Stephanus

<36618596840019

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

VOL. II.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

THESAURUS

Graecae Linguae

AB H. STEPHANO

CONSTRUCTUS.

EDITIO NOVA AUCTIOR ET EMENDATIOR.

VOL. II.

Londini:

IN ÆDIBUS VALPIANIS.

PROSTAT ETIAM APUD BIBLIOPOLAS LONDINENSES, OXONIENSES, CANTABRIGIENSES, EDINENSES, ET DUBLINIENSES.

1819—1821.

quis malit ita emendare: Ἀγυιάτιδες· οἱ πρὸ τῶν θυρῶν βωμοί. Quam lect. non possim admittere, cum hæc v. Ἀγυιάτιδες non quosvis Deos respiciat, sed Apollinem tantum, Ἀγυιέα dictum. Et ita exponit hanc vocem Eust.' Similiter vero Maussac.: 'Ἀγυιάτιδες θεράπαιναι, Agyatides famulæ, i. e. Aræ in honorem Apollinis Agyæi præ foribus erectæ. Sic Eust.'" Albert. Adde Vales. ad Harpocr.:—" Eust. (l. c.) Ἔφη δέ τις καὶ ἀγυιάτιδας θεραπαίνας τοὺς πρὸ τῶν θυρῶν βωμοὺς, οἳ πρὸς χάριν Ἀπόλλωνος Ἀγυιέως, (imo leg. ut in ipso Eust. Ἀγυιέως Ἀ.) ἵδρυντο. Lege θεράπνας." Pind. Pyth. 11, 1. Κάδμου κόραι, Σεμέλα Μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγυιᾶτις, ubi Schol. Τὸ δὲ ἀγυιᾶτις, ἀντὶ τοῦ, ὦ ἀγυιᾶτις, (l. ἀγυιᾶτι,) ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Il. Γ. 277.) Ἠέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς. Καὶ (Od. P. 415.) Δὸς, φίλος. Ἀγυιᾶτις οὖν, ἀντὶ τοῦ, σύνοικε τῶν θαλαττίων Νηρηΐδων. Vide Berkel. ad Steph. Byz. " Jacobs. Anthol. 9, 402. Jacobs. Exerc. 2, 145." Schæf. Mss.]

Ἀγυίω, Eo, quasi quis formet verbum Vio, vias, a nomine Via. Conjugatur autem usque ad præteritum imperfectum duntaxat, ut ὀπυίω, et alia eodem modo terminata. VV. LL.

[* Ἀγυιοπλαστέω, In vico, via, fingo, de avibus, v. g. hirundinibus, nidos ponentibus. Lycophr. 598. Ῥάμφεσσι δ' ἀγρώσσοντες ἐλλόπων θοροὺς, Φερώνυμον νησίδα νάσονται πρόμον, * Θεατρομόρφῳ πρὸς κλίτει γεωλόφῳ Ἀγυιοπλαστήσαντες ἐμπέδοις τομαῖς Πυκνὰς καλιὰς, Ζῆθον ἐκμιμούμενοι. Tzetz. Ἀγυιοπλαστήσαντες· ἤτοι κτίσαντες. " Schol. min. * ἀμφοδοποιήσαντες, Nidis, Domunculis positis vel ad vias s. oras maritimas, vel, quod magis placet, in modum viarum et vicorum, h. e. juxta se, aliis post alias, una et longa serie, sicut domus contiguæ poni solent." Muller.]

ἌΓΩ, pro quo ἌΓΝΥΜΙ et ἈΓΝΥΩ, f. ξω, p. ἦχα, medium autem ἦγα, quorum utrumque inusitatum; sed hinc formatum Atticum præteritum ἔαγα in usu est. Aoristus 1. ἦξα, et Attice ἔαξα: unde κατέαξα. Significat Frango, Rumpo. Eustath. ait ap. Hom. ὕλην ἄγειν exponi posse κλᾶν, i. e. Frangere: [1275. Ὅτι ἐπὶ ἀψύχου τοῦ Ἕκτορος τὸ ἄγειν ἐνταῦθα κεῖται· φησὶ γὰρ, Τόνδε δ' ἄγωμεν· οὕτω καὶ ἐν τῇ Ψ' ῥαψῳδίᾳ ἡ λέξις εὕρηται ἐν τῷ, Ὕλην ἄγειν· ἔστι δ' ἐνταῦθα τὸ μὲν ἄγωμεν, ἀντὶ τοῦ ἀπάγωμεν· τὸ δὲ ὕλην ἄγειν δύναται καὶ ἀντὶ τοῦ κλᾶν καὶ θραύειν εἶναι, κατὰ τὸ, Νέα μέν μοι ἔαξε Ποσειδῶν· τὸ δὲ τοιοῦτον ἄγειν, καὶ ἀγνύειν λέγεται. Respicitur ad Od. I. 283. Νέα μέν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.] Hinc et ἄγη, Fractum est, tanquam a passivo ἄγομαι. Il. Π. (801.) ἄγη δολιχόσκιον ἔγχος. Et ἄγεν, Il. Δ. (214.) Τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι, pro ἐάγησαν, Fracti sunt, ut τράφεν pro ἐτράφησαν. Il. P. (63.) Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε. Grammatici faciunt ἄγνυμι anomalum verbum, quod sua tempora ab ἄγω accipiat: ideo videlicet quod ἄγω in præsenti tempore vix reperiatur, at ἄγνυμι passim. Unde et ἀγνυμενάων, Od. K. (123.) Ἀνδρῶν ὀλλυμένων, νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων: a passivo v. ἄγνυμαι, i. e. Frangor. Hesiod. (Sc. 279.) περὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ: [cf. 348. περὶ δέ σφιν ἄγνυτο ἠχὼ, ubi Harl. σφίσιν, et sic Cod. Mediceus ap. Gaisford. p. 200. "Ἄγνυμι, Resono. Hesiod. Sc. (203.) Θεῶν δ' ἕδος ἄγνυτ' Ὄλυμπος, (ut restituit D. Heins. probante Grævio Lect. Hesiod. c. 20. pro vulg. ἁγνός.) Quod Latini imitantur. Virg. (G. 3, 328.) Et cantu querulæ rumpent arbusta cicadæ. Juvenal. (1, 18.) convulsaque marmora clamant Semper, et assiduo ruptæ lectore columnæ: (7, 86.) sed cum fregit subsellia versu." Brunck. Mss.] Herod. Ποταμὸς περὶ καμπὰς πολλὰς ἀγνύμενος. Dicitur et Ἀγνύω, quod quidem ἄγνυμι præcedit, si Eustathio credimus. Ait enim (p. 57.) primum esse ἄγω, cui inserto ν ἄγνω, inserto et υ, ἀγνύω, unde ἄγνυμι. Sed quæcunque sit formatio, hoc saltem constat, ἄγνυμι et ἀγνύω in prosa usurpari, et hujus imperfectum quoque; sed ab ἄγω cetera tempora sumi. Unde et ap. Plat. κατάξαι, Frangere, et κατέαξεν, Fregit, et καταγῇ, Frangatur, ut dicetur in κατάγω. Frequentius enim usurpant compositum. Ceterum verbalia etiam nomina hinc derivantur, et ipsa tanquam ab ἄγω, non tanquam ab ἄγνυμι, formantur, quæ quidem proxime sequuntur.

["Ἄγω, Ilgen. Hymn. 290. ad Herod. 737. Dawes. Misc. 56. Heyn. Hom. 7, 270. 379. 8, 381. 439. Valck. Animadv. ad Ammon. 117. De quant., Heyn. Hom. 4, 526. 598. 6, 155. Ἄγη, ἐάγη, Heyn. Hom. 4, 526, 6, 401. Ἔαξα, Heyn. Hom. 4, 527. 6, 414. 643. Ἆξον, Heyn. Hom. 5, 257. Ἄγνυμι, Brunck. Aristoph. 3, 102.: de augm., 3, 101. Heyn. ad Apollodor. 1403. qui Brunck. non intellexit. Toup. Opusc. 2, 45. Dorv. ad Char. 269. Valck. Diatr. 234. Ἐαγὸς, ad Herod. 624." Schæf. Mss. " Bion. 1, 82. Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν', ὃς δ' εὔπτερον ἆγε φαρέτραν, (ἄγε edidit Gaisford. ὢσ δ' εὔπτερον αὖ γε C. apud Eund.) Clem. Alex. 492. (e Diogenis quadam Tragœdia:) Τρυφῆς ὑφ' ἡδοναῖσιν ἀχθέντες κέαρ." Valck. Mss. " De prima, cui in capite appositum fertur digamma, voce ἀγὴ, Litus, priore producta, nihil certi ex Homericis constat. Verbum autem ἄγω, ἄγνυμι sæpius hiatum admittit, ut Il. E. 161. Θ. 403. Ψ. 341. Od. K. 123. Præterea Heyn. putabat, cf. Obss. V. 4. p. 526. 7. primam ejus syllabam semper longam esse: hinc vult ἐαγὼς, ubi anapæstum constituit, corrigere: cf. Eund. in Obss. singulis, maxime ad Il. Γ. 367. ἐν χείρεσσ' ἐάγη ξίφος. Similia vero inveniuntur Il. N. 162. P. 607. Od. K. 560. Λ. 65. Il. Π. 807. ἐν χείρεσσιν ἄγη. Δ. 214. πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι. De suis emendationibus et vocis mensura omnibus fere locis Heyn. monuit, confer autem cum hisce censuram laudatam p. 254. At nullum excitare potuit locum, in quo ἄγη longa adsit mensura. Operosa autem molestia his omnibus succurrere studet, atque Il. Δ. 214. qui pertinaciter renititur, a sciolo adjectum conjecit. Si quid vero momenti recentiorum consuetudo est, etiam Apollon. R. 3, 954. Ἦ θαμὰ δὴ στηθέων ἐάγη κέαρ. Neque aliter alii. Digammatis vero hi impatientes sunt loci: Od. T. 539. πᾶσι κατ' αὐχένας ἦξε. Hesiod. Sc. 203. ἕδος ἄγνυτ' Ὄλυμπος. Nam ejusdem Oper. 434. emendandus est." Spitzner. de Versu Gr. Heroico 113.]

[Ἄγω. Hesych. Zonar. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄγνυται· κλᾶται. Suid. Ἄγνυται· κλᾶται. Καὶ ἄγνυτον, ὁμοίως. (Sedes glossæ est Il. M. 148. Δοχμώ τ' ἀΐσσοντε περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην.) Καὶ ἀγνυμενάων· συντριβομένων. " Od. K. 123. νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων, ubi Schol. συντριβομένων, q. l. proinde Suid. respexit." Kust. Apollon. Lex.: Ἀγνυμενάων· συντριβομένων. Νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων. Zonar. Ἀγνυμένων (l. Ἀγνυμενάων·) συντριβομένων. Hesych. Ἀγνυμενάων· κλωμένων, συντριβομένων. (" Il. Π. 769. Schol. κατασσομένων, κλωμένων, et Od. K. 123. ubi Schol. συντριβομένων. Conjunxit hæc Hesych." Albert.) Ἀγνύμενον· κλώμενον. Ἄγνυσθαι· συντρίβεσθαι. Ἀγνύμενα· πηδάλια. Ἀγνύμενα· θρυπτόμενα. (" Is. Voss. conjungit cum seq. ita, Ἀγνύμενα· θρυπτόμενα. Ἀγνύμενα πηδάλια, sublata distinctione." Albert.) Ἄγνυτον· κτεάσσουσιν, κλῶσιν. " Ἄγνυτον est verbum δυϊκὸν, et legitur Il. M. 148. ubi glossator expl. κατακλῶσι, * κατάσσουσι, κατατάσσουσι. Puto leg. καταράσσουσιν." Coccei. " Lege, κατακλάζουσιν, κατακλῶσιν. Locus est Il. M. (l. c.) Schol. κατακλῶσι, κατατάσσουσι, quæ postrema vox est suspecta." Heins. " L. κατάγουσιν, κλῶσιν. Etym. M. Καταγνύναι· κατάσσειν, κατακλᾶν, συντρίβειν, ἀπὸ τοῦ ἄγνυμι. Hinc κατάκτρια infra." Is. Voss. " Ad Schol. Il. M. (l. c.) hæc notat Editor Cantabr. p. 764.:—' Pro κατατάσσουσι lege aut καταράσσουσι cum Cocceio, aut κατάσσουσι cum Edit. Hack. et Oxon. Et hoc sane videtur verisimilius: nam Etym. 494. Καταγνύναι· κατάσσειν, κατακλᾶν, etc.' Vide infra in Ἀκτὴ, Ἄξαντες, Ἐνιῆλαι, Καταῤῥάξαι, etc. Schol. ad Il. N. 322. Δημήτερος ἀκτὴν explicans, τὸν σῖτον, addit, Ἐπεὶ κατασσόμενος καὶ ἀλούμενος, ἄρτος γίγνεται: ad Il. Π. 769. Ἀγνυμενάων· κατασσομένων, κλωμένων. Infra: * Ἄσσει· κατάσσει, (ubi v. notata.) Il. Λ. 630. (ubi Pseudo-Did. Ἀκτήν· ἤτοι ἄλφιτα περιφραστικῶς, ἀπὸ τοῦ κατασκευάσματος, ὅ ἐστιν, ἄλευρον. Δηλοῖ δὲ ἡ λέξις ὁτὲ μὲν τὸ ἄλευρον, ἀπὸ τοῦ κατάγνυσθαι, καὶ ἀλεῖσθαι τὸν σῖτον, ὁτὲ δὲ αἰγιαλὸν, ἀπὸ τοῦ περικατάσσεσθαι, ἢ κατάγνυσθαι τὰ κύματα.) Simpliciter itaque κατάσ-

σουσιν, κλῶσιν, legerim. Apud Artemid. 1, 68(=66.) habes *εὐκατέακτον, κατεασσῆται* (*κατάσσηται* cum Reiskio edidit Reiffius,) *κατάσσειν*, et *κατασσόμενα*, eadem pag.; ut *κατασσομένη*, 2, 24. p. 111. et *ἀγάλματα κατασσόμενα*, 2, 44. p. 140. Cf. Kust. ad v. Ἐνιῆλαι, post Ἐνίησιν. Quare minus placet *κεάξουσιν*, quæ Wesselingii conjectura erat, quia infra: Κεάζω· *διασχίζω, ἢ κλῶ*. *Κατάσσουσιν* emendaverat etiam Pancr. Maasvic. ad oram libri sui." Albert. Et sic Wakef. ad marg. Iterum Hesych.: Ἄξαι· *κολάσαι*. (Codex *κλάσαι*, ut et VV. DD. conjecerant. "Hesychio ergo, quod suum est, redde; nam vulgatum *κολάσαι* mendum typothetæ est." Schow. Respicitur ad Il. Φ. 178. *ἆξαι δόρυ*.) Ἄξαντες· *κατεάξαντες*. "Forte dualiter scripserat, Ἄξαντε. Apollon. Lex. Ἄξαντε· *δυϊκῶς κατάξαντες, οἱ δύο ἵπποι*. Il. Z. 40. (*ἀγκύλον ἅρμα Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ*, ubi Pseudo-Did. *θραύσαντες*, et Π. 371.)" Albert. Apollon. Lex. Ἆξον· *κάταξον*. Ἆξον *δὴ ἔγχος Διομήδεος*, (Il. Z. 306.) Etym. M. Ἆξον· *ἐκ τοῦ ἄσσω τὸ κλάνω, ὁ μέλλων, ἄξω, ὁ ἀόριστος, ἦξα, καὶ τὸ προστακτικὸν, ἆξον. Διατί περισπᾶται; διὰ τὴν *συνέμπτωσιν· ἔστι γὰρ ἄξον ἀπὸ τοῦ ἄγω* (*ἐπὶ*, pro *ἀπὸ τοῦ ἄγω*, legitur in Cod. Dorv. teste Gaisfordio,) *τὸ κομίζω, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἦγον, τὸ παθητικὸν, ἤγην, καὶ τὸ ποιητικὸν, ἄγειν*. "Calliergis Ed. *ἄγην*, (et sic Cod. Dorv. teste Gaisfordio:) rectius *ἄγεν*, ut significet, poetice *ἄγεν* usurpari pro *ἤγησαν*, Fracti sunt, ut infra 20, 40. 282, 39. 373, 9. 532, 30. 40." Sylb. Cf. Etym. G. Ἀγή· *ἡ κλάσις τοῦ ξίφους, ἐκ τοῦ ἄσσω τὸ κλάνω, ὁ μέλλων ἄξω, ἦξα, καὶ τὸ προστακτικὸν ἆξον. Τὸ α περισπᾶται διὰ τὴν *συνεκφώνησιν, ἤγουν τὴν *συνέμπτωσιν· ἔστι γὰρ τὸ ἐπὶ τὸ κομίζω*, (corrige et supple ex Etym. M. *ἔστι γὰρ ἄξον ἀπὸ τοῦ ἄγω, τὸ κομίζω*,) *καὶ ὀξύνεται, καὶ ὁ β'* (sc. *ἀόριστος*, ut in Etym. M. supra et infra,) *ἦγον, καὶ τὸ παθητικὸν, ἤγην, καὶ *ποιητικῶς ἄγην, ἀγηοχώς*. Secundum hunc igitur canonem corrigenda est vulg. scriptura in Il. Z. 306., ubi etiam accuratissimus Wolf. in sua recensita Edit. edidit, Ἄξον *δὴ ἔγχος Διομήδεος*, pro Ἆξον. Etym. M.: Ἄγω·—*καὶ τὸ κλάνω, ὡς τὸ*, Ἆξον *δὴ ἔγχος Διομήδου*. Idem: Ἐάγη· *ἔστιν ἄγω τὸ κλάνω, ὁ μέλλων, ἄξω, ὁ ἀόριστος, ἦξα, ὁ β', ἦγον, ὁ παθητικὸς, ἤγην, ἤγης, ἤγη, καὶ κατὰ διάλυσιν, ἐάγη*. Zonar. Ἐαγῆναι· *συντριβῆναι*. Ἐάγη· *συνετρίβη*. Ἄσσω, *τὸ κλῶ, ὁ μέλλων ἄξω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἄγον* (l. *ἦγον*,) *ὁ παθητικὸς, ἤγην, ἤγης, ἤγη, καὶ κατὰ διάλυσιν τοῦ η, ἐάγη*. Eust. 424. *Τὸ δὲ ἄγη*, Ἀττικοὶ *ἐάγη φασίν*: 1120. *Τὸ δὲ ἐάγη δύναται καὶ *δισυλλάβως ἐνταῦθα γραφῆναι, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, διφορεῖται γάρ· καὶ ἔστι ποιητικὸν μὲν* Ἰωνικῶς *τὸ ἄγη*, Ἀττικὸν *δὲ τὸ ἐάγη*: 1151. *Τὸ δὲ εὔαδεν ἢ κατὰ διάλυσιν ἀπὸ τοῦ ἥδω γίνεται, ὁμοίως τῷ ἦξεν, ἔαξε, ἤγη, ἐάγη, ἥλω, ἑάλω, κ. τ. λ.* Suid. Ἐάγη· *ἐθραύσθη, ἐκλάσθη*. Hesych. Ἐαγῇ· *κλασθῇ, κατεαγῇ, θραυσθῇ, συντρίβῃ*. ("Schol. Il. Γ. 367. Ἐάγη· *κατεάγη, συνετρίβη*." Wakef. ad marg.) Ἐάγη· *κατεάγη, κατὰ τὰ αὐτά*. ("Scr. *καὶ τοιαῦτα*." Heins. "Vel, *καὶ τὰ αὐτὰ*, (et sic Wakef. ad marg.) Quæ sc. modo sunt allata." Albert. Cf. Hesych. *Σιπαλός· *χαλεπὸς, καὶ τὰ ὅμοια*. Idem: Ἔαξεν· *ἔκλασε, συνέτριψεν*. (Od. E. 385. *πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν*.) Ἐαλός· *τεθραυσμένος*. "Scribere Hes. debuit, sed alio loco, Ἐαγός· *τεθραυσμένον*." Kust. "Phavor. Ἐαλώς. Unde lego: Ἐαγώς· *τεθραυσμένος*." Albert. Ἐαγὼς est contra verborum ordinem. Lege, Ἐαλώς· *τεθραυσμένος*, vel, Ἐαλός· *τεθραυσμένον*. Tittmanni Cyrillus: Ἐαγός· *τεθραυσμένος*. Scribe vel Ἐαγὼς, vel *τεθραυσμένον*. Alicubi corrupte sic scriptum legerat Hes. pro Ἐαγὼς, vel, Ἐαγός. Idem Hesych.: Ἀγέν· *κατεαγὲν, θραυσθὲν, ὡς τὸ, Τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι*, (Il. Δ. 214.) *καὶ ἦγεν, ὡς τὸ, Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας*, ex Il. B. 557. Etym. M. Ἄγνυμι· *οἷον, Πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων*, (Il. Π. 769.) *συντριβομένων. Γίνεται ἀπὸ τοῦ ἀγνύω. Ἔστιν ἄγω τὸ κλῶ, καὶ ἀγνῶ, ἀγνύω, καὶ ἄγνυμι, καὶ περιαγνύμενος, σημαίνει τὸ περιτριβόμενος, περικλώμενος*. Orio Theb. 628. Ἀγνύμενος· *περιτριβόμενος, περικλώμενος, ὅπερ ἔσχε τὴν γένεσιν ἀπὸ τοῦ ἄγω, ὃ σημαίνει τὸ κλάνω, ἀποβολῇ τοῦ ν, κλῶ· ἄγω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἀγνῶ, ἐκ τούτου ἀνύω* (l. *ἀγνύω*,) *καὶ παράγωγον ἄγνυμι*. Excerpta Apionis Gloss. Homer. 603.:

A Ἄγη· *κατεάγη, καὶ κατεπλάγη*. Respicitur ad Il. Π. 801.]

Ἀγὴ, ῆς, ἡ, Fractio, Ruptio. Fractio fluctus, inquit Suid. et Etym. *ἀγαὶ ἁρμάτων*, Curruum fracturæ s. Fractiones, Euripidi. [Suidæ verba dedimus supra 90. d. Etym. M. Ἄγη· Ἄγη *μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν*, (Il. Φ. 221.) *σημαίνει δὲ τὴν ἔκπληξιν, καὶ τὸ θαῦμα, γέγονε δὲ παρὰ τὸ ἄζω ἢ ἀγῶ, τὸ θαυμάζω· οἱ γὰρ ἐκπληττόμενοι, εἴς τι ὑπερέχον ἄγονται*. Ἔστι *δὲ ἄκλιτον· ἐπειδὴ τὰ εἰς γη ἰαμβικὰ οὐδέποτε ἀπὸ φωνήεντος ἄρχονται· οἷον, στέγη, ταγὴ, φυγὴ*, (f. l. *ταφὴ*, quod extat in Soph. Aj. 1090. *ὅπως Μὴ, τόνδε θάπτων, αὐτὸς εἰς ταφὰς πέσῃς*, imo recte *ταγὴ*, ut ap. Aristoph. Lys. 105. Ὁ *δ' ἐμός γα, κἂν ἐκ τᾶς ταγᾶς ἔλσῃ πόκα*, vide Blomf. ad Æsch. Agam. 109.) *πρόσκειται ἰαμβικὰ διὰ τὸ ἀγὴ, ὃ σημαίνει τὴν *ἀπόκλασιν τοῦ κύματος· τοῦτο γὰρ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἰαμβικὸν, ἀλλὰ σπονδειακόν· τὸ γὰρ α μακρὸν ἔχει· ἐπεὶ οὖν τὸ ἄγη ἐστὶν ἰαμβικὸν καὶ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, εἰκότως, ὡς μὴ ἔχον τι μιμήσασθαι, ἄκλιτον* B *ἔμεινεν*. Ἡ *ἄγη, ἀπὸ τοῦ ἀκὴ, ἐκ τῆς παρεπομένης ἀφωνίας τῇ ἐκπλήξει· τὸ δὲ ἀγῶ, ἀπὸ τοῦ χῶ χαίνω, κατὰ ἐπίτασιν τοῦ α· συμβαίνει γὰρ τοῖς ἐκπληττομένοις χαίνειν*. Etym. G. Ἄγη· *ἡ ἔκπληξις, οἱ γὰρ ἐκπληττόμενοι ἀκίνητοι καὶ ἄφωνοι μένουσι. Καὶ ἀγὴ, ἡ κλάσις τοῦ κύματος, τροπῇ τοῦ κ εἰς γ, ἀκὴ καὶ ἀγὴ, ἐκ τῆς παρεπομένης ἀφωνίας τῇ ἐκπλήξει*. Etym. M. Ἀγή· *ἡ κλάσις τοῦ κύματος, ἀπὸ τοῦ ἀγῶ τὸ κλάνω, ἀγὴ, ἢ ἀπὸ τοῦ ἄσσω καὶ κατάσσω, τὸ κλῶ, καὶ ἑαγὸς, τὸ κατεαγὸς καὶ κεκλασμένον. Οὕτω Μεθόδιος*. ("Rectius *ἄγω τὸ κλάνω*, barytonως videlicet, ut cum alibi, tum 1, 50. 15, 22. nam circumflexum *ἀγῶ* significat potius *τὸ ἐκπλήττομαι*, ut 10, 7. 15, 24. 41." Sylb. Ἄγω, Cod. Aug. ap. Tittm. cxxii.) Ἀγαί· *ἠϊόνες, καὶ τραύματα, καὶ τρώσεις, λέγονται δὲ καὶ αἱ ζηλώσεις*. Draco 10. Ἀγή· *ὃ σημαίνει τὴν *ἀπόκλασιν τοῦ κύματος τὸ α μακρὸν ἔχει, ἄγη δὲ παρὰ Τραγικοῖς ὁ σεβασμὸς τὸ α βραχὺ, καὶ ἔστιν ἰαμβικόν*. Vide nos supra 91. c. 112. n. 1. Zonar. Ἀγή· *ἡ κλάσις τοῦ κύματος, ἀπὸ τοῦ ἄγω, τὸ κλῶ, ἀγή*. Etym. G.: Ἀγαί· *τραύματα, τρώσεις, ἀπὸ τοῦ* C *κατάσσω*. Ἀγαί· *αἰγιαλοὶ κατὰ τοὺς* Ἴωνας. Hesych. Ἀγαί· *ἠϊόνες, τρώματα, τραύματα*, ubi Wakef. ad marg. perperam corrigit *θραύσματα*. "Cf. Ἀαγὲς, et Ἄακτον. Cyrilli Lex. Ms. Vossii: Ἄγαι (l. Ἀγαί·) *αἰγιαλοὶ κατὰ τοὺς* Ἴωνας. Abresch. Misc. Obs. V. 1. p. 82. Ἀγαὶ pro Fractura extat in Eurip. Suppl. 693. (*Πρὸς ἁρμάτων τ' ἀγαῖσι λειπόντων βίον*.)" Albert. Æsch. Pers. 430. Οἱ *δ', ὥστε θύννους ἤ τιν' ἰχθύων βόλον*, Ἀγαῖσι *κωπῶν, θραύσμασίν τ' ἐρειπίων* Ἔπαιον, *ἐῤῥάχιζον*. "Ἀγὴ, Fractura, hic vero pro Fragmento ponitur. Lex. S. Germ. 336. Ed. Bekker.: Ἀγαί· *οἱ Τραγικοὶ τὰς τρώσεις οὕτως ἐκάλουν, καὶ τὰ τραύματα, καὶ γὰρ τὸ τραῦμα οἷον κάταγμα γίνεται*. Virg. Æn. 5, 209. Fractosque legunt in gurgite remos. Horat. Ep. 10, 5. Niger rudentes Eurus inverso mari, Fractosque remos differat." Blomf. Apollon. R. 1, 554. *πολιῇ δ' ἐπὶ κύματος ἀγῇ Τέγγε πόδας*, ubi Schol. ed. *τῷ αἰγιαλῷ, ἔνθα τὰ κύματα περιάγνυται*, Schol. e Cod. Par. *ἀγὴν λέγει τὸν αἰγιαλὸν, ὅτι ἐν αὐτῷ ἄγνυται καὶ ῥήγνυται τὰ κύματα*:) 4, 941. Ὑψοῦ *ἐπ'* D *αὐτάων σπιλάδων καὶ κύματος ἀγῆς* Ῥώοντ' *ἔνθα καὶ ἔνθα διασταδὸν ἀλλήλῃσι*, Schol. ed. *ἄνωθεν τῶν πετρῶν καὶ τῆς τοῦ κύματος ἀνακλάσεως ἐκινοῦντο*, Schol. e Cod. Par. *ὑπεράνω τῶν σπιλάδων καὶ τῆς ἀγῆς κλάσεως τοῦ κύματος*. "L. *καὶ κλάσεως*, *καὶ* posito pro *ἤγουν*: v. Bast. in Bredowii Epist. Par. 51. Nimirum ultima vocis antecedentis litera particulam elisit. Tetigi nuper in Append. ad Aristoph. Pl. p. 491." Schæf.] "Ἄγη, Litus; item, Vulnus: nam Hesych. "*ἄγαι* affert pro *ἠϊόνες, τρώματα, τραύματα*, in quibus "signiff. est ab *ἄγνυμι*, s. *ἄγω*, Frango. Nam *ἄγη* "Litus dicitur, quoniam ibi fluctus infringuntur; et "*ἄγη*, Vulnus, quasi Fractura cutis. Verum Suid. "et Etym. in hac signif. *προπαροξύνουσιν* hoc vocabu-"lum. Est et verbum, de quo inter Anomala." [" Moschi Europa v. 36. *Τερπόμεναι ῥοδέῃ τε φυῇ καὶ κύματος ἠχῇ*, ubi non Undarum sonitu, sed puellas delectatas fuisse suspicor Litore fluctifrago, quo primulos pedes tingere amabant. Lego itaque, *καὶ κύματος ἀγῇ*. ('Quod jam olim protuli necdum displicet, *κύματος ἀγῇ*: hoc Brunck. recepit.' Valck. ad

Mosch. 2, 36. 'Præclare Valck. emendavit ἀγῇ pro ἠχῇ, quod Brunck. recipere non dubitavit.' Jacobs. Anthol. 12, 96. 'Ἠχῇ tamen edidit Gaisford.) Apollon. R. eadem utitur loquendi ratione 1, 554. Is. Casaub. pro vulg. scriptura ἄγνῃ in Numenii versu ap. Athen. 305. emendavit, ἐπ' ἄκρῃ κύματος ἀγῇ, eodem Apollon. R. loco inductus, quem sine auctoris nomine ap. Etym. (749.) vir inclytus repererat." Valck. Anim. ad Ammon. 204. "'Ἀγῇ legendum (in Numenii versu) jam viderat Gesner. de Aquat. 695. Ipsam autem hanc scripturam verissimam uterque noster Cod. Ms. agnoscit." Schweigh. Epigr. adesp. 396. Οὐ γάρ σοι * σκεπανή τις * ὑφόρμισις, οὔτε βόρειον Ἐς κλίτος, οὔτ' ἀγὴν κύματος ἐς νοτίην. "Nullum habes portum, quo naves tuto morari possint, nec versus borealem, nec ad australem plagam. * Ἐφόρμισις, Ap. Guy. et R. (omnino cf. quæ supra in Ὑπαγωγὴ diximus.) Ἄγειν. Vat. C. Jens. Holst. ἀγὴν, quod Ap. Guy. et R. exhibet, Salmasii sagacitati deberi videtur. Νοτίη ἀγὴ κύματος est Circumscriptio maris australis plagæ. Cf. quæ de κυματωγὴ monuit Wessel. Diss. Herod. 207. Valck. ad Herod. 367." Jacobs. "Restituenda hæc vox Achilli Tatio 1, 1. p. 7. Ed. Bip. (Τῆς δὲ θαλάττης ἡ χροιὰ διπλῆ· τὸ μὲν γὰρ πρὸς τὴν γῆν ὑπέρυθρον, κυάνεον δὲ τὸ πρὸς τὸ πέλαγος, sed stare potest vulgatum τὴν γῆν.)" Idem ad Anthol. Pal. 396. "Valck. ad Adoniaz. 284. ('Hesych. * Σίμιον· αἰγιαλός. Vere, ut puto, jam olim correxi, * Σίν· ἠϊών, αἰγιαλός. Supra legitur, Θίν·—ὁ αἰγιαλὸς, et, Ἀγαί· ἠϊόνες: sunt κυμάτων ἀγαὶ, atque adeo ἀκταὶ, Actæ, sed ἀκταὶ eximie secundum Ammon. sunt Littora lapidosa; θῖνες, Arenosa, s. Cumuli arenarum vi maris frangendæ oppositi: Θῖνες· οἱ ἀμμώδεις, s. ψαμμώδεις αἰγιαλοί. Ψάμαθον καὶ ἠϊόνα jungit Bio Fragm. Carm. 12, 2.' Pro Σίμιον l. Σιμὸν, inquit Heins. in Arist. S. 328=864. ap. Albert.) Wakef. S. C. 1, 87." Schæf. Mss. Wakefieldii verba sunt:—"De v. θλίβειν ingeniose atque docte, ut semper, noster Toup. ad Theocr. 21, 18. qui adeundus est: πάντᾳ δὲ παρ' αὐτὰν Θλιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν * προσέναχε θάλασσα, ubi quid sibi vult (velit) Brunck. reponens πενίᾳ," sic Ald. Cod. Vat. et Gaisfordii C. 10. 11., "pro πάντᾳ, utinam nobis dixisset vir ornatiss. Ipse quidem nequeo satis discernere. Neque etiam, quæ mea est mentis hebetatio, vim vocis προσέναχε compertam habeo: quam dum nobis critici dabunt (dederint,) locus Theocr. ita mihi videbitur refingendus, πάντᾳ—* προσέναγε, Undique ad casam mare frangebatur. ('Παντᾶ H. Steph. pro πάντη, quod est in Flor.' Valck. Et sic edidit Gaisf. qui et tacite προσέναγε dedit, tantum notans in C. legi προσέναχθε.) Huc refer κυματωγὴ, Littus, ap. Hes. et Suid. de quo v. Interprr. et ap. hunc, Ἀγή· ἡ κλάσις τοῦ κύματος: ut Apoll. R. 1, 555. πολιῇ δ' ἐνὶ (vulg. ἐπὶ) κύματος ἀγῇ Τέγξε πόδας, ut rescribere debemus istum versum." Et nobis quoque placet illud τέγξε, quamvis vulg. τέγγε receptum sit a Valck. l. c. et Brunckio, et extet in Etym. M. l. c. Locus integer est: Αὐτὰρ ὅ γ' ἐξ ὑπάτου ὄρεος κίεν ἄγχι θαλάσσης Χείρων Φιλυρίδης, πολιῇ δ' ἐπὶ κύματος ἀγῇ Τέγξε πόδας, καὶ πολλὰ βαρείῃ χειρὶ κελεύων, Νόστον ἐπευφήμησεν ἀκηδέα νισσομένοισι. Sed vulg. ἐπὶ in ἐνὶ mutandum minime putamus. Numenius l. c., ὁππότε πέτραι Ἀμμώδεις κλύζονται ἐπ' ἄκρῃ κύματος ἀγῇ.]

Ἀαγὴς, έος, ὁ, ἡ, Qui frangi non potest, Infrangibilis, vel Latinius Infragilis. Od. Λ. (574.) Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον * παγχάλκεον, αἰὲν ἀαγές. [Pseudo-Did. τὸ μηδέποτε καταγνύμενον, ὅ ἐστι, κλώμενον. Alibi in Homero non legitur. Eust. 1699. Ἀαγὲς, ἤγουν ἄκλαστον, ἄθραυστον, μὴ ἀγνύμενον.] Hesych. ἀαγὲς exponit ἄθραυστον, ἰσχυρὸν πάνυ, Quod rumpi non potest, Validissimum. Etym. addit, ἢ τὸ πολύθραυστον, ut videlicet α vim augendi habeat: (Ἀαγές· ἄθραυστον, ἀπὸ τοῦ ἄγω, τὸ κλάνω, ἀγὴς, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀαγὴς, τὸ οὐδέτερον, ἀαγές. Ἢ τὸ ἄθραυστον κατὰ στέρησιν, ἢ τὸ * πολύθραυστον.) Apoll. R. (3, 1250.) δόρυ ἀαγὲς dixit, ut Hom. ῥόπαλον ἀαγὲς, pro ἄθραυστον, vel, ut Schol. ap. eum exponit, pro ἀκαμπές. [Suid. et Phot. Ἀαγές· ἄθραυστον, ἰσχυρόν. Zonar. Ἀαγές· ἄθραυστον, ἰσχυρὸν, ἄγω γὰρ τὸ κλῶ, ἀγὲς, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀαγές. Tittmanni Cyrillus: Ἀαγές· ἰσχυρὸν, πάνυ σκληρόν. Apollon. Lex. Ἀαγές· ἄθραυστον, ἰσχυρόν.]

Ἄγμα, ατος, τὸ, Fractio, vel potius Fragmentum, κλάσμα. Hesych. exponit etiam κάταγμα, i. e. τὸ κατειργασμένον ἔριον, Lana exculta, ut et Ovid. loquitur. Explicat item κλέμμα, h. e. Furtum. Eustath. quoque e Rhetorico Lex. docet ἄγμα esse interdum i. q. κάταγμα, sed illius tertiæ significationis non meminit. Notandum est autem, quod ad eam attinet qua pro κάταγμα ponitur, non a v. ἄγω, Frango, tum derivari, aut ego valde fallor, sed ab ἄγω, Duco. Unde et κατάγω eo sensu, quo Deduco Latine: ut κατάγω κρόκην, Filum deduco nendo. [Vide Κάταγμα, a κατάγω, Deduco. "Ἄγμα, Wessel. Itin. 60. Wakef. Trach. 695." Schæf. Mss. Suid. et Zonar. Ἄγμασι· κλάσμασι, τροπαῖς, (l. τρύπαις.) Ἄγματα ἀμφορέων εἰς τὰ ἑλώδη τῶν χωρίων λάθρα ἐβεβλήκεσαν, l. ἐμβεβλήκεσαν, ut in Zonara.]

[* Ἔαγμα, i. q. ἄγμα. Suid. Αἴαγμα· θρῆνος, καὶ σύντριμμα. Confundit αἴαγμα et ἔαγμα. Vide notata in Κάταγμα, a κατάγω, Deduco.]

Ἀγμὸς, ὁ, i. q. ἄγμα, Fractio, unde Hippocr. Liber Περὶ Ἀγμῶν.

Ἀγμοί, Loca montosa et præcipitium habentia, Suidæ. Abrupta s. Prærupta loca, Hesych. Nicand. Th. (146.) Κοίλη τε φάραγξ καὶ τρηχέες ἀγμοί. [Schol. Τρηχέες ἀγμοί· οἱ τραχεῖς καὶ πετρώδεις τόποι, παρὰ τὸ κατάγνυσθαι.] || Apud Eund. Alex. (391.) ἀγμοὶ, Littora, Κνώδαλα φυκιόεντας ἀεὶ περιβόσκεται ἀγμούς. Hic enim Schol. ἀγμοὺς exp. αἰγιαλούς. Suid. et Zonar. Ἀγμούς· τοὺς ὀρείους καὶ κρημνώδεις τόπους. Etym. M. Ἀγμούς· τοὺς ὀρεινοὺς καὶ κρημνώδεις τόπους, ἢ ῥαχίαι, * περιθραύσεις, ἀποῤῥῶγες, καὶ ἄγμα, σύντριμμα, οἱ δὲ πάγος. Hesych. Ἀγμοί· ῥαχίαι, * περιθραύσεις, ἀποῤῥῶγες. "Ἀγμὸς ap. Gr. antiquos dicebatur Locus κρημνώδης, s. Præruptus, ut clare testatur Steph. Byz. v. Ὄαξος, ubi Oaxum, urbem Cretæ, secundum quosdam ita appellatam tradit, διὰ τὸ κρημνώδη εἶναι τὸν τόπον. Addit deinde, Καλοῦσι γὰρ (Cretenses) τοὺς τοιούτους τόπους * ἄξους, καθάπερ καὶ ἡμεῖς ἀγμούς." Kust. ("Hinc forte ratio petenda, cur Noster supra hanc ipsam urbem vocaverit * Ἄξον, cujus tamen testem falso ibi laudat Herodotum. Hesych. Ἄξος· ὕλη παρὰ Μακεδόσιν." Holsten. Vide Lex. Vocc. peregr. clxii. b.) Hesych. * Ἄγαμος· τόπος, ὄρος κρημνῶδες. Ordo verborum postulat, ut legatur Ἄγανος. "Scribo et distinguo, Ἄγανος τόπος· ὄρος κρημνῶδες, quia ἄγανον aliis φρυγανῶδες." Heins. Vide Nostrum mox in Ἄγανος. "Conjunge, Ἄγαμος τόπος." Is. Voss. "'Animadvertendum primo, quod Ἀγαμὸς sit nomen Loci, vel Urbis, ut testatur Steph. Byz. Sed deinde, quis illud Hesychio credat, v. ἄγαμος significare ὄρος κρημνῶδες, Montem præruptum? Legendum igitur foret Ἀγμὸς, quam vocem Eurip. usurpavit, Bacch. 1092. Πᾶσαί τε Βάκχαι· διὰ δὲ χειμάῤῥου νάπης Ἀγμῶν τ' ἐπήδων θεοῦ πνοαῖσιν ἐμμανεῖς. Ἀγμὸς igitur est Locus præceps, præruptus. At Hesych., cui ludum fecit affinitas soni vocum Ἀγμὸς et Ἀγαμὸς, utrumque confudit.' Ita in Paris. Specim. Ms. præeunte Kust. estque sententia elegans et verissima. Hes. ipse: Ἀγμοί·—— ἀποῤῥῶγες." Albert. Etym. M. Ὄγμος· ἡ * ἐπίστιχος φυτεία τῶν δένδρων, καὶ κατὰ τάξιν ἀγωγή· ὥσπερ γὰρ παρὰ τὸ δαΐζω γίνεται * δαϊγμὸς, καὶ παρὰ τὸ φράζω φραγμὸς, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἄγω ἀγμὸς, καὶ ὀγμὸς, κατὰ μετάθεσιν τοῦ α εἰς ο Αἰολικῶς, καὶ παροξύνεται. Zonar. Ὄγμος· ἡ τάξις, ἢ ἐπίστιχος φυτουργία τῶν δένδρων, καὶ κατὰ τάξιν ἀγωγή· ὥσπερ γὰρ παρὰ τὸ δαΐζω γίνεται δαϊγμὸς, καὶ παρὰ τὸ φράζω φραγμὸς, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἀγμὸς ὄγμος, (l. τὸ ἄγω ἀγμὸς, καὶ ὄγμος,) μεταθέσει τοῦ α εἰς ο Αἰολικῶς, καὶ * παροξυτόνως. "Ad Herod. 348. Wessel. Itin. 60. Markl. Iph. p. 260." Schæf. Mss.]

Ἀγμεῖς, i. q. ἀγμοὶ, Præruptiones, aut, Præruptaræ, si dici posset. Hes. [Ἀγμεῖς· * παραθραύσεις. Lege, Ἀγμοί· * περιθραύσεις.]

Ἀγμίζω, Frango, Concutio. VV. LL. [Respicitur ad Hes. Ἀγμεῖς· παραθραύσεις, ubi Cod. Ἀγμίεις·

ī
παραθραυ . s " 'Αγμίζω, f. ίσω, Hesych., i. q. παραθραύω." Schneider. Lex. Imo leg. 'Αγμοί· περιθραύσεις. Idem Hes. alibi, 'Αγμοί· ῥαχίαι, παραθραύσεις, ἀποῤῥῶγες, ubi Etym. M. rectius περιθραύσεις.]

[*"Εναγμος, ὁ, ἡ, Acuminatus. Soran. de Sign. Fract. 47. "Ωστε περιφέρειαν ἔναγμον γίνεσθαι σχήματι ὄνυχος παραπλησίαν.]

[*"Αγος, τὸ, i. q. ῥῆγμα. Vide 'Αγαλέος, et notata supra 933. c.]

'Αγαλέος, (α, ον,) pro quo [a poetis] dicitur ἠγαλέος. Hesych. ἠγαλέον exponit Mutilum, Fractum, Cavum, Quod facile frangi potest: (κολοβὸν, κατεαγὸς, κοῖλον, * εὔθλαστον.) Etym. citatis his ex aliquo pentametro verbis, 'Ηγαλέην κάλπιν ἀειραμένην, vult ἠγαλέην significare Ruptam, aut Mutilatam, aut Excavatam, ut ab ἄγω, i. e. Frango, fit ἄγος Ruptio, et inde ἀγαλέος, ut a τάρβος factum est ταρβαλέος: ['Ηγαλέην κάλπιν ἀειρομένην (Noster, ἀειραμ.)· τὴν κατεαγεῖσαν, ἢ κολοβωθεῖσαν, ἢ * κοιλωθεῖσαν, παρὰ τὸ ἄγος, ὃ σημαίνει τὸ ῥῆγμα, ἐκ τοῦ ἄγω τὸ κλάνω, ἄγος ἀγαλέος, ὡς τάρβος ταρβαλέος.]

""Αακτον, Infractum, Incolume, ἄθραυστον, ὑγιὲς, " Hesych. Videtur esse ab ἄγνυσθαι pro Frangi, " tempora sumente ab ἄγεσθαι: a quo sunt itidem " κατακτὸς et δυσκάτακτος. Dicendum autem erit " præfixum illi ἄακτον esse ᾱ privativum." [Tittmanni Cyrillus: "Αακτοι· ἀβλαβεῖς.]

"Αγανος, accentu in antepen. Fractus. Suidæ ξύλον ἄγανον vocatur Fractum, vel, Virgulta quæ facile franguntur. Sic κάγκανα ξύλα vocantur secundum quosdam τὰ εἰς τὸ καίεσθαι καινόμενα, i. e. κοπτόμενα. [Suidæ verba sunt hæc: "Αγανον· * προπαροξυτόνως, τὸ κατεαγὸς ξύλον, ἢ τὸ φρυγανῶδες, καὶ ἕτοιμον πρὸς τὸ κατεαγῆναι, οἱ δὲ, τὸ ἀπελέκητον. Zonar. "Αγανον· τὸ φρυγανῶδες ξύλον, καὶ ἕτοιμον κατεαγῆναι. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: "Αγανον· τὸ κατεαγὸς, ἡ πρώτη ὀξεῖα, καὶ τοῦτο τραγικώτερον τὸ ὄνομα. Cf. Eustath. ad. Il. B. (189. Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστὰς) p. 199. 'Αγανοὶ μὲν λόγοι οἱ προσηνεῖς, παρὰ τὸ α ἐπιτατικὸν καὶ τὸ γάνυσθαι, οἷς τις ἄγαν γάνυται, ἤγουν χαίρει, ὅθεν καὶ γάνος ἡ χαρά· ἐν δὲ 'Ρητορικῷ Λεξικῷ γράφεται ταῦτα· 'Αγανὸν, τὸ καλὸν, καὶ ἡδὺ, καὶ προσηνὲς, ποτὲ δὲ καὶ κατὰ ἀντίφρασιν, τὸ χαλεπόν· ἐν ἑτέρῳ δὲ ὅτι, ἔστι καὶ ἄγανον * προπαροξυτόνως, καὶ δηλοῖ τὸ κατεαγός· τραγικώτερον δέ φησι τὸ ὄνομα τοῦ ἐρητύσασκεν. Hinc corrigendus et supplendus est Grammaticus ille S. Germ. modo citatus. Hesych. 'Αγανόν· τὸ κατεαγὸς ἀπὸ ἄλλου.]

[* 'Απάγνυμι, Abrumpo, UNDE *"Απαγμα, τὸ, Abruptio. " Oribas. de Fract. 86. (Οὐχ ἑτερόν τι γένος πάθους ἐστὶν τὸ ἄπαγμα τοῦ κατάγματος, ἀλλ' ἔστιν τὸ ἄπαγμα κάταγμα κατὰ τὸ τῆς διαρθρώσεως χωρίον γιγνόμενον· ἐν δὲ τῇ κατ' ἀγκῶνα διαρθρώσει ποτὲ μὲν τὸ τοῦ πήχεος ὀστοῦν ἀπάγνυται, ποτὲ δὲ τὸ τοῦ βραχίονος. 'Απάγνυται δὲ ὁ πῆχυς κατὰ τρεῖς ἑαυτοῦ τρόπους.) Galen. Defin. 323." Kall. Mss. " Galen. Meth. Med. 6, 5. Περὶ μὲν οὖν τῶν ἄλλων μορίων τοῦ σώματος αὐτάρκως εἴρηται. Περὶ δὲ τῶν ὀστῶν ὑπόλοιπον ἂν εἴη λέγειν· ἐγγίνεται γὰρ δὴ καὶ τούτοις τὸ προκείμενον ἐν τῷ λόγῳ νόσημα, τὸ καλούμενον ὑφ' ἡμῶν ἑνώσεώς τε καὶ συνεχείας λύσις. "Ονομα δὲ ἴδιον αὐτῷ κεῖται κατὰ ταῦτα τὰ μόρια, κάταγμα, σχεδὸν πᾶσιν ἀνθρώποις, ὅσοι γε τὴν 'Ελλάδα γλῶσσαν ἐπίστανται, σύνηθες. "Απαγμα δὲ τῶν ἰατρῶν ἴδιον ὄνομά ἐστι, τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις ἄηθες· εἰώθασι δὲ οὕτως προσαγορεύειν, ὅταν ἀποκαυλισθῇ τι πέρας ὀστοῦ, καθ' ὃ διαρθροῦται μάλιστα. Καὶ μὲν δὴ καὶ τῶν καταγμάτων, ὅσα τελέως διέστησε τὰ μέρη τοῦ κατεαγότος ὀστοῦ, καυληδὸν γεγονέναι φασίν. Εὔδηλον δὲ ὡς ἐγκάρσιος ἡ διαίρεσις, ὥσπερ ἑτέρα, κατὰ τὸ μῆκος μᾶλλόν ἐστιν, οὐ διακύπτουσα παντάπασιν ἀπ' ἀλλήλων τὰ μόρια τῶν οὕτω παθόντων, ἀλλ' οἷον σχίζουσα κατ' εὐθυωρίαν, ἣν ὀνομάζειν αὐτοῖς ἔθος ἐστὶ σχιδακηδόν. Idem in Lib. Hip. De iis, quæ in Med. fiunt, Com. 3. Τὰ δὲ ἀποσπάσματα τῶν ὀστῶν γίγνεται, καθάπερ αὐτὸς ἐπ' ἀκρωμίου διῆλθεν, ὅταν τῶν συνδούντων αὐτὰ διασπασθέντων ἀποχωρισθῇ πλεῖστον ἀπ' ἀλλήλων συνεχόμενα πρότερον· τὰ δὲ * ἀποκλάσματα καλεῖται μὲν ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἀπάγματα· μέμνηται δὲ αὐτῶν ἐπὶ τέλει ἐν τῷ Περὶ 'Αγμῶν, καὶ ταῖς περὶ ἀγκῶνος εἶναι ἴνεσι καὶ τὸ ἄπαγμα γέγραφεν αὐτός· ὅθεν ὁρμηθέντες οἱ μετ' αὐτὸν ἀπάγματα προσηγόρευσαν, ὅσα πλησίον τῆς διαρθρώσεως γίγνεται κατάγματα δι' ὅλου τοῦ πάχους τῶν ὀστῶν, ὡς ἀπ' ἀλλήλων διαστῆναι τὰ μεγάλα· καὶ καλοῦσιν οἱ νεώτεροι αὐτὰ κατάγματα καυληδὸν γεγονέναι. Idem in Def. Med. "Απαγμά ἐστιν ὀστοῦ διακοπὴ ἐπιπόλαιος, ἢ καὶ βαθεῖα, κατ' ἀντικείμενα μέρη τοῦ τραύματος." H. St. Dict. Med. 220.]

[* 'Ενάγω, "Infringo. Anthol. 2. p. 13. (Αὐτὰρ ὁ θαμβήσας φθόγγον βαρὺν, ἐν μὲν ἅπαντα 'Εν στέρνοις ἐάγη θυμὸν ὀρινόμενον.)" Wakef. Mss. Vide 'Εξάγνυμι.]

[* 'Εξάγνυμι, Abrumpo. Apollon. R. 4, 1684. ἡ δ' ὑπὸ νυκτὶ 'Ριπῇσι μὲν πρῶτα τινάσσεται, ὕστερον αὖτε Πρυμνόθεν ἐξεαγεῖσα κατήριπεν. " Il. E. 161. (Ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορὼν ἐξ αὐχένα ἄξει Πόρτιος, ἠὲ βοὸς, ξύλοχον κάτα βοσκομενάων, ubi Pseudo-Did. κατάξει, συντρίπτει, καταγνύει, l. συντρίβει.)" Schæf. Mss. Antipatri Epigr. in Anthol. Pal. T. 1. p. 256. ἐκ μὲν ἅπαντα 'Εν στέρνοις ἐάγη θυμὸν ὀρινόμενον. " Duplex ἐν nimis patienter tulerunt Editores. Scripsi ἐκ μὲν, i. e ἐξεάγη. Il. Λ. 175. et P. 63. τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε. Od. M. 422. 'Εκ δέ οἱ ἱστὸν ἔαξε κατὰ τρόπιν." Jacobs.]

[* 'Επάγνυμι. Hesiod. Op. 532. Οὗ τ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε. Moschop. Οὕτινος τὰ νῶτα ἐπέαγεν, ἤγουν ἐπικέκλασται.]

Κατάγω, pro quo dicitur καταγνύω et κατάγνυμι, unde κατέαξα pro κατῆξα, sicut ab ἄγω, ἔαξα: item, præteritum medium κατέαγα, unde participium κατεαγώς. Ap. Matth. autem c. 12, in Esaiæ testimonio legitur etiam futurum habens insertum ε: ibi enim habetur κατεάξει, quod vix alibi reperiri puto. Significat Confringo, Perfringo, Diffringo, vel simpliciter, Frango. Καταγνύναι, a κατάγνυμι, ap. Plat. Phædro, Καὶ μὴ ἐπιχειρεῖν καταγνύναι μέρος μηδὲν, κακοῦ μαγείρου τρόπῳ χρώμενον. Καταγνύουσι autem a καταγνύω dixit Xenoph., περὶ τῶν βαναυσικῶν τεχνῶν ita loquens, "Οτι καὶ τὰ σώματα καταλυμαίνεσθαι δοκοῦσι, καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύουσι, ubi hoc verbo metaphorice utitur, pro eo quod alibi dicit, θηλύνειν et ἄῤῥωστον ποιῆσαι, sicut et Lat. Frangere et Infringere dicunt pro Enervare et Effœminare. [" Debilito. O. 6, 5. quod explicatur ibid. 4, 2. verbis, Αἱ ψυχαὶ ἀῤῥωστότεραι γίγνονται." Lex. Xenoph.] Ab ἄγω autem est κατάξαι ap. Plat., et κατέαξεν, et ἐὰν καταγῇ, Si frangatur: ap. Galen., καταγὲν ὀστοῦν, et κατεαγὸς ὀστοῦν: ap. Lucian., κατέαγα τῆς κεφαλῆς: ap. Aristoph., κατεαγῶσι. Sic in participio κατεαγὼς et κατεαγυῖα: ut ap. Philostr. Her., κατεαγὼς τὰ ὦτα, Aures fractus, pro Fractas habens aures. Dicitur et κατέαγμαι, unde participium κατεαγμένος ap. Luc. Timone. (118.) Κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ (τοῦ κεραυνοῦ) καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες. || Interdum κατεαγὼς ponitur pro Fracto i. e. Effœminato, sicut καταγνύουσι in loco Xenoph. proxime præcedente.

[" Καταγνύω, Frango. K. A. 4, 2, 13. 'Ενὸς μὲν κατέαξαν τὸ σκέλος. De crurifragio adhiberi hoc verbum, dicit Phavor.: v. Interprr. Thom. M. 500. Sed Mœris 233. dicit: Κατέαξα τῆς κεφαλῆς, 'Αττικῶς· κατέαξα τὴν κεφαλὴν, 'Ελληνικῶς." Lex. Xenoph. " Herodian. Philetæro: Κατεαγὼς τῆς κεφαλῆς, οὔτε μὴν πᾶσαν τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ μέρος τι αὐτῆς. Εὔπολις· Οὐ γὰρ κατάξεις τῆς κεφαλῆς τὰ ῥάμματα. Rarior et Attica construendi ratio occurrit in Aristoph. Vesp. 1419. Platonis Gorg. 320. d. Similiter ξυνετρίβην Aristoph. Pac. 70. etc. Altera cum accusativo, ap. Lysiam semper, Andocid. p. 9. Demosth. adv. Conon. 732. a. et alios, quos ad Thomam excitarunt Interprr." Pierson. " 'Ράμματα κεφαλῆς Capitis suturæ sunt, quæ alibi sæpissime ῥαφαὶ dicuntur: v. J. Poll. 2, 36. Plutarch. 2. p. 82. d. Ælian. H. A. 4, 40." Idem ad Herodiani loc.]

[Κατάγνυμι. Thom. M. Καταγῆναι, καὶ κατεαγέ-

ναι, καὶ κατάξαι. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ·[1] Κἄν τινα δόξῃ μοι τῆς κεφαλῆς αὐτῶν κατεαγέναι δεῖν, κατεαγὼς ἔσται αὐτίκα (μάλα·) οὐ κατεαγῆναι,[2] οὐδὲ κατεάξαι· βάρβαρα[3] γὰρ ἀμφότερα. ἀποβάλλειν[4] γὰρ ὀφείλει τὸ ἀπαρέμφατον, ἐπεὶ τὸ κατέαξα αὔξησις οὖσα πρῶτον, κατῆξα γὰρ ἦν, καὶ κατὰ Ἀττικὴν διάλυσιν κατέαξα γέγονεν. ἴσμεν δὲ ὡς αἱ μετοχαὶ, καὶ τὰ ἀπαρέμφατα, καὶ τὰ ὑποτακτικὰ τοῦ ἀορίστου, καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἀποβάλλουσι τὰς αὐξήσεις. ἔτυψα γὰρ, τύψας· καὶ ἔτυπον, τυπὼν λέγομεν, μόνου δὲ τοῦ παρακειμένου καὶ τοῦ παθητικοῦ καὶ τοῦ μέσου αἱ αὐξήσεις, καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς χρόνοις τηροῦνται. κατέαγα γὰρ, καὶ κατεαγὼς, καὶ τἄλλα. ὥστε καὶ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ[5] κατεάγωσιν δεῖ λέγειν, ὡς τετύπωσιν,[6] οὐ καταγῶσι. τοῦτο γὰρ, ὡς ἐδείξαμεν, βάρβαρον. ὡς οἴονταί[7] τινες, κανονίζεται[8] τοῦτο ἀπὸ τοῦ κατεάγην παθητικοῦ ἀορίστου. ἐκεῖνος γὰρ ἀποβάλλει τὴν αὔξησιν ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὡς ἔφημεν. Ἰστέον δὲ, ὅτι, κατέαγα τῆς κεφαλῆς,[9] Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ τὴν κεφαλήν·[10] ἤγουν, κατὰ τῆς κεφαλῆς τὴν πληγὴν ἐδεξάμην. Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι· Κατέαγα τοῦ κρανίου. Καταγνὺς τὸ σκεῦος κάλλιον λέγειν, ἢ συντρίβων."[11] "Plato Cratylo 389. a. Ἂν καταγῇ αὐτῷ ἡ κερκὶς ποιοῦντι, πότερον πάλιν ποιήσει ἄλλην, πρὸς τὴν κατεαγυῖαν βλέπων, ἢ πρὸς ἐκεῖνο τὸ εἶδος, πρὸς ὅπερ καὶ ἣν κατέαξεν ἐποίει; T. 2. p. 79. a. καταγνύναι." Valck. Annott. in Thom. M. 165. Grammaticus S. Germ. Περὶ Συντάξεως in Bekk. Anecd. Gr. 1, 153.: Κατεάγη· γενικῇ Προκόπιος. Ἐκ τῆς Μονῳδίας Ἀντιοχείας· Ἄλλος κατεάγη τῆς κεφαλῆς, τοῦ σώματος τὰ καίρια παρασπώμενος. Hermanni Fragm. Lex. Gr. 338.: Ἄγω· τὸ φέρω, καὶ ἄγω, τὸ συντρίβω, ὡς παρὰ Λουκιανῷ· Σκληρότερον κατενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας τὸν *ἐκκοπέα, κατεάγη ἡ πλάξ. "Τὸν ἐκκοπέα, verba hæc absunt in Luciani Somnio p. 5. Mox Cod.

A κατεάγειν." Hermann. Locus est: Καὶ τόγε πρῶτον ἐκεῖνο καὶ σύνηθες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο· ἐγκοπέα γάρ τινά μοι δοὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἠρέμα καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινὸν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός. Σκληρότερον δὲ κατενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, κατεάγη μὲν ἡ πλάξ. Suid. Κατεάγη καὶ κατεαγότα· κεκλασμένα. Κατεαγότων. Αὕτη τοίνυν ἡ προθυμία ἐνίοις τῶν τὰ ὦτα κατεαγότων, καὶ ἅμα διεφθαρμένων τὰς διανοίας, ἐπὶ κωμῳδίαν ἐτράπη καὶ γέλωτα πολύν. "H. l. decerptus est e Damascio in Vita Isidori, ut nos docet Photius in Excerptis p. 1045. Hinc autem Excerpta Photiana, quæ manifesto laborant, nonnihil suppleri atque ampliari poterunt, quod notabit lector eruditus: (Ἤδη γὰρ ἐνίοις τῶν τὰ ὦτα κατεαγότων, καὶ ἅμα διεφθαρμένων τὰς διανοίας, εἰς κωμῳδίαν ἐτράπη καὶ γέλωτα πολὺν τὰ τῆς φιλοσοφίας ἀπόῤῥητα.)" Toup. Emendd. 1, 324. Zonar. Κατεαγώς· καταθλάσας. Phot. Κατάξαι· συντρίψαι. Κατεαγότα· κεκλασμένα. Etym. M. Καταγνύναι· κατάσσειν, κατακλᾷν, συντρίβειν, ἀπὸ τοῦ
B ἄγνυμι. Hesych. Καταξόμενα· καταλυσόμενα. "Jungo scriboque Καταξόμενα, a κατάγω, Perfringo." Jens. Et sic Wakef. ad marg. Photius: Κατάξεται· καταλύσει. Hesych. Κατεαγότα· κατενηνεγμένα, κατατεθλασμένα. Κατεάχθη· κατεθλάσθη.] "Κατεάχθη, Fractus est, a κατάγω s. κατάγνυμι, Attice s. Ionice pro κατήχθη." [Respicitur Jer. 48, 25. Κατεάχθη κέρας Μωάβ, ubi sequitur συνετρίβη. "Pro Molli et effeminato v. H. Jun. Cent. 6, 24. Eustath. ad Il. B. p. 364, 16. Ὀσφὺν κατηγώς. Sic Ms. Bonon. ap. H. Jun. Cent. 6, 68. pro κατεαγ. ut inf. in v. Σαμιακὸς τρόπος." Albert. Auct. Emendd. Hesych.: Ἰωνικόν· τρυφερὸν, ἢ ἐπὶ τοῦ κατεαγότος, καὶ θηλυκοῦ. Toup. Emendd. 1, 167. quem vide,

[1] "Πλατ. ἐν Γοργ. Locus sic habet p. 469. d. Κἄν τινα δόξῃ μοι τῆς κεφαλῆς αὐτῶν κατεαγῆναι δεῖν, κατεαγὼς ἔσται αὐτίκα μάλα. Perperam autem hic κατεαγῆν, e Nostro corrigendum." Stœb. "Platonis verba, quæ citat, habentur p. 290. b. Ed. Lugd. verum editur ibi κατεαγῆναι. ut ap. Lys. p. 35. Ed. Tayl. minoris κατεαγεὶς, pro καταγεὶς, quomodo Ald. at ibid. utraque κατεάξαντες." Abresch. "Leidd. inverso ordine κατεαγέναι, καὶ καταγῆναι." Oudend. "Invertit ordinem B." Bernard. in Addendis.

[2] "Οὐ κατεαγῆναι, etc. Sed cur ambo hæc verba barbara sint, causam nullam addit Auctor, uti tamen debebat: inprimis cum istæ verborum flexiones passim quoque occurrant apud optimos quosque Auctores. Sic enim ipse Aristot. de Anim. Part. 1, 1. p. 3. Ῥάχιν ἔχειν, ὅτι στραφέντος κατεαγῆναι συνέβη: quod et alibi repetit in sequentibus; quod et de τῷ κατεάξαι valet, quod pariter ignotum non est; de utroque v. Misc. Lips. Nov. V. vi. Pt. i. p. 109. ut Budæum aliosque jam taceam, qui idem passim observarunt." Triller. "Thomam exemplis ex Aristoph. excitatis refellit J. Barbeyrac Epist. ad Jac. Bernard. in Novell. Reip. Literar. Mense Nov. 1702. p. 516. cf. L. Bos Prolegom. ad LXX. Interpr. ad Habac. 3, 12." Bernard.

[3] "Βάρβαρα γὰρ ἀμφότερα. At vide tamen J. Taylor. ad Lys. p. 85. Κατεαγεὶς τὴν κεφαλὴν ὑπ' αὐτοῦ. Ælian. H. A. 10, 10. Τὰ δένδρα κατεάξαντες." Oudend.

[4] "Ἀποβάλλειν γάρ. Forte addendum τὴν αὔξησιν." Wolf. "Sic et alii VV. DD. supplent. Puto latere vitium in seqq. vv. ἐπεὶ τὸ κατέαξα αὔξησις οὖσα πρῶτον. Leid. pr. κατέξω sec. πρότερον. Sensus Thomæ sine dubio est: Infinitivum abjicere elementum ε, quia augmentum est in κατέαξα· cum primum κατῆξα fuerit, et Attice κατέαξα sit factum. Fors: τὸ ε, ἐν τῷ, vel cum Hemsterhusio, τὸ ἐψὶ (sic) τοῦ κατέαξα αὔξησιν οὖσαν. πρῶτον γὰρ etc. καὶ κατὰ vel simili modo." Oudend.

[5] Ἐν τῷ Εὐαγγελ. Jo. 19, 31.

[6] Τετύφωσιν. "Mss. Leidd. τετύπωσιν. Quod prætuli: quia agit de subjunctivo præteriti medii κατεάγω." Oudend. "Ms. B. τετύπωσι." Bernard. "Τετύπωσιν, sic B." Idem in Addendis.

[7] "Ὡς οἴονταί τινες etc. Hæc verborum et disputationis Thomæ appendix non comparet in Leid. pr. Et recte, ut opinor. Nihil enim hic dicitur quod non dictum sit prius. Ab Oxon. Cod. superiora ὡς ἐδείξαμεν βάρβαρον absunt, inque eo exaratur κανονίζοντες. Bene: quando illa τοῦτο γ. ὡ. ἐδ. βάρβαρον parenthesi possent includi." Oudend. "Desunt sequentia in Ms. B." Bernard. "Ὡς οἴονταί τινες, desunt B." Idem in Add.

[8] Κανονίζεται. Ms. A. κανονίζοντες.

[9] "Κατέαγα τῆς κεφ. Idem error tenet Schol. Lucian. ad loc. a Nostro cit. 1, 160. Κατέαγα τοῦ κρανίου, καὶ τοῦτο Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ ἀεὶ ἐπὶ μέρους εἰώθασι λέγειν, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου. Οὕτως οὖν καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. ['Vide H. Steph. Anim. ad L. de Dial. 44. Κατέαγα τὸ κρανίον, structura minus Attica, ut quidem sanciunt Grammatici, Alciphr. 3, 54.' T. H. Vide ibi Wagner.] Cf. Eund. T. c. p. 496. [Συντριβέντες τῶν κρανίων· Ἀττικὴ ἡ σύνταξις, τὸ δὲ κοινὸν, συντριβέντες τὰ κρανία· τὰ γὰρ πρὸς πεῖσιν ἢ δρᾶσιν (l. δρῶσιν) αἰτιατικῇ συντάσσεται, ἔπαθον τὴν ψυχὴν, συνέτριψα τὴν λήκυθον. Οὕτως οὖν καὶ τοῦτο πρὸς αἰτιατικὴν ἔδει ἀποδοθῆναι· ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους, λέγεται, ὡς τὸ, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου, οὕτως κἀνταῦθα, συντριβέντες τῶν κρανίων.] Quem tamen fugere non debuit locus a Sallierio e Luciano adductus; cui addi possunt exempla plurima ex Aristoph. Demosth. et Lysia petita, quæ videsis ad Lys. p. 81. Tayl. Utramque constructionem habes ap. Plut. Camill. p. 140. Ἥψατο τοῦ γενείου, καὶ κατῆγε τὴν ὑπήνην βαθεῖαν οὖσαν." Stœb. "Artemidor. 1, 5. p. 12. Gregor. Naz. Epist. p. 122. κατεαγῆναι τὸ σκέλος. Cf. Duker. ad Oribasii Anatom. p. 130." Bernard.

[10] "Οὐ τὴν κεφαλήν. Id non semper verum est. Lysias Ἀττικώτατος in Orat. c. Simon. p. 39. Καὶ καταγεὶς τὴν κεφαλὴν ὑπ' αὐτοῦ, et repetit in ead. pag., et Aristoph. in Pluto p. 57. στάμνου κεφαλὴν κατεαγότος. Adde Schol. p. 32. p. 426. ac Schol. Lucian. T. 1. p. 35. 619. et ipsum in Pseudom. 756. Κατάξας αὐτὸ (ᾠὸν) ἐς κοίλην τὴν χεῖρα." Torren. "Temere, nam cum utroque casu construi solet. Accusativi exemplum habes ap. Eurip. Cycl. 679. κακόν γε πρὸς κακῷ, τὸ κρανίον Παίσας κατέαγα. Κρανίον enim non ad παίσας, sed ad κατέαγα pertinet; neque aliter Xenoph. 834. Πάσας μὲν οὖν τὰς ἐπιστήμας οὔτε μαθεῖν οἷόν τε ἡμῖν ἐδόκει, *συναποδοκιμάζειν τε ταῖς πόλεσι τὰς βαναυσικὰς τέχνας, ὅτι καὶ τὰ σώματα καταλυμαίνεσθαι δοκοῦσι, καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύουσι. Utriusque autem vestigiis insistens Lucian. ait 2, 873. Καὶ πολλοὶ ἂν εὖ ἴσθι ἔπεσον, εἰ μὴ κατέαξε τὴν βακτηρίαν." Sallier. "Cum Thoma facit Mœris. Sed incassum; ut innumera exempla docent. Theophr. Char. c. 27. τὴν κεφαλὴν κατεαγέναι; ubi sensu suo distinguit Pauw. horum casuum diversitatem. Sed utrisque eodem sensu quoque usus est Liban., 795. et 797." Oudend.

[11] "Non absimili tamen loquendi ratione ait Lucian. 2, 754. Καὶ τούς τε αὐλούς μου συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ δειπνούντων ἀνέτρεψε. Ita quoque Achill. Tat. Ἐρωτ. 263. Ὥστε ταχὺ μὲν ἐκομίσθη, παρόντων δὲ ἡμῶν συνέτριψεν πάντα ὁμοῦ. Quod si de aliis rebus sermo sit, v. συντρίβω etiam ab illis, qui non infimum inter scriptores Atticos locum tenent, usurpatum reperias, e quorum numero Lys. 27. Ἀριστοκρίτῳ δὲ, ὃς παρ' ἐμὲ ἦλθε μετ' αὐτοῦ, βαλὼν λίθῳ συντρίβει τὸ μέτωπον." Sallier. "Non plane hoc damno; sed multo elegantius est, quod præbet Phavorinus, τὸ σκέλος. Crurifragium innuit, quo præamarunt Attici et elegantiores dicere καταγνύναι, quam συντρίβειν, quod adhibent in ea re Polyb. aliique. Utrumque in Evang. Jo. 19, 31. Κατεαγῶσι τὰ σκέλη, et v. 36. συντριβήσεται. Vide Raphelium. Euseb. H. E. 8, 21. Τὰ σκέλη καταγνυμένων. Verum et Attici συντρίβειν τὰ σκέλη dixerunt, ut Xenoph. K. A. p. 336. Ἔδειξεν αὐτῷ συντετριμμένους ἀνθρώπους καὶ σκέλη καὶ πλευράς. Ælian. H. A. 8, 22. Καὶ τοῖν σκελοῖν συντρίβει τὸ ἕτερον. De vase vero s. σκεύει passim κατάγειν, s. καταγνύναι. Theophr. Char. 10. Χύτραν ἢ λοπάδα κατάξαντος. Aristoph. Vesp. 1427. κατέαξ' ἐχῖνον; Thesm. 410. τῷ κατέαγεν ἡ χύτρα." Oudend. "Anonymus de Errorib. Ulix. p. 22. Χερμαδίοις λίθοις βάλλειν τὰς ναῦς καὶ τὰς μὲν καταγνύναι." Bernard.

habet minus recte *ἢ θηλυκοῦ*, pro vulg. *καὶ θηλυκοῦ*. Vide nos supra 40. a. et n. 3.: 42. b. et n. 4. J. Poll. 2, 83. *Ἐπὶ δὲ τῶν ἐν γυμνασίοις πληγῶν, τὰ ὦτα κατεαγέναι, καὶ ὠτοκάταξις.* "Convicium jactum in eos, qui unice dediti erant palæstræ, probeque contusas aures gerebant. Dicuntur et *ὠτοθλαδίαι*. Vide Suid. et Eustath. 1324." Kuhn. "Vide Turnebi Advers. 24, 28. inde vero * *ὠτοκαταξίας* infra 4, 144.: et 4, 148. *Κόλαξ δὲ, καὶ παράσιτος, μέλανες, οὐ μὴν ἔξω παλαίστρας, ἐπίγρυποι, συμπαθεῖς. Τῷ δὲ παρασίτῳ μᾶλλον κατέακται τὰ ὦτα, καὶ φαιδρότερός ἐστιν, ὥσπερ ὁ κόλαξ.* (In palæstra credo; nam eo sectatos dominos patet etiam e modo præcedentibus, et 2, 83. Etym. *Ὠτιοφόροι δὲ, οἱ τὰ ὦτα συντεθλασμένοι, οἷον, ὠτοκατάξιδες· ἦσαν δὲ τοιοῦτοι ἀπὸ παλαίστρας.* Plato Protagora: *Καὶ οἱ μὲν ὦτά τε κατάγνυνται, μιμούμενοι αὐτοὺς,* Lacedæmonios, *καὶ ἱμάντας περιειλίττονται, καὶ φιλογυμναστοῦσι, καὶ βραχείας ἀναβολὰς φοροῦσι.*) Meminit ejus phrasis et de morbis, 4, 185. (*Ὠταλγία, κατεάχθαι τὰ ὦτα.*)" Jung. J. Poll. 4, 187. *Θραῦσις, κλάσις, ὀστοῦν κατεάχθαι, συντετρίφθαι*: 188. *Τὴν κλεῖν κατεαγέναι.* "*Κλεὶς* Jugulum est. *Τὴν κλεῖν κατεαγότα* Philippum dicit e Demosth. (247. Reisk.) Gell. 2, 27. de eodem Plutarch. *Τῆς κλειδὸς αὐτῷ κατεαγείσης ἐν πολέμῳ, καὶ τοῦ θεραπεύοντος ἰατροῦ πάντως τι καθ' ἡμέραν αἰτοῦντος, Λάμβανε, ἔφη, ὅσα βούλει, τὴν γὰρ κλεῖν ἔχεις,* Apophthegm. 107. jocus ex ambiguitate; nam *κλεὶς* Clavem quoque designat." Seb. J. Poll. 10, 23. *Ὅτι καὶ παρὰ Δημοσθένει ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ σώματι μέρους εἴρηται, τὴν κλεῖν κατεαγότα.* Glossæ: *Κατεαγώς·* Confragosus, Quassus. *Κατεάσσω·* Frango, Infringo.]

[*Κατάγνυμι.* Aristoph. Pl. 545. *Ἀντὶ δὲ θράνου, στάμνου κεφαλὴν κατεαγότος.* Schol. *Τὸ δὲ στάμνου δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρῆσθαι, ὡς δηλοῖ τὸ, κατεαγότος, οὗ τὸ θέμα ἄγω, τὸ κλῶ, παρακείμενος ἦχα, ὁ μέσος ἦγα, καὶ ἐν διαλύσει ἔαγα, ὅθεν μετοχὴ, ὁ ἐαγὼς, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ.* Hinc sua sumsit Phavor. *Κατεαγώς· ἔχει θέμα ἄγω, τῷ* (sic etiam Biel. Thes. v. *Κατάγω* exhibet, sed l. *τὸ*) *κλῶ, παρακείμενος ἦχα, ὁ μέσος ἦγα, καὶ ἐν διαλύσει ἔαγα, ὅθεν μετοχὴ ὁ ἐαγὼς, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ κατεαγώς.* Lege in Schol. et Phav., *καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ, κατεαγώς.* Aristoph. Acharn. 943. *Ἰσχυρόν ἐστιν, ὦ 'γάθ', ὥστ' Οὐκ ἂν καταγείη ποτ', εἴ-Περ ἐκ ποδῶν Κατωκάρα κρέμαιτο.* "Thom. M. *Καταγῆναι, καὶ κατεαγέναι, καὶ κατάξαι,— οὐ κατεαγῆναι, οὐδὲ κατεάξαι· βάρβαρα γὰρ ἀμφότερα.* Nihil verius. Aoristorum verbi *ἄγνυμι* augmentum *η* solvitur in *εα*, quod in solo indicativo locum habere potest. In aliis enim modis, in quibus aoristi non augentur, augmenti, quod nullum est, solutio fieri non potest. Itaque Græce dicitur *κατεάγην, καταγείην, καταγῶ, καταγῆναι, καταγείς.* Barbara sunt *κατεαγείην, κατεαγῶ, κατεαγῆναι, κατεαγείς.* Sicubi formæ illæ occurrunt, Librariorum imperitiæ tribui debent. Miror sane Taylor., virum eruditum, Thomæ oblocutum fuisse ad Lysiam p. 157. Reisk. ubi quæ e Comico nostro profert exempla, nihil ad rem faciunt. Nam *κατεάγη* in indicativo dici, et *κατέαξε*, nec Thomas negat, nec quisquam alius: sed aoristum primum activum, et aoristum secundum passivum non augeri extra indicativum contendit, quod verum est. Ut Thomæ fides elevaretur, afferendum erat exemplum aliquod ex Attico poeta, ejus decreto contrarium, quod a nemine adhuc factum fuisse existimo. Nam solutæ orationis auctores nihil moror, quorum in scriptis tam libere grassati sunt Librarii." Brunck. Theophr. Char. 27. *Καὶ πεσὼν τὴν κεφαλὴν κατεαγέναι.* "Cod. Palat. confirmat, quod Clericus A. C. 3, 1, 8. correxerat, *κατεαγέναι.* Casaub., qui in libris suis Palatinis *κατεσχέναι* invenerat scriptum, corrigebat *καταισχῦναι*, Il. Σ. 24. *χαρίεν δ' ἤσχυνε πρόσωπον,* quod Scheffer. Gal. Schmid. Fischer. Nast. Cor. et Bloch. receperunt, linguæ usu propemodum refragante; solenne est enim hac in re *κατεαγέναι τὴν κεφαλὴν*, vel *τῆς κεφαλῆς*, Caput rumpere, h. e. Concutere et lædere. Sic Aristoph. Vesp. 1419(= 1428.) *Καί πως κατεάγη τῆς κεφαλῆς μέγα σφόδρα· Ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τρίβων τῆς ἱππικῆς.* Andoc. de Myst. 29. Reisk. *Ὕστερον δ' ἐγὼ μὲν ἐν Κυνοσάργει ἐπὶ πωλεῖον, ὅ μοι ἦν, ἀναβὰς ἔπεσον, καὶ τὴν κλεῖν συνετρίβην, καὶ τὴν κεφαλὴν κατεάγην.* Solet enim *κατεαγέναι* et genitivo et accusativo, (sic ap. Andoc. l. l. adde Lys. 144. T. 5. Reisk. al.) jungi, licet Attici scriptores, ut Aristoph. l. l. Acharn. 1179. (*Καὶ τὸ σφυρὸν παλίνοῤῥον ἐξεκόκκισε, Καὶ τῆς κεφαλῆς κατέαγε περὶ λίθον πεσών.*) Plat. Gorg. 469. d. al., cum genitivo conjungere ament. Vide Matthiæ Gr. Gr. 435. Quocirca Clericus sine causa idonea *τῆς κεφαλῆς* pro *τὴν κεφαλὴν* scribi jubebat. Palmer. Exerc. 621. corrigebat *κατεαγῆναι*, et hoc in Plat. Gorg. l. l. vulgo, etiam in exemplo Heindorfiano, reperitur, ubi tamen Findeisen. recte *κατεαγέναι* e Thom. M. reposuit: v. Brunck. ad Aristoph. Acharn. 945. et Lex. Xenoph. (ll. cc.)" Astius. "Utroque modo loquuntur Attici; sed *κατεάγη τῆς κεφαλῆς* elegantius est." Brunck. ad Aristoph. Vesp. 1428. Vide Elmsl. ad Acharn. 1167.]

[*Κατάγνυμι.* Steph. Byz. *Ὄαξος·—τινὲς δὲ διὰ τὸ* * *κατάκρημνον εἶναι τὸν τόπον.* "Ita concipiebat h. l. Salmas. in Plin. Exerc. et sui Stephani ora, qui in omnibus libris fœdissime depravatus circumferebatur, *τινὲς δὲ διὰ τὸ κατὰ γῆν εἶναι τὸν τόπον, καὶ κρημνώδη ὑπάρχειν.* Censet Salmas. a glossatore adjectum, *καὶ κρημνώδη ὑπάρχειν*, et reliqua esse emendanda, quemadmodum edi curavimus." Berkel. "Omnes Edd. vett. habent, *διὰ τὸ κατὰ γῆν εἶναι τὸν τόπον, καὶ κρημνώδη ὑπάρχειν.* Scr. *διὰ τὸ κατάντη εἶναι τ. τ.* Ideo quod locus esset præceps et præruptus. Nimirum e *κατάντη* primo factum fuit *κατάνγη, τῷ* Τ mutato in Γ, quo errore in vett. libris nihil frequentius. *Κατάνγη* autem, cum nihil significaret, postea a sciolo aliquo per unius literæ transpositionem mutatum fuit in *κατὰ γῆν*: unde factum, ut locus jam ante corruptus magis adhuc corrumperetur. Salmas. pro *κατὰ γῆν εἶναι* legit, *κατάκρημνον εἶναι*, mutatione non solum minus molli, quam est nostra, sed etiam propter *ταυτολογίαν* non admittenda. Nam sequitur proxime, *καὶ κρημνώδη ὑπάρχειν.* Salmas. quidem, modo laudatus, verba postrema, tanquam glossema, delenda putat; sed mihi tam violento remedio hic minime opus esse videtur. Quare probare non possum, quod Berkel. pravam correctionem Salmasii in contextum recepit, veterum librorum lectione postposita." Kuster. ap. Albert. ad Hes. v. *Ἀγμοί.* "Ego leg. existimo *καταγῆναι*, Contractum esse, a *κατάγνυμι.* Nisi quis *καταγῆ εἶναι* malit, ut *καταγῆς* dicatur, quemadmodum *περιαγῆς*, (imo * *καταγὴς—περιαγὴς*,) sitque i. q. *κατεαγὼς*, vel *καταγείς*: unde ap. Galen. *καταγὲν* et *κατεαγὲν ὀστοῦν*, Os confractum. Et Heliodor. 1. init. *Ἔκειντο δὲ ὁ μὲν πελέκει τετρωμένος, ὁ δὲ κάχληκι βεβλημένος, αὐτόθεν ἀπὸ τῆς ῥαχίας πεπορισμένος, ἕτερος ξύλῳ κατεαγὼς, ὁ δὲ δαλῷ* * *κατάφλεκτος, καὶ ἄλλος ἄλλως.* Certe hanc lectionem sequentia manifestissime confirmant." Holsten.]

["*Κατάγω, κατάγνυμι*, vel *καταγνύω*, f. *κατεάξω* pro *κατάξω*, aor. 1. *κατέαξα*, aor. 2. pass. *κατεάγην*, Frango, Confringo, Perdo, Destruo. Legitur in N. T. Matth. 12, 20. *Κάλαμον συντετριμμένον οὐ κατεάξει*, Arundinem contritam non plane confringet. Cf. *Κάλαμος.* Aristæn. 1, 7. Jo. 19, 31. *Ἵνα κατεαγῶσιν αὐτῶν τὰ σκέλη*, Ut frangerentur eorum ossa: ibid. v. 32. et 33. Scilicet crura cruci affixorum frangebantur, mortis eorum accelerandæ causa, ut docuit Lips. de Cruce 2, 14. Sæpius non legitur in N. T. In Vers. Alex. pro מחץ legitur Deut. 33, 11. Cf. Biel." Schleusner. Lex. in N. T. Adde Schwartz. Comm. Cr. G. L. 759.]

["*Κατάγω.* Sappho Longini p. 78. Thuc. 245. *Τὰς ναῦς καταγνύναι ἐκέλευε.* Liberal. 14. p. 122. *Κατάγνυσι αὐτῶν τὰ ὠά.* Apollod. 2. p. 107. *Τὰς πλευρὰς κατεάξας*, ab *ἔαγα* pro *ἦγα, ἐάγω, κατεάγω.* Duport. ad Theophr. 354." Valck. Mss. Duporti verba sunt hæc:—"*Ἄγω*, Duco, et *ἄγω*, Frango, coincidunt in præsenti et in futuro, *ἄξω.* Sed de aoristo hoc discrimen observare licet. Aor. 1. *ἦξα, ἆξον, ἄξαιμι*, semper est ab *ἄγνυμι*, vel *ἄγω*, Frango,

et aor. 2. *ἦγον* et *ἤγαγον* semper est ab *ἄγω*, Duco. Licet *ἄγω*, Duco, legatur in fut. *ἄξω*, tamen vix unquam reperimus aor. primum *ἦξα*, *ἄξον*, in illa significatione. Sed semper in hac altera signif. Frangendi, uti h. l. *κατάξαντος*. Certe in Homero *ἆξαι*, et *ἄξας*, etc. semper in hac Frangendi notione; nec aliter occurrit: (Il. Ψ. 467.) *σύν θ' ἅρματα ἆξαι*, (Φ. 178.) *Ἆξαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλινον Αἰακίδαο*, (Z. 39.) *ἀγκύλον ἅρμα Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ*, (et Π. 371. Et Z. 306.) *Ἆξον δὴ ἔγχος Διομήδεος*. Atque ita semper in hoc tempore, nec unquam in altera illa signif. Ducendi. Contra *ἦγον* et *ἤγαγον* in aor. 2. semper ab *ἄγω*, Duco, nec unquam ab *ἄγω*, Frango. Sed in hac signif. pro *ἦγον* dicitur *ἔαγον* per resolut. longæ vocalis, et frequentius in pass. *ἐάγην*, ut etiam in præt. med., pro *ἦγα*, *ἔαγα*, unde verbum *ἐάγω*, *ἐάξω*, revocando præt. med. ad præsens, fit novum; cujus compositum legitur in Matth. 12, (20.) *Κάλαμον συντετριμμένον οὐ κατεάξει*." "Abresch. ad Cattier. 12(=7. 'A *κέκραγα*, Clamavi, fit *κεκράγω*, Clamo; a *κατέαγα*, Fregi, *κατεάγω*, Frango, inde *κατεάξει* Matth. 12, 20. nisi deducere mavis a *κατεάσσειν*, quo utitur Basil. 2, 517. d. Artemid. 1, 68. ubi simul *κατάσσειν* habetur, quod et novit Etym. M. v. *Καταγνύναι*, et *εὐκατέακτος*. Hoc si perpendisset Thom. M. v. *Καταγῆναι* ceu barbara non improbasset *κατεαγῆναι* et *κατεάξαι*, præterquam quod occurrant ap. Plat. Lys. et Hippocr. Cf. Eust. ad Il. M. p. 852, 23. et Π. 1055. ult.') *Κατάσσεις*, Epictet. ap. Cels. in Orig. 7. p. 368. a. (*Οὐκοῦν Ἐπίκτητον; ὃς, τοῦ δεσπότου στρεβλοῦντος αὐτοῦ τὸ σκέλος, ὑπομειδιῶν ἀνεκπλήκτως ἔλεγε, Κατάσσεις, καὶ κατάξαντος, Οὐκ ἔλεγον, εἶπεν, ὅτι κατάσσεις*;) *Κατάσσειν*, ad Hesych. 59. et 1243. (vide notata in *Σπατίακτος*.) Sic *πήσσω* pro *πηγνύω*. Apud Athen. 524. Molles et luxuriosi *κατεαγότες*. Clem. Alex. 872. *Καταγνύουσι τὸ ἀκαμπὲς τῆς ἐγκρατείας εἰς τὰς ἡδονάς*. Dio Chrys. 380. c. *Κατάξαντες τὸ σεμνὸν τοῦ μέλους*. *Κάταγε*, Submisse loquere, Eurip. Or. 149. (ΧΟ. *Ἰδ'*, *ἀτρεμαίαν ὡς *ὑπόροφον φέρω Βοάν*. ΗΛ. *ναὶ οὕτω*. *Κάταγε, κάταγε, πρόσιθ' ἀτρέμας, ἀτρέμας ἴθι*.)" Valck. Mss.]

[" *Κατάγω*, Valck. Diatr. 234. *Κατέαξα τῆς κεφαλῆς, τὴν κεφαλὴν*, Kœn. ad Gregor. 51. Heindorf. ad Gorg. 78. *Κατέαγε*, ad Charit. 381. *Κατεαγὼς*, Heyn. ad Apollod. 435. Toup. Opusc. 1, 214. Wyttenb. Select. 247. ad Diod. S. 2, 137. ad Herod. 501. *Κατάγω*, Phrynich. 205. Thom. M. 536. Brunck. Aristoph. 3, 101. Aristoph. Fragm. 279. Porson. Med. p. 59. ('*Καταγνύει* et *κεραννύει* reddenda Eubulo et Theophilo Athenæi 450. a. 472. d.') *Κατεαγῆναι*, Heindorf. ad Gorg. 78. Schneider. ad Xenoph. Œcon. p. 36. Heindorf. ad Hipp. 175. *Κατεαγεὶς*, Phrynich. 205. *Καταγεὶς*, Epigr. adesp. 470. *Κατεαγότες ἄνθρωποι*, Dionys. Hal. 5, 128. *Κατεαγὼς*, Phrynich. 204. Jacobs. Anim. 314. T. H. ad Aristoph. Pl. 365. Heyn. Hom. 4, 527. *Κατέαγα κρανίου*, Thom. M. 351. Wakef. Trachin. 394. Brunck. ad Lucian. 2, 224. (ubi Schol. *Οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φωτὸς δεχόμενον· Ἀττικὴ ἡ σύνταξις, τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀθηναίων, οἷον, Ἔφαγεν τοῦ ἄρτου, Κατέαγα τοῦ κρανίου*.)" Schæf. Mss.]

Κανάξαις sunt qui putent ab Hesiodo metri causa dictum pro *κατάξαις*, in Op. (663.) *οὔτε κε νῆα Κανάξαις*. Alii thema faciunt *Κανάζω*, Frango. [Idem ib. 690. *Δεινὸν δ' εἴ κ' ἐφ' ἅμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας Ἄξονα κανάξαις*. Idem ib. v. 432. *Εἴ χ' ἕτερόν γ' ἄξαις, ἕτερόν κ' ἐπὶ βουσὶ βάλοιο*. "Γ' post prius *ἕτερον* fortasse natum est e digamma, quod in hoc verbo novisse poësin Hesiodeam docet bis positum *κανάξαις*, h. e. *καFFάξαις*." Schæf. Gnom. Poët. Gr. 231. Sed paulo aliter accepit J. Tzetz. p. 147. a. *Κανάξαις· κατάξαις, συντρίψαις, Αἰολικῶς· οἱ γὰρ Αἰολεῖς μετὰ ἄλφα, ἂν ᾖ φωνῆεν, προστιθέασιν τὸ υ, οἷον, ἀὴρ αὐὴρ, ἀὼς αὐὼς, ἅγιος αὔγιος, ἀάτην, τὴν βλάβην καὶ τὴν ἀκόρεστον, αὐάτην, καὶ τὰ ὅμοια· συμφώνου δ' ὄντος μεταξὺ, οὐκέτι*. "Tzetzæ observatio, ubi fortasse scr. *ἀγαὸς ἀγαυὸς*, pro *ἅγιος αὔγιος*, ex Etym. M. 6. (*Ἀγαυός· ὁ λαμπρὸς καὶ ἔνδοξος, ἐκ τοῦ ἀγῶ, τὸ θαυμάζω, γίνεται ἄγημι, ἄγαμαι, ἄγασαι, ἄγαται, ἀγαὸς, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ υ, ἀγαυὸς, Αἰολικῶς, ὡς ναὸς ναυός*.) paucis mutatis tota extat in Etym. Leid. Ms. v. *Κανάξαις*." Kœn. ad Greg. 612. "Quem Kœn. citat locum Etymologici, sumtus est ex Orione, ubi hic legitur articulus: *Ἀγαυός· παρὰ τὸ ἄγαμαι ἀγαὸς, καὶ πλεονασμῷ Αἰολικῷ τοῦ υ ἀγαυός· ὁ δὲ τόνος τοῦ ἀγαυὸς οὐκ Αἰολικῶς ὡς ναῦς*, corr. *ναὸς, ναυός*." Bast. Sed in Sturzii Orione Thebano verba hæc nondum reperimus. In Etym. G. est: *Ἀγαυός· θαυμαστὸς, λαμπρὸς, ἢ ὁ ἥλιος, παρὰ τὸ ἀγῶ, τὸ θαυμάζω, γίνεται ῥῆμα εἰς μι ἄγημι, τὸ παθητικὸν, ἄγαμαι, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀγαὸς, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ υ, Αἰολικῶς ἀγαυός*.]

Κάταγμα, ατος, τὸ, Fractura. Apud Diosc. *ὀστῶν κατάγματα*, quod Plinius Ossa fracta. Idem Diosc. 2. *Τὰ ἐν κεφαλῇ τραύματα καὶ κατάγματα*: 1. *Κάταγμα πωροῖ τὸ ἀφέψημα τῶν φύλλων*, Decoctum foliorum ossa confracta solidat. Ubi Marcellus annotat *τὰ κατάγματα* de confractis tantum ossibus dici. In VV. LL. *κάταγμα* exp. etiam Fragmen et Fragmentum, quæ interpretatio his et similibus locis non convenit.

[" *Κάταγμα*, Kuster. Aristoph. 127. a. Heyn. Hom. 6, 228. Schol. Aristoph. Pl. 621. (*Ἄγωμεν εἰς Ἀσκληπιοῦ· ἄγειν, τὸ διεξάγειν στράτευμα, ὅθεν καὶ ἀγὸς ποιητικῶς ὁ ἡγεμών. Καὶ, Τοσαῦτα πράγματα ἄγει τις, ἤτοι διευθετεῖ. Ἄγειν, τὸ νομίζειν καὶ ἡγεῖσθαι, ὡς παρὰ Συνεσίῳ· Ἡμέρα μὲν οὖν ἦν, ἥντινα ἄγουσι Ἰουδαῖοι παρασκευήν. Ἄγειν, καὶ τὸ φέρειν ἐπὶ ἐμψύχων, ὡς τὸ, Ἄγει τὸν νέον εἰς τὸ διδασκαλεῖον. Ἄγειν, καὶ τὸ συντρίβειν, ἀφ' οὗ τὸ κατέαγε καὶ κατεαγὼς, καὶ παρ' ἰατροῖς κάταγμα, τὸ τῶν ὀστῶν σύντριμμα*.)" Schæf. Mss. "Quæ de varia verbi *ἄγειν* signif. notata vides, e recentioribus Grammaticis, præsertim Moschopulo, congesta satis alieno loco inculcantur. Apud Synes. Ep. 4. p. 161. d. *ἄγειν* est Celebrare, Observare, ut in *ἄγειν ἑορτήν*. Non nimis accurate Petav.: Quam Judæi Parasceven vocant. Sequitur in Synesio, *ἄγουσιν ἀπραξίαν*." T. H. Vide Foës. Œcon. Theoph. Nonn. c. 28. *Γίνεται δὲ κάρος διὰ πληγὴν, ἢ ὀδύνην τῆς κεφαλῆς, καὶ κάταγμά του ὀστέου, θλίβοντος τὸν ἐγκέφαλον*. H. Steph. Lex. Med. 220. 526. (cf. *Ἄπαγμα*.) Hippocr. ap. Erotian. v. *Δίκαιον*. Soran. de Sign. Fract. 44.: *Κάταγμά ἐστι διαίρεσις ὀστοῦ, κατ' εἶδος δὲ ἐπὶ κρανίου, τὸ μὲν ὠνόμασται ῥωγμὴ, τὸ δὲ ἐγκοπὴ, τὸ δὲ καμάρωσις, τὸ δὲ *ἐγγείσωμα, τὸ δὲ *ἐμπίεσμα, τὸ δὲ ἀποσκεπαρνισμὸς, ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσιν, καὶ ἀπήχημα, καὶ ἔλιγμα*. Ubi Cocch. ex Herodoro, (seu quisquis est Auctor Libri Introductionis vel Medici, qui inter Galenicos habetur T. 4, 372. Ed. Bas.) affert: *Τῶν δὲ ἐν τῷ σώματι τὸ μὲν τῷ τόπῳ ἀλλότριον, ὡς ὑπόχυμα, καὶ ἐξάρθρημα, καὶ κάταγμα, ἅπερ ἐνδείκνυται τὴν μετάθεσιν, ἢ ἀποκατάστασιν, εἰς τὸν ἴδιον τόπον*. "Clem. Alex. Str. ult. 931." Routh. Mss. "*Κάταγμα*, Fractura. Incert. Ps. 146, 3." Biel. Thes. J. Poll. 7, 29. 209. Vide *Κάταγμα* a *κατάγω*, Deduco. Gl. **Κατέαγμα*· Fragmentum.]

" *Κάτηγμα*, ατος, τὸ, Ionice pro *κάταγμα*, Fractura.
" Hipp. in Coac. Progn. *Πλέονες ἰδέαι γίνονται τοῦ*
" *κατήγματος ἐν τῇ τρώσει*: de Morb. *Τὰ κατήγματα*,
" *καὶ τὰ ἐκπτώματα*: de Fract. *Ἐκπτωσίων τε, καὶ*
" *κατηγμάτων*."

[* *Καταγματικὸς*, ἡ, ὸν, Ad fracturam pertinens. Oribas. de Fract. 77. *Ἅμα μὲν τῷ καταγματικῷ τρόπῳ χρώμενοι τῆς ἐπιδέσεως*: de Luxat. 145. *Χρὴ δὲ τὴν ἐπίδεσιν ἐπὶ τῶν τοιούτων παθημάτων γίγνεσθαι καταγματικήν*.]

[* *Κάταξις*, ἡ, Confractio. Hippocr. de Artic. 790. Paul. Silent. Epigr. 74. p. 97=67. *Ἄλλος δὲ ῥοῦς μικρός σοι, Ὃς σωμάτων τὰς θλάσεις, Ὀστῶν τε τὰς κατάξεις Σφίγγει, στρέφει, πιαίνει*. Artemid. 5, 78. *Τῇ τοῦ κεραμίου κατάξει*. "Sic leg. pro vulg. *τάξει*. *Κάταξις* autem et *θραῦσις* proprie inter se differunt secundum Aristot. Meteor. 4, 9. *Καὶ τὰ μὲν κατακτὰ, καὶ θραυστὰ, ἅμα ἢ χωρίς· οἷον ξύλον κατακτὸν μὲν ὄν, θραυστὸν δ' οὔ· κρύσταλλος δὲ καὶ λίθος θραυστὸν, κατακτὸν δ' οὔ· κέραμος δὲ καὶ θραυστὸν, καὶ κατακτόν· διαφέρει δὲ, ὅτι κάταξις μὲν ἐστιν εἰς μεγάλα μέρη διαίρεσις καὶ χωρισμὸς*, gl. marg. *γρ. χώρισις, θραῦσις δὲ, ἡ εἰς τὰ τυχόντα, καὶ πλείω δυοῖν*." Reiff. "Thom. M. 453. (ubi Sallier.:—'*Θλάσις*, proprie Contusio,

minime vero Fractura, quod discrimen satis declarant hæc Theophrasti 467. *Διότι δὲ τὰ ὑγρὰ σώματα κοπιαρώτερα τῶν μὴ ὑγρῶν· ἀσθενέστερα γάρ· τὸ δὲ σκληρὸν, τὸ δ' ἰσχυρότερον μὲν, ἀπαθέστερον δὲ, οὐ πρὸς ἅπασαν ἀπάθειαν, οἷον πρὸς θραῦσιν, ἢ κάταξιν, ἢ θλάσιν, ἢ διάσπασιν· ἀλλὰ γλισχρότερα.* Differunt igitur *θλάσις* et *κάταξις*. Hinc lux Dioscoridi 2, 200.)" Schæf. Mss. In Diosc. loco tantum legitur: *Ποιοῦσι δὲ' καταπλασσόμενοι πρὸς στρέμματα, θλάσματα.— Πρὸς δὲ ὤτων θλάσματα σὺν ἀλφίτῳ καὶ πρὸς θλάσεις ὀνύχων.* Vide supra 933. c. Glossæ: * *Κατέαξις·* Confractio. " Orig. c. Cels. 368. (*Ἐπὶ τῇ κατάξει τοῦ σκέλους.*) Hesych. v. *Ἀκτή.*" Wakef. Mss.]

Κατακτὸς, ἡ, ὸν, Fragilis: cui opponitur *Δυσκάτακτος*, ap. Diosc., Difficilis fractu. || Item *Κατακτὸς κότταβος* vide in *Κότταβος*. [Vide *Κάταξις*.]

[" *Δυσκάτακτος, (ὁ, ἡ,)* Æl. Dionys. ap. Eust. Od. E. p. 214, 27. (*Περὶ οὗ φησὶν Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι ἀκέανοι, τὰ ἐν φακοῖς στρογγύλα καὶ δυσκάτακτα ὄσπρια.*)" Valck. Mss. Theophr. 1, 97. Stackh.]

[* *Εὐκάτακτος, ὁ, ἡ,* Facilis fractu. Philo J. 2, 309." Wakef. Mss.]

[* *Κατεακτέος*. Gl. *Κατεακτέας·* Perfringendas.]

[* *Δυσκατέακτος*, et * *Εὐκατέακτος, ὁ, ἡ*. Artemid. 1, 66. *Τὰ δὲ ὑάλινα μοχθηρὰ διὰ τὴν ὕλην· ἔστιν ὅτε δὲ καὶ κινδύνων προαγορευτικὰ διὰ τὸ εὐκατέακτον.* " Cattier. 12." Schæf. Mss.]

" *Κατάκτης, (ου, ὁ,)* Fractor."

" *Ἀμυγδαλοκατάκτης, (ου, ὁ,)* Amygdalarum s. Amygdalorum fractor, et de homine nimirum, et de instrumento ligneo, aut lapideo, quo confringuntur. Legitur hoc vocabulum ap. Athen. 2. (53. b.) ubi scribit Pamphilo auctore Laconica dialecto *μουκηρόβατον*" [l. *μουκηροβάταν*, ut monet Schweigh. post Casaub.] " dici *τὸν καρυοκατάκτην* s. *ἀμυγδαλοκατάκτην*, quoniam Lacones *μουκήρους* appellant *τὰ ἀμύγδαλα*. Ubi etiam nota, synonymως poni *καρυοκατάκτην* et *ἀμυγδαλοκατάκτην*: ut et Heracleo Ephesius ibid. paulo ante (52. b.) dicit: *Κάρυα ἐκάλουν καὶ τὰς ἀμυγδάλας, καὶ τὰ νῦν καστάνεια.*" [" Avis videtur intelligenda: cf. *Ὀστοκατάκτης*." Schæf. Mss. Sed melius intellexit Casaub.:—" De instrumento isto egit Aristot. Quæst. Mechan. 24(=23.) T. 1. p. 1194(=2. p. 773.) Duvall. (*Διὰ τί τὰ κάρυα ῥᾳδίως καταγνύουσιν ἄνευ πληγῆς ἐν τοῖς ὀργάνοις, ἃ ποιοῦσι πρὸς τὸ καταγνύναι αὐτά; πολλὴ γὰρ ἀφαιρεῖται ἰσχὺς ἡ τῆς φορᾶς καὶ βίας, ἔτι δὲ σκληρῷ καὶ βαρεῖ συνθλίβων, θᾶττον ἂν κατάξῃ, ἢ ξυλίνῳ καὶ κούφῳ τῷ ὀργάνῳ. Ἢ διότι οὕτως ἐπ' ἀμφότερα θλίβεται ὑπὸ δύο μοχλῶν τὸ κάρυον, τῷ δὲ μοχλῷ ῥᾳδίως διαιρεῖται τὰ βάρη; τὸ γὰρ ὄργανον ἐκ δύο σύγκειται μοχλῶν, ὑπομόχλιον ἐχόντων τὸ αὐτὸ κ. τ. λ.*)" Vide *Καρυοκατάκτης*.]

[* *Ὀστοκατέακτης, ου, ὁ.* Glossæ: *Ὀστοκατέακτης, ὄρνεον·* Ossifragus. * *Ὀστοκλάστης·* Ossifragor, Ossifragus. *Ὀστοκόπος·* Ossifragus, Osfragor. * *Ὀστοκόραξ·* Ossifragus. " Muncker. Anton. Lib. p. 46. ('E Lat. vocabulo, Ossifraga, Græcum finxit Glossographus.')" Schæf. Mss. Plura ap. Munck. ipsum vide.]

Ἐπικατάγνυμι, pro Insuper frango, ex Aristot. affertur in VV. LL.

Περικατάγνυμι, quasi dicas, Circumfringo, pro Circumquaque frango, vel in circuitu. Interdum pro *κατάγνυμι*, aut simplici *ἄγνυμι*. Theophr. (H. P. 3, 8.) *Περικαταγνύμενον δὲ ἔνδοθεν ἔχει πυρῆνα*, quod Plinius, Quibus fractis inest nucleus olivæ similis. [Glossæ: *Περικατεαγώς·* Amfractus. " Dionys. H. 3, 1665. (*Ἦν δὲ ὁ χῶρος ὁ μεταξὺ τῶν στρατοπέδων, ἐν ᾧ τὴν μάχην ἔδει γενέσθαι, λόφος πετρώδης πολλαχῇ περικατεαγώς.*) Athen. 1. p. 28(=17. *Αἰσχύλος οὖν ἀπρεπῶς που παράγει μεθύοντας τοὺς Ἕλληνας, ὡς καὶ τὰς ἀμίδας ἀλλήλοις περικαταγνύναι.*) Alciphr. 374. (*Ἀκούω γὰρ καὶ τὸν καταπύγωνα καὶ θηλυδρίαν περικατεάξαι σοι τὴν φιάλην, ὡς τὰ θραύσματα λωβήσασθαί σοι τὴν ῥῖνα καὶ τὴν δεξιὰν σιαγόνα, καὶ τοῦ αἵματος ἀναχθῆναι κρουνοὺς, οἵους ὕδατος ἐν Γερανίᾳ πέτραι σταλάσσουσι.* 'Potest et *ἀναχυθῆναι*.' Bergl. 'Sed monet Gloss. Eichstaedt. *ἀναγωγὴν αἵματος* esse ap. Polyb. 2, 70. ubi tamen de *αἱμοπτύσει* accipiendum est.' Wagn. Vide notata in *Ἀνάγω* et *Ἀναγωγή*.)" Schæf. Mss. Aristoph. Lys. 357. *Οὐ περικατάξαι τὸ ξύλον τύπτοντα χρῆν τιν' αὐτάς;*]

[* *Περικατεάσσω*, s. * *Περικατάσσω*. Glossæ: *Περικατεάσσω·* Fringo, Infringo. Pseudo-Did. ad Il. Λ. 630.: *Ἀπὸ τοῦ περικατάσσεσθαι, ἢ κατάγνυσθαι τὰ κύματα.*]

[* *Προκατάγνυμι*, Ante frango, quam sc. incidat. Pseudo-Did. ad Od. Γ. 296. *Τὸ γὰρ ὑπὸ τοῦ νότου κῦμα τὴν Φαιστὸν ἂν ἐποίει ἀλίμενον, εἰ μὴ προκείμενος ὁ λίθος ἐκώλυεν ἐντὸς μέγα γίγνεσθαι κῦμα προκαταγνυμένων περὶ αὐτὸν τῶν κυμάτων.*]

[* " *Συγκατάγνυμι*, Confringo. Sym. Ps. 67, 24. *συγκατεάξῃ*." Biel. Thes. " Jul. p. 60." Wakef. Mss.]

[* *Παράγνυμι*. Hippocr. Mochl. 511, 34. *Καὶ οἷσιν ἡ κοτύλη παρεάγη, καὶ οἷσι νευρίον ἀπεσπάσθη, καὶ οἷσιν ἐπίφυσις* * *ἀπεάγη*.]

Περιάγνυμι, vel *Περιαγνύω*, Circumfringo, Confringo torquendo, Contorqueo. Chio Epist. ad Matrid. (13.) *Καὶ τολοιπὸν δὴ λακτίζων καὶ περιαγνύων τὸν βραχίονα, ἐξέβαλον αὐτοῦ τὸ ξίφος*, Extortam ei sicam abjeci, i. Contorto brachio ereptam, Bud. Apud Apollon. R. 2, (791.) *Ὅσσους Βιλλαίοιο μέλαν περιάγνυται ὕδωρ* exp. Interrumpit et dirimit. [" Appian. 2, 384. Zenob. 2, 48." Wakef. Mss. " Fischer. ad Palæph. 179." Schæf. Mss. Hesiod. Sc. 279. *Περὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἠχὼ*, de q. l. vide quæ in *Ἄγνυμι* diximus. Hesych. *Περιάγνυτο· περιεκλᾶτο, καὶ τὰ ὅμοια. Περιάγνυται· περικλᾶται, συντρίβεται, περιέρχεται, περιηχεῖ.* " Respexit ad Il. Π. 78. ubi de voce Hectoris, Trojanos adhortantis, usurpatur, Pseudo-Did. *περιῤῥήγνυται, ἐξ οὗ, περιηχεῖ.* Apollon. Lex. *Περιάγνυται·* * *περικατακλᾶται, καὶ οἷον περιέρχεται.* Cyrill. Lex. Ms. *Περιάγνυται· περικλᾶται, περιηχεῖ, περιέρχεται.* Cf. Suid. (*Περιάγνυται· περικλᾶται, οἱονεὶ περιΐσχεται, καὶ, Περιαγνυμένου· περικλωμένου. Πρὸς τὴν ἑσπερίαν τοῦ κόλπου ἀκτὴν, τοῦ πρὸς τῇ Αἴνῳ τῇ πόλει περιαγνυμένου.*)" Albert. Phot.: *Περιάγνυται·* * *περικατακλᾶται*, (D. *περικλᾶται*,) *οἱονεὶ περιΐσχεται.* " Loco *περιΐσχεται*, (quod et Suid. habet,) scr. videtur *περιέρχεται* ex Hes. Cyrilli Lex. Ms. et Apollon. Lex. Cf. Eustath. 1046, 45. (*Τὸ δὲ περιάγνυται, ἀντὶ τοῦ κλᾶται, ὡς μὴ μόνον τοὺς κατ' εὐθὺ ὄντας ἀκούειν, ἀλλὰ καὶ τοὺς κατ' Ἀχιλλέα ἐκ πλαγίων διὰ τὸ περιάγνυσθαι τὴν ἠχώ· ἀφ' ἧς ἐννοίας ἡ ἀλλαχοῦ ἰωγὴ σύγκειται, ὅπερ ἐστὶν, ἰωῆς, ἤγουν φωνῆς, κλάσις καὶ ἀντανάκλασις.*" Schleusner. " Heyn. Hom. 7, 152." Schæf. Mss. Etym. M. 12. *Περιαγνύμενος· σημαίνει τὸ περιτριβόμενος, περικλώμενος.* Etym. G. *Περιαγνύμενος· περιτριβόμενος, περικλώμενος, ἀπὸ τοῦ ἄγνυμι, ὅπερ ἔσχε τὴν γένεσιν ἀπὸ τοῦ ἄγω, ὃ σημαίνει τὸ κλάνω, πλεονασμῷ τοῦ ν ἀγνῶ, ἐκ τούτου οὖν ἀγνύω, καὶ κατὰ παραγωγὴν ἄγνυμι.*]

[* *Περίαξις, εως, ἡ.* Plut. 6, 149. *Αἱ δὲ τῶν πολλῶν διαλέξεις καὶ μελέται σοφιστῶν, οὐ μόνον τοῖς ὀνόμασι παραπετάσμασι χρῶνται τῶν διανοημάτων, ἀλλὰ καὶ τὴν φωνὴν ἐμμελείαις τισὶ καὶ μαλακότησι καὶ περιάσεσιν ἐφηδύνοντες ἐκβακχεύουσι καὶ περιφέρουσι τοὺς ἀκροωμένους.* Turn. et Vulcob. *περιάξεσιν*. " Salmas. conjecerat *πλάσεσι*: mallem *περικλάσεσι*: id de fracta voce tam in cantu, quam in elocutione, mollitiemque et nimium artificium affectante, proprium est. (Vide Nostrum et Schneider. Lex. v. *Περίασις*.) Rectum est, quod aliqui (sc. Turn. et Vulc.) dant *παραφέρουσι*, In transversum agunt, Abripiunt a recto tramite." Reisk.]

[* *Περιαγὴ, ἡ,* Circumactus. Arat. Phœn. 687. *Ἀλλ' ἤτοι Περσεὺς μὲν, ἄτερ γουνός τε ποδός τε Δεξιτεροῦ δύεται· πρύμνης δ' ὅσον ἐς περιαγήν.* Ubi Schol. *Ὅσον εἰς τὴν περίκλασιν καὶ καμπὴν τῆς πρύμνης.* " * *Ἐπιαγὴ, ἡ,* i. q. *ἐπικαμπὴ*, Arat. 688." Schneider. Lex. Sed in qua Arati edit. V. D. *ἐπιαγὴν* pro vulg. *περιαγὴν* repererit, nescimus.]

Περιαγὴς, (έος, ὁ, ἡ,) pro Circumfracto citatur ex Anth. Epigr. vel, ut alii, *περιαγεὶς* participium. [Meleag. 115. *Οὔτε γὰρ αἰγανέαι περιαγέες, οὔτε τι πήληξ Ἄλλοφος, οὔτε φόνῳ χρανθὲν ἄρηρε σάκος.* " Circumactus, Leon. Tar. 28. (*Καὶ πέλεκυν, ῥυκάναν τ' εὐαγέα, καὶ περιαγὲς Τρύπανον.*) Rotundus, Plut. 2, 494. Adamant. 413." Wakef. Mss. " Callim. 1, 430. 572. Heyn. Hom. 5, 110. Toup. Opusc. 1,

237. 559." Schæf. Mss. Vide notata in Περιηγής. Phot.: Περιαγές· ἐπικαμπές. Etym. M. 545. Παρὰ τὸ κῦφον, τουτέστι τὸ περιφερὲς καὶ περιαγές. "T. H. ad Eurip. Suppl. T. 3. p. 351. b. Beck. (in Εὐαγὴς citandus.)" Schæf. Mss.]

[* Περιάγητος, ὁ, ἡ, i. q. περιαγής. "Dicitur εὐαγὴς et εὐάγητος, ut περιηγὴς s. περιαγὴς et περιάγητος." Toup. Emendd. 2, 366., a Schæf. Mss. citatus.] "Περιήγητος Hesychio ὁ περιπόρφυρος χι-" "τὼν, Prætexta." [" Ad verbum cum Hes. convenit Phot. Lex. quamvis male περιήτητος ibi pro—γητος exaratum, (neque aliter editum est ab Hermanno.) Cf. inf. v. Περιψήσσαια." Albert. J. Poll. 7, 57. Ἔστι δὲ καὶ χιτὼν ἀμοργικός. Ἀντιφάνης δέ φησιν ἐν Μηδείᾳ, Ἦν χιτὼν ἀμόργινος· ἕτερος δὲ, περιηγητός ἐστιν. Οὑτοσὶ δ' ἄρα ὁ περιηγητὸς, εἶδος χιτῶνος. "An ista, ἕτερος δὲ, περιηγητός ἐστιν, novi versus initium sint ap. Antiph.? an, quod potius mihi videtur, hoc dicat, Alium nescio quem poëtam dicere, περιηγητός ἐστιν? cui subjungat Pollux explanandi gratia, Hunc vero περιηγητὸν, vel περιήγητον, ut Hesych., Speciem tunicæ esse." Jung.]

[* "Προάγω, Ante frango. Od. E. 385. (πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν, ubi Pseudo-Did. κατέαξε τὰ τῶν ἄλλων ἀνέμων κύματα, ἐπιφέρει γὰρ, Μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς.)" Wakef. Mss. Vide Ὑπαγωγή.]

[* Προσάγνυμι, i. q. προσαράσσω, Allido. Quint. Smyrn. 8, 166. "Quint. Cal. 3, 509. (Ὡς δ' ὅτε κύματα μακρὰ βίῃ μεγάλου ἀνέμοιο Ὀρνύμεν' ἐκ πόντοιο, πρὸς ἠιόνας φορέονται Σμερδαλέον, πάντῃ δὲ προσαγνυμένης ἁλὸς αἰεὶ, Ἀκταὶ ὁμῶς ῥηγμῖσιν ἀπειρέσιαι βοόωσι:) 14, 625. (ἀνηρῇσι προσαγνύμενοι περὶ πέτρῃς Νυκτὶ θοῇ.) Etym. M. 362, 41." Wakef. Mss. Vide Ὑπαγωγή.]

"Συνέαξα, Confregi; nam ab ἄγω est ἔαξα, unde" "συνέαξα, præpositione assumta. Od. Ξ. (383.)" "Νῆας ἀκειόμενον, τάς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι." [Il. Λ. 113. Ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα Ῥηϊδίως ξυνέαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν, ubi Pseudo-Did. συνέτριψε: Il. N. 166. Ἀμφότερον, νίκης τε, καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέαξε. "Heyn. Hom. 6, 401. Ξυνέαξον, Merrick. Tryph. Angl. p. 23." Schæf. Mss. "Quint. Cal. 6, 288." Wakef. Mss. Il. Ψ. 467. Ἔνθα μιν ἐκπεσέειν ὀΐω, σὺν θ' ἅρματα ἆξαι.]

[* Ὑπάγνυμι, Infringo. Oppian. H. 4, 652. Εἰλεῦσι νεπόδων δειλὰς στίχας εἰς ἕνα χῶρον * κοιλοφυῆ, κευθμῶσιν ὑπαγνύμενον θαμέεσσιν, ubi Schol. μεριζόμενον.]

[* Σπατίακτος. Hesych. Σπατίακτον· διεσπασμένον καὶ εὔχροον. "Videtur compos. e * σπατίον, diminutivo verbi σπάτος, et ἄγω, pro ἄγνυμι, Frango, Rumpo: unde recte reddit per διεσπασμένον, Scuticis et loris dilaceratum. Quod de servo adhibere potuit Comicus. An itaque pro εὔχροον scr. ἄχροον?" Albert.]

[Εὐαγὴς, έος, ὁ, ἡ. Vide Εὐαγὴς, ab ἄγος.]

[* Σκελιαγὲς, ἤγουν * σκελοκοπία· Crurifragium. Glossæ.]

["Ἄγνυθες est a sing. ἄγνυς, et hoc proxime ab ἄγνυμι, quod ab ἀγνύω, hoc ab ἄγνω, cujus stirps ἄγω, Frango. Dicti autem ἄγνυθες eximie Lapides, quos stamini appendebant textores, proculdubio a Fragilitate, quæ est lapidum durorum. Similis certe significationis ratio est in v. κλῆρος, eximie significante Calculum, vel Lapillum. Dicitur autem a Duritie et fragilitate, quæ notio verbo κλάω, unde oritur, inest. Notat enim Frango." Etymol. Ling. Gr.]

"Ἄγνυθες, Lapides, quos stamini inter texen-" "dum appendunt textores, qui et λεῖα nominantur." "Ita enim J. Poll. 7, c. 10. (s. 36.) Ἄγνυθες δὲ," "καὶ λεῖα, οἱ λίθοι οἱ ἐξηρτημένοι τῶν στημόνων κατὰ" "τὴν ἀρχαίαν ὑφαντικήν." [Falckenburgius pro λεῖα habet λεῖοι. Scribe λεῖαι. Vide Seb. et Jung. Idem J. Poll. 10, 125. de gynæcei vasculis: Καὶ λείας, τὰς καὶ ἀγνύθας, καὶ σπάθας. Ubi v. notata.] "Apud" "Hesych. vero legimus: Ἀγνύσται· λείας, οἱ δὲ τὰς" "ὤας τῶν ἱστῶν. Ubi illud λείας non omnino suspe-" "ctum haberi debet, cum paulo ante quoque ap." "Eum reperiatur, Ἀγνίθες· λεῖαι. Pro ἀγνύσται" "autem fortasse scribendum, Ἀγνύθας: præsertim" "cum paulo ante quoque legi apud Eum dixerim" "Ἀγνίθες, paroxytonωs. Ita certe reperio in quo-" "dam Lexico meo vet. Ἀγνύθες· οἱ λίθοι τοῦ ἱστοῦ." [In Cod. Ven. pro Ἀγνίθες· λεῖαι, est Ἀ. λῖαι. Vide Interpp. ap. Albert. Suidas: Ἄγνυθες· οἱ λίθοι τοῦ ἱστοῦ. "Lapides illos textorios s. ἄγνυθας Seneca Ep. 90. vocat Pondera: Deinde, quemadmodum tela suspensis ponderibus rectum stamen extendat." Kust. Zonaras: Ἄγνυθες· οἱ λίθοι τοῦ ἱστοῦ. "Antiquissimam et primam textrini rationem, ubi tela pendula texebatur a stante, per partes explicare conabor. Tria sunt, quæ maxime in ea discrepant a tela plana. Primum telæ s. tramæ stamina a ligno transverso suspensa infra appensis lapidum ponderibus extendebantur. Deinde licia inferius tramæ fila alterna implicabant, supra vero ea textum perficiebatur. Denique subtemen inter tramæ stamina immissum sursum versus spatha, quam textrix manu regebat, impulsum percutiebatur, atque ita tela densabatur. De ponderibus infra appensis tramæ testatur Aristot. de Gener. Anim. 1, 4. ubi testiculos ductibus seminalibus appensos comparat cum lapidibus tramæ staminibus in tela appensis: Οὐδὲν γάρ εἰσι μόριον τῶν πόρων οἱ ὄρχεις, ἀλλὰ πρόσκεινται, καθάπερ τοὺς λᾶας προσάπτουσιν αἱ ὑφαίνουσαι τοῖς ἱστοῖς. Ubi Versio vetus Latina e Græco facta λᾶας recte Lapides, ἱστοὺς autem male Liciatoriis interpretatur. Iterum Philosophus 5, 7. Ὥσπερ ἂν εἴ τις χορδὴν κατατείνας σύντονον ποιήσειε τῷ ἐξάψαι τι βάρος, οἷον αἱ τοὺς ἱστοὺς ὑφαίνουσαι· καὶ γὰρ αὗται τὸν στήμονα κατατείνουσαι προσάπτουσι τὰς καλουμένας λαίας· οὕτω γὰρ καὶ ἡ τῶν ὄρχεων φύσις προσήρτηται πρὸς τοὺς σπερματικοὺς πόρους. Quem locum respiciens Galen. de Semine 1. Καθάπερ αἱ λεῖαι τοῖς ἱστοῖς, οὕτως οἱ ὄρχεις κ. τ. λ. Vetus Versio Latina Aristotelis e Græco facta, Lapides vocatas layas, habet, quasi legerit scriptum Interpres, λᾶας, τὰς καλουμένας λαίας. Atque huc ducit Hesychii locus: Λέας· τὰς ἄπο τῶν ἱστῶν κρεμαννυμένας ἄκρας. (Editum est, Λεάς·—κρεμαννυμένας.) Alio loco: Ἄγνυσται· λείας, οἱ δὲ τὰς ὤας τῶν ἱστῶν. Eosdem igitur lapides alii λᾶας, λαίας, λείας, alii ἄγνυθας vocarunt. Ita etiam tradit J. Poll. 10, 125. et 7, 36. Ἄγνυθες καὶ λεῖα, οἱ λίθοι, οἱ ἐξηρτημένοι τῶν στημόνων κατὰ τὴν ἀρχαίαν ὑφαντικήν. I. e. Agnythes et Leiæ vocantur Lapides, quos antiqua texendi ratio staminibus appendebat. Hos eosdem lapides staminibus appensos telæ rectæ Islandicæ pictæ ostendit Olavius Danus in Tabula 12. addita Descriptioni Islandiæ, quam sermone vernaculo versam et editam Lipsiæ 1787. legi. Eadem pictura situm liciorum et formam spathæ ostendit." Schneider. Rei Rust. Scriptt. T. 7, p. 380. "Sallier. ad Mœrin 170. (e Plut. Mor. 146 = 6, 592. Reisk. afferens: Ὑφάντης γὰρ ἄν, οἶμαι, χλαμύδα ποιῆσαι μᾶλλον ἔργον αὐτοῦ καὶ ἱμάτιον, ἢ κανόνων διάθεσιν καὶ * ἀνέγερσιν ἀγνύθων, χαλκεὺς τε κόλλησιν σιδήρου καὶ στόμωσιν πελέκεως μᾶλλον ἤ τι τῶν ἕνεκα τούτου γενομένων ἀναγκαίων, οἷον ἀνθράκων ἐκζωπύρησιν, ἢ λατύπης παρασκευήν.)" Schæf. Mss. Fallitur ibi idem Sallier., scribens Lexicographos nomen ἐκζωπύρησις non notasse, cum Noster in voce illum ipsum Plutarchi locum attulerit.]

ἈΚΤΗ, ἡ, Littus, fit etiam ab ἄγω, Frango, ut volunt Gr. Grammatici, quod videlicet undæ littori allisæ frangantur. Il. Σ. (68.) Ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερὼ, [ubi Pseudo-Did. παραθαλάσσιον τόπον, αἰγιαλόν.] Od. O. (36.) πρώτην ἀκτὴν Ἰθάκης. Distincte autem ponuntur ab Eodem λιμένες et ἀκταὶ, Il. M. (284.) λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς. Actam pro littore dixit et Virg. Æn. 5, (613.) At procul in sola secretæ Troades acta. Ἀκταὶ, ut Ammon. tradit, sunt Petricosa maris loca, θῖνες autem, Arenosa. Est porro hæc vox ἀκτὴ non solum in carmine, sed et in soluta oratione usitata. Strabo de littoribus sinus Corinthiaci loquens, dicit, Ἐνταῦθα συναγωγὴν ἀξιόλογον λαμβάνουσιν αἱ ἑκατέρωθεν ἀκταί. Utitur et Lucian. [In Indice Lucianeo non legitur.] || Ἀκτὴ est etiam Maritimus locus, ut Hesych. scribit. Apud Herod. sæpe pro Ora, i. e. Littorali regione.

Ἀκτὴ, Fructus, vel potius Fruges, ut Il. N. (322.)

καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν, Cereris fruges. Sic ap. Hesiod. sæpe,—Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν. Ubi ἀκτὴν quidam putant masculino genere poni. Nam profertur etiam ἀκτὴς nominativus, ut Eustath. tradit: qui tamen alibi eos reprehendit, qui ap. Hesiod. masculinum esse censuerint ἀκτήν. Quæ tamen fuit Tzetzis postea sententia; declinavit enim ἀκτὴς, ἀκτοῦ, et δώρημα interpretatus est, illum Hesiodi locum exponens. Alibi idem Eust. dicit Δημήτερος ἀκτὴν esse Cibum e tritico et triticeis, s. frumento et frumentaceis; aliter enim vertere non possum τὴν ἀπὸ σίτου καὶ τῶν σιτωδῶν τροφήν. Et fit, inquit, ab ἄγω, Frango; nam molitum frumentum aptum ad esum: ut sit ἀκτὴ Δήμητρος Fragmentum panis. Quanquam non video cur hoc dicat, ἀκτὴν Δήμητρος esse Panis fragmentum, ex eo quod molatur frumentum; molendo enim fit farina, non autem panis fragmenta. Legitur autem ap. eund. poëtam ἀλφίτου ἀκτὴ, Od. Ξ. (429.) παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ. Od. B. (355.) Εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς, ubi Eustath. ἀκτὴν ἀλφίτου ait, juxta veteres, esse Farinæ munus, παρὰ τὸ *προσάγεσθαι ἢ *προάγεσθαι, aut κλάσμα ab ἄγω. Idem Hom. Il. Λ. (630.) παρὰ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν. Ubi ille ait, ἀκτὴ est δωρεὰ, i. e. Munus, quam quis alicunde ἄγεται, i. e. Apportat s. Accipit. Sunt, inquit, et qui Δήμητρος ἀκτὴν velint dictam διὰ τὸ προῆχθαι τῶν ἄλλων, i. Quod prælata sit aliis. Idem vero exponens hunc Il. N. locum, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν, non dicit ἀκτὴν significare δωρεὰν, i. Munus, sed subaudiri post ἀκτήν: ut perfecta oratio sit Δημήτερος ἀκτὴν δωρεάν: ut, inquit, cum dicitur ξυστὸν, subintelligitur δόρυ: et cum διπλόη subauditur χλαῖνα. Tam parum sibi constat in expositione hujus vocabuli hic Grammaticus. Certe nec illud perpetuo verum reperietur, dici ἀκτὴν Δημήτερος, Fruges, aut Ipsum panem, ex eo quod frangatur et comminuatur frumentum molendo, cum et Segetes ipsas Hesiod. Δημήτερος ἀκτὴν appellet.

'Ακτὴ, Attica fuit dicta ab Actæo rege, ut tradit Steph. Byz., aut Actæone, ut Suid., vel quod ejus bona pars sit litoralis, et maritima. Vide Steph. Est 'Ακτὴ et aliorum locorum nomen proprium, ut te Idem docebit. Vide "Ακτιος, quod proxime sequitur. || 'Ακτὶς etiam dictæ sunt Athenæ primo, ut tradit Serv.

[" 'Ακτὴ, Fac. ad Paus. 1, 310. Sylburg. ad Paus. l. l. vertit, Salebris ac rupibus præceps littus. Ad Herod. 406. ad Dionys. Hal. 4, 2132. Heyn. Hom. 7, 730. 8, 126. 'Επ' ἀκτᾷ, Eichstaedt. Quæst. p. 7. Λευκὴ ἀκτὴ, Musgr. Andr. 1263. 'Ακτὴ, Gesner. Ind. Orph. Valck. Adoniaz. 284. ad Hippol. p. 246. Steinbr. Mus. Tur. 1, 159. Heyn. ad Virg. Bucol. p. 41. Dawes. Misc. 161. Wessel. ad Herod. 297. Jacobs. Spec. p. 16. 'Επ' ἀκταῖς, Musgr. ad Hecub. 28. Steinbr. l. c.: etiam de ἐπ' ἀκτῆς. Δημήτερος ἀκτὴ, D. R. ad H. in Cer. 496. De Attica, ad Corn. Nep. 229. Musgr. Hel. 1689. De frugibus, Toup. Opusc. 2, 105. (Emendd. 2, 560.) Valck. Anim. ad Ammon. 117. ad Hippol. p. 181. b. Græv. Lect. Hesiod. 611. Musgr. Cycl. 239. 'Ακτὴ, i. q. βωμὸς, Schol. Œd. C. 1047. 'Ακτὴ, Muret. 2. p. 12. Markl. Iph. p. 112. 342. Jacobs. Anth. 8, 168. 241. 10, 20. 24. 284. 12, 126. Wakef. Phil. 714. Jacobs. Anim. 114. ad Diod. S. 1, 507. 526. 2, 266. 'Η ἀκτὴ τοῦ αἰγιαλοῦ, Boissonad. in Philostr. 452. Heyn. Hom. 6, 228. 430. "Ακτη, ad Diod. S. 2, 26. 'Ακτὴ et αὐτὴ conf. Heyn. Hom. 7, 101. Wolf. Prol. 239. 'Ακτὴ et αὐλὴ conf. ad Diod. S. 1, 272. 'Ακτὴ et ἄκρη conf. Struchtm. Anim. Cr. p. 30. Ilgen. Hymn. 571. ad Herod. 484. 593. Valck. Callim. 166. Brunck. Androm. 1259. Markl. Iph. p. 258." Schæf. Mss. Vide et Pierson. Verisim. p. 16. Interprr. ad Hesych. p. 212. n. 11. et 13.]

[Ἀκτή. Hesych. 'Ακτάς· αἰγιαλοὺς, πετρώδεις τόπους. (" Eur. Cycl. 698." Wakef. Mss.) 'Ακτή· τροφή. (Il. N. 322. Δημήτερος ἀκτὴν, Pseudo-Did. Τὸν σῖτον, ἐπεὶ κατασσόμενος καὶ ἀλούμενος, ἄρτος γίνεται: Il. Φ. 76. ubi Idem, τὸν ἄρτον περιφραστικῶς.) 'Ακτῇ ἐπὶ προὐχούσῃ· ἐν τῷ ἐξέχοντι μέρει τοῦ αἰγιαλοῦ. (Od. Ω. 82.) 'Ακτῶν· αἰγιαλῶν. 'Ακτή· ὁ αἰγιαλὸς, καὶ ὁ παραθαλάσσιος τόπος, τῷ προσαράσθαι αὐτῷ τὰ κύματα, ὅ ἐστι, ῥήγνυσθαι καὶ κατατάσσεσθαι. (VV. DD. corrigunt sic προσαράσσεσθαι, προσάγεσθαι, vel προσάγνυσθαι—καταράσσεσθαι—κατάσσεσθαι, afferentes e Pseudo-Did. ad Il. B. 395. 'Ακτὴ, ὁ παραθαλάσσιος καὶ πετρώδης τόπος, ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὸν ἄγεσθαι, ὅ ἐστι, ῥήσσεσθαι καὶ περικλᾶσθαι τὰ κύματα, et ad Il. Λ. 630. 'Αλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν· ἤτοι ἄλφιτα, περιφραστικῶς, ἀπὸ τοῦ κατασκευάσματος, ὅ ἐστιν, ἄλευρον. Δηλοῖ δὲ ἡ λέξις ὁτὲ μὲν τὸ ἄλευρον, ἀπὸ τοῦ κατάγνυσθαι καὶ ἀλεῖσθαι τὸν σῖτον· ὁτὲ δὲ αἰγιαλὸν, ἀπὸ τοῦ περικατάσσεσθαι, ἢ κατάγνυσθαι τὰ κύματα. Schol. Ven. ad Il. B. 395. 'Εστι δὲ ἀκτὴ, adde ὁ, παραθαλάσσιος καὶ πετρώδης τόπος, ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὸν ἀΐσσεσθαι, l. vel ἄσσεσθαι vel ἄγεσθαι, ὅ ἐστι ῥήσσεσθαι καὶ περικλᾶσθαι τὰ κύματα.) Διὸ καὶ ῥηγμῖνα τὸν αὐτὸν τοῦτον τόπον ἐνίοτέ φησι, διὰ τὴν γιγνομένην τῶν κυμάτων περὶ αὐτὸν ῥῆξιν καὶ * ἄραξιν. 'Ακτὴν δὲ καὶ τὸ τελευταῖον τοῦ ἀλφίτου κάταγμα καλεῖν εἴωθεν Ὅμηρος, διὰ τὴν * κάταξιν, ὡς ὅταν λέγῃ, 'Αλφίτου ἀκτήν. Λέγομεν οὖν καὶ αὐτοὶ, παρὰ τῶν πλωτήρων μαθόντες, ἀκτὰς τοὺς τοιούτους τόπους. Οἶδε δὲ καὶ ἄλλο τι ἡ συνήθεια, καλούμενον ἀκτὴν, ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος οἶμαι τοῖς πλοϊζομένοις λαβοῦσα. 'Εκεῖνοί τε γὰρ εἰς τοὺς τοιούτους τῶν τόπων ἀποβάντες ἐστιῶνται, αὐτή τε τοὺς ἐπ' εὐωχίαις ἀφωρισμένους τόπους ἀκτὰς καλεῖ, κἂν τύχωσι μὴ παραθαλάσσιοι ὄντες. 'Εστι δὲ καὶ πόλις Πελοποννήσου. Etym. M. 'Ακτή· ἡ 'Αττική, οἱ μὲν ἀπό τινος βασιλεύοντος 'Ακταίωνος, οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ τὰ πλείονα μέρη εἰς θάλασσαν ἐκνενευκέναι, σημαίνει δὲ τρία. Λέγεται δὲ καὶ ὁ καρπὸς, παρὰ τὸ κατάγνυσθαι ἐν τῷ ἀλήθεσθαι Δημήτερος ἀκτήν. Ζήτει εἰς τὸ πρῶτον. 'Ακτὴ καὶ ὁ αἰγιαλὸς τῆς θαλάσσης, ὁ παρὰ θάλασσαν, l. παραθαλάσσιος, καὶ πετρώδης τόπος, παρὰ τὸ ἄγω τὸ κλάνω, παρὰ τὸ κατάγνυσθαι καὶ κλᾶσθαι εἰς αὐτὴν τὰ κύματα. 'Ακτή· ἡ τροφὴ, ἄλφιτον κριθῆς. " Cum infra in "Αλφιτον exponantur quæ huc faciunt, suspicetur aliquis, primum decurtate scriptum fuisse ἄλφ¯: post ab alio exscriptore id mutatum in α: deinde a tertio in ejus locum substitutum esse πρῶτον. Sed recte locus habet; significatur enim hic Primum Lexicon, quod in hujus operis collectione secutus est auctor, ut manifeste apparet ex 315, 41, 55: ubi Secundum et Tertium nominantur. Itidemque alibi quoque τὸ Διογένους et τὸ 'Ρητορικὸν, et ejus generis alia passim citantur: τὸ ἄλλο 'Ετυμολογικὸν 670, 30. 780, 24. 789, 7. 802, 42. 814, 22." Sylb. Etym. G. 'Ακτή· ἡ 'Αττικὴ, ἀπὸ πλείονα μέρους αὐτῆς εἰς θάλασσαν ἐκνενευκέναι. (L. ἀπὸ τοῦ τὰ πλείονα μέρη αὐτῆς.) 'Ακτή· παρὰ τὸ κατεάχθαι καὶ καταλελύσθαι, σημαίνει δὲ δύο, τὸν αἰγιαλὸν, ὡς τὸ, 'Ακτῇ ἐφ' ὑψηλῇ (Il. B. 395.) καὶ γίνεται παρὰ τὸ κατάσασθαι (l. *κατάσσεσθαι, cf. Etym. M. et Sylb. infra) εἰς αὐτὴν τὰ κύματα. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ λεπτώματον τοῦ ἀλεύρου, (l. λεπτότατον,) ὡς τὸ, Δήμητρος ἀκτὴν, γίνεται δὲ παρὰ τὸ κατάσσεσθαι αὐτὴν ἐν τῷ ἀλήθεσθαι. Excerpta Apionis Gloss. Homer., ad calcem Etym. G. 604.: 'Ακτὴ β, τὸ κάταγμα τοῦ ἀλφίτου, καὶ ὁ αἰγιαλός. Etym. M. 266. Δημήτερος ἀκτή· διὰ τὸ κατάγνυσθαι ἐν τῇ ἅλῳ τὸν στάχυν τὸν εὐαγῆ, ἢ αὐτὸν τὸν σῖτον ἐν τῷ μύλῳ θραύεσθαι: 73. "Αλφιτον· —καὶ ἀλφιταμοιβοὶ, οἱ πωλοῦντες τὴν ἀλφίτου ἀκτὴν, κατὰ ἀφαίρεσιν, εἶναι γὰρ μακτήν· οἱ δέ φασιν, ὅτι ἄκρον ἐκάλουν τὸν καρπὸν, ἔνθεν καὶ ἀκρόδρυα· ἢ ὅτι, ὥσπερ ὁ εἰς θάλασσαν καθήκων τόπος, ἔσχατος ὢν τῆς ἠπείρου, ἀκτὴ λέγεται, οὕτω καὶ τὸ ἔσχατον τοῦ ἀλεύρου, προπονηθέντα ἔχον τὸν καρπὸν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἄσασθαι, (" verius, opinor, scribemus * ἄσσεσθαι, Frangi," Sylb.) ὑπὸ τοῦ μύλου, καθὰ καὶ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς, ὃς ἀκτὴ καλεῖται. " Congruentius τῷ αἰγιαλῷ, singulari numero, ut indicat relativum ὅς." Sylb. J. Poll. 1, 99: Χωρία ἐπιθαλαττίδια, οἷς ἐστὶ προσχεῖν, ἀκτὴ, ἠϊὼν, αἰγιαλὸς, χηλὴ, ὕφορμος, ὅρμος, λιμὴν, ἢ καταγωγή: 9, 28. Μέρη δὲ πόλεων, τὰ μὲν ἐκ θαλάττης, αἰγιαλὸς, ἀκτὴ, ἠϊὼν, λιμὴν, κ. τ. λ. " Schol. Eurip. Hipp. 137. (Δήμητρος ἀκτὰς δέμας ἁγνὸν ἴσχειν· περιφραστικῶς μὴ ἐσθίειν τροφῆς τῆς γῆς, λέγει δὲ τὴν οἱονεὶ ἀγὴν καὶ κλάσιν τοῦ σίτου διὰ τὸ κατάγνυσθαι ἐν ἅλωνι, ἐν τῷ μύλωνι θραύεσθαι.)" Wakef. Mss. Moschopul. ad

Hesiod. p. 17. a. Τὸν γαῖα φέρει Δημήτερος ἀκτήν· ἀκτὴν ὄντα τῆς Δήμητρος, ἀντὶ τοῦ ἐξαίρετον δώρημα. Procl. Δημήτερος δὲ ἀκτὴν ἐκάλεσεν οὐ μόνον τῶν ἰδίως λεγομένων Δημητριακῶν, οἷον πυρῶν καὶ κριθῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων· τὴν γὰρ γῆν, ἀφ' ἧς οἱ καρποὶ πάντες, Δήμητραν ὠνόμαζον οἱ παλαιοί. Tzetz. Δημήτερος ἀκτήν· ἤτοι τῆς γῆς τὸ δώρημα, Δημήτηρ γὰρ ἡ γῆ, Δωρικῶς· οὗτοι γὰρ ἀντὶ τοῦ γ, δ τιθέασι, δνοφερὸν * γνοφερὸν, καὶ Δήμητραν Γήμητραν λέγοντες. Ἀκτήν· ἀκτὶς, θηλυκὸν, ἡ τοῦ ἡλίου, καὶ ἀκτὴ ὁ αἰγιαλὸς λέγεται. Τὸ δὲ δώρημα, ὁ ἀκτὴς, τοῦ ἀκτοῦ, τὸν ἀκτὴν, ἐκ τοῦ ἄγω τὸ φέρω. Eust. 868.: Ἀλφίτου δὲ ἀκτὴ, οὐ μόνον περιφραστικῶς ὁ ἄρτος, ὃν καὶ ἄλφιτα καλὰ μετ' ὀλίγα φησὶν, ἀλλὰ καὶ μάλιστα τὸ ἄλευρον, παρὰ τὸ ἄγω τὸ κλῶ. Διὸ καὶ κάταγμα ἑρμηνεύουσι τὴν ἀκτὴν οἱ παλαιοί· λέγοιτο δ' ἂν οὕτω καὶ κλάσμα, καί ἐστιν οὕτω κρεῖττον νοῆσαι ἤπερ ἐπὶ ἄρτου, ὡς δηλοῖ κατωτέρω καὶ τὸ, Ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν, ὅ ἐστιν, ἐπέπασεν, ἀφ' οὗ καὶ πάλη, καὶ παιπάλη, καὶ τὸ * παίπαλον, ὡς ἀλλαχοῦ εἴρηται. Ἔνθα ὅρα ὅτι καὶ ἄλφιτον ἑνικῶς εἶπε καὶ ἄλφιτα πληθυντικῶς· ὅτι δὲ καὶ οὐχ B ἁπλῶς ἄλφιτον τὸ ἄλευρον, ἀλλὰ κυρίως τὸ κρίθινον, πολλοὶ λέγουσιν· ὁμοίως καὶ ὡς ἀκτὴ, ἡ δωρεά· ἣν δηλαδὴ ἄγεταί τις ποθέν· ἢ καὶ ὡσανεὶ μακτὴ, ἀπὸ τοῦ μάττειν, ὅθεν καὶ ἡ μᾶζα καὶ ἡ μάκτρα, (cf. Etym. M. supra.) Ὡς δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ προῆχθαι, ἤγουν προτετιμῆσθαι τῶν ἄλλων τροφῶν ἡ τῆς Δήμητρος ἐῤῥέθη ἀκτὴ, καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται· δύναται δὲ οὕτω λεχθῆναι, καὶ διὰ τὸ κατ' αὐτὴν ἐπαγωγόν. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς οἱ μὲν ἀλφίτου ἱεροῦ γράφουσιν ἀκτὴν, οἱ δὲ ἱερὸν ἀκτὴν Ἀττικῶς καθ' ὁμοιότητα τοῦ κλυτὸς Ἱππόδαμεια, καὶ, Χρειὼ—ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτὸς, (Il. K. 118.) καὶ ὅτι ἀλλαχοῦ Δημήτερος ἀκτὴν λέγει· καὶ ὡς ἔνιοι ἀρσενικῶς τὸν ἱερὸν ἀκτὴν λέγουσιν· ἀληθῶς γὰρ διφορεῖται κατὰ γένος τὸ ἀκτήν· καὶ προφέρεται μὲν καὶ ἀρσενικῶς ὁ ἀκτὴς, κατὰ τὸ ταρακτὴς, ὃ κεῖται παρὰ Λυκόφρονι (v. 43.) μάλιστα δέ φασι κατὰ γένος θῆλυ λέγεται ἡ ἀκτή· ὡς δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ Εὐριπίδης ὁ γλυκὺς, εἰπὼν, (Fr. inc. 14.) Καίτοι (al. Ἐπεὶ) τί δεῖ (βροτοῖσι,) πλὴν δυοῖν μόνων (al. μόνοιν,) Δήμητρος ἀκτῆς, πώματός θ' ὑδρηχόου, * Ἅπερ πάρεστι καὶ πέφυχ' C ἡμᾶς τρέφειν; Ἤγουν τί χρεία περιουσιασμοῦ πλὴν ἄρτου καὶ ὕδατος, δι' ὧν ἐστὶ τρέφεσθαι. Idem p. 934. Δημήτερος δὲ ἀκτὴν, τὴν ἀπὸ σίτου καὶ τῶν σιτωδῶν λέγει τροφὴν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἤτοι κλῶ καὶ συντρίβω· μυλήφατος γὰρ σῖτος, χρήσιμος εἰς τροφήν· ἵνα ᾖ ἀκτὴ Δήμητρος τὸ κλάσμα τοῦ ἄρτου· ἢ ἀπὸ τοῦ ἄγω τὸ φέρω, ὃν ἡ Δημήτηρ ἄγει· μάλιστα δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀπὸ τοῦ ἄγω τὸ προάγω καὶ προτιμῶ, ἡ προαχθεῖσα καὶ προτιμηθεῖσα τῶν ἄλλων· λείπει δὲ ἐνταῦθα τὸ, δωρεὰν, ὡς ἂν εἴη τὸ πλῆρες τοῦ λόγου, Δημήτερος ἀκτὴν δωρεάν· ὡς καὶ ἐν τῷ, ξυστὸν, λείπει τὸ δόρυ, καὶ ἐν τῷ, διπλὴν, συννοεῖται ἡ χλαῖνα, καὶ ἐν τῷ, ἐν γ' αὐτοσταδίῃ, λείπει ἡ μάχη, ὡς δηλοῖ τὸ, ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ, πλῆρες ὂν αὐτό· καὶ ὁ ἑανὸς δὲ, ἔχει τὸν πέπλον ἐλλείποντα· οὕτω δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ Ποικίλῃ, ἐλλείπει ἡ στοὰ, καὶ ἐν τῷ βροτὸς λείπει τὸ ἀνὴρ, καὶ ἐν τῷ χείμαῤῥος, λείπει τὸ ποταμός· ἄλλοι δὲ ἀρσενικῶς λέγουσι τὸν ἀκτήν· τινὲς δὲ ἀκτήν φασι, τὸ οἱονεὶ ἐξέχον τῶν ἄλλων σπορίμων, ἐκ μεταφορᾶς τῆς θαλαττίας ἀκτῆς, ἥτις D ἐξέχει τοῦ ὕδατος. Idem p. 1224. Δημήτερος δὲ καὶ νῦν ἀκτὴ, ἡ κλάσμα ἄρτου, ὅ ἐστι ψωμὸς, εἰπεῖν δὲ καὶ ἄλλως βλωμὸς, παρὰ τὸ ἄγω τὸ κλῶ· ἢ ἡ ἄγουσα ἡμᾶς καὶ ποιοῦσα πορεύεσθαι. Idem p. 1450. Ἀκτὴ δὲ ἀλφίτου, ἡ δωρεὰ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, παρὰ τὸ προάγεσθαι ἢ προσάγεσθαι, ἢ τὸ κλάσμα, παρὰ τὸ ἄγω τὸ κλῶ· οὐ ἔμφασιν ἔχει οὐ μόνον τὸ ἄλφιτον, ὡς προεδηλώθη, ἀλλὰ καὶ τὸ μυλήφατον· ὃ δηλαδὴ κλᾶται ὑπὸ μύλης· ἔστι γὰρ ἡ τοῦ μυληφάτου παραγωγὴ, ὁμοία τῇ τοῦ προσφάτου νεκροῦ, καὶ ἀρτιφάτου, καὶ τῶν τοιούτων· εἴρηται δὲ περὶ τούτου κρεῖττον ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα· ἐν ᾗ καὶ Δήμητρος ἀκτὴ ἐῤῥέθη που μετωνυμικῶς· ὡς γὰρ μετωνυμία ἦν, εἰπεῖν ἀντὶ πυρὸς, Ἥφαιστον τὸν ἐπιστατοῦντα τῷ πυρὶ, οὕτω μετωνυμικόν ἐστι καὶ τὸ ἀντὶ ἀλφίτου ἀκτῆς, εἰπεῖν ἀκτὴν Δήμητρος, ἢ τῶν ἀλφίτων αἰτία ἐστί· κατὰ τοιοῦτον τρόπον καὶ τὸν ἄρτον Ὀππιανὸς Δήμητραν λέγει ἐν τῷ, Τυρὸν ὁμοῦ Δήμητρι μεμιγμένον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἀλφίτου ἀκτῆς, θηλυκοῦ οἶδε γένους τὴν ἀκτήν· ὅθεν οὐδὲ εὐοδοῦται ὁ ἐν

A Ἡσιόδῳ τὸ Δήμητρος ἀκτὴν, κατὰ γένος νοήσας ἀρσενικόν. Idem p. 306. Τὰ γοῦν ῥηθέντα Κροκύλεια, ἐν τοῖς Ἀκαρνᾶσί φησιν εἶσι· καὶ ἡ Λευκὰς δὲ, ἥν φησὶ τὸ παλαιὸν χεῤῥόνησος τῆς τῶν Ἀκαρνάνων γῆς· καλεῖ δὲ ὁ ποιητὴς αὐτὴν, ἀκτὴν ἠπείρου· ἤπειρον καλῶν, τὴν περαίαν Ἰθάκης καὶ Κεφαλληνίας, ὡς εἶναί φασι ταὐτὸν ἀκτὴν ἠπείρου εἰπεῖν καὶ Ἀκαρνανίαν.]

[Ἀκτή. Ammon. Ἀκταὶ καὶ θῖνες διαφέρουσιν· ἀκταὶ μὲν γάρ εἰσιν οἱ πετρώδεις τόποι τῆς θαλάσσης, θῖνες δὲ, οἱ ἀμμώδεις. "Differentiam plenius exhibet Ptol. Ascal. 14. Ἀκταὶ μέν εἰσιν οἱ πετρώδεις τόποι παρακείμενοι τῇ θαλάσσῃ, ἀπὸ τοῦ ἄγνυσθαι τὰ κύματα ταῖς πέτραις προσαρμοσσόμενα· θῖνες δὲ, οἱ ἀμμώδεις αἰγιαλοί. Leg. προσαρασσόμενα. (Et sic correxit Albert. ad Hes. v. Ἀκτάς.) Cf. Schol. Il. P. 430. (Θείνων· τύπτων, ὅθεν καὶ θὶς ὁ αἰγιαλὸς, παρ' ὅσον τύπτεται ὑπὸ τῶν κυμάτων.) Schol. Soph. Aj. 414. (Ἀκτὴ, ὁ κρημνώδης τόπος ἐν θαλάσσῃ, αἰγιαλὸς δὲ, ὁ ἐπίπεδος καὶ ὁμαλός.)" Valck. Eran. Philo 161. Ἀκταὶ μὲν οἱ πετρώδεις τόποι ἐν τῇ θαλάσσῃ, θῖνες δὲ, οἱ αἰγιαλοί. Etym. M. 651. Παρὰ θῖν' ἁλὸς, (Il. A. 316. 327. 350. Ω. 12.) Ἡ παρὰ τὸ ἔξω δηλοῖ, ὥσπερ καὶ παραπλεῖν, τὸ ἔξω πλεῖν. Αἰγιαλὸς μὲν οὖν εἴρηται κοινῷ ὀνόματι, παρὰ τὸ αἶαν ἔχειν ἐγγὺς ἁλός· ἔχει δὲ διαφορὰς τρεῖς, ἀκτῖνα, καὶ ῥηγμῖνα, καὶ θῖνα. Ἀκτὶν μὲν οὖν εἴρηται ὁ πετρώδης αἰγιαλός· ῥηγμὶν δὲ, ὁ πρὸς ἄνεμον αἰγιαλός· θὶν δὲ, ὁ εὔδιος καὶ ἥσυχος αἰγιαλὸς, παρὰ τὸ μετὰ γαλήνης καὶ νηνεμίας ἐκεῖσε τὰ κύματα ἀποτίθεσθαι. "Ἀκτῖνα—ἀκτὶν, pro ἀκτὴν—ἀκτὴ, Librariorum magis errore, quam Auctoris voluntate, ut patet e superioribus, 54, 18." Sylb. Sic et Etym. G., cujus hæc sunt verba: Παρὰ θῖνα· παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς θαλάσσης, ὃς οὕτω κέκληται ἀπὸ τοῦ θείνεσθαι, ὅ ἐστι, τύπτεσθαι τῇ * προσρήξει τῶν κυμάτων. Παρὰ θῖνα· ἡ (l. ἢ) παρὰ τὸ ἔξω δηλοῖ, ὥσπερ καὶ παραπλεῖν τὸ ἔξω πλεῖν. Αἰγιαλὸς μὲν οὖν κοινῷ εἴρηται ὀνόματι, καὶ ἔστι παρὰ τὴν (l. τὸ) αἶαν ἐγγὺς ἁλὸς ἔχειν· ἔχει δὲ διαφορὰς τρεῖς, ἀκτῖνα, καὶ θῖνα, καὶ ῥηγμῖνα. Ἀκτῖνα (l. Ἀκτὶς) μὲν οὖν εἴρηται ὁ πετρώδης αἰγιαλὸς παρὰ τὸ ἄγνυσθαι καὶ κλᾶσθαι ἐκεῖ τὰ κύματα. Reliqua omissa sunt. Sed recte Schol. Ven. ad Il. A. 316.: Παρὰ θῖνα· ἡ παρὰ τὸ ἔξω δηλοῖ, ὥσπερ καὶ παραπλεῖν τὸ ἔξω πλεῖν. Αἰγιαλὸς μὲν οὖν κοινῶς (l. κοινῷ) εἴρηται ὀνόματι· καὶ ἔστι παρὰ τὸ αἶαν ἐγγὺς ἁλὸς ἔχειν· ἔχει δὲ διαφορὰς τρεῖς, ἀκτὴν, ῥηγμῖνα, καὶ θῖνα. Ἀκτὴ μὲν οὖν εἴρηται ὁ πετρώδης αἰγιαλὸς, παρὰ τὸ ἄγεσθαι καὶ κλᾶσθαι ἐκεῖ τὰ κύματα. Ῥηγμὶν δὲ, ὁ πρὸς ἄνεμον αἰγιαλὸς, παρὰ τὸ ῥήσσεσθαι ἐκεῖ τὰ κύματα. Θὶν δὲ, ὁ ἔνδιος (l. εὔδιος) καὶ ἡσύχιος αἰγιαλὸς, παρὰ τὸ μετὰ γαλήνης καὶ νηνεμίας ἐκεῖ τὰ κύματα ἀποτίθεσθαι. "Ap. Græcos veterrimo ævo θὶς, et θὶν Acervum significabant. Θῖνες in usu Moles arenæ in maris litoribus, Duinen. Hoc sensu intelligendi sunt Grammatici, cum θῖνα Homericum interpretantur αἰγιαλόν. Distinguuntur ab iisdem θῖνες et ἀκταὶ, ut θῖνες sint Cumuli arenacei furori maris a summo Opifice oppositi, ἀκταὶ vero Litora scopulosa. Ita distinxit Grammaticus in Cod. quod. Bibl. Vat., e quo notam excerpserat L. Holst. Isthoc sensu θὶς reperietur in Il. N. 682. Philoct. Soph. 1119. D Dedit in eam rem nonnulla Stanl. ad Æsch. Pers. 820. Vocem autem, in genere significantem Acervum, usus loquendi transtulit ad Acervum frumenti." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 517. Hellad. Bes. 20. Καὶ αἰγιαλὸν μὲν καὶ ἀκτὴν ἁπλῶς τὰ παραθαλάττια πάντα λέγομεν, ἰδικώτερον δὲ τὴν Ἀττικὴν ἀκτὴν λέγουσιν. Ὡσαύτως καὶ αἰγιαλὸν * ἐξῃρημένως φασὶ τὸ περὶ τὴν Ἑλίκην παράλιον μέρος· ἔστι δὲ τῆς Ἀχαΐας, ἀφ' οὗ καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς αἰγιαλούς τινες εἰώθασι καλεῖν. "Steph. Byz. Ἀκτή· οὕτως ἡ Ἀττικὴ ἐκαλεῖτο. Lycophr. (110.) Νήσῳ δ' ἐνὶ δράκοντος ἐκχέας πόθον, Ἀκτῆς διμόρφου γηγενοῦς * σκηπτουχίας. Tzetz. Ἀκτῆς· τῆς Ἀττικῆς, τῶν Ἀθηνῶν. Ἀκταὶ δὲ λέγονται αἱ Ἀθῆναι, ὅτι * Ἀκτεὺς (Pausaniæ 1, 2. Ἀκταῖος, Marm. Arund. ΚΕΚΡΟΠΙΑ ΕΚΛΗΘΗ ΤΟ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΑΚΤΙΚΗ ΑΠΟ ΑΚΤΑΙΟΥ ΤΟΥ ΑΥΤΟΧΘΟΝΟΣ. Ἀκτεὺς in Tzetzæ glossa edidit Mullerus, sed Ἀκταίων legerat L. Holst. ad Steph. B. v. Ἀκτή.) αὐτῶν ἐβασίλευσεν, ἢ ὅτι ἀκτή ἐστιν ἡ Ἀττικὴ, τουτ' ἔστι προβεβλημένη καὶ

κειμένη τὸ πλεῖον μέρος εἰς θάλασσαν. (Idem Poëta v. 1339. *Καὶ πᾶσαν ἀκτὴν ἐξεπόρθησαν δορί.*) Plene ea de re dixi de Reg. Athen. 1, 3." Meurs. Vide Nostrum infra.]

[*Ἀκτή.* Harpocr. *Ἀκτή, ἐπιθαλαττίδιός τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς, Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Ταρίχους· ὅθεν καὶ ὁ Ἀκτίτης λίθος· ἐκάλουν δὲ οὕτω καὶ τὴν Ἀττικὴν οἱ μὲν, ἀπό τινος *Ἀκταίωνος βασιλέως, οἱ δὲ διὰ τὸ τὴν πλείω μοῖραν τῆς χώρας ἐπιθαλάττιον εἶναι.* "Cum in Ms. hic sit ora paginæ inferior, ascriptum his est alia manu, *Ἀκτὶς ἡ τοῦ ἡλίου λαμπηδὼν, ἐπὶ θηλυκοῦ:* et *Ἀκτὴ, ὁ αἰγιαλὸς τῆς θαλάσσης, καὶ ἀκτὴν τὸ δῶρον.* Paulo ante etiam in Ms. erat *ἐπιθαλαττίδιος μοῖρα,* sine vocula *τις,* quam vulgo addunt." Jac. Gronov. Suid. *Ἀκτή· αἰγιαλὸς παραθαλάσσιος. Ἀκτή· ἰδίως, ἐπιθαλαττίδιός τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς· ὅθεν καὶ ὁ ἀκτίτης λίθος· ἐκάλουν δὲ οὕτω καὶ τὴν Ἀττικὴν, οἱ μὲν ἀπό τινος Ἀκταίωνος* ("imo potius *Ἀκταίου,* ut legitur ap. Steph. B. vide etiam Pausan. p. 7. et Eust. ad Dionys. P. 423." Kust.) *βασιλέως, οἱ δὲ διὰ τὸ τὴν πλείω μοῖραν τῆς χώρας ἐπιθαλάττιον εἶναι.* Bekkeri *Συναγ. Λεξ. χρησ.*: *Ἀκτή· ἰδίως ἐπιθαλαττίδιός τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς, ὅθεν καὶ* (adde, *ὁ*) *ἀκτίτης λίθος, ἐκάλουν δὲ οὕτω καὶ τὴν Ἀττικὴν, οἱ μὲν ἀπό τινος Ἀκταίονος* (l. *Ἀκταίωνος*) *βασιλέως, οἱ δὲ διὰ τὸ τὴν πλείω τῆς χώρας ἐπιθαλάττιον εἶναι.* Ubi notandum, deesse illud *μοῖραν,* quod Kust. ex Harpocr. Suidæ restituit.]

["*Ἀκτή,* Acte, Litus. A. 6, 2, 1. *τὴν Ἰασωνίαν ἀκτήν.* Larcher legi jubet *ἄκραν,* quia ab aliis scriptoribus *ἄκρα* s. *ἄκρον* et Promontorium nominatur. *Ἀθ.* 2, 13. *Παρὰ πᾶσαν ἤπειρόν ἐστιν ἢ ἀκτὴ προέχουσα, ἢ νῆσος.*" Lex. Xenoph.]

[*Ἀκτὴν* et *ἄκραν* distinxit Oppian. H. 1, 603. *Ἐν δέ οἱ εὐφυέες τε νομαὶ, καὶ ἀκύμονες ἀκταὶ, Πέτραι τε γλαφυραὶ, καὶ χηραμοὶ ἰλυόεντες, Ἄκραι τε σκιεραὶ, καὶ ὅσ' ἰχθύσι φίλτατ' ἔασιν.* Schol. *Ἀκταί· αἰγιαλοί.—Ἀκταί· ἄκραι, ἐπαναστάσεις, ἀκρωτήρια,* S. *Ἄκραι· ἀκρωτήρια,* P. 1.]

[*Ἀκτή.* "*Τύμβον* a Schol. hic (v. 313.) et vv. 335. et 613. de Templo, vel Ara explicatur, quæ vis hujus voc. propria videtur Lycophroni. Etymologi docent *τύμβος* a Tumendo, *τυμεῖν,* esse dictum: ergo de Quocunque loco elato, sublimi, cujusmodi non solum Tumulus, s. Sepulcrum, sed Templum quoque ac ara. Simili modo Hom. H. in Merc. 135. *μετήορα,* Loca editiora, h. e. Aræ, dicuntur, et Columellæ de R. R. 8, 3, 3. Sublimitas dic. Locus terra aggesta elatus. Schæf., uti mecum communicavit, Aras inprimis *τύμβους* fuisse appellatas, in monumentis vel juxta monumenta heroum excitatas, uti patere videatur ex Eurip. Hec. 120. *διδόναι τύμβῳ σφάγιον,* ubi *τύμβος* et Sepulcrum, et Aram simul significet, et hinc forsitan factum esse, ut hæc vis ad Quamcunque aliam aram transferretur. Huc accedit, quod Soph. Œd. T. 183. exhibet *ἀκτὰν παρὰ βώμιον,* h. e., ut Schol. explicat, *ἐπὶ τὴν παρὰ τοῖς βωμοῖς ἐξοχὴν,* quam lectionem Brunck. male mutavit in *ἀὔτὰν παραβώμιον,* ad q. l. is, qui Editionem hujus Dramatis, a Barby curatam, in Annall. Liter. Heidelberg. nuper recensuit, *ἀκτὴ* et *βωμὸς* haud dubie fuisse Græcis observat, quæ fuerint Romanis Altaria et Aræ. Quam vero conjecturam confirmat Æsch. Choëph. 718. *ἀκτὴ χώματος* non Litus, sed *ἐξοχὴ* tumuli, ut in loco Soph. modo laudato." Muller. ad Lycophr. T. 1. p. 57.]

[*Ἀκτή.* Chœrilus Samius ap. Athen. 464. *χερσὶν Ὄλβον* (*ἄνολβον*) *ἔχω, κύλικος τρύφος ἀμφὶς ἐαγὸς, Ἀνδρῶν δαιτυμόνων ναυάγιον, οἷά τε πολλὰ Πνεῦμα Διωνύσοιο πρὸς Ὕβριος ἔκβαλεν ἀκτάς.* "Merum large profusum provocabat imaginem maris. Hinc compotores remiges s. nautæ, pocula naves s. cymbæ dicebantur. Apparet, in his metaphoram esse perversam, sed in eo non argutandum.——Hoc longe audacissime dictum est, *Ὕβριος ἀκτάς.* Tamen hæc omnia egregie concinunt. Modico vini usui, *ὀλίγῳ οἴνῳ,* Clemens 152. d. Colon. opponit *τοὺς ὕβρεως κρατῆρας.* Qui sint *ὕβρεως κρατῆρες,* cum alii docent ap. Athen. 36. tum elegantissimis versibus Panyasis ap. Schweigh. 1, 138-9. ubi quasi dea quædam *Ὕβρις* fingitur. Ut ap. Chœrilum quoque scripsi *Ὕβριος,* litera longa. Quod autem ad insolentiam metaphoræ Chœrileæ vel e longinquo accedat, non habeo præter Empedoclis versum ap. Simplic. in Aristot. Phys. 8. p. 258. *Πλάζεται ἄνδιχ' ἕκαστα περὶ ῥηγμῖνι βίοιο.* Versus est 224. e Sturzii collectione. Sunt in his Empedoclis versibus et alia non ubivis obvia: **ὑδρομελάθροις,* et, quod audacissimum, **πτεροβάμοσι κύμβαις,* de quo cf. Hesych." Naek. ad Chœrili Samii Fragm. 165-7.]

[*Ἀκτή.* "*Ἡ δὲ Λευκανία ἐστὶν ἀκτή.* Nobis certum est *ἀκτὴν* hic significare Peninsulam s. Terram, quæ utrinque mari alluitur, ut est Lucania, atque Attica, quam *Ἀκτὴν* dictam primo ap. Steph. B. Apollodorus docet, *Διὰ τὸ πολὺ μέρος αὐτῆς καθικνεῖσθαι εἰς θάλασσαν· τριγώνου γὰρ οὔσης, αἱ συννεύουσαι ὑπὸ τὸ Σούνιον ἑκατέρωθεν δύο πλευραὶ παράλιοι τυγχάνουσι:* Attica igitur, quoniam erat *ἀκτὴ,* s. Peninsula, Attica appellata est. ('Acta, vel Acte, Attica regio, ut testantur Gell. 14, 6. Plin. 4, 7. Causam nominis indicat Strabo 9. Nempe Atticam ap. veteres Acten, i. e. Litus, appellatam esse, et nomine derivato pro Actica, Atticam esse nuncupatam, quoniam illius pars ad mare est extenta et angusta, oblonga vero satis et porrecta montibus usque Sunium subjicitur.' Gesner. Thes. L. L.) Sic *ἀκτῆς* vocem Scylax sæpe usurpat. Infra, ubi Hermæum promontorium describit, *Ἐστὶ δὲ ἀκτὴ, δι' ἧς ἰσθμός ἐστι:* nullus enim esset verborum horum sensus, ni hic *ἀκτὴ* pro Peninsula sumatur. Herod. quoque Melpom. (4, 38.) binas Asiæ Peninsulas *ἀκτὰς* appellat, quamvis totus ille locus pessime habitus sit ab Interpretibus. Unius peninsulæ bina crura sunt hæc; unum est, quod a Phaside usque Sigeum excurrit, alterum, quod a Sigeo, s. Mariandynum sinu, Phœnicen usque protenditur, eaque est Asia Minor: hoc enim pacto Herodoti verba emendanda, *Ἡ αὐτὴ ἀκτὴ ἀπὸ τοῦ Μαριανδυνῶν κόλπου, μέχρι τοῦ πρὸς Φοινίκην κειμένου, τείνει τὰ ἐς θάλασσαν μέχρι Τριοπίου ἄκρης.* Ineptum est, quod vulgo legitur. (Aliter Wessel. quem vide, et cf. Schweigh. Var. Lect. et Annot.) Alteram peninsulam faciunt Sinus Persicus et Arabicus, nimirum Arabiam. Paulo post Libyam similiter *ἀκτὴν* appellat, quod sit *περίῤῥυτος,* præterquam ubi Asiæ jungitur. Libya igitur est *ἀκτὴ, δι' ἧς ἰσθμός ἐστι.* Scylax infra: *Λέγουσι δέ τινες τούτους τοὺς Αἰθίοπας παρήκειν συνεχῶς οἰκοῦντας ἐντεῦθεν εἰς Αἴγυπτον, καὶ εἶναι ταύτην θάλατταν συνεχῆ, ἀκτὴν δὲ εἶναι τὴν Λιβύην.* Hesych. *Ἀκτῇ ἐπὶ προὐχούσῃ* (Od. Ω. 82.) *ἐν τῷ ἐξέχοντι μέρει τοῦ αἰγιαλοῦ.* Inde patet non Peninsulas tantum, sed etiam Quævis promontoria ita appellari. Sane Apollon. R. Acherusium promontorium *ἀκτὴν* appellat. (Respicitur 2, 354. *Ἄκρη τε προβλὴς *Ἀχερουσιὰς ὑψόθι τείνει,* 808. *Νόσφι δὲ Τυνδαρίδαις Ἀχερουσίδος ὑψόθεν ἄκρης,* ubi olim perperam legebatur *ἀκτὴ*—*ἀκτῆς.* Vide Schol. ad utrumque locum, Brunck. et Pierson. Veris. 16. Cf. 2, 728. 744. 750. 844.) Item Nicandri est ap. Steph. *Καναστραίης πάρος ἀκτῆς,* (Fr. 26. p. 286. Schneider.) Et Hesych. *Κωλιάς· ἀκτὴ εἰς θάλασσαν ἐξέχουσα,* et sexcenta hujusmodi. At ap. Dicæarchum *ἀκτὴ* aliud est. Pro Amœniis namque utitur h. v. versus sunt Posidippi de Platæis: *Ναοὶ δύο εἰσὶ, καὶ στοὰ, καὶ τοὔνομα, Καὶ τὸ βαλανεῖον, καὶ τὸ Σαράμβου κλέος, Τὸ πολὺ μὲν ἀκτὴ, τοῖς δ' Ἐλευθερίοις πόλις.* Vulgo postremus ille versiculus pessime sic legitur, *Τὸ πολὺ μὲν ἀκτὴ, τοῖς δ' ἐλευθέροις πόλις,* quorum verborum sensus est nullus. (Vide Nostrum in Dicæarchi Geographicis quibusdam p. 39—40. ubi hæc leguntur:—'De urbe versus Posidippi Comici affert, e quibus non magni faciendam esse discamus, ut quæ nec magna sit, nec opulenta. Eo enim spectare videntur, quæ versibus illis dicuntur. *Ἡ δὲ πόλις,* inquit, *κατὰ τὸν κωμῳδιῶν ποιητὴν Ποσείδιππον· Ναοὶ δύο εἰσὶ, καὶ στοὰ, καὶ τοὔνομα, Καὶ τὸ βαλανεῖον, καὶ τὸ Σηράμβου κλέος, Τὸ πολὺ μὲν ἀκτὴ, τοῖς δ' ἐλευθέροις πόλις.* Nam cum nihil aliud eam esse dicit quam duo templa et porticum, hyperbole ad ostendendam ejus exiguitatem utitur. Fuisse autem Græciæ urbes templis optime

instructas, atque interdum etiam vel majoribus vel pluribus quam pro frequentia vel magnitudine urbium, i. e. quam ut urbium magnitudo illi magnificentiæ responderet, cum aliunde, tum ex eo, quod de Stratonico citharœdo narratur, discimus: eum, cum Mylassa venisset, et magnum quidem templorum numerum, sed non magnam hominum frequentiam ibi esse cerneret, in medio stantem foro, clamasse, Audite templa. Quod autem ad verba sequentia attinet, *καὶ τοὔνομα, Καὶ τὸ βαλανεῖον, καὶ τὸ Σηράμβου κλέος*, dubitari possit an hæc duo priora nomina *τοὔνομα* et *τὸ βαλανεῖον*, seorsum accipienda sint, an cum *Σηράμβου* jungenda, sicut et *κλέος* illi jungitur. Non male fortasse et illa tribuerentur eidem. Alioqui *τοὔνομα* referendum crediderim ad eam, quam nomen hujus urbis habebat celebritatem, ob quam etiam non parum sibi placerent. Quod innuere videtur et hic scriptor illis, quibus descriptionem claudit, verbis. Sed quis hic * *Σήραμβος* fuit? Non absimile vero est nominari *Σήραμβον*, qui ab alio Comico ap. Athen. appellatur * *Σάραμβος*, et cujus, tanquam nobilis cauponis, nam dicitur *κάπηλος*, fit mentio. Atque ita perinde fuerit, ac si dixisset, *καὶ τὸ καπηλεῖον*, Caupona. Facete enim et apte, meo quidem judicio, Quævis caupona vocari potuit Sarambi decus, ab ea, quæ Sarambo famam compararat, s. in qua ipse famam collegerat. At vero tertius versus, cum mendi suspectus sit, nisi potius aperte mendosus esse dicendus est, nemini auctor fuerim, ut in sensu eruendo ex eo multum operæ ponat.' Casaub. ap. Eund. in calce libelli:—' Non puto locum esse mendosum. *'Ακτὴν* vocat urbem incolis destitutam et solam.') *'Ακτὴν* hic accipe pro Amœniis. Glossæ: *'Ακτὴ, ἡ τῆς θαλάσσης·* Actula, Ora, Litus. *Αἱ ἀκταί·* Amœnia. Sensus vero horum verborum est, urbem non esse, quod vacua et incolis destituta sit, maximaque parte ex amœniis constet; ubi vero Eleutheria celebrantur, quia magnus tum hominum ibi sit concursus, fieri urbem: Eleutheria namque quoque quinquennio Platæis agitabantur, ut a veterum plurimis traditum est. Sed v. *ἀκτῆς* potius hic accipe pro Secreto et abdito loco, ut explicat Salmas.; non enim putat Latinum esse Amœnia, de Locis sine mœnibus, neque Græcos unquam hoc sensu usos eo verbo: vel pro Amœnia in illis Glossis scr. Amœna, vel certe, hoc Amœne et Amœnum dixisse veteres, ut Hilare et Hilarum, Acre et Acrum: sed Amœna, vel Amœnia, Græcis *ἀκτὰς* vocari Secretorum litorum recessus, in quibus *ἀπόψει* maris fruebantur, ac epulabantur ut plurimum voluptarii homines, quod *ἀκτάζειν* dicebant, unde Proverbium, *Σήμερον ἀκτάσομεν*, Cras in litore epulabimur et genio indulgebimus, cujus meminit Plut. Actas Latinos vocasse has Litorum amœnitates, Serv. ad Æn. (l. c.) At procul in sola secretæ Troades acta. Idem confirmat Glossarium: Acta, Litora amœna. Hinc Actare, Consistere in litore, *ἀκτάζειν*: neque hoc tantum capitur de litoralibus locis, sed etiam aliis, quanquam sint mediterranei: locupletissimus est testis Hesych. *Οἶδε δὲ καὶ ἄλλο τι ἡ συνήθεια, καλούμενον ἀκτὴν, ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος, οἶμαι, τοῖς πλοϊζομένοις λαβοῦσα· ἐκεῖνοί τε γὰρ εἰς τοὺς τοιούτους τῶν τόπων ἀποβάντες ἑστιῶνται· αὐτή τε τοὺς ἐπ' εὐωχίαις ἀφωρισμένους τόπους ἀκτὰς καλεῖ, κἂν τύχωσι μὴ παραθαλάσσιοι ὄντες.* Ita lege, (neque aliter legit Albert.) Sic itaque capienda est v. *ἀκτὴ* ap. Dicæarchum; nam Platææ urbs in mediterraneis est. Latini Litora vocant Locos solitarios et desertos. Cicero de Quincto fratre (Attic. 1, 18.) Metellus non homo, sed litus, atque aër, et solitudo mera, (' h. e. tam non idoneus levandæ tristitiæ, et consulendo, consolandoque, quam est litus, aër, solitudo. Alii aliter interpretantur. Est enim locus variis tum conjecturis, tum lectionibus exagitatus.' Forcellin. Lex.) Ita quoque intelligendus locus ille Petronii (in Satyr. 81.) Nec diu tamen lacrymis indulsi, sed veritus, ne Menelaus etiam antescholanus inter cetera mala solum me in deversorio inveniret, collegi sarcinulas, locumque secretum et proximum litori, mœstus conduxi. Nihil certius." Is. Voss. in Scylacis Peripl. ap. Jac. Gronov. Geogr. Ant. Lug. B. 1700. p. 6—8. " Acta, *ἀκτὴ*, Litus, vel speciatim potius Litorum virides vestitus ac amœnitates, est ab *ἄγνυμι*, Frango, quia ad litus franguntur undæ. (' Secretum et amœnum litus. Nep. 17, 8. Cum in acta cum suis accubuisset. Prudent. adv. Symmach. 1, 136., Invenit expositum secreti in litoris acta. In primis ad voluptarium secessum refertur, ut Cic. Verr. 5, 63. c. 25. Tametsi in acta cum mulierculis jacebat ebrius: de eadem re n. 96. c. 37. Ac primo ad illa æstiva prætoris accedunt, ipsam illam ad partem litoris, ubi iste per eos dies tabernaculis positis castra luxuriæ collocarat. Eadem, inquam res est, de qua ibid. 82. c. 31. Ipse tamen cum vir esset Syracusis, uxorem ejus parum poterat animo soluto ac libero tot in acta dies secum habere. Cic. Fam. 9, 6. Delectatio omnibus et actis et voluptatibus anteponenda.' Gesner. Thes. L. L. ' Cic. Verr. 7. c. 25. et c. 31. Plerique Lexicographi docent h. v. significari Litoris secessum amœnum, et deliciarum causa excultum, sed non probant.' Forcellin.) In Culice usum putat Scaliger. Sed conjectura ejus non usque adeo certa est. Porro, non quia Cicero et Maro utuntur, idcirco passim Actam pro Litore dicere liceat. Quippe uterque horum de Sicilia loquitur. In rebus autem externis sua res lingua licet appellare. (' Parco aliis, qui usi hac voce, videlicet Turpilio, citato a Nonio, Val. Flacco Arg. 5., Victorino de Metris e Poëta incerto, S. Ambros. Exham. 5. Tale quiddam est auctores usos voce Astu, quæ Græca omnino, et Plin. 7, 2. dixisse Probata, Gr. *πρόβατα*, 6, 27. Arabia Eudæmon, pro Lat. Arabia Felix, c. 31. Hesperium Ceras, pro Cornu, et 2, 37. Corybantian, pro *κορυβαντιᾶν*. Prudent. H. 10. Peristeph. Charaxat, i. e. Sulcat. Plautus in Pseud. Prothyme, i. e. *προθύμως*. Martial. 2. Edidipnidas, utique *ἐπίδειπνα* et *ἐπιδειπνίδας*. Itaque usitatum fuit inserere Latino sermoni Græcum, et Latinis literis. Sed adhuc in Siculis hoc peculiare fuit, qui utebantur eo sermone, qui permistus esset e Gr. et Lat. vocibus.' Cerda ad Virg. Æn. 5, 613.) Imo, ut dixi, proprie ita vocabant Amœnitates litoris. Nam Serv. interpretatur Secreta et amœna locorum; ac in veteri quoque Glossario legas, Amœnia, *αἱ ἀκταί*. Porro, quia veteres, quando genio indulgere vellent, Actam partim piscium gratia, partim ob eorum amœnitatem, sectabantur, inde est, quod formarint verbum *ἀκτάζειν*, quod nova voce Actari dixeris. Itaque quoties sese liberalius invitare vellent, proverbialiter dicebant, *Σήμερον ἀκτάσομεν*, Hodie actabimur." Ger. I. Voss. Etym. L. L. Vide E. H. Barker. in Classical Journal 18, 320—4. Sueton. Aug. 72.: E secessibus præcipue frequentavit maritima, insulasque Campaniæ, aut proxima urbi oppida, Lanuvium, Præneste, Tibur. " Romani proceres, quod e Cicerone aliisque notum, soliti Roma per æstatem exire, et in aliquod Campaniæ oppidum secedere, in quo tractu sua prætoria habebant: præcipue vero frequentabant oram maritimam. Quare etiam Amœna hujusmodi loci *κατ' ἐξοχὴν* dicti. Gl. Amœnia, *αἱ ἀκταί*. Scr. Amœna, et *ἀκταὶ* accipe non pro Quovis litore, sed quo modo a Latinis usurpatur, ut Cic. Verr. Veteres Glossæ Turnebo descriptæ: Actæ, Litora amœna. Serv. (ad Æn. 5, 734.) Amœna sunt loca solius voluptatis plena, quasi Amunia, unde nullus fructus exsolvitur, unde etiam nihil præstantes Immunes vocamus. (Itaque et Varronem, et Carminium docere, Idem ad Æn. 6. observat.) Tacit. Hist. 3, (76.) Noctu dieque fluxi et amœna litorum personantes: (Ann. 3, 7. Per amœna Asiæ atque Achaiæ.) Victor in Aurelio Antonino: Quæ in tantum petulantiæ proruperat, ut in Campania sedens, amœna litorum obsideret. (' In vet. Gl. puto Amœna, non Amœnia leg., quod et Jo. I. Pontano videtur placuisse ad Macrob. Sat. 2, 12. Vossius tamen f. 25. Etym. retinet Amœnia, et h. v. etiam Apuleio it assertum. Festus: Amœna dicta sunt loca, quæ ad se amanda alliciant, i. e. trahant: aliis dicta videntur ab *ἀμείνων*, Melior, Jucundior.' Faber Thes. Erudit. Schol.) Propter hanc litoralem amœnitatem conqueritur Horatius submoveri maria, quod et Themist.

oratione quadam novæ Romæ civibus objicit, qui amore deliciarum hoc genus veteribus Romanis nihil cesserunt. Pro Campaniæ ora fuit iis Propontis vicina, et Princeps, Prota, aliæque adjacentes insulæ. In ora illa æstivabant Imperatores in magnificentissimis prætoriis: quorum amorem et desiderium rebus magnis sæpe impedimento fuisse queritur Nicetas. Observat autem Hesych. ab hoc principio obtinuisse, ut Omnes loci, in quibus genio indulgetur, Actæ vulgo dicantur, licet a mari procul." Casaub.]

["'Ἀκτὴ est le nom, 1. d'une ville maritime de l'Acarnanie, 2. de l'Attique, qui avec le temps a perdu son ancien nom d'Actè, 3. d'un pays de l'Épithrace, qui a reçu tard son nom d'Actè. On appeloit encore Acté-Leucé, côte blanche, 1. le promontoire sud de l'Eubée, distant de trois cents stades de Sunium, 2. une côte de la Propontide, dont fait mention Lysias, dans une de ses Harangues contre Alcibiade: voy. H. de Larcher, 7, 25. n. 53. 'Ἀκτὴ * Σισυφὶς, Théocrite 22, 158. désigne ainsi la Corinthie; et Warton soupçonne qu'il faut lire αἶα au lieu d' ἀκτή. Mais, en parlant d'un pays maritime, ἀκτὴ ne devoit pas plus se corriger que l' ἀκτὴν 'Αργολίδα de Pausan. 2, 1. p. 130. et l' ἀκτὴν de Diodore S. 18, 11. T. 2. p. 266. 'Ἀκτὴ de Strabon. Strabon p. 709. cite l'ἀκτὴν ἠπείροιο d'Homère, Od. 24, 376. et M. Dutheil traduit, Ceux qui occupoient l'Epire. Mais, pour éviter deux inexactitudes, je proposerois, Ceux qui habitoient la côte du continent, et non l'Epire, car, quoi qu'en dise Dutheil d'après Paulmier, Exerc. 328. le nom d'Epire est de beaucoup postérieur à Homère. J'ai lu à l'Académie une Dissertation sur le mot Epire, considéré chronologiquement. Les Rapports de l'Institut en ont fait mention. Des commençans pourroient dire: Voilà un terme, dont les nombreuses acceptions sont difficiles à retenir. Mais je leur répondrois en leur rappelant la racine ἄγω, Frango, dont le participe passif, ἦγμαι, ἦξαι, ἦκται, a produit ἀκτὴ, substantif elliptique, qui signifie Lieu battu des flots; donc Rivage, Côte, Promontoire, Péninsule; donc Actè, nom de l'Attique, de la Corinthie, d'un pays de l'Epithrace, etc. Voy. ci-après l'article Actè, Province, et Rech. T. 1. p. 24." Gail. in Libro, cui titulus Le Philologue T. 4. p. 198—200. "'Ἀκτὴ, Litus, Rivage, telle est l'acception vulgaire. J'en proposerois une autre, que ne donne pas H. Etienne, celle de Colline, Hauteur. (Vide Mulleri verba supra citata.) Ὄχθη et ὄχθος signifient Rivages et Bords d'une rivière, et par extension, Hauteur, Elévation, Tumeur, Colline, Lèvres d'une plaie, lesquelles seroient dures et relevées, Berge. 'Ἀκτὴ ne pourroit-il pas signifier de même par analogie, Rivages; et ensuite, Bords relevés, qui encaissent une rivière; et par extension, Colline, Hauteur, Promontoire, Pointe de terre élevée et avançant dans la mer? (Tittmanni Technoll. Mss. 'Ἀκτὶς καὶ ἀκτίν· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀκτὴ δὲ ὁ αἰγιαλός. Ἰστέον δὲ, ὅπερ ἐπὶ θαλάσσης ἐστὶν ἡ ἀκτὴ, ὁ κρημνώδης δηλαδὴ τόπος, τοῦτο ἐπὶ ποταμοῦ ὄχθη· ὅπερ δὲ ἐπὶ θαλάσσης αἰγιαλὸς, ὁ ἐπίπεδος δηλονότι καὶ ὁμαλὸς, τοῦτο ἐπὶ ποταμοῦ πλαταμών. Pind. Nem. 9, 96. * Βαθυκρημνοῖσι δ' ἀμφ' ἀκταῖς Ἑλώρου, Valde altis et præcipitibus. Vide Damm. Lex. in voce.) Le sens de hauteur, je le donnerois à Πυθίαις ἀκταῖς de Sophocle, Œd. C. 1102. Celui de promontoire, le géographe Riga l'attribue fréquemment à ἀκτή. Ne conviendroit-il pas de l'adopter pour * Ἰασωνίαν ἀκτὴν de Xenophon K. A. 6, 2, 1. et de traduire par promontoire cet ἀκτὴν, que M. Larcher, contre la foi de tous les Mss., remplace par Ἰασωνίαν ἄκραν, correction gratuite, je pense? (Cf. Lex. Xenoph. supra.) Aussi gratuite me semble la correction de Brunck., qui dans Théocrite, 22, 158. remplace * Σισυφὶς ἀκτὴ par Σ. αἶα. Sisyphe ayant fondé Ephyre, depuis appelée Corinthe, ἀκτὴ qui exprime que Corinthe est voisine de la mer, n'est-il pas meilleur que αἶα, Terra, terme vague, qui convient plus à un pays continental qu'à une plage maritime? On sait que toute la partie de l'Isthme étoit basse et unie. Les Editeurs, qui ont suivi la correction de Brunck, se sont donc mépris, je crois. Ce point de critique se trouve développé dans mon ouvrage intitulé Recherches Hist. Mil. et Géogr." Idem V. D. in Classical Journal 26, 406.]

['Ἀκταί· οἱ ζωγράφοι. Zonar. "Hoc quid sibi velit, plane nescio." Tittm.]

'Ἀκτὴ, Sambucus, de qua Diosc. 4, 174. 'Ἀκτὴ δισσή ἐστιν· ἡ μὲν γάρ τις ἐστὶ δενδρώδης, κλάδους καλαμοειδεῖς ἔχουσα, etc. Dicitur et 'Ἀκτὶς ab eodem Diosc., qui 2, 187. loquens περὶ δράβης, scribit, Ἐπ' ἄκρου δὲ σκιάδιον, καθάπερ ἀκτίς. Vocatur eadem et 'Ἀκτέος, si mendosæ non sunt Theophrasti vulg. Edd. legitur enim ap. Eum H. P. 3, 6. πρωΐβλαστα δὲ, καὶ καρύα, καὶ δρῦς, καὶ ἀκτέος. [Lucian. 3, 648. Κάρηνα φύλλοις ἀκτέας * καταστεφεῖς, ubi v. notata. "Ad Timæum p. 20." Schæf. Mss. Vide 'Ἀκταίνω. "Sambucus Ebulus, ἀκτῆ, Hippocr. Morb. 2, 468. Folia alvum laxare dicebantur: Sambucus Nigra, Theophr. H. P. 3, 13. egregia descriptio: Sambucus Nigra, Diosc. 4, 174. Sambucus Ebulus, χαμαιάκτη, 4, 175." Sprengel. H. R. H. 1, 41. 87. 168. Pro ἀκτὴ in Diosc. forte leg. ἀκτῆ, sed formæ ἀκτῆ obstare videtur compositum χαμαιάκτη.]

"'Ἀκτέα, Hesych. affert pro δόρατα, Hastæ, item "κάμαξ, Pertica, forsan confecta ex ea arbore, quæ "ἀκτὴ nominatur." ["'Ἀκταῖα, et ἀκταία, ἡ." Guyet. "Phavor. ἀκταία. Ita Bruno. Vel δόρυ, vel κάμακες leg. Inf. Κάμαξ· δόρυ." Albert.]

"Ἄκτινος, ου, ὁ, Sambucinus, Qui e sambuco est, "ut ἄκτινον ξύλον ap. Theophr. H. P. 5, 4. 'Ἀκτῖνος "autem pro ἀκτὶν dici, nescio qua auctoritate VV. "LL. probatura sint."

"'Ἀκτὴ, olim dicebatur etiam Attica regio, quo-"niam major ejus pars ad mare sita est. Unde "'Ἀκταῖος dicitur ejus incola, et 'Ἀκταία, fem. gen. "necnon 'Ἀκταῖς. Item 'Ἀκτίτης dicitur ὁ 'Ἀκταῖος: "unde ap. Tragicum 'Ἀκτίτου πέτρα, pro 'Ἀττικοῦ, "teste Steph. Byz. Hesychio autem 'Ἀκτίτης λίθος di-"ctus est ἀπὸ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἀκτῆς. Item Ἄκτιος "Αἰγεὺς hinc nominatus est: necnon 'Ἀκτιὰς fem. "genere, Attica. Ἄκτιον quoque hinc dictum, a "quo 'Ἀκτιώτης: nisi id potius sit ex fem. 'Ἀκτία."

['Ἀκτή. Steph. B. 'Ἀκτή· οὕτως ἡ 'Ἀττικὴ ἐκαλεῖτο, ἀπὸ * 'Ἀκταίου τινὸς, ἀνὴρ δὲ ἦν αὐτόχθων, ὡς Φαβωρῖνος, ὃς ἐβασίλευσεν ἐκεῖ, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ οὕτω τὴν χώραν ὠνόμασε, καὶ τοὺς λαούς. Ἀπολλόδωρος δὲ τἀναντία φησίν· οὕτω γὰρ ἐκλήθη (παρὰ τὴν ἀκτὴν supplet Berkel. cf. Eust. infra,) διὰ τὸ πολὺ μέρος αὐτῆς καθικνεῖσθαι εἰς θάλασσαν. Τριγώνου γὰρ οὔσης, αἱ συννεύουσαι ὑπὸ (l. ἐπὶ cum Holstenio, quem vide,) τὸ Σούνιον ἑκατέρωθεν δύο πλευραὶ παράλιοι τυγχάνουσι, δι' ἃς τῶν ἐπὶ Κέκροπος φυλῶν τεττάρων οὐσῶν, δύο προσηγόρευσαν, 'Ἀκταίαν καὶ Παραλίαν. Τὸ ἐθνικὸν 'Ἀκταῖος, καὶ 'Ἀκταία, καὶ 'Ἀκταιὶς (l. ut ap. Nostrum 'Ἀκταῖς), καὶ 'Ἀτθὶς ("Is. Casaub. * 'Ἀκτὶς," Holst. omnino recte,) καὶ 'Ἀκτίτης, ἐξ οὗ τὸ 'Ἀκτίτου πέτρα ἐν τῇ Τραγῳδίᾳ, ἀντὶ τοῦ 'Ἀττικοῦ, ὡς * Αὐλὴ * Αὐλίτης. Ἔστι καὶ Ἄκτιος Αἰγεὺς, ὡς Εὐφορίων Διονύσῳ. ("Ægeus in divisione totius Atticæ regionis a Pandione inter quatuor filios facta, τὴν 'Ἀκτὴν obtinuit, qua de re Strabo eleganter Sophoclis versus adducit, sub ipsius Ægei loquentis persona, 9. p. 392. Inde igitur Αἰγεὺς Ἄκτιος." Holst.) Ἔστι καὶ 'Ἀκτιὰς, καὶ τὸ Ἄκτιον, ἀφ' οὗ τὸ 'Ἀκτιώτης, ὡς * Ἡλιώτης, Ζεφυριώτης· ἄμεινον δὲ τοῦτο εἶναι ἀπὸ τοῦ 'Ἀκτία, τοῦ δηλοῦντος τήν τε χώραν, καὶ τὴν γυναῖκα, ὡς Πελασγία, Πελασγιώτης. Ἔστι καὶ 'Ἀττικὸς, καὶ 'Ἀττικὴ κατὰ τροπὴν, διὰ τὴν εὐφωνίαν. Ἔστι καὶ 'Ἀκτὴ Μαγνησίας, ἀφ' ἧς Ἄκτιος, καὶ Ἐπάκτιος Ἀπόλλων τιμᾶται. Ἔστι καὶ ἑτέρα 'Ἀκαρνανίας, ἧς μέμνηται Δημάγητος, ("Mss. Δαμάγητος," Holst. Δημάρατος corrigit Berkel. quem vide.) Ἔστι καὶ Πελοποννήσου, ὡς Θουκυδίδης. (Vide Holst. et Berkel.) Καὶ ἄλλη ἐν Βοσπόρῳ. Καὶ ἕκτη ἐν Ἰωνίᾳ. Δημήτριος δὲ τῆς σημαντικῆς τοῦ αἰγιαλοῦ, καὶ τῆς περὶ τὸν Ἄθω χώρας μόνον ἐμνημόνευσεν, sed v. Berkel. Hesych. 'Ἀκτή· ἡ περὶ τὸν Ἄθω χώρα. Etym. M.: 'Ἀττικός· τὸ ἐθνικὸν, ὁ Ἀθηναῖος, εἴρηται παρὰ τὸ 'Ἀκτὴ, 'Ἀκτικὸς, καὶ 'Ἀττικός. 'Ἀκτὴ γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ 'Ἀττικὴ, ὅθεν καὶ 'Ἀκταῖοι οἱ Ἀθηναῖοι ἐκαλοῦντο. Etym. G.: 'Ἀττική· παρὰ τὸ 'Ἀκτὴ, οὕτως ἐλέγετο τὸ παλαιὸν, παραθαλασσία γάρ. Etym. Ms. Bibl. Reg. Par. ap. Ernest. ad Callim. 1,

554. Ἀττική· παρὰ τὴν ἀκτὴν, καὶ γὰρ παραθαλασσία. Καὶ Καλλίμαχος· Ἀκταίην τις ἔναιεν. Vide Eust. in Ἀκταία citandum. Eust. ad Dionys. P. 423. Ἀττικὴ δὲ ἡ κατὰ Ἀθήνας χώρα λέγεται, καὶ Ἀτθίς· τοῦτο μὲν ἀπὸ Ἀτθίδος τῆς θυγατρὸς * Κραναοῦ, ἀφ' οὗ καὶ * Κραναὴ λέγεται· ἐκεῖνο δὲ ἀπὸ * Ἀκταίωνος, ἢ ἀπὸ * Ἀκταίου αὐτόχθονος· ἀφ' οὗ καὶ παρὰ Λυκόφρονι Ἀκταῖοι, οἱ Ἀττικοὶ, (Lycophr. 503. ἣ μόνη ζυγὸν Δούλειον * ἀμφήρεισαν Ἀκταίων λύκοι.) Ἡ παρὰ τὴν ἀκτήν· τριγώνου γάρ φασιν οὔσης αὐτῆς, πολὺ μέρος καθικνεῖται εἰς τὴν θάλασσαν· διὸ καὶ μία τῶν ἐπὶ Κέκροπος τεσσάρων φυλῶν Παραλία ἐκλήθη, καὶ ἄλλη Ἀκταία. Ἐκλήθη δὲ πάλαι ποτὲ καὶ Ἀκτὴ, καὶ * Ἀκτική· ναὶ μὴν καὶ * Ποσειδωνία, καὶ Ἀθήνα, ἀπὸ ὁμωνύμων προσώπων· καὶ * Ἰωνία δὲ ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ξούθου, καὶ * Μοψοπία ἀπὸ * Μόψου, ἄλλου παρὰ τὸν μάντιν τὸν τοῦ Τειρεσίου. Κραναὴ μέντοι ἡ Ἀττικὴ οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ Κραναοῦ, ὡς ἐῤῥέθη, ἀλλὰ καὶ διότι τραχεῖα, καὶ τὸ πλεῖον αὐτῆς ὄρεσιν ὑποπέπτωκε. Τὴν δὴ ἀνωτέρω γραφεῖσαν Ἀτθίδα πρεσβυτάτῳ τῷ Κραναῷ γενέσθαι φασίν· ἣν, παρθένον οὖσαν καὶ ὡραίαν γάμου, θανοῦσαν θάψας λαμπρῶς ὁ πατὴρ, ἀπ' αὐτῆς τὴν χώραν ὠνόμασε. Τὴν δὲ τῶν Ἀθηναίων ἀκρόπολιν, Κεκροπίαν ποτὲ κληθῆναί φασι, πόλιν οὖσαν μίαν τῶν ἐπὶ Κέκροπος ἐκτισμένων. Tzetz. ad Lyc. l. c.: Ἀκταίων λύκοι· οἱ τῶν Ἀθηνῶν ἅρπαγες καὶ πορθηταὶ, λέγει δὲ τοὺς Διοσκόρους. Ἀκτὴ δὲ ἐκαλεῖτο ἡ Ἀττικὴ, ἢ ἀπ' Ἀκταίου βασιλέως, ἢ ὅτι τὸ πλεῖον μέρος τῆς Ἀττικῆς ἀκτὴ, ἤγουν παραθαλάσσιόν ἐστιν. "Ἀκταίου pro Ἀκταίωνος, quod nostri cum vulg. tuentur, Seb. emendavit. Paus. 1, 2, 5. et Steph. Byz. ad Ἀκτὴ, et Marmor. Arundel. 1, 4. dic. Actæus. Verum, cum Steph. ibi habeat, ἀπὸ Ἀκταίου τινὸς, h. l. forsitan sic quoque leg. videtur; nam facili lapsu ex Ἀκταίου τινὸς fieri poterat Ἀκταίωνος. Attamen vocatur etiam Ἀκταίων, ut Thryllit. observat, ab Etym. M. et Eust. ad Perieg. ἀπὸ Ἀκταίωνος ἢ ἀπὸ Ἀκταίου αὐτόχθονος. Unum ergo idemque esse videtur Ἀκταίων et Ἀκταῖος, nec vulgata solicitanda. Cf. quoque Siebel. Symb. Crit. et Exeg. ad Hellenica 170." Muller. In Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 370. legitur Ἀκταίονος.]

"Ἀκταίων, ονος, ὁ, Nomen venatoris, a suis ca"nibus discerpti. Unde Ἀκταιονὶς, possessivum, "in Epigr. Ἀκταιονίδων ἐσσὶ μία σκυλάκων, Una e "canibus Actæonis." [Suid. Ἀκταίων, Ἀκταίωνος, ὄνομα κύριον, καὶ Ἀκταιονίδων. Τῶν Ἀκταιονίδων ἐσσὶ μία σκυλάκων, ἐν Ἐπιγράμματι. Συνέστειλε δὲ τὸ ω, διὰ τὸ μέτρον. "Jacobs. Anth. 11, 118." Schæf. Mss. "Const. Manass. 194. 5013." Kall. Mss. J. Poll. 4, 141. de personis tragicis: Τὰ δὲ ἔνσκευα πρόσωπα, (l. ἔκσκευα,) Ἀκταίων ἐστὶ κερασφόρος, ἢ Φινεὺς τυφλὸς, ἢ Θάμυρις, τὸν μὲν ἔχων γλαυκὸν ὀφθαλμὸν, τὸν δὲ, μέλανα. "Ἀκταίων, ad Diod. S. 1, 324. Ἀκταίων, Ἀκταιονὶς, Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss.]

Ἄκτιος, ὁ, ἡ, Litoralis. Ἄκτιος Pan ap. Theocr. (5, 14. Οὔ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν Ἄκτιον,) ὁ ἐπὶ ταῖς ἀκταῖς ὑπὸ τῶν ἁλιέων ἱδρυμένος. Vel pro Venator: nam et ἐπακτῆρες appellantur Venatores. Vel, Qui Athenis colitur. Etym. [Ἄκτιος· Ἄκτιον τὸν Πᾶνα Θεόκριτος εἴρηκεν. Ἄκτιος, ἢ ὁ θηρατὴρ, καὶ γὰρ ἐπακτῆρες οἱ θηραταί· ἢ ὁ ἐπὶ ταῖς ἀκταῖς ὑπὸ τῶν ἁλιέων ἱδρυμένος, ἀγρευτὴς γὰρ ὁ θεὸς, ἐν Ἀθήναις τιμώμενος. Schol. Theocr. Ἄκτιον· ἀντὶ τοῦ τὸν κυνηγὸν, ἐπακτῆρες γὰρ οἱ κυνηγοὶ, ὥς φησιν Ὀππιανὸς, ἢ ὥς φησι Φιλοστέφανος, ἔστι Πανὸς ἱερὸν πλησίον Κράθιδος ποταμοῦ. Τινὲς δὲ τὸν Ἀπόλλωνά φασι τὸν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἱδρυμένον. Φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος τῶν ἁλιέων αὐτὸν φροντίζειν. Ἢ τὸν περὶ τοὺς πετρώδεις αἰγιαλοὺς διάγοντα, ἤγουν, τὸν κυνηγόν. Ἢ Ἄκτιον, κατά τινας, τὸν Ἀττικόν. Gaisfordius conferri jubet Æsch. Pers. 447. Νῆσός τις ἐστὶ πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων, Βαιὰ, δύσορμος ναυσὶν, ἣν ὁ φιλόχορος Πὰν ἐμβατεύει, ποντίας ἀκτῆς ἔπι. Ubi v. Schol. et Stanl.] || Item Ἄκτιος et Ἐπάκτιος Apollo a loco quodam Magnesiæ dicto Ἀκτή: Auctor Steph. B. Vide Ἐπάκτιος. ["Harles. ad Theocr. 83. Toup. Opusc. 2, 13. Emendd. 2, 425. Jacobs. Anth. 7, 228. 9, 170. 215. Brunck. Apollon. R. p. 22. Lobeck. Aj. p. 323." Schæf. Mss. "Ælian. H. A. 763. (11, 8. Ἐν δὲ τῇ Λευκάδι ἄκρα μέν ἐστιν ὑψηλὴ, νεὼς δὲ Ἀπόλλωνι ἵδρυται, καὶ Ἄκτιόν γε αὐτὸν οἱ τιμῶντες ὀνομάζουσιν.)" Wakef. Mss.]

"Ἄκτια, (τὰ,) Genus certaminis antiquum, ut "Harpocr. et Suid. tradunt e Callimachi Libro Περὶ "Ἀγώνων scripto. Sed si Stephano credimus, Ἀκτία "dicta fuit Urbs quædam Acarnaniæ, in qua Ἀπόλ"λωνος γυμνικὸς ἀγὼν καὶ ἱππικὸς καὶ πλοίων ἅμιλλα "διὰ τριετηρίδος ἦν. Unde Apollinem nominari "Ἀκταῖον et Ἀκτιακὸν ait. Alioquin Ἀκταῖος dici"tur civis etiam ejus urbis, et fem. gen. Ἀκταιῶτις, "teste Eodem. Quidam urbem vocant Ἄκτιον, et "festum Ἄκτια, plur. num. gen. neutro." [Steph. Byz. verba sunt hæc: Ἄκτια (l. Ἄκτιον, v. Berk. et Holst.) πόλις Ἀκαρνάνων, ἀπὸ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου ἀρξαμένοις. Ἐν ταύτῃ Ἀπόλλωνος γυμνικὸς ἀγὼν, καὶ ἱππικὸς, καὶ πλοίων ἅμιλλα διὰ τριετηρίδος ἦν. Ὁμωνύμως δὲ λέγεται καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἡ ἄκρα ἡ ποιοῦσα τὸ στόμα τοῦ κόλπου, καὶ ἡ πόλις, καὶ ὁ Ἀπόλλων, καὶ ὁ πολίτης. Λέγεται καὶ Ἀκταῖος Ἀπόλλων, καὶ Ἀκτιακός. Λέγεται καὶ Ἀκταιῶτις θηλυκόν. Ἀρκάδιος δ' ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ φησὶν, Ἀκτία, καὶ ἡ πόλις, καὶ ἡ ἑορτή. Ἀλλ' ἡ μὲν ἑορτὴ βαρύνεται, τὰ Ἄκτια, ἡ δὲ πόλις λέγεται οὐδετέρως, τὸ Ἄκτιον. Vide notas Berk. et Holstenii ad h. l. Harpocr. Ἄκτια, Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Πολύευκτον Στρατηγεῖν. Ἄκτια ἀγὼν παλαιὸς ἦν, ὡς δῆλον ποιεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ Περὶ Ἀγώνων. (Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄκτια· ἀγὼν παλαιὸς, ὡς Καλλίμαχος ἐν τῷ Περὶ τῶν Ἀγώνων δῆλον ποιεῖ.) Vide Maussac. ad h. l. "Callim. T. 1. p. 416." Schæf. Mss.]

Ἀκτίτης, ου, ὁ, Litoralis, Commorans in litore, ut ap. Phaniam in Anthol. ἀκτίτης καλαμευτὴς, hoc in versu, Ἀκτίτα καλαμευτὰ ποτὶ ξερὸν ἔλθ' ἀπὸ πέτρας, [Epigr. 7. "Jacobs. Anth. 7, 145. 9, 215. Toup. Opusc. 2, 14. (Emendd. 2, 425.)" Schæf. Mss.] Ἀκτίτης, Atticus, unde Ἀκτίτου πέτρα, i. Ἀττικοῦ, inquit Steph. B. [Hesych. Ἀκτίτης λίθος· ἀπὸ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἀκτῆς, Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ.]

Ἀκταῖος, (αία, αῖον,) Litoralis, Maritimus; nam ἀκταίου Hesych. explicat παραθαλασσίου. Ap. Eund. ἀκταῖοι ἰχθύες, Litorales pisces. [Locus est: Ἀκταῖοι ἰχθύες· οἱ μὴ πελάγιοι, ἀλλ' * αἰγιάλιοι. Etym. M.: Ἀκταῖοι· ἰχθῦς οἱ * αἰγιάλιοι.] Virgilius ut substantivum Acta, ita et adject. Actæus pro Litorali usurpat, Ecl. 2., Amphion Dircæus in actæo Aracyntho. Nam Serv. scribit: Sane Aracynthus mons est Thebanus; unde Actæo litorali debemus accipere: ut, At procul in sola secretæ Troades acta.

Ἀκταῖος, Atticus, Atheniensis. Unde, ut idem Serv. tradit, Actæo, in proxime præcedente Virg. loco, pro Atheniensi plerique accipiunt: non quod Aracynthus ap. Athenas est, sed ut ostendatur rustici imperitia. || Ἀκταία, Vestis genus. Item, Nereis quædam ita dicta. Utrumque ap. Eustath. [1130. * Νησαίη δὲ, καὶ Ἀκταίη, καὶ * Σπειὼ, διὰ τὰς παρὰ θάλασσαν νήσους, καὶ τὰς ἀκτὰς, καὶ τὰ κατ' αὐτὴν σπέη, ὅ ἐστι σπήλαια, ὁποῖα πολλὰ ἐκεῖ: 1390. Ἴσως δὲ καὶ ἀπὸ ἀκτῆς θαλασσίας παρώνυμον ἦν τι φόρημα, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας τὸ, Φοροῦντες δὲ καὶ ἀκταίας. Ἔστι δέ φασι τοῦτο, σπαθητὸν ἰσχύος καὶ κουφότητος χάριν· εἰ μή που ἐκ τοῦ ἄγω, τὸ κλῶ, ἡ εἰρημένη ἀκταία γίνεται, κατακλῶνται γὰρ τὰ σπαθώμενα. Respicitur Democritus Ephesius l. de Templo Ephesio, ap. Athen. 525.: Ἴδοι δ' ἄν τις φησὶ καὶ τὰς καλουμένας ἀκταίας, ὅπερ ἐστὶ καὶ πολυτελέστατον ἐν τοῖς Περσικοῖς περιβλήμασι· ἔστι δὲ τοῦτο, σπαθητὸν ἰσχύος καὶ κουφότητος χάριν· καταπέπλασται (καταπέπασται legebat Schweigh.) δὲ χρυσοῖς κέγχροις· οἱ δὲ κέγχροι νήματι πορφυρῷ πάντες εἰς τὴν εἴσω μοῖραν ἅμματ' ἔχουσιν ἀνὰ μέσον. "Athenæo auctore, Actæa vestis dicta est Græcis ἡ σπαθητὴ, Densa, et contraria Rallæ. Plin. (8, 48, 74. ubi v. Harduin.) vocat Crebram papaveratam. De v. ἀκταία multa Eust." Casaub. "De v. ἀκταία egit Brisson. de R. P. 551. ubi et Eust. verba apposuit, quæ tamen ad declarandam vocabuli vim nihil promovent. Videtur nomen esse origine Persicum, a Græcis in formam Græcæ similem detortum. Ἡ σπάθη, unde ductum v. σπαθᾶν, et adject. verbale σπαθητὸς, tum alia significat, tum Instrumentum textorium, quo licium telæ firmiter

inculcabatur: quod quale fuerit, nescio, sed diversum fuisse a Pectine, quo vulgo utuntur textores, diserte Hesych. annotavit in Σπαθατόν." Schweigh. " Est ap. Hesych. locus, ubi κτεὶς dici idem videtur in usu textorio, quem Lat. scriptt. Pectinem vocarunt: Σπαθατόν· τὸ ὄρθιον ὕφος σπάθῃ κεκρουμένον, οὐ κτενί. Voluit igitur in tela recta stantes textrices olim spatha fuisse usas, contra in tela plana sedentes stamina pectine, non spatha, κτενὶ, percussisse et densasse. Idem Hes. σπάθημα interpretatur πύκνωμα, ἀπὸ τῶν ταῖς σπάθαις κατακρουόντων τὰ ὕφη. Idem cum Polluce 7, 36. σπαθίδα esse ait Vestem cum spatha textam, σπάθῃ ὑφασμένον ἱμάτιον. Plut. Conviv. Quæst. 6. * λεπτοσπαθήτοις χλανιδίων ἐρειπίοις e Tragico posuit. E Sophocle ἀσπάθητος χλαῖνα cum Polluce l. c. posuit Hesych. et Pausan. ap. Eust. ad Il. K. p. 787. Σπαθᾷν τὸν ἱστὸν σπάθῃ dixit Philyllius Comicus ap. Pollucem 10, 126." Schneider. ad Rei Rust. Scriptt. 7, 371. b.]

[Ἀκταῖος. Suid. Ἀκταίη· ἡ παραθαλασσία, ἐν Ἐπιγράμματι, Δῶρα παρ' ἀκταίης σοὶ τάδ' * ἐπωφελίης. Καὶ αὖθις· Καὶ βατράχων ὅμιλον εἶδον ἀκταίων. " Toup. Opusc. 2, 12. sqq. 300. Emendd. 2, 425. Jacobs. Anth. 7, 144. 228. 349. 9, 5. 214. 218. ad Corn. Nep. 229. Heyn. ad Virg. Bucol. 41. Boissonadii Philostr. 534. (Τὸν Ἀχιλλέα στρατεύοντα ἐπὶ τὰς νήσους καὶ τὰς ἀκταίας πόλεις, ubi Schol. παραθαλασσίας.)" Schæf. Mss. " Oppian. H. 2, 127." Wakef. Mss. Orph. Argon. 345. Δαίμονας εἰναλίους τε μιγαζομένους ἥρωσιν, Ἀκταίους τε θεοὺς, ποταμῶν θ' ἁλιμυρέα ῥεῖθρα.]

[Ἀκταία φυλή. J. Poll. 8, 109. Καὶ αἱ φυλαὶ τέως μὲν ἐπὶ Κέκροπος, ἦσαν τέσσαρες, * Κεκροπὶς, Αὐτόχθων, Ἀκταία, Παραλία.]

[Ἀκταία, Attica. Eustath. 84. Καὶ τὴν ἀλκὴν ἀλκαίαν, ὡς ἐπὶ λέοντος, καὶ τὴν πέρην περαίαν, καὶ τὴν ἀκτὴν ἀκταίην, ὡς ἐπὶ Ἀττικῆς παρὰ Καλλιμάχῳ: 474. Καὶ ἡ πέρα περαία, καὶ ἡ ἀλκὴ ἀλκαία ἐπὶ λέοντος, καὶ ἡ προνομὴ προνομαία ἐπὶ ἐλέφαντος, καὶ ἡ ἀκτὴ ἀκταία ἐπὶ Ἀττικῆς παρὰ Καλλιμάχῳ. (" Particula versus servata est in Etym. Ms. Bibl. Reg. Par. Ἀττική· παρὰ τὴν ἀκτὴν, καὶ γὰρ παραθαλασσία. Καὶ Καλλίμαχος· Ἀκταίη, scr. Ἀκταίην τις ἔναιεν." Ernest. ad Callim. Fr. 348.) 754. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ὅτι καὶ Ἴωνες ἐκαλοῦντο, καὶ Ἰάονες δὲ, ὡς προεγράφη, καὶ Ἀττικοὶ, καὶ Ἀκταῖοι δὲ, ἐπεὶ καὶ ἡ χώρα ἀκτὴ καὶ ἀκταία, δῆλόν ἐστι. Hesych. Ἀκταία· ἡ Ἀττικὴ πρώτως οὕτως ἐκαλεῖτο, καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἀκτίτου λίθου κατασκευασθεῖσα τοῦ * Πεντελικοῦ. Ubi v. notata.]

[Ἀκταῖος. Lycophr. 1334. Καὶ χεῦμα Θερμώδοντος, Ἀκταῖόν τ' ὄρος. Tzetz. Ἀκταῖον δὲ ὄρος Σκυθίας, neque aliter intelligit Muller. quem vide. At Toup. Emendd. 2, 424. Ἀκταῖον vertebat Litorale.]

[* Ἀκταία, τὸ δένδρον, Sambucus, Glossæ. Tittmanni Glossæ Iatr.: Ἀκταίας χυλός· * κουφοξυλαίας, τῆς καὶ σάβουκος λεγομένης, ὀζόμενος. Sed Bernardi Glossæ exhibent: Ἀκτέας χυλός· * κουφοξυλέας τις καὶ σάβουκος λεγομένη, ὀζομός. Cf. Ducang. vv. * Κουφόξυλον, Κουφοξυλέα, et Κουφοξυλαία.]

" Ἀκτήρια, Achæus in Iride nominavit τὴν βακτη-" ρίαν, Baculum, Scipionem, teste Polluce 10, (157.) " qui etiam addit, Eundem sic vocare etiam τὸν ρυ-" μὸν τοῦ ἅρματος, τὸ τῆς ἁμάξης ἀνέχον ξύλον, ὅταν " ἄζευκτος ᾖ, Temonem currus." [Hodie legitur in Poll. Ἀκτηρίδα δὲ τὴν βακτηρίαν Ἀχαιὸς ἐν Ἴριδι ὠνόμασε· καλεῖται δὲ οὕτω καὶ τὸ τὸν ρυμὸν τοῦ ἅρματος, ἢ τῆς ἁμάξης ἀνέχον ξύλον, ὅταν ἄζευκτος ᾖ, ὃ στήριγγα καλεῖ Λυσίας· ὥσπερ καὶ τὴν κνήμην τῆς ἁμάξης ὁ αὐτὸς ὠνόμασε κνημίαν. " Quæ ἀκτηρὶς dicatur, eam στήριγγα vocasse Lysiam ait, optime: videtur et Hesych. firmare: Στήριγγες· ἐρείσματα, οἱ δὲ τὸ δίκρουν, ὅπερ ὑποτιθέασι τῷ τῆς ἁμάξης ζυγῷ, οἱ δὲ βάκτρον. Nec igitur illo Plut. Probl. Rom. ubi quærit, cur damnatos furti vel alius servilis delicti, φουρκίφερας vocent, loco, Ὁ γὰρ οἰκότριβος ἰδίου καταγνοὺς τινα μοχθηρίαν, ἐκέλευε δικλοῦν ξύλον, ὃ ταῖς ἁμάξαις ὑφιστᾶσιν, ἀράμενον, διὰ τῆς συνοικίας ἢ τῆς γειτνιάσεως διεξελθεῖν—τὸ δὲ ξύλον ἡμεῖς μὲν στήριγγα, Ῥωμαῖοι δὲ φοῦρκαν ὀνομάζουσι: id mutandum temere in στήριγμα, ut jussit ibi Xyl., hoc Pollucis loco vulgato potissimum nixus; idemque visum fere fuit et H. Stephano in Thes. Sed probam voculam, quam Ms. Pollux et Hesych. firmant, ejiciendi causa non erat. Nec nimis abibat, si ductus literarum spectes, Petavii liber, qui eo loco Plutarchi exhibet στήρηκα. Inde potius et in altero loco Plutarchi, qui in Coriolano est, ubi quoque ξύλον ἁμάξης, ᾧ τὸν ρυμὸν ὑπερείδουσιν, de eadem servili pœna, Ὃ γὰρ οἱ Ἕλληνες ὑποστάτην καὶ στήριγμα, τοῦτο Ῥωμαῖοι φοῦρκαν ὀνομάζουσι, leg. videatur στήριγγα, quamvis nec alterum loco temere movere velim." Jung. Vide notanda in Στήριγξ. " Utrumque Plut. locum tetigit et Lipsius de Cruce c. 4." T. H. Hesych. Ἀκτεροί· ἄφατοι, αἱ * κράνιοι ῥάβδοι, ἡ περὶ τὸν Ἀθῶ χώρα. " Pro κράνιοι, rectius κράνειοι, vel κρανέϊνοι ῥάβδοι, Baculi cornei, s. E corno arbore facti. Nimirum ἀκτερὸς etiam Baculum significat, pro quo tamen ἀκτερὶς scribit J. Poll. Ἀκτηρίδα τὴν βακτηρίαν Ἀχαιὸς ἐν Ἴριδι ὠνόμασε. Sic Ed. ult. et optima Mss. (et Is. Voss. ap. Albert.) Nam Edd. pro ἀκτηρίδα habent ἀκτήρια, pro quo Salmas. corrigebat ἀκτηρίαν." Kust. Idem Hesych. * Ἄκτενος· ὀριὸς, ἀξίνης κροῦσμα. " Scr. ὀρεύς." Perg. " L. Ἄκτενος· κριὸς, Impexus, ὀξίνης κροῦσμα. Ὀξίνης, Genus pulsus asperi in cithara sine pectine." Is. Voss. " Series literarum requirit ἄκτερος. Quid autem hoc? Quid item ea, quæ sequuntur, ὀριὸς, ἀξίνης κροῦσμα? Sane totus h. l. densis involutus est tenebris. Suspicabar aliquando, pro ἄκτερος hic leg. esse ἀκτερὶς, idque ab Hesychio forsan expositum fuisse ἁμάξης ἔρεισμα, Currus fulcrum. Sane Pollux testatur ἀκτηρίδα dici τὸ τὸν ρυμὸν τῆς ἁμάξης ἀνέχον ξύλον, Lignum sustinens temonem currus, quod etiam στήριγγα appellari addit. Atqui στήριγγες ab ipso Hes. infra exponitur ἐρείσματα: ἔρεισμα autem et κροῦσμα scriptura non multum inter se discrepant." Kust.]

Ἀκταιωρέω, Litora custodio, Sum custos litorum, Hesych. [Ἀκταιωρεῖν· ἀκτὰς φυλάττειν.] Idem Ἀκτωρεῖ trisyllabe scribit, et explicat τὰ παρὰ θάλασσαν φυλάττει, Maritima custodit, quod eodem modo Etym. habet, nisi quod infinitivus est ἀκτωρεῖν ap. eum.

Ἀκταίωρος, (ὁ, ἡ,) Litorum custos, ab ἀκτὴ et οὐρεῖν, mutato ου in ω, ut habet Etym. Hesych. autem scribit ἀκτωροὺς trisyllabe, exponens γεωργοὺς ἢ φύλακας, Agricolas aut Custodes. Sic et Etym. in ἀκταίωρος, sed sine particula ἤ. [Etym. M. Ἀκταίωρος· παρὰ τὸ τὴν ἀκτὴν οὐρεῖν, ὅ ἐστι φυλάττειν, τροπῇ τῆς ου εἰς ω, καὶ ἀκτωρεῖν, τὸ παρὰ θάλασσαν φυλάττειν, σημαίνει φύλακας, γεωργούς. Etym. G. Ἀκταίωρος· ὁ φύλαξ παρὰ τὸ (τὴν) ἀκτὴν ὠρεῖν, ὅ ἐστι φυλάσσειν. Orio Theb. 618. Ἀκταίωρος· παρὰ τὸ τὴν ἀκτὴν οὐρεῖν, ὅ ἐστι φυλάττειν τροπῇ τῆς ου εἰς ω. Zonar. Ἀκταίωρος· παρὰ τὸ τὴν ἀκτὴν ὠρεῖν, ὅ ἐστι φυλάσσειν.]

" Ἀκτώρια, (τὰ,) Hesych. esse dicit ἀκτὰς vel φυ-" λακὰς, Litora, vel Custodias, nisi potius volunt di-" cere litorales custodias."

" Ἀκτωροὺς, Idem esse ait γεωργοὺς vel φύλακας, " Agricolas vel Custodes; proprie enim ἀκτωροὶ sunt " Qui in litore excubias agunt, Qui litora custodiunt, " dicti etiam ἀκταιωροί."

" Ἀκταΐζων, ἀκτάζων, προθυμούμενος. Ita Hesych., " innuens ἀκταΐζω s. ἀκτάζω esse Prompto et alacri " sum animo, mox tamen active etiam exponens ὁρμῆς " πληρῶν, Animo et impetu implens, item μετεωρίζων, " In altum extollens, In sublime evehens; itidemque " ἀκταϊσμένον affert pro προῃρμένον. Forsan autem " ἀκταΐζειν proprie est Altiorem reddere in modum " τῶν ἀκταίων, quæ τῆς θαλάσσης ὑπερέχουσι, quo " sensu et ἀκταίνειν dicitur, quod vide." [Etym. M. Ἀκτάζων· ἀντὶ τοῦ ἐξανιστάμενος, ἀπὸ τοῦ ἄττω ἀττάζω, καὶ ἀκτάζω, τροπῇ τοῦ τ εἰς κ, ὡς Ἀττικὴ Ἀκτικὴ, καὶ νυττέλιος καὶ νυκτέλιος, ἢ παρὰ τὴν ἀκτήν. Etym. G. Ἀκτάζων· ἀντὶ τοῦ ἐξανιστάμενος, ἀπὸ τοῦ ἄττω ἀττάζω, καὶ ἀκτάζω. Zonar. Ἀκτάζων· ἐξανιστάμενος. Orio Theb. 618. Ἀκτάζω (l. Ἀκτάζων·) ἐξανιστάμενος, ἀπὸ τοῦ ἄττω ἀττάζω, καὶ ἀκτάζω.]

" Ἀκταίνειν, Hesychio est μετεωρίζειν. Idem tamen ἀκταίνουσα exp. etiam τρέμουσα, et ἀσφαλῶς " κρατοῦσα, Tremens, Firmiter tenens. Suidæ autem

" ἀκταίνειν est ἀκολασταίνειν, γαυριᾷν καὶ ἀτάκτως " πηδᾷν, vel πρὸς συνουσίαν ὁρμᾷν, Lascivire, Fero- " cire, Incomposite saltare, In venerem ruere et " impetu ferri. Etym. quoque utriusque verbi me- " minit, et hujus nimirum et præcedentis; annotat " enim, ἀκταίνειν de equis dici, et significare τὸ " μετεωρίζεσθαι καὶ ἐπαίρεσθαι καὶ γαυριᾷν: derivari " autem ab ἄγω, e quo primum fieri ἀκτὸς, deinde " verbum ἀκτῶ, significans κουφίζω ap. Æschylum, " ex hoc autem, ἀκταίνω. Quibus subjungit, Καὶ " Ἀκταῖνον μένος, τὸ ἀνάγον καὶ δυνάμενον ἀνορθοῦν. " Alterum tamen verbum huic synonymum, nimirum " ἀκτάζων, non ab eadem deducit origine, sed ab " ἄττω, e quo ἀττάζω fieri ait, indeque ἀκτάζω, " verso τ in κ, ut Ἀττικὴ pro Ἀκτική. Porro ἀκτά- " ζων exp. ἐξανιστάμενος, Exurgens, Sese elevans. " Plut. vero Symp. 4, 4. Τί δ' οἱ πολλοὶ βούλονται " πρὸς θεῶν, ὅταν ἡδέως γενέσθαι παρακαλοῦντες ἀλλή- " λους λέγωσι, Σήμερον ἀκτάσωμεν; οὐχὶ τὸ παρ' " ἀκτῇ δεῖπνον ἥδιστον ἀποφαίνουσιν, ὥσπερ ἐστίν; " quia nimirum piscium copiam præbet. Innuit " igitur ἀκτάζειν esse In litore indulgere genio." [Proverbium hoc explicat H. Junius Batav. c. 15. p. 204. et Casaub. in Athen. 846. notante Albertio ad Hes. " In actis esse, Convivari, Clavis Ciceron. (' Actæ commemorantur inter instrumenta voluptatis, propter earum amœnitatem. Cœl. 15. Att. 14, 8. In actis esse, i. e. In prædiis maritimis, s. in territoriis in litore amœno positis, ut Verris in litore Siciliæ.') Philodemi Epigr. 30. (Ἡμεῖς δ' οὔτ' ἀκτῆς ἐπιβαίνομεν, οὔτ' ἐν ἀπόψει Γινόμεθ', ὡς αἰεὶ, Σώσυλε, τοπρότερον.)" Schneider. Lex. Jacobsius in Ind. Verb. quæ in Anthol. occurrunt T. 13. p. 162.: " Ἀκτάζω, Philodem. 13." Sed v. ἀκτάζω ibi non legitur.]

[Ἀκταίνειν· γαυριᾷν, καὶ ἀτάκτως πηδᾷν. Timæi Lex. " Verbi ἀκταίνειν, vel * ἀκταινοῦν, in vulg. Platonis exemplaribus nullum vestigium est. At ubi nunc Legg. 2. p. 583. g. legitur, Ἐν ᾧ χρόνῳ μήπω κέκτηται τὴν οἰκείαν φρόνησιν, πᾶν μαίνεταί τε καὶ βοᾷ ἀτάκτως· καὶ ὅταν ἀκταινώσῃ ἑαυτὸ, καὶ τάχιστα ἀτάκτως αὖ πηδᾷ: tres Codd. Par. Leidens. et alius, quo H. St. usus est, item Stobæus Ms. et Schol. Plat. ad h. l. hanc lectionem produnt, καὶ ὅταν ἀκταινώσῃ ἑαυτὸ, τάχιστα ἀτάκτως αὖ πηδᾷ. (Schol. Plat. 225.: Καὶ ὅταν ἀκταινώσῃ ἑαυτό· ἀκταίνειν, γαυριᾷν, ἀτάκτως πηδᾷν, ἢ μετεωρίζειν, ἢ ὁρμᾷν, ἢ ἐξάττειν, ἀπὸ τοῦ * ἐξαΐειν καὶ ἰσχύειν. Ἀπὸ τούτου οὖν τὸ ἀκταινώσῃ. Pro ἐξαΐειν l. ἐξαΐσσειν. Vide Schneider. Lex. v. Ἀκτάζω.) Jam huic verbo, proximum est, ut, quæ vis potestasque subjecta sit, quæramus. Phrynich. Προπαρ. Σοφ. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr. 23.) Ἀκταινῶσαι· σημαίνει μὲν τὸ ὑψῶσαι καὶ ἐπᾶραι καὶ μετεωρίσαι, εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, τοῦ φυτοῦ, ἀφ' οὗ τὰ ἀκόντια τέμνεται, καὶ ἐπεὶ τὰ ἀκόντια εἰς ὕψος αἴρεται ἀφιέμενα, διὰ τοῦτο καὶ ἐπὶ παντὸς ὑψουμένου καὶ πηδῶντος μεθ' ὁρμῆς ἐτέθη τὸ ἀκταινῶσαι. Αἰσχύλος, Οὐκέτ' ἀκταίνω, φησὶ, βαρυτόνως, οἷον οὐκέτι ὀρθοῦν δύναμαι ἐμαυτήν. Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι ὡς ἀπὸ περισπωμένου. (Cf. Hesych. Ἀκτέα· δόρατα, κάμαξ. De qua glossa supra actum est.) In Phædone cum huic glossæ non satis aptum locum reperirem, oborta mihi suspicio est, Phrynichum ἐν τῷ Φαίδρῳ scripsisse, propterea quod in illo Dialogo plura, quam in ullo alio, πεποιημένα, καὶ ξένα, καὶ ἀρχαιοπρεπῆ, quæ in Platone reprehendit Dionys. H. Epist. ad Pomp. p. 27. reperiuntur. Sed ne hic quidem verbi sedem ita demonstrare licet, nihil ut dubitationis supersit. Et erunt fortasse, qui Phrynichum memoriæ lapsu Phædonem pro Libris de Legg. laudasse dicant. Eundem Grammaticum, ut sæpe solet, exscripsit Auctor Lexici S. Germ. Ms. (in Bekkeri l. c. 373.) Ἀκταινῶσαι· ἀντὶ τοῦ ὑψῶσαι καὶ ἐξᾶραι καὶ μετεωρίσαι, πεποίηται δὲ οὕτως. Ἔστι δένδρον, ὃ καλεῖται ἀκτὴ, ἀφ' οὗ τὰ ἀκόντια τέμνεται. Οὕτως Ἀνακρέων. (Verbum hoc non legitur in Fischeriano Anacreontis Indice.) Schol. Plat. (l. c.) Ἀκταίνειν· γαυριᾷν, ἀτάκτως πηδᾷν, ἢ μετεωρίζειν, ἢ ὁρμᾷν, ἢ ἐξάττειν. Suid. Ἀκταίνειν· ἀκολασταίνειν, γαυριᾷν, καὶ ἀτάκτως πηδᾷν, ἢ πρὸς συνουσίαν ὁρμᾷν.

A (Cf. Zonar. Ἀκταίνειν· γαυριᾷν, ἀκολασταίνειν, καὶ ἀτάκτως πηδᾷν.) Quocum convenit Lex. S. Germ. Ms. (in Bekkeri l. c. 370. ubi tamen ἀκολασταίνειν desideratur.) Egregie Etym. M. Ἀκταίνω· ἐπὶ ἵππων. Ἀκταίνειν, τὸ μετεωρίζεσθαι, καὶ ἐπαίρεσθαι, καὶ γαυριᾷν. Παρὰ τὸ ἧκται * ἀκτὸς, καὶ ῥῆμα * ἀκτῶ, (' * ἀκτάω, Plut. 2, 668.' Wakef. Mss.) ἀφ' οὗ τὸ κουφίζω παρὰ Αἰσχύλῳ, ἐξ οὗ ἀκταίνω, l. ἀφ' οὗ ἀκταίνω, τὸ κουφίζω, παρὰ Αἰσχύλῳ, (et sic Noster legerat,) καὶ ἀκταῖνον μένος, τὸ ἀνάγον καὶ δυνάμενον ἀνορθοῦν. (Mirum est viro huic docto atque, ex eo, Schutzio ad Æsch. Eum. 36., non suboluisse veram lectionem, ἀκταινύμενον, τὸ ἀνάγον καὶ δυνάμενον ἀνορθοῦν. Vulgatum, ἀκταῖνον μένος, parum Græcum videtur. Cf. Etym. G., qui conjecturam nostram satis firmat: Ἀκταίνειν· τὸ μετεωρίζεσθαι, καὶ ἐπαίρειν, παρὰ τὸ ἧκται ἀκτὸς, τὸ ῥῆμα ἐξ αὐτοῦ ἀκτῶ, ἀφ' οὗ τὸ κουφίζω παρ' Αἰσχύλῳ, ἀφ' οὗ ἀκταίνω, μετοχὴ ἀκταινόμενον, τὸ ἀνάγον καὶ δυνάμενον ἀνορθοῦν. Orio Theb. 618. Ἀκταίνειν· περὶ (l. παρὰ) τὸ ἀκτὴ ἀκτὸς, καὶ ῥῆμα

B ἀκτῶ, ἀφ' οὗ τὸ κουφίζω παρ' Αἰσχύλῳ, l. ἀκταίνω, τὸ κουφίζω, παρ' Αἰσχύλῳ.) Æschyli locus, quem hic Grammaticus et Phrynichus respiciunt, (imo Phrynichus, cujus hæc sunt verba, Αἰσχύλος, Οὐκέτ' ἀκταίνω, φησὶ, βαρυτόνως, οἷον οὐκέτ' ὀρθοῦν δύναμαι ἐμαυτὸν, plane respexit ad versum quendam deperditæ Fabulæ,) est in Eum. 36. Ὡς μήτε σωκεῖν, μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν, ubi Scholio subjecto, (Σωκεῖν· κουφίζειν, σημαίνει δὲ καὶ τὸ γαυριᾷν, καὶ ἀτάκτως πηδᾷν. Ἄλλως, σωκεῖν διὰ τὸ γῆρας.) ἀκταίνειν præponendum est, non σωκεῖν. (Recte: nam v. σωκεῖν, cum sit intransitivum, non potest significare τὸ κουφίζειν. Pauw.:—' Ut neque valeam, neque me erectam tenere possim gradiens, τρέχω δὲ χεροῖν aptissime sequitur: et animo et corpore perturbata erat vetula. Σόω, σῶκος, σώκειν, Corpore valenti esse.' Vide Nostrum in Σωκέω, et Eustath. 854. Huc refer Hesych. Ἀκταίνειν· μετεωρίζειν.) Hesych. Ἀλεκταίνει· ἰσχύει, γαυριᾷ, μετεωρίζει. (' Quo significatu habuimus supra ἀκταίνειν et ἀκτά-

C ' ζειν s. ἀκταΐζειν.' Noster in Thes. Ind.) Sic ipse male scripsit, (s. potius scriptum invenit,) pro ἀκταίνει. Apud Eund. est multo rarius compositum * ἀπακταίνειν: Ἀπακταίνων· ὁ κινεῖσθαι μὴ δυνάμενος. (Sic et Is. Voss. et Kust. pro vulgato ἀπακτένων. Adde Ἐπακταίνω. ' Ἐπάκτισεν, Hesychio ' ἐπέδραμεν. Sed puto eum scripsisse ἐπάκτασεν, ' cum ea scriptura seriei alphabeticæ convenientior ' sit, et etymo affinior; credo nam esse ab ἀκτάζω.' ' L. ἐπάκτασεν, vel * ἐπακτάϊσεν, aut - - - ζεν.' Is. Voss. ' Series liter. requirit ἐπάκτασεν,' quod foret ab ἀκτάζω, idque ab ἀκτή.' Kust. ' Forte ἐπάκρισεν, Incursavit.' Perg. ' Legi posset ἐπάκρισεν: nam ἀκρίζω, τὰ ἄκρα ἐπιπορεύομαι. Utitur voce Æsch. Choëph. 933. alia tamen notione, nempe ea, quæ inferius tribuitur τῷ ἐπήκρισεν. Consule Tragici Schol. et Eust. ad Od. I. p. 365. fin. ubi et Eurip. usurpasse monet, respiciens credo ejus Orest. 275. Cf. Etym. v. Ἀκρίσιος.' Abresch. Pro ἐπέδραμεν Wakef. Mss. conjicit * ἐπηδραίωσεν.) * Παρα-

D κταίνειν Lex. S. Germ. Ms. conservavit: Παρακταίνων· * παραμετεωρίζων. (Locus in Bekkeri Anecd. Gr. non legitur.) In nostris Hom. exemplis Od. Ψ. 3. legitur, Γούνατα δ' ἐρρώσαντο, πόδες δ' * ὑπερικταίνοντο. At Hesych. aliam prodit lectionem: * Ὑποακταίνοντο· ἔτρεμον. (' Glossa pertinet ad Od. Ψ. 3. ubi hodie legitur ὑπερικταίνοντο. Atque ita h. l. Barnes. ibi leg. monuit. Ad vulg. lect. faceret Suidæ Ἀκταίνειν·—ἀτάκτως πηδᾷν.' Albert. Ὑποακταίνοντο probat Toup. Emendd. 3, 424.) Quam ipsam, non vulgatam, ob oculos habuit vetus Criticus, Lysanias ap. Etym. 739. (779.) Ὑπερικταίνοντο. Πόδες δ' ὑπερικταίνοντο. Κράτης τὸ ἄγαν ἐψάλλοντο, ὑπερικταίνοντο. Λυσανίας ἐπὶ τοῦ τρέμειν φησὶ τετάχθαι. Ἡ δασύνεται, ὥστε εἶναι * ὑπερικνοῦντο. Ἡ ψιλοῦται. Οἱ δὲ πόδες διϊκνοῦντο διὰ τὴν χαρὰν ὑπὲρ τὸ μέτρον τῆς δυνάμεως. Hesych. Ὑπερικταίνοντο· ἔνιοι ὑπὲρ δύναμιν ἵκνουν, * ὑπερικνοῦντο διὰ τὴν χαρὰν, ὅ ἐστιν, ἐξετείνοντο. Editum est ὑπερίκνοντο. Cod. exhibet ὑπικταίνοντο. ' Glossa ex Od.,

Ψ. 3. petita est, et ita scribenda, ὑπερικταίνοντο. Cf. VV. DD. qui veram scripturam indagarunt. In ὑπικταίνοντο compendium omissum est; nam ὑπὲρ in libris scriptis ita exaratur, ὑπ.' Schow. Omnino v. Bast. Comment. Palæogr. 846. rectius de hac re scribentem. 'Lego, Ὑπερικταίνοντο, ἔνιοι ὑπὲρ δύναμιν ἰκνοῦντο, ὑπερικνοῦντο.' Toup. l. c. M. Apostol. Lex. Gr. Lat. Ms.: Ὑπερικταίνοντο· Pedes cito commovebant propter lætitiam. Pseudo-Did.: Ἀρίσταρχος, ἀνεπάλλοντο καὶ ἐκινοῦντο, προθυμουμένης αὐτῆς βαδίζειν ταχέως, μὴ δυναμένης δὲ, ἀλλὰ κατὰ βραχὺ, διὰ τὸ γῆρας, οἱ δὲ, ὑπερεξετείνοντο, ἄμεινον δῆθεν ἐκινοῦντο, παρὰ τὸ ἴκταρ, ὅ ἐστιν, ἐγγύς· καὶ γὰρ προείρηκε, Γούνατα δ' ἐῤῥώσαντο· ταχέως οὖν * ὑπερικνοῦντο, ὅ ἐστι, παρεγίνοντο. Eust. 1936. Τὸ δὲ ὑπερικταίνοντο, ἀντὶ τοῦ ἀνεπάλλοντο κατὰ Ἀρίσταρχον, ἢ ὑπερεξετείνοντο, ἄγαν ἰκνοῦντο, παρὰ τὸ ἴκταρ, ὅ ἐστιν, ἐγγὺς, ὡς ἡ παροιμία, Οὐδ' ἴκταρ βάλλει, ἀντὶ τοῦ, οὐδ' ἐγγὺς τοῦ σκοποῦ γίνεται. Καὶ τὸ μὲν τοιοῦτον ἴκταρ εὐλόγως τε δασύνεται, καὶ ἐπίῤῥημά ἐστιν ὡς τὸ ὑπέρ. Apollon. Lex.: Ὑπερικταίνοντο· τῶν ἅπαξ εἰρημένων, ἐν τῇ Ψ' τῆς Ὀδυσσείας, Πόδες δ' ὑπερικταίνοντο. Ὁ γὰρ, 'tolle γὰρ superfluum, nisi hic aliquid præcedens a Librario omissum fuerit,' Villois. Ἀρίσταρχός φησι, ἄγαν ἐπάλλοντο, προθυμουμένης αὐτῆς βαδίζειν μὲν ταχέως, μὴ δυναμένης δὲ, ἀλλὰ κατὰ βραχὺ, διὰ τὸ γῆρως. Φαίνεται τοίνυν τὸ πλῆρες, κατὰ Ἀρίσταρχον, ἐρικταίνοντο· καὶ δῆλα τὰ τῆς ἀναγνώσεως. Ἔνιοι δὲ ἑτοιμότερον, * ὑπερεσχίζοντο κατὰ τὴν πορείαν. Οἱ γὰρ * σπουδαστικῶς ἔχοντες, κατὰ διάβασιν ὁρῶνται ὡς * περισχισμόν τινα ποιούμενοι τῶν ποδῶν ἕνα παρ' ἕνα. Ἐρίξαι δὲ κυρίως, τὸ διασχίσαι. Ἤρικε δ' ἱπποδάσεια κόρυς, Il. P. 295. Καὶ ἡμεῖς ἔτι ἐρεγμὸν λέγομεν τὸν ἐσχισμένον κύαμον. Ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, * ὑποκατεκλῶντο οὐκ εὐτονοῦντες. Ἄλλοι δὲ, ὑπερικνοῦντο διὰ τὴν προθυμίαν. 'Hic innuit τὸ ὑπερικταίνοντο componi ex ὑπὸ et * ἐρικταίνοντο, non vero ex ὑπὲρ et ἰκταίνοντο. Sic p. 446. habet, τὸ δὲ πλῆρες μάστακι, ubi legimus, μάστακα, ut innuat μάστακ' in Homero per aphæresin dici pro μάστακα, quod πλῆρες est.' Villois. In verbis, Ὁ γὰρ Ἀρίσταρχός φησι, ἄγαν ἐπάλλοντο, corruptela latet, quam VV. DD. ad hodiernum usque diem non perceperunt. Si enim Aristarchi lectio erat ὑπερικταίνοντο, tanquam ex ὑπὸ et ἐρικταίνω composita, non diceret ille Criticus ἄγαν ἐπάλλοντο, ut Villois. edidit, sed ἀνεπάλλοντο, quod exhibent Eust. et Pseudo-Did. 'Ὑπερικταίνομαι, Ilgen. Hymn. 217.' Schæf. Mss.) Hesych. Ἀκταίνουσα· τρέμουσα, ἢ ἀσφαλῶς κρατοῦσα. ('F. τρέχουσα, ἢ σφαδάζουσα, σκιρτῶσα.' Wakef. ad marg. Nihil mutandum est. Orph. Lith. 375. Χρὴ δέ σε τετληῶτι νόῳ ἀκταινέμεν αἰεὶ, Μήπως ἠπεδανοῖο λυθεὶς ὑπὸ δείματος ἔξω Ἐκ χειρῶν οὐδάσδε βαλὼν, χόλον αἰνὸν ὀρίνῃς ἀθανάτων. 'Pro αἰνέμεν, quod aperte mendosum est, conj. κηδαινέμεν Bernard. ad Thom. M. 177. Sed magis placeret μελεδαινέμεν, eodem sensu.' Tyr. 'De corrupto αἰνέμεν equidem probabilius esse existimo, verbum, quo Firmiter tenere, quam quo Curare, Cavere, indicetur, positum esse. Præterea in tali loco non est mutatio facienda, nisi quæ literarum similitudine sese tueatur. Quare neque κηραινέμεν, nec μελεδαινέμεν placet. Propius ad AINEMEN accedit AKTAINEMEN. Itaque hoc reposui.' Hermann. Sequentia hæc loca indicavit Schæf. Mss. 'Nauci est, quod vulgo scribitur, Theocr. 8, 51. Ἐν τήνῳ γὰρ τῆνος. Explicant Scholiastæ, Ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ἢ ἐν ἐκείνῳ, τῷ ὕδατι δηλονότι. Quorum hoc structuræ verborum congruit, sensui adversatur; illud sensui accommodari utcunque potest, sed structuræ repugnat. Præcesserant enim hæc, δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι. Quid multa? reposui verbum et rarius, et quod sententiarum tenor postulare videretur, ἀκταινοῖ. Nimirum ἀκταίνειν et ἀκταινοῦν, quod Grammaticis exponitur γαυριᾶν καὶ ἀτάκτως πηδᾶν, admodum significanter exprimit mores et gestus pueri insolescentis, jactantisque sese intolerantius.' Eichstaedt. Quæst. Philol. A 53. 'Liban. Declam. 21. p. 534. Τοῖς δὲ υἱέσιν, ἂν ὑπὸ τῆς εὐφυΐας ἐκτείνονται, τὴν οἰκίαν ἀλλοτρίαν καταστήσομεν. Morell.: Si præ bonitate naturæ laxentur. Itaque non suspectam habuit vocem. Verum, nisi egregie fallor, scripsit Liban. ἀκταίνονται: nam in antecedentibus juvenes cum equis exultantibus comparavit: hæc ergo vox et sententiam mirifice juvat, et Libanium decet; qui, judice quidem Eunapio, exquisitis delectatur vocabulis, p. 134.' Wyttenb. Ep. Cr. 59=274. Musgr. Orest. 156. Abresch. Æsch. T. 2. p. 4.) Ab ἀκταίνειν non nisi forma differt ἀκταΐζειν, vel ἀκτάζειν. Hesych. Ἀκταΐζων· ἀκτάζων, προθυμούμενος, ἢ ὁρμῆς πληρῶν, ἢ μετεωρίζων. Ἀκταϊσμένον· προῃρμένον. Etym. M.: Ἀκτάζων· ἀντὶ τοῦ ἐξανιστάμενος. Hæc forma fœde corrupta est ap. Hesych. Ἀνακτίσκειν· ἀναπηδᾶν. Lege * ἀνακταΐζειν. Sed, ut tandem ad Platonem redeamus, locus, quem tractamus, etiam post restitutum ἀκταινώσῃ, obcurus est; ac veremur, ne gravius ulcus lateat." Ruhnk. "Hanc rarissimam B vocem e Plat. expulit sciolorum imperitia, dicam, an audacia? Neque hujus rei testem dabo Timæum, cujus hac parte fides propter crebras interpolationes vacillat, sed alium locupletiorem, omnique majorem exceptione, Phrynichum Arabium Προπαρ. Σοφ. Ms. aliquando, si Deus sierit, a nobis luce donandum: Ἀκταινῶσαι· σημαίνει μὲν τὸ ὑψῶσαι, καὶ ἐπᾶραι, καὶ μετεωρίσαι.—Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι, ὡς ἀπὸ περισπωμένου. At enimvero liquide mihi videor posse affirmare, verbi ἀκταίνειν nullum in Phædone vestigium reperiri, quin ne locum quidem, cui satis apte conveniat, nisi forte huc referre velis p. 398. Περὶ ἐκεῖνο πολὺν χρόνον ἐπτοημένη, καὶ περὶ τὸν ὁρατὸν τόπον πολλὰ ἀντιτείνασα, καὶ πολλὰ παθοῦσα. Scripsit igitur Phrynichus, ni fallor, ἐν Φαίδρῳ. In quo Dialogo plura sunt, quam in quovis alio, πεποιημένα, καὶ ξένα, καὶ ἀρχαιοπρεπῆ, quibus Philosophum, quando se attollit, delectari notat Dionys. H. Ep. ad Pomp. 127. Neque in Phædro commodæ verbo sedes diu quærendæ sunt. Ecce enim 348. C Ὥστ' ἐπὶ τὰ ἰσχία ἄμφω καθίσαι τὼ ἵππω, τὸν μὲν, ἑκόντα διὰ τὸ μὴ ἀντιτείνειν· τὸν δὲ ὑβριστὴν, μάλα ἄκοντα. Quid? si hic olim Grammatici legerint, διὰ τὸ μὴ ἀκταίνειν. Ibidem pergit Plato: Βιαζόμενος, χρεμετίζων, ἕλκων ἠνάγκασεν αὖ προσελθεῖν τοῖς παιδικοῖς. An hic pro ἕλκων quondam scriptum fuit ἀκταίνων, vel, ut Phrynichus jubet, ἀκταινῶν? Vitii certe suspicionem movet Cod. Voss. quem in Bibliotheca Leidensi contuli, ἕλκων prorsus omittens. Sed viderint acutiores. Timæi glossam cum Suid. describeret, aliam quoque interpretationem, quæ Platonis loco mirifice convenit, adjecit, ἢ πρὸς συνουσίαν ὁρμᾶν." Ruhnk. ad Timæi Lex. Ed. pr.]

[* Ἐπακταῖος, αία, αῖον, i. q. ἐπάκτιος, Ad litus pertinens. Leon. Tar. Epigr. 93. Πάρμις ὁ Καλλιγνώτου ἐπακταῖος καλαμευτὴς Ἄκρος, καὶ κίχλης καὶ σκάρου ἰχθυβολεύς. "Ἐπάκτειος Vat. ἐπάκτιος ὃς κ. Plan. ὃς, quod constructionem turbat, merito ejectum. Fortasse * ἐπακτίτης olim legebatur, ut ap. Phaniam Ep. 7. ἀκτίτα καλαμευτά." Jacobs. "Forma D ἐπακταῖος est ap. Oppian. H. ('2, 127. Πείσματ' ἐπακταίῃσιν ἀναψαμένη σπιλάδεσσι,' Wakef. Mss. 'Ὑπ' ἀκτ. Sylb. Pal. 2.' Schneider. qui edidit ἐπ' ἀκταίῃσιν. Schol. Ἐπακταίῃσιν· ταῖς παρ' αἰγιαλοῖς.) 4, 273. (Ἔνθα γὰρ ἀγλαόκαρπος ἁλὸς σχεδόν ἐστιν ἐλαίη, Γείτοσιν ἐν γουνοῖσιν ἐπακταίη τεθαλυῖα, Schol. παραθαλασσία,) sed frequentior multo est ἐπάκτιος, (sed cf. Παρακταῖος,) quod vel ob rhythmum versus præferendum erat: præterea scripsi ὡς καλαμευτὴς, quod Planudem quoque voluisse suspicor." Idem ad Anthol. Pal. 351. Adde Oppian. C. 1, 74.]

"Ἐπακταῖος, Neptuni in Samo cognomentum, "quod videlicet coleretur, vel templum haberet ἐπ' "ἀκτῆς, in litore. Hesych." [Ἐπακταῖος· Ποσειδῶν, ἐν Σάμῳ. * Ἐπάκτιος· ὁ Ἑρμῆς ἐν Σικυῶνι. * Ἐπακμόνιος· Ποσειδῶν, ἐν Βοιωτίᾳ.]

Ἐπάκτιος, ὁ, ἡ, quasi ἐπ' ἀκτῇ ὤν, Ad litus situs, Litoreus, Litoralis, Maritimus, ut ap. Soph. Trach. (1153.) ἐπακτίᾳ Τίρυνθι Schol. exponit παραθαλαττίᾳ.

Sic ἐπάκτιος οἶκος, quæ a Martiale Litorea domus, i. e. Ad litus sita. At ἐπάκτια πώεα, Oves juxta litus pascentes, exponitur. Apollo autem Ἐπάκτιος, ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος, ap. Apollon. R. 1, (403.) Νήεον αὐτόθι βωμὸν ἐπακτίου Ἀπόλλωνος, Ἀκτίου, Ἐμβασίοιό τ' ἐπώνυμον. Sed quod dicit ibi Schol., ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος, non videtur intelligendum ut in VV. LL. exponitur, Qui in litore colitur, sed Qui colitur in quodam loco Magnesiæ, qui Acte nominatur, ut e Stephano Byz. annotavi in Ἄκτιος. [Scholiastæ editi verba sunt hæc: Ἐπάκτιος, ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος. Sed Schol. e Cod. Par. habet: Δύο δὲ βόας θύουσιν Ἀκτίου καὶ Ἐμβασίου Ἀπόλλωνος· λέγεται δὲ Ἄκτιος καὶ Ἐπάκτιος ὁ Ἀπόλλων ὡς ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος. Brunck. edidit βωμὸν ἐπάκτιον:—" Sic e v. 359. (Τείως δ' αὖ καὶ βωμὸν ἐπάκτιον Ἐμβασίοιο Θείομεν Ἀπόλλωνος, ubi Idem:—' Ἐπάκτιον, sic Codd. omnes et Edd. vett. Batavus munifice duplici epitheto Apollinem condecoravit edendo Ἐπακτίου, quæ Stephani conjectura fuerat, non attendentis hujus versus lectionem e v. 403. mutandam non esse, sed vice versa.') et 2, 689. (Βωμὸν ἀναστήσαντες ἐπάκτιον,) legi oportere manifestum est. Νήεον αὐτόθι ἐπὶ τῆς ἀκτῆς βωμὸν Ἀπόλλωνος Ἀκτίου καὶ Ἐμβασίου ἐπώνυμον. Apollinis cognomen est Ἄκτιος, non Ἐπάκτιος, (sed v. nos mox.) Si pro cognomine haberetur ἐπακτίου, invenusta esset repetitio truncati nominis illius in seq. v. Ἀκτίου. Expono autem ἐπάκτιον, ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, cum non putem huc referri debere aliam hujus adjectivi interpretationem ap. Etym. Ἐπάκτιον· μέγαν, ὑψηλὸν, quam nescio, an alicubi locum habeat." Idem Apollon. R. 2, 178. Ἐνθάδ' ἐπάκτιον οἶκον Ἀγηνορίδης ἔχε Φινεύς. (Huc respexit Noster supra.) 2, 657. ἐπάκτια πώεα φέρβων. Hunc quoque locum in animo habuit idem Noster supra. Lycophr. 118. ὁ Θρήκης ἔκποτ' εἰς ἐπακτίαν, Τρίτωνος ἐκβολαῖσιν ἠλοκισμένην Χέρσον: 1405. ἥ τ' ἐπάκτιος Στόρθυγξ Τίτωνος. Vide Jacobs. ad Anthol. in Ἐπακταῖος citatum. " Jacobs. Anim. 48. Exerc. 1. p. 67. Toup. Emendd. 2, 425. Brunck. Andr. 847." Schæf. Mss. Soph. Ajac. 405. Ἰὼ Πόροι ἁλίρροθοι, πάραλά τ' ἄντρα, καὶ νέμος ἐπάκτιον. Schol. Νέμος ἐπάκτιον· χωρίον παραθαλάσσιον, νομὴν ἔχον εἰς βόσκησιν. Ἀκτὴ, ὁ κρημνώδης τόπος ἐν θαλάσσῃ· αἰγιαλὸς δὲ, ὁ ἐπίπεδος καὶ ὁμαλός. Νέμος ἐπάκτιον· ἤτοι χωρίον ἐν τῇ ἀκτῇ· νέμος, ἤτοι βόσκημα καὶ τροφὴν ἔχον τοῖς ζώοις, ὡς * ποηφόρον, ἢ καὶ αὐτὴν ἐκ τῆς πόας τροφὴν λέγει καταχρηστικῶς. Alia Scholia viderat Suid.: Νέμος ἐπάκτιον· τὸ ἄλσος, τὸ ὄρος τὸ παράλιον. Σοφοκλῆς· Πάραλά τ' ἄντρα, Καὶ νέμος ἐπάκτιον. Οἱ δὲ ἀγχοῦ τῆς χηλῆς τοῦ ὄρους ηὐλίζοντο, ὡς τὴν ὕλην, καὶ τὸ ἐκ ταύτης νέμος, πρόβλημα εἶναι. Steph. Byz. Ἔστι δὲ καὶ Ἀκτὴ Μαγνησίας, ἀφ' ἧς Ἄκτιος, καὶ Ἐπάκτιος Ἀπόλλων τιμᾶται. Ἄκτιον· πόλις Ἀκαρνάνων,—ὁμωνύμως δὲ λέγεται καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἡ ἄκρα ἡ ποιοῦσα τὸ στόμα τοῦ κόλπου, καὶ ἡ πόλις, καὶ ὁ Ἀπόλλων, καὶ ὁ πολίτης· λέγεται καὶ Ἀκταῖος Ἀπόλλων, καὶ Ἀκτιακός. " Idem Ἐπάκτιος vocatur ab Orpheo 1296(=1305. Πείσματα δ' ἀψάμενοι πορσύνομεν ἱερὰ θέσθαι Ζηνὶ Πανομφαίῳ, καὶ Ἐπακτίῳ Ἀπόλλωνι,) quanquam ipse hujus templum in Corcyra ponere videatur. In Numo Neronis circum caput Apollinis laureatum cum pharetra et stella ante collum, ΑΚΤΙΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝ." Holsten.]

[* Ἑπταεπάκτιος, ἡ, nomen poematis, quod Homero tribuebatur. " Jo. Tzetz. in Iliade Interpretata allegorice, quæ nondum edita est: Καὶ τοὺς Ἑπτὰ ἐπάκτων, καὶ τὰς * Ἐπικιγκλίδας. Aliud exemplar non τοὺς habet, verum τὴν ἑπτὰ ἐπάκτιον. Aut ego plane desipio, aut leg. est, Καὶ τὴν Ἑπταεπάκτιον, καὶ τὰς * Ἐπικιχλίδας. Postremam enim vocem non Suid. tantum, sed et Herod. ita exhibet, et Athen. 2. et 14. Quin etiam ap. Suid. illud * Ἑπταπάκτιον ad hoc exemplum corrigendum est, et pro * Ἠθιέπακτος scr. videtur ἡ Ζεπάκτιος, i. e. ἡ Ἑπταεπάκτιος: nam ζ notat ἑπτά. Sic ap. Hesych. Ἐννεωρός· θέτης. Lege θέτης, i. e. ἐνναέτης, quia θ significat ἐννέα, et verbo uno interjecto, Ἐννηής· σώφρων, ἀληθὴς, ἀγαθὸς, πατρῷος. Librarii, ut compendium operæ faciant, πηρ scribunt pro πατὴρ, et pro πατρῷος, πρῷος, quod in h. l. depravatum est e πρῷος. Vide Hesych. in Ἐνηής. Ceterum de notatione τῆς Ἑπταεπακτίου, ut et illud attingam, facillimum est multa comminisci: proxime tamen, opinor, ad verum accedent, qui Homerum putaverint in Opusculo illo lusisse de hominibus quibusdam numero septem, qui ἐπ' ἀκτῆς, In litore, cibo vel somno curabant corpora, vel aliud quid jocosi et ridiculi faciebant. Hom. ipse in Certamine cum Hesiodo: Ἀνδράσι ληϊστῆρσιν ἐπ' ἀκτῆς δόρπον ἑλέσθαι. Et Od. Υ. Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὗρε καθήμενον. Et Herod. in Vita Homeri: Καὶ οὕτως ἀναλαβόντες αὐτὸν ἀνήχθησαν, καὶ ἴσχουσιν ἐπ' ἀκτῆς· οἱ μὲν δὴ ἁλιεῖς πρὸς ἔργον ἐτράπησαν, ὁ δὲ Ὅμηρος τὴν νύκτα ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ κατέμεινεν. Et aliquanto inferius: Καὶ ἀναχθεὶς μετά τινων ἐγχωρίων ἀπηνέχθη εἰς τὴν Ἴον, καὶ ὡρμίσθησαν οὐ κατὰ πόλιν, ἀλλ' ἐπ' ἀκτῆς. Atque hanc vel illam rem verisimile est argumentum, et occasionem poëmati dedisse." Bentl. Ep. ad Mill. 63.]

[* Μεσάκτιος, ὁ, ἡ. Æsch. Pers. 890. Καὶ τὰς ἀγχιάλους Ἐκράτυνε * μεσάκτους. (Cf. Æsch. Fr. ap. Athen. 394.) Schol., A. Τὰς ἄγχι τῆς θαλάσσης κειμένας καὶ πρὸς τὸν αἰγιαλὸν, μεσάγκτους δὲ, μεσακτίους, mox, Λῆμνος Θρᾴκης ἐστί· αὗται δέ εἰσιν αἱ μεσάκτιοι: B. Ἐπειδὴ τὰ κύκλῳ τῶν νήσων ἀκταί εἰσι, διὰ τοῦτο μεσάκτους τὰς νήσους καλεῖ. " Μεσάκτους Colb. 1, 2. Cant. 1, 2. Guelph. Ald. Turn. Sed μεσακτίους, non μεσάκτους ab ἀκτὴ deduci monet Pauw." (imo μέσακτος ab ἀκτὴ, ut μέσαυλος ab αὐλὴ, * μεσάγκυλος ab ἀγκύλη, quamvis Etym. M. 113. dixerit, Ἀγκύλος, μεσάγκυλος:) " itaque vulgatam tuetur, interpretatus, 'Obtinuit medias,' ut Tenere medium, h. e. Medio constrictas totas, quod opponitur illis, quæ de Cypro sequuntur, quam non tenebat totam, sed urbes ejus modo tres. Μεσακτίους, Medias inter Asiæ Thraciæque ἀκτᾶς, mavult Heath. interpretationem Pauwii merito pro nihilo habens. Sic etiam Brunck. Schutz. Pulcre Dutheil. Les îles plus avancées dans les mers. Μεσάγκτους tamen tueri videtur Dorv. ad Charit. 660. Sed veram lect. nobis præbebit Hes. Ἄγκος· νῆσον πολλὰ ἄγκη ἔχουσαν." (Wakefieldius ad marg. consuli jubet Apollon. R. 3, 349. Τῇ δ' * ἐναγειράμενος Παναχαιΐδος εἴ τι φέριστον Ἡρώων, τεὸν ἄστυ μετήλυθε, πόλλ' ἐπαληθεὶς Ἄστεα, καὶ πελάγη στυγερῆς ἁλὸς, εἴ τι ὀπάσσοις. Voluit igitur Wakef. pro ἄστεα legi ἄγκεα, et quidem vulgatum ἄστυ—ἄστεα non nimis nobis arridet. Sed sic legendo nulla manet oppositio inter terram et mare, quam affectabat poeta, ut censet Brunck. afferens e Virg. Æn. 1, 3. Multum ille et terris jactatus et alto. Vide Ἄγκος.) Leg. igitur μεσάγκους, Insulas multos sinus reductos habentes." (Vide notata in Μετάγκεια.) " Nec displiceret etiam * μεσάγκλους. Hes. Ἄγκλον· σκόλιον. Hinc Ζάγκλη, ni fallor," (et sic G. ap. Albert.) " quicquid contradicant aliqui, a ζὰ et ἄγκλος, i. q. ἀγκύλος." Butler. Vel incuria, vel correctione V. D. ἄγκλον dedit pro vulg. ἀγκλόν. Blomfield. paulo audacius conjicit ἐπάκτους. Glossæ Gr. Lat.: Μέσαρος· Medianus. Sed in Glossis Lat. Gr. legitur: Μέσακτος· Medianus. Μέσακτος derivandum esset vel a μέσος et ἀκτὴ, vel a μεσάζω. " Μεσάκτιος, Brunck. ad Æsch. Pers. 886." Schæf. Mss.]

" Παρακταῖος, (αία, αῖον,) Litoralis, ut παράκτιος, " in Epigr." [Vide Jacobs. Anthol. 9, 218. Oppian. H. 4, 316. Οἵδε τότε βληχήν τε παρακταίην ἀΐοντες Αὐδήν τ' αἰπολίων βαρυηχέα.]

Παράκτιος, ὁ, ἡ, i. q. ἐπάκτιος, Litoreus, Litoralis, Maritimus. Æschyl. Prom. p. 51. (v. 861.) Ἐντεῦθεν οἰστρήσασα τὴν παρακτίαν Κέλευθον. Sic Sophocles παρακτίους λειμῶνας dixit. [" Toup. Opusc. 2, 13. 214. Jacobs. Anthol. 7, 144. Brunck. Soph. 3, 413. 439." Schæf. Mss. Lycophr. 243. Καὶ δὴ στένει Μύρινα καὶ παράκτιοι Ἵππων φριμαγμὸν ἠόνες δεδεγμέναι: 727. τὴν δὲ ναυάται Κρόκαισι ταρχύσουσιν ἐν παρακτίαις. Epigr. Agath. 28.]

Παρακτίδιος, (ὁ, ἡ,) pro παράκτιος, eodem modo quo παραθαλασσίδιος dicitur pro παραθαλάσσιος, ut

παρακτίδιον κῦμα in Anthol. Epigr. Litoreus fluctus, i. e. Qui ferit litus, ut loquitur Virg. [Epigr. *ἀδεσπ.* 417.]

[* "*Προσάκτιος*, Heyn. Hom. 4, 414." Schæf. Mss.]

Ἀκτὶν, ῖνος, ἡ, itidem ab *ἄγω*, Frango, secundum quosdam, Radius solis. Luc. in Anacharside, *Οὐκέτι πίλου δεόμεθα, ὃς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθικνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς.* I. e. Non amplius galero indigemus, qui radium solis ad nostrum caput pertingere prohibeat. Apud Hom. pluralis dativus *ἀκτῖσι* et *ἀκτίνεσσι*: ut Od. E. (479.) *Οὐδέποτ' ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν*: Il. K. (547.) *Αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἠελίοιο.* Hesiod. Theog. (760.) *οὐδέποτ' αὐτοὺς Ἠέλιος φαέθων ποτιδέρκεται ἀκτίνεσσιν.* [Hodie legitur *ἐπιδέρκεται*.] || Capitur et pro Radio *κεραυνοῦ*, Fulminis. Luc. in Timone (118.) *Κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ* (*τοῦ κεραυνοῦ*) *καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται.*

Ἀκτὶς etiam dicitur in nominativo. Antiphilus in Anthol. (Epigr. 19.) *Ἤδη σβεννυμέναν με νέα κατεφώτισεν ἀκτίς.* Serv. in Virg. Græci, inquit, *ἀκτὶν* et *ἀκτὶς* dicunt, *δελφὶν* et *δελφὶς*, *Ἐλευσὶν* et *Ἐλευσὶς*: sed verius in *ν* desinunt, quod in obliquis habent, ut *ἀκτῖνος*, *Ἐλευσῖνος* et *δελφῖνος*.

Ἀκτὶς habet et alias significationes; nam et Sambucus ap. Diosc. 2. exponitur, *Ἐπ' ἄκρου δὲ σκιάδιον, καθάπερ ἀκτίς.* Et ita *ἀκτὶς* idem fuerit, quod *ἀκτή*. || Sic etiam vocatur, teste Pausania ap. Eustath., Vas in quod conjiciuntur oboli. || Est et *οἰκέτου ὄνομα*, i. e. Servi nomen, ut Idem ibidem testatur. [P. 823. *Ἰστέον δὲ ὅτι ὁμώνυμον καὶ τὸ Ἀκτίς. Παυσανίας γοῦν φησὶν ὅτι ἀκτὶς, καὶ οἰκέτου ὄνομα, καὶ ἀγγείου δὲ, ἐφ' οὗ οἱ ὀβολοὶ ῥιπτοῦνται.*] Apud Xenophontem autem in Cyneg., Canis est nomen.

" *Ἀκτὶς*, Hesychio teste est etiam Servi nomen, ap. " Syracusanos autem *ὁδηγὸς*, Dux viæ, pro quo su- " pra *ἀκτεῖνος*, vel *ναῦς*, Navis." [" Actuaria navis," Lindan. ab *ἄγω* nempe, Veho.]

[" *Ἀκτὶν*, Ruhnk. Ep. Cr. 281. Act. Traj. 1, 204. *Ἀκτῖνες ὄσσων*, Valck. ad Phœn. p. 527. De quantitate, Dorv. ad Char. 308. In capite, ad Lucian. 1, 425. Radius rotæ, Heringa Obs. 184. *Ἀκτὶς*, Ruhn. ad H. in Cer. 70. Markl. Suppl. p. 223. Wakef. Trach. 1086. *Ἀκτὶν*, Jacobs. Anth. 6, 58. 8, 321. 403. Markl. Suppl. p. 223. Charit. 750. Wakef. Ion. 1155. Boissonad. in Philostr. 596. In capite statuæ, Kuster. Aristoph. 194. b. *Πρὸς ἀκτῖνα*, Lobeck. Aj. p. 367. ('*Τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν.* Eurip. Or. 1263. *ἀφ' ἡλίου βολῶν.* Multum usus hanc ellipsin versavit. Hesych. *Πρὸς ἡλίου· πρὸς ἀνατολήν.* Suid. *Πρὸς ἀκτῖνα· πρὸς ἀνατολήν.* Sic usurparat Philostr. V. A. 6, 4. p. 233. *Τὸ δὲ ἄγαλμα τετράφθαι πρὸς ἀκτῖνα.* Itidem Photius Bibl. 131. *οἰκεῖν πρὸς ἀκτῖνα ἡλίου*, et sæpius Dionys. P. *πρὸς αὐγὰς ἠελίοιο*, Versus orientem. *Οἱ ἀφ' ἡλίου Αἰθίοπες*, Herod. 7, 70.' Photius: *Πρὸς ἀκτῖνα· ἀνατολή.* 'Scr. e Suida, *πρὸς ἀνατολήν*.' Schleusner.)" Schæf. Mss. " Radius solis, Ælian. V. H. 196. Fulgur, Soph. Trach. Dies, Nicand. Alex. 400. (*ἐν δὲ μονήρει Ῥηϊδίως ἀκτῖνι βαρὺν κατεναίρεται ἄνδρα*, Schol. *μονήρει γὰρ ἀκτῖνι, ἀντὶ τοῦ, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.*) Oriens, Philostr. 57. De vividis florum coloribus, Pind. Olymp. 6, 91. (*ἴων ξανθαῖσι καὶ * παμπορφύροις Ἀκτῖσι βεβρεγμένος ἁβρὸν σῶμα*, Schol. V. *ἀκτῖνας λέγει τὰς ἀποπικτούσας ἀπὸ τῶν ἀνθέων δρόσους, ἢ λαμπηδόνας τῶν ἀνθῶν*, Schol. R. *ἤγουν λαμπρότησι διαυγέσι ξανθαῖς καὶ κατὰ πολὺ πορφυροῖς, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ διαυγῶν ἴων ξανθῶν, καὶ κατὰ πολὺ πορφυρῶν, βεβρεγμένος, ἤγουν δεδροσισμένος, τὸ τρυφερὸν σῶμα.* 'Pauw. emendat *ἄκραισι*. Hoc est, *χαλκᾶ ἀντὶ χρυσῶν.* Pindaricam audaciam non agnoscere modo, sed et mirari amplectique debebat in Roris guttis sole adverso rubescentibus et splendentibus. Hac imagine adjuncta *δρόσους*, quibus humectatur puellus, *βρέχεται*, præclare *ἀκτῖνας* dixit *ξανθὰς καὶ παμπορφύρους*.' Heyn.)" Wakef. Mss.]

['*Ἀκτίς*. " Probus ad Virg. Ecl. 6, 31. ex Ennii Medea citat: Juppiter, tuque adeo summe Sol, res omnes qui inspicis, quique lumine tuo maria, cœlum, ac terras contines, inspice hoc facinus, priusquam fiat, prohibe scelus. Quod ductum procul dubio ex (Eurip. Med.) 1246. sic digerendo: *Ἰὼ Γᾶ τε καὶ παμφαὴς Ἀκτὶς Ἀελίου κατίδετ', ἴδετε τὰν ὀλομέναν γυναῖκα, πρὶν φοινίαν Τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον.*—Enniano hoc Fragmento latuisse creticos, miror VV. DD. fugisse, disponendos in hunc modum: Juppiter, tuque adeo summe Sol, res qui omnes Inspicis, quique tuo lumini mare, terram, Ac cœlum contines, inspice hoc facinus prius Quam fuat, prohibe scelus.—Jovem, qui cur loco *Γᾶς* Euripidis substitutus sit, quæri potest, poëta videtur sumsisse e v. 762., nisi mavis e priori fabulæ recensione, ubi alia fortasse contexta ferebantur." Osann. Anal. Cr. 121—3.]

['*Ἀκτίς*. Tittmanni Technoll. Mss. *Ἀκτὶς, καὶ ἀκτὶν· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀκτὴ δὲ ὁ αἰγιαλός.* Etym. M. *Ἀκτὶς τοῦ ἡλίου· παρὰ τὸ ἄγω, τὸ φέρω, ἄξω, ἦχα, ἦγμαι, γέγονεν ἀκτὶς, οἱονεὶ ἡ πανταχοῦ φερομένη, πάνυ γάρ ἐστιν ἐκτεταμένη. Ἢ παρὰ τὸ ἀΐσσω, ἀΐξω, ἤϊχα, ἤϊγμαι, ἤϊκται, ἀκτὶς, ὁρμητικὴ γάρ ἐστιν, ἐπειδὴ ὅπου εὕρῃ ὀπὴν, εἰσέρχεται.* Zonar. *Ἀκτίς· παρὰ τὸ ἄγω, ἄξω, ἦχα, ἦγμαι, γέγονεν ἀκτὶς, οἱονεὶ ἡ πανταχοῦ φερομένη καὶ συστρεφομένη, ἡ γὰρ ἀκτὶς τοῦ ἡλίου πάνυ ἐστὶν ἐκτεταμένη. Ἢ ἀπὸ τοῦ ἀΐσσω, ἀΐξω, ἤϊχα, ἤϊγμαι, ἤϊκται, ἀκτὶς, ἡ οὖσα ὁρμητική.* Etym. G. *Ἀκτίς· παρὰ τὸ κτεάγνυσθαι*, l. *κατάγνυσθαι, τὰ κύματα, καὶ εἰς τὸ Παρὰ θῖνα.* Confundit Grammaticus iste *ἀκτῖνα* et *ἀκτήν*. Vide quæ de ea confusione diximus in *Ἀκτή*. Etym. G.: *Ἀκτίς· διὰ τοῦ ι μακροῦ, ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἄξω, ἦχα, ἦγμαι, ἦξαι, ἦκται, ἀκτὶς, οἱονεὶ ἡ πανταχοῦ φερομένη, ἢ ἐκ τοῦ ἥκτω*, l. *ἀκτῶ, ἀκτὸς, καὶ ἐκ τούτου ἀκτίς. Δεῖ γινώσκειν ὅτι τὸ ἀκτὶς σημαίνει τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου, καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται, ἐπειδὴ δικατάληκτόν ἐστι, λέγεται γὰρ ἡ ἀκτὶς καὶ ἡ ἀκτὶν θηλυκῶς· πάντα δὲ τὰ εἰς ις δικατάληκτα διὰ τοῦ ι γράφεται, οἷον, δελφὶν δελφὶς, θὶν καὶ θὶς*, (adde *ῥὶς ῥὶν, ἲς *ἶν*, v. Valck. in *Ἀκτὴ* citatum.) *Σημαίνει δὲ τὸν αἰγιαλὸν καὶ τὸν σωρὸν*, (iterum vide confusa *ἀκτὴν* et *ἀκτῖνα*.) *Σωρὸν δὲ εἴτε χρημάτων, εἴτε σίτου, καὶ κριθῆς, εἴτε ὀστέων, θηλυκῶς δὲ λεγόμενον ἡ σορὸς τὸ μνῆμα σημαίνει, καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται. Οὕτω δὲ ἀκτὶς διὰ τοῦ ι. Δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἀκτὶς ἐτυμολογεῖται διαφόρως· ἢ γὰρ παρὰ τὸ ἄγω γίνεται ἀκτὶς, ἡ πανταχοῦ ἀγομένη, ἡ γὰρ ἀκτὶς τοῦ ἡλίου πανταχοῦ φέρεται· ἢ παρὰ τὸ ἐκτείνω . . . . . ἐακτὶς, καὶ ἀκτὶς, πανταχοῦ γὰρ *ἐφήπλωται· ἢ παρὰ τὸ ἀΐσσω, τὸ ὁρμῶ, ἡ γὰρ τοῦ ἡλίου λαμπηδὼν ὁρμητική ἐστιν· ἢ παρὰ τὸ ἄγω ἀκτὸς, καὶ ἀκτὶς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐρήσω* (sic) *ῥηγμὸς καὶ ῥηγμὶν, ὁ αἰγιαλὸς, παρὰ τὸ ἐκεῖ ῥήγνυσθαι τὰ κύματα.* Etym. M. 518. *Ἀκτὶς, * χρυσάκτις ἥλιος*: Etym. G. 327. *Ἀκτὶς, καὶ ὁ χρυσάκτις ἥλιος.* Etym. M. 603. *Καὶ ἄξιον ζητεῖν, διατί τὸ * νηλήτης διὰ τοῦ η γράφεται, τὸ δὲ ἀλιτεῖν διὰ τοῦ ι; ὅτι Αἰολικῶς ἐτράπη τὸ ι εἰς η. Οὕτω γὰρ καὶ τὸ ἀκτὶν καὶ τὸ ψιμμύθιον διὰ τοῦ η προφέρουσιν Αἰολεῖς.*]

['*Ἀκτῖνα* et *ἱκέτην* conf., v. Jacobs. ad Anthol. Pal. 752.]

Ἀκτινωτὸς, ου, ὁ, (*ἡ, ὸν*,) Radiatus, tanquam a v. *ἀκτινόω*. ['*Ἀκτινωτὸς τροχὸς*, Hero Spirital., a Schneidero in Lex. citatus. " Philo J." Wakef. Mss.]

Ἀκτινηδὸν, adv. In formam radiorum, vel radii, ap. Lucian. [" de Salt. 505. b. *Περιδέοντες αὐτῷ ἀκτινηδὸν τὰ βέλη.*" Scott. App. ad Thes. In Reitzii Indice non legitur.]

Ἀκτινοειδὴς, [s. *Ἀκτινώδης*,] *έος, ὁ, ἡ*, Radiorum formam habens. [" Philo J. 2, 559. Philostr. 151. (V. A. 3, 46.)" Wakef. Mss.]

[* " *Ἀκτινοειδῶς*, Acta Jun. Bacchi Ed. Combef. 115." Boissonad. Mss.]

Ἀκτινοβόλος, ὁ, ἡ, Radios jaciens, Radios ejaculans.

Ἀκτινοβολέω, Radios jacio, Radios ejaculor, Radio. [" Philo J. 582. 1, 638." Wakef. Mss. Const. Manass. in Meursii Opp. 7, 357. *Ὁπόσον περιπόρφυρον καὶ * λευκαυγὲς ἐν ῥόδοις, Ὡς ἄστρον ἀκτινοβολοῦν ἀνέτελλε χαμόθεν.*] Et pass. *ἀκτινοβολέομαι*, Irradior. Athen. (94. ex Isidoro Characeno:) *Ἡ δὲ ἐπιπολάζουσα, καὶ ἀνωφερὴς, διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀκτινοβολεῖσθαι δύσχρους καὶ ἥσσων.* [Glossæ: *Ἀκτινοβολῶ·* Radio. *Ἀκτινοβολεῖσθαι·* Radiari.]

Ἀκτινοβολία, (*ἡ*,) Radiorum ejaculatio, ap. Plut. [9, 122. *Νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεὸς τοῖς ἀπομιμουμένοις βρον-*

τὰς, καὶ κεραυνοὺς, καὶ ἀκτινοβολίας. "Eust. in Il. Maneth. 1, 322. 4, 166. (νῦν δέ με χρειὼ 'Ακτινηβολίας ὁρίων τ' * αἴθωπα κέλευθα, Δωδεκατημορίων τ' * ἀστροκυκλόεσσαν ἐνισπεῖν Ζωδιακήν. 'Sane nescio, quid permoverit Editorem scribere αἴθωπα, primo quod Cod. habet * αἰθρωπὰ, æque bonum, imo hic præstantius, quam αἰθωπά: sic passim * αἰθροβολεῖν, sic * αἰθροβάτης, * αἰθροδόνητος, ita ἀστερωπὸς, * σκολιωπός.' Dorv. ad Char. 224.) 396." Wakef. Mss.]

[* 'Ακτινογραφία, ἡ. "Vitruv führt unter diesem Titel ein Buch des Demokritus von den Strahlen des Lichts an." Schneider. Lex.]

[* "'Ακτινολαμπέω, Theodor. Studita ap. Sirmond. not. ad Goffridum p. 84." Boissonad. Mss.]

[* 'Ακτινοφόρος, ὁ, ἡ, Radiatus, Gl. "Nom d'une espèce de limaçon, voy. Xenocr. Περὶ τῆς ἀπὸ τ. 'Ε. Τροφῆς p. 12. de mon Edition." Coray. Mss.]

"Εὐάκτιν, (ινος, ὁ, ἡ,) Pulcros habens radios, ap. "Moschop." [Etym. M. 491. et Etym. G. 300. Τὰ γὰρ εἰς ις σύνθετα τὴν τῶν ἁπλῶν (τοῦ ἁπλοῦ Etym. G.) φυλάττει κλίσιν, οἷον, ἀκτὶν ἀκτῖνος, εὐάκτιν εὐάκτινος, γλώχιν γλώχινος, τριγλώχιν τριγλώχινος.]

[* 'Επτάκτιν, ὁ, ἡ, Septem radios emittens, Septem radiis insignis, Julian. Or. 5. p. 172. a nobis supra 824. b. citatus.]

"ΑΞΩΝ, ονος, ὁ, ab ἄξαι aor. 1. verbi ἄγω, Axis rotæ. Il. Λ. (534.) αἵματι δ' ἄξων Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον: N. (30.) οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων. Xenoph. K. Π. 6, (1, 17. ter, 6, 2, 7. p. 366.) de bellicis curribus loquens, Τροχοῖς τε ἰσχυροῖς, ὡς μὴ συντρίβηται, ἄξοσί τε μακροῖς: ["K. A. 1, 8, 7. In freno, Idem in 'Ιπ. 10, 9. et 10. bis." Lex. Xenoph.] Per metaphoram itidem ἄξων τοῦ κόσμου vocatur Axis mundi. Proclus enim ita, post Aristot. de Mundo, scribit, "Αξων καλεῖται τοῦ κόσμου ἡ διάμετρος αὐτοῦ, περὶ ἣν στρέφεται, Axis mundi appellatur ejus dimetiens, circa quam volvitur.

"Αξων vocatur Spondylorum secundus, qui est immobilis. Τῶν δὲ σπονδύλων, inquit J. Poll., ὁ δεύτερος ἀκίνητος ὢν, ἄξων ὀνομάζεται.

"Αξονες erant ap. Athenienses, velut ap. Romanos, Leges duodecim tabularum; nam ἄξονες erant Axes ligneæ, in quas leges Solonis incisæ erant. Gell. 2, 12.: In legibus Solonis illis antiquissimis, quæ Athenis axibus ligneis incisæ sunt, quasque latas ab eo Athenienses, ut sempiternæ manerent, pœnis et religionibus sanxerunt, legem esse Aristoteles refert scriptam ad hanc sententiam, Si ob discordiam, etc.

"Αξων pro Decem tabulis, inquit Bud., citans hunc e Demosth. adv. Aristocr. locum, 'Ως ἐν τῷ ἄξονι εἴρηται, (630.) Plut. in Solone: 'Ο δὲ τρισκαιδέκατος ἄξων τοῦ Σόλωνος τὸν ὄγδοον ἔχει νόμον οὕτως γεγραμμένον. Idem in Numa: 'Εν τῇ περὶ τῶν ἀξόνων τῶν Σόλωνος ἀντιγραφῇ. Solent autem vulgo ἄξονας Σόλωνος Tabulas Solonis interpretari: ut in modo citato Plut. loco, ὁ τρισκαιδέκατος ἄξων, Decimatertia tabula. Idem vero testatur leges illas Solonis inscriptas fuisse εἰς ξυλίνους ἄξονας, in ipsius Solonis Vita. Hos autem ἄξονας quadratam figuram habuisse auctor est Suid., qui itidem ab iis ipsas quoque leges in eos inscriptas nomen accepisse testatur. Pollux vero ante Suidam annotavit quadrata fuisse forma, sed ait fuisse χαλκοῦς, i. e. Æneos. Quæ sit autem differentia inter ἄξονας et κύρβεις, videbis in Κύρβεις.

"Αξων, in Solomonis Parabolis bis (2, 9. 18.) legitur pro Tramite et orbita: ubi semita Latine habetur. Alibi, Τοὺς δὲ ἄξονας τοῦ ἰδίου γεωργίου πεπλάνηται, Aberravit a sulcis suæ segetis. Bud. [Incert. Prov. 3, 17. teste Bielio.]

["Αξων, Wolf. Prol. Hom. 84. Aristoph. Fragm. 236. Heyn. Hom. 5, 714." Schæf. Mss. Barnes. ad Eurip. Hippol. 1252. J. Poll. 1, 144. de Partibus Currus, Τὸ δὲ ὅλον ἐπίθεμα καλεῖται ὑπερτερία, τὸ δ' ὑποτεινόμενον, ἄξων: 2, 132. de Collo et Vertebra: Τῶν δὲ σφονδύλων ὁ δεύτερος, ἀκίνητος ὤν, ἄξων ὀνομάζεται· προβολὰς δὲ ἔχει δύο, μίαν ἑκατέρωθεν, τὴν μὲν τῷ πρώτῳ, τὴν δὲ τῷ τρίτῳ τῶν σφονδύλων ἐνηρμοσμένην, καλοῦνται δὲ κάτοχοι. "Vide Jun. Nomencl. in Verticuli." Jung. Timæus: "Αξων· τὸ τοῦ ἅρματος ξύλον, περὶ ὃ δινοῦν-

A ται οἱ τροχοί. "Respicit locum Theætet. 141. f. 'Αλλ' ἀγαπῶμεν ἂν ἐρωτηθέντες ὅ, τι ἐστὶν, ἅμαξα, εἰ ἔχοιμεν εἰπεῖν, τροχοὶ, ἄξων, ὑπερτερία, ἄντυγες, ζυγὸς, vel Polit. 3. p. 430. f." Ruhnk. Zonar. "Αξων· τὸ διῆκον διὰ τῶν τροχῶν ξύλον. Hesych. "Αξονα· ξύλον τὸ τοὺς τροχοὺς φέρον. Etym. M. "Αξων· ἄξων καλεῖται τὸ διῆκον διὰ τῶν τροχῶν ξύλον, παρὰ τὸ ἄγω. Ammon. "Αξονες καὶ κύρβεις διαφέρουσιν· οἱ μὲν ἄξονες ἦσαν τετράγωνοι, οἱ δὲ κύρβεις, τρίγωνοι· καὶ οἱ μὲν ἄξονες εἶχον τοὺς ἰδιωτικοὺς νόμους ἐγγεγραμμένους, οἱ δὲ κύρβεις δημοσίας ἱεροποιΐας, καὶ εἴ τι ἕτερον τοιοῦτον. "Νόμους textus habet e Ms. nam in Edd. legebatur ἰδιωτικοὺς ἐγγεγρ. neque tamen Salmasius νόμους inserendum monuit. Unius Thomæ M. verba adscribam, qui Ammonii notam contraxit: "Αξονες· τετράγωνοι ὄντες, εἶχον ἰδιωτικοὺς νόμους ἐγγεγραμμένους, κύρβεις δὲ, τρίγωνοι οὖσαι, εἶχον δημοσίους νόμους καὶ ἱεροποιΐας. Ista, δημοσίους νόμους καὶ, ex Amm. forsan exciderunt." Valck. "V. νόμους deest in Oxon. sicut et abest ab Ammonio." Oudend. "In hac
B differentia declaranda elaborarunt Meursius, Petitus, Valesius, Menagius, Berkelius, Spanhemius, forsan plures: verum aliorum diligentiam facile superavit Salmasius, qui hanc materiam copiose pertractavit de Modo Usur. c. 3. p. 98—104." Valck. "Ammon. 102. Valck. Anim. ad Ammon. 174." Schæf. Mss. Harpocr.: "Αξονες· οἱ Σόλωνος νόμοι ξυλίνοις ἦσαν ἄξοσι γεγραμμένοι. Δημοσθένης ἐν τῷ Κατ' 'Αριστοκράτους· 'Ως ἐν τῷ ἄξονι εἴρηται. Ἦσαν δὲ, ὥς φησι Πολέμων ἐν τοῖς Πρὸς 'Ερατοσθένην, τετράγωνοι τὸ σχῆμα, διασώζονται δὲ ἐν τῷ Πρυτανείῳ, γεγραμμένοι καθ' ἅπαντα τὰ μέρη. Ποιοῦσι δ' ἐνίοτε φαντασίαν τρίγωνον, ὅταν ἐπὶ τὸ στενὸν κλιθῶσι τῆς γωνίας. "Cum in angulos inclinati oculis occurrerent: Itane tignum quadratum et utroque capite alicui rei innitens inclinari potest? Itane in angulos inclinari potest? Itane anguli nominantur in Harpocr.? Ms. Mediceus habet τεθῶσι. Quod vel rectum est, vel ex eo vulgatum κλιθῶσι debet intelligi, nempe, Cum in acutam anguli partem axones sunt
C positi, versi et commoti; nam κινεῖσθαι καὶ μεταστρέφεσθαι alii de illis dixerunt, ut patet e Valesianis. Certe enim, cum unus angulorum obversus esset conspectui astantis, tres anguli apparebant, quartus a postica latebat. Sed neque taceri debet, glossam ipsam in Ms. non concipi "Αξονες, sed "Αξονι, ut est etiam in Edit. Ald., quod ego temere mutatum opinor, cum e verbis Demosthenis, quæ citat auctor, appareat, quo respexerit in hoc dativo." Jac. Gronov. "Vide quæ notabimus ad v. Κύρβεις, interim adverte ἄξονας fuisse Tabulas ligneas, in quibus leges privatorum inscribebantur, ut Solonis, et Draconis, unde Solonis Axones ap. auctores classicos citantur, et ἄξονες simpliciter, ut ap. Stephani mutilatorem v. 'Αγνοῦς. Ceterum ut plurimum ἄξονες τετράγωνοι erant, ipso Polemone ἐν τοῖς Πρὸς 'Ερατοσθένην, ut refert Harpocr., teste, unde discrimen hoc unum est quod Grammatici constituerunt inter ἄξονες et κύρβεις, quod ἄξονες τετράγωνοι essent, κύρβεις τρίγωνοι, quod tamen levissimum videri de-
D bet, vel ex eo, quod certum sit ἄξονας aliquando τριγώνους fuisse. Harpocr. Ποιοῦσι δ' ἐνίοτε φαντασίαν τρίγωνον, ὅταν ἐπὶ τὸ στενὸν κλιθῶσι τῆς γωνίας. Discrimen aliud, quod Ammon. affert, mihi probabilius videtur; vult enim ἐν ἄξοσι privatorum leges fuisse descriptas, κύρβεις vero continuisse δημοσίας ἱεροποιΐας, et alia ejusmodi. Aliud addere possemus nos e verbis Polemonis et Aristotelis; hic enim κύρβεις erectos fuisse ἐν τῇ στοᾷ, τῇ βασιλείᾳ, ille vero ἄξονας ἐν πρυτανείῳ γεγραμμένους, in hoc auctoris nostri Lexico testantur apertissime. Plura dicemus voce Κύρβεις." Maussac. "Ammon. e Thoma supplendum putavit Valck. Qua quidem opera egere potius videtur J. Poll., qui 8, 128. nullum, nisi quod inter figuram intercedit, discrimen profert: (Δέλτοι χαλκαῖ, αἷς ἦσαν πάλαι ἐντετυπωμένοι οἱ νόμοι οἱ περὶ τῶν ἱερῶν καὶ τῶν πατρίων. Κύρβεις δὲ, τρίγωνοι σανίδες πυραμοειδεῖς, οἷς ἦσαν ἐγγεγραμμένοι οἱ νόμοι. "Αξονες δὲ τετράγωνοι χαλκοῖ ἦσαν, ἔχοντες τοὺς νόμους· ἀπέκειντο δὲ οἵ τε κύρβεις, καὶ οἱ ἄξονες ἐν 'Ακρο-

πόλει πάλαι· αὖθις δ' ἵνα πᾶσιν ἐξῇ ἐντυγχάνειν εἰς τὸ Πρυτανεῖον καὶ τὴν ἀγορὰν μετεκομίσθησαν· διὰ τοῦτο ἔλεγον τὸν κάτωθεν νόμον ἀντιθέντες πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν. 'Quod in Acropoli repositas fuisse olim cyrbes et axones Noster affirmet, illustrat Petit. Prol. ad LL. Att. et Meurs. LL. Attic., alibique sæpe: pro *μετεκομίσθησαν* vero Meursius habet *μετηνέχθησαν*.' T. H.) Quam levitatem Grammaticis tribuere non debuisset Maussac. siquidem in eorum numerum referendum cum Thoma Ammonium censet. Adde Harpocr. v. *Κύρβεις*, et ad eum Vales." Stœber. ad Thom. l. c. "Etym. *Ἄξονες ξύλα ἦν τετράγωνα, ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τοῦ ὀρόφου διήκοντα, καὶ διά τινος περόνης στρεφόμενα, ἐφ' ὧν οἱ Σόλωνος νόμοι ἐπεγράφοντο*, (editum est a Sylb. *ἀπεγρ.*) *τοῖς τῶν ἁμαξῶν ἄξοσιν ὁμοίως κώδιξι στρεφόμενοι. Λέγονται δὲ καὶ ἐν τοῖς μαθήμασιν ἄξονες, περὶ οὓς νοοῦνται τὰ σχήματα, οἷον σφαῖραι, καὶ κύλινδροί τε καὶ τὰ τοιαῦτα*, (adde, *ἃ*) *καὶ στρέφονται, καὶ συνίστανται.* At *κύρβεις* sunt, quos Libros sacrorum vocat Varro de L. L. 4. Athenis in libris sacrorum scriptum est *κάπρῳ καὶ πόρκῳ*. Vide Or. Lysiæ c. Nicomach. Scribam, et quæ ibi notavi." Vales. Suid.: *Ἄξονες· οὕτως ἐκάλεσαν Ἀθηναῖοι τοὺς Σόλωνος νόμους, διὰ τὸ ἐγγραφῆναι αὐτοὺς ἐν ξυλίνοις ἄξοσιν, ἦσαν δὲ τετράγωνοι τὸ σχῆμα. Μέμνηται τῆς λέξεως Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Ἀριστοκράτους. Ἄξονες δὲ καὶ κύρβεις διαφέρει*, (l. *διαφέρουσιν*, ut in Ammonio.) *Ἄξονα δὲ λέγει Ὅμηρος τὸν τῆς ἁμάξης.* Zonar. *Ἄξονες· ἐν οἷς οἱ ἰδιωτικοὶ ἐνεγράφοντο νόμοι, οἳ καὶ τετράγωνοι ὑπῆρχον πίνακες. Ἄξονες, καὶ αἱ πράξεις τῶν ἀρετῶν.* "*Ἀρετῶν.* Non dubito, quin hæc interpretatio referenda sit ad Prov. 2, 9. *Τότε συνήσεις δικαιοσύνην, καὶ κρίμα, καὶ κατορθώσεις πάντας ἄξονας ἀγαθούς.* Proprie enim h. l. pro Via s. Semita dicitur, ut v. 18. *Ἔθετο παρὰ τῷ Ἅιδῃ τοὺς ἄξονας αὐτῆς*, ubi Theodot. *ὁδούς*." Tittm. Etym. M. *Κύρβεις· αἱ τὰς τῶν θεῶν ἑορτὰς ἔχουσαι, ἤτοι ἀπὸ κατασκευῆς, εἰσὶ γὰρ κυρβασταί, ἢ κύρβιες· ἐπεὶ τὰ τῶν θεῶν ἀποκρυπτόμενα δεῖ εἶναι. Ἀσκληπιάδης δὲ ἀπὸ Κύρβεως τοῦ τὰς οὐσίας ὁρίσαντος, ὥς φησι Φανίας ὁ Ἐφέσιος· ἢ ἀπὸ τοῦ ταῦτα κυρωθῆναι τοῖς γράμμασιν. Ἐρατοσθένης τριγώνους αὐτὰς φησὶν εἶναι, οὐ τετραγώνους· Ἀριστοφάνης δὲ ὁμοίας εἶναι τοῖς ἄξοσι· πλὴν ὅτι οἱ μὲν ἄξονες, νόμους· αἱ δὲ κύρβεις, οὐσίας ἔχουσιν, ἀμφοτέρων δὲ τὸ κατασκεύασμα τοιοῦτον, πλινθεῖον μέγα ἀνδρόμηκες, ἡρμοσμένα ἔχον ξύλα τετράγωνα τὰς πλευρὰς πλατείας ἔχοντα, καὶ γραμμάτων πλήρεις, ἑκατέρωθεν δὲ δόνακας, ὥστε κινεῖσθαι καὶ περιφέρεσθαι ὑπὸ τοῦ γράφοντος.* "*Κυρβασταὶ* quid velit, non capio: aptius * *κορυφωταί*: ut Suidas *τὰς κύρβεις* nominatas scribit *παρὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, εἰς ὕψος ἀνατεταμένας.* Mox etiam rectius legemus ex eodem Suida, *ἢ κρύβιές τινες οὖσαι.* Mascul. gen. Apoll. R. 3, (imo 4,) 280, *Κύρβιας, οἷς ἔνι πᾶσαι ὁδοὶ καὶ πείρατ' ἔασιν Ὑγρῆς τε τραφερῆς τε.*" Sylb. Timæi Lex.: *Κύρβις· στήλη τρίγωνος πυραμοειδής, νόμους ἔχουσα περὶ θεῶν.* "Politic. 187. *Γράψαντας ἐν κύρβεσί τισι καὶ στήλαις, τὰ δὲ καὶ ἄγραφα πάτρια θεμένους ἔθη*, ubi v. Schol. (38. *Κύρβεσι· τρίγωνοι πίνακες οἱ κύρβεις, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν νόμοι ἐγγεγραμμένοι ἦσαν, καὶ πολιτικοί. Ἄξονες δὲ, τετράγωνοι, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν. Τινὲς δὲ ἀδιάφορα ταῦτά φασιν.*) Libet hic apponere eruditam glossam Etymologici Ms. in Bibl. Regia, (sed ubi est eruditio illa propria hujus Etymologici, cum glossa hæc non modo in Etym. M. totidem fere literis extet, verum etiam in ceteris Grammaticis, ut mox ostendetur?) ut ex ea Etym. M. et emendetur et suppleatur: *Κύρβεις· αἱ τὰς τῶν θεῶν ἑορτὰς ἔχουσαι, ἤτοι ἀπὸ τῆς κατασκευῆς, εἰσὶ γὰρ κυρβαταὶ ἢ κρύβιες, ἐπεὶ τὰ τῶν θεῶν ἀποκρυπτόμενα δεῖ εἶναι. Ἀσκληπιάδης δὲ ἐν τοῖς Ἀξόνων Ἐξηγητικοῖς*, ('Probabile itaque Vernam a Solone *οἰκέτην* nuncupatum; idque Ammon. videtur hausisse e veterum, qui in Solonis Axes olim ferebantur, Commentariis, a Fabric. Bibl. Gr. 2, 14, 17. memoratis. Iisdem, nisi fallor, pleraque etiam accepta ferimus, quæ Grammaticorum nobis diligentia conservavit.' Valck. Anim. ad Ammon. 174. Vide E. H. Barker. Ep. Cr. ad Th. Gaisford., in Classical Journal 28, 287—8.) *ἀπὸ Κύρβεως, τοῦ τὰς οὐσίας ὁρίσαντος, ὥς φησι Φανίας ὁ Ἐφέσιος· ἢ ἀπὸ τοῦ ταῦτα κυρωθῆναι τοῖς γράμμασιν. Ἐρατοσθένης δὲ τριγώνους φησὶν αὐτὰς εἶναι, οὐ τετραγώνους. Φησὶν Ἀριστοφάνης ὁμοίας εἶναι τοῖς ἄξοσι· πλὴν ὅτι οἱ μὲν ἄξονες, νόμους, οἱ δὲ κύρβεις, οὐσίας ἔχουσιν. Ἀμφοτέρων δὲ τετραγώνων τὸ κατασκεύασμα, οἷον*, (l. *τοιοῦτον*,) *πλινθίον τι μέγα, ἀνδρόμηκες, ἡρμοσμένα ἔχον τὰ τετράγωνα ξύλα, τὰς πλευρὰς πλατείας ἔχοντα, καὶ γραμμάτων πλήρεις, καὶ ἑκατέρωθεν δὲ κνώδακας, ὥσπερ κινεῖσθαι καὶ περιφέρεσθαι ὑπὸ τῶν ἀναγόντων.* Etymologi locum tractavit Salmas. de Modo Usur. 98. ubi pro * *κυρβασταὶ ἢ κύρβεις* legit * *κρυβασίαι, ἢ κρύβιες.* (*Κρύβιες* antea legerat et Sylb. l. c.) Malim * *κρυβασταί*, a *κρυβάζω*. Mox pro *οὐσίας* bis bene scribit *θυσίας*, et pro *Ἐφέσιος, Ἐρέσιος*, (ut etiam Noster, mox afferendus, tacite ap. Suid. legerat.) Sed nihil melius, quam quod pro *δόνακας* leg. vidit *κνώδακας*, ut totidem literis habet Etym. Ms. Denique e vitiosa lectione, *τοῦ γράφοντος*, vel, ut in Ms. est, *τῶν ἀναγόντων*, corrigo, *τῶν ἀναγινωσκόντων*, ut est ap. Suid." Ruhnk.] "*Κύρβις, εως, ὁ.* Athenis *κύρβεις* dicebantur *τρίγωνοι σανίδες πυραμοειδεῖς*, Tabulæ triangulæ pyramidum forma, quibus inscriptæ erant leges; *ἄξονες* autem erant Quadranguli et ærei, continentes etiam ipsi leges. Et *οἱ κύρβεις* vero et *οἱ ἄξονες* in Arce olim erant repositi; inde in Prytaneum et in Forum postmodum translati sunt, ut quibusvis eos legere et inspicere liceret. Ita Poll. 8. (l. c.) Apollod. de Diis, tradit etiam ipse *τοὺς κύρβεις* habuisse *ἐγγεγραμμένους τοὺς νόμους*: esse autem ipsos *λίθους ὀρθοὺς ἑστῶτας*, ita ut *ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως στήλας, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος ἀναστάσεως, διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, κύρβεις* vocarint, ut et *κυρβασίαν τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τιθεμένην.* Sic sane et Aristot. in Atheniensium Rep. ait, *Ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τοὺς κύρβεις, ἔστησαν ἐν τῇ στοᾷ τῇ βασιλείᾳ*: testis Harpocr., et ex eo Suid. Idem Suid. et hæc affert, *Κύρβεις*, inquit, erant *τρίγωνοι πίνακες, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν νόμοι ἐγγεγραμμένοι ἦσαν πολιτικοί, ἄξονες* autem appellabantur *οἱ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἔχοντες τοὺς νόμους, καὶ τετράγωνοι.* Quibus aliquanto post subjungit ex Etym., *κύρβεις* fuisse *τὰς ἐχούσας τὰς τῶν θεῶν ἑορτὰς*, quasi *κρύβιας* quaspiam, utpote in quibus *τὰ τῶν θεῶν* oporteret esse *ἀποκρυπτόμενα*: Asclepiadem denominatos velle *ἀπὸ Κύρβιος τοῦ τὰς οὐσίας ὁρίσαντος*: Phaniam Eresium *ἀπὸ τοῦ ταῦτα κυρωθῆναι τοῖς γράμμασιν*: Eratosthenem eas esse dicere *τριγώνους*: Aristophanem, similes *τοῖς ἄξοσι*, nisi quod *οἱ ἄξονες νόμους, αἱ κύρβεις* autem *οὐσίας εἶχον.* Amborum vero hujusmodi fuisse *κατασκεύασμα*: fuisse quoddam *πλινθίον μέγα ἀνδρόμηκες, ἡρμοσμένα ἔχον τετράγωνα ξύλα, τὰς πλευρὰς πλατείας ἔχοντα καὶ γραμμάτων πλήρεις· ἑκατέρωθεν δὲ κνώδοντας*, Etym. habet *δόνακας, ὥστε κινεῖσθαι καὶ μεταστρέφεσθαι ὑπὸ τῶν ἀναγινωσκόντων.* Notandum porro, Aristot., Aristoph., Apollod., Polluc., Harpocr., et alios, masculino genere *τοὺς κύρβεις* dicere, Suid. et Schol. Aristoph. feminino *τὰς κύρβεις*: qui Schol. Aristoph. scribit etiam ipse *κύρβιν* fuisse *τὴν σανίδα ἔνθα ἦσαν οἱ νόμοι γεγραμμένοι.* Idem ex Apollod. tradit *πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμους* appellari *κύρβιν*: et quoniam veteres *λίθους ἱστάντες τὸ δόξαν ἀνέγραφον*, hos quidem lapides *ἀπὸ τῆς στάσεως* appellasse *στήλας*: *κύρβεις* autem, *ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀναβάσεως*: postea vero temporis eos *τὰ ξύλα λελευκωμένα γράφοντας*, similiter nominasse. His subjungit, *κύρβιν* igitur esse *τὴν περιέχουσαν τὰς ἱερὰς γραφὰς στήλην*: Hesychius vero *στήλην τρίγωνον ἢ ξύλινον ἄξονα, ἐν ᾧ τὸ παλαιὸν οἱ νόμοι ἐγράφοντο.* Quo modo et Zenodotus scribit, et eo Suidas, *κύρβεις* ap. Athenienses vocatas fuisse *σανίδας τριγώνους, ἐν αἷς τοὺς νόμους ἀνέγραφον, καὶ τὰς κατὰ τῶν ἀδικούντων τιμωρίας*: unde *Κύρβεις κακῶν* Proverbio dictum fuisse *ἐπὶ τῶν σφόδρα πονηρευομένων*, De vehementer improbis. His ceu colophona addam Plutarchi testimonium de hisce legum tabulis, quæ *κύρβεις* et *ἄξονες* dicuntur. Sic igitur ille in Solone, p. 167. *Ἰσχὺν δὲ*, inquit, *τοῖς νόμοις πᾶσιν εἰς ἑκατὸν ἐνιαυτοὺς*

" ἔδωκε, καὶ κατεγράφησαν εἰς ξυλίνους ἄξονας, ἐν " πλαισίοις περιέχουσι στρεφομένους· ὧν ἔτι πρὸς ἡμᾶς " ἐν Πρυτανείῳ λείψανα μικρὰ διεσώζετο, καὶ προση- " γορεύθησαν, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ, κύρβεις. Paulo " post allatum Cratini testimonium subjungit, esse " qui dicant, proprie κύρβεις nominatos fuisse ἐν " οἷς καὶ θυσίαι περιείχοντο, ἄξονας autem, τοὺς ἄλλους. " Hæc ille, et ex eo Schol. Aristoph. ad verbum, " nisi quod * ἐγκατεγράφησαν habet pro κατεγράφη- " σαν, et λείψανά τινα pro λείψανα μικρὰ, eodem " alioqui sensu. Idem rursum Schol. scribit, κύρβεις " secundum quosdam esse ἄξονας τριγώνους ἐν οἷς " ἦσαν οἱ τῶν πόλεων νόμοι γεγραμμένοι καὶ αἱ δη- " μόσιαι ἱεροποιΐαι: denominatos ἀπὸ τῶν Κυρβάντων " s. Κορυβάντων: eorum enim inventum id esse, te- " stari Theopompum ἐν τῷ Περὶ Εὐσεβείας." [Vide Jac. De Rhoer infra citandum.] " || Aristoph. vero " κύρβιν vocat etiam Leguleium, Legum peritum, Qui " leges deblaterare novit: in Nub. (444.) Τοῖς ἀν- " θρώποις τ' εἶναι δόξω—Εὑρεσιεπὴς, περίτριμμα " δικῶν, Κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρύμη. I. e. " ἔμπειρος τῶν νόμων, s. Videar leges in memoria " ita habere inscriptas, ut ὁ κύρβις in suis tabulis."

[Κύρβις. Harpocr. Κύρβεις· Λυκοῦργος ἐν τῷ Περὶ τῆς Ἱερείας. Κύρβεις φησὶν Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς Περὶ Θεῶν, ἔχειν ἐγγεγραμμένους τοὺς νόμους, (" aliquid deest: forte supplendum, τοὺς περὶ θυσιῶν νόμους." Salmas. l. c.) εἶναι δ' αὐτοὺς λίθους ὀρθοὺς ἑστῶτας, ὡς (l. οὓς cum Scholio Aristoph. monente Valesio, atque ex eo, Heyn. ad Apollod. 397.) ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως, στήλας· ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος ἀναστάσεως (ἀνατάσεως conjicit Heyn. et quidem recte) διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, κύρβεις ἐκάλουν, ὥσπερ καὶ κυρβασίαν τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τιθεμένην (l. τεθειμένην.) Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων Πολιτείᾳ φησίν· Ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τοὺς κύρβεις, ἔστησαν ἐν τῇ στοᾷ τῇ Βασιλείᾳ. Schol. Aristoph. Nub. 447.: Κύρβις· ἡ σανὶς, ἔνθα ἦσαν οἱ νόμοι γεγραμμένοι. Λέγει οὖν, εἰ τά τε ἄλλα δόξαιμι τοῖς πολλοῖς καὶ ἔμπειρος εἶναι τῶν νόμων καὶ τῶν λόγων, ἡδέως ἂν ὑπομείναιμι πᾶν ὁτιοῦν παθεῖν. Ἄλλως. Κύρβις· ὁ περίεργος, ὃν οὐκ ἔστι λαβεῖν, ἢ μνήμων, καὶ γὰρ αἱ κύρβεις πρὸς μνήμην εἰργάζοντο. (Hinc sua sumsit Suid.: Κύρβις· ὁ περίεργος, ὃν οὐκ ἔστι λαθεῖν, in Schol. perperam editum est λαβεῖν, ἕνεκα γὰρ μνήμης ἀνέγραφον εἰς τὰς κύρβιας, l. κύρβεις, ἣν δὲ σανὶς, ἔνθα οἱ νόμοι γεγραμμένοι ἦσαν. Ἢ οὕτως· ἡδέως ἂν ὁτιοῦν ὑπομείναιμι, ἵνα δόξω τοῖς πολλοῖς λόγων ἔμπειρος εἶναι, καὶ νόμους εἰδέναι.) Ἀπολλόδωρος δέ φησι, πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμους κύρβιν καλεῖσθαι, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λίθους ἱστάντες, τὰ δόξαν ἀναγράφοντες (" f. ἀνεγράψαντο," Heyn. " ne oratio suspensa sit, scr. est ἀνέγραφον," Kust.) οὓς μὲν ἀπὸ τῆς στάσεως στήλας, κύρβεις δὲ ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀναβάσεως, (" post ἀναβάσεως, sensus supplendi gratia addendum est ἐκάλουν, vel verbum simile," Kust. Ἐκάλουν quidem exhibetur ap. Vales. ad Harpocr. E seqq. subaudi potest ἐκάλεσαν.) ὕστερον δὲ (adde cum Heynio, εἰς) τὰ ξύλα λελευκωμένα γράφοντες, ὁμοίως ἐκάλεσαν, (l. e Schol. Apoll. R. 4, 280. κύρβεις ὁμοίως ἐκάλεσαν καὶ αὐτά.) Κύρβις οὖν, ἡ περιέχουσα τὰς ἱερὰς γραφὰς, στήλη· ἢ ὡς Ἐρατοσθένης φησὶν, ἄξων Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενος, ἐν ᾧ οἱ νόμοι περιέχονται. Πλούταρχος δὲ ἐν τῷ Σόλωνος Βίῳ περὶ αὐτοῦ λέγων, " Ἰσχὺν δὲ, φησὶ, τοῖς νόμοις πᾶσιν εἰς ἑκατὸν ἔδωκεν ἐνιαυτοὺς, (ap. Plut. 1, 366. editum est, εἰς ἑ. ἐνιαυτοὺς ἔδωκε,) καὶ * ἐγκατεγράφησαν εἰς ξυλίνους ἄξονας, ἐν πλαισίοις περιέχουσι στρεφομένους, (Salmas. l. c. 103. legit, ἐν πλαισίοις κνώδαξι, vel περόνῃ στρεφομένοις. " Ἐν πλαισίοις, Tabulis ligneis formæ quadratæ, περὶ ἥλους στρεφομένους, qui converti, in orbem circumagi possent, circa clavos item ligneos." Reisk.) Ὧν ἔτι καθ' ἡμᾶς ἐν Πρυτανείῳ λείψανά τινα διεσώζετο· καὶ προσηγορεύθησαν, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ, κύρβεις· καὶ Κρατῖνος ὁ κωμικὸς εἴρηκέ που περὶ τοῦ Σόλωνος καὶ Δράκοντος· Οἷσι νῦν (" f. ὧν ταννῦν, ut ὧν construatur cum τοῖς κύρβεσι, Quorum cyrbibus nunc milium torrent," Reisk. Apud Salmas. l. c. 100. est αἷσι νῦν, fuse de hoc versu agentem.) φρύγουσιν ἤδη τὰς κάγχρυς τοῖς κύρβεσιν. Ἔνιοι δέ φασιν ἰδίως, ἐν οἷς ἱερὰ καὶ θυσίαι περιέχονται, κύρβεις· ἄξονας δὲ, τοὺς ἄλλους ὠνομάσθαι." " Verumtamen, quia leges Solonis, si non in tabulis illis primigeniis, attamen in collectionibus calamo exaratis ætate Plutarchi adhuc supererant, potest fieri, ut Plut. hos scriptos Codices in mente habens, præsenti tempore usus, dixerit περιέχονται." Reisk. Quod autem ad Cratini fragm. attinet, de eo sic scribit Bryan. " E Plutarcho, (ubi legitur, Πρὸς τοῦ Σόλωνος καὶ Δράκοντος, οἷσι νῦν Φρύγουσιν ἤδη τὰς κάχρυς ταῖς κύρβεσιν,) Scholiastes emendandus est, quod Kust. non animadvertit, ap. quem jam extat hoc modo, εἴρηκέ που περὶ τοῦ Σόλωνος καὶ Δράκοντος, tanquam non esset senarii particula; nam certe πρὸς, ut habet Noster, quantivis est pretii, quo notatur comici juramenti formula. Male etiam ap. Eund. est κάγχρυς pro κάχρυς." Κάγχρυς dat etiam Bobl. 3. " Mira hæc etymologia vocis κύρβις, eam sc. derivare ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀναβάσεως. Quæ enim est soni affinitas inter κύρβις et ἀνάβασις? Quare Schol. emendandum et supplendum censeo e Suida, qui sic habet, Ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος παρατάσεως, διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, κύρβεις. Nimirum κύρβεις quidam dictas censebant, tanquam κορύφεις, a κορυφοῦσθαι, quam tamen etymologiam, ut hoc obiter dicam, ineptam et falsam esse existimo." Kust. Idem Schol. ad Av. 1354. Ἐν ταῖς τῶν πελαργῶν κύρβεσιν· κύρβεις, χαλκαῖ σανίδες, ἔνθα τοὺς νόμους γράφουσι, κατὰ δὲ ἐνίους, ἄξονες τρίγωνοι, ἐν οἷς ἦσαν οἱ τῶν πόλεων νόμοι γεγραμμένοι, καὶ αἱ δημοσίαι ἱεροποιΐαι, καθάπερ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων Πολιτείᾳ φησὶ, καὶ Ἀπολλόδωρος. Κύρβεες (l. Κύρβεις) δὲ, ἤτοι παρὰ τὸ κεκορυφῶσθαι εἰς ὕψος ἀνατεταμένον (l. ἀνατεταμένας) ἢ ἀπὸ τῶν Κορυβάντων, ἐκείνων γὰρ εὕρημα, ὥς φησι Θεόπομπος ἐν τῷ Περὶ Εὐσεβείας. Porphyr. de Abst. 21. p. 138. Μαρτυρεῖται δὲ ταῦτα οὐ μόνον ὑπὸ τῶν ἐκ κύρβεων στηλῶν, αἳ τῶν Κρήτηθεν εἰσὶ Κορυβαντικῶν ἱερῶν οἷον ἀντίγραφα τὰ (Ruhnk. malebat ἅττα, vel τινὰ) πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ] καὶ παρ' Ἐμπεδοκλέους. " Nostro vocem κύρβεις, (a Valent. suspectam,) sub calamum venisse liquet e Theophr. ap. Phot. Lex. Κύρβεις· τρίγωνοι ἄξονες, ἢ πίνακες ἔχοντες τοὺς πολιτικοὺς νόμους καὶ τὰς δημοσίας ἀναγραφάς. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ κεκορυφῶσθαι εἰς ὕψος, ἢ * κατασκειρῶσθαι, (v. Heyn. infra,) ὡς Ἀπολλόδωρος. Θεόφραστως, l. Θεόφραστος, (et sic edidit Hermann.) δὲ ἀπὸ τῶν Κρητικῶν Κορυβάντων, τῶν γὰρ Κορυβαντικῶν ἱερῶν οἷον ἀντίγραφα αὐτοὺς εἶναι. Qui locus magni nobis est pretii, quia docet quoque hæc Theophrasti esse, e quo et paulo ante, et in superioribus multa Porphyr. Sumta autem sunt e Theophrasti Lib. Περὶ Εὐσεβείας, (sed cf. Suid. ap. nos infra 1102. c.) ut commode humanissimis in literis monebat Ruhnk. vir insignis, ita ille. Didici hoc e Schol. Aristoph. Av. 1354. Κύρβεις, ἀπὸ τῶν Κορυβάντων, ἐκείνων γὰρ εὕρημα, ὥς φησι Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ Εὐσεβείας. Ne tu dixeris, me mala fide agere, qui in Schol. Θεόφρ. scribam, cum in omnibus Edd. legatur Θεόπομπος. Satis ex illis, quæ disputavi, patet, nullum hic Theopompo locum esse. Delendus igitur Liber Περὶ Εὐσεβείας e Catalogo Operum Theopompi Historici, in quem Meurs. ad Apoll. Dysc. 110. Vossius, aliique, corrupta lectione decepti, eum retulerunt. Hactenus Ruhnk. Eidem στηλῶν e textu ejiciendum videbatur, quippe quod e glossemate irrepserat. Si res mei esset arbitrii, rescriberem, ὑπὸ τῶν, sc. θυσιῶν, nisi illa vox exciderit, ἐκ κύρβεων καὶ στηλῶν. Jungit sic Plato Polit. 555. b. Γράψαντας ἐν κύρβεσι καὶ στήλαις. Euseb. V. C. 1, 1, (imo, 3.) Οἱ δὲ κύρβεσι καὶ στήλαις βαθείας γραμμὰς ἐγχαράξαντες μνήμαις ὑπέβαλον αἰωνίοις τὰς τῶν τιμωμένων ἀρετὰς παραδιδόναι. Abresch., qui mecum idem sentiebat, ascripserat e Themistii Or. 30. Ὡς χρὴ θύειν τὰς θυσίας, τὰς ἐκ τῶν κύρβεων, καὶ τῶν στηλῶν, κατὰ τὰς συγγραφάς. Sic enim eum constituit Tayl. De Cyrbesi e Poll. Suida et centum aliis omnia sunt pervulgata: ap. seriores in primis, Omnia memoriam rei alicujus testantia monumenta sic dicuntur. Vide T. H. ad Poll. 8, 128. (' De κύρβεσι Moschopul. Sched. p. 5. Quævis vero me-

moriam alicujus testantia monumenta isthoc appellari nomine obtinuit: ita ap. Eccles. Hist. scriptt. occurrit haud raro: Euseb. l. c.') Ceterum ascriptum erat Cod. Lips. et Meerm. *Κύρβεις· τρίγωνοι πίνακες, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν νόμοι, καὶ* (adde, *οἱ*) *πολιτικοί· ἄξονες δὲ, ἐν οἷς οἱ ἰδιωτικοί.* (Cf. Schol. Plat. supra, quem secutus est Photius: *Κύρβεις· τρίγωνοι πίνακες, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν νόμοι ἐγγεγραμμένοι ἦσαν, καὶ οἱ πολιτικοὶ, καὶ ἄξονες δὲ ἐκαλοῦντο, οἱ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἔχοντες τοὺς νόμους, καὶ τετράγωνοι.* Et Zonar. *Κύρβεις· τρίγωνοι πίνακες, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν καὶ πολιτικῶν νόμων ἐγγεγραμμένοι ἦσαν.* Plenius glossam hanc exhibet Suid.: *Κύρβεις· τρίγωνοι πίνακες, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν νόμοι ἐγγεγραμμένοι ἦσαν, καὶ πολιτικοί*, l. *καὶ οἱ π., καὶ ἄξονες δὲ ἐκαλοῦντο οἱ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἔχοντες τοὺς νόμους, καὶ τετράγωνοι. Τὰς δὲ κύρβεις φησὶν Ἀπολλόδωρος ἐγγεγραμμένους ἔχειν τοὺς νόμους, εἶναι δὲ λίθους ὀρθοὺς ἑστῶτας, ὡς*, l. *οὓς, ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως στήλας καλεῖσθαι, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος παρατάσεως, διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, κύρβεις, ὥσπερ καὶ τὴν κυρβασίαν, τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τεθειμένην. Ἀριστοτέλης δέ φησιν ἐν τῇ Ἀθηναίων Πολιτείᾳ· Ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τὰς κύρβεις, ἔστησαν ἐν τῇ στοᾷ τῇ Βασιλίδι.* In Harpocr. est *Βασιλείᾳ*. 'Malim, *εἰς ὕψος ἀναβάσεως*, ut habet Schol. Aristoph. Nub. 447.' Kust. Idem tamen ad Aristoph. locum, jam supra citatus, vocem *ἀναβάσεως* damnavit. Lege, cum Heynio, *ἀνατάσεως* Phot.: *Κύρβεις· τοὺς κύρβεις φησὶν Ἀπολλόδωρος ἐγγεγραμμένους ἔχειν τοὺς νόμους, εἶναι λίθους ὀρθοὺς ἑστῶτας, ὡς*, l. *οὓς, ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως στήλας καλεῖσθαι, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος παραστάσεως, διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, κύρβεις, ὥσπερ καὶ κυρβασίαν, τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τεθειμένην. Ἀριστοτέλης δέ φησιν ἐν τῇ Ἀθηναίων Πολιτείᾳ· Ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τοὺς κύρβεις, ἔστησαν ἐν τῇ στοᾷ τῇ Βασιλίδι.* 'In Harpocr. pro *παραστάσεως* rectius *ἀναστάσεως* exhibetur.' Schleusner. Imo leg. *παρατάσεως—ἀνατάσεως.*) In margine Bodl. correctum erat *ἐν κύρβεσι.* De more antiquissimo, ut præclara inventa, leges aliaque posteris traderent in columnis, saxis, parietibus, tabulis æneis, nihil hic dici debet. Notet tamen tiro, per *στήλας* non intelligi Columnas, proprie sic dictas, sed Lapides, qui erant plerumque quadrati, arte politi et levigati. Usus earum ab Ægyptiis propagatus in alias gentes, qua de re Jablonsk. Panth. Æg. 5, 5." Jac. De Rhoer. Schol. Apoll. R. 4, 280. (*Κύρβιας, οἷς ἔνι πᾶσαι ὁδοὶ καὶ πείρατ' ἔασιν Ὑγρῆς τε, τραφερῆς τε:*) *Κύρβιας· στήλας, λέγει δὲ τοὺς ἄξονας, ἐν οἷς οἱ νόμοι γράφονται, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός. Ἀπολλόδωρος δέ φησι, πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμους κύρβιν καλεῖσθαι, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λίθους ἱστάντες εἰώθεσαν τὰ δόξαντα ἐν αὐτοῖς ἀναγράφειν. Κύρβεις, οἱονεὶ κορύφεις, κατὰ συγκοπὴν, καὶ μεταθέσει καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β, κύρβεις. Ὕστερον δὲ* (*εἰς*, addit Heyn.) *ξύλα λελευκωμένα γράφοντες, κύρβεις ὁμοίως ἐκάλεσαν καὶ αὐτά. Κύρβεις μὲν οὖν, αἱ περιέχουσαι τὰς ἱερὰς ἀναγραφάς. Κύρβεις λέγουσιν, ὡς Ἐρατοσθένης φησὶ, καὶ τοὺς ἄξονας καλουμένους Ἀθήνησιν, ἐν οἷς οἱ νόμοι περιέχονται. Οἱ δὲ ἀκριβέστεροι, ἄξονας μὲν, τετραγώνους λίθους, κύρβεις δὲ, τριγώνους· ἐν ἀμφοτέροις δὲ νόμοι ἦσαν γεγραμμένοι Ἀθήνησι.* Schol. e Cod. Par.: *Κύρβεις δέ εἰσι στῆλαι, ἐν αἷς νόμοι εἰσὶ γεγραμμένοι, ὥς φησιν ὁ Κωμικός. Ἀπολλόδωρος δὲ, πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμον κύρβεις καλεῖσθαι. Εἰώθεσαν γὰρ οἱ παλαιοὶ λίθους ἱστάντες τὰ δόξαντα γράφειν ἐν αὐτοῖς, οὓς ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως στήλας ὠνόμαζον, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος ἀνατάσεως κύρβεις, οἱονεὶ κορύβεις,* (l. *κορύφεις,*) *καὶ, κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β, κύρβεις. Ὕστερον δὲ καὶ ἐν ξύλοις λελευκωμένοις γράφοντες κύρβεις κἀκεῖνα ἐκάλεσαν. Οἱ μὲν οὖν κύρβεις φασὶν, ἐν αἷς εἰσὶν ἱεραὶ ἀναγραφαί· ὁ δὲ Ἐρατοσθένης κύρβεις φησὶ καλεῖσθαι τοὺς ἄξονας καλουμένους Ἀθήνησιν, ἐν οἷς νόμοι γεγράφαται.* (" Forma hac ipse Eratosthenes videtur usus esse; nam Schol. sponte ad talia delabi potuisse parum probabile est." Schæf.) *Οἱ δὲ ἀκριβέστεροι ἄξονας μὲν τετραγώνους λίθους, κύρβεις δὲ τριγώνους· ἐν ἀμφοτέροις δὲ νόμοι*

A *ἦσαν γεγραμμένοι Ἀθήνησιν. Ἐνταῦθα δὲ κύρβιας φησὶ πίνακάς τινας γῆς περίοδον περιέχοντας.* Suid.: *Κύρβεις· αἱ τὰς τῶν θεῶν ἑορτὰς ἔχουσαι, κύρβιές τινες οὖσαι* (l. *κρύβιες,*) *ἐν αἷς* (Etym. M. *ἐκεῖ* exhibet, pro *ἐν αἷς*) *τὰ τῶν θεῶν ἀποκρυπτόμενα ἔδει εἶναι. Ἀσκληπιάδης, ὅτι ἀπὸ Κύρβιος, τοῦ τὰς οὐσίας ὁρίσαντος, ὥς φησι Φανίας ὁ Ἐφέσιος*, l. *Ἐρέσιος.* (" Sic etiam habet Etym. M.; sed male. Scribendum enim est *θυσίας*, ut recte monuit Salmas. l. c. 99. In cyrbibus enim leges de religione et sacris publicis scripta erant, ut e Grammaticis constat. Uti autem hic *οὐσίας* pro *θυσίας* scriptum est, sic contra in prioribus Edd. Suidæ *θυσίαν* pro *οὐσίαν* male legitur supra v. *Ἐδήμευσαν*, ut lectorem ibi monuimus. Est enim inter duas istas vv. ΟΥΣΙΑ, ΘΥΣΙΑ ingens affinitas, quæ ratio est, quare eas Librarii non raro inter se confundant." Kust.) *Ἢ ἀπὸ τοῦ ταῦτα κυρωθῆναι τοῖς γράμμασιν. Ἐρατοσθένης δὲ τριγώνους αὐτάς φησιν εἶναι. Ἀριστοφάνης δὲ ὁμοίας εἶναι φησὶ τοῖς ἄξοσι· πλὴν ὅτι οἱ μὲν ἄξονες νόμους, αἱ δὲ*
B *κύρβεις οὐσίας εἶχον,* (" et hic *θυσίας* scr. est." Kust.) *Ἀμφοτέρων δὲ τὸ κατασκεύασμα τοιοῦτον· πλινθίον τι μέγα, ἀνδρόμηκες, ἡρμοσμένα ἔχον τετράγωνα ξύλα, τὰς πλευρὰς πλατείας ἔχοντα, καὶ γραμμάτων πλήρεις· ἑκατέρωθεν δὲ κνώδακας, ὥστε κινεῖσθαι καὶ μεταστρέφεσθαι ὑπὸ τῶν ἀναγινωσκόντων.* (" *Κνώδακας*, sic duo Mss. Paris. at priores Edd. *κνώδοντας*, quod merito damnat Salmas. l. c. 102.:—' Perperam ap. Suid. scribitur *κνώδοντας* pro *κνώδακας*. Alii enim *κνώδοντες*, alii *κνώδακες*. Gr. *κνώδων* est Ensis mucro, unde et pro Ense a poetis usurpatur. At Cnodax, qua voce etiam utitur Vitruv., Fibula est ferrea, velut subscudica, in capitibus axium vel scaporum affixa et applumbata, per quam in armillis scapi vel axes versantur. *Κνωδάκων* mentio in hoc sensu ap. Heronem. Utrumque tamen ab eadem origine fluere videtur. Nam *κνώδων* est Mucro teli; *κνώδαξ*, Acutum quid e ferro, ut fibula ferrea, quæ immittitur in armillam. Hesych. *Κνώδαξ· κέντρον ἄξονος, γνώμων.* Ita scr. *Ἄξων* certe non est, nisi
C sit versatilis, i. e. ligneas circa tabulas habeat, quæ per Cnodacas in axe versentur.' Hæc Salmas. qui recte *κνώδακας* pro *κνώδοντας* ap. Suid. reponendum esse monuit, Mss. Par. conjecturam ejus egregie confirmantibus. Eadem vox restituenda etiam est Etymologo, ap. quem male hodie legitur *δόνακας.*" Kust.) *Καὶ παροιμία, Κύρβεις κακῶν. Σανίδες εἰσὶ παρ' Ἀθηναίοις τετράγωνοι,* (" imo *τρίγωνοι*, ut est ap. Zenob., e quo Suidas. Cyrbes enim triquetras fuisse, non vero quadratas, plures scriptores testantur." Kust.) *ἐν αἷς τοὺς νόμους ἔγραφον, καὶ τὰς κατὰ τῶν ἀδικούντων τιμωρίας ἐποίουν.* (" Hæc vox *ἐποίουν* supervacanea est, nec agnoscit eam Zenob., quam proinde per me deleas licet." Kust.) *Ἐπὶ τοίνυν τῶν σφόδρα πονηρῶν ἡ παροιμία. Κύρβεις οὖν παρὰ τὸ κεκορυφῶσθαι εἰς ὕψος ἀνατεταμένας· ἢ ἀπὸ τῶν Κορυβάντων, ἐκείνων γὰρ εὕρημά φησι καὶ Ἀπολλόδωρος.* Bekkeri *Συναγ. Λεξ. χρησ.*: *Κάτωθεν νόμος· κάτωθεν νόμος ἐστὶν ὁ ἑξῆς καὶ μετὰ τοῦτον κάτωθεν ἄξονος γεγραμμένος.* Vide J. Poll. 8, 128. l. c. Meurs. Lectt.
D Att. 1, 22. et Kuhn. ad Poll. locum. Harpocr.: *Ὁ κάτωθεν νόμος· Δημοσθένης ἐν τῷ Κατ' Ἀριστοκράτους,* (629. *Καίτοι ταῦτα πάντα ἀπείρηκεν ἄντικρυς καὶ σαφῶς ὁ κάτωθεν νόμος μηδὲ τοὺς ἑαλωκότας καὶ δεδογμένους ἀνδροφόνους ἐξεῖναι ποιεῖν.* Ubi de hac locutione fuse eruditeque egit Tayl.) *Δίδυμος, ἤτοι, φησὶ, τὴν Ἡλιαίαν λέγει ὁ ῥήτωρ, διὰ τὸ τῶν δικαστηρίων τὰ μὲν ἄνω, τὰ δὲ κάτω ὀνομάζεσθαι· ἢ διὰ τὸ σχῆμα τῆς ἐν τοῖς ἄξοσι γραφῆς βουστροφηδης* (sic in Jac. Gronov. Ed. at in Ed. 1683. est *βουστροφηδὸν*) *γεγραμμένης, ἢ* (sic Jac. Gronov. " Vocula *ἢ* deleatur," inquit Vales.) *τὸν ἀπὸ τῶν εὐωνύμων ἀρχόμενον νόμον, κάτωθεν ὀνομάζει ὁ Δημοσθένης· ὅτι γάρ φησι βουστροφηδὸν ἦσαν οἱ ἄξονες καὶ οἱ κύρβεις γεγραμμένοι, δεδήλωκεν Εὐφορίων ἐν τῷ Ἀπολλοδώρῳ* (" Euphorio *ἐν Ἀπολλοδώρῳ* ap. Parthen. Erot. 28. Schol. Apoll. R. 1, 1063. de Cyzico, et ap. Schol. Lycophr. 513. cf. Meurs. ad Hellad. p. 312. Opp. Simile scriptum designari videtur, quale fuit Apollodori super Epicharmo et alia aliorum haud dissimilia. Nec assentior

Galeo, qui in Parthen. 316. partem *τῶν 'Ατάκτων* fuisse autumat." Heyn. l. c. 459.) *'Η ἐπεί φησι τοὺς ἄξονας καὶ τοὺς κύρβεις ἄνωθεν* (" lege *ἄνωθεν ἐκ τῆς*, J. Poll. 8. c. 10." Vales.) *τῆς 'Ακροπόλεως εἰς τὸ Βουλευτήριον καὶ τὴν 'Αγορὰν μετέστησεν 'Εφιάλτης, ὥς φησιν 'Αναξιμένης ἐν Φιλιππικῷ.* Paulo aliter hæc glossa extat in Suida: *'Ο κάτωθεν νόμος· Δημοσθένης ἐν τῷ* Κατ' *'Αριστοκράτους ἢ τὴν 'Ηλιαίαν λέγει, διὰ τὸ τῶν δικαστηρίων τὰ μὲν ἄνω, τὰ δὲ κάτω ὀνομάζεσθαι· ἢ διὰ τὸ σχῆμα τῆς ἐν τοῖς ἄξοσι γραφῆς βουστροφηδὸν γεγραμμένης· ἢ τὸν ἀπὸ τῶν εὐωνύμων ἀρχόμενον νόμον κάτωθεν ὀνομάζει ὁ Δημοσθένης, ὅτι γὰρ βουστροφηδὸν ἦσαν οἱ ἄξονες καὶ οἱ κύρβεις γεγραμμένοι, δεδήλωκεν Εὐφορίων ἐν τῷ 'Απολλοδώρῳ, ἐπεί φησι τοὺς ἄξονας καὶ τοὺς κύρβεις ἄνωθεν ἐκ τῆς 'Ακροπόλεως εἰς τὸ Βουλευτήριον καὶ τὴν 'Αγορὰν μετέστησεν 'Εφιάλτης, ὥς φησιν 'Αναξιμένης ἐν Φιλιππικῷ.* Idem articulus in Photio legitur, sed valde corruptus. " *'Ο κάτωθεν νόμος· Δημοσθένης ἐν τῷ* Κατὰ *'Αριστοκράτους. Δίδυμος ἤτοι φησὶ, τὴν 'Ηλιαίαν λέγει ὁ ῥήτωρ, διὰ τὸ κ. τ. λ.* Ita partim interpungendum, partim supplendum esse h. l., qui nunc in Hermanni Ed. ita legitur: *Δημοσθένης ἐν τῷ* Κατὰ *'Αριστοκράτους ἢ τὴν 'Ηλιαίαν λέγει, διὰ τὸ κ. τ. λ.*, vel ex Harpocr. disci potest. Ex Eodem in sequentibus, sublata distinctionis majoris nota, post *γεγραμμένης*, loco verborum, *ἢ ἀπὸ τῶν εὐωνύμων ἀρχομένων νόμων κάτωθεν ὀνομάζει ὁ Δημοσθένης*, quæ nullum sensum habent, scr. est, *τὸν ἀπὸ τῶν εὐωνύμων ἀρχόμενον νόμον κάτωθεν ὀ. ὁ Δ.* In verbis seqq., *ὅτι γάρ φησι βουστροφηδὸν κ. τ. λ.* illud *φησὶ* delendum est, quod etiam post ante *τοὺς ἄξονας* inepto loco positum reperitur. Ceterum cf. Langbæn. ad Longin. p. 36. Toll." Schleusner. Langbænii verba sunt hæc:—" Habuerunt Athenienses Tabulas suas æneas, *δέλτους χαλκᾶς*, quibus olim insculpti et ritus patrii, et leges sacrorum, (J. Poll. 8. c. 10.) necnon et *κύρβεις* suas ejusdem figuræ Tabulas, primo lapideas, postea e ligno dealbato confectas, (Schol. Apoll. R. l. c.) quas et *στήλας* vocabant, (' Schol. Aristoph. ll. cc. At Comment. anon. in Arist. Rhet. 2, 23. refert Athenis *στήλην*, Columnam erectam, *ἐν ᾗ ἔθεντο κύρβι*, l. *κύρβιν*, in qua Tabulam suspendebant proditorum nominibus inscriptam.' Toll.) et *ἄξονας*, in quibus Solon leges suas perscripsit, (Plut. in Vita.) Hesych. (*Κύρβις· στήλη τρίγωνος, ἢ ξύλινος ἄξων, ἐν ᾧ τὸ παλαιὸν οἱ νόμοι ἐγράφοντο.*) et alii Axones et Cyrbes confundunt; qui autem accuratius loquuntur, has triangulares, illos tetragonos fuisse volunt, (Schol. Apoll. R. l. c.) deinde in his *οὐσίας*, (pro quo *θυσίας* scr.) Censum civium, (Etym. M.) in illis leges exaratas: addit inter cetera Suid. Cyrbes leges de rebus sacris, Axones de privatis continere. Qui alibi etiam leges in eis *βουστροφηδὸν* scriptas fuisse refert, (in *'Ο κάτωθεν νόμος*,) quod fit cum superiori versu a sinistra ad dextram exarato, inferior a dextra regreditur ad sinistram, (Paus. in Eliacis:) unde fit, ut *ὁ κάτωθεν νόμος* ap. Demosth. de lege, quam inferior Axonis versus præferebat, exponatur. Totum illud Suidæ ex Harpocr. tralaticium est." " In etymologia vocis *κύρβις* Apollodori auctoritas sæpe laudatur. Ita leges Solonis appellatas, notum est: vide vel Meurs. Solone 24. Ad Libros *Περὶ Θεῶν* eam disputationem pertinuisse, discimus ex Harpocr., qui reliquis diligentius Grammaticum exscripsit.—Miræ etymologiæ hæ et aliæ plures (Suidæ), cum in promtu sit *κύρω*, Sancio, *κύρις, κύρβις*, (et sic vocem derivarunt quidam e Grammaticis veteribus, ut Etym. M. et Suid. *'Η ἀπὸ τοῦ ταῦτα κυρωθῆναι τοῖς γράμμασιν.*) At Apollod. *κορυφὴν* in *κύρβις* quæsivit, quod columna, legibus inscripta, stabat erecta, *κύρβις* qs. *κορυφίς*. *'Ανάτασις* et *παράτασις εἰς ὕψος* recte, mox *ἀνατεταμένας* eodem modo dixit. Minus bene Kust. e Schol. Aristoph. præfert *ἀνάβασις*.—Etym. M. Apollodori etymologiam non memorat; Apollodori rationem ut assequaris, tenendum, eum *κορφὴν, κυρφὴν*, flexisse, unde *κύρβις* factum sit; etiam *κόρση*, si vera habet Etym. M. v. *Κόρση*. Sed * *κατεσκειρῶσθαι* quid sit (in Photio, *Κύρβεις·—εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ κεκορυφῶσθαι εἰς ὕψος, ἢ κατεσκειρῶσθαι, ὡς 'Απολλόδωρος.*) et an

A Apollodori sit, dubito: videri potest ad antiquam v. *σκιροῦσθαι, σκιρὸν, σκειρὸν, σκυρὸν*, Durum, spectare, et *κατεσκιρῶσθαι*, Induruisse, Rigere, Stare, fuisse: v. Hesych. in *Σκειρώσασθαι* et similibus, *Σκυρωθῶσι· λιθωθῶσι.* In interpretatione Apollodorea tamen tantum *τὸ κορυφοῦσθαι* memorant ceteri." Heyn. Hesych.: *Ληρώδεις· σανίδες, ἐν αἷς οἱ νόμοι γράφονται.* " Donec alii veriora docuerint, legam *κύρβεις*, quod alio loco ponendum erat. Ut enim H et Υ, Δ et B facile permutantur, sic K et Λ, ut in v. *'Αταλαιπώρως*, ubi *ἀΛοπιάστως* pro *ἀΚοπιάστως*. Plura G. Canter. de Rat. Emend. Gr. Auct. 20. *Κύρβεις* autem explicationi optime convenire, nemo dubitaverit. Totidem fere verbis Zenob. 4, 77. et ex eo Suid.: *Κύρβεις·—σανίδες εἰσὶ παρ' 'Αθηναίοις, ἐν αἷς τοὺς νόμους ἔγραφον* etc. Si cui forte audacior videatur correctio, et vocem *ληρώδεις* retinere malit, ob seriem, excidit omnino ejus interpretatio, scribendumque *Ληρώδεις* . . . Ut sequentia tamen, *σανίδες* etc. referantur ad *κύρβεις*, ratione manifesta, undecunque etiam in h. l.
B irrepserit glossa." Albert. Zonar.: *Κύρβεσις· ἑορτή τις, καὶ τὸ πινακίδιον.* " Hæc glossa non uno vitio laborare videtur, forte sic restituenda: *Κύρβασις· ὀρθὴ τιάρα. Κύρβις· τὸ πινακίδιον.* Cf. Suid. v. *Κύρβασις*, et Hesych. v. *Κυρβασία*." Tittmann. " Consentit Cod. Monac." Idem in Addendis. " Voce *κύρβις* tam Æneas tabulas, quam Lapideas pilas, vel columnas, quibus leges ex æquo inscriberentur, dictas, notant vett. Grammatici tum h. l. tum ad Av. 1354. De Lapideis vero columnis eandem vocem explicant tantum Harpocr. et Schol. Apoll. R. 4, 280. E quo insuper Apollonii loco liquet, id non de Atheniensium solum legibus dictum, quod illæ in *κύρβεσι*, e Solonis instituto, essent descriptæ, prout ceteroquin de sacrorum legibus observat Lys. adv. Nicomach. (852. 855. T. 5. Orr. Gr. Reisk. s. 218. 220. T. 2. Auger.) *τὰ ἐκ τῶν κύρβεων θύειν, θύειν τὰς θυσίας τὰς ἐκ τῶν κύρβεων*: et de Deliastis, s. Qui Athenis in Delum mittebantur *θεωροί*, Athen. 234(=401. T. 2. Schweigh.) *'Εν δὲ τοῖς κύρβεσι*,
C (In publicis tabulis s. columnis legum,) *περὶ τῶν Δηλιαστῶν οὕτως γέγραπται.*" Spanh. ad Aristoph. Nub. 447. " Aristæn. 1, 17. *Κύρβις γὰρ ἑταιρικῶν ἐστὶ κακῶν*, de quo Proverbio v. (Suid. supra,) Parœmiographi vett. et Erasm. Adag. Cyrbes malorum (p. 378. Ed. Frf. 1670.)" Bergl. Plutarchus Solone 19. *'Ο δὲ τρισκαιδέκατος ἄξων τοῦ Σόλωνος τὸν ὄγδοον ἔχει τῶν νόμων οὕτως αὐτοῖς ὀνόμασι γεγραμμένον.* Ubi Noster:—" Hic addam obiter, quæ de v. *ἄξων*, quæ hic legitur, necnon de v. *κύρβεις*, margini cujusdam exemplaris ascripta erant: *"Αξονες· ξύλα τετράγωνα ἦσαν, εἰς οὓς οἱ νόμοι ἐγράφησαν πρὸ τῆς τῶν διφθερῶν, ἤτοι δέῤῥεων εὑρέσεως, καὶ ἐν τούτοις μὲν τοῖς ἄξοσιν οἱ πολιτικοὶ νόμοι ἐγράφοντο, οἱ δὲ στρατιωτικοὶ κατάλογοι ἐν ταῖς κύρβεσιν, ὃ τρίγωνον ἦν ξύλον.* Quidam tamen *ἄξονας* non distinxerunt *ἀπὸ τῶν κύρβεων*. Atque adeo ipse Plut. in quodam hujus Vitæ loco, qui extat postea (l. c.) *ἄξονας* appellatos fuisse tradit *κύρβεις*, Aristotelis testimonio nitens. Sed eum locum postquam attulit Schol.
D Aristoph., addit, (imo non de suo addit, sed ex ipso Plutarcho affert:) *"Ενιοι δέ φασιν ἰδίως ἐν οἷς ἱερὰ καὶ θυσίαι περιέχονται, κύρβεις, ἄξονας δὲ τοὺς ἄλλους ὠνομάσθαι.* Sed in multis aliis nominibus usu venit, ut tam levis in significatione discriminis ratio a scriptoribus non habeatur, potiusque Grammaticis relinquatur." " Wakef. S. C. 2, 45. Toup. Emendd. 2, 139. Invern. ad Aristoph. 1, 455. Jacobs. Anth. Proleg. 56. (ex Agathia, *Καὶ μὴν καὶ* * *κυανωπὸν*, f. l. *κυανῶπιν, ὑπὲρ δύσιν ἄτρομος ἕρπων Κύρβιας 'Αλκείδαο μετέρχεο*, Columnas Herculis. ' De Codice Homeri Cosmas Schol. infra p. 696. n. 36. de Tabula inscripta Agath. p. 87. *Στῆλαι, καὶ γραφίδες, καὶ κύρβιες*, de Charta geographica Apoll. R. 4, 280.' Idem ad Anthol. Pal. p. 48.) Anth. T. 11, 26. 90. Brunck. Apoll. R. 148(=350.) Boissonad. in Philostr. 661. (' Euseb. V. C. 1, 3. p. 406. d. *Οἱ μὲν σκιαγραφίαις* * *κηροχύτου γραφῆς ἄνθεσιν, οἱ δὲ γλυφαῖς ὕλης ἀψύχου ἀνδρείκελα σχήματα τεκτηνάμενοι, οἱ δὲ κύρβεσι καὶ στήλαις βαθείας γραμμὰς ἐγχαράξαντες, μνή-*

μαις ὑπέβαλον αἰωνίοις τὰς τῶν τιμωμένων ἀρετὰς παραδιδόναι. Repono, *ὑπέλαβον*, Crediderunt, quod ad sensum est aptissimum. Notum est quam frequens sit horum verborum sub his temporibus permutatio. Sed nec sententiæ initium caret difficultate. Vellem inseri *καὶ* ante *κηροχύτου.*' De v. *σκιαγραφία* vide Wyttenb. Plat. Phæd. 170.) Ruhnk. Hist. Or. Gr. 88. (' Cave *τὸν Περὶ Εὐσεβείας*, quem laudat Schol. Aristoph. Av. 1354. vel orationem Theopompi putes, vel librum, ut Meurs. ad Apoll. Dysc. Hist. Mirab. 99. et Voss. de Hist. Gr. 1, 7. Scholiastæ locus hic est: *Κύρβεις—ἀπὸ τῶν Κορυβάντων, ἐκείνων γὰρ εὕρημα, ὥς φησι Θεόπομπος ἐν τῷ Περὶ Εὐσεβείας.* Q. l. ad verbum descripsit Tzetz. Chil. 12, 406. *Οἱ ἄξονες τετράγωνοι, τρίγωνοι δὲ αἱ κύρβεις, Εἶχον δὲ οἱ μὲν ἄξονες νόμους τοὺς ἰδιώτας· Αἱ κύρβεις εἶχον νόμους δὲ, τοὺς περὶ δημοσίων, Στρατηγιῶν τε, καὶ ἀρχῶν, καὶ ἱεροποιΐας, Καὶ εἴ τι τοιουτότροπόν ἐστι τῶν δημοσίων. Καὶ ἔτι, οἱ μὲν ἄξονες ὑπῆρχον ἀπὸ ξύλων· Αἱ κύρβεις ἦσαν δὲ χαλκαῖ, οὐ μέν τι ἀπὸ ξύλων· Εὗρον δ' αὐτὰς Κορύβαντες, ὅθεν καλοῦνται κύρβεις, Θεόπομπος ὡς ἔγραψε, τῷ Περὶ Εὐσεβείας, Ἢ ὅτι κεκορύφωνται ἄνω τε καὶ πρὸς ὕψος.* Verum nemo dubitet, quin Schol. scripserit, *ὥς φησιν Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ Εὐσεβείας.* Inter Theophrasteos hic liber recensetur a Diog. L. 5, 50. Emendationem vero plane confirmant Porphyr. et Phot. illa ipsa verba, quibus *κύρβεις* a Corybantibus nomen invenisse dicuntur, e Theophr. afferentes. Alter de Abst. 2, 21. *Μαρτυρεῖται δὲ ταῦτα οὐ μόνον ὑπὸ τῶν κύρβεων, αἳ τῶν Κρήτηθεν εἰσὶ Κορυβαντικῶν ἱερῶν οἷον ἀντίγραφά τινα πρὸς ἀλήθειαν.* Sic ille locus scribendus. Alter Lex. Ms. *Κύρβεις·——Θεόφραστος δὲ ἀπὸ τῶν Κρητικῶν Κορυβάντων, τῶν γὰρ Κορυβαντικῶν ἱερῶν οἷον ἀντίγραφα αὐτοὺς εἶναι.* Ex eodem Theophr. libro ductum est, quod Porphyr. 2, 16. ubi parem Librariorum errorem deprehendimus. Nam pro *Θεόπομπος ἱστόρηκεν* leg. *Θεόφραστος ἱστόρηκεν.*' Cf. quæ de Porphyr. loco supra citatus dixit Jac. De Rhoer.) Toup. Emendd. 1, 213. (' Plut. Solone 201. Bryan. *Καὶ Κρατῖνος ὁ Κωμικὸς εἴρηκέ που, Πρὸς τοῦ Σόλωνος καὶ Δράκοντος, οἷσι νῦν Φρύγουσιν ἤδη τὰς κάχρυς ταῖς κύρβεσιν.* Hæc autem verba Schol. Aristoph. Nub. 447. ita disposuit, *Καὶ Κρατῖνος ὁ Κωμικὸς εἴρηκέ που περὶ τοῦ Σόλωνος καὶ Δράκοντος· Οἷσι νῦν φρύγουσιν ἤδη τὰς κάχρυς τοῖς κύρβεσιν.* Recte. Est versus trochaicus. Sed v. Valck. Diatr. 221.')" Schæf. Mss. Valckenaerii verba sunt hæc:—" Duo Cratini senarii latent in Plut. Solone p. 92. *Πρὸς τοῦ Σόλωνος, καὶ Δράκοντος, οἷσι νῦν Φρύγουσιν ἤδη τὰς κάχρυς ταῖς κύρβεσιν.* Hinc restituendi Scholiis in Aristoph. Nub. 447." Cf. Jung. ad J. Poll. 8, 128. Salmasius l. c. 100. habet: *Αἷσι νῦν φρύγουσιν ἤδη τὰς κάχρυς ταῖς κύρβεσι.* " Synes. 197. *Κύρβις, εως,* vel *ιδος*, Nonn. Dionys. 12, 37. (sed locum ibi frustra quæsivimus.)" Wakef. Mss. Hellad. Chrestom.: *"Οτι τὸ κύρβεις οἱ μὲν 'Αττικοὶ ἀρρενικῶς ἐκφωνοῦσι, Καλλίμαχος δὲ οὐδετέρως,* nempe scribendo **κύρβος, τὸ*, Fr. 496. Plut. in Numa 22. *Δύο δὲ ποιησάμενοι λιθίνας σοροὺς, ὑπὸ τὸν Ἰάνοκλον ἔθηκαν, τὴν μὲν ἑτέραν ἔχουσαν τὸ σῶμα, τὴν δ' ἑτέραν τὰς ἱερὰς βίβλους, ἃς ἐγράψατο μὲν αὐτὸς, ὥσπερ οἱ τῶν Ἑλλήνων νομοθέται τοὺς κύρβεις, ἐκδιδάξας δὲ τοὺς ἱερεῖς ἔτι ζῶν τὰ γεγραμμένα, καὶ πάντων ἕξιν τε καὶ γνώμην ἐνεργασάμενος αὐτοῖς, ἐκέλευσε τὰς ἱερὰς βίβλους συνταφῆναι μετὰ τοῦ σώματος, ὡς οὐ καλῶς ἐν ἀψύχοις γράμμασι φρουρουμένων τῶν ἀπορρήτων.* " *Ἱερὰς βίβλους*, alii *κύρβεις*, (ita S. Germ.) illud vero recte præfert Steph. quoniam, ut notat Mezir., Plinius hos Numæ libros chartaceos fuisse asserit." Bryan. " Pro *τὰς ἱ. κύρβεις* reposui *τὰς ἱ. βίβλους*, quædam e nostris exemplaribus secutus. Neque vero quod præcedat hoc ipsum vocabulum *κύρβεις*, ideo fuisse et hic retinendam istam lectionem putandum est; quoniam illic *κύρβεις* tribuit Græcorum legislatoribus, at hic de illis non loquitur. Adde, quod masculino genere illic effert istud nomen, hic feminino: qua mutatione illum in tam vicinis usurum fuisse, minime credibile est. Alioqui quod ad nominis hujus attinet genus, e meo Thes. Gr. L. disces, Aristoph. Apollod. Aristot. Pollucem, Harpocr. et alios quosdam masculino genere dicere *τοὺς κύρβεις*, at Suid. et Schol. Aristoph. *τὰς κύρβεις*. Verum utriusque istorum testimonium pro unico habendum fuerit, cum unum ex altero sumsisse plurimis e locis manifestum sit." H. St. " Dabo itaque et alterum, qui feminino genere usus fuerit, ut duo sint; nam Etymologici auctorem etiam Suidæ aggregabimus, cum et horum duorum uter alterum transcripserit, mehercle valde incerti judicii sit, Agathiam vero inquam, scriptorem, qui hoc serio agit, ut dictio sua selecta sit. Is L. ii. Ἱστορ. Epigr. de clade Franca referens, ait *ἐλεγεῖόν τι ἐς κύρβιν τινὰ λιθίνην ὑπό του γεγράφθαι, ἀμφὶ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ἱδρυμένην.* Quod autem de Schol. Aristoph. ait H. St., apud eum in *Νεφέλαις*, ad v. *κύρβεις*, sane est *αἱ κύρβεις*, affert tamen idem e Cratino (l. c.) *χρῆσιν*, ubi pariter masculinum est, (sed ap. Plutarch., cujus verba Scholiasta ille citat, est *ταῖς κ.*) Accedat et tertius, scriptor elegantissimus, Synesius *ἐν Καταστάσει πρὸς Θαλέλαιον*: *"Ὤιμοι Κυρήνης, ἧς αἱ δημόσιαι κύρβεις μέχρις ἐμοῦ κατάγουσι τὰς ἀφ' Ἡρακλέους διαδοχάς."* Jung. " *Ἐν ταῖς—κύρβ.* pro vulg. *ἐν τοῖς* dedit Inv. e Rav. usurpatur tamen h. v. alibi ut masculinum: v. Leopold. ad Plut. Num. 22. p. 339. Occurrit vero etiam ap. Suid. (et ap. Tzetz. supra) ut femininum." Beck. ad Aristoph. Av. 1360. Thom. M.: *Κύρβεις τρίγωνοι οὖσαι.* " Ita in fem. gen. Aristophani in Av. 1354. sed Ed. Kust. habet *τοῖς*. Verum et Ælian. ait H. A. 15, 9. *Τρίγωνοι δὲ, φησὶ, ἦσαν ὥσπεροῦν αἱ κύρβεις.*" Bernard. Addend. ad Thomæ loc. Vide et Maittair. Gr. L. Dial. p. 51=38. *Κύρβις, ὁ*, nostra quidem sententia, est vox nihili, quæ e Librariorum vel negligentia, vel inscitia ortum habuerit. Bekkeri Λεξ. *ῥητορ.*: *Κύρβεις· κατασκευάσματα ξύλινα, ἐν οἷς ἐγγεγραμμένοι τὸ παλαιὸν ἦσαν οἱ νόμοι, εἰσὶ δὲ τρίγωνοι τὸ σχῆμα, διαφέρουσι δὲ τῶν ἀξόνων, ὅτι ἐκεῖνοι μὲν τετράγωνοί εἰσιν, οὗτοι δὲ τρίγωνοι, πυραμίδι ὅμοιοι. Ἄξονες· ξύλα τετράγωνα, ἀπὸ γῆς κάτωθεν ἄνω διήκοντα μέχρι τοῦ ὀρόφου, καὶ στρεφόμενα ἀπό τινος περόνης. Ἐπὶ τούτων οἱ νόμοι ἀνεγράφοντο.* Ejusdem Bekkeri Συναγ. Λεξ.: *Ἄξονες· ξύλα τετράγωνα ἦν, ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τοῦ ὀρόφου διήκοντα, καὶ διά τινος περόνης στρεφόμενα, ἐφ' ὧν οἱ Σόλωνος νόμοι ἀνεγράφοντο. Μέμνηται δὲ τῆς λέξεως Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Ἀριστοκράτους. Λέγονται δὲ καὶ ἐν τοῖς μαθήμασιν ἄξονες, περὶ οὓς σφαῖραι, καὶ κύλινδροι, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ στρέφονται καὶ συνίστανται. Καὶ τῶν ἁμαξῶν δὲ, οἷς οἱ τροχοὶ συνεχόμενοι περιστρέφονται.* Glossa hæc in Etym. M. minus recte exhibetur, ut jam supra notavimus: ubi, pro *τοῖς τῶν ἁμαξῶν ἄξοσιν ὁμοίως κώδιξι στρεφόμενοι*, l. *κνώδαξι*. " Qui sunt isti *κώδικες*, quibus versabantur leges Solonis in lignis quadratis? Mendum est, et tolletur legendo *κνώδαξι*." Salmas. l. c. 102. Harpocr. l. c.: *Ἦσαν δὲ, ὥς φησι Πολέμων ἐν τοῖς Πρὸς Ἐρατοσθένην, τετράγωνοι τὸ σχῆμα, διασώζονται δὲ ἐν τῷ Πρυτανείῳ.* " I. e. Adversus Eratosthenem. Hic Polemo libros scripserat adversus plurimos auctores, ut ex Athen. et Suida discimus, *Πρὸς Τίμαιον*, qui liber laudatur a Schol. Soph. Œd. Col. p. 274. idem *Πρὸς Ἐρατοσθ.* scripserat. Unde corrigendus est idem Schol. p. 288. *Πολέμων ἐν τοῖς Περὶ Ἐρατοσθένην.* Lege *Πρός.* Hic Polemo Eratosthenem in suis libris passim lacerabat, quanquam non ita *εὐκαταντρόχαστος* est Eratosthenes, ut Polemo vult, qui eum ne Athenas quidem venisse asserebat teste Strab. i. Intelligit autem Strabo libros Polemonis *Περὶ τῆς Ἀθήνησιν Ἐρατοσθένους ἐπιδημίας*, qui laudantur a Schol. Aristoph. Av. init. Ex hoc maledicendi et reprehendendi morbo * *Στηλοκόπος* dictus esse Polemo mihi videtur, quod omnes scriptores proscriberet, *ἐστηλίτευε*. Certe hæc ratio probabilior est, quam ea, quæ a Casaub. affertur in Notis ad Athen. quod scilicet Polemo studiosus erat in colligendis publicis monumentis et inscriptionibus, quæ erant in Acropoli. Is Polemo Eratosth. reprehenderat, quod *κύρβεις τριγώνους* esse dixerat, *ἄξονας τετραγώνους*. Suid. v. *Κύρβεις· Ἐρατοσθένης δὲ τριγώνους αὐτάς φησιν εἶναι, Ἀριστοφάνης δὲ ὁμοίας εἶναί φησι τοῖς ἄξοσι, πλὴν ὅτι οἱ μὲν ἄξονες νόμους, αἱ δὲ κύρβεις οὐσίας*, l. *θυσίας*, sic et supra emendo, *εἶχον· ἀμφοτέρων δὲ τὸ κατασκεύασμα τοιοῦτον· πλινθίον*

τι μέγα ἀνδρόμηκες, ἡρμοσμένα ἔχον τετράγωνα ξύλα, τὰς πλευρὰς πλατείας ἔχοντα καὶ γραμμάτων πλήρεις, ἑκατέρωθεν δὲ κνώδοντας, ὥστε κινεῖσθαι καὶ μεταστρέφεσθαι ὑπὸ τῶν ἀναγινωσκόντων. Quibus verbis lucem accipiunt illa Polemonis (ap. Harpocr.): Ποιοῦσι δὲ φαντασίαν τρίγωνον. Errat Maussacus; non enim dicit Polemo τοὺς ἄξονας in Prytaneo propositos, sed sua ætate quasdam axonum reliquias ibi asservari, ut Plut. Certum enim est olim in porticu propositas. Isocr. Areop. 292. Pausanias p. 12. cum Plutarcho sentit." Vales.] A

'Αξόνιος, ὁ, ἡ, Ad axem pertinens. Ex Anthol. Epigr. citatur ἀξονίοις δεσμοῖς, pro Vinculis axi alligatis, [Stat. Flac. 10. Bredow. Epist. Par. 190. (e Pappi Alex. Theoremate de Duplicatione Cubi: Καὶ κατὰ τὸ β' σημεῖον *τρηματίου γενομένου, ἐμβεβλήσθω εἰς αὐτὸ ἀξόνιον κυκλοτερές, καὶ περὶ τὸ ἀξόνιον περιβεβλήσθω κανὼν, διατρηθεὶς καὶ αὐτὸς, ὡς ὁ βθζη', ὥστε εὐλύτως περὶ τὸ β' κέντρον περιάγεσθαι, περόνης ἐμβληθείσης εἰς τὸ ἀξόνιον, τῆς κατεχούσης ἐν τῇ περιαγωγῇ τὸν κανόνα.)" Schæf. Mss. J. Poll. 10, 31. Μέρη δὲ τροχαλίας, *τονία, τοπία, ἀξόνια: 53. Καὶ οὐδὲν δεῖ περὶ μερῶν ἐπιλέγειν, οἷον σῶστρα, ἐπίσωστρα, ἀψῖδας, πλήμνας, κνήμας, παραξόνια, κερκίδας, *παρακύκλους, *παράκυκλα, ἄξονας, ἀξόνια, καὶ πάνθ' ὅσα τοιαῦτα ἄλλα, περὶ τούτων καθέκαστον προείρηται.] B

'Ακραξόνιον, τὸ, i. τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος, Summa pars axis, ap. Interpr. Apollonii [1, 752. Ἐλθόντος δὲ τοῦ Πέλοπος ἐπὶ τὸν ἆθλον μετὰ ἵππων δεδομένων αὐτῷ ὑπὸ Ποσειδῶνος, ἐρασθεῖσα ἡ Ἱπποδάμεια Πέλοπος, ἔπεισε Μυρτίλον, τὸν Ἑρμοῦ μὲν παῖδα, ἁρματοπηγὸν δὲ καὶ ἡνίοχον Οἰνομάου, ἐμβαλόντα κήρινον ἔμβολον ἐπὶ τοῦ ἀκραξονίου, ἢ οὐδ' ὅλως ἐμβαλόντα τὸν ἔμβολον, ὡς Φερεκύδης ἱστορεῖ. In Schol. e Cod. Par. est: Ὡς δὲ ἀφίκετο καὶ Πέλοψ ἐπὶ τὸν ἆθλον μετὰ ἵππων δεδομένων αὐτῷ ὑπὸ Ποσειδῶνος, ἐρασθεῖσα ἡ Ἱπποδάμεια Πέλοπος, πείθει Μυρτῖλον (sic,) τὸν υἱὸν Ἑρμοῦ, ἁρματοποιὸν δὲ καὶ ἡνίοχον Οἰνομάου, ὥστε κατατροχίσαι (" Lexica compositum ignorant, videtur esse, Rotarum circumactu necare, nostrum Rädern," C Schæf.) Οἰνόμαον ἐμβαλόντα τὸν ἔμβολον, ὡς Φερεκύδης ἱστορεῖ.] Apud Poll. autem ἀκροξόνια. " 'Ακροξόνια, ap. Poll. 1. esse dicuntur τοῦ ἄξονος τὰ ἑκατέρωθεν τέλη, Extremitates axis quæ utrinque sunt, " pro quo scr. ἀκραξόνια," [1, 145. 'Ακραξόνια corrigit et Seb. " Uterque Cod. ἀκροξόνια, quod præferendum vulgato." Kuhn. " Ms. ἀκραξονία (sic), et sic emendavit etiam H. St. in ora Codicis sui." Jung. 'Ακροξόνια est vox nihili, Gr. linguæ rationi repugnans, quippe quæ derivanda esset ab ἄκρος et ξονια. Ceterum v. ἀκραξόνια in Pollucis Indice desideratur. Vide Schol. Æsch. in Παραξόνιος. Jo. Diacon. in Hesiod. Scut. p. 214. a. Πλήμνη, ἡ τοῦ τροχοῦ τρύπη, ἡ πληρουμένη ὑπὸ τῶν ἀξονίων, ἢ πλῆμναι αὐτὰ τὰ ἀκροξόνια, l. ἀκραξόνια. Apud T. H. ad J. Poll. 10, 53. est ex hoc Diaconi loco, πλημναὶ, τὰ αὐτὰ ἀκροξόνια.]

[* 'Επαξόνιος, ὁ, ἡ, Qui circa axem volvitur. Theocr. 25, 247. Ὡς δ' ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἴδρις ἔργων, Ὀρπῆκας κάμπτῃσιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο, (l. e D Mss. εὐκάμπτοιο,) Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον, ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ. Reisk. edidit, ἐπ' ἀξονίῳ: Br. *ἐναξονίῳ. " 'Εναξονίῳ, Vat. C. W. ἐναξονίω, 10." Gaisford.]

Παραξόνιος vide in 'Επίβολος. [J. Poll. 1, 145. Τὸ δὲ κωλύον ἐκπίπτειν τὸν τροχὸν ἐμπηγνύμενον τῷ ἄξονι, παραξόνιον, ἢ, ὡς Γοργίας, ἐπίβολος, ἢ, ὡς Ἐρατοσθένης, ἔμβολος. " *Παράξονα, quod in Ms. Palatino margini appositum erat, ut adderetur textui, sic satis commodum videtur vocabulum; pluraque sunt ejus formæ: super istis autem Schefferus adeundus de R. V. 1, 5. Παραξονίτιδας etiam invenio in Commentatore vetusto ad Æsch. Sept. c. Th., ibique et ἀκροξόνια. Diaconus ad Hesiodi Scut.: Πλημναὶ, τὰ αὐτὰ ἀκροξόνια." T. H. Παραξονίτιδες Schneidero in Lex. sunt Modioli rotarum. Aristoph. Ran. 818. Ἔσται δ' ὑψιλόφων τε λόγων κορυθαίολα νείκη, Σκινδαλμῶν τε παραξόνια, σμιλεύματά τ' ἔργων, Φωτὸς ἀμυνομένου φρενοτέκτονος ἀνδρὸς Ῥήμαθ' ἱπποβάμονα. Schol. Παραξόνια δὲ, οἷον κινδυνώδη καὶ παράβολα, παρὰ τὸν τροχὸν ἑλκόμενα, καὶ ἄνω ἔφη ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Εὐριπίδου· Τοιοῦτον εἴ τι παρακεκινδυνευμένον. Ἄλλως. Παραξόνια, κινδυνώδη, ἀπὸ τοῦ ἄξονος, ἀεὶ γὰρ τὸ μέρος τοῦτο κινδυνεύει. " Valck. Hippol. p. 297. (' Eust. in Il. E. p. 455. cum multa dixisset de rotarum fistulis s. modiolis, et clavo rotæ continendæ præfixo, axisque extremitati infixo, hæc etiam attigit Euripidis, v. 40. Φασὶν, sc. οἱ παλαιοὶ, ὅτι σύριγγες, χοινικίδες, πλῆμναι· ἐνήλατα δὲ, τὰ ταῖς χοινικίσιν ἐμβαλλόμενα, ἢ πασσαλίσκοι κωλύοντες ἐξιέναι τὸν τροχὸν, τὰ καλούμενά φασιν ἀμαξηδόνια. Hinc ἀμαξηδόνια nobis enotarunt H. St. Thes. G. L. et Scheffer. de R. V. 1, 5. p. 38. Mihi quidem suspecta vocis est compositio, quam in Schol. ad Eurip. inventam præbuit, qualem illic legerat, Eust.; vera vocis scriptio fortasse videbitur παραξόνια.')" Schæf. Mss.]

[* 'Υπαξόνιος, ὁ, ἡ. Callim. L. P. 14. ubi v. Spanh. Cf. Stanl. ad Æsch. Suppl. 189.]

[* 'Αξονήλατος, ὁ, ἡ, Axe agitatus, ἀξονήλατος σύριγξ, Æsch. Suppl. 189. ubi v. Stanl.]

" 'Αντιάξων, ονος, ὁ, Axis s. Polus, qui nostro op- " positus est, qui ἀνταρκτικὸς quoque dicitur. Bu- " dæo Ora australis nobis ignota, e Cic. Tusc. " Quæst." [Vide Nostri Lex. Cicer. Gr. Lat. 168. ubi legitur ἀντάξονα.]

" 'Αμφαξονεῖν, inquit Eust., proverbialiter ἀπὸ " τοῦ ἄξονος, καὶ τῶν ἐχόντων αὐτὸν, εἴτε ἁρμάτων, εἴτε " ἁμαξῶν, dicitur τὸ μὴ πορεύεσθαι κατ' ὀρθὸν, Non " recta incedere s. progredi, quod Augustin. vocat " Exorbitare. Secundum Paus. vero usurpatur ἐπὶ " τῶν τὰ γόνατα ἀσθενούντων καὶ *ἐκκλωμένων, de " iis quibus genua infirma et fracta sunt: ut Hesych. " quoque ἀμφαξονεῖν, perperam enim apud eum " scriptum ἀμφαζονεῖν, exp. τὰ γόνατα περικεκλάσθαι " καὶ μὴ εὐτονεῖν. Sunt qui interpr. Genibus labare " et poplitibus succidere, quod Ciceroni est Divari- " care." [" H. St. legit ἀμφαξονεῖν, optime. Metaphora ducta a curribus, qui duo vestigia notant, et non rectis insistunt orbitis." Palmer. ap. Albert. Auct. Emendd. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: 'Αμφαξονεῖν· τὸ *περινεύειν εἰς θάτερον μέρος, ὅπερ ἐστὶν ἰδεῖν ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν, τῶν κλινομένων εἰς θάτερον μέρος.]

[* 'Εναξονίζω, i. q. *ἐμπολίζω, Ptolemæo. Vide Schneideri Lex.]

[* 'Επαξονέω, s. *'Επαξονόω, " In tabulas refero. התילד hithp. Natales profiteor, al. Num. 1, 18. Καὶ πᾶσαν τὴν συναγωγὴν συνήγαγον ἐν μιᾷ τοῦ μηνὸς τοῦ δευτέρου ἔτους, καὶ ἐπηξονοῦσαν, vel, ut Bonfrerio ad h. l. p. 732. reponendum videtur, ἐπεξόνωσαν, κατὰ γενέσεις αὐτῶν, Et omnem congregationem congregabant primo die mensis anni secundi, et in tabulas referebant juxta genera ipsorum. Est ab ἐπὶ et *ἀξονόω, et hoc ab ἄξων, Tabula. Vide Fabric. B. Gr. L. 2, c. 14. p. 545. n." Biel. Thes. " Quo magis, Grammaticis antiquis auctoribus, constat, et quo pluribus confirmatum exemplis habetur, tertiam personam pluralem imperfecti, aoristique secundi, indicativi activi, ut aliorum verborum, ita etiam eorum, quæ vulgus Grammaticorum contracta appellat, in lingua Alexandrinorum syllabis οσαν esse terminatam: eo vehementius sane mirandum esse intelligo, Erasm. Schmid. virum Græce haud indoctum, in Epist. ad Rom. 3, 13. pro ἐδολιοῦσαν edere ἐδολίωσαν ita ausum esse, ut nec ullam hujus correctionis sc. causam attulerit. Etenim meminisse debebat, primum verba Davidis 5, 10. ab Apostolo laudata esse e Vers. Septuagintavirali, cujus in exemplis ad unum omnibus scriptum ἐδολιοῦσαν ita legeretur, ut hæc ipsa imperfecti forma etiam ab Etym. M. notata esset; deinde in eadem illa librorum V. T. versione plura alia ejusdem generis imperfecti verborum similium exempla, velut (ἐγεννῶσαν Gen. 6, 4.) ἐπηξονοῦσαν Num. 1, 18. (ἠνομοῦσαν Ez. 22, 11. παρετηροῦσαν Susan. v. 12.) inveniri. In exemplo Complut. legitur ἐπεσκέψαντο, et in Cod. Alex. atque Lips. ἐπεσκέπησαν. Videtur autem ἐπαξονεῖν, non ἐπαξονοῦν, esse, non tam In tabulas referre, quam potius In tabulas referendum curare, quod fere ἀπογράφεσθαι dicitur: v. Montefalcon. ad h. l. Verbum ipsum in Lexx. Gr. non est notatum. Sic vero apparet, nec Bon-

frerium acute vidisse, qui, auctore Bielio, pro ἐπηξονοῦσαν reponi jussit ἐπεξόνωσαν. Certe scribi ἐπηξόνωσαν debebat." Fischer. Prolus. 30. p. 680.]

[* Εὐαξής, ὁ, ἡ, "Qui facile frangitur vel flectitur, Schol. Nicand. T. 648. (Εὔκνημον δὲ οὐδέν ἐστιν ἀκοῦσαι, ἢ οἱονεὶ κνήμας ἢ κλάδους εὐαξεῖς ἐχούσης.)" Wakef. Mss. Toup. Emendd. 4, 53.]

[* Εὔαξος, ὁ, ἡ, Geopon. 10, 57. Ἔνιοι δέ φασιν εὐαυξότερον γίνεσθαι τὸ φυτὸν, νάρθηκος εἰς τὸν βόθρον προεμβληθέντος. "Vix dubito quin εὐαυξότερον legendum sit. Nux Tarentina dicitur, quæ ita mollis est, ut vix attrectata frangatur, teste Macrob. Sat. 2, 14. Itaque φυτὸν εὐαξότερον, ab ἄγνυμι, ἄξω, amygdala erit, quæ nuces ferat molles, et putamine fragili, quod Plin. 15, 22, 24. Tarentinis tribuit, unde etiam Molluscæ dictæ sunt. Conjecturam firmat Gottorp. Scio in libris nostris esse etiam εὐαυξῆ φυτὰ, sed inde esse hic deberet εὐαυξέστερον. Cf. et c. 66." Niclas.]

ἈΓΩΝ, ῶνος, ὁ, Certamen, Solennes ludi, vel simpliciter Ludi. Nam ita quoque exponitur ἀγών. Sed malim ἀγῶνας aut simpliciter Certamina, aut Certamina ludorum interpretari, ex Ovidio, ad restringendam, quæ paulo alioqui latius patet, ludorum significationem. Ἀγῶνας possumus etiam Commissiones e Suetonio interpretari, ut opinor. Athen. 5. Ἐπιτελεσθέντων δὲ τῶν ἀγώνων καὶ μονομαχιῶν. Dem. Epit. Καὶ θυσιῶν καὶ ἀγώνων ἠξιωμένους ἀθανάτων. Intelligit autem de iis, qui ἀγῶνες ἐπιτάφιοι vocabantur, quasi dicas Certamina funebria, eo sensu quo dicuntur Laudationes funebres, et Orationes funebres, qualibet ap. Hom. ornatur Patrocli funus. Varia autem ἀγώνων genera, de quibus dicuntur ἀγωνοθέτης et ἀγωνοθετεῖν, distinguuntur additis adjectivis, ut γυμνικοὶ ἀγῶνες, et μουσικοὶ, et ἱππικοὶ, qui et ἱππέων ἀγῶνες Dem. in Midiam, ut ap. Xen. Hell. 3. ἀγὼν ἱππικὸς καὶ γυμνικὸς, Certamen equestre et gymnicum. Aristoph. Plut. ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικοὺς, q. l. vide et in Ἐναγώνιος. Notandus est autem vel ob id, quod Pollux scribit, Atticos vix dicere ἀγῶνας μουσικοὺς, sed potius ἀγῶνας μουσικῆς. De his autem Plut. in Alex. Πλείστους γέ τοι θεὶς ἀγῶνας οὐ μόνον τραγῳδῶν καὶ αὐλητῶν καὶ κιθαρῳδῶν, &c. Apud eund. Plut. in eodem Alex. memoratur ἀγὼν ἀκρατοποσίας: sic ap. Athen. 10. ἀγὼν πολυποσίας et ἀγὼν πολυφαγίας. Interdum autem per ἀγῶνας intelliguntur peculiariter ἀγῶνες cognominati ἱεροὶ, i. Certamina sacra, quæ quatuor erant, Nemeæa, Pythia, Isthmia, Olympia: vel Pythica, Isthmica, Olympica. Inter ἀγῶνας alii, ut docet Poll. 3., στεφανῖται et φυλλῖναι fuerunt appellati, alii ἀργυρῖται, ex iis videlicet qui nominabantur θεματικοί. Quo alludens Plut. in Pol. Præc. dixit, Ὥσπερ οὐκ ἀργυρίτην οὐδὲ δωρίτην ἀγῶνα πολιτείας ἀγωνιζομένης, ἀλλὰ ἱερὸν ὡς ἀληθῶς καὶ στεφανίτην. De his quatuor certaminibus extat Epigr. Archiæ, quod primum est in Anthol. Ἔξω τοῦ ἀγῶνος ap. Lucian. in Anach. metaphorice, Quæ aliena sunt a re de qua agitur, s. a sermone instituto, pro quo dicit ἔξω τοῦ πράγματος eodem in loco: Καί τοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα, οὐ γὰρ κ. τ. λ. Paulo post: Ὃς ὑπ' αἰδοῦς, οἶμαι, ἀνέχῃ ληροῦντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος. Idem alibi composita voce ἐξαγώνια in eadem signif. usus est, adjungens καὶ πόῤῥω τοῦ πράγματος. De hujus autem nominis etymo vide sectionem sequentem.

Ἀγὼν non solum τὸν ἆθλον significat, i. e. Ipsum certamen, pro quo male ap. Etym. legitur τὸ ἆθλον, verum etiam Locum in quo certamen ipsum editur. Imo vero et alia multa declarat, si Eustathio credimus hæc e vet. Gramm. afferenti, ἀγὼν, ὅμιλος, κύκλος, μάχη, ἔρις, ἀγορὰ, συναγωγὴ, καὶ ἐπίδειξις. Idem vero ναὸν hac voce significari, alibi scribit. Etym. autem tradit ἀγῶνα esse τὸν τόπον, item τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν, item τὸ ἄθροισμα, præterea τὸν ἆθλον, sed ibi mendose legitur τὸ ἆθλον in nominat. pro ὁ ἆθλος, necnon τὸν ναόν. Invenio præterea e quopiam Grammatico citatum, ἀγῶνα significare τὸ ἄθροισμα, τὸν ἆθλον, τὸν τόπον, τὸ πλῆθος, τὸν κίνδυνον, τὴν κρίσιν. Quæ significationes, septem quidem sunt numero, ut et ap. Eust., sed non omnes eædem. Ego autem quomodo hæ tot signiff. ad paucas restringi possint ostendam, lectorem simul admonens, in aliis itidem multis vocabulis id me fecisse, nec hujusmodi tantum, sed et aliis multis Grammaticorum tricis in hoc opere eum exoluisse. Dico igitur ἀγῶνα esse in una eademque prima significatione, τὸν ἆθλον, et τὴν μάχην, et τὴν ἔριν, necnon τὴν ἐπίδειξιν, quia ὁ ἀγωνιζόμενος, is μάχεται, is ἐρίζει, is ἐπιδείκνυται, i. e. Qui certat, is pugnat, is contendit, is specimen suarum virium aut suæ industriæ edit. Hujus autem primæ significationis velut appendicem esse illum usum, quo τὸν κίνδυνον et τὴν κρίσιν declarat, ut infra docebimus. Quemadmodum autem ἀγορὰ non tantum significat Concionem, sed et Turbam hominum ad illam audiendam congregatorum, necnon Illum, in quem congregati sunt, locum, ita et ἀγῶνα non Certamen duntaxat, sed et Ipsam spectantium certamen multitudinem, et Locum præterea, in quem ad spectandum conveniunt, in quo videlicet certamen editur, declarare. Ab hac autem significatione, qua pro Multitudine congregatorum spectatorum ponitur, manare has expositiones, τὸ ἄθροισμα, τὴν συναγωγὴν, τὸν ὅμιλον, τὸ πλῆθος, atque adeo τὴν ἀγοράν: at Locum, in quem coacti sunt, esse quod dicunt τὸν τόπον: et ab hoc significato illas etiam duas expositiones pendere, τὸν ναὸν et τὸν κύκλον, necnon et tertiam Hesychii τὸ στάδιον. Nunc ad exempla veniendum est. Ἀγὼν, pro Multitudine spectantium certamen: ut probat Etym. ex hoc versu, qui est initio Il. Ω. Λῦτο δ' ἀγὼν, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι Ἐσκίδναντ' ἰέναι. Ubi Eust. annotat ἀγῶνα esse τὸ πλῆθος, addens, e veterum auctoritate, ἀγορὰν a Bœotis appellatam esse ἀγῶνα. Ἀγὼν, pro Multitudine, de navibus etiam dictum est, ut Il. Π. (239.) Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι. Ubi ἀγῶνα Eust. esse ait ἄθροισμα, quod interpretor Congregationem navium, vel potius Multitudinem congregatarum navium. [Pseudo-Did.: Ἐν τῷ ἀθροίσματι τῶν νηῶν, ἐν τῷ ναυστάθμῳ.] Pro qua signif. ab Etym. affertur hic ejusdem Hom. versus, Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη, [Il. Υ. 33. ubi Pseudo-Did. Τὴν συναγωγὴν τῶν πλοίων.] At Il. Ο. (428.) ubi legitur νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα, tradit idem Eust. posse hic ἀγῶνα accipi et pro Ipsa concertatione, quæ fit in prælio: rectius tamen, sequendo veteres, sumi pro Multitudine et congregatione. [Pseudo-Did. Ἐν τῷ ἀθροίσματι τῶν νεῶν, τῷ ναυστάθμῳ.] Hæc illi. Quibus addo, posse, meo judicio, ἀγῶνα hic quoque exponi τὸν τόπον, ut mox docebo. || Ἀγὼν, Locus in quo spectatores certaminis congregantur, in quo videlicet editur ipsum certamen, ita tamen, ut aliquando ad spatium illud, quod certantibus relinquitur, restringi videatur, i. e. ad ipsum στάδιον, ut Hesych. exponit. Od. Θ. (260.) Λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα. Sic Il. Ψ. (495.) Ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράασθε Ἵππους. Hesiod. (Sc. 312.) Τοῖσι δὲ καὶ προὔκειτο μέγας τρίπος ἐντὸς ἀγῶνος. Suidas quoque ἀγῶνα dicit Locum significare, in quo certatur, proferens hunc e Thuc. 5, (50.) locum, Προελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα, ἀνέδησε τὸν ἡνίοχον. Ut autem in his locis ἀγὼν de Loco dicitur congregatorum hominum, ita et paulo ante ἀγὼν νεῶν videtur ita significare Congregatarum navium multitudinem, ut simul intelligamus Locum, in quo illa multitudo erat. Ἀγὼν autem pro Templo in hoc ejusdem Poetæ versu ponitur, ut volunt Etym. et Eust., Il. Η. (298.) Αἵ τε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα. Sed hanc significationem sub proxime præcedente comprehendi, tanquam speciem sub genere, vel ex eo apparet quod ipsemet Eust. addit, videlicet ἀγῶνα hic accipi ἀντὶ τοῦ ναοῦ, quatenus hic sit θεῖον καταγώγιον καὶ ἀθροιστήριον, διὰ τὰ ἐν αὐτῷ ἀγάλματα. Jam vero et cum ἀγῶνα vett. interpretati sunt κύκλον, de Loco intellexisse vocem κύκλον credibile est, cum alioqui ἀγὼν putetur hoc etymum habere, ut sit ὁ γωνίαν οὐκ ἔχων τόπος, et proinde κυκλοτερής: præfixo videlicet α privativo. Cujus etymi Eust. quoque meminit p. 1335.: ponens et alia duo, videlicet vel παρὰ τὸ ἄγω, vel ἀπὸ Ἀγώνου, ἡνιόχου Πέλοπος. Sed ego aut primitivam esse hanc vocem ἀγὼν, unde et literis majusculis eam hic scripsi, aut non aliunde

quam a γωνία deductam existimo. Κύκλον tamen pro Loco rotundam habente formam legere me non memini. Sed videat lector an juvare nos possit, quod locus Romæ dictus Circus Flaminius, vocatus est ἀγών: nam scio et aliam hujus appellationis causam reddi.

Ἀγών, Bellum, Belli certamen, ut loquuntur interdum Latini; item, Concertatio quævis, aut Contentio. J. Poll. 1, 10, (s. 150.) Χρηστέον δέ ποτε καὶ τῷ ἀντίπαλοι, εἴ γε καὶ τὸν πόλεμον ἀγῶνα κλητέον. Demosth. pro Cor. Πρὸς τὸν Φίλιππον ἦν ἡμῖν ὁ ἀγών. Ibidem ἀγῶνα ποιεῖσθαι dicit, Καὶ γὰρ τὸν ἀγῶνα μεθ' ὑμῶν μᾶλλον ἢ πρὸς ὑμᾶς ἑλόμενοι ποιήσασθαι. In qua signif., videlicet pro Belli certamine, sumi ἀγῶνα quidam volunt in his Proverbiis, Ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις, et Ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἀναμένει, quorum meminit Suid., et post eum Erasmus, qui exponit Certamen. In VV. tamen LL. annotatur ἀγῶνα hic pro Discrimine accipi posse, ut sit sensus, Cum agitur de periculo, non licet tergiversari, aut, non oportet expectare occasionem. Sed ego ἀγῶνα existimo pro Discrimine nonnisi certa cum constructione poni, et referenda hæc Proverbia ad id quod Curtius dixit, Bellum raro permittit tempora legere. Ceterum, quoniam ἀγὼν de variis certaminum generibus dicitur, interdum addito adjectivo πολεμικὸς ad belli significationem restringitur, ut ap. Synes. Epist. 40. Χρήσῃ δὲ ὅταν ἐπὶ θήραν ἐξάγῃς καὶ ἐν ἀγῶσι πολεμικοῖς.

Est ἀγὼν et generaliter Concertatio quævis s. Contentio, Studium et Contentio vehemens circa rem quampiam, qua in signif. Isocr. pluralem etiam numerum usurpat, s. pro Conatibus qui summa contentione fiunt. Demosth. pro Cor. (295.) Τὸν δ' ὑπὲρ τοῦ μὴ γενέσθαι ταῦτα ἀγῶνα ἕτεροι χωρὶς ἡμῶν ἦσαν πεποιημένοι. Quod ita dictum puto ut Lat. Pugnavi ne hoc fieret, vel Contendi ne, &c. Et εἰς ἀγῶνα καθίστασθαι περί τινος, quod Cic. In contentionem venire de re aliqua. Plut. in Symp. Sap. de vulpe loquens, Ἐκείνη μὲν γὰρ εἰς ἀγῶνα ποικιλίας καταστᾶσα πρὸς τὴν πάρδαλιν, ubi etiam observandum ποικιλίας pro περὶ ποικιλίας. Dicitur et ἀγῶνα ἀγωνίζεσθαι. Cicero ἀγῶνα Studium contentionis interpretatus est: ad Att. 1. Cetera non possunt habere eandem neque vim, neque venustatem, remoto illo studio contentionis, quem ἀγῶνα vos appellatis. ["Ἀγὼν, Certamen, Contentio, ad Att. 14, 7. 1, 16. est Studium contentionis, quod in oratione adhibetur, unde ipsæ orationes in causis veris, et quidem in primis in forensibus, ἀγῶνες dicuntur, et declamationibus umbraticis opponuntur: v. Longin. 11, 1. plura ap. Cresoll. Theatr. Rhet. 3, 17. Spanh. ad Julian. Or. 1. p. 11. 12. 13. Olear. ad Philostr. V. S. 1, 22, 1. n. 4." Ernest. Ind. Gr. Lat.]

Ἀγὼν, Actio fabulæ in scena, quæ significatio ad primam reduci potest. Non enim est simpliciter Actio fabulæ, sed de qua certatur in theatro. Aristot. Poet. Ἡ γὰρ τῆς τραγῳδίας δύναμις καὶ ἄνευ ἀγῶνος καὶ ὑποκριτῶν ἐστί.

Ἀγὼν, Actio forensis. Ἀγῶνες, inquit Bud., dicuntur à Plut. Actiones forenses, i. e. δίκαι. Sed exemplum non profert: puto autem hunc ipsius Plut. locum in Alcibiade pro exemplo nobis esse posse, Ἐντευκτικὸς γὰρ ἰδίᾳ καὶ πιθανὸς ἐδόκει μᾶλλον ἢ φέρειν ἀγῶνας ἐν δήμῳ δυνατός. Sic Isocr. in Paneg. Ὥστε οὐ τοὺς πρὸς ὑπερβολὴν πεπονημένους (λόγους) πρὸς τοὺς ἀγῶνας τοὺς περὶ τῶν ἰδίων συμβολαίων σκοποῦσι. ‖ Ἀγὼν, inquit Bud., Judicium, Periculum, ut καταστῆσαι εἰς ἀγῶνα: et καταστὰς εἰς ἀγῶνα, Postulatus, Reus, Qui in reatu est, ut Periculum Latine Reatum significat. Demosth. adv. Neæram 245. et alibi. Sic et Lys. Apud Plat. Pol. 6. εἰς ἀγῶνα καθιστάναι, Periculum creare, In discrimen vocare, Accusare, cum dicit, Καὶ ἰδίᾳ ἐπιβουλεύοντες, καὶ δημοσίᾳ εἰς ἀγῶνα καθιστάντες. Hactenus Bud. qui interpretatur etiam Negotium facessere: sed hanc interpretationem omisi, ut quæ significationem det his verbis nimis late patentem. Liban. ἀγῶνα παρανόμων ἀπαγγέλλειν dicit. Notandum est autem ἀγῶνα et κρίσιν ab Isocr., itidem ἀγῶνας et κρίσεις a Demosth. copulari: cum dicit in Or. pro Cor. Εἰσὶ νόμοι περὶ πάντων, καὶ τιμωρίας, καὶ ἀγῶνες, καὶ κρίσεις, πικρὰ καὶ μεγάλα ἔχουσαι τὰ ἐπιτί-

A μια. Isocr. in Panath. Εἰς ἀγῶνα καὶ κρίσιν καταστάντων. Idem Demosth. c. Mid. ἀγῶνα et κίνδυνον copulat, dicens, Εἰ μηδ' εἷς ἐπῆν ἀγὼν, μηδὲ κίνδυνος. ‖ Sciendum est et hoc, ἀγῶνα non significare Periculum eo duntaxat sensu quo pro Reatu usurpatur a Latinis, sed et secundum primam vocabuli ipsius signif.: ut ap. Xenoph. K. Π. 3. Νῦν γὰρ περὶ ψυχῶν τῶν ὑμετέρων ὁ ἀγὼν, Nunc enim vita uniuscujusque vestrum adducitur in periculum, Nunc quisque vestrum venit in discrimen de vita. Sic et ap. Eurip. Med. (235.) Κἀν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν, Ἢ χρηστὸν, Et hac in re magnum discrimen est, vel potius, ut ego alibi interpretatus sum, Res est plena aleæ et periculi. Eodem modo usus est Thuc. hoc nomine, cum duobus infinitivis, præfixam habentibus particulam ἢ, 2. Ὁ δὲ ἀγὼν μέγας ὑμῖν ἢ καταλῦσαι Πελοποννησίων τὴν ἐλπίδα τοῦ ναυτικοῦ, ἢ ἐγγυτέρω καταστῆσαι. Existimo Ciceronem ad istam signif. vocis hujus alludentem, Certamen et Discrimen aliquando copulasse. Sed et Dimicationem eodem

B sensu et eodem respiciens usurpasse mihi videtur, cum dixit: Qui me amor subvenire olim coegit impendentibus periculis, maxima cum dimicatione capitis. ‖ Ἀγῶνα παρέχειν ἀνθρώποις Molestiam exhibere hominibus, citatur ex Es. 7, [13. Cf. Keuchen. ad Luc. 13, 24. p. 137. et Biel. Thes.]

["Ἀγὼν, Certamen. Sed late patet: v. Phav. Etiam Xenoph. memorat varias ejus species. O. 7, 9. γυμνικὸν ἢ ἱππικὸν ἀγῶνα. Ιερ. 9, 11. ἐν ἱππικοῖς καὶ γυμνικοῖς καὶ χορηγικοῖς ἀγῶσι. E. 3, 2, 16. in ludis Olympicis mentio fit τοῦ ἱππικοῦ καὶ τοῦ γυμνικοῦ ἀγῶνος. Et sæpius occurrit ἀγὼν γυμνικὸς, ut A. 4, 8, 18. Græci cum ad mare pervenissent, Ἐποίησαν ἀγῶνα γυμνικὸν, εἵλοντο δὲ Δρακόντιον δρόμου ἐπιμεληθῆναι, καὶ τοῦ ἀγῶνος προστατῆσαι. Cf. Ἐπιστάτης et §. 19. sq. 5, 5, 5. iidem πομπὰς ἐποίησαν καὶ ἀγῶνας γυμνικούς. Απ. 1, 2, 24. οἱ τῶν γυμνικῶν ἀγώνων ἀθληταί. 2, 6, 26. οἱ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι—τοὺς ἀγῶνας ἐνίκων. A. 4, 2. Ιπ. 8, 5. οἱ εἰς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας ἀσκοῦντες. Cf. Γυμνικός. Απ. 3, 7, 1. τοὺς

C στεφανίτας ἀγῶνας νικᾶν, i. e. Quorum præmium est corona: v. Ern. qui inprimis laudat T. H. ad Thom. v. Στεφανίτης. Cf. Etym. M. et Suid. et Jung. ad J. Poll. 1, 153. Dabatur autem corona cum in Olympicis, tum in ceteris Gr. ludis. c. verbis, quæ significant Instituere, Celebrari jubere, Moderari, ut c. διατιθέναι, v. Διατιθέναι. c. καθιστάναι, Ἀγ. 1, 8. μὴ περὶ τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ περὶ τῆς Ἀσίας τὸν ἀγῶνα καθιστάναι dicitur Agesilaus in Asiam potius trajiciens. c. εἰς, A. 8, 4. Ephori dicuntur εἶρξαί τε καὶ περὶ τῆς ψυχῆς εἰς ἀγῶνα καταστῆσαι, In causa capitis in jus vocare. Sed aor. 2. passive, E. 6, 3, 6. p. 388. εἰς τοιοῦτον ἀγῶνα μηδέποτε καταστῆναι, In tale bellum descendere. c. ποιεῖν, v. supra, et H. 6, 2, 3. ὅσα πολέμου ἕνεκα μελετῶσιν, τούτων ἀγῶνας ἐποίει. A. 1, 4. δρόμου καὶ ἰσχύος, ὥσπερ τοῖς ἀνδράσιν, οὕτω καὶ ταῖς θηλείαις, ἀγῶνας πρὸς ἀλλήλους ἐποίησε. E. 4, 5, 2. in ludis Isthmicis ἐποίησαν τῷ Ποσειδῶνι τὴν θυσίαν καὶ τὸν ἀγῶνα. c. προαγορεύειν vel προειπεῖν, H. 1, 6, 15. ἀγῶνας προειπὼν ἑκάστοις, καὶ ἆθλα προτι-

D θείς. 2, 1, 9. 8, 2, 13. προηγόρευε ἀγῶνας καὶ ἆθλα προὐτίθει. c. τιθέναι. Nam ἆθλα τίθεσθαι dicuntur. A. 1, 2, 10. Λύκαια ἔθυε, καὶ ἀγῶνα ἔθηκε, τὰ δὲ ἆθλα etc. Απ. 3, 12, 2. ὁ περὶ τῆς ψυχῆς πρὸς τοὺς πολεμίους ἀγὼν, ὃν οἱ Ἀθηναῖοι θήσουσι, ὅταν τύχωσι. Non bene Ern. vertit Obibunt. H. 3, 3, 20. περὶ ψυχῶν τῶν ὑμετέρων ὁ ἀγὼν etc. Utroque loco est Certamen de vita in prœlio, sed A. 8, 4. in judicio. v. supra. Ita etiam intelligit uterque Portus A. 10, 2. Λυκοῦργος θεὶς τοὺς γέροντας κυρίους τοῦ περὶ τῆς ψυχῆς ἀγῶνος, Dum dedit s. commisit senibus causas capitales. Quam interpretationem juvare videntur verba Plutarchi in Lycurgo c. 26. κύριον ὄντα καὶ θανάτου καὶ ἀτιμίας. Possit tamen fortasse rectius explicari sic: Dum senibus potestatem fecit certandi de animo s. de animi virtute, sp. ut non nisi qui dignissimus apparuisset, in senatum legeretur. Saltem sic est §. 3. ὁ περὶ γεροντίας ἀγὼν ψυχῶν ἀγαθῶν κρίσιν παρέχει—οἱ ἀγῶνες τῶν ψυχῶν, ἢ οἱ τῶν σωμάτων ἀξιοσπουδαστότεροι. A. 11, 3. et 13, 8. ὁ ἐν ὅπλοις ἀγὼν, Armorum certamen, sunt Prœlia depu-

gnanda. Et sæpe ἀγὼν simpliciter est Pugna belli, ut Π. 2, 3, 2. ὁ ἀγὼν ἡμῖν ἐγγύς· προσέρχονται γὰρ οἱ πολέμιοι. E. 7, 1, 2. p. 437. μεγίστους ἀγῶνας ἠγωνισμένοι κατὰ θάλατταν, πλείστους ἀγῶνας ἐν τῇ γῇ ἠγωνισμένοι. Aπ. 3, 12, 4. ἐκ τῶν πολεμικῶν ἀγώνων σώζονται. §. 5. ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἀγῶνι. Ἱπρ. 6, 1. περὶ τῶν πρὸς τοὺς πολεμίους ἀγώνων. Π. 6, 4, 5. εἰς τὸν ἀγῶνα ἰέναι. A. 1, 7, 4. εἰς οἷον ἔρχεσθε ἀγῶνα. Cf. supra. Dicitur varie de variis, ut Π. 1, 2, 12. εἰσὶ δημόσιοι τούτων ἀγῶνες. Aγ. 10, 1. ὅπου ἀνδρείας ἀγὼν, pro quo ibidem dicitur καιρὸς et ἔργον. Π. 3, 3, 20. περὶ ψυχῶν ὁ ἀγὼν, καὶ περὶ γῆς—καὶ περὶ οἴκων—καὶ περὶ γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων, καὶ περὶ πάντων ὧν κέκτησθε ἀγαθῶν. Aπ. 2, 3, 17. προκαλούμενον εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον. Cf. Ἱερ. 11, 7. ubi est paulo aliter. Σ. 5, 1. εἰς τὸν περὶ κάλλους ἀγῶνα πρὸς Σωκράτην οὐκ ἀνθίστασαι." Lex. Xenoph.]

["'Ἀγῶνες, Orationes forenses, ut εἰρηκέναι ἀγῶνας ap. Dionys. ad Amm. 1, 2. Quæ sunt in actu et contentione, ait Quintil. 11, 1, 48. suasoriæ, et judiciales. Ab his eximendæ sunt demonstrativæ materiæ, ad voluptatem audientium compositæ.—Longin. 15. τὸν ἀγῶνα dixit Vim, Vehementiam, junxitque τῷ ὄγκῳ et μεγαληγορίᾳ: v. 'Εναγώνιος. Eidem c. 26. ἀγῶνος ἔκπλεως auditor est, cum veluti occupatur oratione ita ut in societatem affectus et actionis ejus, qui dicit, adducatur. Hoc fit * ἀντιμεταθέσει, de qua suo loco. Deinde ἀγῶνες etiam dicuntur Confirmationes, vel Is locus orationis, ubi orator cum adversario contendit de causa. Sic Phot. Bibl. Cod. 165. ubi, cum Himerium dixisset subinde uti exemplis ex historia et mythologia petitis, iisque orationes suas varie ornare, addit: Τὰ προοίμια δὲ καὶ οἱ ἐπίλογοι καὶ οἱ οἷον ἀγῶνες ἀπὸ τούτων αὐτῷ διασκευάζοντες. Unde simul patet, improprie ἀγῶνες et veluti tropice Phot. dixisse de Contentionibus et confirmationibus causæ, quatenus ea peculiaris orationis pars est. Sed et ceteris Rhetoribus solennis hic vocis usus fuit. Auctor Συνοπτικῆς Παραδοσ. 'Ρητ. quæ vulgo Matth. Camariotæ tribuitur, p. 4. Ἑκάστη τῶν στάσεων ἐκ τεσσάρων μερῶν σύγκειται, προοιμίων, διηγήσεων, ἀγώνων, καὶ ἐπιλόγων. Τινὲς δὲ πέντε ταῦτά φασιν ἀγῶνας μὴ ὀνομάζοντες, ἀντὶ ἀγώνων ἀντιθέσεις καὶ λύσεις κ. τ. λ. Et mox: Οἱ ἀγῶνες δὲ διαιροῦνται εἰς ἀντιθέσεις καὶ λύσεις. Definit autem hoc modo: 'Ἀγών ἐστι πίστις καὶ ἀπόδειξις τῶν οἰκείων κεφαλαίων: v. Schol. ad Aphth. Prog. Rhet. Ald. 2. ubi tertiam partem orationis, quæ in argumentatione, confirmatione, refutatione versatur, definit τῷ πρὸς πίστιν ἀγωνίζεσθαι. Cf. Tzetz. Chil. 6, 79. Hinc etiam ὁ ἀγὼν simpliciter dicitur Ipsum caput rerum dicendarum, quod in causa primarium est: v. Himer. Orat. 2. §. 14. et ibi Wernsdorf. Omnino ad sensum vocis ἀγὼν declarandum pertinet locus Sopatri Rhetoris in Proleg. ad Aristidem, ubi inter alia, Κυρίως, inquit, τὸ τῶν ἀγώνων ὄνομα ὑπὸ δικανικῆς ὑποθέσεως τέτακται, ἐπειδὴ πρὸς ἀλλήλους ἀγωνίζονται περὶ τῆς νίκης ἀμφότεροι. Cf. Cresoll. Theatr. 3, 17. p. 256." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

["'Ἀγὼν, Valck. Phœn. p. 221. Græv. Lect. Hes. 612. 620. Wessel. ad Herod. 241. 704. De ludis Græciæ solennibus, ad Xenoph. Mem. 3, 7, 1. 'Ἀγῶνες γυμνικοὶ, Xenoph. Mem. 2, 6, 26. Valck. Diatr. 220. Brunck. Aj. 811. 'Ἀγὼν, Cœtus, Wolf. ad Hesiod. 74. De quant., Brunck. Electr. 1492. Or. 857. 'Ἀγὼν Δώριος, Toup. in Schol. Theocr. 220. b. 'Ἀγῶνες Herculis, Fischer. ad Anacr. p. 5. 'Ἀγὼν λόγων, Valck. ad Phœn. p. 344. 'Ἀγῶνα τίθεσθαι ἐπὶ, Abresch. Lect. Aristæn. 98. Græv. Lect. Hes. 582. Templum, ad Il. H. 298. Cœtus, ad Il. Ω. 1. Græv. Lect. Hes. 612. Brunck. El. 682. 'Ἀγῶνα τρέχειν, Brunck. Orest. p. 193. ad Herod. 653. Musgr. Or. 846. 'Ἀγῶνες, Facinora, ad Charit. 294. 'Υπομένειν τὸν ἀγῶνα, ad Herod. 471. 'Ἀγῶνες πολεμικοὶ, ad Diod. S. 1, 262. 'Ἀγὼν, Thom. M. 12. et n. ad Phalar. 283. Markl. Suppl. 665. Charit. 548. Markl. Iph. p. 153. 136, s. Musgr. 973. Rhes. 820. Wakef. Ion. 881. Alc. 500. Trach. 20. Corai. Theophr. 182. Porson. Orest. 485. 837. Heyn. Hom. 5, 356. s. 7, 73. 185. 227. De quant., Markl. Suppl. 754. Charit. 657. Brunck. Aristoph. 1, 191. Μάχης ἀγὼν, Heracl. 798. Wakef. Trach. 20. Lobeck. Ajac. p. 398. 'Ἀγὼν πολέμου, Pausan. 3. p. 221. 'Ἀγ. pro ὁ ἀγ., Eumen. 680. Wakef. 747. sed v. Brunck. Aristoph. 3, 175. Porson. Orest. 851. Judicium, Luzac. Exerc. 177. Propr. particip., Cattier. p. 19. 'Ἀγῶνας συντελεῖν, ἐκτελεῖν, Diod. S. 2, 582. s. 'Ἀγῶνα ποιεῖν, ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 96. 'Ἀγὼν 'Ολύμπια, Διονύσια, Bentl. Aristoph. 320. a. ad Liv. 1. p. 50. a. Pausan. 417. Νεῶν ἀγὼν, Heyn. Hom. 7, 227." Schæf. Mss.]

['Ἀγών. Apollon. Lex. 'Ἀγών· ὁ τόπος, εἰς ὃν συνάγονται. Καὶ ῥ' οἵπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον, (Il. T. 42.) Καί· Αὐτόματοι θεῖον δύσονται ἀγῶνα, (Il. Σ. 376. "In editis exemplaribus pro δύσονται Ionica exhibetur forma δυσαίατο, i. e. δύσαιντο. Sed Nostri lectionem Codd. Eust. et Schol. tuentur. Vide Barnes." Toll. "'Ἀγῶνα, sic templa deorum vocata fuisse existimat Anna Daciera, quod statuis deorum replerentur." Villois.) Τὸ δὲ ἄθροισμα τῶν συναγομένων. Λῦτο δ' ἀγὼν, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι 'Εσκίδναντ' ἰέναι, (Il. Ω. 1.) Suid. 'Ἀγὼν ἡ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἄσκησις. 'Ἀγῶνα δὲ Ὅμηρος τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἀγωνίζονταί φησι. Θουκυδίδης πέμπτῃ (c. 50.) Προελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα, ἀνέδησε τὸν ἡνίοχον. 'Ἀγώνων ἐπιταφίων, ἀγόνων δὲ χοῶν. Cf. Eund. in 'Ἀγώνιος citandum. Photius: 'Ἀγῶνα· καὶ Ὅμηρος τὸν τόπον αὐτὸν, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται. Θουκυδίδης ε'· Προσελθὼν εἰς τὸν ἀγῶνα, ἀνέδησε τὸν ἡνίοχον. ("L. προελθὼν ἐς." Schleusner. Προελθὼν leg. esse e B., monuerat et Hermann. in Corrigendis, Præfationi subjunctis.) 'Ἀγῶνα· καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἄσκησιν. 'Ἀγών· ὄνομα κύριον δηλοῖ, (v. Hermanni Corrigenda,) ὡς Δοῦρις ἱστορεῖ, σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἀγωνίαν, καὶ τὸ ἄθροισμα, καὶ τὸν ναὸν, ἔνθα ἀθροίζονται, καὶ τὸν τόπον, ἔνθα ἀθροίζεται τὸ πλῆθος. 'Ἀγῶνα· τὴν συναγωγὴν, οὕτως 'Ἀριστοφάνης. Suid. v. 'Ἀγωνάρχαι: Καὶ παροιμία· 'Ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις, τάττεται ἐπὶ τῶν μηδὲν ὀνιναμένων εἰ σκήψαιντο. Καὶ, 'Ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἀναμένει, ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν φύσει ῥαθύμων καὶ ἀμελῶν, ἢ ἐπὶ τῶν μὴ προσιεμένων τοὺς λόγους τῶν προφασιζομένων. "Vide Zenob., vel potius Zenodotum, ut eum Schol. Aristoph. vocat, Cent. 2. Prov. 45. et ibi Andr. Schottum." Kust. Photius: 'Ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις· τάττεται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν ὀνησαμένων εἰς σκῆψιν. Scholia ad Plat. in Cratylo p. 15.: Προφάσεις ὁ ἀγών· ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἀναμένει, ἐπὶ τῶν φύσει ῥαθύμων καὶ ἀμελῶν, ἤτοι ἐπὶ τῶν μὴ προσιεμένων τοὺς λόγους τῶν προφασιζομένων. Μέμνηται δὲ αὐτῆς Πλάτων ἐνταῦθα οὕτως· Οὐ μέντοι μοι δοκεῖ προφάσεις ἀγὼν δέχεσθαι. Καὶ ἐν Νόμων ἕκτῳ· 'Ἀλλὰ γὰρ ἀγῶνα προφάσεις οὐ πάνυ δέχεσθαι. Αἰσχύλος δέ φησι Γλαύκῳ Ποτνιεῖ· 'Ἀγὼν γὰρ ἄνδρας οὐ μένει λελειμμένους. Καὶ 'Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις β'. Æschyli versum sic vertit Chardon de la Rochette in Mélanges de Critique et de Philologie T. 2. p. 406. "On n'attend point les traînures pour commencer le combat. Un Proverbe Grec disoit, Le combat et l'amitié n'admettent point d'excuse: 'Ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἐπιδέχεται, οὔτε φιλία." Etym. M.: 'Ἀγών· οὐχ εὗρον αὐτοῦ ἐτυμολογίαν, ἐγὼ δέ φημι, παρὰ τὸ ἄγω γίνεται ἀγὼν, ὁ φέρων πολλὴν ὄχλησιν καὶ ἀδημονίαν. Σημαίνει ε'. 'Ἀγὼν, ὁ τόπος. Λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα, (Od. Θ. 260. ubi Pseudo-Did. τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἠγωνίζοντο. Il. Ψ. 258. Αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα, ubi Schol. Ven. 'Ἀγῶνα· τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἠγωνίζοντο, λείπει δὲ ἡ εἰς.) 'Ἀγὼν, καὶ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν. Λῦτο δ' ἀγὼν, (Il. Ω. 1. ubi Pseudo-Did. νῦν, τὸ ἄθροισμα τῶν θεατῶν. Recte hic Barnes.: "Λῦτο pro ἐλύετο Attice; nam λύτο pro ἐλέλυτο primam corripit." Vide ad Φ. 114. Sic et in J. Poll. 3, 155. et in Nonni Dionys. 20. Sed F. A. Wolf. etiam in recensita Ed. dedit λύτο.) 'Ἀγὼν, καὶ τὸ ἄθροισμα. Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν, καὶ Παλλὰς 'Ἀθήνη, (Il. Y. 33. ubi Pseudo-Did. τὴν συναγωγὴν τῶν πλοίων.) 'Ἀγὼν, καὶ τὸ ἆθλον, (Noster supra correxit ὁ ἆθλος, sed v. Zonar. et Schol. Ven. infra,) καὶ ὁ ναός. Θεῖον δύσονται ἀγῶνα, (Il. Σ. 376. ubi Pseudo-Did. εἰς τὰ τῶν θεῶν κατελεύσονται τεμένη καὶ ἀθροίσματα.) Οὕτως εὗρον Σχόλια ἐν 'Υπομνήμασιν 'Ἰλιάδος. 'Εγὼ δὲ εὗρον τὸν ἀγῶνα ἐτυμολογούμενον οὕτως. 'Ἀγὼν λέγεται ὁ κυκλοτερὴς καὶ γωνίαν οὐκ ἔχων τόπος, οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ

συνάγεσθαι. Zonar. *'Αγών· παρὰ τὸ ἄγω γίνεται ἀγὼν, ὁ φέρων πολλὴν ὄχλησιν καὶ ἀδημονίαν. Σημαίνει δὲ τὸ ἀγὼν δ'. 'Αγὼν, ὁ τόπος, Λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα. 'Αγὼν, καὶ τὸ πλῆθος, Λῦτο δ' ἀγών. 'Αγὼν, καὶ τὸ ἄθροισμα, Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν. 'Αγὼν, καὶ τὸ ἆθλον, καὶ ὁ ναὸς, Θεῖον δύσονται ἀγῶνα. 'Αγὼν, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἄσκησις. 'Αγῶνα καὶ Ὅμηρος λέγει τὸν τόπον αὐτὸν, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται.* Schol. Ven. ad Il. Σ. 376. *Ὄφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα: Νῦν τὸν ναὸν λέγει, ἀγὼν δὲ σημαίνει ε', τὸν τόπον, ὡς τὸ, Λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα· τὸ ἄθροισμα, Ἦλθε* (l. *Ἥρη μὲν*) *μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς 'Αθήνη· τὸ πλῆθος, ὡς τὸ, Λῦτο δ' ἀγών· τὸ ἆθλον, ἀγῶνος ἆθλα· τὸν ναὸν, ὡς ἐνταῦθα, καὶ, Αἵ τε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα,* ex Il. H. 298. Ubi Pseudo-Did. *εἰς τὸ τῶν θεῶν ἄθροισμα εἰσελεύσονται, λέγει δὲ τὰ ἱερά.* Schol. Ven. ad eund. vers.: *Ἡ διπλῆ, ὅτι οὕτως τὴν ἄγυριν καὶ συναγωγὴν τῶν θεῶν, διὰ τὸ πολλῶν θεῶν ἐν ταὐτῷ εἶναι ἀγάλματα.* Schol. B.: *Θεῖον ἀγῶνα, τὸν περὶ τὰ ἱερὰ, ἔνθα οἱ θεοὶ αὐλίζονται διὰ τὰ ἀγάλματα, γράφεται δὲ καὶ θύονται, ὡς Ἡρωδιανὸς, οὕτω γὰρ ἄμεινον.* Idem Schol. Ven. ad Il. Ω. 1.: *Λῦτο δ' ἀγών· ἡ τὸ πλῆθος, ὡς τὸ, 'Αν' ἀγῶνα νεῶν, ἡ αὐταὶ αἱ ἀγωνίσεις, παρὰ δὲ Βοιωτοῖς ἀγὼν, ἡ ἀγορὰ, ὅθεν καὶ ἀγωνίους θεοὺς Αἰσχύλος τοὺς ἀγοραίους· ἔστι δὲ καὶ ἀγὼν ὁ κυκλοτερὴς τόπος καὶ μὴ ἔχων γωνίαν, οἱ δὲ ἀπὸ ῥήματος τοῦ ἄγω ἀγὼν, ὡς ἀείδω ἀηδών.* Vide Porphyr. ad Syntipæ calcem p. 84. De Æschyli loco vide quæ habet Albert. ad Hes. v. *'Αγώνιοι θεοὶ*, et Blomf. in Gloss. ad Æsch. Agam. 496. Hesych.: *'Αγών· ὀξύτονον, στάδιον, ἄθροισμα.* ("Eurip. Or. 848. 879. Phœn. 787. Cf. Græv. Lect. Hes. 107." Albert. "*Ἄθροισμα*, sic præter alios Pind. Pyth. 10, 46. ubi cf. Schol." Abresch.) *'Αγών· ὁ τόπος, ἔνθα ἀθροίζονται οἱ ἀγωνισταί. 'Αγὼν ἔρημος· οὐκ ἔχων ἀντίδικον. 'Αγὼν χαλκεῖος· τὰ ἐν Ἄργει 'Εκατόμβαια.* Cf. Meurs. Gr. Fer. 131. 135. Schol. Pind. Ol. 7, 152. Nem. 10, 41. Bekkeri *Συναγ. Λεξ. χρησ.*: *'Αγών· ὁ τόπος, τὸ πλῆθος, τὸ ἐνέργημα.* Ejusdem *Λεξ. ῥητορ.*: *'Αγών· τόπος ἐν ᾧ ἀθλοῦσι, καὶ τόπος δὲ ἐν Χίῳ οὕτω καλεῖται, καὶ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν, καὶ ἡ ὀρχήστρα, καὶ ὁ τόπος, καὶ ἡ ὑπόκρισις τῶν τραγῳδῶν.* Ejusdem Anti-Atticista: *Διὰ πάντων ἀγών· λέγεται ὁ ἔσχατος. Κρατῖνος Πανόπταις.* Eust. 682. *Ὅτι θεῖον ἀγῶνα ἐνταῦθά φησιν ὁ ποιητὴς, ἡ τῷ * ἀγωνίως καὶ προθύμως εὔχεσθαι, ἡ τὸν ναὸν αὐτὸν, ὡς θεῖον καὶ καταγώγιον καὶ ἀθροιστήριον διὰ τὰ ἐν αὐτῷ ἀγάλματα· ὅτι δὲ πενταχῶς λέγεται ὁ ἀγὼν, ἀριθμοῦσιν οἱ παλαιοί:* 1023. *Ὅτι ἐν τῷ, Νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα, ἔστι μὲν νοῆσαι ἀγῶνα καὶ τὸ τῆς μάχης ἐναγώνιον· κρεῖττον δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, νεῶν ἀγῶνα εἰπεῖν τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ὡς εἰπεῖν ἄγυριν καὶ ἄθροισιν καὶ σύναξιν δὲ, τὴν ὁμοίως τῷ ἀγῶνι ἐκ τοῦ ἄγειν παρηγμένην:* 1058. *Τὸ δὲ νηῶν ἐν ἀγῶνι, οὐ διχῶς ἐνταῦθα νοεῖται ὡς ἐν τοῖς πρὸ τούτου, ἀλλὰ νηῶν ἀγῶνα τὸ ἄθροισμα λέγει, ἀγωνίαν γάρ τινα μάχης αἱ τῶν Μυρμιδόνων νῆες οὐκ ἔχουσιν· οὕτω που καὶ τὸ, Θεῖον δύσονται ἀγῶνα, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὰ τῶν θεῶν ἱερὰ εἰσέλθωσιν, ἀγῶνος θείου λεγομένου τοῦ ναοῦ, ἔνθα θεῶν ἄθροισις, καθ' ὁμοιότητα τοῦ, νηῶν ἀγών:* 1080. *Ὅτι τὸ, Σαρπηδόνα κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει, καθ' ὁμοιότητα εἴρηται τοῦ, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα, ἵνα ᾖ ταὐτὸν ἀγὼν καὶ ἄγυρις, ἔστι δὲ ταὐτὸν, νεκύων ἀγύρει εἰπεῖν καὶ νεκάδι, ὃ ἀλλαχοῦ κεῖται ὡς περιεκτικόν:* 1148. *Ὁ δὲ ἀγὼν, πολυσήμαντος λέξις κατὰ τοὺς παλαιούς· ἀγὼν γάρ φασιν, ὅμιλος, κύκλος, μάχη, ἔρις, ἀγορὰ, συναγωγὴ, καὶ ἐπίδειξις:* 1194. *'Αγῶνα δὲ νεῶν καὶ ἐνταῦθα τὴν ἄθροισιν λέγει, καὶ ὡς οἱ μεθ' Ὅμηρόν φασι, συναγωγήν:* 1335. *Ὅτι οἰκεῖον λύσει ἀγῶνος ἡ ἁπλῶς συνάξεως λαοῦ, τὸ, Λῦτο δ' ἀγὼν, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι 'Εσκίδναντ' ἰέναι· ἀγὼν δὲ καὶ νῦν, τὸ πλῆθος, παρὰ δὲ Βοιωτοῖς ἀγὼν κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ ἀγορά· ὅθεν καὶ ἀγορανόμος ὁ ἀγωνάρχης· καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἀγώνιοι θεοὶ, οἱ ἀγοραῖοι. 'Ετυμολογεῖται δὲ ἀγὼν, ἡ παρὰ τὸ ἄγω, ἡ ἀπὸ 'Αγώνου ἡνιόχου φασὶ Πέλοπος· ἡ παρὰ τὴν α στέρησιν καὶ τὴν γωνίαν, ἀγὼν, οἱονεὶ τόπος κυκλοτερὴς γωνίαν οὐκ ἔχων, καὶ διὰ τοῦτο εὐρύς· καὶ Ὅμηρος γὰρ φθάσας, ἱερὸν κύκλον ἔφη τὴν ἀγοράν· καὶ Σοφοκλῆς δέ που, Κυκλόεντα θῶκον ἀγορᾶς εὐκλεῆ λέγει· καὶ Εὐριπίδης δὲ οὕτως οἶδεν ἐν τῷ, 'Αγορᾶς χραίνων κύκλον.'* (Vide quæ in *'Αγορὰ* diximus.) 1595. *Τὸ δὲ ὅμοιον, καὶ ἐπὶ ἀγῶνος καὶ ἀγορᾶς· διὸ ἀγῶνα κἀνταῦθα τὸν τόπον λέγει, περὶ ὃν οἱ ἄεθλοι· οὐ πάνυ δὲ ἀλλότριον τοῦ εὐρύνεσθαι ἀγῶνα καὶ τὸ εὐρυάγυια.* J. Poll. 3, 140. *'Αγώνων διάθεσις, ἄθλων ἐπιμέλεια, προστασία, ἔποψις, καὶ ἀθλοθετεῖν, ἀγῶνας διατιθέναι, ἄθλων ἐπιμελεῖσθαι, ἆθλα ἐφορᾷν, ἀγώνων προεστάναι, καὶ προεστηκέναι, καὶ ἄρχειν, καὶ πρυτανεύειν τὰ περὶ τοὺς ἀγῶνας, καὶ τὰ λοιπὰ ὡσαύτως:* 142. *Τῶν δὲ ἀγώνων οἱ μὲν γυμνικοὶ, οἱ δὲ καλούμενοι σκηνικοὶ, ὀνομασθεῖεν ἂν Διονυσιακοί τε, καὶ μουσικοί· οἱ δ' 'Αττικοὶ οὐ ῥᾳδίως λέγουσιν ἀγῶνας μουσικοὺς, ἀλλὰ μουσικῆς. Καὶ τὸ μὲν πρᾶγμα, ἀγὼν, καὶ ἀγωνία.* (Vertitur *οὐ ῥᾳδίως*, Non libenter. "*Οὐ ῥᾳδίως*, Non temere." Sylb. "Illa *οὐ ῥᾳδίως λ.* dupliciter H. Steph. ad oram interpretatus est, sc. Vix dicunt, et Non temere reperitur ap. Atticos. In fine vero Codicis insuper notat vero et Pollucem ita affirmantem. Ita enim esse ap. Aristoph. Pluto, *ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικούς.* Quamobrem etiam Pollucem notavit in fine Codicis, et in Thesauro suo in *'Αγὼν*, et fine c. 17. Append. de Dial. Att." Jung. *Οὐ ῥᾳδίως* hic esse Vix, patet ex *ἀλλὰ*, cum ad alterum sensum, Non temere, efficiendum aliquid post *ἀλλὰ* inserendum sit. Sed falsus est Onomasticographus, cum, præter Aristoph. a Jung. excitatum, legi possit in Thuc. 3, 104. *Καὶ ἀγὼν ἐποιεῖτο αὐτόθι καὶ γυμνικὸς καὶ μουσικός.*) 155. *Ἤδη δέ τινες τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας σεμνότερον Ἡρακλείους ἀγῶνας ἐκάλεσαν. Λῦτο δ' ἀγὼν,* (ex Il. Ω. 1., quem imitatus est Nonn. Dionys. 20. *Λῦτο δ' ἀγὼν, Σάτυροι δὲ σὺν * εὐθύρσῳ Διονύσῳ Βότρυος ἀφνειοῖσιν ἐναυλίζοντο μελάθροις.*) 8, 143. *'Εξέλιπε τὸν ἀγῶνα, οὐκ ἐπεξελθών.* Nicephorus Gregoras de Grammatica ap. Matth. Gloss. Gr. Min. T. 1. p. 5. et ap. Hermann. Gr. Gr. 326.: *Κυρίως ἀγωνία καὶ ἀγὼν ὁ τόπος λέγεται, ἐν ᾧ ἠγωνίζοντο οἱ ἀθληταὶ τῶν 'Ελλήνων, διὰ τὸ κυκλοτερὲς, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν γωνίαν, εἰς τύπον δὲ τούτου καὶ στέφανοι κυκλοτερεῖς τοῖς νικῶσιν ἐπετίθεντο.* Vide quæ de illo Nicephoro Gregora dixit Hermann. in Præf. Gr. Gr. xv. Excerpta Apionis Gloss. Hom. ad calcem Etymologici G. 603.: *'Αγών· τὴν σπουδὴν, καὶ τὸν τόπον, καὶ τὸ ἄθροισμα.* Hesiod. Theog. 91. *'Ερχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὣς, ἱλάσκονται Αἰδοῖ μειλιχίῃ.* "Schol. variam lect. memorat *ἀν' ἀγῶνα*, quam receptæ prætulit Grævius. Wolfius contra vulgatam defendit ex Homeri Od. Θ. 171." Gaisford. Scholiastæ verba sunt hæc: *'Ανὰ ἄστυ· γρ. ἀν' ἀγῶνα, ἀντὶ τοῦ, ἀνὰ τὸ ἄθροισμα, λέγεται δὲ τριχῶς, αὐτὸ τὸ χωρίον, ὁ ἐν αὐτῷ ὄχλος, καὶ τὸ ξυναμφότερον, ὥσπερ καὶ πόλις ἐτυμολογεῖται, διὰ τὸ μὴ γωνίαν ἔχειν, ἀλλ' εἶναι περιφερῆ. Οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἀθροίσματος ἄγυριν λέγουσι, ὡς Ὅμηρος, Νηῶν ἀγύρει, ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀγῶνι.* Vide nos in *Ἄγυρις*.]

[" *'Αγὼν*, 4 Macc. 9, 23. emend. *'Εκείνων ὁ ἀγὼν, οὐκ ἐμὸς*, Demosth. 391., Non meum est, sed eorum. Plato Protag. 335. a. *'Εγὼ πολλοῖς ἤδη εἰς ἀγῶνα λόγων ἀφικόμην ἀνθρώποις.* Soph. Ajac. 1182(=1142.) *Ἔσται μεγάλης ἔριδός τις ἀγών:* El. 1468(=1437.) *Πρὸς δίκας ἀγῶνα:* 1521(=1487.) *Χωροῖς ἂν εἴσω ξὺν τάχει· λόγων γὰρ οὐ Νῦν ἐστ' ἀγὼν ἔτ', ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι.* (Cf. Eurip. Phœn. 597. Pors. *Μῆτερ, οὐ λόγων ἀγών ἐστ', ἀλλ' ἀναλοῦται χρόνος Οὑν μέσῳ μάτην, περαίνει δ' οὐδὲν ἡ προθυμία.*) Trach. 20. *Ὃς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης, 'Εκλύεταί με.* Theocr. 21, 48. *εὗρον ἀγῶνα Πῶς μὲν ἕλω μέγαν ἰχθύν.* Lucian. 1, 49. *παρὰ τὸν ἀγῶνα*, Cum in rem ipsam ventum erit. *'Αγῶνες λόγων*, veterum oratorum Causæ civiles et forenses, Spanh. ad Julian. 11." Valck. Mss.]

[*'Αγὼν μουσικὸς, ἀγὼν μουσικῆς.* Vide quæ Noster habet, quæque nos diximus supra. Aristoph. Pl. 1164. *Ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικούς.* "*Μουσικάς· χορούς. Γυμνικούς· παλαίστρας.* C. D'O. quæ scriptura nescio an propius ad *μουσικῆς* accedat; nam vere simul et caute Pollucem annotasse existimo 3, 141. Atticos *οὐ ῥᾳδίως λέγειν ἀγῶνας μουσικοὺς, ἀλλὰ μουσικῆς*, quod satis firmatur ex iis, quæ Spanh. ad

h. l. attulit; licet alioqui Pollux ipse non spreverit *ἀγῶνας μουσικοὺς* 3, 145. 8, 93. utpote sumtos ex usu communi. Sic enim Diod. S. 15. p. 556. *Ἀγῶσι μουσικοῖς, καὶ ἱππικοῖς, καὶ γυμνικοῖς.* Arrian. A. A. 7, 14. H. I. 18. aliique plures. Verum in Platone non aliter inventum iri puto, quam *ἀγῶνας μουσικῆς*, in Menex. 528. *Ἀγῶνας γυμνικοὺς, καὶ ἱππικοὺς τιθεῖσα, καὶ μουσικῆς πάσης.* Ælian. V. H. 2, 41. *Ἀγῶνα μουσικῆς, καὶ ἱππικὸν, καὶ ἀθλητῶν διέθηκε.* Sic enim, quod volebat J. Gronov., sine dubio legendum est pro *ἱππικῶν*, cujus loquendi formæ nullum usquam exemplum extare memini. Quare hac quidem in parte Pollucis censura supersedere potuisset H. St. Append. de D. A. 232. ubi hunc Aristoph. versum contra eum allegat: fatetur tamen, forte aliquem patrocinari posse Polluci respondendo, genuinam in nostris exemplaribus non extare scripturam." T. H. Vide *Ἀγωνοθέτης*.]

[*Ἀγών.* "Passim confusa sunt *πολεμικὸς* et *πολιτικός*. Dionys. H. Ant. Rom. 4, 45. *Ἐδόκει δὲ τὰ πολιτικὰ συνετὸς ἐν ὀλίγοις εἶναι.* Al. perperam *τὰ πολεμικά*: nam sequitur, *Καὶ πολέμους στρατηγεῖν ἱκανός.* Athen. T. 5. p. 273. *Ἐκαυχήσατο τὸ δύνασθαι μετέχειν τῶν πολιτικῶν ἀγώνων.* Imo l. *πολεμικῶν.* Nota hanc verbi *καυχᾶσθαι* constructionem, cujus exempla hucusque tantummodo in Hellenistica Græcitate reperi. Nisi forte in Athenæo corrigendum *τῷ*. Sic Diod. S. 4, 16. *Διὰ τὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἀγῶσιν ἀνδραγαθίαν*, ubi v. Wessel. Similiter Pausan. 10, 21. *Καὶ τότε ἐς ἀγῶνα ἐλθὼν πολέμου πρῶτον.* Xenoph. K. Π. 1, 5, 12. *Κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολιτικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμισθε.* Al. *πολεμικώτατον*, quod mihi quidem non præferendum videtur. Cf. Athen. l. c. *Οἱ παλαιοὶ τὴν ἀνδρείαν ὑπελάμβανον εἶναι μεγίστην τῶν πολιτικῶν ἀρετῶν.* Adde Dorv. ad Char. 703." Schæf. ad Greg. Cor. 934.]

[" *Ἀγὼν*, 1. de Prælio, persæpe, veluti *νεανικὸς ἀγὼν*, 10, 31, 2. *οἱ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνες*, 2, 35, 7. *συστάντος ἀγῶνος*, 1, 27, 11. *χωρὶς τῶν λοιπῶν ἀγώνων*, 1, 63, 5. 2. de Ludis solennibus, *ἀγῶνας ἄγειν καὶ πανηγύρεις*, 16, 23, 7. *γυμνικοὶ ἀγῶνες*, 7, 10, 2. 5, 101, 6. *ὁ τῶν Ἀντιγονείων ἀγὼν*, 28, 16, 3. *ἀγῶνες ἐπινίκιοι*, 30, 13, 1. *ἀγῶνες ἐν Μακεδ. συντετελεσμένοι*, 31, 3. seq. et c. 5, 1. 3. de Contentione oratorum in foro, vel in senatu. *Πλείστων μετεσχηκὼς πολιτικῶν ἀγώνων*, Qui plurimas causas egit, Qui in plurimis contentionibus forensibus versatus est, 12, 27, 8. *πρεσβευτικοὶ ἀγῶνες*, Disceptationes legatorum, a diversis populis missorum, 9, 32, 4. 4. *Ἐν ἀγῶνι εἶναι, μὴ κ. τ. λ.* 4, 56, 4. n. In periculo esse, ne, si modo vera scriptura. Perspecte Ernest.: 'Etsi *ἀγῶνα* sic dici scio, tamen constructionis forma propemodum suadet legere *ἀγωνίᾳ*." Lex. Polyb.]

[*Ἀγών.* "Wolfius in versu Hegemonis, *Δεινὰ παθοῦσα φακῆ, βδελυρὴ, χωρεῖς τὸν ἀγῶνα*, probavit cum Casaub. Schweighæuseroque *χώρει 's.* Hoc valde esse imbecillum arbitror. Libri exhibent partim *χώρ' εἰς*, partim *χωρεῖς*. Illud factum ab eis puto, qui sententiæ perspicuitatem vellent adjuvare. Est autem quædam diversitas scripturæ in proximo nomine. Apud Athen. 15. extat *βδελυρά*. Ego autem videor mihi inde auctoris orationem perspicere, *βδελύρ', οὐ χωρεῖς τὸν ἀγῶνα*; Per candem figuram adhortandi dictum est in Aristoph. Pl. *σὺ δ' οὐ βαδίζεις*; Qui certamen jubetur ingredi, vocatur in locum concertandi, in quam partem accipiendum est nomen *ἀγών*: *τόπος, ἐν ᾧ ἀθροίζονται*, uti est ap. Hesych. Compellasse autem similiter Hegemonem ante narratur aliquis, *οὐ πάντων ἀνθρώπων βδελυρώτατε*; Quin etiam accommodatius hic mori Græcorum masculinum est. Cum enim personam circumlocutione significant Græci, quam citissime ad ipsam personam revertuntur, inquit Pors. ad Hec. 297. Nam in eis verbis, quæ contra protulit Schæf. ad h. l., ecquis est, qui dubitare possit, quin sua Luciano dicta reddiderit Hermann., *δαμεὶς ἄθεον φρένα*? In consimili causa vertitur Horatii illud in Sat. 1, 1, 63. At bona pars hominum—. Quid facias illi? Jubeas miserum esse—, ubi belle Wolf. astrictam nimis Bentleii gracilitatem sensit minime Latinum esse, ac scite aspernatus est." Reisig. Syntagm. Cr. 25.]

[*Ἀγών.* "Adde Wetsten. ad Philipp. 1, 30. 1. Proprie, Certamen, Certamen ludorum significat, quo Græci veteres mirifice delectabantur, adeoque quinque certaminum genera, *Πένταθλον* vocata, *δρόμον, δίσκον, ἅλμα, πυγμὴν, πάλην* complecti. 2. Est Locus ipse, in quo certamen ludorum suscipiebatur, Stadium. Thuc. 5, 50. *προελθὼν εἰς τὸν ἀγῶνα*, et ibi Duker. Cf. etiam Græv. ad Hesiod. Clyp. 312. p. 107. c. 19. et J. Lydii Agonistica SS. c. 27. Etym. M. *Ἀγὼν λέγεται ὁ κυκλοτερὴς καὶ γωνίαν οὐκ ἔχων τόπος.* Sed in N. T. metaphorice accipitur et 3. notat, Munus, Officium, quod alicui injunctum et demandatum est. 1. Tim. 6, 12. *Ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως*, Strenue fungaris munere doctoris Christiani gravissimo, tibi demandato. 2. Tim. 4, 7. *Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι*, Omni e parte muneri meo satisfeci, ubi v. Wetsten. Hebr. 12, 1. *Δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα*, Constanter emetiamur stadium propositum, h. e. Constantes maneamus in religionis Christianæ studio, ubi v. Wetsten. 4. Solicitum studium, Ardor, Contentio, Cura, cum molestia conjuncta. Coloss. 2, 1. *Ἡλίκον ἀγῶνα ἔχω περὶ ὑμῶν*, Quantopere annitar pro vobis. Imo Ipsam molestiam, quæ alteri facessitur, notat ap. Alex. Jes. 7, 13. ubi *ἀγῶνα παρέχειν* bis Hebraico הלאות respondet. Eurip. Med. 235. Thuc. 2, 89. 5. Discrimen, Vitæ periculum, Calamitas, Miseria, Ærumna, et speciatim, Molestia, quæ certamen comitatur. Philipp. 1, 30. *Τὸν αὐτὸν ἀγῶνα ἔχοντες*, Easdem miserias et calamitates perfertis. 1. Thess. 2, 2. *Ἐν πολλῷ ἀγῶνι*, Multa inter mala et pericula. Arrian. de Exp. Alex. 3, 15. 1. *Ὅτι ἐν ἀγῶνι ξυνέχεται τὸ κατὰ σφᾶς, καὶ βοηθεῖν δεῖ.*" Schleusner. Lex. in N. T.]

[" *Ἀγὼν*, Heyn. Hom. 7, 490. 491. 605. 8, 12. 406. 447. 460. 528. 582." Schæf. Mss.]

[*Ἀγὼν στεφανίτης.* Jambl. V. P. 10. p. 106. *Συγκεχωρῆσθαι δὲ καὶ τῶν στεφανιτῶν ἀγώνων τινὰς τεθῆναι διὰ παῖδας*, Ludos, in quibus victores coronantur. "De formula *στεφανίτης ἀγὼν* v. Ernest. ad Xen. Mem. 3, 7, 1. Siebelis. ad Hellen. not. p. 156." Kiessl. "Quidam *ἀγώνων στεφανῖται* sunt, quidam autem *ἀργυρῖται*, qui et dicuntur * *χρηματῖται*, ut de Pythico ludicro legimus, prius *χρηματίτης* cum esset, *στεφανίτην* postea factum, h. e. aliis ludicris coronam, aliis pecuniam præmium fuisse." Yvonis Villiomari (i. e. Jos. Scalig.) in Locos controversos R. Titii Animadversorum Liber 5, 16. p. 110. Vide Boiss. in Philostr. 403.]

[*Ἀγὼν* et *αἰὼν* conf. ad Jambl. V. P. 28. p. 296.]

"*Ἄγωνος*, Æoles dicunt pro *ἀγὼν*, teste Hesych. "qui *Ἄγωνον* ait et Fluvium esse prope Æthiopiam." [" Phot. Lex. Ms. *Ἄγωνος· κατὰ σχηματισμὸν*, Per figuram, *ἀντὶ τοῦ, ὁ ἀγὼν, ἀπὸ δὲ γενικῆς ἐσχηματίσθη. Οὕτως Ἀλκαῖος ὁ Λυρικὸς πολλάκις ἐχρήσατο.* Ergo a genitivo, *ἀγὼν, ἀγῶνος*, formatum deinde *ἄγωνος*, ap. Alcæum. Photii verba, ut nunc video, adduxit etiam Kust. addens: 'Hæc e bonis fontibus hausta, observationem Hesychii egregie confirmant.'" Albert. Grammaticus Leidens. de Dial. Æol. 638.: *Ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὴν βουλὴν βωλὰν λέγουσι, καὶ τὸν ἀγῶνα ἄγωνον λέγουσι, τὴν δὲ γῆν γᾶν, τὸν δὲ Πρίαμον Πέῤῥαμον, καὶ ἄλλα πολλὰ ἰδίως σχηματίζουσι.* Excerpta e Cod. Vat. p. 689.: *Ἔσθ' ὅτε καὶ τὴν βουλὴν βωλὰν* (editum est a Schæf. *βωλὴν*) *λέγουσι, τὸν δὲ ἀγῶνα ἄγωνον λέγοντες, τὴν δὲ γῆν γᾶν, τοῦτο δὲ καὶ τῶν Δωριέων, καὶ τὸν Πρίαμον Πέῤῥαμον.* Omnino v. Kœn. ad Greg. C. 17. p. 592.]

[* *Ἀγωνίς· ὄνομα ἑταίρας.* Suid.]

Προαγὼν, q. d. Præcertamen, Præludium certaminis, ut Plut. *Δεινοῦ γενομένου τοῦ προαγῶνος, οὐκ ἔσχεν ὁ ἀγὼν τέλος ἐπιεικέστερον.* Idem in Bruto *Προαγῶνες*, Excursiones ante pugnam, inquit Bud. [c. 39. *Καὶ τότε τοὺς περὶ αὐτὸν ἱππεῖς ὁρῶν ἐν τοῖς προαγῶσι καὶ ταῖς ἀψιμαχίαις εὐημεροῦντας καὶ κρατοῦντας, ἐξῆρτο τὸ φρόνημα.*] || *Προαγὼν*, Prælusio actionis oratoriæ, inquit idem Bud. Sic *δίκης προαγῶνες*, Plut. in Pompeio, *Ἐγένοντο δὲ αὐτῷ τῆς δίκης προαγῶνες οὐκ*

ὀλίγοι πρὸς τὸν κατήγορον. Æsch. 61. [c. Ctesiph. 455. Ὁ γὰρ μισαλέξανδρος νυνὶ φάσκων εἶναι, καὶ τότε μισοφίλιππος Δημοσθένης, ὁ τὴν ξενίαν ἐμοὶ προφέρων τὴν Ἀλεξάνδρου, γράφει ψήφισμα, τοὺς καιροὺς τῆς πόλεως ὑφαιρούμενος, ἐκκλησίαν ποιεῖσθαι τοὺς Πρυτάνεις τῇ ὀγδόῃ ἱσταμένου τοῦ Ἐλαφηβολιῶνος μηνὸς, ὅτε ἦν τῷ Ἀσκληπιῷ ἡ θυσία, καὶ ὅτ' ἦν (adde ὁ) προαγὼν, ἐν τῇ ἱερᾷ ἡμέρᾳ, ὃ πρότερον οὐδεὶς μέμνηται γενόμενον, τίνα πρόφασιν ποιησάμενος; Ubi προαγὼν non est, ut e Nostro colligi potest, Prælusio actionis oratoriæ, sed locus sic vertendus est, Cum Æsculapii dies festus ageretur, et præludia celebrarentur.] Demosth. 255. Κατὰ Ἀνδροτίωνος, [611. Οὕτω δ' ἐστὶν ἀναιδὴς, ὥστ' ἐν τῷ δήμῳ, προάγωνας ἀεὶ κατασκευάζων ἑαυτῷ τῆσδε τῆς γραφῆς, ἐτόλμα λέγειν κ. τ. λ. Sic edidit Reisk. sed leg. προαγῶνας.] Erant autem προαγῶνες ap. θεσμοθέτας καὶ τοὺς εἰσάγοντας τὰς γραφὰς, τοὺς προδιαγινώσκοντας, ut notatur ap. Demosth. 203. VV. LL. testantur in priore illo Plut. loco προάγωνος legi, non προαγῶνος: sed mendosa est illa scriptura. ["Προαγὼν, 1, 148. (Ἐκείνου δὲ πάρεργα καὶ προαγῶνες ἦσαν, ὁ Σκίρων, ὁ Σίννις, ὁ Προκρούστης, ὁ Κορυνήτης,) sed προάγων 5, 413. et sæpius." Ind. Gr. in Plut. Vitas Parallelas. "Plutarch. Pelop. 16. in. ad Diod. S. 2, 66." Schæf. Mss. "Philo J. 1, 164(=2, 74. Καὶ γὰρ τὰς μαχομένας δύο φύσεις ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ συλλαβοῦσα, καὶ ἑκατέραν ἄκρως φαντασιωθεῖσα κατὰ τὴν τῆς φρονήσεως * ἐπικέλευσιν, ἀνασκιρτώσας αὐτὰς ἰδοῦσα, καί τινα τοῦ μέλλοντος πολέμου δι' ἀκροβολισμῶν προάγωνα ποιουμένας, ἱκετεύει τὸν θεὸν τί τέ ἐστι τὸ πάθος αὐτῇ παραστῆσαι, καὶ τίς ἂν ἴασις αὐτοῦ γένοιτο. Sic edidit Pfeiffer. sed l. προαγῶνα.) Clem. Alex." Wakef. Mss. Glossæ: Προαγών· Præfatio. "Προαγῶνας τῆς γραφῆς κατασκευάσαι, i. Præparare actionem suam sæpe jactando se illum et illum accusaturum, aut aliud quid faciendo, ut calumniando eos homines, quos accusare velis, et testes adversus eos exarando, Demosth. c. Androt. (l. c.) ibique Ulpian. Est et Proagon, Pars quædam in Comœdia. Sic Proagonem Acharnensium dicit Schol. Comici p. 435. Occurrit etiam ap. Demosth. ut certo scio, forte ἐν τῷ Περὶ Παραπρ. imo ap. Æschinem p. 61. c. Ctesiph. at Ulpianus in Leptinianam versus finem pro Præjudiciis usurpat, et * προδιαγνώσεσι utitur Plato de LL. 796." Vales. ad Harpocr. 345. In Ernestii Lex. Technol. Gr. Rhet. non legitur. Apud J. Poll. 3, 141. editum est προάγων, sed A. προαγὼν, teste Sebero. Aristophanes Προαγῶνι citatur in Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 411. Vide Brunck. Aristoph. Fragmm.]

[* Δυσάγων στρατηγία, Multorum atque molestorum certaminum plena, Plut. 2, 234. Οὕτω παρὰ τὴν Ἐπαμινώνδου στρατηγίαν, καὶ τὴν Ἀγησιλάου, πολυπόνους γενομένας καὶ δυσάγωνας, ἡ Τιμολέοντος ἀντεξεταζομένη, κ. τ. λ.]

[* Εὐάγων, ωνος, ὁ, ἡ. Pind. Nem. 10, 69. Ἕπεται δὲ, Θειαῖε, μα-Τρώων πολύγνωτον γένος ὑμετέρων Εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ Σὺν Τυνδαρίδαις * θαμάκις, Schol. εὐάγων τιμὴ, τουτέστιν, ἡ ἐπὶ τοῖς ἀγῶσι τοῖς εὖ ἀγωνισθεῖσιν, ἢ εὖ καὶ καλῶς, τιμή. "Si ab ἀγὼν ductum est, ut sic ἐν τοῖς ἀγῶσιν εὖ ἀγωνισθεὶς, dicas, quid ni εὐαγὼν scribitur? Scilicet eodem modo, ut ab αἰὼν est εὐαίων, erit εὐάγων. Jungo autem εὐάγων θαμάκις, Sæpe victoriis illustrata gloria. Εὐαγῶν, ab εὐαγὴς, Agilis, Benedictus scripsit. De h. v. vide (T. H. ap.) Musgr. Eurip. Suppl. 654." Heyn.]

[* Φιλάγων, ὁ, ἡ. Dioscor. Epigr. 30. Τῷ * κωμῳδογράφῳ, κούφη κόνι, τὸν φιλάγωνα Κισσὸν ὑπὲρ τύμβου ζῶντα Μάχωνι φέροις. "Φιλάγωνα est in Vat. Cod. Sic hedera vocatur, qua poetæ coronantur in certaminibus. Apud Athen. φιλάοιδον legitur." Jacobs. Pro φιλάοιδον rectius, cum Nostro et Schneidero in Lex., scripseris φιλαοιδόν.]

Ἀγωνάρχης, ου, ὁ, Certaminum præses. Soph. Ajac. (569.) Καὶ τἀμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς Θήσουσ' Ἀχαιοῖς. Suidas ἀγωνάρχαι exp. per ἀγωνοθέται, quod nomen paulo post declarabitur, [et per ἄρχοντες τῶν ἀγώνων.] Eust. (1335.) ait Bœotis ἀγῶνα dici ἀγορὰν, unde ἀγορανόμος, qui ἀγωνάρχης.

Ἀγωνοδίκης, ου, ὁ, Designator: nam ἀγωνοδίκας Hesych. exp. βραβευτάς. Designatores, inquit Ulpianus, quos Gr. βραβευτὰς appellant. Videtur autem ἀγωνοδίκης ex ἀγὼν et δίκη esse compositum, ut sit Judex certaminum. Βραβευτὴς tamen potius respondet τῷ ἀθλοθέτης, i. e. Munerarius. Vide aliud compositum ἀγωνοθέτης, quod proxime sequitur.

Ἀγωνοθέτης, ου, ὁ, Agonum præses et judex, i. e. Certaminum, Certaminum arbiter, Certaminum moderator. Componitur ex ἀγὼν et θέτης, quod in compositione tantum usurpatur, et Positorem significat, ut in νομοθέτης: sed hic Dispositorem potius sonat: nam Eust. ἀγωνοθέται exp. οἱ τοὺς ἀγῶνας εὖ διατιθέμενοι, i. e. Qui certamina bene disponunt et administrant, h. e. Omnia quæ ad certamina pertinent. Luc. Nigrino (p. 53.) Ληφθέντα μὲν γάρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει, i. Judicem ludis præsidentem, B.

Ἀγωνοθέτην, inquit Valla, Græci vocant Eum qui certamini præsidet propositis præmiis, ut ap. Hom. Achilles, et ap. Virg. Æneas. Idem Valla Munerarium vertit. Sed Munerarius potius est ἀθλοθέτης, siquidem ἀθλοθέτης ex ἆθλον et θέτης est factum, quasi Præmii aut Præmiorum positor. Ait autem Suid. ἀγωνοθέτην esse in scenicis, sub. certaminibus; ἀθλοθέτην in gymnicis. Hesych. e Nicandro eandem differentiam affert, Musica vocans, quæ Suidas Scenica.

[Ἀγωνοθέτης. Hesych. Ἀγωνοθέτης· ἀρχῆς ὄνομα Ἀθήνησιν, ὡς δὲ Νίκανδρος, ἀθλοθέτης ὁ μόνα (τὰ) γυμνικὰ, ἀγωνοθέτης δὲ, ὁ τὰ μουσικὰ ἀκροάματα διατιθέμενος. "Est Nicander Thyatirenus, qui scripsit Ἐξηγητικὰ Atticæ dialecti, cujus meminit aliquoties Harpocr. et alii Grammatici. Vide Κλίσις." Soping. Vide Lips. Saturn. 1, 7. Ant. Van Dale Diss. 7. de Antiq. et Marmor. 517. 538. Suid. Phot. et Zonar.: Ἀγωνοθέτης· ὁ ἐν τοῖς σκηνικοῖς, ἀθλοθέτης δὲ, ὁ ἐν τοῖς γυμνικοῖς. In Zonara δὲ perperam omissum est. Tittmanni Technoll. Mss.: Καὶ ἀθλοθέτης καὶ βραβεὺς, ὁ τὰ βραβεῖα τοῖς νενικηκόσι διδούς· οὐκ ἀγωνοθέτης, οὐδὲ βραβευτής. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγωνοθέτης· ἀγωνοθέτης μὲν κυρίως ὁ ἐν τοῖς σκηνικοῖς, ἀθλοθέτης δὲ ὁ ἐν τοῖς γυμνικοῖς. Ammon. Ἀγωνοθέται μὲν ἐπὶ τῶν σκηνικῶν λέγονται, ἀθλοθέται δὲ, ἐπὶ τῶν γυμνικῶν. "Differentiam tradit Nicand. ap. Hesych. cum Polluce 3, 142. (Τῶν δὲ ἀγώνων οἱ μὲν γυμνικοὶ, οἱ δὲ καλούμενοι σκηνικοὶ, ὀνομασθεῖεν ἂν Διονυσιακοί τε καὶ μουσικοὶ,) qui tamen nullum significandi discrimen agnovit 3, 140. (Ἀγωνοθέται, ἀθλοθέται, ἀγώνων διαθέται, ἄθλων ἐπιμεληταὶ, ἔφοροι, ἐπόπται, προστάται, ἐπίσκοποι.)" Valck. Thom. M.: Ἀθλοθέτης· κρεῖττον, ἢ ἀγωνοθέτης. "Sic etiam Mœris. Alii Grammatici distinguunt, quod prior dicatur Judex Gymnicorum, alter Musicorum certaminum. Errant omnes; nam voce ἀγωνοθέτου usus est ἀττικώτατος Xenoph. nihil minus quam musicos ἀγῶνας tangens, K. A. 3. p. 296. Ἐν μέσῳ γὰρ ἤδη κεῖται ταῦτα τὰ ἀγαθὰ ἆθλα, ὁπότεροι ἡμῶν ἄνδρες ἀμείνονες ὦσιν· ἀγωνοθέται δ' οἱ θεοί εἰσιν. Unde patet promiscue has voces adhibitas esse, et vera esse synonyma, ut occurrunt ap. Polluc. (l. c.)" Oudend. "Rectius opinor Ammon. et quos ad eum citat Valck. Neque fortasse inveniatur ἀθλοθέτης ἐπὶ τῶν σκηνικῶν, sed ἀγωνοθέτης tam de scenicis, quam gymnasticis, idque more suo videtur docere voluisse Ammonius. Cf. Budæus C. Gr. L. 832. Verbum tamen ἀγωνοθετεῖν non refugit Thuc. 3, 38." Abresch. "Ἀγωνοθέτης tamen est ap. Luc. 1, 25. Græv. Synes. p. 28. c. Lib. 1, 462. a. 2, 540. d. et verb. ἠγωνοθέτει ap. Luc. Ver. H. 2. T. 2. p. 119. Hemst." Stœb. "Cf. Noster v. Βραβεύς. Demophilus Simil. p. 120. Ἡ τύχη ἔοικε φαύλῳ ἀγωνοθέτῃ. Athenag. Leg. pro Christian. p. 56. Οὐδὲ γὰρ ἐπὶ τῶν ἀγωνιστῶν παραλιπόντες οἱ ἀθλοθέται τοὺς κιθαριστὰς, τὰς κιθάρας στεφανοῦσιν αὐτῶν." Bernard. Mœris: Ἀθλοθέτης, Ἀττικῶς· ἀγωνοθέτης Ἑλληνικῶς. "Ita quoque Thom. M. Sed neuter audiendus, ut ostendunt hæc Demosth. de Cor. 319. Δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ στεφανῶσαι Χαρίδημον, καὶ Διότιμον χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεῦσαι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν

τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι, καὶ Διονυσίοις τραγῳδοῖς καινοῖς· τῆς δὲ ἀναγορεύσεως ἐπιμεληθῆναι θεσμοθέτας, πρυτάνεις, ἀγωνοθέτας. Quæ vox etiam occurrit 330. (' Ἀγωνοθέτης, Qui in certaminibus victoribus palmas dispensaret, ut in Liberalibus poëtis et histrionibus: curabat item, ut a populo coronandorum nomina per præconem significarentur. Τῆς δὲ ἀναγορεύσεως τοῦ στεφάνου ἐπιμεληθῆναι τὴν πρυτανεύουσαν φυλὴν, καὶ τὸν ἀγωνοθέτην, 253. 266. 267.' Reisk. Ind. Gr. Demosth. Vide Ἀγωνοθετέω.) Mœridi autem errandi locum videntur præbuisse nonnulla veterum testimonia, a quibus ἀθλοθέται appellabantur Certaminum præsides, quæ Panathenæis edi consueverant. Sic enim dictos esse, auctor est Pollux, 8, c. 9. (s. 93.) Ἀθλοθέται δέκα μὲν εἰσιν, εἷς κατὰ φυλήν· δοκιμασθέντες δὲ, ἄρχουσι τέσσαρα ἔτη, ἐπὶ τῷ διαθεῖναι τὰ Παναθήναια, τόν τε μουσικὸν, καὶ τὸν γυμνικὸν, καὶ τὴν ἱπποδρομίαν. Hinc Mœridis, ni fallimur, de nomine ἀθλοθέτης regula, quasi ea tantum uti solerent Attici scriptt., cum de iis, qui præessent certaminibus, verba facerent. Quam vere, constat e Demosth., qui Agonothetam inter Atheniensium magistratus, non secus ac Thesmothetas numerat. Recte igitur Hesych.: Ἀγωνοθέτης· ἀρχῆς ὄνομα Ἀθήνησιν. Idem pessime addit e Nicandro: Ὡς δὲ Νίκανδρος, ἀθλοθέτης, ὁ μόνα (τὰ) γυμνικὰ, ἀγωνοθέτης δὲ, ὁ τὰ μουσικὰ ἀκροάματα διατιθέμενος. Nam discrimen illud, quod Agonothetas inter et Athlothetas statuit, nequit cum Platone consistere, cui Musicis certaminibus præfecti ἀθλοθέται dicuntur, de LL. p. 764. Ἀγωνιστικῆς μὲν οὖν ἀνθρώπων τε καὶ ἵππων τοὺς αὐτούς. Μουσικῆς δὲ ἑτέρους μὲν τοὺς περὶ τὴν μονῳδίαν τε καὶ μιμητικὴν, οἷον ῥαψῳδῶν, καὶ κιθαρῳδῶν, καὶ αὐλητῶν, καὶ πάντων τῶν τοιούτων ἀθλοθέτας πρέπον ἂν εἴη γίγνεσθαι. Nec minus diserte legas 8. p. 835. Τότε καὶ τοὺς μουσικῆς ἀγῶνας χρὴ προσδοκᾷν κατὰ μέρος ἀγωνιεῖσθαι ταχθέντας, ὑπό τε ἀθλοθετῶν, καὶ τοῦ παιδευτοῦ τῶν νέων. Sed et Plut. audire juvat, a quo Pericles, quem primum Musicis certaminibus a se institutis præfuisse ferunt, ἀθλοθέτης in ejus Vita appellatur: Φιλοτιμούμενος δὲ ὁ Περικλῆς τότε πρῶτον ἐψηφίσατο μουσικῆς ἀγῶνα τοῖς Παναθηναίοις ἄγεσθαι, καὶ διέταξεν αὐτὸς ἀθλοθέτης αἱρεθείς. Quis itaque non miretur, Nicandro assensum præbere potuisse Suid. et Ammon., qui ea de voce sic disputat? Ἀγωνοθέται μὲν ἐπὶ τῶν σκηνικῶν λέγονται. Ἀθλοθέται δὲ ἐπὶ τῶν γυμνικῶν." Sallier. "Ἀγωνοθέτης æque frequenter ap. scriptt. Atticos occurrit, atque ἀθλοθέτης. Nec differentiam istam accurate observarunt auctores, ut multis posset exemplis ostendi. Verum Mœris ad singularem aliquem veteris scriptoris locum videtur respexisse. Sed tanti non est." Pierson. "Ἀγωνοθέτης, Ammonio et Suida auctoribus, proprie est Moderator in ludis scenicis, ἀθλοθέτης vero in gymnicis. Hesych. ὡς δὲ Νίκανδρος,— ἀγωνοθέτης ὁ τὰ μουσικὰ ἀκροάματα διατιθέμενος, interpretatur tamen nomen ἀθλοθέτης nomine ἀγωνοθέτης. Et sæpe hæc nomina confundi ostendit Hutch. Thomas M. et Mœris ἀθλοθέτης potius dici jubent. Sed legitur ἀγωνοθέτης, improprie quidem, K. A. 3, 1, 14. ἀγωνοθέται οἱ θεοὶ ἔσονται, Ob pietatem nobis victoriam præmii loco daturi." Lex. Xenoph. Glossæ: Ἀγωνοθέτης· Munerarius. Thom. M. 171. Βραβεύς· οὐ βραβευτής. Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ (v. 683. ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβεῖς Δρόμων διαύλων. Ἔστι δὲ ὁ ἀγωνοθέτης, ὁ τὰ βραβεῖα τοῖς νικῶσι διδούς. Schol. ad Soph. loc.: Βραβεὺς (l. Βραβεῖς) καὶ βραβευταὶ οἱ διοικηταὶ τοῦ ἀγῶνος, οἱ δὲ αὐτοὶ ἂν εἶεν καὶ ἀγωνοθέται, καὶ ἀθλοθέται, ἆθλον δὲ τὸ βραβεῖον, καὶ ἔπαθλον τὸ αὐτό. "Thom. M. 437. ad Charit. 404." Schæf. Mss. Æschines c. Ctesiph. 569. Ὑπολάβετε τοίνυν ὑμᾶς αὐτοὺς εἶναι ἀγωνοθέτας τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς. Artemid. 5, 78. Παρῆν δὲ εἰκάζειν τὴν μὲν κρήνην τῷ ἀγῶνι, τὸν δὲ ὀχετὸν τῷ ἀγωνοθέτῃ, τὸ δὲ ὕδωρ τῷ στεφάνῳ, τὸ δὲ κεράμιον τῇ ἀσκήσει, καὶ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ὕδατος διὰ τὸν οὐ παρέχοντα ὀχετὸν τῇ ἀποτυχίᾳ τοῦ στεφάνου διὰ τὸν κατασπεύδοντα ἀγωνοθέτην, τὴν δὲ ματαίαν ἄσκησιν τῇ τοῦ κεραμίου κατάξει.]

[* " Ἀγωνοθετὴρ, ὁ, Dorv. Inscr. Sicul. 577. (' In muro quodam legitur Catanæ hæc Inscr. aliquanto emendatior, quam publicata fuit a Gualthero p. 8.' et a J. Brevalio, Equite Anglo, Itin. T. 4. p. 15. ' ΕΥCΕΒΕΩΝ ΚΑΥΤΟΝ ΑCΤΥ ΠΑΝΟΛΒΙΟΝ ΑΝΔΡΑ ΑΝΕΘΗΚΕ ΖΩΣΥΜΙ ΑΝΕΔΗΝ ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΡΑ ΣΕΒΗΡΟΝ ΟΦΡΑ ΚΑΙ ΕΣΣΟΜΕΝΟΙΣΙ ΙΡΟΠΟC ΛΙΖΕ ΒΡΟ . . . Supple βρότοισι, et f. l. ἀοίδιμος ἦσι βρότοισι. In Epigr. ex Anthol. Ms. εἰς Μάρκελλον', v. Kust. ad Suid. in Μάρκελλος: '"Ὄφρα καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνδράσι κῦδος ἄροιτο Εἵνεκεν εὐεπίης, τὴν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων. Ut ἀθλοθετὴρ pro ἀθλοθέτης, sic διαθετὴρ, ἀγωνοθετὴρ pro ἀγωνοθέτης. Vide H. St. in Ἆθλα T. 1. p. 110. ἀεθλητὴρ in Anthol. Gr. p. 176. * ἀγωνοθέτις in Inscr. Sponiana p. 246. de Agonotheta Dalen p. 246. Demosth. c. Phil. 3.' p. 119. Reisk., ' Οὐ, πρὸς τῷ πόλεις Ἑλληνίδας ἀνῃρηκέναι, τίθησι μὲν τὰ Πύθια, τὸν κοινὸν τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνα, κἂν αὐτὸς μὴ παρῇ, τοὺς δούλους ἀγωνοθετήσοντας πέμπει; Imperatores autem ipsi Agonothetæ fuere. Vide Dalen p. 534—6. Ita reprehendit Suetonius in Claud. 28. præsedisse ludis libertos.')" Kall. Mss.]

Ἀγωνοθετέω, Præsum certaminibus, Omnia moderor et rego in certaminibus. Thuc. (3, 38.) Αἴτιοι δ' ὑμεῖς, κακῶς ἀγωνοθετοῦντες, Qui perperam hæc certamina constituitis, ut vertit Bud.

[Ἀγωνοθετέω. "Dorv. ad Char. 206. ad Thom. M. 16. (vide Ἀγωνοθέτης.) 170. Jacobs. Anth. 7., 117. 11, 384. Lucillius 13. Strato 94. ad Char. 404. 494. * Ἀγωνοθήσαντα extat in Inscr. ap. St. Croix des Gouvern. Fédér. 132." Schæf. Mss. "Myth. 478." Wakef. Mss. "Ἀγωνοθετέω, Ludos gymnicos, aut per se, aut per legatos, instituere, curare, apparare, præsidere in iis, palmas et proponere et distribuere. Τοὺς δούλους ἀγωνοθετήσοντας πέμπει, 119." Reisk. Ind. Gr. Demosth. "Ἀγωνοθετεῖν τινὰς καὶ συμβάλλειν, Aliquos veluti spectaculi causa committere inter se, ut bella invicem gerant, 9, 34, 3. n. ' Unde simpliciter pro Incitare ad pugnandum dicitur. Jos. Ant. 17, 3, 1. ἀγωνοθετεῖν στάσιν, Seditionem ciere. Item ἀγωνοθετεῖν τινὰ simpliciter est Alicui bellum contrahere, et eum quasi præmium ponere, quod bello petendum sit.' Ern. Cf. Διαγωνοθετέω." Lex. Polyb. Polyænus 228. Corai.: Ἀρταξέρξης τὸν πόλεμον ἠγωνοθέτει τοῖς Ἕλλησιν, ἀεὶ προστιθέμενος τοῖς ἡττωμένοις. Ἀεὶ γὰρ ἐπανισῶν τὸ ἐλαττούμενον, τὴν ἰσχὺν τοῦ νικῶντος κατέλυεν. Vide Reimar. Ind. Cass. Dion. et Ind. ad Marmora Arundell. Selden. aliaque Ed. Bowyer. 1732. p. 605. Plato Conviv. 184. a. p. 34. Wolf.: Ἀγωνοθετῶν καὶ βασανίζων ποτέρων ποτέ ἐστιν ὁ ἐρῶν, καὶ ποτέρων ὁ ἐρώμενος.]

[* Ἀγωνοθετέον. "Max. Tyr. 27. p. 51=24. p. 459. Reisk. Ἐπεὶ ταύτῃ * βασανιστέον τε καὶ ἀθρητέον τὸν ἐρωτικὸν καὶ λόγον καὶ ἄνδρα. In ἀθρ. variant libri et scripti et editi: illud reposuit Davis. (quod et Heins. olim monuit.) Tu legito, ἀγωνοθετέον. Plato Conviv. 184=34. Wolf., Ἀγωνοθετῶν καὶ βασανίζων ποτέρων ποτέ ἐστιν ὁ ἐρῶν, καὶ ποτέρων ὁ ἐρώμενος." Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 340. Illud ἀθλητέον, quod vulgo ἀρθρητέον, Harleian. ἀθροιτέον, forte ortum habuerit e marginali glossa, per compendium scripta, ἀγωνοθετέον· * ἀθλοθετέον.]

Ἀγωνοθεσία, ας, ἡ, Agonothetarum munus, s. officium, Constitutio et ordinatio certaminis, i. e. eorum quæ ad certamen pertinent. [J. Poll. 3, 140. Τὸ δὲ πρᾶγμα, ἀγωνοθεσία, ἀθλοθεσία, ἢ, ὡς Ἀριστοφάνης, ἀθλοθετία, ἀγώνων διάθεσις, ἄθλων ἐπιμέλεια, προστασία, ἔποψις. Plut. 3, 662. 8, 884. Vide Lobeck. Diss. ad Phrynichi Ecll. nondum edita.]

Ἀγωνοθέτις, per ι citatur e Sophocle pro ἀγωνοθεσία. [J. Poll. 3, 141. Σοφοκλῆς δὲ τὴν ἀγωνοθεσίαν, ἀγωνοθέτιν * μοχθηρῶς ἐκάλεσεν. "Pro ἀγωνοθέτιν Ms. longe aliter * ἀγωνοθήκην habet, idque mihi longe verisimilius Sophoclem scripsisse, et Pollucem μοχθηρίας notasse, quam alterum ἀγωνοθέτις." Jung.]

[* "Διαγωνοθετέω τινὰς, Certaminibus implico aliquos inter se, 26, 7, 7. Cf. Ἀγωνοθετέω." Lex. Polyb. Imo phrasis est διαγωνοθετεῖν τὰ κατά τινας. Verba sunt: Ἐδόκουν γὰρ οἱ Ῥωμαῖοι τὰ κατὰ τοὺς Ῥοδίους καὶ Λυκίους διαγωνοθετεῖν.]

[* " Ἀγωνολογία, ἡ. Galen. de Sectis, Ἀνεπίκριτον A δὲ τὴν ἐπὶ τῶν ἀδήλων ἀγωνολογίαν εἶναί φασιν, sensu dubio." Schneider. Lex.]

¶ Ἀγώνιος, ὁ, ἡ, Ad certamen pertinens. Pind. Isthm. 4. ἀγωνίους ἀέθλους vocat Labores certaminum, qui sunt circa certamina, periphrastice pro ἀγῶνας, ut opinor; alioqui enim ἄεθλος et ἀγὼν itidem Certamen significant. [Imo locus est Isthm. 5, 9. Ἐν τ' ἀγωνίοις ἀέθλοισι ποθεινὸν Κλέος ἔπραξεν, Schol. τοῦτο οἰκείως ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ τῶν ἁρμάτων. " In certatoriis, etiam contentionum plenissimis, certaminibus gloriam acquisivit. Ἀγώνιος enim est et Laboriosus. Ol. 10, 72. Τίς δὴ ποταίνιόν γε λάχε στέφανον Χείρεσσι ποσίν τε καὶ ἅρμασιν, Ἀγώνιον ἐν δόξᾳ θέμενος Εὖχος, ἔργῳ καθελών; Gloriam optabilem e certamine." Damm. Lex.] Ἀγώνια ἀγαθὰ vocat Greg. Naz. de Vita in Solit. trans. Bona contentione summa comparanda, Bud. [Suid. Ἀγώνιος· ὁ ἐν ἀγῶνι.]

Ἀγώνιος, Mercurius a Pindaro dicitur in Isthm. 2, (imo 1, 85.) Certaminum præses: Πάντα δ' ἐξειπεῖν, ὅσ' ἀγώνιος Ἑρμᾶς Ἡροδότῳ ἔπορεν ἵπποις. Eodem sensu Ἐναγώνιον eum appellat in Pythiis. Hesychio quoque ἀγώνιοι θεοὶ sunt Certaminum præsides. At Eust. ἀγωνίους θεοὺς vult esse ap. Æschylum τοὺς ἀγοραίους, i. e. Fori præsides, aut Qui in foro coluntur: ut Suid. Ἀγοραῖον Mercurium appellari ait ex eo, quod colatur ἐν ἀγορᾷ, i. e. In foro.

Ἀγώνιος, Angulo carens, vide infra: item Ἀγώνιος ab ἀγωνία, vide post Ἀγωνία.

[Ἀγώνιος. Æsch. Agam. 496. τούς τ' ἀγωνίους θεοὺς Πάντας προσαυδῶ. "Ἀγώνιοι θεοί, Dii qui certaminibus præsunt. Hesych. Ἀγώνιοι θεοί· οἱ τῶν ἀγώνων προεστῶτες. Suppl. 197. Πάγον προσίζειν τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν. (Ubi sic Schol. Στρογγύλα γάρ ἐστι τὰ ἱερεῖα, καὶ γωνίας οὐκ ἔχοντα. 'Alii πάγου—ἀγωνίου, Insidere tumulo horum deorum ad altare. Ἀγωνίου, Non habentis angulos.' Stanl. ad Suppl. 197. 'Aliam videtur etymologiam innuere Scholiastes l. c. satis ineptam. Quinam fuerint hi θεοὶ ἀγώνιοι e Suppl. 217. et seqq. discendum erit.' Idem ad Agam. l. c. Nempe Jupiter, Apollo, Neptunus, Mercurius. 'De Apolline et Mercurio egimus ad Agam. 521. 524. Jovis Ἀγωνίου meminit Soph. Trach. 26. Τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς. De Neptuno, utpote qui Isthmiorum præses, res clara est, quem Æsch. designat per Tridentem vv. 226. 763.' Stanl. ad Suppl. l. c.) Minus bene Eust. 1335. Καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἀγώνιοι θεοί, οἱ ἀγοραῖοι. Vide Spanh. ad Aristoph. Pl. 1162. Ἀγώνιος Ἑρμᾶς, Pind. Pyth. 2, 18. (imo ibi est: Ἐπὶ γὰρ ἰοχέαιρα παρ-Θένος χερὶ διδύμᾳ, Ὅ τ' ἐναγώνιος Ἑρμᾶς, Αἰγλᾶντα τίθησι κόσμον, Ξεστὸν ὅταν δίφρον Ἔν θ' ἅρματα * πεισιχάλινα καταζεν-Γνύη σθένος ἵππιον, * Ὀρσοτρίαιναν εὐρυβίαν καλέων θεόν.) Ubi Schol. ex Æsch. citat, Ἐναγώνιε Μαίας καὶ Διὸς Ἑρμᾶ: (Ἐναγώνιος δὲ ὁ Ἑρμῆς, ὡς τῶν ἀγώνων προστάτης, ὡς καὶ Αἰσχύλος, in Fragm. v. Stanl. ad Agam. 524., Ἐναγώνιε Μαίας καὶ Διὸς Ἑρμᾶ.) Cui simile habet Simonides ap. Athen. 490. (Fragm. cxxii. p. 394. Gaisf.) Δίδωτι δ' εὖ τέ σ' Ἑρμᾶς ἐναγώνιος, Μαίας εὐπλοκάμοιο παῖς." Blomfield. Æschylus Suppl. 249. Κλάδοι γε μὲν δὴ, κατὰ νόμους ἀφικτόρων, Κεῖνται παρ' ὑμῖν πρὸς θεοῖς ἀγωνίοις: 337. Τί φῂς ἱκνεῖσθαι τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν, Λευκοστεφεῖς ἔχουσα νεοδρέπτους κλάδους; 359. Ὁρῶ κλάδοισι * νεοδρόποις κατάσκιον Νέον θ' ὅμιλον τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν. " Horum ἀγωνίων θεῶν meminit Plato de LL. 6. p. 875 (=783=314. Προσχρωμένους μέντοι Μούσαις τε καὶ ἀγωνίοισι θεοῖς, σβεννύναι τὴν αὔξην τε καὶ ἐπιρροήν.) Quo respexit J. Poll. 3, 141. (Ἀπὸ δὲ ἀγῶνος, ὀνόματα, ἀγώνισις παρὰ Θουκυδίδῃ, καὶ ἀγώνισμα, καὶ ἀγώνιοι θεοί, παρὰ Πλάτωνι.)" Albert. ad Hes. locum. De θεοῖς ἀγωνίοις omnino vide quæ habet Schneider. in Addendis ad Lex. v. Ἀγώνιος. " Ζεὺς ἀγώνιος, Musgr. Heracl. 1015." Schæf. Mss.]

[* Ἀγώνιοι· φακοί. Hesych. " An τὰς γωνίας οὐκ ἔχοντες, i. e. τελέως στρογγύλοι?" Guyet. Cf. Eund.: Ἀγώνη· ὑοσκύαμος.] " Ἀγώνη, Hesychio ὑοσκύαμος, " Jusquiamus herba. Sic enim ap. Latinos recentiores " quidam vocant, corrupta voce Græca."

[* Ἀγωνίως, " Heyn. Hom. 5, 357." Schæf. Mss.]

[* " Ἀπαγώνιος, (ὁ, ἡ,) Certamine liberans. Hanc vocem Lexica non agnoscunt." Blomfield. Gloss. in Æsch. Agam. 495. Νῦν δ' αὖτε σωτὴρ ἴσθι κἀπαγώνιος, Ἄναξ Ἄπολλον. " Κἀπαγώνιος positum est pro καὶ ἀπαγώνιος, Certamine liberans. Recte Schol. ἀπόμαχος. Heathius vero et Schutz. (quibus adde Schneiderum in Addendis ad Lex.) malunt * ἐπαγώνιος, Defensor in certaminibus, quem sensum non ferret vocabulum istud, si uspiam extaret. Præco autem non amplius eget defensore in certaminibus." Blomf. in nota. Ἐπαγώνιος probat et Maltb. Lex. Gr. Prosod. ubi Suppl. 514. legitur pro Agam. 521. " Schol. ἀπόμαχος: καὶ ἀπαγώνιος sumsit. Non improbo, sed malo καὶ ἐπαγώνιος, Servator et auxiliator. De veris certaminibus accipiendum hoc, ut et sequens ἀγωνίους θεοὺς, Deos omnes, qui belli curam gerunt, et pugnis interesse solent. Stanleius perperam Ludicra certamina intelligit, quæ hic vere ludicra." Pauw.
B " Κἀπαγώνιος omnino est καὶ ἐπαγώνιος. Nullam hic haberet significationem ἀπαγώνιος." Heath.]

Ἐναγώνιος, ὁ, ἡ, Ad certamina pertinens, Certaminibus conveniens, s. ludis aut spectaculis, ut Plut. Symposio, (Sept. Sap. Conv. 613.) dixit de Arione, Τὸν γὰρ ἐναγώνιον ἐτύγχανεν ἀμπεχόμενος κόσμον, Ornatum certaminum, s. commissionum, i. e. Quo solebat uti in certaminibus et commissionibus. [Idem ib. 614. Καὶ λαβεῖν ἐντάφιον αὐτῷ τὸν ἐναγώνιον ἔτι ζῶν κόσμον. Idem in Arato 22. Βαλλομένων γὰρ ἀπὸ τῆς ἄκρας ἤδη τῶν περὶ τὸν Ἄρατον, καὶ μαχομένων, ἀλαλαγμὸς ἐναγώνιος ἐχώρει κάτω, καὶ κραυγὴ περιήχει διὰ τὴν ἀπὸ τῶν ὀρῶν ἀνάκλασιν συγκεχυμένη, καὶ ἄδηλος, ὅθεν εἴληφε τὴν ἀρχήν. Fremitus sicut prœliantium.] Lucian. autem ἐναγώνιον νόμον dixit Legem athleticam, ubi scribit, Μονομαχοῦντες παρὰ νόμον τὸν ἐναγώνιον. [Idem de Salt. 2. Καὶ ταῦτα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων σπουδαίων, εἰ τούτων τις δέοιτο τῶν κυκλικῶν αὐλητῶν, καὶ τῶν κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσᾳδόντων, καὶ μάλιστα τῆς σεμνῆς τραγῳδίας, καὶ τῆς φαιδροτάτης κωμῳδίας, ἅπερ καὶ ἐναγώνια
C εἶναι ἠξίωται. Vertitur: Quæ etiam certaminum publicorum materia esse meruerunt. Idem ib. 26. Ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ προετίμησας τῆς ὀρχήσεως, τὴν τραγῳδίαν, καὶ τὴν κωμῳδίαν, καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦτα, καὶ διὰ τοῦτο σεμνὰ προσειπών, ubi vertitur, Quæ certaminis materiem, et ob ipsum honesta, appellares. Idem ib. 32. Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος ἡ ὄρχησις, ἐκείνην φημὶ εἶναι αἰτίαν, τὸ δόξαι τοῖς ἀγωνοθέταις μεῖζον καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι.] Sic et Ἐναγώνιος appellatur Mercurius ab Aristoph. Pl. (1161.) tanquam Certaminum præfectus et ἀγωνοθέτης, vel ἀγῶνας ποιῶν, sequendo genus loquendi, quo ibidem utitur: [Ἐναγώνιος τοίνυν γ' ἔσομαι. " Ἐναγώνιος· ἐπιστάτης τῶν ἀγώνων καὶ πανηγύρεων. C. LB. Ἀγώνων καὶ πανηγύρεις ἐργάζομαι. C. D'O. quæ nullius sunt pretii, nec, si vel ἀγῶνας rescribas, et ἐργάσομαι, multum nos juvant." T. H. Schol. ad v. 1154.: Λέγεται δὲ ὁ Ἑρμῆς Στροφαῖος, Ἐμπολαῖος, Κερδῷος, Δόλιος, Ἡγεμόνιος, Ἐναγώνιος.] ‖ Ἐναγώνιος, Qui in
D certamine versatur. B. e Chrysost. in Ep. ad Titum c. 1. Τοῖς μὲν παλαιοῖς ἀνδράσιν ἅπας ὁ βίος ἦν ἐνεργὸς καὶ ἐναγώνιος, ἡμῖν δὲ ῥαθυμίας μεστός. Item Ἐναγώνιος Ad certamen compositus et comparatus, Certamini accinctus. Synes. Epist. 67, Ἧκεν ἡ κυρία, καὶ ὁ δῆμος παρῆν πάλιν ἐνστάτης καὶ ἐναγώνιος. A Plut. ἐναγώνιος ἐσθὴς appellatur, quæ et στρατηγική, Lat. Paludamentum, Quæ in prœlio gestabatur, q. d. Vestis militaris. In VV. LL. e B. Epist. post. citatur ἐναγώνια ὄργανα, pro Instrumentis, quibus in bello utuntur. Et e Polybio, παρακελευσμὸς ἐξ ἀμφοῖν ἐναγώνιος, pro Certatim utrinque adhortatio. At Budæus ap. eund. Polyb. κατὰ τὰς ἐναγωνίους πυκνώσεις interpr. In pugna conferta. [" Ἐναγώνιος πύκνωσις, Condensatio militum in acie, 18, 12, 2. παρακελευσμός, Cohortatio acris, qualis fit in prœlio." Lex. Polyb.] ‖ Et quia ἀγὼν vocatur interdum Actio forensis, ἐναγώνιος pro Forensi ponitur nonnunquam, ut a Dionys. H. qui etiam ἐναγώνιον ac δικανικὸν pro eodem interdum usurpat, ut B. observavit. In VV.

LL. e Sulpitio Victorino ἐναγώνιος λόγος exponitur Certativa oratio, ut idem sit quod ἀγωνιστικός.

'Εναγώνιος, Trepidus, vide post 'Αγωνία.

['Εναγώνιος, "de Mercurio, Voss. Myth. Br. 1. p. 114. ad Il. B. 353. Toup. Emendd. 2, 547. ad Diod. S. 1, 390. ad Dionys. H. 1, 23. 1067. Boissonad. in Philostr. 402. ('Οὗτος ἀνιὼν τὴν δευτέραν 'Ολυμπιάδα ἐπὶ τοὺς ἄνδρας, ἱκετεύει τὸν ἥρω χρῆσαί οἱ περὶ τῆς νίκης. 'Ο δὲ αὐτὸν κελεύει 'Αχελῴῳ 'Εναγωνίῳ χρῆσθαι. BDEFGH. ἐναγωνίῳ, I. ἐν ἀγωνίᾳ, A. ἐναγωνίῳ, sed e correctione. Olear. e Laudiano edidit ἐν ἀγωνίᾳ εὔχεσθαι. 'Εναγωνίῳ multas habet auctoritates, et longe melius et elegantiæ exquisitioris est, quam ἐν ἀγωνίᾳ. Præterea quandam difficultatem obscuritatis habet, quæ stylum oraculorum plane redolet. Schol. optime explicavit: Τῷ ἐφόρῳ τοῦ ἀγῶνος. "Ωσπερ λεγόμενος Ζεὺς Φίλιος, καὶ Ζεὺς Ξένιος, οὕτω καὶ 'Αχελῷος 'Εναγώνιος, ἔστι δὲ ποταμός.') 428. ('Τοῦτο ἵδρυται μὲν ἐν περιβλέπτῳ τοῦ 'Ιλίου, πολλὰ δὲ ἐργάζεται χρηστὰ, κοινῇ τε καὶ ἐς ἕνα· ὅθεν εὔχονται αὐτῷ, καὶ ἀγῶνα θύουσιν· ὅτε δὴ θερμὸν οὕτω, καὶ ἐναγώνιον γίγνεται, ὡς καὶ ἱδρῶτα ἀπ' αὐτοῦ λείβεσθαι. Noster in Sophistis 1, 25, 10. 'Η δὲ ἰδέα τοῦ Πολέμωνος λόγων θερμὴ, καὶ ἐναγώνιος, καὶ τορὸν ἠχοῦσα.' Stephanus Niger vertit: Quando jam adeo fervida efficitur atque athletica, ut ex ipsa defluat sudor. Sed rectius legeris, ὁτὲ δὴ, et verteris, Aliquando.) Jacobs. Anth. 8, 182. ad Diod. S. 2, 307. 473." Schæf. Mss. Hesych.: 'Εναγώνιος· ὁ 'Ερμῆς. "Vide Greg. Naz. Invect. 2. p. 104. Montac. ("Αν ἴδω σου τὸν Κερδῷον, καὶ τὸν Λόγιον, καὶ, adde τὸν, 'Εναγώνιον, συγκαλύπτω τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ παρατρέχω σου τὸν Θεὸν αἰδοῖ τοῦ θεάματος.) Ibique not. Cf. omnino Spanh. ad Aristoph. Pl. 1162." Albert. Æsch. Agam. 495. Νῦν δ' αὖτε σωτὴρ ἴσθι κἀπαγώνιος, "Αναξ "Απολλον, ubi Stanl. "Apollinem inter θεοὺς ἀγωνίους recenset in Suppl. 221. Meminit et Eust. ad Il. Ψ. 659. "Ανδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω, Πὺξ μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν· ᾧ δέ κ' 'Απόλλων Δώῃ καμμονίην, γνώωσι δὲ πάντες 'Αχαιοί. 'Απόλλωνος δ' ἐνταῦθα, inquit, μέμνηται ὁ ποιητὴς, διὰ τὸ δοκεῖν ἐναγώνιον εἶναι καὶ αὐτὸν ὁμοίως τῷ 'Ερμῇ. Videsis etiam Plut. Sympos. 8, 4. ubi eund. Hom. locum adducit, narratque Apollini pugili a Delphis, cursori a Cretensibus et Lacedæmoniis sacra fieri." Orph. Hymn. 28=27. Κλῦθί μευ, 'Ερμεία, Διὸς ἄγγελε, Μαιάδος υἱὲ, Παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, ἐναγώνιε, κοίρανε θνητῶν: 33=32. *Εὐδύνατον καλέω Νίκην, θνητοῖσι ποθεινὴν, *Η μούνη λύει θνητῶν ἐναγώνιον ὁρμήν. Pausan. Eliac. prior. 14. Τῆς ἐσόδου δὲ τῆς ἐς τὸ στάδιόν εἰσιν ἐγγύτατα βωμοὶ δύο· τὸν μὲν αὐτῶν 'Ερμοῦ καλοῦσιν 'Εναγωνίου, τὸν δὲ ἕτερον Καιροῦ. "Theagenem nominat Heliodorus γυμνασίων ἀνέρα, καὶ ἀλοιφῆς ἐκ νέων ἀσκητὴν, τήν τε ἐναγώνιον 'Ερμοῦ τέχνην ἠκριβωκότα. Horat. Carm. 1, 10, 1. Mercuri facunde, nepos Atlantis, Qui feros cultus hominum recentum Voce formasti catus et decoræ More palæstræ." Gronov. ad Stat. Sylv. 3, 1. p. 253. Ubi Handius:—"'Εναγώνιος appellatur Mercurius ap. Orph. (l. c.) et ap. Athen. 11, 12. Lucan. 9, 661. Auctor liquidæ palæstræ. Serv. ad Æn. 4, 559. Deus palæstræ. Cf. Pind. Olymp. 6, 134. ubi Schol. 'Εναγώνιος γὰρ ὁ θεὸς, ἢ ὅτι κήρυξ, κήρυξ δὲ καὶ ἐν ἀγῶσιν, ἢ ὅτι τῆς πάλης εὑρετής."]

["'Εναγώνιον, Contentionibus aptum dicendi genus. Dionys. Censur. 3, 2. p. 427. Jud. Isocr. 2. et cf. Jud. Thucyd. 23. p. 865. ubi ἐναγώνιον πνεῦμα dicit Spiritus oratorios, certaminibus aptos; et λόγοις ἐναγωνίοις adjungit δημηγορίας, quibus τὸ παθαίνειν καὶ δεινοποιεῖν τὰ πράγματα propositum sit. Eust. Il. I. p. 731. 'Εναγώνιος ἡ ῥαψῳδία, καὶ πολλὴν ἔχουσα δύναμιν ῥητορείας δικανικῆς, ἐν οἷς οἱ μὲν πρέσβεις λέγουσιν, ὁ δὲ 'Αχιλλεὺς ἀντιλέγει, καὶ εἴπερ που ἀλλαχοῦ, ἐνταῦθα τὴν ἐν λόγῳ πολιτικῷ ῥητορικὴν "Ομηρος ἐπιδείκνυται. Demetrius Eloc. 193. eandem dicit λέξιν ὑποκριτικὴν, Aptam contentionibus forensibus, et publicæ actioni. Contraria est γραφικὴ, εὐανάγνωστος, Quæ lectioni destinata est. Sic Longin. 9. Iliadem Homeri appellat σωμάτιον ἐναγώνιον, quatenus plenum est carmen motus et actionis, adeoque vehementius, cui oppositum est τὸ διηγηματικὸν, Odyssea, in qua tranquilliores sunt sermones, et molliores affectus actionesque. Vide Morum ad h. l. ubi plura: et cf. Eust. ad Il. Σ. p. 1154. Eidem c. 22. ἐναγώνιον πάθος, Vehementior affectus. Unde et ibid. ἀγωνιστὸν (imo ἀγωνιστικὸν) dicitur i. q. παθητικόν. Cf. c. 18. Deinde iisdem de causis c. 25. ἐναγώνιον πρᾶγμα dicitur, cum res ipsa geri videtur, ut si præterita narratur, tanquam præsens. Contraria est ἡ διήγησις, quæ vulgo temporibus præteritis instrui solet. Vide Berger. de Nat. Pulcr. Orat. p. 298." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

['Εναγώνιος, quatenus deducitur ab ἀγὼν, Certamen, est Qui in certamine versatur, vel ad ineundam pugnam compositus est. Ita usurpatur a Chrysost. Homil. 2. ad Stagirium T. 6. p. 106. ubi ad 2 Tim. 4, 7. Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι: Δεικνὺς ὅτι πάντα τὸν βίον ἐναγώνιον ἡμῖν εἶναι δεῖ καὶ ἐπίπονον, εἴγε μέλλοιμεν τῆς ἀναπαύσεως τῆς αἰωνίου, καὶ τῶν μυρίων ἀπολαύσεσθαι ἀγαθῶν. Idem πρὸς τοὺς συνεισάκτους ἔχοντας, c. 5. post verba Apostoli 1 Cor. 9, 27. 'Υπωπιάζω μου τὸ σῶμα κ. τ. λ.: Ταῦτα δὲ ἔλεγε, δηλῶν τὴν ἐπανάστασιν τῆς σαρκὸς, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας λύτταν, καὶ τὸν διηνεκῆ πόλεμον, καὶ τὸν ἐναγώνιον αὐτοῦ βίον. Et Or. 14. T. 5. Ed. Par. p. 261. de Galatis: Τῆς πατρίδος ἐξέπιπτον, καὶ τὰς οὐσίας ἀπώλλυον, καὶ μέχρις αὐτοῦ τοῦ αἵματος ἐκινδύνευον, καὶ ἅπας ἐναγώνιος αὐτοῖς ὁ βίος ἦν. Hom. 5. in Ep. ad Hebr. Πάντα τὸν βίον ἐναγώνιον εἶναι νομίσομεν, καὶ οὐδέποτε ἀνάπαυσιν ζητήσομεν, οὐδέποτε θλιβόμενοι ξενοπαθήσομεν. Ita etiam alibi satis frequenter." Suicer. Thes. Eccl.]

[* 'Εναγωνίως, Cum vehementia, ad quam res excitat. Pseudo-Longin. 18. Σχεδὸν γὰρ, ὡς οἱ ὑφ' ἑτέρων ἐρωτώμενοι, παροξυνθέντες, ἐκ τοῦ παραχρῆμα πρὸς τὸ λεχθὲν ἐναγωνίως καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας * ἀνθυπαντῶσιν. "Toup. ad Longin. 323." Schæf. Mss. Plutarch. Amatorio 9, 88. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα παρὰ τῆς γυναικὸς ἐναγωνίως * συνετραγῳδεῖτο (* συνεξετραγῳδεῖτο, R.) τῇ δόξῃ τοῦ πάθους. Vertitur, Tragœdiam hujus calamitatis uxor admodum artificiose egit. "Eust. ad Il. A. p. 26. Καὶ οἱ μὲν ἐναγωνίως εἶχον, γηγενεῖς τινας καραδοκοῦντες ἄνδρας καὶ μεγάλην ἐκεῖθεν ἀντίταξιν." Scott. App. ad Thes.]

'Εξαγώνιος, ὁ, ἡ, Ad certamen non pertinens, Qui est extra certamen, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. Metaphorice ἐξαγώνια vocantur Quæ ad causam non pertinent, vel ad ipsam quasi concertationem causæ, aut generalius, Quæ ad rem, de qua agitur, non pertinent: quæ sunt πάρεργα, vel ἀπροσδιόνυσα. Luc. 'Αλλὰ ταῦτα μὲν ἐξαγώνια, καὶ πόῤῥω τοῦ πράγματος, quod alibi dicit ἔξω τοῦ ἀγῶνος, ut supra docui, i. e. Hæc ad rem, de qua agimus, non pertinent. Hæc sunt per digressionem dicta, ut interpr. Bud. addens, τῷ ἐξαγωνίῳ opponi ἐναγώνιον. Talem hujus vocis ἐξαγώνιος usum Suid. ex Æschine affert. [Luciani locus est pro Imag. 18. ubi paulo aliter legitur: 'Αλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξαγώνια, καὶ πόῤῥω τοῦ πράγματος. Cf. Eund. de Gymn. 19. *Ην μέντοι μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πόῤῥω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ᾖ, κωλύσει οὐδὲν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. Suid.: 'Εξαγώνια· ἔξω τοῦ ἀγῶνος. Οἱ μὲν πολλοὶ τοὺς ἐν ταῖς σκηναῖς ἀγωνιζομένους οἴονται καλεῖσθαι δεῖν, ὅταν ἢ παραλείπωσί τι τῶν ἐξ ἀνάγκης ῥήσεων, ἢ ποιεῖν τι δόξωσι παρὰ τὸ προσῆκον. Αἰσχίνης δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἔξω τοῦ ἀγῶνος λεγομένων λόγων, τουτέστιν οὐ προσηκόντων εἰρῆσθαι. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: 'Εξαγωνίων· ἐξαγωνίους οἱ μὲν πολλοὶ τοὺς ἐν ταῖς σκηναῖς ἀγωνιζομένους οἴονται (καλεῖσθαι) δεῖν, ὅταν ἢ παραλείπωσί τι τῶν ἐξ ἀνάγκης ῥήσεων, ἢ ποιήσωσί τι παρὰ τὸ προσῆκον. Αἰσχίνης δὲ κέχρηται τῇ λέξει ἐπὶ τῶν ἔξω τοῦ ἀγῶνος λεγομένων λόγων καὶ οὐ προσηκόντων εἰρῆσθαι. "'Εξαγώνιον, Quicquid extra causam dicitur, nec ad præsentem quæstionem pertinet. Suid.: Αἰσχίνης καὶ ἐπὶ τῶν ἔξω τοῦ ἀγῶνος λεγομένων λόγων, τουτέστιν οὐ προσηκόντων εἰρῆσθαι. Ab Aristotele τὰ ἔξωθεν vocantur. Sic ἐπεισόδιον dicitur πᾶν τὸ ἐξαγώνιον πρᾶγμα, h. e. τὸ ἔξω τῆς ὑποθέσεως ὄν. Cf. Suid. in 'Επεισόδιον." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Vide et Etym. M. v. 'Επεισόδιον. Hesych. 'Εξαγωνίοις· ἐξ ἀγώνων πόνον ἔχουσιν. 'Εξαγώνιος· ὁ ἔξω τοῦ ἀγῶνος, ἢ ἔξω τοῦ ἀγῶνος ὤν. "An λέγων? Vide Suid." Is.

Voss. " Tzetz. Exeg. in Il. p. 44. (Τὴν θυραίαν, καὶ ὑπερόριον, καὶ οἱονεὶ ἐξαγώνιον λαλιὰν ἐνταυθοῖ καταπαύω.) Heyn. Hom. 8, 420." Schæf. Mss. " Athenag. Legat. c. ult. (p. 44. Steph. Ἵνα μὴ ἐξαγωνίους τοῖς προκειμένοις ἐπεισάγειν δοκῶμεν λόγους.)" Routh. Mss.]

[* Ἀγωνικὸς, ἡ, ὸν, Ad certamen pertinens. Dionys. H. in Arte Rhet. 6. p. 41=267. Ἡ δ' ἀπαγγελία ποικίλη, ἐν μὲν τοῖς ἀγωνικοῖς συνεστραμμένη, ἐν δὲ τοῖς ἐνδόξοις καὶ μέγεθος ἔχουσιν, οἷον ὅσα περὶ ψυχῆς, διηρμένη, καὶ μέγεθος ἔχουσα, καὶ ἐγγὺς βαίνουσα τῆς τοῦ Πλάτωνος. Ἀγωνιστικοῖς recte in Codd. Mss. reperitur. Vulgatum e compendio scribendi ortum habuit.]

¶ Ἀγωνίζομαι, et Attice ἀγωνιοῦμαι, usitatissimum, Certo, Certamen ineo, In certamen venio, Dimico. Absolute positum aliquando, ut, Ἐπειδὴ ἐν Ὀλύνθῳ ἀγωνιεῖται. Apud Philostr. nonnunquam cum accusativo, ut ἀγωνίζομαι τὰ Ὀλύμπια. Sic ἀγωνίζομαι ἀγῶνα ap. Plat., et ἀγωνίζομαι μάχην ap. Plut., et ἀγωνίζεσθαι στάδιον ap. Eund., Currere stadium, ut loquitur Cicero, i. e. Inire certamen cursus in stadio. Sic autem et ἀγωνίζεσθαι δρᾶμα, quod exponitur Agere fabulam, proprie est Actione fabulæ certare adversus alium. Vide infra. Dicitur et ἀγωνίζομαι πρός σε, aut σοι, Tecum certo, Congredior tecum, cum accusativo personæ, præfixa præpositione, aut cum dativo, ut Xen. K. Π. 1. Ἐνιά ἐστιν, ἃ οὐ πρὸς ἀνθρώπους ἀγωνιστέον. Ubi non solum accusativus est personæ, sed et accusativus rei, ut ita dicere liceat, ἀγωνίζομαι τοῦτο πρός σε, Hanc rem decerto tecum, pro, Hac de re tecum certo. Cum περὶ autem, ut Demosth. pro Cor. ἀγωνιζομένη περὶ πρωτείων καὶ τιμῆς καὶ δόξης. [Locus est 247. Ἀεὶ περὶ πρωτείων, καὶ τιμῆς, καὶ δόξης ἀγωνιζομένην τὴν πατρίδα.] Dicitur et cum ὑπὲρ, sed alio sensu; nam ἀγωνίζεσθαι περὶ δόξης dicitur is, qui de gloria certat s. dimicat, aut assequenda aut conservanda: at ἀγωνίζεσθαι ὑπὲρ ἐλευθερίας, ap. eund. Demosth. ibid. est Dimicare pro tuenda et conservanda libertate.

Ἀγωνίζεσθαι, Prœliari, Prœlium inire, πολεμεῖν, ap. Xenoph. Mem., ut ἀγὼν significat aliquando πόλεμον. Sic ap. Thuc. 1, (36.) Δεξάμενοι δὲ ἡμᾶς, ἕξετε πρὸς αὐτοὺς πλείοσι ναυσὶν ἀγωνίζεσθαι.

Ἀγωνίζεσθαι, Agere fabulam, i. e. ὑποκρίνεσθαι, ut ἀγὼν, Actio fabulæ, ap. Aristot. de Poet. Est autem proprie ἀγωνίζεσθαι δρᾶμα, Actione fabulæ certare adversus alium, Agere fabulam proposito adversus aliquem de ea certamine; quo sensu ad primam significationem pertinet τοῦ ἀγωνίζομαι. Ponitur tamen ἀγωνίζεσθαι δρᾶμα simpliciter pro ὑποκρίνεσθαι, nam pro eodem a Demosth. ponuntur eodem in loco Orationis Περὶ Παραπρ.: [Μόλων, histrio, ἠγωνίζετο, 418. Ἃ μὲν, sc. δράματα σκηνικὰ, πολλάκις ἠγωνίσω, 420.] Item ἀγωνίζεσθαι, διηγεῖσθαι, inquit Bud., Aristot. de poëta in persona sua loquente.

Ἀγωνίζεσθαι, Certare judicio, ut faciunt qui causam orant ap. judices. Ἀγωνίζεσθαι, inquit Bud. dicitur de oratoribus pro Orare causam ap. Demosth. unde ἐπαγωνίζεσθαι, Secundo loco orare. Sic ἀγῶνες a Plut. appellantur δίκαι. Hactenus Bud. Ita autem ap. Plut. intelligi debet ἀγωνιζομένων in lib. de Audiendo, Δεῖ δὲ τῆς μὲν λέξεως καὶ προφορᾶς τῶν ἀγωνιζομένων εὐμενῆ καὶ ἁπλοῦν εἶναι θεατήν. Apud Lucian. autem ἀγωνίζεσθαι ἔφεσιν, Provocationis causam judicio persequi, Appellationem in judicium deducere.

Ἀγωνίζεσθαι, inquit Bud., Causam dicere, Periclitari judicio, Demostheni ubique, ut ἀγωνίζεσθαι ψευδομαρτυριῶν, Falsi causam dicere, Reum falsi esse. Et ἀγωνισάμενος ξενίας, Peregrinitatis postulatus. Quin et Κατὰ Τιμοκράτους vocat ἀγωνιζόμενον νόμον quem ipse accusat ut abrogandum. Hactenus Bud. Videndum autem num in hoc postremo loco ἀγωνιζόμενον in passiva signif. accipiendum sit, ut et in h. l. contra Midiam (516.) Ἀγωνιεῖται δὲ καὶ κριθήσεται τὸ πρᾶγμα νυνί. Ubi de re loquens hæc duo verba copulavit, ut de persona alibi, ubi dicit, Οὐ γὰρ ἐπὶ τοῖς κεκριμένοις καὶ ἠγωνισμένοις ὁ νόμος, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀκρίτοις. ‖ Sciendum est præterea, ut ἀγὼν non solum de periculo dicitur ejus, qui adducitur in judicium et qui accusatur: sic ἀγωνίζεσθαι pro Periclitari generaliter accipi.

[" * Ἀγωνεῖσθαι, simpl. Contendere aliquid oratione, proprie tamen de oratoribus: v. Hermog. Part. p. 60. ἀγωνίζεσθαι λόγον, Habere orationem, Dicere orationem. Plut. Vit. Demosth. 15. Unde ipsa declamatio dicta ἀγώνισμα. Vide Himerii Orat. 21. §. 11. p. 749. Ed. Wernsdorf." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Verbum ἀγωνεῖσθαι nihili est.]

[" Ἀγωνίζομαι, Thom. M. 458. Kuster. V. M. 67. Musgr. Andr. 336. Ἀγωνίζομαι περὶ ψυχῆς, ad Herod. 537. Sensu forensi, ad Diod. S. 1, 87. Perf. pass. et aor. 1. med., ad Diod. S. 1, 241. De actoribus, hanc illamve personam repræsentantibus, Valck. ad Adoniaz. p. 390. Cum infin., Thom. M. 161. ad Diod. S. 2, 410. Passive, Dionys. H. 5, 391. Ἀγωνίζομαι νίκην, Philostr. 54. Boiss." Schæf. Mss. " Chrysost. de Sac. 4, 4, 178." Routh. Mss.]

[" Ἀγωνίζεσθαι, ¶ 1.) Certare. a) in ludis et similibus certaminibus, Ἀπ. 3, 12, 1. τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ μελλόντων ἀγωνίζεσθαι. Cf. 3, 7, 1. Ἱερ. 11, 5. 6. οὐ προσήκει τυράννῳ πρὸς ἰδιώτας ἀγωνίζεσθαι. Α. 4, 8, 20. ἠγωνίζοντο παῖδες στάδιον. Etiam χορὸς dicitur ἀγωνίζεσθαι: v. Χορός. b) in prœlio. Π. 2, 1, 2. p. 87. ὅπως ἂν ἄριστα ἀγωνιζοίμεθα. Α. 4, 6, 5. ὡς κάλλιστα ἀγωνιούμεθα. Quæ forma futuri Attica in Xenoph. semper legitur, ut Α. 4, 8, 7. ὅπως ὡς κάλλιστα ἀγωνιοῦνται. 5, 2, 9. ὡς ἂν κράτιστα οἴηται ἀγωνιεῖσθαι. Αγ. 1, 28. et Ε. 3, 4, 20. ὡς ἀγωνιούμενοι. c. περὶ, Π. 6, 2, 8. οὐ περὶ Συρίας μόνον ἀγωνιούμεθα. Α. 3, 1, 30. περὶ τοῦ καλῶς ἀποθνήσκειν ἀγωνίζεσθαι. Ἱπρ. 1, 19. ἀγωνίζεσθαι περί τε πόλεως καὶ εὐκλείας καὶ περὶ ψυχῆς. c. μετὰ societatis, Π. 2, 1, 5. μετὰ πλειόνων ἀγωνιεῖσθαι. c. πρὸς Contra, Π. 1, 5, 7. p. 54. ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. 2, 2, 1. p. 101. Ἱπ. 7, 4. Ἱπρ. 4, 14. 8, 2. ὥσπερ γυναῖκες πρὸς ἄνδρας ἀγωνίζοιντο. §. 17. c) in venatione, quæ multa cum bello habet communia, Π. 1, 6, 19. p. 75. ἀγωνίζεσθαι πρὸς αὐτὰ, np. θηρία. d) quocunque modo, et dicitur de quavis contentione, ut Π. 8, 4, 2. οὐ φιλονείκως πρὸς ἀλλήλους ἔχοντες ἀγωνιζόμενοι πάντες. Ubi altera formula alteram explicat. 2, 3, 6. ἐμοῦ ἀγωνιουμένου cum homotimis, np. περὶ ἀρετῆς, quæ verba addita sunt 2, 3, 5. p. 117. Sic 8, 4, 15. ἐκ τῆς δυνάμεως ἀγωνίζεσθαι περὶ καλοκἀγαθίας, np. amicis benefaciendo. ¶ 2) Coram populo orationem habere, in qua contentione opus est: v. quos laudat Ern. Clav. Cic. Ind. Gr. in v. Ἀγών. Ἀπ. 3, 7, 4. opponuntur ἰδίᾳ διαλέγεσθαι et ἐν τῷ πλήθει ἀγωνίζεσθαι. Sic Ο. 11, 25, πῶς ἀγωνίζει; Quomodo causam tuam agis coram uxore accusatus?" Lex. Xenoph.]

[" Ἀγωνίζεσθαι, Spectaculum edere. Οὐδέπω ἡ τύχη τοιόνδ' ἠγωνίσατο ἀγώνισμα, οἷον τὸ καθ' ἡμᾶς, 1, 4, 5. Vide mox Ἀγώνισμα, et dein Ἐναγωνίζεσθαι." Lex. Polyb.]

[" Ἀγωνίζομαι, Certamen ineo, Certo, verbum proprium ap. Græcos scriptt. de iis, qui in solennibus certaminibus Græciæ se v. c. cursu, lucta, cestu, gladio, saltu, et disco exercebant in stadio et circo, et inde ἀγωνισταὶ dicebantur. 1 Cor. 9, 25. πᾶς δὲ ἀγωνιζόμενος, Qui studet optatam cursu contingere metam. Hinc 2. Depugno, Decerto, i. q. πολεμέω. Jo. 18, 36. Ὑπηρέται ἂν οἱ ἐμοὶ ἠγωνίζοντο. Vulg. Ministri mei utique decertarent, s. depugnarent pro me, me tuerentur et defenderent. Thuc. 1, 36. Ἕξετε πρὸς αὐτοὺς πλείοσι ναυσὶν ἀγωνίζεσθαι. Adde 2 Macc. 8, 16. 13, 14. 15, 26. 3. Metaphorice, Muneri et officio mihi injuncto et demandato omni e parte satisfacio. 1 Tim. 6, 12. 2 Tim. 4, 7. Cf. supra sub Ἀγών. 4. Omnibus viribus contendo, allaboro, annitor, quod facere solent, qui certamen ineunt. Luc. 13, 24. ἀγωνίζεσθε εἰσελθεῖν Omnes vires intendite, ut intretis. Coloss. 1, 29. ἀγωνιζόμενος, Summe pro hac re obtinenda contendens. Ita Pugnare ap. Cic. ad Div. 3, 10. 7, 32. In hoc sensu Chald. שדר, quod in Hithpael notat Contendere, Operam dare, Dan. 6, 15. respondet ap. Alexandrinos. 1 Macc. 7, 21. 5. Assiduus sum in aliqua re. Coloss. 4, 12. ἀγωνιζόμενος ἐν προσευχαῖς, Semper

pro vobis preces faciens." Schleusner. Lex. in N. T.]

[Ἀγωνίζομαι. "Quo tempore Romam venerat Apollonius, magno jam in rem musicam studio Nero ferebatur, adeoque canendi artis, et psallendi, nec non poëtices peritissimus non solum ab omnibus existimari, sed etiam prædicari volebat. Inter alia igitur delatorum et scelestissimorum hominum monstra, quorum ferax illud seculum fuit, etiam citharœdum quendam conduxerat, qui per urbem huc illuc obambulans, ipsius carmina voce et cithara caneret, et quoscunque paulo negligentius audientes animadvertisset, majestatis accusaret, et in vincula duceret. Is, præter reliquum musicum apparatum, etiam (Philostr. V. A. 4, 39.) *Νευρὰν τῶν ἐφαψαμένων τε καὶ * προεντεταμένων ἀποκειμένην ἐν κοιτίδι εἶχεν, ἣν ἔφασκεν ἐκ τῆς Νέρωνος ἐωνῆσθαι κιθάρας δυοῖν μναῖν κ.τ.λ.* Quo in loco, cum totius sententiæ ratio *νευρὰ ἐφαψαμένη* non aliter verti posse doceat, nisi Nervus tactu attritus, ut recte fecit Interpres, rarissimum hic exemplum habemus aor. 1. medii, passivo sensu usurpati. Nam quæ licentia, media ad passivum, passiva ad medium genus transferendi, in reliquis verborum formis frequentissime cernitur, eandem in hoc tempore nunquam fere admissam esse reperies, idque etiam agnovit Kuster. de V. M. p. m. 157. sq. Primo aspectu, ejusdem indolis esse videtur illud, 5, 19. *Μουσωνίῳ ἔφασκεν ἐντετυχηκέναι—δεδεμένῳ τε καὶ κελευσαμένῳ ὀρύττειν.* Est tamen diversum; nam inest huic verbo vis passivo-media; quamvis enim fodere jussus erat, sibi ipsi simul ad opus perficiendum stimulos addebat. Sed clarius et manifestius est exemplum in V. S. 2. p. 579. de Philagro sophista: *Ἠγώνιστό τις αὐτῷ κατὰ τὴν Ἀσίαν ὑπόθεσις, οἱ παραιτούμενοι τὴν τῶν ἀκλήτων συμμαχίαν· ταύτης ἐκδεδομένης ἤδη τῆς ὑποθέσεως, μνήμῃ ξυνελέξατο, καὶ γὰρ δὴ καὶ εὐδοκιμηκὼς ἐν αὐτῇ ἐτύγχανε.* Ultima vertit Lipsiensis Editor: Hoc ante editum jam argumentum, memoriæ commendarat; erat enim memoria celebratissimus. Verte: Hoc enim argumento jam pridem in vulgus edito, memoriæ (illud) mandatum fuerat, (ab auditoribus sc.) nam eo magnas laudes meruerat. Nec sane de passiva signif. vocis *ξυνελέξατο* nos amplius dubitare sinunt illa, quæ ibidem sequuntur. Nam Herodes Atticus, ejusque discipuli, cum Philagrum circumvenire cuperent, eumque vetera argumenta, et jam olim a se tractata iisdem verbis repetere solere intellexissent, eandem illi *ὑπόθεσιν περὶ ἀκλήτων* proposuerunt; qua in declamatione dum erat occupatus, magno auditorum risu *ἀντανεγινώσκετο ἡ μελέτη.* Verbum *ξυλλέγεσθαι,* quod hic passiva potestate occurrit, media significatione restituendum Heroicis p. 751. ubi nunc legitur, *Ὡς δ' ἐπιστήμην τοῦ πλεῖν * ξυνεξελέξαντο.* Vulgatam, si quid video, sensus loci respuit, nec v. *συνεκλέγεσθαι* aut sic, aut aliter usquam usurpatum memini a Philostr., qui alterum *ξυλλέγεσθαι* frequenter adhibuit. Exempli loco sint Her. 666. *Ξυλλεξαμένους τὸν περὶ αὐτῶν λόγον,* et 687. *Καὶ ξυλλέγομαι ἐς τὴν μνήμην πάντα,* pro quo *ἀναλέγεσθαι ἐς μνήμην* dixit de V. A. 1, 14. p. 16." Hamaker. Lectt. Philostr. 90.]

[Ἀγωνίζομαι. Suid.: *Ἀγωνιούμενοι· εἰς ἀγῶνας ἐμβαλοῦντες. Τοῖς πολεμίοις ἀγωνιούμενοι, ἀποτράποιντο ἀμαχεί.* Zonar.: *Ἀγωνιούμενοι· εἰς ἀγῶνας ἐμβαλοῦντες. Ἀγωνίζεσθαι περὶ πράγματος, καὶ ἀγωνίζεσθαι περὶ πρᾶγμα. Ἀνάγγειλον ἡμῖν περὶ τὸ πρᾶγμα ἠγωνίσω.* "Locus incertus. Pro *περὶ τὸ* leg. videtur *περὶ τί.* Cod. D. *πῶς τὸ πρ. ἠγ.*" Tittmann. Imo leg. *πῶς τό.* Bekkeri Grammaticus S. Germ. *Περὶ Συντάξεως: Ἀγωνίσωνται· γενικῇ, ἐκ τοῦ Κατὰ Τιμοκράτους* (741.) *Ἕως ἂν τῶν ψευδομαρτυριῶν ἀγωνίσωνται.* J. Poll. 3, 141. et 147. *Δίαυλος, καὶ ὁ τοῦ διαύλου ἀγωνιστής, καὶ ἀγωνιζόμενος τὸ διπλοῦν στάδιον, καὶ ἵππιον δρόμον, καὶ δρόμον τὸν ἐν καμπῇ:* 153. *Κοινὰ δ' ἐπὶ πάντων, ἀναγκοφαγῆσαι, ἀσκῆσαι, ἀσκηθῆναι, ἀθλῆσαι, γυμνάσασθαι, πονῆσαι, ἀγωνίσασθαι.* Glossæ: *Ἀγωνίζομαι·* Certo, Contendo, Dimico. *Ἀγωνίζεται·* Opitulatur. *Ἀγωνιζόμεθα·* Elaboramus. *Ἀγωνιοῦμαι·* Nemo (sic.) *Εἰς πρόσωπον ἀγωνίζεσθαι·* Condici.]

[Ἀγωνίζομαι. Harpocr.: *Τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς*

A *ἀγωνιεῖται· Λυκοῦργος ἐν τῷ Πρὸς Δημάδην, καὶ Δίδυμος· Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἁρμοζομένων καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία.* "Ms. Mediceus habet, *Λυκοῦργος Πρὸς Δημάδην. Δίδυμος φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστὶν,* non *καὶ Δίδυμος, παροιμ.* ut solet edi." Jac. Gronov.]

Ἀγωνιστέον, Adverb. positionis, Certandum est. Xenoph. K. Π. 1. *Ἐνιά ἐστιν, ἃ οὐ πρὸς ἀνθρώπους ἀγωνιστέον.* Et *Ἀγωνιστέος, στέα, στέον,* quasi gerundivum nomen Latinis, Certandus, da, dum. Herodot. Terpsichore, *Φάμενοι οὐ βαρβάρων ἀγωνιστέον εἶναι τὸν ἀγῶνα.* [" *Ἀγωνιστέον,* np. *ἐστὶ,* Certandum est. c. *πρὸς* Π. 2, 1, 2. p. 86. *ἀγωνιστέον ὑμῖν* in bello *πρὸς τοὺς ἄνδρας.* Sic Π. 1, 6, 9. *ἐνιά ἐστιν, ἃ οὐ πρὸς ἀνθρώπους ἀγωνιστέον, ἀλλὰ πρὸς αὐτὰ τὰ πράγματα,* np. Laborandum est de commeatu, stipendio etc. Illud ἃ dictum est pro *καθ' ἃ,* In quibus. 2, 3, 5. p. 119. *ἡμῖν πρὸς τοὺς ὁμοτίμους ἀγωνιστέον,* np. *περὶ ἀρετῆς.*" Lex. Xenoph. Demosth. 129. *Καὶ γὰρ ἂν ἅπαντες δουλεύειν δήπου συγχωρήσωσιν οἱ*
B *ἄλλοι, ὑμῖν γ' ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγωνιστέον.* Glossæ: *Ἀγωνιστέον·* Conferendum, Certandum.]

"*Ἀγώνισις,* Certatio, Concertatio. Thuc. 5, (50.) "*Καὶ ἀνακηρυχθέντος Βοιωτῶν δημοσίου κατὰ τὴν οὐκ* "*ἐξουσίαν τῆς ἀγωνίσεως,* Quoniam ei *οὐκ ἐξῆν ἀγωνί*"*ζεσθαι,* Non licebat ei decertare, s. in certamen "cum aliis descendere." [Vide Bekkeri *Συναγ. Λεξ. χρησ.* 438. et cf. *Ἀπάγγελσις* et *Προάγγελσις.* "Verbale *ἀγώνισις* frequentat Procopius. Vide B. G. 4, 23. bis: 30. extr.: 35.: Arc. Hist. Præfat." Abresch. Diluc. Thuc. 532. J. Poll. 3, 141. *Ἀπὸ δὲ ἀγῶνος, ὀνόματα, ἀγώνισις παρὰ Θουκυδίδῃ, καὶ ἀγώνισμα.*]

Ἀγώνισμα, ατος, τὸ, ab *ἠγώνισμαι* prima præteriti *τοῦ ἀγωνίζομαι,* Certatio, Certamen. Plut. Sympos. 8. *Κούφων δὲ καὶ βαρέων ἀγωνισμάτων ὄντων.* || Item Palma, i. e. Præmium certaminis, ut tradunt Suid. et Hesych.: et hoc fortasse significat ap. Thuc. 8. *Ὑπέσχετο τὸ ἀγώνισμα προσθεῖναι.* [Locus est c. 17. *Καὶ τῷ ἀποστείλαντι Ἐνδίῳ, ὥσπερ ὑπέσχετο, τὸ ἀγώνισμα προσθεῖναι.* Vertitur: Et Endio, a quo missus
C fuerat, hoc præclarum facinus attribuere volebat.]

Ἀγώνισμα, a Suida exponitur *σπουδὴ, ἐπιμέλεια,* Studium, Diligentia, hoc in loco, *Ἀγώνισμα τίθενται συλλαβεῖν αὐτόν.* Sic Aristid. in Panath. *Ἓν ἤδη τοῦτ' ἀγώνισμα ποιούμενος,* In hoc unum omni studio et omni virium contentione incumbens. Apud Herod. autem *ἀγώνισμα* videtur sumi pro Egregio facinore (1, 140.) *Καὶ ἀγώνισμα τοῦτο μέγα* [*μέγα τοῦτο* hodie legitur] *ποιεῦνται, κτείνοντες ὁμοίως μύρμηκάς τε καὶ ὄφεις.*

Ἀγώνισμα, Ostentatio quæ fit in turba, s. ap. turbam, ab eo videlicet qui specimen ingenii sui vult edere. *Ἀγωνισμάτων* enim exponit Hes. *ὀχλικῶν ἐπιδείξεων.* [" Latini Commissiones vocant. Vide Foës. Œcon. Hippocr." Kust.] Dicitur autem de sophistis sæpissime *ἐπιδείκνυσθαι,* et *ἐπίδειξις:* et fortasse *ἀγώνισμα* significationem huic affinem habet ap. Thuc. 1, (22.) *Κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται,* ut a sophistis translatione sumta, ingenii ostentandi causa de-
D certantibus orationum politarum et comptarum scriptione, *ἀγώνισμα* vocet Ludicram quandam et ostentationis plenam orationem. Ac tale quid esse videtur Commissio Latinis, quale *ἀγώνισμα,* exponendo cum Hesychio *ὀχλικὴν ἐπίδειξιν,* adeo ut ap. Sueton. Commissionibus reddi possit *ἀγωνίσμασι,* in Augusto (89.), Admonebatque Prætores ne paterentur nomen suum commissionibus obsolefieri. [" Commissiones sunt, quas Græci dicunt *δείξεις, ἐπιδείξεις,* vel *ἀγῶνας.*" Casaub., ap. quem vide plurima exempla.] Schol. Thuc. *ἀγώνισμα* exponit Dulcem sermonem, itidem, ut opinor, alludens ad sophistarum orationes. Aut *ἀγώνισμα,* inquit, Spectaculum, Ludicrum, ita expono apud eum *παιδιὰ,* poëticum *ἀγώνισμα* Comicorum, aut Tragicorum: [locus est 1, 22. *Ἀγώνισμα· τὸν γλυκὺν λόγον, αἰνίττεται δὲ τὰ Μηδικὰ Ἡροδότου. Ἢ ἀγώνισμα· θέαμα, παιδιὰ, ποιητικὸν ἀγώνισμα κωμῳδοποιῶν ἢ τραγῳδοποιῶν.* Vox hæc in Ernestii Lex. Technol. Gr. Rhet. non legitur.]

'Αγώνισμα, Actio fabulæ. Apud Aristot., de scenicis, ἀγώνισμα ποιεῖν, pro ἀγωνίζεσθαι, Fabulam agere. Item Recitatio ab Aristot. ita dicitur, ubi loquitur de poëta narrante, ut Bud. ait.

['Αγωνίσματα· ἔπαθλα. Hesych. et Etym. M. Thucyd. 7, 86. 'Ο γὰρ Γύλιππος καλὸν τὸ ἀγώνισμα ἐνόμιζέν οἱ εἶναι, ἐπὶ τοῖς ἄλλοις καὶ τοὺς ἀντιστρατήγους κομίσαι Λακεδαιμονίοις. " Hoc ita effert Plut., μέγα δ' ἡγεῖτο πρὸς δόξαν. Etiam in eo, quod supra 3, 82. dicit Thuc., Καὶ ὅτι ἀπάτῃ περιγινόμενος ξυνέσεως ἀγώνισμα προσελάμβανε, Schol. et Dionys. H. in Jud. de Thuc. 152. ἀγώνισμα interpretantur δόξαν, Laudem, vel Opinionem hominum alii gloriosam. "Επαθλον, Præmium, exponit Suid. ap. Aristoph. Ran. 286.: ('Αγώνισμα· σπουδὴν, ἐπιμέλειαν. 'Αγώνισμα ,τίθενται συλλαβεῖν αὐτόν. 'Αριστοφάνης· 'Εγὼ δ' εὐξαίμην ἂν, ἐντυχεῖν τινὶ, λείπει θηρίῳ, λαβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἄξιόν τι τῆς ὁδοῦ. "Επαθλον. Versus hos sic edidit Brunck. 'Εγὼ δέ γ' εὐξαίμην ἂν ἐντυχεῖν τινὶ, Λαβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἄξιόν τι τῆς ὁδοῦ. 'Apud Suid. post v. ὁδοῦ subjiciendum, τινί. Λείπει θηρίῳ. Et, 'Αγώνισμα· ἔπαθλον. I. e. cum dixit poëta τινὶ, subauditur ac desideratur nomen θηρίῳ, quod Feram significat. 'Αγώνισμα vero, Certaminis præmium, quod victori datur. Haud enim poëtæ verba cum Scholiis et interpretatione sunt confundenda.' P. Zonaras: 'Αγώνισμα· σπουδὴν, ἐπιμέλειαν. 'Αγώνισμα τίθεσθαι συλλαβεῖν αὐτόν. Καὶ 'Αριστοφάνης· Λαβεῖν τε ἀγώνισμά τι τῆς ὁδοῦ· ἔπαθλον. 'V. ἔπαθλον Scholiastæ est; denotat enim et Certamen, et Præmium certaminis.' Tittmann. Scholiastæ editi verba sunt hæc: 'Αγώνισμα· ἄθλου κατόρθωσιν ἀξίαν.) Habet hæc vox in universum significationem laudis, et dicitur de Omnibus præclaris studiis ac facinoribus, quæ gloria consequitur. Vide Thuc. 7, 56. (Καὶ, εἰ δύναιντο κρατῆσαι 'Αθηναίων τε καὶ τῶν ξυμμάχων καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, καλὸν σφίσιν ἐς τοὺς "Ελληνας τὸ ἀγώνισμα φανεῖσθαι:) 59. (Οἵ τε οὖν Συρακούσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι εἰκότως ἐνόμισαν καλὸν ἀγώνισμα σφίσιν εἶναι ἐπὶ τῇ γεγενημένῃ νίκῃ τῆς ναυμαχίας, ἑλεῖν τε τὸ στρατόπεδον ἅπαν τῶν 'Αθηναίων, τοσοῦτον ὂν, καὶ μηδὲ καθ' ἑκάτερα αὐτοὺς, μήτε διὰ θαλάσσης, μήτε τῷ πεζῷ διαφυγεῖν.) 8, 17. (l. c.)" Duker. "'Αγώνισμα, ¶ 1. Certamen. Ιππ. 3, 5. ἀγωνίσματα sunt Decursiones equestres. Ιπ. 11, 13. ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἀγωνίσμασι, prœliis. Αγ. 9, 7. νικηφόρος τῶν καλλίστων καὶ μεγαλοπρεπεστάτων ἀγωνισμάτων, np. vincendo amicos beneficiis, inimicos ulciscendo. Sic fere Ιερ. 11, 7. 'Εὰν εὐδαιμονεστάτην τὴν πόλιν παρέχοις—ἔσῃ νικῶν τῷ καλλίστῳ καὶ μεγαλοπρεπεστάτῳ ἀγωνίσματι. ¶ 2. Disceptatio s. Altercatio litigantium apud judicem. Π. 8, 2, 13. τοῖς κριταῖς εἴτε δίκῃ εἴτε ἀγωνίσματι." Lex. Xenoph. "Εἴτε ἀγωνίσματι, Sive de præmio virtutis quæreretur, uter utrum vicisset in hoc illove genere virtutis, utri præmium victoriæ deberetur, pertinet ad φιλονεικίας: nam ἀγώνισμα h. l. idem quod ἆθλον. Hesych. et ex eo Phavor. 'Αγωνίσματα· ἔπαθλα." Fischer. Comment. in Xenoph. K. II. 539. "'Αγώνισμα, Certamen, Dimicatio, 3, 4, 4. 3, 81, 2. Sigillatim de Certamine athletico usurpatur, ut 1, 58, 1. "Ωσπερ ἀγαθὸς βραβευτὴς, ἡ τύχη αὐτοὺς ἐκ τοῦ προϋπάρχοντος ἀθλήματος εἰς παραβολώτερον ἀγώνισμα συνέκλεισεν, In periculosius certamen. Pariter ad athleticum certamen potissimum pertinet illud, Καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῶν κατ' ἄνδρα καὶ ζυγὸν ἀγωνισμάτων, 3, 81, 21. Quare cum athleticum certamen, tanquam ludus, institui consueverit spectaculi causa, ad oblectationem spectatorum; ipsum quoque vocab. ἀγώνισμα pro Ludo et spectaculo usurpatur, ut in illo 3, 31, 12. si causarum explicationem tollas ex historia, τὸ καταλειπόμενον αὐτῆς, ἀγώνισμα μὲν, μάθημα δ' οὐ γίγνεται, Quod superest illius, ludicrum est spectaculum, quod oblectari quidem in præsens potest, non autem opus ad erudiendum lectorem comparatum, quem locum e Thuc. 1, 22. imitatus est Polybius, ut jam monuit Ernestus, qui et conferri jussit Casaubonum ad Sueton. Caium c. 53. Eodem pertinet 1, 4, 5. Οὐδέπω ἡ τύχη τοιόνδε ἠγωνίσατο ἀγώνισμα, Nunquam fortuna tale spectaculum ederat, quale nostra ætate." Lex. Polyb. Lucianus Quom. Hist. conscr. sit c. 42. 'Ο δ' οὖν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν ἀρετὴν, καὶ κακίαν * συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν 'Ηρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι αὐτοῦ τὰ βιβλία· κτῆμά τε γάρ φησι μᾶλλον ἐς ἀεὶ συγγράφειν, ἤπερ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον. " Locum Thucydidis jam attulerat Bos. Anim. Cr. p. 11. et cum Luciano compararat dicens: Thuc. 1, 22. Κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν σύγκειται, elegans est antithesis vocabulorum, ut ἐς ἀεὶ, et ἐς τὸ παραχρῆμα, In perpetuum et in præsens; sic κτῆμα et ἀγώνισμα. Κτῆμα est Res ipsa, quæ servatur et possidetur, Veritas, Historia vera. Recte Schol. ἀλήθειαν interpretatur. 'Αγώνισμα vero Certamen ludicrum, Fabula, Historia fabulosa, fabulis adornata, quæ auditoribus jucunda. Schol. τὸν γλυκὺν λόγον, θέαμα, παιδιὰν, ποιητικὸν ἀγώνισμα κωμῳδοποιῶν ἢ τραγῳδοποιῶν. Sic ἀγώνισμα ποιεῖν, Fabulam agere, dicunt Græci. Citavit hæc verba Lucianus h. l. ubi eleganter exponit τὸ ἀγώνισμα per τὸ μυθῶδες, et κτήματα per ἀλήθειαν. Inferius eod. lib. versus finem idem explanat dicens, Καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφε, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσονταί σε .... οὐδὲν κολακευτικὸν, οὐδὲν δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι. Apposite etiam Polyb. 2. p. 197. 3. p. 257. Adde quoque Joseph. 1. contra Apion. 1035. Quorum verba Bos. adducit, quæ, quia nimia, non repeto. ('Quicquid ostentandæ artis ingeniive causa fit, Joseph. 983, 8.' Wakef. Mss.) Sed addo e marg. Ald. Historia sit κτῆμα, non ἀγώνισμα. Citat idem Plinius 5. Ep. ad Capitonem." J. F. R. " Nobilis locus est 1, 23. (22.) quem supra jam e parte tetigit, ubi vetus etiam Schol. Herodoti Medica notat innui. Ea nimirum ἀγώνισμα ἐς τὸ παρὸν, vel, ut est ap. Thuc., ἐς τὸ παραχρῆμα, scriptum ad hoc compositum, ut in Olympiorum celebritate recitatum plausus et victoriam auctori suo pararet, quod genus Commissiones vocari constat e Sueton. Calig. 53. ubi hoc ipsum Thucydidis ἀγώνισμα hac voce reddendum Casaub. ostendit. Thucydides sua sibi scripta esse vult κτῆμα ἐς ἀεὶ, Possessionem, h. e. Monumentum, quod perpetuo ipsius proprium sit. Laudat etiam h. l. Plinius 5, 8, 11." J. M. G. " Longin. 14. Τῷ γὰρ ὄντι μέγα τὸ ἀγώνισμα, τοιοῦτον ὑποτίθεσθαι τῶν ἰδίων λόγων δικαστήριον καὶ θέατρον, καὶ ἐν τηλικούτοις ἥρωσι, κριταῖς τε καὶ μάρτυσιν, ὑπέχειν τῶν γραφομένων εὐθύνας πεπαῖχθαι. (Vertitur in Weiskii Ed.: Vere enim grave certamen est, hos scriptionis suæ judices aut spectatores sibi fingere. In Indice Rerum est: ''Αγώνισμα, Certamen ingenii fictum.') Pausan. 619. 'Επηκολούθουν δέ σφισι καὶ οἱ ἀπὸ τῶν κεράτων, "Αρατον, καὶ τὴν σὺν αὐτῷ στρατιὰν τρέψασθαι μέγα ἀγώνισμα ἡγούμενοι: 848. Ἦν δὲ καὶ τῷ Βρέννῳ τὰ μὲν 'Ηρακλεωτῶν ἐλάσσονος φροντίδος, ἀγώνισμα δὲ ἐποιεῖτο ἐξελάσαι τε ἐκ τῶν τειχῶν τοὺς ἀντικαθημένους, καὶ παρελθεῖν ἐς τὴν ἐντὸς Θερμοπυλῶν 'Ελλάδα." Valck. Mss. J. Poll. 3, 141. (v. 'Αγώνισις:) 4, 91. Καὶ ἦν ἀγώνισμα σάλπιγγος, τὸ πρεσβύτερον. " Salmas. σάλπιγγός τε πρεσβύτερον, εἰς δὲ φ. τ. ἐπ' αὐτῷ πρ. Malim, καὶ ἦν τὸ ἀγώνισμα σ. π. dicitur quod antiquitus præcones inter se certarunt tubis solis, postea vero crescente studio hominum, voce decantata sunt carmina bonis lateribus pronuntianda." Kuhn. " Τὸ πρεσβύτερον. Deest in Ms. τό. De præconum vero ἀγωνίσματι et contentione v. Casaub. ad Sueton. Sic enim eximius Athenæi Commentator 10. Animadv. 3. 'Quod autem in illis ludis (sacris) etiam præconio et contentione vocis certaretur, satis ad Sueton. probavimus. Vide Pollucem 4, 12." Jung. J. Poll. 6, 181. Καλλώπισμα, στεφάνωμα, πέμμα, ἀγώνισμα, γέννημα, παίδευμα, θρέμμα, μάθημα. Tittmanni Technol. Mss.: 'Αγωνίζομαι, ἠγωνίζομεν, ἀγωνιοῦμαι, οὐ μόνον δὲ ἀγὼν, ἀλλὰ καὶ ἀγωνία καὶ ἀγώνισμα. " Thom. M. 12. et n. Marcell. de v. Thuc. p. 8. ad Sueton. 1, 700. Burm. Charit. 541. Gesner. ad Plin. 185. Porson. Orest. 837." Schæf. Mss.]

'Ἀγωνισμὸς, ὁ, Certatio, itidem ut ἀγώνισμα, et itidem ab ἠγώνισμαι formatum. Dion. Hist. 16. Μάχη καὶ ἀγωνισμὸς τῶν στρατιωτῶν διὰ κενῆς ἐγένετο. [V. ἀγωνισμὸς in Reimari Indice non legitur.] Hes. ἀγωνισμὸν exponit ἀντιλογίαν, Disceptationem, Altercationem. [Etym. M. 'Ἀγωνισμός· ἀντιλογία, ἀγωνία, καὶ ἡ ἄθλησις. J. Poll. 4, 34. de laudibus oratoris et concionatoris: Πρᾶγμα δὲ, ἀπὸ τῶν πλείστων, ὅτι μὴ εὔνοια· δημοκρατία, πίστις, πορισμὸς, προστασία· ἀγωνισμὸς γὰρ, καὶ φυλακὴ, καὶ τήρησις, καὶ πρὸς ἕτερα: 9, 142. Βιαιοτέρα γὰρ ἡ ἐπικράτησις, παρὰ Θουκυδίδῃ· ἣ παρομοίαν ἄν τις εἶναι φαίη τὴν κατακράτησιν, καὶ τὸν καταγωνισμὸν, ἐκείνου ἀγωνισμὸν εἰπόντος, καὶ τὴν καταπολέμησιν, τὴν διαπολέμησιν εὗρον· ὑπαγωγὴ γὰρ καὶ προσαγωγὴ, ἀνεκτά. "Nisi me meus fallit animus, ita fuit etiam scriptum: ἣν παρόμοιαν ἄν τις εἶναι φαίη τῇ κατακρατήσει καὶ τῷ καταγωνισμῷ. Planum ita sensum feceris paucula mutatione: sed enim Mss. obsequamur potius, quorum equidem lectionem in textu restitui. 'Ἀγωνισμὸν in Thucydide reperio 7, 70. (Πολλὴ δὲ ἡ ἀντιτέχνησις τῶν κυβερνητῶν καὶ ἀγωνισμὸς πρὸς ἀλλήλους.)" T. H. "Ms. ἡ, sed alia manu ἣ emendatum, παρ' ὁμοίαν ἄντις φ. τὴν κατακράτησιν, καὶ τῶν καταγωνισμὸν· ἐκείνου ἀγωνισμὸν etc. et bene sane ἣ videtur correctum, cum Ms. plerumque η indifferenter scribat, pro ἢ, ἣ, ἧ, etc. locumque ita legam igitur et distinguam: Ἡι παρομοίαν ἄν τις εἶναι φαίη τὴν κατακράτησιν· καὶ τὸν καταγωνισμὸν, ἐκείνου ἀγωνισμὸν εἰπόντος· καὶ τὴν etc. Ait sic dici posse et κατακράτησιν, et κατακρατεῖν, ut dixerit Thucydidis ἐπικράτησιν, ab ἐπικρατεῖν: eadem ratione, cum ille a v. ἀγωνίζεσθαι, ἀγωνισμὸν, sic enim Ms. noster, cum vulgo non recte junctum videatur repeti, dixerit; nos καταγωνισμὸν posse a verbo, quod segm. 141. præcessit, καταγωνίζεσθαι: tum pariter καταπολέμησιν, a præcedenti, segm. 141. καταπολεμεῖν, addit Pollux, quis dicat invento nomine διαπολέμησις, vulgatum enim διαπολέμησιν εὑρὼν, non mutandum arbitror, licet in Ms. sit εὗρον. Ceterum vox ἐπικράτησις in Oratione Corinthiorum contra Corcyræos exstat 1, (41.) Καὶ ἡ εὐεργεσία αὕτη τε καὶ ἡ ἐς Σαμίους, τὸ δι' ἡμᾶς Πελοποννησίους αὐτοῖς μὴ βοηθῆσαι, παρέσχεν ὑμῖν Αἰγινητῶν μὲν ἐπικράτησιν, Σαμίων δὲ κόλασιν." Jung. "Dionys. H. 2, 1114. (Πόλεμον δ' οὐ δείδομεν τῶν 'Αρούγκων, οὔτε πρῶτον, οὔτε δεινότατον ἐσόμενον, ἀλλ' ἐν ἔθει ἡμῖν ὑπάρχει πᾶσι μάχεσθαι περὶ τῆς ἡγεμονίας καὶ ἀρετῆς, ἐν ἀγωνισμῷ τ' ἐσόμενον ὁρῶντες αὐτὸν, *ἀκαταπλήκτως δεξόμεθα.)" Wakef. Mss. Thom. M.: Οὐ μόνον ἀγὼν, ἀλλὰ καὶ ἀγωνία, καὶ ἀγωνισμός. Θουκυδίδης ἐν τῇ ἑβδόμῃ· Πολλὴ δὲ ἡ ἀντιτέχνησις τῶν κυβερνητῶν, καὶ ἀγωνισμὸς πρὸς ἀλλήλους.]

'Ἀγωνιστὴς, οῦ, ὁ, Certator, Qui certat gymnica certamina, Athleta, Pugil. Lucian. (1, 832.) 'Ενίσταται οὖν 'Ολύμπια τὰ μεγάλα, καὶ ὁ 'Ηρόδοτος, τοῦτ' ἐκεῖνο ἥκειν οἱ νομίσας τὸν καιρὸν, οὗ μάλιστα ἐγλίχετο, πλήθουσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν, ἁπανταχόθεν ἤδη τῶν ἀρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τὸν ὀπισθόδομον, οὐ θεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν 'Ολυμπίων παρεῖχεν ἑαυτὸν, ᾄδων τὰς ἱστορίας, καὶ κηλῶν τοὺς παρόντας, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ, ἐννέα καὶ αὐτὰς οὔσας. Libri 2 Epigr. titulus primus est εἰς ἀγωνιστὰς, In pugiles; quanquam Pugiles peculiari nomine dicuntur πύκται. Apud Plut. in Themistocle, ἵπποι ἀγωνισταὶ, Equi certatores, i. Equi ad certamina exercitati. Horat. (A. P. 84.) dixit Equum certamine primum, primum inter equos ἀγωνιστάς. || Interdum genitivo jungitur hoc nomen pro Certante de re qualibet, ut ἀγωνιστὴς ἀληθείας, ap. Plut., Certans pro veritate, ad verbum, Certator veritatis: Latine, Propugnator veritatis. Sic ap. Xenoph., ἀγωνιστὴς ἡγεμονίας.

'Ἀγωνιστὴς, Actor scenicus, Ludio, Histrio. 'Ἀγωνισταί· οἱ ὑποκριταί. Hes. [" 'Ἀγὼν enim etiam Actionem fabulæ in scena significat. Vide Chilmead. ad Malel. P. 1. p. 417. et not. in 'Ἀγωνοθέτης." Albert.] Sic ap. Athen. 12. Πάντες οἱ ἀγωνισταὶ ἐσπούδαζον τέρπειν τὸν βασιλέα. Demosth. c. Midiam, Προσδιαφθείρας τοίνυν τοὺς κριτὰς τῶν ἀγωνιστῶν ἀνδρῶν.

[" 'Ἀγωνιστὴς, Qui exercenda quadam arte studiove
A contendit habitum ejus adipisci. Ἄκρον ἀγωνιστὴν Perfectum te fieri et consummatum artificem γενέσθαι, geometriæ puta, similiumve artium, τῆς σῆς ἀξίας ταπεινότερον, 1414. Τοὺς ποιητὰς, τοὺς χοροὺς, τοὺς ἀγωνιστὰς, 331. 'Ἀγωνιστὴς προῄρημαι μᾶλλον εἶναι τῶν πόνων, ἢ διδάσκαλος τῶν ἄθλων, 1415." Demosth. Ind. Gr. " 'Ἀγωνιστὴς, 1. Certator, Athleta. (Glossæ: 'Ἀγωνιστής· Certator.) E. 6, 3, 6. p. 388. 'Ἀγωνισταὶ γενόμενοι, καὶ νενικηκότες ἤδη πολλάκις. 2. Miles, Prœliator. K. Π. 1, 5, 7. p. 54. describuntur ἱκανοὶ ἀγωνισταί." Lex. Xenoph. " 'Ἀγωνιστὴς, Certator, Propugnator. 'Ἀγωνιστὴς καὶ τελεσιουργὸς τῆς πράξεως, i. e. τῆς Πελοποννησίων ὁμονοίας, Φιλοποίμην, 2, 40, 2. Distinguuntur ibi tria genera virorum, qui in ea re elaborarunt: primum ἀρχηγὸς καὶ καθηγεμὼν, tum ἀγωνιστὴς καὶ τελεσιουργὸς, denique βεβαιωτής." Lex. Polyb.]

[" 'Ἀγωνιστὴς, Qui oratione decertat in judicio, vel concione. Dionys. Jud. Isæi 20. ad Amm. 1, 2. Sic Plut. Cat. 1. de Catone: Πρῶτον μὲν ὁ ἀγωνιστὴς
B εἶναι δοκῶν πρόθυμος, εἶτα καὶ ῥήτωρ ἱκανός. Vide 'Ἀθλητής." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

['Ἀγωνιστής. Pseudo-Longin. 35. Πρὸς πολλοῖς ἄλλοις ἐκεῖνο, ὅτι ἡ φύσις οὐ ταπεινὸν ἡμᾶς ζῶον οὐδ' ἀγεννὲς ἔκρινε, τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ', ὡς εἰς μεγάλην τινὰ πανήγυριν, εἰς τὸν βίον καὶ εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον ἐπάγουσα, θεατάς τινας τῶν ὅλων αὐτῆς ἐσομένους καὶ φιλοτιμωτάτους ἀγωνιστὰς, εὐθὺς ἄμαχον ἔρωτα ἐνέφυσεν ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς παντὸς ἀεὶ τοῦ μεγάλου, καὶ ὡς πρὸς ἡμᾶς δαιμονιωτέρου. Vide quæ de h. l. scripsimus supra 479. d.]

[" 'Ἀγωνιστὴς, ad Diod. S. 1, 626. Boissonad. in Philostr. 438." Schæf. Mss.]

['Ἀγωνιστής. J. Poll. 3, 141. Καὶ ἀγωνισταὶ, παρὰ Δημοσθένει. " Quod Noster e Demosth. affert, etiam ap. Æschinem habes, ut in ea Κατὰ Κτησιφ. 'Εκ δὲ τούτου τοῦ τρόπου συνέβαινε, τοὺς μὲν θεατὰς, καὶ τοὺς χορηγοὺς, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐνοχλεῖσθαι, et inferius (566.) 'Ἀμείνων ἀγωνιστὴς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ὑπάρχῃ, et statim (569.) Πολλοὺς ἀγωνιστὰς ἔξετε τῆς
C ἀρετῆς: inferius, Τοὺς καθ' ἑαυτὸν ἀγωνιστάς. Demosth. vero locus est in Orat. 'Ὑπὲρ Κτησιφ. extr.: Τοὺς ποιητὰς, τοὺς χοροὺς, τοὺς ἀγωνιστάς." Jung. J. Poll. 3, 143. Καὶ οἱ γυμνικοὶ μὲν, κυρίως ἀθληταὶ καλοῦνται, καὶ ἀσκηταὶ, καὶ ἀγωνισταὶ, καὶ οἱ ἀντίπαλοι αὐτῶν, ἀνταγωνισταί: 144. 'Ἀθληταὶ δὲ μουσικοὶ, καὶ Διονυσιακοὶ τεχνῖται· ὀνομάσαις δ' ἂν καὶ τούτους κἀκείνους, ἀγωνιστάς: 147. Δίαυλος, καὶ ὁ τοῦ διαύλου ἀγωνιστὴς, καὶ ἀγωνιζόμενος τὸ διπλοῦν στάδιον, καὶ ἵππιον δρόμον, καὶ δρόμον τὸν ἐν καμπῇ: 149. Πάλη, καὶ παλαιστὴς, καὶ ἀγωνιστὴς, καὶ ὁ παλαιστικός.]

[* " 'Ἀγωνίστρια, (ἡ,) Euseb. H. E. 5, 1." Wakef. Mss.]

[* 'Ἀγωνιστὸς, Certativus, et * 'Ἀγωνιστῶς, Certative. J. Poll. 3, 141. 'Ἀγωνιστῶς, * δυσανταγωνίστως. "C. A. 'Ἀγωνιστικῶς * δυσανταγώνιστος προάγων, Levius certamen quod decretoriæ pugnæ solet præmitti, ἐπαγωνίσασθαι." Kuhn. "Ms. pro ἀγων. δυσαντ. aliter habet et auctius ita: 'Ἀγωνιστικῶς, ἀγώνιστος, δυσανταγώνιστος. Videtur autem scr. ἀγωνιστὸς, ul-
D tima acuta, ut et adverbium, quod in vulgatis, ἀγωνιστῶς: quorum utrumque ad Thes. H. Steph. addi potest. 'Ἀγωνιστικῶς vero et 3, 145. habes." Jung. Vera lectio est, ἀγωνιστῶς, ut patet e voce δυσανταγωνίστως, quacum jungitur.]

'Ἀγωνιστήριον, (τὸ,) Locus certaminis, i. e. In quo certamen committitur, inquit Hesych. (τόπος, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται.) Aristid. in Panath. 'Ἀλλ' ὥσπερ ἀγωνιστήριον τοῖς θεοῖς ἀνεῖται. || Item ἀγωνιστήρια, Quæ dantur certatoribus, ait idem Hesych. (τὰ διδόμενα τοῖς ἀγωνισαμένοις:) et ita ἀγωνιστήριον idem valebit, quod ἔπαθλον. [Etym. M. 'Ἀγωνιστήριον· τόπος, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται. In Schneideri Lex. non legitur.]

[* " 'Ἀγωνιστήριος, ὁ, ἡ, (imo ία, ιον,) Bellicosus, Promtus ad rixas. J. Poll. 4, 89. ('Ἀγλαῒς δὲ ἡ Μεγαλοκλέους σάλπιγγι * ὑπερεῤῥωμένως ἐχρήσατο, ἀγωνιστηρίῳ τε καὶ πομπικῇ.)" Passov. in Beckii Actis Seminarii Regii et Societ. Philol. Lips. 1, 95. " 'Ἀγωνιστήριος, i. q. ἀγωνιστικός. Anaxippus ap. Athen. 4, 169. c. κύβηλις ἀγωνιστηρία, (Καὶ τὴν κύβηλιν τὴν

ἀγωνιστηρίαν,) eadem terminatione atque πολεμιστήριος." Schweigh. Mss. At πολεμιστήριος, ὁ, ἡ, non ία, ιον, unde Anaxippo restituendum videtur ἀγωνιστήριον pro vulg. ἀγωνιστηρίαν.]

'Αγωνιστικὸς, ου, ὁ, (ἡ, ὸν,) Certatorius, ad ἀγωνιστὰς pertinens, i. e. certatores. 'Αγωνιστικὴ τοῦ σώματος ἀρετὴ, Aristot. Rhet. 1. Idem ibid. ἀγωνιστικὴ δύναμις, Apta corporis constitutio ad obeunda gymnica certamina. 'Αγωνιστικὸς etiam dicitur Is qui aptus est ad certamina.

'Αγωνιστικὸς λόγος, inquit Bud., ab Aristotele dicitur sophistarum, eodem sensu quo ἐριστικὸς, qui et ipse est sophistarum, quorum ars non solum ἐριστικὴ, sed etiam περὶ λόγους ἀγωνιστικὴ a Platone dicitur. Hactenus Bud., non explicans Latine ἀγωνιστικὸς nec ἀγωνιστική: sed videtur reddi posse λόγος ἀγωνιστικὸς, Oratio altercatoria, vel Disceptatoria; itidem ars ἀγωνιστικὴ, Altercatoria. [Vide Plat. in 'Αγωνοθέτης citatum.]

[" 'Αγωνιστικὴ λέξις, Genus dicendi contentiosum, quo utuntur oratores in concionibus et causis publicis: quare eadem dicitur ὑποκριτικὴ, quia cum actione conjuncta est. Contraria est γραφικὴ, Aristot. Rhet. 3, 12. Hinc τὸ ἀγωνιστικὸν i. q. παθητικὸν, Longin. 22. cf. 18, 2. et 'Εναγώνιον, it. 23, 1. ubi quæ ἀγωνιστικὰ dicuntur, eadem etiam sunt πάθους καὶ ὕψους συνεργά. Porro τὸ ἀγωνιστικὸν etiam opponitur τῷ σοφιστικῷ. Et hoc quidem cernitur in nimio et inani figurarum quarundam, ornatusque oratorii usu, qui nihil nisi artis ostentationem et auditorum lenocinia quærit. Sed τὸ ἀγωνιστικὸν dicitur, cum illi ornatus recte, modeste, et in opportuno loco adhibentur. Gregor. ad Hermog. Περὶ Δεινότ. 14. Δημοσθένης καὶ Ὅμηρος τὰ δοκοῦντα σοφιστικὰ καὶ κατ' ἐπιτήδευσιν γεγενῆσθαι, ἐποίησαν μὴ ταῦτα εἶναι δοκεῖν, ἀλλ' ἀγωνιστικὰ, ὡς ἄλλο καὶ ἄλλο σημαίνοντα, Sinnreicher Schmuck im Gegensatz des blosen Flitterstaates." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

['Αγωνιστικός. J. Poll. 3, 141. 'Αγωνιστικὸς, * ἀνταγώνιστος,* δυσαγώνιστος, (" A. ἀγωνιστικὸς, * ἀγωνιστὸς, * δυσανταγώνιστος." Seb.) * ἀνταγωνιστικὸς, ἀναγώνιστος, * δυσανταγώνιστος.]

['Αγωνιστικόν· ὀχλικὸν, καὶ γὰρ ὁ ἀγὼν ἀπὸ τῆς ὀχλήσεως. Erotian. " Quarto de Artic. t. 43. p. 497, 46. Bona quidem ac justa, et secundum naturam hæc repositio est; et sane etiam aliquid ἀγωνιστικὸν, ostentationis, habens, si quis talium rerum jactatione superbire velit: sic vertit Germanus. Galeni vero Interpres vertit: Quæ nescio quid etiam ambitiosæ concertationis in se habet, si quis harum rerum ostentatione delectatur. Alii vertunt: Per quam subito fere ad finem pervenitur, si quis ostentationi studeat. Quarum expositionum nulla, meo judicio, conveniens est. Loquitur enim hic Hippocrates de repositione femoris, quæ fit, cum homo per pedes suspenditur, ideo fortasse melius esset, aut Erotianum sequi, aut vertere, Et sane etiam aliquid laboriosi habens, ne sine causa a propria significatione vocis tam longe recedamus." Eustach. " Egregie de h. v Foës. p. 4. disserit." Franz.]

[" 'Αγωνιστικὸς, bey Galenus und den spätern Aerzten dreist, kuhn, kräftig; entscheidend." Schneider. Lex.]

'Αγωνιστικῶς, Adverbium, Certatorie, Certatorum more. Bud. dixit ἀγωνιστικῶς ἔχω, pro Certare cupio, Certandi desiderio teneor. || Alex. Trall. p. 242. Ed. patris mei: Ψυχρῷ δὲ κατὰ μὲν τὴν ἀκμὴν τοῦ νοσήματος χρηστέον ἀγωνιστικῶς· οὕτω δὲ ὀνομάζειν εἰώθαμεν, ὅταν ἅπαξ τε καὶ ψυχρότατον καὶ πολὺ δοίημεν. I. e. Frigida autem in vigore morbi utendum est ἀγωνιστικῶς. Dicimus autem ἀγωνιστικῶς, cum semel et frigidissimam et multam damus. [J. Poll. 3, 145. Καὶ τὰ ἐπιῤῥήματα, μουσικῶς, ἀθλητικῶς, * ἀσκητικῶς, ἀγωνιστικῶς. " 'Αγωνιστικῶς: Mss. ἀγωνιστικῶς." Sic Seb. qui forte scripserat, * ἀγωνιστῶς, Mss. ἀγωνιστικῶς: vel, ἀγωνιστικῶς, Mss. ἀγωνιστῶς. Ætius 89, 50. Ψυχρῷ χρηστέον ἀγωνιστικῶς. Aristot. Probl. 19, 15. ἀγωνιστικῶς ᾄδειν. Plut. 3, 109.]

[* Φιλαγωνιστικὸς, ἡ, ὸν, " Certaminum gymnicorum studiosus. Schol. Pind. Isthm. 4, 47. (Ὅτι οὕτω φιλαγωνιστικοὶ καὶ φιλόδοξοι ἦσαν, ὥστε καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν κοινῶν πανηγύρεων ἀγωνίζεσθαι.)" Wakef. Mss.]

'Αναγώνιστος, ὁ, ἡ, Qui non certat, ut ἀναγώνιστος ἀθλητὴς ap. Xenoph. Qui certamen non experitur, Iners. E Plat. autem de LL. citatur ἀναγώνιστος περὶ ἀρετῆς, pro, Ad virtutis certamen impotens s. ineptus. Sed malim abesse περί. [" 'Αναγώνιστος, Qui nullum subit certamen publicum. Suidas: 'Αναγώνιστος· ὁ μὴ ἀγωνισάμενος. Ξενοφῶν. Π. 1, 5, 7. p. 53. Εἴ τις ἀθλητὴς πολλὰ πονήσας—ἀναγώνιστος διατελέσειεν. Suidam non satis recte explicasse jam Kusterus observavit, qui scribi potius a Suida debuisse dicit τὸν μὴ ἀγωνιζόμενον. Agitur enim de athleta, qui jam ante certavit." Lex Xenoph. Vide Abresch. et T. H. in 'Ανανταγώνιστος citandos, et J. Poll. in 'Αγωνιστικὸς citatum. " Plut. 3, 622. (Τὴν δ' ἀνθυπείκουσαν τῷ ἀνελέγκτῳ χάριν, ἀργὴν καὶ ἀναγώνιστον οὖσαν, οὐκ ὀρθῶς ὁμόνοιαν λέγεσθαι, Quæ iners sit et ignava.) Clem. Alex. 937. (Μήτε μὴν αὖθις ἀνάσκητος καὶ ἀναγώνιστος μείνας, ἀκονιτὶ κἀνιδρωτὶ τῶν στεφάνων τῆς ἀφθαρσίας ἐλπιζέτω μεταλαβεῖν.)" Wakef. Mss.]

[* Δυσαγώνιστος, ὁ, ἡ, Inexpugnabilis. Vide J. Poll. 3, 141. in 'Αγωνιστικὸς citatum. Adde 5, 79. Εἴποις δ' ἂν περὶ συὸς—δύσμαχος, δυσάλωτος, δυσαγώνιστος: 105. Ἄπορον, δυσαγώνιστον, δυσκατέργαστον.]

Πρωταγωνιστὴς, Δευτεραγωνιστὴς, Τριταγωνιστὴς, Histrio, qui primas partes fabulæ, Qui secundas, Qui tertias agit; nam tres tragœdi fabulam absolvebant, ut Bud. e Laertio observavit, Comm. 123., unde vv. Πρωταγωνιστεῖν, Δευτεραγωνιστεῖν, Τριταγωνιστεῖν. Πρωταγωνιστὴς, ὁ, Qui primas partes in scena agit. Plut. in Polit. Præc. (9, 252.) Ἄτοπον γάρ ἐστι τὸν μὲν ἐν τραγῳδίᾳ πρωταγωνιστὴν, Θεόδωρον ἢ Πῶλον, ὄντα μισθωτῷ τῷ τὰ τρία λέγοντι πολλάκις ἕπεσθαι, καὶ προσδιαλέγεσθαι ταπεινῶς, ἂν ἐκεῖνος ἔχῃ τὸ διάδημα καὶ τὸ σκῆπτρον. Ubi pro τὰ τρία reponendum censeo τὰ τρίτα, ut declarabo mox in Τριταγωνιστεῖν. [" Quis est ὁ τὰ τρία λέγων? Forte, τὰ τρίτα, quomodo ὁ δεύτερα λέγων est ap. Plut. Cicerone, ut alibi docuimus; eoque minus me hujus pœnitet conjecturæ quod v. τριταγωνιστεῖν in Vita Æschinis infra legitur." Xyl. " Τὰ τρίτα recte emendavit Vales. ad Harpocr. 293. et Xyl. jam antea ad h. l. monuerat." Reisk.] Interdum additur genitivus δράματος, ut ap. Lucian. de Cal. (3, 134.) Πρῶτον μὲν δὴ, εἰ δοκεῖ, παραγάγωμεν τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος· λέγω δὲ τὸν ποιητὴν τῆς διαβολῆς. Ubi Phil. Mel. πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος vertit Actus principem, et quasi præsultorem. [" Πρωταγωνιστὴς in fabula dicebatur, Qui plurima recitabat, s. Qui primas partes agebat, ut in Phormionis Prologo Terentius loquitur: Quia primas partes qui aget, is erit Phormio Parasitus, per quem res geretur maxime. Huic proximus vocabatur δευτεραγωνιστής. Tertiarum vero partium τριταγωνιστής: quod Æschini quondam a Demosth. objectum fuit convicium. Erat autem τοῦ πρωταγωνιστοῦ, clariore voce uti, sic ut ceteri, etiamsi clarius possent, tamen vocem suam summitterent, ut ille princeps quam maxime excelleret. Ita Cicero in Verrinis." J. T.] Sic ap. J. Poll. (4, 124.) πᾶν τὸ πρωταγωνιστοῦν τοῦ δράματος, ut paulo post dicetur. || Πρωταγωνιστὴς Œcumenio in Acta, est Antesignanus, Ἔνθα γὰρ πλείων ὁ πόλεμος, ἐκεῖ παρατάττεσθαι τοὺς πρωταγωνιστὰς ἔδει. Transfertur et ad Quemlibet, qui primum in quovis certamine atque adeo in quovis negotio locum tenet, princepsque est. Hinc Πρωταγωνιστέω, i. e. πρωταγωνιστής εἰμι, Primas partes in scena ago. || Non solum autem de actoribus scenicis dicitur, inquit Bud., sed etiam de oratoribus, ἐπὶ τῶν τὴν πρωτολογίαν λαχόντων, Primam orationem habeo in judicio. Liban. ap. Demosth. p. 190. Πρωταγωνιστοῦντος Λυκούργου, καὶ μικρὰ, μᾶλλον δὲ οὐδὲν, καταλείποντος εἰς ἀπόδειξιν τῶν πραγμάτων τῷ ῥήτορι. Sic δευτεραγωνιστῶ, pro δευτερολογῶ. || Apud Plut. Περὶ Μουσικῆς pro Primas partes obtineo, i. e. præcipuas, 661. Πρωταγωνιστούσης δηλονότι τῆς ποιήσεως. Ab Aristot. jungitur accusativo, et dicitur πρωταγωνιστῶ

τοῦτο, inquit Bud., pro Inprimis polleo hoc certamine, vel, Primas partes hujus certaminis obtineo, Pol. 8, Ὥστε τὸ καλὸν, ἀλλ' οὐ τὸ θηριῶδες δεῖ πρωταγωνιστεῖν, In honesti certamine ante alios eminere, non in feritatis atque immanitatis, h. e. πρῶτον ἀγωνίζεσθαι τὸ καλόν.

[" Πρωταγωνιστὴς, Valck. Diatr. 182. Tyrwhitt. ad Aristot. 133. Eichstaëdt. de Dram. 97. Böttiger. Quid sit etc. 1. p. 15." Schæf. Mss. "Schol. Il. Δ. 354. (Προμάχοισι· ἐν τοῖς πρωταγωνισταῖς γενόμενον.)" Wakef. Mss. Plut. Lysandro 23. Οἷον ἐν τραγῳδίαις ἐπιεικῶς συμβαίνει περὶ τοὺς ὑποκριτὰς, τὸν μὲν, ἀγγέλου τινὸς, ἢ θεράποντος ἐπικείμενον πρόσωπον, εὐδοκιμεῖν καὶ πρωταγωνιστεῖν, τὸν δὲ διάδημα καὶ σκῆπτρον φοροῦντα μηδ' ἀκούεσθαι φθεγγόμενον: de Fort. vel Virt. Alex. Or. 1. T. 7. p. 313. Βεβαιοῦντος αὐτοῦ τὸν Στωϊκὸν ἐκεῖνον λόγον, ὅτι πᾶν, ὃ ἂν δρᾷ σοφὸς, κατὰ πᾶσαν ἀρετὴν ἐνεργεῖ, καὶ μία μὲν, ὡς ἔοικεν, ἀρετὴ πρωταγωνιστεῖ πράξεως ἑκάστης, παρακαλεῖ δὲ τὰς ἄλλας, καὶ συντείνει πρὸς τὸ τέλος. "F. τὰς ἄλλας συντείνειν πρὸς τὸ τέλος, aut τὰς ἄλλας αὐτῇ συντείνειν." Reisk. "Πρωταγωνιστὴς, Princeps s. Primus certator. 1 Macc. 9, 11. 2 Macc. 15, 30." Biel. Thes. "Πρωταγωνίστης (scr. Πρωταγωνιστὴς,) omissum est hoc substantivum in Bielio, (imo legitur.) Notat Eum, qui primus est in certamine, qui agmen duxit, in prima acie collocatur, a πρωταγωνιστεῖν, quod teste Suida est πρῶτον ἀγωνίζεσθαι. Legitur hoc vocabulum 1 Macc. 9, 11. Καὶ οἱ πρωταγωνισταὶ πάντες οἱ δυνατοί. Vulgatus: Et primi certaminis omnes potentes. In Edit. Compl. προαγωνισταὶ legitur, quod eodem redit. Apud Græcos maxime de Histrione dicitur, qui primas partes fabulæ agit, sed deinde ad Omnem transfertur, qui primum in quovis negotio obtinet locum." Schleusner. Lex. in V. T. Spicil. Athen. 257. e Clearcho: Ὁ δὲ τρίτος ὁ Θὴρ ὁ γενναιότατος, ὅσπερ ἦν τῆς ὑπηρεσίας πρωταγωνιστής. Etym. M. Καὶ, Μετὰ προμάχων ὀαριστὺν, ἀντὶ τοῦ, ἐν τῇ τῶν πρωταγωνιστῶν ὁμιλίᾳ καὶ συναναστροφῇ, Ἰλιάδος Ν. (291.) "Nomina πρωταγωνιστὴς, δευτεραγωνιστὴς, τριταγωνιστὴς, usu a scena ducto, dicuntur de oratoribus s. causidicis, qui se in eadem causa dicendo excipiunt et adjuvant. Simili translatione Latini quoque interdum utuntur, cum dicunt Actores primarum, secundarum, tertiarum partium." F. A. Wolf. Prolegom. ad Demosth. Or. adv. Leptinem xlviii. n.]

Δευτεραγωνιστὴς, Qui secundas fabulæ partes agit. || Lucian. metaphorice usus est in Peregr. 391 (=357.) Καὶ μάλιστα ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δᾷδα ἔχων, οὐ φαῦλος δευτεραγωνιστής. Demosth. itidem metaphorice δευτεραγωνιστὴν appellavit quasi Optionem et secundas partes negotii suscepti tractantem, quasi Secundarium proditorem, ἐν τῷ Περὶ Παραπρ. 144 (=344.) Καὶ ἔχων Ἴσχανδρον, τὸν Νεοπτολέμου δευτεραγωνιστήν. Sic ap. Ciceron., Marci Crassi quasi secundarius, i. e. ὃς ἦν τοῦ Κράσσου ὡσπερεὶ δευτεραγωνιστὴς, inquit Bud. Comm. 123. HINC Δευτεραγωνιστῶ, Secundas fabulæ partes ago. Item Δευτεραγωνιστῶ, Secundam orationem habeo in judicio, δευτερολογῶ, Bud. 123. ["Suid. v. Ἀβρογάστης: (Ἀβρογάστης Φράγγος, ὃς κατὰ ἀλκὴν σώματος καὶ θυμοῦ τραχύτητα φλογοειδὴς ἦν, δευτεραγωνιστὴς τυγχάνων Βαύδωνος.)" Valck. Mss. Cf. Eust. ad Il. E. 513. quem sua e Suida sumsisse censet Kusterus. "Tyrwhitt. ad Aristot. 133. Eichstaëdt. de Dram. 97. Dorv. ad Char. 226. Böttiger. Quid sit etc. 1. p. 15." Schæf. Mss. Hesych. Δευτεραγωνιστής· δεύτερος ἀγωνιζόμενος. Vide Chilmead. ad Malel. P. 1. p. 417. et Barnes. de Tragœd. s. 8. p. xli. J. Poll. 4, 124. Τριῶν δὲ τῶν κατὰ τὴν σκηνὴν θυρῶν, ἡ μέση μὲν, βασίλειον, ἢ σπήλαιον, ἢ οἶκος ἔνδοξος, ἢ πᾶν τὸ πρωταγωνιστοῦν τοῦ δράματος· ἡ δὲ δεξιὰ, τοῦ δευτεραγωνιστοῦντος καταγώγιον· ἡ δὲ ἀριστερὰ, ἢ τὸ εὐτελέστατον ἔχει πρόσωπον, ἢ ἱερὸν ἐξηρημωμένον, ἢ ἄοικός ἐστιν. "Δευτερολογία, Secunda actio oratoris, qui postquam de eadem causa multi alii ante se dixissent, iterum surgit de ea dicturus. Hermog. Περὶ Δεινότ. p. 56. cf ad h. l. Gregor. 27. Reisk. Talis orator etiam dici solet δευτεραγωνιστὴς, nomine e veteris Tragœdiæ consuetudine, quæ et πρωταγωνιστὰς et τριταγωνιστὰς

A habebat, ad oratores traducto, ut sæpe ap. Demosth." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

Τριταγωνιστὴς, Qui tertias fabulæ partes agit et ultimas, ut in Vita Æschinis legitur, Γενόμενον δὲ μειράκιόν φασιν ὑποκριθῆναι τραγῳδίαν, ὥστε τριταγωνιστεῖν. Unde hoc illi Demosthenes probrose objicit, pro Cor. πονηρὸν ὄντα πολίτην καὶ προδότην καὶ τριταγωνιστήν. Ibid. (297.) Ἐμὲ δὲ, ὦ τριταγωνιστὰ, τὸν περὶ, &c. Et in Or. Περὶ Παραπρ. dicit τριταγωνισταῖς fuisse tanquam γέρας τι ἐξαίρετον, τὸ τοὺς τυράννους καὶ τοὺς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας εἰσιέναι. Æschinem, inquit Suid. τριταγωνιστὴν appellat Demosthenes, ὡς ἀδοκιμώτατον τῶν ὑποκριτῶν ἐν τρίτῃ τάξει καταριθμῶν. Hinc fit ut τριταγωνιστὴς de Vili et contempto homine dicatur. HINC Τριταγωνιστῶ, Tertias fabulæ partes ago, Demosth. pro Cor. (315.) Ἐτριταγωνίστεις, ἐγὼ δ' ἐθεώρουν. Sciendum est autem Demosth. τὰ τρίτα λέγειν dicere pro τριταγωνιστεῖν, paulo ante illum quem citavi ex Or. Περὶ Παραπρ. locum, ubi (418.) scribit, Τοῦτο δὲ τὸ δρᾶμα οὐδεπώποτε οὔτε Θεόδωρος,
B οὔτε Ἀριστόδημος ὑπεκρίνατο, οἷς οὗτος τὰ τρίτα λέγων διετέλεσεν· ἀλλὰ Μόλων ἠγωνίζετο, καὶ εἰ δή τις ἄλλος τῶν παλαιῶν ὑποκριτῶν. Ex hoc autem loco emendo illum Plut. a me modo citatum in Πρωταγωνιστὴς, et τῷ τὰ τρίτα λέγοντι repono: cujus emendationis alibi jampridem admonui. Observandum est autem, etiam Theodori histrionis ab utroque fieri mentionem. [Demosth. 403. Τὰ τελευταῖα δ' ἔναγχος ἐν χορηγίοις ἀλλοτρίοις ἐπὶ τῷ τριταγωνιστεῖν ἀγαπητῶς παρατρεφόμενον: 449. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖτε ἀτοπώτατον ἁπάντων ἂν ποιῆσαι, εἰ, ὅτε μὲν τὰ Θυέστου, καὶ τῶν ἐπὶ Τροίᾳ κακὰ ἠγωνίζετο, ἐξεβάλλετε αὐτὸν, καὶ ἐξεσυρίττετε ἐκ τῶν θεάτρων, καὶ μονονοὺ κατελεύετε οὕτως, ὥστε τελευτῶντα, τοῦ τριταγωνιστεῖν ἀποστῆναι, κ. τ. λ. Suidas: Τριταγωνιστής· Αἰσχίνης ἐν πολλοῖς σκώπτεται ὑπὸ Δημοσθένους, ὡς ὑποκριτὴς τραγῳδιῶν, καὶ τριταγωνιστὴν αὐτόν φησιν ὡς ἀδοκιμώτατον τῶν ὑποκριτῶν, ἐν τρίτῃ τάξει καταριθμῶν. Τριταγωνιστὴς, ἀπὸ Σοφοκλέους, ὃς πρῶτος ἐχρήσατο τρισὶν ὑποκριταῖς, καὶ τῷ καλουμένῳ τριταγωνιστῇ. Etym. M.: Τριταγωνιστής· ὁ Αἰσχίνης, ὡς ἀδοκιμώτατος τῶν ὑποκριτῶν ἐν τῇ (τρίτῃ) τάξει καταριθμούμενος. Vide Vales. ad Harpocr. 392—5. J. Poll. 6, 165.: "Τριμίτιον, τριταγωνιστὴς, τριήρης." Hesych. Τριταγωνιστής· ὁ τρὶς ἀγωνιζόμενος. Recentior habet, ὁ τρία ἀγων. Malim ὁ τρίτος ἀ., Qui
C tertius est in agendis partibus histrionum." Kuhn. "Τρία, sic Ed. Schr. at Hag. pro τρία habet τρίς. Recte Kuhn. legit ὁ τρίτος ἀ. Et sic aperte Ed. Flor. cum Ald. in fine versus τρί, rejecta, typographi lapsu, ad v. seq. syllaba τος, exhibeat; unde aliis τρὶς et τρία natum. Ipsa tamen glossa, Τριταγωνιστὴς, de qua Suid., hic loco non suo comparet." Albert. In Ms. est Τριμηταγωνιστής· ὁ τρίτος ἀγωνιζόμενος.

τρι

"Mendosum τριμηταγωνιστὴς oritur e μεταγωνιστής. Ad ordinem legeretur τριμιταγωνιστής." Schow. Porro Codex loco suo exhibet: Τριταγωνιστής· ὁ τρίτος ἀγωνιζόμενος. "Valck. Diatr. 182. Tyrwhitt. ad Aristot. 133. Eichstaëdt. de Dram. 97. Dorv. ad Char. 226. Böttiger. Quid sit etc. 1. p. 15." Schæf. Mss.]

Ἀνταγωνίζομαι, In certamine oppono me alicui,
D Prœlio aliquem excipio. Cum dat. Xenoph. K. Π. 1. Πάνυ μοι δοκεῖ αἰσχρὸν εἶναι τὸ τοιούτους αὐτοὺς ὄντας ὑποπτῆξαι, καὶ μὴ ἐθέλειν ἰέναι αὐτοῖς ἀνταγωνιουμένους. Item Ἀνταγωνίζομαι, Adversor, i. e. Refragor, Thuc. ["Ἀνταγωνίζεσθαι, ¶ 1. De virtute contendere in certaminibus. Π. 3, 3, 7. ἐν οἷς ἀντηγωνίζοντο. ¶ 2. Pugnare in bello. Π. 1, 6, 8. ἰέναι αὐτοῖς ἀνταγωνιουμένους. ¶ 3. De jure disceptare. Π. 8, 2, 13. οἱ ἀνταγωνιζόμενοι, ap. εἴτε δίκῃ εἴτε ἀγωνίσματι. ¶ 4. Comparari. Ο. 10, 12. ὄψις ὁπόταν ἀνταγωνίζηται διακόνῳ." Lex. Xenoph. "Ἀνταγωνίζομαι, verbum medium, ut probavit Dresig. de VV. med. N. T. 1, 81. quod proprie notat, 1. Decertare, Repugnare, Adversarium esse in certaminibus, ut vel etymologia docet: 2. sensu metaphorico, Resistere, Obniti. Hebr. 12, 4. Πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ἀνταγωνιζόμενοι, Resistentes solicitationibus ad defectionem a religione Christiana. Sæpius non legitur." Schleusner. Lex. in N. T. "4. Macc. 17, 14." Valck. Mss. "Charit.

537." Schæf. Mss. J. Poll. 3, 141. Ἀγωνιστὴς, ἀνταγωνιστὴς, συναγωνιστὴς, ἀγωνίσασθαι, συναγωνίσασθαι, ἀνταγωνίσασθαι: 3, 40. Ἀντειπεῖν, ἀντιδικῆσαι, ἀντεξετασθῆναι, ἀνταγωνίσασθαι.]

[* Ἀνταγώνισμα, τὸ, Adversatio, Obstaculum. " Non habent Lexica. Est Certamen, Repugnantia, et, siquidem vocem fingere liceat, vel adhibere minus usitatam, Resistentia, ab ἀνταγωνίζομαι, cujus significatio vel e N. T. nota. Clem. Alex. Str. 7. p. 710(=839.) Τούτων περιγινόμενος τῶν μεγάλων ἀνταγωνισμάτων,——ἐκράτησε τῆς ἀθανασίας, Certamina, vel, Obstacula." Suicer. Thes. Eccl. " Dorv. ad Char. 226, 227." Schæf. Mss.]

Ἀνταγωνιστὴς, ὁ, Qui in certamen prodeunti se opponit, Qui certamen suscipit adversus alium, Adversarius. Plut. Alex. Τῶν περὶ αὐτὸν ἀποπειρωμένων εἰ βούλοιτ' ἂν Ὀλυμπιάσιν ἀγωνίσασθαι στάδιον, ἦν γὰρ ποδώκης, Εἴγε, ἔφη, βασιλεῖς ἔμελλεν ἕξειν ἀνταγωνιστάς. Ubi animadverte priore loco esse positum simplex ἀγωνίσασθαι, et ἀνταγωνιστὰς esse qui se opponunt τοῖς ἀγωνιζομένοις. Apud Isocr. exponitur Æmulus: Παρασκεύαζε σαυτὸν τῶν μὲν ἐλασσόνων κριτὴν, τῶν δὲ μειζόνων ἀνταγωνιστὴν, Ita te compara ut inferiorum sis judex, superiorum æmulus. Sic ἀνταγωνιστὴς περὶ τῆς βασιλείας, Æmulus regni. Dicitur et sine præpositione, ut ap. Demosth. Phil. 2. et 4. Ἄρχειν βούλετε· τούτου δ' ἀνταγωνιστὰς μόνους ὑπείληφεν ὑμᾶς, De hoc autem sibi adversus vos solos esse certamen existimat.

[" Ἀνταγωνιστὴς, ¶ 1. Adversarius. a) in certaminibus, Iερ. 4, 6. οἱ ἀθληταὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἥττους. b) in republica, Απ. 2, 6, 26. συνεργοὶ μᾶλλον ἢ ἀνταγωνισταί. ¶ 2. Hostis in bello. Π. 1, 6, 8. Αγ. 11, 12. βαρύτατος ἀνταγωνιστής. ¶ 3. Æmulus, Qui certat cum aliis de gloria. Π. 3, 3, 18. p. 186. σύμμαχοι—ἀνταγωνισταὶ ἄσμενοι ἡμῖν ἔσονται. Iερ. 4, 6. ἀνταγωνιστὰς αὐτῷ τοῦ πλούτου, de divitiis." Lex. Xenoph. " Ἀνταγωνιστὴς, propr. Adversarius, ut aliis in certaminibus, ita maxime in lucta. Hesych. Ἀνταγωνιστής· ἀντίπαλος. 2. Hostis, quatenus pugnandum est contra eum: Suid. (Ἀνταγωνιστής· πολέμῳ καὶ μάχῃ * ἰσοστάδην. Ἀφ' οὗ δὴ καὶ ἀνταγωνιστὴς ἀξιόμαχος ἐπιπολὺ τοῖς Ῥωμαίοις ἐγένετο. 'Hæc sunt verba Dionis de Decebalo, Dacorum rege, p. 331. eademque leguntur infra v. Δεινός.' Kust.) et Phavor. h. v. 3. Æmulus, Qui alterum vincere studet, cum non sit inimico in eum animo." Fischer. Comm. in Xenoph. K. Π. 66. Pseudo-Longin. 13. Καὶ οὐδ' ἂν ἐπακμάσαι μοι δοκεῖ τηλικαῦτά τινα τοῖς τῆς φιλοσοφίας δόγμασι, καὶ εἰς ποιητικὰς ὕλας πολλαχοῦ συνεμβῆναι καὶ φράσεις, εἰ μὴ περὶ πρωτείων νὴ Δία παντὶ θυμῷ πρὸς Ὅμηρον, ὡς ἀνταγωνιστὴς νέος πρὸς (adde τὸν) ἤδη τεθαυμασμένον, ἴσως μὲν φιλονεικότερον καὶ οἱονεὶ διαδορατιζόμενος, οὐκ ἀνωφελῶς δ' ὅμως, * διηριστεύετο. Glossæ: Ἀνταγωνιστής· Æmulus, Adversarius. J. Poll. 3, 141. (v. Ἀνταγωνίζομαι:) 143. Καὶ οἱ γυμνικοὶ μὲν, κυρίως ἀθληταὶ καλοῦνται, καὶ ἀσκηταὶ, καὶ ἀγωνισταὶ, καὶ οἱ ἀντίπαλοι αὐτῶν, ἀνταγωνισταί. " Boissonad. in Philostr. 400. Dorv. ad Char. 252." Schæf. Mss.]

[* Ἀνταγωνιστικὸς, ή, όν, Ad adversarium pertinens. J. Poll. 3, 141.]

[* Ἀνταγώνιστος, ὁ, ἡ, Repugnans certando. J. Poll. 3, 141. Ἀγωνιστικὸς, ἀνταγώνιστος, δυσαγώνιστος, ἀνταγωνιστικὸς, ἀναγώνιστος, δυσανταγώνιστος. Vide Ἀνανταγώνιστος.]

[* Ἀνταγωνίστως, More adversantium. J. Poll. 1, 157. Πολεμικῶς, * ἀηττήτως, ἀμάχως, ἀνταγωνίστως.]

Ἀνανταγώνιστος, ὁ, ἡ, Cui nullus in certamine se opponit, vel se opponere potest, Adversus quem nemo certare potest. Unde pro Inexpugnabili et invicto ponitur, Thuc. 2, (45.) Φθόνος γὰρ τοῖς ζῶσι πρὸς τὸν ἀντίπαλον· τὸ δὲ μὴ ἐμποδὼν ἀνανταγωνίστῳ εὐνοίᾳ τετίμηται, [Schol. ἀναμφιβόλῳ.] Herodian. ἀρχὴν ἀνανταγώνιστον, et στρατὸν ἀνανταγώνιστον, Invictum, Insuperabilem, vel Inexpugnabilem dixit. [" Ἀνανταγώνιστος, phys. de pers. pass. c. subst. fem. Καὶ δύναμιν στρατιωτῶν ἀνανταγώνιστον, Invictus, 3, 15, 7. Sed de re, Μίαν ποιήσειν ἀρχὴν ἀνανταγώνιστον, 4, 10, 5. Simul c. subst. masc. et de pers. Εἶναι δὲ Ῥωμαίους μὲν πεζὸν στρατὸν, καὶ τὴν διὰ δοράτων συστάδην μάχην ἀνανταγώνιστον, ib. 7." Irmisch. Ind. ad Herodian. Zosimus 5. p. 791. Καὶ ἀνανταγώνιστον ἔλεγεν εἶναι φρονήσει, καὶ ἀγχινοίᾳ μᾶλλον ἢ δυνάμει πλεονεκτοῦντα. Thuc. 4, 92. Οἷς δὲ γενναῖον τήν τε αὐτῶν αἰεὶ ἐλευθεροῦν μάχῃ, καὶ τὴν ἄλλων μὴ δουλοῦσθαι ἀδίκως, * ἀναγώνιστοι ἀπ' αὐτῶν οὐκ ἀπίασι. In Ed. Bip. vertitur, Ut isti e suis finibus sine certamine discedant. " Ἀνανταγώνιστοι, quod duo Codd. (Cl. Cass. Aug. Mosq.) præferunt edito ἀναγώνιστοι, habet Noster 2, 45. (l. c.) et inter alios quoque Aristid. 1, 75. idemque restituendum Phil. Jud. 246. ῥώμη ἀνανταγώνιστος pro ἀνταγώνιστος. Adde Procop. de Ædif. 2, 4. et ad Hesych. not." Abresch. Diluc. Thuc. 464. Imo ad Hesychii glossam, Ἀνανταγώνιστος· ἀήττητος, nihil notatum est. " Cl. ἀνανταγώνιστοι, quomodo Noster 2, 45. Joseph. 1301. Illud tamen ap. Plat. et Xenoph. extat. Hesych. tantum agnoscit Ἀνανταγώνιστος· ἀήττητος. Ἀναγώνιστος tantum Pollux. (Vide Ἀναγώνιστος.) Neuter auctorem prodit. Scriptura Cl. a Thuc. et ejus æmulis asserta mihi placet." Wass. Lucian. Dial. Mort. 1, 448. Ἠξίους δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἁπάντων; " In Thuc. 4. p. 293. pro ἀναγώνιστοι non contemnendæ notæ libri ἀνανταγώνιστοι legunt; Wassio probatum, et Dukero monenti ἀνανταγώνιστος esse etiam ap. Lucian., qui Thucydideis crebro utitur, Dial. Mort. 321. et Hermot. 537. Cyrillo frequens, cujus unum alterumque locum notavit Suicer." T. H. Locus Hermot. in Reitzii Indice Lucianeo non legitur: occurrit autem c. 41. T. 1. p. 784. Ἐντυχὼν δὲ αὖθις τῷ βῆτα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπου ἐστὶ ζητεῖς τὸ ἀντίπαλον τῷ εὑρεθέντι, καὶ ἐπὶ πάντων ὁμοίως, ἄχρις ἂν ἐκεῖνός σοι περιλειφθῇ, ὁ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀνανταγώνιστον, ubi vertitur, Solitariam literam habens, cui nulla ex adverso respondet. " Illis, quæ Lexicographi de h. v. suppeditant, pauca addimus. Suidas exponit ἀκαταμάχητος: (Ἀνανταγώνιστος· ἀκαταμάχητος. Ἀνανταγώνιστος ἦν ἡ Ῥωμαίων ὁρμὴ, καὶ δυσάντητος τοῖς ἐντυγχάνουσιν. 'Fragm. hoc legitur ap. Theophyl. Simoc. 2, 6.' Kust.) Cyrillus Alex. in c. 54. Jesaiæ, p. 771. Τοῖς ἅπαξ * καινουργίαν λαχοῦσι τὴν διὰ Χριστοῦ, δοθήσεται παρ' αὐτοῦ καὶ πνευματικῆς εὐανδρίας ἀνανταγώνιστος χάρις, καὶ σύνεσις οὐκ εὐάντητος τοῖς τῆς ἀληθείας ἐχθροῖς, Illis, qui semel renovationis a Christo facti sunt participes, ab eodem dabitur etiam spiritualis generositatis inexpugnabilis gratia, et prudentia; cui hostes veritatis non possunt resistere. Idem in c. 5. Hoseæ, p. 89. Δύσοιστα, καὶ ἀφόρητα, καὶ ἀνανταγώνιστα παντελῶς τὰ ἐκ θείας ὀργῆς, Calamitates, ab irato Deo immissæ, prorsus nec ferri tolerarique, nec repelli queunt." Suicer. Thes. Eccl. Joseph. 2, 409. Αὐτόν τ' ἐπὶ πλεῖστον χρόνον Οὐεσπασιανὸν ἐπιμεῖναι τῇ Ῥωμαίων ἡγεμονίᾳ, καὶ παισὶν αὐτοῦ, καὶ τοῖς ἐξ ἐκείνων ἀεὶ γινομένοις, φυλαχθῆναι τὸ κράτος ἀνανταγώνιστον. Cass. Dio 408. Ὁ γὰρ ἀνὴρ οὗτος πρῶτον μὲν πάντων στρατηγήσας ἐν Ἰβηρίᾳ, καὶ ὕπουλον αὐτὴν εὑρὼν, οὐ περιεῖδε σφᾶς ὑπὸ τῷ τῆς εἰρήνης ὀνόματι ἀνανταγωνίστους γινομένους, κ. τ. λ.: 639. Ἐκείνη γὰρ ὡς οὔτε τις ἐβοήθησε σφίσι, καὶ τὸν Καίσαρα ἀνανταγώνιστον ὄντα ᾔσθετο. " Plut. Mor. 1, 95." Schæf. Mss. " Ἀνανταγώνιστον ῥοπὴν ἐποίησεν, 3, 803. Δύναμις παντελῶς ἀνανταγώνιστος, Omnino invicta, 3, 837. Δοκῶν ἄμαχός τις εἶναι καὶ ἀνανταγώνιστος, 4, 318." Ind. Gr. in Plut. Vitas Parallelas.]

[* Ἀνανταγωνίστως, Absque certamine. Plut. 10, 636. Οἱ δ' ἀκρατῶς φιλόδοξοι καὶ κατακόρως, διαβάλλουσιν ἑτέροις τὴν δόξαν, ὥσπερ ἀντερασταῖς, ἵνα τυγχάνωσιν αὐτῆς ἀνανταγωνίστως.]

Δυσανταγωνιστὴς, Molestus adversarius, VV. LL.

[* Δυσανταγώνιστος, ὁ, ἡ, Cum quo male et periculose decertatur, Fortis, Bellicosus. J. Poll. 1, 157. Δυσπολέμητοι, θαρσαλέοι, δυσανταγώνιστοι: 3, 141. Δυσαγώνιστος, ἀνταγωνιστικὸς, ἀναγώνιστος, δυσανταγώνιστος. " Non habent Lexica, i. q. ἀνανταγώνιστος, Inexpugnabilis, Invictus. Cyrillus Alex. 9. in Jo. 13, 37. p. 758.: Ἐπείπερ ἐστὶν ἐξ ἀγάπης ἀκάθεκτος, ἄμαχόν τινα, καὶ δυσανταγώνιστον τὴν εἰς τοῦτο προθυμίαν οἴσειν ἐπαγγέλλεται, Quoniam ipse totus in

caritatem effusus, invictum et inexpugnabile ad hoc studium allaturum se pollicetur. Et Homil. Paschali 1. p. 7. *Πιαινομένη καὶ σπαταλῶσα σὰρξ, χαλεπή τέ ἐστι, καὶ ταῖς τοῦ πνεύματος ἐπιθυμίαις δυσανταγώνιστος*, Saginata et in deliciis vivens caro, intractabilis est, et desideriis spiritus refractaria obluctatur." Suicer. Thes. Eccl. " Æl. Pausan. Julian. 34. (*Κελτοὶ, καὶ Γαλάται, ἔθνη καὶ τοῖς πάλαι φανέντα δυσανταγώνιστα.*) Diog. L. 157. (*Ἦν δὲ καὶ δυσκατανόητος ὁ Μενέδημος, καὶ ἐν τῷ συνθέσθαι δυσανταγώνιστος.*)" Wakef. Mss. Vertitur, In oratione componenda tanta accuratione, ut illi difficile occurreretur. Geopon. 14, 16.: *Πρὸς δὲ τούτοις ὀργίλοι καὶ πολύφωνοι, ἔν τε ταῖς συμβολαῖς δυσκαταγώνιστοι.* " E. Barocc. ante *δυσανταγώνιστοι.*" Needh.]

[* *Δυσανταγωνίστως*, Bellicose. J. Poll. 3, 141. *Ἀγωνιστῶς, δυσανταγωνίστως.*]

[**Συνανταγωνίζομαι*, Una repugno, s. Contra pugno. " Plato Alcibiade 2. p. 119. d. (=65. Etwall. *Ἢ ταῦτα μὲν ᾤου ἂν δεῖν ὑπάρχειν, ἀπέβλεπες δὲ εἰς τοὺς ὡς ἀληθῶς ἀνταγωνιστὰς, ἀλλ' οὐχ ὡς νῦν εἰς τοὺς συναγωνιστὰς, ὧν δή που περιγενέσθαι σε δεῖ τοσοῦτον, ὥστε μὴ συνανταγωνίζεσθαι, ἀλλὰ καταφρονηθέντας συναγωνίζεσθαί σοι πρὸς τοὺς πολεμίους, εἰ δὴ τῷ ὄντι γε καλόν τι ἔργον ἀποδείξασθαι διανοῇ, καὶ ἄξιον σαυτοῦ τε καὶ τῆς πόλεως.*)" Scott. App. ad Thes. Vertitur, Ut non eos æmulareris.]

Διαγωνίζομαι, Decerto, Dimico, Prælior. ut *διαγωνίζεσθαι πρὸς τοὺς πολεμίους*, Xenoph. K. Π. 1. Dicitur et *διαγωνίζομαί σοι τοῦτο*, ut ap. Eund., *Ὅσα διαγωνίζονται οἱ ἥλικες πρὸς ἀλλήλους.* [" *Διαγωνίζεσθαι*, Certare, ut in venatione cum feris, Π. 1. 4, 14. in exercitiis, ubi est c. *πρὸς*, Π. 1, 2, 12. *διαγωνιζόμενοι ταῦτα πρὸς ἀλλήλους.* it. 1, 4, 4. in prœlio inter se cum suis, A. 4, 7, 8. ubi fere synon. est *ἐρίζειν*. c. hostibus, Π. 1, 6, 19. p. 73. *διαγωνίζεσθαι πρὸς τοὺς πολεμίους.* 5, 5, 7. Sic etiam c. dat. Aπ. 3, 9, 2. *Σκύθαις ἐν τόξοις διαγωνίζεσθαι.* Sed E. 6, 4, 16. ubi chorus in ludis dicitur *διαγωνίσασθαι*, est Ad finem perducere certamen." Lex. Xenoph.] || Item *Διαγωνίζομαι*, Certo ad finem, s. ad extremam dimicationem, ut *διαμάχομαι*, Bud. ex Æschine: [522. *Οὐχ ὁ μὲν τῶν Περσῶν βασιλεὺς, ὁ τὸν Ἄθω διορύξας, ὁ τὸν Ἑλλήσποντον ζεύξας, ὁ γῆν καὶ ὕδωρ τοὺς Ἕλληνας αἰτῶν, ὁ τολμῶν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς γράφειν, ὅτι δεσπότης ἐστὶν ἁπάντων ἀνθρώπων ἀφ' ἡλίου ἀνίοντος μέχρι δυομένου, νῦν οὐ περὶ τοῦ κύριος ἑτέρων εἶναι διαγωνίζεται, ἀλλ' ἤδη περὶ τῆς τοῦ σώματος σωτηρίας;* (" *Εὐτυχίας*, Cod. Mead. quod nihili est. Suspicor autem potius istud *τῆς σωτηρίας* esse e marginali nota. Solent enim Græci scribere *ἀγωνίζεσθαι—κινδυνεύειν* etc. *περὶ τοῦ σώματος*, i. e. De salute, *περὶ σωτηρίας*: non utrumque." Tayl.) 537. *Ὅτι περὶ τῶν ὑπαρχόντων ἀγαθῶν ἐν ἡμέρας σμικρῷ μέρει διαγωνιεῖται:* 595. *Ὥσπερ οὖν ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ὁρᾶτε τοὺς πύκτας περὶ τῆς στάσεως πρὸς ἀλλήλους διαγωνιζομένους, κ. τ. λ.*] Sic e Luciano citatur *διηγωνισμένος μέγαν ἀγῶνα* pro Magno certamine liberatus. || Gaza *διαγωνίζεσθαι* accepit et pro Conari, cum ap. Cic. Tanta conati sunt, vertit *τοσαῦτα διηγωνίσαντο.* [Lucian. 1, 86. *Οὔτε τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγωνίζετο.* " *Διαγωνίζεσθαι*, Acriter pugnare, et nude, Pugnare. *Ἐπὶ πολὺν χρόνον διαγωνισάμενος*, 1, 11, 14. 1, 58, 6. 2, 9, 5. *Ἐκθύμως καὶ γενναίως διαγωνίζεσθαι*, 3, 115, 4. Et in præt. pass. notione activa vel reciproca. *Τηλικαύτας δυνάμεις ἐν θαλάττῃ διηγωνισμένας*, Quæ mari inter se pugnarunt, 1, 63, 8. *διαγωνίζεσθαι πρός τινα*, 2, 10, 6. 2, 20, 10. Sic *πρὸς τὴν τοῦ ποταμοῦ βίαν*, 3, 43, 7. *τινὶ*, 1, 28, 2. *περὶ τῆς πατρίδος*, 2, 35, 8. *ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς*, 2, 20, 10." Lex. Polyb. Ælian. V. H. 4, 13. *Καὶ τῷ Διῒ περὶ εὐδαιμονίας διαγωνίζεσθαι.* (" Cum ipso etiam Jove de beatitudine certare. Homerica phrasis de iis, qui insolentius se suasque vires jactant. Il. E." v. 362. et 457. " de Diomede, *ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διῒ πατρὶ μάχοιτο.* Et alibi non semel." Kuhn.) 8, 18. *Ἀφικόμενος γὰρ εἰς τὸ ἱερὸν αὐτοῦ, ὅπερ ἄβατον ἦν τοῖς πολλοῖς, διηγωνίσατο πρὸς αὐτόν.* J. Poll. 1, 165. *Εἶτα, μάχη κρατερὰ, σταδιαία, θυμῷ ἐμάχοντο, ἐμπλακέντες διηγωνίζοντο, ἐξώθουν ἀλλήλους, οὐ ῥᾳδίως ἀπ' ἀλλήλων ἀπελύοντο.* Suid.: *Διαγωνιάσαντες· *διενθυμηθέντες.* *Οἱ δὲ διαγωνιάσαντες, μὴ διὰ τὸ *προηττᾶσθαι δόξωσι καταπεπλῆχθαι τοῖς ὅλοις, ἐξῆγον ἅμα φωτί. Ἀντὶ τοῦ εὐλαβηθέντες.* Polyb. 11, 32. *Γενομένου δὲ τούτου, παροξυνθέντες οἱ βάρβαροι, καὶ διαγωνιάσαντες, μὴ διὰ τὸ προηττᾶσθαι δόξωσι καταπεπλῆχθαι τοῖς ὅλοις, ἐξῆγον ἅμα τῷ φωτὶ, καὶ παρέταττον εἰς μάχην ἅπασαν τὴν δύναμιν.* Zonar.: *Διαγωνίσαντες· εὐλαβηθέντες, *διενθυμηθέντες.* " Sic tres Codd. Suidas, *διαγωνιάσαντες.* Sed mihi nullum dubium est, quin in hac glossa lateat utrumque verbum. Nam ad *διαγωνιάσαντες* referri quidem potest *εὐλαβηθέντες.* Sed quid sibi vult *διενθυμηθέντες*? Kust. neque vertit, neque emendavit. Levi mutatione ap. Nostrum et Suid. leg. *διευθυμηθέντες*, ut sit *διαγωνίσαντες*, Forti et alacri animo pugnantes. Sic idem Polyb. illo verbo usus est." Tittmann. " Xenoph. K. Π. p. 24. 63. ubi v. Zeun.: ad Lucian. 1, 412. ad Diod. S. 1, 455. s. 2, 374. Finio certamen, Plut. de S. N. V. 70." Schæf. Mss. " Dimico cum successu, Zos. p. 7." Wakef. Mss. Glossæ: *Διαγωνίζομαι·* Luctor.]

[* " *Διαγωνιστέος*, Diosc." Wakef. Mss.]

[* *Διαγωνισμὸς, ὁ*, Dimicatio, Glossæ.]

[* *Προδιαγωνίζομαι.* " Diod. S. 2, 581. (*Ἐν δὲ τούτοις τοῖς χρόνοις προδιηγωνισμένοι πολλάκις πρὸς Περσέα.*)" Schæf. Mss. Vertitur: His autem temporibus cum Perse sæpius congressi.]

[* " *Προδιαγωνιστὴς*, Philo J. 788." Wakef. Mss.]

Ἐναγωνίζομαι, ut *ἐναγωνίζομαι τούτῳ τῷ τόπῳ*, Hoc in loco certo. Plut., *Τόπος εὐφυέστατος τοῖς ἱπποκρατοῦσιν ἐναγωνίζεσθαι.* || Thuc. *Θεοὶ καὶ ἥρωες, ὅσοι τὴν γῆν παρέσχετε εὐμενῆ ἐναγωνίζεσθαι τοῖς Ἕλλησιν*, Qui favistis Græcis adversus Medos pugnantibus, Bud. [Locus est 2, 74. *Θεοὶ, ὅσοι γῆν τὴν *Πλαταιΐδα ἔχετε, καὶ ἥρωες, ξυνίστορές ἐστε, ὅτι οὔτε τὴν ἀρχὴν ἀδίκως ἐκλιπόντων τῶνδε πρότερον τὸ ξυνώμοτον, ἐπὶ γῆν τήνδε ἤλθομεν, ἐν ᾗ οἱ πατέρες ἡμῶν εὐξάμενοι ὑμῖν Μήδων ἐκράτησαν, καὶ παρέσχετε αὐτὴν εὐμενῆ ἐναγωνίσασθαι τοῖς Ἕλλησιν.* " *Ἐναγωνίζεσθαι*, ut ap. Liban. 2, 376. d. Eadem compositionis vis est in **ἐνσπουδάσαι* ap. Eund. 385. b. 387. d. Adde Annot. nostram ad Luc. 22, 5." Abresch. Diluc. Thuc. 256. Plut. 7, 35. *Τί μέλλετε, ἄνδρες ἀγαθοί; καλὸν τὸ θέατρον ἐν μέσῳ τῆς πατρίδος ἐναγωνίσασθαι.* Herod. 2, 160. *Ἐπειρώτων τοὺς Ἠλείους εἴ σφι οἱ πολιῆται ἐναγωνίζονται.* " Wessel. Diss. Herod. 131. ad Herod. 694." Schæf. Mss. " *Ἐναγωνίζεσθαι.* *Ἡ τύχη συνεχῶς ἐναγωνιζομένη τοῖς τῶν ἀνθρώπων βίοις*, 1, 4, 5. n. *Ἐνηγωνίζετο* legendum suspicatus erat Reisk. pro simpl. *ἠγωνίζετο*, 5, 85, 7. n." Lex. Polyb.]

[* " *Ἐναγώνισμα, (τὸ,)* Schol. Eurip. Hec. 574. (*Ἕως μὲν οὖν ἐναγώνισμα κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν ἦν, δαψιλὴς ἐγίνετο ἡ τῶν δωρεῶν δόσις.*)" Wakef. Mss. Vide quæ de h. l. diximus supra 452.]

[* *Ἐξαγωνίζομαι*, Dimico, Angl. Fight out. Diod. S. 1, 599. *Καὶ προεκαλεῖτο τοὺς ἐν τῇ πόλει περὶ τοῦ τροπαίου ἐξαγωνίσασθαι.* Eurip. Herc. F. 155. *Τοῖσδ' ἐξαγωνίζεσθε;*]

Ἐπαγωνίζομαι, Post alium certo, ut Greg. in Encomio Macc. *Προηγωνίσατο πατὴρ, ἐπαγωνιοῦνται παῖδες.* Et *ἐπαγωνίζεσθαι*, Secundo loco causam orare, vel Perorare, ut inquit Bud., citans hæc e Libanio in argum. Orat. in Androt. *Κατηγορούντων γὰρ αὐτοῦ δύο ἐχθρῶν, προείρηκε μὲν ὁ Εὐκτήμων, δεύτερος δὲ ὁ Διόδωρος ἐπαγωνίζεται τούτῳ τῷ λόγῳ.* || Apud Plut. autem in Fabio, *Ἐπαγωνιζόμενος τῷ Ἀννίβᾳ*, exponitur, Certamen cum Annibale repetens, Iterum cum Annibale certans. Apud Eund. autem in Numa (8.) *Ἑτέροις ἔξωθεν ἐπαγωνίζονται τεκμηρίοις οἱ τὸν ἄνδρα τῷ ἀνδρὶ συνοικειοῦντες*, Nituntur externis conjecturis. Secundum quam interpretationem *ἐπὶ* vacaret, aut epitatica esset. [Plut. Cimone 13. *Κίμων δ', ὥσπερ ἀθλητὴς δεινὸς, ἡμέρᾳ μιᾷ δύο καθῃρηκὼς ἀγωνίσματα, καὶ τὸ μὲν ἐν Σαλαμῖνι πεζομαχίᾳ, τὸ δ' ἐν Πλαταιαῖς ναυμαχίᾳ παρεληλυθὼς τρόπαιον, ἐπηγωνίσατο ταῖς νίκαις, καὶ τὰς ὀγδοήκοντα Φοινίσσας τριήρεις, αἳ τῆς μάχης ἀπελείφθησαν, †Ὕδρῳ προσβεβληκέναι πυθόμενος, διὰ τάχους ἔπλευσεν.* Vulc. *ἐπαιωνίσατο* dat. " Constructio est hæc, *παρεληλυθὼς πεζομαχίᾳ τὸ ἐν Σαλαμῖνι τρόπαιον*, Cum superasset gloriam pugnæ ad

Salamina eo, quod illa careret prœlio pedestri, quod Cimo navali suo adjunxisset, *καὶ παρελθὼν ναυμαχίᾳ τὸ ἐν Πλαταιαῖς τρόπαιον*, Cum superassem item gloriam pugnæ ad Platæas eo, quod præter pugnam pedestrem, cujusmodi illa Platæensis fuit, etiam classe vicisset Cimo, tamen victoriis duabus potitus, tertium iis certamen adjunxit. *Ἐπαγωνίζεσθαι νίκῃ* est Post victoriam jam partam tamen certare pergere." Reisk. "4 Macc. 17, 13. emend." Valck. Mss.

"*Ἐπαγωνίζομαι*, 1. proprie, Decerto ob aliquid, Summo studio et contentione certo, Omnes vires certamini impendo. Construitur cum dativo, vi præpositionis. 2. Metaphorice, Omni studio et diligentia in aliqua re defendenda versor, Constans sum et persevero. Sic semel legitur in N. T. Jud. 5, 3. *Ἐπαγωνίζεσθαι τῇ ἅπαξ παραδοθείσῃ τοῖς ἁγίοις πίστει*, h. e. Ut constantes maneatis, nec animum abjiciatis in calamitatibus, pro religione Christiana subeundis, eamque omni studio contra falsos doctores defendatis et tueamini. Œcumenius ad h. l.: *Παρακαλεῖ αὐτοὺς ἀγωνίζεσθαι καὶ ἐμμένειν τῇ παραδοθείσῃ αὐτοῖς πίστει.* Etym. M.: *Ἐπαγωνιεῖται· φιλονεικήσει, προσκαρτερήσει, ἐκ τοῦ ἐπαγωνίζω.* Hesych.: *Ἐπαγωνιεῖται· φιλονεικεῖ.* Cf. Wetstenii N. T. 2, 733." Schleusner. Lex. in N. T. In Hes. loco pro *φιλονεικεῖ* Wakef. ad marg. corrigit *φιλονεικήσει*, et conferri jubet Euripidis Suppl. 467. Sed nihil ad rem ibi legitur. Suid.: *Ἐπαγωνιεῖται· φιλονεικήσει, προσκαρτερήσει.* Zonar. inverso ordine: *Ἐπαγωνιεῖται· προσκαρτερήσει, φιλονεικήσει.* Albertii Cyrill. Lex. Ms.: *Ἐπαγωνίζεται· φιλονεικεῖ. Ἐπαγωνίζεσθαι τῇ σοφίᾳ* ex Athen. 414. affert Schneider. Lex.: sed ibi legitur, *Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ὁ Ξενοφάνης κατὰ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπαγωνίζεται.* Vertitur, et quidem recte: Multa vero et alia Xenophanes pro sua sapientia acriter contendit. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 54.: *Ταύτῃ γὰρ τῇ δόξῃ ἐπαγωνίζεται.* " Brunck. Œd. T. 1264. Wakef. S. C. 4, 243. ad Diod. S. 2, 119. 140. Dionys. H. 5, 276." Schæf. Mss.]

[" *Ἐπαγωνίζεσθαι τῇ λέξει*, dicuntur, qui cum aliquo affectu loquuntur, adeoque iis utuntur formis dicendi, quæ solent isti affectui exprimendo inservire, ut si quis *τὰ ἰσοδυναμοῦντα* emphaseos et affectus causa adhibet. Sic Aristid. Περὶ Λογ. Πολ. p. 658. ad *βραχύτητα λόγου* requirit, *Τὸ μὴ ἐπαγωνίζεσθαι τῇ λέξει ἐκ παραθέσεως ἰσοδυναμούντων, ἀλλὰ δηλοῦν τὸ πρᾶγμα τῇ σημαινούσῃ λέξει, καὶ εὐθὺς ἀπαλλαγῆναι καὶ ἐν ὀλίγῳ.*" Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[* " *Συνεπαγωνίζεσθαι. Ἐπιμετρούσης καὶ συνεπαγωνιζομένης τοῖς γεγονόσι τῆς τύχης*, sc. *κατὰ Ῥωμαίων*, Præter ea, quæ jam acciderunt, nova certamina Romanis ciente fortuna, i. e. Nova mala inducente, 3, 118, 6." Lex. Polyb. " Pallad. Vit. J. Chrys. p. 35." Boissonad. Mss.]

Καταγωνίζομαι, Certamine vinco, Expugno, Debello, *καταπαλαίω*. Lucian., *Τὰ θηρία καταγωνιζόμενος*, [1, 236. *Ὃς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος*: 249. *Τί δήποτε, ὦ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς κατηγωνίσω ἅπαντας;* 2, 119. *Πάλιν μὲν ἐνίκησε Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, Ὀδυσσέα περὶ τοῦ στεφάνου καταγωνισάμενος*: 687. *Καὶ Ἀθηνᾶ μὲν Ἄρην καταγωνίζεται*: 3, 432. *Ἄχρι ἀπηγόρευσε παιόμενος ὁ Ἀλκιδάμας, ὑπὸ συγκεκροτημένου ἀνθρωπίσκου καταγωνισθείς.*] Plut. Numa, *καταγωνισάμενος Πομπήϊον*, Qui superavit vel debellavit Pompeium. Apost. ad Hebr. 11. *καταγωνίσαντο βασιλείας*. [" *Καταγωνίζομαι*, Debello, In certamine vinco, Devinco, Potestati meæ subjicio quocunque modo. Semel legitur in N. T. Hebr. 11, 33. *κατηγωνίσαντο βασιλείας*, Regna debellarunt, s. Potestati suæ subjecerunt. Lucian. D. D. 13, 1. *τὰ θηρία καταγωνιζόμενος*, (imo ibi *τὰ* non legitur.) Ælian. V. H. 4, 8. *Σὺν ὀλίγοις παμπόλλους μυριάδας κατηγωνίσαντο.* Hesych.: *Καταγωνίζεται· νικᾷ.*" Schleusner. Lex. in N. T. Photius: *Καταγωνίζεσθαι· νικᾶν.* Suid.: *Καταγωνίζεσθαι· αἰτιατικῇ, νικᾶν.* " *Καταγωνίζεσθαι*, Bellum gerere cum aliquo, Pugnare adversus aliquem, *συνεχῶς τινά*, 2, 42, 5. *Τὴν*

A *ἀλήθειαν*, Oppugnare veritatem, 13, 5, 5. Debellare, Expugnare, Devincere, 2, 45, 4. 3, 4, 10. sic et tropice, 4, 77, 4. 13, 5, 6." Lex. Polyb. " Chrys. T. 4. Opusc. 77. C2. *Τῶν πολλῶν δόξης οὐκ ἀπηλλαγμένος, πόλεμόν τινα πολυειδῆ, καὶ θόρυβον συνεχῆ —κατασκευάζει τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς.* Ubi, quod rarius in hoc verbo, genitivus *τῆς ψυχῆς* regitur a præpositione, ad instar aliorum compositionis ejusdem. Ut *καταγωνίζεσθαι τῶν ἀντιταττομένων* Petr. Patric. Exc. P. 19. c. *Καταχέειν γέλωτά τινος*, Chrys. T. 1. Opusc. 164. C. 264. D. Theoph. Simoc. Hist. 2, 2. *ἀχλὺν τῆς ἀθυμίας τῶν*—Chrys. T. 1. Opusc. 24. ult. add. P. 161. A2. *ὄνειδος τοῦ* P. 473. B. *τινὸς αἰσχύνην* 701. E. *τοῦ θεοῦ διαβολὴν* 745. E." Abresch. Diluc. Thuc. 262. " Thuc. 4, 86. *Οἷς τε τοὺς Ἀθηναίους ἐγκλήμασι καταπολεμοῦμεν, αὐτοὶ ἂν φαινοίμεθα ἐχθίονα κ.τ.λ.* Male Steph. Thes. v. *Καταπολεμῶ*, dativum instrumenti verbo huic isthic junctum scribit, qui est causæ, uti post Schol. bene intellexit Interpres. Suid. *καταπολεμῶ σε*: at genitivum, ut *καταγω-*
B *νίζεσθαι* Phot. Bibl. 496. *τῆς ὀδύνης σφοδρῶς κατηγωνίζετο*: junxit Clem. Alex. Str. 7. p. 737. d." Idem ibid. 454. J. Poll. 8, 150. *Ἐξιδιώσατο, προσηγάγετο, ὑπηγάγετο, κατεκτήσατο, κατηγωνίσατο*: 9, 141. *Κρατεῖν, περιγίγνεσθαι, νικᾶν, ὑπεραίρειν, ὑπερθεῖν, καταγωνίζεσθαι, κατακρατεῖν, ἐπικρατεῖν, καθαιρεῖν*: 1, 150. *Χρηστέον δέ ποτε καὶ τῷ ἀντίπαλοι, εἴ γε καὶ τὸν πόλεμον ἀγῶνα κλητέον, καὶ τὸ νικῆσαι, καταγωνίσασθαι.* Bekkeri Grammaticus S. Germ.: *Καταγωνίζομαι· αἰτιατικῇ. Τοῦ Νύσσης ἐκ τοῦ Περὶ Ἀρετῆς λόγου δευτέρου· Εἶτα τῇ ἐκτάσει τῶν χειρῶν καταγωνίζεται τὸν ἀλλόφυλον.* Const. Manass. in Meursii Opp. 7, 424. *Ὃς δὲ συμμίξας τοῖς ἐχθροῖς ὑπερωφρυωμένοις Ἐπί τε πλῆθος, καὶ στρατὸν, καὶ * φαρετροφορίαν, Τέλος κατηγωνίσατο τῶν τοξοφόρων ἔθνος.* Jambl. Adhort. ad Philos. 20. p. 278. *Εἰ δὲ καὶ τοὺς θηριώδεις ἀνθρώπους καταγωνίζεσθαι ὁ τῆς ἀνδρείας παραγγέλλει νόμος, καὶ τὰ βλαβερώτατα τῶν θηρίων χειροῦσθαι, κ. τ. λ.* Gl. *Καταγωνίζομαι·* Decerto.]

[* *Καταγώνισις, ἡ*, Decertatio, Gl.]

C *Καταγωνισμὸς, (ὁ,)* Expugnatio, Subactio, citatur e Thuc. [quasi Debellatio. J. Poll. 9, 142. in *Ἀγωνισμὸς* citatus.]

[* " *Καταγωνιστὴς, (ὁ,)* Victor, Qui vicit prœlio. Jambl. V. P. 63(=48=127.) *Καὶ ἑαυτὸν δὲ ἀναμφιλέκτοις τεκμηρίοις ἀπέφαινεν Εὔφορβον γεγονέναι, Πάνθου υἱὸν, τὸν Πατρόκλου καταγωνιστήν.*" Brunck. Mss.]

Ἀκαταγώνιστος, ὁ, ἡ, Inexpugnabilis. Chrysost. de Sacerd. *Τὸ δυσθήρατον τοῦτο καὶ ἀκαταγώνιστον καὶ ἀνήμερον θηρίον.* Et *Δυσκαταγώνιστος*, Expugnatu difficilis, *δυσκαταμάχητος*, ap. Thuc. Contra *Εὐκαταγώνιστος*, Expugnatu facilis, unde e consequenti accipitur pro Parum valido.

[*Ἀκαταγώνιστον· ἀήττητον.* Hesych. Diod. S. 575. d. Rhodom. Philosophus ap. Stob. Ecl. 2, 7. T. 3. p. 200. Heeren.: *Ἀήττητος ὢν καὶ ἀκαταγώνιστος, παρὸ καὶ οὔτε ἀναγκάζεται ὑπό τινος, οὔτε ἀναγκάζει τινά.* Etym. M.: *Ἀμαιμάκετον·—Χίμαιραν ἀμαιμακέτην, ἄμαχον, ἀκαταγώνιστον, φοβερὰν, ἀνυπόστατον,*
D *ἢ * ἀπροσμάχητον, καὶ μεγάλην.* Excerpta Apionis Glossarum Homer. 604.: *Ἀμεμάκετον· τὸ μέγα καὶ ἀκαταγώνιστον.* Lege *ἀμαιμάκετον*. " Christus vocatur *μέγας καὶ ἀκαταγώνιστος ἀθλητὴς*, ab Euseb. 5, 1. p. 162." Suicer. Thes. Eccles. Supplem. 1609.]

[*Δυσκαταγώνιστος*, " Lexica quidem habent, sed fere sine auctoritate. Nos aliquot subjicimus. Veteres Glossæ: *Δυσκαταγώνιστος·* Ineluctabilis. Est Expugnatu difficilis, i. q. * *δυσκαταμάχητος*. Chrysost. Homil. 42. in Acta, p. 348. *Σῶμα λιμῷ παλαῖον καὶ θλίψει, δυσάλωτον καὶ δυσκαταγώνιστον πρὸς ἀῤῥωστίαν*, Corpus, quod cum fame ac tribulatione conflictatur, difficulter a morbo comprehenditur et expugnatur. Idem in alio loco *δυσκαταγώνιστον ἁμαρτίαν*, Peccatum expugnatu difficile, dicit. Cyrill. Alex. in Jo. 13. p. 724. *Δυσκαταγώνιστον πρᾶγμα τὸ μὴ ὀμνύναι παντελῶς*, Res prorsus ardua est, prorsus non jurare. Hic i. q. *δυσκατόρθωτον*. Basil. M. Or. 20., quæ est in xl. Martyres, p. 526. *Σύστημα δυσκαταγώνιστον*, Copiæ militares inexpugnabiles."

Suicer. Thes. Eccl. In Diod. S. Ind. Phrasium et Vocum citatur 1, 237. sed v. *ἀκαταγώνιστος* ibi non legitur. Scott. App. ad Thes. consuli jubet 107, 4. 119, 5. 142, 10. Rhodom. "Ælian. Stob." Wakef. Mss. Suidas: *Δυσπάλαιστος· δυσκαταγώνιστος. Οὕτως Εὐριπίδης. Καὶ δυσπαλές· δυσχερὲς, δυσκαταγώνιστον.* Hesych. *Δυσπάλαιστος· ἀκαταγώνιστος.* Synes. de Febr. 70. *Καὶ τὸ καθαρὸν καὶ δυσκαταγώνιστον.* Lucian. 2, 174. *Οἱ μεμηνότες δὲ, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσηνιόχητοι, καὶ τῷ ἰατρῷ ἐπισφαλεῖς, καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγώνιστοι.* Dionys. H. 1, 421. *Τὴν δὲ ὑμετέραν ἰσχὺν δυσκαταγώνιστον εἶναι νομίζοντα*: 2, 1095. *Μέγιστον δὲ πάντων ὅπλον καὶ δυσκαταγώνιστον.* "*Δυσκαταγώνιστα*, Quæ redargui nequeunt. Dionys. Art. Rhet. 8. p. 284. (*Ὥσπερ ἐν τοῖς ἁπλοῖς ἀγῶσι τὰς προτάσεις τὰς οἰκείας ἀσθενεῖς εἶναι δεῖ, τὰς δὴ τοῦ ἀντιδίκου ἰσχυρὰς, καὶ τὰ μὲν παρ' αὐτοῦ εὐδιάλυτα προβάλλεσθαι, τὰ δὲ παρὰ τοῦ ἐναντιουμένου δυσκαταγώνιστα.*)" Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[*Εὐκαταγώνιστος.* "Afferunt Lexica, sed sine auctore, Qui facile vincitur et expugnatur. Chrysost. Hom. 2. ad populum Antiochenum: *Οὐχ οὕτως ἐστὶν εὐκαταγώνιστος ὁ πένης, ὡς ἔστιν εὐκαταγώνιστος ὁ πλούσιος*, Pauper non æque facile vinci potest, atque dives." Suicer. Thes. Eccl. "*Εὐκαταγώνιστος*, Facile debellandus, 9, 4, 8. 29, 2, 8." Lex. Polyb. "Synes. 101. Schol. Hom." Wakef. Mss. Diod. S. 748. Rhodom. Etym. M.: *Εὐχερής· κυρίως ὁ εὐκαταπάλαιστος, ὁ εὐκαταγώνιστος καὶ εὐκατάγνωστος, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιστῶν ἢ πολεμιστῶν.* J. Poll. 9, 161. *Εὐκατέργαστα*, * *εὐδίδακτα, εὐκαταγώνιστα, εὐκαθαίρετα.*]

Προαγωνίζομαι, Ante alium certo, aut pugno, ut in illo loco, quem modo e Gregorio citavi in *Ἐπαγωνίζομαι*. *Προαγωνίζομαι*, Antea pugno. Herodian. (3, 7.) *Αἰφνιδίως αὐτοῖς ἐπιπεσούσης γενναίας καὶ οὐ προηγωνισμένης δυνάμεως*, Quæ antea non pugnaverat. Sic ap. Thuc. 4, 161. *Ἐξ ὧν τε προηγωνίσασθε τοῖς Μακεδόσιν αὐτῶν*, i. e. *προεπολεμήσατε*, at Valla erravit in sua interpr. quam tamen sequuntur VV. LL. || *Προαγωνίζομαι*, Certo pro aliquo, s. Pugno, Propugno. Philo, *Ὧν ὑπερμαχεῖν καὶ προαγωνίζεσθαι, κουφότατος πόνος.* [Lucian. 2, 354. *Τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων προηγώνιστο αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδέδεικτο.* Diod. S. 2, 338. *Οἱ μὲν οὖν ἡγεμόνες ἀμφοτέρων τῶν στρατοπέδων τὸν προειρημένον τρόπον ἀλλήλους κατεστρατήγησαν, ὥσπερ προαγωνιζόμενοι περὶ συνέσεως, καὶ δεικνύοντες, ὅτι τὰς ἐλπίδας ἐν αὐτοῖς ἀντέχουσι τῆς νίκης.*]

[* "*Προαγωνιστέον.* Plato de LL. 796. *Καὶ ἀγῶνας δὴ, καὶ προαγῶνας, εἴ τινων, οὐκ ἄλλων ἢ τούτων ἕνεκα προαγωνιστέον.*" Scott. App. ad Thes.]

[* "*Προαγώνισμα*, (τὸ,) Prævium certamen. Appian. 1, 567. (*Καὶ τόδε μὲν τῆς ναυμαχίας προαγώνισμα ἦν.*)" Wakef. Mss.]

Προαγωνιστὴς, (ὁ,) Propugnator, Defensor. Luc. de Salt. (2, 276. *Ἐν μέν γε Θεσσαλίᾳ τοσοῦτον ἐπέδωκε τῆς ὀρχηστικῆς ἡ ἄσκησις, ὥστε τοὺς προστάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν, προορχηστῆρας ἐκάλουν.* [Vide Schleusner. in *Πρωταγωνιστὴς* citatum, et Plut. in *Προσαγωνιστὴς* citandum. "Philo J. Julian. 87. (*Ἀλλ' οὐχὶ ἁρπακτῆράς τινας, οὐδὲ λυμεῶνας τῷ ποιμνίῳ, καθάπερ οἱ λύκοι, καὶ κυνῶν οἱ φαυλότατοι, τῆς αὐτῶν φύσεως, καὶ τροφῆς ἐπιλαθόμενοι, ἀντὶ σωτήρων, καὶ προαγωνιστῶν, ἀνεφάνησαν αὐτοὶ δηλήμονες.*)" Wakef. Mss. J. Poll. 3, 12. de Liberis, *Ἐπίκουροι ἀναγκαῖοι, βοηθοὶ, σύμμαχοι, προαγωνισταὶ, συναγωνισταὶ, καὶ τὰ ὅμοια*: 4, 34. *Φύλαξ τῆς ἐλευθερίας, προαγωνιστής.*]

Προαγωνιστικὸν, Præjudicialis causa, VV. LL.

[* *Προσαγωνίζομαι*, Adjuvo. J. Poll. 3, 141. *Συναγωνισάμενος—προσαγωνισάμενος*, ubi vertitur Contracertans. "Philostr. 118. Boiss. (*Τὸν μὲν γὰρ τῷ Αἰνείᾳ προσπεσεῖν, μεγίστῳ τοῦ Τρωϊκοῦ ὄντι, τὸν Σθένελον δὲ τῷ Πανδάρῳ προσαγωνίσασθαι, καὶ κρατῆσαι αὐτοῦ*, Adversus Pandarum certasse.)" Schæf. Mss.]

"*Προσαγωνιστὴς*, Concertator." [Plut. Lysandro 26. *Ταύτην λαβὼν ὁ Λύσανδρος ἀρχὴν, τὰ λοιπὰ παρ'* A *ἑαυτοῦ* * *προσετεκταίνετο καὶ συνύφαινεν, οὐκ ὀλίγοις χρώμενος, οὐδὲ φαύλοις τοῦ μύθου προαγωνισταῖς, οἳ τήν τε φήμην τῆς γενέσεως τοῦ παιδὸς εἰς πίστιν ἀνυπόπτως προῆγον.* "*Προαγωνισταῖς* dedi de meo, sine *σ* in prima syllaba. Noti sunt *οἱ προαγῶνες*, et sic quoque e *προσῆγον*, vetusta lectione, *σ* detraxi." Reisk. "Xylander vertit, Multis et non vulgaribus ad partes paratis, annotatque:—Vocabulo *προσαγωνισταῖς* intelligi arbitror eos, qui alias *δευτεραγωνισταὶ* dicerentur. Liv. 3. Fabulam compositam Volsci belli, Hernicos ad partes paratos. H. e. Subservire, *δεύτερα*, ut in Vita Ciceronis Noster loquitur, *λέγειν*. Horat., Partes tractare secundas, ait." Bryan. Cf. omnino Vales. ad Harpocr. 293.]

[* "*Πρωταγωνίζω*, Brunck. Aristoph. 3, 170." Schæf. Mss.]

Συναγωνίζομαι, Una cum alio certo, q. d. Concerto, Certantem adjuvo, Certaminis socius sum. Ponitur pro Opem fero, Auxilior: Thuc. 1. *Καὶ αὐτοῦ ὑποσχομένου ξυλλήψεσθαι, καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος* B *ἀπάσης ξυναγωνιουμένης.* Sic et alibi sæpe ap. Eund. *Συναγωνίζομαι τούτοις*, ap. Demosth. Ad hæc conficienda operam meam una impendo. || *Συναγωνίζομαι*, ap. eund. Dem. pro *συνηγορῶ*, Patrocinor, inquit Bud. Qua in significatione citatur et e Plat. Epist. *πολλοῖς συνηγωνισάμην*, Multos meo patrocinio juvi. ["Ad Dionys. H. 3, 1390. Ruhnk. Diss. de Longino s. 11. Valck. ad Phœn. 443." Schæf. Mss.]

["*Συναγωνίζομαι*, proprie, Una cum aliquo certo, Concerto, Certamen adjuvo, Certaminis socius sum. Thuc. 3, 64. Plut. 2, 214. Ælian. V. H. 12, 43. Cf. Elsner. ad Rom. 15, 30. 2. Metaphorice, Opem fero, Adjuvo aliquem, In societatem alicujus rei venio. Sic semel legitur in N. T. Rom. 15, 30. Adhortor vero vos *συναγωνίσασθαί μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς*, Ut mecum pro salute mea preces ad Deum fundatis, aut, Ut me laborantem precibus studiose adjuvetis. Simili modo ap. Græcos *συναγωνίζεσθαι* de iis usurpatur, qui periclitanti in judicii certamine adsunt et C patrocinantur, ut docuit Bisetus ad Aristoph. Thesm. 1070. et e loco Plut. 2, 212. *Εἶτα κρινομένοις πάλιν οὖν βοηθῶν καὶ συναγωνιζόμενος, οἰκείους ἐποιεῖτο*, satis apparet; de studiose et omni opera adjuvantibus laborantem, cf. Reitz. ad Lucian. 2, 646.; etiam de auxilium ferentibus injuria affectis, Menander p. 2. Cleric.: *Εἴπερ τὸν ἀδικοῦντ' ἀσμένως ἠμύνετο Ἕκαστος ἡμῶν, καὶ συνηγωνίσατο*: et omnino omnibus, qui alicui quocunque modo prosunt. Cf. Wetsten. N. T. 2, 96. Reisk. Ind. Gr. Demosth. 708. et Etym. M.: *Συναγωνίζεσθαι σημαίνει βοηθεῖν, ἀλλὰ κυρίως ἐν τῷ ἀγῶνι.*" Schleusner. Lex. in N. T.]

["*Συναγωνίζεσθαι*, Una pugnare. Il. 4, 5, 15. *Ἐπὶ τῶν ἵππων συναγωνιζόμενοι*, Una vobiscum." Lex. Xenoph. Lucian. 1, 841. (*Καὶ τὸ* * *ὑπερθαυμάσαι τότε τὴν τέχνην τάχ' ἄν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο*:) 2, 170. (*Οὐδὲν γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο.*" Valck. Mss. Glossæ: *Συναγωνίζομαι·* Opitulor, Concerto. J. Poll. 3, 141. *Ἀγωνίσασθαι, συναγωνίσασθαι,—* D *συναγωνισάμενος*: 4, 30. *Συνηγορῆσαι, συναγορεῦσαι, συνειπεῖν, συναγωνίσασθαι, συνεξετασθῆναι, συμπροθυμηθῆναι, συνδικῆσαι, συναγωνίσασθαι, συναγωνίσαι, συγκινδυνεῦσαι.* "Denuo erratum, quod aliquoties notavimus. Scilicet *συναγωνίσασθαι*, cum tamen id verbi modo sit positum. Nec profecto *συναγωνίσαι* mihi placet. VV. DD. medicinam loco facile invenient: nobis linguæ hujus peritia tam tenuis nihil tentare permittit audacius." Jung.]

Συναγωνιστὴς, (ὁ,) Certaminis socius, Certamini opitulans. ["Charit. 704. Lucill. 14." Schæf. Mss. "*Συναγωνιστὴς*, Adjutor. *Λαβὼν συναγωνιστὴν πρὸς τοῦτο Ἐδεκῶνα*, 3, 34, 2. *Συναγωνιστὴς ἀπροφάσιστος*, Promtissimus et certissimus, 10, 34, 9. *Συναγωνιστῇ χρησάμενος τῷ ποταμῷ*, 3, 14, 5." Lex. Polyb. Dionys. H. 5, 359. Diod. S. 156. d. 367. d. 383. a. Rhod. "*Ὁ δὲ ταύτης τῆς πίστεως αὐτῷ σύνεργος καὶ συναγωνιστὴς*, Qui cum Philippo communiter contendit, et communia discrimina obiit, ut ei fidem hanc ap. Gr. populos astrueret 239, 21. 245, 18. 1059, 1.

'Ο τοιοῦτος φόβος προθύμους συναγωνιστὰς ποιεῖ 1464, 21." Reisk. Ind. Gr. Demosth. J. Poll. 1, 152. "Αλλης δὲ χρείας, φίλοι, σύμμαχοι, ὁμοήθεις, ὁμόφυλοι, συνασπισταὶ, συναγωνισταὶ, συστρατιῶται: 3, 12. de Liberis, Βοηθοὶ, σύμμαχοι, προαγωνισταὶ, συναγωνισταὶ, καὶ τὰ ὅμοια: 141. 'Αγωνιστὴς, ἀνταγωνιστὴς, συναγωνιστής: 4, 34. de Laudibus Oratoris et Concionatoris, *Δημοκράτης, συναγωνιστής: 6, 157. Συναγωνιστὴς, συντελής.]

[* Συναγώνισμα, τὸ, "πρός τι, Adjumentum, 10, 43, 2." Lex. Polyb.]

"'Υπεραγωνίζομαι, cum gen. ut ὑπεραγωνίζομαι "τῆς πόλεως, Pugno pro civitate, vel Propugno." [" Joseph. Appian. 2, 135." Wakef. Mss.]

[*'Υπεραγωνιστὴς, ὁ, "Cyrill. Hier. 185." Kall. Mss.]

'ΑΓΩΝΙΑ, ας, ἡ, Certamen, ἀγὼν ap. Xenoph., Suida teste, qui tamen exemplum non profert; sed possit in illius K. Π. 2. inveniri. Verum et Isocr. ita usus est in Evagora, Οἱ περὶ τὴν μουσικὴν καὶ τὰς ἄλλας ἀγωνίας ὄντες. Sic et Plato in Gorgia, Δεῖ μέντοι, ὦ Σώκρατες, τῇ ῥητορικῇ χρῆσθαι ὥσπερ τῇ ἄλλῃ πάσῃ ἀγωνίᾳ. || Φιλονικεία, ἅμιλλα, ἀγωνία, ἔρις, pro eodem ap. Plat. de certaminibus loquentem, inquit Bud. Idem ait ἀγωνίαν pro Gymnastica poni hoc in loco, qui est libro de LL. 6. Μετὰ δὲ ταῦτα χρεὼν ἀγωνίας ἀθλοθέτας αἱρεῖσθαι τῆς περὶ τὰ γυμνάσια ἀνθρώπων τε καὶ ἵππων. Quanquam non ἀγωνία per se significat hic Gymnasticam, sed ἀγωνία ἡ περὶ τὰ γυμνάσια. || Hesych. ait ἀγωνίαν Palæstram significare, item Bellum, ap. Eurip. in Troadibus.

'Αγωνία, Angor, Trepidatio, Animi æstuatio. 'Αγωνία, inquit ap. Etym. Orio, de eo, qui in certamen descensurus est: per catachresin autem pro Timore simpliciter ponitur. I. e. ἀγωνία proprie est Timor, quo corripitur is, qui in certamen descensurus est; sed per catachresin ponitur pro Quovis timore. Laertius ἀγωνίαν exponit φόβον ἀδήλου πράγματος, i. e. Timorem rei incertæ ac dubiæ. Aristot. in Probl. ἀγωνίαν esse ait Timorem quendam, quo percellimur opus aliquod aggressuri. Damascenus ἀγωνίαν esse dicit φόβον ἀποτυχίας, i. e. Metum excidendi, incœpto videlicet, aut spe. Demosth. pro Cor. (236.), Οὕτω δ' ἦν ὁ Φίλιππος ἐν φόβῳ καὶ πολλῇ ἀγωνίᾳ, quo in loco aliquid amplius ἀγωνία significat quam Timorem; alioqui enim contentus fuisset Demosth. dixisse φόβῳ. Vide alia in 'Αγωνιῶ, ab hoc nomine deducta.

'Αγωνία ab Hesych. exponitur etiam Fractio, item ἀγοραία. Ut Fractionem significet, ab ἄγω deducendum est; ut ἀγοραίαν, i. e. Forensem, ab ἀγὼν Bœotorum lingua ἀγορὰν significante, sicut antea dictum est, nec pro substantivo nomine, sed pro adjectivo accipiendum est, ut sit ἀγώνιος, ἀγώνια, ἀγώνιον, quanquam et ἀγώνιος utrique generi servit.

['Αγωνία. Hesych. 'Αγωνίης· τῆς ἐν ἀγῶνι ἁμίλλης. "Videtur respexisse ad Herod. 2, (91.) p. 76. Steph. 'Αγῶνα γυμνικὸν τιθεῖσι διὰ πάσης ἀγωνίης ἔχοντα." Kust. Hesych. 'Αγωνία· ἀγοραία, καὶ ἡ θλάσις, καὶ ἡ παλαίστρα. Εὐριπίδης δὲ Τρωάσι πόλεμον. "Forte ἀγοραία ἅμιλλα. Vide 'Αγωνίης." Heins. "Imo l. ἄθλησις, vel ἡ ἄθλησις. Inf. 'Αθλῆσαι· ἀγωνίσασθαι. Etym. M. 'Αγωνισμός· ἀντιλογία, ἀγωνία, καὶ ἡ ἄθλησις. Suid. Παγκράτιον·—ἀγὼν,—ἄθλησις. Et hoc olim monui ad Gloss. N. T. 181. ubi, 'Αγῶνα· ἄθλησιν. Nunc video, Biel. et Kust. etiam correxisse, ἡ ἄθλησις, Certatio athletica. Cf. in v. Διαθέλοιμεν, l. Διαθλέοιμεν, (et sic Noster in voce,) vel Διαθλοῖμεν· διαγωνιζοίμεθα." Albert. "Glossæ: Agonia, palæstra." Salm. "Phot. 'Αγωνία· ὁ ἀγωνισμὸς, καὶ ἀγὼν, λέγεται δὲ οὕτως καὶ ἡ ἀγωνιστική. 'Αγωνία· Ξενοφῶν, ἀντὶ τοῦ ἀγών. Sc. K. Π. 2, (3, 6.) p. 54. a. ('Εν δημοτικῇ ἀγωνίᾳ. Suid. 'Αγωνίᾳ· Ξενοφῶν, ἀντὶ τοῦ ἀγῶνι. 'Αγώνιος· ὁ ἐν ἀγῶνι, καὶ θηλυκὸν, ἀγωνία, ὁ φόβος, ἀγονία δὲ διὰ τοῦ ο μικροῦ, ἡ στείρωσις.) Sic et J. Zonaras in Lex. Ms. ('Αγωνία· φόβος πτώσεως, ἢ ἥττης, ἐπὶ τοῦ εἰς ἀγῶνα μέλλοντος ἀπιέναι, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλοῦ φόβου, Ξενοφῶν δὲ τὸ ἀγωνίᾳ ἐν τῷ, l. ἀντὶ τοῦ, ἀγῶνι, καὶ ὁ φόβος.) consentiente Lex. Reg. Ms. 'Αγωνίαν· Ξενοφῶν ἀγῶνα λέγει. Gloss. Lat. Ms. Agonia. Alacritas, Vigor. Εὐριπ. δὲ Τρωάσι πόλεμον, sic et Herod. 9, 62(=63.) Πρὸς γὰρ ὁπλίτας ἐόντες γυμνῆτες, ἀγῶνα ἐποιεῦντο, ubi ἀγῶνα Prœlium vertunt. Locus vero Eurip. est Troad. 1003. ἦν δὲ δοριπετὴς ἀγωνία, Bellicum certamen." Albert. "Ælian. H. A. 4, 1. Pro ἀγὼν, 2, 41. Pind. Olymp. 2, 93. (Τὸ δὲ τυχεῖν, Πειρώμενον ἀγωνίας, Παραλύει δυσφρόνων.) Eurip. Hec. 314. Wakef. ad Hes. marg. Locus est: Στρατοῦ τ' ἄθροισις, πολεμίων τ' ἀγωνία. Ubi Schol. a Matth. edita: "'Αγωνία· ἄθροισις, συναγωγὴ, σύναξις. Fl. 21. 59. 'Αγωνία· βία. Fl. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. φόβος. Fl. 59. Gu. a m. sec. 'Αγωνία· ἀγών. 'Αγὼν λέγεται ἡ μάχη, ἀγωνία δὲ, adde ὁ, φόβος ἀστοχίας γινομένου τινὸς πράγματος. Καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου γίνεται ῥῆμα ἀγωνίζομαι, ἀπὸ δὲ τοῦ δευτέρου ἀγωνιῶ. Κατὰ δὲ 'Αττικοὺς λέγεται ἀγωνία καὶ ὁ ἀγὼν, ὡς ἐνταῦθα. (ἅμιλλα, ἢ φόβος, βία, ἀνάγκη. Gu." Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αγωνίᾳ· Ξενοφῶν, ἀντὶ τοῦ, ἀγῶνι. Thom. M.: Οὐ μόνον ἀγὼν, ἀλλὰ καὶ ἀγωνία, καὶ ἀγωνισμός. Θουκυδίδης ἐν τῇ ἑβδόμῃ· Πολλὴ δὲ ἡ ἀντιτέχνησις τῶν κυβερνητῶν, καὶ ἀγωνισμὸς πρὸς ἀλλήλους. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· Δεῖ μέντοι, ὦ Σώκρατες, τῇ ῥητορικῇ χρῆσθαι, καθάπερ τῇ ἄλλῃ πάσῃ ἀγωνίᾳ· καὶ γὰρ τῇ ἄλλῃ ἀγωνίᾳ, οὐ τούτου ἕνεκα δεῖ πρὸς ἅπαντας χρῆσθαι ἀνθρώπους. "Pergit hic Cod. A. 'Εκ δὴ τῆς ἀγωνίας ταύτης τῆς τὸν ἀγῶνα δηλούσης καὶ ἡ ἀγωνία, ἤγουν ὁ φόβος, παρήχθη." Stœber. "Πλάτων ἐν Γοργίᾳ, p. 456. d. (ubi legitur ὥσπερ pro καθάπερ.) 'Αγωνία, Plato 2, 145. c. Lib. 2. de Rep. p. 374. a. ἡ περὶ τὸν πόλεμον ἀγωνία. T. 3. Timæo p. 19. b." Valck. not. ad Thom. M. Hesychius: 'Εν ἀγωνίᾳ· ἐν μερίμνῃ. "Luc. 22, 44. ubi Pricæus: 'Pro ἐν μερίμνῃ melius forte ἐν ἀδημονίᾳ dixisset. Vide Matth.' Addo Joseph. A. J. 11, 8. p. 580. Ἦν ἐν ἀγωνίᾳ καὶ δέει. Schol. Apoll. R. 3, 471. ἐόλητο expl. ἐτετάρακτο, καὶ ἐν ἀγωνίᾳ ἦν." Albert. "Si glossa pertinet ad Luc. 22, 44. non satis apta explicatio est. Exprimitur enim ibi summa anxietas, et quædam veluti lucta mentis. Unde Pricæus ad h. l. putat melius dixisse Lexicographum ἐν ἀδημονίᾳ." Ernest. Gloss. SS. Hes. Cf. Schleusner. infra. "'Αγωνία, Angor, Anxietas, 2 Macc. 3, 14. 16. 19. Hesych. 'Αγωνία· ἀγοραία, καὶ ἡ θλάσις, καὶ ἡ παλαίστρα. Εὐριπίδης δὲ Τρωάσι πόλεμον. Guietus hic pro θλάσις leg. suspicatur τλάσις s. τλῆσις. Sed, si vox corrupta, malim ἄθλησις reponere. Nam in Etym. M. ἀγωνισμὸς, qui idem est ac ἀγωνία, exponitur etiam ἡ ἄθλησις, Certamen, et ἀθλεῖν Hesychio alibi est ἀγωνίζεσθαι, Certare." Biel. Thes. Excerpta e Nicephori Gregoræ Grammatica ap. Matthæi Gloss. Gr. Min. 1, 5.: Κυρίως ἀγωνία καὶ ἀγὼν ὁ τόπος λέγεται, ἐν ᾧ ἠγωνίζοντο οἱ ἀθληταὶ τῶν 'Ελλήνων, διὰ τὸ κυκλοτερὲς, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν γωνίαν, εἰς τύπον δὲ τούτου καὶ στέφανοι κυκλοτερεῖς τοῖς νικῶσιν ἐπετίθεντο. Hermanni Fragm. Lex. Gr. 329.: 'Αγωνία δὲ, φόβος ἀποτυχίας· φοβούμενοι γὰρ ἀποτυχεῖν ἀγωνιῶμεν: 340. 'Αγωνία· ὁ ἀγὼν, καὶ ὁ φόβος, καὶ ἡ λύπη, ἀφ' οὗ καὶ ἀγωνιᾶν ἀντὶ τοῦ λυπεῖσθαι καὶ φοβεῖσθαι. Andronicus R. Περὶ Παθῶν: 'Αγωνία δὲ, φόβος διαπτώσεως, ἢ φόβος ἥττης, (cf. Zonar. 'Αγωνία· φόβος πτώσεως ἢ ἥττης; Philosophus ap. Stob. Ecl. 2, 7. T. 3. p. 178. 'Αγωνία δὲ, φόβος διαπτώσεως, καὶ ἑτέρως, φόβος ἥττης. "Verba, καὶ ἑτέρως φόβος ἥττης, e glossemate orta esse suspicari licet. Apud Diog. ἀγωνία est φόβος ἀδήλου πράγματος." Heeren.) ἢ φόβος *ἐμποιητικὸς ἐναντίων ἐλπίδων, περὶ ὧν ὄρεξιν σφοδρὰν ἔχωμεν. Etym. M. 'Αγωνία· ἐπὶ τοῦ εἰς ἀγῶνα μέλλοντος κατιέναι, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς φόβου. Οὕτως 'Ωρίων. Cf. Zonar. 'Αγωνία· φόβος πτώσεως, ἢ ἥττης, ἐπὶ τοῦ εἰς ἀγῶνα μέλλοντος ἀπιέναι, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλοῦ φόβου. J. Poll. 3, 141. Καὶ ἀγωνία, παρὰ 'Ισοκράτει, (Evag. Laud. 2, 272. Οἱ δὲ περὶ τὴν μουσικὴν καὶ τὰς ἄλλας ἀγωνίας ὄντες.) 142. Καὶ τὸ μὲν πρᾶγμα, ἀγὼν καὶ ἀγωνία, καὶ σεμνότερον εἴποις ἂν, ἀγωνίαι γυμνικαὶ, καὶ ἀγωνίαι Διονυσιακαί. Glossæ: 'Αγωνία· Solicitudo, Satago.]

[" 'Αγωνία, ap. Gr. scriptt. proprie est vocabulum gymnicum de veterum luctationibus et concertationi-

bus usurpatum, quod constat e Polluce inter complures voces gymnicas et hanc recensente, 3, 141. 142., adeoque partim Certamen notat, ut sit i. q. ἀγὼν et ἀγώνισμα, quibus verbis Phavor. et Suid. explicant, Xenoph. K. Π. 2, 3. 5. Ælian. V. H. 2, 41. 9, 5.; partim Angorem, Timorem animique æstuationem ejus, qui est in certamen descensurus. Etym. M.: Ἀγωνία ἐπὶ τοῦ εἰς ἀγῶνα μέλλοντος κατιέναι. Deinde vero est vox media et ad Omnem vehementem affectuum motum, vel ob gaudium, vel ob metum et tristitiam transfertur. In N. T. vero est simpliciter Angor, Perturbatio animi, quæ est e metu instantis periculi. Luc. 22, 44. Καὶ γενόμενος ἐν ἀγωνίᾳ, Et angore correptus. Syrus usus est h. l. voce ܐܘܠܨܢܐ, quæ simpliciter Timorem, Terrorem, Pavorem notat. 2 Macc. 3, 14. 16. 17. Demosth. de Cor. 11. Ἦν δὲ (imo, Οὕτω δ' ἦν ὁ) Φίλιππος ἐν φόβῳ καὶ πολλῇ ἀγωνίᾳ. Joseph. A. J. 6, 6. 2. 11, 8. 4. Ἦν ἐν ἀγωνίᾳ καὶ δέει. Etym. M. Ἀγωνία· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς φόβου. Male igitur Intt. ad locum Lucæ laudatum per Angorem et motum animi cum morte luctantis explicarunt, quam emphasin Gr. lingua ignorat. Eleganter de h. v., pariter ac de v. ἀγὼν, exposuerunt Irmisch. ad Herodian. 2, 3. 13. et Wetsten. ad Luc. 1, 1." Schleusner. Lex. in N. T.]

["Ἀγωνία, Trepidatio, Formido de futurorum eventu. Οὕτω δ' ἦν ὁ Φίλιππος ἐν φόβῳ καὶ πολλῇ ἀγωνίᾳ, 236. Contentio, Ἅπασαν ᾤοντο δεῖν ἀγωνίαν ἐκτῖναι, Nihil sibi ad contentionem esse reliquum faciendum, 1398. I. q. ἀγὼν, Ταύτην τὴν ἀγωνίαν ὡς καλὴν προείλου, Quam præclarum et splendidum hoc sit genus certaminis, in quo tu tibi delegisti, ut elaborares, 1408." Reisk. Ind. Gr. Demosth. Pseudo-Longin. 19.: Τὰ γὰρ ἀλλήλων διακεκομμένα, καὶ οὐδὲν ἧττον κατεσπευσμένα, φέρει τῆς ἀγωνίας ἔμφασιν, ἅμα καὶ ἐμποδιζούσης τι καὶ * συνδιωκούσης. Vertitur Contentionis speciem. In Indice est: "Ἀγωνία, Anxietas, 19, 2. 22, 4. (Πολλάκις γὰρ τὸν νοῦν, ὃν ὥρμησεν εἰπεῖν, ἀνακρεμάσας, καὶ μεταξὺ, ὡς εἰς ἀλλόφυλον καὶ ἀπεοικυῖαν τάξιν, ἄλλ' ἐπ' ἄλλοις διὰ μέσου καὶ ἔξωθέν ποθεν ἐπεισκυκλῶν, εἰς φόβον ἐμβαλὼν τὸν ἀκροατὴν, ὡς ἐπὶ παντελεῖ τοῦ λόγου διαπτώσει, καὶ * συναποκινδυνεύειν ὑπ' ἀγωνίας τῷ λέγοντι συναναγκάσας, κ.τ.λ.)" "Toup. Opusc. 1, 245. ad Xenoph. Eph. 227. Valck. Diatr. 220. Zeun. ad Xenoph. K. Π. 206. Wakef. S. C. 1, 72. Charit. 548. 641. ad Troad. 1003. Jacobs. Anim. 54. 249. Diod. S. 2, 171. Dionys. H. 5, 268. Philostr. 54. Boiss. Plato Gorg. p. 34. Conf. cum γωνία, ad Pausan. 415." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 273. Dio Ch. 1, 518." Wakef. Mss.]

["Ἀγωνία. Πλήρης ἀγωνίας, Anxietatis plenus, 8, 21, 2. Ἐκπληκτικὸν καὶ παραστατικὸν ἀγωνίας, Terrorem, Metum, Anxietatem, Horrorem incutiens, 3, 43, 8. 18, 8, 1. ἐν ἀγωνίᾳ leg. videtur 4, 56, 4. pro ἐν ἀγῶνι. Vide Ἀγών. Mendose ἀγωνίας vulgo legebatur 7, 10, 5. pro ἀναγωγίας. Et pariter corrupte ἀγωνίας 10, 24, 3. pro ἀγωγὰς, quod restituimus." Lex. Polyb.]

[* Διαγωνία, Contentio. Max. Tyr. 1, 1. ("Οὐ γὰρ λήξει τοῖς σοφισταῖς πρόφασις λόγων, καὶ διαγωνίας, καὶ ἔριδος.)" Wakef. Mss.]

Ἀγώνιος, ὁ, ἡ, Trepidationem aut Angorem afferens, s. habens, ἀγωνίαν καὶ φόβον ἐμποιῶν. Soph. Ajace (194.) ὅπου μακραίωνι Στηρίζει ποτὲ τᾷδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ, ubi tamen ἐναγωνίῳ posse significare tradit Demetr. Triclin. Alter autem Schol. priorem deductionem sequitur ex ἀγωνία. [Demetr. Triclin. Ἀγωνίῳ· ἤγουν ἐναγωνίῳ, ἐνταῦθα γὰρ διατρίβοντες τοῖς Τρωσὶ πολεμοῦμεν. Ἡ ἀγωνίῳ, τῇ ἀγωνίαν καὶ φόβον ἐμποιούσῃ σχολῇ καὶ διατριβῇ, διὰ τὸ εἰς μῆκος τοσοῦτον τετάσθαι τὸν πόλεμον, καὶ ὑποψίαν πᾶσιν ἡμῖν εἶναι τοῖς Ἕλλησιν ἐκ τούτου, ὡς οὐ παλινοστήσομεν οἴκαδε. Schol. Ἀγωνίῳ σχολᾷ· ἀγωνίαν ἐμποιούσῃ ἀνέσει. "Malim ἀγωνιῶν σχολᾷ, Otio a prœliis, a recto ἀγωνία, Prœlium. Loqui videtur Auctor de induciis tum temporis pactis ad rite procurandam mortuorum sepulturam: v. Q. Calabr. 4." Musgr. "Ἀγώνιος σχολὴ h. l. est Molestum otium." Erfurdt.]

Ἐναγώνιος, ὁ, ἡ, Pavidus. Apud Basil. 94. ἔντρομον

A et ἐναγώνιον pro eodem poni scribit Bud.; qui tamen miscet cum ἐναγώνιος significante Compositum vel Accinctum ad certamen: at ego ad ἀγωνία referendum putavi. ["Ἐναγώνιος deducitur ab ἀγωνία, quod Trepidationem, Angorem, Timorem significat, ἐναγώνιος est Anxius, Solicitus, Pavidus. Hujus inprimis significationis exempla, utpote parce a Lexicographis allata, diligenter observanda. Chrysost. Homil. 2. in 2 ad Cor., Διὰ παντὸς ἐναγώνιον εἶναι χρὴ τὸν βίον ἡμέτερον, Vitam nostram in perpetua cura et solicitudine esse oportet. Homil. 42. in 1 ad Cor., Ἐντεῦθεν ἐναγωνίους ποιεῖ, Hinc solicitos et anxios reddit: non, ut Interpres, Ad decertandum paratos reddit. Homil. 3. de statuis: Ὁ εἰπὼν κακῶς, ἐναγώνιος λοιπόν ἐστιν, ὑποπτεύει, καὶ δέδοικε, μετανοεῖ, καὶ κατεσθίει τὴν ἑαυτοῦ γλῶτταν, δεδοικὼς καὶ τρέμων, Detrahens continenter anxius est, suspicatur, et timet, pœnitentia ducitur, et linguam suam mandit, timens et contremiscens. Et Homil. 16. de statuis: Ὅταν ἐπὶ τῆς τραπέζης κατακείμενος ἀναμνησθῇς τῆς ῥήσεως B ταύτης, ἀποπηδήσῃ ταχέως τῆς μέθης καὶ τῆς ἀδηφαγίας, μαθὼν διὰ τῆς λέξεως ταύτης, ὅτι ἐναγωνίους ἡμᾶς εἶναι χρὴ, Cum ad mensam discumbens, sententiæ hujus, quæ legitur 2 Cor. 4, 7. memineris, statim ab ebrietate crapulaque resilies, ubi didiceris ex hac sententia, quod anxios et solicitos nos esse oporteat. Idem in Psal. 8. Ἐναγώνιον ποιεῖ τὸν ἄνθρωπον, Homini metum incutit. Et Homil. 45. in Jo. p. 743. Cur Deus ultimi judicii diem nobis occultum esse velit: Τοῦτο οὕτως ᾠκονόμησεν ὁ Θεὸς, ἵνα διὰ παντὸς ὦμεν ἐναγώνιοι, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀσφαλείᾳ μὴ θαῤῥῶμεν, Id propterea ita dispensavit, ut semper anxii atque soliciti simus, et ne in ipsa quidem securitate sine metu vivamus. Gemina sunt, quæ Idem de incerta nobis hora mortis scribit Homil. 36. t. 5. p. 237. Ἄδηλον τὸ μέλλον, ἵνα ἐναγώνιοι διηνεκῶς ὦμεν, καὶ πρὸς τὴν ἀποδημίαν εὐτρεπεῖς ἐκείνην, Futurum incertum est, ut semper anxii atque soliciti, et ad migrationem istam parati simus. Iterum Homil. 8. in Ep. ad Philipp. ad c. 2, 12. p. 46. Ἐπειδὰν δὲ εἶπε, C Μετὰ φόβου καὶ τρόμου, καὶ ἐναγωνίους ἐποίησεν, ὅρα πῶς παραμυθεῖται τὴν ἀγωνίαν· τί γάρ φησιν; Ὁ Θεός ἐστιν ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν ὑπὲρ τῆς εὐδοκίας, Quoniam vero dixit, Cum timore et tremore, ac solicitudinem injecit, vide quomodo illam mitiget. Quid enim inquit? Deus est, qui operatur in vobis et velle, et operari pro bona voluntate." Suicer. Thes. Eccl.]

¶ Ἀγωνιάω, f. άσω, p. ακα, Certo, ἀγωνίζομαι, ap. Isocr., teste Suida.

Ἀγωνιᾷν, Anxium esse, Dolere vel Angi metu, ut scribit in Lexico Budæus, citans hunc Plut. locum in Cæsare, Ἐφ' ᾧ λέγεται μὴ φαινομένῳ μὲν ἀγωνιάσαι, σωθέντος δὲ καὶ παραγενομένου πρὸς αὐτὸν, ἡσθῆναι, Doluisse tanquam ob mortuum, vel Solicitus et metuens ei fuisse. Et in Demetrio (17.) Ὡς εἰκός ἐστι διακεῖσθαι τοὺς περὶ τῶν πραγμάτων τηλικούτων ἀγωνιῶντας. Item Ἀγωνιᾷν, Vereri, Timere, cum accusativo. Polyb., Ἀγωνιῶν τὴν τῶν ὑπεναντίων ἔφοδον. Hactenus Bud. Notandum est autem ἀγωνιᾷν dici D etiam eum, qui alioqui metu vacuus sit, ut apparet ex hoc Aristot. loco, Rhet. 1, (9.) Καὶ περὶ ὧν ἀγωνιῶσι, μὴ φοβούμενοι, (καλά ἐστι·) περὶ γὰρ τῶν πρὸς δόξαν φερόντων ἀγαθῶν τοῦτο πάσχουσι, Honesta sunt etiam ea de quibus agonia percelluntur, metu carentes; nam de bonis, quæ ad gloriam tendunt, sic animo afficiuntur. Idem libri ejusdem Rhet. 2. Ἀλλὰ δεῖ τινα ἐλπίδα ὑπεῖναι σωτηρίας περὶ οὗ ἀγωνιῶσι. Damascenus, recens quidem auctor, sed veteres, ut opinor, secutus, Ἀγωνία, φόβος διαπτώσεως, ἤγουν ἀποτυχίας· φοβούμενοι γὰρ ἀποτυχεῖν τῆς πράξεως, ἀγωνιῶμεν. [Vide auctores, quos in Ἀγωνία citavimus.] Dicendum igitur puto ἀγωνιᾷν duobus modis usurpari: nonnunquam simpliciter pro Timere, et tum non solum accusativo jungitur, ut in superiore exemplo Polybii, sed et infinitivo, ut ap. Eund., Τὰ μὲν ἠγωνία λέγειν τὸ φαινόμενον. Item cum subjunctivo, præfixa particula μὴ, ut ap. Eund. Ἀγωνιῶντες μὴ διασφαλῶσι τῆς ἐπιβολῆς. Nonnunquam vero significare Anxium esse ob dubitationem de eventu rei alicujus,

non tam ne malum aliquod nobis accidat, quam ne bonum aliquod speratum non eveniat, aut ne voti compotes esse non possimus. Brevius, *ἀγωνιᾷν* esse Æstuare dubitatione de sperato bono. Sic et *ἀγωνίαν*, cum *ἀπὸ τοῦ φόβου* distinguitur, Æstuantem dubitationem de sperato bono intelligemus, sequendo definitiones paulo ante expositas. Sed et Æstum vel Æstuationem simpliciter interpretari poterimus non male, cum vehementissimum quendam metum declarare voluerimus. Qui autem *ἀγωνίαν* reddunt Angorem, videntur voce quidem significatissima uti; sed *ἀγωνία* existimo esse aliquid magis repentinum quam Angorem. Nec vero prætermittendum est quod tradit Gr. quidam Grammaticus, Qui timent ne excidant eo quod cupiunt, i. e. Ne non assequi possint, dicuntur *ἀγωνιᾷν*, ut Hector cum Achille pugnaturus: nam alii, qui solum spectatores erant, modo non tremebant; at ille, cum in ipso periculo constitutus esset, duntaxat agonia percellebatur, utpote magna animi fortitudine præditus. || Hesychius præterea *ἀγωνιῶ* explicat *κινδυνεύω*, Periclitor. || Passivum *Ἀγωνιάομαι, ῶμαι*, idem valet, quod quædam exemplaria habent in loco Aristot. modo citato e Rhet. 1.; nam pro *ἀγωνιῶσι* legitur in illis *ἀγωνιῶνται*.

[*Ἀγωνιῶ· κινδυνεύω.* Hesych. Ubi Is. Voss.: "Schedæ Basilicæ, *Ἀγωνιῶ, τὸ φοβοῦμαι.* Phot. in Lex. *κινδυνεύω* explicat. Utrumque exhibet Suid. Cf. Gloss. (*Ἀγωνιᾷ·* Satagit. *Ἀγωνιᾷν·* Trepidare. *Ἀγωνιῶντα·* Suspensum.)" Albert. Hesych.: *Ἠγωνίασεν· ἐφοβήθη.* Bekkeri *Συναγ. Λεξ. χρησ.*: *Ἀγωνιᾷν· ὀρέγεσθαι, οὐ μόνον τὸ ἀγωνίζεσθαι. Ἀγωνιῶ· κινδυνεύω.* Harpocr.: *Ἀγωνιᾷν· τὸ ἀγωνίζεσθαι. Ἰσοκράτης ἐν τῷ Περὶ τῆς Ἀντιδόσεως. Ἀγωνιῶντες· ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ Πανηγυρικῷ.* "*Ἀγωνιᾷν*, in significatione verbi *ἀγωνίζεσθαι*, ap. Isocr. in Or. de Antidosi. Itidemque *ἀγωνιῶντες*, significans *ἀγωνίζεσθαι*, ap. Eundem in Paneg. Hæc Harpocr.; sed omittere non debuit, poni itidem nomen *ἀγωνία*, unde factum est v. *ἀγωνιᾷν*, pro *ἀγὼν*, et quidem ap. eundem oratorem in Evagoræ Encomio. Nam ibi plurale *ἀγωνίας* legimus, pro *ἀγῶνας*, i. e. Certamina, p. 1, *Οἱ δὲ περὶ τὴν μουσικὴν καὶ τὰς ἄλλας ἀγωνίας ὄντες.* Digna autem fuerunt *ἀγωνία* et *ἀγωνιᾷν*, quorum hæc significatio notaretur, cum jam hæc obsolevisset, et aliam accepissent." H. Steph. Bekkeri *Συναγ. Λεξ. χρησ.*: *Ἀγωνιᾷν· Ἰσοκράτης, ἀντὶ τοῦ ἀγωνίζεσθαι. Ἀγωνιῶντες· ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι, ὁ αὐτός.* Phot.: *Ἀγωνιᾷν· Ἰσοκράτης, ἀντὶ τοῦ ἀγωνίζεσθαι, καὶ ἀγωνιῶντες, ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι, ὁ αὐτός.* Zonar.: *Ἀγωνιᾷν· ἀντὶ τοῦ ἀγωνίζεσθαι. Οὕτως Ἰσοκράτης. Ἀγωνιῶντες· ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι. Οὕτως Ἰσοκράτης.* Sed in neutra harum Orationum reperitur v. *ἀγωνιᾷν*, ut recte monuit Corai. ad Isocr. 2, 146. atque ex eo Schleusnerus. "Auger. Præf. ad Isocr. p. ix. ('E Lex. Harpocr. decem Oratorum auxilii nonnihil assumsimus, ut multa explicaremus et emendaremus nonnulla. Omnes fere locos, quos ille citat et explicat, accurate exscriptos, vel in ipso textu inter Notas, vel in Gr. Indice, retuli. Sunt quædam locutiones et verba, quæ Idem annotat tanquam quæ compareant in Orationibus Isocr. nunc extantibus, quæ tamen nullibi comparent. Exempli causa, *ἀγωνιᾷν* pro *ἀγωνίζεσθαι*, et *ἀγωνιῶντες* pro *ἀγωνιζόμενοι*, alterum in Or. de Antidosi, alterum in Panegyrico, comparere affirmat. Mihi tamen orationem utramque pluries et attentius legenti, neque hæ ipsæ voces, neque harum vestigia, occurrerunt. Quod miror effugisse H. Stephanum, ipsius Isocr. editorem, et multos Lexicographos, qui non videntur dubitare quin prædictæ vv. ap. Isocr. reperiantur.')" Schæf. Mss. Suid.: *Ἀγωνιᾷν· Ἰσοκράτης, ἀντὶ τοῦ ἀγωνίζεσθαι. Ἀγωνιῶ· κινδυνεύω, καὶ τὸ φοβοῦμαι. Πολύβιος* (1, 20, 6.)· *Πολλαὶ δὲ πόλεις προσετίθεντο τῶν μεσογαίων τοῖς Ῥωμαίοις, ἀγωνιῶσαι τὰς πεζικὰς δυνάμεις.* ("In prioribus Edd. pessime legitur *Περσικὰς*, cujus loco non solum ex 2 Mss. sed etiam e Polybio, *πεζικὰς* reposui. Eodem mendo priores Edd. Suidæ laborant in v. *Τριάριοι*, ubi *Περσικῶν* pro *πεζικῶν* legitur. Ceterum Casaub. cum nesciret, unde h. l. depromtus esset, corrupta Suidæ lectione deceptus, verba ista Polybii de Perseo, Rege Macedonum, accepit, quem errorem recte notavit Jac. Gronov. Nott. ad Fragmm. Polybii, a Casaubono collecta, p. 455." Kust.) *Καὶ ἀγωνιῶν, δεδιώς. Ἀγωνιῶν δὲ τὴν ἀθεσίαν τῶν Κελτῶν, καὶ τὰς ἐπιβουλὰς τὰς περὶ τὸ σῶμα*, (3, 78, 1. In v. *Ἀθεσία* legitur minus recte: *Ἀθεσίαν· *παραβασίαν. Ἀγωνιῶν γὰρ τὴν ἀθεσίαν τῶν Κελτῶν, καὶ τὰς ἐπιβουλὰς τὰς καὶ ἐπισειομένας.*) *Ἠγωνία δὲ, μὴ τοὺς στρατιώτας ἐπιλείπῃ τὰ ὀψώνια. Καὶ ἀγωνιῶντες, ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι, Ἰσοκράτης.* Zonar.: *Ἀγωνιόντες*, (l. *Ἀγωνιῶντες·*) *ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι. Ἀγωνιῶ· τὸ κινδυνεύω, καὶ τὸ φοβοῦμαι. Ἀγύβιος* (l. *Πολύβιος·*) *Πολλαὶ δὲ πόλεις προσετίθεντο τῶν μεσογαίων τοῖς Ῥωμαίοις, ἀγωνιῶσαι τὰς πεζικὰς παρατάξεις καὶ δυνάμεις. Ἀγωνιῶν· δεδιώς. Ἀγωνιῶν δὲ τὴν ἀθεσίαν τῶν Κελτῶν καὶ τὰς βουλὰς*, (l. *ἐπιβουλὰς*,) *τὰς περὶ τὸ σῶμα.* "Pro *παρατάξεις* Cod. K. *περὶ τάξεις.* Sed mirum, unde illa vox irrepserit. Nam ap. Polyb. legitur tantum *τὰς πεζικὰς δυνάμεις.* Sine dubio Schol. vocem *δυνάμεις* voluit explicare alio verbo, Polybio usitato. Utitur is enim nonnunquam vocem *παράταξις* pro Acie, v. c. 15, 12, 3." Tittm.]

["*Ἀγωνιάω*, Valde vereor. Cum accus. Timere aliquem, vel aliquid. *Πόλεις ἀγωνιῶσαι τὰς πεζικὰς δυνάμεις*, 1, 20, 6. *ἠγωνία τὸ συμβησόμενον*, 1, 44, 5. *ἀγωνιῶν τὴν ἀθεσίαν τῶν Κελτῶν*, 3, 78, 1. *ἀγωνιῶν*, perperam olim *ἀγανακτῶν, τὸν *ἐπιτωθασμὸν τῶν ὄχλων*, 3, 80, 4. *τοὺς Αἰτωλοὺς ἠγωνίων*, 10, 41, 2. *ἀγωνιῶντες οὐδένα*, Timentes neminem, 30, 5, 9. *ἠγωνία τὸν ἔκπλουν*, Timebat profectionem, Verebatur proficisci, 16, 24, 2. Cum præpos. *περί*. *Περὶ τῆς κατ' Αἴγυπτον ἠγωνίων ἀρχῆς*, Timebant Ægypti regno, Soliciti de eo erant ne invaderetur, 5, 34, 9. *περὶ σφῶν αὐτῶν*, Sibi ipsis timebant, De se erant soliciti, 2, 6, 8. Sequente conjunct. *μὴ* cum subjunct. *ἀγωνιῶν μὴ πιστευθῇ* (*ταῦτα*) *παρά τισιν*, Veritus, ne fidem hæc ap. nonnullas invenirent, 3, 9, 2. 1, 10, 6. n. 1, 31, 4. 1, 66, 8. 18, 22, 4." Lex. Polyb.]

["*Ἀγωνιάω.* Charit. 130. Ind. ad Diod. S. s. v. ad Diod. S. 2, 422. Boissonad. in Philostr. 605. ('Heliodor. 2, 18. p. 75. *Ἀποδειλιῶντα δὴ πρὸς ταῦτα τὸν Κνήμωνα θεασάμενος ὁ Θεαγένης· καὶ γὰρ φράζων τὰ λεχθέντα πρὸς τοῦ Αἰγυπτίου δῆλος ἦν *ὑπεραγωνιῶν· σὺ δὲ, ἔφη, τὴν μὲν γνώμην ἐῤῥωμένος τις ἄρα ἦσθα, τὸ λῆμα δὲ ἀσθενέστερος.* Quæ descripsi longiora, ut indicandæ locus esset Platonicæ imitationi Charm. T. 5. p. 125. Bip. *Ὁ Κριτίας δῆλος μὲν ἦν καὶ πάλαι ἀγωνιῶν.*') Act. Traj. 1, 85. Zeun. ad Xenoph. K. Π. 206. Wakef. S. C. 1, 72." Schæf. Mss. "Longus 2. p. 92. *Ἀποθανεῖσθαι μηκέτι μενούσης χλόης λέγων.* Pro *μενούσης* corrigo *νεμούσης*, quem errorem etiam admissum arbitror 4. p. 108. *Ὁ δὲ Δάφνις ἀγωνιῶν τῇ χλόῃ συνέμενεν.* Lego *συνένεμεν*." Bernard. ad Synes. de Febr. 42. Alciphr. 2, 3, 98. 3, 59, 26. "*Πάνυ ἠγωνία*, Polyb. Una ea cura agebat, Liv. 2. p. 515. n. 3. Plato Amatoribus 133. a. alter videbatur mihi *ἀγωνιᾷν* amator: Protagora 333. e. videbatur mihi *ἤδη τετραχύνθαι τε καὶ ἀγωνιᾷν* in disputando: Lyside 210. e. *ἀγωνιῶντα καὶ τεθορυβημένον.* Epist. Socr. p. 68." Valck. Mss. Aristot. Probl. 27, 3. 27, 10. 27, 11.]

Ἀγωνιάτης, ου, ὁ, pro Trepidator, Formidator, ponitur ap. Diog. L., ut notat in Lexico Bud.: hunc, ut opinor, locum intelligens, qui est in Menedemi Vita, *Ἐπεὶ δ' ἥψατο τῆς πολιτείας, οὕτως ἦν ἀγωνιάτης, ὥστε καὶ τὸν λιβανωτὸν τιθεὶς διήμαρτε καὶ τοῦ θυμιατηρίου.* [Est 2, 131. "Suspectum alicui possit esse v. *ἀγωνιάτης*, utpote cujus usus nullum aliunde exemplum afferatur; sed utrobique scriptum est in omnibus vett. Codd. Ejus autem a v. *ἀγωνιᾷν* origo manifesta est. Interpres tamen priore in loco, (*Ἀγωνιάτης μέντοι, φασὶν, ἦν ἄλλως καὶ φιλόδοξος*,) Ignominiæ metuens: in posteriore, Anxius atque solicitus. At Bud. Trepidator, Formidator." H. St. "*Ἀγωνιάτης*, Timidus, Anxius, Subverecundus. Suid. *Ἀγωνιῶν· δεδιώς.*" Menag. * "*Ἐξαγωνίας*, Arat. Schol. 147." Wakef. Mss. Sed ibi nihil tale reperimus.]

[**Ἀγωνίασις, ἡ*, Trepidatio. Gl.]

Διαγωνιάω, Valde anxius sum, præpositione *διὰ* vim *τοῦ ἀγωνιῶ* augente. Citatur ex 2 Macc. 3.

διαγωνιῶντες pro Trepidantes. ["Διαγωνιάω, In agone versor, Valde anxius sum, 2 Macc. 3, 21." Biel. Thes.] Item Διαγωνιάω μὴ, Vereor ne, unde διαγωνιάσαντες ap. Suid., quod exponit εὐλαβηθέντες, i. e. Veriti, in hoc, quem ex innominato Auctore affert, loco, Οἱ δὲ διαγωνιάσαντες μὴ διὰ τὸ *προηττᾶσθαι δόξωσι καταπεπλῆχθαι τοῖς ὅλοις, ἐξῆγον ἅμα φωτί. [Vide quæ de hoc Polybii loco scripsit Tittmann. in Διαγωνίζομαι citatus. "Diod. S. 2, 374. ad 469." Schæf. Mss. "Διαγωνιάω, Valde timeo, cum μὴ et subjunct. 3, 105, 5. 4, 10, 3. 10, 38, 10. 11, 32, 5. Cum accus., Διαγωνιάσας τοὺς Ῥωμαίους, μὴ κύριοι γένωνται, 3, 102, 10. sed et id ipsum, recte si spectes, vix differt a superiori constructione; nam idem valet ac διαγωνιάσας μὴ οἱ Ῥωμαῖοι κύριοι γένωνται." Lex. Polyb.]

[* Προσαγωνιάω, Ardeo cupiditate certandi. Artemid. 1, 48. Μόνοις δὲ τὸ ὄναρ τοῦτο δρομεῦσι συμφέρει, ὅταν προσαγωνιῶντες ἴδωσι· θᾶττον γὰρ καὶ ὡς εἰπεῖν ἐκ πυρὸς ἁρπάσουσι τὰ σκέλη. "Sic exhibet Cod. B. quem amplexus sum. Προσαγωνιᾷν est Ardere cupiditate certandi, currendi. Itaque aptius pulcriusque sequuntur verba, θᾶττον γὰρ—ἐκ πυρὸς ἁρπάσουσι τὰ σκέλη. Antea legebatur, δρομεῦσι δὲ συμφέρει, ὅταν πρὸς ἀγῶνα ὄντες κ. τ. λ." Reiff.]

Συναγωνιάω, Una cum alio anxius sum, Anxietatis alicujus vel trepidationis particeps sum, aut socius. Plut. de Socr. Dæmonio, Αὐτὸν δὲ καὶ τοὺς φίλους συναγωνιῶντας εὔχεσθαι καὶ κύκλῳ παρεῖναι. ["Συναγωνιᾷν, Simul angi, s. Molestiarum alterius participem esse, 6, 359. 361, 2. συναγωνιᾷν καὶ σπουδάζειν ὑπὲρ ἀλλήλων, 7, 896. 8, 319." Ind. Gr. in Plut. Mor. "Heyn. Hom. 8, 437. ad Char. 343." Schæf. Mss. "Dio Chrys. 1, 101." Wakef. Mss. "Συναγωνιᾷν, Una timere, Timere cum altero, Timere suis. Τῶν μὲν ἰδίων, dum Rhodanum fluvium trajiciunt Pœni, συναγωνιώντων καὶ παρακαλούντων μετὰ κραυγῆς, 3, 43, 8. n. Sed ibi Casaub.: Cum et suos Pœni acclamationibus faustis adjuvarent, voceque alta adhortarentur. Sic et Ernestus συναγωνιᾷν Adjuvare interpretatur. 'Sed pro συναγωνιώντων,' ait, 'ibi scr. συναγωνιζόντων, ut habet Ed. pr. Bas. et Ms. August. Ceterum, verbum sic dici, non abhorret ab analogia, cum et ἀγωνιᾷν pro Certare dixerit Isocrates, auctore Suida, et ἀγωνία pro ἀγὼν dicatur.'" Lex. Polyb. "Συνηγωνίων, Cum illo mœrebam, ad Att. 5, 12. ('Cui quidem valde συνηγωνίων.')" Ernest. Clav. Cicer. Diodorus Sic. 615. a. Ed. Rhod.]

[* Ὑπεραγωνιάω, Ultra modum trepido. Demosth. 1410. Ὁρῶν αὐτῶν ἐνίους καὶ μηδενὸς δεινοῦ παρόντος ὑπερηγωνιακότας. "Joseph. 715, 18." Wakef. Mss. "Boissonad. in Philostr. 605. (in Ἀγωνιάω citatus.)" Schæf. Mss. "Hierocl. 152. Ed. Lond. Joseph. A. J. 16. p. 792." Scott. App. ad Thes.]

¶ Ἀγωνιάζω, pro ἀγωνιῶ, in VV. LL. legitur: itidem Ἀγωνιάζομαι, pro ἀγωνίζομαι, e Philostr.

ἉΔΡΟΣ, οῦ, ὁ, (ἁ, ὸν,) a Suida et Hes. exp. Multus, Magnus, Abundans, Opulentus, Crassus. A Gaza quibusdam locis Crassus redditur. Gellius 7, 13. ait tres characteres esse, i. e. tria dicendi genera, ἁδρὸν, ἰσχνὸν, μέσον: i. e., ut interpretatur, Uberem, Gracilem, Mediocrem. Apud Herod. 1, (17.) καρπὸς ἁδρὸς exp. Fruges adultæ. Ἁδρὸν δένδρον, ap. Diosc. 1., Crassa arbor, ut Hermolaus: Dura arbor, ut Ruellius: Speciosa et fortis, ut Marcellus interpretatur, annotans ἁδρὸν significare εὐτραφὲς, Pingue et feliciter nutritum, ex eoque, Cum decore validum et forte. Sumit autem Marcellus hanc expositionem ab Hesychio, qui ἁδρότερον comparativum ab ἁδρὸς, exponit μεῖζον, εὐτραφέστερον. Apud Plut. ἁδρὸς aperte Magnum significat; nam opponitur μικροτέρῳ, in Lycurgo, Ἐπιτάσσει δὲ τοῖς μὲν ἁδροῖς ξύλα φέρειν, τοῖς δὲ μικροτέροις λάχανα. Sed et ap. Athen. 6, (253. b.) copulantur μέγας et ἁδρός. Idem Plut. Solone (1, 315.) πῦρ ἁδρὸν appellat Ignem validum. Ælianus ap. Suid. ἁδρὸν μισθὸν vocat Magnam mercedem, i. e. Amplam. Apud Aristoph. autem ἁδρὸς πόλεμος Magnum bellum: accipiendo Magnum pro Acri s. Vehementi. Ἁδρότερος explicatur etiam Habitior; et ἁδρότερον διαιτᾷν, Liberalius et largius cibare, Galen. Ceterum ἁδρὸς Etym. exponit χονδρὸν, derivans ab ἥδω, Delecto, nam, inquit, ἡδόμεθα τοῖς μεγάλοις καὶ χονδροῖς, Delectamur magnis et χονδροῖς. Accipit autem χονδρὸν pro Crasso, ut opinor. Gallicum nostrum Dru hinc originem habere existimo.

Ἁδρὸς, ad animum translatum. Athen. 6. (l. c.) μέγας καὶ ἁδρὸς τὴν ψυχήν. Isocr. Panath., Τοῖς ἁδροτέροις αὐτῶν καὶ πολὺ βελτίοσιν εἶναι δοκοῦσι. Sed et cum dicitur χαρακτὴρ ἁδρὸς, Character uber, Gell. interpr. est metaphora ad res ad animum pertinentes.

["Ἁδρὸν, Amplum, i. q. τὸ περιττὸν, der volle, starke Ausdruck, præsertim ob numeri quandam amplitudinem. Longin. 40, 4. (Ἐπὶ δὲ τῆς συρομένης ὑπὸ τοῦ ταύρου Δίρκης· εἰ δέ που Τύχοι, πέριξ ἑλίξας εἵλχ' ὁμοῦ λαβὼν Γυναῖκα, πέτραν, δρῦν, μεταλλάσσων ἀεί· ἔστι μὲν γενναῖον καὶ τὸ λῆμμα, ἁδρότερον δὲ γέγονε τῷ τὴν ἁρμονίαν μὴ κατεσπεῦσθαι, μηδ' οἷον ἐν * ἀποκυλίσματι φέρεσθαι, ἀλλὰ στηριγμούς τε ἔχειν πρὸς ἄλληλα τὰ ὀνόματα καὶ * ἐξερείσματα τῶν χρόνων, πρὸς ἑδραῖον διαβεβηκότα μέγεθος.) Proclus in Chrestom. ap. Phot. Cod. 139. tria dicendi genera statuit, τὸ ἰσχνὸν, τὸ ἁδρὸν, τὸ μέσον. Contrarium τῷ ἁδρῷ vitium est τὸ σκληρὸν καὶ ἐπηρμένον, Haerte, Bombast. (Locus integer est: Τὸ παρὸν βιβλίον διαιρεῖται εἰς δ'· καὶ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ λέγει, ὡς αἱ αὐταί εἰσιν ἀρεταὶ τοῦ λόγου καὶ ποιήματος, παραλλάσσουσι δὲ ἐν τῷ μᾶλλον καὶ ἧττον· καὶ ὅτι τοῦ πλάσματος, τὸ μέν ἐστιν ἰσχνόν· τὸ δὲ, ἁδρόν· τὸ δὲ, μέσον· καὶ τὸ μὲν ἁδρὸν, ἐκπληκτικώτατόν ἐστι, καὶ κατεσκευασμένον μάλιστα, καὶ ποιητικὸν ἐμφαῖνον κάλλος· τὸ δὲ ἰσχνὸν, τὴν τροπικὴν μὲν καὶ * φιλοκατάσκευον σύνθεσιν μεταδιώκει· ἐξ ἀνειμένων δὲ μᾶλλον συνήρτηται· ὅθεν ὡς ἐπίπαν τοῖς γοεροῖς ἄριστά πως ἐφαρμόζει. Τὸ δὲ μέσον, καὶ τοὔνομα μὲν δηλοῖ, ὅτι μέσον ἐστὶν ἀμφοῖν· ἀνθηρὸν δὲ κατ' ἰδίαν οὐκ ἔστι πλάσμα, ἀλλὰ * συνεκφέρεται καὶ συμμέμικται τοῖς εἰρημένοις· ἁρμόζει δὲ τοπογραφίαις, καὶ λειμώνων καὶ ἀλσῶν ἐκφράσεσιν. Οἱ δὲ τῶν εἰρημένων ἀποσφαλέντες εἰδῶν, ἀπὸ μὲν τοῦ ἁδροῦ, εἰς τὸ σκληρὸν καὶ ἐπηρμένον ἐτράπησαν· ἀπὸ δὲ τοῦ ἰσχνοῦ, εἰς τὸ ταπεινόν· ἀπὸ δὲ τοῦ μέσου, εἰς τὸ ἀργὸν καὶ ἐκλελυμένον. Cf. Plut. in Homeri Vita c. 72. T. 5. p. 751. Wyttenb. 4to. Ἐπεὶ δὲ καὶ χαρακτῆρες εἰσὶ τῶν λόγων τὰ καλούμενα πλάσματα, ὧν τὸ μὲν ἁδρὸν, τὸ δ' ἰσχνὸν, τὸ δὲ μέσον λέγεται. De his rebus v. Nunnes. et Schottus ap. Gaisford. 404—7.) Auctor Συνοπτ. Παρ. p. 4. qui tria genera scribendi appellat χαλαρὸν, ἁδρὸν, καὶ μέσον, mox ita: Ἁδρὸς δὲ, καὶ σύντονος, ὁ ἐγκατάσκευος, καὶ πυκνοτέραις κεχρημένος ταῖς ἀποδείξεσιν, προσφυὴς τῷ δικανικῷ εἴδει τελῶν. Eodem modo Fortunat. Rhet. p. 73. Pith. (=94. Capperon. 'Ἁδρὸν uniforme est? non; nam est aut ἀνθηρὸν, aut αὐστηρόν. Ἁδρῷ quod est contrarium? tumidum et inflatum. Ἰσχνὸν uniforme est? non; nam aut est severius aut floridius. Ἰσχνῷ quod est contrarium? aridum ac siccum. Μέσον uniforme est? non'—quæ hæc sequuntur verba, corrupta sunt, et nihil sensus habent.)" Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[Ἁδρός. Hesych. Ἁδροί· πλούσιοι. ("Sic ap. Job. 29, 9. Interpretes ap. Orig. οἱ ἄρχοντες, et 4 Reg. 10, 6. ἁδροὶ τῆς πόλεως. Es. 34, 7. ἁδροὶ vertunt Unicornes, qui tropice dicuntur pro Potentibus et magnis, ut in eodem loco κριοὶ καὶ ταῦροι." Ernest. Gloss. SS. 5.) Ἁδρόν· μέγα, δαψιλὲς, παχύ. Ἁδρός· πολὺς, μέγας, πλούσιος, παχύς. ("Jerem. 5, 5. ubi Chrysost. expl. τοὺς μεγιστᾶνας καὶ τοὺς βασιλεῖς in Comment. Ghisler. 941. Job. 29, 9." Ernest. Gloss. SS.) Ἁδρότερον· μεῖζον, εὐτραφέστερον. Ἁδρῷ· μεγάλῳ. Bielii Lex. Cyr. Ms. Brem.: Ἁδροί· δαψιλεῖς, μεγάλοι, παχεῖς, ἄρχοντες. Etym. M.: Ἁδρός· ὁ χονδρὸς, παρὰ τὸ ἥδω τὸ εὐφραίνω, ἡδόμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις καὶ * χονδροῖς. Etym. G.: Ἁδρὰ, (l. Ἁδρός·) πλούσιος, μέγας, παρὰ τὸ ἥδω, ἡδόμεθα γὰρ τοῖς καλοῖς καὶ ἁδροῖς. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς Ἐπιμερισμοῖς. Ἁδρός· πλούσιος, μέγας, παρὰ τὸ ἥδω, ἡδόμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις, καλοῖς, καὶ ἁδροῖς. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς Ἐπιμερισμοῖς. In Pseudo-Herodian. Partitionibus, nuper a Boissonadio editis, nihil tale reperitur. Zonar.: Ἁδρός· ὁ πλούσιος.

'Αδρόν· δαψιλὲς, μέγα, πλούσιον. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αδρόν· μέγα, δαψιλὲς, πλούσιον, καὶ ἀδρότης, ἡ * ὑψηλότης. Cf. 'Αδρύνω. Suid.: 'Αδρόν· πολὺ, μέγα, δαψιλὲς, πλούσιον. Suid.: 'Αδρόν· πολὺ, μέγα, δαψιλὲς, πλούσιον, καὶ ἀδρότης, ἡ * ὑψηλότης. 'Αδροῖς μισθοῖς προαγαγὼν εἰς τὸ τόλμημα, τοῦτον ἀναιρεῖ. Καὶ Αἰλιανός· Τινὰς παραλαβὼν ἀδροῦ μισθοῦ ἐς Βυζάντιον ἐλθεῖν πείθει. Καὶ αὖθις· Ἑκάστου τὴν τέχνην ἐπιδεικνυμένου ἐπὶ μισθοῖς ἀδροῖς. Vide Æliani Fragmm. 1005. ubi tamen Perizon. nihil annotavit. Ælian. V. H. 8, 8. Διὰ ταῦτά τοι καὶ μισθοὺς τῶν πρὸ αὐτοῦ πρῶτος ἔλαβεν ἀδροτέρους: 12, 63. Καὶ ἀδροὺς ᾔτει μισθούς. Cf. 'Αδρόμισθος. J. Poll. 1, 236. Ἁπαλοὶ δὲ ἐρεῖς, καὶ ἀδροὶ, εὐφυεῖς (κλάδοι:) 4, 71. Εἴποις δ' ἂν αὐλητὴν ἐπαινῶν, σοφὸς, ἐμμελὴς, δεξιός. 'Αλλὰ ταῦτα μὲν, κἂν ἐπὶ τῆς ἄλλης ἂν ῥηθείη μουσικῆς· ὃ δ' ἐστὶν ἴδιον, εὔπνους, ἔμπνους, μέγα φυσῶν, μέγα πνέων, ἀδρὸν, ἔντονον, ἰσχυρὸν, ὄρθιον, ῥόθιον, βίαιον, ἡδύπνουν· τὸ γὰρ λιγυρόπνουν, ποιητικόν: 94. Τὸ δὲ φθέγμα αὐτῶν, sc. τῶν κηρύκων, μέγα, ἀδρὸν, ὑψηλὸν, κ. τ. λ. "Non miraberis etiam αι et ρ interdum confundi, inprimis post literam δ, cui αι aut ρ ductu continuo annectitur. Itaque nemo dubitabit, verisimillima conjectura ductum, Koen. 149(=323. ad s. 136. Dial. Dor.) hæc scripsisse:—'Adderem Hesychii 'Αδαιόν· δαψιλὲς, nisi ex ἀδρὸν distortum videretur.' Nimirum Librarius cum perperam legisset ἀδρὸν, barbarum illud ἀδαιὸν exaravit." Bast. ad Greg. Cor. 82. "Syllaba αι post literam δ habet, e. c. in Cod. Etym. Sorbon., nonnihil similitudinis cum litera ρ, id quod lectores facile intelligent, si nomen Δαίδαλος cum verbis δρῶ et ἔδραμον comparaverint. Itaque probo emendationem Koenii, in Hesychio corrigentis, 'Αδρόν· δαψιλὲς, pro barbaro illo ἀδαιόν." Idem in Comment. Palæogr. 752. Sed vulg. ἀδαιὸν postulat ordo verborum, atque adeo forte hic error Hesychio ipsi potius, quam ejus Librario tribuendus est. Minus feliciter dixit Noster in v. 'Αδαῖος:—"'Αδαιὸν ab Hes., apud quem fortasse male ἀδαιὸν pro ἀδαῖον, exponitur δαψιλές." "'Αδρὸς, Majusculus, Adultus. Hesych. 'Αδρός· μέγας,—παχύς. (Sed Hesychii glossam Interpretes ad Sacr. Scripturam pertinere censent.) Œcon. 17, 10. ἀδροὺς χοίρους." Lex. Xenoph. "Alexis ap. Athen. 473. Εἶθ' ὁρῶ τὸν 'Ερμαΐσκον τῶν ἀδρῶν τούτων τινὰ Κανθάρων καταστρέφοντα, πλησίον δὲ κείμενον Στρώματά τε καὶ γύλιον αὐτοῦ. Κείμενον cum γύλιον congruit: quare frustra mutat Casaub. Vulgo τῶν ἀνδρῶν τούτων. 'Αδρῶν κανθάρων, ut in Epigene 474. a.—Nico (ap. Athen.) 487. ap. J. Poll. 6, 99. Κεἰ πάνυ τις εὐκαίρως προπίνων φησί (μοι,) Μάνην δέχου, πατριῶτα, κεραμεοῦν, ἀδρὸν, Χωροῦντα κοτύλας πέντ' ἴσως, ἐδεξάμην." Porson. Advers. 126=110. Cf. notanda in 'Αδρότης. "Heyn. in Virg. 1. p. clxxviii. Heyn. Hom. 8, 162. Meurs. ad Apoll. Dysc. 79. Eldik. Suspic. p. 13. Toup. Opusc. 2, 229. Dorv. ad Char. 246. 322. Herod. p. 8, 47. 360. Wessel. ad Diod. S. 1, 41. 160. 215. Bergl. Alciphr. 353. Musgr. Suppl. 860. Markl. Suppl. 860. Diod. S. 1, 467. Charit. 752. Kuster. Aristoph. 105. b. ad Diod. S. 2, 418. Diod. S. 2, 467. 553. ad Lucian. 2, 134. Dionys. H. 5, 29. 126. Heyn. Hom. 4, 493." Schæf. Mss. Vide Buttmanni Lexilog. 205. Glossæ: 'Αδρά· Grossa. 'Αδρός· Grandis, Gravis. "Nonn. p. 522. Hephæst. p. 34. Ap. R. 1, 1121. Bacchyl. Fragm. et hinc corr. Æsch. Pers. 133. (Λέκτρα δ' ἀνδρῶν πόθῳ Πίμπλανται δακρύμασι, ubi tamen vulgatum ἀνδρῶν sensus loci postulat,) 559. (sic, sed ibi est, Αἵδ' ὁμόπτεροι κυανώπιδες. An igitur V. D. respexit ad v. 532. 'Αλλ', ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, νῦν Περσῶν Τῶν μεγαλαύχων καὶ πολυάνδρων Στρατιὰν ὀλέσας? vel ad v. 541. Αἱ δ' * ἀβρογόοι Περσίδες, ἀνδρῶν Ποθέουσαι ἰδεῖν * ἀρτιζυγίαν? Certe J. Poll. ll. cc. teste, Εἴποις δ' ἂν αὐλητὴν ἐπαινῶν,—μέγα πνέων, ἀδρὸν, ἔντονον, ἰσχυρὸν,—τὸ φθέγμα τῶν κηρύκων, μέγα, ἀδρὸν, ὑψηλόν. Vulg. ἀβρογόοι non placet, cum sequatur, Λέκτρων τ' εὐνὰς ἀβροχίτωνας. Cf. quæ de v. ἀβρογόοι alibi scripsimus.) Quintil. 223. Eurip. Iph. T. 1155. Χαίτας ἀβρόπλουτον εἰς Ἔριν ὀρνυμένα. (Vide Nostrum et nos in 'Αβρόπλουτος.)

A Et ita ἀδρὸς, i. q. δυνατὸς, αὐτάρκης, Stob. 332." Wakef. ad Hesych. marg. "H. v. Sthenidæ Pythagorico ap. Stob. Serm. 46. p. 332. restituendam aliquando putabat Wakef. Ἄριστα δὲ καὶ μιμέοιτο (ὁ βασιλεὺς) τοῦτον (sc. τὸν Θεὸν,) εἰ μεγαλόφρονά τε, καὶ ἀδρὸν, καὶ ὀλιγοδεέα παρασκευάζοι αὐτὸν, πατρικὴν διάθεσιν ἐνδεικνύμενος τοῖς ὑφ' αὐτῷ. Edd. Gesner. et Trinc. ἁβρὸν, sed Gesnerus in marg.: 'Lego σοφόν.'" Gaisford. ad Eurip. Suppl. Ed. Oxon. 1811.]

["'Αδρὸς, Hippocrati dicitur Bene habitus, Pinguis, Feliciter nutritus, Adultus. Περὶ Γονῆς (p. 28, 13.) Καὶ τῷ παιδὶ χωρέει, ἐπὴν ἀδρὸς ἔῃ, Et puero quidem cum plene adoleverit, semen profluit. H. e. Cum habitior fuerit, aut plenior, aut major. Hesych. 'Αδρότερον· μεῖζον, εὐτραφέστερον exponit." Foës. Œcon. Hippocr. 'Αδρὸς porro in Hippocrate legitur 38, 24. 30. 44, 29. 165, 29. 257, 32. 265, 36. 285, 21. 515, 42.]

[* "'Αδροτέρως, Aphor. 9. Lib. 4. (p. 393, 47.) Plenius significat, quod Galen. σφοδρῶς, Vehemen-
B ter, explicat. Τοὺς δὲ μελαγχολικοὺς ἀδροτέρως τὰς κάτω, Melancholicos plenius per inferiora purgandos, h. e. Vehementius, quod melancholicus humor sua natura piger, tenax, et terreus, vehementiora medicamenta requirat et validioribus educatur. Quod scribit Galen. Meth. Med. 14. Τῷ ἀδροτέρως vero οἱ ὑποστελλόμενοι opponi videntur, Qui cum cautione et subtimide quid agunt." Foës. Œcon. Hippocr.]

"'Αδροβατικὸν, dicitur a Plat. Animal terrestre, "quod terram, solidum elementum, calcet. Alibi "ξηροβατικὸν appellat, opponens ei ὑγροβατικόν. "Vide Ξηροβατικός." [Ξηροβατικὸς quidem legitur in Plat. Politico 8. p. 114. Fischer., sed v. ἀδροβατικὸς ibi non reperitur.]

'Αδρόβωλος, ὁ, ἡ, Plenas glebas habens, s. crassas, aut grandes. 'Αδρόβωλον de thure vel bdellio ap. Diosc. [1, 80. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον, ῥυπαρὸν, καὶ μέλαν, ἀδρόβωλον, παλαθῶδες, κομιζόμενον ἀπὸ τῆς 'Ινδικῆς.] Huic opponitur μικρόβωλος.

[* "'Αδρογόος, (ὁ, ἡ,) Æsch. Pers. 541." Wakef. Mss.]

C [* "'Αδροδάκτυλος, (ὁ, ἡ,) Nicet. Eugen. 6, 558." Boissonad. Mss.]

[* "'Αδρόκερως, (ὁ, ἡ,) Chrysost. T. 9, 5." Kall. Mss.]

'Αδρομερὴς, έος, ὁ, ἡ, Crassis particulis constans, Crassiorem substantiam habens. De pane Galen., Ὁ δὲ πιτυρίτης ἄρτος, ἀδρομερέστερος. De vino Dioscorides, Ὁ δὲ 'Αλβανὸς ἀδρομερέστερος τοῦ Φαλέρνου. Huic opponitur λεπτομερής. Fit autem ἀδρομερὴς, ex ἀδρὸς et μέρος: ut λεπτομερὴς, e λεπτὸς et μέρος. [Galen. Gl. Hippocr.: Κρίμνα· τὰ ἀδρομερέστερα τῶν ἀλφίτων. Ὅταν δ' εἴπῃ, Κρίμνα ἀλφίτου ἀδρὰ, τὰ μέγιστα τῶν ἀλφίτων δηλοῖ. "Philo J. 1, 493(=4, 62. Ἄνθρωπος μὲν οὐδεὶς δύναιτ' ἄν ποτε εἰς ἴσα διελεῖν οὐδέν· ἀλλ' ἀνάγκη τῶν τμημάτων τὸ ἕτερον ἐνδεεῖν ἢ περιττεύειν, εἰ μὴ μείζονι, ἀλλά τοι βραχεῖ μέρει πάντως· ὃ τὴν μὲν αἴσθησιν ἐκφεύγει, τοῖς ἀδρομερεστέροις ἐκ φύσεως καὶ ἔθους προσβάλλουσαν ὄγκοις, τοὺς δὲ ἀτόμους καὶ ἀμερεῖς καταλαβεῖν ἀδυνατοῦσαν.) Eust. Il. Plutarch. 2, 422." Wakef. Mss. "Diod. S. 1, 350.
D ('Απὸ γὰρ θερινῆς δύσεως καὶ ἄρκτου πνεῖν εἰώθασιν ἄνεμοι τηλικαύτην ἔχοντες σφοδρότητα καὶ δύναμιν, ὥστε ἀναρπάζειν ἀπὸ τῆς γῆς λίθους χειροπληθιαίους τοῖς μεγέθεσι, καὶ τῶν ψηφίδων ἀδρομερῆ κονιορτόν.)" Schæf. Mss.]

[* 'Αδρομερῶς, In crassiores partes. Galen. Gl. Hippocr. 'Ερίκιδες· αἱ ἀδρομερῶς διῃρημέναι κριθαί. Origenes Philos. Proœm., pro Subtiliter, i. q. κατὰ λεπτόν. Vide Schneider. Lex. Addend.]

[* 'Αδρόμισθος, ὁ, ἡ, Qui permagnam mercedem exigit, velut meretrices deviæ. Scymnus v. 352. Vide Schneider. Lex. h. v.]

[* 'Αδρόπορος, ὁ, ἡ, i. q. ἀδροὺς πόρους ἔχων. Cassii Probl. 48.]

[* "'Αδρύσφαιρος, Arr. T. 178. in." Wakef. Mss.]

'Αδροχῶροι, [vel 'Αδρόχωροι,] Qui uberem regionem, vel uberes regiones habitant. Hesych. [οἱ ἀδρὰς ἔχοντες χώρας. Cf. 'Αδρόβωλος.]

[* 'Αδρεπήβολος, ὁ, ἡ, i. q. μεγαλεπήβολος. Pseudo-Longin. 8. Ἐπεὶ δὲ πέντε, ὡς ἂν εἴποι τις, πηγαί τινές

εἰσιν αἱ τῆς ὑψηγορίας γονιμώταται, προϋποκειμένης, ὥσπερ ἐδάφους τινὸς κοινοῦ ταῖς πέντε ταύταις ἰδέαις, τῆς ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως, ἧς ὅλως χωρὶς οὐδὲν, πρῶτον μὲν καὶ κράτιστον, τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἀδρεπήβολον, ὡς κἀν τοῖς Περὶ Ξενοφῶντος ὡρισάμεθα· δεύτερον δὲ, τὸ σφοδρὸν καὶ ἐνθουσιαστικὸν πάθος. Ubi vertitur, Facile magnarum rerum notiones concipere posse. Cf. Μεγαλοφυής. "Etsi hæc vox nullo dum exemplo confirmata est, tamen viris doctis non minus proba videtur, quam μεγαλεπήβολος. Sed Longinus, ni fallor, scripserat, τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἁδρὰς ἐπήβολον. Error facile e scribendi compendio nasci potuit." Ruhnk. "Defendit hoc verbum Bast. contra Ruhnk., quem dicit non recte suadere ἁδρὰς ἐπήβολον, conferrique jubet Schæferi Mel. Crit. 120. ('* Μεγαλεπίβολος, Qui magna molitur, sed μεγαλεπήβολος, Qui in arduis rebus prospero utitur successu. Sic Wessel. Ind. Græcit. Diodor. Posteriori voci maxime geminum τὸ ἀδρεπήβολον Longini 8., quod D. R. tentavit conjectura minime Ruhnkeniana.')" Weisk. Addend. "Libri nonnulli, ἀδρεπίβολον. Sic solent scilicet. Idem ἐπήβολος et ἐπίβολος: εὐεπήβολος et εὐεπίβολος: δυσεπήβολος et δυσεπίβολος: μεγαλεπήβολος et μεγαλεπίβολος. Qua de re vide, præter VV. DD. ad Longin., Wesseling. subtiliter agentem ad Diod 1, 19. Emendandus hac occasione Phurnutus s. Cornutus de N. D. 22. Πάντας τοὺς βιαίους καὶ μεγαλεπιβόλους γενομένους Ποσειδῶνος ἐμύθευσαν ἐκγόνους εἶναι. Vulgo male legitur, μεγαλεπιβούλους." Toup. "V. ἀδρεπήβολος per η scribenda in media syllaba, quanquam ἐπιβολὴν per iota scribamus. Consule Eust. ad Il. Θ. p. 640. de hujus vocis orthographia. Præter allata e Porphyrio multo plura e vett. Grammatt. de h. v. affert Idem ad Od. Β. p. 1448. Namque ibi et Platonis et Xenoph. habentur exempla, notaturque, οὐ ποιητικὴν λέξιν, ἀλλ' Ἀττικὴν εἶναι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἣ παρὰ τοῖς ὕστερον ἠμέληται. Adde etiam Suid. et Etym. M. v. Ἐπήβολος." Schurzfleisch. p. 18. "De Toupio ad h. l. judicans V. D. in Bibl. Philol. Volborthii 1, 103.:—'Obiter dicit μεγαλεπήβολος et μεγαλεπίβολος, similiaque verba idem esse. Imo differunt sic, ut illud dicatur de Eo, qui magna consequitur, hoc de Eo, qui magna molitur: v. Wessel. ad Diod. S. 2, 262.' (Sed ipse Toupius Wesselingii locum citavit, et quidem ejus sententiam tanquam subtiliorem damnavit.) Adde Schæf. Mel. Crit. 48. ('P. 246. ἐπίβολος. Ἐπήβολος V. quod recipiendum. Perpetua horum adjectivorum, forma perparum, significatione multum discrepantium, in libris scriptis commutatio. Ἐπίβολος, Qui aliquid molitur, assequi studet: ἐπήβολος, Qui assecutus est, tenet, possidet. Sic Wessel. accurate distinxit ad Diod. T. 1. p. 22. cf. not. ad Herod. 672. Quem malim sequi, quam Toupium ad Longin. 292. cui idem videtur ἐπήβολος et ἐπίβολος. Strabo 1058. Alm. Πραγμάτων μεγάλων ἐπίβουλον γεγονέναι. Leg. ἐπίβολον. Poterat uno verbo scribere μεγαλεπίβολον.') Sed rem in medio relinquit Dorv. ad Char. 511. et tantum Ionismo literam η deberi significat. Ad dijudicandam vim verbi ἀδρεπήβολον, et ad quærendam causam verborum adjunctorum, περὶ τὰς νοήσεις, etiam hoc in subsidium recte voces, quod Rhetores tria dicendi genera appellabant τὸ ἁδρὸν, τὸ ἰσχνὸν, et τὸ μέσον. Nempe quia non solis sententiis definita distinguuntur hæc dicendi genera, sed etiam eloquendi ratione, e Longini maxime disciplina, primo hic τὸ ἁδρὸν, Magnificum, proponitur τὸ περὶ τὰς νοήσεις, cum in tribus ultimis partibus tractetur τὸ περὶ τὴν λέξιν ἁδρόν. Cf. et 40, 4. (in Ἁδρὸς citatum.)" Weisk. "Vat. 2. τὶ περὶ τὰς νοήσεις αδρεπηβολον. ἀδρεπηκὸν ὡς κἀν τοῖς. Vat. 3. autem τὸ περὶ τὰς αδρεπηβολον· ὡς κἀν τοῖς, et in marg. ἀδρεπηκόν. Zacc. in hujus margine ἀδρεπικὸν scriptum tradit; de Vat. 2. nihil. In Par. jam legitur ἀδρεπηβολον, scilicet, 'emendatum ab ἀδρεπιβολον, ita tamen, ut merito crediderís, a primo Librario hanc esse emendationem; nam idem certe atramentum est.' Ita V. D. in exemplo Lipsiensi. Plane idem nobis misit Bastius, qui et addit, quod in Præf. commemoravi a Pearcio monitum, a recentiori manu ascriptum esse: 'Λείπει. Desunt folia octo, s. quaternio ΚΕ.' Ceterum Hudson. e marg. Cod. El. protulit ἁδρὸν καὶ ἐπήβολον." Idem in Var. Lect. 560.]

Ἁδρότης, ητος, ἡ, Magnitudo, Robur, Hes. (δύναμις, μέγεθος,) Proceritas Suidæ, (ἡ * ὑψηλότης.) Exponitur etiam Crassitudo, Abundantia. Il. Π. (857.) de anima discedente de corpore, λιποῦσ' ἁδρότητα καὶ ἥβην: sed in aliis exemplaribus legitur ἀνδρότητα, et hanc lectionem agnoscit Eust. Vide igitur in Ἀνήρ. Constantinus Lascaris hanc vocem in ultima tradit acui, ἁδροτὴς, ῆτος. ["Schol. ἀνδρείαν, ut inf. in hac voce suo loco. Alii tamen ἁδρότητα ibi legunt. Vide Barnes. et Il. Χ. 363. ubi ἁδρότητα. Al. ἀνδρότητα. Similiter Ω. 6. (ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα Πατρόκλου ποθέων ἁδρότητά τε καὶ μένος ἠΰ.) Cf. Meibom. in Aristid. Quintil. 294. ubi eadem lectio variat." Albert. "Heyn. Hom. 6, 297. 7, 279. 8, 319." Schæf. Mss. Schol. Ven. ad Il. Π. 857. Ἀνδρότητα δὲ, οὐ τὴν ἀνδρείαν, ἀλλὰ τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν ἀνδρὸς φύσιν· ἀνδρείαν γὰρ οὐ καταλείπει, ἀρετὴν οὖσαν ἰδίαν. In Athenæo 507. e. est ἁδρότητα. "Ἁδρότης et ἀνδρότης confusa. Wyttenb. ad Plut. 1, 65. ('Λιποῦσ' ἁδρότητα καὶ ἥβην: ἀνδρότητα, Ald. Bas. Xyl. E. C. Colleg. Nov. permutatione solenni.') Cf. ad Diod. S. 1, 215. ('Κιόνων τε ἁδρῶν περίστυλα: καὶ deficit Coisl. Vindob., qui quoque ἁδρῶν optime præfert; ceteri καὶ ἀνδρῶν:') 350. ('Καὶ τῶν ψηφίδων ἁδρομερῆ κονιορτὸν, ἀνδρομερῆ Reg.') ad Od. Ε. 47. ('Schol. Λόγου ὀρθότητα * νοητέον τὴν τοῦ Ἑρμοῦ ῥάβδον, ὥστε ψυχὰς μὲν τεταραγμένας παύειν, ἐκλελυμένας δὲ διεγείρειν. Barnes. edidit ὀρθότητα, sed leg. sine dubio ἀθροότητα.' Clark. 'Ἀθροότητα vix Schol. dixerit: ἁδρότητα fortasse.')" Schæf. Mss. Etym. M.: Ἀνδρότης· Λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην, τὴν ἀνδρίαν σημαίνει καὶ τὴν ἰσχύν. Τὰ εἰς της θηλυκὰ ἅπαντα βαρύνονται, πλὴν τοῦ τραχυτὴς, βραδυτὴς, ἀνδροτὴς, δηϊοτής. Apollon. Lex.: Ἀνδροτῆτα· * ἀνδριότητα. "L. * ἀνδρειότητα." Villois. "Glossam Apollonii ἀνδροτῆτα tribus locis exhibet Romana Eustathii Edit., Il. Π. 857. Χ. 363. Ω. 6. verum primo tantum loco sedem suam tenuit, Codicum etiam et Lexicographorum auctoritate, a Barnesio et Ernesto confirmata; quorum omnium quamvis magna sit auctoritas, tamen ad Clarkii equidem lubentius accesserim opinionem, legendum etiam in primo h. l. esse, quod in reliquis substituerunt eruditi, ἁδρότητα, cujus olim interpretamentum ἀνδροτῆτα, temere postea in contextum fuerit admissum, eodem fere modo, quo σύγγαμβρος pro σύγγαμος, ap. Eurip. Phœn. 431. ubi v. Valck. Cf. tamen Schrader. ad Mus. p. 106. et 307. (in posteriore hoc loco nihil omnino de lectione ἀνδροτῆτα legitur.) Il. præterea Ω. 6. ἀνδροτῆτα tuentur, sed simul reprobatos a nonnullis istos versiculos fuisse docent Scholia Porphyrii, edita cum Syntipæ Fabulis a Matth." Herm. Tollius. Adde Schol. Ven. "Athen. 415. (ex Amaranto Alexandrino:) Ἄργος γοῦν πολιορκοῦντος Δημητρίου τοῦ Ἀντιγόνου, καὶ οὐ δυναμένων τῶν στρατιωτῶν τὴν ἑλέπολιν προσαγαγεῖν τοῖς τείχεσι διὰ τὸ βάρος, ταῖς δύο σάλπιγξι σημαίνων, ὑπὸ τῆς ἁδρότητος τοῦ ἤχου τοὺς στρατιώτας ἠνάγκασε προθυμηθέντας προσαγαγεῖν τὴν μηχανήν." Valck. Mss.]

[Ἁδρότης. "Syllabæ finales in libris archetypis compendiose scribebantur ——. Ideo toties confusæ syllabæ finales τητα et τατα, cujus confusionis exempla multa congerere tædet. In Rhet. Ald. 2, 391. legitur: Οὗτοι γὰρ (τραγικοὶ) καὶ τὰ τυχόντα πολλάκις τῶν πραγμάτων, ἁδρότητα περιφράζουσιν. Anonymus in uno exemplorum Bibliothecæ Parisinæ corrigit ἁδρύτητι. Sed Codex Hermogenis 1983. dat ἁδρότατα, quomodo scribendum est." Bast. Greg. Cor. 473. Vide et Eund. in Comm. Palæogr. 790.]

["Ἁδρότης, Abundantia, Opulentia, Copia, Multitudo. Semel legitur in N. T. 2 Cor. 8, 20. Μή τις ἡμᾶς μωμήσηται ἐν τῇ ἁδρότητι ταύτῃ τῇ διακονουμένῃ ὑφ' ἡμῶν, Ne quis me dicere possit surripuisse aliquid a magna illa pecuniæ, a me collectæ, summa. Synonymum hujus vocis est ἁδροσύνη, quod de Copiosa

messe usurpavit Hesiod. Ἔργ. 471. De utraque voce v. loca collecta a Wetstenio ad 2 Cor. 1, 1. Hesych. ἀδρότης· δύναμις, μέγεθος." Schleusner. Lex. in N. T.]

Ἀδροσύνη, ἡ, i. q. ἀδρότης, ut ab ἁβρὸς dicitur ἁβρότης et ἁβροσύνη: sed ut ἁβροσύνη magis est poëticum quam ἁβρότης, ita ἀδροσύνη magis poëticum quam ἀδρότης. Hesiod. Ἔργ. (471.) Ὧδέ κεν ἀδροσύνῃ στάχυες νεύοιεν ἔραζε, Præ ubertate, Præ copia, Præ densitate. [Procl. Ἀδροσύνῃ· τουτέστι τῷ βάρει καὶ τῇ πυκνότητι, ἀδρὸς γὰρ ὁ πολύς. Tzetz.: Οὕτως καλλίστως τὰ περὶ τὸ ἄροτρον καὶ τὸν σπόρον σοῦ διατιθεμένου, ἐν τῇ ἀδρότητι καὶ τῷ βάρει οἱ στάχυες πρὸς τὴν ἔραν, ἤγουν τὴν γῆν, ἐπικλίνοιντο, τουτέστι πλήρεις καὶ εὐθαλεῖς ἔσοιντο.]

" Ἀδρεὺς, Etymologo δαίμων τις περὶ τὴν Δήμη-" τραν, denominatus ἀπὸ τῆς τῶν κάρπων ἀδρήσεως." [Hodie legitur ἀδρύνσεως.]

¶ Ἀδρύνω, f. υνῶ. Crassum reddo, In justam magnitudinem vel crassitudinem consummo, In plenum augeo, Gazæ. Theophr. de C. P. 4. Ἀδρύνει τοὺς ὄγκους, reddit Crassiores. Aliquando ἀδρύνω neutrum est, et idem valet quod ἀδρύνομαι, ut ap. Eund., Ὥστε μήτε ἀδρῦναι τὸν καρπὸν, ἀλλὰ μέχρι ἀνθῆσαι μόνον ἀφικνεῖσθαι, Proficere, ut Gaza vertit.

Ἀδρύνομαι, Passivum, Crassesco, Crassus fio, Justam crassitudinem aut magnitudinem acquiro, aut Ad justam crassitudinem pervenio, Turgesco, Grandesco. Hesych. ἀδρυνθέντος exp. μεγαλυνθέντος. Herod. 1, (193.) Ἀρδόμενον μέν τοι ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἀδρύνεταί τε τὸ λήϊον. Sic ap. Nicand. Ther. (377.) Τὴν μὲν, ὅθ' ἀδρύνηται, ὀροιτύπτοιο βατῆρα Κόψαντες ῥάδικα πολυστεφέος κοτίνοιο. [Schneider. edidit, ὀροιτύποι, οἷα βατῆρα. " Vulg. ὀροιτύπτοιο βατῆρα correxi e M. R. L. G. ὀροίτυπτοι βατῆρα, P. βοτῆρα M. οἱ περιτυχόντες ὑλοτόμοι Sch.: eadem οἷά τινα βακτηρίαν. Hanc scripturam βατῆρα tuebatur Antigonus: contra βοτῆρα Demetrius Chlorus. Utramque scripturam Etym. M. p. 702. v. Ῥάδικα. Idem p. 18. in Ἀδρύνω, (Ἀδρύνω· τὸ αὐξάνω. Τὴν μὲν ὅθ' ἀδρύνηται. Νίκανδρος.) Auctius in Cod. Leidensi a St. Bernardo inspecto ita: Νίκανδρος ἔνθα· Ῥωγαλέον φορέουσι περιστιγὲς αἰόλον ἔρφος. Τὴν μὲν ὅθ' ἀδρύνηται ὀρίτυποι οἱ ἀβατῆρες κόψαντες τρ ἄδικα πολυστρέφος ε κοτίνοιο." Schneider.]

[" Ἀδρύνω, Ad maturitatem perduco. Suid. Ἀδρύνοιτο· αὐξάνοιτο. (Zonar. Ἀδρύνω· τὸ αὐξάνω.) Απ. 4, 3, 8. Τὸν ἥλιον τὰ μὲν ἀδρύνοντα, τὰ δὲ ξηραίνοντα." Lex. Xenoph. Hesych. Ἀδρύνεσθαι· αὔξεσθαι τοὺς στάχυας. " Basil. M. Hom. 5. in Hexaëm. p. 42. Καρπὸς ἐπὶ ξηρᾶς ἤδη καὶ παχείας τῆς καλάμης ἀδρυνόμενος. Cf. not. in v. Ἀδρεῖν." Albert. Bekkeri Phrynich. Σοφ. Προπαρ., Ἀδρῦναι· ἀδρὸν ποιῆσαι καὶ μέγαν, l. μέγα: et Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀδρῦναι· ἀδρὸν καὶ μέγα ποιῆσαι. Σοφοκλῆς. Nicand. Fragm. 2, 52. p. 279.: Ἀδρύνει δὲ τὰ βλάστα βαθεῖ ἐν τεύχεϊ καρπόν. " Βαθεῖ ἐν τάχεϊ mutatum voluit cum Scaligero Casaubonus in πάχεϊ, qua sententia, quave metri lege, equidem ignoro. Dalecampii versio, 'Sic etiam celeriter germina in profundo capitis vasculo semen amplificant,' felicissimam conjecturam præivit rei intelligentibus lectoribus, ἐν τεύχεϊ. Ceterum Hesychii Βλάστα· βλαστήματα, πλαταγώνια, et Nicandri βλαστεῖα Alexiph. 622. recte comparavit Schweigh. Articulum τὰ ipse addidi, quem metrum desiderabat." Schneider. Hippocr. 44, 25. Ὁκόταν (οὖν) ἐς τὴν ἀρχὴν τῆς τελειώσεως ἔλθῃ ταύτην, ἀδρυνομένου τοῦ ἐμβρύου, καὶ τὴν ἰσχὺν πουλὺ ἐπιδιδόντος, κ. τ. λ.: 47, 30. Ὥσπερ δὲ τοῖς ἐκ τῆς γῆς φυομένοις οἱ καρποὶ ἀδρυνόμενοι ἀποκρίνονται καὶ ἀποπίπτουσι κατὰ διάφυσιν, οὕτω καὶ τοῖσι παιδίοισι ἀδρυνομένοις τε καὶ τελείοις γινομένοις ὁ μὲν ὀμφαλὸς ξυνέμυσε, κ. τ. λ. Plutarch. 8, 689. Ἔτι δὲ καὶ καταμιγνυμένη πρὸς σῖτον ἐπίμετρον ποιεῖ δαψιλὲς, ἀδρύνουσα καὶ διογκοῦσα τῇ θερμότητι τὸν πυρόν.]

[" Ἀδρύνομαι, Crassus, Magnus, Adultus fio, Statura cresco, item, Superbio, Fastu turgeo. Jud. 11, 2. Καὶ ἡδρύνθησαν οἱ υἱοὶ τῆς γυναικὸς, Et adulti fiebant filii mulieris. 4 Reg. 4, 18. Ἡδρύνθη τὸ παιδάριον, Crescebat puer. Vide et Ruth. 1, 13. Jud. 13, 24. in Rom. Ed. 1 Macc. 8, 14. Ὥστε ἀδρυνθῆναι ἐν αὐτῇ, Ad superbiendum in illa." Biel. Thes. Hesych. Ἀδρυνθέντος· μεγαλυνθέντος. " Exod. 2, 10. Ἀδρυνθέντος δὲ τοῦ παιδίου. Huc Hesych. respexerit." Kust. " Cf. Hebr. 11, 24. ubi, μέγας γενόμενος." Albert.]

[" Ἀδρύνομαι. De spicis, Herod. 78, 8. Νεόφυτα ἡδρυμμένα emend. Ps. 143, (12.) e marg." Valck. Mss. Locus est, Ὧν οἱ υἱοὶ ὡς νεόφυτα ἱδρυμένα ἐν τῇ νεότητι αὐτῶν. " In nonnullis ll. est ἡδρυμένα, voci quidem Hebr. convenit ἡδρυμμένα, quod habet Ms. Alex. ut etiam est Βασιλ. β'. κεφ. ιβ'. sub principium, Καὶ ἡδρύνθη μετ' αὐτοῦ. Αq. μεμεγαλυμμένα. S. ηὐξημένα. Sch. τὸ παῖδας ἔχειν σφριγῶντας καὶ ἀκμάζοντας, ὡς νεόφυτα ἰσχυρὰ καὶ εὐθαλῆ." Bos.]

Ἄδρυνσις, ἡ, Crassatio. Apud Aristot. et Theophr. Maturitas, Perfectio fructuum. [" Aristot. Met. 11, 9." Routh. Mss. " Emend. Basil. 1, 75. e." Valck. Mss. Vide Etym. M., in Ἀδρεὺς citatum.]

" Ἐξαδρύνεσθαι, Ad perfectam venire granditatem " s. maturitatem. Hippocr. Πρόσθεν ἢ τελείως ἐξα-" δρυνθῆναι τὸν καρπὸν," [p. 44=255=167. Ὥσπερ καὶ τῶν ἀσταχύων, ὁκότ' ἐξεχάλασαν πρόσθεν ἀναγκαζόμενοι ἢ τελείως ἐξαδρυνθῆναι τὸν καρπόν.]

¶ Ἀδρόω, f. ώσω, p. ωκα, Ad maturitatem vigoremque perduco. Unde passivum Ἀδρόομαι, Ad maturitatem pervenio, Adolesco. Plato Pol. 6. Τῶν δὲ σωμάτων, ἐν ᾧ βλαστάνει τε καὶ ἀδροῦται, εὖ μάλα ἐπιμελεῖσθαι, [498. c=182. Ἐπιμέλεσθαι edidit Ast. consulique jubet notata ad Phædr. 288. " Athen. 657. d. (e Myrone Prienensi) τοὺς ἀδρουμένους, Obesos, ex emend. Casauboni 935. a. (Πρὸς δὲ τούτοις εἴ τινες ὑπερακμάζοιεν τὴν οἰκετικὴν ἐπιφάνειαν, ἐπέθηκαν ζημίαν θάνατον, καὶ τοῖς κεκτημένοις ἐπιτίμιον, εἰ μὴ ἐπικόπτοιεν τοὺς ἀδρουμένους.)" Valck. Mss. Vulgo, ἀνδρουμένους, solenni permutatione. " Charit. 752." Schæf. Mss.]

[* Ἐξαδρόω, i. q. ἐξαδρύνω. Geopon. 4, 8, 5. Ἐξαδροῦται γὰρ μεταφυτευόμενον, ἢ * μετεγκεντριζόμενον, τῆς ἀντιδότου διαπνεομένης τῷ χρόνῳ. " Ἐξυδατοῦται P. quod verum videtur, et alterum alterius glossa." Niclas.]

[Ἀδρύνω et ἀδρόω. " Timæi Lex. 266. Ὑποκορίζεσθαι· πρὸς κόρην ἢ κόρον λέγειν * ἀποσμικροῦντα, οἷον, ἱππάριον, πατρίδιον. Toup. 4, 414. corrigit ἀποσμικρύνοντα. Sed forma ἀποσμικροῦντα, etsi neglecta a Lexicographis, non minus recte habet, analogiaque defenditur. Corai. ad Hippocr. Περὶ Ἀέρων 1, 134.:—' Les Grecs disoient λεπτύνω et * λεπτόω, comme ἀμβλύνω et ἀμβλόω, ἀνδρύνω et ἀνδρόω, κακύνω et κακόω, ὁμαλύνω et * ὁμαλόω, τραχύνω et * τραχόω: et dans bien des cas, les Ioniens paroissent avoir préféré la seconde de ces deux formes.' Præter σμικρύνω * σμικρόω addi possunt ἀμαλδύνω * ἀμαλδόω, et σεμνύνω * σεμνόω. Pro δασύνω Græci non dixerunt * δασόω, sed * δασυνόω: e. c. Cod. noster S. Germ. in Lex. Ms. τῆς Γραμματικῆς: Ἱππόδασυς· ὁ ἐξ ἱππείων τριχῶν δεδασυνωμένος. Schol. Cod. Harl. Odyss. A. 27. Ἀθρόοι· * δασυνητέον τὸ α, leg. * δασυντέον, quemadmodum ad Od. Δ. 800. (' Δασυντέον, Fischer. ad Well. Gr. Gr. 1, 244.' Schæf. Mss.) Pro δασύνω, sic usurpato, Pseudo-Herodian. Epimer. Mss. (nuper a Boissonadio editus,) interdum utitur verbo * δασυγραφέω, quo Lexx. nostra carent. Ad eandem rationem Grammatici dicunt ψιλογραφέω, * μεγαλογραφέω, * μικρογραφέω, quorum verborum usus est, ubi de ω aut ο agitur, * διφθογγογραφέω etc." Bast. App. ad Epist. Cr. 25. " Verbis ibi congestis in οω et υνω, quorum eadem est significatio, hic accedant alia ejusdemmodi. Ἀδρόω et ἀδρύνω, ἱλαρόω et ἱλαρύνω, * μακρόω et μακρύνω. Priorem formam in usu fuisse, apparet e substantivo μάκρωσις, quo Polyb. utitur. (' * Μακρυσμὸς, Bustus ad Jo. Euchaït. p 35.' Schæf. Mss.) Cf. Schweigh. Ind. * Μεγεθόω et μεγεθύνω. Priorem formam Lexicographi ignorant; sed reperitur in Apollonii Lex. Hom. 514 (=428.) Μηδέπω * ἐκκαχλάζοντι κύματι, ἀρχομένῳ δὲ μεγεθοῦσθαι. * Σκληρόω et σκληρύνω, φαιδρόω et φαιδρύνω." Idem ad Greg. Cor. 321.]

¶ Ἀδρέω, f. ήσω, p. ηκα, i. q. ἀδρόω. Nonnunquam

et neutraliter ponitur, sicut ἀδρύνω pro ἀδρύνομαι. Unde ap. Diosc. ἡδρηκὼς, Adultus, Maturus factus. [Hesych. Ἀδρεῖν· αὔξεσθαι φυτόν. Ἀδρεῖτο· ἐβαρύνετο. Ἀδρώμενον· ηὐξημένον. "F. l. ἀδρωμένον, pro ἡδρωμένον, ab ἀδρόω." Guiet. "Forte pro ἀδρουμένον, ab ἀδρεῖν. Cf. Ἀδρύνεσθαι: unde tamen ἀδρυνόμενον hic rescribere non licet." Albert. Lege omnino: Ἀδρωμένον· ηὐξημένον.]

Ἄδρησις, ἡ, Maturitas, ap. Basil. [Vide Valck. in Ἄδρυνσις citatum.]

[* "Ἀδρία, (ἡ,) Copia. Strabo 1098. (Καὶ * δυσδιάγωγον μὲν ποιεῖ τὴν πόλιν ἡ πολυπληθία τῶν βαφέων, 'scripti βαφίων, marg. Cas. sic Par. 5. Bre.: fortasse * βαφείων, marg. Cas. sic Par. 1. Med. 3. 4. Esc. Mosc.' Falc. πλουσίαν δὲ διὰ τὴν τοιαύτην ἀνδρίαν.)" Wakef. Mss. "Mosc. ἀνδρείαν." Falc. "L. εὐανδρίαν." Toup. Conjectura Wakefieldii ἀδρίαν nobis non placet, cum v. ἀδρία, si alicubi extaret, non de hominum multitudine, sed de fructuum abundantia, diceretur.]

[* Ὕφαδρος, ὁ, ἡ. J. Poll. 7, 57. Ὕφαδρον ἱμάτιον, ubi v. nott.]

ἌΕΘΛΟΣ, ου, ὁ, Certamen. Herod. 1. Ἐπιτελεσάντων δὲ τῶν Περσέων τὸν προκείμενον ἄεθλον. Od. Θ. (131.) Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοις. Etym. ait significare etiam Locum certaminis. Sic ἀγὼν et pro Certamine, et pro Loco certaminis poni diximus antea. || Ἄεθλος, Labor, ut ἄεθλοι Ulyssis, Od. A. Ubi Eust. ait ἀέθλους appellari honorifice ab Homero Ulyssis labores, tanquam certantis adversus fortunam; aut simpliciter vocari Labores; et ἀέθλους dici quasi οὓς οὐκ ἄν τις ἐθέλοι, Quos quis nolit, ut videlicet sit ex α privativo et v. ἐθέλειν conflata hæc vox. At Etym. ἄεθλον, in neutro genere pro Præmio certaminis, vult ex ἐθέλειν esse compositum et α epitatico, ut sit ἄεθλον quasi Quod quis valde velit et cupiat, τὸ πάνυ ἐθελητόν. Idem ponit et aliam étymologiam, ut videlicet a τλῶ, i. e. Tolero, factum sit τλὸν, et α præfixo ἆτλον: mutato τ in θ, ἆθλον. Quam posteriorem etymologiam tenendo, necesse foret dicere ex ἆθλον factum esse ἄεθλον, non contra. Sequendo autem alteram, ut ἄεθλον sit quasi τὸ πάνυ θελητὸν, contra ἆθλον ex ἄεθλον factum esse diceremus. Sed ex utraque consequeretur prius nomen impositum fuisse præmio certaminis, quam ipsi certamini; loquitur enim de ἄεθλον et ἆθλον, non de ἄεθλος et ἆθλος. Atqui rationi consentaneum non est posterius etymum, ut videlicet ἆθλον, Præmium certaminis, dictum sit a tolerando. Ego igitur confusa omnia in his duabus posterioribus etymologiis cernens, primam sequor, ab Eust. duobus ll. notatam; sed ita ut illam voci ἄεθλος, non tantum cum significat Laborem, sed et cum primam significationem habet, pro Certamine, accommodandam putem; quotusquisque est enim, qui certamen non refugiat?

["Ἄεθλος, unde? v. ad Anacr. p. 5. Fisch." Schæf. Mss. Apollon. Lex.: Ἄεθλος· διὰ παντὸς μὲν ἀρσενικῶς λέγει ἑνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς τοὺς ἀέθλους τῶν πόνων, καὶ τοὺς πόνους. Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται, (Od. X. 5.) Καὶ, ἀέθλους Πολλοὺς, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος, ("Od. Θ. 22. ubi οὓς pro τοὺς legitur." Villois. Sed v. Tollium ad Ἀγλαΐας.) Οὐδετέρως καὶ ἄεθλα, τὰ ἔπαθλα, κατὰ τὸ πλεῖστον. Παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα. ("Duo sunt Homeri loca, quæ spectasse potuit Apollon. alterum laudavit Villois.," Il. Ψ. 701. τρίτα θῆκεν ἄεθλα Δεικνύμενος Δαναοῖσι παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς, "alterum legimus Il. Ψ. 653. Αὐταρ ὃ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα. Posteriorem hunc potissimum respexisse videtur Noster, memoriæ vitio pro πυγμαχίης scribens παλαισμοσύνης." Toll.) Ὅθεν καὶ Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει· Μεῖζον ἄεθλον, τὸ γὰρ ἔπαθλον θέλει δηλοῦν. "Hic sensus loci. Ἄεθλος in masculino significat Certamen; ἄεθλον vero in neutro, Præmium certaminis. Quod cum ita sit, in Il. Ψ. 551. Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον, ubi agitur de Præmio certaminis, non vero de Certamine, Aristarchus merito legit in neutro, μεῖζον ἄεθλον. (Hesych. Ἄεθλον· ἔπαθλον. Ἄεθλα· ἔπαθλα, ἀγῶνας.) Alii vero malebant in masculino, μεῖζον' ἄεθλον, quod notat Certamen, non vero Certaminis præmium." Villois. Schol. Ven. ad Il. Ψ. 551. Μεῖζον ἄεθλον· οὐδετέρως, εἴωθε δὲ καὶ ἀρσενικῶς λέγειν ὁ ποιητής. Eust. ad Od. A. (18. οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων, ubi Pseudo-Did. κακοπαθειῶν:) Ἀέθλους δὲ σεμνῶς ὁ ποιητὴς εἶπε τοὺς Ὀδυσσέως πόνους καὶ οἷον ἀγῶνας· ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀγωνισμάτων οἶδε τὴν λέξιν κειμένην, πολλαχοῦ φαίνεται· πρός τινα δὲ ἀντίπαλον ἦν ἀεθλεύων ὁ Ὀδυσσεὺς, ἢ πάντως, πρὸς τὴν ἀντικειμένην αὐτῷ τύχην· ἐνοήθη δὲ πρός τινων τὸ ἀέθλων, καὶ ἀντὶ τοῦ μόχθων καὶ πόνων, παρὰ τὸ α στερητικὸν, καὶ τὸ ἐθέλειν, οὓς οὐκ ἄν τις ἐθέλοι. Nicand. Alex. 618. ᾧ ποτε κοῦρον * ἀλίβαπτον Μελικέρτην * Σισυφίδαι κτερίσαντες ἐπηέξησαν ἀέθλους. Musæus 8. τὸν ὤφελεν αἰθέριος Ζεὺς Ἐννύχιον μετ' ἄεθλον ἄγειν ἐς ὁμήγυριν ἄστρων, (ubi v. Schrader.) 230. Gregor. Naz. Invect. in Jul. 2. p. 80. Οὗτος μὲν δὴ τῶν ἐμῶν λόγων ὁ πρῶτος ἄεθλος ἐκτετέλεσται καὶ διήνυσται. Respexit Homeri locum supra cit. Theocr. 21, 52.]

Ἄεθλον, ου, τὸ, Præmium certaminis, de quo reportata est victoria. Il. Ψ. (259.) Νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λέβητάς τε, τρίποδάς τε. Theocr. 8, (11.) Χρῄσδεις ὦν ἐσιδεῖν; χρῄσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

Ἄεθλον, pro ἄεθλος videtur usurpasse Diotimus in Anth. Epigr. Τὰν ἥβαν ἐς ἄεθλα πάλας ἤσκησε κραταιᾶς, nisi forte posuerit quod consequitur, pro eo quod præcedit, i. e. Præmium certaminis pro Certamine. In eodem libro ἄεθλα pro ἄεθλοι, i. e. Labores, hoc versu, Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης.

[Ἄεθλον. Etym. M.: Ἄεθλον· ἀπὸ τοῦ ἐθέλω, ἔθελόν τι ὄν· καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α ἀέθελον, τὸ πάνυ θελητόν· καὶ συγκοπῇ, ἄεθλον· καὶ κράσει τοῦ α καὶ ε ἆθλον. Καὶ τὸ ἀρσενικὸν ὁ ἆθλος λέγεται καὶ ἄεθλος. Ἢ παρὰ τὸ τλῶ τὸ καρτερῶ, τλὸν καὶ ἆτλον· καὶ τροπῇ ἆθλον. Τὸ δὲ ἄεθλον ἀρσενικῶς μὲν λεγόμενον, τὸν τόπον καὶ τὸ ἀγώνισμα δηλοῖ, οἷον, Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἄατος, (l. ἀάατος, ex Od. X. 5.) οὐδετέρως δὲ, τὸ ἐπὶ ἀγῶνος διδόμενον, νηῶν δ' Ἐκφέρεται τὰ ἄεθλα, λέβητάς τε, τρίποδάς τε, (l. Νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, ex Il. Ψ. 259.) καὶ ἀπὸ τούτου γίνεται Ἀεθλεύειν τὸ ἀγωνίζεσθαι. Cf. Apollon. Lex. in Ἄεθλος citatum. Etym. G.: Ἄεθλον· σημαίνει δύο, ἀρσενικῶς μὲν τὸν τόπον, καὶ τὸ ἀγώνισμα, ὡς ὁ ποιητὴς, Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος, λέγει δὲ καὶ οὐδέτερον, τὸ ἄεθλον, τὸ ἐπὶ ἀγῶνος διδόμενον, Ἑκὼν δ' (l. Νηῶν δ') ἔκφερ' ἄεθλον (l. ἄεθλα,) λέβητάς τε, τρίποδάς τε. Zonar.: Ἄεθλον· τὸ ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος διδόμενον, Νηῶν δ' ἔφερ' (l. ἔκφερ') ἄεθλα, ἀπὸ τοῦ ἐθέλω, ἐπιτάσει τοῦ α, ἄεθλον. Orph. Argon. 578. Αὐτὸς δ' Αἰσονίδης προὐθήκατο πᾶσιν ἄεθλον, * Τυμβιδίου ἐπ' ἀγῶνος ἑταίροις ἔμμεν' ἄεθλα, Δῶρα, τά οἱ πόρεν Ὑψιπύλη Λήμνοιο φέρεσθαι. "Herod. 488. Ἄεθλον ἔκειτο μυρίαι δραχμαί." Valck. Mss. Archilochus in Epodis ap. Hephæst. 129.: Εὖτε πρὸς ἄεθλα δῆμος ἠθροΐζετο, Ἐν δὲ Βατουσιάδης. Eustath. 691. Καὶ σημείωσαι τὸ ἀθλήσαντες, ἀντὶ τοῦ κακοπαθήσαντες· ἔστι γὰρ ὅτε τὸ ἄεθλον, τὸν μὴ θελητὸν κόπον σημαίνει, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, Οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων, Od. A. 18. "Wakef. Trach. 505. Anytes Epigr. 4. Jacobs. Anthol. 8, 141. 174. Fischer. Well. 1, 127." Schæf. Mss.]

Ἀεθλοθέτης, ὁ, Qui præmium certaminis statuit. Compositum ex ἄεθλον, et θέτης, quod in compositione Positorem significat. Vide infra Ἀθλοθέτης.

[* Ἀεθλονικία, ἡ, Victoria, quæ e certamine reportatur. Pind. Nem. 3, 10. Διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου· Ἀεθλονικίας δὲ, μάλιστ' ἀοιδὰν Φιλεῖ, στεφάνων ἀρετᾶν τε Δεξιωτάταν ὀπαδόν. Schol. Ἡ δὲ ἐκ φιλονεικίας ἔρις, ἡ * ἀθλονεικία, μάλιστα φιλεῖ τοὺς ἐπαίνους καὶ τοὺς ὕμνους.]

[* Ἀεθλοπάλης, ὁ, ἡ. "Maneth. 1, 100. Ζεὺς ῥέζει κρατέοντας ἐλαιωφόροιο παλαίστρης, si λιπαρῆς interpretari licet, bene; alioqui malim ἀεθλοφόροιο. Pindaro Ol. 7, 12. ἀθλοφόροι ἄνδρες. Sic 4, 172. editur ἀθλητῆρας αἰολαπάλας τε προφανεῖ. Leg. puto, ἀεθλοπάλας τε προφαίνει, vel * ἐλαιοπάλας. Hic forte ἐλαιοβρόχοιο non disconveniret." Dorv. ad Char. 723=643.]

Ἀεθλοφόρος, ὁ, (ἡ,) Præmium certaminis ferens,

Victor in certamine. Herod. 1, (31.) *Ἀεθλοφόροι τε ἀμφότεροι ὁμοίως ἔσαν.* Dicitur etiam equus ἀεθλοφόρος, s. ἀθλοφόρος: ut Il. X. (22.) *Σευάμενος, ὥσθ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν,* [ubi Pseudo-Did. ἀγωνιστής, Eust. 1254. *Ὥστε κατ' αὐτοὺς, στικτέον εἰς τὸ ἀεθλοφόρος, ὅ ἐστι, νικητὴς λαβὼν ἔπαθλα.* Il. X. 162. *Ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι Ῥίμφα μάλα τρωχῶσι,* ubi Pseudo-Did. ἀγωνισταί, ἀθληταί.] At Il. I. (123. 266.) *δώδεκα δ' ἵππους Πηγοὺς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.* [Hesych. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. et Tittm. Cyrillus: *Ἀεθλοφόρους· ἀγωνιστάς.* "Charit. 723." Schæf. Mss. Epigr. adesp. 288. *Οἷον καὶ Κρονίδης ἔσπειρέ σε τῇ * τρισελήνῳ Νυκτὶ, καὶ Εὐρυσθεὺς εἶδεν ἀεθλοφόρον:* *Ἀεθλοφόρων δίφρων,* Stat. Athl. 10. *ἵππων,* Leont. 11. Callim. εἰς Δημ. Καλ. 109. *Καὶ τὸν ἀεθλοφόρον, καὶ τὸν πολεμήϊον ἵππον.*]

[* *Δυσάεθλος, ὁ, ἡ.* Eust. 740. *Ἵν' ᾖ ἄθλιος, ὁ δυσάεθλος κατὰ τὸν Ὁμηρικὸν Ὀδυσσέα.*]

[* *Δωδεκάεθλος, ὁ, ἡ,* Duodecies victor. Epigr. adesp. 286. *Οὗτος ὁ πανδαμάτωρ, ὁ παρ' ἀνδράσι δωδεκάεθλος Μελπόμενος, κρατερῆς εἵνεκεν ἠνορέης.*]

[* *Μυριάεθλος, ὁ, ἡ.* "Jacobs. Anth. 8, 147. ('Illustris fuit ille, nempe Theagenes ὁ Θάσιος ἀθλητὴς, incredibili palmarum multitudine, quas in variis certaminibus acceperat. Mille et quadringentas fuisse, narrat Pausan. 6, 11. Mille et ducentas numerat Plutarch. 2, 811. unde Μυριάεθλος vocatus est ab Oraculo, quod servavit Dio Chrys. 1, 618. *Θεαγένους,* l. *Θειαγένους, ἐλάθεσθε ἐνὶ ψαμάθοισι πεσόντος, Κεῖθ' ὑμῖν, ὁ πρὶν μυριάεθλος ἀνήρ.*')" Schæf. Mss.]

"*Συνάεθλος,* (ὁ, ἡ,) "Certaminis socius, Certaminis adjutor." [Oppian. C. 1, 195. *Θυμαίνων, συνάεθλος, ἀρήϊος, ὄμβριμος ἵππος.* Nonn. Dionys. p. 487. *καὶ συνάεθλον ἑῆς οὐκ ἤθελε χάρμης Ἀστεροπὴν Κρονίωνος:* Paraphr. p. 100. *οὐ γὰρ ἐλέγχων Εἰμὶ μόνος, μεθέπω δὲ καὶ ὑψιμέδοντα τοκῆα, Ξυνὸν ἐμὸν συνάεθλον,* Cod. Pal. teste Sylburgio exhibet *συνάεθλον,* et superne * *ἀνάεθλον,* 263. *καὶ τί τελέσσει Οὗτος ἐμὸς συνάεθλος;* 27. *Εἰ μή οἱ συνάεθλος ἀλεξίκακος θεὸς εἴη.*]

[* *Φιλάεθλος, ὁ, ἡ,* Certaminum studiosus. "Christodor. Ecphr. 391. Jacobs. Anth. 11, 303." Schæf. Mss.]

Ἀεθλοσύνη, ἡ, Certamen, Certatio. Item κακοπάθεια, Miseria. Ab Hesych. exp. ἀγωνία. [*Ἀεθλοσύνης ἐννυχίης,* Agathiæ Epigr. 8. *βουπάλεως,* adesp. 216.]

Ἀέθλιος, ὁ, ἡ, Præmium reportans, ἀθλοφόρος, de homine et de equo dicitur. Callim. H. in Del. (113.) *οὐ μὴν ἵππον ἀέθλιον ἀμφιβέβηκας.* Archias (24.) *Ὃν Φοίβου χρησμῳδὸς ἀέθλιον ἔστεφε Πυθώ.* Potest et ἀέθλιος ἵππος intelligi simpliciter ἀγωνιστὴς, Certator equus, Aptus ad certamen: ut derivetur ab ἄεθλος, et ita videtur accipi ap. Theogn. (257.) *Ἵππος ἐγὼ καλὴ καὶ ἀεθλίη.* ‖ At vero ἄθλιος, ab ἆθλος, Miserum significat, ut videbis paulo post. [Epigr. adesp. 326. *Ἐνθάδε λουσαμένη δέμας ἄμβροτον αὐτίκα Κύπρις Δεῖξεν Ἀλεξάνδρῳ, καὶ ἀέθλιον ἥρπασε μῆλον.*]

Ἀέθλιον, ου, τὸ, i. q. ἄεθλον, Certaminis præmium. Il. I. (123.) *δώδεκα δ' ἵππους Πηγοὺς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.* Il. X. (160.) *ἅ, τε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν.* Dicitur autem ἀέθλιον ab ἄεθλον, ut ἴχνιον ab ἴχνος, inquit Eust., qui alibi admonet non esse diminutivum, sed denominativum, sive derivativum ab ἄεθλον: [740. *Τὸ δὲ ἀέθλια παράγωγόν ἐστιν ἐκ τοῦ ἄεθλον, ὡς ἐκ τοῦ ἴχνος, τὰ ἴχνια. Ἐνταῦθα δὲ * θεωρητέον, ὡς εἰ καὶ ἐκ τοῦ ἄεθλον κέκραται τὸ ἆθλον, ὅθεν καὶ ὁ ἀθλοφόρος, ἀλλ' οὐκ ἤδη καὶ ἐκ τοῦ παραγώγου ἀεθλίου ὡσαύτως ἐστὶ τὸ ἄθλιον· αὐτὸ γὰρ ἐπὶ δυστυχίας μόνης κεῖται· ἵν' ᾖ ἄθλιος, ὁ δυσάεθλος κατὰ τὸν Ὁμηρικὸν Ὀδυσσέα, ὃς οὐδ' ἐν τῷ νόστῳ πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων, ἐξ ὧν ὁ ἄθλιος καὶ ἡ ἀθλιότης κεκέραται· ἐξ οὗ παραχθεὶς καὶ ὁ * Ἀθλίας τὸ κύριον, εἰ καὶ ἐθέλει ἀπὸ τοῦ ἐπαινετοῦ ἄθλου κεκλῆσθαι, ὅμως κωμῳδεῖται ἄλλως ἐν τῷ, Δι' Ἀθλίου πρὸς ἄθλιον.* P. 1315. *Οὐχ ὑποκοριστικὸν δὲ τὸ ἀέθλιον, οὐ γὰρ εἴωθεν ἁπλῶς οὕτω σχηματίζειν ὁ ποιητὴς ὑποκορισμοὺς, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐφάνη, παρωνόμασται δὲ ἐκ τοῦ ἄεθλον, ὁμοίως τῷ ἴχνιον καὶ τοῖς τοιούτοις.* Et 1897. *Τὸ δὲ ἀέθλιον, οὐχ ὑποκοριστικὸν, ἀλλὰ παράγωγον, ὁμοίως τῷ ἴχνος ἴχνιον,*

A *μετ' ὀλίγα οὖν ἐρεῖ, Λιπόντες ἄεθλους.* Callim. in Del. 187., *Βασιλῆος ἀέθλια πολλὰ καμόντος Ἐσσόμεναι.* "Jacobs. Anth. 11, 41. Ammon. 5. et Valck." Schæf. Mss.]

¶ *Ἀεθλεύω,* f. σω. p. κα, Certo, Dimico, Pugno. Il. Δ. (389.) *Ἀλλ' ὅγ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο.*

Ἀεθλεύειν, Mala perferre, Mala tolerare, Malis exerceri, κακοπαθεῖν Eust. exponit in Il. Ω. (734.) *Ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου.* Ita enim legitur in vulg. Edit. Vide Ἀθλεύω.

[*Ἀεθλεύω.* Hesych. *Ἀεθλεύων· ἀγωνιζόμενος.* Il. Ω. 734. Pseudo-Did. *κακοπαθῶν, πονῶν.* Etym. M. 19, 30. (in Ἄεθλον citatum.) Excerpta Apionis Gloss. Hom.: *Ἀεθλεύειν· τὸ ἀγωνίζεσθαι, καὶ τὸ ταλαιπωρεῖν.* Zonar.: *Ἀεθλεύειν· ἀγωνίζεσθαι.* Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. et Tittm. Cyrill.: *Ἀεθλεύων· ἀγωνιζόμενος. Ἀέθλευον· ἐμόχθουν, ἠγωνίζοντο.* Vide Ἀεθλέω. Rutgersii Gloss. Gr.: *Ἀεθλεύουσι πριόνος· ἀγωνίζονται.* "Leg. ἀθλεύουσι Πρίονος, ac subintelligendum τὸ πόνον, quod etiam ab Interprete repetendum B fuisset. Nam, quamvis τὸ ἀεθλεύουσι magis fuisset Ionicum, versus tamen regula respuisset. Significatus verbi et notus est, atque ab Enarratore Æschyli p. 15. (v. 95.) qui, *Ἀεθλεύσω· μετ' ἄθλου καὶ κακότητος διάξω,* et Oppiani H. 1, 507. ubi eodem, quo Glossarium nostrum, exponit modo, (*Ἀεθλεύουσι· ἀγωνίζονται,* P. a. * *ἀθλοφοροῦσι,* S.) satis comprobatus, uti sileam de Hes. Etym. et Phavor. habetur Halieut. 5, 198. (*Ὡς δ' ὅτε δουροτόμοι ξυνὸν πόνον ἀθλεύωσι Πρίονος ἐγκονέοντες.*)" Fr. Strunz. Adde Cyneg. 2, 76. Herod. 5, 22. *Ἀλεξάνδρου γὰρ ἀεθλεύειν ἑλομένου.* J. Poll. 3, 144. *Καὶ τὸ ἀθλεύειν, παρά τε ποιηταῖς, καὶ παρ' Ἡροδότῳ.*]

[* "*Ὑπεραεθλεύω,* Certo pro aliquo. Oppian. H. 1, 37. (*Οὐ γὰρ ἀκινήτου γαίης ὕπερ ἀθλεύουσιν,* ut in Schneideri Edit. legitur.)" Wakef. Mss. Schol. *Ὑπεραεθλεύουσιν· ὑπεραγωνίζονται,* S. *ἀπὸ τοῦ ἐθέλω, ἄεθλον, ἆθλον, τοῦτο ἀπὸ τοῦ λῶ, τὸ θέλω,* P. 1.]

Ἀεθλευτὴρ, ῆρος, ὁ, Certator, qui in prosa oratione dicitur ἀθλητὴς, Athleta.

¶ *Ἀεθλέω,* f. ήσω. p. ηκα, i. q. ἀθλεύω. Herod. C 1, (67.) *Κατὰ μὲν δὴ τὸν πρότερον πόλεμον συνεχέως αἰεὶ κακῶς ἀέθλεον πρὸς τοὺς Τεγεήτας,* Pugnabant adversus Tegeatas. [Idem tamen 5, 22. habet ἀεθλεύειν: pro quo J. Poll. 3, 144. ex Herodoto affert ἀθλεύειν, sed leg. ἀεθλεύειν. Ad h. l. respexisse videtur Hesych. *Ἀέθλεον· ἐμόχθουν, ἠγωνίζοντο.* Et Hesychio et Herodoto restituendum censemus ἀέθλευον, quod diserte legitur in Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: *Ἀέθλευον· ἐμόχθουν, ἠγωνίζοντο. Ἀελλήσας· κακοπαθήσας.* "*Ἀελλήσας* corrupte legitur hic pro ἀεθλήσας, quod poëticum est pro ἀθλήσας, ut bene observat Kuster. ad h. l. et olim in Diatr. Anti-Gronov. 35. Ipse Hesych. *Ἀθλῆσαι· κακοπαθῆσαι.*" Albert. "Jacobs. Anth. 8, 75. Kuster. Bibl. Chois. 85." Schæf. Mss.]

[* *Ἀεθλητὴς, ὁ,* Certator. Pind. Nem. 5, 89. *Χρὴ δ' ἀπ' Ἀθανᾶν Τέκτον' ἀθληταῖσιν ἔμμεν.* "Erat ἀεθληταῖσιν ἔμεν. At ἔμμεν Trochaicum postulat, ut et alterum, quod jam habet Ald. ἀθληταῖσιν." Heyn. Schol.: *Χρὴ δὲ ἀπὸ Ἀθηνῶν τοὺς ἐπιστάτας εἶναι τῶν ἀθλητῶν.*]

Ἀεθλητὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. ἀεθλευτήρ. [*Ἀεθλητῆρες* D *Ἰάκχου,* Macedon. 19. "Christodor. Ecphr. 234." Schæf. Mss.]

Ἆθλος, ου, ὁ, Certamen, i. q. ἄεθλος, e quo etiam fit, crasi literarum α et ε, ut ex ἀείδω fit ᾄδω. *Ἆθλοι Πυθικοὶ,* Soph. in Electra, Certamina Pythica. *Ἆθλοι Ἡρακλέους,* qui a Latinis dicuntur Herculis labores. Isocr. ad Phil. *Ἄλλοι τὴν ἀνδρείαν Ἡρακλέους ὑμνοῦντες καὶ τοὺς ἄθλους ἀπαριθμοῦντες διατελοῦσι.* Apud Euseb. P. E., *Ἀνδρὶ δὲ γενομένῳ τῷ Ἡρακλεῖ Εὐρυσθεὺς ὁ τὴν βασιλείαν ἔχων τῆς Ἀργείας προστάττει ἄθλους τελέσαι δώδεκα.* Dicitur et de Quovis labore, s. Laborioso negotio, ut Plut. Camillo, *Οὗτος ὑπέστη τὸν ἆθλον ἑκουσίως.* ‖ Apud Lucian. Judicio dearum τὸν ἆθλον pro τὸ ἆθλον ponitur, aut, quod potius credo, male legitur.

[" *Ἆθλος,* Wakef. Trach. 80. Charit. 624. 650. Jacobs. Anth. 7, 384. 9, 320. ad Lucian. 2, 239. 3, 555. Valck. Diatr. 168. ad Diod. S. 1, 257. *Ἆθλοι* Herculis, Fischer. ad Anacr. p. 5. Heyn. Hom. 8, 467. 484." Schæf. Mss. Suid. *Ἆθλον· ἀγώνισμα, ἢ*

τιμὴ, ὁ μισθὸς, καὶ τὸ τοῦ ἀγῶνος βραβεῖον. Καὶ αθλος ἀρσενικῶς, τὸ ἔργον, καὶ τὸ ἀγώνισμα, καὶ τὸ ἔπαθλον. Διαφέρει δὲ τοῦτο τοῦ οὐδετέρου, ὅτι τὸ μὲν οὐδέτερον δηλοῖ κυρίως τὸ ἔπαθλον· τοῦτο δὲ τὸν ἀγῶνα. "H. l. in quo nonnulla turbata sunt, sic leg. et constituendum esse non dubito: Ἆθλον· ἡ τιμὴ, ὁ μισθὸς, καὶ τὸ τοῦ ἀγῶνος βραβεῖον, καὶ τὸ ἔπαθλον. Καὶ ἆθλος ἀρσενικῶς, τὸ ἔργον, καὶ τὸ ἀγώνισμα. Bekkeri Λεξ. ῥητορ., Ἆθλος· κυρίως ὁ πόνος, καὶ τὰ ἔπαθλα: Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἆθλον· ἀγώνισμα, ἣ (l. ἡ) τιμὴ, ὁ μισθὸς, τὸ τοῦ ἀγῶνος βραβεῖον. Ἆθλος· ἀρσενικῶς τὸ ἔργον, καὶ τὸ ἀγώνισμα, καὶ τὸ ἔπαθλον. Διαφέρει δέ τοῦτο τοῦ οὐδετέρου, ὅτι τὸ μὲν οὐδέτερον δηλοῖ κυρίως τὸ ἔπαθλον, τοῦτο δὲ τὸν ἀγῶνα. Etym. G.: Ἆθλος· ἀρσενικὸν, καὶ ἆθλον οὐδέτερον διαφέρει. Ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ, οὐδέτερον δὲ τὸ ἔπαθλον. Ὅμηρος (Od. X. 5.) Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἄατος, l. ἀάατος, ἐκτετέλεσται. Vide Abresch. in Ἆθλον citandum. Zonar.: Ἆθλος· τὸ ἀγώνισμα, καὶ ὁ πόνος, παρὰ τὸ τλῶ, τὸ καρτερῶ, τλὸς καὶ ἄτλος, καὶ, τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, ἆθλος. Γράφεται καὶ ἄεθλος, ὡς τὸ, Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἄατος (l. ἀάατος,) καὶ ἐπὶ οὐδετέρου, ἄεθλον, τὸ διδόμενον ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος, Νηῶν δ' ἔφερ' (l. ἔκφερ') ἄεθλα, ἀπὸ τοῦ ἐθέλω, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α ἀέθελον, τὸ πάνυ θέλον, (θελόμενον corrigit Tittm., sed vera lectio est θελητὸν, v. notata in Ἄεθλον,) καὶ συγκοπῇ ἄεθλον, καὶ κράσει τοῦ α, ε, ἆθλον· τὸ ἆθλον γὰρ λέγουσι, οὐχὶ (tollendum istud οὐχὶ monet Tittm.) τὸ ἔπαθλον. J. Poll. 3, 140. Ἀγωνοθέται, ἀθλοθέται, ἀγώνων διαθέται, ἄθλων ἐπιμεληταὶ, ἔφοροι, ἐπόπται, προστάται, ἐπίσκοποι. Τὸ δὲ πρᾶγμα, ἀγωνοθεσία, ἀθλοθεσία· ἢ, ὡς Ἀριστοφάνης, ἀθλοθετία· ἀγώνων διάθεσις, ἄθλων ἐπιμέλεια, προστασία, ἔποψις· καὶ ἀθλοθετεῖν, ἀγῶνας διατιθέναι, ἄθλων ἐπιμελεῖσθαι, ἆθλα ἐφορᾷν, ἀγώνων προεστάναι, καὶ προεστηκέναι, καὶ ἄρχειν, καὶ πρυτανεύειν τὰ περὶ τοὺς ἀγῶνας, καὶ τὰ λοιπὰ ὡσαύτως: 143. Ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν γυμνικῶν, ἆθλοι οἱ πόνοι.]

["Ἆθλοι, Ludi gymnici, a tota Græcia celebrari soliti. Ἄθλων ἀπεσχημένον, 631. Ἄθλων ἱππικῶν, καὶ γυμνικῶν θεωρία, 1393." Reisk. Ind. Gr. Demosth.]

Ἆθλον, τὸ, Certaminis præmium, quod videlicet victori datur. Xenoph. K. Π. 2. Καὶ οὕτω τὰ τῶν ἡττωμένων ἀγαθὰ πάντα τοῖς νικῶσιν ἀεὶ ἆθλα πρόκειται. Idem Hell. 4. ἆθλον et νικητήριον pro eodem ponit. Nec vero pro Certaminis duntaxat usurpatur, sed et pro Cujusvis egregii facinoris præmio. Thuc. 2. Οἱ δὲ ἀγαθοὶ τιμήσονται τοῖς προσήκουσιν ἄθλοις ἀρετῆς, Strenui autem decorabuntur præmiis virtutis, quæ eos decebunt. Apud Thuc. Schol. ἆθλα exponit κέρδη, Lucra, 3, (82.) Τὰ μὲν κοινὰ λόγῳ θεραπεύοντες, ἆθλα ἐποιοῦντο. ‖ In malam partem etiam usurpatur ἆθλον pro Præmio s. Mercede alicujus sceleris, i. e. Pœna: ut ap. Lysiam (47.) Οἱ γὰρ τοιαῦτα πράττοντες, ὁρῶντες οἷα τὰ ἆθλα πρόκειται τῶν τοιούτων ἁμαρτημάτων, ἧττον εἰς τοὺς ἄλλους ἐξαμαρτήσουσιν, Nam qui talia perpetrant, videntes qualis merces delictis hujusmodi proposita sit, minus in alios delinquent.

["Ἆθλον pro ἆθλος, Labor, Ærumna. Antiphil. Epigr. δεκέτου τ' ἆθλα λέγει πολέμου, Labores decennalis belli, s. Ærumnas. Potest etiam exponi Certamina. Apud Demosth. autem ἆθλα τοῦ πολέμου in propria significatione dicuntur Belli præmia, Præmia quæ manent victores in bello. [41, 24. Ἀλλ' οἶδεν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτο καλῶς ἐκεῖνος, ὅτι ταῦτα μέν ἐστιν ἅπαντα τὰ χωρία, ἆθλα τοῦ πολέμου κείμενα ἐν μέσῳ.]

["Ἆθλον, ¶ 1) Certaminis præmium. Suid.: Ἆθλον·—ἡ τιμὴ, ὁ μισθὸς, καὶ τὸ τοῦ ἀγῶνος βραβεῖον, κ. τ. λ.: v. Ammon. et quos laudat Fischer. Ind. Æschin. Scilicet ἆθλος proprie significat Certamen, ἆθλον vero Certaminis s. Pugnæ præmium. a) Dicitur varie, ut Π. 2, 3, 2. τὰ ἆθλα τῆς νίκης. A. 1, 2, 10. E. 4, 2, 4. τὰ πάντα ἆθλα οὐκ ἔλαττον ἐγένετο, ἢ ἀπὸ τεττάρων ταλάντων. Ἱερ. 9, 11. ὅσα ἄνθρωποι ἄθλων ὠνοῦνται, ὁρᾷς ἐν—ἀγῶσιν ὡς μικρὰ ἆθλα κ. τ. λ. Ἀπ. 2, 1, 19. τὰ τοιαῦτα ἆθλα τῶν πόνων sunt Feræ in venatione. b) Jungitur variis verbis, ut λαμβάνειν, Ἀπ. 2, 6, 26. ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι τὰ ἆθλα ἐλάμβανον. Π. 8, 4, 2. μήτε κηρυχθήσεσθαι, μήτε ἆθλα λήψεσθαι. c. διδόναι. Π. 6, 2, 3. ἀγῶνας—καὶ ἆθλα τοῖς νικῶσι μεγαλοπρεπῶς ἐδίδου. E. 3, 2, 8. ἆθλα δώσειν τοῖς πρώτοις ἐκτειχίσασι. Cf. Διδόναι. c. προφαίνειν, Π. 2, 1, 10. ἆθλα προὔφηνε τοῖς ταξιάρχοις. §. 11. vocantur νικητήρια. Inprimis c. προτιθέναι, Ἱερ. 9, 4. ἆθλα in choris ὁ ἄρχων προτίθησιν. §. 6. εἴ τις τούτοις ἆθλα προτιθείη καὶ εὐοπλίας καὶ εὐταξίας. §. 7. εἴ τις ἆθλα προτιθείη—τοῖς κάλλιστα τὴν γῆν ἐργαζομένοις. §. 11. ἐν πολλοῖς (πράγμασι) ἄθλων προτεθειμένων. Π. 1, 2, 12. in exercitiis bellicis ἀγῶνές εἰσι καὶ ἆθλα προτίθεται. 1, 6, 15. 8, 2, 13. ὧν προηγόρευε ἀγῶνας καὶ ἆθλα προὐτίθει. Ἀγ. 1, 25. E. 3, 4, 16. 4, 2, 3. ἆθλα προὔθηκε ταῖς πόλεσιν, ἥτις ἄριστον στράτευμα πέμποι. Ἱππ. 1, 26. ἆθλα προτιθέναι ταῖς φυλαῖς πάντων ὁπόσα ἀγαθὰ νομίζουσιν ἀσκεῖσθαι. Πο. 3, 3. εἰ τῇ τοῦ ἐμπορίου ἀρχῇ ἆθλα προτιθείη τις, ὅστις δικαιότατα διαιροίη τὰ ἀμφίλογα. Unde ἆθλα dicuntur προκεῖσθαι; v. Interpp. ad Hebr. 6, 18. Π. 2, 3, 2. τὰ τῶν ἡττωμένων, τοῖς νικῶσιν ἆθλα πρόκειται. §. 5. p. 119. τὰ ἆθλα τῆς ἀρετῆς ἴσα πρόκειται. 7, 1, 7. Etiam κεῖσθαι, A. 3, 1, 14. ἐν μέσῳ κεῖται ταῦτα τὰ ἀγαθὰ, ἆθλα belli. ¶ 2) Certamen, i. q. ἆθλος: v. Fischer. l. l. E. 4, 5, 2. ἔστιν ἃ τῶν ἄθλων δὶς ἕκαστος ἐνικήθη, ἔστι δὲ ἃ δὶς οἱ αὐτοὶ ἐκηρύχθησαν." Lex. Xenoph.]

["Ἆθλον, Musgr. ad Eurip. 222. a. Præmium, Xenoph. K. Π. 24. Valck. ad Phœn. p. 428. Diatr. 221. Toup. Opusc. 2, 86. Charit. 294. 624. 650. Wakef. Trach. 80. Labor, Pausan. 1, 405. Ἆθλον, Wakef. Phil. 508. Jacobs. Anth. 7, 384. 8, 141. 9, 47. 320. ad Lucian. 2, 239. 3, 555. Epigr. adesp. 609. Ex ἄεθλον contractum, Porson. Phœn. 1277. Heyn. Hom. 8, 467. 484. Ἆθλον κεῖται, Lobeck. Aj. p. 345." Schæf. Mss.]

[Ἆθλον. Tittmanni Technoll. Mss.: Ἆθλον, καὶ βραβεῖον, τὸ αὐτὸ, ὡς λῆμμα καὶ δῶρον· λέγεται δὲ οὕτω τὸ διδόμενον γέρας τῷ νικήσαντι ἀθλητῇ· ἀπὸ μὲν τῶν διδόντων αὐτὸ βραβευτῶν, βραβεῖον· ἀπὸ δὲ τῶν ἀθλούντων, ἆθλον. Οὕτως λέγεται καὶ πάθος, καὶ πρᾶγμα ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ· ἀπὸ μὲν τοῦ ποιοῦντος, πρᾶγμα· ἀπὸ δὲ τοῦ πάσχοντος, πάθος. Οἷον ὁ φόνος λέγεται καὶ πρᾶγμα ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος, καὶ πάθος ἀπὸ τοῦ πάσχοντος· καὶ ἡ * στρέβλωσις ὁμοίως, καὶ ἡ πληγὴ, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ἆθλον μὲν οὖν τὸ βραβεῖον, ἀπὸ τοῦ α ἐπίτασιν ἔχοντος, καὶ τοῦ ἐθέλω, κατὰ κρᾶσιν τοῦ α καὶ ε εἰς α μακρόν. Ἆθλος δὲ ὁ ἀγὼν, ἀπὸ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, καὶ τοῦ τλῶ, τὸ καρτερῶ. Ἀθλητὴς δὲ, ὁ ἀγωνιστής. Ἀθλοφόρος δὲ ὁ νικητὴς, ὁ τὰ ἔπαθλα ἀπενεγκάμενος. Cf. Schol. Pind. infra citandum. Etym. M.: Ἆθλον· ἐκ τοῦ τλῶ, τὸ τῷ καρτεροῦντι καὶ νικῶντι διδόμενον, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐθέλω, ἔθελον, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀέθελον, τὸ πάνυ ζητούμενον, καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ α καὶ ε, ἆθλον· καὶ ἆθλος τὸ ἀρσενικόν· διὸ καὶ περισπῶνται. Etym. G.: Ἆθλον· ἀγώνισμα, παρὰ τὸ τλῶ, τὸ καρτερῶ, τλὸν καὶ ἄτλον, καὶ, τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, ἆθλον, τὸ τῷ νικῶντι διδόμενον. Ἆθλον· ἐπάθλου διαφέρει. Ἆθλον μὲν γὰρ αὐτὸς ὁ ἀγών· ἔπαθλον (δὲ) τὸ διδόμενον τῷ νικήσαντι. Hesych. Ἆθλα· τὰ ἔπαθλα, ἀγῶνες. Ἆθλον· ἀγώνισμα, ἔργον, ἔπαθλον. Ubi Albert. consuli jubet Ulpianum ad Demosth. 35. b. Ammon.: Ἆθλος καὶ ἆθλον διαφέρει. Ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ· οὐδετέρως δὲ, τὸ ἔπαθλον. Οὗτος μὲν γὰρ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται. Ἐπὶ δὲ τῶν ἐπάθλων· Ἀέθλια πόσσ' ἀνελόντες. "Od. X. 5. ubi legitur δή. Vett. Edd. Amm. ἄατος. (Pro) πόσσ' vett. Edd. ἀέθλια, πόσ' ἄν. Neutrum ap. Hom. reperies, at ἀέθλια δ' ἴσ' ἀνελόντες, Il. Ψ. 736. ubi de altera scriptura πόσσ' nulla potest ratione cogitari; verum tamen eam non Librariis, sed Ammonio tribuendam putem, cujus memoria vacillaverit: ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο, et alibi, et in nona Iliade frequens." Valck. Eran. Philo: Ἆθλος· ἀρσενικῶς, καὶ ἆθλον οὐδετέρως διαφέρει. Ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ· οὐδετέρως δὲ, τὸ ἔπαθλον: Ἆθλον· ἐπάθλου διαφέρει. Ἆθλον μὲν γὰρ καλεῖται ὁ ἀγών· ἔπαθλον δὲ, τὸ διδόμενον τῷ νικήσαντι δῶρον. "Hausit e Cyrilli Lex. ubi leguntur sequentia: Ἆθλον ἐπάθλου διαφέρει. Ἆθλον μὲν γὰρ καλεῖται ὁ αὐτὸς (l. αὐτὸς ὁ) ἀγών· ἔπαθλον δὲ τῷ νικήσαντι τὸ διδόμενον δῶρον. Infra (l. c.)

sui oblitus Ammonium describit Eranius. Veteribus ἆθλον dicebatur, quod recentiores ἔπαθλον vocant. Ἔπαθλα δὲ οὐχ εὕρηται εἰ μὴ ἅπαξ παρ' Εὐριπίδῃ, inquit Ulpian. in Demosth. Phil. 1. p. 41." Valck. "1 Ep. ad Cor. 9, 24. Præmium hic dicit βραβεῖον, voce veteri et Peloponnesiaca. Vulgo Præmium vocabant ἆθλον, neutro genere; nam ἆθλος ipsum est Certamen. Assignabant præmium victori Moderatores dicti βραβεῖς, et βραβευταὶ, Sophocli Electr. 692. 713. ubi in Scholiis, ab Johnsono editis, dicuntur διοικηταὶ τοῦ ἀγῶνος, οἱ τὰ ἆθλα διδόντες. Magnifice P. 2 Tim. 4, 7.: Cursu finito corona mihi est reservata, corona Justitiæ, quam mihi porriget certaminis Moderator Deus, ὁ δίκαιος κριτὴς, vere justus ille Judex. Hic etiam respicere potuit ad Moderatores Olympici certaminis Eleos, quorum justitia in præmio decernendo valde celebrabatur." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 250. "Segaar. Ep. ad Valck. 22.: '"Ἆθλος tantum Certamen significat, non Præmium; ἆθλον Præmium, sed et Certamen; ἔπαθλον Præmium tantum.'" Schæf. Mss. Cf. Abresch. Diluc. Thuc. 9.:—"Thuc. 1, 6. Πάλης ἆθλα τίθεται. Discrimen, quod hic Schol. (Ἆθλος, ὁ ἀγὼν, ἀρσενικῶς· ἆθλον δὲ, τὸ ἔπαθλον, οὐδετέρως:) post Ammon. aliosque Grammaticos, quibus paria facit Luc. Solœc. 2. hosque secuti VV. DD. inter ἆθλον statuunt et ἆθλος, restringendum tantummodo videtur ad posterius, quod nunquam Præmium significat; at prius tam Præmium, quam Certamen. Vide Pind. Ol. 1, 5. (Εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν Ἔλδεαι, φίλον ἦτορ, ubi Schol. V.: Ἆθλα νῦν εἴρηκε τὰ ἀγωνίσματα, ἔλεγον δὲ οὕτω καὶ τὰ ἔπαθλα. Ὅμηρος, Il. Ψ. 273. Ἱππῆας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι, ἢ ἄεθλα, τὰ ἀγωνίσματα, περιφραστικῶς τοὺς ἀγῶνας. Schol. R.: Ἆθλον, καὶ βραβεῖον, τὸ αὐτὸ, ὡς λῆμμα, καὶ δῶρον. Λέγεται δὲ οὕτω τὸ διδόμενον γέρας τῷ νικήσαντι ἀθλητῇ· ἀπὸ μὲν τῶν διδόντων αὐτὸ βραβευτῶν, βραβεῖον· ἀπὸ δὲ τῶν ἀθλούντων, ἆθλον. Ἐνταῦθα δὲ ἆθλα λέγει τοὺς ἀγῶνας.) Pausan. Phoc. 18. Τῶν ἄθλων τῶν Ἡρακλέους τὸ ἐς τὴν Ὕδραν: Lacon. 7. Πολλὰ τῶν ἄθλων: Eliac. 2, 24. Ἑστιᾶσι δὲ—μεσούσης ἡμέρας ἐπὶ τὸ πένταθλον, καὶ ὅσα βαρέα ἄλλα ὀνομάζουσιν, ubi pro ἄλλα videri posset scr. ἆθλα, ut alibi hæc duo commutantur; verum nihil istud suspicari opus. Hesych. Ἄεθλα· ἀγῶνας. Adde Suid. v. Ἆθλον, (in Ἆθλος citatum,) cujus in verborum ordine vix quidquam requiro aliud, quam ut vv., καὶ τὸ ἔπαθλον, transponantur post βραβεῖον." "Ἆθλον, ἆθλος, Muncker. ad Anton. Lib. 86. ('Illud discrimen non solicite observant auctores. Ἆθλον est ἀγώνισμα Anthol. L. 1. c. 64. Χαῖρ', Ἰθάκη, μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης. Retinuit Gr. vocem ille, qui interpositis lemmatis quibusdam in capita Hygini mythologiam dispecuit: Herculis athla xii. ab Eurystheo imperata.') Lösner. Ind. Callim. s. v. Ernest. ad. Callim. 1, 121. ('Νῦν δ' οὐκ ἔτι τοῦτο ἄεθλον Φοῖβος ἔχει. Sic Mss. Reg. Voss. Edd. vett. Ald. Vascos. Froben. Benen. Post mutatum in τοῦτο, errore operarum, ut opinor, reliquit etiam Steph. Sed illud restituit Grævius. Mss. tamen Ambr. cum Edit. Stephani collati, cum nil varietatis hic notatum sit, τοῦτο habere videntur. Consensus veterum librorum, et quod hiatus vitatur, suasit id præferre, non ratio Grævii, quasi ἄεθλος de Labore, ἄεθλον de Præmio laboris dicatur. Nam id discrimen non observatum a Gr. scriptt. Etiam ap. Nostrum supra 108. ἄεθλον est de Labore, et H. in Cer. 75. Ἀθαναίας ἐπ' ἄεθλα de Certamine.') ad Lucian. 1, 259. ('Τοῦ δ' ἀγῶνος τὸ ἆθλον εἴσει ἀναγνοὺς τὸ μῆλον. Scr. τὸ ἆθλον, non τὸν ἆθλον, ut recte in initio hujus Dialogi scriptum est.' J. G. G. 'Τὸ ἆθλον L. et Ox. Mss. et Ed. J.' M. du S. 'Τὸν ἆθλον omnes Edd. priores.' Reitz.) ad Anton. Lib. 287. ad Herod. 631. Græv. Lect. Hes. p. 582. ad Diod. S. 1, 257. ('Ὡς τὸ ἆθλον ὑπάρχειν * ἀσυντέλεστον. Haud dubie τὸν legendum.' Rhod. 'Rhod. sequitur Ammonium, qui, Ἆθλος καὶ ἆθλον διαφέρει. Ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ, οὐδετέρως δὲ τὸ ἔπαθλον. Quod discrimen etsi recentiores Græci fere observent, vetustissimis negligebatur.

A Homerus certe quidem ἄεθλον s. ἆθλον pro Certamine posuit Od. T. 584. Ω. 85. Fecit et Pind. Ol. l. c. atque alii. Unde Herculis athla in princip. Fab. 20. Hygini. Noster τὸν ἆθλον mavult: quare et hic, et c. 25. ac c. 41. corrigendum censeo. Vide Eust. 1879.' Wessel.) 271, 285." Schæf. Mss. Lucian. 3, 555. Μέγα οὖν ἆθλον κατέπραξας ἂν, εἴπερ ἔγνως, ubi Schol. ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος οὐ λέγεται τὸ ἆθλον. "Hic μέγαν ἆθλον dicendum fuit, masculino genere. Proprie igitur Lucian. Ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. Idem in Fugit. Τρισκαιδέκατον γοῦν ἆθλον οἷον τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν. Et in Deor. Jud. Τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸν ἆθλον εἴσει ἀναγνοὺς τὸ μῆλον, ubi leg. τὸ ἆθλον, ut Præmium significet. Idem in Gymn. recte, Τὰ ἆθλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι. Et in Saturn., Καὶ ἆθλα ἀναιρεῖσθαι τὸν ἁλόντα. Quod autem Lucian. ἆθλα ἀναιρεῖσθαι dixit, id Plato de LL. 2. φέρειν νικητήρια, Accipere præmia. Ἆθλα, βραβεῖα, ἀριστεῖα, γέρα, ἐπίχειρα, ἔπαθλα, et νικητήρια idem significant propemodum. (Cf. J. Poll. 3,
B 143. mox citandum.) Demosth. Ep. ad Athen. de Lycurgi liberis: Καὶ μὴ γῆρας καὶ φυγὴν ἐπίχειρα τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πεπονημένων ἔχων. Ammon.: Ἆθλος, καὶ ἆθλον διαφέρει. Ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ, οὐδετέρως δὲ τὸ ἔπαθλον. Paria his scribunt Moschopulus et Thuc. Interpres ἀνώνυμος. Ἆθλον, inquit Moschop., τὸ βραβεῖον· ἆθλος, ὁ ἀγών." J. G. G. "Ἆθλοι, Certamina, 3, 3. Sic ἆθλοι Ἡρακλέους ap. Anacr. 1, 7. Differt ab ἆθλον, quo fere Præmium certaminis, pugnæ, significatur. Etym. M. Ἆθλον·—τὸ τῷ καρτεροῦντι καὶ νικῶντι διδόμενον. Sed ap. Hom. Od. T. 584. et Ω. 85. legitur de ipso Certamine, ut ap. Xenoph. K. Π. 7, 1, 7. de Præmio pugnæ in bonam et malam partem. Adde Apollon. Lex. (in Ἆθλος citatum.) Plura de his vv. earumque differentia, habentur ap. Jens. ad Lucian. 2, 240. Lectt. Luc. 263. Staver. ad Hygin. Fab. p. 81." Fischer. Ind. Æsch. Socr. Dial. Adde Cuper. Obss. 3, 20. Glossæ: Ἆθλον· Præmium, Missum. "Ἆθλον Missum exponit, cum ea vox Præmium certaminis
C sonet. Utique a mittendo, quod dimittebatur post ἆθλα exhibita populus, aut quod ea ipsa missa. Suid. Ἆθλον· ἀγώνισμα, ἡ τιμὴ, ὁ μισθὸς, καὶ τὸ τοῦ ἀγῶνος βραβεῖον. Ratio vero cur Missum exposuerit hic, et dixerint veteres, fuisse videtur, quod varia præmia voce αθλον caperentur. J. Poll. L. 3. c. 30. (s. 143.) Καὶ τὰ μὲν ὀνομαζόμενα ὑπὸ τῶν πολλῶν ἔπαθλα, ἆθλα καλοῖντ' ἂν κοινῶς ἐπ' ἀμφοῖν, καὶ νικητήρια, καὶ ἐπίχειρα, καὶ γέρα· ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν γυμνικῶν, ἆθλοι οἱ πόνοι, καὶ τὸ ἀθλεῖν, κάμνειν, πονεῖν. ('Hinc ostendit Bulenger. de Theatro 2, 1. ubi prolixe de ludis scenicis et musicis, Munera, Dona, Præmia, Bravia, dici ἆθλα καὶ ἔπαθλα, non tantum in gymnicis agonibus, sed et musicis. Ἐπιχείρια καὶ γέρα etc. Aliter plane MS.: Καὶ ἐπίχειρα· καίπερ ἰδίως ἐπὶ τῶν γ. ἆθλοι οἱ π. Nec male, ni fallor; ait enim ἆθλα tam de musicis, quam gymnicis præmiis dici: ἄθλους vero proprie de gymnicis laboribus.' Jung.) Quod si malis ἀγώνισμα ipsum per ἆθλον capere, ut monent etiam Grammatici, Missum erit
D ἀγώνισμα unum a permittendo. Immittebantur enim quadrigæ ad cursum missu mappulæ, unde ipse agon Missus, aut Missum, dictus." Barth. Advers. 42, 6. J. Poll. 6, 186. de largitione. Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δὲ λέγοιτ' ἂν, δωρεὰ, τιμὴ, ἆθλον, γέρας, μισθὸς, ἐπίχειρα, ἰδίως δὲ, ἰατρῷ μὲν, σῶστρα, σωτήρια, καὶ ἰατρεῖα, τῷ δὲ παιδεύοντι, διδασκάλια, δίδακτρα, τῷ δὲ στρατιώτῃ, ἀριστεῖα, ἐπινίκια, νικητήρια, ὡς τῷ ἀθλητῇ, ἴσως ἆθλα, καὶ χειροτέχνῃ, ἐπίχειρα. Eust. 1299.: Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἄεθλα μὲν οὐδετέρως, τὰ ἐπὶ τοῖς ἀγῶσιν ἔπαθλα· αθλοι δὲ, οἱ ἀγῶνες αὐτοί· γίνεται δὲ ἡ λέξις κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀπὸ τοῦ ἐθέλειν· αἱρετὸν γὰρ καὶ θελητὸν καὶ ὁ ἄεθλος, καὶ τὸ ἄεθλον. Et 1302. Ἀληθῶς δὲ, ἄεθλον καὶ ἐκεῖνό ἐστιν, ὡς εἰ καὶ μὴ νικῶντι, ἀλλ' ἀγωνιζομένῳ διδόμενον· ἄεθλα γὰρ τὰ τεθέντα πάντα εἶπε καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, ἱππεῦσιν μὲν πρῶτα—ἀγλαὰ ἔθηκεν ἄεθλα. Et 1879. Τὸ δὲ, Ἄεθλον τοῦτο ἐφήσω, δυνατὸν μὲν γράφειν καὶ ἄεθλον τοῦτον ἐφήσω, ὡς δηλοῖ ἑξῆς τὸ, μηκέτι ἀνάβαλλε τοῦτον ἄεθλον· ἔδοξε δὲ ὅμως τῷ ποιητῇ, τὸν ἄεθλον ἐνταῦθα,

οὐδετέρως εἰπεῖν τὸ ἄεθλον, ὁμοίως τῷ ὁ λύχνος, τὸ λυχνὸν, καὶ τοῖς τοιούτοις.]

[Ἆθλον. "Method. Conviv. 91." Routh. Mss. Plato Phædone p. 92. Wyttenb. *Καλὸν γὰρ τὸ ἆθλον, καὶ ἡ ἐλπὶς μεγάλη*: de Rep. 10. p. 516. c. *Καὶ μὲν τά γε μέγιστα ἐπίχειρα ἀρετῆς καὶ προκείμενα ἆθλα οὐ διεληλύθαμεν.*]

[Ἄθλων, *αὐτῶν*, conf. "Philostr. V. A. 4, 29. p. 169. Cum ludis Olympicis interfuisset Apollonius, et omnem eorum rationem penitus cognovisset, *Ἀπεδέχετο τῶν Ἠλείων, ὡς ἐπεμελοῦντο τῶν αὐτῶν, καὶ ξὺν κόσμῳ ἔδρων.* Vocem *αὐτῶν* misere corruptam esse vel primo aspectu apparet. Turbatam sententiam restitues, si reponas *ἄθλων*, vel *ἀθλητῶν*. Eadem menda occupavit Schol. Theocr. 4, 33. *Ὁ δὲ Θεόκριτος τὰ περὶ τοῦ Μιλησίου αὐτοῦ Ἀστυάνακτος ἱστορούμενα, εἰς Αἴγωνα μετήνεγκε.* Pro *αὐτοῦ* scr. *ἀθλητοῦ*. Vix dubito, quin simili medicina sanandus sit locus 4, 2. *Ὀρχηστῶν γὰρ ἡττημένοι, καὶ πρὸς πυῤῥίχαις αὐτοὶ ὄντες.* An *ἀθλεύοντες*? In priore loco Philostrati, et in Theocr. Scholio vitium ortum est e compendio scripturæ, quæ in hac etiam voce plurimos errores peperit, de quibus omnino cf. Pierson. Veris. 1, 3. Jacobs. Exerc. 2, 121. 129. Boissonad. ad Her. 571. quibus adde locum Nicephori Nathanaelis p. 448. Creuz. ubi pro *ἀνθρώπων* Cod. Vat. habet *αὐτῶν*." Hamaker. Lectt. Philostr. 87. Vide et not. ad Greg. Cor. p. 14. 237. 403.: Comment. Palæogr. 929. Epist. Cr. ad Boissonad. 157. 215.]

Ἀθλοθέτης, ὁ, Præmiis propositor, Præmii statutor, sed proprie Præmii certaminis, Qui certamina exhibet præmiis propositis. Munerarius a Valla exponitur; Designator ludorum, ab aliis. Sed genitivum illum omittendo Designatorem simpliciter malim appellare, cum Ulpiano, qui Designatores esse ait, quos Gr. nominant *βραβευταί*. Videtur autem *βραβευτῶν* appellatio et *ἀθλοθέτας* et *ἀγωνοθέτας* complecti, de quorum differentia diximus supra in Ἀγωνοθέτης. Quanquam, ut Bud. notat, qui præmium proponebant, iidem erant judices et arbitri: unde *ἀθλοθετῶ* significat etiam *ἀγωνοθετῶ*. Lucian. Ἀναβιοῦσι (1, 602.) *Ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μαστιγοῦν εἰώθασιν, ἤν τις ὑποκριτὴς, Ἀθηνᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν Δία ὑποδεδυκὼς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν*, Athlothetæ flagris cædere consueverunt eum histrionem, qui, Minervæ, aut Neptuni, aut Jovis personam repræsentans, actione non decora nec diis digna utatur. Ubi observandum est *ἀθλοθέτην* significare Eum qui sit judex et arbiter in scenicis etiam certaminibus: non servata illa, quam e Grammaticis annotavimus differentia in Ἀγωνοθέτης. || Dicitur *ἀθλοθέτης* et Qui quodvis præmium proponit, ut et *ἀθλοθετεῖν* generale est, unde et Dionysius Servatorem nostrum *ἀθλοθέτην* vocat, ut qui sequentibus se præmium proposuerit, et quidem luculentissimum. Fit *ἀθλοθέτης* ex *ἆθλον*, et *θέτης*, i. e. Positor, in compositione, a *τίθημι*.

[Ἀθλοθέτης. Tittmanni Technoll. Mss.: *Καὶ ἀθλοθέτης, καὶ βραβεὺς, ὁ τὰ βραβεῖα τοῖς νενικηκόσι διδοὺς, οὐκ ἀγωνοθέτης, οὐδὲ βραβευτής. Ἀθλοθέτης· κρεῖττον ἢ ἀγωνοθέτης.* J. Poll. 3, 140. (in Ἆθλος citatus:) 8, 87.: et 93. *Ἀθλοθέται δέκα μέν εἰσιν, εἷς κατὰ φυλήν· δοκιμασθέντες δὲ, ἄρχουσι τέσσαρα ἔτη, ἐπὶ τῷ διαθεῖναι τὰ Παναθήναια, τόν τε μουσικὸν, καὶ τὸν γυμνικὸν, καὶ τὴν ἱπποδρομίαν.* Vide Sigon. de Rep. Ath. 4. c. ult. Aristot. Eth. 1, 4. *Μὴ λανθανέτω δ' ἡμᾶς, ὅτι διαφέρουσιν οἱ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν λόγοι, καὶ οἱ ἐπὶ τὰς ἀρχάς. Εὖ γὰρ καὶ Πλάτων ἠπόρει τοῦτο καὶ ἐζήτει, πότερον ἀπὸ τῶν ἀρχῶν, ἢ ἐπὶ τὰς ἀρχάς ἐστιν ἡ ὁδός· ὥσπερ ἐν τῷ σταδίῳ ἀπὸ τῶν ἀθλοθετῶν ἐπὶ τὸ πέρας, ἢ ἀνάπαλιν.* "Ἀθλοθέται stadii initio sedebant; inde est, quod *ἀπὸ τῶν ἀθλοθετῶν* aliquando Carceres, s. Stadii initium denotat." Wilkinson. Lucill. Epigr. 20. *Εἰς ἱερόν ποτ' ἀγῶνα Μίλων μόνος ἦλθ' ὁ παλαιστής· Τὸν δ' εὐθὺς στεφανοῦν ἀθλοθέτης ἐκάλει.* Themist. 158. Hesych. *Ἀθλοθέτης· ἀγωνοθέτης.* Vide Ἀγωνοθέτης.]

Ἀθλοθετέω, f. *ήσω*, p. *ηκα*, Præmium certatoribus propono, Sum athlotheta, Athlothetæ munus exerceo. Significat et *ἀγωνοθετῶ*, inquit Bud. Est autem *ἀγωνοθετῶ*, Sum judex et arbiter certaminis, quanquam in exemplo, quod affert Bud., non verbum *ἀθλοθετῶ* pro *ἀγωνοθετῶ*, sed nomen *ἀθλοθέτης* pro *ἀγωνοθέτης* usurpatur; est enim illud exemplum e loco Luciani petitum, modo citato in Ἀθλοθέτης. || Ἀθλοθετῶ, Præmium s. Præmia propono, generaliter cuilibet, non certatoribus duntaxat. Athen. 12. *Ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἀθλοθετῶν τοῖς τὰς ἡδονὰς αὐτῷ γνωρίζουσι*, Persarum rex præmia proponens iis, qui voluptatum ei cognitionem dabant.

[Ἀθλοθετέω. J. Poll. 3, 140. in Ἆθλος citatus. Suid. *Ἠθλοθέτει· τοὺς ἀγῶνας διετίθει. Ἕως ὁ μέγιστος Ἑλλανοδίκης Γαϊνὰς* (sic) *τὸν Ῥωμαϊκὸν ὄλεθρον ἠθλοθέτει. Τουτέστι τὸν ἀγῶνα διετίθει.* Zonar.: *Ἠθλοθέτει· τοὺς ἀγῶνας διετίθει. Ἕως ὁ μέγιστος Ἑλλανοδίκης Γαϊνᾶς τὸν Ῥωμαϊκὸν ὄλεθρον ἠθλοθέτει.* Suid.: *Ἑλλανοδίκαι· οἱ κριταὶ οἱ καθήμενοι εἰς τοὺς ἀγῶνας. Εὐνάπιος οὕτω· Καὶ τότε ὁ μέγιστος Ἑλλανοδίκης Γαϊνᾶς τὸν Ῥωμαϊκὸν ὄλεθρον ἠθλοθέτει.* Zonar.: *Ἑλλανοδίκαι· οἱ κριταὶ οἱ καθήμενοι εἰς τοὺς ἀγῶνας.* (*Εὐνάπιος*) *οὕτω· Καὶ τότε ὁ μέγιστος Ἑλλανοδίκης Γαϊνᾶς τὸν Ῥωμαϊκὸν στρατὸν ἠθλοθέτει.* Heliodor. ap. Schneider. Add. ad Lex.: *Τὰ κατ' αὐτοὺς ἀθλοθετοῦσα τύχη.* "Charit. 494." Schæf. Mss.]

Ἀθλοθεσία, ἡ, Præmii propositio, Præmiorum constitutio: ap. Aristoph., Ipsum munus et officium athlothetarum, ut *ἀγωνοθεσία* Munus et officium agonothetarum. Dionysius *ἀθλοθεσίαν*, ut Bud. tradit, vocat Vitam Evangelicam ab ipso judice et athlotheta institutam et propositam. || Ἀθλοθεσίαν aiunt etiam nominari Mutuam depositionem utriusque concertantium. "Ἀθλοθετία, ἡ, VV. LL. ex Aristoph. "afferunt pro Certaminis cura; sed perperam pro- "culdubio pro *ἀθλοθεσία*."

[Ἀθλοθεσία. J. Poll. 3, 140. *Τὸ δὲ πρᾶγμα, ἀγωνοθεσία, ἀθλοθεσία, ἢ, ὡς Ἀριστοφάνης, ἀθλοθετία.* Vide quæ fuse notavimus supra 837. c.—839. c. Pierson. ad Mœr. 29. Fischer. ad Plat. Politicum p. 114. n. Lobeck. in Diss. ad Phrynichi Ecll., nondum edita. Zonar.: *Ἀθλοθεσία· ἡ ἀνταπόδοσις.* Hinc sua sumsit Phavor.]

Ἀθλοθετὴρ, etiam dicitur pro *ἀθλοθέτης*, ut *ἀθλητὴρ* pro *ἀθλητὴς*, sicut modo docuimus. ["Cf. Hagenb. Epist. Epigr. 89." Boissonad. Mss. Epigr. adesp. 726. *Λούκιον, ἀθλοθετῆρα πάτρης Σμύρνης ἐρατεινῆς.* Zonar.: *Ἀθλοθετῆρα· ἀγωνοθέτην.* "Sic D. K. (et Phavor.) Cod. A. *ἀθλοθέτην*." Tittm.]

Ἀθλοφόρος, (ὁ, ἡ,) vide Ἀεθλοφόρος. ["Charit. 723. Ruhnk. Ep. Cr. 56. Koppiers. Obss. 69." Schæf. Mss. Pind. Ol. 7, 12. *Καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτὸν, Μοισᾶν δόσιν, ἀθλοφόροις Ἀνδράσιν πέμπων*, κ. τ. λ. Schol. *τοῖς νικηταῖς ἀνδράσι.* Il. I. 124. et 266. *Πηγοὺς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο*, ubi Pseudo-Did. *νικητηρίους*: Λ. 698. *Τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν.* Orph. Argon. 588. *Πυγμαχίης δὲ τάπηθ' ἁλιανθέα δῶκε φέρεσθαι Ἀθλοφόρῳ Πολυδεύκει· ὃ γὰρ κλυτὸν ἤρατο νῖκος.* "Amorem militiæ comparare, et pulcherrimas inde arcessere locutiones poëtis solenne. Nonn. Dionys. 43. p. 1136. *ἧς παρὰ παστοὺς Ἀθλοφόρον γαμίοισι περιστέψω σε κορύμβοις, Ἱμερτὴν τελέσαντα παλαισμοσύνην Ἀφροδίτης.*" Schrader. Anim. ad Musæum p. 125. Tittmanni Technoll. Mss.: *Ἀθλοφόρος δὲ, ὁ νικητὴς, ὁ τὰ ἔπαθλα ἀπενεγκάμενος.* Hesych. *Ἀθλοφόρους· ἀγωνιστάς.* J. Poll. 1, 181. *Ἵπποι ἀθληταὶ, καὶ ἀγωνισταὶ, καὶ ἀδδηφάγοι, ἁμιλλητήριοι, νικηφόροι, ἀθλοφόροι.* Vide Lobeck. in Diss. ad Phrynichi Ecll., nondum edita.]

[* Ἀθλοφορικὸς, ἡ, όν. Phot. c. Manichæos ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 187. *Οὗτος γὰρ ὁ τὸν ἀθλοφορικὸν πρῶτος ἀναδησάμενος στέφανον*, Coronam victricem.]

[* Ἀθλοσύνη, ἡ, i. q. *ἀεθλοσύνη*. Paul. Sil. 48. *Τὸν χαλκοῦν τέττιγα Λυκωρεῖ Λοκρὸς ἀνάπτει Εὔνομος, ἀθλοσύνας μνᾶμα φιλοστεφάνου.*]

"Ἄναθλος, ὁ, ἡ, Imbellis, Certaminibus inhabi- "lis." ["Luc." Wakef. Mss. Sed in Reitzii Ind. Lucianeo non reperitur.]

[* Ἄνταθλος, ὁ, ἡ, Qui adversus aliquem pugnat,

ut præmium obtineat. Meleag. 14. *τί δ' ἐμοὶ τὸν ἐπουρανίων βασιλῆα Ἄνταθλον νίκης τῆς ἐν ἔρωτι λαβεῖν;* ubi v. Jacobs.]

[* " Ἀξιόαθλος, (ὁ, ἡ,) Nicet. Paphlag. Laud. S. Eustathii 65. m." Boissonad. Mss.]

" Ἀρίσταθλος, (ὁ, ἡ,) Præstantissimus in certami-" nibus, Epigr." [Archiæ 27. *Ἡ γὰρ ὑφ' Ἡρακλῆος ἀριστάθλοιο δέδουπεν, Αὐχένα θηροφόνοις ἀγχόμενος παλάμαις.*]

[* " Ἔναθλος, (ὁ, ἡ,) Andr. Cret. 187." Kall. Mss.]

[* Ἔξαθλος, ὁ, ἡ, Qui certare ob senectutem etc. amplius non potest. Lucian. 2, 337. *Ἐμὲ δὲ, ἦ δ' ὃς ὁ Εὔδημος, ὑπὸ τὸ ἀκροκνεφὲς μετεστείλατο Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲν ἀθλητὴς, καὶ * πολυνίκης, νῦν δὲ ἤδη ὑπὸ γήρως ἔξαθλος ὤν.* In Ind. Lucianeo vox hæc desideratur. " Valck. ad Herod. 173." Schæf. Mss. " Schol. Od. Φ. 76. (*Εἰ γὰρ ἐν μέσοις ἐστὶ τὸ βέλος, ἔξαθλος ἦν, ὡς ἐλλείπων τῇ δυνάμει.*)" Wakef. Mss. " Clem. Alex. 957. (*Ὥστε καὶ τῷ τὰ μέγιστα εὖ πεποιηκότι κατὰ τὸν βίον, ἐπὶ δὲ τοῦ τέλους ἐξοκείλαντι πρὸς κακίαν, ἀνόητοι,* l. cum Pottero *ἀνόνητοι, πάντες οἱ πρόσθεν πόνοι, ἐπὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ δράματος ἐξάθλῳ γενομένῳ.*)" Routh. Mss.]

Ἔπαθλον, τὸ, i. q. ἆθλον, Certaminis præmium, quod videlicet accipit victor: unde et *νικητήριον* exponitur. Sed accipitur generaliter pro Quovis præmio s. mercede. Herodian. 1. (17, 24.) *Νεανίαν τινὰ ὀνόματι Νάρκισσον, γενναῖόν τε καὶ ἀκμαστὴν, πείθουσιν εἰσελθόντα τὸν Κόμμοδον ἀποπνίξαι, μεγάλα δώσειν ἔπαθλα ὑποσχόμενοι.*

[" Ἔπαθλον, vide Ἆθλον, et Ἆθλος, Eran. Philon. 155. 163. ad Charit. 294. Valck. ad Phœn. 429. Porson. Phœn. 1277. Musgr. Electr. 625." Schæf. Mss. " Const. Ap." Routh. Mss. " Plut. in Flamin. 15. *Τοῦ πολέμου φέρεσθαι τὰ ἔπαθλα*: Cimonis Compar. 1. *Τῶν στρατηγιῶν καὶ τῶν τροπαίων ἔπαθλον ποιουμένους εὐωχίας.* Scymn. v. 354." Schneider. Lex. Adde Plut. 8, 442. " Oraculum ap. Phlegon. de Olymp. 140. *Θῆκε δ' ἔπειτ' ἐρατὴν καὶ ἔπαθλα θανόντι Οἰνομάῳ.* Ita leg. Vulgo male *ἐρατίν.*" Toup. 4, 186. Epictet. 3, 24. p. 498. *Ἔπαθλον οὖν οὐδέν; σὺ δὲ ζητεῖς ἔπαθλον ἀνδρὶ ἀγαθῷ μεῖζον, τοῦ καλὰ καὶ δίκαια πράττειν;* Heliodor. ap. Jung. ad J. Poll. 340.: *Τἀπίχειρα παρ' Αἰθίοψι τῶν καθαρῶς βιούντων τοιάδε· θυσίαι, καὶ σφαγαὶ τὰ ἔπαθλα τῶν σωφρονούντων.* Pseudo-Longin. 44.: *Ἔτι γε μὴν διὰ τὰ προκείμενα ἐν ταῖς πολιτείαις ἔπαθλα ἑκάστοτε τὰ ψυχικὰ προτερήματα τῶν ῥητόρων μελετώμενα ἀκονᾶται, καὶ οἷον ἐκτρίβεται, καὶ τοῖς πράγμασι κατὰ τὸ εἰκὸς ἐλεύθερα * συνεκλάμπει.* Etym. G.: *Ἔπαθλον ἄθλου διαφέρει. Ἔπαθλον, τὸ διδόμενον τῷ νικήσαντι· ἆθλον καλεῖται αὐτὸς ὁ ἀγών.* Suid.: *Ἔπαθλον· νικητήριον.* Zonar.: *Ἔπαθλον· νικητικὸν βραβεῖον, τὸ ἐπὶ τῇ νίκῃ διδόμενον.* Glossæ: *Ἔπαθλον·* Præmium.]

[* Εὔαθλος, ὁ, ἡ, Clarus certaminibus, Peritus certaminum. Pind. Isthm. 6, 1. *Θάλλοντος ἀνδρῶν ὡς ὅτε συμποσίου, Δεύτερον κρατῆρα * μοισαίων μελέων Κίρναμεν Λάμπωνος εὐά-θλου γενεᾶς ὕπερ.* " Aristoph. Fragm. 259. (Suid. in voce,) Athlet. Stat. 34. (*εὐάθλων γεράων.*)" Schæf. Mss.]

[* " Μεγάλαθλος, (ὁ, ἡ,) Theodor. Prodr. Not. des Mss. T. 8. P. 2. pp. 163. 207." Boissonad. Mss.]

" Πάνταθλος, (ὁ, ἡ,) Omnium certaminum peritus, " vel expertus."

[Πάραθλον, τὸ, i. q. *πάρεργον.* Schol. Pind. Nem. 3, 42. *Ἰδίᾳ· ἀντὶ τοῦ, ἀφ' ἑαυτοῦ, οὐκ ἐπιτάξαντος Εὐρυσθέως, ἀλλὰ κατὰ τὸ φιλόπονον, αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ ἠρεύνησε, ὅθεν ἦν δυνατὸν ἐπανελθεῖν τινάς.* *Καλλίμαχος* (Fr. 120. p. 488. Ern. 236. Blomf.) *Χαῖρε βαρυσκίπων, * ἐπίτακτα μὲν ἑξάκι δοιά, Ἐκ δ' * αὐταγρεσίης πολλάκι πολλὰ καμών. Τουτέστι, τὰ πάραθλα.*]

Πεντάεθλον, s. Πένταθλον, Quinquertium, Quinque certamina, videlicet, *πυγμὴ, δρόμος, ἅλμα, δίσκος, πάλη.* Herodot. *πένταθλον ἐπασκήσας.* Sic Pausan. in Lac. p. 72, *Οὕτω πένταθλον Ὀλυμπιάσιν ἀσκήσας, ἀπῆλθεν ἡττηθείς.* Ubi *πένταθλον* appellat, quod dixerat *πέντε ἀγῶνας*, ambiguo tamen vocabulo. Apud Sophoclem plurali numero *πεντάεθλ' ἃ νομίζεται*, perinde ac si separatim *πέντε ἄεθλα* dixisset: [Electr. 684. Erfurdt. *ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς Δρόμων διαύλων,*
A *ὧν νόμος, * πεντάθλια, Τούτων ἐνεγκὼν πάντα τἀπινίκια Ὠλβίζετ', Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος.* Ubi v. notata. " Libri omnes, *πένταθλ' ἃ νομίζεται.* Suid. v. *Βραβεῖς* Ed. Mediol. *ὅσον—Δρόμον διαύλων πένταθλ' ἃ ν.* Quam scripturam commemorat Triclinius. Sic etiam Suidæ Bas. nisi quod *πένταλ'* habet. Corruptam scripturam, infelicibus conjecturis tentatam, Porson. in Kiddii Misc. Porson. 221. ita corrigendam putabat: *Δρόμων διαύλων ἆθλ' ἅπερ νομίζεται.* Ac sane hoc modo et metri vitium, et illa dubitatio removetur, quam habent *δρόμων διαύλων πένταθλα.* Nam quis *πένταθλον δρόμον* dicat, cum hæc ipsa vox *πένταθλον* diserte non unum, sed plura certamina intelligi postulet? At manent duæ aliæ, eæque gravissimæ dubitationes. Primo enim non apparet, unde et Librarii, et Scholiastæ hic in *πένταθλα* incidere potuerint, nisi aliquid, quod ei rei ansam præberet, in textu fuisset. Deinde, si *ἆθλα* scribitur, quid aliud, quam, quod plane insolens est, dicetur, una eademque Olympiade sæpius diaulo victorem fuisse Ore-
B sten? Sed hanc quidem difficultatem nescio an tolli liceat interpretando. Nam quod ap. Pausan. 6, 13, 2. his verbis, quorum initium deest, scriptum legitur: *Καὶ τέσσαρας, ὡς ἕκαστοι συνταχθῶσιν ὑπὸ τοῦ κλήρου, καὶ οὐκ ἀθρόως ἀφιᾶσιν ἐς τὸν δρόμον· οἳ δ' ἂν ἐν ἑκάστῃ τάξει κρατήσωσιν, ὑπὲρ αὐτῶν αὖθις θέουσι τῶν ἄθλων, καὶ οὕτως σταδίου δύο ὁ στεφανούμενος ἀναιρήσεται νίκας*: ex eo intelligitur, non omnes simul cursores in certamen commissos esse, sed aliquos tantum: quorum qui vicissent, deinde ipsos inter se certasse, et horum demum qui superior evasisset, pro victore esse habitum. Hinc conjiciat quis forsitan, Soph. scripsisse, *Δρόμων διαύλων πεντάδ', ἣ νομίζεται.* Neque enim credibile est, quatuor semper commissos esse, quia non semper par numerus erat eorum, pro quo certare vellent: quare nescio an Paus. ita scripserit, *πέντε ἢ καὶ τέσσαρας*, ut usitatus certantium numerus fuerit quinque. Sed hæc incerta sunt, omninoque majus quiddam et luculentius dici hic debuit. Quo minus dubitavi reponere, *Δρόμων, διαύλων, πέντε θ' ὧν νομί-*
C *ζεται*, i. e. Cursus, diauli, pentathli. Sive stadium, inquit, s. diaulum, s. quinquertium requiras, omnia hic vicit." Hermann.] " At *πεντάεθλος*, Victor quin-" que certaminum s. quinquertii, qui et *πένταθλος.*" [Pind. Nem. 7, 9. *σὺν δὲ τὶν Καὶ παῖς ὁ Θεαρίωνος ἀρετᾷ κριθεὶς Εὔδοξος ἀείδεται Σω-Γένης μετὰ πενταέθλοις.* " *Πεντάεθλος ἀνὴρ*, Quinquertio. *Ὅτι περικατημένην Ἀθηναίων Αἴγιναν, Εὐρυβάτην τὸν Ἀργεῖον, ἄνδρα πεντάεθλον, ἐκ προκλήσιος ἐφόνευσε*, 9, 75. Quinquertionem e provocatione interfecit, i. e. Virum quinquertio victorem, quem ad certamen provocarat, aut a quo provocatus fuerat, interfecit." Port. Lex. Ionic.]

[" *Πεντάεθλον*, ad Herod. 481. 708. Heyn. Apollodor. 308." Schæf. Mss. Glossæ: *Πένταθλον·* Quinquertium. " *Πένταθλον*, Quinquertium, h. e. Quinque certaminis genera, in ludis Græcorum usitata, *πυγμὴ, δρόμος, ἅλμα, δίσκος, πάλη.* Cf. Brunck. Anal. 3, 247. nr. 454. E. 7, 4, 29. in ludis Olympicis *ἐπεποιήκεσαν τὰ δρομικὰ τοῦ πεντάθλου.*" Lex. Xenoph. Con-
D stitt. Apost. 7, 34. p. 316. *Ἐκ μὲν τῶν τεσσάρων στοιχείων, πρώτων σωμάτων, διαπλάσας αὐτῷ σῶμα, κατασκευάσας δ' αὐτῷ τὴν ψυχὴν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, αἴσθησιν δ' αὐτῷ πένταθλον χαρισάμενος, καὶ νοῦν τὸν τῆς ψυχῆς ἡνίοχον ταῖς αἰσθήσεσιν ἐπιστήσας.* Vide Πένταθλος. Pind. Olymp. 13, 41. *πεντάθλῳ ἅμα Σταδίου νικῶν δρόμον*: Isthm. 1, 35. *Οὐ γὰρ ἦν πένταθλον ἔτ.*']

[* Πενταέθλιον, τὸ, i. q. *πεντάεθλον.* Pind. Pyth. 8, 92. *οἴκοι Δὲ πρόσθεν ἀρπαλέαν Δόσιν πενταεθλίου σὺν ἑορταῖς Ὑμαῖς ἐπάγαγες, ἄναξ.* Et * Πεντάθλιον, ut in Soph. Electra 684. *Δρόμων διαύλων, ὧν νόμος, πεντάθλια.*]

Πένταθλος, (ὁ, ἡ,) Qninquertio, Qui illis quinque certaminibus victor evasit, vel Victor quinque gymnasticorum certaminum. Quidam, Vir quinque palmarum, vel omnium palmarum, quod essent tantum quinque illa solennium certaminum genera. Item, Qui se illis quinque certaminibus exercet. Pausan. Eliac. 2. *Πεντάθλοις μὲν ἐν αὐτῷ καθεστήκασι καὶ δρομεῦσιν*

αἱ μελέται. || Metaphorice ap. Diog. L. Democr. 465. Καὶ ἦν ὡς ἀληθῶς ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ πένταθλος, Qui omnes philosophiæ partes complexus est, Bud. [Locus est 570. Menag. Εἴπερ οἱ Ἀντερασταὶ Πλάτωνός εἰσι, φησὶ Θράσυλλος, οὗτος ἂν εἴη ὁ παραγενόμενος ἀνώνυμος, τῶν περὶ Οἰνοπίδην καὶ Ἀναξαγόραν ἕτερος, ἐν τῇ πρὸς Σωκράτην ὁμιλίᾳ διαλεγόμενος περὶ φιλοσοφίας· ᾧ, φησὶν, ὡς πεντάθλῳ ἔοικε ὁ φιλόσοφος· καὶ ἦν ὡς ἀληθῶς ἐν φιλοσοφίᾳ πένταθλος. Hinc sua sumsit Suid. v. Πένταθλος. Locus Platonis, quem respexit, est in Dial. qui hodie inscribitur Ἐρασταὶ, p. 60. Ed. Stutzmann. Erlangæ 1818.: Κἀγώ· ἔτι γὰρ αὐτοῦ ἠμφιγνόουν τὸν λόγον, ὅ, τι ἐβούλετο· ἆρα ἐννοῶ, ἔφην, οἷον λέγεις τὸν φιλόσοφον ἄνδρα; δοκεῖς γάρ μοι λέγειν, οἷον ("s. οἷοι," Weisk. ad Pseudo-Longin. (409.) ἐν τῇ ἀγωνίᾳ εἰσὶν οἱ πένταθλοι πρὸς τοὺς δρομέας, ἢ τοὺς πελταστάς. Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι τούτων μὲν λείπονται κατὰ τὰ τούτων ἆθλα, καὶ δεύτεροί εἰσι πρὸς τούτους· τῶν δὲ ἄλλων ἀθλητῶν πρῶτοι, καὶ νικῶσιν αὐτούς. Τάχ' ἂν ἴσως τοιοῦτόν τι λέγοις (λέγεις Weisk. perperam) καὶ τὸ φιλοσοφεῖν ἀπεργάζεσθαι τοὺς ἐπιτηδεύοντας τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα· τῶν μὲν πρώτων εἰς ξύνεσιν περὶ τὰς τέχνας ἐλλείπεσθαι, τὰ δευτερεῖα δ' ἔχοντας τῶν ἄλλων περιεῖναι, καὶ οὕτω γίγνεσθαι περὶ πάντα * ὕπακρόν τινα ἄνδρα τὸν πεφιλοσοφηκότα. Τοιοῦτόν τινά μοι δοκεῖς ἐνδείκνυσθαι. Καλῶς γέ μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, δοκεῖς ὑπολαβεῖν τὰ περὶ τοῦ φιλοσόφου, ἀπεικάσας αὐτὸν τῷ πεντάθλῳ. Ἔστι γὰρ ἀτεχνῶς τοιοῦτος, οἷος μὴ δουλεύειν μηδενὶ πράγματι, μηδ' εἰς τὴν ἀκρίβειαν μηδὲν διαπεπονηκέναι· ὥστε διὰ τὴν τοῦ ἑνὸς τούτου ἐπιμέλειαν, τῶν ἄλλων ἁπάντων ἀπολελεῖφθαι, ὥσπερ οἱ δημιουργοὶ, ἀλλὰ πάντων μετρίως ἐφῆφθαι. Ubi Schol. 87. Πένταθλοι· οἱ τὸν ἀγῶνα τὸν πένταθλον ἀγωνιζόμενοι. Ἔστι γὰρ (ὁ) πένταθλος οὗτος τοῖς νέοις ἀγωνία, πάλη, σίγυννος, ἅλμα, δίσκος, καὶ δρόμος. H. l. in animo habebat Pseudo-Longin. 34. de Hyperide: Ἔστι γὰρ αὐτοῦ πολυφωνότερος, καὶ πλείους ἀρετὰς ἔχων, καὶ σχεδὸν * ὕπακρος ἐν πᾶσιν, ὡς ὁ πένταθλος, ὥστε τῶν μὲν πρωτείων ἐν ἅπασι τῶν ἄλλων ἀγωνιστῶν λείπεσθαι, πρωτεύειν δὲ τῶν ἰδιωτῶν. "Eadem quoque similitudine utitur Anonymus ap. Phot. in Vita Pythag. 15. Καὶ ὥσπερ ὁ πένταθλος πάσας ἔχων τὰς δυνάμεις, ἐν ἑκάστῃ ἥττων ἐστὶ τοῦ ἕν τι ἐπιτηδεύοντος τῶν ἀθλημάτων· οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος πάσας ἔχων τὰς δυνάμεις, ἐν ἑκάστῃ λείπεται." Toup. "Abresch. Æsch. 2, 88. ('Plut. 2, 738. Διὸ τοῖς τρισὶν, ὥσπερ οἱ πένταθλοι, περίεστι καὶ νικᾷ.') Jacobs. Anth. 6, 239. 248. 9, 446. Simonid. 69. ('Ἴσθμια καὶ Πυθοῖ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα Ἅλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἅλμα, πάλην.)" Schæf. Mss. Sic edidit et Gaisford. Sed in Ind. Gr. in Epicteti Diss. Upton. corrigit Ἰσθμοῖ, omnino recte. Sic Fr. 67., Δύω δ' ἐν Ἰσθμοῖ, πεντέδεκ' ἐν Νεμέᾳ. Cf. Epigr. adesp. 454. a. Ἅλμα ποδῶν, δίσκου τε βολὴ, καὶ ἄκοντος ἐρωὴ, Καὶ δρόμος, ἠδὲ πάλη· μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτή. Eust. 1320.: Οἱ μέντοι τὰ περὶ ἱερῶν ἀγώνων ἐπισκεψάμενοι, οὕτως ἐμμέτρως τοὺς ἄθλους μετροῦσιν· Ἅλμα ποδῶν, δίσκου τε βολὴ, καὶ ἄκοντος ἐρωὴ, Καὶ δρόμος, ἠδὲ πάλη· μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτή. Καὶ τοῦτο ἐστί φασι πένταθλον. Ἕτεροι δὲ οὕτως, ἅλμα, πάλη, * δίσκευμα, κοντὸν (l. κοντὸς,) καὶ δρόμος. Epictet. 3, 23.: Τίς εἶναι θέλεις, σαυτῷ πρῶτον εἰπέ· εἶθ' οὕτω ποίει ἃ ποιεῖς. Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ἄλλων σχεδὸν ἁπάντων οὕτως ὁρῶμεν γινόμενα. Οἱ ἀθλοῦντες, πρῶτον κρίνουσι τίνες εἶναι θέλουσιν, εἶθ' οὕτω τὰ ἑξῆς ποιοῦσιν· εἰ δολιχοδρόμος, τοιαύτη τροφὴ, τοιοῦτος περίπατος, τοιαύτη τρίψις, τοιαύτη γυμνασία· εἰ σταδιοδρόμος, πάντα ταῦτα ἀλλοῖα· εἰ πένταθλος, ἔτι ἀλλοιότερα. Οὕτως εὑρήσεις καὶ ἐπὶ τῶν τεχνῶν· εἰ τέκτων, τοιαῦτα ἕξεις, εἰ χαλκεὺς, τοιαῦτα. Ἕκαστον γὰρ τῶν γινομένων ὑφ' ἡμῶν, ἂν μὲν ἐπὶ μηδὲν ἀναφέρωμεν εἰκῇ ποιήσομεν· ἐὰν δ' ἐφ' ὃ μὴ δεῖ, * διεσφαλμένως. Plut. 8, 686. Ἀνῃρέθη δὲ καὶ παισὶ πεντάθλοις στέφανος τεθείς. "Πένταθλος, Quinquertio, Omnia certaminum genera exercens: v. Poll. 3, 151. (Πένταθλος, καὶ ὁ πέντε ἀγωνιζόμενος· ἴδια δὲ αὐτῷ, πηδᾶν, ἅλλεσθαι, πηδητικὸς, ἁλτικὸς, καὶ ὅθεν ἅλλεται, βατὴρ, ἀφ' οὗ καὶ τὸν βατῆρα κέκρουκε· τὸ δὲ μέτρον τοῦ πηδήματος, κανών· ὁ δὲ ὅρος, τὰ ἐσκαμμένα, ὅθεν ἐπὶ τῶν τὸν ὅρον ὑπερπηδώντων οἱ παροιμιαζόμενοι λέγουσι, Πηδᾶν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα· ἀκοντιστικὸς, 'Ms. iterum adverbio auctius * ἀκοντιστικῶς,' Jung. Καὶ τὸ ἀκόντιον τῶν πεντάθλων καλεῖται ἀποτομεύς· τὸ δὲ δίσκον ἀφεῖναι, δίσκον ἐκπέμψαι, δίσκον ἐκρίψαι, δίσκῳ ὑποφέρεσθαι. Ἐπὶ δὲ πεντάθλου τὸ νικῆσαι, ἀποτριάξαι λέγουσιν. Ὁπλίτης δρόμος, καὶ ὁ τὸν ὁπλίτην δίαυλον θέων, καὶ ὁπλιτοδρόμος. Sed transfertur etiam ad alia. Sic Democritus philosophus ap. Diog. L. 9, 37. vocatur ἐν φιλοσοφίᾳ πένταθλος. E. 4, 7, 5. ὁ Ἀγησίπολις—ὥσπερ πένταθλος πάντῃ ἐπὶ τὸ πλέον ὑπερβάλλειν ἐπειρᾶτο. Illustrant h. l. quodammodo verba Pollucis: Ὁ ὅρος (τοῦ πεντάθλου) τὰ ἐσκαμμένα, ὅθεν ἐπὶ τῶν τὸν ὅρον ὑπερπηδώντων οἱ παροιμιαζόμενοι λέγουσιν, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν. Sed Moro interprete πένταθλος tropice dicitur, Qui semper æmulatur eos, qui in suo genere excellunt, quanquam eos nunquam assequitur: ideoque postponendus est, si cum his, qui excellunt, comparetur; sed eximius est, si cum aliis, rudioribus et indoctioribus, conferatur." Lex. Xenoph. Constitt. Apost. 8, 12. p. 347.: Κατὰ δὲ τὸ σῶμα τὴν πένταθλον ἐχαρίσω αἴσθησιν, καὶ τὴν μεταβατικὴν κίνησιν. Cf. quem ex hoc libro protulimus locum supra in Πένταθλον. Aristot. Rhet. 1, 5.: Ὁ δυνάμενος τὰ σκέλη ῥιπτεῖν καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόῤῥω, δρομικός· ὁ δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν, παλαιστικός· ὁ δὲ ὦσαι τῇ πληγῇ, πυκτικός· ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Glossæ: Πένταθλος· Quinquertius, Quinquetris.]

Πενταθλέω, Quinque certaminibus me exerceo, Quinque generibus certaminum certo. Pausan. Eliac. 2. Ὃς τὸν Ἠλεῖον Τισαμενὸν πενταθλοῦντα ἐν Ὀλυμπίᾳ κατεπάλαισε. Idem paulo inferius, Πρῶτον γὰρ δὴ τότε οἱ παῖδες καὶ ὕστερον πενταθλήσαντες ἐσεκλήθησαν. [Artemidor. 1, 57. Τὸ δὲ πενταθλεῖν δοκεῖν ἐπὶ πάντων ἐτήρησα ἀποδημίαν μὲν πρῶτον ἢ τὴν ἐκ τόπου εἰς τόπον κίνησιν σημαίνειν διὰ τὸν δρόμον, ἔπειτα δὲ ζημίας τινὰς ἢ δαπάνας ἀκαίρους, ἢ * ἐξοδιασμούς τινας παρὰ γνώμην, διὰ τὸν δίσκον, ὃς χάλκεος ὢν τῶν χειρῶν ἀποῤῥίπτεται. "V. ἐξοδιασμὸς recentioribus quidem Gr. valde usitatum; sed veteri quoque Græciæ non prorsus ignotum esse discimus ex Aristoph. Pl. 381. ad q. l. vide T. H." Reiff. Vide Πενταθλεύω, et Διαπενταθλέω.]

[* Πενταθλία, ἡ, Quinquertium. Epictet. 3, 1, 5. Καὶ γὰρ τὸ παγκρατιαστὴν οἶμαι ποιοῦν καλὸν, τοῦτο παλαιστὴν οὐκ ἀγαθὸν ποιεῖ· δρομέα δὲ, καὶ γελοιότατον· καὶ ὁ πρὸς πενταθλίαν καλὸς, ὁ αὐτὸς οὗτος πρὸς πάλην αἴσχιστος. De v. πενταθλία, sine corruptelæ suspicione ab Uptono et Schweigh. recepta, sed nusquam alibi obvia, nobis dubitare liceat.]

[* Πενταθλητικὸς, s. * Πενταθλιστικὸς, ἡ, ὸν, ut πενταθλιστικὴ νίκη, Victoria in omni genere certaminum. Schol. Pind. Nem. 7, 9. Σφόδρα δὲ ἀεὶ θέλουσί φησι τὴν ἑαυτῶν ψυχὴν συμπεπερασμένην ἔχειν τῇ νίκῃ τῇ πενταθλιστικῇ. Vera lectio est πενταθλητικῇ, quod vocabulum derivandum est a verbo, satis probo, πενταθλέω. Sed vulgatum istud πενταθλιστικῇ deducendum esset a v. * πενταθλιστὴς, quod nusquam legitur.]

[* Πενταθλεύω, i. q. πενταθλέω. Xenophanes Colophonius in Elegiis ap. Athen. 413. Ἀλλ' εἰ μὲν ταχυτῆτι ("Edd. ταχύτητι," Schweigh.: vide notata in Ἀδρότης) ποδῶν νίκην τις ἄροιτο, Ἢ πενταθλεύων, ἔνθα Διὸς τέμενος Παρ' Πίσαο ῥοῇς ἐν Ὀλυμπίῃ.—— Οὔτε γὰρ, εἰ πύκτης ἀγαθὸς λαοῖσιν ἔτ' εἴη (ἐνείη, Wakef. ἐπείη, Schweigh.), Οὔτ' εἰ πενταθλεῖν·—— Εἴ τις ἀεθλεύων νικᾷ Πίσαο παρ' ὄχθας. "Quasi ὁ * Πίσης, vel ὁ Πίσας, nomen Fontis vel Rivi esset. Apud Steph. B. habes: * Πίσα· πόλις, καὶ κρήνη τῆς Ὀλυμπίας. Ἔστι καὶ χωρίον, ἐν ᾧ ὁ τοῦ Διὸς ναὸς ἵδρυται, καὶ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν τελεῖται." Schweigh. "Fluvium, hoc nomine insignitum, alibi memoratum a Græcis haud reperio. Eundem fuisse suspicor cum Alpheo, et hinc explicari debere versum Maronis, Aut Alphëa rotis prælabi flumina Pisæ, Georg. 3, 180." Maltbius Lex. Gr. Prosod. 1139. Imo Pisa ap. Virg. est oppidi nomen, et Alphëa flumina Pisæ dicuntur, ut versa vice ap. Orph. Argon. 214. Ἤλυθε δ' Ἀλφειοῖο λιπὼν * Πισάτιδας ὄχθας. Schol. Pind. Ol. 1, 28.: Περὶ δὲ τῆς Πίσης, ὅτι ὁ τόπος ἐν Ἤλιδι ὑπὸ ὑψηλῶν ὄχθων περιεχόμενος, Πολέμων φησίν.

Ἔνιοι δὲ * ὑποσυγχέουσι τὴν Πίσαν καὶ τὴν Ἦλιν· οὐκ ὀρθῶς δέ. Διέστηκε γὰρ ἀπ᾽ ἀλλήλων τὰ χωρία σταδίοις πεντήκοντα. Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τῆς * Πίσης, τῆς Ἐνδυμίωνος θυγατρός.]

[* Διαπενταθλέω. Tzetz. ad Lyc. 866. Παλαιστὴν γὰρ αὐτὸν ὄντα, ἢ πένταθλον, καὶ οὕτω τοὺς ξένους ἀναιροῦντα, Ἡρακλῆς διερχόμενος, καὶ πενταθλήσας αὐτὸν, ἄρας μετέωρον κατεκρήμνισε καὶ ἀνεῖλε, καὶ οὕτως Ἔρυξ ὁ τόπος ἐκλήθη. "Vit. 1. et Ciz. διαπενταθλήσας, verbum Lexicis adhuc incognitum." Müller.]

[* Φιλοπένταθλος, ὁ, ἡ, Quinquertio esse cupiens, met. Qui excellere in omni genere cupit. Schol. Pind. Nem. 7, 16. Δύναται δὲ καὶ ἰδίως ἀκούεσθαι, ὡς φιλοπεντάθλων ὄντων τῶν Αἰγινητῶν, ἐπειδὴ Πηλεὺς δοκεῖ εὑρηκέναι τὸν πένταθλον Αἰγινήτης ὑπάρχων καὶ Αἰακίδης.]

"Πολύαθλος, (ὁ, ἡ,) Qui multa vicit certamina," [Multis certaminibus insignis. Lucian. 1, 230. Τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν, καὶ πολύαθλον θεόν.]

[* Πρώταθλος, ὁ, ἡ, Primus athleta, Hederici Lex., sed ἀμαρτύρως.]

[* "Σύναθλος, (ὁ, ἡ,) Nicet. Eugen. 5, 346." Boissonad. Mss.]

"Φίλαθλος, (ὁ, ἡ,) Amans certaminum, aut etiam "laborum." [Suid. et Phot.: Φίλαθλος· φιλόπονος. "Philo J. 1, 268(=2, 372. Φιλαργύροις μὲν γὰρ ἡ πρὸς ἀργύριον, φιλοδόξοις δὲ ἡ πρὸς δόξαν, φιλάθλοις δὲ καὶ * φιλογυμνασταῖς ἡ πρὸς ἰσχὺν πρόσοδος οἰκεία.)" Wakef. Mss. Plut. 8, 889. Ἐπεὶ καὶ φίλαθλος ἄλλως καὶ φιλόνεικος ἡμῖν ὁ θεὸς αὐτὸς ἐν κιθαρίσει, καὶ ᾠδῇ, καὶ βολαῖς δίσκων, ὡς δ᾽ ἔνιοί φασι, καὶ πυγμῇ ἁμιλλώμενος.]

[* "Χαίραθλος, (ὁ, ἡ,) Nicet. Eugen. 3, 327." Boissonad. Mss.]

¶ Ἀθλεύω, f. σω, p. κα, Certo, Certamen ineo, ut ἀεθλεύω, ap. Apoll. R. 2. [Verbum ἀθλεύω in Apoll. R. non legitur; sed ἀεθλεύω extat 1, 1362. 3, 480. 624. 778. 783.] Aliquando significat κακοπαθῶ, i. e. Mala tolero, Exerceor malis. Sic autem fortasse et ap. Hom. legendum Il. Ω. (734.) Ἀθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου, non ἀεθλεύων, sicut idem poeta et ἀεθλοφόρος et ἀθλοφόρος dicit, prout ratio versus poscit. ["Pronuntiabatur ἀθλεύων, quomodo et in nonnullis scriptum est." Clark. Ἀεθλεύων ediderunt Ernest. et Wolf. In Ms. ap. Ernest. in Corrigendis scriptum est ἀθλεύων. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀθλεύων· κοπιῶν. Hesych.: Ἀθλεύων· κοπιῶν, ἢ τὸν μοχλὸν ἀφαιρούμενος. "Supra: Ἀεθλεύων· ἀγωνιζόμενος. Pertinet ad Il. Ω. l. c. ubi Ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος legitur, anapæstus sc. pro spondæo, in principio versus, quasi legeretur ἀθλεύων, ut H. St. conjecerat: quomodo etiam citatur ap. Suid. v. Πρὸ, ignorante locum Kustero. Imo ἀθλεύων ap. Hom. exhibet Ms. Barocc. Vide Barnes. not. Quam lectionem servavit hic Hesych." Albert. Pseudo-Did. habet: Ἀεθλεύων· κακοπαθῶν, πονῶν. Ceterum pro Hesychii verbis, Ἀθλεύων·—ἢ τὸν μοχλὸν ἀφαιρούμενος, Is. Voss. conjicit μόχθον, et sic Wakef. ad marg. In Cod. est μόχλον. "F. l. τὸν μόχλον ἀναιρούμενος, Laborem suscipiens. Sane ἀέθλεον supra exponitur ἐμόχθουν. Μοχθεῖν autem, et μόχθον ἀναιρεῖσθαι, idem. Vel interpretatio illa, τὸν μοχλὸν ἀφαιρούμενος, sic enim leg. pro —ρόμενος, referenda est ad Ἀχλεύων, quod corruptum fuerit ex ὀχλεύων, ab ὀχλεὺς, quod i. ac μοχλεύω. Vide Hesych. infra, et Etym. M. v. Μοχλός. Μοχλὸν autem ἀφαιρεῖσθαι significabit, Vectem vel Pessulum a janua removere, quod faciunt illi, qui januam apertam volunt. Phrasi hac usus est Plut. aliique." Kust. Æsch. Prom. V. 93. Δέρχθηθ᾽ οἵαις αἰκίαισιν Διακναιόμενος τὸν μυριετῆ Χρόνον ἀθλεύσω, Schol. B. μετ᾽ ἄθλου καὶ κακότητος διάξω. "Negotium exerceo, Oppian. H. 1, 37. (vide Ὑπεραεθλεύω.)" Wakef. Mss.]

[* Ἐναθλεύω. Greg. Naz. Invect. in Jul. 1. p. 78. Καὶ ὁ πείθων ἐγγὺς, πάντα γινόμενος διὰ τὰς γυναῖκας ὁ Ζεὺς, καὶ Φρυξὶ μειρακίσκοις ἀετὸς ἐραστὴς ὁ φίλτατος· ἵν᾽ ὡς ἥδιστα συμποσιάζοιεν οἱ θεοὶ τοῖς Διὸς οἰνοχοούμενοι παιδικοῖς· καὶ (adde ὁ) ταῖς πεντήκοντα Θεστίου θυγατράσιν ἐναθλεύων Ἡρακλῆς ἐν μιᾷ νυκτὶ ὁ Τριέσπερος, καὶ τρισκαιδέκατον ἆθλον τοῦτον ἐπιτελέσας οὐκ οἶδ᾽ ὅπως τοῖς ἄλλοις γε οὐ συναριθμούμενον. * Θεστίου an * Θεσπίου leg. sit, vide Muncker. ad Hygin. Fab. 162. et ad Anton. Lib. c. 12. ubi hi versus citati sunt e Quinto Smyrnæo: Τὸ τρισκαιδέκατον τοῖον λυγρὸν ἔσχεν ἄεθλον, * Μουνονυχεὶ πεντήκοντα συνελέξατο κούραις. "Ad Diod. S. 1, 274." Schæf. Mss.]

¶ Ἀθλέω, f. ήσω, p. ηκα, i. q. ἀθλεύω: nam, ut ἀεθλεύω et ἀεθλέω in carmine, ita in oratione soluta ἀθλεύω et ἀθλέω pro eodem sumuntur; sed illic ἀεθλεύω, hic contra ἀθλέω frequentius est, et multa a se derivata nomina habens, quæ subjungam. Notandum est præterea ἀθλεῖν verbum id esse, a quo athletæ denominati sunt, et quod de illis certantibus dicitur. [J. Poll. 3, 144. Καὶ τὸ ἀθλεύειν, παρά τε ποιηταῖς, καὶ παρ᾽ Ἡροδότῳ, καὶ παρ᾽ ἡμῖν τὸ ἀθλεῖν. H. l. addendus est iis, quæ in Ἀεθλεύω dedimus, ubi v. notata. Hesych. Ἀθλεῖν· ἀγωνίζεσθαι, κακοπαθεῖν. "Dubium, an non potius ἀθλεύειν hic leg. pro ἀθλεῖν," Albert. præcessit enim Ἀθλεύεται· διηθεῖται. "L. Ἀθλέβεται· διηθεῖται, ut sit per literarum transpositionem pro ἀθέλβεται." Heringa Obs. 202. probante V. D. ad Greg. Cor. 338. In Cod. est: Ἀθλέβεται· διηθῆται. Etym. M.: * Ἀθέλδεται· διηθεῖται, καὶ ἀθέλγειν, τὸ ἀμέλγειν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀθέλβεται· διηθεῖται. * Ἀθέλδεται· διηθεῖται. Διοκλῆς Μελίσσαις· Καὶ διὰ τετρημένων ἀθέλδεται τύπων. Suid.: Ἀθέλσεται· παραθεῖται, * διεκλύεται. "Hic articulus non solum in duobus Mss. Paris. sed etiam in Ed. Mediol. deest. Pro ἀθέλσεται autem leg. ἀθέλγεται, quæ vox ap. Hippocr. occurrit, ut Grammatici observarunt. Phavor.: Ἀθέλγεται· διηθεῖται, διεκλύεται, παρὰ τῷ Ἱπποκράτει. (Voces, παρὰ τῷ Ἱπποκράτει, de suo addidit Phavor. De talibus Phavor. interpolatt. jam plus semel in hoc opere monuimus.) Galen. Gl. Hippocr.: Ἀθέλγεται· παρίεται, * διεκλύεται. Plura de h. v. lege ap. Foës. Œcon. Hippocr. Παραθεῖσα: in uno Ms. Par. scriptum est παρηθεῖσα. Sed leg. vel παρεθεῖσα, ut Porto videtur, vel παρίεται, ut ap. Galen. l. l. Posterius in versione secutus sum: (Ἀθέλσεται, Laxatur, Resolvitur.)" Kust. Imo in Suida leg. Ἀθέλσεται· παρηθεῖται, διεκλύεται: et in Galeno, Ἀθέλγεται· παρηθεῖται, διεκλύεται. "Παρηθεῖται Ms. D. et Corn. v. Hippocr. 49. 2. 16. Ald. η et leg. παρεῖται, al. παρίεται," Franz. qui edidit παρεῖται. Satis probum est v. διηθέω, de quo vide Nostrum. Zonar.: * Ἀθέλδεται· διηθεῖται. "Sic tres Codd. mei. Suidas ἀθέλσεται, pro quo Kust. legere jubet ἀθέλγεται, quod Hesych. habet, et ap. Hippocr. occurrit. Sed cf. Albert. ad Hes. v." Tittm. Imo ap. Hesych. editum est ἀθέλγηται. Plura de his glossis vide in Ἀθέλγω. "Ἀθλέω, Lennep. ad Phalar. p. 7. Hesych.: Ἀθλῆσαι· κακοπαθῆσαι, καμεῖν, ἀγωνίσασθαι. Etym. G.: Ἀθλήσαντα· κακοπαθήσαντα. Etym. M.: Ἀθλῆσαι· κοπιάσαι. Ὅτι μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἐξηργηκότων ἤδη τῶν ἀγώνων, ὡς καὶ τῶν ἄλλων πάντων τῶν ἐν Ἕλλησι καλῶν, ὕστερον Ἀέθλιος ὁ Ἐνδυμίωνος πατὴρ ἐπιμέλειαν ἐποιήσατο τῆς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος συστάσεως. Ἀπὸ τούτου οὖν γίνεται ἀθλῶ· ἐκ δὲ τοῦ ἀθλῶ, ἆθλα καὶ ἀθληταὶ καλοῦνται. Οὕτως Ὠρίων. Καὶ πολλά περ ἀθλήσαντα, ἀντὶ τοῦ κοπιάσαντα, κακοπαθήσαντα. Respicitur Il. O. 29. Τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὖτις Ἄργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ πολλά περ ἀθλήσαντα, ubi Pseudo-Did. κακοπαθήσαντα. Il. H. 453. Ἥρῳ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε, ubi Pseudo-Did. κακοπαθήσαντες, κοπιάσαντες, δυϊκῶς. J. Poll. 3, 143. Καὶ τὸ ἀθλεῖν, κάμνειν, πονεῖν: 153. Κοινὰ δ᾽ ἐπὶ πάντων, ἀναγκοφαγῆσαι, ἀσκῆσαι, ἀσκηθῆναι, ἀθλῆσαι, γυμνάσασθαι, πονῆσαι, ἀγωνίσασθαι. "Vetus Poëta de Vir. Herb. c. 4. v. 44. p. 638. Bibl. Gr. Vol. 2. Πάντα γὰρ ἀθλήσαιο πόνον φορέων περὶ σῶμα. Leg. ἀλθήσαιο." Bernard. ad Synes. de Febr. 155. "Ἀθλεῖν, Athleticam tractare. Ἔρχου ἐπὶ τὸ ἀθλεῖν, 3, 15, 5. Ep. 29, 3. Εἰ νομίμως ἤθλησας, 3, 10, 8. Οἱ ἀθλοῦντες, Athletæ, 3, 23, 2. Σῶμα ὑγιαῖνον,

ἀθλοῦν, Corpus exercitatum, Exercitatione firmatum, 2, 15, 2. Passive, Ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀθλούμενος καὶ γυμναζόμενος, A Jove ad pugnam exercitatus et præparatus, 3, 22, 57. Cf. Ἐναθλέω." Ind. Gr. in Epictet. J. Poll. 3, 144.: Καὶ τὸ ἀθλεύειν, παρά τε ποιηταῖς, καὶ παρ' Ἡροδότῳ, καὶ παρ' ἡμῖν τὸ ἀθλεῖν.]

[" Ἀθλέω, proprie Certo, Certamen ineo in ludis publicis, vel pugione, vel cæstu, vel disco, vel lucta, vel cursu, vel alia re, cf. Poll. (l. c.) e more vet. Græcorum, quibus celebrabantur certamina Olympia, Isthmia, Nemea et Pythia, atque certantes Athletæ, dicebantur. In hac propria, nec metaphorica aliqua, (quæ locum habet ap. Arrian. Diss. Epictet. 3, 10.) ut vulgo putatur, significatione sumenda est hæc vox in 2 Tim. 2, 5. Ἐὰν δὲ καὶ ἀθλῇ τις, οὐ στεφανοῦται, ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ, Etiamsi vero certat aliquis, non coronatur, nisi legitime certaverit. Hesych. ἀθλεῖν· ἀγωνίζεσθαι." Schleusner. Lex. in N. T.]

[Ἀθλέω. Geopon. 1, 5. Κατ' ἐκείνας γὰρ τὰς ἡμέρας καὶ οἱ μ' Μάρτυρες, τοῖς Παγανοῖς παραδοθέντες, ἤθλησαν. " Ἀθλέω metaphorice Martyrium patior." Needh. " Sic iidem Martyres xl. Greg. Nyss. Or. 2. de iisdem dicuntur ἀθληταί, quomodo alii appellantur etiam in Muratorii Anecd. Gr. 206. Ib. p. 17. sq. ἀεθλοφόροι, et p. 44. 64. 204. 206. ἀθλοφόροι audiunt, ut adeo ἐμαρτύρησαν, (' Mss. omnes præter Norvic. ἐμαρτύρησαν,' inquit Needh. pro ἤθλησαν. ' ἐμαρτύρησαν repræsentant etiam P. I. et G. sed Bas. mendose ἤθλισαν,' Niclas.) glossa, i. explicatio τοῦ ἤθλησαν possit videri." Niclas.]

[* Ἀθλητέον, Certandum. Erotian. Ἀσκητέον· ἀθλητέον. Τοὺς γὰρ ἀθλητὰς, ἀσκητὰς οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν.]

Ἄθλημα, τὸ, Certatio, Certamen. Aliquando Ipsum certamen athleticum, quod certatur, ut Plut. Sympos. 2. de lucta loquens, Τεχνικώτατον καὶ πανουργότατον τῶν ἀθλημάτων. Aliquando Ipsa certandi actio, i. e. ἄθλησις. ‖ Exponitur etiam ἀθλήματα, Gesta, ap. Aphthonium. Sed Gesta non potest significare simpliciter; verum Cum labore gesta: nam ἀθλεῖν, ut et ἀθλεύειν, diximus significare κακοπαθεῖν. Fit autem ἄθλημα ex ἤθλημαι prima præteriti τοῦ ἀθλέομαι. [Plut. Lycurgo 19. Καὶ τὸ περὶ τῶν ἀθλημάτων, ταῦτα μόνα μὴ κωλῦσαι ἀγωνίζεσθαι τοὺς πολίτας, ἐν οἷς χεὶρ οὐκ ἀνατείνεται. Schæferus edidit κωλύσαντος. " Κωλῦσαι de meo dedi pro vulg. κωλύσαντα. In Juntina et Ald. est κωλύσαντος. Quorum neque genitivus, neque accusativus habet, quo referatur. Ad infinitivum vero potest e proximo ἔφη subaudiri. Ulterius progredi in emendando ausus ideo non sum, quia quæ sint certamina, in quibus manus attollitur, et cur Lycurgo displicuerint, haud teneo. Alias nullus dubito sic esse leg. ταῦτα μόνα κωλῦσαι μὴ ἀγωνίζεσθαι. Lycurgus civibus aiebat eo solo interdixisse certaminum genere, in quo manus sursum tollitur. Num ad Atheniensium χειροτονίας, et turbulentias fori atque concionis respexerit, an solummodo ad pancratium, haud liquet." Reisk. Rem acu tetigit Xyl.:—" Obscurum est hoc. Causa in Lacon. Apophth. subjungitur, Ut ne quis labori succumbere assuescat. Videtur ergo cavisse, ne herbam, quod aiunt, quisquam porrigeret in certando; sed alia ratione certamen dirimeretur. Tale est, quod Lucian. refert, de pueris in duas partes divisis, inque loco aqua circumdato pugnantibus, tantisper dum una pars alteram usque in aquam compelleret; eo enim pacto nullum porro percutere, aut feriri." Cass. Dio 1359, 11. " Ἄθλημα, Dimicatio, Certamen, 1, 58, 1." Lex. Polyb. Theocr. 21, 8. ἐγγύθι δ' αὐτοῖν Κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι. J. Poll. 3, 144. Ἀπὸ δὲ τῶν ἀθλητῶν, καὶ τὰ ἆθλα, καὶ τὰ ἀθλήματα, παρὰ Δημοσθένει ἐν τῷ Ἐρωτικῷ, εἰ Δημοσθένους ἐστὶ τὸ βιβλίον. Locus est 1408. Συνειδὼς τοίνυν τῶν μὲν ἄλλων ἀθλημάτων καὶ δούλους καὶ ξένους μετέχοντας, τοῦ δ' ἀποβαίνειν μόνοις μὲν τοῖς πολίταις ἐξουσίαν οὖσαν, ἐφιεμένους δὲ τοὺς βελτίστους, οὕτως ἐπὶ τοῦτον τὸν ἀγῶνα ὥρμησας.]

Ἄθλησις, (ἡ,) Ipsa certandi actio, Certatio athletarum, s. Exercitatio athletica, a secunda ἤθλησαι, ut ἄθλημα a prima ἤθλημαι. Aliquando et de Quavis certatione, s. exercitatione, pro ἄσκησις. [" Δόξα ἐκ τῆς ἀθλήσεως, 5, 64, 6. 7, 10, 2." Lex. Polyb. " Wakef. Philoct. 508. ad Lucian. 2, 309. Toup. Opusc. 1, 398." Schæf. Mss. Athen. 414. c. Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ὁ Ξενοφάνης κατὰ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπαγωνίζεται, διαβάλλων ὡς ἄχρηστον καὶ ἀλυσιτελὲς τὸ τῆς ἀθλήσεως εἶδος. Diod. S. 3. p. 116. Rhod. " Ἄθλησις, Certandi actio et modus. Τὴν ἄθλησιν ἐθαύμασε πάντων κρατήσαντος, 1, 36. Παρεκάλουν αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἄθλησιν, 2, 622. Τὴν τροφὴν ὥσπερ ἄθλησιν περὶ τὸ σῶμα τῆς ἀταξίας ἀναλισκούσης, 8, 891. sed v. not. 16." Ind. Gr. in Plutarch.]

[" Ἄθλησις, proprie, Certamen quodcunque, quod fit corpore, Quævis concertatio. Sed, quemadmodum ἆθλον Græcis de Quovis labore molesto et gravi, quem aliquis sustinet, dicitur, cf. Perizon. ad Ælian. V. H. 1, 24. et, Phavor. teste, ἀθλῆσαι etiam κοπιάσαι, κακοπαθῆσαι, καμεῖν significat; ita et ἄθλησις metaphorice ei tribuitur, qui multum et indefesso studio in re aliqua gravi, molesta et periculi plena laborat, et objecta impedimenta et mala removere et superare vehementer conatur, de quo Lat. scriptt. non solum verbum Conflictari, Cic. ad Herenn. 2, 37. sed ipsam adeo vocem Certamen, Horat. Ep. 1, 5, 8. usurpant. Hinc explicabis Hebr. 10, 32. Πολλὴν ἄθλησιν ὑπεμείνατε παθημάτων, Cum multis et variis malis et calamitatibus vobis conflictandum fuit." Schleusner. Lex. in N. T.]

Ἀθλητὴς, οῦ, ὁ, Certator, Athleta; nam retinuerunt Latini Græcam vocem. Qui autem exponunt ἀθλητὴν Pugilem, aut Luctatorem, pro generali significatione particularem huic nomini tribuunt; neque enim Pugilem vel Luctatorem significat peculiariter, sed ex æquo Quemlibet certatorem gymnicum: adeo ut ἀθλητὴς sit Certator gymnicus, i. e. vel παλαιστὴς, Luctator, vel δρομεὺς, Cursor, vel πύκτης, Pugil, vel δισκοβόλος, Disci jaculator, vel ἁλτικὸς, Saltus velocitate valens, et de ea contendens. Gymnici, inquit Pollux, proprie athletæ dicuntur. Ἀθλητὴς ἀξιόνικος γενόμενος, Xenoph. K. Π. 1. de quolibet ex illis quinque intelligens. Sic Plut. Pericle, ἀθλητὴν νικηφόρον dixit, de quovis. Ubi autem peculiariter de aliquo ex illis quinque dicatur, præcedentia aut sequentia docere solent: ut ap. Eund. de Audiendo τοῖς ἀθληταῖς ponitur pro πύκταις, i. e. Pugilibus, quia illis dat ἀμφώτιδας.

Ἀθλητὴς, Qui in quolibet certaminis genere exercitatus est, præsertim genitivo junctum, ut ἀθλητὴς πολέμων in loco, quem Suid. citat. Philostr., Ἀθλητής γε καὶ τούτων ὁ Ἡρακλῆς ἐγένετο, μεγαληγορίαν ἐπαινῶν.

[" Ἀθλητὴς, Athleta. Complectitur hoc nomen Omnes gymnicos certatores: v. Poll. 3, 143. Π. 1, 5, 7. p. 53. Εἴ τις ἀθλητὴς, πολλὰ πονήσας, ἀξιόνικος —ἀναγώνιστος διατελέσειεν. Ιερ. 4, 6. Ἀθληταὶ ὅταν ἰδιωτῶν γένωνται κρείττονες." Lex. Xenoph. " Ἀθλητὴς ἀδικίας καὶ βδελυρίας, e Theopompo citat Polyb. 8, 11, 8. Ἀθληταὶ ἀληθινοὶ, τέλειοι, τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων, 1, 6, 6. 2, 20, 9. 15, 9, 4. Ἀθλητὰς ἀπετέλεσε πρὸς τὸ προκείμενον τοὺς ναύτας, 1, 59, 12. Strenuos probatosque bellatores." Lex. Polyb.]

[" Ἀθλητὴς τῶν καλῶν ἔργων, Qui bonarum in artium exercitatione strenue desudat, 799. (Ἐξ ὧν ἅπαντες ἀθληταὶ τῶν καλῶν ἔργων ἐγένοντο.) Dictio hæc a multis imitatione est expressa: v. Philostr. 685. (Ὅτι μοι δοκεῖς φρονιμώτατος ἀνθρώπων γεγονέναι, καὶ δικαιότατος ἀθλητὴς τῶν κατὰ σοφίαν πραγμάτων.)" Reisk. Ind. Gr. Demosth. " Schol. ἀσκητής. Sic infra 252. cum Vinitor Herculis epigramma quoddam recitasset, addit Phœnix, Ἀθλητής γε καὶ τούτων ὁ Ἡρακλῆς ἐγένετο. (Ad h. l. respexit Noster supra.) Icon. 850. agricolæ vocantur οἱ τῆς γῆς ἀθληταί. Vit. Apoll. 343. ἀγωνιστὴν φροντίδων οὐ χρηστόν. A habet χρηστὸν, quod e suis Olearius Codd. posuit pro χρήσιμον. Sophist. 567. ἀγωνιστὴν τῶν πολιτικῶν λόγων. Cf. Reisk. ad Dion. T. 1. p. 46. et annotata Gilberto Cognato Adag. Cent. ii. 118." Boissonad. ad Philostr. 438. Dionys. Hal. de Comp. Verb. 25. p. 414. Τοιοῦτον δὴ καὶ περὶ τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων, καὶ περὶ τὴν εὐέπειαν τῶν κώλων * ὑποληπτέον γίνεσθαι παρὰ τοῖς ἀθληταῖς τοῦ

ἔργον. "Quos ad finem hujus libri *δεινοὺς ἀνταγωνιστὰς* vocat. Ita Longin. (4.) eadem usus metaphora: *Τί δεῖ περὶ Τιμαίου λέγειν, ὅπου γε καὶ οἱ ἥρωες ἐκεῖνοι, Ξενοφῶντα λέγω καὶ Πλάτωνα, καίτοι γ' ἐκ τῆς Σωκράτους ὄντες παλαίστρας, ὅμως διὰ τὰ οὕτως* * *μικροχαρῆ ἑαυτῶν ποτε ἐπιλανθάνονται*; At Eurip. Med. (1226.) *μεριμνητὰς λόγων* appellare voluit." Upton. "Rhetor T. 6. p. 1007. Καίτοι *γε τοῖς ἀθληταῖς τῆς ἀληθινῆς λέξεως ἰσχυρὰς τὰς ἁφὰς προσεῖναι δεῖ καὶ ἀφύκτους τὰς λαβάς*. Quo loco utitur Wessel. ad Diod. S. 1, 63. (*Διὸ καὶ πάντες ἀνδρωθέντες ὑπῆρξαν ἀθληταὶ μὲν τοῖς σώμασιν εὔρωστοι, ἡγεμονικοὶ δὲ καὶ καρτερικοὶ ταῖς ψυχαῖς, διὰ τὴν τῶν ἀρίστων ἐπιτηδευμάτων ἀγωγήν*.) Ubi:—'Ἀθληταὶ, Usu periti. Solent Græci,' inprimis posteriores, 'Omnes eos, qui multo usu confirmati in rebus gerendis excellunt, *ἀθλητὰς* vocare. *Ἔργων πολεμικῶν ἀθληταὶ*, 12, 75. *Ἀθληταὶ τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων*, 18, 9. ('T. 2. p. 616. Διὰ δὲ *τῆς συνήθους τῶν ἀρίστων μελέτης, ἀθλητὴς ἐγένετο τῶν κατὰ πόλεμον ἀγώνων*.' Schæf. Mss.) *Ἀθληταὶ πολέμων*, Philoni Jud. 1. Vit. Mos. p. 642. d. sunt Rei militaris peritissimi. Adde Casaub. in Polyb. 1, 6.'" Schæf.]

["*Ἀθλητὴς, κατασκευῆς*, auctore quidem Wolfio, dicitur Isocr. Dionysio Hal. in Jud. Isocr. 11. quatenus magnis viribus in id incumbat, quod tractandum susceperit, animoseque perficiat, et ita quidem, ut tota ejus ratio non tam ad seriam pugnam, quam ad pompam et spectatorum voluptatem referatur. Unde sup. 2. dixerat compositionem Isocrateam esse *πεποιημένην μᾶλλον εἰς σεμνότητα πομπικὴν καὶ ποικίλην*. Hæc Wolfius ad h. l. Dionysii. Sed potest hic modus loquendi simplicius explicari. Nempe Lysiam moderatiorem et simpliciorem dixerat Dionysius *εἰκαστὴν*, veluti pictorem, qui in sola veritate exprimenda elaborat, et tranquille res suas agit. Eo autem Isocr. vehementior est, tanquam athleta quidam, qui vires suas experitur, et majore motu incedit: quamobrem huic *κατασκευὴν* tribuit, illi *ἀλήθειαν*. Deinde alio loco in Jud. Demosth. 18. p. 1007. *ἀθλητὰς τῆς ἀληθινῆς λέξεως* vocat eos, qui oratione simplici et vera utuntur: ut *ἀθλητὴς* videatur fere idem esse, qui *ἀγωνιστής*. Nam *ἀθλητὴς* Græce etiam dicitur, Qui alicujus rei studiosus est, in aliqua re elaborat. Sic Diod. S. 2, 531. et alibi v. c. *ἀθλητὴς πάσης ἀρετῆς*, Omnis virtutis studiosus. Ergo *ἀθλητὴς παρασκευῆς* dicitur orator, qui artificiosa et elaborata, operosaque elocutione utitur; Wolfiana autem interpretatio plus infert illis verbis, quam revera inest. Eodem modo Plutarcho de Aud. Poet. 2. Socrates dicitur *γεγονὼς ἀληθείας ἀγωνιστὴς τὸν ἅπαντα βίον*, Qui per omnem vitam veritati se consecraverat, et pro ea veluti pugnabat. Lucian. Rhet. Præc. 20. *δεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν*, Insuperabilem dicendi artificem, dicit. Libanius in Vit. Demosth. ad Monium Procons. de Demosthene, *Ἄκρος ἀγωνιστὴς γέγονε τοῦ τε δικανικοῦ καὶ συμβουλευτικοῦ*, In genere Judiciali et deliberativo magnam vim et artem declaravit." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

["*Ἀθλητὴς*, ad Xenoph. Mem. 3, 14, 3. Conf. cum *αὐλητὴς*, Jacobs. Anthol. 8, 147. Dionys. H. 5, 212. Boissonad. in Philostr. 647. Oppon. *στρατιώτης*, Ruhnk. ad Rutil. p. 6. ('Præter orationes, quas Rutil. laudat, Cleochares etiam scripsit quod ad artem rhetoricam pertineret, ut intelligere licet ex impedito corruptoque loco Photii Bibl. Cod. 176. p. 394. Κλεοχάρης *δὲ ὁ Μυρλεανὸς, ὑπὲρ τῶν* *'Ἰσοκρατικῶν ἁπάντων οἶμαι λέγων· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἐν πρὸς τὸν Δημοσθένην συγκρίσει μὴ τὰ πόῤῥω αὐτοῖς παρασχεῖν· φησὶ, τοὺς μὲν Δημοσθενικοὺς λόγους τοῖς τῶν στρατιωτῶν ἐοικέναι μάλιστα σώμασι, τοὺς δὲ Ἰσοκρατικοὺς τοῖς τῶν ἀθλητῶν*,' nos contra hic nibil aliud desideramus præter *τῇ* ante *πρὸς, μὴ τὰ πόῤῥω αὐτοῖς παρασχεῖν* recte vertitur Non postremas illis dare. 'E quo Cleocharis dicto, nescio, an colorem duxerit Quintilian. 10, 1. p. 492. Dum in iis, de quibus erit quæstio, meminerimus non athletarum toros, sed militum lacertos esse. Idem tamen dictum Photius Bibl. Cod. 265. p. 1474. et Pseudo-Plut. de Vit. x. Oratt. 845. non Cleochari tribuunt, sed Philippo Macedoni.') *Ἀθλητὴς Ἑρμοῦ*, ad Diod. S. 1, 391.

A *Ἀθληταὶ πολέμου*, Dionys. H. 4, 2109." Schæf. Mss.]

[*Ἀθλητής*. Galen. in Libro, cui titulus, *Ὅτι ἄριστος ἰατρὸς καὶ φιλόσοφος*, p. 128. Corai.: *Οἷόν τι πεπόνθασιν οἱ πολλοὶ τῶν ἀθλητῶν, ἐπιθυμοῦντες μὲν Ὀλυμπιονῖκαι γενέσθαι, μηδὲν δὲ πράττειν, ὡς τούτου τυχεῖν, ἐπιτηδεύοντες, τοιοῦτόν τι καὶ τοῖς πολλοῖς τῶν ἰατρῶν συμβέβηκεν*: 130. *Αὐτίκα γέ τοι τοὺς ἀθλητὰς, ἢ διὰ τὴν τοῦ σώματος ἀφυΐαν, ἢ διὰ τὴν τῆς ἀσκήσεως ἀμέλειαν, ὁρῶμεν ἀποτυγχάνοντας τοῦ τέλους· ὅτῳ δ' ἂν καὶ ἡ τοῦ σώματος φύσις ἀξιόνικος ᾖ, καὶ τὰ τῆς ἀσκήσεως ἄμεμπτα, τίς μηχανὴ μὴ οὐ πολλοὺς ἀνελέσθαι τόνδε στεφανίτας ἀγῶνας*; Eust. 1472.: *Οἱ ἀθληταὶ τὸν τοῦ ἀθλεῖν πάντα καιρὸν οὐκ ἐφίοντο πλησιάζειν γυναιξί*. Vide Selecta e Schol. Valck. in N. T. 2, 251. Eurip. Autolyco ap. Athen. 413.: *Κακῶν γὰρ ὄντων μυρίων καθ' Ἑλλάδα, Οὐδὲν κάκιόν ἐστιν ἀθλητῶν γένους*. Plura ibi vide de athletarum arte inutili. Huc respexit Eust. 1299.: *Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀθλητῶν ἐπισυρομένων καί τι ψόγου εἴ* B *τις ἐνθυμηθείη ὡς καὶ κρέασιν ἀνῳκοδομῆσθαι σκώπτονται διὰ τὸ καὶ εἰς εὐσαρκίαν τοὺς τοιούτους γυμνάζεσθαι, καὶ οὕτω* * *σκωπτικῶς παχεῖς καὶ αὐτοὺς λέγεσθαι, οἷα μὴ λεπτοὺς τὸν νοῦν καὶ ὀξεῖς, μηδὲ οἵους ἀρέσκειν τῷ εἰπόντι, ὅτι ξηρὴ ψυχὴ σοφωτάτη, ὅμως οἱ Ὁμηρικοὶ ἀθληταὶ, οὐ φαίνονται κατὰ τοὺς ἄλλους εἶναι, ἀλλὰ πρὸ ἔργου μὲν, ἑτεροίας ἀρετὰς τίθεσθαι· πάρεργον δέ τι ἔχειν καὶ τὸ ἀθλεῖν. Τοιοῦτος ὁ σοφὸς Νέστωρ, ὡς δῆλον ἐξ ὧν* * *αὐχητικῶς ἱστορεῖ. Τοιοῦτος ὁ καλὸς Ὀδυσσεὺς, ὡς ἡ Ἰλιὰς καὶ ἡ Ὀδύσσεια δηλοῖ. Τοιοῦτοι δὲ, ὡς εἰκὸς, καὶ ἄλλοι τῶν ἡρώων. Οὐκοῦν Εὐριπίδου εἰπόντος τὸ*, Κακὸν (l. Κακῶν) *γὰρ ὄντων μυρίων καθ' Ἑλλάδα, Οὐδὲν κάκιόν ἐστιν ἀθλητῶν γένους, καὶ κατασκευάσαντος τὴν γνώμην καλῶς εἰς πλάτος· ἑτέρου δέ τινος φαμένου ὡς τὰ τῶν ἀθλητῶν οὐ πιαίνει μυχοὺς πόλεως, κεῖται παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ τὸ*, (414. c. e Xenophanis Colophonii Elegiis, *Οὐ γὰρ πιαίνει ταῦτα μυχοὺς πόλεως*,) *οὐ μὴν ἀλλ' εἰ καὶ ταῦθ' οὕτως ἔχει, οἱ γοῦν Ἕλληνες, οὐκ ἦσαν αὐτὸ τοῦτο ἀθληταὶ, ἀλλὰ καὶ μαχηταὶ ἄριστοι καὶ δεξιοὶ ἀθλεῖν ὅτε καιρός*. Cass. Dio 921.: C *Ἦγον δὲ αὐτὸν οἱ ἀθληταὶ ἵπποι ἀξιονικώτατοι*. J. Poll. 1, 181.: *Εἶτα ἵπποι φορβάδες, ἵπποι ἀγελαῖοι, ἵπποι ἀθληταὶ, καὶ ἀγωνισταὶ, καὶ ἀδδηφάγοι, ἁμιλλητήριοι, νικηφόροι, ἀθλοφόροι, κυνηγετικοὶ, πολεμιστήριοι, ὁδοιπορικοὶ, στρατιωτικοὶ, πομπικοὶ, καὶ τὰ ὅμοια*. Suid.: *Ἀθλητής· ὁ τοὺς ἄθλους ἐξησκηκώς. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἄνδρα πολέμων ἀθλητὴν ὡς τὸν Ἀννίβαν ἐκπέμπουσιν. Ἀθλητάς· ἀγωνιστὰς, ἀσκητάς. Αἰλιανός· Τοιγαροῦν οὐ μόνον τοῦτ' ἔχειν αὐτοὺς παρεσκεύαζεν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης ἀδικίας καὶ βδελυρίας ἀθλητὰς εἶναι. Τί γὰρ τῶν αἰσχρῶν καὶ δεινῶν αὐτοῖς οὐ προσῆν; ἢ τί τῶν καλῶν καὶ σπουδαίων οὐκ ἀπῆν*; "Nescio quomodo nomen Æliani in h. l. irrepserit. Verba enim non sunt Æliani, sed Theopompi ap. Polyb. in Excerptis Peiresc. p. 22. (8, 11, 8. T. 3. p. 28. Schweigh. *Τοιγαροῦν οὐ μόνον ταῦτ' ἔχειν αὐτοὺς παρεσκεύαζεν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης ἀδικίας καὶ βδελυρίας ἀθλητὰς ἐποίησεν. Τί γὰρ τῶν αἰσχρῶν ἢ δεινῶν αὐτοῖς οὐ προσῆν; ἢ τί τῶν καλῶν καὶ σπουδαίων οὐκ ἀπῆν*; Idem Fragm. Theopompi legitur etiam ap. Athen. 260. (*Τοιγαροῦν* D *οὐ μόνον αὐτοὺς τοιαῦτ' ἔχειν παρεσκεύαζεν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης ἀδικίας καὶ βδελυρίας ἀθλητὰς ἐποίησεν. Τί γὰρ τῶν αἰσχρῶν ἢ δεινῶν αὐτοῖς οὐ προσῆν; ἢ τί τῶν καλῶν καὶ σπουδαίων οὐκ ἀπῆν*;)" Kust. "*Τί γὰρ τῶν αἰσχρῶν κ. τ. λ.* Verba hæc usque *ἀπῆν* habet etiam Cod. Urbin. ad oram Excerptorum Antiquorum. Eadem verba, simul cum superioribus, *Τοιγαροῦν οὐ μόνον ταῦτ' ἔχειν κ. τ. λ.* protulit Suid. in *Ἀθλητὰς*, ubi perperam Æliano hæc tribuuntur; nisi forte eadem e Theopompo Ælianus alicubi citavit. Apud Suid. igitur ibi pariter *τοιγαροῦν* legitur, quemadmodum ex Athen. jam correxerat Vales. pro *τοίγαρ*, quod erat in Cod. Peiresc. Pro *ταῦτ' ἔχειν* ap. Athen. (in utroque Schweigh. Cod. Ms.) est *τοιαῦτ' ἔχειν*: ap. Suid. vero in Kusteri quidem Edit. *τοῦτ' ἔχειν*, sed Ed. princeps Mediolanensis in *ταῦτ' ἔχειν* cum Cod. Peiresc. consentit." Schweigh. ad Polyb. loc. Tittmanni Technoll. Mss.: *Ἀθλητὴς δὲ, ὁ ἀγωνιστὴς, ἀθλοφόρος δὲ, ὁ τὰ ἔπαθλα ἀπενεγκάμενος*. J. Poll. 3, 143.: *Καὶ οἱ γυμνικοὶ μὲν κυρίως ἀθληταὶ καλοῦνται, καὶ ἀσκηταὶ, καὶ ἀγωνισταὶ, καὶ οἱ ἀντίπαλοι αὐτῶν*,

ἀνταγωνισταί: 144. *Βιαζόμενος δ' ἂν καὶ ἐπ' ἐκείνων εἴποι τις, Διονυσιακῆς ἀγωνίας ἀθληταί· ἀθληταὶ δὲ μουσικοὶ, καὶ Διονυσιακοὶ τεχνῖται· ὀνομάσαις δ' ἂν καὶ τούτους, κἀκείνους, ἀγωνιστάς.* " *Βιαζόμενος.* Vis affertur proprietati sermonis, quando Athletæ dicuntur Scenici artifices etc. id enim proprium est Scenicis, Comœdis, Tragœdis, Musicis, etc." Kuhn. " Pro *ἀθληταὶ δὲ* Ms. melius, ni fallor, *καὶ καλοῦνται μουσικοὶ, καὶ Δ. τεχνῖται.* Non enim *μουσικοὶ ἀθληταὶ* dicebantur, sed *μουσικοὶ τεχνῖται*, si recte puto. Imo rectissime, ut et tibi patebit e locis, quos H. St. in Thes. v. *Τεχνίτης* collegit; et P. Faber, credo, in suo Agonistico (1, 2.) omnium eruditiss., quod opus tamen nobis non ad manus, ut locum inquireremus. Quamvis alias non ignorem, quod Platonem annotant, *τοὺς περὶ τὴν μουσικὴν ἀθλητὰς* vocare. Ceterum hic auctoritate Ms. accedente, illud malim. Ne quid dicam, quod et Dionysiacis *τὸ ἀθληταὶ* conveniat, ut modo nominavit Pollux, *Διονυσιακῆς ἀγωνίας ἀθλητὰς*, itaque potuisset, si et *μουσικοὺς ἀθλητὰς* dici approbasset, illud *ἀθλητὰς* mox cum *ἀγωνιστὰς*, quod utrisque convenire ait, conjungere. De Dionysiacis *τεχνίταις* v. etiam Rigalt. Not. ad Artemid. 19." Jung. J. Poll. 6, 177.: *Στάσις εἰκόνων, ἀνακήρυξις ἀθλητῶν.* " Christus vocatur *μέγας καὶ ἀκαταγώνιστος ἀθλητὴς* ab Euseb. 5, 1. p. 162." Suicer. Addend. ad Thes. Eccl.]

[" Athleta, *ἀθλητὴς*, Qui in gymnicis certaminibus, lucta, pugilatu, cursu, saltu, et hujusmodi pugnat, et præsertim qui lucta aut pugilatu. Ita enim videtur a Latinis plerumque usurpari. Est ab *ἆθλος*, Certamen, vel ab *ἀθλέω*, Certo, Pugno. Certabant athletæ in Circo, in Gymnasiis, in Amphitheatris, subligaribus virilia tecti, cetera nudi, oleo s. ceromate uncti, et pulvere conspersi corpus, cujus vires ut alerent, servarentque, simplici cibo, et ad nutriendum, saginandumque apto utebantur, summoque studio ab iis abstinebant, quæ viribus officere possent; artem vero athleticam diligenter perdiscebant a magistris, assiduisque exercitatt. excolebant.——¶ Translate, Varro de R. R. 2, 1. Vos, qui estis Epirotici, pecuarii athletæ, h. e. diligentes et strenui in re pecuaria procuranda. Sic 3, 5.: Nos athletæ comitiorum. Sic Justinian. in Ep. ad Theophil. Doroth. etc. præfixa libris Digest. a med. Optimi athletæ judiciorum, h. e. Strenue pugnantes in forensibus judiciorum certaminibus. ¶ Athletas, qui non lucri, sed virtutis causa se exercent, artem ludicram non facere, statuunt Jurisconsulti ap. Ulpian. Dig. Lib. 3. Tit. 2. Leg. 4." Forcellin. Lex. Lat. " Athla ap. Astrologos sunt Opera, Res, Labores, Studia, Certamina, et Quicunque casus in vita humana possunt contingere, quorum duodecim classes fecerunt Astrologi, et singulis signis cœlestibus assignarunt. Manil. 3, 162. 172. 193. etc." Idem. " Manilio athla sunt Omnia, quæcunque homines facere, aut pati possunt, in xii. illa domicilia Zodiaci divisa. Sic enim 3, 160.: Et quoniam certo digestos orbe labores Nominaque in numerum, viresque exegimus omnes, Athla vocant Graii, quod cuncta negotia rerum In genera et partes bis sex divisa coërcent. Nempe qui nomen hoc imposuere huic rei, ad xii. labores Herculis respexere, quibus etiam transitum solis per xii. signa indicari, notum est. Recurrit nomen v. 172. it. 193. et 201. Vide Scal. p. 193." Gesner. T. L. L.]

'*Ἀθλητὴρ, ῆρος, ὁ*, i. q. *ἀθλητὴς*, Certator, sed poëticum est. Od. Θ. (164.) *οὐδ' ἀθλητῆρι ἔοικας*, i. e. *ἄθλων δαήμονι*, Perito certaminum, ut paulo ante dixerat. [Pseudo-Did.: *ἀγωνιστῇ.* Orph. Lith. 25. *Οὐδέ οἱ ἀθλητῆρι κονισσαμένῳ ἐν ἀγῶνι 'Αντιβίην τινὰ θυμὸς ἐφορμήσει μενεαίνειν.* Etym. M. 138, 57.: *'Αρεστήρ· εἶδος πλακοῦντος, τοῖς θεοῖς ἀφιερωμένος* (sic), *ὥσπερ καὶ τὸ πόπανον, παρὰ τὸ ἀρέσκω, ὁ τοῖς θεοῖς ἀρέσκων. 'Αρέσω οὖν, ὁ παρακείμενος, ἤρεσμαι, * ἀρεστὴς καὶ ἀρεστὴρ, ὡς ἤθληται, ἀθλητὴς καὶ ἀθλητήρ.*]

[* '*Ἀθλήτρια, ἡ*, Athletrix, si ita loqui licet, " Athan. 2, 166." Kall. Mss.]

'*Ἀθλητικὸς, (ἡ, ὸν,)* Athleticus, Ad athletas pertinens, ut ap. Plut. Symp. 8. *ἀθλητικοὶ ἀγῶνες*, Athletica certamina: [T. 8. p. 891.: *Τοῦτο δὴ καὶ περὶ* A *τοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνάς ἐστι· τοὺς μὲν γὰρ ὑπ' ἀσθενείας καὶ μαλακίας εἴκοντας αὐτοῖς πιέζουσι κάμπτοντες, οἱ δ' ἐρρωμένως ὑπομένοντες τὴν ἄσκησιν, οὐ μόνον τοῖς σώμασιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς φρονήμασιν, ἐπαίρονται καὶ αὔξοῦνται.* " Appellat hos *ἀγωνιστὰς* ideo *ἀθλητικοὺς*, quia multa genera sunt *ἀγωνιστῶν*. In omni re, ubi specimen sui dandum, aut contendendum alicui cum altero, judiciumque astantium subeundum et de fama periclitandum est, dicitur *ἀγωνίζεσθαι* et *ἀγωνιστὴς*, in cantu, in fidibus, et tibia, in causis in foro dicendis. Sed qui gravibus corporis exercitiis in gymnasiis operam dant, eorumque edunt in suo corpore publica specimina, illi soli sunt *ἀγωνισταὶ ἀθλητικοί.*" Reisk.] Idem Symp. 3. (596.) *ἀθλητικὰ* dicit Athletis convenientia. ‖ '*Ἀθλητικὴ ἕξις*, Athletica corporis habitudo, i. e. Firma et robusta. Sunt qui Corpulentam habitudinem exponant; sed Habitudo hac in significatione fere adjunctum habet genitivum corporis; dicitur enim Habitudo corporis bona: verum Habitudo corporis corpulenta, dure diceretur. Præ- B terea Corpulentum Festus exponit Obesum, quo sensu convenire huic explicationi non potest. Aristot. Pol. 8. *Νῦν μὲν αἱ μάλιστα δοκοῦσαι τῶν πόλεων ἐπιμελεῖσθαι τῶν παίδων, αἱ μὲν ἀθλητικὴν ἕξιν ἐμποιοῦσιν.* Sic Plut. in Fabio *ἀθλητικὸν σῶμα* dixit Firmum ac robustum corpus, quanquam et simpliciter alicujus athletæ corpus intelligi potest: [1, 714. *Φάβιος δὲ, τῶν πρώτων ἐχόμενος λογισμῶν ἐκείνων, ἤλπιζε μηδενὸς μαχομένου, μηδ' ἐρεθίζοντος τὸν 'Αννίβαν, αὐτὸν ἐπηρεάσειν ἑαυτῷ, καὶ κατατριβήσεσθαι περὶ τὸν πόλεμον, ὥσπερ ἀθλητικὰ σώματα, τῆς δυνάμεως ὑπερτόνου γενομένης καὶ καταπόνου, ταχύτατα τὴν ἀκμὴν ἀποβάλλοντα.* " Sub. *ποιεῖ*, vel *εἴωθε ποιεῖν*, vel *κατατρίβεται αὐτὰ περὶ ἑαυτοῖς.* Suffeci meo arbitratu nominativum, pro vulg. *ἀθλητικοῦ σώματος.*" Reisk. Sed *ἀθλητικοῦ σώματος* recte restituit novissimus Editor Schæf., qui et *ἀποβαλόντα*, quod in Vulcob. legitur, reposuit. Idem Plut. in Philopœm. 3. *Τῶν δὲ φαμένων, ὅπερ ἦν, ἀθλητικὸν στρατιωτικοῦ σῶμα καὶ βίον διαφέρειν τοῖς πᾶσι, μάλιστα δὲ δίαιταν ἑτέραν καὶ ἄ-* C *σκησιν εἶναι, κ. τ. λ.* Glossæ: '*Ἀθλητικός·* Gladiatorius. Aristot. Rhet. 1, 11. *'Επεὶ δὲ τὸ νικᾶν ἡδὺ, ἀνάγκη, καὶ τὰς παιδιὰς ἡδείας εἶναι τὰς μαχητικὰς, καὶ τὰς αὐλητικὰς, καὶ (τὰς) ἐριστικάς· πολλάκις γὰρ ἐν αὐταῖς γίγνεται τὸ νικᾶν· καὶ ἀστραγαλίσεις, καὶ σφαιρίσεις, καὶ κυβείας, καὶ πεττείας.* Ubi silet Buhl. Pro *καὶ ἐριστικὰς* " lege *καὶ κιθαριστικάς.*—Ita leg. et distinguendus est iste locus, de quo non est quod dubitent viri eruditi." Toup. Emendd. 2, 227. " Malim in antecedentibus legere *ἀθλητικάς.*" Tyrwhitt. in Toupii Emendd. 4, 422. notante Schæfero in Mss. Imo, nostra saltem sententia, probanda est Toupii conjectura, *καὶ τὰς αὐλητικὰς, καὶ τὰς κιθαριστικὰς*, modo addas *τὰς* ante *κιθ.*]

'*Ἀθλητικῶς*, Adverbium, Athletice, Athletarum more. Plut. in Apophth. *Σῶμα γεγυμνασμένον οὐκ ἀθλητικῶς μόνον, ἀλλὰ καὶ στρατιωτικῶς*, Corpus exercitatum non athletico tantum, sed et militari modo. Plaut. (Bacch. 2, 3, 14.) Athletice valere dixit, pro Optima corporis habitudine esse et firmissima, eo D sensu quo Aristoteles vocat *ἀθλητικὴν ἕξιν*, ut modo dictum est. Idem et (Epid. 1, 1, 18.) Pugilice valere dixit pro eodem, a generali videlicet appellatione ad particularem veniens. [J. Poll. 3, 145. *Καὶ τὰ ἐπιῤῥήματα, μουσικῶς, ἀθλητικῶς, * ἀσκητικῶς, ἀγωνιστικῶς.*]

[* " *Δυσάθλητος, (ὁ, ἡ*, Ineluctabilis,) Wakef. Phil. 267." Schæf. Mss. " Quint. Cal. 9, 387. (*'Ως τοῦ * ὑπίχνιον ἕλκος ἀέξετο πυθομένοιο 'Ιοῦ ἀπὸ στυφελοῖο, τόν οἱ ἀπομόρξατ' ὀδοῦσι Λυγρὸς ὕδρος, τόν φασιν ἀναλθέα τε, στυγέρον τε 'Έμμεναι, ὁππότε μιν τέρσῃ περὶ χέρσον ἰόντα 'Ηελίοιο μένος· τῷ καὶ μέγα φέρτατον ἄνδρα Τεῖρε δυσαθλήτοισιν ὑποδμηθέντ' ὀδύνῃσιν.*)" Wakef. Mss. " Scr. videatur e dictis, *δυσαλθήτοισιν*, (quod nobiscum probant et Rhod. et Pauw.) Sed *δυσαθλήτοισιν* expono Ineluctabilibus, Intolerabilibus malis. Eadem ex utrovis nascitur sententia." Dausq.]

[* *Φιλαθλητὴς, ὁ*, Certaminum studiosus. Eust. 854. Bas.: *'Ιστέον δὲ ὅτι τὰ εἰς ης ὑπὲρ μίαν συλλα-*

*βὴν ὀξύτονα κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ ἐν τῇ συνθέσει ὀξύνονται, οἷον, σαφὴς ἀσαφὴς, ἀθλητὴς φιλαθλητὴς, ἐραστὴς ἀντεραστὴς, ψευδὴς φιλοψευδὴς, χωρὶς τοῦ ἀληθής· τούτου γὰρ τὸ σύνθετον, φιλαλήθης· καὶ τὸ κριτὴς δέ φασιν ἐν τῷ * ξενοκρίτης, μεταβολὴν τόνου ἔπαθεν, ὥσπερ καὶ τὸ ὀνειροκρίτης.* Plut. 6, 530. (a nobis supra 148. d. citatus, ubi per errorem est *φιλαθλῆται* pro *φιλαθληταί* :) 8, 497. *Ἥδιον δὲ καὶ περὶ κυνῶν ἄνδρα θηρευτὴν ἐρωτᾶν, καὶ φιλαθλητὴν περὶ γυμνικῶν, καὶ περὶ καλῶν ἐρωτικόν.*]

" Διαθλέω, Certo s. Concerto, aut Laboro. Hesych. enim *διαθλέοιμεν* exponit non solum *διαγωνιζοίμεθα*, sed etiam *κάμοιμεν* et *ἐργαζοίμεθα*: quoniam videlicet *ἆθλος* sit et *τὸ ἔργον* et *τὸ ἀγώνισμα*:" [*Διαθέλοιμεν· διαγωνιζοίμεθα, κάμοιμεν, ἐργαζοίμεθα, ἆθλος δὲ, τὸ ἔργον, καὶ τὸ ἀγώνισμα, καὶ τὸ * ἐπαθλεῖν.* " L. *διαθλοῖμεν.*" Soping. Palmer. " L. *διαέθλοιμεν*, vel potius *διαθλέοιμεν.*" Arcer. " Aut *διαθέλοιμεν* ponitur pro *διαέθλοιμεν*, aut additum alieno loco, ut omnes longiores expositiones, si verum sit *τὸ διαθλοῖμεν.*" Is. Voss. *Διαθλέοιμεν* cum Nostro exhibet Abresch. in Misc. Obs. V. 3. p. 87. Sed vulg. *διαθέλοιμεν* satis tuetur literarum ordo. Scilicet corrupte sic scriptam hanc vocem alicubi legerat Lexicographus. " *Ἐπαθλεῖν*, l. *ἔπαθλον.*" Is. Voss. " Sic Phavor. Noster etiam supra: *Ἆθλον· ἀγώνισμα, ἔργον, ἔπαθλον.* Vide Gloss. N. T. 181. Retinere tamen posses *τὸ ἐπαθλεῖν*, infin. pro substantivo." Albert.] " Suidas quoque *διαθλοῦντες* exp. *πονοῦντες*, addens, *διαθλῶ* cum accus. construi:" " *Διαθλοῦντες· πονοῦντες, καὶ διαθλῶ, αἰτιατικῇ.* Tria postrema verba perperam, ut alia quamplurima, novissima Ed. omisit. Cum accus. junctum reperies ap. Hierocl. 120. *Ἑλομένη δὲ διαθλεῖν γενναίως πάντας τοὺς ὑπὲρ ἀρετῆς ἀγῶνας.*" Abresch. l. c. " Sibi vim ferre in aliqua re, Heliodor. 307 (=261. *Καὶ τὸν λῃστρικὸν διαθλήσεις βίον.*)" Wakef. Mss. " Ad Charit. 294. Mitsch. Cer. 155. 260." Schæf. Mss. " *Διαθλέω πρός τινα, τινὶ δ.* Ælian. V. H. 5, 6. Cono 12." Schneider. Lex.]

[* " *Διαθλητέον*, Phil." Wakef. Mss. Philonem an Philostratum in animo haberet V. D. nescimus.]

[* *Ἐναθλέω*, Exerceo me in aliqua re. Heliod. 352. c. Ælian. V. H. 2, 4. *Ἐμβληθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Φαλάριδος εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ στρεβλούμενος, ἵν' εἴπῃ τοὺς συνεγνωκότας, ὁ δὲ* (l. *ὅδε*) *ἐνεκαρτέρει καὶ ἐνήθλει ταῖς βασάνοις*, ubi vertitur, Fortiter se gessit in illis cruciatibus, " Fortiter restitit. Joseph. Facio contendere, Zenod. (Epigr. Vide Jacobs. Anth. 8, 197. Lobeck. ad Ajac. p. 294.)" Wakef. Mss. " Eumath. 113." Boissonad. Mss. " Lennep. ad Phalar. 149. Charit. 650. Diod. S. 1, 179. (*Οὐκ ὀλίγοι δ' αὐτῶν καὶ ταῖς τοξείαις ἐνηθληκότες τῶν πτηνῶν, εὐστόχως πολλὰ τοξεύουσι, δι' ὧν τὴν τῆς φύσεως ἔνδειαν ἀναπληροῦσιν.* Sic 1, 54. *ἐνηθληκότες τοῖς πολεμίοις*, Qui longo usu rei militaris peritiam sibi pepererunt: 17, 9. *ἐνηθληκότες τοῖς πολεμικοῖς κινδύνοις.* Præpositionem addit 16, 44. *πλῆθος ἐν γυμνασίοις καὶ πόνοις ἐνηθληκός*:) 2, 166." Schæf. Mss. Cf. Munth. Obs. Philol. 514. " *Ἐναθλέω*, Exerceo me in aliqua re, ut eam in promtu et usu habeam. *Πήξατε ὑμῶν τὰς ὑπολήψεις, καὶ ἐναθλεῖτε αὐταῖς*, 3, 16, 13." Ind. Gr. in Epictet. Suidas et Zonar.: *Ἐνήθλει· ἐνεκαρτέρει. Καὶ ὁ μὲν ἐπὶ τούτοις τῇ πενίᾳ ἐνήθλει.* Hesych.: *Ἐναθλόει· ἀθλῶει.* " Scr. *Ἀθλόει.*" Brod. in Thes. Crit. 4, 77. " Ita Phavor. Neutrum placet. Supra: *Ἀθλοίζει· συνάγει.* Quod alienum quoque videtur. Conjiciebam: *Ἐναθλέει· ἀθλεύει.* Quod ex Josepho afferunt. Nisi potius fuerit: *Ἐν ἀέθλῳ· ἄθλῳ*, ut Cyrill. Lex. Mss." Albert.]

" Καταθλέω, Athleticis exercitationibus operam do. Plut. de Liber. Educ. *τοῖς γεγυμνασμένοις καὶ καταθλήσασι*:" [6, 6. *Τίς δ' ἀσθενὴς φύσις οὐ τοῖς γυμνασαμένοις* (*γεγυμνασμένοις*, Ald. et Bas.) *καὶ καταθλήσασι πλεῖστον εἰς ἰσχὺν ἐπέδωκε*; 6, 174. *Ἀλλὰ καὶ γελασθῆναι δεῖ πολλὰ, καὶ ἀδοξῆσαι, καὶ σκώμματα καὶ βωμολοχίας ἀναδεξάμενον, ὤσασθαι παντὶ τῷ θυμῷ, καὶ καταθλῆσαι τὴν ἀμαθίαν*, " Exercitationibus vincere." Reisk. Ind. Gr.] " Idem in eodem libro aliquanto post dicit, *Ἐν ἀκοντισμοῖς αὐτοὺς καταθλοῦντας καὶ τοξείαις*, Jaculandi et sagittas mittendi peritia inter se certantes." [Locus est p. 28. Wyttenb. *Πρὸς γὰρ τοὺς στρατιωτικοὺς ἀγῶνας τοὺς παῖδας ἀσκητέον, ἐν ἀκοντισμοῖς αὐτοὺς καταθλοῦντας, καὶ τοξείαις, καὶ θήραις.*] " Affertur *καταθλῆσαι* et pro Vincere, athletico videlicet certamine. Hesych. certe *καταθλήσαντες* exp. *καταγωνισάμενοι.*" [Suid. et Phot.: *Καταθλήσαντες· καταγωνισάμενοι.* Suid.: *Κατηθλημένων· ἐγγεγυμνασμένων. Ἄγοντες ἐκ τῶν ἐπιλέκτων καὶ κατηθλημένων ἐν τοῖς πολέμοις στρατιωτῶν τέσσαρα τάγματα ἐντελῆ.* Plut. 2, 852. *Οὕτω δ' ἦσαν διάπονοι τὰ σώματα καὶ κατηθληκότες, ὡς μήτε ἱδροῦντά τινα, μήτ' ἀσθμαίνοντα Ῥωμαίων ὀφθῆναι, διὰ πνίγους τοσούτου καὶ μετὰ δρόμου τῆς συῤῥάξεως γενομένης.*]

[* Μοναθλέω, UNDE * *Μοναθλία, ἡ*, i. q. *μονομαχία*, Nicet. Annal. 1, 6.]

[* Προαθλέω, Euseb. H. E. 4, 15. *Ἔνθα ὡς δυνατὸν ἡμῖν συναγομένοις ἐν ἀγαλλιάσει καὶ χαρᾷ, παρέξει ὁ Κύριος ἐπιτελεῖν τὴν τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ ἡμέραν γενέθλιον, εἴς τε τῶν προηθληκότων μνήμην, καὶ τῶν μελλόντων ἄσκησίν τε καὶ ἑτοιμασίαν*, In memoriam eorum, qui glorioso certamine perfuncti sunt.]

" Συναθλέω, Simul certo, Sum particeps certaminis, s. socius, aut adjutor. E Chrysost. de Sacerd." [Eunap. 180. *Χρόνον δὲ ἱκανόν τινα περὶ ταῦτα διατρίψας, καὶ συναθλήσας τῷ Μαξίμῳ πολύ τι, τὸν κοινωνὸν ἀπέλιπεν.* " Wakef. Ion. 202." Schæf. Mss. " Emend. 4 Macc. 17, 13." Valck. Mss. " *Συναθλέω*, H. St. e Chrys. de Sacerd. et *ἀθλεύων*, sic enim legit, non *ἀεθλεύων*, ex Il. Ω. 734. * *συνήθλευσαν*, cum accusativo, *τὸν ἀγῶνα*, I. 37. p. 210, l. 14. p. 410, l. 23." Maittair. Ind. ad Marm. Oxon. p. 658. Ed. 1732. " Res *συνηθλημένη* dicitur, quam quis exercitatione callet. Diod. S. 3, 4. de hieroglyphica scriptura: *Οὐ γὰρ ἐκ τῆς τῶν συλλαβῶν συνθέσεως ἡ γραμματικὴ παρ' αὐτοῖς τὸν ὑποκείμενον λόγον ἀποδίδωσιν, ἀλλ' ἐξ ἐμφάσεως τῶν μεταγραφομένων καὶ μεταφορᾶς μνήμῃ συνηθλημένης.* (Schol.: *Τουτέστιν ἀπὸ τροπῆς καὶ τύπων ζώων τινῶν ἀπομνημονευομένων τοῖς πᾶσι καθεκάστην διὰ κοινότητα.*)" Brunck. Mss.]

[" Συναθλέω, 1. proprie quidem notat Una, vel Simul certare, Socium et adjutorem certaminis esse, aut, Una cum aliis se exercere in gymnasio, e *σὺν* et *ἀθλέω*, Certo, Certamen ineo, quod vide supra. 2. Vero metaphorice significat Una cum aliquo laborare, Communem operam dare, Studiose et omni opera adjuvare laborantem. Sic bis tantum in N. T. legitur. Philipp. 1, 27. *Μιᾷ ψυχῇ συναθλοῦντες τῇ πίστει τοῦ εὐαγγελίου*, Unanimi consensu operam dantes observationi religionis Christianæ, s. propagationem religionis Christianæ adjuvantes: ibid. 4, 3. *Αἵτινες ἐν τῷ εὐαγγελίῳ συνήθλησάν μοι*, Quæ me in doctrina Christiana tradenda et propaganda omnibus modis adjuverunt." Schleusner. Lex. in N. T. Hesych.: *Συνήθλησαν· συνηγωνίσαντο.*]

[* " Συναθλητὴς, (ὁ,) Acta Jun. Bacchi Ed. Combef. 125." Boissonad. Mss.]

[* Ὑπεραθλέω, Certo pro aliquo. Carmen de St. Theodoro 25. *Σὺ καὶ πάλαι ζῶν καὶ πατῶν, μάρτυς, χθόνα, Κἂν οὐρανόφρων ἦσθα καὶ γῆς ἠρμένος, Τυραννικῆς ἔθραυσας ὀφρύος θράσος, Ὡς ὑπεραθλῶν εὐσεβῶν θεσπισμάτων.*]

¶ Ἄθλιος, (*ία, ον*,) Miser, Ærumnosus, Malis exercitus, a v. *ἀθλέω*, quod, uti dictum est, significat nonnunquam *κακοπαθῶ*, Malis exerceor, Malis conflictor. Ita quidem nonnulli; sed rectius cum Eustathio ab ipso nomine *ἆθλος*, quam a verbo ex eo formato *ἀθλέω*, deducetur nomen *ἄθλιος*, ut ab *ἄεθλος* fit *ἀέθλιος*, de quo paulo ante dictum est. Scimus autem *ἆθλον* significare Laborem, Ærumnam. *Ἄθλιος* vertitur Miser a Cicerone, ap. Plat. in Gorgia. Nam hæc vv., *Ἄθλιος ἄρα οὗτός ἐστιν ὁ Ἀρχέλαος*, interpretatur, Miser ergo Archelaus? Isocr. ad Nic. copulat *ἀθλιωτάτους* et *δυστυχεστάτους*. Xenoph. K. Π. 7. *ἀθλιώτατον* et *ἡδυπάθειαν* opponit, accipiens *ἀθλιώτατον* pro Re miserrima. Videtur autem de industria *ἡδυπάθειαν* illi opposuisse quasi idem significanti,

quod *κακοπάθεια*. Apud Plat., *ἀθλία συμφορὰ*, Misera calamitas. Etsi Latine melius sonaret, Miseranda calamitas.

"Ἄθλιος, Miser. Hesych.: *Ἄθλιος· ταλαίπωρος.* Π. 5, 1, 7. amantes sunt *μοχθηροὶ—καὶ εὔχονται ἀεὶ ὡς ἄθλιοι ὄντες ἀποθανεῖν.* Ιερ. 4, 10. *ἄθλιοι καὶ πένητες.* Απ. 1, 7, 3. Jactatorem esse, *λυπηρὸν, εἰ δὲ πείσειεν, ἔτι ἀθλιώτερον*, np. *ἐστί.* Opponit Π. 3, 3, 24. p. 193. *τοὺς ἀγαθοὺς καὶ εὐκλεεῖς εὐδαιμονεστάτους, τοὺς δὲ κακοὺς καὶ δυσκλεεῖς ἀθλιωτάτους.* Ιερ. 2, 3. Π. 7, 5, 26. p. 455. *νομίζουσι τὸ πονεῖν ἀθλιώτατον, τὸ δὲ ἀπόνως βιοτεύειν, ἡδυπάθειαν.* Ε. 1, 6, 6. *ἀθλιωτάτους ὅτι κολακεύουσι.* Ιερ. 7, 12. *ταύτῃ ἀθλιώτατόν ἐστιν ἡ τυραννὶς*, np. quia difficulter se quis ea liberare potest." Lex. Xenoph. "Ἄθλιος, Miser. *Ἄθλιος καὶ ταλαίπωρος*, de Aristarcho Moschi 548, 12. Sceleratus, Improbus. *Οὐδεὶς οὕτως ἄθλιος, οὐδ' ὠμὸς εἶναι δοκεῖ τὴν γνώμην*, 142, 18. *Οὐ γὰρ ἔγωγε οὕτως ἄθλιος, οὔτε ἄφρων ἦν*, 395, 16." Reisk. Ind. Gr. Demosth. "*Ἄθλια σώματα*, 2, 151. (*Ὁρᾷς μὲν, ὦ παῖ, κἂν αὐταὶ μὴ λέγωμεν, ἐσθῆτι καὶ μορφῇ τῶν ἀθλίων σωμάτων τεκμαιρόμενος, οἵαν οἰκουρίαν ἡμῖν ἡ σὴ φυγὴ περιεποίησε*:) *ἄθλιοι πολῖται*, 380. (*Ὡς ἄτοπός ἐστι τοὺς μὲν ἀθλίους πολίτας καὶ μηδὲν ἀδικοῦντας ὁσημέραι στρεβλῶν καὶ φονεύων.*) *Ἄθλιος ζωγράφος*, Pictor ineptus, Artis non bene gnarus, (Angl. A wretched painter,) 6, 21. et ita *σύγγραμμα ἄθλιον*, Non bene elaboratum, 6, 220." Ind. Gr. in Plut. Eurip. Herc. F. 1386. *Ἔν μοί τι, Θησεῦ, σύγκαμ' ἀθλίῳ.* " Wakef. Herc. F. 1389. Philoct. 265. 291. 1132. Cum gen., Markl. Iphig. p. 419. Wakef. Herc. F. 114. Porson. Phœn. 1730. Valck. Phœn. p. 540. Dorv. ad Char. 277." Schæf. Mss. "Epist. Socr. p. 32, 11. *ὁ λόγος ὁ ἄθλιος*, Hoccine flagitium." Valck. Mss. Thom. M.: *Ἄθλιος, Ἀττικῶς. Ἀτυχὴς, Ἑλληνικῶς καὶ κοινῶς.* "*Ἄθλιος*, vox inprimis Attica." Pierson. Thom. M.: *Ἄθλιος κάλλιον, ἢ ἀτυχής· τὸ δὲ ἀτυχὴς ἐπαίνων, ἀντὶ τοῦ ἀμέτοχος, κάλλιον, ὡσαύτως καὶ τὸ, εὐτυχὴς ἐπαίνων.* "*Ἄθλιος* et *εὐτυχὴς* opponuntur ap. Aristoph. Pl. 826." Bernard. "*Ἀτυχὴς* tamen eo sensu, quo *ἄθλιος*, usurpatur ab Epict. Enchir. c. 6. p. m. 12. Berkel. Nostro patrocinatur Plato Gorg. 470. *Εὐδαίμων οὖν σοι δοκεῖ ἢ ἄθλιος*; ubi quid sit *ἄθλιος* ex oppositione judicabis." Stœb. "*Τὸ δὲ ἀτυχὴς*, cur illam vocem alteri Thomas prætulerit, divinare non possumus, præsertim cum legatur ap. Thuc. p. 24. *ἐγκλημάτων ἀμέτοχος.* Eodem adjectivo utitur Philo, scriptor inprimis elegans, p. 793. Utuntur et alii complures, quos inter Basilius 2, 83. et Greg. Nyss. 1, 903. Quamobrem dubitari nequit, quin *ἀμέτοχος* in optimarum vocum censum venire debeat, cum Hominem alicujus rei expertem significat." Sallier. Hesych.: *Ἀθλίων· ἀτίμων, ἐπιπόνων.* Etym. M.: *Ἄθλιος· ὁ ταλαίπωρος, παρὰ τὸ ἀθλεῖν, τὸ ἀγωνίζεσθαι, ὅ ἐστι, τὸ κακοπαθεῖν.* Zonar.: *Ἄθλιος· ὁ ἐν ἀγωνίᾳ καὶ θρήνῳ ὢν, καὶ μηδόλως ἄνεσιν ἔχων.* Tittmanni Technoll. Mss., in *Ἀθλιωτάτως* citandæ. J. Poll. 3, 116. de Parco, Prodigo, et Liberali, *Οἰκτρὸς, στενὸς, ἄθλιος, κακοδαίμων, ταπεινὸς, ἐλεεινός*: 5, 163. *Ἄδηλος, ἄπορος, κακοδαίμων, ἄθλιος*: 9, 24. *Εἰ δὲ ψέγοις, στενὴν, βραχεῖαν, ἀθλίαν, ταλαίπωρον.* Eust. 740.: vide *Ἀέθλιον*, et *Δυσάεθλος.* Glossæ: *Ἄθλιος·* Miser. *Ἄθλιε·* Nequissime. *Ἀθλιωτάτους·* Ærumnosos. Anonymus Atticista de Atticismis, in Villoisoni Anecd. Gr. 2, 79: *Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἀθλιώτατος γέγονεν, εἰς ἔσχατον ἀθλιότητος ἧκε, λέγουσιν.* "Schol. Pind. Ol. 1, 130. (*Τὰ δὲ ἐπικίνδυνα πραγμάτων οὐ δεῖται ἀτόλμων καὶ ἀθλίων ἀνθρώπων.*)" Wakef. Mss.]

Ἀθλίως, Adverb. Misere, Ærumnose. *Ἀθλίως διάκειμαι*, Misere me habeo. Dem. pro Cor. (276.) *Ἀλλὰ καίπερ ἀθλίως καὶ κακῶς τῶν στρατηγῶν τῶν ὑμετέρων πολεμούντων αὐτῷ.* [Glossæ Gr. Lat. *Ἀθλίως·* Miserator: Lat. Gr. Misere. *Ἀθλίως.* "Wakef. Trach. 1130." Schæf. Mss. Eurip. Herc. F. 1385. *Οὐ *λειπτέον τά δ', ἀθλίως δὲ *σωστέον.* Æsch. Choëph. 978.]

[* *Ἀθλιωτάτως διάγει· ἀντὶ τοῦ δυστυχῶς. Ἄθλιος γὰρ ὁ τληπαθὴς, ὁ πολλὰ δυσχερῆ ὑφιστάμενος, ὃς καὶ σχέτλιος λέγεται.* Tittmanni Technoll. Mss.]

Ἀθλιότης, ητος, ἡ, Miseria. Ut *ἄθλιος* et *δυστυχὴς* copulata ostendimus, ita nonnunquam *ἀθλιότης* et *δυστυχία* copulantur. [Plato 1 Alcib. 27. p. 101. Etwall. *Σωκ. Κακῶς δὲ πράττων, οὐκ ἄθλιος; Ἀλκ. Σφόδρα γε. Σωκ. Τί δ' οἷς οὗτος πράττει; Ἀλκ. Καὶ οὗτοι. Σωκ. Οὐκ ἄρα οἷόν τε, ἐὰν μή τις σώφρων καὶ ἀγαθὸς ᾖ, εὐδαίμονα εἶναι. Ἀλκ. Οὐχ οἷόν τε. Σωκ. Οἱ ἄρα κακοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἄθλιοι. Ἀλκ. Σφόδρα γε. Σωκ. Οὐκ ἄρα οὐδ' ὁ πλουτήσας ἀθλιότητος ἀπαλλάττεται, ἀλλ' ὁ σωφρονήσας.* Plut. 6, 426.: *Εἰ μὲν γὰρ ἀεὶ μενεῖς ἐπὶ τῇ δυσπαθείᾳ ταύτῃ, τελείαν ἀθλιότητα σεαυτῷ παρέξεις, καὶ πικροτάτην κακοδαιμονίαν, διὰ ψυχῆς ἀγεννείαν καὶ μαλακίαν.* Vide Anonymum Atticistam, in *Ἄθλιος* citatum. Glossæ: *Ἀθλιότης·* Miseria. Zonar.: *Ἀθλιότης· ἡ ἐν τοῖς λυπηροῖς καὶ ἀβουλήτοις πάθεσι ταλαιπωρία.* J. Poll. 3, 116.: *Δουλοπρέπεια, κακοδαιμονία, ἀθλιότης, *οἰκτρότης.* "Plato Theæt. 1, 175. c. Herodian. 2, 11. p. 56." Scott. App. ad Thes. Isaacius Porphyrogenneta de Prætermissis ab Hom., in L. Allatii Excerptis Variis Gr. Soph. ac Rhet. p. 294.: *Καλῶς οὖν ὁ Εὐριπίδης τὸν Νεοπτόλεμον μιαιφόνον ὠνόμασεν, ὡς ἀνοσίῳ μιανθέντα καὶ *δυσθρησκεύτῳ φόνῳ τοῦ γέροντος· τοῦτο γὰρ τέλος φευκτὸν πολυπλόκων δυστυχημάτων τῇ τοῦ γέροντος ἀθλιότητι πέπρωτο.* "Dio Chrys. 2, 302. (*Σύ γέ μοι δίδως κέρας τι, καὶ νεῦρον, καὶ μικρὰ σιδήρια ἐπὶ λεπτοῖς *δονακίοις· ὥσπερ ὄρνιθας θηρεύειν μέλλοντι, οὐκ ἀνδράσιν, οὐδὲ θηρίοις μάχεσθαι· γνοίη δ' ἄν τις τὴν ἀθλιότητα τῶν ὅπλων, εἴ ποτε ἐγγὺς γένοιτο, καὶ ἀναγκασθείη αὐτοῖς ἐκ χειρὸς μάχεσθαι.*)" Wakef. Mss. "Γρ. *ἀθλότητα* (sic) *ὅσα τὰ ὅπλα*, et ἴσ. *ἁπλότητα* margo Mor." Reisk.]

[* " *Ἀθλιόθεατος*, (*ὁ, ἡ*,) Lysias 144. Ed. Ald." Kall. Mss.]

[* " *Ἀθλιόπαις*, (*ὁ, ἡ*, Miser ob prolem,) Eumath. 213(=250. *Καλλίπαις ἧκον ἐξ Αὐλικώμιδος, πατρίδος ἐμῆς, καὶ νῦν ἀθλιόπαις ἐν Εὐρυκώμιδι.*)" Boissón. Mss.]

[* *Δυσάθλιος*, Valde miser: *ὁ, ἡ*, inquit Schneider. Lex. sed fallitur; nam in Soph. Œd. C. 328. *Ὦ δυσάθλιαι τροφαί.*]

Πανάθλιος, Omnino miser, Omnibus modis miser, Miserrimus. Soph. Philoct. (1026. *ἐμὲ δὲ τὸν πανάθλιον Ἑκόντα πλεύσανθ', ἑπτὰ ναυσὶ ναυβάτην, Ἄτιμον ἔβαλον, ὡς σὺ φῄς, κεῖνοι δὲ σέ.*) Sic *παναθλία* in fem. Eurip. [Hec. 658. cf. Andr. 67. Æsch. Choëph. 693. *Φίλων ἀποψιλοῖς με τὴν παναθλίαν*: Sept. c. Th. 976. ΆΝ. *Ἰὼ πανδάκρυτε σύ.* ΊΣ. *Σὺ δ' αὖ καὶ πανάθλιε.* "Aristoph. Thesm. 1118. Dionys. H. 1, 151." Scott. App. ad Thes.]

ἈΕΙ, pro quo dicitur et *αἰεὶ* et *αἰὲν*, nam reliqua illa *ἀὲν, ἀϊὲς, αἰί, αἰὶν, αἰὴ, ἀὲ, ἀὲς*, obsoleta sunt, Adverbia temporis, Semper, Perpetuo. Xenoph. Hell. 3. *Ἀεὶ ἦγε δῶρα αὐτῷ*, Semper munera ei afferebat. Demosth. c. Midiam, *Ἀεὶ καὶ πανταχοῦ θεοῖς ἐχθρὸν καὶ βδελυρὸν*, Semper et ubique diis invisum et execrabilem. Idem pro Cor., *Ὑπὲρ οὗ καὶ τότε, καὶ νῦν, καὶ ἀεὶ ὁμολογῶ πολεμεῖν καὶ διαφέρεσθαι τούτοις*, Et tunc, et nunc, et semper bellum gerere cum his. Notant autem Grammatici quidam omnibus temporibus jungi *ἀεί*. Quanquam Eust. in Il. Φ. (263.) *Ὣς αἰεὶ Ἀχιλῆα κιχήσατο κῦμα ῥόοιο*, vult *κιχήσατο* esse pro *ἐκίχανε* præterito imperfecto. ‖ *Θεοὶ ἀεὶ ὄντες*, ap. Xenoph. K. Π. 1. Dii qui semper sunt, pro Dii immortales, quod ex Hom. sumsit, a quo dicuntur *θεοὶ αἰὲν ἐόντες*. Aliquando *ὁ ἀεί*, subaudito participio *ὢν*, idem est quod Æternus: ut ap. Xenoph. *ὁ ἀεὶ χρόνος*, Æternum tempus. ‖ Nonnunquam dicitur *ἀεί ποτε*, pro *ἀεὶ* simpliciter, vacante videlicet *ποτέ*. Thuc. 2. *Ἀεί ποτε πολεμίους ὄντας.* ‖ Interdum præfigitur præpositio *εἰς*, s. *ἐς*, et dicitur *ἐς ἀεὶ* pro *ἀεὶ* simpliciter. Lucian., *Παῖδα δ' ἐς ἀεὶ τὸν Ἀπόλλω.* Aliquando significat In perpetuum, et quidem ut plurimum hanc significationem habet, junctum videlicet cum futuro, ut ap. Soph. Ajace (333.) *ἢ τὸν εἰσαεὶ λεηλατήσει χρόνον*; In q. l. annotat Schol. futuro jungi solere: (*Ἢ τὸν εἰσαεί· ἤγουν κατὰ τὸν ἑξῆς χρόνον πάντα. Τὸ ἀεὶ λέγεται ἐπὶ ἐνεστῶτος, καὶ παρεληλυθότος, καὶ μέλλοντος· τὸ δὲ εἰσαεὶ ἐπὶ μέλλοντος ἀεί.*) Observandum autem hic

εἰσαεὶ scriptum conjunctim; nam utraque invenitur scriptura, sed frequentius εἰσαεὶ conjunctim, si bene memini.

'Ἀεὶ, pro Sine ulla intermissione. Od. B. (22.) δύο δ' αἰὲν ἔχεν πατρώϊα ἔργα. Nam ait Eust. αἰὲν hic indicare τὸ συνεχές.

'Ἀεὶ dicitur etiam de brevi tempore, ut docet Suid., hæc citans Hom. verba,—ἔχων κότον ἐμμενὲς ἀεί. Citat et Soph. hæc verba, quæ sunt ex Œd. C. (1583.) ὡς λελοιπότα Κεῖνον τὸν ἀεὶ βίοτον ἐξεπίστασο, ubi τὸν ἀεὶ βίοτον, i. e. Sempiternam vitam, ad verbum, appellat Longam senectutem, aut vitam. Sed ap. Suid. error est; legitur enim ap. eum τῆς ζωῆς, pro ἢ τὴν ζωὴν, ut e Soph. Schol. liquet. [Suidæ verba in Kusteri Ed. sunt hæc: 'Ἀεί· εἰώθασι γὰρ τὸ ἀεὶ καὶ ἐπ' ὀλίγου χρόνου τάττειν, ὡς καὶ Ὅμηρος, Ἔχων κότον ἐμμενὲς αἰεί. (Il. N. 517. δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεί.) Καὶ Σοφοκλῆς· ὡς λελοιπότα Κεῖνον τὸν ἀεὶ βίοτον ἐξεπίστασο· τουτέστι, τὸ μακρὸν γῆρας τῆς ζωῆς. Schol.: Τὸν ἀεὶ βίοτον· τὸ μακρὸν γῆρας, ἢ τὴν ζωήν. Εἰώθασι γὰρ τὸ ἀεὶ καὶ ἐπ' ὀλίγου χρόνου τάσσειν. Ὅμηρος· Ἔχεν κότον ἐμμενὲς ἀεί. Cf. Hermann. infra citandum.] Eust. quoque in Il. Ψ. (502.) Αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον, annotat αἰεὶ de brevi tempore usurpari, tum h. l., tum in aliis nonnullis ejusdem poëtæ. Sic et εἰσαεὶ in hoc Soph. loco, τὸν εἰσαεὶ Λεηλατήσει χρόνον. At Od. Φ. (69.) ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενὲς αἰεὶ, capitur quidem αἰεὶ pro πολὺν χρόνον, i. e. Longo tempore; sed longum hoc tempus perbreve est cum sempiternitate comparatum. Sic et Lat. Semper, et Gall. Toujours. Dicitur et ἐς ἀεί.

'Ἀεὶ interdum Latine resolvendum per particulam, ut Thuc. (3, 77.) Καὶ τὰς ἀεὶ πληρουμένας ἐξέπεμπον πρὸς τοὺς ἐναντίους, Et unamquamque navem, ut instructa fuerat, mittebant, vel, Ut quamque instruxerant. Gall. diceretur, Et à mesure qu'on les équippoit; vel, Fait à fait qu'on les équippoit. Ex ἀεὶ composita, ut ἀειβλαστὴς, ἀειθαλὴς, ἀεικίνητος, ἀείμνηστος, et alia multa, quæ omnia in Indice ordine ponentur, explicata reperies suis singula locis, ut ἀειβλαστὴς in Βλαστέω, et ἀειθαλὴς in Θάλλω, et ita de ceteris. In quibusdam autem compositis amittitur ι, ut in ἀέναος, quod vide in Νάω.

Εἰς ἀεὶ, vel Εἰσαεὶ, pro In perpetuum, vide paulo ante.

["'Ἀεὶ, ¶ 1) Semper. Interdum legitur Ioniee αἰεὶ, ut Π. 4, 1, 2. p. 201. 202. 5, 1, 11. 5, 3, 16. p. 301: ubi paulo post est ἀεί. Et sic Zeun., quo sibi constet Xenoph., semper edidit: v. tamen Dorv. ad Char. 133. Sæpissime ἀεὶ, ut Π. 1, 4, 15. Interdum in fine sententiæ, ut Π. 1, 5, 7. p. 56. ἀπὸ θεῶν ὁρμᾶσθαι ἀεί. E. 1, 2, 7. ἔδοσαν τῷ βουλομένῳ ἀεί. O. 19, 19. Sic Π. 8, 3, 20. προσέφερέ τι αἰεί. Zeun. ἀεί. Jungitur nominibus temporis, Π. 8, 2, 1. διὰ παντὸς ἀεὶ τοῦ χρόνου. Ubi redundare videtur, ut E. 1, 4, 6. ἀεὶ παρ' ἑκάστην ἡμέραν. Sed Π. 8, 1, 8. ἀεὶ τῇ ἡμέρᾳ reddi potest Singulis diebus. Λ. 8, 4. ἀεὶ ἄρχειν τὸ ἔτος, Per annum integrum. c. εἰς, E. 6, 5, 38. p. 429. θεοὶ πάντα ὁρῶντες καὶ νῦν καὶ εἰς ἀεί. K. 13, 7. Sic εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον: v. Χρόνος nr. 1. De formula ἀεί ποτε, v. Ποτὲ nr. 5. ¶ 2) c. articulo reddendum est adjectivo: Assiduus, Perpetuus, Π. 8, 1, 13. διὰ τὴν ἀεὶ μελέτην. vel Sempiternus, Æternus, Π. 8, 7, 3. p. 548. θεοὺς τοὺς ἀεὶ ὄντας. Sic τὸν ἀεὶ χρόνον: v. Χρόνος nr. 1. Item omisso articulo, Π. 1, 6, 19. extr. θεοὶ αἰεὶ ὄντες. ¶ 3) inter articulum et participium vel adjectivum ponitur de iis, qui sibi succedunt: v. Interpp. ad Thuc. 4, 68. et Valck. ad Herod. 2, 98. et 4, 162. Π. 6, 3, 6. τῶν ἀεὶ περὶ αὐτὸν ὄντων ἱππέων, Qui quoque tempore ei præsto erant. Cf. Βασιλεύειν, et Βασιλεύς. Λ. 5, 4, 7. οἱ ἀεὶ τοῦτ' ἔχοντες, Die jedesmaligen Besitzer. Π. 3, 3, 22. τοῖς ἀεὶ ἔξω ἰοῦσι, Ut quique castris exierant. 6, 1, 14. οἱ ἀεὶ μένοντες. A. 4, 7, 17. οἱ ἀεὶ ἐπιόντες—τοὺς ἀεὶ βοῶντας. 7, 5, 9. οἱ ἀεὶ πειθόμενοι. Interdum sic verti potest Quicunque, Quandocunque, etc. Π. 8, 2, 7. τοῖς ἀεὶ παροῦσιν. 8, 4, 15. τῷ ἀεὶ καλόν τι ποιοῦντι. A. 3, 2, 20. Λ. 2, 11. E. 1, 1, 18. c. superlativo, Π. 7, 5, 26. p. 457. τοῖς ἀεὶ ἐγγυτάτω οὖσι. Λ. 5, 8. τὸν ἀεὶ πρεσβύτατον. Sic Zeun. Π. 4, 6, 7. ubi vulgo ἀεὶ deest, e Codd. recepit ὁ ἀεὶ μάλιστα δεόμενος. Interdum eadem fere notione vel ante articulum, vel sine articulo ponitur, ut Π. 5, 3, 16. extr. ἀεὶ τῷ κατ' οὐρὰν, Ut quisque ultimus s. Quicunque ultimus incedit. 6, 3, 3. ὅ τι ἂν ἀεὶ καινὸν ὁρῶσιν, Quicquid subinde. §. 10. ὅ τι πράττειν καιρὸς ἀεὶ ᾖ. 8, 2, 2. διεδίδου οἷς ἀεὶ βούλοιτο, Quibuscunque. A. 4, 5, 22. ὅπου τινὰ ἴδοι—ἀεὶ ἐλάμβανεν, Ubicunque—eum subinde. 7, 3, 19. ὁποῖον ἀεὶ πρὸς τὴν χώραν συμφέρει, Quæcunque pars exercitus loco cuivis convenit. E. 2, 4, 5. τὸν ἀπογραψάμενον ἀεὶ ἐξιέναι—τὸν ἐξιόντα ἀεὶ ξυνέδουν, Ut quisque—tum statim s. eum tum statim. 2, 1, 3. ἐρρίπτουν ἀεὶ ὁ ἀκούων. Ιερ. 7, 2. ὄν τινα ἀεὶ τιμῶντες τυγχάνουσι, Quemcunque quocunque tempore s. utcunque. Sic Π. 4, 1, 2. Zeun. e Cod. Guelf. et aliis edidit ὧν ἂν ἀεὶ ἔχωμεν. c. superl. Π. 7, 1, 1. μετεδίδου ἀεὶ τῷ μάλιστα δεομένῳ, Ut quisque s. Quo quisque maxime egebat. ¶ 4) Subinde, Sæpe. Π. 1, 4, 27. προσελθεῖν ἀεὶ βουλόμενος. 3, 3, 9. p. 181. ὁ πατὴρ ἀεὶ λέγει. Cf. nr. 3. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. δεῖ: v. Δεῖ nr. 2. h." Lex. Xenoph.]

["'Ἀεὶ, et αἰεί. In scripturam αἰεὶ 1, 20, 7. 1, 83, 10. 5, 75, 4. consentiunt vett. Libri Mss.: sic et passim alias unus et alter, v. c. Flor. 1, 82, 7. Ceterum plerumque omnes ἀεὶ præferunt, quod utique perinde est. Usurpari hæc particula amat de eo, quod fit Quavis occasione, Subinde, Identidem, Quovis loco, Ubi res fert vel poscit, ut 1, 15, 13. 1, 23, 6. 1, 26, 12. 1, 50, 4. 1, 83, 10. 20, 4, 2. etc. Sic συνεχῶς ἀεὶ, 3, 70, 11. Αἰεὶ, vel ἀεὶ, καὶ μᾶλλον, Indies magis, Magis magisque, 1, 20, 7. 1, 42, 10. 3, 11, 3. 3, 70, 11." Lex. Polyb.]

["'Ἀεὶ, Adverbium temporis, Semper, Perpetuo, ita ut et de tempore indefinito, et de tempore certo et limitato, s. longiore illo, s. breviore, dicatur. Suid.: Εἰώθασι γὰρ τὸ ἀεὶ καὶ ἐπ' ὀλίγου χρόνου τάττειν. Marc. 15, 8. Καθὼς ἀεὶ ἐποίει αὐτοῖς, Ut quotannis singulis sacris paschalibus inde a longo tempore iis facere consueverat. Act. 7, 51. 2 Cor. 6, 10. ἀεὶ δὲ χαίροντες, Semper autem tranquillo animo. Tit. 1, 12. Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, Cres semper mendax, h. e. Cretenses habitum mentiendi sibi contraxerunt. Hebr. 3, 10. 1 Petr. 3, 15. Quandoque rebus, quæ ut plurimum fieri solent, tribuitur, adeoque per adverbia, Sæpe, Frequenter, Assidue, vertendum est. 2 Cor. 4, 11. 'Ἀεὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ ζῶντες εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ τὸν Ἰησοῦν, Haud raro ob religionem Christianam in summis vitæ periculis versamur. 2 Petr. 1, 12. ὑμᾶς ἀεὶ ὑπομιμνήσκειν, Vobis quavis data occasione in memoriam revocare. Hesych. 'Ἀεὶ (imo Αἰεί·) πυκνῶς. Xenoph. K. Π. 1, 4, 27. 3, 3, 9. Cf. etiam Abresch. ad Æsch. 178. ('Thom. M.: Εὐμένεια δὲ ἀεὶ ἀπὸ τοῦ μείζονος πρὸς ἐλάττονα, εὕρηται δὲ καὶ τὸ ἐναντίον. Αἰσχύλος ἐν τοῖς Πέρσαις, v. 175. Εὐμενεῖς δ' ἡμᾶς καλεῖς. Si ἀεὶ, quomodo in contrarium ipse affert exemplum? Sed posuit sc. ἀεὶ pro ὡς τὸ πλεῖστον, Plerumque, Vulgo, Ut plurimum. Hesych. αἰεὶ inter alia illustrat πυκνῶς, et ita Lat. Semper pro Sæpe. Vide Vorst. de Lat. F. S. 18. Neque dubito, quin sæpius ita obvium reperturi sint, eo qui inter legendum volent attendere; monere tamen volui, ut si alibi ap. Thom. aliosve Grammaticos simili modo quidpiam improbatum occurrat, quod exemplis quibusdam paucis se tuetur, in mitiorem partem accipiamus ejusmodi præcepta.')" Schleusner. Lex. in N. T. "Ita reperitur ap. Schol. Thuc. 2, 4. ('Αντικρυς· τὸ ἄντικρυς ἐνταῦθα μὲν ἐξεναντίας, ἀεὶ δὲ ἐπὶ τοῦ φανεροῦ κεῖται.)" Abresch. ad Thom. loc. "Illud ἀεὶ ne offendat, Plerumque, non Semper, voluit dicere Thomas, nisi sibi ipse obloqui voluerit. Contra ἅπαξ, Raro." Oudend. "Abresch. Auct. Diluc. Thuc. 214. Oudend. ad Thom. 679." Schæf. Mss.]

["'Ἀεὶ, Porson. Præf. ad Hec. p. iv.: ''Ἀεὶ, Piersono jubente (ad Mœr. 231.), Brunckio non nolente, semper sine diphthongo scripsi, idem facturus in ἀετὸς, κλάω, et κάω. De variis formis hujus vocab. Koën. ad Greg. Cor. 160. Wakef. Diatr. 37. Irmisch. ad Herodian. 2, 1065. Bergl. ad Alciphr. 175. 'Ἀεὶ,

Schweigh. ad Appian. 3, 157. De quant., Porson. ad Hec. 1172. Wakef. Diatr. 36. Brunck. ad Æsch. Pers. 174. Phœn. 84. Διαπαντὸς ἀεί, Musgr. ad Hec. 489. Porson. 493. 'Αεί, καὶ καθ' ἡμέραν, ἀεὶ καθ' ἡμέραν, ἀεὶ κατὰ μικρὸν, ἀεὶ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, ad Xenoph. Eph. 124. 'Αεί ποτε, Valck. ad Hipp. 315. Diatr. 91. 260. Herod. 27. 128. 550. 633. Belin. ad Lucian. 1. p. cxxx. Vide ad Ποτέ. Wyttenb. Select. 209. Orest. 865. Alcest. 572. Thom. M. 824. Iphig. A. 870. 'Αεί που, ad Herod. 651. 'Αεί πως, Cattier. 85. 'Ο ἀεὶ χρόνος, Valck. Diatr. 141. 'Αεὶ μᾶλλον, ad Diod. S. 1, 337. 397. 'Αεί, Monthly Review Apr. 1799. p. 442. Huschk. Anal. 242. Jacobs. Anth. Proleg. 104. Brunck. Aristoph. 1, 74. Steph. Dial. Attic. p. 14. Porson. Phœn. 85. 340. Brunck. Aristoph. 2, 91. Porson. Med. p. 40. 64. 'Ο ἀεὶ χρόνος, ad Charit. 409. Hermann. ad Orph. Hymn. 62=61. p. 331. (' 'Ως ἂν ἀεὶ βιοτῆς τὸ πεπρωμένον ἦμαρ ἐπέλθῃ. Versus hic ita intelligendus: Perpetuo simul ac dies quisque, quem adjiciunt fata, successerit. De ista signif. particularum ὡς ἂν v. Hoogeveen. p. 1225. viii. Similiter infra H. 86, 17. 'Αεί, ita ut hic positum, illustrat H. St. Thes. 1, 113. (supra,) quo pertinet Sophoclis τῶν ἀεὶ λόγων in Philoct. 131. Non magis enim ἀεὶ βιοτῆς hic conjungenda, atque τὸν ἀεὶ βίοτον, in Œd. C. 1583. ὡς λελοιπότα Κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίστασο, quæ conjunxit Suid. in 'Αεί. Nam τὸν αἰεὶ dixit, intellecto χρόνον, ut in Electra 1075.' Cf. Nostrum supra, aliter Soph. verba intelligentem.) 'Αεί τοι, Heindorf. ad Gorg. 178. 'Αειδήποτε, Reiz. Belg. Gr. 629. Matth. Anecd. 1, 48. Αἰεὶ δὴ, Il. 12, 323. De quant., Porson. Hec. p. xvi. sq. Ed. 2. Heyn. Hom. 6, 313. 'Αεὶ—δεῦρο, Boeckh. in Min. 102. Ξὺν ἀεί τινι βίᾳ, Plato de LL. 302. Ast. ad q. l. vide not. Eurip. Hel. 1670. Εἰς μὲν γὰρ ἀεὶ τὸν παρόντα νῦν χρόνον. Αἰεὶ i. q. συνεχῶς, Heyn. Hom. 7, 117. 'Αεί, Heyn. Hom. 6, 465. 8, 459. Formæ variæ adverbii ἀεί, Porson. Hec. p. xvii. lix. Ed. 2. Heyn. Hom. 6, 638. 'Εμμενὲς αἰεὶ, Heyn. Hom. 6, 464. Νωλεμὲς αἰεὶ, Il. 9, 317. 'Αεὶ πᾶσαν ὥραν, Aristot. H. A. 438. Schneider. 'Αεὶ ἑκάστοτε, Aristoph. Nub. 1458. Porson. Hec. p. 72. Ed. 2. 'Αεὶ πανταχοῦ, Matth. Anecd. 1, 15. Eurip. Hec. 839. Πανταχοῦ ἀεί, διαπαντὸς ἀεί, ἐνδελεχῶς ἀεί, Porson. Phœn. 1422. Eq. 568. Συνεχέως αἰεὶ, Herod. 1, 67. Μᾶλλον ἀεί, Diod. S. 2, 249. Boeckh. in Min. 153. 'Αεί, Plerumque, Thom. M. 679. ("Οτε δέ ἐστιν ἀντὶ τῆς εἰς, οὐκ ἐπὶ κινήσεως ἀεὶ τίθεται, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ χωρὶς κινήσεως.) Heyn. Hom. 4, 471. 'Αεί τε καὶ τότε, Plato Phædro 274. 'Αεὶ καὶ μᾶλλον, Diod. S. 1, 422. et Wessel. Diod. S. 1, 715. ad 2, 133. 356. 391. Elog. de Thucyd. p. 13. Diod. S. 2, 587. 592. Schneider. ad Aristot. H. A. 2, 296. 'Αεί ποτε, Rhes. 610. 653. Heracl. 330. Ion. 1349. Jacobs. Anim. 41. ad Dion. Cass. 1, 507. 'Ες αἰεὶ, Eumen. 839. ad Lucian. 2, 7. Epigr. adesp. 451. Pro ἕως, Kuster. Aristoph. 240. a. Heyn. Hom. 6, 638. 'Αεί πως, Pausan. 3. p. 53. Dionys. H. 2, 1012. 'Αεί, de continua successione temporis et loci, ad Diod. S. 2, 456. Schneider. Anab. 191. 'Αεί, cum participio, Ion. 334. Xenoph. Hier. 7, 2. Τὰ ἀεὶ παρόντα, τὸ ἀεὶ τιτρῶσκον, Toup. ad Longin. 379. ubi omnino de talibus. Sic εἰσαεὶ, cum participio, ad Herod. 605. Steinbr. Mus. Tur. 1, 333. omnino Reimar. ad Dion. Cass. 2, 1703. Valck. Diatr. 217. ad Herod. 147. 744. 738. 553. 353. 533. Koën. ad Greg. C. 80. Zeun. ad Cyrop. 419. ad Diod. S. 1, 283. cf. Diod. S. 1, 286. 317. Auger Discours 1, 313. Brunck. Œd. C. 1532. Thom. M. 466. 'Αεί, Successive, Bernard. in Actis Societ. Traj. 1, 204. Οἱ ἀεὶ ὄντες, Valck. ad Theocr. Adoniaz. 197. 273. Toup. ad Longin. 380. ad Lucian. 1, 385. ad Diod. S. 1, 198." Schæf. Mss. " Apud Athen. 235. a. (em. Ciceron. p. 6.) Τὸν βασιλέα τὸν ἀεὶ βασιλεύοντα, Quisquis rex erit. Casaub. 412. a. 'Αεί, Continuam successionem in talibus notat. Wessel. Diod. S. 2, 456. Herod. 123, 34. 225, 46. Vide et Athen. 368. fine, 391. f. ex emend.: 613. c. d. Venuste Inscr. Corcyræa p. 413, 12. Οἱ * ἑκαστάκις ἐόντες ἄρχοντες, et alibi: Cretensis Pricæi v. 40. Οἱ τόκ' ἀεὶ κοσμόντες. Plut. 2,

A 482. d. de Spartanis senatoribus, 791. e. 'Υπὸ τῶν ἀεὶ κρατούντων: 850. d. 851. d. in decretis τῶν ἐκγόνων ἀεὶ τῷ πρεσβυτάτῳ: 843. c. emend. 852. e. Herod. 154. Τοῖσι ἀεὶ δορυφ. 414, 17. 552, 16. Τοῦ ἀεὶ βασιλ. Demosth. 379., Οἱ ἀεὶ δικάζ. 483. Eurip. Phœn. 1548., Τὸν ἀεὶ χρόνον: Herod. 20, 24. 'Ες τὸν ἀεὶ χρόνον. Omnes Siciliæ semper prætores, Cicer. Orat. 1, 2. p. 318. (' Cicero, quantum recordor, semel dixit, Omnes Siciliæ semper prætores, in Verr. 5, 12. qualia neque in Thesauros referunt, neque in Indices.' Valck. Adoniaz. p. 197.) Livius 3. p. 581.: Consules qui nunc essent, quive postea futuri essent. Herod. 44, 17. Τούτων αἰεὶ ἐκγόνοισι: 194, 30. Οἱ ἀπ' ἐμεῦ αἰεὶ γενόμενοι: emend. 274, 29. Thuc. 277, 78., 'Ο ἀεὶ ἐντὸς γενόμενος, Successive. Emend. Xenoph. 187, 20. ad 260, 4. Xenoph. 50, 4. Τοῖς ἀεὶ ἔξω ἰοῦσι, Continua serie: 133, 26. Τῷ ἀεὶ ὑμῶν καλόν τι ποιοῦντι, 140, 22. 187, 20. Demosth. 356. 372. Eurip. Ion. 323. Βωμοί μ' ἔφερβον οὑπιών τ' ἀεὶ ξένος." Valck. Mss. " Αἰὲν ἀφ' ὑμετέρης γενεῆς εἶδός

B τε φυήν τε. Vulgo αἰεί. Duabus maxime formis hujus adverbii utuntur Poëtæ epici, αἰεὶ, cum ultima producitur, et ideo etiam in fine versus; et αἰὲν, cum ultima corripienda est. Quare et hic, et Il. A. 520. ('Η δὲ καὶ αὔτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,) αἰὲν scribendum. (Αἰεὶ edidit F. A. Wolf. etiam in recensita Editione.) Tertia forma ἀεὶ rara ap. Hom. est, nec frequens ap. alios epicos." Hermann. ad Hymn. Hom. in Ven. 202. Hymnus in Apoll. 87. "Η μὴν Φοίβου τῇδε θυώδης ἔσσεται αἰεὶ, ubi Idem: "Vulgo αἰὲν. Recte Barnes. αἰεὶ, ut in fine versus. Vide Præf. ad Orph. p. 9. (' Literam ν paragogicam in fine versuum, etiam ubi aberat a libris, ascripsi, quemadmodum olim censui faciendum in L. 1. de Em. Rat. Gr. Gr. p. 22. Quam rationem etiam Wolfio in novissima Iliadis Edit. placuisse video. Causa, quare ita scribi debeat, late patet. Nunc quidem satis habeo hæc duo commemorare. Unum, cujusmodi alia inveniuntur multa: Κλῦθί μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἥτε μοι αἰεὶ 'Εν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι. Non dixit

C αἰέν.')" " Ex hoc genere sunt etiam illa, quod σφὶν ante vocalem dicitur, non σφίσ', ut recte monuit Erfurdt. ad Soph. Electr. 1066=1070.; quod ἀπαὶ, ὑπαὶ, et similia nunquam ante vocalem ponuntur, ultima correpta; quod αἰεὶ ultima producta, non αἰὲν dicitur, unde corrigi debent Leon. Tar. 16. Epigr. incert. 743. Eurip. Phœn. 346. Porson." Hermann. de Hiatu, ad Orph. p. 725. Soph. Electr. 150. 'Ιὼ παντλάμων Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεὸν, "Α τ' ἐν τάφῳ πετραίῳ, Αἰαῖ, δακρύεις. " Αἰεὶ, quod Brunck. atque Erfurdt. ediderunt, Triclinio deberi puto, qui eam scripturam commemorat. Sic Livineii Ms. v. Brunckii Codex αἰεὶ, cum glossa ἀεί. In Aug. b. qui cum ceteris libris αἶ αἶ habet, ascriptum, γρ. αἰέν. Etiam Eust. αἶ αἶ legisse conjicias, qui sic scribat 1368, 27=1508, 10. "Ενθα φησὶν ἐν πετραίῳ τάφῳ τὴν Νιόβην δακρύειν. Non improbo Brunckii, Musgravii, Erfurdtii judicium, αἰεὶ præferentium, quod hoc adverbium ad rem accommodatissimum sit. Sed movet me tamen et librorum auctoritas, et

D quod in stropha eodem in loco istæ voculæ sunt, ut genuinum esse putem αἶ αἶ." Hermann. " 'Αεί, vocibus præfigitur. M. Anton. (2, 3.) p. 40. Ταῦτά σοι ἀρκείτω, ἀεὶ δόγματα ἔστω. Callim. H. in Jov. 2. ἀεὶ μέγαν, αἰὲν ἄνακτα: in Apoll. 35. Καὶ μὲν ἀεὶ καλὸς, καὶ ἀεὶ νέος: in Del. 314. "Ενθεν ἀειζώοντα θεωρίδος ἱερὰ Φοίβῳ. Eurip. Hel. 721. τῆς ἀεὶ τυχῆς. Faber in Ecclesiaz. 115. 3 Macc. 3, 21. Τῶν ἀεὶ ἱερῶν ἀεὶ καταφρόνησις, Perpetuus contemptus. Orph. H. (7=6.) 'Ανταυγεῖς, πυρόεντες, ἀεὶ γενετῆρες ἁπάντων. (Argon. 15. Νυκτὸς * ἀειγνήτης υἷα κλυτὸν, ubi Gesner. in Indice: ' Quæ semper fuit, Æternæ. Formatum nomen, ut κασίγνητος.') 'Αειναῦται ap. Miles. Plut. 2. p. 298. c. 'Αειπαρθένους, Ignatius 13. p. 89. et * ἀείπαις. Philo p. 43. Τῇ ἀεὶ παρθένῳ. * 'Αείλυχνος vide. * 'Αειδικαστῶν βουλευτήριον, Areopagus, Æsch. Eumen. 687. em. Cauter. Τὴν ἀεὶ φιλίαν, Thuc. 225, 57. τὴν ἀεὶ ἐρημίαν, 257, 82. 260, 33. Duker. Ælianus N. A. 15. 28. Καλλίμαχος δὲ δύο φησὶν εἶναι γένη σκωπῶν, καὶ τοὺς μὲν φθέγγεσθαι, τοὺς

δὲ συγκεκληρῶσθαι σιωπῇ, καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν λέγεσθαι σκῶπας, τοὺς δὲ ἀείσκωπας. (Ubi v. quos Schneiderus attulit auctores.) Ἀεὶ, Plerumque. Schol. Œd. C. 1580. Ἀεὶ καὶ ἐπ' ὀλίγου χρόνου poni. Plura Eust. ad Il. N. 920. Sic πάλαι, Eust. ad Il. Ψ. p. 1431. ἐπὶ καιροῦ ὀλίγου, et πάλαι Attice. Εἰσαεὶ, Thom. M. in Ἀεί. Vide Hes. em. Callim. A. 36." Valck. Mss.]

[Ἀεί. Eurip. Med. 443. Κἀγὼ μὲν ἀεὶ βασιλέων θυμουμένων Ὀργὰς ἀφῄρουν, ubi Elmsl. "Omnes Rom. Lasc. ἀεί, quod admisit Porson. Eadem varietas v. 809. 816. 991." Eurip. ibid. 809. ἀεὶ διὰ λαμπροτάτου Βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος, ubi Idem: "Rom. C. αἰεί. Rom. A. B. Lasc. Par. A. ἀεὶ, quod admisit Brunck." Idem ad v. 816.: "Ἀεὶ δ' ἐπὶ βαλλομέναν. Lasc. ἀεὶ δ' ἐπὶ βαλλομένα. Hervagiana secunda et sequentes ante Brunckium αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν. Rom. A. C. ἀεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν, quod admisit Brunck. Par. A. etiam ἀεί." Idem ad v. 1041.: —" Iph. T. 481. Μακρὸν δ' ἀπ' οἴκων χρόνον ἔσεσθ' ἐκεῖ κάτω. Ita pro ἀεὶ κάτω leg. monui Mus. Crit. Cant. 2, 288. Contrarium errorem exhibet Noster Ion. 24. ὅθεν Ἐρεχθείδαις ἐκεῖ Νόμος τίς ἐστιν, ὄφεσιν ἐν χρυσηλάτοις τρέφειν τέκν'. Lego, ἀεὶ Νόμος." Idem ad v. 995.:—" Schol. Εὐνὰς ἀγῆλαι· Φρυνίχος (Φρύνιχος, Matthiæ,) ἀγῆλαι ἀντὶ (τοῦ) εὔξασθαι. Καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει· Διὰ παντὸς, ὦ δέσποιν', ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς σ' ἀεί. Καὶ Ἕρμιππος Ἀρτοπώλοισιν (imo Ἀρτοπώλισιν, ' Junt. Basil. ἀρτὸς πώλοισιν, Flor. 15. ἀρτοπώλιτι, Flor. 6. ἀρτοπώλιδι, correxit Barn. prout hic idem locus citatur a Grammatico ap. Bekk. Anecd. 328.' Matthiæ,) Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἔσω. Aristoph. verba ita in metrum redegit Kust. ad Suid. 3, 717. Διὰ παντὸς, ὦ δέσποιν', ἀγηλοῦμέν σ' ἀεὶ Ἡμεῖς. Quam recte, mox videbimus. Plura Comicorum testimonia attulerat Phrynich., quæ ut recte constituantur, cum Grammatico nostro conferendi sunt Suid. Etym. M. atque alius Grammaticus ap. Bekk. Anecd. (l. c.) 1. Eupolis Δήμοις: A. Ἀναθῶμέν νυν χἡμεῖς τούτοις τασδὶ τὰς εἰρεσιώνας, Καὶ * προσαγήλωμεν ἐπελθόντες· χαίρετε πάντες. B. Δεχόμεσθα. Ita pro τὰς ἑπτὰς εἰρεσιώνας Porson. ap. Gaisford. ad Hephæst. 278. 2. Aristoph. Pac. 395. Καί σε θυσίαισιν ἱε-Ραῖσι προσόδοις τε μεγά-Λαισι διὰ παντὸς, ὦ Δέσποτ', ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί. Ita fere vulgo, rectius quam ap. Grammaticos. (Cf. Toup. Emendd. 3, 12. Porson. in App. ad Toup. 4, 496. et Matthiæum ad Eurip. Schol. h. v.) 3. Hermippus Ἀρτοπώλισι: Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἐγὼ, Καὶ θυμιάσω, τοῦ τέκνου σεσωσμένου. Alii οἴσους ἐγὼ, alii ἰοῦσ' ἔσω. Legendum ἰοῦσ' ἐγὼ jam monui ad v. 88. (ubi V. D. affert ex Aristoph. Pl. 768. Φέρε νυν ἰοῦσ' εἴσω κομίσω καταχύσματα Ὥσπερ νεωνήτοισιν ὀφθαλμοῖς ἐγώ.) 4. Theopompus Penelopa: καί σε τῇ νουμηνίᾳ Ἀγαλματίοις ἀγαλοῦμεν ἀεὶ καὶ δάφνῃ. Hactenus hæc. Nostro loco ἀγῆλαι significat κοσμῆσαι, de quo sensu consulendus Ruhnk. ad Tim. 4. Gl. in Par. B. θεάσασθαι a Grammatico valde indocto profecta est. (Florr. ap. Matthiæ. Δηλοῖ καὶ τὸ τιμῆσαι· ἄγειν γὰρ τὸ τιμᾷν φασίν. Cf. Excerpta e Grammatica G. Lecapeni ap. Matthiæ. Lectt. Mosq. 1, 57.) Hesych. Ἀγῆλαι· σεμνῦναι, ἀναθεῖναι, κοσμῆσαι, καὶ εἰς ἀγέλην ἀγαγεῖν." Vir doctus nos quoque in v. Ἀγάλλω consulendos esse dicere debebat. Ibi enim non modo Ruhnk. verba integra dedimus, verum etiam aliorum Criticorum observationes nostris admixtis protulimus. Sed cf. eund. Elmsl. supra 847. b. citatum.]

""Αει Hesych. exp. Ζήτει, Quære. Idem ἄει a " Phrynicho et Eurip. in Medea usurpatum tradit " pro ἕως, quemadmodum ἄε quoque paulo ante et " pro ἀεὶ et pro ἕως usurpari annotavit. Sed in ea " signif. scribendum potius ἀεὶ, oxytonως, atque " adeo ita scriptum est in loco Euripidis quem af" fert,—ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον; Ubi etiam " pro ἕως accipitur non per se, sed quia adjunctum " habet δεῦρο: nam δεῦρο ἀεὶ ibi pro ἕως ἄρτι posi" tum est, Hucusque. Rursum ἀεὶ oxytonon idem " Lexicographus exp. non solum διὰ παντὸς, Usque" quaque, Jugiter, verumetiam ἀκούει, Audit. In " qua tamen posteriore signif. scribendum est vel " ἄει, vel ἀΐει, vel saltem ἀεῖ." [Ἀεί. Hesych. Ἄε· ἐπὶ τοῦ ἀεί, ἕως. "Distingue, ἐπὶ τοῦ ἀεί, καὶ ἕως." Kust. "Vel ponenda distinctio inter ἀεὶ et ἕως." Albert. Leg. ἀέ, non ἄε: v. Koën. mox citandum. Hesych. Ἄει· ζήτει. "Scr. ζήτει Αἰεί. Corruptus locus, qui multis tamen persuadebit ἀεὶ esse τὸ ζήτει, quod Grammaticus ne ἐν ὀνείροις cogitavit, (scr. vel, nec ἐν ὀνείροις, vel ne ἐν ὀνείροις quidem,) ut arbitror. Sed ille simpliciter lectores monet, ut ἀεὶ, et ejus signiff. quærant paulo post in Αἰεὶ, et scripsit ille procul dubio: Ἀεί· ζήτει ἐν τῷ Αἰεί. Nam ibi plene et multis ea de voce agit." Heins. ""Αε corrigit Is. Voss. Sed placent Heinsiana. Malim autem simpliciter hæc et præcedentia ita legere: Ἄε, (imo Ἀέ·) ἐπὶ τοῦ ἀεί, ἕως. Ἀεὶ ζήτει, vel, ζήτει Ἀεί. Ut sensus sit, ἄε poni pro ἀεὶ, i. e. ἕως, idque quærendum mox in Ἀεί. Vel, ἄε et pro ἀεὶ, et pro ἕως poni. Pessime ex h. l. H. St. Ἀέω, Quæro, retulit in Indicem suum." Albert. Pessime quoque Wakef. ad marg. ζάει posuit pro ζήτει, consuli jubens Oppiani Schol. ad H. 1, 154. Cf. Suid.: Ἄει· πνέει, ἀεὶ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἕως, καὶ ἀντὶ τοῦ μέχρι. Hesych.: Ἀεί· ἀντὶ τοῦ ἕως. Φρύνιχος Κόννῳ, (olim legebatur Κοννώῃ, in Cod. est Κοννώῃ, "Κοννώῃ ortum est e Κόννωι, jota dativi, ut in antiquioribus Mss. fieri solet, voci affixo: cf. VV. DD." Schow.) καὶ Εὐριπίδης Μηδείᾳ (670.) ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον; "Schol.: Δεῦρ' ἀεί· ἀντὶ τοῦ, μέχρι τοῦ νῦν (sic et Kust. ad Aristoph. Lys. 1137. At Matthiæ edidit μέχρι νῦν) ἄπαις ὑπάρχεις; Τὸ δὲ ἀεὶ ἀντὶ τοῦ, ἕως νῦν, (Matth. τοῦ νῦν.) Σεσημείωται δὲ, ἐπεὶ τὸ δεῦρο χρονικὸν εἶπεν. Ἢ οὕτως, ἀντὶ τοῦ, ἕως χρόνου τούτου ἄπαις τυγχάνεις; Τὸ δὲ ἀεὶ Εὐριπίδης ἐπὶ χρόνου (" leg. videtur τόπου," Matth.) τάσσει, ἀντὶ τοῦ, ἕως τοῦ δεῦρο, νῦν δὲ ἐπὶ χρόνου. Καὶ σημείωσαι." Heins. Postrema sic exhibentur ap. Kust.: Τὸ δὲ ἀεὶ Εὐριπίδης ἐπὶ χρόνου τάσσει, ἀντὶ τοῦ, ἕως τοῦ δεῦρο, καὶ σημείωσαι. "Cf. Aristoph. Lys. 1137. Eurip. Ion. 56. ubi iterum δεῦρ' ἀεὶ, Usque adhuc. Adde Phœn. 1215. (Ἔα τὰ λοιπά· δεῦρ' ἀεὶ γὰρ εὐτυχεῖς.) Galen. Lex. Hippocr. (vide Αἰεί.) Cf. H. St. (supra) et Misc. Obs. Nov. et Dec. 1733. p. 326." Albert. Schol. ad Eurip. Phœn. l. c.: Δεῦρ' ἀεί· ἀντὶ τοῦ μέχρι τοῦ νῦν, ἕως τούτου. "Hunc quoque versum Kust. ad illustrandam Atticam formulam δεῦρ' ἀεὶ, ἕως τοῦ δεῦρο significantem, adhibuit in Aristoph. Lys. 1137. et ad Hesych. v. Ἀεὶ, ubi plura dedit Albert. Præ ceteris formulam frequentavit Eurip.; legitur enim præterquam in locis, ab aliis jam designatis, in Or. 1701. Suppl. 786. Hel. 767. qui versus nostro simillimus est: Εἶεν· τὰ μὲν δὴ δεῦρ' ἀεὶ καλῶς ἔχει. Attigit hæc pleraque Gul. Canter. in Æschyli Diras v. 599. ubi Schol. Atticum usum affirmat eodem incerti Tragici senario, qui viros eruditos eo habuit in Harpocr. exercitatos, quod legi verba viderentur tanquam Thucydidea: Οὗτος, sic recte Stanl. corrigit, μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἀεὶ τείνει λόγους. Ad hæc Hesychium in Ἀεὶ comparanti versus videri poterit Phrynichi." Valck. Harpocrationis verba sunt hæc: Ἀεί· ἀντὶ τοῦ ἕως, παρ' Ἀντιφῶντι * Σαμοθρακικῷ. Πολλὴ δὲ χρῆσις αὐτοῦ. Καὶ Θουκυδίδης ἐν τῷ προοιμίῳ οὕτως ἤρξατο· Οὕτω μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἀεὶ τείνει λόγους. "Aldus edidit οὕτω, et non aliter Ms. quod ideo retinui. Verum Stanl. judicat non esse Thuc. verba, sed potius senarium e Poëta aliquo desumtum, et principium jubet legi οὗτος μέν." Jac. Gronov. "Non est verum Thuc. in prœmio historiæ suæ ita locutum esse, Οὕτως μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἀεὶ τείνει λόγους, nec invenies unquam ἀεὶ pro ἕως usurpari, quin jungatur statim cum δεῦρο: et tamen simplex ἀεὶ dixit Harpocr. pro ἕως multoties sumi, crebrumque ejus usum esse. Atqui in ipsomet exemplo supposititio, quod e Thuc. profert, contrarium apparet; δεῦρ' ἀεὶ enim illic legitur, non ἁπλῶς, ἀεί. Nunquam, ut verum fatear, verum hujus notæ sensum venari potui: quare hic se exerceant acutiores et videant utrum hæc ænigmata solvere possint. Schol. Æsch. Eum. (599.) aliquid subsidii afferre videtur: Καὶ δεῦρό γ' ἀεί· ἕως δεῦρο. Τὸ

ἀεὶ ἐπὶ τοῦ ἕως τάττουσιν οἱ Ἀττικοὶ πολλάκις. Δεῦρο μέν μοι τὸν δ' ἀεὶ τείνοι λόγον. Quisnam ille Atticus, qui ita loquitur? an Thuc.? ita censet Harpocr. Videndus Thom. M. diligenter, qui ex eo etiam aliquid ad horum illustrationem proferre videtur." Maussac. De locis, a veteribus quibusdam scriptoribus interdum sub nomine Thucydidis laudatis, quæ in eo frustra quæras, omnino vide Duker. Præf. ad Thuc. ci. Ed. Bip. "Ἀεὶ pro ἕως sumit s. τέως. Thuc. locus in prooemio, quem intelligit Harpocratio, is est, (1, 22.) Ὡς δ' ἂν ἐδόκουν μοι ἕκαστοι περὶ τῶν ἀεὶ παρόντων τὰ δέοντα μάλιστα εἰπεῖν." Vales. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀεί· κοινότερον μὲν ἐπὶ τοῦ κατὰ πάντα χρόνον καὶ ἐν παντὶ καιρῷ, ἔστι δὲ ὅπου καὶ ἀντὶ τοῦ ἕως καὶ μέχρι. Πλάτων ἐν Συμποσίῳ· Ἐπειδὴ δεδειπνήκαμεν, διελεγόμην ἀεὶ πόῤῥω τῶν νυκτῶν· καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. Καὶ Εὐριπίδης ἐν Μηδείᾳ· Ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον. Πολλοὶ ἄλλοι. Platonis locus est Sympos. 33, p. 192. Fischer., ubi est: Αὖθις δὲ ἐπιβουλεύσας, ἐπειδὴ ἐδεδειπνήκει, διελεγόμην πόῤῥω τῶν νυκτῶν. "Suid. Δεῦρο ἀεί· ἀντὶ τοῦ, μέχρι τοῦ παρόντος, et paulo ante: Δεῦρ' ἀεί· ἀντὶ τοῦ, ἕως τούτου. Πλάτων Νόμων ζ΄, Πρὸς τοὺς λόγους, οὓς ἐξ ἕω μέχρι δεῦρο ἀεὶ διεληλύθαμεν. Τινὲς ἀντὶ τοῦ ὧδὶ τιθέασιν. (Zonar. Δεῦρ' ἀεί· ἀντὶ τοῦ ἕως τούτου.) Locus Platonis extat Ed. Ald. 285, 35. Bas. 577. fin. HSt. 811. c. Læmar. 637. init. sed ibi mendose δεῦρο δὴ editur. Adde Plat. Politico 177, 1. Ald. 130, 21. Bas. 292. c. HSt. 551. b. Frft. 184. e. Læmar. Aristid. 3. p. 723. Canter. 2. p. 420. Jebb. Hanc phrasin post alios, Canter. Kust. Albert. Valck. breviter illustremus. Hæc vox δεῦρο sc. quæ plerumque locum significat, hic de tempore ponitur, (nempe Or. 1678. ἤ σε μυρίοις Πόνοις διδοῦσα δεῦρ' ἀεὶ διήνυσε.) Mixta quodammodo notione sumitur in Heracl. 850. τἀπὸ τοῦδ' ἤδη κλύων Λέγοιμ' ἂν ἄλλου, δεῦρο δ' αὐτὸς εἰσιδών. Æsch. Eum. 599. Καὶ δεῦρό γ' ἀεὶ τὴν τύχην οὐ μέμφομαι. Schol. Ἕως δεῦρο. Τὸ ἀεὶ ἐπὶ τοῦ ἕως τάττουσιν Ἀττικοὶ πολλάκις. Δεῦρο μέν μοι τόνδ' ἀεὶ τείνει λόγον. (Vulgo legitur τείνοι, neque aliter exhibet Maussac. ad Harpocr. l. c.) Quem locum diversum puto ab eo, quem citat Harpocr.; unumque ita leg. Καὶ δεῦρο μέν μοι τόνδ' ἀεὶ τείνει λόγον: alterum, Οὗτος μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἀεὶ τείνει λόγους. Aristoph. Lys. 1137. Εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται. Noster Suppl. 788. Ἄγαμόν μ' ἔτι δεῦρ' ἀεὶ Χρόνος παλαιὸς πατὴρ Ὤφελ' ἀμερᾶν κτίσαι. Ion. 56. ἐν δ' ἀνακτόροις Θεοῦ καταζῇ δεῦρ' ἀεὶ σεμνὸν βίον. In Helen. 1670. venusta circuitione usus est: Εἰς μὲν γὰρ ἀεὶ τὸν παρόντα νῦν χρόνον. Ubi male Musgr. corrigere hyperbaton vult." Porson. ad Orest. 1679. et ad Phœn. 1224.]

['Ἀεί ποτε· Θουκυδίδης τετάρτῳ. Bekkeri Anti-Atticista. Locus est 4, 57. Αἰγινήτας δὲ ἀποκτεῖναι πάντας, ὅσοι ἑάλωσαν, διὰ τὴν προτέραν ἀεί ποτε ἔχθραν: 103. Καὶ ἀεί ποτε τοῖς Ἀθηναίοις ὄντες ὕποπτοι. Vide Herod. in Αἰεὶ citandum.]

['Ἀεί. Thom. M.: Ἀεί· καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων τίθεται, τὸ δὲ ἐσαεὶ ἐπὶ μέλλοντος, καὶ ἐπὶ ἐνεστῶτος δὲ, ὅταν * διηνέκειαν δηλοῖ. ("Sic Cod. A. Distinctius Cod. B. τὸ δ' ἐς ἀεί. Neque enim ἐσαεὶ cum præpos. compositum probari Thomæ potest, siquidem sibi constat in v. Ἔκπαλαι, ubi vide." Stœber.) Ἀριστείδης ἐν τῷ Εἰς Δία (p. 3. Jebb.) Ἀλλ' ἦν τε ἄρα ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἔσται ἐσαεί. ("Ubi vulgo εἰσαεί, sed Ms. ibi ἐσαεί." Oudend.) Θουκυδίδης ἐν πρώτῃ, (129.) Κεῖταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐσαεὶ ἀνάγραπτος. ("Verum ibi non κεῖται legitur, sed κείσεται, uti hic Mss. Leidd. at ibi Mss. duo vulgatis hic accedunt, ut 1, 22. Κτῆμά τε ἐσαεὶ ξύγκειται. At parum refert: v. Soph. Trach. 1209. Pind. Ol. 11, 10." Oudend.) Λουκιανὸς ἐν τοῖς Ἀληθινοῖς· Θάλλουσα ἐσαεί. "1, 655. Græv. 2, 89. Hemst. ubi θάλλουσα ἐς ἀεὶ καὶ etc. In nostr. ob fin. versus scrib. ἀεί. Apud Lib. 1, 475. d. legitur εἰσαεί. Cognatum τοῦ ἀεὶ est αἰεὶ Poëtis alias usitatum Il. A. 52. quod ap. Thuc. 3. p. 230. legitur." Stœber. "Εἰσαεί, Toup. Opusc. 2, 73. Auger Discours 1, 313. Thom. M. 285. ad Charit. 438. Markl. Suppl. 374. Jacobs. Anim. 79. Leonid. Al. 20. Brunck. Apoll. R. 82. Ἐσαεὶ, εἰσαεὶ, Schweigh. ad Appian. 3, 157." Schæf. Mss. Cum Thoma cf. Tittmanni Technoll. Mss.: Τὸ ἀεὶ, ὅπερ καὶ αἰεὶ γράφεται, λέγεται καὶ ἐπὶ παρατατικοῦ, καὶ ἐπὶ ἐνεστῶτος, καὶ μέλλοντος, ἐπὶ δὲ ἀορίστου οὐδέποτε· τὸ δὲ ἐσαεὶ ἐπὶ μόνου μέλλοντος, οἷον ἐσαεὶ ἐργάσομαι. Vide supra cxcvii. Æsch. Prom. 731: Ἔσται δὲ θνητοῖς εἰς ἀεὶ λόγος μέγας Τῆς σῆς πορείας. Ubi Cant. 1. ἐσαεί. Εἰς ἀεὶ edidit Blomfield. sic scribens:—"Εἰς ἀεὶ divisim Steph. B. v. Βόσπορος. Εἰσαεὶ Edd. omnes. Vide ad v. 775." Ibi leguntur hæc: "Κρεῖσσον γὰρ εἰς ἅπαξ θανεῖν, Ἢ τὰς ἁπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς. Εἰσάπαξ Turn. εἰς ἅπαξ Ald. Rob. Divisim videtur legisse Cicer. ad Quint. Fr. 1, 2, 4.: Quam vellem ὀρθὰν τὰν ναῦν, et ἅπαξ θανεῖν. Atque divisim laudat Pors. ad Phœn. 986. etsi εἰσάπαξ h. l. edi permisit."]

['Ἀεί. Hesych. Ἀεί· ἀκούει, ἢ διαπαντός. "Τὸ ἀΐει cum ἀεὶ confundere videtur." Guiet. "Imo duo ista confundit, ut solet, quod et Kust. notaverat. Sed in priore signif. scr. ἀΐει, (et sic Cod., teste Schow.) vel ἀΐει, vel saltem ἀεῖ, ut H. St. in Ind. jam monuit. Cf. Horrei Obs. Crit. 246. Inf. Ἀΐει· ἀκούει. Cf. in Ἀεικὲς, et Ἀϊὲν, post Αἴσχυλος." Albert. Tittmanni Cyrill. Lex. Ms.: Ἀεί· διαπαντός.]

['Ἀεί. Suid. Ἀεί· τούτου ια΄ φωναί. ("Quis sit horum verborum sensus, ignorare me fateor. Porti autem ad h. l. observatio quam sit frigida et inepta, quivis lector, etiam parum acutus, facile animadvertet." Kust. Sensus satis manifestus est, ut ex Etym. G. et Etym. Reg. Par. Ms. mox patebit; sed pro ια΄ leg. ιβ΄.) Ἀεὶ δὲ χρὴ τὸν σοφὸν εἶναι ὅμοιον, ἐν ἀλγηδόσιν ὀξείαις, ἐν ἀποβολῇ τέκνων, ἐν μακραῖς νόσοις. "Hoc Fragm. depromtum est e M. Anton. 1, 8. (Παρὰ Ἀπολλωνίου, τὸ ἐλεύθερον καὶ ἀναμφιβόλως * ἀκύβευτον, καὶ πρὸς μηδὲν ἄλλο ἀποβλέπειν, μηδ' ἐπ' ὀλίγον, ἢ πρὸς τὸν λόγον· καὶ τὸ ἀεὶ ὅμοιον, ἐν ἀλγηδόσιν ὀξείαις, ἐν ἀποβολῇ τέκνου, Suid. habet τέκνων, ἐν μακραῖς νόσοις.) Ubi tamen verba illa, οἷος ἦν Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς, non reperiuntur. Ea enim sunt assumentum inepti cujusdam hominis, qui, cum eodem loco Apollonii cujusdam mentionem factam vidisset, a quo M. Anton. se didicisse profitetur ea, quæ toto illo paragrapho recenset, putavit de Apollonio Tyaneo ibi verba fieri. In quo tamen eum ratio fefellit. Nam Apollon. Tyan., quem sub Nerone jam floruisse constat, non potuit ad M. Anton. ætatem usque pervenire: ne dicam, e vett. scriptt. satis constare, alium esse Apollon., quem ibi M. Anton. inter præceptores suos refert." Kust. "Suid., vel alius quis ap. Suid., Apollonio Tyanensi tribuit, quæ de Chalcidensi Marcus istic. Ad q. l. Portus mirum in modum, sed incassum, se torquet." Gataker.]

['Ἀεί. Suid. Ἀεί—καὶ παροιμία· Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι· ἐπὶ τῶν ἀξίως καὶ εἰς πάντα εὐδαιμονούντων, (v. Eust. ad Od. 397, 18. Bas.) οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀξίως τιμωρουμένων. In hoc "sensu Proverbium istud usurpavit Eurip. in Fragm. ap. Stob. Ecl. Phys. 1, 7. p. 9." Kust.]

['Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος· ἐπὶ τῶν ἐλπίδι μὲν ἀεὶ τρεφομένων ἀπαλλάττεσθαι τῶν δεινῶν, τοῖς αὐτοῖς δὲ πάλιν περιπιπτόντων. Suid.]

['Ἀεί με τοιοῦτοι πολέμιοι διώκοιεν· ἐπὶ τῶν ἀνάνδρων, καὶ μηδενὸς λόγου ἀξίων. Suid.]

['Ἀεί τις ἐν Κύδωνος· ἐπὶ τῶν * φιλοξένων, καὶ πρὸς ὑποδοχὴν ἑτοίμων, παρόσον Κύδων Κορίνθιος φιλοξενώτατος ἐγένετο. Suid. "Hæc repetuntur v. Τίς. (Ibi tamen est: Καὶ παροιμία· Ἀεί τις ἐν Κύδωνος· ἐπὶ τῶν φιλοφρόνως δεχομένων τοὺς ξένους, ἀπὸ Κύδωνος Κορινθίου, * φιλοξένως διατεθέντος * ὑπερβαλλόντως.)" Kust.]

['Ἀεί. Æsch. Prom. 973. Σέβου, προσεύχου, θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεί. "Optime reddidit Butler. Unumquemque regnantem. Angl.: Whoever happens to be in power. Hæc vis τοῦ ἀεὶ cum ap. scriptt. Atticos, præsertim oratores, frequentissima sit, sæpius tamen minus perspecta Interpretes in errorem duxit. Thuc. 2, 11. Ἀπὸ θεραπείας τῶν ἀεὶ προεστώτων. Eurip. Hec. 1164. Ὁ δ' ἀεὶ ξυντυχὼν ἐπίσταται. Cf. Valck. Adoniaz. p. 272. Koën. ad Greg. C. 80.

Toup. ad Longin. 44." Blomfield. Cujus sententiam calculo suo comprobavit Elmsl. in Censura Edinensi. Sed E. H. Barker. in Classical Recreations 182. demonstravit ἀεὶ nusquam hunc sibi sensum sumere, nisi inter articulum et participium ponatur, deinde ex Eurip. Alcm. ap. Stob. 60. p. 384. locum affert, ubi in eadem exprimenda sententia, quam expressit Æschylus, reperitur quidem ἀεὶ, sed vulgari sensu τοῦ Semper: Ἀεὶ δ' ἀρέσκειν τοῖς κρατοῦσι· ταῦτα γὰρ Δούλοις ἄριστα. Vide omnino quæ nos in Censuram Thesauri nostri, ab Hermanno conscriptam, disputavimus in Classical Journal 37, 104—7.]

¶ Αἰεὶ, ap. Poëtas pro ἀεὶ, sicut αἰετὸς pro ἀετός. Nonnulli tamen ἀεὶ ex αἰεὶ factum esse contendunt, ι abjecto; sed magis recepta est opinio, præcedere ἀεί. Il. B. σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεί. Jungitur cum adverbiis sæpe: ut Il. T. Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν, I. νωλεμὲς αἰεί. Od. Φ. ἐμμενὲς αἰεί. Herod. quoque hoc utitur, ut L. 1. Αἰεί ποτε τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρέεται, Semper eadem lingua utitur: [et 2, 50.]

Αἰεὶ quoque sua composita habet, ut αἰειγενέτης, αἰειναῦται, αἰείφρουρος: quæ vide in nominibus, cum quibus adverbium ipsum compositum est.

Αἰὲν, i. q. præcedentia αἰεὶ et ἀεὶ, et ipsum in usu ap. Poëtas, ut Od. Z. (458.) ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος. Et Il. A. atque alibi, θεοὶ αἰὲν ἐόντες, Dii qui semper sunt, pro ἀθάνατοι immortales. Soph. Œd. C. λόγος αἰὲν ἀνέχει. Ut autem dicitur εἰς vel ἐς ἀεὶ, ita et εἰς vel ἐς αἰὲν dixit Apoll. R. 2, (715.) ἦ μὲν ἀρήξειν Ἀλλήλοισιν ἐς αἰὲν ὁμοφροσύνῃσι νόοιο. ["Ἀλλήλοισιν ἐσαιέν: inconcinne vulgo, ἀλλήλοις εἰς αἰέν." Brunck. Idem 1, 1138. ἔνθεν ἐσαιεὶ Ῥόμβῳ καὶ τυπάνῳ Ῥείην Φρύγες ἱλάσκονται. Vide notata in Εἰσαεί.]

Ex Αἰὲν compositum est αἰένυπνος, quod vide in Ὕπνος; item αἰέναος pro ἀέναος, quod vide in Νάω.

["Αἰεί, Brunck. Aristoph. 1, 36. 74. 198. 2, 91. Steph. Dial. Att. p. 14. Diod. S. 2, 20. 23. 25. ad 2, 101. 145. Porson. Hec. p. xvii. Ed. 2. Marcell. de V. Thuc. p. 8. ad Lucian. 2, 206. Heindorf. ad Theæt. 315. Plato ibid. Markl. Suppl. 82. Bast. Ub. Plat. Gastm. (i. e. Plat. Sympos.) 3. 148. Verheyk. Anton. Lib. 296. Valck. Adoniaz. 363. Brunck. ad Eurip. Or. p. 186. et ad Æsch. Pers. 174. Phœn. 84. Schweigh. ad Appian. 3, 157. Dorv. ad Char. 280. Zeun. ad Cyrop. 193. 283. 299. 328. 436. ad Herod. 513. ad Mœrin. 76. 231." Schæf. Mss. Galen. Lex. Hippocr.: Αἰεί· σημαίνει ποτὲ παρὰ τῷ Ἱπποκράτει, καὶ τὸ ἕως, καὶ παρὰ πολλοῖς τῶν παλαιῶν. Zonar.: Αἰεί· ἀντὶ τοῦ ἀεί. Αἰεὶ γὰρ ἡ γυνή σ' ἔχει διὰ στόμα· ἀντὶ τοῦ διὰ στόματος. (Ex Aristoph. Lys. 855. ubi Brunck. edidit ἀεί. Cf. Schol.) Αἰέν· διαπαντός. Αἰεί· ὁμοίως. "Leg. puto: Αἰέν· ἀεὶ, διὰ παντός. Ὅμηρος. Nam ex Ὅμηρος propter compendium scribendi sæpe in Codd. factum ὁμοίως et ὅμως, jam alii notarunt. Vide Kust. ad Suid. v. Ἀκιδνόν." Tittm. Etym. M.: Αἰεί· ἀντὶ τοῦ νεωστί. (Il. B. 87.) Ἠΰτε ἔθνεα ἦσι μελισσάων ἀδινάων Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς, αἰεὶ νέον ἐρχομενάων, ("pro ἦσι vulg. Edd. et Schol. Il. B. habent εἶσι, Eunt," Sylb.) Σημαίνει οὖν, τὸ συνεχῶς προΐστασθαι, ὡς δοκεῖν νεωστὶ αὐτὰς ἔρχεσθαι· καὶ γὰρ τοῖς μὲν ἄλλοις ζώοις ἡ πτῆσις ἀποτεταγμένη γίνεται, αἱ δὲ μέλισσαι, βραχεῖαν τὴν κίνησιν ποιούμεναι, *ἐφίζουσι τοῖς ἄνθεσι· καὶ ἐπαρθεῖσαι, πέτονται πάλιν, καὶ πάλιν ἐφίζουσι. Κατ' ὀλίγον οὖν ἡ πτῆσις, ὥσπερ ἄρτι ἐρχομένων γίνεται· ὥστε καὶ φαντασίαν ποιεῖν, ὡς ἄρτι ἐξορμᾶσθαι. Schol. Ven. A. B. et L.: Αἰεὶ νέον ἐρχομενάων· οἱ μὲν πρὸς τὸ πλῆθος τοῦτο εἰρῆσθαι θέλουσιν, ὅτι συνεχῶς οὕτω προΐασι πολλαὶ, ὡς νεωστὶ δοκεῖν αὐτὰς ἄρχεσθαι τῆς ἐξόδου· οἱ δὲ νέον τὸ ἔαρ φασί· ἄμεινον δὲ λέγειν, ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις ζώοις αἱ πτήσεις ἀποτεταμέναι (hinc corrige Etym. M.) γίνονται, αἱ δὲ μέλισσαι, βραχεῖαν τὴν κίνησιν ποιησάμενοι, ἐφιζάνουσι τοῖς ἄνθεσι, καὶ ἐπαρθεῖσαι, πέτονται πάλιν, καὶ πάλιν *ἐφίζουσι, (l. ἐφιζάνουσι.) Κατ' ὀλίγον οὖν ἡ πτῆσις αὐτῶν, ὥσπερ ἄρτι ἀρχομένων (Etym. M. ἐρχ.) γίνεται. Cf. Schol. Ven. A.: Συμβεβήκει δὲ καὶ ἄλλο ταῖς μελίτταις ὁμότονον ἀεὶ τὴν πτῆσιν ποιεῖσθαι, ἀπ' ἀρχῆς ἕως πέρατος οὐ καταληγούσαις κατ' ὀλίγον, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα πτηνὰ καὶ χερσαῖα ζῶα. Πάντα οὖν τὸν καιρὸν αὐτῶν τῆς

A πτήσεως ἐπισημαίνεται ὡς ἄρτι γινομένης. Et Schol. Ven. B.: Νέον ἐρχομενάων· τὸ νέον ἐρχομενάων ἀποδεδώκασιν ἀντὶ τοῦ νεωστὶ ἐρχομένων ἀεὶ, ὡς τό· Κεῖνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰληλούθει. Τὸ νεωστὶ ἐξηγούμενοί φασιν, ὅτι τὰς πτήσεις οὐ διηνεκεῖς ποιοῦνται, ἀλλ' εἰς βραχὺ, ὥστε φαντασίαν ἀεὶ παρέχεσθαι ὡς ἀρτίως ἐξορμωμένων. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ τὴν ὥραν μηνύειν μᾶλλον ὅτε πέτονται, πέτονται δὲ τοῦ ἦρος ἀεί· νέον δὲ τὸ ἔαρ ἐκάλουν, καὶ νέον ἔτος ἀπὸ τοῦ ἦρος προσηγόρευον· αὐτός τε ἐν ἄλλοις ἐκ πλήρους ἔφη, (Od. T. 519.) Ἔαρος νέον ἱσταμένοιο· *πατέρα τε τῶν καιρῶν τὸν χειμῶνα Πυθαγόρας καλεῖ. Αὗται οὖν κατὰ τὸ νέον ἔαρ ἄρχονται· ὅτι γὰρ τὸ νέον, ἔαρ δηλοῖ, ἐπάγει, Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν. Ex his conjicere licet olim in Homero lectum esse ἀρχομενάων pro ἐρχ. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἰεὶ νέον ἐρχομενάων· οἱονεὶ διὰ παντὸς νεωστὶ ἐρχομένων. Hesych.: Αἰεὶ νέον ἐρχομενάων· διαπαντὸς νεωστὶ ἐρχομένων, ἀθρόως γὰρ εἰσελθοῦσαι ἐπὶ λειμῶνα ἀνθῶν ἢ ἀλλαχοῦ που αἱ μέλισσαι, μικρόν τι τῆς πτήσεως με-
B τελθοῦσαι διΐστῶσιν, ὡς ὁμοίως καὶ δευτέραι πετασθεῖσαι, καὶ αὖ πάλιν τρίται, εἶτα τῇ τάξει ἀναπέτονται πάλιν, ὡς δοκεῖν αὐτὰς κατ' ὀλίγον ἀναπετομένας, ἀρχὴν τῆς πτήσεως λαμβάνειν. Idem et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἰεί· ἀεὶ, διαπαντὸς, συνεχῶς, ἔστι δὲ καὶ δι' αἰῶνος, (in Bekk. tantum legitur, Αἰεί· δι' αἰῶνος.) Θεῶν αἰειγενετάων (Il. B. 400.) Καὶ τὸ μετὰ χρόνων ("l. χρόνον," Scal. in Bekk. est κατὰ χρόνον,) καὶ τὸ συνεχῶς, καὶ πυκνῶς, καὶ τὸ δι' ὅλου. Αἰεί τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἄπο νόσφιν ἐόντα, (Il. A. 541.) Καὶ τὸ καθ' ὥραν τεταγμένην συμβαῖνον. Μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ, (Od. I. 134.) Καὶ τὸ ἐν βραχεῖ χρόνῳ συνεχές. Αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον, (Il. Ψ. 502.) Eust. 1040. Τὸ δὲ αἰεὶ, οὐδ' ἐνταῦθα ἔχει τὴν κυρίαν χρονικὴν σημασίαν τὴν *πλατικὴν ἐν τῷ, ἔγχεϊ δ' αἰεὶ Τρῶας ἄμυνεν, ὅτις, ἤγουν ὅστις, φέροι πῦρ, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ νῦν, ἢ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, κεῖται, καθὰ καὶ ἐφεξῆς ἐν τῷ, Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων, καὶ πρὸ τούτου ἐν τῷ, ἀσφαλὲς αἰεὶ Θρώσκων: 1236. Τὸ δὲ κιχήσατο, ἀντὶ τοῦ ἐκίχανε κεῖται, καὶ οὕτως ἂν, οὐ μὴν
C ἄλλως ὀρθῶς λέγοιτο τὸ, αἰεὶ κιχήσατο· ἑτέρως γὰρ οὐκ ἔστι τὸ αἰεὶ συνταχθῆναι τῷ κιχήσατο: 1313. (ad Il. Ψ. l. c.) Ἐνταῦθα δὲ ὅρα καὶ τὸ αἰεὶ, ἐπὶ καιροῦ ὀλίγου λεχθὲν, κατά τινα ὁμοιότητα τοῦ, Αἰεὶ πυραὶ νεκύων καίοντο, καὶ τοῦ, Αἰεὶ ῥίμφα θέων, καὶ τοῦ, τὸν εἰσαεὶ Λεηλατήσει χρόνον, παρὰ Σοφοκλεῖ (Aj. 342.) Τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ πάλαι πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, οὐδ' αὐτὸ δηλοῦν ἀεὶ χρόνου μακρότητα: 1901. Τὸ δὲ ἐμμενὲς τὴν *ὀλόψυχον καὶ ἀγήνορα βίαν δηλοῖ· τὸ δὲ αἰεὶ, ταὐτὸν τῷ, πολὺν χρόνον. Etym. G.: Αἰεί· ἀεὶ, διὰ παντός· τὰ εἰς η (ι corrigit Sturz.) λήγοντα ἐπιρρήματα, εἰ μὲν καθαρὰ, ἢ διπλῇ παραλήγει, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, οἷον, αὐτοβοεὶ, ἀντὶ τοῦ παραχρῆμα, *αὐτοθεεὶ, αὐτολεξεὶ, αὐτοψεί. Τὰ δὲ εἰς ι δισύλλαβα ὀξυνόμενά εἰσι· σεσημείωται τὸ ἀγρεὶ, καὶ τὸ ἐκεῖ, ὅπερ ἐστὶν ἐξ ἀποκοπῆς.]

[Αἰέν. Hesych. Αἰέν· διαπαντός. Cf. Zonar. in Αἰεὶ citatum. Etym. M.: Αἰέν· ἐπίρρημα χρόνου δηλωτικὸν, σημαίνει δὲ τὸ διηνεκῶς, καὶ ἔστι ποιητικόν. Τριχῶς δὲ οἶδε τοῦτο ὁ ποιητὴς, ἀεὶ, αἰεὶ, αἰέν. Etym.
D G.: Αἰέν· σημαίνει τὸ διηνεκῶς, ἔστι δὲ ἐπίρρημα χρόνου δηλωτικὸν, ποιητικὸν δέ ἐστι. Γίνεται ἀεὶ, αἰὲν, αἰεὶ, ἀεί. Leg. ἀεὶ, αἰεὶ, αἰέν. Etym. M.: Εἴνατος· ἐκ τοῦ ἔννατος, κατὰ μεταβολὴν τοῦ ν εἰς ι· καὶ ἡ μὲν τῶν Ἀργείων διάλεκτος μεταβάλλει τὸ ι εἰς ν· καὶ γὰρ τὸ σπείδω σπένδω λέγουσι, καὶ τὸ αἰεὶ, αἰέν· ἡ δὲ τῶν Σικελῶν, τὸ ἀνάπαλιν, τὸ ν εἰς ι μεταβάλλει· τὸ γὰρ ἐννάννχον, εἰνάννχον λέγουσι· καὶ τὸ ἔνδον, ἐνδοῖ. Etym. G.: Εἴνατος· ἐκ τοῦ ἔνατος κατὰ μεταβολὴν τοῦ ν εἰς ι· ἣν γὰρ τῶν Ἀργείων διάλεκτος μεταβάλλειν τὸ ν εἰς ι· τὸ γὰρ σπένδω σπείδω λέγουσι, καὶ τὸ ἔνδον εἶδον, l. ἐνδοῖ. Etym. M. 135.: Καὶ ἔθος ἐστὶ τῇ τῶν Ῥηγίνων διαλέκτῳ, τὸ ι τρέπειν εἰς ν· τὸ γὰρ σπείδω σπένδω λέγουσι, καὶ τὸ ἐνδοῖ ἔνδον, καὶ τὸ ἐρεβεινὸς, ἀπὸ τοῦ ἔρεβος, ἐρεβεννός· οὕτως ἀργεινὸς ἀργεννός. Οἱ δὲ Σικελοὶ τὸ ἐναντίον· τὸ μὲν γὰρ σπένδω, σπείδω λέγουσι, ("ordine inverso leg. σπείδω, σπένδω λέγουσι," Sylb. imo nihil mutandum,) καὶ τὸ οὐμέντον, οὐμέντοι. Etym. G. 73.: Καὶ ἔθος ἐστὶ (τῇ) τῶν Ῥηγίνων διαλέκτῳ τὸ ι τρέπειν εἰς ν, τὸ γὰρ σπείδω

σπένδω λέγουσι, καὶ τὸ ἔνδοι, ἔνδον, καὶ τὸ ἐρεβεινὸς ἐρεβεννὸς, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἔρεβος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἀργεινὸς ἀργεννός· Οἱ δὲ Σικελοὶ τὸ ἐναντίον· τὸ γὰρ σπένδω, σπείδω λέγουσι, καὶ τὸ οὐμέντον, οὐμέντοι. Etym. M. 339.: *Καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ αἰεὶ γίνεται αἰὲν, τροπῇ τοῦ ι εἰς ν, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἐνείκω γίνεται ἐνέγκω διὰ τοῦ γ.* "'Ο *δεύτερος*, i. e. ὁ ἐκ τοῦ ἑτέρου, Qui est ex altero, nempe ab *ἐνέκω*. Sic *διὰ τοῦ γ* dictum pro, *τροπῇ τοῦ ι εἰς γ*, ut infra 357, 6." Sylb. Cf. Etym. G.: *Καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ αἰεὶ γίνεται αἰὲν, τροπῇ τοῦ ι εἰς ν, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἕνεικα γίνεται ἕνεγκα, διὰ τοῦ γ δὲ γράφεται, ἐπειδὴ ἐπιφέρει τὸ κ.* Eust. 1431, 59. ad Od. B. 22. *δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα: Ὅρα δὲ τὸ αἰὲν, τὸ συνεχὲς δηλοῦν τῆς τῶν παίδων τοῦ Αἰγυπτίου σπουδῆς ἐπὶ τοῖς πατρῴοις ἔργοις.* "Valck. ad Mosch. 369. ad Adoniaz. 363. Musgr. ad Hippol. 469. Porson. Phœn. 345. Hec. p. xvii. Ed. 2." Schæf. Mss.]

["Αἰὲς, Brunck. Aristoph. 3, 88. Porson. Hec. p. xvii. Ed. 2. Valck. ad Bion. p. 328." Schæf. Mss. Etym. M. 405.: *Πῶς οὖν τὸ χθὲς βραχύνεται; ἐὰν οὖν εἴπωμεν χθὲς, ἠλόγηται· ἐὰν δὲ ἐχθὲς, μιμεῖται τὸ αἰές.* "Αἰὲς, Hermann. Præf. ad Eur. Hec. p. 23. Gregorius Æolicam quoque formam ἀΐ attulit. Adde Maittair. de Dial. 321. Sturz. Αἰὲς, i. q. *αἰεὶ*, forma rarissima. Schæf. ad Bion. 11, 1. ('*Ἐκ θαμινῆς ῥαθάμιγγος, ὅκως λόγος, αἰὲν ἰοῖσας* X' ὁ λίθος ἐς ῥωγμὸν *κοιλαίνεται* . . . . Αἰὲς Codd. pro vulg. *αἰέν*. Aristoph. Lys. 1266. *Νῦν δ' αὖ Φιλία τ' αἰὲς εὔπορος εἴη Ταῖς συνθήκαις.* Vulgo *φιλία δ' αἰές*.')" Passow. Symb. ad Schneideri Lex. in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 100.]

[Αἰές. Gregor. Cor. 345.: *Κρῆτες δὲ τὸ διαπαντὸς αἰές.* "Meerm. *αἰὲν* habet pro *αἰές*. ('Cod. c. *Κρ. δ. τ. δ. αἰὲν λέγουσι.*' Schæf. et totidem verbis Grammaticus Meermannianus 658.) Bonæ frugis est observatio in Etym. Reg. Par. Ms.: *Ἰστέον, ὅτι ιβ' φωναί εἰσι τοῦ ἀεί. Ἔστι γὰρ αἰεὶ καὶ αἰὲν, καὶ αἰὲς * ποιητικῶς, καὶ ἀεὶ συνεσταλμένον, καὶ ἀεὶ*, sic, forte ἀΐ, ('Porson. Præf. ad Hec. p. xvii. probat hanc conjecturam, vidi ἀΐ in Inscr. Ephesi reperta, cujus descriptio est penes Choiseul de Gouffier.' Boissonad.) *παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι, καὶ ἀῒν παρ' αὐτοῖς, ἐξ οὗ καὶ ἀΐδιος διὰ τοῦ ι, καὶ διὰ τοῦ αι, καὶ* (*διὰ*) *τοῦ η. Οἱ δὲ Ταραντῖνοι ἄποικοί εἰσι τῶν Δωριέων. Ἔτι καὶ ἀὲς παρὰ τοῖς Δωριεῦσι. Ταῦτα μὲν * ἀπαρένθετα. Καὶ ταῦτα ιβ' φωνὰς λέγουσιν εἶναι, ἐπειδὴ καὶ τὸ ἀὲ παρὰ Πεισάνδρῳ.* Sed numero quædam desunt. *Ἀε· ἐπὶ τοῦ ἀεὶ*, (leg. *Ἀὲ*, ut jam supra monuimus, et ut legit Ruhnk. mox citandus,) annotavit etiam Hesych. cujus scriptura frustra suspecta est Pauwio

A ad Pindar. 222. Αἰὲς Laconi tribuit Aristoph. Lys. 1269. ΑΕΣ est in Tabula Heracleënsi I. v. 86. J. Meursius, hinc tradens in Creta 4, 15. p. 255. Cretenses dixisse *διαπαντὸς* pro *αἰεὶ*, ad potestatem articuli *τὸ*, ante *διὰ παντὸς* positi, non attendit. Communis vocula reponenda est in Orphei H. 10(=9.) ** Παντοκράτειρα, τετιμένα, παννπέρτατε πᾶσιν.* Leg. *τετιμέν' ἀεί.* Sic H. 8(=7.) ** Πιστοφύλαξ, αἰεὶ παννπέρτατε, πᾶσιν ἀρωγέ.*" Koën. "Bene Koën. correxit *τετιμέν' ἀεὶ παννπέρτατε πᾶσιν*, ex H. 8, 17. Sed *πᾶσιν*, ut correctio illa stare posset, in *δαῖμον* mutandum erat. H. 4, 8. *Πανδερκὲς, * Κρονότεκνε, μάκαρ, παννπέρτατε δαῖμον*: 61, 9. *Ἐν σοὶ δ' εἰσὶ δίκαι θνητῶν, παννπέρτατε δαῖμον.*" Hermann. "Etym. Par. Ms. locus, quo Koën. utitur, in viri doctissimi nota partim vitiose expressus est. Apponam hic plane sic scriptum, ut in Cod. legitur, nonnullasque notas adjungam. Hæc igitur Codex habet: *Ἀεί· διὰ διφθόγγου* (*αι*) *γράφεται, εὕρηται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ι, οἷον, Θεοὶ ἐὲν*

B *ἐόντες*, (Il. A. 290.) *Τὰ δὲ παρὰ τὸ ἀεὶ συντεθέντα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, οἷον, ἀείμνηστος, ἀειπαρθένος, ἀειθαλής. Ἰστέον ὅτι ιβ' φωναί εἰσι τοῦ ἀεί. Ἔστιν γὰρ αἰεὶ, καὶ αἰὲν,*[1] *καὶ αἰὲς * ποιητικῶς, καὶ ἀεὶ συνεσταλμένον,*[2] *καὶ ἀεὶ*, Koën. corrigit ἀΐ, quod etiam Porsono et Hermanno placet, (atque etiam Boissonadio l. c. Ἀΐ diserte legitur in Etym. G. mox afferendo.) *παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι, καὶ ἀῒν παρ' αὐτοῖς*, f. *παρὰ τοῖς αὐτοῖς* sc. *Αἰολεῦσιν*, (*παρ' αὐτοῖς* Etym. G.) *ἐξ οὗ καὶ ἀΐδιος διὰ τοῦ ι· καὶ παρὰ τοῖς Βιωτοῖς*, l. *Βοιωτοῖς*,[3] *δὲ διὰ τοῦ ι, καὶ η, καὶ παρὰ τοῖς Τεραντίνοις*, l. *Ταραντίνοις, διὰ τοῦ αι, καὶ τοῦ η· οἱ δὲ Τεραντῖνοι*, l. *Ταρ.*, *ἄποικοί εἰσι τῶν Δωριέων. Ἔστι καὶ ἀὲς παρὰ τοῖς Δωριεῦσι. Ταῦτα μὲν ἀπαρένθετα.*[4] *Καὶ ταῦτα ιβ'*[5] *φωνὰς λέγουσιν εἶναι, ἐπειδὴ καὶ τὸ ἀὲ παρὰ Πεισάνδρῳ.*" Bast. Cf. Etym. G.: *Ἀεί· διὰ διφθόγγου γράφεται, εὕρηται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ ι, οἷον, Θεοὶ αἰὲν ἐόντες. Τὰ δὲ παρὰ τὸ ἀεὶ συντεθέμενα, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· οἷον, ἀείμνηστος, ἀειπάρθενος, ἀειθαλής. Ἰστέον δὲ, ὅτι ιβ' φωναί εἰσι τοῦ ἀεί· ἔστι*

C *γὰρ αἰεὶ, καὶ αἰὲν, καὶ αἰὲς ποιητικῶς, καὶ ἀεὶ συνεσταλμένον, καὶ ἀΐ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι,* (*καὶ*) *ἀῒν παρ' αὐτοῖς, ἐξ οὗ καὶ ἀΐδιος, διὰ τοῦ ἰῶτα. Παρὰ τοῖς* [T]*αραντίνοις διὰ τοῦ αι γράφεται, καὶ τοῦ η. Οἱ δὲ Ταραντῖνοι ἄποικοί εἰσι τῶν Δωριέων. Ἔστι δὲ καὶ ἄες* (*ἀὲς*) *παρὰ Δωριεῦσι. Ταῦτα μὲν ἀπαρένθετα, καὶ ταῦτα ιβ' φωνὰς λέγουσι εἶναι· ἐπειδὴ ἔστι καὶ τὸ ἀεὶ παρὰ Πεισάνδρῳ.* "Pro *Πεισάνδρῳ* leg. *Πινδάρῳ*. Ruhnken. in nota ad Heynii Excurs. 1. in Virg. Æn. V. 2. p. 319. Lips. 1803. (=V. 4. p. 237.):—'Agit Etym. (v. *Κεραυνὸς*) hoc, ut doceat veteres *κέρατι ἀντὶ προχόου*

[1] "Etym. M. 302.: *Ἡ τῶν Ἀργείων διάλεκτος μεταβάλλει τὸ ι εἰς ν· καὶ γὰρ τὸ σπείδω σπένδω λέγουσι, καὶ τὸ αἰεὶ αἰέν.* (Cf. alia loca ex Etym. M. et G. citata ap. nos supra.) Hesych. *Αἰέν· διαπαντὸς, ἐπαισθάνεσθαι.* Interpr. ad hanc glossam recte monent, ut vox significare possit *ἐπαισθάνεσθαι*, cogitandum esse de *ἀΐεν*, Dorice pro *ἀΐειν*. Sic Hesych. non raro solet. Cf.: *Ἀεί· ἀκούει*, (aut, ut scr. secundum Schow. *Ἀει· ἀκούει*,) *ἢ διαπαντὸς*, sc. si *ὀξυτόνως* scribas *ἀεί*. Homerus tantummodo tres formas adverbii *ἀεὶ* novit. Etym. M. 31.: *Τριχῶς δὲ οἶδε τοῦτο ὁ Ποιητὴς, ἀεὶ, αἰεὶ, αἰέν.*" Bast.

[2] "Porson. Suppl. Præf. ad Hec. p. xvii. h. l. inserenda censet, *καὶ ἀεὶ ἐκτεταμένον*. Hanc rationem propterea non probo, quia sic *ἀεὶ* bis numerandum est. Sed e nota 5. satis apparebit, inter duodecim illas *φωνὰς*, ut in Grammaticorum libris servatæ sunt, formam *ἀεὶ* modo semel numerari." Bast.

[3] "Quæ h. l. traduntur de formis Bœotiis et Tarentinis, Koenii nota omisit, in qua plus quam unus versus excidit. Duæ hæ formæ fuerunt *ἠΐ* et *αἰῆ*. Vide notam 5. Itaque pro *διὰ τοῦ ι καὶ η* legere malim *διὰ τοῦ η καὶ ι*." Bast.

[4] "V. *ἀπαρένθετος*, nusquam mihi lecta, quid h. l. significet, ignoro. Scribendumne * *ἀπαράθετα*? *Παρατίθεμαι* in Grammaticorum libris passim significat Scriptoris loco aliquid confirmo. Igitur *ἀπαράθετα*, de certis adverbii *ἀεὶ* formis dictum, indicaret, has formas non posse firmari scriptorum veterum testimoniis, quemadmodum formam *ἀὲ* tueri licet Pindari auctoritate, sed soli *παραδόσει* Grammaticorum inniti." Bast. "*Ἀπαράθετος*, epith. libri, in quo nulla ex aliis loca afferantur, ap. Diog. L." Hederic. Lex. Schol. Aristoph. Pl. 720., *Ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς παράκειται ἐκ τῶν Θεοφράστου*, ubi T. H.:—"Kusterum secutus sum, qui sic in Ed. octavæ formæ nescio qua legi notavit: præcedentes, quæ quidem nobis ad manum sunt, habuerunt *περίκειται*. *Παρακεῖσθαι* verba dicuntur et testimonia scriptorum ad probandum citata: *παρατίθεσθαι*, vel *παραθέσθαι* is, qui profert et in medium adducit. Pro *περιθέμενος* ap. Harpocr. in *Γαμηλία*, quod Meursium in errorem induxerat AA. LL. 3, 1. recte Valesius *παραθέμενος* p. 33. (Jac. Gronov. *παρατιθέμενος* edidit.) Dalecampium sæpenumero fefellit in Athenæo, non tantum 485. f., ut ante Valesium Casaubono fuit observatum, sed etiam 219. c. Hinc Chrysippus *πλείστῃ τῶν μαρτυριῶν παραθέσει χρώμενος* in quodam scripto totam fere Eurip. Medeam *παρετίθετο*: contra *τὰ Ἐπικούρου οἰκείᾳ δυνάμει γεγραμμένα καὶ ἀπαράθετα*, auctore Diog. L. 7, 180. 181., i. e. ut Idem exponit 10, 26. *γέγραπται μαρτύριον ἐν αὐτοῖς ἔξωθεν οὐδέν*. Eam verbi vim minime perceperunt Interpr. ap. Luc. A. A. 17, 3. *Διελέγετο αὐτοῖς ἀπὸ τῶν γραφῶν διανοίγων, καὶ παρατιθέμενος, ὅτι τὸν Χριστὸν ἔδει παθεῖν κ. τ. λ.* Vertendum erat: Locis ex antiqui Fœderis volumine testimoniisque prolatis affirmans."

[5] "Ita etiam editum Etym. 31, 25. *Τοῦ δὲ αἰεὶ δώδεκά εἰσιν αἱ φωναί, ἃς εὑρήσεις εἰς τὸ Ἀκτῖνα.* Ubi qui citatur articulus *Ἀκτῖνα*, nusquam extat. (Verba ista, *Τοῦ δὲ—Ἀκτῖνα*, in Cod. Augustano ap. Tittmann. Proleg. ad Zonar. cxxiii. desunt. Locus Etymologici M. sic vulgo legitur: *Αἰέλιοι· οἱ ἀδελφὰς γυναῖκας ἔχοντες, οἱ δὲ, συγγενεῖς καλοῦσιν αὐτὰς καὶ ἀελίους. Τοῦ δὲ αἰεὶ δώδεκά εἰσιν αἱ φωναί, ἃς εὑρήσεις εἰς τὸ Ἀκτῖνα.* Tum sequitur nova hæc glossa: *Αἰέν· ἐπίῤῥημα χρόνου δηλωτικὸν, σημαίνει δὲ τὸ διηνεκῶς, καὶ ἔστιν ποιητικόν. Τριχῶς δὲ οἶδε τοῦτο ὁ Ποιητὴς, ἀεὶ, αἰεὶ, αἰέν.* Sed tu sic legeris: *Αἰέλιοι· οἱ —— ἀελίους. Αἰέν· ἐπίῤῥημα χρόνου δηλωτικὸν, σημαίνει δὲ τὸ διηνεκῶς, καὶ ἔστι ποιητικόν. Τριχῶς δὲ οἶδε τοῦτο ὁ Ποιητὴς, ἀεὶ, αἰεὶ, αἰέν. Τοῦ δὲ ἀεὶ*, non *αἰεὶ*, *δώδεκά εἰσιν αἱ φωναί.* Delenda sunt ista, *ἃς εὑρήσεις εἰς τὸ Ἀκτῖνα*, quippe quæ Librarii inepti additamenta esse videantur.) Quod Koen. monet, 'Numero quædam desunt,' verum manet, etiamsi addideris quæ, ab illo omissa, ego supplevi. Sed felici casu tria alia Lexx. Paris. Mss. num. 2640. 2667. et 2668. duodecim formas adverbii *ἀεὶ* omnes servarunt: ('v. Zonaram 75. coll. Tittmanni nota, et Præf. lvii.' Schæf.) Sunt autem hæc: *αἰεὶ, αἰὲν, αἰὲς, ἀεὶ, αἰῒ, αἰῒν, ἀῒν, ἀΐ, ἠΐ, αἰῆ, ἀὲ*, et *ἀές*." Bast. Vide *Ἀΐδιος*.

usus esse. Pro Πείσανδρος autem leg. Πίνδαρος. Ecce tibi Pindari locum, quo Etymologi glossa pertinet, ap. Athen. 476. αὐτόματοι δ' ἐξ Ἀργυρέων κεράτων πί-Νοντες ἐπλάζοντο, (sic versus disposuit Hermann. ap. Heyn. ad Pind. Fr. inc. 60. T. 2. p. 82. Cf. Gataker. Misc. Postum. 5. p. 453.) Contrario errore peccatum est in Zenobio 6, 49. Ὡς φησι καὶ Πίνδαρος ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς Περὶ Ἡρακλέους. Repone Πείσανδρος. Versus, quos respicit Zenob., servavit Schol. Aristoph. Nub. 1047. Idem error ap. Etym. Ms. Bibl. Reg. Par. qui, cum forsan ἀὲς pro ἀεὶ Doribus tribuisset, statim addit, Ἐπειδὴ καὶ τὸ ἀὲ παρὰ Πεισάνδρῳ, ubi scr. Πινδάρῳ, quem Dorice scripsisse scimus. Ad Pindarum igitur referenda Hesychii glossa, 'Ἀέ· ἐπὶ τοῦ ἀεὶ, καὶ ἕως.' (Vulgo deest καὶ, quod V. D., duce Kustero, tacite reposuit.) De commutatione vocum Πίνδαρος et Πείσανδρος v. etiam Koppiers. Obs. Philol. 110. ('Etym. G. Ms. ap. Kulenkamp.: Ἐξεστηκώς· διχῶς λέγεται παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ Πινδάρῳ, ὁτὲ μὲν τὸ μαίνεσθαι καὶ ἔκφρονα εἶναι, ὁτὲ δὲ τὸ ὑπαναχωρεῖν, καὶ ὑπεξέρχεσθαι, ἢ ἀφίστασθαι.' In edito Etym. G. male legitur ὅτε—ὅτε—ἔμφρονα. 'Huc etiam referam quæ ex Etym. Ms. Bibl. Reg. Par. retulit Ruhnk. in Ep. ad Heyn., ubi in Etym. Ms. tradi ait de forma ἀὲς pro ἀεὶ Doribus propria, deinde statim addi, Ἐπειδὴ καὶ τὸ ἀὲ παρὰ Πεισάνδρῳ. Ubi V. D. recte emendat Πινδάρῳ, atque eodem refert Hesychii glossam, 'Ἀέ· ἐπὶ τοῦ ἀεὶ καὶ ἕως. E Dorico ἀὲς pro ἀεὶ, ἕως, fluxisse videtur altera forma ἆς pro ἕως, qua utitur Pind. Ol. 10, 61. ad q. l. plura olim dicemus.' Schneider. ad Pind. Fr. inc. 132=142. p. 100=105.) Ceterum cum articulus iste Etymologici Parisini variis laboret difficultatibus, jure doleas, ab Etym. Sorbon. Ms., pæne ἀδελφῷ Parisini, auxilii plane nihil peti posse. Nam ab initio libri aliquot folia Sorbonico desunt, quæ lacuna etiam articulum nostrum hausit. Id nisi esset, quidquid superest dubitationis, fortasse tolli posset. Num quid opis ferant Etymologica Ms., quæ possident Bibliothecæ Trajectina et Leidensis, mox spero me ab amicis Batavis cogniturum esse. Denique non injucundum erit intelligere, qua ratione Hermann. Præf. ad Hec. p. xxiii. hunc locum, etsi usus ille textu mutilo, integrare conatus sit. Sic enim V. D.:—'Is locus ita videtur corrigendus: Ἰστέον ὅτι ιβ' φωναὶ . . . . καὶ ἀῒ παρὰ Αἰολεῦσι, καὶ ἀὶν παρὰ Ταραντίνοις· ἐξ οὗ καὶ ἀΐδιος· διὰ τοῦ ι, καὶ διὰ τοῦ αι, καὶ διὰ τοῦ η. . . . . ἐπειδὴ καὶ τὸ ἀὲ παρὰ Πινδάρῳ. Pindarus ἀὲ habet Pyth. 9, 154. (Μηδὲ * Διρκαίων ὑδάτων Ἀεὶ μέμναται. 'Metrum in capite versus laborat: nisi pro dactylo bacchius est. Schmid. emendavit tacite ἀῒ, quæ forma vix occurrit: v. Koën. ad Greg. Cor. 160. Pauw. ἀναμέμναται.' Heyn. 'Vereor ne aut ἀὲ, aut cum Schmidio ἀῒ leg. sit, quod eo lubentius arripiam, quo rarius est. Firmatur autem utrumque Grammaticorum testimonio, allata ipsius Pindari auotoritate de altera forma ἀέ. Vide Koën. l. c. Nam in Etym. non dubium, quin pro Πεισάνδρῳ legi debeat Πινδάρῳ, idque jampridem demonstravit Ruhnk. Scholiastes quidem hoc vocabulum in sua explicatione non expressit.' Hermann. Comm. de Metr. Pind. P. 2. p. 84.) Quod Koën. ait, quædam deesse numero, non est verum, si illa recte intelligantur, καὶ διὰ τοῦ αι, καὶ διὰ τοῦ η. Hoc enim dicit Grammaticus, formas adverbii eas, quæ ι in posteriore syllaba habeant, in priori etiam αι et η habere, ita ut istæ formæ omnes hæ sint: ἀΐ, αἰῒ, ἠῒ, ἀὶν, αἰῒν, ἠῒν. Sic igitur duodecim omnino formas hoc adverbium habebit, quem numerum etiam commemorat Etym. editum 31, 24. Suid.: 'Ἀεί· τούτου εἰσὶν ια' φωναί. Quæ verba ex illa Etymologici Ms. annotatione lucem accipiunt. Undecim enim sunt, si ἀὲ Pindaricum excipiatur, quod videntur quidam veterum ignorasse: unde Grammaticus dicit, Ἐπειδὴ καὶ τὸ ἀὲ παρὰ Πινδάρῳ. Igitur in his duodecim commemoratur ἀεὶ συνεσταλμένον, quod Grammaticus non fuisset συνεσταλμένον vocaturus, si anceps esset: neque vero propterea sic vocat, quia aliud extet priore syllaba producta, sed quia ἀεὶ opponit iis, quæ antea memorarat, αἰεὶ, αἰὲν, αἰές. In his Hermann. recte interpretatum esse verba, καὶ διὰ τοῦ αι, καὶ διὰ τοῦ η, neque ipse, neque alius quisquam mihi persuadebit. (Verba illa ad aliquid respiciunt, quod e textu excidit, ut satis patet ex his Etym. G. Παρὰ τοῖς Ταραντίνοις διὰ τοῦ αι γράφεται, καὶ τοῦ η, atque ex iis, quæ Bast. in Addendis ad Gregor., mox citandis, disputavit.) E Grammaticorum regula Attici scriptt. usurpant ἀεὶ, non item αἰεί. Tamen in eorum scriptis etiam αἰεὶ reperitur. Dorv. ad Char. 280.:—Αἰεὶ ipsis Platoni, Thuc. Isocr. Luciano 2, 925. non infrequens. Sed, cum perpetua sit scribarum inter ἀεὶ et αἰεὶ fluctuatio, non mirum, in iis libris, quorum numerosa habemus apographa, vix locum dari, ubi, pluribus Codd. αἰεὶ tuentibus, hujus formæ fides, auctoritate unius itemque alterius Codicis, ἀεὶ tenentis, elevari nequeat. Itaque Editori, ἀεὶ unice probanti, vix unquam deerit liber manu scriptus, cujus testimonio rationem suam comprobet. In Euripide, Porson. inquit Præf. ad Hec. p. iv. 'Ἀεὶ, Piersono jubente, Brunckio non nolente, semper sine diphthongo scripsi, idem facturus in Ἀετὸς, Κλάω, et Κάω.' Contra Porsonum Hermannus Præf. ad Hec. p. xxi. copiose disputat, certum esse negans 'in ἀεὶ utramque syllabam produci ab Atticis scriptt.' E contrario huc videtur inclinare, ut Atticos poëtas, ubi opus sit prioris syllabæ productione, αἰεὶ scripsisse putet, antestans 'silentium Grammaticorum adverbium ἀεὶ non commemorantium, ubi exempla afferunt producti α post omissionem conjunctæ vocalis.' Hæc argumentatio non sic, opinor, comparata est, ut legentem assentiri cogat. Certe in Apollonio Ms. Περὶ Ἐπιῤῥημάτων, (Bekk. Anecd. Gr. 2, 600.) hæc reperi: Τὰ ἐκ διφθόγγου γινόμενα (ἐπιῤῥήματα) τὸ * ληκτικὸν φωνῆεν (βραχὺ inter uncos positum exhibet Bekk.) καταλιμπάνει, τηλοῦ τηλόθεν, αὐτοῦ αὐτόθεν, οἴκου οἴκοθεν. Σαφὲς οὖν, ὅτι δεῖ καὶ παρὰ τὸ χάμαιθεν χάμαθεν, ('f. χαμαὶ * χαμάθεν,' Schæf. imo * χαμαῖθεν χαμάθεν, ut in Bekk: sic paulo ante legitur, Ἐπιστατέον οὖν τῷ χαμαῖθεν, καὶ ἔτι τῷ παρὰ Ἀττικοῖς * χαμᾶθεν,) ἐν βραχεῖ τῷ α. Ἀλλ' ἐκεῖνο ἀληθές ἐστιν, ὡς Ἀθηναῖοι ἐκτεστατικοὶ, sic, leg. * ἐκτατικοί (ut in Bekk.) εἰσι τῶν φωνηέντων, καὶ ἔτι ἐκεῖνο ἀληθές ἐστιν, ὡς ἀεὶ ἡ ὑποστολὴ τοῦ ι, δευτερεύοντος τοῦ φωνήεντος, ἔκτασιν ποιεῖται τοῦ α. Οὕτως ἔχει καὶ τὸ, Ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα (Od. Ξ. 203.) παρὰ τὸ ἰθαίνω. Οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἀεί· τὸ γὰρ ἀναλογώτερον ἐν μακρῷ τῷ α. Οὕτως ἔχει καὶ τὸ κλάω παρὰ Ἀττικοῖς, καὶ τὸ φανῶ, καὶ τὸ ῥανῶ, κατά τι παράλογα ὄντα, ὅτι μακρᾷ παρεδρεύεται· ἔχει (δὲ) ἀπολογίαν, καθὸ ἡ τοῦ ι ὑποστολὴ ἔκτασιν τῷ α παρέχει." Bast. Draco Straton. 120.: Τὰ δὲ ἀδιάφορον ἔχοντα τὸ δίχρονον, ταῦτά εἰσι· ἀνεψιὸς, τὸ ι· Ἀσκληπιὸς, τὸ ι· Ἀφροδίτη, τὸ ι· ἁλμυρὸν, τὸ υ· Ἀπόλλων, τὸ α· ἀεὶ, τὸ α· Ἀωρίων, ("scr. Ὠαρίων," Hermann.) * τετρασυλλάβως τὸ ι συστέλλει ἀεὶ, * τρισυλλάβως δὲ ἀδιάφορον αὐτὸ ἔχει, Ὠρίων. "Articulus Ἀεὶ, (ut in Etym. Reg. Par. Ms. legitur,) reperitur etiam in Codd. Guelpherb. et Paris. 2656. sed scripturæ varietate nulla, quæ quidem gravioris momenti sit. ('Adde Heyn. Hom. 6, 638. Cf. Hermann. Præf. ad Eurip. Herc. F. p. iii.' Schæf.) Pro συντεθέντα Guelpherb. dat συντεθειμένα, (et Etym. G. συντεθέμενα,) sed Paris. σύνθετα. Guelpherb. recte habet ἀῒ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι, pro ἀεὶ κ. τ. Α. Deinde Paris. 2636. dat, καὶ παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς διὰ τοῦ ι καὶ η γράφονται, καὶ παρὰ τοῖς Ταραντίνοις διὰ τῆς ται, leg. αι, καὶ τοῦ η. Guelpherb., omittens verba, καὶ παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς δὲ διὰ τοῦ ι καὶ η, dat hæc, ἐξ οὗ καὶ ἀΐδιος διὰ τοῦ ι, παρὰ τοῖς Ταραντίνοις διὰ τῆς αι διφθόγγου, καὶ τοῦ η. In reliquis Guelpherb. nihil ostendit diversitatis. In Paris. 2636. finitur articulus verbis, παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν." Bast. in Addend. ad Gregor. 894.]

[Ἀεὶ κατακόρως, et similia. Gregor. Cor. 168. de Dial. Att.: Καὶ ταῖς συναλοιφαῖς ἀεὶ κατακόρως χρῶνται· τὸ γὰρ ἱμάτιον θοἰμάτιον λέγουσι. "Voculam ἀεὶ de Mss. adjeci, et habet J. Grammat., qui et alibi ea utitur. ('*Ea* quomodo intelligendum? voluitne intelligi vocem ἀεὶ, an totam phrasin, ἀεὶ κατακόρως?' Bast.) Κατακόρως Sæpe est, ita usur-

patum etiam ab Heraclito, ('imo Heraclide,' Bast. 'Heyn. Hom. 6, 564.:—Laudatur in eodem Porphyrii Scholio, ap. Schol. Ven. ad 14, 200., Heraclitus, qui est auctor Allegoriæ Homericæ; nam in c. 47. libelli habentur ea, ad quæ auctor respicit: ut adeo hinc quoque nomen auctoris vindicetur contra vulgarem scripturam Heraclidis.' Schæf.) Allegor. Hom. 413. *Κατακόρως ἐν ταῖς ἀλληγορίαις ὁ νησιώτης θαλασσεύει*, a Theone Progymn. p. 29. p. 47. Hesych. v. *Ἐρετριέων ῥῶ* etc. Vide T. H. ad Schol. Aristoph. Pl. p. 140." Koën. "Vellem Koën. alia exempla hujus locutionis (*ἀεὶ κατακόρως*) citasset. Quæ si recte habet, quod non negem, comparari potest cum *ἴσως τυχὸν*, similibusque locutionibus pleonasticis. Grammaticus quidem Leidensis de Dial. Att. 3., item Meermannianus de Dial. Att. 10. dicunt modo *κατακόρως*, non *ἀεὶ κατακόρως*. In Aristide 2, 436. reperi conjuncta *ἀεὶ συνεχῶς*, quanquam præferam, quod habet bonæ notæ Codex Paris. 3018. *ἀεὶ καὶ συνεχῶς*. Nam Aristides duo adverbia similis significationis per copulam *καὶ* conjungere solet. Sic e. c. 1, 293. *Διεσώθημεν ἀγαπητῶς καὶ μόλις*. Hanc phrasin si meminisset Gronov. ad Ælian. N. A. 16, 12. *Ἐκ τοῦ ὀλίγου ὕδατος ἀγαπητῶς καὶ μόλις ἀποζῶντας*, non suspicatus esset leg. *οὐκ ἀγαπητῶς*. Schneiderum miror hanc conjecturam non confutasse. Ceterum *κατακόρως* in Grammaticorum scriptis satis frequenter reperias. Etym. Par. Ms.: *Ἀτεχνῶς· σημαίνει τὸ ἀπλάστως, εἴρηται δὲ παρὰ πᾶσι τοῖς κακοῖς κατακόρως*. *Κακοῖς* corruptum est. Etym. Sorbon. dat *Κωμικοῖς*, quomodo leg. Photius Lex.: *Ξενοφῶν δὲ ἠὼς λέγει * ποιητικῶς κατακόρως ἐν Κύρου Παιδείᾳ*. Neque soli Grammatici, sed etiam Philosophi et Rhetores hoc adverbium frequentarunt. Procl. ad Plat. Tim. p. 19.: *Πλάτωνα δὲ ἐν μὲν τῇ χρήσει τῶν ὀνομάτων ᾐτιάσαντό τινες, ὡς μεταφοραῖς χρώμενον*. Ruhnk. Diss. de Longino 6. p. 15. Oxon.:—'Verbum, quod excidit, sic revocandum videtur, *ὡς μεταφοραῖς κατακόρως χρώμενον*. Dionys. H. de Thuc. 161. *Ὅταν μὲν αὐτῇ χρήσηται κατακόρως*. Jo. Siceliota Commentario Ms. in Hermog., de Procopio Gazæo: *Ἀκαίρως μὲν καὶ κατακόρως χρώμενος ταῖς τροπαῖς καὶ ἐπιθέτοις ἐν τοῖς λόγοις*. Rhetor Ms. in Bibl. Medicea: *Οὐ δεῖ κατακόρως ταῖς γνωμολογίαις κεχρῆσθαι*." Bast. "*Κατακόρως καταχρῆσθαι*, Heindorf. ad Plat. Gorg. 64. Valck. ad Hippol. p. 173." Schæf. Mss. "Demosth. (289, 16.) M. Anton. 1, 16. Artemid. 214. Clem. Alex. Schol. Nicandri, Plutarch. (4, 371. 757. 8, 41. 10, 21.) Lucian. (3, 100.)" Wakef. Mss. "De *κατακόρως* et *ἀεὶ κατακόρως* adde H. St. Anim. in Lib. de Dial. p. 16. et 58. In Aristide autem sive scribas, quod ediderunt, *ἀεὶ συνεχῶς*, sive, quod Codex Paris. habet, *ἀεὶ καὶ συνεχῶς*, perinde est. Herod. 1, 67.: *Κατὰ μὲν δὴ τὸν πρότερον πόλεμον συνεχέως αἰεὶ κακῶς ἀέθλεον* (l. *ἀέθλευον*, vide notata in *Ἀεθλέω* et *Ἀεθλεύω*,) *πρὸς τοὺς Τεγεήτας*. Jam Hom. Od. 9, 74. *ἔνθα δύω νύκτας, δύο τ' ἤματα συνεχὲς αἰεὶ Κείμεθ'*. Ejusdemmodi sunt formulæ hæ: Herod. 9, 38. *Λέγων, ὡς ἐπιῤῥέουσι οἱ Ἕλληνες αἰεὶ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρην*. Similiter, sed copula interposita, Xenoph. Ephes. init. *Οὗτος ὁ Ἀβροκόμης ἀεὶ μὲν καὶ καθ' ἡμέραν εἰς κάλλος ηὔξετο*, ubi non opus cum Hemsterhusio *καὶ* delere. Aristoph. Nub. 1279. *Πότερα νομίζεις καινὸν αἰεὶ τὸν Δία Ὕειν ὕδωρ ἑκάστοτ'*. Ibid. v. 1458. *Ἀεὶ ποιοῦμεν ταῦθ' ἑκάστοτ'*, coll. Porsono ad Eur. Hec. 1175. Hom. Il. 13, 517. *δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεί*: 9, 317. *Μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεί*. Porson. ad Eur. Phœn. 1422.: 'Dum de crasibus loquimur, non abs re fortasse erit monere, *καὶ* nunquam cum *ἀεὶ* crasin facere, quod cum ignorabat Pierson. ad Mœr. 105. in Pherecratis versu ap. Harpocr. v. *Βωμολόχος*, *Ἔπειθ', ἵνα μὴ πρὸς τοῖσι βωμοῖς πανταχοῦ Ἀεὶ λοχῶντες βωμολόχοι καλώμεθα*, dupliciter peccavit, legendo *Κἀεὶ*, primo ob causam, quam dixi; deinde, quia hujusmodi pleonasmos semper sine copula adhibent Attici, ut *πανταχοῦ ἀεὶ* Hec. 839. Aristoph. Eq. 565 (=568.) *διαπαντὸς ἀεὶ* Pac. 397. *ἐνδελεχῶς ἀεὶ* Menand. ap. Ammon. v. *Ἠς*.' *Semper* copulam omitti, non dixerim. Sic reperitur et *ἀεὶ μᾶλλον*, et *ἀεὶ καὶ μᾶλλον*. Frequentatur a Gr. scriptt. *ἀεὶ καὶ μᾶλλον*: v. Strab. 1021. c. Alm. Diod. S. 5, 9. (ubi, quod miror, *καὶ* Wesselingio minus probatur, quanquam fatendum etiam *ἀεὶ μᾶλλον* sat crebri usus esse:) 11, 23. quo loco copula etiam Rhodom. offendit: 16, 15. Excerpt. de Virt. et Vit. 2, 587. Denique cum formula *ἀγαπητῶς καὶ μόλις* conferas simillimam *ἀκριβῶς καὶ μόλις*, qua utitur Plut. Alexandro 16. *Τὸ δὲ κράνος πρὸς τὴν πληγὴν ἀκριβῶς καὶ μόλις ἀντέσχεν*. Male Interpres: Probe quidem, sed ægre tamen. Rectius Viger. de Idiot. 376. Vertas: Vix ac ne vix quidem." Schæf. ad Gregor. 169. et 52.]

[*Ἀεὶ* et *δεῖ*, confusa. "Alpha et delta ductu non dissimili scribuntur tam in alphabeto unciali, quam in minusculo.—Hæ literæ facile commutantur, nisi sensus verborum, seriesque orationis manifesto docet, utra intelligenda sit. Exempla hujus commutationis—reperias—in vv. *ἀεὶ* et *δεῖ*: v. Append. 50. ('Literæ *α* et *δ* millies commutatæ sunt. Schol. Ven. Il. B. 380. *Οὐδ' ἠβαιόν· οἱ μὲν τὸ πλῆρές φασι βαιὸν, οἱ δὲ, ἠβαιόν. Ἔστι δὲ εἰπεῖν, ὡς*, Cod. Marc. *ὅτι, παρὰ μὲν τῷ Ποιητῇ ἀπὸ τοῦ η ποιεῖ τὴν ἀρχήν· Ἀεὶ δ' ἐλθόντες δ' ἠβαιόν*. Ita textus Villoison, Codex Marc., *ἀπὸ τοῦ η ποιεῖν τὴν ἀρχὴν ἀεί· Ἐλθόντες δ' ἠβαιόν*. Corrigendum, *ὅτι παρὰ μὲν τῷ Ποιητῇ ἀπὸ τοῦ η ποιεῖν τὴν ἀρχὴν δεῖ· Ἐλθόντες δ' ἠβαιόν*, Od. I. 462.')" Bast. Comment. Palæogr. 703.]

"*Ἀειεστὸς*, Sempiterna substantia, aut æternitas. "Nam Hesych. *ἀειεστὸν* per accusativum ita exp. "*τὴν αἰώνιον οὐσίαν, ἢ ἀϊδιότητα*. Sed puto scr. "*ἀειεστώ*." [Sic Salm. Maussac. D. Heins. Is. Voss. et Albert. Cf. *Εὐεστὼ* et *Αἰέννυκτος*.]

"*Ἀειεστὼ*, Sempiternitas, Æternitas, ap. Antiph. "ut ait Suid., et Permansio in eodem statu: *τὸ ἐπὶ* "*τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι*, ait Idem, In iisdem semper "stare. Ex *ἀεὶ* et *ἑστὼς*, participio verbi *ἵστημι*, "unde fit et *εὐεστὼ*, significans *εὐδαιμονίαν*. Affert "autem vocabulum hoc Harpocr. e Diogeniano." [Harpocr. *Ἀειεστώ· Ἀντιφῶν τὴν ἀϊδιότητα καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι, ὥσπερ καὶ εὐεστὼ ἡ εὐδαιμονία καλεῖται. Ἡ λέξις παρὰ τῷ Διογενιανῷ, ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ Ἀντιφῶντος*. "Servato ordine alphabetico vocem *ἀειεστὼ* reposuimus ante v. *Ἀειλογία*, licet repugnarent et reclamarent Mss. omnes; quis enim non videt v. *Ἄϊδρις* e suo loco etiam male divulsam? Nos post *Αἰδέσασθαι* censuimus collocandam, et in h. v. *ἀειεστὼ* nomen Antiphontis restituendum; nam sine eo absurdus plane sensus e verbis truncatis excusorum eliciebatur. *Ἡ λέξις παρὰ τῷ Διογενιανῷ ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ* excusum erat: addidimus nos *Ἀντιφῶντος*, Orationum enim de Veritate auctor Antipho. Conjecturæ nostræ suppetias venit Suid., ap. quem male separatim legitur, *ἀεὶ, ἑστὼ*, alibi quidem recte *ἀειεστὼ* uno verbo legitur, sed male ut hic, deest vox *Ἀντιφῶντος*. Quis autem sit Diogenianus iste, de quo Harpocr. h. l., abunde te docebunt Suidas in ejus Vita, et Hesych. in Epist. quam ad Eulogium socium suum scribit. Certe e verbis auctoris nostri colligi posse videtur, de h. v. *ἀειεστὼ* egisse illum in opere quod inscriptum erat, *Λέξεις παντοδαπαὶ κατὰ Στοιχεῖον*, ubi sine dubio ex Antiphonte in Or. secunda de Veritate, retulerat *ἀειεστὼ τὴν ἀϊδιότητα* significare. Quod additur de *εὐεστὼ* adeo verum est, ut ab ipsis Herodoti Glossis tanquam legitimum dignoscatur, *εὐεστὴ*, inquiunt, *ἡ εὐημερία, εὐετηρία, ἡ καλλίστη τῶν ἐτῶν διαγωγή. Διογενιανὸς ἄνευ τοῦ σ γράφει*. Quid si pro *εὐεστὴ* legas *εὐεστώ*? hæc est sententia nostra." Maussac. "*Εὐεστὼ* vox est a Democrito cusa, qui librum eo nomine ediderat teste Laërtio. Melius autem legas h. l., *Ἀειεστώ· Ἀντιφῶν ἐν Ἀληθείας β' κ. τ. λ.* usque ad *Διογενιανῷ*." Vales. "*Ἀειεστώ*. Hæc vox plane non videtur accurate satis tractata. Nam quod ad Maussac. attinet, cur ille tam insultet truncatis ante ipsum verbis, ac glorietur se addidisse vocem *Ἀντιφῶντος*, nulla causa adhibita, nisi quod hic Auctor, ut ait, Orationum de Veritate? Id sane et Harpocr. et Diogenian. et multi lectores Harpocrationis ante eum noverunt: etiam docta manus in libro Goësiano

ascripsit. Sed hinc non evincitur addendum his id vocabulum. Sufficit prorsus in principio hujus capituli addidisse, quo auctore hanc vocem probet. Ibi statim dixit non nisi Antiphontem ea uti pro ἀϊδιότης: ejus deinde analogiam ut probet, interserit vocem similis derivationis; et tunc addit, eandem observatam in hoc Antiphonte fuisse ante se a Diogeniano, qui eam adducit e parte secunda de Veritate, profecto non alterius, sed ejusdem, quem in principio collocavit, Antiphontis, ap. quem et extare meminerat. Quapropter plane a fine hujus tmematis repellenda est ea appellatio. Quin etiam fortassis hæc tria vocabula ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ sunt transferenda, ut interserantur inter primam vocem Ἀειεστὼ et secundam Ἀντιφῶν. Sic fecisse item alios existimo in v. Ἀλέξανδρος, ubi in fine commatis illius edunt, οὗ πάλιν Δημοσθένης μνημονεύει κ. τ. λ. At in Ms. vox Δημοσθένης non extat, plane non necessaria, cum paulo ante citarit. Ceterum, quamvis hæc gemina vox ἀειεστὼ et εὐεστὼ sit bene Græca, ac fieri possit, ut vere nunc legatur ita in Harpocrationis exemplaribus; nequeo tamen aspernari, quod in Ms. exhibetur hoc modo: Ἀεὶ αἰεί ἐστιν. Αἰεί φησι τὴν ἀϊδιότητα καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι, ὥσπερ καὶ τὸ εὖ εὖ ἡ εὐδαιμονία καλεῖται. Magnam et vim et elegantiam in eruditis prioribus linguis habuerunt hæ repetitæ particulæ. Novimus Christiani illud ἀμὴν ἀμὴν notasse Veritatem. Apud Gentiles αἲ αἲ dicebatur pro Gravi luctu. Sic θεὸς θεὸς, et Lat. Deus Deus, de quo alibi." Jac. Gronov. "Illud Ἀντιφῶντος est e Maussaco. Quin et illa, ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ, sunt e manu annotatoris cujusdam, qui in margine ea ascripserat; et hic non suo loco ingesta sunt." Toup. Emendd. 4, 402. Suidas: Ἀειεστώ· Ἀντιφῶν τὴν ἀϊδιότητα, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι, ὥσπερ καὶ εὐεστὼ ἡ εὐδαιμονία καλεῖται. Ἡ λέξις παρὰ τῷ Διογενιανῷ ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ. "Maussac. h. l. sic leg. et supplendum esse recte monuit, παρὰ τῷ Διογενιανῷ ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ Ἀντιφῶντος. Non enim Diogenianus, sed Antipho libros de Veritate scripserat; Diogenianus vero in Lexico suo notarat, vocabulum illud legi ap. Antiphontem L. 2. de Veritate. Hunc enim esse verum h. l. sensum vel ex ipso Suida patet, ap. quem infra in diphthongo AI, ubi eadem vox repetitur, sic legitur: "Αἰειεστώ· Ἀντιφῶν τὴν ἀϊδιότητα, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι, ὥσπερ καὶ εὐεστὼ ἡ εὐδαιμονία καλεῖται. Ἡ λέξις Διογενιανοῦ ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ τοῦ Ἀντιφῶντος." Kust. "Si vera est conjectura Reinesii Var. Lect. 2. p. 128. scribendum erit ἐν Ἀμαλθείας δευτέρῳ, et seqq. illa, τοῦ Ἀντιφῶντος, tanquam supervacanea, e textu ejicienda sunt. Scripserat enim Diogenianus Lexicon variarum vocum, ut ex Hesychio et Suida constat, cui operi nomen Ἀμάλθεια, vel Κέρας Ἀμαλθείας ab auctore inditum fuisse, idque ipsum a Suida hic designari, modo laudatus V. D. suspicatur. Sed conjecturæ huic, quamvis ingeniosæ, haud temere tamen subscripserim, existimoque potius h. l. sic constituendum et leg. esse, ἡ λέξις Διογενιανοῦ ἐξ Ἀντιφῶντος ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ. Vel, si hoc non placeat, simpliciter dicendum est, Diogenianum opus aliquod Περὶ Ἀληθείας conscripsisse, et verba illa ultima, τοῦ Ἀντιφῶντος, adjecta esse a sciolo quodam, qui, cum legisset, Antiphontem de simili argumento orationes composuisse, scriptorem illum a Suida hic designari existimabat. Certe ap. Harpocr. v. Ἀειεστὼ, unde Suid. hæc descripsit, τὸ Ἀντιφῶντος initio deerat, quam vocem Maussacus postea e Suida adjecit; quod conjecturam, ultimo loco a me propositam, non parum confirmare videtur." Idem ad Suid. v. Αἰεστώ. Zonar.: Αἰειεστώ· Ἀντιφῶν τὴν ἀϊδιότητα, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι, ὥσπερ καὶ εὐεστὼ ἡ εὐδαιμονία καλεῖται. Ἡ λέξις Διογενιανοῦ ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ τοῦ Ἀντιφῶντος. "Valck. ad Phœn. p. 168. Musgr. ad Eurip. p. 192. a. ad Herod. 42. Lex. Herod. 173." Schæf. Mss. Cf. Εὐεστώ.]

¶ Ἀΐδιος, ὁ, ἡ, Sempiternus, Perpetuus, Æternus, ut Cicero interpretatur. Aristot., κόσμος ἀΐδιος, Mundus æternus. Idem, Κινούμενος κίνησιν ἀΐδιον, Qui perpetuo movetur motu. ["Τὸ ἀΐδιον, The perpetual, is That, which subsists always, but is connected with the three parts of time, the past, present, and future. Hence the fabricator of the world is eternal, but the world is perpetual." Th. Tayl. ad Aristot.] Ἀΐδιος δόξα, Immortalis gloria, Plut. Pericle. In quibus exemplis notandum est feminino genere esse enuntiatum. In usu est ap. poëtas etiam: ut ap. Hesiod. (Sc. 310.), Οἱ μὲν ἄρ' ἀΐδιον εἶχον πόνον. [In Hesiodo alibi non legitur. Hom. Hymn. 29, 3. Ἕδρην ἀΐδιον ἔλαχες, *πρεσβηΐδα τιμήν. Ubi v. Ernest. et Hermann. in Præf. cxv.] ‖ Ἀΐδιον pro substantivo ponitur, et Æternitas a Cic. exponitur, ap. Plat. Timæo, Δῆλον ὡς πρὸς τὸ ἀΐδιον ἔβλεπεν, Non igitur dubium quin æternitatem maluerit exequi, ut ipse interpretatur. Hinc ἐξ ἀϊδίου pro ἐξ ἀϊδιότητος, Ab æterno, Ab ævo: ἐς ἀΐδιον, In æternum, In ævum, ut Ἧς ἐς ἀΐδιον μνήμη λήψεται. ‖ Eust. (153.) ait dici ἀΐδιος, quasi ὁ μὴ ἵζων, ἀλλὰ βέβαιος καὶ στάσιμος, Non subsidens, sed firmus et stabilis: intelligens, opinor, ex α privativo et v. ἵζω fieri, mutato videlicet ζ in δ, ut in ἕδρα ab ἕζω, et aliis. Non tamen pro Firmo et stabili usurpatur ab auctoribus ἀΐδιος, sed pro Perpetuo et sempiterno, uti dictum est, verum firma stabiliaque sint necesse est, quæ æterna futura sunt. Ceterum ego contra Eustathii opinionem, ab adverbio ἀεὶ derivo ἀΐδιος, ut sit pro ἀείδιος, quod et ipsum ap. Hes. invenitur, ideoque illi subjungo. Sic autem ab ἀεὶ fieri ἀΐδιος, ut Sempiternus a Semper, verisimile est.

["Ἀΐδιος, æternus. Π. 7, 5, 26. p. 454. νόμος ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀΐδιός ἐστι, Est consuetudine gentium perpetua lex recepta. Πο. 1, 4. ἀΐδια ἀγαθὰ ἔχει ἡ γῆ. Intelligitur marmor. Oppon. τοῖς ἐπ' ἐνιαυτὸν θάλλουσί τε καὶ γηράσκουσι. Ἀγ. 11, 16. ἀΐδιος οἴκησις est Sepulcrum: v. Wessel. ad Diod. S. 1, 51." Lex. Xenoph.]

[Ἀΐδιος. Etym. G.: Ἀΐδιος· διὰ τοῦ ι, παρὰ τὸ ἵζω γέγονεν ἵζιος, καὶ ἀΐδιος, (l. ἵζω—ἵζιος.) Ἀΐδιος· παρὰ τὸ εἴδω, τὸ βλέπω· ὃ παρὰ τὸ φαίνω· ὁ πάντοτε φαινόμενος καὶ ζῶν. Κατ' ἀντίφρασιν ὁ ἀθεώρητος καὶ αἰώνιος. Glossæ: Ἀείδιος· Perennis, Eternus, Perpetuus, Sempiternus. Ἀΐδιος· Perpetuus, perennis. Ἀΐδιον· Perenne. Hesych.: Ἀειδίης· ἀεὶ οὔσης. Ἀείδιον· ἀένναον, ἀεὶ ὄν. Ἀΐδιον· ἀεὶ ὄν, ἀεὶ ὑπάρχον. Ἀϊδίων· αἰωνίων. "Sap. 7, 26." Biel. Thes. Zonar.: Ἀΐδιον· τὸ διαιωνίζον, καὶ λῆξιν μηδαμῶς ἔχον. (Unde sua sumsit Phav.) Ἀΐδιον· τὸ ἀρχὴν μὲν ἔχον, τέλος δὲ μὴ ἔχον. Ἔστι καὶ ἀΐδιον, τὸ ἀρχὴν μὲν μὴ ἔχον, τέλος δὲ ἔχον. Ἔστι δὲ ἀΐδιον τὸ μήτε ἀρχὴν, μήδε τέλος ἔχον, ὥσπερ ὁ θεός. Ἀΐδιόν ἐστι τὸ μὴ ἑαυτὸ, ὅ ἐστι κατ' οὐσίαν, νοηθῆναι δυνάμενον. Ἀΐδιον δὲ λέγεται τὸ ἀεὶ διὼν, ἤγουν τὸ μηδέποτε ἀρξάμενον, μηδὲ λῆγον· οὐ πᾶν γὰρ ἀτελεύτητον πάντως καὶ ἄναρχον· οἱ γὰρ ἄγγελοι καὶ αἱ ψυχαὶ ἀρχὴν μὲν ἔσχον τοῦ εἶναι, τέλος δὲ οὐκ ἔχουσι. Ἀΐδιον οὐδὲν ἄλλο ἢ μόνον ἡ θεότης. "Cf. Libell. de Definit. in Opp. Athanas. 243." Tittmann. Butheri Fragm. ap. Stob. Ecl. 1, 2. T. 1. p. 12. Heeren.: Ἀριθμὸς ἐκ μονάδων σύγκειται, ὅπερ ἐστὶν ἀρχὴ τῶν ὄντων, καὶ μέτρον, καὶ ἀσύνθετον, καὶ ἀγέννητον, καὶ ἀΐδιον, καὶ μόνον, καὶ εἰλικρινὲς, κ. τ. λ.]

["Ἀΐδιος, Charit. 710. 730. Wakef. Ion. 1239. Dionys. H. 1, 545. Ἐς ἀΐδιον, Epigr. adesp. 491. Ἀΐδιος, Wessel. Obs. 47. ubi et de ejus confusione cum ἴδιος, item ad Phalar. 214. Ruhnk. Ep. Cr. 255." Schæf. Mss.]

[Ἀΐδιος. Zonar. et Phavor.: Ἀΐδιος· ὁ ἀεὶ διὼν (ὢν Phavor.), ὁ μηδέποτε ἀρξάμενος, μηδὲ λήγων. Τὰ παρὰ τὸ ἀεὶ σύνθετα δίφθογγον ἔχουσιν, οἷον, ἀείμνηστος, ἀείφρουρος, πλὴν τοῦ ἀΐδιος. Δώδεκα δὲ φωναί εἰσι τοῦ ἀεί· ἔστι γὰρ ἀεὶ, καὶ αἰὲν, καὶ αἰὲς, καὶ ἄει (l. ἀὲ,) αἰεὶ (αἰῒ Phav.) αἰὴν, καὶ ἄϊν, καὶ ἀῒ, ἐξ οὗ τὸ ἀΐδιος (ἀΐδιον Phav.) καὶ ἀεὶ (ἠῒ Phav.) καὶ ἀὲ (καὶ αἰὴ, καὶ ἀὲ, Phav.) καὶ ἀές. "En tandem xii. formas τοῦ ἀεὶ, diu desideratas, et frustra quæsitas. Nam, quanquam in singulis Codd. nostris confunduntur propter accentus non recte positos, facili tamen negotio disponi possunt. Sunt igitur hi in

Cod. Aug.: 'Ἀεὶ, αἰὲν, αἰὲς, ἄει, αἰεὶ, αἶϊν, ἄϊν, ἀΐ, αἶΐ, ἀὲ, ἀές. Cod. D.: 'Ἀεὶ, αἰὲν, αἰὲς, ἄει, αἶΐ, αἶϊν, ἄϊν, ἀΐ, ἠΐ, αἰή, ἀὲ, ἀές. Cod. K.: 'Ἀεὶ, αἰὲν, αἰὲς, αἰεὶ, αἶΐ, αἶϊν, ἄειν, ἀΐ, ἠΐ, αἰή, ἀὲ, ἀές. Cod. A. undecim habet; deest enim ἠΐ, et αἰή. Sed Codd. D. K. tredecim habent; bis enim legitur (post αἰὲς) ἀεί. Cod. autem D. habet ἄει, quod deest in Cod. K. contra is αἰεὶ habet, quod abesse non debebat a Cod. D. Verum utut numeraveris, formæ sunt tredecim hæ: αἰεὶ, αἰὲν, αἰὲς, αἶϊν, αἶΐ, αἰή, ἀεὶ, ἄει, ἄϊν, ἀΐ, ἀὲ, ἀὲς, ἠΐ. Sed duplex ratio conficiendi calculi cogitari potest. Aut ἀεὶ spectatur tanquam communis stirps, cujus formæ sint reliquæ duodecim, quod Grammatici indicasse videntur: v. Koën. ad Gregor. 160. (in Αἰὲς citatum,) et Etym. qui dicit (p. 31. v. Αἰέλιος) se duodecim formas τοῦ ἀεὶ explicuisse v. 'Ἀκτῖνα, sed hæc vox non ap. eum reperitur, neque est in Etym. (August.) Ms. Aut ἄει illud omittendum est, mihi quidem vel propterea suspectum, quod non differt a v. ἄει ab ἄω, quam confusionem non pati Græcorum ratio videtur, quos constat diligentissime cavisse, ne pronuntiatione incerta verborum dubia sententia redderetur. Quodsi omittatur illud ἄει, prodibunt formæ duodecim, quarum sex incipiunt cum αι, sex sunt ab ἀεὶ, quod Etym. Reg. Ms. ap. Koën. l. c. dicit συνεσταλμένον: αἰεὶ, αἰὲν, αἰὲς, αἶϊν, αἶΐ, αἰή: ἀεὶ, ἀὲ, ἀὲς, ἄϊν, ἀΐ, ἠΐ. Cf. quæ subtilissime disputavit Hermann. Præf. ad Eur. Hec. p. xxiii—iv." Tittmann. "Illud addam, quod præcipuam Zonaræ laudem conciliat, de ingenti multitudine observationum grammaticarum et etymologicarum, quæ ap. Suid. non reperiuntur. Quæ quanquam magno numero etiam ap. Etym. leguntur, multæ tamen et optimæ Nostro propriæ sunt, haustæ e Lexicis et Grammaticorum libris nunc deperditis. Unum h. l. exemplum sufficiat, sed luculentissimum. Scilicet quæ ap. omnes Grammaticos desiderantur, et ap. Phavor. non quæsitæ sunt, e Nostro tandem prodeunt nunc primum δώδεκα τοῦ ἀεὶ φωναί. Has Etym. quidem v. Αἰέλιοι p. 31. dixit reperiri in v. 'Ἀκτῖνα: sed ne vox quidem ista ap. eum reperitur, quatuor tantum formas notavit, αἰὲν, αἰεὶ, ἀεὶ, et αἰὲς, 405, 35. Perquam commode igitur Koën. l. c. attulerat locum ex Etym. Reg. Ms. in quo enumerantur formæ illæ, sed paulo obscurius, ita ut ipsi Koënio quædam deesse viderentur. Leguntur hæc: 'Ἰστέον ὅτι ιβ' φωναί εἰσι τοῦ ἀεί· ἔστι γὰρ αἰεὶ, καὶ αἰὲν, καὶ αἰὲς * ποιητικῶς, καὶ ἀεὶ συνεσταλμένον, καὶ ἀεὶ, l. ἀΐ, παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι, καὶ ἀῒν παρ' αὐτοῖς, ἐξ οὗ καὶ ἀΐδιος διὰ τοῦ ι· καὶ διὰ τοῦ αι, καὶ διὰ τοῦ η·—ἔτι καὶ ἀὲς παρὰ Δωριεῦσι· ταῦτα μὲν ἀπαρένθετα· καὶ ταῦτα ιβ' φωνὰς λέγουσιν εἶναι, ἐπειδὴ καὶ τὸ ἀὲ παρὰ Πεισάνδρῳ. De q. l. subtiliter disputavit Hermann. Præf. ad Hec. p. xxiii. Probat enim Koënii emendationem, sed negat deesse formas quasdam; verba enim Grammatici, καὶ διὰ τοῦ αι καὶ διὰ τοῦ η, ita intelligenda esse, ut formæ eæ, quæ in postrema syllaba ι habeant, in priori vel per αι, vel per η scribantur; sic formas prodire duodecim has: αἶΐ, ἠΐ, ἀῒν, αἶϊν, ἠῒν, αἰεὶ, αἰὲν, αἰὲς, ἀΐ, ἀεὶ, ἀὲς, ἀέ. Sed quas Nostri Codices formas proferunt, jam omnes videre possunt p. 75. (l. c.) In quibus etsi reperiatur, in quo hærere quis possit, in primis formæ ἄει et αἰή, non inepte tamen calculus iniri videtur sic, ut sint bis sex formæ, quarum veluti communes stirpes sint αἰεὶ et ἀεὶ, συνεσταλμένον. Quare sic illas describendas putavi l. c. αἰεὶ, αἰὲν, αἰὲς, αἶΐ, αἶϊν, αἰή: † ἀεὶ, ἀὲ, ἀὲς, ἀΐ, ἀῒν, ἠΐ. Si quis tamen pro sexta prioris classis forma αἰὴ scribere malit cum Hermanno ἠῒν, non magnopere repugnabo." Idem in Proleg. ad Zonaræ Lex. lvi. "Etym. M. 31. Τοῦ δὲ αἰεὶ δώδεκά εἰσιν αἱ φωναὶ, ἃς εὑρήσεις εἰς τὸ 'Ἀκτῖνα, ubi qui citatur articulus 'Ἀκτῖνα, nusquam extat: (de h. l. vide quæ diximus in Αἰές.) Quod Koënius (Etym. Reg. Ms. citato) monet, 'numero quædam desunt,' verum manet, etiamsi addideris quæ, ab illo omissa, ego supplevi. Sed felici casu tria alia Lexx. Par. Mss. 2640. 2667. et 2668. duodecim formas adverbii ἀεὶ omnes servarunt. Sunt autem hæc: αἰεὶ, αἰὲν, αἰὲς, ἀεὶ, αἶΐ, αἶϊν, ἀῒν, ἀΐ, ἠΐ, αἰή, ἀὲ, et ἀές. En ipsa verba Codicum, quorum emendatissimus est 2640.: 'Ἀΐδιος· ὁ ἀεὶ ὤν, ita Cod. 2668. ceteri ὁ ἀεὶ διών, quod Hasius, v. cl., mutat in ὁ ἀεὶ αἰὼν, i. e. ὁ ἀεὶ χρόνος, ('recte ceteri, item Zonar., ὁ ἀεὶ διών, quo clarius appareat origo ac compositio adjectivi ἀΐδιος, quod παρὰ τὸ ἀεὶ σύνθετον esse, paulo post traditur. Utaris hoc Lexicorum istorum loco ad tuendam vulgarem in Xenoph. scripturam Mem. 2, 1, 24.' Schæf. De illo Xenoph. loco omnino v. Comment. Palæogr. 895. ubi et hæc afferuntur:—'Apollon. Dysc. ἀΐδιος non habet pro voce composita ex ἀεὶ et διών, a δίειμι, sed, quod multo probabilius et verius, derivat a solo adv. ἀεί. Sic enim in Lib. Περὶ 'Ἐπιρρ. disputat,' in Bekk. Anecd. Gr. 2, 567. '"Ὃν τρόπον τῷ ὄπισθεν τὸ * ὀπισθίδιος παράκειται, ἔμπροσθεν * ἐμπροσθίδιος, μαψίδιος, ἀΐδιος, οὕτω παρὰ τὸ ῥέα κ. τ. λ. H. e. quemadmodum a μὰψ derivatur μαψίδιος, ab ἀεὶ ἀΐδιος.') ὁ μηδέποτε ἀρξάμενος, μηδὲ λήγων. Τὰ παρὰ τὸ ἀεὶ, (Cod. 2640. male τὰ περὶ ἀεὶ,) σύνθετα δίφθογγον ἔχουσιν, οἷον, ἀείμνηστος, ἀείφρουρος, (Cod. 2667. male ἀείφρουρος, 2668. vocem plane omittit,) πλὴν τοῦ ἀΐδιος. Δώδεκα δὲ φωναί εἰσι τοῦ ἀεί· ἔστι γὰρ αἰεὶ, (Cod. 2668. male ᾀεὶ,) καὶ αἰὲν, καὶ αἰὲς, (Codd. 2667. et 2668. male ἀὲς,) καὶ ἀεὶ, (sic clare Cod. 2640.; mendose 2667. ἀεῖεν, et 2668. ἄδεν,) αἶΐ, αἶϊν, καὶ ἀῒν, καὶ ἀΐ, (Cod. 2667. male ἀεὶ,) ἐξ οὗ τὸ ἀΐδιος, (Cod. 2667. ἀΐδιον,) καὶ ἠΐ, καὶ αἰή, (omittit Cod. 2668.) καὶ ἀὲ, καὶ ἀές. H. St. Thes.:—''Ἀεὶ, pro quo dicitur et αἰεὶ et αἰὲν, nam reliqua illa ἀεὲν, (imo ἀὲν, et sic ipsum Steph. in Corrigendis suis leg. esse monere, jam supra docuimus,) ἀιὲς, αἰΐ, αἰϊν, αἰή, ἀὲ, ἀὲς obsoleta sunt; adverbium temporis etc.' Quas obsoletas dicit formas, unde sumserit, ignoro. (e Phavor. in v. 'Ἀΐδιος, sua sumsit Noster.) Suidas v. 'Ἀεί: Τούτου ια' φωναί. Kust.: 'Quis sit horum verborum sensus, ignorare me fateor.' Non ignorasset V. D., si legisset quæ nunc publici juris facta sunt. Ceterum numerus ια' in Suidæ Lex. ab errore scribæ, opinor, natus est mutandusque in ιβ'. Nam alpha et beta, α, haud raro confunduntur. Etenim si α superne nonnihil hiat, α videre tibi videaris; pariterque, si literæ α prior ductus ad alterum superne justo propius inclinat, facillime fit, ut quod beta est, pro alpha habeatur." Bast. ad Gregor. 348.]

'Ἀϊδίως, Sempiterne, In perpetuum. ["Symm. Mich. 7, 18." Biel. Thes.]

'Ἀϊδιότης, ητος, ἡ, Æternitas, Perpetuitas, ut ap. Aristot. 2. de Mundo, ἀϊδιότης τῆς ψυχῆς, Æternitas animæ. Ibidem, ἀϊδιότης τοῦ κόσμου, Æternitas mundi. [Glossæ: 'Ἀειδιότης· Æternitas, Perpetuitas, Perennitas. 'Ἀϊδιότης· Perennitas. Philosophus de Ortu et Interitu ap. Stob. Ecl. 1, 21. T. 1. p. 414.: Παναίτιος πιθανωτέραν εἶναι νομίζει καὶ μᾶλλον ἀρέσκουσαν αὐτῷ τὴν ἀϊδιότητα τοῦ κόσμου, ἢ τὴν τῶν ὅλων εἰς πῦρ μεταβολήν. "Suppl. videtur λέγει, vel simile verbum; vix enim ad νομίζει trahi potest." Heeren. "'Ἀϊδιότης, Æternitas, Sap. 2, 23. Hæc Bielius. Sed hæc lectio quorundam Codd. respuenda, et ἰδιότητος, ut etiam Vulg. Ar. et Syr. legerunt, præferendum. Quare etiam Hasse, Nachtigal, et Kleuker hanc lectionem sunt secuti, quæ eo quoque commendatur, quod auctorem ad Genes. 1, 27. respexisse, verisimile est. Vide Hasse ad h. l." Bretschneider. Lex. in Interprr. Gr. V. T. Spicil. Vide Schæf. in 'Ἀΐδιος citatum.]

[* 'Ἀϊδίζω, Perpetuo, Glossæ.]

Συναΐδιος, Coæternus, Una æternus, ut Christus a Theologis dicitur Patri συναΐδιος. Ab Hesychio exponitur συνυπάρχων. [Const. Manass. in Meursii Opp. 7, 413. 'Ὁ συναΐδιος Πατρὶ, καὶ * κοσμοκτίστωρ Λόγος.]

'ΑΕΙΔΩ, f. σω, p. κα, Cano, Canto, Carmine celebro ap. Poëtas, e quo fecerunt Scriptt. prosæ ᾄδω, facta contractione, et ι subscripto ipsi α. Interdum sine casu, ut Od. Θ. (45.) ὅππη θυμὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν. Sæpe cum casu, accusativo videlicet, ut eod. lib. (73.) Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν. Sic Il. initio, Μῆνιν ἄειδε θεά. Et cum accus. personæ, Theocr. in Char. (17, 3.) Μῶσαι μὲν

θεαὶ ἐντὶ, θεοὺς θεαὶ ἀείδοντι. Item, ἀείδω σοι, Cano tibi, i. e. In tuam gratiam: Od. X. (346.) ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀείδω. Proprie dicitur de Poëtis, ut de Oratoribus λέγειν. Fit autem ἀείδω ex α epitatico et v. εἴδω, Cognosco, quod rerum multarum cognitio Poëtis tribueretur. Hinc factum volunt, ut proprium sit Poëtarum ἀείδω, sicut Oratorum λέγω.

[" Ἀείδω, Jacobs. Anth. 1, 1. 49. Callim. Ep. 46. Antip. Sid. 87. Apollonid. 2. Heyn. Hom. 5, 523. Musgr. Iphig. A. 1190. Hel. 188. Wakef. Ion. 770. Jacobs. Anim. 246. Huschk. Anal. 219. Callim. 1, 460. Lucian. 3, 604. Jacobs. Anth. 12, 322. Ilgen. Hymn. p. 585. Valck. ad Il. 22. p. 55. b. Wakef. ad Bion. 1, 36. S. C. 3, 98. Futur., Valck. Diatr. 287. Casaub. ad Athen. 1. p. 15. Passiv., ad Callim. T. 2. p. 9. De quant. primæ, Ruhnk. Ep. Cr. 61." Schæf. Mss. Pierson. Veris. 227. Χείλεσιν ἀείδειν, Orph. de Lapidibus 315. ap. Lobeck. ad Ajac. 308. " Forma ἀείδειν in Longo non ferenda," Schæf. ad Longum 376. Theognis 3., Ἀλλ' αἰεὶ πρῶτόν τε, καὶ ὕστατον, ἔν τε μέσοισιν Ἀείσω, ubi Schæf.:—" Infra 921. Ἐγγύθεν αὐλητῆρος ἀείσομαι, et 237. ᾄσονται, (Καί σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες Εὐκόσμως ἐρατοὶ καλά τε καὶ λιγέα Ἄισονται,) quæ forma multo magis frequentatur. Cf. Dawes. Misc. Crit. p. iii. et 285. Oxon." Vide et Gail. in Le Philologue T. 2. p. 218—22. Orph. Argon. 1283. Ἤειδον δὲ λιγὺ κλάζων ὀπὶ θέσκελον ὕμνον. " Cum λιγὺ non possit a κλάζων separari, cæsura est in quarto pede. Sed illa lectio debetur Hermanno. In libris est κλάζων διὰ θέσκελον ὕμνον. Lege, Ἤειδον δὲ λιγὺ κλάζων Δία θέσκελον ὕμνον, Hymnum cantavi in Jovem. Rara structura ἤειδον Δία ὕμνον, sed amat ille rariora. Eandem agnosco in Callim. H. in Apoll. 20. Οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ. Æsch. Agam. 168. Οὐδ' ὅστις πάροιθεν ἦν μέγας, Παμμάχῳ θράσει βρύων, Οὐδὲν ἄν, sic, λέξαι πρὶν ὤν· Ὃς δ' ἔπειτ' ἔφυ * τρια-Κτῆρος οἴχεται τυχών. Ζῆνα δέ τις * προφρόνως ἐπινίκια κλάζων Τεύξεται φρενῶν τὸ πᾶν. Ita enim digerendi isti versus, et proinde etiam in stropha hexametri exhibendi, (v. Corrig. 237.) Æsch. ap. Plat. Rep. 2. p. 383. θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας Παιῶν' ἐπευφήμησε. Eurip. Iph. A. 1468. Ὑμεῖς δ' ἐπευφημήσατ', ὦ νεάνιδες, Παιᾶνα, τῇ 'μῇ συμφορᾷ, Διὸς κόραν Ἄρτεμιν: Herc. F. 687. Παιᾶνα μὲν Δηλιάδες Ὑμνοῦσ' ἀμφὶ πύλας τὸν Λατοῦς εὔπαιδα γόνον. Altera lectio αὐδὴν, ἀοιδὴν, orta ex ᾠδὴν, et hoc ex interpretatione verbi ὕμνον." Gerhard. Lectt. Apoll. 131. Etym. M.: Ἀείδω· τὸ ει δίφθογγον, * ἀντιπαράκειται γὰρ αὐτῷ τὸ ἀοιδὴ, εἴδω τὸ ἐπίσταμαι, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ἄλφα, ἀείδω, τὸ πάνυ ἐπίσταμαι· τὸ δὲ εἴδω συντεθὲν εἰς ὄνομα, ἀποβάλλει τὸ ε· νῆις, ὁ ἄπειρος· καὶ πολύϊδος· καὶ παραγόμενον, οἷον ἴδμων, ἴστωρ. Ἰστέον ὅτι κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον, τὰ ἀπαθῆ οὐ λέγεται, οἷον τὸ πατέρος καὶ μητέρος καὶ ἀνέρος, ἀλλὰ τὰ πεπονθότα, οἷον τὸ πατρός· οὕτω καὶ τὸ ἀείδω ᾄδω, εἰς α μακρὸν, κράσει τοῦ ε καὶ α, καὶ συναιρέσει τοῦ αϊ εἰς τὴν ᾳ δίφθογγον. Διατί βαρύνεται; τὰ εἰς δω ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς φωνῆεν λήγουσαν, περισπᾶται, εἰ μὴ τύχοι ἡ ει δίφθογγος, οἷον, πηδῶ, * ἀοιδῶ, * ληρῳδῶ (l. * λυρῳδῶ,) καὶ τὰ ὅμοια· ἐξέφυγεν ἄρα τὸ ἀείδω καὶ ἐρείδω. Etym. G.: Ἄειδε· προστακτικὸν, τὸ θέμα εἴδω γράφεται διὰ τῆς ει διφθόγγου, * ἀντιπαράκειται γὰρ αὐτῷ τὸ ἀοιδή· ἅτε γὰρ ἔχοντα τὸ ε ἐγκείμενον ἐν τοῖς ῥήμασιν ἔχουσι τὸ ο ἀντιπαρακείμενον ἐν τοῖς ὀνόμασιν, οἷον, λέγω λόγος, φέρω φόρος, λείβω λοίβη, ἀλείφω ἀλοιφή· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ εἴδω, τοῦ σημαίνοντος τὸ ἐπίσταμαι, καὶ τοῦ α ἐπιτατικοῦ μορίου, ἀείδω, τὸ πολλὰ γινώσκω· ὁ παρατατικὸς ἤειδον· τὸ προστακτικὸν ἄειδε. Οἱ Ἴωνες γὰρ συναρχόμενοι τοὺς παρῳχημένους ποιοῦσι τοῖς ἐνεστῶσι, καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ α καὶ ε εἰς α μακρὸν ἄειδε, l. ᾆδε. Καὶ μὲν εἰ τὸ ι προσγεγραμμένον· καὶ τὸ ᾠδὴ γέγονεν ἀπὸ τοῦ ἀοιδή· καὶ κράσει τοῦ α ο εἰς ω ᾠδή. Τὰ εἰς δω ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους εἰς φωνῆεν λήγουσαν περισπᾶται, εἰ μὲν τύχῃ ἡ ει δίφθογγος· οἷον, ὀπηδῶ, (hinc in Etym. M. corr. ὀπηδῶ pro πηδῶ,) ἀοιδῶ, τραγῳδῶ, λοιδορῶ, ὁμαδῶ, ἀφ' οὗ καὶ ὁμάδης, ἐκ τοῦ ὁμαδὸς, τοῦτο παρὰ τὸ ὁμοῦ. Αὐδᾷν καὶ * κελαυδᾷν, τὸ γὰρ κελάδων, κελάδοντος, ἑτέρῳ λόγῳ· κατώρθωται· ἐξέφυγε δὲ τὸ ἀείδω καὶ ἐρείδω. Ἀείδω· εἴδω, τὸ ἐπιτατικὸν τὸ α· καὶ γὰρ ἀείδως ὁ πολλὰ εἰδὼς, πολύπειρος· Καὶ δή φησιν Ὅμηρος· Ἀλλ' ὅγε τερψάμενος· εἴ τε καὶ πλείονα εἰδώς. Est ex Od. M. 188. ubi legitur τερψ. νεῖται, καὶ π. εἰδώς. Etym. M.: Ἀειδέμεναι· παραγωγὴ ποιητικὴ, οὐ Δωρικὴ διάλεκτος. Τὸ α τοῦτο, συνεσταλμένον ἐστὶ παρὰ τῷ Ποιητῇ· ἅπαξ δὲ ἐκτεταμένον, ἐν τῷ, Ἀείδει δεδαώς. Etym. G.: Ἀειδέμεναι· γινώσκειν, παραγωγὴ ποιητικὴ, οὐ Δωρικὴ διάλεκτος. Τὸ α τοῦτο συνεσταλμένον ἐστὶ παρ' αὐτῷ (l. παρὰ τῷ) Ποιητῇ· ἅπαξ δὲ ἐκτεταμένον, ἐν τῷ, Ἀείδη δεδαώς. Respicitur Od. Θ. 73. Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν, ubi Pseudo-Did. ᾄδειν: et P. 518. ὅς τε θεῶν ἐξ Ἀείδει δεδαὼς ἔπε' ἱμερόεντα βροτοῖσι. Eustath. 8. ad Il. A. 1. Μῆνιν ἄειδε: Ὅτι τὸ ἀείδειν, ὃ πρωτότυπόν ἐστι καὶ ἐντελέστερον τοῦ ᾄδειν, κυρίως ἐπὶ ποιημάτων διὰ τὸ ἐμμελὲς τῆς ποιήσεως· καὶ οὐκ ἔστι καιριωτέραν τούτου λέξιν ἐνταῦθα εἰπεῖν, οὔτε τὸ φάσθαι, οὔτε τὸ μυθεῖσθαι, οὔτε ἄλλο τι τοιοῦτον, ὁποῖον καὶ τὸ λέγειν· ὅπου γε καὶ ἡ ἁρμονικὴ σοφία διαφορὰν οἶδε τοῦ ᾄδειν καὶ τοῦ λέγειν· τὸ μὲν ᾄδειν ἀπονέμουσα τῇ ἐμμελείᾳ, τὸ δὲ λέγειν τῷ ἀμελεῖ λόγῳ διδοῦσα. Ἀείδεσθαι γοῦν φαμὲν τὰ ποιήματα· ἀείδειν δέ ἐστι, τὸ ἐμμελῶς λέγειν· καὶ ᾠδὴ, ὁ μεμελισμένος λόγος, ὃς καὶ ἔξαρμα ἔχει, ἤγουν, ὕψος, ὄγκον, μέγεθος· καί πως διὰ τὸ ὑπερῃρμένον, ἔποχος ὁ τοιοῦτος λόγος εἶναι δοκεῖ· διόπερ ὁ μὴ τοιοῦτος, πεζὸς λέγεται διὰ τὸ ταπεινὸν, καὶ τὸ, ὡς ἀπὸ ὕψους τινὸς καὶ ὀχήματος καταβῆναι εἰς τοὔδαφος. Οἱ γὰρ περὶ Φερεκύδην καὶ Ἑκαταῖον λύσαντες μὲν τὸ μέτρον, ἄλλα δὲ φυλάξαντες, τὰ ποιητικὰ συνέγραψαν· εἶτα οἱ ὕστερον ἀφαιροῦντες ἀεί τι τῶν τοιούτων, εἰς τὸ νῦν εἶδος κατήγαγον ὡς ἀπὸ ὕψους τινός. Ταῦτα ὁ Γεωγράφος. Ἔοικε δὲ καὶ Ἡρόδοτος τῷ Φερεκύδῃ καὶ Ἑκαταίῳ εἶναι ὅμοιος τοῖς καταβαλλοῦσι (" l. καταβαλοῦσι," Polit.) τὸ τῆς ποιήσεως εὐδόκιμον, ὅπερ εἶχεν, ὅτε πρῶτον εἰς μέσον παρῆλθε. Δοκεῖ δὲ καὶ τὸ ἐνέπειν ἰσοδυναμεῖν τῷ ᾄδειν, ὡς δηλοῖ τὸ, Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, (Opp. init.) Μοῦσαι—ἐννέπετε· ἐξ οὗ καὶ ἔπη τὰ ποιήματα λέγονται. Οἰκειότερον δὲ τῇ ἐμμελείᾳ τὸ ᾄδειν· ὅθεν καὶ ἐπὶ μουσικῶν ὀρνίθων ᾄδειν λέγομεν, οὐ μὴν ἐνέπειν, ὥσπερ οὐδὲ λέγειν· περὶ ἀλεκτρυόνων γὰρ ᾠδὰς φαμὲν, καὶ ὄρνεις ᾠδικούς τινας λέγομεν· καὶ ἡ ἀηδὼν δὲ ἐκ τοῦ ἀείδειν παρετυμολογεῖται, τροπῇ φασὶν Αἰολικῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς η. Διὸ καὶ τὰς σειρῆνας, ὡς καλὸν ἀειδούσας, ἀηδόνας ὁ Λυκόφρων ἐκάλεσε. (Vide Ἀηδών.) Γίγνεται δὲ τὸ ἀείδειν ἐκ τῆς α ἐπιτάσεως, καὶ τοῦ εἴδω τὸ γινώσκω. Πάνυ γὰρ εἰδότες, καὶ ἐπιστήμονες, ὡς φιλόσοφοι, ἐδόκουν οἱ ποιηταί. Ὅθεν καὶ τὸν ἐν Ὀδυσσείᾳ ἀοιδὸν, τὸν τῆς Κλυταιμνήστρας φύλακα, φιλόσοφόν τινες ἡρμηνεύκασιν, ὡς εὖ εἰδότα τὰ πάντα ἐκ μουσῶν· καὶ μαντικοὶ δὲ διὰ σοφίαν οἱ ἀοιδοὶ ἐνομίζοντο, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ φανήσεται· οὗ σύμβολον καὶ ἡ ἐκ δάφνης ῥάβδος, ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἣν, ὡς προεῤῥέθη, κατεῖχον ᾄδοντες οἱ ῥαψῳδοί. Τὴν τοιαύτην πρόγνωσιν ὑπεμφαίνει καὶ Πίνδαρος, εἰπὼν, ὡς κατωτέρω ῥηθήσεται, Μαντεύεο, Μοῦσα, (l. Μοῖσα. Vide Pind. Fr. inc. 135=139. cf. Schol. Ven. ad Il. A. 1. ubi perperam legitur μαντεύο pro μαντεύεο.) Ἰστέον δὲ, ὅτι τε παρὰ τῇ κοινῇ διαλέκτῳ ἀργεῖ τὸ ἀείδειν, καὶ ἡ ἐκεῖθεν ἀοιδή· ἐνεργεῖται δὲ τὸ ᾄδειν, καὶ ἡ ᾠδὴ, τὰ παθόντα κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν· ὥσπερ καὶ ἀντὶ τοῦ πατέρος, καὶ μητέρος, τῶν κοινῶς ἀπαθῶν, τὰ κατὰ πάθος φασὶ πατρὸς, καὶ μητρός. Καὶ ὅτι ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἀχρήστου ἀείδειν, ἤγουν μὴ βλέπειν, ἑτεροῖα (sic et Polit. edidit, sed leg. ἑτεροία) ἡ κρᾶσις, ὡς ἐκφωνοῦσα τὸ ι ἐν τῷ αἴδω, καὶ αἰδῶς· ὁμοίως τῷ ἀεικίζω αἰκίζω, ἀείρω αἴρω, φαείνω φαίνω. Καὶ ὅτι διὰ τὸ ἐνέπειν ἰσοδυναμεῖ τῷ ᾄδειν καὶ τὸ εἰπεῖν, οἷον, Εἰπὲ, θεὰ, Κρονίδαο διάκτορον αἴθοπος εὐνῆς. Schol. Ven. ad Il. A. 1.: Ἀειδέ· ᾄδειν ποιεῖ, μετωνυμικῶς, ὡς, Πάντας μέν ῥ' ἔλπει, (Od. B. 91.) Ἤιδον γὰρ αὗται, καὶ εἰπεῖν θέλει δυσχερῆ ὄντα. Περὶ δὲ τοῦ ῥήτορος λέγων, ἔννεπε, φησίν. Ἄειδε, ἀπὸ τοῦ εἴδω, τοῦ σημαίνοντος τὸ ἐπίσταμαι, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀείδω, τὸ λίαν γινώσκω. Apollon. Lex. Hom.: Ἄειδε· αἶδε (l. ᾆδε,) ὕμνει, δύναμιν περιποίησαι ὥστε ᾆσαι. Μῆνιν ἄειδε, θεά. Τινὲς δὲ εἰς τὸ λέγειν μετέβαλον τὴν λέξιν· ἐπὶ μὲν τῶν καταλογάδην προφερομένων, τῷ λέγε καταχρω-

μένου; καὶ τῷ εἰπεῖν· τῷ δὲ ἄειδεν, ἐπὶ μὲν μετ' ᾠδῆς· A
Ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, καὶ ἵππου κόσμον ἄειδε, (Od.
Θ. 492. "ubi tamen pro ἄειδε legitur etiam ἄεισον,
quod et Plut. habet de Aud. Poët., uti observatum
est a Clarkio." Herm. Tollius.) Ταῦτα δ' Αἴσωπος ὁ
Σαρδιηνὸς εἶπεν· Ὄντιν' οἱ ἀδελφοὶ ᾄδοντα μῦθον οὐ κα-
λῶς ἐδέξαντο, ἀντὶ τοῦ λέγοντα. Ὁ γὰρ Αἴσωπος λογο-
ποιός. "Jam tamen observatum est ap. Poëtas τὸ
λέγειν idem esse, quod Canere, et in stylo subli-
miori usurpari, sic ap. Theocr. 17. Ἀνδρῶν δ' αὖ
Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λέγεσθω: Anacr. 1. Θέλω
λέγειν Ἀτρείδας, et 16. Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης.
Quod ipsum, annotante Anna Daciera, expressit
Horat., dum primum Odysseæ versum sic redderet,
Dic mihi, Musa, virum captæ post tempora Trojæ.
Pro καὶ τῷ εἰπεῖν· τῷ δὲ ἄειδεν, lege, καὶ τῷ εἶπε (sic,)
τῷ δὲ ἄειδε." Villois. "Imo vero omnem locum a
male sedulis misere distortum, ita recte compones:
Ἐπὶ μὲν τῶν μετ' ᾠδῆς προφερομένων, τῷ λέγε κατα-
χρωμένου, καὶ τῷ εἰπέ· τῷ δὲ ἄειδε, ἐπὶ τῶν καταλο-
γάδην. Qui sc. Il. A. 1. ἄειδε accipiunt pro λέγε B
hoc utuntur argumento, quod soleant sæpe Græci
proprium harum formarum usum negligere; λέγε
atque εἰπὲ de ligata, et contra ἄειδε de prosa oratione
usurpare. Posteriorem usum mox ipse Apollon., pri-
orem probat Villois. Quæ vero Apollonius contra
communem scriptorum consuetudinem fieri observa-
rat, temere Librarii, consilium Grammatici parum
perspicientes, ad usus vulgaris præcepta revocando,
corruperunt. Ὄντιν' .... ἐδέξαντο: Æsopus, qui
non Σαρδιηνὸς certe, sed Σαρδιανὸς, dictus fuit ab
Apollonio, scripserat hæc forte in libris istis, quibus
enarravit τὰ ἐν Δελφοῖς αὐτῷ συμβάντα, teste Suida v.
Αἴσωπος, e quo in hoc ipso fragm. pro οἱ ἀδελφοὶ
facile leg. esse largieris οἱ Δελφοί. Ceterum non ver-
sus hic est, quod censuisse videtur Villois., sed pro-
sa." Tollius. "Quis ille Babrius, quibus tempori-
bus et locis vixerit, nondum compertum est. Suidas,
qui ex opere ejus multa protulit, de ipso hæc pauca
notat: Βαβρίας, ἢ Βάβριος. Μύθους, ἤτοι * Μυθιάμ-
βους· εἰσὶ γὰρ διὰ χωλιάμβων ἐν βιβλίοις δέκα. Οὗ- C
τος ἐκ τῶν Αἰσωπείων μύθων μετέβαλεν ἀπὸ τῆς αὐτῶν
λογοποιΐας εἰς ἔμμετρα, ἤγουν τοὺς χωλιάμβους. Bentl.
(Diss. upon Æsop. s. 7.) ponit eum in ultima ætate
bonorum auctorum. Quod vagum est, et nullo,
quantum video, argumento fundatum. Si crisis illa,
quam nuper proposui (Archæol. 3, 235. de loco
Apollonii in Lex. Hom. v. Ἄειδε, vera sit, ut veris-
simam credo, juvabit nonnihil ad ætatem Babrii ac-
curatius paulo determinandam. Locus iste e con-
jectura nostra in metra choliambica distribuendus
est, et sic leg.: ταῦτα δ' Αἴσωπος Ὁ Σαρδιηνὸς εἶπεν,
ὅντιν' οἱ Δελφοὶ, vulg. ἀδελφοὶ, Ἄιδοντα μῦθον οὐ κα-
κῶς (vulg. καλῶς) ἐδέξαντο. Hæc Babrii esse et me-
trum et sensus clamant. Hunc igitur Apollonio an-
tiquiorem tuto statuamus; Apollonium autem circa
tempora Augusti floruisse, cum ejus editore verisi-
millimum arbitror; aut etiam aliquanto prius. Ætati
autem Babrio sic assignatæ suffragatur Avienus, qui
eum ante Phædrum collocat, Præf. Fab. Avieni:—
'Quas, (fabulas sc. Æsopi,) Græcis jambis Babrius D
repetens in duo volumina coartavit; Phædrus etiam
partem aliquam quinque in libellos resolvit.' In hoc
autem ab Avieno Suidas discedere videatur, cum
alter Babrio duo volumina, alter decem libros tri-
buat; sed non constat, Avienum Volumina posu-
isse eodem sensu, quo Suidas βιβλία, et præte-
rea numeri in Codd. Mss. non raro turbantur." Tyr-
whitt. Diss. de Babrio p. clx. Ed. Fr. De Furia.
Suid.: Ἄειδε· ᾆδε (l. ᾄδε,) λέγε. Hesych.: Ἄειδε·
ᾆδε, καὶ λέγε. "Respicit initium Iliados, ubi simi-
liter Schol. ᾆδε, λέγε, quod hic pro ᾆδε rescripsi.
Cf. Misc. Obs. 3. p. 326. Quod autem ᾆδε legatur
in Edd. forte inde est, quod olim αἶδε scripserint,
pro ᾆδε. Apollon. Lex.: Ἄειδε· αἶδε, sic, ὕμνει,
δύναμιν περιποίησαι ὥστε ᾆσαι. Μῆνιν ἄειδε, θεά."
Albert. "Αἶδε sic scribitur; sed leg. ἆδε. Jota
enim, ut in antiquis Inscrr., sic et in hoc Codice,
aliquando non subscribitur, sed ad latus continenti
serie apponitur." Villois. Hesych: Ἄειδε δ' ἄρα·
ᾖδε δὲ, ᾠδὴν ἔλεγεν. (Ex Il. I. 189., Τῇ ὅγε θυμὸν
ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.) Ἀείδειν· μετ'
ᾠδῆς λέγειν. Ἄειδον· ᾖδον. Ἀείδοντες· ᾄδοντες. (Il.
A. 473. Καλὸν ἀείδοντες Παιήονα.) Ἀείδων· ᾄδων.
(Il. I. 191. ὁπότε λήξειεν ἀείδων.) Ἄεισεν· ᾖσεν.
(Od. Φ. 411. Ἡ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε.) Ἀείσω· ᾄσω,
ὑμνήσω. Ἀεῖται· ὑμνεῖται. Tittmanni Cyrillus: Ἄειδε·
ᾆδε, καὶ λέγε. Zonar.: Ἀείδω· τὸ λέγω. Ἀείσωμεν·
ὁδεύσομεν, "l. ὁδεύσωμεν," Tittmann. An ὑμνήσωμεν?
Vide Ἄισμα. Ἀείδω, ut notavit quidam V. D., simpli-
cem narrandi notionem nunquam habet. Alia quædam
notio latet, quæ vel ad cantus, vel ad carmina plus
minus pertinet. Grammaticus Meermannianus de
Dial. Dor. 659.: Οὐρανὸν, ὠρανόν. Ubi Bast.:—
"In Excerptis Apollonii Dysc. 570. Sturz. ex
Alcmane οὐρανιόφιν pro οὐρανία in vocativo citatur.
Corrigendum ὠρανίαφι. Schol. Ven. ad Il. N. 588.:
Ἐπὶ δὲ κλητικῆς Ἀλκμὰν ὁ μελοποιὸς οὕτως· Μῶσα
Διὸς θυγάτηρ, Cod. θύγατερ, ὠρανίαφι λίγ' ἀείσομαι·
ἔστι γὰρ οὐρανία. Eodem modo leg. in Schol. Ven.
ad Il. B. p. 59. ubi perperam legitur οὐρανιάφι φίλη
γ' ἀείσομαι." Vide Welcker. ad Alcmanis Fr. p. 22.
et 89. J. Poll. 1, 26.: Θυηπολεῖν, παιᾶνας ἀεῖσαι,
ὕμνον ᾆσαι, ἱερῶν προκατάρξασθαι. "Ἀείδω, ab ἄω,
idem ac ὕω, unde ὕμνος, T. H. 184. a. Ἀείδομαι,
ἀείδει, Celebraris, ut κλῄζει, Bentl. ad Callim. 463.
Emend. Callim. Del. 191. νῆσος ἀειδομένη." Valck.
Mss. Locus est: Ἔστι διειδομένη τις ἐν ὕδατι νῆσος
ἀραίη, Πλαζομένη πελάγεσσι. Ubi Blomfield.: "Re-
cte Schol. φαινομένη. Ad nomen Δῆλος respici mo-
net Ernest. (quem vide.)" "Gallice explica: Qu'on
voit tantôt ici, et tantôt là." A. Fabri.]

"Ἄεισμα, (τὸ,) i. q. ᾆσμα, ut ἀείδω i. q. ᾄδω, i. e.
"Cantilena s. Canticum, ut οἰκτρὸν ἄεισμα ap. Greg."
["De οὕνεκα ejusque differentia ab ἕνεκα s. εἵνεκα,
quam etiam Ammon. commemorat, Apollonius multis
agit in Lib. Περὶ Συνδέσμων. Inter alia habet hæc, (in
Bekkeri Anecd. Gr. 2, 505.) Ἐπίμεμπτοι οὖν οἱ τὰς
τάξεις (συντάξεις Bekk.) * παρασυγχέοντες, ὧν ἐστὶ
Καλλίμαχος, οιδενεκευρυνομητιτηνιασ, εινεκεν ουχε-
ναεισμα, sic. Φέρεται γὰρ ὁ σύνδεσμος ἐπὶ τὸ ἤνυσα,
καὶ δέον τῷ οὕνεκα καταχρήσασθαι. Duo hic leguntur
ἀποσπασμάτια Callimachi. Prius, quod in Edit.
Ernestii frustra quæsivi, (et quod in Blomf. Ed.
frustra quæretur,) sic mihi videtur leg., Οἱ
δ' ἕνεκ' Εὐρυνόμη * Τιτηνιὰς, Illi vero, quoniam Eury-
nome Titania. (Bekk. habet: οὐδ' ἕνεκ' Εὐρυνόμη
Τιτηνιὰς, Εἵνεκεν οὐχ ἓν ἄεισμα.) Posterius, εἵνεκεν
οὐχ ἓν ἄεισμα, Ernest. Ed. habet p. 539. (et Blomf.
p. 279.) ubi ex Ammonio sumtum est. Ex iis, quæ
Apollon. addit, intelligitur, in Callimachi contextu
post secutum esse v. ἤνυσα. Ἄλεισμα, quod Codd.
Ammonii dant, Bentleio jure visum est vox nihili.
Qui quod emendavit ἄεισμα, Codex Apollonii con-
firmat." Bast. ad Greg. C. 898. Vide Gerhard.
Lectt. Apoll. 55. Callim. Epigr. 28.: Ἡσιόδου τό τ'
ἄεισμα, καὶ ὁ τρόπος. Zonar.: Ἄεισμα καινόν· ὕμνος
καινός. "Pro ᾆσμα. Alex. Ps. 32, 3. 39, 4." Tittm.
Vide Ἄισμα. "Toup. ad Longin. 312." Schæf. Mss.
Welcker. ad Alcmanis Fr. p. 8.]

Ἀοιδὴ, ἡ, Cantio, Cantilena, Carmen, ut ἀοιδὴ
νεωτάτη, Od. (351. Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ'
ἄνθρωποι, Ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται,) et
Od. Σ. (303.) Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν
ἀοιδὴν, et Od. Φ. (406.) Ὡς ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπι-
στάμενος καὶ ἀοιδῆς, Θ. (429.) καὶ ἀοιδῆς ὕμνον
ἀκούων. Eod. lib. (498.) Ὡς ἄρα σοὶ πρόφρων θεὸς
ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν. Ubi observandum est ex ὕμνος
ἀοιδῆς compositum postea fuisse v. ὑμνῳδεῖν, ut
θεσπιῳδεῖν e θέσπις ἀοιδὴ, verso videlicet nomine
ἀοιδὴ in ᾠδή.

Ἀοιδὴ nonnunquam Fama, φήμη, ut exp. Scholia
Gr. Hom. κλέος et ἀοιδὴν copulat, Od. Γ. (204.)
καί οἱ Ἀχαιοὶ Οἴσουσι κλέος εὐρὺ, καὶ ἐσσομένοισιν
ἀοιδήν. Od. Ω. (199.) ἀοιδὴν et φῆμιν: στυγερὴ δέ
τ' ἀοιδὴ Ἔσσετ' ἐπ' ἀνθρώπους, χαλεπὴν δέ τε φῆμιν
ὄπασσε Θηλυτέρῃσι γυναιξί. Hanc autem signif.
ἀοιδῆς retinet ἀοίδιμος, ut paulo post docebo.

Ἀοιδὴ, Incantatio, sed frequentius ἐπαοιδή: et ap.
Hom. Od. T. (457.) non ἐπ' ἀοιδῇ leg. est, ut in
multis Edd. habetur, sed ἐπαοιδῇ uno verbo: ἐπαοιδῇ
δ' αἷμα κελαινὸν Ἔσχεθον. In prosa dicitur ἐπῳδή.

[Et sic hodie legitur. Vide 'Επαοιδή.]

[" 'Αοιδὴ, Markl. Suppl. 975. 1225. Wakef. Herc. F. 350. Musgr. 1025. El. 143. Fischer. ad Anacr. p. 4. Ruhnk. ad H. in Cer. p. 2. b. Ilgen. Hymn. 199. 583. ad Callim. 1, 152." Schæf. Mss. Hesych.: 'Αοιδάων· ᾠδῶν, φωνῶν. 'Αοιδή· ᾠδὴ, φωνή. Suid. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. et Tittmanni Cyrillus: Αοιδή· ᾠδή. Zonar.: 'Αοιδή· ἡ ᾠδή.]

" 'Αοιδοθέτης, Poëta," [Qui componit cantilenam,] "ex Anthol., ea forma dictum, qua νομοθέτης, et " θεσμοθέτης, atque alia," [Archimeli Epigr. 2. Τὴν Εὐριπίδεω μήτ' ἔρχεο, μήτ' ἐπιβάλλου, Δύσβατον ἀνθρώποις οἶμον, ἀοιδοθέτα. " 'Αοιδοθέτης formatum ad analogiam τοῦ ὑμνοθέτης, de quo v. ad Meleagr. 1." Jacobs.]

[* 'Αοιδομάχος, ὁ, ἡ, Qui cantando certat. Lucill. 28. Τούτοις τοῖς παρὰ δεῖπνον ἀοιδομάχοις λογολέσχαις. " 'Αοιδομάχοι Grammatici vocantur, qui, Homeri aliorumque vetustatis Poëtarum versibus armati, de verbis inter se pugnant et digladiantur." Jacobs.]

'Αοιδοπόλος, ὁ, (ἡ,) Poëta, ὁ περὶ τὰς ἀοιδὰς πολούμενος, i. e. ὁ περὶ τὰς ᾠδὰς ἀναστρεφόμενος, ut habet Hesych., Qui versatur circa carmina. Idem valet μουσοπόλος, e μοῦσα et πολέω, ut illud ex ἀοιδὴ et πολέω. Eust. et Hesych. ὀνειροπόλος, quod ab eadem est origine, exp. ὁ περὶ τοὺς ὀνείρους πολούμενος, Qui circa somnia versatur et volvitur, accipiendo Versatur, passive. Quod si esset, ὁ τοὺς ὀνείρους πολῶν significaret Qui versat et volutat somnia. Ac videri possit hoc nomen exprimere voluisse Poëta, Propert., si bene memini, cum dicit, (2, 4, 16.) Quæ mea non decies somnia versat anus? Sic igitur ἀοιδοπόλος esset Qui versat carmina. Hes. autem, cum exponit, ὁ περὶ τὰς ᾠδὰς ἀναστρεφόμενος, intelligit Qui versatur circa carmina, ut dicimur Latine Versari circa negotium aliquod, vel in aliquo negotio.

['Αοιδοπόλος. Tull. Laur. Epigr. 3. Αἰολικὸν παρὰ τύμβον ἰὼν, ξένε, μή με θανοῦσαν Τὰν Μιτυληναίαν ἔννεπ' ἀοιδοπόλον. Antip. Th. 9. ἐποιήθης δ' ἔργον ἀοιδοπόλων. Jul. Æg. 63. Μνῆμα σὸν, ὦ Θεόδωρε, πανατρεκὲς, οὐκ ἐπὶ τύμβῳ, 'Αλλ' ἐν βιβλιακῶν μυριάσιν σελίδων, Αἷσιν ἀνεζώγρησας ἀπολλυμένων, ἀπὸ λήθης 'Αρπάξας, νοερὸν μοχθὸν ἀοιδοπόλων. Adde Leon. Alex. 26. " Fischer. ad Anacr. p. 4. Valck. Phœn. p. 508. Jacobs. Anth. Proleg. 57." Schæf. Mss. " Nonn. Dionys. 19, 109." Wakef. Mss.]

[* 'Αοιδοτόκος, ὁ, ἡ. Nestor. 1. Σπείσατέ μοι, Μοῦσαι, λιγυρὴν εὐτερπέα φωνὴν, 'Ηδὺν ἀπὸ στομάτων * 'Ελικωνίδος ὄμβρον ἀοιδῆς· "Οσσοις γὰρ προχέουσιν ἀοιδοτόκου πόμα πηγαὶ, 'Υμετέρων ἐπέων λιγυρῇ τέρπονται ἀοιδῇ. " "Οσσοι—ἀοιδοτόκου, Vat. Cod. et Editores. Reiskius emendavit, "Οσσοι γὰρ ποθέουσιν ἀοιδοτόκου πόμα πηγῆς. Quod haud scio an Brunckii lectioni præferendum sit: Quicunque enim poëtici fontis haustum appetunt, ii omnes vestrorum carminum suavitate gaudent. Si Brunckium sequimur, v. 3. poëtarum circumscriptionem continet, Quibus fons Pierius fluit." Jacobs. " ' Dedi lectionem Cod. Pal. "Οσσοις γὰρ προχέουσιν ἀοιδοτόκοι πόμα πηγαί.' Br. quæ nimia est mutatio. Ποθέουσιν probabiliter corr. Reisk." Idem ad Anth. Pal. 543.]

'Αοιδὸς, ὁ, Cantor. 'Αοιδοὶ καὶ κιθαρισταὶ sunt a Musis et Apolline, inquit Hesiod. Th. (95. "Ανδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα καὶ κιθαρισταί.) Od. Ψ. (133.) Αὐτὰρ θεῖος ἀοιδὸς, ἔχων φόρμιγγα λίγειαν: Θ. (73.) Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν.

'Αοιδὸς, Poëta. Apoll. R. 1, (18.) Νῆα μὲν οὖν οἱ πρόσθεν ἐπικλείουσιν ἀοιδοὶ, Antiqui poëtæ, Superiorum temporum poëtæ.

'Αοιδὸς, ὁ, ἡ, adjectivum nomen, Canorus, de avibus, ut in prosa dicuntur ᾠδικοὶ et ᾄδειν. Hesiod. E. κ. H. (206.) Τῇ δ' εἶς, ᾗ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω, καὶ ἀοιδὸν ἐοῦσαν. Verba sunt accipitris ad ἀηδόνα, Lusciniam: Vadis qua mihi libeat te ducere, quamvis canoram, vel, ut alii, Cantricem s. Cantatricem. Callim. H. in Del. (252.) usus est superlativo, Μουσάων ὄρνιθες ἀοιδόταται πετεηνῶν, Maxime canoræ inter aves. Et in illo quoque Hesiodi loco ἀοιδὸν malim exponere Canoram, quod lusciniæ optime conveniat hoc epithetum, et videatur Hesiodus, ἀηδόνα appellans ἀοιδὸν, ad ipsius nominis etymologiam allusisse.

'Αοιδὸς, Celeber, Magni nominis; nam ἀοιδοὶ Hesych. exp. περιβόητοι, ὀνομαστοί. Igitur et in hac signif. ἀοιδὸς adjectivum nomen erit, idem valens quod ἀοίδιμος.

'Αοιδὸς in VV. LL. exp. etiam Philosophus, quæ interpretatio nata est ex eo, quod tradit Athen., ap. veteres ἀοιδοὺς aliquid habuisse commune cum philosophis, præsertim quod ad temperantiam attinet. Aut huic interpretationi occasionem præbuit quod ait Eust. ἀοιδὸν Clytemnestræ custodem ap. Hom. nonnullos accepisse pro Philosopho, ut qui a Musis omnium rerum cognitione instructus esset. Sed nequaquam putandum est tamen ἀοιδὸν generaliter pro Philosopho usurpari. [Vide Eust. in 'Αείδω citatum.]

'Αοιδὸς, ὁ, Eunuchus, inquit Hes. 'Αοιδὸν, inquit Eust. nonnulli ap. Hom. sinistre intellexerunt dici Eunuchum: videlicet ἀοιδὸν quasi Non habentem αἰδοῖα, i. Verenda. Hæc Eust. Sed hanc sequendo significatione non ab ᾄδω derivaretur hoc nomen, sed ab αἰδὼς, unde et αἰδοῖον.

['Αοιδός. Eust. 1466.: Τοὺς δὲ ἀοιδοὺς οἱ παλαιοὶ, ὅ ἐστι τοὺς περὶ μουσικὴν καὶ ποιητικὴν, ἐν μοίρᾳ φιλοσόφων ἔταττον, καὶ διδασκάλοις ἐχρῶντο· διὸ καὶ τῇ Κλυταιμνήστρᾳ φύλαξ ἀοιδὸς ἦν, κεχρημένῃ μὲν καὶ φρεσὶν ἀγαθαῖς, χρῃζούσῃ δὲ καὶ τούτου· διὸ ἔφη, Πὰρ γὰρ ἔην καὶ ἀοιδός· οὔτε γὰρ ἀγαθὴ φρὴν ἀνενδεὴς ἀοιδοῦ τοιούτου, καὶ ὁ ἀοιδὸς δὲ ἀγαθὰς ἂν φρένας διδάξῃ. 'Αποσεμνύνει δὲ ὁ Ποιητὴς ἐνταῦθα τὴν κατ' αὐτὸν τέχνην, εἴγε καὶ αὐτὸς ἀοιδός ἐστιν. 'Απολύτως δὲ ἀοιδὸς ὁ τοιοῦτος λέγεται, κατὰ τρόπον ἐξοχῆς. Οἱ μέν τοι ἀοιδοὶ τῶν θρήνων, καὶ οἱ περὶ γάμους, καὶ εἴ τινες τοιοῦτοι, ἑτεροῖόν τι γένος ἦσαν ἀοιδῶν. Τινὲς δὲ ἀοιδὸν τὸν εὐνοῦχον παρενόησαν, ὡς αἰδοῖα μὴ ἔχοντα.—— 'Ιστέον δὲ ὅτι καὶ ὁ 'Αθήναιος ἀποσεμνύνων τοὺς ἀοιδοὺς καὶ βιωφελὲς εἶναι τὸ κατ' αὐτοὺς φῦλον παραδιδοὺς, λέγει, ὅτι σῶφρον ἦν τι τὸ τῶν ἀοιδῶν γένος, καὶ φιλοσόφων διάθεσιν ἐπέχον. 'Ο βασιλεὺς οὖν ἀοιδὸν καταλείπει τῇ γυναικὶ φύλακα καὶ * παραινετῆρα· ὃς πρῶτα μέν φησιν, ἀρετὰς γυναικῶν διερχόμενος, καθὰ δηλαδὴ 'Αχιλλεὺς ἄειδε κλέα ἀνδρῶν, ἐνέβαλλέ τινα τῇ βασιλίδι φιλοτιμίαν εἰς καλοκαγαθίαν, εἶτα διατριβὴν παρέχων ἡδεῖαν, ἀπεπλάνα τὴν διάνοιαν φαύλων ἐπινοιῶν. Διὸ Αἴγισθος οὐ πρότερον διέφθειρε τὴν γυναῖκα, πριν ἢ τὸν ἀοιδὸν ἐκποδὼν ἔθετο. Τοιοῦτος καὶ ὁ παρὰ τοῖς μνηστῆρσι Φήμιος, ὃς ἤειδεν ἀνάγκῃ, τοὺς ἐφεδρεύοντας τῇ Πηνελόπῃ βδελυττόμενος. Κοινῶς δέ που πάντας τοὺς ἀοιδοὺς αἰδοίους ἀνθρώποις εἶναί φησι καὶ μουσῶν μαθητὰς, καὶ φίλους. Εἰ δὲ ὁ παρὰ Φαίαξι Δημόδοκος μοιχείαν "Αρεος ᾄδει ἐπὶ 'Αφροδίτῃ, οὐκ ἀποδεχόμενός φησιν ᾄδει, ἀλλ' ἀποτρέπων αὐτοὺς παρανόμων ὀρέξεων, εἰδὼς ἐν τρυφερῷ βίῳ τεθραμμένους, κἀντεῦθεν ὅμοια τοῖς τρόποις αὐτῶν προσφέρων (l. προφέρων·) καθὰ καὶ τοῖς μνηστῆρσιν ὁ Φήμιος, πρὸς τὴν αὐτῶν βουλὴν ᾄδει νόστον 'Αχαιῶν· οὕτω δὲ καὶ αἱ Σειρῆνες τῷ 'Οδυσσεῖ τὰ τέρψοντα ὡς οἰκεῖα τῇ αὐτοῦ φιλοτιμίᾳ καὶ πολυμαθείᾳ. Athenæi locus est p. 14.: 'Εχρῶντο δ' ἐν τοῖς συμποσίοις, καὶ κιθαρῳδοῖς καὶ ὀρχησταῖς, ὡς οἱ μνηστῆρες, καὶ παρὰ Μενελάῳ, 'Εμέλπετο θεῖος ἀοιδός. Δύω δὲ κυβιστητῆρες μολπῆς ἐξάρχοντες, ἐδίνευον. Μολπῆς δὲ, ἀντὶ τοῦ παιδιᾶς. Σῶφρον δέ τι ἦν τὸ τῶν ἀοιδῶν γένος, καὶ φιλοσόφων διάθεσιν ἐπέχον. 'Αγαμέμνων οὖν τὸν ἀοιδὸν καταλείπει τῇ Κλυταιμνήστρᾳ φύλακα, καὶ παραινετῆρά τινα· ὃς, πρῶτον μὲν, ἀρετὰς γυναικῶν διερχόμενος, ἐνέβαλλέ τινα φιλοτιμίαν εἰς καλοκαγαθίαν· εἶτα, διατριβὴν παρέχων ἡδεῖαν, ἀπεπλάνα τὴν διάνοιαν φαύλων ἐπινοιῶν. Διὸ Αἴγισθος οὐ πρότερον διέφθειρε τὴν γυναῖκα, πρὶν τὸν ἀοιδὸν ἀποκτεῖναι ἐν νήσῳ ἐρήμῃ. Τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ παρὰ τοῖς μνηστῆρσιν ἀείδων ἀνάγκῃ· ὃς τοὺς ἐφεδρεύοντας τῇ Πηνελόπῃ ἐβδελύττετο. (Od. A. 154.) Κοινῶς δέ που πάντας τοὺς ἀοιδοὺς αἰδοίους τοῖς (illud τοῖς Eustathio reddendum est) ἀνθρώποις εἶναί φησι, τοὔνεκ' ἄρα σφέας Οἴμας Μοῦσ' ἐδίδαξε, φίλησε τε φῦλον ἀοιδῶν. (Od. Θ. 480.) 'Ο δὲ παρὰ Φαίαξι Δημόδοκος (Od. Θ. 266.) ᾄδει "Αρεος καὶ 'Αφροδίτης συνουσίαν, οὐ διὰ τὸ ἀποδέχεσθαι τὸ τοιοῦτον πάθος, ἀλλ' ἀποτρέπων αὐτοὺς παρανόμων ὀρέξεων· εἰδὼς ἐν τρυφερῷ τινι βίῳ τεθραμμένους, κἀντεῦθεν ὁμοιότατα τοῖς τρόποις αὐτῶν τὰ πρὸς ἀνά-

παυσιν προφέρων, (v. Schweigh.) *καὶ τοῖς μνηστῆρσιν ᾄδει πρὸς τὴν αὐτῶν βουλὴν* (v. Schweigh.) *ὁ Φήμιος νόστον Ἀχαιῶν· καὶ αἱ Σειρῆνες δὲ* (Od. M. 184.) *ᾄδουσι τῷ Ὀδυσσεῖ τὰ μάλιστα αὐτὸν τέρψοντα, καὶ τὰ οἰκεῖα τῇ φιλοτιμίᾳ αὐτοῦ καὶ πολυμαθείᾳ λέγουσαι. Ἴσμεν γάρ, φασί, τά τ' ἄλλα, καὶ Ὅσσα γένηται ἐν χθονὶ πολυβοτείρῃ.* Od. M. 191.: *Ὅσσα γένηται ἐπὶ χ. πουλυβ.* "Poëtas initio fuisse temperantiæ, atque omnium virtutum magistros, multi e vett. scriptt. testantur. Schol. Od. Γ. (267.) *Τὸ γὰρ ἀρχαῖον οἱ ἀοιδοὶ φιλοσόφων τάξιν ἐπεῖχον.* Multa in hanc sententiam Strabo (p. 7. a. et 15. d. et sq. Ed. Casaub.) et Quintil. 1, 10. Propterea Poëtæ olim *σοφοὶ* et *σοφισταὶ* dicti. Pind. Isthm. 5, (36.) *μελέταν δὲ σοφισταῖς Διὸς ἕκατι πρόσβαλλον* (*πρόσβαλον.*) Schol. *Σοφιστὰς καὶ σοφοὺς ἔλεγον τοὺς ποιητάς.* Vide Clem. Alex. Str. 1. (p. 237.)" Casaub. Suid. 1, 375.: *Ἀοιδός· ὁ μελῳδὸς, καὶ ὁ ποιητής. Ὅτι καὶ τὸ τῶν ἀοιδῶν γένος σῶφρον ἦν τὸ παλαιὸν, καὶ φιλοσόφων διάθεσιν ἔχον. Ἀγαμέμνων γὰρ τῇ Κλυταιμνήστρᾳ σωφρονιστῆρα τοῦτον ἀφίησιν· ὃς πρῶτον ἀρετὰς γυναικῶν διερχόμενος, ἐνέβαλλέ τινα φιλοτιμίαν εἰς καλοκαγαθίαν· εἶτα διατριβὴν παρέχων ἡδεῖαν, ἀπεπλάνα τὴν διάνοιαν φαύλων ἐννοιῶν. Διόπερ Αἴγισθος οὐ πρότερον διέφθειρε τὴν γυναῖκα, πρὶν τὸν ἀοιδὸν ἀποκτεῖναι. Ὁ δὲ Δημοδόκος ᾄδει τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος συνουσίαν, οὐ διὰ τὸ ἡδὺ καὶ τὸ ἀποδέχεσθαι τοῦτο τὸ πάθος, ἀλλ' ἀποτρέπων αὐτοὺς παρανόμων ὀρέξεων, εἰδὼς ἐν τρυφερῷ βίῳ τεθραμμένους· αἰεὶ γὰρ αὐτῷ δαίς τε φίλη, κίθαρίς τε· ὁμοιότητα τοῖς τρόποις αὐτοῦ τὰ πρὸς ἀνάπαυσιν φέρων,* (h. l. corrigendum esse ex Athen. monet Kusterus.) *Καὶ τὸν Φήμιον ποιεῖ ᾄδοντα πρὸς τὴν βουλὴν αὐτῶν· καὶ αἱ Σειρῆνες δὲ ᾄδουσι τῷ Ὀδυσσεῖ τὰ μάλιστα αὐτὸν τέρψοντα, καὶ τὰ οἰκεῖα τῇ φιλοτιμίᾳ αὐτοῦ καὶ πολυμαθείᾳ. Λέγουσι δὲ, ὅτι πᾶς ὁ τῆς ᾠδῆς αὐτοῦ* (l. *αὐτῶν*, notante Kust.: vide Od. M. 188.) *κατακούσας, Τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.* "Notandus hic est mos antiquissimus veterum Græcorum, qui peregre profecturi uxoribus suis quendam ex amicis vitæ et morum inspectorem relinquere solebant. Sic Hippocrates, Abderam profecturus, Dionysio cuidam uxoris suæ curam committit, eumque rogat, ut vitam moresque ejus observet. Verba ejus Epist. 16. hæc sunt: *Ἐπισκόπει δὲ ὅμως καὶ τὰ ἐκείνης, ὅκως διάγῃ σωφρόνως, καὶ μὴ τῇ ἀνδρὸς ἀπουσίῃ ἄλλους ἄνδρας νομίσῃ.* Et paulo post: *Ἀλλ' ὅμως ἀεὶ χρήζει γυνὴ σωφρονίζοντος· ἔχει γὰρ φύσει τὸ ἀκόλαστον ἐν ἑωυτέῃ, ὅπερ εἰ μὴ καθ' ἡμέραν ἐπικόπτοιτο, ὡς τὰ δένδρα καθυλομανέει.*" Kust.]

[*Ἀοιδός.* Hesych.: *Ἀοιδοί· περιβόητοι, ὀνομαστοὶ, ἢ εὐνοῦχοι.* ("F. *Ἀοίδιμοι*, Pind. Ol. 14, 3. Iliad. Z. 358." Wakef. ad marg. omnino recte; nam ipse Lexicographus habet paulo ante: *Ἀοίδιμος· ἀείμνηστος, διαβόητος, ἀεὶ ᾀδόμενος, εὐκλεὴς, ὀνομαστός.* Sedes glossæ est Il. Z. l. c. ut in *Ἀοίδιμος* demonstrabitur.) *Ἀοιδός· ᾠδὸς, κιθαρῳδὸς, καὶ ὁ ποιητὴς, καὶ ὁ θρηνῳδὸς* ("Soph. Antig. 895." Wakef. ad marg.) *ὁ εὐνοῦχος, ποδῶν.* "L. *καὶ ὁ εὐνοῦχος, σπάδων.* (In Cod. est, *εὐνοῦχος ποδῶν.* 'Emendationi, *εὐνοῦχος, σπάδων*, Codicis scriptura favere videtur.' Schow.) Hoc ut recte emendatum credas, rationem nostram audi. *Ἀοιδοὶ* ap. antiquos erant homines casti et continentes, s. eunuchi, qui mulierum et dominarum præsidio a viris peregre proficiscentibus relinquebantur, tanquam *σωφρονισταί.* Suid. *Τὸ ἀοιδῶν γένος σῶφρον ἦν τὸ παλαιὸν, καὶ φιλοσοφίας διάθεσιν ἔχον.* Sic Agamemno olim uxori Clytæmnestræ *ἀοιδὸν* misit, qui custos ipsius pudicitiæ esset, quo nisi interfecto non potuit Clytæmnestram ullis rationibus flectere Ægisthus. Erat igitur hoc antiquis *τῶν ἀοιδῶν* munus, e quibus *εὐνούχους* fuisse liquet, vel etiam *σπάδοντας.* Atque hinc Hesych. *Ἀοιδός·——εὐνοῦχος, ἢ σπάδων.* Vel quod illi *ἀοιδοὶ* ut eunuchi vel spadones mulieres servarent; vel, quod revera fuerint. Nam eunuchos quod attinet, ii antiquis simpliciter *παρὰ τὸ εὖ καὶ νοῦν ἔχειν* dicebantur, quod a rebus Venereis abstinerent. Putabant enim veterum prudentiores, Venerem esse dictam non ab *ἀφρῷ*, sed *ἀφροσύνῃ.* Recte Eurip. Troad. (989.) *Τὰ μῶρα γὰρ πάντ' ἐστὶν Ἀφροδίτη βροτοῖς, Καὶ τοὔνομ' ὀρθῶς ἀφροσύνης ἄρχει θεᾶς.* Unde *μωραίνειν, τὸ ἀφροδισιάζειν*, et *ἀνόητα, τὰ ἀφροδίσια*, ut recte docent Grammatici ex illo Aristoph. loco, (Nub. 416.) *Ὕπνου τ' ἀπέχεσθαι, καὶ τῶν ἀνοήτων πάντων.* (Scripsit Comicus, *Οἴνου τ' ἀπέχει, καὶ γυμνασίων, καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων.*) Eunuchi igitur et *ἀοιδοὶ*, qui postea Plauto, Propertio, Nasoni, aliisque Custodes dicti. Aliter quam Hesychius sentit Didymus, quem v. ad Od. Γ. (267. *Πὰρ γὰρ ἔην καὶ ἀοιδὸς ἀνήρ: Συμπαρῆν δὲ αὐτῇ καὶ ἀοιδός· τὸ γὰρ ἀρχαῖον οἱ ἀοιδοὶ φιλοσόφων τάξιν ἐπεῖχον· τινὲς δὲ, κακῶς νοήσαντες, τὸν εὐνοῦχον ἀπέδοσαν.*) Cf. ibid. Eust. (l. c.)" Heins. "Eadem scripsit Introd. in Hesiod. Op. et Dies c. 6. p. 14(=225.) approbante mirum in modum, ait, maximo Scaligero. Repetiit et confirmavit etiam postea in Exercc. SS. ad Act. 9, 27. p. 286. Emendatio certa est. *Σπάδων* legit quoque e Cyrillo Is. Voss. Sic et Stephanius, (et Funger.) item Perger. addens, 'Ut infra in *Δοῖδος*, quod nescio an vitiose scriptum sit pro *Ἀοιδός*:' (*Δοῖδος· σπάδων.* 'Cuncti tacent. Tu producto utroque literæ prioris latere veram lect. adipisceris: *Ἀοιδός· σπάδων.* Vide *Ἀοιδοὶ* et *Ἀοιδός.*' T. H. in literis ad Albert. datis. 'Idem emendat Bruno, conjeceratque Perger. sup. in v. *Ἀοιδός.* Neque fugerat Kusterum, ita scribentem: Repetit ex Hesychio Phavor. non observans *δοῖδος* turpissimo errore hic scriptum esse pro *ἀοιδὸς*, quod supra exponitur, *εὐνοῦχος, σπάδων.*' Albert.) Egregia emendatio, quam nollem dubitanter proposuisset V. D. Eadem Brunoni in mentem venerat. Cf. *Εὐνοῦχος.* Non placet enim Barthii *ποδοχῶν*, in Advers. 42, 26." Albert. "L. *σπάδων*, Spado, quod idem ac *εὐνοῦχος.* Infra: *Δοῖδος· σπάδων.* Corrupte pro *ἀοιδός.* Vide etiam v. *Σπάδων.* Nimirum *τὸ σ* vocis *σπάδων* initiale hic absorptum est a sigmate finali vocis præcedentis *εὐνοῦχος.* Ceterum interpretatt. hæ, *εὐνοῦχος, σπάδων*, notæ sunt e conjectura Interprr. Homericorum, cum ap. Od. Γ. 267. legissent, Agamemnonem ad Trojam proficiscentem curam et custodiam uxoris suæ commisisse *ἀοιδῷ*, existimarunt *ἀοιδὸν* ibi esse Eunuchum, s. Spadonem; quod aliis viris uxores absentium maritorum vix tuto credi soleant. Sed falluntur. Nam *ἀοιδὸς* ap. Hom. nusquam accipitur pro Eunucho; sed semper, quod et vox proprie notat, pro Cantore. Illi autem cantores erant simul viri sapientes, graves, et ætate venerabiles, quos priscis temporibus mariti uxoribus suis custodes addere solebant. Vide Athen. 1. p. 14. et, qui sua ex Athen. descripsit, Suid. v. *Ἀοιδὸς* (1, 375.) Adde his Eust. ad Od. Γ. p. 1466. ubi præter alia et hæc notat: *Τινὲς δὲ ἀοιδὸν τὸν εὐνοῦχον παρενόησαν, ὡς αἰδοῖα μὴ ἔχοντα.* Nimirum secundum illos *ἀοιδὸς* dictus fuit quasi *ἀναίδοιος*, ex *α* priv. et *αἰδοῖον*, sed quod ineptissimum est commentum." Kust.]

["*Ἀοιδός· ᾠδὸς*———*ποδῶν.* Hesych. Loco *ποδῶν* lege *ἀπωγων* (*ἀπώγων*,) *ποτῶν*, vel *πότων*, vel *πόθων*, aut *ποδηγῶν.* Sed recte Heins. Exercc. SS. 286. legit *σπάδων.* Vide infra 267. (sic) ubi, *Δοῖδος· σπάδων*, nempe vitiose pro *ἀοιδὸς*, ut sæpissime Α et Δ confunduntur. Vide Schmutzeri Progr. de Homero Eunucho Lips. 1783. p. 14. sq. in quo aliqua quidem est doctrina, et vett. auctorum lectio, sed male collocata et ridicule ingeniosa, adeo ut nos merito pigeat legisse doctas illas quisquilias." Schleusner. Mss.]

["*Ἀοιδὸς*, Compar. Dioscor. 20. Jacobs. Anth. 8, 188. *Ἀοιδὸς*, Musgr. El. 471. Jacobs. Anth. 12, 161. De superl., Barnes. Hel. 1115. Jacobs. Anth. 7, 227. 9, 95.: *ἡ*, 7, 14. 66. Leon. Tar. 65. Jacobs. Anth. 8, 30. Brunck. Aristoph. 1, 212. ('*ἡ ἀοιδὸς*, Soph. Œd. T. 36. Theocr. 15, 97. Matro ap. Athen. 4. p. 136. a.' Passow.) Valck. ad Phœn. p. 574. Wolf. Prol. Hom. 42. *Ἀοιδὸς* et *αὐτὸς* conf., Toup. Emendd. 4, 452. *Τᾶν ἀοιδᾶν*, Musgr. Hippol. 743. *Ἀοιδότερος*, Valck. Phœn. p. 146. *Ἀοιδοτάτη*, Ruhnk. Ep. Cr. 302." Schæf. Mss. Phanocles Stobæi Serm. 62. "Diog. L. 4, 30. (Arcesilai Epigr. *Ἔσσεται εἰσαῦθις πολλὸν ἀοιδοτέρη.*)" Wakef. Mss.]

[*Ἀοιδός.* Schol. Plat. 248. *Πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί· παροιμία, ὅτι πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοὶ, ἐπὶ τῶν κέρδους ἕνεκα καὶ ψυχαγωγίας ψευδῆ λεγόντων. Φασὶ γάρ,*

τοὺς ποιητὰς πάλαι λέγοντας τἀληθῆ, ἄθλων ὕστερον αὐτοῖς ἐν τοῖς ἀγῶσι τιθεμένων, ψευδῆ καὶ πεπλασμένα λέγειν αἱρεῖσθαι, ἵνα διὰ τούτων ψυχαγωγοῦντες τοὺς ἀκροωμένους, τῶν ἄθλων τυγχάνωσιν. Ἐμνήσθη ταύτης καὶ Φιλόχορος ἐν Ἀτθίδος α', καὶ Σόλων Ἐλεγείαις, καὶ Πλάτων ἐνταῦθα. Vide Plut. 6, 55.]

[Ἀοιδός. "Ἐν ᾠδαῖς, i. e. ἐν ἐπῳδαῖς. Sic ἀοιδὸς pro ἐπῳδὸς, Soph. Trach. 1003. ubi v. Schol." Schæf. ad Longum 356. "Orph. Hymn. 75, 10. Πολύμνια (Πολύμνιά τ'), Οὐρανίη τε, Καλλιόπη σὺν, μητρί τ', ἀοιδόταται θεαὶ ἁγναί. I. e. σὺν Καλλιόπῃ καὶ μητρί. Vulgo, Καλλιόπη σὺν μητρὶ, καὶ * εὐδυνάτῃ θεᾷ ἁγνῇ. ('Non dubitavi optimam lectionem recipere, quæ est ap. Dinner. εὐδύνατοι θεοὶ ἁγναὶ, καὶ in μάλ' mutato, quod similiter supra 15, 27. in κάλ' erat conversum. Vulgata lectio, καὶ εὐδυνάτῃ θεᾷ ἁγνῇ, non posset aliter stare, nisi si versus excidisse putaretur, in quo mentio facta esset Mnemosynes, quæ ista esset θεὰ εὐδύνατος ἁγνή.' Hermann.) In Hesiodi Th. 76. (79.) unde hic totus Hymnus expressus est, Musarum recensio ita explicit: Καλλιόπη θ', ἣ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων, pro quo ap. Diod. S. 4, 7. ἡ σφέων legitur. Nisi censemus huc pertinuisse postremum versum Hymni 23. Καλλιόπῃ σὺν μητρὶ καὶ Ἀπόλλωνι ἄνακτι. Quibus isthic nihil loci esse potest. Verum hæc aliena sunt firmæ assensionis. Sed in quinto versu, Θρέπτειραι ψυχῆς διανοίας * ὀρθοδότειραι, non dubito, quin scr. sit * ὀρθώτειραι. Sic sæpissime Librarii, modo contrahendis, modo dilatandis syllabis, priscorum exemplarium nitorem deformarunt." Lobeck. ad Ajac. p. 283.]

[Ἀοιδός. Etym. M.: Ἀοιδὸς, καὶ ἀοίδιμος· παρὰ τὸ ἀείδω, ἀοιδὸς, τὸ ἀείδω, κατὰ συναλοιφὴν γέγονεν ᾄδω· ὁμοίως τὸ ἀοιδὸς, ᾠδός· καὶ τὸ ἀοιδὴ, ᾠδή. Ἀπὸ τοῦ ἀοιδὸς, * ἀοιδῶ ῥῆμα παρῆκται, εἶτα ὡς κνήθω κνηθιῶ, μείδω μειδιῶ, οὕτως ἀοιδῶ ἀοιδιῶ, καὶ κατὰ παραγωγὴν ἀοίδιμος. Ἡ παρὰ τὴν ἀοιδὴν ἀοίδιμος, ὡς τροφὴ τρόφιμος· τουτέστιν ὁ ἀεὶ ἐν ᾠδαῖς ὀνομαζόμενος ἢ μνημονευόμενος, ἤγουν διαβόητος καὶ θαυμάσιος· ὡς τὸ, — ὀπίσσω Ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισιν. Ex Il. Z. 357. Etym. G.: Ἀοιδός· ἐπίθετον, παρὰ τὸ ἀείδω ἀοιδὸς, καὶ τὸ ἀείδω κατὰ συναλοιφὴν γέγονεν ᾄδω· ὁμοίως καὶ τὸ ἀοιδὸς ᾠδὸς, καὶ τὸ ἀοιδὴ ᾠδή. Ἀπὸ τοῦ ἀοιδὸς παρῆκται ῥῆμα ἀοιδῶ· εἶτα ὡς κνήθω κνηθιῶ, μείδω μειδιῶ, οὕτω καὶ ἀοιδιῶ κατὰ παραγωγὴν, ἀοίδιμος, (l. καὶ κατὰ παραγωγὴν ἀοίδιμος,) ἐξ οὗ καὶ ἐπαοιδός. [Zonar.: Ἀοιδός· ὁ κιθαρῳδὸς, τραγῳδὸς, ἀπὸ τοῦ ἀείδω ἀοιδός. Ἀοιδός· κιθαρῳδός. Προκατάρχει ῥῆμα τὸ ἀείδω. Ἔφαμεν δὲ, ὅτι ἔθος ἔχουσιν οἱ ποιηταὶ παρατιθέναι τὰ ὀνόματα τοῖς ἀφ' ὧν γεγόνασιν· πεπόλιστο πόλις, μάχην ἐμάχοντο, βοῦς βουκολέεσκεν. Οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἀοιδὸς ἀοιδέμεναι (sic.) Ἀοίδω καὶ Ὅμηρος· Καλὸν ἀοιδιάει. "Ἔφαμεν δέ: hæc unde hausta sint, velim scire. Spectant ad Il. Θ. 73. Exempla, quæ afferuntur, ex Hom. desumta sunt, Il. Υ. 217. M. 175. H. in Ven. 55. Desunt a Cod. K. Pro ἀοίδω l. ἀοιδιάω, (vel potius ἀοιδιῶ.) Locus est Od. K. 227. Hic in margine Cod. A. hæc legebantur: * Οὐδὲ γὰρ ἄλλο τί ποτέ ἐστι προφητεία, ἀλλ' ἢ τῶν μελλόντων προαναφώνησις. Sed asteriscus quo pertineret in textu, reperire non potui." Tittmann. Cyrilli Lex. Ms. ap. eund. Tittm. ad Zonaræ Proleg. pag. c.: Ἀοιδός· κιθαρῳδὸς, λέγεται δὲ καὶ ὁ εὐνοῦχος, διὰ τὸ μὴ ἔχειν αἰδοῖα. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀοιδός· ποιητής.]

[Ἀοιδός. "Homerus, Χῖος ἀοιδός. Callim. Epigr. 6. emend. (Κρεωφύλου πόνος εἰμὶ, δόμῳ ποτὲ θεῖον Ὅμηρον Δεξαμένου. Ubi Interpretibus nihil vitii subesse videtur.) Γέρων ἀοιδὸς, Eurip. ap. Athen. 608." Valck. Mss.]

"Περιάοιδος, (ὁ, ἡ,) Hesychio et Suidæ est ἡ "ἐγκύκλιος ᾠδὴ, ap. hunc oxytonως scriptum," [et recte. Phot. Περιάοιδος· ἐγκύκλιος ᾠδή. Scr. Περιαοιδός.]

[* Συναοιδὸς, ὁ, ἡ, Concentor. "Musgr. Herc. F. 786." Schæf. Mss.]

[* Ὑπεράοιδος, ὁ, ἡ. Arcad. Grammaticus Ms. ap. E. H. Barker. in Classical Journal 29, 166.]

"Φιλαοιδὸς, ὁ, ἡ, Amator cantorum s. poëtarum, "vel, Amator cantus. Est alicubi epithetum ἀη"δόνος, Lusciniæ. Item φιλαοιδὸς κισσὸς pro Hedera "poëtarum amante, affertur ex Epigr." [Epigr. adesp. 419. Λεπτὸν ὑφηναμένα ῥαδινοῖς ὑπὸ ποσσὶν ἀράχνα Τέττιγα σκολιαῖς * ἔνδετον εἶχε πάγαις. Ἀλλ' οὐ μὰν λεπταῖσιν ὑπαιάζοντα ποδάγραις Τὸν φιλαοιδὸν ἰδὼν παῖδα παρετρόχασα· Λύσας δ' ἐκ βροχίδων ἀπεκούφισα, καὶ τόδ' ἔλεξα· Σῴζου μουσείῳ φθεγγόμενος κελάδῳ. Antip. Sid. 9., φιλαοιδὸν κερκίδα. "Jacobs. Anth. 7, 400." Schæf. Mss. Theocr. 28, 23. "Nonn." Wakef. Mss.]

Ἀοιδοσύνη, ἡ, i. q. ἀοιδή.

Ἀοίδιμος, ὁ, ἡ, Decantatus, Carminibus celebratus, vel, Celeber, ut nomen reddatur nomine, potius quam participio. Sed accipitur generaliter pro Eo, qui quovis modo celebratur, vel celebris factus est, et cujus clarum est nomen. Et tam de re, quam de persona dicitur, ut ap. Plut. ἀοιδιμώτατον ἔργον, Factum celeberrimum. || Apud Hom. in malam partem usurpatur ἀοίδιμος, Il. Z. (357.) ὡς καὶ ὀπίσσω Ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι, Famosi. Sic et Nobilis ap. Latinos in utramque partem sonat.

[Ἀοίδιμος. Pseudo-Did. ad Il. Z. l. c.: Ἀοίδιμοι· μετ' ᾠδῆς μνημονευόμενοι, διαβόητοι, καὶ οἷον ἀειδόμενοι καὶ θαυμαζόμενοι. Vide Etym. M. et G., in Ἀοιδὸς citatos. Zonar.: Ἀοίδιμος· ὁ ἀείμνηστος, παρὰ τὴν ἀοιδὴν ἀοίδιμος, ὡς τροφὴ τρόφιμος, τουτέστι ὁ ἐν ᾠδαῖς ἀεὶ ὀνομαζόμενος, ἢ μνημονευόμενος, ἢ ὀνομαζόμενος. Bekkeri Λεξ. ῥητορ., Ἀοίδιμος· διαβόητος, ὀνομαστὸς, * ὑμνητός: Συναγ. Λεξ. χρησ., Ἀοίδιμος· * ὑμνητός. Tittmanni Cyrillus: Ἀοίδιμος· ἀείμνηστος, * διαπεριβόητος. Hesych. Ἀοίδιμος· ἀείμνητος, διαβόητος, ἀεὶ ᾀδόμενος, εὐκλεής, ὀνομαστός. Ἀοί· νέοι, ἀείμνητοι. Ubi recte Sopingius, probante etiam Albertio, restituit, Ἀοίδιμοι· ἀείμνηστοι. "Bene; facile abit ΔΙ in N." Wakef. ad marg. Idem Wakef. pro vulg., Ἀοιδοί· περιβόητοι, ὀνομαστοὶ, ἢ εὐνοῦχοι, feliciter conjicit, Ἀοίδιμοι. "Leg. puto ἀείμνηστος—ἀείμνηστοι. Non ignoro, in quibusdam vocabulis terminationem communem—στος in—τος mutari; sed quæ rariora sunt, aut poëtica, non libenter Grammatico in expositione, quæ simplicitatem amat, ascripserim." Albert. "Pro ἀείμνητος scr. * ὑμνητός. Lex. Rhet. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr. 215.) Ἀοίδιμος· διαβόητος, ὀνομαστὸς, ὑμνητός." Ruhnk. Cf. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. l. c. Etym. G.: Ἀοίδιμος· ὥσπερ παρὰ τὸ βουλὴ γίνεται βούλιμος, οὕτω καὶ ἀοίδιμος παρὰ τὸ ἀοιδή· ὡς τροφὴ τρόφιμος· καὶ ἀοίδιμος, ὁ περιβόητος. Ἀοίδιμος· ὀνομαστὸς, περιβόητος, μακάριος, παρὰ τὸ ἀείδω. Eust. 647.: Ὅτι τὸ ἀοίδιμος μέση λέξις ἐστὶ, καὶ οὐκ ἀεὶ ἐπὶ ἐπαίνου λαμβάνεται. Φησὶ γοῦν ἡ Ἑλένη, ὅτι κακὸς μόρος, ὅ ἐστι κακὴ τύχη, ἐμοί τε καὶ Ἀλεξάνδρῳ πρὸς Διὸς, ἤτοι εἱμαρμένης, ἐτέθη, ὡς καὶ ὕστερον ἀνθρώποισι πελώμεθα ἀοίδιμοι ἐσσομένοις, ὅ ἐστιν ἐν ᾠδαῖς φερόμενοι, ταῖς ἐπὶ δυσκλείᾳ δηλαδή: 1394. Κλέος δὲ ἐσθλὸν, ἡ εὔκλεια, ὡς εἴ τις εἴπῃ, φήμη ἐσθλή· τὸ μέντοι μὴ ἐσθλὸν, δύσκλειά ἐστιν· οὕτω καὶ ἀοίδιμος μέσως ἔχει, καθὰ καὶ τὸ κλέος, ἕως ἐρεῖ τις ἀοίδιμόν τινα ἐπὶ καλοῖς, ἢ ἀοίδιμον ἐπὶ κακοῖς.]

[Ἀοίδιμος. Appian. 1, 107. Ἀννίβαν, τὸν οὐ πολὺ ὕστερον ἀοίδιμον ἐπὶ στρατηγίαις, Summi imperatoris sibi nomen comparavit. "Ælian. N. A. 12." Schleusner. Mss. Joseph. 1, 921. "Decantandus, Celebrandus, Illustris, Celeber, Inclytus. Ἀοίδιμοι καὶ περιβόητοι πράξεις, 4, 33. Ἔργον ἐν τοῖς ἀοιδιμωτάτοις γενόμενον, 5, 160. Ἡ ἀοίδιμος καὶ πολυήρατος vocatur Lais 9, 75. Παρασιωπήσας μέγα κατόρθωμα καὶ ἀοίδιμον, 9, 417." Ind. in Plutarch. Pindarus, notante Blomf. ad Æsch. Agam. 399. vocat se ἀοιδίμων Πιερίδων προφάταν. Vide Fragm. inc. 86. p. 91=68. Vox extat in Olymp. 14, 3. Pyth. 8, 85. Nem. 3, 136. Orph. Hymn. 71=72. * Τυμβιδίην, πολύπλαγκτον, ἀοίδιμον ἀνθρώποισιν. "Theocr. 13, 9. Vide 12, 11. Euseb. P. E. 227. c. Herod. 140, 25. Emend. Aristides 2, 310. 4 Macc. 10, 11. τὸν ἀ. θάνατον. Philo 123. τὰς ἀ. πανηγύρεις ἡμῶν, 262. 491. 510. 817. 856. 885. 893. 907. Nazianz. 1, 368. Lucian. 1, 504. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ ἀοίδιμον ὄνομα καὶ περιμάχητον, (ubi Schol. * ὑμνητὸν,) et alibi, (1, 100. 150. 2, 27. 216.)" Valck. Mss. "Bibl.

Crit. 3, 1. p. 49. Toup. Opusc. 1, 277. Wessel. ad Herod. 140. Ilgen. Hymn. 304. ad Lucian. 1, 504. a. Valck. Callim. 226. Musgr. El. 471. Jacobs. Anth. 12, 165. Thom. M. 935. (Ὠφέλιμον· τὸ ὠφέλειαν ἐμποιοῦν. Τὰ γὰρ εἰς μος, τὰ μέν εἰσιν ἐνεργητικὰ, οἷον ὠφέλιμος, τὰ δὲ παθητικὰ, οἷον τρόφιμος, ὁ τρεφόμενος ὑπό τινος· καὶ πάλιν, τὰ μὲν αὐτῶν εἰσὶ δυνάμει, οἷον ἰάσιμος, ὁ δυνάμενος ἰαθῆναι, τὰ δὲ ἐνεργείᾳ, οἷον ἀοίδιμος, ὁ ἀεὶ ᾀδόμενος καὶ ὑμνούμενος.)" Schæf. Mss. "* Λόγχιμος, Ad hastam pertinens. Similes formæ sunt ἔχθιμος, Soph. Τυροῖ ap. Hesych.: ποίνιμος, Trachin. 810.: δόκιμος, Pers. 89.: πόμπιμος, Theb. 854.: τρόφιμος, Eurip. Troad. 1302.: ἁρπάγιμος, Callim. H. in Cer. 9.: κάρπιμος, Eurip. sæpius: μόνιμος, Eurip. Or. 334.: παραμόνιμος, Xenoph. Mem. 3, 11, 11.: συναγώγιμος, Alexis ap. Athen. 315. (vide Συναγώγιμος:) ἄλκιμος, passim: κάλλιμος, Odyss. Λ. 639.: κύδιμος et ὠφέλιμος, passim: ἀοίδιμος, Il. Ζ. 358. De alia classe adjectivorum in ιμος exeuntium vide ad v. 9." Blomf. Gloss. in Æsch. Agam. 395. Glossæ: Ἀοίδιμος· Memorabilis.]

[Ἀοίδιμος. Julian. Or. 1. p. 11=8. Καλὸν ἴσως ἐνταῦθα καὶ τῶν ἀοιδίμων Ἀθηνῶν μνησθῆναι. "Non temere aut casu Athenas vocat ἀοιδίμους, quippe celebratum est hoc urbis cognomen a principe Pindaro, quem posteriores deinceps secuti sunt. Dictum illud in perditis Lyrici scriptis proditum, (Fr. inc. 10. ubi v. Schneider. et Heyn.) nunc quidem tenemus ex Æschinis Epist. 4. p. 123. a.: Αἵ τε λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθᾶναι. De quo notavit quædam T. H. ad Lucian. 1, 162. Τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων (laudato Libanio Socr. Apol. 657. d.) Quæ quidem non minus e Pindarico hoc, quam e Sophocle ducta videntur Œd. C. 58. ἔρεισμ' Ἀθηνῶν. Sed, ut in rem præsentem redeam, Pindari imitatione frequenter Athenæ ἀοίδιμοι vocantur. Plut. Thes. p. 1. Τῶν καλῶν καὶ ἀοιδίμων Ἀθηνῶν. Philostr. Icon. 2, 12. p. 830. de apibus, quæ infanti Pindaro mel attulerunt: Ἐξ Ὑμηττοῦ τάχα ἥκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ ἀοιδίμων Ἀθηνῶν· καὶ γὰρ τοῦτο αὐτὰς οἶμαι ἐνστάξαι Πινδάρῳ. Quem locum ab Oleario, et Grævio ad Lucian. 2, 21. male acceptum, recte vindicavit M. du S. ad Lucian. Encom. Dem. 3, 498.: Οὐκ Ἀθῆναι μὲν αὐτῷ πατρὶς αἱ λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι, καὶ (τὸ) τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα. Damascius ap. Suid. v. Σουπηριανός: Ἐν ταῖς λιπαραῖς καὶ ἀοιδίμοις Ἀθήναις ἀνηγορεύετο σοφιστής. Isidor. Pelus. 4, 32.: Τὸν ἀοίδιμον σταυρὸν δίκαιον προσειπεῖν οὐ μόνον γῆς, ἀλλὰ καὶ οὐρανοῦ ἔρεισμα. Ex eadem imitatione est ἔρεισμα ap. Plut. 2, 350. a. 232. e. Aristid. 1, 196. 267. 405. Λιπαραὶ ap. Eurip. Alcest. 452. Troad. 801. Aristoph. Eq. 1326. ubi v. Schol.: Nub. 298. ibique Spanh.: et ad Acharn. 639. Berglerus: Paus. Attic. p. 20. cum animadversione Kühnii." Wyttenb.]

"Παναοίδιμος, (ὁ, ἡ,) Decantatissimus, Celeberrimus." [Παναοίδιμον κῦδος, Epigr. ἀδ. Byz. 14.]

Ἀοιδιάω, i. q. ἀείδω. Od. Κ. (227.) Καλὸν ἀοιδιάει, [ubi Pseudo-Did. ᾄδει:] Ε. (61.) ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ, (ubi Pseudo-Did. ᾄδουσα. Apollon. Lex. Hom.: Ἀοιδιάει· μετὰ τέρψεως ᾄδει. Eust. 1655.: Τὸ δὲ καλὸν ἀοιδιάει, λίγ' ἀείδειν μετ' ὀλίγα φησίν· ἀσύνηθες δὲ τὸ ἀοιδιάειν· ἀείδειν γὰρ τὸ κοινόν. Hesych. Ἀοιδιάει· ᾄδει, ὑμνεῖ. "Musgr. Iph. T. 1144. Ruhnk. Ep. Cr. 287." Schæf. Mss.]

"Ἱμαοιδὸς, ὁ, Qui τὸν ἱμαῖον canit, Cantilenam molentium aut aquam e puteo trahentium. Hesychio ὁ πρὸς τῇ μύλῳ καὶ τῷ ἀντλήματι ᾄδων." [In Cod. est ἰλάοιδος, sed contra literarum seriem. Idem: Ἰλλαοιδός· * ἐπιμυλίδιος ᾠδός. "Pro ἱμαοιδός." Is. Voss. "E confusis M et λλ natam lectionem monui in Peric. Cr. Recte suo loco ἱμαοιδός." Albert. Photius: Ἱμαοιδός· ἣ (l. ἡ) ἐπιμύλιος ᾠδὴ (l. ᾠδός.) Ἱμαλία γὰρ ἡ τροφὴ, καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλεύρων. "Etymologia ac analogia linguæ Græcæ ducibus scr. esset ἱμαλῳδὸς, quanquam hanc vocem Græcia ignorat. Ἱμαῖος enim reponere vetant verba, quæ sequuntur." Schleusner. Sed v. Eust. 1236. J. Poll. 4, 53.: Ἐπιμύλιος ᾠδὴ, ἵμερος, καὶ ἵμαδος, ὁ δὲ ᾄδων ἱμαοιδός. Ubi v. nott.]

[* Λογαοιδικὸς, ἡ, όν. Hephæst. p. 43.: Ἔστι δέ τινα καὶ λογαοιδικὰ καλούμενα δακτυλικὰ, ἅπερ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις χώραις δακτύλους ἔχει· τελευταίαν δὲ τροχαϊκὴν συζυγίαν· ἔστι δ' αὐτῶν ἐπισημότατα, τό τε πρὸς δύο δακτύλοις ἔχον τροχαϊκὴν συζυγίαν, καλούμενον δὲ * Ἀλκαϊκὸν * δεκασύλλαβον· Καί τις ἐπ' ἐσχατιαῖσιν οἰκεῖς (C. M. οἰκοῖς·) καὶ τὸ πρὸς τρισὶ, καλούμενον * Πραξίλλειον, (Ursin. 53.) Ὦ διὰ τῶν θυρίδων καλὸν ἐμβλέποισα, Παρθένε τὰν κεφαλὰν, τὰ δ' ἔνερθε νύμφα. Schol.: Λογαοιδικὰ ταῦτα καλεῖται, ὅτι ὁ μὲν δάκτυλος ἀοιδοῖς μᾶλλον ἐπιτήδειος, ὁ δὲ τροχαῖος λογογράφοις. Λογαοιδικὸν οὖν καλεῖται τὸ μέτρον ὡς ἐκ δακτύλου καὶ τροχαίου συγκείμενον, * ἀοιδικὸν μὲν διὰ τὸν δάκτυλον, ἐπειδὴ εὔρυθμος· λογικὸν δὲ διὰ τὸν τροχαῖον. Διὸ καὶ οἱ παλαιοὶ κέχρηνται αὐτῷ, ὅτι θέλουσι τρέχειν λόγον· τοιαύτη δὲ ἡ ῥητορικὴ καταλογάδην οὖσα. Vide et p. 49. Ὥσπερ δὲ ἐν τῷ δακτυλικῷ ἦν τι λογαοιδικὸν, οὕτω κἀν τοῖς ἀναπαιστικοῖς τὸ εἰς βακχεῖον περαιούμενον. Schol. p. 176. Τὸ δακτυλικὸν βαίνεται μὲν κατὰ * μονοποδίαν, αὔξεται δὲ μέχρι ποδῶν ἕξ· ἔχει δὲ διαφορὰς τρεῖς· τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ ἐστὶ κοινὸν, τὸ δὲ Αἰολικὸν, τὸ δὲ λογαοιδικόν. Aristid. Quintil. de Musica p. 194. Gaisf.: Πάλιν τὰ μὲν αὐτῶν ἐξ ὁλοκλήρων ἄρχεται τῶν ποδῶν, ὧν τὰς ἐπωνυμίας ἔχει, τὰ δὲ ἐξ ἐλαττόνων, ὡς τὰ λογαοιδικά: 196. Τινὲς δὲ κἀν ταῖς πρώταις χώραις μόναις ἀμείβοντες τὸν δάκτυλον, καὶ τοὺς * ἀνισοχρόνους αὐτῶν δισυλλάβων τίθενται, ποιοῦσι τὰ καλούμενα λογαοιδικά. Sic edidit Gaisf.: an recte editum sit, viderint alii. Schol. Eurip. Or. 1381.: Τὸ ιε ὅμοιον ἐφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται λογαοιδικὸν, διὰ τὸ ἔχειν ἐπὶ τῷ τέλει τροχαϊκὴν συζυγίαν.]

"Νεαοιδὸς, (ὁ, ἡ,) Recens s. Novus poëta, Epigr." [Leon. Tar. 81. νεαοιδὸν μέλισσαν.]

[* Τετραοίδιος, Modus musicus citharœdicus. Plut. 10, 653. Οἱ δὲ τῆς κιθαρῳδίας νόμοι πρότερον πολλῷ χρόνῳ τῶν αὐλῳδικῶν κατεστάθησαν ἐπὶ Τερπάνδρου. Ἐκεῖνος γοῦν τοὺς κιθαρῳδικοὺς πρότερος ὠνόμασε, * Βοιώτιόν τινα καὶ Αἰόλιον, τροχαῖόν τε καὶ ὀξὺν, * Κηπίωνά τε καὶ * Τερπάνδριον (* Τερπάνδρειον, Petav.) καλῶν, ἀλλὰ μὴν καὶ τετραοίδιον. J. Poll. 4, 65.: Νόμοι δὲ, οἱ Τερπάνδρου, ἀπὸ μὲν ἐθνῶν ὅθεν ἦ, Αἰόλιος, καὶ Βοιώτιος· ἀπὸ δὲ ῥυθμῶν, ὄρθιος, καὶ τροχαῖος· ἀπὸ δὲ τρόπων, ὀξὺς, καὶ * τετραοιδός· ἀπὸ δὲ τοῦ αὐτοῦ τε καὶ τοῦ ἐρωμένου, * Τερπάνδρειος, καὶ * Καπίων. "C. A. Ὀξύς τε καὶ τετραοιδός: deinde, ἀπὸ δὲ αὐτοῦ τε καὶ τοῦ ἐρωμένου τ. καὶ κάμπτων. Postremum habet et C. V. Integer locus ita accipiendus: Nomi Terpandri a gentibus, unde oriundus erat, Æolius et Bœotius; a rythmo vero, ὄρθιος et trochæus; a modulis, acutus et τετραοιδὸς; ab ipso denique et deliciis ejus, Terpandrius et Capion. Quidam enim Terpandrum faciunt Bœotium Arna, alii Æolium Cuma oriundum; ejus discipulus, quem etiam in deliciis habuit, Καπίων vel Κηπίων erat. Salmas., καὶ Κηπίων, C. V. κάμπτων." Kühn. "Καπίων. Ms. plane alia voce: pro Καπίων, habet κάμπτων. Tamen et ap. Hesych. lego: Καπίων· κιθαρῳδικοῦ νόμου ὄνομα. Jul. Scal. Poët. 1, 48. Κηπίωνα scribit, uti et ap. Plut. est: ibi Σχοινίων et Κηπίων inter alios enumerantur. ('Emendandus videtur Clem. Alex. Protrept. p. 3. Oxon. ubi jungit τὸν Τερπάνδρου νόμον, et τὸν * Καπίτωνος, l. Καπίωνος, vel Κηπ.' Albert.) Ms. τετράοιδος, antepenacute. Scal. l. c. exponit: Qui erat ex horum quatuor compositus, Æolio, Terpandrio, Cepione, Bœotio. Apud Suid. in Νόμος· ὁ κιθαρ. est τετράδιος, quod igitur forte mendosum et mutandum in τετράοιδος, ut noster Pollux habet. Apud Plut. τετραοίδιος nominatur." Jung. Vide Prideaux in Marm. p. 401. Ed. Bowyer. 1732.]

ἌΙΔΩ, f. ᾄσω, et ᾄσομαι, p. ᾖκα. Ex ἀείδω factum, quod retinuerunt Poëtæ, unde et α habet ι subscriptum. Significat Canto, Cano. Lucian., Τῷ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι ἢ ταῖς Μούσαις ᾀδούσαις, Apollini citharam pulsanti, aut Musis canentibus. Ἄιδειν πρὸς αὐλὸν, Canere ad tibiam, ap. Athen. 4. || Item cum accusativo, nonnunquam pro Cano: interdum vero pro Decanto, i. e. Celebro. Ἄιδειν τὰ ἐλεγεῖα, ap. Demosth. Cantare elegos versus. Sic Plut. Sympos. 9. Ἄισαντος δὲ τὰ πρῶτα τῶν Ἔργων, ubi Ἔργων significat libri Hesiodi, qui inscribitur Ἔργα. Sic ᾄδειν

ἐγκώμιον, Aristoph. Nub. Canere carmen de laudibus A alicujus. Pro Celebro autem in passiva præsertim voce ponitur, ut Luc. Somnio, Ὁρᾷς τὸν Σωκράτην ὡς παρὰ πάντων ᾄδεται; Sic ap. Gregor. ᾀδόμενον et μνημονευόμενον pro eodem. Proprie autem ᾄδεσθαι dicitur quod a poëtis celebratur, et quod versibus decantatur, ut ap. Pausan. Corinth. de Atreo, Καὶ τῶν Θυέστου παίδων σφαγὰς καὶ τὰ ᾀδόμενα δεῖπνα ἐξειργάσατο.

Ἄδειν dicuntur etiam galli gallinacei, unde et περὶ ἀλεκτρυόνων ᾠδὰς dicunt Græci, Circa gallicinium, Circa id tempus, quo galli solent cantare. Latini quoque Cantum dant gallo. Ovid. Jam dederat cantus lucis prænuntius ales.

" Ἀΐδω, i. q. ᾄδω, atque adeo hoc ᾄδω ex illo " factum est, subscripto ι et facta crasi, i. e. Cano, " Canto. Annotatque Hesych. ἀΐδειν Atticos peculi" ariter de gallinaceis dicere, non autem κοκκύζειν, " nisi forte extraneum quempiam irridentes. Idem " proverbialiter Ἀΐδειν πρὸς μυῤῥίνην, dici scribit, " quoniam moris fuerit in conviviis τὸν μὴ δυνάμενον " ᾆσαι, δάφνης κλῶνα ἢ μυῤῥίνης λαβόντα, πρὸς αὐτὴν B " ἀΐδειν. Affert Idem præterea, Ἀΐδειν Αἴαν παῖ " Τελαμῶνος, dicens id fuisse initium Scolii cujusdam " in Ajacem conscripti. Insuper ἀΐδεις ἔχων affert " pro μάτην λέγεις καὶ ληρεῖς, annotatque ἀΐδειν " significare etiam λέγειν, ὀνομάζειν: quemadmodum " aliquanto etiam post ἀΐδων affert pro λέγων."

[" Ἄιδω, Schol. ad Aristoph. Pl. 173. (Διπλῶς ᾄδεται ἡ ἱστορία. (Vide et p. 496.) T. H. ad Plut. p. 89. ('Κιθαρίζοντα τὴν Γαλάτειαν: amplius Suid. κιθ. καὶ ἐρεθίζοντα, quod probo, etsi me non præterеat αὐλεῖσθαι, ᾄδεσθαι eos dici, qui tibiæ vocisque cantum audiunt: frequentius tamen κατᾴδεσθαι, καταυλεῖσθαι.') Boisson. in Philostr. 338. 363. 417. 444. 469. 596. Futur., Antiphil. 37. Brunck. Aristoph. 2, 248. 3, 159. Boisson. in Philostr. 569. Liebel. Archil. p. 4. Invern. ad Aristoph. 2, 97. Boeckh. de Metr. Pind. 262. Philostr. 184. Boiss.: Ἀπὸ Διὸς Αἰακίδας ᾄδεσθαι. Ἄισῃ, aor. conj. Porson. Med. 21. b. Ἤισας, Valck. Opusc. 1, 252. Ἄιδω et αὐδῶ conf., Jacobs. Anth. 12, 153.: ᾄδειν et ἰδεῖν conf., C Porson. Hec. p. 80. Ed. 2.: ᾄδειν et διδόναι conf., Hermann. ad Aristot. Poët. 163. Sic leg. in Platone 6, 220. Φρουρᾶς ᾄδειν, Brunck. Aristoph. 2, 97. Μαντείας ᾄδειν, T. H. ad Plutum p. 15. Ἄιδειν εἴς τινα, Brunck. Aristoph. 1, 74. Ἄιδω, ad Phalar. 369. Charit. 518. Musgr. Iph. A. 1190. Jacobs. Anth. 8, 82. De fut. contra Dawes. Markl. Suppl. 932. cf. Musgr. Iph. A. 1190. Plato de LL. p. 70. Ast. Τὸ ᾀδόμενον, Charit. 536. Schol. ad Soph. Œd. R. p. 204. Erf. Ἀισθεὶς, Plato Lys. p. 10. Plutarch. 3, 112. Cor. Oppos. λέγειν, Corai. Theophr. 316. Plato Lys. p. 10. Σιτάλκαν ᾄδειν, Jacobs. Anth. 7, 372. Ἄιδω, Fischer. Ind. Palæph. ad Anacr. p. 4. 5. Thom. M. 65. ('Ἀνεβαλόμην ἐπὶ μέλους κάλλιον, ἢ ᾖσα, ὡς Ἀφθόνιος ἐν τοῖς Προγυμνάσμασιν· Οἱ μὲν τέττιγες μουσικὴν ἀνεβάλοντο σύντονον. Ubi e Philostr. V. S. 1, 9. p. 540. affertur: Καὶ μηδ' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι αὐτοῦ ἥδιον, ὁπότε πρὸς τὸ ᾄδειν τράποιτο.) Ἄιδω, Sæpissime dico, Musgr. Androm. 620. (Schol. Cod. Paris. ad Aristoph. Pl. 354. p. 514. Οὕτως D ὑπερπλουτεῖν· ὡς ᾄδεται, καὶ ὡς αὐτὸς λέγεις.) De arbore, Villois. ad Longum p. 50. ('Moschus 5. ἔνσκιος εὕαδεν ὕλα, Ἔνθα καὶ ἢν πνεύσῃ πολὺς ὤνεμος, ἁ πίτυς ᾄδει. Achill. Tat. Leucipp. 450. Boden. Λιγυρὸν δὲ συρίζει περὶ τοὺς κάλους καὶ τὸ πνεῦμα· ἐμοὶ μὲν ὑμέναιον ἄγειν, ubi omnino leg. ᾄδειν, δοκεῖ τὰ τῶν ἀνέμων αὐλήματα.') Plut. Mor. 1. p. 5. Oxon. Ἄιδειν non semper de poëtis dicitur: v. Sturz. Hellan. Fr. p. xv. sq. Ἄιδειν τινὰ, hominem, Valck. Adoniaz. p. 390. Λέγω καὶ ᾄδω, vide Λέγω: Valck. Phœn. p. 468. Ἄιδω et δίδωμι conf., Valck. Phœn. l. c. et ad Herod. 631. Ἀισθὲν, part. v. Salmas. ad Achill. Tat. 548. Ἄιδω, Mitsch. Cer. 128. De fut. et aor. v. ad Ἀπολαύω. De fut. v. Koën. ad Gregor. p. 49. Theogn. 921. Dawes. Misc. 232. 285." Schæf. Mss. " Ἄιδειν, vitium oratorum, ad Dion. Chrys. 363. Certando laborem * ἐπελαφρύνειν, Ælian. 593. a." Valck. Mss. " Perf. pass. ᾖσμαι, Philost. 702. Ἤισθην, aor. 1. Clem. Alex. 83, 18. Ælian. H. A. 199. 461. 713." Wakef. Mss. " Ἄιδειν, πρὶν νενικηκέναι, Heindorf. ad Plat. Theæt. 356." Schæf. Mss.]

[" Ἄιδειν, ¶ 1) Canere, Decantare. Π. 3, 3, 24. p. 194. ᾆσμα καλῶς ᾀσθέν. it. omisso nomine ᾆσμα vel ὕμνος, Λ. 12, 7. Lacedæmonii in castris δειπνοποιεῖσθαι, καὶ ἐπειδὰν ᾄσωσιν εἰς θεοὺς, οἷς ἂν κεκαλλιερηκότες εἶεν—ἀναπαύεσθαι. Σ. 3, 1. ἐκιθάρισεν ὁ παῖς καὶ ᾖσεν in convivio. 7, 1. νῦν ἂν μάλιστα καὶ ἅμα ᾄσαιμεν. §. 2. ἐπεὶ δ' ᾖσεν Socrates. Αθ. 1, 13. ᾄδων ὁ δῆμος in choris. Canere item barbari solebant ante prœlium: v. Interpp. ad Tacit. Germ. 3. etc. Α. 4, 3, 20. Καρδοῦχοι—ἐπῄεσαν ᾠδάς τινας ᾄδοντες. 4, 7, 11. Χάλυβες ᾖδον καὶ ἐχόρευον, ὁπότε οἱ πολέμιοι ὄψεσθαι αὐτοὺς ἔμελλον. Sic 5, 4, 7. Mosynœci, et §. 8. iidem post victoriam νόμῳ τινὶ ᾄδοντες. ¶ 2) Carminibus celebrare. Sc. Persæ aliique barbari solebant clarorum virorum laudes cantilenis celebrare, maxime in conviviis et concionibus: v. Hutch. et Cic. Tusc. 4, 2. Π. 1, 4, 25. φῦναι λέγεται καὶ ᾄδεται Cyrus ὑπὸ τῶν βαρβάρων κάλλιστος. Α. 6, 1, 3. v. Σιτάλκας." Lex. Xenoph.]

[" Ἄιδω, pro ἀείδω, 1. Cano, sive assa voce, Apoc. 5, 9. Καὶ ᾄδουσι ᾠδὴν καινὴν, Iidem novum plane carmen canunt. 14, 3. 15, 3. (respondet Hebraico שיר in Vers. Alex. sæpissime, ut, Ex. 15, 1. 21. 2 Sam. 19, 35.: s. fidibus. Ælian. V. H. 8, 7. 9, 38. 2. Laudo, Celebro. Ephes. 5, 19. Ἄδοντες καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ. Coloss. 3, 16. Hos. 7, 2. Alex. Ὡς ᾄδοντες τῇ καρδίᾳ αὐτῶν. Jerem. 30, 19. ויצא מהם תודה Iidem, Καὶ ἐξελεύσονται ἀπ' αὐτῶν ᾄδοντες. Ælian. V. H. 7, 1. et 14. Hesych. Ἄισω· ψαλῶ, αἰνέσω, ὑμνήσω." Schleusner. Lex. " Sine dubio e Psalmorum textu, ubi et glossemata illa passim junguntur, ut Ps. 26, 11. Ἄισω καὶ ψαλῶ τῷ Κυρίῳ." Ernest. ad Suidæ et Phavor. Gloss. SS. 23.]

[Ἄιδω. Etym. M.: Ἄιδω· ἀπὸ τοῦ εἴδω γίνεται ἀείδω· καὶ κράσει, ᾄδω. Ἄξιον δέ ἐστι ζητῆσαι, διὰ τί τὸ α, μακρὸν ὂν, τρέπεται ἐν τῷ παρατατικῷ; καί ἐστιν εἰπεῖν, ὅτι εἰς τὰ τελεύταια μεγέθη δεῖ τὰς ἐκτάσεις γίνεσθαι, τὰ δὲ φύσει μακρὰ, τὸ τελεύτατον ἔχει μέγεθος. Οὕτω Ζηνόβιος. Etym. G.: Ἄιδω· σημαίνει τρία, τὸ ψάλλω, τὸ ὀρχοῦμαι, καὶ τὸ ὑμνῶ. Παρὰ τὸ εἴδω τὸ γινώσκω, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιταστικοῦ α ἀείδω, τὸ πάνυ γινώσκω· καὶ συναιρέσει τοῦ αε εἰς α μακρὸν ᾄδω, καὶ μένει τὸ ι μὴ ἐκφωνούμενον. Ἤιδον· σημαίνει τὸ ἔψαλλον, καὶ εἰς τὸ Ἄιδω. Tittmanni Technoll. Mss.: Ἄιδω τῷ θεῷ· ὅταν ὕμνον ἀνάγω αὐτῷ. Ἄιδω δὲ τὴν πόλιν ἢ τὴν γῆν, ὅταν αὐτὴν ποιήσω ᾠδὴν, ἤγουν ὁ ταυτὰ κατὰ τὴν γῆν ᾄδω καὶ τὴν πόλιν. Sic; sed cf. Phavor.]

[Ἄιδω. Suid.: Ἄιδειν κελεύονθ' ὥσπερεὶ τέττιγα ἑστιῶντα· διότι * πολυλάλον ἐστὶ τὸ ζῶον. Ἀδεῖν δὲ ἀρέσαι. Corrige ex Aristoph. Nub. 1360. Ἄιδειν κελεύονθ', ὥσπερεὶ τέττιγαἐ ἑστιῶντα. Ubi Schol. Παρεποίησε τὸ ᾄδειν, καί φησιν, ὅτι τὸ ᾄδειν, φλυαρεῖν, ὡς τέττιγας, καὶ οὐδὲν ἄλλο· ἢ ὡς γυναῖκας ᾄδειν ἀλετρευούσας.]

[Ἄιδεις, ὥσπερ εἰς Δῆλον πλέων· ἐπὶ τοῦ ἀφροντίστου καὶ φιληδοῦντος. Suid. Zenobius addit: Εὐχερὴς γὰρ ὁ πρὸς τὸν Δῆλον πλοῦς, καὶ οἱ ἐκεῖσε καταίροντες ἀφροντίστως πλέοντες ᾖδον.]

[Ἄιδω. Mœris: Ἀγόντων, ᾀδόντων, Ἀττικῶς· ἀγέτωσαν, ᾀδέτωσαν, Ἑλληνικῶς. Vide Ἄγω.]

[Ἄισεται, παθητικῶς, Ἀττικῶς· ᾄσει, * ἐνεργητικῶς, Ἑλληνικῶς. " Vide Aristoph. Acharn. 14. 260. Pac. 1266. Eccles. 882. Futurum activum verbi ᾄδειν Atticos non agnoscere observat Dawes. Misc. 290., qui in Aristoph. Pac. 1295. recte ᾄσει pro ᾄσεις reponit." Pierson.]

[Ἄιδειν ἄλλως. " Phrynich. Ms. (Σοφ. Προπαρ. in Bekkeri Anecd. Gr. 1, 13. Ἄιδειν ὅμοια· σημαίνει τὸ μάτην λέγειν, τὸ γὰρ ᾄδειν ἐπὶ τοῦ μάτην λέγεις. (In Bekk. est: Ἄιδειν ὅμοιον· σημαίνει τὸ μάτην λέγειν, τὸ γὰρ ᾄδειν ἐπὶ τοῦ μάτην λέγειν.) Scribe et distingue: Ἄιδεις ἄλλως· ὅμοια σημαίνει τῷ μάτην λέγειν, τὸ γὰρ ἄλλως ἐπὶ τοῦ μάτην λέγεται. Proverbium ex Append. Vat. 1, 3. Ἄλλως ᾄδεις ἔχων· ἀντὶ τοῦ, μάτην λέγεις, καὶ ληρεῖς. Ubi ἄλλως eodem errore elapsum restituit Valck. ad Herod. 4, 77. Zenobius 1, 72.: Ἄλλως ᾄδεις· ἐπὶ

τῶν μάτην πονούντων. Ad hoc proverbium allusit Aristæn. 1, 27.: Πολλὰ τὸν ἐμὸν στενωπὸν διέρχεται μάτην· ᾄδει δὲ ἄλλως, καὶ τοῖς ἐμοῖς ὠσὶν ἀπιθάνως. Ubi tolle μάτην, tanquam explicationem vocis ἄλλως." Ruhnk. ad Tim. 199. "Vulg. lect. (in Meleagri Carm. 93.) Καὶ τί προσηκάτην αὐδῶ, diligenter rimantibus probabilis fortasse videbitur emendatio nostra: Καὶ τί πέτροισι μάτην ᾄδω; Quid lapidibus frustra cano? Quantillum intersit inter προση et πέτροισι, non ignorant, qui verborum compendia in Codicibus noverint. Inter plurima, quibus labores frustra susceptos significabant Græci, Proverbium erat etiam, Λίθῳ διαλέγεσθαι, quod attigit Erasm. Cent. 5. Chil. 1. n. 89. Etiam μάτην ἀείδειν parœmiacum est. Zenob. 1, 72. Ἄλλως ᾄδεις· ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων, unde similia egregie correxit Ruhnk. (l. c.) His jam scriptis in manus mihi veniunt conjecturæ Jos. Scaligeri margini Aldinæ ascriptæ, interque eas etiam h. l. emendatio, Καί τοι πρὸς τί μάτην αὐδῶ; ubi, si ᾄδω scripseris, veram fortasse Meleagro lect. restitues." Jacobs. Anth. 6, 107.]

[Ἆισαι Βακχέβακχον. Zonar.: Βακχέβακχον ᾆσαι· εὐφημῆσαι τὸν Διόνυσον. Aristoph. Eq. 406.]

[Ἄιδω. J. Poll. 1, 26. Θυηπολεῖν, Παιᾶνας ἀεῖσαι, ὕμνον ᾆσαι, ἱερῶν προκατάρξασθαι: 29. Παιανίσαι, Παιᾶνα ᾆσαι.]

[Ἄιδω. Hesych. Ἄιδει· ὑμνεῖ, ἢ ἀνιᾶται. ("Quando pro ἀνιᾶται sumitur, scr. ἀδεῖ, ex ἀαδεῖ." Albert.) Ἄιδεις ἔχων· ἴσον τῷ μάτην λέγεις, καὶ ληρεῖς. Vide Ruhnk. et Jacobs. supra citatos, de Proverbio, Ἄλλως ᾄδειν, scribentes. "Pro ἔχων, Is. Voss. ἑκὼν scribit. Dubito an vere. Vide Append. Vat. 1, 3. ibique Schott. Est phrasis Attica, ᾄδεις ἔχων, pro ᾄδεις, respiciturque locus alicujus scriptoris. Sic Aristoph. Av. 341. ληρεῖς ἔχων, Deliras: Nub. 509. κυπτάζεις ἔχων, Circumspectas. Schol. Ἀττικῶς περιττεύει τὸ ἔχων. Versa etiam vice ἔχει cum participio alterius verbi jungitur. Il. A. 356. ἑλὼν ἔχει, pro εἷλε. Eurip. Med. 33. ἀτιμάσας ἔχει. Schol. Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἠτίμησε· τὸ γὰρ ἔχει ἐκ περισσοῦ. Καὶ Σοφοκλῆς· Παῖδας γὰρ, οὓς ἔφυσ', ἀναλώσας ἔχει, (Fragm. Brunck. p. 695.) Καὶ πάλιν· Εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἐγώ. Pro ἀνήλωσε et ἐκήρυξα. Vide Schol. Antig. 32. et Philoct. 1355. Eurip. Troad. 318. ibique Æm. Port. et Orest. 1396. Aristæn. sub init. Aristoph. sæpe. Alia exempla dedit Wessel. Obs. 1, 24. Cf. H. St. Append. de D. A. 54. et 170." Albert.]

[Ἄιδειν, Αἶαν παῖ Τελαμῶνος. Ἦν τι Σκόλιον γεγραμμένον εἰς Αἴαντα. Hesych. "Scolium hoc de virtute Ajacis ita erat: Παῖ Τελαμῶνος Αἶαν αἰχμητὰ, Λέγουσί σ' εἰς Τροίαν ἄριστον Ἐλθεῖν Ἀχαιῶν, μετ' Ἀχιλλέα. Vide J. C. Scal. Poët. 1, 44." Albert.]

[Ἄιδειν πρὸς μυῤῥίνην· ἔθος ἐν τοῖς συμποσίοις, τὸν μὴ δυνάμενον ᾆσαι, δάφνης κλῶνα ἢ μυῤῥίνης λαβόντα, πρὸς αὐτὴν ᾄδειν. Hesych. "De proverbio v. Zenob. 1, 19. ibique Schott. et Apostol. 1, 32. qui pro κλῶνα habet κλάδον. Cf. Αἴσακος, Μυῤῥίνης, et Τὴν ἐπιδεξίαν." Albert. "Lege μὲν," (pro μὴ δυν.) Palmer. "Omnes Edd., ut et Parœmiographi, negativam agnoscunt. Et retineri potest, si ᾆσαι sumatur pro Apte compositeque ad lyram vel citharam canere." Albert.]

[Ἄιδειν· ἐπὶ τῶν ἀλεκτρυόνων λέγουσιν Ἀττικοί, κοκκύζειν δὲ οὔ φασιν ἐπ' αὐτῶν, πλὴν μωκώμενοί τινα ξένον. Δηλοῖ δὲ καὶ λέγειν, ὀνομάζειν. Hesych.: ("Cf. Obss. meas Philol. ad Luc. 2, 14. et inf. v. Ὕδειν." Albert.) Ἀΐδων· λέγων. "Imo αὐδῶν leg. videtur." Schleusner. Mss. Imo "ἀΐδων est pro ἀείδων, vel ᾄδων, notante etiam Kust. (et Sopingio.)" Albert. Tittmanni Technoll. Mss.: Τὸ ᾄδειν ποτὲ μὲν τὸ ψάλλειν δηλοῖ, ἐνιότε δὲ τὸ φημίζειν, οὐδέποτε δὲ τὸ ἁπλῶς λέγειν. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Ἄιδειν ἀλεκτρυόνας· Ἀττικῶς, τὸ δὲ κοκκύζειν Κωμικοὶ λέγουσιν. Plato Sympos. 203. Fisch. Ἤδη ἀλεκτρυόνων ᾀδόντων. Vide Longum p. 67. ubi notavit Villois. Zenodotus ap. Valck. ad Ammon. 228.: Ἐπὶ ἀλεκτρυόνων ᾄδειν.—Ἀλεκτρύων ᾄδει, κοκκύζει.—* Γλαῦκος ("positum pro γλαὺξ, ut antea * αἶγα pro αἶξ." Valck.)—Κύκνος ᾄδει. "Ms. κοκύζει Schol. Aristoph. ad Vesp. 813. Κυρίως τὸ ᾄδειν ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρύονος· κοκκύζειν δὲ ἐπὶ τοῦ κόκκυγος. Pari ratione bina discernit Pollux, Hyperidem tamen et Demosthenem, ἐπ' ἀλεκτρυόνων, τὸ κοκκύζειν usurpasse observans, (5, 89. Ἀλεκτρυόνας ᾄδειν, καὶ κόκκυγας κοκκύζειν. Ὑπερίδης δὲ, καὶ Δημοσθένης ἐπ' ἀλεκτρυόνων τὸ κοκκύζειν εἶπον—κύκνους ᾄδειν,—γλαῦκας * νύζειν. 'C. A. γλαῦκας νύζειν. Salmas. e Mss. νίζειν.' Kuhn. 'Ms. * νίζειν. Pius habet * ὕζειν. Nos Hu hu dicimus inde illas aves.' Jung.) In Theocr. 7, 125. occurrit ἀλέκτωρ κοκκύσδων. Alciphro in Epistola inedita: Μισῶ τὸν ἐκ τῶν γειτόνων ἀλεκτρυόνα· κοκκύσας ἀφείλετο τὴν παροιμίαν, ἔδει ἀπολαῦσαί σε. Gallo cantu victoriam indicanti τὸ ᾄδειν ascribit Demosth. c. Conon. 728. Ἦιδε γὰρ τοὺς ἀλεκτρυόνας μιμούμενος τοὺς νενικηκότας." Valck. Cf. Tittmann. ad Zonar. Proleg. xiii. et Boisson. ad Pseudo-Herodiani Partitt. 285. 291. Aristot. de Mirab. Ausc. 71. Φασὶ δὲ καὶ ἐν Σερίφῳ τοὺς βατράχους οὐκ ᾄδειν· ἐὰν δὲ εἰς ἄλλον τόπον μετενεχθῶσιν, ᾄδουσιν. Theophr. 440. Γλαὺξ ἡσυχαῖον φθεγγομένη ἐν χειμῶνι εὐδίαν ὑποσημαίνει· καὶ νύκτωρ χειμῶνος ἡσυχαῖον ᾄδουσα· θαλαττία δὲ γλαὺξ ᾄδουσα, χειμῶνος μὲν εὐδίαν σημαίνει, εὐδίας δὲ χειμῶνα. In eadem re idem verbum ᾄδειν usurpant Ælian. H. A. 7, 7. Geopon. 1, 2, 6. Himer. Or. 14. p. 626.: Ἄιδουσι μὲν ἀηδόνες αὐτῷ ὁποῖον εἰκὸς ᾆσαι παρ' Ἀλκαίῳ τὰς ὄρνιθας· ᾄδουσι δὲ καὶ χελιδόνες καὶ τέττιγες, οὐ τὴν ἑαυτῶν τύχην τὴν ἐν ἀνθρώποις ἀγγέλλουσαι, ἀλλὰ πάντα τὰ μέλη κατὰ θεοῦ φθεγγόμεναι. Vide Lobeck. Ajac. p. 295. Antig. Caryst. Hist. Mir. 1. Τῶν τεττίγων τοὺς μὲν ἐν τῇ Λοκρικῇ ᾄδειν. De vocibus animalium eruditissimas Proluss. scripsit Sturz., quem omnino vide.]

[Ἄιδειν ὑμέναιον, Toup. Emendd. 2, 292—3. 4, 477. Jacobs. Anth. 1, 51. Ἄιδειν ἐμβατήρια, Cuper. Obs. 3, 13.]

[Ἄιδειν ἐνδόσιμον. "Gatak. Adv. Misc. Post. 19. p. 635. more suo, i. e. exquisita doctrinæ copia, docet, ἐνδιδόναι, quod alias Remittere significat, vel ἐνδόσιμον ᾄδειν, sæpe notare Canticum exordiri, atque hinc ἐνδόσιμον in musicis esse Exordium s. Suscitabulum." Luzac. Lectt. Att. p. 23.]

[Ἄιδω, contractio verbi ἀείδω in versibus scazontibus, v. Naek. ad Chœrili Samii Fragm. p. 230.]

[Ἄιδω. Παρὰ κωφὸν ᾄδειν δοκεῖς, Surdo fabulam narrare, Proverbium, ex Aristæneto affert Barth. Advers. 2586.]

[Ἄισομαι. "In Pace 1295. recte Dawes. Misc. Cr. 290. reposuit Οὐ πράγματ' ᾄσει, pro ᾄσεις: nam s e sequenti voce σώφρονος adhæsit. In Vesp. 1223. pro Τουτὶ σὺ δράσεις; vir quidam cl. conjicit Τουτὶ σὺ δ' ᾄσεις; sed qui futurum medium ᾄσομαι posuerat v. 1226. eum loco tam vicino ᾄσεις scripsisse, probabile non est. Non displiceret, Τουτὶ σύ γ' ᾄδεις; quoniam præsens tempus est et v. 1220. Ἄιδω δὲ πρῶτος." Schæf. ad Greg. Cor. 119.]

[Ἄιδω. Theophr. Char. 15. Περὶ Αὐθαδείας: Καὶ οὔτε ᾆσαι, οὔτε ῥῆσιν εἰπεῖν, οὔτε ὀρχήσασθαι ἂν ἐθελῆσαι. "Notum, veteres Græcos solitos usurpare in suis conviviis quæ hic commemorantur. Cantabant enim vel scolium aliquod, vel odam aliquam, sive μέλος, aut aliquem e poëta quopiam locum. Sic etiam ap. antiquissimos Romanos fuerunt carmina quædam in epulis a singulis conviviis cantitata de clarorum virorum laudibus, ut in Originibus scriptum reliquerat Cato. Saltatio sequebatur comes extrema convivii mensis remotis; non enim nisi bene poti saltabant. Interpretes, quid esset ῥῆσιν εἰπεῖν, assecuti non sunt: est autem, Locum ex aliquo poëta recitare oblectationis gratia et διαγωγῆς χάριν. Id veteres factitabant alias quidem assa voce, quod est ᾄδειν, alias vero ad tibiam, vel aliud musicum organum, quod ψάλλειν Græci dicunt; et cantabant interdum quidem omnes confertim, interdum vero singuli per vices, quod eleganter vocat Clemens ἐν μέρει περιελίττειν τὰς προπόσεις τῇ ᾠδῇ." Casaub.]

[Ἄιδομαι et δίδομαι conf. "In verbo ᾄδομαι interdum δι legebant pro ᾳ. Vide supra Alpha. Hermann. ad Aristot. Poët. 163.: 'Scripsi cum

Madio ᾀδόμενα, quod a vulg. διδόμενα unius tantum lineolæ accessione differt.' ('Adde not. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 246.' Schæf.) Quod si discrimen inter Alpha et Delta oculos plane fugit, ᾀδόμενα solo spiritu agnosci potest." Bast. Comment. Palæogr. 719.]

["Αισεται, οἴσεται, conf. Elmsl. ad Eurip. Med. p. 84.: ᾄδωμεν, κλείωμεν, Schæf. Theocr. 194.]

'Αστέον, Adv. positionis, Cauere oportet, Canendum est. Aristoph. Nub. ᾀστέον ἐγκώμιον.

*Αισμα, τος, τὸ, Canticum, Cantio, Cantilena, Carmen, ut ᾆσμα ἐρωτικὸν, Luciano, Cantilena amatoria, αἰσχρῶν ᾀσμάτων ποιηταὶ, Dem. μοχθηρῶν ᾀσμάτων ποιηταὶ, Athen. 14. ᾄδειν ᾆσμα, ut Lat. Canere cantilenam. Plut. Pericle, Πολλοὶ δ' ᾖδον ᾄσματα καὶ σκώμματα. Non solum autem ᾆσμα dicitur ᾄδεσθαι, sed et αὐλεῖσθαι, et κιθαρίζεσθαι ab Aristot. ut etiam modo citavi ex Athen., ᾄδειν πρὸς αὐλόν. Fit ab ᾖσμαι prima præteriti τοῦ ᾄδομαι, ut ᾀστέον adverb. proxime præcedens a tertia ᾖσται.

*Ασμα Suid. ait significare etiam δίασμα, sed tum ab ἄττειν videtur existimasse deduci, quod pro διάζεσθαι ait a Sophrone usurpari: [*Αισμα· τὸ μέλος, ἡ ᾠδὴ, σημαίνει δὲ καὶ τὸ δίασμα. Καὶ Σώφρων. Καὶ ἄττεσθαι, ὃ ἡμεῖς διάζεσθαι, μεταβολῇ τῶν δύο σσ εἰς τὸ ζ ἐγένετο.]

["*Αισμα, Toup. in Schol. Theocr. 219. a. Fischer. Ind. Palæph. Bibl. Crit. 3, 2. p. 5. I. q. ἀπόφθεγμα, Davis. ad Max. Tyr. 1. p. 2. Charit. 518. *Ασμα, i. q. δίασμα, Valck. Adoniaz. p. 203. 205." Schæf. Mss. "Carmen, K. Π. 3, 3, 24. p. 194. *Αισμα καλῶς ᾀσθέν." Lex. Xenoph. Himerius ap. Welcker. ad Alcmanis Fragm. p. 48. Leon. Allatii Exc. 161. Const. Manass. in Meursii Opp. T. 7. p. 513. Pierson. Veris. 147. Auctor Vitæ Pindari, ap. Schneider. Præf. ad Nicand. p. xvii.: Γήμας δὲ Μεγάκλειαν, τὴν Λυσιθέου καὶ Καλλίνης, ἔσχεν υἱὸν Διόφαντον, ᾧ καὶ * Δαφνηφορικὸν *Αισμα ἔγραψεν. "Inter scripta Pindari Suidas Δαφνηφορικὰ nominavit, quorum nullum extat hodie fragm." Schneider. Ælian. V. H. 9, 4. Τὸ δὲ ᾆσμα, τὸ ἐπὶ τῷ πάθει τῆς κόμης, 'Ανακρέων ᾀσάτω· ἐμοῦ γὰρ αὐτὸς ἄμεινον ᾄσεται: 12, 23. Τῶν ᾀσμάτων οὖν ὑποθέσεις ποιοῦνται τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἀποθανόντας ἐν τῷ πολέμῳ καλῶς. Gregor. Naz. Invect. 2. in Julian. 107. Toup. Emendd. 1, 419. Vide Suicer. Thes. Eccl. h. v. et in Addendis. Glossæ: *Αισμα· Cantio, Cantus, Canticum, Canor. "Αισματα· Cantiones. "Μηδὲ καθάπερ ᾄσματα καὶ μύθους ὑπὲρ τῶν ἀρετῶν ἀκενῆ λόγους. Fuit cum mallem πλάσματα, quippe quæ cum μύθοις frequenter jungantur. Julian. Cæs. 306. c. Plutarch. Thes. 1. p. 13. d. "Εοικε μύθῳ καὶ πλάσματι: 2. p. 305. a. 358. e. 557. e. 993. c. Habet tamen ᾄσματα, quo se tueatur. Cicero de Or. 1, 23.: Neque e scholis cantilenam requirunt. Significantur præcepta, quibus in schola puerorum aures personant. Ita quod semper iteratur dictum ap. Terent. Phorm. 3, 2, 10. Cantilenam eandem canis." Wyttenb. in Julian. Or. 1. p. 167.]

[*Αισμα. Zonar.: *Αισμα· ὕμνος, ᾠδή. Hesych. *Αισμα· ᾠδὴ, ὕμνος. 'Ωιδὴ, ᾆσμα, καὶ μέλος ᾠδῆς. "Ὕμνος ᾠδὴ, ᾆσμα καὶ μέλος ᾠ. Sic Ven. et Flor. at Hag. distinguit post ὕμνος. Recte. Neque tamen opus est delere prius illud ᾠδὴ, quod Phavor. fecit, ita scribens: *Αισμα· ὕμνος, ᾠδὴ, καὶ μέλος ᾠδῆς. Optime quidem, quod ad sensum. Sed idem voluit Hesych. si distinguas nobiscum, ut vides in textu: *Αισμα est ᾠδὴ, et μέλος ᾠδῆς." Albert. In Cod. est ὠδίασμα pro ᾠδὴ, ᾆσμα. Cf. Zonar. 53.: 'Αείσωμεν· ὁδεύσομεν. (Ubi Tittm. corrigit ὁδεύσωμεν.) Et 54.: 'Αείσαμεν· ὁδεύσαμεν, ἢ ἠκούσαμεν, δι' ι. "Deest in Cod. D. Cod. K.: 'Αείσωμεν· ὁδεύσωμεν. Vide supra: ('Αείσωμεν· ὁδεύσομεν.) Cod. A.: 'Αείσαμεν, superscripta ο, ἠκούσαμεν, sc. ἀΐσαμεν." Tittmann. Ceterum Hesychii glossa hunc in modum refingenda est: *Αισμα· ᾠδὴ, ὕμνος. *Αισμα, καὶ μέλος ᾠδῆς.] "Αἶσμα Hesychio est ᾆσμα, Cantilena, s. Canticum, "pro quo supra habuimus ἄεισμα. Sed potius scr. "ἄϊσμα, ab ἀΐδειν." [J. Poll. 2, 100. Εὔστομος ἵππος, καὶ αὐλὸς, καὶ ᾆσμα: 4, 52. Τὰ δὲ ποιήματα, καὶ ᾠδαὶ, καὶ ᾄσματα, καὶ μέτρα: 63. Κρούματα, πρόσχορδα ᾄσματα, πολύχορδον.—Τὸ δὲ ᾆσμα, καὶ ᾀσμάτιον Πλάτων εἴρηκεν ὁ Κωμικὸς, καὶ ᾆσμον. ("'Αισμὸς magis ad regularem formationem quadrat." H. St. Seb.) 111. Τῶν δὲ χορικῶν ᾀσμάτων τῶν Κωμικῶν ἔν τι καὶ ἡ παράβασις: 6, 108. Καὶ παροίνια δὲ ᾄσματα ἦν, καὶ σκολία: 123. Ποιητὴς αἰσχρῶν ᾀσμάτων: 182. Πονήρευμα, ᾆσμα, ὀδύρματα.]

'Αισμάτιον, τὸ, Cantiuncula. [J. Poll. 4, 64. Vide *Αισμα. Glossæ: 'Αισμάτιον· Cantilena.]

"'Αισμὸς, ὁ, Cantio. Annotat J. Poll. 4, 9, (s. 64.) "Platonem Comicum τὸ ᾆσμα vocasse etiam ᾀσμάτιον et ᾀσμόν. Ita enim potius scribendum, quam "ᾆσμον: nam solent verbalia in μος finita ὀξυτονεῖσθαι." [Vide *Αισμα.]

[* "*Αισις, (ἡ,) Eust. Il. Ψ. p. 1430, 11. ("Ορα δὲ ἐν τούτοις ἀσύνηθες ὂν τὸ, ἡ σκῶψις, καθὰ ἡ ᾆσις ἡ ἁρμονικὴ ἡ παρὰ Πτολεμαίῳ, ἡ δηλοῦσα τὴν ᾠδήν· οὐ μὴν ἡ 'Ομηρικὴ, ἐξ ἧς καὶ ὁ ἄσιος λειμὼν, καὶ ἡ ἀσία χώρα, ὡς ἀλλαχοῦ δηλοῦται.)" Valck. Mss.]

[* 'Αιστὴς, Cantator, Cantor, Gl.]

[* 'Αιστικὸς, ἡ, ὸν, ὁ ᾄδων, Canorus, Gl.]

[* "'Αιστὸς, Wakef. Eum. 568." Schæf. Mss.]

[* 'Αισματογράφος, ὁ, ἡ. Tzetz. Lycophr. T. 1. p. 259. Muller.: 'Αισματογράφων δὲ, τῶν καὶ ἀοιδῶν, (Vitt. 2. et 3. ποιητῶν καὶ ἀοιδῶν,) γνωρίσματα, τὸ ᾄσματα, καὶ ᾠδὰς γράφειν πρὸς μουσικὴν, καὶ φόρμιγγα, καὶ βάρβιτον, καὶ κιθάραν, καὶ πᾶν ὄργανον μουσικῶς ᾀδόμενον· οἷοίπερ ἦσαν ποιηταὶ, ὡς ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος γράφει, Αὐτομήδης, καὶ Δημόδοκος, καὶ Χαῖρις, οἱ Κερκυραῖοι, καὶ ὁ 'Ιθακήσιος Φήμιος, καὶ οἱ λοιποὶ, οὓς ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος γράφει. Legitur et in Const. Manass. Chron.; sed locus nobis hæc scribentibus non occurrit.]

[* 'Αισματολογέω. Artemid. 1, 76. Τὸ δὲ ἐν ἀγορᾷ ἢ πλατείαις ᾀσματολογεῖν πλουσίοις μὲν ἀσχημοσύνας καὶ καταγέλωτας σημαίνει, πένητι δὲ μανίαν. Vertitur Cantationes modulari.]

'Αισματοποιὸς, ὁ, (ἡ,) Cantilenas faciens, Cantilenarum s. Canticorum artifex. Athen. 14. 'Ο γοῦν 'Οδυσσεὺς προσέχει τοῖς τῶν Φαιάκων ᾀσματοποιοῖς. [Imo verba hæc leguntur 5. p. 181. notante Wakef. Mss.]

¶ 'Ωιδὴ, ἡ, Carmen, Cantio, Cantilena, i. q. ᾆσμα. 'Ωιδὰς Dion. Hal. interpr. Carmina; ait enim Arch. 1. p. 20. Ed. paternæ, Τὰς μὲν γὰρ ᾠδὰς καλοῦσι 'Ρωμαῖοι κάρμινα. Xenoph. K. Π. 1. Διὰ στόματος εἶχον καὶ ἐν λόγῳ καὶ ἐν ᾠδαῖς. Athen. 14. (imo 15. p. 697. b.) Οὗτος γὰρ τὰς καπυρωτέρας ᾠδὰς ἀσπάζεται μᾶλλον τῶν ἐσπουδασμένων, οἷαί εἰσιν αἱ * Λοκρίαι καλούμεναι, [* Λοκρικαὶ in Schweigh. Ed. Cf. 14. p. 639. a. Κλέαρχος δ' ἐν δευτέρῳ 'Ερωτικῶν, τὰ ἐρωτικά φησιν ᾄσματα καὶ τὰ Λοκρικὰ καλούμενα, οὐδὲν τῶν Σαπφοῦς καὶ 'Ανακρέοντος διαφέρειν.] Dicuntur et ᾠδαὶ ἀλεκτρυόνων, Gallorum cantus, ut paulo ante dixi in "Αιδω.

["'Ωιδὴ, ¶ 1) Cantilena. Π. 1, 4, 25. διὰ στόματος εἶχον καὶ ἐν λόγῳ καὶ ἐν ᾠδαῖς. A. 4, 3, 20. οἱ Καρδοῦχοι ante pugnam et inter pugnandum—ᾠδάς τινας ᾄδοντες. Ιερ. 6, 2. ᾠδαῖς καὶ θαλίαις καὶ χοροῖς. Σ. 6, 4. ἡ ᾠδὴ ἡδίων πρὸς τὸν αὐλόν. 7, 1. Cf. "Αιδειν et Χορός. ¶ 2) Carmen. Π. 2, 2, 6. ἐν ᾠδαῖς καὶ ἐν λόγοις οἰκτρὰ ἄττα λογοποιοῦντες." Lex. Xenoph.]

["'Ωιδὴ, Ode, generatim Carmen, Canticum quodcunque notat; speciatim vero de Hymno, s. Carmine, quod canitur in honorem Dei, usurpatur. Factum est hoc vocabulum per contractionem ex ἀοιδὴ, idem, quod est a præt. med. ἤοιδα, verbi ἀείδω, Cano. Similiter pro ἀοιδὸς, Cantor, contracte ᾠδὸς dicitur, α et οι in ω per crasin coëuntibus, jota vero subscripto. Ephes. 5, 19. Ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, Hymnis et carminibus religiosis. Coloss. 3, 16. Apoc. 5, 9. Καὶ ᾄδουσιν ᾠδὴν καινὴν, Et canebant hymnum novum, s. præstantissimum: ibid. 14, 3. ubi ᾠδὴ Μωσέως est Hymnus eucharisticus, qualem olim Moses ad Mare Rubrum cecinisse memoratur Ex. 15. ᾠδὴ τοῦ ἀρνίου autem est Hymnus in Messiam. Apoc. 15, 3. Sæpius in N. T. non legitur. Alexandrini usi sunt hac voce pro שיר, Canticum, et in femin. שירה, idem, Ex. 15, 1. Deut. 31, 19. 21. 22. 30. Judd. 5, 12. et מזמור, Psalmus. Ps. 4, 1. 64, 1. 'Ωιδὴν etiam ap. Gr. scriptt. de Carmine usurpari, quod in Dei honorem canitur, Spanh. docuit ad Callim. H. in Jov. 1." Schleusner. Lex.]

A [" ᾨδὴ, Valck. Phœn. p. 373. Ilgen. Hymn. 583. Xenoph. Mem. 3, 4, 4. ad Charit. 410. Wakef. Trach. 999. Markl. Suppl. 1225. Musgr. Herc. F. 1025. Boisson. in Philostr. 619. ᾨδήν ποιεῖσθαί τι, Boisson. in Philostr. 544. ᾨδὴ χρησμῶν, Boisson. in Philostr. 571." Schæf. Mss.]

[ᾨδή. Suid. ᾨδή· τραγῳδία. "Suid.: Προανεκρούετο. Ἄποινον ὁ θεόπτης Μωϋσῆς τῷ Ἰσραὴλ προανεκρούετο. 'V. ἄποινον mihi suspecta est. F. l. ὕμνον.' Nihil minus. Ἄποινον προανακρούεσθαι est Carmen retributionis præcinere, A psalm of thanksgiving. Subintelligitur enim, ut solet, v. ᾠδήν. Etym. M. v. Ποινή: Καὶ ἄποινον ᾠδὴν τῷ Κυρίῳ ὁ θεόπτης ᾖσε Μωϋσῆς ὑπὲρ τῶν Ἰσραηλιτῶν ῥυσθέντων τοῦ παρ' Αἰγυπτίων φόνου, καὶ εἶπεν· Ἄισωμεν τῷ Κυρίῳ. Quæ petita sunt e Commentatore aliquo ad Ex. 15, 1. Τότε ᾖσε Μωϋσῆς καὶ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὴν ᾠδὴν ταύτην τῷ Κυρίῳ, καὶ εἶπαν, Ἄισω μὲν τῷ Κυρίῳ. Ubi Ms. Vat. ᾄσωμεν. (Etym. G. Ποινή·—ἐξ οὗ καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α ἄποινον, ὡς τὸ, Ἄποινον ὁ θεόπτης, σημαίνει δὲ τὸ ὑπὲρ τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ φόνου προσαγόμενον δῶρον, καθ' ὃν Μωϋσῆς ᾖσεν ᾠδὴν τῷ θεῷ, Ἄισωμεν τῷ Κυρίῳ. Hinc in Zonara p. 53. pro edito Ἀείσωμεν· ὁδεύσομεν, lege, non cum Tittmanno ὁδεύσωμεν, sed, Ἄισωμεν· ὑμνήσωμεν. Cf. Zonar. 54. Ἀείσαμεν· ὁδεύσομεν, ἢ ἠκούσαμεν, δι' ι. 'Deest in Cod. D. Cod. K. Ἀείσωμεν· ὁδεύσωμεν. Cod. A. Ἀείσαμεν, superscripta ο, ἠκούσαμεν, sc. ἀΐσαμεν.' Tittm.) Huc facit Joseph. A. J. 2. p. 115. Καὶ Μωϋσῆς ᾠδὴν εἰς τὸν Θεὸν, ἐγκώμιόν τε καὶ τῆς εὐμενείας εὐχαριστίαν περιέχουσαν, ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ συντίθησιν. Ceterum fons hujus locutionis, quod nemo vidit, est ap. Schol. Pind. (imo ap. ipsum Pind.) Pyth. 2, (24.) Ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσσεν ἄλλος ἀνὴρ Εὐαχέα βασιλεῦσιν ὕ-Μνον, ἄποιν' ἀρετᾶς, ubi recte Schol. ὄντα τὸν ὕμνον ἀμοιβὴν καὶ λύτρα τῆς ἀρετῆς." Toup. Emendd. 2, 102.]

B [" ᾨδὴ, Demetrio Eloc. §. 70. est Cantus ille, et veluti modulatio sonora et numerosa, quæ subinde e concursu vocalium oritur: antea εὐφωνίαν dixerat. Mox μελίσματα et ᾠδὰς ἐπεμβαλλομένας ᾠδαῖς appellat. Deinde ᾠδὴν Rhetores dixere, quam Scenicam modulationem vocat Quintil. 11, 3. quæ quidem nitebatur τῇ ἐπιτάσει τοῦ λόγου, ut tradit Philostr. in Vita Favor. 1. p. 491. Idem in Vita Isæi p. 513. dicit Isæum reprehendisse Dionysium Milesium, qui cantillando declamasset, μελέτας σὺν ᾠδῇ ποιούμενον. Alio loco in Vita Vari 2. p. 620. καμπὰς ᾀσμάτων appellat. Cf. omnino Cresoll. Theatr. 3, 18. et Vacatt. autumnales, ubi ex instituto omnem Sophistarum pronuntiationem illustravit." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

C [ᾨδή. Athen. 619. Καὶ γίνεται ἐπ' αὐτῇ παρθένοις ᾠδῆς ἀγὼν, ἥτις *Ἀρπαλύκη καλεῖται. Orph. Hymn. 55=56. Ἀβροκόμη, φιλέρημε, βρύων ὥρῃσι ποθειναῖς, ut Hermann. ex emendatione Ruhnkenii Ep. Cr. 2, 88. edidit; vulgo enim legitur ᾠδαῖσι: Lith. 315. Χείλεσιν ἀείδων *θελξίμβροτον ἀτρέμας ᾠδήν: 160. Ὕδωρ ἀέναον λισσῆς ὑπὸ πύθμενα πέτρης Λευκὸν ἀναβλύζον κελαρύζεται εἴκελον ᾠδῇ. Longus p. 41. Schæf. Ἔρωτος γὰρ οὐδὲν φάρμακον, οὐ πινόμενον, οὐκ ἐσθιόμενον, οὐκ ἐν ᾠδαῖς λαλούμενον, ὅτι μὴ φίλημα, καὶ περιβολὴ, καὶ συγκατακλιθῆναι γυμνοῖς σώμασι. Ubi doctus Editor:—" I. e. ἐν ἐπῳδαῖς. Sic ἀοιδὸς pro ἐπῳδὸς in Soph. Trach. 1003. ubi v. Schol."]

D [ᾨδή. Glossæ: ᾨδή· Cantus, Canticum. ᾨδαί· Cantiones.] "Ὠιδαν, Hesych. ᾠδήν, Cantum, quæ " et ἀοιδή." [Idem: ᾨδαῖς· ὑμνῳδίαις, ᾄσμασιν. ᾨδή· ᾆσμα, ὑμνῳδία. Zonar.: Ὑμέναιος ᾠδή· ᾆσμα *γαμητικόν. ᾨδή. Ὅσα θεωρίας ἔχεται ψιλῆς καὶ θεολογίας· ὥστε ὁ ψαλμὸς λόγος ἐστὶ μουσικὸς, ὅταν εὐρύθμως κατὰ τοὺς ἁρμονικοὺς λόγους πρὸς τὸ ὄργανον κρούηται. Ἡ ᾠδή ἐστι φωνὴ ἐμμελὴς, ἀποδιδομένη ἐναρμονίως ἄνευ τῆς * συνηχήσεως τοῦ ὀργάνου. Etym. M. v. Προσῳδίαι: ᾨδὰς γὰρ οἱ παλαιοὶ τὰ ποιήματα ἐκάλουν. ᾨδή· παρὰ τὸ εἴδω, τὸ γινώσκω, μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀείδω, τὸ πάνυ γινώσκω, ἐξ αὐτοῦ ὄνομα ἀοιδὴ, καὶ κράσει τοῦ αο εἰς ω μέγα, ᾠδή. Etym. G.: ᾨδή· ἀπὸ τοῦ ἀοιδὴ, τοῦ α

A καὶ οι εἰς ω ἐκταθέντος γέγονεν ᾠδή. Ἡ παρὰ τὸ εἴδω, τὸ γινώσκω, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀείδω, τὸ πάνυ γινώσκω, καὶ κράσει τοῦ α καὶ ε εἰς α μακρὸν ᾄδω, καὶ ᾠδή. Καὶ εἰς τὸ Ἀεῖδε. ᾨδὴ, καὶ ἐπῳδή· ᾠδὴ ὁ ὕμνος, ἐπῳδὴ ἡ μαντεία. ᾨδή· προστίθησι τῷ ω, τὸ ἰῶτα, διὰ τὴν ἀοιδὴν, καὶ παρὰ πάντα, τὰ παρὰ τούτων γινόμενα, οὕτως ἔχει, κωμῳδία, μελῳδία, ῥαψῳδία, τραγῳδία. Γέγονε δὲ καὶ ᾠδὴ οὕτως· ἀπὸ τοῦ ἀοιδὴ τοῦ α καὶ τοῦ οι εἰς ω ἐκταθέντος, γέγονεν ᾠδή. ᾨδή· ἔστιν ἐπινίκιος κατ' ἐχθρῶν, καὶ εὔρυθμος εὐχαριστία, ἢ φωνὴ ἐμμελὴς μετ' ἐργασίας, ἢ χωρὶς * ἐνηχήσεως ὀργάνου, ἢ θεολόγου εἰς θεόν· ἔστι καὶ συνώνυμον. Eust. 9.: Καὶ ᾠδὴ, ὁ μεμελισμένος λόγος, ὃς καὶ ἔξαρμα ἔχει, ἤγουν ὕψος, ὄγκον, μέγεθος. (Plura vide in Ἀείδω citata.) 137. Ὅτι ᾠδαὶ διάφοροι παρὰ τῷ Ποιητῇ, αἱ μὲν, ἐπὶ θείοις (Philemonis Lex. θεῶν,) οἷον, Οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο Καλὸν ἀείδοντες, μέλποντες· ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων. Οἰκεῖος δὲ ὁ λόγος ἐπὶ ἐνδελεχοῦς θείας μολπῆς· ἕτεραι δὲ ᾠδαὶ, ἔν τε γάμοις, καὶ εἰλαπίναις, καὶ ἁπλῶς ἐν εὐωχίαις· ὁποία ἡ ἐν τῇ

B ὁπλοποιΐᾳ μουσικὴ, καὶ ἡ παρὰ τοῖς μνηστῆρσί τε καὶ τοῖς Φαίαξιν. Ἀχιλλεὺς δὲ προϊόντος τοῦ λόγου, ἄλλον τρόπον μεταχειρίζεται τὴν ᾠδὴν, ἀείδων κλέα ἀνδρῶν. Εἰσὶ δὲ καὶ πενθητήριοι ᾠδαὶ, καὶ ἀοιδοὶ θρήνων ἔξαρχοι παρὰ τῷ Ποιητῇ. Ὅλως δὲ ὡς οἱ παλαιοὶ σημειοῦνται, πέντε εἰσὶν ᾠδαὶ παρὰ τοῖς ἥρωσι. * Σωφρονιστικὴ, ὁποία ἡ τοῦ τῇ Κλυταιμνήστρᾳ συνόντος ἀοιδοῦ· ἐγκωμιαστικὴ, ὡς ἡ ῥηθεῖσα τοῦ Ἀχιλλέως· θρηνητική· * ὀρχηματικὴ, ὡς ἡ τοῦ νεανίου, τοῦ ἐν τῇ ὁπλοποιΐᾳ ᾄδοντος· καὶ * Παιανικὴ, ὁποία ἐστὶν ἡ νῦν αὕτη παρὰ τῷ Ποιητῇ· φησὶ γὰρ, Καλὸν ἀείδοντες Παιήονα. Ἔστι δὲ Παιήων, ὕμνος τίς φασιν εἰς Ἀπόλλωνα: 1163. Λίνος δὲ, εἶδος ᾠδῆς κατὰ Ἀρίσταρχον, ἢ ὕμνου, ὡς καὶ ὁ Παιὰν, καὶ ὁ διθύραμβος: 1164. Ὡς δὲ καὶ πολλαὶ ᾠδαὶ ἦσαν, οἷον ἴουλος, ἡ τῶν ταλασιουργῶν ἢ ἐριουργῶν, καὶ λιτυέρσης, ἡ τῶν θεριστῶν, ὡς ἔστι καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ (10, 41.) εὑρεῖν, καὶ ὀλοφυρμὸς, ἡ ἐπὶ θανάτοις καὶ λύπαις, καὶ βουκολισμὸς, ἡ τῶν βοσκόντων, καὶ ἐπιμύλιος, ἡ περὶ τοὺς ἀλετοὺς, ἔστι σὺν καὶ ἄλλαις ἐκ τῶν παλαιῶν ἀναλέξασθαι: 1236. Τρύφων, ὃς καὶ ᾠδῆς ὀνομασίας καταC λέγει τάσδε· ἱμαῖος, ἡ καὶ ἐπιμύλιος, ἢ μυλωθρὸς, ἣν παρὰ τοὺς ἀλετοὺς ᾖδον· εἶτα ἐτυμολογῶν, φησὶ κληθῆναι ἱμαῖον ἴσως ἀπὸ τῆς ἱμαλίδος, ἱμαλὶς δέ φησι παρὰ Δωριεῦσιν ὁ νόστος καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλετῶν, (hinc igitur corrigendus est Schleusner., in Ἱμαοιδὸς citatus,) ὡς δὲ ᾠδῆς ὄνομα καὶ ὁ αἴλινος, καὶ ὁ λιτυέρσης, καὶ ὁ ὑμέναιος, καὶ ἄλλα τινὰ, προδεδήλωται: 1275. Ἐν τούτοις δὲ * ἀναμνηστέον καὶ ὅτι τοῦ ᾄδειν μὲν καὶ μέλπειν, οὐ δοκεῖ διαφορὰ εἶναι· τὸ μέν τοι ψάλλειν ἀμφοῖν διαφέρει, καθὰ δηλοῖ ὁ φράσας τὸ, Παρὰ τὸ δεῖπνον ᾄδουσι καὶ ψάλλουσιν αἱ παλλακαὶ τῷ βασιλεῖ, καὶ μία μὲν ἐξάρχει, αἱ δὲ ἄλλαι ἀθρόως ᾄδουσιν. Ἔστι δὲ ᾠδὴ, ἡ παρὰ τὸ ᾄδειν, λόγος μεμελισμένος· ψάλλειν δὲ, τὸ δι' ὀργάνων μουσικῶν, καὶ μάλιστα τοῦ ἰδίως λεγομένου ψαλτηρίου. Philemo Lex. ᾨδή· τὸ ᾆσμα· διάφοροι δὲ ᾠδαὶ παρὰ τῷ Ποιητῇ, αἱ μὲν, ἐπὶ θεῶν· οἷον, Οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο, καὶ τὰ ἑξῆς. Ἕτεραι δὲ ᾠδαὶ, ἔν τε γάμοις καὶ εἰλαπίναις, καὶ ἁπλῶς εὐωχίαις· ὁποία ἡ ἐν τῇ ὁπλοποιΐᾳ μουσικὴ, καὶ ἡ παρὰ τοῖς μνηστῆρσί τε καὶ τοῖς Φαίαξιν. Ἀχιλ-
D λεὺς δὲ προϊόντος τοῦ λόγου ἄλλον τρόπον μεταχειρίζεται τὴν ᾠδὴν, ἀείδων κλέα ἀνδρῶν· εἰσὶ δὲ πενθητήριοι ᾠδαὶ, καὶ ἀοιδοὶ θρήνων ἔξαρχοι, παρὰ τῷ Ποιητῇ. Ὅλως δὲ, ὡς οἱ παλαιοὶ σημειοῦνται, πέντε εἰσὶν ᾠδαὶ παρὰ τοῖς ἥρωσι· * σωφρονιστικὴ, ὁποία ἡ τοῦ τῇ Κλυταιμνήστρᾳ συνόντος ἀοιδοῦ· ἐγκωμιαστικὴ, ὡς ἡ ῥηθεῖσα τοῦ Ἀχιλλέως· θρηνητική· * ὀρχηματικὴ, ὡς ἡ τοῦ νεανίου, τοῦ ἐν τῇ ὁπλοποιΐᾳ ᾄδοντος· καὶ * Παιανικὴ, ἡ εἰς τὸν Παιήονα, ὡς λέγει, Καλὸν ἀείσαντες Παιήονα οἱ κοῦροι τῶν Ἀχαιῶν τὸν θεὸν ἔτερψαν. Παράγεται δὲ ᾠδὴ παρὰ τὸ ᾄδειν· λόγος δέ ἐστι μεμελισμένος. ᾨδὴ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει ἐν παραβάσει καὶ στροφὴ ὀνομάζεται ἐν Νεφέλαις, διὰ τὸ στροφήν τινα ποιεῖσθαι τὸν χορὸν ἀπὸ τοῦ πρὸς τοὺς θεατὰς ὁρᾶν, καὶ ᾄδειν εἰς ἕτερον ἀφορῶντα μέρος· ἔστι δὲ ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἰς θεοὺς ἡ ᾠδὴ, ἣν καὶ ὑμνῳδίαν καὶ ᾆσμα καλέσαι δυνάμεθα. Κυρίως δὲ ὁ ὕμνος ἐπὶ θεοῦ λέγεται, ὡς ἐγκώμιον καὶ ἔπαινος ἐπὶ ἀνθρώπων. Hinc sua sumsit Phavor. J. Poll. 1, 38.: 71. de Partibus Noctis, Περὶ ἀλεκτρυόνων ᾠδὰς, ἀλεκτρυόνων ᾀδόντων, ὑπὸ τὸν ᾠδὸν

ὄρνιθα. "Heliodor. vii. εἰς ἀλεκτρυόνων ᾠδὰς, vocat: A
Εἰς ἀλεκτρυόνων ᾠδὰς, inquit, τετελευτηκότα γνωσθῆναι. Sic et Aristæn. 34. ut ad Longum notavi 3. ubi ait Longus περὶ ᾠδὰς ἀλεκτρυόνων. Excerpta e vet. Gloss.: Gallicinium. ἀλεκτροφώνιον. Et pulcre Plato, cujus sunt illa, ἀλεκτρυόνων ᾀδόντων, ap. Pollucem, fine sui Symposii: Καὶ καταδαρθεῖν πάνυ πολὺ, ἅτε μακρῶν τῶν νυκτῶν οὐσῶν· ἐξέγρεσθαι δὲ πρὸς ἡμέραν, ἤδη ἀλεκτρυόνων ᾀδόντων. Vide et Heins. Lectt. Theocr. c. 12." Jung.) 4, 52. Εἰς μέτρα ἐπίπνους, εἰς ᾠδὰς ἔνθεος, κάτοχος ἐκ Μουσῶν.—Τὰ δὲ ποιήματα, καὶ ᾠδαὶ, καὶ ᾄσματα, καὶ μέτρα: 7, 180. ἐπιμύλιος ᾠδή.]

[* Ὠιδάριον, τὸ, dimin. Glossæ: Ὠιδάριον· Cantilena. "Ὠιδάριον, Cantiuncula, dimin. cum contemtu positum, 41. (Καὶ ἔτι τούτων τὸ χείριστον, ὅπως, ὥσπερ τὰ ᾠδάρια τοὺς ἀκροατὰς ἀπὸ τοῦ πράγματος ἀφέλκει, καὶ ἐπ' αὐτὰ βιάζεται.)" Weisk. Ind. in Longin. Vide et Epictet. 3, 23, 21.]

Ὠιδὸς, ὁ, Cantor. Plato de LL. 7. Τοὺς Διονύσου ἑξηκοντούτεις ᾠδούς. Idem in Phædro (252.), de cicadis loquens, οἱ ὑπὲρ κεφαλῆς ᾠδοὶ, Quæ super B
capita nostra canunt.

Ab ᾠδὸς compositum κιθαρῳδὸς, a quo v. κιθαρῳδέω, vide in Κιθάρα, itidem λυρῳδὸς in Λύρα, et ὑμνῳδὸς in ὕμνος: sic τραγῳδὸς, etc. in Τράγος, ut κωμῳδὸς, etc. in Κώμη. Sic et cetera composita suis locis quære.

Ὠιδὸς dicebatur Poculum, quod pro scolio, i. e. Cantilenæ genus, dabatur. Trypho ap. Athen. 11. [p. 503. Ὠιδὸς, οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ποτήριον, φησὶ Τρύφων ἐν τοῖς Ὀνομαστικοῖς, τὸ ἐπὶ τῷ σκολιῷ διδόμενον· ὡς Ἀντιφάνης παρίστησιν, ἐν Διπλασίοις· A. Τί οὖν ἐνέσται τοῖς θεοῖσιν; B. οὐδὲ ἓν, Ἐὰν (Ἢν corrigit Maltb. Lex. Gr. Prosod. 1142. b.) μὴ κεράσῃ τίς. A. Ἴσχε· τὸν ᾠδὸν λάμβανε. Ἔπειτα μηδὲν τῶν ἀπηρχαιωμένων Τούτων περάνῃς, τὸν Τελαμῶνα, μηδὲ τὸν Παιᾶνα, μηδ' Ἁρμόδιον. Huc respexit Eust. 868.: Μέλη δὲ διὰ τοῦ η κατὰ θῆλυ γένος, ποτηρίου εἶδος ἦν, ὡς ἐν τοῖς Ἀθηναίου φέρεται, καὶ ἴσως παρὰ τὸ μέλος, ὃ δηλοῖ τὴν ᾠδήν· ἐπεὶ καὶ ᾠδὸς παρὰ τῷ αὐτῷ ποτηριόν τι. Vide Santen. ap. Gaisf. ad Hephæst. 228.]

[Ὠιδός· Cantor. Glossæ. Plut. 8, 208. "Huschk. C
Anal. 9. Paul. Silent. 48. et Jacobs. Jacobs. Anth. 11, 174. 389. Valck. Phœn. p. 574. Köppen Blumenl. 2, 93." Schæf. Mss. "Χρησμῶν γὰρ ᾠδούς φησι σημαίνειν ὅδε, Eurip. Heracl. 489. et 404. emend. (Χρησμῶν δ' ἀοιδοὺς πάντας εἰς ἓν ἁλίσας. Sic ediderunt Elmsl. et Matthiæ. 'Χρησμῶν γὰρ ἀοιδοὺς,' inquit ille, 'Hervagiana prima et seqq. ante Barnes. qui Aldinam scripturam revocavit. Χρησμῶν γὰρ ᾠδοὺς e v. 489. emendarat Duport.') Μετὰ Λέσβιον ᾠδὸν, emend. Zenob. 5, 9." Valck. Mss. Suid.: Ὠιδόν· ᾠδικὸν, ψάλτην. Ἐν Ἐπιγράμματι· Χάλκεον ᾠδὸν ἱδρύσας ὑπὲρ κιθάρας. "Neh. 11, 23. Al. 1 Par. 15, 19. ᾠδοί. שׁר part. Kal, 2 Par. 9, 11. שׁיר masc. Al. 2 Par. 23, 13. Lex. Cyrilli Ms. Brem.: Ὠιδοί· ᾄδοντες. Gloss. Mss. in Proph.: Οἱ ᾠδοί· οἱ ψαλτῳδοὶ, οἱ τὰς ᾠδὰς ψάλλοντες." Biel. Thes. Etym. G.: Ὠιδός· θρῆνος, ἢ ὁ κιθαρῳδός. J. Poll. 1, 72. de Partibus Noctis: Περὶ ἀλεκτρυόνων ᾠδὰς, ἀλεκτρυόνων ᾀδόντων, ὑπὸ τὸν ᾠδὸν ὄρνιθα. Et 4, 52. Ποιητὴς, ποιητικὸς, ᾠδὸς, ᾠδικὸς, μέτρων συνθέτης.]

[* Ὠιδοποιὸς, ὁ, ἡ, Qui odas conficit, Cantor. D
Theocr. Epigr. 15. ap. Jacobs. Anth. 1, 198. Τῶν πρόσθ' εἴ τι περισσὸν ᾠδοποιῶν.]

Ὠιδικὸς, (ἡ, ὸν,) Canorus, ut ᾠδικώτερος τῶν κύκνων, ap. Lucian. Magis canorus cycnis. || Ὠιδικὸς, Cantandi peritus, Musices peritus. Athen. 12., Ἑταίρας δὲ τὰς μὲν ᾠδικὰς, τὰς δὲ ὀρχηστικάς. Ubi observa ὀρχηστικὰς itidem significare Saltandi peritas. Apud Plut. quoque videtur ita sumi ᾠδικὸς, Symp. 1. (T. 8. p. 460.) Προστάσσοντας ᾠδικοῖς ᾆσαι, ῥητορικοῖς εἰπεῖν: [8, 245. ᾠδικὸν ζῶον. Lucian. 1, 291. 3, 89. ᾠδικώτερον ἄλλου δόξαι 3, 387. "Ὠιδικὸν, πρᾶγμα, Materia vel argumentum, quod veluti cantabile sit, et μέλος admittat. Lucian. Rhet. Præc. 19. ubi Rhetores πάντα ᾄδοντας exagitat." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. "Χορὸς in convivio ex emend. Athen. 642. Clem. Alex. p. 1. ambo erant ᾠδικώ. Nazianz. 1, 553. Si essem ᾠ., Dio Chrys. 367. b. Alciphro p. 50., Ἦν ᾠ. τὸ πέλαγος." Valck. Mss. Artemid. 1, 76. Ἄισματα δὲ δοκεῖν ᾄδειν καλῶς καὶ εὐφώνως καὶ τοῖς ᾠδικοῖς, καὶ (τοῖς) μουσικοῖς, καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ἀγαθόν. Ælian. H. A. 1, 20.: Τὰ μὲν ἄλλα τῶν ᾠδικῶν ὀρνέων εὐστομεῖ, καὶ τῇ γλώττῃ φθέγγεται, δίκην ἀνθρώπου. "Emendationem Bocharti Hieroz. 1. p. 508. veluti certissimam recepi pro vulg. Ἰνδικῶν." Schneider. Pausan. 8, 17. Bekkeri Anti-Atticista: Ὠιδικός· εὖ ᾄδων. Zonar.: Ὠιδικός· μουσικὸς, εὔλαλος. Καὶ ὁ ὄρνις ἦν ᾠδικός. Hesych.: Ὠιδικός· μουσικός. Etym. G.: Ὠιδικώτερος· ἐκ τοῦ ἀείδω. J. Poll. 4, 52. Ποιητὴς, ποιητικὸς, ᾠδὸς, ᾠδικὸς, μέτρων συνθέτης: 64. Καὶ * φωνάριον ᾠδικὸν, καὶ καμπτικὸν, καὶ ᾀσματοκάμπτας.]

Ὠιδικῶς, Canore. Aristot.

Ὠιδεῖον, τὸ, ad verbum, Cantilenarium. Locus, inquit Hes., in quo rhapsodorum commissiones fiebant, item citharœdorum, priusquam theatrum esset constructum. Suidas autem ait, Ὠιδεῖον Athenis velut Theatrum, quod construxit Pericles musicis, unde et Ὠιδεῖον dictus fuit ἀπὸ τῆς ᾠδῆς. Ibi autem judicium exercebat is, qui ἄρχων appellatur. Mensurabantur etiam ibi farinæ. Aristoph. Vesp. (1108.) Οἱ μὲν ἡμῶν, οὗπερ ὥ'ρχων, οἱ δὲ παρὰ τοὺς Ἕνδεκα, Οἱ δ' ἐν Ὠιδείῳ δικάζουσ', οἱ δὲ πρὸς τοῖς τειχίοις. Ubi Schol. ait, ᾠδεῖον Locus est formam theatri habens, in quo solent poëtæ sua poëmata recitare, antequam in theatro recitent. Nec addit quod ap. Suid. habetur, ibi tribunal esse archontis, quod ex hoc Aristoph. loco fortassis collegit, sed subjungit, perinde esse ac si dixisset Aristoph. In omnibus Atticæ locis inveniuntur judices. Ceterum quod Suid. ait mensurari solitas in Odeιo farinas, id vero e Demosth. sumsit, ut opinor, cujus in Orat. πρὸς Φορμίωνα (918.) hæc sunt verba, Ἔτι δ' ἐν τοιούτῳ καιρῷ, ἐν ᾧ ὑμῶν οἱ μὲν ἐν τῷ ἄστει οἰκοῦντες διεμετροῦντο ἄλφιτα ἐν τῷ Ὠιδείῳ: [Κατὰ Νεαίρας 1362. Λαχόντος δὲ τοῦ Στεφάνου αὐτῷ δίκην σίτου εἰς Ὠιδεῖον κατὰ τὸν νόμον, ὃς κελεύει, ἐὰν ἀποπέμπῃ τὴν γυναῖκα, ἀποδιδόναι τὴν προῖκα· ἐὰν δὲ μὴ, ἐπ' ἐννέ' ὀβολοῖς τοκοφορεῖν, καὶ σίτου εἰς Ὠιδεῖον εἶναι δικάσασθαι ὑπὲρ τῆς γυναικὸς τῷ κυρίῳ· γράφεται ὁ Φράστωρ Στέφανον τουτονὶ γραφὴν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, Ἀθηναῖον ὄντα ξένης θυγατέρα αὐτῷ ἐγγυῆσαι ὡς αὐτῷ προσήκουσαν, κατὰ τὸν νόμον τουτονί.] Pausan. Atticis, Τοῦ θεάτρου δὲ, ὃ καλοῦσιν Ὠιδεῖον, ἀνδριάντες, etc. Theatri, quod appellant Odeum. Plut. de Audiendo, Μεμνημένον ὡς οὐκ εἰς θέατρον οὐδὲ Ὠιδεῖον, ἀλλ' εἰς σχολὴν καὶ διδασκαλεῖον ἀφῖκται, Recordantem se non in theatrum nec Odeum, sed in scholam et didascaleιum venisse. Idem in Pericle, Ὠιδεῖον πολύεδρον καὶ πολύστυλον, Odeum multa sedilia et multas columnas habens. Xen. Hell. 2. * Ἐξεκάθευδον δὲ καὶ οἱ ἱππεῖς ἐν τῷ Ὠιδείῳ, Somnum capiebant etiam equites in Odeo.

[Ὠιδεῖον. Schol. Aristoph. l. c. Οἱ δ' ἐν Ὠιδείῳ· τόπος ἐστὶ θεατροειδὴς, ἐν ᾧ εἰώθασι τὰ ποιήματα ἀπαγγέλλειν, πρὶν τῆς εἰς τὸ θέατρον ἀπαγγελίας. Τοῦτο δέ φησιν, ὅτι εἰς πάντα τόπον εὑρήσει τις δικαστὰς ἐν τῇ Ἀττικῇ. Τοῦτο δὲ οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς τὸ πλῆθος τῶν δικῶν. Τάχα δὲ καὶ τὰς διαίτας δηλοῖ. "Male Schol. hæc non dici e vero." Kuhn. ad J. Poll. 8, 33. Suid.: Ὠιδεῖον· Ἀθήνησιν ὥσπερ θέατρον, ὃ πεποίηκεν, ὥς φασι, Περικλῆς εἰς τὸ ἐπιδείκνυσθαι τοὺς μουσικούς. Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ Ὠιδεῖον ἐκλήθη, ἀπὸ τῆς ᾠδῆς. Ἔστι δὲ ἐν αὐτῷ δικαστήριον τοῦ ἄρχοντος. Διεμετρεῖτο δὲ καὶ ἄλφιτα ἐκεῖ. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Ὠιδεῖον· θέατρον Ἀθήνησιν, ὃ πεποίηκε Περικλῆς εἰς τὸ ἐπιδείκνυσθαι τοὺς μουσικοὺς, ἐν ᾧ καὶ δικαστήριον ἦν σίτου, καὶ ἄλφιτα διεμετρεῖτο ἐκεῖ. Hesych.: Ὠιδεῖον· τόπος, ἐν ᾧ, πρὶν τὸ θέατρον κατασκευασθῆναι, οἱ ῥαψῳδοὶ καὶ οἱ κιθαρῳδοὶ ἠγωνίζοντο. Zonar.: Ὠιδεῖον· τὸ σχολεῖον. "Male: accuratius Suid." Tittm. Phot.: Ὠιδεῖον· Ἀθήνησιν ὡς παρὰ θέατρον, ὃ πεποίηκεν, ὥς φασιν, Περικλῆς εἰς τὸ ἐπιδείκνυσθαι τοὺς μουσικούς. Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ Ὠιδεῖον ἐκλήθη ἀπὸ τῆς ᾠδῆς. Ἔστι δὲ ἐν αὐτῷ τὸ δικαστήριον τοῦ ἄρχοντος. Διεμετρεῖτο δὲ καὶ ἄλφιτα ἐκεῖ. "In B. annotatum, in margine legi: Ὠιδεῖον· μουσαῖον, ἢ σχολεῖον." "Lege ὥσπερ θέατρον." Schleusner. Animadvv. "Loco ὡς reponendum sine dubio est τόπος. Schol. ad Demosth. Orr. Gr. 2, 108. ὥσπερ θέατρον habet, quod magis adhuc ad lectionem impressam accedit." Idem in Cur. Nov. Etym. G.: Ὠιδεῖον· τὸ μουσεῖον,

τὸ δει διφθόγγῳ, ἐν ᾧ ᾄδουσι καὶ ψάλλουσι τὰς ᾠδάς. A Thom. M.: Ὠιδεῖον· τόπος ἦν Ἀθήνησιν εἰς τὸ ἐπιδείκνυσθαι τοὺς μουσικοὺς, ὅθεν καὶ Ὠιδεῖον ἐκλήθη. Διεμετρεῖτο δὲ ἐν τῷ τοιούτῳ τόπῳ καὶ ἄλφιτα. J. Poll. 8, 33. Τὰς δὲ ἐπὶ τῷ σίτῳ δίκας ἐν Ὠιδείῳ ἐδίκαζον: 9, 44. Ἐπὶ θεάτρῳ δὲ καὶ στάδιον, ἱππόδρομον, ᾠδεῖον, βουλευτήριον. Etym. M.: Λογεῖον· σημαίνει εἶδος κρατῆρος, καὶ τὸν τόπον τοῦ θεάτρου. Ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ αἰδῶ γίνεται αἰδεῖον, κείρω κουρεῖον, σκάφω σκαφεῖον, γράφω γραφεῖον, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ λέγω λογεῖον. Καὶ γὰρ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ω ῥημάτων διὰ τοῦ ειον παραγόμενα, * προπερισπᾶται, καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται. "Procul dubio verior lectio est, ἀπὸ τοῦ ᾄδω γίνεται ᾠδεῖον, ubi etiam hoc notandum, in vulg. lect. apparere manifesta documenta veteris consuetudinis, qua ι impropriis diphthongis non subscribi, sed ad latus ascribi solebat." Sylb. Glossæ: Ὠιδεῖον· Odeum.]

["Ὠιδεῖον, Odeum. Fuit Athenis ædificium publicum, in modum theatri, v. Schol. Aristoph. Vesp. 1104., vel tabernaculi regis Persarum, v. Plut. B Pericle 13. exstructum a Pericle, vel, ut alii perperam tradunt, a Themistocle, multis sedibus, v. Plut. l. l. et columnis lapideis, v. Theophr. Char. 3, 2. Vitruv. 5, 9. exornatum, in quo concentus musici fiebant, et poëmata, maxime dramatica, a poëtis recitabantur, antequam in theatrum producerentur, vel ante exstructum theatrum, v. Hesych. Habuit etiam alios usus, v. c. caritatis tempore frumenta ibi et farina pauperibus dividebantur, v. Thom. M. Suid. et Casaub. ad Theophr. l. l., controversiæ omnes ad rem frumentariam pertinentes ibidem disceptabantur, v. Poll. 8, 33. ibique Interpp. Omnino v. Ge. Henr. Martini von den Odeen der Alten, Lips. 1767. 8. Cf. Meurs. Lectt. Att. 4, 28. et Ceramic. gemin. 11. it. Interpp. ad Thom. M. in h. v. et Barthelémy Voyage du jeune Anacharsis en Grèce T. 2. p. 340. sqq. Ed. Bipont. E. 2, 4, 6. Εἰς τὸ Ὠιδεῖον παρεκάλεσαν τοὺς ἐν τῷ καταλόγῳ ὁπλίτας, καὶ τοὺς ἄλλους ἱππέας—οἱ δὲ Λακωνικοὶ φρουροὶ ἐν τῷ ἡμίσει τοῦ Ὠιδείου ἐξωπλισμένοι ἦσαν. §. 15. * Ἐξεκάθευδον C οἱ ἱππεῖς ἐν τῷ Ὠιδείῳ, τούς τε ἵππους καὶ τὰς ἀσπίδας ἔχοντες, καὶ δι' ἀπιστίαν ἐφωδεύοντο. Martini l. l. p. 29. docuit, Odeum etiam locum arcis s. castelli tenuisse, et verisimile putat, non modo ædificium ipsum, sed et aream omnem, quæ Odeum cinxit, dictam esse Ὠιδεῖον, et hanc aream spatiosam intelligendam esse in locis Xenophontis. Vide Morum." Lex. Xenoph.]

["Ὠιδεῖον, Boisson. in Philostr. 662. ('Sic editur Dicæarchus Geogr. Min. 2, 8. Ὧδε ἦν τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ κάλλιστον θέατρον ἀξιόλογον μέγα καὶ θαυμαστόν. Critici incassum se torquent. Athenæ describuntur. Lego Ὠιδεῖον τῶν.' Emendationem hanc probat Maltb. Lex. Gr. Prosod. 1093. Uterque ignorabat, Hemsterh. jam olim sic correxisse. Vide Wessel. infra citandum.) Fac. ad Pausan. 1. p. 30. Wessel. ad Diod. S. 1. p. 58." Schæf. Mss. Vide Xyland. ad Plut. 1, 621. Reisk.: Montfaucon. Diar. Ital. 230. Marmora Oxoniensia Ed. Bowyer. 520. Wessel. Probab. 335.:—" Vitruv. 5, 9. 'Et exeuntibus D e theatro sinistra parte Odeum, quod Athenis Pericles columnis lapideis disposuit, naviumque malis et antennis e spoliis Persicis pertexit. Idem autem etiam incensum Mithridatico bello rex Ariobarzanes restituit, Zmyrnæ strategeum, (* Stratoniceum.)'— De loco Vitruv. id monere oportet, Codicem nostrum priora edere: Et exeuntibus e theatro sinistra parte Odeum, quod Themistocles columnis lapideis dispositis etc. Ultimum non improbavero, quanquam de Themistocle aliter sentio. Falsum enim est, huic auctori Odeum Atticum deberi. Omnes Pericli ascribunt. ('Exeuntibus e theatro sinistra parte Odeum, quod Themistocles, columnis lapideis dispositis, navium malis et antennis e spoliis Persicis pertexit. Sic lego e Mss. O. Vulgo Athenis, (quæ vox præcessit,) Pericles, (ut alii perhibent,) disposuit, naviumque—pertexuit.' Oudend. ad Thom. M. 930. 'Et exeuntibus: copulam Sulp. omisit. Deinde, Quod Themistocles, e Sulp. et Codd. Vatic. Fran. Arundel. Guelf. restitui. Themistoclas Fran. ceutistocles Wrat. Jocundus ineptissime, quod Athenis Pericles, refinxit; ita enim Athenis abundat, et sequentia Periclis ætati disconveniunt. Periclem quidem Odei auctorem perhibet Plutarch. cum aliis; sed videtur Vitruv. alios secutus auctores esse. Ita ad h. l. Fea, qui scripturam eandem in Codd. omnibus a se inspectis reperit. Etiam Ciseranus scripturam Themistocles utpote in pluribus libris a se repertam prætulit. Columnis dispositis: ita Sulp. Fran. Cotton. Guelf. Wrat. Jocundus temere, disposuit naviumque, edidit, quod factum improbavit etiam Fea. Antepnis et malis Wrat. Postea, et spoliis, Sulp. Perspicis, Wrat. Denique, pertexti, Voss. Idem autem incensum: vulgo intersertum, etiam, omisi cum Sulp. Wrat. et pluribus Codd. a Fea inspectis. Deinde, Ariobarzantes, Wratisl. Inscriptio Athenis reperta, et a Gallo Belley publicata in Mémoires de l'Acad. des Inscr. T. 23. Historiæ p. 189. nominat Ariobarzanem Philopatorem, filium Ariobarzanis Philoromæi et reginæ Athenaidis Philostorgi, qui Odei refectionem mandaverit Caio et Marco Stalliis, Caii Stallii filiis, cum Menalippo. Ibi est οἱ κατασταθέντες ἐπὶ τὴν τοῦ Ὠδείου κατασκευήν. Annotavit hæc Fea.' Schneider.) Atque hic negligere nolo egregiam opem, quam Dicæarcho Hemsterh. noster tulit. Ita Dicæarchus scribit, Ὧδε ἦν τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ κάλλιστον θέατρον, ἀξιόλογον, nulla justa sententia. Quanto rectius hoc est? Ὠιδεῖον τῶν ἐν τῇ πόλει κάλλιστον· θέατρον ἀξιόλογον· μέγα καὶ θαυμαστὸν Ἀθηνᾶς ἱερόν. Ego certe non vereor, hanc ipsam Dicæarchi scripturam profiteri." Boissonadius, probante Maltbio l. c., male legit: Ὠιδεῖον τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ κάλλιστον θέατρον ἀξιόλογον μέγα καὶ θαυμαστόν. "Illud adjectivum ἀξιόλογον cum vel ad theatrum, vel ad Minervæ templum referri possit, ad hoc potius, quam ad illud pertinere crediderim: quod postquam dictum est, κάλλιστον τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ θέατρον, oratio non crescere, sed potius decrescere videatur, si idem dicatur esse ἀξιόλογον." C HSt. in Dicæarchi Geogr. quædam p. 6. Alexis ἐν Ἀσωτοδιδασκάλῳ ap. Athen. 337.: Τί ταῦτα ληρεῖς, φληναφῶν ἄνω κάτω Λύκειον, Ἀκαδημίαν, Ὠδείου πύλας, Λήρους σοφιστῶν; οὐδὲ ἓν τούτων καλόν. Theophr. Char. 3. περὶ ἀδολεσχίας: Καὶ πόσοι εἰσὶ κίονες τοῦ Ὠδείου. Ubi v. Casaub. et Ast.]

Ἀντᾴδω, Contra cano, Occino. Apud Lucian., teste Budæo, capitur etiam pro Compono carmen adversus aliquem. [In Ind. Lucianeo v. ἀντᾴδω non legitur.] Hesych. ἀντᾴδεται exp. ἐναντιοῦται. ["Brunck. Aristoph. 2, 49." Schæf. Mss. "Schol. Theocr. Ælian. H. A. 189." Wakef. Mss. Aristot. de Mir. Ausc. 162. Γυναῖκα κύκλον γράψασαν, καὶ τὰ φάρμακα θεῖσαν, εἰσβῆναι εἰς τὸν κύκλον, αὐτὴν καὶ τὸν υἱὸν, εἶτα μιμεῖσθαι τὴν φωνὴν τοῦ θηρίου, (sacri serpentis,) τὸ δὲ ἀντᾴδειν, καὶ προσιέναι, ᾄδοντος δὲ καταδαρθεῖν τὴν γυναῖκα, καὶ ἐγγυτέρω προσιόντος μᾶλλον, ὥστε μὴ δύνασθαι κρατεῖν τοῦ ὕπνου. "Maga serpentem evocatura sonum ejus aut vocem imitata est, qua arte et aves et feras advocare ac decipere solent venatores. D Incantationi obluctari credebatur serpens, cum recanebat. Est vero Recanere, ἀντᾴδειν, vel Recantare, si mavis, Contrario sibilo incantationem repellere et retorquere. Serpens recanens credebatur creare periculum mago. Sic cum Thessalæ veneficæ sacer serpens occineret, parum abfuit, quin in soporem letiferum illa dilaberetur. Hoc lumen affert Plinio 28, 2. p. 446.: Non pauci etiam serpentes ipsas recanere; et hunc unum illis esse intellectum, cet. Cf. Turnebi Advers. 23, 11. p. 469." Beckmann. Ælian. H. A. 4, 16.: Ὁ δὴ τῶν ἀγρίων κορυφαῖος ἀντᾴσας πρὸ τῆς ἀγέλης, ὡς μαχούμενος ἔρχεται.]

Ἀντῳδὴ, (ἡ,) Cantus quo alteri occinitur, Cantus alteri respondens. In VV. LL. exponitur e Quintil., Canticum alternis modulatum. Apud Comicos autem sic vocatur ἀντιστροφὴ, inquit Suid. [Ἀντῳδή· παρὰ τοῖς Κωμικοῖς ἡ ἀντιστροφή. Schol. Aristoph. Vesp. 1086. Ἡ ἀντῳδὴ καὶ ἀντιστροφὴ ὁμοία ἐστὶ τῇ ᾠδῇ. Inter Federici Turrisani Dictiones, quas, suis cum etymologiis, Etymologico Magno addidit, sin-

gulis asterisco apposito, (v. ejus Præf. p. xv. et Sylburgii Præf. p. vii. Ed. Schæf.) est hæc: 'Ἀντῳδὴ' λόγοι μεμελισμένοι ἐν ταῖς Κωμῳδίαις, ὅτε μέρος χοροῦ τῷ ἑτέρῳ μέρει ἀποκρίνεται, παρὰ τὸ ἀντὶ, καὶ τὸ ᾄδειν. "Plato Phæd. 37." Wakef. Mss. Hermann. Elem. Doctr. Metr. 722.]

'Ἀντῳδὸς, (ὁ, ἡ,) Qui cantu mutuo respondet, Qui occinit. Suid. κατάλληλον exponit, subjungens ex Epigr. [Πολλάκι δὲ κρέξασα πολύθροον, οἷά τις ἠχὼ, Κέρτομον ἀντῳδοῖς χείλεσιν ἁρμονίαν. In v. Κερτόμιος Suidas exhibet δὴ pro δέ. "Jacobs. Anth. 6, 122. 8, 267. 10, 400." Schæf. Mss. Aristoph. Thesm. 1059. Ἠχὼ λόγων ἀντῳδὸς * ἐπικοκκύστρια. Ælian. H. A. 4, 16. Ἐὰν ᾖ θῆλυς ὁ παλεύων, ἵνα μὴ ἐμπέσῃ ὁ ἄῤῥην, αἱ ἔξω θήλειαι μέλος ἀντῳδὸν ἤχουσι.]

'Ἀπᾴδω, In cantu discrepo, Dissono, Sum absonus, quod Gaza uno verbo dicit Absono. Aristot. in Probl. Διὰ τί τῶν ᾀδόντων οἱ βαρύτερον ᾄδοντες τῶν ὀξὺ ᾀδόντων, ἐὰν ἀπᾴδωσι, μᾶλλον κατάδηλοι γίνονται; Ubi sine casu ponitur. Apud Plat. cum dativo, de LL. 7. Δεινὸν γὰρ ὅλῃ τῇ ἁρμονίᾳ ἀπᾴδειν, ἢ ῥυθμῷ ἀῤῥυθμεῖν. Sic ap. Dionys. Areop. pro Discrepo, Dissentio: Ἔστι γὰρ οὖν οὐκ ἀπᾳδούσας ἀνάπλάσαι τοῖς οὐρανίοις μορφὰς κἀκ τῶν ἀτιμοτάτων τῆς ὕλης μερῶν. Idem ἀπεμφαινούσας μορφὰς pro eodem dixit. Jungitur et genitivo ap. Justin. Martyrem, Τῆς Ὀρφέως ἀπᾴδει ποιήσεως, Ab Orphei poësi discrepat, vel dissentit. Plut. Lycurgo (1, 223.) præpositioni πρὸς jungit habenti accusativum, 'Ἀπᾳδούσας πρὸς τὴν καθεστῶσαν πολιτείαν, ὥσπερ ἁρμονίαν. Apud Lucian. autem ἐν εἰκόσιν ἀπᾴδων sine casu positum pro Abhorrens, (2, 463.) Ἢ ὅπως ἐκ τοσούτων μίαν τινὰ συνθεὶς, οὐκ ἀπᾴδουσαν ἀπεργάσεται. Hesych. itidem ἀπᾴδοντα exp. ἀλλότρια, Aliena, Abhorrentia. [Lucian. 2, 886. Καὶ εἰκότως, ὦ 'Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπολυ τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπᾴδοντα.]

'Ἀπᾴδω citatur ex Aristot. et in alia significatione, in Problematis, Διὰ τί ἐπὶ τὸ ὀξὺ ἀπᾴδουσιν οἱ πλεῖστοι; Cur plurimi in acutum cantum desinunt? Vel, ut Gaza interpr., Cur in acutum magna e parte vox aberrare consuevit? Sed enim ἐπᾴδουσιν in vulgatis exemplaribus legitur, non ἀπᾴδουσιν. Licet videatur desinentia, ut ita loquar, aptius præpositione ἀπὸ, quam ἐπὶ significari.

['Ἀπᾴδω. Suid.: 'Ἀπᾴδει' ἀπαρέσκει. Καὶ ἀπᾷδον, οὐ συνᾷδον, ἀπαρέσκον. Τὰς σπονδὰς ἀποπέμπεσθαι, ὡς ἀπᾳδούσας τῆς 'Ῥωμαίων μεγαλειότητος. 'Ἀντὶ τοῦ ἀναξίους οὔσας. Καί· Στησίχορος δὲ οὐκ ἀπᾴδει αὐτῶν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Ἀπᾷδον, οὐ συνᾷδον. Zonar.: 'Ἀπᾴδοντες' ἀπαρέσκοντες. 'Ἀπᾴδει' ἀπαρέσκει, ἐναντιοῦται, οὐ συμφωνεῖ. Hesych.: 'Ἀπᾷδον' ἀπρεπὲς, οὐχ ἁρμόζον. 'Ἀπᾴδοντα' ἀλλότρια. 'Ἀπαίδειν' τὸ μὴ λέγειν προσόμοια. "Nata lectio ex jota subscripto, quod a latere ponitur in majusculis. Ita sæpissime in hoc Lexico." Albert. Ad postremam glossam notavit Schleusner. Mss.:—"Vide Dionys. H. 2. p. 37." Hesych.: Οὐκ ἀπᾴδοντα' οὐκ ἀλλότριον. J. Poll. 4, 63. Προσᾴδειν, ἐπᾴδειν, ὑπᾴδειν, συνᾴδειν, ἀπᾴδειν: 6, 118. de Consentire et Contra, Τάχα δὲ * τακτέον, ἐπὶ μὲν τοῦ προτέρου, τὸ συνᾴδειν' ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου, τὸ ἀπᾴδειν. Macho ap. Athen. 349.: Κλέων τις ἦν κιθαρῳδὸς, ὃς ἐκαλεῖτο Βοῦς, Δεινῶς ἀπᾴδων, τῇ λύρᾳ τ' οὐ χρώμενος. "A legitimo aberrans sono. Plut. 2, 451. Ὅμοιόν τι πράττουσι τοῖς . . . πρὸς τὸ ᾄδειν διὰ τὸ ὑπᾴδειν ἀπεχθῶς ἔχουσιν. Hoc sensu Dio Chrys. 27. p. 527. Ἄλλοι (τῶν συμποτῶν) ἀναισθήτους καὶ μακροὺς διατίθενται λόγους' οἱ δὲ ᾄδουσι καὶ ἀπᾴδουσι, σφόδρα ἄμουσοι ὄντες, καὶ σχεδόν τι μᾶλλον λυποῦσι τῶν μαχομένων καὶ λοιδορουμένων. Q. l. male solicitat Reisk., ἀντᾴδουσι scribens." Jacobs. Add. Animadv. in Athen. 194. Ælian. V. H. 3, 8. Πιστεύσαντες, ὅτι τῶν πολεμικῶν ἔργων ἡγήσεται καλῶς, καὶ εἰς δέον, ὅπου μὴ ἀπᾴδοντα (Absona) τοῖς ἐνοπλίοις ἀνδράσιν εἰργάσατο τὰ ἐν τῷ δράματι μέλη τε καὶ ποιήματα: 12, 1. Καὶ μὴ ἀπᾴδειν (Abhorrere) Ἑλληνικοῦ γάμου ὁμονοίας τε καὶ σωφροσύνης. Glossæ: 'Ἀπᾴδω' Absono. 'Ἀπᾴδει' Abhorret, Discrepat. "Wakef. S. C. 4, 90. Plato Hipp. 153. Thom. M. 225. ad Charit. 414. Wakef. Ion. 257. Philoct. 1314. Jacobs. Anth. 7, 122. Acta Traj. 1, 217. Abresch. Lect. Aristæn. 57. (L. 1. Ep. 10. ubi pro ἀπᾴδουσαν olim legebatur ἐπᾴδουσαν.) Valck. Diatr. 223. Plut. Mor. 1, 429." Schæf. Mss. "In choro ᾄδειν et ἀπᾴδειν, Dio Chrys. 230. 286. 418. opponitur συμφωνεῖν. Clem. Alex. 78. Πολύ τι τῆς ἀληθείας ἀπᾴδων. Plato 3, 292. Εἰπέ μοι, φήσει, ὦ Σώκρατες, οἴει ἂν ἀδίκως πληγὰς λαβεῖν, ὅστις διθύραμβον τοσουτονὶ ᾄσας οὕτως ἀμούσως, πολὺ ἀπῄσας ἀπὸ τοῦ ἐρωτήματος; Emend. Ælian. 843. Στολὴν δὲ ἤσθητο ἀπράγμονα, καὶ τοιαύτην, οἵαν μὴ ἀπᾴδειν τῆς 'Ἀρτέμιδος. (In Perizonii Ed. est ἀποδεῖν. Vertitur ibi: Qui non erat infra Dianam. Corai. edidit ἀποδεῖν, in nota scribens, Διορθοῦνταί τινες, Οἵαν μὴ ἀπᾴδειν.) Emend. Plut. 1, 162. 'Ἀπᾴδοντα ταῦτα τῆς σοφίας 'Ἀναξ." Valck. Mss.]

[* 'Ἀπᾳδόντως. Hesych. Οὐκ ἀπᾳδόντως' ὅμοιον.]

'Ἀπῳδὸς, ὁ, ἡ, Absonus, Dissonus. Item Abhorrens. Suidæ melos ἀπῳδὸν est τὸ τῆς ᾠδῆς ἀλλότριον. Item τὸ μὴ ἀρέσκον, Quod non placet. Item ἀπῳδὸς Is dicitur, qui est, κακόηχος, Malum sonum edit. Annotant præterea quidam ἀπῳδὸν dictum Cantum gallorum immaturum. Ab hoc nomine fit VERBUM ἀπῳδέω, δῶ, idem valens, quod ἀπᾴδω.

['Ἀπῳδός. Suid.: 'Ἀπῳδὸν μέλος' τὸ μὴ ἀρέσκον, τὸ τῆς ᾠδῆς ἀλλότριον. Καὶ, ἀπῳδὸς, ὁ * κακόηχος, ὁ ἀπὸ τῆς ᾠδῆς. "Scr. ὁ ἄπο, vel, secundum Cod. Par. 2551. ὁ ἄπωθεν. Wernsdorfium non intelligo, de hoc Suidæ loco ad Himer. 758. (ubi, Συντριβείσης δὲ αὐτῷ τῆς χειρὸς συχνόν τινα χρόνον ἀπῳδὸν γενέσθαι, τὴν λύραν δὲ ἀναθεῖναι 'Ἀπόλλωνι,) ita disputantem:—' V. ἀπῳδὸς ejusdem formæ ac ἀπόμαχος in Orat. 19, 1. legitur c. v. ap. Lucian. Lexiph. 6. 'Ἀλεκτρυὼν ἤδη ἀπῳδὸς, Gallus, qui jam desiit canere. Emendandus hic Suid.: 'Ἀπῳδος ὁ κακοητος και ὁ ἀπαι της ᾠδης: nam leg. ὁ κακακυητος, Qui malum sonum edit.'" Bast. Append. ad Ep. Cr. 42. "Alio loco Codicis 2551. legitur articulus: 'Ἀπῳδός' * ἄπηχος. Cui manus paulo recentior ascripsit * ἔξηχος." Idem ad Greg. C. 211. ubi multa de v. ἔξηχος, pro Absonus, Absurdus, dicuntur. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Ἀπῳδόν' τὸ τῆς ᾠδῆς ἀλλότριον. "Wakef. Alc. 772. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 154. ad Lucian. 2, 331. (Καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη ἀπῳδὸς, ubi vertitur, Qui jam canere desiit, Schol. τὸν παρηβηκότα. Ad h. l. respexit Noster supra.)" Schæf. Mss. "Lucian. 3, 143. Τό τε ἀξιόπιστον τῆς διαβολῆς οὐχ ὡς ἔτυχεν ἐπινοοῦσιν, ἀλλ' ἐν τούτῳ τὸ πᾶν αὐτοῖς ἐστιν ἔργον, δεδοικόσι τι προσάψαι ἀπῳδὸν, ἢ καὶ ἀλλότριων. Phalar. p. 62. Καὶ ὑμῖν δὲ ἐπισκήπτω λιπαρῶς ὡς οἷόν τε, ὦ 'Ἱμεραῖοι, μὴ κατασύρειν αὐτὸν εἰς ἐκμελῆ καὶ ἀπῳδὰ τῶν ἐσχάτων αὐτοῦ πολιτευμάτων." Valck. Mss. Absona absurdaque acta in rep., ut vertit Wernsdorf. ad Himer. 758. Lucian. 1, 290. 'Ἐμελῴδει ἄμουσόν τι καὶ ἀπῳδὸν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ λύρα ὑπήχει. Glossæ: 'Ἀπῳδός' Absonus. 'Ἀπῳδόν ἐστιν' Abhorret.]

Διᾴδω, itidem pro ἀπᾴδω, Dissono, ut Heracl. ap. Aristot. Συνάψειας συμφερόμενον καὶ διαφερόμενον, συνᾷδον καὶ διᾷδον.

[Διᾴδω. "Tyrwhitt. ad Aristot. 216 (=217. 'Πρῶτον μὲν οὖν οὐ τῆς ποιητικῆς ἡ κατηγορία, ἀλλὰ τῆς ὑποκριτικῆς' ἐπεὶ ἔστι περιεργάζεσθαι τοῖς σημείοις καὶ ῥαψῳδοῦντα, ὅπερ ἐποίει Σωσίστρατος' καὶ διᾴδοντα, ὅπερ ἐποίει Μνασίθεος Ὀπούντιος. Vim verbi minus ceperunt Interprr., qui vertunt simpliciter Canentem. Διᾴδειν enim est Certatim s. In certamine canere. Idem valet τὸ διὰ cum aliis verbis compositum. Plut. de Discr. Adul. et Am. 101. Ὥσπερ Κρίσσων ὁ 'Ἱμεραῖος ἀπελείφθη διαθέων πρὸς 'Ἀλέξανδρον. Hedyli Epigr. ap. Athen. 486. Ἡ διαπινομένη Καλλίστιον ἀνδράσι. Plura dabit Valck. Herod. 5, 18.') Διαείδω, Cantando certo, Valck. ad Theocr. x. Idyll. p. 4. b. (' Theocr. 5, 22. ἀλλά γέ τοι διαείσομαι, ἔστε κ' ἀπείπῃς, Tamdiu tecum cantando certabo, dum victum te dederis:') p. 95. (' Qua vi ponatur διαθρύπτεται, tradit T. H. in Misc. Obs. 5, 3. p. 53. De hoc genere verborum, quibus præpositio vim indit certandi, nonnulla prostant etiam ad Herod. 5, 18. et in Toupii Emendd. 3, 285. In Theocr. 5, 22. διαείσομαι recte Schol. reddiderat, 'Ἀλλά σοι ᾄδων ἐρίσω, διακρινῶ,

ἕως ἂν ἀπαγορεύσῃς, τὴν ἧτταν ὁμολογήσῃς.') Ad Xenoph. Eph. 214." Schæf. Mss. "Parthen. 4. 'Ο δὲ—διατοξευόμενος Φιλοκτήτῃ, τιτρώσκεται. Legrand.:—'Jaculo a Philoctete petitus vulneratur. Sic Interpres. Forte: Sagittis cum Philoctete certans.' Nihil restat dubii, quin posterior explicatio sit vera. Dio Chrys. Diss. 11. T. 1. p. 353. Reisk. Καὶ Ἀλέξανδρος ἀποθνήσκει, Φιλοκτήτῃ διατοξευόμενος. 'Præpositio διὰ,' Wyttenb. ait Select. Princ. Hist. 379., 'verbis nonnullis significationem certaminis adjungit.' Cf. auctores, quos attulit, et præsertim T. H. in Xenoph. Eph. l. c. Proximus inter alia de v. διαείδομαι sensu ᾄδων ἐρίζω loquitur. Phrynich. Προπαρ. Σοφ. Ms.: Διαίσασθαι, i. e. Διᾴσασθαι· τὸ διαμυλλήσασθαι ἐν ᾠδῇ τινί. Lege διαμιλλήσασθαι." Bast. Ep. Cr. 215. Locus in Bekkeri Anecd. Gr. 1, 37. sic editur: Διᾴσασθαι· τὸ διαμυλλήσασθαι ἐν ᾠδῇ τινί.]

Ἐξᾴδω, Excanto, Incantatione libero, Carmine obligatum alio carmine solvo, in qua signif. opponitur τῷ ἐπᾴδω. Item, Incantationibus s. Cantibus ejicio aut expello. Luc. (3, 43.) Ἐγὼ γοῦν ἡδέως ἂν ἐροίμην σε, τί περὶ τούτων φῄς, ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάττουσι τῶν δειμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξᾴδοντες καὶ τὰ φάσματα;

Ἐξᾴδω, Percanto, Decanto, ut exp. Bud. in hoc Plut. loco in Symp. (6, 614.) ubi de Arione loquens, scribit, Ἐξᾷσαι δὲ καὶ τῷ βίῳ τελευτῶν, καὶ μὴ γενέσθαι κατὰ τοῦτο τῶν κύκνων ἀγενέστερος. ["Simul cum cantu vitam finire constituisse." Reisk. Ind. in Plut. Schneiderus in Lex. habet βίον.] Idem hunc locum Platonis affert, in Phædro, Οἱ δὲ τῶν κύκνων καταψεύδονται, καί φασιν αὐτοὺς θρηνοῦντας τὸν θάνατον ὑπὸ λύπης ἐξᾴδειν, i. e., inquit, Occinere, vel Canere. Supra enim ᾄδειν dixerat. [Locus, qui est Phædonis, sic legitur p. 227. Forster.: Οἱ δὲ ἄνθρωποι, διὰ τὸ αὐτῶν δέος τοῦ θανάτου, καὶ τῶν κύκνων καταψεύδονται, καί φασιν κ. τ. λ. Idem p. 35. Wyttenb.: Ἀλλὰ χρὴ, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἐπᾴδειν αὐτῷ ἑκάστης ἡμέρας, ἕως ἂν ἐξιάσηται. "Postremum hoc verbum a Plat. scriptum videtur ἐξᾴσεται, Excantabitur, ut reddidit Augustinus huc spectans Soliloq. 2, 26. T. 1. p. 283.: Quem credo jam otio Transalpino perfecisse carmen, quo mortis metus excantatus effugiat. Rarius hoc sensu verbum, tamen habet Lucian. (l. c.) Audaciore tralatione posuit, pro Aliquem cantandi facultate privare, Synes. Dione p. 55. Βούλοιντο μὲν ἂν αὐτὸν ἐξᾷσαι· γελῷεν γὰρ ἄν: quanquam aliter reddidit Interpres, et Cod. Augustanus dat ἐξῶσαι. Et in hoc Platonis loco vett. libri variant. Schol. Ruhnk. habet ἐξεπᾴσεται, ἐξιάσεται pro varia lect. annotat: (p. 10. Ἕως ἂν ἐξεπᾴσηται· γράφεται καὶ ἐξιάσηται. Illud ἐξεπᾴσηται nobis unice verum videtur. Vide Ἐξεπᾴδω.) Codd. Vindob. A. et B. ἐξεπιάσηται, et in marg. γρ. καὶ ἐξιάσηται: D. ἐξιάσηται eraso vetere ἐξεπιᾴσηται: Venet. A. ἐξαπαίσητε, et eadem manu in marg. ἐξιάτητε." Wyttenb. "Cantum finio, vel, Absone loquor, Synes. 55. Plut. 2, 161. Omnino celebro, Dio Chrys. T. 2. p. 30. (Ποῖος οὖν Ὅμηρος, ἢ τίς Ἀρχίλοχος ἰσχύει τὰ κατὰ ταῦτα ἐξᾷσαι;)" Wakef. Mss. "Eurip. Troad. 472. Πρῶτον μὲν οὖν μοι τἀγάθ' ἐξᾷσαι φίλον, Numerare." Valck. Mss. Lucian. Tragopodagra 172. Ἄλλος ἐπαοιδαῖς *ἐπιθετῶν ἐμπαίζεται· Ἰουδαῖος ἕτερον μῶρον ἐξᾴδει λαβών. Ubi vertitur Excantat. "Musgr. Troad. 472." Schæf. Mss. "Ἐξᾴσαι (imo Ἐξᾷσαι) τὸ κύκνειον, 31, 20, 1. n." Polyb. Lex. Joseph. 1, 333. 339. Glossæ: Ἐξᾴδω· Excanto.]

Ἐπᾴδω, et poëtice Ἐπαείδω, Accino. Luc. in fine Dialogi Plutonis, Menippi, et Crœsi (1, 337.) Ἐγὼ δὲ τὸ Γνῶθι σαυτὸν πολλάκις συνείρων, ἐπᾴσομαι ὑμῖν· πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπᾳδόμενον. Sic ap. Xen. Ἃ μὲν αἱ Σειρῆνες ἐπῇδον τῷ Ὀδυσσεῖ, ἠκουσας Ὁμήρου. Idem: Ἀλλὰ τοῖς ἐπ' ἀρετῇ φιλοτιμουμένοις οὕτως αἱ Σειρῆνες ἐπῇδον. Apud Eund., ἐπῳδὰς ἐπᾴδειν τινί. Plut. Romulo dixit τὸν Ὑμέναιον ἐπᾴδουσι τοῖς γάμοις, Cantando invocant. Apud Plat. Theæteto ἐπᾴδουσαι μαῖαι, Incantationibus utentes, et, ut Camer. exponit, Carminibus lenientes dolores, atque accelerantes partum gravidarum mulierum. || Ἐπᾴδειν, Incantare. Chrysost. Κἂν μυριάκις ἡμῶν ἐπᾴδωσι τὰς ἀκοάς. Qua in signif. ἐπᾴδειν et ἐξᾴδειν proxime præcedens opponuntur. Et pass. Ἐπᾴδομαι, Incantor, Carmine illicior, ut Ὥστε μὴ ἀπιέναι ἀπ' αὐτῶν τοὺς ἐπᾳσθέντας.

Ἐπᾴδω σοι τοῦτο, pro Inculco tibi hoc, Bud. e Plat. 298. et 351. Et 266. pro Admoneo frequenter et insto adhortando, ut vult Idem. Sic et Gall. dicitur, Je lui chante tous les jours cette leçon, pro Quotidie hoc præceptum illi inculco, vel hanc admonitionem. In Phædro autem præfixit particulam ὥσπερ, p. 61.: Καὶ χρὴ τὰ τοιαῦτα ὥσπερ ἐπᾴδειν ἑαυτῷ.

[Ἐπᾴδω. Plato Phædone p. 35. Wyttenb.: Ἀλλὰ χρὴ, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐπᾴδειν αὐτῷ ἑκάστης ἡμέρας, ἕως ἂν ἐξιάσηται. Leg. ἐξεπάσηται, ut in Ἐξᾴδω diximus. "Ἐπᾴδειν, Incantare, consolandi, monendi, docendi, notione frequens Platoni: infra s. 92.: Theæteto 117.: LL. 2. p. 580.: 8. p. 646. Jamblichus item V. Pythag. s. 114. Propria signif. Lucianus loco corrupto de Morte Peregrini 3, 361. Ἐννόει τὸ λοιπὸν οἷα εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ γενήσεσθαι, ποίας μὲν οὐ μελίττας ἐπιστήσεσθαι ἐπὶ τὸν τόπον, τίνας δὲ τέττιγας οὐκ ἐπαγαγέσθαι, l. ἐπᾴσεσθαι, τίνας δὲ κορώνας οὐκ ἐπιπτήσεσθαι, καθάπερ ἐπὶ τὸν Ἡσιόδου τάφον, καὶ τὰ τοιαῦτα;" Wyttenb. Cf. Κατεπάδω.]

["Ἐπᾴδω, Jacobs. Exerc. 2. p. 41. ad Herod. 595. ad Mœrin 113. ('Γόητες ἐπᾴδοντες, Maximo Tyrio 36. p. 429.') Musgr. Eurip. p. 202. a. Brunck. Aristoph. 1, 192. Boisson. Philostr. 348. (Παῖς μὲν γὰρ ὢν ἔτι, ἐπίστευον τοῖς τοιούτοις, καὶ κατεμυθολόγει με ἡ τίτθη, χαριέντως αὐτὰ ἐπᾴδουσα, καί τι καὶ κλάουσα ἐπ' ἐνίοις αὐτῶν.) Ad Phalar. 369. Jacobs. Anim. 222. Anth. 10, 122." Schæf. Mss. "Ἐπαείδειν, Incantare, Incantationibus ducere vel movere aliquem. Κατακηληθέντες καὶ ἐπαεισθέντες ὑπὸ τῶν Στωϊκῶν, 2, 20, 12." Ind. in Epictet. Aristoph. Eccl. 1152. ἐν ὅσῳ δὲ καταβαίνεις, ἐγὼ Ἐπᾴσομαι μέλος τι * μελλοδειπνικόν. "Accino, cum gen. Ælian. H. A. 669. Callim. H. in Del. 251. (ἐπήεισαν δὲ λοχείῃ Μουσάων ὄρνιθες, ἀοιδότατοι πετεηνῶν· Ἔνθεν ὁ παῖς τοσάσδε λύρῃ ἐνεδήσατο χορδὰς Ὕστερον, ὁσσάκι κύκνοι ἐπ' ὠδίνεσσιν ἄεισαν.)" Wakef. Mss. Æsch. Agam. 987. Τὸ δ' ἐπὶ γᾶν πεσὸν ἅπαξ Θανάσιμον προπάροιθ' ἀν-Δρὸς μέλαν αἷμα τίς ἂν πάλιν ἀγκαλέσαιτ' ἐπαείδων; "Ἐπαείδω, Incanto. Hoc enim modo sanguinem e vulnere erumpentem sisti posse credebant. Hoc igitur ait Chorus, idem remedium, quod ad sanguinem e vulnere recens facto profluentem cohibendum valet, cruorem vitalem semel emissum revocare non posse. Cum hoc loco comparandus Eurip. Suppl. 776." Blomf. Plura vide in Ἐπαοιδὴ, et ap. Dausq. ad Sil. Ital. 5. p. 228.:— "Nonni Bassaricῶn 29. sanguis cantu sistitur, Καὶ Σταφύλης χυτὸν αἷμα κατεπρήϋνεν ἀοιδῇ. Alex. Trallian. cunctos pene morbos sanat etiam carmine aut superstitione."]

[Ἐπᾴδειν, ¶ 1) Incantare, c. dat. Απ. 2, 6, 11. Ἃ αἱ Σειρῆνες ἐπῇδον τῷ Ὀδυσσεῖ—ταύτην τὴν ἐπῳδὴν—καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ἐπᾴδουσαι—ὥστε μὴ ἀπιέναι τοὺς ἐπᾳσθέντας, quædam Edd. ἐπαινεθέντας, quod est glossema,—τοῖς ἐπ' ἀρετῇ φιλοτιμουμένοις ἐπῇδον. §. 31. ¶ 2) Eleganter significat, Amicos conciliare illecebris quibusdam. Απ. 2, 6, 10. Ἐπῳδὰς, ἃς οἱ ἐπιστάμενοι ἐπᾴδοντες οἷς ἂν βούλωνται, φίλους ποιοῦνται. §. 12. 13." Lex. Xenoph.]

[Ἐπᾴδω. Glossæ: Ἐπᾴδω· Incanto, Præcanto. J. Poll. 4, 63.: Προσᾴδειν, ἐπᾴδειν, ὑπᾴδειν, συνᾴδειν, ἀπᾴδειν. Zonar.: Ἐπάσω· λέξω. "Deest a Cod. K. Leg. ἐπᾴσω. Nonnunquam enim ἐπᾴδειν est Aliquem monere, ut ap. Plat. ἐπᾴδω σοι τοῦτο." Tittm. Suidas: Ἐπᾴδοντος· φαρμακοῦ, γόητος. Hesych.: Ἐπᾴδοντος· φαρμακοῦ. "Nos Sylv. Cr. 1, 5. alii passim. Vide Stob. p. 147." Wakef. ad marg. "Vide Sup. v. Γοητεύει. Pro φαρμάκου rescripsi φαρμακοῦ, a φαρμακὸς, Veneficus, Incantator, Magus. Ita Deut. 18, 11. Φαρμακὸς ἐπαείδων, al. ἐπᾴδων, ἐπαοιδὴν. Vide inf. v. Ἐπαοιδοί. Lex. Reg. Ms. (i. e. Zonaras, p. 821. Tittm.) Ἐπᾴδοντος· φαρμακοῦ, γόητος. Τοῦ Δαβίδ· Φωνῆς ἐπᾳδόντων. E Ps. 57, 5. ubi omnino v. Not. in Ed. L. Bos. Glossæ Mss. in Ps.: Ἐπᾳδόντων· ἐπαήδων, l. ἐπαοιδῶν, φαρμακῶν." Albert.

" Phavor.: Ἐπᾴδοντος· φαρμακοῦ, γόητος. Δαβίδ· Φωνὴν ἐπᾳδόντων. Ad Ps. 57, 5. quamvis ibi est alius casus. (E Zonara sua sumsit Phavor.) Ergo, qui h. l. Psalmi ascripsit, declarare voluit glossemata illa plane convenire illi loco, quod et in aliis talibus glossis factum vidi. Ceterum eandem glossam habet Lex. Cyrill. Ms. auctore Alberto, (imo Albertius Lex. Reg. Ms. i. e. Zonaram, citat, non Lex. Cyrill. Ms.) Qui etiam e Glossis Mss. in Ps. hanc exhibet: Ἐπᾳδόντων· ἐπαοιδῶν, φαρμακῶν. Hæc vero non extabat in iis, quas e Catal. Bibl. Taurinensis ad calcem Hesychii Sacri edidi." Ernest. ad Suidæ et Phav. Gloss. SS. " Ἐπᾴδων, Incantans, Incantator. Eccl. 10, 11. Deut. 18, 11." Biel. Thes. Hesych.: Ἐπᾷσαι· ᾆσμα εἰπεῖν, γοητικὸν * ἐπιλαλῆσαι. (Jer. 8, 17. Ἐξαποστέλλω εἰς ὑμᾶς ὄφεις θανατοῦντας, οἷς οὐκ ἔστιν ἐπᾷσαι.) Ἐπῆσται· ἐπιλέλεκται ἐπῳδῇ. " L. ἐπιδέδεται, Magica incantatione devinctus est. Τὸ Δ facile et sæpissime a Librariis mutatur in Λ, ut constat. Δεῖσθαι autem, ἐπιδεῖσθαι, et καταδεῖσθαι ap. vett. scriptt. de magicis incantatt. passim usurpatur. Vide saltem Harpocr. v. Καταδεδέσθαι. Vel legere etiam possis ἐπιτέθελκται, ab * ἐπιθέλγω, quod verbum itidem incantationibus convenit." Kust. " Cf. not. in v. Ἀναλῦσαι. Ita Plato de Rep. 2. de circulatoribus loquens, ἐπαγωγαῖς τισὶ καὶ καταδέσμοις conjunxit. Quomodo Hebr. חברים, i. e. κατάδεσμοι, a חבר, Sociare, Constringere, pro Incantamentis. Similiter Jul. Paullus Recept. Sentent. 5, 23, 9. Obcantare et Obligare conjunxit. Alia exempla dabit Vales. ad Harpocr. v. Καταδεδέσθαι. Cf. Valck. ad Ammon. 112. Salmas. in Solin. 766. Kust. ad Suid. v. Καταδεδέσθαι, (Gesner. ad Orph. Lith. 582. Toup. App. Nott. atque Emendd. in Theocr. p. 7.) Sed ἐπιδεδέσθαι eo sensu nondum liquet. Vide ergo, num ἐπιλέλεκται reddi queat, Hy is beleezen, Incantatus est. Suid.: Ἐπήσθη· ἐλαλήθη. Phavor. ἐπιλέγειν reddit τὸ ἐπᾴδειν, addens, δοτικῇ συντάσσεται. Ita hic sequitur ἐπῳδῇ. Gloss. Mss. in Sirach.: Ἐπαοιδόν· ἐπᾴδοντα, * ἐπιλαλοῦντα. Quæ ultima vox, in Lexicis quidem non obvia, convenit cum ἐπιλέγοντα. Cf. Ἐνσείεις· ἐπιλαλεῖς, et Ἐπιγλωσσώμεναι· ἐπιλαλοῦσαι. Quid si simpliciter, mutato casu, legas, ἐπιλέλεκται ἐπῳδή? Inf. Ἐπιτρύζουσιν·——ἐπιλέγουσιν." Albert. In Codice, teste Schowio, repetitur ἐπιλέλυκται, pro vulg. ἐπιλέλεκται.]

[* " Ἐπᾳστέον. Plato Charm. 71." Schæf. Mss.]

Ἔπᾳσμα, (τὸ,) pro ἐπῳδὴ, Incantamentum. Greg. Μὴ κλείσῃς τὰ ὦτα ὡς ἀσπὶς πρὸς τὰ ἐπᾴσματα. Idem alibi, de baptismo: Οὐδὲν δεῖ σοι περιαμμάτων καὶ ἐπασμάτων, οἷς ὁ πονηρὸς συνεισέρχεται· τῇ καθάρσει σφραγίσθητι. Vocantur item ἐπᾴσματα Cantilenæ, quales pueris nutrices canunt. VV. LL.

[Ἔπᾳσμα. Zonar.: Ἐπᾴσματα· τὰ ὑπὸ τῶν γραῶν τοῖς νηπίοις ἐπᾳδόμενα, αἵτινες καὶ τὰ μέτωπα τῶν παίδων ἀποπτύουσι καὶ ἀναλείχουσι, καὶ πρὸς ἀστέρας καὶ σελήνην βλέπουσιν. Hinc sua sumsit Phavor. Vox extat quidem in Hesychio, sed caret interpretatione. " Rei Accipitrariæ Scriptt. 162. (Καὶ τῶν ἐπᾳσμάτων τῶν περδίκων ἐπακροᾶσθαι τῷ μήπω θηρατῇ ἱέρακι.)" Wakef. ad marg. Tzetzes Chil. 13, 263. in Ἀγύρτης citatus.]

[* " Ἐπᾳστὴς, (ὁ,) Sym. Ps. 57, 6." Kall. Mss.]

Ἐπῳδὴ, (ἡ,) et ap. poëtas Ἐπαοιδὴ, et Ἐπαοιδία, Incantatio, Cic. Cantio, et Gell. Incentio: Incantamentum, Carmen ad amoliendum aliquid noxium, vel simpliciter Carmen. Od. T. (457.) ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν Ἔσχεθον. Ubi Eust. ἐπαοιδὴ scribit πρωτότυπον esse τῆς ἐπῳδῆς: [1872. Ἐν δὲ τῷ, ἐπαοιδῇ δ' αἷμα ἔσχεθον, ἔστι νοεῖν ὅτι, καθάπερ τὰ περίαπτα· τοιοῦτον γάρ τι ὁ κεστὸς ἐν τῇ Ἰλιάδι· οὕτω καὶ τὴν δι' ἐπαοιδῶν θεραπείαν οἶδεν ὁ ποιητής. Πρωτότυπον δὲ τῆς ἐπῳδῆς, ἡ ἐπαοιδή. Pseudo-Did.: Διοκλῆς ἐπαοιδὴν παρέδωκε τὴν παρηγορίαν· ἴσχαιμον γὰρ εἶναι ταύτην, ὅταν τὸ πνεῦμα τοῦ τετρωμένου προσεχὲς ᾖ, καὶ ὥσπερ προσηρτημένον τῷ παρηγοροῦντι, ὡς καὶ δι' ἑτέρων· Ἀλλά σε μὲν θεράπων ποτιτερπέτω, (Il. O. 401.) Ἰστέον, ὅτι ἀρχαία ἐστὶν ἡ διὰ τῆς ἐπαοιδῆς θεραπεία, ὥστε καὶ Πίνδαρος (Pyth. 3, 91.) ἐπὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, μαλακαῖς Ἐπαοιδαῖς, λέγει. Etym. M. Ἐπαοιδή· ἰστέον, ὅτι ἀρχαία ἐστὶν ἡ διὰ τῆς ἐπαοιδῆς θεραπεία. Ὅμηρος· παῦε δ' ἐπαοιδῇ (l. ἐπαοιδῇ δ' pro π. δ' ἐπαοιδῇ) αἷμα κελαινόν. Καὶ Πίνδαρος ἐπὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ· τοὺς μὲν μαλακαῖς Ἐπαοιδαῖς. " Dixit Homerus, profluvium sanguinis vulnerato femine Ulixem inhibuisse carmine; Theophrastus ischiadicos sanari; Cato prodidit luxatis membris carmen auxiliari; M. Varro podagris." Plin. H. N. 28, 2.] Hes. ἐπαοιδίαν exp. φαρμακείαν et γοητείαν. Soph. Aj. (579.) οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ, Θροεῖν [Θρηνεῖν] ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι. Ubi notandum est, sicut et in illo Hom. loco, ἐπῳδὴν pro Medicina adhiberi. Polyb. ap. Suid. Πάσης ἐπῳδῆς καὶ γοητείας καὶ περιάμματος πεῖραν ἐλάμβανον. Et οἱ περὶ τὰς ἐπῳδὰς, Professores artis incantamentorum. Chrysost. de Off. Episc. αἱ τῆς μητρὸς ἐπῳδαὶ, Matris blanditiæ, quæ videlicet illiciunt sicut incantamenta.

Ἐπῳδὴ, Versus intercalaris, qui et * ἐπιμελῴδημα, et πρόᾳσμα, ut scribit Schol. Theocr. ap. quem talis est versus Idyll. 1. Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς. Apud Virg. autem talis hic, Incipe Mænalios mecum, mea tibia, versus. Et hic, Ducite ab urbe domum, mea carmina, ducite Daphnim. Gall. Le refrain de la balade. In lyricis autem versibus post στροφὴν et ἀντιστροφὴν accinitur ἐπῳδή.

[" Ἐπῳδὴ, Valck. Phœn. p. 427. ad Herod. 595. Wakef. Alc. 1008. ad Dionys. H. 5, 131. Plato Charm. 69. 116. Callim. Ep. 14. Ἐπαοιδὴ, Wakef. Trach. 999. Phil. 44. Callim. Ep. 14. Brunck. Aristoph. 3, 163. Aristoph. Fr. 218. Ammon. 142. (Γοητεία δὲ, ἡ ὑπὸ ἐπικλήσεώς τε καὶ ἐπαοιδῆς.) Valck. Callim. p. 82." Schæf. Mss. " Ἐπῳδὴ, Incantatio. Metaph. de suavissimo cantu Sirenum, Απ. 2, 6, 11. de conciliatione amicorum, Απ. 2, 6, 10. 13. it. amasiorum, Απ. 3, 11, 16. 17." Lex. Xenoph. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Ἐπῳδαὶ καὶ ἐπῳδή· τῷ ἐπαοιδὴ καὶ ἀοιδὴ οὐ χρηστέον, κἂν Ὅμηρος εἶπεν. Thom. M.: Ἐπῳδὴ, οὐκ ἐπαοιδή· καὶ ἐπῳδὸς, οὐκ ἐπαοιδός. " Phrynich. 102. Ἐπαοιδὴ ἰδιώτης λέγων οὐχ ἁμαρτάνει. Λέγε σὺ ὀρθῶς ἐπῳδή· ἐπεὶ τὸ διαιρούμενον ποιητικόν. (Ubi in Pauwii Ed. est λέγε οὖν. ' Ἰδιώτης λέγων οὐκ ἁμαρτάνει, quia sc. ἰδιώτης. Sed acumen hoc incongruum hic, ubi ἁπλῶς sequitur λέγε οὖν, non addita voce, quæ τῷ ἰδιώτης opponatur. Quare scr. puto, vel, ἰδιώτης λέγων ἁμαρτάνει, vel, ἰδιώτης λέγων οὕτως ἁμαρτάνει. Similiter οὕτω λέγει sequitur in articulo sequenti de Phavorino.' Pauw.) At ἐπαοιδὴν dixit Herodot. 1, 132. Imo Ælian. semel ἐπῳδὴ H. A. 1, 34. sed aliquoties ἐπαοιδὴ scripsit, ut 1, 29. 2, 18. 6, 33. De ἐπαοιδὸς v. ad Hesych." Oudend. " Ἐπαοιδὴ, Es. 45, (' Ἐπαοιδὴ, Incantatio, חבר, Deut. 18, 11. Es. 47, 12. Aqu. Ps. 57, 6.' Biel. Thes.) Pind. Dio Chrys. Bas. M. Clem. Al. Ἐπαοιδία, Lucian. Philopatre, Bas. M. 233. Ἐπαοιδὸς, Ex. 7. Lev. 19. Es. 47. Philo, Basil. M. Ἐπῳδὴ, Diod. S. Lucian. Philo, Clem. Alex." Hœschel. ad Phryn. l. c. " Ἐπῳδὴ, Incantatio, Incantamentum חבר, Sym. Ps. 57, 6. לחש, Mussitatio, Susurrus, Aqu. Eccl. 10, 11. ἐπῳδῆς. Theod. Es. 3, 3." Biel. Thes. Joseph. 1, 420. " Plato Gorgia 484. Μαγγανεύματα, καὶ ἐπ. καὶ νόμους τοὺς παρὰ φύσιν ἅπαντας. Æsch. Prom. 172. (Καί μ' οὔτε μελιγλώσσοις πειθοῦς Ἐπαοιδαῖσιν θέλξει.)" Valck. Mss. " Ἐπαοιδὴ, Incantatio, i. q. ἐπῳδὴ, Cantilena magica, per quam morbos depelli credebant, cui opponitur μάγευμα, Medicamentum magicum." Blomfield. Orph. Lith. 585. εἶθ' ὅσα λύματ' ἐπὶ σφίσιν ἠδ' ἐπαοιδὰς Σχέτλιοι ἀλλήλοισι μεγαίροντες τελέουσιν. Glossæ: Ἐπῳδή· Præcantatio, Blanditiæ, Incantatio. Ἐπῳδαί· Devotiones. Synes. Epist. 21. Ἀλλ' ἐγώ τοι καὶ ἐπῳδὰς οἶδα, καὶ καταδέσμους, καὶ ἐρωτικὰς κατανάγκας, αἷς οὐκ εἰκὸς ἀντισχεῖν οὐδὲ πρὸς βραχὺ τὴν Γαλατείαν. Suid.: Ἐπῳδή· ἡ γοητεία. Schol. Plat. (in Charm.) p. 93.: Ἐπῳδῆς· γράφεται καὶ * ἐπῳδίας.]

[Ἐπαοιδία, ἡ, Incantatio. Hesych.: Ἐπαοιδία· φαρμακεία, γοητεία. Exod. 8, 7. Lucianus Philop. 3, 594. Περσέως δὲ ταύτην δόλῳ ἀποδειροτομήσαντος, ἀνδρὸς γενναίου, καὶ ἐς μαγικὴν ὑφημουμένου, ἐπαοιδίαις ταύτην περιῳδήσαντος, ἄλκαρ οἱ θεοὶ ταύτην ἐσχήκασι. " An ἐπαοιδαῖς?" F. G. " Ἐπαοιδὴ Homericum qui-

dem Od. T. 455 (imo 457.) Sed et ἐπαοιδία Hesychio φαρμακεία, γοητεία. Quare nihil mutaverim." J. F. R.]

'Επῴδιον, ab ἐπῳδὴ, forma deminutivi, Quod odæ accinitur, ut ἐφύμνιον, quod hymno. Vulgo Versiculum vocant, Bud. Ann. in Epist.

'Επῳδὸς, (ὁ, ἡ,) Incantator. Eurip. Hipp. (1038.) Ἀρ' οὐκ ἐπῳδὸς, καὶ [οὐ] γόης πέφυχ' ὅδε; ubi animadverte copulari ἐπῳδὸν, et γόητα, sicut ἐπῳδῆς et γοητείας in Polyb. loco paulo ante citato.

'Επῳδὸς, Lyrici carminis pars, ap. Pind. inquit Bud. ‖'Επῳδῶν librum Diomedes, et Marius Victorinus, aliique veteres Grammatici ab Horatio appellatum putant, quod singulis longioribus versibus singuli breviores accinantur, qui ἐπῳδοὶ vocantur. Docent enim carminis unum genus esse, in quo versus ita inter se connexi, ut alter sine altero audiri non possit: quorum prior, προῳδικὸς, Præcinens; posterior, ἐπῳδικὸς, quasi Succinens, vocatur: ut in elegis longus et hexameter est προῳδικὸς, brevior et pentameter, ἐπῳδικός. ‖ Apud Herm. autem sumitur etiam aliter ἐπῳδός: ut Εὑρέσεων tomo 4. Οἱ δέ φασι καὶ τὸν ἐπῳδὸν κῶλον εἶναι, τὸ δὲ ὑποκάτω, κόμμα. Vide ibidem plura.

[" 'Επῳδὸς, ad Herod. 595. Eurip. Hec. 1258. Valck. Hippol. p. 275. Musgr. Cycl. 49. Pierson. ad Mœrin 113. (' Apud Hesych. legitur γοησίοδος· ᾠδὸς, ἀπατεὼν, pro quo Kust. * γοησίῳδος censet scr.' et deleta distinctione commatica legit, ᾠδὸς ἀπατεὼν, Cantor fallax. Albertius conferri jubet Hesychii Γαυσάδας· ψευδής. Ubi v. not. Pergit Pierson.:— ' Sed reponendum potius: Γόης ἀοιδὸς, vel Γόης ἐπῳδός. Eurip. Bacch. 234. Γόης, ἐπῳδὸς, Λυδίας ἀπὸ χθονός. Similiter Hippol. 1038. Ἀρ' οὐκ ἐπῳδὸς, καὶ γόης πέφυχ' ὅδε. Γόητες ἐπᾴδοντες Maximo Tyr. 36. p. 429.') ad Phalar. 270. Phrynich. 103. Thom. M. 363. (vide 'Επῳδὴ,) Musgr. Iph. A. 206. ad Dionys. H. 5, 131. 'Επαοιδὸς, Phrynich. 102. Thom. M. 363. Timo Phlias. 10. Bergl. ad Alciphr. 212." Schæf. Mss. Plato Phædone p. 35. Wyttenb.: Πόθεν οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τῶν τοιούτων ἀγαθὸν ἐπῳδὸν ληψόμεθα, ἐπειδὴ σὺ, ἔφη, ἡμᾶς καταλείπεις; Πολλὴ μὲν ἡ 'Ελλὰς, ἔφη, ὦ Κέβης, ἐν ᾗ ἔνεισί που ἀγαθοὶ ἄνδρες· πολλὰ δὲ καὶ τὰ τῶν βαρβάρων γένη, οὓς πάντας χρὴ διερευνᾶσθαι, ζητοῦντας τοιοῦτον ἐπῳδὸν, μήτε χρημάτων φειδομένους, μήτε πόνων. Æsch. Agam. 1388. Ὃς οὐ προτιμῶν ὡσπερεὶ βοτοῦ μόρον, Μήλων φλεόντων εὐπόκοις * νομεύμασιν, Ἔθυσεν αὐτοῦ παῖδα, φιλτάτην ἐμοὶ Ὠδῖν', ἐπῳδὸν Θρῃκίων ἀημάτων, Sedatricem. " Filiam mactatam putabat ad ventum sedandum Æschyli Clytæmnestra in Agam. 1427. ἐπῳδὸν Θρῃκίων ἀημάτων, ut optime restituit Gul. Canter. Apud Sicyonios sacerdos sacra faciebat, Ἡμερούμενος τῶν πνευμάτων τὸ ἄγριον· καὶ δὴ καὶ Μηδείας, ὡς λέγουσιν, ἐπῳδὰς ἐπᾴδει, Pausan. 2, (12.) p. 138." Valck. ad Herod. 7, 191. J. Poll. 4, 53. Στροφὴ, ἀντίστροφος, ἐπῳδὸς, ὕμνοι. Vide Hephæst. 129. Schol. in Hephæst. 186.: Ἰστέον ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐποίουν στίχους δύο μείζους, καὶ ἕνα ἐλάττονα. Τῶν οὖν μειζόνων τὸν πρότερον στροφὴν ἐκάλουν, παρὰ τὸν βωμὸν ἐν ταῖς ἑορταῖς ᾄδοντες αὐτὸν καὶ χορεύοντες· τὸν δὲ δεύτερον ἀντίστροφον, ἐναλλάξαντες τὴν χορείαν· τὸν δὲ ἐλάττονα, ἐπῳδὸν, ᾄδοντες αὐτὸν ἑστηκότες (sic.) Ἐδήλου δὲ, ὥς φασι, ἡ μὲν στροφὴ τὴν τῆς ἀνωτάτω σφαίρας κίνησιν· ἡ δὲ ἀντίστροφος, τὴν τῶν πλανωμένων· ἡ δὲ ἐπῳδὸς, τὴν τῆς γῆς ἠρεμίαν. " 'Επῳδοὶ genere masculino vocantur Versus breviores longioribus subjecti; iidem, cum longioribus antecedunt, προῳδοὶ dicuntur." Hermann. Elem. Doctr. Metr. 28. Suid. et Hesych.: 'Επῳδός· ἡ ἐπᾴδουσα τοῖς νοσοῦσι παισί. " Galen. de Usu Partium 7, 3. Opp. T. 4. p. 704." Schleusner. Mss. " Strabo 13. de Parianis: Ἐνταῦθα μυθεύουσι τοὺς ὀφιογενεῖς συγγένειάν τινα ἔχειν πρὸς τοὺς ὄφεις· φασὶ δ' αὐτῶν τοὺς ἄρρενας τοῖς ἐχιοδήκτοις ἄκος εἶναι, συνεχῶς ἐφαπτομένους, ὥσπερ τοὺς ἐπῳδούς. Emendat Dausq. ἐπᾳδομένους. Male; nam ἐπῳδοὶ ipsi tactu utebantur. Plin. 7, 2. de his ipsis, non præteritus Casaubono:—' Crates Pergamenus in Hellesponto circa Parium genus hominum fuisse tradit, quos Ophiogenes vocat, serpentium ictus contactu levare solitos, et manu imposita venena extrahere corpori.' Hi ἐπῳδοὶ, Latinis Præcantatores. Augustinus in

A Serm. de Tempore: ' Nullus sibi præcantatores adhibeat.' Et mox:—' Sed iterum dicis: aliquoties, si præcantatores non fuerint, aut de morsu serpentis, aut de alia qualibet infirmitate prope usque ad mortem multi periclitantur.' Meminit et alibi. Et talem intelligo Præcantatricem ap. Plaut. Milite (3, 1, 99.) Ex his quoque constat ap. Macrob. Somn. Scip. 2, 3. de musica recte haberi: ' Corporum quoque morbis medetur; nam hinc est, quod ægris remedia præstantes præcinere dicuntur:' nec addendam voculam Mulieres, vel Anus, quæ ob similitudinem præcedentis vocis Præstantes exciderit, ut placebat Scipioni Gentili ad Apuleii Apolog. Neque enim præcantatores mulieres vel anus." Gronov. Obs. 2, 1. p. 167. ubi vide plura.]

" 'Επαοιδὸς, poëtice pro ἐπῳδὸς, Incantator. " Hesychio ἐπαοιδοὶ sunt φαρμακοὶ, γόητες, ut et " Suidæ." [Suidæ verba sunt: 'Επαοιδός· φαρμακὸς, γόης, καὶ θηλυκῶς, ἐπαοιδία. " Vide Nobilii not. ad Dan. 1, 20. Rittershus. in Porphyr. p. 42. Kust."
B Albert. " 'Επαοιδὸς, Incantator. Dan. 2, 10. Es. 47, 9. Ex. 7, 11. οἱ ἐπαοιδοὶ τῶν Αἰγυπτίων. Vide et Dan. 4, 7. ubi Schol. 'Επαοιδοὺς ἐκάλουν τοὺς ἐξαιρέτους περὶ τὰς ἐπαοιδὰς καὶ ἐπικλήσεις τῶν δαιμόνων σχολάζοντας. Lev. 19, 31. 20, 6. Sym. Eccl. 10, 11. ἐπαοιδῷ. Vide et Sir. 12, 17." Biel. Thes. Maneth. 5, 183. Ῥιζοτόμους τεύχει, παραβαλλομένους, ἐπαοιδούς.]

[* Θηρεπῳδὸς, ὁ, ἡ. Suid.: Σοφός· ὁ θηρεπῳδός. E Theodoreto ad Ps. 57, 5. p. 618. Suidam articulum illum sumsisse monet Kusterus. " H. e. Incantator serpentum. Sic vocabulo σοφίας pro Incantatione utitur Heliodor. 2. Σοφίαν τινὰ καὶ ἴυγγα κίνησον ἐπ' αὐτήν. Charicles ita ab Ægyptio poscit propheta Calasiri." Olear. ad Suid. 302. Constitt. Apost. 8, 32. p. 363.: Ἀρρητοποιὸς, κίναιδος, βλὰξ, μάγος, ἐπαοιδὸς, ἀστρολόγος, μάντις, θηρεπῳδὸς, λώταξ, ὀχλαγωγὸς, περιάμματα ποιῶν, περικαθαίρων, οἰωνιστὴς, * συμβολοδείκτης, παλμῶν ἑρμηνεὺς, φυλαττόμενος ἐν * συναντήσει, λώβας ὄψεως, ἢ πυδῶν, ἢ ὀρνίθων, ἢ γαλῶν, ἢ ἐπιφωνήσεων, ἢ * παρακροαμάτων συμβο-
C λικῶν.]

['Επῳδικὸς, ή, όν. Vide Nostrum in 'Επῳδός. Hephæst. 113. 122. Hermann. Elem. Doctr. Metr. 26. " Valck. Phœn. p. 73. Eurip. 1, 669. 2, 106." Schæf. Mss.]

[" 'Επῳδικὸν κῶλον, Membrum lyricum, h. e. brevius, ultra sex syllabas non excedens, i. q. κομματικόν. Hermog. Περὶ Εὑρ. 4. p. 178. κόμμα τῷ ἐπῳδῷ μετρούμενον. Oppositum huic est τὸ ἡρωϊκὸν, τεταμένον, σχοινοτενὲς, quod ad 17. et 25. syllabas progreditur." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[* 'Αντεπᾴδω, Contra accino. Schol. Aristoph. Thesm. 1068. * 'Επικοκκάστρια· * ἐπικοκκάζουσα, ἀντεπᾴδουσα. * Κοκκάζειν, ἐπᾴδειν, ἀπὸ τοῦ ψόφου τὸ ῥῆμα μεταχθέν. Lege * 'Επικοκκύστρια—* ἐπικοκκύζουσα—κοκκύζειν.]

" 'Εξεπᾴδειν, Excantare, s. Incantationibus per-
" mulcere et delinire. Soph. Œd. C. (1194.) ἀλλὰ
" νουθετούμενοι Φίλων ἐπῳδαῖς, ἐξεπᾴδονται φύσιν,
" Blandis amicorum verbis velut incantamentis de-
D " liniuntur." [Schol. καταπραΰνονται. " 'Εξεπᾴδειν καὶ θεραπεύειν τὸ ἐμπαθὲς καὶ ἄλογον τῆς ψυχῆς, 7, 508." Ind. in Plutarch.]

Κατεπᾴδω, Incanto. Plato Gorg. 429. Τούτους ἐκ νέων λαμβάνοντες ὥσπερ λέοντας, καὶ κατεπᾴδοντές τε καὶ γοητεύοντες, καταδουλούμεθα. Item, Mulceo ut incantatores solent, sic tamen ut in bonam partem accipiatur nonnunquam, ut ap. Greg. 251. Ἐγὼ δὲ τῆς λύπης ἀφίουν τὸ πλεῖστον, καὶ λογικῶς συγγινόμενος, καὶ κατεπᾴδων τοῖς λογισμοῖς, Rationibus mulcens, inquit B. Ego reddere malim, ad exprimendam vim hujus verbi, Rationibus tanquam carmine s. carminibus mulcens, aut deliniens. Potest autem et in illo Plat. loco metaphorice accipi. ‖ Dicitur et κατεπᾴδω σοῦ, pro Cantu te oppugno, vel Cantu expello, ut ap. eundem Greg. 231. Τοῦτο τὸ πνεῦμα ἂν ποιμένα λάβῃ, ψαλτὴν ποιεῖ πνευμάτων πονηρῶν κατεπᾴδοντα. ET Κατεπᾴδομαι, pass. ut ap. Basil. ῥῆμα κατεπᾳδόμενον τῇ καρδίᾳ, Quod, tanquam delinitorium carmen, cordi accinitur: Εἰς τὸ Πρόσεχε σεαυτῷ, 249.

Τοῦτό σοι τὸ ῥῆμα ὑπὸ περιστάσεων πιεζομένῳ ἐν καιρῷ ἂν γένοιτο τῇ καρδίᾳ κατεπᾳδόμενον.

[*Κατεπᾴδω.* "Olympiodor. Comment. Ms. ad Gorgiam p. 165.: *Λέγει ἐν Φαίδωνι, ὅτι δεῖ πολλάκις τὰ αὐτὰ λέγειν· ἡ γὰρ συνεχὴς χρῆσις τῶν ἀγαθῶν λόγων κατεπᾴδει τὰ πάθη.* Et iterum p. 174.: *Ἐν τῷ Φαίδωνι τελευτῶν ὁ Σωκράτης εἶπε τοῖς ἑταίροις αὐτοῦ, ὅτι τούτοις τοῖς λόγοις συνεχῶς κατεπᾴδετε ἑαυτοὺς, ἵνα μὴ κρατήσωσιν ὑμῶν τὰ πάθη· τῶν δὲ εἰπόντων ὅτι καὶ τίς ὁ κατεπᾴδων σοῦ ἀπιόντος, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὅτι μεστὴ μὲν ἡ Ἑλλὰς, μεστὴ δὲ τῶν βαρβάρων ἡ χώρα, μὴ κατοκνήσητε οὖν καὶ χρήματα ἀναλῶσαι πρὸς τὸ ὠφεληθῆναι· καλὸν γὰρ τὸ ἐν καιρῷ ἀναλίσκειν.*" Wyttenb. ad Plat. Phæd. 194. Locum autem Phædonis, ad quem respiciebat Olympiod., dedimus in *Ἐπᾴδω* et *Ἐπῳδός*. "Musgr. ad Eurip. p. 202. a. ad Diod. S. 1, 354. ad Mœrin 113. ('Plato Menone 414. *Γοητεύεις με, καὶ φαρμάττεις, καὶ ἀτεχνῶς κατεπᾴδεις.*') Wakef. Trach. 1003." Schæf. Mss. Plutarch. 5, 277.: *Λέγοντες, ὡς οὐ λέληθε κατεπᾴδων καὶ καταφαρμάσσων τῷ Πλάτωνος λόγῳ Διονύσιον.* "Clem. Alex. 27. Philo J. 2, 87." Wakef. Mss. Hesych.: *Κατεπᾴδεσθαι· καταπραΰνεσθαι. Κατεπᾴδω· γοητεύω, πραΰνω.* "Max. Tyr. 277. (*Καὶ εἴ τις ἄλλη παλαιὰ Μοῦσα ποιητικὴ κατεπᾴδειν ἱκανὴ τὰς τῶν νέων ψυχὰς, καὶ δημαγωγεῖν, καὶ ἡδονῇ συνήθει ἀνακιρνᾶναι πρᾴως ἀληθεῖς λόγους.*)" Wakef. ad marg. Suid.: *Κατεπᾴδουσα· πρὸς αὐτὸν *αἱμύλως *διομιλοῦσα. Ἡ δὲ κατεπᾴδουσα συνεχῶς τοῦ βασιλέως τὴν τοῦ Καίσαρος ἐς αὐτὸν εὔνοιαν, ταχὺ μάλα *διαθέλγουσα τὸν βασιλέα τοῖς λόγοις πρὸς τὴν ἐς τὸν Ἰούλιον διάθεσιν, ἐνεφύσησε τῷ βασιλεῖ.* In Edit. Mediol. sequuntur hæc verba, *Καὶ μετὰ δοτικῆς.* J. Poll. 4, 49. de Mercede: *Καταπίπτειν, κατεπᾴδειν, κατακηλεῖν, καταθέλγειν, φαρμακεύειν, θωπεύειν.* "Clem. Alex. in Indice. Nazianz. 1, 889. *Καὶ πρὸς τὴν οἰκείωσιν ταῦτα κατέπᾳδε σεαυτοῦ, καὶ ῥᾴων ἔσει· μᾶλλον δὲ οἶδ' ὅτι κατεπῇσας τε ἤδη, καὶ κατεπᾴσεις* (vulgo *κατεπήσεις*,) *κἂν αὐτοὶ μὴ γράφωμεν.*" Valck. Mss.]

[* *Προεπᾴδω.* "Orig. c. Cels. 3, 51." Routh. Mss. Vide supra 859. d.]

[* *Προσεπᾴδω.* "Emend. Athen. 216. *Ὁ γὰρ Ἀντισθένης καὶ προσεπᾴδει* (vulgo **προσεπάγει*) *τῇ ψευδογραφίᾳ*, Accinit ipsi." Valck. Mss. In Schweigh. Ed. *προσεπάγει* vertitur Auget.]

Συνεπᾴδω, Simul incanto, Una cum alio incanto. Et *τοῦτο συνεπᾴδω*, Hoc simul accino. Glossæ: *Συνεπᾴδω·* Concento. Eurip. Iph. A. 1491. *Ὦ νεάνιδες, Συνεπαείδετ' Ἄρτεμιν Χαλκίδος ἀντίπορον.*]

Κατᾴδω, Occino, Cantu obstrepo, Eurip. (Iph. T. 1337.) Unde *κατᾳδόμενον* dixit Luc. pro Eo, cui cantu obstrepitur, vel pro Eo, qui cantoribus est comitatus. [Locus est 2, 810. *Ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ κατᾳδόμενος ἕωθεν εἰς ἑσπέραν, μεθύων ἀεὶ καὶ κραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηνθισμένος*: 1, 337. *Ἔνθα γὰρ ἂν ἴητε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ κατᾴδων, καὶ καταγελῶν*: 3, 57. *Συνήλασα κατᾴδων αὐτὸν εἴς τινα γωνίαν σκοτεινοῦ οἰκήματος.*] || Apud Herod. autem *καταείδειν ἀνέμῳ*, quod est pro *κατᾴδειν*, pro Incantare ventum, Carminibus afficere mulcereque. Vide B. Comm. p. 1079. [Locus est 7, 191. *Ἡμέρας γὰρ δὴ ἐχείμαζε τρεῖς. Τέλος δὲ, ἔντομά τε ποιεῦντες, καὶ καταείδοντες γόησι τῷ ἀνέμῳ οἱ Μάγοι, πρός τε τούτοισι, καὶ τῇ Θέτι καὶ τῇσι Νηρηΐσι θύοντες, ἔπαυσαν τετάρτῃ ἡμέρῃ, ἢ ἄλλως κως αὐτὸς ἐθέλων ἐκόπασε.* "Nulla in schedis variatio. Qui morbosa hæc putant, aut *γοητηΐησι*, Præstigiis, aut *χοῇσι*, Libationibus, quanquam hæsitantes, uti Reisk., illa reficiunt. Contra ea, nihil admodum novans, De Pauw, *καταείδοντες—γόησι—οἱ Μάγοι*, Incantantes ventum cum præstigiatoribus, vertit, hoc uno anxius, quod Magi ab Incantatoribus distinguantur; fieri tamen potuisse, ut illi, inter Persas honoratiores, sub se *γόητας*, vilioris conditionis sacrificos, habuerint. Quod equidem, etsi auctoritate carens, non inficias ibo; opinatus, ne nihil dixisse videar, *καταείδοντες γόησι* idem esse ac *γόοισι*, h. e. Sacro quodam ululatu, unde ipsi *γόητες* nomen habent: huic sane in magicis incantationibus sacrisque suus olim usus; sicuti *ἐντόμοις* 2, 119. Non nescio, **γόην* alibi haud inveniri; quam tamen e *γοάω* formari potuisse, quis neget? Restaret *καταείδειν* tertio nexum casui, nisi Portus id cum *καταγελᾶν* similis ap. Herod. structuræ composuisset. Atque hoc si improbetur, *τοῦτο μὲν ἐν τῷ ἀσαφεῖ κείσθω.*" Wessel. "Dativus *τῷ ἀνέμῳ* est ex Herod. more scribendi, neque debet adeo solicitari. (Vide not. ad 7, 9, 5.) Ingeniose Reisk. tentabat *χοῇσι*: sic dicerentur Factis libaminibus incantantes ventum. Eurip. Iph. T. 1337. *Ἀνωλόλυξε, καὶ κατῇδε βάρβαρα Μέλη, μαγεύουσ'*, Ululatu barbarico magicos cantus, Seneca Med. 684., occinebat. Ita corrigo vulg. *ματεύουσ'*, illinc alienum. (Et sic edidit Matthiæ.) *Κατᾴδειν*, Occinere, juxta Budæum, Herod. posuit pro Incantare. Filiam mactatam putabat ad ventum sedandum Æschyli Clytæmnestra in Agam. 1427. *ἐπῳδὸν Θρῃκίων ἀημάτων*, ut optime restituit Gul. Canter. Apud Sicyonios sacerdos sacra faciebat, *Ἡμερούμενος τῶν πνευμάτων τὸ ἄγριον· καὶ δὴ καὶ Μηδείας, ὡς λέγουσιν, ἐπῳδὰς ἐπᾴδει*, Pausan. 2, (12.) p. 138." Valck. "Wesselingii conjecturam *γόοισι* probat Schneider. Lex. (imo Wessel. vulgatum *γόησι* tuetur, per *γόοισι* interpretatus, tanquam a *γόη*.) De scriptura autem vocabuli tenendum, in Ed. quidem Ald. et aliis *γόῃσι* cum jota subscripto pingi, incertum vero esse, utrum Mss. item libri jota hic subscriptum, aut ad latus positum agnoscant, an suo arbitratu primus Editor illud adjecerit. Nostra quidem membrana F. quæ plerumque alioquin, ubi opus est, jota ad latus scriptum habet, hic illud ignorat. Itaque verum fortasse fuerit *γόησι*, quod et Pavius probavit, et nos cum Schæf. edidimus: nec vero hoc ego Cum præstigiatoribus, sed Per præstigiatores Latine reddendum censeam. Fuerint autem forsan *γόητες* Classis quædam Magorum." Schweigh. Si Herod. *γόητας* h. l. a Magis distinguendos esse voluisset, perspicuitatis ergo addere debuisset, 'Nam *γόητες* Magorum sunt ministri.' *Μάγοι* enim ap. Persas et *γόητες* ap. Græcos etiam in Herodoti ætate vulgo pro synonymis habebantur. Porro distinctionem istam, quam in h. l. faciunt VV. DD., inter Magos et *γόητας*, nec Herod. alibi, nec quisquam alius agnoscit; quanquam in Magorum historia rem tam honorificam et memorabilem omnes commemorare debuerunt. Sed et ex ipso Herod. satis constat Magos ipsos per se, non per *γόητας*, sacra fecisse: 1, 132. *Ἐπεὰν δὲ *διαμιστύλας κατὰ μέρεα τὸ ἱρήϊον, ἑψήσῃ τὰ κρέα, ὑποπάσας ποίην ὡς ἁπαλωτάτην, μάλιστα δὲ τὸ τρίφυλλον, ἐπὶ ταύτης ἔθηκε ὦν πάντα τὰ κρέα· διαθέντος δὲ αὐτοῦ, Μάγος ἀνὴρ παρεστεὼς ἐπαείδει θεογονίην, οἵην δὴ ἐκεῖνοι λέγουσι εἶναι τὴν ἐπαοιδήν· ἄνευ γὰρ δὴ Μάγου οὔ σφι νόμος ἐστὶ θυσίας ποιέεσθαι.* Nobis vero nec Wesselingii *γόησι*, a *γόη*, voce nihili, nec Schneideri *γόοισι*, nec *γοητηΐησι*, nec Reiskii *χοῇσι* satis arridet. Herod. enim perspicuitatis ergo duplici dativo non dixisset, *καταείδοντες γόησι τῷ ἀνέμῳ*. An in *γόησι* latet nomen Venti proprium, ut suadent quæ id sequuntur, *καταείδοντες γόησι τῷ ἀνέμῳ οἱ Μάγοι, πρός τε τούτοισι, καὶ τῇ Θέτι, καὶ τῇσι Νηρηΐσι θύοντες*? Ceterum cf. 1, 131. de iisdem Persis: *Θύουσι δὲ ἡλίῳ τε, καὶ σελήνῃ, καὶ γῇ, καὶ πυρὶ, καὶ ὕδατι, καὶ ἀνέμοισι. Τούτοισι μὲν δὴ μούνοισι θύουσι ἀρχῆθεν.* Et 7, 178. *Μετὰ δὲ ταῦτα, οἱ Δελφοὶ τοῖσι ἀνέμοισι βωμόν τε ἀπέδεξαν ἐν Θυίῃ, τῇπερ τῆς Κηφισσοῦ θυγατρὸς Θυίης τὸ τέμενός ἐστι, ἐπ' ἧς καὶ ὁ χῶρος οὗτος τὴν ἐπωνυμίην ἔχει, καὶ θυσίῃσί σφεας μετήϊσαν. Δελφοὶ μὲν δὴ κατὰ τὸ χρηστήριον ἔτι καὶ νῦν τοὺς ἀνέμους ἱλάσκονται.* Falsam autem esse Reiskii conjecturam *χοῇσι*, Libationibus, evincit locus hic Herodoti 1, 132.: *Θυσίη δὲ τοῖσι Πέρσῃσι περὶ τοὺς εἰρημένους θεοὺς ἥδε κατέστηκε. Οὔτε βωμοὺς ποιεῦνται, οὔτε πῦρ ἀνακαίουσι, μέλλοντες θύειν· οὐ σπονδῇ χρέωνται,* (i. e. *οὐ χοῇσι χρ.*) *οὐκὶ αὐλῷ, οὐ στέμμασι, οὐκὶ οὐλῇσι.*]

["*Κατᾴδω*, Villois. ad Long. 307. ('*Ἄρνες ἐσκίρτων ἐν τοῖς ὄρεσιν, ἐβόμβουν ἐν τοῖς λειμῶσιν αἱ μέλιτται, τὰς λόχμας κατῇδον ὄρνιθες.* Sic Ælian. V. H. 3, 1. *Κατᾴδουσι δὲ καὶ ὄρνιθες, ἄλλος ἄλλῃ διεσπαρμένοι, καὶ μάλιστα οἱ μουσικοί.*') Markl. Iph. p. 398. Wakef. Trach. 1221. Kuster. Bibl. Chois. 83. T. H.

ad Plutum p. 89. (in "Αἰδω citatus.)" Schæf. Mss. "Dionys. H. 1, 715. Plut. 9, 261. (Οὐχ ὥσπερ οἱ Ἀργοναῦται, τὸν Ἡρακλέα καταλιπόντες, ἠναγκάζοντο διὰ τῆς γυναικωνίτιδος κατᾳδόμενοι καὶ καταφαρμακευόμενοι, σώζειν ἑαυτοὺς καὶ κλέπτειν τὸ νάκος.) Ælian. H. A. 47." Wakef. Mss. Ælian. V. H. 7, 2.: Τούτῳ γε μὴν οὐχ εἷς παρῆν ᾠδὸς, κατᾴδων αὐτοῦ τὸ δεῖπνον, καὶ καταθέλγων αὐτὸν, ubi vertitur, Qui ad cœnam ipsius cantaret. Hesych.: Κατάηται· καταλελάληται. ("Cf. v. Ἐπᾷσαι et Ἐπῆσται, ibidemque not." Albert. Glossas illas in Ἐπᾴδω citavimus, ubi omnino vide.) Κατῆσαι· κατακηλῆσαι, καθομιλῆσαι. Κατησάτην· κατεκηλησάτην, καθομιλησάτην. "L. καθωμιλησάτην, ut sup. in corrupto, Κατηθάτην· καθωμιλησάτην, ('l. κατηθισάτην.' Perg. 'Imo κατησάτην, a κατᾴδω, ut recte inf. scribitur. Idem monuit Kust. in D. Anti-Gron. 34.' Albert.) Sup. *Εἰσωμίλει· ἐκολάκευεν. Suid.: Κατήσατο τῶν λόγων· ἐκ τοῦ ᾄδω, quod omissum in Ed. Kust." Albert. Glossæ: Κατᾴδω· Occano, cino, i. e. Occino.]

B Παραείδω, ut παραείδω σοὶ, Cano ap. te. Od. X. (348.) ἔοικα δέ τοι παραείδειν Ὥστε θεῷ. Sed et dividi etiam possit fortasse et scribi πάρ' ἀείδειν. ["Jacobs. Anth. 7, 381. Musgr. Iph. A. 1190." Schæf. Mss. Glossæ: Παρᾴδω· Intercino.]

Περιᾴδω, Circumquaque cano, q. d. Circumcino, ea forma qua dicitur, Accino, Occino, unde Περιᾴδομαι. Plut. κωνώπων χορῷ περιᾳδόμενον, Culicum turba perstrepens. [Celebro. "Brunck. Soph. 3, 431. Aristoph. 3, 4. ad Lucian. 2, 284. Heyn. Hom. 7, 239. Valck. ad Herod. 169." Schæf. Mss. Eustath. 381. 1430.]

[* Περίᾳσις, ἡ, vide Περίαξις.]

[* Περιῳδὸς, UNDE * Περιῳδικὸς, ἡ, όν. Vide Hephæst. 122—3. Hermann. Elem. Doctr. Metr. 27.]

[* Προᾴδω, Præcino, Prius cano. "Valck. Anim. ad Ammon. 219. (in Ὑπάγω citatus.) Brunck. Aristoph. 1, 192." Schæf. Mss. Glossæ: Προᾴδω· Præcino. Προᾴδει· Procantat.]

"Πρόασμα, ατος, τὸ, Præcentio, ut Cic. et Gell: "h. e. Cantus præludium s. proludium, Cantus præ- "ambulum, Id quod cantui præmittitur, quod in ti- C "biarum inflatione προαύλιον et * προαύλημα dicitur; "in citharæ pulsatione * προανάκρουσις et προκιθά- "ρισμα. Theocriti Schol. πρόασμα esse dicit illud, "quod Idyllio 1. aliquoties repetitur a canente "Thyrside, Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ', "ἀοιδᾶς." [Verba sunt 1, 64.: Ἄρχετε· τῆς βουκολικῆς ᾠδῆς ἄρξασθαί με ποιήσατε, ὡς ποιήτριαι. Ἐπικαλεῖται γὰρ αὐτὰς μέλλων ἀείδειν. Τοῦτο δὲ λέγεται πρόᾳσμα, καὶ * ἐπιμελῴδημα, καὶ ἐπῳδή· τὸ δὲ ἄρχετε καὶ λήγετε ἐπῳδοῦ τάξιν ἔχει. "Nicet. Eugen. 6, 317. Const. Manass. Chron. p. 54. c. (Ἀλλὰ γὰρ τί μοι βούλεται τὸ πρόασμα τοῦ λόγου;)" Boissonad. Mss.]

[* Πρόῳδος, ἡ, Prolusio in cantu, Introitus, et quasi Præcentio. Schol. Biseti ad Aristoph. Ach. 1142. Etym. M. 691. ex additamento Fed. Turrisani: Πρόῳδος· μέλος πρῶτον μεμελισμένον ἐν κωμῳδίαις. Hephæst. 130. Vide Hermann., in Ἐπῳδὸς citatum. "Musgr. Med. 131." Schæf. Mss.]

[Προῳδικὸς, ἡ, όν. Hephæst. 122—3. Hermann. Elem. Doctr. Metr. 27.] D

Προσᾴδω, Accino, ut προσᾴδω ταῖς Μούσαις, Accino Musis ap. Aristoph. Sic Soph. Philoct. Καί μοι προσᾴδετε, Mihi accinitis, [405. Κἀμοὶ προσᾴδεθ' ὥστε γιγνώσκειν, Schol. συμφωνεῖτε.]

[Προσᾴδω. Aristæn. 1, 2.: Ἐπειδὴ μέλη προσᾴδων καλὰ κ. τ. λ. "Ut προσαυλεῖν μέλος, Aristoph. Eccl. 887.: προσᾴδειν τραγῳδίαν, Eq. 400. Aristæn. 27. παράμενε προσᾴδων: et 2, 19. παρίτω πάλιν προσᾴδων. Suid., Προσᾴδω· δοτικῇ: ut ap. Heliod. 2. p. 72. Ἐπίτροχον ψάλλουσα, καὶ γλαφυρὸν τῇ κιθάρᾳ προσᾴδουσα. Theoph. Simoc. Φ. A. 1. προσᾴδειν ἀνθρώποις καὶ περιλαλεῖν θαλάμοις ᾠδὴν ἐναρμόνιον, et ibid. προσᾴδειν θεάτρῳ." Abresch.]

[Προσᾴδω. Plato Phædone p. 49. Wyttenb.: Ἵνα χρόνου ἐγγενομένου βουλευσώμεθα τί ἐροῦμεν, ἔπειτα δὲ ἀκούσαντας ἢ συγχωρεῖν αὐτοῖς, ἐάν τι δοκῶσι προσᾴδειν· ἐὰν δὲ μὴ, οὕτως ἤδη ὑπερδικεῖν τοῦ λόγου. "Προσᾴδειν idem est in hac sententia, ac λέγειν, Si quid dicere, accinere, videantur, ('Consentaneum A quid dicere,' Routh. Mss.) ut frequens usurpatur λέγειν τι, Aliquid veri firmique dicere: ita h. l. tuetur se προσᾴδειν eodem sensu, propter argumentum cantilenæ p. 46. et p. 48. harmoniæ; et huc refertur illud p. 58.: Οὗτος οὖν σοὶ ὁ λόγος ἐκείνῳ πως ξυνᾴσεται· καὶ μὴν—πρέπει γε, εἴπερ τῳ ἄλλῳ λόγῳ, ξυνῳδῷ εἶναι καὶ τῷ περὶ ἁρμονίας. Quanquam non memini me alibi in eandem verbi metaphoram incidere. Ficinus vertit Afferre, ut προσάγειν legisse videatur. Versio Sicula in contextu plane omittens, in margine ab alia manu habet, Concinere." Wyttenb. Concinere, Congruere, vertit Schneider. Lex.]

["Προσᾴδω, ad Herod. 631. Brunck. Aristoph. 1, 192." Schæf. Mss. Glossæ: Προσᾴδω· Adcano. J. Poll. 4, 63.: Προσᾴδειν, ἐπᾴδειν, ὑπᾴδειν, συνᾴδειν, ἀπᾴδειν. "Theocr. 2, 11. (τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα, δαῖμον.)" Wakef. Mss. Ælian. V. H. 14, 23.: Δοκεῖ δέ μοι καὶ ὁ ἐν Ἰλιάδι Ἀχιλλεὺς, ὁ τῇ κιθάρᾳ προσᾴδων, καὶ τὰ κλέα τῶν προτέρων διὰ τοῦ μέλους εἰς μνήμην ἑαυτῷ ἄγων, τὴν μῆνιν κατευνάζειν.]

B Προσῳδὸς, (ὁ, ἡ,) Qui musicis instrumentis accinit, ut προσῳδία est ἡ μετ' ὀργάνου ᾠδή. Pollux ex Aristoph. προσῳδὸς et μελῳδὸς ut synonyma ponere videtur. Προσῳδὰ ὄργανα, Polluci τὰ κρουόμενα, ad differentiam τῶν ἐμπνεομένων, Instrumenta musica, quæ pulsantur, quia solet illis vox accinere. ‖ Προσῳδὸς, Congruens, Non discrepans. Quasi, Cantu congruens, vel Cantum congruentem habens, ut Consonus metaph. dicitur a Latt., ap. Plut. Sed frequentius est in hac signif. συνῳδός.

[Προσῳδός. J. Poll. 4, 58. Τὰ δὲ ὄργανα τὰ κρουόμενα, εἴποις ἂν καὶ πληττόμενα, ἐπιπληττόμενα, ἐπιψαλλόμενα, ἔγχορδα, ἐντατὰ, πρόσχορδα, προσῳδά: 64. Ἀριστοφάνης δὲ μελῳδὸς καὶ προσῳδὸς εἴρηκε. "Toup. Opusc. 2, 47. Markl. Suppl. 73. Ion. 371. Wakef. S. C. 4, 22." Schæf. Mss. "Plut. 9, 287. (Ὥσπερ οὖν ὁ ἁρμονικὸς καὶ μουσικὸς ἀνὴρ παντὶ μὲν ὀργάνῳ χρήσεται προσῳδῷ τεχνικῶς ἁρμοσάμενος, καὶ λόγῳ κρούων ἕκαστον, ὡς πέφυκεν ἐμμελὲς ὑπηχεῖν.)" Wakef. Mss. Idem Plut. 6, 522. Μετὰ τὸν πάτριον θεσμὸν, ὃν ὑμῖν ἡ τῆς Δήμη- C τρος ἱέρεια συνειργνυμένοις ἐφήρμοσεν, οἶμαι καὶ τὸν λόγον, ὁμοῦ συνεφαπτόμενον ὑμῶν καὶ * συνυμεναιοῦντα, χρήσιμον ἄν τι ποιῆσαι καὶ τῷ νόμῳ προσῳδόν. Eurip. Plisthene ap. Athen. 668.: Πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμὸς Κύπριδος Προσῳδὸν ἀχεῖ μέλος ἐν δόμοισιν. "Pro antepenacuto πρόσῳδον, quod tenuit Toup. Ep. Cr. 47., προσῳδὸν scripsi cum Barnesio et Musgr. in Eurip. Fragm. Prior fragmenti pars speciem habebat senarii, quemadmodum etiam accepit Barnes.: Πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμὸς Κύπριδος. Sed ei initio non respondet pars posterior. Recteque monuit Toup. e Choro petitum esse hoc fragm., quod vel Dorica forma verbi ἀχεῖ indicabat. Musgr. 3, 583. verba sic digessit: Πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμὸς Κύπριδος προσῳδὸν Ἀχεῖ μέλος ἐν δόμοις." Schweigh. Ultimum sic constituit Heath.: Ἠχεῖ προσῳδὸν ἐν δόμοισι σοῖς μέλος.]

[Προσῳδός. "Præficæ quæ fuerint, docet nos Festus: Præficæ dicuntur mulieres ad lamentandum mortuum conductæ, quæ dant ceteris plangendi mo- D dum. Sed cui non dictus Hylas? quapropter ulterius pergam, et Græci quo nomine eum, qui idem munus præstabat, vocarint, in medium proferam. Προσῳδὸς est, cujus mentio ap. Eurip. Phœn. 1499. Τίνα προσῳδὸν, Ἢ τίνα μουσοπόλον στοναχὰν ἐπὶ δάκρυσι, δάκρυσιν, ὦ δόμος, ὦ δόμος, Ἀνακαλέσομαι; Vertit Canter.: quem accentorem, Aut quem poëticum atque lugubrem gemitum ad lacrymas, Lacrymas, o domus, arcessens ciebo. Verum optime interpretatur h. v. Schol. προσᾴδοντά φησι καὶ ἁρμόζοντα τοῖς νῦν πάθεσι." Cuper. Obs. 1, 1. Scholia sic edidit Matthiæ:—Τίνα δὲ προσῳδόν· (θρηνητικὴν στοναχήν. Ὠιδὸν, ἀντὶ τοῦ θρῆνον. Τὸ δὲ τίνα πρὸς * ἀναστρεπτέον, 'i. e. voces τίνα πρὸς invertendæ sunt,' Valck. 'Cod. * προσανατρεπτέον, quod emendavit Valck. ut dixerit Gramm. πρὸς per ἀναστροφὴν postpositum esse.' Matth., τουτέστι πρὸς τίνα πρῶτον τῶν προκειμένων νεκρῶν θρῆνον, ἢ πρὸς τίνα τούτων στεναγμὸν μετὰ δακρύων, ὦ δόμος, δόμος, ἀναβοήσω· ἢ τὸ προσῳδὸν ἐξ ὁλοκλήρου τὸν θρῆνον * νοητέον, οὐκ * ἀποδιαιρουμέ-

νης τῆς πρὸς, ἵν' ᾖ τοιοῦτος ὁ λόγος· add. Aug.) *τίνα θρῆνον ἄξιον, καὶ τίνα στεναγμὸν σύμφωνον τῆς προκειμένης συμφορᾶς καὶ τῶν τριῶν τούτων νεκρῶν ἀνακαλέσω, προσᾴδοντά φησι καὶ ἁρμόζοντα τοῖς νῦν πάθεσι;* Pergit Cuper.:—"Unde discas licet *ἁρμόζειν πάθεσι* idem plane esse, quod dixit Festus, Dare ceteris, nempe plangentibus, modum, ('e quibus, præter Cuperum, nemo discere potuit, *ἁρμόζειν πάθεσι* idem plane esse, quod dixit Fest. Dare ceteris, nempe plangentibus, modum.' Valck.) illud enim est Ordinare planctus, quo nihil aliud significatur, quam curam habere plangentium in luctu, iis præesse, eos docere quo tempore nænia canenda sit, et ut recte atque ordine nunc hæc, nunc illa pars officium suum peragat, carmenque lugubre fundat. Firmat hanc meam conjecturam Etym. M., dum refert in v. *Προσῳδίαι*, unde Didymus *ἐν τῷ Περὶ Λυρικῶν Ποιητῶν* illam deducat; nam ait inter cetera: *Ἢ παρὰ τὸ * προσῳδεῖν καὶ ἁρμόζειν τῇ ὑποκειμένῃ λέξει. Ὑποκειμένη λέξις* est Vox quæ præcedit, et quæ prima canit, moderaturque totum carmen; nam Græci *κείμενον, προκείμενον*, et *ὑποκείμενον* Id vocant, quod præponitur. Is enim *προσῳδὸς* auspicabatur carmen, et dabat voce sua præscriptum, cui accinere reliquos oportebat, adeo ut ille solus principium caneret, et cetera turba totum. Quod etiam in aliis rhythmis obtinuisse docet nos Heliodor. 3. *Τοῦ δὲ μέλους αὐταῖς τὸ ἐνδόσιμον ὁ ἕτερος χορὸς ὑπεσήμαινεν. Οὗτος γὰρ ὅλον τὸν ἐπετέτραπτο μελῳδεῖν ὕμνον*: Cantilenæ autem præscriptum alter chorus illis dabat; huic enim ut totum hymnum caneret, negotium datum fuerat. I. e. ut ille chorus initium hymni caneret solum, et sic alteri choro daret præscriptum, qui totum illud carmen, repetitis etiam verbis, quæ alter pronuntiarat, canere debebat. Sed et hanc vocem rei lætæ inserviisse persuasus sum, et tam hilaritati quam tristitiæ dicatam, præsertim cum Etym. M. nihil certi definiat: verum in hilaritate vox alia erat usitatior, ut *ὁ* vel *ἡ διδάσκαλος*: nam et virorum et mulierum chori. Themist. Or. 13. *Μένειν δὲ ἐνθάδε ἐώμενος, διδάσκαλος ἂν γενοίμην τοῦ χοροῦ, καὶ ἀντᾳσόμεθα ἅμα τοῖς Ἰταλιώταις * ὑμνοποιοῖς.* Sin manere ap. vos mihi liceat, ego chori magister ero, ita ut Italicis cantoribus respondeamus. Aristæn. 1, 20. *Καὶ ἡ διδάσκαλος ἐπέβλεπε τὴν ἀπᾴδουσαν, καὶ εἰς τὸ μέλος ἱκανῶς * ἐνεβίβαζε χειρονομοῦσα τὸν τρόπον*: E quis si qua discrepare visa est, respicit eam chori magistra, et ad modulum commode reducit, manibus increpans. Latini vocant Modum adhibere. Jun. Phylargyr. ad Ecl. 6.: Apte pers. Sileni inducit disputantem, quem choro Liberi patris magistrum adhibent, qui choro modum adhibere possit. Sed hoc referendum ad choreas saltantium, quæ frequentissimæ in sacris Liberi patris, quibus etiam modus adhibetur a magistro, qui tunc dicitur *ἀνάσσειν χοροστασίας*, extrema dedicatione statuæ Regillæ: *Ἠλάχεν Ἠλυσίῃσι χοροστασίῃσιν ἀνάσσειν.* Ipsa etenim Elysias moderatur diva choreas. Ut autem ad mortualia nostra revertamur, hunc in deductione funeris morem servabant, ut nunc illa, nunc hæc mulierum pars caneret, quod vocant *ἀντηχεῖν Παιᾶνα.* Idem Eurip. Alcest. 423(=435.) *Πάρεστε, καὶ μένοντες, ἀντηχήσατε Παιᾶνα τῷ κάτωθεν ἀσπόνδῳ θεῷ.* (Ubi v. Monk.) Loquitur Admetus Chorum, quem monet ut per vices canat carmen in honorem Jovis Stygii, quibus in versibus neminem movere debet, quod *Παιὰν* rei funereæ aptetur, cum sit carminis genus in honorem Apollinis; nam et ita loquitur Æsch. Choëph. 147. *Τοιαῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς τάσδ' ἐπισπένδω χοάς· Ὑμᾶς δὲ κωκυτοῖς ἐπανθίζειν νόμος, Παιᾶνα τοῦ θανόντος ἐξαυδωμένας.* Ubi Schol. nugas agit, dum id reprehendit, *ὅτι ἐπὶ ἀποθανόντος Παιᾶνα εἶπε κακῶς.* Sed falsus est Græculus, cum optimi poëtæ sic loquantur. Rursus Eurip. Hippol. 1373. *Μέθετέ με τὸν τάλανα· Καί μοι θανάτου Παιὰν ἔλθοι.* Ita enim h. l. emendo, cum ante legeretur *θάνατος*, (sed v. Valck., et R. P. apud Monk.) quæ vertenda, Et veniat mihi carmen lugubre, non autem cum Cantero: Veniat mihi mors, quæ sit meus hymnus. Et hinc explicandus nobilissimus Procli in Chrestomathia locus: *Ὁ δὲ Παιάν ἐστιν εἶδος ᾠδῆς εἰς πάντας νῦν γραφόμενος θεούς· τὸ δὲ παλαιὸν ἰδίως ἀπενέμετο τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἀρτέμιδι, ἐπὶ καταπαύσει λοιμῶν καὶ νόσων ᾀδόμενος, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ προσῴδιά τινες Παιᾶνας λέγουσιν.* Nam ibi Prosodia non sunt intelligenda ea, quæ paulo ante Proclus explicavit; sed ait Pæanem carminis genus esse, quod ad omnes deos refertur, abusive tamen etiam tribui rei funereæ, et interdum *προσῴδια* appellari, quæ sunt carmina, *ἀπὸ τοῦ προσῳδοῦ* in funere recitata. Cujus rei rationem, quæ mihi in mentem commodum venit, proponam. Carmine illo in honorem Apollinis cantato, laudabatur deus ille, recitabantur fortia facta, forte quomodo serpentem occiderit, se a Niobes contumeliis fuerit ultus, aliaque: in canticis funereis laude provehebatur defunctus, virum puta talem, optime de rep. meritum, tamque præclararum rerum auctorem occubuisse; unde factum ut *Παιὰν* interdum sit Cantilena lugubris. Cic. de LL. 2.:—Honoratorum virorum laudes in concione memoranto, easque etiam ad cantus ad tibicinem prosequuntor, cui nomen Neniæ, quo vocabulo etiam Græci cantus lugubres nominant. (In Gesneri Thes. LL. est Memorenter—ad cantus ad tibicinem prosequantur. In Forcellini autem Lex., Memorentur—etiam cantu ad tibicinem prosequantur.) Et ita Festus Neniam exponit: Nenia est carmen, quod in funere laudandi gratia cantatur ad tibiam. Hinc erudite Glossæ: Neniæ. *Ὕμνοι ἐπὶ τῶν νεκρῶν.* Notandumque diligenter, Neniam etiam de re læta dici, ut de carminibus, quæ ludis Troicis canebantur. Varro 4. de Vita Pop. Rom. ap. Non., emendante et jungente Scaligero: 'Ibi a muliere, quæ optima voce esset, Pergama laudari; deinde Neniam cantari solitam ad tibiam et fides eorum, qui ludis Troicis cursitassent.' Quia, ut reor, laudabantur illi, qui ad Trojam occubuissent, vel alii: certe laudatio fuit. Et quia his in Neniis frivola multa canebantur, hinc etiam de carmine puerili, et incondito vox illa usurpatur, Horat. Epist. 2, 1."]

Προσῳδία, ἡ, Accentus, ap. Gramm. Modulatio, quæ syllabis adhibetur. Gell. veteres *προσῳδίαν*, tum Notas vocum, tum Moderamenta, tum Accentiunculas, tum Voculationes appellasse scribit. ‖ *Προσῳδίας* appellavit Critias, teste Poll., *τὰς πρὸς κιθάραν ᾠδάς*, Cantus ad citharam, Cantus, qui citharæ accinebantur. Hesychio quoque *προσῳδία* est *μετ' ὀργάνου ᾠδή.* Suidæ autem *ὕμνος*, sicut et *προσῴδιον.* [Imo aliter Suidæ verba sunt explicanda: *Προσῳδία. Καὶ προσῴδιον· ὁ ὕμνος.* Quod recte vertitur in Kust. Ed.:—*Προσῳδία·* Prosodia. Et *προσῴδιον*, Prosodium, s. Hymnus ita dictus.]

[*Προσῳδία.* Etym. M.: *Προσῳδίαι· παρὰ τὸ προσιόντας ναοῖς ἢ βωμοῖς, πρὸς αὐλὸν ᾄδειν, διὰ δὲ τῶν ὕμνων, ὅτι τοὺς ὕμνους πρὸς κιθάραν ἑστῶτες ᾄδουσιν. Οὕτω Δίδυμος ἐν τῷ περὶ Λυρικῶν Ποιητῶν. Ἢ παρὰ τὸ πρὸς αὐτὰς ᾄδειν ἡμᾶς ταῖς φωναῖς· ἢ παρὰ τὸ πρὸς αὐτὰς ᾄδεσθαι τὰ ποιήματα, ᾠδὰς γὰρ οἱ παλαιοὶ τὰ ποιήματα ἐκάλουν· ἢ παρὰ τὸ προσᾴδειν καὶ ἁρμόζειν τῇ ὑποκειμένῃ λέξει, ἐκ τῆς πρὸς προθέσεως καὶ τοῦ ᾠδή.* Zonar.: *Προσῳδία· ὁ τόνος, ἡ χειρονομία, καὶ ἡ τοῦ ὀργάνου φωνή, παρὰ τὸ εἴδω, τὸ γινώσκω, ἐξ αὐτοῦ ἀοιδή, καὶ κράσει τοῦ αο εἰς ω μέγα ᾠδή, καὶ ἐξ αὐτοῦ ᾠδία καὶ προσῳδία. Ἢ παρὰ τὸ προσᾴδειν καὶ ἁρμόζειν τῇ ὑποκειμένῃ λέξει. Ἢ παρὰ τὸ πρὸς αὐτὴν ᾄδεσθαι τὰ ποιήματα· ᾠδὰς γὰρ οἱ παλαιοὶ τὰ ποιήματα ἐκάλουν.* Cf. Grammaticus ad calcem Etym. G. 670.: *Προσῳδία τοίνυν ἐστὶν, ὡς ὁ πολυμαθὴς φησιν Ἡρωδιανὸς, ποιὰ τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς ὑγιούσης, κατὰ τὸ ἐπαγγελτικὸν* (l. *ἀπαγγελτικὸν*) *τῆς λέξεως ἐκφερομένη, μετά τινος τῶν συνεζευγμένων περὶ μίαν συλλαβὴν, ἢ κατὰ συνήθειαν διαλέκτου ὁμολογουμένην, ἢ κατὰ τὸν ἀναλογητικὸν ὅρον καὶ λόγον. Ὅθεν συνίσταται ὁ ὁρισμός; ἀπὸ γένους, καὶ συστατικῶν διαφορῶν, ὥσπερ κἀνταῦθα.——Καὶ ἄλλως εἴρηται ὁ τῆς προσῳδίας ὅρος. Προσῳδία ἐστὶ τόνος, πρὸς ὃν ᾄδομεν, καὶ τὴν φωνὴν εὐρυτέραν ποιοῦμεν, ἢ τόνος φωνῆς κατὰ διάλεκτον, ἢ κατὰ ἀναλογίαν κατορθούμενος, ἢ τὸ ἐν τῇ ἐκφωνήσει γινόμενον κροῦμα. Ποσαχῶς αἱ προσῳδίαι; τριχῶς, προσῳδία καὶ ὁ τόνος, προσῳδία καὶ ἡ χειρονομία, προσῳδία καὶ ἡ τοῦ ὀργάνου φωνή. Πόθεν προσῳδίαι;*

παρὰ τὴν πρὸς πρόθεσιν καὶ (ἐκ) τοῦ ᾠδή· τὸ δὲ ᾠδὴ παρὰ τὸ ἀείδω, τὸ ἐμμελῶς λέγω, ποιητικόν· καὶ ἐξ αὐτῶν (l. αὐτοῦ) ὄνομα ἀοιδῆς, ποιητικὸν καὶ αὐτὸ, καὶ κράσει τοῦ αο μικροῦ εἰς ω μέγα ᾠδὴ, καὶ ἐξ αὐτοῦ ᾠδία καὶ προσῳδία. Πόθεν ἐτυμολογεῖται προσῳδία; παρὰ τὸ προσᾴδειν καὶ ἁρμόζειν τῇ ὑποκειμένῃ λέξει, ἢ παρὰ τὸ πρὸς αὐτὴν ᾄδεσθαι τὰ ποιήματα· ᾠδὰς γὰρ οἱ παλαιοὶ τὰ ποιήματα ἐκάλουν. Τὸ προ μικρὸν, διατί; πᾶσα πρόθεσις βραχυκαταληκτεῖ, πλὴν τῆς εἰς, καὶ ἐξ, αἵτινες ἀναλογώτεραί εἰσιν ἐς καὶ ἐκ λεγόμεναι. Τὸ σῳ μέγα, διατί; Τὰ παρὰ τὸν (τὴν) ᾠδὴν γινόμενα ἅπαντα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, οἷον, ὑμνῳδία, τραγῳδία, ψαλμῳδία, προσῳδία, καὶ τὰ ὅμοια; τὰ δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν, διὰ τοῦ ο μικροῦ, οἷον εὐοδία, ἡ καλὴ ὁδὸς, * κακοδία ἡ κακὴ ὁδός· εὐωδία δὲ ἡ μυρωδία, καὶ δυσωδία, ἡ ὀσμὴ, μεγάλα. Τὸ δι, ι, διατί; τὰ διὰ τοῦ ια παροξύτονα θηλυκὰ διὰ τοῦ ι γράφεται, οἷον, κοιλία, καρδία, σωτηρία, ἀδοκία, πελαγία, προσῳδία, πλὴν τοῦ θεία, χρεία, μνεία, ὑγεία, καὶ σιτοδεία. σιτοδεία δὲ ῑ (ει.) Τὸ τι (ι) βραχὺ, καὶ τὸ α μακρὸν, διατί; τὰ διὰ τοῦ ια παροξύτονα θηλυκὰ, τῷ ῑ (ι) μόνῳ παραληγόμενα ἐκτείνουσι τὸ α, καὶ συστέλλουσι τὸ ι. Πόσαι προσῳδίαι; δέκα, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλὴ, ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολή. Πόσαι κυρίως προσῳδίαι; ἑπτὰ, ἡ γὰρ ἀπόστροφος, ἡ ὑφὲν, καὶ ἡ ὑποδιαστολὴ οὐκ εἰσὶ κυρίως προσῳδίαι, ἀλλὰ καταχρηστικῶς. Εἰς πόσα διαιροῦνται αἱ δέκα προσῳδίαι; εἰς τέσσαρα. εἰς τόνους, εἰς χρόνους, εἰς πνεύματα, καὶ εἰς πάθη. Scholia in Dionysii Thracis Grammaticam, in Bekkeri Anecd. Gr. 2, 674.: Προσῳδίαι εἰσὶ δέκα, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλὴ, ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολή. Τούτων εἰσὶ σημεῖα τάδε· ὀξεῖα, οἷον Ζεύς· βαρεῖα, οἷον Πάν· περισπωμένη, οἷον πῦρ· βραχεῖα ˘, οἷον γἄρ· μακρὰ ¯, οἷον Δήμητριος· δασεῖα, οἷον Ἥρα· ψιλὴ, οἷον ἄρτος· ἀπόστροφος, οἷον ἔφατ'· ὑφὲν ‿, ὡς πασι‿μέλουσα· ὑποδιαστολὴ, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. Διαιροῦνται δὲ αἱ προσῳδίαι εἰς τέσσαρα, εἰς τόνους, εἰς χρόνους, εἰς πνεύματα, καὶ εἰς πάθη: 676. Ὁρίζονται οὖν τὴν προσῳδίαν οὕτως. Προσῳδία ἐστὶ ποιὰ τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς ὑγιοῦς, κατὰ τὸ ἀπαγγελτικὸν τῆς λέξεως ἐκφερομένη μετά τινος τῶν συνεζευγμένων περὶ μίαν συλλαβὴν, ἤτοι κατὰ συνήθειαν διαλέκτου ὁμολογουμένης, ἤτοι κατὰ τὸν ἀναλογικὸν ὅρον καὶ λόγον. Τοῦτον δὲ τὸν ὅρον Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Περὶ Καθόλου Προσῳδιῶν ὡρίσατο. Ἰστέον δὲ ὅτι οἱ ὁρισμοὶ ἀπὸ γένους καὶ διαφορῶν συνεστήκασι. Κἀνταῦθα γοῦν τὸ μὲν τάσις ἀντὶ γένους ἐστί.——Ἡ προσῳδία οὖν, φησὶ, τάσις ἐστὶ φωνῆς ποιὰ, ἤγουν ποιότητά τινα ἔχουσα ἤχου· ἡ γὰρ ἐπιτεταμένη ἐστὶν, ἢ ἀνειμένη, ἢ μέση: 679. Ἀλλὰ γὰρ ἐπεὶ τὸν τῆς προσῳδίας ὅρον ὡς οἷόν τε ἐξηγησάμεθα, φέρε δὴ καὶ εἰς πόσα διαιρεῖται ἡ προσῳδία εἴπωμεν. Διαιρεῖται τοίνυν ἡ προσῳδία, φησὶν, εἰς τέσσαρα, εἰς τόνους, εἰς χρόνους, εἰς πνεύματα, καὶ εἰς πάθη. Georgius Chœroboscus ibid. 703.: Ἰστέον ὅτι τριχῶς λέγεται ἡ προσῳδία. Καὶ (γὰρ) ἡ παρὰ τοῖς μουσικοῖς, τουτέστι τὸ στόμα καὶ ἡ ἐκφώνησις τῶν αὐλῶν, λέγεται προσῳδία· καὶ ἡ ἐν τῇ ἐκφωνήσει γινομένη, τουτέστιν ἐν τῷ παροξύνεσθαι λέξιν ἢ ὀξύνεσθαι ἢ περισπᾶσθαι· καὶ αὐτὸς ὁ χαρακτὴρ τῶν τόνων, καὶ τῶν χρόνων, καὶ τῶν πνευμάτων, οἷον ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη. Ταῦτα μὲν ἐν τούτοις. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν ταῖς προσῳδίαις τρία ἐστὶν εἴδη· ἔστι γὰρ τόνος, χρόνος, πνεῦμα· καὶ τόνοι μὲν εἰσὶ τρεῖς, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη· χρόνοι δύο, μακρὰ καὶ βραχεῖα· πνεύματα δύο, δασεῖα καὶ ψιλή. Ἑπτὰ οὖν εἰσὶν, ὡς δέδεικται, αἱ προσῳδίαι: (" G. Chœroboscus sic orditur suum tractatum ineditum de Prosodia, cujus initium in S. Marci Codice, post libellum Porphyrii de Prosodia, legitur: Ἰστέον, ὅτι τριχῶς λέγεται ἡ προσῳδία· καὶ ἡ παρὰ τοῖς μουσικοῖς, τουτέστι τὸ στόμα, καὶ ἡ ἐκφώνησις τῶν αὐλῶν λέγεται προσῳδία· καὶ ἡ ἐν τῇ ἐκφωνήσει γινομένη, τουτέστιν ἐν τῷ προπαροξύνεσθαι λέξιν, ἢ ὀξύνεσθαι, ἢ περισπᾶσθαι· λέγεται προσῳδία καὶ αὐτὸς ὁ χαρακτὴρ τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων." Villoison. Anecd. Gr. 2, 103.) 706. Καὶ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι προσῳδίαι κυρίως ἑπτά εἰσιν, ἤγουν ἡ ὀξεῖα, ἡ βαρεῖα, περισπωμένη, δασεῖα, ψιλὴ, μακρὰ, βραχεῖα· ἡ γὰρ ἀπόστροφος, καὶ ἡ ὑφὲν, καὶ ἡ ὑποδιαστολὴ οὐκ εἰσὶ κυρίως προσῳδίαι. Ibid. 709.: Προσῳδίαι λέγονται οἱ τόνοι, καὶ οἱ χρόνοι, καὶ τὰ πνεύματα, καὶ τὰ πάθη, ὅτι λεγομένων τῶν ᾠδῶν, ἤτοι τῶν λέξεων, * συνεκφωνοῦνται αὗται· αὗται γὰρ καθ' αὑτὰς, μὴ λαληθείσης λέξεως, οὐκ ἔχουσι φύσιν τυποῦσθαι. Προσῳδίαι οὖν, ἤτοι συνῳδίαι, τῆς πρὸς ἀντὶ τῆς σὺν προθέσεως λαμβανομένης· ἢ προσῳδίας εἴπῃς ταύτας ὡς τυπουμένας πρὸς τὰς ᾠδὰς, τῆς πρὸς ἐπὶ σημαινούσης. Κ. τ. λ. Porphyr. de Prosodia ap. Villoison. Anecd. Gr. 2, 103.: Ὁρίζονται οὖν τὴν προσῳδίαν οὕτως. Προσῳδία ἐστὶ ποιὰ τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς ὑγιοῦς, κατὰ τὸ ἀπαγγελτικὸν τῆς λέξεως ἐκφερομένη μετά τινος τῶν συνεζευγμένων περὶ μίαν συλλαβὴν, ἤτοι κατὰ συνήθειαν διαλέκτου ὁμολογουμένης, ἤτοι κατὰ τὸν ἀναλογητικὸν ὅρον καὶ λόγον. Ἔστιν οὖν τὸ μὲν ποιὰ τάσις ἀντὶ γένους. Κ. τ. λ.]

[Προσῳδία. Hermann. Elem. Doctr. Metr. 42—66. Photius: Προσῳδία· ἡ μετὰ τοῦ ὀργάνου ᾠδή. Hesych.: Προσῳδία· (ἡ) μετ' ὀργάνου ᾠδή. J. Poll. 4, 64.: Ῥυθμὸς, ἄῤῥυθμος, ἀῤῥυθμεῖν. Καὶ γὰρ Πλάτων ἐστὶν οὖ ὀνομάζειν δοκεῖ, ὥσπερ καὶ Κριτίᾳ, τὰς πρὸς κιθάραν ᾠδὰς, προσῳδίας ἀρέσκει καλεῖν. " Mss. Κριτίας δὲ τὰς ——ὠνόμασε." Seb. " C. A.: Ῥυθμὸς, εὔρυθμος, ἀῤῥυθμεῖν, ὡς Πλάτων. Κριτίας δὲ τὰς πρὸς κ. ᾠ. π. ὠνόμασεν. Vulg. lectio vult, Platonem alicubi vocabula formare et citare. Pleraque certe hujus loci ejus sunt libr. 3. Polit. vel, locus erit mutilus, idque apparet, e τῷ ὥσπερ, quod sequitur. Sensus forte fuit, quod Plato alicubi voces humanas nominat προσῳδίας, sicut et Critias etc. Extat autem Plat. locus Polit. 3. p. 396. Ed. Henr. Petri Basil. cf. et de LL. 7. ubi extat, ῥυθμῷ ἀῤῥυθμεῖν." Kuhn. " Ms. ita habet: Ἀρυθμεῖν ὡς Πλάτων· καὶ Κριτίας δὲ τὰς πρὸς κ. ᾠ. πρ. ὠνόμασεν. Quæ longe aliam sententiam quam vulgata continent. Tribuit enim Ms. Platoni τὸ ἀῤῥυθμεῖν, et bene, arbitror. Afferunt enim e Plat. LL. 6. (7. Kuhn.) ἀῤῥυθμεῖν." Jung. Ammon.: Ψάλλιον καὶ ψέλλιον διαφέρει. Ψάλλιον μὲν, τὸ τοῦ ἵππου· ψέλλιον δὲ, τὸ ἄκροις βραχίοσι περιτιθέμενον κόσμιον. Οἱ Δωριεῖς ψέλλιον καλοῦσι τὸ ἄκρον· ὅθεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἐπ' ἄκρων χειλέων λεγομένην προσῳδίαν, ψιλὴν ἐκαλέσαμεν, ὥς φησι Τρύφων. " Reiz. Præf. ad Herod. p. ix. ad Il. E. 708. Fischer. ad Weller. 1, 238. 247. Stephan. Dial. 59. Heyn. Hom. 5, 179. 7, 63. Rutilius p. 123." Schæf. Mss. " Quintil. 1, 5. Schol. Biset. ad Aristoph. Av. 1346.: Athen. 53. b. vide Casaub. Anim. 107.: Dionys. H. 2, 18, 24.: Aristot. de Soph. Elench. 1, 284.: Strabo 897. c.: 625. b. vide Casaub. Notetur locus, ubi προσῳδίαν vocat, quod alii Analogiam." Scott. App. ad Thes.]

Προσῳδιακὸς, ἡ, ὸν, Ad accentus pertinens, ut προσῳδιακοὶ κανόνες ap. Gramm. Est præterea προσῳδιακὸς ῥυθμὸς, Schol. Aristoph. Nub. qui et ἐνόπλιος. Apud Eund. in Ran. quoddam τρίμετρον ἀκατάληκτον, vocatur προσῳδιακόν. [Vide Προσοδιακός. " Athen. 631. Vide Casaub. Anim. 902." Scott. App. ad Thes.]

[* Προσῳδικὸς, ἡ, ὸν, i. q. προσῳδιακός. " Dionys. H. 5, 22. (Ἀντὶ δὲ ἡρωϊκῶν προσῳδικούς.)" Schæf. Mss.]

Προσῴδιον, (τὸ,) Canticum quod diis canitur. A Suida exponitur ὕμνος: ab Hes. ᾠδὴ θεοῦ ὕμνον περιέχουσα: ab Etym. autem λιτανεία μετὰ ὕμνων, qui addit παρὰ τὸ προσιέναι μετὰ τούτου τοῖς θεοῖς, secundum quam etymologiam scribendum esset προσόδιον, quam etiam scripturam habet alibi Suidas; et sane ap. Hesych. quamvis προσῴδιον scribatur per ω, est tamen in ordine alphabetico τοῦ προσόδιον per ο. Sic autem et ap. Athen. scribitur, ut docebo in Προσόδιον.

[Προσῴδιον. Etym. M.: Προσῴδιον λιτανεία μετὰ ὕμνων· παρὰ τὸ προσιέναι μετὰ τούτου τοῖς θεοῖς. Ἰστέον ὅτι τῶν μελῶν καὶ τῶν ὕμνων, τὰ μὲν, καλεῖται προσῴδια· τὰ δὲ, ὑπορχήματα· τὰ δὲ, στάσιμα. Καὶ προσῴδια μὲν, τὰ λεγόμενα ᾄσματα, εἰσφερομένων εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἱερείων· παρὰ τὸ, προσιόντων εἰς τὸν βωμὸν τῶν θυμάτων, ταῦτα λέγειν. Ὑπορχήματα δὲ, ἅτινα πάλιν ἔλεγον ὀρχούμενοι καὶ τρέχοντες κύκλῳ τοῦ βωμοῦ, καιομένων τῶν ἱερείων. Στάσιμα δὲ, ἃ ἑστῶτες ὕστερον ἔλεγον, ἀναπαυόμενοι μετὰ τὸ κύκλῳ δραμεῖν τοῦ βωμοῦ. Ὅτε δὲ περιέτρεχον τὸν βωμὸν, ἀπίε-

σαν πρότερον μὲν ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους ἐπὶ τὸ δεξιὸν, κατὰ μίμησιν τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς τὴν ἐναντίαν τῷ οὐρανῷ ποιεῖται κίνησιν, ἀπὸ δυσμῶν ἐπὶ ἀνατολὰς φερόμενος· ὕστερον δὲ πάλιν, ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ἴεσαν, κατὰ μίμησιν τοῦ οὐρανοῦ· τελευταῖον δὲ, πάντα τὸν βωμὸν περιέτρεχον. Pro *ἴεσαν* Gaisford. ad Procl. Chrestom. 428. exhibet *ᾔεσαν*. Proclus 380. Gaisf.: *Περὶ δὲ μελικῆς ποιήσεως, φησὶν, ὡς πολυμερεστάτη τε, καὶ διαφόρους ἔχει τομάς. Ἃ μὲν γὰρ αὐτῆς, μεμέρισται θεοῖς· ἃ δὲ ἀνθρώποις· ἃ δὲ, εἰς τὰς προσπιπτούσας περιστάσεις. Καὶ εἰς θεοὺς μὲν ἀναφέρεσθαι ὕμνον, προσῴδιον, Παιᾶνα, διθύραμβον, νόμον, * Ἀδωνίδια,* (" * *Ἀδωνίδεια*, Bentl. Horat. Serm. 1, 3." Gaisf.) * *Ἰόβακχον, ὑπορχήματα.——Ἐκάλουν δὲ καθόλου πάντα τὰ εἰς τοὺς ὑπηρέτας γραφόμενα, ὕμνους· διὸ καὶ τὸ προσῴδιον, καὶ τὰ ἄλλα τὰ προειρημένα φαίνονται ἀντιδιαστέλλοντες τῷ ὕμνῳ, ὡς εἴδη πρὸς γένος· καὶ γάρ ἐστιν αὐτῶν ἀκούειν γραφόντων ὕμνους * προσῳδίους, καὶ ὕμνους ἐγκωμίους, καὶ ὕμνους παιᾶνας, καὶ τὰ ὅμοια.* (" Alter Stephani Cod. *αὐτῶν ἀκούειν γραφόντων, ὕμνος προσῳδίου, ὕμνος ἐγκωμίου, ὕμνος Παιᾶνος*, absolute sc. positis titulis. *Προσῴδιον* autem etsi unanimi consensu per *ω* habent exemplaria, auctorem tamen *προσόδιον* per omicron scripsisse innuit etymologia, quæ mox sequitur." Sylb.) *Ἐλέγετο δὲ τὸ προσῴδιον, ἐπειδὰν προσίασι τοῖς βωμοῖς ἢ ναοῖς, καὶ ἐν τῷ προσιέναι, ᾔδετο πρὸς αὐλόν· ὁ δὲ κυρίως ὕμνος, πρὸς κιθάραν ᾔδετο ἑστώτων. Ὁ δὲ Παιάν ἐστιν εἶδος ᾠδῆς εἰς πάντας νῦν γραφόμενος θεούς· τὸ δὲ παλαιὸν ἰδίως ἀπενέμετο τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἀρτέμιδι, ἐπὶ καταπαύσει λοιμῶν καὶ νόσων ᾀδόμενος· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ προσῴδιά τινες Παιᾶνας λέγουσιν.* Vide *Προσῳδός*. Recte alter ille Stephani Cod., *ὕμνος προσῳδίου κ. τ. λ.*, ut patet ex Etym. M. in loco, apprime huc faciente, qui diligentiam Gaisfordii effugit: *Ὕμνος· κατὰ συγκοπὴν, ὑπόμονός τις ὢν, καθὸ εἰς ὑπομονὴν καὶ μνήμην ἄγει τὰς τῶν ἐπαινουμένων πράξεις καὶ ἀρετάς. Κεχώρισται δὲ ἐγκωμίων, καὶ προσῳδιῶν, καὶ ἐπαίνων, οὐχ ὡς κἀκείνων μὴ ὄντων ὕμνων· γράφεται δὲ ὕμνος προσῳδίας, ὕμνος ἐγκωμίου, ὕμνος Παιᾶνος, καὶ τὰ ὅμοια· διαστέλλεται ὡς εἴδη ἀπὸ γένους· ἀλλ' ἀντιδιαστέλλονται. Προσῴδια γὰρ, Ἀθηναῖοι προσιόντες ναοῖς ἢ βωμοῖς, πρὸς αὐλὸν ᾖδον· τὸν δὲ ὕμνον, πρὸς κιθάραν. Οὕτω Δίδυμος ἐν τῷ Περὶ Λυρικῶν Ποιητῶν.* " In epitoma Anonymi, quæ accessit Hephæstioni, docetur palimbacchium vocatum *προσῳδιακὸν*, quod in *προσῳδίοις ὕμνοις* adhiberi soleret; sed qui fuerint ibi, non explicatur." Nunnes. Locus est p. 159. Gaisf. *Ὄγδοος ὁ παλιμβάκχειος, τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, οὕτω κεκλημένος διὰ τὸ ἀντίστροφος εἶναι τῷ βακχείῳ· ὁ καὶ * διονύσιος, καθὰ καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ Διονυσιακὰ μέλη πεποίηται· ὁ καὶ προσοδιακὸς, καὶ * πομπευτικὸς, διὰ τὸ ἐν προσοδίοις ὕμνοις οὕτω καλουμένοις, καὶ ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς ἐπιτήδειος εἶναι.* " J. Poll. 4, 64. *Τὰς πρὸς κιθάραν ᾠδὰς ἀρέσκει Κριτίᾳ προσῳδίας καλεῖν.* Sed melius Etym. M. e Didymo de Poëtis Lyricis: *Προσῳδίαι· παρὰ τὸ προσιόντας ναοῖς ἢ βωμοῖς, πρὸς αὐλὸν ᾄδειν· διὰ δὲ τῶν ὕμνων· ὅτι τοὺς ὕμνους πρὸς κιθάραν ἑστῶτες ᾄδουσιν. Οὕτω Δίδυμος ἐν τῷ περὶ Λυρικῶν Ποιητῶν. Ἢ παρὰ τὸ πρὸς αὐτὰς ᾄδειν ἡμᾶς ταῖς φωναῖς· ἢ παρὰ τὸ πρὸς αὐτὰς ᾄδεσθαι τὰ ποιήματα· ᾠδὰς γὰρ οἱ παλαιοὶ τὰ ποιήματα ἐκάλουν· ἢ παρὰ τὸ προσᾴδειν καὶ ἁρμόζειν τῇ ὑποκειμένῃ λέξει· ἐκ τῆς πρὸς προθέσεως καὶ τοῦ ᾠδή.* (' Melius fere *προσῴδια*, neutro genere, ut in Procli Chrestom.' Sylb. De phrasi, *ἁρμόζειν τῇ ὑποκειμένῃ λέξει*, vide notata in *Προσῳδός*.) Qui locus germanissimus hujus; sed ille videtur sic restituendus, *ἰδίᾳ δὲ τῶν ὕμνων*. Quod hic planius, *ὁ δὲ κυρίως ὕμνος κ. τ. λ.* Quanto melius tamen ap. eund. Etym. nescio e quo auctore, illa tria genera hymnorum antitheta repetuntur, quibus utebantur in sacrificiis, *προσῴδια, ὑπορχήματα, καὶ στάσιμα*, ut *προσῴδια* essent *τὰ λεγόμενα ᾄσματα εἰσφερομένων εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἱερείων*: *ὑπορχήματα* autem *ἅ τινα ἔλεγον ὀρχούμενοι καὶ τρέχοντες κύκλῳ τοῦ βωμοῦ καιομένων τῶν ἱερείων*: *στάσιμα* vero, *ἃ ἑστῶτες ὕστερον ἔλεγον ἀναπαυόμενοι μετὰ τὸ κύκλῳ δραμεῖν τοῦ βωμοῦ*. Quæ tria deinceps accommodat Strophis, Antistrophis, et

A Epodis, de quibus metrici multa, et interprr. poëtarum. De genere etiam carminis prosodiaci quale esset, in Scholiis Aristoph. et ap. metricos, multa legere licet." Nunnes. Hesych.: *Προσώδιον· ᾠδὴ (ἡ) θεοῦ ὕμνον περιέχουσα.* " *Προσόδιον* scr." Salm. Is. Voss. " Sic ordo jubet, et Anonym. in Cod. Wetst. Vide Suid. Schol. Aristoph. Av. 854. Kuhn. Pausan. 427." Albert. Vide Toup. Emendd. 4, 125. Suidas: *Προσῳδία· καὶ προσῴδιον, ὁ ὕμνος.* Vide quæ de h. l. notavimus in *Προσῳδία*. " Hesych. Suid. et Etym. M. a *προσιέναι μετὰ τούτου τοῖς θεοῖς* derivant, qua ratione per *ο* scr. esset, quo ordine idem Suid. collocat, (at Idem alibi, ut vidimus, *Προσῳδία· καὶ προσῴδιον, ὁ ὕμνος*,) et ita in Athen. scribitur 253. *Προσόδια, καὶ χοροὶ, καὶ ἰθύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως.* Sed de prosodiaca et apostolica saltatione plura Casaub. ad Athen. 14, 7." Schott. ad Procl. " De differentia vocum *προσῳδία, προσόδια*, v. Burett. H. A. I. 10, 225." Gaisford. Zonar.: *Προσῴδιον· λιτανεία μετὰ ὕμνων, παρὰ τὸ προσιέναι.* Pausan. 287. *Τὸ δέ σφισιν* B *ᾆσμα προσόδιον ἐς τὸν θεὸν ἐδίδαξεν Εὔμηλος*, ubi Facius:—" *Προσῴδιον*, Carmen, quo pompa ad deum accedens eum compellabat. Vide Suid. Hes. et Schol. Aristoph. Av. 854. A Pausania 5, 19. ejusdem Eumeli prosodii mentio fit, (*Τῆς δὲ ὑπονοίας τὸ πολὺ ἐς Εὔμηλον τὸν Κορίνθιον εἶχεν ἡμῖν, ἄλλων θ' ἕνεκα, καὶ τοῦ προσῳδίου μάλιστα, ὃ ἐποίησεν ἐς Δῆλον*: 9, 12. de Pronomo tibicine: *Καί οἱ καὶ ᾆσμα πεποιημένον ἐστὶν ὡς προσῴδιον ἐς Δῆλον τοῖς ἐπ' Εὐρίπῳ Χαλκιδεῦσι.*) Suid. utramque scripturam exhibet. Plutarch. de Musica 10, 653.: *Ὁμοίως δὲ Τερπάνδρῳ Κλονᾶν, τὸν πρῶτον συστησάμενον τοὺς αὐλῳδικοὺς νόμους, καὶ τὰ προσῴδια.* Plura vide in *Προσόδιον*.]

Συνᾴδω, Concino, Consono, Consonum cantum edo. Cui opponitur *διᾴδω*, ut in illo Heracliti loco, qui citatus fuit in *Διᾴδω*. Metaphorice ponitur pro Consentio, Astipulor. unde Aristot. *συνᾴδειν* et *διαφωνεῖν* opponit, *Καὶ συνᾳδόντων μὲν τοῖς ἔργοις ἀποδεκτέον, διαφωνούντων δὲ λόγους * ὑποληπτέον*, Bud. interpr. Et ii probandi sunt, quorum opera dictis C consentanea sunt.

[" *Συνᾴδω*, Buttm. ad Plat. Gorg. 512. Valck. Diatr. 42. Brunck. Œd. T. 1112. Athen. 1, 53. *Συναείδω*, Musgr. Herc. F. 786." Schæf. Mss. Ælian. V. H. 12, 36. *Ἐοίκασιν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὲρ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τῆς Νιόβης παίδων μὴ συνᾴδειν ἀλλήλοις.* Vide Welcker. ad Alcmanis Fragmm. p. 63. " Consentio. *Ταῦτα συνᾴδειν ἀλλήλοις οὐ δύναται*, 1, 15, 9." Lex. Polyb. Aristot. Eth. 467. Stob. 2, 76. Heeren. J. Poll. 4, 63. *Προσᾴδειν, ἐπᾴδειν, ὑπᾴδειν, συνᾴδειν, ἀπᾴδειν*: 6, 118. de Consentire et contra, *Τάχα δὲ * τακτέον, ἐπὶ μὲν τοῦ προτέρου, τὸ συνᾴδειν· ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου, τὸ ἀπᾴδειν.* " In med., Plato Phæd. 41." Wakef. Mss. Hesych.: *Συνᾴδει· συμφωνεῖ. Συνᾴδοντα· συμφωνοῦντα.* Arat. Diosem. 752. *τὰ γὰρ συναείδεται ἤδη Ἐννεακαίδεκα κύκλα φαεινοῦ ἠελίοιο.*]

[* *Συνᾳδόντως*, Congruenter. Epiphan. 60. *Καὶ συνᾳδόντως τούτῳ τῷ λόγῳ ὁ Κύριος ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ φησίν.*]

D [* *Συνῳδή, ἡ*, Concentus, Gl.]

Συνῳδός, (ὁ, ἡ,) Concinens, Consonus, Cantus socius. Suid.: *Συνῳδά· σύμφωνα, μετὰ δοτικῆς, καὶ συνῳδόν. Αἰλιανός· Ὁ δὲ ἀλεκτρυὼν συνᾴδειν ἐπειρᾶτο τῷ ὀρνιθείῳ μέλει, συνῳδόν τε καὶ * συμμελὲς ἀναμέλπων ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν.* [VV. *ἐν ἀρχῇ τ. ἐ.* in Edd. Mediol. et Kust. non leguntur.] Lucian. (1, 529.) *Καὶ παρακαλέσαντες τὰς Μούσας συνῳδούς.* [Sequitur in Luciano *ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν*, Invocatis in principio versuum Musis, cantus adjutricibus. Ad Lucianum igitur, non ad Suidam pertinent verba illa.] Apud Aristot. Eth. 1. *συνῳδός*, Non absonus, Congruus. Apud Aristoph. *συνῳδά σοι φρονῶ*, Tibi astipulor, *συνᾴδω σοι.*

[*Συνῳδός.* Zonar.: *Συνῳδά· ὅμοια, σύμφωνα.* Phot.: *Συνῳδά· σύμφωνα.* Hesych.: *Ξυνῳδά· συνῳδά. Συνῳδά· σύμφωνα.* Lex. Cyrill. Ms. Brem. *Ξυνῳδά. συνῳδά. Ξυνῳδὰ* est ap. Aristoph. Av. 635. Lucian. 1, 533.: *Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. Τοιγαροῦν καὶ οἱ ἄνθρωποι συνῳδὰ τούτοις, καὶ ἀκόλουθα περὶ τὰς θρη-*

σκείας ἐπιτηδεύουσι. "Cornut. 226. 231. n. 4. Eurip. Med. 1008." Valck. Mss. Aristot. Eth. 28. 432. Toup. Emendd. 2, 120. Maittair. Ind. in Aretæum. Plato Phædone p. 58. Wyttenb. "Heraclides Allegor. 45. hos recitat Alexandri Ephesii versus: *Πάντες δ' ἑπτατόνοιο λύρης φθόγγοισι συνῳδὸν Ἁρμονίην προσέχουσι, διαστὰς ἄλλος ἀπ' ἄλλου.* Schowius proponit *παρέχουσι,* quod esse videtur prosaicum et frigidius: malim *προχέουσι,* verbum vere poëticum." Boisson. ad Marin. 73. Cf. quæ in *Ἀοιδοτόκος* protulimus. "*Ἀκόλλητα στοιχεῖα,* Literæ, quæ inter se misceri et conjungi non debent, ut *ν* cum sequenti *χ,* in his verbis, *ἐν χορὸν,* quæ et * *ἀσύμμικτα.* Dionys. de Comp. 22. p. 156. Contrarius est *ἦχος συνῳδὸς* et *εὐκέραστος,* cum bene coëunt literæ, ut p. 158." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. "Porson. Med. p. 88. Markl. Suppl. 73. Musgr. Hel. 173. Wakef. Alc. 453. Jacobs. Anim. 146. Anth. 7, 355. Antip. Sid. 82. Valck. Phœn. p. 515. Diatr. 42. Plut. Mor. 1. p. 18. Toup. Opusc. 1, 388." Schæf. Mss. Glossæ: *Σύνῳδος·* Concentor. Lege *συνῳδός.*]

[* *Συνῳδικὸς, ή, όν.* "Markl. Suppl. 228. ('*Τὸν* * *συννοσοῦντα.* Lego *τὸν οὐ νοσοῦντα,* e sensu, et proclivi literarum *ο* et *σ* mutatione.—Tale fere mendum emaculabis e Clem. Alex. Pæd. 2, 4. p. 194. si scribas, *Συνῳδικὸς δέ ἐστιν οὗ,* pro absurdo *συμποτικὸς δέ ἐστι νῦν,* Interdum autem concentibus est appositus, sc. *ὁ λόγος.*')" Schæf. Mss.]

[* *Συνῳδέω,* i. q. *συνᾴδω.* Ecphantas ap. Stob. 334. *Ἐκ τούτων κοινὸν ἀγαθὸν, εὐαρμοστία τις, καὶ τῶν πολλῶν ὁμοφωνία μετὰ πειθοῦς συνῳδούσας.* Suid.: *Συνῳδηκώς·* * *συντραγῳδῶν.*]

Συνῳδία, (*ἡ,*) Concentus. [Glossæ: *Συνῳδία·* Concentus.] Lucian. Icarom. [Vox non legitur in Indice Lucianeo.] A Suida exp. *ἡ ψαλμῳδία.* Hesych. autem habet *συνῳδεία* cum *ει,* quod exp. * *συγχορεία,* [ubi *συνῳδία* corrigit Salmas. *Συνῳδεία* deducendum esset e * *συνῳδεύω,* quod est verbum nihili. Vide Valck. ad Phalar. p. xvi. Suid.: * *Συνοδεία·* *τὸ μετά τινος* * *συμπεριπατεῖν, συνῳδία δὲ, ἡ ψαλμῳδία.* "Sic rectius Ms. A., quam priores Edd. quæ habent, *συνοδία,* per *ι.* Est enim a *συνοδεύω.*" Kust. Recte; sed, ut veteres paragogice *συνοδεία,* a v. *συνοδεύω,* sic recentes scriptt. *ὑποκοριστικῶς συνοδία,* a v. *συνοδεία,* usurpariut. Plura de hac re olim dicentur in *Συνοδία.* Clem. Alex. 644.: *Τὸ γὰρ ὅλον, ἡ συνῳδία καὶ ἡ συμφωνία τῆς ἀμφοῖν πίστεως, εἰς ἓν πέρας καταγίνεται, τὴν σωτηρίαν*: 784. *Τήν τε ὑποβεβηκυῖαν τὴν καθ' ἕκαστον προφήτην κατὰ τὰς μεταπηδήσεις τῶν προσώπων συνῳδίαν*: 803. *Κανὼν δὲ ἐκκλησιαστικὸς, ἡ συνῳδία καὶ ἡ συμφωνία νόμου τε καὶ προφητῶν τῇ κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου παρουσίαν παραδιδομένῃ διαθήκῃ.* "Emend. Fragm. Pyth. p. 109." Valck. Mss.]

[* *Συνῴδιον, τό.* Schol. Apoll. R. 2, 161.: *Συνοίμιον· συνῴδιον, οἴμη γὰρ ἡ ᾠδή.* Schol. Cod. Par.: *Συνοίμιος δὲ ὕμνος, ὁ μετ' ᾠδῆς λεγόμενος· οἴμη γὰρ ἡ ᾠδή. Νῦν δὲ τὸν ἐπινίκιον λέγει.*]

Ὑπᾴδω, Succino, quo utitur Horat. J. Poll. (4, 63.) *προσᾴδειν, ἐπᾴδειν, ὑπᾴδειν, συνᾴδειν,* conjungit, de sonis musicis loquens. Luc. *Περὶ τῶν ἐπὶ Μισθῷ συνόντων, ὑπᾴδειν* et *τερετίζειν* conjunxit, quæ Erasmus reddit Cantillare et garrire, [1, 692.: 2, 286. *Πάλαι μὲν γὰρ αὐτοὶ καὶ ᾖδον καὶ ὠρχοῦντο· εἶτ' ἐπειδὴ κινουμένων τὸ ἆσθμα τὴν ᾠδὴν ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπᾴδειν,* ubi vertitur Succinere. "Valck. Anim. ad Ammon. 219. (in *Ὑπάγω* citatus,) Brunck. Aristoph. 1, 166. 192. Kuster. 71. b.: 3, 198. Jacobs. Anth. 8, 419. *Ὑπαείδω,* ad Callim. 1, 203. Pierson. Veris. 227. Ilgen. Præf. ad Hymn. p. x. et 452. ad Il. 6, 570. Heyn. Hom. 7, 553." Schæf. Mss. Od. Φ. 411., *Ἡ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε, χελιδόνι εἰκέλη αὐδήν.* Glossæ: *Ὑπᾴδω·* Succino.]

[* *Ὀξυᾴδω,* Acuta voce cano. Schol. Aristoph. Av. 245. *Τὰς ὀξυστόμους δὲ, τὰς ὀξυᾳδούσας.* Divisim legit Schneider. Lex., *ὀξὺ ᾄ.*]

Composita alia, quæ non ex *ᾄδω,* sed ex ejus verbali *ᾠδὴ* deducta sunt:

[* *Διθυραμβῳδέω.* Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 525." Boissonad. Mss.]

A [* *Κερῳδὸς, ὁ, ἡ,* Cornicen, Gl.]

"*Λυσιῳδὸς, ὁ,* (*ἡ,*) Aristoxenus ap. Athen. 14. "*μαγῳδὸν* vocari scribit *τὸν ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα* "*πρόσωπα ὑποκρινόμενον*: *λυσιῳδὸν* vero, *τὸν γυναικεῖα ἀνδρείοις,* s. ut Eustath. habet, *τὸν ἐν ἀνδρείοις προσώποις γυναικεῖα ὑποκρινάμενον,* Qui sub "virili persona muliebrem fabulam agit, forsitan "quod ejusmodi *δράματα* peragi solerent *ἐν Λυσείοις* "*τελεταῖς.*" [Locus est p. 620. *Καταλέγει δὲ ὁ Ἀριστοκλῆς καὶ τούσδε ἐν τῷ Περὶ Μουσικῆς, γράφων ὧδε· Μαγῳδὸς, οὗτος δέ ἐστιν ὁ αὐτὸς τῷ λυσιῳδῷ. Ἀριστόξενος δέ φησι, τὸν μὲν ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα πρόσωπα ὑποκρινόμενον, μαγῳδὸν καλεῖσθαι· τὸν δὲ γυναικεῖα ἀνδρείοις, λυσιῳδόν· τὰ αὐτὰ δὲ μέλη ᾄδουσι, καὶ τἄλλα πάντα δ' ἐστὶν ὅμοια.* "Magodum esse dictum aiunt docti convivæ, *τὸν ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα πρόσωπα ὑποκρινόμενον.* Dalecamp. legit, *ἀνδρεῖα γυναικείοις.* Repugnant vett. Codd. (etiam Schweigh. ambo,) et diserte Eust. ad Od. Ψ. (p. 806.) Sed virum eruditum non abs re moverunt sequentia, *τὸν*
B *δὲ γυναικεῖα ἀνδρείοις, λυσιῳδόν.* Præterea aliquanto post (621.) tribuuntur Magodo *πάντα τὰ περὶ αὐτὸν ἐνδύματα γυναικεῖα.*" Casaub. "*Τὸν μὲν ἀνδρεῖα γυναικείοις προσώποις ὑποκρ.* cum Dalecampio legit Salm. Exerc. Plin. 77. probavitque Voss. Inst. Poët. 2, 31, 6. quod non mirum est Casaubono etiam placuisse, collatis præsertim, quæ p. 621. c. leguntur. At notandum tamen, ista (p. 621. c.) esse Aristoclis verba; cum hæc, quæ hic leguntur, sint Aristoxeni. Facile autem credas, non eadem omnia dixisse hoc auctores, sed in nonnullis rebus diversa tradidisse: quare etiam singulorum verba seorsim apposuit Athen." Schweigh. Sed Aristoxenus *μαγῳδὸν,* (*τὸν ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα πρόσωπα ὑποκρινόμενον,*) *λυσιῳδῷ* opponit; et, si *λυσιῳδὸς* est *ὁ γυναικεῖα πρόσωπα ἀνδρείοις ὑποκρινόμενος,* ubi est oppositio illa, præsertim cum ante *γυναικεῖα* non legatur vox *μόνον,* (Non nisi mulierum partes,) quam perspicuitatis ergo vulg. lectio desiderat? Recte igitur correxerunt VV. DD., *τὸν μὲν ἀνδρεῖα γυναικείοις προσώποις ὑποκρ.*
C "De Lysiodis loquens Salmas. l. c. monuit, perperam a nonnullis Lysiodos nominatos existimari, quod in Lysiis festis et initiis eæ fabulæ peragerentur, cum ab auctore * Lyside nomen id acceperint. Nempe hoc Strabo docet (648.) Fortasse vero ab utraque simul origine invaluit nomen, a Lyside poëta, et Lysio, quod Bacchi est cognomen. Lysiodorum obiter mentio facta erat ap. Athen. 6. p. 252. (*Ποσειδώνιος δ' ὁ Ἀπαμεὺς, ὕστερον δὲ Ῥόδιος χρηματίσας, ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Ἱστοριῶν, Ἱέρακά φησι τὸν Ἀντιοχέα, πρότερον λυσιῳδοῖς ὑπαυλοῦντα κ. τ. λ.*) 5. p. 211. (de Alexandro Syriæ rege, et Diogene Epicureo: *Ἐπολυώρει οὖν αὐτὸν ὁ Ἀλέξανδρος, καίπερ ὄντα τῷ βίῳ φαῦλον, ἔτι δὲ βλάσφημον καὶ βάσκανον, ἕνεκά τε τοῦ γελοίου μηδὲ τῶν βασιλέων ἀπεχόμενον· καὶ αἰτησαμένῳ αὐτῷ φιλοσοφίας ἀλλοτρίαν αἴτησιν, ὅπως πορφυροῦν τε χιτωνίσκον φορῇ, καὶ χρυσοῦν στέφανον, ἔχοντα πρόσωπον ἀρετῆς κατὰ μέσον, ἧς ἱερεὺς ἠξίου προσαγορεύεσθαι, συνεχώρησε, καὶ τὸν στέφανον* * *προσχαρισάμενος. Ἅπερ ὁ Διογένης, ἐρασθεὶς τινος λυ-*
D *σιῳδοῦ γυναικὸς, ἐχαρίσατο αὐτῇ. Ἀκούσας δ' ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ συναγαγὼν φιλοσόφων καὶ ἐπισήμων ἀνδρῶν συμπόσιον, ἐκάλεσε καὶ τὸν Διογένη· καὶ παραγενόμενον ἠξίου κατακλίνεσθαι ἔχοντα τὸν στέφανον καὶ τὴν ἐσθῆτα. Ἄκαιρον δ' εἶναι εἰπόντος, νεύσας εἰσαγαγεῖν ἐκέλευσε τὰ ἀκούσματα, ἐν οἷς καὶ ἡ λυσιῳδὸς εἰσῆλθεν ἐστεφανωμένη τὸν τῆς ἀρετῆς στέφανον, ἐνδῦσα,* de addit Schweigh., *καὶ τὴν πορφυρᾶν ἐσθῆτα. Γέλωτος οὖν πολλοῦ καταῤῥαγέντος, ἔμενεν ὁ φιλόσοφος, καὶ τὴν λυσιῳδὸν ἐπαινῶν οὐκ ἐπαύσατο.*) Tibiarum quoddam genus, quæ * *λυσιῳδοὶ* dicebantur, memoratur 4. p. 182. (*Οἶδα δὲ καὶ ἄλλα γένη αὐλῶν, τραγικῶν τε, καὶ λυσιῳδῶν, καὶ κιθαριστηρίων, ὧν μνημονεύουσιν Ἔφορός τ' ἐν τοῖς Εὑρήμασι, καὶ Εὐφράνωρ ὁ* * *Πυθαγορικὸς ἐν τῷ Περὶ Αὐλῶν, ἔτι δὲ καὶ Ἀλέξων* (*Ἀλέξις ὢν,* Ms.) *καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Περὶ Αὐλῶν.*)" Schweigh. "Plut. Sylla 36. (*Οὗτοι γὰρ οἱ τότε παρ' αὐτῷ δυνάμενοι μέγιστον ἦσαν, Ῥώσκιος ὁ κωμῳδὸς, καὶ Σῶριξ ὁ ἀρχιμῖμος,* sic Schæf. edidit, sed Noster et Schneider. Lex. *ἀρχίμιμος* scribunt, et quidem rectius, *καὶ*

Μητρόβιος ὁ λυσιῳδὸς, οὗ καίπερ ἐξώρου γενομένου, διετέλει μέχρι παντὸς ἐρᾷν οὐκ ἀρνούμενος.)" Boissonad. Mss. "Bergl. ad Alciphr. 67. (vide Λυρῳδὸς,) Valck. Adoniaz. 237. Jacobs. Anth. 8, 313. (ad Antip. Thess. Epigr. 32. Ἡ καὶ ἔτ' ἐκ βρέφεος κοιμωμένη Ἀντιοδημὶς Πορφυρέων, Παφίης νοσσὶς, ἐπὶ κροκίδων, Ἡ τακεραῖς λεύσσουσα κόραις μαλακώτερον ὕπνου, *Λύσιδος ἀλκυὼν, τερπνὸν ἄθυρμα μέθης. 'Frustra hæc verba explicare conatus est Brodæus, qui Λύσιδος cum μέθης conjungit. Ἀλκυὼν vocari videtur ob mollem, suavem, et jucundam vocem, quæ huic avi a poëtis tribuitur. Cf. Tymnes Ep. 2. et Dorv. in Char. 253. Quare Λύσιδος ἀλκυὼν h. l. idem esse, quod λυσιῳδὸς, equidem vix dubitarim. Dicti sunt λυσιῳδοὶ a Lyside, obscœnorum carminum auctore, ut ait Salmas. ad Solin. 76. quæ sententia niti videtur loco Strabonis 959. a. b. ubi Lysis τὸ *κιναιδολογεῖν primus dicitur in lyricam invexisse poësin. Puella, quæ libidinosa et mollia cantabat carmina, veluti ii, qui e Lysidis disciplina profecti ἐκιναιδολόγησαν, probe ἀλκυὼν Λύσιδος vocari potuit.')" Schæf. Mss.]

[Μεσῳδὸς, UNDE Μεσῳδικός.] "Μεσῳδικὰ, ap. "Metricos dicuntur ἐν οἷς περιέχει μὲν τὰ ὅμοια, μέ"σον δὲ τὸ ἀνόμοιον τέτακται, inquit Hephæst. Sic "Idem aliquanto post: Οὕτω γένοιντο ἄν τινες καὶ "μεσῳδοὶ, ὅταν περιέχῃ μὲν τί μεῖζον, μεταξὺ δὲ τὸ "μεῖον ᾖ τεταγμένον. Meminit et Schol. Aristoph." [Eq. 753. Prior Hephæst. locus occurrit p. 123.; posterior autem p. 130. Vide Hermann. Elem. Doctr. Metr. 27. "Musgr. Cycl. 49." Schæf. Mss.]

[* Μιμῳδὸς, "Plut. Sylla 2. (Ὥστε μιμῳδοῖς καὶ ὀρχησταῖς τιθασσὸς εἶναι.)" Boissonad. Mss. Ubi vertitur Mimis.]

"Μονῳδὸς, οῦ, ὁ, Poëta dicitur, qui sub una tantum "persona argumentum aliquod exponit, ὁ μονοπροσώ"πως ἀφηγούμενος τὴν ὑπόθεσιν, ut Lycophro in sua "Alexandra. UNDE Μονῳδικὸν ποίημα dicitur Poë"ma eo modo compositum. Item μονῳδοὶ dicuntur "Qui soli aliquid cantant, sine choro, ut Electra "Sophoclea in luctu et dolore. UNDE Μονῳδεῖν, "ET Μονῳδία dicitur ὅταν εἷς μόνος λέγει τὴν ᾠδὴν, "καὶ οὐχ ὁμοῦ ὁ χορὸς, auctore Suida, i. e. Cum unus "tantum a scena canticum recitat et non totus simul "chorus. Id quia in tragicis scenis fieri solebat ἐν "τοῖς θρήνοις, factum inde est, ut μονῳδεῖν usurpatum "fuerit pro θρηνεῖν, et μονῳδία pro θρῆνος, Nænia, "Carmen funebre."

[Μονῳδός. Tzetz. ad Lycophr. 1, 249. Muller. Εἰς *ἐπιθαλαμιογράφον, εἰς μονῳδόν: 261. Μονῳδοὶ δὲ ποιηταὶ λέγονται οἱ μονοπροσώπως γεγραφότες ἐπιταφίους ᾠδὰς, καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ μονοπροσώπως ὅλην τὴν ὑπόθεσιν ἀφηγούμενοι, ὥσπερ νῦν ἐν τῇδε τῇ Ἀλεξάνδρᾳ ὁ Λυκόφρων ποιεῖ· παριστᾷ γὰρ τὸν θεράποντα μόνον ὅλην τὴν ὑπόθεσιν ἀφηγούμενον. Ἀλλαχοῦ δὲ οὗτος ὁ Λυκόφρων τραγικός ἐστι ξθ' ἢ μτ' τραγῳδιῶν δράματα (Ciz. et Vitt. 1. et 3. μονῳδιῶν γράμματα, Vitt. 2. τραγῳδίας δράματα,) γεγραφώς. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὴν περὶ τοὺς ποιητὰς διωρθώσαμέν τε καὶ ἠκριβώσαμεν διαίρεσιν, λέγειν ἐστὶν ἁρμόδιον καὶ περὶ τοῦ μονῳδοῦ τούτου Λυκόφρονος.]

[* Μονῳδῶς. Tzetz. ad Lycophr. 1, 268. Muller. Ὃς ἄγγελος μονῳδῶς καὶ μονοπροσώπως τῷ Πριάμῳ κατὰ λεπτὸν τὸ λαληθὲν τῇ Κασσάνδρᾳ πᾶν ἀφηγεῖται λέγων αὐτῷ.]

[Μονῳδικὸς, ή, όν. Schol. Aristoph. Ran. 974. Μονῳδίαις δὲ, γυμνάσμασι μονῳδικοῖς.]

[Μονῳδέω. "Nicet. Eugen. 8, 185." Boissonad. Mss. "Lucian. 2, 2. (Ἅπαντες γὰρ ἐς τραγῳδίαν παρεκινοῦντο, καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπίδου Ἀνδρομέδαν ἐμονῴδουν, καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν ἐν μέλει διεξῄεσαν. Ubi Schol. Μονῳδεῖν τὸ θρηνεῖν· ἐπιεικῶς γὰρ πᾶσαι αἱ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδαὶ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ θρῆνοί εἰσι.)" Schæf. Mss. Zonar.: Μονῳδῶ· θρηνῶ. Phot.: Μονῳδεῖν· θρηνεῖν. "Scr. fortasse est *μονοθρηνεῖν ex Hesychio: (Μονῳδεῖ· μονοθρηνεῖ. Μονῳδία λέγεται, ὅτε εἷς μόνος τὴν ᾠδὴν, οὐχ ὁμοῦ ὁ χορὸς, ᾄδει.) Ubi v. Albert. (qui consuli jubet T. Guthberlethi Conject. in Monum. Heriæ Thisbes Monodiariæ p. 155.) Cf. tamen
A Phot. v. Μονῳδία et Schol. Lucian. (l. c.)" Schleusner. Suid.: Μονῳδεῖν· τὸ θρηνεῖν. Ἐπιεικῶς γὰρ πᾶσαι αἱ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδαὶ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ θρῆνοί εἰσιν. Μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας· Ὀλόμαν, ὀλόμαν, *ἀποχειρωθεὶς τὰς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας. Aristoph. Pac. 1012. Εἶτα μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας, Ὀλόμαν, ὀλόμαν, ἀποχειρωθεὶς Τὰς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας: Thesm. 1077. Ὦ 'γάθ', ἐασόν με μονῳδῆσαι, ubi Schol. τουτέστι μόνην ᾄδειν καὶ θρηνεῖν.]

[Μονῳδία. Suid.: Μονῳδία· ἡ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδὴ ἐν τοῖς δράμασι. Καὶ μονῳδεῖν, τὸ θρηνεῖν, μονῳδεῖν δὲ λέγεται, ὅταν εἷς μόνος λέγῃ τὴν ᾠδὴν, καὶ οὐχ ὁμοῦ ὁ χορός. Μονῳδία· ἔστι θρῆνος ᾠδῆς, μήτε προσωποποιΐαν ἔχων, μήτε ἠθοποιΐαν. Καὶ τὸ μεῖζον, οἱ μὲν ἄλλοι τοὺς ἐκπεπτωκότας σοφίας θρηνοῦσι· σὺ δὲ ὡς ἀλιτηρίους, καὶ μηδέποτε γευσαμένους αὐτῆς, τεθρήνηκας. Phot.: Μονῳδία· ἡ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδὴ ἐν τοῖς δράμασι, καὶ μονῳδεῖν, τὸ θρηνεῖν. Ἐπιεικῶς γὰρ πᾶσαι αἱ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδαὶ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ θρῆνοί εἰσι. Μονῳδία λέγεται, ὅταν εἷς μόνος λέγῃ τὴν ᾠδὴν, καὶ οὐχ ὁμοῦ ὁ
B χορός. Aristoph. Ran. 849. Ὦ Κρητικὰς μὲν ξυλλέγων μονῳδίας: 944. Εἶτ' ἀνέτρεφον μονῳδίαις, Κηφισοφῶντα μιγνύς: 1329. βούλομαι δ' ἔτι Τὸν τῶν μονῳδιῶν διεξελθεῖν τρόπον. "Wessel. Obs. 111. Thom. M. 83. 130. M. du S. ad Lucian. 2, 2. ('Philostr. in Aristide 582. Οὕτω ὠλοφύρατο πρὸς τὸν Μάρκον, ὡς τῇ μὲν ἄλλῃ μονῳδίᾳ θαμὰ *ἐπιστενάξαι τὸν βασιλέα κ. τ. λ. Vide et not. ad eund. Philostr. 158. et textum ipsum p. 607. ubi μονῳδίαν et θρῆνον conjungit. De sensu tragico vide Eund. 244. Παραιτησάμενος τὸ τῶν μονῳδιῶν μῆκος.')" Schæf. Mss. "Plat. de LL. 2, 764." Scott. App. ad Thes. "Μονῳδία, Rhetoribus dicitur Genus quoddam orationis funebris, aut in res luctuosas, aut in clades bellicas habitæ. Sic Menander Διαιρ. Ἐπιδ. 629. Eo nomine inscripta est Himerii Or. 23. μονῳδία εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, Ῥουφῖνον, ubi v. quæ notavit Wernsdorf. 767. cf. Phot. Bibl. Cod. 170. Suid. in Μονῳδία. Olear. ad Philostr. Apoll. 4, 21. et Cresoll. Theatr. 4, 9." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

C [* Μουσῳδὸς, ὁ, ἡ, Cantatrix. "Χειρὸς σοῦ. Ita edidi. Cod. Ms. habet τῆς χειρὸς οὐ. Hæc scribendi ratio corrupit Maneth. 5, 143. Μουσῳδὸν, σοβαρὴν, πολλοὺς τήκουσαν ἐρασταῖς. Lego πολλοῖς στείχουσαν ἐρασταῖς." Bernard. ad Synes. de Febr. 20. "Ἐτετήκει δὲ αὐτῷ καὶ τὸ σῶμα. L. 4, 2, 65. 19. Τηκόμενος ὑπὸ τοῦ Καλλιῤῥόης ἔρωτος, et nihil frequentius, de animo et corpore amantium. Aristæn. 1, 13. Παρανόμῳ τήκεται πόθῳ. Maneth. (l. c.) Εἰ δὲ γυναικὸς ἔῃ, πολύκοινον ἔτευξεν ἑταίρην, Μουσῳδὸν, σοβαρὴν, πολλοὺς τήκουσαν ἐραστάς. Uti cum Gronovio malim, quam contortum ἐρασταῖς. Metaphoram a cera esse ductam, in propatulo. Aristarchus (ap. Schol. Cod. Voss. ad Il. Ξ. 216.), rationem redditurus, cur amatorii affectus (πάθη) essent cesto coriaceo inserti, id factum docet, Ὅτι ἄχρι τοῦ δέρματος διϊκνεῖται τὰ ἐρωτικὰ πάθη, τήκοντα τοὺς ἐρῶντας, καὶ ἀποξύοντα διὰ τῆς στύψεως τὰ μέλη. Subtiliter mehercule. Hæc legas inter alia grammaticalia publicata a Valck. ad calcem Ammonii p. 245." Dorv. ad Char. 320=
D 198. Pro στύψεως Wakef. ad marg. exemplaris sui penes E. H. Barker. conjicit σήψεως. Eadem verba extant in Schol. Ven. ubi perperam legitur τίκτοντα pro τήκοντα, et ubi reperitur στύψεως, ut in Schol. Voss.]

"Νομῳδὸς, ὁ, (ἡ,) e Strab. pro Legum interpres." [813=539. Χρῶνται δὲ οἱ Μαζακηνοὶ τοῖς Χαρώνδα νόμοις, αἱρούμενοι καὶ νομῳδὸν, ὅς ἐστιν αὐτοῖς ἐξηγητὴς τῶν νόμων, καθάπερ οἱ παρὰ Ῥωμαίοις νομικοί.]

[* Παλινῳδὸς, UNDE *Παλινῳδικὰ ap. Metricos, de quibus Hephæst. 113. Τὰ δὲ ἐπῳδικὰ καλεῖται . . ἐὰν δὲ ἐν τῇ πρώτῃ, προῳδικὰ, ἐὰν δὲ ἐν μέσῃ, μεσῳδικά. Ταῦτα μὲν οὖν καὶ ἐν τριάσιν ὁρᾶται· ἐὰν δὲ *ὑπερεξαγάγῃ τὴν τριάδα, γίνονται καὶ ἄλλαι ἰδέαι δύο. Ἤτοι γὰρ *περιῳδικά ἐστιν, ὅταν αἱ μὲν ἑκατέρωθεν ἀνόμοιαι ὦσιν, ἀλλήλαις μὲν ὅμοιαι, ταῖς δὲ περιεχούσαις ἀνόμοιαι. Ἢ παλινῳδικὰ, ὅταν αἱ ἑκατέρωθεν ἀλλήλαις μελοποιΐαι ὅμοιαι ὦσιν, καὶ αἱ ἐν μέσῳ ταῖς περιεχούσαις ἀνόμοιαι: 123. Παλινῳδικὰ δὲ, ἐν οἷς τὰ μὲν περιέχοντα ἀλλήλοις ἐστὶν ὅμοια, ἀνόμοια δὲ τοῖς

περιεχομένοις· τὰ δὲ περιεχόμενα ἀλλήλοις μὲν ὅμοιά ἐστιν, ἀνόμοια δὲ τοῖς περιέχουσι. Vide Hermann. Elem. Doctr. Metr. 27.]

Παλινῳδέω, Recanto, Horat. Pro quo dicitur proverbialiter Palinodiam cano. Est παλινῳδεῖν, inquit Erasm., Palinodiam canere, Diversum ab iis, quæ prius dixeris, dicere, atque in contrarium vertere sententiam. Translatum est a Stesichori lyrici poëtæ facto, qui cum Helenam carmine vituperasset, et inde oculis orbatus esset, palinodiam cecinit, Helenamque prius vituperatam laudavit, atque ita visum recepit. Hactenus Erasm. Quibus addo ex Isocr., ipsum Stesichori poëma Παλινῳδίαν vocatum fuisse: (2, 370. Auger. Ἐπεδείξατο δὲ καὶ Στησιχόρῳ τῷ ποιητῇ τὴν ἑαυτῆς δύναμιν· ὅτε μὲν γὰρ ἀρχόμενος τῆς ᾠδῆς, ἐβλασφήμησέ τι περὶ αὐτῆς, ἀνέστη τῶν ὀφθαλμῶν ἀπεστερημένος· ἐπειδὴ δὲ γνοὺς τὴν αἰτίαν τῆς συμφορᾶς, τὴν καλουμένην Παλινῳδίαν ἐποίησε, πάλιν αὐτὸν εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν κατέστησε.) Cicero, inquit Bud., Retexere orationem in eodem ferme sensu dixit in Philipp. (2, 13.) quo Græci παλινῳδεῖν dicunt. || Luc. metaphorice usus est, Καὶ παλινῳδῶν πρὸς τὸ χεῖρον, de iis, qui a virtutibus in vitia collabuntur, velut vitam bene actam retractantes vitiis sese dedendo: [1, 707. Πολλὴ γοῦν ἡ διαφωνία τοῦ νῦν βίου πρὸς τὸ σύγγραμμα, καὶ τὸ ἄνω τοῦ ποταμοῦ χωρεῖν, καὶ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ παλινῳδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον, τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ τῶν ἐπ' Ἰλίῳ γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀνατρεπομένων τῶν λόγων καλῶς πρότερον εἰρῆσθαι δοκούντων: 2, 236. Χρησμὸς ἄλλος ἕτοιμος ἦν παλινῳδῶν: 358. Νῦν δὲ κἂν παλινῳδῆσαί μοι δοκεῖ τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα. Plato 2 Alcib. 117(=142.) Ὀλίγον δὲ ἐπισχόντες ἐνίοτε παλινῳδοῦσιν, *ἀνευχόμενοι ἅττ' ἂν τοπρῶτον εὔξωνται: 130. Ἀλλὰ μάργον τί μοι δοκεῖ εἶναι, καὶ ὡς ἀληθῶς πολλῆς φυλακῆς, ὅπως μὴ λήσῃ τις αὑτὸν εὐχόμενος μὲν κακὰ, δοκῶν δὲ ἀγαθὰ, ἔπειτ' ὀλίγον ἐπισχὼν, ὅπερ καὶ σὺ ἔλεγες, παλινῳδεῖ *ἀνευχόμενος ἅττα τοπρῶτον εὔξηται. "Jacob. Ep. 5, 17. Ἠλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθὴς ἡμῖν, καὶ προσευχῇ προσηύξατο τοῦ μὴ βρέξαι· καὶ οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνιαυτοὺς τρεῖς καὶ μῆνας ἕξ. Καὶ πάλιν προσηύξατο, καὶ ὁ οὐρανὸς ὑετὸν ἔδωκε, καὶ ἡ γῆ ἐβλάστησε τὸν καρπὸν αὐτῆς. Quem locum minus perspectum habuerunt Interprr. Πάλιν προσεύξασθαι est, To pray contrary to what he had prayed before. Quod παλινῳδεῖν vocant Græci. Nimirum primum de pluvia non mittenda, deinde de pluvia mittenda orabat Elias. Hæc mens Jacobi est. Plut. Aristide 290. Bryan. Ηὔξατο τὴν ἐναντίαν εὐχήν." Toup. Emendd. 2, 16. Pseudo-Longin. Fr. 8. p. 184. "Toup. Opusc. 1, 317." Schæf. Mss. "Repeto rem, Philo J. 1, 586. (Τὸν δὲ περὶ διαθηκῶν σύμπαντα λόγον, ἐν δυσὶν ἀναγέγραφα πράξεσι, καὶ ὑπὲρ τοῦ μὴ παλινῳδεῖν, ἑκὼν ὑπερβαίνω, καὶ ἅμα μὴ βουλόμενος ἀπαρτᾷν τὸ συμφυὲς τῆς πραγματείας.)" Wakef. Mss.]

Παλινῳδία, (ἡ,) Recantatio. Vel Cantus priori contrarius, inquit Hes., vel Sententia priori contraria. In qua expositione ponitur propria, deinde metaphorica significatio. Suid. autem dicit, ἐναντία ᾠδὴ, ἢ τὸ τὰ ἐναντία εἰπεῖν τοῖς προτέροις. Sed cum Hes. dicit Sententia priori contraria, possunt et Dicta prioribus contraria sub hac expositione intelligi, quibus videlicet sententiam nostram aperire soliti sumus. Ponit Suidas et Proverbium Ἄιδων παλινῳδίαν, Canens palinodiam. Quod Græcum loquendi genus non ascripsit Erasmus illi Latino. Plut. in Alex. (53.) Οὕτω δὴ τὸν ἄνδρα πρὸς τὴν παλινῳδίαν τραπόμενον, πολλὰ παῤῥησιάσασθαι κατὰ τῶν Μακεδόνων. Plato in fine Epist. tertiæ, quæ ad Dionysium, Εἰ δ' ὁμολογεῖς, τὸ μετὰ τοῦτο ἡγησάμενος εἶναι σοφὸν τὸν Στησίχορον, τὴν παλινῳδίαν αὐτοῦ μιμησάμενος, ἐκ τοῦ ψεύδους εἰς τὸν ἀληθῆ λόγον μετάστηθι. Ubi παλινῳδία Stesichori intelligi potest vel ejus Recantatio de vituperatione Helenæ, vel ejus Liber, quo illa continebatur, ab Isocrate ita vocatus, ut modo dictum est: malo tamen in priore illo sensu accipere. Isocr. locus est in Hel. Encomio, ubi de Stesichoro loquens, et narrans historiam paulo ante memoratam, cujus et Plato meminit, scribit, Ἐπειδὴ δὲ γνοὺς τὴν αἰτίαν τῆς συμφορᾶς, τὴν καλουμένην Παλινῳδίαν ἐποίησε.

[Παλινῳδία. Plato Phædro 243=19. Ἔστι δὲ τοῖς ἁμαρτάνουσι περὶ μυθολογίαν καθαρμὸς ἀρχαῖος, ὃν Ὅμηρος μὲν οὐκ ᾔσθετο, Στησίχορος δέ· τῶν γὰρ ὀμμάτων στερηθεὶς διὰ τὴν Ἑλένης κακηγορίαν, οὐκ ἠγνόησεν, ὥσπερ Ὅμηρος, ἀλλ', ἅτε μουσικὸς ὢν, ἔγνω τὴν αἰτίαν, καὶ ποιεῖ εὐθύς· Οὐκ ἔστ' ἔτυμος ὁ λόγος οὗτος, οὐδ' ἔβας ἐν νηυσὶν εὐσέλμοις, οὐδ' ἵκεο Πέργαμα Τροίας. (Blomfield. in Mus. Crit. Cantab. 6, 263. verba sic ordinavit: Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος· Οὐ γὰρ ἔβας ἐν Νηυσὶν εὐσσέλμοις, οὐδ' ἵκεο Πέργαμα Τροίας.) Ποιήσας δὴ πᾶσαν τὴν καλουμένην παλινῳδίαν, παραχρῆμα ἀνέβλεψεν. Ἐγὼ οὖν σοφώτερος ἐκείνων γενήσομαι κατ' αὐτό γε τοῦτο. Πρὶν γάρ τι παθεῖν διὰ τὴν τοῦ Ἔρωτος κακηγορίαν, πειράσομαι αὐτῷ ἀποδοῦναι τὴν παλινῳδίαν γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, καὶ οὐχ, ὥσπερ τότε, ὑπ' αἰσχύνης ἐγκεκαλυμμένος. Ubi Schol. 60. Παλινῳδίαν· ἐναντία ᾠδὴ ἢ ῥῆσις τῆς προτέρας. "Cf. Philostr. 6. 245. Pausan. 3, 19. p. 260. Harles. ad Fabric. B. G. 2, 155. Peccaverat Stesichorus in eo, quod Trojanos de Helenæ imagine pugnasse dixerat. (Plato) Polit. 9. 586. Καὶ περιμαχήτους εἶναι, ὥσπερ τὸ τῆς Ἑλένης εἴδωλον ὑπὸ τῶν ἐν Τροίᾳ Στησίχορός φησι γενέσθαι περιμάχητον, ἀγνοίᾳ τοῦ ἀληθοῦς. Cf. Epist. 3. 119. e. Stesichori versum ad hanc rem pertinentem servavit Lycophr. Schol. (113.) Λέγουσι γὰρ, ὅτι διερχομένου Ἀλεξάνδρου δι' Αἰγύπτου ὁ Πρωτεὺς Ἑλένην ἀφελόμενος, εἴδωλον Ἑλένης αὐτῷ δέδωκε, καὶ οὕτως ἔπλευσεν εἰς Τροίαν, ὥς φησι Στησίχορος· Τρῶές τοί ποτ' ἴσαν Ἑλένης εἴδωλον ἔχοντες. (Vulgo οἵ τότ' ἔσαν. 'Vit. 3. ὅτι τ'. Vit. 1. et Ciz. οἵ τότ' ἴσαν, mendose." Muller. Blomfield. l. c. 263.: 'Τρῶες †οἵ τότ' ἴσαν. Ursinus edidit ἴσσαν. Stesichorum igitur secutus est Eurip. Hel. nisi quod Helenæ simulacrum a Junone confictum tradit. Vide v. 31. et Barnesii nott.') Expresserunt hunc Stesichori versum, (Οὐκ ἔστ' ἔτυμος ὁ λόγος οὗτος,) Cicero Ep. ad Att. 9, 12. ('Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος, ut opinor, ille de ratibus,') Athen. 5, 55. (Καὶ Ἀντισθένης δ' ὁ *Σωκρατικὸς περὶ τῶν ἀριστείων τὰ αὐτὰ τῷ Πλάτωνι ἱστορεῖ. Οὐκ ἔστιν δ' ἔτυμος ὁ λόγος οὗτος,) 11, 112. Ὁ δὲ καλὸς Πλάτων, μονονουχὶ εἰπών· Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος,) al. (Max. Tyr. 27. p. 321: Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος, λέγει που τῶν αὐτοῦ ᾀσμάτων ὁ Ἱμεραῖος ποιητὴς, ἐξομνύμενος τὴν ἔμπροσθεν ᾠδὴν, ἐν ᾗ περὶ τῆς Ἑλένης εἰπεῖν φησὶν οὐκ ἀληθεῖς λόγους· ἀναμάχεται οὖν ἐπαίνῳ τὸν ἔμπροσθεν ψόγον. Δοκῶ δή μοι, κατὰ τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον, δεήσεσθαι καὶ αὐτὸς παλινῳδίας ἐν τοῖς περὶ τοῦ ἔρωτος λόγοις· θεὸς γὰρ καὶ οὗτος, καὶ οὐχ ἧττον τῆς Ἑλένης ἐπιτιθέναι δίκην τοῖς πλημμελοῦσιν εἰς αὐτὸν ἐῤῥωμενέστατος. Ubi Davis.: 'Adeatur Meurs. ad Hesych. Illustr. 193.') Cf. Conon. ap. Phot. Cod. 186. p. 423. (Nihil de hac re ibi reperitur, sed in p. 432. est: Κἀκεῖθεν ἐξιόντα ἀπαγγέλλειν αὐτὸν Στησιχόρῳ Ἑλένη κελεύει τὴν εἰς αὐτὴν ᾄδειν, εἰ φιλεῖ τὰς ὄψεις, παλινῳδίαν. Στησίχορος δ' αὐτίκα ὕμνους Ἑλένης συντάττει, καὶ τὴν ὄψιν ἀνακομίζει.) Et omnino solennis aliquid retractandi formula facta est. Παλινῳδία, proprie Carmen priori contrarium, ut quod πάλιν in compositionibus significat: v. Casaub. ad Theophr. Char. 1. ('Παλινῳδία est non tam Iterata cantio, quam Priori contraria, et sic ap. Horat. Od. 1, 16. Recantata opprobria: Nunc ego mitibus Mutare quæro tristia, dum mihi Fias recantatis amica Opprobriis, animumque reddas.')" Astius. "Stesichori primum de Helena carmen diversis nominibus citatur. Suid. v. Στησίχορος: Φασὶ δὲ αὐτὸν γράψαντα ψόγον Ἑλένης τυφλωθῆναι· πάλιν δὲ γράψαντα Ἑλένης ἐγκώμιον ἐξ ὀνείρου τὴν παλινῳδίαν, ἀναβλέψαι. (Toup. Emendd. 2, 17. ante τὴν παλινῳδίαν supplet διά.) Cono Narr. 18. de Autoleonte quodam (l. c.) Contra Ptol. Hephæst. 4. Ἀρχέλαος ὁ Κύπριος Στησιχόρου φησὶ τοῦ ποιητοῦ Ἑλένην Ἱμεραίαν ἐρωμένην γενέσθαι Μικύθου θυγατέρα· ἀποστᾶσαν δὲ Στησιχόρου, καὶ πρὸς Βούπαλον πορευθεῖσαν, ἀμυνόμενον τῆς ὑπεροψίας τὸν ποιητὴν γράψαι, Ἑλένη ἑκοῦσ' ἀπῆρε. Platonis verba sunt, διὰ τὴν Ἑλένης κακηγορίαν. Isocr. (l. c.) quædam tradit notatu dignissima. Unde colligi potest Palinodiam ejusdem carminis ac Vituperium partem

fuisse; et nescio an utrumque ad Ἰλίου Πέρσιν pertinuerit. Verisimile est, ut mihi quidem videtur, Stesichorum circa initium carminis sui Helenam infamasse; mox, quasi derepente divino quodam œstro percitum, in palinodiam erupisse, et nonnihil de cæcitate ab Helena subito immissa injecisse: quod poëtæ figmentum simpliciter ac bona fide dictum fuisse recentiores credidere. Dio quidem Chrys. memorat τὴν ὕστερον ᾠδήν: (11. p. 323=162. Οὕτω δὲ, ἔφη, γελοίως ἀπὸ τούτων, Homericis figmentis de rebus Trojanis, διακεῖσθε ὑμεῖς, ὥστε ποιητὴν ἕτερον Ὁμήρῳ πεισθέντα, καὶ ταῦτα, 'l. ταὐτὰ,' Reisk. πάντα ποιήσαντα περὶ Ἑλένης, Στησίχορον, ὡς οἶμαι, τυφλωθῆναι φατὲ ὑπὸ τῆς Ἑλένης, ὡς ψευσάμενον· αὖθις δὲ ἀναβλέψαι τἀναντία ποιήσαντα· καὶ ταῦτα λέγοντες οὐδὲν ἧττον ἀληθῆ φασιν εἶναι τὴν Ὁμήρου ποίησιν. Καὶ τὸν μὲν Στησίχορον ἐν τῇ ὕστερον ᾠδῇ λέγειν, ὅτι τοπαράπαν οὐδὲ πλεύσειεν ἡ Ἑλένη οὐδαμόσε· ἄλλοι δέ τινες, ὡς ἁρπασθείη μὲν Ἑλένη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, δεῦρο δὲ παρ' ἡμᾶς εἰς Αἴγυπτον ἀφίκετο.) De hoc videant eruditi. Ἑλένης Ἐπιθαλάμιον citat Schol. Theocr. 18. Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν Εἰδύλλιον, Ἑλένης Ἐπιθαλάμιος, καὶ ἐν αὐτῷ τινὰ εἴληπται ἐκ τοῦ πρώτου Στησιχόρου Ἑλένης Ἐπιθαλαμίου. Hi Epithalamii an ad Ψόγον καὶ Παλινῳδίαν referri debeant, definiri non potest. Ceterum de hac historia conferri possint auctores ab Ursino allegati, Lucian. 2, 113. Pausan. 3, 19. Philostr. 6. p. 246. Aristid. Panath. Schol. Horat. Carm. 1, 16, 28." Blomf. l. c. 261. Plato Phædro 257=34.: Αὕτη σοι, ὦ φίλε Ἔρως, εἰς ἡμετέραν δύναμιν ὅτι καλλίστη καὶ ἀρίστη δέδοταί τε καὶ ἐκτέτισται παλινῳδία, τά τε ἄλλα καὶ τοῖς ὀνόμασιν ἠναγκασμένη ποιητικοῖς τισὶ διὰ Φαῖδρον εἰρῆσθαι. Cic. ad Att. 2, 9. Quarum expecta divinam παλινῳδίαν: 4, 5. Quid? etiam, dudum enim circumrodo, quod devorandum est, subturpicula mihi videbatur esse παλινῳδία: 7, 7. Mihi autem nulla de eo παλινῳδία datur propter superioris epistolæ testimonium. Lucian. 2, 493. Πότερα δ' οὖν ἐθέλεις, ἀγαπήσας τοῖς ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω, ἢ, κατὰ τὸν Ἱμεραῖον ποιητὴν, παλινῳδίαν τινα συγγράφω; 1, 604. Ὅταν δέ τις ἐπικουρίας δεόμενος ἑταῖρος ἐκ παλαιοῦ, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῇ προσελθὼν, σιωπὴ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινῳδία τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. "Παλινῳδία, dicta Rhetoribus Oratio, quæ contrarium rei ejusdem argumentum tractabat. Itaque si quis aliquam personam aut rem s. luxisset, s. vituperasset, postea cum eandem vellet collaudare, s. læta oratione prosequi, utraque oratio παλινῳδία appellata est. Sic Aristid. 1, 260. post μονῳδίαν, qua Smyrnam terræ motu obrutam deplorabat, in eandem παλινῳδίαν dixit, cum instauratam prædicaret. Sic Stesichorus, quem affert Aristid., cum Helenam vituperasset, postea eam laudavit oratione, quæ itidem Παλινῳδία dicta est." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Constitt. Apost. 8, 8. Προσδέξηται αὐτῶν τὴν παλινῳδίαν καὶ τὴν ἐξομολόγησιν. Suid.: Παλινοδία· (ἡ) ἐναντία ὁδὸς, παλινῳδία δὲ, (ἡ) ἐναντία ᾠδὴ, ἢ τὸ τὰ ἐναντία εἰπεῖν τοῖς προτέροις. Καὶ ῥῆμα παλινῳδῶ. Καὶ παροιμία, Ἄιδων παλινῳδίαν. Zonar.: Παλινῳδία· ἡ προτέρα ᾠδὴ, ἢ ἡ ἐναντία, ἢ δόγμα τοῖς προτέροις ἐναντίον. "Leg. ut ap. Hesych. ᾠδὴ τῇ προτέρᾳ ἐναντία. In fine pro ἐναντίον K. ἀνόμοιον." Tittmann. Hesychii verba sunt: Παλινῳδίαν· ᾠδὴν τῇ προτέρᾳ ἐναντίαν, ἢ δόγμα τῷ πρώην ἐναντίον. Phot.: Παλινῳδία· ἐναντία ᾠδὴ, ἢ τὸ τὰ ἐναντία εἰπεῖν τοῖς προτέροις. Etym. M.: Παλινῳδία· ᾠδὴ τῇ προτέρᾳ ἐναντία, ἢ δόγμα ἀνόμοιον τοῖς πρώην, οἷον· Ἀλλὰ πειράθητι τὰ κατὰ Στησίχορον παλινῳδίαν ᾆσαι. "Toup. Opusc. 1, 317. Coray Theophr. 170. Heindorf. ad Plat. Phædr. 238. Cattier. 99." Schæf. Mss.]

[* Παλινῳδιατικὸς, ἡ, ὸν, "Horat. Cruq. ttt. 2. vers." Schæf. Mss.]

Παρῳδέω, Canticum vel carmen ad alterius imitationem compono. Sic autem compositum canticum vel carmen παρῳδὴ et παρῳδία appellatur. Unde παρῳδεῖν exp. Parodias scribere. Laërtius Bione (52.) Εὐφυὴς γὰρ ἦν καὶ παρῳδῆσαι, οἷά ἐστιν αὐτοῦ καὶ ταῦτα, Ὦ πέπον Ἀρχύτα, * ψαλληγενὲς, * ὀλβιότυφε. Eust. in Il. A. 1. (imo Od. A. 1.) Ἰστέον δὲ ὅτι Ὁμή- A ρου γράψαντος, Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, τῶν τις ὕστερον * σκωπτικῶς παρῳδήσας ἔγραψε, Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύκροτον. [Verba sunt hæc: Ἰστέον δὲ ὅτι Ὁμήρου πολύτροπον τὸν Ὀδυσσέα γράψαντος, τῶν τις ὕστερον σκωπτικῶς παρῳδήσας, ἔγραψε τὸ, Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύκροτον, ὅπερ ἐστὶ κακεντρεχῆ καὶ μὴ ἁπλοῦν· δοκεῖ δὲ εἰρῆσθαι ἡ τοιαύτη λέξις παρὰ τὸ τοῦ Κωμικοῦ κρόταλον.] Ubi animadverte quod dicit σκωπτικῶς: hoc enim convenit cum eo, quod Aristoxenus ap. Athen. 14. refert, e versibus hexametris parodias joci gratia et ad captandum risum fieri solitas: ubi et nomine παρῳδὴ utitur: Ὥσπερ τῶν ἑξαμέτρων τινὲς ἐπὶ τὸ γελοῖον παρῳδὰς εὗρον, οὕτω καὶ τῆς κιθαρῳδίας πρῶτος Οἰνώπας. Ab Athen. 2. citatur Μάτρων ἐν Παρῳδαῖς. Dicitur tamen παρῳδὴ generalius. Quintil. 9, 2.:—"Incipit esse quodammodo παρῳδή: quod nomen ductum a canticis ad aliorum similitudinem modulatis, abusive etiam in versificationis ac sermonum imitatione servatur." || Hesych. παρῳδεῖν inter cetera vult esse B χλευάζειν, quæ significatio referenda est ad id, quod modo dixi, e parodiarum videlicet scriptione risum captari solitum.

[Παρῳδέω. Hesych.: Παρῳδοῦντες· παρατραγῳδοῦντες, χλευάζοντες, ἢ λέγοντες. "Nam παρῳδία proprie, cum ea, quæ in Tragœdia dicta sunt, in alium sensum a Comicis traducantur, qualia sunt tot Euripidea, quæ lepide alio detorquet Aristoph. Et hoc est χλευάζειν, quod sequitur, et ἄλλο λέγειν. Ut ita quoque conjectura mea confirmetur, qua lego in Hes. ἢ ἄλλο λέγοντες. Clytemnestra ap. Eurip. Iph. A. p. 128. (vide Παρῳδός.)" Heins. "Vide H. Steph. Præf. ad Parod. Mor., et Suid. v. Παρῳδούμενος, (infra citandum.)" Albert. "An leg. κατὰ παρῳδίας λεγ.?" H. St. "L. ψέγοντες." T. Faber Epist. L. 2. p. 99." Triller. Emend. Hesych. 32. "Non male D. Heins. ἢ ἄλλο λέγοντες. Vide modo dicta. Phot. tamen in Lex. et Suid. etiam, Παρῳδούμενος· λεγόμενος, sc. ἐν παρῳδίᾳ, quod in glossa latet." Albert. Verba, 'Sc. ἐν παρῳδίᾳ, quod in C glossa latet,' tacite repetit Schleusner. Anim. ad Phot. Julian. Cæs. 306.: Πέφυκα γὰρ οὐδαμῶς ἐπιτήδειος οὔτε σκώπτειν, οὔτε παρῳδεῖν, οὔτε γελοιάζειν. Suid.: Παρῳδούμενος· λεγόμενος. Καὶ παρῳδία. Οὕτω λέγεται ὅταν ἐκ τραγῳδίας μετενεχθῇ λόγος εἰς κωμῳδίαν, οἷόν ἐστι τὸ, Ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι, παρ' Εὐριπίδῃ καὶ παρ' Ἀριστοφάνει εἰρημένον. (Aristoph. Acharn. 7. Ταῦθ' ὡς ἐγανώθην, καὶ φιλῶ τοὺς ἱππέας Διὰ τοῦτο τοὔργον· ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι. "Malim τούτοις ἐγανώθην, ut in Vesp. 612. Τούτοισιν ἐγὼ γάνυμαι." Elmsl. Schol.: Τοῦτο παρῳδία καλεῖται, ὅταν ἐκ τραγῳδίας μετενεχθῇ. Ἔστι δὲ ἡμιστίχιον ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου, ἔχον οὕτω· Κακῶς ὄλοιτ' ἂν, leg. cum Elmsleio l. c. ὀλοίτην, ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι. Post μετενεχθῇ supple e Suida, λόγος εἰς κωμῳδίαν.) Καὶ αὖθις· Κατὰ δή τινα πρόφασιν ᾀσθέντα καὶ παρῳδηθέντα οἱ περὶ ταῦτα ἄστροις ἐπέμψαμεν, Προκόπιός φησι. Καὶ παρῳδήκει· ἄλλην ᾖσεν ᾠδήν. Ἢ παρῳδήκει· ἀντὶ τοῦ, ὠγκώθη. Zonar.: Παρῳδήκει· ἔξω τῶν γεγραμμένων εἶπε. "Suid. ἄλλην ᾖσεν ᾠδήν. Minus recte. D Sensus Nostri est: Verbis usus est alio consilio, (et mutatis,) quam ab altero scripta erant." Tittm. Imo uterque Lexicographus recte scripsit. Παρῳδέω enim proprie est ἄλλην ᾠδὴν ᾄδω, deinde vero metaphorice ἔξω τῶν γεγραμμένων λέγω. "Παρῳδῶ, ad Diod. S. 1, 431. Kuster. Aristoph. 72. a. 115. b. Schol. ad Lucian. 2, 258. (Ἀπὸ παροιμίας παρῴδηται τῆς, Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον,) Ruhnk. Ep. Cr. 115. Eichstædt. de Dram. 51. Lucian. 1, 510. (Εὖγε παρῳδεῖς, ὦ Χάρων, Schol. καλῶς γε ἄλλην ᾄδεις ᾠδὴν, ubi T. H. Suidæ loco allato: 'Sed ea potestas inepte quadrat Luciani loco.') Luzac. Præf. ad Valck. Callim. 42. Heyn. Hom. 8, 414. Παρῴδηται, Schol. Aristoph. Plut. 253. Brunck. Aristoph. 3, 165. Heyn. Hom. 6, 304." Schæf. Mss. Quid sit παρῳδεῖν, per exempla docet P. Leopard. Emendd. 6, 12. in Gruteri Lampade 3, 114—5. Phrynich. Ecll. 172.: Χρέως· Ἀττικὸς ἂν φαίνοιο καὶ ἐπιμελὴς, εἰ, διὰ τοῦ ω, χρέως λέγεις. Σὺ μὲν οὖν τῇ σεαυτοῦ πολυμαθείᾳ, τὸν Ἀριστοφάνην διὰ τοῦ ο, ἐδείκνυες τὸ χρέος ἐν ταῖς Νεφέλαις εἰπόντα (30.) Ἀτὰρ τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν

Πασίαν; ἔοικε δὲ παρῳδηκῶς εἰρηκέναι, διόπερ οὐ * χρηστέον αὐτῷ. "Hoc genere joci ludunt plerumque Comici vett. Aristoph. in his multus est. Παρῳδία autem h. l. videtur esse proprie, ut Schol. Aristoph. et Suid. docent, cum e loco alicujus Tragœdiæ aliquid imitando transfertur in Comœdiam. Nam expressus est hic versus Aristoph. ex illo Euripidis τί χρέος ἔβα δῶμα; Quod æs alienum venit domum? ut monet idem Schol. Aristoph. De parodia autem consule Athen. et Hermog. Περὶ Μεθ. τῆς Δειν.: nam paulo aliter videtur hoc nomen accepisse Hermog. et παραπλοκὴν aliquando nominare. Quin et Arist. 3. Rhet. Artium eadem fere notione docuit τὸ γελοῖον ἐν τοῖς παραπεποιημένοις fieri. Vide item Quintil. 9, 2. περὶ παρῳδῆς, et Hermog. περὶ παραπλοκῆς. Manasse autem hæc omnia nomina videntur e consuetudine illa Grammaticorum, qua nil frequentius in Scholiis Poëtarum, ut in illis Aristoph. παρὰ τὸ Ὁμήρου, aut Εὐριπίδου, aut aliorum: quasi dicant expressum imitatione illius loci Homeri. Inde παρῳδία, ut sit παρὰ τὸ ᾀδόμενον, et παραπλοκὴ παρὰ τὸ πλεκόμενον, et παραπεποιημένον, παρὰ τὸ πεποιημένον: sic et παράφρασις pro Imitatione frequens ap. Rhetores. His finitima sunt τὸ παράγραμμα Arist. 3. Rhet. et παραγραμματισμοὶ Grammaticorum, atque τὸ παρατρέπειν Æliani. Hoc loco observandum quam caute legendus Aristoph. qui dum ludit, nos in errorem inducere potest." Nunn. Imo omnia illa nomina formata sunt e pervertendi, mutandi in pejus, notione, qua sæpissime in compositis gaudet præpositio παρά. Cf. Lennep. ad Phalar. 312. qui exempla hujus usus multa collegit. "Τί χρέος ἔβα δῶμα; Interpres: Quod æs alienum venit domum? Vertendum erat: Quid negotii domui supervenit? At Aristoph. παρῳδιάζων joco transtulit in alium sensum; nam τὸ χρέος est Æs alienum quoque. Itaque si duplex sensus non esset in verbo, nullus esset lepos." Scal. "Ἔοικε δὲ παρῳδηκῶς εἰρηκέναι: nam nulla erat metri necessitas. Locus Eurip. quærendus. Illud ἔβα δῶμα, nisi fallor, præcipue risit Comicus, et locum fecit ejus parodiæ." Pauw. Cf. Herc. F. 531. Γύναι, τί καινὸν ἦλθε δώμασιν χρέος;]

[* Παρῳδητέον. Eust. in Od. A. p. 64. Διδάσκοντος τοῦ ποιητοῦ, ὅπως παρῳδητέον τὰ ἔπη.]

[" Παρῳδή, Spalding. ad Quintil. 3, 400. Phrynich. 173." Schæf. Mss.]

[* Παρῴδησις, ἡ, "Schol. Arist. Ms. 166. Quod oratione soluta quis eloquitur." Valck. Mss.]

Παρῳδὸς, (ὁ, ἡ,) Parodiarum scriptor, ut Sopater ap. Athen. et Matro, cujus etiam opus, vocatum Παρῳδαί, ab eo citatur. [" Eust. in Od. A. p. 60. Athen. 5. 62. 134. Matro Parodus. Vide Casaub. Anim. col. 253, 63. p. 175. c." Scott. App. ad Thes. "Eurip. Iph. A. 1147. (ἀνακαλύψω γὰρ λόγους, Κοὐκέτι παρῳδοῖς χρησόμεσθ' αἰνίγμασιν.)" Schæf. Mss. J. Poll. 4, 53., in Πάροδος citandus.]

Παρῳδία, (ἡ,) i. q. παρῳδὴ proxime præcedens, unde παρῳδιῶν ποιηταί, Athen. 15. et τοὺς τὰς παρῳδίας γράψαντας, ibid. Παρῳδία est, inquit Camer., cum alterius poëtæ versus jocose in aliud argumentum transferuntur: ut illud ex Alcest. (694.) Χαίρεις ὁρῶν φῶς, πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς; Aristoph. in suas Nebulas transtulit ita (1415.) Κλάουσι παῖδες, πατέρα δ' οὐ κλάειν δοκεῖς; Alia exempla affert idem Cam. quæ ap. eum videnda relinquo, Comm. utr. Ling. 195. Est autem hic id genus παρῳδίας, cujus meminit Suid., videlicet cum verba Tragœdiæ ad Comœdiam transferuntur, quale esse, inquit, ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι ab Eurip. et ab Aristoph. dictum. [Vide et Leopard. Emendd. 6, 12.] || Est præterea παρῳδία Hermogeni, ubi δεινότητος methodum tradit, ὅταν ὁ λέγων μέρος τοῦ ἔπους, τὸ λοιπὸν παρ' αὐτοῦ πεζῶς ἑρμηνεύσῃ, Cum quis, ubi partem aliquam versus protulit, reliquum a se, i. e. de suo oratione soluta eloquitur. Dicitur et παραπλοκή, ubi exemplum vide.

[" Παρῳδία, Phrynich. Ecll. 173. Bentl. Opusc. 117." Schæf. Mss.]

[Παρῳδία, Accommodatio versus e poëta aliquo recitati, cum orator carminis particula allata, cetera quæ sequuntur de suo addit, et soluta oratione persequitur. Hermog. Περὶ Μεθ. Δειν. 62. Gregor. ad h. l. παρῳδίαν ita explicat: Ὅταν μέρος εἰπὼν τοῦ ἔπους παρ' αὐτοῦ τὸ λοιπὸν πεζῶς ἑρμηνεύσῃ. Prope ad eam formam accedit κόλλησις ab Hermog. appellata, de qua alio loco diximus. Aliud genus παρῳδίας est, Quæ fit similitudine soni in singulis verbis, ut si quis κεφαλὴν κόρακος pronunciare velit, dicat κόλακος, quasi balbutiens, unde sensus jocosus et irridens oritur. Hic est, quem παραγραμματισμὸν appellat Tzetz. Chil. 8, 169. ab Hermog. magis verbo quam re ipsa prætermissum. Quintil. 6, 3. 97.: Adjuvant urbanitatem et versus, ficti novis versibus similes, quod παρῳδία dicitur." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

Παρῳδικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad parodiam pertinens, Parodiæ formam habens. || Item παρῳδικὰ μέλη ap. Schol. Aristoph. Vesp., nisi forte παροδικὰ legendum est, ut et ἐξωδικὰ ibid. scriptum esse constat pro ἐξοδικά, cum exponat ἅπερ ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ τοῦ δράματος ᾄδεται. [Vide Ἐξοδικὸς et Παροδικός.]

Περιῳδέω, Incantamentis et magica arte circumvenio et obtundo, Bud. e Luciano, cujus hæc verba citantur in VV. LL. Περιῳδήσας τὴν Γοργόνα ἐπαοιδίαις. [Locus est 3, 594. Περσέως δὲ ταύτην δόλῳ ἀποδειροτομήσαντος, ἀνδρὸς γενναίου, καὶ ἐς μαγικὴν εὐφημουμένου, ἐπαοιδίαις ταύτην περιῳδήσαντος, ἄλκαρ οἱ θεοὶ ταύτην ἐσχήκασι. Ἐπαοιδαῖς tacite legit Schneider. Lex. Vide Ἐπαοιδία. "Περιῳδεῖν dubito an ap. alium veterem legatur." J. M. G. Nos quidem dubitamus, an Lucian. ipse ἐπαοιδίαις—περιῳδήσαντος scripserit. Sed de hoc viderint eruditiores.]

[* Περιῳδὸς, UNDE * Περιῳδικός. Περιῳδικὰ quid sint ap. Metricos, docet Hephæst. 114. (in Παλινῳδικὸς citatus,) et 123. Περιῳδικὰ δὲ, ἐν οἷς τὰ μὲν περιεχόμενα ἀλλήλοις ἐστὶν ὅμοια, τὰ δὲ περιέχοντα οὔτε ἀλλήλοις, οὔτε τοῖς περιεχομένοις. Ubi Schol. Ὥστε τρόπον τινὰ καὶ περιῳδικὰ εἶναι, καὶ ἐπῳδικὰ, ἑκάτερον ἕν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ περιῳδικὰ καλεῖται. Vide Hermann. Elem. Doctr. Metr. 27.]

Ῥαψῳδέω, unde Ῥαψῳδὸς et Ῥαψῳδία, pro quibus nonnulli Ῥαβδῳδὸς et Ῥαβδῳδία scr. putarunt. Carmina contexo, et quasi consuo aut consarcino. Nam cum ῥαψῳδεῖν sit ῥάψαι ᾠδὰς, ad quod etymum alludens Pindar. Rhapsodum vocavit ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδὸν, (Nem. 2, 2.) consuendi aut consarcinandi vocabulum hic convenire existimo, ad declarandam verbi Græci originem. Sed Eust. ῥαψῳδίας vocari ait διὰ τὸ κατὰ συνθήκην τεχνικὴν ῥάπτεσθαι, οἷον τὴν ᾠδήν. Ego autem existimo ῥαψῳδίας initio dictas fuisse Poëmata longiuscula, et quidem hexametris versibus scripta, quod multos versus veluti consutos haberent; postea vero latiorem fuisse datam huic verbo significationem; sic tamen ut de scriptione heroicorum versuum potius dictum sit, et quidem de Homericis etiam interdum peculiariter. Unde etiam peculiariter singuli ejus Iliadis et Odysseæ libri Ῥαψῳδίαι appellantur. Vide infra Ῥαψῳδία.

Ῥαψῳδέω, non tantum pro Carmina contexo et quasi consuo, sed et pro Carminibus decanto, s. celebro, proprie autem, carminibus heroicis et quidem ita contextis. Q. d. Rhapsodia versuum celebro. Aristoph. (Eccl. 678.) καὶ ῥαψῳδεῖν ἔσται τοῖς παιδαρίοισι Τοὺς ἀνδρείους ἐν τῷ πολέμῳ. Lucian. Dial. Achillis et Antilochi (1, 400.) Νῦν δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελὴς, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οἱ ἄνω ῥαψῳδήσουσι, μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία. Æschines autem ῥαψῳδείτωσαν ἐπαινοῦντες dixit Epist. 11. || Interdum etiam significat Carmine heroico perscribo, vel trado, ut ap. eund. Lucian. Εἰπὲ οὖν μοι εἰ ἀληθῆ ἐστὶν ἅπερ Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος περὶ εἱμαρμένης ἐῤῥαψῳδήκασιν. || Frequentissime autem usurpatur ῥαψῳδῶ pro Rhapsodias recito, vel Carmina recito alicujus poëtæ, ex eorum videlicet numero, qui Rhapsodi vocantur. Isocr. Panath. ῥαψῳδοῦντας τὰ ἐκείνων, de Homeri et aliorum poësi loquens. Et ap. Luc. (1, 384.) Alexander dicitur Ὅμηρον ῥαψῳδεῖν. Athen. 264. Τοὺς δὲ Ἐμπεδοκλέους καθαρμοὺς ἐῤῥαψῴδησεν Ὀλυμπιάσι Κλεομένης ὁ ῥαψῳδός. Sed et ipsimet auctores sua poëmata ῥαψῳδεῖν dicuntur, ut ap. Plat. Homerus et Hesiodus, Polit. 10. p. 131. Lucian. autem quendam Homeri versus sermoni suo accommodantem, ῥαψῳδεῖν itidem dicit. Nam cum Menippus Philonidi

dixisset, (1, 457.) Ὦ φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς Ἀΐδαο Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο, qui versus sunt Homerici, respondet Philonides, Οὗτος, ἀλλ' ἦ παραπαίεις· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἐμμέτρως ἐῤῥαψῴδεις πρὸς ἄνδρας φίλους. Ubi ἐμμέτρως abundat, cum in ἐῤῥαψῴδεις comprehendatur. Invenio ῥαψῳδεῖν non solum de recitatione versuum, sed et de recitatione scriptorum historicorum dictum, ut ap. eund. Lucian. Περὶ τῶν ἐπὶ τὸ Μ. κ. τ. λ. Ἦν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς ἢ *συγγραφικὸς πλούσιος ᾖ, παρὰ τὸ δεῖπνον τὰ αὑτοῦ ῥαψῳδῶν, κ. τ. λ. ‖ Item Ῥαψῳδεῖν, Loquaciter aliquid recensere, Oratione redundanti uti, ut inquit Bud. hæc e Greg. Epist. citans, Ἡμῖν γε σχολὴ μακρότερα τῆς παρούσης ὑποθέσεως ῥαψῳδεῖν. Hinc Ῥαψῴδημα, Mendacium, Nugæ, Hesychio et Suidæ. Hic vero etiam verbo ῥαψῳδῆσαι similem dat expositionem: ait enim esse τὸ φλυαρῆσαι, aut τὸ ἁπλῶς λαβεῖν καὶ ἀπαγγεῖλαι χωρὶς ἔργου τινός.

[" Ῥαψῳδέω, Jacobs. Anth. 12, 437. Heindorf. ad Plat. Phædr. 351. Heyn. Hom. 8, 797. ad Herod. 404. Toup. Opusc. 1, 396. Dionys. H. 4, 220. Homer. T. 1. p. 1. Ern. (' Homeri poëmata ex Asia in Græciam primum transvexisse Lycurgum refert Plut. Lycurgo sub initio; et Ælian. V. H. 13, 14. In Græcia diu circumferebantur, non, ut nunc habemus, in duos libros disposita, sed tanquam cantilenæ quædam disjunctæ. Τὰ Ὁμήρου ἔπη, inquit Ælian. l. c., πρόπαλαι διῃρημένα ᾖδον οἱ παλαιοί· οἷον ἔλεγον, Τὴν ἐπὶ ναυσὶ Μάχην, καὶ *Δολωνίαν τινὰ, καὶ Ἀριστείαν Ἀγαμέμνονος, καὶ Νεῶν Κατάλογον, καί που *Πατρόκλειαν, καὶ Λύτρα, καὶ ἐπὶ Πατρόκλῳ Ἆθλα, καὶ Ὁρκίων Ἀφάνισιν. Ταῦτα ὑπὲρ τῆς Ἰλιάδος. Ὑπὲρ δὲ τῆς ἑτέρας· τὰ ἐν Πύλῳ, καὶ τὰ ἐν Λακεδαίμονι, καὶ Καλυψοῦς Ἄντρον, καὶ τὰ περὶ τὴν Σχεδίαν, Ἀλκίνου Ἀπολόγους, *Κυκλωπίαν, καὶ *Νεκυίαν, καὶ τὰ τῆς Κίρκης, Νίπτρα, Μνηστήρων Φόνον, τὰ ἐν Ἀγρῷ, τὰ ἐν Λαέρτου. Libellos istos primus ordine disposuit, contexuit, et quasi consuit, ἐῤῥαψῴδησε, Pisistratus. ' Qui primus Homeri libros, confusos antea, sic disposuisse dicitur, ut nunc habemus,' Cic. de Or. 3, 34. Πεισίστρατος ἔπη τὰ Ὁμήρου διεσπασμένα ἠθροίζετο, Paus. 7, 26. Τάδε δὲ ποιήματα, σποράδην πρότερον ᾀδόμενα, Πεισίστρατος Ἀθηναῖος συνέταξε, Anonym. de Genere Homeri, edit. a L. Allatio. Fuerunt qui Hom. ipsum libros hosce non perpetuos, sed cantilenas sparsim et singulatim compositas, edidisse crediderint. Ἔγραψε τὴν Ἰλιάδα, inquit Suid., οὐχ ἅμα, οὐδὲ κατὰ τὸ συνεχὲς, καθάπερ σύγκειται, ἀλλ' αὐτὸς μὲν ἑκάστην ῥαψῳδίαν γράψας, καὶ ἐπιδείξας τῷ περινοστεῖν τὰς πόλεις τροφῆς ἕνεκεν, ἀπέλιπεν. Quam in sententiam concessisse videtur etiam vir longe omnium doctissimus, Phileleutherus Lipsiensis in Epist. quadam, sermone Anglico conscripta, ad F. H. p. 18. In eandem porro sententiam scriptor Gallicus Rapin, in Comparatione, quam instituit, Virgilii cum Homero, licet ipse aliter sentiens, Ælianum tamen citat, et ipsum doctiores adducentem: Elian prétend que l'opinion des Sçavans de son temps étoit qu'Homère n'avoit composé l'Iliade et l'Odyssée que par morceaux, sans unité de dessein, etc. Verum neque Ælian., cujus verba jam supra adduxi, quicquam ejusmodi asserit; et res ipsa vehementer reclamat. Nam in utroque poëmate, a capite ad calcem, tam sunt apta et connexa omnia; in Odyssea adeo una ubique est et perpetua narratio; in Iliade, singulis in libris, singulis fere in paginis, quæcunque pugnetur pugna, quæcunque res narretur, tam singulari tamen artificio interseritur et ubique spectatur Achilles, ut plane nullo modo fieri possit, quin uno consilio totum conscriptum fuerit poëma, ἓν μέν τι σῶμα, ut recte Eust., συνεχὲς διόλου καὶ εὐάρμοστον, ἡ τῆς Ἰλιάδος ποίησις. Itaque cantilenas istas, non ab Hom. sparsim et singulatim conscriptas, sed ex Hom. poëmatis olim excerptas, et, ut loquitur Paus., διεσπασμένας, primus in unum docte recollegit, et sic, ut nunc habemus, disposuit Pisistr.')" Schæf. Mss.]

[Ῥαψῳδέω. Suid.: Εἰκῇ ῥαψῳδεῖ· ἀντὶ τοῦ φλυαρεῖ. Plato Phædro 143. Λόγοι ἄνευ ἀνακρίσεως καὶ διδαχῆς ῥαψῳδούμενοι. Incassum garrio, Demosth. 181. Οὐδὲν οὖν ἀλλ' ἢ ῥαψῳδήσουσιν οἱ πρέσβεις περιϊόντες; 770. Καὶ νῦν εἰ μὲν εἰσιν ὑμῶν οἱ πλείους, οἷοι τοὺς πονηροὺς φιλεῖν καὶ σώζειν, μάτην ἐῤῥαψῳδηκότας ἡμᾶς ἔσεσθαι. Liban. Ep. 1032. p. 481. Εἰ δέ με οἰήσει ῥαψῳδεῖν, καὶ μύθους ταῦθ' ἡγησάμενος ἀμελήσεις, ubi Wolf.: " Ῥαψῳδεῖν sequiore sensu hic adhibetur." Cf. Ῥαψῴδημα.]

[Ῥαψῴδημα, τὸ, Hesych. ψεῦσμα, φλυαρία. Idem corrupte: Ῥαθῴδημα· ψεῦσμα. Lex. Bibl. Coisl. p. 475. Phot. et Suid.: Ῥαψῴδημα· ψεῦσμα. " Vide Wolf. ad Liban. Ep. 1032. p. 481." Schleusner. Mss. " Cyr. 193." Wakef. Mss.]

Ῥαψῳδὸς, (ὁ, ἡ,) Carminum contextor et quasi consutor, Qui ea poëmata, quæ Rhapsodiæ appellantur, componit. Hoc nomine appellatur Hesiodus a Luciano, Ὡς δὲ ὑμεῖς φατὲ, σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδός. [Vox in Indice Lucianeo non legitur.] Secundum hanc signif. Sphinx quoque appellata est ῥαψῳδὸς a Soph. Œd. T. (390.) videlicet ἡ ῥάπτουσα τὰς ᾠδάς. [Locus est: Πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων, Ηὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον; ubi Schol. Ῥαψῳδός· ἡ Σφίγξ, ἡ ῥάπτουσα τὰς ᾠδάς. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ῥαψῳδοῦ καθ' Ὅμηρον, ἢ μεθ' Ὅμηρον ἦν. Alius Schol. Ῥαψῳδός· ἡ Σφίγξ, ἡ συντιθεῖσα ἐμμέτρους λόγους. Vide Suid. in Ῥαψῳδία citandum. Hesych.: Ῥαψῳδός· Σοφοκλῆς Οἰδίποδι οὕτως ἔφη τὴν Σφίγγα, καὶ οἱ τὰ Ὁμήρου ᾄδοντες ποιηταὶ ῥαψῳδοὶ καλοῦνται. Vide Perizon. ad Ælian. V. H. 13, 38. Phot.: Ῥαψῳδὸς κύων· ἡ (ἡ) Σφίγξ, οὕτως Σοφοκλῆς.] ‖ Ῥαψῳδὸς frequentius pro Rhapsodiarum recitatore. Bud. ῥαψῳδοὺς interpretatur Carminis heroici recitatores, in Plat. de Rep. 3. Οὐδὲ ῥάψωδοί τε ἅμα καὶ ὑποκριταὶ εἶναι δύνανται. Ibidem citat ex Athen. p. 223. Μετὰ δὲ τοὺς θαυματοποιοὺς ἐπεδείξατο ῥαψῳδὸς Ἄλεξις Ταραντῖνος. Ubi ῥαψῳδὸν pro Acroamate poni ait. Vocabantur autem ῥαψῳδοὶ, etiam Ὁμηρισταὶ, ut scribit idem Athen. 14. ideo autem fortasse quod Homeri præsertim recitare versus solerent. Quo pertinet expositio, quam Suid. et Hesych. dant huic nomini. Ceterum notandum est ῥαψῳδοὺς, dictos non simpliciter Qui carmina recitarent, sed Qui ea recitarent in publicis conventibus. Vide Ῥαβδῳδὸς paulo post.

[" Ῥαψῳδὸς, Rhapsodus, Recitator carminum, inprimis Homericorum. Erant autem Rhapsodi genus hominum molestum Athenis, ut dicit Valck. ad Herod. 5, 67. Jactabant enim, se non solum carmina Homericis versibus de quacunque re facere posse, sed Homerum etiam melius ipsis Grammaticis interpretari: v. Sigism. Fr. Dresigii Comment. Cr. de Rhapsodis, Lips. 1734. 4. Απ. 4, 2, 10. et Σ. 3, 6. dicuntur didicisse quidem carmina Homeri, sed stultissimi esse. Cf. ad illos locos Ernest. et Bach." Lex. Xenoph.]

[" Ῥαψῳδὸς, Wolf. ad Hesiod. Theog. p. 56. 57. 60. 144. 65. ad Corn. Nep. 279. Ἡ ῥαψῳδὸς κύων, Sphinx, Valck. Phœn. p. 21. Toup. Opusc. 1, 396. ad Herod. 404. Wakef. Alc. 548. ad Diod. S. 1, 724. Brunck. Soph. 3, 528. Heyn. Hom. 8, 794. 797." Schæf. Mss. " Ῥαψῳδοὶ, Rhapsodi, Cantatores carminum Homeri, 2, 33. Quo de hominum genere plura habentur ap. Meurs. Panath. 25. Kuster. Hist. Crit. Hom. p. 82. ss." Fischer. Ind. Verb. quæ leguntur in Dial. Æschinis.]

[Ῥαψῳδός. Mœris: Ῥαψῳδοί· ὑποκριταὶ ἐπῶν. " Abest glossula ab optimo Coisl. ex Hesychio, (Ῥαψῳδοί· ὑποκριταὶ ἐπῶν,) Timæo, (ubi eadem verba extant,) aut alio quopiam Lexicographo derivata." Pierson. " Plat. Hipparch. p. 2. Phædr. 357. Ione 143. ubi v. Schol. (137. Ῥαψῳδῶν· ῥαψῳδούς φασι τοὺς τὰ Ὁμήρου ἔπη ἐν τοῖς θεάτροις ἀπαγγέλλοντας. Ἐκλήθησαν δὲ οὕτως, ἐπεὶ ῥάβδους ἔχοντες δαφνίνας ἀπήγγελον (l. ἀπήγγελλον.) Ῥαψῳδῆσαι λέγεται καὶ τὸ φλυαρῆσαι, ἢ τὸ ἁπλῶς λαλεῖν καὶ ἀπαγγεῖλαι, χωρὶς ἔργου τινός.)" Ruhnk. ad Tim. Etym. M. et Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Ῥαψῳδοὶ καὶ ῥαψῳδοῦντες· οἱ τὰ Ὁμήρου ἔπη ἀπαγγέλλοντες ἐν τοῖς θεάτροις. Ῥαψῳδῆσαι οὖν ἐστὶν ἤτοι τὸ φλυαρῆσαι, ἢ ἁπλῶς λαλεῖν (λαβεῖν Bekk.) καὶ ἀπαγγέλλειν, χωρὶς ἔργου τινός. Suid. et Phot.: Ῥαψῳδοί· οἱ τὰ Ὁμήρου ἔπη ἐν τοῖς θεάτροις ἀπαγγέλλοντες, οἳ ἐκλήθησαν οὕτως, ἐπεὶ

ῥαβδούχους ἔχοντες ἀπήγγελλον. Ῥαψῳδῆσαι δέ ἐστι, τὸ φλυαρῆσαι, ἢ τὸ ἁπλῶς λαλεῖν καὶ ἀπαγγεῖλαι χωρὶς ἔργου τινός. "Quare hæc, χωρὶς ἔργου τινὸς, addiderit Suid., (et ceteri Lexicographi,) nescio; nec video, quid ea sibi velint." Kust. "Leg. χωρὶς εἱρμοῦ τινὸς, Sine aliqua connexione recitare. Quod ῥαψῳδῆσαι vocant Græci. Rem satis festive exponit Schol. Pind. Nem. 2, 2. (quem mox citabimus.) Verbo utitur Longin. 22." Toup. Emendd. 2, 132. omnino recte. "Portus, cui Kuster. accedit, mavult ῥάβδους. Sed suspicor scr. esse ῥάβδους χειρὶ ἔχοντες. Phot. ῥάβδους simpliciter habet." Schleusner. Mss. Scholiasta Platonis, ῥάβδους ἔχοντες δαφνίνας. J. Poll. 7, 182.: Ῥαψῳδοὶ, χορευταὶ, ὑποκριταὶ, ἐργολάβοι, καὶ τὰ ὅμοια. Phot.: Ῥαψῳδοί· τὸ δ' ἔμπροσθεν ἀρνῳδοὶ ἐκαλοῦντο, ἐπάθλου αὐτοῖς ὄντος ἀρνός. Schol. Pind. Nem. 2, 1.: Ὅθεν περ καὶ Ὁμηρίδαι· Ὁμηρίδας ἔλεγον τὸ μὲν ἀρχαῖον τοὺς ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου γένους, οἳ καὶ τὴν ποίησιν αὐτοῦ ἐκ διαδοχῆς ᾖδον· μετὰ δὲ ταῦτα καὶ οἱ ῥαψῳδοὶ, οὐκέτι τὸ γένος εἰς Ὅμηρον ἀνάγοντες. Ἐπιφανεῖς δὲ ἐγένοντο οἱ περὶ Κύναιθον, οὕς φασι πολλὰ τῶν ἐπῶν ποιήσαντας ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ὁμήρου ποίησιν. Ἦν δὲ ὁ Κύναιθος Χῖος, ὃς καὶ τῶν ἐπιγραφομένων Ὁμήρου ποιημάτων τὸν εἰς Ἀπόλλωνα γεγραμμένον ὕμνον λέγεται πεποιηκέναι. Οὗτος οὖν ὁ Κύναιθος πρῶτος ἐν Συρακούσαις ἐρραψῴδησε τὰ Ὁμήρου ἔπη, κατὰ τὴν ἑξηκοστὴν ἐννάτην Ὀλυμπιάδα, ὡς Ἱππόστρατός φησιν. Ἄλλως. Τοὺς ῥαψῳδοὺς οἱ μὲν ῥαβδῳδοὺς ἐτυμολογοῦσι διὰ τὸ μετὰ ῥάβδου δηλονότι τὰ Ὁμήρου ἔπη διεξιέναι. Καλλίμαχος (Fr. 138. Bentl. T. 1. p. 497.) Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον Ἠνεκὲς ἀείδω δειδεγμένος. Οἱ δέ φασι, τῆς Ὁμήρου ποιήσεως μὴ ὑφ' ἓν συνηγμένης, σποράδην δὲ ἄλλως καὶ κατὰ μέρη διῃρημένης, ὁπότε ῥαψῳδοῖεν αὐτὴν, εἱρμῷ τινὶ καὶ ῥαφῇ παραπλήσιον ποιεῖν, εἰς ἓν αὐτὴν ἄγοντας. Οὕτω καὶ ὁ Πίνδαρος (εἰσ)δέδεκται. Οἱ δὲ, ὅτι, κατὰ μέρη πρότερον τῆς ποιήσεως διαδιδομένης, τῶν ἀγωνιστῶν ἕκαστος ὅ, τι βούλοιτο μέρος ᾖδε· τοῦ δὲ ἄθλου τοῖς νικῶσιν ἀρνὸς ἀποδεδειγμένου, προσαγορευθῆναι τότε μὲν ἀρνῳδούς· αὖθις δὲ ἑκατέρας τῆς ποιήσεως εἰσενεχθείσης, τοὺς ἀγωνιστὰς, οἷον ἀκουομένους, ἀκειομένους Salmas. ad Solin. 610. (sed hoc poëticum est,) πρὸς ἄλληλα τὰ μέρη, καὶ τὴν σύμπασαν ποίησιν ἐπιόντας, ῥαψῳδοὺς προσαγορευθῆναι. Ταῦτά φησι Διονύσιος ὁ Ἀργεῖος. Φιλόχορος δὲ ἀπὸ τοῦ συντιθέναι καὶ ῥάπτειν τὴν ᾠδὴν οὕτω φησὶν αὐτοὺς προσκεκλῆσθαι, ("hoc de Rhapsodis Atthidi intexuisse videri potest Philochorus, ubi de Pisistrato ejusque filiis exposuit." Lenz. ad Philochori Fragmm. 105.) Δηλοῖ δὲ Ἡσίοδος, λέγων, ("cf. Böttiger. Ilith. p. 29." Heyn. Fragm. 34. p. 183. Gaisf.) Ἐν Δήλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὅμηρος ἀοιδοὶ Μέλπομεν, ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες ἀοιδὴν, Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὃν τέκε Λητώ. Ῥαψῳδῆσαι δέ φασι πρῶτον τὸν Ἡσίοδον Νικοκλῆς. Μέναιχμος δὲ ἱστορεῖ τοὺς ῥαψῳδοὺς στιχῳδοὺς καλεῖσθαι, διὰ τὸ τοὺς στίχους ῥάβδους λέγεσθαι ὑπό τινων. Ἄλλως Ὁμηρίδαι πρότερον μὲν οἱ Ὁμήρου παῖδες, ὕστερον δὲ οἱ περὶ Κύναιθον ῥαβδῳδοί. Οὗτοι γὰρ τὴν Ὁμήρου ποίησιν σκεδασθεῖσαν ἐμνημόνευον καὶ ἐπήγγελλον· ἐλυμήναντο δὲ αὐτὴν πάνυ. Cf. Eustath. 6.: Οὐ μόνον δὲ Γράμματα τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ καὶ Ῥαψῳδίαι καλοῦνται, διὰ τὸ κατὰ συνθήκην τεχνικὴν ῥάπτεσθαι οἷον τὴν ᾠδήν. Καὶ φέρεται εἰς τὴν τοιαύτην ἔννοιαν Ἡσιόδου (ἡ) ῥῆσις αὕτη ἐν μέτρῳ ἡρῴῳ· Ἐν Δήλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὅμηρος ἀοιδοὶ Μέλπομεν, ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες ἀοιδήν. Ὅτι δὲ καὶ παρὰ τὴν ῥάβδον ἡ ῥαψῳδία εἴρηται, οἱονεὶ ῥαβδῳδία τις οὖσα, φασὶ καὶ τοῦτο οἱ παλαιοὶ, ἀκολουθοῦντες Καλλιμάχῳ εἰπόντι· Τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον. ("Ad quod etymon respicere videtur Suid., cum de Rhapsodis ait, eos sic vocatos, ἐπεὶ ῥάβδους ἔχοντες ἀπήγγελλον, ubi, cum antea pro ῥάβδους perperam legeretur ῥαβδούχους, suspicabar scr. ῥάβδους χειρὶ ἔχοντες." Polit. Hinc sua sumsisse videtur Schleusner. l. c.) Δαφνίνη δὲ ἦν ἡ ῥάβδος, ἣν κατέχοντες ἐποιοῦντο τὰς τοιαύτας ᾠδάς. Καὶ τὴν αἰτίαν οἱ τῆς γραμματικῆς ἐξηγηταὶ λέγουσι. Καὶ οὕτω μὲν τὰ Ὁμηρικὰ εἰκοσιτέσσαρα Γράμματα, καὶ Ῥαψῳδίαι ἐλέγοντο, μερικαί τινες οὖσαι περιπέτειαι, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, καὶ μικραὶ ὑποθέσεις, (v. Hesych. in Ῥαψῳδία citandum.) Αἱ δὲ αὐταὶ ῥαψῳδίαι καὶ Ποιήματα ἐκαλοῦντο, ὡς μέρη. Ποίησις μὲν γὰρ, ἡ ὅλη βίβλος· ποίημα δὲ, τόδε τὸ Γράμμα, ἤγουν ἥδε ἡ ῥαψῳδία, τὸ ἄλφα, τὸ βῆτα, καὶ τὰ λοιπά. Οἱ δὲ πλείους τῶν παλαιῶν, τήν τε ὅλην Ὁμηρικὴν ποίησιν Ῥαψῳδίαν λέγουσι, καὶ ῥαψῳδοὺς τοὺς αὐτὴν ᾄδοντας. Ἔτι δὲ καὶ Ῥαβδῳδοὺς, διὰ τὴν ἄνω ῥηθεῖσαν δαφνίνην ῥάβδον, ("at non ῥαβδούχους, ut putabat J. C. Scal., et videbar mihi aliquando deprehendisse e corrupto loco Suidæ. Non enim canebant, qui ap. Græcos dicebantur ῥαβδοῦχοι, sed eorum munus erat, curare, ne quid rixarum in theatris excitaretur, s. ut certamina bene procederent. Hinc Ipsi judices, et Arbitri certaminum, ῥαβδοῦχοι." Politus.) διὰ δὲ τὴν αὐτὴν καὶ Στιχῳδούς. Στίχοι γάρ φασιν ὑπό τινων αἱ ῥάβδοι ἐλέγοντο. Ἀλλὰ καὶ Ἀρνῳδοὺς, ἐπειδὴ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἐν ᾠδῇ Ὁμηρικῇ, καὶ νικῶντες, ἄρνα ἐλάμβανον ἔπαθλον. (Sic τραγῳδοὶ, ab hirci præmio, notante Salvin.) Πινδάρῳ δὲ ἀρέσκει, οὐκ ἀπὸ ῥάβδου, ἀλλ' ἐκ τοῦ ῥάπτειν, τοὺς ῥαψῳδοὺς λέγεσθαι. Περιφράζων γὰρ τοὺς ῥαψῳδοὺς, ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοὺς αὐτοὺς λέγει. Ῥάπτειν δὲ ἢ ἁπλῶς, ὡς εἴρηται, τὸ συντιθέναι, ἢ τὸ κατὰ εἱρμόν τινα, ῥαφῇ ὁμοίως, εἰς ἓν ἄγειν τὰ διεστῶτα. Σποράδην γάρ φασι κειμένης καὶ κατὰ μέρος διῃρημένης τῆς Ὁμηρικῆς ποιήσεως, οἱ ᾄδοντες αὐτὴν, συνέρραπτον, οἷον τὰ εἰς ἓν ὕφος ᾀδόμενα. Ἢ καὶ ἄλλως, διότι, κατὰ μέρος φασὶ τῆς ποιήσεως διαδεδομένης, τὴν σύμπασαν ποίησιν ἐπιόντες οἱ ᾄδοντες, καὶ τὰ ἐξ ἑκατέρας Ὁμηρικῆς βίβλου συρράπτοντες, ὡς ἐβούλοντο, ῥαψῳδοὶ ἐντεῦθεν προσηγορεύθησαν. Τῆς δὲ τοιαύτης *ῥάψεως παράδειγμα σαφὲς καὶ οἱ κέντρωνες, τουτέστι τὰ λεγόμενα Ὁμηρόκεντρα. Κέντρωνές τε γὰρ κυρίως λέγονται τὰ ἐκ διαφόρων χροιῶν συνερραμμένα εἰς ἓν, οἷς ὡμοίωνταί πως τὰ Ὁμηρόκεντρα· καὶ ῥαψῳδία δὲ, ἡ ἐξ ἑκατέρων Ὁμηρικῶν ποιήσεων συρραφεῖσα ᾠδὴ, ἀναλόγως τῷ ὑποκειμένῳ πράγματι, γάμῳ τυχὸν, ἢ ἑορτῇ. Τοῦ δὲ ἀπαγγέλλειν τὴν Ὁμήρου ποίησιν σκεδασθεῖσαν, ἀρχὴν ἐποιήσατο Κύναιθος ὁ Χῖος. Ἐλυμήναντο δέ φασιν αὐτῇ πάμπολλα οἱ περὶ τὸν Κύναιθον, καὶ πολλὰ τῶν ἐπῶν αὐτοὶ ποιήσαντες, παρενέβαλον.]

[Ῥαψῳδός. "Una eadem ætate Homerum et Hesiodum vixisse testantur versus, quos tanquam Hesiodi citant vett. Grammatici: Ἐν Δήλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὅμηρος ἀοιδοὶ Μέλπομεν ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες ἀοιδὴν Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὃν τέκε Λητώ. Sed suspicor hos versus spurios et commentitios esse. ('Versus Hesiodo tributos' caute dixit Wolf. Proleg. ad Hom. 25. n. b. De hac quæstione nihil monet Gaisford. ad Hesiodi Fr. 34. p. 183.) Quod ex illis verbis colligo, ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες ἀοιδὴν, quæ ῥαψῳδοὺς aperte designant. Atqui ῥαψῳδία non solum Homero, sed etiam Hesiodo recentior. Cynæthus quidam Chius primus fertur ῥαψῳδῆσαι Homeri carmina circa Olympiadem nonam et sexagesimam, ut testatur Pind. Schol. (l. c.) Quod enim Hesiod. primum ῥαψῳδῆσαι Nicocles volebat, id falsum puto. Conjecisse hoc illum reor ex illis versibus, quos supra retulimus, ubi dicit Hesiodus sese cum Homero καλὴν ῥάψαι ἀοιδήν. Hoc si veritati consentaneum foret, etiam Hom. ῥαψῳδὸς fuisset. Quod a vero alienum est, et ῥαψῳδίας ratione et origine. Ῥαψῳδοὶ siquidem illi proprie dicti sunt, non qui sua carmina ipsi publice ostenderent et canerent, sed qui aliena agerent, ut Homeridæ, vel Homeristæ. Hesych. Ῥαψῳδοί· ὑποκριταὶ ἐπῶν, et paulo post, οἱ τὰ Ὁμήρου ᾄδοντες ποιηταὶ ῥαψῳδοὶ καλοῦνται. Ut enim κωμῳδοὶ et τραγῳδοὶ dicebantur Auctores tragicorum et comicorum versuum, quos ipsi non composuerant, et λυρῳδοὶ Lyricorum carminum cantores ab aliis editorum, ita ῥαψῳδοὶ dicti Qui heroica carmina cantabant in theatro, quorum ipsi auctores non erant, sed tantum actores. Non igitur ῥαψῳδὸς Hesiodus, haud magis quam Homerus. Ῥαψῳδία initium et originem sumsit ab Hom. carminibus, quos primus ῥαψῳδῆσαι cœpit Cynæthus. Cum enim antiquiores epici poëtæ sua ipsi si forte poëmata canerent et ostenderent, hic aliena primum cantare instituit. Et quod fortean ad Homerum genus referebat, Homericam poësin ita cantavit, idque alii postea imitati sunt. Ῥαψῳδοὶ

quippe proprie vocabantur *οἱ τὰ Ὁμήρου ἔπη ὑποκρινόμενοι.* Athen. 14.: *Οὐκ ἀπελίποντο δὲ ἡμῶν τὸ συμπόσιον οὐδὲ ῥαψῳδοί. Ἔχαιρε γὰρ τοῖς Ὁμήρου ὁ Λαρήνσιος* (v. Schweigh. ad Athen. 1, 1.) Homeristas dictos esse *ῥαψῳδοὺς*, et in theatrum inductos primum a Demetrio Phalereo ibid. scribit. Nec solum Homeri carmina, sed etiam Hesiodi, et Archilochi, et Mimnermi, et Phocylidis a Rhapsodis cantitata et actitata sunt. Vide locum. *Τοὺς δὲ Ἐμπεδοκλέους Καθαρμοὺς ἐῤῥαψῴδησεν Ὀλυμπιάσι Κλεομένης ὁ ῥαψῳδός.* Sic *ῥαψῳδοὶ* alienorum carminum sunt actores. Idem ap. Latinos videtur factum. Auctor Vitæ Virgilii: 'Bucolica eo successu edidit, ut in scena quoque per cantores crebro pronuntiarentur.' Intelligit *ῥαψῳδοὺς τῶν Βουκολικῶν* Virgilii. Quare appellati sint *ῥαψῳδοί*, disputant Grammatici, et more suo nugantur, cum *ῥαψῳδοὺς* quasi *ῥαβδῳδοὺς* dictos putant, quod virgam tenentes carmina canerent. Sane *ἐπὶ ῥάβδῳ* canebant, non tamen inde nomen invenerunt. Pindar., cui tutius credo quam omnibus Grammaticis, *ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοὺς* eos vocat. Ergo *ἀπὸ τοῦ ῥάψαι τὴν ᾠδὴν*, vel *ἀπὸ τοῦ τὰ ῥαπτὰ ᾄδειν* appellati sunt. Homeri poësis cum antea dispersa esset, et indigesta, ac per partes tantum legeretur, qui primi eam in agonibus et *δείξεσι* publicis cantare cœperunt, hinc inde partem aliquam sumebant, quam veluti contexerent et consuerent, et in seriem ponerent. Pind. Schol.: *Τῆς Ὁμήρου ποιήσεως μὴ ὑφ' ἓν συνηγμένης, σποράδην δὲ ἄλλως, καὶ κατὰ μέρος διῃρημένης, ὁπότε ῥαψῳδοῖεν αὐτήν, εἱρμῷ τινὶ καὶ ῥαφῇ παραπλήσιον ποιεῖν εἰς ἓν αὐτὴν ἄγοντας.* H. e. quod proprie *ῥάπτειν* dicitur, Hiantia componere, conciliare, et acu concipere. Inde usque hodie singulis Hom. carminis partibus nomen hoc hæsit ut *ῥαψῳδίαι* dicerentur. Hinc *ῥαπτὰ ἔπη* Pindaro, quæ *ῥαψῳδοὶ* canebant, quod ea sparsa veluti colligerent, et in unum corpus suerent. Sic *ῥαπτοὶ στέφανοι*, Sutiles coronæ; *ῥαπτὰ* navigia; *ῥαπτὰ περιστρώματα.* Hinc Aristot. *ῥαψῳδίαν* vocavit Carmen e vario versuum genere compositum, veluti Centonem: *Καθάπερ Χαιρήμων ἐποίησεν Κένταυρον, μίκτην ῥαψῳδίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων, οὐκ ἤδη καὶ ποιητὴν * προσαγορευτέον.* Poëma illud Chæremonis, cui titulus Centaurus fuit, *ῥαψῳδίαν* vocat, non, quod a Rhapsodis vulgo caneretur, sed quod e variis metris veluti cento consutus esset. Tragœdi ac comœdi actores fabulas, quales a poëtis acceperant, agebant, nihilque de suo iis addebant. Lyrœdi quoque et citharœdi nomos et cantica, quæ poëta lyricus aut dithyrambicus ipsis composuerat, sicut erant ab auctore facta, ad citharam vel lyram cantabant. Nec sane rationis erat, ut aliquid adjicerent. Comœdia quippe et tragœdia integrum carmen, quod initium habebat et finem. Nomi quoque citharœdici, et omnia cantica lyrica, cujuscunque tituli et argumenti essent, perfecta habebantur initio et fine. At qui epica poëmata rhapsodiabant, quia per partes ea sumebant cantillanda, quibus nec finis esset, et initium aliunde sæpe penderet, ut pefecti operis imaginem haberent, iis plerumque de suo finem aliquem, aut principium accommodabant, et assuebant. Hinc *ῥαψῳδοὺς* exordia sæpe a Jove sumsisse dicit Pind.: *Ὅθεν περ καὶ Ὁμηρίδαι Ῥαπτῶν ἐπέων τὰ πόλλ' ἀοιδοὶ Ἄρχονται Διὸς ἐκ προοιμί-Ου.* Interpres vet. ad eum loc.: *Αὐτοὶ οὖν τὴν ἀρχὴν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ Διὸς ἐποιοῦντο προοιμιαζόμενοι, ἐνιότε δὲ ἐκ* (vulgo *καί*, et sic Heyn. perperam edidit,) *Μουσῶν.* Initia igitur et prooemia ipsi de suo annectebant, cetera e poëta sumebant. Inde *ῥαψῳδοὶ* appellati. Certe Cynæthum multa in Homeri poësin infulsisse, et veluti insuisse scribit vet. Schol.: *Ῥαψῳδοὶ ἐπιφανεῖς ἐγένοντο οἱ περὶ Κύναιθον, οὕς φασι πολλὰ τῶν ἐπῶν ποιήσαντας ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ὁμήρου ποίησιν.* Ideo propter has additiones et emblemata non mediocriter Homericæ poësi nocuisse rhapsodos illos notat idem doctus Criticus: *Οὗτοι γὰρ τὴν Ὁμήρου ποίησιν σκεδασθεῖσαν ἐμνημόνευον, καὶ ἐπήγγελλον*, (sic et Heyn. edidit, sed *ἐπαγγέλλω* hic sensum nullum habet, leg. *ἀπήγγελλον*, Recitabant, cf. Eust. l. c. *Τοῦ δὲ ἀπαγγέλλειν τὴν Ὁμήρου ποίησιν σκεδασθεῖσαν, ἀρχὴν ἐποιήσατο Κύναιθος ὁ*
A *Χῖος,) ἐλυμήναντο δὲ αὐτὴν πάνυ.* Quemadmodum autem lyrica carmina *λυρῳδοὶ* ad lyram canebant, *αὐλῳδοὶ* ad tibiam, ita *ῥαψῳδοὶ* epica carmina Homeri, vel Hesiodi *ἐπὶ ῥάβδῳ* pronuntiabant. Nam virgam lauream tenentes ea cantabant. Non propterea tamen *ῥαψῳδοὶ* dicti quasi *ῥαβδῳδοί.* Nam antequam mos ille *τοῦ ῥαψῳδεῖν* aliena carmina natus ac notus esset, auctores ipsi ac poëtæ hymnos et alia carmina in honorem deorum a se composita sic pronuntiare consueverant cum virga e lauru in manibus. Dicebantur *ἐπὶ ῥάβδῳ ᾄδειν.* Pausan. Bœot. (9, 30.) de Hesiodo, qui cum cithara pictus erat: *Οὐδέν τοι* (*τί* vulgo) *οἰκεῖον Ἡσιόδῳ φόρημα. Δῆλα γὰρ δὴ ἐξ αὐτῶν τῶν ἐπῶν ὅτι ῥάβδῳ δάφνης ᾖδε.* Intelligit hos versus e Theog. (30.) *Καί μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον, Δρέψασθαι θηητὸν, ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν Θείην, ὥστε κλύοιμι* (v. Gaisf. qui edidit, *ὡς κλείοιμι*) *τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα.* Traditum sibi a Musis e lauri ramo baculum dicit, tanquam vati futurorum præscio, non tanquam poëtæ datum possumus inter-
B pretari propter illa, *ὥστε κλύοιμι τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα.* Laurum gestabant et ammordebant, qui vaticinandi scientia callere volebant, unde *δαφνηφάγοι* vates. Asclepiades (Anal. 1, 218.) in statuam Homeri: *Καί σοι καλλιπέτηλον, ἐρυσσάμεναι περὶ πᾶσαι, Ὤρεξαν δάφνας ἱερὸν ἀκρέμονα.* Pausan. de virga laurea accepit, cum qua vett. poëtæ carmina sua recitabant. Quem morem etiam postea *ῥαψῳδοὶ* imitati sunt, qui aliena pronuntiarunt. Nam et hi virgam e lauro tenebant, cum carmina recitarent ex aliquo poëta. Credo itaque ex hoc Hesiodi loco quosdam adductos esse, ut putarint Hesiodum *ῥαψῳδὸν* fuisse, et primum *ῥαψῳδῆσαι.* Certe *ῥάβδος* omnium fuit communis, qui carmina publice, vel privatim pronuntiarent, s. sua, s. aliena. Ceterum quicunque *ἐπὶ ῥάβδῳ* canebant, non erant *ῥαψῳδοί*, sed illi soli, qui per *ῥαψῳδίαν* alienis carminibus certabant. Apud antiquos mos obtinuit in conviviis, ut pro lyra myrti, vel lauri virga circumferretur, cum qua accumbentes, qui fidibus nesciebant, scolia, i. e.
C convivialia carmina cantarent. Hesych.: *Μυρσίνης κλάδον ἢ δάφνης παρὰ πότον ἦν συνηθὲς διδόναι τοῖς κατακειμένοις ἐκ διαδοχῆς ὑπὲρ τοῦ ᾆσαι ἀντὶ βαρβίτου.* Vide Athen. et Aristoph. Schol. (Cf. Hesych. *Ἄιδειν πρὸς μυῤῥίνην· ἔθος ἐν τοῖς συμποσίοις τὸν μὴ δυνάμενον ᾆσαι*, imo *κιθαρίσαι, δάφνης κλῶνα ἢ μυῤῥίνης λαβόντα, πρὸς αὐτὴν ᾄδειν.*) Ex his colligere licet nulla unquam carmina cani olim, aut recitari solita absque lyra, aut virga laurea. Lyrica ad lyram canebantur, vel in convivio, si quis citharizare nesciret, virgam lauri vel myrti tenens ea canebat. Epici vero poëtæ, qua privatim, qua publice cum virga laurea carmina sua recitabant. Et postea inducta consuetudine, ut aliena etiam opera per eos, qui *ῥαψῳδοὶ* dicebantur, in theatris pronuntiarentur, nunquam absque virga vel baculo laurino id faciebant. Nec tamen inde *ῥαψῳδοὶ* dicti. Nam *ἐπὶ ῥάβδῳ ᾄδειν* res antiquior fuit *ῥαψῳδοῖς*, qui et eam ipsi usurparunt. Callim.: *Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον Ἠνεκέως ἤειδε δεδεγμένος.* (Vulgo legebatur *Ἠνεκὲς ἀείδω δεδεγμέ-*
D *νος.* 'Scr. *δειδεγμένος.* Hesych. post *Δεῖγμα*: *Δεδέχατο· ἐδεξιοῦντο, ἐφιλοφρονοῦντο. Δεδεγμένοι· δεξιούμενοι.* Lege *δειδέχατο* ex Homero, et *δειδεγμένοι.*' Bentl. De altera lectione, *Ἠνεκέως ἤειδε δεδεγμένος*, quæ nobis unice vera videtur, silent Callimachi Interprr., etiam Blomfield. *Ἠνεκέως* usurpavit Empedocles in loco, quem Noster laudavit. Cf. Simplic. ad Aristot. Phys. 173. *Κἀγὼ μυθολογήσω τὸ ῥαβδίον ἔχων ὑμῖν καθήμενος*, quem excitavit Schneider. Lex.) Verba Scholiastæ Pindari, quibus Dionysii Argivi opinionem refert de appellatione rhapsodorum, ita leg. sunt: *Οἱ δὲ, ὅτι, κατὰ μέρη πρότερον τῆς ποιήσεως διαδιδομένης, τῶν ἀγωνιστῶν ἕκαστος ὅ,τι βούλοιτο μέρος ᾖδε· τοῦ δὲ ἄθλου τοῖς νικῶσιν ἀρνὸς ἀποδεδειγμένου, προσαγορευθῆναι τότε μὲν ἀρνῳδούς· αὖθις δὲ ἑκατέρας τῆς ποιήσεως εἰσενεχθείσης, τοὺς ἀγωνιστὰς, οἷον ἀκειομένους πρὸς ἄλληλα τὰ μέρη, καὶ τὴν σύμπασαν ποίησιν ἐπιόντας, ῥαψῳδοὺς προσαγορευθῆναι. Ταῦτά φησι Διονύσιος ὁ Ἀργεῖος.* (Cf. Eust. l. c. *Διότι κατὰ μέρος φασὶ τῆς ποιήσεως διαδεδομένης, τὴν*

σύμπασαν ποίησιν ἐπιόντες οἱ ᾄδοντες, καὶ τὰ ἐξ ἑκατέρας Ὁμηρικῆς βίβλου συῤῥάπτοντες, ὡς ἐβούλοντο, ῥαψῳδοὶ ἐντεῦθεν προσηγορεύθησαν. Sed illud *ἀκειομένους* poëticum esset.) Perperam legitur *οἷον ἀκουομένους.* Homeri poësis per partes et membra olim erat discerpta, non in corpus unum relata, ut hodie extat, nec in ordinem ac seriem digesta. Agonistæ, qui per *ῥαψῳδίαν* in certaminibus super ea recitanda contendebant, partem aliquam sumere consueverant, quam pronuntiarent. Partes vero carminis, quas uterque antagonista, s. *ῥαψῳδὸς* recitandas elegerat, invicem postea committebantur, et veluti sartoris acu jungebantur. Eo modo cum universam poësin percurrerent, et sparsas partes conjungerent, ac veluti sarcirent, dictos esse *ῥαψῳδούς.* Hesych. *Ἀκειόμενον· ῥάπτοντα καὶ ἰώμενον.* Inde *ἀκεστὴς,* Sartor; et *ἀκεστρία,* Sartrix. At Philochorus *ἀπὸ τοῦ συντιθέναι καὶ ῥάπτειν τὴν ᾠδὴν* eos nominatos voluit, a componendis carminibus. (Cf. F. A. Wolf. infra citandum.) Sic *ὑφαίνειν ἔπος* Græci dicunt, et *μῦθον ὑφαίνειν.* Unde *ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον* Callim. dixit de *ῥαψῳδία.* Sic Lat. Carmen texere ac ducere. Simmias *ἄτριον Δωρίας ἀηδόνος* carmen suum de ovo dixit, h. e. Textum. Sed, cum *ῥαψῳδοὶ* li proprie dicti sint, qui aliena recitabant, non qui sua, vix possunt inde appellati videri, cum nihil ipsi componerent. Præterea si *ῥάπτειν ᾠδὴν* idem est simpliciter ac Carmen aliquod vel canticum componere et conscribere, poëta quilibet et versificator dici potest *ῥαψῳδὸς,* non epicus tantum, sed tragicus, comicus, et melicus. Quippe isti omnes *ῥάπτουσι τὰς ᾠδὰς,* i. e. Componunt. Ita sane videtur sumi et in illis versibus Hesiodi commentitiis, quos supra retulimus: *Ἐν Δήλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὅμηρος ἀοιδοὶ Μέλπομεν ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες ἀοιδήν.* Nihil hæc ad *ῥαψῳδοὺς,* qui sua non edebant, sed aliena veluti suebant. Præterea quis non videt ab aliquo confictos, et Hesiodo attributos illos versus, qui Hesiodum coætaneum Homero fuisse, et primum *ῥαψῳδῆσαι* putavit? Idem sentiendum censeo de illo Epigr., quod in tripode scriptum esse, qui in monte Helicone ab Hesiodo dedicatus est, proditur: *Ἡσίοδος Μούσαις *Ἑλικώνισι τόνδ' ἀνέθηκε Ὕμνῳ νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον.* Ex hoc Epigr. non esse dubium affirmabat Varro, quin aliquo tempore eodem vixissent Homer. et Hesiod. Multo probabilius est ab Hesiodi amatoribus et admiratoribus hæc talia conficta fuisse, qui palmam illi et coronam contra Hom. dare parati erant. Quæ si vera et genuina essent, cui dubium foret ambo eodem omnino tempore fuisse? Sed hæc in medio relinquo." Salmas. Exerc. Plin. 608.]

[*Ῥαψῳδός.* "Cum fere omnia, quæ de Rhapsodis accepimus, plurimum conferant ad cognoscendam vitam *ἀοιδῶν,* utpote quorum in locum illi successerint, pauca nobis de insigni ordine dicenda sunt, maximeque ea, de quibus VV. DD. adhuc minus solerter existimarunt. (Nota:—'Optime de iis putatur scripsisse S. F. Dresig. in Comment. Lips. 1734. 4. Et quæ quidem manu congeri poterant, congessit ille pleraque omnia; sed judicium verum lectori reliquit. Hoc qui quærit, adeat saltem Gillies' History of Greece 1, 6.') Ex iis, quæ a Salmasio et aliis disputata sunt de rhapsodis, non intelligitur, eorum potissimum curæ deberi, quod etiam nunc Homerica tractamus, arteque rhapsodica actioni Græcorum omni, et scenicæ et oratoriæ, viam munitam esse. (Nota:—'Inde *ὑποκρίνεσθαι* sæpe dicitur de cantu rhapsodorum, ipsique *ὑποκριταὶ τῶν ἐπῶν* vocantur tum a Lexicographis, Hesychio et Timæo, tum a Diod. S. 14, 109. 15, 7. Plures autem *ῥαψῳδοὺς* et *ὑποκριτὰς, ῥαψῳδίαν* et *ὑπόκρισιν,* ut diversa ponunt, usu magis proprio. Proprie enim *τὸ ῥαψῳδεῖν* ad omnia genera carminum pertinuit, a quibus vera actio abesset, i. e. ea qua etiam orator caret.') Imo hos, quos insignem ordinem appello, pro levissimis hominibus habendos multi docuerunt e Plat. et Xenoph. Sed hic primus est e tribus erroribus, qui hujus rei veritatem pervertunt, quod priscæ illius atque Socraticæ ætatis rationes confunduntur. Alterum errorem jam sublatum puto, quo e falsa notatione nominis *ῥαψῳδοῦ,* (Nota:—'*Παρὰ τὸ ῥάπτειν ᾠδὴν,* Consuere s. Connectere carmen, quæ quidem vera est etymologia, sed ex antiquorum temporum ingenio interpretanda. Quippe aliud est Breviora carmina modo et ordine publicæ recitationi apto connectere, s. ut Pind. Schol. ait, *εἱρμόν τινα καὶ ῥαφὴν* adhibere, aliud Centonem consuere. Quod vero his postremis sæculis fuerunt VV. DD., qui *ῥαψῳδὸν* atque *ποιητὴν* ipsa vi nominis eundem putarent esse, falsa illos analogia fefellit. Non enim *ῥάπτειν* aut *ὑφαίνειν* ita de componendis versibus dici solet, ut de struendis dolis et consiliis. Adversatur etiam Pind. Nem. 2. ubi ignavissimum in illa ratione epitheton esset in verbis, *ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοί.* Neque eo, sed simpliciter ad cantum rhapsodicum, trahenda est locutio *ῥάπτειν ἀοιδὴν* in verss. Hesiodo tributis ap. Schol. Pind. l. c. Sed hic attingi tantum possunt ista omnia.') collegerunt quidam, versatam esse operam eorum in versibus passim excerpendis et consarcinandis ad modum Centonum, quales ex Homero a sanctis animis facti extant, ridiculæ ineptiæ in summa gravitate rerum. Atque absurdum illud commentum etiam turpius ornatum est ab iis, qui circulatorios cantores sui temporis rhapsodis similes rati, res, quas illi cecinerint, in tabula pictas et bacillo demonstratas fingebant. Tertius error latissime patet, h. l. nobis in primis coarguendus. Nam quod ante usitatam scribendi artem commune erat carminibus omnibus, singulare Homero institutum fecerunt, eumque vatem, quem ingenii sui monumenta scripto consignasse non dubitabant, unum vel in paucis cantitari et memoriter vulgari solitum putarunt. Cui rationi et ipsa res et veterum auctoritas prorsus repugnat. Neque enim unius Homeri, sed et Hesiodi et aliorum carmina, omneque epicum genus, mox lyricum quoque et jambicum, complexa est ars rhapsodorum, v. Plat. de LL. 2. p. 658. Ione 530. Athen. 14. p. 620.; fuitque diu hæc unica via publice prodendi ingenii, ut etiam Xenophanem poëmata sua ipsum *ῥαψῳδῆσαι* legamus, ap. Diog. L. 9, 18. quem locum Ross. nuper in Comment. Laërt. non melius accepit quam Feverlin. in Diss. de Xenophane 21. In Homericis autem, omnium præstantissimis, plurimorum studia hæsisse, et quasi familiam quandam extitisse Homeridarum, quæ primum ap. Chios, deinde alibi hanc artem exerceret, multorum testimoniis confirmatur. Familiam dico ea significatione, qua familiæ appellantur sectæ vel scholæ philosophorum, non tanquam stirpem et progeniem Homeri. Quamvis vero artis hujus nomen videatur posterius esse Homero, ipsa ars et professio jam antiquissimis temporibus viguit, ac multo tum quam posthac fuit illustrior. Quoad enim paucorum erat, memoria complecti majorem numerum carminum, nondum apertis ludis, quibus illa pueri docerentur, unoque genere eruditorum, sacris vatibus, tota Græcia circumlatis, etiam eos, qui illorum opera in notitiam vulgi perferebant, præcipuo honore haberi consentaneum fuit. Quanquam primo quidem vatem quemque fere non nisi sua divulgasse, vel ex eo apparet, quod rhapsodicæ professionis Hesiodus, aut aliquis alius suppari ætate auctor nuncupatur: Nicocl. ap. Schol. Pind. et Athen. ll. cc. Exploratiora haberemus de hac omni re, si scripta Dionysii Argivi, Timomachi, Hippostrati, Aristoclis, Menæchmi, aliorumque, ab illis duobus laudata, superessent. Mox autem inde a Terpandro Lesbio Olymp. 34. usque ad Cynæthum Chium, excellentem in primis in arte sua Olymp. 69., eosdem non aliena tantum, sed etiam propria cecinisse, nullumque prope fuisse rhapsodum, quin idem probabilis poëta esset, manifesta historiæ vestigia arguunt. Atque ex hoc factum esse puto, ut tam multa carmina illorum temporum, obliteratis rhapsodorum, a quibus confecta essent, nominibus, cum ab aliis et aliis subinde repeti solerent, tandem falsis auctoribus assignata, et ad extremum *ἀδέσποτα* circumferrentur. Jam etsi Homeri ævo perpaucæ artes et opificia a certis hominibus tractabantur, attamen ars *ἀοιδῶν* tum non minus peculiaris

fuit, quam fabri aut figuli, quam medici aut barioli, v. Od. P. 383. sqq. Hesiod. Ἔργ. 25. Hymn. in Apoll. 165. sqq. etc.; honorem autem publice privatimque habuit longe maximum. Sive enim in oppidis suis manebant, s. varia loca, populorum conventus, regumque epulas obibant, cari diis et venerabiles hominibus habebantur. Eadem rhapsodis dignatio, eadem vita fuit, donec res sensim cum studiis et moribus hominum immutata, et, argento certaminum præmio proposito, ad levem quæstum deducta eviluit: Io ap. Plat. 535. Ἐὰν μὲν κλαίοντας αὐτοὺς καθίσω, αὐτὸς γελάσομαι, ἀργύριον λαμβάνων· ἐὰν δὲ γελῶντας, αὐτὸς κλαύσομαι, ἀργύριον ἀπολλύς. Verum hoc alias: nunc illud quæramus, utrum e libro, an memoriter cecinerint rhapsodi, et quali discendorum carminum modo usi sint, quando libros non haberent. Qua in re nemo nisi veteris Græciæ plane hospes dubitet, quin illi memoriter pronuntiarint omnia: ita jam fecerant prisci vates omnes, trium Musarum, Μελέτης, Μνήμης, Ἀοιδῆς, cultores; quin adhuc Socratis ætate, cum scripta exemplaria Homeri a rhapsodis maxime conquirerentur, Xenoph. M. S. 4, 2, 10. ipsa recitatio non est facta de scripto. Ineptus videor mihi ipse, qui talia doceam. Sed ne illud quidem assecuti sunt multi; imo e Plat. Ione opinionis suæ præsidium captarunt, ubi tamen rhapsodo maxime necessarium esse dicitur memoria valere 539. nihilque aliud inest, quod ad usum exemplarium spectet. Denique adde, quod in verbis, quibus rhapsodorum recitatio notatur, nullum est, quod illuc pertineat. Dicunt Græci de ea ᾄδειν, ψάλλειν, μελῳδεῖν, μνημονεύειν, ἀπαγγέλλειν, διατιθέναι, similia, nunquam ἀναγιγνώσκειν, aut ἀναλέγεσθαι. Stupes fortasse ad tantam capacitatem memoriæ, quæ totum Homerum complecti potuerit? Mihi vero id etiam parum videtur, multoque plura nonnunquam bonos rhapsodos tenuisse suspicor. Etenim si etiam tum, cum multiplex doctrina, ad lectionem librorum revocata, cultissimæque vitæ negotia obruebant memoriam, Athenis fuerunt liberaliter educati, qui universam Iliada et Odysseam tenerent, Xenoph. Symp. 3, 5.; quid ambigis de iis hominibus, qui in tali re assidue operam locabant, et illis in sæculis, ubi brevior orbis discendorum ingeniis quasi vacuitatem dabat, sapientiæque fama longe aliis studiis parabatur? Quid? Plato quidem in Phædro 274. atque alii vett. philosophi judicarunt, hanc facultatem animi nostri metiendam non esse eorum temporum modulo, cum apparatus subsidiorum illius culturam impediret; inventas literas profuisse disciplinis, sed obfuisse discentibus, adeo ut quæ inventio medicamen memoriæ dicta esset, eadem non immerito noxa ejus et pernicies diceretur. Quod verissime monitum esse, illiteratorum hominum et doctrinæ nostræ expertium populorum contemplatio docet. Neque enim nobis opus est afferre singularia specimina validioris memoriæ, ut Hortensii oratoris, quem Cicero narrat ea, quæ secum commentatus esset, sine scripto omnia reddere potuisse iisdem verbis, quibus cogitasset, s. poëtarum, tum αὐτοσχεδιαζόντων, qui Italis Improvisatores vocantur, tum aliorum multorum, quos constat, præsertim interdictos usu scripturæ, plura millia versuum et fecisse in animo, et memoriæ infixa sæpius repetiisse. Quippe non agimus de raris quibusdam miraculis naturæ, verum de ordine hominum, per totam vitam huic uni arti vacantium, ut vel pangerent carmina, quæ mox canendo divulgarent, vel divulgata ab aliis discerent. Atqui tales fere ordines hominum in aliis quoque populis reperimus, ap. Hebræos Scholas, quas dicunt, Prophetarum, tum cognatiores nobis Bardos, Scaldros, Druidas. De his quidem postremis Cæsar B. G. 6, 14. et Mela 3, 2. referunt, propriam eorum fuisse disciplinam, in qua nonnulli ad vicenos annos permanserint, ut magnum numerum versuum ediscerent, literis non mandatorum. Simile quiddam et alias sæpe et nuperrime de natione Ossiani narratum est a G. Thorntono in Transactt. of the American Philosophical Society at Philadelphia 3, 314. In illa natione etiam nunc senes esse, qui tantam copiam

A antiquorum carminum memoria custodirent, ut velocissimum scribam per plures menses dictando fatigaturi essent. Quam vellem tantillum nobis Græci tradidissent de vatibus et rhapsodis suis! Num et horum propriam quandam disciplinam et singulare studium artis fuisse, pro comperto habendum arbitror. Age igitur, rhapsodicæ διδασκαλίας modum, antiquitatis tenebris obscuratum, similium rerum comparatione eruamus. Fuit is, si quid video, idem, qui diu adhibitus est in scena, et tragica et comica, in variis generibus chororum, denique in scholis et ludis, priusquam scribendi legendique facultas vulgo frequentari cœperat. Is autem modus qualis fuerit, ipsa vocabula testantur. De poëtis enim proprium est et e re ductum, διδάσκειν δράματα, Lat. Docere; de actoribus, μανθάνειν, Discere partes; hinc διδάσκαλοι, ὑποδιδάσκαλοι, *ἀντιδιδάσκαλοι, διθυραμβοδιδάσκαλοι, et alia hujuscemodi: post ea, quæ ex Harpocr. et Hesych. v. Διδάσκαλος a nonnullis VV. DD. breviter, et a
B Casaub. in Athen. 6, 7. didascaliarum causa notata sunt, nemo, quod sciam, in hanc rem accurate inquisivit, expectatque ea adhuc lucem suam cum multis aliis, quæ ad ludos scenicos Græcorum pertinent. Nimirum, ut chironomiam, ut reliquos motus corporis, ut totam saltationem actores discebant aspectu præmonstrantium magistrorum, ita etiam verba, præcinente ipso poëta, auditione, non, sicut hodie, e libellis arripiebant. Itaque hoc instituto usi videntur rhapsodi, ut alter alterum doceret coram, mox exercitatio et frequens recitatio artem pararet. Neque sane est, quod hanc rationem incommodam vel memoriæ molestiorem putemus hac nostra: certe id quisque nobis concedet, eam non potuisse non multo efficaciorem esse ad optimam pronuntiationem atque verborum sententiarumque omnium veram vim et sonum assequendum. Huc accedit, quod acerrima studia auditorum cum summo amore domesticæ historiæ in antiquis ἔπεσιν haud dubie operam istam facilem et jucundam efficiebant. Quæ omnia, ex
C illorum temporum ingeniis ac moribus existimata, locum non relinquunt dubitationi, qui fieri potuerit illud, quod factum esse historicæ rationes pervicerunt. Hæc autem reputanti mihi vehementer errare videntur ii, qui putant literis non usum Homerum statim totum immutari et sui dissimilem reddi necesse fuisse. Id sc. effecisset vaga auditio, non legitima et bene composita διδασκαλία. Veruntamen ipsi veteres a rhapsodis repetebant originem variarum lectt., in eorumque creberrimo cantu præcipuum fontem videbant corruptionis et interpolationis Homericæ. Atque hoc judicium, ab Alexandr. Criticis profectum, servatum ap. Joseph. (c. Apion. 1, 2. p. 439.) ejusmodi est, ut natura rei cogitantem facile eodem perducat. Neque enim ne tenacissima quidem memoria, a scriptis exemplaribus destituta, non vacillat interdum, et paulatim longius a fide desciscit. In primis vero recitatio ipsa, vivido impetu et ardore animi peracta, infirmarit oportet memoriam, multisque mutatt. causam dederit, in eo præsertim sermone, qui
D quasi sponte concluderet versum, neque hanc artificiosam concinnitatem haberet, quæ aliunde illata respueret, cum omnia tanta simplicitate sententiis verbis conferta sint, omnia ita membratim et incisim decurrant, ut mutandi, detrahendi, addendi ubique maxima facilitas sit. Postremo mirum fuisset, nisi rhapsodi generosioris spiritus, et qui ipsi poëtæ essent, passim aliquid a se melius dici posse, alia etiam in auditorum gratiam clarioribus verbis exprimenda, alia denique intertexenda pluribus carminibus uno filo nectendis putarent. Ut enim ab omnibus intelligerentur, et cum voluptate audirentur, summa illorum cura esse debuit, non hæc, ut carmina sincera servarent, qualia primum fuderat vates. Itaque nominatim Cynæthi familia insimulatur illum tum aliis modis corrupisse, tum proprios versus inculcasse, Schol. Pind. l. c. et ex eo Eust. (l. c.) Quare equidem crediderim, si e talium rhapsodorum ore exceptum hodie extaret exemplum Homeri, ab insequentibus Criticis non limatum, eandem illius faciem

futuram esse, quam majores nostri Hymni Homeridarum habent. Admonet me hoc nomen Hymnorum, ab Hemsterh. et aliis inductum, ut adjiciam aliquid de interpolatione rhapsodorum, e quo plane appareat, quam illi non alieni fuerint a poëtica facultate, et quam sine fraude talis interpolatio facta sit. Prius quidem etiam nullo auctore verisimillimum esset, nisi adeo frigida putes illorum ingenia, ut usu pœne quotidiano optimorum poëtarum non incaluerint ad aliquid simile tentandum. Verum, etsi hujus ævi tam lacunosa historia est, Pindar. tamen et Plut. de Musica 1133. (loquens de modis citharœdicis et rhapsodis antiquioribus, Τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς, ὡς βούλονται, ἀφοσιωσάμενοι, ἐξέβαινον εὐθὺς ἐπί τε τὴν Ὁμήρου καὶ τῶν ἄλλων ποίησιν· δῆλον δὲ τοῦτ' ἔστι διὰ τῶν Τερπάνδρου προοιμίων,) satis clare tradunt, compositos a rhapsodis esse Hymnos, quibus solenni recitationi Homericorum et aliorum carminum præluderent. Itaque posteriore in primis auctore fretus jam olim Hemsterh. duce conjeci, e talibus procemiis et fragmentis procemiorum hanc nostram farraginem Hymnorum conflatam esse, addita causa, non improbabili fortasse, cur illa sensim cum Homericis carminibus confusa sint, ad Hesiodi Theog. p. 60. cf. Mitscherl. ad H. in Cer. p. 101. et Groddeck. Comment. de Hymnorum Hom. Reliqq. 21. Nihil enim, ut opinor, interfuit theatrorum istorum, exploratum habere, cui quidque deberent, quod auditu dignum esset: Alexandrinorum autem tempore, quorum maxime interfuit, nihil videtur superfuisse nisi varia et obscura fama, ut de tot aliis ἀδεσπότοις, quorum partim jam ap. Herod. mentio fit. Denique de solennis justæque recitationis ratione in publicis conventibus et certaminibus paucissima sunt, quæ certa rerum fide tradantur. Unum inter omnes constat, utrumque epos Homeri non nisi particulatim ac diverso ordine decantatum esse, et particulæ cuique vulgo proprium nomen fuisse: instar omnium nobis est auctoritas veteris scriptoris, quem excerpsit Ælian. V. H. 13, 14. (l. c.) Ea nomina extant tum ap. Ælian. et Eustath. in principiis rhapsodiarum, tum ap. alios scriptt. quam plurimos, qui passim Homerica loca ad illum modum excitant. Sed eæ partes ab initio fere longiores fuerunt, neque, ut ex Eust. colligas, cum Aristarchea descriptione librorum congruentes. Ita Ἀλκίνου Ἀπόλογος 4. vel 5. libros Odysseæ complectebatur: (Nota:—'Cf. recte monentem Twining. ad Aristot. Poët. 365. Addo simillimum exemplum ap. Herod. 2, 116. ubi Il. Z. 289. laudantur e Διομήδους Ἀριστείᾳ, quo nomine a Grammaticis appellatur Il. E. Quod ipsum una cum tenore constructionis valde adversatur obelo Valckenærii, delentis verba, ἐν Διομήδεος Ἀριστείῃ:') quod pensum in una solemnitate commode absolvi potuit. In aliis carminibus, ut in Καταλόγῳ Νεῶν, in Κόλῳ Μάχῃ, artem rhapsodi spectatam puto, præsertim in legitimis certaminibus, ut cum ceteris apte coirent, et elegans ῥαφὴ efficeretur: in quo tamen haud dubie plura per sæcula nihil certum et constans fuit, cum res modo a locis ac temporibus recitandi, modo ab ingenio et judicio rhapsodorum penderet." Wolf. Proleg. ad Hom. s. 22—5. "Primo quidem tempore et pœne ad Periclis usque ætatem Græcia Homerum et ceteros ἀοιδοὺς suos adhuc auditione magis quam lectione cognoscebat. Paucorum etiam tum erat cura scribendi, lectio operosa et difficilis; itaque rhapsodis maxime operam dabant, captique mira dulcedine cantus ab illorum ore pendebant. In clarissimis hujus sæculi rhapsodis memoratur circa Olymp. 69. Cynæthus, Pindaro æqualis, qui Chio commigravit Syracusas, vel ibi maxime artem factitavit, Schol. Pind. (l. c.) Atque hujus professionis homines cum omne tempus consumerent in ediscendo poëta, eosdem ejus primos Interprr. fuisse putes. Sed nullo id confirmatur certo testimonio scriptoris. Quod enim a nonnullis affertur Platonis, illud in isto contextu ad quemvis actorem scenæ transferri potuerat: (Nota:—'Ione 530. Οὐ γὰρ γένοιτό ποτε ῥαψῳδὸς, εἰ μὴ συνίῃ τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ. Τὸν γὰρ ῥαψῳδὸν ἑρμηνέα δεῖ τοῦ ποιητοῦ τῆς διανοίας γίγνεσθαι τοῖς ἀκούουσιν. Speciosius est, quod respondet Io, posse se κάλλιστα ἀνθρώπων λέγειν περὶ Ὁμήρου, eaque in re certare cum interprr. optimis. In ceteris quidem hic pulcellus interpres nihil profert tanto hiatu dignum; sed potuerit id facere, ut Sydenham. censet, non quærimus de rhapsodis ætatis Platonicæ, sed de antiquis successoribus ἀοιδῶν. Cf. p. 535. a.') Quocirca non dubito, quin antiquissimi philosophi auctores interpretationis habendi sint, et initio quidem πραγματικῆς." Idem ib. 36. Vide et Villoison. Proleg. ad Hom. p. lvi.]

[Ῥαψῳδός. Hesych. Βραυρωνίοις· τὴν Ἰλιάδα ᾖδον ῥαψῳδοὶ ἐν Βραυρῶνι τῆς Ἀττικῆς. Ὠιδεῖον· τόπος, ἐν ᾧ, πρὶν τὸ θέατρον κατασκευασθῆναι, οἱ ῥαψῳδοὶ καὶ οἱ κιθαρῳδοὶ ἠγωνίζοντο.]

[* Ψευδοραψῳδός, ὁ, ἡ. "Hesych. Ψευδοραβδοθίαι· ψευδοραψῳδοί." Boissonad. Mss.]

Ῥαψῳδία, (ἡ,) Contextura carminum, hexametrorum præsertim, et quasi consarcinatio, de qua lege quæ modo dixi in Ῥαψῳδῶ. Aristot. de Poët., Καθάπερ Χαιρήμων ἐποίησεν Ἱπποκένταυρον, μικτὴν ῥαψῳδίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων. [Locus est c. 3. Ed. Burgess. Οὐδὲν δὲ κοινόν ἐστιν Ὁμήρῳ καὶ Ἐμπεδοκλεῖ, πλὴν τὸ μέτρον· δι' ὃ τὸν μὲν ποιητὴν δίκαιον καλεῖν, τὸν δὲ φυσιολόγον μᾶλλον ἢ ποιητήν. Ὁμοίως δὲ, κἂν εἴ τις ἅπαντα τὰ μέτρα μιγνύων ποιοῖτο τὴν μίμησιν, καθάπερ Χαιρήμων ἐποίησε Κένταυρον, μικτὴν ῥαψῳδίαν, ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων οὐκ ἤδη καὶ ποιητὴν * προσαγορευτέον. "Supra dixerat, scriptt. qui non imitantur, licet metro epico vel elegiaco scripserint, ἐποποιοὺς et ἐλεγειοποιοὺς male nominari: addit nunc, poëtam, si quis per metra omnigena imitationem fecerit, ut Chæremo fecit, non idcirco e metris omnigenis nominari debere, παμμετροποιοῦ sc. titulo, vel aliquo ejusmodi. Ut hic sensus, qui mihi quidem verus videtur, ex h. l. eliceretur, interpunctionem tantum post μέτρων sublatam post ῥαψῳδίαν posui. Quod si Codd. Mss. sinerent, voces illas, μικτὴν ῥαψῳδίαν, penitus delerem, quas e glossemate ortas suspicor." Tyrwhitt. At, si hoc sibi voluisset Aristot., illud παμμετροποιοῦ, quod emphasin haberet, exprimendum esse, non subintelligendum esse existimasset. Porro nunc loquitur Philosophus de eo, qui poëta dicitur, non de titulo ejus, qui per metra omnigena imitationem fecit. Verum vidit Hermann., qui sic edidit: Ὁμοίως δὲ κἂν εἴ τις ἅπαντα τὰ μέτρα μιγνύων, προΐοιτο τὴν μίμησιν, καθάπερ Χαιρήμων ἐποίησε Κένταυρον, μικτὴν ῥαψῳδίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων, οὐκ ἤδη καὶ ποιητὴν προσαγορευτέον. "Tyrwhitti constructio vulgata durior est; quare vulgatam retinui. Verba, μικτὴν ῥαψῳδίαν, glossema putat Tyrwh. absque causa idonea." Buhl. "Legitur in libris ποιοῖτο τὴν μίμησιν, et deinde Edd. habent οὐκ ἤδη καὶ ποιητήν. Plerique Codd. οὐκ ἤδη omittunt, (ut Ven. Guelph. Parr. 2040. 2938. in Burgessii Appendice: deinde καὶ π. Guelph. Par. 2040. καὶ τοῦτον π. ap. Eund. ib. Deesse οὐκ ἤδη in Codd. Vat. Urb. 47. et Reg. Matrit. 92. testatur Idem in Musei Oxon. Liter. Spec. Fasc. 2. Pt. 2. p. 3. Οὐκ ἤδη legi in Aldi Edd. 1508. Paccii 1536. Bas. 1550. Camotii 1551. Victorii 1573. Sylburgii 1585.; et deesse in Ed. Morelii 1555.; porro οὐκ ἤδη legi in Edd. Heinsii, Edinb. Glasg. Chandleri, Harlesii, Upton. Ox. 1760. 8. Winstanl. Matrit. 1778. Cookii, Cantab. 1785.: οὐχ ἧττον in Edd. Batteusii et Reizii, notatum est in Tabula, quam idem Burgess. in Mus. Oxon. Liter. Spec. Fasc. 2. Pt. 1. exhibet.) Battesii conjecturam, οὐχ ἧττον ποιητὴν recepit Reizius. ('Plures Victorii Codd. necnon Medicei in Ed. Winstanl. excerpti omnes, Ven. Guelph. Par. 2040. 2938. sicut etiam Ed. Morel. οὐκ ἤδη non agnoscunt: male. Alii Victorii Codd. Guelph. Medic. B. et Par. 2040. Ed. Morel. καὶ τοῦτον ποιητὴν habent. Heinsius προσαγορευτέον cum interrogationis nota legi jubebat: non necesse. Batteusius pro οὐκ ἤδη καὶ maluit οὐχ ἧττον: pessime. Miror sane, quod Reiz. hanc lectionem receperit.' Buhl.) Videamus quæ sit harum lectionum vis et virtus. Poëtas, inquit Aristot., appellare a metri genere solent: falso. Nam poëtæ sunt, qui imitantur, ut Hom.; non sunt, qui non imitantur, ut Empedocles. Quod si quis omnibus metris mixtis imitetur, ut Chæremo, hic non erit poëta dicendus. Hic est vul-

gatæ lectionis sensus. At is aperte falsus; nam, si quis imitatur, s. is uno metri genere, s. omnibus, s. nullo id faciat, poëta erit propter hoc ipsum, quia imitatur. Quod si lectionem Codd. illorum, qui *οὐκ ἤδη* omittunt, et Battesii spectamus, utraque huc redit: Etiam qui omnibus metris imitatur, poëta erit dicendus. At quorsum hoc dicat Aristot.? Si eum solent poëtam appellare, qui metris utatur, quid dubium est, quin eum quoque dicturi sint poëtam, qui omnia metra adhibeat? Quem ut non possint *ἐποποιὸν*, vel *ἰαμβοποιὸν* vocare, at vocabunt *πολυμετροποιόν*. Imo illorum opinioni, qui poëtas appellant, quos metro uti vident, non nisi hæc duo opponi possunt: poëtam esse, qui imitetur, etiam si nullo metro utatur; et poëtam non esse, qui non imitetur, etiam si omnibus metris utatur. Horum primum non dixisse Aristot. manifestum est, qui et omnium metrorum usum disertim commemoret, et exemplum adhibeat Chæremonis. Ergo alterum dixerit necesse est, non esse poëtam, qui omnibus metris utatur, nisi idem etiam imitetur. Vidit hoc etiam Victor.; sed quod hic edidit, *οὐ ποιοῖτο τὴν μίμησιν*, uno libro Ms. adjuvante, id duplici vitio laborat, et *οὐ* pro *μὴ* posito, et accessione articuli. Nam quod volebat Victor., id Græce diceretur, *μὴ ποιοῖτο μίμησιν*. (' Victor. legit, *εἴ τις ἅπαντα τὰ μέτρα μιγνύων οὐ ποιοῖτο τὴν μίμησιν,—οὐκ ἤδη καὶ ποιητὴν προσαγορευτέον*, sensu prorsus ei contrario, quem Aristot. exprimere voluit, et invitis Codd. omnibus. Vide Victorii Comment. 17. et Twiningii notam, qua nostram lectionem, *Ὁμοίως δὲ κἂν εἴ τις ἅπαντα τὰ μέτρα μιγνύων ποιοῖτο τὴν μίμησιν, καθάπερ* Χαιρήμων *ἐποίησε* Κένταυρον, *μικτὴν ῥαψῳδίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων, οὐκ ἤδη καὶ ποιητὴν προσαγορευτέον*, a Victorio defendit, p. 165. sq.' Buhl.) Quæ cum ita sint, scr. censui una addita litera *προΐοιτο*, Negligeret, et revocandam vulg. lect. *οὐκ ἤδη καὶ ποιητήν*. Causa, quare *οὐκ ἤδη* plerique Librarii omiserint, manifesta est. Nam cum semel scriptum esset *ποιοῖτο*, quod hoc facilius accidere poterat, quo frequentius in hoc libro hæc formula dicendi occurrit, sensum videbant ineptum esse, si legeretur *οὐκ ἤδη*. Ceterum Chæremonis exemplum non ideo attulit Aristot., ut hunc poëtam esse negaret, sed ut ostenderet, posse aliquem omnibus metris uti. Nam ita de eo, et merito existimavit, esse eum ad legendum, quam ad scenæ usum, aptiorem. In Rhet. 3, 12. enim sic loquitur: *Βαστάζονται δὲ οἱ ἀναγνωστικοί, οἷον* Χαιρήμων· *ἀκριβὴς γὰρ, ὥσπερ λογογράφος*. Hanc sententiam qui exemplo confirmatam videre cupit, legat fragmm. illa, quæ ad Eurip. Hec. p. 128. 130. emendavi. Ac nisi fallor, ex hac ipsa re explicari poterit, cur Aristot. hic et infra 24, 11. de Centauro tanquam de carmine epico loquatur, quem Athen. 608. *δρᾶμα* * *πολύμετρον* vocat. Videtur enim dramatum more id carmen scriptum fuisse, sed non ut in scenam afferretur, verum ut legeretur. Eodem modo non satis proprie Philoxeni dithyrambus Cyclops *Δρᾶμα* dictus est, de quo dicemus ad 2, 6. Versus, quos e Centauro affert Athen. 676. trimetri jambici sunt; item quos Idem affert 608. qui sic scribendi videntur: *Ἔνθεν μὲν αὐτῶν εἰς ἀπείρονα στρατὸν* Ἀνθέων * *ἀλόγχων ἐστράτευσαν, ἡδοναῖς* Θηρωμένων, * *πάμμικτα λειμῶνος τέκνα*. Ceterum Tragicum perhibet Chæremonem, id quod et nomina fabularum et sermo fragmentorum arguunt, Athen. 43. c. 562. c. 608. c. 679. e. Suidas autem et Eudocia 436. et Anonymus Interpres ad Aristot. Rhet. 3. Comicum fuisse tradunt, eo fortasse adducti, quod suaviores, quam tristiores, ejus fabulæ viderentur." Hermann. "Chæremo in Centauro v. 1. *Ἔνθεν μὲν αὐτῶν εἰς ἀπείρονα στρατὸν ἀνθέων ἀλόχων ἐστράτευσαν*. Cum *αὐτῶν* non habeat, quo referatur, nam ad *ἀνθέων* referri non posse, apparet e seq. *θηρωμένων*, fuisse suspicabar, *ἐσμὸς μὲν αὐτῶν*, cui vocabulo jungitur *ἐστράτευσαν* per synesin. Pro *ἀλόχων* Hermann. ad Aristot. Poët. 98. * *ἀλόγχων* scripsit, non sine magna veritatis specie, si Chæremonis sermonem cogites. Lenior fuisset metaphora, si scripsisset, *στρατὸν ἀνθέων ἄλογχον*. Haud absimili ratione Sophocles in Achill. Amator. *ὄμματα* * *πλατύλογχα* dixerat, ut est ap. Hesych. v. *Ὀμμάτειος πόθος*. Cf. Toup. Ep. Cr. 133. (Emendd. 2, 567.) V. 3. fortasse leg. *Θηρωμένων τὰ τερπνὰ λειμώνων τέκνα*." Jacobs. Additt. Anim. in Athen. 325. Restat, ut pauca dicamus de lectione *ἱπποκένταυρον* in Aristot. loco, quam Noster exhibet pro *Κένταυρον*, ut hodie legitur: "*Κένταυρον* pro *Ἱπποκένταυρον* reposui auctoritate Codd. Victorii, et Athenæi, qui Chæremonis opus eo nomine citat 608. 676. In hoc autem Athen. lapsum crediderim, quod in loco priore *Κένταυρον* appellet *Δρᾶμα* * *πολύμετρον*: Epopœiam enim, non Drama, fuisse, ex Aristot. ratiocinatione constat, et hic, et infra p. 85." Tyrwhitt. "Vulg. *Ἱπποκένταυρον*. Ven. *ἐπίταυρον*, at in margine manu eadem, *γρ. ἐπικένταυρον*. Leid. *ἐπὶ ταῦρον*, supra script. eadem manu *Κένταυρον*. Guelph. Parr. 1741. 2040. 2938. *Κένταυρον*." Burgess. Append. "Vat. Urb. 47. *ἐποίησε Κεν*. Reg. Matrit. 92. *ἐπὶ Ταῦρον*." Idem in Musei Oxon. Liter. Spec. Fasc. 2. Pt. 2. p. 3. "Leg. *ἐποίησεν ἐπὶ Κενταύρῳ*," Castelvetrus ap. Eund. ibid. p. 15. *Κένταυρον* exhiberi in Edd. Morelii 1555. Victorii 1573. Heinsii, Chandleri, et Reizii; *Ἱπποκένταυρον* in Sylburgii Edd. 1585. Aldi 1508. Paccii 1536. Bas. 1550. Camotii 1551. Upton. Oxon. 1760. 8. Winstanl. Edinb. Glasg. Batteusii, et Harlesii, notavit Idem in Tabula, quam dedit in Mus. Oxon. Liter. Spec. Fasc. 2. Pt. 1. "*Καθάπερ* Χ. *ἐποίησε Κένταυρον*: ita recte emendavit Victor. e Codd. suis, et ex Athen. 608. ubi hic de Chæremone ait, *Ἐν δὲ Κενταύρῳ, ὅπερ Δρᾶμα πολύμετρόν ἐστι κ. τ. λ.* Nec aliter legunt Codd. Guelph. et Parr. 1741. 2040. 2938. Cod. Medic. A. C. et Ven. *ἐπίταυρον*. In marg. Ven. manus eadem correxit *γρ. ἐπικένταυρον*. Cod. Leid. habet *ἐπὶ ταῦρον*, sed eadem manu supra scriptum est *Κένταυρον*. E recentt. Editoribus in textu jam exhibuerunt *Κένταυρον* Heins. Reiz. Editor Ox. 1760. (in Ox. 1760. 8. *Ἱπποκένταυρον* reperitur, teste Burgessio l. c.) et Tyrwh. Vulgo *Ἱπποκένταυρον*. Cf. de Chæremone Aristot. Rhet. 3, 12. Athen. 676. Twining. Not. p. 168." Buhl. Observationem Hemsterhusii hanc ad Lucian. 1, 30. ab Aristot. Editoribus et Interprr. prætermissam, pro inedita dedit Burgess. in Mus. Oxon. Liter. Consp. p. 30.:—"*Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, ὁ ἱπποκένταυρος*. Duplici fere sensu veteres usurpant; primum ad significandam rem s. insolitam et portenti similem, s. fictam et vera natura vacuam adhibetur: Eust. ad Il. A. p. 102. *ἀνυποστάτους ἐννοίας, καὶ ἃς οὐκ οἶδε φύσις τελεσφορεῖν*. Quis enim hippocentaurum fuisse, aut chimæram putat? ut ait Cic. de N. D. 2, 2. Noster in Hermot. 72. cum chimæras et gorgonas adjungit, in animo certe Platonis habuit locum in Phædro 1211. qui *ἀμηχάνους πλήθει τε καὶ ἀτοπίᾳ τερατολόγους φύσεις* vocat. Cic. de N. D. 1, 38.: Quid interest, utrum de hippocentauro, an de deo cogitemus? Ad hanc normam somniorum interpretes hippocentauros, atque ejusmodi alia somniantibus oblata exigunt. Vide Artem. 2, 49. 4, 49. Sic illi veteres: nunc naturæ miraculorum periti dispiciant, an major habenda sit fides Plinio, qui H. N. 7, 3. hippocentaurum ex Ægypto in melle Romam allatam se vidisse asseverat. Deinde poni solet hæc vox de iis, quæ dissimili genere in unum congregantur ac coalescunt. Sic Chæremo Hippocentaurum fecerat, *μικτὴν τραγῳδίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων*, teste Aristot. de Poët. 224. Victorius, eumque secutus D. Heins. *Κένταυρον* dederunt, quia eum in modum Athen. proferat 608. addens, *ὅπερ δρᾶμα πολύμετρόν ἐστι*, et 676. Ego nihil in Philosopho movendum censeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate sit petitus: quo pacto Hippocentaurum dixeris, an Centaurum, perinde erit. Ad idem scriptum pertinet, quod tradit Aristot. de Poët. 252. *Ἔτι δὲ ἀτοπώτερον, εἰ μιγνύοι τις αὐτὰ*, (de metro heroico, jambico, et tetrametro fuerat locutus,) *ὥσπερ* Χαιρήμων. Illa *μῖξις ἄτοπος*, qualis est hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo Noster in Bis Accus. 33. Dialogum querentem facit,

Ἱπποκενταύρου δίκην σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσιν δοκῶ. Et in Fugit. 10. seu Lucianus, s. quis alius, non inficete quidem Sophistas traducit, velut hippocentaurorum genus quoddam, Σύνθετόν τι καὶ μικτὸν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον. De quibus quæ notat Cresoll. Th. Rh. 2, 1.: si ad hæc adjungas, nihil erit magno opere, cur plura desideres."] Aristot. Rhet. 3. Καὶ γὰρ εἰς τὴν τραγικὴν καὶ ῥαψῳδίαν ὀψὲ παρῆλθεν. Athen. 6. Λιμῶδες γὰρ ὄντως ἡ ῥαψῳδία. Sunt qui ῥαψῳδίαν proprie dictam putent Homeri Poësin, in unum quasi corpus consutam, cum antea ejus membra divulsa a quibusdam circulatoribus poëtis recitarentur; et citatur e Luciano ῥαψῳδία τῆς Ἰλιάδος, [respicitur forte 1, 499. Ὅτεπερ καὶ ναυτιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε τῶν ῥαψῳδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι, Schol. Ὅτι Γαλάτων ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμημεσμένα ἀρυομένους,] ac testatur Eust. veteres Totam Homeri poësin eo nomine appellasse, sed videmus non solum Totam poësin ita inscribi, sed Singulos etiam libros. Quo crediderim respexisse Hesych. cum ῥαψῳδίαν esse dixit μέρος ποιήματος. Quam tamen signif. posteriorem esse puto. || Ῥαψῳδία est etiam Inanis loquacitas. Vide Suid. et Hes.

[Ῥαψῳδία. Hesych. Ῥαψῳδία· ἡ σύνταξις τῶν λόγων, ἢ λόγων * συῤῥαφὴ, ἢ μέρος ποιήματος. "Συναφὴ Suid. (Ῥαψῳδία· φλυαρία, λόγων συναφὴ, ἀδολεσχία. Καὶ ῥαψῳδὸς, ἡ Σφίγξ, ἡ ῥάπτουσα τὰς ᾠδάς. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ῥαψῳδεῖν καθ' Ὅμηρον, ἢ μεθ' Ὅμηρον ἦν ἄν. Σοφοκλῆς· Πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων, Ηὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον; Περὶ τῆς Σφιγγός φησι. Cf. Schol. in Ῥαψῳδὸς citatum.) Phot. (Ῥαψῳδία· φλυαρία, λόγων συναφὴ, ἀδολεσχία.) Et Lex. Ms. Bibl. Coisl. 475. (Ῥαψῳδία· φλυαρία λόγων, συναφὴ, ἀδολεσχία. Lege φλυαρία, λόγων συναφή.) Ut Theopomp. ap. Athen. 423. συνάπτειν τὸν λόγον. Bonum tamen et συῤῥαφή." Albert. Etym. G.: Ῥαψῳδία· λόγων συναφὴ, φλυαρία. "Plut. 2, 514. Garrulus Εἰς τὰς ἑωλοὺς καὶ * πολυπατήτους περιῶν εἰσελαύνει ῥαψῳδίας τὸν λόγον." Jacobs. Anth. 12, 436. notante Schæf. Mss. Cf. Ῥαψῳδέω et Ῥαψῴδημα. J. Poll. 4, 52.: Τὰ δὲ ποιήματα, καὶ ᾠδαὶ, καὶ ᾄσματα, καὶ μέτρα, καὶ λόγοι ἔμμετροι, ἔπη, ἡρωεῖα, ἑξάμετρα, ῥαψῳδία. Glossæ: Ῥαψῳδία· Collecta, Collectanea.]

[Ῥαψῳδία. Zonar. Ῥαψῳδία· ἀπόκομμα ποιήματος, περιλαβὸν καὶ ἔχον ἐν ἑαυτῷ ὀλίγην τινὰ καὶ μικρὰν περιπέτειαν· περιπέτεια δέ ἐστιν ὑποθέσεως σύμπτωμα· ὡς ἡ α' Ὁμήρου ἔχει ὀργὴν Ἀχιλλέως, καὶ ἡ β' ἀπάτην ὀνείρου, καὶ ἡ γ' Ἀλεξάνδρου καὶ Μενελάου μονομαχίαν. Ἡ ῥαψῳδία ἐστὶ μέρος ποιήματος, ἐμπεριειληφός τινα ὑπόθεσιν. Παρὰ τὸ ῥάπτω καὶ τὸ ᾠδὴ γίνεται ῥαβδῳδία, καὶ τροπῇ τοῦ βδ εἰς ψ ῥαψῳδία. Grammaticus ad calcem Etymologici G. 680.: Τί ἐστι ῥαψῳδία; ποίημα ἐμπεριειληφός τινα ὑπόθεσιν. Καὶ ἄλλως· μέρος ποιήματος περιλαβὸν καὶ ἔχον ἐν ἑαυτῷ ὀλίγην τινὰ καὶ μικρὰν περιπέτειαν· ὡς ἡ α' ἔχει ὀργὴν Ἀχιλλέως, ἡ δὲ β' ἀπάτην ὀνείρου, καὶ ἡ γ' Ἀλεξάνδρου καὶ Μενελάου μονομαχίαν. Τί διαφέρει ποίησις, καὶ ποίημα, καὶ ποιητικὴ, καὶ ποιητής; ποίησις μὲν γὰρ λέγεται πᾶσα ἡ Ἰλιὰς, ἤγουν τὸ ὅλον βιβλίον τοῦ Ὁμήρου, ποίημα δὲ ἡ ῥαψῳδία, ποιητικὴ δὲ ἡ λέξις, ποιητὴς δὲ ὁ μετέχων ποιήματος. Πόσα εἴδη ποιήσεως; τρία, διηγηματικὸν, καὶ μιμητικὸν, καὶ μικτόν. Διηγηματικὸν μὲν ὅτε τὸ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον ἐμφαίνεται· μιμητικὸν δὲ, ὅταν διάφορα πρόσωπα ὁ ποιητὴς μιμῆται (l. μιμεῖται,) μικτὸν δὲ, ὅταν καὶ τὸ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον ἐμφαίνεται, καὶ διαφόρων προσώπων μίμησις. Πόθεν ῥαψῳδία; ἀπὸ τοῦ ῥάβδος καὶ τοῦ ᾠδὴ γίνεται ῥαβδῳδία, καὶ τροπῇ τοῦ β καὶ δ εἰς ψ ῥαψῳδία. Πόθεν εἴρηται ῥαψῳδία; ἀπὸ τοῦ δαφνίνῃ ῥάβδῳ περιερχομένους ᾄδειν τὰ Ὁμήρου ποιήματα. Διατὶ δαφνίνῃ ῥάβδῳ (l. δαφνίνην ῥάβδον) κατέχοντες ᾖδονται (l. ᾖδον τὰ) Ὁμήρου ποιήματα; διὰ τὸ ἀειθαλὲς τοῦ φυτοῦ, καὶ διὰ τὸ ἀειθαλὲς τῆς Ὁμήρου ποιήσεως, ἢ διὰ τὸ μαντικόν. Respicitur Dionysii Thracis Grammatica in Bekkeri Anecd. Gr. 2, 630.: Ῥαψῳδία ἐστὶ μέρος ποιήματος ἐμπεριειληφός τινα ὑπόθεσιν· εἴρηται δὲ ῥαψῳδία οἱονεὶ ῥαβδῳδία τις οὖσα, ἀπὸ τοῦ δαφνίνῃ ῥάβδῳ περιερχομένους ᾄδειν τὰ τοῦ Ὁμήρου ποιήματα. Scholia in hunc locum adeo sunt notatu digna, ut, quamvis longiora sint, integra tamen describenda esse existimarimus. Loca autem hæc protulit Villoison. in Diatr. 181—6. e Codd. Ven. 652. 489. In Bekkeri libro sic p. 765. leguntur: Ῥαψῳδία ἐστὶ μέρος ποιήματος ἐμπεριειληφός τινα ὑπόθεσιν. Ἐπειδὴ οἱ ἀρχόμενοι ἀναγινώσκειν παῖδες πρὸ πάντων τῶν βιβλίων ἅπτονται τῶν Ὁμηρικῶν, τὰ δὲ Ὁμηρικὰ ποιήματα τέμνεται εἰς ῥαψῳδίας, βούλεται διδάξαι τοὺς παῖδας αὐτὸ τοῦτο, τί ἐστι ῥαψῳδία, καί φησι τὸν ὅρον τοῦτον. Ποίημα μέν ἐστι τὸ ὅλον βιβλίον, ὡς ἡ Ἰλιὰς καὶ ἡ Ὀδύσσεια, τὰ δὲ τμήματα αὐτῶν ῥαψῳδίαι καλοῦνται. (Cod. Ven. 489. Ῥαψῳδία μέρος ἐστὶ ποιήματος περιλαβὸν καὶ ἔχον ἐν ἑαυτῷ ὀλίγην τινὰ καὶ μικρὰν περιπέτειαν, ὡς ἡ Α ἔχει ὀργὴν Ἀχιλλέως, καὶ ἡ Β ἀπάτην ὀνείρου, καὶ ἡ Γ Ἀλεξάνδρου καὶ Μενελάου μονομαχίαν. Τί ἐστι περιπέτεια; ὑποθέσεως σύμπτωμα.) Καλῶς οὖν (Cod. Ven. 652. exhibet δὲ pro οὖν) εἶπε μέρος εἶναι τοῦ ὅλου ποιήματος ἑκάστην ῥαψῳδίαν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ μέρος περιέχει τινὰ εἰδικὴν ὑπόθεσιν μὴ ἐμφερομένην ἐν τοῖς ἄλλοις μέρεσιν, ὡς τὸ μὲν Α περιέχει τὴν μάχην Ἀχιλλέως καὶ Ἀγαμέμνονος, τὸ Β τὸν ὄνειρον τὸν πεμφθέντα ὑπὸ τοῦ Διὸς πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸ Γ τὴν μονομαχίαν Ἀλεξάνδρου καὶ Μενελάου, καὶ τὰ ἑξῆς. Ἕκαστον (Cod. Ven. 652. Καὶ τὰ ἑξῆς ἕκαστον) τούτων ἐμπεριείληφε, τουτέστι περιέχει, εἰδικήν τινα ὑπόθεσιν, ὃ μέρος ἐστὶ τοῦ ὅλου ποιήματος. Βούλεται λοιπὸν ἐτυμολογῆσαι, τίνος ἕνεκεν εἴρηται ῥαψῳδία, καί φησιν ὅτι (deest ὅτι in Cod. Ven. 652.) οἱονεὶ ῥαβδῳδία τις οὖσα, τουτέστιν ἡ ἐπὶ ῥάβδῳ ᾠδή. Οἱ γὰρ μεθ' Ὅμηρον τὰ αὐτοῦ ποιήματα περιερχόμενοι ᾖδον, ῥάβδον δαφνίνην κατέχοντες, σύμβολον * Ἀπολλωνιακόν. Ἢ οὖν ἀπὸ τῆς ῥάβδου καὶ τῆς ᾠδῆς ἐτυμολογεῖται ἡ ῥαψῳδία, (vv. Ἢ οὖν—ῥαψῳδία in Cod. Ven. 652. non leguntur,) ἢ ἀπὸ τοῦ ῥάπτειν, ὅπερ ἐστὶ τὰ διεστῶτα καὶ διακεχωρισμένα εἰς ἓν συνάπτοντα ὑγιάζειν. Ἔστι γάρ τι ῥῆμα ῥῶ, καὶ σημαίνει τὸ ὑγιάζω, ἔνθεν φαμὲν καὶ τὸ (τὸ a Cod. Ven. 652. abest) ἔῤῥωσο ἀντὶ τοῦ ὑγίαινε, καὶ ῥῶσιν τὴν ὑγίειαν, (vv. ἀντὶ—ὑγίειαν a Cod. Ven. 652. absunt.) Ἀπὸ τοῦ ῥῶ οὖν τούτου γίνεται παράγωγον ῥῆμα τὸ ῥάπτω, ὅθεν καὶ ἕως νῦν ῥάπτας (ῥῶπας Cod. Ven. 652. perperam) φαμὲν τοὺς τὰ διεστῶτα καὶ διεῤῥηγμένα ἱμάτια εἰς ἓν συνάγοντας καὶ ὑγιές τι ἓν ἀποτελοῦντας (ἑναποτελοῦντας Cod. Ven. 652. perperam.) Ἀπὸ τοῦ ῥάπτω οὖν τούτου ὁ μέλλων γίνεται ῥάψω, ἀφ' οὗ παράγωγον ῥαψῳδία. Οἱ γὰρ μεθ' Ὅμηρον, ὡς προείρηται (εἴρηται Cod. Ven. 652.) περιερχόμενοι καὶ ᾄδοντες τὰ αὐτοῦ, οὐκ ἐφεξῆς, ὡς νῦν κεῖνται οἱ στίχοι, οὕτως ἔλεγον ἀκολούθως ἐπιδεικνύμενοι, ἀλλ' ἐντεῦθεν κἀκεῖθεν· λόγου χάριν, ἀπὸ τοῦδε τοῦ σελιδίου ἕνα στίχον, καὶ ἀφ' ἑτέρου σελιδίου ἕνα, καὶ ἀπ' ἄλλου ἄλλον λαβόντες, καὶ οὕτω συνάγοντες τοὺς διεστῶτας στίχους εἰς ἓν, τοὺς ἁρμόζοντας τῷ πράγματι, λόγου χάριν, εἰς γάμους, εἰς ἄρχοντας, εἰς γενεθλίους ἢ ἄλλο τι προκείμενον, οὕτως ἐπεδείκνυντο. Διὰ τοῦτ' οὖν καὶ αὐτὸς ὁ Διονύσιος εἶπε τὰς δύο ἐτυμολογίας, ἢ ἀπὸ τοῦ ῥάπτειν, τουτέστι τὰ διεστῶτα συνάγειν, ἢ ἀπὸ τοῦ ῥάβδον κρατοῦντας ἐπιδείκνυσθαι, (vv. ἢ ἀπὸ τοῦ ῥάπτειν—ἐπιδείκνυσθαι in Cod. Ven. 652. desiderantur.) Ἀναγκαῖον δὲ, μετὰ τὴν ἐτυμολογίαν τῆς ῥαψῳδίας, μνησθῆναι κἀκείνου, ὅτι ἔν τινι χρόνῳ τὰ Ὁμήρου ποιήματα παρεφθάρησαν ἢ ὑπὸ πυρὸς, ἢ ὑπὸ σεισμοῦ, ἢ ὑπὸ ὑδάτων ἐπιφορᾶς (vv. ἢ—ἐπιφορᾶς a Cod. Ven. 652. absunt) καὶ ἄλλων ἄλλως (ἀλληνάλλως Cod. Ven. 652.) τῶν βιβλίων διασκεδασθέντων καὶ φθαρέντων ὕστερον εὑρέθη ὁ μὲν ἔχων τυχὸν ἑκατὸν στίχους Ὁμηρικοὺς, ὁ δὲ χιλίους, ἄλλος διακοσίους, ἄλλος ὅσους ἂν ἔτυχε. Καὶ ἔμελλε λήθῃ παραδίδοσθαι (παραδεδόσθαι Cod. Ven. 652.) ἡ τοιαύτη ποίησις· ἀλλὰ Πεισίστρατός τις Ἀθηναίων στρατηγὸς, θέλων καὶ (istud καὶ in Cod. Ven. 652. non legitur) ἑαυτῷ δόξαν περιποιήσασθαι καὶ τὰ τοῦ Ὁμήρου ἀνανεῶσαι, τοιοῦτόν τι ἐβουλεύσατο. Ἐκήρυξεν ἐν πάσῃ τῇ Ἑλλάδι τὸν ἔχοντα Ὁμηρικοὺς στίχους ἀγαγεῖν πρὸς αὐτὸν, ἐπὶ μισθῷ ὡρισμένῳ καθ' ἕκαστον στίχον. Πάντες οὖν οἱ ἔχοντες ἀπέφερον, καὶ ἐλάμβανον * ἀδιαστρόφως τὸν ὁρισθέντα μισθόν. Οὐκ ἀπεδίωκε δὲ οὐδὲ τὸν φέροντα οὓς ἤδη προειλήφει παρ' ἑτέρου στίχους (στίχους παρ' ἑτέρου, Cod. Ven. 652.), ἀλλὰ κἀκείνῳ τὸν αὐτὸν ἐδίδου (ἐπεδίδου Cod. Ven.

652.) *μισθόν· ἐνίοτε γὰρ ἐν αὐτοῖς ἕνα, ἢ δύο στίχους εὕρισκε περιττοὺς, ἐνίοτε δὲ καὶ πλείους. Ὅθεν τις ἔσθ' ὅτε καὶ ἰδίους παρεισέφερε, τοὺς νῦν ὀβελιζομένους.* (" Cod. 489. in quo idem Scholion ad verbum, hæc quoque habet: *Ῥαψῳδία δὲ εἴρηται ἡ ἐπὶ ῥάβδῳ ᾠδή· οἱ γὰρ μεθ' Ὅμηρον τὰ αὐτοῦ ποιήματα περιερχόμενοι ᾖδον, ῥάβδον δαφνίνην κατέχοντες, σύμβολον *Ἀπολλωνιτικόν· ἦν γὰρ, ὥς φασιν, ἀπολλόμενα τὰ τοῦ Ὁμήρου· τότε γὰρ οὐ γραφῇ παρεδίδοντο, ἀλλὰ μόνῃ διδασκαλίᾳ, ὡς ἂν μνήμονι,*" sic, " *φυλάττοιντο. Πεισίστρατος δέ τις, Ἀθηναίων τύραννος, ἐν ἅπασιν ὢν εὐγενὴς, κἂν τούτῳ θαυμασθῆναι ἐβουλεύσατο· ἠθέλησε γὰρ τὴν Ὁμήρου ποίησιν ἔγγραφον διαφυλάττεσθαι· προθεὶς δὲ ἀγῶνα δημοτελῆ, καὶ κηρύξας, καὶ δοὺς ἄδειαν τοῖς εἰδόσι, καὶ βουλομένοις τὰ Ὁμήρου ἐπιδείκνυσθαι, καὶ μισθὸν τάξας στίχου ἑκάστου, ὀβολὸν, συνήγαγεν ὁλοσχερεῖς τὰς λέξεις, καὶ παρέδωκεν ἀνθρώποις σοφοῖς, καὶ ἐπιστήμοσιν, ὡς καὶ τὸ Ἐπίγραμμα αὐτοῦ δηλοῖ.* Eadem Scholia: *Ἄλλως. Λέγεται ὅτι συνεῤῥάφησαν ὑπὸ Πεισιστράτου, τοῦ τῶν Ἀθηναίων τυράννου, τὰ Ὁμήρου ποιήματα, καὶ κατὰ τάξιν συνετέθησαν τὰ πρὶν σποράδην, καὶ, ὡς ἔτυχεν, ἀναγινωσκόμενα, διὰ τὸ τὴν ἁρμογὴν αὐτῶν τῷ χρόνῳ διασπασθῆναι.* Prius autem Scholion confirmat opinionem Josephi, Homerum scripto consignasse sua poëmata sic negantis in limine prioris libri c. Apion.: *Φασὶν οὐδὲ τοῦτον ἐν γράμμασι τὴν αὐτοῦ ποίησιν καταλιπεῖν, ἀλλὰ διαμνημονευομένην ἐκ τῶν ᾀσμάτων ὕστερον συντεθῆναι, καὶ διὰ τοῦτο πολλὰς ἐν αὐτῇ σχεῖν τὰς διαφωνίας.*" Villoison.) *Καὶ μετὰ τὸ πάντας συναγαγεῖν, παρεκάλεσεν ἑβδομήκοντα δύο γραμματικοὺς,* (" Hæc fabella non ita multum absimilis est ab illa, quæ de LXX. Interprr. a Pseudonymo Aristea tradita fuit, et merito a Lud. Vives in S. Augustini de Civitate Dei L. 11. c. 42. Jos. Scal. ad Ann. Eusebii 1730. H. Hody in Diss. c. Hist. Aristeæ, et in L. de Bibliorum Textibus Originalibus, atque ab Ant. Van Dale in Diss. super Aristea, ab aliisque acutissimis Criticis explosa est. Cod. autem 489. habet, *παρεκάλεσε γραμματικοὺς ὁ βασιλεὺς*, pro *οβ'*." Villoison.) *συνθεῖναι τὰ τοῦ Ὁμήρου, ἕκαστον κατ' ἰδίαν, ὅπως ἂν δόξῃ τῷ συντιθέντι* (*συντεθέντι* Cod. Ven. 652.) *καλῶς ἔχειν, ἐπὶ μισθῷ πρέποντι λογικοῖς ἀνδράσι καὶ κριταῖς ποιημάτων, ἑκάστῳ δεδωκὼς ἅπαντας τοὺς στίχους κατ' ἰδίαν, ὅσους ἦν συναγαγών. Καὶ μετὰ τὸ ἕκαστον συνθεῖναι κατὰ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, εἰς ἓν συνήγαγε πάντας τοὺς προλεχθέντας γραμματικοὺς, ὀφείλοντας ἐπιδεῖξαι αὐτῷ ἕκαστον τὴν ἰδίαν σύνθεσιν, παρόντων ὁμοῦ πάντων. Οὗτοι οὖν ἀκροασάμενοι, οὐ πρὸς ἔριν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀληθὲς, καὶ πᾶν τὸ τῇ τέχνῃ ἁρμόζον, ἔκριναν πάντες κοινῇ καὶ ὁμοφώνως, κρατῆσαι τὴν σύνθεσίν τε καὶ διόρθωσιν Ἀριστάρχου καὶ Ζηνοδότου.* (Cod. Ven. 652. *ἐπικρατῆσαι τὴν σύνθεσίν τε καὶ διόρθωσιν Ἀ. κ. Ζ.* " Stupendum legis anachronismum, cum tanto post Pisistratum intervallo floruerint Aristarchus et Zenodotus. Cf. Van Dalen de Aristea 146. Hody de Versionis Græcæ Bibliorum Auctoribus veris 157. Fabric. B. G. 2, 2. T. 1. p. 273. Meurs. Pisistr. 9. T. 1. p. 1060—1. Ed. Lamii, qui omnes hunc locum Diomedis Scholiastæ in Dionysii Thracis *Τέχνην*, e Codd. excitarunt. Hinc tamen patet quam fœde corrupta fuerint Homeri poëmata." Villoison.) *Καὶ πάλιν ἔκριναν τῶν δύο συνθέσεών τε καὶ διορθώσεων βελτίονα τὴν Ἀριστάρχου. Ἐπειδὴ δέ τινες τῶν συναγαγόντων τοὺς Ὁμηρικοὺς στίχους πρὸς τὸν Πεισίστρατον, διὰ τὸ πλείονα μισθὸν λαβεῖν, καὶ ἰδίους στίχους, ὡς καὶ προείρηται* (*εἴρηται* Cod. Ven. 652.) *σκεψάμενοι προσέθηκαν, καὶ ἤδη ἐν συνηθείᾳ ἐγένοντο τοῖς ἀναγινώσκουσιν· οὐκ ἔλαθε τοῦτο τοὺς κριτὰς, ἀλλὰ διὰ μὲν* (*ἀλλὰ μὲν διὰ* Cod. Ven. 652.) *τὴν συνήθειαν καὶ πρόληψιν, ἀφῆκαν αὐτοὺς κεῖσθαι, ὀβελίσκους δὲ ἑκάστῳ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἀλλοτρίων, καὶ ἀναξίων τοῦ ποιητοῦ στίχων παρατιθέμενοι, τοῦτο αὐτὸ ἐνεδείξαντο, ὡς ἀνάξιοί εἰσι τοῦ Ὁμήρου. Φέρεται δὲ Ἐπίγραμμα* (Anthol. Pal. 2, 445. ubi v. Jacobs.) *εἰς τὸν Πεισίστρατον σπουδάσαντα συναγαγεῖν τὰ Ὁμήρου τοιοῦτον· Τρίς με τυραννήσαντα τοσαυτάκις ἐξεδίωξε Δῆμος Ἀθηναίων* (*Ἐρεχθῆος* Anth. Pal.) *καὶ τρὶς ἐπηγάγετο, Τὸν μέγαν ἐν βουλῇ Πεισίστρατον, ὃς τὸν Ὅμηρον Ἤθροισα, σποράδην τὸ πρὶν ἀειδόμενον. Ἡμέτερος γὰρ κεῖνος ὁ χρύσεος ἦν πολιήτης, Εἴπερ Ἀθηναῖοι Σμύρναν ἀπῳκίσαμεν.* (*Ἄλλως. Διονύσιος*, addit Cod. Ven. 652.) *Ῥαψῳδία ἐστὶ μέρος ποιήματος* (*ἐμπεριειληφός τινα ὑπόθεσιν*, Cod. Ven. 652.). *Ποιήσεως ἔχρην εἰπεῖν, οὐ ποιήματος· ποίησις γὰρ ἡ πᾶσα Ἰλιὰς, ποίημα δὲ ἑκάστη ῥαψῳδία. Διαφέρει δὲ ποίημα, καὶ ποίησις, καὶ ποιητικὴ, καὶ ποιητής. Ποιητικὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἕξις· ποιητὴς, ὁ μετέχων ποιητικῆς,* (vv. *Ποιητικὴ—ποιητικῆς* in Cod. Ven. 652. desiderantur,) *ποίημα ὁ στίχος, καὶ σύνταγμα, τὸ ἐν τῷ αὐτῷ ἀρχὴν καὶ τέλος ἔχον, ὁποῖόν ἐστι τὸ* K (A, Cod. Ven. 652. " leg. igitur B," Villoison. imo K) *τῆς Ἰλιάδος, ἡ Νυκτεγερσία καλουμένη. Ποίησίς ἐστιν, ἥτις ἀρχὴν μὲν οὐκ ἔχει ἐν τοῖς πρότερον, τὸ δὲ νόημα ἐν τοῖς ἐχομένοις ἀποτελεῖ. Ποίημα δὲ φράσις ἔμμετρος καὶ εὔρυθμος, ἀρχαιοτέρα καὶ σεμνοτέρα τῆς λογικῆς συντάξεως, κατὰ τῶν ὑποκειμένων πραγμάτων, ἢ ὡς ὑποκειμένων, τιθεμένη, ὑποκειμένων μὲν, θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων· ὡς ὑποκειμένων δὲ Σκύλλης, Χιμαίρας, καὶ τῶν ὁμοίων. Πορφυρίου.* (*Καὶ ἄλλως, Πορφυρίου.* Villoison.) *Ὁ ἐμπεριεχόμενος νοῦς ἐν τῇ ὑπογραφῇ τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον, ὅτι ῥαψῳδία ἐστὶ μέρος ποιήματος, ποίημα δὲ ἡ Ἰλιὰς, καὶ ἕτερον ποίημα ἡ Ὀδύσσεια· τὸ δὲ συναμφότερον λέγεται ποίησις. Ἑκάστη δὲ τῶν ῥαψῳδιῶν οἰκείαν ὑπόθεσιν ἔχει. Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ῥάψω μέλλοντος καὶ τοῦ ᾠδή· συνέῤῥαπτον γὰρ τοὺς κατάλληλον διάνοιαν ἀπαρτίζοντας στίχους Ὁμηρικοὺς, καὶ ἔψαλλον τὸ ἐφαρμόζον μέλος πρὸς τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἑορτήν· κατεῖχον δὲ καὶ κλάδους δαφνῶν οἱ Ὁμηρίδαι* (*Ὁμηρῖται Villois. forte typographi errore) *ἐν ταῖς χερσὶν, ὅτε τοὺς Ὁμηρικοὺς στίχους ἐν τῇ τοῦ Ἀπόλλωνος ἑορτῇ ἔψαλλον. Διὰ τί τοιαύτην ῥάβδον κατέχοντες τὰ Ὁμηρικὰ ᾖδον; διὰ τὸ ἀειθαλὲς τῆς ποιήσεως, ἐπεὶ καὶ ἡ τέχνη ἀειθαλής ἐστι, οὐδέποτε φυλλοροοῦσα, καὶ ὅτι τοῦ Ὁμήρου ἡ ποίησις καὶ μαντικῆς ἐπέχει, οἱ δὲ μάντεις δάφνῃ ἐστέφοντο, τοῦ Ἀπόλλωνος κατὰ τὴν ἱστορίαν Δάφνης τινὸς κόρης ἐρασθέντος, διώκοντος δὲ καὶ μὴ καταλαβόντος, στεφανωθέντος δὲ ἀπὸ τῶν κλάδων αὐτῆς, ἐπεὶ ἀπεδενδρώθη παρὰ τῆς γῆς διασχούσης καὶ ταύτην λαβούσης ὡς μητρὸς, καὶ ἀνταποδούσης ἀντὶ γυναικὸς τὸ φυτόν. Ποῦ δὲ φαίνεται ὁ ποιητὴς μαντευσάμενος; καὶ ἐν ἄλλοις μὲν πολλοῖς, πλὴν καὶ ἐν τούτοις. Φησὶ γὰρ προσώπῳ τοῦ Ποσειδῶνος διὰ τὸν Αἰνείαν, ὅτι* (Il. Υ. 307.) *Νῦν δὴ* (*δὲ δὴ*) *Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει, Καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθεν ἔσονται.* (Hodie legitur *μετόπισθε γένωνται.*) *Ὅτι δὲ ἀλήθειαν ἐμαντεύσατο, δηλοῦσι τὰ πράγματα· ἐξ Αἰνείου γὰρ ἡ Ῥωμαϊκὴ ἀρχὴ, καὶ Αἰνειάδαι οἱ βασιλεῖς.* " Schol. Cod. 489. *Ἢ διὰ τὸ ἀειθαλὲς τοῦ φυτοῦ, καὶ τὸ ἀειθαλὲς τῆς Ὁμήρου ποιήσεως, ἢ ὅτι μαντικὴ ἡ δάφνη· οἱ γὰρ μαντευόμενοι *ἐδαφνηφάγουν· μαντικὴ δὲ καὶ ποιητική· οὐκ ἂν γὰρ εἴη τέλειος ὁ ποιητὴς, εἰ μὴ ἱστορήσει, καὶ διηγήσεται, καὶ μαντεύσεται, ὡς καὶ ὁ Ποιητὴς φαίνεται μαντευσάμενος, ἐν οἷς φησὶν ἐκ προσώπου τοῦ Ποσειδῶνος· Νῦν* (*δὲ*) *δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει, Καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθεν ἔσονται. Ὅτι δὲ ἀλήθειαν ἐμαντεύσατο, δηλοῦσι καὶ μαρτυροῦσι τὰ Ῥωμαϊκὰ πράγματα, ἐκ τοῦ Ἀγχίσου Αἰνείου τὴν βασιλείαν διαδεξάμενα, καὶ ἕως τοῦ νῦν τῶν ἔτι οἰκούντων τὴν Τροίαν βασιλεύοντα. Ἢ ὅτι ἐνθουσιαστικὸν τὸ φυτὸν, καὶ ἐνθουσιαστικὴ δὲ καὶ ἡ ποιητικὴ κατὰ Πλάτωνα· φησὶ γὰρ ὁ φιλόσοφος· Ὅστις ἄνευ μανείας ἐπὶ ποιητικὰς ἔρχεται θύρας, ἀτελὴς αὐτοῦ ἡ ποίησις. Ἐπιστητέον δὲ, ὅτι, εἰ μὲν ἀπὸ τῆς Ἰλιάδος οἱ Ὁμηρίδαι φοινικοῦν ἐφόρουν στέφανον, τὸ περὶ ἐκχύσεως αἱμάτων λέγειν αὐτοὺς τὴν ὑπόθεσιν· εἰ δὲ ἀπὸ τῆς Ὀδυσσείας, κυάνεον, διὰ τὸ τοιοῦτον εἶναι τὸ θαλάττης χρῶμα . . . Τρία εἴδη ποιήσεως· διηγηματικὸν, μιμητικὸν, καὶ μικτόν. Διηγηματικὸν μὲν, ὅτε τὸ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον ἐμφαίνεται· μιμητικὸν δὲ, ὅτε διάφορα πρόσωπα ὁ ποιητὴς μιμεῖται· μικτὸν δὲ, ὅτε καὶ τὸ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον ἐμφαίνεται, καὶ διαφόρων προσώπων μίμησις. Ἄλλως. Διηγηματικὸν, ἡνίκα ὁ λόγος ἐκ ποιητικοῦ μόνου προσώπου λέγεται. Μιμητικὸν, ὥσπερ αἱ κωμῳδίαι καὶ αἱ τραγῳδίαι· ἐν τούτοις γὰρ τὸ τοῦ ποιήσαντος οὐκ ἐμφαίνεται, ἀλλὰ μιμεῖται ἕτερα πρόσωπα. Μικτὸν, ὡς αἱ ῥαψῳδίαι τοῦ Ὁμήρου.*]

[" * *Ῥαψῳδικὸς*, (*ἡ, ὄν*,) Ad rhapsodos pertinens. Plato 1, 538. b. ΣΩ. *Πότερον οὖν περὶ τῶν ἐπῶν, ὧν εἶπες, εἴτε καλῶς λέγει Ὅμηρος, εἴτε μὴ, σὺ κάλλιον γνώσει ἢ ἡνίοχος;* ΙΩΝ. *Ἡνίοχος.* ΣΩ. *Ῥαψῳδὸς γὰρ*

που εἶ, ἀλλ' οὐχ ἡνίοχος. ΙΩΝ. Ναί. ΣΩ. Ἡ δὲ *ῥαψῳδικὴ τέχνη ἑτέρα ἐστὶ τῆς * ἡνιοχικῆς;* ΙΩΝ. Ναί. ΣΩ. Εἰ *ἄρα ἑτέρα, περὶ ἑτέρων καὶ ἐπιστήμη πραγμάτων ἐστί.* ΙΩΝ. Ναί. ΣΩ. Τί *δὲ δή, ὅταν* Ὅμηρος *λέγῃ ὡς τετρωμένῳ τῷ* Μαχάονι Ἑκαμήδη *ἡ* Νέστορος *παλλακὴ κυκεῶνα πίνειν δίδωσι; καὶ λέγει πως οὕτως,* Οἴνῳ *πραμνείῳ, φησὶν* (Il. Λ. 638.) *ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν* Κνήστι *χαλκείῃ·* Παρὰ *δὲ κρόμυον ποτῷ ὄψον,* (Il. Λ. 629. *ἐπὶ δὲ κρόμυον, ποτῷ ὄψον·*) *ταῦτα εἴτε ὀρθῶς λέγει* Ὅμηρος, *εἴτε μή, πότερον ἰατρικῆς ἐστὶ διαγνῶναι καλῶς, ἢ ῥαψῳδικῆς;* ΙΩΝ. Ἰατρικῆς." Wakef. Mss.]

[* Ῥαψῳδικῶς, Rhapsodi more. Eustath. 3. Bas.: Καὶ * *σημειωτέον, ὅτι, καθάπερ ἔπος ἁπλῶς μὲν ὁ λόγος, ὡς τό, ἔπεα πτερόεντα, ἰδίως, ἔπος ὁ ἔμμετρος λόγος· οὕτω καὶ ποιεῖν ὅλως μὲν τὸ πράττειν, καὶ ἔστιν ἡ χρῆσις καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ πολλαχοῦ, ἰδιάζεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν ῥαψῳδούντων, κατά τι ἐξαίρετον διὰ τὸ τῆς ἐν αὐτοῖς πράξεως ταύτης ἐξέχον ὡς θεῖον καὶ ἔλλογον· ὅθεν καὶ συνθέμενοί τινες τὸ ἔμμετρον ἔπος καὶ τὸ ῥαψῳδικῶς ποιεῖν, ὠνόμασαν * συνθέτως ἐποποιούς, τοὺς ἐν ἁπλότητι λεγομένους καὶ ποιητάς, μάλιστα δὲ τοὺς ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ * ἡρωΐζοντας.*]

[* Ἀναῤῥαψῳδέω, Rhapsodi more decanto. Jensii Lectt. Lucian. 309. Vox in Indice Lucianeo non reperitur.]

Ἀποῤῥαψῳδέω, Verba fundito. Xenoph. K. Π. 3. Εἰ *δέ τοι ἰόντων εἰς μάχην σὺν ὅπλοις, ἐν τούτῳ δυνήσεταί τις ἀποῤῥαψωδήσας, παραχρῆμα ἀγαθοὺς ἄνδρας ποιῆσαι, πάντων ἂν ῥᾷστον εἴη καὶ μαθεῖν καὶ διδάξαι τὴν μεγίστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀρετήν.* Quæ verba sunt Cyri elevantis auctoritatem imperatoris adversarum partium, qui dicebatur castrensi oratione suos pulcre animasse ad prælium, ut inquit Bud. qui etiam exponit hic *ἀποῤῥαψῳδεῖν*, Verba fundere, Loquitari sophistice, vel Inaniter multa proloqui.

[" Ἀποῤῥαψῳδεῖν. Π. 3, 3, 24. p. 193. *δυνήσεταί τις ἀποῤῥαψῳδήσας ἄνδρας πολεμικοὺς ποιῆσαι.* Vertunt varie. Philelphus: Brevi agenda commentatus. Camerar. et Leuncl.: Oratione subito concinnata. Morus: Breviter et summatim recitare, quid agendum sit, vel, Veluti decantare officium, ut respiciatur ad tale quid, quale fecisse dicitur Tyrtæus, qui ante prælium milites carmine cohortatus est. Placet hæc explicatio. Verterem: Laudibus virorum fortium ex antiquis carminibus deprædicandis. Sic Aristoph. Eccl. 764. *ῥαψῳδεῖν τοὺς ἀνδρείους.* Similiter Zeun.: Sententiis undecunque e poëtis decerptis uti." Lex. Xenoph.]

Ἐπιῤῥαψῳδέω, Recito more eorum, qui *ῥαψῳδοὶ* appellantur. Luc. Ὁ *μὲν αὐτῶν παρῄνει πονεῖν τὰ πάντα καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, συνεχὲς ἐπιῤῥαψῳδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ* Ἡσιόδου *περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη,* Bud. interpr. Carmina illa allegans et velut accinens, vel Carmina illa suis sermonibus accommodans. Ego existimo *ἐπιῤῥαψῳδῶν* esse, ut vis verbi exprimatur, Recitans, velut assuendo ea suis sermonibus. [Locus est 1, 460. Ἀ*μέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρῄνει τὸ πᾶν ἥδεσθαι, καὶ μόνον τοῦτο ἐκ παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὔδαιμον· ὁ δέ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ῥυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχὲς ἐπιῤῥαψῳδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ* Ἡσιόδου *περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἱδρῶτα, καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν.* Ubi vertitur: Dum continuo inculcat illa pervulgata Hesiodi de virtute carmina.] Citatur e Philone in VV. LL., Τὸ *ἔπος αὐτῷ ἐπεῤῥαψῴδει*, Carmen in ipsum canebat. [" Jacobs. Anth. 12, 131. Boissonad. in Philostr. 423. (' Μέ*χρι τούτου τὸ ἔπος αὐτῷ ἐπεῤῥαψῴδει ὡς δειλῷ*, Schol. *κατ' αὐτοῦ ἔλεγεν.*')" Schæf. Mss. In VV. LL. pro Philostrato irrepserat nomen Philonis.]

" Καταραψῳδῆσαι, Hesychio est *φλυαρῆσαι*, quod " infra gemino *ρ*." " Καταῤῥαψῳδήσει, Suidæ *φλυα-* " *ρήσει*, Nugabitur." [Zonar. Καταῤῥαψῳδεῖ· *φλυαρεῖ.* Etym. G.: Καταραψῳδεῖ· *καταφλυαρεῖ.* Suid.: Κατὰ *ῥάβδον ἔφρασε· κατεῤῥαψῴδησεν, ἢ κατὰ στίχον διῆλθεν.* " Rhapsodi olim virgam vel baculum laureum manu tenentes, carmina tum aliorum poëtarum, tum præcipue Homeri, recitare solebant: de quo more leg. est Salm. ad Solin. 609—10. Hinc ergo apparet, quare Suid. h. l. *τὸ* Κατὰ *ῥάβδον ἔφρασε* exp. *κατεῤῥαψῴδησεν*." Kust.]

Ῥαβδῳδοί, pro *ῥαψῳδοί*, et Ῥαβδῳδία pro *ῥαψῳδία* quidam scribendum putarunt, quod in componendis vel recitandis rhapsodiis virgam lauri manu tenerent. Vide Eust. 6.

Στιχῳδοί, Iidem qui et *ῥαβδῳδοί*, Qui inter componendum vel recitandum carmina virgam lauri s. ramum manu tenebant, ut per *στίχον* intelligamus *ῥάβδον*. Eust. [" Heyn. Hom. 8, 795." Schæf. Mss.]

Ἀρνῳδοί, sic dicti iisdem Rhapsodi, utpote quibus agnus proponeretur præmium recitationis versuum. Eust. [" Fabric. B. G. 1, 369." Schæf. Mss.]

[* Σιμῳδός, ὁ, ἡ. Athen. 620. Καὶ *οἱ καλούμενοι δὲ ἱλαρῳδοί· οὓς νῦν τινὲς* Σιμῳδοὺς *καλοῦσιν, ὡς* Ἀριστοκλῆς *φησὶν ἐν πρώτῳ* Περὶ Χορῶν, *τῷ τὸν* Μάγνητα * Σῖμον *διαπρέψαι μᾶλλον τῶν διὰ τοῦ ἱλαρῳδεῖν ποιητῶν· συνεχῶς ἡμῖν ἐπιφαίνονται.* " Cum Σῆμον scribatur in utroque nostro Cod., et Σημῳδοὺς etiam in Ms. Ep. unde et Eust. habet ad Od. Ψ. p. 806. (Bas. Ὅτι *δὲ ᾠδῆς πολλαὶ συνθέσεις καὶ διάφοροι, δηλοῖ καὶ* Ἀθήναιος· *οὐ γὰρ μόνον ῥαψῳδοὶ οἱ πολλαχοῦ δηλούμενοι, ἔτι δὲ καὶ τραγῳδοί, ὧν δήλη καὶ ἡ τῆς κλήσεως ἐτυμότης, καὶ ἡ τῆς τέχνης μεταχείρισις, ἀλλ' εἰσί τινες καὶ* Σημῳδοὶ *διὰ τὸν* Μάγνητα Σῆμον, *ὃς μελῳδίαις βιβλιακαῖς * ἐνδιέπρεψεν.*) videri poterat majus momentum scripturæ per *η* tribuendum. Nec invitus tamen tenui editam scripturam per *ι* vocalem, suspicans Simum illum, quem Alexidi in fabula Hercule memoratum vidimus 164., eundem fortasse hominem esse, quem hic dixit Aristocles, e quo hæc tradit Athen. Sed editam ap. Athen. scripturam Strabo etiam tuetur 648. ubi pariter * Σιμῳδία per *ι* scribitur: (Ἄνδρες *δ' ἐγένοντο γνώριμοι* Μάγνητες,——*καὶ* * Σίμων *ὁ μελοποιός, καὶ αὐτὸς παραφθείρας τὴν τῶν προτέρων μελοποιῶν ἀγωγήν, καὶ τὴν* Σιμῳδίαν *εἰσαγαγών*:) homo autem, a quo id genus nomen invenit, non quidem Σῖμος vocatur, sed Σίμων *ὁ μελοποιός*, quo in nomine ibi fortasse librarii peccarunt, aut typotheta: nam mox ibid. (Μετὰ *μέλους δὲ* Λύσις, *καὶ ἔτι πρότερος τούτου ὁ* Σῖμος,) ὁ Σῖμος scribitur. De hilarodis, et id genus aliis, cf. Salmas. Exerc. Plin. 76. et præsertim Voss. Inst. Poët. 2, 21. * Ἱλαροτραγῳδίαν nominat Suid. in Ῥίνθων, quæ ab *ἱλαρῳδία* nihil videtur differre." Schweigh. " Bergl. ad Alciphr. 67." Schæf. Mss.]

[* Τεινῳδός, ὁ, ἡ. Zonar. Τεινῳδός· *παρὰ τὸ ἐκτείνειν τὴν ᾠδήν.*]

[* Τεινῳδέω. " * Τεινῳδάω, Suid. (Τεῖνον, *καὶ τεινῳδάω, τεινῳδῶ, ῥῆμα, ἀπὸ τοῦ τείνειν τὴν ᾠδήν.*)" Boissonad. Mss. et Valck. Mss. Sed forma *τεινῳδάω* cum analogiæ prorsus repugnet, leg. est *τεινῳδέω*. Vertitur Carmen produco.]

[* " Τετραῴδιον, (τό,) Hymnus magno Sabbato cani solitus, ita dictus, quod quatuor partibus constaret, quas *ᾠδὰς* appellabant. Hunc antea a Patriarcha Thoma incœptum implevit Marcus Monachus. Docet hoc Cedrenus in Hist. Compendio p. 493. Ὁ *σοφώτατος μοναχὸς* Μάρκος, *οἰκονόμος ὢν τῆς τοιαύτης μονῆς, ὁ τὸ* Τετραῴδιον *τοῦ μεγάλου* Σαββάτου *ἀναπληρώσας τοῦ κύρου* Θωμᾶ, *πολλὰ κατεδεήθη τοῦ βασιλέως*, Sapientissimus Monachus Marcus, ejus monasterii dispensator, qui tetraodium magni sabbati domini Thomæ complevit, multis Imperatorem deprecatus est. Pro *κύρου* Κοσμᾶ leg. esse *κύρου* Θωμᾶ, probat Meurs. Gloss. Cedreni locum non bene intellexit Xylander, quando *τοῦ κύρου* Κοσμᾶ vertit, Quod habet Cyri Cosmæ. * Κῦρος positum pro *κύριος*, pro quo recentiores Græci frequenter scribunt * *κῦρ.* Typicum Sabæ, c. 21. p. 46. Καὶ *τὰ* Τετραῴδια *τοῦ κῦρ* Κοσμᾶ, *καὶ τοῦ κῦρ* Ἰωάννου, Tetraodia domini Cosmæ, et domini Joannis." Suicer. Thes. Eccl.]

[* " Τριῴδιον, (τό,) Liber Græcorum Ecclesiasticus, in quo Officium, in Ecclesiis eorum recitari solitum a Septuagesima, quam ipsi vocant Dominicam Publicani et Pharisæi, ad Sabbatum sanctum, continetur. Cum Canones et Hymni in solemnitates Domini nostri Jesu Christi, beatæ Virginis, et aliorum Sanctorum novem habeant strophas, ut ita dicam, Odas

nuncupatas, quasi Cantiones liber hic Canones hujuscemodi, ut plurimum, qui ternas Odas non excedunt, complectitur. Nicephorus Callistus in Synaxario: Κατὰ δὲ τὴν παροῦσαν ἡμέραν σὺν θεῷ καὶ τοῦ τριῳδίου ἀρχόμεθα, ὃ πολλοὶ μὲν τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων μουσουργῶν ἡμῶν πατέρων ἄριστα καὶ ὡς ἐχρῆν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου κινούμενοι Πνεύματος * ἐμελούργησαν. Πρῶτον δὲ πάντων τοῦτ' ἐπενόησε, τὰς τρεῖς φημι τῶν ᾠδῶν, εἰς τύπον, οἶμαι, τῆς ἁγίας καὶ * ζωαρχικῆς Τριάδος ὁ μέγας ποιητὴς Κοσμᾶς, ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ ἁγίᾳ τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἑβδομάδι, κατὰ τὴν ὀνομασίαν σχεδὸν ἑκάστης ἡμέρας διὰ τῶν ἀκροστιχίδων ἐπινοήσας τὰ μέλη· ἐξ οὗπερ καὶ οἱ λοιποὶ τῶν πατέρων, καὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων Θεόδωρός τε καὶ Ἰωσὴφ οἱ Στουδῖται κατὰ ζῆλον ἐκείνου, κἀν ταῖς λοιπαῖς ἑβδομάσι τῆς ἁγίας μεγάλης τεσσαρακοστῆς συνταξάμενοι τῇ αὐτῶν μονῇ τῶν Στουδίου πρῶτον παραδεδώκασιν ἐπὶ μᾶλλον τὰς ᾠδὰς κατατάξαντες καὶ ῥυθμίσαντες. Hoc vero die, ita Deo annuente, Triodion incipimus, quod multi Sanctorum et Deiferorum vatum nostrorum Patrum optime, et uti decebat, a Spiritu Sancto moti, modulati sunt. Primus omnium illud, tres inquam Odas, in figuram, ut existimo, sanctæ et vivificæ Trinitatis excogitavit magnus poëta Cosmas, in magna sanctaque passionis Domini et Dei et Salvatoris nostri Jesu Christi hebdomade, appellatione fere cujuslibet diei per acrostichides cantus concinnans: e quo et reliqui Patres, et inter eos præcipue Theodorus et Josephus Studitæ eum æmulari in aliis hebdomadibus sanctæ magnæ Quadragesimæ componentes proprio Studiorum monasterio tradiderunt, Odas istas magis ac magis protrahentes et accommodantes. Et paucis interjectis: Καταχρηστικῶς δὲ Τριῴδιον ὀνομάζεται, οὐ γὰρ ἀεὶ Τριῴδια ἔχει· καὶ γὰρ ὁλοτελεῖς κανόνας προβάλλεται. Ἀλλ' οἶμαι ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος τὴν ἐπωνυμίαν λαβεῖν, ἢ διὰ τὰ τῆς μεγάλης ἑβδομάδος, ὡς εἴρηται, πρώτως γινόμενα. Σκοπὸς μέντοι τοῖς ἁγίοις ἡμῶν πατράσι διὰ τῆς βίβλου τοῦ τριῳδίου παντὸς ἐν συντόμῳ τὸ πᾶν τῆς περὶ ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ εὐεργεσίας ἐξ ἀρχῆς ἀναμνῆσαι, καὶ εἰς ὑπόμνησιν πᾶσιν ἐνθεῖναι. Triodion porro improprie dicitur, non enim semper Triodia habet, cum integros etiam Canones proponat. Puto tamen nomen ex abundanti assumsisse; vel propter magnæ hebdomadis Canones sic dictos. Scopus sanctis Patribus nostris fuit per universum Triodii volumen, quasi in compendio, divinum erga nos beneficium ab ipso principio recensere, et in memoriam omnium inducere. Et sane Triodion magis late patet, quam ut acceperunt nonnulli, qui e Gennadii verbis ambiguis, c. 4. Ἄιδονται μετὰ μελῳδιῶν καθ' ἡμέραν, καὶ μηναῖα, καὶ Τριῴδια, καὶ λόγοι. Et e Menologio, Δεῖ εἰδέναι, ὅτι τὸ προεόρτιον Τριῴδιον εἰς τὸ ἀπόδειπνον ψάλλεται, Canticum divisum in tres partes, quas Odas appellabant, Triodion esse existimant. Attamen e verbis Ritualis Græcorum: Ψάλλομεν τῆς * ὀκτοήχου ἀναστάσιμα τρία, καὶ ἀνατολικὰ τρία, καὶ τοῦ Τριῳδίου * ἰδιόμελα δύο. Et ex Euchologio: Εἶτα τὸ μαρτυρικὸν, τὰ τρία προσόμοια τοῦ Τριῳδίου, καὶ τὰ τρία τοῦ μηναίου: non de Cantico, sed de libro, in quo ejuscemodi Cantica sunt, intelligendum esse manifesto concluditur, cum genus id Troparii, quod ἰδιόμελον et προσόμοιον vocant, Cantici ejuscemodi Troparion esse non possit, cum illa omnia ad alterius cantum et εἱρμὸν accommodentur, et ἰδιόμελον, præsertim vagum, et per se proprium cantus modum habens, qui Triodion dici haud potest, quia tamen in libro Triodio dicto legitur, Triodii Troparium fuerit. Hic etiam illud obiter animadvertendum, quemadmodum hymnus, s. cantus, s. malis, Canon, qui tribus Odis perficitur, Triodion dici solet, ita et cum, qui duabus constat, Διῴδιον, Diodion dici; (‘ Menologium, Ἕτερον Διῴδιον, ὁ ἦχος αὐτὸς, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς, τρίτη τε,’ Meurs.) et eum, qui quatuor, Τετραῴδιον, de quo vide suo loco. Hæc fere e L. Allatio, Diss. 1. de Libris Eccl. Gr. Vide etiam Gl. Meursii.” Suicer. Thes. Eccl. “ Montfaucon. Palæogr. 386. 409. Andr. Cret. 252.” Kall. Mss.]

[* Φιλῳδὸς, ὁ, ἡ, i. q. φιλαοιδὸς, de quo supra egimus, Qui cantu delectatur. Suid.: Φιλῳδὸν γένος· οἱ βάτραχοι, παρὰ τὸ φιλεῖν ᾄδειν. “ Aristoph. Ran. 242. Ἀλλ', ὦ φιλῳδὸν γένος, παύσασθε: Vesp. 269. καὶ γάρ ἐστιν ἀνὴρ Φιλῳδός. Eust. in Il. A. p. 8. Plut. Symp. 2, 633. (T. 8. p. 505.) Οὐκ ἀηδῶς γοῦν Δημοσθένης ὁ Μιτυληναῖος, φιλῳδοῦ τινὸς καὶ φιλοκιθαριστοῦ θύραν κόψας, ὑπακούσαντος αὐτοῦ καὶ κελεύσαντος εἰσελθεῖν, Ἂν πρῶτον, ἔφη, τὴν κιθάραν δήσῃς.” Scott. App. ad Thes. Arrian. de Exp. Alex. 6, 3. Ἐς ὅσους δὲ τῶν ἤδη Ἀλεξάνδρῳ προσκεχωρηκότων Ἰνδῶν ἡ βοὴ τῶν ἐρετῶν ἢ ὁ κτύπος τῆς εἰρεσίας ἐξίκετο, καὶ οὗτοι ἐπὶ τῇ ὄχθῃ κατέθεον, καὶ ξυνείποντο ἐπᾴδοντες βαρβαρικῶς· φιλῳδοὶ γὰρ, εἴπερ τινὲς ἄλλοι, Ἰνδοὶ, καὶ φιλορχήμονες ἀπὸ Διονύσου ἔτι, καὶ τῶν ἅμα Διονύσῳ βακχευσάντων κατὰ τὴν Ἰνδῶν γῆν. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Φιλῳδός· ὁ φιλῶν ᾄδειν. “ Ælian. H. A. 715.” Wakef. Mss.]

ἈΗΔΩΝ, όνος, ἡ, Luscinia, ab ἀείδω, Æolica mutatione diphthongi ει in η. Hesiod. ad etymologiam hujus nominis alludens videtur ἀηδόνα vocasse ἐπιθετικῶς ἀοιδὸν, ut dixi antea in Ἀοιδός. Idem eodem loco (Ἔργ. 201.) ἀηδόνα appellat ποικιλόδειρον. Od. T. (518.) χλωρηῒς ἀηδών. Lycophro Sirenas appellat ἀηδόνας, ὡς καλὸν ἀειδούσας, inquit Eust., Festive canentes. || Hesych. ait ἀηδόνα esse Tibiarum lingulam, et λωτίνας ἀηδόνας, Tibias. Item ἀηδόνα vocari Minervam a Pamphyliis. Sunt qui ab ἀεὶ et ᾄδω derivari velint, quod luscinia semper cantet, ubi semel inceperit. Sed longe tutius est alteram etymologiam sequi, quam sequendo, et ι subscribi debet ipsi η.

Ἀηδὼ, όος, et οῦς, per contractionem, i. q. ἀηδών. Soph. Ajace (629.) Οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς Ἥσει δύσμορος. Ubi Schol. ait, ἡ ἀηδὼ δὲ, ἀηδοῦς, ὡς Σαπφὼ, κατὰ Μιτυληναίους, [alius Schol. ἡ ἀηδὼν, τῆς ἀηδόνος, καὶ ἡ ἀηδὼ, τῆς ἀηδόος, ἀηδοῦς, ποιητικῶς addunt Laud. Bodl.] et Suid. ait, ἀηδὼν et ἀηδοῦς, ut Σαπφὼ, secundum Mityleneos. Eust. quoque nominativum ponit ἀηδὼ, ut Λητὼ, unde reperiri ait ἀηδοῦς genitivum, et ἀηδοῖ dativum. In VV. tamen LL. scriptum est ἀηδώς.

[“ Ἀηδὼν, Musgr. Troad. 332. El. 126. Jacobs. Anth. 6, 421. 431. 7, 13. 302. 9, 195. 10, 251. 324. 12, 109. Huschk. Anal. 13. Fischer. ad Weller. 1, 111. Epigr. adesp. 519. 717. Boisson. in Philostr. 559. Verheyk. ad Anton. Lib. 80. Valck. Adoniaz. p. 379. Ruhnk. Ep. Cr. 82. 174. 293. Valck. Phœn. p. 168. 513. Jacobs. Specim. p. 14. ad Lucian. 1, 233. Valck. Phœn. p. 111. ad Callim. 1, 193. Brunck. Electr. 1065. De radio textoris, Jacobs. Anth. 8, 30. Ὁ ἀηδὼν, Fischer. ad Weller. 1, 386. Epigr. adesp. 535. Ἀηδὼ, Huschk. Anal. 100. Aristoph. Av. 679.” Schæf. Mss. “ Ἀηδὼν, Abresch. Æsch. 373. Origo vera, Eust. ad Il. A. p. 7. fine (in Ἀείδω citatus.) Ἀηδὼν et ἀηδὼ sæpe Eust. Vide Stolberg. ad Ajac. p. 179. Poëmata, αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, Callim. Epigr. 2. Poëtæ se vocant ἀηδόνας, Salmas. ad Ovum p. 162. Ἀηδόνα Μουσᾶν, Eurip. Palamede. Ἀηδόνα σοφιστῶν Dionem quis dixerat, Dio Chrys. 527. a. (Καλῶς μέ τις ἀηδόνα ἔφη τῶν σοφιστῶν, λοιδορῆσαι βουλόμενος· διὰ τοῦτο ἐμοὶ δοκεῖν, ὅτι καὶ τὴν ἀηδόνα γλώσσαργόν φασιν οἱ ποιηταί.) Philostr. 516. noluit ibi morari, Τὴν ἀ. φῄσαι ἐν οἰκίσκῳ μὴ ᾄδειν: 589. ἠκροῶντο ὡς εὐστομούσης ἀ. non intelligentes. Æsch. Agam. 1149. * Φρενομανής τις εἶ θεοφόρητος, ἀμ-Φὶ δ' αὐτᾶς θροεῖς Νόμον ἄνομον, οἷά τις ξουθὰ Ἀκόρετος βοᾶς, φεῦ, ταλαίναις φρεσὶν Ἴτυν, Ἴτυν, στένουσ' ἀμφιθαλῆ κακοῖς Ἀηδὼν βίον. (Sequuntur hæc: ΚΑ. Ἰὼ λιγείας μόρον ἀηδόνος· Περίβαλον γάρ οἱ πτεροφόρον δέμας Θεοὶ, γλυκύν τ' αἰῶνα, κλαυμάτων ἄτερ· Ἐμοὶ δὲ μίμνει σχισμὸς ἀμφήκει δορί.) Soph. El. 107. τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδὼν: 149. Ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρεν φρένας, * Ἃ Ἴτυν, αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται, Ὄρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος. Ubi Schol. vocat ἔαρος ἄγγελον.” Valck. Mss. Vide Hermann. ad h. l. Scholiastæ verba sunt hæc: Διὸς δὲ ἄγγελος, ὅτι τὸ ἔαρ σημαίνει. Ὅμηρος (Od. T. 518.) Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη χλωρηῒς ἀηδὼν Καλὸν ἀείδῃσιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο. Ἢ ὅτι τὴν ἡμέραν σημαίνει. Ἢ ὅτι τὰ ἑαυτῆς ἀγγέλλει κακὰ, καὶ τὴν * παραθρυλλουμένην, (πε-

ριθρ. Brunck.) ἀγγελίαν, καὶ τὸ πάθος. Ἢ ἄγγελον εἶπεν, οἷον τέρας, καὶ τὸ παρ' αὐτοῦ (αὐτῆς Br.) γιγνόμενον εἰς τεραστείαν, (τερατείαν Br.) τῆς φύσεως. Καὶ Σαπφώ· Ἦρος ἄγγελος ἱμερόφωνος ἀηδών. Alius Schol. Ἤτοι σημαίνουσα τὸ ἔαρ, ὅπερ ἐστὶ τοῦ Διὸς, ἡ * ἠχητική, ἡ ἀτυζομένη, ἥτις ἀεὶ θρηνεῖ τὸν Ἴτυν. Triclin. Διὸς ἄγγελος ἤγουν ἡ ἀηδὼν, διὰ τὸ τὸν ἐπ' αὐτῇ γενόμενον ἔλεον τοῦ Διὸς πᾶσιν ὑποδεικνύειν ἢ μαρτυρεῖν αὐτὸν φιλάνθρωπον. Ἢ ὅτι δι' αὐτῆς ὁ Ζεὺς τὸ ἔαρ ἑρμηνεύει. Ἢ διὰ τὸ ἐν ἔαρι κατάρχεσθαι τῆς ᾠδῆς, ὅτε τὰ Διάσια ἐγένετο, ἥτις ἐστὶν ἑορτὴ τοῦ Διός. Suid.: Ἀηδὼν, καὶ ἀηδοῦς· ὡς Σαπφὼ κατὰ Μιτυληναίους. Σοφοκλῆς, Aj. 629., Οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς Ἄσει (Ἥσει) δύσμορος, ἀλλ' ὀξυτόνους (adde μὲν) ᾠδὰς Θρηνήσει, χερόπληκτοι δὲ στέρνοις (l. δ' Ἐν στέρνοισι) πεσοῦνται Δοῦποι. "H. l. proculdubio sic leg. et integritati suæ restituendus est: Ἀηδὼν καὶ ἀηδὼ, ἀηδοῦς. Vocem enim ἀηδὼ, quæ in omnibus Edd. desideratur, ad sensum h. l. supplendum necessariam esse manifesto patet. VV. κατὰ Μιτυληναίους esse nothas et παρεμβεβλημένας non dubito, quoniam a sensu h. l. omnino alienæ sunt." Kust. Imo sensus erit planus, modo legas, verbis transpositis, Ἀηδὼν, καὶ ἀηδὼ, ἀηδοῦς, κατὰ Μιτυληναίους, ὡς Σαπφὼ, nempe in hoc versu, Ἦρος ἄγγελ', ἱμερόφων' ἀηδοῖ. Sequitur in Suida: Καὶ αὖθις· Ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρε φρένας, Ἃ Ἴτυν αἰὲν, Ἴτυν γ' ὀλοφύρεται Ὄρνις ἀτυζομένα Διὸς ἄγγελος. Ἀττικῶς ἄραρέ με, αὕτη ἴση μοι ταῖς φρεσὶν, ἀντὶ τοῦ, σύμφωνα πράσσομεν ἐγώ τε καὶ ἡ ἀηδὼν ἕνεκα τοῦ θρηνεῖν, οἷον ἥρμοσταί μου ταῖς φρεσὶν, τουτέστιν ἐκείνην ζηλῶ τὴν ἀξίως τὸν Ἴτυν στενάζουσαν. (Schol. ad Ajac. 144. Ἀττικῶς τὸ ἄραρέ με, ἀντὶ τοῦ ἤρεσέ μου ταῖς φρεσίν. Καὶ Ἀριστοφάνης, Ran. 103., Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει; τὸ δὲ ἄραρεν, ἀντὶ τοῦ, σύμφωνα πράσσομεν ἐγὼ καὶ ἡ ἀηδὼν ἕνεκα τοῦ θρηνεῖν. Ἄλλως. Οἷον συνήρμοσταί μου ταῖς φρεσὶν, τουτέστιν ἐκείνην ζηλῶ τὴν ἀεὶ τὸν Ἴτυν στενάζουσαν.) Διὸς δὲ ἄγγελος ἡ ἀηδὼν, ὅτι ἔαρ σημαίνει, ἢ ὅτι τὴν ἡμέραν. Καὶ Ὅμηρος· Χλωρηῒς ἀηδών. Ἢ ὅτι τὰ ἑαυτῆς ἀγγέλλει κακὰ, καὶ τὴν θρυλλουμένην ἀγγελίαν καὶ τὸ πάθος. Ἢ ἄγγελος, οἷον τέρας, τὸ παρ' αὐτῆς γινόμενον εἰς τερατείαν τῆς φύσεως. Καὶ Σαπφώ· Ἦρος ἄγγελος ἡμερόφωνος ἀηδών. Ἀηδὼν δὲ ἀηδόνος, συστέλλει. Quod vero ad Sapphonis verba attinet, fragmentum id legitur in Blomfieldii collectione n. 73., (in Mus. Crit. Cant. 1, 28.) qui de verborum ordine nihil tradit; n. 59. p. 118. Volger. qui hæc notat:—"Metrum est Æolicum. Alias hirundo audit Veris nuntia: cf. Simonid. ap. Schol. Aristoph. Av. 1410." Locus est p. 393. Gaisf.: Ἄγγελε κλυτὰ ἔαρος *ἁδυόδμου, κυανέα χελιδοῖ. Utrumque V. D., et Blomf. et Volgerum, præteriit Suidæ locus, ubi est ἡμερόφωνος pro ἱμερόφωνος. Bentl. legit, Ἦρος ἄγγελ', ἱμερόφων' ἀηδοῖ, versu Sapphico: v. Walpolii Translatt. 87. et E. H. Barker. in British Critic Nov. 1813. p. 489. Lectionem ἀηδοῖ firmat Suidas, prout a nobis supra correctus est: Ἀηδὼν, καὶ ἀηδὼ, ἀηδοῦς, κατὰ Μιτυληναίους, ὡς Σαπφὼ, nempe in versu, Ἦρος ἄγγελ', ἱμερόφων' ἀηδοῖ. Unice vera est Suidæ lectio ἡμερόφων'. Noster:—"Adj. Ἵμερος, Desiderabilis, Desiderium excitans, Dignus qui desideretur. Sed reddi etiam potest Amabilis, Suavis. Affertur ex Anthol. et in superlativo gradu ἱμερώτατον κάλλος. Ab Hesychio ἱμέρων exp. ἐρασμίων, ποθεινῶν: ἵμεροι autem, ποθεινοὶ et ἐπιθυμητοὶ, necnon ἀγαθοὶ, ἐραστοὶ, ἀγαπητοὶ, ἀγαστοί. Rarum tamen esse puto vocis hujus usum pro adj. nomine, licet inveniatur et compos. ἱμερόφωνος, in eodem libro, pro Dulciloquus." "Ἵμερος, adj. Wakef. ad Bion. 6, 10. et in Addendis ad h. l. Antip. Sid. 76. Thess. 29. Jacobs. Anth. 9, 296. ('Ἵμερα δακρύσασα πυρῆς ἔπι, ἤμερα Vat. Cod. utroque loco.')" Schæf. Mss. "Ἵμερος, Nonn. Dionys. 1, 67. (καὶ ἵμερος ἔπλετο ναύτης.) Ἱμερόφωνος, Theocr. (28, 7. Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν.) Nonn." Wakef. Mss. Noster:—"Ἡμερόφωνος, Diem inclamans s. vocans, i. e. lucem, de gallo gallinaceo dictum a Simonide ap. Athen. 9. (p. 374. Σιμωνίδης ἱμερόφων' ἀλέκτωρ ἔφη.) Sic ab Ovidio, Lucis prænuntius ales. Sed in vulg. Ed. Athenæi ἱμερόφωνος cum ι perperam legitur." "Censeo verius ἡμερόφωνος, Diei nuntius." Casaub. "At non ἱμερόφωνος, sed ἱμερόφων' scribitur cum in editis, tum in Ms. A., e quo certe nulla varietas enotata. In Epit. hæc desunt. Reperiri autem v. ἱμερόφωνος, pro Dulciloquus, in Anthol. annotavit HSt. Tenuitque illud h. l. Dalecamp., Dulci voce amabilis, Latine reddens. At equidem facile Casaubono assentior, cui idem quoque HSt. præiverat, mendosam esse h. l. ubi de gallo gallinaceo agitur, scripturam per ι, et ἡμερόφων' potius scriptum oportuisse." Schweigh. Ἱμερόφων' tacite dedit Gaisford. ad Simonid. Fr. 130. p. 395. at rectius Bos. ad Thom. M. 34. "ἡμερόφων' ἀλέκτωρ, Galle diei nuntie." Ἱμερόφων', Dulci voce amabilis, nemo de gallo gallinaceo dixerit, quippe quod epitheton ei avi minime conveniret. "Ἱμερόφωνος, Jacobs. Spec. 14." Schæf. Mss. Ἡμερόφωνος affert et Schneider. Lex. e Simonidis versu, ubi pulcre luscinia dicitur ἔαρος ἄγγελος, Veris nuntius, et ἡμερόφωνος, Diei nuntius. "Soph. El. 1082. ὅπως Ἁ πανόδυρτος ἀηδών: Trach. 106.; et 980. ὀξύφωνος ὡς ἀηδών: Œd. C. 17. * πυκνόπτεροι δ' Ἔσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦσ' ἀηδόνες, (ubi Schol. εὐστομοῦσιν· * εὐφθογγοῦσιν, εὐφώνως ᾄδουσιν, J. Poll. 2, 100. Καὶ ἀηδόνες παρὰ Σοφοκλεῖ εὐστομοῦσιν:) 665. Ἔνθα λίγεια μινύρεται Θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδὼν Χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις, Τὸν οἰνωπ' ἀνέχουσα κισσὸν, Καὶ τὰν ἄβατον θεοῦ Φυλλάδα * μυριόκαρπον, ἀνάλιον, Ἀνήνεμόν τε πάντων χειμώνων. Eurip. Hel. 1115. (Σὲ τὰν * ἐναυλείοις ὑπὸ δενδροκόμοις Μουσεῖα καὶ θάκους ἐνίζουσαν ἀναβοάσω, Σὲ τὰν ἀοιδοτάταν ὄρνιθα μελῳδὸν Ἀηδόνα δακρυόεσσαν, Ἔλθ' ὦ διὰ ξουθᾶν γενύων ἐλελιζομένα, Θρήνοις ἐμοῖς ξυνεργὸς, κ. τ. λ.) etc. Theocr. 12, 7. ὅσσον ἀηδὼν Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν. Ἀηδόνα ἀμελεῖν ὕπνου solam inter aves Ælian. 12, 20. notat. (Hinc Proverb. ap. Suid. Οὐδ' ὅσον ἀηδόνες ὑπνώουσιν, l. ὑπνόουσιν· ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων.) Idem H. A. 3, 40. Μητροδίδακτον μὲν τὸ τῆς Ἀρίστης, οἷον τὸ τῆς ἀδελφῆς τῆς Ἀριστίππου, ὑμνοῦσιν οἱ πολλοί. (Vide Schneideri not.) Λέγει δὲ Ἀριστοτέλης (H. A. 4, 9. quem exscripsit etiam Plut. de Sol. Anim. 973.) ἰδεῖν αὐτὸς τὰ νεόττια τῆς ἀηδόνος ὑπὸ τῆς μητρὸς διδασκόμενα ᾄδειν. Ἦν δὲ ἄρα ὀρνίθων ἡ ἀηδὼν ἐλευθερίας ἐράστρια ἰσχυρῶς, καὶ διὰ ταῦτα ἡ ἐντελὴς τὴν ἡλικίαν ὅταν θηραθῇ, καὶ καθειργμένη ἐν τῷ οἰκίσκῳ φυλάττηται, καὶ τροφῆς καὶ ᾠδῆς ἀπέχεται, καὶ ἀμύνεται τὸν ὀρνιθοθήραν ὑπὲρ τῆς δουλείας τῇ σιωπῇ. (Philostr. 516.) Οὔπερ οὖν οἱ ἄνθρωποι πεπειραμένοι, τὰς μὲν ἤδη πρεσβυτέρας καὶ ἁλούσας μεθιᾶσι, σπουδάζουσι δὲ θηρᾷν τὰ νεόττια. Philostr. 665. ΑΜΠΕΛ. Καὶ οὔπω, ξένε, τῶν ἀηδόνων ἤκουσας, οἷον τῷ χωρίῳ ἐναττικίζουσιν, ἐπειδὰν δείλη τε ἥκῃ, καὶ ἡμέρα ἄρχηται. ΦΟΙΝ. Δοκῶ μοι ἀκηκοέναι, ξυντίθεσθαί τε μηδὲ θρηνεῖν αὐτὰς, ἀλλὰ ᾄδειν μόνον." Valck. Mss. Schol.: Ἐναττικίζουσιν· * πεπαιδευμένως ᾄδουσιν. Plato Phædone 35. p. 227. Forster. Καὶ οὐ λογίζονται ὅτι οὐδὲν ὄρνεον ᾄδει, ὅταν πεινῇ, ἢ ῥιγοῖ, ἤ τινα ἄλλην λύπην λυπῆται, οὐδὲ αὐτὴ ἥ τε ἀηδὼν, καὶ χελιδὼν, καὶ ὁ ἔποψ, ἃ δή φασι διὰ λύπην θρηνοῦντα ᾄδειν· ἀλλ' οὔτε ταῦτά μοι φαίνεται λυπούμενα ᾄδειν, οὔτε οἱ κύκνοι. "In Christodori Ecphr. 377. bene editum Οὐδ' Ἁλικαρνησσοῦ με παρέδραμε θέσπις ἀοιδός. Imo e præclara Codicis Vat. lectione ἀηδών. Epigr. adesp. 535. de Eurip. Τὸν σκηνῇ μελίγηρυν ἀηδόνα, ubi cave scribas, quod in Epigr. adesp. 717. recte legitur, τὴν—μελίγηρυν ἀηδόνα. Eust. 376=285. Ἀττικὸς γὰρ ἀνὴρ τὸν αἶγα λέγει, ὥσπερ καὶ τὸν ἀηδόνα. Masculinum hujus nominis genus Lexica ignorant." Schæf. Melet. Cr. in Dionys. Art. Rhet. 65. Vide et Jacobs. ad Anthol. Pal. 3, 227.]

[Ἀηδών. Hesych. Ἀηδών· εἶδος πετεινοῦ. Ἀηδόνα· γλωσσίδα, μεταφορικῶς, Εὐριπίδης Οἰδίποδι, καὶ τοὺς αὐλοὺς δὲ λωτίνας ἀηδόνας που ἔφη. ("Γλωσσίδα: intellige Lingulam tibiæ. Λωτίνας ἀηδόνας: hoc ideo, quia e loto olim conficiebantur tibiæ, unde et Tibia olim λωτὸς dicta fuit. Vide Suid. v. Λωτός." Kust.) Ἀηδών· ἡ Ἀθηνᾶ παρὰ Παμφυλίοις. "Vide Callim. 117. et ibid. Vulcan." Schr.]

[Ἀηδών. Zonar.: Ἀηδών· ἀπὸ τοῦ ἀείδω ἀειδὼν, καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς η, ἢ μόνου τοῦ ε εἰς η ἀηδών. Etym. M.: Ἀηδόνα· ᾠδὴν καὶ γλωσσίδα, οἱ δὲ, χελιδόνα. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.:

'Αηδόνα· ἔστι μὲν ἡ ὄρνις, ἐκ μεταφορᾶς δὲ οἱ Τραγικοὶ τὴν γλωσσίδα τῶν βοῶν, ἔστι δὲ ὅπου καὶ τὸν αὐλόν. 'Η λέξις Διδύμου. Etym. M.: 'Αηδών· παρὰ τὸ ἀείδω, ἀείδων, καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς η, ἀηδών. Οὕτως 'Ωρίων. Ἄλλοι δὲ τροπῇ μόνον τοῦ ε εἰς η· τὸ δὲ ι προσγεγραμμένον. Etym. G.: 'Αηδών· ὄρνεον, παρὰ τὸ ἀεὶ ᾄδειν ἐν θέρει καὶ ἐν χειμῶνι, ἢ παρὰ τὸ ἀείδω ἀηδὼν κατὰ διάλεκτον τῶν Αἰολέων, ἢ διὰ τὸ * ἡδυτάτως λαλεῖν. Etym. M.: Χλωρὶς ἀηδών· ἀπὸ τοῦ χρώματος· ἢ διότι ἐν ἔαρι φαίνεται, ὅτε πάντα τὰ χλωρά. Οἱ δὲ, τὴν χλωροῖς ἡδομένην. Κρεῖττον δὲ τὸ πρῶτον· τοιαύτην γὰρ τὴν πτέρωσιν ἔχει. Καὶ Σιμωνίδης, Εὖτ' ἀηδόνες * πολυκώτιλοι, χλωραύχενες, Εἰαριναί. "Fortasse scr. χλωρηῒς ex Od. T. (518.) Cum τὰ χλωρὰ repetendum e præced. φαίνεται, aut absque articulo leg. ὅτε πάντα χλωρὰ, subaudito verbo substantivo, Cum omnia sunt viridia." Sylb. "Etym. M. Ms. Dorv. Χλωρηῒς—ἡ δὲ (pro οἱ δὲ)—ἄλλοι (pro κρεῖττον)—ἔχει. Σιμωνίδης." Gaisford. ad Simonid. Fr. 158. p. 401. Pseudo-Did. ad Od. T. l. c.: Χλωρηῒς· ἤτοι ἐν χλωροῖς διατρίβουσα, ἢ ἅμα τοῖς χλωροῖς φαινομένη, ἔαρος γὰρ φαίνεται· ἢ διὰ τὸ χρῶμα, καὶ παρὰ Σιμωνίδην (l. Σιμωνίδῃ) δὲ χλωραύχενες λέγονται αἱ ἀηδόνες. Eust. 710. Bas.: Χλωρηῒς δὲ ἀηδὼν, ἢ ὡς ἐν χλωροῖς φασὶ διατρίβουσα, ἢ ὡς ἅμα τοῖς χλωροῖς φαινομένη· ἔαρος γὰρ φαίνεται· ἢ διὰ τὸ χρῶμα. Διό φασι καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ χλωραύχενες αἱ ἀηδόνες λέγονται.]

['Αηδών. Eust. 395.: Φανερὸν δὲ καὶ ὅτι ἄῤῥενες τέττιγες ᾄδουσιν, οἱ καὶ ἀχέται παρὰ 'Ησιόδῳ (l. ἠχέται, Ἔργ. 580. καὶ ἠχέτα τέττιξ, Scut. 393. κυανόπτερος ἠχέτα τέττιξ·) ἄφωνοι δὲ τὸ τῶν θηλειῶν εἶδος, οἳ καὶ * τιγόνια, l. * τεττιγόνια, (v. nos supra 307. n.) ὃ διδασκαλία εἴη ἂν σιγῆς κοσμούσης γυναῖκας, κατὰ τὸ, Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει. Εἰς δὲ τὸ αὐτὸ συντελεῖ πρὸς ἄλλοις καὶ τὸ τῶν θηλειῶν ἀηδόνων * ἀμελὲς, (ubi nota ἀμελὴς ex α priv. et μέλος, Carmen:) 601. Χρῆσις δὲ τῆς Γοργοῦς πολλαχοῦ, εἰ καὶ κοινῶς εὐθεῖα ταύτης ἡ Γοργὼν, ὡς τρυγών· οὕτω δὲ καὶ ἀηδὼν μὲν τὸ κοινὸν, εὕρηται δὲ καὶ ἀηδοῦς γενικὴ, ὡς Λητοῦς, καὶ κλητικὴ ἀηδοῖ, ὡς χελιδοῖ παρὰ τῷ Κωμικῷ (Av. 1410. Ὄρνιθες τίνες οἵδε, Οὐδὲν ἔχοντες πτεροποίκιλοι, Τανυσίπτερε ποικίλα χελιδοῖ;) 716. Τὸ δὲ Γοργοῦς κλίνεται ὡς ἡ Σαπφὼ, τῆς Σαπφοῦς, ἴσως δὲ καὶ τὸ ἀηδοῦς, ὅ ἐστι ἀηδόνος, παρὰ Σοφοκλεῖ, καὶ τὸ χελιδοῖ παρὰ τῷ Κωμικῷ, ἀπὸ ὁμοίας εὐθείας ἐκλίθησαν: 1875.]

['Αηδών. Lycophro 653. * 'Αρπυιογούνων κλώμακάς τ' ἀηδόνων Πλαγχθέντας, (Schol. ἀπὸ μέρους ὀρνιθογόνων, λέγει δὲ περὶ Σειρήνων.—'Αηδόνων· τῶν Σειρήνων, διὰ τὸ * θελκτικόν:) 670. Τίς οὐκ ἀηδὼν στεῖρα * Κενταυροκτόνος, Αἰτωλὶς, ἢ Κουρῆτις αἰόλῳ μέλει Πείσει τακῆναι σάρκας ἀκμήνους βορᾶς; Schol. 'Αηδόνας τὰς Σειρῆνας λέγει διὰ τὸ λάλον.—Ἄλλως. 'Αηδόνας τὰς Σειρῆνας, διὰ τὸ * θελκτικόν. Phot. Bibl. 190. p. 488.: Τὸ δὲ ἕκτον βιβλίον (Ptolemæi Hephæst.) κεφάλαια περιέχει τάδε·—ὡς ἐν τῇ 'Αλεξάνδρᾳ Λυκόφρων εἶπε (ἴσ. εἰπὼν,) Ποία δ' ἀηδὼν στεῖρα Κενταυροκτόνος, τὰς Σειρῆνας Κενταυροκτόνους εἶπεν: p. 484. 'Η δὲ πέμπτη βίβλος,—ὡς οἱ Κένταυροι φεύγοντες 'Ηρακλέα διὰ Τυρσηνίας, λιμῷ διεφθάρησαν, θελχθέντες ὑπὸ τῆς Σειρήνων * ἡδυφωνίας. Eust. 9. Καὶ ἡ ἀηδὼν δὲ ἐκ τοῦ ἀείδειν παρετυμολογεῖται, τροπῇ φασὶν Αἰολικῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς η. Διὸ καὶ τὰς Σειρῆνας ὡς καλὸν ἀειδούσας, ἀηδόνας ὁ Λυκόφρων ἐκάλεσε.]

['Αηδὼν ποικιλόδειρος. Hesiod. Ἔργ. 201. Ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον. "Atqui luscinia non est ποικιλόδειρος, sed χλωραύχην. Simonides ap. Etym. M. 813. Eust. 1875.: Εὖτ' ἀηδόνες * πολυκώτιλοι, χλωραύχενες, Εἰαριναί. Quæ fortasse causa fuit, cur Tzetz. (Οἷον τὸ ποικιλόδειρον, τὴν ποικιλόφωνον λέγει, ἢ τὴν ἐστιγμένην καὶ ποικίλην ἔχουσαν τὴν δειρὴν, ἤγουν τὸν τράχηλον,) et Moschopulus ποικιλόδειρος, sine exemplo, * ποικιλόφωνος explicarent. Sed vix dubito, quin affinis sonus literarum ει et η, qui tot menda peperit, huic etiam loco corrumpendo occasionem dederit. Lege * ποικιλόγηρυν. Epigr. ap. Gruter. p. 1118, 9. τὴν κυανῶπιν Μοῦσαν ἀηδόνα τὴν μελίγηρυν, Theocr. Ep. 4, 11. Philippus, Anal. 2, 221. Nec tamen reticere debeo, vulgatam scripturam magnis patronis niti, Ammonio v. Αἶνος, Theone Progymn. p. 31. Nonno 26. p. 688.; 47. p. 1204. Huc accedit, quod luscinia, auctore Clem. Alex. Pæd. 2, 10. p. 221. cum voce etiam colorem mutat: Εἰ γὰρ καὶ τῶν ὀρνέων πολλὰ μεταβάλλειν κατὰ τὰς ὥρας λέγεται, καὶ τὸ χρῶμα, καὶ τὴν φωνήν· οἷον ὁ κόσσυφος, ξανθὸς μὲν ἐκ μέλανος, * καταγητικὸς δὲ ἐξ ᾠδικοῦ γενόμενος· ὡσαύτως δὲ καὶ ἀηδὼν καὶ τὸ χρῶμα καὶ τὴν ᾠδὴν συμμεταβάλλει ταῖς τροπαῖς· ἀλλ' οὔ τι γε τὴν φύσιν αὐτὴν ἀμείβουσιν, ὡς (καὶ Nov.) θῆλυ γίγνεσθαι ἐκ τοῦ ἄῤῥενος, κατὰ μετασχηματισμόν· ἀλλ' ἡ μὲν τῶν πτερῶν * νεοφυΐα, νεαρᾶς ἐσθῆτος δίκην, ἐξανθεῖ βαφήν τινα πτερῶν· ὀλίγῳ δ' ὕστερον διαπνεῖ, κατὰ τὴν χειμέριον ἀπειλὴν, καθάπερ ἄνθος μαραινομένης τῆς χρόας· ἡ φωνὴ δὲ καὶ αὐτὴ τὸν ὅμοιον τρόπον, τῷ κρύει πεπονημένη, μαραίνεται· πυκνουμένης γὰρ τῆς ἐπιφανείας ἐκ τοῦ περιέχοντος, αἱ περὶ τὸν αὐχένα πιεζόμεναί τε καὶ πυκνούμεναι ἀρτηρίαι, * προσαναθλίβουσι τὸ πνεῦμα· στενοχωρούμενον δὲ ἄγαν τοῦτο, πνιγόμενον ἀποδίδωσι τὸν ἦχον. Αὖθις οὖν συνεξομοιούμενον τῷ περιέχοντι, καὶ τῷ ἦρι * συγχαλώμενον, ἐλευθεροῦται μὲν τῆς στενοχωρίας τὸ πνεῦμα, φερόμενον δι' εὐρυχώρων, τῶν τέως μεμυκότων, ἀρτηρίων, ('Grammaticæ regula postulat μεμυκυιῶν ἀρτηριῶν, nisi neutro genere scriptum putes μεμυκότων ἀρτηριῶν, sc. ὀργάνων, ἀγγείων, quod est insolens.' Sylb.) οὐ μινυρίζει δὲ ἔτι τὸ μέλος τὸ μεμαραμμένον, ἀνθεῖ δὲ ἤδη λιγυρὸν, καὶ χεῖται πλατύτερον τὸ φθέγμα αὐτῶν, καὶ ἤδη γίνεται τῆς φωνῆς τῶν ὀρνέων ἔαρ, ἡ ᾠδή." Ruhnk. "Ποικιλόδηρον E. Etym. M. 467. pen. h. v. citans, vocem ultimam omittit." Gaisford. Aristot. H. A. 9, 36. p. 486.: Τῶν δ' ὀρνέων πολλὰ μεταβάλλουσι κατὰ τὰς ὥρας καὶ τὸ χρῶμα καὶ τὴν φωνήν· οἷον ὁ κόττυφος ἀντὶ μέλανος ξανθὸς, καὶ τὴν φωνὴν δ' ἀλλοίαν ἴσχει· ἐν μὲν γὰρ τῷ θέρει ᾄδει, τοῦ δὲ χειμῶνος παταγεῖ καὶ φθέγγεται θορυβῶδες. Μεταβάλλει δὲ καὶ ἡ κίχλη τὸ χρῶμα· τοῦ μὲν γὰρ χειμῶνος ψαρὰ, τοῦ δὲ θέρους ποικίλα τὰ περὶ τὸν αὐχένα ἴσχει· τὴν μέντοι φωνὴν οὐδὲν μεταβάλλει. 'Η δ' ἀηδὼν ᾄδει μὲν συνεχῶς ἡμέρας καὶ νύκτας δεκαπέντε, ὅταν τὸ ὄρος ἤδη δασύνηται· μετὰ δὲ ταῦτα ᾄδει μὲν, συνεχῶς δ' οὐκέτι· τοῦ δὲ θέρους προϊόντος ἄλλην ἀφίησι φωνὴν, καὶ οὐκέτι παντοδαπὴν, οὔτε ταχεῖαν καὶ ἐπιστρεφῆ, ἀλλ' ἁπλῆν· καὶ τὸ χρῶμα μεταβάλλει, καὶ ἔν γε 'Ιταλίᾳ τὸ ὄνομα ἕτερον καλεῖται περὶ τὴν ὥραν ταύτην. Φαίνεται δ' οὐ πολὺν χρόνον· φωλεῖ γάρ. Ælian. H. A. 12, 28.: 'Η ἀηδὼν διὰ τοῦ θέρους καὶ τὴν χρόαν ἐκτρέπει εἰς εἶδος ἕτερον, καὶ μεταβάλλει τὸ φώνημα· οὐ γὰρ ᾄδει * πολυήχως καὶ ποικίλως, ἑτέρως δὲ ἤπερ οὖν διὰ τοῦ ἦρος. Plin. 10, 43.:—"Lusciniis diebus ac noctibus continuis quindecim garrulus sine intermissu cantus, densante se frondium germine.—Postea paulatim desinunt—mox æstu aucto in totum alia vox fit, nec modulata aut varia. Mutatur et color. Postremo hieme ipsa non cernitur." Theophr. de C. P. 5, 8. Τῶν δὲ, καὶ τελειωμένων ἤδη κατὰ τὰ πάθη καὶ τὰς διαθέσεις τοῦ σώματος, αἳ γίνονται διὰ τὰς ἐπετείους ὥρας, ὥσπερ ταῖς ὄρνισιν. 'Επὶ τούτων γὰρ μάλιστα καὶ λέγεται, καὶ ἔνδηλος τῶν χρωμάτων μεταβολὴ καὶ τῶν ὅλων σωμάτων, ὥστε δοκεῖν ἑτέρους εἶναι. "Διὰ τὰς ἐπετείους ὥρας, innuit pennas et voces avium. Καὶ τῶν ὅλων σωμάτων: non est verum, aves toto corpore mutari; nam mutare pennas, quid id tandem est? quid etiam mutare vocem? Mutat etiam per ætatem homo vocem. Ideo dicit, δοκεῖν ἑτέρους. Sane luscinia tam a verno suo cantu diversum canit sub autumnum, ut nulla ratione persuaderi possit agrestibus, eandem esse avem. Non ergo licuit ei dicere, τῶν ὅλων. Non enim verum est, omnem corporis mutari partem. Notabis omnino." J. Cæs. Scal. De hac questione J. Stackhousius, ab E. H. Barkero consultus, respondit:—"In reply to what you ask about the Nightingale changing its colour, the same thing, which Clem. Alex. asserts, is mentioned by Ælian. Pliny of course says the same. With us as the bird is an emigrant, this fact cannot be ascertained. I should think that this could not be without a double moulting. But the changes of plumage in different ages is very striking, and has occasioned the establishment of different species, as may be seen in Montagu's Ornithological Dictionary, and his Paper in the Linnæan Transactions." Bath,

Jan. 2, 1816. In alia Epist. Jan. 17, 1816. vir doctus nobisque amicissimus scripsit:—"The fact is undoubted, that there is no variation in the plumage of the neck of the Nightingale, such as spots or stripes, to justify this expression. But the word is applicable to motion or sound, of which I need not cite examples. (V. *ποικίλος* quidem de voce, sono, et motu dici posse concessit Barker. Sed compos. v. *ποικιλόδειρος* Idem de voce usurpare licere negavit, cum *δειρὴ* Collum sit, non Larynx. Excerpta e Nicephori Gregoræ Grammatica ap. Matth. Gloss. Gr. Min. 5.: Αὐχὴν *μὲν*, i. e. Cervix, *τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου· δέρη δὲ*, i. e. Collum, *τὸ ἔμπροσθεν, ἔνθα ὁ λάρυγξ.* Noster tamen:—'Ποικιλόδειρος, Habens collum varium, i. e. Versicolor, Maculosum, Pictum. Ab Hesiodo vero *ἀηδὼν ποικιλόδειρος* dicitur potius *διὰ τὸ ποικιλόφωνον* s. *ποικιλῳδὸν*, quod vario modulamine canat. Synonymum est *αἰολόδειρος*.') When the Nightingale sings, and the same may be observed in the Canary-bird, the organs of modulation, situated in the larynx, are put into a tremulous agitation, and are much inflated. I therefore translate *ποικιλόδειρος*, The warbling-throated Nightingale." In tertia Epist. Feb. 7, 1816.:—"With respect to *ποικιλόδειρος*, my opinion has fluctuated, and will continue to do so, as I think the plumage of the Nightingale so uniform, that there is little probability in any season or country that it should vary. But Ælian expressly says it does, and so do other Authors; so then the issue would be joined against an asserted fact in nature. I have had to alter some passages in Theophr. on this strong ground. But I have preserved the original text in the margin. It is not to be supposed that *ποικιλόγηρυς* in any kind of Ms. writing should have been read *ποικιλόδειρος*, (imo nihil facilius, ut nobiscum fatebuntur rei palæographicæ periti,) and as the fact of the changing of plumage must be decided in those countries, where the bird resides all the year, I shall only add that from the reasons adduced by you, who are so conversant with the Greek language, I think that my interpretation is not tenable. There are errours sanctioned by antiquity, such as the dying notes of the swan. There is, however, a strong resemblance in Oppian's epithet for the Nightingale's voice * *αἰολόφωνος*." Vide Hal. 1, 728. Nunc audiendus est Dav. Jac. Van Lennep. in Epist. Ms. ad Barker. scripta Amstelodami Apr. 18, 1816.:—"Lusciniæ epitheton *ποικιλόδειρος* ap. Hesiod. non valde urgendum arbitror. Potest poëta respexisse ad maculas, quibus quasi distinctum est lusciniæ collum. Simonidi dicta est eadem *χλωραύχην*, ut Homero Od. Τ. 517. *χλωρηῒς*, quæ nec ipsa valde premenda sunt epitheta, nisi dicere velis, alium esse lusciniæ colorem in Græcia, atque in nostris regionibus. Et hic *ἐπέχω*. Sed *ποικιλόδειρος* interim veram lectionem habeo, et inter alias vocis explicationes rationem quoque habendam puto ejus, quam ex Aristot. aliisque sumtam a te probari video." Idem vir humanissimus in alia Epist. scripta Amstelodami 4. ante Cal. Sept. 1816.:—"Epitheta *χλωρηῒς* et *χλωραύχην* lusciniæ tributa alterutrum probare mihi videntur, vel colorem illi aviculæ in Græcia alium esse, atque in his Europæ regionibus, vel poëtas in talibus epithetis tribuendis non valde accuratos fuisse. Prius facile verum existimarem, cum haud dubie magna cœli in omnium animantium habitum vis observetur, nisi obstaret, quod passim Græcis etiam *ξουθὴ* luscinia vocatur, (Theocr. Ep. 4. *Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀνταχεῦσι, Μέλπουσαι στόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα*, v. Blomf. Æsch. Agam. 1111.) qui color idem nostrarum est lusciniarum. Itaque restat alterum, minus accurate dictam esse *χλωραυχένα* lusciniam. Sic vero potest illa etiam minus accurate dicta esse *ποικιλόδειρος*. Hoc volebam superiore Epistola provocans ad vv. *χλωρηῒς* et *χλωραύχην*. Dices inter *χλωρότητα* et *ξουθότητα* quandam tamen esse coloris affinitatem. Fateor: sed, ut hinc excusari potest poëta, qui *χλωραυχένα* lusciniam vocavit, ita aliquid etiam extare puto, unde Hesiodi *ποικιλόδειρος* tuearis. De maculis negat Stackhousius, vir doctissimus. At sunt tamen, (nam

A lusciniam vivam observare mihi contigit,) in lusciniæ collo parte anteriore, s. qua collum pectori committitur, plumæ albis intermixtæ cinereæ; in cervice autem, s. qua parte collum dorso jungitur, color rufus ad certam lucem viridi nigrore varius apparet. Quod si *δειρὴν* latius accipere volueris, ut Collum ac Cervicem simul complectatur, vide, an non optimo jure *ποικιλόδειρον* lusciniam dixerit Hesiod. Hoc teneo, veram illam habendam esse lectionem. Antiquissimo ævo formæ dos omnium maxima habebatur. Itaque poëtæ quoque cum aliquem aliquidve commendare vellent, hinc potissimum epitheta sumebant."]

'Αηδονὶς, (*ίδος, ἡ*,) Lusciniola, vel Luscinia, ut deminutivi formam habeat, non etiam significationem. Theocr. (8, 37.) *αἴπερ ὁμοῖον Μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι*, Si tam vocalis sit Daphnis in sua musica, quam sunt lusciniæ. Callim. H. in L. P. (94.), *Μάτηρ μὲν γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων Ἆγε βαρὺ κλαίοισα.* ["Valck. Adoniaz. p. 401. Koppiers. Obs. 86. Wessel. Probab. 82. Toup. Opusc. 1, 400. Eichstædt. Quæst.
B 36. 35. Boisson. in Philostr. 559." Schæf. Mss. "Eurip. Rhes. 550." Wakef. Mss. Toup. Emendd. 2, 138.]

'Αηδονὶς, Locus ubi canebant, inquit Hesych. (*τόπος, ἔνθα ᾖδον,*) addens *καὶ ἐργαστήριον*. [Vide 'Αηδόνειος.]

'Αηδονιεὺς, *έως, ὁ*, i. q. *ἀηδὼν*, sed masculina terminatione, quasi dicas Luscinius, aut Lusciniolus. Theocr. (15, 121.) *Οἷοι ἀηδονιῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων.* Videtur esse factum ex *ἀηδονίς*. ["Voci vulgatæ, *ἀηδονιῆες*, literam interjeci: idem Ed. renovata exhibet Brunckii, qui initio versus *οἷον*, in fine posuit *δενδρέων*." Valck. ap. Gaisford. "*Οἷον* A. G. k. *οἷα* 7. i. *ἀηδονῆες* A. G. K. P. *ἀηδωνῆες* 10. *οἷοι ἀηδονιῆες ἀεξομένων ἐπὶ δένδρων* Tolet. Junt. *ἀεξόμενοι* k. *ἀεξομένων* A. C. K. P. S. W. 7. 10. h. i. m. *ἀηδόνα ἀεζόμενοι* 1." Gaisf. "Voci vulgatæ, *ἀηδονιῆες*, per Codd. propagatæ, literam δ inserui.—Quia H. St. errorem in v. 'Αηδονιεὺς secuti sunt, ut alios, ceteri Lexicographi, vetus forma est confirmanda. 'Αηδονιεὺς idem esse dicitur, ac *ἀηδὼν*,
C omnino male. Primum vox Theocriti leviter fuit vitiata. Corrigo, *οἷον ἀηδονιδῆες*. Nomen fuit *ἀηδονιδεύς*. Vulgatur ap. Hesych. 'Αηδόνος *νεοσσός*. Corrigunt 'Αηδονὶς, vel *νεοσσοῦ*. Imo vox excidit restituenda: '*Αηδονιδεύς· ἀηδόνος νεοσσός*. Lusciniarum pulli hic propria sua appellatione dicuntur *ἀηδονιδῆες*. Theocritus Luporum catulos eadem forma dixit *λυκιδεῖς*, 5, 38. *Θρέψαι καὶ*, vel *δὴ*, *λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.* ('Mirum vero et in Mss. et in Edd. quoque nonnullis, ut ap. Schol. legi constanter *λυκαδεῖς*, non *λυκιδεῖς*: nam analogia potius exigit *λυκιδεῖς*, ut *ἀετιδεῖς* et *πελαργιδεῖς*.' Casaub. '*Λυκαδεῖς* P. e. h. k. l.' Gaisford.) In pullis animantium designandis *δευς* erat forma velut patronymica. Hæc debemus Æliano N. A. 7, 47.: *Τῶν ἀγρίων ζώων τὰ ἔκγονα τὰ νέα διαφόρως ὀνομάζεται· καὶ τάγε πλείω διπλῆν τὴν ἐπωνυμίαν ἔχει. Λεόντων γοῦν σκύμνοι καὶ λεοντιδεῖς ὀνομάζονται, ὡς 'Αριστοφάνης ὁ Βυζάντιος μαρτυρεῖ*, in Opusculo, probabiliter, Περὶ 'Ονομασίας 'Ηλικιῶν, ('in Opere
D Περὶ 'Ονομασίας 'Ηλικιῶν, uti docet Valck.' Schneider.: imo ut conjicit quidem Valck., sed ut docet Eust. 1625. *'Ιστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ Περὶ 'Ονομασίας 'Ηλικιῶν γράφει ὁ γραμματικὸς 'Αριστοφάνης*, ——— *σὺν δὲ ἄλλοις διαφόροις παραδίδωσι καὶ ὅτι λεόντων μὲν τὰ νεογνὰ σκύμνοι καὶ λεοντιδεῖς καλοῦνται.*) *Παρδάλεων δὲ σκύμνοι τε καὶ* * *ἄρκηλοι· εἰσὶ δὲ, οἵ φασι γένος ἕτερον τῶν παρδάλεων τοὺς ἀρκήλους εἶναι.* (Aliter in eodem Aristophane legerat Eust. l. c.; nam habet hæc: *Πορδάλεων δὲ, σκύμνοι καὶ* * *πορδαλιδεῖς· ἄρκτων δὲ, σκύμνοι καὶ ἄρκιλοι.* 'Cod. alter Gesneri *ἄρκυλοι*, et sic J. Poll. 5, 2.' imo 15. *Καλεῖται δὲ τὰ μὲν τῶν λεόντων ἔγγονα, σκύμνοι, τὰ δὲ τῶν ἄρκτων, ἄρκτυλοι, τὰ δὲ ἐλάφων, νεβροὶ, τὰ δὲ τῶν ἀλωπέκων, ἀλωπεκιδεῖς, τὰ δὲ τῶν λύκων καὶ τῶν κυνῶν, σκύλακες, ἰδίως δὲ τὰ τῶν λύκων, λυκιδεῖς, τὰ δὲ τῶν λαγωῶν,* * *λαγίδια, καὶ λαγιδεῖς, παρὰ Ξενοφῶντι δὲ, λάγια.* 'Eustath. *ἄρκιλοι* scribere monet Gesner., eique dicuntur sic Catuli ursarum.' Schneider. Noster:—'"Αρκιλοι, Ursorum catuli, *τὰ τῶν ἄρκτων*,

ἤγουν ἄρκων, νεογνά. Ita Eust. qui alibi σκύμνους A quoque appellat. Notandum vero est ap. Polluc. scribi ἀρκτύλοι ab ἄρκτος, cum ν.' ' Ἀρκτύλοι: HSt. notandum ait, quod Pollux ad hunc modum, cum alias ἀρκτίλοι scribatur.' Seb. ' Phavor. in Τράγος, ἄρκιλοι, alii legunt ἄρκτυλοι: Salmas. ἄρκτυλον.' Kuhn. ' Ms. ἄρκτυλοι, antepenult. acuta.' Jung. ' Ἀρκτύλοι prius, sed jam ἄρκτυλοι in textu reposuit Kuhn. Phavor. in Τράγοι habet: Ἄρκτων, σκύμνοι καὶ ἄρκιλοι.' Lederlin. Phavorinus sua sumsit ex Eust. Utrum vero ἄρκυλοι an ἄρκτυλοι scribas, parum refert. Eust. 1156. Ἡ δὲ ἄρκτος, ὅτι μετὰ τοῦ τ λέγεται, δηλοῖ ὁ γράψας οὕτως. Ἄρκτον, οὐχὶ ἄρκον· τὸν μέντοι ἄνεμον, ἄνευ τοῦ τ, ἀπαρκίαν διὰ τὸ εὔφωνον, καὶ τὴν ἐκεῖθεν πνοὴν, ἄρκιον, εἰς ὃ καὶ φέρει ἐκεῖνος χρῆσιν ταύτην. Καὶ μὴν πελάζει καὶ καταψύχει πνοὴ Ἄρκιος ὥς, ναύτῃσιν ἀσκεύοις μολών. Cf. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄρκτον· ἄρκτον, οὐχὶ ἄρκον. Ὀδυσσεὺς ἐν ἀριστερᾷ ἀεὶ τὴν ἄρκτον ἔχων λάμπουσαν ἕως * ἀνευφερὴς, sic. Τὸν μέντοι ἄνεμον ἄνευ τοῦ τ, ὡς ἡμεῖς, ἀπαρκίαν, διὰ τὸ εὔφωνον, καὶ τὴν πνοὴν ἄρκιον. B Καὶ μὴν πελάζει καὶ καταψύχει πνοὴ Ἄρκιος. Eust. 1535.: Ὅτι δὲ καὶ οὐ μόνον ἄρκτος τὸ ζῷον λέγεται σὺν τ, ἀλλὰ καὶ ἄρκος διὰ μόνου τοῦ κ, διείληπται καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ὡς τὰ ἀπ' αὐτῆς δίχα τοῦ τ ἐν πολλοῖς εὕρηται δι' εὐφωνίαν. Ὅθεν καὶ ἄρκιλοι, τὰ τῶν ἄρκτων, εἴτουν ἄρκων, νεογνὰ, ὡς ἐν τοῖς περὶ Κύκλωπος φανεῖται. Καὶ Ἀρκὰς, τό τε ἐθνικὸν καὶ τὸ κύριον. Καὶ ἀπαρκίας ἄνεμος, ὡς ἐν Ῥητορικῷ κεῖται Λεξικῷ· καὶ ἡ αὐτοῦ πνοὴ, ἄρκιος. Καὶ ἄρκυες, λίνα περιτιθέμενα θηρίοις, οὐ τὸ * πρωτόθετον, ὡς ὁ Παυσανίας φησὶν, ἀπὸ τῶν ἄρκων.)—Πιθήκων δὲ ἀκούομεν σκύμνους τε καὶ * πιθηκιδεῖς τοὺς αὐτούς. Βουβαλίδων δὲ πώλους, εἰ δὲ καὶ ὀρύγων, οὐκ ἂν θαυμάσαιμι, ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης φησὶ, (Eust. atque ex eo Phavor.: βουβάλων δὲ, πῶλοι·) κυνῶν δὲ καὶ λύκων σκύλακες καλοῖντ' ἂν, ἦδ' ὅς, (sic et Eust. Κυνῶν δὲ καὶ λύκων, σκύλακες·) ἤδη δὲ καὶ λυκιδεῖς καλοῦνται οἱ τῶν λύκων· ὁ δὲ τέλειος καὶ μέγιστος καλοῖτο ἂν * μονόλυκος. Τῶν μὲν δὴ λαγῶν, λαγιδεῖς· ὁ δὲ τέλειος, καὶ πτῶκα αὐτὸν φιλοῦσιν ὀνομάζειν οἱ ποιηταὶ, Λακεδαιμόνιοι δὲ ταχίναν. Ἀλωπέκων δὲ τὰ ἔκγονα * ἀλωπεκιδεῖς κέκληνται.—Τὰ δὲ πρόσφατα * ὀρνίφια νεοττοὺς, καὶ ὀρταλίχους, ἀλεκτρυόνων τε ἀλεκτορίδας λέγουσι· καὶ τόνγε περύσινον ὀνομάζουσιν, ὡς καὶ τὸν οἶνον· καὶ αὖ πάλιν χηνιδεῖς, καὶ * χηναλωπεκιδεῖς, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια κατὰ τὰ αὐτὰ σχηματίζουσι. Hæc omnia forma sua legitima in δευς, vel δεις, exhibentur, præter unum ἀλεκτορίδας, in ἀλεκτοριδεῖς facile mutandum: veteris formæ in δευς non recordabatur Oudend., cum ad Thom. M. 33. Pullos gallinaceos, ἀλεκτορίδας dici potuisse arbitraretur. (Ἀλεκτορίδας edidit etiam Schneider., in nota tamen, sed paulo timidius, scribens:—' Valck. ἀλεκτοριδεῖς præfert.') Quia hoc genus a Lexicographis fuit neglectum, aut perperam scriptum, alia quædam addam: cognitum illum habuit Jung. ad Poll. 5, 15. (vide infra,) ubi prodierunt e Codd. ἀλωπεκιδεῖς, λυκιδεῖς, et λαγιδεῖς. Noverat etiam rariora, avium pullis indita, Eust., qui ad Il. I. p. 655., Ὥσπερ, ait, χηνιδεῖς λέγονται, καὶ περδικιδεῖς, καὶ κορωνιδεῖς, καὶ * ἱερακιδεῖς, καὶ περιστεριδεῖς, οἱ χηνῶν, καὶ περδίκων, καὶ τῶν ἑξῆς γόνοι, οὕτω καὶ χελιδονιδεῖς, οἱ τῶν χελιδόνων. Audacter scripserat Achæus: Χάσκοντα λιμῷ μόσχον ὡς χελιδόνος. Nam secundum Eust., cui versum istum uni, ni fallor, debemus l. c., dixisse debuerat Tragicus, νεοττὸν, ἢ * ὀνοματικῶς, sic corrigo vulg. ἢ γοῦν ἀλλὰ, χελιδονιδῆα. (Ælian. 7, 47. Ἀχαῖος δὲ, ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητὴς, τὸν νεοττὸν τῆς χελιδόνος μόσχον ὠνόμασεν.) Ad hos hirundinum pullos, χελιδονιδεῖς, proximi accedunt Theocritei ἀηδονιδεῖς s. (poëtice) ἀηδονιδῆες. Neminem nunc futurum puto, qui ægre sit laturus, literam a me vulgatis ap. Theocr. semel absque Codicum auctoritate interjectam, sumque sic nomen lusciniarum filiolis restitutum. (' Certissima est et extra omnem dubitationem Valck. emendatio ἀηδονιδῆες. Eruditæ notæ, qua hanc scripturam astruit, pauxillum hoc eodem pertinens addere liceat, quod tradit Eust. 1625. ex Aristoph. Grammatici libro Περὶ Ὀνομασίας Ἡλικιῶν, Πορδάλεων δὲ σκύμνοι, καὶ * πορδαλιδεῖς,' imo, leg. ut ap. ipsum Eust., Πορδάλεων δὲ, σκύμνοι καὶ πορδαλιδεῖς. ' Unde in Oppiani C. 3, 467. versum misere corruptum, et in quo sensus nullus, emendaram: Ἀμφιέσας ῥινοῖς αἰγλήεσι πορδαλιδήων.' Brunck. Schneiderus edidit, Ἀμφιέσας ῥινοῖσιν ἀναιδέσι πορδαλέοισι, in nota scribens, ' Vulgatur πορδαλίεσσι, Vat. παρδ.' Cf. C. 3, 336.) His scriptis cum vix quidquam præterea in editis reperiri Grammaticis putarem, schedulam ad me misit amicus, harum etiam rerum, si quis alius hac ætate, longe peritissimus D. R.:—' Grammaticus Ms. SGerm. (Anti-Atticista in Bekk. Anecd. Gr. 1, 88.) Γαλιδεύς· ὁ τῆς γαλῆς σκύμνος. Κρατῖνος Ὧραις. Eundem Cratini locum respexit Hesych. quem ita corrigendum puto: Γαλιδέα· Κρατῖνος, λέγει δὲ οὕτως τὸν εὐτελῆ καὶ ὡς γαλῶν παῖδα. (Ante Ruhnk. sic correxerat Noster his verbis:—' Γαλιδεύς, έως, ὁ, Catulus felis. Hesych. γαλιδέα a Cratino dici innuit τὸν εὐτελῆ ὡς γαλεῶν παῖδα. Dicitur ut ἀλωπεκιδεύς, λυκιδεύς, πελαργιδεύς, et hujusmodi alia. B Sed ap. Hesych. scriptum γαληδεὺς per η in penultima, at contra seriem alphabeticam, quæ ι requirit.' In Codice est γαλίδεως pro edito γαληδέα.) Idem Grammat. Ms. (105.) Κορωνιδεύς· ὁ τῆς κορώνης νεοσσός. Κρατῖνος Πυλαίᾳ. Eadem habet Hesych. sed sine auctoritate.' E Philemonis Lex. Ms. (p. 41. Ed. 1812.) quod nuper adeo Parisiis accepit Villoisonii beneficio, hæc tandem mecum communicavit: Λαγίδης· πατρωνυμικὸν, ἐκ τοῦ λαγωοῦ· ὡς ὁ τοῦ πελαργοῦ γόνος, * πελαργίδης· τοῦ λύκου, * λυκίδης· * ἀλεκτορίδης· * χηνίδης· * περδικιόνης, (sic, sed forte per descriptoris errorem pro * περδικίδης, ut legitur in Ed. 1812., et ut occurrit ap. Eust. 1821., Philemonis verba describentem: Ὅτι δὲ ὁ λαγὼς οὐ μόνον καὶ πτὼξ, καὶ δασύπους λέγεται κοινῶς, ἀλλὰ καὶ ταχίνας εὕρηται παρὰ Λακεδαιμονίοις ἀπὸ τοῦ φυσικοῦ, οἱ παλαιοὶ γράφουσι· παρ' οἷς καὶ ὡς οἷον πατρωνυμικὸν, ὁ λαγίδης, ὡς καὶ πελαργιδὴς ὁ τοῦ πελαργοῦ γόνος, καὶ λυκιδὴς ὁ τοῦ λύκου, οὕτω δὲ καὶ ἀλεκτοριδής φασι, καὶ χηνιδὴς, καὶ περδικιδὴς, καὶ ἄλλα.) Ptolemæus, hu- C jus nominis primus Ægypti rex, non quidem erat, censebatur tamen, Pausan. 15., filius * Λάγου. Is erat * Λαγίδης, et ejus posteri Λαγίδαι. Par ratio est in aliis. Lepusculus Græce, a λαγὸς, λαγιδεύς, Leporis filioli λαγιδεῖς dicebantur. Si sic ista scripsit Philemo, erravit procul dubio: hujus quidquid fuerit, ista saltem omnia, ut Græca sint, et antiquiorum observatis congruant, in δευς sunt terminanda: περδικιόνης (s. potius περδικίδης) mutandum in περδικιδεύς." Valck. Adoniaz. p. 400. "Pullum hirundinis, quem νεηγενὲς * χελιδονίδος τέκνον vocat Antipater, Achæus Tragicus, teste Eust. (l. c.) dixerat χελιδόνος μόσχον: Χάσκοντα λιμῷ μόσχον ὡς χελιδόνος. Quicum cf. Juvenal. 10, 230.: Ipse ad conspectum cœnæ diducere victum Suetus, hiat tantum, ceu pullus hirundinis, ad quem Ore volat pleno mater jejuna, quoniam sc. ut ait Hom. Il. I. 323. Ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι Μάστακ', ἐπεί κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ. Plato Symp. 239. Bip. Καὶ αὐτὰ τῷ λιμῷ παρατεινόμενα, ὥστ' D ἐκεῖνα ἐκτρέφειν. Istam Achæi audaciam non ferens Eust. affirmat, poëtam dicere debuisse non μόσχον, sed νεοττὸν, aut χελιδονιδῆα. Ita enim Græci pullos animalium vocare solebant, nomine parentum flexo in δευς, ut λυκιδεῖς, λαγιδεῖς, περιστεριδεῖς etc. dicebant, Luporum, Leporum, Columbarum pullos, de qua re suo more disputavit Valck. ita quidem, ut in editis Grammaticis vix quicquam præter ea loca, quæ ibi congesta sunt, repertum iri sibi ipse persuaderet vir unus omnium eruditiss. Quod tamen secus est. Extant duæ glossæ ap. Suid. quæ non modo doctrinam illam egregie confirmant, sed illustrant etiam locum quendam Aristophanis, cujus venustatem interpretes non satis assecuti esse videntur. Suidas igitur: * Χαιριδεῖς· ὑπὸ τοῦ * Χαίριδος πεπαιδευμένοι, ἢ μελετῶντες. Χαῖρις δὲ, αὐλητὴς Θηβαῖος ἄμουσος. Οὕτω δὲ λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀπὸ τοῦ Χαίριδος Χαιριδεῖς, καὶ ἀπὸ τῆς περιστερᾶς περιστεριδεῖς. (Sequuntur hæc: Οὗτος δὲ ηὔλει ἐν ταῖς θυσίαις. Ἦν δὲ κιθαρῳδός. Ἀριστοφάνης· Ὡς, ἣν Χαῖρις ὑμᾶς ἴδῃ, Πρόσεισιν, αὐ-

λήσων ἀκλη-Τος, Av. 951. ubi Brunck., quem vide, edidit, Ὡς Χαῖρις ἦν ὑμᾶς ἴδῃ. Καὶ παροιμία, Χαῖρις ᾄδων ὄρθιον, ὄρθιος δὲ, αὐλητικὸς νόμος οὕτω καλούμενος, οἷον εὔτονος, καὶ ἀνάτασιν ἔχων. Καὶ Ὅμηρος, Il. Λ. 10. Ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ μέγα τε, δεινόν τε, Ὄρθι' Ἀχαιοῖσι. Duo hic Aristoph. Scholia confusa sunt: unum, quod legitur ad Pac. 951. Χαῖρις· τῶν περὶ τὰς θυσίας αὐλητῶν ἦν ὁ Χαῖρις, ἦν δὲ καὶ ἕτερος κιθαρῳδός. Unde Kust. Suidæ restituendum censuisse videtur, ἦν δὲ καὶ ἕτερος κιθαρῳδὸς, pro vulg. ἦν δὲ κιθ. Alterum vero Scholion, ad quod Suid. respexit, reperitur ad Ach. 16. Καλῶς τὸ παρέκυψεν, ὅσον δὲ τὸ κυψάνει κιθαρῳδὸς καὶ αὐλητὴς φαῦλος. Ὁ δὲ ὄρθιος αὐλητικὸς νόμος, οὕτω καλούμενος, διὰ τὸ εἶναι εὔτονος καὶ ἀνάτασιν ἔχειν, ὡς δηλοῖ καὶ Ὅμηρος· Ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ μέγα τε, δεινόν τε, Ὄρθι'· Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ. Unde in Suida pro Ὄρθι' Ἀχαιοῖσι, supplendum est, Ὄρθι', Ἀχαιοῖσιν δὲ μ. σ. ἔ. ἑ.) Exscripsit Suidas Scholiasten ad Aristoph. Ach. 864. Παῦ' εἰς κόρακας· οἱ σφῆκες οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν; Πόθεν προσέπταν (' πρόσέπταν vulgo, προσέπτανθ' recte Inverniz.' Elmsl.) οἱ κακῶς ἀπολούμενοι Ἐπὶ τὴν θύραν μοι, Χαιριδεῖς βομβαύλιοι, (' Χαιριδῆς: Χαιριδεῖς vulgo ante Brunck. qui Atticam formam reposuit.' Elmsl. Scholiastæ verba sunt hæc: Τὰ τοῦ Χαίριδος πεπαιδευμένοι, ἢ μελετῶντες. Χαῖρις δὲ, αὐλητὴς Θηβαῖος ἄμουσος, οὗ μέμνηται ἐν ἀρχῇ τοῦ δράματος· Ὅτε δὴ παρέκυψε Χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄρθιον. Ἀττικὴ δὲ ἡ συνήθεια τὸ οὕτω λέγειν, ἀπὸ τοῦ Χαίριδος Χαιριδεῖς, καὶ ἀπὸ τοῦ περιστερᾶς περιστεριδεῖς.) Dicæopolis, qui tibicines istos Thebanos appellarat σφῆκας, ut sibi constet, eosdem deinceps vocat Χαιριδεῖς, q. d. Pullos Chæridis, qui a Chæride, tanquam vespæ a parentibus, didicissent τὸ βομβεῖν. Similis locus est in Av. 860. Παῦσαι σὺ φυσῶν. Ἡράκλεις, τουτὶ, τί ἦν Τουτί; μὰ Δί' ἐγὼ πολλὰ δὴ καὶ δείν' ἰδὼν, Οὔπω κόρακ' εἶδον ἐμπεφορβιωμένον. Eodem respexit Suid.: Περιστεριδεῖς· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ Χαίριδος Χαιριδεῖς, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς περιστερᾶς περιστεριδεῖς. Paululum conturbari ista Valck. ratio videbatur animadversione aliqua, quam e Philemonis Lex. delibatam cum amico communicarat D. R.: Λαγίδης· πατρωνυμικὸν, ἐκ τοῦ λαγωοῦ, ὡς ὁ τοῦ πελαργοῦ γόνος πελαργίδης, τοῦ λύκου λυκίδης, ἀλεκτορίδης, χηνίδης, περδικιόνης. Huic etiam glossæ astipulatur Suidas: Λαγίδης· ὁ τοῦ λαγωοῦ. Sed, ut a Philemone de gradu se dejici non passus Valck., ista omnia in δευς terminanda esse recte statuit, ita et Suid. aut errasse arbitror, aut scripsisse λαγιδεύς." Huschk. Anal. Cr. 100. Suid. ipsum errasse putat E. H. Barker. Ep. Cr. ad Gaisford. in Classical Journal 25, 175. Certe Zonar.: Λαγίδα· ὁ τοῦ Λάγου παῖς. "Scr. Λαγίδας. Sine dubio Ptolemæus Lagi. Theocr. 17, 14. Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος. Sed ridiculo errore, nisi me omnia fallunt, ap. Suid. legitur: Λαγίδης· ὁ τοῦ λαγωοῦ. E rege leporem. Neque enim λαγίδης Catulus leporis dicitur, (quanquam agnoscit H. St. sed sine auctoritate,) sed * λαγίδιον, λαγώδιον, λάγιον, (Xenoph. Cyn. 5, 13.) et λαγιδεύς, Ælian. 7, 47. (Cuniculos λαγιδέας vocat Strabo.) Eust. 35, 32. Quare recte Jungerm. ad Poll. 5, 15. pro λαγίδες restituit λαγιδεῖς, et rejecit λαγίδης a Steph. aliisque fictum. Sed ap. Suid. pro lepore regem restituamus." Tittmann. Noster:—"Λαγίδης, Catulus leporis, ὁ τοῦ λαγωοῦ γόνος, ut πελαργίδης ὁ τοῦ πελαργοῦ, et λυκίδης ὁ τοῦ λύκου. At λαγίδεος, Lepusculus, et λαγίδεος γεώρυχος, Cuniculus; nam id animal lepori assimile fossis se abscondere amat. Strabo 3. p. 62(=450. inquit Schneider. Lex. sed ibi nihil tale legitur, vel in Casauboni, vel in Almeloveenii Ed.) Τῶν δ' ὀλεθρίων θηρίων σπανὶς, πλὴν τῶν γεωρύχων λαγιδέων, οὓς ἔνιοι * λεβορίδας (sic) προσαγορεύουσι· λυμαίνονται γὰρ φυτὰ καὶ σπέρματα * ῥιζοφαγοῦντες." Huc respexit Jungerm. ad Poll. l. c.:—"Λαγωῶν, λαγίδια, καὶ λαγίδες. Ms. λαγώων, λαγιδεῖς, καὶ λαγίδια. Ξενοφῶν δὲ καὶ λάγια, εἶπεν. Ἐφ' ὧν etc. Facessat itaque et hic vulg. λαγίδες. Λαγιδεῖς et Ælian. H. A. 7, 47. Putem autem ego hæc talia ἀλωπεκιδεῖς, λυκιδεῖς, λαγιδεῖς, esse a rectis singularibus ἀλωπεκιδεὺς, λυκιδεὺς, λα-

A γιδεὺς, quod ita dico, quia video et miror VV. DD. in suis Thesauris scribere, λαγίδης, ὁ λαγωοῦ γόνος, uti πελαργίδης ὁ τοῦ πελαργοῦ, et λυκίδης ὁ τοῦ λύκου. Imo et πελαργιδεῖς est a πελαργιδεὺς, sicuti et ἀετιδεῖς ab ἀετιδεύς. Fingunt vero ibidem VV. DD. et alium nominativum λαγίδεος, quasi hic verum esset ὑποκοριστικὸν, et alterum λαγίδης, Leporis pullum saltem designaret. Sed falso puto fingere: nam Strabonis illo loco de cuniculosa Celtiberia, qui non longe ab initio lib. 3. extat, eos abuti credo. Ubi enim ait, Πλὴν τῶν γεωρύχων λαγιδέων, οὓς ἔνιοι * λεβηρίδας (sic) προσαγορεύουσι, ibi λαγιδέων cur non sit genitivus potius a λαγιδεῖς, causam non video, quæ prohibeat. Imo sicut puto et ipsum Eust. docebo velle. Is enim sic ad Il. A. (p. 35.) ubi de Smintheo Apolline: Εἰ δὲ καὶ ἀκρίδες, ἢ ὄφεις, ἢ λαγιδεῖς τύπους τινὰς ἠρήμωσαν, ἔστιν ἐξ ἱστοριῶν ἀναλέγεσθαι. Ubi ad Strabonem illum respexisse mihi maxime verisimile; nil enim frequentius quam hujus auctoris laudatio, nomine Γεωγράφου, occurrit in eo."
B Etym. M. 165. Βῆλος, Βηλίδης· Λάγος, Λαγίδης: 554. Κρόνος Κρονίδης· Λαγὸς (sic,) Λαγίδης. "Λαγιδεὺς, ad Herod. 252." Schæf. Mss. "Atque hinc intelligitur, quo spectet brevis illa, sed docta Wyttenbachii animadversio ad Plut. de Educ. Lib. c. 2. ubi vulgo legitur: Πάνυ δ' ἄξιον ἐπαινεῖν καὶ Λακεδαιμονίους τῆς μεγαλοφροσύνης· οἵτινες Ἀρχίδαμον, τὸν βασιλέα ἑαυτῶν, ἐζημίωσαν χρήμασιν, ὅτι μικρὰν τὸ μέγεθος γυναῖκα γάμῳ λαβεῖν ὑπέμεινεν, ὑπειπόντες, ὡς οὐ βασιλέας, ἀλλὰ βασιλίσκους παρασχεῖν αὐτοῖς διανοοῖτο. Admodum hic variant libri in v. βασιλίσκους, exhibentes * βασιλείδια, βασιλείδας, βασιλιδεῖς. Wyttenb. (in Annotatione textui subjecta:) 'Forte βασιλιδεῖς, licet a nullo Cod. confirmatum, verum est.' Βασιλίσκους tamen hos Archidami regulos futuros vocat Athen. 566. Βασιλείδια Theophrastus 1, 597. Οὐ γὰρ βασιλεῖς ἄμμιν, ἀλλὰ βασιλείδια γεννάσει." Huschk. l. c. Vide et Wyttenb. Animadvv.] "Ἀετιδεύς, (ίδος, ὁ,) Pullus aquilæ; "dicuntur enim ἀετιδεῖς, οἱ ἀετῶν παῖδες, quemad-
C "modum πελαργιδεῖς nominantur Pulli ciconiarum." [Zonar. Ἀετιδεῖς· οἱ νεοσσοὶ τῶν ἀετῶν. Suid.: Ἀετιδεῖς· οἱ ἀετῶν παῖδες, Αἰλιανός. Καὶ πελαργιδεῖς, οἱ τῶν πελαργῶν. Ælianum, auctorem Variæ Historiæ, intelligit Perizon. p. 1005. Suid.: Πελαργιδεῖς· Αἰλιανὸς, (οἱ) πελαργῶν παῖδες, ὥσπερ ἀετιδεῖς οἱ τῶν ἀετῶν. Extat in Perizonii Fragm. p. 1044. ubi tamen K. consuli jubet Ælian. H. A. 7, 47. "Ἀετιδεύς, Synes. 61." Wakef. Mss.]

Ἀηδόνειος, [et * Ἀηδόνιος,] ὁ, ἡ, Ad lusciniam pertinens. Ἀηδόνειος ᾠδὴ, Lusciniæ cantio, et pro eodem ἀηδόνειον μέλος. Var. [Suid. Ἀηδόνειος ᾠδὴ, καὶ ἀηδόνειον μέλος. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀηδόνειος θρῆνος. Αἰσχύλος· Θρηνεῖ δὲ γόον τὸν ἀηδόνειον. (Blomfield. ad Callim. Eleg. in L.P. 94. Μάτηρ μὲν γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων, corrigit in Addendis p. 348. ἀηδόνιον, et correctionem repetiit ad Æsch. Agam. 1113.) Ἀηδόνειος κλαγγή. Νικόμαχος· Μέλπουσιν ἀηδόνειον κλαγγήν. Ubi ἀηδόνιον leg. esse monuit idem Blomf. ad Æsch. Agam. l. c.) Ἀηδό-
D νειος ὕπνος. Νικόχαρις· Εἰ πεύσομαι τὸν ἀηδόνειον ὕπνον ἀποδαρθέντα σαυτὸν αἰτιῶ. Quæ verba in versus redigenda aliis relinquimus. Aristoph. Ran. 683. Κελαδεῖ δ' ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον Νόμον, ὡς ἀπολεῖται, Κἂν ἴσαι γένωνται. Schol. Ἀηδόνιον δὲ νόμον, παρόσον ὁ ἀηδὼν τὸν ἑαυτῆς υἱὸν Ἴτυν θρηνεῖ. "Quomodo ἀηδονίοισι νόμοις pro Ἰαονίοισι, Æsch. Suppl. 72. (Τὼς καὶ ἐγὼ * φιλοδύρ-Τοις Ἰαονίοισι νόμοισι Δάπτω τὰν ἁπαλὰν * Νειλοθερῆ παρειὰν, * Ἀπειρόδακρύν τε καρδίαν,) legi in Codd. aliquot ejus antiquis, (Schol. Ἰαονίοισι· ἀντὶ τοῦ, Ἑλληνικῇ φωνῇ. 'Græcis; Iaones enim dicti Græci a barbaris: v. ad Pers. 563. Alii ἀηδονίοισι, quod magis probo.' Stanl. 'Ἰανοισοι Ald. αἰνοῖσι Turn. Non temere rejicienda est Stanl. conjectura, Pearsono quoque probata, ἀηδονίοισι.' Butler. Imo ἀηδονίοισι non est Stanl. conjectura, nec eam sibi ipse vindicat, sed aliorum est, ut scribit, vel ex emend. virorum doctorum, vel e Codicum lectione. 'Non est vertendum

Ionicis modis, quasi linguam Græcam significet, sed flebilibus Ius, quam paulo ante *ματρὸς ἀρχαίας* nomine designarat, modis.' Schutz. Imo unice vera est lectio *ἀηδονίοισι.*) et obvia ap. vett. poëtas loca de lugubri *ἀηδόνων*, s. Lusciniarum cantu, et Sirenibus etiam inde illa *ἀηδόνων* voce, juxta Cyrill. Alex. appellatis, haud ita pridem vidimus, Diss. de Num. Ant. (1,) 255. Ed. ult. ac inde etiam *ἀηδόνιον* citra aliud, quale hic additur, epitheton de lugubri cantu intelligi. Tribuit hirundini carmen lusciniæ, non quia hirundo æque suaviter canat atque luscinia, sed quia erant sorores et utræque materiam carminis habebant lugubrem. De lusciniæ cantu, Ityn filium lugentis, Comicus Av. 211." Spanh. Plura v. ap. Blomf. ad Æsch. Agam. 1113. Ælian. V. H. 12, 20.: *Λέγει Ἡσίοδος τὴν ἀηδόνα μόνην ὀρνίθων ἀμελεῖν ὕπνου, καὶ διὰ τέλους ἀγρυπνεῖν.* "Lusciniæ somnus Proverbio jactatur in eos, qui somnum leviter degustant, aut noctes agunt pervigiles, quia avicula illa tam *βραχύϋπνος* est, ut fere non dormire videatur. *Οὐδ' ὅσον ἀηδόνες ὑπνώωσι* (l. *ὑπνώουσι*,) Græci aiunt de pervigilibus, Suid. in *Ἀηδὼν*, (ubi perperam legitur *ὑπνώουσιν* in utraque Ed. et Mediol. et Kust.) Hesych. *ἀηδόνων*, supple e Phav. *ἐργαστήριον*, Lusciniarum officina, de somno quidem brevissimo, luctu vero acerbissimo. Auctor ipse H. A. 1, 43. (imo auctor Historiæ Animalium non est idem, qui auctor Variæ Historiæ, ut censet Valck. ad Phalar. p. xviii. :— ' Sunt in his Epistolis permulta, quæ mihi persuaserunt, earum scriptorem linguam Græcam non a matre, sed e libris veterum didicisse; quod de Variæ Historiæ scriptore Æliano constat, a quo, me quidem judice, duo multum diversi sunt, qui scripsere de N. A., et libellum mirificum Περὶ Προνοίας, e quo multo plura Suid. in suam farraginem transcripsit, quam plerique viderunt.') carnes lusciniæ ad vigilias inprimis facere scribit: (*Ἡ ἀηδὼν ὀρνίθων λιγυρωτάτη τε καὶ εὐνουστάτη, καὶ κατᾴδει τῶν ἐρημαίων χωρίων εὐστομώτατα ὀρνίθων καὶ τορώτατα. Λέγουσι δὲ καὶ τὰ κρέα αὐτῆς εἰς ἀγρυπνίαν λυσιτελεῖν. Πονηροὶ μὲν οὖν οἱ τοιαύτης τροφῆς δαιτυμόνες, καὶ ἀμαθεῖς δεινῶς· πονηρὸν δὲ τὸ ἐκ τῆς τροφῆς δῶρον, φυγὴ ὕπνου, τοῦ καὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων βασιλέως, ὡς Ὅμηρος,* Il. Ξ. 233. *λέγει.* ' De usu carnis ad vigiliam præstandam, quem Magi e consuetudine avis noctem voce sua personandi finxerunt, habet Plinii et Kiranidis loca Gesnerus Hist. Avium 574.' Schneider. Per Magos intelligendos esse medicos, non sacerdotes, alibi docuimus.) Unde Philes in Jambis s. 17(=18.) *Ἀηδόνος δέ πού τις εἰ φάγοι κρέας, Ἄγευστον ὕπνου τὴν φύσιν ἐργάζεται.*" Kuhn. " Hesych. *Ἀηδόνων· ἐπὶ μὲν ὕπνου τὸ ἐλάχιστον, ἐπὶ δὲ πένθους τὸ σφοδρότατον.* H. e. De somno quidem, quod est brevissimum, minimum, de luctu vero, quod gravissimum, dicitur *ἀηδόνων*. Sed lege *ἀηδόνιον*. Phavorinus quidem, probante Kuhnio, legit *Ἀηδόνων ἐργαστήριον*. Sed hoc posterius vocabulum, e superioribus ap. Hesych. *Ἀηδονίς· τόπος, ἔνθα ᾖδον, καὶ ἐργαστήριον.* (Ubi Cod. exhibet, *ἔνθα ἡδοναὶ ἐργ.*) hisce per errorem aut incuriam Phavorini adjectum est. Præterea ex interpr. ipsius Hesychii satis liquet exponi adjectivum aliquod." Perizon. " Nisi malis *ἀηδόνειον*. Vide Suid. (l. c.) Quid si simpliciter juncta serie continuentur verba? *Ἀηδονίς· τόπος, ἔνθα ᾖδον, καὶ ἐργαστήριον ἀηδόνων ἐπὶ μὲν ὕπνου τὸ ἐλάχιστον, ἐπὶ δὲ λύπης τὸ σφοδρότατον.* Idque Hemsterhusium præferre novi. H. St. ad oram libri sui has glossas ita constituisse videtur, ut ap. Phav. legitur." Albert. *Ἐργαστήριον* post *ἀηδόνων* supplendum statuunt Th. Bruno et Grab., notante Eodem. Sed omnino leg. est *Ἀηδόνιον· ἐπὶ μεν ὕπνου.* " Eurip. Ion. 1482." Schæf. Mss.]

[* *Ἀηδόνιον, τὸ*, demin. " Jacobs. Anth. 10, 13. (ubi affertur e Dione Chrys. 66. p. 607. *Ὅταν αὐτοὶ μὲν ὄρτυγας ζητῶσιν, ἢ ἀλεκτρυόνας, ἢ ἀηδόνιον.*)" Schæf. Mss. Vulgo legitur *ἀηδόνειον*. " Posset *ἀηδόνειον* accipi pro Corte et grege lusciniarum; mallem tamen *ἀηδόνιον*, Lusciniolam, in deminutivo." Reisk.]

Ἀηδόνος Hesych. exponit *νεοσσὸς*, Pullus. Nisi forte leg. est *νεοσσοῦ*, Pulli, ut sit *ἀηδόνος* genitivus, quem exponat itidem per genitivum. Eodem nomine vocari ait Pudendum muliebre ab Archilocho. [Vulgo legitur: *Ἀηδόνος νεοσσός· καὶ τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον παρὰ Ἀρχιλόχῳ.* " Forte *ἀηδών*," G. " F. *ἀηδὼ*," Wakef. Mss. " Malim conjungere *ἀηδόνος νεοσσὸς*, ut est ap. Phav. et sic Is. Voss. nisi quod per ω scribat *ἀηδώνος*. *Ἀηδονὶς* scribit D. Heins. ut *υἱεῖς*. At H. St. *νεοσσοῦ*, in genitivo." Albert. Forte rem acu tetigit Noster. Sc. *νεοσσὸς* pro *νεοσσοῦ*, e terminatione præcedentis vocis *ἀηδόνος* facile irrepserit. " Scr. *Ἀηδονιεύς· ἀηδόνος νεοσσός.* Theocr. 15, 121. *Οἷοι ἀηδονιῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων*, ubi Schol. *οἱ νεοσσοὶ τῶν ἀηδόνων.*" Toup. Emendd. 3, 350. *Ἀηδονιεὺς* est vox nihili. Vide notata in *Ἀηδονιδεύς*. Valckenærii emendationem: *Ἀηδονιδεύς· ἀηδόνος νεοσσός*: nos calculo nostro comprobavimus supra 307. n. ubi omnino vide notata. Sequentia ea, *καὶ τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον παρὰ Ἀρχιλόχῳ*, pertinent non ad caput articuli *Ἀηδονιδεὺς*, sed ad v. *ἀηδὼν*, quæ in *Ἀηδονιδεὺς* latet. " *Ἀηδόνος νεοσσὸς*, Jacobs. Anth. 6, 169. (' In carminibus in laudem Neobules locum habebant hæc: *Ἀηδόνος νεοσσός· —τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον.*')" Schæf. Mss. Sed Archilochum *τὸ ἀηδόνος νεοσσὸς* pro Pudendo muliebri usurpasse, nunquam nobis persuaderi potest. Phavorinus, pro Hesychii vulgatis: *Ἀηδονίς· τόπος ἔνθα ᾖδον, καὶ ἐργαστήριον. Ἀηδόνων· ἐπὶ μὲν ὕπνου τὸ ἐλάχιστον, ἐπὶ δὲ λύπης τὸ σφοδρότατον. Ἀηδόνος νεοσσός· καὶ τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον παρὰ Ἀρχιλόχῳ*: legit hoc modo, probante HSt. ad oram libri sui: *Ἀηδονίς· τόπος ἔνθα ᾖδον, ἢ ἐργαστήριον, καὶ ἀηδόνος νεοσσὸς, καὶ τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον παρὰ Ἀρχιλόχῳ. Ἀηδόνων ἐργαστήριον· ἐπὶ μὲν ὕπνου τὸ ἐλάχιστον, ἐπὶ δὲ λύπης τὸ σφοδρότατον.* Sed cum *ἀηδονὶς* sit i. q. *ἀηδὼν*, Luscinia, ut * *χελιδονὶς* i. q. *χελιδὼν* (v. Huschk. Anal. Cr. 100.) *υἱεῖς* i. q. *υἱὸς*, lectio, *Ἀηδονίς·*—— *καὶ ἀηδόνος νεοσσὸς*, stare nequit.]

" *Ἀδόνες*, e Theocr. affertur pro *ἀηδόνες*, Lusci- " niæ." [In Theocr. nusquam legitur *ἀδὼν, ἡ*, pro *ἀηδών*. Sed in Moscho 3, 9. est: *Ἀδόνες, αἱ πυκινοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις.* ET * *Ἀδονὶς, ίδος, ἡ*, 3, 47. *Ἀδονίδες, πᾶσαί τε χελιδόνες, ἅς ποκ' ἔτερπεν.* " Formæ perraræ, ab Huschkio quoque Anal. Cr. 99. prætermissæ," inquit Passow. Symb. ad Schneideri Lex., in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 97.]

*ΑΖΩ, Veneror, cujus tamen passiva vox *ἅζομαι* est potius in usu. Eust. postquam dixit *ἄζω* spiritu tenui notatum significare *ξηραίνω*, subjungit, *ἅζεσθαι* significans *σέβεσθαι*, aspirari, a *χάζω*, quod est *ὑποχωρῶ*. At Etym. M., vel potius Orio ap. Etym. M. vocem activam *ἅζω* ponit, quæ prout vel aspero vel tenui spiritu notabitur, vel *σέβομαι* vel *ξηραίνω* declaret. Cur autem *ἅζω* pro Veneror a *χάζω* deducatur, hanc reddit rationem, quod quem veneramur, via ei cedimus, ubi pro *τοῦτον ὑποχωροῦμεν*, malo *τούτῳ ὑποχωροῦμεν*. Ego autem quamvis in derivatione *τοῦ ἄζω* pro *ξηραίνω*, illis subscribam, in deductione tamen *τοῦ ἅζω*, vel potius *ἅζομαι* pro *σέβομαι*, ut longius petita, ab iisdem dissentio; atque adeo prototypi locum ei tribuo. Multo tamen placet minus Herodiani sententia, qui ab *ἅγος* format *ἁγίζω*, e quo per syncopen *ἅζω*, ut e *σκέλος* fit *σκελίζω*, e *τεῖχος* fit *τειχίζω*, et pro suæ sententiæ confirmatione affert ex Alcmane *ἁγίσδεο* pro *ἅζεο*. Quæ quidem spiritu tenui scribo, non meam opinionem, sed ea, unde hæc sumsi, exemplaria sequens. Quæ tamen in *ἅγιος*, scriptum habent *ἅγιοι* in ea tantum significatione, qua pro *μιαροὶ* ponitur, ut dicetur in *Ἅγος*.

Ἅζομαι, Veneror, Colo, Revereor, potius in usu est, uti dixi, quam *ἅζω*. Utuntur autem *τῷ ἅζομαι* cum alii poëtæ, tum Hom. aliquoties, ut Il. E. (434.) *Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἅζετο.* Et Il. A. (21.) *Ἁζόμενοι Διὸς υἱὸν ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα.* Ubi *ἁζόμενοι* exp. Venerantes, Veneratione prosequentes, sed malo Reverentes. Itidem Od. P. (401.) *Μήτ' οὖν μητέρ' ἐμὴν ἅζευ τόγε, μήτε τιν' ἄλλον Δμώων*, Ne reverearis meam matrem, i. Nullam rationem

habeas eorum, quæ tibi hac de re mater mea mandarit. Ceterum pro Veneror s. Colo, non solum accusativo, sed et genitivo jungi a Gregorio, scribitur in VV. LL. Hesych. ait ἄζομαι esse et αἰσχύνομαι, necnon ap. Eurip. poni pro ἀγανακτεῖν, Indignari. In VV. LL. additur ἄζεσθαι pro Minari, ap. Sophoclem.

[Ἅζω. Etym. M. Ἅζω, σημαίνει δύο· τὸ σέβομαι· ὅπερ ἀπὸ τοῦ χάζω, τὸ ὑποχωρῶ, γίνεται· ὃν γὰρ σεβόμεθα, τοῦτον καὶ ὑποχωροῦμεν, ("usitatius τούτῳ καὶ ὑποχωροῦμεν·" Sylb.) δασύνεται· ἀναχωρήσαντος οὖν τοῦ χ, ἔμεινεν ἀναλογοῦσα τῷ χ ἡ δασεῖα. Καὶ τὸ ξηραίνω, ὅπερ ψιλοῦται· ἀπὸ τοῦ ζῶ, κατὰ στέρησιν ἄζω· τὰ γὰρ ξηρὰ, οὐ ζῇ. τὸ δὲ ζῶν, καὶ ὑγρόν ἐστιν. Οὕτως Ὠρίων. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Περὶ Παθῶν λέγει, ὅτι παράγωγόν ἐστιν· ἀπὸ τοῦ ἄγος, ἁγίζω· καὶ κατὰ συγκοπὴν ἅζω, ὡς σκέλος σκελίζω, τεῖχος τειχίζω. Πόθεν δὲ δῆλον; ἐκ τοῦ τὸν Ἀλκμᾶνα εἰπεῖν ἁγίσδεο, ἀντὶ τοῦ ἅζεο. Vide Tittm. Proleg. ad Zonaræ Lex. cxxiii.]

"Ἅζω, aspiratum significat Veneror, Colo, σέβο-" μαι: tenuatum autem, Ἄζω, Sicco, Arefacio, ut "tradunt Etym. M. et Eust. derivantes illud a χάζω, "quoniam videlicet ὃν σεβόμεθα, τούτῳ ὑποχωροῦμεν, "hoc autem ex α priv. et ζῶ, quoniam τὰ ξηρὰ ἐστέ-" ρηται τοῦ ζῆν. Hesych. quoque meminit hujus "differentiæ; nam ἄζετο pro ἐξηραίνετο ait ψιλῶς "scribi et proferri, cum vero significat ἅγιον ἡγεῖται "καὶ σέβεται, efferri δασέως, simulque exempla affert "utriusque significationis. Prioris quidem, hoc, ex "Il. Δ. de populo arbore succisa, Ἡ μέν τ' ἀζομένη "κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας. Posterioris autem, hoc, "ex Il. E. Ἀλλ' ὁ γὰρ οὐδὲ θεὸν μέγαν ἅζετο. Attamen hoc discrimen ap. eum non semper observatum "comperitur; nam aliquoties hoc posterius tenui "spiritu ap. eum scriptum legitur, veluti cum dicit, "Ἄζεο· ἐντρέπου, σέβου, εὐλαβοῦ, αἰσχύνου. Et "mox, Ἄζεσθαι· σέβεσθαι. Item, Ἀζομένη· ξηραι-" νομένη, ἐντρεπομένη. Porro notandum est, verbi "ἄζω rarum admodum esse usum: ideoque Hom. "passiva semper voce uti. Sophocles tamen activa "usus est, e quo Eust. affert, οὐδὲν ἅζοντα, expo-" nens itidem σεβόμενον. Hesych. certe ἄζω exponit "tantum ξηραίνω, nulla facta mentione alterius "significationis, cujus exemplum ap. Hesiod. (Ἔργ. "585.) ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει, Arefa-" cit, ξηραίνει." [Sc. 397. ὁπότε χρόα Σείριος ἄζει.] "‖Ἀζοίμην, idem Hes. affert ex Eurip. Δίκτυϊ pro "ἀγανακτοίμην, quemadmodum ἀγάζομαι quoque "non solum pro σέβομαι et θαυμάζω ponitur, verum "etiam pro ἀγανακτέω καὶ βαρέως φέρω. ‖Ἄζω non "solum ψιλοῦται ἐπὶ τοῦ ἄζειν significante ξηραίνειν, "verum etiam ὅταν ἆσθμά τι δηλοῖ, κατὰ τὸν εἰπόντα "ὅτι Ἄζειν, τὸ ἀθρόως προσπνεῖν τῷ στόματι θερμὸν, "inquit Eust. 983. Meminit hujus signific. Etym. "quoque, a qua est verbale Ἆσθμα. Vide et T. 1. "p. 122. e." [Nicand. Th. 779. Zonar.: Ἄζω· τὸ ξηραίνω, ἅζω τὸ σέβομαι, ὃ καὶ δασύνεται. Apollon. Lex.: Ἄζετο· ἐὰν ψιλῶς, ἐξηραίνετο, καὶ γὰρ ἄζη τῇ ξηρασίᾳ δηλοῖ, (Od. X. 184.) Καὶ κατὰ μετοχήν φησί που, Ἡ μέν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας, (Il. Δ. 487.) ἀντὶ τοῦ ξηραινομένη, τοῦ ψιλοῦ ἀντιστοίχου τούτῳ ἐπιμαρτυροῦντος τῇ κατὰ τὸ ψιλὸν ἀναγνώσει. ("Nullam corruptelam suspicatus vertit Villois.: 'Spiritus tenuis oppositus hoc indicat tenui, qua effertur, pronuntiatione.' Sed leg. omnino est τοῦ ψιλοῦ ἀντιστοίχου τοῦ T ἐπιμαρτ. Σύμφωνα ἀντίστοιχα Grammaticis dicuntur Consonantes, quæ aliæ aliis, tenues asperis, respondent: K, X. Π, Φ. T, Θ. Vide Eust. 900, 12. 1048, 27. 1577, 47. Tale hic ἀντίστοιχον tenue, τὸ T, in verbis, Ἡ μέν τ' ἀζομένη κ. τ. λ., indicat satis leni spiritu efferendum esse τὸ ἀζομένη, atque adeo ἐπιμαρτυρεῖται τῇ κατὰ τὸ ψιλὸν ἀναγνώσει." Herm. Toll. Forte leg. T οὕτω pro τούτῳ.) Καὶ τὸ, * Καταζήνασκε δὲ δαίμων, (Od. Λ. 586.) ἐπὶ τοῦ Ταντάλου, ἀντὶ τοῦ * κατεξήραινε. Καὶ ἀζαλέην, τὴν ξηράν. Καί· βῶν Ἀζαλέην, τό μοί ἐστι ταλαύρινον πολεμίζειν, (Il. H. 238.) Δασυνομένης δὲ, ἕτερον τὸ δηλοῖ, ("f. l. δασυνόμενον δὲ, ἕτερόν τι δ." Villois.) Ἅζετο γὰρ μὴ νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι, (Il. Ξ. 261.) ἀντὶ τοῦ ἐσέβετο. (Pseudo-Did. ἐνετρέπετο.) Καὶ Ὀδυσσεὺς πρὸς Κύκλωπα, Σχέτλι', ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἅζεο σῷ ἐνὶ οἴκῳ, ἀντὶ τοῦ ἐσέβου, (Od. I. 478. Pseudo-Did. ἐνετρέπου.) Καὶ, Ἁζόμενοι Διὸς υἱὸν, ἀντὶ τοῦ σεβόμενοι, (Il. A. 21. Pseudo-Did. ἐντρεπόμενοι, σεβόμενοι.) Ἐτυμολογοῦσιν δὲ, οἱ μὲν λέγοντες, αἰδούμενοι, ἐπεὶ ὁ σεβόμενος ἀρεστὸν ἔργον ἐπιδείκνυται τοῖς (an τούτοις?) οὓς σέβεται, ("addita interpretationis ratio, ἐπεὶ ὁ σεβ. ἀρεστὸν ἔ. ἐ. efficit fere, ut ipsam interpretationem αἰδούμενοι corruptam censeamus ex ἀδούμενοι. Neque enim opus ἀρεστὸν faciunt semper qui venerantur, sed qui placent." Herm. Toll.) Οἱ δὲ κατὰ συγκοπὴν ἁζόμενοι, ἀντὶ τοῦ ἁγιζόμενοι, ἅγιον ἡγούμενοι, ὅ ἐστιν σεβαρὸν, "l. σεβαστόν." Villois. Etym. G.: Ἁζόμεναι· παρὰ τὸ ἅζω, ὁ σκληρὸς (sic,) ἀποβολῇ τοῦ χ, ὡς λείβω εἴβω. Οἱ γὰρ ἅζοντες καὶ τιμῶντες ὑποχωροῦσι. Ἅζομαι· ἐντρέπομαι, σεβάζομαι, ἢ ὑποχωρῶ. Hesych.: Ἅζεο· ἐντρέπου, σέβου, εὐλαβοῦ. ("Il. E. 830. μηδ' ἅζεο θοῦρον Ἄρηα, Pseudo-Did. φοβοῦ, σέβου, quem versum allegat Schol. Eurip. Alcest. 326. ubi οὐχ ἅζομαι reddit, οὐκ εὐλαβοῦμαι. Vide infra Οὐχ ἅζομαι· οὐ σέβομαι, οὐκ ἐντρέπομαι, et Μηδ' ἅζεο θοῦρον Ἄρηα· μηδὲ ἐντρέπου τὸν πηδητικὸν Ἄρη." Albert. Vide Wessel. Obs. 44.) Ἅζεο· ἀζέω, ἐντρέπου, αἰσχύνου. ("Pro posteriori ἀζέω, quod delendum censet Soping., leg. videtur ἅζου. An forte huc pertinet ἅζεν, Od. P. 401.? nisi forte pro ἀζέω quis ascripserit ἅζεο, et utrumque postea in textu remanserit." Albert.) Ἅζεσθαι· σέβεσθαι. Ἄζετο· ἐνέτρεπετο, ἐξηραίνετο, ψιλῶς, ὡς, Ἡ μέν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας. Καὶ, * Καταζήνασκε δὲ δαίμων. Δασέως δὲ, ἁγιάζεται (l. ἡγιάζετο) καὶ ἅγιον ἡγεῖτο, καὶ ἐσέβετο. Ἀλλὰ γὰρ οὐδὲ θεὸν μέγαν ἅζετο. ("Hesych. primo affert locum, ubi τοῦ ξηραίνεσθαι notio attinet, Il. Δ. 487. Ἡ μέν τ' ἀζομένη κ. τ. λ. ubi Schol. ξηραινομένη explicat, additque, ψιλῶς ἀναγνωστέον· ἐσχημάτισται γὰρ παρὰ τὴν στέρησιν τοῦ ζῆν. Inf. Ἄζω· ξηραίνω. Secundo loco citat hemistichium ex Od. Λ. 586. quod tamen huc proprie non pertinet, Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων. Recte Phavor. καταζήνασκε, quod infra vide, ut et Ἀζήνασκε, et ante v. Κατεπᾴδεσθαι legitur: Κατεζήνασκε· κατεξήρανεν," l. κατεξήραινεν, Pseudo-Did. Καταζήνασκε· κατεξήραινεν, ἄζη γὰρ ἡ ξηρασία. "Postremo pro σέβεσθαι occurrere, probat ex Il. E. 434. ubi pro Ἀλλὰ γὰρ κ. τ. λ. legitur, Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἅζετο, Pseudo-Did. ἐσέβετο. Illud autem Ἀλλὰ γὰρ in Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' mutare nolui, quia est varians lectio." Albert. Noster forte e Codice suo habet, Ἀλλ' ὁ γάρ.) Ἅζομαι· αἰσχύνομαι. Ἀζοίμην· ἀγανακτοίμην. Εὐριπίδης Δίκτυϊ. Il. Z. 266. Χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διῒ λείβειν αἴθοπα οἶνον Ἅζομαι: Od. I. 199. Οὕνεκά μιν σὺν παισὶ περισχόμεθ', ἠδὲ γυναικὶ, Ἁζόμενοι, ubi Pseudo-Did. σεβόμενοι, ἐντρεπόμενοι. Eust. 28.: Ὅτι ἄζω μὲν τὸ ξηραίνω, ψιλοῦται παρὰ τὸ α στερητικὸν καὶ τὸ ζῆν· οὐ ζῶσι γὰρ τὰ ξηρά· καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἄζη ἐν Ὀδυσσείᾳ ἡ ξηρασία· καὶ Ἀζανία τόπος ἐν Πελοποννήσῳ οὐ πάνυ πολύϋδρος. Ἅζεσθαι δὲ, τὸ σέβεσθαι, δασύνεται ἀπὸ τοῦ χάζω, τὸ ὑποχωρῶ. Ἰστέον γὰρ ὅτι τοῖς μὲν τρισὶ ψιλοῖς συμφώνοις, ψιλὸν πνεῦμα ἐπετίθετο· τοῖς δὲ τρισὶ δασέσι, πνεῦμα δασύ. Τοῦ τοίνυν χάζω κατὰ τὸν λόγον τοῦτον δασυνομένου, τὸ δασὺ πνεῦμα ἐναπέμεινε τῷ α μετὰ τὴν τοῦ δασέος χ ἀναχώρησιν: 694. Διφορεῖται δ' ὁμοίως καὶ τὸ διορίζεσθαι, ὡς δηλοῦται ἐν τῷ, Φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν (Soph. Œd. T. 723.), καὶ τὸ νοσφίζεσθαι δὲ τὸ Ὁμηρικὸν, ἐν τῷ, Τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων Μαντεῖα (Œd. T. 482.) καὶ τὸ ἅζεσθαι δὲ, ἐξ οὗ παρ' Ὁμήρῳ μὲν οἱ ἁζόμενοι, παρὰ Σοφοκλεῖ δὲ τὸ, Οὐδὲν ἅζοντα, ἤγουν σεβόμενον. Respicitur Œd. C. 133., ubi tamen: τὰ δὲ νῦν τιν' ἥκειν λόγος οὐχ ἅζονθ', ubi Schol. Οὐδὲν σέβοντα, ἀσεβῆ. Γράφεται, οὐδὲν λιάζοντα, ἀντὶ τοῦ, ἐκτρεπόμενον ἃ προσήκει; Œd. T. 155. Ἀμφὶ σοὶ ἁζόμενος, τί μοι ἢ νέον, Ἢ περιτελλομέναις ὥραις πάλιν, Ἐξανύσεις χρέος. Æsch. Eum. 392. Τίς οὖν τάδ' οὐχ ἅζεταί Τε καὶ δέδοικε βροτῶν, Ἐμοῦ κλύων θεσμὸν Τὸν * μοιρόκραντον ἐκ θεῶν Δοθέντα τέλεον; (οὐ χάζεται Guelph. vide Wessel. Obs. 44.) 1004. Παλλάδος δ' ὑπὸ πτεροῖς Ὄντας ἅζεται πατήρ: 660. Ἅζονται γὰρ ὁμαίμους,

Ζηνὸς *ἴκτορας ἁγνοῦ. "Ἅζω, Athlet. Stat. 41. Ruhnk. ad H. in Cer. 76. Unde? ad Timæum 12. (vide Ἅγος,) ad Thom. M. 107. (' Ἀποφοιτήσομαι κάλλιον ἢ ἀποφοιτήσω. Additur, teste Oudend., in Ms. Oxon. Καὶ ἅζομαι ἢ ἅζω· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τι ἐχόντων μέλους μέλοντας.) Ἅζομαι, Wakef. Alc. 333. Jacobs. Anth. 9, 346. Heyn. Hom. 5, 89. 154. 6, 581." Schæf. Mss. "Dionys. Hal. A. R. 1, 38. (Καὶ κατάρξασθαι θυμάτων ἁγνῶν, ἐπὶ καθαρῷ πυρὶ ἀζομένων.)" Gul. Adams in Mss. "Ἁγιαζομένων pro ἀζομένων habet Euseb. quod probat Steph. Sed non minus verisimile existimat ἁγνιζομένων, aut etiam ἁγιζομένων, cum et ἁγνίζειν, et ἁγίζειν, et καθαγίζειν ap. Dionys. reperiantur." Reisk. "Lex. de Spiritibus Dictionum 208. (Τὸ α πρὸ τοῦ γ ψιλοῦται, ἄγαν, ἀγείρω, ἀγορὰ, ἄγνος τὸ φυτόν· τὸ μέντοι ἁγνὸς, ὁ καθαρὸς, καὶ ἅγιος, καὶ ἁγιάζω, καὶ ἁγιωσύνη, καὶ ἁγνίζω, καὶ ἁγνισμὸς, καὶ ὅσα ἐκ τοῦ ἅζω, ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ σέβομαι, τὴν δασεῖαν φυλάττουσιν. Τὸ α πρὸ τοῦ ζ ψιλοῦται, ἄζω τὸ ξηραίνω, ἐξ οὗ καὶ ἀζαλέος ὁ κατάξηρος, καὶ Ἀζαρίας κύριον, Ἄζωτος πόλις· πλὴν τοῦ ἅζω, τὸ σέβομαι καὶ θαυμάζω, ἅζομαι, ἀζόμενος.)" Wakef. Mss. Rutgersii Gloss.: Ἅζονται· σκευάζονται. "Scr. ἅζονται.—Legitur in Oppiani H. 1, 187. (Ἐν κείνοις νέμεται καὶ πομπίλος, ὃν πέρι ναῦται Ἅζονται.) Ubi Schol. editus per τὸ τιμῶσι καὶ σέβονται, (τιμῶσι, P. 2. et S. σέβονται, S.) interpretatus est. Eandem fere signif. τὸ σκευάζομαι sustinere, ex eo patet, quod Aliquem exornare ac servorum more colere notat. Phavor.: Σκεύη· ὀξυτόνως τὸ ἔνδυμα, ὅθεν καὶ σκευάζομαι τὸ ἐνδύομαι, σκεύη δὲ τὰ εἰς ὑπηρεσίαν ἐπιτήδεια. Xenoph. K. A. 5. p. 364. (imo 6, 1, 7.) Ὀρχηστρίδα εἰσάγει, σκευάσας ὡς ἐδύνατο κάλλιστα. Ceterum Rittershus. (atque etiam Schneider.) edidit hæc verba ita, Ὃν πέρι ναῦται ἅζονται, veluti hoc verbum cum præpos. περὶ construeretur. At vero solum accusandi casum recipit, sicubi Colere notat. Hom. Il. A. 21. Ἀζόμενοι Διὸς υἱόν. Quare τὸ περὶ ad verbum refero, et scribo, ὃν περὶ ναῦται Ἅζονται." Strunz. Orph. Lith. 193. ὄφρα θυηλὰς Ἀζόμενοι ἐθέλωσιν ἐπιχθονίους ἐλεαίρειν: 599. Παιδὸς ἑοῦ κλέος οὔτοι ἐτώσιον ἀζομένοιο: 676. ἀτὰρ σύ γε τοῖο μὲν αἶσαν Ἅζεο. Theognis 280. 736. 746. 1136. Hesiod. Th. 532. ubi v. Wolf.]

[Ἄζω, Sicco, Arefacio. Hesych. Ἄζω· ξηραίνω. "Lobeck. Ajac. p. 267. Wakef. Phil. 954. Heyn. Hom. 4, 644." Schæf. Mss. Etym. G.: Ἄζω· τὸ ξηραίνω, κατὰ στέρησιν τοῦ μὴ ζῆν, τὸ γὰρ ζῶν καὶ ὑγρόν ἐστι, ἔνθα διέρος βροτὸν ἵζ . . . Reliquum verbi penitus erat deletum.]

[Ἄζω. "Ἄω. Hujus verbi afferunt vulgo formas ἀάω, ἀάσκω. Debebat vero ἄω poni, quod primam syllabam brevem habet, ut et poëtarum loci ostendunt, et Eust. docet 1625, 58. Ex hoc verbo formant ἄτω, unde ἆσα et ἄσθην derivant. Ἄτω memorat Etym. M. 162, 51. Sed in Aldi Horti Adonidis p. 25. a. ubi eadem annotatio legitur, ἀτῶ scriptum. Sed inde cur ἆσα et ἄσθην deducantur, non video: quæ recte fiunt ex ἄω. Ita Etym. M. 1, 20. 25. Ἄτω certe equidem vereor ut usquam extiterit. Nam ἀτάω ab ἄτη factum, ut e longa α cognoscitur. Ac quod pro illa forma, ἄτω, afferri posset ἀταίω prima brevi ex Etym. M. 162, 15. et qui ex hoc corrigendus est, ex Eust. 1881, 18. id ipsum dubiæ auctoritatis est, quippe e quorundam sententia pro ἀγαιομένου in Homero repositum. (Cf. Nostrum in Ἀτάω.) Eodem modo nihili est *ἄσω, τὸ βλάπτω, ap. Etym. tum editum p. 39, 42. tum scriptum, quod ille effinxit, ut inde derivaretur αἴσυλος. Paulo melius Grammaticus in Hortis Adonidis 217. a. Ἄζω, ὅθεν ἀόριστος πρῶτος ἄσθην καὶ ἀάσθην. Res ita se habet. Ἄω princeps forma est, Spiro significans. Hinc aliæ et signiff. et formæ ortæ sunt. Ac primum Satiandi significatio, non illa propria, sed ducta ab eo, quod qui labore fatigati sunt, anhelant: v. Etym. M. 16, 48. Hinc ἆσεν, ἆσαι, ἄσεσθε ap. Hom. Hesiodus Sc. 101. Ἦ μὴν καὶ κρατερός περ ἐὼν ἅαται πολέμοιο. Schol. Ἄημι γὰρ τὸ ἐκπνέω, καὶ τὸ παθητικὸν ἄαμαι, ἄασαι, ἄαται. Idem est ἄδειν prima longa ap. Etym. M. 164, 51. Hesychius ap-

A tissime ad veram verbi vim declarandam: Ἄδεται· πίμπλαται, κοπιᾶται. Ἀδηκότες· ἄδην ἔχοντες, καὶ πεπληρωμένοι ὕπνῳ. Vide Apollon. Lex. 44. Indidem ἄδος, Satietas, v. Etym. M. 16, 50. et Hesych. et ἀδιτός: v. Apollon. Lex. 40. et ἀδαῖος Sophronis ap. Eust. 1394, 36. Ceterum ἀδεῖν scripsit Apollon. Lex. 8. quod ἀδεῖν scribere debebat: interpretatt. autem adjecit, quæ ad ἄδειν pertinent. Deinde Calido halitu spirare, quod dicebatur hac forma ἄζειν. Etym. tum editus p. 22, 52. tum Ms. Ἄζειν· τὸ στόμα ἀθρόως προσπνεῖν. (Ubi Sylb.: 'Pro ἄζειν in Halandi significatione ap. Aristot. legitur ἀάζειν. Est autem vox e sono ficta.') Quæ corrigi debent ex Eust. 983. Τὸ δὲ ἅζετο, δασύνεται ὃν λόγον ἐν ἄλλοις τὸ, Ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν, καὶ τὰ κατ' αὐτὸ, ψιλοῦται δέ ποτε ἄλλως ἡ λέξις, οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἄζειν τὸ ξηραίνειν, ὃ καὶ αὐτὸ προεδηλώθη, ἀλλὰ καὶ ὅτε ἆσθμά τι δηλοῖ κατὰ τὸν εἰπόντα ὅτι ἄζειν, τὸ ἀθρόως προσπνεῖν τῷ στόματι θερμόν· ἐξ οὗ ἴσως καὶ τὸ αἰάζειν γίνεται, ὅπερ οὐκ ἀεὶ τὸ θρηνεῖν δηλοῖ, ὡς ἀλλαχοῦ γέγραπται.
B (Zonar.: Ἄζειν, ἢ ἀζεῖν· τὸ στόμα ἀθρόως προσπνεῖν. 'Pro τὸ στόμα f. l. διὰ τοῦ στόματος. Apud Hesych. confundi videntur αἰάζειν, et ἀζεῖν.' Tittmann. Hesychii locus est: Ἄζειν· στενάζειν, ἢ ἐκπνεῖν διὰ στόματος. 'Pro ἀάζειν.' HSt. 'At στενάζειν pertinere videtur ad v. αἰάζειν. Inf. Αἰάζω· στενάζω.' Albert. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄζειν· τὸ στένειν. Σοφοκλῆς. Brunckius Lex. Soph. αἰάζειν leg. esse dicit. Iterum Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄζειν· τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀθρόως ἐκπνεῖν ἄζειν λέγουσιν Ἀττικοὶ, μιμούμενοι τὸν ἦχον τοῦ πνεύματος. Οὕτω Νικόχαρις. Vide quæ supra 349. n. congessimus.) Hinc ἄζειν etiam ξηραίνειν significat, cujus falsam originem posuit Etym. M. 22, 27. Hinc ἀζαλέος: Etym. M. 22, 51. Hac demum signif. factum, ut ἄειν etiam Nocere esset: quod vel αὖος, et αὐαίνειν, quæ ejusdem originis sunt, demonstrant. Eademque verbi ἄζειν vis est. Hesiod. Th. 98. Εἰ γάρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδέϊ θυμῷ Ἄζηται κραδίην ἀκαχημένος." Hermann. Gr. Gr. 261. Gaisfordius edidit ἀκαχήμε-
C νος. "Wakef. S. C. 1, 24. ('Quamvis non damnem vocem ἄζηται, mallem tamen ἵζηται: ita enim loqui solent optimi auctores. Eurip. Iph. A. 1184. ἐπὶ δὲ δακρύοις Μόνη κάθημαι, τήνδε θρηνῳδοῦσ' ἀεί: Virg. Æn. 11, 349. totamque videmus Consedisse urbem luctu. Sed nihil muto, et elegantem locutionem, ἄζηται, nobis fortasse posthac continget illustrare.')" Schæf. Mss.]

[Derivata et Composita ex ἄζω, Sicco, Arefacio:]

"¶ Ἄζα, ης, ἡ, Fuligo, Sordes ex ignis flammis " adhærentes camino aut vasi. Hesychio non solum " ἄσβολος, sed etiam κόνις, παλαιότης, κόπρος ἐν ἀγ" γείῳ ἀπομείνασα, Pulvis, Situs e vetustate, Sordes " quæ in vase remanserunt, quemadmodum Theocr. " quoque Schol. ἄζαν dici scribit τὸ καταλειφθὲν ἐν " τοῖς ἀγγείοις. Infra Ἄζη pro eodem." ["Scr. παλαιστής. Vide inf. Ἀζαντός· παλαιστὴς, καὶ κόνις, ('scr. *ἀζατός.' Salm. Is. Voss. 'An huc pertinet quod Constantin. Porphyrog. Them. 1. p. 35. habet de longimano et ambidextro, Ὃν κατὰ τὴν τῶν Ἀρμε-
D νίων διάλεκτον *ἀζάτον ἐκάλουν? Idem voluit Ans. Bandur. Imp. Orient. T. 2. sive ad Const. Porphyrog. de Adm. Imp. 58. Ἀζάτος, inquit, est vox Armenia.' Albert. 'Leg. παλαιότης, Lat. Situs.' Toup. Emendd. 4, 247.) Nescio an Pulverem intelligat palæstricum, (ut scribatur παλαιστικὴ κόνις,) cujus usus etiam fuit ap. Medicos." Vales. "Ἀπομείνασα, l. ὑπομείνασα." Bruno. Sic Phavor. notante Albertio. "Παλαιότης, l. μελανότης, κελαινότης." Schleusner. Mss. "Nostrum Asch, (Cinis,) contulit Reiz. Belg. Græc. 167. Vide sup. Ἀδαλός. Schol. Theocr. 5, 109. Ἐντὶ γὰρ ἆβαι· τετραχῶς καὶ τοῦτο γράφεται ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀντιγράφοις, οἷον ἆβαι, ἀντὶ τοῦ ἡβῶσαι καὶ ἀκμάζουσαι· καὶ αὖαι, ἤγουν ξηραί· καὶ ἄζαι, ἐν τοῖς ἀγγείοις γὰρ ἐπειδάν τι καταλειφθῇ, ξηρανθὲν ἐξάλλεται, ἢ τὸ καταλειφθὲν ἐν τοῖς ἀγγείοις ἄζα λέγεται· γράφεται καὶ, ἐντὶ γὰρ αὖται, καὶ λέγει ἀντὶ τοῦ μόναι. Cf. Ἄσις· κόνις." Albert. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄζα· ξηρασία, σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐν ἀγγείῳ ὀλίγον ὑγρόν. Οὕτω

Πραξιφάνης.] " 'Αδαλὸς Hesychio est ἄσβολος, Fuligo." [" Pro αἴθαλος," Salmas. " Revocanda est litera, Hesychii culpa prætermissa, ἄρδαλος." Hemsterh. ap. Albert. Auct. Emendd. in Hes. " Miror cur ἄρδαλος Hemsterhusio placuerit. Mihi hoc, æque ac præcedens ἀδάλαιον, e Glossario videbatur Laconico. Fac ibi vitiose scriptum ἄδαλ: ut Græcum videretur, ος adjici potuit ab Hesychio. Genuina forma fuisse videtur: "Αδδα· ἄσβολος. Est ἄζη, vel ἄζα. Hesych. "Αζα· ἄσβολος, κόνις. "Αζη· ξηρασία, κονιορτός. 'Αζησία· ἡ Δημήτηρ, ἀπὸ τοῦ ἀζαίνειν τοὺς καρπούς. Lex. SGerm. Ms. penes D. R. (in Bekkeri Anecd. Gr. 1, 348.) 'Αζησία· οὕτως ἡ Δημήτηρ παρὰ Σοφοκλεῖ καλεῖται, οἱ δὲ τὴν εὔτραφῆ. Ut Lat. Siccus, αὖος Græce dicebatur Pauper, Egenus, Horat. Epist. 1, 17, 12. Lucian. 2, 523. 3, 319. ἡ ἔνδεια dicitur αὐχμὸς σκευαρίων in Aristoph. Pl. 840. Forma loquendi est Theocriti 1, 50. ἐπὶ ξηροῖσι καθίξαι, In sicco ponere. Plautina est, Aulul. 2, 4, 18. Pumex non æque est aridus, atque hic est senex. Hæc posui, ut lectori docto persuaderem, ubi vulgatur ap. Hesych. ἄαδα, restituendum, "Αδδα, (i. e. "Αζη, αὐχμὸς, ξηρότης,) ἔνδεια, Λάκωνες. Οὕτω καὶ, imo οὕτως, 'Αριστοφάνης ἐν Γλώσσαις." Valck. Adoniaz. p. 292.] " "Ααδα, " Egestas, Inopia, Laconice pro ἔνδεια. Sic Hesych. " qui addit, οὕτω καὶ 'Αριστοφάνης ἐν γλώσσαις. " Quæ verba male exponuntur in VV. LL. quasi " dicat Aristoph. Poëtam ita usum esse in Co- " mœdia quæ vocata sit Γλῶσσαι, cum Hesych. indi- " care velit Aristoph. Grammaticum in libro, quem " inscripsit Γλώσσας, vocabulum illud ἄαδα, ita ex- " ponere. Affertur autem et ab Athen. Aristopha- " nis Grammatici liber, inscriptus Γλῶσσαι Λακωνι- " καί." [" Sic Aristoph. Grammat. exponit in Γλώσσαις Λακωνικαῖς, non autem, Ita usurpat Aristoph. Poëta, ut in Vet. Lex. exponitur." HSt. ap. Albert. At Noster ea verba non in suo Vet. Lex., i. e. veteri Lexico, sed in V. L. i. e. Vulgaribus Lexicis, quæ ante Thesaurum editum in usu erant. Abbreviatione ista, V. L., parum intellecta, Albertius Vet. Lex. pro VV. LL. posuit. " "Ααδα: ab ἄδα, κύρος, ἄαδα." Schr. " Hispan. Nada." J. Vlit. Mox: 'Ααδεῖν·— ἀπορεῖσθαι, ἀσιτεῖν. Convenit Belg. Nood." Albert. " "Ααδα, Heyn. Hom. 6, 113." Schæf. Mss.] " "Αζη, " i. q. ἄζα supra, et Ionice pro eo usurpatum, ut " videtur. Ab Hesych. exponitur ξηρασία, κονιορτὸς, " εὐρὼς, Ariditas, Pulvis, Situs vel Putredo ex humi- " ditate, quemadmodum Homeri quoque Schol. ἄζη " exp. ξηρασίᾳ vel εὐρῶτι, in Od. X. (184.) σάκος εὐρὺ, " γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ. Ubi quidam ἄζῃ πεπαλα- " γμένον accipiunt etiam pro κεχρωσμένον ὑπὸ μελα- " νίας, ut annotat Schol. Nicandri, qui itidem ab An- " tigono ἄζην exponi ait τὴν ἐπίχροιαν τοῦ σώματος καὶ " μελανίαν, a Demetrio τὴν ξηρασίαν, in Ther. (747.) " de phalangio myrmecio, a formicæ similitudine " denominato, Δειρῇ μὲν πυρόεν, ἄζῃ γε μὲν εἴσατο " μορφήν. Ipse vero ἄζῃ ibi exponit τῇ ἀπὸ σήψεως " μελανίᾳ τοῦ μύρμηκος ἢ ξηρασίᾳ, Nigrori e putredine " orto aut squalori. Nigredinis certe aliquam signi- " ficationem habet, et ejus quidem, quæ est eorum, " quæ inarescendo fiunt nigriora. Unde etiam sub- " jungit mox, Αἰθαλέη δ' ἐπὶ τυτθὸν ἀείρεται αὐχένα " κόρσῃ." [" Αὐχένα vulgatum vitiosum puto esse, et in αὐχένι mutandum, τυτθὸν ἐπαείρεται αὐχένι κόρσῃ." Schneider. Scholiastæ verba sunt hæc: Τῇ ἄζῃ μὲν οὖν, ἤγουν τῇ ἀπὸ σήψεως μελανίᾳ τοῦ μύρμηκος ἢ ξηρασίᾳ, ὁμοιοῦνται κατὰ τὴν μορφήν. Δημήτριος μὲν οὖν ἄζην τὴν ξηρασίαν φησίν· 'Αντίγονος δὲ ἐναντιούμενός φησιν ἄζην τὴν ἐπίχροιαν τοῦ σώματος καὶ μελανίαν· καὶ παρ' 'Ομήρῳ δὲ ἔνιοι ἀκούουσι Πεπλασμένον ἄζῃ, ἀντὶ τοῦ κεχρωσμένον ὑπὸ μελανίας. " In loco Homerico editur πεπαλαγμένον ἄζῃ rectius," Schneider. et sic tacite legerat Noster. Vide Toup. Emendd. 4, 54. Nicand. Th. 303. αἱ δ' ὑπὸ γυίοις 'Ωτειλαὶ ῥήγνυνται, ἐπειγόμεναι χροὸς ἄζῃ. " Ridicule Lonicer., Cutes enim fuligine contrahuntur, quasi χρόες scriptum legisset. Hinc Grevinus: Quadamque cutis fuligine marcet. Et sic Euricius Cordus. Sane ἄζη est Fuligo Ther. 748. Sed v. ἄζει Ther. 779. ἀζαίνω, et derivatum inde ἀζαλέος meliora docere poterant interpretes istos, si advertere animum voluissent." Schneider. Eust. 1924.: "Αζη δὲ, ἡ ξηρασία, ἡ τοῖς μυδῶσιν ἐγγινομένη λευκότης, ὁ παλάσσων εὐρὼς, κατὰ στέρησιν τοῦ ζῆν· οὐ ζῶσι γὰρ τὰ ξηρανθέντα. Etym. M.: "Αζη· λέγεται ἡ ξηρασία, ὅτι τοῦ ζῆν καὶ θάλλειν ἐστέρηται. Οὕτως 'Ωρίων. Etym. G.: "Αζη· ἡ ξηρασία. Oppian. C. 1, 133. 'Εν δὲ θέρει χρειὼ φυγέειν φλογόεσσαν ἐνιπὴν "Αζαν τ' ἠελίοιο. " E Cod. R. recepimus. Schneiderus ἄζην τ' dedit, (at Idem in Ed. 1813. ἄζαν τ' habet.) Schottus p. 89. in membranis reperit ἄζοντος, unde ἄζαντ' restituit. In aliis αὔξαν τ'. D'Arnaud. 190. αὐγὰν conjecerat." J. N. Belin De Ballu. Sed αὐγὴ Splendor est, non Ardor, et lectionem ἄζαν satis tuetur alius ejusdem Oppiani locus, quem in Mss. indicavit Wakef.: Cyn. 3, 324. εἰσόκεν ἄζης 'Ηέλιος παύσαιτο καὶ οὐλομένου κυνὸς ἀστήρ. " Ad Callim. T. 1. p. 9." Schæf. Mss.]

" 'Αζαίνω, Arefacio, Sicco, Exicco. Suid. enim " ἀζαίνεσθαι exp. ξηραίνεσθαι. Itidemque ἀζάνθη " Hesych. affert pro ἐξηράνθη, quod est aor. 1. pass. " augmento carens. Sed et ἀζήνασκε huc pertinet, " quod Idem affert pro ἐξήρανεν: est enim aor. 1. " act. Ionicus pro ἄζηνε s. ἤζηνε, ut τύψασκε pro " ἔτυψε, necnon ἀζήνῃσι, de quibus infra." ["Inf. 'Εζάνθη· ἐξηράνθη. (' Cyrill. 'Εξάνθη. Leg. 'Εζάθη· ἐξηράνθη, propr. Vento siccari, a ζάειν. Sed vide 'Ηξάνθη.' Is. Voss. Sed rectius Kuster.: ' Male pro ἀζάνθη, vel ἠζάνθη, ab ἀζαίνω.') Cf. 'Ηζάνθη· Ita sup. in 'Αέρσαν eadem literarum permutatio." Albert.]

" 'Αζήνασκε, Ionice pro ἄζηνε s. ἤζηνε, ut ὤσασκε pro ὦσε, τύψασκε pro ἔτυψε, aor. primus act. " verbi ἀζαίνω, ut supra docui. Similiter ἀζήνῃσι " poëticam et Ionicam paragogen τοῦ σι habet pro " ἀζήνῃ, ut λάβῃσι pro λάβῃ: ap. Nicand. Ther. " (367.) ὅταν ὕδωρ Σείριος ἀζήνῃσι, Cum aquam Si- " rius arefacit s. exiccat, i. e. Facit ut loca aquosa " exiccentur et inarescant ardore illo vehementi. " Sunt tamen qui ἀζήνασκε malint dicere esse præt. " imperfectum thematis 'Αζηνάσκω." [Schol. Ther. l. c. "Εως ἂν ξηραίνῃ ὁ ἥλιος: Ther. 204. εἰσόκε λάχνην Σείριος ἀζήνῃ.]

[* 'Ανεξηνάσκετο· ἐξηνάσκετο, ἀνεξηραίνετο. Hesych. " Male pro ἀνηζαινάσκετο, ἠζαινάσκετο, quæ sunt imperf. pass. Ionica, pro ἀνηξαίνετο, vel omisso augmento, ἀναζαίνετο, ab ἀζαίνω, Arefacio, quod est ab ἄζω." Kust. " Scr. per ζ: 'Ανεζηνάσκετο· ἐζηνάσκετο. (Cod. 'Ανεξινάσκετο· ἐξινάσκετο.) Infra: * Καταζήνασκε· κατεξήρανεν. Pro quo deinde κατεζήνασκε etc. Nec offendat ε pro η, in augmento. Sic enim, 'Εζάνθη· ἐξηράνθη, legitur infra, pro quo postea suo loco ἠζάνθη." Albert.]

[* Καταζήνασκε. Od. Λ. 586. Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων, ubi Pseudo-Did. κατεξήραινεν, l. κατεξήρανεν· ἄζη γὰρ, ἡ ξηρασία. Hesych. Καταζήνασκε· κατεξήρανεν. Κατεζήνασκε· κατεξήρανεν. Eust. 1701.: Τοῦ δὲ ἀζήνασκε, πρωτότυπον μὲν ἄζω, παράγωγον δὲ ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἀζαίνω, ἀφ' οὗ κατὰ δευτέραν παραγωγὴν τὸ ἀζηνάσκω, λέξις μόνοις ποιηταῖς χρήσιμος.]

" 'Αζάνω, i. q. ἀζαίνω, sed magis poëticum, Are- " facio, Sicco. Pass. 'Αζάνομαι, Arefio s. Aresco, " Siccor s. Siccesco. Hom. H. in Ven. (271.) 'Αζά- " νεται μὲν πρῶτον ἐπὶ χθονὶ δένδρεα καλὰ, Φλοιὸς δ' " ἀμφιπεριφθινύθει, πίπτουσι δ' ἄπ' ὄζοι, Τῶν δέ χ' " ὁμοῦ ψυχὴ λείπει φάος ἠελίοιο." [" Τῶν δέ θ': vulgo τ. δέ χ', quod non erat tam diu ferendum." Hermann.]

" 'Αζαλέος, (έα, έον,) Aridus, Siccus, ξηρὸς, ut " Hesych. exponit. Il. Λ. (494.) Πολλὰς δὲ δρῦς ἀζα- " λέας, πολλὰς δέ τε πεύκας 'Εσφέρεται: Od. I. (233.) " φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος "Υλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρ- " πιον εἴη. Et Apoll. R. (2, 52.) ἱμάντας 'Ωμοὺς " ἀζαλέους, Lora e crudo et sicco corio, quemad- " modum Hom. βῶν ἀζαλέην vocat Scutum sicco " bovis tergore intectum: Il. H. (238.) Οἶδ' ἐπὶ " δεξιὰ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν 'Αζαλέην. " || Hesychio ἀζαλέον est etiam ἄγαν ζέον, θερμὸν, " Admodum fervens, Calidum s. Torridum. Secun- " dum quam expositionem esset ex α epitatico et v.

" ζέω. Est tamen potius derivatum ab ἀζαίνω s. " ἄζω." [Pseudo-Did. ad Il. H. l. c. Ἀζαλέην· ξηράν: Λ. et Od. I. ll. cc. Ἀζαλέας· ξηρᾶς. Il. Υ. 490. Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ Οὔρεος ἀζαλέοιο, ubi Pseudo-Did. ξηροῦ. Schol. Apoll. R. l. c.: Ἀζαλέους δὲ, ἀντὶ τοῦ ξηρούς. Ὅθεν τινὲς οὐκ ἀπὸ Ἀζᾶνος βασιλέως, ἀλλὰ διὰ τὸ τραχεῖαν εἶναι, Ἀζανίαν φασὶ κληθῆναι τὴν Ἀρκαδίαν· τραχεῖα γάρ ἐστι καὶ ξηρά. Schol. e Cod. Par.: Ἀζαλέους δὲ, τοὺς καταξήρους. Διὸ καί τινες τὴν Ἀζανίαν οὐκ ἀπὸ Ἀζᾶνος βασιλέως ὠνομάσθαι φασὶν, ἀλλὰ διὰ τὸ κατάξηρον εἶναι. Apoll. R. 2, 58. Ὅσσον ἐγὼ ῥινοὺς τε βοῶν πέρι τ' εἰμὶ ταμέσθαι Ἀζαλέας: 115. Ἴφιτον ἀζαλέῃ κορύνῃ στυφέλιξεν ἐλάσσας, ubi Schol. τῇ ξηρᾷ, ἐπεὶ ἐστι ξυλίνη, Schol. e Cod. Par. Ἀζαλέην δὲ τὴν ξηράν· ἔστι δὲ ξυλίνη κορύνη: 4, 143. Ὡς τότ' ἐκεῖνο πέλωρον ἀπειρεσίας ἐλέλιζε Ῥυμβόνας ἀζαλέῃσιν ἐπηρεφέας φολίδεσσι, uterque Schol. Ἀζαλέαις· ξηραῖς: 678. Οὔπω διψαλέῳ μάλ' ὑπ' ἠέρι πιληθεῖσα, Οὐδέ πω ἀζαλέοιο βολαῖς τόσον ἠελίοιο Ἰκμάδας αἰνυμένη. Hesiod. Sc. 152. ὀστέα δέ σφι, περὶ ῥινοῖο σαπείσης, Σειρίου ἀζαλέοιο κελαινῇ πύθεται αἴῃ. Nicand. Th. 37. Ἄλλοτε δ' ἀζαλέην δαίων Γαγγίτιδα πέτρην: 338. ἀμφὶ δὲ καύσῳ Χεῖλη ὑπ' ἀζαλέης αὐαίνεται ἄβροχα δίψης. " Αὐαίνεται M. G. cum glossa ξηραίνεται. Vulgatum ἀζαίνεται propter antecedens ἀζαλέης repudiavi." Schneider. Huc respexit Hesych. Αὐαίνεται· ζηραίνεται, φθείρεται. Ubi tamen Albert.:— " Cyrill. Homil. Pasch. 13. p. 179. Τὰ φυτὰ—αὐαίνεται καὶ * ἀκαρποῦται. Vide Suicer. Suppl. L. Gr. 322. et Thes. Eccl." (Ἀκαρποῦται contra Gr. L. rationem formatum est. Ἄκαρπος, ἀκαρπέω, non ἀκαρπόω.) " Heyn. Hom. 4, 591. 5, 348. 6, 206. Jacobs. Anth. 9, 222. 388. 10, 315. 11, 217. 12, 156." Schæf. Mss. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: * Ἀζάλιον· ξηρὸν, ἢ ἄγαν ζέον. Lege ἀζαλέον. Sed vide nos supra 11. n. Hesych.: Ἀζαλέας· ξηράς. (Ex Il. Λ. 494. Cyrill. Lex. Ms. Brem. Ἀζαλέας· ξηράς.) Ἀζαλέην· ξηράν. (Ex Il. H. 239.) Ἀζαλέον· ἄγαν ζέον, θερμὸν, ἢ ξηρόν. Ἀζαλέοιο· ξηροῦ. (Ex Il. Υ. 491.) Zonar.: Ἀζαλέην· κατάξηρον. Ὅμηρος, Βοῦν ἀζαλέην, Il. H. 239. Tittmanni Cyrillus Ms.: Ἀζαλαίας (l. Ἀζαλέας·) ξηράς. Eust. 679.: Βῶν δὲ ἀζαλέην, ἤγουν ξηρὰν, ἔφη, πρὸς διαστολὴν τῆς ὑγρᾶς, ἤτοι ζώσης βοός· ὥσπερ καὶ ἀλίβαντες μὲν, οἱ νεκροὶ, διερὸς δὲ βροτὸς, ὁ ζῶν. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐχ ἁπλῶς οὕτω ἐπὶ βύρσης τέθειται τὸ βοῦς ὄνομα, ἀλλὰ μετὰ προσθήκης τινὸς, ὡς ἔχει τὸ, βόας αὔας (Il. M. 137.) ὃ ταὐτόν ἐστι τῷ, βῶν ἀζαλέην, καὶ τὸ, βοῶν εὐποιητάων (Il. Π. 636.) ἤγουν εὖ τε τεχνιτευμένων, ὃ πρὸς διαστολὴν τῶν ὠμοβοείων εἴρηται. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὁ εἰδὼς νωμᾶν βῶν ἀζαλέην, εἰκότως καὶ ταλαύρινος λέγοιτ' ἂν πολεμιστὴς, ὥς που καὶ αὐτός φησιν ὁ ποιητής· ἔνθα καὶ διασαφεῖται ἡ τοιαύτη λέξις πρὸς ἀκρίβειαν· ἡ γὰρ ἀζαλέα βοῦς, τάλας ἐστὶ ῥινὸς, ὅ ἐστι καρτερικὸν καὶ στερεὸν δέρμα, ἐξ ὧν σύγκειται τὸ ταλαύρινον· διὸ καὶ ὁ ποιητικὸς Ἕκτωρ ἐνταῦθα εἰπὼν, εἰδέναι νωμᾶν βοῦν ἀζαλέην, καὶ δηλῶν πολεμιστὴς καὶ αὐτὸς εἶναι διὰ τοῦτο ταλαύρινος, ἐπάγει, διό μοί ἐστι ταλαύρινον πολεμίζειν. Etym. M.: Ἀζαλέην· ξηρὰν, ἢ σκληρὰν, παρὰ τὸ ἄζω, τὸ ξηραίνω.]

" Ἀδάλαιον, Hesych. affert pro ξηρὸν, Aridum. " Ἄδδανον, Lacones vocant ξηρὸν, Siccum s. Aridum, " teste Eodem." [" Ἀδάλαιον, l. ἀδάλιον." Is. Voss. " Inf. Ἀζάλεον· ξηρόν. Z sæpius mutatur in δ. Cf. Αὐαλέον. Idem Kustero in mentem venisse video: ' Ἀδάλαιον pro ἀζαλέον, vel αὐαλέον.'" Albert. " Ἄδδανον videtur referendum ad αὖον." Kust. " Ἄδδανον: lege, Ἄδδαν· τὴν ξηράν. Vide Ψάδδα(· ἡ κινάβαρις.)" Schleusner. Mss. " Ἄδδανον. Gujetus e superioribus notat: Ἀδάλαιον· ξηρόν: non absurde, licet incunabula vocis non habuerit explorata; nam legi debet ἀδαλέον, et hoc, qui sub manibus est, loco, * ἄδδαλον. Utrumque remota dialecti Laconicæ forma dabit ἄζαλον et ἀζαλέον, cui vocabulo ap. Hom. satis frequenti, declarando ξηρὸν adhibere solent Grammatici. Oritur ab ἄζα, vel ἄζη, quam inter alia ξηρασίαν exponunt. Indidem nascuntur * ἀζάω, ἀζάνω, et ἀζαίνω, unde in Hesychio ἐζάνθη, quod alibi melius ἠζάνθη, scribitur, ἀζήνασκε, et corruptius ἀνεξηνάσκετο, καταζήνασκε ex Od. Λ. 586. et κατεξήνασκε." Hemsterh. ap. Albert. " Genuinam formam esse videram: Ἀδδαλέον· ξηρὸν, Λάκωνες: pro vitiosis ἀδάλαιον et ἄδδανον. Quas corrigit in ἀδδαλέον, et in ἄδδαλον T. H. Ex istis mira fingit Ang. Caninius in Hellen. 145." Valck. Adoniaz. p. 292. Suid.: Ἀζαλέη· ξηρά. Ἀζαλέας δρῦς· πρὸς τὸ σημαινόμενον. Πότερον ὅτι φυλλοῤῥοεῖ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ξηραινόμενα τὰ δένδρα, (adde καὶ) ἐκ ῥιζῶν ἀναβαλλόμενα ὑπὸ τῶν χειμάῤῥων; ἢ ὅτι δρυτόμοι εἰς τὰς ποταμίους ἐμβάλλουσι διώρυχας κόπτοντες, ἵνα συγκαταφέρηται τῷ ὄμβρῳ· ὅπερ ὑγιές; " H. l. Suidas proculdubio excerpsit ex aliquo Schol. vet., qui enarrarat Il. Λ. 494. Πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας. Ibi enim poëta loquitur de fluvio, qui, postquam imbribus ultra solitum modum intumuit, aridas quercus aliasque arbores secum abripere solet. Adducam hic verba Eust. ad loc. illum Homeri, quoniam Suidam non parum illustrant: Δρῦς δὲ ἀζαλέας ἢ ἁπλῶς εἶπε τὰς ἐκ τοῦ παρατυχόντος ἐκσπασθείσας, καὶ χρόνῳ ἀφαυανθείσας, καὶ οὕτω εὑρεθείσας ἐλαφρὰς χειμάῤῥῳ παρασύρεσθαι, ἢ τὰς ἐκ προνοίας ἀνθρωπίνης, ὡς εἰκός· ὃ δὴ πολλαχοῦ γίνεσθαι οἴδαμεν, παραβληθείσας μετὰ ὑγρὰν ὑλοτομίαν ἐγγὺς χειμάῤῥου, ἵνα, ὅτε ξηρανθῶσι, κατασύρῃ αὐτὰς ὅπου χρεών." Kust. Schol. Ven.: Ἡ διπλῆ, πρὸς τὸ σημαινόμενον, πότερον ὅτι φυλλοῤῥοεῖ, καὶ κατὰ ταύτην τὴν ὥραν ξηραινόμενα τὰ δένδρα ἐκ ῥιζῶν ἀναβάλλεται ἐκ τῶν χειμάῤῥων; ἢ ὅτι οἱ δρυτόμοι εἰς τοὺς ποταμοὺς ἐμβάλλουσι κόπτοντες, ἵνα ἐπὶ τοῦ καιροῦ συγκαταφέρωνται τῷ ὄμβρῳ, ὃ καὶ ὑγιές; Schol. Ven. B.: Ἢ τὰς μὴ περὶ τὸν ποταμὸν, ἀλλ' ἄνω που οὔσας, ἵνα τὸ πλῆθος τοῦ ῥείθρου δηλοῖ· ἢ ἃς οἱ δρυτόμοι τιθέασι πρὸς τὸ ξηρανθῆναι, διὰ δὲ τὸ * δυσμετακόμιστον ἐῶσι τὸν ποταμὸν ἀγαγεῖν· διὰ δὲ τοῦ πολλαπλασιάζειν τὸ πολλὰς, ἐπαίρει τὸν λόγον.]

" Ἀζηλόεν, Suid. dici scribit τὸ μέλαν, Nigrum, " ut ἄζη quoque pro μελανία accipi dictum est, et " tali quidem nigredine, qualis eorum est, quæ inarescunt et squalescunt." [Zonar.: Ἀζηλόεν· τὸ μέλαν. " Sic D. K. Cod. A. ἄζηλον." Tittm. An ἀζηλόεν ponitur poëtice pro ἀζαλόεν? Imo antepenultima in ἀζαλόεν brevis est, atque adeo poëtice et dialectice in η longam mutari nequit. Legendum igitur et in Suida et in Zonara ἀζαλόεν pro ἀζηλόεν.]

" Ἄζον, Hesychio μέλαν, Nigrum s. Atrum, quo " significatu supra ἀζηλόεν habuimus e Suida. Ex" ponit etiam ὑψηλὸν, Altum, Celsum. Priore in " signif. aliquid affinitatis habet cum ἄζω, significante " ξηραίνω: in posteriore, cum ἄζομαι s. ἅζομαι, " significante σέβομαι." [Ubi Soping. Stephanius, Bruno, Albertius, et Schleusner. Mss. μέγαν restituendum esse censent, et quidem μέλας et μέγας sæpe confusa esse ipse Albert. ad Hes. v. Ἀκροκελαινιόων docet. Sed nobis istud μέλαν recte se habere videtur, at ἄζον perperam scriptum esse pro ἀζηλόεν, et hoc pro ἀζαλόεν. Sedes glossæ forte est Nicand. Alex. 427. Ἠὲ σύ γ' αὐαλέον κνίδης σπόρον, ἄλλοτε δ' αὐτὴν Νείμαις ὠμόβρωτον ἄδην ἀνὰ φυλλάδ' ἀμέλξαι, ubi olim legi potuerit synonymum ἀζαλόεν. Certe in Ther. 338. ἀμφὶ δὲ καύσῳ Χεῖλη ὑπ' ἀζαλέης αὐαίνεται ἄβροχα δίψης, ζηραίνεται legebatur pro αὐαίνεται, quod jure prætulit Schneider. Cf. Alex. 551. καί ποτε κνίδην Ἐψαλέην κρίμνοισι παλυνάμενος ψαφαροῖσιν Σὺν λίπεϊ χραίνοιο, ubi Schol. ἐψαλέην, ἤτοι ἐψημένην, ξηρανθεῖσαν ὑπὸ ἡλίου. Jam vero τῆς κνίδης semen nigrum esse res est satis nota, atque huc Grammaticorum explicatio per μέλαν referenda esset. Quid si statuamus Hesychii Ἄζον· μέγαν, ὑψηλὸν, corruptam esse lectionem, ab ipso Lexicographo alicubi repertam pro, Ἀδρόν· μέγαν, ὑψηλόν? Vide Grammaticorum loca in Ἀδρὸς citata.]

" Ἀζανία, ας, ἡ, Locus in Peloponneso οὐ πάνυ " πολύϋδρος, ideoque sic denominatus ab ἄζω s. " ἀζαίνω, significante ξηραίνω, ut tradit Eust. Idem " alibi Arcadiæ partem esse Ἀζανίαν ait, ejusque " incolas nominari Ἀζᾶνας. Steph. Byz. quoque " Arcadiæ partem esse scribit, denominatam ab " Azane Arcade; ejusque incolas vocari Ἀζανεῖς, " et Ἀζῆνας et Ἀζανίους. Ἀζανοὶ autem s. Ἀζά-

" νιον, teste eodem Steph., Phrygiæ urbs est, cujus " cives Ἀζανῖται, et femin. gen. Ἀζανίτιδες." [Eust. 28. 301. " Ἀζὰν, Ilgen. ad Hymn. 257." Schæf. Mss.]

" Ἀζείθω, Ferveo. Suid. enim ἀζείθει affert pro " ζέει."

" Ἀζειρέω, idem cum ἀζαίνω s. ἀζάνω, Sicco, " Arefacio. Hes. enim ἀζειρεῖ affert pro ξηραίνει, " addens etiam ξαίνει, Carpit. Suid. paroxytonως " in hac signif. scribit ἀζήρει, simulque per η, diver- " sam significationem tribuens τῷ ἀζείρω, quod et " ipsum paroxytonon ap. eum est: Ἀζήρει, inquit, " τὸ ξηραίνει, ἀζείρει δὲ τὸ ζέει. Aliquanto tamen " ante ap. eum legitur, Ἀζείθει· τὸ ζέει, ἀζήρει δὲ, " τὸ ξηραίνει. Constanter ergo scribit Ἀζήρω pro " Sicco, Arefacio: inconstanter autem Ἀζείθω et " Ἀζείρω pro Ferveo." [Kust.:—" Ἀζείρει. Vide paulo ante v. Ἀζείθει, et nota varietatem lectionis. Ed. Mediol. utroque in loco agnoscit τὸ ἀζείθει, sed τὸ ἀζείρει esse veram lectionem non dubito." Zonar.: Ἀζείρει· ἀντὶ τοῦ ζέει, ἀζήρει δὲ, ἀντὶ τοῦ ξηραίνει, η. " Hinc confirmanda lectio ap. Suid.: v. Kust. Sed ap. Hesych. ἀζηρεῖ." Tittm. Imo ap. Hesych. est ἀζειρεῖ. Ἀζηρεῖ tamen et in Hesychio et in utroque Suidæ loco legendum, ut vidit Schneider. Lex. " Kuster. Bibl. Chois. 91." Schæf. Mss.]

" Ἄζηρος, Non siccus. Ita VV. LL. fortassis pro " ἄξηρος." [Suid. et Zonar.: Ἄζηρος· ὁ μὴ ξηρός. " Kuster. Bibl. Chois. 91." Schæf. Mss.]

" Ἀζόκροτος, teste Eust. dicitur ἡ ξηρασία, Ari- " ditas, παρὰ τὴν ἄζην. Pro eodem vero et αἰζό- " κροτος dici testatur Idem, ut αἰεὶ pro ἀεὶ, αἰέλιος " pro ἀέλιος, αἰζηὸς pro ἀζηός. Ubi etiam nota " Ἀζηός: pro quo tamen frequentius αἰζηὸς dicitur, " i. e. Juvenis: παρὰ τὸ ἄγαν ἢ ἀεὶ αἵματι ζέειν, " facta compositione ex ᾶ epitatico et v. ζέω." [Locus est p. 648, 46.]

" Ἀζωλέω, Indignor, Ægre fero, Succenseo. " Hesych. enim ἀζωλεῖ affert pro ἀγανακτεῖ. Simi- " liter ἄζομαι ἀγανακτεῖν accipi, annotavi ex Eodem " in Ἄζω."

" Ἄζωπες, Hesychio αἱ ξηραὶ ἐκ τῆς θεωρίας, Siccæ " e contemplatione, compos. ex ἄζα, s. ἄζη, et ὤψ." [" Sc. ἀπὸ τῆς ἄζης, καὶ τῆς ὠπὸς, quæ facie sicca et adusta erant ob spectaculorum solem et calorem. Spectabant enim Græci Olympia, et Isthmia, et alia spectacula, sine velis et umbra." Palmer.]

[Derivata ex Ἄζω, Veneror:]

" Ἀζητὸς, (ἡ, ὸν,) Suidæ ὁ σεβαστὸς, Venerandus, " Venerabilis, ab ἄζομαι, significante inter alia σέβο- " μαι et αἰδέομαι. Sunt qui hæc aspirate proferenda " dicant." [Zonar.: Ἀζητός· ὁ σεβαστός. " F. ἀζητὸς," Tittm.]

[* Ἀζητῶς· * σεβαστῶς. Zonar. " L. ἀζητῶς. Sic Cod. K. Est ab ἄζω, σέβω." Tittm.]

Ἄγος, τὸ, Res venerationem habens, Res quam veneramur, Res sacra. Exponitur præterea ab Hes. ἅγνισμα, Purificatio, ἅγνισμα θυσίας, Lustratio; nam Lustratio exponitur sacrificium expiationis. Explicatur ab eodem τέμενος, Delubrum. Quæ duæ significationes a prima non recedunt; nam lustratio ad venerationem pertinet: item delubra veneratione dignamur. Fit enim ἅγος ἀπὸ τοῦ ἅζω, ut vult Eust., quod Veneror significat. At Soph. Schol. ab ἄγαμαι videtur velle deducere. Hesych. et Suid. exp. σεβάσματα, Venerationes; et hic addit a Sophocle ita usurpari. Sed per εὐφημισμὸν, inquit Schol. Soph., ἄγη dicuntur etiam μιάσματα, i. e. Piacula. At Etym. auctor ait, ἅγος duo significat, proprie Mundum s. Purum: at per antiphrasin, Sordidum. In qua expositione duo miror, et quod Purum, vel contra Sordidum significari velit nomine ἅγος, et quod per adjectiva exponat. Potius enim per substantiva explicare debuerat Munditiem s. Puritatem, et Sordes. Sed neque illi priori etymo ab ἅζω, neque posteriori ab ἄγαμαι, congruit hæc significatio Puritatis, quam propriam esse dicit. Fortasse autem Etym. auctorem impulit in errorem illa recepta passim expositio, ut ἅγος significet μίασμα: quæ vox μίασμα ab illis accipitur pro Scelere s. potius Piaculo, ut et passim usurpatur, ita tamen ut proprie sonet Inquinamentum, a μιαίνω, quod Inquino, s. Polluo significat: quo etiam modo Lat. Polluere se scelere, et Impurum hominem dicunt. Sed qua metaphora μίασμα sumitur, non item ῥυπαρότης, vel, ut illic legitur, ῥυπαρόν. Præterea ἅγος non significat μίασμα, nisi quatenus per antiphrasin, vel potius εὐφημισμὸν usurpatur. Sed ut in pauca, quæ de ἅγος dici posse videntur, conferam: primum quod ad significationem attinet, dico ἅγος proprie Venerationem declarare, aut Rem veneratione dignam: significare et Puritatem, quemadmodum et ἅγιος ab ἅγος deductum, Venerandum s. Venerabilem, aut Veneratione dignum, itemque Purum, Hesych. teste, significat, vel Purificationem et lustrationem, quia idem ἁγέων exponit ἁγνισμάτων. Præterea ἅγος declarare Sanctitatem, ut ex ἅγιος inde ducto apparet. Quod autem ad etymologiam attinet, ἅγος ab ἅζω deducit Eust., uti dixi, a quo verbo ἁγνὸς Etym. format. At hoc nomen ἁγνὸς, sicut et ἅγιος, ab ἅγος fieri constat. Quare ab ἅζω immediate, ut ita loquar, derivari dicendum non est: sed ἅγος ab ἅζω deduci, ab ἅγος autem, ἅγιος et ἁγνός. E quibus multa formata sunt alia cum nomina, tum verba. Sed alia etymologia videtur Soph. Scholiastæ placuisse, videlicet ab ἄγαμαι, siquidem, postquam dixit ἄγος esse τὸ ἱερὸν σέβας, citat hosce duos Hom. locos, ἄγη μ' ἔχει: et, ὥς σε, γύναι, ἄγαμαι. Pro qua etymologia posset facere etiam ἄγασμα, quod nomen itidem pro Veneratione accipitur. Sed et ἁγνὸς ab ἀγάζω deducere Etym. aut Orionem ap. eum, uno in loco, cum in altero deducat ab ἅζω, docebo in Ἁγνός. Verum deducendo ab ἄγαμαι, scribendum esset ἀγνὸς cum tenui spiritu. Eo porro nomine magis placeat fortasse deductio ab ἄγαμαι, quod facilior et minus longe petita videatur, quam ab ἅζω. Malo tamen cum Etym., et cum Eustathio, quem puto vett. Grammaticos hic secutum esse, ab ἅζω deducere: tum quod ἅζω, vel potius ἅζομαι, proprie Veneror significet, cum verbi ἄγαμαι propria et usitatissima non sit hæc significatio; tum quod ἅζω spiritu aspero notetur, quo et ἅγος notari debere, non solum e derivatis ἅγιος et ἁγνὸς, sed et e v. ἁγηλατεῖν probare possum: quod aspirandum esse, si pro ἅγος ἐλαύνειν sumatur, Suid., Soph. Schol. et Eust. testantur.

Ἄγος, Piaculum, Scelus, sive per ἀντίφρασιν, ut dicitur de ὑμνεῖν et κυδάζειν pro κακολογεῖν s. λοιδορεῖν, s. per εὐφημισμὸν, ut e Soph. Schol. retuli. Valla non male, meo judicio, Piaculare crimen interpretatur ap. Herod., ut 6. Αὐτὸν ἐν τῷ ἄγεϊ ἐνέχεσθαι, Eum piaculari crimine teneri. Ἄγος ἐλαύνειν, ad verbum, Piaculum expellere, pro Scelus expiare, i. e. Sceleratos ipsos, qui piaculum admiserunt, exterminare. Thuc. 1, (126.) Καὶ πρῶτον μὲν πρέσβεις πέμψαντες οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐκέλευον τοὺς Ἀθηναίους τὸ ἄγος ἐλαύνειν τῆς θεοῦ. Utitur hoc loquendi genere et aliis aliquot locis. Greg. Περὶ Φιλοπτ. plurali numero utens dixit, Οὐδ' ἂν ὦσιν, ὡς ἄγη ἀπελαύνομεν. Sophocles ἀγηλατεῖν uno verbo pro eodem dixit, sequendo quorundam expositionem in Œd. T. (400.) Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χὠ συνθεὶς τάδε, Ἀγηλατήσειν, ubi Schol. scribit, si cum aspero legatur, significare τὸ ἄγος ἀπελάσειν τὸ περὶ τὸν Λάϊον: si cum tenui, esse pro βασιλεύσειν. Vide Eust. 437. 1704. Quamvis autem scribam ἄγος cum spiritu aspero, tanquam ab ἅζω, ut antea dictum est, passim tamen ἄγος pro Piaculo s. Scelere scriptum inveniri fateor: excipio Grammaticos, et præsertim Eust., cum alibi, tum 647. et 1356. ut aut temere et ex errore hanc scripturam invaluisse, aut aliam huic voci derivationem datam fuisse putandum sit: quod posterius confirmat quod ap. Etym. legitur in Ἄγιοι: videlicet ἅγιοι scribi, cum pro μιαροὶ ponitur.

[Ἄγος· μίασμα, μύσος. Timæi Lex. Ubi Ruhn.:— " Plato, si bene memini, non usus est hac voce, ut suspicari liceat, eam ex Herodoteis huc irrepsisse. Herod. 6, 56. Αὐτὸν ἐν τῷ ἄγεϊ ἐνέχεσθαι. Quod inde sumsit Dionys. Hal. A. R. 6. p. 410. Ὡς ἄγει τῷ μεγίστῳ ἐνόχοις. Ab ἄγος, vel ἅγος, est ἅγιος, ἁγνὸς, ἁγνίζω, ἅζομαι, et Lat. Sacio, Sancio, San-

ctus, Sacer, Sagmen etc. Prima potestate ἄγος est Mundities, quæ venerationem parit. Hesych. Ἄγος· ἅγνισμα θυσίας. Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ. (Pro ἅγνισμα θυσίας P. Maasvicius legit ἅγνισμα, θυσία. Quod firmat Bekkeri Συναγωγὴ Λεξ. χρησ.: Ἄγος·—σημαίνει δὲ καὶ ἅγνισμα, καὶ θυσίαν. Vulgatum retinuit Brunck. Lex. Soph. Hesych.: Ἀγέων· ἁγνισμάτων, ἱερῶν, μιασμάτων.) Suid.: Ἄγος· τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβάσματος. Altera notione est Res Deo devota, Deo sacra. Jam ut Latini hominem, cujus caput ob admissum scelus Deo devovissent, Sacrum appellabant, sic etiam ἄγος ap. Græcos de Scelere, quod piaculo luendum sit, usurpari cœpit. Contrariam vocis vim etiam in derivatis cernere licet: ἐναγὴς, Scelere pollutus; εὐαγὴς, Purus, Castus. Κυλώνειον ἄγος Cicero de LL. 2, 11. vertit Cylonium scelus. Aptius fuisset Piaculum, ut Justin. 8, 2. Græcum ἀγηλατεῖν Latine reddidit Piaculum exigere. Sed, ut aliquid non de medio sumtum afferamus, adjectivum quoque ἅγιος eodem sensu, quo Lat. Sacer, Græcis usitatum fuit. Lex. SGerm. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr. 1, 337.) Ἅγιος· ὁ σεβάσμιος, καὶ ἅγιον, τὸ σεβάσμιον καὶ τίμιον, λέγοιτο δ᾽ ἂν καὶ ἅγιος ὁ μιαρὸς, ἀπὸ τοῦ ἄγους, ὡς Κράτης, (Κρατῖνος a Bekkero editum est.) Interdum μίασμα et μύσος, quæ hic interpretationis locum obtinent, cum ἄγος junguntur. Plut. Solone p. 14. c. Ἄγη καὶ μιασμοὺς δεομένους καθαρμῶν. Phalar. Ep. 141. (p. 254.) Ὥσπερ τι ἄγος ἢ μίασμα ἰδὼν ἀποφόρον, l. ἀπότροπον, αὐτόθεν ἀπεστράφης. (HSt. Thes.:—'Ἀποφόρος videtur et pro Non sufferendus s. Aversandus positum, in h. l. Ep. Phalar. ad Agemortum, quæ est n°. 139. Ὥσπερ τι ἄγος κ. τ. λ.' 'Etsi multa insunt in his Epistolis singularia, dubito tamen, an vere ἀποφόρον scriptum sit a Nostro. Equidem, nisi Codd. Mss. omnes in eo convenirent, suspicarer, aliud latere. Legit autem Ruhnk. ἀπότροπον, nec diffiteor, idem aliquando mihi placuisse. De usu nominis v. Obs. Misc. 1, 105. Albert. ad Hes. adde Aristoph. Eccl. 787. σεισμὸς εἰ γένοιτο πολλάκις, Ἢ πῦρ ἀπότροπον, ἢ διᾴξειεν γαλῆ. Quæ, prætermisso auctoris nomine, ap. Suid. leguntur v. Σύμβολα. Si quid tamen mutandum, nostro in loco, nunc malo ἀπόφονον. Qui sæpius Euripidea sectatus est, sophista inde etiam sumere hoc potuit. Sic ille in Orest. 163. Ἄδικος ἄδικα τότ᾽ ἄρ᾽ ἔλακεν, ἔλακεν, ἀπόφονον ὅτ᾽ ἐπὶ τρίποδι Θέμιδος ἄρ᾽ ἐδίκασε φόνον ὁ Λοξίας ἐμᾶς ματέρος: 192. Ἐξέθυσ᾽ ὁ Φοῖβος ἡμᾶς Μέλεον ἀπόφονον αἷμα δοὺς Πατροφόνου ματρός.' Lennep. Sed aliud ἀπόφονος φόνος, ἀπόφονον αἷμα: aliud ἀπόφονον μίασμα, quam locutionem donec exemplis firmatam viderimus, nobis unice placebit Ruhnkenii ἀπότροπον.) Appian. de B. C. 2. p. 718. Τό, τε ἄγος αὐτῷ καὶ μύσος οὕτως ἀποθανὼν ἐπιβαλῶ. Basil. de Vita Theclæ 1. p. 84. Τοιούτου μελλούσης ἀναπίμπλασθαι μύσους καὶ ἄγους. Ceterum in Timæo μύσος pro μῖσος, quod Ms. habet, scripsimus. Suid. v. Παναγής: ἄγος, καὶ ἁγνεία, καὶ μύσος, κατ᾽ ἀντίφρασιν. Quæ voces perpetuo confunduntur. In Orig. c. Cels. 3. p. 147. recte editur ἁγνὸς ἀπὸ παντὸς μύσους, rejecto in marginem altero μίσους. Contra perperam μῖσος pro μύσος relictum est in Athen. 602. c. (Ἐπιμενίδου καθαίροντος τὴν Ἀττικὴν ἀνθρωπείῳ αἵματι διά τινα μίση παλαιά, ubi Schweigh.:—'Ferendum non fuisse μίση, quod vulgo scribebatur, sed in μύση mutandum, perspecte monuerat Ruhnk. Eadem notione ἄγος dixit Laërtius 1, 110. ubi de Epimenide et Cratino eadem narratur historia.') Appiano l. c. Libanio 1, 894. b. Schol. Soph. Œd. T. 33. (Ὅταν ὁ τοιοῦτος εἶναι νομιζόμενος φανῇ καινοῖς μίσεσιν ἔνοχος,) et aliis locis." "Locis a Ruhnk. congestis addo hæc: Liban. 1, 93. 2, 342. 4, 409. et Themistocl. Ep. 9, 12. Οὐδὲ ἐπιχωρήσομεν Ἀθηναίοις μὲν ἐναγέσι γενέσθαι τοῦ ἡμετέρου μίσους. Cod. Pal. Vat. n°. 398. habet μύσους." Bast. App. ad Ep. Cr. 13. "Eurip. Med. 1320. Pors. ὦ μῖσος. Heathius Lectt. ad Eurip. p. 45.: Apud HSt. legitur ὦ μύσος. In alio Lectt. Heath. exemplari mihi viso hæc adduntur: 'Non sine metri detrimento, cum μύσος primam corripiat.' ('Rom. A. ante corr. C. μῖσος. Rom. A. a corr. B. Pseudo-Gregorius v. 282. μῦσος, quod ex ingenio, ut videtur, edidit HSt. Infelix sane conjectura. Nam μύσος priorem corripit, μῖσος hoc sensu passim ap. Tragicos legitur: Heracl. 52. 941.' Elmsl.) Schol. Aristoph. Pl. 908. Καὶ Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις· Εἰ μὴ γὰρ ἴδιον ἔλαβον εἰς χεῖρας μύσος. Hemsterh. p. 309.:—'Quod ante Kusterum omnium fuit Edd. μῖσος, stare non poterat in fine jambi: μύσος non tantum syllabam primam habet ancipitem, sed loquendi formulæ congruit λαβεῖν εἰς χεῖρας, secus ac μῖσος. Firmabit emendationem Kusteri detectus aliquando versus Euripidis: in Bacchis certe non reperiri, verum est.' (Sed v. Musgr. ad Eurip. Bacch. 1328.) Dionys. Hal. A. R. 5, 34. σὺν αἰσχύνῃ τε καὶ μύσει. Reiskius p. 1281. a.:—'Μύσει de meo dedi, pro vulg. μίσει. Piaculi rei facti fuerant in hoc Tarquinii, quod legatos obsidesque, qui ambo in rebus sacris habentur, violatum issent.'" Schæf.]

["Ἄγος, Ruhnk. H. in Cer. 484. Jacobs. Spec. 30. Thom. M. 756. Wakef. Eum. 164. Brunck. Soph. 3, 492. Mitscherl. H. in Cer. 228. Ἄγος ἀποπέμψασθαι, ἐλαύνειν, ad Timæum 41. Wyttenb. Sel. 94." Schæf. Mss. "Per antiphr. T. H. Theocr. 154. a. Soph. Antig. 262(=256.) Λεπτὴ δ᾽, ἄγος φεύγοντος ὥς, ἐπῆν κόνις, ubi Schol. (Οὐ κατὰ βάθος ἦν τεθαμμένος, ἀλλ᾽, ὡς ἔχει, ἔτυχε Brunck., ἐπιβεβλημένη ἦν ἡ ἄμμος. Τοῦτο δὲ ἐποίησεν ὁ θάψας νόμου χάριν· οἱ γὰρ νεκρὸν ὁρῶντες ἄταφον, καὶ μὴ * ἐναμησάμενοι, ἐπαμησάμενοι Brunck. e Valck. ad Herod. 630., κόνιν, ἐναγεῖς εἶναι ἐδόκουν. Ὥσπερ οὖν τὸ τῆς ἀσεβείας τις ἔγκλημα φεύγων, λεπτὴν κόνιν ἐπιχέει τοῖς νεκροῖς, οὕτως ἦν καὶ ἐπάνω τοῦ Πολυνείκους. Καὶ τοῦτο δὲ ἡ Ἀντιγόνη καθαρσίων ἕνεκα πεποίηται. Λόγος δὲ, ὅτι Βουζύγης Ἀθήνησι κατηράσατο τοῖς περιορῶσιν ἄταφον σῶμα. Triclin.: Ἰστέον ὅτι οἱ ἐκβεβλημένοι νεκροὶ, καὶ μὴ τάφου τετυχηκότες, δοκοῦσι τοῖς ὁρῶσιν ὡς ἐναγεῖς μὴ ταφῆς ἠξιῶσθαι. Καλυφθεὶς οὖν Πολυνείκης τῇ κόνει, τὸ δοκεῖν ἐναγὴς εἶναι ἐξέφυγεν:) Œd. T. 1425. τοιόνδ᾽ ἄγος Ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι. Æsch. Agam. 1260. Τίνος πρὸς ἀνδρὸς τοῦτ᾽ ἄγος πορσύνεται; Scelus. Male ἄχος (vulgo legitur, et sic Porson. 'Emendationem ἄγος, etsi verissima sit,' et Jo. Aurato, Cantero, 'et Stanleio probata, nec probat nec improbat Pauw.' Butler. Sed receperunt Schutz., et Blomf. qui Stanleii nomen prætermisit:) 1587. Φαίην ἂν ἤδη νῦν βροτῶν τιμαόρους Θεοὺς ἄνωθεν γῆς ἐποπτεύειν ἄγη, (vulgo ἄχη. Ἄγη probant Aurat. Canter. Is. Casaub. Pauw. Schutz. Pors. 2. et Blomf.) 1487. (Ἐκ τοῦ γὰρ ἔρως * αἱματολοιχὸς Νείρῃ τρέφεται, πρὶν καταλῆξαι Τὸ παλαιὸν ἄχος, νέος ἰχώρ. Vir doctus igitur etiam hic cum Stanleio reponendum censet ἄγος, et sic Is. Casaub. Schutz. 2.; sed invitis Pauw. Heath. Blomf. recte. Nam vulg. ἄχος metaphoræ, qua poëta usus est, unice convenit. Perperam Blomf. edidit ἴχωρ pro ἰχώρ.) Choëph. 153. (Ἵετε δάκρυ * καναχὲς ὀλόμενον Ὀλομένῳ δεσπότᾳ, Πρὸς ἔρυμα τόδε κακῶν, κεδνῶν τ᾽ ἀπότροπον ἄγος, * ἀπεύχετον, Κεχυμένων χοᾶν.) Eum. 168. αἱμάτων βλοσυρὸν αἱρούμενον ἄγος ἔχειν: Suppl. 380. 381. (Sept. c. Th. 1025. ubi Schol. ἄγος· μῖσος, l. μύσος.) Thuc. 82. 361. Epist. Socr. p. 12. Ἐκριφέντες οἷόν τι κοινὸν ἄ. τῶν Ἑλλήνων accusatores Socratis. Emend. Antipho 116. ἄγους καταπιμπλάναι τοὺς ἀναιτίους. (Ibi legitur, Ἐπί τε τὰς τραπέζας ἰόντα, * συγκαταπιμπλάναι τοὺς ἀναιτίους.) Philostr. 532. Ὧν ἀμελουμένων ἄγη φύεται. Plut. 1, 985. Ἄγος ἡγούμενος μέγα πατρὸς φονεῖ διαλέγεσθαι." Valck. Mss.]

[Ἄγος. J. Poll. 1, 32. Ἄγει προσερχόμενοι, μιάσματι ἐνεχόμενοι: 33. ἄγος ἀποπέμψασθαι, μῦσος (l. μύσος) λύσασθαι: 8, 119. Ἀφοσιούμενος τὸ ἄγος τῶν ὑπ᾽ αὐτοῦ ἀνῃρημένων λῃστῶν. Hesych. Ἄγος· τιμιώτατον. Suid.: Ἄγος· μίασμα, ἢ ἀγκών. Λέγεται δὲ ἄγος καὶ τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβάσματος, ἐξ οὗ καὶ αἱ ἱέρειαι παναγεῖς, καὶ ἄλλα τινά. Θουκυδίδης (1, 126.) Πέμψαντες οἱ Λακεδαιμόνιοι πρέσβεις, ἐκέλευον τοὺς Ἀθηναίους τὸ ἄγος ἐλαύνειν τῆς θεοῦ. Ἦν δὲ τὸ κατὰ Κύλωνα, τὸν Ὀλυμπιονίκην, τὸν Ἀθηναῖον τὸν πάλαι. Καὶ ἤλασαν τοὺς ἐναγεῖς. Ἀγὸς δὲ ὀξυτόνως ὁ ἡγεμών. Thuc. ipsius verba longe aliter se habent.

"Hesych. quoque ἄγος, τὸν ἀγκῶνα: (Ἄγος· τὸν ἀγκῶνα, τὸ δὲ ἀγὲς, τὸ ἐντὸς τῶν χειρῶν καὶ βραχιόνων, ὡς ἀεὶ ἐφ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπαγόμεθά τι. Ἀπολλόδωρος δὲ, τὸ ἐντὸς τοῦ βραχίονος μέρος.) Ubi tamen VV. DD. una voce legendum monent ἀγοστὸν, quod valde arridet. Ἀγοστὸς enim non solum ipse Hesych., sed etiam Suid. Eust. et alii ἀγκὼν interpretantur: at τὸ ἄγος significare Cubitum, haud alibi legas." "Ipse Hesych. mox: Ἀγοστός· τὸ ἐντὸς τῶν χειρῶν, ἢ ἀγκών. Cf. in Ἀγοστούς. Præstare tamen credidi, ne quid temere mutarem in textu. Meurs. in Glossario citat quoque Glossas Græcobarbaras: Ἄγος· ὁ ἀγκὼν, ὁ ἀγκόνας." Albert. "Cf. Etym. (Ἀγκών· ὁ ἄγαν ὀστώδης τόπος· ἢ διὰ τὸ ἐπάγεσθαι τὴν χεῖρα, οἷον ἄγνυσθαι· ὥσπερ γὰρ παρὰ τὸ πολλὸς γίνεται πολλοστὸς, οὕτω παρὰ τὸ ἄγω ἀγὸς καὶ ἀγοστός. Οὕτως Ὠρίων ὁ ἐτυμολόγος. Ἢ τὸ ἐκτὸς τοῦ ἀγκῶνος, παρὰ τὴν συναγωγὴν καὶ τὴν * ἐπίκαμψιν τῆς χειρός· ἢ παρὰ τὸ δύνασθαι τούτῳ τινὰ ἄγχειν. Ἀγοστὸς est caput articuli, ut in Cod. Aug. ap. Tittmann. Proleg. ad Zonaræ Lex. cxxii., non Ἀγκών.) Unde patet ab ἄγω, Frango, ἀγὸς, et ἀγοστὸς ductum haberi: itaque in Hesychio ἄγος servari posse." Heyn. ad Apollodori Fragm. 446. Ceterum in Hesychio pro vulg. τὸ δὲ ἀγὲς, τὸ ἐντὸς τῶν χειρῶν καὶ βραχιόνων, ὡς ἀεὶ ἐφ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπαγόμεθά τι, leg. cum Heinsio, οἱ δὲ ἀγοστὸν,—ᾧ ἀεί. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Ἄγος· μίασμα, ἢ ἀγκών. Λέγεται δὲ ἄγος καὶ τὸ τίμιον, καὶ ἄξιον σεβάσματος, ἐξ οὗ καὶ αἱ ἱέρειαι ἀναγεῖς, καὶ ἄγη τὰ μυστήρια, καὶ ἄλλα τινά. Ubi pro ἀναγεῖς, reponendum esse παναγεῖς supra 91. c. notavimus. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄγος· τὸ μύσος, κατὰ ἀντίφρασιν, κυρίως δὲ τὸ ἁγνόν. Ἄγος· κατ' ἀντίφρασιν τὸ μύσος· καὶ ἐναγὴς ὁ ἐνεχόμενος τῷ μύσει· καὶ ἀγηλατεῖν, τὸ τοὺς ἐναγεῖς ἐλαύνειν. Ὁ δὲ παναγὴς τὸν ἁγνὸν καὶ καθαρὸν σημαίνει. Καὶ παρωνόμασται ὁ μὲν ἐναγὴς ἀπὸ τοῦ ἄγους· ὁ δὲ παναγὴς ἀπὸ τοῦ ἁγνοῦ καὶ καθαροῦ. Σημαίνει δὲ καὶ ἅγνισμα, καὶ θυσίαν, σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἀγκῶνα. Λέγεται δὲ ἄγος καὶ τὸ τίμιον, καὶ ἄξιον σεβάσματος, ἐξ οὗ καὶ (αἱ) ἱέρειαι παναγεῖς, καὶ ἄλλα τινά. Etym. M.: Ἄγος· σημαίνει δύο, τό τε καθαρὸν, ὅπερ κυρίως, καὶ τὸ ῥυπαρὸν, κατὰ ἀντίφρασιν. Excerpta e Grammatica Nicephori Gregoræ ap. Matthæi Gloss. Gr. Min. p. 1.: Τὸ τύραννος, βασιλικὸν ὄνομα ὂν πρότερον, βλασφημεῖται νῦν· καὶ τὸ χυδαῖοι, πεπληθυσμένοι, ἀπὸ τοῦ χύδην λεγόμενον, νῦν ἐπὶ ὀνειδισμοῦ λαμβάνεται· καὶ τὸ πανοῦργος, ἐπὶ φρονίμων λαμβανόμενον πρότερον, βλασφημεῖται νῦν· καὶ τὸ ἐξαίσιον, καὶ ἔκδικον, τὸ ἔξω τοῦ αἰσίου καὶ τοῦ δικαίου ἐλέγετο, νῦν δὲ ἐπὶ καλοῦ λαμβάνεται· καὶ τὸ ἀνόσιος πάλαι μὲν τὸν ἄταφον ἐδήλου, νῦν δὲ τὸν ἀσεβῆ· καὶ τὸ καθωσιωμένος πάλαι μὲν τὸν ὅσιον ἐδήλου, νῦν δὲ τὸν ἀφιερωμένον· καὶ τὸ κάθαρμα, ἀπὸ τοῦ καθαίρω· καὶ τὸ ἄγος, καὶ ἐναγὴς, ἀπὸ τοῦ ἄζω, τὸ σέβομαι, γινόμενα, πάλαι μὲν ἐπὶ ἐπαίνου ἐλαμβάνοντο, νῦν δὲ ἐπὶ ψόγου· τὸ δὲ παναγὴς ἐπὶ ἐπαίνου μόνον, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ παραγόμενον. Eust. 108. Καὶ ἐκ τοῦ ἄζω, τὸ σέβομαι, ἄγος, δι' οὗ δηλοῦται τὸ μίασμα: 647. Ἔστι δὲ ὑπότροπος, ὁ ἐν καλῷ νοστήσας, καὶ σῶος ἐξ ὑποστροφῆς ἐπανελθὼν, ὅθεν ἄλλως παρ' Ἱπποκράτει τὸ, Ἐπ' οὐκ ἀγαθῷ ὑποτροπιάζειν νόσους. Ἰστέον δ' ὅτι τε προϊὼν αὐτὸς ὁ ποιητὴς διασαφεῖ τὸ ὑπότροπος, εἰπών· Οὐ γάρ μιν ἔφαντο (ἔτ' ἔφαντο) ὑπότροπον ἐκ πολέμου ἵξεσθαι. Καὶ ὅτι πολλαὶ καὶ ἄλλαι μέσαι λέξεις, ὡς καὶ ἡ τύχη, καὶ ὁ κατ' αὐτὴν δαίμων, καὶ ὁ * παντουργὸς, ὃ οὐ μόνον ἐπὶ θεοῦ κεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πανούργου κατὰ τὸ, Ἀνδρὶ παντουργῷ φρένας, (Soph. Aj. 445. Νῦν δ' αὔτ' Ἀτρεῖδαι φωτὶ παντουργῷ φρένας Ἔπραξαν. "Eust. 524, 38. 647, 32. 1848, 51. Thom. M. 677. ἀνδρί. Vulgatum tuetur Suid. v. Παντουργῷ." Herm.) Καὶ ἡ καθοσίωσις δὲ καὶ ἡ καθωσιωμένη, ὁσιότητά τε παρὰ τοῖς παλαιοῖς δηλοῦσι καὶ πίστιν, καὶ ἀντίθεσιν δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον, κατὰ τῶν ὁσίων τῷ θεῷ βασιλέων. Καὶ ἡ συνωμοσία δὲ ἦν μὲν ὅτε σύμπνοιαν ἁπλῶς ἐδήλου μόνον ἔνορκον, ὕστερον δὲ * φρατριασμὸν στασιωτικόν. Καὶ τὸ ἄγος δὲ μεσοῦται· ἀφ' οὗ περ οὐ μόνον ὁ ἅγιος, καὶ τὸ ἁγιάζειν, καὶ ἡ ἁγιστεία, καὶ ἡ παναγὴς θυσία, καὶ ὁ εὐαγὴς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐναγὴς, καὶ ὁ ἐξάγιστος, καὶ τὸ ἀγηλατεῖν. Ἔτι καὶ οἰωνὸς ὁ μέν τις, αἴσιος· ὁ δὲ, μὴ τοιοῦτος. Καὶ ὄνειδος δὲ, τὸ μὲν καλὸν, τὸ δὲ ἑτεροῖον ὡς οἱ τραγῳδοῦντες δηλοῦσι. Καὶ ἡ φύσις δὲ, πῇ μὲν μέγα κακὸν τοῖς κακῶς, πῇ δὲ σωτήριον τοῖς καλῶς χρωμένοις κατὰ τὸν εἰπόντα. Καὶ ἡ συμφορὰ δὲ οὐ μόνον ἀποτρόπαιος, ἀλλὰ καὶ ἀγαθὴ, ὡς δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ εἰπὼν ἐπ' ἀγαθῷ, Ἐπὶ συμφοραῖς γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο, (Soph. Electra 1230. κἀπὶ συμφοραῖσί μοι Γεγηθὸς,) πολλὰ δὲ τοιαῦτα καὶ ἕτερα: 1356. Κἀνταῦθα μὲν, ἰδίᾳ εἶπε τὸ αἷμα, καὶ ἰδίᾳ τὸ μιαρὸς, ἀλλαχοῦ δὲ, ὁμοῦ παράκειται ἐν τῷ, μιάνθην αἵματι μηροί· ἐν δέ γε τῷ, μιαιφόνος Ἄρης, συνετέθη ὁ αὐτὸς νοῦς, οὐ ψόγον δηλῶν, ὡς παρὰ τοῖς ὕστερον, ἀλλὰ πολεμικόν τι * παρακολούθημα, τὴν ἐξ αἵματος δηλαδὴ βαφὴν, ὁποίαν δή τινα πάσχει καὶ ἐλέφας, ὃν γυνὴ Κάειρα φοίνικι μιήνῃ, ὡς προδεδήλωται. Σημειῶσαι δὲ ὅτι πολλαὶ λέξεις πάλαι ποτὲ μέσως λεγόμεναι, ὕστερον ἐπὶ οὐκ ἀγαθῷ ἐδέχθησαν· ὥσπερ καὶ μιαρὸς παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, ὁ λυμάτων ἄξιος, ὅ ἐστι ῥυπαρὸς, λυμεὼν, ἀκάθαρτος. Οὕτω καὶ ἅγιος παρὰ τοῖς παλαιοῖς οὐ μόνον ὁ καθαρὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ μιαρὸς, διὰ τὸ τοῦ ἄγους * διπλόσημον· ἐξ οὗ καὶ ὁ ἐναγὴς, καὶ ὁ εὐαγὴς, καὶ αὖ πάλιν, ὁ ἐξάγιστος καὶ τὰ τούτῳ ἐναντία, ἡ ἁγιστεία, καὶ τὸ καθαγιάζειν. Οὕτω καὶ φαῦλον, οὐ μόνον τὸ κακόηθες, ὡς παρὰ Δημοσθένει δηλοῖ τὸ, Οὐ γὰρ εἰ φαύλοις ὑμεῖς συμμάχοις χρῆσθε, (350. Reisk. Οὐ γὰρ εἰ φαύλοις ὑμεῖς χρῆσθ' εἰς τὰ κοινὰ πολλάκις ἀνθρώποις, καὶ τὰ πράγματά ἐστι φαῦλα, ὧν ἡ πόλις ἀξιοῦται παρὰ τοῖς ἄλλοις, 326. ἡ τῶν στρατηγῶν φαυλότης,) ἀλλὰ καὶ τὸ ἀγαθὸν, ὡς Εὐριπίδης, Φαῦλον, κομψὸν, τάχιστον, (locus in Indice Beckiano non legitur.) Οὐδὲ μόνον ἐπὶ μεγέθους, ὡς τὸ, φαῦλον στόμα, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ σμικρότητος, ὅθεν καὶ φαύλη ἐλαία ἡ μικρόκαρπος, ἡ καὶ φαυλία, γινομένη, φασὶν, ἐκ κοτίνου κοπέντος καὶ μεταφυτευθέντος. Λέγεται δέ, φασι, φαῦλον καὶ τὸ ἁπλοῦν καὶ μέτριον· καὶ φαύλως, τὸ ἁπλῶς καὶ ἡσυχῇ. Ἀριστοφάνης, Φαύλως φέρει νῦν τὸ κακὸν, (Av. 961. τὰ θεῖα μὴ φαύλως φέρε.) Καθ' ὅμοιον τρόπον καὶ * παντουργὸς ἦν μὲν ὁ ὅτε (l. ὅτε ὁ) πανοῦργος, νῦν δὲ θεῷ ἡ λέξις ἐπίκειται· καὶ καθωσιωμένος τὸ ἀρχαῖον ὁ ὅσιος, καὶ οὐκ ὡς ὕστερον ἐπὶ ψόγου. Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ὅμοια, ἐν οἷς καὶ ἡ συνωμοσία, χρόνῳ μέν ποτε λαγχάνουσα ἔπαινον ὡς ἐπὶ καλῷ οὖσα, νῦν δὲ ἀποκληρωθεῖσα τοῖς φαύλως εἰς ὅρκον συνιοῦσι, καὶ ἐπιτρίβουσα τοὺς οὕτω συνωμότας.]

"Ἀγηλάζειν, Hesychio est σώζειν, Servare, itidemque Etymologo." ["Ad ἄγω, i. e. εἰς ἀγέλην ἄγειν, ut infra (v. Ἀγῆλαι) exponitur." Guyet. Cf. Ἡγηλάζω. Zonar. Ἀγηλάειν· σώζειν. "Sic Codd. mei." Tittmann.]

"Ἀγήλατος, Valida manu impulsus, ὁ ἄγαν ἐλαυνόμενος. Lycophro (436.) Ἀγηλάτῳ μάστιγι συνθλάσας κάρα, appellans ἀγήλατον μάστιγα, Fulmen, τὸν κεραυνὸν, ut annotat Etym. Apud Suid. oxytonως et substantive, Ἀγηλατοί· οἱ κεραυνοὶ, Fulmina. Idem et ἀγηλατεῖ exp. κεραυνοῖ, Fulminat, addens tamen et ἄγει, διώκει." [Tzetzæ verba ad Lyc. locum, in Ἀγὴς proferentur. Etym. M.: Ἀγηλάτῳ· Λυκόφρων, Ἀγηλάτῳ μάστιγι συνθλάσας κάρα. Λέγει δὲ τῷ κεραυνῷ, ἐὰν μὲν δασέως, τῷ τοὺς ἀσεβεῖς ἐλαύνοντι· ἐὰν δὲ ψιλῶς, τῷ ἄγαν ἐλαυνομένῳ. Suid.: Ἀγηλατοί· οἱ κεραυνοὶ, ἀγηλατεῖ δὲ ῥῆμα, ἄγει, κεραυνοῖ, ἢ διώκει. "Ἀγηλατοὶ, scr. ἀγελάτοι." Kust. Quid sibi velit V. D., nescimus. Sed, nobis judicibus, leg. Ἀγηλάτῳ· τῷ κεραυνῷ, ut ad Lycophr. referatur. Schneider. Lex. ἀγήλατοι legit. "Wakef. Alc. 127." Schæf. Mss.]

"Ἀγηλατίζειν, Etymologo διώκειν, φυγαδεύειν, ἐπιτάσσειν, Persequi, Fugare s. In exilium pellere, Injungere s. Jubere."

[* Ἀγηλατεύω, Ἀγηλατέω. Gregor. Cor. 546.: Ἀγηλατεύειν· τὸ διώκειν. "Sic Mss. Voss. et Vat. pro vitiosa priorum Edd. lectione ἐγκατεύειν, ('Cod. Aug. ἐγκληπτεύειν.' Schæf.) Una litera deleta ἀγηλατέειν, Ionici commatis, conveniet cum Glossario Herodoteo, (Ἀγηλατέειν· διώκειν, φυγαδεύειν, ἐπιτάττειν, ὑβρίζειν:) et ipso Herod. 407. (Ἀπικόμενος δὲ ἀγηλατέει ἑπτακόσια ἐπίστια Ἀθηναίων, τά οἱ ὑπέθετο ὁ Ἰσαγόρης, quod vertitur, Quo ubi pervenit, septingentas familias urbe ejecit, quas ei Aristagoras indicarat. Suid.: Ἀγηλατεῖν· διώκειν, φυγαδεύειν, ἐπιτάττειν. Ἡρόδοτος, ὑβρίζειν. Vide et Suid. infra.) Levis menda eximi poterit Etymologo M.: Ἀγηλατίζειν· διώκειν, φυγαδεύειν, ἐπιτάσσειν, οἱ δὲ ἀττικίζειν:

ultimam vocem mutando in αἰκίζειν. Nam ἀγηλατέειν etiam per ὑβρίζειν exp. Glossæ Herod. (atque ex iis Suidas.) Hesychius autem Αἰκίζεται· μαστίζεται, ὑβρίζεται." Kœn. "Etym. M. οἱ δὲ, ἀττικίζειν. An ὑβρίζειν, vel ex Hesychio ῥαπίζειν?" Albert. ad Hes. v. Ἀγηλατεῖν. "Pro ἀττικίζειν, quod in Etym. M. legitur, Cod. Par. 2740. habet ἀττυβίζειν, quod fortasse ex ἀν^τ^ (i. e. ἀντὶ τοῦ, cf. p. 38.) ὑβρίζειν per negligentiam librarii ortum est. Lex. SG. Rhet. Soph. Ms. (in Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 337.) Ἀγηλατῶν· ἀντὶ τοῦ διώκων, φυγαδεύων. Οὕτω Νικόμαχος." Bast. Iterum Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγηλατεῖν· ἄγος καὶ ἐναγεῖς τινὰς ἐλαύνειν. "Soph. Œd. R. 401. Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χὠ ξυνθεὶς τάδε, Ἁγηλατήσειν. Sic cum aspero spiritu Brunck. qui hæc notat:—'Ἁγηλατήσειν, Gl. ἐμὲ δηλονότι, ὃν λέγεις φονέα εἶναι. Plerisque in Codd. ut in Ald. Ed. tenui spiritu notatur,' ('ἀγηλατήσειν tenui spiritu A. J. T. S.' Elmsl.) 'at melius aspiratur. Eust. 1704. Ἡγηλάζειν δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὸ διώκειν, ἄγειν, φυγαδεύειν, πορθεῖν, ἵνα ᾖ τὸ, Κακὸν μόρον ἡγηλάζεις, ἀντὶ τοῦ, κακὴν τύχην ἄγεις, καὶ τὸ Πάγχυ κακὸν ἡγηλάζει,' (Od. P. 217. Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει,) 'ἀντὶ τοῦ ὁδηγεῖ, ἄγει· πρωτότυπον δὲ αὐτοῦ, τὸ ἄγειν καὶ τὸ ἐλᾷν, ὅθεν * ἀγηλᾷν, καὶ κατὰ παραγωγὴν ἀγηλάζειν, καὶ κατὰ τροπὴν ἡγηλάζειν. Διὸ οὐδὲ δασύνεται ἡ ἄρχουσα· ἐκ τοῦ ἄγειν γάρ· χρήσιμον δὲ εἰς τοῦτο καὶ τὸ ἀγηλατεῖν παρὰ Σοφοκλεῖ. Ἐκεῖνο μέντοι καὶ δασύνεται παρὰ τὸ ἅγος.' (Idem Eust. p. 437. Καὶ ἐκ τοῦ ἀπάγειν καὶ ἀπελαύνειν, τὸ ψιλούμενον ἀγηλατεῖν: 647. Καὶ τὸ ἅγος δὲ μεσοῦται, ἀφ' οὗ περ οὐ μόνον ὁ ἅγιος, καὶ τὸ ἁγιάζειν, καὶ ἡ ἁγιστεία, καὶ ἡ παναγὴς θυσία, καὶ ὁ εὐαγὴς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐναγὴς, καὶ ὁ ἐξάγιστος, καὶ τὸ ἀγηλατεῖν.) Tenuem tuetur Schneider., aliud verbi etymon statuens, (nempe ab ἄγω et ἐλάω,) in quo falli videtur vir egregius. Ruhnk., recte cum ceteris ab ἄγος derivans, ad Tim. 13.: 'Justin. 8, 2. Græcum ἀγηλατεῖν Latine reddidit Piaculum exigere.'" Schæf. ad Greg. Cor. l. c. Suid.: Ἀγηλατεῖν· ὡς ἄγος καὶ ἐναγεῖς τινὰς ἀπελαύνειν, ἐὰν μὲν δασέως, τὸ τὰ ἄγη ἀπελαύνειν, ἐὰν δὲ ψιλῶς, ἀντὶ τοῦ ἀπελάσειν. Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χὠ συνθεὶς τάδε, Ἀγηλατήσειν. Καὶ Ἡρόδοτος· Ὁ δὲ σὺν μεγάλῃ χειρὶ ἀπικόμενος, ἀγηλατέει ἑπτακόσια ἐπίστια Ἀθηναίων. Herodoti verba sunt hæc: Μετὰ δὲ οὐδὲν ἧσσον παρῆν ἐς τὰς Ἀθήνας ὁ Κλεομένης, οὐ σὺν μεγάλῃ χειρί· ἀπικόμενος δὲ ἀγηλατέει ἑπτακόσια ἐπίστια Ἀθηναίων, τά οἱ ὑπέθετο ὁ Ἰσαγόρης. "Apud Schol. Soph. Œd. T. p. 169. (v. 401.) unde h. l. sumtus est, pro ἀπελάσειν recte legitur βασιλεύσειν, uti et hic scribendum est, nisi quod pro futuro præsens βασιλεύειν melius huc quadret." Kust. "Schol. Ἀγηλατήσειν· ἐὰν δασέως, τὸ ἄγος ἀπελάσειν τὸ περὶ τὸν Λάϊον· ἐὰν δὲ ψιλῶς, ἀντὶ τοῦ βασιλεύσειν. (Alius Schol. Ἀγηλατήσειν· τὸ ἄγος ἐλάσειν, ἤτοι ἐμὲ, ὃν λέγεις φονέα εἶναι.) Eust. 1704. Τὸ ἀγηλατεῖν παρὰ Σοφοκλεῖ. Ἐκεῖνο μέντοι δασύνεται παρὰ τὸ ἅγος. Similia tradit pp. 437. (imo ibi alia tradit, v. loc. supra cit.) 647. Veteres sc. ἄγος aspero spiritu notabant, quæ vox in hodiernis Codd. semper, ni fallor, levigatur. Mansit tamen asper spiritus in derivatis, ἁγνὸς, ἅγιος, καθαγίζω. Infra 1426. (τοιόνδ' ἄγος Ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι,) reposui. Ceterum ἀγηλατεῖν, Regnare, agnoscit Triclin.: (Ἀγηλατήσειν· ἤγουν ὡς ἄγος ἐξελαθήσεσθαι τῆς πόλεως παρ' ἐμοῦ, ἢ ἀντὶ τοῦ ἄρξειν νόει. Ἀγηλατῶ γὰρ, τὸ ἄγω καὶ φέρω καὶ ἐξουσιάζω λαόν· ὅπερ εἰ εἴποις, κατ' εἰρωνείαν καὶ γέλωτα ἔσται ὁ λόγος, οὕτω· δοκεῖς μοι καὶ σὺ καὶ ὁ συνθεὶς ταῦτα Κρέων κλαίων ἀγηλατήσειν καὶ δεσπόσειν τῆς χώρας· ἤγουν ἧς ἐπιθυμεῖτε ἀρχῆς, πολλῶν πληγῶν ἂν αἰτία ὑμῖν ἐξ ἐμοῦ γένοιτο. Κρεῖττον δέ ἐστι τὸ ἀγηλατήσειν, ἀντὶ τοῦ ὡς ἄγος ἐλαθῆναι διὰ τὸ ἐπιφερόμενον.) Gl. in Aug. B. (imo in Aug. C. teste Erfurdtio, quem secutus esse videtur V. D.) βασιλεύσειν. Sed hæc interpretatio Grammaticorum commentum esse videtur. Hesych. Ἀγηλατεῖν· διώκειν, ὡς ἄγος ἐλαύνειν, φυγαδεύειν, τινὲς δὲ ῥαπίζειν. Ἀγηλατέει, Tanquam piaculo contaminatos relegat, Herod. 5, 72." Elmsl. ad Œd. T. l. c.
A Tzetzæ locus in Chil. 13, 318. a VV. DD. nondum notatus est: Ἀγηλατεῖ ψιλοῦται μὲν, τὸ ἄγαν ἀπελαύνει· Καὶ δύο δασυνόμενα ἀγηλατεῖ ὑπάρχει, Τὸ ὥσπερ ἄγους τέ τινα καὶ * μίσημα ἐλαύνειν, Καὶ τὸ ὡς ἅγιόν τινα ἐλαύνειν κατατρέχειν. Ὅτι δ' ἀγὴς ὁ μισαρὸς (l. μυσαρὸς) Ἱππῶναξ οὕτω γράφει· Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο. Ἔχεις τὸ * ἀγηλάτημα. * Λεκτέον μοι τὰ ἄλλα.]

Nominis ἄγος, Venerationem declarantis, retinent significationem plurima, quædam vero et alteram. Primum autem de ἀγὴς, εὐαγὴς, παναγὴς, ceterisque derivatis ejusdem formæ, deinde de ceteris tractabo. Nam ἀγὴς, ἐναγὴς, εὐαγὴς, παναγὴς, ex ἄγος facta esse constat; at originem nominum ἅγιος et ἁγνὸς, quæ suam et ipsa sobolem habent, ab eodem verbo repetunt Grammatici, a quo et nominis ἄγος, videlicet ab ἅζω, a quibus tamen dissentio.

¶ Ἀγὴς, έος, ὁ, ἡ, pro quo frequentius usurpatur compos. ἐναγὴς, Scelestus, Devotus, Sacer, Qui piaculum commisit, ut in hoc versu Hipponactis,
B quem Schol. Lycophr. affert, Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ βουπόλῳ κατηρῶντο. [Locus est v. 436.: Ἀγηλάτῳ μάστιγι· τῷ κεραυνῷ, ἢ τῷ ἄγαν ἐλαυνομένῳ, ὅθεν ψιλωτέον, ἢ τῷ τοὺς ἀγεῖς καὶ μεμιασμένους ἐλαύνοντι, ὅθεν * δασυντέον. Ὅτι δὲ ἀγὴς, ὁ μυσαρὸς, ἐξ οὗ λέγεται καὶ ὁ ἅγιος, ὁ μυσαρὸς, ("ὅτι δὲ ἀγὴς—usque ad ὁ μυσαρὸς omnia in Vit. 1. et Ciz. desiderantur. Pro ὅτι δὲ ἀγὴς—μυσαρὸς Vitt. 2. et 3. sic, ὅτι δὲ ἀγὴ, ἡ μυσαρὰ, ἐξ οὗ λέγεται καὶ ἀγὸς, ὁ μυσαρὸς," Muller.) Ἱππῶναξ φησίν· Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο. "Vitt. 2. et 3. ἀγοὶ, et κατηρῶνται pro κατηρῶντο Vit. 2." Muller. Cum Tzetzæ verbis cf. Etymologi verba, quæ in Ἀγήλατος dedimus. "Choliamborum s. senariorum claudicantium plures commemorat species Plotius p. 2644. cujus exempla vero mirum sunt in modum depravata:—'Hipponactium, Ananium, claudum, Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω. Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο." Gaisford. Hephæst. 251. Tzetz. Chil. 13, 322. Ὅτι δ' ἀγὴς ὁ μισαρὸς (imo μυσαρὸς,) Ἱππῶναξ οὕτω γράφει, Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ βουπάλῳ
C κατηρῶντο. Ubi vertitur, Sicut qui scelesto asino maledicebant. Muller. Gaisf. et Maltbius Lex. Gr. Prosod. 8. βουπάλῳ pro nomine proprio acceperunt, et quidem recte. Noster e sua, ut videtur, conjectura tacite βουπόλῳ exhibet. Sed recte se habet vulg. Βουπάλῳ. Vide Interprr. ad Hesych. v. Βούπαλον, ubi nulla eorum, quæ a Nostro v. Βούπαλον dicta sunt, facta est mentio. Porro Noster et Muller. ὣς habent; at Gaisf. 251. 253. ὡς. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγής· τοῦτο ἀπὸ συνθέτου καταλείπεται τοῦ εὐαγὴς, ἢ παναγής. Ἐμπεδοκλῆς· Ἄθρει μὲν γὰρ ἄνακτος ἐναντίον ἀγέα κύκλον. "In illa solis descriptione sedem suam habuit, certe ad solem respicit Empedoclis versus is, quem servavit Grammaticus SG. Ἄθρει μὲν γὰρ ἄνακτος ἐναντίον ἀγέα κύκλον. Qui versus nova accessione auget (Sturzii et Peyronii) Reliquias Empedocleas. Eum tamen jam protulerat, a Ruhnk. acceptum, T. H. in docta illa disputatione de v. εὐαγὴς, quam repetendam curavit in Comment. ad Æsch. Pers. 464. Schutzius, (et quam mox integram habebis in Εὐαγής.) Verum dum
D Grammaticum istum reprehendit T. H., quod male adhibuerit vocabulum παναγὴς, ipse erroris reus tenetur. Ἀγὴς, si quid video, prorsus diversum fuit a περιηγὴς, nec Rotundum significavit Empedocli, sed Sacrum. Ut Grammaticus rectissime inter se compararit hæc: ἀγὴς, εὐαγὴς, παναγής. Quod si objecerit aliquis, tum primam syllabam in ἀγὴς corripi debuisse: ego confido Hipponactis versui ap. Tzetz. ad Lyc. 436. Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο. Qui tum latuisse videtur Hemsterhusium. Idem est Empedocleum ἀγὴς, et Hipponacteum ἀγὴς, eodem sensu atque eadem notione, significatione tantum diversa. Quam in rem conferri potest, si opus est, Ruhnk. ad Tim. v. Ἄγος. Utrum ἀγὴς scribatur, an ἁγὴς, non multum interest, cum utrumque analogiam suam, qua se tueatur, habeat. Apud Hipponactem quidem hac in re variant Tzetzæ libri. Non semel hoc sibi arrogavit Empedocles, ut e verbis compositis, sed quorum compositio dudum obliterata esset, faceret simplicia. Ante Empedoclem

rarissimum, et post Empedoclem insolentissimum fuit ἀγής. Eandem insolentiæ notam habent ἠνεκὲς et ἠνεκέως. Quæ ab Empedocle demum introducta esse acute conjecit Hermann. Elem. Doctr. Metr. 54. Talia studiose arripuerunt Alexandr. poëtæ, novarum rerum, ubicunque invenirent, cupidissimi. Nicandrum adhibuit Steph. Thes. Ante Nicandrum jam Callimachus Fr. 138. ἠνεκὲς scripserat, (pro quo Salmasius ἠνεκέως dedit, a nobis in Ῥαψῳδὸς citatus.) In Empedoclis versu ap. Aristot. Rhet. 1, 13. ἠνεκέως tam insolitum visum est ei, qui Cod. Reg. Dresdanum scripsit, ut etiam contra metrum scriberet, Αἰθέρος διηνεκέως τέταται. Versus est 381. Sturz." Næk. ad Chœrili Samii Fragm. 179.]

Ἀγίζω, f. ίσω, p. ικα, i. q. ἁγιάζω, Sanctifico, Consecro. Item Adoleo. Aristoph. Pl. (681.) Ἔπειτα ταῦθ' ἥγιζεν εἰς σάκταν τινά. Ubi Schol. indicat, pro eo, quod dicendum erat ἥγιζεν εἰς βωμὸν, dictum esse ἥγιζεν εἰς σάκταν, et ἥγιζεν positum pro Sancte recondebat. [Verba integra sunt: Δέον εἰπεῖν εἰς τὸν βωμὸν ἥγιζε, φησὶν εἰς τὸν σάκκον. Ἥγιζε δὲ ἀντὶ τοῦ, ἔβαλλεν εἰς δέρματος σακκίον, ὅπερ θύλακον λέγομεν. Τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ, ἁγίως ἀπετίθετο. Παίζει δὲ τοῦτο ὡς ἐπὶ ἱερέων. Schol. Cod. D'O.: Ἥγιζεν· σεβασμίως ἦγεν.] Addit autem ἁγίως, opinor, quia proprie ἁγίζειν est ἁγίως καῦσαι, Sancte urere, quod Lat. Adolere dicunt. [" Sensus est: In sacculum quendam collegit s. condidit. Proprie, In sacculum condita sanctificavit, quia sc. πόπανα hoc modo communi edendi usui exemta, sacerdotibus cedebant. Sed hæc non carent aculeo et sale comico." Kust. " Ἥγιζεν hic juxta quædam Scholia pro ἁγίως ἀπετίθετο, tanquam quod a dei sacerdote fieret." Spanh. " Gl. in C. ἐτίθει ὡς ἅγια ἐνέβαλεν. Simplex ἁγίζειν, ut et καθαγίζειν, verba sunt ad sacra pertinentia, significantque Aliquid diis offerre, Consecrare. Menander ap. Bentl. 40. Ἐγὼ μὲν οὖν ὤν γε θεὸς οὐκ εἴασα τὴν Ὀσφὺν ἂν ἐπὶ τὸν βωμὸν ἐπιθεῖναί ποτε, Εἰ μὴ καθήγιζέν τις ἅμα τὴν ἐγχέλυν. Vide Lys. 238. Av. 566." Brunck. " L. ἥλιζεν. Attamen ἁγίζειν pro συνάγειν, συναλίζειν usurpari Græcis, demonstrat epitheton Plutonis ἀγεσίλαος, v. Anthol. HSt. p. 193. 1019. Reisk. (Imo ἀγεσίλαος nihil affinitatis habet cum ἁλίζειν.) Ἁγίζειν est propr. Consecrare, Sanctificare, deinde Consecratum ponere. Ἁγ. εἰς σάκταν, Recondere in saccum, utrem, quæ forma loquendi non caret joco festivo, sed illo amaro. Sacerdos enim πόπανα (ταῦτα,) quæ relicta a sacrificantibus in altari deprehendisset, debebat ἁγίζειν εἰς βωμὸν, non εἰς σάκταν." Fischer.] In VV. LL. scribitur, ἁγίζω dici pro ἁγιάζω. Quod videtur e Suidæ verbis non attente consideratis sumtum esse; exponit enim ἁγίζων pro ἁγιάζων, sed non ita ut ἁγίζων dicatur pro ἁγιάζων, quasi facta syncope. [Respexerunt illa VV. LL. locum hunc Suidæ: Ἁγίζων· ἁγιάζων. Ἀριστοφάνης· Ἔπειτα ταῦθ' ἥγιζεν εἰς σάκταν τινά. Βούθυτον ἑστίαν ἁγίζων, ἵκου. Respicitur Soph. Œd. C. 1495. ubi Schol. ἀντὶ τοῦ ἁγιάζων.] Etym. tamen ἁγιστία itidem pro ἁγιαστία dictum existimat, ut paulo post docebo. Quod autem ad composita attinet, ἐναγίζω quære post Ἐναγής: at καθαγίζω hic subjungam, quia non est nomen, quod præcedat.

[Ἁγίζω. Suid.: Ἁγίσαι, καὶ καθαγίσαι· τὸ καρπῶσαι. Ἁγίζω γὰρ ὁ ἐνεστώς. Zonar.: Ἁγίσαι, καὶ καθαγίσαι· τὸ καρπῶσαι. " Sic Codd. A. K. Cod. D. ἁγιάσαι, καθαγιάσαι. Sed illud servavi. Vide Steph. Thes. 1, 124. Καθαγίζειν habet Lucian. 2. de Luctu 9, 926." Tittmann. Vide Ἁγιάζω. " Adoleo, Rutgers. Var. Lect. p. 10. (vide Ἁγνίζω.) Ἁγισθέντων τῶν ἱερῶν, Diod. S. 1, 317." Valck. Mss. " Markl. Suppl. 1211. Diod. S. 1, 317. ad Dionys. Hal. 1, 96. 3, 1495." Schæf. Mss. Pind. Olymp. 3, 34. Πατρὶ μὲν βωμῶν ἁγισθέν-των, ubi Schol. V. καὶ οἱ βωμοὶ τοῦ Διὸς θυσίας καὶ ἐναγισμάτων ἐπεπλήρωντο, R. ἁγισθέντων, καὶ τελεσθέντων, καὶ ἐναγίσματα λαβόντων, Gl. Ms. γ. καθιερωθέντων. Etym. M.: Ἁγίζειν· τὸ τὰ ἱερὰ ἐσθίειν, ἢ καρποῦν, ἔνιοι τὸ κατατέμνειν τὸ ἀνατιθέμενον δέρμα. Ἄζω·——ἀπὸ τοῦ ἄγος ἁγίζω, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἅζω, ὡς σκέλος σκελίζω, τεῖχος τειχίζω. Πόθεν δὲ δῆλον; ἐκ τοῦ τὸν Ἀλκμᾶνα εἰπεῖν ἁγίσδεο, ἀντὶ τοῦ ἅζεο. In Cod. Aug. ap. Tittmann. ad Zonar. cxxiii. est: Ὅθεν Ἀλκμὰν ἁγίζεο ἀντὶ τοῦ ἅζεο λέγει. Vide Kœn. ad Gregor. Cor. 598. Welcker. ad Alcmanis Fragm. 75. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἁγίζειν· ἐναγίζειν, ἅγια ποιεῖν. (Cf. Ἁγιάζω.) Ἁγίσαι· τὸ καρπῶσαι.]

" Ἁγισμὸς, Etymologo est ἀτραπὸς, Semita." [Ἀγεσήμων corrigit Kust. ex Hes. Ἀγεσήμων· ὁδὸς λεπτή. Ubi Is. Voss. ἀγέσιμον legit. Diod. S. 1, 284. Διόπερ ὡς ἥρωϊ ποιήσαντες ἁγισμοὺς, καὶ χώματα κατασκευάσαντες, ἀπηλλάγησαν εἰς Τραχῖνα. " Ἁγισμοὺς margo Steph. Mut. Cois. Clar. 2 Reg. Vat. Edd. ἁγιασμούς.—Quod ἁγισμοὺς recipit Rhodom., id factum laudo, tametsi, mei si res arbitrii foret, ἐναγισμοὺς præoptarem. Habet enim id vocabuli, et ἐνάγισμα, atque ἐναγίζειν, sedem quendam in Heroum sacris, cum inferiæ illis mittuntur, ut hic Herculi; nam de Consecratione, qua de Interpres, nihil omnino. Sic in Strab. 13. p. 891. Pausan. 7, 16, 17. Philostr. Her. 8, 3. Nostro 17, 17. Opportune Herod. 2, 44. de utroque Hercule, altero Olympio, altero Heroe, Καὶ τῷ μὲν ὡς ἀθανάτῳ, Ὀλυμπίῳ δὲ ἐπωνυμίην, θύουσι· τῷ δ' ἑτέρῳ, ὡς ἥρωϊ, ἐναγίζουσι, quæ nec D. Heraldum fugerunt Anim. ad Martial. 10, 61. Ptol. Hephæstio 3. p. 313. Gal. de Ropalo, Herculis filio, Καὶ ὡς ἥρωϊ τῷ πατρὶ ἐνήγισε, καὶ ὡς θεῷ θύσειεν. Sed hæc uberius princ. libri 4. declaravimus." Wessel. At vide in Ἁγίζω.]

Ἁγιστεύω, f. σω, p. κα, pro ἁγιάζω, inquit Suid. Idem exponit, Perago quæ ad sacrificium pertinent. Hesych., Veneror. Item, Pietatem colo, intellige autem Pietatem in deos; et ita fortasse exponi in hoc Plat. loco possit, Ἁγιστεύω περὶ τὰ θεῖα. Item, Castimoniam servo, in qua signif. videtur sumi ap. Demosth. Κατὰ Νεαίρας, ubi tale est jusjurandum sacerdotis Bacchi, Ἁγιστεύω, καί εἰμι καθαρὰ καὶ ἁγνὴ ἀπό τῶν ἄλλων τῶν οὐ καθαρευόντων, καὶ ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας. [Locus legitur 1371. Reisk.] Scribitur et Ἁγιστέω, unde ἁγιστεῖν infinitivus ap. Hesych.

[Ἁγιστεύω. Suid.: Ἁγιστεύειν· ἁγιάζειν. Καὶ ἁγιστεύσαντες· τὰ τῆς θυσίας ἐπιτελέσαντες. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἁγιστεύειν· ἁγιάζειν. Καὶ ἁγιασθέντων· ἀφιερωθέντων. Ἁγιστεύσαντες· τὰ τῆς θυσίας ἐπιτελέσαντες. Cf. Suid.: Ἁγίζων· ἁγιάζων. —Καὶ ἁγιασθέντων· ἀφιερωθέντων. Hesych.: Ἁγιστεῖν· σέβειν, ἁγνεύειν. (" Abresch. Misc. Obs. V. 5. T. 1. p. 82. ἁγιστεύειν conjicit. Vide Eurip. Bacch. 74." Albert. Locus est: Ὦ μάκαρ, ὅστις εὐδαίμων τελετὰς θεῶν Εἰδὼς, βιοτὰν ἁγιστεύει.) Ἁγιστεύει· σέβεται. Ἁγιστεύων· εὐσεβῶν. Timæus: Ἁγιστεύειν· * ἱεροθυτεῖν. " Legg. 6. p. 616. Ἔτη δὲ μὴ ἔλαττον ἑξήκοντα ἡμῖν εἴη γεγονὼς ὁ μέλλων καθ' ἱεροὺς νόμους περὶ τὰ θεῖα ἱκανῶς ἁγιστεύειν. Ubi hoc verbum malim cum Timæo interpretari, Peragere quæ ad sacrificium pertinent, quam cum H. Stephano Thes., Pietatem in deos colere. Dionys. Hal. A. R. 1. p. 33. Ἁγιστεύοντες δὲ τὴν ἱερουργίαν ἔθεσιν Ἑλληνικοῖς. Philo 2, 231. Τὰς μὲν θυσίας, καὶ ἱερουργίας, καὶ ὅσα ἄλλα πρὸς τὸν βωμὸν ἁγιστεύεται. Synes. de Prov. 95. Καὶ ἀπταιστότερον ἁγιστεύοντας. Sic ἁγιστεία pro Cultu divino, Axioch. 731. Καὶ τὰς ὁσίας ἁγιστείας κἀκεῖσε συντελοῦσι, (ubi Schol. 253. ἁγιωσύνας, καθαρότητας, λατρείας.) Quod pluribus exemplis probavit Th. Reines. ad Inscr. Cl. 1. n. XL. p. 75. Alibi tamen ea notio, quam Stephanus in Platone agnoscit, locum habet. Damascius ap. Phot. 1067. Ἄγων εἰς φῶς τὴν περὶ τὸ θεῖον ἁγιστεύουσαν θέμιν. Vide H. Vales. ad Sozom. H. E. 5, 3." D. R. " Pausan. 8, 13, 8. Οὐ μόνον τὰ ἐς τὰς μίξεις, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα ἁγ. Strabo 9. p. 487. Χωρία τιμώμενα καὶ ἁγιστευόμενα: 506. Φυλακῆς καὶ ἁγιστείας, Sanctimoniæ." Schneider. Lex. " Apud Macrob. 514. Ἁγιστεύοντας ἀπό τε παντὸς ἄγους καὶ συνουσίας, ἔτι τε καὶ τινῶν ἐδεσμάτων." Valck. Mss. " Ἁγιστεύειν active, Purgare a cædis s. aliorum criminum maculis, Pausan. 10, 6.: intrans., Purum, Sanctum esse, inprimis de sacerdotibus a Venere, cibis illicitis, aliisque quibusvis, quæ puritati ac sanctitati adversari credebantur, abstinentibus, Pausan. 6, 20. 8, 13. ibique Fac. et Kuhn. ἁγιστεύεσθαι, Purum, Sanctum haberi." Siebelis. Symb. Crit. et Exeg. 151.

"Wakef. Eum. 22. ad Diod. S. 1, 613. Dionys. H. 1, 102." Schæf. Mss.]

'Αγιστεία, ἡ, ab ἁγιστεύω, ἁγιστία autem esset aliunde, ut mox dicetur, Sanctimonia, Puritas. Item, Cultus deorum, inquit Suid. Idem exponit * ἱεροτελεστίαν, Sacrorum, vel, Rerum ad sacra pertinentium peractionem, aut brevius, Ceremoniarum peractionem. Possumus et Sacrum uno verbo interpretari. Plut. Romulo, ἡ περὶ τὸ πῦρ ἁγιστεία. Sed et Ipsæ ceremoniæ ἁγιστεῖαι dicuntur ab Isocr. Busir. (227.) ubi de Pythagora dicit, Καὶ τὰ περὶ τὰς θυσίας τε καὶ τὰς ἁγιστείας, τὰς ἐν τοῖς ἱεροῖς, ἐπιφανέστερον τῶν ἄλλων ἐσπούδασε. Plato Axiocho, aut quicunque hujus dialogi est auctor, 'Ενταῦθα τοῖς μεμυημένοις ἐστί τις προεδρία, καὶ τὰς ὁσίας ἁγιστείας κἀκεῖσε συντελοῦσι, Rem divinam obeunt, Sacra faciunt. [Ubi Fischer. Ind.:—" 'Αγιστεία. Τὰς ὁσίας ἁγιστείας συντελεῖν, Sacra facere, 3, 20. Intelliguntur ibi Initia s. Mysteria, h. e. Sacra Cereris et Proserpinæ.—Vide Reines. Ep. 69. ad Rupert. p. 618. et ad Inscr. p. 74." Vide Ruhnk., in 'Αγιστεύω citatum. Schol. Ruhnk. 253. ad h. l.: 'Αγιστείας· ἁγιωσύνας, καθαρότητας, λατρείας. Unde in Suida et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. pro vulg. 'Αγιστείας· ἁγιωσύνης, καθαρότητος, λατρείας, leg. ἁγιωσύνας, καθαρότητας.] Chrysost. Eucharistiam ἁγιστείαν appellat, sicut et τελετήν. Quanquam ap. eum ἁγιαστεία legitur; et fortasse idem utrunque valet, estque error in Suidæ exemplaribus, ubi scribitur, 'Αγιαστία· ἡ ἁγιωσύνη, ἁγιστεία δὲ, ἡ * ἱεροτελεστία, δίφθογγον. Nam Suidas cum diphthongo scribi ait posterius, ostendit se hoc unum discrimen statuere: adeo ut leg. sit et hoc posterius cum α, ἁγιαστία. Varinus tamen ἁγιστεία ex eo descripsit. [Zonar.: 'Αγιστία, καὶ ἁγιαστία· ἡ καθαρότης, ἡ ἁγιωσύνη, ποτὲ δὲ (καὶ) ἡ ἀκαθαρσία. "Cod. K. ἁγιστεία καὶ ἁγιαστεία. Sic etiam Suid. 'Ακαθαρσία, quando ἅγιος nonnunquam est Execratus, ut Homo sacer ap. Romanos." Tittmann. Vide "Αγος.] Etym. ἁγιστία habet sine diphthongo, quod ita format, ἁγιάζω, ἁγιάσω, ἡγίακα, ἡγίασμαι, ἡγίασαι, ἡγίασται, ἁγιαστὸς, ἁγιαστία, et per syncopen ἁγιστία. Exponit autem ἁγιαστίαν per ἁγιωσύνην. Verum illi non assentior; sed si ἁγιστία sine diphthongo scriberetur, ab ἥγισται tertia persona singul. præteriti verbi ἁγίζομαι, aut ab ἁγιστῶ contracto, cujus infinit. ἁγιστεῖν ap. Hes., deduci putarem. [Sed ἁγιστεῖν istud, Abreschio jure suspectum, in ἁγιστεύειν mutandum est. Vide 'Αγιστεύω. Etym. G.: 'Αγιστεία· ἁγιωσύνη ἐστί· ἁγιστὸν τὸ σέβασμα· καὶ ἐξ αὐτοῦ ἁγιάζω, ἁγιάσω. 'Ο παθητικὸς παρακείμενος ἡγίασμαι· τὸ γ ἡγίασται· καὶ ἐξ αὐτοῦ *ἁγιστὸς, καὶ τὸ θηλυκὸν ἁγιστεία. "Emend. Chrysost. 3. p. 237. Vide 'Αγνιστεία." Valck. Mss. "Τὴν περὶ τὸ πῦρ (Ignem æternum a Vestalibus servandum) ἁγιστείαν, Cultum religiosum, καταστῆσαι, 1, 126. Κομιδῇ τὰ τῶν θυσιῶν ἔχεται τῆς * Πυθαγορικῆς ἁγιστείας, 1, 259. Ταῖς μεγίσταις ἁγιστείαις καθιερώμενον σῶμα, 1, 267. 'Αγιστεῖαι ἱερατικαί, 8, 908." Ind. in Plutarch. Schol. Gregor. Naz. in Jul. 95. Τάφος ἐξάγιστος· τὸ ἀγὸς πάντοτε ἐπὶ κακοῦ λαμβάνεται τοῦ μύσους, ἁγιστείαν δὲ, καὶ ἁγιστεύειν ἐπὶ τοῦ καθαροῦ καὶ ἁγίου. 'Αγιστεύει, ἀντὶ τοῦ καθαρεύει. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 105.: 'Αγιστείαν· ἤτοι χειροτονίαν. Glossæ: 'Αγιστεία· Sanctimonium. "Diod. S. 2, 543." Schæf. Mss. Vide et Siebelis. Symb. Crit. et Exeg. 154. ['Αγιστία habet Etym. in 'Αγισμός. Vide 'Αγιασμός.]

[* 'Αφαγιστεύω, s. * 'Εφαγιστεύω. Soph. Antig. 245. τὸν νεκρόν τις ἀρτίως Θάψας βέβηκε, κἀπὶ χρωτὶ διψίαν Κόνιν παλύνας, κἀφαγιστεύσας ἃ χρή. "Glossa in T. (et Dresd.) ἐπ' ἐκεῖνον καθοσιώσας, recte. Est enim, καὶ ἐφαγιστεύσας. (Vide "Αγος.) In minoribus Scholiis glossam hanc dedi ex August. Cod. ubi minus bene περὶ ἐκεῖνον." Brunck. Vide Eund., in 'Εφαγνίζω citandum.]

Καθαγίζω, Consecro, συντελῶ καὶ καθιερῶ, Hes. Exponitur etiam, Solvo justa, Perago exequias, Offero mortuo sacrificium aut epulum super sepulcro. Luc. de Luctu (2, 926.) Τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων. [" Cf. 'Επισκ. c. 22. No. 69. M. du S. adde mox c. 19." J. F. R. Ælian. V. H. 3, 1. "Ατε οὖν πολλῶν ὄντων τῶν θυόντων, καὶ τῶν καθαγιζομένων συνεχῶς, εἰκότως καὶ τοῖς βαδίζουσι, καὶ τοῖς πλέουσιν ὀσμαὶ συμπαρομαρτοῦσιν ἥδισται. "Codex Oporini et Lugd. καθαγιζόντων. Et sane forma hæc activo in sensu usitatior est altera. Hinc Suid. et Hesych. καθαγίσω exponunt, ille καύσω, καθιερώσω, hic συντελέσω καὶ καθιερώσω. Dionys. Hal. 7. extr. 'Απαρχὰς ἀλφίτοις δεύοντες καὶ καθαγίζοντες ἐπὶ τῶν βωμῶν, Adolentes in aris. Diod. S. 5, (32.) Τοὺς γὰρ κακούργους μετ' ἄλλων πολλῶν ἀπαρχῶν καθαγίζουσι. Sic ἐναγίζειν. Ælian. V. H. 5, 21. 'Υπὲρ δὲ τοῦ τολμήματός φασι τῶν παίδων μέχρι τοῦ νῦν ἐναγίζουσι τοῖς παισὶ Κορίνθιοι, οἱονεὶ δασμὸν τούτοις ἀποδιδόντες. At καθαγίζεσθαι passive accipitur, Lucian. de Luctu (l. c.) Τρέφονται δ' ἄρα ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς, καὶ καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων, Aluntur libationibus nostris et inferiis, quæ fiunt in sepulcris." Perizon. Diod. S. 1, 269. Καὶ εἰς τὴν Κυανὴν τὸν καλλιστεύοντα τῶν ταύρων καθαγίσας. Ubi Wessel. "Καθαγίζειν de victimis, quæ aræ impositæ igne consumuntur ap. Herod. 4, 35. unde καθαγίζειν ἐπὶ πυρὸς Ælian. H. A. 13, 21. et καθαγίζειν τὰ ἱερεῖα πάντα, Igne penitus absumere, in Pausania 717."] Ponitur sæpe pro Adoleo, sicut et Valla vertit ap. Herod. "Καταγιζόμενον "πυρὶ θυμίημα. Idem: Καταγιζομένων μηρίων ἐπὶ "τῷ βωμῷ." Plutarch. καθαγίζειν et καθαγιάζειν τὸ σῶμα τοῦ Καίσαρος, dixit Cremare corpus Cæsaris. Apud Pausan. autem (135.) pro Urere ad odorem excitandum: Τῶν δὲ ἱερείων τοὺς μηροὺς θύουσι πλὴν ὑῶν· τἄλλα δὲ ἀρκεύθου ξύλοις καθαγίζουσι· καιομένοις δὲ ὁμοῦ τοῖς μηροῖς φύλλον τοῦ παιδέρωτος συγκαθαγίζουσιν. || Apud Soph. Καθαγίζω contraria significatione pro Polluo, teste Hesych. [Καθαγίσω· συντελέσω, καὶ καθιερώσω, παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐκ τῶν ἐναντίων, ἐπὶ τοῦ μιαίνειν τέτακται. "L. καθαγνίσω." Salmas. "Cf. sup. 'Αγνίσαι, et Καγαθῆσαι. Lex. Ms. Reg. Καθαγιάσω· καύσω, καθιερώσω. Phot. Lex. Καθαγιάζεται· ἀφιεροῦται, ut Lex. Ms. Bibl. Coisl. 472. et Suid. qui tamen subjicit: Καθαγίσω· καύσω, ἀφιερώσω. Συντελέσω pertinet ad κατανύσω, quod confusum cum καθαγίσω. (Hesych. Καθανύσαι· συντελέσαι. Κατανύσαι· συντελέσαι.) Nisi sacro sensu capienda vox, ut τελεῖν, ἐπιτελεῖν etc. Cf. 'Επιτελεῶσαι, et Τελειώσεις. (In Auctario suo Emendd. in Hes. vir doctus consuli jubet Hesychii 'Ολοκαύτωμα· ὅλον πυρὶ καθαγιζόμενον, ὁλόκληρον, ubi καθαγιζόμενον edidit e Sopingii monitu pro vulg. καθαγιαζόμενον.) Σοφ.—ἐπὶ τοῦ μιαίνειν: Soph. Antig. 1197 (=1081. Schæf.) "Οσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγνισαν, ubi l. καθήγισαν, Schol. μετὰ ἄγους ἐκόμισαν, Triclin. εἰς δὲ τὸ, ὅσων, μὴ λάβῃς ἔξωθεν ἐπὶ, ἀλλὰ πρὸς τὸ, καθήγνισαν, οὕτω, καθ' ὅσων ἥγνισαν, ἤγουν μεμιασμένως ἔφερον· ἄγος γὰρ τὸ μῖσος, l. μῦσος, (imo μύσος. In Erfurdtii Ed., qua utimur, est: "Αγος γὰρ, τὸ μίασμα.) Cf. sup. 'Εναγίζειν, et 'Αγέων." Albert. "Respexit locum in Antig. 1197. Scholia: Καθήγνισαν· μετὰ ἄγους ἐκόμισαν. Forsan ἐκοίμισαν. Recte Salmasius, Καθαγνίζω. Sed v. nos infra." Toup. Emendd. in Hes. 3, 214. "Corrigit Salmas. καθαγνίσω. Sed recte, opinor, καθαγίσω. Herod. 7, 54. Τῇ δὲ ὑστεραίῃ ἀνέμενον τὸν ἥλιον, ἐθέλοντες ἰδέσθαι ἀνίσχοντα, θυμιήματά τε παντοῖα ἐπὶ τῶν γεφυρέων καταγίζοντες, καὶ μυρσίνῃσι στορνῦντες τὴν ὁδόν. Corrigendus igitur Soph. auctoritate Hesychii, καθήγισαν pro καθήγνισαν. Vide nos supra 214. Hanc vocem agnoscit Aristoph. Lys. 238. Φέρ' ἐγὼ καθαγίσω τήνδε, ubi Schol. καύσω, καθιερώσω, (atque ex eo Suidas: Καθαγίσω· καύσω, ἀφιερώσω: Hesych. Καθαγίσω· συντελέσω, καὶ καθιερώσω. Aristoph. Av. 566. "Ην δὲ Ποσειδῶνί τις οἶν θύῃ, νήττῃ πυροὺς καθαγίζειν.) "Αγνισαι tamen utitur Apoll. R. 2, 928. (926.) Χύτλα τέ οἱ χεύοντο (χεύαντο Brunck.) καὶ ἥγνισαν ἔντομα μήλων. Schol. "Ηγνισαν· ἀντὶ τοῦ ἐκάρπωσαν καὶ ἔκαυσαν. Vide et Hesych. v. Περιήγνισε, et Lucian. Necyom. 330." Idem ib. 235. "Καθήγισαν. Vide Lexicon in Καθαγίσω. Nec aliter legisse Schol. ex ejus interpretatione liquet. Perperam in libris καθήγνισαν." Brunck. "August. Dresd. κατήγνισαν." Erfurdt. Καθήγισαν edidit et

Schæf. Macarii Hieromonachi Ecloga e Lex. Suidæ (ap. Tittmann. ad Zonar. xciv.): Καθαγίσαι· καῦσαι, ἀφιερῶσαι. Cf. Suid. et Zonar., in Ἁγίζω citatos.] "Καθιγνίσαι, Mortuis immolare, νεκροῖς θῦσαι, in-" quit Suid. Id tamen potius esset καθαγνίσαι." ["Pessime: scribe καθαγίσαι, idque suo loco redde." Kust. Lex. Bibl. Coisl. 472.: Καθηγνύσαι· νεκροῖς θῦσαι. Neque aliter legi potest ex ordine verborum. Sed proculdubio καθηγνύσαι pro καθαγνίσαι posuit Grammaticus. Phot.: Καθιγνῦσαι· νεκροῖς θῦσαι. Corruptius etiam Hesych.: Καγαθῆσαι· νεκροῖς θῦσαι. "Per metathesin literarum pro καθαγῆσαι s. καθαγίσαι. Apposite Parisienses in Specim. Ms.:—'L. καθαγίσαι. Καθαγίζειν enim est Solvere justa, νεκροῖς θῦσαι. Lucianus, aut quisquis sit auctor libri hujus, de Dea Syria 878. Ed. Salm. Καθαγίζουσι τῷ Ἀδώνιδι ὅκως ἐόντι νέκυϊ. Vide etiam 430. de Luctu.' Sic et Heringa Obs. 223. ('Male, ut puto, pro καθαγίσαι.') Vide sup. Ἁγνίσαι. Cyrill. Lex. Ms. Καθαγιάσαι· νεκροῖς θῦσαι. Pro quo corrupte Suid. καθιγνίσαι." Albert. J. Poll. 1, 26. Λιβανωτὸν καθαγίζειν, θυμιᾶν, ἀρώματα λύειν ἐν πυρί. "C. V. καθαγιάζειν. Vulgatum nihilominus malim, quia et ἐναγίζειν Inferias dare dicimus, non ἐναγιάζειν, quantum quidem ego memini, nisi ap. poëtas, ἁγιάζειν pro ἁγίζειν." Kuhn. "Ms. καθαγιάζειν. Et sic Herod. Clione c. 202. Ὀσφραινομένους δὲ καταγιαζομένου τοῦ καρποῦ τοῦ ἐπιβαλλομένου (εἰς τὸ πῦρ,) μεθύσκεσθαι τῇ ὀδμῇ, de Araxis insularum incolis, ('καταγιζομένου Med. Ask. Pass. F. Pa. Pc. in aliis καταγιαζομένου, Schweigh.) Sed vulgatum verius videtur; ipsa enim illa phrasis Herodotea, eadem prima Musa, ubi c. 183. ait: Ἐπὶ δὲ τοῦ μέζονος βωμοῦ καὶ καταγίζουσι λιβανωτοῦ χίλια τάλαντα ἔτεος ἑκάστου οἱ Χαλδαῖοι. Cui libet addere et hunc nostri Historici locum, tantum ideo ut emendetur; eadem enim Musa c. 198. ubi: Ὁσάκις δ' ἂν μιχθῇ γυναικὶ τῇ ἑωϋτοῦ ἀνὴρ Βαβυλώνιος, πυρὶ θυμίημα καταγιζόμενον ἵζει. Ita me admonuit Heinsius, nostri ævi decus: 'Scribe παρὰ (nempe pro πυρὶ) ἵζει, ut ap. Homerum, Ionicum poëtam.' Scilicet pro παρίζει, ut solens nostro Historico conjungenda disjungere." Jung. "Περὶ Med. Arch. Ask. (et Schweigh. omnes.) Πυρὶ vulgo. Etsi πυρὶ καταγίζειν 2, 47. posuerit, certæ sunt schedæ veteres, et justa Gronovii opera. Alioqui locus Heinsianæ conjecturæ, qua παρὰ θυμίημα voluit, opportunus esset." Wessel. "Athen. 149. Καθ. δὲ ταῦτα ἐν κεραμέᾳ κοτταβίδι: eadem 479. Idem 364. Εἰ μὴ καθ. in altari: 489. Τοὺς τρίποδας, τοὺς τοῖς θεοῖς καθ. Herod. 233. Τῶν μηρίων καταγιζομένων ἐπὶ τῷ βωμῷ, 435." Valck. Mss. "Wyttenb. Ep. Cr. 45. ad Timæum 101. ('Καθαγίζειν est ap. Plat. Crit. 564. a.') Musgr. Orest. 40." Schæf. Mss. "Perago exequias mactandis animalibus, Philostr. 32. 558. Uro, Ælian. H. A. 755." Wakef. Mss.]

Καθαγισμὸς, (ὁ,) Consecratio. Item, Parentatio. Erasmus Parentalia vertit in hoc Luciani loco in libello de Luctu (2, 931.) Τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν, καὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμαι, ὡς τὸ μὲν νοστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων ὁ καπνὸς παραλαβὼν, ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἴχεται, μηδέν τι ἡμᾶς ὀνήσας τοὺς κάτω. Idem illa ejusdem opusculi verba, modo citata, Ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων, interpr. Nostris libationibus inferiisque, quæ sepulcris inferuntur. Sed utrobique de iis, quæ adolentur, intelligi, videntur ostendere quæ sequuntur ap. Lucianum verba post illud καθαγισμῶν, ut sit καθαγισμὸς Ipse adolendi actus. ["Valck. Phœn. p. 647." Schæf. Mss.]

Συγκαθαγίζω, Una consecro, Una adoleo. Item, Una uro, ut in loco illo Pausaniæ, qui modo citatus fuit, συγκαθαγίζουσι, ubi καθαγίζειν, quod ibidem habetur, est simpliciter Urere ad odorem excitandum, ut scribit Bud. [Plut. 2, 293. Ἔτι δὲ καὶ τὸ περὶ τὴν θυσίαν σύμπτωμα δαιμόνιον ἦν· ἐν Ἀμφιπόλει θύοντος τοῦ Αἰμιλίου, καὶ τῶν ἱερῶν ἐνηργμένων, κεραυνὸς ἐνσκήψας εἰς τὸν βωμὸν ἐπέφλεξε καὶ συγκαθήγισε τὴν ἱερουργίαν.]

Ἐναγὴς, (ὁ, ἡ,) i. q. ἀγής. Bud. hæc synonyma, ἐναγὴς, et ἀλιτήριος, et ἐξάγιστος, et ἐπάρατος, et τῇ ἀρᾷ ἔνοχος, exp. Execrabilis, Devotus Manibus, Impurus et sacer. Hæc Bud. quibus addo Piacularis; nam ut ἄγος Piaculum dicitur, sic ἐναγὴς commode Piacularis posse reddi existimo, quod et de persona nonnunquam dicitur. Idem Bud. e Thuc. (1, 126.) affert, Καὶ ἀπὸ τούτου (τοῦ φόνου) ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκεῖνοί τε ἐκαλοῦντο, quasi quorum capita devota deæ atque sacrata essent. Citat et ex Æschine, Ἐναγὴς ἔστω τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀθηνᾶς Προνοίας. In quorum locorum utroque genitivum habet; sed et sine illo sæpe ponitur, ut Plut. Περὶ τῆς Ἡροδ. Κακ. vocat Φιλιππίδην ἐναγῆ.

Ἐναγὴς in contraria signif. ab ἄγος significante Venerationem, vide in seq. adv. Ἐναγῶς.

["Ἐναγὴς, Obnoxius piaculo, vel banno, ut medio ævo usurpabant, Exclusus communione sacrorum, 69, 5. Ἐναγὴς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος etc. 69, 13. Ἐξάγειν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ὡς ἐναγῆ, 70, 14." Reisk. Ind. Gr. Æschin. "Sylb. ad Pausan. 108. Ruhnk. ad Tim. 13. (in Ἄγος citatus.) Toup. Opusc. 2, 219. Phalar. p. 40. 318. 322. Brunck. Œd. T. 656. Thom. M. 755. (e Synesii Ep. 58. p. 202. Ὁ γὰρ μολυσμὸς διαδόσιμος γίνεται, καὶ ὁ θίγων ἐναγοῦς, ἀπολαύει τῆς προστροπῆς. Abresch. Æsch. 2, 41. ad Diod. S. 2, 263. Boissonad. in Philostr. 623. (e Schol. ad Philostr. Her. 230. afferens, Ἐναγὲς τὸ μυσαρὸν, κατ' εὐφημισμόν.)" Schæf. Mss. Alciphro 3, 54. Τέλος οὖν λειποθυμήσας ἀφῆκα τοῖς ἐναγέσι λαμβάνειν. "Scriptum ἐνακίσι, quod nihili est. Posset etiam ἐναντίοις, sed nimium recedit." Bergler. "Frigeret adeo ἐναντίοις." Wagner. "Parthen. ap. Athen. 349. Heraclit. A. H. 408. 409. Herod. 311. Soph. Œd. T. 664(=654. Elmsl.) Τὸν ἐναγῆ φίλον μήποτ' ἐν αἰτίᾳ Ξὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν." Valck. Mss. Schol. Τὸν ἐναγῆ φίλον· γράφεται φίλον ἐναγῆ. Ἐναγὲς δὲ, τὸ σεβάσμιον καὶ ἁγνόν· ἄγος γὰρ, τὸ ἱερὸν σέβας, ὅθεν καὶ τὸ (Il. Φ. 221.) Ἄγη μ' ἔχει, καὶ (Od. Ζ. 168.) Ὡς σὲ, γύναι, ἄγαμαι. Κατ' εὐφημισμὸν δὲ καὶ τὰ μιάσματα ἄγη λέγεται, καὶ οἱ μιαροὶ ἐναγεῖς καλοῦνται. Ὁ δὲ νοῦς· τὸν μηδέποτε ὑπὸ φίλων ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ γενόμενον, ἀλλὰ καθαρὸν ὄντα, δεόμεθα μὴ λόγον (λόγων Brunck.) ἄτιμον ἐκβαλεῖν, ἀλλὰ προσδέξασθαι αὐτοῦ τὴν ἀπολογίαν. Ἢ ἐναγῆ, τὸν ἐνεχόμενον μίσει (μύσει Br.) οὕτως· δεόμεθα τοῦ μηδέποτε ἐναγοῦς γενομένου (τὸν μ. ἐναγῆ γενόμενον) εἰς φίλους, μὴ ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ ἄτιμον ποιήσῃς τὸν λόγον, (τῶν λόγων Br.) Alius Schol. Τὸν ἐναγῆ· τὸν σοὶ νομιζόμενον ἐναγῆ. "Gl. ἐνταῦθα τὸν καθαρόν φησιν. Alia: Ἐναγὴς, ὁ θαυμαστός." Brunck. Suid. et Zonar.: Ἐναγές· τὸ σεβάσμιον καὶ ἁγνόν. Ἄγος ("A. ἄγη." Tittm.) γὰρ, τὸ ἱερὸν σέβας. Ἔνθεν (Ἔνθεν καὶ Zonar.) τὸ, Ἄγη μ' ἔχει, καὶ, Ὡς σὲ, γύναι, ἄγαμαι. Κατ' εὐφημισμὸν δὲ (κατ' εὐφ. καὶ Zonar.) καὶ τὰ μιάσματα ἄγη λέγεται (λέγονται Zonar.) καὶ οἱ μιαροὶ ἐναγεῖς καλοῦνται. Ubi Tittm. "Ἄγη μ' ἔχει, Il. Φ. 221. Od. Γ. 227. Π. 243. Obiter moneo Hesych. permutasse verba, quæ permutare solet etiam Homerus, σέβας et ἄγη: (Ἄγη· θάμβος, ἔκπληξις, μίασμα, l. μιάσματα, ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ κατεαγῆναι, ὡς τὸ· Πᾶν δέ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγη ξίφος. Παρὰ δὲ τοῖς Τραγικοῖς τιμὴ, σεβασμός.) Habuit sine dubio in mente locum Od. Γ. 123. Σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα: Δ. 75. et passim." Imo non permutat Lexicographus ἄγη et σέβας, sed ἡ ἄγη, i. q. θάμβος, ἔκπληξις, τιμὴ, σεβασμὸς, et τὰ ἄγη, i. q. μιάσματα, et ἄγη, Fractus est, ab ἄγνυμι, confundit. Vide nos supra 91. c. et 112. n. 1. Zonar.: Ἐναγῆ φίλων· τὸν μηδέποτε ὑπὸ φίλων ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ γενόμενον, (ἀλλὰ) καθαρὸν ὄντα. "Suid. φίλον. Atque sic legitur etiam ap. Soph. l. c. Sed de illa lectione amplius cogitandum puto. Hesychii Ἐναγῆ· μεμισημένον, (ubi Schr. vel Palm. leg. censet μεμιασμένον, ut in seq. glossa, Ἐναγές· μεμιασμένον, pro quo Codex μεμιαμένον exhibet. Wakef. ad marg.: 'Joseph. A. J. 7, 9, 4.') forte ad eund. Soph. locum referendum est." Tittm. Suidas: Ἐναγῆ φίλον· τὸν μηδέποτε ὑπὸ φίλων ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ γενόμενον, ἀλλὰ καθαρὸν ὄντα, δεόμεθα μὴ λόγων ἄτιμον βαλεῖν, ἀλλὰ προσδέξασθαι αὐτοῦ τὴν

ἀπολογίαν. Εἴτε *ἐναγῆ, τὸν ἐνεχόμενον μύσει, οὕτω· δεύμεθα τὸν μηδέποτε ἐναγῆ γενόμενον εἰς φίλους μὴ ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ ἄτιμον ποιήσῃς τῶν λόγων.* "Manifestum est Schol. cujus verba emendatius ap. Suid. repræsentantur, hæc ita legisse: *Τὸν ἐναγῆ φίλων μηδέποτ' αἰτίᾳ Ἐν ἀφανεῖ λόγων ἄτιμον βαλεῖν.* Ἐναγῆ, Sacramenti religione innexum, *ἔνορκον*, significat, monente Heath." Elmsl. "*Σὺν ἀφανεῖ λόγῳ*, Gl. *σὺν ἀνεξετάστῳ ὑπολήψει.* Importune insertam a Triclinio particulam *γε* nullus agnoscit vett. Codd. Βαλεῖν: Ald. et vett. Codd. *ἐκβαλεῖν*, quod compositum retinent etiam in expositione hujus loci vulgata Scholia. At Suid., qui ea descripsit in Ἐναγὴς, simplex habet *βαλεῖν*, quod metri ratio verum esse arguit. Legisse videtur antiquus Interpres *λόγων ἄτιμον βαλεῖν*, quod minime procedit. Constructio est, *ἐμβαλεῖν αἰτίᾳ σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον.*" Brunck. "Pro *ἐναγῆ* Dresd. b. *εὐαγῆ*. *Φίλον ἐναγῆ* pro var. lect. memorat Schol. Γ' post *σὺν* non agnoscunt Mosq. Dresd. b. Augustani et de Britannis Bar. 1. Laud. Bodl. 2. Trin. *βαλεῖν* August. c." Erfurdt. "*Σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν*, omnes. *Σύν γ'* T. S. *Ἐν ἀφανεῖ, λόγων ἄτιμον βαλεῖν* L." Elmsl. "*Σύν γ' ἀφανεῖ λόγῳ.* Lego *σύ γ' ἀφανεῖ λόγων.* Sic *ἐν κακῷ χειμῶνος* Aj. 1163(=1143.) Ἐναγῆ *φίλον*, l. *ἀναγῆ*, Purum, Labis expertem. Hesych. *Ἀναγής· καθαρός.* *Ἐν αἰτίᾳ* connecto cum *βαλεῖν*, ut *ἐν αἰτίᾳ βαλεῖν* sit Culpæ, vel, Criminis arguere. Sic Trachin. 957. *Ὥς νιν ματαίως αἰτίᾳ βάλοι κακῇ.* Plato p. 1287. *Μηδέποτε βαλεῖν ἐν αἰτίᾳ τὸν δεικνύντα,* (ubi ad hunc ipsum Soph. versum respexisse videtur.) Philo J. 1, 545. *Οὐ πᾶσαν κάκωσιν ἐν αἰτίᾳ τίθεμαι.*" Musgr. "*Εὐαγῆ* ruente metro legit præter editorem Lond. A. B. Spanh. ad Callim. 463. Ern. (in Εὐαγὴς citandus.) Vulgata *ἐναγῆ*, quam Heath. et Brunck. vertunt, Qui jurisjurandi religione se obstrinxit, substantivo *ἄγος*, a quo derivatur, nunc Venerationem, nunc Piaculum significante, et Venerandum et Scelestum denotare potest. Illa potestate nostro in loco accipienda est, recteque a Schol., quem Suid. et Zonar. 713. 714. exscripserunt, per *σεβάσμιος* exponitur. Iidem pro *φίλον* variam lectionem habent *φίλων*: unde Hermann. in Nott.' Mss. corrigendum suspicatur: *Τὸν ἐν ἄγῃ φίλων μήποτ' ἐν αἰτίᾳ Σύν γ' ἀφανεῖ λόγῳ σ' ἄτιμον βαλεῖν.* 'Hesych.,' inquit, 'v. Ἄγη, fortasse ad hunc ipsum locum respiciens, *παρὰ δὲ τοῖς Τραγικοῖς τιμὴ, σεβασμός.* *Σύν γ'*, ad sensum aptissimum, metra etiam exactius exæquat. Post *λόγῳ* necessario addendum pronomen, tollendi hiatus causa. Alius supra invenitur hiatus, *τῷ ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς οὔποτ' ὀφλήσει κακίαν.* Qui habet tamen, quo defendi possit.'" Erfurdt. De Hesychii glossa multa diximus supra 91. c. adde et 112. D. 1. Soph. Antig. 1. *Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα, Ἆρ' οἶσθ' ὅ, τι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν Ὁποῖον οὐχὶ νῷν ἔτι ζώσαιν τελεῖ; Οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινὸν, οὔτ' ἄγης ἄτερ, Οὔτ' αἰσχρὸν, οὔτ' ἄτιμόν ἐσθ', ὁποῖον οὐ Τῶν σῶν τε κἀμῶν οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν.* "Libri omnes *ἄτης ἄτερ*, pro quo Brunck. e conjectura dedit **ἀτήριον*. Nostrum debetur sagacissimo Coraio:—'Si mutaris ΑΤΗΣ *ἄτερ*, quod ceteris manifesto repugnat, in ΑΓΗΣ *ἄτερ*, hoc idem erit, quod *φθόνου ἄτερ, ἄφθονον, ἄζηλον*, adeoque *ἄνολβον, δυστυχές.* Sic a Soph. opponuntur inter se *ἄζηλον* et *ὄλβιον* Trach. 284. *Ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον.* Ἄγη secundum Suid. significat *ζῆλος*, et Hesych. Æschyli citat testimonium, ut demonstret, *ἄγαις* esse i. q. *ζηλώσεσι.* Sin *ἄγης ἄτερ* interpretari placet *τιμῆς* s. *δόξης ἄτερ*, vide eosdem Lexicographos v. Ἄγη, Ἀγητοὶ s. Ἀγετοὶ, (*ἀγετὸς* est vox nihili,) hæc locutio valet *ἄτιμον, ἄδοξον, ἀκλεὲς*, id quod eodem redit.' Prior interpretatio verior; jungitur enim *ἄγης ἄτερ* voci *ἀλγεινόν.* De *ἀδοξίᾳ* in proximo versu agitur." Schæf.]

[Ἐναγής. Artemid. 2, 20.: *Σημαίνουσι δὲ καὶ ἐχθροὺς ἐναγεῖς καὶ μιαροὺς, οἰκοῦντας οὐκ ἐν πόλει.* "Ἐναγὴς, Piacularis, Impurus, Nefarius, Scelestus, *Τὸν αὐτόχειρα τοῦ ἀνδρὸς ἀπεστράφη, καθάπερ ἐναγῆ*, 2, 443. *Ἐναγῆ καὶ βάρβαρον καλεῖν τινὰ*, 2, 801. *Ἅπαντες αὐτοὺς, ὡς ἐναγεῖς καὶ μιαροὺς, ἐμίσουν*, 4, 390. (Cf. Hesych. *Ἐναγῆ· μεμισημένον.* Ubi Schr. vel Palmer. *μεμιασμένον* reponendum censet, ut et supra notavimus; sed nihil mutandum.) *Τῶν ἐναγῶν σωμάτων ῥίψεις*, 8, 169. *Γέγονε δὲ καὶ Περικλῆς Ἀθήνησιν ἐναγοῦς οἰκίας*, 8, 188. *Φαλάριδος καὶ Διονυσίου φίλους καὶ συνήθεις—ἐναγεῖς ἐποιοῦντο καὶ καταράτους*, 9, 114." Ind. in Plutarch. Maximus in Dionys. Areop. 93.: *Ἐναγεστάτων· μεμιαμμένων.* Cf. Hesych. *Ἐναγές· μεμιασμένον*, ubi Cod. *μεμιαμένον.* Æsch. Suppl. 129. Eum. 276. *Ἐγὼ, διδαχθεὶς ἐν κακοῖς ἐπίσταμαι Πολλοὺς καθαρμοὺς, καὶ λέγειν ὅπου δίκη, Σιγᾶν θ' ὁμοίως.* Schol. *Ἐγὼ, διδαχθεὶς· διδαχθεὶς πολλοὺς καθαρμοὺς, ὅ ἐστι τηλικαῦτα ἀψυχῆσαι, ἃ πολλῶν ἐδεήθη καθαρμῶν.* Ἄλλως. *Οἱ ἐναγεῖς οὔτε ἐν ἱερῷ προσῄεσαν, οὔτε προσέβλεπον, οὐδὲ διελέγοντό τινι.* Καὶ παρ' Εὐριπίδῃ (Fr. inc. 201.) *Τί σιγᾷς; μῶν φόνον τιν' εἰργάσω; Ἐπεὶ Ὀρέστης μέλλει διαλέγεσθαι, δοκῶν ἔτι ἐναγὴς εἶναι, ἐγὼ, φησὶ, διδαχθεὶς σὺν κακῷ τῷ ἐμαυτοῦ, καὶ οἷον διδασκάλοις χρησάμενος ταῖς ἐμαῖς συμφοραῖς, ἐπίσταμαι καὶ σιγᾷν καὶ λαλεῖν ὅπου δεῖ, ἑκατέρου καιρὸν γινώσκων.* Suid.: *Ἐναγεῖς· βεβήλους, ἀποτροπαίους.* Δαμάσκιος· *Τοὺς δὲ παντάπασιν ἀπεωθεῖτο, ὡς ἐναγεῖς ὄντας καὶ ἀνιάτους, οὐδέν τε αὐτὸν ἐδυσώπει προσδέχεσθαι σφῶν τὴν ὁμιλίαν, οὐ πλοῦτος ἐξαίσιος, οὐ περιφάνεια πολιτείας, οὐ δυναστεία ἄμαχος, οὐ κακοήθεια τυραννική τις.* (Zonar. *Ἐναγής· σεβάσμιος, ἢ καὶ ὁ βέβηλος, καὶ ὁ ἀποτρόπαιος.* Δαμάσκιος· *Τοὺς δὲ παντάπασιν ἀπεωθεῖτο ὡς ἐναγεῖς ὄντας καὶ ἀνιάτους.*) *Ἐναγεῖς· διὰ τοῦ ε, τοὺς ἐνόχους ἄγει καὶ μιάσματι, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος*, (v. Reisk. supra.) *Διὰ δὲ τοῦ α, ἀναγεῖς, τοὺς ἀνάγνους.* (Cf. Ἀναγής.) *Ἐναγής· σεβάσμιος, ἢ καὶ βέβηλος. Ἐκ τούτων ἐκεῖνος τῇ τελετῇ προσῄει ἐναγής.* Zonar.: *Ἐναγέστατος· ἀκάθαρτος, μυσαρώτατος.* "Nisi fallor, e Thuc. (imo superl. *ἐναγέστατος* in Thuc. nusquam legitur. At positivus *ἐναγὴς* est 1, 126. loco jam citato, et 139. *Λακεδαιμόνιοι δὲ ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης πρεσβείας τοιαῦτα ἐπέταξάν τε καὶ ἀντεκελεύσθησαν περὶ τῶν ἐναγῶν τῆς ἐλάσεως.*) Utitur etiam Æschines c. Ctesiph. p. 69. ubi v. Tayl. Sed semper sensu malo occurrit, quantum sciam. (Cf. Nostrum in Ἐναγῶς.) Clem. Alex. Str. 7, 4. Cass. Dio 53, 18. Joseph. A. J. 7, 9, 4. 9, 10, 4. Cf. Harpocr. v. Ἀναγεῖς. Jungitur cum genitivo casu, ut in illo loco Æschinis, (imo genitivus ibi ad *μαντείαν* pertinet. Verba sunt: *Ἐπιστρατεύειν ἐπὶ τοὺς ἐναγεῖς κατὰ τὴν μαντείαν τοῦ θεοῦ.*) et ap. Thuc. *ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τοῦ θεοῦ.*" Tittmann. Hesych.: *Ἐναγές· μυσαρὸν, ἀκάθαρτον. Ἐναγής· πονηρός.* ("Adde, *ἢ διάπυρος, ἢ φονεύς· ἄγος γὰρ, τὸ μίασμα.* Hæ enim voces, male insertæ in Ἐναγίζειν, huc reponendæ sunt in proprio loco." Palmer. Vales. Heins.) *Ἐναγεῖς· ἀκαθάρτους. Ἐναγῶν· ῥυπαρῶν.* Glossæ: *Ἐναγής·* Inquinatus, Sceleratus. J. Poll. 1, 21. *Νεωτεριστὴς περὶ τὸ θεῖον, ἐναγὴς, ἐξάγιστος, βέβηλος, θεοβλαβὴς, ὁ δὲ θεοστυγὴς, τραγικόν*: 32. *Μιαροὶ, παμμίαροι, ἐναγεῖς, ἄγει προσερχόμενοι, μιάσματι ἐνεχόμενοι. Καὶ τὰ πράγματα, τὸ μὲν, ἅγιον, καθαρὸν, ὅσιον, ἁγνὸν, εὐαγὲς, ἄχραντον· τὸ δὲ ἐναντίον, ἐναγὲς, ἐξάγιστον,* **δυσαγὲς, μιαρὸν, παμμίαρον, μίασμα, μῦσος* (*μύσος.* "Ἐναγές. C. A. **ἐξαγὲς*, quod idem est cum *τῷ ἐξάγιστον*: *ἐξ* ibi habet vim augendi. *Ἐξάγιστον* in G. Impurum." Kuhn.) 8, 134. *Ἐπὶ δὲ τούτοις, ἐναγὴς, μιαρὸς, παμμίαρος.*]

Ἐναγῶς, Pie, Cum veneratione, Sancte. Philo de V. M. 3. *Ταῦτ' ἐπιτελέσας, ἐναγῶς ἀχθῆναι κελεύει μόσχον καὶ κριοὺς δύο.* Ubi Turnebus exp. Rite. Potest autem et cum *ἐπιτελέσας* jungi hoc adverbium. Ceterum si non mendose legitur hic *ἐναγῶς* pro *εὐαγῶς*, quod aliquando suspicatus sum, nomen itidem *ἐναγὴς* pro Pio et sancto sumi posse constat.

Ἐναγικὸς, ή, όν, Piacularis, de re dicitur, ut *ἐναγὴς* de persona. Plut. Pol. Præc. (9, 281.) *Πολλῶν δὲ τοιούτων γενομένων, ἀποκτείναντες οἱ Δελφοὶ τὸν Κράτητα καὶ τοὺς στασιάσαντας, ἐκ τῶν χρημάτων, ἐναγικῶν προσαγορευθέντων, τοὺς κάτω ναοὺς ἐνῳκοδόμησαν.* [Ἀνῳκοδόμησαν, Reisk. et ita etiam Xyl. e suo scripto leg. ait, neque aliter edidit Wyttenb.]

Ἀναγὴς, ὁ, ἡ, Impurus, Suidæ; at Hesychio, Purus. Quas expositiones ita posse inter se conciliari

existimo, ut dicamus ἀναγὴς Impurum significans, A esse ex α priv. et ἁγὴς, significante Purum; at vero ἀναγὴς pro Puro, esse ex ἄγης, significante Impurum. Quam tamen posteriorem expositionem solam posui in 'Αγὴς, quod exemplum alterius non haberem. [Harpocr. 'Αναγεῖς· Αἰσχίνης Κατὰ Κτησιφῶντος. Διὰ μὲν τοῦ α, τοὺς ἀνάγνους, ἐὰν δὲ ἐναγεῖς, τοὺς ἐν τῷ ἄγει, τουτέστιν, ἐν τῷ μιάσματι. "'Αναγεῖς maluimus ut responderet τῷ ἐναγεῖς.' Maussac. Liv. p. 58.: Proficiscentibus deinde indignatio oborta, se ut consceleratos contaminatosque a ludis, festis diebus, cœtu quodammodo hominum deorumque abactos esse. Æschinis porro locus in Or. c. Ctesiph. is est p. 67. Ald. 'Αρχὴν δέ γε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἕλληνες, εἰ ἐσωφρονεῖτε, οὐδ' ἂν ὠνομάζετο τοὔνομα τοῦ δήμου τῶν 'Αθηναίων ἐν ταῖσδε ταῖς ἡμέραις, ἀλλ' ὡς ἐναγεῖς ἐξήγετε ἐκ τοῦ ἱεροῦ. Leg. ἀναγεῖς ex Harp. certe ἐναγεῖς tolerari non potest: id enim tantum admisisse Athenienses dicebantur, quod clypeos in æde, quæ nondum dedicata fuerat, consecrarant, ob quod unicum admissum quis ἐναγεῖς vocaret Athenienses? B ἐναγεῖς vero p. 66. Sacros et detestabiles vocat Æschines. Idem Liv. p. 109.: An esse ulla major aut insignior contumelia potest, quam partem civitatis velut contaminatam indignam connubio haberi?" Vales. In Æschinis loco, qui legitur p. 509. Reisk., etiam hodie reperitur ἐναγεῖς, et altum silent Interprr. Suid.: 'Αναγεῖς· διὰ μὲν τοῦ α, τοὺς ἀνάγνους, διὰ δὲ τοῦ ε, τοὺς ἐνόχους ἄγει καὶ μιάσματι. Οὕτως Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος. Eadem verba usque ad v. Αἰσχίνης extant in Zonara, ubi Tittmann. "Ex Harpocr. ut monuit Kust. Glossa Hesychii, 'Αναγής· ὁ ἐναγὴς, ἢ βέβηλος, (Schleusner. Mss. 'l. ὁ μὴ ἐναγὴς,') spectare videtur ad locum Theodoreti in Jes. 13. (p. 59.) ubi ἄγαν ἀναγὴς et βέβηλος junguntur: (Τὸ ἀνάθημα καὶ ἐπὶ τοῦ ἄγαν ἁγίου, καὶ ἀφιερωμένου τῷ Θεῷ τίθησι τὰ θεῖα λόγια, καὶ μέντοι καὶ ἐπὶ τοῦ ἄγαν ἀναγοῦς καὶ βεβήλου. Vide Suicer. Thes. Eccl. v. 'Αναγής.) Æschines, qui laudatur, utitur verbo ἐναγὴς, 69, 5. 13. 70, 14." Suidas: 'Εναγεῖς· διὰ τοῦ ε, τοὺς ἐνόχους ἄγει καὶ μιάσματι, ὡς C Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος, διὰ δὲ τοῦ α, ἀναγεῖς, τοὺς ἀνάγνους. In Æschinis igitur loco minime mutanda est v. ἐναγεῖς in ἀναγεῖς, ut volebat Vales. Hesych. 'Αναγής· καθαρός. "Recte corrigunt, (imo nemo præter Schrevelium correxit,) ὁ μὴ καθαρός. Harpocr.: 'Αναγεῖς· ἀνάγνους. Sed forsan nihil mutandum. Hesych. 'Εναγεῖς· ἀκαθάρτους. 'Αναγὴς igitur καθαρός." Toup. Emendd. 3, 437. "Hinc corr. Soph. Œd. T. 669. (vide 'Εναγὴς,) v. 842. v. an hinc corr. Eurip. Or. 27. (ὧν δ' ἕκατι, παρθένῳ λέγειν Οὐ καλόν· ἐῶ τοῦτ' ἀσαφὲς ἐν κοινῷ σκοπεῖν.)" Wakef. ad marg. "Ad Mœrin 78. T. H. ad Eurip. Suppl. 3, 351. Lips. (in Εὐαγὴς citandus.)" Schæf. Mss. Vide nos supra 91. c.]

'Εναγίζω, Sacra mortuis facio, Parento. Pausan. 231. Τότε δὲ ὁ 'Επαμινώνδας Σκεδάσῳ καὶ τοῖς παισὶν ἐνήγιζέ τε καὶ ηὔχετο. Et cum accus., pro Immolare, vel pro simpliciter Offerre parentandi causa, s. pro parentatione, ut ap. Plut. Solone, ἐναγίζειν βοῦν. Idem in Catone (2, 576.) Ταῦτα χρὴ τοῖς γονεῦσιν D ἐναγίζειν, οὐκ ἄρνας οὐδ' ἐρίφους, ἀλλ' ἐχθρῶν δάκρυα καὶ καταδίκας. Citatur ex eodem Plut. in Numa, τοῖς φυτοῖς ἐναγίζουσι τότε, quod exponitur, Germinibus tunc parentant. || Etym. vult inter cetera significare φονεύειν, Occidere.

['Εναγίζω. "'Εναγίζειν κριὸν, Arietem immolare, 1, 10. Οἱ Πλαταιεῖς ὑπεδέξαντο τοῖς πεσοῦσι καὶ κειμένοις αὐτόθι τῶν 'Ελλήνων ἐναγίζειν καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, 2, 529. Parentare, Memoriam illorum renovare: Οὐ καλῶς τεθνηκότι Κασσίῳ παίζοντες καὶ γελωτοποιοῦντες ἐναγίζομεν, 5, 426.: Parentare, i. e. Sacrificia pro mortuis offerre, Τοῖς φθιμένοις ἐναγίζουσι τοῦ ἐνιαυτοῦ τελευτῶντος, 7, 85. Τούτοις, ὡς φθαρτοῖς καὶ ἥρωσιν, ἐναγίζειν δεῖν οἴεται (sc. Herodotus,) ἀλλὰ μὴ θύειν, ὡς θεοῖς 9, 404. vide etiam 461." Ind. in Plutarch. Ubi nota distinctionem inter ἐναγίζειν et θύειν. "'Εναγίζω, Sacra mortuis facio, i. e. hominibus, vel heroibus, adeo ut de diis vox non adhibeatur. Paus. 133. (Φαῖστον ἐν Σικυωνίᾳ A λέγουσιν ἐλθόντα καταλαβεῖν 'Ηρακλεῖ σφᾶς ὡς ἥρωϊ ἐναγίζοντας· οὔκουν ἠξίου δρᾶν οὐδὲν ὁ Φαῖστος τῶν αὐτῶν, ἀλλ' ὡς θεῷ θύειν.) Phot. Bibl. 477. (e Ptol. Hephæst. Ὅτι 'Ρόπαλος υἱὸς 'Ηρακλέους ἦν ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ, καὶ ὡς ἥρωϊ τῷ πατρὶ ἐνήγισε, καὶ ὡς θεῷ θύσειεν.)" Wakef. Mss. Timæus: 'Εναγίζειν· θύειν. "Ex Herod., ut opinor, 1, 167. Καὶ γὰρ ἐναγίζουσί σφι μεγάλως: 2, 44. Καὶ τῷ μὲν ὡς ἀθανάτῳ, 'Ολυμπίῳ δὲ ἐπωνυμίην, θύουσι· τῷ δ' ἑτέρῳ, ὡς ἥρωϊ, ἐναγίζουσι. Hoc verbum, etsi aliquando cum θύειν permutatur, proprie tamen significat Mortuis heroicos honores deferre, vel Parentare, de qua notione Casaub. ad Sueton. Cæs. 88. (Atque in deorum numerum relatus est:—'Quod in antiquissimis Gr. historiis dici solet, aliquem a morte τετευχέναι τιμῶν ἡρωϊκῶν, vel ἰσοθέων, vel * ἰσολυμπίων, ut Philo, id Latini multo inverecundius dicunt, In deorum numerum referri vel consecrari, ut in Epistola Pæti de Hippocrate ἀνιεροῦσθαι. Fere autem conditoribus urbium aut aliis de publica re bene meritis, honores heroici de- B cerni soliti, donec paulatim pro diis habiti etiam isti. Plut. in Mulierum Præclaris Factis: Τῇ Λαμψάκῃ πρότερον ἡρωϊκὰς τιμὰς ἀποδίδοντες, ὕστερον ὡς θεῷ θύειν ἐψηφίσαντο. Deferre τιμὰς ἡρωϊκὰς est quod una voce ἐναγίζειν dicitur, et longe differt a θύειν, ut notant vett. Grammatici. Adulatio postea, an superstitio, θεοποιΐαν invexit. Cujus moris extat gravis censura ap. Plut. Romulo.') Καθαγίζειν est ap. Plat. Crit. 564." Ruhnk. Schol. Eur. Phœn. 281.: 'Εσχάρα κυρίως μὲν ὁ ἐπὶ τῆς γῆς βόθρος, ἔνθα σφαγιάζουσι τοῖς κάτω ἐρχομένοις (v. Koen. infra,) βωμὸς δὲ, ἐν ᾧ θύουσι τοῖς ἐπουρανίοις θεοῖς. "Restitui poterit ἐναγίζουσι, (et sic exhibet Taur. teste Matthiæ,) quod a veteri positum Grammatico Codex manifestat Aug. in quo vocem γενόμενος hæc proxima sequuntur: 'Εσχάρα μὲν γὰρ κυρίως ὁ ἐπὶ γῆς βόθρος, ἔνθα ἀναγίζουσι τοῖς κάτω ἐρχομένοις. In ἀναγίζουσι, quod Græcum non est, litera mutata verbum præbet in hac re proprium. Diis enim inferis aut heroibus sacra facere, Defunctorumque C manibus parentare dicebatur ἐναγίζειν.—Proprie locutus Schol. Apoll. R. 1, 587. Τοῖς μὲν οὖν κατοιχομένοις ὡς περὶ ἡλίου δυσμὰς ἐναγίζουσι, τοῖς δὲ οὐρανίδαις ὑπὸ τὴν ἕω, ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου. Ἔντομα δὲ τὰ σφάγια, κυρίως τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγιζόμενα, διὰ τὸ ἐν τῇ γῇ αὐτῶν ἀποτέμνεσθαι τὰς κεφαλάς. Οὕτω γὰρ θύουσι τοῖς χθονίοις· τοῖς δὲ οὐρανίοις ἄνω ἀναστρέφοντες τὸν τράχηλον σφάζουσιν. Ὅμηρος· Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα. Ἄλλοι δὲ ἔντομα, φασὶν, τοῖς τεθνεῶσιν ἐνάγιζον, ὡς ἄγονα τοῖς ἀγόνοις, τοῖς δὲ οὐρανίοις θεοῖς ἔνορχα ἔθυον. Proprietatem neglexit illud Scholion describens, Etymologus 345. (Ἔντομα· τὰ τοῖς κατοιχομένοις θυόμενα. 'Εντέμνεται γὰρ τούτων ὁ τράχηλος· τὰ δὲ τοῖς οὐρανίοις θεοῖς ἀνακλᾶται. Ἢ ἔντομα, τὰ εὐνουχισθέντα τῶν προβάτων· τοιαῦτα δὲ ἔθυον τοῖς νεκροῖς, ἄγονα, διὰ τὸ καὶ αὐτοὺς εἶναι ἀγόνους. Καί μιν κυδαίνοντας ὑπὸ κνέφας ἔντομα μῆλα. Καί· Ἥγνισαν ἔντομα μήλων. Prior locus est 1, 587. Καί μιν κυδαίνοντες, ὑπὸ κνέφας ἔντομα μήλων Κεῖαν: posterior autem 2, 924. Ceterum cf. Schol. D e Cod. Par.: Τὸ δὲ ἔντομα, ἤγουν εὐνοῦχα, 'notandus hic usus vocis εὐνοῦχος,' Schæf. Εὐνοῦχα δὲ τοῖς τεθνηκόσιν ἐνάγιζον, 'augmentum perperam omissum,' Schæf. sic tamen et alter Schol. at contra Philostr. Her. 238. 'Ενήγιζον, quod Schol. per ἐθυσίαζον interpretatur, τὰ ἄγονα τοῖς ἀγόνοις. Διὸ καὶ τῷ Δόλοπι τοιαῦτα θύουσι. Καὶ δύνοντος ἡλίου, διὰ τὸ δῦσαι κἀκείνους, καὶ πρηνῆ πρὸς τὴν γῆν ὁρῶντα σφάζουσιν, ὅτι ἤδη ἀπολώλασιν. 'Ομοίως δὲ καὶ τοῖς καταχθονίοις θεοῖς θύουσι. Τοὐναντίον δὲ τοῖς οὐρανίοις θεοῖς· ἔνορχά τε γὰρ, καὶ ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου, καὶ πρὸς οὐρανὸν ὁρῶντα ὕπτια. Ὅμηρος· Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα. Verbum illud nemo frequentius usurpavit quam Pausanias. Θυσίας ἐναγίζων scripserat Poëta mercenarius, cujus oraculum exhibet Euseb. e Porphyrio, Præp. Evang. 4. p. 145. ubi vulgatur ἐναρίζων." Valck. "Parentare defunctis, Athen. 344." Valck. Mss. "Wessel. ad Diod. S. 1, 283. monet sedem quandam habere ἐνάγισμα, ἐναγισμὸν, ἐναγίζειν in heroum sacris, cum inferiæ illis mittuntur. Infra 230. 234. 238. 240.

usurpantur de Achillis inferiis. Heliodor. 1, 17. Ἔνθα τοῖς ἥρωσιν οἱ πολέμαρχοι τὸ πάτριον ἐναγίζουσιν. Dixerunt tamen et de sacrificiis in honorem deorum factis. Idem Heliodor. 1, 28. θεοῖς ἐγχωρίοις ἐναγίσαντες. Ubi tamen animadvertendum est θεοὺς ἐγχωρίους esse posse heroes dæmonum honoribus publice cultos." Boissonad. ad Philostr. Her. 518. Appian. 1, 426. Μὴ δ' ὑποκρίνεσθε ἐλεεῖν ἱερὰ, καὶ ἑστίας, καὶ ἀγορὰς, καὶ τάφους· ὧν τάφοι μὲν ἔστων ἀκίνητοι· καὶ ἐναγίζετε αὐτοῖς ἐπερχόμενοι, καὶ τοῖς ἱεροῖς θύειν εἰ θέλετε ἐπιόντες· τὰ δὲ λοιπὰ καθέλωμεν· οὐ γὰρ καὶ νεωρίοις θύετε, οὐδὲ ἐναγίζετε τείχεσιν. "Albert. Peric. Cr. 33. Valck. Phœn. p. 645. Herod. 125. ad Diod. S. 1, 148. 247. ad Herod. 454. 531. Musgr. Bacch. 469. Wakef. Herc. F. 1336. ad Lucian. 1, 859. Boissonad. in Philostr. 631. Eranius Philo 170. (Μηρία καὶ μηρὸς διαφέρει· μηρία μὲν γὰρ, τὰ ἐναγιζόμενα τοῖς θεοῖς, μηρὸς δὲ, τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα.)" Schæf. Mss. Etym. M. v. Μηρία: Ὅτι τὸ μὲν ἀρσενικὸν ὁ ποιητὴς τίθησι καὶ ἐπὶ τῶν ἁγιαζομένων, ὡς τὸ, Μηροὺς ἐξέταμον, καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρωπείων, Μιάνθην αἵματι μηροί· τὸ δὲ οὐδέτερον ἐπὶ τῶν ἁγιαζομένων, ὡς τὸ, Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη. Etym. G.: Διαφέρει τὸ ἀρσενικὸν τοῦ οὐδετέρου· ὅτι τὸ ἀρσενικὸν μὲν ὁ ποιητὴς τίθησι καὶ ἐπὶ τῶν ἁγιαζομένων, ἤγουν θυομένων, καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρωπείων, ὡς, Μηροὺς ἐξέταμον· ἐπὶ τῶν ἀνθρωπείων, ὡς, (Il. Δ. 146.) Τοῖοί τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροί· τὸ δὲ οὐδέτερον ἐπὶ τῶν ἁγιαζομένων μόνον, ὡς τὸ, Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη. Erotian.: Ἐναγίζειν· τοῖς κατοιχομένοις, ἢ τοῖς καταχθονίοις θύειν. "Locus est in Πρεσβευτικῷ Thessali (538.) Καὶ ξυνέταξαν δημοσίῃ Δελφοὺς ἐναγίζειν, Et Delphicis imperarunt, ut illi publice parentarent, h. e. Chryso, Nebri filio, Delphi publice exequias et inferias decreverunt. In Vita quoque Hipp. per Soranum scripta legitur, Παρ' ὃ καὶ ἐναγίζειν ἐν αὐτῇ μέχρι νῦν Ἱπποκράτει φησὶ τοὺς Κῴους." Foës. Œcon. Hippocr. "Apud Herod. est καταγίζειν, ut καταγίζειν πυρὶ, Igni consecrare, item Immolare et sacrificare, Clione 68. et Melpom. 35.: et ἐναγίζειν, Inferias mittere, Euterpe 44." Cam. "Illi autem καταγίζειν addendum est καταγιάζειν. Siquidem emendate scriptum est καταγιαζομένου 1, 202. Sed verum ut fatear, suspicione ap. me scriptura hæc non caret, præsertim cum et Erotian. ἐναγίζειν, non ἐναγιάζειν scribat. (Ἁγιάζω et ἁγίζω sæpissime confunduntur, ut exempla jam allata ostendunt. De loco Herod. 1, 202. supra egimus.) Sicut Hesych. χοὰς ἐπιφέρειν, vel θύειν τοῖς κατοιχομένοις. Sed magis priorem probo expositionem, quam posteriorem, et in posteriori placet, quod κατοιχομένοις tantum dixerit, non autem cum Erotiano, ἢ τοῖς καταχθονίοις, quoniam hoc de aliis inferis dici solet. Non solum autem Inferias mittere dixerunt Latini, sed etiam Inferias ferre, et Inferias dare. At Inferias facere, ut etiam exponitur, me legere haud memini." HSt. J. Poll. 3, 102.: Χοὰς χέασθαι, ἐναγίσαι: 8, 91. Ὁ δὲ Πολέμαρχος θύει μὲν Ἀρτέμιδι Ἀγροτέρᾳ, καὶ τῷ Ἐνυαλίῳ· διατίθησι δὲ τὸν ἐπιτάφιον ἀγῶνα τῶν ἐν πολέμῳ ἀποθανόντων· καὶ τοῖς περὶ Ἁρμόδιον ἐναγίζει. Gregor. Cor. 515.: Ἐναγίζειν δὲ, τὸ χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις. "Gloss. Herod. explicant fusius: Ἐναγίζειν· τὰς χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις, ἢ τὸ διὰ πυρὸς δαπανᾷν. Ubi verbum ἐναγίζειν Schol. Eur. Phœn. 281. restituit Valck.: pro τοῖς κάτω ἐρχομένοις hinc etiam τοῖς κατοιχομένοις scr. videtur, (sed nil variant Codd. ap. Matthiæ.) Herodoti locum p. 125. Τῷ μὲν, ὡς ἀθανάτῳ,—θύουσι, τῷ δ' ἑτέρῳ, ὡς ἥρωϊ, ἐναγίζουσι, imitando expressit Arrian. de Exp. Alex. 7, 14. Ἐναγίζειν τε ὅτι ἀεὶ ὡς ἥρωϊ ἐκέλευεν Ἡφαιστίωνι·—καὶ εἰς Ἄμμωνος ἔπεμψεν, ἐρησόμενος τὸν θεὸν, εἰ καὶ ὡς θεῷ θύειν συγχωρεῖ Ἡφαιστίωνι. In Apollodori Bibl. 2. p. 100. Hercules, cum leonem Nemeæum oppugnaturus Cleonis ap. quendam diverteretur, jussit hospitem, Ἂν μὲν ἀπὸ τῆς θήρας σῶος ἐπανέλθῃ, Διὶ Σωτῆρι θύειν· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, τότε ὡς ἥρωϊ ἐναγίζειν. E quibus verbis liquet, paulo post Apollodorum scribere non potuisse ἐκόμιζεν εἰς Μυκήνας, inprimis, cum paucis interjectis sequatur iterum: Σω-

A τῆρι θύσας Διὶ ἦγεν εἰς Μυκήνας τὸν λέοντα. Priori loco εἰς Κλεωνὰς corrigendum est ex Auctore 12. Certam. Herc. in Allatii Exc. Rhet. 322. Plura notavit Wessel. ad Diod. S. 1, 246. 284." Koen. "Schol. Lucian. 1, 859. ἐντέμνουσιν interpretatur ἐναγίζουσι. Hæc verba alibi junguntur, e. c. a Philostr. Her. 236. 238. Boiss." Schæf. Etym. M.: Ἐναγίζειν· τὸ χοὰς ἐπιφέρειν ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις, ἢ φονεύειν· ἄγος γὰρ τὸ μίασμα· ἐνάζω δὲ, τὸ λιτανεύω πρὸς τοῖς ναοῖς· ἢ ἐναγίζειν, τὸ κατακαίειν ἀπὸ τοῦ ἁγίζειν.] "Ἐνάζω, Etymologo est τὸ λιτανεύω πρὸς τοῖς ναοῖς, itidemque Hesychio. Sed is duplici ν scriptum habet ἐννάζω, quæ scriptura licet etymo convenientior videatur, tamen ap. ipsum quoque series alphabetica unicum ν requirit." [Kuster.:—"Etym. ἐνάζω, per unum ν: prout etiam e serie literarum hic scr. foret. Etymologia tamen vocis duplex ν requirere videtur. Cf. Hes. v. Ἐναύει (ποτνιᾷ, ἢ ἄγαν ἱκετεύει.)" Codex: Ἔναυ ποτνιᾶ δάγαν ἱκετεύω. "Ni fallor, scriptum erat: Ἐνάω· ποτνιῶ, ἢ ἄγαν ἱκετεύω. Verbum * ἐνάω, vel * ἐναύω, B ab ἐνάζω forma tantum differt; nam νάω ναύω, ἐνάω ἐναύω ἐνάζω, una eademque verba sunt. Emendationi quoque literarum series, et scriptura Codicis favere videntur." Schow. Hesych.: Ναύειν· ἱκετεύειν, παρὰ τὸ ἐπὶ τὴν ἑστίαν καταφεύγειν τοὺς ἱκέτας. "Sc. a v. ναὸς, Templum, formatur ναύειν, et * ναοῦν. Nam et inf. ponit: Ναοῖ· ἱκετεύει. (Sed ordo literarum flagitat * Ναυοῖ.) Hoc igitur loco per ἑστίαν non intelligimus Focum, aut Domum; sed Ἑστίαν legendum, cum aspero spiritu, et intelligendum Vestæ templum. Tangit Romanorum morem, ap. quos ad Vestæ asylum erat reverendissimum." Palmer, Hesych.: Ναύω· λίσσομαι, ἱκετεύω. Ubi ex ordine leg. Νάω, ut legit Is. Voss. "Ναύειν· ἱκετεύειν: nam ναυὸς Æol. pro ναὸς, Templum." Wakef. Mss. Phot.: Ναύειν· ἱκετεύειν, ἐπεὶ ἐν τοῖς ναοῖς ἦσαν, ἢ παρὰ τὴν Ἑστίαν, παρὰ τὸ ἐναῦσαι. "Ναὸς usu primario Domicilium dicit. Clinias observat καὶ τὸν ναόν ποτε εἰρῆσθαι * ἔνναον, ita lego pro ἔνναιον, διὰ τὸ ἐνC ναίειν ἐν αὐτῷ τοὺς θεοὺς, ap. Schol. Apoll. Rhod. 2, 1087. (Schol. e Cod. Par. Κλεινίας δὲ καὶ τὸν ναὸν ἐνναιόν φησί ποτε λέγεσθαι, διὰ τὸ ἐνναίειν, ἤτοι ἐνοικεῖν, ἐν αὐτῷ τοὺς θεούς.) Id verbi Ἐνναίειν Suidæ restituendum, ubi vulgo libri præferunt: Ἐναύειν· τὸ ἱκετεύειν πρὸς τοῖς ναοῖς. Ab hac generaliori notione Ναὸς in istam significandi proprietatem devenit, quæ vulgo obtinet." Valck. ad Ammon. 153. Suidæ locus integer est: Ἐναύειν· τὸ ἱκετεύειν πρὸς τοῖς ναοῖς. Εἰ δὲ ἐντεῦθεν Εὐριπίδης ἐναυσάμενος τὸν λόγον ἅπαντα, εἶτα μέν τοι Φοίνικι περιτίθησιν. "Fragm. hoc propter brevitatem obscurum est, cujus proinde versionem consulto prætermisi." Kust. "Hoc Fragm. proculdubio descripsit Suid. ex Hieronymi Rhodii libello de Poëtis Tragicis, de quo Noster v. Ἀναγυράσιος, Jo. Jons. de Script. Hist. Phil. 129. et nos supra ad v. Ἐγκατῳκοδόμησεν. Referendus autem est h. l. ad Eurip. fabulam Phœnicem, quam ex Hom. hausisse videtur, sed ita ut heroem inculpatum exhibuerit, contra quam fecisset Homerus: de quo D Valck. Diatr. 26. Ceterum aliud est ἐναύειν, aliud ἐναύσασθαι. Polyb. 17. p. 1046. Οὐδὲ μὴν Θετταλοὺς, οὐδὲ Μάγνητας δυνατὸν ἐναύσασθαι τῆς ἐλευθερίας οὐδέποτε, Δημητριάδα Φιλίππου κατέχοντος, καὶ Μακεδόνων. Æschin. Socr. Dial. 3, 20. Καὶ τοὺς περὶ Ἡρακλέα τε καὶ Διόνυσον κατιόντας εἰς Ἅιδου πρότερον λόγος ἐνθάδε μυηθῆναι, καὶ τὸ θάρσος τῆς ἐκεῖσε πορείας παρὰ τῆς Ἐλευσινίας ἐναύσασθαι. Sed sic solet Suid., ut verba diversæ significationis confundat: quod et alibi observavimus. Recte autem Noster: Ἐναύειν· ἱκετεύειν πρὸς τοῖς ναοῖς. Legebat V. D. ad Ammon. (l. c.) Ἐνναίειν. Sed perperam. Idem αὔειν et ἰαύειν, ἐναύειν et ἐνιαύειν. Nicand. Th. 283. Ὅς τε κατ' εἰλυθμοὺς πετρώδεας ἐνδυκὲς αὔει. Ita (etiam Schneidero judice) scr. iste versiculus, quem male solicitavit V. D. ad Theocr. Syrac. (p. 248. probante tamen Maltbio Lex. Gr. Pros. 277. Plura de hoc versu olim habebis in Εἰλυθμὸς et Εἰλυός.) Idem v. 263.: Ἢ καὶ ἀμαρτροχιῇσι παρὰ στίβον ἐνδυκὲς αὔει. Ubi Schol. Τὸ δὲ ἐνδυκὲς αὔει, ἀντὶ τοῦ

ἐπιμελῶς καὶ συνεχῶς κοιμᾶται, ἢ διάγει. Ἐξενήνεγκται (ἐξενήνεκται Schneider.) δὲ χωρὶς τοῦ ι· ἔστι δὲ τὸ πλῆρες ἰαύει. Quocum facit Etym. v. Αὔω. Incubare vocant Latini. Plautus Curculione 1, 1, 61. Id eo fit, quia hic leno ægrotus incubat in Æsculapii templo. Ad q. l. consulendi Interprr." Toup. Emendd. 3, 62. Zonar.: Ἐναύοντες· ἐνάπτοντες, ἢ ἱκετεύοντες. Ἐναύοντες πρὸς τοῖς ναοῖς. "Ἱκετεύοντες. Sic etiam Cyrill. Ms. et Suid. afferens locum obscurum, de quo hoc tantum mihi certum est, eum pertinere non ad ἱκετεύειν, sed ad usum metaphoricum vocis ἐναύειν." Tittm. Suidas: Ἐναγίζειν· παρὰ Ἡροδότῳ χοὰς φέρειν (ἐπιφέρειν Heins. ad Hesych.) ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις, ἢ τὸ διὰ πυρὸς δαπανᾶν. Ἐναγίζων· φονεύων, κατακαίων. Ἐναγίζουσιν οὖν τῷ Ξανθῷ Μακεδόνι ("l. Μακεδόνες," Kust. et sic Schweigh. ad Polyb. T. 5. p. 142. e Valesio) καὶ καθαρμὸν ποιοῦσι σὺν ἵπποις ὡπλισμένοις. Zonar.: Ἐναγίζειν· τὸ χοὰς φέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις. Οὕτως Ἡρόδοτος. Καὶ ἐναγίζω, τὸ κατακαίω, (D. καταίνω, ἢ κατακταίνω,) καὶ τὸ φονεύω. Ἐναγίζουσιν οὖν τῷ ξανθῷ Μακεδόνα καὶ καθαρμὸν ποιοῦσιν, A. ἐμποιοῦσι. "Hoc Fragm. pertinet ad lustrationem illam exercitus Macedonici, quæ Demetrio, Persei fratri, causam necis præbuit. ('Si vera est, ut est probabilis, hæc conjectura, fuerit illud ad L. 24. referendum, et capiti 8. subjungendum.' Schweigh.) De ea Liv. 40, (6.) 'Forte lustrandi exercitus venit tempus, cujus solemne est tale.' Et paulo post: 'Mos erat, lustrationis sacro peracto exercitum decurrere.' Id solemne Ξανθικὰ dicebatur, eo quod ageretur mense Xanthico s. Aprili. Hesych. Ξανθικά· ἑορτὴ Μακεδόνων, Ξανθικοῦ μηνὸς ἀγομένη, ἔστι δὲ καθάρσιον τῶν στρατευμάτων. E quo patet, hic leg. esse τῷ Ξανθικῷ, non τῷ Ξανθῷ." Vales. e Const. Collect. p. 36. Hesych.: Ἐναγίζειν· τὸ χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις, ἢ διὰ πυρὸς, ἢ φονεὺς, ἄγος γὰρ τὸ μίασμα. "Scr. διὰ πυρὸς δαπανᾶν. Postrema verba e sede sua ejecta sunt, et referenda ad τὸ Ἐναγὴς supra, hoc modo: Ἐναγής· πονηρὸς, ἢ φονεύς. Ἄγος γὰρ τὸ μίασμα. Hoc malo, quam ut quicquam desit, quia nihil frequentius est hujusmodi transpositione in hoc auctore. Superiora probat Suid. (l. c.)" Heins. "L. ἢ διὰ πυρὸς δαπανᾶν, ἢ φονεύειν, partim ex Etym. M. partim e Suida. Sed Hesych. utrisque brevior scripsit, ut puto, ἢ διὰ πυρὸς, ἢ φονεύειν." Is. Voss. "E Suida et Etym. h. l. ita leg. et supplendus est, ἢ τὸ διὰ πυρὸς δαπανᾶν, ἢ φονεύειν." Kust. "Ἄγος γὰρ τ. μ. Rectius forte hæc subjiciantur superioribus: Ἐναγές· μεμιασμένον. Quamvis Etym. receptæ seriei faveat. Vide Bourdelot. ad Heliod. 106. ubi Glossas Mss. laudat, in quibus ἐναγίζειν etiam exponitur, χοὰς ἐπιφέρειν." Albert. Glossæ: Ἐναγίζω· Immolo, Parento.]

Ἐναγισμὸς, ὁ, Parentatio, ut ap. Plut. ποιεῖσθαι ἐναγισμοὺς τοῖς τεθνηκόσι, Parentare mortuis. Herod. 4. Ἑκατόμβας τε οὖν κελεύειν παρασκευασθῆναι, ἐναγισμούς τε παντοδαποὺς, Parentationis omne genus, ut Pol. interpr. Dicitur et Ἐνάγισμα pro ἐναγισμὸς, vel pro Libamine, quod parentationis gratia offertur. Exponitur etiam ἐναγίσματα, Inferiæ. Hesychio ἐναγίσματα, sicut et ἐναγισμοὶ, sunt ὁλοκαυτώματα.

["Ἐναγισμὸς, Parentatio, Inferiæ, Sacrificium pro mortuis. Ὥσπερ ἐναγισμόν τινα τῷ παιδὶ τελέσας, 2, 793. Ἡφαιστίωνος ἐναγισμὸς, 4, 157. Τιμᾶν τεθνηκότα καὶ γεραίρειν δημοσίοις ἐναγισμοῖς, 5, 633. Διὰ τί, τῶν ἄλλων Ῥωμαίων ἐν τῷ Φεβρουαρίῳ μηνὶ ποιουμένων χοὰς καὶ ἐναγισμοὺς τοῖς τεθνηκόσι, 7, 103." Ind. in Plutarch. "Boissonad. in Philostr. 519. ad Diod. S. 1, 284." Schæf. Mss. "Jambl. V. P. 118. Joseph. 959, 17. 972, 33." Wakef. Mss. Suidas: Ἐναγισμοί· ὁλοκαυτώματα. Ἐναγισμῶν ἐνεστηκότων Ῥωμαίοις· ὀλίγαις δὲ ὕστερον ἡμέραις Χαιρέαν μοίραις ἐτίμησαν εἰς τὸ πῦρ τιθεμέναις. Καὶ αὖθις· Ταῦτα γὰρ ἡμῖν ζῶσιν ἔτι τὰ ἐναγίσματα Βιτέλλιος καὶ Οὐεσπασιανὸς διδοῦσιν, ἵν' ἡμᾶς τοῖς πάλαι νεκροῖς καταθύσωσιν. "Ταῦτα κ. τ. λ. hæc sunt verba Dionis in Excerpt. Legat. a F. Ursino editis p. 396. ut Pearson. etiam observarat." Kust. Locus extat p. 1069.

A Reimar. ubi tamen est καὶ Βιτέλλιος. Ἐναγισμὸς occurrit ap. eund. Dion. 1108. 1298. Zonar.: Ἐναγισμοί· ὁλοκαυτώματα, ἢ μιασμοί. "Μιασμοὶ, i. e. Piacula, quo sensu etiam μίασμα nonnunquam occurrit, v. c. ap. Lucian. 1, 155. Ἐναγισμοὶ Feralia sunt Cass. Dion. L. 67, 9. 77, 12. (ἐναγίσματα ap. Suid. 65, 13.) et Piacularia Joseph. A. J. 19, 4. B. J. 1, 1, 4. 1, 7, 4. 6, 2, 1." Tittm. qui et e Cyrillo suo Ms. affert p. civ.: Ἐναγισμοί· ὁλοκαυτώματα, ἢ βιασμοὶ, l. μιασμοί. Hesych.: Ἐναγίσματα· ὁλοκαυτώματα. Ἐναγισμοί· τὸ αὐτό. Κλείδημος Περὶ Ἐναγισμῶν, ap. Athen. 410.]

["Ἐνάγισμα, Græv. Lectt. Hesiod. 544. ad Lucian. 1, 519. 860. ad Diod. S. 1, 247. 284. Boissonad. in Philostr. 518. 623. 627." Schæf. Mss. Cass. Dio 1108. Καὶ μετὰ τοῦτο πάνθ' ὅσα περ ἐν τοῖς ἐναγίσμασι καθαγίζεται: 1302. Appian. 1, 419. J. Poll. 3, 102. Χοὰς χέασθαι, ἐναγίσαι, ἐναγίσματα: 8, 146. Ἐναγίσματα, χοαὶ, τὰ νενομισμένα. Glossæ: Ἐνάγισμα· Jentaculum. Ἐναγίσματα· Justa, Exequiæ.]

B Εὐαγὴς, έος, ὁ, ἡ, Sanctus, Sacer, Purus, ut εὐαγέεσσι θυηλαῖς, Sacris victimis, et εὐαγέων Ἱεροσολύμων, citatur e Nonno. Εὐαγὴς τὰς χεῖρας, Purus manibus, Puras manus habens, i. e. Cæde non contaminatas. Et Philo de V. M. 2. πράξεις οὐκ εὐαγεῖς appellat Impuras actiones, i. e. Flagitiosas. Interdum εὐαγές ἐστι exp. Fas est, ut ap. Plut. Lycurgo, Ὅπως εὐαγὲς ᾖ τὸ ἀνελεῖν. Apud Aristot. autem de Mundo κόσμος λαμπρότητι εὐαγέστατος exp. Mundus claritate sincerissima præditus.

Εὐαγέες μέλισσαι, Anthol. (Antiphil. 29.) Agiles apes, quod per aërem cito ferantur et facile, ut in VV. LL. exponitur ex Jani Lascaris sententia, deducentis ab εὖ et ἄγω. Sic et ap. Suid. εὐαγὴς exp. εὖ περιηγμένος. Ad hanc autem deductionem ἀπὸ τοῦ εὖ et ἄγω referri etiam posse existimo εὐαγὲς πνεῦμα ad Herod. pro Vento secundo, in Euterpe, Εὐαγέϊ τε πνεύματι χρησάμενος καὶ θαλάσσῃ λείῃ, ut sit εὐαγὲς πνεῦμα τὸ εὖ ἄγον, ut dicuntur venti Ferentes pro Secundis. Sed malo vett. exempl. sequi,

C in quibus reperi εὐαέϊ, ab ἄω. ‖ Εὐαγὴς πύργος ex eorundem Epigr. lib. 4. citatur pro Turri patente et aperta, i. e. Liberum prospectum habente. Quæ significatio aliam rursus deductionem poscere videtur. Non male autem fortasse ibi quoque εὐαὴς legeretur, quia quæ in patenti loco sita sunt, ventis magis sunt exposita. Vult tamen Hesych. quoque εὐαγὲς inter cetera significare εὔοπτον. ‖ Est et Εὐαγὲς, Quod facile frangi potest, ita enim malo, quam cum Suida exponere καλῶς κεκλασμένον, ab ἄγω, Frango.

["Εὐαγὴς, Boissonad. in Philostr. 328. Heyn. Hom. 6, 229. Charit. 663. Wakef. Ion. 902. ad Callim. 1, 165. Brunck. Antig. 521. Bibl. Cr. 3, 2. p. 42. Jacobs. Exerc. 2, 133. Maittair. Ind. ad Petit. in Aret. T. 3. Pierson. Veris. 114. Ruhnk. ad Tim. 13. (in Ἄγος citatus.) Ad Mœrin 120. Bene tornatus, Koppiers. Obs. 89. Toup. Opusc. 1, 558. 2, 118. 202. Emendd. 2, 366." Schæf. Mss.]

[Εὐαγής. Eurip. Suppl. 651. Matth. ἀμφὶ δ' Ἠλέκτρας πύλας Ἔστην θεατὴς, πύργον *εὐαυγῆ λαβών. "Πύργον εὐαυγῆ forte est ex Æsch. Pers. 466. Ἕ-

D δραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαγῆ στρατοῦ, de Xerxe, prælium navale ap. Salamina spectante, ubi v. Schol. (A. Ὅθεν ἐδύνατο καλῶς ἄγειν τὸν ὀφθαλμὸν πανταχοῦ, καὶ βλέπειν· ὑψηλὸς γὰρ ἦν. Τὸ δὲ εὐαγῆ παντὸς στρατοῦ, ἀντὶ τοῦ καθαρὰν, κεχωρισμένην, εὖ ἔχουσαν οἷον τὴν ἄποψιν, καὶ ἐπιτηροῦσαν τὸν λεὼν ἅπαντα, ἢ αὐγάζοντα καὶ ὁρῶντα: Schol. B. Εὐαγῆ· εὐκατάληπτον.) Vult, Turrim, e qua prospectus undequaque patebat. Et ita fere Reisk. et Heath. (etiam Arnald. Lect. Gr. 58.) Male vertunt, (ut etiam Arnald. observarat,) Turrim sacram." Markl. "Vere Arnald.: A quo longe lateque prospici potest. Hesych. Εὐαγές· εὔοπτον." Musgr. Schleusnerus in Mss. pro εὔοπτον male legit *ἔποπτον. "Hesych. Εὐαγές· εὔοπτον. Æsch. Pers. 466. Ἕδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαυγῆ στρατοῦ, Unde omnem perlustraret exercitum. An (εὐαγὲς in Hesychii glossa) pro εὐαυγές? Utitur Auctor de Mundo p. 34." Toup. Emendd. 4, 99. 163. "HSt. ex Epigr. L. 4. etiam affert εὐαγὴς

πύργος, pro quo conjicit *εὐαής*. Sed obstat Eurip. l. c: (Proculdubio erravit Noster, afferens tanquam ex Anthol. phrasin, *πύργος εὐαγής*, quæ in Eurip. uno reperiri potest.) Infra: *Εὐαρής· εὔοπτος*." Albert: "Pro *εὐαέρης*. Ita *εὐάριοι*, et *εὐαρία*, pro *εὐαερία*, ap. Eust. Od. Δ. p. 180. Cf. Suid. v. *Εὐάφορα*." Is. Voss. "Suspicabar *τὸ εὐάρης* corruptum esse ex *εὐαὴς*, vel *εὐαγής*. Supra enim *εὐαγὲς* explicuit etiam *εὔοπτον*. Alioquin ad eandem originem pertineat cum rariori voc. præc. * *εὐάρητος· (ὄνειρος, εὔτακτος.)*" Albert. "Scribo sine distinctione: *Εὐάρητος ὄνειρος·* * *εὔευκτος*. Hesych. *Πολυάῤῥητος· πολύευκτος*, ubi scr. (etiam Nostro judice) *πολυάρητος*, vel *πολυάρατος*. Themist. 66. *τὸν πολυάρατον πλοῦτον*." Toup. Emendd. 4, 7—8. Pro *ὄνειρος* Schleusner. Mss. reponendum censet *ὄνηρος*, sed quo sensu, nescimus. "Lege: *Εὐάρητος ὄνειρος. εὔτευκτος*, Faustus." Wakef. ad marg. "*Εὐαυγῆ* Brunck. ab *εὖ* et *αὐγὴ*, juxta T. H. quem vide in Musgr. Exerc. Eurip. 2, 6. p. 84. et in Notis ad Suppl. 652. Sic et Schutz. Pors. quibus accedo. *Εὐαγῆ* ab *ἀγὴ*, quod idem est cum *αὐγὴ*, vel ab *ἄγειν*, respectu ad solis motum, cum sol dicitur (dicatur) *εὐαγὴς* a Parmenide ap. Clem. Alex. Str. 5. p. 261. deducit Arnald. (l. c. Verba sunt:—'Hinc quoque sol dicitur Parmenidæ l. c. ni potius poëta ille ad solis motum respexerit, et *εὐαγῆ* scripserit esse solem, quia velocissime circumagitur, *ἀπὸ τοῦ ἄγειν*, Agere.') Sed contra stat T. H." Butler. ad Æsch. l. c. Blomfieldius *εὐαυγῆ* edidit, sic scribens: —"Hoc est, quod Theognis 550. vocat *τηλαυγῆ σκοπίην*. Edd. vett. *εὐαγῆ*. Brunck. *εὐαυγῆ* reposuit e correctione Hemsterhusii, qui pariter emendavit Eurip. Suppl. 652. unde *εὐαυγεῖς* restituit Musgr. in Bacch. 661. (quod recepit Matthiæ.: *Ἥκω, Κιθαιρῶν' ἐκλιπὼν, ἵν' οὔ ποτε Λευκῆς χιόνος ἀνεῖσαν* * *εὐαυγεῖς βολαί*.) Scholiasta ad h. v. utramque lectionem explicat." Cf.] "*Εὐάφορα*, Suidæ *εὔσκοπα, εὐθεώρητα*, "in hoc loco, cujus auctorem reticet: *Κολωνὸν ἐπιλεξάμενος, ὑφ' οὗ τά τε ἔμπροσθεν καὶ τὰ κατόπιν εὐάφορα ἦν, λόχον ἐπ' αὐτοῦ ἐπέστησεν*, Facile despici "poterant et lustrari oculis." [In Kust. Ed. est *ἀφ'*, sed *ὑφ'* cum Nostro exhibent Ed. Mediol., et Zonar. ap. quem est *ἔστησεν* pro Suidæ *ἐπέστησεν*.]

[*Εὐαγής*. "Euripidis loco apte convenit (Arnaldi) interpretatio: ipsi voci convenire, fuerat ostendendum. *Εὐαγὴς* si ducatur ab *ἄγος*, quid sit, notum est, quemadmodum *ἀναγὴς*, * *δυσαγής*. Si ab *ἄγω*, Duco, erit Agilis, Flexibilis: qua potestate capitur in Hippocr. *Περὶ Διαίτ*. 2. p. 363(=98. *Καὶ γίνονται εὐαγέες οἱ ἄνθρωποι*,) neque aliter HSt. intellexit Anth. 1. c. 60. Ep. 6. *Χαίροιτ' εὐαγέες (μέλισσαι,)* in Thes. Agiles apes, quod per aërem ferantur cito et facile, (v. Jacobs. Anth. 7, 156. 9, 58. ubi vertitur Leves.) Vel, Mobilis, Volubilis, ut in Aretæo p. 19. *ὀφθαλμοὶ εὐαγέες, λαμπροὶ*, exponi possunt, (et ut exposuit Maittair. in Ind.) licet Puros dederit Crassus, Wiganus Lucentes, quod vix perspicias, unde pendeat, nisi legisse, vel legi voluisse statuas *εὐαυγέες*. Junguntur tamen itidem ab Adamantio Physiogn. 9. (p. 349.) *ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε, καὶ λαμπροὶ, καὶ εὐαγεῖς*, cujus vice admodum vitiose *εὐλαβεῖς* Polemo (222.) præfert. Porro si ab *ἄγω, ἄγνυμι*, Frango, significabit Fragilem, Quique facile comminui possit. Quo pertinet Suidæ locus ita scr. *Εὐαγές· εὐκόλως κεκλασμένον*. (Vulgo legitur *καλῶς*. 'Imo potius *ῥᾳδίως*,' Kust. 'Scr. *εὐκόλως*. Certe hæc emendatio propius ad textum accedit, quam Kusteri *ῥᾳδίως*.' Schleusner. Mss.) et *στάχυς εὐαγὴς*, i. q. *εὔκλαστος, εὔθραυστος*, ap. Etym. v. *Δημήτηρ*. In his, sicuti linguæ norma postulat, penultima corripitur: aliis in locis eadem vox syllabam istam habet productam. Leonid. Anth. 6, 27. Ep. 6. *Καὶ πέλεκυν, ῥυκάναν τ' εὐαγέα, καὶ περιαγὲς Τρύπανον*, Parmen. ap. Clem. Alex. Str. 5. p. 732. *καθαρᾶς εὐαγέος ἠελίοιο Λαμπάδος ἔργ' ἀΐδηλα*: nimirum forma Dorica nascuntur ex *εὐηγὴς* et *περιηγὴς*, quorum illud rarissimum, alterum frequentatur pro Circumacto, Circumjecto, Rotundo, sæpe tamen quam proprie vim habeat obscurum est, qua de re nunc nihil amplius dicam. Singulare est, quod e Lex. Vet. Ms. Bibl. SGerm. (in Bekkeri Anecd. Gr. 337.) mecum communicavit Ruhnk.: *Ἀγής· τοῦτο ἀπὸ συνθέσεως καταλείπεται τοῦ εὐαγὴς, ἢ παναγής. Ἐμπεδοκλῆς· Ἄθρει μὲν γὰρ ἄνακτος ἐναντίον ἀγέα κύκλον*. Pro *παναγὴς*, quod longe diversum est, melius scripsisset *περιαγὴς*, ut in illo versu proverbiali, quem suggerit Philopon. *Περὶ Κοσμοπ*. 179. *Μηδ' ὅσον ὀφθαλμοῦ περιηγέα κύκλον ἑλίξαι*. Vide Suid. in *Εὐαγής*. (Cf. Naek. in *Ἀγὴς* citatum.) Nunc investiga quantum libet, harum, quas notavi in *εὐαγὴς*, significationum quænam vel Æschyli verbis, vel Euripidis accommodari possit, nullam, ni fallor, invenies; at scripseris inserta litera *εὐαυγῆ*, omnis difficultas fuerit sublata; nam *εὐαυγὴς*, Locus illustris, vel, Qui undique conspici potest, vel Unde prospectus in vicina late patet. Ratio structuræ in *ἕδρα παντὸς εὐαυγὴς στρατοῦ* itidem expedita, quæ frustra quæratur in *εὐαγής*. Enimvero jam dudum vereor, ne *εὐαυγὴς* per culpam librariorum pluribus locis abierit in *εὐαγὴς*, (sic *εὐαγὴς* et *εὐαυξὴς* confunduntur, ut alibi docuimus.) In Jambl. certe Protr. p. 152(=360. Kiessl.) vice vulgati, *Ἀφ' ὧν λαμπροτάτη τις εὐαγία καὶ* * *ἀδιάπταιστος περὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα συνίσταται ἐξ ἁπάντων τῶν νοημάτων, καὶ νοητῶν, καὶ τῆς περὶ ταῦτα θεωρίας*, Cod. Reines. quem ipse cum edito contuli, præfert * *εὐαυγία*, quod utique longe melius congruit cum *λαμπροτάτη*, et *τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα*, quam *εὐαγία*. (Kiessl. e Cod. Ciz. edidit *εὐαυγία*, de hac nota tacens.) Perinde se res habet in Platone de LL. 12. p. 989(=198.) *Ἃ μαθοῦσι μὲν εὐαγέστερα* (male in Ed. Bip. *εὐαγέστερον*) *γίγνεσθαι, μὴ μαθοῦσι δὲ σκοτωδέστερα τὰ περὶ νόμους αὐτοῖς φαίνεσθαι καὶ ἀσαφῆ*: Tim. 1065. *Ἀέρος τὸ μὲν εὐαγέστατον, ἐπίκλην αἰθὴρ καλούμενος· ὁ δὲ θολερώτατος ὁμίχλη τε καὶ σκότος*. Unde sumtum Jamblichi de Myst. 80. *τὸ εὐαγέστατον καὶ ἄκρον τοῦ ἀέρος*. Si tum juncta propinquæ, tum opposita contrariæ potestatis attente spectes, quid prius in mentem veniat quam opportunissimum *εὐαυγής*? Accedat Aristot. vel quicunque nomen ejus mentitus Auctor, de Mundo p. 14. *Κόσμος—λαμπρότητι δὲ εὐαγέστατος*. Vertit Apuleius: Splendore perlucidus. Quin clarius etiam causam nostram suffulcit diversa, quam Stob. suppeditat Ecl. Phys. 78. lectio, *λαμπρότητι δὲ τηλαυγέστατος*. In Parmenide quoque *εὐαυγέος ἠελίοιο* non sprevero. Pythagoreis autem in primis *αὐγὴ* et voces inde natæ placuerunt. Unico Theagis exemplo defungar ap. Stob. p. 11. *Ὁ δὲ νόος ἐπ' ἄκρας τῆς κορυφῆς τοῦ σώματος ἱδρυμένος, καὶ ἔχων περιαυγέα καὶ διαυγέα τὰν ἔποψιν, ματεύεται τὰν τῶν ἐόντων φρόνασιν*. Jam neminem opinor fore, qui contendat, pro *εὐαυγὴς* Græcos vitandæ *κακοφωνίας* ergo solemni more pronuntiasse *εὐαγής*." T. H.]

[*Εὐαγής*. "Plato Epist. 2, 706(=312=67.) *Τοῦτο δ' οὐκ εὐαγές μοι ἀπέβη*." Gul. Adams in Mss. Soph. Œd. T. 931(=911. *Ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν, Ὅπως λύσιν τιν' ἡμὶν εὐαγῆ πόρῃς*. Ubi Triclin. *Ἤγουν ἵνα λύσιν εὐαγῆ τῆς παρούσης ἀνάγκης τοῦ Οἰδίποδος παρασχῇς, ἤγουν ἁγνὴν καὶ ἱεράν. Ἐναντίον δὲ τῷ εὐαγεῖ τὸ ἐναγές*.) *Εὐαγῶν ἔργων*, Philo 609. Davis. ad Cic. de LL. 144. Andocides p. 13(=48.) *Ὁ δὲ ἀποκτείνας τὸν ταῦτα ποιήσαντα καὶ ὁ συμβουλεύσας, ὅσιος ἔστω καὶ εὐαγής*." Valck. Mss. Marini Procl. p. 29=89. *Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις ὁ εὐαγέστατος τρίτον ἄλλον περιγράψας τόπον, πάσαις ἐν αὐτῷ ταῖς τῶν ἀποιχομένων ἀνθρώπων ψυχαῖς ἀφωσιοῦτο*. Hippocr. de Insomn. 107. *Ἥλιον δὲ, καὶ σελήνην, καὶ οὐρανὸν, καὶ ἀστέρας, καθαρὰ καὶ εὐαγέα, κατὰ τρόπον ὁρώμενα ἕκαστα, ἀγαθά*.]

[*Εὐαγής*. J. Poll. 1, 33. *Καὶ τὰ πράγματα, τὸ μὲν, ἅγιον, καθαρὸν, ὅσιον, ἁγνὸν, εὐαγὲς, ἄχραντον*. Hesych.: *Εὐαγές· ἁγνὸν, καθαρὸν, εὐσεβὲς, ὅσιον, εὔοπτον, ἅγιον. Εὐαγοῦς· θειοτάτης*. "Soph. Antig. 527(=519. Erf. *Τίς οἶδεν, εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε*;)" Wakef. ad marg. Schol. *εὐσεβῆ*: Gl. ap. Brunck. *εὐαγῆ· ἀποδεκτὰ, εὐσεβῆ*. Phot.: *Εὐαγές· ἁγνὸν, εὐσεβὲς, ὅσιον, θειότατον. Εὐαγής· μεταφορικῶς κύκλος*. Tittmanni Cyrill. Ms.: *Εὐαγές· ἁγνὸν, εὐσεβὲς, ὅσιον, θειότατον*. Zonar.: *Εὐαγές· ἁγνὸν, εὐσεβὲς, ὅσιον, θειότατον. Γένους δὲ ἦν εὐαγοῦς*. Suid.: *Εὐαγές· ἁγνὸν, καθαρὸν, εὐσεβὲς, ὅσιον, θειότατον. Γένους δὲ ἦν εὐαγοῦς, οὐκ ἐπὶ δυνάμει τρυφώσῃ λαμπρυνομένου, οὐδὲ ἐπὶ χρημάτων περιουσίᾳ κολακικῇ*.

Εὐαγὴς· καλῶς περιηγμένος, μεταφορικῶς κύκλος. Καὶ *ἐν* Ἐπιγράμματι (Antip. Sid. 79.) Πιερικὰν *σάλπιγγα, τὸν εὐαγέων βαρὺν ὕμνων* Χαλκευτὰν *κατέχει* Πίνδαρον *ὧδε κόνις*. "Prius distichon profert Suid. in Εὐαγὴς, et in Χαλκευτής. Utroque loco *εὐαγέων* legitur, quod etiam in Plan. et in Vat. Cod. habetur. Hanc lectionem, quam Toup. recte explicavit Emendd. in Suid. P. 3. p. 559(=T. 2. p. 366. Ed. 1790.) idem tentavit in Epist. Cr. 118(=T. 2. p. 580.) *εὐαχέων* corrigens, e Pind. Pyth. 3, 25. Εὐαχέα *βασιλεῦσιν* Ὕμνον. (Cf. Bos. Anim. ad Scriptt. Gr. 83.) Falsis ratiunculis hanc conjecturam convellere suscepit Koppiers. Obs. Philol. 89. cui respondet Toup. Cur. nov. 202(=T. 4. p. 70.) *εὐαγέων* et *εὐαχέων* pronuntiandum *τρισυλλάβως*: in utroque enim vocabulo α producitur, ut apparet e Leon. Tar. 28. Recte autem vulgatæ patrocinatur Brunck. docens, verba a fabrili arte traducta esse. Pindarum enim *ὕμνων χαλκευτὰν* dici; ut igitur poëta in eadem persistat metaphora, verius et elegantius epitheton excogitari non posse verbo *εὐαγέων*. Sunt autem *ὕμνοι εὐαγέες* Hymni bene tornati, ut est ap. Horat. A. P. 441. ubi vulgatæ lectioni, Et male tornatos incudi reddere versus, e nostro loco robur accedit contra Bentl. molimina. Nostrum ductum videri potest ex Aristoph. Eq. 527. *τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων*. Similiter locutus est Eurip. Andr. 477. Antip. Thess. 24. Πιερίδων **χαλκευτὸν ἐπ' ἄκμοσιν*." Jacobs. Anth. 8, 74. Zonar.: *Εὐαγής· καλῶς περιηγμένος, ἢ μεταφορικὸς* (l. *μεταφορικῶς* e Suida) *κύκλος*. Εὐαγῶν· *μεγάλων*. "Spectatur Epigr. cujus fragmentum affert Suid." Tittm.]

[Εὐαγής. Callim. H. in Del. 98. *εὐαγέων δὲ καὶ εὐαγέεσσι μελοίμην*. "Non dubito quin cum *εὐαγέων* subaudiendum sit *υἱοῖς*, ut dicat, Sed curæ sim iis, quorum patres sancti fuerunt, et qui sancti sunt et ipsi. Possumus vero et Religiosi interpretari." HSt. "Præstat vertere Pii. Ovid.: Cura pii diis sunt, et qui coluere coluntur." Th. Græv. "Non accedo HStephano, qui voci *εὐαγέων* subaudiendum hic putat *υἱοῖς*, quasi dixerit poëta, Curæ sim iis, quorum patres sancti fuerunt, et qui sancti sunt ipsi, s. quod inde expressit Vulcan., Puri e puris mea numina curent. Apollinis nempe adhuc in Latonæ utero jacentis sunt hæc verba, quibus, ubi gravia Thebanis, ob repulsam ab eorum sedibus prægnantem Latonam, ut impiis fuisset ominatus, addit postremo, Ipse autem, sicut sanctus sum, sanctis etiam sim curæ. Εὐαγέων nempe ibi non plurale ab *εὐαγὴς*, (ut existimabat etiam Morell. Lex. Gr. Pros. v. Εὐαγὴς,) sed particip. a v. **εὐαγέω*, Sanctus, vel, Pius sum. Imo cui geminus omnino, optimus proinde h. l. interpres, ap. coævum nostro Battiadæ Simichidem occurrit locus Idyll. 26, 30. ubi post discerptum a Thebanis mulieribus impium ac infelicem Pentheum, addit continuo poëta, *Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι*, Ipse vero sanctus fiam, et sanctis s. sancte agentibus placeam. Ita ceteroquin de Coryciis Nymphis, hunc Apollinem hymno et chorea celebrantibus, ait alius e Pleiade itidem poëta Argon. 2, 715. *Λοιβαῖς εὐαγέεσσιν ἐπώμοσαν*, Inter puras libationes conjurarunt, et sicut *εὐαγέως* pro Sancte s. Caste dixerat paulo ante v. 701. Quod vero ad Juliani Cæs. olim monui, male ibi *εὐαγὴς* pro *ἐναγὴς*, Sanctus nempe pro Impio s. Scelerato legi, id alibi etiam haud semel, aut vicissim, *ἐναγὴς* nempe pro *εὐαγὴς*, obvio utique in iis errore *ν* pro *υ*, aut contra factum. Sic ap. Soph. Œd. T. 670. ubi male *τὸν ἐναγῆ φίλον* in accuratissimis etiam Edd. legas, pro *εὐαγῆ*, Innocentem, Purum, (sed cf. nott. in Ἐναγὴς,) et sicuti ad eum critici ejusdem dramatis v. 941. *λύσιν εὐαγῆ* notant, *ἤγουν ἁγνὴν καὶ ἱερὰν, ἐναντίον δὲ τῷ εὐαγεῖ τὸ ἐναγές*. Simile etiam mendum in Psello de Dæm. 5. (Εἰ *γὰρ κατὰ τὸν Σιμωνίδην, ὁ λόγος τῶν πραγμάτων εἰκών ἐστιν, ὡς εἶναι τὸν μὲν τῶν ὠφελίμων ὠφέλιμον, τὸν δὲ μὴ τοιούτων, οὐκ ἀγαθὸν, τί ἂν εἴη σοι χρηστὸν, ὅταν εὐαγεῖς εἰκονίζω λόγους*; de hoc dicto cf. Bentl. Diss. Phalar. 191.) eluit Gaulmin. ubi nempe pro *εὐαγεῖς λόγους*, de Sermonibus impiis, *ἐναγεῖς* leg. monuit." Spanh. "Ineptissime Versio Latina superior explicat. Verum sensum primus commentatorum vidit Spanh. Sed ante viderat interpres Latinus Gulonius: Purus puris curæ ero." Ernest.]

"Εὐαγέως, Sancte, Pure, Rite. Apoll. R. 2, (699.) "*εὐαγέως καίειν*, Rite adolere:" [*ἐκ δ' ἄρα πάντων* Εὐαγέως *ἱερῷ ἀνὰ διπλόα μηρία βωμῷ* Καῖον, *ἐπικλείοντες* Ἑώϊον Ἀπόλλωνα: 3, 1203. Ἔνθ' *ἤτοι πάμπρωτα λοέσσατο μὲν ποταμοῖο* Εὐαγέως *θείοιο τέρεν δέμας*: 4, 1129. *εὐαγέως ἐπιβώμια μῆλ' ἐρύσαντες*. Oppian. H. 5, 416. *Δελφίνων δ' ἄγρη μὲν ἀπότροπος, οὐδὲ θεοῖσι* Κεῖνος *ἔτ' ἐμπελάσειε θυτὴρ φίλος, οὐδέ κε βωμῶν* Εὐαγέως *ψαύσειεν, ὁμωροφίους δὲ μιαίνει*, Schol. *καθαρῶς*. Hymn. Hom. in Cer. 274. PROSAICE autem dicitur Εὐαγῶς, quam formam usurparunt Eust. Od. A. p. 34. Bas.; et Philo J. 1, 4. Pfeiff. cujus hæc sunt verba: Τοῦ *δὲ* Θεοῦ *πολλὴν ἀπραξίαν οὐκ εὐαγῶς κατεψεύσαντο*. "Philo J. 2, 472." Wakef. Mss. ETIAM compos. ***Πανευαγῶς, quod Boissonad. Mss. affert e Niceta Paphlag. p. 40. in Martyrum Triadi, edita a Combef. Par. 1666.]

[* Εὐάγεια, ἡ, Sanctitas. Jambl. V. P. 3. p. 10=36. Ὠφεληθεὶς *οὖν παρὰ* Θάλεω *τά τε ἄλλα καὶ χρόνου μάλιστα φείδεσθαι, καὶ χάριν τούτου οἰνοποσίᾳ τε καὶ κρεωφαγίᾳ, καὶ ἔτι πρότερον πολυφαγίᾳ ἀποταξάμενος, τῇ δὲ τῶν λεπτῶν καὶ *εὐανοδότων ἐδωδῇ συμμετρηθεὶς, κἀκ τούτου *ὀλιγοϋπνίαν, καὶ *ἐπαγρυπνίαν, καὶ ψυχῆς καθαρότητα κτησάμενος, ὑγείαν τε ἀκριβεστάτην καὶ *ἀπαρέγκλιτον τοῦ σώματος, ἐξέπλευσεν εἰς τὴν* Σιδόνα. "Ita recte Ciz. Verbum *ἐπαγρυπνέω* e Diod. S. 14, 68. Schneider. in Lexico suo consignavit. (Noster etiam Basilium et Lucian. attulit.) In Edd. Arc. et Kust. legitur vox corrupta **ἐπαγρίαν*, pro qua jam Arc. et Scaliger *ἀγρυπνίαν* scr. esse censuerunt." Kiessl. cujus diligentiam effugerunt sequentia hæc loca. "Commendat *ἀγρυπνίαν* pro *ἐπαγρίαν* e conjectura Arcerii Kusterus. Etsi non omnino ego astipuler, non tamen quoque ita liquidum videtur, quomodo vox illa sit emendanda. Nisi nimis a ductibus mendosæ scripturæ recedat, mallem *ἐπέγερσιν*. Postea vero, ut antiquam lectionem pressius sectarer, conjeci *εὐάγειαν*. Infra Jambl. 17. p. 61. *δι' οὓς ἀγχίνοιά τε, καὶ ψυχῆς εὐάγειαι πᾶσιν ἐκ παντὸς ἐνεφύοντο*. Nisi potius locum per literarum metathesin mederi satagis, ut *ἐπαγρίαν* pro **ἐπαργίαν* irrepserit. Est autem *ἀργὸς* tum Velox, tum Tardus. Hinc *ἐπαργία* e vi præpositionis Summam agilitatem ac vigilantiam excitatiorem denotat, quem effectum suggerit tenuis victus, ac cibus modice sumtus, juxta medicorum filios. Infra 9. p. 36. Pythagoras *διεκελεύετο κατὰ τὰς πράξεις ἀποδοκιμάζειν τὴν ἀργίαν*, Jubebat insuper omnem a rebus gerendis ignaviam profligare." Ger. Horreus Anim. Sacr. Prof. 48. "Nisi festinasset adeo Kust., correxisset haud difficulter, *καὶ ἔτι ἁγνείαν*, quemadmodum infra (24.) n. 106. *ἢ πρὸς καθαρότητα τῆς ψυχῆς καὶ ἁγνείαν*. Poteris quoque *καὶ εὐάγειαν*, ut n. 107. (Καὶ *ὅσα δὲ εἰς μαντικὴν ἐνεπόδιζεν ἢ πρὸς καθαρότητα τῆς ψυχῆς, καὶ ἁγνείαν, ἢ πρὸς σωφροσύνης ἢ ἀρετῆς ἕξιν, παρῄνει φυλάττεσθαι*. Καὶ *τὰ πρὸς εὐάγειαν δὲ ἐναντίως ἔχοντα, καὶ ἐπιθολοῦντα τῆς ψυχῆς τάς τε ἄλλας καθαρότητας καὶ τὰ ἐν τοῖς ὕπνοις φαντάσματα παρῃτεῖτο*, ubi pro *ἁγνείαν* Ciz. *ἄγνοιαν*: pro *εὐαγίαν* malit Schæf. **εὐαύγειαν*, v. T. H. in Εὐαγὴς citatum, et locum ibi allatum ex ejusdem Jamblichi Protr., in quo reperitur **εὐαυγία*, non *εὐάγεια*. Certe aliquid vitii subesse videtur. Vertitur:—Monebat etiam cavere ab iis, quæ facultatem divinandi, puritatem animæ, castitatem, sobrietatem, aut virtutis habitum impedirent. Denique respuebat cuncta sanctitati adversa, et tum ceteram animæ puritatem, tum oblatas in somno species obfuscantia.' Th. Taylori versio est hæc:—'He likewise exhorted them o abstain from such things, as are an impediment to prophesy, or to the purity and chastity of the soul, or to the habit of temperance, or of virtue. And lastly, he rejected all such things, as are adverse to sanctity, and which obscure and disturb the other purities of the soul, and the phantasms, which occur in sleep.' Posterior sententia ad ea, quæ intellectum hebetant, respicere videtur; prior autem ad ea, quæ ad animæ puri tatem pertinent. Sed mirum est vocem *καθαρότης* in utraque sententia reperiri.) Et c. 17. p. 61.

Sed posteriorem hanc correctionem præcepit Ger. Horreus (l. c.)" Eldik. Suspic. Spec. 11. Jambl. l. c. 17. p. 61=154. *Εἰ δὲ μετὰ τὸ ἐκ μορφῆς τε καὶ βαδίσματος, καὶ τῆς ἄλλης κινήσεώς τε καὶ καταστάσεως ὑπ' αὐτοῦ φυσιογνωμονηθῆναι καὶ ἐλπίδα ἀγαθὴν περὶ αὐτῶν παρασχεῖν, μετὰ πενταετῆ σιωπὴν, καὶ μετὰ τοὺς ἐκ τῶν τοσῶνδε μαθημάτων ὀργιασμοὺς καὶ μυήσεις, ψυχῆς τε * ἀποῤῥύψεις καὶ καθαρμοὺς τοσούτους τε καὶ τηλικούτους καὶ ἐκ ποικίλων οὕτω θεωρημάτων προσοδεύσαντες, δι' οὓς ἀγχίνοιά τε καὶ ψυχῆς εὐάγειαι πᾶσιν ἐκ παντὸς ἐνεφύοντο, δυσκίνητος ἔτι τις καὶ δυσπαρακολούθητος εὑρίσκετο.* "V. *προσοδεύσαντες* libens obelo confixerim. Non solum enim nihil ad rem facit, sed etiam sensum et seriem orationis turbat, siquidem accusativi illi *καθαρμοὺς* etc. pendent a præcedenti *μετὰ*, nec ullo verbo ad sui constructionem opus habent. Deinde pro *δι' οὓς*, quod statim sequitur, lego *δι' ὧν*." Kust. "Schneidero in Lex. suo *προσοδεύειν* h. l. significare videtur, Instruere tanquam viatico. Quam viri egregii rationem meam facere non possum. In Ciz. est * *προοδεύσαντες*, pro quo si legas *προοδεύσαντας*, idque referas ad *καθαρμοὺς*, ut intelligantur Purgationes, quæ e theorematibus prodeant s. redundent, loco quodammodo consulueris." Kiessl. quem præteriit hæc Horrei l. c. 143. observatio:—Nec felix est Kust. in conjectura, ubi participium *προσοδεύσαντες* e textu exsibilandum judicat, utpote seriem orationis turbans. Maneat tamen necesse est, modo corrigas, *προσοδεύσαντας*, ut in structura cum *καθαρμοὺς* jungatur. Verto totum locum: Post tot ac tantas purgationes, quæque e tam variis theorematibus accesserant. (Rectius Kiessl. *προοδεύσαντας*.) Nescio cur maluerit v. cl. *δι' ὧν*. Reddo, Propter quæ, ut causam efficientem designet. Sc. *διὰ* cum accus. passim denotat Per, i. e. Propter, quando causam sine qua non exprimit, atque adeo causam remotiorem, efficientem, potissimum ubi de rebus sermo fit, non adeo de personis, ut h. l. atque hinc unice repetendum credo, quod passim annotarunt VV. DD. *διὰ* cum accus. aliquando valere quoque i. q. *διὰ* cum genitivo, Per. Hæ purgationes, ad præcedens enim *καθαρμοὺς* respicit illud *δι' οὓς*, in causa erant, quod *ἐνεφύοντο ἀγχίνοιά τε καὶ ψυχῆς εὐάγειαι πᾶσιν ἐκ παντὸς* sc. *θεωρήματος*, vel potius, *καθαρμοῦ ἐκ τῶν θεωρημάτων*. Quod autem *ἀγχ. τ. κ. ψ. εὐάγ.* reddidit Interpres, Solertia mentis animæque sanctitas, non omnino rejicio; sedet autem mihi, velle fere Jamblichum per v. *εὐάγεια* Bonam ac felicem intendere agilitatem, i. e. Agendi facultatem, quæ supra c. 28. *τὰ τῶν ἀρετῶν ἔργα αὐτοῦ*. Nisi quis malit Animæ felicitatem ac beatitudinem, ubi res bene agitur cum anima. Plurali autem numero *εὐάγειαι* videtur Auctor respicere, varias ac singulas animæ actiones, diversaque ac plurima harum objecta, quæ vel ingenio, vel judicio, vel voluntati obversantur. Confirmor in emendatione, quam superius proposui, p. 48. ubi in Jambl. pro *ἐπαγρίαν* reponendum conjiciebam *εὐάγειαν*, quod exprimit, Bonam ac felicem operandi agilitatem, corporis sc.; nam cum *ὀλιγοϋπνίαν* jungitur, additurque, *ψυχῆς καθαρότητα*, quo innuitur Animæ puritas, a corporis colluvie superflua, vaporibusve ipsius, atque halitibus obscuris, cerebrum ac mentem obnubilantibus, quando purificatio fit mentis ab affectibus pravis, e corporis mole redundantibus."]

Εὐάγητος, ὁ, ἡ, Purus, Splendidus. Aristoph. Nub. ipsis nubibus tribuit *δροσερὰν φύσιν εὐάγητον*, quod Suidas exponit *καθαρὰν* et *λαμπράν*: Schol. autem, non solum *λαμπρὰν*, sed et *πανταχοῦ φερομένην*, secundum quam expositionem erit ab *εὖ* et *ἄγω*, ut et de *εὐαγὲς* dictum est: in altera autem signif. sunt qui ab *αὐγὴ* deducant. [Zonar.: *Εὐάγητον· καθαρὰν, λαμπράν. Ἀριστοφάνης* (Nub. 277.) *Δροσερὰν εὐάγετον φύσιν.* De Aristoph. loco vide quæ scripserunt Bentl. Reisk. Brunck. Ernest. et Hermann. "Dicitur *εὐαγὴς* et *εὐάγητος*, ut *περιηγὴς* s. *περιαγὴς* et *περιάγητος*, de quo VV. DD. ad Hesych. et Pollucem. Atque hinc vindicandus Aristoph. Nub. 276. loco vexatissimo, sed minus intellecto: *Ἀέναοι Νεφέλαι Ἀρθῶμεν(,) φανεραὶ*, (dele comma,) *Δροσερὰν φύσιν εὐάγητον.* Ubi aliud leg. monet Bosius, aliud Bentl. noster. Sed utrumque verbi ratio fefellit. Fluit ab antiquo * *ἡγεῖν*. Hinc *ἡγεῖσθαι, ἥγησις, ἥγημα, ἡγητὸς* s. *ἀγητὸς*, et si quæ alia ejusdem familiæ vocabula. Recte exponit Schol. *πανταχοῦ φερομένην*. Sed proculdubio vera lectio est *εὐάγητοι*: *Νεφέλαι Δροσερὰν φύσιν εὐάγητοι.* Quod rotundius. Huc facit Judas in Epist. 12. *Νεφέλαι ἄνυδροι ὑπὸ ἀνέμων περιφερόμενοι.* Ceterum, quia mentio hic incidit antiqui verbi *ἡγέειν* s. *ἡγεῖν*, nequeo mihi temperare, quin alterum verbum ejusdem formæ et ætatis in lucem revocem; quod nobis conservavit, et solum conservavit, monumentorum omnium, quæ hodie leguntur, antiquitate et elegantia longe spectatissimum, Marmor Sigeense: *Ἐὰν δέ τι πάσχω, μελεδαίνειν δέω Σιγειεῖς.* Ego vero, si quid patiar, precor, ut mei curam habeant Sigeenses. Hæc mens Phanodici, s. statuæ Phanodici, est, quam minus perspectam habuerunt VV. DD. Idem autem *δέω* et *δέομαι*, ut *ἡγέω* et *ἡγέομαι*. Hoc recentiorum, illud antiquiorum. Nihil verius hac lectione." Toup. Emendd. 2, 366. "Wakef. Ion. 902." Schæf. Mss.]

Παναγὴς, έος, ὁ, ἡ, Omnino sanctus, vel purus, Sanctissimus, Purissimus, Hes. Apud Suid. *παναγεῖς γυναῖκες*. Eτ *Παναγὶς, ίδος, ἡ*, Dies sacra, VV. LL. Eτ *Παναγιστίας* Hes. exp. * *παναγίας*.

[*Παναγής*. Vide *Ἄγος*. Hesych.: *Παναγής· καθαρὸς, κατὰ πᾶν ἁγνός.* "Forte *ἅγιος*, ut supra. Hesych. *Παναγῆ· καθαρὰ, ἅγια.* (Sed vulg. tuetur Photius: *Παναγής· ὁ κατὰ πάντα ἁγνός.*) Max. Tyr. 30, 4. *Φοβερὸς γεωργὸς οὐδενὶ, πολέμιος οὐδενὶ, φίλος πᾶσιν, ἄπειρος αἵματος, ἄπειρος σφαγῆς, ἱερὸς καὶ παναγὴς θεῶν ἐπικαρπίων, καὶ * ἐπιληναίων, καὶ * ἁλώων, καὶ * προηροσίων.*" Toup. Emendd. 3, 399. "Repone hoc Orph. Hymn. 9. (1. *Ὦ Φύσι * παμμήτειρα θεὰ, πολυμήχανε μῆτερ, Οὐρανίη, πρέσβειρα, * πολύκτιτε δαῖμον, ἄνασσα, Πανδαμάτωρ, ἀδάμαστε, κυβερνήτειρα, παναυγής.*)" Wakef. ad marg. Imo istud *παναγὴς* contra metrum legeretur; nam penultima brevis est. Phot.: *Παναγές· καθαρόν. Ἄγος γὰρ, καὶ ἁγνεία, καὶ μύσος, κατὰ ἀντίφρασιν.* Suid.: *Παναγές· καθαρόν. Ἄγος γὰρ, καὶ ἁγνεία, καὶ μύσος, κατ' ἀντίφρασιν.* (Hellad. Chrestom. 22. *Ὅτι τὸ μὴ λέγειν δύσφημα πᾶσι τοῖς παλαιοῖς μὲν φροντὶς ἦν, μάλιστα δὲ τοῖς Ἀθηναίοις. Διὸ καὶ τὸ δεσμωτήριον οἴκημα ἐκάλουν· καὶ τὸν δήμιον, κοινόν· τὰς δὲ Ἐριννύας, Εὐμενίδας ἢ σεμνὰς θεάς· τὸ δὲ μῦσος,* l. *μύσος, ἄγος· τὸ δὲ ὄξος, μέλι· καὶ τὴν χολὴν, γλυκεῖαν· τὸν δὲ βόρβορον, ὀχετόν. Οἱ δὲ γραμματικοὶ τὰ τοιαῦτα κατὰ ἀντίφρασιν ὀνομάζουσιν· οἶδα δέ τινας, φησὶ, τῶν φιλολόγων καὶ τὸν πίθηκον ὀνομάζοντας * καλλίαν.*) *Ἡ δὲ ἔθει, καὶ πᾶσαι μετ' αὐτῆς ἀῤῥηφόροι καὶ παναγεῖς γυναῖκες, καὶ πολὺν χρόνον ἔκπληξις αὐτοὺς κατεῖχε, καὶ σκότος.* Forte h. l. e Dinarchi Or. c. Pytheam sumtus est. Vide Nostrum in *Ἀῤῥηφόρος*. J. Poll. 1, 14. *Οἱ δὲ τῶν θεῶν θεραπευταὶ,—παναγεῖς, πυρφόροι*: 35. *Ἱέρειαι, παναγεῖς, πυρφόροι*: 6, 162. de compositis a *παν*, *Πανσέληνος, παναγές*: 9, 29. *Καὶ οἱ τούτοις ἐφεστηκότες, τελῶναι, ἐκλογεῖς, ἐλλιμενισταὶ, δεκατηλόγοι, ὡς Δημοσθένης· ὡς δὲ Ἀναξίλας ἐν Γλαύκῳ, δεκατῶναι· εἰκοστολόγοι, πεντηκοστολόγοι, καὶ πεντηκοστολογεῖν ἐν Φιλωνίδου Κοθόρνοις, ἔστιν εἰρημένον· παναγεῖς γενεὰν, πορνοτελῶναι, Μεγαρεῖς, δεινοὶ, πατραλοῖαι.* "Recurre ad 7, 202. ubi suos Philonidæ Cothurnos e Ms. Falck. restituimus feliciter, ut opinor. Sed quid h. l. faciamus, qui certe a mendo male se habet? juvero, ni fallor, mutata parumper distinctione: post *πεντηκοστολογεῖν* pone punctum; tum deinde hæc subjicit Pollux, *ἐν Φιλων. Κοθ. ἐστὶν εἰρημένον, παναγεῖς* etc. ita ut iste locus, *παναγεῖς γενεὰν* etc. e Philonidæ Cothurnis sit petitus, adeo ut amplius non sit opus cum Interpretibus nostris anquirere, unde et e qua Comœdia sit iste locus: et firmant hæc, si contuleris, dicto superius loco a nobis factam emendationem, et invicem hæc firmantur ab istis. Salmasius vero cum hic notat Aristophaneum esse versum, non tam voluit, ut quidem puto, indicare ex Aristoph. eum esse petitum, sed modulum simpliciter versiculi indicavit. In ipsis autem Philonidæ verbis

comma tollebat post δεινοὶ Kuhn. sed haud est opus." T. H. "Ista παναγεῖς γενεὰν, πορνοτελ. me male morantur. Hic sane περὶ κακισμοῦ publicani nondum agit, sed mox s. 32. Et putem hæc ex aliquo Comico desumta. Certe πορνοτελῶναι supra allatum fuit ex Hermippi Κοθόρνοις 7, 202.; πορνικοῦ τέλους mentio ap. Æsch. c. Timarch.; et hic Philonidæ Cothurni citantur. Quæ res facit, ut locum et mutilum et mendosum hic suspicer. Juvabunt ingeniosi. Mihi γενεαὶ videtur legendum: alias nil juvo. Παναγεῖς etiam alias in meliorem partem usurpatur, ut supra 1, 14. et 35. hic pro Sacerrimo accipiendum videtur. Sed abrumpo me ex his tricis." Jung. "Haud certe quæsiveris immerito de loci sensu? quid enim per γενεὰν intelligas? neque vero significatio planior fuerit, si cum Jung. legeris γενεαί. Nil mihi videtur facilius, quam ut γενεὰν eo sensu capiamus, quo occurrit in Evangeliis, ut cum Christus ad Pharisæos dicit, eos esse γενεὰν πονηράν: Perversam generationem habet Vulgatus. Ita hic τελῶναι παναγεῖς γενεὰν, Hominum natio scelesta ac B execranda, et sic maluero γενεαὶ cum acutissimo Jung.: illa vero vocis γενεὰ notio non equidem in bonis scriptoribus usu trita est." T. H. Non omnino insolitus est usus τοῦ παναγὴς pro Sacerrimo, ut existimabat Jung. Nam Routh. Mss. affert e Gregor. Neoc. 53. Ἀλλὰ γὰρ οὐδ' εἰ ὅλον ἐμαυτὸν, μὴ οἷος μὲν νῦν εἰμὶ βέβηλος καὶ ἀκάθαρτος, ἀναμεμιγμένος καὶ πεφυρμένος παναγεῖ, καὶ ἀκαθάρτῳ κακῷ, κ. τ. λ. Dionys. Areop. de Cœl. Hier. 7., Παναγεστάτης καθάρσεως. "Ad Dionys. H. 2, 1248. 3, 1726. 1865. Manetho 4, 120. (Ἴδε ψευστῆρας ἀθέσμους, Καὶ παναγεῖς, ὄλβου τε * ποθήτορας ἀλλοτρίοιο, ubi vertitur Sceleratos.)" Schæf. Mss. "Plut. 2, 286. (Παναγεῖς παρθένοι, 1, 541. Reisk.) Julian. 160. (Ὥστε ἐμπίπτει κατὰ τῆς ἱερωμένης τὴν παναγεστάτην ἱερωσύνην παρθένου, δεινὴ καὶ ἄδικος ὑποψία.)" Wakef. Mss. "Ælian. ap. Suid. v. Βδελυρός: Καὶ ἥ γε πασῶν βδελυρωτέρα καὶ τὸν παναγέστατον παρθενῶνα τῶν ἑαυτῆς ἐνέπλησε κακῶν.)" Valck. Mss.]

Ἐξάγιστος, ὁ, ἡ, Scelestissimus, Impurissimus. Habet enim quandam superlativi formam, meo judicio: C unde et λίαν ἐναγὴς a Suida exponitur. Et cum nomine superlat. jungitur a Demosth. in Aristog. (798.) Τοὺς δὲ πονηροτάτους καὶ τοὺς ἐξαγίστους ὀνομαζομένους τάς γε συμφορὰς σωφρονίζειν λέγουσι. Jungitur tamen et cum positivo: ut ap. Æschin., Λιμὴν ὁ νῦν ἐξάγιστος καὶ ἐπάρατος ὠνομασμένος, Sceleratus portus et nefastus, inquit Bud. Sic ap. Eund. (505.) Τῶν ἐξαγίστων καὶ ἐπαράτων χρημάτων. Quinetiam præpos. ἐξ significationem intendere videtur. Exponitur et ἀκάθαρτος atque πονηρὸς ab eod. Suida, ap. quem legimus ἐξάγιστον ἡδονὴν, et, Τὸ ψεῦδος ἀπεστρέφετο καθάπερ ἄλλό τι τῶν ἐξαγίστων. Citatur et e Plut. in Public. (1, 391.) Πρὸς πατέρα Βροῦτον υἱῶν ἐξάγιστα κατηγορεῖν.

["Ἐξάγιστος, Dionys. H. 2, 1247. (Ἐὰν δέ τις τῶν ἀπηγορευμένων τι ποίησῃ, ἐξάγιστος ἔστω, καὶ τὰ χρήματα αὐτοῦ Δήμητρος ἱερά.) Musgr. Iph. T. 259. Cattier. 102." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 1526. Ἃ δ' ἐξάγιστα, μηδὲ κινεῖται λόγῳ, Αὐτὸς μαθήσει, κεῖσ' D ὅταν μόλῃς μόνος. Schol. Ἐξάγιστα· καθαρὰ, σημαίνει γὰρ τοῦτο καὶ τὸ ἁγνόν. Ἐνταῦθα οὖν ἐξάγιστα, ἀντὶ τοῦ, ἁγνὰ καὶ μὴ οἷά τε ῥηθῆναι· καὶ ἐπὶ τούτου γὰρ αὐτῷ χρῶνται πολλαχοῦ. "Sacer, Arcanus, Qui e templis non removeri debet. Vide Hesych. (Ἐξάγιστα· πάντα τὰ ἱερὰ καὶ ἀφωσιωμένα, ἃ οὐχ οἷόν τε ἐκκομίζεσθαι τῶν ἱερῶν, ἔνιοι δὲ ἁγνὰ ἀπέδοσαν.)" Gul. Adams in Mss. "Num leg. τὰ μὴ ἱερὰ, et ἃ οὐχ ὅσιον εἰσκομίζεσθαι εἰς τὸ ἱερόν? (cf. Hesych. Ἐξάγιστον· τὸ οὐ δεόντως εἰσενεχθὲν εἰς ἱερὸν, ἢ τὸ ἀκάθαρτον.) Sed ἐξ videtur in hac voce ἔντασιν significare, Valde sancta." M. Meibom. Hesych.: Ἐξάγιστος· ἀκάθαρτος, πόρνος. "Cyrill. Lex. Ms. Ἐξάγιστος· πονηρὸς, ἀκάθαρτος." Albert. Tittmanni Cyrill. Lex. Ms.: Ἐξάγιστος· μυσαρός. Suid.: Ἐξάγιστος· ἀκάθαρτος, ἢ πονηρός. Ὁ δὲ τὸ ψεῦδος ἀπεστρέφετο, καθάπερ ἄλλο τι τῶν ἐξαγίστων. Καὶ αὖθις· Διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονὴν καθάπαξ οἱ θηλυδρίαι τριχοπλάσται πάντες εἰσίν. "Fragm. hoc legitur ap. Synes. Enc.

A Calv. 85. unde pleniorem ejus sensum pete." Kust. Cf. Suid. v. Κόνυς, ubi idem Fragm. sic legitur: Ἀλλὰ διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονήν· καθάπαξ οἱ θηλυδρίαι τριχῶν πλάσται πάντες εἰσί. Suid. Ἐξάγιστος· ἀντὶ τοῦ λίαν ἐναγὴς, Αἰσχίνης δὲ ἐπί τινος λιμένος εἴρηκε τοὔνομα. Zonar.: Ἐξάγιστος· μυσαρὸς, ἔξω τῶν ἁγίων. Etym. M.: Ἐξάγιστος· ἀκάθαρτος, ἢ πονηρὸς, Αἰσχίνης δὲ ἐπί τινος λιμένος εἴρηκεν. Harpocr.: Ἐξάγιστος· ἀντὶ τοῦ λίαν ἐναγὴς, καὶ ἔμπλεως ἄγους. Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος, ἐπί τινος λιμένος εἴρηκε τοὔνομα. J. Poll. 1, 21. Νεωτεριστὴς περὶ τὸ θεῖον, ἐναγὴς, ἐξάγιστος, βέβηλος, θεοβλαβής: 33. Τὸ δὲ ἐναντίον, ἐναγὲς, ἐξάγιστον, * δυσαγὲς, μιαρὸν, παμμίαρον, μίασμα, μῦσος, (l. μύσος:) 5, 130. Τάχα δ' ἂν τῷ ἐπαράτῳ προσήκοι καὶ ὁ ἐξάγιστος. Gregor. Naz. in Julian. 53. Καὶ οὔπω προστέθεικα, ὅτι τῶν σεσωκότων τὸν ἐξάγιστον, ἡνίκα τὸ γένος αὐτῷ πᾶν ἐκινδύνευε, καὶ διὰ κλοπῆς ὑπεξαγαγόντων εἷς οὗτος ἦν: 95. Ἔνθα δὲ οἱ τέμενος ἄτιμον, καὶ τάφος ἐξάγιστος, καὶ (ναὸς) ἀπόπτυστος, καὶ οὐδὲ θεατὸς εὐσεβῶν ὄψεσι, ubi Schol. B Τὸ ἄγος πάντοτε ἐπὶ κακοῦ λαμβάνεται, τοῦ μύσους· ἁγιστείαν δὲ, καὶ ἁγιστεύειν, ἐπὶ τοῦ καθαροῦ καὶ ἁγίου. Ἁγιστεύει, ἀντὶ τοῦ καθαρεύει. Glossæ: Ἐξάγιστος· Impurus. Plura vide in Ἐξαγίζω.]

[* Τρισεξάγιστος, ὁ, ἡ. "Const. Manass. Chron. 89. c. (Οὗτος ὁ τρισεξάγιστος ἐξήγαγε τοῦ βίου Τὸν Στέφανον τὸν ἱερὸν, τῶν μοναστῶν τὸ στέφος.)" Boissonad. Mss.]

[* "Ἀναγίζω, i. versetze unter die Heroen. S. über die Bedeutung dieses Wortes, und die Sitte die treffliche Anmerkung des unerreichten Is. Casaub. zu Sueton. Cæs. 88. welche nur aus der vollkommenen Durchschauung des ganzen Altherthums so vollendet hervorgehen konnte." Fr. Gul. Valent. Schmidt. in libro, cui titulus, Tausend Griechische Wörter, welche in den Wörterbüchern von J. G. Schneider und F. W. Riemer fehlen, p. 12. Ἀναγίζω in Casauboni nota vitium est typographicum, ut intellexit Ruhnk., pro ἐναγίζω. Vide nostra in Ἐναγίζω.]

[* Δυσαγὴς, έος, ὁ, ἡ, Male sacer, Scelestus. Ma- C netho 5, 179. Ἀράμεναι παλάμαις ὑπὸ τύμπανα φάσγανον ὀξὺ Μιμοῦνται δυσαγῆ * Κυβελήϊον ἔνθεον Ἄττιν. "Agnoscisne poëtæ artificium Gallorum furiosos motus suorum versuum rhythmo adæquantis, et tantum non oculis auribusque ingerentis? Deturparant pulcerrimos hos versiculos duæ maculæ; editum enim δυσαγὴν, (quod, a Morellio in Lex. suum Gr. Pros. translatum, Maltbius nuper repetiit, p. 1108.) et lectio elegantissima Codicis ἀράμεναι erat mutata in ἀράμενοι a V. D. tum parum secum reputante, quam sæpe auctores de Gallis, ut feminis, loquantur. N. Heins. ad Ovid. Her. Ep. 4, 48. multa et alias exempla sistit. Vide Nostrum 4, 590." Dorv. ad Char. 763=667. J. Poll. 1, 33. Ἐναγὲς, ἐξάγιστον, δυσαγὲς, μιαρὸν, παμμίαρον, μίασμα, μῦσος, l. μύσος. Cels. ap. Orig. c. Cels. 7. p. 373.: Οὐδὲ γὰρ Σκύθαι τοῦτο, οὐδὲ Λιβύων οἱ Νομάδες, οὐδὲ Σῆρες οἱ ἄθεοι, οὐδ' ἄλλα ἔθνη τὰ δυσαγέστατα καὶ ἀνομώτατα. "T. H. ad Eurip. Suppl. T. 3. p. 351. Lips. (in Ἄγος citatus.)" Schæf. Mss.]

D [* Ἐξαγίζω. Æsch. Agam. 624. Πολλοὺς δὲ πολλῶν ἐξαγισθέντας δόμων, ubi Schol. ἐξορισθέντας. Vertit Stanl. Multos vero multis exterminatos ædibus, Ms. Eliminatos. "Tragice dicitur de mortuis, qui Orco consecrati, ut piaculares victimæ, ab ædibus exulant. Interpretes non sunt assecuti participii vim; et hic commode τυχεῖν ἀπὸ κοινοῦ repeti potest. Alias ἐξαγισθέντας est pro verbo." Pauw. "Recte vim verbi explicuit Pauw. ad quod tamen repetendum est non τυχεῖν, sed φέρων, Nuntians s. Referens." Butler. "Sed h. l. nihil aliud valere puto ἐξαγισθέντας δόμων, quam ἐκ δόμων ἁγισθέντας, i. e. Combustos, vel Ad parentalia elatos." Blomfield. "Ἐξαγίζειν primum est Sacris arcere, deinde Exterminare, h. l. autem Vita ejicere s. Occidere." Schutz. "Ante omnia notandum venit v. ἐξαγισθῆναι, mihi non alibi lectum, cujus propria et primaria notio videtur, A sacris arceor; ut τοῦ ἁγίζομαι, Sacrorum sum particeps, Ad sacra admittor: deinde generalior illa, quam agnoscit Schol. Hinc

* ἐξαγιστέος et * ἐξαγιστὸς, Dignus, qui prohibeatur a sacris, Scelestus, Impius, quod cum, ut videmus, purum putum est verbale, signandum accentu in ultima sede, non tertia, quod adhuc obtinuit, errore non aliunde prognato, quam e Grammaticorum ignorantia, qui, obliterata cum verbi, verbalis quoque memoria credidere esse adjectivum; quin fere superlativum, in quo errore H. St. Thes. quo proclivius prolabi quodammodo necesse fuit, quia non de homine tantum, sed et rebus invenirent usurpatum. Hesych. Ἐξάγιστον· τὸ οὐ δεόντως εἰσενεχθὲν εἰς ἱερὸν, ἢ τὸ ἀκάθαρτον. Quæ explanatio ut quam proxime accedit ad nativam virtutem; sic turpior ejusdem est hallucinatio: Ἐξάγιστα· πάντα τὰ ἱερὰ καὶ ἀφωσιωμένα, ἃ οὐχ οἷόν τε ἐκκομίζεσθαι τῶν ἱερῶν, ἔνιοι δὲ ἁγνὰ ἀπέδοσαν. Dicerem hæc non ipsius esse Hesychii, sed assuta a recentiore quopiam, nisi verba postrema manu quasi nos ducerent ad Soph. Œd. C. 1595. Ἃ δ' ἐξάγιστα, μηδὲ κινεῖται λόγῳ, Αὐτὸς μαθήσει, κεῖσ' ὅταν μόλῃς μόνος. Ubi quod vett. Critici eidem errori sint affines, non video, quid patrocinii Hesychio paratum sit. Scribunt hi: Ἃ δ' ἐξάγιστα· καθαρὰ, σημαίνει γὰρ τὸ ἄγος τοῦτο, καὶ τὸ ἁγνὸν, καὶ μὴ οἷόν τε ῥηθῆναι, καὶ ἐπὶ τούτου γὰρ τούτῳ χρῶνται πολλαχοῦ. (Scholia illa sic edidit Brunck. Ἐξάγιστα· καθαρά. Σημαίνει γὰρ τοῦτο καὶ τὸ ἁγνόν. Ἐνταῦθα οὖν ἐξάγιστα, ἀντὶ τοῦ, ἁγνὰ, καὶ μὴ οἷά τε ῥηθῆναι. Καὶ ἐπὶ τούτου γὰρ αὐτῷ χρῶνται πολλαχοῦ.) Quasi nempe et ἀντὶ τοῦ καθαρὰ usquam extaret alibi; vereor equidem ut probetur. Sed scilicet non videbant boni Grammatici negationem semel positam repetendam cum τῷ ἐξάγιστα. Eurip. Andr. 398. Οὐκ ἐξικμάζω καὶ λογίζομαι κακά: Iph. T. 1367. Κεῖνοί τε γὰρ σίδηρον οὐκ εἶχον χεροῖν, Ἡμεῖς τε. Æsch. Agam. 541(=515. Blomf.) Πάρις γὰρ, οὔτε συντελὴς πόλις, Ἐξεύχεται τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους πλέον, ubi v. Schol. et Stanl. Adde Duker. ad Thuc. 8, 99. et nos ad Pers. 162. De v. ἐξάγιστος vide quoque Suid. Harpocr. et Etym. M. qui quem ex Æschine portum memorat ἐξάγιστον, leges Or. in Ctesiph. 66. sub princ. iterumque in fine." Abresch. Anim. ad Æsch. 327.]

Ἅγιος, Sanctus, ut ἁγιωτάτη νησάων, Callim. H. in Del. (275.) Plut. in Probl. Τῇ δὲ τιμῇ ποιοῦσιν αὐτὸν ἱερὸν, καὶ ἅγιον, καὶ ἄσυλον, ubi ἱερὸν καὶ ἅγιον, pro Sacrum et Sanctum ponit, quod vocabulo composito Latini Sacrosanctum appellant; et hoc nomen exprimere fortasse voluit Plut., de Romanorum tribuno hic loquens. Ἅγιος feminino genere dixit Isocr., pro ἁγία, i. e. Sancta, in Hel. Enc. θυσίας ἁγίους καὶ πατρίους, si modo caret mendo locus. Ceterum Etym. vult ἅγιος ab ἅζω esse, a quo factum sit ἅζιος, deinde ἅγιος. Sed ab ἅζω fieri fatendum est, immediate ab eo fieri negandum est; nam ex ἅζω fit ἅγος, ex ἅγος autem ἅγιος, et ἁγνός. Quod posterius tamen minus usitatam formationem habet, quam non considerans Orio inepta quædam de alia hujus vocabuli origine attulit: ut in eo dicetur.

Ἅγιος ab Hes. exp. etiam καθαρὸς, Purus: et σεβάσμιος, Venerandus s. Venerabilis: et εὐσεβὴς, Pius, Pietatem colens. Idem ἅγια in plur. neutro exponit τίμια, h. e. Honorata, s. Honorabilia.

Ἅγιον, τὸ, Substantive positum: ut ἅγια ἁγίων, Sancta sanctorum, Locus templi sanctissimus. Sic Auctores Ecclesiastici appellarunt, secuti LXX. Interprr. Gregor. Οὕτω μὲν οὖν τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, ἃ καὶ τοῖς Σεραφὶμ συγκαλύπτεται, κ. τ. λ. Apud D. Paul. ἅγια etiam dicitur pro ἅγια ἁγίων.

["Ἅγιος, unde? Ruhnk. ad Tim. 12. I. q. μιαρὸς, ibid. 13. (Vide Ἅγος.) Valck. Phalar. p. xxi. ('P. 280. Ταῖς ἁγιωτάταις θεαῖς, e usu veterum rectius scripsisset ἁγνοτάταις.') Ad Herod. 722. Rarissime ab Atticis, nunquam, credo, a Tragicis adhibetur, Porson. Med. p. 60. b." Schæf. Mss. Aristoph. Av. 522. Οὕτως ὑμᾶς πάντες πρότερον μεγάλους, ἁγίους τ' ἐνόμιζον. "Ms. Vat. U. καλούς τ' ἐνόμιζον." Kust. "Hinc olim conjeci scribi posse μεγάλους τε καλούς τ' ἐνόμ." Beck. Ἅγιος est in Æsch. Suppl. 865., sed vide Butleri Nott. critt. "Ἅγιος olim vox μέση, Eust. Il. A. p. 1492, 23. ut Sacer. (Vide
A Ἅγος.) Diod. S. 1, 379. (Ἔστι δ' ἐν Καστάβῳ τῆς Χεῤῥονήσου ἱερὸν ἅγιον * Ἡμιθέας:) 388. Ἔστι δὲ καὶ νῦν ἔτι περὶ τὰς πηγὰς ταύτας ἱερὸν ἅγιον τῆς θεοῦ ταύτης.) Polyæn. 793. Sæpe Herod. 105, 46. et ante: ad Herod. 534. Xenoph. 287. ('Ἅγιος, Sanctus, Hist. 3, 2, 14. ἱερὸν μάλα ἅγιον.' Lex. Xenoph.) Νηὸν Ἥρης ἅγιον, Lucian. 3, 459. (vox in Indice Lucianeo non legitur.) Pausan. et alibi, et p. 140. ἱερὸν ἁγιώτατον ἐκ παλαιοῦ: emend. p. 271. (Nihil ibi, quod emendari possit, reperimus. An V. D. respexit ad p. 272. ubi mentio fit τῆς Ἀθηνᾶς * Ἀσίας? Sed hoc parum probabile.) Elsner. 2, 85. Aristid. 1, 321. ἱερὸν Ἀ. ἅγιόν τε καὶ ὀνομαστόν. Ælian. V. H. p. 22. νεὼς σεμνός τε καὶ ἅγιος. Eunap. 121. domus ἱεροῦ τινὸς ἁγίου διέφερεν οὐδέν." Valck. Mss.]

[Ἅγιος. "1. Hæc est verbum ἁγιάζειν ab origine derivandi facillima norma: * ἄγω, ἅγος, ἅγιος, ἁγία, ἁγιάζω, ἡγιασμένος, propr. Sanctus. Illud enim Latinum contractum e Sancitus a v. est Sancio, quod a vetustiori Sacio vel Saco, unde Sacer. Sacio
B proxime oritur a Gr. ἅζω, quod idem ac ἄγω. Forma Media Ἅζεσθαι, Venerari, Homero frequentatur. Nomen ἅγιος redditur Sanctus: sic et reddi solet ἱερὸς. Non tamen existimandum est, eand. esse utriusque vocis significationem, aut eund. usum. Ἀνὴρ ἱερὸς Sacerdotem significat, qualibuscunque tandem sit moribus, etiam si pessimis, ut erant plerique. Contra ἀνὴρ ἅγιος notat Integrum vitæ scelerisque purum, s. Hominem castis moribus præditum. Spiritus Sanctus nonaginta tribus vicibus in scriptis N. T. Πνεῦμα dicitur Ἅγιον: nunquam dicitur Πν. Ἱερόν. Ἅγιος semper respicit Internam animi sanctimoniam, ἱερὸς nihil aliud quam Externam quandam consecrationem. Castis moribus Christiani, in his puræ Religionis primordiis, Paulo in Epistolis sæpe dicuntur ἅγιοι et ἡγιασμένοι, ne semel quidem ἱεροί. 2. Usu Romanorum, tametsi manent eod. de fonte, tantundem distant Sacer et Sanctus, quantum ap. Græcos ἱερὸς et ἅγιος. Illud discrimen rite animadversum maximum præstabit usum libros sacros vel profanos inter-
C pretaturis. Ἱερὸς, Sacer, propter externum consecrationis ritum inviolabilis habebatur. Ἱερὸν, nempe οἴκημα, Sacellum est, vel Templum. Ἱερεὺς, Sacerdos. Ἱερεῦσαι, Deo quid, vel Deæ consecrare. Victima Diis immolanda ἱερεῖον dicebatur. Sacerdotem esse proprio v. ἱερᾶσθαι. Romanis sic usurpabantur Sacer et Sacris. Varroni memorantur Porci sacres. Illinc fluxere Sacellum, Sacerdos, Sacrare, Consecrare, etc. 3. Ab ἅγιος, Latine Sanctus, i. e. Interna castimonia purus, v. ἁγιάζειν ap. Græcos gentiles significat Lustrare, s. Purum facere. Sed vera verbi vis obtinet tantum in scriptis nostris sacris, in quibus Sanctus Spiritus, s. Deus per Spiritum S. indens hominibus puritatem istam, homines dicitur ἁγιάζειν. Ἁγιάζων et ἁγιαζόμενοι, Deus atque homines, sic opponuntur Hebr. 2, 11. Fideles etiam Corinthios augusto hoc nomine P. honestat, vocatque per Jesum Christum ἡγιασμένους, Sanctos factos." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 36.]

D [Ἅγιος. Isocr. Areop. p. 143. Cor.: Ἐν δὲ τοῖς ἁγιωτάτοις τῶν ἱερῶν ἀπὸ μισθωμάτων ἔθυον. Plotin. de Pulcr. 55=48. Οἷον ἐπὶ τὰ ἅγια τῶν ἱερῶν τοῖς ἀνιοῦσι, καθάρσεις τε καὶ ἱματίων ἀποθέσεις τῶν πρὶν, καὶ τὸ γύμνοις ἀνιέναι. "Ficinus de templo h. l. cogitasse videtur, cum vertat: 'Qui in sancta sacrorum penetrant.' Et revera hoc sensu ἅγιον additur sæpissime voci ἱερὸν et similibus. Plato Critia 116=55. Bip. Ἐν μέσῳ μὲν ἱερὸν ἅγιον αὐτόθι τῆς τε Κλειτοῦς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος. Dicæarchus 59. 89. ἱερὸν ἅγιον Ἀθηνᾶς. Quasi dicas Templum augustum et sanctum. Sic item a sacris scriptt., ut ab Alex. Interprr. Ps. 79. τὸν ναὸν τὸν ἅγιον, et a Paulo 1 Cor. 3, 17. item ab ipso Plotino 56=54. Ἔνδον ἐν ἁγίοις ἱεροῖς μένον. Qui locus fortasse Ficino fraudi fuit. Nam id si h. l. voluisset Ficinus, dixisset utique εἰς τὸ ἅγ. τ. ἱ. vel εἰς τὸ εἴσω τοῦ ἀδύτου, ut reapse dixit Noster loco gemino p. 770. Ὥσπερ τις εἰς τὸ εἴσω τοῦ ἀδύτου εἰσδὺς, vel εἰς τὸ εἴσω τοῦ ἱεροῦ s. σηκοῦ, vel quæ alia hac in re solemnia unus Pollux

1, 6. p. 5. habet. Conferendi potius ejusmodi sunt A loci ut Æliani V. H. 3, 37. Ἐπί τινα ἑορταστικὴν θυσίαν ἀνελθόντες, et tenenda vis præpositionis ἐπὶ, quæ adjuncta verbis motum significantibus actionem declarat. Cf. Valck. Herod. 596. Igitur ἀνιέναι ἐπὶ τὰ ἱερὰ est Ascendere ad sacrificia peragenda, sicut Plato l. l. mentioni templi continuo subjicit illud: Ἔνθα—ὡραῖα αὐτόσε ἀπετέλουν ἱερὰ ἐκείνων ἑκάστῳ. Τὰ ἅγια τῶν ἱερῶν sunt Sacrificia sanctiora s. arcana, (de sacrificiorum generibus v. universe Jambl. de Myst. 5, 15. p. 130. Gal.) quæ quidem et publice et privatim fiebant." Creuzer. "Plotin. 57=62.: Σωφροσύνην, ἐν ἁγνῷ βεβῶσαν καθαρῷ, (l. βάθρῳ, inquit Wyttenb.) et is, quem imitatus est, Plato Phædro 348=254=275. Ἰδόντος δὲ τοῦ ἡνιόχου ἡ μνήμη πρὸς τὴν τοῦ κάλλους φύσιν ἠνέχθη, καὶ πάλιν εἶδεν αὐτὴν μετὰ σωφροσύνης ἐν ἁγνῷ βάθρῳ βεβῶσαν, usitatiorem Atticis formam retinuit, siquidem vera scripsit Porson. Med. 750. 'Ἁγνὸς et ἅγιος sæpe permutantur, et ἅγιος rarissime ab Atticis, nunquam, credo, a Tragicis adhibetur:' (v. Porson. Advers. 121=139.) Igitur tenendi fuerint hujusmodi loci, ut supra 55=48. ubi sacram formulam, ἱερὸν ἅγιον, e Xenoph. Plat. enotavimus, ut de Dicæarcho taceam." Creuzer.]

["Ἅγιος, ὁ, ἡ, τὸ, (imo ία, ιον,) in universum ut קדוש dicitur, Qui est a communi et promiscuo usu segregatus et ad peculiares usus consecratus, qui Sacer ex usu Latino vocatur, velut Vasa sacra, Vestis sacra, Animalia sacra; cui opponitur κοινὸν et טמא, Profanum, de quo loquendi usu bene præcepit Orig. Homil. 11. in Levit. Ab hac prima vocabuli potestate derivari commode possunt reliquæ in N. T. obviæ. Dicitur autem ἅγιος 1. Qui Deo consecratur et dicatur, cultui ejus usuique sacro destinatus. Luc. 2, 23. ἅγιον τῷ Κυρίῳ κληθήσεται, Deo consecrabitur per sacrificium. Ex. 13, 2. Rom. 11, 16. ἡ ἀπαρχὴ ἁγία de primitiis frugum Deo offerri solitis. Chrysost. Hom. 82. in Jo. Κυρίως ἅγια τὰ τῷ Θεῷ ἀνακείμενα. Cyrill. Alex. ad Jo. 10, 34. Ἅγια καλοῦνται τὰ ἀφοριζόμενα εἰς θυσίαν Θεῷ. Macrob. Sat. 3, 3. et 7. C Jam quia omne sacrificium, quod Deo offerebatur, sine macula et labe esse debebat e legibus Mosaicis, factum est, ut ἅγιον 2. diceretur Omne, quod est perfectum, immaculatum, sine ulla labe et macula. Rom. 12, 1. θυσία ἁγία, Victima vitio carens; quæ Hebr. תמים et alibi ἄμωμος vocatur: unde ad animum translatum ἅγιος æque ac ἄμωμος 3. Eum notat, qui est animo puro et casto, a vitiorum sordibus liber, quo sensu in N. T. et Deus ἅγιος laudatur, qui est sanctissimus et summa perfectione morali præditus. 1 Petr. 1, 16. Ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι: ib. v. 15. 1 Jo. 2, 20. et ita קדוש Lev. 11, 44. 19, 2. Adde Suicer. Thes. Eccl. 1, 59. et homines ἅγιοι multis in locis vocantur, quatenus exemplum Dei, animi puritatem castissimam præeuntis, imitantur, omnique virtuti student, præcipue autem, quatenus religionis Christianæ præceptis convenienter agunt, v. c. Marc. 6, 20. ἄνδρα δίκαιον καὶ ἅγιον. 1 Cor. 7, 34. ἁγία καὶ σώματι καὶ πνεύματι. Eph. 1, 4. ἁγίους καὶ ἀμώμους. 5, 27. 2 Petr. 3, 12. ἐν ἁγίαις D ἀναστροφαῖς, Convenienter viventes rel. Christianæ. Apoc. 20, 11. (1 Petr. 3, 5. ubi ἅγιαι γυναῖκες commemorantur, huc non pertinere videtur. Sunt enim ibi mulieres intelligendæ, quarum in V. T. fit mentio.) Phavor. Ἅγιος· ὁ εὐσεβής. Jam vero quia is, qui est boni rectique amans et studiosus, non solum in aliis, quæ recte agunt, probat, sed etiam, ut in aliis amor boni et recti alatur et excitetur, omni modo curat, etiam is ἅγιος 4. dicitur, Qui, ut alii sancti et virtutis studiosi sint, postulat et efficit; quo sensu in ll. ll. non solum sanctitas Deo tribuebatur, sed etiam Rom. 7, 12. leges divinæ ἅγιαι vocantur, quatenus ad vitæ probitatem homines excitare et ducere valent, animumque Dei, boni rectique amantem, probant. 2 Petr. 2, 21. ἁγία ἐντολὴ et ὁδὸς τῆς δικαιοσύνης sunt synonyma. Quo pertinere videtur etiam κλῆσις ἁγία, 2 Tim. 1, 9. commemorata, quam de Ipsa religione Christiana, quæ gravissima virtutis et pietatis continet incitamenta, accipio. Cum vero hanc vim et efficaciam religio Christiana in incitandis et promovendis virtutis studiis exerat; cumque præterea scriptores V. T. gentem Judaicam a ceteris gentibus secretam et favore Dei beneficiisque eximiis, maxime autem religionis purioris et sanctioris bonis ornatam et distinctam, κατ᾽ ἐξοχὴν גוי קדוש appellare soleant, ut Ex. 19, 6. Dan. 7, 27. 8, 24. etc. etiam in N. T. ἅγιος 5. dicitur, Qui est Christianorum cœtui annumerandus, Cui contigit beneficio Dei singulari religionis Christianæ cognitio, nullo sæpe ad mores animique affectionem respectu habito. Act. 9, 13. coll. v. 14. ib. v. 32. et 41. cap. 26, 10. Rom. 1, 7. κλητοῖς ἁγίοις. 8, 27. 12, 13. ταῖς χρείαις τῶν ἁγίων κοινωνοῦντες, Inopiam Christianorum sublevantes. 16, 15. 1 Cor. 6, 1. 2. οἱ ἅγιοι opponuntur τοῖς ἀδίκοις et τῷ κόσμῳ, h. e. Paganis. ib. 7, 14. νῦν δὲ ἅγιά ἐστιν, Jam vero habentur membra Ecclesiæ Christianæ. Apoc. 13, 7. 20, 6. Chrysost. Hom. 1. in Ep. ad Rom. 1, 7. Ἁγίους δὲ τοὺς πιστοὺς καλεῖ πάντας, et Hom. 10. in Ep. ad Hebr. Πᾶς πιστὸς ἅγιος, καθὸ πιστός ἐστι, κἂν κοσμικὸς ᾖ τις κ. τ. λ. Observavit B præterea Braun. Select. Sacr. J. 3, 1. in libris Judæorum liberos e proselytis natos dici בקדושה. Lucem etiam hæc notio fœnerat formulæ, τὸ ἅγιον φίλημα, h. e. Osculum amoris sanctum et religiosum, in conventibus Christianorum sacris receptum, Rom. 16, 16. 1 Cor. 16, 20. 2 Cor. 13, 12. 6. Uti Sanctus ap. Latinos, ita et ἅγιος dicitur Inviolabilis, Qui corrumpi, aboleri et violari nullo modo debet. Luc. 1, 72. Καὶ μνησθῆναι διαθήκης ἁγίας αὐτοῦ, Memor sancti sui promissi. 1 Cor. 3, 17. Ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστι, Et templum Dei violare aut corrumpere nefas. Ps. 79, 1. טמאו את היכל קדשך. Alex. Ἐμίαναν τὸν ναὸν τὸν ἅγιόν σου. 7. Destinatus alicui muneri, Cui aliquod negotium demandatum est a Deo. 1 Petr. 2, 5. ἱεράτευμα ἅγιον, pro ἱερεῖς ἅγιοι, A Deo constituti sacerdotes. Hinc non solum Prophetæ, quos Deus voluntatis suæ interpretes selegerat, ἅγιοι vocantur Act. 3, 21. τῶν ἁγίων αὐτοῦ προφητῶν. Luc. 1, 70. 2 Petr. 1, 21. οἱ ἅγιοι Θεοῦ ἄνθρωποι (Auctor primi libri Maccab. 1, 48. 10, 39. sacerdotes, et Levitas, omninoque eos, qui in templo ministrant, ἁγίους appellat), sed etiam Apostoli et reliqui primitivæ Ecclesiæ Christianæ doctores ab Jesu solemni ritu electi hoc encomio ornantur Eph. 3, 5. τοῖς ἁγίοις ἀποστόλοις αὐτοῦ καὶ προφήταις. ib. v. 8. ἐμοὶ τῷ ἐλαχιστοτέρῳ πάντων τῶν ἁγίων, ubi in Codd. quibusdam e glossemate τῶν ἁγίων ἀποστόλων. Et aliis in locis Jesus ipse, quatenus est Messias, vel simpliciter ὁ ἅγιος vocatur Act. 3, 14. Apoc. 3, 7., vel cum additamento, ὁ ἅγιος παῖς Θεοῦ, Act. 4, 27. et 30., interdum etiam ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ, Marc. 1, 24. Luc. 4, 34. Nec aliam notionem respexisse mihi videntur N. T. scriptt. in iis locis, in quibus Angeli boni, quorum ministerio Deus utitur, ut supra vidimus, in felicitate humana quovis modo promovenda, partim οἱ ἅγιοι ἄγγελοι Matth. 25, 31. Marc. 8, 38. Luc. 9, 26. Act. 10, 22. partim simpliciter οἱ ἅγιοι appellantur, v. c. 1 Thess. 3, 13. μετὰ πάντων τῶν ἁγίων αὐτοῦ, h. e. Angelorum choro stipatus, (coll. 2 Thess. 1, 7.) Judæ v. 14. ad imitationem Hebr. קדושים Ps. 89, 6. Daniel. 8, 12. 8. Venerabilis, Augustus, Omni honore et cultu prosequendus. Luc. 1, 49. καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Qui est ab omnibus pie colendus. Matth. 7, 6. τὸ ἅγιον Res sancta et venerabilis, nempe doctrina Christiana, quæ in epistola Judæ v. 10. ἡ ἁγιωτάτη πίστις dicitur. Jo. 17, 11. πάτερ ἅγιε, Pater summe venerabilis. Apoc. 4, 8. ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς, Pie semper colatur Deus O. M. ib. 6, 10. Quam significationem etiam Hebr. קדוש habet in Jes. 6, 3. Hos. 11, 9. Vide sub Πνεῦμα. Phavor. Ἅγιοι· οἱ σεβάσμιοι. 9. Ἅγιον, Omne quod voluntas Dei omnipotens efficit, et a Deo ortum habet. Huc pertinent non solum loca, quæ sub Πνεῦμα excitavi, ubi demonstratum est, Πνεῦμα ἅγιον Oraculum divinum, Religionem Christianam et omnia commoda per eam hominibus parta, animi dotes, facultates extraordinarias Christo et Apostolis a Deo concessas, significare, ubi ἅγιον præter notionem Ejus, quod a Deo originem suam repetit, nullam habere potest, sed referenda est etiam eodem formula ἡ γραφὴ ἁγία Rom.

1, 2. quæ de libris V. T. a Deo inspiratis adhibetur. Si denique de locis adhibetur ἅγιος, semper 10. Locum significat, qui est cultui Dei religioso destinatus, aut, In quo Deus præsentiam suam maxime declarat, certe declarare creditur. Act. 7, 33. Ὁ γὰρ τόπος, ἐν ᾧ ἕστηκας, γῆ ἁγία ἐστὶν, Sacer est locus, in quo consistis. Ex. 3, 5. 2 Petr. 1, 18. ἐν τῷ ὄρει τῷ ἁγίῳ, In monte Thabor. Eandem ob causam Hierosolyma κατ' ἐξοχὴν ἡ ἁγία πόλις vocatur in N. T. Matth. 4, 5. 27, 53. Apoc. 11, 2. 21, 2. 22, 19. interdum etiam ὁ τόπος ὁ ἅγιος, Matth. 24, 15. quanquam hac posteriori formula interdum templum Hierosolymitanum describitur, v. c. Act. 6, 13. 21, 18. Neutro genere τὸ ἅγιον, sc. δῶμα vel μέρος, in singulari, est, Templum, Hebr. 9, 1. τό τε ἅγιον κοσμικὸν, Templum terrestre ab hominibus exstructum. Joseph. A. J. 3, 6, 4. Ὁ μὲν πᾶς νεὼς Ἅγιον ἐκαλεῖτο. Et in plurali τὰ ἅγια, sc. μέρη, α) Ea pars templi s. tabernaculi fœderis, quæ Sanctum vocatur. Sic Singul. τὸ ἅγιον ap. Sirac. 4, 13. Sacrarium, Sanctuarium, ex Hebr. מקדש Ezech. 45, 28. etiam קדש Num. 6, 20. Hebr. 9, 2. Pluralis numerus eminentiæ causa ponitur, ut in formula, τὰ ἅγια τῶν ἁγίων. β) Pars templi, quæ Sancta Sanctorum etiam vocabatur. Hebr. 8, 2. τῶν ἁγίων λειτουργὸς Christus dicitur, qui in omni loco cum summo Judæorum sacerdote comparatur. Hebr. 9, 8. ubi tamen per τὰ ἅγια Cœlum s. Futura in cœlis felicitas intelligi debet, æque ac in locis 9, 12. 24. 10, 19. de quibus legi merentur Schoettgenii Hor. Hebr. et Talmud. p. 1216. Per τὰ ἅγια ἁγίων vero semper fere Sanctum Sanctorum s. Sacratissimus templi locus describitur. Hebr. 9, 3. Μετὰ δὲ τὸ δεύτερον καταπέτασμα σκηνὴ ἡ λεγομένη ἅγια ἁγίων. Τὸ ἅγιον ἁγίων in Gr. Vers. Ex. 26, 33. dicitur, et ab Josepho A. J. 3, 6, 4. τοῦ ἁγίου τὸ ἅγιον vocatur. Interdum etiam τὰ ἅγια omittitur, v. c. Hebr. 8, 5. τῶν ἐπουρανίων sc. ἁγίων, Templi illius cœlestis. Vide L. Suringar D. de Diversis Vocum קדש, ἅγιος, et affinium Significatibus in SS. Franecqu. 1792." Schleusner. Lex. in N. T.]

["Ἅγιος primo loco occurrit explicatio vocis.— Theodoretus, de Cur. Gr. Affect., Serm. 3. T. 4. p. 523. per elegantem allusionem, ἅγιον dici vult quasi ἄγειον, Qui nihil habeat terreni. Ejus verba de Angelis sunt: Τῷ τοι καὶ ἁγίους αὐτοὺς ὀνομάζομεν, ὡς γήϊνον οὐδὲν ἔχοντας, ἀλλὰ τῶν περιγείων παθημάτων ἀπηλλαγμένους, ἔργον δὲ ἔχοντας, τὴν ἐν οὐρανῷ χορείαν, καὶ τοῦ πεποιηκότος τὴν ὑμνῳδίαν. Hoc Epitheton tribuitur I. Deo, idque κατ' ἐξοχὴν, est enim natura sanctus. Cyrill. Jerosol. Catechesi Νεοφωτ. 5. p. 224. Ἀληθῶς εἷς ἅγιος, φύσει ἅγιος· ἡμεῖς δὲ καὶ ἅγιοι, ἀλλ' οὐ φύσει, ἀλλὰ μετοχῇ, καὶ ἀσκήσει, καὶ εὐχῇ. Cyrill. Alex. in Jes. 49. p. 666. Θεῷ δ' ἂν πρέποι τοῦτο, καὶ μόνῳ κυρίως τε καὶ ἰδικῶς. Εἰ γὰρ καί εἰσιν ἅγιοι πολλοί, δυνάμεις τε λογικαί, καὶ μὴν καὶ ἐπὶ γῆς ἄνθρωποι, ἀλλ' οὖν ἐκ μετοχῆς τοῦ κατὰ φύσιν ἁγίου, καὶ μόνου τοῦτο ὑπάρχοντος ἀληθῶς, ἅγιοι χρηματίζουσι. Deus autem ἅγιος dicitur, a. Simpliciter. Jobius Monachus, in Photii Bibl. Cod. 122. p. 605. dicit, Παραδηλοῦν τὴν ἅγιος φωνὴν, ἄνευ συνθήκης προαγομένην, καὶ μηδὲ μεσολαβοῦντος ἑτέρου προσρήματος, τὸ ἁπλοῦν καὶ ἀσύνθετον καὶ ἐξῃρημένον, καὶ ἀβέβηλον τῆς θείας φύσεως, πρὸς πᾶσαν ἄλλην φύσιν τε καὶ ὑπόστασιν, Vocem Sanctus sine ulla additione prolatam, et nullo omnino alio intercedente provocabulo, indicare simplicem, minime compositum, excellentem, ac sacro-sanctum divinæ naturæ statum, cum omni alia natura et subsistentia comparatæ. Et paulo post: Τὸ ἐξαίρετον τοίνυν, καὶ μεμονωμένον, καὶ πάσης ἄλλης ὑπερόριον φύσεως ἐπὶ Θεοῦ καταγγέλλει τὸ, ἅγιος.—Τὸ ἀφωρισμένον καὶ * ὑπεριδρυμένον τῶν ἄλλων ἁπάντων, καὶ ἀνακεχωρηκὸς ἀνυμνεῖ. Excellentiam igitur, ac singulare quid, et supra reliquæ creaturæ terminos de Deo nunciat verbum illud, Sanctus.—Distinctam Dei naturam, et ceteris omnibus antecellentem atque ab iis sejunctam prædicat. b. Vel per geminationem, ἅγιος τῶν ἁγίων. Iterum Jobius, ib. p. 605. Τοῦτο δὲ, τὸ ἅγιος τῶν ἁγίων, αἰνίττεται τὸ * ὑπεριδρυμένον, καὶ ἀσύγκριτον πρὸς πᾶσαν ἄλλην ὀνομαζομένην ἁγιότητα. De ter repetita voce ἅγιος, vide Ἁγιασμὸς, n. 3. et Τρισάγιον. II. Hominibus. Ita ἅγιοι dicuntur in genere Omnes fideles, adhuc in Ecclesia militante constituti. Chrysost. Hom. 1. in Ep. ad Rom. 3. p. 9. Ἁγίους δὲ, τοὺς πιστοὺς καλεῖ πάντας. Idem, Hom. 14. ad 1 Tim. T. 4. p. 307. Ἅγιοί εἰσι πάντες, ὅσοι πίστιν ὀρθὴν μετὰ βίου ἔχουσι, κἂν σημεῖα μὴ ἐργάζωνται, κἂν δαίμονας μὴ ἐκβάλλωσιν, ἅγιοί εἰσι. Idem, Hom. 10. in Ep. ad Hebr. T. 4. p. 489. Πᾶς πιστὸς ἅγιος, καθὸ πιστός ἐστι, κἂν κοσμικὸς ᾖ τις, ἅγιός ἐστιν. Ἡγίασται γάρ φησιν, ὁ ἀνὴρ ὁ ἄπιστος ἐν τῇ γυναικὶ, καὶ ἡ ἄπιστος ἐν τῷ ἀνδρί. Ὅρα, πῶς τὸν ἁγιασμὸν ἡ πίστις ποιεῖ. Κἂν κοσμικὸν τοίνυν ἴδωμεν ἐν περιστάσει, ὀρέγωμεν χεῖρα· μὴ πρὸς τοὺς ἐν ὄρεσι μόνον καθημένους ὦμεν σπουδαῖοι. Ἅγιοι μὲν γὰρ ἐκεῖνοι ἐν βίῳ καὶ πίστει· ἅγιοι δὲ καὶ οὗτοι τῇ πίστει, πολλοὶ δὲ καὶ βίῳ. Μὴ, ἐὰν ἴδωμεν μοναχὸν εἰς φυλακὴν, τότε εἰσελθωμεν, ἐὰν δὲ κοσμικὸν, μὴ εἰσέλθωμεν· ἅγιός ἐστι καὶ οὗτος, καὶ ἀδελφός. Theophyl. ad Ep. ad Ephes. p. 499. Ὅρα, πόση ἦν τότε ἀρετὴ, ὅτε ἁγίους καὶ πιστοὺς καλεῖ ἄνδρας βιωτικοὺς, γυναῖκας ἔχοντας καὶ παιδία· ἀλλὰ νῦν οὐδὲ ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις τοιοῦτοι. Similia ap. Eund. occurrunt ad Rom. p. 124. in 1 ad Tim. p. 780. ad Hebr. p. 926. ubi illa ipsa habet, quæ ex Hom. 10. Chrys. in Ep. ad Hebr. modo sunt allata. III. Rebus Deo consecratis et dicatis. Atque adeo a. Omnibus Deo, cultui ejus, usuique sacro destinatis in genere. Chrys. Hom. 82. in Jo. T. 2. p. 898. Κυρίως ἅγια, τὰ τῷ Θεῷ ἀνακείμενα. Cyrill. Alex. ad Jo. 10, 34. p. 671. Ἅγια καλοῦνται, τὰ ἀφοριζόμενα εἰς θυσίαν Θεῷ. Theophyl. in Jo. p. 715. Ἅγια, τὰ ἀφωρισμένα λέγονται τῷ Θεῷ. Et p. 802. Ἅγια λέγονται πάντα τὰ τῷ Θεῷ ἀνακείμενα. b. Locis, in quibus Deus illustre aliquod præsentiæ suæ testimonium exhibet, et quæ simul cultui ejus consecrata sunt, in specie. Ita ἅγια ἁγίων, Sancta Sanctorum, dicitur pars tabernaculi sanctissima, quæ soli summo patebat sacerdoti. De eo sic Greg. Nyss., Or. 6. de Beat. 820. Ἅγιον ἁγίων, δεικνύσης, οἶμαι, τῆς ἐπιτατικῆς ταύτης ὀνοματοποιΐας, τὸ μὴ κατὰ τὸ ὁμότιμον τοῖς ἄλλοις μετέχειν κἀκεῖνο τῆς ἁγιότητος· ἀλλ' ὅσον διέφερε τοῦ κοινοῦ καὶ βεβήλου τὸ ἀφιερωμένον καὶ ἅγιον, τοσοῦτον ἐκεῖνο τὸ ἄδυτον τῶν περὶ αὐτὸ ἁγίων ἱερώτερόν τε καὶ καθαρώτερον εἶναι. Ita etiam apud recentiores Græcos ἅγια ἁγίων vocatur Altare majus, in quo corpus et sanguis Domini consecratur, ut loquitur Gentianus Hervetus in fine Liturgiarum. Vocatur alias Sacra mensa, Cathedra, Locus Dei, Requies, Propitiatorium, Magni sacrificii officina, Christi monumentum, et ejus Gloriæ tabernaculum. Vide infra ad n. 5. IV. Sacræ Cœnæ. Can. 14. Concilii Laodiceni: Περὶ τοῦ μὴ τὰ ἅγια, εἰς λόγον εὐλογιῶν, κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα, εἰς ἑτέρας παροικίας διαπέμπεσθαι. Ἅγια, i. e. Sacramenta corporis et sanguinis Christi. Chrys. Hom. 17. in Ep. ad Hebr.: Ταῦτα λέγω, οὐχὶ τῆς μιᾶς καὶ ἐνιαυσιαίου προσόδου κωλύων ὑμᾶς, ἀλλὰ βουλόμενος μᾶλλον διὰ παντὸς ὑμᾶς προσιέναι τοῖς ἁγίοις. Cyrill. Jerosol. Catechesi Νεοφωτ. 5, 224. Μετὰ ταῦτα λέγει ὁ ἱερεὺς, Τὰ ἅγια τοῖς ἁγίοις. Ἅγια τὰ προκείμενα, ἐπιφοίτησιν δεξάμενα Ἁγίου Πνεύματος. Aliquando ἅγια ἁγίων eodem sensu conjunguntur. Latinis etiam Sanctum notat Eucharistiam. Apud Dionys. Areop. Ep. 8. p. 781. per τὰ τῶν ἁγίων, intelligi τὰ ἄχραντα μυστήρια, Immaculata mysteria, i. e. ipsam S. Cœnam, docet Pachymeres. De hac vero significatione pluribus egimus c. 4. Observat. nostrarum, p. 86. et seqq. Vide etiam Εὐλογία, n. 4, 1. V. Apud Gr. recentiores ἅγια dicitur Locus in Templo, tabulato inclusus, sacer ac venerandus, et Clericis tantum, viris secularibus raro, mulieribus nunquam penetrabilis. Alii ἄδυτα vocarunt. Cedren. in Const. Porphyrogenneta: Τὸν δὲ λοιπὸν υἱὸν αὐτοῦ τοῦ Ῥωμαιοῦ, Θεοφύλακτον ὁ πατριάρχης ἀπέκειρε κληρικὸν, χειροτονήσας αὐτὸν ὑποδιάκονον, προχειρισάμενος καὶ σύγγελλον πρότερον διελθόντα εἰς τὰ ἅγια μετὰ τοῦ τάγματος τῶν ὑποδιακόνων. Vide Allat. de Templis Gr. Ep. 1. p. 21. VI. Vox ἅγιος ap. Græcos, ut Meurs. in Gloss. docet, usurpabatur in acclamationibus in Coronatione Imperatorum. Codin. de Off. Aulæ

Const. Ὁ δὲ πατριάρχης χρίει σταυροειδῶς τὴν κεφαλὴν τοῦ βασιλέως τῷ θείῳ μύρῳ, ἐπιλέγων μεγάλῃ τῇ φωνῇ τὸ, Ἅγιος· οἱ δὲ ὄντες ἐν τῷ ἄμβωνι πάντες περὶ τὸν πατριάρχην διαδεχόμενοι τὴν φωνὴν, λέγουσι καὶ αὐτοὶ ἐκ τρίτου τὸ, Ἅγιος. Eadem ap. Cantacuzen. 1, 41. occurrunt." Suicer. Thes. Eccl. "Ἅγιοι frequenter vocantur Cœlites, quorum felicitatem pulcre describit Epiphan. Hær. 79. p. 1056." Suppl. ad Suicer. Thes. p. 1608.]

["Ἅγιος, proprie, A communi usu separatus, coll. Ex. 19, 23. et Deo aut cultui ejus dicatus. Sic Judæi sæpius ἅγιοι i. q. ἐκλεκτοὶ dicuntur. Quare et ἅγιος est Qui Jehovam colit, Cultor Dei, i. q. δοῦλος Θεοῦ, Cant. tr. Puer. v. 11. Ἰσαὰκ τὸν δοῦλόν σου, καὶ Ἰσραὴλ τὸν ἅγιόν σου. 3 Esdr. 8, 70. ἅγιον σπέρμα, Judæi. Hesych. Ἅγιος· εὐσεβής. Item Probi mortui, et Angeli appellantur ἅγιοι, Sap. 5, 5. et γνῶσις ἁγίων, quam Jacobus Sap. 10, 10. in somnio accepisse dicitur, esse videtur Aspectus aulæ divinæ, angelorum, beatorum, coll. Dan. 4, 14. Job. 4, 18. Gen. 28, 12. Deut. 33, 2. Tob. 12, 15. qui quidem τὴν βασιλείαν Θεοῦ—adumbratur enim Deus ut rex hujus terræ—constituunt. Transfertur vero deinde ἅγιος ad Res Deo vel cultui ejus sacras. Sap. 12, 3. ἁγία γῆ, Canaan; Sap. 9, 10. ἅγιοι οὐρανοὶ, coll. v. 8. Inde etiam quæ Levitis exhibenda erant, ἅγια dicuntur, 3 Esdr. 5, 40. μετέχειν τῶν ἁγίων, Edere sacrificii partem; in Hebr. Esdr. 2, 63. ל מקדש הקדשים אכ; et ἀπαρχὴ ἁγίων Sir. 7, 31. Primitiæ sanctorum, Pars sacerdotalis de decimis. Vide Linde ad h. l. Inde et est Sacris celebrandus. Tob. 2, 1. Ἐν τῇ πεντηκοστῇ ἑορτῇ, ἥ ἐστιν ἁγία ἑπτὰ ἑβδομάδων. Denique transfertur ad Morum sanctitatem, Animi a vitiis puritatem; et hoc sensu accipiendum videtur, si Sap. 7, 22. sapientiæ inesse dicitur πνεῦμα ἅγιον, coll. c. 1, 4. 5. Ἁγιώτατος, 2 Macc. 5, 15." Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil.]

[Ἅγιος. "Quis est, qui res divinas vel extremis, ut dicitur, digitis attigit, quem fugiat, quomodo templum, a Salomone exædificatum, ita tabernaculum, Dei jussu a Mose constructum, in tres partes distributum fuisse, quarum tertia, a secunda aulæo secreta et sejuncta, habita omnium sanctissima fuerit, Ἅγια ἁγίων? quam formam loquendi Hebraicam esse, recte docuere Jo. Vorst. Philol. c. 12. p. 329. Lips.; Reland. ad Joseph. Archæol. 3, 6, 4. p. 134. Haverc.; et Deyling. P. 2. Obs. 47, 5. Joseph. d. l. vocat eleganter τὸ ἄδυτον, et cum eo Zonaras Ann. 1, 16." Fischer. Comment. ad calcem Prolus. 5. in quibus varii Loci Libr. Div. utriusque Testamenti eorumque Versionum vett. maxime Gr. explicantur atque illustrantur, p. 153. "Primum conclave castrensis hujus Sacrarii Ἅγια vocabatur; alterum penitius, post velum secundum, ἅγια ἁγίων." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 551. Zonar.: Ἅγια· ἁγίων ἅγια, τὰ ἐντὸς τοῦ καταπετάσματος· ἁγίων, τῶν ἐκτὸς τοῦ καταπετάσματος. Phavor.: Ἅγια· τίμια, τὰ ἐντὸς τοῦ καταπετάσματος.]

[Ἅγιος. Suid. et Zonar.: Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος. Ὅτι τοὺς λέγοντας μυριάκις, Ἔστιν ἅγιος ὁ Θεὸς, καὶ τοὺς παρερμηνεῦσαι τοῦτο τολμῶντας λαμπρῶς ἐλέγχει τὸ, Ἐξεζήτησα τὸ πρόσωπόν σου· Τὸ πρόσωπόν σου, Κύριε, ζητήσω· Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ. Τὴν ἁγίαν ἀνακηρύττει Τριάδα. Καὶ τὸ, Θῦσον τῷ Θεῷ θυσίαν αἰνέσεως, καὶ ἀπόδος τῷ ὑψίστῳ τὰς εὐχάς σου, καὶ τὰ ἑξῆς. Καὶ διὰ τούτων, καὶ δι' ἄλλων πολλῶν, ἡ παλαιὰ κηρύττει, ὅτι οὐχ ἑνὸς προσώπου δεσποτείαν σημαίνει, ἀλλὰ τριῶν μὲν ὑποστάσεων, μιᾶς δὲ οὐσίας. (Verba a Καὶ τὸ usque ad οὐσίας in Zonara desiderantur.) Οἱ δὲ λέγοντες, Ἅγιος ἀθάνατος ὁ σταυρωθεὶς, ἐπιστομιζέσθωσαν ἀπὸ τοῦ, Ἐδίψησεν ἡ ψυχή μου πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ἰσχυρὸν, τὸν ζῶντα. "Μυριάκις: sic Codd. A. D. cum Suida, (et Phavorino, Zonaræ verba exscribente.) Sed Cod. K. * Κυριάκις, quod amplector. Quæstio hæc erat, an illa doxologia ad Κύριον pertineret? quod negarunt Nestoriani, an ad τὴν Τριάδα esset referenda? quæ hominis, cujus est hoc fragm., sententia fuisse videtur. Altera quæstio controversa hæc erat, an doxologiæ illi addi posset ὁ σταυρωθεὶς ὑπὲρ ἡμῶν? Vide

A Ephræm. ap. Phot. 402. Hœsch. (=773. Ed. 1653.) Sed ap. Suid. v. ἀθάνατος omittenda est, ut ap. Nostrum. Irrepsit enim e verbis Ephræmii, quæ statim sequuntur." Tittmann. "H. l. e quo auctore descriptus esset, nondum adhuc indagare potui. Illud planum est, auctorem hoc egisse, ut ex Jes. 6, 3. Trinitatis mysterium demonstraret. Loca V. T. quæ laudantur, extant Ps. 26, 13. ἐξεζήτησα etc. e lectione Ed. Rom. a qua alii interpretes variis modis discrepant. Deinde Ps. 49, 15. θῦσον τῷ Θεῷ etc. et Ps. 41, 2. ἐδίψησεν etc. Nam ex his locis, Theologi, ut nominatim e Theodoreto cognovi, Trinitatis rationem docere laborarunt." Ernest. ad Suidæ et Phavor. Gloss. SS. 7.]

[Ἅγιος. Zonar. atque ex eo Phavor.: Ἅγιος· ὁ φύσει ἁγιάζων, καὶ οὐχ ἁγιαζόμενος. Κατὰ μέθεξιν καὶ ὁ ἁγιαζόμενος ἅγιος λέγεται. "Priora verba, ὁ φύσει οὐχ ἁγιαζόμενος, de Deo capienda, sequentia vero de homine vel angelo intelligenda esse, cuilibet satis patet. Utriusque significatus exempla addere
B nihil opus est." Sturz. de Zonaræ Gloss. SS. N. T. 9.]

[Ἅγιος. Locum Grammatici SGerm. in Ἅγος protulimus. Hesych.: Ἅγια· τίμια. Ἅγιοι· οἱ καθαροὶ καὶ σεβάσμιοι. Glossæ: Ἅγιος· Sanctus, Sacer. Ἅγιον· Sanctum, Sacrosanctum. Ἅγιον ἱερέως σκεῦος· Atnanulus. Ἁγιώτατος· Sanctissimus. Ὁ μὴ ἅγιος· Insanctus. J. Poll. 1, 33. Καὶ τὰ πράγματα, τὸ μὲν, ἅγιον, καθαρὸν, ὅσιον, ἁγνὸν, εὐαγὲς, ἄχραντον. Etym. M.: Ἅγιος· παρὰ τὸ ἅζω, τὸ σέβομαι, ἅζιος, καὶ ἅγιος, εὐκτὸς, τίμιος, καθαρὸς, εὐσεβὴς, ὁτὲ δὲ μιαροὶ, ἅγιοι. Ἄρκιος·—ἅζω ἅγιος, ἁρμόζω ἁρμόδιος, ἴζω ἴδιος, καὶ ἀρκῶ ἄρκιος. Ἀμείδητος· ᾧ ἐν ἀμειδήτους ἁγίας ηὐλίζετο νύκτας:—τὰς φρικτὰς, ἐν αἷς οὐκ ἔστι μειδιάσαι, οὐδὲ γελάσαι· ἢ ὅτι φοβεραί εἰσι καὶ σκοτειναί· ἁγίας, διὰ τὸ ἐν αὐταῖς ἄγεσθαι τὰ μυστήρια. Ἀπολλώνιος. Locus est 2, 908. "Ηὐλίζετο pro vulg. εὐνάζετο dedi ex Etym. M. suadente Ruhnk. 210." Beck. Schol.: Ἀμειδήτους· ἤτοι φοβερὰς διὰ τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, ἢ ὅτι φοβεραί εἰσιν αἱ νύκτες.
C Εὐριπίδης· Νύκτωρ τὰ πολλὰ, σεμνότητ' ἔχει σκότος. Schol. e Cod. Par.: Ἀμειδήτους δὲ τὰς φοβερὰς λέγει, ἢ διὰ τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, ἢ ὅτι αἱ νύκτες φοβεραί εἰσιν. Εὐριπίδης· Νύκτωρ τὰ πολλὰ, σεμνότητ' ἔχει σκότος. Locus Eurip. est Bacch. 486. Etym. G.: Ἅγιος· ἐκ τοῦ ἅγος γέγονεν· ἅγιον δέ ἐστι τὸ παντὸς ἄγους ὂν ἀνώτερον· ἢ τὸ δύναμιν ἔχον, πρὸς τὸ τοὺς ἑτέρους ἁγιάζειν.]

[Ἅγιος, quo compendio in Mss. scribatur, docet Bast. Comment. Palæogr. 787.]

[* Ἅγιον· τῆς ἅγνου τὸ σπέρμα. Hesych. "Theologus quidam non incelebris in Codice meo ascripserat: 'Sine dubio respexit ad Luc. 1, 35.' Crederem, si legeretur τῆς ἁγνῆς, Castæ, sc. virginis Deiparæ. Nunc scribe ἄγνου, cum spiritu leni, et intellige semen Viticis, quod describitur a Diosc. 1, 136. (imo 135.) et ἅγιον forte ob rationes physicas dicitur: quare etiam matronæ in Thesmophoriis Atheniensium castitatem custodientes, foliis hujus fruticis, qui vulgo Agnus castus audit, sibi cubitus sternebant, ut ibid.
D auctor est, præter alios, Diosc. Cf. Job. 40, 18. (22.) ubi variat lectio, ἄγνου, ἅγνου, vel ἀγροῦ. Ad v. Ἅγιον Kust. notarat:—'Vox mihi suspecta. F. l. * ἄγνιον. Ab ἄγνος enim, quod est nomen plantæ, recte quidem formes ἄγνιον, sed non ἅγιον.'" Albert. "Decepti omnino sunt, qui de glossa sacra cogitabant. Scribe, τοῦ ἄγνου τὸ σπέρμα, Semen agni, qui est frutex hujus nominis, et dicitur Agnus castus s. Arbor castifica. Ergo aliquis ejus semen dixit τὸ ἅγιον. De illo v. Dioscor. 1, 26. (imo 135.) et H. Vales. ad Method. Conviv. Virg. in T. 2. Opp. Hippolyti p. 115. Ed. Fabric. Theodoretus ad Lev. 23, 40. τὸν ἄγνον vocat σωφροσύνης δηλωτικὸν καὶ ἡδονῆς σβεστικόν. Φασὶ γὰρ αὐτὸν καὶ ἐσθιόμενον καὶ ὑποστρωννύμενον σβεννύναι τὴν φλόγα τῶν ἡδονῶν. Cf. Phavor." Ernest. ad Hesychii Gloss. SS. 4.]

Ἁγίως, Sancte. [J. Poll. 1, 32. Ὥσπερ καὶ τὰ ἐναντία τῶν ἀκαθάρτων, ὁσίως, * ὡσιωμένως, ἁγνῶς, ἡγνευμένως, ἁγίως προσιόντες. Ubi vertitur, Caste accedentes. "Προσιέναι peculiari significatu est

Obsecrare et supplicare. Vide Budæi C. L. G. 165." Seb. "'Αγίως, Sancte, קדש, Sanctum. Incert. Ps. 133, 2. ἁγίως. Montefalconio in Hexaplis afferenda erant Chrysostomi verba, Ἕτερος ἁγίως, ἄλλος * ἡγιασμένως, quæ tamen nescio an rectius ad seriores librorum sacrorum interpretes retuleris." Kreyssig. in Symb. ad Biel. Thes. Philol. augendum atque emend. Particula 2. p. 5.]

[* "'Αγιώδης, (ὁ, ἡ,) Sanctus. Philo J. 1, 675. (Καὶ διαφερόντως τὸν ἁγιωδέστατα καὶ φρικωδέστατα περὶ τῆς ἑβδόμης ὑπάρχοντα νόμον καταλύειν.)" Wakef. Mss. "Scr. ἁγιωδέστατον καὶ φρικωδέστατον." Pfeiffer.]

[* "'Αγίας, Agias, 'Αρκὰς, K. A. 2, 5, 7. unus e quinque imperatoribus ad Tissaphernem missis: 2, 6, 17. interficitur et laudatur. Cf. 3, 1, 32." Lex. Xenoph. Timæus: 'Αγίαν· τὸν ἡγούμενόν τινος. "H. v. neque ap. Plat. reperio, neque ap. ullum vett. scriptorum. Eadem tamen se analogia tuetur, qua proprium nomen *'Ηγίας ap. Herod. 9, 33. Murator. p. MLIX. 5. aliosque, pro quo sæpe occurrit Doricum 'Αγίας. Pausan. 3, 11. Chishull. Antiq. Asiat. 88. An scr. *Ἄγιν e Cratylo 261. Καὶ ἄλλα γε αὖ στρατηγὸν σημαίνει, οἷον Ἄγις, καὶ Πολέμαρχος, καὶ Εὐπόλεμος." D. R. Vide et Lex. Xenoph. v. Ἄγις. At Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: *Ἄγις· εἶδος ποτηρίου. "Τὸν ἀδελφεὸν ἑωϋτοῦ 'Ηγίην. Memorat 'Αγίαν s. 'Αγίαν, μαντευσάμενον Λυσάνδρῳ in prœlio ad Ægos flumen, nepotem Tisameni, Pausan. 3, 11. unde usitatum familiæ id cognomen: hiuccine vero, 'Αγίαν· τὸν ἡγούμενόν τινος, Timæus Lexico suo addiderit, in ambiguo Ruhnk. jure reliquit." Wessel. ad Herod. l. c.]

[* 'Αγιαστύς. Hesych. 'Αγηχῶ· ἠχῶ ἁγίων, ἢ στίφος, ἢ σύστημα. "'Αγήοχα· ἤνεγκα: ἁγίοχα legit Is. Voss. et mox ἁγιοχότων, et ἁγιχῶ. Sed hanc sedis mutationem malim affini pronuntiationi literarum ι et η ascribere, quam ipsam lectionem propterea solicitare. Idem sæpissime usu veniet observasse." Albert. At in Codice reperiri ἁγίοχα, ἁγιοχότων, ἁγιχῶ testatur Schow. Postremum sic ibi legitur: 'Αγιχῶ· ἠχῶ ἁγίων, στίφος, (ἢ στύφος,) ἢ σύστημα. "V. ἀγηχῶ male huc translata, et proxime referenda ad v. 'Αγήοχα hoc modo: 'Αγήοχα· ἤνεγκα, ἄγηχα, ἦχα. 'Αγίων: puto scr. 'Αγιαστύς· ἁγίων στίφος, ἢ σύστημα." Heins.]

[* 'Ανάγιος, ία, ιον, Incastus, Gl.]

[* "'Ημιάγιος, ία, ιον, Epiphan. Ancor. s. 26." Kall. Mss.]

[* "Κλεπτοάγιος, Tzetz. Chil. 9, 276. (Ἐγὼ τηρεῖν δὲ κεφαλὴν εἶπον ἀστείῳ λόγῳ, Μεθόδῳ τε δεινότητος, ῥητορικῷ τῷ τρόπῳ, Τὰς κεφαλὰς, καὶ τοὺς ἡμῶν αὐθέντας καὶ δεσπότας Τηρεῖν μὴ ὑποκλέπτεσθαι, καὶ ἀπατᾶσθαι δόλοις, Τοῖς τῶν κλεπτοαγίων τε, καὶ * τζουριχοαγίων, Τοὺς, οὓς ἐχειροτόνησαν, ὠνόμασαν ἁγίους, Ἄνθρωποι ἀλιτήριοι, ὁμότροποι ἐκείνοις.)" Boissonad. Mss. Vertitur Sacrilegorum.]

Πανάγιος, ὁ, (ἡ,) Omnino sanctus, ut et dicitur παναγής. [Sed et πανάγιος, ία, ιον, dicitur.]

[" Πανάγιος, Sanctissimus. Apud Dionys. Areop. Hier. Eccl. c. 4. P. 3. n. 12. p. 291. legitur παναγιώτατος, Omnino sanctissimus, i. e. Omnium sanctissimus: 'Αγιάζει γὰρ ὑπὲρ ἡμῶν ἑαυτὸν ὁ παναγιώτατος 'Ιησοῦς, καὶ πάσης ἡμᾶς ἁγιαστείας ἀποπληροῖ. Sanctificat enim semetipsum pro nobis sanctissimus ille Jesus, nosque omni replet sanctitate. * Παναγία vocatur Panis sacer, a sacerdotibus consecratus. Et * Παναγιάριον, Arcula, in qua panis ille repositus. Pentecostarium: Ὁ κελλαρίτης ἅμα τῷ καθίσαι τοὺς ἀδελφοὺς, τὸν δι' ὅλης τῆς ἑβδομάδος ὑψούμενον ἄρτον, ἀντὶ τῆς παναγίας, κατακλῶν, διαδίδωσι τούτοις πρὸ τῆς εἰθισμένης αὐτῶν τροφῆς φαγεῖν. Ἐν τῇ Παναγίᾳ λέγεται τὸ Χριστὸς ἀνέστη ἅπαξ. Εἶτα ὑψοῦται εἰς τὸ Παναγιάριον. Cellarius, simul atque fratres consederunt, tota hebdomade exaltatum panem, loco panagiæ, frangens, iis distribuit antequam solitum comedant cibum. In Panagia semel recitatur illud, Christus resurrexit. Tum exaltatur in Panagiarium. Codinus, c. 7. Τὸ δέ γε Παναγιάριον ὁ ἐπὶ τῆς τραπέζης λαβὼν, ἐπάνω τίθησι τῆς τραπέζης, καὶ ὑψῶν Παναγίαν δίδωσι ταύτην τῷ δομεστίκῳ, ὁ δὲ τῷ μεγάλῳ δομεστίκῳ, οὗτος δὲ τῷ βασιλεῖ, καὶ ἅμα τῷ Παναγίαν λαβεῖν ἐν τῷ στόματι πάντες βοῶσι πολυχρόνιον. Porro præfectus mensæ acceptum Panagiarium mensæ imponit, et elevans Panagiam dat illam Domestico mensæ, ille magno Domestico, hic Imperatori, et quamprimum Panagiam ori ingerit, omnes accinunt, Ad multos annos. Vide Gl. Meursii." Suicer. Thes. Eccl.]

[Πανάγιος. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 132.: Τὴν ὁμόθεον· ὁμόθεον πως λέγει τὴν παναγίαν Τριάδα. "De v. πάμπολυς notandum, quod sit idem, ac superlativus πλεῖστος, vel superlativus intensus, πολὺ πλεῖστος, sicut παμπληθεῖς ponitur pro Plerique omnes p. 125. Nempe πᾶν, in compositione cum aliis, vim addit superlativo, quam Latini exprimere solent per genitivum partitivum omnium, superlativo appositum, ut in πανάριστος, Omnium præstantissimus in prologo Hes. in πάμφορος χώρα, Terra omnium feracissima, Diod. 131. c. in πανεύφημος, Omnium celebratissimus; πανάγιος, Omnium sanctissimus, in Carminibus Nazianzeni." Munth. Obs. Philol. in N. T. 119. "Evagr. H. E. 2, 3. Εἴσω δὲ τοῦ θόλου πρὸς τὰ ἑῷα εὐπρεπής ἐστι σηκὸς, ἔνθα τὰ πανάγια τῆς μάρτυρος ἀπόκειται λείψανα ἔν τινι σορῷ τῶν ἐπιμηκῶν, μάκραν ἔνιοι καλοῦσιν, ἐξ ἀργύρου εὖ μάλα σοφῶς ἠσκημένῃ. V. μάκραν manifesto vitiosa est. Emendant alii ἄρκαν, (ut H. Vales.) alii μάνδραν. Ego vero nullus dubito, quin Evagrius scripserit μάκτραν. Idem mendum ap. Artemid. 262. quod et recte observavit Reisk. (et ante Reiskium Noster v. Μακρά.) Est autem Mactra vas oblongum variis usibus inserviens, de quo consulendi Lexicographi. Schol. Aristoph. Pl. 545. Μάκτρα κατὰ τοὺς παλαιοὺς θυεία ἐπιμήκης, ἐν ᾗ μάττουσι τὰ ἄλευρα, ὅθεν καὶ γίνεται· παρὰ τὸ μάσσω γὰρ ἡ μάκτρα, ὅθεν καὶ μεμαγμένον προείρηται, καὶ ἡ μάζα γίνεται. Quæ verba notanda. Σορὸν τῶν ἐπιμήκων vocat supra Evagr." Toup. App. Nott. atque Emendd. in Theocr. 45. De permutatione verborum μάκτρα et μάκρα vide et quæ protulimus supra 38. n. 2. et quæ Noster protulit in Μακρά. "Παναγίας CLXXXIV. 1. παναγίαν 4. p. 568, 38. 43. πανάγιος vox in HSt. Thes. ἀμαρτύρητος, sed usurpata in Sacris Græcorum p. 192, 19. et ap. Eccl. Scriptt." Maittair. Ind. ad Marm. Arundel. Selden. aliorumque Academiæ Oxon. donatorum Ed. 2. Bowyer. 1732.]

[* 'Υπεράγιος, ία, ιον. "Germanus in Dormit. B. Mariæ init." Boissonad. Mss. "Andr. Cret. 1. p. 115." Kall. Mss.]

[* 'Αγιαρχικὸς, ἡ, όν. "Nicet. Paphlag. Or. in S. Thom. 371. 'Αγιαρχικὴ Τριάς." Kall. Mss.]

'Αγιόγραφος, ὁ, ἡ, Ad verbum Sanctoscriptus, si ferre posset Latinitas adjectivum nomen ita compositum, ut ἁγιόγραφοι πτύχες, ap. Dionys. Areop., Sanctoscripti libri, i. e. Sanctæ scripturæ libri.

'Αγιόγραφα, τὰ, Sancta scripta. Hac appellatione comprehenduntur certi quidam Bibliorum libri, de qua lege Hieronymum, Damascenum, et alios.

[" 'Αγιόγραφα, Sancta scripta, ita vocantur ab Epiphanio, de Pond. et Mens. 534. et a Damasceno, qui ex Epiphanio descripsit, lib. 4. cap. 18. Orthod. fidei p. 348. libri illi, qui Hebræis dicuntur כתובים, Græcis alias γραφεῖα. Vide in Γραφεῖα. 'Αγιόγραφοι δέλτοι vocantur Libri omnes totius Scripturæ Sacræ. Vide in Δέλτος." Suicer. Thes. Eccl. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 83.: 'Αγιογράφων δέλτων· ἁγιογράφους δέλτους καλεῖ, τὴν παλαιὰν καὶ τὴν νέαν διαθήκην.]

[* "'Αγιοδρόμος, (ὁ, ἡ,) Antiochi Monachi Homil. 1. de Fide p. 14. d. Bibl. Patr. xii. 14. d. sed *ἁγιοδόμος mavult Coteler. in not. ad Ignat. Epist. ad Ephes. s. 9." Kall. Mss. Vide 'Αγιοφόρος.]

[* "'Αγιοκλίτης, * 'Αγιοπαντίτης. Herodiani Epimer. 181. (Τὰ δια τοῦ ιτης ὀνόματα, εἴτε ἀρσενικὰ, εἴτε θηλυκὰ, διὰ τοῦ ι γράφονται, οἷον—ἁγιοπαντίτης, ἁγιοκλίτης.)" Boissonad. Mss. "Non novi quid sit ἁγιοπαντίτης: Incola forsan urbis, cui nomen Ἅγιοι πάντες. Et quod sequitur nomen, ἁγιοκλίτης, explicandum simili modo videtur. Corayus putat posse legi * ἁγιοηλίτης, Monachus nempe in Monasterio 'Αγίου 'Ηλίου, vel Incola urbis sic vocatæ." Boissonad.

ad Herodian. 297. An legi possit *Ἁγιορίτης, de quo vide suo loco? vel *Ἁγιοπολίτης, de quo Ducang. Gloss.:—" Dictus unice, Andreas patria Hierosolymitanus, Archiepiscopus Cretensis, inter melodos celeberrimus; nam ἁγίαν πόλιν Hierosolymam vocant. Balsamo in Medit. de Convoc. ad sacras Monasteriorum Ædes per tria Signa: Τῶν ἐν τῇ ὀρθρινῇ δοξολογίᾳ πρὸ τοῦ Ἁγιοπολίτου ψαλλομένων συνήθως ἐν ταῖς θείαις *ἱεροτελεστίαις καὶ ταῖς ἑσπεριναῖς προσευχαῖς. Infra: Χάριν δὲ τῆς τῶν *θεοφθόγγων εὐαγγελίων ἀνακηρύξεως, καὶ λοιπῶν πανηγυρικῶν βιβλίων ἱερᾶς ἀναγνώσεως, καὶ τῆς ὅλης ἀκολουθίας τοῦ Ἁγιοπολίτου ἁπλῶς, τὸ μέγα *σημαντήριον εὕρηται. *Ἁγιοπολιτικὸν *στιχηρὸν, compositum ab eodem Andrea. Liturgia Præsanctificatorum e Cod. Barberino: Καὶ ὁ ψάλτης τὸ στιχηρὸν τὸ Ἁγιοπολιτικόν. Vide Goari Euchlog. 202. Idem Balsamo: Πολλῶν δὲ *σημαντηρίων οὐκ ἔστι χρεία Λατίνοις, καὶ Ἰταλοῖς, ὅτι μηδὲ *ψαλτῳδημάτων Ἁγιοπολιτικῶν, ἀλλὰ μόνης τῆς Κιννύρας τοῦ Θεοπάτορος. Vide Allatium de Georgiis 318."]

[* " Ἁγιοποιὸς, (ὁ, ἡ, Sanctificus) Pseudo-Athan. Disp. c. Arium s. 38. p. 141. Ed. Colon. Cyrill. Hier. 182. 187." Kall. Mss.]

[* " Ἁγιοποιέω, (Sanctifico.) Phot. in Wolfii Anecd. Gr. 1, 189. (Ὥστε ἅγιος μὲν ὁ ναὸς, ἅγιον δὲ τὸ θυσιαστήριον, καὶ χάριν ἔχον θείαν ἁγιοποιεῖν.)" Kall. Mss.]

[* Ἁγιοπρεπὴς, ὁ, ἡ. " Hanc vocem ideo afferimus, quia a Lexicographis omissa. Ea satis frequenter usum deprehendimus Cyrill. Alex. Sufficiat unum alterumve exemplum. In c. 54. Jes. p. 766. scribit: Ἔξω τῶν ἁγιοπρεπῶν αὐχημάτων ἡ τῶν πλανωμένων ψυχή. Caret sacris ornamentis, errantium anima. Et in c. 55. ejusdem Prophetæ p. 774. Ἐκεῖ γνῶσις ἀληθὴς τοῦ κατὰ φύσιν Θεοῦ, καὶ ἀρετῆς ἁπάσης, καὶ ἁγιοπρεποῦς εὐκοσμίας μάθημα. Ibi, nempe in S. scriptura, vera cognitio, et Dei secundum naturam, et omnis virtutis, et sancti decoris disciplina est." Suicer. Thes. Eccl. Polycarp. Epist. ad Philippenses p. 1007. Coteler. Τοὺς ἐνειλημμένους τοῖς ἁγιοπρεπέσι δεσμοῖς.]

[* " Ἁγιοπρέπεια, (ἡ,) Nicet. Paph. Or. in S. Barth. Auctar. Bibl. Patr. 1, 371." Kall. Mss.]

[* " Ἁγιοπρεπῶς ap. Cyrill. Alex. legitur, in c. 4. Jonæ, ad v. 10. et 11. p. 389. Θέα, ὅπως οὐκ ἐν καιρῷ λυπούμενον, οὐδὲ ἐφ' οἷς ἦν εἰκὸς ἀποφαίνει Ἰωνᾶν, καίτοι δέον ἁγιοπρεπῶς κατακροτεῖν καὶ εὐφημεῖν τὸν δεσπότην. Ecce, quomodo Jonam satis intempestive, et sine causa in mœrore versari demonstret, cum oporteret pro eo ac sanctum decebat, factum Domini plausu approbare, et fausta acclamatione prosequi." Suicer. Thes. Eccl. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 292.: Ταῦτα ἁγιοπρεπῶς μετριάζων φησὶν ὁ πατὴρ, ὡσαύτως καὶ τὰ ἑξῆς πάντα.]

[* " Ἁγιορείτης, Montf. Palæogr. 433." Kall. Mss. " Ἁγιορεῖται, Monachi, qui in montibus habitant, οἱ ἐν ὄρει, S. Chrysostomo: Οἱ ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ νάπαις ὁμιλοῦντες, Davidi Monacho in Historia de Hæresi Barlaami et Acyndini. Theodoretus Serm. 6. Ἀσκητῶν καταγωγαὶ τὰς τῶν ὀρέων κορυφὰς ἁγιάζουσαι, καὶ τοὺς ἀοικήτους ἐρήμους οἰκίζουσαι. Et Serm. 9. Καὶ τῶν ταῦτα φρονούντων (Christianorum) πλήρεις μὲν αἱ πόλεις, πλήρεις δὲ αἱ κῶμαι, ἐλεύθερα δὲ τοῦ πλάνου τὰ ὄρη· ἀντὶ γὰρ τῶν βωμῶν ἐκείνων, καὶ τῆς ἐκείνων ἐξαπάτης, οἱ τῶν ἀσκητῶν ταῦτα οἰκοῦσι χοροὶ, τὸν ἐσταυρωμένον ὑμνοῦντες, καὶ τὸν ἐκείνου Πατέρα, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Præsertim vero ita appellati Monachi, qui montem Athon inhabitant, quos ad sex millia hic esse aiunt, a quorum sanctitate Ἅγιον ὄρος inde appellatur, ipsique Monachi Ἁγιορῖται, vel, uti effert Goar. ad Euchlog. 120. ἁγιονορεῖται, (sed contra Gr. linguæ rationem,) quorum præcipuum et insignius Monasterium a quodam S. Athanasio, qui sub Nicephoro Phoca vixit, Sanctæ Lauræ nomine donatur. Aliorum, quæ ad 21. esse dicuntur, nomina descripsit Petr. Bellon. Obs. 1, 38. 39. Longe vero accuratius J. Rutgers. Var. Lect. 2, 11. Historia Politica p. 39. de Maximo, Patriarcha Constantinop. Καὶ ἦν ἁγιορίτης. Ita porro ejusmodi Montis sancti Monachos vocant Syropulus in Hist. Concilii Florentini s. 3. c. 7. s. 5. c. 3. Manuel Calecas de Essentia

A et Oper. p. 22. Philotheus Heracleæ Metropolitanus in sermonibus dogmaticis adversus eos scriptis, et alii. Vide Crusium in Turco-Græcia 133. et Leunclav. in Pandecte Turcico n. 17. Enimvero Montis Athos egregia descriptio habetur ap. Niceph. Gregoram Pt. 2. Hist. 2, 12. hactenus ineditæ." Ducang. Gloss.]

[* " Ἁγιόρριζος, (ὁ, ἡ,) Athan. Hom. εἰς Ἀπογραφὴν τῆς Μαρίας s. 1." Kall. Mss.]

[* " Ἁγιοτήριον, (τὸ,) Murator. Inscr. 1, 137. sed forte leg. *Ἐναγιοτήριον, vel *Ἐναγιστήριον." Kall. Mss.]

[* " Ἁγιόφθογγος, (ὁ, ἡ,) Andr. Cret. in Idiomelo ad d. 14. Sept. p. 335." Kall. Mss.]

[* Ἁγιοφόρος, ὁ, ἡ. Pseudo-Ignat. Ep. ad Ephes. s. 9. Ἐστὲ οὖν καὶ σύνοδοι πάντες, Θεοφόροι καὶ *Ναοφόροι, *Χριστοφόροι, *ἁγνοφόροι, f. *ἁγιοφόροι, κατὰ πάντα κεκοσμημένοι ἐντολαῖς Ἰησοῦ Χριστοῦ. " Frequenter occurrunt in scriptis Patrum vv. Θεοφόρος, et Χριστοφόρος. Duæ vero aliæ ejusdem creberrimæ ap. Græcos compositionis,
B Ναοφόρος et Ἁγιοφόρος, eandem habent significationem. Christum enim Deum Scripturæ Sanctum appellant, eumque Templum esse Dei ostenditur a Martyre Cypriano L. 1. Testimoniorum c. 15. Quanquam ἁγιοφόροι explicari potest de Hominibus sanctitatem ferentibus ac possidentibus, et Ναοφόροι de Illis, qui Templum Dei gerunt, ipsique sunt. Ab Antiocho Hom. 1. Ignatiana verba paululum immutata usurpantur: Ὁ τοιοῦτος γίνεται Θεοφόρος, ἤγουν Χριστοφόρος, καὶ ναὸς Θεοῦ, καὶ ἁγιοδρόμος, (malim *ἁγιοδόμος, ut respondeat ad ἁγιοφόρος, κατὰ (sic duo vett. libri) πάντα κεκοσμημένος ἐν ταῖς ἐντολαῖς Ἰησοῦ Χριστοῦ." Coteler. Ignatii Ep. ad Smyrn. 872.: Ἰγνάτιος, ὁ καὶ Θεοφόρος, Ἐκκλησίᾳ Θεοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ ἠγαπημένου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐλεημένῃ ἐν παντὶ χαρίσματι, πεπληρωμένῃ ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ, *ἀνυστερήτῳ οὔσῃ παντὸς χαρίσματος, θεοπρεπεστάτῃ καὶ ἁγιοφόρῳ, τῇ οὔσῃ ἐν Σμύρνῃ τῆς Ἀσίας, ἐν ἀμώμῳ Πνεύματι, (καὶ) Λόγῳ Θεοῦ, πλεῖστα χαίρειν.]

[* " Ἁγιώνυμος, (ὁ, ἡ,) Andr. Cret. Hom. 2. in
C Dormit. S. Mariæ p. 132. et alibi, Montfaucon, Palæogr. 89. Patr. Apost. s. 9. T. 1. p. 813." Kall. Mss.]

Ἁγιότης, ητος, ἡ, Sanctitas, Sanctimonia, pro quo et ἁγιωσύνη dicitur. [Zonar.: Ἁγιότης· ἡ παντὸς ἄγους ἐλευθέρα, καὶ παντελὴς, καὶ πάντη ἄχραντος καθαρότης. Glossæ: Ἁγιότης· Sanctimonium, Sanctimonia, Sanctitas. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 327.: Λέγει δὲ καὶ περὶ τῆς ἁγιότητος τοῦ θείου καρποῦ. " Sanctitas, Sanctimonia. Tantum legitur Hebr. 12, 10. εἰς τὸ μεταλαβεῖν τῆς ἁγιότητος αὐτοῦ, Ut perfectionis et sanctitatis divini participes reddamur. In Vers. Alex. non reperitur hoc substantivum. Semel legitur 2 Macc. 15, 2. μεθ' ἁγιότητος ἡμέρᾳ." Schleusner. Lex. in N. T. Jobius, in Ἅγιος citatus.]

[* " Αὐτοαγιότης, (ητος, ἡ,) non habent Lexica. Per se sanctitas. Dionys. Areop. c. 12. de Div. Nom. num. 1. p. 685. Deum vocat αὐτοαγιότητα, Ipsam per se sanctitatem: et Spiritum S. Greg. Nazianz. Or. 23. p. 422." Suicer. Thes. Eccl. Hœschel. ad Orig. c. Cels. 135. Ὅμως δὲ ἴστωσαν οἱ ἐγκαλοῦντες,
D ὅτι ὃν μὲν νομίζομεν καὶ πεπείσμεθα ἀρχῆθεν εἶναι Θεὸν καὶ υἱὸν Θεοῦ, οὗτος ὁ *αὐτολόγος ἐστὶ, καὶ ἡ *αὐτοσοφία, καὶ ἡ αὐτοαλήθεια:—" Addit Athanas., *αὐτοδύναμις ἰδία τοῦ Πατρὸς, *αὐτοφῶς, *αὐτοδικαιοσύνη, *αὐτοαρετὴ, Or. c. Gentes, αὐτοζωὴ, Or. de Incarn. Verbi, et Basil. M. in Ps. 44. *αὐτοσύνεσις, Epiphan. 3. p. 432. *αὐτοθεὸς, *αὐτονοῦς, Idem p. 434. ἡ *αὐτομακαριότης, ἡ *αὐτοαθανασία, Chryst. Hom. 17. 1 Tim. 6. Καὶ *αὐτοαμαρτία, καὶ ἡ *αὐτοκατάρα οὐκ ἔστι μὲν, ἀκούει δὲ, Naz. 188. cui eadem ratione Spiritus S. est ἡ αὐτοαγιότης." " Athan. 1, 329." Kall. Mss. " Segaar. Ep. ad Valck. 38." Schæf. Mss.]

Ἁγιοσύνη, vel potius Ἁγιωσύνη, idem. Apud D. Paul. superioris temporis Edd. ἁγιοσύνη per ο habebant: at in Ed. patris mei ἁγιωσύνη per ω positum fuit, e consensu vett. exemplarium, in quibus omnibus, saltem in antiquioribus et fide dignioribus, ipse hanc scripturam inveni. Quinetiam regula est quædam apud Grammaticos, secundum quam ut ἱερωσύνη, ἀγαθωσύνη, ita et ἁγιωσύνη scribi debet. Non ignoro tamen ἁγιοσύνη multis in locis scriptum repe-

riri. Vide 'Αγιόω, quod proxime sequitur.

[" 'Αγιωσύνη, Cattier. 53." Schæf. Mss. Vide 'Αγαθωσύνη, supra 147. Schol. Pseudo-Plat. Axiocho: 'Αγιστείας· ἁγιωσύνας, καθαρότητας, λατρείας. Vide 'Αγιστεία. Glossæ: 'Αγιωσύνη· Sanctificatio, Sanctitas. " 1. Summa Dei majestas et perfectio. Rom. 1, 4. κατὰ πνεῦμα ἁγιωσύνης, Quoad vim suam et majestatem divinam. Similiter in Vers. Alex. non solum Hebr. הוד Psalm. 145, 4. 5. sed etiam τῷ קדש respondet Ps. 97, 12. 2. Virtus, Integritas vitæ et innocentia, maxime vero Temperantia, Castitas et ab omni pravo affectu immunitas, i. q. alias ἁγιασμὸς dicitur. 2 Cor. 7, 1. ἐπιτελοῦντες ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ, ad q. l. Œcumen.: 'Η δὲ ἁγιωσύνη σωφροσύνη τε νοεῖται καὶ καθαρότης παντὸς πάθους. 1 Thess. 3, 13. ἐν ἁγιωσύνῃ, ubi Theophyl. 'Αγιωσύνη κυρίως λέγεται ἡ σωφροσύνη,—καθολικῶς δὲ πᾶσα ἀρετή. Phavor. 'Αγιωσύνη, ἢ κάλλιον ἁγιοσύνη, καὶ ἁγιότης, ταὐτόν." Schleusner. Lex. in N. T.]

[" 1. 'Αγιωσύνη, si originem vocis spectemus, quæ est ἁγιόω, pro quo usitatum ἁγιάζω, Sanctifico, Sanctum reddo, significat Sanctificationem. Sæpe tamen pro ἁγιότης, quod Sanctitatem, Sanctimoniam notat, positum reperitur. Glossæ, (vide supra.) Clem. Alex. Pæd. 3, 11. p. 257. ἁγιωσύνην ὑποκρίνεσθαι, Sanctitatem simulare. Atque hoc posteriore sensu sumitur 2 Cor. 7, 1. ad quem Œcumen. 534. 'Η δὲ ἁγιωσύνη, σωφροσύνη τε νοεῖται, καὶ καθαρότης παντὸς πάθους. Ad eund. Theophylactus 376. ἁγιωσύνην interpretatur τὴν καθαρότητα, τὴν σωφροσύνην, et addit, Μὴ μόνον δὲ τὴν σωφροσύνην νοήσῃς ἁγιωσύνην, ἀλλὰ ἁπλῶς πᾶσαν τὴν ἐν βίῳ καθαρότητα. Idem ad 1 Thess. 3, 13. p. 697. Κυρίως λέγεται ἁγιωσύνη ἡ σωφροσύνη,—καθολικῶς δὲ πᾶσα ἀρετὴ, ἁγιωσύνη. 2. Voce ἁγιωσύνης Græci etiam utuntur in sermone, aut in Epistolis ad Episcopos et Patriarchas. Balsamo in Responsis ad Marcum Patriarcham: Τὸ γοῦν παρὰ τῆς ἁγιωσύνης αὐτοῦ συντεθὲν γράμμα διαλαμβάνει ταῦτα ῥητῶς. Act. 3. Concilii sub Menna p. 604. Τὰ ὁσίως πραχθέντα παρὰ τῆς ὑμετέρας ἁγιωσύνης, καὶ ἡμῖν προσταχθέντα. Concil. Florentinum s. 4. c. 20. p. 94. Trapezuntius ad Patriarcham Constantinop. Pontificis Romani pedes osculari recusantem, dixit: 'Εκ τούτου μόνου ἔδει φροντίσαι καὶ τὴν μεγάλην ἁγιωσύνην σοῦ περὶ τῶν σῶν δικαίων. Plura suppeditat Glossarium Meursii." Suicer. Thes. Eccl.]

['Αγιωσύνη. " V. Μεγαλωσύνη, Majestas, obvia ap. Alexandrinos et in Ep. Judæ § 25, derivata a μεμεγάλωσαι, verbi * μεγαλόω: hoc a veteri μέγαλος, cujus loco μέγας fuit usitatius. Hoc ortum a verbo deperdito * μέγω, cujus præter. med. μέμογα nomen peperit μόγος, Magnus labor. Error est Grammaticorum, a quo immunis non est, accuratissimus alias, Ang. Caninius in Hellenismo 236. qui nomina in οσυνη ponit inter verbalia a præter. pass. derivata. Distinguenda sunt in συνη desinentia, in quibus istam terminationem vel ο præcedit, vel ω. In plerisque omnibus præcedit ο. Omnia autem in οσυνη desinentia a nominibus sunt derivata in ος, adjecta terminatione υνη. Significant autem Virtutem, vel Peritiam, aut Facultatem quandam. Ex. gr. δικαιοσύνη Virtus est justitiæ: σωφροσύνη, Temperantia: τοξοσύνη Ars jaculandi. Talia dantur centena: at perpauca, ac ne decem quidem, in ωσυνη desinentia. Ista autem orta sunt a secunda præter. pass. verborum in οω, et rem designant effectam. Sic ἱερωσύνη, ortum ab ἱέρωσαι v. ἱερόω, Rem sacram factam designat: ἁγιωσύνη, ab ἡγίωσαι verbi ἁγιόω, est Sanctificatio. Ead. ratio in μεγαλωσύνη." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 377.]

¶ 'Αγιόω, Sanctifico, Sanctum reddo, pro quo frequentius est ἁγιάζω. Ceterum si ab ἁγιόω formetur ἁγιωσύνη, erit Sanctificatio; sed pro ἁγιότης potius ponitur, ut dictum est.

¶ 'Αγιάζω, f. άσω, p. ακα, Sanctum reddo, Sanctifico, vel Purifico. Et pass. 'Αγιάζομαι, Sanctificor, passim in N. T. Significat etiam Consecro et Consecror. Hesych. ἁγιάζειν exp. etiam Venerari. Item, In ara adolere. Suidas dicit, Sancte urere. Est etiam Victimas comedere, secundum quosdam, ut ait idem Hesych. Suidas ἁγιάσατε exponit etiam προευτρεπίσατε, et κηρύξατε. Hesychius habet tantum κηρύξατε, quod verbum accipiendum videtur in ea signif., quæ ad sacra pertinet, de qua vide suo loco.

[" 1. Propria hujus verbi significatio, unde omnes translatæ profectæ sunt, hæc est, ut notet, Separare aliquid a communi et profano usu, et in peculiarem, maxime sacrum usum, secernere, ac sit i. q. ἀφορίζειν, quo ipso verbo a Theodoreto ad Joel. 3, 9. T. 2. Opp. Ed. Hal. p. 1403. explicatur. Neque aliam obtinet notionem Hebraicum קדש, cui Græcum respondet in Vers. Alex. Ex. 19, 23. 20, 11. et alibi. 2 Tim. 2, 21. Ἔσται σκεῦος εἰς τιμὴν ἡγιασμένον, Similis erit vasi, usui honesto destinato, coll. Ex. 40, 9. 10. Matth. 23, 17. ὁ ναὸς ὁ ἁγιάζων τὸν χρυσὸν, Templum, quod aurum consecrat. Ib. v. 19. θυσιαστήριον τὸ ἁγιάζον τὸ δῶρον, Altare sacram reddit oblationem. Sed pro ratione rei, de qua usurpatur hoc verbum, variæ ejus sunt constituendæ notiones. Significat enim 2. Lustrare s. Adhibitis quibusdam ritibus, in lege Mosaica præscriptis, res aut personas purgare, quæ immunditiem legalem contraxissent. Hebr. 9, 13. 'Αγιάζει πρὸς τὴν τῆς σαρκὸς καθαρότητα, ubi ἁγιάζειν est Jus concedere accedendi ad sacra, i. q. καθαίρειν aliquando dicitur, quo verbo Theodoretus ad h. l. utitur. Eodem sensu קדש, Num. 6, 11. 2 Chron. 29, 5. 17. 19. 3. Purum aliquid et licitum reddere et declarare. 1 Tim. 4, 5. 'Αγιάζεται γὰρ διὰ λόγου Θεοῦ καὶ ἐντεύξεως, Eorum usus licitus redditur religione partim divina, partim gratiarum actione: coll. v. 4. Judæis enim sanctum æque ac purum dicebatur, cujus usus concessus erat hominibus per legem Mosaicam, Lev. 11, 44. coll. v. 41—3. 4. Victimam offerre Deo et sacrificium, i. q. προσφέρειν. Vide Lev. 22, 2. 3. Deut. 15, 9. Jo. 17, 19. 'Υπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἁγιάζω ἐμαυτὸν, Corpus meum sacrificii loco pro iis Deo offero: ideo mortem pro iis subeo, ubi Chrysost. Hom. 72. in Jo. προσφέρω σοι θυσίαν, et ib. Ἵνα καὶ αὐτοὶ ὦσιν ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ, Ut ipsi quoque mortem pro religione mea subire parati reddantur et prompti. Rom. 15, 16. ubi ἡγιασμένη est, i. q. ἁγία, h. e. προσενεχθεῖσα τῷ Θεῷ, quod jam Koppius ad h. l. vidit. Eodem sensu ἡγιασμένα Dionys. Hal. 7, 72. dicuntur Exta, quæ rite cremabantur in ara, et התקדש Jes. 66, 17. Suidas 'Αγιάσαι· καρπῶσαι, καῦσαι ἁγίως. Et quia קדש verbum proprium fuit de Judæorum sacerdotibus, piaculari sacrificio remissionem peccatorum populo conciliantibus, Ezech. 44, 19. (Job. 1, 5.) factum est, ut ἁγιάζειν, quod in Vers. Alex. Hebraico כפר respondet Ex. 29, 33. 36. 5. In universum significet, Expiare, Auctorem fieri et esse remissionis peccatorum, et ἁγιάζεσθαι is dicatur, cui contigit remissionis peccatorum beneficium. Eph. 5, 26. ἵνα αὐτὴν ἁγιάσῃ, Ut eos immunes a peccatorum pœnis redderet, Hebr. 2, 11. ὅ τε γὰρ ἁγιάζων καὶ οἱ ἁγιαζόμενοι ἐξ ἑνὸς πάντες, Jam vero Christus, qui homines morte sua expiavit, et Christiani, hujus beneficii participes facti, unius parentis, sc. Adami, soboles sunt. ib. 10, 10. ἐν ᾧ θελήματι ἡγιασμένοι ἐσμὲν, Ejus obedientiæ remissionem peccatorum debemus. ib. 13, 11. 6. Destinare aliquem ad officium aliquod, Demandare alicui munus. Jo. 10, 36. ὃν ὁ Πατὴρ ἡγίασεν, Quem Deus destinavit hominibus voluntatis suæ interpretem; nam statim sequitur, καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον. Cyrill. Alex. ad h. l.: 'Αγιάζεται τὸ προχειρισθὲν παρὰ Θεοῦ πρὸς τὸ πρᾶξαί τι τῶν κατὰ γνώμην αὐτοῦ. Sic Jes. 13, 3. de Medis a Deo destinatis ad excidium Babylonis אני צויתי למקדשי, quod Aquila, 'Εγὼ ἐνετειλάμην τοῖς ἡγιασμένοις μου, coll. v. 17. Adde Sirac. 45, 4. 49, 8. 7. Recipere aliquem in verorum Dei cultorum numerum, Adducere ad cœtum Christianorum. Hinc ἡγιασμένοι simpliciter Christiani vocantur, quasi populus Deo sacer, Act. 20, 32. 26, 18. Hebr. 10, 14. interdum vero additur ἐν Χριστῷ 'Ιησοῦ, 1 Cor. 1, 2. aut ἐν τῷ Θεῷ πατρὶ, Judæ v. 1. Ex hac notione mihi etiam explicandus videtur locus 1 Cor. 7, 14. 'Ηγίασται γὰρ ὁ ἀνὴρ ὁ ἄπιστος ἐν τῇ γυναικὶ, hoc modo, Maritus enim non Christianus

annumerandus est quodammodo Christianis ob uxorem Christianam. Nam, quam τῷ ἁγιάζειν desponsandi notionem tribuerunt Intt. quidam ex usu verbi קדש in libris Talmudicis, hanc plane alienam esse ab h. l. quisque videt. Plura vide in Ἅγιος. 8. Efficere, ut aliquis sit et maneat verus Dei et Christi cultor, Integrum, Sanctum et perfectum reddere. Jo. 17, 17. ἁγίασον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, Redde eos in dies sanctiores doctrina tua. 1 Cor. 6, 11. ἡγιάσθητε, Emendati estis religione Christiana. 1 Thess. 5, 23. ἁγιάσαι ὑμᾶς, Ab omni vitiorum contagione animum vestrum liberum servet. Apoc. 22, 11. ἁγιασθήτω ἔτι, Sanctimoniam suam porro servet. 9. Pie et sancte aliquem colere et venerari. Matth. 6, 9. ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, Semper te homines ut summum numen colant et venerentur. Chrys. Hom. 19. in h. l. Ἁγιασθήτω· τοῦτ' ἔστι δοξασθήτω. 1 Petr. 3, 15. Θεὸν ἁγιάσατε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, Colite et celebrate Deum mente vestra. Jes. 8, 13. את־יהוה תקדישו ib. 5, 16. נקדש בצדקה Alex. δοξασθήσεται ἐν δικαίῳ. Sirac. 36, 4. Ὥσπερ ἐνώπιον αὐτῶν ἡγιάσθης ἐν ἡμῖν. Cf. Suicer. Thes. Eccl. Phavor. Ἁγίαζε· σέβου." Schleusner. Lex. in N. T.]

[" Ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου. Nihil aliud significat quam Sancte colaris. Potuerat uno verbo dici ἁγιάσθητι. Nomen enim Dei ap. Judæos ponebatur pro ipso Deo. Ἁγιασθῆναι ap. eosdem erat Pie coli." Select. e Schol. Valck. in N. T. 1, 189. ad Luc. 11, 2. " Ἁγιάζει. Hac in Ep. de purificatione v. ponitur legali. Nunquam sic in Epistt. Pauli, sed tantum de Purificatione interna et vera Sancti Spiritus. Græci hujusmodi in re, de qua hic agitur, potius adhiberent ἁγνίζειν." Idem ib. 2, 554. ad Hebr. 9, 13.]

[Ἁγιάζω. " Aliquot hujus verbi significationes a Patribus observatas et explicatas perstringemus. I. Ἁγιάζειν est, Personam, vel Rem puram et sanctam, qualis revera in se est, agnoscere et celebrare. Ita verbum hoc in prima petitione orationis Dominicæ sumi, constans veterum sententia est. Chrysost. Homil. 19. in Matth. p. 137. Τὸ ἁγιασθήτω, τοῦτ' ἔστι, δοξασθήτω, Sanctificetur, i. e. Glorificetur. Et statim subjicit, Deum ἁγιάζειν, esse τὸ οὕτως ἄληπτον παρέχεσθαι βίον ἐν πᾶσιν, ὡς ἕκαστον τῶν ὁρώντων τῷ δεσπότῃ τὴν ὑπὲρ τούτων ἀναφέρειν εὐφημίαν, Adeo irreprehensibilem in rebus omnibus degere vitam, ut, quicunque vident, Dominum hoc nomine laudent. Nec ἁγιασμοῦ προσθήκην χαριζόμεθα τῷ Θεῷ, ἐν τῷ λέγειν, Ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, Sanctitatis aliquod incrementum Deo largimur, dum dicimus, Sanctificetur nomen tuum. Ἀλλ' ὥσπερ οἱ τοῖς βασιλεῦσι τὰς εὐφημίας προσφέροντες, καὶ βασιλέας καλοῦντες, καὶ αὐτοκράτορας, οὐχ' ὃ μὴ ἔχουσι χαρίζονται, ἀλλ' ὅπερ ἔχουσιν, εὐφημοῦσιν· οὕτω καὶ ἡμεῖς οὐ τὴν οὐκ οὖσαν ἁγιωσύνην προσφέρομεν τῷ Θεῷ, λέγοντες, Ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, ἀλλὰ τὴν οὖσαν δοξάζομεν. Sed, quemadmodum reges laudibus concelebrantes, eosque reges appellantes, et Augustos, non id, quod non habent, iis largiuntur, sed quod habent, laudant: ita etiam nos sanctitatem Deo minime afferimus quasi illam non haberet, dicentes, Santificetur nomen tuum, sed existentem glorificamus. Ita idem Chrys. Homil. 30. T. 5. p. 186. Eandem explicationem imitatur Theophyl. in c. 6. Matth. p. 35. et in c. 11. Lucæ, p. 390. Theodoretus in c. 49. Jes. Προσευχόμενοι λέγομεν, Ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, ἀντὶ τοῦ, δοξασθήτω. Orantes dicimus, Sanctificetur nomen, pro, Glorificetur. Adeat etiam, cui lubet et licet, Cyrillum Alex. in c. 49. Jes. p. 666. Cyrillum Jerosol. Catechesi 5. Νεοφωτ. p. 219. 220. Greg. Nysseni Orat. 3. in Orat. Dominicam, 1. 735. 736. Germani, Archiep. Constant. Theoriam Ecclesiast. 174. Hæc vero, et alia de h. v. tractantur c. 6. Observat. nostrarum, ad primam petitionem Orat. Dominicæ. II. Ἁγιάζειν, Sanctificare, est Rem immundam et impuram, mundam et puram facere. Idque a. Moraliter et spiritualiter. Sic Deus nos dicitur Sanctificare, nempe regenerando s. renovando nos virtute Spiritus S. 1. Thes. 5. 23. unde ipse Spiritus, tertia SS. Trinitatis persona, ἅγιος κατ' ἐξαίρετον, ab officio sanctificandi appellatur. Chrysost. Homil. 72. T. 6. de hoc epitheto: Αὕτη ἐστὶν ἡ κυρία καὶ πρώτη προσηγορία, ἡ ἐμφατικωτέραν ἔχουσα τὴν διάνοιαν, καὶ παριστᾶσα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὴν φύσιν. Hæc est propria et prima appellatio, quæ maximam habet emphasin, Spiritusque Sancti naturam declarat. Hanc vero hujus verbi significationem observat Cyrillus Alex. ad Jo. 10, 34. p. 671. Ἁγιάζεται τὸ ἐν μεθέξει γεγονὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Illud Sanctificatur, quod Spiritus Sancti redditur particeps. Et Chrysost. in Catena, verba Jo. 17, 17. Ἁγίασον αὐτοὺς, interpretatur, ἁγίους ποίησον διὰ τῆς τοῦ Πνεύματος δόσεως, καὶ τῶν ὀρθῶν δογμάτων. Sanctos fac per Spiritus donationem, ac rectam doctrinam. b. Legaliter, s. Ceremonialiter: quomodo sub Lege, ritibus et ceremoniis quibusdam adhibitis, sanctificabantur aut purificabantur res, aut personæ, quæ immunditiem contraxissent. Hoc sensu sumitur verbum ἁγιάζειν ad Hebr. 9, 13. quod Theodoretus exponit per καθαίρειν τὸν ἐγγεγενῆσθαι δοκοῦντα τῷ σώματι μολυσμὸν, Purgare maculam, quæ corpori inesse videtur. Et Theophylactus: Ἅγιον ἦν, οὐ πρὸς τὸ τὰς ψυχὰς καθαίρειν, ἀλλὰ τὴν σάρκα. Sanctus erat, nempe sanguis hirci, non ad purgandas animas, sed carnem. III. Ἁγιάζειν, Sanctificare, est Aliquid a communi usu separare; et ad usum singularem consecrare. Atque ita A. In genere, quæ Deo consecrantur, dicuntur ἁγιάζεσθαι. Hanc significationem notat Cyrillus Alex. ad Jo. 10, 34. p. 671. Λέγεται ἁγιάζεσθαι, τὸ ἀνατιθέμενον τῷ Θεῷ. Sanctificari dicitur, quod Deo dedicatum est et consecratum. Idem in c. 10. Jes. p. 178. Τὸ ἁγιάζεσθαι λεγόμενον σημαίνει τὸ εἰς δόξαν ἀνατεθειμένον τῷ Θεῷ. Quod Sanctificari dicitur, significat Deo consecratum in honorem. Idem lib. 11. in Jo. c. 10. p. 989. Ἁγιάζεσθαι λέγεται κατὰ συνήθειαν νομικὴν τὸ ἐν τάξει τινὸς ἀναθήματος, ἢ δωροφορίας τῷ Θεῷ παρά του προσαγόμενον. Sanctificari, e consuetudine legali, dicitur, quod instar donarii, vel oblationis muneris alicujus, Deo ab aliquo offertur. Eodem sensu, Deo consecrata, ut suo docetur loco, vocantur ἅγια, Sancta. B. In specie ἁγιάζονται, sanctificantur a. Qui a Deo certo alicui destinantur muneri, vel ipsi etiam martyrio, s. testimonio pro veritate non voce tantum, sed sanguinis etiam effusione dicendo. Ita consecrati Aaron et filii, ut sacerdotio fungerentur, Exodi 28, 41. ubi in Græco adhibetur ἁγιάζειν. Chrysost. in Catena in Jo. p. 413. verba Jo. 17, 17. Ἁγίασον αὐτοὺς, exponit, Οἷον, ἀφόρισαι αὐτοὺς τῷ λόγῳ καὶ τῷ κηρύγματι. Sanctifica eos: quasi dicat, segrega eos et verbo et prædicatione. Ita interpretatur Corderius. Malim ego: Verbo et prædicationi. Vel potius: Separa eos ad verbum et prædicationem; effice, ut apti et idonei sint ad prædicandum Evangelium. Optime per ἀφορίζειν exponitur; eandem enim significationem habet ad Rom. 1, 1. Cyrillus Alex. ad Jo. 10, 34. p. 671. Ἁγιάζεται τὸ προχειρισθὲν παρὰ Θεοῦ πρὸς τὸ πρᾶξαί τι τῶν κατὰ γνώμην αὐτοῦ. Sanctificatur, quod a Deo ad aliquid e voluntate ipsius agendum eligitur. De munere simul et de martyrio accipiendum esse locum Jo. 17, 17. docet Theophylactus in Jo. p. 802. Τὸ ἁγίασον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, τουτέστιν, ἀφόρισον αὐτοὺς τῷ λόγῳ καὶ τῷ κηρύγματι, καὶ θυσίαν αὐτοὺς ποίησον, τῇ ἀληθείᾳ ταύτῃ λειτουργησάτωσαν, ταύτῃ τὴν οἰκείαν ζωὴν ἀφιερωσάτωσαν. Illud, Sanctifica eos in veritate tua, significat, Separa eos ad verbum et prædicationem, et fac eos sacrificium: huic veritati ministrent, huic vitam suam consecrent. In eandem sententiam ibidem plura habes. b. Ita Deus diem septimum sanctificavit, Ex. 20, 11. i. e., sibi consecravit et dedicavit. Hinc Theodoretus, Quæst. 21. in Gen., Mosis verba de septimo die ἡγίασεν αὐτὴν, interpretatur per ἀφώρισε, Separavit, i. e. A communi usu segregavit, et ad singularem destinavit. c. Ita Deus sanctificavit omne primogenitum, Num. 3, 13. Cyrillus Alex. 11. in Jo. c. 10. pag. 989. Dixit Deus ad Mosen: Ἁγίασόν μοι πᾶν πρωτότοκον, τουτέστιν, ἀνάθες, καὶ ἀπόνειμε, καὶ κατάγραψον ὡς ἱερόν. Sanctifica mihi omne primogenitum, i. e. Consecra, attribue, et ascribe tanquam sanctum. d. Ita sanctifi-

catur locus, panis, vinum, etc. Jobius, Monachus, in Bibl. Photii, Cod. 122. p. 608. *Οὕτω ἁγιάζεσθαι τὸν τόπον, ἢ τὸν ἄρτον, ἢ τὸν οἶνον, ἃ τῷ Θεῷ φαμὲν ἀφορίζεσθαι, καὶ πρὸς μηδεμίαν κοινὴν ὑποφέρεσθαι χρῆσιν.* Sic sanctificari locum, vel panem, vel vinum dicimus, quæ Deo secernuntur, et ad nullum usum communem referuntur. 4. Observanda tandem hujus verbi significatio, qua Christus se ipsum sanctificavit, i. e. Consecravit se morti, s. ut se offerret Deo in sacrificium, vel in victimam sanctam. Illustris est locus Jo. 17. *Ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἁγιάζω ἐμαυτόν.* Sanctifico h. l. a sacerdotibus et victimis sumtum est. Nam de utrisque dicebatur. Ac tota præparatio, mactatio et oblatio victimæ, vocabatur Sanctificatio. Hanc explicationem veteres magno sequuntur consensu. Chrys. Hom. 72. in Jo. T. 2. p. 898. *Τί ἐστιν, Ἁγιάζω ἐμαυτόν; Προσφέρω σοι θυσίαν· αἱ δὲ θυσίαι πᾶσαι ἅγιαι λέγονται, καὶ κυρίως ἅγια τὰ τῷ Θεῷ ἀνακείμενα.* Quid est, Sanctifico me ipsum? Offero tibi sacrificium, omnia vero sacrificia sancta dicuntur; et proprie sancta sunt, quæ Deo destinantur. Vide Eundem, Hom. 17. in Ep. ad Hebr. T. 4. p. 522. Cyrillus Alex. 10. de Ador. p. 350. *Ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἁγιάζω ἐμαυτόν. Τὸ ἁγιάζω λέγων, ἀντὶ τοῦ προσάγω καὶ ἀνατίθημι προσφορὰν ἀμώμητον τῷ Θεῷ καὶ Πατρί.* Eorum causa sanctifico me ipsum: Sanctifico dicit pro Offero ac devoveo me ipsum oblationem immaculatam Deo et Patri. Eodem modo locum Idem interpretatur lib. 4. in Jo. c. 2. p. 354. et lib. 5. in Jo. c. 1. p. 452." Suicer. Thes. Eccl.]

[" Ἁγιάζω, significat etiam Sacra tracto. Occurrit hæc significatio ap. Theod. H. E. 2, 13. p. 609. ubi Liberius Constantio dicit: *Μὴ διὰ τῶν ἐπισκόπων ἀμύνου τὴν ἔχθραν, βασιλεῦ· αἱ γὰρ χεῖρες τῶν ἐκκλησιαστικῶν εἰς τὸ ἁγιάζειν εὐκαιρεῖν ὀφείλουσι.* Noli per Episcopos inimicitias tuas vindicare: manus enim Episcoporum sanctificationi vacare debent." Suppl. ad Suiceri Thes. Eccl.]

[Ἁγιάζω. Zonar.: *Ἁγιασθήτω· ἀντὶ τοῦ δοξασθήτω.* " Glossam e Matth. 6, 9. petitam esse, nec nescit quisquam, et Tittmann. notavit. Glossema vero sumtum esse ex Jo. Chrys. ad h. l. Homilia 19. cognoscimus ex iis, quæ doctissime monuit Schleusner. Lex. in N. T., præeunte Suicero Thes. Eccl." Sturz. de Zonaræ Gloss. SS. N. T. 10.]

[" *Ἁγιάζω*, ad Eran. Philon. 171. (vide Ἐναγίζω.) Jacobs. Anth. 12, 295. ad Dionys. H. 3, 1495." Schæf. Mss. " De Rhoer. Fer. Daventr. 1, 2." Boissonad. Mss. Gregor. Naz. in Julian. 84.: *Ἀὴρ δὲ οὐκ ἐπισημαίνει τοῖς τοιούτοις καιροῖς, οὐδὲ ἡγιάσθη τότε τοῖς σημείοις τοῦ πάθους.* Glossæ: Ἁγιάζω· Sanctifico. Suid.: *Ἁγιασθέντων· ἀφιερωθέντων.* Καὶ *ἁγιάζω, αἰτιατικῇ. Ἁγιάσαι· καρπῶσαι, καῦσαι ἁγίως.* " Apud Scriptt. Eccl. *τὸ ἁγιάσαι* in genere significat, Rem aliquam a communi et profano usu removere, et Deo consecrare, strictiori vero significatione accipitur pro Sacrificare, s. Deo in sacrificium aliquid offerre, quo sensu recte hic exponitur per *καρπῶσαι*, quoniam vox ista ap. Gr. Bibliorum Interpretes significare solet Sacrificare, vel Immolare, uti *κάρπωμα*, Victimam, Hostiam, Holocaustum." Kust. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. et Zonar.: *Ἁγιάσαι· καρπῶσαι, καῦσαι ἁγίως.* " De frugum primitiis Deo sacris." Tittm. " Ex. 19, 23. et c. 29. Sic et *καρπῶσαι* dicitur Sacrificium offerre: v. Cant. tr. Puer. vers. 11. et Biel. Thes." Ernest. ad Suidæ et Phav. Gloss. SS. Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: *Ἁγιάσατε· προευτρεπίσατε, κηρύξατε.* Zonar.: *Ἁγιάσατε· προευτρεπίσατε.* Hesych.: *Ἁγιάσατε· κηρύξατε.* Vide Drus. Anim. 1, 14. " Joel. 2, 15. *Ἁγιάσατε νηστείαν, κηρύξατε θεραπείαν*, Præparate. Hinc Suid. et Hesych. exp. *κηρύξατε*, ut est Joel. 4, 9. *Κηρύξατε ταῦτα—ἁγιάσατε πόλεμον.* 4 Reg. 10, 20. *Ἁγιάσατε ἱερείαν.* Mich. 3, 5. *Ἡγίασαν πόλεμον*, ubi Cod. Vat. *ἤγειραν.* Sed non dubito, quin falsam dicam Hesychii et Suidæ explicationem, sc. a vocabulo adjuncto ortam." Tittm. " *Ἁγιάσατε*, Joel. 1, 14. ubi utraque vox est in membris parallelis. Cf. 1 Petr. 3, 15. Jes. 8, 13." Ernest. ad Gloss. SS. Hes. " 2 Reg. 11, 4. Καὶ *αὕτη ἁγιαζομένη ἀπὸ ἀκαθαρσίας*, Et illa purgabat se ab immunditie. Vide et Lev. 16, 19. Joel. 1, 14. 2, 15. *Ἁγιάσατε νηστείαν, κηρύξατε θεραπείαν*, Sanctificate jejunium, proclamate cultum: 3, 9. *Κηρύξατε ταῦτα ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἁγιάσατε πόλεμον*, Proclamate hæc in gentibus, sanctificate bellum. Inde Hesych. *Ἁγιάσατε· κηρύξατε.* Et Suid. *Ἁγιάσατε· προευτρεπίσατε, κηρύξατε.* Et certe *ἁγιάζειν* ll. cc. idem esse ac *κηρύσσειν*, Proclamare, et unum per alterum exponi, manifestum e 4 Reg. 10, 70. Καὶ *εἶπεν Ἰοῦ, ἁγιάσατε ἱερείαν τῷ Βάαλ, καὶ ἐκήρυξαν.* Eadem notione vox legitur Mich. 3, 5." Biel. Thes. Zonar.: *Ἁγιάσατε· ἀφορίσατε.* Hesych.: *Ἁγιάσει· διαφυλάξει.* " Num. 6, 11. Καὶ *ἁγιάσει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ᾗ ἡγιάσθη Κυρίῳ.* Sic Edd. vulgatæ. At quidam Mss. habent, *καὶ διαφυλάξει τῷ Κυρίῳ.* Videtur Hesych. in ejusmodi Codicem incidisse, et inde notam hanc consarcinasse; sed exiguo judicio, ut res ipsa docet." Kust. " Prov. 20, 25. Num. 6, 11. in quo loco pro *ἡγιάσθη* legitur *διαφυλάξει.* Ergo forte, qui hanc glossam consarcinabat, synonyma illa esse putabat." Ernest. ad Gloss. SS. Hes. " Hinc intellig. Hebr. 12, 10. (vide Ἁγιότης.) Arist. 1, 4." Wakef. ad marg.]

[Ἁγιάζω. Hesych.: *Ἁγιάζειν· ἅγια ποιεῖν, καὶ καθαίρειν τοῖς νεκροῖς*, (" pro *καθαρμοὺς ποιεῖν*," Salm. " *καθαρίζειν ἀπὸ νεκρῶν*, Hebr. 9, 14." Toll. Vide nobis notata in Καθαγίζω.) *τινὲς δὲ τὸ τὰ ἱερεῖα ἐσθίειν.* (Vide Florent. ad Aristoph. Lys. 238. " Loco *ἐσθίειν* reponendum est *θύειν*," Schleusner. Mss.) *Ἁγιάζειν· ἅγια ποιεῖν, καὶ καθαίρειν ἄγρια.* (" L. *ἅγια*," Cocc. " Phavor. illud *ἄγρια*, vel *ἅγια*, prorsus omisit; unde suspicabar illam vocem, quam et modo habuimus, e continua earundem literarum repetitione irrepsisse. M. Meibom. ad oram Cod. sui *ἄγρια* explicat Pediculos, quod minime putem. Voluit Hesych. *τὸ ἁγιάζειν* notare Sanctum facere, et Purgare sacra, quod est *τῶν νεοκόρων.* Præfero enim Coccеii emendationem, quam etiam D. Heinsio in mentem venisse video." Albert.) *Ἁγίαζε· σέβου.*]

[Ἁγιάζω. " *Εὐλογεῖν*, Benedicere, idem est atque *ἁγιάζειν*, Sanctificare. Quæ vocabula pro ratione rei, de qua usurpantur, debent exponi. Aliquando de iis rebus dicuntur, quæ sanctificantur ad usus humanos, ut ap. Paul. 1 ad Tim. 4, 4. Omnis creatura Dei bona est, et nihil rejiciendum, quod cum gratiarum actione percipitur; sanctificatur enim per verbum Dei et actionem. Nam ibi loquitur de cibis corporalibus. Aliquando dicuntur eadem verba de iis rebus, quæ sanctificantur ad usus divinos. Sic passim ap. Patres aqua baptismi dicitur *εὐλογεῖσθαι, ἁγιάζεσθαι*, Benedici, Sanctificari, Consecrari, in usum sacri lavacri. Sic ergo et panem Eucharistiæ Christus *εὐλογήσας ἔκλασε.* Pro quo dicitur et *ἁγιάζειν*, Sanctificare, passim ap. Patres Gr. et Lat. nempe in usum Sacramenti, unde *τὰ ἁγιάσματα*, unum e nominibus Eucharistiæ, de quo postea dicetur." Casaub. Exerc. de Rebus SS. et Eccl. 518.]

[" Ἁγιάζω, proprie, A communi usu separo, et usui sancto consecro. Dicitur de Deo vel res vel homines sibi in cultum et honorem eligente. 2 Macc. 1, 25. *Ὁ ποιήσας τοὺς πατέρας ἐκλεκτοὺς, καὶ ἁγιάσας αὐτούς.* Sir. 45, 4. *Ἐν πίστει αὐτὸν*, Mosen, sic enim cum Cod. Alex. leg. videtur pro *αὐτοῦ, ἡγίασεν, ἐξελέξατο αὐτὸν ἐκ πάσης σαρκός.* Vide quoque Judith. 11, 13. et 3 Macc. 2, 9. Hic verbi usus sæpius obtinet in N. T. Deinde transfertur quoque ad res, quæ Levitis vel Templo exhibendæ erant, Sir. 32, 9. *Ἐν πάσῃ δόσει ἱλάρωσον τὸ πρόσωπόν σου, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ ἁγίασον δεκάτην*, coll. Vorst. de Hebr. N. T. Ed. Fischer. 208. Deus *ἁγιάζεσθαι* dicitur, si potentiam reddit manifestam, ubi est Venerandum se præbere, Sir. 33, 4. coll. sqq." Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil.]

Ἁγιασμὸς, ὁ, vel Ἁγίασμα, ατος, τὸ, Sanctificatio, Purificatio, ab *ἡγίασμαι* prima præteriti ab *ἁγιάζομαι.* Gregor. Naz., *Ἁγιασμὸς, ὡς καθαρότης, ἵνα χωρῆται τὸ καθαρὸν καθαρότητι.* Ab Hes. exponitur etiam *ἁγιστεία.* Utitur D. Paul. nomine *ἁγιασμὸς*, non item altero.

"Ἁγίασμα, Res ἡγιασμένη et sanctificata. Suidas "pro ναὸς, Templum, accipit, in hoc loco Ps. Ἐγενήθη Ἰουδαία ἁγίασμα αὐτοῦ. Exponitur etiam "καθαρότης, ut significet etiam ipsum τὸ ἁγιασθῆναι, "Sanctificatum esse et purum."

["Ἁγιασμὸς significat quoque Sacra in universum, inprimis Sacrificia, 2 Macc. 2, 17. Deus, qui servavit populum, eique reddidit terram, Καὶ τὸ ἱεράτευμα καὶ τὸν ἁγιασμὸν, Sacerdotium et sacra Templi." Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil.]

["Ἁγιασμὸς, quod ut verbum suæ originis proprie quidem generatim Separationem rei ab usu vel statu communi et promiscuo infert, unde in Vers. Alex. non solum τῷ מקדש, Ezech. 45, 4. sed et τῷ נזירים, Amos. 2, 11. respondet, in N. T. tamen semper ad animum refertur ita, ut Virtutem, Animi morumque innocentiam, Sanctitatem vitæ, et Probitatis studium significet. Rom. 6, 19. εἰς ἁγιασμὸν, Ut semper morum innocentiam probetis, ubi haud differt a δικαιοσύνη. 1 Thess. 4, 3. Τοῦτο γάρ ἐστι θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἁγιασμὸς ὑμῶν. 2 Thess. 2, 13. ἐν ἁγιασμῷ πνεύματος, Virtutis studio, quod religione Christiana excitatur et alitur. 1 Petr. 1, 2. 2. Auctorem et promotorem virtutis et sanctitatis vitæ notat ita, ut abstractum pro concreto ponatur. 1 Cor. 1, 30. Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν ἁγιασμὸς, Emendavit nos vita sua pariter ac doctrina. Phavor. Ἁγιασμός· ἁγιστεία, *καθάρευσις." Schleusner. Lex. in N. T.]

[Ἁγιασμός. "De Rhoer. Fer. Daventr. 1, 2." Boissonad. Mss. Hesych.: Ἁγιασμός· ἁγιστεία, *καθάρευσις. "Mallem κάθαρσις, nisi pertineat ad præced. Ἁγιάσει· διαφυλάξει, ut leg. sit καθαρεύσει. Si καθάρευσις retineas, insuetam vocem Lexicis adde." Albert. Cf. Etym. M.: Ἁγισμός· ἀτραπός. Καὶ ἁγιστία· *καθάρευσις. "Sanctificatio, Jud. 17, 3. Es. 8, 14. Ezech. 45, 4. Lev. 23, 27." Biel. Thes. "Ad Diod. S. 1, 284." Schæf. Mss.]

["Ἁγιασμὸς, sumitur 1. proprie, idque a. Generaliter, et notat Munditiem s. Puritatem vitæ. Basil. M. Reg. brev. Interrog. liii. T. 2. p. 546. Ἁγιασμός ἐστι, τὸ ἀνακεῖσθαι τῷ ἁγίῳ Θεῷ ἐξ ὁλοκλήρου, καὶ ἀδιαστάτως ἐν παντὶ καιρῷ, διὰ φροντίδος καὶ σπουδῆς τῶν αὐτῷ ἀρεσκόντων. Et Œcumen. in 1 ad Thess. 3, 13. p. 717. Τοῦτο ἀληθῶς ἁγιασμὸς, τὸ παντὸς ῥύπου καθαρὸν εἶναι. b. Specialiter notat Pudicitiam et castitatem, Gr. σωφροσύνην. Ita sumitur ab Apostolo ad Hebr. 12, 14. Testis est Chrys. Hom. 30. in Ep. ad Hebr. T. 4. p. 585.: Εἰρήνην διώκετε, καὶ τὸν ἁγιασμόν. Τὸν ἁγιασμὸν τί φησί; τὴν σωφροσύνην, καὶ τὴν κοσμιότητα τὴν ἐν γάμῳ. Idem, Hom. 73. in Jo., dicit Apostolum ἁγιασμὸν vocare τὴν σωφροσύνην, ὥστε ἕκαστον ἀρκεῖσθαι τῇ ἰδίᾳ γυναικὶ, καὶ μὴ περιπίπτειν ἑτέρᾳ. Vide etiam Theophyl. ad locum Apostoli. Theodoretus in c. 12. ad Hebr. p. 455. Ἁγιασμὸν τὴν σωφροσύνην ἐκάλεσε· ταύτην δὲ δυνατὸν καὶ τοὺς ἐν γάμῳ κατορθῶσαι. 2. Improprie, idque metonymice sumitur. Ita a. Christus dicitur noster ἁγιασμὸς 1 Cor. 1, 30. Ὅτι ἐποίησεν ἡμᾶς καὶ δικαίους, καὶ ἁγίους, Quia, ut Œcumen. 390. ad loc. Apostoli observat, nos justos et sanctos fecit. Consentit Theodoret. qui ad eund. loc. T. 3. p. 128. docet Christum ἁγιασμὸν esse, ὅτι ἁγίους ἀπέφηνεν ἡμᾶς. b. Sacra Cœna vocatur ἁγιασμὸς, eodem sensu, quo ἁγίασμα et ἁγιάσματα. Hinc ἁγιασμοῦ μετάληψις est Participatio S. Cœnæ. Verba Basilii, Can. 4. ad Amphil. T. 2. p. 761. Συνήθειαν δὲ κατελάβομεν, ἐπὶ τῶν *τριγάμων πενταετίας ἀφορισμὸν, ita explicat Balsamo 934. Μέχρι πενταετίας ἀμέτοχον εἶναι τῆς τοῦ ἁγιασμοῦ μεταλήψεως. Nicephorus Chartophylax in Resp. ad Theodos. Monachum: Μέχρι πενταετίας ἀμέτοχος ἔσται τῆς τοῦ ἁγιασμοῦ μεταλήψεως. 3. Ἁγιασμὸς, ut observat Casaub. Exerc. 16. ad Annales Baronii n. 47. est Pars Liturgiæ, in qua celebratur nomen Domini hac formula, Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος, κύριος Σαβαὼθ, desumtum ex Jes. 6, 3. ubi a Seraphim s. Cherubim decantatur: unde etiam usitatissime vocatur *Χερουβικὸς Ὕμνος, ut videre est in Liturgiis Chrys. Basilii, etc. In eorundem Liturgiis appellatur etiam Ἐπινίκιος Ὕμνος: item in Germani Hist. Eccl. 168. *Σεραφικῶν δυνάμεων τρισάγιος δοξολογία. Ubi tamen diligenter notandum, distingui debere τρισάγιον, de quo suo loco, et Hymnum Cherubicum. Τὸ τρισάγιον initio Liturgiæ, ante Epistolæ lectionem, canitur; Ἐπινίκιος vero Ὕμνος post catechumenorum et pœnitentium dimissionem. Colligitur hoc e Germani Theor. Ecclesiast. 157. 168. Apud Eund. v. ἁγιασμὸς hac significatione, de qua hic sermo occurrit, p. 169. Dicit enim, postquam narrasset, in Ἐπινικίῳ Ὕμνῳ ter v. ἅγιος pronuntiari, Ἐν τρισὶν ἁγιασμοῖς, εἰς μίαν θεότητα συνιοῦσι κυριότητα καὶ δύναμιν. 4. Notat Aquam benedictam s. lustralem. Id colligitur ex Euchologio, in quo est ἀκολουθία τοῦ μικροῦ ἁγιασμοῦ, et ἀκολουθία τοῦ μεγάλου ἁγιασμοῦ. Utrobique ritus consecrandæ aquæ pluribus describitur. Ἐν ἁγιάσμῳ μεγάλῳ celebratur memoria Baptismi Christi, per quem Græci credunt, omnium aquarum naturam esse sanctificatam, iisque eam mansisse vim, ut haustæ ea nocte, qua celebratur in Ecclesia Baptismi Christi memoria, non solum incorruptæ maneant, sed etiam ad annum alterum aut tertium durent nihilo recens haustis deteriores. Atque hoc experientia omnium fuisse comprobatum, testatur Chrysost. Hom. de Baptismo Christi 74. T. 5. p. 524. Αὕτη ἐστὶν ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἐβαπτίσατο, καὶ τὴν τῶν ὑδάτων ἡγίασε φύσιν. Διά τοι τοῦτο καὶ ἐν μεσονυκτίῳ κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην ἅπαντες ὑδρεύονται, καὶ οἴκαδε τὰ νάματα ἀποτίθενται, καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ὁλόκληρον φυλάττουσιν, ἅτε δὴ σήμερον ἁγιασθέντων τῶν ὑδάτων· καὶ τὸ σημεῖον γίνεται ἐναργὲς, οὐ διαφθειρομένης τῆς τῶν ὑδάτων ἐκείνων φύσεως τῷ τοῦ χρόνου μήκει, ἀλλ' εἰς ἐνιαυτὸν ὁλόκληρον, καὶ δύο καὶ τρία πολλάκις ἔτη τοῦ σήμερον ἀντληθέντος ὕδατος ἀκεραίου καὶ νεαροῦ μένοντος, καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον τοῖς ἄρτι τῶν πηγῶν ἐξαρπασθεῖσιν ὕδασιν ἁμιλλωμένου." Suicer. Thes. Eccl. Vide et Ducang. Gloss. qui de v. Ἁγιασμὸς copiose disseruit.]

[*"Αὐτοαγιασμὸς, (ὁ,) Athan. Or. adv. Gent. 36=46." Kall. Mss.]

["Ἁγίασμα, 1. Notat Locum Deo consecratum, Templum. Suidas: Ἁγίασμα· ὁ θεῖος ναός. Δαβίδ· Ἐγενήθη Ἰουδαία ἁγίασμα αὐτοῦ. Sanctuarium, Divinum templum. David Ps. 114, 2. Facta est Judæa ipsius sanctuarium, i. e. Sanctum Templum. Imo Ipsam sanctiorem Templi partem denotat, ubi mensa Domini est. Theotecnus Episcopus dicitur Marinum Martyrem introduxisse ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ στῆσαι εἴσω πρὸς αὐτῷ τῷ ἁγιάσματι, In Ecclesiam, et statuisse intus in ipsa sanctiore Templi parte, sive ad mensam Domini; referente Euseb. H. E. 7, 15. p. 75. b. Ita ap. LXX. Interprr. non semel pro Templo sumitur. 2 Paralipom. 36, 15. quod in Hebræo est Habitaculum, id ap. LXX. vocatur ἁγίασμα, et intelligitur Templum Hierosol. in quo Deus, tanquam in Sanctuario suo, habitasse dicitur. Ita sumitur 1, Macc. 2, 7. 3, 45. 4, 38. 2. Sacram Cœnam: idque a. numero singulari ἁγίασμα. Greg. Nyssenus, Epist. Canonica, Can. 5. T. 2. p. 120. Ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν μετουσίαν τοῦ ἁγιάσματος, Venire ad Communionem Sacramenti. Et Canone eod. p. 121. μετασχὼν τοῦ ἁγιάσματος, Qui sacramenti particeps factus est. b. numero plurali, et quidem frequentius. In Basilii Liturgia, μετέχειν τῶν ἁγιασμάτων, et μετάληψις τῶν ἁγιασμάτων, Sacramenti participem fieri: Sacramenti participatio. Ita frequenter in ejusdem Epistolis Canonicis. Vide Can. 56. 58. 59. in Canonibus Greg. Nysseni, Can. 2. 5. etc. Theophylactus in c. 14. Marci, p. 272. Τινὲς λέγουσι, τὸν Ἰούδαν μὴ μεταλαβεῖν τῶν μυστηρίων, ἀλλ' ἐξελθεῖν πρὶν ἢ ὁ Κύριος παραδῷ τὰ μυστήρια. Ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι καὶ αὐτῷ μετέδωκε τῶν ἁγιασμάτων, τῷ ἀγνώμονι. Balsamo ad Can. 83. Concilii in Trullo 460. Εἴθιστο πρὸ τῆς συνόδου ταύτης παρά τισι, μεταδιδόναι τῶν θείων ἁγιασμάτων· ταῦτα γὰρ εὐχαριστίαν οἱ πατέρες ὠνόμασαν· σώμασι νεκροῖς. Quod Can. 8. Apost. vocat προσφορὰν, id Zonaras ad eund. p. 8. appellat τῶν ἁγιασμάτων μετάληψιν, S. Cœnæ participationem. Panis autem et vinum in S. Cœna ideo ἁγιάσματα vocantur, quia precibus sanctificantur. Huc faciunt verba Balsamonis ad Can. 61. Concilii Carthag. 686.:

Ὑποδεξαμένους τῆς ἁγίας Τριάδος τὰ ἁγιάσματα, ἤ τοι τὰ δῶρα τὰ θεῖα, ἅτινα τὸ σῶμα καὶ αἷμά εἰσι τοῦ ἑνὸς τῆς ἁγίας Τριάδος, καὶ ἀληθῆ καὶ ἅγιά εἰσι παραδοθέντα ἡμῖν παρὰ τοῦ Σωτῆρος, ὃς παρὰ τοῦ Πατρὸς ἀπεστάλη εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἁγιαζόμενα δὲ τῇ ἐπιφοιτήσει τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Οὕτω γὰρ τῆς Τριάδος λογίζονται ἁγιάσματα. Hæc Balsamo, pro more, e Zonara transcripsit. Qui plura desiderat, adeat partim Casaub. Exerc. 16. ad Ann. Baronii n. 47. partim Obss. nostrarum c. 4. p. 88. 3. Tertiæ significationis meminit idem Casaub. l. c. dum dicit, in posteriorum scriptis ἁγίασμα sæpissime legi, non pro Eucharistia, sed pro Aqua, uti vocent, benedicta s. lustrali. Hanc vero signif. neque Meursii Glossarium habet, neque nos hactenus in Gr. libris observavimus: id certum est, vocem ἁγιασμὸς hanc ap. Græcos obtinere significationem. (Vide supra.) Tandem observatus locus, ubi ἁγίασμα notat Aquam lustralem ap. Cyrill. in Vita Euthymii, quem producimus in Κανδήλα. Ita etiam Dorotheus Doctr. 11. p. 815. Τρούλλιον ἔχον ἁγίασμα. Interpres: Vasculum plenum libamine et sanctificatione. Imperite. Plenum aqua lustrali, reddendum." Suicer. Thes. Eccl. "Ἁγίασμα, Aqua benedicta, s. precibus et benedictione a sacerdote consecrata: hanc enim vocem numero singulari id præsertim significare, observat Goar., cum numero multitudinis, Corporis et sanguinis Dominici perceptionem potissimum denotet. Dorotheus Doctr. 11. Καὶ κατέχοντα ὡς τρουλλίον τι ἔχον ἁγίασμα. Vide Vitam S. Euthymii n. 45. Aquæ vero duplex est ἁγιασμὸς, s. benedictionis illius ritus; alter μέγας, alter μικρὸς appellatur." Ducang. Gloss.]

[Ἁγίασμα. "Apud Gr. Scriptt. Eccl. frequenter admodum appellatione τῶν ἁγιασμάτων intelligitur Cœna Domini. In Basilii Liturgia leges, μετέχειν τῶν ἁγιασμάτων, et μετάληψις τῶν ἁγιασμάτων, de Participatione panis, quem frangunt fideles. Ibidem petit a Deo sacerdos pro populo, ὑποδέχεσθαι ἀξίως, τὴν ἐλπίδα τῶν ἁγιασμάτων, εἰς ἐφόδιον ζωῆς αἰωνίου, Ut digne suscipiat spem rerum sanctificatarum, in viaticum vitæ æternæ. Photius ad Can. Apost. 8. Ἑτοίμους πάντας καὶ ἀξίους ἀεὶ τῆς τῶν ἁγιασμάτων μεταλήψεως ὁ κανὼν βούλεται εἶναι, καὶ μάλιστα τοὺς ἱερωμένους. Hic Canon vult, ut ii præsertim, qui sacra ministeria obeunt, semper sint parati ad participationem rerum sanctificatarum, i. e. Eucharistiæ. Balsamo ita sæpissime loquitur, ut ad interrogationes canonicas Timothei, in prima, Ἐὰν καιροῦ τύχῃ ἐπιτηδείου, καὶ μεταλάβῃ τῶν ἁγιασμάτων ἀγνοῶν, Si nactus opportunitatem participarit Eucharistiæ, ignorans. Ad tertiam: Οὐ μόνον τῶν ἁγιασμάτων οὐ μεθέξει, ἀλλ' οὐδὲ πιστοῖς συνεύξεται ἢ * συναριθμηθήσεται. Et ad Canones Nicenos persæpe. In libro Juris Canonici Græcorum, hoc sensu sæpe vox ista occurrit: male vero docti vertunt Sanctificationes. Nam postulat omnino analogia, ut τὰ ἁγιάσματα vertamus Res sanctificatæ, ut τὰ δόματα, vel δωρήματα, Res donatæ; τὸ λῆμμα, Res acceptæ; τὸ ἀπάντημα, Res quæ occurrit, non Occursus. Ratio appellationis prorsus eadem, quæ in Eulogia et Eucharistia. De quibus alibi est actum. Nam, ut dicebamus, εὐλογεῖν, εὐχαριστεῖν, et ἁγιάζειν pro eodem accipiuntur. Itaque aliquando conjunguntur εὐλογεῖσθαι, unde Eulogia, et ἁγιάζειν, unde τὰ ἁγιάσματα: ut cum Cyrill. in Ep. ad Calosyrium ait, in Ecclesia τὰς δωροφορίας ἁγιάζεσθαι, καὶ εὐλογεῖσθαι, καὶ τελειοῦσθαι παρὰ τοῦ Χριστοῦ. Etsi autem proprie hæc vox passivam significationem habet, uti diximus, non est tamen dubitandum, quin panis hujus Sacramenti, vi Spiritus S. et sanctificetur et sanctificet, quatenus est instrumentum gratiæ. Orig. c. Cels. 8. Ἡμεῖς δὲ τῷ τοῦ παντὸς δημιουργῷ εὐαρεστοῦντες, καὶ τοὺς μετ' εὐχαριστίας καὶ εὐχῆς τῆς ἐπὶ τοῖς δοθεῖσι προσαγομένους ἄρτους ἐσθίομεν· σῶμα γενομένους ἅγιόν τι, καὶ ἁγιάζον τοὺς μετὰ ὑγιοῦς προθέσεως αὐτῷ χρωμένους. Nos vero Creatori rerum omnium morem gerentes, panes etiam qui offeruntur, cum gratiarum actione et oratione pro acceptis donis comedimus; qui quidem corpus fiunt sanctum quoddam, eos sanctificans, qui bono cum proposito ipsis utantur. Apud Cyprian.

A de Lapsis, quando ita scribit sanctus Martyr: Cum quædam arcam suam, in qua Domini sanctum fuit, manibus indignis tentasset aperire: per Domini sanctum intelliguntur quæ vocant Græci τὰ ἁγιάσματα, Panis nempe consecratus. Mox iterum: Sanctum Domini edere et contrectare non potuit. Deinde vocat id ipsum Gratiam salutarem, et ait in cinerem versam, ut modo dicebamus. Ibidem mysticum Christi sanguinem appellat Sanctificatum in Domini sanguine potum. Græci aliquando etiam nominant τὰ ἅγια. Chrysost. ad Innocentium Papam: Ἔνθα τὰ ἅγια ἀπέκειτο, εἰσελθόντες. Aliquando etiam ἅγια ἁγίων, ut in Commentario Hesychii in Levit. sæpius. Et Gratian. e Concilii Rhemensi: Quibus prohibetur ne Sacrarium ingrediantur, nec ad altare appropinquent, illis sancta sanctorum committuntur? Apud Dionys. initio Hierarchiæ Eccl. τὰ ἅγια τῶν ἁγίων in genere appellantur Omnia sacramenta. Interdum ἁγίασμα ponitur pro Sanctiore parte Templi, ubi est Mensa Domini, ut ap. Euseb. H. E. 7, 15. B Εἴσω τε πρὸς αὐτῷ στήσας τῷ ἁγιάσματι. In posteriorum scriptis ἁγίασμα sæpissime legitur, non pro Eucharistia, sed pro Aqua, uti vocant, benedicta, s. lustrali. Est et Liturgiæ pars, quæ vocatur ἁγιασμὸς, Sanctificatio, in qua celebratur nomen Domini hac formula: Sanctus, sanctus, sanctus, Dominus Sabaoth. Ita accipe ap. Chrys. T. 6. p. 4. Μόνον ὕμνουν μετὰ πολλῆς τῆς φρίκης, τὸ μυστικὸν ἐκεῖνο τοῦ ἁγιασμοῦ ἀναφέρουσαι μέλος. Vide Severiani Hom. 2. eidem Tomo adjectam, 597—8." Casaub. Exerc. de Rebus SS. et Eccl. 571.]

[Ἁγίασμα. Suid.: Ἁγίασμα· ὁ θεῖος ναός. Δαβίδ· Ἐγενήθη Ἰουδαία ἁγίασμα αὐτοῦ. "E Ps. 113, 2. Ἐγενήθη Ἰουδαία ἁγίασμα αὐτοῦ, ad q. l. Theodoretus: Ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ τὸν νεὼν τὸν οἰκεῖον ἐδείματο· ἁγίασμα γὰρ τοῦτον ἐκάλεσεν. Istinc igitur hausit Suid." Ernest. ad Suidæ et Phav. Gloss. SS. "Ἁγίασμα, Sanctuarium, Templum, quod Schleusner. Sp. 1. Bielio adjecit, legitur sæpius in Libris Apocr. v. c. Judith. 5, 19. 1 Macc. 1, 21. 3, 45. 3 Esdr. C 8, 78. Chld. מקדש Esdr. 9, 8." Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. "Ἁγίασμα, Sanctuarium. Hoc vocabulum in Bielii Thes. deesse, et Hebraico מקדש, Sanctuarium, Ps. 95, 6. respondere in Vers. Alex. verbis, Ἁγιωσύνη καὶ μεγαλοπρέπεια ἐν τῷ ἁγιάσματι αὐτοῦ, monuit Schleusner. Sp. 1. p. 2. Præterea notandum puto locum Ps. 23, 3. ubi Aquila Hebraica במקום קדשו vertit ἐν τόπῳ ἁγιάσματος αὐτοῦ, atque e magna locorum congerie, quam Trommius coacervavit, non prætermittendum censeo Esdr. 9, 8. coll. 3 Esdr. 8, 78. ubi pro iisdem vocabulis Hebraicis legitur ἐν τόπῳ ἁγιάσματος αὐτοῦ, cum hæc observata videantur animo Justini, qui Apol. 1. p. 68. sensum loci Ps. 95, 6. de singulis verbis parum solicitus, paulo liberius ita expressit: Ἰσχὺς καὶ καύχημα ἐν τόπῳ ἁγιάσματος αὐτοῦ. Vide Schleusner. l. l. et ejusdem Obs. de Patrum Gr. Auctoritate et Usu in constituenda Verss. Gr. V. T. Lectione genuina. Pt. 3. Viteb. 1797. p. 5." Kreyssig. Symb. ad Biel. Thes. augendum atque emend. Pt. 2. p. 4. D Glossæ: Ἁγίασμα· Sanctificatio.]

Ἁγιαστία, ας, ἡ, Sanctitas, Sanctimonia. Chrysost. Βούλει καὶ ἐξ ἑτέρου θαύματος τῆς ἁγιαστίας ταύτης ἰδεῖν τὴν ὑπερβολήν; At ἁγιστεία significat * ἱεροτελεστίαν, ut e Suida paulo post docebitur, [imo paulo ante docuerat, nempe in Ἁγιστεία. Suidæ verba sunt v. Ἁγίασμα: Καὶ ἁγιαστία, ἡ ἁγιωσύνη, ἁγιστεία δὲ, ἡ ἱεροτελεστία, δίφθογγον. "Videtur hic error esse in Suidæ exemplaribus. Nam Suidas cum diphthongo ait scribi posterius, ostenditque se hoc unum discrimen statuere, adeo ut leg. sit et hoc posterius cum α, ἁγιαστεία, quæ vox ap. Chrys. reperitur. Phavor. tamen ἁγιστεία e Suida descripsit." Schleusner. Mss. Quæ V. D. e Nostro sumsit. Vide Ἁγιστεία. Cf. Zonar.: Ἁγιστία, καὶ ἁγιαστία· ἡ καθαρότης, ἡ ἁγιωσύνη, ποτὲ δὲ (καὶ) ἡ ἀκαθαρσία. "Cod. K. ἁγιστεία, καὶ ἁγιαστεία. Sic etiam Suid." Tittm. "Ἁγιστεία, Consecratio, Epiphan. de Expos. Fidei 1098." Suppl. ad Suicer. Thes. Eccl. Dionys. Areop. Hier. Eccl. 291.: Ἁγιάζει γὰρ ὑπὲρ ἡμῶν ἑαυτὸν ὁ παναγιώτατος Ἰησοῦς, καὶ πάσης ἡμᾶς

ἁγιαστείας ἀποπληροῖ." Epiphan. Hær. 26. §. 15. (p. 97. Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ ἵνα δείξῃ τὴν σαφῆ ἁγνείαν, καὶ τὴν διὰ τοῦ ἁγιάζειν ἁγιαστείαν, φάσκει τῇ Μαρίᾳ.)" Routh. Mss.]

Ἁγιαστήριον, τὸ, Sanctuarium, ut vertunt Scriptt. Eccl. [Glossæ: Ἁγιαστήριον· Sanctuarium. "Ἁγιαστήριον, Baptisterium. Theophanes An. 8. Leonis M. Τούτῳ τῷ ἔτει ἐκτίσθη τὸ τετράγωνον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ τὸ ἁγιαστήριον. Historia Apollonii Tyrii." Ducang. Gloss. "Sanctuarium, Sacrarium, Lev. 12, 4. Ps. 73, 8. נוה, Habitaculum, Ps. 82, 11." Biel. Thes.]

[* "Ἁγιαστικὸς, (ἡ, όν.) Athan. 1, 109. 361. 388. Amphil. p. 40. Cyrill. Hier. p. 30." Kall. Mss. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 299. Καὶ τίς ἡ τοῦ θείου πνεύματος ἁγιαστικὴ δύναμις καὶ θεολογία.]

[* Ἐναγιάζω, UNDE *Ἐναγιασμὸς, ὁ, vox suspecta, Joseph. 2, 52. Καὶ τὸν ἐνδελεχισμὸν τῶν καθ' ἡμέραν ἐναγιασμῶν ἔπαυσεν ἐπ' ἔτη τρία καὶ μῆνας ἕξ. "Ἐναγισμῶν Voss. atque ita infra s. 4. (p. 53. Βωμόν τε ᾠκοδόμησεν ἕτερον, καὶ τῶν ἐναγιασμῶν ἤρξατο.)" Haverc. "Hesych. v. Θεσσαλῶπις (' ἐναγιασμός τις, παρὰ Λάκωσι.)" Wakef. Mss. "L. ἐναγισμὸς," Palmer. Vales. "Nam ἐναγιασμὸς non est vox Græca: nisi ᾰ interseritur, ut in * ἐπευφημιασμὸς, quod vide in Εὐά. Sed ἐναγιάζω postea reperi ap. Paus. Eliac. 1." Vales. "Dorv. ad Charit. 208 (' Heliodor. 3, 130. Ἐπεὶ δὲ ἡ πομπὴ καὶ ὁ σύμπας ἐναγιασμὸς ἐτελέσθη.')" Schæf. Mss. At in Ed. Corayi est ἐναγισμὸς, et quidem recte.]

[* "Εὐαγιάζομαι. Philo J. 213." Wakef. Mss. Sed locum frustra quæsivimus in Edd. Maug. et Pfeifferi.]

Καθαγιάζω, Consecro, ἀφιερῶ. Suid. Item pro καθαγίζω, Cremo. Vide Καθαγίζω. [Suid. Zonar. Καθαγιάζεται· ἀφιεροῦται. Zonar.: Καθαγιάσω· καύσω, καθιερώσω. "Α. ἀφιερώσω. Suid. et Hesych. καθαγίσω, (v. nostra in Καθαγίζω.) Recte. Glossa spectat sine dubio ad Aristoph. Lys. 238. Φέρ' ἐγὼ καθαγίσω τήνδε. Schol. καύσω, καθιερώσω. Eodem sensu Av. 567." Tittm. "Wessel. ad Herod. 96. ad Diod. S. 1, 269. Brunck. Aristoph. 2, 5. Phrynichi Ecl. 82. (ubi Hœsch. e Philone de Somn. 408.:— ' Καθαγιάζουσαι δὲ, nempe ψυχαὶ, καὶ καλλιεργοῦσαι τὸν ἑαυτῶν ἄφθαρτον βίον, οὐδέποτε κάμνουσιν. Ms. καθιεροῦσαι. Posset pro illo etiam legi καλλιεροῦσαι. Τὸ καθιερεύειν, quod in Lexicis ἀδέσποτον, a Philone, in memorabili illa de Xanthiis historia, usurpatur 650. ubi pro Καὶ σωρηδὸν τὰ σφάγια στήσαντες, in Ms. νήσαντες melius, ut νήσαντες πυρὰν ap. Thuc. 2. Aristoph. Thesm. Lucian. duobus locis, Dion. L. 40. et ap. Max. T. 11.')" Schæf. Mss. Joseph. 1, 172. "Euseb. P. E. 84." Wakef. Mss. "Cf. Coray ad Plut. Bruto 6, 416. (' Καὶ τὸν νεκρὸν ἐπιθέντες ἐν μέσῳ πολλῶν μὲν ἱερῶν, πολλῶν δ' ἀσύλων καὶ ἀβεβήλων τόπων, Καθήγιζον. Ἐξ ΗΔ, ΑΤ, καθηγίαζον. Τούτῳ μόνῳ Πλουτάρχου τῷ χωρίῳ Στέφανος ἐν τῷ Θησαυρῷ Τόμ. Α, σελ. 125. ἐχρήσατο μαρτυρίῳ, εἰς πίστωσιν τοῦ Καθαγιάζω. Ἀλλ' ἐπειδὴ Πλούταρχος ἐν τῷ Ἀντωνίου Βίῳ §. 14. ἀνώτερ. σελ. 65. τὸν αὐτὸν τοῦτον καθαγισμὸν τοῦ Καίσαρος νεκροῦ διηγούμενος, τῷ συνήθει καὶ τετριμμένῳ Καθαγίζω, καὶ οὐ τῷ μοναδικῷ Καθαγιάζω κέχρηται, καὶ ἐνθάδε δεῖν ἔγνων γράφειν Καθήγιζον, ὅ ἐστι κατέκαιον, ὡς αὐτὸς ἐν τῷ Βίῳ Καίσαρος §. 68. Πλουτάρχ. Δ, σελ. 326. ἐξηγήσατο.')" Boissonad. Mss.]

[* "Προαγιάζομαι, Niceph. ap. Bereneg. ad Can. Apost. p. 69." Kall. Mss. Titulus libri in Montfauconii Bibl. Coisl. 244. Εἰς τὰ Προηγιασμένα, In Præsanctificata.]

Ἁγνὸς, (ἡ, ὸν,) Castus, Purus, Pudicus. Plut. Artaxerxe feminam ἁγνὴν hoc sensu vocavit, Ὅπως ἁγνὴ διάγῃ τὸν ἐπίλοιπον βίον. Naumach. (1. p. 461. Gaisf.) Καλὸν μὲν δέμας ἁγνὸν ἔχειν, Corpus castum virginis appellavit. Corpus impollutum, vel Non pollutum vertere possumus, Catulli exemplo, qui de puella dixit, Cum castum amisit polluto corpore florem: Castum florem vocans virginitatem. Aliquando in eadem signif. additur gen. ἀφροδισίων, ut ἁγναὶ τῶν ἀφροδισίων, Puræ a rebus venereis, Plut. Κεφ.

A Ῥωμ. Sic ἁγνὸς γάμων, Purus a nuptiis, Plato de LL. Apud Demosth. adv. Neæram (1371.) Bacchi sacerdos ita jurat, Ἁγιστεύω, καὶ εἰμὶ καθαρὰ καὶ ἁγνὴ ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν οὐ καθαρευόντων, καὶ ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας. Sic ap. Hom. Diana dicitur ἁγνὴ, utpote virgo.

Ἁγνὸς, Purus, Nullo scelere contaminatus, καθαρὸς, εὐαγής. Sophocl. Antig. (881.) Ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην, Nos enim puri sumus quod ad hanc puellam attinet, h. e. Nullum scelus s. piaculum admisimus, οὐδὲν ἐναγὲς ἐπράξαμεν, inquit Scholiastes. Dicitur autem hoc a Creonte ap. poëtam, quod eam manibus suis non occideret. Sic Lat. Puræ manus absolute dicuntur aliquando pro Puræ a cæde. Aliquando additur gen. φόνου, ut ἁγνὸς φόνου, Purus a cæde, Non pollutus homicidio. Dicitur item ἁγνὸς Qui alio quovis modo pollutus non est: ut cum dicit ἐν Κεφ. Ῥωμ. Plut. ἁγνοὺς non esse eos, quorum funus curatum fuisset, et quibus structum sepulcrum, tanquam mortuis. Qua in si-
B gnif. ἁγνὸς, ut opinor, possumus interpretari, Non funestatus; nam funestæ s. funestatæ domus pro pollutis habebantur. Huc pertinet quod ἁγνεύειν, quod declarat ἁγνὸν εἶναι, dicit significare Purum esse a rebus venereis, et a mortuo. Dicitur ἁγνὸς et aliis modis, ut ἁγνὴ ἑορτὴ, Purum festum, ob purificationes et expiationes, quæ in eo fierent: et Proserpina ἁγνὴ, ob purificationem et lustrationem mortuorum, quæ fit igne. Ceterum, si Orionem sequeremur, ἁγνὸς scriberemus. Is enim ap. Etymol. ἁγνὸν esse dicit ab ἀγάζω: facto inde ἀγανὸς, a quo per syncopen ἁγνὸς, ut a παίζω fit παιδνός. Sed ap. eundem tamen Etym. legitur paulo ante ἁγνὸς ab ἄζω deductum, ut sit ἁγὺς, ἀγανὸς, et ἁγνός. Vide Ἅγιος.

Ἁγνὸς cum gen. de aliis etiam rebus dicitur, ut ἁγνὸς Δήμητρος, ap. Eurip. Panis expers, ad verbum, Purus a Cerere, i. e. a pane. Sic ἁγνὸς θήρης, Purus a venatione, pro, Qui non attigit venationem, in Anthol. [Eur. Hippol. 138. Δάματρος ἀκτᾶς δέμας
C ἁγνὸν ἴσχειν. Schol. Matth. Περιφραστικῶς μὴ ἐσθίειν τροφῆς τῆς γῆς, λέγει δὲ τὴν οἱονεὶ ἀγὴν καὶ κλάσιν τοῦ σίτου διὰ τὸ κατάγνυσθαι ἐν ἅλωνι, ἐν τῷ μύλωνι θραύεσθαι. Στόματος δέμας, κατὰ περίφρασιν, τὸ στόμα, ὡς δέμας πυρὸς, ἤγουν τὸ πῦρ. Fl. 15. Ἁγνόν· ἄθικτον. Ἁγνὴ γάρ εἰμι, Μένανδρος. Fl. 15.]

[" Ἁγνὸς, unde? Ruhnk. ad Tim. 12. Dawes. Misc. 55. Valck. ad Phalar. p. xxi. (vide Ἅγιος.) ad Hippol. p. 181. 198. Toup. Opusc. 2, 252. ad Lucian. 1, 245. a. 351. Musgr. Troad. 453. Wakef. Phil. 1289. Jacobs. Anim. 172. Anth. 10, 262. 12, 54. 274. ad Charit. 451. ad Phalar. 306. Markl. Suppl. 187.: conf. cum ἅγιος, Porson. Med. p. 60. b. Ἁγνὸς ἀπὸ, Epigr. adesp. 129.: conf. cum ἀγανὸς, Jacobs. Anth. 12, 136. Ἁ. γάμων, Valck. Phœn. p. 349. Xenoph. Eph. 50. Ἁ. πατεῖν, Valck. Anim. ad Ammon. 3." Schæf. Mss. "Θεῶν ἁγνὸν σέβας, Soph. Œd. T. 840. Ἁ. θύματα, emend. Isocr. 218. a. Apud Athen. 449. Antiphanes:
D ἐγκαθήμενον Εἰς πλατὺ στέγαστρον ἁγνῆς παρθένου Δηοῦς κόρης * Λεπτοσυνθέτοις τρυφῶντα μυρίοις καλύμμασιν." Valck. Mss.]

[" Ἁγνὸς, proprie et universum, Purus, Remotus ab omni labe et impuritate. Hinc 2. Remotus ab omni specie impudicitiæ, Castus, Pudicus. Philipp. 4, 8. ὅσα ἁγνὰ officia, quæ nobis leges pudicitiæ injungunt. 1 Tim. 5, 22. σεαυτὸν ἁγνὸν τήρει, Semper caste vive. Tit. 2, 5. Si de virgine dicitur, 3. Incorruptus, Intactus. 2 Cor. 11, 2. παρθένον ἁγνὴν παραστῆσαι τῷ Χριστῷ, Ut sisterem vos Christo tanquam virginem illibatam: v. Herodian. 1, 11. et ibi Irmischium. Phavor. Ἁγνή· καθαρὰ καὶ ἀμίαντος ἡ παρθένος, κ. τ. λ. 4. Insons, Innocens, Purus a scelere. 2 Cor. 7, 11. ἑαυτοὺς ἁγνοὺς εἶναι ἐν τῷ πράγματι, Vos esse puros ab hoc scelere. Eurip. Or. 1642. M. Ἁγνὸς γάρ εἰμι χεῖρας. O. ἀλλ' οὐ τὰς φρένας. 5. Nullo vitio contaminatus, Integer, Pius, Sanctus. 1 Petr. 3, 2. ἁγνὴν ἀναστροφὴν ὑμῶν, Vitam vestram vere Christianam. 1 Jo. 3, 3. καθὼς αὐτὸς,

sc. Θεὸς, ἁγνός ἐστι, Sicut Deus est omnis vitiositatis expers. Prov. 20, 9. pro verbis Hebraicis מי יאמר זכיתי לבי habent Alex. τίς καυχήσεται ἁγνὴν ἔχειν τὴν καρδίαν; 6. Is qui alios puros a vitio postulat et reddit. Jac. 3, 17. ἡ δὲ ἄνωθεν σοφία πρῶτον μὲν ἁγνή ἐστιν, Sapientia vere divina homines puros a vitiis reddit. Cf. quæ ad Ἀγαθὸς et Ἅγιος notavi, et infra s. v. Δίκαιος." Schleusner. Lex. in N. T.]

[Ἁγνὸς, Buttmann. Lexilogo 236. "Eurip. Med. 750. Ὄμνυμι γαῖαν, Ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας, Porson. e Codd. edi jussit; sed Ald. omnes fere Edd. et Codd. reliqui, γαῖαν, λαμπρὸν Ἡλίου τε φῶς: Lascaris, γαῖαν, λαμπρὸν Ἡλίου φάος. Utraque lectio Euripidem, ni fallor, habuit auctorem." Osann. Anal. Crit. 96. "735. Ὄμνυμι γαῖαν, λαμπρὸν Ἡλίου τε φῶς. Rom. C. (in quo v. 735. a correctore additus est,) D. λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς. Rom. A. B. λαμπρόν θ' ἡλίου φάος. Rom. E. Lasc. λαμπρὸν ἡλίου φάος. Tres sunt scripturæ diversitates, quarum nulla omni exceptione major est. Qui λαμπρόν θ' ἡλίου φάος legunt, spondeum in quarta sede exhibent. Qui vero λαμπρὸν ἡλίου φάος, metro quidem satisfaciunt, sed copulam omittendo aliquid de sententiæ concinnitate detrahunt. Tertiæ scripturæ, λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς, objicit Porsonus, quod copulam ineleganter post duo vocabula insertam habet. Cujus quidem inelegantiæ exempla satis frequenter ap. Tragicos occurrunt. Dixit Noster verbi causa infra v. 1076. Καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτόν θ' εὗρον, Σῶμά τ' ἐς ἥβην ἦλθε τέκνων. Plura exempla dedi ad Iph. T. 199. Mus. Crit. Cant. T. 2. p. 282. Sed nemo non præferret λαμπρόν θ' ἡλίου φῶς, si metri nihil interesset. Var. lect. ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας a Musgr. ad v. 729. memoratam admisit Porson. Malim ἁγνὸν φάος, quod extat ap. Eurip. Hipp. Καλυπτ. Fr. 14. Ὦ λαμπρὸς αἰθὴρ, ἡμέρας θ' ἁγνὸν φάος. Dixit etiam Soph. El. 86. Ὦ φάος ἁγνὸν, καὶ γῆς Ἰσόμοιρος ἀήρ. Ponamus igitur Eurip. scripsisse ἡλίου θ' ἁγνὸν φάος, librariorum autem oscitatione invectum esse ἡλίου τε λαμπρὸν φάος. Vides ab hac scriptura, quasi a communi origine, facile derivari potuisse λαμπρόν θ' ἡλίου φάος, λαμπρὸν ἡλίου φάος, λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς. Sed hæc meræ sunt conjecturæ. Matthiæ, quem sequor, Aldinam revocavit." Elmsl. Vide Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 372., in Ἅγιος citatum. Orph. H. 6=7, 1.: Ἄστρων οὐρανίων ἱερὸν σέλας ἐκπροκαλοῦμαι, * εὐιέραις φωνῇσι κικλήσκων δαίμονας ἁγνούς. Et 9=10, 8. Ἁγνὴ, * κοσμήτειρα θεῶν, ἀτελής τε τελευτή: 75=76, 10. Καλλιόπῃ σὺν μητρὶ, μάλ' * εὐδύνατοι θεαὶ ἁγναί. Ἀλλὰ μόλοιτε, θεαὶ, μύσταις, πολυποίκιλοι, ἁγναὶ, Εὔκλειαν ζῆλόν τ' ἐρατὸν πολύυμνον ἄγουσαι: 82=83, 5. Καὶ χθόνιοι γαίης * πηγόῤῥυτοι ἰκμάδες ἁγναί: 44=45, 1. Ἐλθὲ, μάκαρ Διόνυσε, * πυρίσπορε, * ταυρομέτωπε, * Βάσσαρε, καὶ * Βακχεῦ, πολυώνυμε, * παντοδυνάστα, Ὃς ξίφεσιν χαίρεις, ἠδ' αἵματι, Μαινάσι θ' ἁγναῖς. "Nempe ἁγνὸς, vel ἁγνὸς, ad ipsam naturæ divinæ puritatem et simplicitatem refertur, unde omnium, dearum tamen in primis, ap. Orphea epitheton est. Ἁγνὸν μένος Ἡφαίστου, E. 10. (Ἄρές τ' ὀβριμόθυμε, καὶ Ἡφαίστου μένος ἁγνόν.) Igni purgantur omnia." Gesner. Ind.]

[Ἁγνός. Archilochi Fr. 70. Liebel. 68. Gaisf. Δήμητρος ἁγνῆς καὶ Κόρης τὴν πανήγυριν σέβων. "Ἁγνὸς, solemne epitheton dearum deorumque. H. in Cer. 203. ἐτρέψατο πότνιαν ἁγνὴν Μειδῆσαι. Sermo est de hac ipsa dea. Et 438. Πολλὰ δ' ἄρ' ἀμφαγάπησε κόρην Δημήτερος ἁγνήν. Et Od. Λ. 385. Hesiod. Ἔργ. 463. Εὔχεσθαι δὲ Διὶ Χθονίῳ, Δημήτερί θ' ἁγνῇ. Sic Minerva, Diana, Musæ, Nymphæ etc. ἁγναὶ dicuntur Od. Σ. 71. 201. Æsch. Suppl. 151. Eurip. Hel. 1601. Etiam Apollo, Jupiter, aliique dii et dæmones hoc epitheto gaudent. Æsch. l. c. 229. et 667. Pers. 627." Liebel.]

[Ἁγνός. "Voci ἁγνὸς Æoles nonnunquam aspirationem Vau præfecisse exinde colligo, quod Lacones, teste Hesychio, βάγιος scriberent: sive istud βάγιος concipiendum sit Wάγιος, s. ubi Æoles W, ibi Lacones β adhiberent." Dawes. Misc. Crit. 89. Kidd. "Βάγιον· μέγα. Sic Lex. Ms. Bibl. Coisl. 499. (sed ibi non extat v. βάγιον.) Item (Suid. et) Lex.

A Reg. Ms. (i. e. Zonaras, ubi Tittm. eandem glossam in Cyrillo suo Ms. legi testatur. Suidas: Βάγιον· μέγα.) Vide Βαγαῖος (infra.) Nisi fuerit pro ἅγιον, mutatione digamm. Æol. in β, ut sæpius in hac litera, et forte etiam in duobus proxime præcedentibus vv. Idem nunc video ap. Perger.: 'Βάγιον, Magnum, i. e. ἅγιον, ut, Auri sacra fames, i. e. Magna.'" Albert. "Æolice. Vide Hesych. Ἱερή· μεγάλη, ἀγαθή. (Ubi V. D. 'Leg. ἁγνὴ, sed v. Ἱερός· σεμνὸς, ἥμερος, ἀγαθός.') Et Ἱερόν· ἔνυγρον, ἀγαθὸν, μέγα, ὅσιον, καὶ ναός. Serv. Æn. 1, 642. vocat B digamma." Wakef. ad marg. "Βάγιον· μέγα. Ita recte scribitur. Hesych. Ἱερόν· μέγα. Vide Tayl. Lys. Lect. c. 9." Toup. Emendd. 3, 474.] "Βαγαῖος "Hesychio est ὁ μάταιος, ut et βαγαία e Lysicrate "affert pro ματαία, sed addit, ἢ Ζεὺς Φρύγιος, et μέ"γας, πολὺς, παχύς: afferens et Βάγιον paulo post "pro μέγα, ut et Suid." ["Βαγαῖος· ὁ ματαῖος,— μέγας, πολύς. Sic ἀβέρβηλον sup. exponit. Ζεὺς Φρύγιος: Ed. Bernard. confert vocem ﺩﻙ, Begh.

B Cf. Μαζεύς." Albert.] "Βαλαιὸν Hesychio est μέγα, "πολὺ, sed addit quosdam interpretari ταχὺ, Celer, "Pernix, Velox." ["Ταχύ. Significationem hanc Hesych. tribuit etiam supra voci βαγαῖος, et infra voci βαλίαν. Nimirum Grammaticus noster verba similis quidem soni, sed sensu multum discrepantia, pro more suo confundens, significationem, quæ verbo βαλίας proprie convenit, cum aliis duobus temere communicavit." Kust.]

[Ἁγνός. "Σωφροσύνην, ἐν ἁγνῷ βεβῶσαν καθαρῷ. 'Lege βάθρῳ e Plat. Phædro 348(=254. Steph. 275. Heind.) ut monui Ep. Cr. 30. 31. (=250. Ed. Lips.)' D. W. Locus Platonis ita habet: Ἰδόντος δὲ τοῦ ἡνιόχου ἡ μνήμη πρὸς τὴν τοῦ κάλλους φύσιν ἠνέχθη, καὶ πάλιν εἶδεν αὐτὴν μετὰ σωφροσύνης ἐν ἁγνῷ βάθρῳ βεβῶσαν. Ubi βεβῶσαν poëticum firmitatem stantis designat: v. Ast. ad l. l. p. 334. ibique Plat. Crit. 121. Parmenid. 138. Polit. 10, 13. Ad Phædri loc. ita Hermias: Τὸ δὲ ἐν ἁγνῷ βάθρῳ τὸ νοητὸν λέγει, ἐπειδὴ ὁ τόπος ὁ νοητὸς καθαρὸς, καὶ ἀκίβδηλος, καὶ ἁγνός ἐστι· τὰ γὰρ ἐνταῦθα

C καλὰ οὐκ εἰσὶν ἐν ἀκραιφνεῖ καλῷ. Unde facile effingat aliquis in Plotini loco lectionem hanc, ἐν ἁγνῷ βεβῶσαν καὶ καθαρῷ, quam fortasse in suo Cod. legit Ficinus, qui vertit, Firmiter in majestate pura sanctaque sedentem. Est fortasse etiam, cui arrideat illud Codicis Cizensis ἐν ἁγνῷ β. καθαρῶς. Ego nullus dubito, quin hoc librario debeatur, qui non assequeretur poëticarum vocum indolem. Hermiæ autem interpretatio vulgatæ lectionis originem, videlicet ex interpretamento Grammatici, liquido monstrare videtur. Sic, ut hoc utar, Lex. Seguier. 329. Bekk. habet: Ἁγνεία· καθαρότης. Unice igitur vera est Wyttenbachii conjectura, cujus disputatio copiam insuper locorum suppeditabit, qui ex eodem fonte manarunt. Et potest h. l. pro exemplo esse, unde constet inveterata esse haud pauca vulnera, quæ stupor inflixerit textui Platonico." Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 372.]

["Ἁγνὸς, Purus, Sanctus, Castus. Αγ. 11, 2. ὁσίοις ἔργοις, ἁγνοῖς ἱεροῖς. Σ. 8, 9. θυσίαι τῇ μὲν

D πανδήμῳ (Ἀφροδίτῃ) ῥᾳδιουργότεραι, τῇ δὲ οὐρανίᾳ ἁγνότεραι. §. 15. ἡ τῆς ψυχῆς φιλία διὰ τὸ ἁγνὴ εἶναι, ἀκορεστοτέρα ἐστίν." Lex. Xenoph.]

[Ἁγνός. Glossæ: Ἁγνά· Pura. Ἁγνή· Alma. Ἁγνόν· Sanctum. Ἁγνὸς, ὁ καθαρός· Castus. Ἁγνός· Castus, Purus, Pudicus. Ἁγνὸς ταῦρος· Camuris.] "Ἁγνότερος πηδαλίου, Gubernaculo purior, Parœ"mia ap. Suid. de iis qui sanctissime et purissime "vivunt. Perpetuo enim gubernaculum in mari "manet, quod lustrandi et purificandi vim habere "credidit superstitiosa antiquitas." [Verba sunt: Ἁγνότερος πηδαλίου· ἐπὶ τῶν ἁγνῶς βεβιωκότων, παρ' ὅσον ἐν θαλάσσῃ διὰ παντός ἐστι τὸ πηδάλιον. Etym. G.: Ἁγνός· παρὰ τὸ ἅζω, ἁγνός. Etym. M.: Ἁγνός· παρὰ τὸ ἅζω, τὸ σέβομαι, ἅξω, ἁγὸς, ἁγανὸς, καὶ ἁγνὸς, καὶ κλίνεται ἁγνοῦ, ἤγουν ὁ καθαρὸς καὶ σεβάσμιος. Τὸν γὰρ ἁγνὸν πάντες σεβόμεθα. Zonar.: Ἁγνός· ὁ καθαρὸς, παρὰ τὸ ἅζω, τὸ σέβομαι, ἅζος (sic,) ἄγος, ἀγανὸς καὶ ἁγνός. Τὸν γὰρ ἁγνὸν καὶ ἅγιον πάντες σεβόμεθα. Hesych.: Ἁγνή· καθαρὰ, καὶ ἀμί-

αντος ἡ παρθένος, καὶ νῆσος. Pro νῆσος Schleusneri Mss. legunt γνήσιος, et consuli jubent Hesych. "Οσιος· καθαρὸς, δίκαιος, εὐσεβὴς, εἰρηνικὸς, ἁγνός. " Lege ἄνοσος: v. Schol. Æsch. Pers. 613. (Βοός τ' ἀφ' ἁγνῆς λευκὸν εὔποτον γάλα. 'Αγνῆς· λευκῆς, ἢ διὰ τὸ τοῖς θεοῖς εἰς θυσίαν παραλαμβάνεσθαι, ἀπὸ τούτου καὶ αὐτὴν καταχρηστικῶς ἁγνὴν καλεῖ, ἢ, ἁγνῆς τῆς ἀγελαίας, παρόσον αὗται τροφῆς καθαρωτάτης καὶ ποτοῦ ἀπολαμβάνουσιν, ἢ, ἁγνῆς τῆς καθαρᾶς καὶ ἀμετόχου σωματικῆς νόσου.) Vel ἀσινής." Wakef. ad marg. " Diogenian. Centur. 2, 46. ἁγνὴ γάμων. Apud Æsch. Agam. 252. 'Αγνά τ' ἀταύρωτος. Pro ἡ forte hic rectius ἡ παρθένος legitur, (etiam Wakef. judice.) Vide inf. 'Αγνοτάτης· καθαρᾶς, λαμπρᾶς, ἀμιάντου. Nisi Dianam respexerit, cujus hoc epitheton, Od. E. 123." Albert. Hesych. 'Αγνοτάτω· ἁγνότατοι, ἀμίαντοι, δικαίως. 'Αγνοός· ὁ ἐπιγινωσκόμενος. (Ubi fallitur Albert. afferens e Lexico in Dionys. Areop. tanquam inedito, 'Αγνῶτες· ἄγνωστοι: extat enim Lex. illud in Maximi Scholiis in Dionys. Areop. Parisiis 1562. 12°. quibus præfigitur cum hoc titulo: 'Ερμηνεία Λέξεων κατὰ Στοιχεῖον ἐμφερομένων τῇδε τῇ Βίβλῳ.) 'Αγνός· καθαρὸς, ἢ ἄγνωστος. " Forte: 'Αγνώς· ὁ μὴ ἐπιγινωσκόμενος, ἢ ἄγνωστος." Heins. " An vero hæc servanda sunt, prout conjuncta apparent? Tum ἁγνὸς primo est καθαρὸς, dein positum pro ἀγνὼς, et sic est ἄγνωστος. Suid. 'Αΐστωρ· ὁ ἀγνός. Leg. ἀγνὼς, i. e. ἄγνωστος. Vide inf. 'Αΐστορες, et HSt. Thes. 1, 1833. 'Αγνὼς corrigit Is. Voss. Vir doctus in Obss. Misc. V. 5. T. 1. p. 82. legit: 'Αγνὼς, s. 'Αγνῶς· καθαρῶς, ἢ ἄγνωστος. Mecum sentire video Kust.: '"Αγνωστος pertinet ad ἀγνὼς, ὦτος, quod Hesych. cum ἁγνὸς hic confundit.'" Albert. J. Poll. 1, 26. Τὰ δὲ ἀρώματα καὶ θυμιάματα καλεῖται. Θουκυδίδης δ' αὐτὰ εἴρηκεν ἁγνὰ θύματα, πρὸς τὰ αἱμάσσοντα καὶ σφαττόμενα ἀντιθεὶς σμύρναν, λιβανωτόν. Ubi v. Interprr. Cf. Porphyr. de Abst. 161. Eust. 1528. 'Αγνὴν δὲ τὴν "Αρτεμιν, ὡς παρθένον καλεῖ, ὅπερ ἡ 'Αφροδίτη οὐκ ἂν ἔχοι: 1691. "Οτι ἁγνὴν Περσεφόνην λέγει, ὡς ἁγνισμοῦ δεομένων τῶν θνησκόντων κατὰ τὸ, Πυρὶ καθήγνισται δέμας, (Eurip. Or. 40.) Σοφοκλῆς δὲ ἄλλως λαβὼν ἐντεῦθεν, δυσκάθαρτον "Αιδου λιμένα φησὶ (Antig. 1284.), τινὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων αἰνὴ Περσεφόνη γράφουσιν. Pind. Olymp. 3, 37. Καὶ μεγάλων ἀέθλων ἁγνὰν κρίσιν, ubi Schol. ἢ διὰ τὴν τῶν 'Ελλανοδικῶν ἐπιμέλειαν, ἢ διὰ τὴν σύγκρισιν, Gl. Ms. α. γ. καθαράν.]

" 'Αγνῶς, Pure, Caste. Hesiod. "Εργ. (334.) Καδ- " δύναμιν δ' ἔρδειν ἱερ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν 'Αγνῶς καὶ " καθαρῶς." [Moschop. 'Αγνῶς· ἤγουν ἔξω ἀσελγείας, καὶ ἀδικίας, καὶ ἐμπαθείας, καὶ τῶν τοιούτων. Καὶ καθαρῶς· τουτέστι σὺν * νεοπλυνεῖ ἐσθῆτι, καὶ ὀργάνοις καθαροῖς. Tzetz.: 'Αγνῶς ἐπὶ ψυχῆς λέγεται, καθαρῶς δὲ τὸ * ἀρρυπάντως ἔχειν, ὡς ἐπὶ τοῦ σώματος. Glossæ: 'Αγνῶς· Sincere. J. Poll. 1, 32. "Ωσπερ καὶ τὰ ἐναντία τῶν ἀκαθάρτων, ὁσίως, ὡσιωμένως, ἁγνῶς, ἡγνευμένως, ἁγίως προσιόντες.]

[" 'Αγνῶς, Adverbium, quod probe distinguendum est ab ἀγνῶς, Inscienter, ἀμαθῶς, ἀκουσίως, Phav. interprete, qui tamen ipse voces ἁγνὸς et ἀγνὸς pessime invicem permutavit, ut glossa, quæ in ejus Glossario legitur, 'Αγνός· καθαρὸς, ἢ ἄγνωστος, satis testatur, (quam tamen glossam ex Hesychio descripsit,) ut Lat. Caste, valet, Integre, Sincere, Puro et sincero animo. Phil. 1, 16. τὸν Χριστὸν καταγγέλλουσιν οὐχ ἁγνῶς, Non bono consilio religionem Christianam tradunt. 'Αγνῶς v. 18. explicatur per τῇ ἀληθείᾳ, quod τῇ προφάσει opponitur." Schleusner. Lex. in N. T.]

[* 'Αγνῶ. Hesych.: 'Αγνῶ· ἁγνὸς ὦ. Ubi silent Interprr.]

"Αναγνος, (ὁ, ἡ,) Non castus, Impudicus, Impurus. Gregor. in Enc. Macc. 'Ως ἂν μηδὲ σῶμα ψαύσειεν ἄναγνον ἁγνοῦ καὶ γενναίου σώματος. [Soph. Œd. T. 813. ἆρ' ἔφυν κακός; 'Αρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; Schol. ἀντὶ τοῦ μιαρός. Œd. C. 944. "Ηιδη δ' ὅθ' οὕνεκ' ἄνδρα καὶ πατροκτόνον Κἄναγνον οὐ δεξαίατ', οὐδ' ὅτῳ γάμοι Ξυνόντες εὑρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων. Suid.: "Αναγνος· μιαρός. 'Αρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν. Æsch. Choëph. 986. ἄναγνα μητρὸς ἔργα τῆς ἐμῆς: Agam. 226=211. 'Επεὶ δ' ἀνάγκης ἔδυ λέπαδνον, Φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν "Αναγνον, ἀνίερον, τόθεν Τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω. Lycophro 162. * Γαμβροκτόνον ῥαίσσοντα * πενθεροφθόροις Βουλαῖς ἀνάγνοις: 1224. Πάντας δ' ἀνάγνοις χερσὶν ἐν ναῷ κτενεῖ.]

[* 'Ανάγνως, Impure. J. Poll. 1, 32. 'Ανόσιοι, ἀνίεροι, ἀνάγνως, ἀνοσίως, * ἀκαθάρτως πάντα δρῶντες, μιαροὶ, παμμίαροι, ἐναγεῖς, ἄγει προσερχόμενοι, μιάσματι ἐνεχόμενοι. " Max. Margun. Hymn. 1, 56. Orac. Sibyll. 3, 621. p. 450." Kall. Mss.]

[* Πανάναγνος, ὁ, ἡ, Hesych. v. Παραμηνας.]

[* 'Αξίαγνος, ὁ, ἡ, Castissimus. Ignat. Ep. ad Rom. in Epigr. 900. Coteler. "Ητις προκάθηται ἐν τόπῳ χωρίου 'Ρωμαίων, * ἀξιόθεος, ἀξιοπρεπὴς, ἀξιομακάριστος, ἀξιέπαινος, * ἀξιοεπίτευκτος, al. * ἀξιεπίστευτος, ἀξίαγνος, καὶ προκαθημένη τῆς ἀγάπης, * Χριστώνυμος, * Πατρώνυμος, Πνευματοφόρος. " F. * Χριστονόμος." Coteler. ad marg. Sed τὸ Χριστώνυμος et Πατρώνυμος satis bene conveniunt.]

" Βαρδίσαγνος, Suidæ est ὁ τὰς γυναῖκας βιαζόμε- " νος, Qui mulieribus vim facit, Qui mulieres violat " et per vim stuprat. Hes. quoque Ampraciotas " Βαρδῆν dicere scribit τὸ βιάζεσθαι γυναῖκας. For- " san igitur βαρδήσαγνος scribendum foret παρὰ τὸ " βαρδῆσαι τὰς ἁγνὰς γυναῖκας. Veruntamen et Ms. " Suidæ Codex habet per ι βαρδίσαγνος." [" Lex. Reg. Ms. (i. e. Zonaras,) et Suid. Βαρδίσαγνος· ὁ τὰς γυναῖκας βιαζόμενος. Is. Voss., Suidam citans, corrigit: Βαρδής· ἄναγνος. Cf. HSt. Forte tamen βαρδῆν est infin. Bœot. Cf. sup. Βαιδυμῆν." Albert.]

" Δύσαγνος, (ὁ, ἡ,) Male castus, h. e. Impurus, " Spurcus." [" Orph. Hymn. 40, 6. Δύσαγνος παῖδ' ἁγνὸν * ὀδηγητῆρα λαχοῦσα. Felici, imo certa, conjectura, pro versu, et metro et sensui repugnante, scripsit Hermann. 'Αγνὸν παῖδα Δυσαύλου ὁ. λ. Vide omnino ejus notam. Nisi memoria me fallit, v. δύσαγνος alicubi ap. Æsch. occurrit." Maltbius in Lex. Gr. Pros. 257. Legitur in Æsch. Suppl. 758. * Δουλόφρονες δὲ καὶ δολομήτιδες Δυσάγνοις φρεσσὶν, κόρακες ὥστε, βω-Μῶν ἀλέγοντες οὐδέν. " Habent Lexica, sed sine Auctore, i. q. ἄναγνος, Spurcus, Impurus. Occurrit ap. Clem. Alex. in Adm. ad Gr. 74. Αἱ δύσαγνον * κρεανομίαν μυούμεναι, Quæ in incesta visceratione carnium initiantur." Suicer. Thes. Eccl.]

Πάναγνος, (ὁ, ἡ,) Omnino castus, Castissimus, Purissimus. Hesych. παναγὴς exp. κατὰ πᾶν ἁγνός. [Maximi Schol. in Dionys. Areop. 91. Δι' ἧς ἀκροτάτης καθάρσεως ἐν πανάγνῳ τοῦ θεοειδοῦς ἕξει: 110. 'Αλλὰ πάναγνοί εἰσι δηλονότι καὶ ἀσώματοι νόες, ὡς ἐξ ἀρχῆς ἐκτίσθησαν: 111. "Οτι πάναγνοι διαμένουσιν εἰσαεί: 125. 'Αντὶ τοῦ διὰ τοῦ πανάγνου πνεύματος ἐπὶ μέγα χυθέντος ἐπ' αὐτοὺς τῆς * πολυσυνθέτου τῶν λογισμῶν ποικιλίας.]

[* " Προαγνῶς, Dionys. Areop. 96. 103. 132." Kall. Mss.]

[* 'Υπεράγνος, ὁ, ἡ. " Julian. 178. (Σώζεται γάρ φησι καὶ τὸ πικρᾶς ὕλης περίβλημα βρότειον, οἱ θεοὶ τοῖς ὑπεράγνοις παρακελευόμενοι τῶν θεουργῶν κατεπαγγέλλονται.)" Wakef. Mss. Sic vulgo legitur; sed aliquid deesse videtur ante verba οἱ θεοί. " 'Υπεραγνότατος, Andr. Cret. 42." Kall. Mss.]

" 'Αγνοδοχεῖς, Hesychio οἱ ἤθεοι, Juvenes." [" Quasi dicat Ignicipes, calidi juventa, quorum fervidus ebullit circa præcordia sanguis. Supra, 'Αγναιώτης· ἐπὶ πολὺ κεκαυμένος, Ignitus." Perger. " E Plat. de LL. 8. p. 647. Οἱ κατὰ μεγάλας ἀγέλας γεννηθέντες, μέχρι μὲν παιδογονίας ἤθεοι καὶ ἀκήρατοι, γάμων τε ἁγνοὶ ζῶσιν, ubi ἤθεοι et γάμων ἁγνοὶ junguntur, facile fuerit, medelam afferre laboranti Hesychio: 'Αγνοδοχεῖς· οἱ ἤθεοι. Vel, ut corruptius legitur in Lex. SGerm. Ms. (338. Bekker.) 'Αγνοδικεῖς· οἱ θεοί. Scr. * 'Αγνολεχεῖς· οἱ ἤθεοι. Iidem simili ratione ἄφθοροι dicuntur, qua ipsa voce ad ἤθεος explicandum usus est Hesych." Ruhnk. ad Tim. 133. " L. καπνοδοχεῖα, vel καπνοδόχαι, καπνοδόχοι· οἱ ἤθεοι, l. ἠθμοί. ('Ηθμοὶ conjicit et Guyet.) Vide Suid. et infra 418. Legi etiam potest ἀθῷοι, vel οἱ θεοὶ, Qui castos et puros animos tantum recipiunt. Vel reponendum est ἠλίθιοι, quod vide infra

suo loco. Ruhnk. leg. censet, 'Αγνολεχεῖς· οἱ ἠΐθεοι." Schleusner. Mss. in Hesych. Schol. Plat. 243.: 'Ηϊθέους· παῖδας πάντη γάμων ἀπειράτους.]

[* 'Αγνοποιὸς, ὁ, ἡ. "Ideo observatur hæc vox, quia a Lexicographis omissa. Ea usus Cyrill. Alex. in c. 55. Jes. p. 776. 'Ο Δαβὶδ τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον ἁγνὸν ὠνόμασε, καὶ ἀγνοποιὸν ὄντα, καὶ ζωὴν τὸ ῥῆμα τὸ εὐαγγελικὸν, ὡς ζωοποιόν. David timorem Dei Purum nominavit, qui purificat, et Vitam Evangelicum verbum, quasi vivificans. Ita Olympiodorus, in c. 8. Eccl. p. 655. 'Αγνοποιὸς τοῦ Θεοῦ φόβος." Suicer. Thes. Eccl.]

'Αγνοπόλος, (ὁ, ἡ,) pro simplici ἁγνός. Orph. Argon. (38.) 'Αγνοπόλον τε καθαρμὸν, ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ: [Hymn. 17=18, 12. ἁγνοπόλου Δημήτερος ὅς ποτε παῖδα κ. τ. λ.]

"'Αγνοπολεῖσθαι Hesychio est τὸ ὑπὸ ἥλιον θέρε- " σθαι, Sub sole apricari et calescere." [" Phavor. ὑπὸ ἡλίου, et sic Bruno." Albert. In Codice est θέεσθαι. " In Lex. Ms. Coisl. scribitur ἀγνοπωλεῖσθαι per ω, idque exponitur, τὸ σφαγίοις καθαίρεσθαι, quæ non parum differunt." Kust. In Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 338. est: 'Αγνοπολεῖσθαι· τὸ σφαγίοις καθαίρεσθαι.]

[* 'Αγνόῤῥυτος, ὁ, ἡ, Pure fluens. Æsch. Prom. 443. Blomf. Παγαί θ' ἀγνοῤῥύτων ποταμῶν στέ-Νουσιν ἄλγος οἰκτρόν. Cf. Sept. c. Th. 934. ἐν δὲ γαίᾳ Ζόα * φονορύτῳ Μέμικται. " Ζόη, Vita. Pro Sanguine positum existimat Schutz. Φονόρυτος autem, Sanguine perfusus; vel, si ζόα φονόρυτος legas, Sanguine fluens. Et hoc verum puto. Ζωὰ, vel ζωὴ, et φονοῤῥύτῳ omnes. Numeros restitui. De ζοὰ (ζόα) Tragicis usurpata v. Pors. ad Eurip. Hec. 1090. Med. 972. In Soph. Antig. 950. metrum postulat χρυσορύτους, quod dedit Brunck. Ajac. 134. τῆς ἀμφιρύτου. In Prom. 443. utinam dedissem ἀγνορύτων. Eurip. Bacch. 154. Τμώλου χρυσοῤῥόου." Blomf.]

[* " 'Αγνόστομος, (ὁ, ἡ, Os sacrum habens,) Tzetz. Chil. 6, 34. (Τὸ στόμα τὸ ἀγνόστομον παρὰ Διονυσίῳ.)" Boissonad. Mss.]

[* 'Αγνοτελὴς, έος, ὁ, ἡ. Orph. Argon. 551. Αἰδομένους Θέμιν ἀγνοτελῆ, ξενίην τε τράπεζαν. " 'Αγνοτελῆ Θέμιν quod vocat, illud videtur indicare summam castimoniam cerimoniamque inesse in legibus observandis. Violata hic erat per ignorantiam lex amicitiæ, et jus hospitalitatis." Gesner. Idem in Hymn. 53=54, 1. Κλῦθί μευ, ὦ * πολύσεμνε τροφεῦ, Βάκχοιο τιθηνὲ, Σιληνῶν ὄχ' ἄριστε, τετιμένε πᾶσι θεοῖσιν, Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ τριετηρίσιν ὥραις, 'Αγνοτελὴς, γεραρὸς, θιάσου νομίου τελετάρχα. " 'Αγνοτελὴς, γεραρὸς ingeniose Pierson. Veris. 42. et puto etiam vere. 'Αγνοτελὴς epitheton Themidos Argon. 547. Γεραρὸς est in Voss. (Par. α. β.) Sed jam Casaub. de Sat. l. c. ἀγνοτερὴς quidem plane vitiosum putat, et leg. ἀγνοτελὴς, vel * ἀγνοθελὴς, vel * ἀγνομελὴς, ut * αἰγομελὴς de Pane 10, 5. (Αἰγομελὲς, βακχευτὰ, * φιλένθεος, * ἀντροδίαιτε.) Pro γερανὸς autem, (ut vulgo legitur,) γεραρὸς, vel γεραός." Gesner.]

[* " 'Αγνοτόκεια, Theod. Prodr. Not. d. Mss. T. 6. p. 531." Boissonad. Mss.]

[* " 'Αγνόφυτος, (ὁ, ἡ,) Jo. Geometra Hymn. 3, 13. (Χαῖρε καὶ ἐκ πισύρων παγὲν ἐκ γενετῆς ἀγνοφύτου 'Αρχεγόνων ἀρετῶν ἔμπνοον * αὐτόκαλον.)" Kall. Mss.]

'Αγνὴς, έος, ὁ, ἡ, pro ἁγνὸς, etiam dicitur ap. poëtas. 'Αγναῖον item Purum Hesych. exponit.

" 'Αγνεῖον Hesych. affert pro πηγαῖον, Fontanum, " ap. quem paulo ante præcedit 'Αγναῖον· καθαρὸν, " Purum." [Ubi Albert. consuli jubet Hesychii 'Αγνή· καθαρὰ, καὶ ἀμίαντος, ἡ (ἢ) παρθένος, καὶ νῆσος. De qua glossa vide nos in 'Αγνός.]

'Αγνότης, ητος, ἡ, Castitas, Castimonia, pro quo ἀγνεία sæpius usurpatur. [" Integritas, Innocentia, Mens et vita pura ab omni vitiositate. Semel legitur in N. T. 2 Cor. 6, 6. ἐν ἀγνότητι declaramus nos Dei ministros per vitæ sanctitatem." Schleusner. Lex. in N. T.]

'Αγνεὼν, ῶνος, ὁ, Locus, ubi virginibus pudicitia eripiebatur, per antiphrasin sic dictus, ap. Athen. 12. qui tamen dicit ex ipso facto nomen hoc inditum loco fuisse. Sed videtur intelligendum per antiphrasin, quasi e contrario ejus, quod illic fiebat. [Locus est 515. e Clearcho de Vitis: Λυδοὶ, φησὶ, διὰ τρυφὴν παραδείσους κατασκευασάμενοι, καὶ κηπαίους αὐτοὺς ποιήσαντες ἐσκιατροφοῦντο, τρυφερώτερον ἡγησάμενοι τὸ μηδ' αὐτοῖς ὅλως ἐπιπίπτειν τὰς τοῦ ἡλίου αὐγάς· καὶ τέλος πόῤῥω προάγοντες ὕβρεως, τὰς τῶν ἄλλων γυναῖκας καὶ παρθένους εἰς τὸν τόπον, τὸν διὰ τὴν πρᾶξιν 'Αγνεῶνα κληθέντα, συνάγοντες, ὕβριζον. Eust. 1082.: Καὶ εἷς μὲν ὡς ἐῤῥέθη οὗτος λόγος, ἕτερος δὲ τοιοῦτος. Λυδοὶ πόῤῥω προάγοντες ὕβρεως, τὰς τῶν ἄλλων γυναῖκας καὶ παρθένους εἰς τόπον συνάγοντες, ὃν αὐτοὶ 'Αγνεῶνα ἐκάλουν, ὕβριζον εἰς αὐτάς. Καὶ ἦν ἡ μὲν φαυλότης τοῦ ἔργου, ἴση τοῖς ἐπὶ τῇ 'Ομφάλῃ· ἡ δὲ τοῦ τόπου κλῆσις διέφερεν. Οὐ γὰρ 'Αγὼν, ἢ 'Αγκὼν, ἀλλὰ 'Αγνεὼν ἐκαλεῖτο, * παικτικῶς καὶ αὐτὸς ἀντιφραζόμενος· ἀληθῶς γὰρ ἄναγνος ἦν. Αἱ δὲ ἱστορίαι αὗται Ξάνθου εἰσὶ τοῦ Λυδοῦ, ὥς φησιν 'Αθήναιος. Imo e Clearcho sumsit, ut ipse testatur. " Heindorf. ad Plat. Phædr. 286." Schæf. Mss. Vide supra cxli. a.]

¶ 'Αγνεύω, f. σω, p. κα. Castus sum, Castitatem s. Castimoniam colo. Purus et impollutus vivo, ut faciunt sacerdotes. Sic in Κεφ. 'Ρωμ. Plut. Διὰ τί νενόμισται τοὺς ἀγνεύοντας ὀσπρίων ἀπέχεσθαι; Plinius ap. Diosc. ἀγνευούσας γυναῖκας interpr. Castitatem custodientes, quem locum citavi in 'Αγνός. Hesych. ἀγνεύειν significare ait, Purum esse a rebus venereis et a mortuo, i. e. opinor, cum quis non attingit cadaver, aut non interest funeri, aliove modo funestatur. Æsch. (Suppl. 234.) ἀγνεύειν de ave etiam dixit, Ὄρνιθος ὄρνις πῶς ἂν ἀγνεύοι φαγών; His autem in locis neutrum est, absolute positum. [" Quomodo innocens erit, et a scelere immunis? Ita de barbaris loquens Ælian. V. H. 2, 31. Θύουσί τε καθαρῶς, καὶ ἀγνεύουσιν ὁσίως, A sceleribus se continent, Innocenter vivunt." Stanl.]

'Αγνεύω, cum gen., Purus sum, Impollutus sum hac vel illa re, pro signif. genitivi, qui illi subjungitur, Abstineo hac vel illa re, castitatis gratia. Plut. (7, 818.) 'Ενιαυτὸν ἀφροδισίων ἀγνεῦσαι, καὶ οἴνου, καὶ ψευδολογίας. Lucian. (2, 403.) 'Ο δ' ἀγνεύων ἔρωτος ἄῤῥενος, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. Demosth. adv. Timocr. (618. et 758.) Οὐχὶ προειρημένον ἡμερῶν ἀριθμὸν ἀγνεύειν μόνον, ἀλλὰ τὸν βίον ὅλον ἡγνευκέναι τῶν τοιούτων ἐπιτηδευμάτων, οἷα τούτῳ βεβίωται. Synes. 'Ημῖν δὲ ἀπόχρη ἀγνεῦσαι ἀκοὰς βλασφημοσύνης ἀλεγεινῆς. Jungitur etiam infinitivo ap. Herod. 1, (140.) Οἱ μὲν γὰρ ἀγνεύουσι ἔμψυχον μηδὲν κτείνειν, εἰ μὴ ὅσα θύουσι, Puros se conservant et impollutos in eo, quod non occidunt, etc. || 'Αγνεύω cum gen. in activa signif., pro ἀγνίζω, Purum reddo, Expio, Lustro, ut ἀγνεύετε τὴν πόλιν, Civitatem lustrate, Expiate ab homicidio, ap. Antiphontem. Idem de eo, qui cædem admiserat, loquens, 'Αγνεύσει τε ἑαυτὸν, καὶ, etc.

['Αγνεύω. Harpocr. 'Αγνεύετε τὴν πόλιν· 'Αντιφῶν ἐν τῷ δευτέρῳ, ἀντὶ τοῦ ἀγνίζετε. " Nihil mutavimus hic, licet concisius legatur: 'Αντιφῶν ἐν τῷ δευτέρῳ. Nam quid illa? an in secunda de Veritate, quæ sæpius laudatur ab auctore nostro? nequaquam. Sed ἐν τῷ ὑστέρῳ * 'Εκκατηγορίας ἀπαρασήμου. Ita illic Antipho (648.) Τιμωρεῖσθε δὲ τὸν ἀποκτείναντα, ἀγνεύετε δὲ τὴν πόλιν, τρία γὰρ ἀγαθὰ πράξετε. Ad hæc notavit Harpocr. ἀγνεύετε pro ἀγνίζετε poni, quod verissimum est." Maussac. Idem Antipho 763. Τοσαύτην γὰρ ἀνάγκην ὁ νόμος ἔχει, ὥστε καὶ ἄν τις κτείνῃ τινὰ ὧν αὐτὸς κρατεῖ, καὶ μὴ ἔστιν ὁ τιμωρήσων, τὸ νομιζόμενον καὶ τὸ θεῖον δεδιὼς, ἀγνεύσει τε ἑαυτὸν, καὶ ἀφέξεται ὧν εἴρηται ἐν τῷ νόμῳ, ἐλπίζων οὕτως ἂν ἄριστα πράξειν. " 'Αγνεύει, imo vero ἀγνεύσει in futuro, (neque aliter exhibet Noster supra,) ob insequens ἀφέξεται. De hoc quidem vix supersit dubium; at illud nondum satis intelligo, qui homicida sola abstinentia a locis vetitis ἀγνὸς, Purus, fieri possit." Reisk. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 'Αγνεύεται, (l. 'Αγνεύετε) τὴν πόλιν· ἀντὶ τοῦ (sic) ἐκ Κατηγορίας Παρασήμου, (l. * 'Εκκατηγορίας 'Απαρασήμου,) ἀντὶ τοῦ ἀγνίζεται, l. ἀγνίζετε. Hesych.: 'Αγνεύειν· καθαρεύειν, ἀπό τε ἀφροδισίων, καὶ ἀπὸ νεκροῦ. " Lexici Rhet.

Ms. (209. Bekk.) Interpolator sic olim in Hesychio suo legit: Ἁγνεύειν· τὸ ἀπὸ τῶν (τῶν in Bekk. deest) ἀφροδισίων καθαρεύειν, ἡ συνήθεια δὲ τὴν τῶν βρωμάτων ἀπόσχεσιν." Ruhnk. Etym. G.: Ἁγνεύειν· ἀπ' ἀφροδισίας, καθαρεύειν ἀπὸ νεκροῦ. J. Poll. 1, 25. Τὸ δὲ προσιέναι πρὸς τοὺς θεοὺς, καθηράμενον, καθαρεύσαντα, φαιδρυνάμενον, περιῤῥανάμενον, ἀποῤῥυψάμενον, ἀπονιψάμενον, ἁγνισάμενον, ἁγνεύσαντα, ἡγνευμένον, ὡσιωμένον, καθαρῷ νῷ, ὑπὸ νεουργῷ στολῇ, ὑπὸ * νεοπλυνεῖ ἐσθῆτι. Glossæ: Ἁγνεύω· Castitor. "V. ἐσοικίζω nocere videtur Gregorio Naz. in Murat. Anecd. Gr. 194. Ἅγνευε πᾶσι, παρθένε, καὶ τοῖς ὄμμασι Πάντων μάλιστα, μηδέ τιν' εἰσοικίσῃς Ἀνδρῶν βοηθὸν, μηδὲ τὸν σοφώτατον. Muratorius in primo versu leg. ait fortasse τοῖσιν, ut sit versus: quod mirum est valde. Ut sit versus, nil mutandum. Meliores tantum forent numeri, si scriberetur, Ἅγνευε, παρθένε, πᾶσι κ.τ.ὅ. Sed alter versus laborat. Forte, μηδέ τινα συνοικίσῃς." Boissonad. ad Herodian. Partitt. 139. Cass. Dio 1307, 54. "Ἁγνεύειν τῶν ἀνιέρων καὶ παρανόμων ὁμιλιῶν, 6, 544. Ἁγνεύειν λόγων πονηρῶν, καὶ πράξεων ἀτόπων, καὶ πάθους κ. τ. λ. 7, 819." Reisk. Ind. in Plutarch. "Jacobs. Anth. 6, 326. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 92. Diod. S. 2, 555. Expio, Valck. ad Hippol. p. 310. ad Mœrin 375." Schæf. Mss. Aristoph. Lys. 1183. νῦν οὖν ὅπως ἁγνεύσετε, Schol. δηλονότι σκοπεῖτε, ὁρᾶτε· τὸ δὲ ἁγνεύειν ἐνταῦθα δηλοῖ τὸ ἑαυτὸν ἁγνὸν παρέχειν, καὶ ἁγνῶς πάντα πράττειν.]

[* Ἡγνευμένως, Pure. J. Poll. 1, 32. Ὥσπερ καὶ τὰ ἐναντία τῶν ἀκαθάρτων, ὁσίως, ὡσιωμένως, ἁγνῶς, ἡγνευμένως, ἁγίως προσιόντες.]

Ἁγνεία, ας, ἡ, Puritas, Castitas, Castimonia, ap. Isocr. Busiride. Sic Antipho (638.) Οὔτε εἰς τὰ τεμένη εἰσιὼν, τὴν ἁγνείαν τῶν θεῶν μιανῶ, utpote qui non sim cædis reus. [Idem 629. Εἰς τὰ τεμένη τῶν θεῶν εἰσιόντα μιαίνειν τὴν ἁγνείαν αὐτῶν.] Phocyl. (215.) Ἁγνεῖαι ψυχῆς, σοῦ σώματός εἰσι καθαρμοί. ["Ἁγνείη ψυχῆς, τοῦ σώματός ἐστι καθαρμός. Hæc est duorum Codd. scriptura. In impressis, ἁγνεῖαι— εἰσὶ καθαρμοί." Brunck. "Ἁγνείη ψ. οὐ, Bar." Gaisf.] Soph. (Œd. T. 863.) Εἴ μοι ξυνείη φέροντι μοῖρα Τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν λόγων Ἔργων τε πάντων. Sumitur etiam in activa signif. pro Expiatio, Lustratio, sicut ἁγνεύειν pro Expiare, ut modo dictum est.

["Ἁγνεία τριακονταέτις, Castitas Vestalium virginum in triginta annos præscripta, 1, 264." Reisk. Ind. in Plutarch. "Diod. S. 1, 323. 333. 366. Ruhnk. ad Tim. 13. (in Ἄγος citatus.) Eldik. Suspic. 12. (in Εὐάγεια citatus.)" Schæf. Mss. Joseph. 1, 127. 948. 2, 2. 464. "Porphyr. de Non Esu Carnium, Ἁγνεία ἐστὶ φρονεῖν ὅσια. (Cf. Clem. Alex. ap. Suicer. infra.) Onomasticon Vetus: Puritas. Ἁγνεία. (Labbæi Glossæ: Ἁγνεία· Castitas, Castimonium, Pudicitia, Puritas.) Hesych. Ἁγνείας· καθαρότητος. (Vulgo legitur ἀγνοίας, quod ordo verborum postulat. Ἁγνείας correxit et Heins. 'Infra: Γνῶναι· συνουσιάσαι. Simplicius tamen ἁγνείας legeris, quomodo et Suicer. Thes.' Albert. Cf. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἁγνεία· καθαρότης. Zonar.: Ἁγνεία· ἐπίτασις σωφροσύνης. Plenius Suid.: Ἁγνεία· καθαρότης, ἐπίτασις σωφροσύνης. Sequitur in Suida, * Ἁγνείας· ὄνομα κύριον. Ubi silet Kust. Sed veram lectionem exhibet Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: * Ἁγνίας· ὄνομα κύριον.) Virg. Æn. 3, 409. Hac casti maneant in religione nepotes. Ad q. l. Germanus Valens Guellius:—' Ἁγνοὶ, quibus opponitur, ἄναγνοι. Castum Latini non semper relatione ad libidinem aut Venerem facta dicunt: ut Cic. pro Lege Manilia 1. Labor meus in privatorum periculis caste integreque versatus, ἁγνῶς. Sæpe etiam ἁγνείαν ἱερῶν memorat Plato de LL. 10. p. 909. Et 11. p. 917. Καθαρότητος καὶ ἁγνείας τὰ περὶ τοὺς θεούς.'" Stanl. ad Æsch. Suppl. 234. Posterior Plat. locus sic legitur 9, 130. Bip. Πάντως μὲν δὴ καλὸν ἐπιτήδευμα, θεῶν ὀνόματα μὴ χραίνειν ῥᾳδίως, ἔχοντα ὡς ἔχουσιν ἡμῶν ἑκαστότε τὰ πολλὰ οἱ πλεῖστοι καθαρότητός τε καὶ ἁγνείας τὰ περὶ τοὺς θεούς. Ad h. l. respexisse videantur Grammatici vett. supra citati. Sed audiendus est "Phavor. qui eandem glossam habet, (et) addit hæc, ἐλευθερία παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, quæ desumta sunt e 2 Cor. 7, 1. Ergo putavi eam glossam ad N. T. pertinere, ut 1 Tim. 4, 12. vel, 5, 2. Hesychius etiam Ἀγνοίας· καθαρότητος, l. Ἁγνείας, qua glossa forte spectat loca V. T. Num. 6, 21. vel 3 Esdr. 9, 20. Εἰς ἐξιλασμὸν κριοὺς ὑπὲρ τῆς ἁγνείας αὐτῶν, secundum lectionem Ed. Ald. Nam in Rom. plane ut ap. Hesych. legitur ἀγνοίας." Ernest. ad Suidæ et Phav. Gloss. SS. Etym. G.: Ἁγνεία· παρὰ τὸ ἄγονον ἵεσθαι βίον, ἢ παρὰ τὸ ἀγανιᾷν, ὅ ἐστι καθαρεύειν. Anastasius, Montis Sinæ Monachus, ad calcem Etym. M. 827.: Ἁγνεία· διὰ τὸ ἄγονον ἵεσθαι βίον.]

["Ἁγνεία, Puritas, Castitas. Quanquam per se latissime patet et Omnem probitatem morum et puritatem a sceleribus, et interdum adeo Verum Dei cultum, qui in ritibus externis est, significat, ut 1 Macc. 14, 36. tamen in libris N. T. ubi bis reperitur, strictius sumi videtur, ita, ut Castitatem, Pudicitiam notet. 2 Tim. 4, 12. ἐν ἁγνείᾳ: 5, 2. νεωτέρας ὡς ἀδελφὰς ἐν πάσῃ ἁγνείᾳ. Etiam ap. Veteres haud raro de Abstinentia a Venere usurpatur: v. Græv. ad Hesiod. Ἔργ. 733. et Intt. ad Æl. V. H. 2, 31. Hesych. Ἁγνείας· καθαρότητος. Ita enim leg. loco impressi ἀγνοίας. Suid. Ἁγνεία· καθαρότης, ἐπίτασις σωφροσύνης. Et Phavor. ἐλευθερία παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, e 2 Cor. 7, 1." Schleusner. Lex. in N. T.]

["Ἁγνεία. Hesych. Ἀγνοίας· καθαρότητος. Lege ἁγνείας. Suid.: Ἁγνεία· καθαρότης, ἐπίτασις σωφροσύνης. Puritas castitatis, vel, temperantiæ, ut ita dicam, intentio. I. e. Magna castitas, magna temperantia. Vel, Magna modestia, magna sanctimonia. Eadem Phav. habet. Glossæ veteres: Ἁγνεία· Castitas. Onomasticon: Puritas· ἁγνεία. Notat ergo Temperantiam et Castitatem. Ita sumitur 1 Tim. 4, 12. Chrys. Hom. 13. in illam Epistolam: Ἐν ἁγνείᾳ τῇ ὀρθῇ, ἐν σωφροσύνῃ. In puritate vera, in temperantia. Œcum. ad eund. loc. p. 755. Ἐν ἁγνείᾳ, τουτέστι καθαρότητι, παρθενίᾳ, σωφροσύνῃ. In puritate, h. e. Virginitate, Temperantia. Notat etiam Omnem vitæ puritatem, et a peccatis abstinentiam. Clem. Alex. Str. 4. p. 531. Ἁγνεία ἐστὶ φρονεῖν ὅσια. Puritas est, sancta animo agitare et sentire. Eadem repetuntur Str. 5. p. 551. Et Str. 7. p. 714. Τῷ ὄντι ἡ ἁγνεία οὐκ ἄλλη τίς ἐστι πλὴν ἡ τῶν ἁμαρτημάτων ἀποχή. Revera non alia est puritas, quam abstinere a peccatis." Suicer. Thes. Eccl. Cf. Porphyr. ap. Stanl. supra.]

[* Ἁγνία etiam bis legitur in Etym. M. v. Ῥάμνος. "Ἁγνία ferri potest, ut παρθενία 462, 14. sed usitatius tamen ἁγνεία, ut λαγνεία." Sylb. Ἁγνεία παραγωγικῶς secundum vett. scriberetur; at ἁγνίαν ὑποκοριστικῶς secundum recentissimorum consuetudinem diceres. De qua re jam plus semel monuimus.]

[Ἁγνεία et ὑγεία conf. ap. Suid. v. Καθήκοντα.]

Ἅγνευμα, τὸ, pro ἁγνεία, ap. Eurip. [Troad. 500. Ὦ τέκνον, ὦ * σύμβακχε Κασάνδρα θεοῖς, Οἵαις ἔλυσας συμφοραῖς ἅγνευμα σόν!]

Ἁγνευτικὸς, (ἡ, ὸν,) Castitatis aliquid habens, Castitatem aliquatenus servans. Ita verti posse existimo per periphrasin, cum uno verbo reddi nullo modo possit. Ἁγνευτικὰ ζῶα Aristot. opponit τοῖς ἀφροδισιαστικοῖς. Erunt igitur animalia ἁγνευτικὰ, Minus libidinosa, Minus in Venerem proclivia. Gaza vertit, Quæ minus Venere valent. [Locus est H. A. 1, 1. Καὶ τὰ μὲν ἀφροδισιαστικὰ, οἷον τὸ τῶν περδίκων καὶ ἀλεκτρυόνων γένος· τὰ δὲ ἁγνευτικὰ, οἷον τὸ τῶν κορακοειδῶν ὀρνίθων γένος. "Accorambonus ἀγονευτικὰ e Cod. aliquo annotavit. Non multum spermatica vertit Thomas." Schneider. Glossæ: Ἁγνευτικόν· Piaculare. "Philo J. 766." Wakef. Mss.]

Ἁγνευτήριον, τὸ, Bud. interpr., Locus in quo mens expiari debet et a contagione vitæ civilis expurgari: vel, Locus religiosus, in quo animi a contagione vitæ civilis purgantur. Gregor. adv. Julian. (69. Montac.) Ἔτι δὲ καταγώγια πήξασθαι, καὶ ξενῶνας, ἁγνευτήριά τε καὶ παρθενῶνας, καὶ φροντιστήρια. [Porphyr. de Abst. 310. Οἵ γε παρὰ μὲν αὐτὸν τῶν λεγομένων ἁγνειῶν τὸν καιρὸν, οὐδὲ τοῖς συγγενεστάτοις καὶ ὁμοφύλοις ἐπε-

μίγνυντο σχεδὸν, οὐδὲ ἄλλον των θεωρούμενοι, ὅτι μὴ A πρὸς τὰς ἀναγκαίας * συναγνεύουσι χρείας, ἢ ἁγνευτήρια τοῖς μὴ * καθαριεύουσιν ἄδυτα, καὶ πρὸς ἱερουργίας ἅγια κατανεμόμενοι. Quod vertitur:—"Nam in ipso castimoniæ et purificationis tempore ne cum maxime quidem sibi cognatis, et consortibus fere consuescebant, neque ab alio quopiam conspiciebantur, nisi cum necessarii simul abstinentium usus requirerent; quippe cum penetralia impuris et impurgatis hominibus inaccessa, et ad sacrificandum sancta incolerent." "Οὐδὲ ἄλλων τῶν θ. In Cod. Lips. est, οὐδὲ ἄλλων θεωρούμενοι. Videtur Porphyrius dedisse οὐδὲ ἄλλως θεώμενοι vel θεωρούμενοι. H. e. Neque alia in conditione sese conspiciendos dantes, quam aut apud etc. Mox forte τοῖς συναγνεύουσι χρείας, ἢ πρὸς ἁγνευτήρια." Reisk. "Vere Lips. Cod. οὐδὲ ἄλλων: Meerm. οὐδὲ ἀλλώντων. Dictum ergo est pro ὑπ' ἄλλων τινῶν. Posset alias quoque οὐδὲ ἄλλον πω θεωρούμενοι, quod Amico placebat. Paulo post rescribo etiam e Lips. et Meerm. καθαρεύουσιν." De Rhoer. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Ἱστιατόρια· τὰ χωρία B ὅπου ἱστιῶνται, καὶ νῦν καλούμενα ἁγνευτήρια, ὅπου κατάγονται. Phot.: Ἱστιατόρια· τὰ, ἐν οἷς ἑστιῶντο, χωρία, ἃ νῦν καλεῖται ἁγνητήρια. ("Ad secundam syllabam supra scriptum ευ. D. hanc vocem omittit." Hermann. Lege ἁγνευτήρια.) Ἱστιατόρια· * δειπνητόρια. "B. omittit hanc glossam." Hermann. "Scribe ex Hesychio: Ἱστιατορία· * δειπνητήριον. Cf. etiam Phav. (Ἱστιατορία· δειπνητορία.)" Schleusner. Adde Suid.: Ἱστιατόρια· δειπνητόρια. Zonar.: Ἑστιατορεῖον· * δειπνοκλητόριον. "K. Ἑστιατόριον." Tittm. Hesych.: Ἡβητήρια· ἑστιατήρια, κατάλυσις. "An ἑστιατόρια?" Albert. Codex exhibet ἱστηατήρια. Ἱστιατορία, ἡ, non potest significare i. q. δειπνητήριον, ut existimabat Schleusner. Δειπνητόρια, δειπνοκλητόριον, et ἑστιατορεῖον, sunt voces nihili: lege δειπνητήρια, δειπνητήριον, ἑστιατόριον, ἱστιατόρια. Glossæ: Ἁγνευτήριον· Sacrarium.]

[* Ἁγνεύτρια, ἡ, Piatrix, Gl.]

"Ἀναγνεία, ἡ, VV. LL. exp. Scelus, quod verbale est tanquam ab ἀναγνεύω, Sum ἄναγνος." C

[* "Ἀφαγνεύω, Purum reddo, Lustro. Ἀφαγνεῦσαι καὶ ἀποπνεῦσαι ἀπὸ τοῦ σώματος, ὥσπερ αἰτίου πονηροῦ, μιασμοὺς, 9, 718." Reisk. Ind. in Plutarch.]

"Προαγνεύω, Prius purifico s. lustro." ["Castitate se præparo, lustro, 3, 21, 14." Ind. in Epictet. Scilicet ad sacra rite obeunda. "Themist. 51. (Ἐνι δ' ἵμερος σωφροσύνης, * ἐνατρεμεῖ δὲ ἀλήθεια, ἐγκαταικεῖ δὲ πρᾳότης, ἐναστράπτει δικαιοσύνη, πολλά τε ἄλλα ἰνδάλλεται κάλλη, σεμνά τε, καὶ ἅγια, καὶ θεσπέσια· οἷς μὴ προαγνεύσαντα ἱκανῶς, μηδὲ τὴν ὄψιν προκαθηράμενον ἐκ τῶν φιλοσοφίας φαρμάκων, εἰκῇ οὑτωσὶ τὰ ὄμματα ἐξ ἐπιδρομῆς ἐπιβάλλειν, οὔτε ὅσιον, οὔτε συμφέρον.) Porphyr. de Abst. 185. (Ὥστε καὶ οἷς ἐπέτρεψαν θύειν, ἀπέχεσθαι τῶν θυομένων τούτοις παρήγγειλαν, προαγνεύειν τε ἀποσιτίαις, καὶ μάλιστα ταῖς ἀποχαῖς τῶν ἐμψύχων.)" Wakef. Mss.]

[* Προάγνευσις, ἡ, Præparatio ad sacra rite obeunda. Schol. Aristoph. Pl. 846. Μυστήρια δὲ δύο τελεῖται τοῦ ἐνιαυτοῦ Δήμητρι καὶ Κόρῃ, τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα· καὶ ἔστι τὰ μικρὰ ὥσπερ * προκάθαρσις καὶ D προάγνευσις τῶν μεγάλων.]

Ἁγνίζω, f. ίσω, p. ικα, Purifico, Lustro, Expio. Plut. Romulo (1, 131.) Καθαρμοῖς ἥγνισε τὰς πόλεις. Unde Ἁγνίζομαι passivum. Utroque simul utitur Schol. Apoll. R. 4. Χοιρίδιον μικρὸν, ὅπερ οἱ ἁγνίζοντες θύσαντες, τὰς χεῖρας τοῦ ἁγνιζομένου τῷ αἵματι αὐτοῦ βρέχουσιν. Et ἡγνισμένος, Expiatus, Purificatus, Greg.

Ἁγνίζω, Adoleo. Apoll. R. (2, 926.) Καὶ ἥγνισαν ἔντομα μήλων, i. e. [secundum Schol.] ἐκάρπωσαν καὶ ἔκαυσαν. Hes. Ἁγνίσαι, Sacrificare. Item Corrumpere, apud Soph. ["Ἐκάρπωσαν significatione vix differt ab eo, quod sequitur, ἔκαυσαν. Vide Biel. Thes. 1, 438. 2, 112." Schæf. "Ἥγνισαν, sic Codd. omnes. J. Rutgers. Var. Lect. p. 10. ἥγισαν reponendum censuit, quod minime necessarium est. (Verba sunt hæc:—'Jam inter cetera, quæ ap. Græcos significat τὸ ἁγνίζω, affertur quoque v. Adoleo. Persuasit hoc eruditissimis viris Apollonii locus, Χύτλα τέ οἱ χεύοντο, καὶ ἥγνισαν ἔντομα μήλων. Quo tamen et ipso loco, et illo Interpretis, Ἥγνισαν· ἀντὶ τοῦ ἐκάρπωσαν καὶ ἔκαυσαν, ἥγισαν scr. puto.') Hesych. Ἁγνίσαι· ἀποθῦσαι Βουσίριδι, καὶ διαφθεῖραι, Σοφοκλῆς ἐν Ἀμφιαράῳ." Brunck. "Lege, Εὐρ. Βουσίριδι. Scribebatur nempe E. Βουσίριδι. Quod absorbebatur a præcedenti αι. Vide Hesych. v. Ἀτρεκήσασα. Quod notavit Guyet. ('Puto excidisse Εὐριπίδης, ut alibi ait in Ἀτρεκήσασα.')" Toup. Emendd. 3, 434. "Non male suspicatur Guyet. excidisse hic nomen Euripidis, ut integrum sit, Εὐριπίδης Βουσίριδι. Inter Tragœdias enim Euripideas et Busiris memoratur ap. veteres." Kust. "Sic etiam suppleat Soping. quod omisit Schrevelius, notæ Guyetianæ præmittens, nescio unde, vocem Ὀσίριδι. Nisi in altero Cod. suo Guyetus conjecerit, ἀποθῦσαι Ὀσίριδι. Phavor. distinctionem ponit ante Βουσίριδι. Wesseling. hæc sana putat, et e Poëta quodam sumta, qui Busiridi mactatos describebat. Ἁγνίσαι de victimis adhibuit Apoll. R. 2, 928. Nisi pro ἥγνισαν malis ibi legere ἥγισαν, ut J. Rutgers. (l. c.) Καθαγνίσαι autem Eurip. dixit Ion. 708.; et ἁγνίσει, Alcest. 77. Neutra lectio absurda; prior tamen magis placet. Sæpius drama absque auctoris nomine citatur." Albert. "Ἁγνίζω, vox optima, minime dubia, (ut existimabat Schneider. Lex.) Apoll. R. 2, 926. ubi nihil mutandum." Passow. ap. Beck. Act. Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 94. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἁγνίσαι· τὸ θῦσαι, (καὶ adde ex Hesychio, ut Brunck. Lex. Soph.) διαφθεῖραι κατ' ἀντίφρασιν. Οὕτω Σοφοκλῆς. "Ἁγνίζειν πυρὶ poëtis est Comburere. Eurip. Or. 40. Ἕκτον δὲ δὴ τόδ' ἦμαρ, ἐξ ὅτου σφαγαῖς Θανοῦσα μήτηρ πυρὶ καθήγνισται δέμας: Suppl. 1217. Τεμένη δ', ἵν' αὐτῶν σώμαθ' ἡγνίσθη πυρί. Ἁγνίζειν absolute etiam Comburere significat. Χεύαντο autem in hoc versu scripsi ad temporum rationem pro vulg. χεύοντο." Brunck. ad Apoll. R. l. c. "Brunck. sine Codd. χεύαντο, ut tempora congruerent. Nec hoc, nec Rutgersii ἥγισαν, necessarium." Beck. Sed Brunckium satis tuetur Etym. M. Χύτλα· κυρίως εἰσὶ τὰ μεθ' ὕδατος ἔλαια, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ ἐναγίσματα, οἷον, Χύτλα τέ οἱ χεύαντο, καὶ ἥγνισαν ἔντομα μῆλα. Cf. Zonar., Hesych. et Schol. Apoll. R. 1, 1075. Vide et nos in Ἁγίζω. "Ad Dionys. H. 3, 1495. Markl. Suppl. 1211. Musgr. ib. Iph. T. 705. et Reisk. Wakef. Alc. 74. Ruhnk. ad Tim. 12. (vide Ἄγος.) Toup. Opusc. 1, 90. Valck. Phœn. p. 749. ad Diod. S. 1, 314. ad Alcest. 1149. ad Charit. 365. n." Schæf. Mss. Musgr. ad Antig. 196. Erf. Orph. Lith. 211. Ἁγνίζειν μὲν πρῶτον ἐποιχόμενος πέρι πάσας.]

[Ἁγνίζω. Glossæ: Ἁγνίζω· Piago, Purifico. Ἁγνίζεται· Piatur. Lex. de Spiritibus Dictionum 222.: Τὸ η pro τοῦ γ δασύνεται ἀεί——τὸ μέντοι ἡγνικότες ἐκ τοῦ ἁγνίζω γέγονε, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἁγνὸς, τὸ δὲ ἁγνὸς ἐκ τοῦ ἅζω ῥήματος τὴν δασεῖαν ἐφύλαξε, καὶ πλὴν εἰ μὴ κατὰ τροπὴν ἔστι τοῦ α εἰς η, οἷον ἠγάθεος, ὁ ἄγαν θεῖος. Hesych. Ἡγνικότες· καθαρίσαντες. "Biel. ascripsit 1 Petr. 1, 21. Ψυχὰς ἡμῶν ἡγνικότες. Suidas, καθάραντες." Ernest. ad Gloss. SS. Suidæ et Phav. J. Poll. 1, 25. Τὸ δὲ προσιέναι πρὸς τοὺς θεοὺς,——ἁγνισάμενον, ἁγνεύσαντα, ἡγνευμένον, ὡσιωμένον. Lex. Ms. Octateuch. ap. Biel. Thes.: Ἅγνισον· καθάρισον.]

["Ἁγνίζω, proprie quidem est Purgo, Sordes ab aliqua re removeo, sed in N. T. æque ac in Vers. Alex. maxime de Purificatione Levitica et externa, h. e. de Ritibus illis religiosis dicitur, qui in lege Mosaica partim iis, qui se quocunque modo polluerant et inquinarant, ut contactu cadaveris, cibis interdictis; partim vero iis, qui se voto quodam religioso obstrinxerant, interdum etiam, qui se ad festum aliquod celebrandum præparare cupiebant, observandi et peragendi præscripti erant, unde in Vers. Alex. Hebr. טהר in Piel 2 Paral. 29, 18. 30, 18. קדש Ex. 19, 10. et התחטא Num. 8, 21. respondet. Verbo Latino Lustrare optime exprimi posse videtur in loco Jo. 11, 55. Ἵνα ἁγνίσωσιν ἑαυτοὺς, Ut se præpararent ad festum Paschatos, ubi v. Wetsten. Ante

festum autem solebant Judæi in templo versari, precari, abstinere a certis cibis, lavare vestes, radere caput etc. Cf. Lightfoot. Hor. Hebr. et Talm. p. 1078. In iis vero locis, ubi de Voto religioso suscepto sermo est, significat, In castimonia vivere, Nasiræum esse, Legibus Nasiræatus convenienter vivere. Act. 21, 24. Ἁγνίσθητι σὺν αὐτοῖς, Vive et tu cum iis in castimonia: 26. Σὺν αὐτοῖς ἁγνισθεὶς, Cum iis castimoniam suscipiens: 24, 18. Ἐν οἷς εὗρόν με ἡγνισμένον, In quibus dum occupor, offenderunt me in templo voto meo me exsolventem. Qui vero voto quodam obstricti erant, tenebantur e lege Mosaica per aliquot dies abstinere a vino et cibis delicatioribus, non visere ægrotos et mortuos, non radere comam etc. Cf. Lightfoot. Hor. Hebr. 369. et J. D. Michaelis Jus Mosaicum P. 3. p. 1. Est autem hic τοῦ ἁγνίζειν significatus unice ab auctoribus Vers. Alexandrinæ repetendus, qui hoc verbo in exprimendo Hebr. נזר usi sunt: v. c. Num. 6, 2. 3. Ἀνὴρ ἢ γυνὴ, ὃς ἂν μεγάλως εὔξηται εὐχὴν ἀφαγνίσασθαι ἁγνείαν Κυρίῳ, ἀπὸ οἴνου καὶ σικέρα ἁγνισθήσεται. Sed interdum etiam ἁγνίζειν ad animum translatum notat Emendare, Efficere, ut aliquis abstineat a sceleribus et vitæ sanctitati studeat. Jacobi 4, 8. Ἁγνίσατε καρδίας, Emendate animos. 1 Petr. 2, 22. Τὰς ψυχὰς ὑμῶν ἡγνικότες. 1 Jo. 3, 3. Ἁγνίζει ἑαυτὸν, καθὼς ἐκεῖνος, sc. Θεὸς, ἁγνός ἐστι." Schleusner. Lex. in N. T.]

Ἁγνισμὸς, ὁ, Purificatio, Expiatio, Lustratio, Plut. Κεφ. Ῥωμ. Καὶ περιμάττουσι σκυλακίοις τοὺς ἁγνισμοῦ δεομένους. Item Adolitio, ab Adoleo. Pro eodem dicitur etiam Ἅγνισμα, ατος, τό.

[Ἅγνισμα. Num. 19, 9. Glossæ: Ἁγνισμὸς, ἅγνισμα· Lustratio, Purificatio. Ἁγνιάσματα, l. Ἁγνίσματα· Piacula. Orph. Hymn. 83=82. Κλῦθι, μάκαρ, πολύολβε, θεῶν ἅγνισμα μέγιστον, Τέρμα φίλον γαίης, ἀρχὴ πόλου, * ὑγροκέλευθε, Ἔλθοις εὐμενέων μύσταις κεχαρισμένος αἰεί. Æsch. Eum. 324. ὁ Λατοῦς γὰρ Ἶνις μ' ἄτιμον τίθησι, Τόνδ' ἀφαιρούμενος Πτῶκα, ματρῷον ἅγνισμα κύριον φόνου, Schol. τὸν τῷ ἰδίῳ θανάτῳ ἀφαγνιοῦντα τὸν φόνον τῆς μητρός. Ἅγνισμα δέ τινες εὐφήμως, τὸ * μόλυσμα.]

[Ἁγνισμός. Pseudo-Herodian. Partitt. 179.: Τὰ διὰ τοῦ ισμος ὀξύτονα διὰ τοῦ ι γράφονται, ὅσα ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ιζω ῥημάτων γίνονται, οἷον, φωτίζω φωτισμὸς, ἁγνίζω ἁγνισμὸς, ὑβρίζω ὑβρισμὸς, κλυδωνίζω *κλυδωνισμὸς, καὶ τὰ ὅμοια. "Brunck. Aristoph. 1, 185." Schæf. Mss. Vide Biel. Thes.]

[" Ἁγνισμὸς, Purificatio, Expiatio, Lustratio, et speciatim, uti ἁγνεία Num. 6, 21. Illa ipsa abstinentia a vino, cibi certis generibus, visendis ægrotis et mortuis, radendo capite, cui se aliquis obstrinxerat voto suscepto, Nasiræatus. Semel tantum legitur in N. T. Act. 21, 26. Διαγγέλλων τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἡμερῶν τοῦ ἁγνισμοῦ, Significans jam finitum esse tempus Nasiræatus. Hinc ei Hebr. נזר respondet Num. 6, 5. æque ac נִדָּה Num. 31, 23. in Vers. Alex. Ἁγνισμὸν ποιεῖσθαι, pro Expiare, legitur ap. Dionys. Hal. A. R. 3, 22." Schleusner. Lex. in N. T.]

Ἁγνιστικὸς, ἡ, ὸν, Expiandi s. Lustrandi vim habens, Expiandi facultate præditus, ut ἁγνιστικὸν πῦρ, Eustathio in Hom. [" Schol. Pind." Wakef. Mss.]

Ἁγνιστήριον, τὸ, Locus ubi fit expiatio, vel, Id quo fit expiatio. Hes. ἁγνιστήριον Salem esse dicit, [οἱ ἅλες. " Credo ita dici, quod salis in lustrationibus esset usus. Ἁγνίτην πάγον de Sale Lycophro 135. Ita Wessel. Vide not. in Ἁγνίτης." Albert. " Plinius: Ibique se purificantes solemniter aqua circumspergi. Quod ad religionem, et purificationis ritum magis facit. Græci περιῤῥαίνεσθαι hoc dicunt, i. e. Circumspergi. Inde in templis περιῤῥαντήρια, quæ et ἁγνιστήρια vocabantur, quod ex his circumspersi purificarentur. Hero in Automatorum libris (Mathem. Vett. 219.) Θησαυροῦ κατασκευὴ τροχὸν ἔχοντος στρεφόμενον χάλκεον, ὃς καλεῖται ἁγνιστήριον. Τοῦτο γὰρ εἰώθασιν οἱ εἰς τὰ ἱερὰ εἰσιόντες στρέφειν. Idem (l. c. 185.) Ἐν τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς, πρὸς ταῖς παραστάσεσι (παραστάσι Mathem. Vett.) τροχοὶ χάλκεοι ἐπίστρεπτο, γίνονται (*ἐπίστρεπτοι γίνονται Mathem. Vett.) πρὸς τὸ τοὺς εἰσερχομένους ἐπιστρέφειν αὐτοὺς, διὰ τὸ δοκεῖν τὸ (τὸν Mathem. Vett.) χαλκὸν ἁγνίζειν. Ἔστι δὲ καὶ περιῤῥαντήρια πρὸς (τὸ Mathem. Vett.) τοὺς εἰσερχομένους περιῤῥαίνεσθαι. Δέον οὖν (οὖν ἔστω Mathem. Vett.) ποιῆσαι, ὥστε, ἐπιστραφέντος τοῦ τροχοῦ, ὕδωρ ἐξ αὐτοῦ ἐπιῤῥέειν εἰς τὸ, ὡς εἴρηται, περιῤῥαίνεσθαι. Videtur hic ἁγνιστήριον et περιῤῥαντήριον diversa facere, sed idem erat. Θησαυρὸν vocat, et σπονδεῖον, Vas, aquæ lustralis plenum, quod in ingressu templorum ponebatur. Idem alibi (175.) Εἰς ἔνια σπονδεῖα (*σπόνδια Mathem. Vett.) πενταδράχμου νομίσματος ἐμβληθέντος ὕδωρ ἀποῤῥέει εἰς τὸ περιῤῥαίνεσθαι, (περιρέεσθαι Mathem. Vett.) Et paulo post (imo statim sequuntur hæc:) Ἔστω σπονδεῖον ἢ θησαυρὸς ὁ αβγδ, οὗ στόμιον ἔσται τὸ α ἀνεστομωμένον, ἐν δὲ τῷ θησαυρῷ ἀγγεῖον ἔστω τὸ ζηθκ, ἔχον ὕδωρ καὶ πυξίδια, (καὶ *πυξιδίαν τὴν λ, Mathem. Vett.) Hujusmodi θησαυροὶ s. σπονδεῖα rotulam ex ære habebant versatilem, quam templum intrantes vertebant, et aqua inde effluente sese circumspergebant, et purificabant. Hæc rota ἁγνιστήριον vocabatur. Circumspergi ad verbum est περιῤῥαντίζεσθαι." Salmas. Exerc. Plin. 216.]

Ἁγνίτης, ου, ὁ, Expiatus a scelere, aut, Qui expiavit aliquem, ut ait Hesych. ἁγνίτης ἅλς, Divinum sal, ap. Lycophr. Eust.

[Ἁγνίτης. Hesych. Ἁγνίτης· ὁ ἁγνισθεὶς μύσους, ἢ ὁ καθήρας τινὰ, τοὺς δὲ αὐτοὺς καὶ ἱέρειά τινες ἔλεγον, καὶ τὸ καθαίρειν παρὰ τὸ * ἱερίζειν. " Τοὺς δὲ αὐτοὺς καὶ ἱέρεια etc. putem hæc loco mota, et referenda ad τοὺς ἅλας in Ἁγνιστήριον." Verwey. " Phavor. legit ἱερείας. Apud J. Poll. 1, 24. θεοὶ καθάρσιοι, ἁγνῖται, ('præerant expiationibus cædium,' Kuhn.) Pausan. Lacon. 14. p. 242. (vide infra.) Ceterum Kust. legit, τοὺς δὲ αὐτοὺς καὶ * ἱεριστὰς ἔλεγον, καὶ τὸ καθαίρειν ἱερίζειν. Addit: 'Sane v. ἱερίζειν, (quod in Lexx. vulgg. frustra quæras,) olim in usu fuisse, non solum ex h. l. colligere licet, sed etiam ex eo, quod Hesych. infra scribit: Ἀφιερισμένα· περικεθαρμένα.'" Albert. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἁγνίτης· ἱκέτης καὶ καθάρσιος. Καὶ γὰρ ὁ μύσους ἁγνισθεὶς, καὶ ὁ καθήρας οὕτως ἐλέγοντο. Editum est a Bekkero ἁγίτης, sed, cum verborum ordo ἁγνίτης leg. esse postulet, forte typographo tribuendus est error. Glossæ: * Ἁγνιστής· Purificus. " Heyn. Hom. 8, 694. Wakef. Alc. 606." Schæf. Mss. Eust. 748.: Καὶ τὸν ἅλα γοῦν τοῦ Νηρέως τοῦτον θείαν τινὰ ἔχειν δύναμιν ὁ μῦθός φησιν, ἐπὶ τοῖς ἐσθίουσιν· ἄλλως μέν τοι κοινότερον, θεῖον τὸν ἅλα φησὶν, ἢ διότι συναγωγός ἐστιν εἰς φιλίαν, καὶ εὐνοίας σύμβολον τοῖς ξένοις ἐν τῇ τραπέζῃ παρετίθετο, ἢ διότι τὰ ἁλίπαστα ἐπὶ πολὺ παραμένειν ποιεῖ. Εἴποι δ' ἄν τις καὶ παρὰ τῷ Λυκόφρονι ἁγνίτην τὸν ἅλα λέγεσθαι, ἀντὶ τοῦ θεῖον. Καὶ Πλούταρχος δὲ ἐν τοῖς ἑαυτοῦ Συμποσιακοῖς εἰς τοῦτο γράφει, ἃ καὶ ζητητέον ἐκεῖ. Lycophr. locus est 134. οὐδὲ τὸν ξένοις Σύνδορπον Αἰγαίωνος ἁγνίτην πάγον. Schol. Ἁγνίτην πάγον· τὸν ἅλα διὰ τὸ τίθεσθαι ἐν καταρχαῖς τῶν ξενιῶν, καὶ ἁγνίζειν, καὶ καθαίρειν τοὺς φιλιουμένους, ἢ ὅτι τὸ ἁλυκὸν καὶ θαλάσσιον ὕδωρ καθαρτικώτερον φύσει τῶν γλυκέων, καθάπερ ἄλλοις δοκεῖ, καὶ οὐκ ἔμοι γε, ἢ διὰ τὸ ἀφανίζειν. Καὶ παροιμία· Θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά. (" Eurip. Iph. T. 1193. cf. Erasm. Adag. Chil. 3. Cent. 4. Prov. 9." Sebast.) Πάγον δὲ διὰ τὸ ἐξ ὕδατος πεπῆχθαι· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐστὶ τῆς θαλάσσης ἔφορος, ἧς πηγνυμένης οἱ ἅλες γίνονται, ὅθεν ὁ πάγος. " Τὸν ξένοις—πάγον, sc. οὐκ αἰδούμενος, Sal marinum, quod simul cum hospitibus sumitur. Quam molesta verborum pompa! pro Jure hospitalitatis, quod est inviolabile, ἁγνίτης i. q. ἁγνὸς, nec satis apte Schneider. Lex. v. Πάγος, laudato Lycophr. loco, de Mari ipso explicat. Plane aliena sunt, quæ Interpretes de Sale puro effundunt." Muller. Pausan. 3, 14. Προελθοῦσι δὲ ἀπὸ τοῦ Δρόμου, Διοσκούρων ἱερὸν καὶ Χαρίτων, τὸ δὲ Ἐλληθυίας ἐστὶν, ('Cod. Vind. Εἰλειθυίας, quæ scriptura in Pausania potissimum reperitur.' Fac.) Ἀπόλλωνός τε Καρνείου, καὶ Ἀρτέμιδος * Ἡγεμάχης, (Clavier edidit Ἡγεμόνης.) Τὸ δὲ τοῦ * Ἁγνίτα πεποίηται μὲν ἐν δεξιᾷ τοῦ Δρόμου, Ἀσκληπιοῦ δέ ἐστιν ἐπίκλησις ὁ Ἁγνίτας, ὅτι ἦν ἄγνου τῷ θεῷ ξόανον.

Ἡ δὲ ἄγνος λύγος καὶ αὐτὴ κατὰ ταυτά ἐστι τῇ ῥάμνῳ. "Ἀγνίτας cum primitivo ἄγνος ferri possunt, ut denominata sint *παρὰ τὴν ἀγνότητα*, a castitate, quam innata vi conciliare judicantur. Alii tamen malunt *ἄγνος* et *ἀγνίτας παρὰ τὴν στέρησιν τῆς γονῆς*, ab imminutione atque extinctione seminis genitalis." Sylb.]

[* "Ἀγνιστεία, (ἡ,) emend. 4 Macc. 7, 9." Valck. Mss.]

[* Ἀνάγνιστος, ὁ, ἡ, Non expiatus, Impurus. Orph. Argon. 1236. *Οὐδὲ γὰρ ὔμμε πατρίσσιν ὀΐομαι ἆσσον ἱκέσθαι, Αἰὲν ἀναγνίστοισιν ἀλιτροσύναις ἀχέοντας, Μέσφ' ὅταν ἐκνίψησθε μύσος θείοισι καθαρμοῖς, Ὀρφέος ἰδμοσύνησι, παρὰ κροκάλησι Μαλείης.* Cf. Εὐάγνιστος.]

Ἀφαγνίζω, Purifico, Expio. Suid. *ἀφοσιῶ* exp. *ἀποκαθαίρω* et *ἀφαγνίζω*. Gregor. Naz. in Julian. (28.) *Αἵματι μὲν οὐχ ὁσίῳ τὸ λοῦτρον ἀποῤῥύπτεται, τῇ καθ' ἡμᾶς τελειώσει τὴν τελείωσιν τοῦ μύσους ἀνατιθείς, ὗς ἐν βορβόρῳ κυλισθεὶς κατὰ τὴν παροιμίαν· καὶ τὰς χεῖρας ἀφαγνίζεται, τῆς ἀναιμάκτου θυσίας ἀποκαθαίρων, δι' ἧς ἡμεῖς Χριστῷ κοινωνοῦμεν καὶ τῶν παθημάτων καὶ τῆς θεότητος, κ. τ. λ.* i. e. *ἀποκαθαίρεται.* [Schol. *Ἀφαγνίζεται· ἀνάγνους ἀπεργάζεται. Τὸ γὰρ ἀφαγνίζεσθαι ἐναντίον ἐστὶ τῷ ἀγνίζειν.* Margo: *γρ. μιαίνεται.* Hippocr. de M. S. 4. p. 329. *Αὐτοί τε ὅρους τοῖσι θεοῖσι τῶν ἱερῶν καὶ τῶν τεμενέων ἀποδεικνύμενοι, ὡς ἂν μηδεὶς ὑπερβαίνῃ, εἰ μὴ ἀγνεύοι, εἰσιόντες τε περιῤῥαινόμεθα, οὐχ ὡς μιαινόμενοι, ἀλλ' εἴ τι καὶ πρότερον ἔχομεν μῦσος* (l. *μύσος*,) *τοῦτο * ἀφαγνιούμενοι.* Sed illud *ἀφαγνιούμενοι* non est ab *ἀφαγνίζω*, sed, ut notat Kall. Mss., ab *ἀφαγνιόω*, quod verbum, a Lexicographis prætermissum, extat et in Schol. Æsch. Eum. 327. *Ματρῷϊον ἄγνισμα· τὸν τῷ ἰδίῳ θανάτῳ ἀφαγνιοῦντα τὸν φόνον τῆς μητρός.* Eurip. Alc. 1144. *Οὔπω θέμις σοι τῆσδε προσφωνημάτων Κλύειν, πρὶν ἂν θεοῖσι τοῖσι νερτέροις Ἀφαγνίσηται, καὶ τρίτον μόλῃ φάος.* "Emend. Soph. Antig. 202. Pausan. 185. *Καθίσαντες δὲ ἐνταῦθα ἐκάθαιρον, καὶ εἰστίων, ἐς ὃ ἀφήγνισαν.*" Valck. Mss. Suid.: *Ἀφαγνίσαι· ἀποδοῦναι, καθιερῶσαι, λέγεται δὲ καὶ τὸ συλῆσαι.* "Scr. *ἀποδῦσαι*, vel, ut Porto videtur, *ἀποδῦναι*, Exuere. Hesych. *Ἀφαγνίσας· ἀποδύσας, ἢ συλήσας. Καὶ ἀφαγνίσαι*, sic enim locus ille supplendus est, *καθιερώσασθαι, ἀφοσιώσασθαι.*" Kust. "F. *ἀποθύσας*.—*Ἀφαγνίσασθαι.* Vide *Ἀγνίσαι*, (ubi *ἀποθῦσαι, Βουσίριδι.*) Num. 6, 2." Wakef. ad marg. "Scr. *Ἀφαγνίσασθαι· καθιερώσασθαι.* Lev. 6. (imo Num. 6, 2.) de Naziræorum voto et separatione: *Ὃς ἂν μεγάλως εὔξηται εὐχὴν ἀφαγνίσασθαι ἀγνείαν Κυρίῳ.*" Heins. "Excidisse v. *Ἀφαγνίσασθαι*, novi articuli caput, animadverteram quoque in Peric. Crit. Kust. ad Suid. ut et in Nott. Mss. in h. l. supplet, *Καὶ ἀφαγνίσαι· καθιερώσασθαι.* Sed prius malim. Suid. *Ἀφαγνίσαι· καθιερῶσαι.* Harpocr. *Ἀφοσιῶ—ἀφαγνίζω.* Ergo *ἀφαγνίσασθαι* est *καθιερώσασθαι, ἀφοσιώσασθαι.* Atqui ita legit Biel. allato loco Num. 8, 21. ubi *ἀφαγνίσασθαι.* Eandem vocem supplet Suicer. Thes. Eccl. Cyrill. Lex. Ms. etiam habet *ἀποδοῦναι.* Cf. Suicer." Albert. "*Ἀποδύσας, ἢ συλήσας.* Sensu nempe Comico, vel per euphemismum, uti ap. Aristoph. Pl. 681. *ἁγίζειν εἰς σάκταν* Comice dicitur pro Aliquid furtim ablatum in saccum concedere. Pari modo *νεωκορεῖν*, quod proprie est Templum verrere s. purgare, interdum significat *ἱεροσυλεῖν*, teste Suida v. *Νεωκορήσει*, et v. *Ἱερόν τι νεωκορήσας*, ubi v. quæ notavimus." Kust. Phrynichi Σοφ. Προπαρ.: *Ἀφαγνίσαι· ἀντὶ τοῦ ἀνιερῶσαι, καὶ ἀναθεῖναι ἀγίῳ.* Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: *Ἀφαγνίσαι· ἀποδοῦναι, καθιερῶσαι, λέγεται* (*δὲ*) *καὶ τὸ συλῆσαι.* Zonar.: *Ἀφαγνίσαι· καθιερῶσαι, λέγεται δὲ καὶ τὸ συλῆσαι.* "Kusteri *κρίσις* non una de causa minus satisfacit. Primum vulg. lect. non parum firmat Cyrillus Ms. qui *ἀποδοῦναι* exhibet. Deinde si Suid. dedisset *ἀποδῦσαι*, vel *ἀποδῦναι*, non utique addidisset, *λέγεται δὲ καὶ τὸ συλῆσαι.* Idem enim *ἀποδῦναι*, s. *ἀποδῦσαι*, et *συλῆσαι.* Quod vel ex Hesychio liquet. Addo Aristoph. Eccl. 664. *Οὐδ'* (*Οὐκ* Brunck.) *ἀποδύσουσ' ἄρα τῶν νυκτῶν*, Neque nocte obvios spoliabunt. Videor autem locum ob-

τύτατον invenisse, quo respexit Suid. Sed in eo erravit noster Lexicographus, quod lectionem dubiæ quidem fidei, ut sæpius evenit, fuerit secutus. Locus est ap. Soph. Antig. 201. *Ἐτεοκλέα μὲν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν Ὄλωλε τῆσδε, πάντ' ἀριστεύσας δορὶ, Τάφῳ τε κρύψαι, καὶ τὰ πάντ' ἀφαγνίσαι, Ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς.* Ita quidem edidit Canter. vir doctissimus, applaudentibus Jos. Scal. et HSt. Quibus et se comitem, qualem qualem, nuperrime adjunxit Burton. Vereor equidem ut recte. Neque enim ea est utique vis *τοῦ ἀφαγνίσαι*, ut huic loco satis conveniat. Nam quod Suid. exponit per *ἀποδοῦναι*, Justa persolvere, vereor ut id præstare possit. *Ἀφαγνίσαι* est Lustrare, Expiare, Purificare. Harpocr. *Ἀφοσιῶ· ἀντὶ τοῦ ἀποκαθαίρω, ἀφαγνίζω.* Agath. 2. p. 38. *Παράγει ἐς μέσον τὸν ἀνδροφόνον, ὡς οὐχ ὅσιον ὂν ἐπὶ τὸν πόλεμον ἰέναι, πρὶν ἀπολυμήνασθαι καὶ ἀφαγνίσαι τὸ μίασμα.* Menander in Excerptis Hœschelii 127. *Ὧδέ τε ἔδοξαν καὶ σφᾶς ἀφαγνίζειν.* Vides jam verbum istud *ἀφαγνίσαι* sedem in loco Sophoclis non satis belle tueri posse. Nescio tamen annon pro eo stare quodammodo videatur ipse Soph. infra v. 555. *Θανεῖν τε σὺν σοὶ, τὸν θανόντα θ' ἀγνίσαι.* Ubi Schol. *ἀντὶ τοῦ τιμῆσαι.* (Alius Schol. *καθοσιῶσαι καὶ τιμῆσαι.* 'Bene Schol. per *τιμῆσαι* interpretatur. Sic contrarium *μιαίνειν* Euripidi *ἀτιμάζειν* valet Suppl. 380. Heraclid. 265.' Musgr.) Sed aliud est *τὸν θανόντα ἀγνίσαι*, aliud *τὰ πάντα ἀφαγνίσαι.* Adde quod libri veteres universi *ἀφανίσαι* agnoscant. Quibuscum facere videtur Hesych. *Ἀφανίσαι· σκεπάσαι, προνομεῦσαι.* (Imo sacra est glossa. 'Ita Ezech. 30, 9. *Σπεύδοντες ἀφανίσαι τὴν Αἰθιοπίαν*, et alibi. Vide Biel. Thes. Eodem modo Gloss. Mss. in Ezech.' Ernest. ad Gloss. SS. Hesychii.) Quare hoc Catone contentus, pristinam lect. revocandam, atque ita tandem locum, qui et alio morbo affectus est, redintegrandum censeo: *Τάφῳ τε κρύψαι, καὶ τὰ πάντα γ' ἀφανίσαι.* Eteoclem, qui bello strenue se gesserit, et pro urbe pugnans interierit, terræ mandent, atque omnia insuper condant, quæ una cum præclaris mortuis condi solent. Hic est sensus loci, quem minus cepisse videntur Editores. De more autem ea una condendi, quæ mortuis vel honori vel usui futura erant, *ἐν ᾅδου* sc., consulendi VV. DD. qui de funeribus vett. scripserunt. Verba autem *κρύψαι* et *ἀφανίσαι* conjungi solent. Pollux 6, 209. *Ἀφανίσαι δ' ἂν εἴποις, κρύψαι, κατακρύψαι.* Longus 2. *Ἡ σύριγξ ἔφευγε καὶ τὸν Πᾶνα καὶ τὴν βίαν. Φεύγουσα, κάμνουσα*, l. *καὶ κ.*, *ἐς δόνακας κρύπτεται, εἰς ἕλος ἀφανίζεται.* Ælian. H. A. 2, 7. *Τῇ ψάμμῳ ἀφανίζεσθαι, καὶ ἑαυτὰ ἀποκρύπτεσθαι.* Schol. Pind. p. 28: *Ὁ κόρος κρύψιν θέλων καὶ ἀφανισμὸν θεῖναι τοῖς τῶν ἐσθλῶν καλοῖς.* Plut. de Is. et Osir. 98. Squire: *Ἡ γὰρ λεγομένη κάθειρξις εἰς τὴν σορὸν Ὀσίριδος, οὐδὲν ἔοικεν ἀλλ' ἢ κρύψιν ὕδατος καὶ ἀφανισμὸν αἰνίττεσθαι.* Quin et, quod palmarium est, verbo *ἀφανίζειν* in re funebri utitur mox infra Sophocles 261. *Ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, * τυμβήρης μὲν οὔ.* Ille quidem tectus, tumulo autem non conditus, erat. Ita est distinguendus et interpretandus iste locus. Quod et recte vidit Schol." Toup. 1, 89. "Laterem lavat Noster, dum corruptum illud *ἀφανίσαι* tueri satagit. Calidius quoque quam par est, libros veteres universos *ἀφανίσαι* agnoscere pronuntiat. Turnebus enim pro varia lect. notavit * *ἐφαγνίσαι*, quod ex aliis Mss. edidit Brunck. Istud autem *γε*, quid ad sensum aut elegantiam faciat, plane me nescire fateor. Idem de loco Anaxandridæ, quem tractat Toup. supra p. 10—11. dictum puta." Porson. App. ad Toup. Emendd. 4, 440. "*Καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι.* Sic liquido scriptum in E. T. Estque hæc sincera lectio et optima, ut in glossis traditur, ad hunc modum resolvenda, *Τάφῳ τε κρύψαι, καὶ ἐπὶ τῷ τάφῳ ἀγνίσαι τὰ πάντα, ἃ.* Infra 247. *κἀφαγιστεύσας* itidem valet *καὶ ἐφαγιστεύσας.* In membr. scriptum *ἀφαγνίσαι.* Aldus mendose edidit *ἀφανίσαι*, quod nescio an in ullo scripto libro repertum fuerit. Miro tamen id judicio Toup. ad Suid. 1, 66. et Britannus nescio quis in nova Ed. Pentalogiæ tuentur, tanquam librorum veterum omnium

lectionem." Brunck. "'Ἐφαγνίσαι habent etiam August. et Dresd. c. Gl. ἐπὶ τῷ τάφῳ ὁσίως ποιῆσαι, (et sic Schol. ap. Erfurdt. p. 131.) Canter. dedit ἀφαγνίσαι, reliquis impressis ἀφανίσαι præbentibus." Erfurdt. "'Ἐφαγνίσαι, ita in calce Ed. Turneb. meritoque probat Heath. Ἁγνίζειν utique Græcis valet non Lustrare tantum, vel Expiare, verum et Sacrificare, Diis offerre. Vide Eur. Alcest. 76. Iph. T. 711. ubi ἁγνίσει et ἁγνισθεὶς in ἁγίσει et ἁγισθεὶς mutari non sinit metrum. Adde πέλανον ἐπὶ πυρὶ καθαγνίσας Ion. 720. ἥγνισαν ἔντομα μήλων Apoll. R. 2, 928. ubi non pariter a metro firmatur Mss. scriptura. Similem notionem habet v. ἐφαγιστεύω, cujus participium ἐφαγιστεύσας cum copula καὶ in unam vocem coalescit infra v. 253. (247.) ἀφανίσαι frustra tuetur Toup. ad Suid. in voce, reponens τὰ πάντα γ' ἀφανίσαι. Cantero placebat ἀφαγνίσαι." Musgr. "Ad Alcest. 1149. ad Dionys. H. 1, 382." Schæf. Mss.]

["'Ἀφαγνίζω, Purifico, Expio. Hesych.: Ἀφαγνίσας· ἀποδύσας ἢ συλήσας, καθιερώσασθαι, ἀφοσιώσασθαι. Manca sunt. Ante καθιερώσασθαι ponendum Ἀφαγνίσασθαι: Qui exuit, vel depeculatus est. Consecrare, expiare. Cur tam diversas hæc vox habeat signiff., inquirendum. E LXX. Interpp. desumtæ sunt Hesychii interpretationes. Apud eos חטא non tantum redditur per ἁμαρτάνω, sed etiam, inter alia, per ἀδικέω, Injuria afficio, cui respondere possit συλάω: πᾶς γὰρ συλῶν, ἀδικεῖ. Vel, quia ἁγνίζω aliquando est Consecro, Deo scilicet; ἀφαγνίζω, significante præpositione ἀπὸ στέρησιν, Privationem, erit id, quod Deo, rebusque divinis consecratum est, in alienos usus per sacrilegium converto. Quid vero ἀποδύσας, Qui exuit? Quam cum συλάω habet convenientiam? Suidas habet, Ἀφαγνίσαι· ἀποδοῦναι, Reddere, Solvere. Portus ἀποδῦναι existimat legendum. Quid si ἀποδοῦναι retineretur, et ap. Hesych. pro ἀποδύσας, legeretur ἀποδούς? Certe חטא ap. LXX. Interpp. etiam redditur per ἀποτιννύω, Solvo, Reddo, Gen. 31, 39. Nihil tamen temere affirmarim: potest namque retineri ap. Hesych. ἀποδύσας, et ap. Suid. reponi ἀποδῦναι, quia inter ἀπόδυμι vel ἀποδύω, et συλάω non multum interest. De altera signif. minus laborandum; sæpe enim ἀφαγνίζω ap. eosdem Interpretes est ἀφιερόω, ἀφοσιόω, Consecro. Et Hesych., quando ἀφαγνίσασθαι exponit καθιερώσασθαι, ἀφοσιώσασθαι, respexisse videtur ad Num. 6, 2. Alia nunc occurrit ratio, cur ἀφαγνίζειν possit significare ἀποδιδόναι, et συλᾷν. Nempe v. נזר a LXX. Interpp. redditur per ἀπαλλοτριόω, quod responderet verbo συλάω, Ezech. 14, 5. 7. Hoseæ 9, 10. et per παραδίδωμι, Prov. 27, 24. Verbo ἀφαγνίζω etiam usus Clem. Alex. Strom. 2. p. 423. Πᾶν οὖν, εἴ τι ῥυπαρὸν καὶ μεμολυσμένον ἐπιτήδευμα, ἀφαγνιστέον τοῦ γάμου, Si quod ergo sordidum et spurcum studium, id a matrimonio expurgandum est." Suicer. Thes. Eccl.]

[* Ἀφαγνιστέον, vide Ἀφαγνίζω in fine.]

"Ἀφαγνισμὸς, ὁ, Purificatio, vel Consecratio. "Exponitur etiam Sanctimonia."

[* Ἀνάγνιστος, Impurus, Non expiatus, et * Εὐάγνιστος, ὁ, ἡ, Purus, Bene expiatus, Purificus. "In Orphei Arg. 606. Ὄφρα κε μειλίξαιντό οἱ εὐοίνοις * ἐπιλοιβαῖς Ῥείην * πρεσβυγενῆ, θυμὸν δ' ἀλέοιντο ἀνάσσης. Οἱ debetur Hermanno, cui sane sæpius, quam ipsi poëtæ, versus istud explementum placuit. Pro librorum μειλίξαιντο * εὐοινίστοις, cum Piersono scr. videtur μειλίξαιντ' εὐαγνίστοις. Saltem id melius, quam ceterorum molimina." Gerhard. Lectt. Apoll. 138. "Mihi non est dubium, quin maluerit auctor carminis cum apostropho dicere μειλίξαιντ', quam primam in εὐοινίστοις corripere, quod cum moneret Dorv. Van. Crit. 378. simul ostendit, etiam alioqui displicere sibi totum illud nomen. Hinc in mentem venit Piersono Veris. 114. mutare illud in εὐαγνίστοις, simile illi ἀνάγνιστος, quod habetur 1229. (Αἰὲν ἀναγνίστοισιν ἀλιτροσύναις ἀχέοντας,) et synonymum pene nomini εὐαγὲς Apoll. R. 1, 1140. 2, 717. Ego cogitabam aliquando, leg. esse μειλίξαντο * ἀοινίστοις, et intelligebam eandem rem, quam vocat Æsch. Eum. 107. χοὰς ἀοίνους, νηφάλια μειλίγματα. De similitudine in quibusdam libris pene indiscreta literæ α et diphthongi εὐ constat. Jam fuisse frequentes admodum eas, quas νηφαλίους θυσίας vocant, vini expertes, docet copiose admodum vet. Schol. Soph. Œd. C. 101. qui locus etiam in Suidæ collectaneis habetur v. Νηφάλιος θυσία. Cum vero hæc sacra Rheæ facta nihil jam ad χοὰς, s. inferias Cyzico debitas pertineant, nec inter eas deas Rhea l. c. memoretur, cui ἄοινα sacra fiant, nihil ausim mutare. Nec vero offendit me alterutrum nomen forma sua. Cum enim οἰνίζειν vel Olere vinum, vel Parare significet, pronum est utrumque inde nomen formare, significandæ vel Bene olenti a vino libationi, vel Nullum vini odorem saporemve habenti." Gesner. "Εὐοινίστοις etsi a Toupio (Emend. 1, 217.) utrumque explicatur, tamen non tollitur vitii suspicio. (Toupii verba sunt:—'Illud Orphei, λοιβαὶ εὐοίνιστοι, viris doctissimis minus videtur arrisisse. Pierson. leg. censet εὐαγνίστοις λοιβαῖς. Sed minime solicitanda est vox innoxia et elegantissima. Εὐοίνιστοι λοιβαὶ sunt Libamina meraciora; Vino abundantia, ut non male Interpres. Ἀκρήτους λοιβὰς vocat Apoll. R. 1, 435.') An scr. Ὄφρα κε μειλίξαιντ' * οἰνοσπείστοις ἐπιλοιβαῖς. Nonnus 19. p. 520. Σειληνὸς δὲ * νεοσπίστου νέον οἶνον ὀπώρης, pro * νεοσπείστου." Ruhnk. "Consensus librorum μειλίξαιντο non elisa ultima exhibentium, et ineptum vocabulum εὐοινίστοις moverunt me, ut addito pronomine, μειλίξαιντό οἱ εὐοίνοις ἐπιλοιβαῖς scriberem." Hermann.]

"Καθαγνίζω, Purifico, vel Expio. Schol. enim "Eurip. in Or. (39.) Ἕκτον δὲ δὴ τόδ' ἦμαρ, ἐξ ὅτου "σφαγαῖς Θανοῦσα μήτηρ πυρὶ καθήγνισται δέμας, exp. "κεκάθαρται καὶ καθωσίωται, i. e. κέκαυσται, quoniam "ignis est καθαρτικός." [Schol. Καθήγνισται· καθωσίωται, κέκαυται. Ἁγνείαν γὰρ ἐκάλεσε τὴν διὰ πυρὸς φθορὰν τοῦ σώματος. Καθήγνισται· κεκάθαρται. Πάντα γὰρ καθαίρει τὸ πῦρ, καὶ ἁγνὰ δοκεῖ εἶναι τὰ καιόμενα, τὰ δὲ ἄκαυστα μεμιασμένα. "Ἄκαυστα, sic Fl. 59. pro ἄταφα. In eo utrumque Scholion conjunctum est: Κάθαρσιν ἁγνείαν ἔλεγον οἱ Ἕλληνες τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ σώματος τὴν διὰ πυρὸς καῦσιν καὶ φθορὰν τούτου· πάντα γὰρ κ. τ. λ." Matth.] "Apud Soph. au- "tem in Antig. p. 258. (v. 1069.) Ὅσων σπαράγματ' "ἢ κύνες καθήγνισαν, Ἢ θῆρες, pro μετὰ ἄγους ἐκόμισαν, "inquit Schol." [Ἐκοίμισαν corrigit Toup. Emend. in Suid. P. 3. p. 214. Triclin.: Εἰς δὲ τὸ Ὅσων, μὴ λάβῃς ἔξωθεν ἐπὶ, ἀλλὰ πρὸς τὸ Καθήγνισαν, (l. Καθήγισαν,) οὕτω, καθ' ὅσων ἥγνισαν, (l. ἥγισαν,) ἤγουν μεμιασμένως ἔφερον· ἄγος γὰρ τὸ μίασμα. "Καθήγισαν. Vide Lex. in Καθαγίσω. Nec aliter legisse Schol. ex ejus interpretatione liquet. Perperam in libris καθήγνισαν." Brunck. "August. Dresd. κατήγνισαν." Erfurdt. Vide Καθαγίζω. "Ad Lucian. 1, 466. a. Markl. Suppl. 1211. Ion. 720. Brunck. Apoll. R. 87. Kuster. Aristoph. 12. b." Schæf. Mss. "Zosim. 104." Wakef. Mss. Joseph. 1, 170. Τοὺς δὲ πόδας τῶν ἱερείων καὶ τὰ κατὰ νηδὺν ἐκκαθάραντες ἀκριβῶς, τοῖς ἄλλοις καθαγνισθησόμενα * προσεκφέρουσι, Vat. προφέρουσι. Greg. Naz. in Julian. 85. Καὶ πολλὰ καταδεηθέντας τῆς τε ἐκκλησίας γενέσθαι μέρος, καὶ μυηθῆναι τὰ τελειότερα τῷ θείῳ καθαγνισθέντας βαπτίσματι. Suid.: Καθήγνισμαι· κεκάθαρμαι.]

[* Περιαγνίζω, Lustro. Vide supra 211. n. 1. Plut. 8, 952. Wyttenb. Οἱ δὲ ἱερεῖς ὕδατι χρῶνται, περιαγνίζοντες ἑαυτοὺς, ἐξ οὗ πέπωκεν ἶβις. Dionys. Hal. 1495. Χερνιψάμενοί τε γὰρ αὐτοὶ, καὶ τὰ ἱερὰ καθαρῷ περιαγνίσαντες ὕδατι.]

[* Περιαγνίστρια, ἡ, Lustratrix, ut ita dicamus. Hesych. Ἐγκιλικίστρια· περιαγνίστρια.]

[* "Προαγνίζω, (Prius sanctifico.) Athan. 1, 534." Kall. Mss. "Procop. Reg. 382. (in Meursii Opp. 8, 121. Ὅθεν οἱ Λευῖται, προηγνίσθησαν γὰρ, ἀντελάβοντο τῶν ἱερῶν.)" Wakef. Mss.]

¶ Ἄγνος, ἡ, Frutex quidam in arborem assurgens, qui Latine Vitex. Quamvis autem ἄγνος non solum accentus sedem mutarit, sed et spiritum, dicitur tamen ἄγνος tanquam ἁγνὸς, ut colligere possumus e Diosc. 1, 136. (135.) Ὠνόμασται δὲ ἄγνος διὰ τὸ

τὰς ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις ἁγνευούσας γυναῖκας εἰς ὑπόστρωμα χρῆσθαι αὐτῇ. Pro quibus Plinius hæc: Alii ἄγνον vocant, quoniam matronæ Thesmophoriis Atheniensium castitatem custodientes, his foliis cubitus sibi sternunt. At Schol. Nicandri agnoscit quidem et ipse ἄγνου in Thesmophoriis usum, sed tamen ἄγνον tanquam ἄγονον dictum tradit; ac certe pro eo facit spiritus tenuis, quo passim hæc vox notatur. [Locus est Ther. 71. Ἄγνου τε βρύα λευκά. Schol. Τὸ δὲ ἄγνου βρύα λευκὰ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τέθεικεν· ἐπεὶ ἔστι καὶ μέλας ἄγνος· πολυανθὴς δέ ἐστιν ὁ λύγος τοῦ ἄγνου, ὃν ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις ὑπεστρώννυντο αἱ γυναῖκες· ἀντιπράττει γὰρ πρὸς συνουσίαν· διὸ καὶ ἄγνος λέγεται, ἄγονός τις ὤν.] Apud Theophr. ἄγνος exponitur a Gaza Amerina. Dioscorides in illo loco addit, ἄγνον dictam esse etiam λύγον, διὰ τὸ περὶ τὰς ῥάβδους αὐτῆς εὔτονον.

[Ἄγνος. "Method. Conviv. 137." Routh. Mss. Theoph. Nonnus 33. 187. 194. 236. 269. 273. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄγνον· λύγον. Hesych. Ἄγνος· φυτὸν οὕτω καλούμενον. "T. Munker. ascripserat locum Lev. 23, 40. ubi LXX. Καὶ ἰτέας καὶ ἄγνου, Compl. ἀγνοῦ, κλάδους ἐκ χειμάῤῥου, cum Hebr. textus tantum legat ערבי נחל, Salices torrentis. Unde Drusius quærit: 'Quid viderunt, cum ita verterent?' Leg. hic Diosc. 1, 136. Ἄγνος, ἢ λύγος, θάμνος ἐστὶ δενδρώδης, παρὰ ποταμοῖς τραχέσι τε τόποις καὶ χαράδραις φυόμενος, ῥάβδους ἔχων δυσθραύστους, μακρὰς κ. τ. λ. Vitex, s. Lygos, frutex est in arborem assurgens, nasciturque in fluminum ripis, asperisque locis, ac torrentium alveis, ramos gerens longos, fractu pervicaces. Pausan. Lacon. 242. (L. 3. c. 14.) Τὸ δὲ τοῦ Ἀγνίτα πεποίηται μὲν ἐν δεξιᾷ τοῦ Δρόμου, Ἀσκληπιοῦ δέ ἐστιν ἐπίκλησις ὁ Ἀγνίτας, ὅτι ἦν ἄγνου τῷ θεῷ ξόανον. Ἡ δὲ ἄγνος λύγος καὶ αὐτὴ κατὰ ταυτά ἐστι τῇ ῥάμνῳ. Vide Ἄγιον (supra p. 1338.) et Λύγος, et Προμάλος. Cf. Bern. Martini Var. Lect. 2, 10. p. 36. Bod. ad Theophr. 264." Albert.]

[Ἄγνος. Geoponic. 2, 4. Ἔνθα πεφύκασι λύγοι, αἱ ὑπό τινων λεγόμεναι ἄγνοι, ubi Niclas.:—" Arbusculæ hæ passim ita conjunguntur, ut habeantur pro iisdem. Plin. 24, 9, 38. Vitex Græci Lygon vocant, alii Agnon. Diosc. 1, 135. ἄγνος ἢ λύγος. Timæus: Ἄγνος· φυτὸν, ὃν καὶ λύγον. Paul. Ægin. 7, 3. ἄγνος ἢ λύγος. Eustath. Od. I. p. 1639. pr. (369. Bas.) Λύγος ὡς ἐῤῥέθη ὁ ἄγνος, et paulo post, ὁ ἄγνος, ἤγουν ὁ λύγος. Idem Il. Λ. p. 834. (768. Bas.) λύγος καὶ ἄγνος καλεῖται, ubi addit et tertium nomen, eundemque fruticem οἶσον quoque vocari affirmat. Cum vero λύγος sit, ut Eustathii verbis loco proxime laudato utar, Φυτὸν ἱμαντῶδες καὶ ἁπαλὸν, οὗ οἱ ἁπαλοὶ ἀκρέμονες καὶ μᾶλλον αἱ παραφυάδες, καὶ εἰς πλέγμα συστρέφονται καὶ εἰς δεσμοὺς, κατά τινας σχοίνους τε καὶ ἱμάντας, inde factum est, ut λύγους generatim Omnes fruticum et arborum ramusculos lentos ac flexibiles dixerint, unde in opere rustico vincula fiunt, ἁπλῶς τὸν τοῦ τυχόντος δένδρου ἁπαλὸν κλάδον, utque idem significet, quod Lat. Vimen, et Germ. eine Wiede. Scilicet populares mei Wieden vocant omne genus vinculorum, e piceæ, salicis, betulæque ramulis, flagellis lupuli, Hopfbramen, et, quæ tenacia sunt ac tortilia, aliis, factorum. Idem quodam modo accidisse τῷ ἄγνῳ videtur, qui propric quidem Vitex est, cujus figuras exhibent Bod. ad Theophr. 265. Matthiol. in Dioscor. 1, 116. Dodonæus 6, 2. 12. 762. etc., sed passim confunditur cum fruticibus aliis similibus. S. Methodius Sympos. de Castitate p. 265. Allat. (392. Op. cum Amphil. edit.) arborem esse eandem, quam Rhamnum affirmat, Τὸ αὐτὸ δένδρον ῥάμνος καὶ ἄγνος ἐστὶν, ὑφ' ὧν μὲν ῥάμνος καλούμενον, ὑφ' ὧν δὲ ἄγνος. Verum hic quidem solitarius est, necdum, qui cum eo sentiat, occurrit. Nam quæ Etym. M. (infra citandum) habet, mutuata sunt e Methodio, et Pausaniæ verba 3, 14. p. 242. Lips. Ἡ δὲ ἄγνος λύγος καὶ αὐτὴ κατὰ ταυτά ἐστι τῇ ῥάμνῳ, similitudinem modo, non eandem naturam indicare videntur. Contra vulgaris error ἄγνον et Salicem ob similitudinem sæpissime permiscet. LXX. Intt. quoties occurrunt ערבים, reddunt aut ἰτέαι, ut Ps. 136, 2. Es. 44, 4., aut ἄγνοι, ut Job. 40, 17. et Lev. 23, 40., ubi jun-

A gunt ἰτέας καὶ ἄγνου κλάδους ἐκ χειμάῤῥου, et Catena in Jobi l. l. c. 28. p. 577. Aquilam, observat, ἰτέαι χειμάῤῥου vertisse: ipsaque ἄγνον et ἰτέαν indiscretim habet, id quod Methodius quoque ejusdem libri alio loco p. 99. (378.) fecisse videtur. Et in Nothis Diosc. 1, 135. p. 443. λύγος s. ἄγνος Romanis dicitur σάλιξ μαρίνα, Salix marina s. Amerina. Unde interpretibus ἄγνος passim est Amerina, velut Gazæ Theophr. Hist. 1, 5. 22. 23. 3, 12. quem hic secutus est Cornarius. Columella vero 4, 30, 4. et Plin. 24, 9. 37. Amerinam inter salices referentes recte ab ἄγνῳ, Vitice, distinguunt, ita tamen, ut hic magnam agnoscat similitudinem, Non multum, dicens, a salice vitilium usu distat vitex, foliorum quoque aspectu, nisi odore gratior esset. Etiam Dioscor. περὶ ἄγνου et περὶ ἰτέας, separatim agit, licet vicinitate jungat. Interim ἄγνον aqua gaudere, et regionibus aquosis consentiunt omnes, etiam Method. Orat. 1. de Resurrect. p. 301. coll. Orat. 2. p. 325. ubi eundem * πύραγνον vocat. Scriptura in libris variat:
B scribitur ἀγνὸς, et ἄγνος (ut in Paus.), cum aspiratione, et ἄγνος leniter. Ultima ratio vera est; est enim ex ἄγονος contractum, ut docent Scholiastæ, et VV. DD. ad Hesych. h. v. quorum scrinia non compilo; sed addo Casaub. Lectt. Theocr. c. 9. p. 261. Com. qui appellari etiam πρόμαλος, observat, quæ tamen et ipsa diversa est, sed salici similis. Genus quoque est ambiguum. Ælius Dionysius, Eustathio Od. K. p. 1638. (367. Bas.) auctore, Atticis masculinum esse docet, ἄγνον ἀρσενικῶς, οὗ λύγον καλοῦσιν Ἀττικοί. Et sic sæpe occurrit. Sed Pausaniæ, ut vidimus, et Dioscoridi, aliisque, est femininum."]

[Ἄγνος. Erotian.: Ἄγνου· λύγου. Ἔστι δὲ ὄνομα φυτοῦ, ὡς καὶ Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς (l. c.) λέγων, Ἄγνου τε βρύα λευκὰ, καὶ ἐμπρίοντ' ὀνόγυρον. Legitur in Hippocr. 186, 6. 203, 30. 220, 21. 39. 226, 28. 245, 25. 42. 254, 43. 256, 15. 257, 30. 258, 5. 285, 25. 286, 36. 287, 18. 514, 5. 16. 517, 4. 6.]

[Ἄγνος. Etym. M. Ἄγνος· τὸ φυτὸν, παρὰ τὸ τοὺς
C ἐσθίοντας ἀγόνους τηρεῖν, ἄγονόν τι ὄν· ἢ παρὰ τὸ εἰς ἁγνείαν συντελεῖν, ἐσθιόμενον καὶ πινόμενον, ἔτι δὲ καὶ ὑποστρωννύμενον· ὃ καὶ λύγον καλοῦσι· τὸ τῆς σωφροσύνης δηλωτικὸν, καὶ ἡδονῆς σβεστικόν. Φασὶ γὰρ αὐτὸ ἐσθιόμενον σβεννύναι τὴν φλόγα τῶν ἡδονῶν. Ἁγνὸς δὲ λέγεται ὁ καθαρὸς ὀξυτόνως, παρὰ τὸ ἁγάζω ἁγανὸς, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἁγνὸς, ὡς παίζω παιδνός. Οὕτως Ὠρίων. Hinc suppl. et emendandus est Etym. G.: Ἄγνος· τὸ φυτὸν, παρὰ τὸ εἰς ἄγνοιαν (l. ἁγνείαν) συντελεῖν, ἐσθιόμενον καὶ πινόμενον, ἔτι δὲ καὶ ὑποστρωννύμενον. Cf. Etym. M. Μόσχοισι λύγοισιν· σημαίνει ἱμαντῶδες φυτόν· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἁπαλῶν ἔτι βοῶν ἐπὶ τὰ τρυφερὰ τῶν φυτῶν ἀγομένη· λύγος δέ ἐστιν ἱμαντῶδες φυτὸν, καὶ ἁπαλόν· ὃ καὶ οἶσον καλοῦσιν· ἐξ οὗ καὶ τὸ οἰσόκαρπον· καὶ μοσχύνεται, τρέφεται. Κυρίως τὰ μοσχεῖα, ἢ τῶν λεπτῶν λαχάνων φυτεῖα, ἢ φυτῶν. Τινὲς δὲ αὐτὸ καὶ ἄγνον καλοῦσιν· ὁ γὰρ τούτου καρπὸς ἐσθιόμενος, ἀφανιστικός ἐστιν ἀφροδισίων· καὶ οἱ ἱερεῖς δὲ τοῦ φυτοῦ τούτου τὰς κόμας τῇ ἑαυτῶν κλίνῃ ὑποτιθέασιν, ὡς φυσικήν τινα δύναμιν ἐχούσας
D πρὸς ἁγνείαν. (" Leg. videtur, κυρίως δὲ * μοσχεία, ἢ τῶν λεπτῶν λαχάνων φυτεία. Alioqui parum constabit vel sententia, vel structura." Sylb. Omnino cf. Eust. infra citandum.) Ῥάμνος, ὃ καὶ ἄγνον φασὶ διὰ τὸ συγγενές· παρὰ τὸ στερέμνιον καὶ καρτερὸν πρὸς ἡδονάς· ὅθεν καὶ τὸν Ἠλίαν ἐκ προσώπου τῆς Ἰεζάβελ φεύγοντα, ὑπὸ ῥάμνον ἐλθεῖν· ὅτι τῶν φευγόντων τὸν οἶστρον καὶ τὴν γυναικὸς ἡδονὴν καταγώγιόν ἐστι τὸ τῆς * ἁγνίας ξύλον, ἀπὸ τοῦ * ἀρχιπαρθένου Χριστοῦ πεφυτευμένον τοῖς τὴν ἁγνίαν ἀσπαζομένοις. Vide Niclas. supra. In v. ἁγνίας—ἁγνίαν error subest.]

[Ἄγνος· φυτὸν, ὃν καὶ λύγον. Timæus. "Sc. καλοῦσιν, quod Suid. addit, ipsum etiam Plat. locum, ad quem glossa pertinet, subjiciens, Phædo 338. Ἥ τε γὰρ πλάτανος αὕτη, μάλα ἀμφιλαφής τε καὶ ὑψηλὴ, τοῦ τε ἄγνου τὸ ὕψος, καὶ τὸ σύσκιον, πάγκαλον. Eundem locum laudarunt Plut. Amat. 749. et Æl. Dionys. ap. Eust. ad Od. I. p. 1638. Vide Is. Casaub. Lect. Theocr. 9. p. 261. et Intt. ad Hesych." D. R. Schol. Plat. 56.: Ἄγνου· ἄγνος, φυτόν τι θαμνῶδες, ἥ ἐστιν

ἢ λύγος. Suid.: Ἄγνος· φυτὸν, ὃν καὶ λύγον καλοῦσιν. Ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀρνέου. Ἄγνον, οὐχὶ λύγον καλοῦσιν, (" hæc verba alieno loco posita sunt, et proculdubio e margine in textum irrepserunt. Quare ea in versione prætermisi." Kust.) Καὶ ἀρσενικῶς. Χιονίδης Ἥρωσι· Καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐθὲν ἔτι τέ μοι δοκῶ Ἄγνου διαφέρειν ἐν χαράδρᾳ πεφυκότος. Πλάτων· Ἥτε γὰρ πλάτανος αὕτη, μάλα ἀμφιλαφὴς καὶ ὑψηλὴ, καὶ τοῦ ἄγνου δὲ τὸ ὕψος, καὶ τὸ σύσκιον, πάγκαλον. Ἁγνὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ καθαρός.]

[Ἄγνος· φυτὸν, ὃν καὶ λύγονα καλοῦσι, παρὰ τὸ τοὺς ἐσθίοντας ἀγόνους τηρεῖν, τινὲς δὲ τὸν * κολύανδρον (sic) λέγουσιν. " Suidas λύγον. Recte. Ita etiam Diosc. 1, 135. Ἄγνος, ἢ λύγος. Galen. Simplic. 6. Ælian. H. A. 9, 26. Plin. 9, 26." Tittm.]

[Ἄγνος. Eust. 834. Μόσχους δὲ λύγους, τοὺς ἁπαλοὺς δηλοῖ καὶ τρυφεροὺς, καί φασιν οἱ περὶ Ἀπίωνα καὶ Ἡρόδωρον, ἀπὸ τῶν ἔτι ἁπαλῶν βοῶν, ὅ ἐστι μόσχων, μετηνέχθαι τὴν λέξιν ἐπὶ τὰ τρυφερὰ καὶ λυγώδη φυτά· δῆλον δὲ ὅτι ἐκ τούτου καὶ τὸ μοσχεύειν ἡ γεωργικὴ λέξις ἐστίν· οἱ δ' αὐτοὶ καὶ λύγον φασὶν οὐχ ἁπλῶς τὸν τοῦ τυχόντος δένδρου ἁπαλὸν κλάδον, ἀλλὰ φυτὸν ἱμαντῶδες καὶ ἁπαλὸν, ὃ καὶ οἶσον καλοῦσιν, ἐξ οὗ καὶ οἰσόκαρπον, τὸ κατά τινας * ἀγνόκοκκον· ἐπεὶ ὁ λύγος καὶ ἄγνος καλεῖται οἱονεὶ ἄγονος· ὁ γὰρ αὐτοῦ καρπός φασιν ἐσθιόμενος, ἀφανιστικός ἐστι τῆς γονῆς. Διὸ καὶ οἱ ἱερεῖς κόμας τοῦ φυτοῦ τούτου ὑπετίθεντο τῇ στρωμνῇ ὡς φυσικήν τινα δύναμιν εἰς τὸ ἀγνεύειν ἐχούσας. Ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου λύγου, καὶ τὸ λυγίζειν· καὶ οἱ κωμῳδούμενοι ἐν φαύλαις ὀρχήσεσι λυγισμοί· λέγεται δὲ * λυγέα ἰδιωτικῶς· ἧς οἱ ἁπαλοὶ ἀκρέμονες καὶ μᾶλλον αἱ παραφυάδες, καὶ εἰς πλέγμα συστρέφονται, καὶ εἰς δεσμοὺς, κατά τινας σχοίνους τε καὶ ἱμάντας. Cf. Etym. M. supra citatum. Schol. Ven. A. ad Il. Λ. 105.: Δίδη μόσχοισι λύγοισι· ἐδέσμευσε ταῖς νέαις καὶ ἁπαλαῖς λύγοις καὶ βλαστήμασι· λύγος δὲ ἱμαντῶδές τι φυτὸν, καὶ ἁπαλὸν, ὃ καὶ οἶσον καλοῦσιν, ἐξ οὗ καὶ τὸ οἰσόκαρπον. Τινὲς δὲ αὐτὸ καὶ ἄγνον καλοῦσιν· ὁ γὰρ τούτου καρπὸς ἐσθιόμενος ἀφανιστικός ἐστι τῆς γονῆς· καὶ οἱ ἱερεῖς δὲ τοῦ φυτοῦ τούτου κόμας τῇ ἑαυτῶν κλίνῃ ὑποτιθέασιν, ὡς φυσικήν τινα δύναμιν ἔχοντα πρὸς ἁγνείαν· διὸ καὶ ἄγνος ἐκλήθη. Schol. Ven. B.: Δίδη μόσχοισι λύγοισι· οὐκ ἀπίθανος ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἁπαλῶν ἔτι βοῶν ἐπὶ τὰ τρυφερὰ τῶν φυτῶν ἀγομένη. Eust. 1638.: Λύγος δὲ ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι, φυτὸν εὔστροφον, καὶ ὡς ἀπ' αὐτοῦ ἐκείνου εἰπεῖν, * εὐλύγιστον, ὃ δὴ καὶ ἄγνος λέγεται παρ' Ἀττικοῖς. Φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος· Ἄγνον ἀρσενικῶς, οὐ λύγον καλοῦσιν Ἀττικοί. Φέρει δὲ καὶ χρῆσιν Πλάτωνος ταύτην· Ἥ τε γὰρ πλάτανος αὕτη μάλα ἀμφιλαφὴς καὶ ὑψηλὴ, καὶ τοῦ ἄγνου τό τε ὕψος καὶ τὸ σύσκιον, πάγκαλον. Δοκεῖ δὲ καὶ τὸ λυγρὸν ἀπὸ τοῦ τοιούτου γίνεσθαι λύγου, ὡς μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται, λύγου δὲ πάντως παράγωγον, καὶ τὸ λυγίζειν, καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ λυγισμὸς, ἐξ οὗ τέτραπται καὶ ὁ κατὰ τὰς ὀρχήσεις, οὗ χρῆσις παρὰ τῷ Κωμικῷ.—Λυγροὺς δὲ ἑταίρους, τοὺς κακοὺς, ὅ ἐστι δειλούς· κυρίως δὲ τὸ λυγρὸν, χαλεπόν ἐστι, καὶ ὡς εἰπεῖν, ψυχρὸν καὶ θανάσιμον, ὡς καὶ σίδηρος ψυχρὸς ὁ * θανατοποιός· καὶ γίνεται ἡ λέξις παρὰ τὸν πρὸ ὀλίγων ῥηθέντα λύγον, ἵνα ᾖ λυγηρὸν καὶ ἐν συγκοπῇ λυγρόν· λύγος δὲ ὡς ἐῤῥέθη ὁ ἄγνος, φυτὸν ψυχρὸν καὶ ἐκ τῆς ἀγονίας ἄγνος λεγόμενον κατὰ συγκοπήν. Διὸ καὶ οἱ ἁγνεύειν ἐν Θεσμοφορίοις ἐθέλοντες, ὑπεστρώννον ἑαυτοῖς τῶν τοῦ ἄγνου κλάδων, ἵνα μένοιεν ἄφυσοι. Ὥσπερ δὲ κατὰ τὴν ποίησιν ᾠκείωται τοῖς κάτω ἡ ἰτέα διὰ τὸ ὠλεσίκαρπον, οὕτω καὶ ὁ ἄγνος, ἤγουν ὁ λύγος, διὰ τὸ ψυχρὸν καὶ ἐντεῦθεν ἄγονον. Ἴσως δὲ ἐκ τοῦ τοιούτου λύγου, καὶ * λυγαλέον, καὶ πλεονασμῷ λευγαλέον, τὸ ὀλέθριον.]

["Ἄγνος, Heindorf. ad Phædr. 198. Act. Traj. 1, 214. Alciphr. 192. Ilgen. ad Hymn. p. 448. Sylb. ad Pausan. 1, 391. Fac. ('Ἀγνίτας cum primitivo ἄγνος ferri possunt, ut denominata sint παρὰ τὴν ἁγνότητα, A castitate, quam innata vi conciliare judicantur. Alii tamen malunt ἄγνος et ἀγνίτας, παρὰ τὴν στέρησιν τῆς γονῆς, Ab imminutione atque extinctione seminis genitalis.')" Schæf. Mss. Glossæ: Ἄγνος, δένδρον· Salix Græca. Ἄγνος, ὅθεν οἱ λύγοι, Vimen.]

["Ἄγνος, Vitex Agnus, Hippocr. et Diosc. 1, 135." Sprengel. Hist. R. H. 45. 181. qui perperam utroque in loco ἁγνὸς pro ἄγνος dedit.]

Ἄγνος, Avis cujusdam nomen ap. Suid., εἶδος ὀρνέου.

Ἄγνος, ex Athen. 8. affertur pro pisce Uranoscopo, qui Callionymus a Plinio dictus sit, atque ab ipso Athen.

"Ἄγνον, τὸ, Ulva, genus herbæ palustris, ut qui-" dem tradunt VV. LL."

[* " Ἁγνοῦς, Casaub. ad Athen. 103." Schæf. Mss. Harpocr. Ἁγνοῦς· δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς, ἧς ὁ φυλέτης * Ἁγνούσιος. Δημοσθένης ἐν τῷ Ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Suid.: Ἁγνούσιος· Ἁγνοῦς δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Ἀκαμαντίδος, ἧς ὁ φυλέτης Ἁγνούσιος.]

Ἀγνώδης, Viticeus, ut ἀγνῶδες φύλλον ap. Theophr. Viticeum folium, Viticis folium.

[* Ἀγνόκοκκον, τὸ, v. Eust. in Ἄγνος citatum. Hinc intelligenda sunt loca, quæ protulit Ducang. in App. ad Gl. M. et I. Gr. p. 6.:—" Ἀγνόκοκα, ἀλυγαιόκοκα, (f. l. τὰ, vel ἡ, * λυγόκοκκα,) in Lex. Botanico e Cod. Reg. 2147. λιγαιόκουκα in Lex. Nicomedis."]

ἈΗΡ, ἀέρος, ὁ, Aër, unum e quatuor elementis: ἀέρος εὐκρασία, ap. Athen. 8., Aëris temperies, vel Cœli temperies. Nam in hoc genere loquendi usurpatur interdum cœlum pro aëre. Apud Eund. 2. μαλακὸς ἀὴρ, Mollis aër, cui opponitur σκληρὸς ἀὴρ 14. Apud Theophr. de C. P. 2, 10. ἀὴρ ὑγρότερος, Aër humidior. Σπᾶν τὸν ἀέρα, dicit quidam Poëta ap. Plut., Aërem attrahere, sed Lat. dicunt potius Haurire vel Carpere aërem. || Πρὸς τὸν ἀέρα διάγειν, ap. Aristoph., Sub dio commorari, i. e. ἐν ὑπαίθρῳ διατρίβειν. Plut. autem τὸν ὕπαιθρον ἀέρα dicit Qui undique patet, et nulla parte clausus est. || Usurpatur etiam in plurali numero, ut ἀέρων φθοραὶ, Aërum corruptiones, Pestilentiæ: sic ἀέρων εὐκρασίαι, ap. Chrysost. Utitur et Plut. plurali in Solone, et in Præc. de Valetudine tuenda. Itidem Aëres plurali numero dixit Vitruv. || Quidam male tradunt communis esse generis ap. Homerum; cum enim in feminino ponitur, Caliginem significat. || Etym. vult ἀὴρ derivatum esse vel ex αἴρω, quia in eo animalia quædam αἴρονται, i. e. sursum attolluntur, vel quod sit κοῦφος, i. e. levis, quia αἴρειν est κουφίζειν, et αἴρεσθαι, κουφίζεσθαι, aut ex ἄω, i. e. Spiro, Flo: quod ejus motus ventum efficiat. Apud Plat. habentur tres etymologiæ, vel quia αἴρει τὰ ἀπὸ τῆς γῆς, vel quia semper fluit, vel quia ex eo fluente fit spiritus. In VV. LL. ponitur unica, et ea quidem falsissima, ut ἀὴρ sit factus ex α privativa et ὁρᾶν: cujus etymologiæ occasionem dedit ea significatio, qua pro Tenebris ponitur et ἀορασία. Ego a spirando dictum esse aërem facile crediderim; sed malim ab ἄημι, quam ab ἄω formare. Quid si vero dicat aliquis ἄημι ex ἀὴρ esse deductum? Ei sane non valde repugnabo. Nam facile crediderim non aliunde derivatum esse nomen ἀὴρ, ab eo autem multa esse deducta. Quod enim vocabulum non derivatum esse dicendum est, si et huic derivationem tribuamus? || Habet autem ἀὴρ longum α passim ap. poëtas. Greg. tamen corripit, licentia utens nescio an concessa, cum dicit in enumeratione plagarum Ægypti, Τὸ τρίτον αὖ σκνίπεσσιν ἀὴρ καὶ γαῖα καλύφθη.

Ἀὴρ, fem. genere, Caligo, Aër tenebrosus, Aër nubilus, ut contra αἰθρία, Aër serenus. Exponitur etiam ἀορασία, h. e. Invisibilitas, ad verbum. Il. E. (864.) Οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ: Od. I. (144.) Ἀὴρ γὰρ περὶ [al. παρὰ] νηυσὶ βαθεῖ' ἦν. Cujus loci meminit Gellius, 13, 19., scribens: Contra vero idem Ennius in Annali duodevicesimo, Aëre fulva dicit, non Fulvo, non ob id solum quod Homerus ἀέρα βαθεῖαν dicit, sed quod hic sonus, opinor, vocalior est visus et amœnior. || Apud Theocr. 17, (118.) sunt qui ἀέρα pro Infernis tenebris accipiant, τὰ δὲ μυρία τῆνα, Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἑλόντες, Ἀέρι πᾷ κέκρυπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος, atque hic citant illud e Virg. Æn. 6. Aëris in campis, et locum ex Ausonio in Cupidine afflicto. Sed potest et generaliter pro Tenebris accipi, atque

ita exponi hic Theocr. locus: At infinita illa, quæ compararunt [Atridæ,] ampla regia Priami eversa, tenebris condita jacent, unde reditus minime patet. Sic poëtæ quæcunque perierunt, dicunt Tenebris esse condita, s. Caligine, vel Cæca nocte: ac præsertim metaphorice hoc de iis dicunt, quorum memoria periit ac plane abolita est. Fateor tamen posse et de Infernis tenebris intelligi, juxta illud ejusdem Theocriti, vulgo enim auctor putatur, in Adonidis Epitaphio ad Proserpinam, *τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἔς σε καὶ ᾅδην.* Ita enim illic legere nonnulli malunt, quam *Ἄρη*, aut *ἔῤῥει*: harum lectionum mendosam utramque esse existimantes. Illam autem sequendo, videri possit Catullus in epigr. de Passere (3, 11.) ad utrumque locum Theocriti a me citatum allusisse. Nam Iter tenebricosum, unde nemo redit, est *ἀὴρ, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος.* Quod autem sequitur ap. Catull., malæ tenebræ Orci, quæ omnia bella devoratis, merito videri possit ex hoc Theocr. expressum, *τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἔς σε καὶ ᾅδην.* Hos autem locos inter se confero, ut ostendam posse *ἀέρι* in illo Theocr. versu, itidem pro Infernis tenebris accipi. [Gaisford. edidit, *τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταῤῥεῖ.* "Vulcan. ediderat *ἐς σὲ καὶ Ἅδην*, suam conjecturam, factam e vitiosa lectione Ed. Flor. *ἐς σὲ καὶ ἄρη.* In Ald. legitur, *τὸ δὲ πάγκαλον ἐς σὲ καὶ ἄῤῥει.* Emendatam jam dedit Fulv. Ursinus: *τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταῤῥεῖ.* Br. edidit, *ἐς σὲ καταῤῥῇ*, sed in Notis monuit scr. *ἐς τὺ κ.*" Valck. "*Καὶ ἄῤῥει* C. *καὶ ἄρη* R. Call." Gaisf.]

Ἀὴρ, juxta Erotian. 14. meæ Editionis, est etiam Noster spiritus, *τὸ ἐν ἡμῖν πνεῦμα*: i. e. opinor, *ἀὴρ ὃν ἐκπνέομεν*, i. e. Aër quem efflamus. Nam aër in prima significatione est *ὃν εἰσπνέομεν.* Sophoclis autem Schol. dicit, *ἀὴρ ὃν ἀναπνέομεν.* || Ibidem ait esse *τὴν δι' ἕδρας δυσώδη πνοήν*, Graveolentem halitum per sedem, s. anum.

Ἀὴρ, notatum est etiam poni pro Balnei parte: e Galeno ad Glauc. *Ἐν τῷ ἀέρι τοῦ βαλανείου χρονίσαι.*

[" *Ἀὴρ*, de genere huj. voc. v. omnino Wolf. ad Hesiod. p. 61. Toup. Opusc. 1, 159. Pierson. Veris. 88. Gierig. ad Ovid. 1. p. 5. Voss. Myth. Br. 1, 182. Valck. Diatr. 48. ad Charit. 266. Valck. Callim. 83. Plural. Wakef. Phil. 181. Luzac. Exerc. 98. Wakef. Georg. 52. Fischer. ad Weller. 1, 389. Heyn. Hom. 5, 145. 160. 7, 384. 738. *Ἀέρες*, Strabo 2, 191. Quantit. Aristot. Pepl. 37. Jacobs. 373. Caligo, Heyn. Hom. 5, 145. 662. 7, 199. 238. De odore, Ruhnk. ad Scheller. p. 6. *Ἀὴρ, αἰθὴρ*, Heyn. Hom. 6, 586. *Ἀέρα τύπτειν*, Wakef. S. C. 4, 144. 141. ad Lucian. 1, 773. Conf. cum *ἀνὴρ*, Jacobs. Anth. 9, 51. (et Æneæ Poliorc. 23.): cum *ἀστὴρ*, ad Lucian. 2, 92." Schæf. Mss.]

[" *Ἀὴρ*, proprie Aër, elementum illud spirabile, calidum et fluidum, tenue et leve, quod undequaque terram ambit, et quo vivimus, dum eum pulmone partim admittimus, partim expellimus, quod Cicero de N. D. 2, 36. Animabilem spirabilemque naturam recte appellavit, et in quo ab Æthere differat, demonstravit. Act. 22, 23. *Κονιορτὸν βαλλόντων εἰς τὸν ἀέρα*, Pulverem in aërem jacientibus. Apoc. 9, 2. 16, 17. coll. v. 18. Ex hac aëris natura derivandæ sunt formulæ loquendi illæ proverbiales in N. T. obviæ. Cujusmodi est α) *εἰς ἀέρα λαλεῖν*, quod Suidæ est *ἀνέμῳ διαλέγειν*, et Lucretio 4, 929. Ventis verba profundere, h. e. Frustra verba facere, ita, ut alii nec intelligant orationem, nec aliquam inde percipiant utilitatem, *εἰκῇ καὶ μάτην καὶ ἀνωφελῶς λαλεῖν*, ut verbis Theophylacti utar ad 1 Cor. 14, 9. ubi formula, *Ἔσεσθε γὰρ εἰς ἀέρα λαλοῦντες*, de iis usurpatur, qui in conventibus Christianorum sacris utebantur linguis barbaris, quas nemo præsentium intelligebat. Deinde β) *ἀέρα δέρειν*, Aërem cædere, quam formulam vulgo, ut Jac. Lydius in Agonist. SS. c. 15., ab Athletarum *σκιαμαχίᾳ* desumtam putant, quando luctatores sine adversario adversus umbram pugnare solebant, vel vanitate quadam ducti, vel exercendi se gratia. Videtur potius olim usurpata fuisse de pugilibus, qui frustra mittebant cæstus et sic in aërem verberabant: cf. Eustath. ad Il. 20, 446., ubi formula *ἠέρα τύπτειν* occurrit: de quibus Lat. Scriptt. formulas, In inane brachia jactare, Vires in ventum effundere, Virg. Æn. 5, 446., Verberare ictibus auras, Virg. Æn. 5, 376., usurpasse satis constat: unde deinde transferebatur ad eos, quorum conatus sunt inanes et irriti, qui non consequuntur quod volunt et optant. Sic 1 Cor. 9, 26. *Οὕτως πυκτεύω ὡς οὐκ ἀέρα δέρων*, Pugilem ago, sed non frustra vires in ventum effundo, h. e. Certo scio, me accepturum esse præmia laborum meorum. Cf. L. Bos et Kypke ad h. l. 2. Omne medium spatium, quod inter cœlum et terram est, Regio illa et materia omnis inter cœlum et terram interjecta. Hesych. et Phavor. *Ἀήρ· ὁ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς τόπος.* 1 Thess. 4, 17. *Ἁρπαγησόμεθα εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα*, h. e. vel, Obviam Domino nostro rapiemur, judicium exercenti medio loco inter cœlum summum et terram, quæ fuit Grotii sententia; vel, Nubibus vecti per aërem obviam rapiemur Domino nostro. Fortasse autem, quod meliorem h. l. sensum redderet, demonstrari posset ex ipso usu loquendi, *ἀέρα* etiam Ipsum cœlum significare, sicut et Cœlum interdum pro Aëre ponitur. Certe ab Aquila et Theod. Job. 35, 1. שמים per *ἀὴρ* translatum legitur. 3. Caligo, Tenebræ, Obscurus aër, ut loquitur Virg. Æn. 1, 415., observante jam Eustathio ad Il. 5, 776. et Apollonio Lex. Hom. 58. Villois. Hæc significatio, a Steph. Thes. L. Gr. notata, multis Scriptorum veterum locis confirmari potest. Il. 12, 240. *ποτὶ ζόφον ἠερόεντα*, Ad occidentem, ubi densissima est caligo, lucis nihil. Hesiod. Th. 119. *Τάρταρα ἠερόεντα*: 252. *ἠεροειδὴς πόντος.* Il. 17, 645. *ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος*, qui locus citatur a Longino c. 9. a quo *ἠὴρ* (i. q. *ἀὴρ*) explicatur per *σκότος.* Sapient. 17, 9. Gell. 13, 19. Obtinet autem hic usus loquendi Ephes. 2, 2. *Κατὰ τὸν ἄρχοντα τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀέρος*, ubi tamen per Principem tenebrarum metaphorice Diabolus intelligendus est, quatenus ejus imperio subjecti sunt omnes scelesti. Cf. infra sub *Σκότος.* Sed alii interpretes h. l. ad notionem, secundo loco positam, referunt, ut *τοῦ ἀέρος* sit, Qui in aëre versatur, et provocant ad locum Eurip. Phœn. 1538. ubi Schol. *τοῦ ἀέρος* interpretatus est *τὰ ἐν ἀέρι τὴν διατριβὴν ποιοῦντα.*" Schleusner. Lex. in N. T.]

[*Ἀήρ.* "*Ὡς οὐκ ἀέρα δέρων.* Docte Vulg. Non quasi aërem verberans. Virgiliana phrasi dixeris: Non quasi ictibus auras verberans. Phrasis *ἀέρα δέρειν*, Auras verberare, propria in Pugilatu, quo pugnaturi brachiorum motu se præparabant ad certamen. P. illuc videtur etiam respexisse h. Ep. 14, 9. Sed illinc translata phrasis, in sermone quotidiano tanquam proverbialis adhibita, de iis omnibus ponebatur, qui operam inanem insumebant: in quem sensum etiam adhibebantur phrases *ἀσκὸν δέρειν*, Utrem verberare, et *σκιαμαχεῖν*, Cum umbra sua pugnare. Eust. ad Il. H. p. 530. *Ἐν σκιαμαχίᾳ μαχόμενος, ὅ φασιν ἀέρα δέρων.* Male scribitur illic *δαίρων*, quæ scriptio v. *δέρω* vitiosa reperitur et alibi." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 253.]

[" *Ἀὴρ* dicitur ab *ἄημι*, Spiro. *Ἡ γὰρ κίνησις αὐτοῦ ποιεῖ τὸν ἄνεμον.* Ad id Cicero alludit de N. D. 2.: Principio terra, sita in media parte mundi, circumfusa undique est hac animabili spirabilique natura, cui nomen est Aër, Græcum illud quidem, sed receptum jam tamen usu a nostris. Alii e Plat. aërem dictum volunt *ἀπὸ τοῦ ἀεὶ ῥεῖν*, Quod semper fluat: alii, Etymologum secuti, deducunt *παρὰ τὸ αἴρειν, τὸ κουφίζειν*, Ab elevando, quoniam *κουφίζονται ἐν αὐτῷ καὶ αἴρονταί τινα ζῶα*, In eo quædam animalia tolluntur; sive quod sit *κοῦφος*, Levis. Vide Etym. Vossii et Fungeri, Becmannum etiam de Origg. II. Significationes aliquot expendendæ sunt. 1. *Ἀὴρ* proprie notat Elementum calidum et fluidum, tenue et leve, infra cœlum ac supra terram et aquam existens. De eo nos duo tantum observamus. A. Proverbiales locutiones: cujusmodi in Scriptura α. *Ἀέρα δέρειν*, Aërem cædere, 1 ad Cor. 9, 26. quod est, interprete Bullingero nostro, Frustra et inaniter laborare, sicut in vanum laborat pugil, qui non anta-

gonistam, sed aërem cædit. Atque hoc est alias *σκιαμαχεῖν*, Sine adversario adversus umbram brachiis et cruribus pugnare. De hac umbratili pugna intelligi debet Dionys. Areop. de Div. Nom. 8. p. 624. dum de Elyma mago dicit: *Μιμεῖται τοὺς τῶν ἀθλητῶν ἀπειρονίκας, οἳ πολλάκις ἀσθενεῖς εἶναι τοὺς ἀνταγωνιστὰς ὑποθέμενοι, κατὰ τὸ δοκοῦν ἑαυτοῖς, καὶ πρὸς ἀπόντας αὐτοὺς ἀνδρείως σκιαμαχοῦντες, καὶ τὸν ἀέρα διακένοις πληγαῖς εὐθαρσῶς καταπαίοντες, οἴονται τῶν ἀντιπάλων αὐτῶν κεκρατηκέναι, κ. τ. λ.* Aliquando etiam antiquitus armis adversus umbram pugnatum est post cœnam, auctore Possidonio; et Galenus ad exercenda brachia et crura *σκιαμαχίαν* commendavit. Hujusmodi *σκιαμαχίᾳ* hodieque uti solent gladiatores, dum in certaminum præludiis brachia in ventum jactare solent, quod Ventilare dixit Seneca Epist. 117. p. 762. Quæ Theodoretus et Theophylactus ad h. l. afferunt, aliena sunt; volunt enim sensum esse, *οὐ ματαιοπονῶ τὸν ἀέρα τύπτων, ἀλλὰ τοῖς ἀοράτοις ἀντιπάλοις τὴν πληγὴν ἐπιφέρω.* Non suscipio inanem laborem, aërem feriens, sed invisibilibus adversariis vulnus infligo. Optime Cyrillus Alex. adv. Nestor. 3. p. 65. *ἀέρα δέρειν* explicat per *σκιαμαχεῖν καὶ μάτην διατείνεσθαι*, Cum umbris pugnare, et frustra contendere. Vide etiam Erasm. Chil. 4. Cent. 6. Adag. 48. β. *Εἰς ἀέρα λαλεῖν*, In aërem loqui, 1 ad Cor. 14, 9. quod nihil aliud est, quam Inutiliter, sine fructu et ædificatione loqui. Chrysost. Hom. 35. in hanc Epist. explicat, per *οὐδενὶ φθέγγεσθαι, πρὸς οὐδένα λαλεῖν*, Nulli loqui, Ad neminem orationem habere, quod nihil aliud, quam *εἰκῇ, καὶ μάτην, καὶ ἀνωφελῶς λαλεῖν*, Frustra, Inaniter, Et sine ulla utilitate loqui, ut exponit Phot. ap. Œcumen. in hanc Epist. p. 470. eodem modo Theophyl. B. Observamus Aëris varias utilitates. De iis agit Theodoretus Or. 2. de Prov. 4. p. 333. *Τὸν ἀέρα καὶ ἡμεῖς ἀναπνέοντες ζῶμεν οἱ ἄνθρωποι, καὶ τῶν ἀλόγων δὲ ζώων, ὅσα πτηνὰ καὶ ἑρπετὰ καὶ ἀμφίβια, τοῦτον ἔχει τῆς ζωῆς συνεργόν· οὗτος κινούμενος, τῶν ἀνέμων ἡμῖν παρέχει τὰς αὔρας· οὗτος πυκνούμενος, τὴν ἀπὸ τῶν νεφῶν ἀρδείαν παραπέμπει τῇ γῇ, κ.τ.λ.* Pag. seq. aërem vocat *κοινὸν θησαυρὸν καὶ πενομένων, καὶ ἐπὶ πλούτῳ βρενθυομένων, οἰκετῶν καὶ δεσποτῶν, ἰδιωτῶν καὶ βασιλέων.* Greg. Naz. Or. 34. p. 557. aërem vocat *πολὺν πλοῦτον καὶ ἄφθονον, οὐκ ἀξίαις, οὐ τύχαις μετρούμενον, οὐχ ὅροις κρατούμενον, οὐχ ἡλικίαις μεριζόμενον, ἀλλὰ κατὰ τὴν τοῦ μάννα διανομὴν, αὐταρκείᾳ περιλαμβανόμενον, καὶ ἰσομοιρίᾳ τιμώμενον· τὸ τῆς πτηνῆς φύσεως ὄχημα, τὴν ἀνέμων ἕδραν, τὴν ὡρῶν εὐκαιρίαν, τὴν ζώων ψύχωσιν, μᾶλλον δὲ τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ σῶμα συντήρησιν, ἐν ᾧ σώματα, καὶ μεθ' οὗ λόγος, ἐν ᾧ φῶς καὶ τὸ φωτιζόμενον, καὶ ἡ ὄψις, ἡ δι' αὐτοῦ ῥέουσα.* Adi etiam, si libet, Greg. Nyss. in Hexaëm. 1, 191. et Chrys. Hom. 15. T. 5. 2. *Ἀὴρ* notat Sudarium, quo Sacerdos in Liturgia utebatur. In Liturgia Chrysostomi p. 75. *Καὶ ὁ ἱερεὺς θυμιῶν τὸν ἀέρα, καὶ σκεπάζων ἀμφότερα.* Et 85. *Θυμιᾷ ὁ διάκονος τὴν ἁγίαν τράπεζαν * γύρωθεν, τὸ ἱερατεῖον ὅλον, καὶ τὸν ἀέρα.* Canon 10. Concilii Constant. in Templo Apostolorum: *Ὥρισεν ἡ ἁγία σύνοδος, τοὺς τὸ ἅγιον ποτήριον, ἢ τὸν δίσκον, ἢ τὴν λαβίδα, ἢ τὴν σεβασμίαν ἐνδυτὴν, ἢ τὸν λεγόμενον ἀέρα—εἰς ἴδιον κέρδος ὑφαρπάζοντας, παντελεῖ καθαιρέσει καθυποβάλλεσθαι.* Plura testimonia exhibet Meurs. Gloss. Mysticam significationem, cujus Idem meminit, tradit Germanus Hist. Eccl. pag. m. 153. et 166. 3. *Ἀὴρ* notat in balneis, Quidquid extra solia vacat, in quo homines consistere possunt. Epiphanius, Hær. 30. quæ est Ebionæorum: *Κατὰ συγκυρίαν δὲ γυνή τις ἐλευθέρα ἔτυχεν ἐν τῷ λουτρῷ κάλλει διαπρέπουσα εὐμορφίας· καὶ ὁ νεώτερος θελχθεὶς τῷ ἔθει τῆς αὐτοῦ ἀκολασίας, διϊὼν ἐν τῷ ἀέρι * παρενέτρεψεν αὐτοῦ τὴν πλευρὰν τοῦ γυναίου.* Ad hæc Franciscus Francus in Defensione Notarum Salmasii ad Pallium Tertulliani:—'Petavius illa verba, *διϊὼν ἐν τῷ ἀέρι*, ita reddit, Per balnearum solium ambulans. Solium in cella balneari *ἔμβασιν* esse, in quam loturi descendebant, alveum nempe ipsum, qui aqua replebatur, et in quo homines lavabantur, e Celso notum, qui dicit Descendere in solium, Sedere in solio; et e Diosc. 6. *Τὸ σῶμα λούειν καθιέντας εἰς ἔμβασιν.* In cellis balnearibus, quidquid extra solia ipsa, vel *ἐμβάσεις* loci vacabat, in quo homines consistere poterant, *ἀὴρ* vocabatur. Pauperes, quibus æs ad lavandum non erat, in aëre illo balneorum sese calefaciebant. Quidquid igitur extra aquam fuit, i. e. extra *ἔμβασιν*, s. Solium, id Aërem balnei, *τὸν ἀέρα τῶν λουτρῶν* vocabant." Suicer. Thes. Eccl.]

["*Ἀὴρ ἐκ τῶν νεφῶν πεσὼν ἐπὶ τὴν γῆν*, Aër caliginosus, Caligo, 18, 3, 7. **Δυσσυνόπτου τῆς κατὰ τὸν ἀέρα περιστάσεως ὑπαρχούσης*, Cum densa aëris caligo prospectum eriperet, 3, 84. Eadem notione *τὸ κατὰ τὸν ἀέρα γενόμενον σύμπτωμα*, 3, 108." Lex. Polyb. "*Ἀὴρ*, Aër, Memorab. 4, 3, 8. in additamento Codicis Meermanniani laudatur inter documenta Providentiæ Divinæ." Lex. Xenoph. "2 Reg. 22, 12. *ἐν νεφέλαις ἀέρων.* Ita et Ps. 17, 13. שמים Aqu. Theod. Job. 35, 11. Sap. 2. *ἄνθος ἀέρος*, sed reponendum *ἔαρος*, Veris, e Petri Nannii conjectura. Vide Colomesii Obs. Sacr. 630." Biel. Thes. "Aëris *ῥῆξις* magno clamore aves dejicit in terram, Plut. 1, 375. a. Soph. Electr. 86. *Ὦ φάος ἁγνὸν Καὶ γῆς ἰσόμοιρος ἀὴρ κ. τ. λ.* Schol. philosophatur. ('Porson. in Kiddii Misc. 221. *ἰσόμοιρ'*. Libri omnes nominativum habent. Moschop. in Dict. Att. v. *Φάρος*, α in *ἀὴρ* anceps esse ait. Correptum invenitur in scriptura Epigrammatis Aristotelis in heroes Homericos 38. quæ extat ap. Eustath. p. 17, 37. Obscure dictum, *γῆς ἰσόμοιρος ἀὴρ*, valde torsit Interpretes, risitque non immerito Pherecrates, ut Schol. annotavit. Nihil videtur aliud dici, quam Æther, parem cum terra ambitum habens. Vide similia ap. Valck. Diatr. in Eurip. 46. Neque enim Tenebras hic notare *ἀέρα*, e v. 91. intelligitur.' Hermann. Quid si interpretemur *ὦ ἰσόμοιρος ἀὴρ γῆς*? Nam vox *ἰσόμοιρος* ipsa per se, sine *γῆς*, pro epitheto usurpari potest. Certe Greg. Naz. l. c. aërem vocat *πολὺν πλοῦτον καὶ ἄφθονον, οὐκ ἀξίαις, οὐ τύχαις μετρούμενον, οὐχ ὅροις κρατούμενον, οὐχ ἡλικίαις μεριζόμενον, ἀλλὰ κατὰ τὴν τοῦ μάννα διανομὴν, αὐταρκείᾳ περιλαμβανόμενον, καὶ ἰσομοιρίᾳ τιμώμενον*, quæ verba Suicer vertit, Verum, quod olim in manna contigit, quantum cuique sat sit, impertitum, atque æquabilitatis honore decoratum. Sic Aristoph. Nub. 570. *Αἰθέρα σεμνότατον, βιοθρέμμονα πάντων.*) Vetus Poëta ap. Parthen. 21. *πολλὰ δ' ἐς ὑγρὴν Ἠέρα χεῖρας ἔτεινεν, ἐελδομένη φιλότητος.* Lege Schol. Soph. El. l. c. de eo epitheto. ('Herodian. 6, 6. *Ἰλλυρικοὶ ὑγρῷ καὶ χειμερίῳ ἀέρι ἐνειθισμένοι*, Humido hybernoque cœlo insueti.' Is. Voss. ad Constantiniani sui Lexici marg.) Cic. Ep. ad Att. 8, 5.: 'Nam, quod ad te non scripseram, postea audivi, a tertio miliario tum eum *ῥίψαι Πολλὰ μάτην κεράεσσιν ἐς ἠέρα θυμήναντα*, multa, inquam, mala eum dixisse; suo capiti ut aiunt.'" Valck. Mss. Vide Buttmann. Lexilog. 115.]

[*Ἀὴρ βαθεῖα, Ἀττικῶς· ἀὴρ βαθὺς, Ἑλληνικῶς.* "Respicit Mœris Od. I. 144. *Ἀὴρ γὰρ περὶ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, οὐδὲ σελήνη Οὐρανόθεν προὔφαινε*, ubi *ὁμίχλην, ἀορασίαν* denotat. Vide Erotian. v. *Ἀὴρ*, et Etym. 421. etc. Eustathius Od. H. p. 268. *Ἠέρα δὲ καὶ ἐνταῦθα τὴν ἀορασίαν φησὶ, θηλυκῶς σχηματίζων κατὰ ἔθος Ἰωνικόν.* Cf. Od. Υ. 446. Plura dabit HSt. Thes. et D'Orvill. Vann. Crit. 108. *Ἀέρα βαθὺν* pro Aëre sublimiori posuit Ælian. H. A. 11, 27. *Βαθεῖα αἰθὴρ* occurrit in Fragm. Euripidis ap. Plut. 11, 539. A. *Εἰ δ' ἦσαν ἀνθρώποισιν ὠνητοὶ λόγοι, Οὐδεὶς ἂν αὐτὸν εὖ λέγειν ἐβούλετο· Νῦν δ', ἐκ βαθείας γὰρ πάρεστιν αἰθέρος Λαβεῖν ἀμισθὶ, πᾶς τις ἥδεται λέγων Τά τ' ὄντα καὶ μή· ζημίαν γὰρ οὐκ ἔχει.* Ubi fortasse rectius legetur, *βαθείας—ἀέρος*." Pierson. "Femininum rarius, nec nisi dialecto Ionicæ concessum, (imo id vel Euripidi, ut patet, usurpatum est.) Schol. Pind. Ol. 1, 10." Fr. Passow. Symb. ad Schneideri Lex., in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 98. Locus Pindarici Scholiastæ recentioris est hic: *Τὸν αἰθέρα ἐνταῦθα θηλυκῶς εἶπε ποιητικῷ ἔθει.——Ὅτι δὲ καὶ τὸ αἰθὴρ ἀντὶ τοῦ ἀὴρ εὕρηται*, (ut etiam in Eurip., quem corruptum esse male putat Piersonus,) *μαρτυρεῖ καὶ Ἀριστοφάνης λέ-*

γων περὶ τῶν νεφελῶν οὕτως (Nub. 569.) Ὑμέτερον πατέρ', αἰθέρα, βιοθρέμμονα πάντων. (In Brunckii Ed. legitur, Καὶ μεγαλώνυμον ἡμέτερον πατέρ', Αἰθέρα σεμνότατον, βιοθρέμμονα πάντων.) Ἐν γὰρ τῷ ἀέρι, καὶ οὐκ ἐν τῷ πυρὶ, αἱ νεφέλαι συνίστανται, καὶ οὗτος πᾶσι φυτοῖς καὶ ζώοις τὸ ζῆν παρέχει. Ἐρήμας δὲ αἰθέρος. Παρὰ τοῖς Ἴωσιν οὕτω θηλυκῶς προφέρεται, ὡς ἡ κίων, καὶ ἡ Μαραθών· οὐ πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα Ἰωνικά ἐστιν· ἐπεὶ καὶ οἱ Ἀττικοὶ πολλὰ τῶν ὀνομάτων ἀρσενικὰ ὄντα θηλυκῶς ἐκφέρουσι. "Αἰθὴρ, interdum feminini generis. Exempla exhibebit Fischer. ad Weller. 1, 390. quibus adde Aristoph. Thesm. 1077." Passow. l. c. Hom. Hymn. in Cer. 70. Αἰθέρος ἐκ δίης *καταδέρκεαι ἀκτίνεσσι. Ipse Eurip. Med. 1263. Δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω, Ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος, Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην. "Tres Rom. βάθος. Sed A. supra scriptum habet πτύχας ab eadem manu. Ita Noster Or. 1631. Ἥδ' ἐστὶν, ἣν ὁρᾶτ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς: 1636. Κάστορί τε Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς Ξύνθακος ἔσται, ναυτίλοις σωτήριος: Hel. 44. Λαβὼν δέ μ' Ἑρμῆς ἐν πτυχαῖσιν αἰθέρος: 611. Βέβηκεν ἄλοχος σὴ πρὸς αἰθέρος πτυχάς. Similiter Phœn. 84. Ἀλλ' ὦ φαεννὰς οὐρανοῦ ναίων πτυχάς. Obiter moneo, pro πτύχας ap. Eurip. Phœn. 84. Andr. 1278. Suppl. 202. Iph. T. 1082. Bacch. 62. 943. Hel. 611. Herc. 240. scribendum esse πτυχάς. Nominativus enim non est πτύχες, sed πτυχαὶ, licet νοτερὰν πτύχα semel dixerit Noster Suppl. 979. Nostro quoque loco non male legeretur ἐς αἰθέρος πτυχάς. Sed dixit Eurip. Fr. inc. 132. Νῦν δ', ἐκ βαθείας γὰρ πάρεστιν αἰθέρος Λαβεῖν ἀμισθὶ, πᾶς τις ἥδεται λέγων τά τ' ὄντα καὶ μή. Quo exemplo satis defendi videtur ἐς αἰθέρος βάθος." Elmsl. Cf. Aristoph. Av. 1712. Ὀσμὴ δ' ἀνωνόμαστος ἐς βάθος κύκλου Χωρεῖ, καλὸν θέαμα, ubi Schol. εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ. "Βάθος κύκλου hic significat Altitudinem cœli, et βάθος dictum est pro ὕψος, ut ap. Virg. Cœlumque profundum, i. e. Altum. Totum autem h. l. utpote supra soccum comicum longe assurgentem, verbis Tragici alicujus contexuisse videtur Poëta noster, quod et alibi non raro facere solet, ut nimirum Tragicos parodiis hujusmodi et allusionibus ridendos propinet." Kust. Imitatus est nostras poëta, Gray in the Progress of Poesy, "The azure deep of air." "Profundus de fovea dictum. Sed et Cœlum profundum dici, e Virg. Ecl. 4, 51. notum est. Adde igitur eund. vers. repetitum Georg. 4, 222.: Ennium p. 144=236. Forteis Romani, quamquam cœlus profundus. Val. Flacc. 7, 478. dic quæso, profundi Quod cœli spectabo latus, Et sic Lucretius usus est de aëre, pro Quavis immensa dimensione, 1, 955. 6, 649. Ita et Sylvas profundas vocat Idem 5, 42. Et Curt. 7, 7, 4." J. Fr. Reitz. de Ambig. Med. et Contr. Ed. 1752. p. 464. Macrob. Saturn. 7, 14.: Ideo per minutissimum foramen contemplans oculus videt cœli profunditatem. Manil. 5, 719.: Quæ (stellæ) neque per cunctas noctes, neque tempore in omni Resplendent alto cœli summota profundo. Cf. Stesichori Fragm. inc. 10. ap. Blomfield. Mus. Crit. Cant. 6, 270. qui Photium laudavit, Στησίχορος δὲ Τάρταρον ἠλίβατον (adde τὸν, e Gr. linguæ genio) βαθὺν λέγει, et Etym. M. Στησίχορος δὲ Τάρταρον ἠλίβατον τὸν βαθὺν λέγει. Ἔνιοι ἠλίφατον ἀποδιδόασιν, ἡλίῳ φαινόμενον, καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἱππολύτῳ, Ἠλιβάτοις κευθμῶσιν, βαθυτάτοις, ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν τῆς βάσεως. Eurip. Hippol. 732. Ἠλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι γενοίμαν, Ἵνα με πτεροῦσσαν ὄρνιν Θεὸς ἐν πταναῖς ἀγέλαισιν θείη, ubi Schol., quem exscripsit Etymologus M., hæc notavit: Ἠλιβάτοις· ἀντὶ τοῦ βαθυτάτοις. Ἠλίβατον γὰρ οὐ μόνον τὸ ὑψηλὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ βαθὺ, οὗ ἐστὶν ἀλιτεῖν τῆς βάσεως. Sed perperam ἠλιβάτοις interpretatus est per βαθυτάτοις. Sensus enim est hic: Utinam o altis et arduis mihi, ut aquilæ, liceat in præcipitiis latere! i. e. Γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας. "Initium hujus strophes spectabant probabiliter etiam Aristophanis in Av. ista v. 1337. Γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας Ὡς ἂν ποταθείην ἀτρυγέτου Γλαυκᾶς ἐπ' (ὑπὲρ Brunck.) οἶδμα λίμνας. Quorum similia forte fuerint in Œnomao Sophoclis, in Scholiis illic memorati, ubi hæc Euripidea recte Bergler. attulit: Ἵνα με πτεροῦσσαν ὄρνιν Θεὸς ἐν πταναῖς ἀγέλαισιν θείη." Valck. ad Hippol. l. c. Sententiæ vero nostræ non obstat, quod κευθμὼν h. l. usurpetur, quam vocem fere semper de Locis inferioribus et Orco positam videamus. Ipse enim Eurip. dixit, Hel. 24. Ἰδαῖον εἰς κευθμῶνα: Cycl. 292. Μαλέας ἄκροι κευθμῶνες. Hesiod. Theog. 483. Ἄντρῳ ἐν ἠλιβάτῳ, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης, ubi Schol. εἰς ὃ ἀνέρχεται ὁ ἥλιος, ἐνταῦθα δὲ, ἐν κοίλῳ καὶ ὑψηλῷ. Ceterum idem Blomfieldius, præter Schol. Lucian. mox citandum, testimonium Hesychii hoc neglexit: Ἠλίβατον· ὑψηλὴν, ἄβατον, ἧς ἐστὶν ἀλιτεῖν βαίνοντα, *δυσπρόβατον (*δυσπρόσβατον cum Reiskio malit Albert. neque aliter Wakef. ad marg. jure optimo: sic ἀπρόσβατον ap. alios, Schol. ad Il. O. 273. ad Apoll. R. 2, 169.) Ἄλλοι δὲ, ἣν ἥλιος πρώτην βάλλει. ("Adde ἀκτῖνα, et loco πρώτην lege πρωΐην." Schleusner. Mss. Sed rectius Albert. legit, ἐφ' ἣν—πρῶτον.) Οἱ δὲ τὴν ἀλὶ βεβηκυῖαν. Στησίχορος δὲ Τάρταρον ἠλίβατον τὸν βαθὺν λέγει. Ἔνιοι ἠλίφατον ἀποδιδόασιν, ἡλίῳ φαινόμενον. "Eadem fere habet Schol. Lucian. Apol. pro Merc. cond. 1, 26. Græv. Vide et Lucian. ipsum de Merc. cond. p. 450. Ex Hesychio corrigendus est Schol." Toup. Emendd. 3, 246. Scholiastæ verba sunt hæc: Ἠλίβατον, ὑψηλὸν, ἄβατον, ἢ ὅπου ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει. ("Interponunt hic aliam vocem, εἰληβεβηκυῖαν, quam corruptam esse patet." M. du S. Lege ἀλὶ βεβηκυῖαν.) Στησίχορος δὲ Τάρταρον ἠλίβατον τὸν βαθὺν λέγει. Ἔνιοι δὲ ἠλίβατον (l. ἠλίφατον) ἀποδιδόασιν, ἡλίῳ φαινόμενον. De v. ἠλίβατος multa, nec mala scripsit Monk. ad Hippol. l. c. "Homer uses the word ἀὴρ for 'the thick, deep, blackening sky,' where βαθὺς, in the sense of 'thick,' 'deep,' 'dark,' is to be understood. Ἀλλ' οὔπη δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν· Ἠέρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι, (Il. P. 643.) Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν, Ποίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι· Ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, ἐπεί νύ τοι εὔαδεν οὕτως. Eustath. writes p. 1121. Ἐπεὶ δὲ οὔπη δύναται ἰδεῖν τινὰ τοιοῦτον Ἀχαιῶν, διὰ τὸν ἐν τῷ περιέχοντι βαθὺν, ὡς προείρηται, ἀέρα, ἤτοι ζόφον, ἠέρι γάρ φησι κατέχονται ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι, εὔχεται δακρυχέων. Now, though ἀὴρ by itself has this sense of 'darkness,' yet in another place it has the adjunct of 'deep.' Apollon. Lex. Hom. Ἀήρ· ὅτε μὲν ἀρσενικῶς, ὁ περικεχυμένος ἡμῖν, περὶ οὗ φησί· Εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, ἣ τότ' ἐν Ἴδῃ Μακροτάτη πεφυκυῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν, (Il. Ξ. 288.) Ὅτε δὲ θηλυκῶς, τὴν σκοτίαν σημαίνει· Ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, οὐδὲ σελήνη Οὐρανόθεν προὔφαινε, (Od. I. 144.) Eustath. upon Il. 5, 776. notices ἀὴρ as having the sense of 'darkness,' and this accounts for the ζόφον ἠερόεντα of Homer Il. 12, 240. and the Τάρταρα ἠερόεντα of Hesiod Theog. 119. ('Μένοντες δὲ ὑπὸ σκηναῖς αὐτοσχεδίοις, οἱ δὲ πλεῖστοι ὑπὸ γυμνῷ τῷ ἀέρι, Partim sub tumultuariis tentoriis agitabant, partim sub aperto cœlo, Herodian. 8, 5. Ἐξ ὧν, sc. ἑλῶν, τῆς ἀναθυμιάσεως καὶ παχύτητος ὁ κατ' ἐκείνην τὴν χώραν, sc. Britanniam, ἀὴρ ζοφώδης ἀεὶ φαίνεται, 3, 14.' Is. Voss. ad Constantiniani sui Lexici marg.) From βαθεῖα thus used with ἀὴρ came probably the interpretation of Hesych., βαθείης by μελάνης, and βαθὺ by μέλαν. Even ἀερόεν is thus explained by Hesych. μέλαν, βαθὺ, μέγα. In Latin Aërius has no such signification of 'darkness,' but means 'height.' So we read in Virg. Æn. 3. Arces aëriæ, Georg. 3. Alpes aëriæ, 'Lofty,' 'High in the air.' There is a literal use of 'deep' as applied to colour, in which the English language coincides with the Greek, and, though colour is really seen upon the surface of objects, yet there is a sort of fallacy in our imaginations, which leads us to think and speak of it as existing under the surface, when it is very strong and vivid. Thus we talk of a 'deep purple,' 'deep violet,' etc. We have seen the word ἀὴρ, and its derivatives applied to 'blackness' in the very depth of the air. Ἠεροειδὲς is in ancient Greek applied to 'deep colour:' Hesych. Δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ζοφῶδες, καὶ σκοτει-

νὸν, καὶ ἀερῶδες τῇ χροιᾷ. I do not indeed remember any passage in any old Greek writer, where βαθὺς is directly applied to colour. But in modern Greek it is so applied. See Du Cange's Gloss. v. Βαθύïνος. Profundus is, I believe, by no good ancient writer applied to colour; but we find it in the later writers of Latin. See Du Cange in voce. Lucretius applies Profundus to the vast immeasurable expansion of space, where height, and depth, and length are all united, 1, 955. 1101. 2, 1050. 1094. In looking at the immensity of space we have a feeling similar to that, which we experience, when we look down into an immeasurable abyss. Hence Profundum is generically applied by Lucretius to all the properties of extension in space. But specifically it is not applied by Lucretius to the extension of height. On the contrary the only specific sense he assigns to it, is that of depth, 3, 991. I am inclined to think that Virgil was led to his Cœlum profundum by his Epicurean notions, (imo potius ex imitatione Gr. poëtarum, quibus phrasis ἀὴρ βαθεῖα, αἰθέρος βάθος in deliciis erat.) It is remarkable that in Latin Profunda is used with Altitudo by the prose-writers, (etiam Manil. l. c. scripsit, Resplendent alto cœli summota profundo,) Tacitus Ann. 2, 61. Livy 38, 23. In both these passages not height, but the complex notion of depth and steepness is signified. Tacitus speaks of an abyss of water both deep and steep. Livy speaks of a descent from a hill, which is deep and steep, into a valley." Parr. in Ep. Ms. ad Dugald Stewart.]

['Ἀήρ. Erotian.: Τετραχῶς λέγεται, ὅ τε κοινῶς φαινόμενος καὶ λεγόμενος, ἥ τε ὁμίχλη, καθ' ὃ λέγεται παρ' Ὁμήρῳ, Ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθείη, (Ms. D. βαθείην, l. βαθεῖ' ἦν, ex Od. I. 144.) οὐδὲ σελήνη Οὐρανόθεν προὔφαινε· καὶ τὸ ἐν ἡμῖν δὲ πνεῦμα· καὶ ἡ δι' ἕδρας δυσώδης πνοή. Ἀὴρ legitur in Hippocr. 19, 8. 34. 20, 4. 30. 34. 36, 19. 36. 90, 27. 91, 17. 107, 27. 116, 35. 118, 22. 23. 24. 32. 35. 36. 119, 4. 10. 11. 20. 36. 38. 40. 120, 31. 38. 44. 121, 24. 31. 32. 34. 125, 4. 9. 19. 128, 3. 8. 269, 22. 347, 7. 400, 13. 539, 43. Tittmanni Technoll. Mss.: Ἀήρ· ἓν τῶν τεσσάρων στοιχείων, ἄνεμος δὲ ὁ πνέων, ὅπερ ἀήτης ποιητικῶς λέγεται. Zonar.: Ἀήρ· οὐ πᾶσαι αἱ κινήσεις κατὰ φύσιν εἰσίν. Ἀὴρ δέ ἐστι στοιχεῖον λεπτότατον, ὑγρόν τε καὶ θερμὸν, τοῦ πυρὸς βαρύτερον, τῆς δὲ γῆς καὶ τῶν ὑδάτων κουφότερον, ἀναπνοῆς καὶ ἐκφύσεως αἴτιον, ("l. ἐκφωνήσεως cum Cod. D." Tittm.) ἀχρωμάτιστον, ἤτοι ἐκ φύσεως χρῆμα ("l. χρῶμα, ut Cod. K." Tittm.) μὴ κεκτημένον, διειδὲς, διαφανές· φωτὸς γάρ ἐστι διεκτικὸν (l. δεκτικὸν,) καὶ ταῖς τρισὶν αἰσθήσεσιν ἡμῶν διακονοῦν· δι' αὐτοῦ γὰρ ὁρῶμεν, ἀκούομεν, καὶ ὀσφραινόμεθα· δεκτικὸν θάλψεώς τε καὶ ψύξεως, ξηρότητός τε καὶ ὑγρότητος, οὐ πᾶσαι αἱ κατὰ τόπον κινήσεις εἰσὶν, ἄνω, κάτω, ἔσω, ἔξω, δεξιὰ, ἀριστερὰ, καὶ ἡ κυκλοφορικὴ κίνησις· οἴκοθεν μὴ κεκτημένος τὸ φῶς, ἀλλ' ὑπὸ ἡλίου, καὶ σελήνης, καὶ ἄστρων, καὶ πυρὸς φωτιζόμενος. Καὶ τοῦτο ἐστὶν ὃ εἶπεν ἡ γραφή· Σκότος ἦν ἐπάνω τῆς ἀβύσσου· θέλουσα δεῖξαι, ὡς οὐκ οἴκοθεν ὁ ἀὴρ τὸ φῶς κέκτηται, ἀλλ' ἄλλη ἐστὶν οὐσία τοῦ φωτός. Παρὰ τὸ ἄω, τὸ πνέω, ἀήρ· ἡ γὰρ κίνησις αὐτοῦ ποιεῖ τὸν ἄνεμον. Ἢ παρὰ τὸ ἔρω, τὸ κουφίζω, ἀήρ· κουφίζονται γὰρ ἐν αὐτῷ, καὶ αἴρονταί τινα ζῶα. Etym. M. Ἀήρ· παρὰ τὸ αἴρω τὸ κουφίζω, ἀήρ. Κουφίζονται γὰρ ἐν αὐτῷ, καὶ αἴρονταί τινα ζῶα· ἢ ὁ κοῦφος, παρὰ τὸ αἴρω· ἢ παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω, ἀήρ· ἡ γὰρ κίνησις αὐτοῦ ποιεῖ τὸν ἄνεμον: 421. Τὸ δὲ, Ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο:—ἀντὶ τοῦ, ἐν ὁμίχλῃ καὶ ἀορασίᾳ ἐκεκάλυπτο τὸ δόρυ καὶ οἱ ἵπποι· γίνεται παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω, ἀὴρ ἀέρος· καὶ κατ' ἔκτασιν Ἰωνικὴν, ἠέρος,—Δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν. ἡ δοτικὴ, ἠέρι· ἡ αἰτιατικὴ, ἠέρα,—(Il. E. 776.) Περὶ δ' ἠέρα πολλὴν (l. πουλὺν, cf. Sylb.) ἔχευεν:—θηλυκὸν δέ ἐστι παρὰ τῷ ποιητῇ ὁ ἀήρ·—Ἀὴρ δὲ βαθεῖα ἦν:—καὶ εἰ μὲν ἀρσενικὸν, σημαίνει τὸν περικεχυμένον ἡμῖν, οὐ τὸν ἔκτοσθεν ἀέρα· θηλυκῶς δὲ, τὴν ἀορασίαν. Etym. G.: Ἀήρ· παρὰ τὸ ἀείρειν, ὅ ἐστι κουφίζειν· ἢ παρὰ τὸ ἄω, τὸ πνέω· ἡ γὰρ κίνησις αὐτοῦ πρὸς τὸν ἄνεμον· ἢ παρὰ τὸ ἠρθῆσθαι τοῦ αὔοντος αὐτὸν αἰθέρος καὶ καίοντος. Ἀήρ· παρὰ τὸ ἀραιὸν εἶναι αὐτὸν, καὶ τοῖς πᾶσιν ἀναπνευστικόν. In Suida legitur Ἀέρα δαίρειν, sed sine interpretatione. Vide Suicer. et Schleusner. ll. cc. Il. Υ. 445. Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς Ἔγχεϊ χαλκείῳ, τρὶς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν. Ubi Eust. 1215. Καὶ ὅρα τὸ ἠέρα τύψεν, ἐξ οὗ εἰλῆφθαι παροιμία δοκεῖ τὸ, ἀέρα δαίρειν, ἐπὶ τῶν ἀπράκτοις ἐγχειρούντων. Τινὲς μέν τοι ἀπὸ τῶν πυγμάχων τὴν τοιαύτην παροιμίαν εἰρῆσθαι δοκοῦσιν· οἳ πολλάκις οὐκ εὐστοχοῦντες μάτην κινοῦσι τὰς χεῖρας. Hesych.: Ἀήρ· ὁ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς τόπος. Ἀήρης· καῦμα, ὁμίχλη.] "Ἀήρης, Hesychio καῦμα, ὁμίχλη, Ardor s. Æstus, Nebula s. Caligo." [" Scr. Ἀέρος καῦμα, ὁμίχλη." Schleusner. Mss. "Scr. Ἀήρ· ὁ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς τόπος, ἡ Ἥρη, καῦμα, ὁμίχλη." Wakef. ad marg. Cf. Interprr. ap. Albert. Eustath. 87.: Καὶ ἀετὸς δὲ τῷ Διῒ, ἤτοι τῷ αἰθερίῳ ἀέρι, ἀνιέρωται, οὐ μόνον ὡς τελείῳ τέλειος, καὶ ὡς οὐρανίῳ ὑψιπέτης, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν κατὰ τοὔνομα κοινωνίαν· ἀετός τε γὰρ καὶ ἀὴρ, ἄμφω παρὰ τὸ ἄω, τὸ πνέω, δοκοῦσι παράγεσθαι: 426. Ἠέρα δὲ τὴν σκότωσιν, εἴτουν τὸν ἀφώτιστον ἀέρα, μυριακοῦ κατὰ θηλυκὸν γένος φησίν· οὕτω δὲ καὶ τὴν αἰθέρα λέγει: 455. Μέλας γὰρ ὁ ἀὴρ, ὅθεν καὶ ἠερόεν τὸ σκοτεινὸν, καὶ ἠέρα τὴν ἀορασίαν φησὶν ὁ ποιητής: 517. Ταυτὸν δέ ἐστιν εἰπεῖν νυκτὶ καλύψαι καὶ ἠέρι· ἄμφω γὰρ ἀορασίαν δηλοῖ: 607. Ἰστέον δὲ ὅτι οἰκεῖον τῇ Ἥρᾳ, τὸ ἠέρα πουλὺν χεύειν, περὶ ἧς καὶ ἀλλαχοῦ ῥηθήσεται· ὅτι ἠέρα πίτνα πρόσθε βαθεῖαν, ἀορασίαν δηλαδὴ τινα ἐξ ὁμίχλης, ἥτις ἐπιταθεῖσα καὶ νυκτὶ ἔοικε. Θηλυκοῦ δὲ γένους Ἰωνικῶς κἀνταῦθα εἶναί φασιν οἱ παλαιοὶ τὸ ἠέρα πουλύν. Τοιοῦτον δέ που καὶ τὸ θηλὺς ἐέρση, καὶ ἡδὺς ἀϋτμή: 1087. Ἰστέον δὲ ὅτι τε τὸ, οὐκ ἐνόησε, ταυτόν ἐστι τῷ, οὐκ εἶδε, διὰ τὸ κεκαλύφθαι δηλαδὴ τὸν Ἀπόλλωνα ἠέρι πολλῇ, τουτέστιν ἀορασίᾳ, σκοτώσει, νεφώσει: 1110. Τὸ δὲ, ὑπ' αἰθέρι, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ αἰθρίᾳ καὶ καθαρῷ ἀέρι καὶ ἀνεφέλῳ· διαστέλλει γὰρ ἐνταῦθα φανερῶς αἰθέρα καὶ ἀέρα· οὗτος μὲν γὰρ, σκοτεινός· διὸ καὶ ἠέρα τὴν ἀορασίαν φαμέν· ἐκεῖνος δὲ λαμπρὸς, καὶ, ὡς ἐῤῥέθη, ἀνέφελος. Διὸ καὶ ἐπάγει * ἑρμηνευτικῶς τὸ, Πέπτατο δ' αὐγὴ, καὶ, Νέφος δ' οὐ φαίνετο, καὶ ἑξῆς: 1574. Ὅτι * ἐπέλευσιν δηλοῖ * ἀπροόρατον τὸ, ἔβη πολλὴν ἠέρα ἔχων· ὅτε δὲ ὁ ἐλθὼν ἢ ἐπελθὼν ὁραθείη, οἰκεῖον εἰπεῖν τὸ, Καὶ τότε δή ῥ' αὐτοῖο πάλιν χύτο θέσφατος ἀὴρ, ὅ ἐστιν, ἡ ἀορασία. Θηλυκὸν δὲ καὶ τοῦτο, καθὰ καὶ τὸ, πολλὴν ἠέρα. Ὅτι δὲ διὰ τοῦ η μὲν αἱ τοῦ ἀέρος πλάγιαι, διὰ τοῦ α δὲ ἡ εὐθεῖα μόνη, καὶ ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη. Αἰτία δὲ, τὸ μὴ χρῆναι καὶ τὴν εὐθεῖαν διὰ τοῦ η ἔχειν τὴν ἄρχουσαν διὰ τὸ ἐκεῖθεν κακόφωνον ἐκ τοῦ σεσηρέναι τὰ χείλη. Διὸ καὶ τοῦ ἀηδίζω καὶ ἀηθέσσω, ἀήδιζον καὶ ἀήθεσσον, οἱ παρατατικοὶ ἀεὶ κατὰ τοὺς παλαιούς: 1620. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ ἀὴρ ἐνταῦθα ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν, ὥστε ἐν τῷ, ἠέρος καὶ ἠέρι καὶ ἠέρα, οὐ διὰ βραχύτητα τοῦ α ἐξετάθη τὸ δίχρονον, ἀλλὰ κατὰ διαλέκτου ἰδίωμα· ἐπεί τοι γε εἶχον καὶ αὐτὰ δι' ἐκτεταμένου τοῦ α προφέρεσθαι ὁμοίως τῷ ἀκάματος, καὶ ἀθάνατος· ὥσπερ αὖ πάλιν καὶ ἡ ἀὴρ ἔτρεψεν ἂν τὸ α εἰς η, εἰ μὴ κακοφωνία οὕτω τραχεῖα ἐγίνετο. Θηλυκῶς δὲ καὶ νῦν ἡ ἀὴρ, ὡς δηλοῖ τὸ, ἀὴρ βαθεῖα ἦν.]

['Ἀήρ. J. Poll. 1, 113. Νεφελώδης ἦν ὁ ἀὴρ, ἀχλυώδης, νεφώδης, ζοφώδης, μέλας, βαθὺς, * συννέφελος, συννεφὴς, σκοτώδης: 4, 158. Λέγοις δ' ἂν—τοῦ ἄστρου περιφλέγοντος, τοῦ ἀέρος ὑπὸ μεσοῦσαν τὴν ἡμέραν περιζέοντος: 5, 109. Ἀνέφελον, ἐν καθαρῷ ἀέρι διακείμενον, ἀναπεπταμένῳ ἀέρι, φαιδρῷ, κούφῳ, ἐλαφρῷ, διαφανεῖ, ἐλευθέρῳ, λαμπρῷ, διαυγεῖ.]

[* "Αὐτοαὴρ, (ὁ,) Stob. Serm. 11. p. 137. (e Mercurii scriptis ad Tatium, Πῦρ * αὐτοπῦρ μόνον, καὶ οὐδὲν ἄλλο γῆ * αὐτογῆ, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἀὴρ αὐτοαήρ.)" Kall. Mss. Vide Abresch. Diluc. Thuc. 378.]

[* "Ἀεροβάμων, (ονος, ὁ, ἡ,) Const. Manass. Ms. 1, 5—." Boissonad. Mss.]

Ἀεροβατέω, f. ήσω, p. ηκα, Incedo per aërem, Gradior per aërem. Lucian. (1, 34.) Ἄρτι μὲν ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα καὶ νεφέλαις συνόντας, quod sumsit ex Aristoph. Nub. (225. et 1503.) Ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον, i. e., interprete Hieronymo, Scando per aërem, et pluris me esse puto quam solem. Bud. scribit Ciceronem pro ἀεροβατεῖν dicere In summa inanitate versari. Ex ἀὴρ, et βατέω, quod βατέω in compositione tantum usurpatur, factum est βάτης, quod et ipsum a βάω deductum est. Sic dicitur αἰθεροβατῶ.

['Αεροβατῶ. Suid. 'Αεροβατεῖν· εἰς τὸν ἀέρα περιπατεῖν, τῷ ἀέρι ἐπιβαίνειν. 'Ο Σωκράτης ἔφη· 'Αεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον, ἵνα μὴ ἕλκῃ τὴν ἰκμάδ' ἐς τὰ κάρδαμα. "H. l. mala fide, vel, ut mollius dicam, negligenter prorsus excerpsit Suid. ex Aristoph. Nub. (l. c.) ut lector, qui ipsum Comicum consulere voluerit, facile perspiciet. Inter primum enim (v. 225.) et ultimum versum (236.) multa ap. Aristoph. interjecta sunt, sine quibus verum h. l. sensum intelligere non queas." Schol. Aristoph. Nub. l. c.: 'Αντὶ τοῦ, περιεργάζομαι τὸν ἥλιον καὶ τὸν τούτου δρόμον, ἐπιβαίνω τῷ ἀέρι. Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ μετέωρον αὐτὸν ἐποίησε καθήμενον. "Εγκειται δὲ ἅμα καὶ τὸ τοῖς πολλοῖς ἀσεβὲς διὰ τῆς λέξεως· ἴσον γὰρ τῷ καταφρονῶ. "Αλλως. "Οτι περιφρονῶ εἶπε, καὶ οὐ περισκοπῶ· ἵν', ἐπειδὴ τὸ περιφρονῶ διπλοσήμαντόν ἐστι, καὶ ἀντὶ τοῦ περισκοπῶ, καὶ ἀντὶ τοῦ περιφρονῶ, ἀμφότερα εἰς τὸν Σωκράτην νοῶνται· ὅτι τε ἀέρα, καὶ ἥλιον, καὶ νεφέλας, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐφρόντιζε καὶ ἐφιλοσόφει· καὶ ὅτι αἰθέριον ἑαυτὸν ἡγεῖτο, καὶ ὑπὲρ αὐτὸν μονονοὺ τὸν ἥλιον. 'Ο Στρεψιάδης δὲ ἀντὶ τοῦ καταφρονῶ μόνον ἐνόησεν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αεροβατεῖν· εἰς τὸν ἀέρα περιπατεῖν. Zonar.: 'Αεροβατεῖν· εἰς τὸν ἀέρα βαίνειν. "Hesych.: 'Αεροβατεῖν· εἰς τὸν ἀέρα περιπατεῖν. Illi dicuntur ἀεροβατεῖν, qui, ut Cic. Tusc. Quæst. loquitur, In summa inanitate versantur, superciliosi sunt, altos sibi sumunt spiritus, nec se amplius inter homines versari, sed ad ipsum cœlum ascendisse, stulte somniant. Hanc hujus verbi vim esse, Chrysost. Hom. 20. in Ep. ad Rom. T. 3. p. 177. eleganter docet: Τί, εἰπέ μοι, τὸν αὐχένα ἀνατείνεις; τί δὲ βαδίζεις ἐπ' ἄκρων ὀνύχων; τί τὰς ὀφρῦς ἀνασπᾷς; τί τὸ στῆθος φυσᾷς; τρίχα οὐ δύνασαι ποιῆσαι λευκὴν, ἢ μέλαιναν, καὶ ὡς πάντων κρατῶν, οὕτως ἀεροβατεῖς." Suicer. Thes. Eccl. Ad locum Comici Nub. 225. "respexit Lucian. 1, 18. Ed. Amst. et 2, 770. (et Epictet. 4, 11, 20.) Auctor Philopatr. ad raptum Pauli in cœlos 2 Cor. 12, 2. alludens, 'Ες τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας. Cf. p. 777. et 778. Αἰθεροβατοῦντες scribit. 'Αεροβάτην δρομέα dixit etiam Chrys. T. 6. p. 513. Ed. Paris. Addo Aristæn. 2, 6. 'Ως ἐρώμενος αὐθαδέστερον ὑπεραίρει, καὶ πεφρόνηκας μέγα, καὶ σοβαρώτερος γέγονας τὴν ὀφρῦν· ἀεροβατεῖς δὲ μετάρσιος ταῖς φαντασίαις, καὶ ὑπερορᾷς ἡμῶν τῶν βαδιζόντων χαμαί." Albert. "Collecta hæc videntur ex Aristoph. Nub. 225. ubi Socrates: 'Αεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.——οὐ γὰρ ἄν ποτε 'Εξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα, Εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα, καὶ τὴν φροντίδα Λεπτὴν καταμίξας ἐς τὸν ὅμοιον ἀέρα· Εἰ δ' ὢν χαμαὶ τἄνω κάτωθεν ἐσκόπουν, Οὐκ ἄν ποθ' εὗρον. Idem αἰθεροβατεῖν Philoni inprimis frequens: v. pag. 325. g. 401. d. 630. c. 649. a. 'Ακροβατεῖν eidem placuit Philoni 454. f. 552. f. 557. c. 567. e. 568. f. 579. d. 659. e." Abresch. Const. Manass. Chron., in Meursii Opp. 7, 557.: Νήπιος, οὐδ' ἐγίνωσκεν ὡς λύγος ἰξοφόρος Εἰς γῆν ῥιπτεῖ τὸν ἀετὸν, τὸν ἀεροβατοῦντα.]

[* "'Αεροβάτης, (ὁ,) Lexica omittunt. Est Aërivagus, Per aërem incedens. Chrys. Hom. εἰς τὸν Χρηματισμὸν τοῦ Ζαχαρίου, T. 6. Ed. Par. p. 513. de Zacharia Angelum Gabrielem vidente: Εἶδε, ὅπερ οὐκ εἶδε ποτὲ, πῦρ φθεγγόμενον, ἀσώματον ἄνθρωπον, ἀψηλάφητον σχῆμα, * ἀσυνείκαστον θέαν, ὄψιν ἀσύγκριτον, ἀεροβάτην δρομέα, ἀνθρωπόμορφον. Vidit quod nunquam viderat, ignem loquentem, incorporeum hominem, speciem sub tactum non cadentem, spectaculum nulli conferendum, visum incomparabile, per aërem incedentem cursorem humana præditum forma." Suicer. Thes. Eccl. Plut. de Primo Frigido 9, 752. 'Ο γὰρ ἥλιος ἀνίσχων, ὥς τις εἶπε τῶν διθυραμβοποιῶν, Εὐθὺς ἀνέπλησεν ἀεροβάταν μέγαν οἶκον ἀνέμων.]

[* " Αεροβατος, Auct. Homil. in Nat. Præcurs." Kall. Mss.]

'Αεροβλέω, Tendo, Extendo. 'Αεροβλεῖ Hesych. exp. τείνει. In quo verbo ἀεροβλεῖ videtur βλεῖ dictum eadem syncope, qua βλεῖο ap. Hom. [Vide Perger. et Is. Voss. ap. Albert.]

[* "'Αερόγραπτος, (ὁ, ἡ,) Andr. Cret. 211." Kall. Mss. Ducang. Gloss. 2, 200.]

[* 'Αεροδόνητος, ὁ, ἡ, Aëre concussus, Volans, Ales. Aristoph. Av. 1383. 'Υπὸ σοῦ πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος 'Αναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν 'Αεροδονήτους καὶ * νεφοβόλους ἀναβολάς. "In membr. * ἀεροδινήτους καὶ νεφοβόλους. Prius manifesto mendosum est. Vide supra 943. ('"Ος * ὑφαντοδόνητον ἔσθος οὐ πέπαται. Sic recte scriptum in B. ut et ap. Suid. legitur in Σπολάς. Vulgo * ὑφαντοδινήτους. Similis menda correcta fuit in Thesm. 324.' Locus est: προλιπὼν Μυχὸν ἰχθυόεντ' * οἰστροδόνητον Νηρέος. ' Sic bene Cod. et vett. Edd. omnes. Qui e Suida in Οἶστρος reposuit οἰστροδίνητον, metrum susque deque habuit. Est hic versus dimeter anapæsticus. In δινέω compositis et derivatis prima longa est. Quin Suidæ Cod. Kustero ipso teste, quem mirum est tam sæpe syllabarum quantitates non observasse, habet οἰστροδόνητον.') Posterius vulgato νιφοβόλους prætuli, quod quid significare hic possit, non percipio. At νεφοβόλους valet σκοτίους, ut mox ipse interpretari videtur Cinesias." Brunck.]

'Αεροδρομέω, f. ήσω, p. ηκα, Per aërem curro. Lucian. de Vera Hist. (1. T. 2. p. 77.) 'Επτὰ δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας νύκτας ἀεροδρομήσαντες. Ex ἀὴρ et δρομέω, quod in compositione solum usurpatur, pro τρέχω. [Schol. Æsch. Prom. 128. Ταῦτα δέ φασιν ἀεροδρομοῦσαι διά τινος μηχανῆς.]

[* 'Αεροδρόμος, ὁ, ἡ. Eustath. 1503. Στοιχεῖα δὲ δηλαδὴ, ἃ διὰ τοῦ πυρὸς αἰνίττεται, καὶ διὰ τοῦ ὕδατος, καὶ διὰ τοῦ * γεωχαροῦς δράκοντος, καὶ διὰ τοῦ ἀεροδρόμου ὑψιπετήλου δένδρου. "Const. Manass. Chron. p. 9(=18. Meurs. "Απαν * ὑδατοφόρητον ἦν τηνικαῦτα ζῶον, 'Αεροδρόμον, * χέρσυγρον, εὔπτερον, * πεζοδρόμον.)" Boissonad. Mss.]

'Αεροειδής, έος, ὁ, ἡ, Aërius, Aëris speciem s. formam habens. Vide 'Ηεροειδής. "'Αεροειδής, Aëris "speciem gerens, Aëri similis, Qui aëris instar est, "s. Aërius, idem cum ἀερώδης." [Hesych. 'Αέρος εἶδος· ἰὸς, καὶ ὄροβοι. "Forsan: 'Αεροειδής· ἰόεις καὶ ἔρεβος, ut vocarit Poëta nescio quis ἔρεβον ἀεροειδῆ. Hesiod. Theog. 252. Κυμοδόκη θ', ἣ κύματ' ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ, Πνοιάς τε ζαθέων ἀνέμων, σὺν Κυματολήγῃ, 'Ρεῖα πρηΰνει, καὶ ἐϋσφύρῳ 'Αμφιτρίτῃ. Hesych. 'Ιοειδής· μέλας. Suid.: 'Ιόεντα σίδηρον· τὸν μέλανα. Vel ἀντὶ τοῦ, καὶ ὄροβοι, legere possis, καὶ ἐρέβου. Et pro εἶδος, ἰὸς, fortasse, εἶδος φύσιος, Species s. Pars naturæ. Hesych. "Ερεβος· σκότος. Il. P. 645. ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας 'Αχαιῶν." Toup. Emendd. 4, 284. "F. l. 'Αεροειδέος, Διὸς καὶ ἐρέβου. Schol. Ms. ad Il. Π. 233. Ζεὺς γάρ ἐστιν ἡ τοῦ κόσμου ψυχὴ, ἀεροειδὴς οὖσα. Ursin. in Annott. ad Bacchyl. Fragm. 343.:—' Auctor Proverbiorum ἐν τῷ ἀπ' 'Ακροφυσίων Λόγους ἐνδεικνύναι, "Εστι δὲ εἴδωλον σκιῶδες ὁμοίωμα, ἢ φαντασία σώματος, ἀεροειδής τε σκία, ὡς δὲ Βακχυλίδης· Μελαμβαφὲς εἴδωλον ἀνδρὸς 'Ιθακησίου. Vel forsan, ἠὼς pro ἰός." Idem ib. 286. ""Αερος· εἶδος ἰὸς καὶ ὄροβοι. Lege ἐρυσίβη, quod vide infra suo loco." Schleusner. Mss. Cf. Interprr. ap. Albert.]

"'Αεροκέλαδοι, Hesychio πιτυοκάμπται, forsan quia "aërias pinus incurvantes, et iterum assurgere sinen- "tes, sonitum in aëre ciebant." [Vide Interprr. ap. Albert. "T. H. ad Lucian. 1, 225." Schæf. Mss.]

[* 'Αεροκόραξ s. * 'Αεροκόρδαξ, ακος, ὁ. Lucian. 2, 82. Μετὰ δὲ τούτους οἱ ἀεροκόρακες, ψιλοί τε ὄντες καὶ πεζοὶ, πλὴν μάχιμοί γε καὶ οὗτοι. "Sic præter A. P. et Ed. Junt. et vet. Interpres Lat.; et quamvis res nihili est, videtur omnino hæc lectio genuina. Edd. reliquæ ἀεροκόρδακες." M. du S. "'Αεροκόρακες Aldus habet, quod vel ideo mihi fit probabile, quod κόραξ, Corvus, sacrum Phœbo, i. e. Soli cognatum animal. Κόρδαξ, Saltationis genus, si omnino huc pertineat, forte referatur ad volucres, aut insecta quædam, quæ, quasi resti, choro quodam connexæ saltare per aëra videntur." J. M. G.]

[* 'Αεροκώνωψ, ωπος, ὁ. Lucian. 2, 82. 'Επὶ δὲ τοῦ δεξιοῦ αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ ἀεροκώνωπες, ὄντες καὶ οὗτοι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κώνωψι μεγάλοις ἐποχούμενοι.]

'Αερολέσχης, ου, ὁ, Sublimiloquus, Grandiloquus, Altiloquus, ὑψηλὸς ἐν τῷ λέγειν, inquit Hesych., i. e.

Elatus in loquendo, h. e. elato sermone utens. Expo- A nitur ab eo et * κομπηγόρος, Cum jactatione loquens, vel, Jactabunde loquens. Potest fortasse significare et Eum qui inania quædam loquitur, vel potius de rebus quibusdam inanibus, et quæ in imaginatione duntaxat positæ sunt. Possumus etiam pro Qui loquitur, dicere, Qui sermocinatur, Qui verba funditat. Ex ἀὴρ, et λέσχη, unde et ἀδόλεσχος. [" Lege * κομψηγόρος." Schleusner. Mss.]

'Αερομαχέω, f. ήσω, Aëriam quandam pugnam pugno, ut σκιομαχῶ, Umbratilem pugnam pugno, vel, In aëre pugno. UNDE 'Αερομαχία, Aëria pugna, i. e. Inanis quædam et imaginaria. Item, Pugna in aëre, ut ap. Lucian. Vera Hist. [1. T. 2. p. 84. 'Αναστρέψαντες δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν ἐπὶ τῶν ἀραχνίων τῆς πεζομαχίας, τὸ δὲ τῆς ἀερομαχίας, ἐπὶ τῶν νεφῶν.]

'Αερόμελι, ιτος, τὸ, Aërium mel. Quidam esse putant quod in Bibliis Manna dicitur. Athen. 11, [p. 500. 'Αμύντας, ἐν τῷ πρώτῳ τῶν τῆς 'Ασίας Σταθμῶν, περὶ τοῦ ἀερομέλιτος καλουμένου διαλεγόμενος, γράφει B οὕτως. " 'Αερόμελι hodie in officinis Mannam vocant. Galenus * δροσόμελι et ἀερόμελι. Aërium mel leges ap. summum Vatem, (Virg. Georg. 4, 1.) Protinus aërii mellis cœlestia dona Exequar, sed diverso sensu." Casaub. " Pluribus h. l. tractavit Salmas. Exerc. Plin. 717. qui utique consulendus." Schweigh. " Ad Lucian. 1, 559. ad Diod. S. 2, 218. 391." Schæf. Mss. Cf. Polyæn. 4, 3, 32. a Schneidero Lex. indicatum: Τοῦ ὕοντος μέλιτος ἑκατὸν παλάθαι τετράγωνοι ἀνὰ δέκα μνᾶς ἕλκουσαι.]

'Αερομετρέω, f. ήσω, p. ηκα, Aërem metior. Apud Xenoph. Socrates ita loquitur, "Ος ἀδολεσχεῖν τε δοκῶ καὶ ἀερομετρεῖν. Quasi videlicet Socrates non reliquorum hominum more vellet γεωμετρεῖν, sed ἀερομετρεῖν, et per hoc generaliter intelligitur rerum nimis sublimium et captum humanum excedentium inanis consectatio, quod et per ἀεροβατεῖν exprimitur. [" 'Αερομετρεῖν, Aërem metiri. O. 11, 3. Socrates dicit, δοκῶ ἀερομετρεῖν. Est convicium in Socratem jactatum, quasi esset φροντιστὴς τῶν μετεώρων. C Apud Aristoph. Nub. 225. est ἀεροβατῶ. Vide Bach. et Σ. 6, 6. sq." Lex. Xenoph. " Ruhnk. ad Xenoph. Mem. 220." Schæf. Mss.]

[* 'Αερομέτρητος. Vide Etym. M. in 'Ηεροειδὴς citandum.]

'Αερομιγὴς, έος, ὁ, ἡ, Aëri permixtus. Ex ἀὴρ et μιγὴς, quod in compositione tantum usurpatur, factum e μίγω: ex ejus videlicet passivi aoristi posterioris persona tertia ἐμίγη. [Suid. "Αναμμα. Τρέφεσθαι δὲ τὰ ἔμπυρα, καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα, τὸν μὲν ἥλιον ἐκ μεγάλης θαλάττης, νοερὸν ὄντα ἄναμμα· τὴν δὲ σελήνην, ἐκ ποτίμων ὑδάτων, ἀερομιγῆ τυγχάνουσαν, καὶ πρόσγειον οὖσαν. Respexit Diog. L. 456.: Τρέφεσθαι δὲ τὰ ἔμπυρα ταῦτα καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα· τὸν μὲν ἥλιον, ἐκ τῆς μεγάλης θαλάττης νοερὸν ὄντα ἄναμμα· τὴν δὲ σελήνην ἐκ ποτίμων ὑδάτων, ἀερομιγῆ τυγχάνουσαν, καὶ πρόσγειον οὖσαν, ὡς ὁ Ποσειδώνιος ἐν τῷ ἕκτῳ τοῦ Φυσικοῦ Λόγου· τὰ δ' ἄλλα, ἀπὸ τῆς γῆς. " Cornutus de N. D. (19.) p. 181. 'Ο μὲν γὰρ αἰθὴρ, καὶ τὸ διαυγὲς καὶ καθαρὸν πῦρ, Ζεύς ἐστι· τὸ δ' ἐν χρήσει D καὶ ἀερομιγὲς, "Ηφαιστος, ἀπὸ τοῦ ἧφθαι ὠνομασμένος.)" Wakef. Mss.]

[* 'Αερόμικτος, ὁ, ἡ, Aëri permixtus. " Orph. Hymn. 24, (imo 34,) 12. Τόνδε σὺ γὰρ λεύσσεις τὸν ἀπείριτον αἰθέρα πάντα, Γαῖάν τ' * ὀλβιόμοιρον ὕπερθεν, καὶ δι' ἀμολγοῦ Νυκτὸς ἐν ἡσυχίῃσιν ὑπ' * ἀστεροομμάτου ὄρφνης 'Ρίζας νέρθε δέδορκας. Revocandum librorum ὕπερθέ τε. 'Terram cernis, et quod in superficie positum habet, et quod latet in ejus visceribus.' Sed pro γαῖάν τ' scribam γαῖαν δ'. Verum in eorundem Hymnorum aliis locis non delendum videtur hoc vitium, ut (adde, Fragm.) 28, 13. Ζεὺς δέ τε πάντων ἐστὶ θεὸς, πάντων τε * κεραστὴς, Πνεύμασι συρίζων, φωνῆσίν τ' ἀερομίκτοις. Ita enim deleto hiatu rescripsit Hermann." Gerhard. Lectt. Apoll. 156. Imo Hermann. rectius ἠερομίκτοις edidit.]

[* 'Αερόμορφος, ὁ, ἡ, Aërius, Aëriformis. Orph. Hymn. 14=13. * φιλόδρομος, ἀερόμορφε, 'Ελθὲ, μάκαιρα θεά. Ubi l. ἠερόμορφε, ut Hymn. 16=15. A Κυανέοις κόλποισιν ἐνημένε, ἠερόμορφε, "Ηρη παμβασίλεια, Διὸς σύλλεκτρε μάκαιρα: 81=80. 'Ηέριαι, ἀφανεῖς, * κουφόπτεροι, ἠερόμορφοι.]

[* " 'Αερόμυθος, (ὁ, ἡ,) Vana loquens. Philo J. 2, 268." Wakef. Mss.]

[* " 'Αερομυθέω, (Vana loquor, Philo J. 457. (=T. 3. p. 474. Μὴ γάρ μοι περὶ σελήνης, καὶ ἡλίου, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσα κατ' οὐρανὸν καὶ κόσμον, οὕτως μακρὰν διῳκισμένων, καὶ τὰς φύσεις διαφερόντων, ἀερομυθεῖτε, ὦ κενοὶ φρενῶν, πρὶν ἑαυτοὺς ἐρευνῆσαι καὶ γνῶναι.)" Wakef. Mss.]

'Αερονηχὴς, έος, ὁ, ἡ, In aëre natans, ex ἀὴρ et νήχομαι. Aristoph. Nub. (337.) nubes ἀερονηχεῖς appellat, In aëre natantes: Εἶτ' ἀερίους, διεροὺς, γαμψοὺς οἰωνοὺς, ἀερονηχεῖς. Schol. Τὰς ἐν τῷ ἀέρι νηχομένας, παρόσον ἐν αὐταῖς νήχεται τὰ ὄρνεα, ἢ δίκην ὀρνέων ἵπτανται αἱ Νεφέλαι. Ταῦτα δὲ πάντα ἔκ τινων ποιητῶν εἰσὶν, ἄλλο ἄλλου γράψαντος, καὶ τοῦ μὲν τοῦτο, τοῦ δὲ ἐκεῖνο. Suid.: 'Αερονηχεῖς· τὰς ἐν τῷ ἀέρι νηχομένας νεφέλας 'Αριστοφάνης. Zonar.: 'Αε- B ρονηχεῖς· τὰς ἐν τῷ ἀέρι νηχομένας νεφέλας. Οὕτως 'Αριστοφάνης. " Voss. Myth. Br. 1, 217." Schæf. Mss.]

[* 'Αερονόμος, ὁ, ἡ. Himer. Or. 13, 6. Καὶ φεύγει μὲν ἐκείνους τὸ μέλος, εἰς δὲ τὴν ἐρημίαν ἔρχεται, καὶ πείθει δρῦς τε καὶ πέτρας, καὶ ἀγρονόμους ὄρνιθας, καὶ μικρόν τι ποιμένων σύστημα. " 'Αγρονόμους ὄρνιθας, Agrestes volucres. At sic elementa naturæ confunduntur; nam terra feras cepit, volucres agitabilis aër, nec unquam aves dici poterunt pasci in agris, ut ap. Maneth. 6, 407. ἀγρονόμοι βοτῶν ἀγέλαι. (Recte, sed tacite V. D. βοτῶν reposuit pro vulg. βροτῶν. Locus integer est: Τοίηνδ' ἣν συναφὴν μήνης Φαίνων τε καὶ "Αρης Δέρκωντ', * ἐσθλοδόται δέτ' ἀπόστροφοι, ἰνδάλλονται Ποιμένας ἀγρονόμους τε βροτῶν ἀγέλας ἐλάοντας, "Ιππων τ' ὠκυπόδων σημάντορας, ἠὲ συφορβούς. Sed idem V. D. ἀγρονόμους pro epitheto, ad ἀγέλας pertinente, accepit. Jac. Gronov. sic verba vertit:—Talemque si contactum lunæ Saturnus et Mars Cernant, et C beneficæ autem aversæ, assimulant Pastores et agricolas mortalium, greges ducentes. 'Rideamus paulo in his lugubribus, et avocemur spectaculo boum volantium, quos nobis sistit hic Maneth. versiculus 6, 453. exhibens, 'Ορνίθων τε βοῶν θηρήτορας, Aviumque grandium captatores: scilicet βούπαις est Grandis puer, et Manetho, ut ceteri poëtæ, necessitate metri, ut solent boni sc. versificatores, coactus, dixit ὄρνις βοῦς pro . . . restat, ut aliquis dicat παῖς βοῦς pro Grandi puero. At satis: tu lege θοῶν, Agilium, nec tamen possum, quin simile aliud miraculum vobis sistam ex eod. Lib. v. 407. ubi pecudes, oves in homines mutatas offenderis: Ποιμένας ἀγρονόμους τε βροτῶν ἀγέλας ἐλάοντας. At quis ignorat ap. Theocr. Polyphemi jactantiam, βοτὰ χίλια βόσκω, Oves mille pasco? Lege igitur βοτῶν ἀγέλας, Ovium greges. Præterea ἀγρονόμους accipe epitheti modo.' Dorv. ad Char. 412=356. Ergo hac in re Dorv. præivit editori Himerii. 'At 6, 406. Τοίην δ' ἣν συναφὴν Μήνη Φαίνων τε καὶ "Αρης Δέρκωνται. An de D sinceritate hujus lectionis dubitandum? non credo.' Idem Dorv. 675=776. Ubi V. D. Μήνη per errorem typothetæ pro vulg. Μήνης exhibuit. Idem p. 679=783. ἰνδάλλωνται dedit pro vulg. ἰνδάλλονται.) Ergo legas, καὶ ἀερονόμους. At vero, cum αἱ δρῦς καὶ πέτραι carent epitheto, solæque volucres tam poëticum habent, fere suspicor, scriptum ab Himerio fuisse, καὶ πέτρας, καὶ ὄρνιθας, καὶ μικρόν τι ἀγρονόμων ποιμένων σύστημα." Wernsdorf.]

[* 'Αερονομέω, " de saltatore, cum pedibus in aëre velut suspensus est." Hederic. Lex. " Ad Diod. S. 2, 324. ('Τὴν ἔχθραν εἰς κενὸν—ἐνδείξασθαι. Frustra nulloque profectu. Paul. ad Philipp. 2, 16. Οὐκ εἰς κενὸν ἔδραμον, οὐδὲ εἰς κενὸν ἐκοπίασα. Heliodor. 10. p. 502. Τῶν σκελῶν δὲ ἄπρακτα σκαιρόντων, καὶ εἰς κενὸν ἀερονομούντων, καὶ τὴν ἧτταν ἀλυόντων. Quod posterius luctatorum et pugilum est, cum verberant ictibus auras, aut, ut Seneca loquitur Quæst. Nat. 7, 23. cum manus exercent et in ventum jactant brachia.')" Schæf. Mss. Coray: Σημείωσαι δὲ καὶ

τὸ ἀερονομεῖν κακοζήλως σχηματισθὲν, κατὰ τὸν τύπον A τοῦ Χειρονομεῖν.]

'Αεροπετὴς, έος, ὁ, ἡ, in omnib. VV. LL. exp. In aëre volans; sed perperam, cum exponi debuerit, Ex aëre delapsus, ut οὐρανοπετὴς, E cœlo delapsus. Sic Διοπετὴς, Ab Jove delapsus, ut διοπετὲς παλλάδιον. Fit autem ἀεροπετὴς ex ἀὴρ, et πετὴς, quod in compositione tantum ponitur, factum e πίπτω. Quod si scriberetur ἀεροπέτης accentu in penultima, tum significare posset In aëre volans, ut ὑψιπέτης, Alte volans, In alto volans. [" Euseb. P. E. 38." Wakef. Mss. Vide Selden. Syntagma de Diis Syris 155. " Bast Lettre 54." Schæf. Mss.]

[* 'Αερόπλανος, ὁ, ἡ. Vide 'Ηεροφοῖτις.]

'Αεροπόρος, (ὁ, ἡ,) Aërigradus, ut ναῦς ποντοπόρος, Navis pontigrada. Potest ἀεροπόρος exponi etiam Aërivagus. Cicero ap. Plat. πτηνὸν καὶ ἀεροπόρον vertit Pennigerum et aëreum, ut invenies in Cic. Lex. Gr. Lat. a me edito. Ex ἀὴρ et πόρος. HINC et verbum 'Αεροπορέω, ῶ, Per aërem gradior, ut aves a Basilio dicuntur ἀεροπορεῖν. B

['Αεροπόρος. Vide supra 281. b—282. a. " Artemid. 106(=171. 'Εξῆς δὲ ἀκολουθεῖ τῷ λόγῳ τούτῳ περὶ ζώων ἀεροπόρων εἰπεῖν.) Philo J. 1, 14(=1, 40. Εὐθὺς δὲ καὶ τὰ γένη τῶν πτηνῶν ἐδημιούργει, ὡς ἀδελφὰ τῶν καθ' ὕδατος· ἑκάτερα γὰρ νηκτά· μηδεμίαν ἰδέαν τῶν ἀεροπόρων ὡς ἀτελῆ καταλιπών:) 2, 472." Wakef. Mss. Schol. Apoll. R. 2, 1256. Const. Manass. Chron., in Meursii Opp. 7, 353. Οὐχ ὑγροπόρον, οὐ πεζὸν, ἀλλ' οὐδ' ἀεροπόρον: 441. Ὄρνιν δὲ τανυσίπτερον, * ὀρνεοκράτιν ὄρνιν, 'Αεροπόρους πτέρυγας ἰδίας ἡπλωκότα.]

'Αεροπὸς exp. ab Hesychio κοχλίας, Limax. De cujus nominis compositione vix quicquam certi afferri potest. Propinquum esset παρὰ τὸν ἀέρα et ὄπα. Sed quorsum? Fortasse γλωσσηματικὸν est vocabulum, ideoque in eo non quærenda compositio. [Vide Albert.] || Ponitur et 'Αέροπος in VV. LL. tanquam nomen proprium viri; sed perperam illic ponitur ἀέροπος tanquam nominativus, cum sit genitivus a nominativo ἀέροψ. || Item 'Αέροπες, ap. eund. C Hesych., Gentis nomen Trœzenem incolentis: et in Macedonia Aëropes familia quædam. || Præterea ἀέροπες, Aves quædam. || Est et 'Αερόπη nomen proprium mulieris, videlicet uxoris Atrei. [Vide Eustath. 1693, 24.]

[* " 'Αερόπους, Mich. Apost. 3, 39. Suid. v. 'Αντιπελαργεῖν: (Παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς χάριτας ἀντιδιδόντων, καὶ ἀντιπελάργωσις. Φησὶν 'Αριστοτέλης ἀληθῆ εἶναι τὸν περὶ τῶν πελαργῶν λόγον, ὁμοίως δὲ αὐτοῖς ποιεῖν φησὶ καὶ τοὺς ἀερόποδας.)" Kall. Mss. Respicitur Schol. Aristoph. Av. 1354. ubi ter legitur ἀέροπας. " Apud ipsum vero Aristot. H. A. 9, 13=14. hodie legitur τοὺς μερόπας." Kust. et quidem rectius. Vide Schneideri not. T. 4. p. 99. " Muncker. ad Anton. Lib. 123. Verheyk. 297." Schæf. Mss.]

" 'Αεροσκοπία, ἡ, species dicitur τῆς μαντικῆς, i. e. " Divinatio ex inspectione et consideratione aëris s. " aëriæ constitutionis." [Pseudo-Did. ad Il. A. 62. 'Αλλὰ δεῦρο μάντιν τινὰ ἐρωτήσωμεν· ἔστι γὰρ γένος τι τῆς μαντικῆς διαιρούμενον εἰς εἴδη τρία· εἰς οἰωνοσκοπίαν, ἀεροσκοπίαν, καὶ τὴν διὰ τῶν ὀνειράτων D μαντείαν. Schol. Ven.: Καὶ ὁ Νικάνωρ δὲ οὕτως λέγει· ἔστι γένος τι ἡ μαντικὴ διαιρουμένη εἰς εἴδη τρία, εἰς οἰωνοσκοπίαν, εἰς ἀεροσκοπίαν, καὶ τὴν διὰ τῶν ὀνειράτων μαντείαν. " Segaar Ep. ad Valck. 29. Wassenb. ad Homer. 154. Heyn. Hom. 4, 32." Schæf. Mss.]

" 'Αεροτόμος, (ὁ, ἡ,) Aërem secans et findens, vo- " lucrum epitheton, quia pennis aërem secant." [Respicitur Phavor., ap. quem legitur hæc glossa, quam e Zonaræ Cod. sumserat: 'Αεροτόμα· τὰ πετεινὰ τὰ τοῖς πτεροῖς τέμνοντα τὸν ἀέρα. " Clem. Alex. 668. (Διὸ Ἄρτεμις πρός τινων εἴρηται, ἀεροτόμος τις οὖσα.)" Wakef. Mss.]

[* " 'Αερότονον, τὸ, eine Maschine, welche durch gepresste Luft die Pfeile wirft." Schneider. Lex. Vett. Mathem. 77. Βραχέα τοίνυν καὶ κεφαλαιωδῶς προσειπόντες, καὶ περὶ τοῦ κληθέντος ἀεροτόνου καταπάλτου, λιθοβόλου δ' ὄντος, ἐπ' ἄλλο μέρος τῆς τέχνης ἐπανάξομεν.]

[* " 'Αερόφοβος, ὁ, ἡ, die Luft fürchtend, luftscheu, Cælii Aurel. A. M. 3, 12." Schneider. Lex.]

'Αεροφοίτης, ου, ὁ, Aërem frequentans, Ad aërem ventitans, ex ἀὴρ et φοιτάω, ut dicitur οὐρανοφοίτης. [" Valck. ad Hippol. 173." Schæf. Mss.]

[* 'Αερόφοιτος, i. q. ἀεροφοίτης. Aristoph. Ran. 1292. Κυρεῖν παρασχὼν 'Ιταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις.]

[* 'Αεροφόρος, ὁ, ἡ, vide supra 281. b.]

[* " 'Αεροφόρητος, (ὁ, ἡ, Ab aëre ablatus.) Suid. v. Λεώκριτος: (Φησὶν οὖν, ὅτι, εἴ τις ἀντὶ πτερῶν Λεωκρίτῳ Κινησίαν περιβάλλοι, ὥστε φέρεσθαι μεταρσίους, συμβήσεται αὐτοὺς ὀλέσθαι ἀεροφορήτους γενομένους. Schol. Aristoph. Ran. 1437. Φησὶν οὖν, ὅτι, εἴ τις ἀντὶ πτερῶν Κλεοκρίτῳ Κινησίαν παραβάλοι, l. περιβάλλοι, ὥστε φέρεσθαι μεταρσίους, συμβήσεται αὐτοὺς ὀλέσθαι * αὐροφορήτους γενομένους. Illud αὐροφορήτους Suidæ restituendum est pro vulg. ἀεροφορήτους. Nam in Aristoph. textu legitur: Εἴ, τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ, Αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.) Athen. 679. (ἐκ τῶν Εὐβούλου Στεφανοπωλίδων: Ὦ μάκαρ ἥ B τις ἔχουσ' ἐν δωματίῳ στρούθιον ἀεροφόρητον.)" Wakef. Mss. Sic edidit Schweigh. pro vulgari forma στρουθίον, ab H. Steph. Thes. et Schneidero Lex. probata.]

[* " 'Αεροφυὴς, (έος, ὁ, ἡ,) Ab aëre oriens, Secundi Sent. 25." Wakef. Mss.]

'Αερόχρους, οος, ὁ, ἡ, Colorem aëris habens, ἀερίζων τὴν χρόαν. [Orph. Lith. 264. Καὶ γλαφυρὸν κομίσας * ἐαρόχροον αἴκεν ἴασπιν 'Ιερά τις ῥέζῃ, μακάρων ἰαίνεται ἦτορ. " Salm. ad Solin. 143. * κεραόχροον, firmatque conjecturam e Dionysio P. 724. qui κερόεσσαν vocat. Ipse tamen ἀερόχροον magis probare videtur; quod secutum puto Eschenbach." Gesner. " In his nescio quomodo lapsus est Gesner.; nam Salm. conjecisse κεραόχροον nusquam video; et Dionysius l. c. jaspidem ἠερόεσσαν vocat, eoque ipso loco Salm. conjecturam suam ἀερόχροον firmat. Ego sane an prima in ἀερόχροος corripi possit, dubito; et præterea nulla mutatione opus esse censeo, cum virides jaspides scriptores de Gemmis passim agnoscant." Tyrwh. " Bene Tyrwh. ἐαρόχροον accipit C pro Viridi. Quam explicationem confirmare potuisset e T. H. ad Lucian. Nigr. 52." Ruhnk. in Bibl. Cr. P. 8. p. 92. " 'Αερόχροον probavit Kœn. ad Gregor. 35." Hermann.]

'Αεοίπους, Aërios pedes habens, Aëripes ap. Virg. A Suida autem ἀερίπους exponitur, Qui in altum pedes erigit, quæ significatio convenit potius nomini ἀερσίπους, quod vide inter composita ab ἀείρω, quæ ipsum sequuntur. [Suid. 'Αερσίπους· ὁ εἰς ὕψος αἴρων τοὺς πόδας. " H. v. e Mss. revocavi. In prioribus enim Edd. vitiose legitur ἀερίπους. (Zonar. 'Αερσίπους· ὁ εἰς ὕψος αἴρων τοὺς πόδας.) Est autem ἀερσίπους epithetum equorum ap. Hom. Il. Γ. 327. ad q. l. Schol. 'Αερσίποδες· αἴροντες εἰς ὕψος τοὺς πόδας, κουφίζοντες τοὺς πόδας. H. l. Poëtæ et Scholiastæ Suidam ob oculos habuisse manifestum est: unde nemini dubium erit, scr. hic esse ἀερσίπους." Kust.]

'Αέριος, ὁ, ἡ, Aërius. 'Αέριον ὕδωρ, inquit Suidas, Aqua quæ est in aëre, et ἀέριος, Qui est in aëre. D Apud Aristot. de Mundo, ἀέριος φύσις, Aëria natura. Ibid. ἀέρια ζῶα, Animantia aëria, i. e. In aëre viventia. Lucian. (1, 34.) Ὡς δῆθεν τὰ ἀέρια λεπτολογουμένους, Res ad aërem pertinentes. Gregor. de Theologia, loquens de araneis, Αἱ δὲ διὰ λεπτῶν οὕτω, καὶ ἀερίων σχεδὸν τῶν νημάτων πολυειδῶς διατεταμένων, πολυπλόκους τοὺς ἱστοὺς ἐξυφαίνουσι, Hæ autem per adeo tenuia et propemodum aëria stamina multifariam extensa, telas multiplices texunt. Sed in VV. LL. hic ἀερίχων legitur, non ἀερίων, et quidem citatur hic locus ob hoc ipsum nomen ἀερίχων, e non deprehenso videlicet errore, alioqui tamen manifestissimo, exemplaris habentis ἀερίχων pro ἀερίων.

['Αέριος. Suid. 'Αέριον ὕδωρ· τὸ ἐν τῷ ἀέρι, καὶ ἀέριος, ὁ ἐν τῷ ἀέρι. Etym. M.: 'Αλιτήριος, σημαίνει δὲ τὸν ἁμαρτωλόν. ἀπὸ δὲ τοῦ ἀλίτω βαρυτόνου γίνεται ἀλίτης· ἐξ αὐτοῦ ἀλιτὴρ, ὡς ἀρότης ἀροτήρ. ἐκ τοῦ ἀλιτὴρ ἀλιτῆρος, γίνεται ἀλιτήριος, ὡς σωτὴρ σωτήριος. τὸ ρι, ι. Τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ εἰς ρ λήγοντος διὰ τοῦ ριος γινόμενα, διὰ τοῦ ι γράφονται, τῆς τρίτης ἀπὸ τέλους τῆς παραληγούσης τῆς γενικῆς θεωρουμένης· οἷον, ἀὴρ ἀέρος

ἠέριος, σωτὴρ σωτῆρος σωτήριος, αἰθὴρ αἰθέρος αἰθέριος. Orph. Hymn. 59=58. Ἀλλά μοι, *ἀέριοι* (l. *ἠέριοι,*) * *μαλακόφρονες, ἠπιόθυμοι, Ἄτροπε, καὶ Λάχεσι, Κλωθὼ, μόλετ', εὐπατέρειαι, Νυκτέριοι, ἀφανεῖς, ἀμετάτροποι, αἰὲν ἀπειρεῖς,* * *Παντοδότειραι,* * *ἀφαιρέτιδες θνητοῖσιν ἀνάγκης, Μοῖραι, ἀκούσατ' ἐμῶν ὁσίων λοιβῶν τε καὶ εὐχῶν, Ἐρχόμεναι μύσταις* * *λαθικήμονες εὔφρονι βουλῇ.* "Ἀέριοι etiam vocantur Furiæ H. 68, 8. (*Ἀΐδεω χθόνιαι, φοβεραὶ, κόραι, αἰολόμορφοι, Ἠέριοι, ἀφανεῖς,* * *ὠκύδρομοι ὥστε νόημα.*) *Ἀφανεῖς ἐπεξηγητικὸν* est. Multa ap. poëtas etiam Latinos, v. g. Virg. Æn. 1, 415. Obscuro gradientes aëre sepsit. Disputavi pluribus in Præl. de Animab. Hippocr. in Comm. Soc. Gott. T. 1. §. 2. et 8." Gesner. Æsch. Suppl. 76. * *Γόεδνα δ' ἀνθεμίζομαι Δειμαίνουσα φίλους τᾶσ-δε φυγᾶς ἀερίας ἀπὸ γᾶς, Εἴ τίς ἐστι κηδεμών.* Rectius scripseris *γοεδνὰ*, cum Schneidero in Lex. Schol. *Ἀερίας ἀπὸ γᾶς· σκοτεινῆς, μέλαινα γάρ ἐστιν. Ἢ ὅτι ταπεινὴ, καὶ τοῖς ἀπὸ θαλάσσης ὡς ὑπόγειος φαίνεται.* Vide *Ἀερία.* "Caliginosus, Eurip. Phœn. 1530. Jacobs. Anthol. 7, 10." Schæf. Mss.]

[*Ἀέριος.* Diod. Sic. T. 1. p. 38. *Παρήκειν δὲ τῆς νήσου τὸν περικλυζόμενον πάντα τόπον ἀπὸ μὲν τῆς Λιβύης θῖνας ἔχοντας ἄμμου μέγεθος ἀέριον, ἀπὸ δὲ τῆς Ἀραβίας κατεῤῥωγότας.* Ubi Clar. *ἄπειρον.* "Diodoro, ut bene Rhodomannus, *ἀέριον* Omne immane, et aut latissime patens, aut excelsissime in aërem exsurgens. Sic 2, 54. Arabia *διείληπται πεδίοις ἀμμώδεσιν, ἀερίοις τὸ μέγεθος,* i. e. Immensæ vastitatis: 3, 44. *ἀέριοι θῖνες ἄμμου*: 17, 49. *ἄμμου μέγεθος ἀέριον.* Cf. Stanl. in Æsch. Pers. 820. et Hesych. v. *Ἀερήϊον, (ἀμέτρητον, πολὺ, ἀερῶδες.)*" Wessel. Idem Diod. S. 1, 364. "*Ἀπὸ γὰρ τοῦ πρὸς ἀνατολὰς ἀνήκοντος ἀκρωτηρίου φασὶ θεωρεῖσθαι τὴν Ἰνδικὴν ἀέριον, διὰ τὸ μέγεθος τοῦ διαστήματος.* Indiam veluti nubeculam in aëre conspici verterat Rhodom. non satis pro usu scriptoris, cui *ἀέριον* Omne immane et in aërem vastissime exsurgens, sicuti ad 1, 33. significatum est." Wessel.]

[* "*Ἀερίως,* Vita Euthym. §. 116. ap. Coteler. Monum." Kall. Mss. Jambl. de Myst. p. 18. Gale.: *Ἀλλ' οἶμαι τὰ μετέχοντά ἐστιν ἕκαστα τοιαῦτα, ὡς τὰ μὲν αἰθερίως, τὰ δὲ ἀερίως, τὰ δὲ* * *ἐνυδρίως αὐτῶν μετέχειν.*]

Διαέριος, pro *ἀέριος,* a Luciano nove et jocose dictum ad imitationem Homerici vocabuli *διηέριος,* in Icaromen. *Μὴ θαυμάσῃς εἰ μετέωρα καὶ διαέρια δοκῶ σοι λέγειν.* [Locus in Indice Lucianeo non indicatus est, sed citatur 2, 293. *Καὶ τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν διαέριον φυγὴν,* ubi v. Interprr. "Euseb. H. E. 8, 9. (*Γύναιά τε τοῖν ποδοῖν ἐξ ἑνὸς ἀποδεσμούμενα, μετέωρά τε καὶ διαέρια κάτω κεφαλὴν μαγγάνοις τισὶν εἰς ὕψος ἀνελκόμενα.*)" Routh. Mss. "Auctor est Nicetas Choniates, Andronicum in obsidenda urbe Prusa literas sagittis affixas missitasse, quibus ad deditionem vel proditionem cives hortabatur. Nicetas eleganter vocat *διαέρια γράμματα.*" Casaub. ad Æneam Poliorc. p. 245. Orell.]

[*Ἐνδιαέριος,* vide *Ἔνδιος.*]

"*Ἐναέρια, τὰ,* Quæ sunt in aëre, Aëria. Et "*ἐναερίζειν,* In aërem subvehere, Hesychio *μετεω*-"*ρίζειν.*" ["*Ἐναέριος,* Acta S. Philoromi Ed. Combef. 171." Boissonad. Mss. "Strabo. Orig. c. Cels. (imo Cels. ap. Orig.) 400. (*Οἱ δ' ἐναέριοί τε καὶ ἐπίγειοι σατράπαι.*)" Wakef. Mss. J. Poll. 1, 23. *Θεοὶ ὑπερουράνιοι, ἐνουράνιοι, ἐπουράνιοι,* * *ἐναιθέριοι, ἐναέριοι, ἐπίγειοι.* "Mss. *ἀέριοι.*" Seb. "C. V. *Θεὸς δὲ ἐρεῖς ὑπερουράνιος, καὶ ἐπουράνιος, καὶ ὑπουράνιος, αἰθέριος, ἐναέριος, καὶ ἐπίγειος.*" Kuhn. Suid.: *Ἐναέριον πνεῦμα· ἀκάθαρτον.*]

Ἀερία, substantivum, Caligo, ap. Ætolos, ut inquit Hesych. addens, insulam Thasum, Ægyptum, Libyam et Cretam, Siciliam, Æthiopiam, et Cyprum dictam fuisse Aëriam. Gellius quoque 14, 6. Ægyptum, sicut et Cretam, *Ἀερίαν* nuncupatam tradit. Stephanus autem ita scribit:—Aëria, Ægyptus ab aëre dicta; nam *ἠερόεσσαν* eam vocant. Homines, Aërii. Et *Ἀερίτης* e genitivo *ἀέρος* factum est. Item Celtica urbs *Ἀερία,* ut scribit Apollodorus Chronicorum quarto. Est et alia urbs Cretæ non ignobilis, quæ appellabatur *Ἀερία,* item *Ἰδαία,* item *Δολιχὴ,* propter longitudinem.

[*Ἀερία.* Hesych. *Ἀερία· ὁμίχλη παρὰ Αἰτωλοῖς, Θάσον τε τὴν νῆσον, καὶ Αἴγυπτον, καὶ Λιβύην, καὶ Κρήτην, καὶ Σικελίαν, καὶ Αἰθιοπίαν, καὶ Κύπρον, οὕτως ἐκάλουν.* "Ægyptum et Cretam ita dictam esse, testes Gellius 14, 6. de Creta Plin. 4, 12. Strabo 13. et Xenoph. Hist. 3. p. 287." Vales. "Cf. Meurs. Cret. 3.: Æsch. Suppl. 580. (imo 78. vide infra:) inf. in *Ἀράνη*: et Scalig. Anim. ad Euseb. Chron. 34. b." Albert. "Euseb. P. E. 6, 7. p. 256." Schleusner. Mss. Zonar.: *Ἀερία· ἡ Αἴγυπτος.* Æsch. l. c. *Γόεδνα* (l. *Γοεδνὰ*) *δ' ἀνθεμίζομαι Δειμαίνουσα φίλους τᾶς-δε φυγᾶς Ἀερίας ἀπὸ γᾶς, Εἴ τίς ἐστι κηδεμών.* Ubi Schol. infelicius: *Σκοτεινῆς· μέλαινα γάρ ἐστι. Ἢ ὅτι ταπεινὴ, καὶ τοῖς ἀπὸ θαλάσσης ὡς ὑπόγειος φαίνεται.* "Dictum *ἀρχαϊκῶς,* et congrue. Quippe Ægyptus priusquam nomen acceperat ab Ægypto, Aëria Græcis dicebatur. Euseb. Chron. Can. *Ῥαμεσσῆς, ὁ καὶ Αἴγυπτος καλούμενος, βασιλεύσας Αἰγύπτου ἔτη ξη' μετωνόμασε τὴν χώραν Αἴγυπτον τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, ἥτις πρότερον παρ' Ἕλλησι Ἀερία ἐλέγετο.* Steph. B.: *Ἀερία· ἡ Αἴγυπτος, παρὰ τὸν ἀέρα, καὶ γὰρ ἠεροέσσαν αὐτὴν φασιν· οἱ ἄνθρωποι Ἀέριοι, καὶ Ἀερίτης, ἐκ τῆς ἀέρος γενικῆς. Αἴγυπτος· καὶ ἡ χώρα, καὶ ὁ ποταμὸς, ἐκλήθη ἀπὸ Αἰγύπτου. Ὡς Χάραξ, Βήλου παῖς ὢν καὶ Ἀερίας, τῆς καὶ* * *Ποταμίτιδος, βασιλεύσας ἔτη τετταράκοντα τρία.*" Stanl. "Lego, *ὃς Βήλου παῖς.*" Holsten. Sed etiam tum sententia *ἀνακόλουθος* est. "Sanam profecto non haberet mentem, qui affirmaret h. l. esse sanum et integrum. Sine ulla dubitatione v. *Αἴγυπτος* ante *Βήλου παῖς* excidit, (imo leg. *Αἴγυπτος· καὶ ἡ χώρα, καὶ ὁ ποταμὸς, ἐκλήθη ἀπὸ Αἰγύπτου, ὃς, ὡς Χάραξ, Βήλου παῖς ὢν, καὶ Ἀερίας, τῆς καὶ Ποταμίτιδος, ἐβασίλευσεν ἔτη τετταράκοντα τρία.* Ὃς a sequente *ὡς* facile absorberi potuit.) et de imperii annis scriptores non conveniunt, quos Steph. auctoritate Characis statuit *μγ'* s. 43. et Euseb. *ξη'* s. 68. Locus extat in Thesauro Temporum, quem tamen transcribere libet e Seldeno de Diis Syris, qui eum fortassis ope Codd. Mss. valde auxit et emendavit: *Ῥαμεσσῆς, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ὁ Αἴγυπτος καλούμενος, ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου ἔτη ξη'· μετωνόμασεν τὴν χώραν Αἴγυπτον τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, ἥτις πρότερον Μεστραία, παρ' Ἕλλησι δὲ Ἀερία ἐλέγετο.* (Imo rectius legitur in vulgato Eusebio, *βασιλεύσας.*) Sed numeri facili Librariorum lapsu confunduntur et corrumpuntur. Suidas etiam refert ab Ægypto hanc regionem dictam esse, cujus verba tam misere sunt affecta et depravata, ut vix in integrum restitui queant. *Αἴγυπτος· ὄνομα κύριον, καὶ ἡ χώρα τῶν Αἰγυπτίων. Ὅτε ἀφίκετο ὁ Ῥαμεσσῆς, ὁ υἱὸς Βήλου, τοῦ καὶ Διὸς, εἰς Μεστραίαν, ἐβασίλευε τῶν ἐκεῖ, ὃν μετωνόμασαν Αἴγυπτον, ἀφ' οὗ καὶ Αἴγυπτος ἡ χώρα.* Si ita h. l. legatur, eum vere, aut certe in speciem sanaris." Berkel. Vulgo legitur: *Αἴγυπτος· ὄνομα κύριον, καὶ ἡ χώρα τῶν Αἰγυπτίων. Ὅτε ἀφίκετο ὁ Ἑρμῆς, ὁ υἱὸς Πήκου, τοῦ καὶ Διὸς, Μεστρὲμ ἐβασίλευσε τῶν ἐκεῖ, ὃν μετωνόμασαν Αἴγυπτον· ἀφ' οὗ καὶ Αἴγυπτος ἡ χώρα· τοῦ γένους τοῦ Νῶε.* "Etym. M.: *Ἠερίη· ἡ Αἴγυπτος τὸ πρὶν ἐκαλεῖτο· ὅτι τοῖς ἐπ' αὐτὴν πλέουσι, κοίλη οὖσα, οὐ φαίνεται, πρὶν ἂν σχεδὸν ὁρμισθῶσι, καὶ τότε ὥσπερ ἐξ ὁμίχλης καὶ ἀέρος κεκαλυμμένη φαίνεται. Ἀπολλώνιος· Ἦμος ὅτ' Ἠερίη πολυλήϊος ἐκλῄϊστο Μήτηρ Αἴγυπτος* * *προτερηγενέων αἰζηῶν.* Apoll. R. 4, 267. ('*Ἦμος ὅτ',* sic recte quinque Codd.; sic quoque Medic. Perperam in A. insertum *δέ.* Vulgo mendose *ἦμος ἔτ'.*' Brunck. Etymologi locum neglexit V. D.) Cujus Schol. cum Schol. nostro consentit. Ita enim ille ad Ejusdem 1, 580. *Ἠερίη πολυλήϊος. Ἡ Θεσσαλία, παρὰ τὸ μέλαιναν εἶναι τὴν γῆν. Οὕτω γὰρ καὶ τὴν Αἴγυπτον Ἠερίαν φασίν. Ἢ ἠερία ἀντὶ τοῦ πρωΐα, ἀπὸ τοῦ ἦρι.* (Schol. Par. *Ἠερίαν δὲ τὴν Θεσσαλίαν λέγει, ἢ διὰ τὸ μέλαιναν ἔχειν γῆν, ὥσπερ καὶ τὴν Αἴγυπτόν φασιν· ἢ ἠερίαν ἀντὶ τοῦ πρωϊνήν. Πρωϊνὴν δὲ ἀντὶ τοῦ,* 'videtur excidisse *πρωῒ, τεθέντος τοῦ*' Schæf. *ὀνόματος ἀντὶ ἐπιῤῥήματος. Ἀπὸ δὲ τοῦ ἦρ,* l. *ἦρι, ἠερία.*) At Jer. Hoelzlin. *ἠερίαν,* Serenam s. Sudam interpretatur, atque ita ab Æschylo Ægyptum dictam vult, quod ibi perpetua sit *εὐδία* et *ἀνομβρία*:—'Similiter grues dicuntur *ἠέριαι* Il. Γ. 7.:

quia aëre solum temperatiore gaudent, et in Georg. 1, 374. Illum (imbrem) surgentem vallibus imis Aëriæ fugere grues. Ubi nequicquam jungit Serv., Grues fugiunt imbrem, alte volando e vallibus. Imo imbres primulo, ipsæque adeo gravidæ nubes, videntur, videntur inquam e vallibus consurgere. Si enim grues hic cum Ausonio dicamus altivolantes, nihil Homerico epitheto ridiculosius esset, eo quippe significaretur, grues in sublimi aëre volantes, cum humillimis præliari homuncionibus. At causam continet epitheton ap. utrumque poëtam, cur a gruibus vel invadantur Pygmæi, vel imber vitetur. Quare *ἀὴρ* hic est Merus aër, et quasi *αὐτοαὴρ*, ut Pindaro Ol. 1, 10. *αἰθὴρ ἐρήμη*, ubi Schol. *μὴ ἔχουσα νέφος.*' Eadem ratione dictus est Jupiter *αἴθριος*, cui inscriptio vetus etiamnum extat, JOVI SERENO. Theocr. 4, 43. *Χὼ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.* Neutiquam tamen rejicienda erit altera illa ratio, quam adducit Schol. Apoll. R., Ægyptum sc. *'Αερίαν* nuncupatam esse, *διὰ τὸ μέλαιναν εἶναι τὴν γῆν*, utpote ab aliis firmetur. Eust. in Dionys. P. 239. *'Εκλήθη δέ ποτε κατὰ τὴν ἱστορίαν ἡ τοιαύτη χώρα καὶ 'Αερία, καὶ * Ποταμία, καὶ Αἰθιοπία, διὰ τοὺς ἐκεῖ Αἰθιόπας· περὶ ὧν πολλοὶ τῶν παλαιῶν ἱστοροῦσι. Καὶ μὴν καὶ 'Αετία ἔκ τινος 'Ινδοῦ 'Αετοῦ καλουμένου*, (vide nos supra cccxxvii. b.) *καὶ * 'Ωγυγία δὲ, καὶ * Μελάμβωλος, καὶ * 'Ηφαιστία.* Apollodor. 2, 4. (2, 1, 5.) *Δαναὸν μὲν οὖν Βῆλος ἐν Λιβύῃ κατῴκισεν* ('*κατῴκισεν* reposui pro *κατῴκησεν*, astipulantibus quoque aliquot Codd. Ægii et Schol. Æsch. *κατοικίζει* Schol. Il. A. 42.' Heyn. Clavier tamen *κατῴκησεν* restituit, quod verbum sensum habet intransitivum,) *Αἴγυπτον δὲ ἐν 'Αραβίᾳ· ὃς καὶ καταστρεψάμενος τὴν Μελαμπόδων χώραν ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμασεν Αἴγυπτον.* Recte Scal. *μελάμβωλον.* (Sed v. Heyn.) Porro multæ aliæ regiones præter Ægyptum hoc nomine gaudebant, ut Thasus insula, Libya, Creta, Sicilia, Antiochia, Cyprus. Hesych." Stanl. Vide et nos supra cciii. a.]

'Αεριώδης, i. q. *ἀέριος*, Aërius. Dicitur et *'Αερώδης* pro eodem, ut Diosc. 5. *ἀερώδης τὴν χρόαν.* Apud Aristot. de Mundo *ἀερώδης*, Aëriam naturam habens, vel Naturam spirabilem, ut quidam exponunt. ‖ *'Αερώδης* significat etiam Obscurus, Caliginosus, unde et Hes. *ἀερωδέστερα* exponit *ἀφανέστερα*, juxta id quod dictum est *ἀέρα* esse aliquando Caliginem et *ἀορασίαν*.

[*'Αερώδης.* Male Noster *ἀεροειδὴς* et *ἀερώδης* distinguit. Nam *ἀεροειδὴς* contractum fit *ἀερώδης.* Psell. de Oper. Dæm. 30. *Οἷά τινα πνεύματα λεπτὰ, καὶ ἀερώδη, καὶ ἄχραντα.* Æneas Gazæus Theophr. 66. *'Αλλ' ἀκούεις οἷα τὰ περὶ τὰ μνήματα σκιοειδῆ φαντάσματα; ταῦτά ἐστι τὰ ἀερώδη τῶν ψυχῶν σώματα, ἃ δὴ εἴδωλα καλοῦσιν.* Eust. ad Dionys. P. 723. *Καὶ ἴασπιν ἠερόεσσαν, ὅ ἐστιν ἀερώδη, σκοτεινήν.* Geopon. 2, 5, 13. *Αὗται δὲ ἰσχναὶ καὶ ἀερώδεις.* Philo J. 5, 66. *Λέγεται γοῦν, ὅτι σελήνη πίλημα μὲν ἄκρατον αἰθέρος οὐκ ἔστιν, ὡς ἕκαστος τῶν ἄλλων ἀστέρων, κρᾶμα δὲ ἔκ τε αἰθερώδους οὐσίας καὶ ἀερώδους.* "Wakef. Ion. 199. Tzetz. Exeg. in Il. p. 42." Schæf. Mss.]

'Αερήϊος, ου, ὁ, ἡ, i. q. *ἀερώδης.* Item, Multus, Immensus, Hesych.

'Αερὶς, ίδος, ἡ, Apis, *ἀερίδες, μέλισσαι*, Hesych. [" Aërii mellis, Virg." Wakef. Mss. Thom. Bruno ap. Albert. corrigit *ἀκρίδες.*]

'Αερόεις, εσσα, εν. Obscurus, Caliginosus. Est autem poëticum *ἀερόεις*, quanquam sæpius usurpant poëtæ *ἠερόεις*, de quo paulo post, mutato *α* in *η*. Explicat *ἀερόεν* Hesych. Nigrum, Profundum, Magnum. A Suida explicatur duntaxat *μέγα*, Magnum. [Hesych. *'Αερόεν· μέλαν, βαθὺ, μέγα.* " Cf. *'Ηέριον*, et *Βαθύ.*" Albert. Suid. *'Αερόεν· τὸ μέγα.* Zonar. *'Αερόεν· μέγα, σκοτεινόν.* " Charit. 776." Schæf. Mss.]

'Αερίζω, Aërius sum, aut Aëria natura sum præditus. Diosc. 1. *Οὐ γὰρ κατ' ἴσον θυμιαθήσεται ἀερίζοντι τῷ ἀτμῷ, ἀσβολώδει δὲ καὶ οὐ καθαρῷ.* Hic *ἀερίζοντι* Bud. exp. Aëreo et puro. Item, Qui purus est aëris modo, Non crassus. Dicitur autem *ἀερίζω* eadem forma, qua *κυανίζω*, ut *κυανίζω τὴν χρόαν.* [Diosc. 5, 100. *Μολίβδαινα δὲ ἀρίστη ἐστὶν ἡ * λιθαργυροφανὴς, ξανθὴ, ὑποστίλβουσα καὶ κιῤῥὰ ἐν τῷ λειοτριβεῖσθαι, ἑψηθεῖσά τε ἐλαίῳ, ἡπατοειδὴς τῷ

A *χρώματι γίνεται· ἡ δὲ ἀερίζουσα ἢ μολιβδόχρους, φαύλη, γεννᾶται δὲ ἐξ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ.* Vide supra cccxxxv. a.]

[* *'Αερόω*, Aër fio, " Heracl. A. H. 439. (*Τό, τε γὰρ ἐξατμιζόμενον αὐτῆς ἀεροῦται, καὶ τὸ λεπτότατον ἀπὸ ἀέρος αἰθὴρ ἀνάπτεται.*)" Valck. Mss.]

[* " *'Αέρωσις*, (*ἡ*,) Nicet. Chon. 226, 55." Kall. Mss. Lex. Gr. Lat. ap. Pet. Baldvin. 1611. 4.]

[* " *Διαερόω*, der Luft aussetzen, Plutarch. Symp. 6, 7. wo falsch *'Εξανθεῖ γὰρ καὶ ἀποπνεῖ διεωρωμένον πολλάκις* steht st. *διηερωμένον.*" Schneider. Lex.]

" *'Εξαεροῦσθαι*, In aërem converti, In aërem abire, " Evanescere, ut *ἐκπνευματοῦσθαι*, in Probl. Sic " Hippocr. de Nat. Inf. *'Εξαεροῦται γὰρ ὑπὸ τοῦ ἀνέ-* " *μου.*" [" *'Εξαεροῦσθαι*, Perflari, Ab aëre perspirari Lib. *Περὶ Φύσ. Παιδίου* (p. 36, 42.) *'Εξαεροῦται γὰρ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, καὶ τὸ πνεῦμα δι' αὐτοῦ διηθέει.* Perflatur enim a vento, et spiritus per eum percolatur. Significat autem aquam ab aëre statim perflari et perspirari, ideoque confestim refrigerari spiritu cum
B aëre subeunte." Foës. Œcon. Hippocr. De hoc Hippocr. loco omnino v. Gataker. ad M. Anton. 178., a Valck. Mss. indicatum. Philo J. 5, 66. *Τὰς γὰρ ἀναδιδομένας ἐκ γῆς ἀναθυμιάσεις λεπτυνομένας, ἐξαεροῦσθαι συμβέβηκεν, ὥστε βάσιν μὲν καὶ ῥίζαν ἀέρος γῆν εἶναι, κεφαλὴν δ' οὐρανόν.* Aretæus 17. *Οἱ δὲ ἐς τοσόνδε λεπτότητος ὑγρῶν καὶ τῆς γνώμης ἀφιγμένοι οὐ μάλα τοι περιγίγνονται, ἐξηερωμένης ἤδη τῆς ζωτικῆς δυνάμιος*: 50. *Ἔπειτα εἰς τοὺς κενεῶνας σταγόνες ἐκρέουσι, αἳ πρόσθεν εἰς διαπνοὴν ἐξηερούμεναι διεφοροῦντο*, Quæ prius in aërem versæ, per transpirationem digerebantur. " Phot. Bibl. 1322. (ex Anonymi V. Pythag. 66. Kust. 120. Kiessl. *Ὅτι οἱ 'Ετήσιαι πνέουσι κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ ἀκμαιοτάτου θέρους, δι' αἰτίαν τοιαύτην· ὁ ἥλιος μετεωρότερος, καὶ ἀπὸ τῶν μεσημβρινῶν τόπων ἀρκτικώτερος γινόμενος, λύει τὰ ὑγρὰ, τὰ ἐν ταῖς ἄρκτοις· λυόμενα δὲ ταῦτα, ἐξαεροῦται, ἐξαερούμενα δὲ πνευματοῦται, καὶ ἐκ τούτων γίνονται οἱ 'Ετήσιαι ἄνεμοι, ἐκ τῶν πνευμάτων, τῶν ἀπὸ τῆς λύσεως τῶν ἀρκτικῶν ὑγρῶν γινομένων.*) Eust.
C Nemes." Wakef. Mss. " Lucian. 3, 353. (*Περισκοπεῖν ἔνθα ἑαυτοὺς ἐξαερώσουσι.*)" Schæf. Mss. Schol. Demosth. Phil. 4. T. 2. p. 46.]

[* *'Εξαέρωσις, ἡ.* Aretæus 130. *'Ες τὴν τῶν ἄλλων χυμῶν ἐξηέρωσίν τε καὶ * διάνηψιν*, Præstat ad evaporandos et disjiciendos alios humores. " Lege Bud. Comm. L. G. 179." Maittair.]

" *Δυσάερος, ὁ, ἡ*, Malum habens aërem, Strabo." [" Dio Chrys. Or. 30. T. 1. p. 550. (*Εἶναι δὲ τὸν μὲν τόπον τοῦτον, ὃν κόσμον ὀνομάζομεν, δεσμωτήριον ὑπὸ τῶν θεῶν κατεσκευασμένον, χαλεπόν τε καὶ δυσάερον.*)" Boissonad. Mss.]

" *Δυσαερία, ἡ*, Malus aër, Aëris intemperies. Strabo " de Ravenna, *Καὶ ὑπὸ ποταμῶν * εἰσκλυζόμενον τὸ* " *βορβορῶδες πᾶν, ἰᾶται τὴν δυσαερίαν.*" [Idem 279 =184. *Ὅμως οὖν ἔτι μένει * δυσείσπλοα, διά τε τὴν λαβρότητα τῆς χώρας, ὥστε μὴ καθορᾶσθαι μηδ' ἐγγὺς ἐν ταῖς δυσαερίαις.* Glossæ: *Δυσαερία·* Nubilum. Etym. M. 378. *Σημαίνει δὲ τὴν πάχνην τὴν γινομένην ἐν δυσαερίᾳ καὶ φθείρουσαν τοὺς καρπούς.* Etym. G.:
D *'Ερυσίβη σημαίνει τὴν γενομένην* (l. *γιν.*) *ἐν τῇ δυσαερίᾳ πάχνην καὶ φθείρουσαν τοὺς καρπούς.*]

[* " *Εὐαρὴς, έος*, (*ὁ, ἡ*,) non habent Lexx., Serenus, vel etiam Perflabilis. Hoc posteriore sensu legitur ap. Chrys. Homil. 56. in Jo. p. 787. *Εἰ νῦν ὑπὲρ τοῦ φωτεινὰς ἔχειν οἰκίας καὶ εὐαερεῖς μυρία δαπανῶμεν χρήματα, οἰκοδομοῦντες, ταλαιπωρούμενοι· ἐννόησον, πῶς χρὴ καὶ τὰ σώματα αὐτὰ δαπανᾷν, ὑπὲρ τοῦ λαμπρὰς ἡμῖν οἰκίας ἐν οὐρανοῖς οἰκοδομηθῆναι, ἔνθα τὸ φῶς ἐκεῖνο τὸ ἀπόῤῥητον.* Quodsi nunc, ut splendidas nobis domos et perflabiles comparemus, magnam pecuniarum vim ædificando anxii, consumimus; considera, qui nobis subeundi sint labores, ut splendidas nobis in cœlis domos ædificemus, ubi lux illa ineffabilis. Interpres *εὐαερεῖς* reddit, Salubres: non male, quia domus, ubi venti perflant, fere tales." Suicer. Thes. Eccl. " *Εὐαερὴς*, Qui aëre salubri fruitur, Sub cœlo salubri situs, Ventis refrigerantibus expositus." Seager. Mss.]

[* *Εὐάερος, ὁ, ἡ*, i. q. *εὐαερής.* Vide Nostrum in *Εὐέριος.* Etym. M. 389. *Ἡ σύνθετόν ἐστι τὸ εὔδιος*

παρὰ τὸ Δία, ἵν' ᾖ ὁ εὐάερος: 390. Εὔειλος· ὁ εὐάερος τόπος. Strabo 224. 1143. "Bernard. Reliq. 79." Schæf. Mss.]

"Εὐαερία, ἡ, Tranquillitas cœli, Bud." ["Eust. Il. Γ. 314, 30." Valck. Mss. "Eust. 608, 34. Bas. Rei Accip. Scriptt. 33." Wakef. Mss. J. Poll. 1, 106. Νηνεμίας οὔσης, πεσόντος τοῦ πνεύματος, εὐαερίας οὔσης, * ταχυπλοΐας. Plut. 9, 147. Εὐδίας δὲ καὶ εὐαερίας γενομένης ὁρμίσασθαι ζητοῦντος.]

[* "Τετραέρα, genus Mangani, 32. n." Orell. Ind. ad Æneæ Poliorc. Sed in notis vocem hanc frustra quæsivimus.]

[* "Ἀερικὸν, (τὸ,) Vectigal s. Tributum ab Justiniano excogitatum, pro spiritu aërio, uti interpretatur Cujac., vel certe quod supra solitum Canonem exigebatur," Ducang. Gloss. ap. quem multa testimonia vocis afferuntur. In Bibl. Coisl. 148. citatur Theodori Studitæ Epist. Ms. Sergio Hypato τοῦ ἀερικοῦ: 319. Theodori Hegumeni Studii Epist. Ms. Sergio ὑπάτῳ τοῦ ἀερικοῦ. Ducang. l. c. 2, 200.]

[* Ἀερίνος, η, ον, Cœruleum s. Ætheris colorem referens. J. Poll. 4, 119. Ἡ δὲ γυναικῶν ἐσθὴς κωμικῶν, ἡ μὲν τῶν γραῶν, μηλίνη, ἢ ἀερίνη, πλὴν ἱερειῶν. "Μηλίνη. Μιλίνη Ms. ut supra 4, 117. Placet ascribere de hoc colore verba Scaligeri Poëtic. 1, 13. ubi alias hæc tractat :—'Μήλινον colorem sæpe commemorant in vestibus. Festucinum vocant Veneti, viridiusculum palearem, eum vetulis dabant, et cæsium, i. e. cinereum.' Ubi videtur vir maximus τὴν ἀερίνην, pro Cæsio accepisse. Sed τῆς ἀερίνης, ἤγουν ἀεροχρόου vestis colorem forte e Plin. 37, 8. discamus de jaspide: Persæ aëri similem ferunt: ob id vocatur Aërizusa. Et paulo post: Quarta apud eos (Græcos) vocatur Borea, cœlo autumnali matutino similis; et hæc erit illa, quæ vocatur aërizusa. Idem color ἀεροειδὴς, unde ἠεροειδέα πόντον Poëta vocat." Jung. "Arist. Metaph. 9, 7. (Οἷον εἰ ἡ γῆ ἀερίνη, ὁ δ' ἀὴρ μὴ πῦρ, ἀλλὰ πύρινος.) Clem. Alex. 189." Kall. Mss. Sed Clementis locum frustra quæsivimus.]

[* Ἀερίοικος, ὁ, ἡ, Sub dio habitans. Athen. 113. Οὗτοι ἀνιπτόποδες, χαμαιευνάδες, ἀερίοικοι, κατὰ τὸν κωμικὸν Εὔβουλον, ἀνόσιοι λάρυγγες, ἀλλοτρίων κτεάνων * παραδειπνίδες.]

¶ Ἠὴρ, έρος, ὁ, vel ἡ, Pro ἀὴρ ap. poëtas, quanquam pro Tenebris, Caligine, s. Nubilo aëre utplurimum usurpatur, quo modo et ἀὴρ accipitur, non pro Aëre, qua in signif. opponitur τῇ αἴθρῃ ap. Hom. Il. P. (645.) Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν, Ποίησον δ' αἴθρην. Interdum ἠέρα et νεφέλην conjungit, ut Od. Θ. (562.) Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι. Nonnunquam ἠέρα et ὀμίχλην, ut Il. P. (649.) Αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην. Esse autem tam masculini, quam feminini generis hoc nomen, ex his Ejusdem locis apparet. Masculini, ut Il. E. (776.) περὶ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευε. Feminini, ut Od. H. (14.) ἀμφὶ δ' Ἀθήνη Πολλὴν ἠέρα χεῦε. Ac certe frequentius usurpat in hoc genere; nam sic et Il. Π. (790.) Ἠέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησε: Φ. (549.) κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ. Ibid. aliquanto post (597.) κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ. Sic ibid. (6.) ἠέρα βαθεῖαν dicit, item Il. Υ. (446.) Denique videtur Hom. magis probasse genus femininum; nam in illo loco ubi posuit ἠέρα πουλὺν, ponere ἠέρα πολλὴν non permisit ei metrum. Hesiodus tamen utroque genere et ipse utitur; apud eum enim in Theog. (9.) legitur, κεκαλυμμέναι ἠέρι πολλῷ, ["Πολλῇ. Πολλῷ Robinson. e duobus Mss. et Ald. Sed vulgatum ex usu Homerico defendit Wolf." Gaisford.] et ibid. (697.) ἠέρα δῖαν. Eust. in illum locum Od. H. (l. c.) Πολλὴν ἠέρα χεῦε, annotat ἠέρα significare ἀορασίαν, q. d. Invisibilitatem, et feminini nominis formam ei dari ab Hom., more Ionico. || Ἠέρα quidam exp. Nimbum, quo dii invisibiles homines efficiunt, ex aliquot Hom. locis hanc expositionem colligentes. Sed ἠέρα Quamvis caliginem significare, etiam composita ex eo nomina satis declarant. Eust. exponens ἠερόεις, dicit significare σκοτεινὸν, Tenebrosum, quod natura niger sit aër, unde et ἠέρα pro Tenebris accipi.

["Ἠὴρ, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 59. Ἠέρα ἑσσάμενος, Heyn. Hom. 6, 585. 7, 335. 384. 738. Toup. Opusc. 1, 159. 2, 302. ad Charit. 266. Wassenb. ad Homer. 46. Dawes. Misc. 220." Schæf. Mss.]

[Ἠήρ. "Τὸ γὰρ ἑωθινὸν ἑκάστοτε αὐτὸς ὁ ἠὴρ ἐπίσχει ὡς ἐπὶ τὸ πουλύ. J'ai rapporté dans les variantes les raisons qui m'ont déterminé à adopter la leçon ἐπίσχει. Il n'y a que l' ἐπιχεῖ, qui puisse lui disputer la préférence; et il faudroit dans ce cas même qu'il fût au passif ἐπιχεῖται, ou selon le dialecte Ionique ἐπιχέεται. Cette leçon rappelle le περὶ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευε d'Homère Il. 5, 776. et prouve en même temps la négligence des interprètes, qui rendent l' ἠὴρ d'Hippocrate par Aër, au lieu de le rendre par Nebula, ou Caligo. Foës. Œcon. in Ἀὴρ, qui d'après Erotien reconnoît cette dernière signification, ne s'est rappellé aucun exemple pour la confirmer. Il y en a au moins quatre ou cinq dans ce Traité. Je corrige à cette occasion l'article Ἀὴρ d'Erotien, où on lit mal, τὴν δι' ἕδραν δυσωδίαν πνοὴν, au lieu de τὴν δι' ἕδρας δυσώδη πνοήν. (In Franzii Ed. legitur, καὶ ἡ δι' ἕδρας δυσώδης πνοὴ, nec alterius lectionis, a V. D. rejectæ, meminit Editor.) Je pense de plus que les mots αὐτὸς ὁ ἠὴρ de notre texte, on diroit que Calvus a lu καθαρὸς ἠὴρ, ont été mal à propos substitués à une leçon plus correcte, αὐτόσε ἠήρ." Coray, Not. sur le Traité d'Hippocr. des Airs, des Eaux, et des Lieux, p. 71. "Ἠὴρ καὶ ὀμίχλη. J'ai rendu ces mots par Brumes et Brouillards, parce qu'il m'a paru que l'Auteur emploie ici le premier de ces mots dans le même sens de Brouillard, dans lequel il l'a le plus souvent employé dans ce Traité, et que dans cette Hypothèse, son synonyme ὀμίχλη ne pouvoit être rendu que par un synonyme tel que Brume. Si cependant Hippocrate entend ici par ἠὴρ, l'Air proprement dit, d'après la physique d'Héraclite, qui attribuoit la formation de cet élément à l'évaporation de l'eau, Plut. de Plac. Philos. 1, 3. T. 9. p. 478. et de pr. Frig. T. 9. p. 743. 745. cf. Stanl. Hist. Philos. 2, 867. il faudra pour lors traduire, Et forme l'air et les brouillards, dans le même sens que Platon Phædone 1, 247. Bip. donne à ces deux mots." Idem ib. 127.]

[Ἠήρ. Etym. G.: Ἠέρι· εἰ μὲν ἀρσενικῶς, σημαίνει τὸν περικεχυμένον ἡμῖν ἀέρα, οὐ τὸν ἔκτοθεν ἀέρα. Γίνεται οὖν παρὰ τὸ ἄω, τὸ πνέω. Ἡ τότ' ἐν Ἴδῃ μακρότατα πεφυκυῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανον. Θηλυκῶς δὲ τὴν ἀορασίαν, Ἀὴρ δὲ βάθος ἦν. Respicitur Il. Ξ. 287. ἢ τότ' ἐν Ἴδῃ Μακροτάτη πεφυυῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν, et Od. I. 144. Ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν. Zonar.: Ἠέρα· ἀορασίαν. "Il. Θ. 50. κατὰ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν, ubi Schol. ἀορασίαν, σκότος." Kust. Zonar. Ἠέρι· ἀέρι. Ἠέρα· ἀορασίαν. Tittmanni Cyrill.: Ἠέρι· ἠέρι (ἀέρι.) Ἠέρα· ἀορασίαν. Suid.: Ἠέρος ὄγμοι· αἱ ὁδοὶ, οἱ τόποι, λέγεται δὲ θηλυκῶς ἐν Ἐπιγράμματι· καὶ διὰ μέσης (l. μέσσης) Ἠέρος * εὔαγρον τῇσδε δίδου κάματον. "Leg. τοῖσδε, quomodo recte legitur in Anthol. 6. p. 566. unde hoc fragm. depromsit Suid. Græca ita sunt vertenda: Fac ut labor istorum faustus felixque sit. Ista est vis τοῦ εὔαγρος. Hinc εὐαγρεῖν, εὐαγρία, et, si Musis Gratiisque placet, * εὐαγροσύνη." Toup. Emendd. 1, 240. Cf. Jacobs. Anth. 10, 298. qui Toupium secutus est. Zonar. Ἠέρος· ὁδοῦ, τόπου. Καὶ διὰ μέσσης Ἠέρος· εὔαγρον τοῖσδε δίδου κάματον. Hesych. Ἠέρα· ἀορασίαν, ὀμίχλην, σκοτίαν. Ἠέρι· ἀορασίᾳ, ἀέρι. Ἠήρ· ὀμίχλη. Apoll. R. 3, 210. Τοῖσι δὲ νισσομένοις Ἥρη φίλα μητιόωσα Ἠέρα πουλὺν ἐφῆκε δι' ἄστεος. "Ex Hom. hoc sumtum, Od. H. 14. ἀμφὶ δ' Ἀθήνη Πολλὴν ἠέρα χεῦε. Virg. Æn. 1, 411. At Venus obscuro gradientes aëre sepsit." Brunck.]

Ἠεροδινὴς, έος, ὁ, ἡ, Aërem agitans, ut vulgo exponitur, sed potest et in passiva signif. accipi, pro Qui in aëre agitatur, ut in Anthol. ἠεροδινὴς αἰετὸς, Aquila per aërem agitata, aut Quæ agitatur per aërem, ut sit ἠεροδινὴς pro ἠεροδίνητος, eo modo quo dicitur ab Æschylo οἰστροδίνητος. Est enim ἠεροδινὴς ab ἠὴρ et δινέω. [Bianor. Ep. 10. Cf. Βαθυδίνης.]

Ἠεροειδὴς, έος, ὁ, ἡ, ad verbum, Aëris formam habens, ex ἠὴρ et εἶδος, ut ἀεροειδὴς ex ἀὴρ et εἶδος. Eust. tradit e Porphyrio, antrum ἠεροειδὲς vocari Od. N. mundum allegorice διὰ τὸ τῆς ἀρχεγόνου ὕλης αl-

σχρὸν καὶ ἀνείδεον. Sed utplurimum exponitur simpliciter Tenebrosus, Caliginosus, Præ profunditate caliginosus, ut ἠεροειδὴς πόντος, Od. B. (263.) ἐπ' ἠεροειδέα πόντον, ubi tamen Eust. vult ἠεροειδέα significare secundum veteres, vel Nigrum aëris modo: vel Profundum, aut Patentem et Latum, e quo solus aër conspicitur navigantibus. Idem alibi κοῖλον σπέος ait idem esse, quod σπέος ἠεροειδὲς, siquidem, quæ profunda sunt, aëris nigrore tenebrosa reddi. Hesych. quoque ἠεροειδέα exp. Nigra, Tenebrosa. Item Patentia, eo sensu videlicet, quo campi Patentes dicuntur.

[Ἠεροειδής. Pseudo-Did. ad Od. l. c. Ἠεροειδέα· μέλανα δίκην ἀέρος, ἢ βαθὺν, ἢ ἀναπεπταμένον, καὶ μέγαν, ἢ διὰ τὸ μόνον ἀέρα ὁρᾶσθαι τοῖς πλέουσιν, ἢ ἐπεὶ τὸν ἀέρα καθορᾷν ἐστὶν ἐν τῷ ὕδατι, ἢ ὅτι ἀέρι ὁμοία ἡ θάλασσα τὴν χροιάν. Eust. 1444. Ὅτι πόντον ἠεροειδέα λέγει κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἢ τὸν μέλανα δίκην ἀέρος, ἢ τὸν βαθὺν, ἢ τὸν ἀναπεπταμένον καὶ πλατὺν, ἐξ οὗ μόνος ἀὴρ καθορᾶται τοῖς πλέουσιν: 1714. Τὸ δὲ κοῖλον σπέος ταὐτόν ἐστι τῷ, σπέος ἠεροειδές· δῆλον γὰρ ὡς τὰ βαθέα ἐσκότωνται διὰ τὸ τοῦ ἀέρος μέλαν. Apollon. Lex.: Ἠεροειδέα· μέλανα, ἠεροειδῆ. Il. Ψ. 744. Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἠεροειδέα πόντον, ubi Pseudo-Did. σκοτεινὸν, μέγαν, ἢ ἀναπεπταμένον, ἐν ᾧ ἀὴρ μόνος ὁρᾶται. Hesych. Ἠεροειδέα· μέλανα, ἢ ἀναπεπταμένα, σκοτεινά. ("Lege μὴ ἀναπ." Schleusner. Mss. Imo recte se habet vulg. lectio. Vide Albertii not.) Ἠεροειδές· ἀερῶδες, μέγα, ("l. μέλαν," Schleusner. Mss. imo recte μέγα, i. e. Late patens, ut e seqq. patet,) διὰ τοῦ ἀέρος ἔκτασιν τῶν ὀφθαλμῶν μηδενὸς ἐμποδίζοντος, ὥστε καὶ τὰ διεστῶτα ἐκ πολλοῦ ὁρᾷν, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ζοφῶδες, καὶ σκοτεινὸν, καὶ ἀερῶδες τῇ χροιᾷ. (Ubi v. Interprr. Il. E. 770. Ὅσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν, Ἥμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἐπὶ οἴνοπα πόντον, Τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι. Pseudo-Did. Ἀναπεπταμένου τοῦ μεταξὺ ἀέρος, καὶ μηδενὸς ἐμποδίζοντος, ἢ ἀερῶδες.) "Videtur hic excidisse aliquod substantivum, veluti αὐγὰς, vel διάβλεψιν, vel simile quid." Kust. Imo recte se habent vulgata. Ordo est: Μηδενὸς ἐμποδίζοντος ἔκτασιν τῶν ὀφθαλμῶν διὰ τοῦ ἀέρος. Schol. Ven.: Ἀναπεπταμένου τοῦ μεταξὺ ἀέρος, καὶ μηδενὸς ἐμποδίζοντος· ἢ ἠεροειδὲς, σκοτεινόν. Διὰ τοῦ ἐν ἡμῖν ὀξυτάτου ἐδήλωσε τὸ τάχος τῶν ἵππων· ὅσον γάρ τις ἐκτείνει τὴν ὄψιν εἰς τὸν παρὰ θάλασσαν ἀτενίζων ἀέρα, μηδενὸς ἀντιπίπτοντος, ἀλλὰ τοῦ ὁρωμένου παντὸς ἀέρος ὄντος, τοσοῦτόν φησιν ἐστὶ τὸ βῆμα τῶν θείων ἵππων ὁρμώντων. Ἠεροειδὲς δὲ, τὸ τοῦ ἀέρος εἶδος. Ἄλλως. Ἀέρα λέγει τὸ ὁμιχλῶδες καὶ ἀόρατον· Ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν· ὅθεν καὶ Ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς, ἡ *σκοτεινῶς καὶ *ὁμιχλωδῶς φοιτῶσα. Τὸ οὖν ἠεροειδὲς ὅσον εἶδε μέχρι τοῦ ἀεροειδοῦς, τουτέστι, τοῦ ἀφανοῦς καὶ ἀχλυώδους. Ἠερόφωνοι οὖν κήρυκες, ὧν ἡ φωνὴ καὶ μέχρι τοῦ ἀφανοῦς καὶ ἀχλυώδους διϊκνεῖται, ὅπερ ἐν ἄλλοις, Φωνὴ δ' αἰθέρ' ἵκανεν· ἀφανὴς δὲ οὗτος ἀνθρώποις. Respicitur Il. O. 686. φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανεν. Etym. M.: Ἠεροειδὲς ἄντρον ἐπήρατον, (Od. N. 103. 347.) ἀεροειδὲς, σκοτεινόν· τινὲς δέ φασιν οὐκ εἰς σκοτεινὸν τὸ σπήλαιον, ἀλλ' ἠεροειδὲς εἰρῆσθαι, ὡς τὸ, Μέγα *ἀερομέτρητον, ὁμοίως τὸ, Ὅσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι:—ἀναπεπταμένου τοῦ μεταξὺ ἀέρος, καὶ μηδενὸς ἐμποδίζοντος· καὶ γὰρ ἄτοπον θεοῖς σκοτεινὸν ἀνεῖσθαι. Ἡρακλέων Ἐνοδίοις. "In vulg. sunt etiam alterius lectionis vestigia, οὐκ εἶναι σκοτεινὸν τὸ σπήλαιον, quæ multo est melior, quia εἰς commode stare nequit, nisi e seq. membro subaudiatur commune verbum εἰρῆσθαι." Sylb. Pseudo-Did. ad Od. N. l. c. Ἠεροειδές· μέγα, καὶ ἀναπεπταμένον, εὔσκιον. Zonar.: Ἠεροειδέα· μέλανα, (editum est μέλαινα.) Ὅμηρος· Ἐπ' ἠεροειδέα πόντον. Ἠερόεντα· σκοτεινά. Ἠεροειδῆ· ὁμοίως. Suid.: Ἠερόεν καὶ ἠεροειδές· σκοτεινόν. Hesiod. Theog. 252. ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ, ubi Schol. ἀερώδει καὶ μέλανι. Orph. Argon. 395. Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐλὴν εἰσήλθομεν ἠεροειδῆ: Hymn. 38=37, 22. Πνοιαὶ ἀέναοι, ψυχοτρόφοι, ἠεροειδεῖς: Fr. 6. e Proclo in Plat. Tim. 95. Ταῦτα πατὴρ ποίησε κατὰ σπέος ἠεροειδές. "Mutavi interpunctionem, et ἠεροειδὲς dedi, ut ad σπέος conveniat, pro ἠεροειδής." Gesn. Huc respexit Etym. M. Σπέος· τὸ σπήλαιον, τὸ ἀφώτιστον οἴκημα· παρὰ τὴν σβέσιν τοῦ φωτός· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γὰρ φωτὸς ἐστερημένον ἐστίν· ὅθεν φησὶ,—σπέος ἠεροειδές. "Τὸ ἠεροειδὲς, Totum aëris spatium, quoad oculis prospicere possumus, Heyn. Hom. 5, 144. ad Lucian. 2, 27. Voss. Myth. Br. 1, 180. Wakef. S. C. 1, 17. Wolf. ad Hesiod. 61." Schæf. Mss. Arrian. Ind. 6, 3. e Megasthene: Οὕτω τοι ἀμενηνότερον πάντων εἶναι τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο καὶ ἠεροειδέστερον.]

[* "Ἠερολέσχης, ὁ, ἡ, Vaniloquus, Ep." Hederic. Lex. Ed. Lond. 1816.]

[* Ἠερομήκης, ὁ, ἡ, Altus velut usque ad aëra, In aërem protensus. Orph. Arg. 927. Μέσσον δ' ἠερόμηκες ἐπὶ στύπος ἄλσεϊ πολλῷ Ἥπλωται φηγοῖο, πέριξ *κλαδεῶσιν ἐραννόν.]

[* Ἠερόμορφος, ὁ, ἡ, Aëre vestitus, Aërius. Orph. Hymn. 80, 6.]

[* Ἠερόπλαγκτος, ὁ, ἡ, In cœlo errans, epith. stellarum. "Dorv. ad Char. 267(=361. 'Maneth. 4, 509. Ἠέλιος ἀκάμας, πυρόεν σέλας, ἡνίκ' ἂν ἔλθῃ Ἀρσενικοῖς ζώοισι κατ' αἰθέρος ἠερόπλαγκτον *Ζωφορίην, θηλεῖα δ' ἔχῃ *νεολαμπέα μήνην, uti hi versus legendi; male enim *ἱερόπλαγκτον,' cf. Lucian. 2, 27. 'et Ζωφορίη vertitur Via lucifera, cum sit, Zodiacus circulus s. Orbis ferifer.')" Schæf. Mss. Vide Ἠερόφοιτος. Orph. Hymn. 7=6. *Ἑπταφαεῖς ζωνὰς ἐφορώμενοι, ἠερόπλαγκτοι. Omnino v. Dorv. l. c. 759=664., a Schæf. Mss. indicatum.]

[* Ἠερόποιταν· ἐπιτιμῶσαν. Hesych. ubi v. Interprr. "Nonn. Dionys. 6, 368. Ναυτίλος ἦν ἀκλήχητος, ἔχων πλόον *ἠεροφοίτην.) Il. I. 571. (ἠεροφοῖτις Ἐριννύς.)" Wakef. ad marg.]

Ἠερόπομπος, ὁ, ἡ, In aëre apparens, si emendate legitur ap. Hesych., Ἠερόπομπα· κατὰ τὸν ἀέρα φαινόμενα. Mihi enim videtur significare potius τὰ κατὰ τὸν ἀέρα πεμπόμενα. [Vide Albert.]

[* Ἠέροπος, ὁ, Ionica forma, i. q. ἀέροπος, ἀερόπους. "Munck. ad Ant. Lib. 122.: Verh. ibid. 297." Schæf. Mss.]

[* Ἠεροφαής, ὁ, ἡ. Theanus Epist. ap. Holst. ad Porphyr. V. Pythag. 22=39. Ἡμίθνητος γάρ εἰμι καὶ τὸ ἠεροφαὲς ἄστρον τοῦτο οὐ φέρω βλέπειν, Nec diurni hujus sideris aspectum fero.]

[* Ἠεροφεγγής, ὁ, ἡ, In aëre splendens. Orph. Hymn. 19=20. Κικλήσκω μέγαν, ἁγνὸν, ἐρισμάραγον, περίφαντον, Ἠέριον, φλογόεντα, *πυρίβρομον, ἠεροφεγγῆ.]

[* Ἠεροφοίτης, ὁ, ἡ, Per aërem itans s. vagans. Orph. Hymn. 80=81. Αὖραι *ποντογενεῖς *Ζεφυρίτιδες, ἠεροφοῖτοι. "Ἠεροφοῖται vulgo." Hermann. qui tamen edidit Lith. 45. Ὅσσα τε κεκλήγασι μετὰ σφίσιν ἠεροφοῖται. Nonn. Dionys. 6, 368. ἔχων πλόον ἠεροφοίτην. "Jacobs. Anth. 7, 28. Huschk. Anal. 235. 282. Toup. Opusc. 2, 85." Schæf. Mss. Etym. G. in Ἠεροφοῖτις citandus. Pseudo-Herodian. Partitt. 44.: Ἠεροφοίτης· ὁ εἰς τὸν ἀέρα φοιτῶν.]

Ἠερόφοιτος, ὁ, ἡ, Per aërem itans, Aërem frequentans. Componitur enim ex ἠὴρ et φοιτάω, quod non simpliciter Ire significat, sed Ire sæpius, i. e. Itare, Ventitare, Frequentare locum aliquem. Sic ἠερόφοιτος dicitur apis a Phocyl. (159.) Κάμνει δ' ἠερόφοιτος ἀριστοπόνος τε μέλισσα. ["Ἠεροφοῖτις, sic in uno Cod. scriptum. Vulgo ἠερόφοιτος." Brunck. "Ἱεροφοίτης Bar. (cf. Ἠερόπλαγκτος.) Citat Schol. Nicandri p. 92. Ed. Colon. (p. 61. Schneider.) ubi ἠερόφοιτος." Gaisf.] Idem (117.) Ὅπλον ἑκάστῳ δῶκε θεὸς φύσιν ἠερόφοιτον. Ὄρνισι μὲν πολλὴν ταχυτῆτ', ἀλκήν τε λέουσι, ubi si ἠερόφοιτον jungamus cum versu sequente, dicemus datam naturam aërivagam avibus, et Bud. ita videtur intellexisse, scribens in Lex., ἠερόφοιτος, epithetum volucrum, Phocylidi. Dure tamen videtur jungi cum sequenti versu, sed nisi cum eo jungatur, vicissim dura quæpiam explicatio quærenda erit. Vulgo exponunt Naturam aëripetam, dicentes Aëripetam significare Divinam. [De hoc versu vide Interprr. ap. Gaisf.] "Manetho 5, 145. Καὶ σὺν τῷδε γένοιτο ἰοβλέφαρος Κυθέρεια, Καλοβάτην σχοίνων ἰδὲ ἠερόφοιτον ἔθηκεν. Qui priori horum versuum inest hiatus, eum, cum in Homer. carminibus similes occurrant, retinendum dixerim, in altero autem particulam muto, ἠδ' ἠερόφοιτον ἔθηκεν.

Vulgata quidem præbet ἱερόφοιτον, verum hoc corruptum esse Dorv. ad Char. 361. pluribus exposuit, similique modo 4, 509. lectum ἱερόπλαγκτον, ἠερόπλαγκτον scr. esse docuit. Meliori de nota alia ejusdem stirpis compositio se commendat, 4, 227. * ἱερόληmπτος, quod sicut ἠερόπλαγκτος ex hisce Maneth. locis Lexicis accedat." Spitzner. de Versu Gr. Heroico p. 158. "Brunck. ad Anacr. p. 100. Ed. 2. ad Charit. 266. 666. Jacobs. Anth. 8, 206. 10, 311." Schæf. Mss. Orph. Εὐχῇ π. M. 33. Καὶ χθονίους, καὶ ὑποχθονίους, ἠδ' * ἠεριφοίτους. "32. Voss. lect. propter sequens ἠεριφοίτους recepi. 33. Vulgo ἰδὲ * πυριφοίτους. Dinner., ut a Schneidero observatum est, ἠδὲ πυριφοίτους affert. Quod recepi, emendatio est Ruhnk." Hermann. quem secutus est Maltbius Lex. Gr. Pros. v. Πυρίφοιτος. Imo Ruhnk. Ep. Cr. 275. rectius ἠεροφοίτους legit. Orph. Hymn. 2=1, 9. 8=7, 2. 50=49, 5. 80=79, 1. Lith. 45. Argon. 47. Nonn. Paraphr. 111, 17.]

Ἠεροφοῖτις, (ἡ,) pro ἠερόφοιτος dicitur ab Hom., mutata declinatione, Il. B. (imo I. 571.) τῆς δ' ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς Ἔκλυεν ἐξ Ἐρέβευσφιν: T. (87.) Ἀλλὰ Ζεὺς, καὶ Μοῖρα, καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννύς. I. e., Furia per aërem itans, s. vagans, vel, Invisibiliter contra hos vel illos itans. Hesych. enim inter ceteras explicationes ponit hanc, ἡ ἀοράτως φοιτῶσα: Eust. addit κατά τινων. Scribit enim, ἡ ἀοράτως φοιτῶσα κατά τινων. Potest etiam intelligi ἠεροφοῖτις, Quæ per infernas tenebras ambulat et vagatur.

[Ἠεροφοῖτις. In Scriptura Sacra similiter dicitur The Pestilence, that walketh in darkness. Pseudo-Did. ad Il. I. 571. Ἠεροφοῖτις· ἐκ τοῦ σκότους ἐρχομένη, ἀόρατος: T. 87. ἡ διὰ τοῦ σκότους φοιτῶσα, ἢ ἀόρατος, ἢ ἡ * ἀπροοράτως φοιτῶσα καὶ ἐπερχομένη, ὡς τιμωρὸς τῶν ἀδικημάτων· ἔστι δὲ καταχθονία δαίμων, ἡ Ἐριννὺς, οἷον ἡ διερευνῶσα τὰ ἐν ταῖς πράξεσιν ἔργα. Etym. G.: Ἠεροφοίτης· ἀρσενικὸν, ὁ ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶν, παρὰ τὸ δι' ἀέρος φοιτᾷν καὶ σκότους· καὶ τὸ θηλυκὸν ἠεροφοῖτις, ἡ * ἀπροοράτως φοιτῶσα καὶ ἀπερχομένη, ὡς τιμωρὸς τῶν ἀδικημάτων· ἔστι δὲ καταχθονία δαίμων Ἐριννὺς, οἷον, ἡ διερευνῶσα ἐν ταῖς πράξεσιν ἔργα. In Huschk. Anal. Cr. 282. Etym. G. locus citatur sub titulo Etymologici Ms., ubi rectius legitur τῷ ἀέρι. "Leg. ἐπερχομένη." Schleusner. ad Phot. Etym. M.: Ἠεροφοῖτις Ἐριννύς· ἡ ἐκ τοῦ σκότους φοιτῶσα· ἢ διὰ τοῦ σκότους ἐρχομένη, ἀόρατος· παρὰ τὸ περὶ τὸν ἀέρα φοιτᾷν, ἡ * ἀοράτως φοιτῶσα. ἢ παρὰ τὸ ἔαρ, ὃ σημαίνει τὸ αἷμα· καὶ ὁ αἱματοπότης, * ἠεροπότης. ἢ ἡ * ἐροφοῖτις, ἡ περὶ τὴν γῆν φοιτῶσα· ἐξ οὗ καὶ ἐξεράσαι, τὸ τὴν τροφὴν εἰς τὴν γῆν ἀποῤῥίψαι· καὶ τὸ η, ὡς ἄρθρον * ἐκδεκτέον. Suid. Zonar. et Phot.: Ἠεροφοῖτις· δαίμων, (in Photio et Suida non legitur δαίμων,) ἡ * ἀοράτως ἐρχομένη κατὰ τὰ ἔργα, l. τὸν ἀέρα. "Cf. Struchtmeyer. Obs. Cr. 44." Schleusner. "Triller. τὸν ἀέρα, ut Etym. Zonar. vero ut Suid." Muller ad Reinesii Obss. in Suid. 106. In Apollon. Lex. legitur Ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς sine interpretatione. "In Lex. SGerm. Ms. legitur, ἡ * ἀοράτως ἐρχομένη κατὰ τὸν ἀέρα." Villoison. In Bekkeri Anecd. Gr. glossa illa non legitur. Hesych. Ἠεροφοῖτις Ἐριννύς· ἡ ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶσα, ἢ ἀέρα ἠμφιεσμένη, ἢ * ἀοράτως φοιτῶσα, ἢ * ἀεροπλάνος, οἱ δὲ, ὅτι ἐν Ἅιδου, ἐν σκοτίᾳ. Ubi v. Albert. "Schol. Oppian. H. 3. p. 121. (Ταῖς δ' ἶσα τεχνάζουσι, καὶ ἠερόφοιτα γένεθλα Τευθίδος· ἀέρι πετόμενα. P. 1. τὰς τευθίδας φησὶν ἠερόφοιτα γένεθλα, ὡς ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶντα, πέτανται γὰρ καὶ διὰ τοῦ ἀέρος φέρονται, ὡς ὑπόπτερα, τευθίδες δέ εἰσι τὰ κοινῶς λεγόμενα * καλαμάρια. S.) Max. Tyr. 4. p. 34. Phurn. de N. D. 10. p. 153. n. Schol. Eurip. Or. p. 149." Schleusner. Mss. Eust. 775.: Ἠεροφοῖτις δὲ Ἐριννὺς, ἡ ἀφανὴς καὶ ὡς ἐν σκότει ἐπιφοιτῶσα· πολλαχοῦ γὰρ ἠέρα τὴν ἀορασίαν λέγει ὁ ποιητής· ἢ καὶ διότι ἀπὸ τοῦ σκόταυ, ἤτοι τοῦ Ἅιδου, ἔξεισι, διὸ καὶ ἐπάγει, Ἔκλυεν ἐξ Ἐρέβους; 1173. Καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς, ἤγουν ἀφανῶς φοιτῶσα κατά τινων. Schol. Ven. ad Il. I. 567. Ἠεροφοῖτις δὲ, ἡ ἐν τῷ σκότῳ φοιτῶσα· αἱ ποιναὶ γὰρ * ἀπροοράτως ἔρχονται. Ἠεροφοῖτις· τὰ εἰς ης παρώνυμα θηλυκὰ, παρακείμενα τοῖς εἰς ης ἀρσενικοῖς βαρυνομένοις, * προπερισπᾶται, εἰ φύσει μακρὰ παραλήγοιτο, * πρωθῆβις, πολιῆτις, * ἀλεῖτις, * πλανῖτις, (l. πλανῆ-

A τις) πρεσβῦτις, οὕτως δὲ καὶ ἠεροφοῖτις. Ὅσα δὲ παρὰ τὸ πόλιν ἐστὶν, ἀνεβίβασε τὸν τόνον, * ἀρτοπόλις, * ἀλφιτοπόλις· ἀλλ' οὖν καὶ ὅσα παρὰ τὸ κοῖτος, παράκοιτις, ἄκοιτις. Τὸ μέντοι δολόμητις οὐκ ἔστι θηλυκὸν, ἀλλὰ καὶ ἀρσενικόν· καὶ ἴσως τὸ μῆτις ἔγκειται, ὡς τὸ, πολύμητις, καὶ ἔστι σύνθετον. Ἄλλως· γράφεται καὶ ἱεροφοῖτις (l. ἠεροφ.) ἡ διὰ τοῦ σκότους ἐρχομένη. Ἠεροφοῖτις· ἡ ἐν τῷ σκότῳ φοιτῶσα· αἱ ποιναὶ γὰρ * ἀπροοράτως ἔρχονται. Πῶς δὲ Ἅιδην ἐπικαλεῖται, ἡ δὲ Ἐριννὺς ἔρχεται; δῆλον ὡς ὑπηρέτις: ad Il. T. 87. Ἠεροφοῖτις· * προπερισπαστέον ὁμοίως τῷ * πρωθῆβις καὶ πολῖτις· * πιστέον δὲ μᾶλλον τοῖς παρὰ τὸν ἀέρα ἐκδεξαμένοις τὴν σύνθεσιν γεγονέναι, ἐπεὶ * ἀοράτως φοιτᾷ· ἀέρα γὰρ λέγει τὸ σκοτεινὸν κατάστημα· Ἠέρι γὰρ κατέχοντο, (Il. P. 368.) καὶ, Ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθείη, (l. βαθεῖ' ἦν, Od. I. 144.) Ἠεροφοῖτις Ἐριννύς· τινὲς τὸ η ἄρθρον ἐδέξαντο, ἵν' ᾖ, ἡ * ἐροφοῖτις, παρὰ τὴν ἔραν, ἢ (l. ἡ, ex Etym. M.) ἐν τῇ γῇ φοιτῶσα, ἢ οἷον * ἐρεβοφοῖτις. Ἄμεινον δὲ γράφειν ἠεροφοῖτις, ὅ ἐστιν, ἡ ἐξ ἀφανοῦς φοιτῶσα. Οὕτως
B Ἡρωδιανός. Valck. Lex. de Spirit. Dict. 222.: Ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς, ἡ ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶσα. Orph. Hymn. 9=8. * Ταυρόκερως Μήνη, νυκτιδρόμος, ἠεροφοῖτι. "Wakef. Eumen. 69. Heyn. Hom. 5, 661. Wassenb. ad Hom. 129." Schæf. Mss.]

Ἠερόφωνος, ὁ, ἡ. Apud Hom. præcones vocantur ἠερόφωνοι, i. e., ut ait Hesych. non dubium est enim, quin ἠερόφωνοι ex Il. Σ. (505.) sumserit, Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἠεροφώνων, Elatam vocem habentes, s. Altam, vel, Voce aërem replentes. Quæ posterior explicatio mihi valde placet, quod simul etymologiam vocis ostendat. Eust. in Il. E. hujus nominis proprii Ἠερίβοια etymologiam declarans, Ἠερίβοια, inquit, si fit a nomine βοὴ, ita vocari dicetur tanquam Altiloqua, eo modo quo dicuntur ἠερόφωνοι.

[Ἠερόφωνος. Hesych. Ἠεροφώνων· μεγαλοφώνων, πληρούντων φωνῆς τὸν ἀέρα. Pseudo-Did. Ἠεροφώνων· μεγαλοφώνων, ἢ τῶν τὸν ἀέρα πληττόντων τῇ φωνῇ· φωνὴ γάρ ἐστι, ὡς Ἀπολλώνιός φησιν, ἀὴρ πεπληγμένος. Schol. Ven. Ἠεροφώνων δὲ, ὧν ἡ φωνὴ
C μέχρι τοῦ ἐμφανοῦς (ἀφ.) ἱκνεῖται, καὶ ἐν ἄλλῳ, Φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανε. Ἠεροφώνων· ὧν ἡ φωνὴ μέχρι τοῦ ἐμφανοῦς (αφ.) ἱκνεῖται, ὃ ἀλλαχοῦ εἶπε, Φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανεν, (Il. O. 686.) ἢ τῶν τὸν ἀέρα φωνούντων, ἀὴρ γὰρ πεπληγμένος ἐστὶν ἡ φωνή. Apollon. Lex.: Ἠεροφώνων· τὸν ἀέρα πληρούντων φωνῆς. "Il. Σ. 505. ubi memorabilis omnino Schol. annotatio, ex ipsis ducta esse videtur Apollonii Commentariis: Ἠεροφώνων· μεγαλοφώνων, ἢ τῶν τὸν ἀέρα πληττόντων τῇ φωνῇ· φωνὴ γάρ ἐστιν, ὡς Ἀπολλώνιός φησιν, ἀὴρ πεπληγμένος. Itaque ab ipso Apollonio proficisci hæc glossa non potuit; sed ex alterius forte Grammatici commentariis, uti recte in commune Hesychii Lex., ita, male sedula diligentia, in singulare Apollonii Glossarium, est admissa." Toll. "Oppian. H. 1, 620. (Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Αἰθιόπων τε καὶ Αἰγύπτοιο ῥοάων Ὑψιπετὴς γεράνων χορὸς ἔρχεται ἠεροφώνων, Schol. ἐν τῷ ἀέρι φωνουσῶν.)" Wakef. Mss.]

Ἠερόθεν, adverb. Ab aëre, Ex aëre, pro ἀπ' ἀέρος, Anthol. [Jul. Æg. Epigr. 25. "Charit. 668." Schæf.
D Mss.]

Ἠερόεις, εσσα, εν, Tenebrosus, Caliginosus, ut Τάρταρος ἠερόεις ap. Hom. et Τάρταρα ἠερόεντα, ap. Hesiod. Il. Θ. (13.) Ἤ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἠερόεντα. Hesiod. (Theog. 119. 682. 721.) Τάρταρά τ' ἠερόεντα. Eust. ait ἠερόεντα κέλευθα vocari ab Hom., vel Viam ad inferos, s. per inferos, vel simpliciter, Iter per aërem. Quo in sensu commode ἠερόεντα κέλευθα ad verbum exponeremus Vias aërias, ex Ovidio.

[Ἠερόεις. Eust. 455. Μέλας γὰρ ὁ ἀὴρ, ὅθεν καὶ ἠερόεν τὸ σκοτεινόν: 695. Ἠερόεις δὲ Τάρταρος, ὁ σκοτεινὸς, ἐπεὶ φύσει μέλας ὁ ἀὴρ, ὅθεν καὶ τὸ, ἠέρα πολὺν ἔχευεν, ἤτοι σκότος κατέχευεν, ἢ καὶ ἄλλως, ὁ ἀὴρ αὐτόχρημα, ὡς πρὸ βραχέων γέγραπται: 1882. Ἰστέον δὲ ὅτι κέλευθα ἠερόεντα, ἢ τὰ πρὸς δύσιν καὶ Ἅιδην, ἢ καὶ ἁπλῶς τὰ περὶ ἀέρα. Pseudo-Did. ad Il. Θ. l. c. Ἠερόεντα· τὸν ὀμιχλώδη καὶ σκοτεινόν: O. 191. Ἅιδης δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα· τὸν ὀμιχλώδη καὶ σκοτεινόν: Ψ. 51. Νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα· ἀερώδη, σκοτεινὸν, ἢ πλατύν: Od. Y. 64. Κατ'

ἠερόεντα κέλευθα· τὸν ἀέρα, ἢ τὸν Ἅιδην. Schol. Hesiod. l. c. Ἠερόεντα δὲ, σκοτεινά. Vide Etym. M. in Ἠέριος citandum. Suid.: Ἠερόεν, καὶ ἠεροειδές· σκοτεινόν. Ἠερόεις· ὁ σκοτεινὸς Ἅιδης. " L. ὁ σκοτ. οἷον Ἅιδης." Kust. Zonar.: Ἠερόεις· σκοτεινός. Ἠερόεις Ἅιδης. (" Sic leg. etiam ap. Suid. Ἠερόεν στόμα Βοσπόρου, Apoll. R. 1, 1114." Tittm.) Ἠερόεντα· σκοτεινά. Tittmanni Cyrill.: Ἠερόης (l. Ἠερόεις·) σκοτεινὸς, Ἅιδης. Schol. Flor. Apoll. R. l. c. Στόμα Βοσπόρου ἠερόεν· οἷον ἀερῶδες, ἤτοι ὁμιχλῶδες: Schol. Par. Ἠερόεν δὲ λέγει τὸ τοῦ Βοσπόρου στόμα, οἱονεὶ ἀερῶδες καὶ ὁμιχλῶδες. Hesych.: Ἠερόεν· ἀερῶδες, σκοτεινόν. Ἠερόεντα· σκοτεινὸν, ἀερώδη. " Hinc bene Brunck. Oppian. C. 3, 74. (ubi Schneider. sic edidit, Ῥινὸς δαιδαλέος, χροιῇ τ' ἐπὶ παμφανοώσῃ Ἠερόεις, πυκινῇσι μελαινομένῃσιν ὀπωπαῖς,) sed construct. non videri; nam ὀπωπαῖς regitur a παμφ." Wakef. Mss. " Vulg. χροιή τ' ἐπὶ παμφανόωσα Ἠερόεις solœcum emendavit Brunck. cum Bocharto. Licebat etiam alio modo vitium tollere, χροιή τ' ἔπι παμφανόωσα, ἠερόεσσα μελαινομέναις πυκινῇσιν ὀπωπαῖς." Schneider. " Χροιή. Sic vulgatum. Χροιῇ τ' * ἐπιπαμφανοώσῃ emendavit Brunck., cui Cod. Reg. astipulari affirmat Schneider., quod minime verum est; unde vulg. retinuimus. Jam Bochart. Hieroz. 1, 786. in χροιῇ τ' ἐπιπαμφανοώσῃ mutandum viderat." J. N. Belin de Ballu. " Wakef. S. C. 2, 112. (' Vocem ἔαρ dicebamus significare Sanguinem.— Similiter Orpheus de Lap. vocat Jaspida purpuream, * ἐαρόχροον ἴασπιν, p. 138. Steph.:' vide notata in Ἀερόχροος. ' Neque aliter explicari aut potest, aut debet Dionys. P. 724. a Gesn. citatus, qui vocat hunc lapidem ἠερόεσσαν ἴασπιν. Nihil differunt scilicet ἔαρ, ἦρ, et ἦαρ, ut abunde patet ex Hesychio et aliis. Nonnus, referente Morelli Thes., habet ξανθὸς ἴασπις, ut alii ξανθὸν αἷμα. Demiror hoc Tyrwhitti sagacitatem latuisse.') Græv. Lect. Hes. 527. Dorv. ad Char. 674." Schæf. Mss. Nicarch. Epigr. 5. " Manil. 6, 391. (Χαλκὸν μαλθάσσοντες ἰδ' ἠερόεντα μόλιβδον, cf. Nicand. Th. infra afferendum.) Quint. Cal. 5, 631. (ἔθεντο Τιμήεντ' ἐλέφαντα καὶ ἄργυρον ἠερόεντα. ' Argentum clarum. Ἀὴρ, s. Aër, namque lucis ac tenebrarum vicissitate varie afficitur, ideoque densissimo usu pro Tenebris capitur; quandoque pro Luce. Ἠερόεις itaque pro Claro et splendente iterum utitur Calaber 6. ἀπ' ἠερόεντος Ὀλύμπου Ζεῖο πατὴρ, de Æsculapio numeris deorum ascripto. Inde est quod ἠέριος sit Matutinus, cum dilucescit aër. Il. A. Ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν, de Thetide eo, cum lucesceret, conscendente. Hesychio interpr., Ἠερίη· ἐωθινὴ, ὀρθρινὴ, βλάβη. Duæ priores expositiones sunt et in minoribus Hom. Scholiis. Item: Ἠέριοι· ὀρθρινοί. Argentum autem clarum lucis, dieique instar scribit Plin. 33, 3.: Non colore, qui in argento clarior, magisque diei similis, et ideo militaribus signis familiarior. Vide Macrob. Saturn. 1, 17. Ea notione non intellecta, Rhodom. reposuit αἰγλήεντα pro ἠερόεντα.' Dausq. ' Ἠερόεντα etiam non allubescit mihi, neque Dausq. moror, qui et res et notiones diversas perperam confundit. Rhodomanni αἰγλήεντα bonum est, sed longius paulo petitum. Scribendum suspicor, Τιμήεντ' ἐλέφαντα, καὶ ἄργυρον ἱμερόεντα. Id propius, et ad τιμήεντα commode accedens.' Pauw.) Nicand. Th. 257. (Χροιὴν δ' ἄλλοτε μὲν μολίβου ζοφοειδέος ἴσχει, Ἄλλοτε δ' ἠερόεντα, τότ' ἄνθεσιν εἴσατο χαλκοῦ.)" Wakef. Mss. Ubi v. Schneider. qui e Cod. Goett. glossam hanc affert: Ἠερόεσσα· μέλαινα. Schol. Γράφεται δὲ καὶ Ἄνθεσι χάλκης. Οὕτως καὶ παρὰ Νουμηνίῳ· Ἄνθεσσί γε μὲν εἴδετ' ἐπ' ἰχὼρ Ἠερόεις· τότε δ' αὖ μολίβῳ ἐναλίγκιον εἶδος Ἀμφὶ ἑ κυδαίνει χάλκῃ ἴσον. " Suspicor, ubi est ἀμφὶ ἑ κυδαίνει, scriptum fuisse κυκλαίνει, ut supra in Fragm. posito ad v. 237." Schneider.]

[Ἠερόεις ζόφος. " Homère et autres emploient fréquemment cette locution. Ainsi, Il. 21, 55. 12, 139. 13, 191. 23, 51. et l'on traduit Tenebræ obscuræ. Pour moi, ne voyant rien de beau dans une pareille version, ne prêtant pas facilement aux grands poëtes de ridicules rédondances, j'ai cru devoir examiner séparément ζόφος et ἠερόεις. Le premier si-
A gnifie Ténèbres, donc le Couchant, Od. 3, 345. 9, 25. 10, 190. 12, 80. 81. mais les ténèbres n'étant que l'absence du jour, que la privation du jour, je conçois que les ténèbres en général puissent se qualifier, et en particulier les ténèbres des enfers. Il y règne un épais brouillard. Ἀὴρ a ce sens, Théocr. 17, 120. Ζόφος ἠερόεις signifiera donc des ténèbres qui ne sont pas seulement l'absence de la lumière, mais des ténèbres palpables. Milton, qui a quelque part cette idée, n'auroit pas été inspiré par le Tenebræ obscuræ des nombreux commentateurs d'Homère. Si je suis exact, il faudra renoncer au Tenebræ obscuræ d'H. Et. et autres, au Tenebræ magnæ de Suidas, qui explique ἀερόεν par μέγα." Gail. in libro, cui titulus, Le Philologue, N°. 4. An. 1818. p. 416.]

Ἠέριος, (ία, ον,) Aërius, Per aërem gradiens, aut potius volans, Qui est in aëre. Il. Γ. (7.) de gruibus loquens, Ἠέριαι δ' ἄρα ταί γε κακὴν ἔριδα προφέρονται, Aëriæ grues, ex Ovidio, qui Aëriam avem dicit In
B aëre volantem. Aërias grues Servius vult esse Virgilio vel Aërii coloris, vel Altum volantes. || Ἠέριος est etiam Matutinus, πρωϊνὸς, ὀρθρινὸς, ut Il. A. (497.) Ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν, Οὔλυμπόν τε, Matutina, Mane profecta, vel Mane iter faciens, vel simpliciter, Ascendit cœlum matutina, i. e. Mane. Sed et hic pro Aëria sumi potest ἠερίη, ut vicissim in illo Il. Γ. loco, ἠέριαι accipi pro πρωϊναὶ volunt quidam. At Od. I. (51.) ἠέριοι unico modo exponitur, videlicet Matutini, ubi dicitur, Ἦλθον ἔπειθ', ὅσα φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ, Ἠέριοι, ubi tamen aliter posse legi, et aliam expositionem inveniri, dicam in Ἦρ, unde deducitur ἠέριος, cum hanc signif. habet.

[Ἠέριος. Pseudo-Did. Il. A. 497. Ἠερίη· ἐωθινὴ, ὀρθρινή: 557. Ἠερίη γάρ σοί γε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων· ὀρθρινή: Γ. 7. Ἠέριαι· ἐαριναί: Od. I. 52. Ἠέριοι· ὀρθρινοί. Schol. Ven. Il. Γ. 7.: Ἠέριαι· ἐκ τοῦ ἀὴρ, ἡ ἀορασία, ἀὴρ δὲ, ἀέρος, ἠέρος, τροπῇ τοῦ α εἰς η, ἐξ αὐτοῦ ἠερία, αἱ ἠερίαι. Apollon. Lex.: Ἠερίη· ὀρθρία, πρωϊνή. Ἠέριαι· πρωϊναὶ, ὀρθριναί.
C Eust. 141. Τὸ δὲ ἠερίη, ἐὰν ἀντὶ τοῦ ὀρθρινὴ, ὡς εἴρηται, λαμβάνηται, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε· ἦρ γὰρ ὁ ὄρθρος, καὶ κλίνεται ἦρος, ἠρι, οἷον, Ἦρι μάλα Ἑλλήσποντον πλεούσας, (Il. I. 360. Ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας·) ὅθεν καὶ ἠὼς ἠριγένεια, ὡς ἀλλαχοῦ εἴρηται. Ἠρίη γοῦν, ἡ ὀρθρινὴ, καὶ πλεονασμῷ, ἠερίη, οἷον καὶ τὸ, Ἠερίη γε τοὶ παρέζετο καὶ λάβεν γούνων, (Il. A. 557. Ἠερίη γάρ σοί γε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων.) Τινὲς δὲ ἠερίαν, τὴν ἀερίαν νοοῦσιν· οὐ γάρ ἐστιν εἰς οὐρανὸν κάτωθεν ἀνελθεῖν, εἰ μὴ διὰ μέσου ἠέρος, ἤτοι ἀέρος: 372. Ἠέριαι δὲ τοῖς πυγμαίοις αἱ γέρανοι ἐπιτίθενται, ὅ ἐστι πρωϊναί· ἢ διὰ τοῦ ἀέρος πετόμεναι. Ἡ δὲ λέξις κεῖται καὶ ἐν τῇ Α ῥαψωδίᾳ: 1615. Ἠέριοι δὲ νῦν μὲν, οἱ περὶ ὄρθρον· ἐν δὲ Ἰλιάδι, καὶ τὸ ἐξ ἀέρος ἡ λέξις δηλοῖ, ἔνθα πυγμαίοις ἐπιτίθεσθαι ἠέριαι λέγονται. Suid.: Ἠέριαι, καὶ ἠερίη· ἐωθινή. Καὶ ἠερινὸς, ὀρθρινός. Zonar.: Ἠερινός· ὀρθρινός. Ἠερία καὶ ἠερίη· ἡ ἐωθινή. Tittmanni Cyrill.: Ἠερινός· ὀρθρινός. Etym. M.: Ἠερίη. Ἰλιάδος α', Ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανόν:—ἐωθινὴ, ὀρθρινή. Καὶ,
D Ἠέριαι δ' ἄρα ταί γε κακὴν ἔριδα προφέρονται:—Ἰλιάδος γ'. Τὸ πληθυντικὸν, ἀπὸ τοῦ ἠέριος ἀρσενικοῦ· ἀπὸ τοῦ ἀὴρ ἀέρος, ἀέριος. Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ηρ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν διὰ τοῦ ιος γινόμενα, διὰ τοῦ ι γράφεται, ἀστὴρ ἀστέρος, ἀστέριος· αἰθὴρ αἰθέρος, αἰθέριος· ὀλετὴρ ὀλετῆρος, * ὀλετήριος· * συντακτὴρ συντακτῆρος, συντακτήριος. Οὕτω καὶ ἀέριος, καὶ τροπῇ, ἠέριος. Πρόσκειται, ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, διὰ τὸ θὴρ θηρὸς, θήρειος. Λοιπὸν τὸ θηλυκὸν ἠερία παροξύνεται· καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, ἠερίαι. Idem: Τὸ δὲ ἠερίαι, ὃ σημαίνει τὸ ὄρθριαι, ἢ παρὰ τὴν ἠέρι δοτικὴν, ἀντὶ τοῦ σκοτία· ἢ παρὰ τὸ ἦρι, ὃ δηλοῖ πρωΐ. Ἦρι μάλα, (Il. I. 360.) γίνεται ἠρίαι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἠερίαι, ὡς πλέθρον, πέλεθρον. Τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς σκοτίας, Ἐς Τάρταρον ἠερόεντα, ἐκ τοῦ ἀερόεις, σημαίνει δὲ τὸν ὁμιχλώδη καὶ σκοτεινόν. Etym. G.: Ἠέριαι· ἔστιν ἀὴρ ἀέρος, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀέριος, καὶ ἀερία τὸ θηλυκὸν, καὶ κατὰ Ἰωνικὴν τροπὴν τοῦ α εἰς η, ἠερία, καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν ἠέριαι. Ἠερία· ἡ ἀορασία, ἔστιν ἀὴρ ἀέρος, καὶ ἐξ αὐτοῦ γίνεται ἀέριος, καὶ τὸ θηλυκὸν ἠερία κατὰ Ἰωνικὴν διάλεκτον, ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντι-

κῶν ἠερίαι. Ἠέρι· ἀέρι, ἠερίαι, ὄνομα γένους θηλυκοῦ, ἡ εὐθεῖα ἠερία παροξυτόνως. Τὸ η ἦτα. Ἐκ τοῦ ἀὴρ ἀέρος, ἀέριος. Τὸ ρι ἰῶτα διάτι; τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ηρ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, διὰ τοῦ ιος γινόμενα, διὰ τοῦ ι γράφεται, οἷον, * συντακτὴρ, συντακτῆρος, συντακτήριος· ἀστὴρ, ἀστέρος, ἀστέριος· αἰθὴρ, αἰθέρος, αἰθέριος· ὀλετὴρ, ὀλετῆρος, * ὀλετήριος· οὕτω καὶ ἀὴρ, ἀέρος, ἀέριος, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η, ἠέριος. Πρόσκειται ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, διὰ τὸ θὴρ, θηρὸς, θήριος. Λοιπὸν γίνεται ἠέριος, καὶ τὸ θηλυκὸν ἠερία, παροξυτόνως, ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν ἠέριαι. Hesych. Ἠερίη· ἑωθινὴ, ὀρθρινὴ, βλάβη. (Ubi v. Albertium. Wakef. ad marg. cum Reiskio conjicit μελαίνη, citans Apoll. R. 1, 580. mox afferendum. "Lege βαθύ: v. supra p. 29. Aliter de h. l. judicat Struchtmeyer. Obs. Cr. 36." Schleusner. Mss.) Ἠέριον· μέγα, λεπτὸν, μέλαν. Ubi v. Albert. Apoll. R. 1, 580.: Αὐτίκα δ' ἠερίη πολυλήϊος αἶα Πελασγῶν Δύετο, ubi Schol. Flor. ἡ Θεσσαλία, παρὰ τὸ μέλαιναν εἶναι τὴν γῆν. Οὕτω γὰρ καὶ τὴν Αἴγυπτον Ἠερίαν φασίν. Ἡ ἠερία, ἀντὶ τοῦ πρωΐα, ἀπὸ τοῦ ἦρι: Par. Ἠερίαν δὲ τὴν Θεσσαλίαν λέγει, ἢ διὰ τὸ μέλαιναν ἔχειν γῆν, ὥσπερ καὶ τὴν Αἴγυπτόν φασιν· ἢ ἠερίαν, ἀντὶ τοῦ πρωϊνὴν, πρωϊνὴν δὲ ἀντὶ τοῦ ("videtur excidisse πρωῒ, τεθέντος τοῦ," Schæf.) ὀνόματος ἀντὶ ἐπιῤῥήματος. Ἀπὸ δὲ τοῦ ἦρ, (l. ἦρι,) ἠερία. "Apoll. R. 4, 1239. (Ἠερίη δ' ἄμαθος παρακέκλιται, ubi Schol. Flor. πᾶν τὸ πολὺ καὶ δαψιλὲς ἠερόεν λέγεται, Schol. Par. ἠέρι δὲ, ἤτοι ἀορασίᾳ, ἤτοι πολλῷ· πᾶν γὰρ τὸ πολὺ καὶ δαψιλὲς ἠερόεν λέγεται.)" Wakef. Mss. "Ex usu solenni debebat esse ἤτοι ἀορασίᾳ, ἢ πολλῷ. Ἤτοι—ἤτοι qui posuerit, præter hunc Schol. scio neminem." Schæf. "Charit. 668. Musgr. Rhes. 530. Jacobs. Anth. 6, 260. 8, 254. 9, 164. Heyn. Hom. 4, 451. Pierson. Veris. 88. Valck. Phœn. p. 405." Schæf. Mss. Dorv. Crit. Vann. 591. Orph. Hymn. 19=18, 2. 71=70, 6. 81=80, 6.]

Διηέριος, pro simplici ἠέριος, Aërius, unde Apoll. R. 2, (227.) ὦδ' αἶψα διηέριαι ποτέονται, pro ἠέριαι, vel quasi δι' ἠέρος: [4, 953. Ὡς αἳ νῆα θέουσαν ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλη Πέμπε διηερίην ἐπὶ κύμασιν, αἰὲν ἄπωθε Πετράων. Oppian. C. [1, 506. Ἀλλ' ὁπότ' ἴχνεος ὄψε διηερίοιο τυχήσῃ:] Wakef. Mss. 3, (76.) Ὠκύτατόν τε θέειν, καί τ' ἄλκιμον ἰθὺς ὀρούειν· Φαίης, ὁππότ' ἴδοιο, διηερίην φορέεσθαι: [4, 409. ἐπεὶ κελάδοντος ἀήτεω * Ταινίαι τ' ἐφύπερθε διηέριαι κραδάουσι. "Tryphiod. 635." Wakef. Mss. "Charit. 668. Valck. Phœn. p. 405." Schæf. Mss.]

[* Ὑπηέριος, Subdivalis, Aërius, Subobscurus. Apoll. R. 4, 1577. Κεῖνο δ' ὑπηέριον θείην Πελοπηΐδα γαῖαν Εἰσανέχει πέλαγος Κρήτης ὕπερ. "* Ὑπαέριος, Aërem habens, Subdivalis. Nov. Const. Imp. Leonis." Scapulæ Lex. ap. P. Baldvin. 1611. "Ὑπηέριος, Antip. S. 16. Avis, Pierson. Veris. 88." Schæf. Mss.]

[Ἠερίβοια, ἡ, nomen propr. Pseudo-Herodian. Partitt. 44.: Ἠερίβοια, κύριον. "A, ἠεροίβια. Scripsi Ἠερίβοια ex Il. E. 389. Suid. (etiam in Ed. Mediol.): Ἠερίβεια· ὄνομα κύριον. Pari modo emendetur. Recte Ἠερίβοια in Lex. π. Πνευμ. 222." Boissonad. Etym. M.: Ἠερίβοια· ἀπὸ τῆς ἠέρι δοτικῆς, γέγονεν Ἠερίβοια, ὄνομα κύριον, ὥς φησιν Ὅμηρος Ἰλιάδος ε', ἡ ἀερία καὶ μεγάλα βοῶσα, ὡς τοῦ Ἑρμοῦ μητρυιά. Ἢ παρὰ τὸ ερι ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ βοή. Eust. 562.: Ἠερίβοια δὲ, εἰ μὲν παρὰ τὴν βοὴν γίνεται, καλοῖτο ἂν οὕτως, ὡς οἷον * ὑψίλαλος κατὰ τοὺς ἠεροφώνους· εἰ δὲ παρὰ τὴν βοῦν, δηλοῦν δοκεῖ ἢ τὴν * μελάμβοον, ἢ τὴν * μεγαλόβοον ὡς οἷον * ἐρίβουν, ἢ τὴν * πολύβουν, ὡς πλεονάζειν οὕτω τὸ κατ' ἀρχὴν η. Σχηματισμὸς δὲ τῆς Ἠεριβοίας, κατὰ τὴν Εὔβοιαν, καὶ ἀλφεσίβοιαν.] "Ἐρίβοια νὺξ, Hesychio ἡ μεγάλως τιμωμένη. Possit nox ita etiam dici putari, quoniam clamores et strepitus propter silentium in ea clarius audiuntur, quam interdiu." [Ubi v. Interprr.] "Πολύβοια, Dea, secundum quosdam Diana, secundum alios Proserpina, Hesych." [Ubi v. Albert.]

ἈΘΗΡ, έρος, (ὁ,) Arista, Pars spicæ acuta. A Galeno ἀθὴρ exponitur Quod in hordeo acuminatum est, ab Erotiano autem ἀθέρες p. 19. meæ Ed., Illa tenuissima quæ sunt in summitate hordei. Et sic Dioscorides quoque ἀθέρας de avena usurpat. || Sciendum est tamen ἀθὴρ generale esse; nam certe et de frumenti aristis, quæ proprie dicuntur Lat. Aristæ, a Xenoph. usurpatur, cum dicit, Τὸ πτύον τοὺς ἀθέρας διαλέγει. Sic et a Luc. in Anacharside, Τὴν μὲν ἄχνην καὶ τοὺς ἀθέρας ἀποφυσῶντα. Unde et generaliter ἀθέρες exposuerunt quidam vett. Grammatici, στάχυες ἀγεννεῖς, q. d. Spicæ degeneres, quæ explicatio habetur et ap. Eust. Gaza quoque, quas Cicero vocat Aristas, de Senect., loquens de tritico, vertit ἀθέρας. Sciendum est autem ab Eustathio poni hanc etymologiam nominis ἀθέρες significantis τοὺς ἀγεννεῖς στάχυας, ut sint ita dicti quasi οὓς οὐκ ἔστι θερίζειν. Vide in Ἀθερίζω.

Ἀθὴρ, inquit Gal., significat ap. Hippocr. non solum Quod in hordeo acutum est, ut de Morbis 2. sed et Ejus partis summum, quæ in cuspide sagittæ πώγων, h. e. Barba, appellatur, ut τῶν Ἐπιδ. 5. Citatur e Plut. ἀθὴρ pro Mucrone gladii, in hoc e Catone loco (T. 7. p. 98. Cor.) Εἰσπέμπεται δὲ διὰ παιδίου μικροῦ τὸ ἐγχειρίδιον, καὶ λαβὼν ἐσπάσατο, καὶ κατενόησεν· ὡς δ' εἶδεν ἑστῶτα τὸν ἀθέρα καὶ τὴν ἀκμὴν διαμένουσαν. Ubi tamen alii rectius aliquid particularius esse putant ἀθέρα, cum addat ἀκμήν. Hesych. Æschylum ait ἀθέρα vocasse τὴν ἐπιδορατίδα, Lanceæ cuspidem. [Erotian.: Ἀθέρας· τὰ ἄνω τῆς κριθῆς λεπτότατα. "Ἀθέρα Ms. D. et suspicatur Foës. sic leg. esse, quidam etiam vere sic legunt. Foës. fusius commentatur in h. l." Franz. Coray ad Plut. l. c.: Γαληνὸς ἐν ταῖς τῶν παρ' Ἱπποκράτει Λέξεων Ἐξηγήσεσι, φησίν· Ἀθὴρ, τό τε τῆς κριθῆς ὀξὺ, ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ Νούσων τῷ μικροτέρῳ, καὶ τοῦ ἐν τῇ ἀκίδι πώγωνος, (ἀκίδι καὶ πώγ. Ms. D. et Cod. Mosq.) τὸ ἄκρον, ὡς ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν Ἐπιδημιῶν." Σέσωκεν ἡ παρ' ἡμῖν συνήθεια τὴν λέξιν, ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν σημασιῶν· ἐπὶ μὲν τῶν σιτηρῶν ἀσταχύων, συνᾴδουσα τοῖς ἀρχαίοις, ἐπὶ δὲ τῶν τμητικῶν σιδηρῶν ὀργάνων πλατύτερον ἐκλαμβάνουσα· ὡς εἰκὸς ἐκλαβεῖν καὶ τὸν Πλούταρχον ἐνθάδε· τὸν ἀθέρα ἐπὶ τοῦ τὸ πλάτος ὅλον ἀποτερματίζοντος καὶ ἠκονημένου μέρους. In Addendis legitur: Τοῖς εἰρημένοις περὶ τοῦ Ἀθέρος, προστίθητι, ὅτι καὶ, Σπάσμα τοῦτον ἐν Ὄθωνος Βίῳ, s. 17., Πλούταρχος ὠνόμακε· "Δυεῖν ὄντων αὐτῷ ξιφῶν, ἑκατέρου κατεμάνθανε τὸ σπάσμα πολὺν χρόνον." Τοῦτο δέ πως ἔοικε τῷ τῶν Ῥωμαίων Tractus. "Ἀθὴρ, Arista, Gallice, La Barbe d'un Epi, 165, 19. 339, 43. Fragmentum acutum, La Pointe d'un Eclat aigu (sic,), 339, 43. e. g. f." Index Ms. in Hippocr. Ed. Bas. 1538. cujus usum nobis dedit S. Parr. Glossæ: Ἀθήρ· Arista. Ἀθέρες σίτου· Aristæ.] "Ἀθέρες, Suida teste, sunt etiam εἶδος σπέρματος, Species seminis, pro quo e Varino habemus ἀθάρες." [Zonar.: Ἀθέρες· εἶδος σπέρματος. Eust. 100. Ἡ δὲ χρῆσις τοῦ ἀθέρος παρὰ τῷ Αἰλιανῷ ἐν τῷ Περὶ Προνοίας. Ἄχρηστοι δὲ οἱ ἀθέρες εἰς καρπὸν συγκομιζόμενοι· εἰσὶ δὲ στάχυες ἀγεννεῖς, ἐφ' οἷς αἱ σταχυηλόγοι πονοῦνται, οὓς οὐκ ἀξιοῖ θερίζειν ὁ γεωργός. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Ἀθήρ· ἡ ἀκμὴ τοῦ ἠκονημένου σιδήρου, ἀπὸ τοῦ ἀθέρος, ὅ ἐστιν ἀστάχυος τὸ ἄκρον καὶ λεπτότατον, παρ' ὃ (οὐ perperam exhibet Ruhnk. ap. Musgr. Eurip. 522. b., atque ex eo Toup. Anim. in Schol. Theocr. p. 486. Heind.) τὸ ἀθηρηλοιγὸν, καὶ ἀθερίζειν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 350.: Ἀθήρη· ἀντὶ (l. Ἀθήρ· ἡ ἀκμὴ) τοῦ ἠκονημένου σιδήρου, κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ ἀθέρος, ὃ (l. ὃς) ἐστι τοῦ ἀστάχυος τὸ ἄκρον καὶ λεπτότατον, ἀφ' οὗ τὸ ἀθηρηλοιγὸν καὶ ἀθέριζον (l. ἀθερίζειν) πεποίηται. Sic alibi, 353.: Ἀθήρ· (ἡ) ἀκμὴ τοῦ ἠκονημένου σιδήρου, κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ ἀθέρος, ὅς ἐστι τοῦ ἀστάχυος (supple e priori glossa,) λέγεται δὲ καὶ ἡ ἐπιδορατὶς ἀθήρ. Eust. 1281. Bas.: Ὅτι δὲ ἀθὴρ καὶ ἡ ἐπιδορατὶς λέγεται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀσταχύων, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. Hesych.: Ἀθήρ· ἐπιδορατὶς, μεταφορικῶς. Αἰσχύλος Νηρεῖ. "The Point of a Spear, as we say a Spike, from the same origin." Wakef. Mss. "Lucill. 55. ad Lucian. 2, 10. (adde 2, 907. Ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τὸν πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τοὺς ἀθέρας ἀποφυσῶντα, καθαρὸν δὲ τὸν καρπὸν διευκρινοῦντα, καὶ * προσωρεύοντα, 'malim * προσσωρεύοντα invitis Edd.' J. F. R. omnino recte. Schol. τὰ τοῦ ἀστάχυος κέντρα.) Heyn. Hom. 8, 55. Toup. in Schol. Theocr. 209. b. 216. b. (p. 486. Heind. "Ὁ

δὲ Νεοπτόλεμος γελοίως ψήθη τὸν ἀνθέρα τοῦ στάχυος. Scr. ἀθέρα. Athen. 303. Τοῦ ἄῤῥενος ταύτην φησὶ διαφέρειν ὁ Ἀριστοτέλης, τῷ ἔχειν ὑπὸ τῇ γαστρὶ πτερύγιον, ὃ καλεῖσθαι ἀθέρα. Ad q. l. consulendus Casaub.' et Schweigh. et Schneider. ad Aristot. H. A. Tom. 3. p. 282. ' In Vat. 5. legitur, Ὁ δὲ Νεοπτόλεμος ἀνθερικῷ ψήθη τὸν αἰθέρα.' Kiessl.) Ruhnk. ap. Musgr. Eurip. Bacch. p. 522. b. (' Pierson. Veris. 130. corrigens χωρὶς σιδήρου, quid sensus postulet, vidit; quid Eurip. scripserit, non item. Legendum: Χωρίς τ' ἀθῆρος ὄρθρα διεφορήσαμεν. Phrynich. Σοφ. Προπαρ. Ms. l. c. Sic Æschylus hac voce usus est, teste Hesychio: 'Ἀθήρ· ἐπιδοράτις, Αἰσχύλος Νηρηΐσι.' Sic tacite V. D. corrigit vulgatum Νηρεῖ, quod in Cod. Ven. legi testatur Schow. Vide Albert. ' Ejusdem Tragici est v. ἀθέρης, huic, ut videtur, cognata, quam Hesych. et Etym. M. 25. varie explicant. Lex. Ms. Bibl. SGerm.: Ἀθέρης· ἴσως μὲν ὁ ἀτειρὴς καὶ ὁ ἄγαν ἐριστικός. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι· Χαλκὸν ἀθέρη τὸν ἀσπίδος * ὑπερτενῆ. Ἢ ὁ λαμπρὸς, ὁ διὰ λαμπρότητα ἀθρούμενος. Ἢ ὁ ἀθερίζων καὶ οὐδενὸς ἔχων λόγον διὰ σκληρότητα. Æschyli versum in Agamemnone frustra quæras.')" Schæf. Mss. Omnino v. Blomf. Præf. ad Æsch. Agam. p. x. Grammatici illius glossam sic edidit Bekker. Anecd. 353.: Ἀθηρής·—καὶ ὁ * ἀντερειστικός. (Recte Ruhnk. ἄγαν θεριστικὸς, ut in Etym. M.)—Χαλκὸν * ἀθέριτον ἀσπίδος ὑπερτενῆ.—σκληρότητα. Ἢ ὁ ὀξὺς, παρὰ τοὺς ἀθέρας. " Αἰθὴρ, perinde ac ἀθὴρ, nonnunquam inflectitur αἰθῆρος. Oppian. C. 2, 414. Ἤλυθες εἰς αἰθῆρ', οἶδεν δέ σε μακρὸς Ὄλυμπος." Musgr. Oppiani versum sic edidit Schneider. Ἦλθες ἐς αἰθέρα· ἔδδεισεν δέ σε μακρὸς Ὄλυμπος, in nota scribens:— "Hæc est scriptura libri Paris. sed supra vulgatam scripta. Antea erat ἐς αἰθῆρ', οἶδεν δέ σε, ubi αἴθρην malebat Dorv." Nicand. Th. 802. τοί θ' ὑπὲρ ἄκρων Ἱπτάμενοι ἀθέρων λεπυρὸν στάχυν ἐκβόσκονται, ubi Schol. αἵτινες ἀκρίδες ἐπὶ τῶν ἄκρων ἀθέρων τοῦ σίτου ἱπτάμεναι τὸν λέπυρον, ἤγουν τὸν * λεπυριζόμενον στάχυν βόσκονται. Cf. notanda in Ἀνθέριξ. " Ἀθὴρ, Spicarum summa eademque acuta extremitas. O. 18, 1. Ἀντίον ἀχύρων καὶ ἀθέρων θερίζειν. Edd. vett. et Cod. Guelf. ἀνθέρων. Neque hoc male. Hesych. v. Ἀθηρηλοιγόν: Ἀθέρες δὲ τὰ λεπτότατα τῶν ἀσταχύων μέρη. Sed habet etiam Ἀνθέρικας· τὰ τῶν σταχύων ἄκρα, καὶ αἱ προβολαί—καὶ τὰ ἐν τοῖς στάχυσι κέντρα." Lex. Xenoph. Barth. Advers. 1877. in Ἀθέριστος citandus.]

[* Μελαναθὴρ, σῖτος. Geopon. 3, 3. Σπείρειν δὲ προσήκει σῖτον λευκὸν, τὸν σιτάνιον ἐπικαλούμενον, καὶ τὸν μελαναθέρα, καὶ τὸν ἐπιμήκη τὸν Ἀλεξάνδρινον λεγόμενον, εἰς τὴν * ἐλαφρόγειον, καὶ τὴν εὐήλιον, ὀρεινήν τε καὶ * λακκώδη, καὶ ψαμμώδη, καὶ ἄνυδρον γῆν, μέχρι τῆς πρὸ θ' καλανδῶν Ἀπριλλίων. " Hesych. Μελαναίθηρ· τῶν πυῤῥῶν τις οὕτως καλεῖται. Ad quem emendandum et illustr. unice facit noster locus, qui fugit Commentatores. Scribendum utique, (etiam ordine verborum sic postulante,) Μελαναθήρ· τῶν πυρῶν, quod quin recte viderint quidam, nunc demum dubium non est; nam hic numeratur in σίτου s. πυρῶν generibus. Videtur vox Ægypto propria esse et cognata vocabulis Ἀθάρα, quod Hesych. ὀλόπυρος πτισσάνη πυροῦ καὶ * πολτῶδές τι, interpretatur; item Ἀθάρη, quod Polluci 6, 62. est ἔτνος ἐκ πυροῦ, Puls triticea, et Hesych. πυρίνη, πτισσάνη: atque Ἀθηρὰ, Hesych. βρῶμα διὰ πυρῶν καὶ γάλακτος ἡψημένον παρ' Αἰγυπτίοις, de qua cf. Diosc. 2, 114. Galen. Alim. Fac. 1, 20. p. 313. pr. P. iv. Paul. Æg. 7, 3. ubi sic describitur: Ἀθηρὰ πολτάριόν ἐστι * ῥοφηματῶδες ἐκ τῆς ἀληλεσμένης ζειᾶς ἢ ἀπὸ τοῦ σίτου σκευαζόμενον παιδίοις ἁρμόζον. Quæ omnia sunt eadem vox varie pronuntiata, quibus Suidæ quoque (et Zonaræ) ἀθέρες, et Phavorini ἀθαρὲς et ἀθερὲς affinia esse videntur, qui uterque εἶδος σπέρματος esse dicunt. Athera etiam ap. Plin. 22, 25. et alios occurrit, ubi v. Harduin. qui affert et hunc Hieronymi locum ad Gen. 45, 21.: Moris est Ægyptiorum θήραν etiam Far vocare, quod nunc corrupte Atharam nuncupant. Cf. et ad hujus libri c. 8. notata. Est igitur Tritici genus trimestris, σίτῳ λευκῷ oppositum." Niclas.]

[* Ἀθερηΐς, ίδος, ἡ, Spicea, Ad spicas pertinens, Nicand. Th. 848. Εἰ δ' ἄγε καὶ σμυρνεῖον * ἀειβρυὲς ἢ σύ γε ποίης Λευκάδος ἠρύγγου τε τάμοις ἀθερηΐδα ῥίζαν, Ἄμμιγα καγχρυφόρῳ λιβανώτιδι. Schol. Καὶ ἤρυγγος δὲ εἶδος λαχάνου ἀκανθώδους, οὗ τὴν ῥίζαν ἀθερεΐδα (l. ἀθερηΐδα) φησὶν, ἢ διὰ τὸ θερμὴν εἶναι, ἢ διὰ τὸ ἀθέρας ἔχειν, ἢ διὰ τὸ ψυχρὰν εἶναι. " Ita M. R. G. pro ἀθεραΐδα. Eutecn.: Τὴν ἀεὶ θέρεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου φλεγομένην, l. λεγομένην, ἠρυγγίου ῥίζαν. Poëta, metro cogente, pro ἠρύγγου ἀθερόεντος, Eryngii spinosi, ῥίζαν dixisse videtur ἀθερηΐδα ῥίζαν, ut supra καχρυόεσσαν ῥίζαν λιβανωτίδος v. 40. pro λιβανωτίδος καχρυφόρου ῥίζαν." Schneider.]

Ἀθερώδης, ὁ, ἡ, Aristatus, ut ἀθερώδης στάχυς, Aristata spica, Gazæ.

Ἀθερηγενὴς, s. Ἀθερειγενὴς, Aristas generans s. producens, Aristas habens, Aristatus. Nicand. Th. (601.) Ἐν δ' ἀθερειγενέος καρπὸν κέρσαιο κυμίνου, ubi Schol. ἐπειδὴ τοῦ κυμίνου ὁ στάχυς ἀθέρας ἔχει, καθάπερ καὶ ἡ κριθή. [Schol. in Schneideri Ed. e Cod. G., * θερειγενέος τοῦ ἐν θέρει γινομένου, ἢ ἀθερειγενέος, ἐπειδὴ——καθάπερ ἡ κρ. Idem Schneider. edidit, Ἐν δὲ θερειγενέος καρπὸν κεράσαιο κυμίνου, in nota scribens:—" Vulgo δ' ἀθερειγενέος—κέρσαιο. Quod dedi θερειγ. habent M. R. P. G. sed Sch. scripturam ἀθερηγενέος explicant, ἐπειδὴ τοῦ κυμίνου ὁ στάχυς καὶ ὁ καρπὸς ἀθέρας ἔχει, καθάπερ καὶ ἡ κριθή. Quæ sunt falsa et inepta. Rectius G. τοῦ ἐν θέρει γενομένου, (at V. D. edidit γινομένου, rectius forsan,) glossa G. ὅτι ἐν θερμοῖς τόποις γίνεται."]

Ἀθηρηλοιγὸς, ὁ, Ventilabrum. Od. Λ. (127. Ψ. 275.) Φήῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ. Ita dicitur quasi quod sit aristarum pernicies et exitium, pro ἀθερηλοιγὸν, ab ἀθέρος et λοιγὸς, ut dicitur βροτολοιγός. || Apud Hesych. Ἀθηρολοὸν etiam legitur, et exponitur τὸ τῶν ἀθέρων * ὀλοθρευτικὸν, quibus verbis Eust. et alii explicant ἀθηρηλοιγόν. Ipse autem Hesych. τῷ ἀθηρηλοιγὸν quoque dat hanc expositionem τὸ τῶν ἀθέρων ὀλοθρευτικόν. Sed mendose ap. eum legitur οἷον ἀθερολόγον pro οἷον ἀθερολοιγὸν, si rationem habeamus sequentis etymi. Sed aliquando suspicatus sum deesse aliqua verba ante τὸ τῶν ἀθέρων ὀλοθρευτικὸν, et Hesych. posuisse alteram etiam etymologiam ab Orione traditam, ut videlicet ἀθηρολοιγὸν dictum sit τὸ πτύον, quasi τὸ τοὺς ἀθέρας διαλέγον καὶ διαχωρίζον, secundum quam derivationem dixerit Hesych. ἀθηρολοιγὸν quasi ἀθερολόγον, non ἀθερόλογον, ut ap. eum legitur. De altera autem signif. quæ datur huic vocabulo, dicam in nomine Ἀθηρόβρωτον, quod proxime sequitur.

[Ἀθηρηλοιγὸς, Pseudo-Didymo ad Od. Λ. 127., τῶν ἀθήρων (l. ἀθέρων) * ὀλοθρευτικὸν ὄργανον· ἀθῆρες (l. ἀθέρες) γὰρ λέγονται κυρίως τῶν ἀσταχύων τὰ ἄκρα· λέγει δὲ τὸ πτύον, (Il. N. 588.) Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν μεγάλην κατ' ἀλωὴν Θρώσκουσι (Θρώσκωσιν, Wolf.) κύαμοι * μελανόχροες, ἢ ἐρέβινθοι. Ὁ μέν τοι Σοφοκλῆς ἀπεδέξατο τῆς ἀθήρης κίνηθρον λέγων οὕτως· Ὤμοις ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων. Eust. 1675.: Ἀθηρηλοιγὸν, ὅ ἐστι πτύον, λικμητήριον, τὸ τῶν ἀθέρων * ὀλοθρευτικὸν, ἐξ ὧν καὶ τὸ ἀθερίζειν ἐν Ἰλιάδι· ἐν γὰρ τῷ λικμᾶσθαι, σῖτος μὲν ἀποτίθεται, καὶ ἄχυρον δὲ τημελεῖται, ἀθέρες δὲ οὐδαμοῦ εἰσὶν, ἅτε λεπτυνθέντες καὶ ῥιπισθέντες ἀνέμοις. Ἔχει δὲ λόγον ἡ τοιαύτη ἑρμηνεία, καὶ διὰ τὸ πλάτην καλεῖσθαι ἄμφω· πλάτη γὰρ θαλασσία, τὸ ἐρετμὸν, καὶ πλάτη χερσαία, τὸ πτύον. Σοφοκλῆς δέ φασι παραφράζων τὸ Ὁμηρικὸν, φησίν· Ὤμοις ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων. Καὶ ὤφειλε μὲν ἀθερόβρωτον εἶναι· ἀθὴρ γὰρ ἀθέρος, ὡς αἰθὴρ αἰθέρος, ἠκολούθησε δὲ τῷ ἀθηρολοιγὸς, ὃ καὶ αὐτὸ ἀθερηλοιγὸς ὀφεῖλον εἶναι, ὅμως δι' ἐκτάσεως ἐγράφη διὰ τοῦ η ὁμοίως τῷ, Μεθώνη Μηθώνη, * Φέρης Φέρητος * Φηρητιάδης, καὶ τοῖς τοιούτοις. Πρὸς ὁμοιότητα δὲ τοῦ βροτολοιγὸς, σύγκειται ὁ ἀθηρηλοιγός· τοῦτο δὲ ἰσοδύναμον τῷ ἀθηρόβρωτος. Καὶ οἱ μὲν παλαιότεροι οὕτως· οἱ δὲ νεώτεροι, ἀθηρηλοιγὸν νοοῦσι τὴν κώταλιν, ἤγουν τὸ τῆς ἀθήρης κίνητρον, ἵνα ἀστείως ὁ ἠπειρώτης ἐκεῖνος * ἐκφλυαρίζῃ τὴν κώπην τῇ πρὸς τορύνην, ὅ ἐστι δοίδυκα, ὁμοιότητι, καὶ ἔχει ἀκριβέστερον ἡ τοιαύτη ἑρμηνεία τοῦ ἀθηρηλοιγοῦ· ἀθὴρ γὰρ οὐκ * ἀμφιλέκτως τὸ τοῦ στάχυος λεπτότατον ἄκρον, ὃ δίκην αἰχμῆς προβέβληται κατὰ τῶν ἀφανίζειν ἐθελόντων σπερμολόγων ὀρνέων,

ἀλλὰ μάλιστα, ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα ἐγράφη, ἀθέρες ἐλέγοντο οἱ ἀγεννεῖς ἀστάχυες, οὓς δηλαδὴ οὐκ ἔστι θερίζειν. Ἀθήρη δὲ, ἡ ἡψημένη σεμίδαλις, ἣν καὶ ἀθάραν φησὶν ὁ Κωμικός.] "Κώταλις, Tudicula. Ita "enim Eust. (l. c.) scribit ἀθηρηλοιγὸν ab junioribus "exponi κώταλιν, h. e. τὸ τῆς ἀθήρης κίνηθρον, Tu"diculam s. Rudiculam, qua puls agitatur." ["Κωταλὶς, ἡ, Tudicula, Eust. soll wohl *κωπαλὶς von κώπη heissen." Schneider. Lex. Ed. 2. At Ed. 3.: "Κώταλις, i. q. λάκτις, Suid. et Eust." "Κώταλις, Tudicula, Cochleare majus. Suid.: Λάκτιν· τὴν λεγομένην κώταλιν, ἢ τορύνην, ὅ ἐστι ζωμήρυσιν. Εὐεργέα λάκτιν. Hodie Κοτάλα dicunt, ut est in Turcogr. Crusii. Etym. M.: Λάκτιν· σημαίνει ἡ λέξις σκυτάλην, τορύνην. Καλλίμαχος· Αὖθις *ἀπαιτίζουσαν ἔκνων εὐεργέα λάκτιν. (Ἐτνῶν correxit Ruhnk. probantibus Ernest. et Blomf. quos vide ad Callim. Fr. 178.) Leg. κώταλιν. Ita Eust. Od. Λ. (l. c.) τὸ τῆς ἀθήρης κίνητρον, et τορύνην et δοίδυκα, κώταλιν exponit." Ducang. Gloss. Huc respexit Hesych. Λακρὶς καὶ λάκτις· κώπη, τορύνη. "Etym. M. λάκτιν expl. σκυτάλην, τορύνην, allato Callim. qui εὐεργέα λάκτιν, ut Nicand. Th. 108. ἔπειτα δὲ λάζεο τυκτὴν Εὐεργῆ λάκτιν, ubi Schol. λάκτις δὲ ὁ λεγόμενος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἀλετρίβανος, νῦν δὲ λέγει τὴν τορύνην, τὸ κίνητρον, ut et Suid. qui male κώταλιν pro σκυτάλην. An et κώπη h. l. inde corruptum sit, statuere non ausim. Analogia tueri videtur vulg. lect." Albert. "Pro κώταλιν scr. σκυτάλιν ex Etym. M." Schleusner. Mss. Imo recte se habere et κώταλιν ap. Suid. et κώπη ap. Hesych., satis ostendit Eust. locus.]

[Ἀθηρηλοιγός. Apollon. Lex.: Ἀθηρηλοιγόν· τὸ λεγόμενον πτύον, καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον, ἀθερολοιγὸν, τὸ τῶν ἀθέρων *ὀλοθρευτικόν. Λοιγὸς γὰρ, ὁ ὄλεθρος· ἀθέρες δὲ εἰσὶ τὰ ἀπόβολα τῶν σταχύων, ἀπὸ τοῦ διὰ κουφότητα ἄγαν ἔχθειν. Διόπερ τὸ ἀπόβολόν τι ("mallem τιν'. Putem literam ν excidisse ob η sequens, quod est ejusdem formæ in Mss. E duabus istis figuris, unam, quod fere fit, otiosam superabundare credidit Librarius." Vill.) ἡγεῖσθαι, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀθέρων, ἀθερίζειν λέγει. ("Perturbata hæc omnia ita locis suis restitue: Διόπερ τὸ ἀπόβολόν τιν' ἡγεῖσθαι, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀθέρων, ἀθερίζειν λέγει, ἀπὸ τ. δ. κ. ἄ. ἔχθειν." Toll.) Οἷον Ἐπεὶ οὔποτέ μ' οἵγ' ἀθέριζον, (Il. A. 261. ubi "melius legitur καὶ," Toll.) ἠτίμαζον καὶ ἀπόβολον ἡγοῦντο. Καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ (Θ. 212.) Τῶν δ' ἄλλων οὔπερ τιν' ἀναίνομαι, οὐδ' ἀθερίζω. Hesych. Ἀθηρηλοιγόν· τὸ λεγόμενον πτύον, οἷον ἀθερολόγον, τὸ τῶν ἀθέρων *ὀλοθρευτικόν. Ἀθέρες δὲ, τὰ λεπτότατα τῶν ἀσταχύων μέρη. Ἀθηρόλοον· τὸ τῶν ἀθέρων *ὀλοθρευτικόν. Ubi v. Interprr. Ἀθηρολοὸν sine corruptelæ suspicione affert Gataker. Advers. Misc. Post. 43. p. 870. in Ἀθερίζω citandus. Suid.: Ἀθηρηλοιγός· τὸ πτύον, τὸ τοὺς ἀθέρας ὀλοθρεῦον. Zonar.: Ἀθηρήλοιγον καὶ ἀθερολόγον· τὸ λικμητήριον, τὸ διαλέγον καὶ διαχωρίζον τοὺς ἀθέρας, ἤτοι τὰ ἄχυρα, γίνεται κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι ἀθηρήλοιγον. "Mirum in modum dissentiebant Codices. Cod. A. ἀθηρόλογον τῇ ρο superscripta η. Cod. D. ἀθερηλοιγόν· ἀθερολογόν. Sed τῇ ρο superscr. η. Cod. K. ἀθερολογόν· ἀθηρηλοιγόν. Huc dedi ex Od. Λ. 127. cf. Ψ. 275. Apud Hesych. legerem una serie: Ἀθηρηλοιγόν· τὸ λεγόμενον πτ.—ἀθηρολόγον· τὸ τῶν ἀθέρων ὀλοθρευτικόν. Voluit nempe Hesych. docere, ut Noster, ἀθηρολόγον dici Homero ἀθηρηλοιγόν. Nam non est a λοιγὸς, ut ait Apollon. Lex., sed a λέγω, ut ait Noster et Etym. M. ex Orione. Pro διαχωρίζων Cod. D. θερίζων." Tittm. Etym M.: Ἀθηρολοιγόν· τὸ πτύον τὸ τοὺς ἀθέρας διαλέγον καὶ διαχωρίζον, καὶ ἀθερολόγον, τὸ αὐτό. Γίνεται δὲ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι, ὑφ' ἓν δὲ καὶ ὀξυτόνως ἀναγνωστέον. Οὕτως Ὠρίων. "Ἀθηρολοιγὸν, 25, 24. idem ἀθερολόγον, ib. 25. Eust. et Suid. ἀθηρηλοιγὸς, masc. genere: Hesych. ἀθηρηλοιγὸν, ambigue ut Hom." Sylb. Recte Sylb. ἀθηρολόγον edidit, pro quo Albert. Tittm. et alii ἀθηρόλογον scribunt. Etym. G.: Ἀθηρηλοιγόν· τὸ πτύον, ᾧ τὰς ἀθέρας διαχωρίζουσι, καὶ ἔστιν ἀθερολόγον (sic,) τὸ τοὺς ἀθέρας διαλέγον, πλεονασμῷ τοῦ ι.]

"Ἀθερολόγος, Qui spicas s. aristas colligit, Spi"cilegus; dicitur enim Spicilegium τὸ τοὺς ἀθέρας "συλλέγειν s. ἀθερολογεῖν."

[* Ἀθερολόγιον, τὸ, Ligula. "Oribas. de Fract. 11. (p. 97. Ἐὰν δέ τινα ᾖ ὀστάρια τεθραυσμένα τῇ μήνιγγι, ἀθερολογίῳ ἐκλεγέσθω, Ligula colligantur:) 12. (p. 97. Ἐὰν μὲν οὖν ᾖ ἀποτεθραυμένον, *ἀπολυτέον τὸ ὀστέον, καὶ μετὰ τὴν τῶν σωμάτων *ἀναστολὴν, δακτύλοις ἢ ἀθερολογίῳ κομιζέσθω, Et postquam cutis patefacta fuerit, digitis aut ligula eximatur:) 14. (p. 98. Τῶν δὲ ὀσταρίων τούτων, ἐὰν μὲν ᾖ τινὰ ἐν μέσῳ ἀπόλυτα ἐμπλέοντα, ἀθερολογίῳ κομιζέσθω.)" Kall. Mss.]

Ἀθηρόβρωτον ὄργανον, Sophocles vocavit, quod Homerus ἀθηρολοιγὸν, ut inquit Eust., qui ait Hom. verborum esse hanc Sophocleam paraphrasin, Ὤμοις ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων. At Hesych. scribit ἀθηρόβρωτον ὄργανον esse τορύνην, ᾗ τὴν ἀθηρὰν ἀνακινοῦσι, Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλῆγι. Quam Eust. dicit esse alteram expositionem vocis ἀθηρηλοιγὸς ap. Hom., sed ἀθήρην habet, non ἀθήραν, ut videlicet sit Rudes aut Cochlear, quo agitatur in olla puls quædam ἀθήρη dicta s. ἀθηρά. Eust. certe ibi τορύνην et δοίδυκα pro eodem ponit, quæ tamen distingui solent. [Vide Ἀθηρηλοιγός.]

¶ Ἀθερίζω, f. ίσω, Vilipendo, Parvipendo, Contemno, proprie, Contemno tanquam ἀθέρας. Quanquam et alia etymologia datur, ut sit videlicet ex α priv. et v. θερίζω, Meto, ducta metaphora, inquit Etym., a fructibus, qui meti non possunt, qui ex area abjiciuntur, et ad usum non colliguntur; nam qui ventilant, abjiciunt ἀθέρας. Quæ ab Etym. confuse dicuntur. Eust. autem dicit ἀθερίζειν dici sumta translatione ἀπὸ τῶν ἀθέρων, quas agricola οὐκ ἀξιοῖ θερίζειν, Metere dedignatur. Sed non dubium est quin sequi potius oporteat priorem etymologiam, ut ἀθερίζω sit Contemno quasi ἀθέρα, sicut Floccifacio Latini pro Contemno dicunt. Jungitur autem accusativo hoc verbum, ut Il. A. (261.) καὶ οὔποτέ μ' οἵγ' ἀθέριζον. Od. Θ. (212.) Τῶν δ' ἄλλων οὔπερ τιν' ἀναίνομαι, οὐδ' ἀθερίζω. Apud Apoll. R. 2, (77.) genitivo jungitur, νύμφης ἀθέριξε λιτάων. Sic et in 4, (imo 1, 123.) Πευθόμεθ' Αἰσονίδαο λιλαιομένου ἀθερίξαι. [Ἀθερίζω: Pseudo-Did. Il. l. c. Ἀθέριζον· ἠπείθουν, ἀπεδοκίμαζον: Schol. Ven. ad eund. loc. Ἀνεπαχθὲς τοῦτο παρὰ τοὺς ἀθέρας, οἱ εἰς οὐδὲν συντελοῦντες ἀνεμόφθοροι γίνονται· σημαίνει δὲ τὸ ἀπεκήρυττον, καὶ ἀδόκιμον ἔκρινον. Pseudo-Did. ad Od. Θ. 212. Ἀθερίζω· ἀποδοκιμάζω, ἀποβάλλω: Ψ. 174. Δαιμόνι', οὔτ' ἄρ' τι μεγαλίζομαι, οὐδ' ἀθερίζω, ubi Pseudo-Did. τὸ ἐκρίπτω καὶ ἀποβάλλω, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθέρων, τῶν μὴ δυναμένων ἔχεσθαι διὰ σμικρότητα· οἱ γὰρ λικμῶντες ἐκρίπτουσιν αὐτούς. Moschopul. ad Il. l. c.: Ἀθέριζον· ἐν ἀθέρων μοίρᾳ εἶχον, λέγονται δὲ ἀθέρες τὰ κοινῶς ἀγανά. Vide Ἄγανος supra 1061. b. Eust. 100.: Τὸ δὲ ἀθερίζειν δηλοῖ μὲν τὸ ἀπορριπτεῖν καὶ ἐξουθενοῦν, καὶ μετήνεκται ἀπὸ τῶν ἀθέρων. Ἡ δὲ χρῆσις τοῦ ἀθέρος παρὰ τῷ Αἰλιανῷ ἐν τῷ Περὶ Προνοίας. Ἄχρηστοι δὲ οἱ ἀθέρες εἰς καρπὸν συγκομιζόμενοι· εἰσὶ δὲ στάχυες ἀγεννεῖς, ἐφ' οἷς αἱ σταχυηλόγοι πονοῦνται, οὓς οὐκ ἀξιοῖ θερίζειν ὁ γεωργός. Ὅτε δὲ ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς ἑξῆς ἀνθερίκων μνησθῇ, φυτόν τί ἐστιν ὁ ἀνθέριξ, ὃς καὶ ἀνθέρικος λέγεται, οὗ ὁ τύπος κατὰ τὸ ὁ κῆρυξ, καὶ ὁ κήρυκος. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἀθερίζειν καὶ ἰχθὺς ἡ ἀθερίνα ἔοικε λέγεσθαι· ἀθερίζεται γάρ πως καὶ αὐτὴ διὰ τὸ εὐτελές. Διὸ καὶ ἀτυχὲς ἰχθύδιον ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου εὕρηται λεγομένη.]

"Ἀθερίσαι Hesychio est non solum ἀφροντιστῆσαι, "sed etiam καθυπνῶσαι, quemadmodum Etym. quo"que exp. non solum ὀλιγωρῆσαι, sed etiam καθυπνῶ"σαι, Sopire s. Consopire. Idem Etym. ἀθερίζειν "exp. non modo ἄγαν καταφρονεῖν, ἀφροντιστεῖν, ut "ἀθερὴς quoque inter alia significat ὁ μὴ φροντίζων, "ὑπερόπτης, verum etiam μέμφεσθαι, Conqueri vel "Incusare. ‖ Ἀθέρισον Suid. exp. et ἀποδοκίμασον, "quod erit ab ἀθερὴς significante ἀκριβὴς, et decla"rabit Ad unguem exige, Exacte examina. Ἀθερίξαι et Ἀθερίσαι, ambo sunt ab ἀθερίζω, sed prius "Doricum est, ut ἀγχίξαι iidem dicunt pro ἀγχί"σαι ab ἀγχίζω, et ποκίξαι pro ποκίσαι a ποκίζω."

[Ἀθερίζω. Hesych. Ἀθέριξα· ἀπεφύλησα. (Ubi v. Interprr. Ἀπεφύσησα corrigit Tyrwhitt. in marg.

exemplaris sui, quod nunc possidet Bibliotheca Anglice dicta, The British Museum. 'Απεφαύλισα placuit Wakefieldio ad marg. " L. ἀπεσκυβάλισα. 'Απεφύσησα legit Gataker. Advers. Misc. Post. 43. p. 870. Vide et Cœl. Rhod. Ant. Lect. 14, 21. p. 733." Schleusner. Mss.) 'Αθερίζειν· ἀποδοκιμάζειν, ἀτιμάζειν, σκυβαλίζειν. (Ubi v. nott.) 'Αθερίσαι· καθυπνῶσαι, ἀφροντιστῆσαι. " L. καθυβρῆσαι." Schleusner. Mss. Saltem scribendum esset καθυβρίσαι, et sic scripsit Wakef. Mss. addens :—" Ita tamen Etym. M. qui in erroribus sæpe consentit."] " 'Αθαρίζει " Hesych. exp. ἀδικεῖ, προπηλακίζει, Injuria et con- " tumelia afficit." [Corrupte scriptum est pro ἀθερίζει. Nam Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αθερίζει· ἀδικεῖ, προπηλακίζει. Zonar. 'Αθέριζεν· ἐξουθένει, ἐξύβριζεν. 'Αθέρισον· ἀποδοκίμασον. Etym. M. 'Αθερίζειν· ἄγειν, καταφρονεῖν, ἀφροντιστεῖν, μέμφεσθαι, ἀθερίσαι, καθυπνῶσαι, ἢ ὀλιγωρῆσαι. Etym. G.: 'Αθέριζον· ἀπεδοκίμαζον, μεταφορικὴ ἡ λέξις, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀσθένων (l. ἀθέρων,) ἤγουν τῶν ἀσταχύων, τῶν ἐκ τοῦ ἅλωνος ἀποῤῥιπτομένων, οἱονεὶ ἡ μὴ θεριζομένη, καὶ πρὸς χρείαν ἀγομένη, ἀλλ' ἀποβαλλομένη. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ θέρος θερίζω, καὶ τοῦ στερητικοῦ α, ἀθερίζω. Τὸ δὲ θέρος παρὰ τὸ θέρω, τὸ θερμαίνω, καὶ θέρσω Αἰολικῶς, καὶ Θερσίτης, καὶ θερμός. Zonar. 'Αθερίζειν· τὸ ἐκρίπτειν καὶ ἀποβάλλειν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀθέρων, τῶν μὴ δυναμένων θερίζεσθαι καρπῶν· οἱ γὰρ λικμῶντες ἐκρίπτουσι τοὺς ἀθέρας, ἤτοι τὰ ἄχυρα. 'Εκ τοῦ θέρους, θερίζω, καὶ (μετὰ) τοῦ στερητικοῦ α, ἀθερίζω· τὸ δὲ θέρος παρὰ τὸ θέρω, τὸ θερμαίνω, ὁ μέλλων θερῶ, (hinc supplendus est Etym. G.) καὶ θέρσω Αἰολικῶς, καὶ Θερσίτης, καὶ θερμός. Etym. M.: 'Αθέριζον· ἀπεδοκίμαζον, μεταφορικὴ ἡ λέξις ἐπὶ τοῦ ἐκρίπτειν καὶ ἀποβάλλειν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθέρων, οἱονεὶ τῶν ἀσταχύων, ἢ τῶν μὴ δυναμένων θερίζεσθαι καρπῶν, τῶν ἐκ τῆς ἅλω (ἅλωνος) ἀποῤῥιπτουμένων, καὶ μὴ συναγομένων πρὸς χρείαν. Οἱ γὰρ λικμῶντες ἐκρίπτουσι τοὺς ἀθέρας, τουτέστι τὰ ἄχυρα. Καὶ γίνεται ἐκ τοῦ θέρους θερίζω, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀθερίζω. Οὔποτί μοι ἀθέριζον, (Il. A. 261. καὶ οὔποτέ μ' οἵγ' ἀθέριζον,) ἀντὶ τοῦ ἀπέῤῥιπτον. Τὸ δὲ θέρος παρὰ τὸ θέρω, τὸ θερμαίνω, ὁ μέλλων θερῶ, καὶ θέρσω Αἰολικῶς, ἀφ' οὗ Θερσίτης, καὶ θερμός.]

[" 'Αθερίζω, Jacobs. Anth. 8, 141. Heyn. Hom. 4, 82. Abresch. Add. ad Aristæn. 132. Wassenb. ad Hom. 41. Jacobs. Emendd. 24. Matthiæ. Obss. 17. Ruhnk. ap. Musgr. Eurip. 522. b." Schæf. Mss.]

['Αθέριστος. Vide Nostrum in Θερίζω. Hesych. 'Αθέριστος· ἀφρόντιστος: Zonar. ὁ ἀφρόντιστος. "Glossæ: 'Αθέριστος· Insecta. Spica videlicet, quæ post messem in agro remansit. 'Αθέρες ap. Suid. Genus seminis est. Alii notant in veteri Dictionario legi: 'Αθέρες· Spicæ ex area abjectæ. Hinc igitur illud Insecta exponendum ducas." Barth. Advers. 1877.]

[*Διαθερίζω, Disseco, Disrumpo. "Διαθρίζω, contr. e διαθερίζω. Quint. Cal. 8, 322. (διέθρισε δ' αὐχένος ἶνας "Αντικρυς ἀΐξας:) 11, 53. διέθρισε δ' ἀγκύλα νεῦρα Γούνατος ἐξόπιθεν.)" Schmidt. in libro, cui titulus, Tausend Griechische Wörter, welche in den Wörterbüchern von J. G. Schneider und F. W. Riemer fehlen, p. 16.]

'Εξαθερίζω, i. q. simplex ἀθερίζω. [" 'Αθέρας, Aristas detrunco, decutio, Bentl. Ep. ad. T. H. 106 (=67.)" Schæf. Mss. J. Poll. 10, 145. " Eust. Il. Π. p. 1059, 19. Φ. p. 1309, 10. prosa ἐξαθερίζει τὴν τοιαύτην λέξιν etc. et Od. B. p. 83, 39. Ξ. p. 540, 20. Φ. p. 745, 52." Valck. Mss.]

[* " 'Εξαθέρισις, (ἡ,) ἡ τῶν γενείων ἐξαθ. Eust. Od. Φ. p. 760, 39." Valck. Mss.]

'Αθερίνη, ἡ, Atherina, piscis: Arista, Gaza interpr. ap. Aristot. H. A. 6, 17. Apud Eund. inter pisces gregatiles enumerantur ἀθερίνοι, 9, 2. ubi Aristulæ ab Eodem forma diminutiva exponuntur. Fortasse autem legendum est ἀθερίναι non ἀθερίνοι. Apud Eust. certe legitur ἀθερίνα in recto, dicentem ἀφύην Misellum esse pisciculum, magis etiam quam sit qui ap. Athen. habetur ἀθερίνα. Et alibi ab ἀθερίζω deductum videri ait. Athen. 8. Ὃς τὰς ἀκάνθας ἀεὶ ἐκλέγει ἑψητῶν τε καὶ ἀθερινῶν: [300. Nomen Tibicinæ Atheniensis, ap. Eund. 329. " 'Αθερίνη, ἡ, Antherina, vel Arista Gazæ, 6, 16, 2. ubi erat antea ἀνθερίνη. Partus, 6, 16, 4. ἀθερῖνοι sunt 9, 3, 1. sed versio Gulielmi Atherinæ habet: gregatilis ibid. Græcis hodie Atherno audit, Sonnini 2, 209." Schneider. Ind. ad Aristot. H. A. 1, 513. Eust. 100. (vide 'Αθερίζω:) 1150. Γίνεται δὲ ἀφύη παρὰ τὴν φυήν, ἐξ ἧς πρόσωπον μὲν εὐφυές, καὶ μηροὶ εὐφυεῖς, ἐπὶ ἐπαίνῳ· ἀφύη δὲ, οὐχ οὕτως, αὐτὴ γὰρ φαύλως ἔχει φυῆς, καὶ ἔστι κατὰ τοὺς παλαιοὺς δυσφυής, ταὐτὸν δὲ φάναι ἰδιωτικώτερον, κακοφυής. 'Ατυχὲς καὶ αὐτὴ οὖσα ἰχθύδιον, καὶ μᾶλλον ἤπερ ἡ παρὰ τῷ 'Αθηναίῳ ἀθερίνα. " Callim. 1, 428." Schæf. Mss. Oppian. H. 1, 107. Θῖνα δ' ἀνὰ * πρασόεσσαν ὑπὸ χλοεραῖς βοτάνῃσι Βόσκονται μαινῖδες, ἰδὲ τράγοι, ἠδ' ἀθερῖναι. Niceph. Greg. ap. Hermann. Gr. Gr. 324.: 'Ονόματα ἰχθύων, θρίσσαι, τριχίδες, φαλαῖναι, ὀρφοὶ, ἀθερίναι, βατίδες, ἀφύαι, αἱ ἐγγραυλίδες.]

¶ 'Αθήρη, ET 'Αθηρὰ, ET 'Αθάρα, quæ et ipsa ab ἀθὴρ quidam putant derivata, Pultis s. Polentæ quoddam genus. Eust. dicit ἀθήρην esse τὴν ἑψημένην σεμίδαλιν, quæ a Comico, i. e. Aristoph., vocetur ἀθάρα. Hesych. ἀθηρὰν esse vult ap. Ægyptios Quoddam edulium e tritico, quod cum lacte sit coctum. In VV. LL. ἀθήρα e Diosc. 2. affertur, et exp. Sorbitio s. Medicamentum e zea minutissime molita confectum, vel Puls triticea, aut ex alia fruge, unde ἀθήρωμα, q. d. Pultatio, de quo vide paulo post. Quod autem ad ἀθάρα attinet, in Aristoph. Plut. (670.) ἀλλ' ἐμὲ 'Αθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε, annotat Schol. ἀθάραν esse μόνην σεμίδαλιν, et ab Atticis ἀθάρης, ab Æolibus ἀθήρας, at communi lingua ἀθάρας dici, ubi f. l. est ἀθάρη, ἀθήρα, ἀθάρα. Idem Schol. alibi scribit τὸν κοῖλον ἄρτον μυστίλην vocari, ἤγουν ἀθάραν. Gal. ad Glauc. 2. scribit multos ap. Alexandriam inter alia ἀθάραν edere, quod facit pro Hesych. in eo quod ἀθηρᾶς esum tribuit Ægyptiis. Galeni verba sunt, 'Εν 'Αλεξανδρείᾳ πάμπολλοι διὰ τὴν δίαιταν ἐλεφαντιῶσιν· ἀθάραν δὲ ἐσθίουσι, καὶ φακὴν καὶ κοχλίας, etc. Apud Plin. quoque ἀθάρα legitur, qui hanc vocem Ægyptiam esse tradit. Quod si verum est, ab ἀθὴρ derivata falso existimatur. " 'Αθά- " ρη vocatur Attice, Æolice autem 'Αθήρα, ut tradit " Schol. Aristoph. Hesychio est πυρίνη πτισσάνη, s. " ὀλόπυρος πτισσάνη πυροῦ, καὶ * πολτῶδές τι, Suidæ " ἄλευρον ἡψημένον, Farina cocta." " 'Αθηρὰ, ap. " Hesych. quidem oxytonωs scribitur, ap. Schol. " vero Aristoph. paroxytonωs, quæ scriptura magis " placet. Æolicum enim esse tradunt pro 'Αθάρη, " transpositis literis, et manente accentu. Itidem- " que ap. Diosc. scriptum legitur, 2, 114. ubi ait " ἀθήραν ἐκ τῆς ἀληλεσμένης εἰς λεπτὸν ζειᾶς σκευά- " ζεσθαι, esse autem ῥόφημα ὥσπερ πολτάριον ὑγρὸν, " παιδίοις ἁρμόδιον."

['Αθάρη. Schol. Aristoph. l. c. 'Αθάρας· ἤγουν κουρκούτης. 'Αθάρα λέγεται ἰδιωτικῶς ἡ λεγομένη * κουρκούτη. (" Membr. et C. hic et in seqq. ubi hæc vox occurrit, habent ἀθάρας, male. In C. et in meo ascriptum hoc margini Scholion: 'Αθάρα λέγεται ἡ ἰδιωτικῶς λεγομένη κουρκούτη." Brunck.) 'Αθάρης χύτρα τις· ἀθάρα, μόνη ἡ σεμίδαλις. 'Αττικοὶ δὲ διὰ τοῦ η ἀθάρης, Αἰολεῖς ἀθήρας, ἡ δὲ κοινὴ διὰ τοῦ α ἀθάρας. " 'Αθάρας, quod communis esse dialecti proprium Schol. affirmat, in Arund. Cod. correctum fuisse monet ad oram libri sui Kusterus. Invenitur autem plane in C. D'O. pariterque v. 683. ubi tamen eadem manus η superposuit: verum non secus atque omnes Edd. v. 694. integrum ἀθάρης repræsentat. Equidem non dubito, quin exemplar illud, quod præ manibus habebat, cum Edd. in ἀθάρης conspirarit; sed priore loco Librarius casum ad vulgarem sibique notam formam redigere non fuit veritus; altero parumper cautior faciendum existimavit, ut η superne saltem annotaret; tertio tandem deterritus, religioni duxit constantem veteris membranæ scripturæ movere. Nonnihil ab his diversa, quæ Suid. scripsit; quanquam e Scholiis ad h. l. antiquis quin depromta fuerint, eo minus dubites, quod ipsa hæc Aristoph. verba proferantur: 'Αθάρα· ἄλευρον ἡψημένον, κλίνεται δὲ παρὰ μὲν 'Αττικοῖς διὰ τοῦ η ἀθάρης, οἱ δὲ κοινοὶ διὰ τοῦ α ἀθάρας. 'Αρ. Πλ. Quod sequitur, est illud

quidem singulare, sed probæ notæ: 'Αθάρην, οὐκ ἀθαρὴν, τὴν ἐρεικτὴν καλοῦσι. Κράτης Ἥρωσι· Οὐκοῦν ἔτνους χρὴ δεῦρο τρυβλίον φέρειν, Καὶ τῆς ἀθάρης. Huic autem veteri Scholion proxime, (a nobis autem prius,) subditum C. D'O. margini debetur; idque visum fuit hoc magis evulgandum, quia Ducang. App. ad Gloss. auctoritatem inde vulgaris vocabuli κουρκούτη depromsit: vix in eo unam alteramque literam, quam structuræ ratio poscebat, immutavi." T. H.]

[Ἀθάρη. Cf. nos supra cciii—iv. Locus ibi e Phrynicho allatus occurrit in Bekkeri Anecd. 10. ubi κατερεικτῶν—ἡψημένων legitur. In altera autem glossa e Lex. SGerm., quæ extat in Bekkeri l. c. 351. rectius legitur πυρῶν ἡψημένων pro π. ἢ ἑψ., item καὶ ἡψ. pro κ. ἑψ., item ἐχρήσαντο pro ἐχρήσαντα, item τὸ ε εἰς τὸ η pro τὸ ε εἰς τὸ α, item ὠντινωνοῦν, ut correxerat Valck. pro τινῶν οὖν. Zonar.: 'Αθάρα· ἄλευρον ἑψημένον, λέγει δὲ τὴν * γρούτην, ὡς οἶμαι. " De v. γρούτην, Codd. D. K. γροῦταν, v. Ducang. Gloss. Hordeum tostum intellige." Tittm. " Litera η pro α in quibusdam nominibus placuit veteribus Atticis. Infra Mœris: 'Ρίνη, 'Αττικῶς· ῥίνα, 'Ελληνικῶς. Θοίνην habet Plato Soph. 175. pro quo in Libro Sapient. 12, 5. est θοίναν. Sic πείνη pro πεῖνα. Eadem ratio in αἴθρη. Etym. M. 32.: Αἴθρα, τὸ κοινόν· καὶ 'Αττικὸν, αἴθρη. Aristoph. Av. 779. νήνεμος αἴθρη. Et in ἀθάρη.—Apud Suid. v. Εἰρεσιώνη, pro χύτρας αἰθάλης καὶ ἔτνους, Kust. legit ἀθάρας, (et sic Eust. 1283.) Malim ἀθάρης, (quod exhibet Schol. Aristoph. Eq. 728. Schol. C. LB. Aristoph. Pl. 1198. χύτρας ἀθάρας καὶ σεμιδάλεως μεστάς.) Eadem ratione in J. Poll. 6, 58. (e Pherecr. Ποταμοὶ μὲν ἀθάρας καὶ μέλανος ζωμοῦ πλέοι,) pro quo recte ap. Athen. ἀθάρης." Pierson. ad Mœr. 183. Alciphro 3, 67. Αἲ αἲ τῆς ἀγερωχίας, νῦν ἐμὲ μὴ ἐπιθυμεῖν θέρμων, ἢ κυάμων, ἢ ἀθάρας, l. ἀθάρης, quanquam etiam Wagner. ἀθάρας edidit. J. Poll. 1, 248. 'Αθάρη ἐκ καγχρυδίου, (ubi Seberi P. R. ἀθάρα, Ms. Jung. ἀθάρη:) 6, 62. 'Αθάρη δὲ, ἔτνος ἐκ πυροῦ. Eust. 1675.: 'Αθήρη δὲ, ἡ ἑψημένη σεμίδαλις, ἣν καὶ ἀθάραν φησὶν ὁ Κωμικός. Respicitur Aristoph. Pl. 673. Vide T. H. supra cit. " 'Αθάρα, ἀθάρη, Jacobs. Anth. 7, 44. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 35. ad Anton. Lib. 211. Verh.: 301. ad Timæum 124. Koen. ad Greg. 180 (=391. 'Veteris suæ dialecti cum Ionica affinitatem in hujus etiam generis nonnullis Attici ostendunt; id quod a Munckero ad Ovidii Metam. Argum. Fab. 29. in αἴθρη et ἀθάρη monitum, uberius assertum init Pierson.' l. c.) 'Αθήρα, ad Od. Α. 127. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 35. Potter. Add. ad Lycophr. Pierson. Præf. ad Mœr. p. xxviii." Schæf. Mss. " Salmas. de Anno Rom. 729." Schleusner. Mss.]

[* 'Αθαρώδης s. * 'Αθηρώδης. Basil. Schol. in Greg. Naz. Or. 20. p. 342. ap. Ruhnk. ad Timæum 124.: Ἔτνος· εἶδος ὀσπρίου. Οἱ μὲν, κύαμον· οἱ δὲ, τὸ καλούμενον πισσάριον· οἱ δὲ, ἕψημα ἀθηρῶδες. Τοῦτο γὰρ δασυνόμενον σημαίνει, ἀφ' οὗ καὶ ἀθήρα καὶ ἀθάρα. Hesych.: Ἔτνος· ἐρεγμὸς, ἕψημα θηρῶδες, καὶ εἶδος ὀσπρίου. " Recte ἀθαρῶδες vel ἀθηρῶδες corrigunt. Vide sup. 'Αθάρα, et 'Αθήρα, et Florent. ad Aristoph. Pac. 72. Lex. Reg. Ms. vitiose καθαρῶδες pro ἀθ." Albert. Per Lex. Reg. Ms. intelligendum est Zonaræ Lex. in quo tamen editum est: Ἔτνος· εἶδος ὀσπρίου, κυάμου, ἢ ἕψημα ἀθυρῶδες. 'Αθαρῶδες in Hesychii loco legit et Toup. Emendd. 4, 108. " L. τυρῶδες. Vide Galen. 6, 428. Foës. Œcon. Hippocr. Wolf. Anecd. Gr. 4, 249. Flor. Christ. ad Aristoph. Pac. p. 629." Schleusner. Mss. Ruf. Ephes. 54. 64. J. Poll. 4, 197. Γάγγλιον, ἀπόστημα ἄπονον, ὑπὸ λευκῷ καὶ νευρώδει χιτῶνι, ἔνεστι δ' αὐτῷ ὑγρὸν ἀθερῶδες, ἢ τριχία, ἢ ἐλμινθία. " 'Ελμινθία. γίνεται δέ. Ms. ἐλμίνθια· γίγνεται δὲ etc. recte ni fallor. Vide et Cels. 7, 6. ubi tamen diversas species facit ἀθερώματα et γάγγλια, ait tamen hæc talia omnia 'tunica sua includi;' et 'in his quæ renituntur,' (talia autem fere esse ganglia,) 'aut lapilli quædam similia aut concreti confertique pili reperiuntur. Atheromati subest quasi tenuis pulticula,' ait. Sic itaque cape τὸ ἀθερῶδες, non forte ἀπὸ τοῦ ἀθὴρ, ἀθέρος, quod Aristatum aliquid significat, sed, si modo aliquid hic sapio, ἀπὸ τῆς ἀθήρης, ἤγουν ἀθάρας, quod Polentæ vel Pultis genus esse, notum etiam e Nostro 6, 62. possetque quis inde potius ἀθηρῶδες scriptum velle; sed Ms. non variat." Jung. " Γάγγλια sunt Tubercula circa nervos subter cutem oriri solita. Vide Foës. Œcon. et J. Poll. 4, 197. Γάγγλιον, ἀπόστημα ἄπονον, ὑπὸ λευκῷ καὶ νευρώδει χιτῶνι· ἔνεστι δ' αὐτῷ ὑγρὸν ἀθηρῶδες, ἢ τριχία, ἢ ἐλμινθία, (imo ἐλμίνθια.) Ita enim leg. cum Jung." Heringa Obs. 60., a Schæf. Mss. indicatus.]

'Αθήρωμα, quod et ἀθέρωμα, Tuberculum in capite nasci solitum, cui subest aliquid pulticulæ simile, ut scribit Cels. 7, 6. Affertur et e Galeno hæc definitio, esse nervosam tunicam, in qua pultaceus humor continetur. Cum autem ab ἀθήρα deduci appareat, rectius scribitur ἀθήρωμα. [Theoph. Nonn. 256. Στεάτωμά ἐστιν ὄγκος σκληρὸς, στρογγύλος, περιέχων ὑγρὸν παχὺν, θεραπεύεται δὲ διὰ χειρουργίας. 'Αθέρωμα δέ ἐστιν ὄγκος στρογγύλος, μαλακώτερος τοῦ στεατώματος, περιέχων ὑγρὸν ὅμοιον ὡς ἡ ἀθήρα. Μελίκηρις δέ ἐστιν ὄγκος ἔχων πολλὰς τρύπας, ἐξ ὧν ἀποῤῥεῖ ὑγρὸν, ἐοικὸς μέλιτι. " Leg. ἀθάρη quamvis hoc Atticum, ἀθάρα vero commune affirmet Kuhn. ad J. Poll. 6, 62. Codd. A. et C. ἡ ἀθὴρ, Cod. D. ἄθυρον, Cod. E. ὥσπερ αἰθήρ." Bernard. Galen. Meth. Med. 14, 12.: Συνηθέστατα δὲ γινόμενα τοῦ γένους τοῦδε τῶν νοσημάτων εἴδη ἐστὶ τρία, προσηγορίας ἕκαστον ἰδίας τετυχηκὸς, ἀθέρωμα, καὶ μελίκηρις, καὶ στεάτωμα, ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος τῶν περιεχομένων οὐσιῶν κατὰ τοὺς ὄγκους. Ἔστι γὰρ αὐτῶν ἡ μέν τις οἷόνπερ τὸ στέαρ· ἡ δὲ, οἷον μέλι· καί τις ἀθέρῃ παραπλήσιος: de Tumor. præter Naturam c. 5. 'Αθερώματα δὲ, καὶ στεατώματα, καὶ μελικηρίδας, ὅσα τ' ἄλλα τοιαῦτα, τινὲς μὲν ἐν τοῖς ἀποστήμασι τίθενται, τινὲς δὲ εἰς ἕτερον γένος· εὔδηλος δὲ καὶ ἡ τούτων φύσις ἐκ τῶν ὀνομάτων. 'Αθέρᾳ μὲν γάρ τι παραπλήσιον ἐν τοῖς ἀθερώμασιν εὑρίσκεται, μέλιτι δὲ ἐν τοῖς μελικηρίσι, στέατι δὲ ἐν τοῖς στεατώμασιν. 'Ως τὸ πολὺ δὲ χιτών τις ὑμενώδης ἅπαντα τὰ τοιαῦτα περιέχει. Vide et HSt. Lex. Medic. 526.]

" ¶ 'Αθαιαρεῖς, Hesychio sunt αὐθάδεις, ὑπερόπται, " item ἀκριβεῖς, Contumaces, Contemtores, Qui " omnia ad unguem exigunt et exquisite omnia pon" derant. Pro quo in Lex. meo vet. 'Αθηρεῖς." [Vide Interprr. ap. Albert. " Scr. ἀθαιρεῖς." Schleusner. Mss.]

" 'Αθειρὴς, s. 'Ατειρὴς, dicitur vel ὁ ἄγαν * θεριστι" κὸς, vel ὁ ὑπέροπτος, vel ὁ θαυμαστὸς, inquit He" sych. I. e. vel Qui nimis metere amat, Vel Con" temtus aut Contemtibilis, vel Mirabilis, Admira" tione dignus. Verum pro illo ἀτειρὴς procul dubio " reponendum ἀθερὴς, præsertim cum ap. Etym. et " in Lex. meo vet. reperiam, 'Αθερής· ὁ ἄγαν * θερι" στικὸς, ἢ λαμπρὸς, ἢ ὁ μὴ φροντίζων καὶ ὑβριστὴς, ἢ " ὁ διὰ λαμπρότητα ἀθρούμενος. Sciendum porro in " illo meo Lex. vet. τῷ ε in illo 'Αθερὴς superpositum " esse η, ad indicandam duplicem scripturam. Et " certe paulo ante ibi legitur 'Αθηρὴς, expositum " θαυμαστὸς, ἀκριβὴς, ὑπερόπτης, αὐθάδης, pro quo ap. " Etym. perperam scriptum est 'Αθαιρὶς (·ἀκριβὴς, " θαυμαστὸς, ὑπερόπτης, αὐθάδης,) ap. Hesych. 'Αθαια" ρής. Rursum in illo meo Lex. vet. ἀθειρὲς exp. " etiam Exactum, ut docui in 'Αθειρέως." [" 'Αθαιρίς. Rectius * ἀθαιρὴς, ut Doricum sit pro ἀθειρής." Sylb. ad Etym. loc. Vide Interprr. ap. Albert.]

" 'Αθειρέως, Exacte, Exquisite, Ad unguem, ἀκρι" βῶς, ut exponitur in Lex. meo vet. et ap. Etym. " nam ἀθειρὲς, inquiunt, dicitur τὸ ἀκριβὲς, Exactum, " Exquisitum. Apud Hesych. pro eodem habetur " 'Αθαρέως." [Vide Interprr. ap. Albert. Etym. M.: 'Αθειρέως· ἀκριβῶς, καὶ ἀθειρὲς, τὸ ἀκριβὲς, καὶ ἀθερὴς, ὁ ἄγαν * θεριστικός· ἢ ὁ λαμπρὸς, ἢ ὁ μὴ φροντίζων τινὸς, καὶ ὑβριστής· ἢ ὁ διὰ λαμπρότητα ἀθρούμενος. De v. ἀθρούμενος vide Schleusner. in 'Αθερὴς citandum.]

" 'Αθερὴς, Exactus, Exquisitus. Item, Stultus, " Inconsideratus, Impius. Hesych. enim ἀθερὲς exp. " non solum ἀκριβὲς, sed etiam ἀνόητον, ἀνόσιον. " Idem τὸν σίδηρον ἀθερῆ dici innuit ὅταν θερίζῃ,

" Cum metit, ut supra ἀθειρὴς expositum est ὁ ἄγαν " *θεριστικός: exponens etiam *θεριστικὸς, ὀξύς: ad- " densque mox, ἢ ἐπὶ σταχύων: item, ἢ ὁ διὰ λαμ- " πρότητα ἀθρούμενος. Vide et 'Αθειρὴς supra." [" Pro ἀκριβὲς l. ἀτριβὲς, et pro ἀθρούμενος l. αἰθού- μενος, (imo saltem αἰθόμενος scribendum est.)" Schleusner. Mss. Vide Interprr. ap. Albert. et Schowii Hesych. " Ruhnk. ap. Musgr. Eurip. 522." Schæf. Mss.]

'Αθέριξ, et per pleonasmum literæ ν, 'Ανθέριξ, ικος, ὁ, i. q. ἀθὴρ, Arista. Apud Hesych. ambo leguntur, sed ἀνθέρικας inter cetera significare ait non solum τὰ τῶν σταχύων ἄκρα, sed etiam τὰ ἐν τοῖς στάχυσι κέντρα. Hesiod. (Fr. 2.) de Iphiclo loquens, "Ακρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα, 'Αλλ' ἐπὶ *πυραμίνων ἀθέρων δρομάασκε πόδεσσι,—καὶ οὐ σινέσκετο καρπὸν, [v. Gaisf. Poët. Min. Gr. 173. Lucian. 2, 10. et 500.] quo allusisse Virg. credibile est in his versibus, quibus clauditur Æn. 7. Illa vel intactæ segetis per summa volaret Gramina, nec teneras cursu læsisset aristas. Sic autem et ap. Hom. quidam exp. ἀνθερίκων, in hoc versu, qui illi similis est, Il. Υ. (227.) "Ακρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων. Alteram autem expositionem vide in iis, quæ proxime sequuntur. " 'Ανθερίνη, ἡ, Arista, Summa pars spicæ, " ut ἀνθέριξ, si VV. LL. credimus, in quibus exp. " præterea Culmus, item Virgulta. 'Ανθέριξ Hesychio " est non solum τὸ τῶν σταχύων ἄκρον, s. τὸ ἐν τῷ " στάχυι κέντρον, ut Etym. quoque, sed etiam ἀσφο- " δέλου καρπὸς, necnon Herbæ quædam species. " Hesiodi vero Schol. ἀνθέρικα proprie esse dicit " Asphodeli caulem."

'Ανθέρικος, ὁ, Asphodeli fructus, et secundum alios, Asphodeli caulis. Eust. in dubio ponit, scribens, 'Ανθέρικος ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπὸς ἢ καυλός. At Theocr. Schol. 1, (52.) Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων, scribit, 'Ανθέρικος ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπὸς, ἧς τὰ φύλλα ὡς πράσου ἀγρίου, μείζω δὲ καὶ πλατύτερα· ὁ δὲ καυλὸς ἀνθέριξ καλεῖται, ὅσον πηχυαῖος ὢν, καὶ μείζων. Quod et a Theophr. tradi addit. Apollodorus autem Doriensis, ut idem subjungit, negavit Asphodeli fructum sic appellari. Neoptolemus autem ridicule putavit ita vocari τὸν ἀθέρα τοῦ στάχυος: nam ibi mendose ἀνθέρα. Sed alia ibidem sequitur expositio, ut δι' ἀνθερίκων sit διὰ καλάμης. In VV. LL. habetur, ἀνθέρικος, Albucum, herba est, quam Græci ἀσφόδελον nominant: Latinorum quidam Sandaracham, quidam Hastulam regiam. Theophr. pro Planta asphodeli posuit: at Plinius pro Caule tantum, ut in iisdem scriptum est. Diosc. autem 2, 199. asphodelum describens, dicit, φύλλα ἔχον πράσῳ μεγάλῳ ὅμοια, καυλὸν δὲ λεῖον, ἔχοντα ἐπ' ἄκρου ἄνθος καλούμενον ἀνθέρικον. Vide Eust. 1206. Hesych. ἀνθέρικας non solum esse dicit τὸν ἀσφοδέλου καρπὸν, sed et βοτάνης εἶδος. Fortasse autem de illa intelligit herba, quam quidam ejusmodi esse tradiderunt ut manibus velli, sicut linum, necesse habeat, quod meti non queat, deque ea factum esse Proverbium ἀνθέρικον θερίζειν, quod et Gorr. annotavit. HINC ἀνθερικώδης, Antherici formam referens. [Exemplum vocis ἀνθερικώδης vide ap. nos in Theophr. loco mox afferendo.]

['Ανθέριξ, et ἀνθέρικος. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Ανθέρικες· αἱ τῶν σταχύων προβολαί. Etym. M.: 'Ανθέριξ· παρὰ τὸ ἄνθος, σημαίνει δὲ τὸ ἄκρον τῶν ἀσταχύων. 'Ανθέρικος. "Ακρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον. Παρὰ τὸ ἄνθος παράγωγον ἄνθερος, καὶ ἀνθέρικος, ὁ καυλὸς τοῦ ἀσφοδέλου, ἔστι δὲ φυτὸν ἄθραυστον. Etym. G.: 'Ανθέριξ· παρὰ τὸ ἄνθος, σημαίνει δὲ τὸ ἄκρον τῶν ἀσταχύων. Zonar.: 'Ανθέρικες· αἱ προβολαὶ τῶν ἀσταχύων, καὶ ἀνθέρικος, παρὰ τὸ ἄνθος παράγωγον ἄνθερος, καὶ ἀνθέρικος. Hesych.: 'Αθέριξ· τὸ εἰς τὸν στάχυν τοῦ σίτου ἄνω ὡς κέντρον. " Pro κέντρον typographi errore κένερον legitur in Ed. Schrev." Albert. " Lego ὡς καρπόν. Sed leg. κέντρον, Spica, Angl. Spike." Toup. Emendd. 4, 58. Κέντρον restituitur et in Schleusneri Mss. Hesych. 'Ανθέρικας· τὰ τῶν σταχύων ἄκρα, καὶ αἱ προβολαὶ, καὶ ὁ ἀσφοδέλου καρπὸς, καὶ βοτάνης εἶδος, καὶ τὰ ἐν τοῖς στάχυσι κέντρα. Ubi v. nott. Pseudo-Did. ad Il. Υ. 227.:
A 'Ανθερίκων· νῦν τῶν ἐν τοῖς στάχυσι λεπτῶν ἀθέρων. 'Ελαφρῶς οὖν, φησὶν, ἄνωθεν αὐτῶν διέτρεχον· ὁμοίως (adde δὲ) καὶ ἐπὶ τῆς τῶν κυμάτων ἐπιφανείας, μὴ βαπτιζόμεναι τῷ ὕδατι· κυρίως δὲ ἀνθέριξ καλεῖται, ὁ τοῦ ἀσφοδέλου καυλὸς, ἔστι δὲ φυτὸν λαχανῶδες. Ergo, secundum Pseudo-Did., ἀνθερίκων est gen. plur. a nominativo ἀνθέριξ. At Scholiastæ Ven. aliter visum est: Νῦν τῶν ἐν τοῖς στάχυσι λεπτῶν θέρων (l. ἀθέρων) ἐστίν. 'Ελαφρῶς οὖν, φασὶν (l. φησὶν,) ἄνωθεν αὐτῶν διέτρεχον· ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῆς τῶν κυμάτων ἐπιφανείας μὴ βαπτιζόμενοι (l.—αι) τῷ ὕδατι. Κυρίως δ' ἀνθέρικος καλεῖται ὁ τοῦ ἀσφοδέλου καυλὸς, ἔστι δὲ τὸ φυτὸν λαχανῶδες. Iterum Schol. Ven.: *'Υπερβολικῶς εἶπεν. "Εστι δὲ ἀνθέρικος, ὥς τινες, ὁ τοῦ ἀσφοδέλου καυλός. Οἱ δὲ τοὺς ἀθέρας τοῦ σίτου φασὶν, ὡς καὶ 'Ησίοδος· 'Επὶ *πυράμινας ἀθέρας φοίτασκε πόδεσσιν. Vide Hesiod. Fr. 2. p. 173. Gaisf. Huc respexit Lucian. 2, 9. a Gaisf. neglectus, "Ενθεος γὰρ καὶ κάτοχος ἐκ Μουσῶν, κἂν ἵππων ὑποπτέρων ἅρμα ζεύξασθαι θέλῃ, κἂν ἐφ' ὕδατος ἄλλους, ἢ ἐπ' ἀνθερίκων
B ἄκρων θευσομένους ἀναβιβάσηται, φθόνος οὐδεὶς, (ubi v. J. G. G.) 500. Καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κοῦφον ὧν ἴσμεν ζώων, καὶ δρομικὸν, ὅτι "Ακρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα: et Oppian. C. 1, 231., pariter a Gaisf. neglectus: "Ιππος ἐπ' ἀνθερίκων ἔθεεν κούφοισι πόδεσσιν· "Αλλος ὑπὲρ πόντοιο, καὶ οὐ στεφάνην ἐδίηνεν. Ubi Gallus Editor conferendos esse monet Quint. Cal. 8, 156. Ovid. Met. 10, 654. Claudian. de 3 Cons. Hon. 197. Eust. 100. "Οτε δὲ ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς ἑξῆς ἀνθερίκων μνησθῇ, φυτόν τί ἐστιν ὁ ἀνθέριξ, ὃς καὶ ἀνθέρικος λέγεται, οὗ ὁ τύπος κατὰ τὸ ὁ κῆρυξ, καὶ ὁ κήρυκος: 1206. 'Ανθέρικος δὲ, ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπὸς ἢ καυλός· ἡ δὲ χρῆσις καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ. Οἱ δὲ ἀνθερίκους ἐπὶ τοῦ σίτου φασὶν, ἀκολουθοῦντες 'Ησιόδῳ, εἰπόντι περὶ 'Ιφίκλου, τοῦ καὶ ἐν Βοιωτίᾳ ῥηθέντος, ὅτι ἐπὶ *πυραμίνους ἀθέρας ἐκεῖνος ἔθεε· καὶ γίνεσθαί φασι καὶ τὸ ἀνθέρικος, ἐκ τοῦ ἀθὴρ ἀθέρος πλεονασμῷ τοῦ ν, καὶ ἀρέσκονται μάλιστα εἰς τοῦτο, λέγοντες καὶ ὅτι ἡ ζείδωρος ἄρουρα, οὐκ ἀσφοδέλους φέρει, ἀλλὰ πυρῶν ἀνθέρικας. "Οτι δὲ
C ἀθὴρ καὶ ἡ ἐπιδορατὶς λέγεται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀσταχύων, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, οἳ παραδιδόασι καὶ ὅτι ἀνθερίκων εὐθεῖα, ὁ ἀνθέρικος, φέροντες χρῆσιν τὸ, Λίβυες οἱ Νομάδες οἰκίας ἔχουσιν ἐξ ἀνθερίκου πεποιημένας, μικρᾶς ὅσον σκιᾶς ἕνεκεν, ἃς καὶ περιφέρονται, ὅποι ἂν φέρωνται. Εἶεν δ' ἂν οἱ τοιοῦτοι Σκιαπόδων τλημονέστεροι· ἐκείνοις γὰρ αὐτοφυὴς ἡ σκιὰ ἐκ τῆς τῶν ποδῶν ἄγαν πλατύτητος, ὡς αἱ ἱστορίαι περιηγοῦνται, εἰ μὴ ἄρα αἱ τῶν Νομάδων σκιᾶς χάριν ἐκ τοῦ ἀνθερίκου σκηναὶ, τοῦ βάρους τῶν παρὰ τοῖς Σκιάποσι ποδῶν ἐλαφρότεραί εἰσι. Respicitur Hellanicus ap. Athen. 462. Οἶδα δὲ καὶ 'Ελλάνικον ἐν 'Εθνῶν 'Ονομασίαις λέγοντα, ὅτι Λιβύων τῶν Νομάδων τινὲς οὐδὲν ἄλλο κέκτηνται, ἢ κύλικα, καὶ μάχαιραν, καὶ ὑδρίαν· καὶ ὅτι οἰκίας ἔχουσιν ἐξ ἀνθερίκου πεποιημένας μικρὰς, ὅσον (rectius Eust. μικρᾶς ὅσον, neque aliter Spanh. mox citandus; sed de utroque scriptore silet Schweigh.) σκιᾶς ἕνεκα, ἃς καὶ περιφέρουσιν, ὅπου ἂν πορεύωνται. "Οπου exhibet et Valck. ad Herod. 4, 190. sed rectius Eust. ὅποι. Herod. l. c.: Θάπτουσι δὲ τοὺς ἀποθνή-
D σκοντας οἱ Νομάδες κατάπερ οἱ "Ελληνες, πλὴν Νασαμώνων· οὗτοι δὲ κατημένους θάπτουσι, φυλάσσοντες, ἐπεὰν ἀπίῃ τὴν ψυχὴν, ὅκως μιν κατίσουσι, μηδὲ ὕπτιος ἀποθανέεται. Οἰκήματα δὲ σύμπηκτα ἐξ ἀνθερίκων ἐνερμένων περὶ σχοίνους ἐστὶ, καὶ ταῦτα περιφορητά. Sic perperam edidit Schweigh. pro περιφόρητα. Vide Schneideri Lex. v. Περιφόρητος. " Sumsit ista forsan Milesius Hellanicus ex Herod. nam et τὰ Βαρβαρικὰ Νόμιμα 'Ελλανίκου ἐκ τῶν 'Ηροδότου καὶ Δαμάσου, l. Δαμάστου, Damastes enim intelligitur Sigenatus, συνῆκται, teste Porphyr. in Eusebii P. E. 10. p. 466." Valck. Glossæ Herod.: 'Ανθερίκων· νῦν τοὺς καυλούς φησι τῶν ἀσφοδέλων, εἰσὶ δὲ εὔθραυστοι. Sic vulgo legitur, neque aliter edidit Schweigh. Imo, si οἱ καυλοὶ sunt εὔθραυστοι, quomodo fit ut Nomadum domicilia ex iis compacta sint? Lege ἄθραυστοι, Contusu vel Fractu difficiles, Firmi, Tenaciores quam ut frangi queant. Sic Etym. M. l. c.: 'Ανθέρικος· ὁ καυλὸς τοῦ ἀσφοδέλου, ἔστι δὲ φυτὸν ἄθραυστον. Sic etiam Suid., e Glossis ipsis Herodoteis sua sumens:

'Ανθέρικες· αἱ τῶν σταχύων προβολαὶ, τὰ ἄκρα. 'Ηρόδοτος δὲ τοὺς καυλούς φησι τῶν ἀσφοδέλων, εἰσὶ δὲ ἄθραυστοι. 'Η ἀνθερίκων· ἀνθηρῶν, ἢ λαμπρῶν. (Cf. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Ανθερίκων· ἀνθηρῶν, ἢ λαμπρῶν. Manifestum istud vitium facile tolletur scribendo * ἀνθηρικῶν. "Etym. M. Κάλλαια· καλοῦνται τὰ κάτωθεν τῶν ἀλεκτρυόνων ὥσπερ γένεια, διὰ τὸ εἶναι ἀνθηρὰ καὶ πορφυρώδη. Idem: Ἔνθα καὶ τὸ καλλάϊνον, ἔστι δὲ τὸ χρῶμα ἀνθηρὸν, ἢ τὸ Βένετον οὕτω καλούμενον. (Vulgo legitur, ἔστι δὲ χρ.—B. χρῶμα—λεγόμενον.) Nihil dubii est, quin τὸ καλλαϊκὸν, ἢ τὸ καλλάϊνον χρῶμα ἀπὸ τοῦ καλλαΐου deducatur. Ait Auctor ille, significari hoc nomine colorem ἀνθηρὸν, vel Venetum. Per ἀνθηρὸν intelligit τὸν πορφυρώδη. Nam Græci ἀνθηρὸν et ἀνθηρικὸν χρῶμα de Purpureo et puniceo usurpant." Salmas. Plin. Exerc. 167. "Colorem altum appellamus τὸν ὀξὺν καὶ ἀνθηρικόν." Idem ib. 245. "Philostr. Λίθοι δὲ τούτοις ἀπόκεινται, τὸ μὲν εἶδος ἀνθηραὶ, καὶ πάντα ἀπαυγάζουσαι χρήματα. Græci ἀνθηρὸν vocant Rubrum colorem. Hesych. 'Ανθηρόν· σανδαράχην, Sandaracha. Diosc. κατακορῶς πυῤῥά. Inde ἀνθηρικὸν χρῶμα ap. Eund. de Sandarachino." Idem ib. 275.) "Causa, (cur caules asphodeli sint fractu contumaces,) quod tenaciores sint. Et hinc adagium natum, Anthericum metere, de iis, quæ laborem inanem ac sterilem capiunt." Bod. ad Theophr. 869. Adde Schol. Theocr. 832. Kiessl.: 'Ανθέρικες, τὰ προβαλλόμενα τῶν ἀσταχύων, καὶ οἱ καυλοὶ τῶν ἀσφοδέλων, καὶ εἰσὶν ἄθραυστοι, ἀλλήλοις ἐπιπλεκόμενοι. "'Ανθέριξ, Spicarum summitas, vel Culmus, i. e. Frumenti calamus a radice ad spicam usque. Il. Υ. 227. Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων. Quem locum Virg. Æn. 7, 808. de Camilla verba faciens videtur imitatus. At Apollon. R. 1, 182. viro cuidam hanc ipsam summæ celeritatis levitatisque laudem tribuit. Herod. 4, 190. Οἰκήματα δὲ σύμπηκτα ἐξ ἀνθερίκων ἐνερμένων περὶ σχοίνους ἐστὶ, καὶ ταῦτα περιφορητὰ, (imo περιφόρητα.) Valla: Domicilia eorum sunt virgultis compacta, suspensis circa lentiscos, et ea quoquoversus versatilia. Sed hæc ita potius sunt vertenda: Domus vero compactæ sunt e culmis circa juncos intertextis, eæque versatiles. Vel: Eorum vero domus compactæ sunt e culmis, qui juncis sunt intexti, vel innexi. Sic enim vis illius participii ἐνερμένων melius indicatur, quod ab ἐνείρειν, Innectere, deductum. Hunc Herod. locum Theocriti verba possunt illustrare, 1, 6. (52.) Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν, Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων: At ille e culmis pulcram nectit locustis capiendis decipulam, junco concinnans. Sed verba sonant, Ad juncum adaptans, ipsos sc. culmos. Eust. 'Ανθέρικος, ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπὸς, ἢ καυλός. Οἱ δὲ, ὅτι ἀνθέρικοι οἱ ἀθέρες τῶν ἀσταχύων, πλεονασμῷ τοῦ ν, καὶ ὁ ἀνθέρικος, τοῦ ἀνθερίκου * ἰσοσυλλάβως κλίνεται. (Imo Eust. verba jam supra citata aliter se habent.) At Suid. melius: 'Ανθέρικες· αἱ τῶν ἀσταχύων προβολαὶ, τὰ ἄκρα. 'Ηρόδοτος δὲ τοὺς καυλούς φησι τῶν ἀσφοδέλων. Videtur autem Suidas hunc Herod. locum tacite nobis indicare." Æm. Port. Lex. Ionic. "Herod. 4, 190. Οἰκήματα δὲ σύμπηκτα ἐξ ἀνθερίκων ἐνερμένων περὶ σχοίνους ἐστί. Int. Domicilia eorum sunt virgultis compacta, suspensis circa lentiscos. ('Laurentii Lentiscos explosit Palmer. Exerc. 25.' Wesseling.) Melius vero, ni fallor, vertas: Domicilia autem compacta sunt ex asphodeli caulibus junco aptatis. Theocr. (l. c.) Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν, Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων, Sed ille ex asphodeli caulibus pulcram cicadis capiendis decipulam nectit, junco concinnans. Ubi et ἀνθέρικες sunt Asphodeli caules, non Virgulta, ut vertit hic Valla; et σχοίνῳ ἐφαρμόζειν, quod Herod. ἐνείρειν περὶ σχοίνους, h. e. Innectere, vel Adaptare juncis, non vero Suspendere circa lentiscos. Emendandus hac occasione est locus ap. Longum 1. p. 9. 'Η μὲν ἀνθερίσκους ἀνελομένη ποθὲν (l. ἠῶθεν, vel, quod præfert Schæf., ἕωθεν,) ἐξελθοῦσα ἀκριδοθήραν ἀνέπλεκε, (ἔπλεκε corrigit Valck., probantibus Schæf. et Passow.) Pro ἀνθερίσκους leg. ἀνθερίκους, quam vocem ibi perperam reddidit Interpres Flosculos, quasi esset deminutiva ab ἄνθος." Bos. Obs. Crit. 40. "'Ανθερίκους. Sic conjecerunt Huet. et prior Par. Editor; sic quoque ediderunt Dutens et Boden, quorum tamen prior, in mendorum typogr. indice suæ Editioni subjuncto, legendum monuit ἀνθερίσκους, quæ est ceterarum Edd. lectio, ut et trium R. Codd. —Male in Codd. Flor. Urs. et ad tertii R. oram legitur * ἀκριδοθήκην, quam glossam ab Ursino prælatam fuisse miror, cum, observante post D. Heinsium Jungermanno, amet suavissimus Longus suavissimi Theocriti verba usurpare." Villois. 'Ανθερίκους ediderunt Schæf. et Passow. Sed cf. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Ανθερίσκος· ὁ καυλὸς τοῦ ἀσφοδέλου. Ubi ἀνθερίσκος in ἀνθέρικος mutari vetat literarum ordo. "'Ανθερίκεσσι, Caulibus asphodeli. 'Ανθέριξ est Caulis asphodeli; ἀνθέρικος, vel * ἀνθέρικον, (ἀνθέρικον, τὸ, est vox nihili, nusquam obvia,) ejus Fructus vel Flos, testibus Schol. Theocr. et Nicandr. nec non Diosc. Asphodelus vero, qui hic intelligitur, is esse videtur, quem Asphodelum ramosum Linnæus nominat, Germani Weisse Asphodill oder Goldwurz. Iconem Clusius H. P. 1, 196. et ex eo Bod. ad Theophr. 873. sub Asphodeli I. ramosi nomine habent. Quomodo vero ex his ἀνθερίκεσσι locusticipulas suas construxerint vet. Gr. pueri, nos jam latet." Schreber. Arat. Diosem. 328. Οὕτως δ' ('Cod. Barber. αὔτως. Idem Vratisl. agnoscit.' Buhl. et sic edere debebat V. D. quippe quod hoc ποιητικώτερον sit, quam istud. Οὕτως nuper edidit et F. C. Matthiæ, in nota scribens, 'Codd. Vratisl. Barber. Vindob. αὔτως.') ἀνθέρικος τριχθὰ σκίλλης ὑπεραρθῇ, (Cod. Vindob. * ὑπερανθεῖ.) "Theo ad Arat. (l. c.) 'Ανθέρικον νῦν εἴρηκε τὸ ἄνθος τῆς σκύλλης, (σκύλλας Buhl. lege σκίλλης·) κυρίως γὰρ τὸ ἄκρον τῶν ἀσταχύων. Ita voce hac usus est Homer. (l. c.) Spicas ita dici volunt ἀπὸ τῶν ἀθέρων. Hesych. ἀνθέρικας etiam esse docet καρπὸν ἀσφοδέλου, alii habent καυλός. Etym. M.: 'Ανθέρικος· ὁ καυλὸς τοῦ ἀσφοδέλου. Schol. Hom. l. c. Κυρίως δὲ ἀνθέριξ καλεῖται, ὁ τῆς ἀσφοδέλου καυλός. Et Schol. Nicand. Th. 535. (Ἄγρει δ' ἀσφοδέλοιο διανθέος ἄλλοτε ῥίζαν, Ἄλλοτε καὶ * καυλεῖον ὑπέρτερον ἀνθερίκοιο, Πολλάκι δ' ἐν καὶ σπέρμα, τό τε λοβὸς ἀμφὶς ἀέξει, sic edidit Schneider. in nota scribens, 'πολλάκι δ' ἐν καὶ M. R. δὲ καὶ G. deinceps vulg. ὅτου λοβὸς correxi e M. R. G. τό οἱ λοβὸς maluit Hermann. ad Orph. 737.' Idem tamen Schneider. ad Theophr. H. P. 7, 13. T. 3. p. 626. tacite dedit, 'Πολλάκι δ' αὖ καὶ σπέρμα, τό τε λοβὸς ἀμφὶς ἀέξει, ubi vulgo ὅτου sine sensu legitur.' Quam lectionem habet et Bod. ad Theophr. 870. et Sprengel. Antiqq. Botan. Spec. 1. p. 74. nisi quod ap. eum repetitum est vitiosum ὅτου.) 'Ασφοδέλοιο διανθέος· δισανθέος, διαφανοῦς, εὐανθοῦς, ἢ δισανθοῦς, διπλοῦν ἔχοντος ἄνθος, ὅτι δὶς κατ' ἐνιαυτὸν ἀνθεῖ· ἢ διὰ τὸ τοὺς κύκλους αὐτοῦ ἀνθέρικας καλεῖσθαι. Καυλεῖον δὲ φησι τὸν κάλαμον, ὑπέρτερον δὲ τοῦ ἀνθερίκου φησὶν αὐτὸ, ἀντὶ τοῦ μείζονας ἀνθέρικας τοῦ ἀστάχυος ἔχοντος. Nullum dubium est, quin ibi pro κύκλους sit ponendum καυλούς. ('Vulg. κύκλους e conjectura correxi.' Schneider. 'Κύκλους in καυλοὺς mutandum puto.' Sprengel. Antiq. Botan. Spec. 1. p. 70. n. 10.) Eust. vero ad Il. Υ. p. 1281, 34. habet utrumque, et καυλὸς, et καρπός. Dicitur præterea promiscue ἀνθέρικος, atque ἀνθέριξ. Prius habet Callim. H. in Del. 192. πόδες δέ οἱ οὐκ ἐνὶ χώρῳ, Ἀλλὰ παλλιῤῥοίῃ ἐπινήχεται, ἀνθέρικος ὥς. Posterius reperitur ap. Theocr. (l. c.) Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν. Ibi tamen Schol. distinguere videtur inter ἀνθέρικος et ἀνθέριξ, quasi illud foret ἀσφοδέλου καρπὸς, at hoc ἀσφοδέλου καυλός." Darnald. Lect. Gr. 15. Scholiastæ verba, prout nuper a Kiessl. 832. edita, hæc sunt: 'Ανθέρικος ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπὸς, ἧς τὰ φύλλα ὡς πράσου ἀγρίου, μείζω δὲ καὶ πλατύτερα· ὁ δὲ καυλὸς ἀνθέριξ καλεῖται, ὅσον πηχυαῖος ὢν καὶ μείζων. Τὸ αὐτὸ δέ φησι καὶ Θεόφραστος. 'Απολλόδωρος δὲ ὁ Δωριεὺς φησιν οὐ λέγεσθαι τὸν τῆς ἀσφοδέλου καυλόν· ὁ δὲ Νεοπτόλεμος γελοίως ψήθη τὸν ἀθέρα τοῦ στάχυος. ('Sic Toup. correxit vitiosum ἀνθέρα. In Vat. 5. legitur, 'Ο δὲ Νεοπτόλεμος ἀνθερικῷ ψήθη τὸν αἰθέρα.' Kiessl. 'Αθέρα correxit et J.

N. Belin de Ballu ad Oppian. C. 1, 231. et ante A omnes Noster l. c. Corruptum ἀνθέρα tacite exhibent Bod. ad Theophr. 17. et 869. et Spanh. ad Callim. l. c.) Ἀνθέρικες τὰ προβαλλόμενα τῶν ἀσταχύων, καὶ οἱ καυλοὶ τῶν ἀσφοδέλων, καὶ εἰσὶν ἄθραυστοι, ἀλλήλοις ἐπιπλεκόμενοι. Ὁ δὲ πλέκει καλὴν ἀκριδοθήραν δι' ἀνθερίκων, ἀντὶ τοῦ διὰ καλάμης, ἣν οἱ κοινοὶ καλαμαίαν φασί. Callim. l. c.: Ἔστι διειδομένη τις ἐν ὕδατι νῆσος ἀραιή, Πλαζομένη πελάγεσσι· πόδες δέ οἱ οὐκ ἐνὶ χώρᾳ, Ἀλλὰ παλιρρόίῃ ἐπινήχεται, ἀνθέρικος ὥς, Ἔνθα νότος, ἔνθ' εὖρος, ὅπη φορέῃσι θάλασσα. " Opportune hic supernatantem adhuc in mari Delum albuco comparat, quale in mari nasci subinde, ibique vivere juxta palmam et scillam tradit Theophr. H. P. 1, 7(=4.) Τὰ δὲ καὶ τῶν ὁμολογουμένων (sic et Bodæi Ed. at Schneider. tacite edidit ὁμολογουμένως) χερσαίων; ποτὲ ἐν τῇ θαλάττῃ βιοῦν, φοίνικα, σκίλλαν, ἀνθέρικον. Idem vero alibi observat, nempe 4, 7. in Mari Interno exigua tantum quædam nasci, ac nihil fere super hoc mare enatare. Illud vero de eadem planta ἀνθερίκῳ notat Hellanicus ap. Athen. (l. c.) Καὶ B ὅτι οἰκίας ἔχουσιν ἐξ ἀνθερίκου πεποιημένας μικρᾶς ὅσον σκιᾶς ἕνεκα, ἃς καὶ περιφέρουσιν ὅπου (l. ὅποι ex Eust. l. c.) ἂν πορεύονται (l. πορεύωνται.) Ut proinde peculiare huic ἀνθερίκῳ illud fuerit, ut cum in mari, de quo hoc ap. Callim. loco, tum in terra etiam ap. illos Nomadas hinc inde circumferretur. Explicatur vero ἀνθέρικος in Gr. ad h. l. Schol. ὁ τοῦ ἀσφοδέλου καρπός, sicuti etiam a Plinio 21, 17. a priscis Theocr. Enarratoribus 1, 52. et ab Hesychio. A quibus rursus abeunt veteres, quod annotavit jam ad Theophr. vir doctus, a quibus, ut Hippocr. Theophr., Theocr. rursus Enarratoribus 7, (68. Ἀσφόδελος δὲ βοτάνη πλατύφυλλος, ἧς ὁ καυλὸς καλεῖται ἀνθέρικος,) de Caule asphodeli; a Nicandro vero (l. c.) ac Diosc. de ejus Flore sumitur. Adde, quod tradit etiam Hesych., Herbam insuper fuisse peculiarem, quæ eodem ἀνθερίκου s. ἀνθέρικος nomine vocaretur. Meretur autem doctissimus Glossographus, ut locum ejus integrum, quo ei lucem adhuc aliquam fœnerer, huc adducam: Ἀνθέρικες· τὰ τῶν σταχύων ἄκρα, καὶ αἱ προβολαί, C καὶ ὁ ἀσφοδέλου καρπός, καὶ βοτάνης εἶδος, καὶ τὰ ἐν τοῖς στάχυσι κέντρα. H. e. Ἀνθέρικες, Spicarum culmi munimenta etiam quædam, et Asphodeli fructus, et Herbæ species, et In aristis aculei. De Spicis quidem ea voce, juxta vett. ad eum Criticos, usus Hom. (l. c.) in brevibus autem Schol. νῦν τῶν ἐν τοῖς στάχυσι λεπτῶν ἀθέρων, Nunc in spicis tenues aristæ. Quomodo etiam v. ἀνθέρικος explicavit olim Neoptolemus, et quo utique nomine sugillari non debuit, sicuti a Gr. Theocr. Enarratoribus factum 1, 52.: Ὁ δὲ Νεοπτόλεμος γελοίως ᾠήθη ἀνθέρα (l. ἀθέρα) τοῦ στάχυος. (Imo recte omnino τὸ Neoptolemi ἀθέρα τοῦ στάχυος damnant Enarratores illi, qui Neoptolemo concessissent v. ἀνθέρικον nonnunquam sibi sumere sensum hunc, ἀθέρα τοῦ στάχυος, sed sensum cum ad Theocr. locum pertinere negant.] Alteram autem adhibitam ibi ap. Hesych. hujus vocis glossam, αἱ προβολαί, et postremum simul τὰ ἐν τοῖς στάχυσι κέντρα, In spicis aculeos, egregie omnino illustrat eximius ap. Chrysost. locus, Serm. 11. in D Statuas T. 6. p. 535. Sav. Καθάπερ γάρ ἐστι τῶν ἀσταχύων οἱ ἀνθέρικες, ὥσπερ τινὰ δόρατα, προβεβλημένοι τοὺς ὄρνιθας ἀποσοβοῦσιν, οὐκ ἐπιτρέποντες ἐγκαθέζεσθαι τῷ καρπῷ, καὶ διακλᾶν τὴν καλάμην ἀσθενεστέραν οὖσαν· οὕτω δὴ καὶ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὥσπερ τινὲς ἀνθέρικες, καὶ δόρατα προβέβληνται αἱ τῶν βλεφάρων τρίχες: Quemadmodum enim supra spicas aculei, (ἀνθέρικες ap. Hesych. ἐν τοῖς στάχυσι κέντρα,) tanquam hastæ quædam ad tutamen protensi, (Hesych. αἱ προβολαὶ) aves abigunt, non sinentes, ut illic insideant fructui, et debilem stipulam confringant; ita etiam oculos quod attinet, tanquam quidam aculei, (ἀνθέρικες,) et hastæ, ad tutamen protenduntur, (προβέβληνται,) ante eos palpebrarum pili. Quibus equidem nihil a gravissimo scriptore dici opportunius potuit ad superiorem Hesychii, de variis vocis ἀνθερίκων glossis, locum capiendum melius et explanandum. Neque otiosa præterea in illis τοῦ χρυσορρήμονος verbis, quæ ibid. leguntur, ἀνθέρικες, ὥσπερ τινὰ δόρατα, et rursus ὥσπερ τινὲς ἀνθέρικες καὶ δόρατα, Spicarum culmi s. aculei, Quædam hastæ, cum ἀνθέρικας, s. Asphodelum, Hastulam regiam a forma nempe sceptri regii, quam præfert, (et *Heroin, v. Bod. ad Theophr. 869. a.) vocarit Plin., et inde Theophrasti interpres Gaza 147. Haud aliter ac φάσγανον, ξίφος, et ξίφιον, (ξιφίον Nostro et Schneidero in Lex. Idem tamen Schneider. ad Theophr. p. 248. parum sibi constans ξίφιον edidit.) Ensis, Gladius, Pugio, de aliis plantis olim dicta, ut ap. Theophr. H. P. 7, 12. et alibi." Spanh. " Ἀνθέρικος Theophrasto H. P. 7, 12. Plinio 2, 17. 20, 22. Asphodeli caulis. Hac signif. sumitur ap. Hippocr. de Coac. Præn. (439, 45.) cum capitis ossa fracta sint necne, explorat asphodeli caule aut ferulaceo, dentibus imposito, et manducare jusso: Τὰ δ' ἀπορεύμενα πότερον ἔρρωγεν ἢ οὔ, κρίνειν δεῖ, διαμάσασθαι διδόντα ἐφ' ἑκατέρην τὴν σιηγόνα ἀνθέρικον, ἢ νάρθηκα: At ossa, de quibus fissa sint necne, ambigitur, sic discernas, si albucum, aut ferulam, in utramque maxillam manducandam exhibueris. Dioscoridi, ut quidam volunt, ἀνθέρικος est Flos asphodeli. Placet eorum opinio, qui v. καλούμενον, non ad ἄνθος, sed καυλὸν referunt. Ἀνθέρικον Theocr. Schol. (l. c.) Asphodeli fructum scribit.—Citat Theophrastum auctorem, cum nihil tale in libris Theophrasti reperiatur. Eust. et Varinus ἀνθέρικον ἢ καυλὸν Fructum vel Caulem interpretantur. Hesych. Plantam quandam sic vocari ait, et Asphodeli fructum. Nonnulli ἀνθέρικα Plantam dicunt, quæ manibus velli, sicut linum, necesse habet, quod meti non queat, deque ea Proverbium, Ἀνθέρικα θερίζειν. An itaque ἀντὶ (τοῦ) ἀνθέρικον, ἀνθέρικα restituendum? De integra planta, non parte quadam, loquitur Magister. Vulgatam placet servare lectionem, quod ἀνθέρικον pro Asphodeli planta sumi reperio ap. Plut. de Sap. Conv. ubi versum exponit Hesiodi, cujus mentionem facit Theophr. 7, 12. quem locum adeat lector. Ad hunc versum Plutarchus, Ἀγαθὴ μὲν γὰρ ἡ μαλάχη βρωθῆναι, γλυκὺς δὲ ὁ ἀνθέρικος. Theophrasto si credimus, tusa radix cum ficu maxime in usum venit." Bod. ad Theophr. 17., qui Foësii Œcon. Hippocr. compilavit. Apud Foës. autem perperam traditum est, " ἀνθέρικας scribit Suidas Theocrito et Herod. vocari Asphodeli caules, quos et tenaciores ait esse, quam ut frangi queant," cum Suid. de Theocr. prorsus sileat. Plutarchi vero locus integer est hic T. 6. p. 599. Reisk.=T. 1. P. 2. p. 621. Wyttenb.: Ὁ δὲ Σόλων ἔφη, Θαυμάζειν τὸν Ἄρδαλον, εἰ τὸν νόμον οὐκ ἀνέγνωκε τῆς διαίτης τοῦ ἀνδρὸς ἐν τοῖς ἔπεσι τοῦ Ἡσιόδου γεγραμμένον· ἐκεῖνος γάρ ἐστιν ὁ πρῶτος Ἐπιμενίδῃ σπέρματα τῆς τροφῆς ταύτης παρασχών, καὶ ζητεῖν ὁ διδάξας, Ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. Οἴει γάρ, ὁ Περίανδρος εἶπε, τὸν Ἡσίοδον ἐννοῆσαί τι τοιοῦτον, οὐκ ἐπαινέτην ὄντα φειδοῦς αἰεί, καὶ πρὸς τὰ λιτότατα τῶν ὄψων ὡς ἥδιστα παρακαλεῖν ἡμᾶς; ἀγαθὴ μὲν γὰρ ἡ μαλάχη βρωθῆναι, γλυκὺς δὲ ὁ ἀνθέρικος· τὰ δὲ ἄλιμα ταῦτα καὶ ἄδιψα φάρμακα μᾶλλον ἢ σιτία πυνθάνομαι, καὶ μέλι, καὶ τυρόν τινα βαρβαρικὸν δέχεσθαι, καὶ σπέρματα πάμπολλα τῶν οὐκ εὐπορίστων· πῶς οὖν οὐκ ἂν τῷ Ἡσιόδῳ τὸ πηδάλιον ὑπὲρ καπνοῦ κείμενον, Ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο, καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν, εἰ τοσαύτης δεήσει παρασκευῆς; (Ἔργ. 45—6. " Hæc ita constituenda putem, πῶς οὖν ἂν τῷ Η. Quomodo igitur Hesiodo, i. e. secundum Hesiodum, clavus supra fumum positus, et boum opera perirent? Ἂν dedit Mez. pro eodem Xyl. volebat σύν." Wyttenb. Imo minima mutatione, nempe ἐν in ἄν, lege, πῶς οὖν οὐκ ἂν τῷ Η.) Θαυμάζω δέ σου τὸν ξένον, ὦ Σόλων, εἰ Δηλίοις ἔναγχος ποιησάμενος τὸν μέγαν καθαρμόν, οὐχ ἱστόρησε παρ' αὐτοῖς εἰς τὸ ἱερὸν κομιζόμενα τῆς πρώτης ὑπομνήματα τροφῆς καὶ δείγματα, μετ' ἄλλων εὐτελῶν καὶ αὐτοφυῶν, μαλάχην καὶ ἀνθέρικον· ὧν εἰκὸς ἐστι καὶ τὸν Ἡσίοδον προξενεῖν ἡμῖν τὴν λιτότητα καὶ ἀφέλειαν. Οὐ ταῦτα, ἔφη, μόνα, ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλὰ καὶ πρὸς ὑγίειαν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν λαχάνων ἑκάτερον ἐπαινεῖται. Καὶ ὁ Κλεόδημος, Ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις· ἰατρικὸς γὰρ Ἡσίοδος, ὡς (Η. ὢν Reisk.) δῆλός ἐστιν, οὐκ ἀμελῶς οὐδὲ ἀπείρως περὶ διαίτης, καὶ κράσεως οἴνου, καὶ

ἀρετῆς ὕδατος, καὶ λουτροῦ, καὶ γυναικῶν (l. λουτροῦ γυν. cum Harl. 1. et 2. "et malim, ut cum medicina magis conjunctum," Wyttenb.) διαλεγόμενος, καὶ συνουσίας καιροῦ, καὶ βρεφῶν καθίσεως. Vide Ἔργ. 47. 745. 595. 736—40. 753. 696. 812. 747. Theophr. H. P. 7, 12. Ἐδώδιμοι μὲν γὰρ οὐ μόνον (οἱ) βολβοὶ καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ ἀσφοδέλου ῥίζα, καὶ ἡ τῆς σκίλλης, πλὴν οὐ πάσης, ἀλλὰ τῆς Ἐπιμενιδείου καλουμένης: 13. Κατὰ δὲ τὰ φύλλα τοῖς τε μεγέθεσι καὶ τοῖς σχήμασιν· ὁ μὲν (γὰρ) ἀσφόδελος μακρὸν, καὶ στενώτερον, καὶ ὑπόγλισχρον ἔχει τὸ φύλλον· ἡ δὲ σκίλλα πλατὺ καὶ εὐδιαίρετον. ("Omisit Gaza. Plin. 21, 17, 68.:—'Ceteræ ejusdem generis folio differunt. Asphodelus oblongum et angustum habet; scilla latum et tractabile; gladiolus simile nomini. Asphodelus manditur, et semine tosto et bulbo; sed hoc in cinere tosto, dein sale et oleo addito, præterea tuso cum ficis, præcipua voluptate, ut videtur Hesiodo.' Εὐδιαίρετον quomodo Tractabile interpretatus sit Plin., non excogitavi. Opponitur enim hic γλισχρὸν, Lentum. Ita 11, 3. caulis cichorii γλίσχρος dicitur, Ad vincula idoneus, et ideo δυσδιαίρετος." Schneider. Forcellinus in Lex. Tractabile vertit per Pastoso.) Ἔνια δὲ ἔχει μέγαν (καυλὸν,) καθάπερ ἡ σκίλλα, καὶ ὁ βολβὸς, καὶ ἡ ἶρις, καὶ τὸ ξίφιον· μέγιστον δὲ πάντων ὁ ἀσφόδελος· ὁ γὰρ ἀνθέρικος μέγιστος· ὁ δὲ τῆς ἴριδος ἐλάττων μὲν, σκληρότερος δὲ, τὸ δὲ ὅλον ἀνθερικώδης. ("'Caulis enim dictus Albucum unice inter omnes excellit,' G. Idem ἀνθερικώδης reddidit Albucum æmulans. Plin. 21, 12, 68.:—'Asphodeli mentionem et Homerus fecit. Radix ejus napis modicis similis est, neque alia numerosior, 80. simul acervatis sæpe bulbis. Theophr. et fere Græci, princepsque Pythagoras caulem ejus, cubitalem et sæpe duorum cubitorum, foliis porri sylvestris, Anthericon vocavere; radicem vero, i. e. bulbos, Asphodelon. Nostri illud Albucum vocant, et asphodelum Hastulam regiam, caulis acinosi, ac duo genera faciunt. Albuco est scapus cubitalis, amplus, purus, lævis.' In quo loco plura vitia insunt, quæ nunc non tango." Schneider.) Ἔστι δὲ καὶ πολύκαρπος ὁ ἀσφόδελος, καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ ξυλώδης, τῇ μὲν μορφῇ τρίγωνος, τῷ δὲ χρώματι μέλας. Γίνεται δὲ ἐν τῷ στρογγύλῳ τῷ ὑποκάτω τοῦ ἄνθους, ἐκπίπτων (δὲ) τοῦ θέρους, ὅταν τοῦτο διαχάνῃ. ("'In orbiculato quodam,' G. λοβὸν vocavit Nicander Th. 535. Ἄλλοτε καὶ * καυλεῖον ὑπέρτερον ἀνθερίκοιο, Πολλάκι δ' αὖ καὶ σπέρμα, τό τε λοβὸς ἀμφὶς ἀέξει, ubi vulgo ὅτου sine sensu legitur. Significant verba, semen asphodeli in lobo vel vasculo seorsim inclusum esse, quod verum est in capsula ovali trivalvi asphodeli ramosi Linn. Cf. Sprengel. Antiq. Botan. 74. Sed in v. ὑποκάτω hæreo; nam flos asphodeli non est superus: capsula igitur non est infera. Fortasse vox est vitiosa." Schneider. Nicandri Schol.: Τὸ δὲ ἀμφὶς ἀντὶ τοῦ χωρίς· οὐ γὰρ ὥσπερ ὁ ἐρεβίνθῳ συμβέβηκε, τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἀσφοδέλων, ἀλλὰ χωρὶς ἕκαστον σπέρμα ἔγκειται. Τινὲς δὲ τὸ ἀμφὶς ἀντὶ τοῦ ἀμφί· εἶναι γὰρ τὸν λόγον οὕτως· τὸ δὲ σπέρμα, ὅπερ ὁ λοβὸς αὐτοῦ αὔξει. Λοβὸς δὲ λέγεται πᾶσα λεπὶς, ἧς ἔνδον ἐστὶ τὸ σπέρμα· ἔστι δὲ τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ οἱ γεωργοὶ τὰ σπέρματα βάλλουσιν.) Τὴν ἄνθησιν ποιεῖται κατὰ μέρος, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῆς σκίλλης· ἄρχεται δὲ πρῶτον ἀπὸ τῶν κάτωθεν. Ἐν δὲ τῷ ἀνθερίκῳ συνίσταται σκώληξ, ὃς εἰς ἄλλο μεταβάλλει ζῷον πτηνὸν * ἀνθηδονοειδὲς, εἶθ' ὅταν ὁ ἀνθέρικος αὐανθῇ, διεσθίων ἐκπέτεται. ("Ἀνθηνοειδὲς, Volatile, floridumque, G. quasi ἀνθινὸν scriptum legisset. Equidem non dubitavi cum HSt. ἀνθρηνοειδὲς scribere." At ipse V. D. ἀνθηδονοειδὲς edidit. "Poteram etiam ἀνθηδονοειδὲς ponere. Ἀνθηδὼν enim est Genus apis, quod testantur Hesych. et Etym. M. quanquam exemplum scriptoris vetusti hodie non extet. Ἀθεροειδὲς Brit. fecit, Villosum interpretatur." Schneider.) Δοκεῖ δὲ ἴδιον ἔχειν πρὸς τὰ ἄλλα τὰ λειόκαυλα, διότι στενὸς ὢν ἀποφύσεις ἄνωθεν ἔχει. ("'In ramulos superne spargatur,' G. recte. Hinc apparet, intelligi Asphodelum ramosum Linnæi." Schneider.) Πολλὰ δὲ εἰς τροφὴν παρέχεται χρήσιμα· καὶ γὰρ ὁ ἀνθέρικος ἐδώδιμος * σταθευόμενος, καὶ τὸ σπέρμα φρυγόμενον, πάντων δὲ μάλιστα ἡ ῥίζα κοπτομένη μετὰ σύκου, καὶ πλείστην ὄνησιν ἔχει καθ' Ἡσίοδον.—Πάντα δὲ ταῦτα ἀθρόα φύεται, καθάπερ καὶ τὰ κρόμμυα καὶ τὰ σκόροδα· παραβλαστάνουσι γὰρ ἀπὸ τῆς ῥίζης· ἔνια δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ σπέρματος φανερῶς, οἷον ὅ τε ἀνθέρικος, ("'Ut hastula regia,' G. Aut est error Librarii, et scr. ἀσφόδελος, aut ἀνθέρικος est Planta ab Asphodelo diversa, cujus aliunde notitiam non habeo." Schneider.) καὶ τὸ λείριον, καὶ τὸ φάσγανον, καὶ ὁ βολβός. "Ἡ ῥίζα. Supra 7, 9, 4. Διαφοραὶ δὲ καὶ τῶν σαρκωδῶν ῥιζῶν· αἱ μὲν γὰρ στρογγύλαι, αἱ δὲ προμήκεις καὶ βαλανώδεις, ὥσπερ ἀσφοδέλου καὶ κρόκου· καὶ αἱ μὲν λεπυριώδεις κ. τ. λ. Infra 9, 9, 6. de apio. Ῥίζαν δὲ οἵαν περ ὁ ἀσφόδελος, πλὴν λεπυριώδη. Unde apparet, radicem asphodeli tuberosam, non squamatam esse. Præterea unam et simplicem utrobique nominavit Theophr. Contra ramosus Linnæi plura tubera fasciculatim gerit; quod non animadvertit Sprengel., qui Galeni asphodelum radice simillima scillæ et forma et magnitudine comparavit cum Pyrenaico Linnæi. Cf. dicenda ad 9, 9, 6. ('Cf. dicta ad 7, 13, 3. ubi monui, Theophr. asphodeli radicem unam oblongam et tuberosam memorare: contra Diosc. Ῥίζαι δ' ὕπεισιν ἐπιμήκεις, στρογγύλαι, βαλάνοις ὅμοιαι, δριμεῖαι κατὰ τὴν γεῦσιν. Plin.: Radix ejus napis modicis similis est, neque alia numerosior, 80. simul acervatis sæpe bulbis. His notis Asphodelus ramosus facile agnoscitur; sed Theophrasteus diversus esse videtur, et ipsa etiam ἰσχὰς diversa a Linnæana.') Πλείστην ὄνησιν. 'Et utilitatis plurimum auctore Hesiodo præbet,' G. Plinius: Asphodelus manditur et semine tosto et bulbo, sed hoc in cinere tosto, dein sale et oleo addito, præterea tuso cum ficis, præcipua voluptate, ut videtur Hesiodo. Vides male cum ὄνησιν interpretatum esse, quæ vox alibi tamen Voluptatem significat. * Σταθευόμενος etiam Gaza vertit Tostum in cinere, sed non ausus est addere, Dein sale et oleo addito. Grammaticus in Anecd. Bekk. 457. ex h. l. retulit: Ἀσφόδελος· σκιλλῶδες φυτὸν, φύλλα ἔχον μακρὰ, καὶ ἀνθέρικον ἐσθιόμενον, καὶ τὸ σπέρμα δὲ αὐτοῦ φρυγόμενον, καὶ ἡ ῥίζα κοπτομένη μετὰ σύκων πλείστην ὄνησιν ἔχει. Addit, Περσεφόνης καὶ χθονίων ἱερὸν, καὶ Ῥόδιοι τὴν Κόρην καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀσφοδέλῳ στέφουσι. In versu Hesiodeo habet ἀσφοδέλῳ ἓν ὄνειαρ: ("Προπαροξυτόνως δὲ ἀναγνωστέον· Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ ἓν ὄνειαρ. Τὸν δὲ τόπον, ἐν ᾧ φύεται, * ὀξυτονητέον, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ· Κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.)" Schneider. At in Suida, qui eundem articulum totidem verbis habet, rectius legitur μέγ' ὄνειαρ. "Plin. 21, 68.: 'Asphodelus manditur, et semine tosto et bulbo; sed hoc in cinere tosto, dein sale et oleo addito; præterea tuso cum ficis: præcipua voluptate, ut videtur Hesiodo.' Ita distinguenda verba. Nam qui priorem ante Ficis partem item ad Hesiodum retulerant, in eam opinionem inducti sunt, ut hanc mentionem non ad hunc poëtæ versum, sed ad perditum quoddam de Asphodelo carmen, referri putarent. Neque vero rationem habet, hujusmodi alia Hesiodi de Herbis extitisse carmina, ut vere monet Fabric. B. G. 1, 381. Gellius 18, 2. Sexta quæstio fuit, asphodelum cujusmodi herba sit, quod Hesiodus in isto versu posuerit Νήπιοι κ. τ. λ." Wyttenb. ad Plut. l. c. "Caulem asphodeli Theophr. ἀνθέρικον vocat 1, 7. si codex mendo non caret. Ἀνθέρικον Plantam quandam esse, quæ in maritimis et terrestribus nascitur, cod. cap. ex Hesychio annotatum est. Item ἀνθέρικα, Plantam quandam esse, manibus velli, sicut linum, necesse habet. Ἀνθέριξ hæc non videtur ab asphodelo planta esse diversa, sed eadem. Suid. (l. c.) Caulem asphodeli ἀνθέρικα dictum esse, testis est Theocr. Schol. (l. c.) Multa in his consideratione digna. Anthericum, inquit (Schol.,) Asphodeli fructum esse, Theophr. Caulem sic vocat, etiam Plin. 21, 17. et quid ulteriore probatione opus est? Ipse Schol. 7, (l. c.) ἀνθέρικον Caulem asphodeli esse fatetur: Ἀσφόδελος δὲ βοτάνη πλατύφυλλος, ἧς ὁ καυλὸς καλεῖται ἀνθέρικος.—Caulem Schol. ἀνθέρικα vocari asserit, atque hæc Theophr. scribere ait. Theophr. caulem, ut jam sæpe dictum, ἀνθέρικον vocat; ubi ἀνθέρικα vocatum

referat, me fugit. Recte Apollodor. sic negat appellatum Caulem. Nam si Hesychio credimus; Suidas enim ab Herod. Caulem sic dictum scribit; antherix Planta quædam est, et Asphodeli semen significat s. Fructum. Videat lector quæ supra 1, 7. diximus. Illud non omittendum, quod Diosc. ἀνθέρικον Florem asphodeli vocare videtur.—In cacumine florem emicare, scribit Diosc. eumque vocari Anthericon. Sic dici Asphodeli caulem satis superque jam probavimus. Hac de causa Saracenus ἀνθέρικον καλούμενον referendum putat, non ad ἄνθος, ut prima fronte videtur, sed ad καυλόν. Huic quo minus subscribam sententiæ, prohibent versus Nicandri Th. (l. c.) qui contra Theophr. aliosque Græcos ἀνθέρικον Florem s. potius Spicam asphodeli vocat. Ad h. l. Schol. (l. c.)—Videt lector ἀνθέρικον Flores, vel Spicam esse, i. e. Eam partem, in qua flores sunt. Nec id abs re. Siquidem ἀνθέριξ nonnunquam pro Summo spicarum fastigio sumitur. Nec bis floret, ut Schol. scribit, sed particulatim, ut scilla, cujus historiam adeat lector. Flores in ordinem per ambitum positos habet, uti Schol. observavit. (Imo pro vulg. ἢ διὰ τὸ τοὺς κύκλους αὐτοῦ ἀνθέρικας καλεῖσθαι, l. καυλοὺς, ut supra demonstratum est.)—Nemo veterum, s. Theophr. s. Plato, s. ceteri antiquissimi Gr. scriptt. edulium quoddam e malva asphodeloque paratum scribunt." Bod. ad Theophr. 869. At Cicero Ep. Div. 7, 26.:—" Lex sumtuaria, quæ videtur λιτότητα attulisse, ea mihi fraudi fuit; nam dum volunt isti lauti terra nata, quæ lege excepta sunt, in honorem adducere, fungos, helvellas, herbas omnes ita condiunt, ut nihil possit esse suavius. In eas cum incidissem in cœna augurali ap. Lentulum, tanta me διάῤῥοια cepit, (imo legitur, arripuit,) ut hodie primum videatur cœpisse consistere. Ita ego, qui me ostreis et murenis facile abstinebam, a beta et a malva deceptus sum." Wyttenb. ad Plut. l. c. " Miratus sæpius sum, priusquam hoc plantarum genus curatius examinassem, veteres tantopere dissentire in eodem, ut Galeni certe asphodelus alienus plane sit ab Hesiodi asphodelo; miratus sum, nostrorum criticorum et philologorum fere neminem dissensum hunc suspicatum fuisse, præterque Murray. neminem fere botanicorum, qui nostris inclaruerunt temporibus, genus id novis illustrasse observationibus. (At vide Bod. l. c. 870.)—Caulem vett. Græci ἀνθέρικον passim vocabant, aut ἀνθέρικα, quod ex Hippocr. Coac. Præsag. n. 501. p. 198. (Capitis enim fracturas ita explorare jubent Coi medici, ut ἀνθέρικον aut νάρθηκα dentibus corripiat æger, fragoremque sentire experiatur,) Schol. Hom. Villois. 456. Schol. Theocr. 7, 68. Schol. Nicand. Th. 534. patet. Ἀθραύστους eos caules s. Firmos solidosque, Qui frangi nequeant, appellat Suid. Ex hac caulis indole forte Adagium, ἀνθέρικα θηρίζειν, (sic et Bod. ad Theophr. 17. quem V. D. perperam secutus est, imo θερίζειν,) Anthericum metere, originem duxit, quod laborem quemvis inanem exprimit.—Caulem eum aut scapum siccatum veteres non solum ovibus substernebant, Geopon. 18, 2. sed thorum etiam Theocr. 7, 68. memorat ex asphodelo, conyza, ac selino stratum. Decipula quoque ex ejusdem caulis fibris, ad capiendas locustas, ludentes pastores conficere consuerunt, quemadmodum et nostrates pastores ex juncis ejusmodi crepundias componere solent, Theocr. 1, 52. Longi Past. (l. c.) Is παιδικὰ hæc manifesto vocat, ut itaque otiosæ magis vitæ ludibria, quam utilia instrumenta fuerint. (' Nomadum Africanorum οἰκήματα dicuntur esse σύμπηκτα ἐξ ἀνθερίκων ἐνερμένων περὶ σχοίνους, et puer Theocriti ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων. Hic viro doctissimo σχοῖνον placebat, quia ἀνθέρικες junceo filo jungebantur.' Valck. ad Theocr. Edit. 1. p. 16. 'Σχοίνῳ recte: σχοῖνον viro doctissimo placuit.' Idem in Edit. 2. 'Nescio quis V. D. σχοῖνον placuit, sed vulgatam retinendam docet Valck.' Gaisford. Nullo alio modo docet quam scribendo Recte.)—Neque tamen negandum, ob similitudinem, quæ caules asphodeli siccatos, aliosque vel graminum culmos, vel plantarum etiam marinarum stipites intercedere videretur, calamiferas alias plantas ἀνθερίκων nomine insignitas fuisse. Scillæ enim scapus floriger ita vocari videtur ab Arato (l. c.) omnium denique plantarum, quæ spicas gerunt, summitates ἀνθέρικες aut ἀνθέρικα, (imo ἀνθέρικον, τὸ, vox est nihili, nullibique obvia,) appellantur a Chrys. (l. c.) Neoptolemo ap. Schol. Theocr. (l. c.) Hesych. (l. c.) Schol. denique Arati (l. c.) Quin notissimus est Hom. versus de equorum volatus simili cursu (l. c.) Marinarum ipsarum nonnullas plantas ἀνθερικῶν nomine venisse, patet tum e Theophr. ipso H. P. 1, 7. (l. c.) tum e Callim. (l. c. vide Spanh. ap. nos supra.) Fuci autem hoc antherico intelligi quasdam species, vel natantem, vel canaliculatam, alio loco docebo. Nominis ea translatio ad alia hexandriæ genera, quam ap. antiquos reperisse sibi videbatur Linnæus, ipsi etiam persuasit, ut novum quoddam genus construeret, e phalangiis, asphodelis, et bulbocodiis veterum conflatum, quod Antherici nomine insigniret.—Bis fere florere per annum efficitur e Nicandri loco, ubi ἀσφοδέλοιο διανθέος meminit. (' Nec bis floret, ut Schol. scribit, sed particulatim, ut scilla.' Bod. l. c.) —Spica præterea flores imbricati densissima componuntur, ut κατ' ἐξοχὴν itaque Spicam s. ἀνθέρικα vocare potuerint veteres.—Esse fructum lignosum, triquetrum, et nigricantem, nasci ἐν τῷ στρογγύλῳ τῷ ὑποκάτω τοῦ ἄνθους, In (germine) rotundo sub flore, testatur Theophr. H. P. 7, 12. Monendum vero a veritate omnino alienum esse posterius assertum; etenim florem asphodeli aliquis inde superum effecerit, cum tamen inferum habeat. (' In v. ὑποκάτω hæreo; nam flos asphodeli non est superus: capsula igitur non est infera. Fortasse vox est vitiosa.' Schneider. Bod. ad Theophr. 870.:—' De semine nihil Diosc. Theophrastus orbiculatum gignere capitulum scribit, quod flori subest, i. e. florem sequitur, s. quod decisis primis floribus, ac jam mediis decidentibus, supremisque sese aperientibus, conspicitur. In hoc capitulo orbiculato semen continet, lignosum, triquetrum, obsoleto colore nigro, quod sponte, cum orbiculatum capitulum sese aperit, decidit.' Clusius:—' Semen durum, lignosum, rugosum, atrum, et figura triquetra, capitulo orbiculari fere, sed tribus eminentioribus costis prædito, et viridi purpurascente continetur, quod illo per maturitatem dehiscente cadit; floret per partes, et incipit ab imis.' Forte leg. ἐν δὲ τῷ στρογγύλῳ τῷ ὑποκάτω τοῦ ἀνθερίκου. Sed viderint rei herbariæ periti. Certe Diosc., Καυλὸν δὲ λεῖον, ἔχοντα ἐπ' ἄκρου ἄνθος καλούμενον ἀνθέρικον.) Ad fructum eum spectant, quæ Nicander habet (l. c.) Πολλάκι δ' αὖ καὶ σπέρμα, ὅπου λοβὸς ἀμφὶς ἀέξει, ubi Schol. notat τὸ ἀμφὶς ἀντὶ τοῦ χωρὶς positum esse, cum quodvis semen asphodeli in singulo λοβῷ aut loculo positum sit, neque plura in eodem legumine lateant. Cum nostris id, maximam saltem partem, convenit in asphodelo ramoso institutis observationibus, siquidem capsulam fert ovatam, extus rugosam, intus nitentem, trivalvem, trilocularem, quovis vero loculo non unicum, sed bina semina continente, apice dehiscentem. Semina sunt triquetra, rarissime quadrangularia, latere extimo convexo, reliquis concavis, utrinque acute, coloris plumbei. Ἀνθερίκου vero nomen varii Scholl. transferunt potius ad fructum asphodeli, maxime Schol. Theocr. et Hesych., quod ita explicandum arbitror, ut, cum spica plantæ florescens eo nomine veniret, superesse etiam fructescenti debuerit id nomen.—Ut autem latius dilucidiusque pateat, qualia fuerint prata asphodelo consita, quæ Hom. εἰς Ἀΐδην collocavit, primum observemus, plantæ hujus tum fructus, tum vero maxime tubera radicibus adhærentia antiquissimis Græcis cibos præbuisse suavissimos. Priusquam enim Pelasgus docuisset Arcades glandibus quercus esculi vesci, vitam illi protrahere debebant radicibus et herbis, Pausan. 8, 1. Hæc itaque tubera, uberrime vel uni radici adhærentia, maxime eligebant. Hinc Hesiod., frugalitatem commendans, exclamat (l. c.) Bene explicat eos versus Plut. (l. c.) ubi ἄλιμον et ἄδιψον vocat Asphodelum, quo Epimenides ipse vitam protraxerit: cf. Plat. de LL. 3. p. 429(= 585.) Ed. Bas. 1534. Pythagoram quoque hoc cibo

ἀλίμῳ et asphodelo et malva usum fuisse testatur Porphyr. de V. P. 195. Ed. Holst. 1655. ("Ἀλίμου δυνάμεως. Inventio Epimenidi tribuitur vulgo, quidam eum ex Hesiodi præcepto didicisse volebant. Hermippus et Herodorus, laudati a Proclo ad Hesiod. Ἐργ. 40. Νήπιοι κ. τ. λ., hanc apponente interpretationem: Ἕρμιππος γὰρ ἐν τῷ Τῶν Ἑπτὰ Σοφῶν, περὶ τῆς ἀλίμου λέγει· μέμνηται δὲ τῆς ἀλίμου καὶ Ἡρόδωρος, vulgo perperam Ἡρόδοτος, ἐν τῷ πέμπτῳ τοῦ Καθ' Ἡρακλέα Λόγου, καὶ Πλάτων ἐν τῷ γ' Τῶν Νόμων· Ἐπιμενίδην φησὶ μικρόν τι * ἐδεσμάτιον προσφερόμενον ὧδε τελεῖν τὴν ἡμέραν· ἦν δ' ἐξ ἀσφοδέλου καὶ μαλάχης, ὅπερ αὐτὸν ἄλιμον καὶ ἄδιψον ἐποίει. Quibus in verbis ὧδε τελεῖν mutandum in διατελεῖν: et illa μέμνηται—Νόμων in parenthesi accipienda sunt, ut cetera pro Hermippi dictione habeantur. Nam Plato l. c. ἄλιμον non diserte nominat, sed Epimenidem prædictum Hesiodi effecisse pronuntiat, tacite significans illum modo cit. versum: ΚΛ. Μῶν φράζεις Ἐπιμενίδην; ΑΘ. Ναὶ, τοῦτον· πολὺ γὰρ ὑμῖν ὑπερεπήδησε τῷ μηχανήματι τοὺς ξύμπαντας, ὦ φίλε· ὃ λόγῳ μὲν Ἡσίοδος ἐμαντεύετο πάλαι, τῷ δ' ἔργῳ ἐκεῖνος ἀπετέλεσεν. Ex Hermippo Athen. 58.: e Demetrio Diog. L. 1, 114.: Porphyr. de Abst. 4, 20.: Antiphanes ap. Athen. 161.: Ælian. V. H. 4, 17.' Wyttenbach.) Carpit vero eos Plin. 22, 22., qui Alimon plantam eandem crediderint ac Asphodelum; esse enim suo nomine Alimon, longeque differre id ab Asphodelo. Glycyrrhizam nostram glabram autem esse hanc alimon, Salmas. Plin. Exerc. 122. suspicatur. Equidem vero fateor, plures a veteribus hoc nomine, ἀλίμου, comprehensas plantas mihi videri, quæ ad famem depellendam sufficiant. Et nostram itaque eo nomine insignitam fuisse arbitror, et Glycyrrhizam, et Malvam. Quod egregie probatur Porphyrii supra allato loco, quem totum hic apponere liceat: Τά γε μὴν πλεῖστα ὁπότε θεῶν ἀδύτοις ἐγκαταδύεσθαι μέλλοι, καὶ ἐνταῦθα χρόνου τινὸς ἐνδιατρίψειν, ἀλίμοις ἐχρῆτο καὶ ἀδίψοις τροφαῖς· τὴν μὲν ἄλιμον συντιθεὶς ἐκ μήκωνος σπέρματος καὶ σησάμου, καὶ φλοιοῦ σκίλλης πλυνθείσης ἀκριβῶς, ἕως τ' ἂν τοῦ περὶ αὐτὴν ὀποῦ καθαρθείη· καὶ ἀσφοδέλων ἀνθερικῶν, καὶ μαλάχης φύλλων, καὶ ἀλφίτων, καὶ κριθῶν, καὶ ἐρεβίνθων· ἅπερ κατ' ἴσον πάντα σταθμὸν κοπέντα μέλιτι ἀνέδευεν Ὑμεττίῳ.—Ob eandem arbitror rationem asphodelum ante portas villarum satum, remedium putatum fuisse contra veneficiorum noxas, Plin. 21, 17." Sprengel. Antiq. Botan. 68—79. Eandem in rem verba illa Plinii citat et Triller. Obs. Cr. 110. At "hoc Theophrastus," quem Plinius ibi vertit, "de scilla, non de asphodelo tradit." Bod. ad Theophr. 870. "Asphodelus ramosus, ἀσφόδελος, Hippocr. Ulc. 882. Theophr. H. P. 7, 12. Diosc. 2, 199. Anthericum Græcum, ἀνθέρικον, (ἀνθέρικον, τὸ, legitur et in Stackhousii Gloss. Theophr., imo ὁ ἀνθέρικος,) Theophr. H. P. 1, 7. (Τὰ δὲ καὶ τῶν ὁμολογουμένων χερσαίων πεφυκότα ποτὲ ἐν τῇ θαλάττῃ βιοῦν, φοίνικα, σκίλλαν, ἀνθέρικον, de quo loco vide nos supra,) 7, 12. (Πάντα δὲ ταῦτα ἀθρόα φύεται, καθάπερ καὶ τὰ κρόμμυα, καὶ τὰ σκόροδα· παραβλαστάνουσι γὰρ ἀπὸ τῆς ῥίζης· ἔνια δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ σπέρματος φανερῶς, οἷον ὅ τε ἀνθέρικος, καὶ τὸ λείριον, καὶ τὸ φάσγανον, καὶ ὁ βολβός.)" Sprengel. Hist. Rei Herb. 24. 41. 88. 169. "Ἀνθέρικος, 'ut Hastula regia,' G. Aut est error Librarii, et scr. ἀσφόδελος, aut ἀνθέρικος est Planta ab Asphodelo diversa, cujus aliunde notitiam non habeo." Schneider. "Ὁ ἀνθέρικος, duplex sensus vocis hujus: 1. Plantam designat; 2. Pericarpium in liliaceis, ut videtur, sic infra vermis dicitur generari in pericarpio asphodeli." Stackhous. ad Theophr. "Asphodelus? ἀμάρακος. Asphodelus ramosus, ἀσφόδελος. Asphodelus luteus, ἀνθέρικος." Idem in Catal. Plant. Theophr. Lat. Gr. xlii.]

[Ἀνθέριξ, et Ἀνθέρικος. "Ruhnk. ad H. in Cer. 454. (sed v. Matth. et Hermann.) Toup. Opusc. 2, 105." Schæf. Mss. Plut. Sympos. 4, 1.: Ἀλλὰ τῷ μὲν αἱ παρ' Εὐπόλιδος αἶγες ἀντιμαρτυροῦσιν, ὑμνοῦσαι τὴν τροφὴν, ὡς παμμιγῆ καὶ ποικίλην οὖσαν, οὕτω πως λέγουσαι· Βοσκόμεθ' ὕλης ἀπὸ παντοδαπῆς, ἐλάτης, Πρίνου, κομάρου τε πτόρθους ἁπαλοὺς ἀποτρώγουσαι,— Πρόμαλον, ῥάμνον, φλόμον, ἀνθέρικον, κίσθον, Φηγὸν, θύμβραν. Unde sua sumsit, quem vide, Macrob. 7, 5. Forte huc respexit Alciphro 3, 12. Ἐν τούτῳ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῆς * ἡδυφωνίας θελγόμεναι πᾶσαί μοι πανταχόθεν αἱ αἶγες περιεχύθησαν, καὶ ἀφεῖσαι νέμεσθαι τοὺς κομάρους καὶ τὸν ἀνθέρικον, (Wagner. perperam edidit ἀνθερικὸν et hic, et in Indice, at Bergleri Ed. recte habet ἀνθέρικον,) ὅλαι τοῦ μέλους ἐγένοντο. Idem 2, 4.: Διαπέμψομαι πρὸς αὐτήν· καὶ γὰρ, ὡς ἔφη, καὶ κάθαρσίν τινα δεῖ προτελέσαι τὴν γυναῖκα, καὶ παρασκευάσαι τινὰ ζῶα ἱερεῦσαι, καὶ λιβανωτὸν ἄῤῥενα, καὶ στύρακα μακρὸν, καὶ πέμματα σελήνης, καὶ ἄγρια φύλλα ἀνθῶν. Sic edidit Wagn. ex Horrei conjectura. Vulgo ἀνθρώπων. "Mallem addidisset Horreus plura florum in incantationibus adhibitorum exempla; nam quod solum e Soph. Trach. 242. affert, eorum usum in suffimentis tantum probat. Flores igitur ad lustrationes etiam adhibitos fuisse, exemplis confirmarunt, ut alios taceam, Meurs. in Eleusiniis p. 19. et Lomeier. de Lustratt. p. m. 228. Usus florum omnino in sacrificiis probari ex ipso Nostro potest, 3, 16." Wagn. At secundum Wagneri lect. non flores ipsi, sed agrestia folia florum, ἄγρια φύλλα ἀνθῶν, dicuntur. Sed et phrasis, ἄγρια φύλλα ἀνθῶν, nobis displicet; nam quævis folia florum hanc in rem usurpari posse parum probabile est, præsertim cum præcedant speciatim recensita λιβανωτὸς ἄῤῥην, καὶ στύραξ μακρός. Leg. igitur, καὶ ἄγρια φύλλα ἀνθερίκων, non, ut Trillero videbatur, τῶν ἀνθερίκων: nam a præcedd. nominibus abest articulus. Sed ipse V. D., qui in Obs. Cr. p. 109. articulum τῶν inseruit, in p. 110. et 111. eum omisit. "Nunc obiter καὶ ὡς ἐν παρόδῳ, aperire quoque liceat fontem erroris, unde forsan pro ignoto ἄγρια φύλλα ἀνθερίκων, in Alciphr. contextum irrepserit illud ἄγρια φύλλα ἀνθρώπων. Nempe sciolus aliquis scriba, aut lector quidam nimium eruditus et præter rem sapiens, forte huc respexisse putarit Alciphronem ad notissimum illum versum Hom. Il. Z. 146. Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, cujus et Mimnermus meminit, et Q. Smyrn. 9. et 14. Lucian. Char. Plutarch. Consol. ad Apoll. et alii plures, v. Stob. Serm. 96. p. 528. nisi et simul respexerit ad Od. H. 206. ἄγρια φῦλα γιγάντων. Observat enim Bergl. in hoc Alciphr. loco, vulgo legi φῦλλα, sc. pro φῦλα, (verba Bergleri sunt, 'Ita Edd. φῦλλα per circumflexum, vitiose, sed et ἀνθρώπων sine dubio male:' pro quibus Wagnerus tantum habet sub Bergleri nomine: 'Vulgg. φύλλα ἀνθρώπων, sine dubio male.') unde factum, ut in ipsum contextum notius illud pro paulo ignotiore, temere reciperet, nulla ceterum ipsius sententiæ et rationis habita ratione." Triller. Φῦλλα tacite edidit Wagn. Imo recte ἄγρια φύλλα ἀνθερίκων, ut Theocr. 26, 3. etiam de re sacra, et arcanis magicis: Χ' αἱ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα, Κισσόν τε ζώοντα, καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς, Ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμώς. Nobis quidem Alciphr. in vv. ἄγρια φύλλα ad Theocriti locum respexisse videtur. Recte omnino scripserit ille ἄγρια φύλλα ἀνθερίκων. Nam ἐν τοῖς ἀγρίοις καταλέγεται ὁ ἀνθέρικος, ut patet e Phrynichi Ecl.: Ἀσπάραγος· καὶ τοῦτο δυοῖν ἁμαρτήμασιν ἔχεται· ὅτι τε ἐν τῷ π, καὶ οὐκ ἐν τῷ φ, λέγεται, καὶ ὅτι ἴδιόν τι φυτόν ἐστιν ἄγριον ὁ ἀσφάραγος, καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἡμέροις καταλεγόμενον. Ὁ γοῦν Κρατῖνος ἐν ἄλλοις ἀγρίοις αὐτὸ καταλέγων φησὶν, Αὐτομάτη δὲ φέρει τιθύμαλον καὶ σφάκον, πρὸς αὐτὰ ἀσφάραγον, κύτισόν τε, ἐν ἅπασιν ἀνθέρικος ἀνηβᾷ, καὶ φλόον ἄφθονον· ὥστε παρεῖναι πᾶσι τοῖς ἀγρίοις. Ἅπαντα γὰρ τὰ καταλελεγμένα ἄγρια, οἱ δὲ νῦν τιθέασι ἐπὶ παντὸς ἀμαθῶς· τῶν γὰρ λαχάνων αἱ ἄκανθαι ὅρμενα καλοῦνται, καὶ ἐξορμενίζειν, τὸ ἐκβλαστάνειν καὶ ἐξανθεῖν. Λέγε οὖν ὅρμενα, ἀλλὰ μὴ ἀσπαράγους· ἀδόκιμον γὰρ λίαν. "Locus Cratini ita leg. et constituendus est, ut versus appareant: αὐτομάτη δὲ φέρει τιθύμαλον καὶ σφάκον· Πρὸς αὐτά γ' ἀσφάραγον, κύτισόν τ'· ἐν ἅπασι δὲ Ἀνθέρικος ἀνηβᾷ, καὶ φλόμος ἄφθονος. Φλόμον intellige, quæ ellychnia præbet: Nunnes. per φλόον intelligit Theophrasti φλέων. Ut nihil aliud dicam, unde apparet, eum ita fuisse appellatum? Editio pr., τῶν γὰρ λαχάνων αἱ ἄνθαι ὅρμενα καλοῦνται. Recte: Olerum germina et cauliculi primi nunquam dicti sunt aut dici

potuerunt ἄκανθαι. "Ἄνθαι bonum est, et commode statuminat sequens, καὶ ἐξορμενίζειν, τὸ ἐκβλαστάνειν καὶ ἐξανθεῖν: cauliculi primi sunt olerum efflorescentiæ. Ἀσφάραγος proprie dictus ἀκάνθας habet, indeque ἀκανθίας vocatur; sed id nihil ad olerum cauliculos, qui edules sunt, et nihil minus, quam ἄκανθαι: lectio est pessima, quam e libro suo protulit Nunnes." Pauw. Vide Bod. ad Theophr. 602. qui exhibet ἄνθαι, et locum sic vertit, Plantarum germina nondum in folia explicata. Ceterum φλόμον recte Pauw. dedit; nam Plutarchi Eupolis l. c. habet φλόμον, ἀνθέρικον, pro quo ap. Macrob. in Camer. et Lugd. Cod. est φλῶμον. Leopard. Emendd. 8, 10. φλῶμον et e Plut. et e Macrob. affert, sed addit: "Φλόμον leg. per ο. Nicand. (Th. 856.) Λάζεο καὶ πυράκανθαν, ἰδὲ φλόμου ἄρρενος ἄνθην." "Legitur et ἀνθερική ν (ap. Macrob. pro ἀνθέρικον, et sic citavit Leopard.) Sed vox hæc earum de numero est, quæ non uno tantum modo efferuntur et inclinantur." Xylander. At in Ed. Macrob. qua utimur, nempe Lug. Bat. 1670., est ἀνθερικόν. "Tria sunt nomina diverso sensu, ἀνθέρικαι, unde Oppiani (l. c.) ἀνθερίκων, Aristæ, Gallice Barbe de bled; ἀνθέριξ, Flos asphodeli et ejus caulis; et ἀνθέρικος, Fructus ejusdem plantæ. Ἀνθέρικαι sic ab Hesych. definiuntur: τὰ τῶν σταχύων ἄκρα, καὶ αἱ προβολαί, καὶ ὁ ἀσφοδέλου καρπὸς, καὶ εἶδος βοτάνης, καὶ τὰ ἐν τοῖς στάχυσι κέντρα. Sed confundit, et quidem parum recte, ἀνθέριξ et ἀνθέρικος cum ἀνθερίκῃ, quam Schol. Hom. minor docet esse τοῦ στάχυος ἀθέρα. Eoque sensu intellexerunt Virg. et alii poëtæ, qui Homeri versus sunt imitati, et Dio Chrys. in Ταρσικῷ Πρώτῳ 269. Ald. Ἀνθέριξ a Theocr. usurpatur sensu Caulis asphodeli 1, 52. ubi Schol. hæc optime distinguit: Ἀνθέρικος, ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπὸς, ἧς τὰ φύλλα ὡς πράσου ἀγρίου, μείζω δὲ καὶ πλατύτερα· ὁ δὲ καυλὸς ἀνθέριξ καλεῖται, ὅσον πηχυαῖος ὢν καὶ μείζων. Τὸ αὐτὸ δέ φησι καὶ Θεόφραστος. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Δωριεὺς φησιν οὐ λέγεσθαι τὸν τῆς ἀσφοδέλου καυλόν. Ὁ δὲ Νεοπτόλεμος γελοίως ψήθη τὸν ἀθέρα τοῦ στάχυος. (Vat. 5. ἀνθερικῷ ψήθη τὸν αἰθέρα, unde f. l. ἀνθέρικα, vel ἀνθέρικον.) Nam ἀνθερίκη Arista dicitur, non ἀνθέριξ." J. N. Belin de Ballu ad Oppian. l. c. Sed de forma ἀνθερίκη recte dubitaris, nec quidem, ut viro huic docto videbatur, ex Hesychio et Schol. Hom. ea evincitur; nam ille habet ἀνθέρικας pro articuli capite, hic ἀνθερίκων, quæ sunt ab ἀνθέριξ. Rhian. Epigr. 5. πυρὸς δ' οὐκ ἀσφαλὲς ἆσσον Ἕρπειν *αὐηλὴν, ὦ φίλος, ἀνθερίκαν. "*Αὐηρὴν—ἀθερίκαν, Vat. et ap. Lips. Brunckius omnia apogr. ἀνθερίκαν exhibere ait. Vulgaris forma est ἀνθέριξ. Vide Interprr. Hesych. v. Ἀνθέρικας. Nec altera ἀνθερίκη alibi occurrit. Et fortasse Rhianus ἀνθέρικα scripsit." Jacobs. Idem in Anthol. Pal. 2, 487. edidit αὐηρὴν—ἀνθερίκαν, in nota scribens:—"Αὐηρὴν P. αὐηλὴν, Br. Illud ob Cod. auctoritatem prætuli. Neutram formam aliunde enotatam reperio. Ἀθερίκαν P. ἀνθερίκαν Br. quod non magis occurrit, quam alterum. Scr. ἀνθέρικα."] "Ἀνθερίνη, ἡ, "Arista, Summa pars spicæ, ut ἀνθέριξ, si VV. LL. "credimus, in quibus exp. præterea Culmus, item "Virgulta." [Scr. Ἀνθερίκη.]

ἈΘΡΕΩ, f. ήσω, p. ηκα, Video, Cerno, Intueor. Item, Dispicio, Circumspicio, Considero, Perpendo. Observavi, ἀθρεῖν ap. poëtas ad oculos corporis magis referri: ap. scriptores orationis solutæ, magis ad oculos mentis, ut ita dicam. Quod et de νοῶ dici potest, præsertim ut ab Hom. usurpatur. Pro Intueor interdum accusativo jungitur sine præpositione, interdum cum præpos. εἰς, ut Il. K. (11.) Ἦτοι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειε. Pro Considero, Perpendo, accusativo sine præpos., ut ap. Isocr. (90.), Εἴ τις ἀθρήσειε καὶ σκέψαιτο τὰς τῶν ἄλλων συμφορὰς, Si quis consideret et perpendat aliorum calamitates. Interdum sine casu, cum ὅπως, vel πότερον, vel μή. Xenoph. Sympos. (8, 39.) Ἀθρητέον δὲ καὶ πῶς ποτὲ κ. τ. λ. Plato Crit. (11. p. 141. Forst.) Ἐκ τούτων δὴ ἄθρει πότερον κ. τ. λ. Idem in Gorgia: Ἄθρει μὴ οὐ τοῦτο ᾖ τὸ ἀγαθὸν κ. τ. λ. Ubi vertendum potius, Vide ne, quam Considera ne. Sic ap. eum sæpe

A ἄθρει δὴ, pro σκόπει δὴ, Vide. Ceterum et pro Intueor aliquando ab Atticis etiam usurpatur. Aristoph. Nub. (731.) Φέρε νῦν, ἀθρήσω πρῶτον, ὅ, τι δρᾷ, τουτονί. || Hoc verbum si derivatum esse dicendum est, a v. θεωρῶ per syncopen, præfixo α epitatico, vel a δρῶ, i. e. Cerno, præfixo α itidem epitatico, et δ verso in θ, deductum esse putatur. Utramque etymologiam habent Etym. et Eust.: et juxta utramque α denotat epitasin: eam si exprimere velimus, poterimus exponere ἀθρῶ, Oculis pervestigo, Oculis intentis cerno, Pervideo, ut Horat. (Serm. 1, 3, 25.) Cum tua pervideas oculis, [al. Prævideas.] Aspirari autem illud α secundum Atticos, tradit idem Eust., exponens περισκοπεῖν et μετ' ἐπιτάσεως ὁρᾶν.

"Ἀθρητέον, Videndum, Considerandum. Xeno-"pho" [l. c. Eurip. Hippol. 381. ubi v. Brunck. quem citat Schæf. Mss.: Markl. Max. Tyr. 7, 9.]

[Ἀθρέω. Vide Lex. Xenoph. Oppian. C. 2, 374. 464. "Musgr. Iphig. A. 1416. Wakef. Herc. 976. Jacobs. Anth. 7, 222. Monthly Review April 1799.

B p. 139. Jacobs. Spec. 105. Valck. Diatr. 171. Dawes. Misc. 314. Dorv. ad Char. 321. ad Herod. 605. Musgr. Cycl. 378. Alc. 1108. Brunck. Aristoph. 2, 79. Kuster. 56. a. Porson. Hec. p. liii. Ed. 2. Heindorf. ad Hipp. 139. De fut. Porson. Med. p. 45. Ἀθρήσασθαι, Timo Phlias. 6. De quant. Bentl. Aristoph. 322. b. Porson. Hec. p. liii. Ed. 2. De spiritu, Heyn. Hom. 6, 343. Ἀθρεῖν antecedens, ὁρᾶν consequens, Plato 1, 2. p. 39. Bekk. cf. Ast. Ub. Platon S. 254." Schæf. Mss. "Ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσομαι λίαν. Rom. C. αὐτὰ, Rom. A. B. D. E. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Put. αὐτὸ, quod admisit Musgr. Schol. Ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς· ἀλλ' οὐκ ἀκριβολογοῦμαι περὶ τούτου. 'Non invitus legerem αὔτ' ἀθρήσομαι,' inquit Porson., 'si mihi exemplum hujus futuri innotuisset. Sed nusquam inveni vel activum, vel medium hujus verbi futurum.' Naumach. 26. Gaisf. Κουρίδιος πινυτῇ πόσις ἄρκιος, οὐδέ τ' ἐκείνην Δεύτερος ἀθρήσει λεχέων ἔπι γυμνωθεῖσαν." Elmsl. ad Eurip. Med. 519. Adde Aristoph. l. c.

C (unde refutari potest Bentl. qui, Comicis ἀθρεῖν non esse usitatum, perperam alicubi tradit:) et Procl. H. in Hecat. et Jan. 9. φάος δ' ἐρίτιμον ἀθρήσω. Oppian. C. 2, 374. Ἀλλ' ὅτε τευ κραδίην *παραμείλιχον ἀθρήσωσιν: 464. Ὁππότε δ' ἀθρήσειεν ὄρυξ κρατερόφρονα θῆρα. Nicand. Th. 164. Ἀλλ' ὅταν ἢ δοῦπον νέον οὔασιν ἠέ τιν' αὐδὴν Ἀθρήσῃ, (ubi Schol. αἴσθησις ἀντὶ αἰσθήσεως, ὡς ἐπὶ τῷ ὁρᾷς οἷα λέγεις:) 313. Θώιος ἐν ψαμάθοις ἀθρήσατο.]

[Ἀθρεῖν et ἀθροίζειν conf. Jacobs. Obs. Misc. in Appendice ad Porsoni Advers. 311. Vide et Markl. Max. Tyr. 7, 9.]

[Ἀθρέω. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄθρει· ὅρα, βλέπε. Ἀθρεῖν· τὸ περισκοπεῖν, καὶ μετὰ ἐπιτάσεως ὁρᾶν, παραδειγμάτων δὲ πάντα μεστά. Suid. Ἄθρει· ὅρα, βλέπε. Καὶ ἀθρείοντες· ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες. Ἀθρεῖν· τὸ περισκοπεῖν, καὶ μετ' ἐπιτάσεως ὁρᾶν, παραδειγμάτων δὲ πάντα μεστά. Ἀθρήσειεν· ἀπίδοι. Respicitur Il. K. 11. l. c. ubi Pseudo-Did. ἀπίδοι: Schol. Ven. Πορφυρίου· ἀδύνατόν φασιν ἐν τῇ σκηνῇ

D ὄντα, κατιδεῖν εἰς τὸ πεδίον. Ῥητέον οὖν ὅτι ἰδεῖν καὶ ἀθρῆσαι λέγομεν καὶ τὸ τῇ διανοίᾳ σκέψασθαι, ἐγχωρεῖ δὲ καὶ οὕτως ἔχειν τὴν σκηνὴν, ὥστε δύνασθαι ἀπιδεῖν· ἔθος γὰρ τοῖς βασιλεῦσι τοιαῦτα κατασκευάζειν ἀφ' ὧν περιόψονται. Ἄλλως· ἢ ὅτι ἐφ' ὕψους ἡ σκηνὴ βασιλική, ἢ ὅτι οἱ Τρῶες ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο, ἔνιοι δὲ τὸ ἀθρήσειεν ἐπὶ τοῦ νοῦ ἀκούουσιν, ἀλλὰ προσέθηκεν ἂν τὸ φρεσὶν, ὡς τὸ, (Il. Φ. 61.) Ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσί. Etym. M.: Ἀθρεῖν· τὸ μετ' ἐπιτάσεως θεωρεῖν. Θεωρῶ γίνεται, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ ἐπίτασιν ἀθρῶ. Ἢ ἀπὸ τοῦ δρῶ, τὸ βλέπω, μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀδρῶ, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς θ. Etym. G.: Ἄθρει· ἐκ τοῦ δρῶ, τὸ βλέπω, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α ἀδρῶ, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς θ ἀθρῶ, ὡς τὸ, Ἀθρῶν ὁ πλάστης ἐν ζόφῳ τῶν πταισμάτων, καὶ ἐκ τούτου ἄθρει τὸ προστακτικόν. Zonar.: Ἀθρῶ· τὸ βλέπω. Ἀθρῆσαι· θεωρῆσαι, ἰδεῖν. Ἀθρῶν· μετ' ἐπιτάσεως θεωρῶν, κατὰ συγκοπὴν καὶ ἐπιτάσει ἀθρῶν. ("Supple ex Etym. θεωρῶ καὶ ἐπιτάσει, sc. τοῦ α." Tittm. saltem scribendum est θεωρῶν. Sed nihil supplendum est; nam alia est Etym. loci ratio, alia Zonaræ.) Ἄθρει· βλέπε,

θεώρησον, νόει. Hesych. Ἄθρει· βλέπε, ὅρα, νόει, ἴδε. (Ubi v. nott.) Ἄθρει δή· νόει δή, σκόπει (δὴ supplet Wakef. ad marg.) Ἀθρεῖ· ὁρᾷ, βλέπει. Ἀθρῆσαι· ἀτενίσαι, ἰδεῖν. (Od. M. 232. Οὐδή πη ἀθρῆσαι δυνάμην, ubi Pseudo-Did. ἰδεῖν, θεάσασθαι. Apollon. Lex.: Ἀθρῆσαι· ἀτενίσαι, ἰδεῖν. Οὐδ' αὔτ' ἀθρῆσαι δύνατ' ἀντίη, οὐδὲ νοῆσαι. Respicitur Od. T. 478. "In editis exemplaribus est Ἡ δ' οὔτ' κ. τ. λ. sensu nihil diverso." Toll.) Ἄθρησον· θεώρησον. Ἀθρήσειεν· σκοπήσειεν. Il. M. 390. ἵνα μή τις Ἀχαιῶν Βλήμενον ἀθρήσειε, ubi Pseudo-Did. θεάσοιτο: Ξ. 333. εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰειγενετάων Εὕδοντ' ἀθρήσειε, ubi Pseudo-Did. ἴδοι, τὸ αὐτὸ δὲ δηλοῖ καὶ τὸ διαδράκοι, nempe v. 344. Schol. Ven. Il. M. 391.: Βλήμενον ἀθρήσειε· * ψιλωτέον, πᾶν γὰρ φωνῆεν πρὸ δασέος καὶ τοῦ ρ, ψιλοῦται, ἴδρις, Ὄθρυς, ἄχρις, ἀφρὸς, ὄφρα, ὑπεσταλμένου τοῦ ἄθρου πρὸς διάφορον σημαινόμενον. Πρόδηλον δὲ κἀκ τῆς συναλοιφῆς, ὅτι ψιλοῦται. Ἡ δ' οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατο, (l. c.) Eust. 68. Ἰστέον δὲ ὅτι δοκεῖ ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος δρῶ, γίνεσθαι καὶ τὸ ἀθρῶ, ἵνα ᾖ, ἀδρῶ, τὸ ἄγαν ὁρῶ, καὶ κατὰ συγγένειαν τοῦ δ πρὸς τὸ θ, ἀθρῶ, καθὰ καὶ ἐκ τοῦ μήδω γίνεται ὁ προμηθὴς, καὶ ἐκ τοῦ οὐδενὸς, τὸ ἐξουθενῶ· καὶ ἄλλα δέ τινα ὁμοίως, ὡς ἀλλαχοῦ ῥηθήσεται: 1587. Δασύνεται δέ φησιν Ἀττικῶς τὸ ἄθρους καθὰ καὶ τὸ ἀθρεῖν, ὅ ἐστι περισκοπεῖν, καὶ μετ' ἐπιτάσεως ὁρᾷν: 1874. Οὕτω δίχα τῶν ἄλλων, καὶ ἐκ τοῦ δρῶ, τὸ βλέπω, περὶ οὗ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα ἐῤῥέθη, ὅθεν καὶ τὸ ὑπόδρια ἰδεῖν, καὶ ὁ δραπέτης, κατὰ τροπὴν ὁμοίαν γίνεται ἀθρεῖν, τὸ ἄγαν βλέπειν, οἷον, Οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατο, εἰ μὴ ἄρα ἴσως εἴποι τις ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τοῦ διορῶ συγκέκοπται τὸ δρῶ, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ θεωρεῖν, τὸ θρεῖν, καὶ κατ' ἐπίτασιν ἀθρεῖν.]

"Ἀθρείω, Videre cupio. Suid. enim particip. "ἀθρείοντες exp. ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες." ["Omissio literæ τ passim causa fuit, cur Librarii ες per notam tachygraphicam scriptum haberent pro compendio particulæ δὲ, cf. p. 48. ideoque τες et δε confunderent. Etym. Par. Ms. Ἀθρῶ· τὸ βλέπω, καὶ ἀθρείω, τὸ ἐπιθυμῶ ἰδεῖν, καὶ ἀθρεῖον δὲ, ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες. Pro ἀθρεῖον δὲ sine cunctatione scr. ἀθρείοντες, quod Etym. Sorbon. habet. Ceterum formam ἀθρείω alibi commemoratam videre non memini." Bast. ad Gregor. 378. "Manetho 6, 60. Καὶ δὲ Κρόνου * περάτηθεν ἀθρειομένου ὑπὲρ ὥρης. Ubi nota v. ἀθρείεσθαι, cujus activum HSt. excitavit e Suida in Ἀθρεῖ: Ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες." Dorv. ad Char. 521. "In participiis nonnunquam litera τ ante ες sic compendiose pictum omittitur. Vide quæ dixi ad Greg. C. 378. et exempla ἄρσαντες, ἁρμόσαντες, tab. 4. num. 9. ex Etym. Sorbon. Tale ες illatum in ipsum textum prorsus simile est compendio particulæ δὲ, cum eaque confunditur. E. c. Etym. Par. dat ἀθρεῖον δὲ, sic plenis integrisque literis, ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες, pro ἀθρείοντες." Bast. Comment. Palæogr. 764. Zonar. Ἀθρύοντες· ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες. "L. ἀθρείοντες. Sic Cod. K." Tittm.]

[* Ἀθρητικὸς, ἡ, ὸν, Qui vim habet videndi. Eust. 65, 39=86. Ἀθήνη τε γὰρ * ἀλληγορικῶς ἀπὸ τοῦ ἀθρεῖν εἰρῆσθαι δοκεῖ, ὡς * προαθροῦσα τὰ οἷον ἐν σκότει, καὶ μέλλοντα. Καὶ τὸ γλαυκὸν δὲ, ἀπὸ τοῦ γλαύσσω παρῆκται τὸ θεωρῶ, καὶ δηλοῖ τὸ ὑπόλευκον, καὶ εὐόρατον. Εἰ τοίνυν ταυτὰ τὸ γλαύσσειν, καὶ τὸ ἀθρεῖν, ἔχει πως συγγενῶς κατ' αὐτὰ καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν παραγόμενα. Διὸ τὸ γλαυκωπὸν ᾠκείωται τῇ Ἀθηνᾷ, ὡς ἀθρητικῇ * βλεπτικόν.—Καὶ, ἵνα μὴ τοῖς πολλοῖς ὁμοίοις ἐπεξιόντες, περιττὰ σοφιζώμεθα, οὕτω καὶ γλαὺξ οἰκεῖον τῇ ἀθρητικῇ Ἀθηνᾷ, διὰ τὴν πρὸς τὸ ἀθρεῖν τοῦ γλαύσσειν * ταυτότητα.]

Ἀναθρέω, Perspicio, Attente considero. Apud Thuc. 4. p. 149. ἀναθρούμενα exp. a Schol. φανερὰ γινόμενα, ubi dicit, Τὰ ἔργα ἐκ τῶν λόγων ἀναθρούμενα. ["Fischer. Descr. Lect. 794—5. Jacobs. Spec. 105. ad Timæum 265. ('Proxime Longin. p. 14. Κἂν ἕκαστον αὐτῶν πρὸς αὐγὰς ἀνασκοπῇς, quod proprie, Si singula velut ad solis radios opposita expendas et suspicias: ἀνασκοπεῖν enim, ut ἀναθεωρεῖν, et ἀναθρεῖν, vim habet, Suspicere Latinis, etiam in exploranda purpuræ bonitate.' T. H.)" Schæf. Mss. Eurip. Hec. 808: Ἰδοῦ με κἀνάθρησον οἷ' ἔχω κακὰ, ubi Schol. "θέασαι καὶ ἀνασκόπησον. Fl. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. πολλάκις θεώρησον καὶ ἐκ δευτέρου βλέψον καὶ ἀναλόγισαι. Gu. a m. sec." Matth. Hesych. Ἀναθρήσας· ἀναβλέψας.]

[* Ἀνάθρησις, Pervestigatio. Timo Phlias. 24. Γραμματικὴ, τῆς οὔ τις ἀνασκοπὴ οὐδ' ἀνάθρησις Ἀνδρὶ διδασκομένῳ Φοινικικὰ σήματα Κάδμου. Vide Sext. Emp. 227.]

Διαθρέω, Dispicio. Themistus in Sophista 115. Καὶ διαθρῆσαι, εἰ δή τινες εἶεν φαρμάκῳ ἀληλιμμένοι. Apud Aristoph. Nub. Socrates discipulo dicit, φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει, [700. vide et Brunck. ad v. 326.: Thesm. 658. Eq. 543. "Valck. ad Phœn. p. 183. Porson. Hec. p. liii. Ed. 2. Thom. M. 447." Schæf. Mss. Eunap. 73. 104. Lucian. 2, 412. Ælian. V. H. 3, 28. "Apud Pythag. 715. Galei emend. (Παρέξοῦμαι δὲ καὶ ποίημά τι· Καὶ γὰρ τὸν ἄλλον ὧδε θνητοῖσι νόμον Ὄψει διαιρῶν οὐδὲν ἂν πάντη καλὸν, Οὐδ' αἰσχρόν· ἀλλὰ ταὔτ' ἐποίησε λαβὼν Ὁ καιρὸς αἰσχρὰ, καὶ διαλλάξας καλά.)" Valck. Mss. Vult igitur pro διαιρῶν legi διαθρῶν. "Hoc ποίημα in suos στίχους disposui, et non dubito quin ex Eurip., illo σκηνικῷ φιλοσόφῳ, excerpantur. Non tantum quia ipse fere solus periculosa illa et nefaria solet effundere, sed et dictionem ipsius sapiunt, etsi nec in Tragœdiis, quæ extant, nec in deperditorum Fragmm. reperio." Gale. Idem Eurip. El. 838. scripsit: σπλάγχνα δ' Αἴγισθος λαβὼν Ἤθρει διαιρῶν.]

"Προαναθρούσης, Hesych. * προαναβλεπούσης." [Idem: Προαναθρήσας· προσιδών. "* Προσαναθρήσας leg. suadet explicatio, προσιδών. Cf. sup. v. Προαθύροντες. Vel l. προϊδών. Vide v. seq. et sup. v. Καταθρῆσαι." Albert. Προϊδὼν corrigit Wakef. ad marg.]

Εἰσαθρέω, Conspicio, Conspicor. Il. Γ. (450.) Εἴ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα. ["Ad Charit. 260." Schæf. Mss. "Epigr. in Penthesil. ap. Aristot. Pepl." Gul. Adams. Mss. Orph. Argon. 516. 644. 784. Vide Ἐπαθρέω. "Musæus 335." Wakef. Mss.]

"Ἐναθρεῖν, Fixis oculis intueri, Hesychio ἀτενί-"ζειν."

[* "Ἐξαθρέω, Conspicio, Inspicio. Soph. Antig. 1219. Τάδ' ἐξ ἀθύμου δεσπότου κελεύσμασιν Ἠθροῦμεν. Ordo est, τάδε ἐξηθροῦμεν κελεύσμασιν, et dativus Latine reddendus per præpos. Propter, vel Ob." Hederic. Lex. e Schedis Larcheri.]

[* Ἐπαθρέω, Conspicor, Inspicio. Suid. Ἐπηθρηκυῖα· ἰδοῦσα. Zonar. Ἐπηθρηκυῖα· ἰδοῦσα, ἀπὸ τοῦ ἀθρῶ, τὸ βλέπω. "Addatur Lexicis," inquit Tittm. Imo jam extabat in Schneideri App. ad Lex. suum. "Ἐπαθρέω Tryphiod. 107. Quint. Smyrn. 1, 111. ubi tamen Tychsen. edidit ἐσάθρησα, quod sane est usitatius." Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 349. "Brunck. Apollon. R. 156." Schæf. Mss. "Ælian. H. A. 115." Wakef. Mss.]

"Καταθρέω, Inspicio, vel Perspicio. Hesych. Καταθρῆσαι· κατασκοπῆσαι, κατιδεῖν, κατανοῆσαι. Καταθρῆσαι ῥᾷον· κατιδεῖν εὐχερῶς." [Phot. et Suid. Καταθρήσομεν· κατασκεπήσομεν. Zonar. Καταθρήσωμεν· θεωρήσωμεν. Etym. G. Καταθρῆσαι· ῥᾷον κατιδεῖν, εὐχερῶς. Leg. Καταθρῆσαι ῥᾷον· κατιδεῖν εὐχερῶς. "Cyrill. adv. Jul. 1. p. 7. (Φέρε, λέγωμεν ὅτι διαφόροις μὲν δόξαις * ἀντεγειρομένους ὥσπερ ἀλλήλοις καταθρῆσαί τις ἂν αὐτοὺς, l. καταθρῆσαι.)" Boissonad. Mss. "Wyttenb. Ep. Cr. 40." Schæf. Mss. "Manetho 4, 421. (Ἀκτινηβολίῃσι * πυριβλήτοισι καταθρῇ.)" Wakef. Mss.]

[* Παραθρέω. Phot. Παραθρήσειας· παρίδῃς. Lege παραθρησῃς. Suid. Παραθρήσῃς· παρίδῃς. Hesych. Παρήθρει· παρηωρεῖτο. "Alieno loco et suspectum. Vide Παρηέρθη. An vero Παρήθρει, ab ἀθρέω, vel Παρηθρεῖτο· παρεθεωρεῖτο, vel παρεωρᾶτο? Vide Παρῶπτο." Albert.]

Περιαθρέω, Circumspicio, Attente s. Diligenter considero, περισκοπῶ, Hesych. [Suid. et Phot. Zonaras: Περιαθρεῖ· περισκοπεῖ. "Philostr. 188. Boiss.: Boiss. 578.: ad Mœrin 76." Schæf. Mss. Joseph. 2, 141. "Julian. 55." Wakef. Mss. "Περιαθρεῖν τὴν φύσιν, Contemplari naturam rerum, 3, 14."

Fischer. Ind. Æsch. Socr.]

Περιάθρησις, (ἡ,) Circumspectio, Diligens consideratio. [J. Poll. 2, 54. Καὶ περιωπὴ, ἡ περιάθρησις, ὡς Θουκυδίδης. Vide Baver. Thuc. 2, 567.]

'ΑΘΡΟΟΣ, (όα, όον,) Confertus, In unum collectus, Coacervatus, aut per nomina, Densus, Frequens interpretari debemus, pro loco. Nec male alicubi Simul totus verti poterit, vel Simul omnis, ut ἀθρόα πόλις, ap. Thuc., et σύμπασα pro eodem, Tota civitas, Simul omnis, vel, Universa civitas, ut Curtius dixit Universus fluvius. Sic ἀθρόος ὁ λαὸς, Universus populus, In unum collectus, Simul omnis. Xenoph. K. Π. 4. Καὶ τὸ ἀθρόον τῶν πολεμίων. Alciphro Καὶ πλοῦτον ἀθρόον ἀγαθῶν ἔδειξεν, Confertas et cumulatas bonorum divitias, i. e. Conferta et cumulata bona, vel magis proprie, Magnam bonorum congeriem. Bianor (7.) Ἤριπεν ἐξ ἄκρης δόμος ἀθρόος, Ruit a tecto domus tota simul, i. e. Universa, Non paulatim. Itidem ap. Theocr. (13, 49.) κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ Ἀθρόος, Simul toto corpore. Alii exponunt, Uno ictu. Μεῖζόν τε καὶ ἀθροώτερον, Xenoph. Hist. 5, (6, 4, 9.) κένωσις ἀθροωτέρα, Effusior evacuatio, vide paulo post. ‖ Frequenter in plurali numero usurpatur. Il. T. (236.) ἀλλ' ἀθρόοι ὁρμηθέντες, Simul omnes, Universi, quod et Cuncti sonat proprie Latinis. Lucian. Pseud. Δισμυρίων που σχεδὸν ἀθρόων ἀπολομένων. Plato Epist. Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν πάντας ὑμᾶς τρεῖς ὄντας ἀναγνῶναι χρὴ, μάλιστα μὲν ἀθρόους· εἰ δὲ μὴ, κατὰ δύο κοινῇ: Omnino, si fieri potest, simul omnes, vel in unum congregatos. Nam ἀθρόοι opponuntur aliquando τοῖς διεσκεδασμένοις, i. e. Dispersis. Xenoph. Hist. 1, (6, 24.) Πρῶτον μὲν ἀθρόαι, ἔπειτα δὲ διεσκεδασμέναι. Imitatur autem Homerum, Il. O. (656.) ἔμειναν Ἀθρόοι, οὐδ' ἐκέδασθεν. Sic ex Hom. imitatione dictum est illud, Ἀθρόα πάντα αὐτῷ περιέστησα. Nam ἀθρόα πάντα sæpe dicit, ut Od. A. (43.) νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισε: Il. X. (271.) νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις: Od. B. (356.) τὰ δ' ἀθρόα πάντα τετύχθω, ubi tamen ἀθρόα sunt qui aliter exponant, ut dicam in Ἀθρόως. Ἀθρόα ποιεῖν, Universa et simul omnia, cui opponitur κατὰ μέρος. Apud Galen. ad Glauc. 1. ἀθρόαι κενώσεις, Effusæ evacuationes, ut et κένωσις ἀθροωτέρα, ibid.

Ἀθρόον, adverbialiter positum pro ἀθρόως, exp. a Valla Identidem, ubi dicit Thuc. (4, 112.) Ἀθρόον τε ἐμβοήσαντας. Idem alibi, Ἀθρόον ἐμβοήσαντα στρατόν. Sed verti etiam potest, et melius fortasse, Confertim, Simul. Vel in priore loco, Simul omnes vociferati, in posteriore, Exercitum simul omnem vociferatum, vel Universum, aut adverbialiter, Universe.

Ἀθρόον aiunt Eust. et Etym. significare etiam αἰφνίδιον, i. e. Repentinum. Sed ap. Etym. error est; ait enim θροῦς θροὸς significare αἰφνίδιον, Repentinum, et præfixo α epitatico fieri ἀθρόοι, pro ἄνευ θρόου καὶ ψόφου, Absque strepitu: ἀψόφητοι, Strepitum non facientes. At quomodo α erit epitaticum in ἀθρόος, si ἄνευ θρόου significet? Imo vero erit privativum. Deinde hæc etymologia ostendit significare Strepitum non facientem, vel Strepitu carentem: non autem Repentinum. Sed videtur intellexisse Strepitu carentem pro Repentino accipiendum; nam et Eust. ait, ἐπὶ μὲν τοῦ αἰφνιδίου, οἱονεὶ τὸ δίχα θροῦ, tradens Atticos hac in signif. solitos tenuare, ob α priv.: at cum significat ὁμοῦ, tunc aspirari, ut moris est α collectivum, quod sit ἀθρόον quasi ἅμα θρῷ, Una cum strepitu: vel ἀθρόον dicatur quasi ἅμα θορὸν, i. e. πηδῆσαν. Quanquam miror cur velit Eust. quod fit sine strepitu, esse repentinum, non autem quod cum strepitu. Ait præterea Etym. hanc vocem pro Repentino προπαροξύνεσθαι, pro Collecto παροξύνεσθαι, simul et δασύνεσθαι. Suidas postquam ἄθροι καταῤῥέοντες exp. ὁμοῦ, addit oportere προπαροξύνειν hoc nomen, et aspirare primam syllabam Attico more. Sed hoc de ἀθρόοι, non de ἄθροι videtur dixisse, ac fortasse ἀθρόοι reponendum est; neque enim diceret acuendum in antepenultima nomen disyllabum. At rursum ἄθροοι hac in signif. προπαροξύνεσθαι mirum si dixerit Suid. nam ἄθροος est ὁ ἀθόρυβος, ut etiam Eust. docet: ἀθρόος, Collectus.

A Puto igitur ap. Suid. leg. ἀθρόοι pro ἄθροι, et παροξύνεσθαι pro προπαροξύνεσθαι, ut vera comperiantur quæ dicit. Nam et Arcadius, cujus librum de Accentibus in Regia Bibliotheca vidi, ἀθρόος, cum est παροξύτονον, significare ait ἅμα, at προπαροξύτονον, esse ἄφωνον, de qua signif. dicam et in Θρόος. Sed illum in eo non sequor, quod ait ἀθρόος significare ἅμα. Quinetiam Eust. miror dixisse ἀθρόον interdum pro αἰφνίδιον poni, interdum pro ὁμοῦ. Neque enim ipsa vox ὁμοῦ significat, sed α duntaxat quod in principio est, denotat ὁμοῦ, ut in aliis multis vv. Nisi dicamus ὁμοῦ exponi, respiciendo certos locos, in quibus adverbio ὁμοῦ explicatur, ut ap. Hom. Il. B. (439.) ἀθρόοι εἴομεν, i. e. ὁμοῦ. Sic ap. Suid. ἀθρόοι κατέῤῥεον, i. e. ὁμοῦ. Verum malim ὁμοῦ πάντες, ut Hesych. habet. Porro notandum est quod Eust. subjungit iis, quæ modo protulimus ex eo, solitum suo tempore tenuari α in ἀθρόος pro utraque signif., eo quod præfixum esset literæ aspiratæ. ‖ Ἀθρόον autem adverbialiter pro αἰφνιδίως, Repente,
B sunt qui exponant in hoc Apollonidis versu, Epigr. (15.) Τὰς δὲ περιφράξας ἐχθρὸς ῥόος ἀθρόον ἄφνω, ut videlicet ἀθρόον et ἄφνω posita sint ἐκ τοῦ παραλλήλου. Sed videtur et aliter posse accipi, videlicet pro Universe, vel Simul omnes. [" Ad Mœrin 383." Schæf. Mss.]

[" Ἀθρόος, Jacobs. Exerc. 2, 181. Zeun. ad Cyrop. 491. Ilgen. Hymn. 391. Musgr. ad Hecub. 1025. Abresch. Lect. Aristæn. 73. ad Charit. 257. Toup. Opusc. 2, 163. Toup. Emend. 1, 29. Dawes. 452. Wakef. Trach. 513. Sylv. Cr. 4, 5. 31. 102. Jacobs. Anth. 6, 203. 7, 131. 8, 60. 9, 94. Brunck. Aristoph. 2, 24. ad Diod. S. 2, 212. Boissonad. in Philostr. 620. 622. ad Dionys. H. 2, 1064. De forma soluta et contr. Brunck. Aristoph. 3, 59. Aristoph. Fragm. 289. Qui inopinato irruit, Achill. Tat. 13. Ἀθρόον, ad Anton. Lib. 162. Verb.: ad Diod. S. 1, 462. 2, 532. Charito 630. ad Dionys. H. 2, 897. Ἐκ τοῦ ἀθρόου, ἀθρόον, ad Dionys. H. 4, 2211." Schæf. Mss. " Ἀθρόαν τὴν Ἑλλάδα juvare, Abresch. Thuc. 245.
C Πάντων ἀθρόων, Simul, τὴν τιμωρίαν ποιήσασθαι, Markl. in Lys. 473. et Tayl." Valck. Mss. "Generis est communis in Fr. Heracl. Tarent. ap. Athen. 3. p. 120." Passow. Symb. ad Schneider. Lex. in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 99. " Ex origine ἀθροίζειν est Congregare cum magno strepitu; est en. ex ἀθροίζω, quod ab ἀθρόος, Densus, Confertus. Isthac in voce α collectivum est. Θρόος Strepitum notat, vel Tumultum, a θρέω. Inde θροεῖν, vel θροεῖσθαι, Strepitum edere. Hæc origo est verbi, hæc significatio propria. Sed illa solet in linguis sæpenumero negligi; nec unquam auctorum verba vexanda sunt, ut invitis ipsis ab ipsorum mente alienam significationem obtrudamus, qua in re credi vix potest quam frequenter peccetur in Libris præsertim Orientalibus." Select. e Schol. Valck. in N. T. 1, 489. Ἀθροώτερος, Cass. Dio 819. Schol. Plat. 29.: Ἀθρόον· γενικῶς. Κατὰ μέρη· εἰδικῶς. Blomf. ad Æsch. Pers. 420.]

¶ Ἄθρους, non ἄθρος, ut in VV. LL. idem valet,
D quod ἀθρόος, et est factum ex eo per synæresin; quoniam autem ἄθρους in ἀθρόος resolvitur, sunt qui cum circumflexo scribendum putarint ἀθροῦς: sed consuetudo obtinuit ut cum acuta priore proferretur, quemadmodum et ut tenui spiritu notaretur, licet Attice aspiretur. In Rhetoricis autem Lexicis proferuntur hæc exempla, Ἄθρους ἐπελθὼν ὁ στρατηγὸς, Universus imperator, pro Cum universo exercitu. Aristoph. (Fr. inc. 129.) Ἑστῶτας ὥσπερ τοὺς ὀρεωκόμους ἄθρους. ‖ Habet et comparativum ἀθρούστερος. Athen. 3. Καὶ τὴν διαχώρησιν ἀθρουστέραν, καὶ διακεχυμένην. [" Ἀθροῦν, Dionys. H. 5, 158. ad Thom. M. 16." Schæf. Mss.]

" Ἀθρόοι Hesychio sunt etiam ἀκέραιοι: qui itidem " ἀθρόον paulo post a Laconibus dici scribit τὸ ἀκέ" ραιον. Idem ἀθρόος exp. ἄφωνος, ἄψοφος, Nullam " edens vocem, Nullum strepitum, pro quo scriben" dum potius ἄθροος proparoxytonως: quemadmo" dum Eust. quoque annotat, ἄθροος proparoxytonως " dici, cum significat ἀθόρυβος: ἀθρόος autem paroxy-

" tonως, cum pro *συνηθροισμένος* ponitur. Verun- " tamen *προπαροξύνεσθαι* etiam vocabulum hoc in " posteriore hac signif. pro Confertus, Densus, patet " e contr. *ἄθρους* pro *ἀθρόους*, *ἄθροι* pro *ἄθροοι*, nisi " potius in non contracto manet quidem accentus in " sua sede, in contracto autem retrahitur. Regu- " lariter enim ex *ἀθρόος* dicendum erat *ἀθροῦς*, ex " *ἀθρόος*, *ἀθροῖ*. Contraria propemodum mutatio fit " in *χρυσοῦς*, *ἀργυροῦς*, *κεραμοῦς*, e *χρύσεος*, *ἀργύρεος*, " *κεράμεος*: regulariter enim facta contractione dicen- " dum paroxytonως fuisset *χρύσους*, *ἀργύρους*, *κεράμους*. Porro exempla illorum duorum contracto- " rum *ἄθροι* et *ἄθρους*, Suidas nobis suppeditat, affe- " rens *ἄθροι καταῤῥέοντες*, pro *ὁμοῦ καταῤῥέοντες*: et, " *Τοιαῦτα μὲν ἐποίκιλλεν ἄθρους δεδισσόμενος*, ubi " *ἄθρους* exp. *συνηγμένους ὁμοῦ*. Meminit Eust. " quoque hujus contracti *ἄθρους*, dicens ipsum a non- " nullis quidem *περισπᾶσθαι*, sed *ἐν τῇ συνηθείᾳ* " *παροξύνεσθαι*, et *δασύνεσθαι* apud Atticos."

['Αθρόος. Etym. M.: *'Αθρόοι· ἀθρόος προπαροξύνεται· σημαίνει τὸν αἰφνίδιον. παροξύνει δὲ τὸν συνηθροισμένον καὶ δασύνει Ὅμηρος· Ἡμεῖς δ' ἀθρόοι ὧδε*:— *τὸ ἀθροιστικὸν α δασύνεται. θροῦς λέγεται τὸ αἰφνίδιον· καὶ κλίνεται θροός· καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀθρόοι, ἄνευ θρόου καὶ ἤχου, ἀψόφητοι.* Vide et 143, 36. 655, 21. Etym. G.: *'Αθρόοι· ταχεῖς, ὄνομα. 'Αθρόος δὲ διαφέρει τοῦ ἀθρόου. Ἄθροος προστακτικὸν* (" sic, l. *προπαροξύτονον*," Sturz.) *σημαίνει τὸν αἰφνίδιον· παροξύτονον δὲ τὸν συνηθροισμένον. Καὶ Ὅμηρος*, (Il. I. 439.) *Ἡμεῖς δὲ ἀθρόοι ὧδε, ἀντὶ τοῦ συνηθροισμένοι. Τὸ ἀθροιστικὸν α δασύνεται. 'Αθρόοι· παρὰ τὸ στέρησιν ἔχειν τοῦ θροῦ· ἀθρῶ τὸ βλέπω, καὶ ἀθρείω, τὸ ἐπιθυμῶ ἰδεῖν, καὶ ἀθρείοντες, ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες.* Hesych. *'Αθρόα· ὁμοῦ πάντα. 'Αθρόοι· ὁμοῦ πάντες, ἀκέραιοι. 'Αθρόον· πολὺ, ἀκέραιον, Λάκωνες. 'Αθρόος· ἄφωνος, ἄψοφος.* (Ubi v. nott.) *Ἄθρους· ἀθρόους, συνηγμένους.* Suid.: *'Αθρόους, καὶ ἄθρους λέγουσι * δισυλλάβως. Ἄθρους· εἰς ἅπαν συνηγμένους, ὅμου, ἢ ἀθρόως. Τοιαῦτα μὲν ἐποίκιλλεν ἄθρους δεδισσόμενος.* Zonar.: *Ἄθρους· εἰς ἅπαν συνηγμένους* (,) *ὁμοῦ, ἢ ἀθρόους. Τοιαῦτα μὲν ἐποίκιλλεν ἄθρους δεδισσόμενος.* " Idem Fragm. Suidas habet; sed recte Noster *ἢ ἀθρόους* pro Suidæ *ἀθρόως*." Tittm. quem fugiebat Toupii nota, Emend. 3, 19.:—" Hoc Fr. depromtum est ex Josepho B. J. 4, 4. ubi legitur *ἀθρόως δεδισσόμενος*, quod perinde est." Bekkeri *Συναγ. Λεξ. χρησ.*: *Ἄθρους· ἢ ἀφ' ὧν* (l. *εἰς ἅπαν*) *συνηγμένους* (,) *ὅμου, ἢ ἀθρόως, λέγεται δὲ καὶ ἄθρους, καὶ ἀθρόους.* Zonar.: *'Αθρόα· ὁμοῦ πάντα. 'Αθρόον, καὶ ἀθρόως· ἀντὶ τοῦ ἐξαίφνης. Ἄθροι· ὁμοῦ.* " Videtur esse pro *ἀθρόοι*. Vide Kust. ad Suid. v. *Ἄθροι καταῤῥέοντες*." Tittm. Suidas: *Ἄθροι καταῤῥέοντες· ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. Προπαροξύνειν δὲ δεῖ τὸ ὄνομα, καὶ δασύνειν τὴν πρώτην συλλαβὴν 'Αττικῶς. Καταῤῥέοντες δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀθρόως κατερχόμενοι. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ποταμίων ῥευμάτων. Ὅμηρος* (Il. Λ. 723.) *Τὰ δ' ἐπέῤῥεεν ἔθνεα πεζῶν.* " Vide Schol. Aristoph. Ach. p. 372. (v. 26. ubi articulus hic totidem verbis legitur, nisi quod ante *Ὅμηρος* reperitur *καί*.) Unde Suid. hæc descripsit. Apud Aristoph. autem *τρισυλλάβως* legitur *ἀθρόοι*, uti etiam hic ap. Suid. scribendum est. Secundum observationem vero Enarratoris Græci leg. esset *ἄθροοι*, quoniam ait vocem illam esse proparoxytonam, eandemque spiritu aspero notari debere." Kust. Mœris: *Ἄθρους, 'Αττικῶς· ἀθρόους, Ἑλληνικῶς.* "*Ἄθρους*. Mœrin sequitur Thom. M. quorum sententia Eustathio parum probatur. Ait enim eam vocem ab Atticis cum spiritu aspero scribi solitam, ac præterea usurpatam ab Aristoph. testatur, quem nemo idoneum Atticismi auctorem negaverit. Equidem adjectivum illud in veterum scriptis minus obvium est, sed non ideo tamen ex Attica eliminandum. Hinc substantivum *ἀθρότης*, cujus in Lexicis mentio non occurrit, tametsi illo utitur Diog. L. 10. p. 292. *Παντόθεν δὲ*, inquit, *πνευματώδων περιστασίν τινων καὶ * καταμέρισιν, καὶ πῆξιν μετριωτέραν, ὑδατοειδῶν τινῶν ὁμοῦ ῥῆξιν, ἅμα τήν τε σύνωσιν αὐτῶν ποιουμένην καὶ διάῤῥηξιν πρὸς τὰ κατὰ μέρη συνίστασθαι, πηγνύμενα, καὶ κατὰ ἀθρότητα*." Sallier. Vide *'Αθροότης*. " In Ms. Leid. erat, ut in

A Pricæano, *Ἄρθρους* 'A. *ἄθρους* 'Ελλ. Ad marg. Ed. Huds. Berglerus adscripserat: 'Ms. bene, nam hoc est commune, illud Atticum.' Quibus verbis quid velit V. D., non extrico. Ms. Coisl. Reg. et Coll. Gronov. *Ἄθρους, 'Αττικῶς· ἀθρόους, Ἑλληνικῶς*, sic, quam lectionem in textum reponere nullus dubitavi. Respicit Mœris ad Aristoph. versum ab Eust. conservatum ad Od. A. p. 14. *Ἑστῶτας ὥσπερ τοὺς ὀρεωκόμους ἄθρους.* Ad eund. loc. referenda Hesychii glossa: *Ἄθρους· ἀθρόους, συνηγμένους.* Suidas: *'Αθρόους καὶ ἄθρους λέγουσι δισυλλάβως. Ἄθρους εἰς ἅπαν συνηγμένους.* (Imo posterior ille Suidæ locus ad Josephum, non ad Aristoph. pertinet.) Idem Suidas in Aristoph. Ach. 26. pro *'Αθρόοι καταῤῥέοντες* legit *Ἄθροι κ.* quam lectionem corruptam censet Kusterus. Mihi non temere videtur damnanda; quanquam *ἀθρόοι* etiam scribitur Vesp. 1325. Accus. plur. *ἀθρόους* invenitur in Aristoph. Nub. 962. Pac. 1006. Av. 529. quibus in locis, si vera est Dawesii observatio Misc. Cr. 196. *ἄθρους* metri leges non ferrent.
B Sed istam Dawesii regulam, cui non pauca ap. Poëtas Atticos adversantur exempla, accuratius examinare, hujus non est loci. *Ἄθρους* cum spiritu aspero, an leni, scriberem, perinde videbatur. Thomæ M. observatum: *'Αθρόος, 'Αττικοί, οὐκ ἄθρους*: nescio, an defendi possit ex Eurip. Iph. A. 1000. *Στρατὸς γὰρ ἀθρόος, ἀργὸς ὢν τῶν οἴκοθεν*." Pierson. Thom. M.: *'Αθρόος, 'Αττικοί, οὐκ ἄθρους. Ἄθρους δὲ, ὁ μὴ θόρυβον ποιῶν, δόκιμον. Λουκιανὸς ἐν δευτέρῳ τῶν 'Αληθινῶν· Οὐ βοὴ σύμμικτος ἐφέρετο ἄθρους.* " '*Αληθινῶν*. Ms. Oxon. *ἐπὶ θινῶν*. Ceterum h. l. Luciani 1, 669. Gr. longe aliter vulgo exhibetur sc. *Καὶ μὴν καὶ βοὴ σύμμικτος ἠκούετο, οὐ θορυβώδης.* Habet Ms. Leid. 1. sine *οὐ, βοὴ, σ. ἠ. καὶ θορυβώδης*: habet *καὶ* etiam Ed. Rom." Oudend. " 1, 669. Gr. vel 2, 108. Hemst. qui locus e Cod. A. ita suppleri debet: *Βοὴ σύμμικτος ἠκούετο ἄθρους καὶ θορυβώδης.* Alias enim locus, ut est in Editt. hodiern. ad rem Thomæ nihil faceret; nec Lucianus sibi constaret dicens fuisse *βοὴν σύμμικτον*, nisi ex *ἄθρῳ καὶ θορυβώδει* con-
C flata fuisset." Bernard. " *Οὐκ ἄθρους*. Quod tamen aliquoties occurrit in accus. plur. pro *ἀθρόους*. Vide Suid. Hesych. et HSt. At in numero singul. pro *ἄθροος* non solum Attice non dicitur, sed dubito, an ullus veterum pro *ἀθρόος* usurparit *ἄθρους*, licet et *ἄθρουν* et *ἀθρούστερος* inveniatur." Oudend. " Videtur hic scribendum esse *ἀθροῦς* ob contractionem; nam *ἄθρους* est ab *ἄθροος*." Witt. " Leg. potius *ἄθροος 'Αττ. οὐκ ἄθρους*: v. Etym. h. v. quemadmodum ap. Thucyd. legitur *ἄθροον ἐμβοήσας*. Est tamen *ἄθρουν* ap. Appian. 820." Stoëberus. " Ceterum Cod. B. hanc §. cum alia conjunctim ita legit: *Ἄθροος, 'Αττικοί· οὐκ ἄθρους. Καὶ ἀντίξος*, l. *ἀντίξοος, οὐκ ἀντίξους.* Quem secutus est Vasc. (' *Οὐκ ἄθρους*. His subjiciunt Leidd. Burm. et Reg. sec. *καὶ ἀντίξοος, οὐκ ἀντίξους*.' Addenda.) *'Αθρόον* habet Thuc. 2, 120. nisi ibi *ἀθρόον* legendum, (sic:) it. Joseph. 713. *ἄθρουν* est ap. Diod. 185. Joseph. 713. 750. vide Steph. 194. *ἀθροῦς* ap. Joseph. legitur 789. Plut. in Themistocle 118. B. *Ἄθρους ὤφθη* (*πεζὸς στρατὸς*) *τῶν*
D *δυνάμεων ὁμοῦ γενομένων*." Stoëb. " '*Αθρόοι καταῤῥέοντες*. Suidas: *Ἄθροι καταῤῥέοντες· ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ.* Idem paulo ante: *'Αθρόους, καὶ ἄθρους λέγουσι δισυλλάβως.* At Codd. nostri cum impressis *ἀθρόοι* unanimiter exhibent, quæ forma Comico usituta est. ('"*Ἄθροοι καταῤῥέοντες. 'Αθρόοι* vulgo. *Ἄθροοι* diserte S. et Suidas in *Ἄθροι καταῤῥέοντες*.' Elmsl.) Altera nescio an ap. eum occurrat præterquam in versu ex Eust. prolato, Fr. inc. 129. Nugatur sane Mœris, aut ejus verba inverterunt Librarii, quorum fidem temere, ut mihi videtur, secutus est Pierson. Qui Aristophanem fere ubique respiciebat, ex unico Comici loco Atticismi normam statuere non debuit, ad quam longe plures alii se cogi non patiuntur. Adeo falsum est minus Atticam esse formam trisyllabam, ut in plerisque locis, ubi ap. Comicum occurrit, altera per metri legem ne locum quidem habere possit. Nam certo certius est, primam in *ἄθροι* corripi, quod tum ex analogia liquet, tum ex unico illo, quod modo dixi, exemplo: *Ἑστῶτας, ὥσπερ τοὺς*

ὀρεωκόμους ἄθρους. Proinde melior erat priorum Mœridis Edd. lectio, cui concinit Thom. M. Ἀθρόος, Ἀττικοί· οὐκ ἄθρους." Brunck. Phrynich. Ecl.: Χρύσεα, ἀργύρεα, χάλκεα, κυάνεα, ταῦτα Ἰακὰ διαιρούμενα. Χρὴ οὖν λέγειν χρυσᾶ, ἀργυρᾶ, κυανᾶ τὸν Ἀττικίζοντα. Τὸ γὰρ χρύσεος Ἰακόν· ὁμοίως δὲ καὶ ἀργυροῦς, ἀλλὰ μὴ ἀργύρεος, καὶ χρυσοῦς, καὶ χαλκοῦς, καὶ κυανοῦς, καὶ τὰ ὅμοια. "Χρύσεα. Contra observat Thom. ab Atticis ἀθρόος, i. e. Frequens, dici, non ἄθρους: nam ἄθρους aliud valet, nempe Eum qui non facit turbas. Sic et ἀντίξοος pro Contrario usitatum, non ἀντίξους ap. eund., et ἔνθεος pro Divino, non ἔνθους." Nunn. "Longe rectius prima Editio duobus articulis: Χρύσεα, ἀργύρεα, κυάνεα, χάλκεα— τὸν Ἀττικίζοντα. Χρυσοῦς λέγε· τὸ γὰρ χρύσεος Ἰακόν· ὡσαύτως καὶ ἀργυροῦς, ἀλλὰ μὴ ἀργύρεος· χαλκοῦς, κυανοῦς, καὶ τὰ ὅμοια. Vident omnes; neque dubitandum tamen, quin unus modo ex illis duobus sit ab ipso Phryn., qui ita bis eadem non repetiit certe. Hic scilicet etiam discreparunt libri antiquiores, et ex annotata discrepantia orta est geminatio." Pauw. Eust. 251. Ἔστι δὲ τὸ ἀθρόοι, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ, ὅπερ ἐδάσυνον οἱ Ἀττικοί, ὡς ἀλλαχοῦ ῥηθήσεται: 966. Τὸ δὲ ἀθρόοι δασύνει Ἀρίσταρχος, καὶ εἴρηται περὶ τούτου ἐν τῇ τῆς Ὀδυσσείας ἀρχῇ: 1036. Εἶτα ἑρμηνεύων τὸ ἀθρόοι φησίν, Οὐδὲ κεδασθὲν ἀνὰ στρατόν· ἀθρόοι γάρ, οἱ ὁμοῦ συνηγμένοι καὶ μὴ ἐσκεδασμένοι: 1386. Ὅτι τὸ ἀθρόοι, καὶ ἀθρόα, καὶ τὸ ἀθρόον, πρὸς διάφορον σημασίαν διαφόρως οἱ Ἀττικοὶ ἐπνευμάτιζον· ἐπὶ μὲν τοῦ αἰφνιδίου, ψιλοῦντες αὐτὸ διὰ τὴν τοῦ α στέρησιν, οἱονεὶ τὸ δίχα θροῦ, τουτέστι θορύβου· ἐπὶ δὲ τοῦ ὁμοῦ, δασύνοντες διὰ τὴν ἄθροισιν· ἀθρόον γάρ, τὸ ἅμα θρῷ, ἤτοι θορύβῳ, ἢ τὸ ἅμα θορὸν, ἤγουν πηδῆσαν· τὸ δὲ ἀθροιστικὸν α δασύνεται. Τὸ γοῦν, Ἀθρόοι ἦσαν, καί, Ἀθρόα πάντ' ἀπέτισεν, ἐδασύνετο Ἀττικῶς τούτῳ τῷ λόγῳ διὰ τὴν ἀθροιστικὴν σημασίαν. Οἱ δὲ νῦν ὅπως ἂν ἔχοι, ψιλοῦσιν αὐτὰ διὰ τὸ πρὸ δασέος κεῖσθαι τὸ α. Οἱ δ' αὐτοὶ Ἀττικοὶ καὶ τὸ αὔω ἐπὶ μὲν τοῦ φαίνω ἐψίλουν, ἐξ οὗ καὶ ἠὼς ἡ ἡμέρα, ἐπὶ δὲ τοῦ ξηραίνω ἐδάσυνον, ἐξ οὗ καὶ τὸ * ἀπαφαυάνθην παρὰ τῷ Κωμικῷ, ἤτοι ἀπεξηράνθην, (ἀφαυανθήσομαι Aristoph. Eccl. 146. atque etiam hic l. ἀφαυάνθην·) καὶ τὸ εἴργω δέ, ἐπὶ μὲν τοῦ κωλύω, ἐψίλουν, καὶ δῆλον ἐκ τοῦ ἀπεῖρξεν· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐγκλείω, ἐδάσυνον, ὡς δηλοῖ τὸ καθεῖρξεν, ὅθεν καὶ δασύνεται καὶ ἡ εἱρκτή. Ἐν δὲ Ῥητορικοῖς Λεξικοῖς φέρεται καὶ ταῦτα· ἐκ τοῦ ἀθρόος γίνεται ἄθρους, οἷον, Ἄθρους ἐπελθὼν ὁ στρατηγός, ἤγουν σὺν ὅλῳ τῷ στρατεύματι. Καὶ Ἀριστοφάνης· Ἑστῶτας ὥσπερ τοὺς ὀρεωκόμους ἄθρους. Τοῦτο δὲ ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀξιοῖ περισπᾶν ἀτόπως, ἐπεί φησιν ἡ διαίρεσίς ἐστιν ἀθρόος, ἡ δὲ χρῆσις παροξύνει, καὶ ζητεῖ πῶς ἀτόπως. Δασύνεται δέ φησιν Ἀττικῶς τὸ ἄθρους, καθὰ καὶ τὸ ἀθρεῖν, ὅ ἐστι περισκοπεῖν καὶ μετ' ἐπιτάσεως ὁρᾶν. Παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς καὶ τὸ ἄθυρμά φασι δασύνεται, ὡς καὶ ἔνος ὁ ἐνιαυτός, ὅθεν ἄφενος, ὁ ἀπ' ἐνιαυσίων γεννημάτων πλοῦτος, καὶ τὸ ἕνη δὲ καὶ νέα, δασεῖαν τότε εἶχε· καὶ ἡ ἁμίς, καὶ ἡ ἅμαξα, ὅθεν καὶ τὸ * καθημαξευμένως, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος· καὶ θαμάξιον, τὸ ἁμάξιον· χαίρουσι γάρ φησι τῇ δασείᾳ οἱ Ἀττικοί. Ὅτι δὲ τὸ Ὁμηρικῶς εἰπεῖν ἀθρόοι πρὸς δήλωσιν διαφόρου σημασίας παροξύνεται, δηλοῖ ὁ παραδούς, ὡς ἄθροος μὲν ὁ ἀθόρυβος προπαροξύνεται, ἀθρόος δὲ ὁ συνηθροισμένος παροξύνεται: 1447. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀπορίαν ἔχει πῶς δή ποτε ὁ μὲν ἔμπορος, καὶ ὁ μεγαλέμπορος προπαροξύνονται τῆς ὀξείας τοῦ πόρος ἀναστελλομένης ἐν αὐτοῖς ὥς που φράζει ὁ Τρύφων, ὁ δὲ λογεμπόρος παρὰ τοῖς ὕστερον κατεβίβασε τὸν τόνον εἰς τὴν παραλήγουσαν·—οὕτω δὲ καὶ τὸ ἀθρόος, διατί μὴ ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας ἀθροῦς γέγονε, περισπασθὲν ὡς διπλόος διπλοῦς, ἀλλὰ ἄθρους: 1788. Τοῦ δὲ ἀλλοθρόους, εὐθεῖα ἑνικὴ, ὁ ἀλλόθροος, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἄθροος, ὁ ἀθόρυβος· οὐ πρὸς διαστολὴν ἀθρόος, ὁ συνηθροισμένος, παροξύνεται. Glossæ: Ἀθρόοι· Frequentes.]

[Ἀθρόος. "Suid. Ἄθροι καταρρέοντες· ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. Προπαροξύνειν δὲ δεῖ τὸ ὄνομα, καὶ δασύνειν τὴν πρώτην συλλαβήν, Ἀττικῶς. Sed hoc de ἀθρόοι, non de ἄθροι dixisse videtur, inquit HSt., et fortasse etiam ἀθρόοι reponendum est, (cf. Schol. Aristoph. l. c.) uti etiam conjecit Kust.; neque enim diceret acuendum in antepenultima nomen disyllabum. At rursum ἄθροοι hac in signif. προπαροξύνεσθαι mirum, si dixerit Suid.; nam ἄθροος est ἀθόρυβος, ut etiam Eust. docet; ἀθρόος, Collectus. Puto igitur ap. Suid. leg. ἀθρόοι pro ἄθροι, et παροξύνεσθαι pro προπαροξύνεσθαι, ut vera comperiantur, quæ dixit." Schleusner. Mss.]

Ἀθρόως, Confertim, Universe, Cic., Universim: Gell., Summatim, universimque. Oppositum habet aliquando κατὰ βραχὺ, Paulatim. || Suidas exp. ταχέως, Confestim, et sic ap. Hom. in loco paulo ante citato quidam ἀθρόα τετύχθω exp. Confestim fiant. [Lex. Xenoph. Biel. Thes. Jambl. V. P. 54. 194. Alciphro 3, 3. 50. cf. Abresch. Lect. Aristæn. 73. Perizon. ad Ælian. V. H. 1, 4. Glossæ: Ἀθρόως· Summatim, Repentim, Passim. "Ἀθρόως λέγειν, Pro parte totum ponere, ut Πέρσαι pro τὰ τῶν Περσῶν: v. Aristid. περὶ Ἀφ. Λογ. 678. Hæc forma etiam συλλογισμὸς dicitur: v. Schol. Thuc. 1, 9." Ernest. Lex. Techn. Gr. Rhet.] "Ἀθράως, Hesych. exp. "ἁπλῶς, Simpliciter." ["F. ἁπλῶς." Toup. Emend. 4, 251. Sed rectius conjicit Soping. ἀθαρῶς, aut ἀθαρέως, de quo supra actum est. Hesych. Ἀθρόως· αἰφνιδίως, ταχέως, σφοδρῶς, ἀφώνως, * συνηγμένως, ὁμοῦ. Ubi pro ἀφώνως Schleusner. Mss. ἀφθόνως restituunt; sed nihil mutandum. Vide Nostrum supra. Suid. Ἀθρόως· ταχέως. "Mœris 404. (Χανδὸν πιεῖν, Ἀττικῶς· * κεχηνότως καὶ ἀθρόως, Ἕλληνες.) Ad Anton. Lib. 162. Musgr. ad Hecub. 1025. Toup. Opusc. 2, 163. Dorv. ad Char. 265. 472. Brunck. Aristoph. 2, 24. ad Diod. S. 1, 462. Wakef. S. C. 4, 102. Thom. M. 911. Conf. c. ἀθρόος, ad Diod. S. 2, 468.: conf. c. ἀθρόον, Boisson. in Philostr. 569. Ἀθρόως i. q. σιγῇ, Ruhnk. Ep. Cr. 13." Schæf. Mss.]

Ἀθροότης, ητος, ἡ, Universitas, eo sensu quo Universus dicitur pro Simul omnis, vel Confertus. Sunt qui ἀθροότητα verterint Confertitudinem, ut ἀθρόος Confertus, ἀθρόως Confertim solet verti. Sed nimis durum est illud. Utitur autem nomine hoc ἀθροότης Alexand. Aphrod. in Probl. [Cf. Diog. L. 10, 106. Πάντοθεν δὲ πνευματωδῶν περίστασίν τινων καὶ * καταμέρισιν, καὶ κατὰ πῆξιν μετριωτέραν, ὑδατοειδῶν τινῶν ὁμοῦ ῥῆξιν, τήν τε σύνωσιν αὐτῶν ποιουμένων· ἢ καὶ διὰ ῥῆξιν, πρὸς τὸ κατὰ μέρη συνίστασθαι· πηγνύμενα δὲ κατὰ ἀθρότητα. Qui locus longe aliter citatus est a Sallier. cujus verba in Ἀθρόος dedimus. Vide nott. a Meibomio, Kuhnio, et Menagio. "Ἀθροότης, ad Od. E. 47." Schæf. Mss.]

[* "Ἀθροοποσία, ἡ, das Trinken auf einmal, Herodotus Oribasii 78. Matth." Schneider. Lex.]

[* "Μεταθρόος, i. q. ἀθρόος, et μεταθρόα adv. Universim, Confertim, Arat." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. 4. Locus est v. 1004. ubi v. Buhl. et F. C. Matth. Vide et Schneider. Lex.]

¶ Ἀθροίζω, f. σω, p. κα, Congrego, Colligo, Congero, Coacervo. Plato Epist. 7. Εἰς μίαν πόλιν πᾶσαν Σικελίαν ἀθροίζειν, In unam civitatem congregare totam Siciliam. Isocr. de Pace, Μὴ ἐξ ἁπάντων ἀνθρώπων εἰκῇ πολλοὺς πολίτας ἀθροίζουσαν, Non ex omnibus hominibus temere multos cives colligentem. Ἀθροίζειν πυρὰν, Struere rogum, quod et νῆσαι πυρὰν dicitur. Ἀθροίζομαι, Passivum, Congregor, Colligor, ἀθροιζόμενοι πρὸς αὐτούς, Confluentes ad illos, Multi simul convenientes: ἠθροισμένοι ἐπὶ θύραις, Congregati. || Bud. Lex., ἀθροίζεσθαι εἰς ἑαυτὸν, ap. Plat. Phædro significare Contrahi in seipsum, h. e. Apud se esse, et sic sæpe eum uti ait. Vide in Συναθροίζω, ex eod. Plat. dialogo citatum συνηθροισμένη ψυχὴ αὐτὴ εἰς αὐτὴν, quomodo e Cicerone exponatur.

[Ἀθροίζω, Lex. Xenoph. Lex. Polyb. Biel. Thes. Blomf. ad Æsch. Pers. 420. Cass. Dio 253. Select. e Schol. Valck. in N. T. 1, 489. Dorv. Crit. Vann. 264. "Ad Lucæ 7, 32. Eurip. Hec. 1146." Valck. Mss. "Ἀθροίζειν ἑαυτὸν, Ælian. H. A. 597.: perf. ἤθροικα, Diod. S." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀθραίζω· Aduno, Glomero, Congrego. Ἀθροίζει· Gregat. Ἄθροισαι· Glomera. Ἠθροισμένος· Adunatus. "Valck. Adoniaz. p. 365. Jacobs. Anth. 8, 400. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 105.: ἀθρ. πνεῦμα, Valck. Phœn. p. 322. et Abresch. Æsch. 2, 95. Ἀθροι-

σθεὶς act. Toup. Opusc. 1, 404. Thom. M. 316. Ἀθροίζω et ἀθρέω conf. Porson. ad Hec. 801. Jacobs. Anth. 11, 26. Musgr. Heracl. 341. Ἀθροίζω, Jacobs. Anth. 10, 299. ad Mœrin 275. ad Herod. 433." Schæf. Mss.]

[Ἀθροίζω. Schol. Plat. 20.: *Ἀθροισθέντων· ἀντὶ τοῦ, συντεθέντων.* J. Poll. 1, 176. *Ἐρεῖς δὲ, ἐξετάσαι στράτευμα,—συλλέξαι, ἀθροῖσαι*: 3, 128. de colligente, *Ἀθροῖσαι, ἀθροίσασθαι, συναθροῖσαι, συναθροίσασθαι*: 4, 43. *Παρὰ τῶν μαθητῶν φόρους ἐρανίζεσθαι, συνερανίζειν, ἀθροίζειν, συλλέγειν*: 6, 175. *Τάδε μέντοι ὅμοια τῷ σχήματι τῆς λέξεως, οὐ σημαίνοντα μὲν ταὐτὸν, ἐοικότα δὲ τῇ ἰδέᾳ, καταλογάδην λέγειν, λογάδην ἀθροίζειν.* Suid. *Ἀθροίζει· συνάγει. Τούτους ἀθροίζοντες, ἀλλήλους παρεκρότουν,* Ἰώσηπος (de B. J. 6, 3.) *Ἀθροίζω· ἀπὸ τοῦ θροῦς, θροίζω, θροὸς,* (imo *θρόος*,) *θροίζω, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀθροίζω.* Zonar. *Ἀθροίσας· συναθροίσας. Ἀθροίζω ἐκ τοῦ θροῦς, ὃ σημαίνει τὸν θόρυβον, γίνεται θροίζω,* ("l. *θροΐζω*," Tittm.) *καὶ κατὰ συναίρεσιν καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α ἀθροίζω.* Etym. M. *Ἀθροίζω· ἐκ τοῦ θροῦς, ὃ σημαίνει τὸν θόρυβον,* (Il. Δ. 437.) *Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, γίνεται θροΐζω, καὶ κατὰ συναίρεσιν μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀθροίζω*: G. *Ἀθροίζω· συνάγω, ἐκ τοῦ θρόος θροῦς ὁ θόρυβος· Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος. Ἐκ τοῦ οὖν θροὸς* (l. *θρόος*) *θροῦς ὁ θόρυβος, γίνεται κατὰ παραγωγὴν θροΐζω, καὶ κατὰ συναίρεσιν, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ* (α) *ἀθροίζω· Τὸ θροι δίφθογγος διὰ τί; Τὰ διὰ τοῦ υζω* (sic) *ῥήματα.* Sic: ipse canon non extat. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: *Ἀθροίζει· συνάγει.* Hesych. *Ἄθροιζε· ἀνάγαγε.* "Malim *συνάγαγε*, cum Kust. et Marklando ad Max. Tyr. 664. Infra: *Ἤθροιζεν· ἐθορύβει, συνῆγεν.* Cf. Ἄθρους. Sæpe *αν* pro *συν* dederunt Librarii. Vide in *Ἀβολήτορες, Ἀλίσαι, Ἀρμονίας, Εὔσκοπος* etc. Opportune monet Biel. in Cyrill. Lex. Ms. Brem. legi *σύναγε*." Albert.] "Ἀθλοίζει, ap. Hesych. legitur expositum *συνάγει*, pro quo scr. *ἀθροίζει*, nisi de industria *τετραύλισται*, ut *κόλαξ* pro *κόραξ*." [Cf. Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. "Cf. *Ἄθλος· ἄφωνος.* ('Pro *ἀθλόος*, i. e. *ἀθρόος*, ut inf. *ἄθρους* pro *ἀθρόους*.' Is. Voss.) Th. Bruno *ἄθλιος* corrigit, Phavorini corruptam lectionem secutus. Inf. *Ἀθρόος· ἄφωνος*, quam lect. rectam esse notavit etiam Kust. (Cf. nos in Ἀθρόως. Paulo infelicius Schleusner. Mss. restituunt: *Ἄθλος· ἀγὼν, ἀγῶνος.*) Sæpius autem λ et ρ permutantur. Sic Ἄθριβις, Ægypti urbs, a Steph. Byz. Ἄθλιβις vocatur. Cf. Etym. M. et inf. in Βελγαῖος." Albert. *Ἀθροίζει* corrigit et Schleusner. Mss.]

[* Ἀθροιστέον, Colligere s. Corradere oportet. Xenoph. de Laced. Rep. 7, 4.]

[* " Ἀθροιστὸς, Collectus, Hesych. *Ἀλεῖον ὕδωρ* (*ἀθροιστὸν*, * *συλλεκτόν*.)" Wakef. Mss.]

Ἀθροιστὴς, οῦ, ὁ, Congregator, Collector, a tertia *ἤθροισται*. HINC *Ἀθροιστήριον*, Locus congregationis, ut *θεῖον ἀθροιστήριον*, ap. Eust., Locus in quo dii sunt congregati. ITEM *Ἀθροιστικὸς*, Congregativus, Collectivus, vel Vim congregandi habens. Ab Eust. aliisque nonnullis Grammaticis *ἀθροιστικὸν α* fuit appellatum illud, a quo incipientia vocabula congregandi s. colligendi vim habent, ut cum dicunt *τὸ ἀθροιστικὸν α δασύνεσθαι* in *ἅπας*. Sed et vocabula, quæ congregandi significationem habent, *ἀθροιστικὰ* nuncupantur, cujusmodi sunt *ἅπας* et *ἅλις*. [" Schol. Il. A. 517." Wakef. Mss. Eust. 16, 30.]

[* Ἀθροιστικῶς, Catervatim, Gl.]

Ἄθροισμα, τὸ, ET *Ἀθροισμὸς, ὁ*, ET *Ἄθροισις, ἡ*, Coactio, Congregatio. *Ἄθροισμα* et *ἀθροισμὸς* ab *ἤθροισμαι* prima præteriti ab *ἀθροίζομαι*, *ἄθροισις* ab *ἤθροισαι* secunda; sed *ἄθροισις*, ac utplurimum *ἀθροισμὸς* etiam, Ipsam congregationem, i. e. Ipsam congregandi actionem; *ἄθροισμα*, Ipsam congregationem, i. e. Rem congregatam, Cœtum, vel Acervum s. Congeriem significat. Suidas *ἄθροισμα* exp. *σώρευμα*, Cumulum, s. Congeriem: Hesych. *πλῆθος*, Multitudinem. *Ἄθροισμα νεῶν*, in quodam hujus libri loco Multitudinem navium congregatarum s. coactarum interpretatus sum. AB *Ἄθροισις* fit et *Ἀθροίσι-*

A *μος*, ut *ἀθροίσιμος ἡμέρα*, Dies quo populus congregatur, quasi dicas Dies congregatoria, s. Congregativa. Greg. *Ἦν δὲ ἡμέρα τῶν ἐπιφανίων καὶ ἀθροίσιμος.*

[Ἄθροισμα. " Schol. Apoll. R. 2, 121. Eurip. Or. 872. Plat. Theætet. 1, 157. Diog. L. 10, 142." Scott. App. ad Thes. Biel. Thes. " Heindorf. ad Theæt. 335." Schæf. Mss. Galen. Gl. Hippocr. v. *Κίων*. Diod. S. 266. Rhod. Glossæ: *Ἄθροισμα·* Globus, Caterva, Cohorta. J. Poll. 9, 142. *Δῆμος, ἄθροισμα, ἀγερμὸς,—καὶ δούλων ἄθροισμα.* Zonar. *Ἄθροισμα· σώρευμα, σύναξις.*]

[* Ἀθροισματικὸς, ἡ, ὀν, Congregativus, Collectivus. " *Ἀθροισματικὸς βίος* Basilii kommt, 8. p. 73. geselliges Leben." Schneider. Lex.]

[Ἀθροισμός. Biel. Thes. Lex. Polyb. Diod. S. 237. Rhod. " Fig. orationis, Congeries. Pseudo-Longin. 23. Vide Συναθροισμός." Ernest. Lex. Techn. Gr. Rhet. J. Poll. 1, 176. de lustratione exercitus, *Συλλογὴ, ἀθροισμὸς, ἀγερμός*: 3, 129. de colligente, *Τὰ δὲ πράγματα, ἀγερμὸς,—ἀθροισμός*: 9, 143. *Καὶ δού-*
B *λων ἄθροισμα· βιαιότερος γὰρ ὁ ἀθροισμός.* Fischer. Prolus. 28.]

[Ἄθροισις. Barth. Advers. 1877. " Eust. Il. A. p. 13. Thuc. 6, 394." Scott. App. ad Thes. Glossæ: *Ἄθροισις·* Adunatio, Majoratio, Auctuatio, Conventus. J. Poll. 3, 129. *Τὰ δὲ πράγματα, ἀγερμὸς, συναγερμὸς, ἄθροισις.* "Ἄθροισις, Hermogeni περὶ Ἰδ. 1. p. 128. est Rerum diversarum conglobatio, eaque per partes varias elata, ut in Cic. pro Cluentio: 'Animadverti, judices, omnem accusationem adversarii in duas divisam esse partes.'" Ernest. Lex. Techn. Gr. Rhet.]

[* Ἀναθροίζω, unde * " Ἐπαναθροίζω, Schol. Pluti 173." Boissonad. Mss.]

[* Ἐξαθροίζω, Congrego, Convoco. Eurip. Phœn. 1185. Cattier. 55. a.]

[* Ἐπαθροίζω, Insuper congrego, Congrego. Schleusner. Lex. in N. T. Plutarch. 5, 179.]

[* Περιαθροίζω, Undique congrego. Hesych. *Ἀμφαγέροντο· περιηθροίζοντο.* " *Περιαθροῖσαι*, f. *περιαθρῆ-*
C *σαι*, 4, 8. (*Θεωρῆσαι*, * *καταθεωρῆσαι, περιαθροῖσαι, κατανοῆσαι, διασκέψασθαι.*)" Ind. in J. Poll.]

[* Προαθροίζω, Ante congrego s. convoco, Præcolligo. " Suid. (et Phot.) *Προαλίσαντας· προαθροίσαντας.* J. Poll. 2, 204. in *Πρηγορεὼν* citatus.]

[* Προσαθροίζω, Aggrego. Adaggero.]

[* " Προσάθροισις, (ἡ,) Schol. Thuc. 1. p. 55. *Προσαγωγῇ· προσαθροίσει.*" Scott. App. ad Thes.]

Συναθροίζω, Coacervo, Colligo. Synes. Epist. 141. *Ἐπεὶ τότε μὲν ᾤμην ἀπὸ τῆς μνήμης αὐτὸ συναθροίσειν.* Platoni in Phædone, *Συνηθροισμένη ψυχὴ αὐτὴ εἰς αὐτὴν*, videtur esse quod Cicero dicit Tusc. 1. Animus a negotio omni sevocatus, et secum esse coactus. Sunt qui e Claudiano, initio libri 1. de Raptu Pros. interpretentur Mens congesta, ubi tamen Congesta aliam etiam expositionem admittit. [Beckmann. Hist. Mirab. 230. Abresch. Diluc. Thuc. Auct. 420. Lex. Polyb. Schleusner. Lex. in N. T. Select. e Schol. Valck. in N. T. 1, 301. Glossæ: *Συναθροίζω·* Glomero, Congero, Conglomero, Conglobo, Colligo,
D Aggrego, Congrego. *Συναθροίζεται·* Compingitur. *Συναθροίζει·* Conciliat. *Συναθροισθέντες·* Agglomerati. *Συνήθροισεν·* Illexerit, Collegerit, Contraxit. *Συνηθροισμένος·* Concretus, Conglomeratus, Congregatus. J. Poll. 3, 128. de colligente, *Ἀθροῖσαι, ἀθροίσασθαι, συναθροῖσαι, συναθροίσασθαι*: 1, 174. *Λάφυρα συναθροῖσαι*: 4, 29. de rhetore, *Χρήματα συναθροίσασθαι*: 5, 168. *Συστρέψαι τὸ σῶμα,—συναθροῖσαι*: 6, 8. *Συναγαγεῖν συμπόσιον,—συναθροῖσαι*: 8, 144. *Βουλὴ—συνηθροίσθη*, (ubi Ms. Seb. *ἠθροίσθη*, et sic C. A. Kuhn.) 8, 135. *Συνάψασθαι τὸν πλοῦτον, συνερανίσαι, συναγαγεῖν, συναθροίσασθαι*, (ubi Mss. *ἀθροίσασθαι*:) 9, 101. *Εἰ τετταράκοντα συνήθροιζεν ἀστραγάλων βολή.* Hesych. *Συναθροίζεται· συνάγεται.*]

[* Συνάθροισμα, Aggregatio, Gl. Apollon. Lex.: *Ἀγορά· ἡ ἐκκλησία, τὸ πλῆθος, καὶ ὁ τόπος, καὶ τὸ συνάθροισμα.* Zonar. *Ὁμήγυρις· συνάθροισμα, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀγείρεσθαι καὶ συναθροίζεσθαι.* Hesych. *Συνακτήριον· συνάθροισμα.*]

Συνάθροισις, ἡ, ET *Συναθροισμὸς, ὁ*, Coacervatio,

Congeries. Est tamen Συνάθροισις potius ipse coacervandi actus, at Συναθροισμὸς declarat et id quod coacervatum est, ideoque recte exp. Congeries. || Συναθροισμὸς est etiam Nomen figuræ ap. rhetores. Quintil. 8, 4. postquam dixit, Potest adscribi amplificationi congeries quoque verborum ac sententiarum idem significantium, et exemplum attulit, subjungit, Simile est hoc figuræ, quam συναθροισμὸν vocant; sed illic plurium rerum est congeries, hic unius multiplicatio. Vide ibi exemplum: vide et ap. Rutil. Lup. [" Συναθροισμὸς, Congeries, συναγωγὴ τῶν πεπραγμένων ἢ πραχθῆναι δυναμένων εἰς ἓν κεφάλαιον. Alexandr. περὶ Σχημ. 577.: vide v. Ἀθροισμός. Auctore Rutilio Lup. 1. p. 5. et singulis in verbis, et plurium verborum conjunctione hæc figura fieri potest. Quintil. 8, 4, 27. Congeriem appellat, quæ est verborum et sententiarum idem significantium, pertinetque ad amplificationem." Ernest. Lex. Techn. Gr. Rhet. " Babr." Wakef. Mss. J. Poll. 3, 129. vide seq. voc.]

[Συνάθροισις. Glossæ: Συνάθροισις· Conglomeratio, Cœtus, Congregatio, Aggregatio, Agmen, Congestio. Τὰς συναθροίσεις· Cœtus. J. Poll. 3, 129. Τὰ δὲ πράγματα, ἀγερμὸς, συναγερμὸς, ἄθροισις, συνάθροισις, συναθροισμὸς, ἀθροισμός. " Schol. Œd. Col. 555. Ἐπιστροφαί· συναθροίσεις, πλῆθος.]

[* Συναθροιστικὸς, ἡ, ὸν, Congregativus, Collectivus. " Jacobs. Anth. 7, 350." Schæf. Mss. Vide Ἀγύρτης.]

[* " Συναθροιστὴς, (ὁ,) Hesych. v. Ἀγυρτούς." Wakef. Mss. Vide notata in Ἀγυρτός.]

[* Ἐπισυναθροίζω, Congrego ad locum. Vide Ἐπαγείρω.]

[* " Προσυναθροίζω, (Ante congrego.) Joseph. Vit. 27." Boissonad. Mss.]

AI, pro εἰ, Si. Utuntur autem hac particula Dores. Theocr. (5, 20.) Αἴ τοι πιστεύσαιμι. Apud Thuc., Dorico sermone, καὶ Αἴ τινα τοὶ Λακεδαιμόνιοι παῖδα ἔχοντι. Plut. Lycurgo, Αἲ δὲ λῇς, πεῖραν λάβε. Item αἴκα Dorice, ut ap. Thuc., eod. lib., statim post verba modo citata, Αἴκα αὐτοῖς δοκῇ. Apud Hom. frequenter cum particula κε s. κεν. Il. Ψ. (82.) αἴ κε πίθηαι, Si parueris, Si pareas: Ω. (592. αἴ κε πύθηαι:) Θ. (282.) Αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι. Et αἴ κέν πως, ap. Eund., Si quo modo, Si quo pacto, Si forte aliqua ratione, ut Il. B. (72.) Ἀλλ' ἄγετ', αἴ κέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν: A. (66.) Αἴ κέν πως—Βούλεται. Apud Eund. αἴ κέ ποθι, vacante ποθι. || Αἲ μὴ, Nisi, εἰ μὴ, ap. Theocr. 5, (150.) Αἲ μή τυ φλάσαιμι. Nonnulli αἰμὴ conjunctim scribunt. || Ut autem εἰ pro εἴθε interdum ponitur, sic et αἴ, et quidem frequentius quam εἰ. Fere autem subjungitur γὰρ particulæ αἴ, ut Il. B. (II. 132.) Αἲ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον, Ἡβῷμ', ὡς κ. τ. λ. Od. Υ. (236.) Αἲ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τελέσειε Κρονίων. Utitur et Herod. 1. Αἲ γὰρ τοῦτο θεοὶ ποιήσειαν ἐπὶ νόον νησιώτῃσι ἐλθεῖν. Greg. Naz. junxit aoristo indicativi, Αἲ θάνον, εὖ τέ με μητρὸς ἐνὶ σπλάγχνοισιν ἔδησας. Est autem αἲ pro αἴθε, per apocopen, ut Suid. tradit, qui tamen, ut et Hesych. in hac signif. vult tenuari et circumflecti. Sed ap. Hom. passim in omnibus exemplaribus tenuatur et acuitur, et ita habetur etiam ap. Eust. Etym. autem vult αἲ dici pro εἰ significante εἴθε, Utinam, mutato ε in α.

" Αἴκα, Dorice pro εἰ s. εἰκέν, Si. Apud Plut. in " Lyc. αἴκα τύχωμεν, Si adepti fuerimus. Frequens " ap. Theocr. et alios, qui Dorice scripserunt."

" Αἴκε, s. Αἴκεν, i. q. αἴκα supra, Si, Si forte: " Dorice pro εἴκε. Il. Υ. (436.) Αἴκε σε χειρότερός " περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἕλωμαι: E. (279.) Νῦν αὖτ' ἐγ- " χείῃ πειρήσομαι, αἴκε τύχοιμι, Si forte nacturus " sim. Item αἴκεν τι dicitur, ut εἴ τι, Siquid. Il. Θ. " (282.) Βάλλ' οὕτως, αἴκεν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι. " Item αἴκεν πως, et αἴκε ποθι, eodem modo ut εἴ- " πως, εἴποτε, Si forte, vel Siquo modo, Si tandem " aliquando: interdum etiam An quo modo, An tan- " dem aliquando. Il. B. (72.) Ἀλλ' ἄγετ' αἴκεν πως " θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν: A. (408.) Αἴκεν πως ἐθέ- " λῃσιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι. Eod. lib. (128.) αἴκε " ποθι Ζεὺς Δῷσι πόλιν. Od. Ξ. (118.) Εἰπέ μοι, αἴκε " ποθι γνώω. Rursum ex Il. A. affertur pro Uti- " nam."

[" Αἰ, Si, Koen. ad Greg. 114. ad Callim. 1, 107. ad Herod. 350. Jacobs. Anth. 6, 183. 218. Heyn. Hom. 4, 174. Αἰ, Utinam, Valck. Adoniaz. p. 237. ad Callim. 1, 107. Toup. Opusc. 1, 418. Heyn. Hom. 4, 679. Αἴκα, Jacobs. Anim. 251. Semper subjunctivo jungitur, Valck. Theocr. x. Eid. p. 5. b. p. 6. a. Idem ad Adoniaz. p. 261. ad Herod. 350. Wakef. Alc. 767. Αἴκε de constr. Ruhnk. H. in Cer. 162. it. Ilgen. Αἴκε, Num, post ἰδεῖν, Il. 4, 249.: de constr. Brunck. Apoll. R. 28. 94. 227. Arist. 3, 88. Heyn. Hom. 6, 411. Αἴκε πίθηται, Heyn. Hom. 6, 261. Αἴκε, Brunck. Aristoph. 3, 12. Heyn. Hom. 4, 45. 174. 206. 683. 5, 176. 509. 566. Ἢν—καὶ αἴ κεν, Il. 4, 353. Αἰ et εἰ conf. Heyn. Hom. 4, 632. 5, 192. 6, 516. Αἴ κεν, et ὥς κεν conf. Heyn. Hom. 5, 201. 250. Αἴ κεν, et ὄφρα conf. Heyn. Hom. 5, 448. Αἴ κε c. opt. Il. 7, 387. Αἲ γὰρ, Heyn. Hom. 5, 510. Αἴ τε, Porson. Hec. p. 83. Ed. 2." Schæf. Mss.]

[Αἰ, Αἰ γὰρ, Αἴκα, Αἴκε. Hesych. Αἴκα· ἐάν. Αἴκεν πως· ἐάν πως. (" Il. A. 66. 408." Wakef. Mss.) Αἴκε· ἐάν. Τὸ δ' αὐτὸ δηλοῖ, κἂν μετὰ τοῦ ν λέγηται, οἷον, αἴκεν, αἴκεν πως, ἐάν. Αἴκεν ἰδέῃ· ἐὰν θεάσηται. (" Sublato divisore, hæc ita legere mallem: Αἴκε· ἐάν. Τὸ δ' αὐτὸ δηλοῖ, κἂν μετὰ τοῦ ν λέγηται, αἴκεν, οἷον, Αἴκεν πως, ἐάν πως. Ita Il. A. 66. ubi Schol. ἐάν πως. Malim etiam continua serie adjungere seq. Αἴκεν ἰδέῃ· ἐ. θ. ex ordine alphabeti. Nihil tamen muto, cum series liter. non ubique servetur in hoc Lexico. ' An ἴδῃ?' Schr. Obelo notarat illud ἴδῃ Is. Voss. Ita tamen legitur Il. Δ. 98. quem locum una cum Schol. descripsit Hesychius." Albert.) Αἴκε πίθηαι· ἐὰν πεισθῇς. (Il. A. 207. ubi Pseudo-Did. ἐὰν πεισθῇς ἐμοί.) Αἴκε ποθί· ἐάν ποτε. Ex Il. A. 128. ubi Pseudo-Did. et Etym. M. 294. ἐάν ποτε.] " Αἴγαρον, ap. Hesych. εἴθε γὰρ, Uti- " nam, perperam pro αἲ γὰρ, αἲ autem, s. αἲ pro αἴθε " s. αἴθε ponitur." [" Rectius Suid. Αἲ γάρ· εἴθε γάρ. Sup. Αἰ· ἀντὶ τοῦ αἴθε. Inf. Εἰ γάρ· εἴθε γάρ. Cf. HSt. Αἲ γὰρ ἂν leg. conjicit Heins. Prius placuit etiam Kustero:—' Lege αἲ γὰρ e Suida. Αἲ enim interdum significat i. q. εἴθε, Utinam.' Αἴγαρ οὖν legit Stephanus." Albert. " Scr. Αἲ γὰρ δή· εἴθε γάρ. Od. I. 523. Αἲ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην. Istud δὴ amisso apice τοῦ δ' degeneravit in ον." Toup. Emend. 3, 412. " Scr. Αἲ γὰρ δὴ ex Od. I. 523. Illa δ apice amisso migrat in ο. Vide infra v. Ἄχριον. Occurrit etiam Il. Σ. 272. αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο, ubi Schol. εἴθε γάρ. Cf. Il. Δ. 189." Idem ib. " Dorienses dicebant αἰ γάρ. Ita enim in Hesychio pro αἴγαρον recte castigarunt viri eruditi." Pierson. ad Mœr. 161. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἲ γάρ· εἴθε γάρ. Apollon. Lex.: Αἴκεν· ἐάν. Αἴκεν πῶς μιν ἕλω, δῴῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων. " Pro αἴκεν Il. H. 82. sic legitur in vulgatis Edd. Εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἕλω." Villois. Suid. et Zonar. Αἴκεν πως· ἐάν πως. Αἴκε ποθί· ἐάν ποτε. Suid.: Αἴκε πάθοι τά κ' ἔρεξε, δίκη δ' ἰθεῖα γένοιτο· χρησμὸς δοθεὶς περὶ τῶν Αὐρηλιανοῦ φόνων καὶ ἀδικιῶν. Etym. M. Αἰ· ἐπίῤῥημα εὐχῆς σημαντικόν· καὶ σημαίνει τὸ εἴθε· οἷον, (Il. Δ. 189.) Αἲ γὰρ δὴ οὕτως εἴη, φίλος ὦ Μενέλαε:—γέγονε δὲ ἐκ τοῦ εἰ, σημαίνοντος τὸ εἴθε, τοῦ ε τραπέντος εἰς α· ὡς τὸ, Εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι Καὶ χερσὶ καὶ κόμαισι καὶ ποδῶν βάσει. Καὶ, Εἰ γὰρ ὤφελεν:—ἀντὶ τοῦ εἴθε. Καὶ, Εἴ μοι γένοιτο παρθένος, καλή τε καὶ τέρεινα. Αἴκεν· ἀντὶ τοῦ ἐάν· ὁ εἰ σύνδεσμος συναπτικός· κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς α· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ ε εἰς α τρέπουσι· τὸ γὰρ εἴθε, αἴθε λέγουσι· καὶ τὸ Ἄρτεμις, Ἄρταμις. Οὕτω καὶ τοῦτο πλεονασμῷ τοῦ κεν, αἴκεν γέγονεν. Etym. G.: Αἰ· ἐπίῤῥημα εὐχῆς, σημαντικόν. Τοῦτο ἐκ τοῦ εἴδω, τὸ σημαῖνον τὸ εἴθε τροπῇ τοῦ ε εἰς α, καὶ ἀπὸ μὲν εἰ τὸ ι, καὶ γίνεται αἴ. Αἴκεν· ἐάν. Ὁ εἰ σύνδεσμος συναπτικὸς κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς α. Οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ ε εἰς α τρέπουσι· τὸ γὰρ εἴθε, αἴθε λέγουσιν, Ἄρτεμις, Ἄρταμις λέγουσιν· οὕτω καὶ τοῦτο πλεονασμῷ τοῦ ι. Αἴκεν πως· ἐάν πως, ἐκ τοῦ

εἴκεν αἴκεν, ἡ ει δίφθογγος εἰς αι, ὡς ἀνώγειον καὶ ἀνώγαιον, κατώγειον καὶ κατώγαιον, τὸ δὲ πῶς ἐπίῤῥημα πειστικόν ἐστι καὶ . . . . Αἴκε· * πεισθητικόν. Leg. πειστικόν. Schol. Theocr. 1, 4. Τὸ αἴκα ἀντὶ τοῦ εἴκεν ἐστί· τὴν γὰρ ει δίφθογγον τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς εἰς τὴν αι δίφθογγον· τὸ δὲ ε ψιλὸν εἰς α βραχὺ, οἷον, εἴκεν αἴκα, Ἄρτεμις Ἄρταμις. Κακῶς οὖν ὁ Θεόκριτος ἐξέτεινε τὸ α νῦν. Τῶν γὰρ Δωριέων εἰς α βραχὺ τὸ ε τοῦ * δυνητικοῦ συνδέσμου τρεπόντων, οὗτος ἐξέτεινεν, ὃ καὶ * παρακατιὼν συνέστειλε.]

Αἶ, vel Αἶ, Hei, Heu, Eheu. Αἶ, inquit Eust., est etiam * δυσφορικὸν, i. e. Quo utimur nos aliquid ægre ferre significantes, item * μεμπτικὸν, i. Quo utimur alicui succensentes, ut ap. Aristoph. αἶ τάλαν, Hei miser. Suid. autem scribit, αἶ cum tenui et circumflexo esse θρηνητικὸν ἐπίῤῥημα, i. e. Adv., Lat. Interjectio diceretur, luctus significationem habens, vel, luctui aptum. Itidem Schol. Eurip. ex Herodiano annotat hac in signif. circumflecti. At Eust. αἶ pro εἴθε, Utinam, et pro εἰ, Si: item cum est θρηνητικὸν, δυσφορικὸν, μεμπτικὸν, eodem accentu, acuto videlicet, notat. Ac revera multo pluribus in locis αἴ pro Heu cum acuto reperio, quam cum circumflexo, passim in omnibus exemplaribus. Raro autem solum positum, frequenter geminatum reperitur hoc adv. In Adonidis Epitaphio (Bionis 1.) invenitur et solum et geminatum, ut (v. 31.) Κάτθανε δ' ἁ μορφὰ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος, αἶ αἶ: in versu seq. Ὤρεα πάντα λέγοντι, καὶ αἱ δρύες, αἶ τὸν Ἄδωνιν. Ibid. (89.) Ὑμὰν οὐκέτ' ἀειδόμενον μέλος ᾄδεται, αἶ αἶ. Αἶ αἶ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον, αἶ ὑμέναιον. ["Ἠ ὑμέναιος. Sic ad mentem Ernesti Gul. Higtii reponere non dubitavi, pro αἶ Ὑμέναιον. Adonin magis adhuc, quam Hymenæus, plorant Charites." Valck.] Utrobique autem observandum αἶ non geminatum, cum accusativo. Sic Heu Latini accusativo jungunt, ut, Heu me miserum! Sic, Heu dementiam! Interdum dativo, ut ap. Plaut. Milite, Heu mihi! nequeo quin fleam. Idem in Mercatore, Heu misero mihi! Notandum etiam, cum absque casu ponitur Heu, fere geminari solere, ut αἶ ap. Græcos. In Bionis Epitaphio (106.) Αἶ αἶ, ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον ὄλωνται. Ibid. (6.) Νῦν, ὑάκινθε, λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἶ αἶ Λάμβανε σοῖς πετάλοισι. [" Βάμβαλε. Hoc, jam olim a me restitutum, idoneis judicibus multo aptius fuit visum ante vulgato λάμβανε." Valck.] Nunc, hyacinthe, eloquere tuas literas, et amplius quam antea accipe αἶ αἶ in tuis foliis. Hoc autem ideo dicitur quod florem hyacinthum poëtæ fabularentur ex Ajacis sanguine productum esse, unde et αἶ servasse primas nominis Ajacis, qui Αἴας Græcis, literas. Soph. Ajace (430.) Αἶ αἶ, τίς ἄν ποτ', etc. ubi animadvertendum est in textu quidem esse αἶ αἶ cum circumflexo, ap. Schol. autem cum acuto αἴ. Aristoph. Acharn. (1083.) Αἶ αἶ, Οἵαν ὁ κῆρυξ ἀγγελίαν ἤγγειλέ μοι. Apud Antipatr. tamen in Epigr. circumflexum habet in vulg. Edd. Πολλάκι δ' ἐξ ὑμέων ἐστιγμένον ὤλεσαν', αἶ αἶ. || Non solum geminatur, sed terque quaterque repetitur interdum, ut ap. Lucian. Philop. Αἶ αἶ αἶ αἶ τῶν κενῶν ἐλπίδων.

[" Αἶ ad Hippol. 207. Brunck. Or. 955. Αἶ, Alciphro 440, Cum accus. Bio 1, 28. Eichst. Quæst. 73. Αἲ γὰρ, Utinam, ad Od. Γ. 205. Δ. 341. Brunck. Or. 1104. Heyn. Hom. 5, 510. Αἶ, Toup. Opusc. 2, 120. Αἶ, Brunck. Eur. Med. 110. Phœn. 1355. Αἶ, Markl. Iph. p. 308. Duris. Jacobs. Anim. 32. Αἶ, Musgr. Iph. T. 481. Αἶ et ε̃ conf. Porson. Med. p. 13. b. Αἶ, Jacobs. Anth. 6, 127. 409. Leonid. T. 9. Jacobs. Anth. 9, 204. 12, 244. Αἶ, Utinam, Heyn. Hom. 4, 679. Αἶ αἶ ἐγὼν, Heyn. Hom. 7, 216. Αἶ, αἶ, Fischer. ad Weller. 1, 270. Porson. Phœn. 1298. 1360. Jacobs. Anth. 11, 113. Lobeck. Aj. p. 288. Αἶ, Jacobs. Anth. 6, 128. 9, 84. 204." Schæf. Mss.]

[Αἶ, Αἶ, Αἶ αἶ. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἶ· ψιλούμενον καὶ περισπώμενον τὸ ὄφελον σημαίνει, κατ' ἀποκοπὴν τοῦ αἴθε, δασυνόμενον δὲ ἄρθρον θηλυκὸν (καὶ) ἀναφορικόν. Σημαίνει δὲ καὶ ἐπίῤῥημα θρηνητικὸν περισπώμενον καὶ ψιλούμενον, ὃ καὶ διπλασιάζεται. Αἶ

A αἶ τάλαινα. Αἶ αἶ· ἠθικὸν τοῦτο. Πλάτων Γρυψίν· Αἶ αἶ, γελῶν δ' ἐπηκροώμην. . πάλαι. Ἔστι δὲ πολὺ παρὰ τοῖς τῆς μέσης κωμῳδίας καὶ νέας ποιηταῖς. Suid.: Αἶ· ψιλούμενον καὶ περισπώμενον τὸ ὄφελον σημαίνει, κατ' ἀποκοπὴν τοῦ αἶθε, δασυνόμενον δὲ, ἄρθρον θηλυκὸν καὶ ἀναφορικὸν, σημαίνει δὲ καὶ ἐπίῤῥημα θρηνητικὸν, περισπώμενον καὶ ψιλούμενον, καὶ ὃ (l. ὃ καὶ) διπλασιάζεται. Αἶ αἶ τάλαινα θηλαμὼν κεκαυμένη. Zonar. Αἶ· ψιλούμενον καὶ περισπώμενον τὸ ὄφελον σημαίνει, κατ' ἀποκοπὴν τοῦ αἴθε, δασυνόμενον δὲ καὶ βαρυνόμενον, ἄρθρον θηλυκὸν καὶ ἀναφορικὸν, οἷον, αἳ καὶ αἵτινες. Σημαίνει δὲ καὶ ἐπίῤῥημα θρηνητικὸν, περισπώμενον καὶ ψιλούμενον, ὃ καὶ διπλασιάζεται. Αἶ αἶ τάλαινα θηλαμὼν κεκαυμένη. Versus est Lycophr. 31. ubi Tzetz. Αἶ ἐπίῤῥημα θρηνητικὸν, ὃ πάντες οἱ νῦν βαρύνουσι. Στέφανος δὲ καὶ Μελάμπους περισπᾷν ἀξιοῦσι λέγοντες τουτονὶ τὸν κανόνα· τὰ εἰς αι δίφθογγον λήγοντα ἐπιῤῥήματα, ἂν ἐπὶ τέλους ἔχωσι τὸν τόνον, περισπῶνται, ἰατταταῖ, παπαῖ, αἶ, καὶ τὰ ὅμοια, πλὴν τοῦ βαβαὶ, καὶ τοῦ ναὶ ὀξυτονουμένων. Ἐγὼ δὲ
B φημὶ καὶ τοῦ αἴ. In Scholiis in Dionysii Thracis Grammaticam, a Bekk. editis, nihil tale reperitur. Hæc tantum ibi p. 946. leguntur: Τὰ σχετλιαστικὰ περισπᾶται, τῶν εἰς αι περισπωμένων, οἷον ἀτταταῖ, οἶ οἶ, ἀοίμοι, οἴμοι. Τὸ ὦ πόποι σημειῶδες—παπαῖ γὰρ περισπᾶται—, ἐνομίσθη γὰρ ὡς ὄνομα εἶναι. Διὸ καὶ ὀνοματικὴν ἔλαβε τάσιν· ὡς γὰρ ὦ φίλοι, οὕτως ὦ πόποι, ὦ θεοί. Ἔστι δὲ δύο σχετλιαστικὰ ἐπιῤῥήματα. Zonar. Αἴ· σημαίνει τὸ εἴθε. Ἰστέον (adde ὅτι) τὸ αἶ γέγονεν ἐκ τοῦ εἶ, εὐκτικοῦ ἐπιῤῥήματος. Ἔστι γὰρ εἶ, ὃ σημαίνει τὸ εἴθε· τοῦτο τὸ εἶ γίνεται αἶ, τοῦ ε τραπέντος εἰς α. " Αἶ pro εἴθε est Il. B. 371. Δ. 189. 288. H. 132. Θ. 538. K. 536. N. 825. Π. 97. 272. 464. X. 346. 454. Od. Γ. 285. Δ. 697. Z. 244. H. 311. 339. et sæpius. Εἶ pro εἴθε Od. P. 513. Αἰ pro εἰ, Si, Il. Λ. 798. Od. Δ. 697. (at exemplum, in Od. Δ. 697. obvium, inter ea jam dedit, quæ ad αἶ pro εἴθε pertinent.) Illud quoque Homericum est; αἱ pro αὗται, Il. B. 90. E. 141. 418. Z. 133. Od. Z. 317. Θ. 435. I. 70. al." Tittm. Etym. G.: Αἴ·
C σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα, ἀπὸ τοῦ εἶ, τοῦ σημαίνοντος τὸ εἴθε. Οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν ει δίφθογγον εἰς αι τρέπουσι, κατὰ διάλεκτον. Eust. 1581. Καὶ σημείωσαι ἐν τούτοις ὅτι τε ταὐτὸν εὐχῆς λόγῳ εἰπεῖν εἶ, καὶ αἶ, καὶ εἴθε, ὡς μυριαχοῦ φαίνεται· καὶ ὅτι οὐ μόνον θρηνητικόν ἐστιν ἐπίῤῥημα τὸ αἶ, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ εὐκτικόν· νοεῖται δέ ποτε καὶ * μεμπτικὸν, ὡς παρὰ τῷ Κωμικῷ ἐν τῷ, Αἶ τάλαν· ἔτι δὲ καὶ * δυσφορικὸν κατὰ τοὺς παλαιούς: 1763. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ἆ, κλητικὸν ἐπίῤῥημα ὂν, καθὰ καὶ τὸ ὦ, ἔχει πρὸς τῇ κλίσει, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, καί τινα πλείω ἔμφασιν ἐπὶ σχετλιασμῷ, ἢ θαύματι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἢ καὶ ἄλλως οἴκτῳ. Ὁμοίῳ δέ τινι λόγῳ, καὶ τὸ αἶ, * δυσφορικόν τέ φασίν ἐστι, καί που καὶ * μεμπτικὸν, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, Αἶ τάλαν, παρὰ τῷ Κωμικῷ· εἰ καὶ ὡς ταπολλὰ, θρηνητικόν ἐστι. Ὅτι δὲ τὸ ἆ ψιλούμενον καὶ περισπώμενον καὶ ἀντὶ τοῦ αἴθε λαμβάνεται, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν, οἳ καὶ χρῆσιν εἰς τοῦτο παράγουσιν: 1889. Αἶ γάρ φησι τουτέστιν εἴθε.]

" Αἰβοῖ, Adv. σχετλιαστικὸν, ut οἴμοι, teste Suida " et Hesychio, i. e. Adv. s. Interjectio indignantis.
D " Aristoph. (Nub. 829.) Αἰβοῖ, τί ληρεῖς; Idem " (Pac. 544.) αἰβοῖ τάλας, Hei miser. Verum in " priore loco possit esse etiam ἐφεκτικόν. Alioqui " τίθεται etiam ἐπὶ θαυμασμοῦ, et admirantis est, " teste eodem Hes. Adhæc τάττεται ἐπὶ τῆς ἡδονῆς, " ut annotat Suid. afferens ex Aristoph. Av. (1342.) " αἰβοῖ, Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πέτεσθαι γλυκύτερον." [Suid. Αἰβοῖ· σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα, τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ ἡδονῆς παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισιν· αἰβοῖ, Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πέτεσθαι γλυκύτερον. Schol. ad Aristoph. Av. 1342.: Τὸ αἰβοῖ οὐ μόνον ἐπὶ σχετλιασμοῦ ἐστὶ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἡδονῆς, ὡς καὶ νῦν. Hesych. et Etym. M. Αἰβοῖ· ὡς οἴμοι, τίθεται καὶ ἐπὶ θαυμασμοῦ. Flor. Christ. ad Aristoph. Av. 1066. Zonar. Αἰβοῖ· ἀντὶ τοῦ φεῦ. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἰβοῖ· σχετλιασμοῦ δηλωτικὸν ἐπίφθεγμα παρὰ Δωριεῦσιν. Pseudo-Herodian. Epimer. 26. Αἰβοί (l. Αἰβοῖ,) ἐπίῤῥημα σχετλιαστικόν. Schol. Aristoph. Nub. 829. (l. c.) Γελῶν λέγει τὸ αἰβοῖ. Ἔστι γὰρ ἐπίῤῥημα σχετλιαστικόν. Pac. 1066. Οι. Αἰβοῖ, βοῖ. Τρ. τί γελᾷς; " Sic optime scriptum

in A. Vulgo *αἰβοῖ, αἰβοῖ*, pessumdato, ob redundantem syllabam, versu." Brunck. Schol.: *Αἰβοῖ, αἰβοῖ· παρεπιγραφή. Ἀκούσαντες γὰρ τοῦ χρησμοῦ, ἐγέλασαν. Γέλωτος γάρ ἐστι τοῦτο τὸ μίμημα.*]

" Αἰαλλὶ ᾄσας, ap. Hesych. legitur, expositum " οἴμοι, οἴμοι. Itaque αἰαλλὶ idem fuerit, quod αἶ " αἶ, s. αἶ αἶ." [Vide Interprr. ap. Albert. " Est ex Hebr. voce אַלְלַי, Væ, Heu, quæ est ejulantis, Job. 10, 15. ab ילל, Ejulavit. Cf. Triller. Obs. Cr. 491. Quare fortasse hic leg. est ἀλαλαὶ, s. ἀλελαὶ, facili lapsu." Schleusner. Mss. In Cod. Ven. legitur αἰαλιάσας.]

" Αἴας, αντος, ὁ, nomen proprium viri celeberrimi " ap. poëtas præsertim. A quo possessive Αἰάντειος " dicitur, ut Αἰάντειος οἶκος, Ajacis domus, ap. Suid. " ap. quem et Αἰάντειος γέλως proverbialiter ἐπὶ τῶν " *παραφρόνως γελώντων. Item Αἰάντειον, substantive, subaudiendo μνῆμα aut tale quid, Monumentum s. Tumulus Ajacis, ap. Philostr. Heroic. Dicitur " Αἰάντιος quoque, sine diphthongo. A quo Αἰαντία, " ας, ἡ, s. ἑορτὴ, Festum in honorem Ajacis agitari " solitum a Salaminiis, ἑορτὴ ἐν Σαλαμῖνι, inquit " Hesych. Item Αἰαντὶς, feminino genere, pro Αἰάντειος, aut Αἰαντία. veluti Αἰαντὶς φυλὴ Athenis di" cebatur ἡ Αἴαντος, teste Suida et Hes. Cui Ajaci " Pausan. in Atticis tradit ad suam usque ætatem " Athenis διαμεμενηκέναι τιμάς. Alioqui Αἰαντὶς pa" tronymice dici posset etiam filia Ajacis, aut Quæ " ortum trahit ab Ajace: sicut Αἰαντίδαι ap. De" mosth. Epitaph. dicuntur Oriundi ab Ajace, Ne" potes s. Posteri Ajacis. Apud Suid." [et Zonar.] " legitur etiam Αἴαξ, vicinum Latino Ajax. De " etymo τοῦ Αἴας, vide in Αἰάζω." [" Αἴας, κατ' ἐξοχὴν Ajax Telamon., Wolf. præf. ad Il. p. 29. Αἴας, ad Lucian. 1, 385.: de vocab. Valck. Phœn. p. 102. Heyn. Hom. 6, 486. Αἰάντειος, Antip. S. 65. Alpheus 5. Agathias 77. Lucian. 2, 34. Boissonad. in Philostr. 433. ad Lucian. 1, 520." Schæf. Mss. Αἰαντὶς, J. Poll. 7, 110.]

[Αἴας. Etym. M. *Αἴας· ὁ μὲν Λοκρὸς, παρὰ τὸ ἀΐσσω τὸ ὁρμῶ, ὁ μέλλων ἀΐξω, ἦιξα, ἤιξας, ἡ μετοχὴ, ἀΐξας, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ξ, καὶ συναιρέσει, Αἴας. Ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ θαρσαλέως καὶ σφόδρα αὐτὸν ἀΐσσειν καὶ ὁρμᾶν ἐν τοῖς πολέμοις. Ὁ δὲ Τελαμώνιος, παρὰ τὸ αἶ αἶ αἰάζω· θρηνητικὸν δέ ἐστιν ἐπίρρημα· ὥς φησι Σοφοκλῆς* (Aj. 430.) *Αἶ αἶ· τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; Νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ, Καὶ τρίς· τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω.* Eust. 640. *Ἢ τὸ δυσοιώνιστον καὶ τῇ προφορᾷ δύσφημον, ὡς καὶ εἴ τις εἴποι κατὰ Σοφοκλῆν, δυσώνυμον τὸν Αἴαντα, ὡς δοκοῦντα παρὰ τὸ αἶ, ἢ παρὰ τὸ αἰάζειν ὀνομασθῆναι:* 776. *Καὶ τὸ τοῦ Αἴαντος δὲ ὄνομα, καθά φησι Σοφοκλῆς, ἐπώνυμον ἦν τοῖς ἐκείνου κακοῖς, ὡς ἀπὸ τοῦ αἶ, ἢ τοῦ αἰάζειν, οἷα παθόντος αἰαγμάτων ἄξια:* 1567. *Καὶ τῷ Αἴαντι δὲ τὸ ὄνομα ἐπώνυμον ἐξηνέχθη τοῖς αὐτοῦ κακοῖς κατὰ τὴν Τραγῳδίαν, διὰ τὸ αἶ, ὡς ἄξια αἰαγμάτων παθόντος αὐτοῦ.*]

¶ Αἰάζω, f. ξω, Lugeo, Lamentor. Fit ab αἶ, Heu, ut docent Grammatici. Et Ajax ap. Soph. cum exclamasset αἶ αἶ, subjungit, Quis unquam putasset fore ut nomen meum congruam meis malis significationem haberet? nunc enim mihi est unde debeam terque quaterque αἰάζειν? Ubi αἰάζειν suspicor ipsum accipere pro Clamare αἶ: eodem videlicet modo quo εὐάζειν, est Clamare εὐάν: οἰμώζειν est, ni fallor, Clamare οἴμοι. Jungitur autem accusativo αἰάζω, ut in Epitaphio Adonidis, (Bion. 1, 6. et 15.) *Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν, ἐπαιάζουσιν ἔρωτες.* Anthol. lib. 2, *Αἰάζω Διότιμον, ὃς ἐν πέτραισι κάθηται,* Diotimi sortem deploro. Ἐπαιάζω autem dativo jungitur, vi præpositionis ἐπί: ut ap. Lucian. *ἐπαιάζω τῷ νεκρῷ.*

[" Αἰάζω, Brunck. Æsch. Pers. 13. Eldik. Suspic. 33. Valck. Diatr. 20. Heyn. Hom. 4, 422. Il. 3, 243. coll. 244. Brunck. Soph. 3, 493. Αἰάσαι et ᾄσαι, Boissonad. in Philostr. 619." Schæf. Mss. Cass. Dio 850. Barth. Advers. 124. 678. Schneider. ad Aristot. H. A. 3, 253. Lycophro 200. 315. 878. 972. 1079. 1088.: Æsch. Pers. 919. Blomf.: Abresch. Anim. ad Æsch. 407. Vide omnino Select. e Schol. Valck. in N. T. et cf. nos supra 349. n.]

[Αἰάζω. " Ἄζειν· τὸ στένειν. Σοφοκλῆς. Lex. Ms. SGerm. Lege αἰάζειν." Vide nos in Ἄζω. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: *Αἰάζειν· τὸ κατοικτείρειν.* Suid. *Αἰάζειν· θρηνεῖν, ἢ τὸ κατοικτείρειν. Ἠιακότες· θρηνήσαντες.* Zonar. *Αἰάζειν· οἰκτείρειν, θρηνεῖν, παρὰ τὸ αἶ, σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα, γέγονεν αἰάζω, ὡς λίαν λιάζω. Ἠιακότες· θρηνήσαντες.* Tittmanni Cyrill. *Ἠιακότες· θρηνήσαντες.* Hesych. *Αἰάζει· θρηνεῖ. Αἰάζω· ἀναβοῶ, στενάζω. Αἰαζομένη, θρηνοῦσα, ἀκούουσα.* Κωκύουσα corrigit Albert. Auct. Emend. " Ἀκέουσα, ut (Il. A. 34. Βῆ δ' ἀκέων.) Ἀχεύουσα." Wakef. ad marg. Sed ἀχεύω poëtis solis relinquendum est. " L. δακρύουσα, ἀχοῦσα, ἠχοῦσα, κωκύουσα, κράζουσα, στενάζουσα, αἰάζουσα. Vide infra p. 275. Cf. Eldik. Spec. Susp. 33. qui κωκύουσα legit, et Abresch. Æsch. 406." Schleusner. Mss.]

" Ἀδαΐζω, Hesychio est ἀναβοῶ, ἀναστένω, Exclamo, " Clamorem tollo, Ejulo, Gemitus et lamenta edo." B " Ἀδεάζων, Hes. affert pro ἀναβοῶν, Exclamans, et " ἀναστένων, Ingemiscens, Ejulans." " Δαιάζω, " Hesychio est ἀναβοῶ, στενάζω, Exclamo, Ingemi" sco, forsan pro αἰάζω." [Vide Interprr. ap. Albert. Etym. M. *Αἰάζω· παρὰ τὸ αἶ, σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα, γίνεται αἰάζω. τὸ θρηνῶ, ὡς λίαν λιάζω.* Etym. G. *Αἰάζω· τὸ στενάζω, βοῶ, καὶ ἀναβοῶ, οὗ ὁ μέλλων αἰάσω.* Erotian. *Αἰάζειν· θρηνεῖν.* Eust. 983. *Τὸ δὲ ἄζετο δασύνεται ὃν λόγον ἐν ἄλλοις τὸ, ἁζόμενοι Διὸς υἱὸν, καὶ τὰ κατ' αὐτό· ψιλοῦται δέ ποτε ἄλλως ἡ λέξις, οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἄζειν, τὸ ξηραίνειν, ὃ καὶ αὐτὸ προεδηλώθη, ἀλλὰ καὶ ὅτε ἆσθμά τι δηλοῖ κατὰ τὸν εἰπόντα, ὅτι ἄζειν, τὸ ἀθρόως προσπνεῖν τῷ στόματι θερμόν· ἐξ οὗ ἴσως καὶ τὸ αἰάζειν γίνεται, ὅπερ οὐκ ἀεὶ τὸ θρηνεῖν δηλοῖ, ὡς ἀλλαχοῦ γέγραπται:* 127. *Ὥσπερ παρὰ τὸ αἶ ἐπίρρημα γίνεται τὸ αἰάζω, καὶ παρὰ τὸ ὦ, ὤζω ἐν Αἰσχύλῳ, ἐξ οὗ τὸ οἰμώζω, οὕτω παρὰ τὸ οἶ, οἴζω, ἐξ οὗ παράγωγον οἰζύω, καὶ κατὰ διάλυσιν, ὀϊζύω.*]

C Αἴαγμα, τὸ, Gemitus, Lamentatio. Eust. Αἴαντα dictum ait παρὰ τὸ ἄξια αἰαγμάτων παθεῖν, Ex eo quod passus esset digna gemitibus. [" Valck. Phœn. p. 121. Anim. ad Ammon. 117." Schæf. Mss. Suid. *Αἴαγμα· θρῆνος, καὶ σύντριμμα.* Zonar. *Αἴαγμα· ὁ θρῆνος, ἔαγμα δὲ τὸ σύντριμμα, ψιλόν.* " Hinc corrige Suid., qui utrumque confundit, nihil monente Kust. Sed illum jam emendavit Valck. (l. c.)" Tittm. Vide nos supra 933. c.]

[* Αἰαγμός. Abresch. Æsch. 406.]

Αἰακτὸς, ἡ, ὸν, Deflendus, Gemitu dignus, Lamentabilis, Luctuosus, Lugubris. Citatur ex Aristoph. [Ach. 1194. Æsch. Pers. 928. ubi Schol. * θρηνητός: 1069. Αἰακτὸς εἰς δόμους κίε, " Lamentationes edens," Blomf., an recte, viderint alii: Sept. c. Th. 846. ἦλθε δ' αἰ-Ακτὰ πήματ' οὐ λόγῳ, ubi Schol. θρηνητικά. " Potius θρηνητέα. Namque illud activam vim habet." Maltb. Lex. Gr. Pros. 28. " Αἰακτὸς, Lamentabilis, ab αἰάζω, quod ab αἶ, ut ὤζω ab ὦ. Vide ad v. 8. ubi citare debueram Valck. Diatr. 21. (adde Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 302. et nos supra 349. n.)" D Blomf.]

Δυσαίακτος, ὁ, ἡ, Graviter aut Miserabiliter defletus. Id enim puto hic significare δύς. Exponitur tamen et Qui non facile lugetur, ut δὺς difficultatem indicet: secundum quem sensum interpretarer, Cui vix luctus ullus par esse potest, Qui vix satis lugeri potest. Citatur ex 3 Macc. (6, 31.) *Ἀντὶ πικροῦ καὶ δυσαιάκτου θανάτου.* Simili etiam voce exponitur, videlicet * δυσθρήνητος. Redditur et Lugubris, ut sit pro simplici αἰακτός. ‖ Item signif. activa, Qui non facile luget, ἀσυμπαθής. [" Δυσαίακτος, Valde miserabilis et lugubris, Dignus qui ab omnibus graviter lugeatur et defleatur. Neglexit Biel. notare in Thes. suo hoc adjectivum, quod 3 Macc. 6, 31. occurrit, *Ἀντὶ τοῦ πικροῦ καὶ δυσαιάκτου,* Cod. Alex. δυσατάκτου ex aperto vitio, *μόρον, κώθωνα σωτήριον συστησάμενοι,* Loco acerbæ h. e. miseræ et lugubris mortis, convivium pro salute reddita instruebant. Suid. *Δυσαιάκτου· * δυσθρηνήτου.* Δὺς auget h. l. significationem adjectivi, ut in δυσθρήνητος, δυσαλγὴς Gravem affe-

rens dolorem. Cf. etiam HSt. Thes." Schleusner. Lex. in Interprr. Gr. V. T. Spicil. Hesych. Δυσδιάκτου· * δυσθρηνήτου. " L. δυσαιάκτου." Soping. Salmas. " L. δυσδιαλλάκτου e Suida, quamvis idem paulo post habeat δυσαιάκτου. Vide Δυσεξάλλακτα." Is. Voss. " Δυσαιάκτου etiam legit Kust. ut δυσαίακτον ap. Suid. mavult, pro δυσδιάλλακτον. Sup. Αἰάζει· θρηνεῖ. Cf. Phavor. Ut dubio res careat, notandum, respexisse Hesych. ad 3 Macc. 6, 31. Ἀντὶ πικροῦ καὶ δυσαιάκτου μόρου. Qui locus omissus in Concord. Gr. Tromm. Vide quæ dixi ad v. Δρακός." Albert.]

[* Φιλαίακτος, ὁ, ἡ, Lugubris. Æsch. Suppl. 810 =799. φιλαιάκτων κακῶν.]

[* " Αἴασμα, Moschop. de Rat. Exam. Or. 171." Kall. Mss.]

[* " Αἰασμὸς, Bos. in Aq. Jerem. 25, 30." Valck. Mss.]

[* Αἰαστὴς, ὁ, E cruore Ajacis natus, ut Dalecampius vertit Nicandri Fr. 2, 31. Ἶρις δ' ἐν ῥίζησιν ἀγαλλίδι ἠδ' ὑακίνθῳ Αἰαστῇ προσέοικε, de quo loco vide notata in Ἀγαλλὶς, et Ἀνθέρικος.]

[* " Αἰαστὸς, Ruhnk. ad H. in Cer. 7. (' Καὶ ἀγαλλίδας, ἠδ' ὑάκινθον. Nicander ap. Athen. 683. Ἶρις δ' ἐν ῥίζησιν ἀγαλλίδι ἠδ' ὑακίνθῳ Αἰαστῇ προσέοικε. Sic locum bene correxit Soping. ad Hes. v. Ἀγαλλίς.)" Schæf. Mss. At Schneider. nobiscum illud αἰαστῇ format ab αἰαστὴς, quam vocem vide: forsan male, sed viderint alii.]

[* Ἐξαιάζω, " Musgr. Troad. 219." Schæf. Mss.]

Ἐπαιάζω, Allamentor, Illacrymor. Lucian. (1, 240.) de hyacintho loquens, Καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐανθέστατον ἀνθέων ἁπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον, ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. [Schol. ἐπιθρηνοῦντα, ἐπιτραγῳδοῦντα.] Idem in libro De luctu, Ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. In Epitaphio Adonidis, cujus auctor putatur Bion, repetitur aliquoties hic versus, Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν, ἐπαιάζουσιν ἔρωτες. [Vide Αἰάζω. " Wakef. S. C. 4, 22. Jacobs. Anth. 12, 111." Schæf. Mss.]

" Ὑπαιάζω, q. d. Sublamentor. Affertur ex Epigr." C [adesp. 419.]

¶ Αἰανὸς, ἡ, ὸν, vel Αἰανὴς, έος, ὁ, ἡ, Gravis et acerbus, vel, Luctuosus. Nam Pind. Schol. vult esse αἰανὸς ab αἶ αἶ factum, quem secutus, pono hoc in ordine hanc vocem. Ponit et aliam etymologiam, videlicet ab αἰὲν: nam exponens hæc Pind. verba, (Isthm. 1, 69.) Γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων Λιμὸν αἰανῆ τέταται, ait λιμὸν αἰανῆ appellari vel Famem gravem et molestam, ab αἶ αἶ: vel Perpetuam, ab αἰὲν. At Soph. Scholiastes in hæc ex Electra verba (506.) Ὡς ἔμολες αἰανὴ Τᾷδε γᾷ, vult contra ex hoc nomine factam esse illam particulam αἶ: et esse hic αἰανὴ pro θρηνητικὴ, Lamentabilis, Luctuosa. Idem tamen in hoc Ajacis hemistichium (672.) Νυκτὸς αἰανῆς κύκλος, ait αἰανὴς κύκλος sonare ὁ σκοτεινὸς vel ἀδιάλειπτος. Tenebrosus, vel Perpetuus, nullam etymologiam ponens. In qua expositione obiter animadvertendum est, illum non αἰανῆς legere, ut sit genitivus femininus ab αἰανὸς, qui jungatur cum νυκτὸς, sed αἰανὴς in nominativo, D primæ declinationis nominum contractorum. Hesych. habet duntaxat, Αἰανόν· χαλεπὸν, αἰνόν: fortasse intelligens αἰανὸν esse id nomen unde per syncopen factum fuerit αἰνόν.

[Αἰανής. " Νυκτὸς αἰανῆς κύκλος. Vulgo αἰανῆς. Suid. in hac voce et hanc et alteram scripturam αἰανὴς affert. Tertiam etiam extitisse e Phavorino conjicias, qui sic scribit: Αἰανὴς κύκλος, καὶ αἰανὴς, ὁ σκοτεινὸς, καὶ αἰανὸν, τὸ δεινὸν καὶ χαλεπόν. Zonar. Αἰανός· σκοτεινός. Σοφοκλῆς· Νυκτὸς αἰανὸς, ita Cod. K., κύκλος. Ἡ * θρηνητῆς, (l. θρηνητικῆς, cum Lobeckio ad Ajac. p. 319. Error e compendio scribendi ortus est.) ἀπὸ τοῦ αἰάζω, τὸ θρηνῶ. (' Αἰανῆς. Sic enim recte emendatum est pro vulg. αἰανής. Quamvis Schol. sic legit; explicat enim ὁ σκοτεινός: et αἰανὴς quoque occurrit, ut ap. Pind. Pyth. 1, 161. αἰανὴς κόρος, ubi Schol. ἤγουν αἰώνιος καὶ διηνεκής. Isthm. 1, 70. Sed ibi Schol. Αἰανῆ δὲ, οἱ μὲν τὴν χαλεπὴν, παρὰ τὸ αἶ, αἶ, οἱ δὲ τὸν διηνεκῆ λιμὸν, παρὰ τὸ αἰέν. Adde Pyth. 4, 420. Isthm. 3, 4. Sed Sophocli usitatum αἰανὸς, ut in Electra 506. ἱππεία αἰανή, ubi Schol. θρηνητική, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ αἶ, αἶ. Tertiam lect. exhibere videtur Cod. K. habet enim αἰανὸς κύκλος, indice glossæ deceptus.' Tittm.) Quanquam dubito, an hic e Suida corrigendus sit, ap. quem hæc ita leguntur: Αἰανὴς κύκλος· σκοτεινὸς, ἀδιάλειπτος. Σοφοκλῆς· Νυκτὸς αἰανὴς κύκλος. Ἡ αἰανῆς, θρηνητικῆς, παρὰ τὸ αἰάζω, τὸ θρηνῶ. Prætuli ego in Sophocle, quod plus auctoritatis habere videbatur. Nam satis usitata vox est αἰανὴς, vel Ionice αἰηνὴς, quæ nunc Perpetuum significat, ut ap. Æsch. Eum. 575. (Πόλιν τε πᾶσαν εἰς τὸν αἰανῆ χρόνον, ubi Schol. διηνεκῆ, παρὰ τὸ αἰεὶ,) nunc Gravem, ut sæpissime. Exempla attulit Blomf. ad Æsch. Pers. 935. ('"Ιετ' αἰανῆ καὶ πανόδυρτον * Δύσθροον αὐδάν. Αἰανὴς, Noxius. Αἰανὴν Edd. αἰανῆ Med. Recte. Sup. 639. Ἦ ῥ' ἄΐει μου μακαρίτας * Ἰσοδαίμων βασιλεὺς Βάρβαρα σαφηνῆ Ἱέντος τὰ παναίολ' αἰ-Ανῆ * δύσθροα * βάγματα. Eum. 940. Μηδ' ἄκαρπος αἰανὴς ἐφερπέτω νόσος. In Soph. Aj. 672. pro νυκτὸς αἰανῆς B κύκλος, leg. e Suida αἰανὴς κύκλος, et αἰανὴς pro αἰανὴ Electr. 506.' Ubi tamen Hermann. tacite dedit αἰανὴ, in nota scribens: ' Non opus, ut αἰανὴ cum Erfurdtio de diuturnitate intelligatur, et non potius Gravem putetur significare.') Qui alteram formam, αἰανὸς, cujus unum, quod sciam, satis certum exemplum in Soph. El. (l. c.) extat, corrigendam arbitratur. Non ausim accedere, cum etiam Hesych. scribat: Αἰανόν· χαλεπὸν, αἰνόν. (Ubi v. Albert. Adde et Pseudo-Herodian. Epimer. 26. Αἰανόν· τὸ χαλεπὸν καὶ σκοτεινόν: Etym. M. Αἰανόν· δεινὸν, χαλεπόν. Tittmanni Cyrill. Αἰανόν· κακὸν, χαλεπὸν, δεινόν.) Ac revera αἰανὴς et αἰανὸς idem esse, atque ex eadem origine natum videtur, unde αἰνὸς est: quod, nisi fallor, ab αἰεὶ deductum primo Diuturnum, deinde Diuturnitate molestum et grave, ideoque Tædii plenum significabat." Hermann. Sed, cum unum eundemque poëtam in hac fabula αἰανὴς, in illa autem αἰανὴ scripsisse nobis parum probabile videatur, cum Blomfieldio in Electræ loco leg. esse C αἰανὴς pro αἰανὴ censemus. Æsch. Eum. 419. Ἡμεῖς γάρ ἐσμεν νυκτὸς αἰανῆ τέκνα, ubi Schol. σκοτεινὰ, ἢ * θρηνητικὰ, καὶ αἰάζειν ποιοῦντα. " F. αἰανῆς, Antiquæ." Stanl. " Αἰ εἰνῆ Ald. Αἰανῆς Turn. quod et verius censet Heath. et monet ita legisse videri interpretem. Nec aliter Schutz. Herm. idque receptum velim." Butler. " Ut de illis Eumenides, Or. 408. Ἔδοξ' ἰδεῖν τρεῖς νυκτὶ προσφερεῖς κόρας. Anecd. Gr. Villoisoni 1, 151. Κατὰ δὲ Αἰσχύλον μόνον, Ἐριννύες Νυκτὸς αἰανῆς τέκνα. Porro similiter locutus est Soph. Aj. (l. c.) Νυκτὸς αἰανῆς κύκλος. Σκοτεινὸς ibid. Schol. ut Æschyleus." Wakefield. Æsch. Eum. 481. ἰὸς ἐκ φρονημάτων Πέδῳ πεσὼν ἄφερτος αἰανὴς νόσος, vertit Stanl. Haud ferendus æternus est morbus, et in Cur. secundis, Virus i. e. Sanguis cadens in terram de industria est lues perpetua: 675. καὶ τάδ' * αἰανῶς μένοι Στέργειν τὰ πιστὰ τῶνδε τοὺς ἐπισκόπους, ubi Schol. δι' αἰῶνος. " Δι' αἰῶνος Guelph. Αἰῶνος Ald. Rob. utrumque forte (imo proculdubio,) debetur glossatori. Cf. an- D notata in Nott. Var. Philol. ad v. 575." Butler. Conjicit hic αἰανὴς Heyn. in Pind. Indice. An leg. αἰανὲς ex Etym. M. Αἰῆνες· ἀεὶ, διόλου? Lycophron 928. αἰανῆ θεὸν Λοιβαῖσι κυδανοῦσι καὶ θυσθλοις βοῶν, ubi Tzetz. ὥσπερ εἰ θεὸς αἰώνιος ὑπῆρχεν. " Αἰανῆ vel ab αἶ, aut αἰάζω, passive, Quem semper lugebunt, Horat. 1, 24, 9. Flebilem: vel ab ἀεὶ, i. q. ἀΐδιον, Quem postea semper ut deum honorabunt, ut ap. Æsch. Eum. 569. εἰς τὸν αἰανῆ χρόνον. Cf. Albert. ad Hes. v. Αἰανόν." Muller. " Αἰανὴς, Toup. Emend. 2, 139. Musgr. ad Hec. p. 152. a. Lobeck. Ajac. (l. c. ' Νυκτὸς αἰανῆς. Ita Zonar. Tzetz. ad Hesiod. p. 54. Suid. v. Λευκὴ ἡμέρα, Stob. S. 145. p. 455.') Αἰανὸς, Fischer. Palæph. p. lxix. p. 51. it. Ind. v. Αἴνιγμα, (ubi citatur Eust. Od. Ξ. p. 1769. Βούλονται γὰρ οἱ λοχῶντες κρύπτεσθαι καὶ λανθάνειν, ὡς εἰ καὶ ὑπὸ σκότῳ αἰανῷ ἦσαν.)" Schæf. Mss.]

[* " Δυσαιανὴς, Calamitosus," Blomf. ad Æsch. Pers. 285. Ἰύζ' ἄποτμον Βοὰν δυσαιανῆ Πέρσαις Δάοις, ubi Schol. A. * δυσθρήνητον, B. δυστυχῆ καὶ * δυσθρή-

νητον· αἰάζω γὰρ τὸ θρηνῶ.]

" 'Αεινέους, Hesych. affert pro *οὐ προσηνεῖς, βλαβεροὺς*, Non mites, nec benignos, Noxios." " 'Αείνη, Hesychio * *μεγαφόρον*, quod et *δεῖνες* nominari " dicit. Sed mendosa hæc videntur." [" L. *μέγα, ἄφορον*, et loco *ἀείνη* f. l. *ἀείνης*, vel *ἀήνης*." Schleusner. Mss.] " 'Αηνὰ, Hesychio *δένδρα μικρὰ, ἄκαρπα*, Arbores parvæ, quæ nihil fructus ferunt, Arbusculæ infrugiferæ, Arbusta sterilia." " 'Αηνὲς, Suidæ *τὸ ἀΐδιον, τὸ λαμπρὸν*, Perenne, Clarum. Apud Hesych. vero legitur '*Αῆνες· ἀΐδιον, λάβρον, ἄθλιον*." [Zonar. '*Αηνές· τὸ ἀΐδιον, τὸ λαμπρόν*. " Consentiunt Codd. mei cum Suida. Sed Hesych. male: '*Αῆνες· ἀΐδιον, λαβρὸν* (imo rectius ibi legitur *λάβρον*,) f. l. *λαμπρὸν*, ad quem vide VV. DD. Puto idem esse quod *αἰηνές*." Tittm.] " *Αἰηνὰ*, dicuntur *τὰ μικρὰ τῶν δένδρων*, Parvæ arbores, Arbusculæ, " teste Hesychio, subjungente, *ἄλλοι δὲ αἰῆνες*, i. e. " Alii vero *Αἰῆνες* dicunt pro hoc *Αἰηνά*. Supra " habuimus '*Αηνὰ* ex Eodem in eadem signif. Vide " et sequens *Αἰηνές*." [Etym. M. *Αἰηνά· τὰ μικρὰ τῶν δένδρων, καὶ ἄκαρπα, οἱ δὲ, τὰ ξηρὰ, ἄλλοι αἰῆνες, αἰώνιον, καὶ τὸ βλαβερόν*.]

" *Αἰηνὲς*, Etymologo *τὸ δεινὸν καὶ πολύστονον*, Dirum et lamentabile: afferenti ex Archilocho, *Προὔθηκε παισὶ δεῖπνον αἰηνὲς φέρων*, additque, derivatam esse hanc vocem ab *αἶ αἶ*. Verum et pro *αἰώνιον* accipi posse ait, quoniam, inquit, *κατὰ τοῦτο οὐκ ἔστι φαγεῖν τὸν ἀποθνήσκοντα. Οὕτω Μεθόδιος*. " Itidemque in Lex. meo vet. *αἰηνὲς* exp. *αἰεὶ, διόλου*," [et sic Etym. M.] " Semper, Jugiter: addente " tamen, alios *αἰηνὲς* accipere pro *αἰώνιον*, item pro " *τὸ κατακαῖον, βλαβερόν*." [*Τὸ κατακαῖον* in Etym. M. desideratur.] " Quibus subjungit, *καὶ αἰηνὰ, τὰ μικρὰ τῶν δένδρων καὶ ἄκαρπα· οἱ δὲ τὰ ξηρά*. Unde " fit ut suspicer ap. Hesych. post *ἄλλοι δὲ*, in loco " citato in præcedente *Αἰηνὰ*, inserendum esse *ξηρά*: " et subjungendum postea veluti novum vocabulum, " *Αἰηνὲς, αἰώνιον, βλαβερόν*. Supra *Αἰηνές*." [De omnibus his glossis vide Interprr. ap. Albert. et Schneider. Lex. Archilochi Fr. extat p. 319. Gaisf.: p. 92. Liebel. qui hæc notavit:—" V. *αἰηνὲς* autem e sententia Etymologi *παρὰ τὸ αἶ αἶ, ἢ τὸ αἰώνιον* ducitur, unde et duplex ejus significatio, *τοῦ αἰνὸς* vel *δεινὸς*, et *τοῦ αἰώνιος*, et eadem vox est, quæ alias *αἰανὴς* et *αἰανὸς* scribitur, mutato per Ionismum α in η. Æsch. Pers. 635. (l. c.) Luctuosam doloris et ejulationis plenam vocem interpretatur Schutz. ubi i. q. *αἰνὸς, δεινὸς* est, et forte ab *αἰνὸς* quoque epenthesi *τοῦ α* factum. Sed alteram signif. *τοῦ αἰώνιος* habet ap. Eund. Eum. 413. 569. item 476. 940. (ll. cc.) Hinc forte ab *ἀεὶ, αἰεὶ* derivandum."]

ΑΙΓΛΗ, ἡ, Fulgor, Splendor, Nitor. *Χαλκοῦ αἴγλη*, Il. B. (458.) *ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο Αἴγλη παμφανόωσα*. Item *αἴγλη* solis aut lunæ, Od. Δ. (45.) *Ὥστε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν ἠὲ σελήνης*. Qui versus repetitur et Od. H. (84.) Cicero *αἴγλην* interpretatur Lumen, cum *ὀλίγῃ αἴγλῃ* de stellis dictum ab Arato, reddit Tenui cum lumine. Est autem poëticum vocabulum, usurpatum tamen et in prosa, ut ab Aristide in Romæ Encomio, *Πόλεις τε οὖν ἤδη λάμπουσιν αἴγλῃ καὶ χάριτι*.

Αἴγλη est etiam Placentæ genus. Item Sacrificium quoddam, quod Delphos mittebatur. Item Jactus alearius, ut e Pausania Eust. refert. Hesych. ait esse nomen Mali jactus alearii.

Αἴγλη, Proprium nomen filiæ Panopei, quam sibi Theseus, Ariadne relicta, adjunxit, ut Plut. in Theseo. Item, Ægle Naiadum pulcherrima, ap. Virg.

[" *Αἴγλη*, Ruhnk. Ep. Cr. 79. (afferens ex Aristide Or. in Æg. Pelag. 250. *Περιλάμπεται μὲν αἴγλῃ πᾶσα ἡ ταύτῃ θάλασσα*.) Valck. Diatr. 290. ad Mœrin 184. Toup. Opusc. 1, 427. Dorv. ad Char. 293. Musgr. Troad. 550. Jacobs. Anth. 9, 393. Hemst. ad Plut. p. 235. Musgr. Ion. 285. Wakef. Phil. 830. Eum. 54. 390. Brunck. Soph. 3, 493." Schæf. Mss. Soph. Œd. T. 208. J. Poll. 2, 63. *Ὀφθαλμοὶ—μαρμαρυγὰς ἀφιέντες, αἴγλην, αὐγήν*: 3, 72. de amante et amato, *Λαμπρότης, στιλπνότης, αἴγλη, καλλονή*: 4, 155. *Σχήματα ἀστέρων—φῶς, ἔλλαμψις, ἔκλαμψις, αὐγὴ, αἴγλη, ἀστραπή*.] " *Αἴγλη*, " Hesychio est non solum *λαμπηδὼν, λαμπρότης, αὐγὴ, φῶς*, sed etiam *χιτὼν*, ap. Soph. in Tereo: " *χιτὼν* et *πέδη*, ap. Epicharm. in Bacchis. ‖ Idem " *αἴγλας* dicit esse *ἀμφιδέας, καὶ ψέλλια τὰ περὶ τὴν ὕννιν τοῦ ἀρότρου*, quæ et *αἰγλία* infra appellat. " ‖ *Αἶγλα* s. *αἶγλα μυστιλὴ*, i. q. *μυστίλη*, Panis excavatus, quo pulmentum, legumina aut tale quid " haurimus. Poll. 6, 12," [s. 87. ubi hodie legitur, *Ἐμοὶ δὲ καὶ τὴν καλουμένην * νέγλαν μυστίλην ἥδιον καλεῖν, ἢ * νίγλαν*. Sed Salmas. corrigit * *λίγλαν*. Vide nott. J. Poll. 5, 100. de muliebris mundi nominibus, *Καὶ αἴγλην, καὶ πέδην, καὶ περισκελίδας, ὡς καὶ Μένανδρος, καὶ Νικόστρατος, οἱ κωμῳδοδιδάσκαλοι*. " De *αἴγλαις* et Hesych. *Αἴγλας· ἀμφιδέας, καὶ ψέλλια, τὰ περὶ τὴν ὕννην τοῦ ἀρότρου*. Sed quid volunt ea quæ sequuntur? *Ἄγλη χίδων, Σοφοκλῆς Τηρεῖ, χιτὼν, καὶ πέδη παρὰ Ἐπιχάρμῳ ἐν Βάκχαις*. Sylb. emendat, *χιτών*. Sed certe et e serie literarum videtur leg. *αἴγλη*. An itaque ita restituendus locus? *Αἴγλη· χλιδὼν Σοφ.* &c. sed rectius audiam alios." Jung. " *Αἰγληχλίδων*. Leg. *Αἴγλη· χλιδὼν*, Scal. Salm. Jung. (l. c.) vel *χιτὼν*, Jun. Soping. Heins. Sylb. ad oram libri sui, HSt. Thes. Ind. Similiter Stephanius. Ita alibi coaluerunt voces, ut in *Αἰλαυλαίαι, Αἰψελλίζουσαι* etc. ' *Πέδη*, f. *παιδία*, (volebat *παιδιά*,) Meurs. de Lud. Græc. p. 4.' Schr. Meursius l. c. non corrigit Hesychium, sed citat Suidam, ap. quem *αἴγλη—ἔστι καὶ παιδιά τις*. Ego nihil muto. Cf. sup. *Αἴγλας*, et inf. *Πέδαι*, et *Πέδη*." Albert. Brunck. Lex. Soph. sic tacite correxit: *Αἴγλη· χιτὼν, Σοφ. Τηρεῖ, καὶ πέδη παρὰ Ἐπιχάρμῳ ἐν Βάκχαις*. Imo rectius nulla voce, nulla litera vel demta, vel addita, scripseris: *Αἴγλη· χλιδών. Σοφοκλῆς Τηρεῖ, χιτών· καὶ πέδη, παρὰ Ἐπιχάρμῳ ἐν Βάκχαις*. Nam sic Bekkeri *Συναγ. Λεξ. χρησ.*: *Αἴγλη· λαμπηδὼν, αὐγὴ, φέγγος, φῶς. Καὶ ἡ θυσία δὲ ἡ ὑπὲρ τοῦ κατακλυσμοῦ εἰς Δελφοὺς ἀπαγομένη αἴγλη ἐκαλεῖτο. Καὶ ποπάνου τι εἶδος, ἐν ᾧ διεπλάσσετο εἴδωλα. Καὶ βόλος φαῦλος κυβευτικὸς αἴγλη ἐκαλεῖτο. Ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη. Καὶ τοῦ ζυγοῦ τὸ * περίμεσον. Καὶ παιδιά τις ἐκαλεῖτο αἴγλη. Καὶ ὁ Ἀσκληπιός. Καὶ χλιδὼν δέ τις οὕτως ἐκαλεῖτο. Ἔνιοι δέ φασι σημαίνει καὶ τὸν * περιπόδιον κόσμον, ἢ τὸν ἀμφιδέα, ἢ ἁπλῶς ψελλίον. Σημαίνει δὲ καὶ τὴν πέδην ἡ αἴγλη, ὡς παρ' Ἐπιχάρμῳ*. Hesych. *Αἴγλαις· λαμπηδόσι, λαμπρότησιν. Αἴγλη· λαμπηδὼν, αὐγὴ, φῶς, λαμπρότης, ἔστι δὲ καὶ βόλος φαῦλος κυβευτικός*. Eust. 823. *Πανσανίας γοῦν φησὶν ὅτι ἀκτὶς καὶ οἰκέτου ὄνομα, καὶ ἀγγείου δὲ, ἐφ' οὗ οἱ ὀβολοὶ ῥιπτοῦνται. Οὕτω δὲ καὶ αἴγλη οὐ μόνον ἡ λαμπηδὼν, ἀλλὰ καὶ ποπάνου εἶδος κατὰ Πανσανίαν, καὶ θυσία τις πεμπομένη εἰς Δελφοὺς, καὶ κυβευτικὸς βόλος. Ἕτερος δέ τίς φησιν, ὅτι αἴγλη, ὄνομα κυβευτικοῦ βόλου φαύλου*. Suid. *Αἴγλη· βόλος κυβευτικὸς, λαμπηδὼν, αὐγή. Κρατῖνος. Καὶ ποπάνου εἶδος δηλοῖ, καὶ θυσίαν, ὥς φησι Λεαγόρας. Ἔστι καὶ παιδιά τις· ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη οὕτω καλεῖται, καὶ ὁ Ἀσκληπιός*. Zonar. *Αἴγλη· αὐγὴ, λαμπηδὼν, ἢ βόλος κυβευτικὸς, δηλοῖ δὲ καὶ ποπάνου εἶδος, καὶ θυσίαν, καὶ ἡ σελήνη οὕτως καλεῖται, καὶ ὁ Ἀσκληπιός*. " Vide H. Junii Anim. 2, 4." Tittm. Etym. M. *Αἴγλη· παρὰ τὸ ἀΐσσω, τὸ ὁρμῶ, καὶ τὸ λίαν. Πάνυ γὰρ ὁρμητική ἐστιν ἡ αἴγλη. Σημαίνει δὲ τὴν λαμπηδόνα. Οὕτως εὗρον ἐν Ἐπιμερισμῷ τοῦ Ψαλτηρίου*: 409. *Ἀπὸ τοῦ ζεύξω ζεύγλη, ὡς ἀπὸ τοῦ αἴξω αἴγλη*. Etym. G. *Αἴγλη· παρὰ τὸ αἶθον, ὅπερ δηλοῖ τὸ καιόν*: 229. *Παρὰ τὸ ζεύγω ζεύγλη, ὡς ἀΐξω ἀΐγλη μετὰ τῆς συναιρέσεως*. Niceph. Gregoras ap. Hermann. Gr. Gr. 322. *Κρεῖττον λέγειν κίχλην ἢ κίχλαν· τὰ γὰρ εἰς λα λήγοντα θηλυκὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ ἕτερον λ προσλαμβάνει πρὸ τοῦ λ, καὶ οὐχ ἕτερον σύμφωνον, οἷον Σκύλλα, Κίλλα, κόλλα, βδέλλα, ἅμιλλα. Τὰ δὲ εἰς λη οὐχ ὁμοίως ἔχουσι, οἷον ὁμίχλη, φύτλη, γενέθλη, αἴγλη, τρώγλη, τρίγλη, κίχλη*.]

[*Αἴγλη*. Suid. *Αἰγλῆς* (l. *Αἴγλης*) *Χάριτες· πιθανῶς ἐγενεαλόγησαν τὰς Χάριτας, ἐπεὶ τὰς Χάριτας λαμπρὰς εἶναι δοκεῖ*. " Rectius Hesych. *Αἴγλης Χάριτες· πιθανῶς ἐγενεαλόγησαν τὰς Χάριτας Αἴγλης καὶ Ἡλίου, ἐπεὶ τὰς Χάριτας λαμπρὰς εἶναι δεῖ*. Hinc Suid. supplen-

dus est." Kust. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἴγλης Χάριτες· πιθανῶς ἐγενεαλόγησαν τὰς Χάριτας Αἴγλης δὲ Ἥλιος (l. καὶ Ἡλίου,) ἐπεὶ τὰς Χάριτας λαμπρὰς εἶναι δεῖ. "Ex Antimacho fortasse. Sic enim Natalis Comes Mythol. 4, 15. ('homo in citandis veterum scriptis fidei sublestissimæ,' inquit Schellenberg. ad Antimachi Reliq. 32.):—'Antimachus, antiquissimus poëta, Gratias Ægles et Solis filias esse censuit.' Æglen non matrem, sed sororem natu maximam Hesiodi auctoritate venditat Seneca de Benef. 3. Sed illum florentissimæ memoriæ confidentia lapsum esse concedendum est. Aglaïen quippe scribere voluit." Perger. "Pausan. Bœot. 35. p. 781. Ἀντίμαχος δὲ οὔτε ἀριθμὸν Χαρίτων, οὔτε ὄνομα εἰπὼν, Αἴγλης εἶναι θυγατέρας καὶ Ἡλίου φησὶν αὐτάς. (Per Αἴγλης intelligi debet Lunæ. Huc respiciebant Grammatici ll. cc.: Αἴγλη· καὶ ἡ σελήνη.) In mytho tali, totque poëtarum diversis ingeniis informato, qualis ille Gratiarum fuit, nequaquam mirum, tam multa reperiri dissidia, de quibus disertius Pausan. l. c. Etenim quidvis fingere poëtis maxime liberum in iis fabulis erat, quæ non essent solenni religione sacratæ. Itaque Antimachea narratio non nisi allegorica videatur, eamque ap. reliquos scriptt. frustra quæsiveris, nisi forte ap. Phurnut. de N. D. 15. Ἔνιοι * Εὐάνθην ἔφασαν τὴν μητέρα τῶν Χαρίτων εἶναι, τινὲς δὲ Ἀγλαΐην, quod posterius nomen in Αἴγλην ex Antimacho docte mutat Gale. Attamen vulgatam tuetur Eudocia 430. ubi Phurnutum ad verbum descripsit. Lacedæmoniis, quibus duæ tantum Gratiæ erant, altera dicebatur Φαεννὰ, quod nomen cum poëtæ nostri fictione non male congruit: Pausan. Lacon. 254." Schellenberg. ad Antimachi Reliq. 100. Schol. Aristoph. Pl. 701. Ἐπεὶ καὶ Ἕρμιππος ἐν τῷ πρώτῳ Ἰάμβῳ τῶν Τριμέτρων Ἀσκληπιοῦ καὶ Λαμπετίας τῆς Ἡλίου λέγει Μαχάονα, καὶ Ποδαλείριον, καὶ Ἰασὼ, καὶ Πανάκειαν, καὶ Αἴγλην νεωτάτην. "Æsculapii filias eodem, atque Hermippus, ordine proponit Aristid. 1, 82. ('1, 46. Oxon. Οἷς Ἰασώ τε, καὶ Πανάκεια, καὶ Αἴγλη σύνεστι, καὶ Ὑγίεια, ἡ πάντων ἀντίῤῥοπος, Ἠπιόνης δὴ παῖδες ἐπώνυμοι, ut h. l. egregie emendavit Valck. Diatr. 290.' Jacobs. Anth. 8, 390., a Schæf. Mss. indicatus:) alio Plinius 15, 11. p. 600. et Suid. in Ἠπιόνη: illi Ὑγίειαν, Hygiam, Ὑγείαν, hic insuper Ἀκεσὼ adjiciunt. Notandum vero, non filiam solum, sed et ipsum patrem, si Suidæ (aliisque Grammaticis) fides constat, Αἴγλην vocari. Apud Hesych. certe: Αἰγλαήρ· Ἀσκληπιός. Quod, Casaubono etiam judice, Laconicum aliquid sapit, neque aliud est, quam, demta dialecti forma, * Αἰγλήεις. ('Meurs. Misc. Lacon. 1, 3.' Schleusner. Mss.) Non longe abit ejusdem Hesychii Ἀγλαόπης· ὁ Ἀσκληπιὸς, Λάκωνες, ubi jam Lacedæmoniis id nomen diserte tribuitur. (Cf. Αἰγλήτης.) Hinc suspicetur aliquis, Suidam (aliosque Grammaticos) peccasse, et, dum mendosum Codicem sequitur, Αἴγλην dedisse, qui potius scribi debuerat Αἰγλήεις." T. H.]

[Αἴγλη. Empedocles Physic. 2. p. 522. Ἡ δὲ χθὼν ἐπίηρος ἐν εὐστέρνοις χοάνοισι, Τῶν δύο τῶν ὀκτὼ μορίων λάχε Νήστιδος αἴγλης, Τέσσαρα δ' Ἡφαίστοιο· τὰ δ' ὀστέα λευκὰ γένοντο. "Aërem et aquam nominabat Νῆστιν αἴγλην. Νῆστιν μὲν, διὰ τὸ ὑγρὸν, ἀπὸ τοῦ νάειν καὶ ῥεῖν· αἴγλην δὲ, ὡς διαφανῆ, ut inquit Simplic. ad Aristot. de Anima 1. p. 18. b. Jo. Philoponus ad eund. loc. p. 41. a.: Σημαίνει δὲ διὰ μὲν τῆς Νήστιδος, παρὰ τὸ νάειν, τὸ ὑγρὸν τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ ἀέρος· διὰ δὲ τῆς αἴγλης, τὸ διαφανές. Possumus in hac interpretatione acquiescere. Quanquam, cum Ægle ap. Virg. Ecl. 6, 21. sit Naiadum una, formula Empedoclea videatur potius Aquam solam significare. Dubium enim est, utrum nominativus constituendus sit Νῆστις αἴγλη, id quod a vett. Grammatt. factum videmus, an potius Νήστιδος αἴγλη, h. e. Νῆστις αἰγλήεσσα." Sturz. 317.]

[Αἴγλη. Soph. Œd. Tyr. 195. Λύκει' ἄναξ, τά τε σὰ χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκυλᾶν Βέλη θέλοιμ' ἂν ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι, Ἀρωγὰ προσταθέντα, τάς τε πυρφόρους Ἀρτέμιδος αἴγλας, ξὺν αἷς Λύκι' ὄρη διάσσει. "Αἴγλας πυρφόρους H. Est., après avoir traduit αἴγλη par Fulgor, Splendor, Nitor, nous cite ensuite αἴγλη 'solis aut lunæ,' ἠελίου ἠὲ σελήνης, d'après Hom. Od. 4, 45. D'après cette explication, qui n'explique rien, et qui ne montre αἴγλη que pris en bonne part, quel sens donner à αἴγλας πυρφόρους de Sophocle? X donne Radios, et le Schol. Grec βέλη. (Adde Triclin., cujus hæc sunt verba: Καὶ τὰς πυρφόρους καὶ καυστικὰς αἴγλας τῆς Ἀρτέμιδος, ἤτοι τὰ βέλη, σὺν αἷς διαΐσσει καὶ διέρχεται τὰ ὄρη λύκεια, ἤγουν ἔνθα οἱ λύκοι διατρίβουσι· κυνηγετικὴ γὰρ ἡ θεός.—Εἰκότως δὲ καὶ τὰ τῆς Ἀρτέμιδος τόξα αἴγλας καλεῖ· ἀλληγορεῖται γὰρ αὕτη πρὸς τὴν σελήνην. Πυρφόρους δὲ, ἢ διὰ τὸ δίκην πυρὸς τοῖς δεχομένοις τὰ βέλη τυγχάνειν, ἢ διότι χρυσᾶ ἦν.) Brunck, qui donne les Scholies, supprime cette mauvaise Scholie, (imo non suppressit,) et souvent en supprime de bonnes, et traduit Igneas faces, version exacte, qui rappelle Artémis tenant une torche à chaque main, et qu'appuyent 1°. l'ἀμφίπυρον, Tædas utraque ferentem manu, Soph. Trach. 218.; 2°. Callim. H. in D. 11. (ubi Spanh. deam, facem utraque manu gestantem, e veteri numo exhibet,) Aristoph. R. 1406. (ubi διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας depingitur;) 4°. l'excellente Glose du Schol. de Soph. Trach. 218. sur ἀμφίπυρον. Ce Schol. (ib.) est certes plus heureux qu'un autre Schol. qui voit dans l'αἴγλας πυρφόρους de Soph. Œd. T. 216. les rayons de la lune et sa fraicheur, au lieu des torches enflammées d'Artémis Chasseresse, non pas Hécate, comme le veut un Schol.; Artémis armée de feux contre le dieu Πυρφόρος, la Peste. MM. Bothe et Br. (et Erfurdt) ont très-bien compris cet αἴγλας. Ainsi, à de légères additions près, l'honneur de cette note leur appartient." Gail. Philol. T. 2. p. 269. An. 1817.]

[Αἴγλη. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: *Ἀγλαι· ὄμμα, Εὐριπίδης. Leg. Αἴγλα. Sed locus, ad quem Grammaticus respiciebat, hodie non extat.]

"Αἰγλία, Hesychio sunt δακτυλίδια, Annuli, dimin. ab αἴγλη, significante itidem Annulum, necnon Annulum s. Orbiculum, quo vomer cingitur." ["E serie liter. scribendum foret Αἰγίλια." Kust. Is. Voss. Vide nott. in Αἴγλη.]

Αἰγλήεις, εσσα, εν, Splendidus, Fulgens, Coruscus, ut αἰγλήεντος Ὀλύμπου [Il. A. 532. ubi Pseudo-Did. λαμπροῦ παρὰ τὴν αἴγλην: N. 243. ubi Pseudo-Did. λαμπροῦ: Od. Υ. 103.] "In obliquis hujus vocabuli crasis fit; reperimus enim αἰγλῆντα usurpatum pro αἰγλήεντα, ut τιμῆντα ap. Hom. pro τιμήεντα." [Orph. Lith. 608. αἰγλήεντα μάραγδον: Arg. 1203. αἰγλήεντα τέρεμνα. Apoll. R. 1, 519. 4, 1141. Simonidis Fr. 8. p. 361. Gaisf. Χρυσῷ δ' αἰγλήεντι. Nicand. Th. 656. Al. 74. "Wakef. Georg. 158. Αἰγλῆντα, Musgr. Andr. 285. Heyn. Hom. 5, 670." Schæf. Mss. Pind. Pyth. 12, 19. αἰγλᾶντα κόσμον. Hesych. Αἰγλήεσσι· λαμπροῖς. Hesych. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἰγλήεντος· λαμπροῦ. Suid. Αἰγλήεντος· λαμπροῦ. Ἡ εὐθεῖα, αἰγλήεις. Zonar. Αἰγλήεντα· λαμπρόν. Αἰγλήεντα· λαμπρὸν, καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ. "L. Αἰγ. λαμπρὰ, καὶ λαμπρὸν ἐπὶ ἀρσ." Tittm. Apollon. Lex.: Αἰγλήεντος· λαμπροῦ. Ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου, (Il. ll. cc.) Etym. M. Ἀπ' αἰγλήεντος· αἰγλήεις, παρὰ τὴν αἴγλην. Ἀπ' αἰγλήεντος· ἀπὸ τοῦ λαμπροτάτου. Αἰγλῆντα· ἀπὸ τοῦ αἴγλη, αἰγλήεις, αἰγλήεντα, καὶ αἰγλῆντα κατὰ κρᾶσιν: G. Αἰγλῆντα· ὄνομα θηλυκὸν, καὶ κλίνεται ἡ αἰγλῆντα, τῆς αἰγλήντης. Γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ αἴγλη, αἰγλήεις, αἰγλήεντος, καὶ ἡ αἰτιατικὴ αἰγλήεντα, καὶ κατὰ κρᾶσιν αἰγλῆντα, καὶ μετάγεται ἡ αἰτιατικὴ εἰς εὐθεῖαν. Pseudo-Herodian. Epimer. 27.: Αἴγλη· ἡ λαμπηδὼν, καὶ αἰγλῆεν, τὸ λαμπρόν.]

"Παναιγλήεις, (ήεσσα, ῆεν,) Omnino lucidus splendidusque, Eurip." [In Indice Beckiano vox hæc non legitur. Epigr. adesp. Byz. 33. παναιγλήεντα κῆπον. "Jo. Geometra H. 2, 11. et 53." Boissonad. Mss.]

"Αἰγλητὴν, Epitheto dici Apollinem, annotat Hesych. Revera enim Phœbei radii sunt fulgidissimi et nitidissimi." ["Αἰγλήτην (rectius) scribit Vales. cum accentu in penult. (et sic Schneider. Lex. In Cod. est Αἴγλη τήν.) Hoc titulo Apollo insignitus fuit in insula Anaphe, Conone docente Narrat. 49. Cf. Αἰγλαήρ." Albert. Toup. Emend. 4, 167. Apollodor. 1, 9, 26. n. Apoll. R. 4, 1714. τοὶ δ' ἀγλαὸν Ἀπόλλωνι Ἄλσει ἐνὶ σκιερῷ τέμενος, σκιόεντά

τε βωμὸν Ποίεον· Αἰγλήτην μὲν, εὐσκόπου εἵνεκεν αἴγλης, Φοῖβον κεκλόμενοι· Ἀνάφην δέ τε, λισσάδα νῆσον Ἴσκον, ὃ δὴ Φοῖβός μιν ἀτυζομένοις ἀνέφηνε: 1729. ὅτ' Ἀπόλλωνα θυηλαῖς Αἰγλήτην Ἀνάφης τιμήορον ἱλάσκονται. Huc respexit Hesych.]

[* Αἰγλάζω, Illumino. Manetho 4, 264. * Φεγγοβολῶν ὀπτῆρα κακὸς κακὸν αἰγλάζοντες. Morell. Lex. Gr. Pros. p. 1102. Maltb.: Αἰγλάζω, Inflammo.]

* Αἰγλοβολέω, Radios vibro s. jacio. "Manetho 4, 264. (imo 187.) Ἡνίκα δ' ἂν Κρονικοῦ σέλας ἀστέρος αἰθέρος αἴγλην Πορφυρέαις (vulg. * Πυρφερέαις) ἀκτίνεσσι * καταντίπερ αἰγλοβολήσῃ, sic, sed leg. ἀκτῖσι." Morell. Lex. Gr. Pros. p. 1102. Maltb. De hoc loco fuse egit Dorv. ad Char. 308=179. et 658=748. quem omnino confer cum Morellio.]

[* Αἰγλοφανής, έος, ὁ, ἡ, Radios emittens. Αἰγλοφανεῖς κόραι, Strato 5.]

Στρέπταιγλος, ὁ, ἡ, Fulgorem avertens. Aristoph. Nub. (335.) e Philoxeno, Ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν ὑγρᾶν Νεφελᾶν στρεπταίγλαν δάϊον ὁρμὰν, Dorice pro Νεφελῶν στρεπταίγλων, i. e. τὴν αἴγλην στρεφουσῶν, quod sumatur pro ἀποστρεφουσῶν. Apud Suid. male exp. στρεπταίγλαν per accus. sing. [Suid. Στρεπταίγλαν. Ἀριστοφάνης· Ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν ὑγρᾶν Νεφελῶν στρεπταίγλαν δάϊον ὁρμάν. Τοῦτο Φιλόξενος ὁ διθυραμβοποιὸς εἶπεν. Ἐπεὶ οὖν συνθέτοις καὶ πολυπλόκοις οἱ διθυραμβοποιοὶ χρῶνται λέξεσι, κατὰ τὸν ἐκείνων ζῆλον καὶ αὐτὸς τοιαύταις χρῆται. Δηλοῖ οὖν ἄντικρυς τὸ ἐξεστραμμένον διὰ τὴν ἀηδίαν τούτων τῶν ἐν τοῖς συνθέτοις. Στρεπταίγλαν δὲ, τὴν στρέφουσαν τὴν αἴγλην, καὶ ἀφανίζουσαν. Ubi contra Suidæ mentem vertitur Humidarum Nubium et splendorem solis obscurantium citam velocitatem. Nam Suid., ut tradit Noster, στρεπταίγλαν pro accus. sing. accepit. Schol. Aristoph.: Λείπει ἡ διὰ, μιμεῖται δὲ τοὺς διθυράμβους. Τὸ δὲ στρεπταίγλαν, εἰς τὸ διεστραμμένον αὐτῶν, τὴν ἔμπροσθεν οὖσαν τῆς αἴγλης τοῦ ἡλίου καὶ σκοτίζουσαν. Νεφέλης γὰρ ἐπιτεθείσης τῷ ἡλίῳ, οὐκέτι τὰς ἀκτῖνας εἰς τὴν γῆν ἀφίησι. Ταῦτα δὲ εἰς Φιλόξενον τὸν διθυραμβοποιόν. Τὸ γὰρ στρεπταίγλαν αὐτὸς εἶπεν. Ἐπεὶ οὖν συνθέτοις καὶ πολυπλόκοις οἱ διθυραμβοποιοὶ χρῶνται λέξεσιν, κατὰ τὸν τῶν (dele τῶν, quod et Suid. non agnoscit) ἐκείνων ζῆλον καὶ αὐτὸς τοιαύταις χρῆται. Χρῆται δ' οὖν ἄντικρυς τῷ ἐξεστραμμένῳ. Ἔστι δὲ ἡ γενικὴ τὸ, ὑγρᾶν Νεφελῶν, καὶ Στρεπταίγλαν· εἴπερ οὕτω γράφεται οὐ πρός τι συνταττόμενον. Ἀλλ' οὕτως ἦν ἐν τοῖς ποιήμασιν ἐκείνοις. Διὸ καὶ αὐτὸς οὕτως ἔθηκεν. Οἱ δὲ πρὸς τὸ Δάϊον ὁρμὰν, τουτέστι ταχυτάτην, ἑνὸς τὸ πᾶν εἶναι φάσκοντες. Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ περὶ τοῦ Δροσερᾶν Νεφελᾶν. Οἱ δὲ Στρεπταίγλαν πρὸς τὸ Ὑγρᾶν Νεφελᾶν. In Versione, quam Kusteri Ed. exhibet, verba hæc vertuntur Madidarum Nebularum versicolorum immanemque impulsum. Ipse Kust. in Notis vertit: Humidarum Nebularum, solisque splendori officientium, celerem impetum. "Στρεπταιγλᾶν nunc editur ('ap. Kust. item Harl. Herm. Sch.' Beck.) At scr. erat στρεπταίγλαν, cum accentu in penultima syllaba. Sed quid demum est illud στρεπταίγλαν? Explicant sc. τὴν στρέφουσαν αἴγλην καὶ ἀφανίζουσαν, Avertentem solis radios. Quod tamen analogia ipsa non patitur, siquidem στρεπτὸς passive significat, non active, et deinde ipsa ἔννοια est humilis et puerilis. Verterim potius στρεπταίγλαν Tortum fulgur emittentem; nam ad fulgur nubium, non solis lumen hic respici, verisimile est. Tamen, utcunque hoc satis concinnum est, auguratur animus, poëtam scripsisse στραπταίγλαν. Στράπτειν sc. est ἀστράπτειν, ut στεροπὴ ἀστεροπὴ, σπάραγος ἀσπάραγος, * στραπὴ ἀστραπὴ, si fides Etymologo." Bentl. "Στρεπταίγλαν Ms. C. Suid. et Schol. pro quo Bentl. malebat στραπταίγλαν: alterutrum rectum; sed nil refert scire, quid verum sit, cum sit verbum ineptum dithyrambicum, quod poëta ridet." Ern. "Bentl. στρεπταίγλαν intelligit Emittentem tortum fulgur; sed quare h. v. ad ὁρμὰν trahi velit, in quo ei Brunck. obsecutus est, (Inv. et Schneider. Lex. cum Suida,) equidem nescio. Ita quidem etiam Cod. Elb. Imo στρεπταιγλᾶν, quod etiam in Schol. memoratur, (in Kusteriana saltem Scholiorum Ed. στρεπταίγλαν legitur,) et Nubibus egregie convenit, et ad posituram verborum elegantius est, et magis poëticum. Etenim suus quemque sensus doceat necesse est, quid intersit inter hunc ordinem epithetorum, ὑγρᾶν Νεφ. στρεπταιγλᾶν, et inter illum στρεπταίγλαν δ. ὁ. quorum alter poëtarum, alter oratorum proprius est." Herm.]

Ἀγλαὸς, ὁ, ἡ, Splendidus, Clarus, Fulgens, Illustris. Arat. Αὐτὸ μὲν ἀννέφελόν τε καὶ ἀγλαὸν, Fulgentem sine nubibus atris, Cic. interprete. Apud Eund. ἀγλαὴ interpretatur, Illustri prædita signo, ubi in propria signif. sumitur v. Illustris. Sic Hom. ἀγλαὸν ὕδωρ dixit Od. Γ. (429.) Aquam splendidam, quæ proprie dicitur limpida. Ab αἴγλη, quod Splendorem significat, vel ab ἀγάλλω per metathesin literarum factum volunt: nam Eust. ἀγλαΐζεσθαι ab ἀγάλλω deducit; est autem ἀγλαΐζεσθαι ab ἀγλαός. Significationi quam diximus, magis convenit ut sit ab αἴγλη, quod vicinum est, et inde factum adj. αἰγλήεις significat itidem Splendidus, Clarus. Sed cum ἀγλαΐα pro Ornatu ponitur, item pro Lætitia, tum vero aptior videtur esse ab ἀγάλλω etymologia. Sed male deducitur ab ἄγαν ἄλλεσθαι: nam hoc etymum non est nominis ἀγλαὸς, aut verbi ἀγλαΐζεσθαι, sed verbi ἀγάλλεσθαι, unde factum ἀγλαΐζεσθαι.

Ἀγλαὸς, metaphorice, Splendidus, Clarus, Illustris, Insignis. Item, Pulcher, ut ἀγλαὰ τέκνα, Od. Ξ. (223.) ἀγλαὰ ἄποινα, Il. Α. (23.) ἀγλαὰ μηρία, Hesiod. Erg. [335. et Theognis 1141. Moschop. ad Hesiodi loc.: Τουτέστι τὰ ὀστᾶ τῶν μηρῶν, ἃ διὰ τὸ λευκὸν ἀγλαὰ λέγει.]

Ἀγλαὸν, teste Hesychio, Cretensibus et Cypriis i. q. γλαφυρὸν, Scitum, Festivum et elegans.

["Ἀγλαὸς, Heyn. Hom. 5, 552. 6, 187. 7, 600. Simonid. 41. Jacobs. Anth. 6, 204. Casaub. ad Athen. 135. Wassenb. ad Hom. 21. Theogn. 963. Græv. Lect. Hes. 544." Schæf. Mss. "Quint. Cal. 11, 489." Wakef. Mss. "Apud Athen. 309. ἀγλαοὶ κόκκυγες pisces: Anacreon senex Sapphoni dicitur πρέσβυς ἀγλαὸς, 599." Valck. Mss. Ἀγλαὸν εἶδος, Tyrtæus p. 53. Klotz.: ἀγλαὸν ἄνθος, p. 68. (et sic Theognis 1002.) ἀγλαὸν εὖχος p. 137.: Τιμῆέν τε γάρ ἐστι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ μάχεσθαι. Orph. Argon. 128. 160. 202.: Fr. 7, 27. Ἀγλαὲ Ζεῦ: H. 5=4. Ἀγλαὸν ὦ βλάστημα. Ἀγλαὸς ἥβη, Theogn. 979.: ἀγλαὸν ἄστυ, 783.: Ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων. "Femininum ἀγλαὴ a Pindaro frequentatur, Ol. 1, 147. Isthm. 1, 91. Nem. 3, 122. 11, 25." Passow. Symb. ad Schneider. Lex., in Beckii Act. Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 93. Χρυσὸς ἀγλαὸς, Plato 11, 63. Hesych. Ἀγλαά· λαμπρὰ, καλὰ, ἀνθηρά. (Pseudo-Did. Il. Α. 23. Ἀγλαά· καλά.) Ἀγλααῖς· λαμπραῖς. Ἀγλαοί· λαμπροί. Ἀγλαός· λαμπρός. Ἀγλαὸν ἕδραν· λαμπρὰν καθέδραν. (Ex Eurip. Andr. 135. Ἀλλ' ἴθι, λεῖπε θεᾶς Νηρηΐδος ἀγλαὸν ἕδραν, notante Abresch.) Ἀγλαὸν ὕδωρ· ἡ ἐν Αὐλίδι πηγή. Cf. Od. Γ. 429. καὶ ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕδωρ: " Il. Β. 307. (Καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ, ubi Pseudo-Did. καλόν.) Clem. Alex. 673. (ex Orph. Fr. 19, 9. Καὶ Βέδυ Νυμφάων καταλείβεται ἀγλαὸν ὕδωρ.)" Wakef. Mss. Vide et nos supra 691. a—b. Apollon. Lex.: Ἀγλαά· καλὰ, παρὰ τὴν αἴγλην, τὰ λαμπρὰ, ἢ κατὰ μετάθεσιν ἄγλαα, ἐφ' οἷς ἄν τις ἀγλαθείῃ. "Sic non esset metathesis. At l. ἀγαλθείῃ, ut in vocem Ἄγαλμα dixit, Ἄγαλμα· πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Il. Α. Hesiod. Ἔργ. (ll. cc.)" Villois. Zonar. Ἀγλαά· τὰ λαμπρὰ, παρὰ τὸ ἄγαν ἄλλεσθαι ἀγαλάα, Cod. K. ἀγλάαα, (l. ἀγαλαὰ,) καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀγλαὰ, ἢ παρὰ τὴν αἴγλην. Etym. M.: Ἀγλαά· τὰ λαμπρὰ, παρὰ τὴν αἴγλην, ὅ ἐστι τὴν λαμπρότητα, ἐφ' ᾗ τις ἀγάλλεται· ἢ παρὰ τὸ ἄγαν ἄλλεσθαι, ἀγαλαὰ, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀγλαά. Ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν τὸ ἀγλαόν· καὶ ἀγλαὴ, καλῶς κεκοσμημένη. Etym. G.: Ἀγλαά· παρὰ τὸ ἀγάλλω, ἐφ' ὅ τις ἀγάλλεται καὶ λαμπρύνεται, ἢ παρὰ τὸ αἴγλην, ἔστιν ἀπὸ τοῦ ἀΐσσω τὸ ὁρμῶ· ἡ γὰρ λαμπηδὼν ὁρμητική· ἐφ' ἧς (l. ᾗ) τις ἀγάλλεται καὶ λαμπρύνεται. Eust. 28. Ὅτι τὰ παρὰ τῷ Χρύσῃ ἀπερείσια ἄποινα ἀγλαὰ, ἱστορεῖ Ὅμηρος, ὅ ἐστιν αἰγλήεντα, ἢ ἀγαλλιᾶν ἔχοντα: 1475. Ἀγλαὸν δὲ ὕδωρ, ἢ τὸ κρηναῖον καὶ ἀπόρρυτον, ἢ τὸ φύσει αἰγλῆεν ὡς διαφανές.] "Ἀγλῶν, Hesychio est ἀγλαὸς,

"Elegans, Decorus, Nitidus." "'Αγλασινὸν, Idem A "affert pro καλὸν, Pulcrum, Elegantem, ita ut idem "sit, quod ἀγλαόν." ["* 'Αγλαυσινὸν legit Is. Voss. Vide inf. Γλαυσὸν, et Γλαύσσει." Albert. "F. l. ἀγλαόγυιον. Pind. Nem. 7. 'Αγλαόγυιον Ἥβαν, Pulcram s. Pulcrimembrem Juventutem. Vel f. l. * 'Αγελάσινον· ἄκαλον. Vide Malalam Chron. 133." Toup. Emend. 3, 385. "Scr. Ἄγλαυρον. Nicand. Th. 441. Ἤτοι δγ' ἄγραυλός γε ἐείδεται. Ubi Schol. Ἄγραυλος δὲ, ἤτοι ἀγλαὸς, καλὸς, λαμπρός. Atqui ἄγραυλος aliud significat. Hesych. Ἄγραυλον· ὕπαιθρον. Scr. sine dubio ap. Nicand. et Schol. ἄγλαυρος. Quod vel ex ἀγλαὸς patet. Dicit enim Schol. ἄγλαυρος esse quasi ἀγλαός. Vide nos supra P. 1. v. 'Αγελασινὸν (l. c. sed ubi ἀγελάσινον scribitur.) Nicander infra 473. utitur voce ἄγραυλοι, Rustici." Idem ib. 4, 48. Vide nos supra 691. a—d.] Ἄγραυλος, pro ἀγλαὸς, Splendidus, Pulcer. Nicand. Th. (l. c.) Ἤτοι δγ' ἄγραυλός γε ἐείδεται. Sed et hic et in alio ejusdem poëtæ loco lego ἀγλαυρὸς, e vet. Cod. ut admonui in Annott. meæ Editioni B adjunctis.

[* 'Αγλαῶς, Splendide, Liberaliter, Aristoph. Lys. 640.]

'Αγλαΐα, ἡ, Splendor, Nitor, Hesiod. Sc. (276.) ταὶ δ' ἀγλαΐῃ τεθαλυῖαι, i. e. Vestimentorum splendore, ut Schol. ait. Sic Od. T. (82.) videtur significare Nitorem circa vestitum, non Lætitiam, ut vertit Valla, 'Αγλαΐην, τῇ νῦν γε μετὰ δμωῇσι κέκασσαι. Sic et Od. P. (244.) ἀγλαΐας φορεῖν accipi puto pro Vestimenta gestare nitorem habentia et munditiem: [Τῷ κέ τοι ἀγλαΐας γε διασκεδάσειεν ἁπάσας, Τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις, ubi Pseudo-Did. τοὺς καλλωπισμούς.] || Item ἀγλαΐη, Pulcritudo, κάλλος. Od. Σ. (179.) 'Αγλαΐην γὰρ ἔμοιγε θεοὶ, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν, Ὤλεσαν, i. e. τὸ κάλλος, inquit Schol. Possit tamen fortasse et aliter exponi. || Item Ornatus, Decus. Od. P. (310.) ἀγλαΐης δ' ἕνεκεν κομέουσιν ἄνακτες, ubi περὶ τῶν τραπεζήων κυνῶν loquitur, [Pseudo-Did. καλλονῆς,] quam signif. ex Hom. mutuatus Xenopho dixit equo datam a Deo jubam ἀγλαΐας ἕνεκα, (Ἱπ. 5, 8.) C Hesych. ἀγλαΐας plurali numero exponit, Delicias, Decoramenta, Ornamenta. [Vide 'Απαγλαΐζω.]

'Αγλαΐα etiam exp. a Schol. Soph. ἡδονὴ, et δόξα, Voluptas s. Lætitia, et Gloria, in hoc Electræ loco (211.) Μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀπονάιατο, Τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα. [Alius Schol. λαμπρότητος.] Apud Hesiod. plurali numero ἀγλαΐαι itidem usurpatur, pro Voluptatibus s. Gaudiis, et hilaritatibus, si Latine dici posset. In Scuto (276.) τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε Τέρψιν ἔχον, et paulo post (284.) πᾶσαν δὲ πόλιν θαλίαι τε χοροί τε, 'Αγλαΐαι τ' εἶχον.

'Αγλαΐη, Nomen unius e tribus Gratiis, Vulcani uxor, ap. Hesiod. Theog. (909.) 'Αγλαΐην τε, καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν: [Orph. Hymn. 60=59.] Cujus nominis meminit et Plut. Vocata fuit 'Αγλαΐη et Nirei mater, teste Hom. Il. B. [672.]

['Αγλαΐα. Aristæn. 2, 6. Ἡ δὲ κόμη, βαβαὶ τῆς ἀγλαΐας, ὡς τετανόθριξ ἡ παῖς. Ælian. H. A. 10, 13. 12, 16. "Ad Mœrin 76. Dorv. ad Char. 300. Wakef. Herc. 310. Phil. 720. Jacobs. Anim. 134. D 136. et Anth. 8, 38. 9, 405. Heyn. Hom. 5, 293. 6, 570. Plur. Boissonad. in Philostr. 578. Vertitur Fortuna secunda, Apoll. R. 4, 357. (ἠέ σε πάγχυ λαθιφροσύναις ἐνέηκαν 'Αγλαΐαι;)" Schæf. Mss. Schol. Flor. ad Apoll. R. 4, 1191. 'Αγλαΐην· * κόσμια: Par. 'Αγλαΐην δὲ λέγει, ἃ τῇ συνηθείᾳ καλοῦμεν ἐγκόσμια. "Schol. edit. κόσμια, quomodo etiam in Nostro corrigam, ut εγ natum videatur ex ultimis literis verbi antecedentis." Schæf. "P. 56=56. Εἰς τὰς προτέρας ἀγλαΐας σωμάτων. Cf. inf. 57=62. Τῆς ἀρετῆς ἡ θεοειδὴς ἀγλαΐα. Poëtis ut plurimum, (sed v. nos supra,) usitata vox, de qua paucis dicendum est. Hesych. 'Αγλαΐαι· τρυφαὶ, καλλοναὶ, κόσμοι. ('Αγλαΐᾳ· τῷ κάλλει.) Erotian. ἀγλαΐζεται exp. καλλωπίζεται: v. Foës. Œcon. Hippocr. Schol. Od. 18, 179. ἀγλαΐην explicat τὸ κάλλος, alii Lætitiam: (Tittmanni Technoll. Mss. 'Αγλαΐα· ἡ καλλονὴ, καὶ ἀγλαΐζω, τὸ καλλωπίζω, καὶ, 'Αγλαὰ δῶρα, ποιητικῶς.) cf. Zonar. ubi est λαμπρότης. (Suid. 'Αγλαΐα· λαμπρότης, καὶ ἀγλαΐαις, λαμπρότησιν.) Et Lex. Seguier. 329. ('Αγλαΐα· λαμπρότης. Etym. M. 'Αγλαΐα· παρὰ τὸ ἀγλαὸς, τὸ δὲ ἀγλαὸς παρὰ τὴν αἴγλην, λαμπρότης, κάλλος. Lex. in Dionys. Areop., quod præfigitur Maximi Scholiis, Par. 1562. editis: 'Αγλαΐα· λαμπρότης.) Pindaro sæpissime est Lætitia e victoriis nata, ut Ol. 13, 18. Hesiodus Sc. 272. jungit ἀγλαΐας, χόρους, et τέρψιν. Il. 6, 510. de equo corporis decoribus ferociente, ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθώς. (Hesych. 'Αγλαΐηφι· ἀγλαΐᾳ, κάλλει. Pseudo-Did. Τῷ κάλλει τοῦ σώματος. Cf. Synes. Dione 39. Ἐν ἐκείναις μὲν γὰρ ὑπτιάζει καὶ ὡραΐζεται, καθάπερ ὁ τάως περιαθρῶν ἑαυτὸν, καὶ οἷον γαννύμενος ἐπὶ ταῖς ἀγλαΐαις τοῦ λόγου.) Sic item Xenophon, poëticorum vv. nonnunquam amantior, de R. E. 5, 8. de Corporis ornamento usurpat. Aristæn. 1, 10. de arboribus frondis decore privatis, 'Αγλαΐας ἐψίλου. Alex. Interprr. ἀγλάϊσμα de Ornamento dicunt, quo quis exultat et gestit. Bielii Cyrill. Lex. Brem. Ms. 'Αγλάϊσμα· κάλλος, * λάμπρυσμα. Atque hac forma utitur ipse Plotinus 299. Ἢ τί ἂν εἴη ὁ κῆπος τοῦ Διὸς, ἢ τὰ ἀγάλματα αὐτοῦ, καὶ τὰ ἀγλαΐσματα; Nec nostro loco temere pluralis positus est, ut qui unice huic sententiæ declarandæ inserviat. Vult enim Philosophus intelligi: Veneres ornamentaque pulcrorum corporum, indeque natas delicias. De anima pulcra in pulcro corpore ita Themist. Or. 13. p. 164. Τὴν μὲν ἔχουσα ἀγλαΐαν ἤδη, τὴν δὲ ὑποφαίνουσα ἐπιδώσουσα ἅμα τῷ χρόνῳ. Idem ib. 176. ἀγλαΐαν usurpat de Comitate et benignitate Principis Gratiani, adjungens τῇ τῆς ψυχῆς καλλονῇ καὶ εὐμουσίᾳ. Plurali autem utitur iste Plotini simia, Dionys. vulgo dictus Areop. de Myst. Theol. 1, 1. Τῶν ὑπερκάλων ἀγλαϊῶν. Idem de Div. Nom. 559. Τὸ ὑπερούσιον καλὸν τῆς πάντων εὐαρμοστίας καὶ ἀγλαΐας αἴτιον." Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 333. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 91.: Ἐσόπτρων ἀγλαΐαν· ἔσοπτρά φησι τὰς τῶν ἁγίων ψυχὰς, ὡς τοῦ θείου φωτὸς δεκτικὰς, καὶ τῆς κρείττονος λήξεως * ἀφομοιωτικάς. Glossæ: 'Αγλαΐα· Ornamentum. Apollon. Lex.: 'Αγλαΐας· τὰς καλλονὰς, καὶ τοὺς κόσμους. (Od. T. 82.) 'Αγλαΐας, τῆς νῦν γε μετὰ δμωῇσι κέκασται. Καὶ ἑνικῶς, (Od. Σ. 179.) 'Αγλαΐην γὰρ ἔμοιγε θεοὶ, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν, Ὤλεσαν. ("Pro θεοὶ, οἳ rectius habent edita exemplaria θ. τοὶ, qua de re uberius in singulari exposuimus Excursu." Toll. Θεοὶ οἳ exhibet et Noster, forte e suo vet. Cod.) Ἔστι δὲ καὶ 'Αγλαΐη κύριον ὄνομα. Νηρεὺς, 'Αγλαΐης υἱὸς Χαροποῖο ἄνακτος. "Sic lege versum: Νιρεὺς, 'Αγλαΐης θ' υἱὸς, Χαρόποιό τ' ἄνακτος." Vill. "E Ms. tamen Barocc. Barnes primam copulam cum Nostro omittendam statuit: Νιρεὺς, 'Αγλαΐης υἱὸς κ. τ. λ." Toll. neque aliter edidit Wolf. "'Αγλαΐας, τῆς. Hodie sic legitur versus: 'Αγλαΐην, τῇ νῦν γε μετὰ δμωῇσι κέκασσαι. Sed fortasse τῆς ponendum cum ι subscripto; et erit varians lectio ἀγλαΐας τῆς, pro ἀγλαΐην τῇ, in singulari. Hesiodus Sc., si tamen illius est, v. 285. πόλιν θαλίαι τε χοροί τε, 'Αγλαΐαι τ' εἶχον. Hes. explicat ἀγλαΐαι per τρυφαὶ, quod versui Homeri supra laudato apprime convenit." Vill. "Recte Vill. ἀγλαΐας pro accus. plur. accepisse, vel e sequenti patet καὶ ἑνικῶς, et ex ipsa formæ interpretatione τὰς καλλονὰς, καὶ τοὺς κόσμους." Toll.]

"'Αγλαφία, in VV. LL. exponitur Robur compa- "ratum e bona cibatione. Forsan pro ἀγλαΐα: nam "et Nitida cutis dicitur, Quæ bene curata est."

[* 'Αγλαΐεις, "Oppian. C. 3, 3. hat die Venet. Handschr. ἀγλαΐεντας ἴορκους, wo jetzt αἰγλήεντας steht." Schneider. Lex.]

'Αγλαΐζω, f. ίσω, p. ικα, Illustro, i. e. Illustrem et splendidum reddo, Splendescere facio. Theophyl., Καὶ ταῖς μαρμαρυγαῖς τῶν ἐκλάμψεων τὴν παλαίστραν ἀκτίνων δίκην ἠγλάϊζεν, Illustrabat radiorum more. Uno verbo, Irradiabat. Quod significat et ap. Dionys. Areop. || Item, Honesto, Orno, Decoro. Eust. in Od. Σ. πρὸς ἀρέσκειαν ἔμελλεν ἑαυτὴν ἀγλαΐζειν. Apud Hesych. ἀγλαΐζει exp. θάλλει, Floret, et ita neutram signif. haberet. ["L. κάλλει, καλλύνει." Schleusner. Mss.]

'Αγλαΐζομαι, Pass. Splendeo, vel Splendesco, Ni-

teo, Splendidus reddor. Apud Dionys. Areop. pro Irradior. Item, Illustror, Illustris reddor, Ornor, Decoror. Il. K. (331.) ἀλλά σέ φημι διαμπερὲς ἀγλαϊεῖσθαι, [Pseudo-Did. καλλωπισθῆναι.] Pind. Ol. 1, (22.) Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ Μουσικῆς ἐν ἀώτῳ, [Gl. α. β. γ. λαμπρύνεται.] Hinc partic. ἠγλαϊσμένος, Illustratus s. Illustris, Lucidus, Splendidus; nam ἠγλαϊσμένον explicat Hesych. φωτεινὸν, λαμπρὸν, videlicet participio significationem nominis tribuens. Item ἠγλαϊσμένος, Ornatus, Decoratus. Suid. ἠγλαϊσμένη exp. etiam χαίρουσα, Gaudens, et ita ἀγλαΐζομαι inter cetera significabit et Gaudeo: [Ἠγλαϊσμένη· χαίρουσα, λαμπρυνομένη. Sic et Phot. Geopon. 10, 4. Καὶ λοιπὸν ἡ φοίνιξ ἀγλαϊζομένη κάλλιστον καρπὸν οἴσει, ubi vertitur Gaudens.]

[Ἀγλαΐζω. Joseph. 1, 157. Athen. 3. et 370. Ælian. H. A. 8, 28. Simonid. Fr. 230, 70. p. 414. Gaisf. Ὅστις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται. Aristæn. 39. "Jacobs. Anth. 7, 191. s. 11, 67. 12, 228. Heyn. Hom. 6, 69. ad Charit. 363. Valck. Diatr. 163. (vide Ἐπαγλαΐζω.) Toup. Add. in Theocr. 406. Casaub. ad Athen. 136. ad Mœrin 75." Schæf. Mss. "Apud Hesych. ἀγλαΐζει exp. θάλλει. Sed hoc in transitiva significatione sumendum est, non neutraliter. Theoc. Epigr. meæ collectionis 1377. (1. p. 224. Gaisf.) Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὶν, Πύθιε Παιάν· Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊσε. Tibi hanc arborem virescere fecit, i. e. Protulit. Sed puto τοῦτό τοι ἀγλάϊσε poni pro τούτῳ σε ἀγλάϊσε, Hoc te ornavit, Hanc arborem produxit, ut ejus fronde te ornaret." Brunck. Mss. Cf. Eund. ad Theocr. Toup. Add. ad Theocr. 406. et Kiessl. 769. "Theocr. Epigr. 1. Laurus Delphica rupes Apollini ἀγλάϊσε. Philostr. 248. Antiph. ap. Athen. 63. Ἀσπάραγος ἠγλάϊζεν, ὦχρος ἐξήνθηκέ τις, (Pullulabat:) Ephipp. ap. Eund. 65. Ἕψειν τ' ἐλαίῳ ῥάφανον ἠγλαϊσμένην, (Splendentem.) Casaub. 135. Quæ nitent, dicuntur ἀγλαά. Apud Athen. 622. Σοὶ, Βάκχε, τάνδε μοῦσαν ἀγλαΐζομεν, (ubi vertitur, Tibi, Bacche, hancce Musam ornamus. Cf. Theocr. supra.) Picturis omnia ἠγλάϊσται, Philostr. 34. Virtus usu αὔξετ' ἠγλαϊσμένη emend. ap. Stob. p. 1. (ex Eurip. Fr. inc. 4. p. 480. Beck. Ἀρετὴ δ', ὅσῳπερ μᾶλλον ἂν χρῆσθαι θέλῃς, Τοσῷδε μᾶλλον αὔξεται τελειουμένη.)" Valck. Mss. Beckius edidit τελεουμένη, sed Stob. exhibet τελειουμένη, pro quo G. Burges. ad marg. Stobæi sui restituit τελουμένη. Musgr.: "Lego αἴθεται λειουμένη. Metaphora ducta est a metallis, quæ tritu poliuntur, polita splendent." Secundum Valck. Diatr. 163. versus hi Sophocli potius, quam Euripidi tribuendi sunt:—"Nec auro neque argento, sic neque ingenio nec virtuti suus est color, nisi temperato splendeat usu, Horat. Od. 2, 2, 3. Sua Ovid. Amor. 1, 8, 51. Aëra nitent usu: Canescunt turpi tecta relicta situ: sumsit e Sophocleis, Λάμπει γὰρ ἐν χρείαισιν, ὥσπερ εὐπρεπὴς Χαλκὸς, χρόνῳ δ' ἀργῆσαν ἤμυσε στέγος. Quæ servavit Plut. 2, 792. 1129. 788. Ejusdem fortasse sunt senarii, qui velut incerti leguntur initio Florilegii Stobæi: Ἀρετὴ δ', ὅσῳ μᾶλλον ἂν χρῆσθαι θέλῃς, Τοσῷδε μᾶλλον αὔξεται τελειουμένη. In his vitioso τελειουμένη nihilo melius Grotianum τελεουμένη. Corrigo, dubitanter tamen, αὔξετ' ἠγλαϊσμένη. Tanto magis crescit virtus, quanto magis splendet usu. Ἠγλαϊσμένος et ἐπηγλαϊσμένος nonnunquam adhibentur: hoc etiam in Cratini versibus, quos in Cod. Par. Ruhnkenius invenit. In Epitome, quam legimus Libri 2. Athenæi, hæc tantum ut Cratini prostant 49. Τράπεζαι τρισκελεῖς σφενδάμνιναι: illinc ap. Eust. Od. Α. p. 29. Ex integro Opere Athenæi, præter alia quædam loca poëtarum, cl. amicus hæc etiam Cratini invenit: Γαυριῶσαι δ' ἀναμένουσιν ὧδ' ἐπηγλαϊσμέναι Μείρακες φαιδραὶ τραπέζας τρισκελεῖς σφενδαμνίνας." Vide not. ad Athen. 49. Lycophro 1133.]

[Ἀγλαΐζω. Etym. M.: Ἀγλαϊεῖσθαι· τὸ καλλωπίσεσθαι. Ἀγλαΐζω, ἀγλαΐσω, ἀγλαϊῶ, καὶ ἀγλαϊεῖσθαι. Hesych. Ἀγλαΐσαι· λαμπρῦναι. Ἀγλαϊεῖσθαι· λαμπρύνεσθαι, καλλωπίζεσθαι, παρὰ τὴν ἀγλαΐαν, ubi Toll. ap. Albert. Addend. citra necessitatem τῆς ἀγλαΐας correxit. Pseudo-Did. Il. K. l. c.: Ἀγλαϊεῖσθαι· καλλωπισθῆναι. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Ἀγλαΐζει· σκευάζει, κοσμεῖ, ποιεῖ. Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγλαΐσαι· οὕτως Εὔπολις. Suid. Ἀγλαϊεῖσθαι· καλλωπίσασθαι, (l. καλλωπίσεσθαι,) δοτικῇ, ὁ ἐνεστὼς ἀγλαΐζω. Eust. 1135. Ὅτι δὲ ταὐτὸν ἀγάλλεσθαι καὶ ἀγλαΐζεσθαι, ὃ ἐκ τοῦ ἀγάλλω παράγεται κατὰ παραγωγὴν καὶ ὑπέρθεσιν τοῦ ἀμεταβόλου, δηλοῖ ὁ ποιητὴς ἀμφότερα νῦν παραθέμενος. Tittmanni Technoll. Mss.: Ἀγλαΐζω· τὸ καλλωπίζω. Erotian. Ἀγλαΐζεται· καλλωπίζεται, καὶ ἀγλαὸν, τὸ καλόν. "Ἀγλαΐζηται Ms. D. forte ἀγλαΐζει Foës. καλλωπίζηται Ms. D. forte καλλωπίζει Foës." Franz. Respicitur enim Hippocr. 284. πρόσωπον ἀγλαΐζει. Ἀγλαΐζω et ἀλεγίζω conf., Jacobs. ad Anth. Pal. 55.]

[* "Ἀγλάϊσις, (ἡ,) Montfaucon. Palæogr. 73." Kall. Mss.]

Ἀγλάϊσμα, τὸ, Nomen verbale, formatum ab ἠγλάϊσμαι, prima persona præteriti τοῦ ἀγλαΐζομαι. Significat Ornamentum, Honestamentum, Æschylo 217. et 235. meæ Ed. A tertia autem ejusdem præteriti persona ἠγλάϊσται formatum videtur Ἀγλαϊστὸς, (ἡ, ὸν,) Optabilis, Pretiosus. Nam Hesych. ἀγλαϊστὴ exp. εὐκτὴ, τιμία. [Pro εὐκτὴ Wakef. ad marg. restituit κλυτή.]

[Ἀγλάϊσμα. Vide Creuzer. in Ἀγλαΐζω citatum. Æsch. Agam. 1283. Οὐ Σύριον ἀγλάϊσμα δώμασιν λέγεις. "Ἀγλάϊσμα, Oblectamentum. Choëph. 191. Εἶναι τόδ' ἀγλάϊσμά μοι τοῦ φιλτάτου Βροτῶν Ὀρέστου. Unde Soph. El. 908. Καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι Μή του τόδ' ἀγλάϊσμα πλὴν κείνου μολεῖν." Blomf. Abresch. ad Æsch. 385. 421. "Ἀγλάϊσμα, Ornamentum, Id in quo aliquis gloriatur, jubilat. Symm. Ps. 47, 3. et Prov. 19, 11. Hesych. Ἀγλάϊσμα· καλλονὴ, κόσμος. Lex. Cyrill. Ms. Brem. Ἀγλάϊσμα· κάλλος, *λάμπρυσμα." Biel. Thes. "Musgr. Hel. 11. Jacobs. Anim. 134. Toup. Opusc. 2, 177." Schæf. Mss. "Heliodor. 139." Wakef. Mss. Eurip. Hel. 289. El. 325.]

[* "Ἀγλαϊσμὸς, (ὁ,) Splendor, Ornatus, de verbis, 3, 15. Sic Splendor verborum, Cic. Orat. 2, 8. Brut. 59. Orat. 31.: Splendida nomina, Orat. 49. Ornate splendideque, Off. 1, 1. ut ἀγλαΐα καὶ κόσμος, Lucian. Cynic. 2, 724." Fischer. Ind. in Æsch. Socr. "Ἀγλαϊσμὸς, Nitor vel Jubilatio, Job. 39, 13. Symm. Ps. 44, 8." Biel. Thes. Etym. M.: Χλιδῇ· ἀγλαϊσμῷ, τρυφῇ, καὶ ῥῆμα χλίδω, βαρύτονον, καὶ χλιδῶ, περισπώμενον. Ἐξουσιαστικῇ χλιδῇ ἥκιστα ἔχαιρες. Hinc corrigendus et suppl. est Etym. G.: Χλιδή. Ἥκιστα ἔχαιρες ἀγλαϊσμῶν τροφή.]

"Ἀπαγλαΐζω, Dehonesto, ex Anthol. Epigr." [" Cattier. 38=69. Agathias 15. Casaub. ad Athen. 21." Schæf. Mss. J. Poll. 1, 217.: Ἀγλαΐα γὰρ καὶ ἐν τοῖς ἵπποις, ἡ χαίτη, καὶ γαυριῶσι, καὶ καλλωπίζονται ἐπ' αὐτῇ· ὁπότε καὶ ὀνοβατοῦντες, ἐπειδὰν αἱ ἵπποι τὴν μῖξιν τῶν ὄνων ἀτιμάζωσι, καὶ ἀφυβρίζωσιν εἰς αὐτοὺς, ἀποκείρουσι τὰς ἵππους, καὶ ἐπὶ πηγὰς ἄγουσιν· αἱ δὲ, ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ θεασάμεναι τὴν αἰσχύνην τοῦ σώματος ἀπηγλαϊσμένην τῆς κόμης, ἀνέχονται τότε τὴν πρὸς τὰ χείρω ὁμιλίαν. "C. V. ἀπηλαγμένην, quod non præfero vulgato." Kuhn. Respicitur Xenophon de R. E. 5, 8. Δίδοται δὲ παρὰ θεῶν καὶ ἀγλαΐας ἕνεκα ἵππῳ χαίτη, καὶ προκόμιον, καὶ οὐρά. "Const. Manass. Chron. p. 86. (p. 488. in Meursii Opp.)" Boissonad. Mss.]

[* Ἐναγλαΐζομαι, Placeo mihi in re aliqua, Jacto me. "Eust. 1. p. 8, 21. Τῷδε Ὁμ. σχήματι πολλοὶ καὶ ἄλλοι ἐν. Sic p. 92, 2. ibid. v. 9. ἐναβρύνεται, Il. B. p. 136, 8. p. 171, 26. Δ. p. 362, 11. I. p. 692, 37. Ξ. p. 963, 15. X. p. 1353, 46." Valck. Mss.]

"Ἐπαγλαΐζομαι, Exulto ob, vel Insolentius me "effero et jactito ob, ἐγκαλλωπίζομαι, ἐνωραΐζομαι. "Il. Σ. (131.) de armis Patrocli, τὰ μὲν κορυθαίολος "Ἕκτωρ Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδέ ἕ φημι "Δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ, ubi "ἐπαγλαϊεῖσθαι Atticum est pro ἐπαγλαΐσεσθαι. "Act. ἐπαγλαΐζω, ex Aristoph. affertur pro Oblecto." [Pseudo-Did. Ἐπαγλαϊεῖσθαι· ἀγαλλιᾶσθαι, γαυριᾷν. Eust. 1135. ad eund. Hom. loc.: Ὅτι δὲ ταὐτὸν ἀγάλλεσθαι καὶ ἀγλαΐζεσθαι, ὃ ἐκ τοῦ ἀγάλλω παράγεται κατὰ παραγωγὴν καὶ ὑπέρθεσιν τοῦ ἀμεταβόλου, δηλοῖ ὁ ποιητὴς ἀμφότερα νῦν παραθέμενος. Hesych. Ἐπαγλαΐζον· ἄκρατον ἐπιχέον. "Phav. Ἐπαγλαΐ-

ζων· ἄκρατον ἐπιχέων, quod præfero, si recte se habeat glossa." Albert. "Casaub. ad Athen. 135. Herod. 752." Schæf. Mss. Mich. Syngel. in Laud. S. Dionysii p. 349. Ed. Par. 1562.: Καὶ ταῦτα τοῖς Ἑλληνικοῖς ἔτι προσηλωμένος * θρησκεύμασι, καὶ τοῖς τοῦ Διὸς * ἐμπεφυρμένος βδελύγμασι, καὶ τοῖς τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς * εἰδωλικοῖς ἐπαγλαϊζόμενος σεβάσμασι, καὶ τὰς κατ' Ὀρφέα, τὸν πάντα τοῖς μουσικοῖς ἕλκοντα κρούμασι, μυθώδεις θεολογίας ἀσπαζόμενος, καὶ τὴν * γραοπρεπῆ παρ' Ἡσιόδῳ θεογονίαν ἀσμενιζόμενος. "Herod. V. H. p. 560." Valck. Mss. Vide Eund. Diatr. 163., in Ἀγλαΐζω citatum. Aristoph. Eccl. 574. πολίτην δῆμον ἐπαγλαϊοῦσα μυρίαισιν εὐτυχίαισι βίου. Huc respexit Noster supra.]

[* Καταγλαΐζω, Demitto splendorem, Illustro, Illumino, Orno. Agath. 24. Μαρμαρύγῃ κάλλους νᾶμα κατηγλάϊσεν. "Euseb. H. E. 10, 4." Routh. Mss. "Dorv. ad Char. 298." Schæf. Mss. Joseph. 1, 433. 1172. "Theophyl. Simoc. Ep. 69. Κρωβύλῳ καὶ τέττιγι ὁ Γοργίας σεμνύνεται, μήπω τοῖς ἰούλοις κατασκιάσας τὸ πρόσωπον. Semet ipse imitatus est, satisque putide in Dial. ante Hist. p. 2. b. Περιέβαλέ τε ἐσθῆτα φαιδρὰν, καὶ χρυσέῳ κατεκόσμησεν ὅρμῳ, τόνδε, l. τόν τε, κρώβυλον τουτονί· τέττιξ δ' ὁ ἄρα, l. δ' ἄρα, αὐτῷ χρύσεός ἐστιν ἐφεζόμενος· ὁ θεσπέσιος οὑτοσὶ κατηγλάϊσε." Boissonad. ad Pseudo-Herod. Partitt. 43. Mich. Syngel. in Laud. S. Dionysii 347. Ed. Par. 1562. Καὶ τῇ περιβλέπτῳ τοῦ γένους ὑπεροχῇ κατηγλάϊστο. "Chrys. in Ps. 118. T. 1. 978. Ἀληθινῆς μακαριότητος ἀξιωθήσεται, καὶ τῷ φωτὶ καταγλαϊθήσεται τῆς θείας γνώσεως." Seager. Mss. Etym. M.: Ἀβροείμονές τε καὶ κατηγλαϊσμένοι, λαμπροφόροι, ἁπαλοφόροι. Etym. G.: Ἀβροείμονες· κατηγλαϊσμένοι, λαμπροφόροι, ἁπαλοφόροι. Const. Manass. Chron. p. 2. et 104." Boissonad. Mss. Hesych. Κατηγλαϊσμένα· κατακεκοσμημένα.]

"Προσαγλαΐζομαι, affertur pro Adornor, sed sine "exemplo." [Suid. et Phot. Προσηγλάϊστο· ἐλαμπρύνετο. Respicitur Joseph. 2, 331. Οὐδενὶ δὲ ἔξωθεν, οὔτε ζωγραφίας, οὔτε γλυφίδος ἔργῳ προσηγλάϊστο.]

[* Συναγλαΐζω, "Exquisite orno etiam per verba," Hederic. Lex. "Eust. in Il. Π. p. 1068, 38." Valck. Mss. Idem in Od. H. p. 271. notante Scotto App. ad Thes.: Ὅτι δὲ συναγλαΐζει κἀνταῦθα τὴν φράσιν τοῖς πράγμασι, καὶ γλυκέως φράζει τὰ καλὰ, δῆλόν ἐστιν.]

[* Ἀγλαόβοτρυς, ὁ, ἡ, Pulcras uvas habens. Nonn. Dionys. 18, 3. Οὔνομα κηρύσσοντα * κορυμβοφόρου Διονύσου, Καὶ θρασὺν Ἰνδὸν Ἄρηα, καὶ ἀγλαόβοτρυν ὀπώρην.]

Ἀγλαόγυιος, ὁ, ἡ, Pulcra membra habens, ut ἀγλαόγυιον Ἥβαν, ap. Pind. [N. 7, 6. "Wakef. S. C. 1, 13." Schæf. Mss.]

[* Ἀγλαόδενδρος, ὁ, ἡ, Pulcras arbores ferens. "Ad Herod. 459." Schæf. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 92." Boissonad. Mss. Pind. O. 9, 32. ἀγλαόδενδρον ματέρα Λοκρῶν sc. Ὀποῦντα.]

[* Ἀγλαόδωρος, ὁ, ἡ, Pulcra dona habens, vel ferens, Qui præclara dona præbet. "Procl. Lyc. H. in Solem 42. Heyn. Hom. 7, 548. 802." Schæf. Mss. Hymn. Hom. in Cer. 54. 192. 497. Oppian. C. 4, 17.]

Ἀγλαέθειρος, ὁ, ἡ, Pulcricomus, Splendidam s. Nitidam comam habens. Hymn. Hom. 19, 5. Πᾶν' ἀνακεκλόμεναι, νόμιον θεὸν, ἀγλαέθειρον.]

[* Ἀγλαοεργὸς, ὁ, ἡ, Splendens operibus, Maxim. de Elect. 68.]

Ἀγλαοθηλὲς, έος, τὸ, Tenerum, Hes. ex ἀγλαὸς et θῆλυ, vel certe ex ἀγλαὸς et τέθηλα, præterito verbi θάλλω, unde etiam deducitur. [Wakef. ad Hesychii sui marg. corrigit, Ἀγλαὸν θάλος· ἁπαλόν. "Ἀγλαόθηλες pro ἀγλαόθαλες." Schleusner. Mss.]

[* Ἀγλαόθρονος, ὁ, ἡ, Splendidum tenens solium. Pind. O. 13, 136. ἀγλαοθρόνοις Μοίσαις.]

[* Ἀγλαόθωκος, ὁ, ἡ, Idem. Pind. N. 10, 2. ἀγλαοθώκων πεντήκοντα κορᾶν. Vide Var. Lect.]

Ἀγλαόκαρπος, ὁ, ἡ, Pulcrum fructum habens. Od. H. (115. Λ. 588.) καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι, cujus epitheti rationem vide ap. Plut. Sympos. [5, 8. T. 8. p. 720. Reisk. Pseudo-Did.: Ἀγλαόκαρποι· λαμπρὸν καρπὸν φέρουσαι: Apollon. Lex. καλλίκαρποι. H. in Cer. 4. Νόσφιν Δήμητρος χρυσαόρου ἀγλαοκάρπου: 23. οὐδ' ἀγλαόκαρποι ἐλαῖαι. "Bene quidem ἐλαῖαι ἀγλαόκαρποι dicuntur, ut ab Oppiano H. 4, 272. Ἔνθα γὰρ ἀγλαόκαρπος ἁλὸς σχεδόν ἐστιν ἐλαίη. Sed quid ad rem oleæ? Lege, οὐδ' ἀγλαόμορφοι ἑταῖραι. Intelliguntur filiæ Oceani, Proserpinæ comites, de quibus v. 5.—Ἀγλαόκαρπος est qui servare malit, propterea quod Thetis ἀγλαόκαρπος dicitur a Pind. N. 3, 97. Sed Thetis sic vocatur ob partum Achillis. Καρπὸς enim cum similibus verbis eleganter ad liberos transfertur. Vide Gataker. de Stylo N. T. c. 11. p. 71. Sic θάλος pro Filia, Od. Z. 157. et in hoc Hymno v. 66. item ὄρπηξ et στάχυς pro Filio. Orph. Argon. 213. 216. Oppian. H. 2, 683.—Adde Casaub. Lect. Theocr. 20. p. 279." D. R. Variæ sunt VV. DD. conjecturæ hoc de loco, quas vide ap. Matthiæ. Anim. cujus et hæc sunt verba:—"Quod vero idem V. D. pro ἀγλαόκαρποι tentabat ἀγλαόμορφοι, putans ἀγλαόκαρπον vocari tantum Eam, quæ præclaros liberos procrearit, ut Thetidem ob partum Achillis ap. Pind. (l. c.) mirum, cum fugere non potuerit virum eruditissimum, καρπὸν sæpius ab Hom. vocari Juncturam manus, et hinc Totam manum. Ut igitur ille a partibus corporis pulcritudinis imaginem petit, in λευκώλενος, εὔσφυρος, ῥοδοδάκτυλος, sic Noster ab junctura manus ἀγλαόκαρπος, cui opponitur μελάγκαρπος, Fœda aspectu ap. Empedoclem in Steph. Poësi Philosoph. 25." Sed ante Matth. locum hunc eodem modo intellexerat Wakefieldius S. C. 1, 13.: —"Nescio quo in loco vidi (viderim) Ruhnk. emendationem, οὐδ' ἀγλαόμορφοι ἑταῖραι. Ἑταῖραι quidem recte; ἀγλαόμορφοι autem nullo cum judicio. Ἀγλαόκαρπος enim i. q. εὔπηχυς, * καλλίπηχυς, * ἀγλαόπηχυς. Pind. Nem. 7, (6.) habet ἀγλαόγυιον Ἥβαν: et 3, (97.) ἀγλαόκαρπον Νηρέος θύγατρα. ('Thetidem pulcram, ἀγλαὸν τὰς χεῖρας, ut alias λευκώλενος, καλλίσφυρος.' Heyn. et quidem recte, sed aliter intellexit Ruhnk. l. c. cf. Schneider. Lex.) Et Orph. Hymn. 1, 6. Φερσεφόνη θ' ἁγνὴ, Δημήτηρ τ' ἀγλαόκαρπε." "Clem. Alex. 613(=732. Πίνδαρος δὲ ἄντικρυς καὶ Σωτῆρα Δία συνοικοῦντα Θέμιδι εἰσάγει, βασιλέα σωτῆρα δίκαιον ἑρμηνεύων ὧδέ πως· Πρῶτον μὲν εὔβουλον Θέμιν οὐρανίαν Χρυσέαισιν ἵπποις Ὠκεανοῦ παρὰ παγαῖς Μοῖραι ποτὶ κλίμακα σεμνὰν Ἄγον Οὐλύμπου λιπαρὰν καθ' ὁδὸν σω-Τῆρος ἀρχαίαν ἄλοχον Διὸς ἔμμεν· ἁ δὲ τὰς χρυ-Σάμπυκας ἀγλαοκάρπους ἔτικτεν ἀγαθὰ σω-Τῆρας Ὥρας.)" Wakef. Mss. Vide Pind. Fr. inc. 100. p. 130=79. Cf. Orph. Hymn. 51=50. de Nymphis: Αἰπολικαὶ, νόμιαι, θηρσὶν φίλαι, ἀγλαόκαρποι. "Mitsch. H. in Cer. 118. Ilgen. 508." Schæf. Mss. Oppian. C. 2, 84. Pind. Fr. Epinic. 2, 6.] Nonnus θέρος, Æstatem, ἀγλαόκαρπον vocat, Pulcros fructus ferentem, vel Pulcrorum fructuum datricem: [Paraphr. in Jo. 4. p. 48. ὅτι λείπεται εἰσέτι μούνη Μηνῶν τετραέλικτος ἀελλήεσσα πορείη, Καὶ θέρος ἀγλαόκαρπον ἐλεύσεται.]

Ἀγλαόκοιτος, ὁ, ἡ, Pulcrum cubile habens. Ex ἀγλαὸς et κοῖτος, vel κοίτη, Cubile, Lectus. Exponitur tamen ἀγλαόκοιτος a Suida, Valde honoratus, quæ significatio aliam etymologiam exigit, et aliam fortasse scripturam: [πάνυ τίμιος. Sic et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Zonaras: Ἀγλαόκοιτος· ὁ πάνυ τίμιος. "Nisi tantus Codd. consensus esset, ponerem ἀγλαότατος." Tittm.]

Ἀγλαόκουρος, ὁ, ἡ, Splendens et quasi florens juvenibus, Pulcros juvenes habens. Corinthum ἀγλαόκουρον appellat Pind. O. 13, [5.]

Ἀγλαόκωμος, ὁ, ἡ, Pulcram choream habens. Pind. O. 3, (10.) φωνὰν ἀγλαόκωμον vocat Canticum pulcram choream instituens.

[* "Ἀγλαομήτηρ, (Pulcra parens,) Jo. Geometræ H. 2, 47. (Χαίροις ἀγλαόμητερ ἁγνοῦ λόγου ἔγγυος αἰεί.)" Kall. Mss.]

Ἀγλαομήτης, ου, ὁ, Consilio clarus, et Ἀγλαόμητις, ιος, ἡ, Consilio clara, ut legitur in VV. LL. et hæc compositio analogiam servat. Apud Suid. autem et Etym. ἀγλαομητία legitur, et exp. ἡ μεγάλη βουλὴ, Magnum consilium. Apud Hesych. quoque habetur: sed is exponit * λαμπρόβουλον, pro λαμπρὰ βουλῇ, ut opinor, Præclarum et illustre consilium. Componitur

autem ex *ἀγλαὸν* et *μῆτις*, ut Etym. ait. Rara tamen est hæc terminatio derivatorum a *μῆτις*, Consilium; at frequens altera, *ἀγλαομήτης*, s. *ἀγλαόμητις*. Talia sunt enim quæ in Μῆτις habebimus *ἀγκυλομήτης* et *ἀγκυλόμητις*: talia *ποικιλομήτης* et *ποικιλόμητις*. Quod autem dicitur de *ἀγκυλομήτης*, e quorundam Grammaticorum opinione, a v. *μήδω* derivatum esse; at *ἀγκυλόμητις*, a *μῆτις*: idem et de *ἀγλαομήτης* dici potest. [Zonar. 'Αγλαομητία· *ἡ μεγάλη καὶ λαμπρὰ βουλή*. Hesych. 'Αγλαομήτια· *λαμπρόβουλον*. "L. *ἀγλαομῆτιν*." Heins. "Suid. 'Αγλαομητία· *ἡ μεγάλη βουλή*. Sic et Varin. qui pro *λαμπρόβουλον* habet *λαμπρόβουλος*, duo diversa miscens. Si substantivum fem. gen. retineas, mutato accentu *ἀγλαομητία* scribendum, tumque *λαμπρόβουλον* esset pro *λαμπρὰ βουλή*, ut HSt. Sed non displicet *ἀγλαομῆτιν*." Albert. "L. 'Αγλαομητία· * *λαμπροβούλιον*. Suidas enim *ἀγλαομητίαν* interpretatur *μεγάλην βουλήν*. *Λαμπροβούλιον* autem eadem forma, ut *κοινοβούλιον* in Caracallæ Numo Tarsensi, quem descripsit Vaillant Numism. Imp. 2, 234. Ed. nov." Schleusner. Mss. Tryphiod. 179. *ὕστατος αὖτε Τέχνης ἀγλαόμητις ἐῆς ἐπέβαινεν* 'Επειός. "Procl. Lyc. Hymn. 1. in Ven. 9. (*τελεσσιγόνων δ' ἀπὸ λέκτρων* "Εμπεδος *ἀγλαόμητις ἀνασταχύεσκε γενέθλη*.)" Boissonad. Mss.]

'Αγλαόμορφος, ὁ, ἡ, Pulcram formam s. faciem habens, Lib. Epigr. 1. de Apolline, "Αμβροτον, *ἀγλαόμορφον, ἀκερσεκόμην, ἁβροχαίτην*, [Anthol. 3, 218. ubi vocatur Hymnus, ut præcedens poëma dicitur Hymnus in Bacchum.] Ibid. tribuitur Baccho hoc epithetum: [*Μέλπωμεν βασιλῆα φιλεύιον, εἰραφιώτην*, 'Αβροκόμην, *ἀγροῖκον, ἀοίδιμον, ἀγλαόμορφον*. Utrumque poëma, quod ex Orphicis conflatum est, hodie inter Orphica edi meretur, quamvis styli epigrammatici vestigia appareant: nam post exordium, quod in uno eoque primo versu continetur, secundus versus atque omnes, quas continet voces, e litera A incipiunt, tertius versus, cum omnibus suis vocibus, e litera B continuatur, et sic deinceps per totum alphabetum. Vox *ἀγλαόμορφος* legitur in ipsius Orphei Hymno 13=14, 5. 28=29, 9. 55=56, 7. 61=62, 1. 78=79, 7. "Oppian. C. 1, 287." Wakef. Mss. adde 2, 589. Nonn. Paraphr. 263, 12. Const. Manass. Chron. p. 436. in Meursii Opp. T. 7. Vide Ruhnk. in 'Αγλαόκαρπος citatum. Epigr. adesp. 690.]

[* 'Αγλαονίκη, ἡ, Nom. propr. Schol. Flor. Apoll. R. 4, 59. 'Η *θαμά· μεμύθευται, ὡς ἄρα αἱ φαρμακίδες τὴν σελήνην ταῖς ἐπῳδαῖς κατασπῶσι. Τοῦτο δὲ ποιεῖν δοκοῦσιν αἱ Θεσσαλαί, σφαλεῖσαι τῆς ὑπολήψεως· καθὸ* 'Αγλαονίκη, * 'Ηγεμόνος (l. * 'Ηγήμονος, nam 'Ηγεμὼν pro Nomine proprio nusquam legitur,) *θυγάτηρ, ἔμπειρος οὖσα τῆς ἀστρολογίας, καὶ εἰδυῖα τὰς ἐκλείψεις τῆς σελήνης, ὁπότε μέλλοιεν γενήσεσθαι, ἔφασκε τὴν θεὸν κατασπᾷν, καὶ παραχρῆμα περιέπιπτε συμφοραῖς, τῶν οἰκείων τινὰ ἀποβάλλουσα, καὶ δίκην διδοῦσα τοῦ ἁμαρτήματος. "Οθεν κατὰ τὸν βίον λέγεται παροιμία ἐπὶ τῶν συμφοραῖς κεχρημένων, "Οτι τὴν σελήνην κατασπᾷ.* Schol. Par. *Διὰ δὲ τὸν μυθευόμενον ἔρωτα τῆς Σελήνης ἐμυθολόγησαν, ὡς αἱ Θετταλαὶ γυναῖκες, αἱ φαρμακίδες, κατασπῶσι τὴν σελήνην ἐπῳδαῖς. 'Ηπατήθησαν δέ, ὥς φασι, καὶ ὑπὸ* 'Αγλανίκης (l. 'Αγλαονίκης) *τῆς* 'Ηγήμονος *θυγατρός. Αὕτη γὰρ ἔμπειρος οὖσα ἀστρολογίας, καὶ τοὺς χρόνους τῶν τῆς σελήνης ἐκλείψεων ἐπισταμένη, ὅτε ἔμελλεν ἐκλείπειν ἡ σελήνη, ἔλεγεν, ὅτι αὐτὴν κατασπᾷ. Δίκην δ' ὅμως ἔδωκεν τοῦ* * *ψευδολογήματος. "Αμα τε γὰρ ἔλεγε τὴν θεὸν κατασπᾷν, καὶ συμφοραῖς περιέπιπτεν ἀποβάλλουσά τινα τῶν οἰκείων. Διὸ καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν συμφοραῖς κεχρημένων, "Οτι τὴν σελήνην κατασπᾷ. Οὕτω δ' ἐπιστεύετο τὴν σελήνην ἐν ταῖς ἐκλείψεσι καθαίρεσθαι*, ("l. *καθαιρεῖσθαι*, eadem verba confusa in Diod. S. 17, 40. extr." Schæf.) *ὥστε καὶ τοὺς παλαιοὺς τὰς ἐκλείψεις καθαιρέσεις καλεῖν*.]

'Αγλαόπαις, ὁ, ἡ, Pulcros liberos habens, aut pueros, Nonn. [Paraphr. 259. *Σίμων, ἀγλαόπαιδος* 'Ιωάννao *γενέθλης*, i. q. *ἀγλαόκουρος*. "Mitsch. Cerer. 120." Schæf. Mss. "Oppian. H. 2, 41. (*Σοί τε, μάκαρ σκηπτοῦχε, καὶ ἀγλαόπαιδι γενέθλη*.)" Wakef. Mss. Ubi Schol. *τῷ λαμπρῷ*. "Malim *τῇ λαμπρᾷ*, nisi constructio ad intellectum referatur." Rittersh.]

[* 'Αγλαόπεπλος, ὁ, ἡ, Splendidum habens peplum, Peplo insignis. Quint. Smyrnæum 11, 20. affert Spitzner. in Indice Libri, cui titulus de Versu Gr. Heroico; atque ex eo Schneiderus in Lex. Sed ibi non legitur. Forte in animo ille habebat 11, 240. *ἐπεὶ Θέτις ἀγλαόπεπλος*.]

[* 'Αγλαόπηχυς, ὁ, ἡ, i. q. *ἀγλαόκαρπος* et *λευκώλενος*. Nonn. Dionys. 32, 80. *καὶ ἀγλαοπήχεϊ νύμφῃ*.]

'Αγλαόπιστος, ὁ, ἡ, Præclare fidelis, Hes. ['Αγλαοπίστου· * *λαμπροπίστου*. "L. * 'Αγλαοκτίστου· * *λαμπροκτίστου*." Ruhnk. ap. Albert. in Addendis. Imo rectius dixeris Hesychium hæc e corrupto Grammatici cujuspiam Codice descripsisse; nam vulgatam tuetur verborum ordo.]

[* 'Αγλαοποιέω, Illustrem facio, 'Ηλίου *πόλιν*, Hermapio Ammiani 17, 5. p. 162.]

[* 'Αγλαόπυργος, ὁ, ἡ, Turribus insignis. Tzetz. Hom. 417. p. 89. Jacobs. *ὃς πρὶν ἐρύετο* "Ιλιον *ἀγλαόπυργον*.]

'Αγλαότιμος, ὁ, ἡ, Splendide vel Pulcre honoratus. Sic Hesych. qui antea *ἀγλαότιμον* eodem modo exposuit. Orpheus in Thymiamate Herculis (Hymn. 11, 8.) *Εἰρήνην ποθέων κουροτρόφον, ἀγλαότιμον*. Ex *ἀγλαὸς* et *τιμή*. [Adde Hymn. 17, 17. 31, 11. 33, 2. 39, 10. 59, 1. 66, 6. Noster, ut videtur, Hesychio tacite restituit 'Αγλαότιμος· *λαμπρῶς τετιμημένος*, ex altera ejus glossa, 'Αγλαότιμον· *λαμπρῶς τετιμημένον*, pro vulg. *ἀγαλότιμος*. Cf. nos in 'Αγαλότιμος. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αγλαότιμον· *λαμπρόν*. Zonar. 'Αγλαότιμος· *λαμπρὸς, τετιμημένος*. Suid. 'Αγλαότιμον· *λαμπρὸν, τετιμημένον*. "Rectius in Phav. legitur *λαμπρῶς τετιμημένον*." Schleusner. Mss. "Ruhnk. Ep. Cr. 277." Schæf. Mss.]

[* 'Αγλαοτριαίνης, ου, ὁ, ἡ, Inclytus tridenti, epith. Neptuni, Pind. O. 1, 64.]

[* 'Αγλαοφανής, (έος, ὁ, ἡ,) Hesychius Presb. 318. Ed. Morell. 1563." Boissonad. Mss.]

[* 'Αγλαοφαρής, έος, ὁ, ἡ, Splendida veste indutus. "Orac. Sib. 252. Ed. Opsop. (*σὺν ἀγλαοφάρεσι κούραις*.)" Kall. Mss.]

[* 'Αγλαοφεγγής, έος, ὁ, ἡ, Pulcre splendens. Maxim. de Elect. 188. *εἰ μή τίς μιν ἐρύσσεται ἤπιος ἀστὴρ* 'Αγλαοφεγγέα *δῖαν ἐσαθρήσας κερόεσσαν*. Vide Spitzner. de Versu Gr. Heroico 159. "Euthalii Prol. ad Act. Apost. in Zucagnii Monum. 404." Kall. Mss.]

[* 'Αγλαόφημος, ὁ, ἡ, Præclarus, Celeberrimus: Orph. Hymn. 31=30, 4. '*Οπλοφόροι, φύλακες, κοσμήτορες, ἀγλαόφημοι*: 76=75, 2. *Μοῦσαι Πιερίδες, μεγαλώνυμοι, ἀγλαόφημοι*.]

[* 'Αγλαοφήμη, *ὄνομα μιᾶς τῶν Σειρήνων*, Eust. 1709.]

[* 'Αγλαόφοιτος, ὁ, ἡ, Qui in splendore vagatur. Maxim. de Elect. 402. *Εἰ δὲ Ζηνὸς ἄνακτος, ἢ ἁγνῆς* 'Αφρογενείης "Ιχνια *βαίνησιν* * *Θειαντιὰς ἀγλαόφοιτος*.]

[* "'Αγλαόφορτος, Nonn. Dionys. 216." Wakef. Mss.]

[* 'Αγλαοφύτευτος, ὁ, ἡ, Pulcris plantis consitus. "Const. Manass. Chron. 87 (=488. in Meursii Opp. T. 7. *Τοῦ τεμενίσματος ἐγγὺς τοῦ τῆς θεοῦ σοφίας Οἶκος λαμπρὸς δεδόμητο τοῖς πάλαι βασιλεῦσι, Κῆπος ἂν εἴπῃ τις λαμπρὸς βιβλιοφόρων δένδρων*, "Αλσος *ἀγλαοφύτευτον παντοδαπῆς σοφίας*.)" Boissonad. Mss.]

[* 'Αγλαοφῶν, *ὄνομα κύριον*, Suid. Vide Interprr. Hesychii v. Θάσιος.]

'Αγλαόφωνος, ὁ, ἡ, Præclaram vocem habens. [Morell. Lex. Gr. Prosod. 1101. e Greg. Naz. affert *λόγον ἀγλαόφωνον*. "Procl. Lyc. Hymn. 2. (in Musas v. 1. 'Υμνέομεν, *μερόπων ἀναγώγιον ὑμνέομεν φῶς*, 'Εννέα *θυγατέρας μεγάλου Διὸς ἀγλαοφώνους*.)" Wakef. Mss.]

"'Αγλαοφωτίς, ίδος, ἡ, "Herba, quæ, inquit "Plin. (24, 17.) admiratione hominum propter exi- "mium colorem accepit nomen. Perperam ap. "Hesych. 'Αγλαοφότες· *βοτάνη*." ["L. *ἀγλαόφωτις*." Soping. "Scr. *ἀγλαοφῶτις*. Vide Ælian. H. A. 14, 14. (imo 24. ubi v. Schneider.) et 27." Albert. Vide et Schneider. ad posteriorem locum, qui edidit *ἀγλαοφῶτις*, at in Lex. habet "*ἀγλαόφωτις*, i. q. *γλυκυσίδη*." In Hesychii Cod. teste Schowio reperitur *ἀγλαοφώτης*, sed vitiose pro *ἀγλαοφῶτις*.]

[* "Ἀγλαόχαρτος, ὁ, ἡ, Jacobs. Anth. 11, (imo A 13,) 736. (Ἄνθεμα γὰρ τόδε λαρὸν Ἀθηναίῃ πόρε Νηρεὺς Ἀγλαόχαρτος ἐῶν νειμάμενος κτεάνων,) dubium." Schneider. Lex.]

Ἀγλαῶπις, ιδος, ἡ, Pulcre oculata, Pulcros oculos habens. Empedocles ap. Plut. Νυκτὸς ἐρημαίης, ἀγλαώπιδος. In VV. LL. habetur Ἀγλάωψ, ωπος, ὁ, Aspectu splendidus. Sunt ex ἀγλαὸς et ὤψ, ὠπὸς composita. [" V. 185. attulit Plut. Symp. 8, 3. Σκοτεινὸς γὰρ ὢν ὁ ἀὴρ κατ' Ἐμπεδοκλέα, Ν. ἐ. ἀ. Ubi ἐρημαῖος est Solitarius; et ἀγλαῶπις, Pulcros oculos habens, h. e. Stellis distincta. Hoc enim noctis epitheton intelligendum est de nocte serena, qua cœlum stellis fulget. Quod prima hujus adjectivi syllaba h. l. corripitur, id neminem offendet, qui didicerit, mutam cum liquida efficere, ut syllaba sit anceps. Xylander tamen legi jussit ἀλαώπιδος, eique obsecutus est Hutten. (Ἀγλαώπιδος edidit Wyttenb. jure optimo, cum et poëtæ, ut patet e v. ἐρημαίης, et Plutarcho, ut e v. σκοτεινὸς constat, in animo esset Nox cœca, non Serena.) Et fateor, mihi quoque B hanc lectionem placere. Nam Hesych. habet: Ἀλαῶπιν· σκοτεινήν, οὐ βλέπουσαν. Itaque νὺξ ἀλαῶπις recte verti Latine potest Nox cœca." Sturz. ad Empedoclis Carm. p. 594.]

[Ἀγλάωψ. Soph. Œd. T. 199. Τὸν χρυσομίτραν τε κικλήσκω, Τᾶσδ' ἐπώνυμον γᾶς, Οἰνῶπα Βάκχον εὔιον, Μαινάδων ὁμόστολον Πελασθῆναι, φλέγοντ' ἀγλαῶπι πεύκᾳ, Ἐπὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν. Ubi Triclin. Πελασθῆναι καὶ πλησιάσαι φλέγοντα καὶ καίοντα ἐν πεύκῃ καὶ ἐν λαμπάδι ἀγλαῶπι καὶ καυστικῇ.]

[* Φιλάγλαος, ὁ, ἡ, i. q. φιλόκαλος, Pulcritudinis studiosus, Elegantiæ studiosus, Honestatis s. Rerum honestarum studiosus. Pind. P. 12, 1. φιλάγλαε Nympha, urbs Agrigentum, ubi Schol. ὦ φιλόκαλε καὶ καλλίστη τῶν πόλεων. "Jacobs. Anth. 7, 23." Schæf. Mss.]

ΑΙΔΩΣ, όος, et per crasin οῦς, in dativo, αἰδοῖ, in accusativo, αἰδῶ, vel αἰδὼ, ut quidam, Verecundia, Reverentia, Veneratio. Nonnunquam generaliter idem sonat C quod Pudor. Xenophon Κ. Π. (1, 6, 10.) Ὑπὸ τῶν ἄλλων αἰδοῦς τεύξει, Reverentiam consequeris ab aliis, aut Venerationem, Venerationi eris aliis, Te reverebuntur alii et venerabuntur. Aristid. Panath. Ἄξιον τοίνυν καὶ τὸ τῆς αἰδοῦς εἰπεῖν ὅσον παρὰ πάντων ἐστὶ καὶ γέγονε τῇδε τῇ πόλει, Operæ pretium est ergo commemorare etiam quanta reverentia præstetur et præstita fuerit ab omnibus huic civitati. Alii autem vertunt, Quanto in honore sit ac fuerit hæc civitas ap. omnes. Sed ego interpretationem meam veriorem esse puto; certum est enim αἰδῶ sonare aliquid amplius quam τιμὴν, Honorem. Unde et Homerus postquam dixit τιμῆς, subjungit αἰδοῦς, tanquam significantius, Od. Θ. (480.) Τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς. Bud. αἰδῶ Observantiam vult significare in hoc Synesii loco, Καὶ ὡς ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους αἰδοῦς, sub. οἱ νεανίσκοι. Hesiod. (Th. 92.) Θεὸν ὣς ἱλάσκονται Αἰδοῖ μειλιχίῃ, Cum reverentia. Aristid., Οὕτω τιμῶσιν, αἰδοῖ τῶν θεῶν, Ita honore prosequuntur, deorum reverentia, accipiendo passive Reverentiam, pro Reverentia, D quæ diis præstatur. Sic ap. Synes. αἰδοῖ Μουσῶν, verterim, Reverentia Musarum, cum dicit, Αἰδοῖ γὰρ Μουσῶν, τοῖς ἱεροῖς αὐτῶν ἄξιον περιέπειν, Nam reverentia Musarum, sacerdotes earum par est tueri. Bud. tamen αἰδοῖ Μουσῶν interpretatur, In honorem Musarum. Sic αἰδὼς τοῦ βασιλέως, Regis reverentia, Plut. Romulo. Denique dico αἰδῶ hac in signif., quæ usitatissima est, esse Observantiam, per quam ætate, aut sapientia, aut honore, aut aliqua dignitate antecedentes reveremur et colimus. || Item αἰδὼς, Verecundia, quæ censetur virtus a vulgo; at Aristot. virtutem esse negat, quamvis laudetur qui ab ea dicitur αἰδήμων, Verecundus. Hanc αἰδῶ ita distinguit Damascenus ἀπὸ τῆς αἰσχύνης, ut αἰδὼς sit Metus ob expectationem vituperii; αἰσχύνη, Metus ob aliquid turpiter commissum. Ejus verba sunt: Αἰδὼς, φόβος ἐπὶ προσδοκίᾳ ψόγου· αἰσχύνη δὲ, φόβος ἐπ' αἰσχρῷ πεπραγμένῳ. Hanc αἰδῶ sæpe Hom. commendat atque adeo requirit in militibus, ut Il. Ο.

A (561.) Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ, Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε. Sic Il. Ν. (122.) ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος Αἰδῶ καὶ νέμεσιν. Interdum cum gen., ut rursus Il. Ο. (661.) καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ Ἄλλων ἀνθρώπων. Sed Verecundiam aliorum hominum Latine non dixerimus. Quare potius ita redderem, Verecundiam vobis incutiant alii homines, aut, Pudorem incutiant: accipiendo Pudorem in bonam partem. Quo etiam modo ap. Soph. Ajace, αἰδῶ λαβεῖν verti possit, Pudore tangi, non, ut alii vertunt, Pudore affici; nam αἰδῶ λαβεῖν ad verbum sonat Pudorem accipere, a seipso videlicet; at qui pudore afficitur, ab alio intelligitur pudore affici. || Αἰδὼς dicitur etiam generaliter de Quovis pudore, ut ap. Hom., (Od. Ρ. 347.) Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι, [προίκτῃ,] Pudorem viro egeno non bonum est adesse, et Il. Ω. (44.) οὐδέ οἱ αἰδὼς Γίνεται, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι. Apud Eust. nescio quis duplicem faciens αἰδῶ, καλὴν et κακὴν, ait αἰδῶ bonam et laudabilem dici παρὰ τὸ ἀεὶ τὸ δέον ἔχειν, B Ex eo, quod semper habeat, quod rectum et honestum factu est; malam autem, παρὰ τὸ ἀεὶ ἐνδείας αἰτία εἶναι, Semper causa sit egestatis. Sed quisquis is est, qui hoc dixit, videtur joco, non serio dixisse. Certe constat a non videndo dictam esse αἰδῶ, quasi δυσωπίαν, quod pudor oculos cogat avertere, ex α priv. et v. ἰδεῖν, ita enim malo quam ab εἴδω, cum Etym., ut ex ἀειδὼς fiat αἰδώς. Hujus autem etymologiæ fidem facere videtur ipsum Proverbium, αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς, Pudor in oculis, quod ap. Erasmum habes expositum, et meam annotationem in illam ejus expositionem, in Chiliad. a patre meo excusis.

Αἰδὼς, Membrum genitale, Inguen, eodem modo quo Latini plurali numero Verenda et Pudenda nominant a Pudore, ab Ovidio dicitur etiam Pars pudibunda. Virilitatem quoque appellavit Martialis. Il. Β. (262.) Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Dionys. H. Ἀρχ., Ὑπεζωσμένους τὴν αἰδῶ ταῖς δοραῖς.

" Αἰδὼ, oxytonon, nominativus est singularis, ut
C " Λητὼ, Σαπφώ: circumflexum autem αἰδῶ, accusa-
" tivus est singularis Atticus, contractus e communi
" αἰδόα, ut Etym. tradit, afferens ex Hom. posterio-
" ris αἰδῶ exemplum hoc, Τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει:
" priore autem Philetas fuisse usus traditur. Porro
" observa, poëtam ibi αἰδοῦς nomine vocasse non
" ipsam actionem τοῦ αἰδεῖσθαι καὶ αἰσχύνεσθαι, sed
" τὰ αἰδοῖα s. αἰδοῖα μόρια, Pudenda. Plut. pro Reve-
" rentia et Veneratio usus est in Solone: Αἰδῶ μὲν
" εἶχε καὶ τιμὴν παρὰ πᾶσι, Reverebantur s. Venera-
" bantur, et honorabant eum omnes."

" Αἴδω et Αἰδὼς, Eustathio sunt παρὰ τὸ ἀείδειν,
" quod est μὴ βλέπειν, per crasin. Itaque αἴδω esset
" Intueri non audeo, et αἰδῶς, ipsa actio. Sed ra-
" rum hujus verbi usum esse puto, ut pro quo cre-
" brius usurpentur αἴδομαι et αἰδέομαι."

[" Αἰδὼς, Musgr. Ion. 337. Wakef. Alc. 612. Lucian. 1, 866. et n. Heyn. Hom. 4, 482. 6, 391. 7, 343. 8, 253. 597. Αἰδὼς, Fortitudo bellica, Coray in Thuc. par Lévesque 1, 332. Lennep. D Phalar. 126. Mitsch. Cer. 173. Brunck. Aj. 1079. Brunck. Or. 101. it. Beck. Loca veterum de variis ejus formis, ad Il. Ω. 44. Αἰδοῦς nomin. accus. Heyn. Hom. 8, 597. Αἰδώς! Heyn. Hom. 5, 147. Αἰδὼς καὶ δέος, Heyn. Hom. 7, 111. Inguen, Heyn. Hom. 4, 245. De accentu accus. ad Dionys. H. 1, 283. Λαβεῖν αἰδῶ, Markl. Suppl. 1050." Schæf. Mss.]

[Αἰδώς. Vide Lex. Xenoph. Schleusner. Lex. in N. T. Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. Pausan. 3, 20. Aristoph. N. 995. " Αἰδῶ ἐπιθέουσαν ἐν ἀτρεμεῖ, καὶ ἀκύμονι, καὶ ἀπαθεῖ διαθέσει. Dedi αἰδῶ e libris meis plurr. Eadem tamen varietas in Aristot. Rhet. 2, 6. p. 74. Sylb. ubi alii αἰδῶ, et sæpissime. Vide doctam Schæferi notam ad Dionys. H. de Comp. Verb. p. 43.:—(' Αἰδῶ. Edd. Herodoti ὀξύνουσιν, αἰδώ. Utraque ratio patronos nacta est, sicque sæpissime in libris scriptis editisque variatur: Wessel. ad Diod. S. 1, 379. 380. Fischer. ad Weller. 1, 296. Heyn. ad Apollodor. 134. Ed. pr.; ad Hom. Il. T. 4. p. 244. Porson. ad Eur. Med. 1159. in Adden-

dis, Jacobs. Anth. 3, 1. p. 62. qui vellem Reiskio pepercisset ib. p. 133.')" Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 230. Adde Interpr. ad Gregor. Cor. 427. E. H. Barker. Amœn. Crit. et Philol., in Classical Journal 31, 112. cui unice placet αἰδῶ in nominativo, αἰδῶ vel αἰδοῦν in accus. Vide Etym. M. infra citandum. Glossæ: Αἰδώ· Religio. Αἰδοῦς· Religione. Αἰδώς· Pudor, Pudicitia, Verecundia, Observantia. "Etym. Sorbon.: Αἰδῶ· ὄνομα θηλυκὸν παρὰ τῷ αι, sic. Vere me corrigere ὄ. θ. πτώσεως αἰτιατικῆς, nemo non fatebitur, qui sciat, v. πτῶσις compendiose scribi literis πτ, quibus impositum est ω." Bast. Comment. Palæogr. 830. Etym. M.: Αἰδώς· τιμὴ, φόβος, αἰσχύνη, ὄνειδος. πόθεν αἰδώς; παρὰ τὸ αἰδῶ τὸ ἐντρέπομαι· ἢ παρὰ τὸ εἴδω τὸ βλέπω· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀείδω, τὸ οὐ βλέπω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, καὶ συναιρέσει τοῦ α καὶ ι εἰς τὴν αι δίφθογγον. ἢ ἐκ τῆς ἄϊς εὐθείας. ἢ ἐκ τῆς ᾄδου γενικῆς κατὰ μεταπλασμόν. Αἰδῶ· ἰστέον ὅτι τὸ αἰδὼ, ὅτε μέν ἐστιν εὐθεία, ὀξύνεται, ὡς Λητὼ καὶ Σαπφὼ, ὅτε δὲ αἰτιατικὴ, περισπᾶται, ὡς τὸ, Τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Οὐ γὰρ πτωτικόν ἐστι τὸ ω, ἀλλ' ἀπὸ κράσεως· ἀπὸ γὰρ τοῦ αἰδόα γίνεται αἰδῶ. Etym. G.: Αἰδῶ· ὄνομα θηλυκὸν, πτώσει αἰτιατικῇ, σημαίνει δὲ τὴν ἐντροπὴν, ὡς τὸ, αἰδεῖταί τις τὸν πατέρα, * σεβασμίως πρὸς αὐτὸν διακείμενος· αἰσχύνεταί τις, ἐφ' οἷς κατὰ συνήθειαν ἁμαρτάνει, καὶ αἰσχύνεταί τις μεθυσκόμενος. Idem: Αἰδὼς καὶ αἰσχύνη διαφέρουσι. Αἰδὼς μὲν (adde ἡ) ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον * σεβασμίως ἔχειν· αἰσχύνεται δὲ, ἐφ' οἷς ἕκαστος ἁμαρτάνων (l. ἁμαρτὼν) αἰσχύνεται, ὡς μηδέ (l. μὴ δέον) τι πρᾶξαι· καὶ αἰδεῖται μέν τις τὸν πάτερα, αἰσχύνεται δέ τις μεθυσκόμενος. Διαστέλλων δὲ τοῦτο Ἀριστόξενος ὁ μουσικός φησι γοῦν διαφορὰν τήνδε νομιστέον αἰδοῦς τε καὶ αἰσχύνης· ὅτι ἡ μὲν αἰδὼς πρὸς ἡλικίαν, (ubi Editor, "ἠλης. sic, l. ἡλικ. quid si κακίαν?") πρὸς ἀρετὴν, πρὸς ἐμπορίαν, (l. ἐμπειρίαν,) πρὸς εὐδοξίαν· ὁ γὰρ ἐπιστάμενος αἰδεῖσθαι πρὸς ἕκαστον(l.ἑκάστην) τῶν εἰρημένων ὑπεροχῶν προσέρχεται, οὕτω διακείμενος οὐ δύναται (l. οὐ διὰ τὸ) ἡμαρτηκέναι τις (l. τι) ἀλλὰ (adde διὰ τὸ) σέβεσθαι καὶ τιμᾶν τὰς προειρημένας ὑπεροχάς. Ἡ δὲ αἰσχύνη πρῶτον μὲν πρὸς πάντα ἄνθρωπον, ἔπειτα δὲ (adde ἐπὶ) τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς. Εἰς τὸ Ἀναιδὴς, καὶ εἰς τὸ Φόβος. Ammon.: Αἰδὼς καὶ αἰσχύνη διαφέρει, ὅτι ἡ μὲν αἰδώς ἐστιν ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον, ὡς σεβομένως τις ἔχει· αἰσχύνη δ' ἐφ' οἷς ἕκαστος ἁμαρτὼν αἰσχύνεται, ὡς μὴ δέον τὶ πρᾶξαι. Καὶ αἰδεῖται μέν τις τὸν πατέρα· αἰσχύνεται δὲ, ὃς μεθύσκεται· διαστέλλει δὲ Ἀριστόξενος ὁ μουσικὸς τὴν διαφορὰν ἐν τῷ πρώτῳ νόμῳ Παιδευτικῶν. Φησὶ γὰρ διαφορὰν τήνδε νομιστέον αἰδοῦς τε καὶ αἰσχύνης, ὅτι ἡ μὲν αἰδὼς πρὸς ἡλικίαν (κακίαν conjecit Sturz. ad Etym. G. sed nihil mutandum,) πρὸς ἀρετὴν, πρὸς ἐμπειρίαν, πρὸς εὐδοξίαν. Ὁ γὰρ ἐπιστάμενος αἰδεῖσθαι, πρὸς ἑκάστην τῶν εἰρημένων ὑπεροχῶν προσέρχεται, οὕτω διακείμενος οὐ διὰ τὸ ἡμαρτηκέναι τι, ἀλλὰ διὰ τὸ σέβεσθαι καὶ τιμᾶν τὰς εἰρημένας ὑπεροχάς. Ἡ δ' αἰσχύνη πρῶτον μὲν πρὸς πάντα ἄνθρωπον, ἔπειτα ἐπὶ τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς. "Σεβομένω. Hæc vett. est Edd. lectio: Steph. et Vulc. ὡς σεβόμενος τ. ε. Nec hanc, neque illam probo: fortassis non male scriberetur ὧν σεβομένως, s. quod malim, ὧν * σεβασμίως τις ἔχει, e schedis Ptolem. Ascalon. §. 84. (Etym. G. supra, ἡ ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον σεβασμίως ἔχειν, Eran. Philo, ἡ ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον οὕτω * σεβασμίως ἔχειν. Wakef. ad marg. sui Ammonii penes E. H. Barker. corrigit, ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον, οὗς σεβόμενός τις ἔχει.) Τῶν εἰρημένων. Ms. τῶν ὑπεροχῶν τῶν εἰρημένων π. οὕτω δ. Vulgatam, (quam firmat Etym. G.,) potiorem duxi: paulo post in eadem hac nota, τιμᾶν τὰς εἰρημένας ὑπεροχάς. In ultima nota probem legi, ἔπειτα δ' ἐπὶ τ." Valck. In Etym. G. est ἔπειτα δὲ τοῖς. Eran. Philo: Αἰδὼς καὶ αἰσχύνη διαφέρει. Αἰδὼς μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἀτροπὴ πρὸς ἕκαστον οὕτω σεβασμίως ἔχειν· αἰσχύνη δὲ, ἐφ' οἷς ἕκαστος ἁμαρτάνων αἰσχύνεται, ὡς τὸ, Αἰδεῖται μὲν τὸν πατέρα, αἰσχύνεται δὲ μεθύσκεσθαι. Malimus ἁμαρτὼν ex Ammonio. "Scr. ἡ ἐντροπή. Reliqua ad Ammon. poterunt comparari. Tzetz. ad Hesiod. Ἔργ. 318. Καὶ ὁ μὲν μουσικὸς Ἀριστόξενος

A αἰσχύνης οἶδε καὶ αἰδοῦς διαφορὰν, αἰσχύνην μὲν καλῶν τὴν γενομένην ἀτιμίαν ἐπ' αἰσχροῖς, οἷον τὸ μετὰ τὴν κλοπὴν ἁλῶναί τινα, καὶ καρῆναι, καὶ δημοσίως τυφθῆναι· αἰδῶ δὲ τὴν εὐλάβειαν καὶ σεμνὴν ὑποστολήν. Supra ad v. 192. ejusdem differentiæ meminerat ex Aristoxeno, si modo ejus libros versarit: (Αἰδὼς καὶ αἰσχύνη, κατὰ Ἀριστόξενον τὸν μουσικὸν, διαφέρουσι, καὶ ἵνα τὰ πολλὰ τούτου παρεάσω, αἰδὼς μὲν ἡ μικρὰ καὶ ἐπὶ τοῖς τυχοῦσι γενομένη ὑποστολὴ, εὐλαβεῖ λογισμῷ· αἰσχύνη δὲ, ἡ ἐν κακοῖς ἀτιμία.)" Valck. Moschopul. ad Hesiod. 77. a.: Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει· αἰδώς με ἄγει, καὶ αἰδῶ ἔχω, καὶ αἰδοῦμαι ταὐτὸν, ὥστε τὸ, οὐκ ἀγαθὴ αἰδὼς ἄγει τὸν ἄνδρα τὸν ἐνδεῆ, ταὐτὸν ἂν εἴη τῷ, οὐκ ἀγαθὴν αἰδῶ ἔχει ὁ ἐνδεὴς ἀνὴρ, καὶ τοῦτο πάλιν ταὐτὸν τῷ, ἐνδεὴς ἀνὴρ οὐ καλῶς αἰδεῖται. Aristoxeni meminit "Euseb. P. E. 511. 791. Dionys. Hal. 2, 1101. Cic. Tusc. Disp. Themist. 364. Diog. L. 315. A. Gell. 284. Lactant. 1, 554. Clem. Alex. 784." Wakef. ad marg. Ammonii penes E. H. Barker. Philemo: Αἰδώς· ἡ
B εὐλάβεια, ἐν τῇ ὀνομαστικῇ ὀξύνεται, ὡς Σαπφὼ, ἐν τῇ αἰτιατικῇ δὲ περισπᾶται. Οὐ γὰρ πτωτικόν ἐστι τὸ ω, ἀλλ' ἀπὸ κράσεως, ἤτοι ἀπὸ τοῦ αἰδόα, αἰδῶ. Niceph. Greg. ap. Hermann. Gr. Gr. 329.: Τοῦ φόβου πάλιν εἴδη ἕξ, ὄκνος, αἰδὼς, αἰσχύνη, κατάπληξις, ἔκπληξις, ἀγωνία. Καὶ ὄκνος μέν ἐστι φόβος μελλούσης ἐνεργείας· αἰδὼς δὲ, φόβος ἐπὶ προσδοκίᾳ ψόγου· αἰσχύνη δὲ, φόβος ἐπ' αἰσχρῷ πεπραγμένῳ. Cf. Damascen. Orthod. Fid. 2, 15. ap. Nostrum supra. Pseudo-Platon. Definitt. 11, 290. Bip.: Αἰδὼς, τολμήσεως ὑποχώρησις ἑκουσία δικαίως, καὶ πρὸς τὸ βέλτιστον φανέν· καταλαβὴ ἑκουσίου τοῦ βελτίστου· εὐλάβεια ὀρθοῦ ψόγου: 299. Αἰσχύνη, φόβος ἐπὶ προσδοκίᾳ ἀδοξίας. Andronicus Rhodius: Αἰσχύνη δὲ, φόβος ἀδοξίας. Εὐλαβείας εἴδη· αἰδὼς, ἁγνεία. Ὅροι τῶν εἰδῶν· αἰδώς ἐστιν εὐλάβεια ὀρθοῦ λόγου, ἁγνεία δὲ, εὐλάβεια τῶν περὶ θεοὺς ἁμαρτημάτων. Zonar.: Αἰδώς· αἰσχύνη, ἢ εὐλάβεια, ἢ φόβος. Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἰδῶ, (Bekk. Αἰδὼ, l. Αἰδώς·) τὸ αἰδοῖον, καὶ ἡ σελήνη παρὰ Χαλδαίοις, καὶ ἡ ῥιπὴ παρὰ
C Λάκωσι, καὶ ἡ τροφὸς τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ὁ βωμὸς ὁ ἐν τῇ Ἀκροπόλει. "Hesychio non αἰδὼς est Luna, sed ἀϊδὴς, quod magis placet." Kust. Imo ibi corrigendum et suppl. est αἰδώς: Αἰδῶς· αἰσχύνη. (Αἰδῶ·) τὴν τοῦ σώματος αἰσχρότητα, τὰ αἰδοῖα, καὶ ἡ σελήνη παρὰ Χαλδαίοις. Ubi omnino v. ipsum Kust. (a Bretschneidero Lex. in V. T. Spicil. post Biel. p. 23. laudatum,) et ceteros Interprr., interque eos Albert. qui, præter alia, notavit hæc:—" Cyrill. Lex. Ms. Brem. Αἰδώς· ἐπιτεταμένη αἰσχύνη. Αἰδῶ· τὴν τοῦ σώματος αἰσχύνην. Phot. Μέχρι αἰδοῦς· ἀντὶ τοῦ, μέχρι αἰδοίων, (l. αἰδοίου.) Sic et Suid. in v. Μέχρι, (imo ibi in Ed. Mediol. legitur, Μέχρι· γενικῇ. Μέχρι αἰδοῦς· μέχρι αἰδοίου.) a Kust. ibi mutilatus," sic, Μέχρι· γενικῇ. Μέχρι αἰδοίου. Hesych. Αἰδοῦς βωμός· Ἀθήνησιν ἐν τῇ Ἀκροπόλει. (Ubi Cod. Αἰδώς· βωμός.) Αἰδοῦς καὶ Φιλίας εἰσὶ βωμοὶ πρὸς τῷ ἱερῷ. "Vide Max. Tyr. 17. p. 168. ibique Heins. in Notis p. 93. ubi pariter pro Φιλίας leg. Ἀφελείας." Schleusner. Mss. Ἀφελείας legit etiam Stephanius. "L.
D Αἰδοῦς καὶ Ἐλέου, Pudoris et Misericordiæ. Has enim virtutes cum Fama et Impetu ab Atheniensibus cultas fuisse, testatur Pausan. Atticis p. 29. Iidem etiam aras posuere Contumeliæ et Impudentiæ. Ὕβριν καὶ Ἀναίδειαν vocant Græci." Funger. Melius Meurs. Cecrop. 80.:—" Eust. ad Il. 10. Ἀθήνησιν Αἰδοῦς καὶ Ἀφελείας ἦν βωμὸς κ. τ. λ. Nisi aut Φιλίας ibi leg. erit, ut Hesych. habet, aut Ἀφελείας ap. Hesych. reponendum. Mihi magis verosimile videtur, cum Verecundia conjunctam Simplicitatem fuisse, et Hesychium emendandum." Si V. D. paulo accuratius Eustathii locum legisset, certissimum ei visum esset cum Verecundia conjunctam Simplicitatem fuisse, et Hesych. ex Eust. emendandum. Verba enim sunt hæc p. 1279.: Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι Ἑλένη μὲν τὸν ἑκυρὸν Πρίαμον αἰδοῖον καὶ δεινὸν προσφωνεῖ, τῇ αἰδοῖ τὸ δέος συγκέρασασα, ὡς ἐχρῆν. Ἀνδρομάχη δὲ οὐχ οὕτω τὴν ἑκυρὰν Ἑκάβην προσεῖπεν, ἀλλὰ μόνον αἰδοίην. Καὶ ἔστι μέν ποτε σύγκρατον αἰδοῖ τὸ δέος, ὡς τὰ πολλὰ δὲ, ἀδεὴς ἡ αἰδὼς καὶ ἄκρατος φόβῳ, ὡς ἡ ἐπὶ διδασκά-

λων τοῖς ἤδη τελείοις, καὶ ἡ ἐπὶ γονέων, καὶ φίλων, καὶ εὐεργετῶν, ἥτις ἁπλούστερον ἔχει καὶ ἀφελέστερον. Διὸ κατὰ τοὺς παλαιοὺς Ἀθήνησιν Αἰδοῦς καὶ Ἀφελείας ἦν βωμὸς περὶ τὸν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς νεὼν, καθὰ καὶ Παυσανίας ἱστορεῖ, ἃς οἱ μὲν παιδαγωγοὺς, οἱ δὲ τροφοὺς τῆς θεᾶς γενέσθαι φασίν. (Hinc Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἰδώς·——καὶ ἡ τροφὸς τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ὁ βωμὸς ὁ ἐν τῇ Ἀκροπόλει.) Ἔστι δὲ αὐτὸ αἴνιγμα τοῦ, χρῆναι διδασκόμενον ἢ τὰ πρὸς φρόνησιν Ἀθηνᾶν, ἢ τὰ πρὸς ἄλλας τέχνας, ὧν Ἀθηνᾶ ἐπιστατεῖ, αἰδῶ τε τηρεῖν εἰς τοὺς διδασκάλους, καὶ ἀφελῶς αὐτοῖς προσφέρεσθαι καὶ ἀπεριέργως οἷα μὴ εἰδότας. Τὸ γὰρ ἔξω τοῦ δέοντος περίεργον πονηρίαν τε ἔχει ἀπρεπῆ, καὶ τοὺς διδασκάλους λυπεῖ. Ὅτι δὲ ἀφέλειαν οὐ μόνον ἐπὶ ἁπλότητος οἱ παλαιοὶ ἐτίθουν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μεγαλείου τινὸς καὶ * ἐνδοξότητος, ἐν Ῥητορικοῖς δηλοῦται Λεξικοῖς. Ad quemnam autem Pausaniæ locum respexerit Eust., nobis parum constat. Nihil aliud in ejus opere huc referendum reperimus præter hæc, 1, 17. Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἄλλα ἐστὶν οὐκ ἐς ἅπαντας ἐπίσημα, καὶ Ἐλέου βωμὸς, ᾧ μάλιστα θεῶν, ἐς ἀνθρώπινον βίον καὶ μεταβολὰς πραγμάτων ὅτι ὠφέλιμος, μόνοι τιμὰς Ἑλλήνων νέμουσιν Ἀθηναῖοι. Τούτοις δὲ οὐ τὰ ἐς φιλανθρωπίαν μόνον καθέστηκεν, ἀλλὰ καὶ ἐς θεοὺς εὐσεβεῖν ἄλλων πλέον. Καὶ γὰρ Αἰδοῦς σφίσι βωμός ἐστι, καὶ Φήμης, καὶ Ὁρμῆς. Δῆλά τε ἐναργῶς ὅσοις πλέον τι ἑτέρων εὐσεβείας μέτεστιν, ἴσον σφισι παρὸν τύχης χρηστῆς. An pro καὶ Φήμης leg. καὶ Ἀφελείας ex Eust.?]

[Αἰδώς. Suid. Αἰδώς· ἡ ἐπιτιμία, καὶ παροιμία Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ προΐκτῃ. Ἐπὶ τῶν δι' ἐπιείκειαν βλαπτομένων. Ὅμηρος (Od. P. 347.) Καὶ Ἡσίοδος (Ἔργ. 315. ubi v. Interprr. ap. Gaisford.) Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει. Καὶ ἑτέρα παροιμία, Αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς, παρόσον οἱ κεκακωμένοι τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐκ αἰδοῦνται, ἢ ὅτι τοὺς παρόντας αἰδοῦνται μᾶλλον οἱ ἄνθρωποι, ἢ τοὺς ἀπόντας. Ἡ αἰτιατικὴ, τὴν αἰδῶ. "Αἰδώς· ἡ ἐπιτιμία. Hæc nemo intelligat, quin prius sciat, unde ea Suid. sumserit. Sumsit autem ex Artemid. qui 1, 47(=45.) de pudendis agens, inter alia et hæc scribit: Πρὸς δὲ καὶ ἀξιωμάτων ἐπιτιμίαν· (ἡ) αἰδὼς γὰρ καὶ ἐπιτιμία καλεῖται. Huc Suid. respexisse nemini dubium fore puto. E loco autem hoc Artemidori observandum est, Pudendum a Græcis * ἐπιτιμία etiam appellari, quod haud temere alibi legas." Kust. De h. l. silet Reiff. cujus hæc sunt verba:—"Pro ἐπιτιμίαν correxi ἐπιτιμίᾳ in dativo. Omnes enim hi casus dativi pendent a v. ἔοικε. Cod. B. hæc verba sic dat: Πρὸς δὲ τῇ τοῦ ἀξιώματος ἐπιτιμίᾳ. Ceterum πρὸς δὲ h. l. positum est absolute, ut sæpe, et significat Præterea." Ἐπιτιμία hic Reiskio longe aliter accipiendum videtur, quam Kustero:—"Ἐπιτιμίαν et ἐπιτίμιον confudisse videtur Cornar. vertendo Auctoramentum, h. e. Mercedem. Atqui primum quidem, ἐπιτίμιον est solummodo Pœna, deinde multum diversa est significatio amborum illorum vocabulorum. Ἐπιτιμία est Conditio honesta, qua vir aliquis bona fama gaudet, jus habet ad honores aspirandi, et omnia munia reip. gerendi, locaque omnia sacra et profana adeundi, quæ adit et gerit, quisquis optimo jure civis honestus est; non ἄτιμος, Capite minutus. Ἐπιτιμία ἀξιωμάτων est igitur Talis honesta conditio cum administratione munerum publicorum conjuncta, Dignitas personæ publicæ, Viri magistratum gerentis auctoritas. Pergit Artemid. Talem honestum statum, præclaramque et spectatam vitæ sortem, etiam αἰδῶ, h. e. Reverentiam, s. Verendum, Sacram et inviolabilem appellari vivendi sortem."]

[Αἰδώς. Suid. Αἰδώς·—καὶ ἑτέρα παροιμία, Αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς, παρόσον οἱ κεκακωμένοι τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐκ αἰδοῦνται, ἢ ὅτι τοὺς παρόντας αἰδοῦνται μᾶλλον οἱ ἄνθρωποι, ἢ τοὺς ἀπόντας. "Huc facit Aristot. Rhet. 2, 6(=8. p. 109.) Καὶ τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς, καὶ τὰ ἐν φανερῷ· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία, Τὸ ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι αἰδῶ. Διὰ τοῦτο τοὺς ἀεὶ παρεσομένους μᾶλλον αἰσχύνονται, καὶ τοὺς προσέχοντας αὐτοῖς, διὰ τὸ ἐν ὀφθαλμοῖς ἀμφότερα." Kust. Eust. Il. N. p. 923. Αἰδοῦς δὲ καὶ νεμέσεως, ἡ μὲν αἰδὼς ἐξ ἡμῶν αὐτῶν, ἡ δὲ νέμεσις, ἐξ ἄλλων, πρὸς οὓς τὴν αἰδὼ (l. αἰδῶ) ἔχομεν, ἐν ὀφθαλμοῖς οὖσαν, κατὰ τὸ, Αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς. Ὅπερ σημειῶσαι διὰ τὴν ἐπιχωριάζουσαν τοῖς ἄρτι παράχρησιν. Ἀριστοτέλους γὰρ φιλοσοφώτατα παραδομένου οἰκητήριον αἰδοῦς εἶναι τοὺς ὀφθαλμοὺς, οἱ μετ' αὐτὸν παρήγαγον τὸ νόημα εἰς παροιμίαν ἀστείαν τὴν, Αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς, ἤγουν αἰδούμεθα οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐκ ἀεὶ, ἀλλ' ἕως ἂν τινας βλέπωμεν. Εἴρηται δὲ περὶ αὐτῶν καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. Aristot. ipse Proverbii hujus meminit in loco, ad quem respiciebat Eust. qui et ad Od. Ξ. (145. Τὸν μὲν ἐγὼν, ὦ ξεῖνε, καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν Αἰδέομαι,) p. 1754.: Τὸ δὲ, καὶ οὐ παρεόντα, παιδευτικόν ἐστι τοῦ μὴ χρῆναι ἀπόντας τοὺς φίλους περιφρονεῖν καὶ ἔξω τιμῆς βάλλειν, μὴ καί τις τῷ τοιούτῳ προσονειδίσῃ τὸ, Αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς· ὃ παροιμία μέν ἐστι χρηστὴ τοῖς μεμφομένοις τὸ ἀλλοπρόσαλλον, καὶ ἀχάριστον, καὶ κολακικόν. Εἴληπται δὲ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη, ἐξ Ἀριστοτέλους, φαμένου τὴν αἰδῶ ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι οὐ γνωμικῶς, ὡς ἡ παροιμία βούλεται, ἀλλὰ φυσικῶς ἄλλως καὶ ἀστείως, (in priore loco dixerat, οἱ μετ' αὐτὸν, sc. Aristot., παρήγαγον τὸ νόημα εἰς παροιμίαν ἀστείαν,) οἷα τῶν αἰδημόνων, καὶ ἐξ αὐτῆς ὄψεως χαρακτηριζομένων, οἳ ἐφ' οἷς αἰδεῖσθαι χρὴ, χαλῶσι τὰ βλέφαρα, καὶ βλέπειν ἀτενὲς ὀκνοῦσιν· οὐ μὴν κατὰ τοὺς θρασυτέρους ἀσκαρδαμύκτως βλέπουσιν, ὡς ὁ Κωμικὸς γράφει, (respicitur Aristoph. Eq. 292. Βλέψον εἴς μ' ἀσκαρδάμυκτος. Eust. legisse videtur in suo Codice ἀσκαρδαμύκτως pro —ος.) Διὸ καὶ προσφυῶς ἐτυμολογοῦσι τὴν αἰδῶ, οἱ φάμενοι γενέσθαι αὐτὴν παρὰ τὸ α στερητικὸν μόριον καὶ τὸ ἰδεῖν, ἵνα ᾖ οὕτω, δυσωπία τις καὶ ἡ αἰδώς. Καλῶς ἄρα ἡ αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι λέγεται, ὡς οἷά τινι τύπῳ καὶ δόμῳ αἰσθητῷ, οὖσα μὲν ἐν ψυχῇ, ἀναλάμπουσα δὲ δι' ὄψεως, ἧς ὅσα καὶ κορίσκη εὐγενὴς * διεκκύπτουσα φαίνεται· ἐντροπή φασιν οὖσα καθ' ἕκαστον ὧν τις ἔχει σεβασμίων. (Ad Aristoxenum respiciebat. Cf. Ammon. Αἰδὼς καὶ αἰσχύνη διαφέρει, ὅτι ἡ μὲν αἰδώς ἐστιν ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον, ὡς * σεβομένως τις ἔχει, ubi l. e Ptol. Ascal. s. 84. ὧν * σεβασμίως τις ἔχει: Etym. G. Αἰδὼς μὲν ἡ ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον * σεβασμίως ἔχειν, ubi leg. et suppl. ἕ. ὧν σεβασμίως τις ἔχει: et Eran. Philon. Αἰδὼς μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον οὕτω * σεβασμίως ἔχειν, l. ὧν τις σεβασμίως ἔχει.) Σεβόμεθα γὰρ αἰδοῦς λόγῳ, τοὺς προέχοντας ἔν τινι ἀγαθῷ, οἷον ἀρετῇ, ἐμπειρίᾳ, εὐδοξίᾳ, καὶ τοῖς ὁμοίοις· οὕτω δὲ καὶ ἀρετῆς ἐκπεσεῖν αἰδούμεθα, ἐκπεσόντες δὲ, εἶτα ἐντραπέντες, τότε δὴ αἰσχύνην παθεῖν λεγόμεθα ἐφ' οἷς ἡμάρτομεν· καὶ οὐκέτι μόνους τοὺς εἰρημένους ἀγαθοὺς, ἀλλὰ καὶ πάντα ἄνθρωπον, διὰ τὸ δοκεῖν ἅπασιν αἰσχρὰ νενομίσθαι τὰ πεπραγμένα.]

[Αἰδώς. Suid. Αἰδοῖ εἴκων· αἰδούμενος. Καὶ χρυσοῦν στέφανον ἐπέβαλεν, αἰδοῖ τοῦτο δρῶν τῆς περὶ τὸν Μάρκελλον ἀρετῆς. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἰδοῖ εἴκων· αἰδούμενος. Hesych. Αἰδοίῃ νικώμενος· τῇ αἰσχύνῃ. Αἰδοῖ εἴκων· νικώμενος τῇ αἰδοῖ, τουτέστιν αἰδούμενος. "F. l. Αἰδοῖ· τῇ αἰσχύνῃ, ejecta voce νικώμενος, quæ e seqq. irrepserit. Vel ita, ut e binis glossis unam retineamus: Αἰδοῖ εἴκων· νικώμενος τῇ αἰδοῖ, ἢ τῇ αἰσχύνῃ, τουτέστιν αἰδούμενος. (Wakef. ad marg.: Αἰδοῖ νικώμενος· τῇ αἰσχύνῃ. Αἰδοῖ εἴκων· νικώμενος τῇ αἰδοῖ, τουτέστιν αἰδούμενος. Pseudo-Did. Od. Θ. 324.: Αἰδοῖ· αἰσχύνῃ.) Ex Il. K. 238. (Μηδὲ σύγ', αἰδόμενος σῇσι φρεσὶ, τὸν μὲν ἀρείω Καλλείπειν, σὺ δὲ χείρον' ὀπάσσεαι, αἰδοῖ εἴκων.) Ubi Schol. Νικώμενος ὑπὸ τῆς αἰδοῦς, (at in Ed. Oxon. 1802. qua utimur, nullum Scholium ibi reperitur.) Pro αἰδούμενος Bruno αἰδόμενος, sed utraque lectio quadrat, inquit in Advers. Mss. Sed ad marg. Hesych. sui conjecerat etiam αἰδόμενος." Albert. Imo utraque lectio non quadrat; nam Hesychio, ut qui prosa oratione utatur, non licet vocabulo poëtico αἰδόμενος uti. Istud αἰδόμενος ex Hom. loco sumsit Bruno.]

"Ἀΐδεις, Hesych. affert pro ἄγριοι αἰσχύνῃ γεγονότες, sed id suspectum est, præsertim cum non sit suo loco positum, sed post Ἀΐδωνι." [Wakef. ad marg.: "F. Ἀΐδιοι· ἄγριοι, αἰσχύνῃ ἀπογεγονότες. 1 Petr. 2, 24. (de q. l. vide Schleusner. Lex. v. Ἀπογίνομαι,) Philo J. 708." Vide Kust. ap. Albert.]

[Αἰδώς. Eust. 9. Καὶ ὅτι ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἀχρήστου ἀείδειν, ἤγουν μὴ βλέπειν, ἑτεροία ἡ κρᾶσις ὡς ἐκφωνοῦσα τὸ ι ἐν τῷ αἴδω καὶ αἰδώς· ὁμοίως τὸ ἀεικίζω αἰκίζω, ἀείρω αἴρω, φαείνω φαίνω: 215. Αἰδῶ δὲ ὀνο-

μάζει ὥς που καὶ ἐπὶ Πριάμου, τὰ παρὰ τοῖς ὕστερον αἰδοῖα. Καὶ ὅρα ὅτι ὁμώνυμος λέξις καὶ ἡ αἰδώς· οὐ γὰρ μόνον τὸ ἐπαινετὸν πάθος τῆς ψυχῆς, ὃ καὶ αἰσχύνη λέγεται κοινότερον κατὰ τὸ, Αἰσχύνομαί σε προσβλέπειν ἐναντίον, ἤγουν αἰδοῦμαι, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ σώματος μόριον: 1434. Ὅτι νέμεσις κυρίως, ἡ ἐξ ἑτέρων μέμψις πρὸς τὸν κακόν τι πράσσοντα, εἴτε διορθοῖτο ἐκεῖνος, εἴτε καὶ μή· αἰδὼς δὲ, ἡ διὰ νέμεσιν γενομένην πρός τινων, εἴτε καὶ ἐλπιζομένην, ἐπιστροφὴ καὶ διόρθωσις τοῦ κακοῦ. Καὶ εἴ τις δὲ ἑαυτῷ νεμεσῶν διορθοῖτο, καὶ ἡ τοιαύτη νέμεσις, τῆς ἐλπιζομένης ἐξ ἑτέρων νεμέσεως ἤρτηται, καὶ εἰς αἰδῶ ἀποτελευτᾷ. Καὶ ταῦτα δηλοῖ Ὅμηρος εἰπών· νεμεσσήθητε καὶ αὐτοὶ, Ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτίονας ἀνθρώπους. Εἶτα ἑρμηνεύων τίνες οἱ περικτίονες, ἐπάγει, οἳ περιναιετάουσιν. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ Ἡσίοδος ἄμφω ταῦτα, αἰδῶ καὶ νέμεσιν, τὸν ἀνθρώπινον βίον οἶδε συνιστᾷν, ὧν οἰχομένων, λείψεταί φησι κατὰ βίον ἄλγεα λυγρὰ, (Ἔργ. 195. Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, Λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν, Ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτην προλιπόντ' ἀνθρώπους Αἰδὼς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ Θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή. Ubi Eust. locum non adduxit Gaisf.) Καὶ ὅτι ἐν συνοικίᾳ μὲν, γείτονας * αἰδεστέον, ὡς καὶ Ἡσίοδος βούλεται· νῆσος δὲ καὶ πόλις τοὺς ἀνάλογον γείτονας αἰδέσονται, οἵπερ εἰσὶν, οἱ περίοικοι: 1606. Τὴν δὲ αἰδῶ εὐφυῶς τις ἐτυμολογήσας ἔφη, ὅτι αἰδὼς ἡ μὲν καλὴ, παρὰ τὸ ἀεὶ τὸ δέον ἔχειν· ἡ δὲ κακὴ, παρὰ τὸ ἀεὶ ἐνδείας αἰτία εἶναι· καθ' ὃ καὶ εἴρηται τὸ, Αἰδὼς τοι πρὸς ἀνολβίῃ, (Hesiod. Ἔργ. 317. Gaisf. Αἰδώς τοι πρὸς ἀνολβίην, θάρσος δὲ πρὸς ὄλβον.) Ὁ δὲ τοῦτο καινότερον γράψας, ἐπέβαλεν ὁμοίως καὶ τῇ τοῦ πατρὸς ἐτυμολογίᾳ, οὕτω· Πατὴρ θεὸς μὲν, ὡς τὸ πᾶν τηρῶν, ἄνθρωπος δὲ, ὡς τοὺς παῖδας τηρῶν. Ad postremum hunc Eust. locum respexit Noster supra.]

[Αἰδώς. J. Poll. 2, 87. Καὶ ἀνθοῦσαι παρειαὶ, καὶ εὐανθεῖς, καὶ ἐρυθαινόμεναι, λάμπουσαι, στίλβουσαι, ἐρυθριῶσαι, ὑποφαίνουσαι τὴν τῆς αἰδοῦς χρόαν, ὡς ὑπολάμπειν αὐταῖς τὸ ἦθος, ὡς ἐμφαίνεσθαι τὴν αἰδῶ.]

[Αἰδοῦς ἄξιος κρεῖττον, ἢ σεβάσμιος, Thom. M. "Malit Thomas αἰδοῦς ἄξιος, nempe cum vel de Deo, vel de homine aliquo, quem ob egregias dotes revereri debemus: ne tamen ipsi assentiamur, facit Orphei, vel potius Atheniensis Onomacriti auctoritas, in cujus Hymno ad Them. 7. illud adjectivum reperitur, Πάντιμ', ἀγλαόμορφε, σεβάσμιε, * νυκτιπόλευτε: (adde Hymn. 17, 18. 27, 10.) Eodem sensu Heliodor. 515. Καὶ τοῖς γόνασι τοῦ Χαρικλέους προσπεσοῦσα, ὦ πάτερ, ἔλεγεν, ὦ τῶν φύντων οὐδὲν ἔλαττον ἐμοὶ σεβάσμιε." Sallier.]

[Αἰδώς, Augusta species, Matthiæ. Anim. ad Hom. Hymn. 386.]

[Αἰδώς. Hermanni Regulæ de Prosodia 453.: Αἱ συναιρούμεναι αἰτιατικαὶ ἐξ ἀνάγκης περισπῶνται, καὶ αἱ εὐθεῖαι ὀξύνονται, ὁ ἀληθὴς, τὸν ἀληθέα, καὶ ἀληθῆ· ὁ ψευδὴς, τὸν ψευδέα, καὶ ψευδῆ. Ἐπὶ δὲ τῶν πληθυντικῶν καὶ αἱ εὐθεῖαι καὶ αἱ αἰτιατικαὶ περισπῶνται, οἱ ἀληθεῖς, τοὺς ἀληθεῖς, τὰ ἀληθῆ. Αἱ εἰς ω ἀρσενικαὶ αἰτιατικαὶ ἐξ ἀποκοπῆς γίνονται καὶ περισπῶνται. Τὸν ἱδρῶ γὰρ ἐκ τοῦ ἱδρῶτα λεγόμενον, τὸν Ποσειδῶ, ἐκ τοῦ Ποσειδῶνα, καὶ οὐδέτερον τὸ δῶ ἐκ τοῦ δῶμα. Περισπῶμεν καὶ τὰς τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων αἰτιατικὰς, τὴν ἠόα, τὴν ἠῶ, τὴν αἰδόα, τὴν αἰδῶ. Ἠὼς γὰρ καὶ αἰδὼς εἰσιν αἱ εὐθεῖαι. Τὴν μέντοι Σαπφὼ, καὶ τὴν Λητὼ, καὶ τὴν Ἐρατὼ, καὶ τὰ ὅμοια, κἂν συνῃρημένα ὦσιν, ὀξύνονται, διὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα, πᾶσα πτῶσις ὁμοφωνήσασα τῇ ἑτέρᾳ πτώσει καὶ τὸν τόνον αὐτῆς ἔχει ὁμοίως καὶ τὸν χρόνον. Σαπφὼ γὰρ καὶ ἡ αἰτιατικὴ ὡς ἡ εὐθεῖα, καὶ τὰ λοιπὰ ὡσαύτως. Τὸν εὐκλεᾶ, τὸν εὐφυᾶ, τὸν ἐνδεᾶ, Ἀττικά εἰσι καὶ περισπῶνται, κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς η γινόμενα. Πᾶσα κλητικὴ ἐπὶ τέλους ἔχουσα τὸν τόνον τῇ ἰδίᾳ εὐθείᾳ * ὁμοτονεῖ, ὁ σοφὸς, ὦ σοφὲ, ὁ Ξενοφῶν, ὦ Ξενοφῶν, ὁ Βορρᾶς, ὦ Βορρᾶ. Παρὰ τὸν κανόνα τοῦτον περισπῶνται τὸ αἰδοῖ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ ὅμοια.]

Αἶδος, εος, τὸ, i. q. αἰδὼς, et ab hoc αἶδος videtur fieri αἰδόφρων, Verecundus, quasi Verecundiam sapiens, ut dicitur ἀγανόφρων, et alia. Posset tamen et ab αἰδὼς derivari.

Κίναιδος, [ὁ, et forte ἡ,] Cinædus, Pathicus, ἀσελγὴς, ita dictus ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὴν αἰδῶ, i. e. τὸ αἰδοῖον. Potius quam secundum alteram etymologiam quasi κενὸς αἰδοῦς. Dicitur κίναιδος, et πόρνος, et καταπύγων, et θηλυδρίας, et αἰσχρουργὸς, aliisque nominibus, quæ vide ap. J. Poll. Plutarchus in Pol. Præc. Μηδὲν διαφέρειν ὄπισθέν τινα ἢ ἔμπροσθεν εἶναι κίναιδον. [Locus est in libro de Sanitate tuenda 6, 479. Εἰ τοίνυν καὶ πικρότερον φανεῖται τὸ τοῦ Ἀρκεσιλάου πρὸς τοὺς μοιχικοὺς καὶ ἀκολάστους εἰρημένον, μηδὲν διαφέρειν, ὄπισθέν τινα, ἢ ἔμπροσθεν, εἶναι κίναιδον, οὐκ ἀνάρμοστόν ἐστι τοῖς ὑποκειμένοις.]

Κίναιδος in VV. LL. Gemma, quæ et ἐρυθραῖος λίθος, et λίθος Ἰνδικὸς, et μαργαρίτης, Gallice Perle, Margarita, Unio, Bacca conchea, Virgilio in Culice, Granum Rubri Maris, Hieronymo. Erythræus etiam Lapillus appellatur. Arrian. (Ind. 8, 8.) Ἡρακλέα λέγουσι κίναιδον ἐξευρεῖν ἐν τῇ θαλάσσῃ κόσμον γυναικήϊον, ὄντινα καὶ εἰς τοῦτο ἔτι οἵ τε ἐξ Ἰνδῶν τῆς χώρας τὰ ἀγώγιμα παρ' ἡμέας ἀγινέοντες σπουδῇ ὠνεόμενοι ἐκκομίζουσι,—τὸν μαργαρίτην—τῇ Ἰνδῶν γλώσσῃ καλεόμενον.

[Κίναιδος. Glossæ: Κίναιδος· Eviratus. "Toup. in Schol. Theocr. 211. a. (Emendd. 3, 320.) Toup. Opusc. 1, 227. Muncker. ad Anton. Lib. 63. Thom. M. 534. (vide Κίναδος.) Jacobs. Anth. 7, 45." Schæf. Mss. Hesych. Κίναιδος· ἀσελγὴς, πόρνος. Melius Schol. Lucian. 2, 42(=3, 189.) Κίναιδος δὲ ὅ τε ποιῶν, ὅ τε πάσχων, παρὰ τὸ τὴν αἰδῶ κινεῖν." Toup. Emendd. 3, 374. Hesych. post Κίνημα: Κίναιδος· ἀσελγής. "Jam supra positum. H. l. leg. (ex ordine verborum) aut * κίνθιος, i. q. * κίνδιος, aut * κινητίας, ut inf. Κινυτίας, (ubi editum est * Κινύτιδος· κινητικὸς, χαράδριος.) L. * κινυτικὸς, vel potius κινυτίας." Is. Voss. In Cod. est κιν.δος litera et accentu deletis, sed teste Schowio, "scriptum videtur κινῆδος." De cinædi nominibus egit J. Poll. 6, 126—7. Schol. Plat. 121.: Κιναίδων· ἀσελγῶν, μαλακῶν, καὶ κίναιδα, ἡ πόρνη, καὶ ἡ ἀσχημοσύνη, ἀπὸ τοῦ ὀρνέου, τῆς ἴυγγος, ὃ καὶ κιναίδιον καλεῖται. Cf.] "Κίνδα, Hesychio πόρνη, "ἀσχημοσύνη, Meretrix, Turpitudo," [ubi Perg. corrigit, κίνδης ἀσχημοσύνη: melius Schleusner. Mss., πορνικὴ ἀσχ. Schæf. Mss.: "Toup. in Schol. Theocr. 214. b. Opusc. 1, 353." Albert. consuli jubet vocem Κιανθεὶς, et not. ad v. Κιδαφεύειν. Suid.: Κίναιδα καὶ κιναιδία· ἡ ἀναισχυντία, ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰ αἰδοῖα. Ὁ τῆς Κλεοπάτρας κίναιδος Χελιδὼν ἐκαλεῖτο. Κίναιδος· ἀσελγὴς, μαλακός. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι, Ὡς μεγάλου κιναίδου. "Equidem, scribit Oudend. ad Thom. M. 535., nullus dubito, quin hæc sint corrupta verba Epigrammatis Asclepiadæ, cujus partem citavit quoque Suid. in Τροχαῖον, nuper editi in Misc. Nov. Lips. 9, 318. et pentametri sit finis, ὦ μεγάλου κινάδους, O perquam impudentem." Schleusner. Mss. Hinc sua sumsit Toup. Emend. 1, 343.:—"Scr. ὦ μεγάλου κινάδους, quomodo quidem legitur in Misc. Lips. 9, 317.—Ad h. l. respexit Suid. Ceterum hoc exemplum referri debet ad v. Κίναδος, de quo Suid. Etym. M. Schol. Theocr. 5, 25. Elegantissime Arrian. Ind. 524(=565.) Καὶ τάδε μετεξέτεροι Ἰνδῶν περὶ Ἡρακλέους λέγουσιν· ἐπελθόντα αὐτὸν πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν, καὶ καθῄραντα ὅ,τι περ κακὸν κίναδος, ἐξευρεῖν ἐν τῇ θαλάσσῃ κόσμον γυναικήϊον." Phot.: Κίναιδος· ἀσελγὴς, μαλακός. Zonar.: Κίναιδος· ὁ πόρνος, ὁ ἀσελγὴς, ὁ κενὸς αἰδοῦς. Οὕτω Διονύσιος. Ἢ παρὰ τὸ κινεῖν τὰ αἰδοῖα. Οὕτως Ὦρος ὁ Μιλήσιος. Etym. M.: Κίναιδος· ὁ κενὸς αἰδοῦς, ὡς Διόνυσος (l. Διονύσιος, et sic Sylb.) ἢ ἀσελγὴς, παρὰ τὸ κινεῖν: G. Κίναιδος· ὁ κενὸς αἰδοῦς, ὡς Διόνυσος (l. Διονύσιος, i. e. Dionysius Alexandr. Thrax, de quo Suid.: cf. Phot. et Suid. v. Πέλανοι, et Zonar. v. Ἀρτίστομος.) Ὦρος, ἢ ἀσελγής. (Corrige et supple e Zonara.) Κίναιδος· ὁ ἀσελγὴς, ὁ κινῶν τὴν ἡδονὴν, ὁ πόρνος· τὸ ναι δίφθογγος· ὁ κινῶν ἑαυτῷ αἰδῶ καὶ αἰσχύνην· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κινεῖσθαι τὴν αἰδῶ· ἢ παρὰ τὸ κινεῖν τὰ αἰδοῖα. Glossæ: Θεὰ κιναίδων· Cicinnia.] "Κιάντωρ, Hesychio est κίναι-"δος, Cinædus: ap. quem et Κιανθὶς, ἑταῖρα, Mere-"trix," [ubi v. Albert., de Nostri tamen conjectura nihil notantem.] "Μαρικᾶν, Idem esse dicit Cinæ-"dum, a puero quodam Barbarico," [ubi v. Albert. Κίναιδος, Suidæ Carminum genus, i. q. κιναιδολόγος.]

[* "Κιναιδογράφος, (ὁ, ἡ, Scriptor cinædicorum carminum.) Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 429. (Ἀπόκινος· γένος ὀρχήσεως φορτικῆς, οἱ δὲ μέλος, ἢ ὁ τῶν

κιναιδογράφων ἴαμβοι.)" Boissonad. Mss. Respicitur Aristoph. Eq. 20.]

Κιναιδολόγος, (ὁ, ἡ,) Turpiloquus, quasi dicas, Cinædiloquus, Cinædica impudentia in loquendo utens. Eust. 746. Ὅτι δὲ τὸν κύσθον, καὶ κύσον ἔλεγον ἐλλείψει τοῦ θ, δηλοῖ καὶ ὁ κυσολέσχης, ὃν ἄν τις διασαφῶν, κιναιδολόγον ἐρεῖ, κοινότερον δὲ ἄλλως, αἰσχρορρήμονα: [1784. Καὶ οὕτω γελοιασμοὺς ὑποκινεῖ φίλους κιναιδολόγῳ, οὗ χρῆσις, ὅπου κεῖται καὶ ἡ κιναιδία, καὶ τὸ κιναίδισμα· ὅτι δὲ ταῦτα οὐκ ἐκ τῆς ἐναρέτου αἰδοῦς παρῆκται, ἧς παρώνυμος ὁ αἰδοῖος ἱκέτης, ἀλλ' ἐκ τῆς κατὰ σῶμα, ἧς ἐν Ἰλιάδι χρῆσις τὸ, Τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει, δῆλόν ἐστιν.] Athen. 14. τὸν Ἰωνικὸν λόγον vocari etiam κιναιδολόγον tradit: 620. Ὁ δὲ Ἰωνικὸς λόγος τὰ Σωτάδου καὶ τὰ πρὸ τούτου Ἰωνικὰ καλούμενα ποιήματα, Ἀλεξάνδρου τε τοῦ Αἰτωλοῦ, καὶ Πύρητος τοῦ Μιλησίου, καὶ Ἀλέξου, καὶ ἄλλων τοιούτων ποιητῶν προφέρεται. Καλεῖται δὲ οὗτος καὶ κιναιδολόγος. "Videntur hæc continuata esse ejusdem Aristoxeni verba, cujus sunt proxime præcedentia. Eademque Suid. ex alio Scriptore, qui ex eodem Aristoxeno hauserat, paulo etiam uberiora, quam ab Athen. exhibentur, ob oculos habuisse videtur, cum illa scriberet, quæ ap. eum sub v. Σωτάδης leguntur: cum quibus cf. quæ habet Strabo 648. —Quod adjicitur, καλεῖται δὲ οὗτος καὶ κιναιδολόγος, id ad Alexam s. Alexum, qui postremo loco nominabatur, retulit Dalecamp. et cum eo Gallicus interpres. Videndum vero, ne non ad hominem, (ut Eust.) sed, (ut et Noster putabat, et ut suadet v. κιναιδολογεῖν de hoc ipso Sotade a Strabone usurpata,) ad ipsum hoc carminum genus, de quo agitur, pertineat illud nomen. Κίναιδος hoc genus ap. Suid. vocatur l. c.: Σωτάδης·—ἔγραψε φλύακας, ἤτοι κιναίδους, διαλέκτῳ Ἰωνικῇ· καὶ γὰρ Ἰωνικοὶ λόγοι ἐκάλουντο οὗτοι. Ac fortasse κίναιδος scripserat Athen. aut certe v. κιναιδολόγος eandem in partem accipiendum. Sic quidem Epitomæ auctor acceperat, qui Athenæi verba sic in compendium redegit: Ἐν δὲ τῷ Ἰωνικῷ λόγῳ, τῷ καὶ κιναιδολόγῳ καλουμένῳ, ἤκμασε Σωτάδης ὁ Μαρωνείτης." Schweigh. Auctor incertus ap. Suid. v. Ἐπεκάλει de homine usurpavit: Ἐπεκάλουν αὐτὸν, φθορέα τῶν νέων, καὶ κιναιδολόγον ἀποκαλοῦντες. "Diog. L. 251. (Ὅθεν οἱ περὶ Ἀρίστωνα τὸν Χῖον Στωϊκοὶ ἐπεκάλουν αὐτὸν, φθορέα τῶν νέων, καὶ κιναιδολόγον καὶ θρασὺν ἀποκαλοῦντες.)" Wakef. Mss. Quo respexit Suid. "Ms. Regius, ἐπεκάλουν αὐτῷ: recte. Ἐπεκάλουν, i. e. ἐνεκάλουν, Ipsum accusabant, Criminabantur. Laërtius infra: Ἀπετείνετο δὲ πρὸς Ἀρκεσίλαον." Menag. Vulgatum αὐτὸν tuetur Suidas. Vide seq. voc.]

[* Κιναιδολογέω, Obscœne loquor, Libidinosa et mollia canto carmina. Strabo 959=928=648. Καὶ Κλεομάχος (sic et Falc.: l. Κλειτόμαχος, v. Suid. in voce) ὁ πύκτης, ὃς εἰς ἔρωτα ἐμπεσὼν κιναίδου τινὸς, καὶ παιδίσκης ὑπὸ κιναίδῳ τρεφομένης, ἀπεμιμήσατο τὴν ἀγωγὴν τῶν περὶ (l. παρὰ) τοῖς κιναίδοις διαλέκτων, καὶ τῆς ἠθοποιΐας· ἦρξε δὲ Σωτάδης μὲν πρῶτος τοῦ κιναιδολογεῖν, ἔπειτα Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός· ἀλλ' οὗτοι μὲν ἐν ψιλῷ λόγῳ· μετὰ μέλους δὲ Λύσις, καὶ ἔτι πρότερος τούτου, (al. τούτων) ὁ Σίμος. Hinc patet, nisi τὸ Athenæi κιναιδολόγος pro Hominis cognomine intelligendum sit, id de Soluta oratione cinædica, non de Carmine, ut existimabat Schweigh., intelligi debere. Omnino vide Jacobs. Anth. 8, 313. a Schæf. Mss. indicatum.]

[* Κιναιδεία, ἡ, et] κιναιδία, Cinædica obscœnitas, s. Impuritas, aut Impudicitia. Æsch. (273.) Ἐν παισὶ μὲν γὰρ ὢν, ἐκλήθη δι' αἰσχρουργίαν τινὰ ἢ κιναιδίαν Βάταλος: [at 142. Ἐπεὶ καὶ περὶ τῆς Δημοσθένους ἐπωνυμίας, οὐ κακῶς ὑπὸ τῆς φήμης, ἀλλ' οὐχ ὑπὸ τῆς τίτθης, Βάταλος προσαγορεύεται, ἐξ ἀνανδρίας τινὸς καὶ κιναιδείας ἐνεγκάμενος τοὔνομα. Cass. Dio 437. Eust. 1784, 54. in Κιναιδολόγος citatus. Schol. Aristoph. Ach. 843. Suid.: Κιναιδία· ἡ ἀναισχυντία. Demetr. Phal. 97. p. 60.: Ποιητέον μέντοι ἤτοι τὰ μὴ ὠνομασμένα, οἷον ὁ τὰ τύμπανα καὶ τὰ ἄλλα τῶν μαλθακῶν ὄργανα, κιναιδείας εἰπὼν, καὶ Ἀριστοτέλης ἐλεφαντιστήν. "Cum ει pro ι, Phal. 76. Ed. Morel." Routh. Mss. "Schneider. ad Demetr. (l. c.) p. 143. Athen. 1. p. 252. Lips. Toup. Opusc. 1, 229. Kuster. Aristoph. 190. a. Brunck. 3, 95." Schæf. Mss. "Clem. Alex." Wakef. Mss. Vetus, vera, et Attica forma est κιναιδία a κίναιδος. Κιναιδεία deducendum esset a κιναιδὴς, κιναδέω, vel κιναιδεύω, quæ sunt voces nihili.]

[* "Κιναιδιαῖος, (αία, αῖον.) Artemid. 98. (2, 12. de leæna, Ἐπήρησα δὲ πολλάκις καὶ ἄνδρας πλουσίους σημαίνουσαν διαβεβλημένους· ἐπεὶ κιναιδιαία ἐστί.)" Wakef. Mss. Schneidero judice vox est dubia.]

"Κιναίδιον, (τὸ,) Avicula, quæ et ἴυγξ, teste Hes. "videlicet παρὰ τὸ κινεῖν τὸ αἰδοῖον, unde et σεισο-"πυγὶς dicitur, Lat. Motacilla." [Vulgo legitur κιναίδοιον, at Ed. Hag. κιναίδιον. Schr. ap. Albert.:—"Aliæ Edd. κινάδιον. Vide Harpocr. v. Κίναδος." At in Schr. Ed. qua utimur, est: "Aliæ Edd. κιναίδιον." Harpocr. locus alio spectat, ut in Κίναδος patebit. Κιναίδιον Hesychio restituit et Toup. Emend. 3, 320. et tacite Muncker. ad Anton. Lib. 63. Hesych.: Ἴυγξ· φίλτρον, ἀπὸ ἴυγγος, τοῦ ὀρνέου, τὸ γὰρ ὄρνεον τοῦτό φασιν εἶναι ἐπιτήδειον εἰς τὰς μαγγανείας, καλεῖται δὲ καὶ κιναίδιον, (olim legebatur κυναίδιον.) Φασὶ δὲ καὶ Ἀφροδίτην αὐτῷ χρῆσθαι. Ἀπὸ δὲ τοῦ ὀρνέου καὶ τὰ κατασκευαζόμενα εἰς ἔρωτας, ἴυγγας καλοῦσιν. Ubi v. nott. Suid. et Phot.: Ἴυγξ·—καλεῖται δὲ ὑπ' ἐνίων κιναίδιον. Schol. Theocr. 2, 17.: Ἴυγξ·—ἡ κίναιδος (l. κιναίδιον,) ἡ παρὰ Ῥωμαίοις σεισοπυγὶς καλουμένη, διὰ τὸ πανταχοῦ στρέφειν καὶ λυγίζειν τὸν αὐχένα, ἢ τὴν πυγήν. Pro ἡ κίναιδος, vel, ut legerat, ἡ κίναδος, Muncker. perperam corrigit ἢ κιναίδου, tanquam si ea verba ad superiora pertineant. Schol. Plat. 121.: Κιναίδων· ἀσελγῶν, μαλακῶν, καὶ κίναιδα, ἡ πόρνη, καὶ ἡ ἀσχημοσύνη, ἀπὸ τοῦ ὀρνέου, τῆς ἴυγγος, ὃ καὶ κιναίδιον καλεῖται. "Toup. Opusc. 1, 227." Schæf. Mss.]

[* "Κιναιδικὸς, (ἡ, ὸν, Cinædicus, Ad cinaedos pertinens.) Toup. Opusc. 1, 229." Schæf. Mss.]

[* Κιναιδώδης, ὁ, ἡ, i. q. κιναιδικός. Schol. Aristoph. Ach. 849. unde sua sumsit Suid. v. Μοιχός. "Brunck. Aristoph. 3, 95." Schæf. Mss. Phot.: Σφίγκτας· Κρατῖνος τοὺς κιναιδώδεις καὶ μαλθακούς.]

[* "Mœchocinædus, dictio composita, contumelioso et infando nomine eos significans, qui et adulteri sunt, et iidem molles. Lucil.: Imberbi, androgyni, barbati, mœchocinædi." Gesner. Thes. L. L. At aliter Forcellinus v. Androgynus: "Lucil. ap. Non. c. 8. n. 84. Imberbi androgyni, barbato mœchocinædo." Sed vide Scal. ap. Dionys. Gothofred. ad Non. 1896.]

"Ἀκίναιδος, (ὁ, ἡ,) Suidæ ὁ μὴ κινῶν τὰ αἰδοῖα, ὁ "σώφρων, Qui cinædus non est, sed castus et pudi-"cus," [additur, καὶ ἀκίναιδα, sed sine interpretatione. In Schneideri Lex. etiam tert. Ed. non legitur.]

[* "Παρακίναιδος, (ὁ, ἡ, Impudicus, Impurus.) Diog. L. 152(=248.) Ἐπεὶ δὲ καὶ παρακίναιδος ὢν, ὡς εἰς βαρὺν τὸν Ἀρκεσίλαον ἔφη." Seager. Mss.]

Κιναιδίζομαι, Cinædice me gero, Impuritate et obscœnitate cinædos imitor.

Κιναίδισμα, Obscœnitas cinædica ap. Eust. [in Κιναιδολόγος citatum.]

[* Ἐκκιναιδίζω, Cinædica lascivia corrumpo. Cass. Dio 623. Ἐπειδὴ δὲ ὅπλων καὶ μάχης δεῖ, τί τις ἂν αὐτοῦ φοβηθείη; τὴν ἀκμὴν τοῦ σώματος; ἀλλὰ παρήβηκε καὶ ἐκτεθήλυνται. Τὴν ῥώμην τῆς γνώμης; ἀλλὰ γυναικίζει καὶ ἐκκεκιναίδισται.]

[* Ἐπικιναιδίζω, UNDE * Ἐπικιναίδισμα, τὸ, Cinædicum factum, dictum, gestusve. Clem. Alex. 270. Καὶ τὸ πορνικὸν ἀναίδην εἰς ἀσελγείαν διὰ ῥινῶν * ἐπιψοφοῦντες ἐπικιναίδισμα.]

"Κίναδος, sunt qui esse velint ζῶον μικρὸν τὸ "αἰδοῖον εἰσωθοῦν καὶ ἐξωθοῦν, παρὰ τὸ κινεῖν τὸ αἰ-"δοῖον: alii ita vocari censent πᾶν θηρίον, peculiari-"ter autem τὴν ἀλώπεκα, Vulpem, quæ cum sit ani-"mal astutissimum, ideo κίναδος de Homine vafro et "versuto dici, h. e. de Homine vulpis in modum "vafro, Vulpina vafritie prædito. Aristoph. Nub. "(448.) κρόταλον, κίναδος, τρύμη. Demosth. pro "Cor. (307.) Τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος τἀνθρώπιόν "ἐστιν, οὐδὲν ἐξ ἀρχῆς ὑγιὲς πεποιηκός. Et rursum "(281.) Οὓς σὺ ζῶντας μὲν, ὦ κίναδος, κολακεύων παρη-

" κολούθεις, τεθνεώτων δ' οὐκ αἰσχύνει κατηγορῶν. " Itidem Soph. Aj. p. 7. Ulyssem vocat ἐπίτριπτον " κίναδος, quem Homerus quoque δολόμητιν, et δόλοισι " κεκασμένον, ac κερδαλεόφρονα prædicat. Nec vero " neutro tantum genere dicitur τὸ κίναδος, verum " etiam ὁ κίναδος. Theocr. 5, (25.) Καὶ πῶς, ὦ κίναδ' " εὖ τά δέ γ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἡμῖν;" [Kiessl. edidit, Καὶ πῶς, ὦ * κυνιδεῦ, τάδε γ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἄμμιν; Catelle, Canis, i. Impudens, ex Eldickii emend., Valckenærio quoque probata, quæ item lectione nonnullorum Codd. κιναδεῦ commendatur. Vide nott.] " Ubi Schol. quoque exp. πανοῦργε: nam Siculi, in- " quit, τὴν ἀλώπεκα appellant κίναδον, quod animal " est πανοῦργον. Existimat autem eam sic nominari " παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἀναιδῶς." [Verba sunt: Καὶ πῶς, ὦ πανοῦργε, καλῶς ταῦτα ἔσται ἐξ ἴσου μέτρου ἡμῖν; οἱ Σικελιῶται γὰρ τὴν ἀλώπεκα κίναδον προσαγόρευουσι. Τοιοῦτον γὰρ τὸ ζῶον πανοῦργον. Κίναδος δὲ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν αἰδοῖ, ἢ ἀναιδῶς, ἢ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν δόλῳ.] " ‖ Hesychio vero κίναδος est " θηρίον, ὄφις. Apud Suid. reperio et DIMIN. Κινά- " διον: cum enim dixisset κίναδος dici Eum qui sit " κακοῦργος ὡς ἀλώπηξ, subjungit, Peculiariter autem " Siculos ferunt τὴν ἀλώπεκα vocare κινάδιον, Vul- " peculam. Quæ verba ap. Harpocr. quoque le- " guntur." [Suid. Κίναδος· ἡ ἀλώπηξ. Ἢ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξῄρου μ' ὅπου; Αἴας φησὶ περὶ Ὀδυσσέως. Κίναδος· εἶδός τι θηρίου, ὡς ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ Στεφάνου· Τοῦτο δὲ φύσει κίναδός ἐστι τἀνθρώπιον. (Paulo aliter in Demosth. ipso legitur l. c.) Πᾶν μὲν θηρίον κίναδος ἀξιοῦσι καλεῖσθαι· ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα. Κακοῦργος ὡς ἀλώπηξ. Ἰδίως δέ φασι Σικελιώτας τὴν ἀλώπεκα κινάδιον καλεῖν. Schol. Aristoph. Nub. l.c.: Κίναδος· εἶδός τι θηρίου. Καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ Στεφάνου· Τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος τἀνθρώπιόν ἐστι. Οἱ δὲ, πᾶν μὲν θηρίον κίναδος ἀξιοῦσι καλεῖσθαι· ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα. Καὶ Σοφοκλῆς· Ἢ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξῄρου μ' ὅπου. Κακοῦργος οὖν φησιν ὡς ἀλώπηξ. Τινὲς δὲ, κίναδος, ζῶον μικρὸν, τὸ αἰδοῖον εἰσωθοῦν καὶ ἐξωθοῦν. Huc igitur respexit Suid. atque hinc corrigendus et suppl. est. Schol. Aristoph. Av. 429. Πυκνότατον κίναδος· ἀντὶ τοῦ πάνυ φρόνιμος. Κίναδος γάρ, ἡ ἀλώπηξ. Phot.: Κίναδος· θηρίον τι. Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος. Ἰδίως δὲ Σικελιώτας φασὶν τὴν ἀλώπεκα κινάδιον καλεῖν. " Priora hujus articuli verba desumta sunt ex Harpocr.: (Κίναδος· ἀντὶ τοῦ θηρίον. Δημοσθένης ἐν τῷ Ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Ἔστι καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφάνει· ἰδίως δέ φασι Σικελιώτας τὴν ἀλώπεκα καλεῖν κινάδιον.) Cf. etiam Schol. Aristoph. Nub. (l. c.) ac quos Wagner. ad Alciphr. 1, (imo 3,) 28. (Καὶ ὥσπερ τι κίναδος ἐκτρεπομένη, ubi Cod. Cæs. κίναιδος, et sic Cod. Jen. ad Soph. Aj. 103.) Ceterum in fine hujus articuli pro κινάδιον leg. esse κίναδον, patet e Schol. Soph. Aj. 104. (Τοὐπίτριπτον κίναδος· τὸ ἐξῶλες θηρίον καὶ πανοῦργον. Κίναδος γάρ, ἡ ἀλώπηξ. Πάνυ γὰρ κατατρέχει τοῦ Ὀδυσσέως ὡς ἐχθίστου. Alius Schol. Τὸ ἐπιτρίπτον κίναδος ὡς ἐπίθετον λαμβάνεται, ἤγουν τὸ πανοῦργον καὶ * ἐπιτριβῆς ἄξιον θηρίον. Alius: Ἐπίθετον δοκεῖ ἐνταῦθα τὸ ἐπίτριπτον, οἷον τὸ κίναιδος, sic, τὸ ἐπίτριπτον καὶ ἄξιον ἀφανισμοῦ, λέγεται δὲ ἐπί τινων αἰλούρων τὸ κίναιδος, ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰ αἰδοῖα. Non satis capimus hic vocem αἰλούρων, quæ pro generali nomine, ea animalia significante, quæ τὸ αἰδοῖον movent, alibi non legitur. Cf. Hesych. Κίλλουρος· σεισοπυγίς. Ubi v. Nostrum et Interprr. ap. Albert.) Schol. Theocr. 5, 25. (l. c.) e quo hæc verba desumta sunt, nec non Etym. M. (Κίναδος· ἐπὶ τοῦ θηρίου, παρὰ τὸ ἄδδην κινεῖσθαι· πολυκίνητα γὰρ τὰ θηρία. καὶ ἡ λοιδορία οἰκείως ἂν ἔχοι ἐπὶ τῶν πολυκινήτων. εἴρηται δὲ παρὰ Μιλησίῳ, Οἱ δὲ καταποθῆναι ὑπὸ τοῦ κινάδεος:—καὶ τῷ κινάδει Σοφοκλῆς· Καὶ ὑπεστρέψατο πανδημεὶ καὶ συνέμιξε τῷ κινάδει· εἰ δὲ ὄντως ἐρᾷ καὶ τὴν ψυχὴν, τί, ὡς ἂν καὶ αὐτὴ ἄνθρωπος ἔχουσα ἐξ ἀνθρώπων, πέπονθεν:—εἴρηται παρὰ τὸ κίναδος τοῦθ', ὅπερ τοὺς Σικελιώτας ἐπὶ τῇ τῶν κακούργων φθέγγεσθαι καταδίκῃ.)" Schleusner. Cum vero Suid. et Harpocr. vocem κινάδιον agnoscant, in Photio forte non solicitanda est vulg. lectio; sed error hic auctoribus illis potius tribuendus est. Nam errorem esse

A cum V. D. (tacite pro suis ea venditante, quæ ap. Oudend. ad Thom. M. 534. olim legerat,) hodie nobis fatendum est, supra in Theocr. Schol. κινάδιον pro vulg. et genuina v. κίναδος emendantibus. Adde Moschop. περὶ Σχεδῶν p. 57. Κίναδος· τὸ θηρίον, καὶ κινάδιον ἰδίως ἡ ἀλώπηξ· ἀπὸ τούτου κίναδος καὶ ὁ πανοῦργος: et Reiskii Schol. Cod. Bavar. 307. ad Demosth. de Cor. l. c. Τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος τἀνθρώπιόν ἐστιν· πᾶν μὲν θηρίον κίναδος ἀξιοῦσι καλεῖσθαι, ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα. Κακοῦργος ὡς ἀλώπηξ. Ἰδίως δέ φασιν τοὺς Σικελιώτας τὴν ἀλώπεκα κινάδιον καλεῖν. At Schol. Bekk. 323. ad eund. Demosth. loc. perperam: Κίναιδος· ἀναιδὴς καὶ ἀναίσχυντος ὁ Αἰσχίνης, πραγματικὴ ἡ σύνταξις, μαλθακὸς, ἀνδρόγυνος, βδελυρός. Schol. Bavar. 63. ad alterum Demosth. locum: Ὦ κίναδος· θηρίον ἡ ἀλώπηξ. In priore Demosth. loco κίναιδος, teste Tayl., exhibent Guelph. Vindob. et Reg. α. ε.: in altero, teste Eodem, Guelph. Aug. Vindob. Reg. ε. Ceterum ad Etym. M. locum sic notat Sylb. (a Tittmanno ad B Zonar. laudatus:—) " E Milesiis claruerunt Thales, Anaximander, et Anaximenes, philosophi; et Hecatæus historicus, cujus fortasse hic locus est. (Sed sic male abesset τῷ ante Μιλησίῳ.) Post Σικελιώτας suppl. φασὶν, aut simile quid." An potius intelligendus est Orus Milesius Grammaticus? quem citatum habes in v. Κίναιδος e Zonara, cujus et hæc sunt verba: Κίναδος· ἐπὶ τῶν θηρίων, παρὰ τὸ ἄδδην κινεῖσθαι, πολυκίνητα γὰρ τὰ θηρία. Οἱ δὲ καταποθῆναι ὑπὸ τοῦ κινάδεος. Καὶ τῷ κινάδει. " Sophoclem appellat Etym. Non puto innui Ajac. 103. Ἢ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξῄρου μ', ὅπου; notatur enim dativus, καὶ τῷ κινάδει Σοφοκλῆς. (' Falso Brunck. huc retulit Etymologici M. glossam Lex. Soph. 727.' Lobeck.) Affert Etym. alium quoque locum incerti auctoris, nisi fallor, Synesii." Tittm. Imo 1. pro auctore solutæ orationis irrepsit nomen Sophoclis; 2. verba, καὶ τῷ κινάδει Σ., dativi usum notantia, per exemplum illustranda erant, et exemplum sequitur vel e Synesio, vel aliunde petitum. Thom. M.: Κίναιδος C ἀρσενικῶς, ὁ πόρνος. Συνέσιος ἐν τῇ, ὥσπερ ἄλλοτε πολλάκις, Ἐπιστολῇ (44. p. 120=184.) Καὶ λέγεταί τις αὐτοῖς μοῖρα κιναίδοις προσκεῖσθαι. Κίναδος δὲ οὐδετέρως, ὁ ἀναιδὴς καὶ ἀναίσχυντος. Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι· Ἢ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξῄρου μ', ὅπου; Καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ τοῦ Στεφάνου· Τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος τἀνθρώπιόν ἐστι. " Masculine est πόρνος, Scortator. Sic Lucian. adv. Induct. Θᾶττον ἂν πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης κρύψειας, ἢ ἕνα κίναιδον. Pergit Auctor noster: Κίναδος δὲ οὐδετέρως, ὁ ἀναιδὴς καὶ ἀναίσχυντος, i. e. κίναδος, in neutro et absque ι, est Homo impudens. Sed Aristoph. Schol. ad Nub. (l. c.) docet in genere Omne animal vocari κίναδος, sed in specie Vulpem, unde pro Homine vulpina vafritie prædito sumi ait, citatque duo eadem loca, quæ huc adduxit Noster e Demosth. et Soph. Et mea quidem sententia aptius multo sumitur istis in locis v. κίναδος pro Homine astuto et vafro, quam pro Eo, cui periit pudor." Bos. " Hesych. addit ἀσελγής. Æschines hoc nomine increpat Demosth. D τρισμυρίους κιναίδους, οἷός περ σὺ, de quo paulo ante dixerat, quod uxorem suam Cnosioni ad stuprum obtulerit, Or. de Fals. Leg. p. m. 267." Stœber. " Οὐκ ἀναιδὴς legisse videtur Brodæus Misc. 4, 26. p. 161. Κίναδος, inquit, Vulpem notare tradunt literati Grammatici, non ἀναιδῆν καὶ ἀναίσχυντον, ut scribit Thom." Bernard. Imo non aliter Thomæ locum legerat Brodæus, quam hodie legitur, sed recte ejus observationem damnavit. Æschines c. Ctes. 557. Ταῦτα δὲ τίνος ἐστὶν, ὦ κίναδος, ῥήματα ἢ θαύματα; ubi olim legebatur κίναιδος. " L. κίναδος." Brodæus. " Alibi etiam emendarat Brod., sc. Misc. 4, 26. atque eo ritu typis suis descripsit HSt. Demosthenem enim non Cinædum, sed Hominem vafrum et astutum, vulpeculæ similem, appellare voluit. Errat ergo Magister, id prænotante Brodæo: Κίναιδος· ἀρσενικῶς, ὁ πόρνος—κίναδος δὲ οὐδετέρως ὁ ἀναιδὴς καὶ ἀναίσχυντος, potius Vafer et astutus.— Dinarch. c. Demosth. (32. Reisk.) Ἐκεῖνοι ἦσαν, ἐκεῖνοι, ὦ Ἀθηναῖοι, ἄξιοι σύμβουλοι καὶ ἡγεμόνες

ὑμῶν καὶ τοῦ δήμου· μὰ Δί' οὐ τὰ τοιαῦτα κινάδη, οἳ πεποιήκασι μὲν οὐδὲν, οὐδὲ πράξουσιν ἀγαθὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως. Corrige ergo Wolfii versionem. Κίναιδος interea recte se habet in Or. Æschinis π. Παραπρ. 270. Vide et cf. 274.; et c. Timarch. 58." Tayl. Adde Andoc. de Myst. 49=13. Πότερον, ὦ συκοφάντα, καὶ ἐπίτριπτον κίναδος, κύριος ὁ νόμος ὅδ' ἐστὶν, ἢ οὐ κύριος; Respicitur ad Soph. locum, ad quem respexit et Eust. 481. Ὅτι δὲ Ὀδυσσεὺς ὡς καὶ δόλιος καὶ δόλων ἆτος ἐξ Ἑρμοῦ ἐλέγετο κατάγεσθαι, δῆλόν ἐστι, ἐξ Ὁμήρου δὲ παρείλκυσε καὶ Σοφοκλῆς, κίναδος ἐπίτριπτον τὸν Ὀδυσσέα σκῶψαι ὡς δόλιον κατὰ ἀλώπεκα, τὴν καὶ κερδὼ, ἀφ' ἧς εἴη ἂν καὶ κερδαλεόφρων· καὶ μὴν ἄλλως ἐνταῦθα κερδαλεόφρονα, τὸν Ὀδυσσέα ὁ βασιλεὺς καλεῖ, ὡς δῆθεν πραγματευόμενον, τὸ ἔξω κινδύνων ἑστάναι. Hesych. Κίναδος· θηρίον, ὄφις. "Vide Menag. ad Lucian. de Domo 2, 450. Democr. ap. Stob. 42. p. 279. Ὅκως περὶ κιναδέων τε καὶ ἑρπετέων γεγράφαται τῶν πολεμίων, Ut de feris et serpentibus scriptum est. Nota γεγράφαται pro γέγραπται." Albert. "Κίναδος proprie vel Serpentem, Hesych. vel Vulpem, Schol. Theocr. 5, 25. denotavit. In utroque inest notio calliditatis. Itaque dicitur de Versuto homine, et fere in malam partem." Beck. ad Aristoph. Av. 428. Vide Schneideri Lex. v. Κινώπετον. Lucian. 3, 189., Ὦ παιπάλημα καὶ κίναιδος, ubi respicitur Aristoph. Av. l. c. atque adeo recte corrigunt Interprr. quos vide, κίναδος. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Κίναδος· θηρίον τι, οὗ τὸ δέρμα εἰς περικεφαλαίας κατασκευὴν ἐπεποίητο. Σικελιῶται δὲ τὴν ἀλώπεκα *κονδέαν καλοῦσιν. Pro corrupta voce κονδέαν leg. κινάδιον, ut in Suida, Photio, et Harpocr. ll. cc. legitur. "Κίναδος, Toup. Opusc. 1, 227. Auger Discours 1, 338. Bergler. Alciphr. 336. Dawes. Misc. 45. Harles. ad Theocr. 85(=153. Kiessl.) ad Lucian. 1, 662. Bast Lettre 125. Jacobs. Anth. 7, 45. Brunck. Aristoph. 2, 87. Kuster. 57. a." Schæf. Mss.]

"Κινάνδρα, Hesychio ἀλώπηξ, Vulpes, quæ et "κίναδος." [Vide Interprr. ap. Albert.]

"Κιδάφη, ET Κίδαφος, Vulpes, Hesychio ἀλώπηξ, "qui tamen posterius κίδαφος adject. etiam exp. δό"λιος, Dolosus, Subdolus, Fraudulentus, Astutus, "vulpis videlicet in modum. Quo significatu ET "Κιδάφιος dicitur, eodem H. teste, afferente nimirum "Κιδαφίων pro πανούργων, Vulpis more, quæ κιδάφη "dicitur. A qua et VERB. Κιδαφεύειν, Eodem "auctore significans πανουργεῖν, Malitiose et vafre "agere more vulpino. Sed Idem tradit, verbum hoc "exponi etiam ἐσθίειν, derivatum ἀπὸ τῶν κιῶν: "itidemque κιδάφιον quosdam velle πεποιῆσθαι παρὰ "τοὺς κίας, et significare τὸν διαβιβρώσκοντα. Quibus "nescio an assentiendum sit." [Vide Interprr. ap. Albert. Phot.: Κιδάφη· ἀλώπηξ. Κιδαφίων· πανοῦργος, δόλιος, κιδαφὴ (l. κιδάφη) γὰρ ἡ ἀλώπηξ, οἱ δὲ ἀπὸ τῶν κιῶ. "Apogr. Albert. habet ἀπὸ τῶν κιῶν, quod etiam legitur ap. ipsum Hesych. sub hac voce, qui sub v. Κιδαφεύειν habet, πανουργεῖν, κιδάφη γὰρ (adde ἡ, e Phot.) ἀλώπηξ, ἢ ἐσθίειν, ἀπὸ τῶν κιῶν, s. ut ap. Phavor. legitur, ἢ ἐσθίειν ἀπὸ τῶν κιῶν. Hæc quid sibi velint, docet idem Phavor. (ex Hesychio:) Κιδαφίων· πανούργων. Κιδάφην γὰρ τὴν ἀλώπεκα λέγουσιν. Ἔνιοι δὲ παρὰ τοὺς κίας φασὶ πεποιῆσθαι τὴν λέξιν, καὶ δηλοῦν τὸν διαβιβρώσκοντα. Est enim κὶς Curculio, Vermis, qui in frumento ac ligno nasci solet, eaque rodit. (Albert. perperam edidit Κιῶν—Κίας, tanquam si nomen proprium esset. In Cod. pro Musuri Κίας legitur σκίας.) Ceterum vel verbo monendum erit, loco πανοῦργος, δόλιος, scr. esse πανούργων, δολίων, nisi quis pro κιδαφίων reponere malit κιδάφιος, aut κίδαφος." Schleusner.]

"Κιναφεύειν, Hesychio πανουργεύεσθαι, Malitiose "et vafre agere," [ubi v. nott.]

"Κινδάφη, Vulpes, ἀλώπηξ, eidem Hesychio, qui "ET Κινδαφίων affert pro ἀλωπέκων, necnon πανούρ"γων, Malitiosorum et vafrorum vulpis more."

"Κίνηφος, Suidæ ὁ ποικίλος, Varius." [Editum est a Kust. κίνιφος, neque aliter exhibet Ed. Mediol. Zonar.: Κίνιφος· ὁ ποικίλος. "Sic etiam Suid. e quo tamen HSt. notavit κίνηφος eadem explicatione. (Imo tacite correxit κίνηφος pro vulg. κίνιφος.) An huc facit Hesychii Κιναφεύειν· πανουργεύεσθαι?" Tittm. "Cod. Monac. κίνυφος." Idem in Addendis. Cf. Hesych. *Καθουφήν· ἀλώπεκα. Ubi in Schleusneri Mss. corrigitur κιδάφην.]

[*Κίρα· ἀλώπηξ. Λάκωνες. *Κίραφος· ἀλώπηξ. Hesych. Ubi v. nott.]

"Σκαφώρη, ἡ, Vulpes, Hesych." ["Varia vulpis nomina exhibet Hesych. Vide Ἀντικύων, Βασσαρὶς, *Ἐβῆνοι, Θάμιξ, Καθουφὴν, Κιδάφη, Κίρη, Κίραφος, Κοθοῦριν, Κολοβοῦρος, Κοροῖτις, Λαμπουρὶς, *Φοῦσαι, (editum est *Φοῦαι, pro quo Is. Voss. corrigit *Φοῦλαι,) *Φύλλες etc. (adde Ψειαὶ, Ψῆφοι, *Ψίαι, Ψοιαὶ, *Ψυῖαι.) Forte σκαφώρη dicitur a σκάπτειν et φωρᾷν, quod vide." Albert. Ælian. H. A. 7, 47. Ἀλωπέκων δὲ τὰ ἔκγονα *ἀλωπεκιδεῖς κέκληνται, (vide nos supra 1286. d—7. c.) αὐτὴ δὲ ἡ μήτηρ καὶ κερδὼ, καὶ σκαφώρη, καὶ *σκινδακός.] "Καφώρη dicitur ἡ "ἀλώπηξ, Vulpes, ut Suid. accipit in hoc loco: Τὸ "τῆς καφώρης μίσησον δολερὸν καὶ κερδῷον."

[*Σκεδάφη, ἡ ἀλώπηξ, Arcadio Grammatico Ms. ap. Oudend. ad Thom. M. v. Κίναιδος, at Albert. ap. Hes. v. Κινδάφη ex eodem Arcadio affert *Σκιδάφη, quod proculdubio rectius est; nam, ut καφώρη σκαφώρη, sic κιδάφη σκιδάφη.]

[*Σκινδακός. "Putavi aliquando vocem κίναδος restituendam Æliano H. A. 7, 47. Ἀλωπέκων δὲ τὰ ἔκγονα ἀλωπεκίδες (l. *ἀλωπεκιδεῖς) κέκληνται, αὐτὴ δὲ ἡ μήτηρ καὶ κερδὼ, καὶ σκαφώρη, καὶ σκινδακός. Nunc malo *σκίνδαφος ex Hesych. v. Κιδάφος et Κίνδαφη, atque Arcadio Σκεδάφη, ἡ ἀλώπηξ." Oudend. ad Thom. M. v. Κίναιδος.]

Ἀϊδόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Verecundus. Poëticum est. "Αἰδήφρων, Hesychio αἰσχυντηλὸς, Pudens, Vere"cundus, ad verbum, Qui animo s. mente est vere"cunda." [Pro αἰσχυντηλὸς Cod. exhibet αἰσχύντερος. l. Αἰδόφρων· αἰσχυντηρός. At Zonar. etiam Ἀϊδίφρων· αἰσχυντηλός. Ubi minus recte Tittm.:—"L. ἀϊδήφρων, aut αἰδήφρων, ut Hesych. habet." Soph. Œd. C. 237. Eur. Alc. 658.]

Ἀναιδὴς, έος, ὁ, ἡ, quod compositum possit et ab αἰδοῦμαι deduci, Impudens, Inverecundus, ut Od. P. (449.) Ὥστις θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐσσι προΐκτης. Et Il. A. (158.) Ἀλλά σοι, ὦ μέγ' ἀναιδὲς, ἅμ' ἑσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαίρῃς: Plut. περὶ Δυσωπίας, (8, 95.) eum qui εὐδυσώπητος dicitur, ab eo qui ἀναιδὴς, ita distinguit: Ἀναλγὴς μὲν γὰρ ὁ ἀναιδὴς πρὸς τὸ αἰσχρὸν, εὐπαθὴς δὲ καὶ πρὸς τὸ φαινόμενον αἰσχρὸν ὁ εὐδυσώπητος. Ut Latinis oculus dicitur Impudens, sic et ὀφθαλμὸς Græcis ἀναιδής: juxta Proverbium, ἐν ὀφθαλμοῖς ἡ αἰδώς. Demosth. dixit ἀναιδὴς εἰς χρήματα, in Androt. (616.) Οὕτω δ' οὐ μόνον εἰς χρήματα ἀναιδὴς, ἀλλὰ καὶ σκαιός ἐστι. Affertur autem et ἀναιδὴς, pro Eo cujus nos non pudet, ut ἀναιδέστατος τοῖς ἀκολάστοις, Minime pudendus intemperantibus. ‖ Apud Hom. aliquoties λᾶας dicitur ἀναιδὴς, ut Il. Δ. (521.) Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς Ἄχρις ἀπηλοίησεν. Sic et Sisyphi saxum λᾶας ἀναιδὴς ab eo appellatur, Od. Λ. (597.) ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής. Sic et ἀναιδὴς πέτρα, Il. N. (139.) Eust. autem non aliud dicit, quod sciam, quam ἀναιδῆ vocari metaphorice, eo modo quo ferrum Crudele appellatur. Hesych. λᾶαν ἀναιδῆ exponit σκληρὸν, at Scholiorum brevium auctor, ταχὺν, in loco illo Iliadis Δ. Quas expositiones plane alienas esse puto, et potius vocari existimo saxum Impudens, respiciendo ad vastam ejus molem: eo modo quo Gallice de quibusdam rebus dicimus Honteusement grand. Cui affine est quod frequentius usurpatur, Vilainement grand. Item Un grand vilain, pro eo quod alio genere loquendi dicitur Despiteusement grand; extra metaphoram autem, Desmesurément grand. Eust. 1702. cum dicit ὁ Σίσυφος ἐώθει πρὸς τὸν ὦμον πέτρον μέγαν καὶ ἐμβριθῆ, videtur per hæc intelligere λᾶαν ἀναιδῆ.

Τὸ ἀναιδὲς pro substantivo ἡ ἀναίδεια, Impudentia, interdum ponitur. Interdum autem adverbialiter: ut cum dicitur ἀναιδὲς βλέπειν, eadem forma qua δριμὺ βλέπειν, et alia, pro Impudente aspectu esse, Impudentiam oculis præ se ferre.

[Ἀναιδής. Pseudo-Did. Il. N. l. c. Ἀναιδέος ἔχματα

πέτρης· τραχείας. (Noster perperam legerat, ut A videtur, ταχείας pro τραχείας. Vide Strunz. infra citandum.) Δ. l. c. 'Αναιδής· παχὺς, τραχύς: Od. Λ. l. c. 'Αναιδής· σκληρός. Schol. Ven. Il. N. l. c. 'Αναιδέος δὲ, τῆς ἀνενδότου καὶ σκληρᾶς: Δ. l. c. 'Η διπλῆ, ὅτι μεταφορικῶς τὸ ἀνένδοτον καὶ σκληρὸν ἀναιδὲς λέγει. Hesych. 'Αναιδής· σκληρὸς, ἀναίσχυντος, μεταφορικῶς γὰρ τὸν λίθον ἀναιδῆ λέγει Ὅμηρος, Λᾶας ἀναιδής. 'Αναιδέος· ἀναισχύντου. "Sic αἰνῶς ἐοικότες Il. δεινὸς etc. et quodcunque nimium est." Wakef. ad marg. Apollon. Lex.: 'Αναιδής· μεταφορικῶς, ὁ βίαιος, καὶ σκληρὸς, καὶ ἀναιδής." Cf. Il. A. 85. (imo 158.) Od. P. 449." Villois. "Homer uses ἀναιδὴς in its moral signification of 'Impudence,' (Il. A. 158.) Od. P. 449. (A. 254. N. 376. Υ. 29. 39. 386. Ψ. 37.) But he transfers the word to an external object, videlicet a stone, Od. Λ. 597. Il. (Δ. 521.) N. 139. In the passage from the Iliad the πέτρα is acted upon, and ἀναιδὴς may mean only 'Rough.' In the last quoted passage from the Odyssey, the λᾶας is in motion or acts. See B Aristotle's Rhet. 3, 11. Here then the λᾶας ἀναιδὴς is not Asper lapis, but Lapis qui non verecundatur missus. It regards no obstacle. What does the epithet suggest to the mind? not the absence of the moral quality αἰδὼς, but a stone rushing with a rapidity, which bounds over all impediments. In the Iliad we read, 'Η μὲν, ἔχουσα Κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος, E. 593. 'The undistinguishing, unsparing, irresistible tumult of battle.' The imagery surely is bold, and would be very imperfectly represented by a Latin, or an English word immediately correspondent with the Greek. Every Greek reader must have been struck with the epithet. But Greek poets in later ages have not ventured to imitate it, if we except Pindar, who writes ἀναιδέα πότμον, Ol. 10, 23. 'Death, which reverences neither high, nor low.' —A reader of taste feels instantaneously the propriety and the beauty of ἀναιδὴς as the epithet of a stone, and all the adjuncts being expressive of rapid motion, facilitate our conceptions of the term. But C who would not be disgusted if he read 'the impudent stone,' 'the impudent tumult of battle,' 'impudent death?'" S. Parr. in Ep. Ms. ad D. Stewart. "Κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος, Il. E. 593. Tumultum irreverentem pugnæ; nam in prœlio nemo reveretur hostem suum adversus pugnantem. Λᾶας ἀναιδὴς, Δ. 521. Lapis irreverens, Qui non verecundatur missus, et dicitur id quasi de ἐμψύχῳ. Sic et N. 139. ἀναιδέος πέτρης, Asperæ petræ, et quasi duræ frontis. Pind. Nem. 11, 59. δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ Ἐλπίδι γυῖα, Vincta enim sunt membra impudenti spe, i. e. Spei infinitæ pleni sunt, et spes est ἀναιδὴς, quando nihil non audet sperare, et delusa sæpius tamen eodem redit. Hinc homines a quodam dicuntur κενεῆς οἰήσεως ἔμπλεῳ ἀσκοί. (Heynio Spes audax. Schol. Τουτέστιν ἐμπέφυκεν ἡμῖν ἐλπὶς ἄποθεν. 'Αναιδῆ δὲ τὴν ἐλπίδα εἶπεν, ὅτι οἱ πολλοὶ ἡμῶν ἀδύνατα ἐλπίζουσιν. 'Η ἀναιδῆ τὴν ἐλπίδα εἴρηκε, διὰ τὸ πολλάκις τοὺς ἐλπίζοντας ἀποτυγχάνειν καὶ πάλιν ἐλπίζειν. 'Η οὕτω· συνδέδεται δὲ τὰ ἡμέτερα σώματα ἀναιδεστάτῃ D ἐλπίδι. Τὸ δὲ προβουλεύεσθαι καὶ μανθάνειν μακρὰν ἡμῶν ἀπῴκησεν. Ἤτοι, τῆς δὲ προγνώσεως αἱ ὁδοὶ ἄποθεν ἡμῶν κεῖνται, ἀντὶ τοῦ, οὐ δυνάμεθα, ἄνθρωποι ὄντες, τὰ μέλλοντα προγινώσκειν.) Ol. 10, 123. 'Αναιδέα πότμον, Irreverentem mortem, quæ neminem veretur." Damm. Lex. 577. "Formidabiles belluæ marinæ, ἀναιδέα δείματα πόντου, Oppiano H. 5, 24. apte deinceps (Euripidi) δεινὰ φῦλα πόντου." Valck. Diatr. 147. "Λᾶας ἀναιδὴς, vide 'Ασελγής. Callim. Del. 182. ἤδη δὲ παρὰ τριπόδεσσιν ἐμεῖο Φάσγανα, καὶ ζωστῆρας ἀναιδέας, ἐχθομένας τε 'Ασπίδας, αἳ Γαλάτῃσι κακὴν ὁδὸν ἄφρονι φύλῳ Στήσονται." Valck. Mss. "In Elegiæ Fr. 106. si discedas a primo disticho, nihil quanquam est adeo obscuri, insunt tamen et his quædam digna notatu: "Απνοα πάντ' ἐγένοντο παραχρῆμ'· ὅσσα τ' ὀδόντων Ἔνδοθι, νειαίρην εἰς ἀχάριστον ἔδυ. Interjecta his litera, me judice, sententiæ nocebat, (sc. νειαίρην τ', quam tamen nuper repetiit Blomfieldius, de hac correctione altum silens.) In quem omnia congeruntur, imum ventrem ex ista dixit opinione vulgi ἀχάριστον, e qua Menenius Agrippa commotæ plebi narrabat aliquando 'indignatas reliquas partes (corporis,) sua cura, suo labore ac ministerio ventri omnia quæri; ventrem, in medio quietum, nihil aliud, quam datis voluptatibus frui.' Nihil illum minus quam Ingratum, quæ acciperet, meliora reliquis reddere partibus, docet eleganter ore Livii 2,32. Menenius. Poëtæ, qui cum vulgo loquuntur, ventrem ἀχάριστον, ἀναιδῆ, et ἀναίσχυντον dixerunt: atque eodem sensu Ingratam ingluviem Horat. Serm. 1, 2, 8. avi cur atque parentis Præclaram ingrata stringat malus ingluvie rem. Nam et Ventris dixerunt ingluviem; et Serv. in Virg. G. 3, 431. Ingluviem interpretatur Ventris capacitatem. Ingratam ex Interprr. Horatii Cruquius et Bentl. optime ceperunt; hic quidem ad Epist. 2, 1, 187. equiti quoque jam migravit ab aure voluptas Omnis ad ingratos oculos, et gaudia vana, ubi Callimachea profert B." Valck. ad Callim. Eleg. Fr. 240. "'Αναιδὲς, pro ἀναιδῶς, aut ἀναίδην, Impudenter, Libere, B Effuse, aut, Liberaliter, Largiter, et Acervatim sumitur, aut pro ἀνέδην, quod ἐκκεχυμένως exp. Hesych. Suidas vero δαψιλῶς, κατακόρως, Ad satietatem usque, h. e. Laxatis habenis et liberaliter. Lib. Περὶ Καρδίης (p. 55, 8.) ὕδωρ ἀναιδὲς ἐνοροῦον, Aqua affatim irruens, aut Incidens in asperam arteriam, ideoque tussim ac multam molestiam exhibens. Sic enim leg. censeo, cum ἔνουρον passim legatur. 'Ενοροῦον autem Cum impetu irruens et insiliens dicitur. 'Ενόρον etiam legi potest, h. e. Incidens. Sic namque legere malim, quam quod quidam ἔνουρον ὄχλον, In urina molestiam vertunt." Foës. Œcon. Hippocr. Huc respexit Noster:] "Ἔνουρος ὄχλος, Molestia in "urina, Hippocr. π. Καρδίης." ["Hesych. 'Αναιδής· σκληρός. Vers. Theod. Daniel. 1, 15. 'Εξῆλθεν ἡ γνώμη ἡ ἀναιδὴς αὕτη, unde Vulg. Crudelis sententia." Ernest. ad Gloss. SS. 16. sed perperam illuc trahit Hesychii locum.]

['Αναιδής. Suid. 'Αναιδές· τὸ θρασὺ βλέπειν. Pha- C vor.: 'Αναιδές· τὸ θρασὺ, καὶ ἀναιδὲς βλέπειν, ἀντὶ τοῦ, θρασὺ, θρασέως. Quæ e Ms. Suidæ Cod. ducta esse videntur. Sed Ed. Mediol. cum Kusteriana consentit. J. Poll. 1, 192. 'Επαινῶν δὲ ἵππον βλέμμα, ἐρεῖς, γοργὸν, ἰταμὸν, ἀναιδὲς, ὑπόθερμον, ἔκπυρον, θρασύ. Rutgersii Glossar.: 'Αναιδέες· ἀναίσχυντοι. "Adjectivum hoc derivat Etym. M. ab α στερητικῷ et αἰδῶ, αἰδὴς, atque interposito ν, ἀναιδὴς, unde ἀναιδέες, quod et Glossarium nostrum, et editus Enarrator Oppiani H. 1, 373. ἀναίσχυντοι interpretantur. De ratione præditis proprie dicitur, quos quippe pudere potest. Deinde ad sententia quoque, et viva, imo vero etiam ad mortua transfertur. Prius fecit Oppian. h. l. ubi de canibus maritimis usurpatur. Ultimum ipse Hom. a quo Il. Δ. (l. c.) λᾶας ἀναιδὴς vocatur, unde addidit ibi Eust. 504. Τὸ δὲ ἀναιδὴς ἐκ τῶν λογικῶν παρῆκται εἰς τὸν λίθον, καθὰ καὶ τὸ ἀνηλεὴς εἰς τὸν σίδηρον. Phavor. postquam verba Eustathii exscripserat, adjecit, nescio unde, hæc: Σημαίνει δὲ τὸν ταχὺν λίθον, ἢ τὸν μέγαν, ἄμε- D τρον. Quæ bene ad canes marinos Oppiani referri possunt." Strunz. Sed in Phavor. Ed. qua utimur, Basil. 1538., verba ista non leguntur. Biel. Thes.: Kreyssig. Partic. 3. Symbolarum ad Biel. Thes. augendum atque emendandum, Schneebergæ 1811. 12. p. 4. Lex. Polyb. v. 'Αναιδής. "Heyn. Hom. 4, 650. 6, 396. Wakef. Herc. 163. Musgr. 165.: superl., Valck. ad Adon. p. 316." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 432 (=361=156.) Οὐ γάρ ποτε ἐγκρινάναι προσήκει φθονεροῖς καὶ τεταραγμένοις, ἀπίστοις τε ἔτι ἤθεσιν, εἰς ὑλακὴν κατὰ ζητήσεως ἀναιδέσι τοῦ θείου καὶ καθαροῦ νάματος τοῦ ζῶντος ὕδατος, emend." Valck. Mss. Vulgo enim desideratur κατὰ, Ad impudenter latrandum adversus veritatis inquisitionem parati. Glossæ: 'Αναιδής· Improbus, Impudicus, Impudens. 'Αναιδεῖς· Calatiæ. 'Αναιδές· Battutum.]

'Αναιδῶς et 'Αναίδην, Impudenter. Sed ἀναίδην magis poëticum est. In VV. LL. ἀναίδην exp. etiam Libere, quæ expositio ἀναίδην confundit cum ἀνέδην.

["'Αναίδην, Impudenter, Symm. Job. 15, 4.

Vide Drusium in Fragm. Vet. Int. Gr. 803." Biel. Thes. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Ἀναίδην· ἀθρόως, σφοδρῶς, ἀπηρυθριασμένως. Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀναίδην· ἀθρόως, σφοδρῶς, ἢ ἀπηρυθριασμένως. Suid.: Ἀναίδην· ἀθρόως, σφοδρῶς, ἀπηρυθριασμένως. Moschop. Περὶ Σχεδῶν 190.: Ἀναίδην, τὸ ἀναισχύντως, διὰ διφθόγγου· καὶ ἀνέδην, τὸ ἀπολελυμένως, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ. "Plut. Lycurg. 15. ubi v. Steph." Gul. Adams in Mss. "Platonis in Gorgia (300.) Callicles: Οὐκ αἰσχύνει εἰς τοιαῦτα ἄγων τοὺς λόγους, ὦ Σώκρατες; Socrates: Ἦ γὰρ ἐγὼ ἄγω ἐνταῦθα, ὦ γενναῖε; ἢ ἐκεῖνος, ὃς ἂν φῇ ἀναίδην οὕτω τοὺς χαίροντας, ὅπως ἂν χαίρωσιν εὐδαίμονας εἶναι; Sic legitur in HSt. Ed. In Ed. Valderi Basil. 1534. p. 321. male ἀνέδην." Seager. Mss. "Diod. S. 78." Scott. App. ad Thes. "Diod. S. 1, 137. ad Diod. S. 1, 171. Wyttenb. Plut. 4, 499. ad Ammon. 115. a. Tayl. ad Demosth. 2, 662. Cant.: ad Diod. S. 2, 110. 586. 609. Tzsch. ad Strab. 4, 481. Heindorf. ad Gorg. 164." Schæf. Mss. Ælian. V. H. 4, 12. 9, 8. "Vocabulum ubique proscribendum. Vide Buttm. Auctar. in Plat. Gorg. 523. plerumque pro ἀνέδην positum. Corrigas igitur nobiscum Demosth. pro Cor. 229. J. Poll. 3, 129." Passow. Symb. ad Schneideri Lex. in Beckii Actis Seminarii Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 112. Glossæ: Ἀναίδην· Passim. Cf. notanda in Ἀνέδην.]

["Ἀναιδῶς, Aristoph. Thesm. 531. Soph. Œd. T. 362." Scott. App. ad Thes. Biel. Thes. Lex. Xenoph. Eurip. Alc. 697. Demosth. 645. Suid.: Ἀναιδῶς· ἀναισχύντως. Glossæ: Ἀναιδῶς· Impudenter.]

Ἀναίδεια, ἡ, Impudentia, Inverecundia. Demosth. pro Cor. Εἰς τοῦθ' ἧκεν ἀναιδείας ὥστε τολμᾷ λέγειν. Apud Hom. Il. A. (149.) I. (372.) dicitur ἀναιδείην ἐπιειμένος, Qui est impudens, q. d. Impudentia amictus. Od. X. (424.) ἀναιδείης ἐπέβησαν. Alibi, ἀναιδείηφι πιθήσας.

[Ἀναίδεια. Biel. Thes. Schleusner. Lex. in N. T. "Ἀναίδεια et ἀναισχυντία ut cognata, at diversa tamen, copulantur, 777." Reisk. Ind. in Demosth. Eur. Med. 608. Σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τἀγάθ', ἀλλ' αὐθαδίᾳ Φίλους ὑπωθεῖ. "Rom. A. ante corr. B. a corr. αὐθαδείᾳ. Perpetua in his formis confusio. Ἀναιδείη, et similia ab adjectivis in ης derivata substantiva, quæ passim ap. Hom. leguntur, vitiosa esse ante hos annos quindecim declaravi. Nunquam fuerunt nisi duæ horum substantivorum formæ. Prior est * ἀναιδία s. ἀναιδίη, ut φιλία s. φιλίη. Hac sola usi sunt Hom. Hesiod. ceterique vett. Altera est ἀναίδεια, ut βασίλεια, Regina, a solis Atticis, ni fallor, usurpata. Grammatici vero, quorum præpostera metri cura ἀναιδείην ἐπιειμένε et similia ap. Hom. invexit, tertiam formam finxerunt, ἀναιδεία, ut βασιλεία, Regnum, quæ non magis legitima est, quam φιλεία. Scribendum igitur ἀναιδίην ἐπιειμένε ap. Hom.; ἀναιδίην κατοπάζῃ ap. Hesiod.; ἀναιδίη δὲ καὶ ὕβρις ap. Theognidem: idemque de metro statuendum, quod de ῃς ὑπεροπλίῃσι, aliisque sexcentis syllabæ brevis inter duas longas inclusæ exemplis." Elmsl. In Hesiodi Ἔργ. 322. Gaisfordius edidit, αἰδῶ δέ τ' ἀναιδείη κατοπάζῃ, et notat hæc:—"Voss. 1. Gal. αἰδὼς δ' ἔτ' ἀναιδίῃ κατοπάζῃ: alii, αἰδὼς δέ γ' ἀναιδείῃ κατοπάζῃ: Med. αἰδὼς—κατοπάζει." In Theogn. autem loco et Idem, et Bekker. edidit, Αἰδὼς μὲν γὰρ ὄλωλεν· ἀναιδείη δὲ καὶ ὕβρις, Νικήσασα δίκην, γῆν κατὰ πᾶσαν ἔχει: neque aliter v. 647. Ἤδη νῦν αἰδὼς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωλεν, Αὐτὰρ ἀναιδείη γαῖαν ἐπιστρέφεται, sed in hoc posteriore loco Cod. Vat. teste Bekkero exhibet, ἀναιδίη. In Archilochi Fr. 88. p. 318. Gaisf., p. 55. Liebel., ap. Athen. 7., Casaub. et Schweigh. ediderunt ἐς ἀναιδίην, pro quo olim legebatur ἀναιδείην. De hac quæstione omnino vide Valck. ad Eur. Phœn. 1475. Brunck. ad Eur. Bacch. 259. Schæf. Meletem. Cr. 41. Maltb. ad Lex. Gr. Pros. lxxx—lxxxiv. Passow. in libro, cui titulus, Uber Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbucher. p. 15. "Porson. Advers. 45. locum sic reformatum voluit: Ἀλλά σ' ἡ γαστὴρ νόον τε καὶ φρένας παρήγαγεν Εἰς ἀναιδείαν." Gaisf. "Bibl. Cr. 2, 1. p. 62.: de accentu ad Mœrin 191.: Wakef. Herc. 163. Musgr. 165. Jacobs. Anth. 6, 148. Lapis Ἀναιδείας, Luzac. Exerc. 173." Schæf. Mss.]

[Ἀναίδεια. Suid. Ἀναίδεια· ἡ ἀναισχυντία. Zonar. Ἀναίδεια· παρὰ τὸ ἀναιδής, τοῦτο παρὰ τὸ αἰδῶ, αἰδής, ἀαιδής, καὶ ἀναιδής. Etym. M.: Ἀναίδεια. Ὤ μοι, ἀναιδείην ἐπιειμένε, (Il. A. 149.) σημαίνει τὴν ἀναίδειαν ἐνδεδυμένε, (Pseudo-Did. ἀναισχυντίαν ἠμφιεσμένε, περιβεβλημένε,) ὁ γὰρ φιλόχρυσος ἀναιδής, ἀπὸ τοῦ ἀαιδής, τοῦτο παρὰ τὸ αἰδῶ, αἰδής, ἀαιδής, καὶ ἀναιδής. Cf. Schol. Ven. Ἀναίδεια· ἡ ἀναισχυντή, (l. ἀναισχυντία,) ἐκ τοῦ ἀναιδὴς ἀρσενικοῦ, εἰς θηλυκὸν μετῆλθε διὰ τοῦ εια ἀναίδεια. Ἀναιδὴς παρὰ τὸ αἰδῶ καὶ κατὰ στέρησιν καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ἀναιδής, ὁ ἐστερημένος τῆς αἰδοῦς. Τὸ δὲ αἰδὼς παρὰ τὸ εἴδω τὸ θεωρῶ, καὶ κατὰ στέρησιν ἀείδω. Ἀναίδεια, κοινῶς, ἀναιδείη Ἰωνικῶς. Hesych. Ἀναίδειαν· ἀναισχυντίαν. ("Sic Schol. Il. A. 149. nisi malis Hesych. respexisse Luc. 11, 8. ut ibi Pricæus." Albert.) Ἀναιδείας φᾶρος· πιών. Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ, παρὰ τὸ, Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Schowii Cod. exhibet πίων. Vide Interprr. ap. Albert. Cf. Toup. Emend. 3, 492.:—"Scribo, Ἀναιδείας φᾶρος, φᾶρος διπλοῦν. Hesych. Δίκολον l. Δίβολον· φᾶρος διπλοῦν." Brunck. Lex. Soph. legit: Ἀναιδείας φᾶρος· χιτών. Glossæ: Ἀναίδεια· Improbitas, Petulantia.]

[Ἀναίδεια. Suid. v. Θεός: Καὶ Παροιμία, Θεὸς ἡ Ἀναίδεια, λέγεται κατὰ τῶν δι' ἀναισχυντίαν τινὰ ὠφελούντων. Ἐτιμᾶτο δὲ καὶ Ἀθήνησιν ἡ Ἀναίδεια, καὶ ἱερὸν αὐτῆς, ὡς Ἴστρος ἐν ιδ'. "Ὠφελούντων, sic quidem Mss. Par. exhibent; sed scribere malim ὠφελουμένων, ut ap. Zenob. et Diogenian.: Dicitur in eos, qui ex impudentia emolumentum capiunt. Athenienses Contumeliæ et Impudentiæ aras olim posuisse e Theophr. refert Zenob. Adag. 336. Clemens Alex. quoque Adm. ad Gent. p. 12. testatur, Epimenidem Athenis Impudentiæ aram erexisse, quem vide." Kust. Phot.: Θεὸς ἡ ἀναίδεια· λέγεται ἐπὶ τῶν δι' ἀναισχυντίαν ὠφελουμένων, ἐτιμᾶτο δὲ καὶ Ἀθήνησιν ἡ Ἀναίδεια, καὶ ἱερὸν ἦν αὐτῆς, ὡς Ἴστρος ἐν ιδ'. "De hoc Proverbio, Dea Impudentia, et de fano, quod Impudentiæ Athenis dedicatum fuit, consulendus est Erasm. Adag. Chil. 3. Cent. 1. c. 63. et, qui illius fontibus suos hortos irrigavit, Tiraquell. ad Alex. ab Alex. Gen. Dier. 1, 13. Male igitur Sylb. judicavit, Hadr. Junium non absurde censuisse, ap. Pausan. 1, 28. ἀναιτίας leg. esse pro ἀναιδείας. Illud fanum autem juxta Areopagum fuit, (tradente Paus. l. c.) Meurs. Areop. 2." Siebelis. ad Phanodemi, Demonis, Clitodemi, atque Istri Ἀτθίδων, et Reliq. Libr. Fragmm. p. 62.]

Ἀναιδεύομαι, Impudentia utor, Impudenter me gero, ἀναισχυντῶ. Dicitur autem ἀναιδεύομαι, quo Atticos uti negat Phrynichus, eadem forma qua ἀκρατεύομαι, ἐγκρατεύομαι, et πανουργεύομαι, et ἀσωτεύομαι. [Phrynich. Ecl. Αὐθαδίζεσθαι λέγε, μὴ ἀναιδεύεσθαι. "Thom. inquit elegantius dici * ἀπαυθαδίζεσθαι, quam αὐθαδιάζεσθαι et ἀπαυθαδιάζεσθαι. Idem quoque observat Atticos nunquam dicere ἀναιδεύεσθαι sine præpositione, nec ἀναισχυντεῖν, quod idem valet, sed addita præpositione * ἀπαναιδεύεσθαι et ἀπαναισχυντεῖν." Nunn. "Αὐθαδίζεσθαι Naz. αὐθαδιάζεσθαι et * ἀπαυθαδίζεσθαι Chrysost. ἀπαυθαδιάζειν, Philo, Naz. ἀπαυθαδιάζεσθαι, Procop." Hœsch. "Ἀναιδεύεσθαι, Athanas. 1. p. 62. 67. et 2. p. 25. Chrysost. π. Ἱερωσύνης 3.: ἀναισχυντεῖν autem, quod Atticos unquam dicere Thomas negat, Plato de LL. 5. usurpat: Ὡς ὅπου ἀναισχυντοῦσι γέροντες, ἀνάγκη καὶ νέους ἐνταῦθα εἶναι ἀναιδεστάτους. Ἀναισχυντοῦμαι, Pudore suffundor, Aristot. Rhet. 3. Ὡς γὰρ ὁ λίθος πρὸς τὸν Σίσυφον, ὁ ἀναισχυντῶν πρὸς τὸν ἀναισχυντούμενον." Hœsch. "Μὴ ἀναιδεύεσθαι, pr. Ed. ἀλλὰ μὴ ἀναιδεύεσθαι." Pauw. "Toup. Opusc. 1, 420. Emend. 2, (28. et) 167. ('Hesych. Σίφνιος·—δηλοῖ οὖν τὸν διὰ δακτυλίου αἰδούμενον, quæ corrupta sunt atque ita rescribenda, τὸν διὰ δακτύλου ἀναιδευόμενον. Hesych. * Λιπαίνει· ἀναιδεύεται. Aristoph. Eq. 397. Ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται, Κοὐ μεθίστησι τοῦ χρώματος Τοῦ παρεστηκότος.') 4, 464. ('Idem Comici locus a Suida laudatur v. Ἐρύθημα, sed ubi προσαναιδεύεται cor-

rupte pro πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται.')" Schæf. Mss. A
"Ἀναιδεύομαι, Impudenter me gero. Theod. Prov. 7, 13. Ἠναιδεύσατο ἐν προσώπῳ αὐτῆς, Impudenter se gessit vultu suo. Suid. * Ἠναιδηκότες· ἀναισχυντήσαντες." Biel. Thes.]

[* Ἀπαναιδεύομαι, vide simplex v. Ἀναιδεύομαι. "Bergler. ad Alciphr. 137." Schæf. Mss. Thom. M. Ἀπαναισχυντῶ, καὶ ἀπαναιδεύομαι, Ἀττικοὶ, οὐ χωρὶς τῆς προθέσεως. "Mens auctoris est, duo hæc verba absque præpositione minus recte usurpari, quasi nempe parum Attica sint ἀναισχυντῶ, et ἀναιδεύομαι. Ad prius quod attinet, utramque vocem, sc. ἀπαναισχυντῶ et ἀναισχυντῶ, ap. Atticos Scriptt. reperiri, e Lexx. manifestum est. Deinde vero ἀναιδεύομαι occurrit in Arist. Eq. 396. quare dubitari nequit, quin ea vox in Atticarum numerum pro suo jure venire debeat, tametsi Thom. aliter sentiat." Sallier. In Schneideri Lex. etiam tert. Ed. non legitur.]

[* Καταναιδεύομαι, Impudenter tracto aliquem, Loquor contra aliquem. Eust. Il. A. p. 52. Bas. Καὶ B
διὰ τὸ τολμῆσαι καὶ αὐτοῦ καταναιδεύσασθαι δι' ἀπειλῆς.]

"Ὑπεραναιδεύομαι, Impudentia vincor, Aristoph. "Eq." [1206. Οἴμοι κακοδαίμων, * ὑπεραναιδεσθήσομαι, tacite Brunck. neque aliter edidit Kust. Schol. atque ex eo Suid.: Ὑπεραναιδεσθήσομαι· τῇ ἀναιδείᾳ νικηθήσομαι, οἷον ἀναιδέστερός μου φανήσεται. "Elegans verbum, et novum. Ὑπερτρέχεσθαι est Vinci in certamine cursus. Ad similitudinem hujus et similium verborum, ὑπεραναιδεῖσθαι finxit poëta pro Superari impudentia." Casaub. Vide Schneider. Lex.]

¶ Αἰδοῖος, (οία, οῖον,) ab αἰδὼς fit αἰδῶος, et mutato Bœotice ω in οι, αἰδοῖος, ut Etym. ait, Venerabilis, Veneratione dignus, Venerandus, vel, Cui præstari debet reverentia, Reverendus, Reverentia dignus. A Livio, Verendus dicitur. Od. I. (271.): ξεῖνοι αἰδοῖοι: Ξ. (234.) Δεινός τ', αἰδοῖός τε, μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην: Θ. (21.) Ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο, Δεινός τ', αἰδοῖός τε. Sic et alibi, C
ut Od. T. (254.) φίλος et αἰδοῖος copulat, ut αἰδῶ et φιλότητα, Il. Ω. (111.) unde et compar. αἰδοιότερος cum φίλτερος, Od. Λ. (359.) Καί κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην, pro quo et αἰδοιέστερος dicitur, ut Eust. annotat. || Αἰδοῖος ἱκέτης, inquit Bud., Dignus qui exoret quod petit. Videtur autem Bud. hanc expositionem accommodare voluisse huic Homeri loco, Od. O. (372.) καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα. Ubi Eust. dicit αἰδοῦς ἀξίοις, ξένοις δηλαδὴ καὶ ἱκέταις. || Αἰδοίη ταμίη, Od. A. (139.) vult dictum esse περὶ τῆς σώφρονος, De casta. Sed fortasse αἰδοίη ταμίη ita dicitur ab Hom., ut παρθένος αἰδοίη, Il. B. (514.) i. e., ut ego interpretor, Virgo verecunda, Virgo pudibunda, ut hic αἰδοίη significationem activam habeat, non passivam, ut αἰδοῖος in superioribus exemplis; et ut Penelope dicitur αἰδοίη, Od. T. (165.) Matrona venerabilis, Verenda. || Αἰδοῖος in activa signif., Verecundus. Od. P. (578.) κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης.

["Αἰδοῖος, Heyn. Hom. 4, 482. 5, 244. 8, 263. Ernest. ad Od. K. 10, 11. ('Αἰδοίοις ἀλόχοισιν, al. D
αἰδοίης, Clark. Sic Eust. idque verum, ut Il. Z. 250. Nuspiam ap. Hom. αἰδοῖος in feminino, sed semper αἰδοίη. Huc respexit et Hesych. Παρ' αἰδοίησι· παρὰ τοῖς αἰδοῦς ἀξίοις,' vel saltem ad Il. Z. 250. Κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίῃς ἀλόχοισιν. 'Itaque recte recepit Barnes.' Albert. ad Hesych. loc.: 'Nisi malis, Παρ' αἰδοίῃς· ταῖς αἰδοῦς ἀξίαις, ut Jens. ex Il. Z. 250.' In Codice reperitur τοῖς—ἀξίαις. 'Musuro articulus τοῖς imposuit. Retinendum ἀξίαις, prævio ταῖς. Cf. VV. DD. qui locum poëtæ notant.' Schow.) ad Od. O. 372. Wakef. Alc. 612. Diod. S. 1, 608." Schæf. Mss.]

"Αἰδοῖιος, poëtice pro αἰδοῖος, ut ὁμοίιος pro "ὁμοῖος, Venerabilis, Reverendus."

[Αἰδοῖος. Apollon. Lex. Αἰδοῖος· ποτὲ μὲν, αἰδοῦς ἄξιος. Αἰδοῖός τέ μοί ἐσσι φίλε, (Il. Γ. 172.) Ποτὲ δὲ, ἐπὶ τοῦ αἰδομένου. Κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης, (Od. P. 578.) Καί· Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα, (Od. A. 139.) Hesych. Αἰδοίη· αἰδοῦς ἀξία. Αἰδοῖος· δίκαιος, τίμιος, αἰδοῦς ἄξιος, καὶ ἐπὶ τοῦ αἰδουμένου δὲ χρῆται τῇ λέξει Ὅμηρος, καὶ ἐπὶ τοῦ ἱκέλου. Κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης. "'Scr. ἱκέτου.' Heins. Guyet. Soping. Cf. Bud. Comm. L. G. 355. Phavor. perperam οἰκέτου, quod tamen placuit Brunoni et Grabio. Et favet Etym. qui αἰδοίους explicat τοὺς οἰκέτας, (at vide Eust. 1784. mox citandum.) Sed οι et ι sæpe permiscentur, ut et vv. οἰκέτης et ἱκέτης. Vide tantum Barnes. ad Od. 10, 11. et ad Eurip. Alc. 437. et inf. Not. in v. Διαμελεοὶ, et Ælian. H. A. 11, 31. p. 674." Albert. Suid.: Αἰδοῖος· ὁ αἰδοῦς καὶ ἐντροπῆς ἄξιος. Δαμάσκιος· Ὁ Ἰσίδωρος ἐξεπλήττετο, ὁρῶν τὸν Πρόκλον αἰδοῖόν τε καὶ δεινὸν ἰδεῖν, αὐτὸ δοκῶν ἐκεῖνο ὁρᾷν τὸ φιλοσοφίας τῷ ὄντι πρόσωπον. Zonar. Αἰδοῖος· ὁ αἰδοῦς καὶ ἐντροπῆς ἄξιος. Δαμάσκιος· Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ἐξεπλήττετο, ὁρῶν τὸν Πρόκλον αἰδοῖόν τε καὶ δεινὸν ἰδεῖν. Damascius Photii p. 570=1068. Εὐφραίνετο δὲ ὁρῶν τὸν Πρόκλον ὁ Ἰσίδωρος αἰδοῖόν τε ἅμα καὶ δεινὸν ἰδεῖν, αὐτὸ δοκῶν ἐκεῖ ὁρᾷν τὸ φιλοσοφίας τῷ ὄντι πρόσωπον. Vide Marin. in Procli Vita p. 7=3. Eust. 399. Ἐν τῷ, Αἰδοῖός τέ μοί ἐσσι φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε, αἰδῶ καὶ φόβον ἑαυτῇ πρὸς Πρίαμον ἡ Ἑλένη ἐπιμαρτύρεται· δι' ὧν ἡ τῶν ἐλαττόνων πρὸς τοὺς ὑπερέχοντας σχέσις συνέχεται· ἡ γὰρ ὑπερβάλλουσα τιμὴ ἐν αἰδοῖ κεῖται καὶ φόβῳ· καὶ ταῦτά ἐστιν, ἃ σώζει τὴν Ἑλένην ἐν Τροίᾳ· καλῶς γὰρ ἔφη ὁ εἰπὼν, ὅτι Δέος ᾧ πρόσεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ, Σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο. Ἰστέον δὲ ὅτι αἰδοῖος μὲν, ὁ ἐφελκόμενος τὴν ἐξ ἑτέρων αἰδῶ, καὶ ἄξιος αἰδοῦς· αἰδήμων δὲ, ὁ ἄλλους αἰδούμενος· αἰδύλος μέντοι παρὰ τοῖς ὕστερον * ἀντιφραστικῶς, ὁ θρασύς· καὶ ὅτι καὶ ὁ αἰδήμων, αἰδοῖος ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται· ὥστε διχῶς ὁ αἰδοῖος, ὁ αἰδοῦς τε ἄξιος, ὅθεν καὶ αἰδοίη ταμίη, καὶ ὁ αἰδούμενος, ὡς τὸ, Κακὸν δ' αἰδοῖος ἀλήτης, (Od. P. 578. ubi nota κακὸν, non, ut vulgo legitur in Homero, κακός. Κακῶς exhibetur in quibusdam Mss. Vide Guyet. ap. Albert. ad Hes. v. Αἰδοῖος.) καὶ ὅτι αἰδεῖται μὲν, ἡ αἰδήμων Ἑλένη, ὡς μὴ τῷ κουριδίῳ ἀνδρὶ συνοῦσα, δέδιε δὲ, ὡς ὑπὸ τῶν ἄλλων μισουμένη: 1402. Ἐν δὲ τῷ λέγειν αἰδοίη ταμία, ὑποτίθεται ὅτι καὶ τὰς ἐν τοῖς τοιούτοις ὑπουργούσας ἀμφιπόλους, σώφρονας εἶναι χρή· οὕτω γὰρ οὐκ ἂν ὁ δεσποτικὸς αὐταῖς οἶκος ἐξαντλοῖτο: 1784. Τὸ δὲ αἰδοίοισιν ἔδωκα, ἀντὶ τοῦ, ἀνδράσιν αἰδοῦς ἀξίοις, ξένοις δηλαδὴ καὶ ἱκέταις· * παραιτητέον γὰρ τοὺς ἄλλους ἀναξίως Ὁμήρου νοοῦντας ἐνταῦθα τὸ αἰδοίοις, καὶ κίναιδον διομολογουμένοις τὸν Εὔμαιον. Hinc patet in loco Hesych. citato pro vulg. ἱκέλου recte VV. DD. ἱκέτου correxisse. Adde Etym. M.: Αἰδοίους· τοὺς οἰκέτας, (Cod. Augustan. ap. Tittm. ad Zonar. cxxiii. ἱκέτας recte exhibet,) λέγει, διὰ τὸ ἀξίους εἶναι αἰδοῦς, ὡς ἐν τῷ, Τοὔνεκ' ἐγώ σ' αἰδήσομαι, οὐ διὰ τὸ ψεύδεσθαί σε περὶ Ὀδυσσέως, διὰ τοῦτο προσήσομαί σε ὡς οἰκέτην. (Respicitur Od. Ξ. 388. Οὐ γὰρ τοὔνεκ' ἐγώ σ' αἰδέσσομαι, οὐδὲ φιλήσω, Ἀλλὰ Δία ξένιον δείσας, αὐτόν τ' ἐλεήσας. Ubi Pseudo-Did. προσδέξομαι καὶ τιμήσω ὡς ἱκέτην. Edd. vett. cum Etym. M. et Eustathio αἰδήσομαι habent. "Αἰδέσσομαι e Ms. et e Schol. vet. edidit Barnes. Quocum facit et Ms. a T. Bentl. collatus. Vulgg. αἰδήσομαι. Quæ vox alibi ap. poëtam non occurrit. Vide ad Il. I. 504. et 636. et X. 419." Clark.) Αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα (Il. A. 23. 377.):—καὶ, Αἰδοῖος μέν τ' ἐστὶ καὶ ἀθάνατος:—προσδεκτοὺς μετὰ αἰδοῦς. Ἐξηγεῖται οὖν, τί ποτέ ἐστιν αἰδοῖος, ἐπενεγκὼν, Σόν τε νόον, σά τε γούναθ' ἱκάνω:—ἀντὶ τοῦ, ἱκετεύω. Verba illa, in fine glossæ hujus corrupte citata, extant in Od. H. 147. Αἰδοῖος μέν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν, Ἀνδρῶν ὅστις ἵκηται ἀλώμενος, ὡς καὶ ἐγὼ νῦν Σόν τε ῥόον, σά τε γούναθ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας· Ἀλλ' ἐλέαιρε, ἄναξ· ἱκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι. Ubi Pseudo-Did. Ἱκάνω· ἀντὶ τοῦ ἱκετεύω. Corrige igitur in Etym. ἀθανάτοισι —ῥόον pro ἀθάνατος. Cf. Od. H. 147. Etym. M.: Αἰδοῖος· αἰδοῦς καὶ τιμῆς ἄξιος· οἷον, Αἰδοῖός τέ μοί ἐσσι, φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε, (Il. Γ. 172. ubi Pseudo-Did. αἰδοῦς καὶ τιμῆς ἄξιος.):—ἀπὸ τοῦ αἰδὼς γίνεται αἰδῷος, ὥσπερ ἠῷος καὶ ἡρῷος· καὶ κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τῆς ῳ διφθόγγου εἰς οι, ἠοῖος καὶ αἰδοῖος. ἔχει δὲ τὸ αἰδῷος, τὸ ι προσγεγραμμένον· ὅτι τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ως διὰ τοῦ ωιος παράγωγα, σὺν τῷ ι γράφονται καὶ περισπῶνται· * Μίνως, Μινῷος· ἥρως, ἡρῷος· πάτρως,

πατρῷος· ἠώς, ἠῷος· καὶ αἰδώς, αἰδῷος. Οὕτως ὁ Χοιροβοσκὸς εἰς τὸ Περὶ Ποσότητος. Ἔστι δὲ εἴδους τῶν παραγώγων κτητικοῦ. Πόσοι τύποι τῶν κτητικῶν; Plura ap. ipsum vide, et cf. Etym. G. Iterum Etym. M. p. 26.: Ἀλλ' ἕτερος κανών ἐστιν, ὁ λέγων, ὅτι τὰ διὰ τοῦ ωος ἔχοντα τὸ ι ὑπὲρ β' συλλαβὰς, *προπερισπῶνται· χωρὶς τοῦ κολῳὸς, ὃ σημαίνει τὸν θόρυβον· οἷον, Ἀχελῷος, αἰδῷος, ἠῷος. Οὕτω καὶ ἀθῷος. Πρόσκειται ἔχοντα τὸ ι, διὰ τὸ λαγωὸς καὶ πατρωός· σημαίνει δὲ τὸν λεγόμενον πατροιόν. Πρόσκειται, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, διὰ τὸ κλῳός· σημαίνει δὲ τὰ σίδηρα, ἃ φοροῦσιν οἱ κατάδικοι· ἃ λέγονται κλοιά.]

" Αἰδοιέστερος et Αἰδοιέστατος, irregulariter dicun-" tur pro αἰδοιότερος et αἰδοιότατος, ut ἀφθονέστερος et " ἀφθονέστατος pro ἀφθονώτερος et ἀφθονώτατος, et " similia alia, quorum meminerunt Eust. et Etym. " Regulari autem comparativo αἰδοιότερος usus est " Hom. Od. Λ. (359.) Καί κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος " ἀνδράσιν εἴην, Venerabilior essem et majore me " reverentia dignarentur," [ubi Pseudo-Did. αἰδοῦς ἄξιος. Idem, notante Wakef. Mss., ad Od. B. 190. Ἀνιηρέστερον· λυπηρότερον, ὡς τὸ αἰδοιέστερον, ὤφειλε γὰρ ἀνιηρότερον· οὕτω καὶ ἀμορφέστερον, *δικαιέστερον, ἀκρατέστερος, ἀπὸ τοῦ ἄκρατος, *σπουδαιέστερος, *ἀναγκαιέστερος, *ἀλλοιέστερος, ἐπιτηδειέστερος, ἀφνειέστερος, καὶ Ἀριστοφάνης, κατὰ Σέλευκον, ἔγραφε φιλοκτεανέστατε, παρ' Ὁμήρῳ, Il. A. 122. Philemon. Lex. Αἰδοιέστατος· ποιητικὸν, καὶ ἔστι κατ' ἔθος Ἰώνων. Τὰ γὰρ διὰ τοῦ ο συγκριτικὰ διὰ τοῦ ες προφέρουσιν, οἷον αἰδοιέστερος, αἰδοιέστατος· *δικαιέστερος, *δικαιέστατος· ὁμοίως καὶ *ἀρχαιέστερος, *ἀρχαιέστατος. Ὤφειλε γὰρ τὰ τοιαῦτα εἶναι δικαιότερος, αἰδοιότερος, ἀρχαιότερος. Ὁμοίως καὶ τὰ τούτων ὑπερθετικά. Eust. in Dionys. P. 172. Ἐκ τοῦ δ' ἂν γεραρός τε καὶ αἰδοιέστερος εἴης: Ὅρα δὲ τὸ αἰδοιέστερος, ποιητικώτερον ὂν, καὶ τῷ μέτρῳ χρήσιμον. Κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ παρὰ Πινδάρῳ, (Ol. 3, 75. κτεάνων Δὲ χρυσὸς αἰδοιέστατον, ubi Schol. R. ἤγουν τιμιώτατον· τὸ γὰρ πλεῖστα αἰδοῦς ἄξιον, τιμιώτατον πάντων: Pyth. 5, 22. αἰδοιέστατον Γέρας.) Ἐκεῖνος δὲ καὶ *ἀφθονέστερον λέγει, καὶ ἄλλα τοιαῦτα: 742. μάλα γάρ τε *κακοξεινώτεροι ἄλλων· σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι καὶ οὗτος τοῦ κακοξεινότερος τὴν παραλήγουσαν ἀντὶ μακρᾶς ἐδέξατο· καθὰ καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ, ἔνθα καὶ ἐῤῥέθη τὰ εἰκότα. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἠδύνατο μὲν ἐκφυγεῖν τὴν *κακομετρίαν ὁ Διονύσιος, σχηματίσας, ὥσπερ καὶ πρὸ τούτου ἐκ τοῦ αἰδοῖος τὸ αἰδοιέστερος Ἰωνικῶς, οὕτω καὶ ὧδε ἐκ τοῦ κακόξεινος, τὸ *κακοξεινέστερος· ἀλλ' ἔοικε θελῆσαι μᾶλλον *συγχωλᾶναι τῷ Ὁμηρικῷ μέτρῳ, ἤπερ ἄλλως ὀρθὸν προαγαγεῖν τὸ ἔπος, καὶ *ἄσφαλτον. Etym. M.: Αἰδοιέστατος· Ἰστέον ὅτι τὸ *ἀρχέστατον, ὡς παρὰ Αἰσχύλῳ ἐν Πηνελόπῃ, οἷον· Ἐγὼ γένος μέν εἰμι Κρὴς ἀρχέστατον· καὶ τὸ αἰδοιέστατον καὶ *ἀφθονέστατον, ποιητικά εἰσι, κατ' ἔθος Ἰώνων γινόμενα. Τὰ γὰρ διὰ τοῦ ο συγκριτικὰ, διὰ τοῦ εσ προφέρουσιν· οἷον, *δικαιέστερος, καὶ *ἀρχέστερος, καὶ *ἀφθονέστερος. Ὤφειλον γὰρ τὰ προειρημένα, δικαιότερος εἶναι, καὶ ἀφθονώτερος, καὶ ἀρχαιότερος. Οὕτω Φιλόξενος εἰς τὸ Περὶ Συγκριτικῶν. Ὥσπερ δὲ οὗτοι διὰ τοῦ εσ σχηματίζουσιν, οὕτω καὶ οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ισ, ποτίστατον λέγουσι καὶ λαγνίστατον, καὶ ψευδίστατον· καὶ, Λαλίστερον εὕρηκά σε καὶ πτωχίστερον:—Ἀριστοφάνης Πλατανισταῖς, (l. Ταγηνισταῖς, v. Brunck. ad Aristoph. Tagen. Fragm. 25.: at Eust. 1441, 26. Platoni Comico ἐν Κλεοφῶντι tribuit, notante G. Burges. ad marg., de qua re silet Brunck.) Ἵν' ἀπαλλαγῶμεν ἀνδρὸς *ἁρπαγιστάτου:—καὶ κλεπτίστατος καὶ *πληκτίστατος λέγουσιν. Ὁμοίως καὶ διὰ τοῦ αι, ἰσαίτατα, ἀσμεναίστατα, *προυργιαίτατα, ἡσυχαίτερον· ἀσμεναίστατα μέντοι, Πλάτων ἐν α' Πολιτικῶν· καὶ ἰσαίτερα, καὶ πλησιαίτερον, καὶ ἡσυχαίτατα. Ξενοφῶν δὲ (K. A. 1, 9, 16.), καὶ φιλαίτατα. " In ἀσμεναίστατα duplicis scripturæ sunt vestigia, ἀσμεναίτατα, et ἀσμενέστατα: prius requirunt et præcedentia et seqq." Sylb. Eustath. 1441.: Τὸ δὲ ἀνιηρέστερον ὤφειλε μὲν εἶναι ἀνιηρότερον, μέτρου δὲ χάριν οὕτω λαλεῖται· ὡς καὶ τὸ αἰδοιέστερον, καὶ λοιπὰ τοιαῦτα, ἐν οἷς καὶ τὸ ἀμορφέστατος γυνὴ παρ' Ἡροδότῳ, (1, 196. Ὡς γὰρ δὴ διεξέλθοι ὁ κήρυξ πωλέων τὰς εὐειδεστάτας τῶν παρθένων, ἀνίστη ἂν τὴν ἀμορφεστάτην, κ. τ. λ.) ἐν ἀκριβεστέροις ἀντιγράφοις. (Vide Schweigh.) Καὶ τὸ ποδηγέστερον, ἐκ τοῦ ποδηγὸς, ἀντὶ τοῦ, *ὑφηγητικώτερον, ὅπερ ἐν τοῖς τοῦ Σουΐδα κεῖται, (v. Kust. ad Suid. v. Ποδηγέστερον.) Πλεονάζει δὲ τοιαύταις παραγωγαῖς καὶ ὁ Πίνδαρος, (præter loca ex eo laudata, habes in Ol. 2, 111. *ἀπονέστερον, ubi Gl. Ms. γ. *ἄθλιβον καὶ ἄλυπον: 172. *ἀφθονέστερον, ubi Gl. Ms. γ. τὸ α ἐστὶν ἐπιτατικὸν, καὶ οὐκ ἀρνητικόν.) Οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ ταῦτά φασιν. Εὕρηται καὶ *δικαιέστερον, καὶ ἀκρατέστερον ἐκ τοῦ ἄκρατος. Ἐπίχαρμος δὲ καὶ *ἀλλοιέστερον λέγει, καὶ ἐπιηρεστέραν, καὶ *ἀναγκαιέστατον, καὶ *ὡραιέστατον. (In Sturzii Empedocle hæc frustra quæsivimus.) Στησίχορος δὲ, *ὑπερθυμέστατον ἀνδρῶν. Ἑκαταῖος δὲ, Οἱ Βιαντίδαι, ἄνδρες *σπουδαιέστατοι ἐγένοντο· καὶ Ἡρόδοτος, Τὰ σπουδαιέστερα τῶν πραγμάτων, (1, 8. 133. ubi v. nott.) Δημόκριτος δὲ, ἐπιτηδειέστατόν φησι· καὶ Δειν(ί)λοχος, *γενναιέστατον· Ἀντίμαχος δὲ, Ὅτι ἀφνειέστατος ἔσκεν, (v. Schellenberg. ad Antimachi Reliqq. 106.) Εὔπολις δὲ, Πόλιν *θεοφιλεστάτην οἰκοῦσιν, *ἀφθονεστάτην τε χρήμασι. (Sic Sophocles ap. Schol. Pind. Pyth. 4, 221. Ὦ γῆ Φεραία χαῖρε, σύγγονόν θ' ὕδωρ Ὑπερεία κρήνη, νᾶμα θεοφιλέστατον.) Πίνδαρος (l. c.) *ἀπονέστερον. Σέλευκος δὲ παρ' Ὁμήρῳ φησὶ τὴν *Ἀριστοφάνειον γραφὴν ἔχειν, Ἀτρείδη, κύδιστε, φιλοκτεανέστατε πάντων. Εἰ δέ τῳ δοκεῖ χρῆναι τοιούτου τύπου θέσθαι καὶ Σοφοκλέους τὸ, Κακοπινέστατον ἄλημα στρατοῦ (Ajac. 381.) ἵνα ᾖ ἐκ τοῦ πίνος, ὁ ῥύπος, κακοπινότατος καὶ ἐκεῖθεν κακοπινέστατος, ἴστω μὴ ἀκριβῶς λέγων· ἐκεῖνο γὰρ οὐκ ἐξ ἁπλοῦ τοῦ πίνου γέγονεν, ἀλλ' ἀπὸ συνθέτου τοῦ κακοπινοῦς, ἵνα γίνοιτο καθὰ ἐκ μακροκαταλήκτου τοῦ εὐγενὴς, ὁ εὐγενέστερος, οὕτω καὶ κακοπινὴς, κακοπινέστερος, καὶ κακοπινέστατος. Χρῆσις κακοπινοῦς παρὰ τῷ Δειπνοσοφιστῇ ἐν τῷ, Συνεσπασμένοι καὶ κακοπινεῖς, οὐ μόνον τοῖς ἤθεσιν, ἀλλὰ καὶ τῇ ἕξει, (Athen. 565. ubi τῇ desideratur. De Eust. loco silet Schweigh. quem vide de v. συνεσπασμένοι agentem.) Ὥσπερ δέ φασι διὰ τοῦ ες σχηματίζουσιν Ἀττικοὶ, οὕτω καὶ διὰ τοῦ ις. Ποτίστατον γάρ φασιν (φησὶν exhibet Maittair. de Dial. 31=42.) Ἀριστοφάνης (Thesm. 735. ubi v. Brunck.) Ὦ θερμόταται γυναῖκες, ὦ ποτίσταται. Οὕτω καὶ λαγνίστατον, καὶ κλεπτίστατον (Aristoph. Pl. 27.) καὶ, Λαλίστερον εὕρηκά σε, (λαλίστερα Ran. 91.) ὡς καὶ λαλίστατον, (Eur. Cycl. 314.) καὶ, Πολὺ πτωχίστερος, (Aristoph. Ach. 425. Οὐκ· ἀλλὰ τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστέρου,) καὶ ψευδίστατος· καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐξ ὑπερθετικῶν τῶν εἰς στος, ὑπερθετικὰ ἢ συγκριτικά. Καὶ Πλάτων δὲ Κλεοφῶντι, Ἵν' ἀπαλλαγῶμεν ἀνδρὸς *ἁρπαγιστάτου, (vide nos supra.) Καὶ *πληκτίστατος δὲ λέγουσιν. Ἔστι δὲ Πλάτωνος καὶ τὸ, Ἡδονὴ ἁπάντων *ἀλαζονίστατον. Τοῦ δὲ *ἀκρατίστερος, οὐχ εὕρηται ὑπερθετικὸν, (*ἀκρατέστατον extat ap. Plat. Philebo 397. vide Pierson. ad Mœr. 25.) οἷον, Οὔτ' ἀκρατίστερον, οὔτε λιχνότερον, οὔτε δοῦλον μᾶλλον, τῶν ἡδονῶν. Εἰσὶ δέ φασι σχηματισμοὶ καὶ διὰ τοῦ αι. Ἰσαίτατον γάρ φασι, καὶ προυργιαίστερον. Πλάτων δ' ἐν πρώτῳ Πολιτείας (" 2, 329. Steph. ubi nunc legitur ἀσμενέστατα" Maittair. l. c.) ἀσμεναίτατα λέγει, καὶ ἰσαίτερον, καὶ ἐν Χαρμίδῃ ἡσυχαίτατα. Ἔστι δὲ καὶ πλησιαίτερον. Ξενοφῶν δὲ, καὶ φιλαίτατον ἐν ἑβδόμῃ φησὶ (7, 3, 7. p. 476.) Τοῦτο δὲ καὶ φιλαίτατον ἐν πολλοῖς τῶν ἀντιγράφων εὕρηται. Τὸ μέν τοι φίλτατος, ἐκ τούτων συγκοπὲν, περιεῖλε τὰς ἀμφιβόλους γραφάς. Plura exempla affert Maittair. l. c. 30=41 —32=44. et Passow. in libro, cui titulus, Uber Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher, p. 52. " Αἰδοιέστατος, Valck. ad Herod. 142." Schæf. Mss.]

[Αἰδοῖος. Moschop. Hesiod. Ἔργ. p. 28. b.: Αἰδοίη ὡς γελοῖος ὁ ἄξιος γέλωτος, οὕτω καὶ αἰδοῖος ὁ αἰδοῦς ἄξιος. Αἰδοῖος δέ ἐστι τίς τινι, ἢ δι' ἃ ἔχει ἀγαθὰ, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα τὸ αἰδοίη· ἢ δι' ὃ εἰς αὐτὸν ἐξήμαρτεν ὁ αἰδούμενος. Φαίνεται δὴ τὸ αἰδοῖος ταὐτὸν εἶναι τῷ αἰδέσιμος· πλὴν ὅτι τὸ μέν ἐστι ποιητικὸν, αἰδοῖος· τὸ δὲ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἐν χρήσει. Αἰδήμων δὲ, ὁ εἰδὼς αἰδεῖσθαι. Cf. Eund. περὶ Σχεδῶν 189.: Διὰ δὲ τῆς αι διφθόγγου, ταῦτα· αἰδοῦμαι, τὸ ἐντρέπομαι· αἰδώς· αἰδέσιμος, ὁ αἰδοῦς ἄξιος· αἰδήμων, ὁ εἰδὼς αἰδεῖσθαι· αἰδοῖος, ὁ αἰδοῦς ἄξιος, ποιητικῶς· αἰδοῖα, τὰ κρυπτόμενα μόρια τῶν ἀνθρώπων.]

[Αἰδοίης et εἰδείης conf., ad Anthol. Pal. 893.]

Αἰδοίως, Cum reverentia, Cum observantia. Od. T. (243.) Αἰδοίως δ' ἀπέπεμπον ἐΰσσελμου ἐπὶ νηός.

Αἰδοῖον, τὸ, Substantivum, Inguen; nam ex iis vocabulis quæ in VV. LL. ponuntur pro interpretatione hujus nominis, nullum convenit, cum αἰδοῖον tam mulieris sit, quam viri: vix autem aliud nomen Lat. sing. num. commune sit utrique, quam Inguen. Plurali numero sæpe dicitur αἰδοῖα pro eodem, Il. N. (568.) Αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ. Thuc. 1. Διαζώματα ἔχοντες περὶ τὰ αἰδοῖα οἱ ἀθληταί. Et αἰδοῖα de muliere. Herod. 1. Ἐκ τῶν αἰδοίων τῆς θυγατρός. In singulari autem numero Plut. Κεφ. Ῥωμ. Sabinos enim aiunt mulieris αἰδοῖον appellare Spurium. Sic autem Græci ab αἰδὼς dicunt αἰδοῖα, ut Latini a nomine Pudor vocant Pudenda, et Verenda a verendo. Quare vana est altera etymologia, ut sint αἰδοῖα dicta παρὰ τὸ οἰδαίνειν ἐν τῇ συνουσίᾳ ὀργῶντα, neque enim οἰδεῖα dicitur, sed αἰδοῖα. Et Hom. ipse αἰδῶ pro αἰδοῖα usurpat. || Αἰδοῖα Gaza Testiculos alicubi vertit, item Coles.

[" Αἰδοῖα, Res Venereæ, ad Lucian. 1, 250. ad Od. O. 372. Mitsch. Cer. 173. Pudenda viri, Fischer. ad Palæph. 24. a." Schæf. Mss. Beckmann. Hist. Mir. 123. 167. HSt. Lex. Medic. 544. 553. 598—9. Theoph. Nonn. 12. 37. 195. 273. "Τὰ αἰδοῖα, Virilia, signum et symbolum roboris, Diod. S. 1, 57. et Wessel.: ibid. 65. Herod. 125, 17. τὸ αἰδοῖον cultu dignum, ut τῆς γενέσεως αἴτιον, Diod. S. 1, 98. etc. plura 4, 6. egregia. Hinc in Æg. adoratum ut Deus, Diod. S. 1, 252. in Dionysii τελεταῖς ceterisque omnibus honoratum. Τὸ θαλάσσιον αἰδοῖον, Athen. 105. (coll. Etym. M. v. Ἀλεσούριος.)" Valck. Mss.]

[Αἰδοῖον. Suid. Αἰδοῖον· τὸ μόριον, ὃ καὶ ἀναγκαῖον πρός τινων καλεῖται, ἐπεὶ τῆς ἀνάγκης ἐστὶ σύμβολον. Ὅτι μεγάλα ἔχων αἰδοῖα ἀνδρασάθων ἐλέγετο. Respicitur Artemid. 1, 45. Πενίᾳ δὲ, καὶ δουλείᾳ, καὶ δεσμοῖς (ἔοικε,) ὅτι ἀναγκαῖόν τε καλεῖται, καὶ τῆς ἀνάγκης ἐστὶ σύμβολον, ubi plura περὶ αἰδοίων legi possunt. Zonar. Αἰδοῖα· τὰ μόρια, παρὰ τὸ τὴν αἰδῶ, (de locutione παρὰ τὸ, sequente articulo τὴν, egit Bast. Comment. Palæogr. 830. hoc tamen loco neglecto,) γυμνῶσαι γὰρ, ἢ ὀνομάσαι ταῦτα αἰδούμεθα, ἢ παρὰ τὸ ἀνοιδαίνειν ἐν τῇ συνουσίᾳ ὀργῶντα. Ἔστιν οὖν οἰδοῖα, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς α αἰδοῖα. Etym. M. Αἰδοῖα· παρὰ τὸ αἰδοῦμαι, γυμνῶσαι γὰρ ἢ ὀνομάσαι ταῦτα αἰδούμεθα, ἢ παρὰ τὸ ἀνοιδαίνειν ἐν τῇ συνουσίᾳ ὀργῶντα. Ἔστιν οὖν Ἰωνικὸν, οἰδοῖα, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς α, αἰδοῖα. Οὕτως Ὠρίων. Etym. G. Αἰδοῖα· διότι αἰδούμεθα ἀλλήλοις ταῦτα δεικνύοντες. Αἰδοῖα· τὰ ὀρχίδια, παρὰ τὸ αἰδῶ, καὶ γὰρ γυμνῶσαι καὶ φανερῶσαι ταῦτα αἰδούμεθα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀναβαίνειν ἐπὶ (l. ἀνοιδαίνειν ἐν) συνουσίᾳ ὀργῶντα. Ἔστιν οὖν Ἰωνικὸν οἰδοῖα, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς α αἰδοῖα. J. Poll. 2, 170. 171.: 174. Ὄρχεων δὲ, τὸ μὲν ἄνω, κεφαλὴ, τὸ δὲ κάτω, πυθμὴν, τὸ δὲ πᾶν τούτων, αἰδοῖα, ὥσπερ καὶ τὰ γυναικῶν: 176. Τὸ δὲ ἀνασπάσαι τὸ αἰδοῖον, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Κωμικοῖς ἀναστύψαι καλεῖται: 10, 143. Τὸ μὲν ὄνομα ἐπ' ἀνδρείου αἰδοίου ἐστὶ παρὰ Κρατίνῳ. " C. A. αἰδοῖς, f. ἐπ' ἀνδρὸς αἰδοῖ, De pudendis viri,—sed et vulg. lectio bene se habet," Kuhn., et tuetur Hes. glossa v. Σαυνίον.]

[* Αἰδοιολείκτης, (ὁ,) Hesych. 2, 1207. (* Σκερόε· αἰδοιολείκτης.)" Schæf. Mss. V. Kuhn. ad Diog. L. 1, 5.]

[* " Αἰδοιόπληκτος, (ὁ, ἡ,) Hesych. * Σαννιόπληκτος· αἰδοιόπληκτος." Wakef. Mss. J. Poll. 10, 143. Καὶ ξυστὰ δ' εἴποις ἂν,—καὶ σαυνία· τὸ μὲν ὄνομα ἐπ' ἀνδρείου αἰδοίου ἐστὶ παρὰ Κρατίνῳ· ἐπὶ δὲ τοῦ δόρατος ἐν Φιλαδέλφοις Μενάνδρου· Ὥστ' ἔγωγ' ἂν εἱλόμην που σαυνίῳ πεπληγμένος. " Versus trochaicus est, Ὡς ἔγωγ' ἀνειλόμην που σαυνίῳ πεπληγμένος." Bentl. Epist. ad T. H. 67. Ed. Lug. Bat. 1807. Cf. Hesych. v. Σαννίον, et Toup. Emend. 4, 238.]

[* " Βαθυαίδοιος, ὁ, ἡ, Magno pene, Villoison. Anecd. Gr. 1, 24. Etym. M. 2, 24. (ap. nos supra 275. c.) Schol. Lyc. 831." Wakef. Mss. " Berkel. ad Steph. B. p. 6." Valck. Mss.]

Αἰδοιώδης, ὁ, ἡ, Formam inguinis habens, Inguinis speciem referens. Athen. 7. Λέγεται δὲ τῶν πολυπόδων τὸν ἄῤῥενα ἔχειν αἰδοιῶδές τι ἐν μιᾷ τῶν πλεκτάνων. [" Theophr. 49." Wakef. Mss.]

A Αἰδοιϊκὸς, (ἡ, ὸν,) Ad inguen pertinens. Αἰδοιϊκὰ φάρμακα apud Æginetam, Medicamenta quædam ad inguen pertinentia, i. e. Morbis inguinis medentia. Item αἰδοιϊκὰ, Quæ pudendis annascuntur, ap. Eund.

Αἰδοίπαλμος, Morbus τῶν αἰδοίων, Pudendorum, ut Satyriasis et Priapismus. In VV. LL. Potest et ab αἰδὼς deduci significante τὰ αἰδοῖα.

¶ Ἀπαιδοιόω, quasi dicas, Pudenda mutilo, pro Præputium seco, Circumcido. J. Poll. 2, (176.) Æolibus ἀπαιδοιῶσθαι significasse tradit ἀπεσκολύφθαι. Is autem dicitur ἀπεσκολύφθαι qui caret præputio: Recutitus Martiali, Apella Horatio. Ἀπαιδοίωται· ἀπηναισχύντηκε, τέτμηται, Hesych. Animadvertendum est autem ἀπαιδοίωται legi ap. Hesych., non ἀπηδοίωται, sicut ap. Pollucem ἀπαιδοιῶσθαι, non ἀπηδοιῶσθαι. [Vide Interprr. ap. Albert.]

¶ Αἰδέομαι, f. έσομαι et ήσομαι, p. ᾔδεσμαι, aor. 1. ᾐδέσθην, i. q. ἐντρέπομαι, Veneror, Honori habeo, inquit Bud. Addi etiam potest Revereor. Hac autem in signif. accusativo jungitur. Xenopho K. Π. 1,
B (5, 1.) Αἰδούμενοι τοὺς πρεσβυτέρους, Reverentiam præstans majoribus natu, vel, Majores natu venerans, Honore prosequens, quidam; sed malim, Veneratione prosequens, ut et αἰδῶ non lubenter interpretor Honorem, sicut antea dixi. Sic αἰδεῖσθαι θεοὺς, ap. Homerum, Revereri deos: αἰδεῖσθαι τὸν πατέρα, ap. Sophoclem, Patrem suum revereri, ut ap. Terent., Imperium patris revereri. Apud Hom. αἰδεῖσθαι et ἐλεεῖν sæpe copulantur, ut, οὔ σ' ἐλεήσει, Οὐδέ τι σ' αἰδέσεται, Il. Ω. (207.), et Od. Ξ. (388.) Οὐ γὰρ τοὔνεκ' ἐγώ σ' αἰδήσομαι, οὐδ' ἐλεήσω, quibus in locis obiter notandum duplex fut. αἰδέσομαι et αἰδήσομαι. [Vide notata in Αἰδοῖος.] Habet autem in hac signif. non tantum accusativum personæ, sed et accus. rei, ut Il. I. (640.) Αἴδεσσαι δὲ μέλαθρον, Sic Il. X. (82.) τάδε τ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον. || Nonnunquam αἰδοῦμαι est magis Timeo, Vereor, quam Revereor, in qua tamen signif. potius infinitivo jungitur, ut Il. X. (105.) Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους, qui versus et alibi habetur. Loquitur autem hic de metu
C ignominiæ et dedecoris a Trojanis. Sic eum, a quo metuebat ne objurgaretur, dicit αἰδέομαι et δείδια, Od. P. (188.) Ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι, καὶ δείδια, μή μοι ὀπίσσω Νεικείῃ. Sic Il. Δ. (402.) Αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο, Veritus increpationem regis, ob reverentiam, quam illi præstabat, additur enim αἰδοίοιο. || Apud Eurip. αἰδοῦμαι τάδε exp. Horum me pudet, ut sit pro αἰσχύνομαι, quanquam notatur a Grammaticis αἰδεῖσθαι in bonam partem accipi, αἰσχύνεσθαι in malam. I. e., opinor, αἰδεῖσθαι esse Vereri aliquem s. Revereri, ob honorem quem virtutis ergo, aut ætatis, aut consanguinitatis, aut hujusmodi rei alicujus causa deferimus, aut Rei alicujus honestæ reverentia tangi: αἰσχύνεσθαι autem aliquem, esse Pudore affici ex eo, quod mali alicujus, aut rei alicujus turpis sit nobis conscius, aut Pudere nos eum facere illius conscium, aut etiam Pudere nos alicujus rei, cujus ipsi soli simus nobismetipsis conscii. Plut. eos qui hæc confunderent, reprehendens, ait, Αἰδεῖσθαι τὸ αἰσχύνεσθαι καλοῦσι, καὶ τὸ ἥδεσθαι χαίρειν, καὶ
D τοὺς φόβους εὐλαβείας. Videtur tamen ap. Lucian. quoque αἰδεῖσθαι pro αἰσχύνεσθαι accipi in loco, qui citatur proxime sequente annotatione. Apud Hom. certe videtur proprie usurpatum αἰδέομαι, etiam absolute positum, pro Verecundor, Verecundia tangor, a muliere dictum, Od. Σ. (183.) Οἴη δ' οὐ κεῖσ' εἶμι [οὐκ εἴσειμι] μετ' ἀνέρας· αἰδέομαι γάρ. Apud Eund. cum infin. Od. Z. (222.) αἰδέομαι γὰρ Γυμνοῦσθαι. [Hesych. Αἰδοῦμαι· αἰσχύνομαι.]

Αἰδοῦμαι, Timeo, Non audeo, cum infin., Il. N. (imo H. 93.) Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι. Od. Ξ. (145.) καὶ οὐ παρέοντ' ὀνομάζειν Αἰδέομαι. Eust. exp. εὐλαβεῖσθαι. Quanquam aliquis fortasse dixerit inesse his in locis verbo αἰδεῖσθαι timoris cum quadam reverentia significationem, ut sit αἴδεσθεν ἀνήνασθαι, obiter autem notandum αἴδεσθεν per syncopen pro αἰδέσθησαν, ab αἰδέσθην aor. 1. pro ᾐδέσθην, Reverentia tacti non ausi sunt, Timuerunt recusare. Sed ap. Soph. quoque αἰδὼς pro δέος, Metus, ponitur, ut infra dicetur. || Apud Lucian,

autem αἰδεῖται cum participio, significat Eum pudet, (1, 246.) Ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τοῦ γάμου, et ita αἰδεῖται erit pro αἰσχύνεται, quo non usus est ob sequens nomen αἰσχύνην.

Αἰδοῦμαι, inquit Bud. non modo ἐντρέπομαι significat, καὶ μετ' αἰδοῦς ἐπιδέχομαι, Veneror et honori habeo, sed etiam πείθομαι, Placor, et injuriam remitto, Iram condono. Demosth. π. Ναυσίμ. (983.) Ὥστ' ἂν ἑλών τις ἀκουσίου [ἑκουσίου perperam Reisk.] φόνου, καὶ σαφῶς ἐπιδείξας μὴ καθαρὸν, μετὰ ταῦτα αἰδέσηται καὶ ἀφῇ, κ. τ. λ. Ut siquis propter cædem non voluntariam alium arcesserit, reum etiam peregerit, manifestoque convicerit, deinde a reo placatus quoquomodo culpam crimenve condonarit etc. Gregor. Καὶ φιλίαν αἰδεῖσθαι εἰδὼς, Homo qui in tempore rationem habere amicitiæ nosset, et amico exorabilem se præbere. Significat αἰδοῦμαι etiam Placo, Exoro. Demosth. c. Aristocr. (643.) Καὶ φεύγειν, ἕως ἂν αἰδέσηταί τινα τῶν ἐν γένει τοῦ πεπονθότος, Extorrem esse quoadusque aliquem exorarit gentilium mortui. Vide Harpocr. et Hesych.

Αἰδοῦμαι non solum usurpatur in signif. activa, ut verba, quæ Deponentia vocant Latini, sed et in passiva, utpote cujus inveniatur activum αἰδῶ. Sic ap. Demosth. c. Aristocr. (645.) ᾐδεσμένος, Exoratus, Placatus. Verbum autem activum Αἰδῶ vide cum composito Καταιδῶ.

[" Αἰδέομαι, ad Phalar. 126. 249. 325. Casaub. ad Hist. Aug. 67. b. Charit. 210. 567. Musgr. Heracl. 44. Wakef. Herc. 1204. Alc. 612. 835. 869. Jacobs. Anth. 7, 373. 9, 232. Toup. Opusc. 1, 472. Mitsch. Cer. 135. Αἰδέομαι, Ammon. 5. et Eran. Philo 160. (vide nostra in Αἰδώς.) Heyn. Hom. 8, 263: Pudet me, de constr. vide Longum p. 4. Villois. bis. Sequente μὴ, et infin. Pausan. 3. p. 42." Schæf. Mss. Vide Lex. Xenoph.: Biel. Thes.: Blomf. Glossar. ad Æsch. Agam. 910.: Hermann. ad Viger. 771.: Æsch. Eum. 528. 747. " Αἰδ. ἑαυτὸν, egregia dicta Gataker. 1. p. 544. Soph. Œd. T. 655. Æsch. Choëph. 899. Eur. Iph. A. 380. emend. ἀνὴρ γὰρ χρηστὸς αἰδεῖσθαι φιλεῖ. Lucian. 3, 85.: 3, 333. illum ut Deum ᾐδοῦντο emend. (Edd. ἐδιηγοῦντο, Ms. RG. ἡγοῦντο, vide nott. sed verum vidit V. D. scribendo ᾐδοῦντο.) 4 Macc. 12, 11, 13." Valck. Mss. " Caveo, Fugio, Stob. 312." Wakef. Mss.]

" Αἰδεῖο, Ionice et poëtice pro αἰδοῦ, Reverere, " soluta primum diphthongo οῦ in έο, deinde metri " causa inserto ι. Il. Ω. (503.) et Od. I. (269.) Ἀλλ' " αἰδεῖο θεούς." [At in posteriore loco editum est, Ἀλλ' αἰδοῖο, φέριστε, θεούς. " Heyn. Hom. 8, 679. 698." Schæf. Mss. Eust. 1361. Τὸ δὲ θεοὺς αἰδέσθητι (vulgo αἰδέσθη τι) αὐτόν τ' ἐλέησον, σαφέστερον ἡρμήνευται τῶν πρὸ ὀλίγου ῥηθέντων, ἔνθα αἰδοῦς καὶ ἐλέους ἐμέμνητο. Τὸ δὲ αἰδεῖο θεοὺς, ὅ ἐστιν αἰδέσθητι (sic leg.), ὡς εὐκτικὸν μὲν, οὐκ εὐχερῶς ἂν συμβιβασθείη. Τὰ γὰρ εἰς μην περισπώμενα εὐκτικὰ, οὐ τοιαύτῃ διφθόγγῳ παραλήγονται, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, ποιοίμην ποιοῖο· χρυσοίμην χρυσοῖο· βοῴμην βοῷο· οἷς ἀναλόγως, ὤφειλεν εἶναι καὶ αἰδοίμην αἰδοῖο· ἤγουν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ αἴδω βαρυτόνου, ἐχρῆν αἰδοίμην αἴδοιο εἶναι, ὡς τύπτοιμην τύπτοιο. Ἴσως οὖν ἐκ προστακτικοῦ τοῦ αἴδεο, οἷον, τάδε τ' αἴδεο καί μ' ἐλέησον, γέγονε τὸ αἰδεῖο * ἐπενθέσει τοῦ ι, καὶ ἅμα * καταβιβασμῷ τοῦ τόνου πρός τινα ἔμφασιν εὐκτικοῦ. Ἄλλως γὰρ, οὐκ ἦν ἀνάλογος, οὐδὲ ἡ τοῦ αἴδειο * προπαροξυτόνησις.]

" Αἴδεσσαι, et Αἰδέσσηται, poëtice geminatum me" tri causa σ habent, pro αἴδεσαι, et αἰδέσηται, ambo " aor. 1. medii, a them. αἰδέομαι, sed prius impera" tivi, posterius subjunctivi modi."

" Αἰδάσηται, Hesych. affert pro ᾐδέσθη, sed non " sine mendo. Si enim αἰδάσηται vera est scriptura, " leg. αἰδεσθῇ: sin ᾐδέσθη, reponendum αἰδήσατο." [Αἰδήσατο legit Is. Voss.]

[Αἰδέομαι. Hesych. Αἰδεῖσθαι· ἐντρέπεσθαι. (Il. A. 23. ubi Pseudo-Did. ἐντρέπεσθαι: et 377.) Αἴδεσθεν· ᾐδέσθησαν. (Il. H. 93. ubi Pseudo-Did. αἰδέσθησαν.) Αἴδεσσαι· αἰδέσθητι. (Il. I. 640. ubi ita Pseudo-Did.) Αἰδέσσεται· αἰδεσθήσεται. (Cod. exhibet, Αἰδέσσηται· αἰδεσθήσηται.) Il. X. 419. Apollon. Lex.: Αἰδεῖσθαι· ἐντρέπεσθαι, καὶ ἰδίως ἐπὶ τοῦ προσδέχεσθαι τὸν ἱκέτην δι' ἐντροπῆς. Αἰδεῖσθαι δ' (—θαί θ') ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα, (Il. A. 22.) Καὶ (X. 124.) Οὐδέ τι μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με γυμνὸν ἐόντα. Καὶ κατ' ἄλλους τρόπους τὸ παραπλήσιον δηλοῦται. Ἔστι δὲ ὅτε καὶ συνήθως ἡμῖν. Αἰδομένων δ' (τ') ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται, (Il. E. 531.) Eust. 1892.: Ἡ δὲ, ὡς ἐῤῥέθη, * κυριωνυμία, καὶ τὸ παρὰ Εὐμαίῳ εἵλκυσεν ὀνομάζειν· ἔφη γὰρ ἐκεῖνος, αἰδεῖσθαι ὀνομάζειν τὸν καλὸν δεσπότην, ἤγουν, εὐλαβεῖσθαι λέγειν ἐκεῖνον τὸ κύριον αὐτοῦ ὄνομα, ὅπερ ἦν Ὀδυσσεύς. Zonar.: Αἰδέσεται· ἀπὸ τοῦ αἰδῶ, αἰδέσω, αἰδέσῃ, αἰδέσεται. (" F. l. αἰδέσηται. Demosth. π. Παντ. 994." Tittm.) Αἰδουμένω· αἰδέω, αἰδῶ, αἰδέομαι, αἰδοῦμαι, ἡ μετοχὴ αἰδεόμενος, αἰδούμενος, τὸ δυϊκὸν αἰδεουμένω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, αἰδουμένω. Αἰδομένω reperitur in Il. A. 331. quo respiciebat Zonar. atque adeo leg. τὸ δυϊκὸν αἰδεομένω αἰδουμένω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ υ αἰδομένω. Etym. M.: Αἰδομένω· αἰδεσθέντε, (Pseudo-Did. αἰδεσθέντες.) Τὼ μὲν τάρβησάν τε, καὶ αἰδομένω βασιλῆα, Ἀνστήτην. (l. ταρβήσαντε—Στήτην, ex Il. A. 331.) αἰδέω αἰδῶ, τὸ ἐντρέπομαι, ἐξ οὗ καὶ αἴδημι (f. l. αἰδοῦμαι.) Τοῦτο, παρὰ τὸ αἰδώς· τὸ δὲ, παρὰ τὸ εἴδω, τὸ βλέπω, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀειδὼς καὶ αἰδώς. Οἱ γὰρ ἐντρεπόμενοι συστέλλουσι τὰ ὄμματα. Ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς αἰδέομαι αἰδοῦμαι· ἡ μετοχὴ, αἰδεόμενος αἰδουμενος· τὸ δυϊκὸν, αἰδεομένω αἰδουμένω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ υ, αἰδομένω. Ἠιδέσθην· σὺν τῷ ι, παρὰ τὸ αἰδῶ περισπώμενον. Εὐριπίδης Ἀλύπῃ (l. Ἀλόπῃ, vide Sylb.) Οὐ μὴ σύ γ' ἡμᾶς τοὺς τεκόντας ᾐδέσω; Vide Eurip. Fragm. T. 2. p. 420. Beck. Suid.: Ἠδέσθη· αἰτιατικῇ. Leg. Ἠιδέσθη. Etym. G.: Αἰδεῖσθαι· ἐντρέπεσθαι, πρώτη συζυγίᾳ, ἀπαρέμφατον, ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ. Τὸ θέμα αἰδῶ, καὶ ὁ μέλλων αἰδήσω· ἐξ οὗ καὶ ἄδημοι. Τοῦτο παρὰ τὸ αἰδῶ, τοῦτο παρὰ τὸ εἴδω τὸ βλέπω, καὶ τοῦ στερητικοῦ α, ἀειδὼς καὶ αἰδώς. Οἱ γὰρ ἐντρεπόμενοι συστέλλουσι τὰ ὄμματα. " Ἄδημοι, sic false. Sequentia postulant αἰδὼς," Sturz., nempe pro αἰδῶ, neque aliter exhibet Etym. M. ubi pro ἄδημοι est αἴδημι. Perperam utrumque. Leg., ut videtur, αἰδοῦμαι. Phavor.: Αἰδόμενος, καὶ αἰδούμενος λέγομεν· διφορεῖται γὰρ τὸ ῥῆμα, ὡς καὶ ἕτερα· εὑρίσκεται γὰρ αἴδω καὶ αἰδῶ, βαρυτόνως καὶ περισπωμένως. Αἰδοῦμαι τὴν σὴν ἡλικίαν, ἀντὶ τοῦ αἰσχύνομαι, καὶ αἰδοῦμαι τὸν πατέρα, καὶ αἰδοῦμαι γυμνὸς βαδίζειν. J. Poll. 9, 33. Καὶ κακίζων μὲν τελώνην, εἴποις ἂν,—ἀναίσχυντος, ἀπηρυθριακὼς,—εἰδ' ἐπαινεῖς τελώνην, εἴποις ἂν—εἰδὼς αἰδεῖσθαι.]

[Αἰδέομαι. Suid. Αἰδέσασθαι· ἀντὶ τοῦ μεταπεισθῆναι. Οὕτω Λυσίας, καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Ἀριστοκράτους, ἀντὶ τοῦ ἐξιλάσασθαι καὶ πεῖσαι. " Sic recte 2 Mss. Par. At priores Edd. male μεταποιηθῆναι." Kust. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἰδέσασθαι· ἀντὶ τοῦ μεταπεισθῆναι. Οὕτω Λυσίας καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Ἀριστοκράτους, ἀντὶ τοῦ ἐξιλάσεται καὶ πείσειν, l. ἐξιλάσασθαι κ. πεῖσαι. Zonar. Αἰδέσασθαι· μεταπεισθῆναι. Οὕτω Λυσίας καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Ἀριστοκράτου (l. —τους,) ἀντὶ τοῦ ἐξιλάσασθαι καὶ πείσειν, l. πεῖσαι. " Ἐξιλάσασθαι dedi e Cod. K. et Harpocr. (et Suida.) Cod. A. ἐξελεύσεται: D. ἐξελάσασθαι." Tittm. Harpocr.: Αἰδέσασθαι· ἀντὶ τοῦ μεταπεισθῆναι. Λυσίας ἐν τῷ Κατὰ Δημοσθένους Ἐπιτροπῆς, εἰ γνήσιος, καὶ Δημοσθένης ἐν τῇ Πρὸς Ναυσίμαχον καὶ Ξενοπείθη, (Lysiæ Fr. 13. ubi Tayl. reddidit, A sua sententia dimoveri,) ἐν δὲ τῷ Κατ' Ἀριστοκράτους, οὗτος ἀντὶ τοῦ ἐξιλάσασθαι καὶ πεῖσαι. " E Ms. scribendum οὕτως, non οὗτος, et ita perpetue fieri ab Harpocr. animadvertes." Jac. Gronov. Hesych.: Αἰδέσασθαι· τὸ ἔνοχον ὄντα φόνῳ ἀκουσίῳ καὶ πεφυγαδευμένον ἐφ' ὡρισμένῳ χρόνῳ τοῦ τετελευτηκότος ἐξιλᾶσθαι, ὡς εἰληφότα ἤδη τιμωρίαν. " L. τὸν τετελευτηκότα." Soping. " Illa verba ibi inserenda, τὴν ψυχὴν, ἢ τοὺς γονεῖς, ἢ τοὺς προσήκοντας." Scal. Jun. In Schowii Cod. legitur: (καὶ) φόνῳ—πεφυγαδευμένῳ—ὡς εἰληφότος. " Sensus est, αἰδέσασθαι significare interdum, Placare defunctum, quem quis fortuito casu occiderit. Sane αἰδέσασθαι hanc interdum habere signif., notat quoque Harpocr. et ex eo Suid. Alias αἰδέσασθαι notat Placari. Vide Petit. de LL. Att. 513. qui tamen duas has verbi

αἰδέσασθαι notiones confundere videtur." Kust. "Αἰδεῖσθαι, Revereri, Pudore et reverentia alicujus duci. Sed in Foro Attico est aut Homicidæ ignoscere, Veniam cædis ei facere, Cum eo in gratiam redire, humanitate s. qua alia causa motum, eumque pati domum ab exilio redire, aut Placare peremti cognatos, Ad ignoscendum eos permovere. Ἐὰν ἑλών τις (sc. ἄλλον τινὰ) ἑκουσίου φόνου, (ἑκουσίου editum est, et sic Ms. Hieron. Wolfii, at olim legebatur ἀκουσίου, quam lectionem genuinam et Demosth. contextus, et ejusdem Oratio c. Aristocr. 643—4. et c. Mid. 528. et Hesych. glossa tuentur, et Noster secutus est,) καὶ σαφῶς ἐπιδείξας μὴ καθαρὸν, μετὰ ταῦτ' αἰδέσηται καὶ ἀφῇ, Commiseratione ejus ductus ignoscat, ab eoque in jure persequendo desistat, 983. (et 991. ubi ἑκουσίου: ad posteriorem h. l. respiciebat Harpocr. Scholion e Cod. Bavar. 110.: Αἰδέσηται· ἀντὶ τοῦ πεισθῇ.) Ἐὰν μὲν αἰδέσασθαι δέῃ,—πάντας, sc. αἰδεῖσθαι, Omnes ignoscere, (h. e. lex edicit, ut consanguinei omnes in condonandum et ignoscendum homicidæ consentiant,) ἢ τὸν κωλύοντα κρατεῖν, aut, si quis obstet, vel unus, ut intercedentis pertinacia potior sit, redituque in patriam excludat cædis reum. Ἕως ἂν αἰδέσηταί τινα τῶν ἐν γένει τοῦ πεπονθότος, Ad commiserationem permoverit, ut patiatur exulem in patriam redire, 694. (imo 644.) Μήπω τῶν ἐκβαλόντων ᾐδεσμένων, 645." Reisk. Ind. Demosth. Cf. Αἴδεσις.]

Αἴδομαι etiam dicitur barytona conjugatione, unde αἴδετο ap. Hom. Od. Θ. (86.) Αἴδετο γὰρ Φαίηκας: Ζ. (329.) αἴδετο γάρ ῥα Πατροκασίγνητον. Et Αἰδόμενος ap. Eund. aliquoties, [Il. A. 331. E. 531. K. 237. Od. Γ. 96. Δ. 326. O. 563. Π. 75. T. 527.] Usus est et Plut. Sympos. 3. (T. 8, 526.) ἐκβάλλειν τῶν ὀμμάτων τὸ αἰδόμενον. Orph. Argon. 1222. Eurip. Phœn. 1511. "Valck. Hippol. p. 308. Mitsch. Cer. 136. Epigr. adesp. 293. 343. Athlet. Stat. 26. Agathias 42. Æsch. Eum. 551. Jacobs. Anim. 42." Schæf. Mss. "Quint. Smyrn. 4, 190. Eust. 111.: Τὸ δὲ αἰδομένω διφορεῖται· νῦν μὲν γὰρ ἀπὸ βαρυτόνου γίνεται ῥήματος, τοῦ αἴδω, ὡς καὶ τὸ αἰδομένων ἀνδρῶν· εὑρίσκεται δὲ καὶ περισπώμενον τὸ αἰδῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ αἰδεῖται, καὶ ὁ αἰδούμενος. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐπιμελόμενος, ἐπιμελούμενος· στερόμενος, στερούμενος· καὶ ἕτερα, ὡς καὶ τὸ ἐγήθησε καὶ γηθόμενος: 579. Ὅρα δὲ καὶ ὅπως ἐν ἑνὶ τούτῳ τύπῳ, καὶ * περισπωμένως οἶδε καὶ βαρυτόνως τὸ ῥῆμα τῆς αἰδοῦς, ἐν τῷ αἰδεῖσθε ὡς ποιεῖσθε, καὶ ἐν τῷ αἰδομένων ὡς ᾀδομένων. Ὁποῖόν τί ἐστι καὶ τὸ τῆς μάχης ῥῆμα ὡς πολλαχοῦ φαίνεται· καὶ αὐτὸ γὰρ καὶ περισπᾶται καὶ βαρύνεται, καθὰ σὺν ἄλλοις προδεδηλωμένοις· καὶ τὸ ὑμιχῶ ὑμιχήσω· ἔστι γὰρ καὶ βαρυτόνως * ὀμίχω, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, Ὤμιξεν αἷμα, καὶ χολὴν ἐπίλησεν, (Hipponactis Fragm. vide Schneider. Lex. v. Ὀμιχέω.) Οὕτω δὲ καὶ εἰλῶ καὶ εἴλω· ἐν τόπῳ ἑνὶ ὁμοῦ, οἷον, Εἱλομένων· εἴλει δὲ ὁδεῖνα, (Il. Θ. 215.) 1257. Τὸ δὲ ἕλκω, βεβαρυτόνηται, ὥστε διφορεῖται καὶ τὸ ἕλκω, οὐ μόνον βαρυτόνως προφερόμενον, ἀλλὰ καὶ περισπώμενον· οὕτω καὶ ἐπιμέλομαι καὶ ἐπιμελοῦμαι, σὺν ἑτέροις πολλοῖς· καὶ αἴδομαι, καὶ αἰδοῦμαι· καὶ ξυροῦμαι, ὡς τὸ, Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ, καὶ ξύρομαι, οἷον, Ξύρεσθαι τὸν πώγωνα, καὶ Πιττοκοπούμενον ἢ ξυρόμενον, καὶ, Ξυρόμενον τὴν ὑπήνην καὶ τὸν ὄρρον, καὶ, Νόμου ὄντος ἐν Ῥόδῳ μὴ ξύρεσθαι. Κεῖται δὲ ταῦτα ἐν τοῖς τοῦ Δειπνοσοφιστοῦ. Vide Bast. Ep. Cr. 180. 196.]

Αἴδεσις, εως, ἡ, a secunda præteriti ᾔδεσαι, Veneratio, Reverentia. Item αἴδεσις, ut inquit Bud., Venia et Misericordia, et Personæ periclitantis respectus et tuitio, Ultionis animadversionisque remissio. Demosth. c. Midiam (528.) Τοὺς δ' ἀκουσίως (ἀποκτιννύντας οἱ νόμοι) αἰδέσεως καὶ φιλανθρωπίας πολλῆς ἠξίωσαν, Clementia dignos censuerunt. Lege enim licebat cædis non voluntariæ crimen evadere, si is, qui cædis reus erat, quendam e consanguineis precibus exorare potuisset, et ad clementiam adducere: cujusmodi exorata placabilitas, αἴδεσις vocabatur. [Vide Αἰδέομαι. Cass. Dio 107. Bekkeri Anti-Atticista: Αἰδέσεως· ἀντὶ τοῦ αἰδοῦς. Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Μειδίου. Et Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἰδέσεως. Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Μειδίου· Τοῦ (Τοὺς) δὲ ἀκουσίως αἰδέσεως, καὶ φιλανθρωπίας πολλῆς ἠξίωσεν (l. ἠξίωσαν.) Ὁ αὐτὸς δὲ καὶ αἰδέσεταί φησιν ἀντὶ τοῦ, αἰδοῦς καὶ τιμῆς ἀξιώσας οἰκτείρει.]

Αἰδέσιμος, ὁ, ἡ, in oratione soluta, pro poëtico αἰδοῖος, Venerabilis, Veneratione et reverentia dignus, Verendus. Hesych. αἰδέσιμον exp. σεβάσμιον, ἔντιμον. Liv.: Clarus genere factisque, tum etiam ætate verendus. I. e. διὰ τὴν ἡλικίαν σεβάσμιος, vel αἰδέσιμος. Luc. Nigrino, τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, pro ἡ αἰδεσιμότης. Vide paulo post. Apud Gregor. αἰδέσιμος est Dignus qui exoret. Theophyl. in Epist. Ἀλλ' οὐκ αἰδέσιμα δῶρα παρ' αὐτοῖς, ὡς ἔοικε, Dona non exorant, non videntur illis digna quæ exorent. ‖ Pausan. Lacon. (216.) Ἦν δὲ ἄρα τὸ ἱερὸν τοῦτο ἐκ παλαιοῦ Πελοποννησίοις πᾶσιν αἰδέσιμον, interpr. Bud. Inviolatum, et in quo supplicibus jus asyliæ constabat, hoc enim αἰδέσιμον significat, h. e. Intactum, ἄσυλον.

["Αἰδέσιμος. Dawes. 491." Schæf. Mss. Biel. Thes. "Schol. Pind. Ol. 13, (163. Δίδου μοι οὖν, φησὶν, ὦ Ζεῦ, τελεστικωτάτην τὴν παρὰ σοῦ αἰδῶ τε καὶ εὐτυχίαν, ἐξ ἧς ἐστὶ τέρπεσθαι καὶ ἥδεσθαι· ἤτοι αἰδέσιμόν με ποίει καὶ τιμῆς ἄξιον. Ἢ οὕτως, αἰδεστικούς τε καὶ αἰδεσίμους αὐτοὺς ποίει ἐπιμελῶς προαρξάμενος.) Schol. Odyss. Z. 129. (Μήδεα· νῦν τὰ αἰδέσιμα μέρη, τὰ αἰδοῖα.)" Wakef. Mss. Achill. Tat. 1. p. 35.: Τὸ σύνηθες τῆς κοινωνίας εἰς χάριν αἰδεσιμώτερον. Glossæ: Αἰδέσιμος· Honestus, Prædicabilis, Observabilis. Αἰδεσιμώτατος· Honestissimus. Hesych. Αἰδεσιμώτατος· αἰδοῦς ἄξιος. "F. l. ἀξιώτατος. Vide Αἰδοῖος (· δίκαιος, τίμιος, αἰδοῦς ἄξιος.)" Albert. Moschop. περὶ Σχεδῶν 189.: Αἰδέσιμος· ὁ αἰδοῦς ἄξιος. Const. Manass. Chron. p. 441. in Meursii Opp. T. 7.: Οὕτω τι μέγα καὶ σεμνὸν ἡ βασιλεία χρῆμα, Αὐτοῖς ἀξιοτίμητον τοῖς ζώοις τοῖς ἀλόγοις, Οὕτως αἰδεσιμώτατος ὀρνέοις σαρκοβόροις Ὁ ταύτην ἀναζώσεσθαι θεῷ πρωορισμένος. Suid. Αἰδέσιμον· ἀξιοτίμητον, καλὸν, ἢ λαμπρόν. Zonar. Αἰδέσιμον· καλὸν, ἢ λαμπρὸν, ἀξιοτίμητον. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἰδέσιμον· ἀξιοτίμητον, καλόν. Phavor. (e Moschop. cujus verba in Αἰδοῖος protulimus:) Ὡς γελοῖος, ὁ ἄξιος γέλωτος, οὕτω καὶ αἰδοῖος, ὁ αἰδοῦς ἄξιος. Αἰδοῖος δέ ἐστί τίς τινι, ἢ δι' ἃ ἔχει ἀγαθὰ, ἢ δι' ἃ εἰς αὐτὸν ἐξήμαρτεν ὁ αἰδούμενος. Φαίνεται δὲ (in Moschop. δὴ perperam editum est) ὁ αἰδοῖος ταὐτὸν εἶναι τῷ αἰδέσιμος, πλὴν ὅτι τὸ μὲν ἐστι ποιητικὸν, τὸ αἰδοῖος, τὸ δὲ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἐν χρήσει. Αἰδήμων δὲ, ὁ εἰδὼς αἰδεῖσθαι. Greg. Naz. Stelit. 1. p. 51. Ed. 1610. Ἥγετο γέρων ἱερεὺς, ἀθλητὴς ἐθελοντὴς, διὰ μέσης τῆς πόλεως, αἰδέσιμος τὴν ἡλικίαν, τὴν πολιτείαν αἰδεσιμώτερος πᾶσι πλὴν τῶν διωκόντων καὶ τυραννούντων. Idem in Epist. ibid. p. 118. Lucian. 1, 870. 2, 833.]

[* "Αἰδεσίμως, Reverenter, Venerabiliter. Τοῦτο δὲ εἶπε, τήν τε αὐτοῦ ἀγάπην ἐμφαίνων, κἀκείνους παρασκευάζων αἰδεσίμως αὐτὸν ἰδεῖν, Chrys. in 1 Ep. ad Cor. Serm. 14. T. 3. p. 327." Seager. Mss. "Ælian. H. A. 2, 25." Wakef. Mss.]

Αἰδεσιμότης, ητος, ἡ, Veneratio, ut vulgo exponitur, sed magis passivam, quam activam habet signif., et ut αἰδέσιμος vertitur Venerabilis, ita αἰδεσιμότης verti deberet Venerabilitas, si Latine dici posset. Elegantius autem usurpatur αἰδέσιμον pro hoc substant. αἰδεσιμότης, ut ap. Luc. Nigrino, τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, pro ἡ αἰδεσιμότης, Oris venerabilitas, Oris quidam habitus sui venerationem et reverentiam excitans. Latini Oris dignitatem dicunt. Notandum est autem αἴδεσις ab ᾔδεσαι secunda præteriti esse deductum: αἰδέσιμος autem ab αἴδεσις: at αἰδεσιμότης ab αἰδέσιμος.

Αἰδεστὸς, (ἡ, ὸν,) Reverentia dignus, i. q. αἰδέσιμος, sed minus usitatum. Fit autem ab ᾔδεσται tertia præteriti: ut αἴδεσις ab ᾔδεσαι secunda. Plut. Εἰ Πρεσβ. Πολ. Φοβεροὶ μὲν ὄντες τοῖς ἁμαρτάνουσιν, αἰδεστοὶ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς καὶ ποθεινοὶ, Tales, ut iis, qui delinquunt, sint terrori; at bonis reverentiam sui et desiderium excitent. ["Αἰδεστὸς, Venerabilis, ἡ τοῦ φίλου νουθεσία—αἰδεστόν ἐστι, καὶ σεμνὸν, καὶ ἀναντίβλεπτον, 6, 246." Reisk. Ind. in Plut.]

[* Αἰδεστικὸς, ἡ, ὸν, Pudicus, Gl. "Schol. Pind. Ol. 13, (163. Vide Αἰδέσιμος.) Schol. Eur. Hippol. 348. (Τοῦτο δὲ καὶ τὸ αἰδεστικὸν τοῦ γυναίου τεκμαίρει.)" Wakef. Mss.]

[* Αἰδεστικῶς, Pudenter, Gl.]

" Ἀναίδεστον, Hesych. exp. ἄμοιρον, ἄτιμον. Expertem, Inhonoratum, ad verbum sonat Eum, quem nemo reverentia s. veneratione dignatur, (οι) ideoque Neglectum." [In Cod. est ἄμυρον. " L. ἄμορφον." Schleusner. Mss. " Prave pro ἀνάδαστον." Wakef. Mss. Recte hic conjecit. Ἀναίδεστον est ἄτιμον, (ut ap. eund. Hesych. Αἰδέσιμον· σεβάσμιον, ἔντιμον,) Eum, quem nemo reverentia s. veneratione dignatur; at ἀνάδαστον, ἄμοιρον. Confundit ergo h. l. Hesych., ut alibi sæpius, duas voces diversas.]

Αἰδήμων, ονος, ὁ, ἡ, Verecundus; nam activam habet signif., unde non intelligo cur a Suida et Hesychio per αἰδέσιμος exponatur. Αἰδήμων, inquit in Comm. Bud. est Verecundus, ὁ αἰσχυντηλός. Athen. de Isocr. ὁ τῶν ῥητόρων αἰδημονέστατος. Aristot. τὸν αἰδήμονα in virtute ponit, mediumque facit inter καταπλῆγα et ἀναίσχυντον, Ethic. 2. Idem in 4. Καὶ ἐπαινοῦμεν τῶν νέων τοὺς αἰδήμονας, quos etiam αἰσχυντηλοὺς appellat. Hactenus Bud. Possit αἰδήμων, ut opinor, verti etiam Pudens, eo sensu quo Ovidius pudentem petulanti opponit. Possit etiam fortasse Pudibundus reddi, ea signif. qua Horat. matronam Pudibundam dixit. Notandum est autem, ut αἰδοῦμαι duplex habet fut., per ε et per η, αἰδέσομαι et αἰδήσομαι, sic ab eo deducta, quædam ε, quædam η servasse. Αἴδεσις ε servavit et ab eo deducta, quæ proxime præcedunt, utpote a præterito per ε, consimiliter futuro: sic et αἰδεστός. At αἰδήμων η retinuit tanquam a præterito ᾔδημαι, consimiliter futuro αἰδήσομαι. Dico autem tanquam a præterito, quia in usu non est, quod sciam: sed unde nisi ab eo formari possit αἰδήμων, non video. ‖Ab αἰδήμων compar. αἰδημονέστερον usurpat Xenopho in Laced. Pol. (2, 11.) Διέπραξε καὶ αἰδημονεστέρους εἶναι τοὺς παῖδας. Ibid., αἰδημονεστέρους παρθένων. [Vide Lex. Xenoph. Ind. in Epictet. " Αἰδήμων, Reverendus, Venerabilis. 2 Macc. 15, 12. Αἰδήμονα μὲν τὴν ἀπάντησιν, Venerabilem quidem aspectu. Hesych. Αἰδήμονα· αἰδέσιμον." Biel. Thes. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. et Suid.: Αἰδήμων· αἰδέσιμος. Zonar.: Αἰδήμονα· ἄξιον αἰδοῦς. Vide Moschop. et Eust. in Αἰδοῖος, et Phavor. in Αἰδέσιμος, citatos. Pseudo-Herodian. Partitt. 27.: Πλὴν τοῦ αἰδὼς, ἡ ἐντροπή· αἰδοῖος, ὁ ἐντροπῆς ἄξιος· αἰδέσιμος· αἰδήμων, ὁ *ἐντροπικὸς, καὶ κλίνεται αἰδήμονος· αἰδοῦμαι, ῥῆμα. " Ruhnk. ad Xenoph. Mem. 233. Wyttenb. Select. 384. Musgr. Bacch. 78. Wessel. Diss. Herod. 178. Charit. 767. 769. Musgr. Ion. 1063. Schneider. ad Anab. 70." Schæf. Mss. Glossæ: Αἰδήμων· Modestus, Pudorosus, Verecundus, Probus, Pudicus, Pudens.]

Αἰδημόνως, Verecunde, Pudenter. Xenopho αἰδημόνως et θρασέως opponit, Symp. (4, 58.) Suidas αἰδεσίμως exponit, sicut αἰδήμων, αἰδέσιμος. Sed tamen αἰδέσιμος et αἰδεσίμως passivam potius habent signif., αἰδήμων et αἰδημόνως activam. Imo nec eo tantum differunt, cum αἰδέσιμος non Eum significet, quem verecundari oportet, si ita loqui conceditur, sed Quem venerari et revereri. Nisi forte in passiva etiam signif. usurpatum reperit Suid. αἰδήμων et αἰδημόνως. [Glossæ: Αἰδημόνως· Pudice, Pudenter. Zonar.: Αἰδημόνως· ἀντὶ τοῦ αἰδεσίμως.]

[* Αἰδημοσύνη, ἡ, Pudicitia. Stob. Ecl. Phys. 2, 7. p. 106. e Zenonis scriptis: Τῇ δὲ σωφροσύνῃ (ὑποτάσσεσθαι) εὐταξίαν, κοσμιότητα, αἰδημοσύνην, ἐγκράτειαν.——Αἰδημοσύνην δὲ, ἐπιστήμην *εὐλαβητικὴν ὀρθοῦ ψόγου.]

Αἰδημονέω, Verecundus sum, Verecundiam servo, αἰδήμων εἰμί.

[* " Αἰδημονικὸς, ἡ, όν, Schol. Eur. Hippol. T. 5. p. 421. Matth. (Τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ πλεῖστον μέρος τῆς σωφροσύνης ἡ αἰδὼς ἔλαχεν, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσι καὶ σοφοῖς ἔνεστι τὸ αἰδημονικόν.)" Dindorf. Mss.]

[* Ἀναιδήμων, ονος, ὁ, ἡ, UNDE] " Ἀναιδημόνως, Absque ulla reverentia, et quasi dicas Irreverenter, s. Absque ullo pudore, Impudenter. Galen. Θράσος ἀναιδημόνως γινόμενον, quod esse dicit παρακρουστικὸν σημεῖον, Indicium mentis emotæ et delirantis."

A [* " Φιλαιδήμων, (ὁ, ἡ,) Dioscor. Epigr. 26." Schæf. Mss.]

[* Αἰδήσιμος, i. q. αἰδέσιμος. Ut αἰδέσιμος e fut. αἰδέσω, sic αἰδήσιμος deduci possit e fut. αἰδήσω. Vide Nostrum in Αἰδήμων. Orph. Argon. 1346. κρύπτοντε γάμων αἰδήσιμον ἔργον. Ubi v. nott.]

Ἀναίδητος, ὁ, ἡ, q. d. Non verecundatus. Accipitur pro ἀναιδὴς, Impudens. Sed fit ἀναίδητος, a v. αἰδοῦμαι, a tertia videlicet singulari præteriti, ideoque sonare dixi Non verecundatus. [" Apoll. R. (4, 360. ἀναιδήτῳ ἰότητι.) Nonn. Dionys. 48, 342. (Τολμηροῖς βλεφάροισιν ἀναιδήτοιο προσώπου.)" Wakef. Mss. Etym. M.: Ἀναίδητοι· ὁ ἀναίσχυντος, βίαιος, σκληρὸς, ὀξύς. In Schneideri Lex. non legitur.]

[* " Αἰδοσύνη, ἡ, i. q. αἰδώς. Bekkeri Anecd. 354. (Αἰδοσύνη· ἐπὶ τῶν ἐγκεκρυμμένων, l. ἀποκεκρυμμένων, καὶ ἀφανῶν, καὶ λανθάνειν βουλομένων.)" Schneider. Lex. Imo αἰδοσύνη est vox nihili. Zonar. Αἰδοσύνη· ἐπὶ τῶν ἀποκεκρυμμένων, καὶ ἀφανῶν, καὶ λανθάνειν βουλομένων. " An leg. ἀϊδροσύνη?" B Tittm. (Etym. M. 42.: Ἀϊδροσίη· ἀμαθία, ubi Cod. Augustanus ap. Tittm. ad Zonar. cxxiii., et Lex. Vet. ap. Nostrum in voce, ἀϊδροσύνη recte præbent.) Sed v. ἀϊδροσύνη, i. q. ἀμαθία, his locis parum convenit. Veram nobis lectionem servavit Suid.: Ἄϊδου κυνῆ· ἐπὶ τῶν ἀποκεκρυμμένων, καὶ ἀφανῶν, καὶ λανθάνειν βουλομένων. Vide nott. ad Hesych. v. Ἄϊδος κυνέη p. 143. et 145.]

[* " Αἴδιμος, Venerabilis, Veneratione dignus. Just. in Const." Lex. Gr. Lat. ap. Pet. Baldvin. 1611. 4. At forsan ibi αἴδιμος, e compendio scribendi male intellecto, locum τοῦ αἰδέσιμος usurpavit.]

" Ἀΐδυλος, Hesychio est θρασὺς, Audax. Itidemque Suidæ et Etymologo," [sed in illo est αἴδυλος, in hoc αἰδύλος. Zonar. Ἀΐδυλος καὶ ἀΐδυλος· ὁ θρασύς. " Cyrill. Ms. Ἀΐδυλος· ὁ θρασὺς, τολμηρός." Tittm. Eust. 399. Ἰστέον δὲ ὅτι αἰδοῖος μὲν, ὁ ἐφελκόμενος τὴν ἐξ ἑτέρων αἰδῶ, καὶ ἄξιος αἰδοῦς· αἰδήμων δὲ, ὁ ἄλλους αἰδούμενος· αἰδύλος μέντοι παρὰ τοῖς ὕστερον *ἀντιφραστικῶς, ὁ θρασύς. Is. Vossii Cyrill.: C Ἀΐδυλος· θρασὺς, ἀμαθής. " Ἀΐδυλος est ex α priv. et ἴδυλος s. εἴδυλος, i. e. συνετὸς, ab εἴδω, vel εἰδέω, unde recte θρασὺς redditur. Vide Εἴδαυλος." Albert.] " Εἴδαυλος, Hesychio est λόγιος, Suidæ συνετὸς λογισμὸς, si tamen non potius scripsit συνετὸς, λόγιος. Etym. habet Εἰδύλος" [· λόγιος, συνετός. In Suida leg. est, Εἰδύλος· συνετὸς, λόγιος, ut ap. Etym." Kust. " Hinc et ἀΐδυλος." Albert.]

[* Ἀνταιδέομαι, Vicissim revereor. Xenophon K. Π. 8, 1, 10. Γυναῖκας αἰδουμένας ἀνταιδεῖσθαι ἐθέλουσι. Plutarch. 5, 174.]

Ἐπαιδέομαι, pro simplici αἰδέομαι, Erubesco, Verecundia afficior, Οὐκ ἐπαιδεσθήσομαι, Eurip. (Iph. A. 900.) Non me pudebit. Ἐπαιδεσθεὶς, Reveritus, Plato de LL. [" Porson. Med. p. 60. b." Schæf. Mss. Soph. Antig. 510. Σὺ δ' οὐκ ἐπαιδεῖ τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς;]

Καταιδέω, quod et αἰδῶ, sed rarius, Erubescere facio, Pudore perfundo, et ad venerationem cogo vel impello, Flecto animum, inquit Bud. citans e Plut. D Pol. Præc. 581(=198.) Πραΰνουσα πειθοῖ καὶ καταιδοῦσα τοῦ δήμου τὸ αὔθαδες. In Comm. autem 678. et 679. affert et alia exempla. Ubi et unum simplicis αἰδέω, quod alioqui multo rarius est, e Bas. Orat. ad Juvenes, Ὅπως ἂν ἐξ Ἑλλην. &c. qui dicit Ulyssem αἰδέσαι reginam, Areten videlicet, pro Flexisse oratione sua et aspectu calamitoso.

Καταιδέομαι, Revereor, vel, Valde revereor. Aristoph. Nub. (1468.) Ναὶ, ναὶ, καταιδέσθητί γε Πατρῷον Δία. Item Καταιδέομαι, pro Perpudet, ut ait Bud. citans hæc Plutarchi de Cicerone (3, 838.) Ὅμως κατῃδέσθη μὴ γενέσθαι τοῦ προκινδυνεύοντος ἀριθμοῦ τῆς πατρίδος.

[Καταιδέω. Plut. 9, 10. Σέβας μηρῶν οὐ κατῃδέσω. Lex. Xenoph. Cass. Dio 151. 812. Heliodor. 194=165.: Καὶ οὐχ ἥκιστα τῶν καταιδέσαι δυναμένων μονούμενος. " Themist. 87." Wakef. Mss. " Charito 536. Heracl. 1027. Jacobs. Anth. 7, 366. Porson. Med. p. 60. b." Schæf. Mss. Hesych. Καταιδέσσα· κατῄσχυνα. (" L. καταίδεσσα, vel, κατῄδεσσα. Chrysost. Ἀπὸ τοῦ τρόπου αὐτὸν κατῄδεσαν." Heins.

" L. καταιδήσσαα." Is. Voss. "L. καταιδεσάμην. Vide Eur. Hel. 811. Μὴ νῦν καταιδοῦ." Wakef. Mss. Cod. teste Schowio exhibet καταιήδεσα.) Κατέδησα· κατεδέσμευσα, κατήσχυνα. Κατήδεσαν αὐτόν· αἰσχυνθῆναι ἐποίησαν αὐτόν. "Vide Pricæum ad Apul. Met. 714. in Addendis." Schleusner. Mss. Phot.: Καταιδεῖ· καταισχύνει. Suid. Καταιδῆ· καταισχύνῃ. Κατήδεσαν· κατήσχυναν. Zonar. Κατήδεσα· αἰσχυνθῆναι ἐποίησα. ("Latet hoc in glossa Hesych. κατέδησα. Sæpius occurrit ap. Plutarch." Tittm.) Καταιδέσῃ· ἀξίους αἰδοῦς παρασκευάσῃ. Ubi Cod. A. Καταιδέσει·—κατασκευάσει. "Eur. Orest. 674." Seager. Mss. "Emend. Theod. Canter. V. L. 2, 9." Valck. Mss.]

[* Προαιδέομαι. Herod. 1, 61. Ἱππίεω δὲ γνώμην νικήσαντος, ἀνακτᾶσθαι ὀπίσω τὴν τυραννίδα, ἐνθαῦτα ἤγειρον δωτίνας ἐκ τῶν πολίων, αἵτινές σφι προηδέατό κού τι. "Sic Regior. unus et Remig. consentiente fere Mediceo. E προήδομαι repetitum ivit Gronov. additis Latinis, Quæ ipsis nonnihil ante placuerant, sed verbo isti non respondentibus. Προαιδεῖσθαι Herodoteo sermone non aliud est, ac Reverentiam ob acceptum ante beneficium, et gratum animum testari: ut 3, 40. Καὶ τίς ἐστι Ἑλλήνων εὐεργέτης, ᾧ ἐγὼ προαιδεῦμαι, νεωστὶ μὲν τὴν ἀρχὴν ἔχων; Cui ego reverentiam ante debeo, non male Interpres. Certe ut ea exscripta hic sunt, ita Mss. complures. De verbi formatione ut commenter, necesse non est. Qui Herod. novit, hanc non ignorat. Addi oportet, doctiss. Geinoz. eadem mecum fuisse opinione. Reiskius προείδοντο, aut προκήδοντό κού τι, Qui prospiciebant quodammodo et factum volebant: nisi malueris προειδέατο loco * προεδέδεντο, Prius obligati beneficiis erant. Non muto sententiam." Wessel.]

[* "Ὑπαιδέομαι, Revereor. Hist. 5, 3, 20. Ὑπῃδεῖτο αὐτὸν, ὥσπερ εἰκὸς, πρεσβύτερον." Lex. Xenoph.]

[* Ἀναιδίζεσθαι· Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν. Bekkeri Anti-Atticista. Respicitur Eq. 397. Ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται. Vide Ἀναιδεύομαι.]

[* "Καταναιδιστὴρ, ὁ, Manetho 4, 235. unverschämter Mensch." Schneider. Lex. Est proculdubio vox nihili. "In Manethone (l. c.) habes AI pro EI. Καὶ καταναιδιστῆρας ἐν ἀλλοτρίῃσι βλάβῃσι, Et inverecundos in alienis damnis. Quod animi vitium non capio. Tu repone * κατονειδιστῆρας, Qui alios damnis affectos incessunt, insultant probris. * Ὀνειδιστὴρ, notum vocabulum, uti κατονειδίζω. Ab ἀναιδὴς nihil tale inveneris. His merito mox subjungit, Ψέκτας, ἀνθρώπων * διαβλήτορας." Dorv. ad Char. 301=167.]

ΑΙΘΩ, Uro, Incendo, Accendo, cum accus. Herod. 2. Τί θέλοντες ἥκοιέν τε ἐς τὴν χώρην καὶ πῦρ αἴθοιεν. ‖ Interdum est neutrum absolutum, et quidem frequenter, Ardeo, Fulgeo, pro αἴθομαι. Soph. Ajace (285.) ἡνίχ' ἕσπεροι Λαμπτῆρες οὐκέτ' ἦθον, i. e. ᾔθοντο, Ardebant, vel ἔλαμπον, Fulgebant.

Αἴθων, οντος, ὁ, Particip. Qui urit, aut Qui uritur. Ardens, Splendens. Fem. αἴθουσα, Quæ urit aut uritur, Quæ ardet, Quæ splendet. ‖ Sed transit in nomen participium hoc, ac significat Porticum domus ap. Hom., diciturque αἴθουσα hac signif., vel quasi αἰθομένη ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Quæ calefit aut illustratur a sole, vel διὰ τὸ αἴθεσθαι ἐν αὐτῇ τοῦ χειμῶνος, Quod hyeme calefiant homines in ea, ut Etym. ait. Od. Σ. (100.) ὄφρ' ἵκετ' αὐλὴν Αἰθούσης τε θύρας. Il. Υ. (10.) Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο, Ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον. Sunt autem αἴθουσαι ξεσταὶ, ut Eust. ait, Subdiales porticus e politis lapidibus factæ. Idem alibi Homerum αἰθούσας appellare * στυλωτὰς ἕδρας ait: vocans ἕδρας, meo quidem judicio, quas Cicero dicit Exedras, et στυλωτὰς pro περιστύλους, Undique columnis circumdatas, quanquam potius Porticus, i. e. στοὰ, dici debet στυλωτὴ aut περίστυλος, quam Exedra.

Αἴθομαι, Pass. Ardeo, ut αἰθόμενον πῦρ, Il. Π. (293.) et ap. Pind. Ol. 1, 2.

[Αἴθω, Herod. 4, 61. Brunck. Anal. 3, 82. "Theocr. 2, 134. Ruhnk. ad H. in Cer. 48. Toup. Opusc. 2, 163. Musgr. ad Hippol. 1279. Wakef. S. C. 3, 142. ad Herod. 343. 606. Valck. ad Hippol. p. 302. Markl. Suppl. 208. Charito 634. Wakef. Phil. 1032. Jacobs. Anth. 7, 323. Huschk. Anal. 33. Heyn. Hom. 7, 153. Αἴθειν χόλον, Huschk. Anal. 32. Jacobs. Anth. 11, 150." Schæf. Mss. "Fame ardeo, Apoll. R. 1, (1245.) Quint. Smyrn. 3, 491." Wakef. Mss. "Αἴθω, (interdum) sic Uro, ut color niger existat. Emend. Æsch. Agam. 500. Τερπνὸν τόδ' αἶθον φῶς * ἐφήπλωσεν φρένας, (pro vulg. ἐλθὸν; quod nullo modo stare potest. Sic in Choëph. 534. idem V. D. ἀνῆθον conjicit, ad Herod. 343. pro vulg. ἀνῆλθον, et conjecturam suam e Scholiastæ ἀνέλαμψαν firmat.) Sic καίω pro Ardeo: Eur. Phaëth. Fr. 13. Xenoph. 233. Ὥστε πᾶσα ἡ χώρα αἴθεσθαι ἐδόκει, cum illi ἔκαιον ἅπαντα, ὅσα καύσιμα ἑώρων. Lucian. 3, 330. Theocr. Fistula 4. αἶθε πάρος φρένα." Valck. Mss. Schol. Apoll. R. 1, 1245. Appian. 1, 739. Lex. Xenoph. Synes. de Febr. 85. n. Glossæ: Αἴθω· Cremo. "Αἴθειν, φλέγειν τινὰ, 120. αἰθόμενος et ἀχθόμενος conf. 124. et ληθόμενος, 307." Jacobs. Ind. in Anth. Pal. p. 1024.]

Ἀναίθω et Καταίθω, itidem pro Uro, Accendo. Moschus Amore Fugitivo (1, 23.) Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα, τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει. Καταίθω autem ex Eurip. citatur.

[Ἀναίθω, Orph. Hymn. 18, 4. Eurip. Cycl. 330. Vide Valck., in Αἴθω citatum. "Oppian. C. 2, 187. H. 3, 582." Wakef. Mss.]

[* "Ἀπαίθω, Jacobs. Anth. 12, 250." Schæf. Mss. Quint. Smyrn. 1, 693.]

["Διαίθω, Succendo. Aretæus 3, 11.]

[* "Ἐναίθω, Quint. Smyrn. 11, 94." Wakef. Mss.]

[* Ἐπαίθω, Anal. 3, 295. Oppian. H. 3, 582.]

[Καταίθω, Abresch. Anim. ad Æsch. 200. "Valck. ad Phœn. p. 191. Jacobs. Anth. 9, 38." Schæf. Mss. Lycophro 48. 249. 459. Aristoph. Thesm. 734. Eurip. Troad. 1295. "Eurip. Or. 1658. Andr. 257. Clem. Alex. 585. Euseb. P. E. 242. Emend. Æsch. ap. Plut. 1, 905. Σύ τοί με φυσᾷς, σύ με καταίθειν τοι δοκεῖς. (Vide et 9, 289. Reisk.: et Butler. ad Æsch. Fr. p. 117.) Theocr. (2, 40.) 7, 56." Valck. Mss.]

[* Συγκαταίθω, Comburo. Soph. Antig. 1202.]

[* Ὑπαίθω, Ardeo, Succendo. Athen. 602. "Jacobs. ad Theocr. 62. Trachin. 1210. Jacobs. Anth. 7, 366. Brunck. Soph. 3, 421. Heyn. Hom. 5, 550." Schæf. Mss.]

Αἶθος, τὸ, Ardor, Æstus, καῦμα, Hesych. [Markl. ad Eur. Suppl. 208. Orph. Lith. 172. "Brunck. Aristoph. 1, 96. Beck. ad. Hippol. 121." Schæf. Mss.] "Αἶθον, Hesychio λαμπρὸν, πυῤῥὸν, μέλαν, "Splendidum, Rufum, Nigrum, e masc. αἴθων." [Schol. Theocr. 2, 12.] "Ex Eurip." [Auctore Rhesi 990.] "αἶθον ἐμβαλεῖν, Ignem injecisse, sub"stantive pro αἶθος." "Αἶθος dicitur etiam πῦρ καὶ ἡ "φλὸξ, inquit Schol. Apoll. R. 3, (1304.) τὸν δ' "ἄμφι τε δήϊον αἶθος Βάλλεν ἅτε στεροπή. Recte; "paulo ante enim de tauris dixerat, θοὴν φλόγα φυ"σιόωντες Ἐκ στομάτων ὁμάδῳ," [ὁμάδουν.]

[* Αἰθὴ, ἡ, i. q. αἶθος, τὸ, "Jacobs. Anth. 6, 75. Brunck. Lect. in Anal. p. 4." Schæf. Mss.]

Αἰθὸς, (ἡ, ὸν,) Ardens, Flagrans. Item, Ambustus. Eust. ait αἰθὸν ap. Aristoph. significare ἀπηνθρακωμένον, In carbones redactum. Callim. H. in Dian. (69.) σποδιὴν αἰθὴν appellat Cinerem nigrum, ut ait Schol. Sed intellige Nigrum ex ustione, s. e fuligine collecta ex ustione. Exponit etiam κεκαυμένην, Ustam, sed non placet exponere σποδιῇ αἰθῇ, Cinere usto. [Aristoph. Thesm. 246. Nicand. Th. 288. 892. Pind. Pyth. 4, 65. "Valck. Diatr. 169. Toup. Opusc. 2, 41. Brunck. Aristoph. 1, 96. Charito 748. Jacobs. Anth. 6, 282." Schæf. Mss.] "Αἰθαὶ, Hesychio sunt non solum μέλαιναι, Nigræ, ex ustione "nimirum, sed etiam αἱ πομφόλυγες, Bullæ, ac si "αἰθὴ substantive Bullam quoque significet."

"Αἴθη, Nomen equæ ap. Hom. a colore ei indi"tum."

"Αἰθήεις, (εσσα, εν,) Idem cum αἰθὸς, Ex ustione "niger, vel etiam Ruber, ut ap. Nicand. Al. (394.) "αἰθήεντος ἐχίνου Schol. exp. ἐρυθροῦ καὶ πυῤῥοῦ τὴν "σάρκα."

"Πάναιθος, (ὁ, ἡ,) significat ὅλος λαμπρὸς, Totus "lucidus splendidusque, ut παναίθῃσι κορύθεσσι, He-

" sych." [" Wolf. Prol. 193. Heyn. Hom. 6, 597." Schæf. Mss. Il. 14, 372.]

Αἴθινος, ὁ, ἡ, Qui facile comburitur, Comburi facilis, ut αἴθινα ξύλα, ap. Etym. Idem ait καπνὸν αἴθινον appellari τὸν δριμὺν, Fumum mordacem, s. μέλανα, Nigrum. " Αἴθινες, καπνὸς ὁ δριμὺς, ita ap. " Hesych. sed perperam, ut patet e Lex. meo vet. et " Etym. apud quos sic legitur, Αἴθινα ξύλα· *εὔκαυστα, " καὶ καπνὸς αἴθινος, ὁ δριμύς. Itaque in priore loco " αἴθινος passivam habet signific. in posteriore acti- " vam pro Urens et mordens, s. Urendo mordens, " ideoque Acer, Mordax." " Ἄθινα, Hesychio " ξύλα *κατακαύσιμα, Ligna comburi apta, Ligna " apta ad urendum, pro quo alibi αἴθινα."

Αἰθόλικες, Pustulæ in summa cuti, ex igni, aut aliunde, dictæ ἀπὸ τοῦ αἴθειν. Vide Erotian. Lex. a me excusum. Vide et Galeni itidem Lex. in quo legitur αἰθύλικες, non αἰθόλικες. Sed ap. Etym. habemus itidem αἰθόλικας. In Hesychio invenimus αἴθοκας, sed per errorem, opinor, omissa syllaba λι. Galenus addit αἰθυλικώδεα dici, quæ αἰθυλίκων formam habent. " Αἰθύλικες, rectius ap. Erotian. Etym. et " in Lex. meo vet. αἰθόλικες, in quo αἰθόλικες esse " dicuntur αἱ περὶ τὴν ἐπιφάνειαν φλυκτίδες." [" Αἰθόλικες, ad Mœrin 398." Schæf. Mss.]

" Αἰθὼ, Nomen urbis ap. Suid."

Αἴθων, ωνος, ὁ, Ardens, Flagrans. Item καυστικὸς, i. Combustorius, i. e. Comburendi vim habens, ut ap. Lycophr. (27.) πρηστὴρ αἴθων. || Significat et Splendidum, ut αἴθων σίδηρος, ap. Hom. (Od. A. 184.) exp. Splendidum ferrum, aut nigrum, ut inquiunt Grammatici: αἴθωνες λέβητες, Lebetes splendidi, et nitentes, aut οἱ πυρὶ αἰθόμενοι, Qui igni uruntur, ut ait Eust. Sic et αἴθωνες τρίποδες. || Αἴθων dicitur equus, item leo, item homo, metaphorice. Αἴθωνες ἵπποι, Il. B. (838.) M. (96.) a colore, Nigri, s. Rutili, aut Agiles, quasi Fervidi cursu, Acres ad cursum. Αἴθων λέων, Leo fervidus, Leo qui cum ardore fertur, vel ardente impetu. Αἴθων ἀνὴρ, Vir fervidus, Fervido ingenio præditus: ap. Soph. Ajace (221.) Οἵαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἴ-Θωνος ἀγγελίαν, ubi διαπύρου, θερμοῦ ἐν ταῖς μάχαις, Schol. exponit, i. e. Ignei, Ardentis in præliis. Verum Suid. αἴθοπος ibi legit, non αἴθωνος. Apud Suid. autem legitur, Αἴθων· ὁ βίαιος λιμὸς, Violenta fames, quasi videlicet αἴθων per se tam substantivi, quam adjectivi signif. habeat. Sed ex Etym. falsum hoc esse comperitur, ap. quem habetur, λιμὸν αἴθωνα, τὸν μέγαν. Hesiod. αἴθοπα λιμὸν dixit, ut statim ostendetur.

" Αἴθων, Nomen proprium, a quo patronymicum " Αἰθωνίδης."

[Αἴθων, Blomf. Gloss. ad Æsch. Sept. c. Th. 444. Soph. Ajace 147. 1088. 1107. Alexis in Grotii Exc. 557. Plato de Rep. 8, 11. Helluo, Vorax, Spanh. ad Callim. 702. Tyrtæus p. 171. Schneider. ad Aristot. H. A. 3, 171. Muller. Ind. ad Lycophr. v. Αἴθων. " Plut. in Vita Cimonis 882." Seager. Mss. Corai. ad Hippocr. Περὶ Ἀερ. 2, 115. " Allg. Litt. Zeit. 1799. N. 295. p. 699. ad Rhesum 122. Jacobs. Anth. 7, 209. 11, 375. Huschk. Anal. 33. Heyn. Hom. 4, 415. 5, 549. 6, 13. 215. 7, 118. 225. 452. 8, 407. 497. 537. Lobeck. Ajac. p. 254. 390. Ruhnk. Ep. Cr. 136. Toup. Opusc. 1, 100. Bentl. Opusc. 74. Bergler. ad Alciphr. 108. Valck. Phœn. p. 592. Wassenb. ad Hom. 96. ad Callim. 1, 246. ad Herod. 553. Brunck. Ajac. 222." Schæf. Mss. Jacobs. Anth. Pal. 1024. Athen. 416.]

" Αἴθουσα, interdum est particip. a v. αἴθω, signi- " ficans Splendens, ut Hesych. quoque αἰθούσαις exp. " λαμπούσαις, et αἰθούσῃ, λαμπρᾷ. Interdum sub- " stantive ponitur, significans στοὰν, παστάδα, Porti- " cum, eamque, ut Hesych. innuere videtur, πρὸς " ἥλιον ἀνίσχοντα τετραμμένην, ἢ πρὸς τὴν δύσιν, ἀπὸ " τοῦ καταίθεσθαι ὑπὸ ἡλίου. Apoll. R. 3, (39.) Ἕρ- " κει δ' εἰσελθοῦσαι ὑπ' αἰθούσῃ θαλάμοιο Ἔσταν. Et " rursum (236.) θάλαμοί τ' ἔσαν ἔνθα καὶ ἔνθα, Δαι- " δαλέῃ δ' αἴθουσα πάρεξ ἑκάτερθε τέτυκτο, i. e. ποικίλη " στοά, inquit Schol. qui αἰθούσῃ in superiore loco " exp. παστάδι. Sic Il. Σ. (Od. Σ. 101.) ὄφρ' ἵκετ' " αὐλὴν, Αἰθούσης τε θύρας. Il. Z. (243.) Ξεστῇς αἰ- " θούσῃσι τετυγμένον, s. δόμον. Et Il. Y. (11.) Ξεστῇς " αἰθούσῃσιν ἐφίζανον. Ubi Schol. αἰθούσῃσιν exp. " στοαῖς ταῖς καταλαμπομέναις ὑπὸ ἡλίου, dictasque αἰ- " θούσας has ait vel διὰ τὴν τοῦ ἡλίου βολὴν, Quod soli " expositæ essent, ut ab ejus ardore calefierent, vel " διὰ τὸ αἴθεσθαι ἐν αὐταῖς φῶς τοῦ χειμῶνος. Itidem " Eustathio αἴθουσαι ξεσταὶ sunt ὕπαιθροι στοαὶ ἐκ λί- " θων ἐξεσμένων. Idem scribit ab Hom. αἰθούσας " vocari τὰς *στυλωτὰς ἕδρας αἰθομένας, i. e. κατα- " λαμπομένας, φωτί. Et rursum αἴθουσαν esse ait " στοὰν περίστυλον ἡλίῳ αἰθομένην, cujus interiora " dici πρόδομον, intima autem penetralia θάλαμον. " Alibi tamen αἴθουσαν esse dicit αὐλῆς τειχία, et " partem domus περί που τὴν αὐλήν."

[" Αἴθουσα, Brunck. Apoll. R. 101. Heyn. Hom. 5, 25. 240. 241. 633. Hymn. in Cer. 185. Valck. Adoniaz. p. 352. ad Mœrin 88. ad Il. Y. 11. Ω. 161. Od. Γ. 399. ad Herod. 469." Schæf. Mss. Boissonad. ad Pseudo-Herodian. Partitt. 74.]

Αἶθοψ, οπος, ὁ, ἡ, Niger, s. Rutilus. Item Calidus. Item Splendidus. Αἶθοψ οἶνος, Nigrum vinum, ut αἶθοψ χροιά, Niger color, inquit Eust., vel Rubrum, secundum alios. Juxta alios autem αἴθοπα Hom. vocat οἶνον non a colore, sed ab effectu, quasi τὸν καυστικὸν, Quod incendat et ardere faciat; et, ut Gell. 17, 8. natura ignitum, quod semina quædam caloris in se habeat, unde non facile congelascit. Item Od. K. (152.) αἴθοπα καπνὸν Hom. appellat Fumum qui fit, dum aliquid incenditur. Αἴθοπα χαλκὸν, Æs splendidum, quasi Coruscum, flammæ modo. Apud Soph. autem αἴθοπος ἀνδρὸς, Viri ardentis in præliis, quasi dicas, Fervidi bellatoris, et ita quidem Suid. legit; sed in vulgg. Edd. habetur αἴθωνος, non αἴθοπος ap. Soph., ut modo admonui. Aiunt et Hesiod. dixisse λιμὸν, Famem, αἴθοπα, pro μελάνα, Nigram: vel, θερμὸν, Calidam: s. καυστικὸν, quasi Incendendi vim habentem. Quæ expositiones parum convenire videntur, et Etym. ac Suid. non αἴθοπα λιμὸν, sed αἴθωνα habent, et aliter explicant, ut modo dictum est. Quomodo autem compositum sit αἶθοψ, vide in proxime sequente Αἰθίοψ. " || He- " sych. αἴθοπος exp. non solum μέλανος, sed etiam " διαπύρου, Igniti et candentis. Idem αἴθοπα οἶνον " esse dicit τὸν μέλανα, s. Λέσβιον."

[" Αἶθοψ, Wakef. Herc. 782. Huschk. Anal. 171. Heyn. Hom. 4, 123. 681. Lobeck. Ajac. p. 254. Brunck. Ajac. 222. Toup. Opusc. 2, 28. ad Char. 385. Athen. 1. p. 42. Casaub. ad Athen. 26. Clark. et Ernest. ad Il. A. 462. Wassenb. ad Hom. 19. Equus, Valck. Phœn. p. 592." Schæf. Mss. Athen. 465. " De fame, Nonn. Paraphr. in Jo. 6, 143. (p. 79. Sylb.)" Wakef. Mss.]

[" *Αἰθόπιος, Toup. Opusc. 1, 376. 2, 120. *Αἰθοπία, Jacobs. Anth. 6, 183. 8, 315. Callim. 1, 566." Schæf. Mss.]

[* Αἴθωψ, ὁ, ἡ, emend. Tittm. Technoll. Mss. lxxxii. Schneider. ad Aristot. H. A. 4, 462. Αἴθωπα s. * αἰθωπὰ κέλευθα, Dorv. ad Char. 224=335.]

Αἰθίοψ, οπος, ὁ, ἡ, Æthiops, Qui est ex Æthiopia. Dicitur autem αἰθίοψ, ut Etym. tradit, ab αἴθω et ὤψ ὠπὸς, quasi Qui sit usta s. ustulata facie, ὁ κεκαυμένην ἔχων τὴν πρόσοψιν. Tostam faciem non male diximus, opinor, ut dixit Tibull. (2, 3, 59.) Illi sint comites fusci, quos India torret. Denique sequendo hoc etymon, quod Etym. tradit, αἰθίοψ sonabit ἡλιόκαυστος, quo nomine utitur Theocr. (10, 27.) Sed non probo quod ait Etym. fieri ex αἴθω significante καίω, Uro; potius enim ex αἴθω dicerem, posito pro αἴθομαι, et significante καίομαι: neque enim αἰθίοψ dicitur ὁ καίων τὴν ὦπα, sed ὁ κεκαυμένος τὴν ὦπα. Quid si ab adjectivo nomine αἰθὸς, potius quam a v. αἴθω derivari dixerimus? in ea certe sum sententia. Eust. autem ab utro derivetur non dicit, ac tantum scribit, αἶθοψ οἶνος, quasi ὁ ἐπικεκαυμένος τὴν ὄψιν, quam compositionem habet et Αἰθίοψ, nomen ἐθνικὸν, ab eo tantum differens syllabarum numero. || Αἰθίοπι χρωτὶ in Anthol. (Meleag. 111.) Colore nigro. Et fem. Αἰθιόπισσα, ap. Eust. sed ἰδιωτικῶς dici solitum, ut ille admonet.

" Αἰθιοπεὺς, Αἰθιοπία, Αἰθιοπικὸς, Αἰθιοπὶς, deri- " vata sunt ex Αἰθίοψ. Quorum primum Αἰθιοπεὺς, " idem cum Αἰθίοψ significat, Æthiops. Il. A. (423.)

" μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. Ubi nota hoc Αἰθιοπῆας " Ionice dictum pro Αἰθιοπεῖς, ut βασιλῆας pro βασι- " λεῖς. Secundum, Αἰθιοπία, Æthiopia, Regio illa, " quam inhabitant populi, qui Αἰθίοπες nominantur, " ex eo quod sol vicinior faciem eorum urat. Su- " bauditur autem cum hoc Αἰθιοπία substantivum " χώρα. Est enim fem. ab Αἰθιόπιος, a quo Αἰθιοπία " γυνὴ, ap. Eurip." [Αἰθιοπία χθὼν, Erechth. Fr. 14.] " Tertium, Αἰθιοπικὸς, Æthiopicus, possessi- " vum, ut ὄρνιθες Αἰθιοπικοὶ, Aves Æthiopicæ, Aves " quas fert Æthiopum regio, ap. Athen. 9," [387. 201. Æthiopicæ oves, 201. Æthiopicum cuminum, 68. Æthiopicum semen, Frumenti genus, sesamo simile, 110.] " Idem 13, (566.) citat Bionis cujus- " dam Αἰθιοπικὰ, i. e. Libros de Rebus Æthiopicis " et Æthiopia scriptos. Hesychio autem Αἰθιοπικὸν " est ἀκακία. Quartum, Αἰθιοπὶς, idem cum fem. " Αἰθιοπία s. Αἰθιοπικὴ significans, i. e. Æthiopica, " veluti Αἰθιοπὶς χώρα, vel γυνή." [Αἰθιοπὶς γῆ, Eurip. Archel. Fr. 2, 4.] " Αἰθιοπὶς nominatur etiam " * φλομώδης πόα, teste Hesychio, ut Diosc. quoque B " 4, 105. Αἰθιοπὶς καὶ αὐτὴ παραπλησία φλόμῳ ἔχει " τὰ φύλλα, δασέα δὲ λίαν καὶ πυκνά. Et Plin. 27, 4. " Æthiopis folia habet phlomo similia, magna et " multa, et hirsuta a radice. Porro Æthiopiæ duæ " sunt, una circa solis ortum, altera circa occasum " in Mauritania, ut ap. Virg. annotat Serv."

[" Αἰθίοψ, Lobeck. Ajac. p. 272. Coray Theophr. 280. ad Herod. 541. Fischer. Ind. Palæph. (Schleusner. Lex. in N. T.) Αἰθίοπα σμήχεις, Jacobs. Anth. 9, 419. * Αἰθιόπειος, Jacobs. Anth. 9, 471. Αἰθιοπεὺς, Valck. Adoniaz. p. 414. Thom. M. Add. ad p. 144. Jacobs. Proleg. ad Anth. 55. (* Αἰθιοπίζω, Heliodor. 516. ut αἰγυπτιάζω,) Αἰθιοπικὸς, (Diod. S. p. 19. Rhod.) de Lapide Æthiopico Wessel. ad Herod. 190. ad Diod. S. 1, 102. Αἰθιοπὶς, Valck. Phœn. p. 792. Diatr. p. 30. Dorv. ad Char. 231. Jacobs. Anth. 9, 109. (' Herod. 3, 19. Diod. S. p. 24.' Scott. App. ad Thes. Spohn. Comm. de Extr. Od. Parte 174.) Αἰθιόπισσα, Thom. M. Add. ad p. 144. Bredow. Ep. Par. 166." Schæf. Mss.]

[* " Αἴθικες, ad Diod. S. 2, 425." Schæf. Mss.]

" Αἰθιοπαῖδα, vocat Bacchum Anacreo, alii τὸν " οἶνον, Vinum, alii Dianam, teste Hesychio."

" Αἴθυια, ἡ, et Ionice Αἰθυίη, Mergus, avis aquas " subiens, unde et εἰναλίη κορώνη ab Hom. nomina- " tur, teste Hesych. Od. E. (352.) Αὐτὴ δ' ἂψ ἐς πόν- " τον ἐδύσσετο κυμαίνοντα, Αἰθυίῃ εἰκυῖα, Mergo assi- " milata. De hac avi vide Aristot. H. A. 5, 60. " quam Virgil. ap. Aratum dicitur interpretatus esse " Fulicam, alio nomine dictam φήνην. Proverbialiter " etiam Αἰθυίης [ὑπὸ] πτερύγεσσιν ἔλυσαν πείσματα " νηὸς, dicitur de iis, qui bonis avibus aliquid ince- " ptarunt; nam cum mergi aquas subeunt, tempesta- " tis est signum exoriturae. || Αἰθυίας ἄνθος, Hesy- " chio Herbæ quædam species. At Αἰθυίας Σκόπελος, " Nomen proprium loci ap. Paus. in Atticis. || Suidæ " αἴθυια est etiam ἡ ἴγδη, Mortarium, pro quo θυΐα " potius dicitur, s. θυεία."

[" Αἴθυια, Jacobs. Anth. 6, 404. 7, 129. 143. 297. 8, 258. 9, 297. T. H. ad Plutum p. (237.) 312. D 313. Callim. 1, 483. Xylander ad Paus. 99. Kuhn.: Facius 1. p. 20. Muncker. ad Anton. Lib. 45. Verh.: Verh. p. 100. Timæus 273. Jacobs. Spec. 21. ad Lucian. 1, 363. ad Callim. 1, 148. Hom. H. 105. Valck. Callim. 267. 270. 272. Toup. Opusc. 1, 365. 2, 60." Schæf. Mss. Oppian. Ixeut. 2, 5. Schneider. ad Aristot. H. A. 3, 278. 4, 462. Aretæus 122. Lycophro 230. 359. " Mira de his Philostr. 838. Αἰθυίης μᾶλλον mari jactatus sum, Callim. Fr. 111. emend. Emend. et H. in Del. 12. (Αἰθυίης καὶ μᾶλλον ἐπίδρομος ἠέπερ ἵπποις, sed diversa est h. l. ratio.) Hom. ap. Herod. V. H. 562." Valck. Mss. Glossæ: Αἴθυια· Hic Mergus, Fulica. Αἴθυιαι· Mergæ, Mergulæ.]

[* Αἰθυιόθρεπτος, ὁ, ἡ, Epith. piscatoris, qui perpetuo in mari versatur, et e mari victum quærit, ut mergi. Lycophro 236.]

[* Αἰθὴς, (ὁ, ἡ,) Suid. (Αἴθεσι· λαμπροῖς.) Tzetz. Chil. 10, 457. (Ἔνθαδ' ἔχων * αἴθητα καὶ αἰγανέην A μετὰ χερσί.)" Wakef. Mss. De quo versu nobis expectanda est sententia Hamakeri.]

Αἰθάλη, ἡ, ab αἴθω, Fuligo, λιγνὺς, ap. Diosc. Galen. quoque ap. Hippocr. αἰθάλην exp. λιγνὺν, licet Etym. differre existimet hæc duo. Hesych. αἰθάλην esse ait σποδὸν, Cinerem: et τὸ ἐκ καμίνου μέλαν, Nigrum illud, quod e camino colligitur. Sed et Lucian. (1, 241.) aperte αἰθάλην pro Fuligine usurpat. Vertitur αἰθάλη etiam Favilla a Gaza, in Alex. Aphrod. Probl. 2.

[Αἰθάλη, i. q. ἄσβολος, Diosc. 1, 79. Biel. Thes. " Thom. M. 116. Phrynich. Ecl. 44." Schæf. Mss. " Achill. Tat. 148. Nomen Lemni, Etym. M. 33, 22." Wakef. Mss. " Αἰθάλης et κονιορτοῦ permutantur ap. Suid. v. Κονιορτόν." Valck. Mss. Boissonad. ad Pseudo-Herodian. Partitt. 28. Gloss. SS. Hesych. Nonn. Συναγ. Ἱστορ. 167. Ed. 1610. Ad Aretæum 344. Glossæ: Αἰθάλη· Fuligo, Favilla.]

Αἴθαλος, ὁ, Substantivum, idem significans quod αἰθάλη, ut ap. Athen. 14, (622.) Ὁ δὲ φαλλοφόρος ἰθὺ B βαδίζων, καταπλησθεὶς αἰθάλῳ. Lycophro (55.) Παιδὸς καταβροχθέντος αἰθάλῳ δέμας, i. e. σποδιᾷ, inquit Schol.

Αἴθαλος, ὁ, ἡ, Adjectivum, Ustus, Tostus, Ardens, ap. Pind. [In Indice Heyniano v. αἴθαλος non legitur.] Αἰθάλῳ κηλῖδι ap. Eurip. Schol. exp. καυστικῇ: [Hec. 911. ubi hodie legitur, κατὰ δ' αἰθάλου Κηλῖδ' οἰκτροτάταν κέχρωσαι. Nicand. Th. 659.]

[Αἴθαλος. " Vulva δι' αἰθάλου καυθεῖσα, emend. Scalig. ap. Athen. 101." Valck. Mss. " Phrynich. Ecl. 44. Thom. M. 116. Steinbr. Mus. Tur. 1, 310. Wakef. Diatr. 31. ad Diod. S. 1, 340." Schæf. Mss.]

" Αἴθαλος, Hesychio αἴθαλος est ἡ τοῦ πυρὸς ἀπο- " φορά: et ἡ ἐν τῷ ὀρόφῳ αἰθάλη, s. τὸ ἐκ καμίνου " μέλαν, Fuligo et nigrum illud, quod camino ad- " hæret, alio nomine ἄσβολος et ἀσβόλη dictum. Quo " modo Hippocr. Γυναικ. 1. dicit, Αἴθαλον ἀπὸ τοῦ " ἴπνου τρίψασαν."

" Αἰθαλοκομπία, Fumi instar vana jactantia, ut " ψολοκομπία. Suid. αἰθαλοκομπίαις exp. καπνοῖς καὶ " ψευδολογίαις." [Schol. Aristoph. Eq. 693. ψολοκομ- C πίαις· αἰθαλοκομπίαις, * μεγαλοδοξίαις, ψευδολογίαις, μεγαληγορίαις, καπνοῖς.]

[* " Αἰθαλία, Brunck. Apoll. R. 163." Schæf. Mss.]

" Αἰθαλίδαι, Harpocrationi δῆμος τῆς Λεοντίδος " φυλῆς. Apud Suid. hi φυλέται nominantur Αἰθα- " λεῖδαι. Ipsa tribus Αἰθαλιὰ dicitur; legimus enim " ap. Hesych. Αἰθαλιά· δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς." [" Αἰθαλίδαι, * Αἰθαλεῖς, Heringa Obs. 35." Schæf. Mss.]

" Αἰθαλίδες, Hesychio τὰ ἐν τῷ σίτῳ γινόμενα, Quæ " in frumento nascuntur, vel sic appellari ait τοὺς " ἐπὶ τῷ ὕδατι σταλαγμοὺς τοῦ ἐλαίου, Guttas olei in- " natantes aquæ. Porro τὰ ἐν τῷ σίτῳ γινόμενα ζῶα, " Animalcula illa, quæ in frumento nata ipsum cor- " rodunt, indeque τρῶγες nominantur, forsan αἰθα- " λίδες dicuntur a colore τῇ αἰθάλῃ simili.

" Αἰθάλικες, reponunt quidam pro αἰθύλικες ap. " Galen. Lex. Hippocr. pro quo ap. Erotian. legitur " αἰθόλικες."

Αἰθαλόεις, (εσσα, εν,) Fuliginosus, ab αἰθάλη, ut D Vulcanus αἰθαλόεις θεὸς dicitur ap. Suid., Deus fuliginosus, Fuligine oblitus. A Luc. (1, 215.) eodem sensu dicitur, Κατηθαλωμένος τὸ πρόσωπον ὑπὸ τῆς ἀσβόλου. || Αἰθαλόεις μύδρος, ap. Nicand. (Al. 50.) Ferrum candens, quod tamen et μύδρος per se significat. Αἰθαλόεις κεραυνὸς, ap. Hesiod. [Th. 72. 504. 707. 854. Lucian. 1, 99.] Ardens fulmen, vel Coruscum: αἰθαλόεν μέγαρον, Od. X. (239.) Domus resplendens igni: αἰθαλόεσσα κόνις ab Hom. Il. Σ. (23.) et Od. Ω. (315.) vocatur cinis, ubi Eust. ait αἰθαλόεσσαν κόνιν quasi ξηρὰν κόνιν dici, Siccum pulverem, qualis fit e combustis corporibus. Aridum pulverem, aut Aridam pulverem, non male dixerimus, opinor, ut poëta quidam Aridam pulverem appellat cinerem: Qui nunc jacet arida pulvis. Potest etiam αἰθαλόεσσα κόνις simpliciter accipi pro Pulvere qui ex adustione est, h. e. Pulvere, in quem res usta redigitur. Ceterum constat ab αἴθω derivari αἰθαλόεις, sed ita tamen, ut non proxima sit ab eo verbo deductio, i. non immediate, ut ita dicam, derivetur ab ipso verbo; sed meo quidem judicio,

cum Fuliginosum significat, ab *αἰθάλη* aut *αἴθαλος* substantivo formetur: cum Ardentem aut Splendidum, ab *αἴθαλος* adjectivo. *Αἰθάλη* autem et *αἴθαλος* ab *αἴθω* immediate derivari notum est.

[*Αἰθαλόεις.* Maittair. Misc. Gr. aliquot Scriptt. Carm. 178. Nicand. Th. 174. 420. 566. 716. 773. "Jacobs. Anth. 8, 72. Brunck. Aristoph. 2, 89. Heyn. Hom. 4, 272. 7, 430. Charito 81. 748. Wakef. Phil. 1205. Huschk. Anal. 34. 274. Harles. Ind. Theocr. Brunck. ad Æsch. Pr. 1000. (Blomf. Gloss. ad Æsch. Pr. 1028.) Valck. Phœn. p. 190. Schrader. Præf. ad Emend. p. vi. Dorv. ad Char. 309. ad Lucian. 1, 324. Brunck. Trach. 308." Schæf. Mss.]

Αἰθαλώδης, ὁ, ἡ, Fuliginosus, Fumeus, Obscurus, ex atrore videlicet, *καπνώδης, σκοτώδης,* Hesych. Aristot. de Mundo, *Τῶν δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν αἰθαλώδεις, ψολόεντες λέγονται.* ["Schol. Theocr. 11, 24." Valck. Mss. Stob. Ecl. Phys. 2, 676. Heer. "Wakef. "Diatr. 32." Schæf. Mss. "Strabo 378." Wakef. Mss.]

Αἰθαλέος, (έα, έον,) Cineritius, *τεφρώδης,* inquit Schol. Nicandri Ther. (750.) *Αἰθαλέῃ δ' ἐπὶ τυτθὸν ἐρεύγεται αὐχένα κόρσῃ.* Sed per Cineritium intellige Cineris habentem colorem, Nigrum. [Epigr. adesp. 678. *Αἰθαλέος* et *αἰθαλόεις,* Jacobs. ad Anth. Pal. 228. Blomfieldius Gloss. ad Æsch. Pr. 620. de terminationibus in *αλεος* pauca notavit, sed perperam scripsit *αἰθάλεος, ἀζάλεος, δειμάλεος,* * *νηφάλεος,* (quod est vocabulum nihili, pro quo ubique reponendum est *νηφάλιος,* ut *νηφαλιότης* pro * *νηφαλεότης,* quamvis a Schneidero in Lex. utraque forma probata sit,) *οἰδάλεος,* * *ῥιμφάλεος, ἀργάλεος, κερδάλεος, ταρβάλεος, φρικάλεος, κονισάλεος,* pro ——*έος.* Adde *ἀγαλέος.* Vide *Ἀγαλέος.*]

[* "*Αἰθαλής, ὁ, ἡ,* i. q. *αἰθαλόεις,*" Schneider. Lex. Sed nobis erit vox nihili, donec exemplum allatum fuerit.]

[* "*Αἰθαλίτης, ὁ,* Fumosus, Fuliginosus, Rob. ab *αἰθαλὴ,* Fuligo." Hederic. Lex. "Etym. M. 33, 24." Wakef. Mss.]

Αἰθαλίων, ωνος, ὁ, Ardens, aut Ardorem s. Æstum sectans, Ardore gaudens. *Τέττιγες αἰθαλίωνες* dicuntur a Theocr. 7, (139.) Cicadæ æstu solis gaudentes; nam quo vehementior est solis calor, eo magis canunt: *Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον.* Dicuntur autem ab *αἴθεσθαι.* Habet porro formam deminutivi hoc nomen, quam quidam exprimere volentes, interpretati sunt, Ardenticulæ.

¶ *Αἰθαλόω, f. ώσω, p. ωκα,* Uro, Comburo, ap. Eurip. et Lycophr. Item, Nigrefacio, Nigrum reddo. Proprie Fuliginosum facio, In cinerem et favillam redigo, ab *αἰθάλη.* Apud Diosc. *αἰθαλόω,* ut Bud. ait, est Uro ad fuliginem colligendam. Apud Eund. *αἰθαλῶ λιγνὺν,* Hermolaus exp. Colligo fuliginem, Marcellus Facio fuliginem. [Diosc. 1, 79. 96. 2, 81. Eurip. El. 1140. Lycophro 141. 970. 1340. 1417. Simmias Securi 3.]

[* "*Αἰθάλωσις, (ἡ,)* Fuligo. Max. Tyr. 41, 4." Wakef. Mss.]

Αἰθαλωτὸς, (ἡ, ὸν,) Ustus, Combustus, ap. Lycophr. (338.) formatum ab *ᾐθάλωται* tertia præteriti ab *αἰθαλόομαι.* [Ad Charit. 710.]

Ἀπαιθαλόω, et *Καταιθαλόω.* Apud Basil. *Ἀπαιθαλόω,* Comburo: *Τὸ λυχνιαῖον πῦρ διὰ τῆς θρυαλλίδος τὴν παρακειμένην τροφὴν ἐπισπασάμενον, ταχέως διὰ τῆς μεταβολῆς ἀπηθάλωσε.* A Gaza *ἀπηθαλωμένος* alicubi vertitur Torrefactus, [Theophr. C. P. 4, 14.] Alterum compositum est *Καταιθαλόω,* idem significans, Apud Lucian. autem, (1, 215.) dicitur Vulcanus *κατηθαλωμένος τὸ πρόσωπον ὑπὸ τῆς ἀσβόλου,* pro Ustulatam faciem habens fuligine, vel Nigrefactam, ut ab Hesiodo dicitur *αἰθαλόεις θεὸς,* Fuliginosus deus. Hesych. *καταιθαλωμένα* exponit *κατεσποδημένα.* Hoc tamen participium *κατεσποδημένα* significare puto In cinerem redacta. Sic autem ap. eum repono pro *κατεσπονδημένα.*

["*Ἀπαιθαλόω.* Theophyl. Epist. 9. et 72." Wakef. Mss. "Jacobs. Anth. 1, 1. 50. 7, 32." Schæf. Mss.]

["*Καταιθαλόω,* Ad Lucian. 1, 351. Wakef. S. C. 2, 93." Schæf. Mss. Lycophro 1376. Aristoph. Av. 1242. Eur. Suppl. 60. 640. Ion. 215. Artemid. 2, 10. Greg. Naz. Stelit. 2. p. 104. Mich. Psell. 285. in Meursii Opp. T. 8. Æsch. Fragm. p. 25. Butler.]

¶ *Αἰστὴρ, ῆρος, ὁ,* Incensor, Qui incendit. Oppian. H. 5. *Δαλὸν ἐϋδμήτων μεγάρων αἰστῆρα φέροντες,* Titionem ferentes ædium incensorem. [Locus est v. 120. ubi Schneider. edidit *ῥαιστῆρα* e Pal. 1. Par. a. et Mosq. *Αἰστῆρα* exhibent Ald. Juntinæ.]

Αἰθάλω, i. q. *αἰθαλόω,* in VV. LL.

¶ *Αἰθύσσω,* Splendeo, Calefacio, ut inquit Suid., qui et *κινῶ* significare ait, item *ἐκτείνω.* Quod autem ad signif. attinet, qua pro *κινῶ* ponitur, existimo tali metaphora eam accipere, quali *μαρμαρυγαὶ ποδῶν* ap. Hom. declarant *τὰς συντόνους κινήσεις.* Sed enumerabo signiff. hujus verbi, earumque exempla, eo quo sunt ap. Suid. ordine. *Αἰθύσσω,* Moveo, ab eo exponitur in hoc versu, *Αὐτόθεν ἐξ εὐνῆς ὀλίγον ῥάκος αἰθύξασα.* Sic ap. Athen. 2. (p. 39.) Bacchylides *αἰθύσσει φρένας* videtur dixisse pro Excitat mentem. Hesych. explicat etiam Concutio: item in signif. neutra Prorumpo. Suid. exp. Splendens, in hoc versu, qui est Anthol. L. 4. (Antip. Sid. 73.) *Αἰθύσσων λιπαρῆς ἄνθος ὕπερθε κόμης.* Idem ait significare etiam Calefacere, Extendere, subjungens tamen locum, in quo non simplex *αἰθύσσειν* habetur, sed ab eo compositum *παραιθύσσειν.* Rursum Hesych. ait significare et *ῥιπίζειν,* quod, ut opinor, accipit pro Ventilare, aut Insufflando excitare. Nam et Suid. ait *αἴθυγμα* dici de Igne. Etym. denique tradit *αἰθύσσειν* et *ἀναιθύσσειν* significare Jacere, Navigare, Ferri, deducitque ab *αἴθυια,* quod est Marinæ cornicis nomen, ut ipse ait, interim tacens de scriptura, quæ dissimilis est. Apud Eund. alio loco *αἰθύσσειν* exp. *ἀνασείειν, ἀνακαίειν,* Concutere, Incendere. Ceterum quin ab *αἴθω* deducatur hoc verbum, ejusque sit *παράγωγον,* ut loqui solent Græci Grammatici, minime dubito, ideoque hic locum ei dedi. Possit tamen non immediate ab eo deduci, sed ab *αἴθυια,* quod ab *αἴθω* factum constat, non habita diphthongi ratione, et accipiendo ut ap. Lycophr. (359.) cum *αἴθυιαν* Minervam appellat *τὴν φωσφόρον.*

["*Αἰθύσσω,* Musgr. Bacch. 519. Ruhnk. Ep. Cr. 33. 153. Pierson. Veris. 125. ad Diod. S. 1, 166. Dawes. 495. Wakef. Alc. 1084. Jacobs. Anth. 8, 258. 9, 297. T. H. ad Plutum p. 312. 313. Callim. 1, 483." Schæf. Mss. Orph. Argon. 899. Oppian. C. 4, 159. Manetho 2, 4. "Arat. D. 302. Nonn. Dionys. 1, 236. 4, 2." Wakef. Mss.]

Αἴθυγμα, τὸ, Suid. ait de Igne dici. Etym. exp. *κίνησις,* sed ap. eum mendose legitur *αἴθυσμα,* Motus. Suid. Explicat etiam *ὅρμημα,* et subjungit hunc locum: *Ὁ δὲ βασιλείαν ὠνειροπόλει, καὶ αἴθυγμα ἀμηγέπῃ καὶ φαντασίαν τινὰ ἀπετέλει μοναρχίας.* Ut a *κινύσσω* fit *κίνυγμα,* sic *αἴθυγμα* ab *αἰθύσσω,* inquit Eust. Hesych. *αἰθύσσει* exp. *ῥιπίζει,* eodemque modo *αἴθυγμα* explicatur *ῥίπισμα,* et Latine Suscitabulum, vel Fomes et incentivum, metaphorice pro Incitamento s. Incitabulo, ut loquitur Gell., et citatur hic Polybii locus, *Ἐγκαταλείπουσί τινα καὶ λίαν ἰσχυρὰ τῆς πρὸς αὐτοὺς εὐνοίας αἰθύγματα.* [Vide Lex. Polyb. Jambl. V. P. 100. "Jambl. M. S. 234. vide Excerpta in Emend." Valck. Mss. Plutarch. 10, 27. "Wakef. Alc. 1084. Jacobs. Anth. 11, 325. Toup. Add. in Theocr. 404. b." Schæf. Mss. "Scintilla, Jambl. Protr. 37. Anecd. Gr. 2, 212." Wakef. Mss.]
"*Αἴθρυλα,* Hesych. affert pro *σκίασμα, κίνημα,* Um-
" bra, Motus; sed suspectum est."

[* *Αἰθυκτὴρ,* **ῆρος, ὁ,* Violentus, Impetuosus. "Toup. Opusc. 1, 14. Jacobs. Anth. 7, 74. 12, 426." Schæf. Mss. Oppian. C. 2, 332. (ubi Schneider. "*αἰθυντῆρας* Par. A. *κτ.* a sec. manu supra scriptum habet Venetus:") Il. 1, 368.]

Ἀναιθύσσω et *Παραιθύσσω.* Suid., uti modo dixi, postquam tradidit *αἰθύσσω* significare Calefacio, item Extendo, subjungit h. l., in quo *παραιθύσσων* legitur, non *αἰθύσσων,* ex Epigr. (Agath. 85.) *Οὐδ' ὑπὸ μαρμαρυγαῖς* **θαλερώπιδος ἠριγενείης Ἄκρα παραιθύσσεις θαλπομένων πτερύγων.* At vero ap. Pindarum *παραιθύσσειν* pro *κινεῖν,* ponitur Movere, Commovere s. excita-

re, ut cum dicit (Ol. 10, 88.) θόρυβον Παραιθυξε μέγαν, Tumultum magnum excitavit. Quod autem attinet ad 'Αναιθύσσειν, Etym. vult, itidem ut simplex αἰθύσσειν, significare ῥίπτειν, πλεῖν, φέρεσθαι, Jacere, Navigare, Ferri, s. Cum impetu agi.

[" 'Αναιθύσσω, Pierson. Veris. 125. ad Diod. S. 1, 166. Jacobs. Anth. 8, 67. Brunck. Soph. 3, 497." Schæf. Mss. Toup. Emend. 3, 368. Eurip. Tro. 343. In Schneideri Lex. perperam citatur Pind. Ol. 10, 88. qui locus ad Παραιθύσσω pertinet.]

[* 'Απαιθύσσω, Ventilo, Concutio facem, sc. ignis excitandi causa. "Diod. S. 2, 53. de palmis: Τὰ δὲ ἐφ' ἓν μέρος ἔχοντα κεκλιμένας τὰς ἐπὶ τῆς κορυφῆς κόμας, σχηματισμὸν ἀποτελεῖ λαμπάδος ἀπαιθυσσομένης, Formam ostentant facis, quam ventus percellit, ita ut flammam ejus in alteram partem compulset." Brunck. Mss.]

[* Διαιθύσσω, Ruo, Irruo. "Pind. (Ol. 7, 175.) Nonn. Dionys. 3, 130." Wakef. Mss.]

[* "'Επαιθύσσω, Nonn. Dionys. 2, 322. 12, 281. 14, 349. Oppian. C. 4, 176." Wakef. Mss.]

[* Καταιθύσσω, Cum splendore emitto. Pind. Pyth. 4, 147. 5, 14. v. Not. V. L.]

" Καταῖθυξ ὄμβρος, Hesychio ὁ *καταιθύσσων."

[Παραιθύσσω, Pind. Pyth. 1, 169. "Toup. Opusc. 1, 188. (Emend. 1, 284.) Jacobs. Anth. 11, 114. Huschk. Anal. 33." Schæf. Mss. Apoll. R. 2, 1255.]

[* Συναιθύσσω, Nonn. Dionys. 10, 183. λιγυρῷ δὲ συναιθύσσοντες ἀήτῃ, Ἄσθματι κουφίζοντο.]

[* " Αἰθύω, Gesner. Ind. Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 33. ad Diod. S. 1, 166." Schæf. Mss. Adde not. ad Orph. Argon. 904.]

Αἰθὴρ, έρος, ὁ, et aliquando ἡ, Æther. Item Aër. Aristot. de Mundo 1., ait cœli et siderum substantiam appellari Ætherem, non ab αἴθεσθαι, Ab ardendo s. Flagrando, sed διὰ τὸ ἀεὶ θεῖν, Ex eo quod semper currat, ubi melius legetur αἰεὶ, quam ἀεί: nam αι syllaba prior adverbii αἰεὶ servatur in αἰθήρ. Tribuitur autem Anaxagoræ prius illud etymum ab αἴθεσθαι, quod Aristot. improbat. Apuleius quoque hunc Aristot. locum velut interpretans, aut saltem exponens, ait, Ætheris appellatione cœlum ipsum stellæque omnisque siderea compago intelligitur, non, ut quidam putant, quod igneus sit et incensus, sed quod cursibus rapidis semper rotetur. Cic. de N. D. 2. Hunc aërem rursus amplectitur immensus æther, qui constat ex altissimis ignibus. Ab Eodem αἰθὴρ alicubi redditur Æther, ut cum hunc Eurip. versum, 'Ορᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα, interpretatur, Vides sublime fusum immoderatum æthera. Alicubi etiam Aër, ut cum hoc Arati hemistichium,—ἀπ' αἰθέρος ὠσφρήσαντο, vertit, Naribus humiferum duxere ex aëre succum. Apud Hom. αἰθὴρ exponitur aliquando ab Eust. Altissimus aër, et Luce resplendens aër, s. Splendor, qui est circum aërem, ut Il. Θ. (558.) οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπεῤῥάγη ἄσπετος αἰθήρ. Interdum autem Aër: ut Od. O. (293.) Λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος. Nonnunquam etiam αἰθρία, Aër serenus, et sudus, ac minime nubilus, ut Il. P. (371.) Εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι. Usurpatur autem et in feminino genere, ut Il. Π. (365.) Αἰθέρος ἐκ δίης. Capitur etiam αἰθὴρ a poëtis Græcis, ut et Æther a Latinis, pro Cœlo, Deorum domicilio, ut Apoll. R. 1, (248.) ἐς αἰθέρα χεῖρας ἄειρον, Ad cœlum manus tendebant, vel tollebant, ut αἰθέρα δῦναι, Cœlum subire, ap. Soph. Idem periphrastice dicit οὐρανίαν αἰθέρα pro οὐρανὸν, Cœlum, Tyr. (866.) ubi observandum αἰθέρα feminino genere enuntiatum itidem ut ab Hom. Sic et Pind. protulit, ἐρήμας δι' αἰθέρος, Ol. 1, [10. Fr. inc. 116. n. Nem. 8, 71.]

[" Αἰθὴρ, Wakef. Ion. 809. Alc. 604. Luzac. Exerc. 98. Jacobs. Anth. 6, 216. Heyn. Hom. 6, 132. 7, 199. 347. Αἰθὴρ, ἡ, Il. in Cer. 70. ad Anton. Lib. p. 48. ad Mœrin 2. b. Musgr. Alc. 594. Wakef. Ion. 1466. El. 991. sed v. Wakef. Alc. 601. Jacobs. Anth. 9, 248. Heyn. Hom. 7, 199. Valck. ad Phœn. p. 184. Gierig. ad Ovid. 1. p. 5. a. Voss. Myth. Br. 1. p. 182. Valck. Diatr. 46. ad Charit. 266. Valck. Callim. 83. Αἰθὴρ, ῆρος, Musgr. ad Eurip. p. 522. b. sed vide Charit. 745. Πρὸς αἰθέρα λέγειν, Brunck. El. 424. Musgr. Iph. T. 43. Inflammatio, Musgr. Suppl. 784. ad Troad. 1078." Schæf. Mss. "Oppian. C. 2, 414." Wakef. Mss. Gerhard. Lectt. Apoll. 216. Orph. Hymn. 5=4. Lex. Xenoph. Elmsl. ad Med. p. 277. Fischer. Ind. ad Æschinem. Blomf. Gloss. ad Æsch. Pr. 1128. " Αἰθὴρ et Æther de aëre, Davis. ad Cic. de N. D. 103—4. Ex æthere et terra omnia nata, Eurip. ap. Sext. Empir. 685. Eurip. ap. Plut. 2, 539.: ap. Cornut. 184.: ap. Athen. 23. 'Ανέπεσε, φάρυγγος αἰθέρ' ἐξανιεὶς βαρύν. An Tætrum odorem?" Valck. Mss. Plato 1. p. 251. Biel. Thes. Beckii Acta Semin. Reg. et Societ. Philog. Lips. 1, 100.]

" Αἰθὴρ, Hesychio est non solum ὁ ὑπὲρ τὰ νέφη " τόπος, ἀὴρ, afferenti etiam αἰθέρος τύμβος pro οὐρανὸς, sed Idem αἰθέρα dici scribit etiam ἐμπυρισμὸν, " Inflammationem, ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι, atque ita usurpasse Eur. Troad." [Vide Albert.]

" Αἰθέρα, poëtice interdum pro ἐς αἰθέρα, ut Il. " Σ. (207.) Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται: O. (686.) φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανεν. Sic Eurip. " Cycl. (410.) 'Ανέπεσε, φάρυγγος αἰθέρ' ἐξανιεὶς βαρύν. Virg.: It clamor cœlo."

" Αἰθέρι, poëtæ adverbialiter interdum usurpant " pro ἐν αἰθέρι, ut αἰθέρα pro εἰς αἰθέρα."

" Αἰθερίνη, in piscium catalogo legitur ap. Aristot. " H. A. 6, 17. ubi Gaza reponit ἀθερίνη, de quo supra. Quidam Codd. ibi habent ἀνθερίνη."

[* " Αἰθερίτης, (ὁ,) Tzetz. Chil. 2. p. 150." Boissonad. Mss.]

Αἰθεροβατέω, f. ήσω, p. ηκα, Per ætherem incedo. Luc. Philopatride, Οὐ γὰρ αἰθεροβατοῦντες ταῦτα ἠκηκόατε. Ex αἰθὴρ et βατέω, quod in compositione usurpatur pro βαίνω, quo modo ex ἀὴρ compositum est ἀεροβατέω. [Vide 'Αεροβατέω. " Philo J." Wakef. Mss. " Abresch. Lect. Aristæn. 216. ad Herod. 590." Schæf. Mss.]

Αἰθερεμβατέω, i. q. αἰθεροβατέω, Anthol. L. 4. [Epigr. adesp. 546. " Jacobs. Anth. 12, 173. Museum Veron. p. lxvii." Schæf. Mss.]

[* Αἰθεροβόσκας, ὁ, Qui æthere vescitur. Diog. L. 6, 76. i. q. ἀερίοικος. Αἰθεριβόσκας, quæ est quorundam lectio, analogiæ Gr. linguæ adversatur. " Valck. Phœn. p. 43." Schæf. Mss.]

Αἰθεροδρόμος, ὁ, ἡ, Per ætherem currens, Anthol. [Stat. Athl. 52.] et Aristoph. [Av. 1393. " Epitheton Pauli Apostoli, ap. Constant. Porphyrog. in Vita Basilii Imp. c. 59." Ducang. Gloss.]

[* " Αἰθεροπτηνοδρόμος ἵππος, Psell. in Cantic. Cant. ad c. 1. v. 9." Boissonad. Mss.]

[* Αἰθεροδρομέω, (Per ætherem curro.) Niceph. Greg. ad Synes. 393." Kall. Mss.]

[* " Αἰθεροδρομία, Transcursus per aëra, Aristoph. Av. 1393." Passow. Symb. ad Schneideri Lex., (in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 100.) et in libro, cui titulus, Uber Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher, p. 19. similia traduntur. Sed in Aristoph. loco est αἰθεροδρόμος, non αἰθεροδρομία.]

Αἰθεροειδὴς, ὁ, ἡ, Ætheris formam habens, Ætheris speciem referens. " Αἰθερώδης, Æthereus, Ad ætherem re aliqua accedens. Αἰθερῶδες πνεῦμα τὴν οὐσίαν, Spiritus, qui substantia sua sit æthereus, h. e. " Tenuis et purus, ut τὰ αἰθέρια, Galen." [Plut. 7, 694. Jo. Lydus de Mens. 19. Philo J. 5, 66. " Αἰθερώδης, Plato ap. Stob. Ecl. 1, 53, 1. Heracl. Pont. Alleg. Hom. 43. p. 148. Schow. Diog. L. 7, 152. Tzetz. ad Lycophr. 17. p. 298. Muller. Galen. ap. Scott. App. 307." Passow. in libro, cui titulus, Uber Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher, 117. vide et 20.]

Αἰθεριώδης, ὁ, ἡ, Ætheris naturam habens, Ætherem referens, Aliquam cum æthere affinitatem habens, ut ap. Galen. ad Glauc. 2. Αἰθεριῶδες πνεῦμα τὴν οὐσίαν, pro Spiritu tenuissimo. || Αἰθεριώδης pro αἰθέριος, ap. Just. Mart. 'Αλλ' ἐν τῷ αἰθεριώδει πέμπτῳ στοιχείῳ εἶναι αὐτὸν ἀπεφήνατο. [In priore loco lege αἰθερῶδες, ut ap. Nostrum ipsum legitur in Αἰθερώδης, et in posteriore loco αἰθερώδει. Nam αἰθεριώδης, quamvis etiam a Schneidero recepta, est vox nihili.]

[* Αἰθερολαμπὴς, ὁ, ἡ, Per aërem splendens. Manetho 4, 29.]

[* " Αἰθερολόγος, (ὁ, ἡ,) Ætheris contemplator. Diog. L. 81." Wakef. Mss.]

[* " Αἰθερολογέω, Ætherem contemplor. Diog. L. 82." Wakef. Mss. Pythag. Ep. ad Anaxim. " Valck. ad Herod. 269." Schæf. Mss.]

[* " Αἰθερόνεια, Epith. Minervæ. Cornut. 20." Corai. Mss.]

[* Αἰθερόνομος, ὁ, ἡ, Qui in aëre, vel in altis locis pascitur. Hesych. Αἰθερονόμων· τῶν ἐν ὕψει τὴν νομὴν ἐχόντων.]

[* Αἰθερονωμῶν, Gubernans ætherem, ap. Maneth. 4, 25. Vide Dorv. ad Char. 655=744.]

[* Αἰθερόπλαγκτος, ὁ, ἡ, Qui in aëre vagatur, ut avis, vel in cœlo, ut stella. Manetho 4, 182. ap. Dorv. ad Char. 654=742. " Lobeck. Ajac. p. 351." Schæf. Mss. Orph. Hymn. 5.]

[* " Αἰθεροπόρος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 6. et 118. d." Boissonad. Mss.]

Αἰθέριος, ὁ, ἡ, [item, ία, ιον,] Ætherius, vel potius Æthereus, Ad ætherem pertinens. Apud Aristot. αἰθέριος gen. fem. pro αἰθερία, in libro de Mundo, Μετὰ δὲ τὴν αἰθέριον καὶ θείαν φύσιν. Idem ibid. docet αἰθέριον Jovem appellari ἐπιθετικῶς, quod epithetum in Philopatr. Lucianus ponit, νὴ τὸν Δία τὸν αἰθέριον, Per Jovem æthereum. Sic a Martiali dicitur Æthereus pater, ab Ovidio Æthereus vindex. [Schol. Apoll. R. 2, 1258. Boissonad. ad Pseudo-Herod. Partitt. 212. Barth. Advers. 1533. " Ad Anton. Lib. p. 48. Luzac. Exerc. 100. 113. Musgr. Rhes. 530. Jacobs. Anth. 9, 58. 225. Heyn. Hom. 7, 776. Μάντις αἰθέριος, Epigr. adesp. 407. Αἰθερία φωνὴ, T. H. ad Plutum p. 427." Schæf. Mss.]

" Αἰθερίως, Pure et munde instar τῶν αἰθερίων, quæ " terrenis sunt puriora. In Lex. meo veteri itidem " exponitur, καθαρῶς." [Cf. Etym. M. 33. Jambl. de Myst. p. 18. In Schneideri Lex. non legitur.]

[* Ἐναιθέριος, ὁ, ἡ, Æthereus. " J. Poll. 1, 23. Marc. Anton. 12, 24. p. 357." Scott. App. ad Thes.]

" Προσαιθερίζουσα πόμπιμον φλόγα, Hesych. affert " pro ποιοῦσα τὴν φλόγα ἄνω πέμπεσθαι πρὸς τὸν αἰ" θέρα, e Tragico quopiam." [" Lego ob versum, " προσαιθρίζουσα πόμπιμον φλόγα." Toup. Emend. 4, 291. et sic Schneider. Lex.]

[* Ἀπαιθερόω, Synes. Insomn. 139. " Reiz. Belg. Gr. 631. Schneider. Præf. Anab. xviii." Schæf. Mss.]

[* Ἐξαιθερόω, In ætherem muto. Plut. 9, 648.]

[* " Συνεξαιθερόω, Una purus fio, (imo, Una purum reddo.) Synes. 141." Wakef. Mss. Jo. Lydus de Mens. 47. Ὅτι τὰ τῶν νεκρῶν σώματα ἔκαιον οἱ παλαιοὶ, συνεξαιθεροῦντες αὐτὰ τῇ ψυχῇ.]

Αἴθρα, ας, ἡ, vel Ionice Αἴθρη, ης, ἡ, Aëris serenitas, Aër serenus et sudus. Hoc sensu αἴθρη opponitur τῇ ἠέρι ap. Hom. Il. P. (646.) ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν, Ποίησον δ' αἴθρην. Fit autem αἴθρη a gen. αἰθέρος, eodem modo quo γάστρη a γαστέρος, et πάτρη a πατέρος, ut tradit Eust. Æthra autem a Lat. poëtis generaliter appellatur Aër, s. Æther. Etym. ait αἴθραν dici lingua communi, αἴθρην autem Attica.

[" Αἴθρα, αἴθρη, idem valet de nomine proprio, v. Tzetz. ad Lyc. p. 655. ad Anton. Lib. 211. Verb. 301. ad Mœrin 184. Koen. ad Greg. 180(=391.) ad Charit. 288. 338. 745. Musgr. Hel. 1512. Simmias Alis, Ptolem. Regis Ep. 1. Archias 8. Lucillius 65. ad Diod. S. 1, 663. Jacobs. Anth. 11, 237. Heyn. Hom. 7, 35. i. q. αἰθὴρ, Jacobs. Anth. Pal. 517. (910.) conf. cum αἰθὴρ, Kuster. Aristoph. 193. a. Jacobs. Anth. 11, 237." Schæf. Mss. " Oppian. H. 3, 635." Wakef. Mss. "Pseudo-Did. ad Il. P. 646. Schol. ad Lycophr. 700." Scott. App. ad Thes. Schol. Apoll. R. 4, 765. "Αἴθραν—καθαρὸν καὶ αἴθριον τὸν ἀέρα interpretabatur Phalantus. Pausan. 822. 823." Valck. Mss.]

" Αἴθρα, Nomen proprium filiæ Pitthei, matris " Thesei." " Αἴθρη, Hesychio non solum αἰθρία, " αὐγὴ, εὐδία, ἀὴρ καθαρὸς, sed etiam Nomen pro" prium filiæ Pitthei." [Tzetz. ad Lyc. 655.]

[* Αἰθροβάτης, ὁ, Qui in aëre ambulatur. Manetho 4, 278. Porphyrii Pyth. 29. Jambl. 136. Olear. ad Suid. 191. Reinesii Obs. in Suid. 2. " Charito 224. 266. 666. 668. Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 11. Harl." Schæf. Mss.]

[* Αἰθροβολέω, Splendorem jacio. Manetho 4, 224. " Wakef. S. C. 4, 34." Schæf. Mss. Dorv. ad Char. 224.]

[* Αἰθροδόνητος, ὁ, ἡ, In splendore agitatus. Manetho 4, 298. " Dorv. ad Char. 224." Schæf. Mss.]

[* Αἰθροπλανὴς, ὁ, ἡ, In æthere vagans. Manetho 4, 586.]

[* Αἰθροπολεύω, et * Αἰθροπολέω, In æthere versor, i. q. αἰθεροβατέω et αἰθερεμβατέω. Manetho 2, 383. Maxim. de Elect. 357. 497. 598.]

[* Αἰθρότοκος, ὁ, ἡ, In æthere procreans. Manetho 4, 339. " Charito 746." Schæf. Mss.]

[* " Αἰθροφόρητος, (ὁ, ἡ,) Jacobs. Anth. 11, 69." Schæf. Mss.]

[* Αἰθρωπὸς, (ὁ, ἡ,) Dorv. ad Char. 224=335." Schæf. Mss.]

[* Αἰθρήεις δόμος, i. q. αἴθριος. Pherenicus ap. Schol. Pind. Ol. 3, 28. p. 250. " Serenus, forsan et Egelidus. Oppian. (C. 4, 73.) Ἐς νότον, αἰθρήεντος ἐγειρομένου Βορέαο." Maltb. Lex. Gr. Pros. Cf. Æsch. Agam. 343.]

Αἶθρος, ὁ, Pruina, Frigus matutinum, Hesych. Eust. Od. Ξ. (318.) Αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον. At Etym. αἶθρον exp. τὸ ὀρεινὸν ψύχος, Montanum frigus, nisi leg. τὸ ὀρθρινόν. Suidas autem αἶθρον explicat τὸ καῦμα, Vehementem calorem, Ardorem. [" Heyn. Hom. 7, 35." Schæf. Mss.] Αἰθρὸς, Flans a serena parte cœli, Ventus videlicet. Αἰθρῷ· τῷ ἐκ τῆς αἰθρίας πνέοντι. Hesych. [Refer ad Hom. l. c.]

Αἰθρινὸς, Matutinus. Αἰθρινόν· πρωϊνόν. Hesych.

Αἴθριος, ὁ, ἡ, Frigidus, Soph. Antig. (856.) καὶ δυσαύλων Ἴδρις πάγων αἰθρίων * Δύσομβρα φεύγειν βέλη. Necesse est autem ab αἶθρος deducatur hanc signif. habens; de αἴθριος autem ab αἴθρη paulo post dicetur.

Αἰθρέω, ῶ, Tempestate conturbo, s. Procella. Αἰθρεῖ· χειμάζει, Hesych. et Suid. Sed ap. hunc est αἴθρει, non αἰθρεῖ.

Αἰθρηγενὴς, ὁ, ἡ, vel Αἰθρηγενέτης, ὁ, i. e. αἶθρον ποιῶν, Frigus et pruinam, vel Serenitatem inducens. Il. O. (171.) T. (358.) ὑπαὶ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο. Od. E. (296.) Καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων. Utramque expositionem referunt Etym. et Eust. at Hesych. habet duntaxat, Αἰθρηγενεῖς· εὐδίαν ποιοῦντες, Serenitatem facientes, quæ etiam magis recepta est explicatio. Unde αἰθρηγενέτην composito nomine quidam interpretati sunt Serenificum, item Sudificum; ac profecto si ab αἶθρος deduceretur, αἰθρογενέτης et αἰθρογενὴς scribendum erat. Adeo ut mutationem esse literæ, sequendo hanc etymologiam, dicere necesse sit. Gellius autem ait 2, 22. Qui ab æstiva et solstitiali orientis meta venit, Latine Aquilo, Boreas Græce dicitur, cumque propterea quidam dicunt ab Hom. αἰθρηγενέτην appellatum. [" Gierig. ad Ovid. 1. p. 26. Heyn. Hom. 7, 35. 36. 683. 807. Schæf. Mss. Schol. Apoll. R. 4, 765. "Schol. Arat." Wakef. Mss.]

Αἴθριος, ὁ, ἡ, ab αἴθρη, non ab αἶθρος, Serenus, Sudus, ut ap. Diosc. αἴθριον κατάστημα, Serena cœli constitutio, Serena tempestas. Aristot. in fine libri de Mundo inter Jovis cognomina ponit αἴθριος, sed id non explicans. A Theocr. opponuntur Jupiter pluens et Jupiter αἴθριος: 4, (43.) Χὼ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει. Quem versum non inscite vertit nescio quis, Philelphus, si bene memini, Nunc pluit, et claro nunc Jupiter æthere fulget. Erit igitur hic αἴθριος ab effectu dictus Jupiter, ut sit αἴθριος Serenificus. || Αἴθριος ἠχὼ ap. Nonn. periphrastice pro Tonitru, quasi dicas, Æthereus sonitus, ut αἴθριος sumatur pro αἰθέριος.

Αἴθριος, Subdialis, Qui est sub dio, Qui est sub aëre, vel sub Jove frigido, ut Horat. loquitur, ut ap. Lucian. (2, 409.) τὸ αἴθριον τῆς αὐλῆς, Subdialis pars atrii.

Αἴθρια στίφη, Suidæ sunt τὰ ἐξ Ὑπερβορείων κομι" ζόμενα, tanquam ἀεὶ ἐν ὑπαίθρῳ τιθέμενα, Quod " semper sub dio ponantur. Itidem Hesych. cum e " Cratini Iliadibus attulisset hunc senarium, Ὑπερ" βορείους αἴθρια τιμῶντας στίφη, subjungit, Τὰ γὰρ

" Ὑπερβορέων ἱερὰ, κατά τινα πάτριον ἁγιστείαν, οὐχ " ὑπὸ στέγην, ἀλλ' ὑπ' αἴθριον διαφυλάττεται."

[Αἴθριος et αἰθέριος conf., vide Jacobs. ad Anth. Pal. 472.; αἴθριος et αἰθέρος conf., ibid. Biel. Thes. Πάγος αἴθριος, i. q. κρύσταλλος, Soph. Stobæi S. 62. p. 399.: Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. " Toup. Emend. 1, 153. Wessel. ad Herod. 294. Musgr. Heracl. 857. Jacobs. Anth. 8, 352." Schæf. Mss. Diod. S. p. 27. Rhod. Lucian. 1, 179. Αἰθριώτατος, Joseph. 1, 773. 2, 107. Glossæ: Αἴθριος· Apricus, Serenus, Clarus. Αἴθριον· Sudum.]

" Αἴθριον, VV. LL. interpr. Atrium, afferentia ex " Josepho, Αἴθριον διαμετρησάμενος, sed viderint." [Joseph. A. J. 3, 6, 2. 3, 10, 3. 19, 1, 3. Callixenus ap. Athen. 206.]

" Δίαιθρος, Purus, Perspicuus, Serenus. Hesych. " δίαιθρον exp. διαφανὲς, καθαρὸν, δίϋγρον, sub- " jungens ei et δίαιτρον, exponens etiam ipsum " διαφανὲς, * δίοπτρον." " Δέτρον, Hesych. exp. " διάπυρον, διαφανὲς, Ignitum, Pellucidum." [" Hinc * Διαιθρεῖν, Perspicere. Eunap. in Chrys. 146. Ἅπαντα διῄθρει καὶ συνελάμβανεν." Toup. Emend. 3, 483. Istud διῄθρει est a v. διαθρέω, non a v. διαιθρέω. Δίαιθρος autem pro Serenus extat in Plut. 3, 86. Τὸ δὲ πάντων μέγιστον, ἐξ ἀνεφέλου καὶ διαίθρου τοῦ περιέχοντος ἤχησε φωνὴ σάλπιγγος. " Schneider. Præf. Anab. xvii." Schæf. Mss. Vide et Galen. Lex. Hippocr. v. Δίεδρος p. 456. Franz. et Schneider. Lex. v. Δίυδρος.]

[* Διαιθρόω, s. potius * Διαιθρέω, Serenum reddo. " Schneider. Præf. Anab. xvii." Schæf. Mss. Heraclid. Alleg. 34. Τετρωμένην δ' Ὅμηρος ὑπεστήσατο τὴν Ἥραν (Il. E. 392.) τοῦτο ἀκριβῶς παραστῆσαι βουλόμενος, ὅτι τὸν θολερὸν ἀέρα, καὶ πρὸ τῆς ἑκάστου διανοίας * ἐπαχλύοντα, πρῶτος Ἡρακλῆς, θείῳ χρησάμενος λόγῳ, διήρθρωσε, τὴν ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων ἀμαθίαν πολλαῖς νουθεσίαις κατατρώσας, ubi Schneider. Lex. legit διῄθρωσε. Sed a v. δίαιθρος, secundum Gr. linguæ analogiam, formandum esset διαιθρέω, atque adeo leg. esset διῄθρησε. " Hæc corrupta sunt, forte sic constituenda. Διήρθρωσε a διαρθροῦν esset, Articulis distinguere, Articulatim componere, quod alienum est ab h. l. Suspicetur quis ab auctore scriptum esse * διώρθρωσε, quod esset ab ὄρθρος, Diluculum, Dies: hinc διορθροῦν, Diem spargere s. Illustrare. Sic esset διώρθρωσεν Ἡρακλῆς τὸν ἀέρα θολερὸν καὶ ἐπαχλύοντα πρὸ τῆς ἑκάστου διανοίας, etsi hæc ultima vix sana sunt: Per aërem turbidum et uniuscujusque menti tenebras obvolventem, lucidum diem sparsit Hercules. Opinabantur enim Stoici, fabula Junonis ab Hercule vulneratæ, allegorice adumbrata esse Herculis, antiquissimorum temporum philosophi, studia et molimina, quibus mentis humanæ tenebras discutere conabatur." Schow. " Gesner. vertit, Et singulorum mentes sua caligine offuscantem. Si transitive ἐπαχλύειν dictum esset, efferendum fuisset, καὶ τὴν ἑκάστου διάνοιαν ἐπαχλύοντα. Forte absolute dictum, ἀέρα ἐπαχλύοντα, Nebulis obductum, Obscurum, πρὸ τῆς ἑ. δ. Quod sequitur, διήρθρωσε, scr. esse διώρθρωσε, ipse jam monuisti." Heyn. Ep. ad Schow. xxiii. Sed διορθρόω, ut διαιθρόω, est verbum nihili. Totum Heraclidis locum sine ejus nomine affert Schol. Ven. Il. l. c. ubi legitur, * ὑπαχλύοντα—διήρθρωκε. Illud forsan rectius est, quam vulgatum ἐπαχλ. quod pro verbo absolute dicto recte accepit Heyn. neque aliter usurparunt Arat. Diosem. 174. Apoll. R. 4, 1480. Quint. Smyrn. 14, 462. Ἐπαχλύειν πρὸ τῆς ἑ. δ. an dici possit, præpositione ἐπὶ vacante, viderint alii. Ὑπαχλύοντα Subobscurum sonaret.]

" Διαιθρία, ἡ, Serenitas, VV. LL. Idem et αἰθρία."

[* " Δυσαίθριος ὄρφνη, Eur. Heracl. 860.]

[* Ἐξαίθρης, Nomen viri proprium, ap. Polyæn. 243. 244. qui, notante Coraio 380., * Πομαξαίθρης a Plutarcho dicitur, ab Appiano autem * Μαξαίθρης.]

Ἐναίθριος, et Ὑπαίθριος, pro eodem, ut ἐναίθριοι τόποι ap. Theophr. C. P. 5, (20.) Subdialia loca.

[Ὑπαίθριος, Lex. Xenoph. Darnald. Conject. Var. 412. Blomf. Gloss. ad Æsch. Prom. 113. Agam. 326. Athen. 238. " Phrynich. Ecl. 106. Thom. M. 867. Charito 538. 632. Musgr. El. 142. Jacobs. Anth. 8, 352. Diod. S. 2, 390. ad Dionys. H. 2, 1251. Toup. Opusc. 1, 580. Wagner. Alciphr. 2, 228." Schæf. Mss.]

" Ὕπαιθρος, i. q. ὑπαίθριος, unde ἐν ὑπαίθροις τόποις, " Luc. In locis quæ sunt sub dio, In locis subdialibus; " ap. Diosc. Item ἐν ὑπαίθρῳ, Sub dio. Xenopho (Mem. " 2, 1, 6.) Εἶναι πλείστας πράξεις τοῖς ἀνθρώποις ἐν ὑπαί- " θρῳ. Plur. autem ὕπαιθρα Polybium pro castris di- " xisse putat Budæus." [Lex. Xenoph. Biel. Thes. Phryn. Ecl. 106. Thom. M. 867. Lex. Polyb. " Βίος ὕπαιθρος, Vita actuosa, Politica, non Umbratilis. Πράξεις ὕπαιθροι, Bellicæ. Πόλεμος ὕπαιθρος, Bellum, quod cum externo hoste geritur. Προάγειν εἰς τὴν ὕπαιθρον, In bellum proficisci. Ὕπαιθρα, vel τὰ ὕπαιθρα, Bellum ipsum, et Quæcunque ad bellum pertinent. Τὰ ὕπαιθρα, Loca immunita, Campi, Agri. Hæc ex Is. Casaub. Comment. in Polyb. 1. Per translationem, Plut. V. Ag. et Cleom. 1459. HSt. Τὸ δὲ ἄγαν πανταχοῦ μὲν ἐπισφαλὲς, ἐν δὲ ταῖς πολιτικαῖς φιλοτιμίαις ὀλέθριον· ἐκφέρει γὰρ εἰς μανίαν καὶ παραφροσύνην ὕπαιθρον." Seager. Mss. " Toup. Opusc. 1, 581. ad Diod. S. 1, 701.: Diod. S. 1, 703. 731. ad 2, 26.: Diod. S. 2, 90. 101. 114. 385. 399. 418. 424. 492. 533. Dionys. H. 1, 506. 529. 578. 2, 1030. 1032. 1251. Εἰς τὴν ὕ. Dionys. H. 3, 1654. 1751. 1774.: εἰς τὸν ὕ. 3, 1670. Ἐν ὑπαίθρῳ, Paus. 1, 420." Schæf. Mss. Ind. in Epictet. Ind. in Aretæum. Glossæ: Ὕπαιθρος· Subdivus. Schol. Apoll. R. 4, 765.]

[* Ὑπαίθριον, et * ὕπαιθρον. Glossæ:—Ὑπαίθριον· Subdiale, Subdival. Ὕπαιθρον· Area, Subdivum, Subdival, Impluvium, Area. Pseudo-Herodiani Partitt. 140. * Ὑποψήφιος, ὁ φανερός· ὕπαιθρον, τὸ ἄστεγον, καὶ εὔδιον. " Forte: ὑποψήφιος· ὑπαίθριος, ὁ φανερὸς κ. τ. λ." Boissonad.]

Αἰθρία, ἡ, Aër sudus et serenus, Serenitas. Sudum etiam dicitur Latine, absolute, ut et Virg. Serena dixit, et in prosa Sereno, subaudito substantivo Tempore, usurpatur, pro αἰθρίας οὔσης, vel αἰθρίας, sub. οὔσης. Aristot. de Mundo, Ἔστιν ἡ αἰθρία οὐδὲν ἄλλο πλὴν ἀὴρ ἀνέφελος καὶ ἀνόμιχλος, ἀντίπαλος οὖσα τῇ ὁμίχλῃ, i. e. Αἰθρία nihil est aliud quam aër nubibus et nebulis vacuus, cui opponitur ὁμίχλη. Luc. Nigrino, Ἔχαιρον δ' αὖ ὥσπερ ἐκ ζοφεροῦ τινὸς ἀέρος τοῦ βίου τοῦ πρόσθεν ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων. Alciphro (1, 1.) Τῷ καθαρῷ τῆς αἰθρίας. Aristoph. Nub. (371.) Καίτοι χρῆν αἰθρίας ὕειν αὐτόν. Si, inquit, ita esset, pro suo arbitrio pluere posse Jovem, quoties libitum esset, sine nubium adminiculo, oporteret illum pluere tunc, cum est αἰθρία. Xenopho Hist. (7, 1, 21.) ἐξ αἰθρίας ἀστραπὰς vocat Tonitrua tempestate serena, ut Sueton. loquitur.

Αἰθρία, Nocturnum serenum, ut quidam ap. Herod. 2. exposuerunt, Θερμότερον γὰρ δή ἐστι τὸ ὕδωρ τῆς τε αἰθρίης καὶ τῆς δρόσου, Nam calidior est aqua nocturni sereni tempore et roris. Xenopho (K. A. 4, 4, 9.) Οἱ δὲ τὰς οἰκίας ἐμπρήσαντες, δίκην ἔδοσαν ὑπὸ τῆς αἰθρίας, κακῶς σκηνοῦντες. Apud Herod. ἐν τῇ αἰθρίῃ exp. etiam Sub dio, ut sit i. q. ἐν ὑπαίθρῳ. Aristoph. Pl. (1129.) Ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν.

[Αἰθρία, Lex. Xenoph. Lucian. 1, 180. Αἰτρία, in Scythæ barbaro sermone, Aristoph. Thesm. 1001. Passow. in libro, cui titulus, Uber Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher, p. 17. " Toup. Opusc. 1, 100. ad Herod. 528. Phrynich. Ecl. 210. Thom. M. 867. Charito 633. ad Diod. S. 1, 663. T. H. ad Plutum p. 428." Schæf. Mss. " Ταῖς αἰθρίαις, Sudo cœlo, Strabo 812." Wakef. Mss. " Dio 37, 25. Οἱ κεραυνοὶ ἐν αἰθρίᾳ πολλοὶ ἔπεσον. Horat. Carm. 1, 34, 7. Per purum cœlum. Theophr. C. P. 5, 20." Schneider. Lex. Toup. Emend. 1, 152. Glossæ: Αἰθρία· Serenitas, Serenum.]

[* Αἰθριώδης, ὁ, ἡ, Æthereus. Heracl. Alleg. Hom. 118.]

Αἰθριοκοιτέω, f. ήσω, Sub dio cubo. Theocr. 8, (78.) Ἀδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν, Jucundum est æstate ap. aquæ rivum sub dio cubare. [Antyllus Stobæi Serm. 243. (550.) Eustath. 725, 46.]

[* Αἰθριοποιῶ· Sereno, Gl.]

" Ἀλεξαίθριον, Hesych. e Soph. Amphiarao affert " pro θερμὸν σκέπασμα, Tectum calidum, nimirum " ad arcendum frigus nocturnum." [Erfurdt. Soph. Antig. p. 281. " Brunck. Soph. 3, 495." Schæf. Mss.]

Μιξαίθριον, vel, ut alii, Μιξαιθρία, Serenitas pluviis hyemalibus permixta. In VV. LL. exponitur ex Hippocr. et Theophr., Temporis conditio permixta e serenitatis hyemisque natura: item ex Hippocr., Hyems, in qua interdum pluviæ, interdum serenitas apparet. [Foës. Œcon. Hippocr.]

[* Φιλαίθριος, (ὁ, ἡ,) Nazianz. Carm. 22." Kall. Mss.]

" Αἰθριάω, Nocturno sereno expono, s. Sub dio " per noctem expono. Hippocr. sub finem lib. 3. de " Morbis, in descriptione medicamenti cujusdam, " Καὶ ἀδιάντου δραχμίδα ὕστερον ἐμβαλὼν, αἰθριήσας " δίδου. Paulo post dicit, Πάντα δὲ τῷ πυρέσσοντι " αἰθριασμένα δίδου, quod particip. est potius ab " αἰθριάω." [In Foës. Œcon. Hippocr. non legitur. Vide Hippocr. 166=497.]

[* Αἰθριόω· Sereno. Glossæ. F. l. αἰθριάω.]

Αἰθριάζω, f. άσω, Sereno, Serenum reddo, Illustro. Aristot. Probl. (26, 8.) αἰθριάζειν τὸν ἀέρα et ἐπινεφῆ ποιεῖν opponit: Ὅταν μὲν οὖν κρατῇ ὁ ἥλιος, αἰθριάζει τὸν ἀέρα· ὅταν δὲ κρατῆται, ἐπινεφῆ ποιεῖ. || Apud Greg. Naz. εἰς τὴν Καινὴν Κυριακὴν absolute αἰθριάζω, pro In sereno cœlo versor, Νῦν μάρτυρες αἰθριάζουσι, καὶ πομπεύουσι κ.τ.λ. [Toup. Emend. 1, 149. " Thom. M. 867. Jacobs. Anth. 11, 184. Schneider. Præf. Anab. xvii." Schæf. Mss. " Euseb. H. E. 5, 1." Wakef. Mss.]

Ἀπαιθριάζω. Aristoph. (Av. 1501.) τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ; Ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας, ἢ ξυννεφεῖ; Jupiter serenat nubes, i. e. Serenitatem inducit, pulsis nubibus. [Toup. Emend. 1, 397. Hippocr. de Morb. 3. p. 497. Gataker. ad M. Anton. 2, 4. p. 32. " Kuster. Aristoph. 196. a. Schneider. Præf. Anab. xvii. Toup. Opusc. 1, 261." Schæf. Mss. " Eustath." Wakef. Mss.]

Διαιθριάζω absolute ponitur ap. Xenoph. pro Disserenare, Καὶ γὰρ ἐδόκει διαιθριάζειν. Exponitur etiam Sub dio agere. ["Διαιθριάζω, Sub dio ago. K. A. 4, 4, 6. ubi all. Codd. legunt * συναιθριάζειν. Male Steph. explicat Dissereno." Lex. Xenoph. " Schneider. Præf. Anab. xvi." Schæf. Mss.]

Ἐξαιθριάζω, Sereno cœlo expono. Exponitur etiam In sereno habeo, Sub dio teneo. Item Ad solem expono, Insolo. Et pass. Ἐξαιθριασθὲν e Diosc. 3, 53. Refrigeratum sub dio. [Not. ad Galen. Lex. Hippocr. 470. Franz.: Geopon. 4, 15, 13. Joseph. 2, 257. 299. " Athen. 124. Heringa Obs. (168.) 170." Valck. Mss.]

Συνεξαιθριασθεὶς, Sub dio una positus, Diosc. 3, 163.

" Αἴθριππος, Suidæ ὁ ταχὺς, Celer, Velox, Per- " nix." [Zonar. Αἴθριππος· παχύς. (" L. ταχύς. Sic Suid. et Cod. K." Tittm.) Αἴθριππος· ὁ ταχύς. Etym. G. * Αἴθριπτος· ὁ ταχὺς, παρὰ τὸ ἵπτασθαι ἐν τῷ αἰθέρι.]

ΑΙΜΑ, τος, τὸ, Sanguis, Cruor. Γαῖα ῥέουσα αἵματι, ap. Hom. Il. Θ. (65.) et Ο. (715.) et Υ. (494.) Item, αἷμα ῥέον ἐξ ὠτειλῆς, Il. Δ. (140.) Il. (Δ. 149.) Ε. (870.) αἷμα καταῤῥέον ἐξ ὠτειλῆς: Α. (303.) Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί. In quo versu notandum et κελαινὸν epithetum. Il. Φ. (167.) αἷμα κελαινεφές. Il. Ρ. (360.) αἷμα πορφύρεον. Apud Athen. 13. ἀνθρώπειον αἷμα, Humanus sanguis, αἷμ' ἀνθρώπου, Il. Ρ. (572.) αἵματι φωτῶν, Il. Σ. (538.) αἵματος ἀνδρομέοιο, Il. Χ. (Od. Χ. 19.) Apud medicos αἵματος ἀναγωγὴ, et αἵματος ἀναφορὰ, vide Ἀναγωγὴ et Ἀναφορά. Item αἵματος πτύσις, Sanguinis excreatio, unde compositum αἱμοπτυϊκὸς, quod vide infra suo loco, in ordine compositorum ex αἷμα.

Αἷμα, Cædes, Homicidium, unde ap. Demosth. (548.) ἐφ' αἵματι φεύγειν, Ob cædem exulare. Sic utitur et Soph. item Eurip. Or. || Hesych. ait Sophoclem in Electra αἷμα vocasse τὴν μάχαιραν, Ensem, quod et Suidas annotat; sed Etymol. αἱμάτη habet, an tamen ex eodem loco, incertum est.

Αἷμα, Consanguinitas, quam vocem Latinam a Sanguine itidem factam esse manifestum est. Aristot. Pol. 2. Ὁ μὲν γὰρ υἱὸν αὐτοῦ, ὁ δ' ἀδελφὸν αὐτοῦ προσαγορεύει, ἢ κατ' ἄλλην τινὰ συγγένειαν, ἢ πρὸς αἵματος, ἢ κατ' οἰκειότητα καὶ κηδείαν. Apud Soph. quoque οἱ πρὸς αἵματος, Consanguinei. Quam signif. retinent composita ὅμαιμος et ὁμαίμων, σύναιμος et συναίμων.

Αἷμα, Genus, Semen. Il. Ζ. (211.) Υ. (241.) Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι, ubi per γενεὰν pater consideratur, in αἷμα autem mater, ut Hesych. tradit. Sed tamen et pater filium vocat Sanguinem suum, ut Od. Π. (300.) Εἰ ἐτεόν γ' ἐμὸς ἐσσὶ καὶ αἵματος ἡμετέροιο, Si revera meus es, et e meo sanguine. Sic ap. Virg. dicit pater filio Sanguis meus. Et Italæ matres hodieque puerulis blandientes dicunt, 'Sangue mio.'

Composita ex αἷμα partim genitivum, aut potius genitivi terminationem αἵματος fere integram servant, licet magna e parte in dativum resolvantur, cum exponuntur, partim αἱμο tantum retinent, amissa per syncopen una syllaba. Sunt et quæ syllabam ατ retineant, sed ο abjiciant, ob sequentem vocalem: ut αἱματωπὸς, αἱματεκχυσία. Sic vicissim ex αἱμο etiam abjicitur interdum ο, ut cum pro αἱματωπὸς dicitur αἱμωπός. Cujus generis esse videtur et αἱμωδιῶ. In nonnullis vero non αἱματ, sed αἱμα tantum mansit, sequente consonante, ut in αἱμακουρίαι, et in αἱμαλὼψ, quod pro αἱμαὼψ dictum esse videtur. Ex iis autem, quæ α priv., aut præpos. aut adverbium præfixum habent, quædam itidem syllabam ατ retinent, quædam per syncopen duas illas literas abjiciunt, ut ἀναίματος, pro quo et ἄναιμος, φιλαίματος, pro quo et φίλαιμος, sed raro, δίαιμος, ἔναιμος, ἔξαιμος, ὕφαιμος. Sic etiam ὅμαιμος et σύναιμος. Inveniuntur præterea ex his quædam in ων terminata, ut ὁμαίμων et συναίμων.

Primum igitur dabo locum iis, quæ genitivum fere integrum servant, vel potius ejus terminationem: in quibus animadvertendum est quod dixi, bonam videlicet partem ita exponi ac si cum dativo composita forent; nam αἱματοπότης quidem recte dissolvetur in αἵματος πότης, itidem αἱματωπὸς in αἵματος ὦπα ἔχων: at αἱματόῤῥυτος dissolvi potius deberet in αἵματι ῥυτὸς, sic αἱματόφυρτος, in αἵματι φυρτὸς, si quis constructionem usitatam respiciat; neque enim dicitur φύρειν αἵματος, sed αἵματι, unde et πεφυρμένος αἵματι. Sic etiam αἵματι ῥέων, non αἵματος. Eadem est ratio in αἱματοσταγής. Idem et de iis dicendum, quæ αἱμο pro αἱματο habent in principio; nam αἱματοβόρος recte resolvetur in αἵματος βόρος: at αἱμομίκτης nequaquam in αἵματος μίκτης, sed in αἵματι μίκτης. Sic αἱμοφόρυκτος in αἵματι φορυκτὸς, ut αἱμόφυρτος in αἵματι φυρτός. Sunt etiam quædam vocabula, quorum principio præfixum αἱμο non per syncopen pro αἱματο positum videri possit, sed pro αἷμα, ut in αἱμοπτυϊκὸς, pro αἷμα πτύων: sic αἱμοῤῥαγέω.

[" Αἷμα, Charito 613. Wakef. Herc. 1164. Abresch. Æsch. 2, 131. Jacobs. Anth. 6, 433. Heyn. Hom. 7, 552. Musgr. ad Phœn. p. 209. a. Act. Traj. 1, 223. Cædes, Valck. Phœn. p. 88. Cædes, Cæsa corpora, Cædis instrumentum, v. g. Gladius, Brunck. Phœn. 1512. cf. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. p. 31. Brunck. El. 1394. et Or. 191. ad Charit. 374. ubi omnino de h. v. quæritur. Cædes, Markl. Suppl. 148. Herc. 1204. Boissonad. in Philostr. 441. Gladius, Brunck. Soph. 3, 493. Αἷμα πράττειν, Thom. M. 733. Musgr. Or. 1139. Αἷμα κατεργάζεσθαί τινος, Cædem perficere alicujus, Valck. Phœn. p. 381. Αἵματα, Cædes, Musgr. ad Eurip. p. 230. a. Αἷμα φεύγειν, ἐφ' αἵματι φεύγειν, Valck. Hippol. p. 167. Αἷμα τιθέναι, Jacobs. Exerc. 1. p. 153. Musgr. Bacch. 835. Ὀφθαλμὸς ἐν αἵματι, Dorv. ad Char. 223. Οἱ πρὸς αἵματος, Valck. Oratt. 353. Αἷμα κόχλου, ad Charit. 385. a. Αἷμα σταφυλῆς, Valck. Diatr. 266. Wakef. S. C. 2, 112. Αἵματος εἶναί τινι, Valck. ad Moschum p. 345. Αἵματος εἶναι, Herodes 28. Wakef. S. C. 4, 112. Αἷμα ἔχειν, Markl. Iph. p. 376. Αἷμα ἴσχειν, Boissonad. in Philostr. 506. Αἷμα μη-

τροκτόνον, Eurip. Or. 823. 1665. cf. Porson. ad 909. *Αἷμα κτείνειν*, Brunck. Soph. 3, 402. *Ἑτοιμὸς τὸ αἷμα*, Philostr. 122. Boiss. Genus, Nati, Posteri, Marcellus 4. Wakef. S. C. 4, 113. 5, 111. Heyn. Hom. 5, 233. Boissonad. in Philostr. 649. * *Ἀργάθεν αἷμα*, Damaget. 3ᵃ. Plural. Wakef. Ion. 704. Irmisch. Herodian. 4, 232. Porson. Phœn. 20. 1517. Diod. S. 2, 542. ('Eurip. in Beckii Indice: Euseb. V. Const. 1. c. 7. 57.' Boissonad. Mss.) *Αἷμα* conf. cum *ἅμμα*, Fähse ad Platon. 308.: cum *εἷμα*, Porson. Phœn. 1076.: cum *ἧμα*, *ἅρμα*, Wakef. S. C. 1, 28.: cum *ἅμα*, ad Dionys. H. 3, 1620." Schæf. Mss. *Αἷμα*, Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 443.: *αἵματι ἱδροῦν*, *κλαίειν*, 1, 267. *Αἷμα*, Abresch. Æsch. 481.: *αἷμα σφαγῆς*, 391.: *αἷμα ἄνιπτον*, 396.: *αἵματος λῖπος*, 393.: *αἷμα μελανθὲν*, 37. *Αἷμα*, HSt. Lex. Medic., 547. *Αἷμα δρᾷν*, Cuper. Obs. 3, 19. *Αἷμα*, Animus virilis, Æschin. in Ctesiph. 548. *Αἷμα*, Ind. in Aretæum, Gloss. SS. Hes. 8. Greg. Cor. 583. Beckmann. Antig. Car. 164. Schneider. ad Aristot. H. A. Tom. 3. p. 14. Tom. 4. p. 324. Schleusner. Lex. in N. T. Biel. Thes. Plural., Porson. Advers. 159. Blomf. ad Æsch. Agam. 1264.: vide et v. 1487. Glossæ: *Αἱμάτων·* Sanguinum. *Αἷμα* et *ἅλμα* conf., Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 361.: *αἷμα* et *ἅμμα* conf., ad Anthol. Pal. 348.: *αἷμα* et *λῆμα* conf., ibid. 329.: *αἷμα* et *νᾶμα* conf., alicubi notavit Corai. Glossæ: *Αἷμα·* Hic Sanguis. *Αἷμα*, *λύθρος*, Cruor. *Αἷμα νεκροῦ·* Tabum. *Αἷμα πεπηγός·* Cruor. *Αἵματι συνζευγνύει·* Conjungit. *Αἵματι συνεζευγμένος·* Conjunctus. "*Αἷμα*, de usu multiplici Suicer. Thes. Sanguineus color quis optimus? Casaub. ad Athen. 60. Coma ista *οὐδ' αἷμ' ἔχει*, ap. Athen. 236. *Αἱμάτων* * *εὐθνησίμων ἀποῤῥυέντων*, emend. Æsch. Agam. 1302. Sic 2 Macc. 14, 45. et alibi. Plato de LL. 872. *Ἡ τῶν ξυγγενῶν αἱμάτων τιμωρὸς δίκη*, Cædis consanguineorum. Abram. ad Cic. Or. 3. p. 187. *Αἷμα*, Genus, *ἐξ ἑνὸς αἵματος*, Elsner. 1, 447. Schrader. in Mus. p. 436. Rover. ad v. 30. Wetstein. in N. T. 1, 838. Theocr. 24, 72. Callim. H. in Del. 280. Moschus 2, 41. vide Casaub. et Inscr. Herodis 1, 28. Liberi, Suus sanguis, Davis. ad Cic. de Fin. p. 35. *Αἷμα σταφυλῆς*, Vinum, Eust. Il. B. p. 234, 24. *Αἷμα*, vel *ἔαρ λύχνου*, Oleum, Callim. Fr. 201." Valck. Mss.]

[* *Αἱματόβαπτος*, *ὁ*, *ἡ*, Sanguine tinctus. "Const. Man. Chron. p. 65. (p. 123. Meurs.)" Boissonad. Mss.]

[* *Αἱματοειδὴς*, *ὁ*, *ἡ*, Sanguini assimilis, Sanguinis speciem exhibens, i. q. *αἱματώδης*, de quo vocabulo mox agetur. "Diod. S. 2, 168. 191. 230." Schæf. Mss. Vide et Eund. ad Greg. Cor. 512. Passow. in libro, cui titulus, Uber Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher, p. 118.]

[* "*Αἱματόθρεπτος*, (*ὁ*, *ἡ*, Sanguine Innutritus.) Const. Manass. de Amor. Arist. et Callitheæ 3, 52. (p. 351.)" Boissonad. Mss.]

[* *Αἱματολοιχὸς ἔρως*, Sanguinem lambens, Æsch. Agam. 1454. Blomfieldius perperam edidit *αἱματόλοιχος*. Sic *κνισσολοιχὸς*, non *κνισσόλοιχος*.]

[* "*Αἱματόμικτος*, (*ὁ*, *ἡ*, Sanguine mixtus.) Psell. in Cantic. Cant. ad c. 2. v. 3. (p. 288. in Meursii Opp. T. 8.)" Boissonad. Mss.]

[* *Αἱματοποίησις*, *ἡ*, Sanguificatio. "Theophil. de Urin. 76. Guid." Schæf. Mss. Auctor incertus ap. Zonar. Lex. 1543. *Ἐν ᾗ δηλαδὴ τρίτῃ πέψει ἐστὶν ἡ αἱματοποίησις, ἡ αὐτὴν τὴν σάρκα γεννῶσα.*]

"*Αἱματοποιητικὸς*, (*ἡ*, *ὸν*,) Sanguificandi vim habens, ut medici loquuntur, h. e. Sanguinem gignens s. generans in venis. Et *ἡ αἱματοποιητικὴ δύναμις* dicitur Ipsa facultas sanguifica. Galen. Comm. 1. in Prorrhet. 1. *Ἀῤῥωστία δὲ τῆς καθεκτικῆς δυνάμεως τοῦ ἥπατος, ὡς τὰ πολλὰ δὲ σὺν αὐτῇ καὶ τῆς αἱματοποιητικῆς τὸ σύμπτωμα τοῦτο γίνεται*, de eo morbo loquens, quem Hippocr. vocat *κοιλίης περίπλυσιν ἐξέρυθρον*."

Αἱματοπότης, *ὁ*, Sanguinipota, Draconis epithetum in oraculo ap. Aristoph. *Γαμφηλῇσι δράκοντα κοάλεμον, αἱματοπότην*, ubi propter metrum in penultima syllaba *ο* in *ω* mutatum est, [Eq. 198. 208. Suid. Phav. Schol. ad Lycophr. 796. Const. Manass. Chron. p. 489. in Meursii Opp. T. 7.]

[* *Αἱματοπώτιδες ἄρκτοι*, Manetho 4, 616.]

Αἱματοποτέω, f. *ήσω*, p. *ηκα*, Sanguinem poto, ex *αἱματοπότης* factum, ut *οἰνοποτέω* ex *οἰνοπότης*. [Schol. Aristoph. Eq. 198. unde sua sumsit Suid.]

[* *Αἱματοποσία*, *ἡ*, Sanguinis potatio. Porphyr. ap. Stob. Ecl. Phys. 1, 52, 49. p. 1024. Heer. ubi quidam Codd. *αἱμαποσία* perperam exhibent pro forma contracta * *αἱμοποσία*. Vide Passow. Symb. ad Schneideri Lex. 100. (in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. T. 1.:) ejusdem librum Teutonice scriptum de Defectt. Lex. 76.: et nos supra 116. n. 2.]

[* *Αἱματόπους*. "Hæmatopodes, aves, quæ pedibus rubent. Plin. 10, 47. ubi alii leg. * Himantopodes, h. e. Pedes habentes in modum lori contortos." Forcellin. Totius Latin. Lex. "Hæmatopus, Avis cum cruribus sanguineis, s. ad instar sanguinis rubris." Gesner. Thes. L. L.]

[* "*Αἱματοῤῥοέω*, v. dubium, Schol. Biseti Aristoph. Lys. 204." Schneider. Lex. Sed, cum verbum hoc in forma contracta *αἱμοῤῥοέω* satis probum sit, cur non plene dici possit *αἱματοῤῥοέω*?]

[* *Αἱματοῤῥόφος*, *ὁ*, *ἡ*, Sanguinem sorbens. "Brunck. Soph. 3, 493. Callim. 1, 516. Abresch. Æsch. 2, 50." Schæf. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 51, (p. 432. in Meursii Opp. T. 7.)" Boissonad. Mss.]

Αἱματόῤῥυτος, *ὁ*, *ἡ*, Sanguinifluus, ad verbum, Sanguine fluens, Sanguine manans. *Αἱματοῤῥύτοις ῥανίσι*, [Iph. T. 644.] Guttis sanguinifluis, Sanguinolentis, [Eurip. Iph. A. 1515.] pro quo alibi dicit *αἱμακταῖς ῥανίσι*. Fit ex *αἵματος*, et *ῥυτὸς*, quod in compositione duntaxat usurpatur, ut ap. Latinos Fluus: a *ῥύω*, pro *ῥέω*.

Αἱματοσταγὴς, *ὁ*, *ἡ*, Sanguine fluens, Sanguine stillans, s. manans, i. q. *αἱματόῤῥυτος*. Sed *αἱματοσταγὴς* rectius de homine dicetur, quam *αἱματόῤῥυτος*, ut Æsch. Pers. (imo Sept. c. Th. 842.) *αἱματοσταγεῖς νεκροὺς* appellat Sanguine manantes, pro quo corrupte legitur in Ald. Ed. *αἱματοστυγεῖς*. Fit ex *αἱματο* et *στάζω*, ab *ἔσταγον* videlicet formando, aut *σταγεὶς* participio post. aor. passivi. ["Brunck. ad Æsch. Pers. 813. Abresch. Æsch. 2, 50." Schæf. Mss. Vide Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 1280. Eum. 366.]

[* "*Αἱματοστάλακτος ὄμβρος*, (*ὁ*, *ἡ*.) Nicet. Eugen. 1, 35. (*Τῶν οὐθάτων γὰρ ἡ* * *βρεφοτρόφος ῥύσις Εἰς αἱματοστάλακτον ὄμβρον ἐτράπη*.)" Boissonad. Mss. In sanguineas guttas.]

Αἱματοσφαγὴς, *ὁ*, *ἡ*, Sanguinolente jugulatus, Sanguinolentam cædem habens, Æsch. ex *αἱματο* et *σφάζω*, formando videlicet ab *ἔσφαγον*, aut a *σφαγεὶς*, eodem modo quo dixi in *Αἱματοσταγής*. ["Brunck. ad Pers. 813." Schæf. Mss.]

[* "*Αἱματουργὸς*, (*ὁ*, *ἡ*,) Porphyr. ap. Euseb. P. E. 114." Wakef. Mss.]

Αἱματοφλεβοιστάσιες, *αἱ*, exponitur a Galeno e Diosc., Suppressiones supertumescentis sanguinis. Alii autem eo nomine intelligunt Plenas sanguine et tumescentes venas. Ita Gorr. Sed ap. Gal. prior illa expositio tribuitur voci *αἱματοφλοιβοιστάσιες*, posterior autem voci *αἱματοφλεβοιστάσιες*. Componitur autem *αἱματοφλεβοιστάσιες* ex *αἷμα*, et *φλεβὸς*, genitivo nominis *φλὲψ*, et *στάσις*. [Vide Foës. Œcon. Hippocr.]

[* *Αἱματηφόρος*, *ὁ*, *ἡ*, Sanguinem ferens. Blomf. Gloss. ad Æsch. Sept. c. Th. 415. Vide *Ἀγγελιαφόρος*.]

Αἱματόφυρτος, *ὁ*, *ἡ*, Sanguine permixtus, Sanguinolentus, ut *αἱματόφυρτα βέλη*, Sanguinolenta tela, Anthol. (Meleag. 50.) Fit ex *αἱματο* et *φυρτὸς*, quod formatur a *πέφυρται* tertia præteriti a *φύρομαι*. Pro eodem dicitur *αἱμόφυρτος* a Lycophr., ut infra videbitur. ["Jacobs. Anth. 6, 67." Schæf. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 72." Boissonad. Mss. p. 397. et 465. in Meursii Opp. T. 7.]

Αἱματοχαρὴς, *ὁ*, *ἡ*, Sanguine gaudens, Sanguinis avidus, Sanguinarius. Apud Suid., *λύκοι αἱματοχαρεῖς*. Vide *Αἱμοχαρής*. Sic *αἱματωποὶ* dicuntur ab Eurip. Erinnyes. [Suid. v. *Αἱμωπούς*. "Abresch. Æsch. 2, 50." Schæf. Mss. Const. Manass. Chron.

504. in Meursii Opp. T. 7.]

[* *Αἱματοχάρμης*, pro *αἱματοχαρὴς*, legitur in Anastasii Epigr. ap. Jacobs. Anth. 13, 742. Vide Lobeck. ad Phrynich. Ecl.]

[* " *Αἱματόχαρτος*, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 55." Boissonad. Mss.: p. 105. Meurs.]

[* " *Αἱματοχυσία*, (ἡ,) Sanguinis effusio. Tatian. Or. ad Græcos 85. (*Τρέφοντες αὐτὴν αἱματοχυσίαις ἀθεωτάταις*.)" Wakef. Mss.]

[*Αἱματωπὸς*, ὁ, ἡ, Sanguineum aspectum habens, Cruentus. Eur. Or. 255. Phœn. 877. Andr. 978. " Valck. Phœn. p. 327. 443. Wakef. S. C. 1, 31. Plut. de S. N. V. p. 94. Herc. 935. Abresch. Æsch. 2. p. 6. Porson. Orest. 605. Med. p. 94." Schæf. Mss. Vide et Schæf. ad Greg. Cor. 512.] Apud Hesych. legitur ET *Αἱματῶπις*, pro fem. genere, cui accommodatur etiam *αἱματωπὸς*, et exp. *αἷμα βλέπουσα*, Sanguinem intuens, pro Sanguineum et cruentum quendam aspectum habens, eo modo, quo dicitur *πῦρ βλέπων* pro Igneum s. Flammeum quendam intuitum habens. Notandum est autem in *αἱματωπὸς* et *αἱματῶπις* abjectum esse *ο* ex *αἱματο*, propter *ω*, a quo incipit nomen *ὢψ*, *ὠπὸς*, cum quo componitur.

[* " *Αἱματὼψ*, (ὁ, ἡ,) Porson. Med. p. 94." Schæf. Mss. Vide et Eund. ad Greg. Cor. 512.]

Αἱματεκχυσία, ἡ, Sanguinis effusio. Epist. ad Hebr. 9. *Χωρὶς αἱματεκχυσίας οὐ γίνεται ἄφεσις.* Ex *αἱματο* et *ἐκχυσία*, elisum est autem *ο* ex *αἱματο* propter vocalem sequentem. [Schleusner. Lex. in N. T. Suid. 2, 489.]

" *Αἱμαβόρος*, Vorator sanguinis, Sanguinarius. " Apud Hesych. *αἱμαβόρου* legitur, et exp. *αἷμα* " *ἐσθίοντος*. Verum, cum non sit suo ordine positum, " sed ante *αἱμοὶ*, ideo puto reponendum *αἱμοιβό*-" *ρου*."

Αἱμακουρίαι, Inferiæ, Parentationes. Pind. Ol. 1, (146.) *Νῦν δ' ἐν αἱμακουρίαις Ἀγλααῖσι μέμικται*, ubi Schol. annotat Bœotorum esse hanc vocem, qui ea significent *τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα*, quæ expositio ap. Hesych. quoque et ap. Etymol. habetur, ap. quem perperam *αἱμακουρία* sing. numero legitur. A Corintho quoque (215.) inter peculiaria Doribus vocabula hoc numeratur. Putantur ita dictæ Inferiæ *ἀπὸ τοῦ αἵματι κορέσασθαι*, quasi animæ mortuorum saturentur sanguine eorum, quæ illis immolantur. Invenitur autem et *Αἱμακορίαι*, quæ scriptura illi etymologiæ magis esset consentanea. [* *Αἱμοκουρία* e Plut. Aristide 21. p. 608. HSt. (2, 530. Reisk.) affert Seager. Mss. Sed Corai. Ἑλλ. Βιβλ. Tom. 4. p. 448. rectius e Mss. *αἱμακουρία* edidit. Scott. App. ad Thes.]

" *Αἱμάπτυσις*, ἡ, Sanguinis excreatio."

[* *Αἱμαχροώδης*, ὁ, ἡ, Sanguinis colori similis. Hippocr. 334, 16. *Οὖρον αἱμαχροῶδες.* Sed, cum *αἱμαχρ*. sit vox nihili, leg. * *αἱμοχροῶδες*, vel *αἱματοχρ*.]

Composita autem, quæ pro *αἱματο* habent duntaxat *αἱμο* in principio, amissa per syncopen una syllaba, sunt hæc, inter alia:

[* *Αἱμοβαρὴς*, ὁ, ἡ, Sanguine gravatus. Oppian. H. 2, 603. ubi alii libri * *αἱμοβορῆ* exhibent.]

Αἱμοβαφὴς, ὁ, ἡ, Sanguine tinctus, Cruentus. Soph. Ajace (219.) *σφάγι' αἱμοβαφῆ*. Ex *αἱμο*, pro *αἱματο*, ab *αἷμα*, et *βαφὴς*, quod in compositione tantum usurpatur, derivatum ab *ἔβαφον*, aut participio passivo aoristi *βαφείς*. [" Noun. Dionys. p. 44." Wakef. Mss.: p. 489. Falk. " Valck. Anim. ad Ammon. 236." Schæf. Mss.]

Αἱμοβόρος, ὁ, ἡ, Sanguivorus, ex *αἱμο* et *βόρος*, a *βορὰ*, pro *αἱματοβόρος*. [" Bergler. ad Alciphr. 324." Schæf. Mss. Jambl. de Myst. 48. Const. Manass. Chron. p. 481. in Meursii Opp. T. 7. " Manetho 5, 186. Theocr. (24, 18.)" Wakef. Mss. Aristot. H. A. 8, 11.] " *Αἱμοιβόρος*, i. q. *αἱμοβόρος*, metri gra-" tia inserto *ι*, ut in *ὁδοιπόρος*, et similibus. Vide *Αἱμαβόρος*."

[* *Αἱμόβοτος*, ὁ, ἡ, Oraculum de Plotino ap. Opsop. Testim. de Orac. Gr. p. xxii. *Καὶ τότε μὲν σκαίροντι πικρὸν κῦμ'* * *ἐξυπαλύξαι Αἱμοβότου βιότοιο καὶ* * *ἀσερῶν ἰλίγγων*, l. *ἀσηρῶν*. Vertitur: Et olim quidem salienti ut amaram devitares undam sanguisugæ vitæ, tristiumque vertiginum. F. l. *αἱμοβόρου*.]

A [* *Αἱμοδαιτέω*, Cruore vescor. Theophr. ap. Porphyr. de Abst. 2, 8. p. 117.]

[* " *Αἱμόδευτος*, Wakef. S. C. 4, 84." Schæf. Mss.]

[* *Αἱμόδιψος*, ὁ, ἡ, Sanguinem sitiens. Lucian. Ocyp. 97. T. 3. p. 670. Reitz.]

" *Αἱμοδόχον ἄγγος*, Vas sanguinem recipiens, Sanguinis receptaculum, Suid. v. *Αἵμνιον*."

[* " *Αἱμαδρόσος*, (Cruore roscidum.) Artemid. 214." Wakef. Mss. " *Καὶ ἄστρων αἷμα, δρόσον*, sic cum Valesio leg. pro vulg. *καὶ ἄστρον αἱμαδρόσον*." Reiff.]

" *Αἱμόδωρον*, (τὸ,) Hæmodorum, genus herbæ, " quæ e cumini et siliciæ radice subnascens, ea suo " complexu necat, ut aparine lentem, orobanche " ervum, teste Theophr. H. P. 8, 8." [Sprengelii Orobanche tinctoria, Hist. Rei Herb. 96. " Codd. A. B. * *λιμόδορον* habent, unde alii * *λιμόδωρον*, Heins. cum Gaza *αἱμόδωρον* effecit. De C. Pl. 5, 15.

B est sine varietate scripturæ, *τὸ λιμόδωρον*. Plin. 19, 10, 57.: Et necatur cuminum ab limodoro, nisi repurgetur. Ubi libri scripti omnes Ab imo dorso habent, quod alii in Æmodoro, quidam in Limodoro mutatum voluerunt. *Λιμόδορον* in Theophr. cum Pellicerio præferebat Harduin.; nec ulla causa afferri adhuc potuit, quare scripturam veterem desereremus." Schneider. qui de planta ipsa multa habet botanicis notanda. *Αἱμὸς*, *λεμὸς*, et *λαιμὸς*, ὁ *τράχηλος*, permutata habes ap. Etym. M. et Hesych. *Λειμόδωρον*, e lib. de Caus. Pl. affert Noster.]

[* *Αἱμοειδὴς*, (ὁ, ἡ, i. q. *αἱματοειδής*.) Philo J. 841=2, 244." Wakef. Mss. Sed forma contracta *αἱμοειδὴς* poëtis solis relinquenda est. Vide *Αἱμώδης*.]

Αἱμόκερχνον, ap. Hippocr., Quicquid in sanguinis profluvio inducit eam tussiendi cupiditatem, quam medici *κέρχνον* appellant. Est autem *κέρχνος*, Morsus quidam subasper, irritans in aspera arteria. Hæc Gorr. e Gal. At Erotian. p. 13. meæ Ed. *αἱμόκερχνα* esse ait Hippocrati Quæ simul sanguinolenta sint

C et sicca; *κέρχνον* enim appellasse Atticos *τὸ ξηρόν*. Hesych. autem *αἱμόκερχνα* exp. *ἠχοῦντα*. [" Heringa Obs. 104. 118." Schæf. Mss. Foës. Œcon. Hippocr.]

Αἱμομίκτης, ὁ, Incestus, adjective. *Αἱμομίκται*, inquit Bud., Incesti, Incestuosi, in Pandectis. Fit ex *αἱμο* pro *αἱματο*, et *μίκτης*, quasi ὁ *αἵματι μιγνύμενος*, Qui miscetur suo sanguini.

[* " *Αἱμομιξία*, (ἡ,) Plot. 115." Wakef. Mss. Ducang. Gl. ubi et * *Αἱμομοιχεία*, ἡ.]

[* " *Αἱμόπνους*, Ilgen. ad Hymn. p. 651." Schæf. Mss.]

Αἱμοπτυϊκὸς, (ἡ, ὀν,) Sanguinem spuens, Sanguinem excreans. Sic ap. Æginet. scriptum habetur. At vero ap. Diosc. et Gal. *αἱμοπτοϊκοὶ* dicuntur Qui ap. Æginet. *αἱμοπτυϊκοί*: ut cum dicit Diosc., *Αἱμοπτοϊκούς τε ὠφελεῖ πινόμενος.* Sed cum *αἱμοπτυϊκὸς* dicatur *ἀπὸ τοῦ πτύειν τὸ αἷμα*, non video quomodo aliter scribi possit quam *αἱμοπτυϊκὸς*, et quin ex errore sit ap. Gal. et Diosc. *αἱμοπτοϊκὸς*, non dubito. In qui-

D busdam Lexx. Gr. corrupte legitur *αἱμοπτικὸς* omisso *υ*: in VV. vicissim male *αἱμοπτυκὸς*, omisso *ι*, [et sic legitur in Amaltheo Castello-Brunoniano s. Lex. Medico, Patavii 1746. 4. edito. " Fabric. Bibl. Gr. 2, 646. Geopon. 909." Wakef. Mss.]

[* " *Αἱμόπτυσις* dicitur Symptoma retinendi excreti, h. e. Sanguinis per os ejectio, *ἀναγωγὴ τοῦ αἵματος*, Gal. de C. M. S. L. 7, 4. Aliquando est Symptoma pestis aëreæ, Paracels. Tr. 2. Pestil. c. 1. de Curat." Amaltheum Castello-Brun. s. Lex. Medic.]

" *Αἱμηπότης*, Idem cum *αἱματοπότης* s. *αἱμοπότης*, " Sanguinis potor, s. Qui sanguinis potu delectatur." [Apollon. Disc. de Adv. 602. Vide *Ἀγγελιηφόρος*, et *Αἱματηφόρος*: Blomf. ad Æsch. Sept. c. Th. 415.]

Αἱμοπότης, ὁ, Sanguipota, Sanguinis potator, pro *αἱματοπότης*. Apud Lycophr. (1403.) *αἱμοπώτης* posito *ω* in penult. metri gratia. [Glossæ: *Αἱμοπότης*· Sanguinarius, Serpens.]

[* *Αἱμοποτέω*, Sanguinem poto. Etym. M. 257.]

Αἱμοῤῥαγέω, f. *ήσω*, Sanguinem effundo, vel emitto. Apud Diosc. 5. *Στέλλει δὲ οὖλα καὶ αἱμοῤ-*

ῥαγοῦντα. Gal. ad Glauc. 1. Καὶ ὅσοι ἐπὶ τραύμασιν αἱμοῤῥαγοῦσι, Qui e vulneribus acceptis, s. propter vulnera, sanguinem emittunt. Apud Æginet. caput est Περὶ Καθάρσεως Αἱμοῤῥαγούσης Ὑστέρας. Ceterum αἱμοῤῥαγῶ qui vertunt Sanguinem fundo, s. effundo, aut Sanguinem emitto, vim Gr. verbi nullo modo exprimunt: existimo autem posse exprimi vertendo, Sanguinem erumpo, i. e. Cum eruptione et cum impetu emitto. Nam Erumpo Latini jungunt interdum accusativo. Gal. ad Glauc. Κατὰ τὴν αἱμοῤῥαγοῦσαν ῥῖνα, Narem quæ sanguinem erumpit, aut, A qua sanguis erumpit. De hujus autem verbi compositione, vide statim post in Αἱμοῤῥαγία. [Gloss.: Αἱμοῤῥαγῶ· Sanguinem fluo. Foës. Œc. Hippocr.]

[* Αἱμοῤῥαγὴς, ὁ, ἡ, Sanguinem stillans, Sanguinis eruptione oppressus. Soph. Phil. 825.]

Αἱμοῤῥαγία, ἡ, ap. Galenum sæpe, Sanguinis eruptio. Diosc. 1. Αἱμοῤῥαγίαν καὶ ῥοῦν γυναικεῖον ἐπέχει. Idem 2. Τὰς ἐκ τῶν ῥινῶν αἱμοῤῥαγίας, Sanguinis e naribus eruptiones, vel, Sanguinem e naribus erumpentem. Gal. ad Glauc. 1. Καὶ ταῖς διὰ ῥινῶν αἱμοῤῥαγίαις. Sic αἱμοῤῥαγοῦσαν ῥῖνα appellat, ut modo dictum est, Diosc. 3. Αἱμοῤῥαγίας τε ἵστησι τὰς ἐξ αἱμοῤῥοΐδων, dicens ἵστησι quod in illo priore loco ἐπέχει. Sic et ap. Athen. 2. ἐπισχεῖν τὴν αἱμοῤῥαγίαν. Gorr. in suis Defin. Med., Ceterum, inquit, a partibus fere omnibus profluere sanguis potest, naribus, ore, thorace, pulmone, ventriculo, jecinore, intestinis, et hæmorrhoidibus, atque earum partium ἡ αἱμοῤῥαγία dicitur, a quibus ille profluit. Verum ap. Hippocr. cum simpliciter αἱμοῤῥαγία dicitur, non addito partis nomine, quæ sanguinem fundit, id modo Profluvium sanguinis intelligitur, quod e naribus manat, ut annotavit Gal. Comm. 1. τῶν Ἐπιδημιῶν. Cum autem τῆς αἱμοῤῥαγίας nomine Omne sanguinis profluvium intelligi possit, de Eo tamen proprie dicitur, quod confertim fit, ἀπὸ τοῦ ῥαγῆναι, quod ap. Hippocr. significat ἀθρόως ὁρμᾷν, ut Gal. ἐν ταῖς Γλώσσαις explicavit. Hactenus Gorr. Cujus verbis addo, de eo dici non solum quod confertim, sed et quod cum impetu fit, ut exponatur ἀθρόως ὁρμᾷν. Deducens autem αἱμοῤῥαγία a passivo ῥαγῆναι, in eo Galenum ipsum sequitur, qui postquam scripsit, ῥαγεῖσα significare ap. Hippocr. interdum ἀθρόως ὁρμήσασα, subjungit, Καὶ ἡ αἱμοῤῥαγία αὐτὴ παρὰ τοῦτο σύγκειται. Ego tamen ab activa voce commodius deductum iri existimo, et quidem eam in usitata passim signif. accipiendo, ut αἱμοῤῥαγεῖν, a quo fit αἱμοῤῥαγία, sit αἷμα ῥαγεῖν, pro αἷμα ῥῆξαι, eodem modo quo dicitur ῥῆξαι κλαυθμὸν, et ῥῆξαι φωνὴν, atque alia quæ, Deo favente, in v. Ῥήγνυμι explicabo. Talis autem est verbi ψυχοῤῥαγῶ, qualis et τοῦ αἱμοῤῥαγῶ, compositio. Usurpatur autem ῥαγῶ in compositione ab ἔῤῥαγον.

[Αἱμοῤῥαγία, Foës. Œcon. Hippocr.: Amaltheum Castello-Brun. s. Lex. Medicum: HSt. Lex. Med. 211.: Ind. in Aretæum. Synes. de Febr. 236. bis. Oribas. 101. ter, 110. bis, 158.]

[* Αἱμοῤῥαγικὸς, ἡ, ὸν, i. q. αἱμοῤῥαγὴς, s. potius, Sanguinis eruptionem movens. Hippocr. 306, 31. 433, 4. 6. Gal. Diet. n. 22.]

[* Αἱμοῤῥαγώδης, ὁ, ἡ, Per hæmorrhoidas erumpens. Hippocr. 412, 17.]

[* Εὐαιμοῤῥάγητος, ὁ, ἡ, P. Ægin. 6, 30.]

[* Αἱμόῤῥαντος, ὁ, ἡ, Sanguine conspersus. Eurip. Alc. 131.]

Αἱμοῤῥοέω, f. ήσω. Sanguinem effundo, Sanguinis profluvio laboro, Sanguinis fluxum patior. Matth. 9, (20.) Γυνὴ αἱμοῤῥοοῦσα δώδεκα ἔτη. || Diosc. 2. de alliis loquens, Ἐχιοδήκτοις καὶ αἱμοῤῥοοῦσιν ἁρμόζει, q. l. ita reddit Marcellus, Contra viperæ et hæmorrhoi serpentis morsus utile est, accipiens αἱμοῤῥοεῖν, ut apparet, non pro Laborare sanguinis profluvio, sed pro Laborare ex hæmorrhoi serpentis morsu. Quanquam αἱμόῤῥους quidem ap. Suid. dicitur esse Genus serpentis s. viperæ, sed αἱμοῤῥοεῖν pro Laborare e morsu hæmorrhoi, a veteribus expositum non invenio. Fit ex αἷμα et ῥοῶ posito in compositione pro ῥέω: nam a ῥέω fit ῥόος, unde ῥοῶ. Vel potius αἱμοῤῥόος dicemus præcedere, unde fiat αἱμοῤῥοέω. [Biel. Thes. Schleusner. Lex. in N. T. Foës. Œcon. Hippocr. Orig. c. Cels. 298. "Argum. Soph. Ajac." Boissonad. Mss. "Ad Diod. S. 2, 230." Schæf. Mss. Plutarch. 10, 791.]

Αἱμόῤῥοια, non ut in VV. LL. αἱμοῤῥοΐα, quinque syllabis, nec enim εὐροΐα, διαῤῥοΐα, παλιῤῥοΐα, sed εὔροια, διάῤῥοια, παλίῤῥοια, Sanguinis profluvium. Diosc. Ποιεῖ δὲ πρὸς τὰς ἐκ μήτρας αἱμοῤῥοίας, καὶ προπτώσεις ὑστέρας. Sic Gregor. de illa Chananæa, quæ αἱμοῤῥοοῦσα dicitur Matth. 9, (20.) θάλλουσα τῇ αἱμοῤῥοίᾳ. [Schleusner. Lex. in N. T. v. Αἱμοῤῥοέω: Ind. in Aretæum. Hippocr. 432, 43. 433, 5. 33. 47. 441, 31. 453, 13. 502, 7.]

[* Αἱμοῤῥοικὸς, ἡ, ὸν, Sanguinis eruptionem movens. Hippocr. 396, 31. 433, 4. 6.]

Αἱμοῤῥοῒς, ΐδος, ἡ, pro αἱμόῤῥοια, Sanguinis effluvium, aut profluvium, s. profusio. Gaza ap. Aristot. interpretatur etiam Mariscam. Est autem Genus morbi particularis e sanguine profluente, vel e naribus, vel e gingivis, vel e sede, nonnunquam et ex ore, nullo cum dolore: ut Aristot. tradit, de Part. 3. Διόπερ ἐκ τῶν μυκτήρων καὶ τῶν οὔλων καὶ τῆς ἕδρας, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκ τοῦ στόματος αἱμοῤῥοΐδες ἄπονοι γίνονται. Idem: Νενοσηκότος δ᾽ αἵματος, αἱμοῤῥοῒς ἤτ᾽ ἐν ταῖς ῥισὶ καὶ ἡ περὶ τὴν ἕδραν. Idem ait, ut in alvo e cruditate fit διάῤῥοια, ita in venis tum alias hæmorrhoidas, tum etiam menstruorum fieri; de iis enim dici αἱμοῤῥοΐδα. Ejus verba sunt: Ὥσπερ οὖν ἐν ταῖς κοιλίαις διὰ τὴν ἀπεψίαν γίνεται διάῤῥοια, οὕτω ἐν ταῖς φλεψὶν αἵ τε ἄλλαι αἱμοῤῥοΐδες καὶ αἱ τῶν καταμηνίων· καὶ γὰρ αὐτὴ αἱμοῤῥοῒς ἐστί. Celsus Hæmorrhoidas vocat Ora venarum sanguinem fundentia. Quamvis autem vena quoque dicatur αἱμοῤῥαγεῖν, et venæ s. venarum αἱμοῤῥαγία, distincte ponuntur tamen αἱμοῤῥαγίαι et αἱμοῤῥοΐδες a Gal. et Diosc. Galenus ad Glauc. 1. Λειποθυμοῦσι γὰρ ἐπὶ αἱμοῤῥοΐσι τε, καὶ ἀναγωγαῖς αἵματος, καὶ ταῖς διὰ ῥινῶν αἱμοῤῥαγίαις. Quinetiam dicitur αἱμοῤῥαγίαι αἱ ἐξ αἱμοῤῥοΐδων, non αἱμοῤῥοΐδες αἱ ἐξ αἱμοῤῥαγιῶν. Est enim generalius αἱμοῤῥαγίαι. Diosc. 3. Αἱμοῤῥαγίας τε ἵστησι τὰς ἐξ αἱμοῤῥοΐδων. || P. Ægin. αἱμοῤῥοΐδων aliud præterea genus constituit, eas vocans τυφλὰς, Cæcas, e quibus nullus fluat sanguis. Αἱμοῤῥοῒς, inquit Gorr., duo significat, sc. Ipsum sanguinis effluvium per venas, quæ in ano sunt, ut scribit Gal. de Atra Bile, ubi ait symptomati Hæmorrhoidis nomen impositum: tum Venam ipsam, quæ in ano est, dilatatam sanguinemque fundentem atræ bili mixtum. Sunt autem hujus duæ summæ differentiæ: alia, cæca est; alia, aperta. Idem Gorr. paulo post: Sunt vero et aliæ τῶν αἱμοῤῥοΐδων differentiæ, quas Definitionum Medicarum auctor recenset. Idem paulo post: Ac quamvis eæ solæ venæ, quæ in ano sunt, sanguinem effundentes, αἱμοῤῥοΐδες proprie appellentur, attamen ad earum similitudinem etiam venæ quædam circa uteros mulierum sanguinem profundentes, eodem nomine a medicis dicuntur.

Αἱμοῤῥοῒς, Serpentis genus, inde appellatum, quod morsu sanguinem eliciat et quasi profluvium sanguinis excitet, ac dissolutis venarum commerciis, quicquid animæ est, evocet per cruorem, ut Sol. tradit. Lucan. 9, (708.) At non stare suum miseris passura cruorem Squamiferos ingens hæmorrhois explicat orbes. Plin. 20, 20. Sagittarum venena, et serpentium hæmorrhoidum et presterum restringi. || Hic serpens appellatur et αἱμόῤῥοος, et per synæresin αἱμόῤῥους. Nicand. Th. (282.) Σῆμα δέ τοι δάκεος αἱμοῤῥόου αὐτίκ᾽ ἐνίσπω: [318.] Apud Suid. legitur, αἱμόῤῥους, Serpentis s. Viperæ genus, γένος ἔχεως, quod in petricosis cavernulis morari solet. Hoc autem e Nicandro sumsit; sequitur enim hic versus proxime citatum, Ὅς τε κατ᾽ εἰλυθμοὺς πετρώδεας ἐνδυκὲς αὔει. || Sed αἱμόῤῥους dicitur etiam Mulier quæ menstrua patitur.

[" Αἱμοῤῥοῒς, ad Mœrin. 397. Wakef. S.C. 5, 72." Schæf. Mss. "Eust. in Dionys. P. 9. Ælian." Wakef. Mss. Ind. in Aretæum, Nicand. Th. 305. 315. HSt. Lex. Med. 197. 583. Foës. Œcon. Hippocr. Amaltheum Castello-Brun. Hæmorrhois, diversa ab aspide, Salmas. Exerc. Plin. 243. Aristot. H. A. 3, 19.

de Part. Anim. 3, 5. de Gener. Anim. 1, 20. H. A. 4, 4.]

[* *Αἱμοῤῥοϊδοκαύστης, ὁ.* P. Ægin. 6, 79. *Σχηματίσαντες οὖν ὕπτιον τὸν κάμνοντα πρὸς αὐγὴν λαμπρὰν, οἱ (l. εἰ) μὲν * ἀποσφίγξει κεχρήμεθα λίνον * πεντάπλοκον τῇ (l. τῷ) αἱμοῤῥοϊδοκαύστῃ, ἢ τῷ * σταφυλοκαύστῃ πρὸς τὰ χείλη περιθέντες ἑκάστην αἱμοῤῥοΐδα διὰ τούτου τοῦ βρόχου ἀποσφίγξομεν, καταλείψαντες μίαν διὰ τὴν τοῦ περιττοῦ αἵματος * ἐξοχέτευσιν, ὅτι καὶ ὁ Ἱπποκράτης τοῦτο παρακελεύεται.* Cornar. vertit:—" Locato igitur supino ægroto ad splendidam lucem, si quidem constrictione uti voluerimus, filum lini quincuplum labiis venarum circumdabimus, et singulas hæmorrhoidas cum hoc funiculo constringemus, una relicta ad superflui sanguinis eductionem; nam et Hippocr. hoc præcipit."]

[*Αἱμόῤῥοος, ὁ, ἡ,* s. *Αἱμόῤῥους,* Foës. Œcon. Hippocr. Amaltheum Castello-Brun. " Valck. Adoniaz. p. 248. Casaub. ad Athen. p. 105." Schæf. Mss.]

[* *Αἱμοῤῥοώδης, ὁ, ἡ,* Sanguinem fundens. Hippocr. 426, 43. 433, 10. 46. 434, 1. Et * *Αἱμοῤῥωδέστερος,* Ceteris sanguine magis fluens. Hippocr. 54, 31.]

[* " *Αἱμοῤῥόφος, (ὁ, ἡ,)* Theodos. Diacon. Expugn. Cretæ Acroas. 4. v. 59." Boissonad. Mss. Vide *Αἱματοῤῥόφος.*]

Αἱμορυγχία, Rostri, vel Rictus cruentatio, *καθημάχθαι τὸ ῥύγχος,* Hesych. " Apud Hesych. pro " *αἱμορυγχίαν* reponunt quidam *αἱμορυγχιᾷν* s. *αἱ-* " *μοῤῥυγχιᾷν,* præsertim cum ipse quoque per ver- " bum exponat *καθημάχθαι τὸ ῥύγχος,* Habere ro- " strum cruentatum." [Bekkeri *Συναγ. Λεξ. χρησ.* 362. " Ruhnk. Orat. Gr. p. 97." Schæf. Mss.]

[* *Αἱμοῤῥύω,* unde]

[* *Αἱμοῤῥυής, ὁ, ἡ,* i. q. *αἱμόῤῥοος.* Phrynich. *Σοφ. Προπαρ.*: *Αἱμοῤῥυής· χρῶ.*]

[**Αἱμόῤῥυσις, ἡ,* i. q. *αἱμόῤῥοια.* J. Poll. 4, 186.]

[* *Αἱμόῤῥυτος, ὁ, ἡ,* i. q. *αἱμόῤῥοος.* Epigr. adesp. 707. Maxim. de Elect. 198. ex emend. Dorvillii ad Char. 643=723. certissima, judice Schæf. ad Greg. Cor. 512. Etym. M. 215. 385. Æschyl. in Sisypho, ap. Kulenkamp. Spec. Emend. et Obs. in Etym. M. 37. " Jacobs. Anim. 187.: Anth. 12, 282." Schæf. Mss.]

[* *Αἱμοσάτης, ὁ.* Diosc. 5, 173. *Εὑρίσκεται δέ τις ἐν τῇ Σαμίᾳ γῇ λίθος, ᾧ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ στιλβοῦν· διαφέρει δὲ ὁ λευκὸς καὶ στιβαρός.* Vet. Cod. addit: *Καὶ αἱμοσάτην καλοῦσι, χρήσιμος ἐπιληπτικοῖς καὶ αἱμοῤῥαγίαις γυναικείαις.* Plin. 36, 21.]

[* *Αἱμοσταγής, ὁ, ἡ,* i. q. *αἱματοστ.* Eur. Thes. 24. " Æsch. Sept. c. Th. 842." Wakef. Mss.]

[* *Αἱμόσταγμα, τὸ,* Sanguinis effusio, e Phavor. v. *Αἱμόκερχνα* affert Schneider. Lex., vox ab ipso Phavor. ut videtur, formata, atque adeo in Lexx. minus recipienda.]

[* *Αἱμόστασις, ἡ,* Herba, alias Consolida. Apul. de Herb. 59.]

[* *Αἱμοστατικὸν,* Quod sanguinem sistit, Remède, qui étanche le sang, ap. Blancard. Lex. Medico Renovato L. Bat. 1717. 8. Cf. Gorr.]

[* *Αἱμόφθορος, ὁ, ἡ,* alicubi extat ap. Lobeck. ad Phrynichi Ecl.]

Αἱμοφόβος, ὁ, ἡ, Sanguinem metuens, vel Sanguinis metuens. Sed ap. Gal., Metuens missionis sanguinis; nam in Therap. 9, (5.) loquens de imperitis et inexercitatis medicis, timentibus tum *φλεβοτομίαν,* Venæ incisionem, h. e. Sanguinis missionem, tum *ψυχρὰν πόσιν,* Frigidam potionem, subjungit, *Ὧν τοὺς μὲν, αἱμοφόβους, τοὺς δὲ ψυχροφόβους ὀνομάζομεν· ὥσπερ ὑδροφόβους τοὺς λυττῶντας.*

[* " *Αἱμοφόρητος, (ὁ, ἡ,)* Cruore fluens. Const. Manass. Chron. p. 56. Meurs. (p. 397. in Meursii Opp. T. 7. *Καὶ πάλιν αἱματόφυρτοι τῆς Τροίας πεδιάδες, Καὶ πάλιν αἱμοφόρητα τὰ τοῦ Σκαμάνδρου ῥεῖθρα.*)" Schæf. Mss.]

Αἱμοφόρυκτος, ὁ, ἡ, Sanguine fœdatus, vel Sanguine commixtus, ut ait Hesych. Od. Υ. (348.) *Αἱμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ἤσθιον,* ubi in quibusdam Edd. *αἱμοφορυκτὰ* legitur, accentu in ultima. Fit ab *αἷμα* et *πεφόρυκται* tertia præteriti a *φορύσσομαι.* [" Hesiod. Hom. 7, 220. Bredow. Ep. Par. 245. Jacobs. Anth. 8, 37." Schæf. Mss. Sylb. Ind. ad Etym. M. Toup. Emend. 3, 499. " Galei Myth. 466." Wakef. Mss. Heracl. Allegor. 143. Schneider. Lex.]

Αἱμόφυρτος, ὁ, ἡ, Sanguini permixtus. Apud Athen. 4. (p. 153.) *γενόμενος αἱμόφυρτος.* Lycophro (1411.) *Τὸν αἱμοφύρτοις ἑστιώμενον μάχαις.* Vide *Αἱματόφυρτος.* [Dionys. H. 1, 263. Ed. 1704. Lex. Polyb. " Bredow. Ep. Par. 245. Valck. Hippol. p. 322." Schæf. Mss. " Greg. N. 279. a." Wakef. Mss.]

Αἱμοχαρής, ὁ, ἡ, Sanguine gaudens, Sanguinis avidus, Sanguinarius, quasi *αἵματι χαίρων.* Sed componitur e *χαρὴς,* quod in compositione solum invenitur, ab *ἔχαρον.* Est autem Martis epithetum, ut Serv. notat in Virg. (Æn. 12, 332.) Sanguineus Mavors clypeo increpat. [" Eust. Od. 276, 26." Wakef. Mss. Tzetz. ad Lyc. 185. Anonymus ap. Allat. Exc. Var. Sophist. 334. Niceph. Greg. 12, 12. 14, 4. Sibyll. Orac. 2. p. 216. Opsop. Lobeck. ad Phrynich. Ecl.]

[* *Αἱμόχροος,* s. * *Αἱμόχρους, ὁ, ἡ,* Sanguinei coloris.]

[* " *Αἱμοχροώδης, (ὁ, ἡ,)* Hippocr. 1139." Wakef. Mss. Vide *Αἱμαχροώδης.*]

Αἱμωπὸς, ὁ, (ἡ,) i. q. *αἱματωπὸς,* quod fuit explicatum supra. Suidas tamen *αἱμωποὺς λύκους* exp. *αἱματοχαρεῖς,* Sanguine gaudentes, Sanguinis avidos, quæ expositio notationi nominis non respondet, ut nec ea quam Hesych. habet, *αἱμωποὶ* esse dicens *αἱματώδεις,* Sanguinolenti. Idem autem est etymon *τοῦ αἱμωπὸς,* pro *αἱματωπὸς,* quod et *τοῦ αἱμαλὼψ,* quod proxime sequitur, licet differant significatione. [Etym. M. 35. " Sext. Emp. Leon. T. 34. (Anal. 1, 229.)" Wakef. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl.]

Αἱμαλὼψ, πὸς, ὁ, scribitur et *Αἱμάλωψ,* Suggillatio in oculis, e plaga aut ictu effuso sub contusum locum sanguine. Sic quidem Archigenes definivit, qui etiam idem malum *ὑπόσφαγμα* appellavit. Sic dicitur quasi *αἷμα ἐν ὠπὶ,* etiamsi in omni alia corporis parte nasci dicique possit. Siquidem Diosc. etiam Cruorem per adipem sparsum *αἱμαλῶπα* nuncupavit: *Καὶ τρίβε κατ' ὀλίγον ὕδωρ ἐπιχέων, ἄχρις ἂν μήτε αἱμαλὼψ ἐκκρίνηται, μήτε λίπος ἐπιπλέῃ.* Gal. etiam *ἐν ταῖς Γλώσσαις* annotavit *αἱμαλῶπας* vocari Rubentes quosdam in cute circulos, qui alio nomine *αἰθόλικες* dicuntur. Hæc Gorr. In VV. autem LL. *αἱμαλῶπες* affertur e Gal. *κ. Τόπ.* 4. pro iis etiam, quibus oculi sunt cruentati. In loco autem illo Diosc. *αἱμαλὼψ* exponunt Cruentæ reliquiæ: Bud. autem Cruentum virus, aut Sanguinolentum quiddam. Quod autem ad hujus vocis etymon attinet, *αἱμαλὼψ* mihi videri dictum quasi *αἱμαὼψ,* alibi et ipse annotavi, idque jampridem, quo pertinet et quod a Gorr. scribitur, sic dici quasi *αἷμα ἐν ὠπί.* Hoc autem sequendo etymon, cum literam λ abundare animadverterem, suspicatus sum tale quiddam et voci *νυκτάλωψ* contigisse, ut videlicet *νυκτάλωψ* dicatur quasi *νυκτάωψ,* et significet *ἄωψ* in compositione, seorsum alioqui inusitatum, Videndi facultate privatum, ex *α* priv. videlicet, et *ὢψ ὠπός.* Mihi enim parum fit verisimile, veteres in *νυκτάλωψ* tres voces includere voluisse, ut videlicet *νυκτάλωπες* sint quasi *νυκτὸς ἀλαοὶ ὦπας.* Sed unde λ interjicitur? Ad vitandum, ut opinor, hiatum qui *κακοφωνίαν* affert. Hoc quoque observandum est, si sequamur accentum, qui datur voci *νυκτάλωψ,* melius *αἱμάλωψ,* quam *αἱμαλὼψ,* scribi. [*Αἱμάλωψ,* Foës. Œcon. Hippocr. Amaltheum Castello-Brun. Ind. in Aretæum, Diosc. 2, 88.]

Αἱμαλωπὶς, ίδος, ἡ, Sanguinem præ se ferens color, s. Concrementum sanguinis, ut in VV. LL. exponitur. Est autem e Ruellio sumta illa posterior interpretatio, in hoc Diosc. loco, 2, 95. ubi de medulla animalium loquitur, *Συνίσταται δὲ θέρους· ἐν γὰρ τοῖς ἄλλοις καιροῖς αἱμαλωπὶς καὶ οἱονεὶ σὰρξ εὔθρυπτος ἐν τοῖς ὀστέοις εὑρίσκεται.* Esse autem hanc vocem a præcedente ortam, minime dubium est.

Αἱμωδεῖν, ab *αἱμωδέω,* Suid. ait esse *αἱμωδιᾷν,* et Dolorem sentire e dentibus sanguinolentis: *Αἱμωδεῖν· τὸ αἱμωδιᾷν, καὶ τοὺς ὀδόντας ὀδυνᾶσθαι αἱμώδεις,* ubi videri possit de industria additum *αἱμώδεις* ad verbi

hujus etymologiam ostendendam, ut videlicet ab *αἱμώδης*, Sanguinolentus. Varinus tamen in describendo e Suida eo loco, accus. illum *αἱμώδεις* omisit, per imprudentiam, ut opinor, sicut alia multa imprudenter et parum attente atque adeo negligenter ex aliis Lexicis et e Scholl. descripsit. [Istud *αἱμώδεις* omisit et Kust. Vide Passow. in libro, cui titulus, Uber Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher, 118.] Constat tamen dolores dentium esse utplurimum sine ullo sanguine cum alioqui nonnunquam et sanguis e gingivis in ipso dolore emittatur, unde suspicor *αἱμωδεῖν* ex *αἷμα* et *ὀδοὺς* compositum, de certo quopiam genere doloris initio dictum, omnibus postea attributum fuisse; deinde vero ex *αἱμωδεῖν* factum esse *αἱμωδία*, ut ex *ὑμνῳδεῖν* factum videri potest *ὑμνῳδία*, tandem ex *αἱμωδία* verbum *αἱμωδιάω*, pro Eo dolore, qui est ex obstupefactis s. torpefactis dentibus. HINC igitur Αἱμωδία, ας, ἡ, Dentium dolor, Dentium stupor, ut Gaza vertit ap. Aristot. Probl. *Διατί τὴν αἱμωδίαν παύει ἡ ἀνδράχνη καὶ ἅλες.* Itidem Aphrodisæus, *Τὴν ἀπὸ τῶν ψυχρῶν ὀπωρῶν προσγινομένην αἱμωδίαν τοῖς ὀδοῦσιν ἀνδράχνη ψυχρὰ θεραπεύει*, Stupori dentibus inducto a frigidis pomis portulaca frigida medetur. Accipio autem hic Pomis generaliter. Marcellus *αἱμωδίαν* interpretatur Dentium ex acri acerbove aliquo cibo torporem.

" Αἱμῶ, *τοὺς ὀδόντας*, Doleo e dentibus, VV. LL. " Sed perperam pro *αἱμωδῶ*: nam *αἱμῶ*, contr. ex " *αἱμόω*, est Sanguine imbuo, Sanguinolentum reddo, " Cruento, unde *αἱματώθη*, quod Hesych. exp. *ᾑματώθη*."

" Ἡμωδίαν, Hesych. affert positum pro *αἱμωδίαν*; " necnon *Ἡμωδίασαν· ἐνάρκησαν*. Ubi forsitan *τῷ* " *η* subscr. s. ascr. est *ι*." [Gloss. SS. Hes. 150. Mœris 179. Schleusner. ad Phot. 482.]

[Αἱμωδέω, Foës. Œcon. Hippocr.: Amaltheum Castello-Brun.: Suidæ et Phav. Gloss. SS. 10. " Αἱμωδία, Thom. M. 422. ad Mœrin 179." Schæf. Mss. Aristot. Probl. 1, 37. Foës. Œcon. Hippocr.]

Αἱμωδιάω, Dentium obstupefactione aut torpore laboro. Aristot. Probl. 7, (5.) *Αἱμωδιῶμεν γὰρ τοὺς ὀξὺ ὁρῶντες ἐσθίοντας*, Stupescunt vel Obstupescunt nobis dentes videntibus, etc. Hesych. ait *αἱμωδιᾷν* esse Torpere dentes, vel Torpore dentium affici ex aliqua re, quæ videtur aut auditur. Sunt etiam qui *αἱμωδιᾷν* expliceut *τὸ τοὺς ὀδόντας ὀδυνᾶσθαι μετὰ κνησμοῦ*, Dolorem dentium sentire cum pruritu. Bibliorum Gr. Interprr. satis proprie usi sunt, ut videlicet, sequendo significationem, quam in *Αἱμωδία* posuimus, Dentes dicantur *αἱμωδιᾷν*, qui ex acerbo aliquo cibo veluti torpefiunt, i. e. in torporem veniunt: Jer. 31, (29.) *Οἱ πατέρες ἔφαγον ὄμφακα, καὶ οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ᾑμωδίασαν*, Patres comederunt uvam acerbam, et dentes liberorum obstupuerunt, vel obtorpuerunt. Vernaculo sermone dicimus Les dents agacées. [Biel. Thes. Timocles ap. Athen. 241. Foës. Œcon. Hippocr. Amaltheum Castello-Brun.] HINC Αἱμωδιασμὸς, ὁ, Talis obstupefactio dentium, *αἱμωδία*. Sed ex *αἱμωδία* fit *αἱμωδιάω*, e quo *αἱμωδιασμός*. [Gloss. SS. Hes. 65.]

Sunt et adjectiva ex *αἷμα* composita, quibus aut *α* priv., aut præpositio, aut nomen, aut adverbium præfigitur, quibusdam etiam verbum. Atque horum alia in *ματος*, alia, et quidem multo plura, in *μος*, facta syncope, alia in *μων* terminantur. Quæ eo quo hic proposita sunt ordine expediam.

Exempla eorum, quæ in *ματος*:

Ἀναίματος, ὁ, ἡ, Sanguinis expers, Sanguine carens. Poëta quidam ap. Athen. 2. (p. 63.) *Ὑλογενὴς, ἀνάκανθος, ἀναίματος, * ὑγροκέλευθος.* Dicitur etiam *ἄναιμος* et *ἀναίμων*, pro eodem. [Suid. v. Ἀναίμονες. " Ad Lucian. 2, 153. Abresch. Æsch. 2, 44. Wakef. Alc. 1162. Eum. 302." Schæf. Mss.]

[* " Ἐναίματος, Abresch. Æsch. 2, 45." Schæf. Mss. Plut. 8, 623.]

" Πολυαίματος, ὁ, ἡ, In quo multus est sanguis, " Sanguine abundans. Plut. Symp. 5. *Πολυαίματον* " *τὸ ἧπαρ*," [8, 723. ex Empedocle. Athen. 301.]

Φιλαίματος, ὁ, ἡ, Sanguinis amans, Sanguinis avi-

A dus, qui Latine dicitur uno etiam verbo Sanguinarius. *Φιλαίματος Ἄρης*, Anthol. (Anacr. 81=43.) Mars sanguinarius, qui et *αἱμοχαρὴς* idem significante voce a poëtis appellatur. [" Eur. Phœn. 178." Schæf. Mss. Æsch. Sept. c. Th. 45. *Ἄρην, Ἐνυὼ, καὶ φιλαίματον Φόβον Ὡρκωμότησαν*. Const. Man. Chron. in Meursii Opp. T. 7. p. 504. 521. Nicand. Al. 498. Glossæ: *Φιλαίματος·* Sanguinarius.]

Exempla terminatorum, quæ in *μος*, quæ vel syncopem passa esse, vel a nominativo formata, dicere possumus. Vide quæ hac de re scripsi in fine deductorum ab *αἷμα* compositione carentium:

Ἄναιμος, ὁ, ἡ, Sanguine carens, i. q. *ἀναίματος*, sed, usitatius. Plin. Insecta sine sanguine esse prodiderunt, pro eo, quod Aristot. *ἄναιμα εἶναι*. Dionys. Long. *τὴν τοῦ πλεύμονος ἰδέαν ἐνεφύτευσαν μαλακὴν καὶ ἄναιμον*. Usus est et Anacr. in odario de cicada, si pro *ἀναιμόσαρκε* legamus *ἄναιμ', ἄσαρκε*. Alioqui Ἀναιμόσαρκος fuerit Carnem habens sanguine carentem. Ego in mea illius odarii interpretatione illam
B alteram lectionem secutus sum. *Ἄναιμος* exp. etiam uno verbo Exanguis, de qua interpret. vide *Ἀναίμων*. HINC adverb. Ἀναιμεὶ in VV. LL. Sine sanguine. [Zonar. 226. unde sua sumsit Phavor.]

[*Ἄναιμος*, Cass. Dio 1135. Beckmann. Antig. Car. 248. Schneider. ad Aristot. H. A. Tom. 3. p. 14. et 18. Bast. ad Gregor. 594. " Callim. 1, 468.: Valck. Callim. 291. Jacobs. Anth. 6, 288. Markl. Iphig. p. 207. ad Lucian. 1, 329. T. H. ad Lucian. Dial. 93. *Τραῦμα ἄναιμον*, Theo Smyrn. p. 75." Schæf. Mss. Plutarch. 10, 78.]

" Ἀναιμόδιτον, (τὸ,) Hesychio *ἀνδράχνη*, Portu- " laca."

[" Ἀναιμόσαρκος, Jacobs. Anth. 6, 288. 8, 372." Schæf. Mss.]

[* Ἀναιμόχροος, s. * Ἀναιμόχρους, ὁ, ἡ, Qui est colore exangui, Pallidus, Rob.]

Ἀναιμία, Sanguinis privatio, quasi dicas, Carentia sanguinis.

[* Ἀναιμότης, ἡ, i. q. *ἀναιμία*. Aristot. H. A. 4, 1.]

C [* Ἀνδρόσαιμον, τὸ, ut Glossæ Iatr. Ms. ap. Bernard. Præf. ad Synes. de Febr.: *Ἄσκυρον· τὸ ἀνδρόσαιμον*. Vide Nostrum in *Ἄσκυρον*. " Hypericum montanum, *ἀνδρόσαιμον*, Diosc. 3, 173.: cf. Columu. Ecphras. 1, 15." Sprengel. Hist. Rei Herb. 185.]

Αὔθαιμος, Qui est ejusdem sanguinis, *τοῦ αὐτοῦ αἵματος ὤν*, unde Αὔθαιμοι, Fratres, *ἀδελφοί*, Hes. Citatur ex Anthol. [" Jacobs. Anth. 7, 397. Markl. Iphig. p. 207." Schæf. Mss.] ET Αὐθόμαιμοι ap. Lycophr. *οἱ τοῦ αὐτοῦ γένους*, inquit Eust. [Vide infra.]

Δίαιμος, ὁ, ἡ, Sanguinolentus, ap. Erotian. [v. *Αἱμόκερχνα*.] In VV. LL. *ᾑματωμένος* exponitur, Cruentatus. [Lex. Polyb. " Markl. Iphig. p. 207. Eur. Hec. 653." Schæf. Mss. *Δίαιμον φλέγμα*, Aretæus p. 8. Hippocr. 54, 4=267. Jung. ad J. Poll. 2, 215.]

Ἔναιμος, ὁ, ἡ, Sanguine præditus. Herod. *Τοιοῦτοι θεοὶ γίγνονται ἔναιμοί τε καὶ σαρκώδεες.* Quod opponitur ei, quod ex Anacr. modo protuli, *ἄναιμ', ἄσαρκε*, quibus subjungit, *Σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.* Fortasse autem hoc dicto alludit Herod. ad Hom. versum, qui
D deos testatur esse *ἀναίμονας*, ut dicetur in *Ἀναίμων*. ‖ Ἔναιμος, Sanguinolentus, Cruentus, ut *ἔναιμον ἕλκος*, et *ἔναιμον τραῦμα*, Vulnus cruentum, i. e. Sanguine adhuc stillans. Apud Diosc. interdum *ἔναιμα* dicitur sine adjunctione, interdum *ἔναιμα τραύματα*, ut 1, 153. *Καὶ ἐναίμων κολλητικά*, Quæ sanguinolenta glutinant. Alibi, *Δύναται δὲ κολλᾷν ἔναιμα τραύματα.* ‖ Item *ἔναιμον φάρμακον*, Medicamentum, quod adhuc cruento vulneri injicitur, ut tradit Gal. initio Comm. 3. *εἰς τὸ Περὶ Ἀγμῶν*. Ideo *ἔναιμον φάρμακον* exponi solet Medicamentum sistendo sanguini aptum. Diosc. 5, 21. *Ἐναιμόν τέ ἐστι καὶ ἀφλέγμαντον*, Sanguinem sistit, qui videlicet manat e vulnere. Exp. a Ruellio, Cruentis vulneribus inditur. Sic et in VV. LL. *ἔναιμα*, Emplastra, quæ cruentis vulneribus imponuntur, quæ *τραυματικὰ* vocat etiam Paulus. Galenus autem *τὸ ἔναιμον φάρμακον*, a quibusdam *κολλητικὸν* etiam nominari scribit. Alibi autem tradit ea, quæ appellantur *ἔναιμα φάρμακα*, magna e parte esse *κολλητικά*: Therap. 6. *Οὐ μὰ Δία κολλητικὸν ἐπι-*

θήσομεν φάρμακον, ὁποῖα τὰ πλεῖστα τῶν καλουμένων A
ἐναίμων ἐστὶν, ἃ τοῖς προσφάτοις ἐπιτίθενται τραύμασι.

[*Ἔναιμος*, Foës. Œcon. Hippocr.: Amaltheum Castello-Brun., Plin. 12, 17. Oribas. 90. J. Poll. 2, 215. "Musgr. Troad. 520. Jacobs. Anim. 261. et Anth. 6, 288." Schæf. Mss.]

[* *Ἐναιμότης*, ἡ, Sanguinis repletio, Attributum partium corporis sanguinem habentium. Hippocr. 12, 7=18, 33.]

[* *Ἐναιμήεις, ήεσσα, ῆεν*, Cruentus, Sanguine plenus, i. q. *ἔναιμος*. Anal. 2, 238. Passow. in libro, Teutonice scripto de Lexx. Defectt. p. 44. "Jacobs. Anth. 9, 217." Schæf. Mss.]

[* *Ἐναιμοειδής*, s. * *Ἐναιμώδης*, ὁ, ἡ, i. q. *ἐναιμήεις*. J. Poll. 2, 215. *Καὶ ἐναιμῶδες παρὰ Ἀντιφῶντι*.]

Ἔξαιμος, ὁ, ἡ, Sanguine destitutus, Qui multum sanguinis effudit, ut Suid. *ἔξαιμοι* exponit *οἱ λείφαιμοι*, et *οἱ πλεῖστον αἷμα κενώσαντες*. Eadem enim plane forma dicitur, qua Exanguis Lat. sed minus tamen significat. Plut. de Anim. Soler. *Τοῦ βασιλέως ἐξαίμου γενομένου καὶ περιῤῥέοντος αἰσθανόμενος*. B
["Toup. Opusc. 2, 228. Cass. Dio 348. Const. Manass. Chron. in Meursii Opp. T. 7. p. 500. "Diod. S. 1, 200." Wakef. Mss. Biel. Thes. Glossæ: *Ἔξαιμος*· Exanguis. Hippocr. 335, 22. 337, 20. 450, 9. 13.]

[* *Εὔαιμος*, ὁ, ἡ, i. q. *ἔναιμος*. Erotian. v. *Ἀραιά*: *Ἐν δὲ α' τῶν Γυναικείων, κἀν τῷ Περὶ Ἀρχαίης Ἰητρικῆς φησὶ σώματα ἀραιὰ καὶ εὔαιμα*, Ms. Dorv. et Eust. *εὔμενα*. Foës. Œcon. Hippocr. v. *Ἀραιὸς*, quem vide, corrigit *ἔναιμα*, s. potius *μανά*. Vox *μανὸς* autem extat in Hippocr. 11, 27. 248, 21. 388, 14. 430, 8.]

[* *Θύαιμος*, vox a Tzetza ad Lyc. 8. ficta, ad declarandam *τοῦ θυμὸς* etymologiam. Cf. Etym. M. (adde Etym. G.) et Zonar. a Mullero recte correctos, ut patet ex Eustath. 8, 22.]

Ἴσχαιμος, ὁ, ἡ, quasi *ἴσχων αἷμα*, Sistens sanguinem s. supprimens, Sistendi sanguinis vim habens, aut Aptus ad sistendum sanguinem. Unde *ἴσχαιμον φάρμακον*, ap. Gal. et Ægin.: necnon ap. Luc. Timone (1, 160.) ita jocantem, *Ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ* C
τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπὶ πάσας τοῦ χρυσίου· δεινῶς γὰρ ἴσχαιμόν ἐστι τὸ φάρμακον. Ubi Erasmus *ἴσχαιμον φάρμακον*, Præsentaneum remedium vertit, non expressa vi hujus vocabuli. In VV. LL. *ἴσχαιμον* non solum exp. Sanguinem sistens, et Sanguinem sedans, verum etiam Sanguinem attenuans. Sed per errorem, ut opinor, sumendo *ἴσχαιμον* pro *ἰσχναιμον*, i. e. ita interpretando ac si *ἰσχναιμον* scriptum esset, quod si usquam reperiretur, id significare posset, a v. *ἰσχναίνω*. Nam *ἰσχαίνω* pro *ἰσχναίνω* suspectum esset, quamvis *ἰσχαλέος* pro *ἰσχναλέος* Hippocr. post Hom. dixerit. Est autem inter *ἴσχαιμον φάρμακον* et *ἔναιμον* hoc discrimen, quod hoc non sanguinem tantum supprimit, sed et inflammationem arcet: illud facultatem duntaxat sistendi sanguinis habet.

Ἴσχαιμος, vel *Ἰσχαίμων*, Herba a sistendo sanguine appellata. Theophr. H. P. 9, 15. *Περὶ δὲ τὴν Θρᾴκην εἶναι μὲν καὶ ἑτέρας οὐκ ὀλίγας, ἰσχυρωτάτην δὲ, ὡς εἰπεῖν, τὴν ἴσχαιμον· ἣν δὴ λέγουσιν οἱ μὲν κεντηθείσης τῆς φλεβὸς, οἱ δὲ, καὶ σφοδροτέρως διατμηθείσης, ἴσχειν* D
καὶ κωλύειν τὴν χύσιν. Unde Plin. 25, 8. Ischæmonem Thracia invenit, qua ferunt sanguinem sisti, non aperta modo vena, sed etiam præcisa. Serpit e terra, etc. Eustath. illam radicem, quæ ab Eurypylo Patrocli vulneri adhibita, *ἀπάσας Ἔσχ' ὀδύνας*, et *παύσατο αἷμα*, Il. Λ. (846.) ait a quibusdam existimatam esse *ἀχίλλειον*, ab aliis Aristolochiam, quæ et *ἴσχαιμος* dicta sit. Sunt qui *ἴσχαιμον* Herbam esse scribant milio similem, atque adeo nonnulli Milium agreste appellari putant. [Andropogon ischæmum, Sprengelio H. R. H. 79.]

["*Ἴσχαιμος*, Heyn. Hom. 6, 267." Schæf. Mss. "Aret. 119. Erotian." Wakef. Mss. Hippocr. 384, 6. J. Poll. 4, 179.]

Κάθαιμος, ὁ, ἡ, Sanguinolentus, Cruentus, ut *κάθαιμα τραύματα*, ap. Eur. [Herc. F. 384.]

Λείφαιμος, ὁ, ἡ, *ὁ λειπόμενος αἵματος*, Qui sanguine deficitur, Cui sanguis deficit, Cui minus est sanguinis quam oportet. Gal. Comm. 4. in Hippocr. de Diæta

A in Morbis acutis, *λειφαίμους* exp. *τοὺς ἐνδεὲς ἔχοντας αἷμα, κἂν μηδέπω σαφῶς ὦσιν ἄχροοι*. Quem sequens Gorr. scribit, *λειφαίμους* proprie dictos *τοὺς ἀχρόους*, Decolores; sed non eos tantum, verum omnes, quibus minus est sanguinis quam oportet, etiam si colore nondum prorsus sint destituti; eos vero, qui aliam ob causam corpore sint male affecto, *κακόχρους* a medicis vocari. In VV. LL. *λείφαιμοι*, Decolores et pallidi, quasi sanguine carentes, exangues, Hippocr. [ap. Foës. Ind. in Aretæum. "Emped. in Aristot. de Sensu 72. (p. 524. Sturz. *πᾶσι λίφαιμοι Σαρκῶν σύριγγες πύματον κατὰ σῶμα τέτανται*.) Etym. M. 669. (ex Oro: *Ἐπὶ δὲ μετοχῆς ὁμοίως ἔκθλιψις γίνεται, λιπὼν*, * *λίπανδρος, λίφαιμος*.)" Wakef. Mss. Male igitur scripturam *λίφαιμος* damnant Critici hodierni, ut Foës. Œcon. Hippocr. "Notatur non esse confundendum *τὸ λείφαιμον* cum *ἐξαίμῳ*, vel *ἀναίμῳ*, Exangui, ubi vera privatio totalis sanguinis peccat. *Λείφαιμοι* sunt, Qui sanguine deficiunt, h. e. deseruntur sanguine non in totum, sed ad sensum."
B Amaltheum Castello-Brun.]

Λειφαιμέω, Sanguine deficior, s. destituor, Exanguis et pallidus reddor. Aristot. Probl. *Τῶν γὰρ φοβουμένων τὰ ἄνω λειφαιμεῖ, τὰ δὲ κάτω ὑγραίνεται, καὶ ἡ κοιλία λύεται*. Sic Lat. dicitur aliquis Metu exanguis esse. [Const. Manass. de Reb. Arist. et Callitheæ 3, 54. p. 351. Boissonad.] "*Λιφαιμεῖ*, Hesy- "chio, *λείπει τῷ αἵματι*, s. *αἱμοῤῥοεῖ*, Sanguine "deficitur, unde partic. *λιφαιμήσας*."

Ὀλιγόαιμος, (ὁ, ἡ,) vel potius *Ὀλίγαιμος*, Cui paucus est sanguis, Cui parum est sanguinis, Alex. Aphrod. Sed frequentius invenitur *Ὀλίγαιμος*, et ita habetur ap. J. Poll. [2, 215. Etym. M. 621. Hippocr. 61, 34. 62, 15. 63, 14. 93, 26. 94, 16. 213, 44. 265, 3.] HINC *Ὀλιγαιμία*, Sanguinis paucitas.

Πολύαιμος, ὁ, ἡ, q. d. Multisanguis, Multum sanguinis habens, Sanguine abundans. Gal. ad Glauc. HINC *Πολυαιμία*, Sanguinis abundantia. ET *Πολυαιμέω*, Abundo sanguine, Aristot. de Gen. Anim. 4. ["*Πολύαιμος*, Aristot. H. A. 1, 809. Schol. Il.
C A. 177." Scott. App. ad Thes. Etym. M. 103. "Sext. "Emp." Wakef. Mss. Hippocr. 61, 14. 93, 22. 94, 16. 119, 32. 34. 121, 24. 213, 43. 256, 13. 265, 3.]

Σύναιμος, ET *Ὅμαιμος*, ET *Αὐθόμαιμος*, ὁ, ἡ, ap. Lycophr., Consanguineus, ad verbum, *συγγενής*, Hes. Eustath. ["*Αὐθόμαιμον ὄψεται κίρκου*, 168. *αὐθομαίμων* * *συγκατασκάπτην*, 222. In loco priori Vitt. 2. et 3. * *αὐθόμαιμον'*, ab *αὐθομαίμων*, quod voc. analogiæ *τοῦ ὁμαίμων* aptum, Lexx. ignorant." Müller. Ind. ad Lycophr.] Sed *Σύναιμος*, et *Ὅμαιμος* appellatur etiam Frater peculiariter, et quidem frequentius, vel Soror. Soph. (Ajace 726.) *Τὸν τοῦ μανέντος—Ξύναιμον ἀποκαλοῦντες*, posito Attice ξ pro σ. Et *ἡ ξύναιμος*, Soror, ap. Eund. Antig. (486.) Apud Eund. *ὅμαιμος*, Soror, El. p. 80. (v. 12.) *Πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβών*. Ubi annotat Schol. *ὁμαίμου* et *κασιγνήτης* poni *ἐκ παραλλήλου*. Hesych. *σύναιμος* exponit duntaxat *ἀδελφός*. Sed *ὅμαιμοι* esse dicit et *ἀδελφοὶ*, et *συγγενεῖς*, et addit *ὁμόαιμοι*. Interdum et adjective ponitur *ὅμαιμος*, unde *ὅμαιμον*
D *σπέρμα*, ap. Soph. Antig. [Œd. C. 328.] Sunt autem poëtica hæc tria, sicut et quæ in *μων* terminantur synonyma *συναίμων* et *ὁμαίμων*, de quibus paulo post.

[*Σύναιμος*, Toup. Emend. 4, 297. Patres Apostt. 677. 770. Soph. Ajace 1387. "Athen. 452." Valck. Mss. "Wakef. Eum. 905. Ænigma 8. Tyrwh. Aristot. 180. Markl. Iph. p. 207." Schæf. Mss. Pseudo-Phocyl. 42. Gloss.: *Σύναιμος*· Consanguineus.]

[*Ὅμαιμος*, Consanguineus, Gl. "Markl. Iph. p. 207. Eumen. 656. Toup. Opusc. 1, 288. 2, 262. Valck. Diatr. 137. Brunck. ad Anal. 81. ad Diod. S. 1, 280. Brunck. Œd. C. 1078. et T. 1088. Electr. 12." Schæf. Mss. Toup. Emend. 1, 437. "Wessel. Diod. S. 1, 280." Valck. Mss.]

[* *Ὁμαιμίς*, ίδος, ἡ, Soror.]

[* *Ὁμαιμότης*, ἡ, Consanguinitas, Gl.]

[*Αὐθόμαιμος*, Const. Manass. Chron. p. 416. 441. 544. in Meursii Opp. T. 7. "Brunck. Œd. C. 1078. Elect. 12." Schæf. Mss.]

[* *Φιλανθόμαιμος*, ὁ, ἡ, Amans fratris, vel sororis. A Lycophro 566.]

[* *Συνόμαιμος*, ὁ, ἡ, Frater, Soror. "Ruhnk. ad H. in Cer. 424." Schæf. Mss. Orph. Argon. 1191. Maittair. Gr. Marm. 658. "Schol. Alcest. 410." Boissonad. Mss.]

[* "*Ταυτόαιμος*, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 124." Boissonad. Mss.]

Ὕφαιμος, ὁ, ἡ, q. d. Subsanguineus, Subtus sanguinem habens, Cui subest sanguis, Quasi sanguinem habens subtus latentem, et concretum, ut in sugillatione. Hesych. *ὕφαιμον* exp. *αἱματῶδες*. [Plato 10, 336. Artemid. 2, 36. "Jacobs. Anth. 9, 160. 185. Heindorf. ad Phædr. 273." Schæf. Mss. "Plato Phædr. 205. Bas. 1534. Ἵππος σιμοπρόσωπος, μελάγχρως, γλαυκόμματος, ὕφαιμος, ὕβρεως καὶ ἀλαζόνειας ἑταῖρος." Seager. Mss. "Aristot." Wakef. Mss.]

[* "*Αἵμων*, Cruentus, Eur. Hec. 88. Wakef. S. C. 1, 80." Schæf. Mss.]

Exempla eorum, quæ in *μων*:

Ἀναίμων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. *ἄναιμος*, Sanguine carens, B Sanguinis expers. Il. E. (341.) de diis loquens: *Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον· Τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.* Contra autem Herod. de aliis quibusdam diis dixit *ἔναιμοί τε καὶ σαρκώδεες*, tanquam huc alludens. Ceterum *ἄναιμος* et *ἀναίμων* lubentius verto Sanguine carens, aut Sanguinis expers, quam Exanguis, cum Exanguis sit potius Sanguine defectus, quam Qui natura sanguinis est expers. [" *Ἀναίμων*, Markl. Iph. p. 207. Jacobs. Anth. 6, 288." Schæf. Mss. Callim. Fr. 128. Bast. ad Greg. Cor. 594. "Plut. 2, 692. Nonn. Dionys. 3, 309." Wakef. Mss. Ad Hom. versum, a Nostro laudatum, respexit Greg. Naz. Stelit. 1. p. 37. *Ὁρᾷς τοὺς ἀβίους τούτους, καὶ ἀνεστίους, καὶ ἀσάρκους μικροῦ, καὶ ἀναιμόνας, καὶ Θεῷ κατὰ τοῦτο πλησιάζοντας; τοὺς ἀνιπτόποδας καὶ χαμαιεύνας, ὥ φησιν ὁ σὸς Ὅμηρος, ἵνα τινὰ δαιμόνων τιμήσῃ τῷ πλάσματι;* Schneider. ad Aristot. H. A. Tom. 3. p. 15.]

[* *Αὐθαίμων*, ὁ, ἡ, Qui est ejusdem sanguinis, C Frater. "Markl. Iph. p. 207." Schæf. Mss. Lycophro 1446. Soph. Trach. 1041.]

[* "*Διαίμων*, (ὁ, ἡ, Sanguinolentus.) Markl. Iph. p. 207. Jacobs. Anim. 75." Schæf. Mss.]

[* *Ἐναίμων*, ὁ, ἡ, i. q. *ἔναιμος*. Hippocr. 63, 13. 316, 7. 495, 47.]

[* *Ἐξαίμων*, ὁ, ἡ, i. q. *ἔξαιμος*. J. Poll. 8, 79. *Ὕφαιμός ἐστιν, ἐξαίμων, * ὑπερῳδηκὼς, ὑπώπιος, ὑποπέλιδνος.* Vox a Schneidero dubia vocatur. Sed cur non *ἐξαίμων* dici possit, ut *ἀναίμων*, *ἐναίμων* et alia?]

"*Ἐπαίμονες*, Hesychio *ἀπόγονοι*, Nostro de sanguine creti." [" Male pro *ἀπαίμονες*, quod Ionicum est pro * *ἀφαίμονες*, ab *ἀφαίμων*, quod idem ac * *Ἄφαιμος*. Supra: *Ἄφαιμοι· ἀπόγονοι, εὐγενεῖς*. (Ubi v. Interprr.) Dicitur autem *ἄφαιμος* et *ἀφαίμων*, ut *σύναιμος* et *συναίμων*." Kust.] "*Ἐπάμονες*, Hesychio "*ἀπόγονοι*, qui supra *ἐπαίμονες*, et *ἀκόλουθοι*, qui "infra *ὀπάονες*." [" Confundit hic Hesych. *ἐπάμονες* cum *ἀπαίμονες*: nam *ἀκόλουθοι* pertinet ad *ἐπάμονες*, D vel *ἐπήμονες*, ab *ἕπομαι*, Sequor; at *ἀπόγονοι*, ad *ἀπαίμονες*, quod Ionicum est pro *ἀφαίμονες*." Kust. *Ἄφαιμος*, et *ἀφαίμων* in Schneideri Lex. nondum recepta sunt.]

[* "*Εὐαίμων*, ὁ, ἡ, Wakef. S. C. 1, 79." Schæf. Mss.]

[* *Πολυαίμων*, ονος, ὁ, ἡ, i. q. *πολύαιμος*. Æsch. Suppl. 847.]

Συναίμων ET *Ὁμαίμων*, ονος, ὁ, ἡ, Consanguineus, Frater, i. q. *σύναιμος* et *ὅμαιμος*, et poëtica itidem, ut in hoc versu, *Μηδ' ἀμφὶ κτεάνων γε συναίμοσιν εἰς ἔριν ἔλθῃς.* Apud Soph. comparat. gradus *Ὁμαιμονεστέρα*, Antig. (484.) ubi Schol. exp. *οἰκειοτέρα καὶ συγγενικωτέρα*.

[* "*Ὁμαίμων*, Brunck. Antig. 487. Œd. T. 1038. Toup. Opusc. 2, 262. ad Diod. S. 1, 280. Markl. Iph. p. 207. Jacobs. Anim. 185." Schæf. Mss. Glossæ: *Ὁμαίμονες·* Consanguinei.]

Ὁμαιμοσύνη, (ἡ,) Consanguinitas, Fraternitas, Anthol. [Epigr. adesp. 306. "Toup. Opusc. 2, 262." Schæf. Mss.]

[* *Αὐθομαιμονῶ*, (Esse ejusdem sanguinis.) Const. Man. Chron. p. 80. (*Μαθὼν γοῦν ὡς ἡρμόσατο τὴν αὐθομαιμονοῦσαν.*)" Boissonad. Mss. Vide *Αὔθαιμος*.]

"*Συνομαίμων*, ονος, ὁ, ἡ, Frater, Soror, Eurip." [Iph. T. 848. Orph. Argon. 1191. Mosch. 4, 52. Blomf. Gloss. ad Æsch. Prom. 417.]

[" *Συναίμων*, Markl. Iph. p. 207." Schæf. Mss.]

Φιλαίμων, ονος, ὁ, ἡ, Sanguinis amans, Sanguinis avidus, Sanguinarius, i. q. *φιλαίματος*: *φιλῶν τὸ αἷμα*, Hesych. [" Wakef. S. C. 1, 83." Schæf. Mss.]

Derivata compositione carentia:

Αἱμάτιον, τὸ, demin. q. d. Sanguiculus, Exiguus sanguis. || Etym. *αἱμάτια* exp. * *ἀλλάντια*. Est autem *ἀλλάντιον* demin. ab *ἀλλᾶς*, *ἄντος*, quod nomen Genus farciminis significat, secundum quosdam dictum Lucanicam. [Oribas. 93. Amaltheum Castello-Brun. "*Ξέστης αἱματίου*, 1, 9, 33." Ind. in Epictet. Marc. Anton. 5, 4. p. 142. Gorræi Deff. Med. "Diosc. 430." Wakef. Mss. Glossæ: *Αἱμάτιον·* Sanguiculus.]

[* *Αἱμὰς*, άδος, ἡ, Sanguis, Soph. Phil. 697. i. q. *αἱματῖτις φλὲψ*, inquit Schneider. Lex. "La désinence *αδς αδος* exprimoit Abondance, Cumulation, ainsi *πεδιὰς*, άδος, Vasta planities, et non pas Planities seulement, comme le veut Est.; *αἱμὰς*, άδος, Sang, qui coule en abondance; *νεκὰς*, άδος, Mortuorum cadaverum acervus; et vingt autres mots de même désinence, que j'ai recueillis, appuyent merveilleusement ma théorie." Gail. in Philologo, libro Gallice scripto, N. 1. An. 1818. p. 116. "Brunck le traduit Sanguinem. M. Planche adopte ce mot, que j'ai, moi le premier, proposé à nos écoles, et le rend par Sang corrompu, Sanie. Mais, d'après ce principe des désinences, que *αδς*, *αδος*, exprime Abondance etc., je traduirois non pas Sang, version de *αἷμα* seul, mais, ce qui est différent, Abondance de sang. L'ancien Scoliaste voit dans *αἱμὰς* quelque chose de plus que dans *αἷμα*, puisqu'il donne pour glose *τὴν τοῦ αἵματος ῥύσιν*, mon manuscrit inédit porte *χύσιν*. M. Schneider, dans son précieux Lexique, explique *αἱμὰς* par *αἱματῖτις φλέψ*, mais Vena sanguinem deferens ne rend pas, ce semble, la force de *αδς*, *αδος*. D'ailleurs, selon Foës. Œcon. Hippocr., *αἱματίτιδες φλέβες* ne dit pas plus que le simple *φλέβες*." Idem ib. N. 3. An. 1818. p. 3. Vide et p. 19. 37. 41. 42. 62. "Brunck. Ind. Soph. Wakef. Phil. 696." Schæf. Mss.]

Αἱματία, ἡ, *μέλας ζωμὸς*, ut ait J. Poll. (6, 57.) Jus nigrum, quod usitatissimum Lacedæmoniorum erat edulium, [Imo verba sunt, *Ὁ δὲ μέλας καλούμενος ζωμὸς, Λακωνικὸν μὲν ὡς ἐπιτοπολὺ τὸ ἔδεσμα· ἔστι δὲ ἡ καλουμένη αἱματία.* Quæ vertuntur: Jus autem, quod Nigrum dicitur, Laconicum maxime fuit edulium: est et aliud, quod Sanguinarium vocant. Cf. Rhodigin. A. L. 13, 25. et Gorræi Deff. Med. v. *Αἱμάτιον*. "* *Αἱματὶς* dicitur Moschopulo." Salmas. ap. Kuhn. ad Pollucis loc. Moschopuli locus est hic, *περὶ Σχεδῶν* p. 87. *Ζωμὸς μέλας, ἢ κοινῶς αἱματίς.* Zonar. *Ζωμὸς μέλας· ἡ λεγομένη αἱματὶς*, (ubi Tittm. "Leg. *αἱματία*, aut *αἱματιάτις*.") Et sic Cyrill. Lex. Ms. ap. Ducang. Vide Nostrum in *Αἱμάτιον*. "Hesych. *Αἱμαλία·* * *ἀλλαντία*. Scr. *αἱματία*. Suid. (et Phot.) *Ζωμὸς μέλας· ἡ λεγομένη αἱματία*. Quod Kusterum fugisse miror. Hinc Sophilus ap. Athen. 125. *Ὁ πορνοβοσκὸς γάρ μ', ὑπὸ κνισολοιχίας, Χορδήν τιν' αἱματιάτιν αὐτῷ σκευάσαι Ἐκέλευσε ταυτηνὶ ἐμέ.* Hinc et Hesych. * *Προγονίαν·* * *ὑφαιμάτιον*." Toup. Emend. 4, 349. Vulgo legitur, et quidem recte: *Προγονίαν· τῶν ἠπορημένων ἡ λέξις, ἔστι δὲ * ὑφασμάτιον ποικίλον, ὃ ἐπικαλυψάμενος ὁ μάγειρος θύει, ὡς ἐν Δαμασκῷ.*] Etym. autem hunc *μέλανα ζωμὸν* ait appellari *αἱμαλεὰν*, Hesych. *αἱμαλίαν*, quam scripturam potius sequor, ut differat ab *αἱμάλεον*, significante, ut ipse ait, *ἀσθενὲς*, quod et Etym. scribit, sed ap. hunc est *αἱμαλεὸν* cum accentu in ultima, ubi et puto esse debere. "Hesych. "*αἱμαλία* exp. * *ἀλλαντία*. Vide et seq. voc."

"*Αἱματιάτις*, derivatum a præc. *αἱματία*, ut ap. "Athen. 3." [p. 125. e Sophilo] "leno quidam *ὑπὸ* "*κνισολοιχίας* coquum jubet, *Χορδήν τιν' αἱματιάτιν* "*αὐτῷ*," [Schweigh. male edidit *αὑτῷ*] "*σκευάσαι*,

" ubi χορδὴ αἱματιάτις idem est cum αἱματία s. αἱμα- A
" λία, Intestinum fartum sanguine." [" Pro τινὰ αἱματιάτιν, quod erat in editis, τινὰ αἱματῖτιν scribit Cod. A. quod in τιν' αἱματῖτιν mutavi." Schweigh.]

" Αἱμαλέος, (έα, έον,) Sanguineus, Cruentus, unde " in Epigr. Lib. 2. αἱμαλέων κρέα δόρπων legimus, " Cruentarum cœnarum carnes." [" Tryph. 69." Wakef. Mss. " Ruhnk. Ep. Cr. 151." Schæf. Mss. N. Dionys. p. 625. Leon. Tar. 23. Theæt. Schol. 4.]

Αἱματικὸς, (ή, όν,) Sanguineus, Constans sanguine, ut αἱματικὸς χυμὸς, Al. Aphrod. Sic ap. Aristot. Τὰ δὲ σπλάγχνα τῶν αἱματικῶν ἐστὶν ἴδια, Sanguine præditorum. Quæ autem sanguine prædita sunt, s. Quæ sanguinem habent, vocant etiam αἱματώδη et ἔναιμα. [Theoph. Nonn. 219. Αἱματικὸς χυμὸς, Sanguis, Trall. 12, 3. " Dicitur de partibus, quæ e sanguine primum credebantur constitutæ, Lind. Ex. 13. s. 446." Amaltheum Castello-Brun. " Stob. 546." Wakef. Mss.]

[* Αἱματικὸν, τὸ, "appellatur Graminis quoddam genus ab Apul. de Herb. c. 77. quasi tu Sanguineum, B
aut Sanguinarium dicas." Gesner. Thes. L.L.]

Αἱμάτινος, ὁ, ἡ, (τίνη, τινον,) i. q. αἱματικὸς, sed minus usitatum. [Schol. Eur. Hec. 241. δάκρυα αἱμάτινα. Aristot. H. A. 6, 3. στιγμὴ αἱματίνη. " Dicitur de iis, quæ a sanguine sunt colorata, tanquam a causa, Lind. Ex. 13. s. 447." Amaltheum Castello-Brun. "Hæmatinum vitrum, totum rubens, atque non translucens, ab αἷμα, Sanguis, unde αἱμάτινος, Sanguineus, Plin. 36, 26." Forcellin. Lex. " Hæmanthinum, * αἱμάνθινον, Vitrum floridi sanguinis colore. Plin. 36, 26.: Fit et tincturæ genere Obsidianum ad escaria vasa et totum rubens vitrum, atque non translucens, Hæmanthinon appellatum." Gesner. Thes.]

[* Αἱματίαι ὀδύναι, Dolores a sanguine, Hippocr. 343, 25.]

Αἱματηρὸς, (ρὰ, ρὸν,) Sanguinolentus, Cruentus, Soph. Electr. (748.) Ἕλυσαν αἱματηρὸν, i. ᾑμαγμένον, inquit Schol. Est autem ᾑμαγμένος participium ab αἱμάττομαι, sonans Cruentatum. Addit αἱματηραὶ C
σταγόνες, Sanguineæ guttæ, Guttæ quæ stillant e sanguine. Apud eund. Soph. Trach. (769.) φλὸξ, Flamma, vocatur αἱματηρὰ, Quæ fit e victimarum sanguine. [Idem Antig. 964. Œd. C. 552. " Wakef. Alc. 863. Philoct. 695. Eum. 338. Valck. Phœn. p. 327. 443. Brunck. Phil. 693." Schæf. Mss. Lycophro 250. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. " Dicitur alias κάθαιμος, vel ἔναιμος, Lind. Ex. 13. s. 449. Ita δυσεντερία αἱματηρὰ vocatur, quando sanguis evacuatur per intestina absque exulceratione, Gal. c. 5. Aph. 65." Amaltheum Castello-Brun. Hippocr. 416, 47. 417, 19. 440, 18. 23. Glossæ: Αἱματηρός· Cruentus.]

Αἱματόεις, (όεσσα, όεν,) Sanguinolentus, Cruentus, i. q. αἱματηρός. Sed in carmine jambico usurpatur hoc, illud in hexametro, ut ap. Hom. passim, Od. X. (404.) παρῆιά τ' ἀμφοτέρωθεν Αἱματόεντα πέλει. Fem. αἱματόεσσα, ap. Eund. [Il, B. 267. E. 82. N. 393. Π. 459. 486. Nicand. Th. 236. 436. Al. 380. Leon. Tar. 30. 47. Plato 8, 75. " Purpureus, Soph. Antig. 528." Schæf. Mss.] D

Αἱματώδης, ὁ, ἡ, Sanguinolentus, Sanguini permixtus, ut ap. Gal. ad Glauc. αἱματώδεις διαχωρήσεις, Sanguinolenta alvi excrementa. Nonnunquam αἱματώδης ap. Aristot., i. q. Sanguineus, Sanguine præditus, i. e. αἱματικὸς, s. ἔναιμος. [Gorr. Deff. Med. " Porson. Phœn. 1353. ad Lucian. 1, 299." Schæf. Mss. Glossæ: Αἱματώδης· Sanguinolentus, Sanguineus, Cruentus.]

[* Αἱμαλώδης, ὁ, ἡ, i. q. αἱματώδης, Erotian. Vide Schæf. ad Gregor. 512. Franzii Gloss. in Hippocr. 266. " Ad Lucian. 1, 299." Schæf. Mss.]

Αἱματίτης, (ὁ,) Hæmatites, lapis, q. d. Sanguineus; ita enim appellatur, vel quod sanguinis colorem referat, ac ruborem sanguineum habeat, vel ab effectu, quod videlicet sanguinem reprimat. Vide Plin. 36, 16. Diosc. 5, (144.) Idem lapis dicitur et εἰαρίτης, ut Nicand. Schol. testatur; nam et εἶαρ Sanguinem significat. || Item Αἱματίτης, ἡ φλὲψ, Vena. [Salmas. Plin. Exerc. 95. 290. 774. 776. 937. " Tzetz. Chil. 2, 150. et Psell. de Lap. 6." Boissonad. Mss. Clem. Alex. p. 43. Philo Byz. de Sept. Mirac. p. 8. Amaltheum Castello-Brun. " Εἰλεὸς αἱματίτης, Convolvulus sanguineus, 209, 15. 26. Foës. 557, 12. qui p. 704. conjicit esse morbum Plinio Stomacacen dictum, quem nunc Scorbutum vocant." Ind. Ms. in Hippocr. Gesner. Thes. L. L. et Forcellin. Lex. ||" Αἱματῖται, Hæretici, quorum præ ceteris meminit Clem. Alex. Str. 7. (p. 900.)" Ducang. Gloss.]

" Αἱματῖτις, (ἡ,) unde αἱματίτιδες φλέβες, Venæ " sanguinariæ, ap. Hippocr. π. Ἱερ. Νόσ. (127, 40.) " et π. Αἱμοῤῥοΐδων," [imo est in Democriti Epist., τῷ Περὶ Μανίης λόγῳ, 533, 41. " Foës. existimat Venas simpliciter dictas hic esse intelligendas, ut distinguantur ab arteriis, quæ spiritum ferunt. Dicitur et κονδυλώδης αἱματῖτις, Hæmorrhois tuberculosa, Sanguine fluens, (π. Αἱμοῤῥοΐδων) 520, 36. 40. Foësius Œcon., et in Hippocr. 893." Ind. Ms. in Hippocr. Vide Gail., in Αἱμὰς citatum. Apud Nostrum in Αἱματίτης: " Αἱματίτης, ἡ φλὲψ, Vena." Sed pro αἱματίτης leg. αἱματῖτις.]

B [* Αἱματίτινος, ίνη, ον, " Epitheton collyrii cujusdam, ap. Gal. de S. F. 9. quod e lapide Hæmatite paratur." Amaltheum Castello-Brun. " Αἱματίτινον, alii legunt, (sed perperam,) αἱματινὸν, (saltem scr. αἱμάτινον,) Collyrii nomen e lapide Hæmatite factum, conveniens aspredini oculorum. Describitur a Gal. τῶν κ. Τοπ. 4, 7. Recipit æs ustum et lotum, lapidem Hæmatitem, crocum, opium, et gummi, aceto excepto." Gorr.]

[* Ἐναιματόω, Cruento, Sanguine inficio. Hippocr. 63, 11.]

Αἱμάτη, ης, ἡ, Ensis, Gladius, ap. Sophoclem, Etym. Hesychius tamen et Suid. aiunt αἷμα id significare ap. Eum in Electra. An vero Etym. eodem Electræ loco ita legerit, an in alio, mihi dubium est.

" Αἱματὶς, affertur a Bud. ex Aristot. de Color. " (c. 5. T. 2. p. 804.) sed sine interpretatione: Φανερὸν δὲ τοῦτό ἐστι, καθάπερ εἴρηται πρότερον, καὶ ἐπὶ " τῶν βαπτομένων ἀνθῶν. Τὰ μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς, ὅταν " βάπτοντες (τὴν πορφύραν) καθιῶσι τὰς αἱματίδας, ὄρ-
C " φνιαι γίνονται, καὶ μέλαιναι, καὶ ἀεροειδεῖς· τοῦ δ' " ἄνθους συνεψηθέντος ἱκανῶς, ἁλουργὸν εὐανθὲς γίνε- " ται καὶ λαμπρόν." [Vertitur:—" Cum enim a principio tinctores αἱματίδας, h. e. Sanguinarias purpuras, e quibus pretiosus ille liquor tingendis vestibus natus elicitur, summittunt, eas orphnias, i. e. Obscuras, et nigras, et ærei coloris fieri videmus; cum vero flos abunde concoctus fuerit, bene floridum illud purpureum et splendidum efficitur." " F. τὰς ἁλουργίδας." Gesner.]

Αἱματίζω, Sanguinem elicio. Aristot. Ἐπεὶ καὶ αἱ μυῖαι τῷ κέντρῳ θιγγάνουσαι αἱματίζουσι, Siquidem et muscæ aculeo attingentes, sanguinem eliciunt. [" Musgr. ad Phœn. p. 222. b." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 669. Μηδ' ἐπιχωρίοις Πτώμασιν αἱματίσαι πέδον.]

[* " Αἱματισμὸς, (ὁ,) i. q. αἱμοῤῥαγία." Gorr. Deff. Med.]

¶ Αἱματόω, f. ώσω, Cruento, Cruore s. Sanguine inficio, Sanguinolentum reddo. || Item Interficio, ut
D Hesych. et Etym. tradunt. || Αἱματοῦμαι, Cruentor. Item, In sanguinem vertor, ut ap. Gal. Αἱματοῦται ἡ τροφὴ κατὰ τὸ ἧπαρ, In sanguinem vertitur cibus versus jecur. Participium est ᾑματωμένος, Cruentatus. Vel, In sanguinem versus. Apud Xenoph. K. II. 1, (4, 10.) Ἀκόντια ᾑματωμένα, Jacula cruentata. [" Brunck. Soph. 3, 494." Schæf. Mss. Æsch. Agam. 1646. Eur. Andr. 259. Suppl. 88. Cass. Dio 404. 1221. Select. e Schol. Valck. in N. T. 1, 36. Glossæ: Αἱματόω· Cruento.]

" Αἱμάτωσις, et Ἐξαιμάτωσις, (ἡ,) e Gal. affertur " pro Sanguificatio, Sanguinis generandi munus."

Ἐξαιματόω, itidem ut αἱματόω, In sanguinem verto, Aphrod. in Probl. [Aristot. de Somno 3. Lex. Xenoph. " Clem. Alex. 124(=45.) Synes. 245. Greg. Nyss. 3, 627." Wakef. Mss. " Zeun. ad Cyrop. 634." Schæf. Mss. " Gataker. 2. p. 109. Emend. Philostr. 882. (Τὸ δὲ ἆσθμα, ἐξ αἱματουμένων ἐς τὸν δρόμον τῇ μάστιγι ὑπὸ τοῦ Ἀψύρτου, * παραβατεῖν γὰρ τοῦτόν φασι τῷ Αἰήτῃ, ὑπὸ παντὸς ἑλκόμενον τοῦ στέρνου, δίδωσι γινώσκειν.)" Valck. Mss.]

Ἐξαιμάτωσις, (ἡ,) Ipsa actio vertendi in sanguinem, Sanguinis effectio, Sanguificatio, ut Gaza vertit alicubi. A Bud. redditur Sanguinis generatio, in hoc Gal. loco ad Glauc. 2. Γεννᾶσθαι μὲν ἡμῶν τὸ μελαγχολικὸν περίττωμα δειξάντων ἐν ἥπατι κατὰ τὴν ἐξαιμάτωσιν, ἀνάλογον τῇ κατὰ τὸν οἶνον τρυγί. Greg. Ἐπεὶ τῷ ἥπατι μάλιστα τῆς τοῦ θερμοῦ συνεργείας ἦν χρεία πρὸς τὴν τῶν ὑγρῶν ἐξαιμάτωσιν. [Theoph. Nonn. 186. Ind. in Aretæum. "M. Anton. 4, 21." Wakef. Mss. Alex. Aphrod. Probl. 1, 118.]

Ἐξαιματωτικὸς, (ἡ, ὸν,) Vim generandi sanguinis habens, ἐξαιματωτικὴ δύναμις, ap. Aphrod. in Probl. Vis generandi sanguinis, Vis sanguinis generatrix s. effectrix.

Καθαιματόω, Cruento, pro quo perperam in VV. LL. legitur Καθαιμαζόω. [" Eur. Phœn. 1167. Herc. F. 234. 256. Hel. 1615. Aristoph. Thesm. 702. Lucian. adv. Indoct. 868." Scott. App. ad Thes.]

Συνεξαιματόω, Una cruento. Philo de V. M. 1. Συνεξαιματοῦνται δ' αὐτῷ λίμναι. [" Philo J. 2, 96=617." Wakef. Mss. Verbum hoc et ab Hedericiano, et a Schneideriano Lex. abest.]

¶ Αἱμάσσω, et Attice Αἱμάττω, f. ξω, p. χα, i. q. αἱματόω, Cruento, Sanguine inficio, Sanguine conspergo. Soph. (Aj. 453.) Ὥστ' ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἱμάξαι βοτοῖς, Manus cruentare. Interdum significat, Vellicando sanguinem elicio, Vellico ita ut sanguinem eliciam, a qua signif. dicitur αἱμασία.

Αἱμάσσομαι, Cruentor, Sanguine inficior, unde partic. præsens αἱμασσόμενος, Qui cruentatur, et præteritum ᾑμαγμένος, Cruentatus. Στέρνων—αἱμασσομένων, Soph. Ajace (El. 90.) Lucian. Ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἕστηκεν ᾑμαγμένος. ‖ Apud Soph. αἱμάσσεσθαι exp. etiam φονευθῆναι, Occidi: οἷος ἄρ' αἱμάχθης. Sic et αἱματῶσαι, pro Occidere, a Suida et Hes. exponi dictum est.

[Αἱμάσσω, Nicand. Th. 447. Al. 480. Cass. Dio 1053. Abresch. Æsch. 99. 649. " Clem. Alex." Routh. Mss. Barth. Advers. 1991. " Fischer. Ind. Palæph. Jacobs. Emend. 53. Fac. ad Pausan. 1, 402. Kuhn. ibid. Markl. Iph. p. 254. Musgr. Iph. T. 224. Wakef. Eum. 453. Jacobs. Anth. 9, 91. 282." Schæf. Mss. Soph. Antig. 1159. Oppian. H. 2, 618. 5, 146. Hippocr. 263, 47. 266, 8. Biel. Thes. Glossæ: Αἱμάσσω· Cruento, Sanguino.]

[Αἱμάξας et ἀλλ' ἕξεις conf., ad Anthol. Pal. 520.]

[* Αἱμασθῆναι. Etym. Sorbon. Αἱμασία· ἐκ τοῦ αἱμασθῆναι. " Notanda hæc forma. Vulgo dicitur αἱμαχθῆναι." Schæf. ad Gregor. 512.: Vide Bast. Comment. Palæogr. 820.]

[* Αἷμαξις, ἡ. Aretæus p. 86. Τέκμαρ δέ σοι τῆς αἱμάξιος τῆς συμμετρίης, ἡ δύναμις γιγνέσθω, ubi vertitur, Scopus autem modi sanguinis extrahendi tibi vires ægrotantis proponantur. Vox in Schneideri Lex. non legitur.]

Αἱμακτὸς, (ἡ, ὸν,) Sanguinolentus, ut αἱμακταὶ ῥανίδες Eurip. (Iph. T. 644.) Sanguinolentæ guttæ, Sanguine permixtæ. Fit ex ᾕμακται tertia præteriti ab αἱμάσσομαι, et quamvis sit nomen, participii ᾑμαγμένος signif. habet. [" Brunck. ad Phœn. 1512." Schæf. Mss. Glossæ: Αἱμακτός· Sanguinolentus.] HUIC contrarium est Ἀναίμακτος, (ὁ, ἡ,) præfixo α priv., et ν inserto euphoniæ causa. Est igitur ἀναίμακτος, Non cruentus, aut cruentatus, Non sanguinolentus, unde et Ἀναιμακτὶ, Non cruente, Sine sanguine, Hesych.

[Ἀναίμακτος, Nicand. Th. 90. Lycophro 988. Oppian. C. 1, 55. Æsch. Suppl. 204. Orph. Lith. 693. Suicer. Thes. Addend. 1611. Jambl. V. Pythag. 232. Himer. Ecl. 21, 3. Leon. Alex. 19.: Tar. 47. Ænigm. 35. Eur. Phœn. 270. Auctor Rhesi 222. " Jacobs. Anth. 12, 364. Bibl. Crit. 3, 2. p. 42. Toup. Opusc. 1, 572. ad Lucian. 2, 153. Abresch. Æsch. 2, 44." Schæf. Mss.]

Ἀφαιμάσσω, Sanguinem elicio, Sanguinem detraho, ut ἀφαιμάξαι τὸ ζῶον, in Hippiatria. HINC Ἀφαίμαξις, (ἡ,) Sanguinis detractio.

[* " Ἐναίμακτος, (ὁ, ἡ, Sanguine suffusus,) nos Sylv. Cr. 1, 31." Wakef. Mss.]

Ἐξαιμάσσω, Cruento, αἱμάσσω, vel, Valde cruento, ut ap. Synes. ἐξαιμάττων τὸν ἵππον, Cruentans equum, fodiendo videlicet calcaribus armos. Sic autem ante eum dixerat Xenopho K. Π. 7, (1, 15.) Οὐδὲν φειδόμενος τῶν ἵππων, ἀλλ' ἐξαιμάττων κατὰ πολὺ τῷ κέντρῳ. [Lex. Xenoph. J. Poll. 1, 214. 2, 215. 4, 68. " Zeun. ad Cyrop. 634. Dionys. H. 2, 1227. Wakef. Ion. 934. Musgr. 16." Schæf. Mss. " Schol. Theocr. Stimulis, Clem. Alex. 949." Wakef. Mss.]

[* Ἐφαιμάσσω. Oribas. 118. Ἐπὶ δὲ τῶν παρά τινας προφάσεις ψιλωθέντων ὀστῶν, δύναται μὲν καὶ ξύσις, ἄχρις ἂν ἐφαιμάσσεται, l. ἐφαιμάσσηται, ubi vertitur, Donec jam aliquid cruoris ostendatur.]

Καθαιμάσσω, Cruento, vel Valde cruento. [" Jacobs. Exerc. 2, 167." Schæf. Mss. Æsch. Eum. 452. Eur. Hec. 1125. Or. 1527. Toup. Emend. 4, 22. " Plato 3, 354. Athen. p. 10. Eur. Andr. 588. Iph. A. 311." Valck. Mss. " Plut. (3, 817.)" Wakef. Mss.]

Καθαιμακτὸς, (ὁ, ἡ,) Cruentatus, Cruentus. In VV. LL. male exp. καθαιμάσσω per καθαιμαζόω, quod, licet bis illic positum, mendosum est pro καθαιματόω. [Eur. Or. 1352.]

" Ἡμακτέων, Suid. in Ms. Cod. ex Herod. pro " δυσφορῶν." " Ἡμεκτέων, in Lex. Herod. exp. δυσ-" φορῶν, Ægre ferens, ut et Corinth. Iones ἡμεκτέων " dicere tradit pro δυσφορῶν: et Camer. itidem " ἡμεκτεῖν ex eod. Herod. affert pro Indignari, Of-" fendi. Suid. et ἡμάκτεον et ἡμέκτεον affert pro " ἐδυσφόρουν." [" Wessel. ad Herod. 20. Koen. ad Gregor. 238." Schæf. Mss.]

" Περιημεκτεῖν, Hesychio est ἀγανακτεῖν, δυσκο-" λαίνειν, ἀνιᾶσθαι, Ægre ferre, Moleste ferre, " Graviter ferre, Molestia et dolore affici ob, Gra-" vari. Frequenter hoc verbo utitur Herod., ut 8. " p. 315. Οὗτοι γὰρ μάλιστα ἐκπεφευγότων πε-" ριημέκτεον, Hi enim maxime omnium ægre ferebant " quod hostis effugisset. Construit etiam cum da-" tivo, dicens περιημέκτεε τῇ ἕδρῃ, Gravabatur statione. " Et περιημεκτέων τῇ ἀπάτῃ, Ægre ferens quod de-" ceptus esset, Indignans, Graviter ferens, Ὁ δὲ, πε-" ριημεκτήσας τῇ ἀπάτῃ τοῦ ὅρκου, διαλυσάμενος τὴν " ξενίην, ἐποίεε τοιάδε, 4. p. 172. Et alibi, περιημε-" κτέων τῇ συμφορῇ, Calamitatem moleste ferens. " Suidas in priore loco scribit περιεμεκτήσας, expo-" nens itidem δεινοπαθήσας. Sed scribendum esse " περιημεκτήσας, patet e simplici ἡμεκτεῖν, quod et " ipsum significat δυσφορεῖν ap. eund. Herod. Idem " Suidas ut ἡμάκτεον, ita et περιημάκτεον affert pro " ἐδυσφόρουν, cum hoc exemplo, Οἱ δὲ Φωκέες περιη-" μάκτεον τῇ δουλοσύνῃ." [" Wessel. ad Herod. 163.: Herod. 670.: ad Herod. 711." Schæf. Mss.]

Αἱμασιὰ, ἡ, Sepes. Proprie inquit Suid., Sepes quæ spinas habent, dicuntur αἱμασιαί. Etym. itidem et Theocr. quoque Schol. aiunt, αἱμασιὰς dici, quia αἱμάττονται, Cruentantur, earum spinis, qui eas ingrediuntur. Theocr. (1, 47.) Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάττει Ἥμενος.

Αἱμασιὰ, Maceria, Septum murale exp. ap. Herod. Suidas ait Herodoto esse Murum e minutis silicibus extructum absque luto. Herod. 1, (180.) Τὸ δὲ ἀπὸ τούτου, αἱ ἐπικαμπαὶ περὶ [παρὰ] χεῖλος ἑκάτερον τοῦ ποταμοῦ, αἱμασιὴ πλίνθων ὀπτέων παρατείνει. Sic Demosth. (1274.) αἱμασιὰν περιῳκοδόμησε τῷ ὕδατι.

Αἱμασιὰν perperam appellat vulgus Locum circumdatum αἱμασιαῖς, Sepibus, inquit Suid.

[" Αἱμασιὰ, Jacobs. Anth. 12, 7.: Anim. 303. Theocr. (l. c.) Valck. p. 105. 249. ad Mœrin 53. Heyn. ad Virg. Buc. p. 38. Wessel. Diss. Herod. 42. Koen. ad Gregor. 243 (=510.) Darnald. Var. Conj. 245. ('emend.' Valck. Mss.) ad Od. Ω. 223. (18, 358.) Lex. Herod. 174. Villoison. ad Long. 84." Schæf. Mss. Schæferus ad Long. 352. Nicand. Th. 143. Schol. Plat. 225. Spohn. Comm. de Extr. Odyss. Parte 85. " Duport. ad Theophr. 376. Maceria e sicco lapide temere congesta, Salmas. Menag. Wessel. ad Petit. 482. Herod. 72. 115. 142. (cf. 146.) Αἱμ. et ἕρκος permutantur 375. Vide Thuc. 61. 264. Indicem Thuc. Euseb. Stob. Ecl. 206." Valck. Mss.]

[* Αἱμασιολογέω. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἱμασιολογεῖν· Θεόπομπος, Αἱμασιολογεῖν ἄριστ' ἠπίστατο, ubi Bast. ad Gregor. Cor. 511. ὃς ante αἱμασιολογεῖν addendum esse censet.]

Αἱμασιώδης, ὁ, ἡ, Sepis vel Maceriæ formam habens, aut, Ex eadem materia factus qua αἱμασιαί. Apud Plat. de LL. αἱμασιώδης vertitur Maceriosus a Ficino, [3. p. 681. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Schol. Plat. 225. Bast. ad Gregor. Cor. 511. " Hesych. v. 'Αρπέζας." Boissonad. Mss. Toup. Emend. 4, 47.]

¶ Ex derivatis autem ab αἷμα compositione carentibus, nonnulla itidem syncopen passa sunt, aut certe a nomin. αἷμα formata, non a gen. aut dat. ut ἄναιμος vel pro ἀναίματος per syncopen dictum esse videri potest, vel ex αἷμα absque syncope deductum: ac cetera itidem, ἔναιμος, ἔξαιμος, κάθαιμος, etc. Quod autem ad αἱμοφόρυκτος attinet, et αἱμόφυρτος, et αἱμοβαφὴς, et αἱμόῤῥυτος, et alia hujus generis composita, ea συγκεκόφθαι vult Eust.: αἱμοφόρυκτα, inquit, συγκέκοπται ex αἱματοφόρυκτα. Nam ab αἷμα debuisset esse αἱμαφόρυκτα. Quæ Eust. ratio ut valeat in his compositis, etsi inveniri posse arbitror aliqua, quæ illi rationi opponantur exempla, non itidem in alterius formæ compositis locum habere videtur: nec in derivativis compositione carentibus, quæ itidem trisyllaba sunt pro quadrisyllabis, ut αἱμηρὸς pro αἱματηρὸς, et αἱμοῦμαι pro αἱματοῦμαι, de quibus nunc tractabo.

Αἱμηρὸς, s. hoc s. illo modo formatum, ut modo dixi, i. q. αἱματηρὸς, Sanguinolentus. Nam αἱμηρὸν Suid. exp. αἵματος πλῆρες: Hesych. autem αἱμηραὶ, pro quo mendose ap. eum legitur αἱμῆραι, αἱματώδεις. Steph. Byz. Epidaurum appellatam αἱμηρὰν scribit, quod frequenter sanguine inficeretur ara Æsculapii, quæ illic erat. Reponi enim debet in illo Steph. loco adverbium ἐκεῖ, ut ita legatur, Καὶ αἱμηρὰ, διὰ τὸ συνεχῶς αἱμάσσεσθαι τὸν ἐκεῖ βωμὸν τοῦ 'Ασκληπιοῦ ὑπὸ τῶν θυσιῶν. Sed ap. Eund. est, ut et ap. Hesych., error in accentu: diversus tamen. Nam αἱμῆραι ap. Hesych. legitur pro αἱμηραί: apud illum vero αἵμηρα pro αἱμηρὰ habet Ald. Cod. [" Manetho 1, 338." Schæf. Mss. Eust. ad Il. 2, 561. Lobeck. ad Phrynich. Ecl.]

Αἱμόω, itidem pro αἱματόω, τῶ, Cruento. Nam αἱμώθη Hesych. exp. ᾑματώθη, quod ab αἱμοῦμαι illius passivo factum esse dicendum est, pro ᾑμώθη. HINC autem 'Αναιμωτεὶ deductum esse puto, ut ἀναιμωτεὶ sonet ad verbum Incruentate, pro Absque cruentatione, pro quibus Latini dicere solent Incruenta pugna, vel Incruento Marte. Ennius dixit, Sine sanguine et sudore. Il. P. (497.) Νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι Αὖτις ἀπ' Αὐτομέδοντος: [363.] Sic Od. Σ. (148.) Οὐ γὰρ ἀναιμωτί γε διακρινέεσθαι ὀΐω: Ω. (531.) Ὣς κεν ἀναιμωτί γε διακρινθῆτε τάχιστα. Scribitur vero et ἀναιμωτεὶ, cum ει, sed ἀναιμωτὶ legit Eust. Sic et ap. Apoll. R. 2, (986.) ἀναιμωτί γ' ἐρίδηναν. Apud Suid. quoque ita scriptum reperitur. Talem autem hujus adverbii formationem ab αἱμοῦμαι esse existimo, qualis est τοῦ ἀναιμακτὶ ab αἱμάσσομαι, ut videlicet sit ἀναιμωτὶ ab ᾕμωται, sicut est ἀναιμακτὶ ab ᾕμακται: nam ut ab ᾕμακται, vel potius αἵμακται, posito pro ᾕμακται, fit αἱμακτὶ, deinde præfixo α priv., et interjecto ν, ἀναιμακτί: sic ab αἵμωται pro ᾕμωται, ut ap. Hesych., αἱμώθη habetur pro ᾑμώθη, fit αἱμωτὶ, e quo ἀναιμωτί. Certe ut eadem est utriusque adverbii formatio, sic et eadem signif.; sonat enim et αἱμακτὶ Incruentate. Sed in prosa ἀναιμακτὶ dicitur potius quam ἀναιμωτί: quo tamen usi sunt interdum cum alii, tum Lucian. et Herodian. Usus est et Plut. (7, 343.) conjungens cum ἀνιδρωτὶ, ejusdem generis adverbio. || In VV. LL. habetur et 'Αναιματὶ, pro eodem, sed sine exemplo. Habetur ibidem et 'Αναιμεὶ, ab ἄναιμος, quod supra expositum fuit.

[" 'Αναιματὶ, Const. Manass. Chron. p. 120. Meurs. (pp. 452. 564. in Meursii Opp. T. 7.) 'Αναιμωτὶ, Heyn. Hom. 7, 46. 345. 364. (Schol. Aristoph. Pac. 1020.) ad Lucian. 1, 751. Brunck. Apoll. R. 178. ad Il. P. 363. 497. ad Od. Ω. 531." Schæf. Mss. Plut. 7, 292. Omnino vide de adverbiis in ι et ει Blomf. Gloss. ad Æsch. Prom. 216. et Sturz. Prolus. 3. de Nonnullis Dionis Cassii Locis, Grimæ edita 1814. p. 4—7. Lobeck. Ajac. p. 402. Buttmann. Griech. Grammatik p. 427. Ed. 6. Berol. 1811. Fischer. ad Weller. Spec. 1, 74. 298. Interprr. ad J. Poll. 6, 162. 9, 10. 143. Albert. ad Hes. v. 'Ανατὶ, Valck. Adoniaz. p. 228. Wyttenb. ad Plat. Phædon. 331. Lobeck. Elmsl. et Hermann. ad Soph. Ajac. 1206. Spanh. ad Callim. H. in Dian. 65. Brunck. ad Apoll. R. 1, 1019. 4, 1130. Dunbar. in Classical Journal.]

[* 'Εξαιμόω, ap. J. Poll. 4, 186. Ὕφαιμος, ἄναιμος, ἄνικμος, ὑπέρπλεως, ἐξαιμῶν, ubi ἐξεμεῖν Seb. legit. Cf. 'Υπεραιμόω, Αἱμημέκεεν, et Αἱματάω. Vertitur Sanguinans. Lege * ἐξαίμων, ut 8, 79. Ὕφαιμός ἐστιν, ἐξαίμων, * ὑπερῳδηκὼς, ὑπώπιος, ὑποπέλιδνος. Vide Schneider. Lex.]

[* 'Υπεραιμόω, Sanguine abundo. Xenopho de R. E. 4, 2. Sic corrigit Kuhn. ad J. Poll. 1, 209. pro vulg. * ὑπερεμέω. Vide Lex. Xenoph. v. 'Υπερεμέω.]

" 'Υπεραίμωσις, (ἡ,) Nimia sanguinis abundantia. " Afferuntur ex J. Poll. (1, 209.) κριθίασις et ὑπεραί" μωσις de equi morbis." [Vide præc. voc.]

Αἶμος, ὁ, Locus arboribus densus aut fruticibus, Dumus. Αἱμοίδρυμοι, Αἰσχύλος Αἰτναίαις, habet Hesych., sed repono, Αἶμοι· δρυμοί. Pro quo δρυμοὶ ap. Eust. perperam legi existimo δρόμοι, p. 1851. cum addat e quorundam Gramm. sententia, eandem fortasse etymologiam esse hujus vocis αἶμοι, quæ sit vocis αἱμασιά: ipse autem postea ab αἱμάσσω hanc deduci censeat. Quomodo autem ἐν δρυμοῖς contingat αἱμάσσεσθαι, quod ad confirmationem hujus etymologiæ facit, apparet e Bion. Id. in Adon. (1, 21.) ubi postquam dixit Venerem vagari per δρυμοὺς, subjungit, αἱ δὲ βάτοι νιν 'Ερχομέναν κείροντι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται. Apud Suid. quoque mendose legi puto δρόσους pro δρυμοὺς, ubi scribit, αἴμους· τὰς δρόσους φησὶν ὁ Αἰσχύλος. || Αἴμους Hesych. exp. etiam ὀβελίσκους. Apud Eund. legitur mutato accentu αἱμὸς expositum τράχηλος. " Αἱμοὶ, ap. Æschyl. δρυμοί, " Saltus, Locus arborosus, Hesych." || " Αἶμος, est " etiam Nomen proprium et montis, et viri, Suid." [Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: * Αἶμον· τὸ ὄρος, οὐδετέρως, 'Εκαταῖος διὰ παντὸς, καὶ Διονύσιος, καὶ 'Ελλάνικος, καὶ Εὔδοξος. Omnino vide de v. αἶμος Bast. et Schæf. ad Gregor. 511.]

[* Αἱμοποιὸς, ὁ, ἡ. Hesych. * Σκάραιβον· αἱμοποιόν. " L. * Σκαραιμὸν, Qui sepes facit, ab αἶμος, Sepes." Is. Voss.]

Αἵμιον, Hostia, σφάγιον Hesychio, quæ vox si mendosa non est, et ipsa inter ea, quæ a nominativo αἷμα formantur, referri debere videtur. ET Αἵμνιον ap. Suid. Vas quo sanguis excipitur. Sed hoc vocabulum magis etiam suspectum est. Vide 'Αμνίον in Μένος. [Vide Var. Lect. ex Homeri Cod. Harl. Tom. 3. p. 27. Schæf. " Ad Od. Γ. 444. Heyn. Apollodor. p. 1162." Schæf. Mss.]

Αἱμευτὴς, ὁ, Salgamarius ap. Diosc. inquit Bud., quod et ipsum ab ᾕμευται factum videtur, vel potius tanquam ab ᾕμευται, tertia præteriti τοῦ αἱμεύομαι, quod sit passivum τοῦ αἱμεύω. [Falsa est lectio pro ἁλμευτής.]

[* " Αἱμεύω, Sanguinem profundo, 333, 40. (αἱμευμένα καὶ μή.)" Ind. Ms. in Hippocr.]

" Αἱμημέκεεν, Hippocr. Epidem. 5. perperam scri" ptum pro ἐμημέκεεν, quod est plusquamperf. verbi " ἐμέω, Atticam duarum initialium præsentis litera" rum reduplicationem habens pro ἠμέκεεν." [Foës. Œcon. Hippocr.]

Αἱμώνια σῦκα, Ficuum genus in Paro insula, ita dictorum ob ruborem, inquit Athen. 3. (p. 76.) et post eum Eust. ad Od. 24. p. 838.: qui, cum tradunt ita dicta διὰ τὸ ἐρυθρῶδες, Ob ruborem, ab αἷμα derivari innuunt, quasi dicerent διὰ τὸ αἱματοειδὲς χρῶμα, Ob sanguineum colorem. Eadem et Lydia vocata scribit ibidem Athen.

[* " Αἱμονίηθεν, Callim. 1, 491. Toup. Opusc. 1, 359." Schæf. Mss.]

[* Αἱμάω. Tzetz. ad Lyc. 529. Μαιμῶντα· αἱμῶντα, καὶ αἵματος διψῶντα, καὶ ἐξ αὐτοῦ προσθήκῃ τοῦ μ, μαιμῶντα.]

[* Αἱμῶσα· αἱμοπτοϊκὸς, l. αἱμοπτυϊκός. Tittmanni

Glossæ Iatr. In Bernardi Reliqq. Medico-Crit. 9. A est: Αἴμωσα· αἱμοπτωϊκός.]

[* Αἵμασις, Montfauc. Hexapl. Orig. s. 7. e marg. Cod. Ms. τῶν ο΄." Routh. Mss.]

" Ἀναίμασις, ἡ, Sanguinis inopia, Exanguis natu-" ra, VV. LL. pro quo scr. potius ἀναίμωσις."

[* Αἱματάω. " Draco p. 12. Καὶ αἱ εἰς ας μετοχαὶ ἐκτείνουσι. Σπανίως εὑρήσεις τὸ α βραχὺ ἔθει Δωρικῷ ἑπομένου φωνήεντος, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ ἐν Θεογονίᾳ (521.) καὶ, Δουρὶ δὲ ξυστῷ μέμηνεν Αἴας, αἱματά τε μίμνων, Ἀλκμάν. Eodem utitur p. 64. Hermann. Præf. p. xx.:—' Ut quod Draco duobus locis ex eoque, vel alio Grammatico Lascaris tradunt, nomen Αἴας ab Alcmane ultima brevi positum esse, magnopere vereor, ne a Grammaticorum imperitia repetendum sit, verba Alcmanis tetrametro trochaico acatalectico concludentium, quæ sic videntur scr. fuisse: Δουρὶ δὲ ξυστῷ μέμηνεν Αἴας, Αἱματᾷ τε μίμνων.' C. B. Hasius, Recueil de Mem. sur Diff. Mss. Gr. de la Bibl. Imp. de France 1810. p. 50. huc pertinere ratus ἥματα, Jacula emissa, suspicatus erat, B fuisse ἥματί τε μίμνων. Sed tum præstaret ἥματά τε μίμνων. Nil mutat Bast. ad Gregor. 340. Spondeum certe μίμνων in loco impari non fert trochaicus." Welcker. ad Alcmanis Fr. p. 59. An huc referenda est Zonaræ glossa? * Ἡμωνιᾷν· ἀκοντίζειν, καὶ ἥμων, ὁ ἀκοντιστής. " Deest hæc glossa a Cod. K. Addatur h. v. Lexicis." Tittm. Imo ἡμωνιᾷν est vox nihili. Ab ἥμων, ἥμονος, derivaretur * ἡμονιᾷν, aut ἡμονεῖν, aut ἡμονίζειν, ut δαίμων δαιμονίζειν, ἀσχήμων ἀσχημονέω. Fortasse Alcman scripsit δαιμονᾷ τε μίμνων. Hesych. Δαιμονᾷ· ὑπὸ δαίμονος κατέχεται. Æsch. Choëph. 564. Suid. Δαιμονᾷν· ὑπὸ δαίμονος κατέχεσθαι καὶ μαίνεσθαι. In μίμνων latet corruptela, nostra saltem sententia.]

[" Αἱμάστροφος. (Poëta ap.) Athen. 13. λίθοις αἱμαστρόφοις." Morell. Lex. Gr. Pros. Sed h. v. frustra quæsivimus.]

ΑΙΜΥΛΟΣ, ὁ, ἡ, [et αἱμύλη, αἱμύλον,] Blandus, Festivus, Lepidus, Affabilis. Ab Hesychio exp. ἀστεῖος, Urbanus, Festivus, s. Lepidus. Item συνετὸς, Cir- C cumspectus, et ὀξὺς ἐν τῷ λέγειν, Acumine dicendi præditus. Usurpatur nonnunquam de persona, ut Plut. Eumene, Εἰπεῖν μὲν οὖν δεινὸς, αἱμύλος δὲ καὶ πιθανός. Anthol. (Crinag. 42.) κόρη αἱμύλος. Sæpius de re, i. e. de ipsa oratione. Plut. Solone (1, 377.) Καὶ γὰρ αἱμύλον τι καὶ προσφιλὲς εἶχεν ἐν τῷ διαλέγεσθαι, Aliquid affabile, aliquam affabilitatem. Lucian. Αἱμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ τῶν λόγων σοῦ. [In Ind. Lucianeo non legitur.]

Αἱμύλος, in malam partem, Illecebrosus, Deceptor, Blanditiis decipiens. Suid. αἱμύλος exp. ἀπατεὼν, Impostor, item κόλαξ, Assentator, et subjungit hunc locum, Τῶν μέν τινες αἱμύλων καὶ κομψῶν ἡγήσονταί με παίζειν, ubi tamen αἱμύλων arbitror posse significare, Festivorum, Lepidorum hominum. Sed Hesiod. occasionem videtur dedisse hujus expositionis, αἱμύλος, i. e. ἀπατεὼν, Impostor, cum scribit in Ἔργ. (1, 372.) ἐξαπατάτω Αἱμύλα κωτίλλουσα, ubi notandum αἱμύλα neutrum plurale pro adverbio αἱμύλως. Sic et in Theog. (889.) δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας Αἱ- D μυλίοισι λόγοισι. Sic ap. Plat. (de LL. 7. p. 393.) αἱμύλος ἔρως a quibusdam exp. Impostor; sed intelligendum est de impostura, quæ fit verborum blanditiis et illecebris. Quare αἱμύλον hoc sensu interpretandum puto Pellacem. Ceterum αἱμύλον quidam volunt esse tanquam forma deminutivi factum ab αἴμων, Peritus: Eustath. autem deductionis ab αἷμα rationes duas affert, p. 1391. quo te remitto.

[Αἱμύλος, Plut. 1, 379. 3, 43. Ælian. H. A. 6, 47. Aristoph. Lys. 1269. Eur. Rhes. 498. " Jacobs. Anth. 9, 426. Brunck. Soph. 3, 494. Timo Phlias. 18. Brunck. Aristoph. 3, 27. Plato Phædro 220. Heindorf. Toup. Opusc. 1, 572. Emend. 2, 385. Dorv. ad Char. 278. Valck. Diatr. 206. 220. Ilgen. ad Hymn. 438. Ruhnk. Ep. Cr. 28. 138. Valck. Adoniaz. p. 358. Brunck. ad Æsch. Prom. 206." Schæf. Mss. " Manetho 2, 330." Wakef. Mss. Toup. Emend. 2, 569. 4, 6. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Nonn. Paraphr. 108. Schol. Plat. 59. Brunck. Lex. Soph. Blomf. ad Æsch. Prom. 214. " Eust. ad Od. A. p. 19. et 20." Valck. Mss.]

[Αἱμύλος et αἰπόλος conf., ad Anthol. Pal. 730.]

[* Αἱμύλως, Blande. Suid. Κατεπᾴδουσα· πρὸς αὐτὸν αἱμύλως * διομιλοῦσα.]

[* " Αἱμυλομήτης, (ὁ, Vafer,) ET * Αἱμυλομῆτις, (ἡ,) Ruhnk. Ep. Cr. 28. Ilgen. ad Hymn. 361." Schæf. Mss.]

[* " Αἱμυλόμυθος, (ὁ, ἡ,) Ruhnk. Ep. Cr. 28. Ilgen. ad Hymn. 361." Schæf. Mss.]

[* Αἱμυλοπλόκος, ET * Αἱμυλόφρων, ὁ, ἡ, Cratin. ap. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.]

Αἱμυλία, ἡ, Festivitas, Lepor. Plut. αἱμυλίαν et χάριν copulat aliquando, ut (6, 55.) Οὔτε ἁρμονία καὶ σύνθεσις ἔχει τοσοῦτον αἱμυλίας καὶ χάριτος. Idem in P. Æmylio (2, 243.) Μαμέρκος ἦν, Πυθαγόρου παῖς τοῦ σοφοῦ, δι' αἱμυλίαν λόγου καὶ χάριν Αἱμύλιος προσαγορευθείς. Ubi αἱμυλίαν λόγου composita voce reddideris apte Blandiloquentiam, unde apparet Æmylius non Lat. i sed Græco υ in secunda scribendum esse syllaba. Quinetiam præfigenda esset aspirata H, quæ tamen omitti solet.

[Αἱμυλία, Plut. 1, 260. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. " Ilgen. ad Hymn. 438." Schæf. Mss. " Manetho 4, 60. Suid. 1, 451." Wakef. Mss. " Emend. Eunap. 82 (=44. ubi vulgo legitur αἱμύλιον.)" Valck. Mss.]

Αἱμύλιος, ὁ, ἡ, Derivatum ab αἱμύλος, possessivi formam habens, et idem significans. Αἱμύλιοι λόγοι ap. Hom. et Hesiod. sæpe: ut Od. A. (56.) Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι Θέλγει. Ubi Eust. exp. αἱμύλιοι λόγοι, secundum veteres, Verba dolosa, persuasoria, impostoria, versuta. Hesiod. Th. (889.) τότ' ἔπειτα, δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας Αἱμυλίοισι λόγοισι. Idem ψεύδεα et αἱμυλίους λόγους sæpe copulat, ut Ἔργ. (787.) Ψεύδεά θ', αἱμυλίους τε λόγους, κρυφίους τ' ὀαρισμούς. Itidem in alio loco ejusdem poëmatis, [78. " Hermes Trism. ap. Iren. 2, 37. p. 158. Orig. c. Cels. 5, 63." Routh. Mss. " Brunck. Aristoph. 3, 27. Ilgen. ad Hymn. 218. Ruhnk. Ep. Cr. 28. 138." Schæf. Mss.]

Αἱμύλλω, Decipio, ἀπατῶ, unde * Χρεμύλος, vir quidam dictus ab Aristoph. quasi αἱμύλλων τοὺς χρεοφειλέτας, Decipiens creditores. Schol. Aristoph.

ΑΙΝΟΣ, (ἡ, ὸν,) Gravis, Horrendus, Horribilis. Il. Θ. (147. 316.) αἰνὸν ἄχος, Gravis mœror. Ibid. (449.) αἰνὸς κότος, Gravis indignatio. Od. M. (275.) αἰνότατον κακὸν, Gravissimum malum. Apud Eund. Il. Z. 1. φύλοπις αἰνὴ, pugna horrenda. Sic Il. Ξ. (389.) dicit αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο. Hesych. αἰνὸν inter cetera vult significare χαλεπὸν, quod Hesiod. conjungit cum αἰνὸν, Ἔργ. (800.) ἐπεὶ χαλεπαί τε καὶ αἰναί. Hom. autem αἰνότερον et κύντερον copulat, Od. Λ. (426.) Ὣς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός. Sic αἰνότατος Κρονίδης, Il. A. (552.) Ξ. (330.) In compositione Gravem s. Horrendum, item Malum et infelicem significat, ut mox videbimus. Fieri autem volunt αἰνὸς a δεινὸς, abjecto δ et mutato ε in α: cujus etymologiæ meminit etiam Eust. Orio ap. Etym. ponit et aliud etymon, videlicet a δαῒς, Pugna, ut a δαῒς fiat δαϊνὸς et δαινὸς, abjecto autem δ, αἰνός. Ego autem ab adverbio αἶ potius deduxerim, vel ex αἰανὸς ab αἶ derivato per syncopen factum esse dixerim, si quidem αἰανὸν cum Hesychio interpretemur duntaxat χαλεπὸν et αἰνόν.

Αἰνὸν ὄνειρον, ap. Hom. exp. Eust. Obscurum et ænigmaticum, ab αἶνος, quod pro Ænigmate ponitur, ut infra dicetur.

Αἰνὰ, adverb. positum pro αἰνῶς, ut αἰνὰ χολώθη ap. Callim. H. in Del. (86.) Graviter succensuit.

[" Αἰνὸς, Koen. ad Gregor. 209. Αἰνὰ, Ilgen. ad Hymn. 307. Heyn. Hom. 4, 679. Αἰνὸς, Jacobs. Anth. 7, 223. 8, 108. Tyrwh. ad Orph. p. 106. Heyn. Hom. 5, 183. 498. 7, 143. Αἰνότατον, Musgr. Troad. 2." Schæf. Mss. " Arat. (Phæn.) 197." Wakef. Mss. Aretæus 110. Ad Gregor. Cor. 446. Buttmann. Lexilog. 235.]

Αἰνῶς, Graviter, Horrende. Il. K. (38.) ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς Δείδω, Graviter metuo, vel Gravissime. Potest etiam exponi Valde metuo, ut Il. Γ. (158.) Αἰνῶς

ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικε, Immortalibus deabus valde similis est facie. Od. A. (264.) φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς, Diligebat vehementer: I. (353.) ἥσατο δ' αἰνῶς, Gavisus est vehementer. [Æsch. Pers. 933. Wessel. Diss. Herod. 151. Hippocr. 329, 14. Pierson. ad Herodian. Philet. 446. et in Addendis. "Ad Herod. 304. Ilgen. ad Hymn. 307. Ernest. ad Il. Γ. 158. Heyn. Hom. 4, 480. 6, 628. Αἰνῶς et δεινῶς conf., Heyn. Hom. 4,696." Schæf. Mss. Epigr. adesp. 701.]

Αἰνόθεν, Aliud adverbium, formam habens adverbii e loco, deductum ab αἰνὸς eodem modo, et serviens adjectivo αἰνὸς, ut substantivo Αἶνος, quod est urbis Thraciæ nomen, ut sit Αἰνόθεν, Ab Æno urbe: item αἰνόθεν, ἀπ' αἰνοῦ πράγματος, A re gravi et horrenda. Il. H. (97.) Ἦ μὲν δὴ λώβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς, E malo male, vel Cum gravi malo, A gravibus malis, s. Post gravia mala. Bud. vernaculo sermone interpretatus est ad verbum valde proprie, De mal en mal, i. e. De malo in malum. Existimo autem ita dictum οἰόθεν οἶος. ["Heyn. Hom. 5, 315. 326." Schæf. Mss.]

"Αἰνότης, ἡ, Gravitas, interdum Diritas, δεινό-"της." [Αἰνότης nusquam legitur, et, ubicunque legi possit, in δεινότης semper mutandum esse censemus. Αἰνῶς et δεινῶς confusa esse, jam supra vidimus; itidem * αἰνόλινος et * δεινόλινος, de quibus infra agetur.]

Αἰνοβάκχευτος, ὁ, ἡ, Graviter bacchans, Qui graviter bacchatur, aut Horribiliter, Gravi furore percitus, ut Λακαίνης αἰνοβακχεύτου, ap. Lycophr. (792.) Eurip. (Or. 319. Bacch. 472.) ἀβάκχευτον dicit pro αἰνοβάκχευτον, si αἰνοβάκχευτον exp. κακοβάκχευτον.

Αἰνοβίας, ου, ὁ, et Ionice αἰνοβίης, Strenuus, Bellicosus, ad verbum, Vehementi robore præditus, ex αἰνὸς et βία, Anthol. Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα. ["Jacobs. Anth. 6, 201. 7, 65." Schæf. Mss.]

Αἰνόγαμος, ὁ, ἡ, Cujus malæ, i. infelices, sunt nuptiæ, Infelix nuptiis. Significat autem αἰνὸς malum in hoc vocabulo, ut et in aliis multis, adeo ut sit αἰνόγαμος ad verbum noster Maumarié. [Orph. Argon. 669. 865. 1337. "Eur. Hel. 1130. Musgr. 1126. Ruhnk. Ep. Cr. 273." Schæf. Mss. Oppian. C. 1, 261. Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 692. "Manetho 3, 148." Wakef. Mss.]

[* Αἰνογένεθλος, ὁ, ἡ, Miser in nativitate, Infelici fato genitus. "Manetho 1, 145. Dorv. ad Char. 218." Schæf. Mss.]

[* Αἰνογένειος, ὁ, ἡ, Terribiles malas habens, Terribilis, Sævus. Callim. H. in Del. 92.]

[* Αἰνογέρων, ὁ, Manetho 1, 126. "Dorv. ad Char. 218." Schæf. Mss. Spitzner. de Versu Gr. Her. 191.]

[* "Αἰνογίγας, (ὁ,) Musgr. Troad. 536." Schæf. Mss. "Nonn. Dionys. 4, 447. alibi." Wakef. Mss.]

[* "Αἰνογόος, (ὁ, ἡ,) Ruhnk. Ep. Cr. 166." Schæf. Mss.]

"Αἰνοδότειρα, (ἡ,) Dirorum malorum datrix, ut "Ἰθύντειρα Δίκη, καὶ Ἐριννύες αἰνοδότειραι, Orph. Ar-"gon." [350. "Gesner. Ind. in Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 94." Schæf. Mss. "Ruhnk. (l. c.) * αἰνολέτειραι corrigit, Antiochum in Anthol. 2, 43. p. 244. afferens, qui ἀνθρώπων ὀλετεῖρας vocat Furias, et Nostrum, qui Κρόνον αἰνολέτην habet. Vulgatum firmatur simillimo verbo * βαρυδότειρα, quo usus est Æsch. Sept. ad Th. 977. 998. (Μοῖρα Βαρυδότειρα.)" Hermann. Sed non bene conveniunt nec in una sede morantur ἰθύντειρα et αἰνοδότειρα. Expectasses * ὀρθοδότειραι, ut in Hymno 76=75. Musæ Θρέπτειραι ψυχῆς, διανοίας ὀρθοδύτειραι, de quo tamen loco Lobeck. Ajac. p. 283.:—"Non dubito, quin scr. sit * ὀρθώτειραι. Sic sæpissime Librarii, modo contrahendis, modo dilatandis syllabis, priscorum exemplarium nitorem deformarunt."]

[* "Αἰνοδρυφής, (ὁ, ἡ, i. q. αἰνῶς δρυπτομένη.) Heyn. Hom. 8, 175. Valck. Adoniaz. p. 324." Schæf. Mss. Fragm. Antimachi ap. Apollon. Dysc. 425=356=96. Αἰν. δὲ τάλαινα τεοῦ * κατετυμβοχόησα. Sic legit Valck. l. c. ex Hesychio, atque e Valck. Schneiderus in Lex. Sed Bekker. edidit τεοῦ κάτα τυμβοχόησα.]

Αἰνόθρυπτος, ὁ, ἡ, Male delicatus, aut Perdite de-
A licatus. Quidam exponunt, Quem male decent deliciæ, aut Cui male conveniunt deliciæ. Lubenter vero interpretarer Deliciis perditus, vel potius Perdite delicatus. Nam αἰνὸς etiam in compositione Vehementiam significat; sed ut αἰνῶς Græcis significantius est, quam λίαν aut ἄγαν, ita Perdite amare Latinis significantius est, quam Vehementer amare. Theocr. (15, 27.) Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε Θὲς πάλιν. Ex αἰνὸς, et θρυπτὸς, quod extra compositionem non usurpatur, deductum a τέθρυπται tertia præteriti a θρύπτομαι. ["Winterton. vertit, Male deliciosa; Koehler, Perdite delicata. Recte, opinor. Etiam Schneider. Lex. explicat αἰνῶς τεθρυμμένος: nec sane video, cum hæc sint usitata, ἄθρυπτος, εὔθρυπτος, αἰνῶς δέδοικα, αἰνοβάκχευτος, αἰνόλεκτρος, et similia, cur vulgata Valckenaerio displicuerit." Kiessl. "In Cod. Par. explicatur κενόδοξε ἐπὶ κακοῖς. In Cod. Vat. et Tolet. item Ed. Flor. est * αἰνόδρυπτε, quod probavit Andr. Schott. Ex uno Cod. Vat. enotatur * οἰνόδρυπτε. Hinc suspi-
B catur Valck. olim lectum fuisse * οἰνόθρυπτε, atque οἰνόθρυπτος dici potuit, Quæ invitare se plusculum solebat, s. Nimio vini usu debilitata vel fracta." Harl. Vide Valck. ipsum ad Adoniaz. p. 324. "Heyn. Hom. 8, 175." Schæf. Mss.]

[* "Αἰνολαμπής, (ὁ, ἡ,) Horrendum splendens. Sic ap. Virg. cometæ Lugubre rubent." Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 380.]

Αἰνόλεκτρος, ὁ, ἡ, Torum malum habens, i. Infelicem, intellige autem Torum jugalem, ap. Lycophr. [820. 1354. Æsch. Agam. 692. ubi Blomf. vertit, Infelix nuptiarum.] Idem valet quod αἰνόγαμος, [et αἰνολεχής.]

[* Αἰνολεχής, ὁ, ἡ, i. q. αἰνόγαμος et αἰνόλεκτρος, "Medeæ epitheton, infausti lecti, h. e. Conjugii," Gesner. Orph. Argon. 876. 1173.]

Αἰνολέων, οντος, ὁ, pro αἰνὸς λέων, Horrendus leo, Horribilis leo. Theocr. 32. (25, 168.) Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις. ["Musgr. Troad. 536. Jacobs. Anth. 6, 138. 7, 146. 8, 108." Schæf.
C Mss.]

["Αἰνόλινος, (ὁ, ἡ,) Jacobs. Anth. 8, 132." Schæf. Mss. Αἰνόλινος et * δεινόλινος conf., ad Anth. Pal. 357.]

[* Αἰνολόγος, ad Hesych. 1, 167. n. 9.]

Αἰνόλυκος, (ὁ,) pro αἰνὸς λύκος, Horrendus lupus. Eodem modo quo Theocr. (25, 168.) αἰνολέοντα dicit Horrendum leonem. Utitur Lascaris in Epigr. nescio an ad imitationem Theocritici αἰνολέοντος hoc vocabulum fingens, an ut alibi invento utens. [Leon. Tar. 94. "Jacobs. Anth. 7, 65. 146. Dorv. ad Char. 218. 310. Musgr. Troad. 536." Schæf. Mss.]

Αἰνομανής, ὁ, ἡ, Furore gravi percitus. ["Lennep. ad Phalar. 57." Schæf. Mss. "Nonn. in Paraphr. 8, 187. (p. 112.) et in Dionys." Wakef. Mss.]

Αἰνόμορος, ὁ, ἡ, Periens horrenda morte, vel Misera morte. Aut, Quem manet horrenda mors. Vel, accipiendo μόρον pro Sorte, Qui est malæ sortis, i. e. Miseræ s. Miserandæ, Cui misera sors contigit. Aut
D simpliciter, Infelix, Miserandus, i. e. δύσμορος. Od. I. (52.) τότε δή ῥα κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη Ἡμῖν αἰνομόροισιν. Il. X. (480.) δύσμορον et αἰνόμορον eadem facit: ὅ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν Δύσμορος αἰνόμορον. Utitur et Æschyl. in Tragœdia secunda. [Sept. c. Th. 897. Orph. Hymn. 56. "Epigr. adesp. 590. Dorv. ad Char. 218." Schæf. Mss. Zonar. Αἰνόμορος· * κακοθάνατος. Etym. M. Αἰνόμορος· ὁ * κακοθάνατος, παρὰ τὸ αἰνὸς καὶ μόρος, ὁ θάνατος. Ubi perperam editum est αἰνομόρος. Nonn. Dionys. p. 110.]

Αἰνοπαθής, ὁ, ἡ, Gravia perpessus. Od. Σ. (200.) Ἦ με μάλ' αἰνοπαθῆ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν. Musæus, i. e. Auctor opusculi, quod Musæo falso adscribitur, (86.) Αἰνοπαθὲς Λείανδρε. Ex αἰνὸς et παθὴς, quod in compositione duntaxat usurpatur, factum ex aor. 2. ἔπαθον. ["Dioscor. Epigr. 32. Schol. Pyth. 4, 315." Wakef. Mss. Orac. p. 316. Opsop. Αἰνοπαθής, * πολυδακρυμανής, χήρα διὰ παντός. Nonn. Dionys. p. 110.]

[* Αἰνοπατήρ, έρος, ὁ, Parens infelix, i. q. αἰνὸς πατήρ. Æsch. Choëph. 313.]

[* Αἰνοπέλωρος, ὁ, ἡ, Valde monstrosus, Immanis. Oppian. H. 5, 303. Rutgers. Gl. 6. cf. Callim. H. in Dian. 51.]

Αἰνοπλὴξ, ῆγος, ὁ, ἡ, Graviter feriens, Graviter percutiens, ut αἰνοπλῆγος ἐχίδνης, Nicand. Th. (517.) ex αἰνὸς et πλήττω, formando e fut. πλήξω, vel ex aor. 1. ἔπληξα, detracta prima et ultima syllaba, eodem videlicet modo, quo οἰνοπλήξ. Sed ut οἰνοπλὴξ accipitur in pass. signif. pro Percussus vino, i. Temulentus, ita et αἰνοπλὴξ non dubium est quin passive dici possit, Qui graviter est ictus.

[* Αἰνόποτμος, ὁ, ἡ, Infelix, Sævi fati homo. Orph. Argon. 1013.]

[* Αἰνότλητος, ὁ, ἡ, Gravia patiens, Gravis, Vix tolerabilis, Intolerabilis, ut vertitur in Maximo 224. αἰνότλητον ἀνίην: 309. αἰνοτλήτου ἀνίης.]

Αἰνοτόκος, ὁ, ἡ, paroxytonum, Qui infeliciter generat, de viro: Quæ infeliciter parit, de muliere. Nam τίκτειν etiam de viro per catachresin dicitur, pro γεννᾷν. Nonnus, Αἰνοτόκου Σίμωνος ἐπίκλοπον υἱὸν Ἰούδαν. Ex αἰνὸς et τόκος, vel ex τέτοκα præterito medio. [Epigr. adesp. 725. "Ad Thom. M. 141. Jacobs. Anth. 12, 312." Schæf. Mss.]

Αἰνότοκος, (ὁ, ἡ,) proparoxytonum, Infeliciter natus, Infeliciter editus in lucem. Accentu duntaxat distinguitur a præcedente, activ. signif. habente. [" Hemst. Auctar. ad Hesych. 2, 112. ad Thom. M. 141. ad Callim. 1, 169." Schæf. Mss.]

[* Αἰνοτόκεια, ἡ, Quæ male peperit, Mater infelix. Moschus 4, 27.]

Αἰνοτύραννος, ὁ, i. q. αἰνὸς τύραννος, Gravis tyrannus, Horrendus tyrannus. [" Musgr. Troad. 536. Dorv. ad Char. 218. Jacobs. Anth. 6, 138. Athlet. Stat. 22." Schæf. Mss.]

Αἰναρέτης, ου, ὁ, Cujus gravis est virtus et perniciosa, ὁ ἐπὶ κακῷ ἔχων τὴν ἀρετὴν, i. ad verbum, Qui virtutem habet ad malum. Hoc est, Qui virtute abutitur, Qui virtutem habet ad malos usus. Per virtutem autem intelligitur Fortitudo κατ' ἐξοχήν. Il. Π. (31.) Αἰναρέτη, τίς σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψιγονός περ. Aliis legere placuit αἰναρέτης, ut referatur ad χόλος, quod nomen est in proxime præcedente versu, ut sit αἰναρέτης χόλος, Ira quæ gravis est et perniciosa virtutibus. Fuerunt etiam qui legerent divisim, Αἶν' ἀρετῆς, etc. sed prima lectio magis recepta est, quæ et Aristarcho placuit. Fit autem αἰναρέτης ex αἰνὸς et ἀρετή. || Est et Nomen viri proprium Αἰναρέτης. [" Phrynich. 145. ad Il. Π. 31. Heyn. Hom. 7, 143." Schæf. Mss.]

[* Αἰνάρετος, ὁ, ἡ, i. q. αἰναρέτης. Zonar. atque ex eo Phavor.: Αἰνάρετος, καὶ αἰναρέτης· ὁ ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκτημένος. Zonaræ Cod. K.: Αἰνάρετος· ὁ ἐπὶ κακίᾳ τὴν ἀρετὴν ἔχων, δηλοῖ δὲ καὶ τὰ μνήμης ἄξια.]

[* Αἰνεπίκουρος, ὁ, ἡ, Hesychio ἐπὶ κακῷ βοηθῶν. "Cf. Hemst. Auctar. ad Hesych. 2, 112." Schæf. Mss.] Componitur αἰνὸς etiam cum nomm. propriis, ut in

Αἰνόπαρις, [ιδος, ὁ. " Eur. Hec. 935. Heyn. Hom. 4, 457." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. ad Æsch. Sept. c. Th. 897. et Agam. 692. " Alcman ap. Eust. Il. p. 287." Wakef. Mss.] et in Αἰνελένη, [" Eust. Il. p. 287." Wakef. Mss.] pro Malorum auctor Paris, vel, Gravis s. Perniciosus Paris, et Perniciosa Helena. Dicitur et Δύσπαρις ab Hom. pro Αἰνόπαρις, ut inquit Eust. " Δύσπαρις, (ιδος, ὁ,) Infaustus et infelix Paris, s. Inauspicato nomine dictus Paris, ut Hesych. Δύσπαρι exponit δυσώνυμε, " Πάρι ἐπὶ κακῷ ὠνομασμένε, δύστηνε, in hoc loco " Iliad. Γ. (39.) Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, " ἠπεροπευτά. Eurip. Αἰνόπαριν dicit et Αἰνελένην." [Δύσπαρις, v. Blom. Gloss. ad Æsch. Sept. c. Th. 897. et Agam. 692. " Kuster. Bibl. Chois. 92. Heyn. Hom. 4, 457.: ad Il. Γ. 39. Hemst. Auctar. ad Hesych. 2, 112. Ilgen. ad Hymn. 213. ad Lucian. 1, 410." Schæf. Mss.]

Αἰνείας, Trojani illius herois nomen, ab αἰνὸς derivatum, ut testatur Hom. H. in Ven. (199.) Τῷδε καὶ Αἰνείας ὄνομ' ἔσσεται οὕνεκά μ' αἰνὸν Ἔσχεν ἄχος, ἕνεκα βροτοῦ ἀνέρος ἔμπεσον εὐνῇ. Quidam tamen ab αἰνεῖν, Laudare, derivatum esse putarunt. " Inde " Patronymicum Αἰνεάδης, ου, ὁ, Æneades, h. e. " Æneæ filius vel nepos. Dicuntur enim Αἰνεάδαι " etiam Posteri Æneæ, qui ad progenitorem Æneam " ortum suum referunt." [Boissonad. ad Herodian. 34. " Αἰνείας, ad Pausan. 130. 377. Musgr. Rhes. 85. (585.) Grot. Excerpt. 951. Heyn. Hom. 8, 664. * Αἰνέας, Heyn. Hom. 6, 466. 647. * Αἰνείω, Heyn. Hom. 5, 61. * Αἰνειώνη, Marcellus 38. Αἰνεάδαι, Polystrat. 2. Diodor. Sard. 6. Philipp. 61. Hadrian. 1. Jacobs. Anth. 10, 296. Heyn. Hom. 6, 647." Schæf. Mss.]

ΑΙΝΟΣ, ὁ, Apologus, Apologatio, ap. Quint. Dictum fabulosum, aut proverbiale, Sermo s. Oratio proverbialis, λόγος παροιμιώδης, Suid. Eustathio autem αἶνος est λόγος μυθώδης, καὶ ἀπόκρυφος, καὶ ἐσχηματισμένος, Oratio fabulosa, et obscura, et figurata, quæ et Griphus et Ænigma dicitur. Idem ait veteres tradere quæ sequuntur:—Αἶνος et παροιμία differunt; nam αἶνος est Oratio fabulosa, quæ a brutis animantibus aut a plantis ad hominum admonitionem traducitur, ut ait Lucill. Tarræus in primo De Proverbiis. A brutis animantibus, ut ap. Archiloch.; Αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδε, Ὡς ἄρ' ἀλώπηξ κἀετὸς ξυνωνίην ἔθεντο. Sic Hesiod. (Ἔργ. 200.) Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω φρονέουσι καὶ αὐτοῖς Ὧδ' ἴρηξ κ. τ. λ. A plantis autem, ut ap. Callim. (Fr. 93.) Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον· ἔν κοτε Πύλῳ δάφνην, etc. Hæc ap. Eust. quæ et ap. Ammon. reperiuntur. Quint. 5, 11.:—Αἶνον Græci vocant et * Αἰσωποποίητον, et ut dixi λόγους μυθικούς: nostrorum quidam non sane recepto in usum nomine Apologationem. Cui confine est παροιμίας genus illud quod &c. || Videtur αἶνος pro παροιμία poni, i. e. Proverbium, a Theocr. (14, 43.) Αἶνός θην λέγεταί τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.

Αἶνος simpliciter pro Quolibet dicto capitur, ut inquit Eust., exemplum tamen nullum ponens; sed videtur posse ex Od. Ξ. (508.) afferri, Ὦ γέρον, αἶνος μέν τοι ἀμύμων, ὃν κατέλεξας. Nam quod in quibusdam Lexx. dicitur αἶνος hic significare Proverbium, aperte falsum est. Observandum est autem, αἶνος cum Fabulosam orationem s. Fabulosum dictum significaret, usurpatum fuisse pro Quolibet dicto: sic μῦθον pro Quolibet dicto posuisse Hom., cum ap. ejus posteros in oratione soluta pro Fabuloso tantum dicto s. Fabula usurpatum sit.

Αἶνος, Assensio, συγκατάθεσις, ut ait Eust.: hinc fieri dicens ἀναίνεσθαι, pro μὴ συγκατατίθεσθαι. Sic et αἰνεῖν pro Assentiri usurpatur, ut dicemus postea.

Αἶνος, Laus, Encomium, Dictum laudatorium, aut Oratio laudatoria. Od. Φ. (110.) τί με χρὴ μητέρος αἴνου; Quid opus habeo laude matris, s. laudatione? Apud Athen. 15. quidam Poëta, Εἰρεσίῃ γλώσσης ἀποπέμψομεν εἰς μέγαν αἶνον. Hinc et πολύαινος vocatur Ulysses, Multum laudatus.

[" Αἶνος, Wakef. Phil. 1380. Simonid. 82. Mnasalc. 16. Jacobs. Anth. 8, 38. Crinag. 15. Hadrian. 3. Callim. 1, 462. Palæph. Fischer. p. lxix. p. 51. Valck. Præf. ad Ammon. p. xiv. Act. Traj. 1, 223. Ammon. 6.: Valck. Anim. 14. Toup. Opusc. 2, 256. Eran. Philo 162. Jacobs. Exerc. 1. p. 10. ad Od. Ξ. 508. ad Herod. 553. Heyn. Hom. 8, 483. 519." Schæf. Mss. Biel. Thes. Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 312. Schleusner. Lex. in N. T. Suicer. Thes. Gloss. SS. Hes. 291. Αἶνος et δεινὸς conf., ad Anthol. Pal. 888. " Oratio funebris, Suid. 2, 244." Wakef. Mss. Glossæ: Αἶνος, ὁ ἔπαινος· Collaudatio, Laus.]

" Αἶνος, Thraciæ urbs, Suid. Hes. Eust. Steph. B. " Strabo. Est et Nomen urbis Thracicæ, cujus ἐθνικὸν " est Αἰνιάτης, e quo Αἰνιατικὸς possessivum. Ambo ap. " Gal. Lex. Hippocr." [* Αἰνιὰν, Brunck. El. 706. * Αἰνιᾶνες, ad Diod. S. 1, 532. 706. 2, 69." Schæf. Mss. Boissonad. ad Pseudo-Herodian. Partitt. 34. 293.]

[* Αἰνοποιέω, Hymnum facio, Canto. Aqu. Ps. 31, 14.]

[* " Περίσσαινος, Psell. Ms." Valck. Mss.]

Πολύαινος, ὁ, ἡ, Multum laudatus, Multa laude dignus, ut Ulysses πολύαινος, Il. K. (544.) Εἴπ' ἄγε

μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ μέγα κῦδος Ἀχαιῶν. Sic Od. M. (184.) Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν, πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν. || At vero Il. Λ. (430.) Ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων ἆτ', ἠδὲ πόνοιο, exp. στωμύλε, μυθολόγε, φλύαρε, Garrule, Loquax, Nugator, ab αἶνος significante simpliciter λόγον. Sed malim in priori signif. hic quoque accipere, ut sit ironia. [Xenopho Mem. 2, 6, 11. ex Hom. "Ad Il. Λ. 430. Valck. Adoniaz. p. 395. Heyn. Hom. 5, 684. 6, 105." Schæf. Mss.]

"Ποταίνιος, (ία, ον,) Recens, ad verbum Recens "et jam modo dictus, ἐγγὺς καὶ συνεχῶς φατὸς, ut "πρόσφατος, idem significantibus φάσις et αἶνος, ut "tradit Eust. Hesychius ποταίνιον exp. non solum "νέον, πρόσφατον, sed etiam ξύνεγγυς, pro quo ap. "Suid. ξένιον, in Ms. etiam Cod., nescio quam recte. "Affertur et Ποταινὶ pro Recenter, sed ἀμαρτύρως." [Blomf. Gloss. ad Prom. 102. et Sept. c. Th. 225. "Brunck. Sept. c. Th. 235. Koen. ad Greg. Cor. 262(=556.) Heyn. Hom. 8, 750. Wakef. Alc. 466. Brunck. Soph. 3, 404." Schæf. Mss. "Soph. Antig. 841." Wakef. Mss.]

[* Ποταινὸς, ἡ, ὸν, i. q. ποταίνιος, sed in dubium vocatur a Schneidero Lex., idque optimo jure.]

[Ποταινὶ, de qua forma dubitat Schneider. Lex., legitur in Zonara, (e quo sua sumsit Phav.) et exp. προσφάτως. "Caret auctoritate, et suspectum habeo, pro ποταίνιον. Quanquam occurrit etiam προταινί." Tittm.] "Προταινὶ, affertur pro Nuper, Novissime, "pro quo supra ποταινί. Item ex Eurip. προταινὶ "τάξεων, pro Ante acies." ["Musgr. Rhes. 523. Valck. Diatr. 94. 97." Schæf. Mss.]

"Προταίνιον, Recens, Hesychio πρὸ μικροῦ, Paulo "ante. Sed Idem προταίνιον exp. etiam παλαιὸν, "Vetus, Priscum, Quod longo ante tempore fuit." [Æsch. Prom. 102. Vide Ποταίνιος.]

[* Φιλαινὶς, ίδος, ἡ, Nomen mulieris. Leon. Tar. 65.]

Αἴνη, ἡ, ap. Herod. i. q. αἶνος in signif. proxime præcedente, i. e. pro Laude 8, (112.) Ὡς εἴη ἐν αἴνῃ μεγίστῃ τῶν στρατηγῶν, Maxima laus Themistocli tribueretur, vel, In maxima esset existimatione. Utitur et Arrian. libro 8. Ionice scripto, [Ind. 27, 8. "Ἐν αἴνῃ εἶναι, ad Corn. Nep. 299. Wessel. ad Herod. 235. 673. 698." Schæf. Mss. "Herod. 3, 74. 9, 16." Wakef. Mss.: "p. 190." Valck. Mss.]

Αἰνέω, έσω, vel ήσω, ut ποθέσω et ποθήσω, καλέσω et καλήσω, sed ήσω magis antiquum est, et a poëtis Ionice usurpatur, potius quam in soluta oratione, p. ᾔνεκα. Laudo, secundum signif. illam, quam penultimam nomini αἶνος dedimus. Exp. et Approbo, s. Comprobo. Il. K. (249.) Τυδείδη, μήτ' ἄρ με μάλ' αἴνεε, μήτε τι νείκει. Od. Π. (380.) Οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα, Non laudabunt, vel, Non approbabunt. Plut. dicit αἰνεῖν, hoc in versu Hesiodi (Ἔργ. 2, 261.) Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι, significare ἐπαινεῖν, Laudare; Laudare autem dici pro παραιτεῖσθαι. Ad hujus autem Hesiodei versus imitationem compositum fertur hoc Virgilianum, Laudato ingentia rura, exiguum colito. || Αἰνέω, Assentior. Cum dat. personæ ap. Apoll. R. 2, (898.) —Ἀγκαίῳ δὲ πολεῖς ᾔνησαν ἑταίρων, Ancæo autem multi e sociis assensi sunt. Apud Hom. initio Il. Θ. (8.) αἰνεῖν itidem pro Assentiri cum accus. rei: Πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες Αἰνεῖτ', ὄφρα κ. τ. λ. Assentimini simul omnes meæ orationi. Potest etiam exp., Approbate meam orationem. Nam licet Eust. velit poni hic αἰνεῖν pro συγκατατίθεσθαι, eadem tamen manet sententia, utrolibet modo vertas. Fortasse etiam absolute positum hic esse putarit αἰνεῖτε, vel subaudiri dativum personæ ἐμοὶ, ut sit αἰνεῖτε ἐμοί. Ego malim ἔπος repetere ἀπὸ τοῦ κοινοῦ.

Αἰνείω pro αἰνέω interjecto ι, unde αἰνείῃ in quibusdam Lexx. ponitur pro Laudet. ["Pind. (Isthm. 7, 45.)" Wakef. Mss.] || Item αἰνέομαι, voce passiva pro αἰνῶ, unde Hesych. αἰνεῖται explicat συγκατατίθεται, Assentitur.

["Αἰνέω, Brunck. Apoll. R. 156. Heyn. Hom. 8, 594. Markl. Suppl. 388. Wakef. Alc. 2. Phil. 1380. Abresch. Æsch. 2, 82. Jacobs. Anim. 28. 96. Luzac. Exerc. p. 7. Jacobs. Anth. 7, 238. Huschk. Anal. 47. Jacobs. Anth. 8, 299. Leon. Alex. 30. Græv. Lect. Hes. p. 508. 633. Brunck. ad Æsch. Pers. 642. Valck. Hippol. p. 306. ad Herod. 61. Wessel. ad Herod. 234. ad Callim. 1, 134. Toup. Emend. 1, 435. Eur. Med. 1157. De fut., Musgr. Or. 158. cf. ad Herod. 575. 581. Renuo, Recuso, Plut. Mor. 1, 85. Brunck. Soph. 3, 494. Heyn. Hom. 5, 627. Græv. Lect. Hes. p. 581. Promitto, Toup. Emend. 1, 433. Eur. Or. 1684. Alc. 12. Philoct. 1398. Porson. Or. 1090. Lobeck. Ajac. p. 381. Αἰνέσσεις, Toup. Emend. 1, 117. Cum gen., Iphig. A. 1371. Assentior, Heyn. Hom. 4, 551. 5, 412. Τίς πατέρ' αἰνήσει; Heyn. Hom. 4, 702. Αἰνήσειε, Simonid. 10. Epigr. adesp. 86. Pro παραινέω, Jacobs. Anth. 12, 25. Musgr. ad Philoct. 1420. Ἤινεσε conf. cum ἤνυσε, Jacobs. Anth. 9, 85. 256. 291." Schæf. Mss. "Dico, Æsch. Agam. 1491. alibi. Æsch. Choëph. 709. Blomf. Gloss. ad Agam. 97. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 333. Biel. Thes. Schleusner. Lex. in N. T. "Jambl. V. P. 210. Callim. H. in Del. 10. Αἰν. et ἐπαινεῖν de Deo et hominibus, Albert. in N. F. 334. Αἰνῶ δὲ κρύπτειν, Hortor ut, Æsch. Choëph. 553. αἰνῶ δὲ πράσσειν. Αἰνεῖσθαι πάντων, Ab omnibus, (Rhian. Epigr.) ap. Athen. 499. Nimia laus ingrata bonis, Iph. A. 980. Heracl. 205. ap. Eust. Il. K. p. 720, 20. Ad Hesych. 158, 17." Valck. Mss. Hippocr. 18, 10.]

Αἴνημι, pro αἰνέω dicunt Æoles, inquit Corinthus. Utitur Hom. [Hesiod. Ἔργ. 680.] οὔ μιν ἔγωγε Αἴνημ'· οὐ γὰρ κ. τ. λ. [Greg. Cor. 622. 664. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 333. "Koen. ad Greg. Cor. 296." Schæf. Mss.]

Αἴνεσις, ἡ, Laudatio vel Assensio, ab ᾔνεσα, non ᾔνησα: est enim duplex aoristus, ut et futurum. [Biel. Thes. Schleusner. Lex. in N. T. Glossæ: Αἴνεσις· Laus.] HINC Αἰνέσιμος, ὁ, ἡ, Laudabilis, Laude dignus. Hesych. αἰνέσιμοι exp. καθήκοντες. [Etym. G. 613.] HINC et Αἰνεσία, ἡ, a quo dat. plur. αἰνεσίῃσι ap. poëtas reperitur, ut ap. Callim. H. in Dian. et ap. Apoll. R.: vide Ἐννεσία post Ἔννους in Νοῦς. [Scott. App. ad Thes. "Perperam Flor. Ed. non hic solum, sed multis aliis in locis, αἰνεσίῃσι: est enim vox illa mera barbaries, quod dudum, sed frustra, monuit ad Callim. H. in Dian. 108. Ernest." Brunck. ad Apoll. R. 1, 7.]

[* Αἰνήσιος, Nomen proprium ap. Etym. M. 153. et 156. * Αἰνεσίους perperam legebatur in Æschyli versu ap. Athen. 667. pro ἐναισίους.]

"Αἰνέτης, ου, ὁ, Laudator, Deprædicator. Hip"pocr. π. Τέχνης (3, 8.) Οὔτε μωμητῶν, οὔτε αἰνετῶν "δέονται." [Pseudo-Herodian. Partitt. 34.]

[* "Αἰνέτις, Dorv. ad Char. 328." Schæf. Mss.]

[* Αἰνετέον, Suadendum. Synes. de Febr. 224.]

Αἰνετὸς, [s. * Αἰνητὸς, ἡ, ὸν,] Laudabilis, Laude dignus. Fit ab ᾔνεται tertia præteriti ab αἰνέομαι, quanquam ᾔνηται potius dicitur, præsertim in soluta oratione, ut ᾔνημαι, et ᾔνησαι. Hesych. citans hæc verba, Αἰνετὰ νεικείοντα, quod posterius vocabulum mihi suspectum est, αἰνετὰ exp. ἐπαίνου ἄξια, Laude digna. [Schæf. Gnom. Poët. Gr. 361.: Polyæn. 175. Cor.: Pind. Nem. 8, 66. Biel. Thes. "Wakef. Trach. 1117. Aristot. Pepl. 8." Schæf. Mss.]

[* Αἰνετήριος, ία, ιον. Pseudo-Herodian. Partitt. 34. Αἶνος, ὁ ἔπαινος, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, αἰνέτης, αἰνετήριον, καὶ αἰνῶ, ῥῆμα, τὸ ἐπαινῶ.]

[* Δυσαίνητος, ὁ, ἡ, Infamis. Orph. Argon. 1337. "Ruhnk. Ep. Cr. 273. Toup. Opusc. 1, 510." Schæf. Mss.]

[* Εὐαίνητος, ὁ, ἡ, Laude dignissimus, Bene laudatus. Pind. Pyth. 4, 313.]

[* Ἀρισταίνετος, ὄνομα κύριον, Suid. ET * Ἀρίσταινος ap. Fund. pro eodem, in longo, quem e Polybio sumsit articulum, ubi inter alia legi possunt hæc: Κατά τε τοὺς Φιλιππικοὺς καὶ Ἀντιοχικοὺς καιροὺς Ἀρισταίνετος ἦγε τὴν ἀγωγὴν τῆς πολιτείας οὕτως. Sic et Ed. Mediol. Sed in vers. Lat. est Aristænus, idque omnino recte, ut e Valesii Excerptis 122. patet.]

[* *Μεγαίνετος*, ὁ, Nom. propr. ap. Aristoph. Ran. 996.]

[* *Πανταίνετος*, ὁ, Nom. propr. ap. Demosth. Suid.]

[* *Πολυαίνετος*, ὁ, ἡ, i. q. *πολύαινος*, Multum laudatus, Multa laude dignus. Eur. Heracl. 761.]

"Ὑπεραινετὸς, (ἡ, ὸν,) Supra modum laudabilis." [Biel. Thes. "Daniel. 3, 52. Vers. Septuag. Ed. Segaar." Boissonad. Mss.]

Ἔπαινος, ὁ, Laus, Laudatio, ut *τοὺς ἐπαίνου ἐραστὰς*, Xenopho K. Π. 1. et Hell. 6. Ἐπαίνου μὲν ὀρεγόμενοι, *αἰσχρῶς δὲ ἔργων ἀπεχόμενοι*. Apud Plat. de LL. *ἔπαινον ἔχειν*, Laudari. Sæpe etiam in plurali usurpatur, ut ap. eund. Xenoph. (Mem. 2, 1, 33.) Οἱ *μὲν νέοι τῶν πρεσβυτέρων ἐπαίνοις χαίρουσι*. Apud Isocr. Paneg. *ἐπαίνων ἀξιοῦσθαι* et *ἐγκωμίων τυγχάνειν* pro eodem. ‖ Ἔπαινος, pro Oratione, quæ habetur in laudem alicujus, e Plut. citatur in Lycurgo, Ἐψηφίσατο *μετὰ θάνατον ἐπὶ ταῖς γυναιξὶ λέγεσθαι τὸν ἄξιον ἔπαινον*. [" Zeun. ad Cyrop. 314. ad Phalar. 232. Herodian. 478. Bibl. Crit. 3, 1. p. 54. Thom. M. 562. Markl. Suppl. 358. Musgr. Suppl. 858. Brunck. Soph. 3, 510. Ἔπ. *ὑπὲρ*, ad Diod. S. 1, 558. Dionys. H. 4, 2144.: *περὶ*, Plato Phædr. 296. Heind. Legg. 293. Ast. Dionys. H. 4, 2299. Plutarch. 4, 155. Cor. Crusius ad Sueton. 309.: *κατά τινος*, Plato Phædr. 295. Heind. Æschines 158. Reisk.: 166. 439. et n.: 515. 634. ad Demosth. de Cor. 380. Harl. alt." Schæf. Mss. Suicer. Thes. Addend. 1622. Biel. Thes. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Gloss. SS. Hes. 120. Lex. Xenoph. Schleusner. Lex. in N. T. "Soph. Œd. C. 1407. Lucian. 1, 4. Pausan. 229. Ἔπαινοι quousque ἀνεκτοί; Thuc. 118. Se ipsum laudare quando licet? Hermog. 551." Valck. Mss. Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. Glossæ: Ἔπαινος. Laus, Laudatio. Ἐπαίνου ἄξιος· Laudidignus. Ἔπαινος ἀπονέμεται· Laus impertitur.]

[Ἐπαινὸς, ἡ, ὸν, Insignis, Celeber, Durus, Horrendus, Atrox. "Jacobs. Anth. 8, 405. Heyn. Hom. 5, 627. 661. Plut. Mor. 1. p. 85. Græv. Lect. Hes. 633. ad Od. Λ. 634. ad Lucian. 1, 469. a." Schæf. Mss.]

[* Αὐτοέπαινος, ὁ. Vide Lobeck. ad Phrynich. Ecl.]

"Παρέπαινος, et * Παράψογος, (ὁ,) dicuntur esse "Verba rhetoricorum ap. Plat. Phædro," [364=3, 267. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. v. Ἔπαινος.]

[* Πολυέπαινος, ὁ, ἡ, Multum laudatus. Lex. Xenoph. "Hutchinson. Ages. 65." Schæf. Mss.]

Ἐπαινέω, f. *έσω*, et *έσομαι*, et interdum ap. poëtas *ήσω*, Laudo. Isocr. Panath. *Περιστάντες αὐτὸν ἐπῄνουν, ἐζήλουν, ἐμακάριζον*. Xenopho K. Π. 5, (3, 2.) *ἐπαινεῖν* et *ἐγκωμιάζειν* ponit tanquam aliquid differentiæ habentia: Ὡς *δὲ τοῦτ' ἤκουσαν, πάντες μὲν ἐπῄνουν, πάντες δ' ἐνεκωμίαζον*. Ab Isocr. tamen *ἐπαίνους* et *ἐγκώμια* eadem prorsus signif. poni, modo dictum est. Idem Xenopho ejusdem K. Π. 1, (6, 17.) *ἐπαινεῖν* et *ἀτιμάζειν* inter se opponit, sicut Plato Minoë *ἐπαινεῖν* et *ψέγειν*. Cum accus. personæ rei, ut ap. eund. Plat. de LL. *ἐπαινῶ σε ταῦτα*, In his te laudo, pro *κατὰ ταῦτα*. Sic Soph. (Ajac. 1381.) *πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι Λόγοισι*. Interdum etiam jungitur cum gen. rei, sub. *ἕνεκα*, ut Julian. Imp. in Epist. Ἐγὼ *δὲ εἰ καὶ Δαίδαλον τῆς τέχνης ἐπαινῶ, τῆς γνώμης οὐκ ἄγαμαι*. [Vide Ἄγαμαι.] Et in voce pass. Ἐπαινοῦμαι, Laudor. Plut. de Discern. Am. ab Adulatore: Ὥσπερ *οὖν τὸν* Ἀγησίλαον *ὁ Ξενοφῶν ἡδέως ἐπαινεῖσθαί φησιν ὑπὸ τῶν καὶ ψέγειν ἐθελόντων*. Sic *ἐπαινουμένη* et *ψεγομένη* opponuntur ab Isocr. Panath. Ibid., Ἀνέγνωστο *δ' ὁ λόγος, ἐπῃνημένος δ' ἦν καὶ τεθορυβημένος*. Ἐπαινοῦμαι interdum cum accus. solo, interdum, et quidem sæpius, cum accus., præpos. interjecta. Ἐπαινοῦμαι *τὴν ναυτιλίαν*, Philostr. Her., pro Navigandi peritia laudem consequor. Ἐπαινεῖται *εἰς τὸ κάλλος*, Laudatur ob pulcritudinem, Lucian.

Ἐπαινεῖν, Approbare, Assentiri, *συναινεῖν, συγκατατίθεσθαι*, ut exp. Eust. cum alibi, tum Il. Δ. (380.) *καὶ ἐπῄνεον, ὡς ἐκέλευον*. Sic Il. B. (335.) *Μῦθον ἐπαινήσαντες*, pro *συγκαταθέμενοι τῇ γνώμῃ αὐτοῦ*. Et quemadmodum jungitur *συναινῶ* dativo, sic et

A *ἐπαινῶ*, sed potius dativo personæ: ut Il. 6. (Σ. 312.) Ἕκτορι *μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι*. ‖ Ad hanc signif. referendum videtur *ἐπαινῶ* in hoc loquendi genere, *κάλλιστ' ἐπαινῶ*, ap. Aristoph. Ran. (508.), quod Bud. ita accipit, ut sint verba modeste recusantis. Idem alibi scribit, verba hæc esse laudantis invitationem vel conditionem oblatam, nec tamen accipientis. Sed hoc sciendum est, in Ald. Ed. interjectam esse distinctionem inter *κάλλιστ'* et *ἐπαινῶ* in ipso textu, sed non ap. Schol. [Vide Brunck.]

Ἐπαινούμενος, Qui laudatur, Qui laudem meretur. Unde adv., quod citatur e Diod. S. (2, 149.) Ἐπαινουμένως, pro Laudabiliter, Cum laude, *ἐπαινετῶς*.

[" Ἐπαινέω, Brunck. Or. 1096. (1098.) ad Il. Δ. 380. Ἐπ. *τινὰ πρός τι*, Plato Theæt. 303.: *περί τινος*, de LL. 134. Ast. Ἐπαινεθεὶς, Boissonad. in Philostr. 445. Suadere, Musgr. ad Philoct. 1420. Approbo, Longus 132. Vill. Heyn. Hom. 4, 551. 559. Fut., Brunck. ad Poët. Gnom. 277. 299. ad Il. B. 6. I.

B 706. Theogn. 856. ad Lucian. 1, 248. a. Eur. Bacch. 1184. not. 1193. Lucian. 1, 766. ad 853. 2, 15. 3, 193. ad 3, 569. Schneider. ad Anab. 38. Heindorf. ad Charm. 71. Xenopho Hell. 3, 2, 6. Plutarch. 4, 155. Cor. 170. De constr., ad Phalar. 269. Charit. 632. Dionys. H. 3, 1396. Heindorf. ad Gorg. 227. Markl. Iphig. p. 6. Abresch. Æsch. 2, 82. Jacobs. Anim. 119.: Anth. 9, 150. Porson. Or. 1090.: Med. p. 67. Boissonad. in Philostr. 528. 567. 614. 621. 248. 252. Recusantis formula, Valck. Phœn. p. 150. Musgr. Iph. A. 440. Plutarch. Mor. 1, 85. Brunck. Aristoph. 1, 173. Kuster. 68. b. Brunck. Soph. 3, 494. Ἐπαινήσαντες, Wakef. Trach. 528. Wyttenb. ad Julian. 148. Lips. Heyn. Hom. 4, 260. 5, 367. 691. Ἐπαινήσω, Eumen. 839. De hac forma, Vales. ad Philostorg. 477. Brunck. Apoll. R. 105. 116. Med., Stephan. Dial. 65. Ἐπ. *μῦθον*, Ruhnk. Ep.

C Cr. 46. Ilgen. ad Hymn. 456. Ἐπί *τινι*, ad Lucian. 1, 183.: *τινά τινος*, Toup. ad Longin. 273. ad Lucian. 1, 300. Plutarch. Mor. 1, 3. Oxon. Lennep. ad Phal. 24. Bibl. Cr. 3, 1. p. 54. Toup. Opusc. 1, 286. Zeun. ad Cyrop. 462. ad Lucian. 1, 396. Brunck. Med. 470. Ἐπὶ, ἐς, ad Lucian. 1, 393. Promitto, Toup. Emend. 1, 433. Ἐπῃνημένος, Toup. Opusc. 1, 165. De forma aor. 1., Heyn. Hom. 7, 477." Schæf. Mss. "Cupio, Eur. Androm. 554. Cum dat., Plutarch. 4, 244. Colo, Sector, Julian. 253." Wakef. Mss. "*Τινὰ εἴς τι*, Abresch. in Add. 673. Æsch. Choëph. 579. Hortor. Probo, Soph. El. 1057.: ap. Athen. 448. *Κατὰ πόλλ' ἐπαινῶ μᾶλλον ἡμῶν τὸν βίον*. Callim. Epigr. 28. *εἴ τι πονηρὸν ἐπῄνεσα*, Feci. Soph. Stob. 307. Accepter le défi, Eur. Phœn. 1253. Vocati ad convivium recusantes dicuntur *ἐπαινεῖν τὴν κλῆσιν*, Casaub. ad Athen. 434. Ἐπαινέσας abi, emend. Eur. Suppl. 388. (sic, sed versum, ad quem V. D. respiciebat, nondum reperimus:) Andr. 553. *ἐπαινῶ λαμβάνειν*, Desidero."

D Valck. Mss. Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 327. Gloss. SS. Suid. et Phav. 47. Krebs. Decr. Rom. 416. De forma futuri, temporumque inde derivatorum, Schæf. ad Longum 395. Lex. Xenoph. Abresch. Diluc. Thuc. 796. Schæf. Gnom. Poët. 361. Schleusner. Lex. in N. T. Publice laudo, Dorv. Inscr. Sicul. 520. Glossæ: Ἐπαινῶ· Laudo, Collaudo.]

Ἐπαινετέος, Laudandus, vel Laudabilis. [Gregor. Cor. 526. Apoll. Dysc. de Pronom. 370. "Philo J. Eust." Wakef. Mss. Plato Phædro 3, 236.]

[* Ἐπαίνεσις, ἡ, Laudatio, Laus. Eur. Troad. 418. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 438. Vide Ἀπάγγελσις. A Schneidero non agnoscitur.]

" Ἐπαινέτης, ου, ὁ, Laudator. Xenopho (Mem. 1, " 3, 3.) Ἐπαινέτης *δ' ἦν καὶ τοῦ ἔπους τούτου*." [Plato 5, 213. Bip. Æschin. 227. 342. Cass. Dio 255. 257. " Ἐπ. *περί τινος*, Plato Ion. fin." Schæf. Mss. Aristid. 2, 32. Jebb.=3, 25. P. Steph. Glossæ: Ἐπαινέτης· Laudator. ET * Ἐπαινέτις, ιδος, ἡ, Laudatrix. "Themist. Or. (18.) p. 219. (*Καὶ ὅτι φιλοσοφία πεπίστευται μόνη ἀξιόπιστος εἶναι καὶ ἐπαινέτις παμβασιλείας*.)" Kall. Mss. In Schneideri Lex. perperam scribitur *ἐπαινετίς*.] " UNDE Ἐπαινετικὸς, (ἡ, ὸν,) Lauda-

"torius, vel, Ad laudandum propensus." ["Aristot. de Mor. 2, 51. c. Lucian. pro Imag. 606." Scott. App. ad Thes. Pseudo-Longin. 8. ET * Ἐπαινετικῶς, Laudandi causa, Laudantium more. Eust. 77, 14. ETIAM] "Ἐπαινετήριος, (ία, ιον,) Laudato- "rius, Laudativus." [Non agnoscitur a Schneidero.]

Ἐπαινετὸς, ή, ὸν, Laudabilis, Laude dignus, Laudatus. Chrysippus, τὸ δ' ἀρεστὸν, ἐπαινετὸν, Quod optabile, id esse expetendum. Vide p. 61. mei Lex. Cic. Sæpe cum genitivo ponitur hoc verbale, sub. ἕνεκα, sicut et ipsum verbum ἐπαινῶ, ut ἐπαινετὸς τοῦ ἤθους, pro ἕνεκα τοῦ ἤθους. Sic, Ἐπαινετὰ τῆς πρὸς ἄλληλα σχέσεως, Gregor. Et, Ἐπαινετὸν τῆς καθ' ἕκαστον εὐφυΐας, ap. Eund. [Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 327. Gregor. Cor. 526. Pseudo-Longin. 31. "Bibl. Cr. 3, 1, 55." Schæf. Mss. "Vide annon sensu Laudantis in Clem. Alex. 882." Routh. Mss. Lex. Polyb. Biel. Thes. Glossæ: Ἐπαινετός· Laudatus, Laudabilis.] HINC Ἐπαινετῶς, Laudabiliter, Ita ut laudem mereatur. [Schol. Thuc. 249.]

Ἐπαίνετος, Nom. prop. mutato accentu ad differentiam. Eustath. [Schleusner. Lex. in N. T.]

[* "Αὐτεπαίνετος, (ὁ, ἡ, Seipsum laudans,) Clem. Rom. Ep. ad Cor. 30." Kall. Mss.]

[* "Θεουπαίνετος, (ὁ, ἡ,) Method. 421." Kall. Mss.]

[* Πολυεπαίνετος, ὁ, ἡ, i. q. πολυέπαινος. Hutchinson. ad Ages. 65. :—Πολυεραστότατος δὲ καὶ πολυεπαινετώτατος ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων. Vocem hanc e Ms. Harl. reposui. Vulgo scribitur * πολυεπαινότατος. Et hæc, et illa vox Lexicographis pariter est ignota." Schneider. :—" Vocabulo πολυεπαίνετος simile equidem nondum reperi." "Simillimum est * πολυαίνετος, quo utitur Eur. Heracl. 764. Musgr. Nec dissimile * Ἀρισταίνετος, Nom. propr." Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 200.]

[* Ἐπαίνημι, forma Æolica pro ἐπαινέω, teste Schneidero, extat in Plat. Protag.]

[* Ἐπαινιάω, forma Laconica pro ἐπαινέω, ap. Aristoph. Lys. 198. Vide ad Greg. Cor. 229. "Koen. ad Greg. 104. Brunck. Aristoph. 1, 66. unde intelligas * ἐπαινίζω nihili esse." Schæf. Mss. Respicitur Biset. ad Aristoph. l. c. Notandus est igitur Maltbius, qui in Lex. Gr. Pros. 332. habet: "Ἐπαινίζω, vel Ἐπαινιάω, i. q. ἐπαινέω."]

"Ἀντεπαινέω, Vicissim laudo. Xenopho K. Π. 8, "(3, 19.) Ἑώρα τοὺς ἐπαινουμένους ὑπό τινος, ἀντε- "παινοῦντας τούτους προθύμως." ["Psell. in Cantic. Cant. ad c. 1. v. 16." Boissonad. Mss. Themist. 341. "Liban. 1, 658. Joseph. 389, 37." Wakef. Mss.]

Προεπαινέω, Prius laudo, vel, Ante alium laudo. ["Thuc. 3. p. 189." Scott. App. ad Thes. "Thuc. 2, 223." Wakef. Mss.]

"Προσεπαινέω, Insuper laudo s. collaudo. Greg. "Οὔτ' ἐμέμψατο, καὶ προσεπῄνεσεν, Non modo non "incusavit, verum etiam collaudavit, Bud." [Cass. Dio 500. Æschin. 321.]

Συνεπαινέω, Collaudo. Accipitur pro Comprobo, Astipulor, Assentior, συγκαταινῶ. Plut. Τοὺς μετασχόντας τοῦ φόνου καὶ τοὺς συνεπαινέσαντας ἀπῴκισαν εἰς Λευκανίαν. Apud Herod. οὐ συνεπαινέω, Dissentio, vel Dissuadeo. [Lex. Xenoph. Demosth. 288. 1438. "Ad Herod. 516." Schæf. Mss. Æsch. Sept. c. Th. 1076. Glossæ: Συνεπαινῶ· Collaudo.] HINC Συνέπαινος, ὁ, ἡ, quod adjective ponitur, non substantive, ut ἔπαινος, ideoque tanquam posterius verbo hic a me ponitur, sicut et Συγκάταινος post Συγκαταινῶ, Astipulator, Qui assentitur aut comprobat, ut συνέπαινός εἰμι τῷδε, pro Comprobo hoc. [Herod. 3, 119. "Ad Herod. 516." Schæf. Mss. Cass. Dio 862. "Herod. 205, 22. et alibi, et 297, 20. Emend. Lycurg. 161. (ubi Reisk. edidit: Βούλομαι δ' ὑμῖν καὶ τὸν Ὅμηρον παρασχέσθαι ἐπαινῶν, ubi v. Interprr.)" Valck. Mss.]

Ὑπερεπαινέω, Supra modum laudo, Immensis laudibus prosequor, ap. Æschin. [487. Lex. Xenoph. Patrr. Apost. 855. Suid. v. Ὑπερηγάπησεν, Ind. Lucianeus, Aristoph. Eccl. 186. Eq. 677. "Marcell. de V. Thuc. 5." Schæf. Mss. "Aristot." Wakef. Mss.]

Καταινέω, Comprobo, Annuo, Assentior, Acquiesco. Thuc. 4. p. 160, Ἀριστώνυμος δὲ τοῖς μὲν ἄλ-
A λοις κατῄνει, Cetera quidem approbabat, Ceteris acquiescebat, vel assentiebatur. Schol. exp. συνετίθετο, κατένευε συναινῶν. Ex Herod. autem citatur καταινεῖν cum ἐπὶ, ut καταινέσας ἐπὶ τούτοις, Cum hæc approbasset. || Καταινεῖν, Concedere aliquid petenti, Annuere petitioni alicujus, ut τὴν παῖδα, vel τὴν θυγατέρα καταινεῖν. Eurip. (Iph. A. 695.) ὅτῳ παῖδα κατῄνεσας, quod exp. in VV. LL. Cui filiam destinasti. Plut. Pompeio, 211(=3, 805.) Μείλιγμα Καιπίωνι τῆς ὀργῆς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα καταινέσας, ubi Bud. καταινεῖν vult esse Concedere. Sunt qui Spondere vel Despondere interpr. ["Muncker. ad Anton. Lib. p. 7. Toup. Opusc. 1, 213. Wessel. ad Herod. 234. 709. Brunck. Or. 1096. Thom. M. 503. Jacobs. Anth. 9, 273. Porson. Or. 1090. Brunck. Soph. 3, 516. Bast Lettre 69(=104.) Lobeck. Ajac. p. 381." Schæf. Mss. "Thuc. 58. 309. Soph. Œd. C. 1629. 1633. Herod. 181." Valck. Mss. Herod. 3, 53. 5, 82. Statil. Flaccus 9.]

Καταίνεσις, (ἡ,) non solum exp. Assensus vel Ap-
B probatio, sed etiam Sponsio, sequendo peculiarem illam verbi significationem. [Plut. 4, 615.]

Συγκαταινέω, Simul approbo, vel simpliciter Approbo, Assentior, Astipulor, καταινῶ. Xenopho (K. Π. 3, 3, 10.) Ἢν δὲ τὰ τῶν θεῶν ἡμῖν θᾶττον συγκαταινῇ, ἐξίωμεν ὡς τάχιστα. [Joseph. 1, 385. Lycophro 1223. Lex. Polyb. "Zeun. Ind. Cyrop." Schæf. Mss. "Diod. S. 236. Pol. 3, 96. Plut. 1, 1324." Wakef. Mss.]

Συγκάταινος, ὁ, ἡ, adjectivum, ut de συνέπαινος modo dixi, Qui assentitur, Astipulator. Apud Demosth. pro Ctesiph. in Phil. Ep. (284.) Βουλομένους ὑμᾶς συγκαταίνους γενέσθαι τοῖς ὑπ' αὐτῶν παρακαλουμένοις. ["Diod. S. 1, 285." Schæf. Mss. "Joseph. A. J. 5, 1, 21. Diod. S. 1, 245." Wakef. Mss.]

Συγκαταίνεσις, ἡ, i. q. καταίνεσις.

Παραινέω, Suadeo, Hortor. Item Admoneo. Dicitur παραινῶ σοι τοῦτο, vel παραινῶ σοι ποιεῖν τοῦτο. Plat. Epist. 7. Ἐθέλον τι πείθεσθαι καὶ τἄλλα ἤδη παραινεῖν. Xenopho (de M. Eq. 6, 4.) Ὁπόσα ἐκείνοις
C παραινοίη, ταῦτα φαίνοιτο ποιεῖν. Thuc. 1. Παρῄνει τοιάδε, Suadebat hæc, Hortabatur ad hæc. Plut. in Publ. Παραινῶν τοῖς Ῥωμαίοις ὁρᾶν, ubi παραινῶν non solum potest exp. Suadens vel Hortans, verumetiam Admonens. Παραινεῖν interdum cum solo dat. personæ, pro Consilium dare alicui. Et παραινῶ σοι ὅπως χρὴ ποιεῖν, Consilium tibi do quomodo faciendum sit, vel Admoneo quomodo, etc. Xenopho K. Π. 3, (3, 18.) p. 48(=186.) Ἐγὼ δὲ ὑμῖν μὲν παραινῶν ὁποίους τινὰς χρὴ εἶναι ἐν τῷ τοιῷδε, αἰσχυνοίμην ἄν· οἶδα γὰρ ὑμᾶς ταῦτα ἐπίσης ἐμοὶ ἐπισταμένους. Passiva autem voce dicitur παραινεῖσθαί τι ap. Thuc. pro Suaderi. || Παραινεῖν, interdum pro Admonere simul et præcipere, vel Præcepta dare, ut Bud. exp. in hoc loco Isocr. ad Phil. Εἰ μὴ πρότερόν σοι ἐτύγχανον παρῃνεκὼς ἐξ ὧν ἐδόκεις μοι μάλιστα τὰ πρέποντα σαυτῷ πράττειν. Idem hæc Galeni ad Glauc. 1. Παρῄνηται μὲν οὖν, ὡς ἄν τινι δόξῃ, τὸ πᾶν, interpr. Cuipiam igitur videri possit omnia de hac re esse dicta et præcepta, vel commonefacta. Apud Eund. παρη-
D νημένον accipi ait pro Probatum et fieri jussum, et citat, Παρῄνηται γὰρ ὑπὸ πάντων, Jubetur fieri et probatur. Hactenus Bud. Quibus addo, παραινεῖν interdum etiam videri esse jubentis pro imperio, s. imperantis aliquid fieri, ut ap. Aristoph. Ran. παραινῶ σοι σιωπᾶν.

["Παραινέω, (cum infin.) Thom. M. 162. Musgr. Hel. 1023. Wakef. Herc. 89. Musgr. ib. Wakef. Phil. 1380. Παραινέω et παραιρέω conf., Spalding. ad Quintil. 4. p. 64. b. Anton. Lib. 66. Valck. Phœn. p. 170. 787. Brunck. ad Hippol. 388. Plut. Mor. 1. p. 16. Ammon. 132. ad Lucian. 1, 419. Dorv. ad Char. 215. a. Brunck. Œd. C. 464." Schæf. Mss. Chœrili Fr. p. 223. Lex. Xenoph. Schleusner. Lex. in N. T. Biel. Thes. Glossæ: Παραινέω· Admoneo, Moneo, Suadeo, Præcipio.]

[* Παραινετέον, Præcipiendum, Gl.]

Παραίνεσις, ἡ, Adhortatio, Admonitio, Consilium quod datur. Thuc. Θαρσῦναί τε καὶ παραίνεσιν ἐν τῷ παρόντι ποιήσασθαι (ἐβούλετο,) Eos confirmare et

officii monere. Xenopho K. Π. 3, (3, 23.) p. 50. Οὐδεμία γὰρ οὕτως ἔσται καλὴ παραίνεσις, ἥτις τοὺς μὴ ὄντας ἀγαθοὺς, αὐθημερὸν ἀκούσαντας, ἀγαθοὺς ποιήσει, cum antea παρακελεῦσαι eadem de re dixisset. Hæc tanquam synonyma poni solent, νουθεσία, παρακέλευσις, συμβουλὴ, παράκλησις. E quibus παρακέλευσιν quidem synonymum esse, ille Xen. locus satis probat. Quinetiam Thuc. 4. p. 161. ὑπόμνημα et παραίνεσιν appellat quod διδαχὴν et παρακέλευσιν dixerat. At inter συμβουλὴν et παραίνεσιν differentiam statuit Ammon.; sed quam confundi videmus in hoc Isocr. loco, ubi παραίνεσιν γράφειν et συμβουλεύειν de re eadem dicit: Παραίνεσιν γράψαντες, μέλλομέν σοι συμβουλεύειν ὧν χρὴ τοὺς νεωτέρους ὀρέγεσθαι. At vero παράκλησιν et παραίνεσιν ab eo distingui dictum est in Παράκλησις. Sed tamen quin παράκλησις aliquando παραίνεσιν significet, minime dubium est. Παραινέσεις et δεήσεις copulantur a Plut. in Fabio, Παραινέσεις καὶ δεήσεις πολλὰς αὐτοῦ ποιησάμενος. Apud Thuc. 2. παραίνεσιν quidam sententiam interpr., Βραχείᾳ παραινέσει ἅπαν σημανῶ. Idem vero genitivum γνώμης addidit cum παραίνεσις 1. Οὐδὲ γὰρ ἐπὶ κωλύμῃ, ἀλλὰ γνώμης παραινέσει δῆθεν τῷ κοινῷ ἐπρεσβεύσαντο. Ubi ἐπὶ γνώμης παραινέσει exp. Ut Consilio monerent. Fortasse autem ita etiam verti potest, Ut consilium suum exponerent: id quidem sequendo quod Eust. scribit, Εἰ δὲ καὶ τὸν αἶνον ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς λόγου θήσει τις, ὅμοια τό, τε παραινῶ καὶ τὸ παράφημι. At vero παραίνεσιν ἀσκήσας ap. Aphthon. redditur, Sapientiæ præcepta complexus. || Παραίνεσιν Gell. ad castigationem et emendationem pertinere vult, ita ordiens 6, 14. Puniendis peccatis tres esse debere causas existimatum est. Una est, quæ νουθεσία, vel κόλασις, vel παραίνεσις dicitur, cum pœna adhibetur castigandi atque emendandi gratia, ut is, qui fortuito deliquit, attentior fiat correctiorque: altera est, quam, ii qui vocabula ista curiosius diviserunt, τιμωρίαν appellant.

[" Παραίνεσις, Harl. in Fabr. Bibl. Gr. 1. p. 15. Ammon. 132. Eran. Philo 162." Schæf. Mss. Lex. Xenoph. Abresch. Diluc. Thuc. 543. Pseudo-Longin. 36. Biel. Thes. Glossæ: Παραίνεσις· Monitus, Monitio, Monitium.]

[* Παραινετὴρ, ῆρος, ὁ, Athen. 1, 14. i. q.] Παραινέτης, ου, ὁ, Adhortator, Suasor, Admonitor. [Glossæ: Παραινέτης· Admonitor.] HINC Παραινετικὸς, ἡ, ὸν, Adhortatorius, Suasorius, Monitorius. Παραινετικὸς λόγος, Oratio ad bonos mores hortatrix, vel Oratio præcepta ad vitam bene instituendam complectens; nam παραινετικὸς exp. etiam Præceptivus, quo utitur Seneca, προτρεπτικὴ ἡ παραινετικὴ στάσις interpr. e Quint. Status exhortativus. [Glossæ: Παραινετικός· Monitorius.] ET Παραινετικῶς, Exhortative, Exhortatorie, More exhortantis, vel, Cum exhortatione. [Eust. 73, 44. 98, 13. ADDE * Παραινετήριος, ία, ιον. " Const. Manass. Chron. p. 104." Boissonad. Mss.: p. 516. in Meursii Opp. T. 7.]

[* Ἀντιπαραινέω, Vicissim cohortor. Cass. Dio 1067.]

[* Προπαραινέω, Præmoneo, Gl.]

Συμπαραινέω, Simul exhortor, Una cum aliis hortor, vel simpliciter pro παραινῶ. Sic Suid. ex Aristoph. affert συμπαραινέσας ἔχω non pro συμπαρῄνεσα, sed pro παρῄνεσα, [Av. 852. Ran. 687. Toup. Emend. 2, 215. " Liban. 185." Wakef. Mss. " Brunck. Soph. 3, 384. 438." Schæf. Mss.]

[* " Προσαινέω, Jacobs. Anth. 7, 238." Schæf. Mss.]

[* " Προσαινετήριος, (ία, ιον,) Const. Manass. Chron. 135. (πέμπει πρὸς τὸν κρατοῦντα Γράμμα προσαινετήριον δῆθεν αὐτὸν συμπεῖθον.)" Boissonad. Mss.: in Meursii Opp. T. 7. p. 564.]

Συναινέω, Assentior. Item Comprobo, Approbo. Philo de V. M. 1. Ὡς ἀνενδοιάστως συναινεῖν καὶ ἑτοίμως ἕπεσθαι. Apud Xenoph. autem cum dat. personæ et accus. rei, K. Π. 8, (5, 10.) Βούλομαι δὲ, ἔφη, σὺν τῇ τοῦ πατρὸς γνώμῃ καὶ τῇ τῆς μητρὸς ταῦτά σοι συναινέσαι. Ut putet fortasse aliquis accus. regi posse a sub. præpos. κατά. [Lex. Xenoph. Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 1179. " Ὧδε συναινῶ, Sic et ego sentio, Callim. Bentl. 311. Soph. P. 122. εἰσάπαξ ξυνῄνεσα, Eur. Rheso 172. Polliceor. Philo 862. 863. c. et e." Valck. Mss. Lex. Polyb. " Thom. M. 503. Wakef. Philoct. 1380. Brunck. Soph. 3, 425. Heyn. Hom. 6, 254. Glossæ: Συναινέω· Assentio, Consentio, Congruo.]

Συναίνεσις, (ἡ,) Comprobatio, Assensus. [" Toup. ad Longin. 265." Schæf. Mss.: et Emend. 4, 10. Glossæ: Συναίνεσις· Consentio, Consensus, Assensus.] ET Συναινέτης, (ου, ὁ,) Comprobator, Qui assentitur. ET Σύναινος, (ὁ, ἡ,) pro eodem; exponitur enim ὁμόδοξος ab Hesychio, Qui ejusdem est opinionis, non ut in VV. LL. exp. hic, Laudis particeps. [Just. Martyr. 265=143.]

[* Ἐπισυναινέω, i. q. συναινέω, Assentior, Probo. Joseph. A. J. 5, 1, 16. Τοῖς ὅρκοις ἐπισυναινέσαντος τοῦ πλήθους.]

'ANAINOMAI, Abnuo, Renuo, Recuso, Detrecto. Item Inficior. Ex αἶνος, quod Assensionem significat, ut ait Eust. præfixo α priv. et interjecto ν euphoniæ gratia. Interdum cum infin. jungitur, ut Il. Σ. (450.) Ἔνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠνήνατο λοιγὸν ἀμῦναι. Aristid. Ἀναίνεται μὴ οὐ κοσμεῖν. Sæpe cum accus. ut ap. Eund. Od. Γ. (265.) Ἡ δ' ἤτοι τὸ πρὶν μὲν ἀναίνετο ἔργον ἀεικές. Xenopho K. Π. 2, (1, 16.) Ὡς μηδὲν ἀναίνοιντο ἔργον, ἀλλὰ πάντα νομίζοιεν πρέπειν αὐτοῖς πράσσειν, ὅσα ἂν ὁ ἄρχων προστάττῃ, Ut nullum opus detrectent, sed existiment decere se agere, quicquid imperator jusserit. Anthol. (Julian. Æg. 47.) ὠδίνων μνῆστιν ἀνηναμένη. Habet et accus. personæ pro Repudio, Respuo, et, secundum quosdam, Aspernor. Od. Θ. (212.) Τῶν δ' ἄλλων οὔπέρ τιν' ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερίζω. Demosth. (954.) Εἰ δὲ πρὸς δόξαν ἢ γένος ἀναίνῃ τὸν Φορμίωνα κηδεστὴν, Repudias, vel Respuis socerum præ nobilitate tua, vel, Non agnoscis esse socerum tuum, ut interpr. Bud.

Ἀναίνομαι quidam Grammatici volunt proprie dici de recusatione circa nuptias, aut concubitum, et non eam, quam paulo ante annotavi, derivationem sequuntur, sed ex ἀρνοῦμαι factum volunt ἀρναίνομαι, deinde sublato ρ, ἀναίνομαι.

[" Ἀναίνομαι, Barnes. El. 112. Callim. 1, 482. Heyn. Hom. 5, 325. 341. 644. 685. cum participio, Seidler. de Vers. Dochm. 286. Wakef. Herc. F. 1127. Musgr. 1124. ib. 1231. 1238. Musgr. 1238. Ruhnk. H. in Cer. 330.: Ep. Cr. 148. 299. Cum participio, Iph. A. 1503. v. Markl. p. 205. Ad Il. H. 185. Wakef. S. C. 2, 138. ad Od. Δ. 651. ad Callim. 1, 165. Valck. Callim. 249. ad Herod. 717. Brunck. ad Bacch. 247. Pierson. Veris. 94. Wessel. Diss. Herod. 156. In re Venerea, Ilgen. Hymn. 606. Alciphro 354. ad Timæum 275. Eichst. Quæst. 58. ad Herod. 331." Schæf. Mss. Fischer. Comm. in Cyrop. 114. " Ἀναίνομαι, μηδὲν ἕλεσθαι, Heyn. Hom. 7, 511. 530." Schæf. Mss. Nicand. Th. 664. Buttmann. Lexilog. 274. Passow. Uber Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher 110. Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 566. Glossæ: Ἀναίνεται· Recusat.]

Ἀπαναίνομαι, aor. 2, ἀπηνηνάμην, Renuo, Respuo, Recuso, Rejicio. Cum accus. Od. K. (297.) Ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν: Il. H. (185.) Οἱ δ' οὐ γινώσκοντες ἀπηνήναντο ἕκαστος, ubi auctor brevium Scholiorum exp. ἀπηρνήσαντο. Hesiod. (Ἐργ. 2, 71.) Ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν, Βόε δὸς καὶ ἅμαξαν, Ῥηΐδιον δ' ἀπανήνασθαι. Quod convenit cum nostro Proverbio, A beau demandeur, Beau refuseur. Usi sunt hoc verbo Interprr. Bibliorum non semel, ut Eccles. 4. Ἱκέτην θλιβόμενον μὴ ἀπαναίνου, Supplicem qui affligitur ne respuas, vel rejicias. Citatur et e Ps. 76. cum infin. Ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχή μου, Anima mea consolationem accipere recusavit. Vel, Consolationem respuit. Videtur autem esse significantius ἀπαναίνομαι, quam simplex ἀναίνομαι, quod negatio velut geminata sit. [Glossæ: Ἀπαναίνεται· Aspernatur. Gloss. SS. Hes. 26. 293. Biel. Thes. Theophyl. Inst. Reg. p. 86. Nicand. Th. 354. Æsch. Eum. 975. " Quint. Smyrn. 9, 346." Wakef. Mss. " Ernest. ad Il. H. 185. qui errat, Græv. Lect. Hes. 561. Ilgen. Hymn. 606. Valck. Callim.

250. Jacobs. Anth. 7, 122. Schol. ad Plutum 904. A Heyn. Hom. 5, 341." Schæf. Mss.]

ΑΙΝΙΖΟΜΑΙ, f. *σομαι*, i. q. *αἰνῶ*, Laudo. Exp. etiam Admiror ab Hes. Il. N. (374.) *Ὀθρυονεῦ, πέρι δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων*: Od. Θ. (487.) *Δημόδοκ', ἔξοχα δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων.*

Αἰνίζομαι item pro *αἰνίσσομαι*, ap. Eust., et *Αἰνίζω* etiam, ap. Suid., Obscure significo, etc. Vide *Αἰνίττομαι.*

[" *Αἰνίζω*, Palladas 83. Heyn. Hom. 6, 442." Schæf. Mss.]

ΑΙΝΙΣΣΟΜΑΙ, pro quo frequentius dicitur *Αἰνίττομαι* Attice, Obscure significo, Obscure vel Occulte innuo, Involucro quodam verborum significo, Ænigmatice significo. A Bud. exp. Occulte significo, et do intelligendum. Item, Alludo ad aliquid. Jungitur sæpe accusativo, ut Plat. Apol. *Τοῦτ' ἂν εἴη, ὃ ἐγὼ φημί σε αἰνίττεσθαι.* Ibid., *Τί λέγει ὁ θεὸς καὶ τί ποτε αἰνίττεται;* Gregor. de Bapt., *Τὴν ἀπόγνωσιν αἰνιττόμενος.* Plut. de Plac. Philos., *Τὸν δὲ Εὐήμερον καὶ Καλλίμαχος αἰνίττεται*, ubi Bud. vertit, Eve- B merum autem et Callimachus taxat. ‖ Interdum etiam præpos. interjicitur, ut ap. Æschin., *Τὴν τάξιν τοῦ πρῶτος λέγειν οὐκ ἂν ἔφη ἐπιτρέψειν τινὶ, αἰνιττόμενος εἰς ἐμὲ*, Occulte me significans, De me id intelligendum dans. Schol. Aristoph., *αἰνίττεται εἰς Εὐριπίδην*, Alludit ad Eurip. vel, Taxat Eurip., ut Bud. *Εὐήμερον αἰνίττεται*, reddit, Taxat Evemerum. Alicubi etiam præpos. *πρὸς* interjicitur, ut, *αἰνίττομαι τοῦτο πρὸς τὸν ἀέρα*, Per hoc occulte significo aërem. ‖ Aliquando et infinitivo jungitur, ut ap. Plut. Themistocle, *αἰνίττομαι ταράξειν τὰ ἐγκλήματα.* ‖ Dicitur et ita, *αἰνίττομαι τί τοῦτό ἐστι*, pro Occultam s. Obscuram do hujus rei signif., Obscure significo quid et quale sit hoc. Plato Pol. 1. (T. 2. p. 332.) *Ἠινίξατο ἄρα ὁ Σιμωνίδης ποιητικῶς τὸ δίκαιον ὃ εἴη*, Obscure et tecte, poëtico more, declaravit quid esset justum, Poëticis quibusdam verborum involucris significavit. Qua periphrasi mihi melius et apertius vim hujus verbi exprimere videor, quam vertendo ut quidam, Velamine poëtico significavit. Ceterum C possit alicui videri *δίκαιον* in accusandi casu esse positum, ut si dicerem *δηλῶ τὸν σὸν πατέρα τίς ἐστι*, sed potius intelligendum *τὸ δίκαιον ὃ εἴη* pro *ὃ εἴη τὸ δίκαιον*, ut alibi. ‖ Ponitur etiam absolute *αἰνίττομαι*, ut ap. Aristot. Rhet. 3. *Μεταφοραὶ γὰρ αἰνίττονται*, ut Schol. expl., sunt ænigmata, quatenus videlicet obscure res declarant. Quidam vertit, Ænigma gignunt. Ego malim reddere, Ænigmaticum aliquid habent, vel Ænigmaticæ sunt.

Αἰνίττομαι, in pass. signif. usurpatur, præsertim in participio præt. temporis *ἠνιγμένος*, ut *χρησμὸς ἠνιγμένος* ap. Aristoph., (Eq. 196.) Oraculum obscure editum et ænigmatice; nam exp. *μετ' αἰνίγματος λελεγμένος.* Sic quidam et in loco Aristot. proxime citato. Sic ap. Eund. *τὰ εὖ ἠνιγμένα*, Quæ eleganter per ænigma significata sunt, Quæ ænigmatice expressa sunt cum aliquo lepore et gratia, Quæ aptis ænigmatis exposita sunt.

[" *Αἰνίσσομαι*, Valck. Phœn. p. 112. Diatr. 42. 46. Schol. ad Lucian. 1, 10. Theogn. 689. Toup. D Opusc. 2, 215. Græv. Lect. Hes. 525. Hemst. ad Plutum p. 90. Heyn. Hom. 6, 442. Alludo ad aliquid, etiam sensu reprehendendi et irridendi, Abresch. Lect. Aristæn. 162. Bast. Spec. nov. Ed. Aristæn. 35. Casaub. Athen. 1, 44." Schæf. Mss. Selecta e Schol. Valck. in N. T. 2, 312. Boissonad. ad Pseudo-Herodian. Partitt. 34. " In Ceb. Tab. 3. non tam est Occulte significare, quam Ænigmatibus involvere verum, i. e. Occultare, Obscurare, Impedire, ne cognoscatur." Schweigh. Mss. " Plato Theæt. 152. sæpe alibi, ad Plat. 1, 133. Soph. Ajac. 1177." Valck. Mss. Schol. Plat. 122. Epist. Socr. 18. "Indico, Clem. Alex. 454. *πρός τι*, Plut. 8, 902." Wakef. Mss. Passive, Schæf. ad Schol. Apoll. R. 2, 1249.]

Αἰνιγμὸς, ὁ, ab *ἤνιγμαι*, prima præteriti ab *αἰνίττομαι*, Ænigma. In VV. LL. ponuntur duntaxat exempla gen. plur. *αἰνιγμῶν*. Sed reperitur et in sing. num., ut ap. Athen. 10. *Δηλῶν ἐν αἰνιγμῷ τὴν περὶ αὐτοὺς κατάστασιν.* Utuntur autem sæpe gen. plurali *αἰνιγμῶν*, dicentes *δι' αἰνιγμῶν*, Per ænigmata, pro *αἰνιγματωδῶς*, Ænigmatice, Obscure, Cum ambagibus verborum, aut involucris. Aristoph. Ran. (61.) *δι' αἰνιγμῶν σοι ἐρῶ.* Sic Plato in Epist. *Φραστέον δή σοι δι' αἰνιγμῶν.* Plut. in Galba, *δι' αἰνιγμῶν* et *ἄντικρυς* opposuit, *Οὐ δι' αἰνιγμῶν, ἀλλ' ἄντικρυς ἔφη σημεῖα*, i. e. *οὐκ αἰνιγματωδῶς, ἀλλ' ἄντικρυς.* Æschines dixit (70.) *Οὐ δι' αἰνιγμάτων, ἀλλ' ἐναργῶς.* Plato in Timæo *τὴν δι' αἰνιγμῶν φήμην* dixit pro *τὴν αἰνιγματώδη φήμην.* [Ernest. Clav. Cicer. " Eur. Rhes. 754. Muret. VV. LL. 7, 14." Valck. Mss. " Valck. Phœn. p. 456. Plutarch. 6, 374. Hutt." Schæf. Mss. Timæi Lex. 200.]

Αἴνιγμα, τος, τὸ, i. q. *αἰνιγμὸς*, et fit itidem ab *ἤνιγμαι* prima præt. ab *αἰνίττομαι*. Posui autem *αἴνιγμα* posteriore loco, quia ab eo formantur alia nomina, et quod *αἰνιγμὸς* quoque potuisset videri ab eo esse derivatum, cum sit itidem ab *ἤνιγμαι*. *Αἴνιγμα* vocatur etiam Lat. Ænigma: sunt et qui Scirpum interpretentur. Non male periphrastice Ambages verborum exponeremus, aut Verborum involucra. Ambagiosus sermo, nimis dure diceretur. Posset etiam exp. *αἴνιγμα*, Oratio verborum involucris tecta, sed brevius, Ænigmatica oratio. Quintil. 8, 6. allegoriam obscuriorem ait dici Ænigma. Sphingis *αἴνιγμα* ap. Athen. 10. Quæstio ænigmatica, et obscurum ac latentem sensum habens. Pythagoræ *αἰνίγματα*, ap. Eund. ibid. (452.:) *αἰνίγματα* et *γρῖφοι*, Plut. Symp. 5. et 8. Dicunt *δι' αἰνιγμάτων*, ut et *δι' αἰνιγμῶν*, pro Ænigmatice, i. e. Obscure. Æschin. c. Ctes. (70.) *Οὐ γὰρ δι' αἰνιγμάτων, ἀλλ' ἐναργῶς γέγραπται ἐν τῇ ἀρᾷ.* Cicero dicit esse *ἐν αἰνίγμασι* Quæ obscure et occulte sunt scripta, ad Att. 2.: In his epistolis me Lælium, te Furium faciam; cetera erunt *ἐν αἰνίγμασι.* [Ernest. Clav. Cicer.]

Αἴνιγμα pro Occulta signif. alicujus rei, ut ap. Aretham in Apocal. *Ἡ λευκὴ στολὴ αἴνιγμα τοῦ κεκαθάρθαι αὐτοὺς τῷ οἰκείῳ αἵματι*, i. e. *αἰνίττεται τὸ κεκαθάρθαι.*

Αἴνιγμα, Thebanis *λόχον* etiam significabat, ut refert Eust. e Palæph., quia *οἱ λοχῶντες βούλονται κρύπτεσθαι καὶ λανθάνειν ὡς εἰ καὶ ὑπὸ σκότῳ αἰανῷ ἦσαν.* Hoc autem subjungit ei, quod dixerat, quosdam *αἶνον* in signif. *τοῦ συμβολικοῦ λόγου* deduxisse *παρὰ τὸ αἰανόν.*

[*Αἴνιγμα*, Biel. Thes. Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 1081. et in Addendis p. 329. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. " Occulta signif. alicujus rei, Epiphan. Hær. 33. fin." Routh. Mss. Gloss. SS. Suidæ et Phav. 10. 105. Schleusner. Lex. in N. T. Selecta e Schol. Valck. in N. T. 2, 312. " Myth. p. 19." Wakef. Mss. " Musgr. Hel. 794. *Αἴν. προβάλλειν*, Plato Charm. 80. Fischer. Ind. Palæph.: Palæph. Fisch. p. lxix. Abresch. Lect. Aristæn. 168. Fischer. Ind. Palæph. v. *Διαλύω*, et *Ἐνέδρα*: *Αἴνιγμα ᾄδειν, προβάλλειν*, Fischer. ad Palæph. p. 47.: *εὑρεῖν*, Valck. Phœn. p. 703. Irrisio, Bast. Spec. nov. Ed. Aristæn. 35. 39." Schæf. Mss. " Albert. in N. T. 95. Stanl. ad Æsch. Prom. 611.: Schol. ad Æsch. l. c. veteres scripsisse *ἐν αἰνίγμασιν*, postea *ἐν ἁπλῷ λόγῳ.* Ad *ἐμπλέκων αἰνίγματα* emend. (sic) Æsch. Agam. 1192. *φρενώσω δ' οὐκέτ' ἐξ αἰνιγμάτων.*" Valck. Mss. Glossæ: *Αἴνιγμα*· Quæstio, Prodigium.]

[* *Δυσαίνιγμα, τὸ, τῆς Σφιγγὸς*, Schol. Eur. Phœn. 45. Valck. ad Phœn. p. 609.]

[* " *Αἰνιγματίας*, (*ου, ὁ*,) Qui ænigmatice et obscure loquitur, Obscurus in sermone, Diod. S. (5, 31.) p. 213." Munth. Spec. Def. Lexx. 493.]

[* *Αἰνιγματικὸς, ἡ, ὸν*, Ænigmaticus, Obscurus.]

[* *Αἰνιγματικῶς*, e Schol. Biset. in Aristoph. Thesm. 1114. Lys. 80. 212. 678. affert Scott. App. ad Thes.]

[* *Αἰνιγματοῦμαι.* " Bekkeri *Συναγ. Λεξ. χρησ.* 359. (*Οἷον αἰνιγματοῦμαί σε*, i. q. *εἰς αἶνον καὶ παραβολὴν ἄγω.*)" Boissonad. Mss.]

Αἰνιγματώδης, εος, ὁ, ἡ, Ænigmaticus, Ænigmatice, i. e. Obscure, dictus vel scriptus. Aristot. Rhet. 2. *Ἁρμόττει δ' ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ τὰ Λακωνικὰ ἀποφθέγματα, καὶ τὰ αἰνιγματώδη.* [" Plato Theæt. 180. *ῥηματίσκια αἰνιγματώδη* jaculantur: 2, 160.

Αἰνιγματωδέστερον δὲ δὴ, ὡς μάντις λέγει." Valck. Mss. Glossæ: *Αἰνιγματώδης·* Monstrosus.] HINC *Αἰνιγματωδῶς*, Ænigmatice, Per ænigmata, *δι' αἰνιγμάτων*. Athen. 10. (p. 451.) *Ἔσθ' ὅτε καὶ μελαίνει τὴν φράσιν, καὶ πολλὰ αἰνιγματωδῶς ἐκφέρει.* [" Phavor. Diod. S. 11. p. 244. Chrys. ad Rom. T. 3. 13. 2. Schol. Aristoph. Ran. 346. Schol. Soph. Œd. T. 455." Scott. App. ad Thes. Selecta e Schol. Valck. in N. T. 2, 312. " Clem. Alex. (676.) Schol. Æsch. Hesych. Schol. Il. A. 138." Wakef. Mss. ET * *Αἰνιγματοειδῶς*, Hesych. v. *Ἔμφατον*.]

Αἰνιγματίζομαι, Ænigmatice loquor, Sermone ænigmatico, i. e. Obscuro, utor. UNDE *Αἰνιγματιστὴς*, (ὁ,) ap. Gregor., *ἐν τῷ Περὶ Υἱοῦ*, Sermone ænigmatico utens, vel potius, uti solitus. Expositurus mihi aptissime videor hoc modo, Sermonis ænigmatici affectator, quia non simpliciter significat *αἰνιγματιστὴς* Eum qui sermone ænigmatico utitur, sed Qui eo uti gaudet. *Ταῦτα τοῖς παρ' ἡμῖν αἰνιγματισταῖς κ.τ.λ.* Hominibus ænigmaticum sermonem et obscurum affectantibus. [Biel. Thes.]

[* *Αἴνιξις, ἡ*, Irrisio, Epiphan. ap. Bast. Spec. nov. Ed. Aristæn. 35.]

[* " *Αἰνικτὴρ, (ῆρος, ὁ,)* Soph. ap. Plut. 2, 406. et ap. Clem. Alex. 659." Wakef. Mss. " Brunck. Soph. 3, 474. ad Timæi Lex. 269." Schæf. Mss. ET * " *Αἰνικτὴς, (οῦ, ὁ,)* Timo Phlias. (Epigr. 26.) Diog. L. 9, 6." Boissonad. Mss. " Jacobs. Anth. 6, 129." Schæf. Mss. UNDE] *Αἰνικτήριος, ὁ, ἡ*, [sic et Schneider. Lex. sed verius diceretur, *ία, ιον*,] i. q. *αἰνικτὸς*, et ab eo formatum. UNDE *Αἰνικτηρίως*, Ænigmatice, Obscure, Cum involucris et ambagibus verborum. Æsch. Prom. (858.) p. 51. meæ Ed. *Ὑφ' ὧν σὺ λαμπρῶς κ' οὐδὲν αἰνικτηρίως προσηγορεύθης:* (985.) p. 58. *Καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν αἰνικτηρίως Ἀλλ' αὔθ' ἕκαστ' ἔκφραζε.*

Αἰνικτὸς, (ἡ, ὸν,) Ænigmatice et obscure dictus, Ænigmaticus, Obscurus, fit ab *ἤνικται* tertia præteriti ab *αἰνίττομαι*, et idem valet quod *ᾐνιγμένος*, sicut *αἱμακτὸς* diximus sumi pro *ᾑμαγμένος*. Suid. *αἰνικτὰ* exponit *ἄγνωστα, κεκρυμμένα*, Ignota, Occulta, citans hunc versum e Soph., licet ipse cujus sit non admoneat, Œd. T. (439.) *Ὡς πάντα γ' αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις.* Sed in vulg. Edd. legitur, *Ὡς πάντα γ' ἄγαν αἰνικτά.*

[* *Ἀπαινίττομαι*. Himer. Or. 9, 4. *Ἐθέλω δὲ ὑμῖν, ὦ φίλοι, διήγημά τι πρὸς τὸ συμβὰν ἀπαινίξασθαι*, ubi R. *αἰνίξ*. Vertitur: Cupio hic vobis, amici, aliquid commemorare, quod adumbret faciem eorum, quæ nobis acciderunt. Leg. *ὑπαινίξ*.]

[* *Ἐπαινίττομαι*, Heracl. Alleg. 53. *Σύγχυσιν οὖν τοῦ παντὸς ἐπαινίττεται*, ubi vertitur Innuit. Sed l. *ὑπαιν.* cum Schneidero in Lex.]

Παραινίττομαι, Obiter declaro, et quidem non aperte, sed velut per ænigma, Tacite et obscure innuo. Basil. *Ἐκ δύο τῶν ἀρχῶν τοῦ παντὸς τὴν ὕπαρξιν παρῃνίξατο.* Fortasse *παρῃνίξατο* et pro *ὑπῃνίξατο* accipere possimus, de quo mox dicam. Plut. *αἰνίττεσθαι* et *παραδηλοῦν* copulavit, ut et in proxime sequente Demosth. loco *ὑπαινίττεσθαι* et *παραδηλοῦν* conjunguntur. [" Brunck. Soph. 1. p. ix. Ed. sec." Schæf. Mss.]

[* " *Προαινίττομαι*, (Prius significo,) Andr. Cret. 317." Kall. Mss. " Galei Myth. 490. Theod. 1, 62." Wakef. Mss.]

Ὑπαινίττομαι, Subobscure declaro, s. innuo, Ænigmatice significo, *αἰνιγματωδῶς ἐμφαίνω*, inquit Hesych. A Bud. exp. Clam significo in hoc Demosth. loco (348.) *Ὑπῃνίττετο δ' οὕτω που καὶ παρεδήλου τὸν Ὠρωπόν.* Ego malim, ad exprimendam vim præpositionis *ὑπὸ*, interpretari, Subobscuris verbis innuo, vel Tacite verbis obscuris innuo, aut Tacite et obscure innuo, vel Tacite et occulte innuo. Observanda est autem hic præpos. *παρὰ* in *παραδηλοῦν*, juncto cum *ὑπαινίττεσθαι*, quæ in proxime præcedenti composito habetur *παραινίττεσθαι*. Plut. de Orac. Def. *Ἡ δ' ἀπὸ στοιχείων ἔφοδος, ἣν αὐτὸς ὑπῃνίξατο.* || Apud Aretham identidem *ὑπαινίττομαι* pro Significo, Figurate dico, *χαρακτηρίζω*. Bud. [Plut. 9, 61. Ælian. V. H. 12, 1. " Plut. 2, 426. Ælian. H. A. 619." Wakef. Mss. " Dionys. H. 5, 343. Abresch. Lect. Aristæn. 163. Bast. Spec. nov. Ed. Aristæn. 35. Toup. Opusc. 2, 233." Schæf. Mss. Const. Manass. Chron. p. 304. 309. in Meursii Opp. T. 7. Himer. Ecl. 5, 24.]

AIΞ, *αἰγὸς, ἡ*, Capra. Interdum et *ὁ αἴξ*, Caper, ut ap. Herod. 2. *Σέβονται δὲ πάντας τοὺς αἶγας οἱ Μενδήσιοι.* Sic et ap. Aristot. de Nat. Anim. 3. et de Gen. Anim. 4. *Αἰγὶ φυσῶντι τὸ πῦρ.* Eust. vult Attico more in masc. genere usurpari. Dicuntur autem *αἶγες*, tam *ἔριφοι*, Recens natæ capræ, quam *χίμαροι*, Quæ sunt anniculæ vel mediæ ætatis; et Adultæ, *τράγοι*. Sed *τράγοι* mares duntaxat appellantur. Vide Schol. Theocr. Sunt qui velint ab Hom. has, *προγόνους* appellari, medias *μετάσσας*, alias *ἕρσας*. Fieri autem aiunt *αἴξ* a v. *ἀΐσσω*, ut sit primum *ἄϊξ*, deinde per synæresin *αἴξ*. *Αἴξ ἄγριος*, Caper sylvestris, Aristot. de Nat. Anim. 8, 28. et ap. Hom. sæpe: *αἴξ ἀγρία*, Capra sylvestris aut agrestis, uno verbo, Caprea. Apud Hom. autem *ἄγριον αἶγα* possumus de utrolibet sexu intelligere; nam *ἄγριος* pro *ἀγρία* usurpatur aliquando. || *Ἀπὸ τῆς αἰγὸς* denominata fuerunt varia loca, ut *Αἰγὸς Ἕλος, Αἰγὸς Ποταμοὶ*, [" *Αἰγὸς Ποταμοὶ*, ad Herod. 745." Schæf. Mss. * *Αἰγοποταμίτης*, Lobeck. ad Phrynich. Ecl.] *Αἰγόσθενα*, de quibus vide in Dictionariis propr. Nom. " Unde *ἐθνικὸν* est *Αἰγοσθενεὺς*, ap. Athen. et Steph. B."

Αἴξ, Capra, Signum cœleste, videlicet stella in sinistro Aurigæ humero, ut inquit Proclus. *Αἴξ οὐρανία*, Capra cœlestis, Proverbium ap. Suid. et Eust., cujus meminit et Erasmus.

Αἴξ, Avis quædam in aquis versans. Citatur ex Arist. de Nat. Anim. 8, 3. Capella vertitur a Gaza. [Schneider. ad Aristot. H. A. 3, 601.]

Αἴξ, Fluvius quidam juxta Sestum, ap. Herod. 9. *ὑπὲρ Αἰγὸς ποταμοῦ.*

[*Αἴξ*, Biel. Thes. " Ad Anton. Lib. 187.: Verh. p. 300. Fischer. Ind. Palæph. Heyn. Hom. 4, 222. 7, 376. *Ὁ, ἡ*, Fischer. ad Weller. 1, 386. *Αἰγὸς Ποταμοί*, ad Diod. S. 1, 627. (Lex. Xenoph.) *Κἂν αἴξ δάκοι*, Jacobs. Anth. 10, 219. *Ἐς αἶγας*, Boissonad. in Philostr. 531. *Αἶγες ἄγριαι*, Pausan. 1, 421. *Δοραὶ αἰγῶν*, Brunck. ad Poët. Gnom. 276. Mascul., Ilgen. ad Hymn. 613. *Αἴξ τὴν μάχαιραν*, Jacobs. ad Anthol. 1, 1. p. 19. Meretricis cognomen, Heyn. ad Apollod. 1164." Schæf. Mss. " Eust. Od. p. 349, 50. *Τοὺς αἶγας τοὺς ἄρρενας τράγον* in oraculo intelligebant, Pausan. 327." Valck. Mss. Gregor. Cor. 423. 668. 699. *Αἶγα θύειν*, Aristot. Eth. 222. Schol. Theocr. 1, 1.]

[* " *Αἶγα, ἡ*, i. q. *αἴξ*. Anon. de Vocc. Anim. ap. Valck. Anim. in Ammon. 230. cf. Hygin. Fab. 87. Poët. Astronom. 2, 13. unde corrigendus Eratosth. in Catast. 13." Passow. Symb. ad Schneideri Lex., in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 99.]

" *Αἰζωνεὺς*, et plur. num. *Αἰζωνεῖς*, dicuntur *οἱ* " *τῆς Αἰζωνηΐδος φυλῆς δημόται*: est enim *Αἰζωνὴς*, " *δῆμος φυλῆς τῆς Κεκροπίδος*. Porro, quoniam hi " *Αἰζωνεῖς ἐκωμῳδοῦντο εἰς βλασφήμους*, A comicis " taxabantur ut maledici et infamatores, inde factum " est ut *αἰζωνεύεσθαι* dictum fuerit *τὸ κακῶς λέγειν*, " Maledicere. Ita Harpocr. qui etiam e Platone " *περὶ Ἀνδρείας* hæc verba affert, *Οὐδὲν ἐρῶ πρὸς* " *ταῦτά γ', ἔχων εἰπεῖν, μή με εἴποις* [*εἴπῃς*] *Αἰζωνέα* " *εἶναι*, Ne dicas Æzoneum me esse et maledicum." [Vide Jac. Gronov. ad h. l. et Plat. Lachete ap. Ruhn. ad Tim. 15.]

" *Αἰξωνεὺς, έως, ὁ*, Caprarum emtor, *ὁ τὰς αἶγας* " *ὠνούμενος*, Suidæ. Alioquin *Αἰξωνεὺς* dicitur *φυλέτης* " s. *δημότης τῆς Αἰξωνηΐδος φυλῆς*: nam *Αἰξωνῆς* di" cebatur *δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς*. Porro quo" niam hi *Αἰξωνεῖς ἐκωμῳδοῦντο ὡς βλάσφημοι*, Taxa" bantur veluti maledici et obtrectatores, inde factum " est ut *αἰξωνεύεσθαι* vocarint *τὸ κακῶς λέγειν* et *τὸ* " *κατηγορεῖν βλασφημοῦντα*, facta nimirum transla" tione *ἀπὸ δήμου τῶν Αἰξωνέων*, quia uti *βλάσφημοι* " in Comœdiis perstringebantur. Itidemque *Αἰξω*" *νεὺς* dicitur *ὁ βλάσφημος*, et *Αἰξωνεία, ἡ βλασφη*" *μία*, ut docet Suid. Supra per ζ ex Harpocr. ha" buimus *Αἰζωνεὺς* et *Αἰζωνεύεσθαι*. Sed præfe-

" renda hæc ap. Suid. scriptura videtur, cum series " alphabetica eam confirmet, habeaturque ap. Ari- " stoph. etiam. Rursum ap. Suid. prædicat quidam " *Αἰξωνίδα τρίγλην*, quoniam hæ videbantur esse " *κάλλισται καὶ τῶν ἄλλων διαφέρειν*. Nominatæ au- " tem videntur *Αἰξωνίδες* a tribu illa *Αἰξωνηΐδι*, ut " supra *Αἰγιλίδες ἰσχάδες* ab Ægilia tribu."

[" *Αἰξωνεὺς*, Timæus 15. et Ruhnk. ubi et de **Αἰξωνή*. Valck. ad Ammon. 117. Diatr. 292. Wyttenb. Select. 413. Heindorf. ad Lys. p. 7. *Αἰξωνεύεσθαι*, Brunck. Aristoph. 1, 212." Schæf. Mss. * *Αἰξωνικὸς, ἡ, ὸν*, J. Poll. 6, 63.]

[* " *Αἰγοβάτης*, (*ου, ὁ*,) Dorv. ad Char. 222. Valck. Anim. ad Ammon. 41. Toup. Opusc. 1, 382. 2, 277. Jacobs. Anth. 6, 65. Jacobs. Anim. 312. Lobeck. Ajac. p. 313." Schæf. Mss. Meleag. 49. Hermann. in Censura Novi Thes. Gr., Classical Journal 35, 186.: et Editores in Obss. in Hermanni Censuram, ibid. 37, 109.]

Αἰγοβοσκὸς, (*ὁ*,) Caprarius, Caprarum pastor, i. q. *αἰγοβότης*. In VV. LL. *παροξυτόνως* scribitur *αἰγοβόσκος*, sed malo *αἰγοβοσκὸς*, ut *πορνοβοσκός*. Plane enim eadem est formatio. [" Steph. B. 626." Wakef. Mss. " Toup. Opusc. 2, 66. Valck. ad Herod. 57." Schæf. Mss.]

[* *Αἰγοβότης*, i. q. *αἰγοβοσκός*. " Lobeck. Ajac. p. 313." Schæf. Mss.]

[* *Αἰγογενὴς, έος, ὁ, ἡ*, Caprigenus, Gl.]

Αἰγοδίωξ, ωκος, ὁ, Capras persequens, Qui capras persequitur, Caprisequus vulgo exponitur. Fit ab *αἴξ* et *διώκω*. Sed est rarissimum vocab., et quidem duram compositionem habens. Perinde est enim ac si pro *ἐργοδιώκτης* diceret quis *ἐργοδίωξ*. Scribi etiam posset fortasse *αἰγοδιὼξ, αἰγοδιῶκος*. [Etym. M. 451. Lobeck. ad Phrynich. Ecl.]

[* *Αἰγόδορος, ὁ, ἡ*. Oppian. H. 5, 355. *ἀντὶ δὲ ῥινῶν Αἰγοδόρων*, Utribus e pellibus caprinis.]

Αἰγοθήλης, ου, ὁ, Caprimulgus, Avis quædam a capræ uberibus sic dicta; nam *θηλὴ* Uber significat, s. Mammam. [Glossæ: *Αἰγοθῆλαι·* Caprimulgi. " Ælian. (H. A. 3, 39. 16, 22.)" Wakef. Mss. " Ad Anton. Lib. 135." Schæf. Mss. Omnino v. ad Antig. Caryst. p. 89—90.]

" *Αἰγοθὴς*, Etymologo *ὁ αἰγοθήλας*, Caprimulgus, " itidemque Lex. meo vet. in quo derivatur a *θῶ*, " significante *θηλάζω*."

[* " *Αἰγοθηράω*, Capras venor, Ælian. H. A. 787." Wakef. Mss. In Schneideri Lex. non legitur.]

" *Αἰγίκερας*, i. q. *αἰκόκερας*, Fœnumgræcum, *τῆ-* " *λις*, Hesych." " *Αἰγόκερας*, ut *αἰγίκερας* supra, " Fœnumgræcum, quod Columella et Plin. Siliciam " etiam et Siliculam vocant, Græci præterea *τῆλιν* " et *βούκερας*. Plin. sub finem lib. 24. Nec fœno- " græco minor auctoritas, quod Telin vocant, alii " Carphos: aliqui Buceras, alii Ægoceras, quoniam " corniculis semen est simile: nos Siliciam." [Plin. 18, 16. " Galen." Wakef. Mss.]

Αἰγόκερως, ωτος, ὁ, Capricornus. Interdum secundum Atticam declinationem *αἰγόκερων* pro *αἰγοκέρωτα* habet in accusativo, quo utitur Lucian. Sic et Plut. *αἰγόκερῳ* in dativo dixit pro *αἰγοκέρωτι*, ubi scribit, *Ἐπὶ δ' αἰγόκερῳ ὑδροχόος*. || Tradunt quidam et Fœnogræcum significare. [Plut. 9, 486. " Thom. M. 193. Wakef. Ion. 83. Sylv. Cr. 4, 77." Schæf. Mss. Glossæ: *Αἰγόκερως·* Capricornus. *Αἰγόκερως Πὰν*, Philodem. 28.: vide et *Αἰγοπίθηκος*. A Pane distinguitur in Eudocia p. 30. Orac. p. 316. 343.]

Αἰγοκερεὺς, έως, ὁ, pro *αἰγόκερως*, unde *αἰγοκερῆος* gen. Ionicus ap. Arat. *Νειόθι δ' αἰγοκερῆος ὑπὸ πνοιῇσι νότοιο*, Cic. interpr., Volvitur inferior Capricorno Piscis ad Austrum. [Arat. 284. 286. 292. 316. 501. 538. 547. 684. 689. 702. " Dorv. ad Char. 254. 776. Manetho 2, 93." Schæf. Mss. Gerhard. Lect. Apoll. 161.]

Αἰγοκέφαλος, ὁ, ἡ, Capriceps, i. e. Caprinum caput habens. Sed peculiariter ita vocatur Avis quædam ab Aristot. de Nat. Anim. 2, 22.

" *Αἰγόλεθρος*, (*ὁ*,) Herba capris noxia et exitiosa, " VV. LL. Videndum tamen, annon et adjective " significet Capris noxius et exitiosus, Capris perni- " ciem afferens." [Vide Antig. Caryst. p. 30. ubi est * *αἰγόλεθρον, τὸ*, et Schneider. Lex.]

[* *Αἰγομελὴς, έος, ὁ, ἡ*, Caprina membra habens. Orph. Hymn. in Pan. 10, 5.]

Αἰγονόμος, ὁ, Caprarum pastor. Anthol. (Leon. Alex. 12.) *Ἦλθε* * *φιλοκρήμνων αὖλιν ἐς αἰγονόμων*. || Item Locus aliquis dicitur *αἰγονόμος*, tanquam Pascens capras, quod pascua capris suppeditet, qua signif. *αἰγονόμος Μυκάλη* vocatur [ab Erycio 15.] Sic et *αἰγίβοτος* utrumque significat, ut paulo post docebimus. [" Jacobs. Anth. 9, 94. Adject., Dionys. H. 1, 93." Schæf. Mss. Orph. Hymn. 11=10, 8. " Leon. in Jacobs. Anth. 13, 673." Boissonad. Mss. Glossæ: *Αἰγονόμος·* Caprarius.]

[* " *Αἰγονομέω*, Capras pasco. Etym. M." Wakef. Mss.]

Αἰγονομεὺς, έως, ὁ, i. q. *αἰγονόμος*, unde *αἰγονομῆες* ap. Nicand. [Al. 39. Anal. 1, 235. " Oppian. H. 4, 313." Wakef. Mss.]

Αἰγονόμιον, τὸ, Grex caprarum, ut *αἰπόλιον* ab *αἰπόλος* appellatur. [" Hesych. Pseudo-Did. Il. B. 474." Wakef. Mss. " Bekkeri *Συναγ. Λεξ. χρησ.* 356." Boissonad. Mss. Adde Suid. 1, 655. Zonar. 87.]

Αἰγόνυξ, υχος, ὁ, ἡ, Ungulas habens caprinas. Anthol. [Epigr. adesp. 263. * *Αἰγώνυξ*, Leon. Tar. 34. " *Αἰγόνυξ* et *αἰγώνυξ*, Jacobs. Anth. 7, 93." Schæf. Mss. *Αἰγώνυξ* et *αἰγόνυξ*, ad Anthol. Pal. 131.]

[* *Αἰγοπίθηκος, ὁ*. Philostorg. H. E. 3, 11. *Παρ' αὐτοῖς δέ ἐστι καὶ ὁ λεγόμενος αἰγοπίθηκος, πίθηκός τις ὤν. Μυρία γάρ ἐστι γένη πιθήκων.* * *Ἀρκοπίθηκοι γάρ εἰσιν ἐν αὐτοῖς, καὶ* * *λεοντοπίθηκοι, καὶ κυνοκέφαλοι, καὶ ἄλλαις πολλῶν ζώων ειδέαις*, (" non dubito, quin scr. sit, *ἄλλαις καὶ ἄλλαις πολλῶν ζώων ειδέαις*, id enim est longe elegantius," Vales.) *τῆς πιθηκείας μορφῆς ἐπιμιγνυμένης· καὶ δῆλον ταῦτά ἐστι, πολλῶν εἰς ἡμᾶς κομιζομένων· οἷς δὴ καὶ ὁ* * *πὰν ἐπικληθεὶς ὑπάρχει, ὃς τὴν κεφαλὴν αἰγοπρόσωπός ἐστι, καὶ αἰγόκερως, καὶ ἐκ λαγόνων τὰ κάτω* * *αἰγοσκελής· τὴν δὲ κοιλίαν, καὶ τὸ στέρνον, καὶ τὰς χεῖρας καθαρὸς πίθηκος.*]

[* " *Αἰγόπλαστος*, (*ὁ, ἡ*,) Caprina forma factus. Empedocl. Sphær. 139. ap. Fabric. Bibl. Gr. 2, 486." Wakef. Mss.]

Αἰγοπόδης, (*ου, ὁ*,) vide paulo post *Αἰγίπους*. [" Ilgen. Hymn. 578." Schæf. Mss. *Αἰγ. Σάτυρος*, Epigr. adesp. 412. ad Anthol. Pal. 839.]

Αἰγοπρόσωπος, ὁ, ἡ, Caprinam habens faciem. [Herod. 2, 46. supra 527. d. citatus. " Ad Lucian. 1, 270. Heyn. Hom. 5, 226." Schæf. Mss. Vide Philostorg., in *Αἰγοπίθηκος* citatum. " Hesych." Wakef. Mss.]

[* *Αἰγόπυρος, ὁ*, Herbæ nomen. Theophr. H. P. 2, 9. Theocr. 4, 25. cum Schol. *Κακὸν* * *αἰγίπυρον, τὸ*, Anal. 3, 303. (Epigr. adesp. 705.) Vide Nostrum et nos in *Αἰγίπυρος*.]

[* *Αἰγοσκελὴς, έος, ὁ, ἡ*, Caprinis cruribus. Vide *Αἰγοπίθηκος*.]

[* *Αἰγοτριβὴς, έος, ὁ, ἡ, ἀτραποὺς* Dionysii Hal. Epitome 19, 12.]

[* *Αἰγοτριχέω*, Caprarum in morem hirtus sum. " Ad Diod. S. 1, 179." Schæf. Mss. Strabo 1177. *πρόβατα αἰγοτριχοῦντα*.]

Αἰγοφάγος, ὁ, ἡ, Caprivorus, Capram s. Capras vorans, aut edens. || Peculiariter autem Juno ita vocabatur ap. Spartanos, quod ap. eos capræ illi immolarentur. [" Pausan. 1, 397." Schæf. Mss. " Pausan. 246. Nicand. in Etym. M. 27. (vide Ther. 273.)" Wakef. Mss.]

Αἰγόφθαλμος, ὁ, ἡ, Caprinos oculos habens. || Est etiam Gemmæ nomen, sicut et *λευκόφθαλμος, τριόφθαλμος, λυκόφθαλμος*.

[* *Αἰγιβάτης, ου, ὁ*, i. q. *αἰγοβάτης* Pind. Fr. p. 90. ap. Strab. 17, 1, 19. cf. Hermann. de Metr. Pind. 122. Theocr. Epigr. 5. Suid. 2, 301. " Meleag. (Epigr. 49.) ap. Salmas. ad Solin. 30." Kall. Mss. Philipp. Thess. 7. Nicarch. 8, 2. 9, 1. Vir gregis, Toup. Emend. 3, 168. *Αἰγιβάτης* et *αἰγοβάτης* de hirco, caprariis, Pane, ad Anthol. Pal. 739. " Meleag. xxvii, 2. Jacobs. p. 66. Jacobs. Anth. 7, 149. 197. 9, 146. 10, 27. Wakef. ad Virg. Georg. 135. Bibl.

der Alt. L. u. K. vi. p. 79. Toup. Opusc. 2, 277. Valck. ad Theocr. 295. ad Charit. 240." Schæf. Mss.]

[* Αἰγίβοσκος, i. q. αἰγοβοσκός. Zonar. 76. quem exscripsit Phavorinus. Vide Αἰγίβοτος.]

[* Αἰγίβοσις, ἡ, Leon. Tar. 56. "Jacobs. Anth. 7, 114." Schæf. Mss.]

Αἰγιβότης, ου, ὁ, Caprarius; nam ut αἰγελάτης, nomen paulo post sequens, dicitur Caprarius, ab agendis capris, ita αἰγιβότης idem a pascendis capris. || Αἰγιβότης σκόπελος, A capris depastus, exp. vulgo in hoc Leon. (Tar. 35.) versu, Ὥστε τὸν αἰγιβότην Πὰν κατέχεις σκόπελον. Sed αἰγίβοτος quidem ita posset accipi fortassis; at αἰγιβότης nullo modo passive potest sumi. Quare expono αἰγιβότην σκόπελον Qui capras pascit, i. e. Qui capris pascua suppeditat. Ex αἴξ et βότης nomine facto a v. βόσκω. ["Jacobs. Anth. 7, 197. Valck. ad Theocr. 295. ad Herod. 411." Schæf. Mss.]

Αἰγίβοτος, ὁ, ἡ, Capras pascens, Capris pascua suppeditans, ut αἰγίβοτος γῆ. Sic autem dicitur ut βούβοτος, et ἱππόβοτος. Od. N. (246.) Αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος: Δ. (605.) Οὐδέ τι λειμὼν Αἰγίβοτος. Hesych. autem, αἰγίβοτον, inquit, Quæ capras potest βόσκειν, Pascere, et per hoc intelligunt Montanam. Diodor. Sard. (6.) Αἰγιβότου Σκύροιο λιπὼν πέδον, ubi optime Scyro insulæ epithetum hoc tribuitur. Nam, ut est ap. Athen. (28. e Pindaro,) Σκύριας δ' ἐς * ἄμελξιν γάλακτος Αἶγας ἐξοχωτάτους. ["Jacobs. Anth. 9, 80. Lennep. ad Phal. 77." Schæf. Mss. "Nonn. Dionys. 1, 368. 14, 301." Wakef. Mss. Oppian. H. 2, 462. Harpocr. 177. Αἰγιβότος et αἰγίβοτος, Passow. in libro, cui titulus, Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher, p. 55. Zonar. Αἰγίβολος γῆ· ἐγὼ δὲ λέγω αἰγίνομος, αἰγίβοσκος, ἡ ἐπιτηδεία αἶγας βόσκειν. "Sic tres Codd. mei. (Cf. Phav.) Suidas, αἰγίβοτος. Mirus illorum in eodem vitio consensus. Sed en quartum idem habentem, Lex. Reg. Ms. cujus glossam Albert. ad Hes. excitavit." Tittm.]

Αἰγίκνημος, ὁ, ἡ, ad verbum, Capricrus, si ita dici posset, ut dicitur Capripes. Nam et αἰγίκνημος epithetum est Priapi in Anthol. (Agath. 43.) sicut αἰγίπους, Capripes, Panis, Faunorum, atque Satyrorum. Est autem Græcis κνήμη Crus. ["Agath. 28. Toup. Opusc. 2, 214." Schæf. Mss.]

"Αἰγικορεῖς, Caprarii, Qui capras satiant s. pa-
"scunt, et generalius etiam Aliorum pecorum pastores.
"Olim Athenis, cum tribus adhuc nomina gererent
"sumta ἀπὸ τῶν γενῶν, εἰς ἃ διῃρέθησαν οἱ βίοι, τὸ
"μάχιμον vocabatur ὁπλῖται, τὸ ἐργατικὸν autem,
"ἐργάδεις: γεωργοί, Ii qui terram colebant, et αἰγι-
"κορεῖς, οἱ ἐπὶ νομαῖς καὶ προβατείαις διατρίβοντες, ut
"tradit Plut. Solone 166." ["Musgr. Ion. 1577." Schæf. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl.]

Αἰγίλιψ, ιπος, ὁ, ἡ, ut πέτρα αἰγίλιψ, Il. I. (15.) N. (63. Π. 4.) αἰγίλιπος πέτρης, Petra, quæ a capris relinquitur, præ altitudine, ὥστε ὑπὸ τοῦ ὕψους καὶ τὰς αἶγας λείπεσθαι αὐτῆς ἐπιβαίνειν, inquit Suid. Non satis apte tamen dicitur Latine petra relinqui a capris, hac in signif. pro, ejus fastigium non posse eas consequi et attingere. Græci autem dicunt nos ἀπολείπεσθαι cum gen., de eo quod nequimus assequi. Possit vero et simpliciter accipi Relinqui, ut sit, Petra quæ a capris relinquitur, i. e. A qua capræ recedunt, cum eam se vident non posse conscendere. Afferuntur vero et aliæ etymologiæ hujus epitheti αἰγίλιψ, sed et ap. Athen. hæc confirmantur, ubi scribitur, ut a τέτριμμαι fit οἰκότριψ, sic αἰγίλιψ fieri a λέλειμμαι. [Pers. Epigr. 8. Antiphil. 30. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. Lycophro 1325. "Wassenb. ad Hom. p. 82. Jacobs. Anth. 8, 15. Heyn. Hom. 4, 346. 5, 528. 7, 138." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 801. Niceph. Greg. ap. Hermann. Gr. Gr. 321. Nicand. Th. 857. ubi v. nott. Lucilius ap. Gell. 16, 9.: * Αἰγίλιποι montes, Ætnæ omnes, asperi Athones.]

Αἰγίλωψ, ωπος, ὁ, Vitium oculi. Etiamnum in angulo, inquit Cels. 7, 7. qui naribus propior est, ex aliquo vitio quasi parva fistula aperitur, per quam pituita assidue distillat: αἰγίλωπα Græci vocant; idque assidue male habet oculum, etc. Diosc. 2. Χοιράδας καὶ αἰγίλωπα ὠφελεῖ: 5. Αἰγίλωπες ἀρχόμενοι, Oculorum fistulæ, interpr. Marc. Virgilio. Αἰγίλωψ, inquit Gorr., est apostema inter majorem oculi angulum et nares ruptum atque exulceratum, antequam enim disruptum exulceretur, ἀγχίλωψ vocatur, auctore Paulo, quod aliquando neglectum parvam fistulam aperit, per quam pituita assidue distillat; idque etc. Pauli locus, quem intelligit Gorr., est hic, lib. 3. Πρὶν δ' εἰς ἕλκος ῥαγῆναι τὸ ἀπόστημα, ἀγχίλωψ λέγεται. E quo loco annotatur et in VV. LL. αἰγίλωπα dici Tumentem abscessum in angulo oculi, qui est ad nares, suppurantem; ἀγχίλωπα autem vocari eundem, cum disruptus fistulæ modo distillare cœperit; confundi tamen hanc differentiam. Additur et sonare αἰγίλωπα, Caprinum oculum, a vitio, quod capris fere proprium et perpetuum sit: ἀγχίλωπα vero, ab ἄγχι et ὤψ ὠπὸς, quod prope oculum oriatur. Dicitur et αἰγιλώπιον forma deminutiva, non tamen et significatione, pro αἰγίλωψ. Diosc. 2. Αἰγιλώπια ἰᾶται. Ibid., Αἰγιλώπια ἀρχόμενα θεραπεύει. Gorr. autem habet Αἰγιλώπη, non Αἰγιλώπιον. [Amaltheum Castello-Brun. HSt. Lex. Med. 195. Theoph. Nonn. 52. P. Ægin. p. 73.]

Αἰγίλωψ, Avenæ quoddam genus, quod specialiter Lat. Festucam appellant. Spica illi ante messem decidit, ita ut spicilegii tempore spica ipsa inanis et orba grano, vanescensque culmus, quasi festuca reperiatur. Unde inditum illi a Latinis Festucæ nomen fuisse verisimile est. Eamque ob id Virgil. Sterilem avenam appellasse videtur, frugum pestes enumerans hoc versu, Infelix lolium et steriles dominantur avenæ. Sic autem fortasse dicta est Græcis, quod illita cum farina herba τῷ αἰγίλωπι oculorum vitio medeatur. Hæc Gorr. Cujus sententiam mihi comprobare videtur hic Theophr. locus de pestibus frugum ante Virgilium hæc scribentis, C. P. 5. Καὶ ὅσα δὴ συγγεννᾶται καθ' ἕκαστον σπέρμα, οἷον αἶρα καὶ αἰγίλωψ ἐν πυροῖς καὶ κριθαῖς, Et quæcunque nascuntur una cum unoquoque semine, ut lolium et αἰγίλωψ in tritico et hordeo. Eidem Theophr. 8, 8. αἰγίλωψ rursus est Herba, quæ hordeum enecat. In VV. tamen LL. additur esse etiam ap. Eund. non Avenam, sed Frugem, qua vescuntur equi. Vide Βρόμος.

Αἰγίλωψ, Plinio Arboris glandiferæ species, quæ fert panos arentes, muscoso villo canos, etc. In VV. LL. αἰγίλωψ, Cerrus, species roboris s. quercus, e Theophr. H. P. 3, 9.

[Αἰγίλωψ, Avena, Gl. "Avena Catonis 37, 4. n. Avena sterilis Linnæi. Theophr. H. P. 8, 7, 9. Diosc. 4, 139. Theophr. C. P. 4, 7." Schneider. Lex. "Avena sterilis, αἰγίλωψ Theophr. H. P. 8, 7, 9. (Diosc. 4, 139.) ob culmorum copiam et molem terram extenuare dicitur. Quercus ægilops, αἰγίλωψ Theophr. H. P. 3, 9." Sprengel. H. R. H. 80. 104. 159. Nicand. Th. 857. ubi v. Schneider.]

Αἰγινόμας, dictus fuit quidam, quod, cum infans expositus fuisset, eum capra suis uberibus nutrisset.

[* "Αἰγινομεὺς, (Caprarum pastor,) Heringa Obs. 271. Leon. Tar. 56." Schæf. Mss. Ad Anthol. Pal. 182.]

[* Αἰγινόμος, ὁ, ἡ, Capras pascens. "Jacobs. Anth. 9, 94. Muc. Scæv. (2, 265.) Αἰγίνομος, de plantis, quas capræ depascunt, Ruhnk. Ep. Cr. 120." Schæf. Mss. Eryc. 15. Leon. Alex. 12. "Euseb. P. E. 426. Lex. Ms. in Hes." Wakef. Mss.]

Αἰγίοχος, ὁ, ἡ, Jupiter ἐπιθετικῶς dicitur ab αἴξ, et ὀχὴ, Alimentum, quod eum capra aluerit, nomine Amalthea. Secundum alios autem, e quibus est Hesych., αἰγίοχος appellatur quasi * αἰγιδοῦχος, i. e. αἰγίδα ἔχων, Ægida tenens, s. gestans. Quid autem sit Ægis, supra dictum fuit. Est autem frequentissimum hoc epithetum ap. poëtas, et Hom. præsertim. Il. B. (348.) Διὸς αἰγιόχοιο. Vide Lactant. et Cornut. ["Heyn. Hom. 4, 71. 222. 399. Clark. ad Il. A. 202. Græv. Lect. Hes. 628. ad Diod. S. 1,

387." Schæf. Mss. Fischer. Ind. ad Æschin. Socr. Dial. Orph. Lith. 257.]

Αἰγίπαν, ανος, ὁ, Capripan, ad verbum, i. e. Pan semicaper, ut ab Ovidio appellatur, ut qui dimidia parte similis capro esset. Compositio manifesta est. [Αἰγίπαν et Ἑρμόπαν extant ap. Arcad. Grammat. Ms. "Galei Myth. 122. Eratosth. 10." Wakef. Mss. Salmas. ad Solin. 294. a. Plutarch. 7, 236. Horat. Carm. 1, 17, 2. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. Glossæ: Αἰγίπαν· Semicaper.]

[* "Αἰγίπλαγκτος, Mons Megaridis, teste Schol." Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 294.]

Αἰγίπους, οδος, ὁ, ἡ, Capripes, Caprinos pedes habens, epithetum Panis, interdum et Faunorum, ac Satyrorum. [Salmas. ad Solin. 294. a. Herod. 4, 25. "Toup. Opusc. 2, 104. Wessel. ad Herod. 291." Schæf. Mss.] Dicitur ET Αἰγιπόδης, (ου, ὁ,) pro eodem. Item Αἰγοπόδης in Anthol. αἰγοπόδης Σάτυρος, [Epigr. adesp. 412. Paul. Silent. 47.: Πὰν, Nicarch. 8. "Jacobs. Anth. 10, 27. Ilgen. Hymn. 578." Schæf. Mss. Ad Anth. Pal. 533. Hom. Hymn. in Pan. 37.]

Αἴγαγρος, ὁ, ἡ, Caprea, Capra, vel Caper sylvestris, pro αἲξ ἄγριος. Dicitur et Αἰγάγριος, sed αἴγαγρος malim, ea forma qua σύαγρος ap. Hom. pro σῦς ἄγριος. ["Αἴγαστρος (corrupte legitur in) Catena in Job. 39. p. 556. ad Hesych. 136." Kall. Mss. Oppian. C. 1,72. 2,338. Αἰγάγριος extat ad Greg. Cor. 699. ubi v. Schæf. "Αἴγαγρος, Wessel. Probab. 281. Heyn. Hom. 4, 455." Schæf. Mss. Biel. Thes. Glossæ: —Αἴγαγρος· Caper, Caprifer. * Αἰγάγριον· Hæc Capriola.] "Apud Hesych. post Ἄγριοι λιμένες, legitur "etiam Αἰγαγρίονα· ἄγριον αἶγα, Capram sylvestrem, "s. Rupicapram, ut Plin. vocat. Sed forsan pro eo "reponendum αἰγάγριον: alioqui αἰγαγρίονα esset a "nom. sing. αἰγαγρίων."

Αἰγελάτης, ου, ὁ, Caprarius, in Anthol. (Philipp. 7. Epigr. adesp. 262.) q. d. Caprarum agitator, Qui videlicet caprarum gregem agit. Dico autem Agit, Virgilium sequens, Ecl. 1. en ipse capellas Protenus æger ago. Sic Agere jumentum per campum Cicero dicit. Livius, Agere præ se armenta. A Græcis vero ut αἰγελάτης Caprarius dicitur ab agendis capris, ita βοηλάτης Bubulcus, ab agendis bobus. Nam ἐλάτης nomen est verbale ab ἐλάω. ["Plut. 3, 713." Wakef. Mss.]

Αἰγώνυχον, τὸ, Herba, quæ etiam ἐξώνυχον et ἡράκλεια et λιθόσπερμον appellatur, ob seminis ejus firmitudinem, vel, ut alii ap. Diosc. (3, 158.) vertunt ἰσχὺν, Duritiem, ut quod videlicet ungulas caprinas duritia referat. Ex αἲξ et ὄνυξ, mutato ο in ω.

Αἰγωπὸς, ὁ, (ἡ,) Habens oculos caprinos. Aristot. de Gen. Anim. 5. Καὶ γὰρ γλαυκοὶ καὶ χαροποὶ καὶ μελανόφθαλμοί τινές εἰσιν, οἱ δ' αἰγωποί. Ibid. αἰγωπὰ ὄμματα, Caprinos oculos: Ἔνια δὲ ὄμματα αἰγωπὰ, καθάπερ τὰ τῶν αἰγῶν. Ubi notandum αἰγωπὰ ὄμματα eodem pleonasmi genere dici, quo οἰκοδομεῖν οἶκον. Nam αἰγωπὸς componitur ex αἲξ, et ὢψ ὠπὸς, Oculus. ["Schol. Theocr. 1, 3." Wakef. Mss.]

Αἴγειος, ὁ, ἡ, Caprinus, Hircinus. Il. Γ. (247.) Od. Ζ. (78.) Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ, In utre hircino. Apud Athen. 14. τυρὸς αἴγειος, Caseus caprinus: κρέατα αἴγεια, Carnes caprinæ, vel Hircinæ.

Αἴγεος etiam dicitur pro αἴγειος, eodem modo quo ἀργύρεος et χρύσεος. Ab αἴγεος autem fem. αἰγέη, quod absolute nonnunquam ponitur, pro Pellis caprina, sub. videlicet nomine δορὰ, ut cum dicitur κυνέη, λυκέη, et per contr. αἰγῆ, ut λεοντῆ. Herod. Melpom. (4, 189.) Αἰγέας γὰρ περιβάλλονται ψιλὰς περὶ τὴν ἐσθῆτα θυσανωτὰς αἱ Λίβυσσαι, Pelles caprinas. Alii, Lora e pelle caprina.

["Αἴγειος, ad Lucian. 2, 230. (Fem.) * Αἰγείη, ad Herod. 384. (Od. 24, 230. Theoph. Nonn. 77. 90.) Αἰγέη, Wessel. Diss. Herod. 11. ad Herod. 364. Valck. Callim. 288." Schæf. Mss. Αἴγειος, Apoll. R. 4, 1348. Schleusner. Lex. in N. T. Glossæ: Αἴγειον· Caprina. Αἴγεια· Caprina. Αἰγεῖος· Capreus, Rimus.]

[* Αἰγειοειδὴς, et ὑποκοριστικῶς, e recentiorum scriptorum more, * Αἰγιοειδὴς, Pelli caprinæ similis. Eudocia 29. de Ægide: Πλάττεται δὲ ἀπὸ ὕλης τιμίας αἰγιοειδὲς, ἤτοι μηλωτῇ ἐοικός.]

[* "Αἰγειοπράτης, ὁ, Olympiod. Comm. in Gorg. 41." Routh. Mss. Reines. Ep. ad Nesteros p. 19.]

Αἰγινόεις, εσσα, εν, adj. poët. Capris abundans. Hom. Hymn. in Pan. (12.) Πολλάκι δ' αἰγινόεντα διέδραμεν οὔρεα μακρά. ["Sed præstat legere ἀργινόεντα, neque alibi vox occurrit." Maltb. Lex. Gr. Pros. 29. Vide Interprr. Αἰγινόεις, quam formam respuit Gr. linguæ ratio, Schneider. in Lex. suum recepit.]

Αἰγίσκος ET Αἰγίδιον, forma demin. Caper juvenis, qui Lat. dicitur Hœdus, Græcis alio nomine, et quidem usitatiore, ἔριφος. Αἰγίδιον citatur e LXX. Interpr. Αἰγίσκος autem ap. Hes. habetur, qui dicit esse αἶγα ἐκτομίαν, ita enim leg. est ap. eum, non ἐκτομέαν, qui error et in VV. LL. servatus est, i. e. Caprum castratum. ["Hesych. v. Αἰπολίον, Alc. p. 312." Wakef. Mss. "Τῶν αἰγιδίων ὄζειν, Hircum olere, Toup. App. in Theocr. 35 (=471. Heind.)" Schæf. Mss. Pherecr. ap. Athen. 648. Αἰγίδιον, ἡ μικρὰ αἲξ, Pseudo-Herod. Partitt. 27. Tittmanni Glossæ Iatr. Ms. cxx. * Σπύθηρα· τῶν αἰγιδίων ἡ κόπρος στρογγύλη. Pro quibus verbis Bernardi apographum exhibebat: Σπύθηρα· τῶν αἰγιδίων ἡ κοπροστρογγυλον. Vide Nostrum in Σπυραθία. Amaltheum Castello-Brun. Biel. Thes.]

["Αἰγίδιον, Nomen collyrii, quo fluxiones commode sisti possunt, quod genus στατικὸν appellant. Descriptio habetur ap. Aëtium, citante Gorr. Αἰγοπρόσωπον, i. q. αἰγίδιον, Nomen collyrii, Gorr." Amaltheum Castello-Brun.]

Αἰγὶς, ίδος, ἡ, Pellis caprina, i. q. αἰγέη. Sed αἰγέη dicitur forma possessivi nominis, αἰγὶς autem forma deminutivi. In Herod. loco proxime citato, pro αἰγέας, sunt qui legant αἰγίδας, utrolibet nomine Pelles caprinas significante. Sed Eustath. αἰγέας legit.

Αἰγὶς a poëtis Jovi tribuitur, nonnunquam et Palladi. Inducunt enim Jovem pelle Amaltheæ capræ, a qua et nutritum ferunt, amictum. Nam in hoc Virg. versu, Æn. 8, (353.) Arcades ipsum Credunt se vidisse Jovem, cum sæpe nigrantem Aegida concuteret dextra, nimbosque cieret: Serv. annotat, Aegida vocari Pellem Amaltheæ capræ, a qua nutritus fuerat Jupiter. Alii autem non ipsius Amaltheæ, sed cujuslibet alius capræ pelle amictum Jovem fingunt, quam in memoriam Amaltheæ nutricis suæ gestaret. Idem Virg. ibid., Aegidaque horrificam, turbatæ Palladis arma. In quem locum idem Grammat. hæc scribit:—Aegis proprie est Munimentum pectoris, æreum habens in medio Gorgonis caput; quod munimentum si in pectore numinis fuerit, Ægis vocatur; si in pectore hominis, sicut in antiquis imperatorum statuis videmus, Lorica dicitur. Hæc Serv. a quo Grammatico quæ de munimento pectoris dicuntur, cum iis conferenda sunt, quæ Hesych. e Nymphodoro refert, Νυμφόδωρος δὲ καὶ τὸν θώρακα αἰγίδα λέγεσθαί φησιν ὑπὸ Λακώνων. || Apud Hom. certe, quem imitatus est in versu proxime citato Virg., Jupiter ægide nimbos ciet. Apud Lucian. vero in Dial. Cup. et Jovis (1, 206.) ponitur αἰγὶς tanquam quæ quatiatur et vibretur ab Jove. Nam illi dicitur, Μὴ ἐπίσειε τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κεραυνὸν φέρε. Quo in loco non dubito quin Lucian. ex Hom. v. ἐπισείειν sumserit ad Il. Δ. (167.) alludens, Αὐτὸς ἐπισσείῃσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσι. Ubi Eust. annotat verbo ἐπισείειν innui αἰγίδα esse ὅπλον Jovis σειστὸν, non βλητικόν: item epitheto ἐρεμνὴν significari αἰγίδα esse Nubem densam et procellosam. Notandum est autem αἰγίδα θυσανόεσσαν ab Hom. vocari ἐπιθετικῶς, et ita dixisse Herod. Libyssas mulieres gestare αἰγίδας θυσανωτὰς, in loco paulo ante citato, in quo et αἰγέας legitur, et quidem juxta Eust., uti dictum est. Quidam autem αἰγίδα Scutum esse volunt, ut docet Eust. in hunc Il. Ο. (308.) locum, ubi de Apolline dicitur, ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν Δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ'· ἣν ἄρα χαλκεὺς Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν. Plura de hac fabulosa Aegide passim ap. Grammaticos, e quibus nonnulli nolunt αἰγίδα dici ἀπὸ τῆς αἰγὸς, ad

Amalthеam capram referendo, ut videlicet sit ejus ipsius pellis, aut certe alius quidem capræ, sed in ejus memoriam, verum αἰγίδα ab ἀΐσσω vocasse poëtas ὅπλον Jovis, a Vulcano fabricatum, ex eo, quod id ventorum turbines et procellas efficiat.

Αἰγὶς, secundum etymologiam proxime præcedentem ab ἀΐσσω, quidam Grammatici voluerunt idem esse quod καταῖξ, Procellam: item ὀξεῖαν πνοήν: et Oculorum coruscationem. Dicitur et Καταιγίς: item Αἰγίζω et Ἐπαιγίζω et Καταιγίζω: de quibus vide in Ἀΐσσω.

Αἰγὶς, Rete contextum ἐκ στεμμάτων, inquit Dionys. ap. Eustath. Idem tradit ibid. Pausanias, addens esse, τὸ ἐκ στεμμάτων πλέγμα. Sed quæ res sit hujusmodi αἰγὶς, ait Eust., aperte non significarunt. Verisimile est autem hujusmodi στέμματα esse lanea; et quæ ex iis contexta erant, non reipsa fuisse retia piscatoria, sed quædam, * αἰγιδοειδῆ, Aegidis formam habentia.

Αἰγὶς, Quiddam, quod meditullio pini arboris innascitur, si mendo carent Theophr. exemplaria, ap. quem legitur, H. P. 3, 10. Τὴν αἰγίδα τὴν καλουμένην, sed expungendus posterior articulus, ἡ θήλεια τῆς πεύκης ἔχει· τοῦτο δέ ἐστι τὸ ἐγκάρδιον αὐτῆς. Idem 5, 2. Πυκνότατα γὰρ ἔχουσι τὰ ξύλα καὶ τὰς αἰγίδας αὗται.

[Αἰγὶς, Schneider. Lex. Foës. Œcon. Hippocr. " Wessel. Diss. Herod. 11. Toup. Opusc. 2, 14. ad Lucian. 1, 334. ad Herod. 364. ad Diod. S. 1, 217. 238. Valck. Callim. 287. Musgr. Cycl. 359. Heyn. Hom. 4, 222. 276. 589. 5, 133. 6, 318. 7, 46. 57. 58. 376. 8, 194. Munimentum pectoris, Wakef. Ion. 1015. Musgr. 996. Wakef. 1443. Eumen. 407. Jacobs. Anth. 7, 229." Schæf. Mss. Spohn. Comm. de Extr. Odyss. Parte 172. 175. Procl. in Tim. 228.: Μονονουχὶ τὴν * Ἀθηναϊκὴν αἰγίδα προβεβλημένη, ἧς ἑκατὸν χρύσανοι χρύσεοι ἠερέθονται. Corrige ex Il. B. 448. Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο.]

[* " Αἰγιδοειδὴς, (ὁ, ἡ, Aegidis formam habens.) Eust. Il. 428, 53. (602.)" Wakef. Mss. * " Αἰγιδώδης, Nicet. Chon. 276, 27." Kall. Mss.]

[* Αἰγιδοῦχος extat ap. Hesych. in Αἰγίοχος citatum, pro quo legitur in Eudocia * αἰγιοῦχος, sed αἰγιδοῦχος rectius scribitur, ut κλειδοῦχος.]

Αἰγὼν, ῶνος, ὁ, Caprile. [Gl. Αἰγὼν, ἡ μάνδρα· Caprile. Schneider. Lex. in dubiorum vv. numero posuit.] At αἰγῶν circumflexa posteriore, gen. plur. a nominativo αἶγες. Est igitur αἰγῶν, Caprarum. || Αἴγων autem, genitivum habens Αἴγωνος, Pastoris nom. ap. Theocr. 4, (2. 26.) quod Virgil. ex eo translatum usurpavit in Palæmone. Fuit et Rex Argivorum hoc nomine, ut ait Plut. [" Αἴγων, Jacobs. Anth. 9, 507." Schæf. Mss.]

" Αἴγαδας, Dores vocant τὰς αἶγας, Capras, teste " Hesych."

" Αἰγαὶ, Insula Eubœæ adjacens, in qua fanum " Neptuni, ut Strabo et Hesych. tradunt. At Αἰγαὶ " πολλαὶ, Urbis nomen est ap. Steph. B. quam et " * Μηλοβότειραν nominatam fuisse ait. Τὸ ἐθνικὸν, " est Αἰγαῖος, s. Αἰγεάτης, teste Eodem. At Αἰγαῖον " πέλαγος et Αἰγαῖος πόντος, necnon Αἰγαῖον πεδίον, " dictum παρὰ Αἶγάν ποτε φερομένην ἀπὸ τοῦ περὶ " τὸ Πύθιον ὄρους, Idem tradit. Αἶγαι autem vide in " Αἶγαν." [" Αἰγαὶ, Musgr. Hel. 772. 1141. ad Diod. S. 2, 358. 563. Heyn. Hom. 6, 373. Αἰγαῖος, Troad. 1. 82. 88. Musgr. Hel. 1141. Wakef. Alc. 606. Jacobs. Anth. 8, 210. 9, 239. 507. Heyn. Hom. 4, 222. 6, 373. Boissonad. in Philostr. 283. ad Xenoph. Eph. 220. Valck. ad Hippol. p. 294. ad Herod. 548. Musgr. Alc. 598. Valck. ad Phœn. p. 80. Græv. Lect. Hes. 628. Αἰγαῖος et Ἴδαιος conf., Musgr. Troad. 1104. De accentu, Lobeck. Ajac. p. 348. Αἰγεάτης, Anthol. 3, 177." Schæf. Mss. Αἰγαῖος, Toup. Emend. 4, 349. Lycophro 402.]

" Αἰγαίων, Nomen dæmonis cujusdam, qui et " Briareus nominatur, ut testatur Hom. Il. A. (404.) " Hesychio ὁ Ποσειδῶν, Neptunus, qui paulo ante " scripserat, Αἰγαίων, ἐπιτεταμένως, ἐνάλιος θεὸς, καὶ " τὸ περὶ τὰς Κυκλάδας πέλαγος, innuens Αἰγαίωνα " nominari non solum Marinum deum, Neptunum, " sed etiam Mare illud circa Cycladas, quod tamen " Αἰγαῖον potius appellatur." [" Musgr. Alc. 598. Wakef. Alc. 606." Schæf. Mss. Hamaker. Lect. Philostr. 73. Apoll. R. 1, 1165. Lycophro 135. " * Αἰγειὼν, Callim. 1, 475." Schæf. Mss.]

" Αἶγαν, ap. Hesych. εἶδος ὑποδημάτων, Genus " calceorum, pro quo Varin. reponit Αἶγαι."

[* " Αἰγὰν, Valck. ad Phœn. p. 65." Schæf. Mss.]

" Αἰγανέα, ἡ, pro quo Ionice Αἰγανέη, et Αἰγάνεον, ου, τὸ, Jaculum vel Spiculum, Tragula. " Utrumque ap. Hesych. legitur. Affert enim non " solum αἰγανέῃσιν ἱέντες, pro τοῖς δόρασι βάλλοντες " τοῖς πάνυ ὑψουμένοις, sed etiam αἰγάνεα, pro ἀκόντια, " addens simul etymon, ἀπὸ τοῦ αἰγείοις ἱμᾶσιν " ἠγκυλῶσθαι, Quod hastarum s. jaculorum aut spi" culorum amenta s. ansæ fierent e loris caprinis: " aliis tamen ita hæc jacula nominata dicentibus, " quod εὐθετοῦσιν εἰς αἰγῶν ἄγραν, Quod apposita et " apta sint capiendis capris. Od. Δ. (626.) Δίσκοισιν " τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες. Apoll. R. 2, (828.) " ὀρέξατο—Πηλεὺς Αἰγανέην. Suidæ αἰγανέα est " ἀκόντιον μικρὸν * ὁλοσίδηρον, Jaculum parvum e " solido ferro: Eustathio εἶδος δόρατος ἐλαφρὸν καὶ " μακρὸν, Genus hastæ leve et longum, παρὰ τὸ κατὰ " αἰγῶν ἵεσθαι, Quod in capras mitteretur." [" Athen. 24. Ilgen. Hymn. 217. Jacobs. Anth. 11, 158. Heyn. Hom. 4, 396." Schæf. Nicand. Th. 170. Orph. Lith. 114. Omnino v. Corai. ad Plut. 7, 343.]

" Αἰγείδης, Aegides, patronym. ab Αἰγεὺς, h. e. " Filius Aegei." [Etym. M. 165, 45. " Αἰγεὺς, Wakef. Eum. 686. Αἰγεῖδαι, Toup. Opusc. 1, 376. Jacobs. Anth. 8, 316." Schæf. Mss.]

" Αἰγηῒς, dicta quædam φυλὴ Athenis, nimirum " ab Aegeo, Hesych." [" Ruhnk. ad Plat. Schol." Schæf. Mss.]

[* " Αἰγεσταῖοι, ad Phalar. 337. ad Diod. S. 1, 536. 2, 457. 491. 497. ad Dionys. H. 1, 133. * Αἰγιεῖς, Bergler. ad Alciphr. 370. ad Diod. S. 2, 369." Schæf. Mss.]

" Αἰγείναια, et Αἰγειvητικὰ, Hesych. pro Αἰγίναια " et Αἰγινητικὰ, sine diphthongo."

" Αἰγείπυρος, Plantæ nomen, Theophr. H. P. 2, " 9. pro quo alibi sine diphthongo Αἰγίπυρος, et " quidem rectius."

" Αἴγειρος, ἡ, Populus, sed proprie Populus ni" gra. Nam Alba peculiari nomine λεύκη dicitur, " ut videre est ap. Theophr. H. P. 3, 1. C. P. 5, 8. " ubi multa de earum differentia. Itemque ap. " Diosc. 1, 114. ubi inter alia dicit memorari, Ὅτι " τὸ ἐξ αἰγείρων δάκρυον κατὰ τὸν Ἠριδανὸν ποταμὸν " καταχεόμενον, πήγνυται, καὶ γίνεται τὸ καλούμενον " ἤλεκτρον, ut Servius quoque ap. Virg. Phaëthontis, " inquit, interitum sorores flentes Phaëthusa et Lam" petusa, deorum miseratione in arbores commutatæ " sunt, ut hic dicit, in populos; ut in Bucolicis, in " alnos. Prior Virg. locus, hic est, Æn. 10. Popu" leas inter frondes umbramque sororum Dum canit. " Posterior, Ecl. 6, (62.) Tum Phaëthontiadas musco " circumdat amaræ Corticis, atque solo proceros " erigit alnos. Unde quidam αἴγειρον interpr. et " Populum et Alnum. Solet porro ἡ λεύκη, Populus " alba, ἐξαιγειροῦσθαι, In nigram mutari, ut testatur " Theophr. C. P. 2, 21. qui rursum τῆς αἰγείρου me" minit H. P. 1, 3. et Aristot. de Gener. Anim. 1, 18. " Quod vero ad etymon attinet, Schol. Hom. hoc " δένδρον nominatum dicit ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως καὶ αὐτοῦ " ἀναδόσεως, forsan quia Hom. ipsum μακρὸν et μακεδνὸν appellat, ut Od. K. (510.) Μακραί τ' αἴγειροί " τε καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι: H. (106.) οἷά τε φύλλα " μακεδνῆς αἰγείροιο. At Od. P. (208.) dicit, Ἀμφὶ " δ' ἄρ' αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἦν ἄλσος." [" Huschk. Anal. 237. Toup. in Schol. Theocr. 215. a. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 38. Verh. ad Anton. Lib. 145.: Anton. Lib. 216. Toup. Opusc. 1, 97. Jacobs. Exerc. 2, 81. Wakef. Sylv. Cr. 1, 121. Lucian. Dial. 83. ad Callim. 1, 264. Αἰγείρου θέα, Jacobs. Anim. 274. * Αἴγειρα, Jacobs. Anth. 9, 13." Schæf. Mss. Αἰγείρου θέα, Toup. Emend. 1, 148. Beckmann. ad Aristot. de Mir. Ausc. 142. Orph. Argon. 951. Gerhard. Lect. Apoll. 55. Lex. Polyb. Toup.

Emend. 4, 199. "Tatian. ad Græcos 39. Worth." Routh. Mss. "Populus nigra est αἴγειρος. Aquam amat, Od. 17, 208. et ætherea vocatur, Od. 7, 106. ubi perperam Vossius Populum albam habet. Certissime autem nostram speciem intelligi manifesto e Diosc. 1, 113. elucet, qui resinæ fragrantis meminit, e gemmis arboris elicitæ, quæ ob flavidum colorem cum electro commutaretur. Populus Græca, αἴγειρος Κρητικὴ, Hippocr. de Nat. Mul. 571. Commendantur gemmæ resinosæ fragrantes κόκκων nomine: cf. Stapel. ad Theophr. 3, 14. p. 218. Populus alba, λεύκη, et Nigra, Theophr. H. P. 3, 14." Sprengel. H. R. H. 28. 48. 106. Cf. Schneider. Lex. Glossæ: Αἴγειρος· Alnus, Populus. "Αἴγ. ὁ et ἡ, Schol. Theocr. 7, 7." Wakef. Mss. "Αἴγειρος, ἡ, Populus, præcipue nigra, Populus nigra Matth. Dod. 219, 18. 220, 25. 257, 35. 300, 48. 529, 2. Αἴγειρος Κρητικὸς, 219, 18. vel αἴγ. Κρητικὴ, 257, 35. 36." Ind. Ms. in Hippocr.]

"Αἰγειροτόμος, ὁ, Populi s. Populorum succisor. "Αἰγειροτόμοι, teste Hesychio, ἰθαγενεῖς τινὲς Ἀθήνησι, forsan hoc nomen sortiti ab alno aliqua s. "populo succisa." [In Schneideri Lex. non legitur.]

[* Αἰγειροφόρος, ὁ, ἡ, Populifer. "Max. Tyr. 353." Wakef. Mss.]

[* Αἰγειρὼν, ῶνος, ὁ, Populetum, Locus populis arboribus consitus. "Strabo 1119." Kall. Mss.]

[* Αἰγείρινος, η, ον, Factus e populo nigra. P. Ægin. 197.]

[* Αἰγειρίτης, ὁ. Geopon. 12, 41. "Αἰγειρῖται, Species fungorum, qui in populi nigræ trunco nascuntur." Lex. Gr. Lat. ap. Pet. Baldvin. 1611. 4.]

[* Ἀπαιγειρόομαι, In populum commutor. Strabo 329. Τὰς Ἡλιάδας τὰς ἀπαιγειρουμένας περὶ τὸν Ἠριδανόν. "Luzac. Exerc. 51. ad Diod. S. 1, 348." Schæf. Mss.]

"Ἐξαιγειροῦσθαι τὴν λεύκην, tradit Theophr. C. "P. 2, 21. Populum albam mutari s. degenerare in "nigram, quæ αἴγειρος nominatur."

"Ἀπαιγείρων, Hesych. exp. συκοφαντῶν, quem "vide. Rectius autem ita scribi videtur, quam disjunctim ἀπ' αἰγείρων, ut ap. Varinum habetur, nisi "συκοφαντῶν censeamus esse gen. plur. nominis "συκοφάντης, non autem participium, quod præcedat "articulus τῶν ap. Hesych."

"Αἰγιὰς, άδος, Membrana vel Subalbida cicatrix "in oculis. Nam ap. Etym. et in Lex. meo vet. "αἰγιάδες esse dicuntur ὑμένες ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς: "additurque, αἰγιάδας dici etiam τὰς ὑπολεύκους ἐν "ὀφθαλμοῖς οὐλάς. Supra ἀγλίαι eadem signif." "Ἀγλίη, ap. Hippocr. in Prorrh. Majore ἡ ἐν ὀφθαλμοῖς ὑπόλευκος οὐλὴ, Subalba cicatrix in oculis: in "Coac. Prænot. οἱ λευκανθίζοντες ἐπίπαγοι, ut in "Lex. suo Hippocr. tradit Galen. Eodem sensu ap. "Etym. αἰγιάς." [" Αἰγιὰς, perperam a Foës. αἰγὶς, p. 8. positum, quod aliam habet signif., ap. Hippocr. significat Concretionem albicantem pupillæ oculi inhærescentem, aciei caliginem offundentem, eamque obscurantem, s. e crassiore excrementitio humore enata fuerit, s. ex ulcere relictæ cicatriculæ subalbicans fuerit. Coac. t. 218, 2. Prorrh. xxiix. 33." Amaltheum Castello-Brun.]

"Αἰγίζω, Capras pasco, ut VV. LL. interpr. sed "sine exemplo et sine auctore etiam. || Hesychio "et Suidæ αἰγίζειν est διασπᾶν, Dilacerare: ἐκ "μεταφορᾶς, inquiunt, παρ' ὃ καὶ τὸ αἰκίζεσθαι ἀπὸ "τῶν καταιγίδων. Additque Varinus, Æschylum in "Hedonis dixisse αἰγίζειν νεβρίδας pro διασπᾶν καὶ "καταιγίζειν." [Zonar. Αἰγίζειν· διασπᾶν, καὶ αἰγίζεσθαι, ἡ μεταφορὰ ἐκ τῶν καταιγίδων. "Heyn. Hom. 4, 222." Schæf. Mss.]

[* Αἰγιάζω. Suid. Αἰγιάζειν. Σὺ δ' αἰγιάζεις ἐνθάδε καθήμενος. "Versus cujuscunque demum sit, notandus ob v. αἰγιάζειν, quod haud alibi occurrit. An αἰθριάζειν? Theophyl. Ep. 55. p. 88. Meurs. Τί γὰρ οὐκ ἂν μοι γένοιτο αἰθριάσαντι, ὅπου φωλεύων οὕτω διάκειμαι; Metrum autem laborat, cui ita levi digito est succurrendum, Σὺ δ' αἰγιάζεις ἐνθαδὶ καθήμενος, Tu vero capras pascis hic sedens. Ita reddunt Interprr. (sed perperam, et contra Gr. linguæ rationem.) Ut vero ὧδε et ὡδὶ, sic ἐνθάδε et ἐνθαδί. Nihil notius ap. Atticos: Aristoph. Ran. 202. Eq. 487." Toup. Emend. 1, 149. Ἐνθαδὶ exhibet Ms. C. C. C. Oxon. teste Porsono in Appendice. "E contrario passim reperias α, ubi αι legi oportet. Suid. Αἰγιάζειν. Σὺ δ' αἰγιάζεις ἐνθάδε καθήμενος. Αἰγιάζειν vertunt Capras pascere, cujus significationis alium certioremque auctorem requiro. Toup. (l. c.) vere ille corrigens ἐνθαδὶ, quærit: 'an αἰθριάζειν?' Mihi quidem vulg. αἰγιάζειν videtur recte habere. Lex. SG. Rhet. Soph. Ms. eundem habet articulum, eumque magis integrum: Αἰγιάζειν. Σὺ δ' αἰγιάζων, scr. αἰγιάζεις, ἐνθαδὶ καθήμενος· ἀντὶ τοῦ περιάγων, sic, λαλεῖς. Apparet pro περιάγων scr. esse περὶ αἰγῶν." Bast. ad Greg. Cor. 884. Grammatici illius locus extat in Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 353. ubi editum est αἰγιάζεις—περὶ αἰγῶν. Zonar. Αἰγιάζειν. Σὺ δ' αἰγιάζων ἐνθάδε καθήμενος. Leg. cum nota interrogationis, Σὺ δ' αἰγιάζεις ἐνθαδὶ καθήμενος; "Toup. Opusc. 1, 98. et Ind." Schæf. Mss. Cf. Schneider. Lex.]

"Αἰγιθαλὸς, Parus, Avis inimica apibus, ap. Ari"stot. H. A. 8, 3. et 9, 15. 40. Eadem maximo "odio prosequitur Carduelem, teste Plut. in lib. de "Odio et Invidia. Apud Athen. duplici λ scriptum "αἰγιθαλλός: ap. Aristot. rursum αἰγίθαλος, pro"paroxytonως, ut et ap. Suid., cui est non solum "ζῶον, sed etiam ὄρχησις, Saltatio. In VV. LL. "præterea Herbæ nomen est." [" Non tantum ap. Athen., sed et ap. Aristoph. scribitur hæc vox cum duplici λ, Av. 889." Scott. App. ad Thes. "Muncker. ad Anton. Lib. 36. 135. Verh.: Verh. ibid. 70. Casaub. ad Athen. 135." Schæf. Mss. Schneider. ad Aristot. H. A. Tom. 4. p. 461. 490. Beckmann. ad Antig. Caryst. p. 90. "*Αἰγιθαλῆς, ὁ, Avis quædam apibus inimica, Antig. Caryst. 51. Phile de Propr. Anim. p. 49. Pauw." Passow. Symb. ad Schneideri Lex., in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 99.]

"Αἴγιθος, itidem Avis nomen, de cujus simultate "odioque cum asino et antho, vide Aristot. H. A. 9, "1. et Plin. 10, 74. Latine non solum Ægithus, sed "etiam Salus nominatur, ut tradunt VV. LL." "Αἰ"γίοθος, s. Αἰγίοτος, ap. Aristot. H. A. 9, 15. Avis "nomen est, quæ Salus a Gaza Latine vocatur. "Supra Αἴγιθος habuimus pro eodem, et quidem "rectius, ut videtur." [" Avicula quædam nobis non satis nota, ab ea certe, quæ dicitur αἰγίθαλος, diversa. Aristot. H. A. p. 1052. Conr. Gesn. Ornith. 702. Beckmann. ad Antig. Caryst. p. 90." Passow. Symb. ad Schneideri Lex., in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 99. Legitur et *Αἴγινθος, ὁ, *Αἰγίνθιος, ὁ, in Oppiani Ixeut. 1, 10. 3, 11. teste Beckmanno l. c. Vide Schneider. Lex. "Callim. 1, 549." Schæf. Mss.]

"Αἰγιλία, Steph. B. et Harpocr. ac Suidæ, δῆμος "τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς: cujus δημότης dicitur Αἰγια"λεὺς," [l. *Αἰγιλιεύς.] "Adverbia autem localia "inde sunt Αἰγιλιάθεν, Αἰγιλιάδε, Αἰγιλιοῖ, ut anno"tat Steph. Ab eodem δήμῳ denominantur Αἰγιλίδες "ἰσχάδες ap. Athen. 14, (18.) quas Philemo dicit "esse καλλίστας. Vide et Αἴγιλος."

"Αἴγιλος, (ἡ,) Herba quædam dicta est capris "grata. Theocr. 5, (128.) Καὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε "καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδονται. || Item Nomen cujusdam "herois, a quo denominata est ἡ Αἰγιλία, teste "Athen. 14. Sed et ipsa Αἰγιλία nominatur Αἴγιλος, "progenitoris nomine, ut ap. Theocr. 1, (147.) καὶ "ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις Ἀδεῖαν. Ubi nota ἀδεῖαν "dici, quoniam αἱ Αἰγιλίδες ἰσχάδες erant κάλλισται." [Suid. et Zonar. Αἴγιλλος· εἶδος βοτάνης, ubi "Cod. A. αἴγυλλος," Tittm. "Schreber. ad Theocr. 104." Schæf. Mss. Toup. App. Not. atque Emend. in Theocr. 5=438. "Αἰγιλὶς, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 38. Harles. ad Theocr. p. lxi." Schæf. Mss.] "Αἰγυλὶς, Hesychio, Etym. et Lex. meo vet. λύγος, "Vitex, Salix Amerina."

"Αἰγίλουρος, pleonasmo syllabæ γι pro αἴλουρος "dici, annotatur ap. Etym. et in Lex. meo vet.

"Hesychio autem *αἰγίλουρος* est *κάραβος*." ["Ad Mœrin 36." Schæf. Mss.]

"*Αἴγινα*, *ἡ*, Ægina, Nomen insulæ unius e Cycladibus, quam J. Poll. (7, 197.) *Χυτρόπωλιν* nominatam fuisse tradit, forsan quia multæ ibi *χύτραι* venderentur. Unde *Αἰγινεὺς*, *Αἰγινήτης*, et *Αἰγιναῖος* dicitur Qui ex ea oriundus est, vel in ea habitat. Quorum primum Steph. B. e Strab. affert: secundum, cum apud alios legitur, tum ap. Suid. *Παῦλος*, *Αἰγινήτης*, *ἰατρός*. Estque ejus fem. *Αἰγινῆτις*, ut Steph. annotat: qui rursum ab *Αἰγινήτης* ait esse possessivum *Αἰγινητικὸς*, quo Luc. Timone utitur, dicens *Αἰγινητικοὶ μέδιμνοι*, Medimni Æginetici, h. e. Medimni ap. Æginetas usitati. Itidemque Pausan. in Atticis dicit *Αἰγινητικοῖς ἔργοις ὅμοιος*. Tertium vero multo frequentius usurpatur, ut Dinarch. *γυνὴ Αἰγιναία*, quæ aliis est *Αἰγινῆτις*. Item *Αἰγιναῖον κέρμα*, et *Αἰγιναῖος ὀβολὸς* dicitur, et *Αἰγιναῖον σκεῦος*, teste Steph. Recte; legimus enim ap. Thuc. 5. *Διδότω τοξότῃ τρεῖς ὀβολοὺς Αἰγιναίους τῆς ἡμέρας ἑκάστης*. Itidemque ap. Athen. 4. *Εἰς ὀψωνίαν περὶ δέκα τινὰς Αἰγιναίους ὀβολούς*. Et paulo post, *Τῶν δὲ δούλων ἕκαστος Αἰγιναῖον φέρει στατῆρα κατὰ κεφαλήν*. Rursum ap. Thuc. 5. *Αἰγιναία δραχμὴ*, et alibi *Αἰγιναῖον τάλαντον*, Talentum Ægineticum; multa enim et varii generis numismata cudebant Æginetæ, et a multis seculis, adeo ut Ephorus ap. Strab. 8. p. 164. dicat in Ægina argentum primum cusum fuisse a Phidone; emporium enim extitisse *διὰ τὴν λυπρότητα τῆς χώρας τῶν ἀνθρώπων θαλαττουργούντων* **ἐμπορικῶς*, indeque *τὸν ῥῶπον* vocari *Αἰγιναίαν ἐμπολήν*. Quod autem hic *Αἰγιναία ἐμπολὴ* nominatur, pro eo Hesych. habet *Αἰγίναια*. Sic enim ap. eum legimus, *Αἰγίναια· τὰ ῥωπικὰ φορτία, καὶ οἱ πιπράσκοντες αὐτὰ, Αἰγινοπῶλαι ἐλέγοντο*. Itaque *Αἰγίναια*, vel potius *Αἰγιναῖα*, et *Αἰγιναία ἐμπολὴ*, dicuntur Variæ merces, Merces omnis generis, quia in Ægina ejusmodi merces divendebantur. Ad verbum sonat, Merces Æginetica. Et qui ejusmodi miscellaneas merces s. Ægineticas venditat, *Αἰγινοπώλης* dicitur, i. e. Ægineticarum mercium venditor. Infra *Αἰγυπτία ἐμπολὴ* de similibus mercibus. Porro sciendum est, secundam syllabam derivatorum ab *Αἴγινα*, ap. Hesych. scribi etiam diphthongo. Sic etiam ap. eum legimus, *Αἰγείναιον· νόμισμα ἀργυροῦν, μέγα*. Et mox, *Αἰγεινητικὰ ἔργα· τοὺς συμβεβηκότας ἀνδριάντας*. Habetur tamen ap. eum et altera scriptura, sine diphthongo."

["* *Αἴγινα*, de quant. Dawes. Misc. 55. Wessel. ad Herod. 226. 415. *Αἰγίνηθεν*, Jacobs. Anth. 7, 199. Callim. Epigr. 48. Toup. Emend. 2, 498. *Αἰγιναῖος*, Sylb. ad Pausan. 240. Toup. Emend. 2, 564. ad Herod. 415." Schæf. Mss. *Αἴγινα*, J. Poll. 4, 90. *Αἰγιναῖος*, Toup. Emend. 4, 230. Nicand. Al. 491.]

"*Αἰγίπυρος*, Herbæ nomen ap. Theocr. 4, (25.) *Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια*. Meminit ejusdem Theophr. quoque, H. P. 2, 9. ubi tamen cum diphthongo scribitur. Forsan autem *αἰγίπυρος* quasi Caprarium triticum nominatur, quod capræ ejus esu gaudeant, ut etiam *τοῦ αἰγίλου*. Eupolis autem ap. Aristoph. Schol. *τὸν τοῦ Διονύσου ἱερέα* dicit *νομίζεσθαι αἰγίπυρον εἶναι*, pro *πυῤῥὸν*, Rufum, quoniam ægipyrus planta florem habet *ἱκανῶς ἐρυθρὸν*, teste Demetrio." "*Αἰγύπυρος*, VV. LL. e Schol. Aristoph. afferunt perperam pro *αἰγίπυρος*."

"*Αἴγυλος*, *ἡ*, Abscessus inter nares et majorem angulum oculorum, per quem pituita assidue distillat, et si negligatur, ad ossa usque dehiscit in fistulam. Ita VV. LL. sed perperam, ut opinor, pro *αἰγίλωψ*."

"*Αἰγυλώπη*, perperam itidem pro *αἰγιλώπη*, VV. LL."

"*Αἰγυπιὸς*, (*ὁ*,) a veteribus dicebatur qui a recentioribus *γὺψ*, ut tradit Suid., Vultur, Avis prædatrix et rapax, ex aquilarum genere. Il. Π. (428.) *αἰγυπιοὶ, γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι*. Soph. Ajace (168.) *Παταγοῦσιν, ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι, μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες*. Herod. *Αἰγυπιῶν δύο ζεύγεα*. Agathias quoque *αἰγυπιὸν* et *γύπα* de eadem volucre dici hoc Epigr. innuit, *Καὶ τὸν μὲν Τιτυὸν κατὰ γῆν δύο γῦπες ἔδουσιν· Ἡμᾶς δὲ ζῶντας τέσσαρες αἰγυπιοί*." [Pallad. 20. Ind. ad Greg. Cor. "Verh. ad Anton. Lib. 35. Dawes. Misc. 223. Wessel. ad Diod. S. 1. p. 23." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 48. Beckmann. ad Antig. Caryst. 114. Schæf. Hom. Od. T. 3. p. 146.]

"*Αἰγωλιὸς*, (*ὁ*,) Nomen avis nocturnæ s. noctivagæ. Ululam Latini appellant. Aristot. H. A. 9, 17. *Αἰγωλιὸς δ' ἐστὶ νυκτίνομος, καὶ ἡμέρας ὀλιγάκις φαίνεται· καὶ οἰκεῖ οὗτος πέτρας καὶ σπήλυγγας*. Meminit ejusdem avis et 8, 3. Sed notandum est in hoc loco posteriore proparoxytonως ap. eum scriptum esse, oxytonως in priore." [Vide *Αἰπόλιος*. Beckmann. ad Antig. Caryst. 19. Glossæ: *Αἰγώλιος·* Ulula. "Toup. Opusc. 2, 122. ad Anton. Lib. 127." Schæf. Mss.]

[* *Αἰγανὰ*, Caprina cornua, et per synecdochen Cornua quævis, quæ inflantur, J. Poll. 4, 90. Sed v. Interprr. Cf. seq. voc.]

[* *Αἰγείηκες*, s. * *Αἰγειηχὲς τύμπανον*, Orph. Fr. 27. ubi v. nott. et cf. *Αἰγανά*.]

[* *Αἰγίλιον*, *τὸ*, i. q. *αἰπόλιον*. Jung. ad J. Poll. 7, 185.]

[* "*Αἰγίμιος*, Valck. Phœn. p. 792." Schæf. Mss.]

[* *Πολύαιγος*, *ὁ*, *ἡ*, Capris abundans. Jacobs. Anth. 13, 673.: ad Anth. Pal. 624.]

Αἰπόλος, *ὁ*, Caprarius, Pastor caprarum, *αἰγονόμος*, *αἰγοβότης*, *αἰγοβοσκός*. Theocr. 1, 1. *Ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα*. Od. Υ. (247.) *Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν*, ubi supervacaneus est gen. *αἰγῶν*, sicut et cum dicitur *αἰπόλια αἰγῶν* ap. Eund. || Usurpatur etiam pro *ποιμὴν*, Pastor ovium, ut docet Schol. Theocr., sed hoc *καταχρηστικῶς*. Nisi forte quis e propria signif. putet *αἰπόλος* generale nomen esse ut et *ποιμὴν*, ideoque ap. Hom. non esse otiosum gen. *αἰγῶν* in *αἰπόλος αἰγῶν* et *αἰπόλια αἰγῶν*, sed distinctionis gratia esse adhibitum. Sed etymum hanc signif. refellit. || Dicitur autem *αἰπόλος* pro *αἰγοπόλος*, per syncopen, ut sit ex *αἲξ* et v. *πολῶ* compositum, et sonet, Qui circa capras vel inter capras versatur, ut *μουσοπόλος* dicitur Poëta, quasi Qui inter Musas versetur. Est et alia etymologia, ut videlicet *αἰπόλος* dictus sit quasi *αἰπὰ περιπολῶν*, aut *περὶ τὰ αἰπὰ πολῶν*, Circa loca versans alta. De quo etymo dicetur mox in *Αἰπόλιον*. [Biel. Thes. "Virg. Heyn. 1. p. clxxvi. Ammon. p. 9. Toup. Opusc. 2, 66. Valck. Callim. 75. Longus p. 3. Vill. p. 7. cf. Vill. p. 24. *Αἰπόλος αἰγῶν*, Longus p. 11. Vill. Meleag. 110. Jacobs. Anth. 8, 290." Schæf. Mss. Glossæ: *Αἰγοπόλος·* Caprarius.]

Αἰπολικὸς, (*ἡ*, *ὸν*,) Ad caprarium pertinens, i. e. caprarum pastorem. Aut Pastoralis, *αἰπόλον* pro Pastore accipiendo. *Αἰπολικὴ ᾠδὴ*, Caprariorum cantilena, Quam canere solent caprarii. || In VV. LL. *αἰπολικὸς* exp. Ad capras pertinens, sed male. [Orph. Hymn. 50. "Jacobs. Anth. 8, 348. Mucius Scævola Epigr. Toup. Opusc. 2, 277." Schæf. Mss. Alpheus Epigr. 8. Meleag. 27. *Αἰπολικὸς* et *Αἰολικὸς* conf., ad Theocr. 1, 56.]

"*Αἰπολέω*, Sum *αἰπόλος*, Versor circa capras, h. e. Capras pasco. Theocr. 9, (8, 85.) *Αἰ δέ τι λῇς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι, Τήναν τὰν μιτύλαν δώσω τὰ δίδακτρά τοι αἶγα*, Siquid vis me et ipsum capras una pascentem docere." [Æsch. Eum. 196.]

"*Αἰπολὴ*, ap. Suid. legitur, sed sine expositione, ita tamen ut videatur innuere idem esse cum *αἰπόλιον*. In VV. LL. legitur etiam *αἰπόλα*, expositum Caprile, sed sine exemplo."

Αἰπόλιον, *τὸ*, Grex caprarum. Herod. 1. *Τά τε αἰπόλια, καὶ τὰς ποίμνας, καὶ τὰ βουκόλια ὁ Κῦρος ἔθυε*. Il. Λ. (678.) *Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν*, qui versus habetur et Od. Ξ. (101.) Hemistichium autem hoc, *αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν*, legitur et ap. Hesiod. Theog. (445.) Od. Υ. (174.) *Αἶγας ἄγων, αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι*. Hieron. in Ezech. 43.: Gr. sermone caprarum et hircorum grex, sublimium conversatio, h. e. *αἰπόλιον* quasi * *αἰποπόλιον*. Siquidem *αἶπος* Excelsum, *πόλιον* Conversationem

significat. Hactenus Hieron. Sic et Etym. Αἰ- A πόλια· τὰ αἰγονόμια, αἰποπόλια ὄντα. Ita enim lego ap. eum, corrigens mendum, quod est in vulg. exempl. videlicet αἰπόλια posteriore etiam loco. Sciendum est autem, verum quidem esse capras altissima loca petere, et in iis versari, unde et αἰγίλιπες πέτραι, ut paulo ante dictum est, sed tamen simplicior est et magis recepta altera etymologia, ut quemadmodum αἰπόλος dicitur quasi αἰγοπόλος, sic etiam αἰπόλιον dicatur quasi αἰγοπόλιον, per syncopen, quæ et in aliis nominibus reperitur. Fit enim αἰπόλιον ex αἰπόλος, non contra: at αἰπόλιον, Caprarum pastorem, dicere ita vocari quasi αἰποπόλον, In locis altis versantem, quasi videlicet capras ea in re imitari possint earum pastores, rationi consentaneum non videtur. Fallitur autem Hieron. qui πόλιον Conversationem significare dicat, et dure etiam Conversationem sublimium dicit, pro Commoratione in altis locis. Sed et αἶπος non Excelsum significat, sed Excelsitudinem, i. e. Altitudinem. Quare scr. αἰπὸς, ut sit pro αἰπύς. " Hesychio αἰπόλιον est non B " solum αἰγονόμιον, itidemque αἰπόλια, αἱ τῶν αἰ- " γῶν ἀγέλαι, sed αἰπολίου, Idem exp. etiam αἰγι- " δίου." [Schæf. ad Longum 328. Toup. Emend. 4, 230. Orph. Lith. 142. " Villois. ad Longum 132. Capella, Reiz. Belg. Gr. 630.: conf. cum αἰπόλος, Villois. ad Longum 242. Jacobs. Anth. 8, 348. 9, 225. Longus p. 7. Vill. Ammon. 9. Longus p. 3. Vill. p. 7. cf. Vill. p. 24." Schæf. Mss.]

[* Αἰπόλιος, et αἰγώλιος conf., ad Artemid. 3, 65. 4, 56.]

ΑΙΟΛΟΣ, (η, ον,) Varius, Variegatus. Il. M. (167.) Οἱ δ' ὥστε σφῆκες μέσον αἰόλοι, ἠδὲ μέλισσαι: Il. H. (222.) σάκος αἰόλον, E. (295.) τεύχεα αἰόλα. Sic et nox dicitur αἰόλη a Soph. Trach. quod, ut volunt Grammatici, diversis stellis variata et velut variegata sit. || Aliquando etiam αἰόλος est Varius, metaphorice, i. e. Non simplex nec uniformis, sed Multiplex, Implicitus, Ambagiosus, quo sensu dicitur αἰόλον στόμα a Lycophr. (4.) Ἔλυσε χρησμῶν, ὡς πρὶν, αἰό- C λον στόμα. Sed tribuit ori vatis quod oraculis ex ejus ore prodeuntibus tribuendum erat. Existimo autem dixisse Lycophr. χρησμῶν αἰόλον στόμα, imitando Æschylum, qui scripsit in Prom. (682.) αἰολοστόμους χρησμούς. Eust. in Od. K. ait memoriæ proditum, virum prudentem fuisse Æolum, a quo proverbialiter etiam Qui sit versutus, αἰόλος dicatur.

Αἰόλος, si credimus Porphyrio, non significat ποικίλον, Varium, sed ταχὺν, Velocem, deductum ἀπὸ τῆς ἀέλλης, unde αἰολόπωλος, τοὺς πόδας ὠκύς. Itidem Eust. in Il. T. (404.) Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφιν προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος Ξάνθος, annotat πόδας αἰόλος idem esse ac πόδαργος, Celeripes. Volunt autem αἰόλος hac in signif. deduci ab ἄελλα. Sed, quod Porphyrii pace dictum velim, nonnulli reperiuntur loci, in quibus αἰόλον necesse est pro ποικίλον accipiamus, et in eo vett. Grammaticos sequamur, cum ταχὺν exponere nullo modo queamus, ut cum ex aliis, tum e modo citatis patet exemplis. Quinetiam αἰόλλει a Nicandro pro Variat, sicut ab Hesiodo αἰόλλονται D aperte usurpatur pro Variantur, Variæ fiunt, ut mox docebitur. Quod autem ad etymologiam hujus nominis attinet, in ea tradenda nullus mihi satisfacit Grammaticus. Nam Eust. vult αἰόλος esse ab αἰόλλω: αἰόλλω autem ab ἄελλα. Tzetz. in Lycophr. αἰόλον vult dictum esse pro ποικίλον, ab antiquo Æolo, qui esset πολύτροπος, eo modo quo δαιδάλεον dicitur a Dædalo. At Hesych. αἰολίζειν expl. ποικίλλειν. Videri autem possit, unde αἰολίζειν deductum est pro ποικίλλειν, hinc et αἰόλος derivatum esse pro ποικίλος. Αἰολίζειν autem deductum esse ἀπὸ τῶν Αἰολέων, Ab Æolibus, manifestum est, cum inter cetera significet Æolico sermone uti. Et quidem αἰόλος pro Vario, i. e. Vafro et astuto, si derivem ἀπὸ τῶν αἰολέων, auctoritate Schol. Theocr. et aliorum me tuebor, qui αἰολίζειν pro Decipere testantur accipi. Sed αἰόλος pro Vario, Variegato, quid pertinet ad αἰολίζειν pro Decipere? At hic respondere possim, αἰολίζειν non solum pro Decipere accipi, sed et pro ποικίλλειν, Variare, i. e. Variegare. Sedenim aliter exponere quis volet fortasse hoc verbum ap. Hesych. At vero si αἰόλος ab αἰόλλω deducamus cum Eustathio, primum durum erit nomen illud ab hoc verbo formare, cum contra videatur hoc ab illo deductum, ut a ποικίλος videlicet ποικίλλω. Sed esto tamen, demus nomen αἰόλος a v. αἰόλλω formari: si ipsum αἰόλλω fit ab ἄελλα, ut vult Eust.; nam Porphyrius ipsum nomen αἴολος ab ἄελλα deducit, sed in illo nomine duplex λλ vocis ἄελλα non comparet: αἰόλον significans Varium s. Variegatum, quid commune cum significatione vocis ἄελλα habebit? Ego certe αἰόλλω ab αἰόλος, quodcunque sit ejus etymum, derivatum esse, ut ποικίλλω a ποικίλος, contendo. || Ad accentum vero quod attinet, passim ap. Grammaticos legitur Αἴολος pro Nom. propr. προπαροξύνεσθαι, at αἰόλος Varium significans παροξύνεσθαι. Arcadius tamen, cujus librum de Accentibus non contemnendum legi in Regis Gallorum Bibliotheca, [a Schæfero mox edendum,] repugnans B illis, scribit utraque in signif. παροξύνεσθαι: Τὸ δὲ αἰόλος εἴτε κύριον, εἴτε ἐπίθετον, παροξύνεται. Vide in Κορυθαίολος quæ de ejus accentu annotavi. " || Αἰόλος, Hesychio est non solum ποικίλος, sed " etiam εὐκίνητος, ab αἰολεῖν significante κινεῖν: iti- " demque Suidæ, addenti etiam ταχὺς, et derivanti " ipsum παρὰ τὴν ἄελλαν, quæ ἀπὸ τοῦ ἄειν καὶ ἐλεῖν " dicta putatur. Idem Suid. αἰόλαν χορείαν ex " Aristoph. affert pro πηδητικήν. Αἰόλαν præterea " exp. σκοτεινήν: ut Hesych. quoque αἰόλην νύκτα a " Soph. Trach. vocari ait vel τὴν μέλαιναν, vel τὴν " ποικίλην, nimirum διὰ τὰ ἄστρα. || Αἰόλος, dicitur " etiam Scari piscis altera species, altera ὀνίσκος, ut " Eust. refert, ex Athen. opinor."

[" Αἰόλος, Ruhnk. Ep. Cr. 189. Voss. Myth. Br. 1, 184. ad Il. B. 816. H. 222. M. 167. 208. v. 805. Π. 107. T. 404. X. 509. Νὺξ, Wakef. Trach. 132. Versutus, T. H. ad Hesych. 1, 165. Ad Callim. 1, 109. Græv. Lect. Hes. 593. Musgr. Androm. 289. Αἰόλος, Wakef. Phil. 1157. Jacobs. Anth. 7, 155. C Brunck. Aristoph. 1, 158. Soph. 3, 494. Heyn. Hom. 4, 593. 5, 56. 266. 6, 302. 312. 7, 159. 698. 8, 353. Toup. Emend. 3, 213. Gregor. Cor. 11. 864. " Velox, Aristoph. Thesm. 1054." Seager. Mss. " Quint. Smyrn. 1, 336. 4, 563. 8, 244. 11, 153." Wakef. Mss. Creuzeri Dionysus p. 56. et ad Plotin. de Pulcr. 82. Αἰόλος, Varius, ad Anthol. Pal. 596. Αἰόλον ψεῦδος, Pind. Nem. 8, 43. ψεύδεσι ποικίλοις, Ol. 1, 46. Ποικίλος κνώδαξ, Soph. Aj. 1025. Αἰόλος οἶστρος, Odyss. 22, 300. Αἰόλαι εὐλαὶ, Il. 22, 509. Αἰόλαι ἡμέραι, Aristot. Probl. 26, 14. Αἰολώτερος, ad Anthol. Pal. 1042. b.]

Αἰόλλω, Vario, Variego. Nicand. Th. (154.) Ἄλλῳ δ' ἐγχλοάουσα λεπὶς περιμήκεα κύκλον Ποικίλον αἰόλλει. || Exp. etiam Verto, Volvo, ut ap. Hom. Od. Υ. (25.) γαστέρα—ἔνθα καὶ ἔνθα αἰόλλει, ubi Eust. ait accipi pro κινεῖν κατὰ εἴλησιν, alicubi vero pro κινεῖν simpliciter positum reperiri; sed secundum etymologiam ab ἄελλα, significare Varie et crebro ac celeriter volvere ac movere. [" Jacobs. D Anth. 7, 155. ad Mœrin 37." Schæf. Mss. Toup. Emend. 3, 382. Greg. Cor. 295.]

Αἰόλλομαι, Pass. Varior, Variegor. Item Varius fio. Hesiod. Aspide (399.) ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται, ut vulgo exp., Quando uvæ adhuc acerbæ colorem mutant. Sed malim, verbum Variari hic quoque retinendo, explicare, Cum uvæ variantur, vel cum Catone, quem facile mihi persuaserim Hesiodi vocabulum Latine reddere voluisse, Cum uvæ variæ fiunt.

" Αἰόλλει, Suidæ non solum ποικίλλει, et στρέφει, " sed et πλανᾷ, quemadmodum αἰολᾶσθαι quoque " pro πλανᾶσθαι acceptum infra habebimus."

[* Αἰόλλησις, ἡ, i. q. κίνησις. Schol. Pind. Pyth. 4, 414. sed legit Schneider. ἐόλησις. * Etym. M. 68. (Τὸ δὲ ἀλλὰς παρὰ τὴν ἀόλλησιν τῶν κρεῶν.)" Wakef. Mss. neque aliter Etym. G.]

" Αἰολάω, s. Αἰολάομαι, Vagor, Erro. Erotian. " enim ap. Hippocr. αἰολᾷ exp. πλανᾶται: et Gal. " αἰολᾶσθαι itidem πλάζεσθαι et πλανᾶσθαι. Utitur " porro Hippocr. hoc verbo Γυναικ. 2. (p. 282, 46.)

" Δυσθυμέει τε καὶ αἰολᾶται τῇ γνώμῃ. Derivatum A " ex αἰόλος significante ποικίλος. Vide et Αἰολέω, et " Αἰόλλω." [" Ad Mœrin 47." Schæf. Mss.]

[* Ἀπαιολάω, i. q. ἀποπλανάω, Decipio, Fraudo. " Mœris 47. et n. Wakef. Ion. 561. Musgr. 549. Kuster. Aristoph. 62. a." Schæf. Mss. Ἀπαιολᾷν et ἀπαλεύειν conf., ad Plotin. de Pulcr. 82. " * Ἀπαιολέω, ad Mœrin l. c." Schæf. Mss.]

[* Ἀπαιόλη, ἡ, Fraus, Impostura. Eust. 267, 4. Aristoph. Nub. 1149. " Kuster. Aristoph. 62. a." Schæf. Mss.]

[* Ἀπαιόλησις, ἡ, Fraudatio, inprimis in mercede, usura etc. Hesych.]

[* Ἀπαιόλημα, τὸ, i. q. ἀπαιόλησις. " Brunck. Soph. 3, 499. Brunck. Aristoph. 2, 97. Kuster. Aristoph. 59. a. Lobeck. Aj. p. 280." Schæf. Mss. Toup. Emend. 3, 512.

[* Διαιολάω, i. q. ποικίλλω et ἐξαπατάω, Hesych.]

Αἰολέω, i. q. αἰόλλω. Hinc αἰόλητο ap. Apoll. R. (3, 471.) metaphorice dictum, Curis agitatus erat et turbatus. [" T. H. ad Hesych. 1, 165." Schæf. Mss. B " Plato 1, 409. Schol. Il. X. 509." Wakef. Mss.] " Ἐόληται, Hesychio τετάρακται, ἐπτόηται, ὠδύνηται, " ut et Lex. meum vetus cum Etymologo ἐόλητο exp. " ἐκεκίνητο καὶ ἐτετάρακτο, afferens hunc ex Apoll. " hexametrum, Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἐόλητο νόον μελεδήμασι " κούρη. Sed annotat uterque, scribi etiam per di- " phthongum αι. Atque ita sane, per diphthongum " videlicet, scriptum ap. Apoll. 3.; ap. Schol. vero " sine diphthongo per ε, exponentem itidem ἐτετάρα- " κτο καὶ ἐν ἀγωνίᾳ ἦν." Vide Brunck. * " Ἐολοπάλης, Manetho 4, 173. ?" Schæf. Mss. * Ἐόλησις, ἡ, ἡ κίνησις, Schol. Pind. Pyth. 4, 414. ap. Schneider. Lex. v. Ἐολέω.]

Αἰολίζειν quoque Hesych. exp. ποικίλλειν. Est autem ποικίλλειν proprie Variare, Variegare, in qua signif. videri possit ab αἰόλος deduci. At cum Æolico sermone uti significat, item cum ponitur pro Decipere, ἀπὸ τῶν Αἰολέων deduci certissimum est. Sed et in hac signif. quam Æschylus affert pro ποικίλλειν, fortasse itidem ἀπὸ τῶν Αἰολέων derivatur, C et ποικίλλειν sumitur pro Versute agere, quod etiam significare quidam scribunt. [Schol. Theocr. 1, 56. Alcmanis Fragm. p. 71. Toup. Emend. 3, 322. Pratinas Athenæi 14. p. 624. Strabo 8. p. 514. " Fischer. ad Weller. 1, 43. Brunck. Soph. 3, 494. Toup. Opusc. 2, 52. Emend. 2, 479. ad Herod. 635. T. H. ad Hesych. 1, 165." Schæf. Mss.]

" Παραιολίξαι, quidam dixit τὸ ἀπατῆσαι, ab αἰόλος " significante Varius, Versutus, vel potius a vafra et " dolosa Æolum gente. Eust. Vide Αἰολίζω in " Αἴολος." [Eust. Od. K. p. 377, 27. Lycophro 1094. 1380.]

" Αἴολος, proparoxytonon, Nom. propr. Tres " autem fuisse perhibentur Æoli. Primus, filius " Hellenis, nepos Deucalionis, pater Crethei, Athamantis et Sisyphi. Alter, filius Hippotæ, quem " Ἱπποτάδην appellat Hom., et ventorum ταμίαν " ac regem facit. Tertius, filius Neptuni et Ar- " nes. Porro ex hoc nom. propr. est primum " PATRONYMICUM Αἰολίδης, Æolides, Filius Æo- D " li, ut ap. Hom. Od. Λ. Φῆ δὲ Κρηθῆος γυνὴ " ἔμμεναι Αἰολίδαο. Nam Cretheum fuisse filium " Æoli, paulo ante dictum est. Alioqui Αἰολίδης " dicitur etiam Nepos Æoli, s. Genus ab Æolo du- " cens, ut cum Ulysses a Virg. vocatur Æolides, iti- " demque ab Horatio, Hortator scelerum Æolides. " Cretus enim erat sanguine Sisyphio, qui Sisyphus " Æolo natus fertur. Hesych. tamen Αἰολίδας exp. " ποικίλους, ταχεῖς, Varios. Deinde hinc derivata " duo POSSESSIVA Αἰόλειος et Αἰόλιος. Nam Αἰό- " λειοι νῆσοι, dicuntur αἱ τοῦ Αἰόλου, sitæ in mari " Tyrrheno, septem numero, Æolia, Strongyle, Di- " dyme, Hiera, Lipara, Ἐρικώδης, Φοινικώδης. Ubi " etiam nota fem. illud Αἰολία, e masc. Αἰόλιος, et " cum eo subaudiri subst. νῆσος. Nominata autem " præ ceteris Æolia fuit, quod Æoli regia in ea erat, " s. ut Plin. refert, quod Æolus Iliacis temporibus " ibi regnabat. Unde et Virg. Æn. 1. Nimborum " in patriam, loca fœta furentibus austris, Æoliam A " venit. Hic vasto rex Æolus antro Luctantes ventos " tempestatesque sonoras Imperio premit, ac vinclis " et carcere frenat. Ab hac insula Αἰολιώτης dicitur " Qui ex ea oriundus est, ut Σικελιώτης. Alioqui " Αἰολία, uti dictum est, adjectivum etiam est et " latius patet, veluti cum idem Virg. dicit, Æoliam " juxta Liparem. Et Plin., Hiera insula Æolia. " Sunt enim Hiera et Lipare ex Αἰολείων s. Αἰολίων " νήσων numero, uti supra docui. PRÆTEREA ab " Αἴολος sunt Αἰολίων et Αἰολεὺς, idem significantia " cum Αἰολίδης, quatenus nimirum generalius deno- " tat Eum, qui ab Æolo ortum ducit, ut Hesych. " quoque et Eust. tradunt Αἰολίωνας et Αἰολεῖς esse " παρωνύμους Αἰόλου τοῦ Ἑλληνίδου, quemadmodum " Δωριεῖς denominati sunt a Doro filio Xuthi, uni- " versi Ἕλληνες ab Hellene eorum progenitore, filio " Deucalionis. Alioquin Αἰολεὺς dicitur etiam ὁ " καικίας ἄνεμος ὁ Κιλίκων, teste Hesychio, forsan " quoniam spirat ab ea parte, quam Æoles incolunt. " Porro ab hac Αἰολέων s. Αἰολιώνων gente sunt B " itidem duo POSSESSIVA, Αἰολικὸς et Αἰόλιος, ut " cum Steph. B. dicit Αἰολικὰς ἀποικίας denominari " ἀπὸ τῶν τὴν Λέσβον οἰκούντων Αἰολέων, οἳ καὶ Αἰο- " λίωνες ὀνομάζονται ἀπὸ τῶν Αἰόλου παίδων, ὡς Δω- " ριεῖς ἀπὸ τῶν Δώρου. Itidem ap. Theocr. 1, (56.) " quidam legunt Αἰολικόν τι θάημα, de poculo quo- " dam, Res spectanda et admiranda, delata huc ex " Æolum regione, s. Calydone. Nam ἡ Καλυδὼν " vocabatur olim Αἰολὶς, inquit Hesych. quoniam " nimirum pastor ille mox dicit sese illud emisse a " quodam Calydonio portitore. Schol. tamen non " solum Αἰτωλικὸν exponi posse ait, quoniam Αἰο- " λεῖς dicuntur οἱ Αἰτωλοὶ, sed etiam ποικίλον, ἀπα- " τηλὸν, quia οἱ Αἰολεῖς ἐπὶ ἀπάτῃ διαβάλλονται, adeo " ut Αἰολίζειν ab ipsis dicatur τὸ ἀπατᾷν. Item " Αἰολικὴ διάλεκτος dicitur, et vox aliqua esse Αἰο- " λικὴ, quæ peculiaris est Æolum: itemque aliquid " dictum esse Αἰολικῶς, More Æolum, Ita ut solent " Æoles. Hesych. tamen Αἰολικῶς exp. etiam ποικί- " λως, Varie. ALTERUM possessivum inde deri- C " vatum, est Αἰόλιος, idem cum Αἰολικὸς significans, " ut cum Αἰόλιος νόμος dictus a Terpandro fuit ille " κιθαρῳδικὸς νόμος, quo Æoles uti solebant, a qui- " bus et Αἰολὶς ἁρμονία denominata est. Meminit " autem hujus νόμου Plutarch. de Musica, et Hesych. " ap. quem tamen perperam scriptum Αἰῶλις, ut " alphabetica etiam series declarat. Est vero et " TERTIUM possessivum inde derivatum, sed fem. " tantum generis, nimirum Αἰολὶς, idem valens, " quod Αἰολικὴ s. Αἰολία, veluti cum Herod. 1. p. " 39. dicit Αἰολίδες πόλιες, Æolicæ civitates, ut " Ἰάδες πόλιες, Civitates Ionicæ. Sic Αἰολὶς χώρα, " et interdum, omisso sub. χώρα, Αἰολὶς, Æolica " regio, Regio quam Æoles incolunt. Thuc. 3. Ἀνε- " χώρησαν οὐκ ἐπὶ Πελοπόννησον, ἀλλ' ἐς τὴν Αἰολίδα, " τὴν νῦν καλουμένην Καλυδῶνα καὶ Πλευρῶνα, καὶ ἐς " τὰ ταύτῃ χωρία. Itidem Αἰολὶς γῆ ap. Herod. rur- " sum 7. Et Αἰολὶς διάλεκτος, s. Αἰολὶς γλῶσσα, ap. " Grammatt. Sed et Αἰολὶς ἁρμονία dicta fuit, ut D " Ἰὰς, Δωρίς. Athen. 14. Ἐκάλουν δὲ καὶ Αἰολίδα ἁρ- " μονίαν, ἣν Αἰολεῖς ᾖδον· Ἰαστὶ δὲ τὴν τρίτην ἔφα- " σκον, ἣν ἤκουον ᾀδόντων τῶν Ἰώνων. ULTIMUM " derivatum est v. Αἰολίζω, significans Æoles imitor, " Æolum more loquor vel ago aliquid. Nec enim τῇ " φωνῇ solum, verumetiam τοῖς ἔργοις s. τοῖς τρόποις " Αἰολίζειν quispiam dicitur. Et quoniam οἱ Αἰολεῖς " ἐπὶ ἀπάτῃ διεβάλλοντο, solet hoc Αἰολίζειν usur- " pari pro Fraudulenter et dolose ago more Æolum, " quo significatu et Αἰγυπτιάζειν dicitur et Κιλικί- " ζειν, quoniam Ægyptii et Cilices callidi et dolosi " erant. Quanquam sunt, qui non a gente Æolica, " sed ipso progenitore eorum Æolo hoc verbum de- " rivatum velint, quem astutum et vafrum fuisse " perhibent, quemadmodum filius quoque ipsius " Sisyphus et nepos Ulysses doli fabricatores acutis- " simi fuisse memorantur. Transitiva signif. ex He- " rocle affertur, Μηδ' αἰόλιζε αὐτὰν, Nec decipias " ipsam. At Αἰολίζειν, quod Hesych. exp. ποικίλ- " λειν, est ab adj. Αἰόλος, significante ποικίλος." [Vide Αἰολίζω post Αἰόλος. " Αἴολος, ad Lucian.

1, 177. Amst. Charito 761.: de accentu, Bast. Ep. Cr. 175. (vide et Jacobs. ad Anth. Pal. 576. 607. ad Greg. Cor. 11. 864.) *Αἰολίδης*, Wakef. Eum. 141. *Αἰολεῖς*, Jacobs. Anth. 8, 130. ad Anton. Lib. 170. ad Herod. 441. (*Αἰολεὺς, ὁ*, ad Greg. Cor. 126. quo compendio scribatur 612. 791. sq.) *Αἰολὶς*, Wessel. Diss. Herod. 192. ad Herod. 157. 437. 497. Toup. Opusc. 2, 77. Fischer. Ind. Palæph. v. *Ἕλλη*, Jacobs. Anth. 6, 420. 7, 285. 9, 265. Dioscor. 25. Fischer. ad Weller. 1, 43. *Αἰολικὸς*, Fischer. ad Weller. 1, 43. 2, 349. *Τὸ Αἰολικὸν*, Boissonad. in Philostr. 338. 354. 508. (ad Greg. Cor. 791. 907.: quo compendio scribatur, 792.) *Αἰολικῶς*, Fischer. ad Weller. 1, 84. 89. 98. 107. 117. 158. (' Phav. Suid. 1, 111. Schol. Lycophr. 106. 850. 1109. Schol. Il. A. 59.' Scott. App. ad Thes.) * *Αἰολικεύω*, 2, 336. * *Αἰολιστὶ*, (ad Greg. Cor. 91. Strabo 514.) ad Herod. 653." Schæf. Mss. " *Αἰόλιος*, Athen. 50. *Αἰολίζω*, Æoles imitor, Dio Chr. 1, 315. *Αἰολικὸς*, Fallax, Schol. Theocr. 1, 56." Wakef. Mss.]

" *Αἰολίας, ου, ὁ*, Piscis nomen, forsan a vario co-" lore. Philox. ap. Athen. 1. *Ὀρφὼν, αἰολίαν, συνό-" δοντά τε, καρχαρίαν τε.* Idem Athen. 7. dicit, *Τοὺς " παρ' Ἐπιχάρμου λεγομένους αἰολίας* esse coracinos. " Sed perperam ap. eum alibi scriptum *Αἰλίαι.*" [Athen. 5. 322. e. Huc referenda est Hesychii glossa v. *Αἰολίδας*.]

" *Αἰολιγγὴ*, Hesych. affert pro *σκιὰ, ὀλίγος χρό-" νος*, Umbra, Breve tempus, Momentum. Sed su-" spectum est, cum non sit sua serie, verum ante " *Αἰών.*"

" *Αἰόλιος*, Suidæ est Nom. propr. At *Αἰόλιον*, " Urbis nomen ap. Steph. B. cujus incolas vocari " *Αἰολείους* ait, et Ionice *Αἰοληΐους.*"

" *Αἰολόβουλος*, (*ὁ, ἡ,*) Varius et versutus in con-" siliis suis, Qui consilia sua variare et vertere no-" vit, prout res exigit, i. q. *αἰολόμητις* et *ποικιλόμη-" τις*. Oppian. Ichneumonem et vulpem appellat " *αἰολοβούλους*, quoniam callida et astuta præ ceteris " sunt hæc animantia." [Oppian. C. 1, 452. 2, 607. 3, 139. 430. 449. 4, 6.]

[* *Αἰολοβρόντης, ὁ*, Qui velocia tonitrua excitat. Pind. Ol. 9, 64.]

[* *Αἰολόδακρυς*, (*ὁ, ἡ,*) Qui multum lacrymatur. Nonn. Dionys. 26, 78=680, 21." Wakef. Mss.]

[* " *Αἰολόδεικτος, ὁ, ἡ*, Qui varias res monstrando tradit, nam ita vere correxit Hermann. ad Orph. Hymn. 7, 10. cujus loco * *αἰολόδικτος* expellendum e Lexx." Passow. Symb. ad Schneider. Lex., in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 101. Vide et Ejusdem Uber Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher p. 38. Imo Hermann. legit * *Αἰολοδείκτης, ὁ*: *Φωσφόρος, αἰολόδεικτα, φερέσβιε, κάρπιμε, Παιάν.* " *Φωσφόρε αἰολόδικτε* vulgo: *αἰολόδικτε* Par. a. Dinner. p. 300. *Αἰολοδεῖκτα* scripsi, ut paulo post est, *Δεῖκτα δικαιοσύνης*, * *φιλονάματε, δέσποτα κόσμου.*" Hermann. Cf. Schneider. Lex. *Αἰολόδεικτος* sensu activo esset vox nihili, contraque analogiam Gr. linguæ formaretur. Rectius Maltb. Lex. Gr. Pros.: " *Αἰολοδείκτης*, Qui varias sui formas ostendit; sic enim legit Hermann." Lex. Hederic.: " *Αἰολόδικτος*, Epith. Solis, e *δίκω*, Jacio, vel a *δείκω, δείκνυμι*, Qui varias sui formas ostendit."]

Αἰολόδειρος, ὁ, ἡ, Versicolorem cervicem habens. [" Oppian. C. 2, 317. (*Πέρδικες θοῦροι δὲ πυρώπεες, αἰολόδειροι.*) Nonn. Dionys. 12, 76. (*καὶ* * *ἱστοπόνος Φιλομήλη Ἔσσεται αἰολόδειρος ὑποτρύζουσα χελιδών*:) 37, 584. (p. 628. *Δευτέρῳ αἰολόδειρον ἐθήκατο Θέσσαλον ἵππον.*)" Wakef. Mss. In priore loco notandum est lusciniæ epith. *αἰολόδειρος*: nam sumtum est ex Hesiodo, qui scripsit, *Ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον*, *Ἔργ.* 1, 201. ubi Ruhnk., Nonniani loci nescius, *ποικιλόδειρον* in * *ποικιλόγηρυν* perperam mutat. Vide quæ de h. l. copiose diximus supra in *Ἀηδών*. Notatis ibi addenda sunt hæc. " Quand même il seroit vrai que le rossignol change de couleur à certaines époques de l'année, ce que j'ignore absolument, le terme *ποικιλόδειρος* ne peut signifier qu'une variété de couleurs, une bigarrure constante et permanente, et nullement une variation successive." Corai. in Ep. Ms. ad E. H. Barker. Cf. " Kuster. Aristoph. 195. b." Schæf. Mss.: Blomf. ad Alcæi Fr. 21., in Mus. Cr. Cant. 4, 430.: Hotib. in Beckii Comm. in Aristoph. Av. 1418.: Casaub. et Schweigh. ad Athen. 389. e.: Casaub. ad Athen. 374. d.: Interprr. ad Antig. Car. 27.: et Welcker. ad Alcmanis Fr. 12. p. 29. Plin. 10, 29.]

Αἰολόδερμος, ὁ, ἡ, Variam cutem habens, i. e. Variegatam, [i. q. *ποικιλοδέρμων*. Cam. nescimus quis affertur in Lex. Gr. Pros. 1102.]

[* " *Αἰολόδορος*, si vox est sana, Timario in Notitt. Mss. 9, 243." Boissonad. Mss.]

[* *Αἰολόδωρος, ὁ, ἡ*, i. q. *ποικιλόδωρος*, Varia donans, Qui varia dona secum fert. *Ἐριννύες αἰολόδωροι*, Schol. Soph. Col. 42. et Schol. Lycophr. 406. ex Epimenidis Theogonia deperdita.] *Αἰολόδωρον*, (*τὸ*,) Varium donum, i. e. Quod e variis rebus constat, *ποικίλον δῶρον*, Hes. [sed *ποικιλόδωρον* recte corrigit Heins.]

Αἰολοθώρηξ, ηκος, ὁ, (*ἡ*,) Varium thoracem habens, s. Variegatum. Il. Δ. (489.) *Ἄντιφος αἰολοθώρηξ*, Π. (173.) *Μενέσθιος αἰολοθώρηξ*. [" Ad Il. (ll. cc.) Heyn. Hom. 4, 645. 5, 125. 7, 171." Schæf. Mss.]

[* *Αἰολοκένταυρος, ὁ*, Centaurorum instar agilis, Suid. sine interpretatione. In Schneideri Lex. non legitur.]

[* *Αἰολολόγος, ὁ, ἡ*, i. q. *δεινὸς, ψευδὴς*, ap. Albert. ad Hes. 1, 167. n. 9.]

[* *Αἰολομήτης, ου, ὁ*, Varius consiliis, Astutus. " Herod." Wakef. Mss. " Ad Lucian. 1, 392. Et * *Αἰολομῆτις, ἡ*, T. H. ad Hesych. 1, 165. Græv. Lect. Hes. 516." Schæf. Mss.]

Αἰολόμητις, ου, ὁ, Varium consilium habens, et per hoc, Vafer, Astutus. Hesiod. Th. (510.) *ἠδὲ Προμηθέα Ποικίλον, αἰολόμητιν*, ubi notandum, *ποικίλον* et *αἰολόμητιν* dicere pro *ποικιλόμητιν*, uno verbo; nam *αἰόλος* et *ποικίλος* idem valent. Fit ex *αἰόλος* et *μῆτις*. Reperitur tamen scriptum etiam *αἰολομῆτις*, circumflexa penultima, [vide *Αἰολομῆτις*.] De compositis autem e *μῆτις* dictum est in *Ἀγκυλόμητις*. [" Musæus 198." Wakef. Mss. " *Αἰολόμητις, ὁ*, Jacobs. Anth. 9, 270. Brunck. Soph. 3, 433." Schæf. Mss. " * *Αἰσχρόμητις*, Turpia consilia afferens. Composita e *μῆτις* amat Æschyl. *δολόμητις* Pers. 96. * *μεγαλόμητις* infra 1399. *αἰολόμητις* Suppl. 1034. (imo 1044.) * *εὐκοινόμητις* ibid. 694." Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 215. " Nonn. Paraphr. c. 21." Is. Voss. Mss.: et Dionys. p. 627.]

Αἰολομίτρης, ου, ὁ, Variam mitram habens, s. Variegatam. Apud Theocr. (17, 19.) Persarum est epithetum, hoc in versu, *Ἑδριάει Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτρης*. Componitur ex *αἰόλος*, et *μίτρα*, quod vocabulum in VV. LL. dicitur in hoc composito nomine significare Zonam bellicam. Sed quid ad Persas Zona bellica? Intellexerim potius de mitra ea, de qua loquitur Virg. hoc in versu, Et tunicæ manicas et habent redimicula mitræ. [" Ad Lucian. 1, 392. Heyn. Hom. 4, 645. 5, 125." Schæf. Mss. " Quint. Smyrn. 8, 111." Wakef. Mss. Iliad. E. 707.]

[* *Αἰολόμολπος, ὁ, ἡ*, (Varia carmina habens.) Nonn. 40, 223=p. 1030, 5." Wakef. Mss.]

Αἰολόμορφος, ὁ, ἡ, Variam formam habens, Multiformis. [Nonn. Paraphr. 128. Orph. Argon. 973. H. 3, 7. 11, 3. 14, 10. 31, 11. 35, 12. 38, 5. 49, 5. 59, 5. 68, 8.]

Αἰολόνωτος, ὁ, ἡ, Variegatum tergum habens. Oppian. H. 1. *Σάλπαι τε μετὰ σφίσιν αἰολόνωτοι*: [C. 1, 470. 2, 177. 590. 3, 130. 463. Nonn. Dionys. p. 623. " Valck. Phœn. p. 253." Schæf. Mss.]

[* *Αἰολόπεπλος*, (*ὁ, ἡ,*) Variegatum peplum habens. Nonn. Dionys. 7, 173=p. 210." Wakef. Mss.]

[* *Αἰολοπτέρυγος, ὁ, ἡ*, Volubilis. Telestes ap. Athen. 617. *αἰολοπτερύγων σὺν Ἀγλαῶν ὠκύτατι χειρῶν*, ubi olim legebatur *ἀελλοπτερύγων*. Contra vero Maltbius * *ἀελλοπάλας* Manethoni restitutum velit pro vulg. * *αἰολοπάλας*, Variis luctæ generibus versatos. Vide nos in *Ἀθλητὴρ*, et cf. Schæf. ap. nos in *Ἑλλοπάλης*.]

"*Αἰολοπύλαι*, in VV. LL. perperam pro Æoli pilæ,

" de quibus v. Vitruv. 1. et Cœl. Rhod. 11, 18." [" Æoli pylæ, αἰλοπύλαι, vocantur e commento Paræi Vasa illa ænea punctum, vel foramen habentia angustissimum, quo aqua infunditur, et ad ignem collocata, ignis actione aquam in aërem cum magno impetu emittunt. Par. l. 10. Chir. in Apol. 2. ad Carol. iv. Regem Gall. post præfat." Amaltheum Castello-Brun.]

Αἰολόπωλος, ὁ, (ἡ,) Velocem equum habens, s. Veloces equos, aut, Qui velociter in equo movetur, aut, Varie equitans. Vide Eust. in hunc Il. Γ. (185.) versum, Ἔνθα ἴδον πλείστους Φρύγας ἀνέρας αἰολοπώλους. [Schneider. Lex. Theocr. 22, 34. " Heyn. Hom. 4, 487. 645. ad Il. T. 404." Schæf. Mss. Gail. Philol. T. 2. An. 1817. p. 263—4.]

[* " Αἰολοσίκων, Toup. Emend. 1, 17." Schæf. Mss.]

[* " Αἰολοσκόπος, (ὁ, ἡ, Callidus, Varie speculans. δράκων,) Greg. Naz. (Carm.) p. 282." Wakef. Mss.]

" Αἰολόστομος, (ὁ, ἡ,) Habens os varium, s. Vario " ore loquens. Æsch. (Prom. 682.) oracula vocat " αἰολόστομα, quoniam utplurimum sunt ambigua et " intricata, eorumque dicta sensum habent varium " et multiplicem, nec uno modo intelligenda sunt."

" Αἰολοτίας, Hesychio ποικίλος, Varius, pro quo " series alphabetica innuit scr. esse αἰολοπίας, vel " Αἰολωπίας."

[* Αἰολουργὸς, ὁ, ἡ, Toup. Emend. 4, 283.]

[* " Αἰόλουρος, ad Mœrin 37. Toup. Opusc. 1, 285. Dawes. Misc. 257. Musgr. El. 251." Schæf. Mss.]

[* " Αἰολόφρων, T. H. ad Hesych. 1, 165." Schæf. Mss.]

[* Αἰολόφοιτος, ὁ, ἡ, Passow. in libro Teutonice scripto de Lexx. 77.]

[* Αἰολόφυλος, ὁ, ἡ, Diversi generis, s. Ex alia tribu. Oppian. H. 1, 617. 2, 420. " Wakef. Trach. 657." Schæf. Mss.]

[* " Αἰολόφωνος, (ὁ, ἡ, Varie sonans, Variam vocem edens.) Lusciniæ epith. ap. Oppian. H. 1, 728. et lyræ ap. Nonn. Dionys. 8, 233." Wakef. Mss.]

Αἰολοχαίτης, ου, ὁ, i. e. inquit Eust., ὁ ποικίλας ἔχων τρίχας, ad verbum, Varios habens capillos. Sed Varios capillos puto intelligi debere, Qui contorti sint in varios nodos.

[* Αἰολόχευτος, ὁ, ἡ, vox suspecta. Procl. H. in Sol. 41. Ἀχλὺν ἀποσκεδάσας * ὀλεσίμβροτον, * ἰολόχευτον. " Morell., Varie effert: Olear., Matrem veneni. Leg. ἰολόχευτον, ab ἰὸς et λοχεύειν." Maittair. Misc. Gr. aliquot Scriptt. Carm. p. 151. Ἰολόχευτον tacite edidit Jacobs. Anth. 3, 149. et in Lex. suum recepit Schneider. Sed, ut verum fateamur, neutra nobis placet lectio.]

[* " Αἰολόχρως, ωτος, (ὁ, ἡ, Varie coloratus.) Valck. Phœn. p. 48. Diatr. p. 39. Toup. Emend. 1, 408. Wakef. Trach. 132. Jacobs. Anim. 278.: Anth. 9, 249. Huschk. Anal. 107." Schæf. Mss. Eur. ap. Clem. Alex. 717. αἰολόχρως ὄχλος ἄστρων.]

Κορυθαιόλος, ὁ, ἡ, non Κορυθαίολος, Variam habens galeam, i. e. Variegatam, ut Hector Il. B. 324. Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαιόλος Ἕκτωρ, et alibi passim. Exp. etiam Ornatam habens galeam. ‖ Vel κορυθαιόλος dicitur ut qui sit αἰόλος εἰς μάχην μετὰ ὅπλων, quæ ὅπλα per κόρυθα indicentur, parte significante totum, αἰόλος declarante ταχὺν: Qui armatus celer est ad pugnam, i. e. Agilis et expeditus, q. d. Expedite pugnam ciens. E quo declaratur Bellicosus. Αἰόλος autem hanc signif. habens deducit Eust. ab αἰόλλω, cui ea in re non assentior, sed potius Hesychio ab αἰολεῖν derivanti. ‖ Κορυθαιόλα νείκη Aristoph. jocose dixit, ad κορυθαιόλον Hectorem alludens, Ran. (818.) Ἔσται δ' ὑψιλόφων τε λόγων Κορυθαιόλα νείκη, q. d. Bellicosæ s. Pugnaces contentiones, i. e. Acres et asperæ. Ita enim intelligi puto. Legitur autem ap. eum κορυθαίολα, non κορυθαιόλα, in Ald. etiam exemplari et ap. ipsum quoque Hom. κορυθαίολος habent omnes quas vidi Edd. et ipsa quoque vett. exemplaria. Sed Eust. a vett. Grammaticis παροξύνεσθαι solitum scribit. Ac certe cum αἰόλος scribendum existimetur, et in emendatioribus Hom. exemplaribus ita legatur, non ap. Suid. et Eust., ap. Hesych. tamen αἴολος, non sine ratione videntur vett. Grammatici scripsisse κορυθαιόλος. Nisi dicamus propter compositionem mutari sedem accentus, et illos κορυθαιόλος voluisse παροξύνειν tanquam ab αἰολεῖν derivatum; alioqui enim si κορυθαιόλος ab αἰόλος scribamus παροξυτόνως, itidem scribendum videri possit παναιόλος, cum tamen contra passim παναίολος inveniatur. [" Heyn. Hom. 4, 408. 593. 5, 126. 266. 7, 307. 319. 388. 430. 449. 473. 636. 8, 14. 265. ad Il. B. 816. N. 805. X. 132. Wakef. Herc. 1005." Schæf. Mss.]

[* Νομοαίολος, ὁ, ἡ, Varias modulationes admittens. Telestes ap. Athen. 617.]

Παναίολος, ὁ, ἡ, Omnino varius, Multum variegatus, Ornatu multum vario insignitus, ut σάκος παναίολον, ap. Hesiod. (Sc. 139.) Ab Hesychio παναίολος exp. παμποίκιλος. De accentu autem hujus παναίολος vide quæ annotavi in præced. composito. [" Jacobs. Anth. 7, 15. Heyn. Hom. 4, 593. 6, 21. 161. 468. ad Il. Δ. 186. N. 552. Græv. Lect. Hes. 594." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 641. Orph. Argon. 582. Hymn. 4=3, 7. Fr. 7, 28. Ἥλιε παγγενέτορ, Πὰν αἰόλε, χρυσεοφεγγὲς, ubi vulgo ante Hermann. legebatur παναίολε. Vide quæ de h. l. disputavit idem V. D. in Censura Thes. nostri, (Class. Journ. 35.) et quæ nos in Responsione nostra diximus, (ibid. 37.) Cf. et Orph. Hymn. 15=14. et Creuzeri Dionysum 56—7.]

ΑΙΟΝΑΩ, Aspergo, Perfundo, καταντλέω. Gal. Αἰονῶσιν ἐλαίῳ. Idem, Ἐλαίῳ αἰονᾷν οὐ χρή. Idem cum alia constr. usus est, Αἰονᾷν δὲ τὰ μὲν πλεῖστα δι' ὕδατος θερμοῦ. In VV. LL. exp. etiam Desuper irrigo, et Superfundo. Etym. αἰονᾷν exp. καταχέειν et λούειν, item καταντλεῖν, quo verbo Gal. de eadem re utitur, ut, Καταντλεῖν οὖν ὕδατι θερμῷ ὅσον ἱκανὸν διαφορῆσαι τοὺς τοιούτους ἰχῶρας. [Toup. Emend. 4, 11. " Mœris 73. et n. Bernard. ad Theoph. Nonn. 1, 102. Wakef. Ion. 97. Kuster. Bibl. Chois. 83." Schæf. Mss. " Darnald. Lectt. p. 6. Alia constructione, ap. Athen. 2. p. 41." Valck. Mss.] " Αἰορᾷν " θερμῷ ὕδατι, ap. Hippocr. de Locis in Homine, " perperam pro αἰονᾷν." [Hippocr. 74, 31. 112, 13. 224, 14. 23. 225, 13. 520, 31. 521, 19. 21.]

" Ἐπαιονᾶσθαι, Nicandri Schol. ait proprie esse " τὸ ἐπ' ἠϊόνος, λούεσθαι, In litore lavari. Alioqui " significat Perfundere s. Irrigare, ut in Alexiph. " ejusdem poëtæ, 462. Ἄλλοτε δ' ἐν δροίτῃ κεράων " ἐμβάπτεο σάρκα, Ἄλλοτε τινθαλέοισιν ἐπαιονάασσο " λοετροῖς, Alias in solio temperata aqua tinge cor" pus, alias calidis perfunde lavacris."

Καταιονάω, i. q. αἰονάω. Nam Gal. καταιονᾷν ἐλαίῳ et αἰονᾷν pro eodem dicit. Apud Eund. legitur, Καὶ τῶν σπλάγχνων προνοεῖσθαι, καταιονῶντά τε καὶ καταπλάττοντα τοῖς μαλάττειν καὶ χαλᾷν δυναμένοις. Ut autem hic καταιονᾷν et καταπλάττειν, sic alibi καταντλεῖν et καταπλάττειν copulat, scribens, Τὴν δὲ φλεγμονὴν καὶ καταντλεῖ καὶ καταπλάττει, καὶ σχάζει, ubi Linacer vertit, Perfundit et cataplasma superimponit, et scarificat. [Ælian. H. A. 11, 31. " Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 6. Pierson. ad Mœr. 73. Bernard. ad Theoph. Nonn. 1, 102. Kuster. Bibl. Chois. 83. ad Lucian. 2, 328." Schæf. Mss. Interprr. ad J. Poll. 4, 180. " Theod. 4, 465. Dio Cass. 164." Wakef. Mss.] Hinc Καταιόνησις, Perfusio, Fotus, quod Gall. dicitur Etuvement. Καταιόνησις ἡ κατὰ κεφαλῆς, in balneis, Bud. ex Eust. [J. Poll. 4, 180. Trall. 12. p. 231. " Athen. 24. Marc. Anton. Dio Chrys. 1, 464." Wakef. Mss.] " Bernard. ad Theoph. Nonn. 1, 102." Schæf. Mss.]

[* " Καταιονίζω, Psell. de Oper. Dæm. 93. Gaulm." Schæf. Mss.]

Αἰονέω etiam et καταιονέω legitur in VV. LL. sed Αἰονάω potius et Καταιονάω a Gal. et aliis dicitur, ap. quem tamen et καταιονεῖν alicubi habent quædam exemplaria, cum in aliis contra sit καταιονᾷν.

[Αἰονέω.] " Ἠιονῆσαι, Hesychio est καταντλῆσαι, " Perfundere, Rigare. Διαλελυμένον igitur est pro " αἰονῆσαι." [" Wakef. Ion. 97. Kuster. Bibl. Chois.

83. Mœris 73. n. Bernard. ad Theoph. Nonn. 1, A
102." Schæf. Mss. " Lycophro (1425. *δίψαν αἰονουμένων*, ubi Cod. Vit. 2. super *ου* scriptum *ω* habet.)" Wakef. Mss.]

" *Αἰόνησις, ἡ*, Perfusio, *κατάντλησις*, ut Erot. ap. " Hippocr. exponit, addens Bacchium exponere " *πρόσκλυσις*." [Foës. Œcon. Hippocr. " Wakef. Ion. 97." Schæf. Mss. J. Poll. 4, 180.]

[* *Αἰόνημα, τὸ*, Humectatio, Aspersio, Irrigatio. Toup. Emend. 4, 11. Cass. Dio 789. " Wakef. Ion. 97. ad Mœrin 73. Bernard. ad Theoph. Nonn. 1, 102." Schæf. Mss.]

[* *Ἐξαιονέω*. Etym. M. *Ἐξηονήθην· ἀντὶ τοῦ κατηντλήθην, ὅθεν καὶ ἠϊόνες οἱ αἰγιαλοὶ, διὰ τὸ καταιονᾶσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων. Αἰονήματα γὰρ τὰ καταντλήματά φασιν οἱ ἰατροί.* Zonar. *Ἐξηονήθην· σὺν τῷ ι κατὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅθεν καὶ ἀϊόνες οἱ αἰγιαλοὶ, διὰ τὸ καταιονοῦσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἤγουν καταβρέχεσθαι. Αἰονήματα γὰρ τὰ καταντλήματά φασιν.* " Sed neuter Cod. subscriptum habet *ι*. *Αὐτολεξεὶ* Phav. ut
Noster. Non apparet in reliquis Lexx. Etym. exp. B
κατηντλήθην, quod plerumque dicitur *καταιονᾷν*. Rectius *ἐξηντλήθην*." Tittm.]

[* *Ἐπαιονέω*, Infundo, Perfundo, Irrigo. Athen. 41. *Εἰς δὲ τὸ παρηγορῆσαι τὰς ὀδύνας τῷ θερμῷ ἐπαιονεῖ, θέλγειν δυναμένῳ.* " Ad Mœrin 73." Schæf. Mss.]

[" *Καταιονέω*, ad Mœrin 73. ad Greg. Cor. 184 (=397.)" Schæf. Mss. Athen. 41. Iud. in Aretæum. " Misc. Nov. 1, 67. Lucian. Lexiph. 2, 328. in balneo *καταιονηθέντες*, Darnald. Lectt. p. 6." Valck. Mss. Clem. Alex. 241.]

[" *Καταιόνησις* et ——*ᾷν*, Perfusio in re medica, Gataker. 2. p. 151. M. Casaub. 401. Plutarch. 2, 74. Dio Chrys. 248. Ælian. H. A. 645." Valck. Mss.]

[* " *Καταιόνημα*, (*τὸ*, Perfusio.) Ad Mœrin 73." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 8, 22. (p. 475.) Suid." Valck. Mss. Trall. 1. p. 19.]

[* " *Παραιονέω*, Wakef. Ion. 97." Schæf. Mss.]

[* " *Προσαιονάω*, (Aspergo, Perfundo.) Bernard. C
ad Theoph. Nonn. 1, 102." Schæf. Mss. Hippocr. 276, 44. 518, 23.]

[* " *Προσαιονητέον*, Aspergendum. Oribas. 157. * *Ἀποβροχιστέον οὖν, ἢ * διαῤῥαπτέον* (editum est *διαῤῥαπτέων*) *τὰ φέροντα τῶν ἀγγείων ἐπὶ τὴν τομὴν, καὶ * διαδετέον ἐπὶ τινων πᾶν μέρος, ψυχρῷ τε προσαιονητέον, ἐνίους δὲ καὶ * φλεβοτομητέον.* Vertitur: Laqueo igitur constringenda, vel consuenda vasa sunt, ad partem secandam ferentia, et in aliquibus totum membrum deligandum est, frigidaque aspergendum, nonnullis et vena secanda est.]

¶ *Αἰνέω*, Subigo ordea, madefaciens aqua, ut ait Æl. Dionys. ap. Eust., citans hunc Pherecr. locum, *Νῦν ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίσσειν, φρύγειν, ἀναβράττειν, αἰνεῖν.* At Pausan. ibid. scribit *ἀνεῖν* non *αἰνεῖν*, in hoc ipso Pherecr. loco, dicens *ἀνεῖν* significare *πτίσσειν* cum ibi, tum ap. Aristoph. Pace. At Hesych. Æl. Dionys. sequens, *αἰνῶν* exponit *πτίσσων*.

D

ΑΙΠΥΣ, *εῖα, ὺ*, Altus, Excelsus, In edito loco positus. Il. B. (538.) *Δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον.* Apud Eund., *αἰπὺ τεῖχος*. *Αἰπεῖα κολώνη*, ap. Eund. in Bœot. (811.) Compar. *αἰπύτερος*, Altior. Superl. *αἰπύτατος*, Altissimus. ‖ *Αἰπὺς δόλος*, Altus dolus, fortasse verti possit ap. Hesiod. (*Ἔργ.* 1, 83.) pro Alto pectore excogitatus. Sic aliquando Lat. poëtæ videntur adj. Altus usurpasse. ‖ *Αἰπὺς*, Gravis, Ingens. Item Difficilis, sicut Lat. Arduum opus, metaph. *Αἰπὺς πόνος*, Gravis labor. Itidem *αἰπὺς ὄλεθρος*, Grave exitium, Il. P. (244.) *ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.* Sic ap. Hesiod. (Th. 682.) *ποδῶν αἰπεῖα ἰωὴ* exp. Pedum gravis sonitus. [Oppian. C. 3, 184. 318. Orph. Argon. 746. 1065. 1081. " Rubnk. Ep. Cr. 127. Toup. Opusc. 1, 483. Bergler. ad Alciphr. 190. ad Od. A. 11. Ilgen. Hymn. 558. Brunck. Ajac. 845. Charito 729. Wakef. Alc. 211. Jacobs. Anth. 7, 142. Dioscor. 23. Antip. S. 36. Heyn. Hom. 4, 314. 525. 6, 155. 429. 6, 506. 7, 21. 39. 45. *Αἰπύτερος*, Alpheus 8." Schæf. Mss. *Αἰπύτατον κάρη*, Nicand. Fr. 2, 38. " De tenebris, Pind. ap. Plut. (Fr. inc. 46. *Ἐς αἰπὺν ἔβαλε σκότον*.)" Wakef. Mss. *Αἰπύτατον* et *πιστότατον* conf., ad Anth. Pal. 613.]

" *Αἰπὺ*, Altum, neutrum genus masculini *αἰπύς*. " *Αἰπὺ* autem, Nom. propr. urbis," [Il. B. 592.]

" *Αἴπεια*, Urbis nomen, cujus civis *Αἰπεάτης*. " *Αἰπεῖα* autem adj. fem. gen. a masc. *αἰπύς*."

" *Αἰπνὸς*, Altus, Celsus, Excelsus, si VV. LL. " credimus."

" *Αἰπύτιος*, (*ία, ιον*,) i. q. *αἰπὺς*, Altus, Excelsus, " vel etiam possessivum nominis proprii *Αἴπυτος*, qui " filius erat Arcadis. Hesych. enim *αἰπύτιον* exp. " non solum *ὑψηλὸν*, sed etiam *τὸν Αἰπύτου*, in hoc " hemistichio Hom. (Il. B. 604.) *Αἰπύτιον παρὰ* " *τύμβον*." [Malt. Lex. Gr. Pros.]

[* " *Αἰπύθεν*, Ex alto. Euseb. P. E. 426." Wakef. Mss.]

[* *Αἰπύτης, ου, ὁ*, Nom. propr. viri. Etym. M. * *Εὐρυτίων· ὄνομα κύριον. Παρὰ τὸ εὐρὺς Εὔρυτος Εὐρυτίων, ἵν' ᾖ ὁ μέγας, ὡς αἰπὺς, Αἰπύτης.* " Rectius *Αἴπυτος*, ut supra quoque 37, 31. (*Αἴπυτος· ὄνομα κύριον, παρὰ τὸ αἰπὺς, ὃ σημαίνει τὸν ὑψηλὸν τόπον, ὡς εὐρὺς Εὔρυτος, οὕτω καὶ αἰπὺς Αἴπυτος.*)" Sylb. Omnino recte; aliter enim analogia illa, quam Etym. in animo habebat, non existeret: *Εὐρὺς Εὔρυτος*, ut *αἰπὺς Αἴπυτος*. Zonar. * *Εὐρυτίων· κύριον, παρὰ τὸ Εὔρυτος Εὐρυτίων, ὡς Ἥφαιστος * Ἡφαιστίων.*]

Αἶπος, εος, τὸ, Altitudo, Celsitas, *ὕψος*. Apud Eurip. (Alc. 503.) *πρὸς αἶπος ἔρχεται* exp. In arduum tendit. ‖ *Αἶπος* item Cacumen montis. Hesych. autem ait *αἶπος* significare Locum altum s. *ὑλώδη*. Item *κάματον*, Laborem. [Theocr. 7, 148. Simmiæ Sec. 12. " Brunck. ad Phœn. 862. Valck. ad Phœn. p. 321. 708. Musgr. Hel. 1459. Wakef. Alc. 511. Callim. 1, 564." Schæf. Mss. " Schol. Theocr. 1, 1." Wakef. Mss. Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 276. 300. Nicand. Th. 214. Apoll. R. 2, 505.]

" *Ἆπος, εος, τὸ*, Eust. ex Eurip. affert pro *κάματος*, Labor. Sed semel tantum ap. eum reperiri " ait. Locus est in Phœniss. ubi Creo Tiresiæ ad se " peregre festinanti ait (857.) *ἀλλὰ σύλλεξαι σθένος,* " *Καὶ πνεῦμ' ἄθροισον, κἆπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ*, Vires " collige et spiritum, deponeque ex itinere contra" ctam lassitudinem. Schol. quoque ibi exp. *κάματον*: alios tamen pro *ὕψος* accipere annotans, ad" densque abusive hic dici posse pro *μῆκος* quoque " positum." [Vide Valck. Brunck. et Porson. ad h. l. et Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 276. " Callim. 1, 564." Schæf. Mss.]

Αἰπὸς, ἡ, ὸν, i. q. *αἰπὺς*, ut *πόλιν αἰπὴν*, Il. N. (625.) Sic *αἰπὰ ῥέεθρα*, Il. Θ. (369.) et Φ. (9.) quod tamen *αἰπὰ* vult Eust. ex *αἰπέα* per syncopen esse factum; sed cum *αἰπὸς* inveniatur, illinc esse potius dicendum est. [Od. 3, 130. " Heyn. Hom. 5, 479. 6, 478. 8, 116." Schæf. Mss. Apoll. R. 1, 927.]

Αἰπεινὸς, (*ἡ, ὸν*,) i. q. *αἰπὺς* s. *αἰπὸς*, ut *Ἴλιον αἰπεινὴν*, Il. P. (328.) *Πήδασον αἰπεινὴν*, Z. (35.) Antip. (S. 52.) *Καὶ μέγαν αἰπεινᾶν πυραμίδων κάματον.* [Nicand. Fr. 34. Eurip. Andr. 103. Oppian. C. 2, 101. Orph. Arg. 30. 79. 378. Fr. 6, 37. " Toup. Opusc. 2, 137. Wakef. Ion. 751." Schæf. Mss. Apoll. R. 1, 520. 1108. 2, 941. 4, 573. 3, 1085.]

Αἰπήεις, (*εσσα, εν*,) i. q. *αἰπεινός*. Apoll. R. 2, (721.) *νῆσον λίπον αἰπήεσσαν*. Ibid. (1269.) *Καύκασον αἰπήεντα*. Anthol. (Leon. Tar. 90.) *αἰπήεσσα καταιγὶς*, Alta procella. [" Jacobs. Anth. 7, 142." Schæf. Mss. " Quint. Smyrn. 1, 302. 11, 333." Wakef. Mss.]

Αἰπύδμητος, ὁ, ἡ, Alte extructus, In edito loco ædificatus, vel, In altum extructus, Cujus alta est structura, e *Δμητός*. Vide *Δομέω*. Nonn. [Paraphr. 2, 56. 4, 14. Dionys. 4, 13. Coluth. 231." Wakef. Mss.]

[* " *Αἰπυδολωτὴς*, (*ὁ*,) Timo Phlias. 7." Fabric. ad Sext. 721.]

Αἰπύκερως, ωτος, ὁ, ἡ, Excelsa cornua habens, ut *αἰπύκερως ἔλαφος*, [Etym. M. Suid. *Αἰπύκερως τράγος*.

Pseudo-Herod. Partitt. 35.: *ταῦρος*, Anonymus in Allatii Exc. Rhet. 332.]

[* "Αἰπύλοφος, (ὁ, ἡ, Cristam altam gerens.) Nonn. Dionys. 2, 378. 26, 157." Wakef. Mss.]

" Αἰπυμήτης, ὁ, Cujus consilia sunt alta et sublimia, vel etiam *δεινὰ καὶ χαλεπά*. Ex Æschylo affertur pro Grandiloquus," [Prom. 18. ubi Blomf. " Alta habens consilia, quod in Pers. 142. **βαθύβουλον* vocat. Hesiod. Th. 589. *Ὡς εἶδον δόλον αἰπύν*."]

Αἰπύνωτος, ὁ, ἡ, Excelsum tergum habens, Excelsus. *Αἰπύνωτος Δωδώνη*, Æschyl. [Prom. 855. ubi Schol. exp. per * *ὑψηλόνωτος*.]

[* Αἰπυπλανής, ὁ, ἡ, In summo errans. Manetho 4, 249.]

ΑΙΡΕΩ, f. *ήσω*, p. *ηκα*, aor. 2. *εἷλον*, sicut et *ἑλῶ*, alterum fut., tanquam ab ἝΛΩ, inusitato, de quo vide in fine significationum ipsius *Αἱρῶ*, Capio, Prehendo, Comprehendo, Corripio. Vel, Invado, Occupo. Il. A. (197.) *κόμης ἕλε Πηλείωνα*, Coma prehendit Peliden. Proverbium ap. Suid., *Αἱροῦντες ᾑρήμεθα*, Capientes capti sumus, vel Comprehendentes comprehensi sumus. Il. Ω. (206.) *Εἰ γάρ σ' αἱρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν Ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε*, Si te corripuerit, Si tibi manus injecerit. Xenopho K. Π. 1. *Ἥιρουν τινὰς αὐτῶν*. Il. P. (488.) *Τῷ κεν ἐελποίμην αἱρησέμεν*, sub. *ἵππους*, Sperem me potiturum equis. Sæpe *αἱρεῖν* dicitur Cursu capere, i. e. Currendo assequi, et comprehendere. Il. Φ. (553.) *εἰ μέν κεν ἀπὸ κρατεροῦ Ἀχιλῆος Φεύγω,—Αἱρήσει με καὶ ὥς*. Xenopho K. Π. 4. *Τὸ μὲν φεῦγον αἱρεῖν, τὸ δὲ ὑπομένον ἀνατρέπειν*. Hinc et venatores ap. Hesiod. dicuntur *αἱρεῖν* lepores, et ap. Lucian. Dial. Ven. et Cup. de Diana (1, 251.) *Ἐρᾷ θήρας καὶ ἐλάφων καὶ νεβρῶν, αἱρεῖν τε διώκουσα, καὶ κατατοξεύειν*. || Ut autem per metaph. inanimata quoque dicuntur nos Capere aut Occupare ap. Latinos, ut Capit me desiderium, tædium, pavor, oblivio, Macies artus occupat, et sopor lumina, sic ap. Græcos, poëtas præsertim, talia dicuntur nos *αἱρεῖν*, videlicet *ἵμερος, δέος, λήθη*, etc. Il. K. (192.) *μηδέ τιν' ὕπνος Αἱρείτω*, Neque somnus quenquam occupet: B. (34.) *μηδέ σε λήθη Αἱρείτω*, Neque te capiat oblivio: Γ. (446.) *καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ*, Incessit me cupido, s. desiderium: Od. A. *ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει*. || Item ut Latine dicunt Occupare imperium, sic *αἱρεῖν τὴν ἀρχὴν*, ap. Plat.

Αἱρεῖν, Deturbare, Evertere, Decutere. Item Expugnare, Subigere, *ὁ πέλεκυς τὸν ἄνδρα αἱρεῖ*, Deturbat, Evertit, *καταβάλλει*. Quod exemplum citat Bud. Sic autem et *αἱρεῖν πόλιν*, Evertere civitatem, pro *καθαιρεῖν, πορθεῖν*, ut ap. Thuc. *τὴν Φειὰν αἱροῦσι* Schol. exp. *τὴν πόλιν αὐτὴν πορθοῦσι*, et *αἵρεσιν* Idem exponit *πόρθησιν* ap. Eund. Sed aliquando et *χειροῦσθαι* exponit, Subigere, Expugnare, In ditionem suam redigere. Herod. *Αἵρεε τὰς πόλιας χώμασι*, Expugnabat civitates, aut Subigebat, ductis aggeribus, vel simpliciter, Civitates capiebat. Idem in Thalia, *Συχνὰς μὲν δὴ τῶν νήσων αἱρήκεε*, ubi nota *αἱρήκεε* pro *ᾑρήκει*. Aristid. Panath. *Πρότερον δ' ᾑρήκει πᾶσαν Αἴγυπτον δὶς ἤδη*, Antea bis jam Ægyptum universam subegerat. *Αἱρεῖν* de homine dictum a Xenoph. itidem interpretor Expugnare, non, ut alii, Allicere: *Τὰ πονηρὰ ἀνθρώπια οὐκ ἂν ἄλλως μᾶλλον ἕλοις, ἢ εἰ διδοίης τι*, Improbos homunciones nullo pacto magis expugnes quam dando aliquid. Alii autem vertunt, Non aliter allicias. Sed existimo Xenoph. ita *αἱρεῖν* dixisse sumta metaphora ab urbibus, ut Lat. Expugnare dicunt metaphorice. Sic Expugnare pudicitiam, Livio: Expugnator pudicitiæ, Ciceroni. Idem, Sapientis animus virtutibus omnibus ut mœnibus septus, vincetur et expugnabitur. Sic poëta quidam dixit, Artibus innumeris mens expugnatur amantum. Greg. Naz. in Epit. Basilii. *Ὡς ἡμᾶς γε οὐχ αἱρήσεις*, Nos non expugnabis, Non facies nos tibi cedere et acquiescere. At VV. LL. perperam exp., Nos in hæresin non induces.

Αἱρεῖν τὴν δίκην, Bud. exp. Vincere judicio, Reum peragere. Demosth. c. Mid. *Οὔτε δίκην ᾑρηκώς*. Sed ad verbum *αἱρεῖν δίκην* est Causam obtinere, s. tenere, et quasi Capere causam et ea potiri. Sed hoc interest, quod *αἱρεῖν τὴν δίκην* de actore tantum dicitur, ut Bud. annotat: at Lat. Causam obtinere s. tenere, de reo quoque usurpatur. Sic *αἱρεῖν τὴν γραφὴν*, Dem. pro Cor., Obtinere accusationem, Obtinere causam suam in accusando aliquo, Vincere accusando.

Αἱρεῖν, Convincere et Damnare, inquit Bud. Æschin. in Ctesiph. (75.) *Μηδ' αἱρεῖτε παρανοίας ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων*. Pro eodem dicitur et *ἁλίσκειν*. Eodem modo Aristoph. Nub. (591.) *Ἢν Κλέωνα—δώρων ἑλόντες*. Idem ibid. *Αἱρεῖ γὰρ αὐτὸν οὐχ ἡ κατηγορία ἡ ἐμὴ, ἀλλὰ τὰ δημοσία γράμματα*, Acta publica eum convincunt, s. Reum peragunt, Actis publicis reus peragitur, convincitur, tenetur. At vero ap. Plat. aliter vertendum existimo in Apologia: *Τοῦτ' ἔστιν ὃ ἐμὲ αἱρήσει, ἐάν περ αἱρῇ, οὐ Μέλητος, οὐδὲ Ἄνυτος, ἀλλ' ἡ τῶν πολλῶν διαβολή τε καὶ φθόνος*, Calumnia vulgi et invidia me causa cadere faciet, aut Condemnari me faciet, non Anytus aut Meletus. Sic enim malo vertere quam Convincet, sed ita ut intelligatur, Me causa cadere faciet tanquam convictum, Condemnari tanquam peractum reum. Subjungit, *Ἃ δὴ πολλοὺς καὶ ἄλλους καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας ᾕρηκεν*. || At pro Convincere s. Evincere per metaph. elegantem usurpatur in hoc genere loquendi, *ὁ λόγος αἱρεῖ*, vel *ὁ λογισμὸς αἱρεῖ*. Æsch. c. Ctes. (62.) *Ἐπιτεύσας ἀληθὲς εἶναι ὅ, τι ἂν αὐτὸς ὁ λογισμὸς αἱρῇ*, Quod ipsa ratio evincat. Ita enim verto sequens Horatium. Quintil. Rationem dictare aliquid, dissimili quidem metaphoræ genere, sed significatione simili usurpare videtur. Plut. in Cons. ad Apollon., *Τίθεσθαι τὰ ἑαυτοῦ πράγματα ὅπη λόγος αἱρεῖ βέλτιστα ἔχειν*, Disponere, Ordinare, Constituere res suas eo modo, quo ratio evincit optime constitui. Alii vertunt, Prout ratio exigit s. postulat. At ego vertens, Ratio evincit, metaphoricam verbi hujus signif. retineo. Possit etiam verti fortasse Ratio dictat, e Quintil., ut modo dixi. Denique is ita ordinat res suas ut ratio evincit ordinandas esse, cui ratio ordinationis suæ constat. Quare hac etiam dicendi formula commode, ut opinor, exprimere possimus illam Græcam. Herod. 2. *Καὶ δὴ καὶ ὁ λόγος οὕτως αἱρέει*, Quinetiam ipsa ratio id evincit, vel id dictat. Sic et, *παρὰ τὸν αἱροῦντα λόγον*, Contra quam evincat et dictet ratio. Sed ap. Herod. videtur latius accipi hæc phrasis cum alibi, tum lib. 1. *Ἀποφέρεται ὁ θύσας τὰ κρέα, καὶ χρᾶται ὅ, τι μιν ὁ λόγος αἱρέει*, Qui sacrificavit, secum aufert carnes, et eas convertit in quemcunque usum ei visum fuerit, vel ei libuerit. Quidam vertunt, In quemcunque usum fert animus, utitur. Idem in Melpom. *Πρότερον δὲ ἢν μὴ ἡμέας λόγος αἱρῇ, οὐ συμμίξομέν τοι*, Nisi nobis visum fuerit. Alii interpretantur, Nisi nos ratio traxerit. At si Rationis vocabulum retinere vellem, dicerem potius Nisi ratio nos moveat, vel, Nisi hoc nobis placeat ut rationi consentaneum, vel, Nisi hoc rationi consentaneum videatur. Sed Rationis vocabulum nihil necesse est retinere, quod in eadem phrasi videatur id mutare in *γνώμη*, cum dicit *αἱρέει ἐμὴ γνώμη*, pro Sic libet, Sic placet, q. d. Evincit mea opinio. Verum observari debet dici *ἐμὴ γνώμη*, at *λόγος* simpliciter, non *ἐμὸς λόγος*.

Αἱρεῖν pro *ἀναιρεῖν*, Interficere. Soph. (Philoct. 435.) ap. Suidam, *πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν Αἱρεῖ πονηρὸν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεὶ*, Bellum virum nullum improbum occidit ultro, sed probos semper. Sic autem et *ἕλω* significare *φονεύω* tradit Eust., a quo deductum sit *ἕλωρ*, qui et aliam tamen derivationem affert, videlicet ab *ἕλκω*. Observandum est autem, quamvis inusitatum sit thema *ἕλω*, magis tamen, Grammaticorum judicio, recepta esse ab eo derivata quædam tempora, quam quæ ab *αἱρῶ* deducta sunt. Eust. enim in Il. A. 453. *Ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ*, annotat *καθαιρήσουσι* positum esse pro *καθελοῦσι*. Itidem vero ap. Suid. reperio *καθαιρήσεται, καθελεῖται*, addentem in usu esse ap. Thuc., et bonam aliorum scriptorum partem. Ab hoc autem *ἕλω* fit et nomen adj. *ἑλετὸς*, quod post derivata

ab αἱρῶ ponetur, ante composita; fit et compos. Ἑλέπολις, quod vide in Πόλις.

Αἱρέομαι, f. ἡσομαι, p. ᾕρημαι, aor. 1. ᾑρέθην, aor. 2. εἱλόμην, ab *ΕΛΟΜΑΙ inusitato, in activa signif., Capio, Sumo. Od. B. (357.) Ἑσπέριος γὰρ ἐγὼν αἱρήσομαι, Sumam, Capiam, videlicet ἀμφιφορεῖς et ἄλφιτα ἐν δοροῖς, non, ut Valla exp., Solvam, quasi αἱρεῖσθαι absolute ponatur pro αἴρειν s. ἀπαίρειν. Od. Π. (481.) ὕπνου δῶρον ἕλοντο, Somnum ceperunt: Ξ. (347.) δόρπον ἕλοντο, Cœnarunt, q. d. Cœnam ceperunt, ut dicitur Sumere cibum, Capere cibum. Sic Herod. in Thalia ἄριστον αἱρεομένοισι, Prandium sumentibus, Prandentibus. Thuc. 2. Τοὺς δ' ὕπνον τε καὶ σῖτον αἱρεῖσθαι, Cibum et somnum capere. Xenopho K. Π. 8. Οὔτε αὐτός ποτε πρὶν ἱδρῶσαι δεῖπνον ᾑρεῖτο. Et pro Capio quidem usurpatum reperitur in hujusmodi phrasibus utplurimum. || Aliquando Capesso exp., ut αἱρεῖσθαι τὰς πράξεις, Capessere. Sed hic potest Eligere reddi, de qua signif., quæ frequentissima est, mox dicetur. Sic et ap. Xenoph. αἱροῦμαι τὴν ὁδὸν, quod Capesso iter, Ineo viam et instituo, quidam interp., sed potest hic itidem Eligere verti. Itidem ap. Demosth., εἵλου τοιαύτην πολιτείαν, Talem reip. administrandæ rationem instituisti, vel elegisti. Atque h. l. utro modo reddas, parum refert. Nam qui dicit se hanc vel illam rationem instituisse, significat rationem eam sibi placuisse præ aliis, et eam se elegisse.

Αἱρεῖσθαι, inquit Bud., est Anteponere et pluris facere, cum ἀντὶ junctum. Aristot. Ethic. 9. Εἰκότως δὴ δοκεῖ σπουδαῖος εἶναι, ἀντὶ πάντων αἱρούμενος τὸ καλόν. Hactenus Bud. Habet autem et alias constructiones in hac signif., ut cum πρὸς, itidem cum gen., loco ἀντί. Xenopho, Τόνδε καὶ πρὸ δέκα μνῶν ἑλοίμην, Hunc decem minis prætulerim. Sic Plato Pol. 2. Δικαιοσύνην ἂν πρὸ μεγίστης ἀδικίας αἱροίμεθ' ἄν. Herod. 1. Πόλεμον πρὸ εἰρήνης αἱρέεται, Bellum præfert paci. Plut. in Numa, Ἡσυχίαν πρὸ τιμῆς αἱροῦμαι, Quietem honori antefero. Reperitur etiam alicubi αἱροῦμαι positum cum gen. sine alterutra harum præpositionum, ut αἱροῦμαι τῶνδε κύματα, pro κύματα πρὸ τῶνδε. Sic αἱροῦμαι ζωὴν θανάτου, Præfero vitam morti. Sed suspecti sunt hh. ll. || Αἱρεῖσθαι, exp. etiam Malle, constructum cum illis duabus præpositionibus ἀντὶ et πρὸ, ut in illo Xenoph. loco, Τόδε καὶ πρὸ δέκα μνῶν ἑλοίμην, Hunc malim quam decem minas. Αἱρεῖσθαι autem cum ἀντὶ positum redditur verbo Malle, præsertim cum infinitivo jungitur, ut Dem. pro Cor., Πομπεύειν ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖν εἵλετο. Xenopho, Ἑλέσθαι δουλεύειν ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν τοῖς κρείττοσι, Malle servire quam bellare. Sed possumus his quoque verbis Antefero et Antepono uti in hh. ll. interpretatione, si ex infinitivis nomina faciamus, ut si Xenoph. h. l. ita reddamus, Præferre servitutem bello. Αἱρεῖσθαι verti solet Malle in hac quoque constr., Αἱροῦμαι τόδε μᾶλλον ἢ τόδε. Xenopho, Αἱρήσομαι τελευτᾷν μᾶλλον ἢ ἀνελευθέρως ζῆν, Malim mori quam etc. Sed potest etiam exp., Præferam mortem illiberali vitæ generi. Recte et hoc modo exprimi posse mihi videtur, Potior mihi erit mors vita illiberali. Ita et ap. Isocr. Paneg. Ὅμως ᾑρούμεθα τοῖς ἀσθενεστέροις βοηθεῖν μᾶλλον, ἢ τοῖς κρείττοσι συναδικεῖν. Sic et ap. Plat. in Apol. μᾶλλον αἱροῦμαι Bud. exp. Malo, Καὶ πολλῷ μᾶλλον αἱροῦμαι ὧδ' ἀπολογησάμενος τεθνάναι, ἢ ἐκείνως ζῆν. Sed hic itidem potest μᾶλλον αἱροῦμαι exp. Antepono aut Præfero hoc modo, Hanc mortem, post talem apologiam, illi vitæ antepono. Idem Bud. tradit, in hac signif. αἱρεῖσθαι sine alia etiam particula usurpari, citans hæc Laërtii in Aristippo, Ἀλλ' οὐ διὰ τοῦτο ἕλοιτ' ἄν τις νοσεῖν ἢ ἰατρεύειν. Sed dixerit quispiam fortasse hic deesse μᾶλλον, ut ἕλοιτο μᾶλλον sit Magis velit, i. e. Malit. Quanquam et ap. Demosth. eandem ἔλλειψιν, si ἔλλειψις vocanda est, reperio. Sic quoque ap. Hom. cum verbo βούλομαι. Dicit præterea Bud. αἱρεῖσθαι significare Velle, citans tamen locum Platonis, in quo est αἱροῦμαι μᾶλλον, quod expl. Malo. Sed notandum est αἱροῦμαι poni pro Volo, etiam sine particula μᾶλλον, cum infin. Isocr. in Evagora, αἱροῦμαι καταλι-

A πεῖν. Idem alibi, αἱροῦμαι λέγειν. Nonnulli tamen vertere maluerunt his in locis αἱροῦμαι, Constituo. At ego Suid. sequens reddo simpliciter Volo. Nam αἱρεῖ pro βούλει sumi ait hic, Ἐπείπερ αὐτὸς αἱρεῖ λέγειν. Plato de Rep. Σὺ οὖν ποτέρως αἱρεῖ; Utro modo vis, vel mavis? Et ut αἱροῦμαι pro Volo, sic οὐχ αἱροῦμαι pro Nolo capitur, ut ap. Laërt. in Socrate, hoc in loco, quem et Bud. citat, Χαρμίδου τε διδόντος αὐτῷ οἰκέτας, ἵν' ἀπ' αὐτῶν προσοδεύοιτο, οὐχ εἵλετο. Sic et alibi ap. Eund.

Αἱρεῖσθαι, Eligere, Deligere. Dem. pro Cor., Τὴν ὁποτέρου τύχην ἂν ἕλοιθ' ἕκαστος αὐτῶν, Utrius eligat conditionem, vel Utrius conditionem malit. Apud Eund., αἱρεῖσθαι φίλους, Deligere amicos, Deligere pro amicis, vel quos in amicorum numero habeamus. Plato in Epist. Τὸν μὲν παλαιὸν φίλον προδοῦναι, σὲ δὲ τὸν ἀδικοῦντα ἑλέσθαι. Demosth. Εἵλου τοιαύτην πολιτείαν, Talem reip. administrationem elegisti. Xenopho, αἱροῦμαι τὴν ὁδόν. Nonnulli tamen h. l. αἱροῦμαι vertere maluerunt Instituo, sicut et in illo
B Demosthenis, non magno discrimine. Sic ap. Aristot. ad Theod. αἱρεῖσθαι interpretati sunt quidam Consectari, Persequi, propter oppositum ei φεύγειν. || Dicitur etiam αἱρεῖσθαι δικαστὴν, Eligere judicem, et αἱρεῖσθαι ἄρχοντα, Eligere belli imperatorem, vel, ut alii, Designare, Creare. Xenopho K. Π. 2. Αἱρούμεθα αὐτὸν τὸν τῶν Ἰνδῶν βασιλέα δικαστήν: 7. Ὡς εἵλοντό με πάντες οἱ κύκλῳ βασιλεῖς προστάτην τοῦ πολέμου: 1. Αἱροῦνται αὐτὸν ἄρχοντα τῆς εἰς Μήδους στρατείας, Eligunt, vel, ut alii, Designant, Creant, pro χειροτονοῦσι.

Αἱρεῖσθαι, inquit Bud., Opinari, Censere, Sectam aliquam consectari, ut philosophi faciunt. Theodor. H. E. 1. Οἱ πλεῖστοι τῶν τὴν εὐσέβειαν αἱρουμένων. Philo de Mundo, Κατὰ τοὺς τἀναντία αἱρουμένους, Secundum eos, qui contrarium dogma sequuntur.

Αἱρεῖσθαι, in passiva signif., Capior, Comprehendor, ut in proverbiali hoc dicto ap. Suid. Αἱροῦντες ᾑρήμεθα. Phalar., αἱρεθεὶς ὑπὸ τούτου. || Αἱρεῖσθαι, Reum peragi, Convinci, Manifestum esse, pro ἁλίσκε-
C σθαι, ut αἱρεῖν significat Reum peragere, Convincere, pro ἁλίσκειν. Item αἱρούμενος dicitur Qui suis verbis convincitur. Bud. || Αἱρεῖσθαι, Eligi, Deligi, vel Designari, Creari, frequentissime de magistratibus. Demosth. pro Cor. Ἡιρέθη τῶν Ἀμφικτυόνων ἡγεμών. Plut. in Pericle, Αἱρεθεὶς ἀθλοθέτης: in Themistocle, Αἱρεθεὶς ναύαρχος ὑπὲρ τῆς πόλεως. Thuc., Ἀνὴρ ᾑρημένος ὑπὸ τῆς πόλεως. Plato de LL., Ἡιρημένος ἐπὶ τὴν ἀρχήν.

["Αἱρέω, Xenopho Mem. 1, 2, 49. Plut. de S. N. V. p. 23. ad Herod. 475. Zeun. ad Cyrop. 141. ad Charit. 256. Hymn. in Apoll. Del. 137. ad Herod. 468. Valck. Callim. 261. Abresch. Lect. Aristæn. 65. 74. Toup. Opusc. 1, 514. 2, 288. Valck. Hippol. p. 236. Wessel. ad Herod. 53. Ruhnk. Ep. Cr. 257. Fischer. Ind. Palæph. Valck. Hippol. p. 162. Thom. M. 321. Musgr. Suppl. 608. Charito 645. 660. 691. Markl. Iph. p. 188. Jacobs. Anim. 44. Luzac. Exerc. 120. Thom. M. 188. ad Diod. S. 1, 414. Charito 646. Heyn. Hom. 6, 498. 8, 631.
D Coray Theophr. 309. Wakef. S. C. 4, 185. Wakef. Phil. 1094. Abresch. Æsch. 2, 49. Lobeck. Ajac. p. 236." Schæf. Mss.]

["Αἱρεῖ morbus, Heindorf. ad Plat. Theæt. 281. Somnus αἱρεῖ, Heyn. Hom. 8, 582. Pro πλήττειν, Heyn. Hom. 6, 195. Λόγος αἱρεῖ, Heyn. Hom. 5, 545. Æschin. 447. Reisk. Ἑλὼν, cum gen. Heyn. Hom. 4, 467. 5, 317. 7, 210. Αἱρεῖσθαί τι ἀντί τινος, Dionys. H. 2, 666. Αἱρῶ, de constr. Heyn. Hom. 4, 135. 5, 328. Αἱρεῖσθαί τινά τι, Heyn. Hom. 7, 701. Αἱρεῖσθαι τά τινος, Jacobs. Anth. 11, 293. Pro ἀφαιρ. cum duplici accus. Heyn. Hom. 7, 149. Act. med., Wakef. Georg. 95. Heindorf. ad Phædr. 282. Pro ἀναιρῶ, Abresch. Æsch. 2, 49. Pro διαιρ., ad Diod. S. 2, 281. Ἔχειν et ἑλεῖν conf., Wakef. Herc. 151. Alc. 1086. Luzac. Exerc. 119. Heyn. Hom. 8, 126. Brunck. Apoll. R. 135. Porson. Phœn. 566. Jacobs. Anth. 11, 56. ad Diod. S. 2, 529. Heyn. Hom. 6, 205. Αἱρεῖ με θυμὸς, Abresch. Æsch. 2, 109. Brunck. Apoll. R. 109. Antepono,

Jacobs. Anim. 207. Vinco, Jacobs. Anth. 9, 164. Kuster. Aristoph. 122. a. Ἴσθμι' ἑλὼν πὺξ, Huschk. Anal. 198. Αἱρῶ, Volo, conf. cum θέλω, Jacobs. Anth. 8, 111. Eligo, cum infin. Fac. ad Paus. 1. p. 56. ad Paus. 343. Brunck. Aristoph. 2, 15. In amorem mei traho, Bast Lettre 185. Convinco, Brunck. Aristoph. 2, 100. Fac. ad Paus. 2. p. 6. Interficio, Occido, Heyn. Hom. 7, 360. Porson. ad Med. p. 37. Brunck. Soph. 3, 494. Jacobs. Anth. 11, 110. Il. E. 50. Heyn. Hom. 5, 109. Cum gen., Heyn. Hom. 8, 126. Sectam aliquam consector, ad Lucian. 1, 829. Μᾶλλον αἱρεῖσθαι, Brunck. Phil. 47. Αἱρέω et λαμβάνω conf., ad Diod. S. 1, 278. De act. et med., Wakef. S. C. 1, 67. Dorv. ad Char. 214. a. Brunck. Œd. T. 1522. ad Herod. 713. Αἱρεῖσθαι, Wyttenb. Select. 351. Græv. Lect. Hes. 564. Αἱρεῖν, sensu forensi, Valck. Hippol. p. 270. 273. Augm. aor. 2. med. Ionic., ad Herod. 418. Ἑλεῖν et ἔχειν conf., Valck. Hippol. p. 270. Wakef. S. C. 1, 67. Dorv. ad Char. 214. a. 551. Valck. ad Moschum 360. ad Il. Ψ. 219. ad Herod. 692. Αἱρεῖσθαι, sequente infin., Valck. Diatr. 140. Γνώμη, λόγος dicitur αἱρεῖν, Wessel. ad Herod. 124. 490. 530. Seligo, Toup. Opusc. 1, 158. Consequor, Musgr. ad Eurip. p. 208. a. Αἱρεῖν παρανοίας, Insania damnare, Toup. ad Longin. 355. Αἱρῶ et αἴρω conf., Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 8. Valck. Hippol. p. 162. a. ad Dionys. H. 3, 1807. 4, 2038. 2043. Αἱρεῖν regionem, Heyn. ad Apollod. 778. Vinco, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 7. Toup. ad Longin. 351. et Ind. Musgr. Andr. 289. Eupolis ap. Paus. 225. Αἱρεῖσθαι, Eligi, Verh. ad Anton. Lib. 36. Ἑλὼν, Prope abundans, Valck. Phœn. p. 175. Ἔνθεν ἑλὼν, Toup. ad Longin. 350. Dorv. ad Char. 91. 142. 255. Αἱρ. pro διαιρ., Brunck. Æsch. S. c. Th. 878. Cum gen., Brunck. Hecub. 1152. Αἱρ. pro ἀναιρεῖν, Valck. Phœn. p. 285. Musgr. Med. 385. Εἱλόμην, non εἱλάμην, sicque etiam in composs. Herodian. Philet. 431. et n. Valck. Phœn. p. 601. sed v. ad Charit. 334. a. Αἱρεῖσθαι, cum infin., Lennep. Phalar. 245. Perdo, Occido, Musgr. Alcest. 954. Interficio, Eurip. Hec. 876. ad Il. E. 118.: metaph., Wakef. S. C. 2, 99. Αἱρέομαι, Arripio, Kuhn. et Sylb. ad Paus. 212. Αἱρεῖσθαι τἀμὰ, Toup. Opusc. 2, 173. ad Xenoph. Eph. 189. Αἱρεῖσθαι ἀντί τινος, Valck. ad Xenoph. Mem. 247. Αἱρεῖσθαι σῖτα, ad Herod. 337. Αἱρέομαι i. q. λαμβάνω, Ruhnk. Ep. Cr. 84. Τὰς ἀρχὰς, Xenoph. K. Π. 27. Volo, Act. Traj. 1, 225. Αἱρεῖσθαι τά τινος, ad Herod. 562. Ἀρηρημένος, Kœn. ad Greg. 40. Ἀραίρητο, Wessel. ad Herod. 90. cf. nott. ad p. 229. 261. 325. 429. 544. 557. 578. Heyn. Hom. 7, 508." Schæf. Mss.] "Ἀραίρητο, Ionica reduplicatione loco au-" gmenti Herod. dicit pro ᾕρητο, itidemque ἀραιρη-" μένος pro ᾑρημένος, ab act. them. αἱρέω."

["Αἱρέω. Plato Theæt. in. Μᾶλλον μὲν αὐτὸν αἱρεῖ τὸ γεγονὸς νόσημα ἐν τῷ στρατεύματι. Aristoph. Av. 782. Εἷλε δὲ θάμβος ἄνα-Κτας. Sappho Longini p. 80. τρόμος δὲ Πᾶσαν ἀγρεῖ. Λόγος αἱρεῖ, Ratio id docet, dictat, evincit, Gataker. 2, 112. b. 310. b. Herod. 101. Soph. Philoct. 113. Αἱρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα, Schol. πορθεῖ: 347. τὰ Πέργαμ' ἄλλον ἤ μ' ἑλεῖν: 353. Εἰ τἀπὶ Τροίᾳ Πέργαμ' αἱρήσομ' ἰών. Αἱρῶν pro νικῶν, Schol. Aristoph. Ms.: Philostr. 72. Δαρεῖον ᾕρηκε, Vicit. Εἷλε γραφὰς, multa ad Antiph. 115. et αἱρεῖν τινὰ, Aliquem sibi conciliare, Aristoph. Eq. 789.: τοῖς λόγοις, Laërt. 6, 75. 76. πειθὼ et ἴυγξ. Emend. ap. Athen. 260. (Πλείους τε τῶν Θετταλῶν, τῶν αὐτῷ πλησιασάντων, ᾑρεῖτο μᾶλλον ἐν ταῖς συνουσίαις ἢ ταῖς δωρεαῖς.) Pulcritudine, Eurip. Troad. 892.: λόγοισι δολίοις, Andr. 289. Emend. Eurip. Hipp. 657. ᾑρέθην ὅρκοις, (ubi v. Monk.) Xenoph. 434. donis. Ut cura sacrorum animum ejus cepit, Liv. 2, 261. Capere, Cic. de Orat. 2, 187. Emend. Greg. Naz. 1, 275. (Καὶ οὐδὲν αἱρεῖ με τῶν ὅσα τερπνὰ τοῖς ἄλλοις καὶ περισπούδαστα, nempe legendo αἱρεῖ.) Emend. Laërt. 2, 116. (Καὶ αὐτῷ διαλεχθεὶς περὶ ἀνθρώπων εὐεργεσίας, οὕτως εἶχεν, ὥστε προσέχειν αὐτῷ, l. εἷλεν.) Emend. Philostr. Ep. 23. (Πάντα με αἱρεῖ τὰ σὰ, ubi vertitur Excitant, l. αἱρεῖ.) Emend. Demosth. 45. s. 16. imperium ᾕρηκ',

A Soph. Trach. 244. αἱρ. δορὶ χώραν. Lysias 29, 3. τοὺς φεύγοντας equis. Eurip. Hipp. 1002. ᾯ με νῦν ἑλεῖν δοκεῖς, Schol. ληφθῆναι accusatur. Ind. Thuc. Αἱρεῖσθαι σῖτον, ὕπνον etc. Leopard. Emend. 7, 14. Πόθῳ sponsæ, Eurip. Med. 623. Εἵλετο μᾶλλον, Wetsten. N. T. 2, 428. Xenopho 184, 10. Δίδωμι σοὶ ὁπότερον βούλει ἑλέσθαι, Do tibi optionem. Theopomp. ap. Athen. 260. (l. c.) ᾑρεῖτο, Sibi adjungebat. Casaub. 454, 45. Xenopho Eph. 2. p. 27. τὴν τὰ σὰ ᾕρημ. Xenopho 281, 20. 311, 3. Emend. Epist. Socrat. p. 72, 6. εἱλόμην. Demosth. 118, 52. Volo, Soph. Trach. 165. 1252. Phil. 47. 365. 444. 1098. Œd. 897. Ibant οὐχ ἑλόμενοι, Nolentes, Xenopho. Zonar. Lex. Sectam consector, Lucian. 1, 829. ad Diod. S. 1, 414. Creor, Eurip. Phœnice. Aristoph. Av. 1576. Eccl. 709. Deligo, Soph. Trach. 747. Bio 6, 7." Valck. Mss.]

[Αἱρέω, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. Biel. Thes. Schleusner. Lex. in N. T. Gregor. Cor. 95. 863. Philem. Lex. 137. Krebs. Decr. Rom. 405. Sturz. B ad Zonaræ Gloss. SS. N. T. 12. Αἱρέω et αἴρω conf., Schæf. Soph. 1, 259.: de pleonastico usu participii ἑλὼν, 1, 253. Αἱρέω et αἴρω conf., Elmsl. Med. 211. 289. Αἱρέω, Lex. Xenoph. Polyb. Toup. Emend. 1, 238. Glossæ:—Αἱροῦμαι, Opto, Eligo. Αἱρεῖσθαι· Adscire. Ἑάλω· Captus est. Αἱρεῖν ἐπὶ, cum accus., Tab. Heracl. 1. p. 153. et Chishull. Antiqq. 93. Αἱρέω, Abresch. Diluc. Thuc. 429. 524. 625. Ἑλεῖν, Expugnare, Jacobs. ad Anth. Pal. 751.: ἑλοῦσα et ἔχουσα conf., 103. εἷλε et εἶχε conf., 371. ἑλὼν et ἔχων conf., 187. εἵλατο et εἵλετο, 463. 809. αἱροῦμαι et ἀρκοῦμαι conf., 745. Αἱρέομαι, Grammaticus ap. Hermann. Gr. Gr. 354. Αἱρεῖν κλέος, Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 364.: εἷλε, εἶδε, εἶχε conf., ibid. Αἱρήσας, inusitatum, Etym. M. 777, 54. Ἑάλω, J. Poll. 8, 73. Εἷλεν ὁ κατηγορῶν, J. Poll. 8, 68. 74. Ἑλεῖν, ibid. 1, 166. 169. 5, 18. 8, 60. 64. 110.]

Αἵρεσις, ἡ, Expugnatio, ut dicitur αἱρεῖν πόλιν, Expugnare urbem, vel Capere: sic αἵρεσις πόλεως C Expugnatio urbis, aut Captio, si posset usurpari. Thuc. 2. Προὐχώρει δ' αὐτοῖς οὔτε ἡ αἵρεσις τῆς πόλεως.

Αἵρεσις, Electio, vel Optio. Isocr. de Pace, Περὶ τὰς αἱρέσεις τῶν πραγμάτων ἁμαρτάνοντας, Errantes in electione rerum, in eligendis rebus. Idem in Panath. Κρεῖττω τὴν αἵρεσιν εἶναι τοῦ δεινὰ ποιεῖν ἑτέρους ἢ πάσχειν αὐτοὺς ἐνόμισαν, Existimarunt esse potiorem electionem gravibus injuriis afficiendi alios, quam eas ab illis patiendi. Sed Latine hoc dure diceretur ita ad verbum. Malim ergo ita, Sed optabilius existimarunt, alios afficere etc.: vel, Sed e duobus, quæ illis proposita erant, aut alios lædere, aut ab illis lædi, illud huic anteponendum esse duxerunt. Idem Isocr. in Areop. αἵρεσιν et δοκιμασίαν copulat: ibidem, αἵρεσιν et κρίσιν, cum dicit, Ποιεῖσθαι καὶ τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν κρίσιν περὶ αὐτῶν. Apud Demosth. autem pro Cor. (283.) Ἐφ' ὑμῖν ποιήσασθαι τὴν ἑαυτῶν αἵρεσιν, vulgo exp., Sectari vos. At vero Politian. ap. Plut. Αἵρεσιν ποιοῦμαι ἐπὶ τῷ Πυθίῳ reddit, Ejus optionis Pythium consulo. Vertitur autem D αἵρεσις Optio, in hoc præsertim loquendi genere, αἵρεσιν διδόναι, quod est frequentissimum. Isocr. ad Phil. Εἴ τις θεῶν αἵρεσίν σοι δοίη μετὰ ποίας ἂν ἐπιμελείας. Demosth. Ol. 2. (p. 24.) Εἴ τις αἵρεσίν μοι δοίη, τὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως τύχην ἂν ἑλοίμην ἢ τὴν ἐκείνου. Soph. pro αἵρεσιν διδόναι, Optionem dare, dicit, αἵρεσιν νέμειν. Thuc. 2. Γίγνεταί μοι αἵρεσις, Optio mihi datur, Eligere possum utrum malim. ‖ Dicitur etiam αἵρεσις στρατηγοῦ, Electio imperatoris, vel potius Creatio: ut αἱρεῖσθαι στρατηγὸν, Creare imperatorem, s. Eligere, unde αἵρεσιν ποιεῖσθαι, ap. Plat. de LL. Chrysost. de creatione episcopi loquens, Ὡς οὐκ ὀρθῇ κρίσει λογισμῶν τὴν αἵρεσιν πεποιημένους. Apud Aristot. quidam magistratus creantur αἱρέσει, quidam κλήρῳ, unde etiam αἱρεταὶ ἀρχαὶ et κληρωταί.

Αἵρεσις, Conditio, a Bud. e Pandect. annotatur. καλῇ αἱρέσει, Bonis conditionibus, Instit. de Jure Personarum, et ὑπὸ αἵρεσιν γραφεὶς, Hæres sub conditione scriptus. Est autem finitima hæc signif. illi, qua pro Optione ponitur.

Αἵρεσις, idem. Est etiam quod γνώμη, Animus,

h. e. Voluntas et propositum, ut ait Bud. citans hunc Polybii locum, 1. Ἐξ ὧν καὶ μάλιστα συνίδοι τις ἂν τὸ μεγαλόψυχον καὶ παράβολον τῆς Ῥωμαίων αἱρέσεως, et addit, sic sæpe usum esse. Et quidem 5. eodem modo usum esse comperio: Τῷ δοκεῖν μὴ διεψεῦσθαι τῆς αἱρέσεως καὶ διαλήψεως τοῦ βασιλέως. Sequendo autem hanc Bud. expositionem, dicemus αἵρεσιν idem valere hic, quod προαίρεσιν. Quam signif. mihi videtur habere et ap. Demosth. (283.) Ἣν μὲν ἀπ' ἀρχῆς εἴχετε πρὸς ἡμᾶς αἵρεσιν, οὐκ ἀγνοῶ. Scio tamen et aliter hic exponi.

Αἵρεσις, Secta, Dogma, inquit Bud. Nonnulli autem αἵρεσιν, cum de philosophis dicitur, exp. Opinionem de aliquo dogmate firmatam. Αἱρέσεις philosophorum a quibusdam enumerantur decem, ab aliis novem duntaxat, excludendo videlicet Pyrrhonicam. Ex his novem celeberrimæ fuerunt quatuor, Academica, Peripatetica, Stoica, Epicurea. Apud Gal. ad Glauc. 1. μεθοδικὴ αἵρεσις, et ἐμπειρικὴ αἵρεσις, Secta methodicorum, Secta empiricorum, a quibus distinguitur δογματικὴ, Secta dogmaticorum. Unde et videri possit improprie explicari αἵρεσις ἐμπειρικὴ s. μεθοδικὴ, Methodicorum dogma et empiricorum dogma, si methodici et empirici distinguuntur a dogmaticis, aut etiam illis opponuntur. Servius Hæreses appellari ait Habitus animorum et instituta philosophiæ circa disciplinam. Cic. Parad. Præfatione: Cato autem perfectus, mea sententia, Stoicus, et ea sentit quæ non sane probantur in vulgus, et in ea est hæresi, quæ nullum sequitur florem orationis. Athen. 13. Καθάπερ οἱ τῆς Ἀριστίππου παρενεχθέντες αἱρέσεως, ἄσωτοι καὶ θρασεῖς. Apud Eund. ἡ περὶ τὴν τρυφὴν αἵρεσις dicitur festive, Dogma mollitiem et delicias approbans: 12. Φιλοσόφων δὲ αἱρέσεις ὅλαι τῆς περὶ τὴν τρυφὴν αἱρέσεως ἀντεποιήσαντο. || Αἵρεσις ap. Eccles. Scriptt. Dogma pravum de iis, quæ ad Christianorum religionem pertinent, Dogma orthodoxæ fidei non consonum. Unde αἱρετικοὶ, Pravi alicujus dogmatis sectatores, de qua voce paulo post dicam.

[" Αἵρεσις, Electio, Alciphro 232. et Bergl. Αἵρεσις, an αἵρησις? Dorv. ad Char. 215. a. Ἐξ αἱρέσεως, Dorv. ad Char. 306. Αἵρεσις, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 20. ad Char. 256. 306.: Charito 25. Thom. M. 313. Jacobs. Anth. 8, 197. ad Lucian. 1, 829. Conditio, Dionys. H. 1, 431. 2, 1168. Γίνεσθαι ἐν αἱρέσει, Longus 66. Vill." Schæf. Mss. Greg. Cor. 837. Lex. Polyb. Ind. in Epictet. Biel. Thes. Schleusner. Lex. in N. T. Fischer. Ind. in Æschin. Socr. Dial. Lycophro 1268. Toup. Emend. 1, 243. " Orig. c. Cels. 4, 8." Routh. Mss. Suicer. Thes.: v. et Addenda 1608. Αἵρεσις τῆς δυνάμεως, Affectatio imperii, Plato Gorg. 58. " Ind. Thuc. Optio e viis, Herod. p. 5. Rationem vitæ, Οἴκοθεν ἔχουσα τὴν αἵρεσιν, Athen. 190.: Casaub. 337. Casaub. in Polyb. 154.: Omne studium, quod semel amplexi dein firmiter tenemus. Plato Gorg. 455. ἐν ἑκάστῃ αἱρέσει, In electione medicorum, fabrorum etc. Sæpe ibid. Plato Defin. 413. αἵρ. δοκιμασία ὀρθή. Optio, Soph. Ajac. 265. Dogma, emend. (Nicolaus) ap. Stob. p. 148. αἵρεσίν τινα Ζηλοῖς;" Valck. Mss. Vulgo enim legitur corrupte κλοῖς. " Pro κλοῖς Grot. 85. e Ms. A. edidit κίλου. Pessime: lege Ζηλοῖς. Cic. pro Mur. 29. Cujus inventorum æmuli. Porphyr. de Abst. 4, 12. sive Joseph. B. J. 2, 8, 7.: ἐξηλωκὼς προαίρεσιν, Diod. S. 1, 24. quem confer etiam 5, 76. Synes. Dion. 49. Tacit. Ann. 6, 22." Porson. Advers. 302=268. Glossæ: Αἵρεσις· Secta, Conditio, Optio. Dio Cass. 1188.]

Αἱρεσίαρχος, vel Αἱρεσιάρχης, Hæresis auctor, i. e. Sectæ, A quo secta quæpiam initium cepit. Et ap. Eccles. Scriptt., Auctor dogmatis a religione Christiana alieni. Hinc Αἱρεσιαρχεῖν, Esse auctorem sectæ. [Αἱρεσιάρχης extat ap. Suid. v. Μανιχαῖος.]

Αἱρεσιομάχος, ὁ, ἡ, Hæresis, i. e. Sectæ, propugnator, Qui pro hæresi pugnat. Philo de V. M. 1. Ὡς ἔθος τοῖς αἱρεσιομάχοις, οἳ τοῖς προτεθεῖσι δόγμασιν, ὁποῖα ἂν τύχῃ, βοηθοῦσι, Turnebo interpr. Ut solent contentiosi pugnacesque sectatores. [Scribe αἱρεσιμάχος. " Philo J. 2, 84." Wakef. Mss.]

Αἱρεσιώτης, ου, ὁ, Hæreticus, in Pand. Et αἱρεσιῶτις, fem. gen. unde αἱρεσιῶτις πολιτεία exp. a Suida ἡ τῶν αἱρετικῶν, ut αἱρεσιῶτις idem sonet, quod Hæretica, i. e. Quæ recepta est ap. hæreticos. Sed ap. Suidam male posita στιγμὴ, erroris occasionem præbuit in VV. LL. ut αἱρεσιῶτις per se dicatur significare πολιτεία τῶν αἱρετικῶν. [" Αἱρεσιώτης, Orell. Suppl. ad Nic. Damasc. 93." Schæf. Mss. " Αἱρεσιώτης, Ejusdem sectæ homo, Porphyr. 335." Wakef. Mss. Just. Martyr 306. Suid. * Ναυατιανοὶ * αἱρεσῖται· τὰ * Ναυάτου φρονοῦντες. Ubi leg. videtur αἱρεσιῶται. SS. Patres, quos edidit Coteler., 167. 268. 281. 290. 904. alibi.]

" Αἱρέσιμος, (ὁ, ἡ,) Capi aptus, Qui capi potest. " Xenopho K. Π. 5. Βουλόμενος ἰδεῖν εἴ πῃ εἴη αἱρέ-" σιμον τὸ τεῖχος." [Lex. Xenoph.]

" Αἱρησιτείχης, ὁ, Murorum captor, Fabulæ nom. " a Diphilo conscriptæ, ap. Athen. 11." [p. 496. Schneider. Lex.: " Αἱρησιτείχης, εος, ὁ, ἡ, αἱρῶν τεῖχος." " Αἱρησιτείχης, vel * Αἱρησίτειχος, gen. ους, dat. ει, Murorum expugnator, 496. e. cujus dramatis διασκευὴ, i. e. Instaurata editio, titulum habuit Εὐνοῦχος ἢ Στρατιώτης, 496. f." Schweigh. Ind. Auctorum. At Idem in Ind. Titulorum: " * Αἱρεσιτείχης, vel Αἱρεσίτειχος, Fabula Diphili." " Callim. 1, 470. (Ed. Ernest.)" Schæf. Mss. ubi scribitur Αἱρησιτειχὴς, neque aliter edidit Blomf.]

[* Αἱρηστὴς, ὁ, Magistratus electus a populo. Toup. Emend. 4, 154.]

¶ Αἱρετέον, adverbium positionis, Eligere oportet, Expetere oportet, unde nomen gerundivi Latini formam habens, αἱρετέος, έα, έον, Expetendus, da, dum. Xenopho Mem. 1. Ἀνθρώπου γνώμῃ αἱρετέα ἐνόμιζεν εἶναι. [Synes. de Febr. 84. ubi editum est αἱρητέον.]

Αἱρετὸς, (ἡ, ὸν,) Eligendus præ aliis, ad verbum, sed barbare, Eligibilis. A Cic. exponitur, Optabilis, item Expetendus. Aristot. in Rhet. βίος ἄλυπος, αἱρετὸς, Vita tranquilla et molestiis carens, expetenda. Idem ibid., Καὶ γὰρ καθ' αὑτὸν αἱρετὸν ὁ φίλος. Ab Athen. 7. citatur liber Chrysippi philosophi Περὶ τῶν δι' αὑτὰ Αἱρετῶν. Hinc αἱρετώτερος in compar. gradu, Potius eligendus, Potior habendus, Optabilior, et sæpe in neutro gen. αἱρετώτερον, Optabilius. Xenopho K. Π. 2. Τοῖς πολεμίοις δὲ τὸ φεύγειν ἢ τὸ μένειν αἱρετώτερον, Hostibus autem fugere est optabilius quam manere, vel, Hostes satius ducunt fugere. Idem 3. Ὡς αἱρετώτερόν ἐστι μαχομένους ἀποθνήσκειν μᾶλλον, ἢ φεύγοντας σωθῆναι, Optabilius est inter præliandum mori, quam fuga salutem quærere. A Polybio opponuntur αἱρετὸς et φευκτὸς, ut diximus antea αἱρεῖσθαι et φεύγειν ab Aristot. opponi.

Αἱρετὸς, Electus, Delectus, vel Creatus. Plut. Lycurgo, ἄνδρες αἱρετοὶ, Viri delecti aut Lecti. Nam Lectus pro Delectus eleganter ponitur. Αἱρετοὶ δικασταὶ, Electi judices, Judices quos elegerunt qui dissident, i. e. Arbitri. Unde αἱρετὸν δικαστήριον, Arbitrium, in Pandect. Æschin. c. Ctes. (55.) Ὅσα τις αἱρετὸς ὢν πράττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή. Apud Isocr. et Aristot. αἱρεταὶ ἀρχαὶ quæ dantur αἱρέσει, a quibus differunt κληρωταὶ quæ dantur κλήρῳ. Apud Demosth. αἱρεταὶ distinguuntur ἀπὸ τῶν χειροτονητῶν et κληρωτῶν.

[" Αἱρετὸς, ad Lucian. 1, 392.: κριτὴς, Valck. Anim. ad Ammon. 63. Thom. M. 215. Coray Theophr. 309." Schæf. Mss. Biel. Thes. Gloss. SS. Hes. 8.: Gloss. SS. Suid. et Phav. 10. Ind. in Cass. Dion. Greg. Naz. Stelit. 62. Ernest. Clav. Cicer. 517. " Αἱρεταὶ et ἀρεταὶ conf., Kiessl. ad Jambl. Pr. 94. 96." Schæf. Mss. Glossæ: — Αἱρετός· Electus, Elegans, Expetendus. Αἱρετώτερον· Potius.]

[* " Αἱρετῶς, Ex electione. Villoison. Anecd. Gr. 1, 22." Wakef. Mss. Auctor libelli de Constr. Verb., ap. Hermann. Gr. Gr. 393. Διαιτῶ· τὸ αἱρετῶς κρίνω.]

Αὐθαίρετος, ὁ, ἡ, Voluntarius, Spontaneus, Sponte invectus, ut αὐθαίρετα πήματα, Damna sponte invecta. Pythag. in Carm. aur. (54.) Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχοντας. Apud Xenoph. Hist. 6. θάνατος αὐθαίρετος, Ciceroni Mors voluntaria. Sic αὐθαίρετος δουλεία dicitur et κίνδυνος αὐθαίρετος, Periculum quod aliquis sponte adiit. || Apud Thuc. 1. p. 26. Ἕως ἔτι αὐθαίρετος ἀμφοτέροις ἡ εὐβουλία,

In amborum arbitrio et potestate posita, h. e. Dum adhuc liberum et integrum est bene consulere. A Schol. exp. αὐτεξούσιος. Puto in verbum etiam resolvi posse, ut, Ἕως ἔτι αὐθαίρετος ἡ εὐβουλία, perinde sit ac si dixisset, ἕως ἔτι αἱρεῖσθαι δύνανται τὴν εὐβουλίαν, Dum possunt adhuc eligere et amplecti bonum consilium. Aristot. Ethic. 3, 5. Ἡ δὲ τοῦ τέλους ἔφεσις οὐκ αὐθαίρετος, quod exponitur a Lambino, Si appetitionem finis nemo sibi suo arbitratu adoptare potest. || A Suida αὐθαίρετος exp. αὐτεπάγγελτος, secundum quam expositionem αὐθαίρετος ποιεῖν dicetur qui sponte s. ultro aliquid facit. [Gloss. SS. Hes. 42. "Αὐθαίρητος, Secundi Sent. 8. * Αὐθαιρετέον, Synes. de Regno 29." Kall. Mss. Schleusner. Lex. in N. T. Lex. Xenoph. Lex. Polyb. Suicer. Thes. Biel. Thes. "Eurip. Suppl. 931.: Belleroph. Fr. 19, 1. p. 433.: Dict. Fr. 7, 3. p. 441." Seager. Mss. "Koppiers. Obs. 113. Valck. Hippol. p. 218. Wakef. Trach. 491. Bacchyl. 1." Schæf. Mss. Glossæ: Αὐθαίρετος· Promtuarius, Ultroneus, Voluntarius, Spontalis, Dividuus, Arbitrium liberum. Αὐθαίρετος εἰς δοῦλον ἑαυτὸν βάλλων· Auctoratus.]

Αὐθαιρέτως, Ultro, Sponte. [Glossæ: Αὐθαιρέτως· Sua sponte, Ultro. Gloss. SS. Hes. 42. Etym. M. 684, 33. Biel. Thes. "Lucian. de Gymn. 803." Scott. App. ad Thes.]

[* *Διανθαίρετος*, ὁ, ἡ, Per se eligendus. Stob. Ecl. 2, 7. p. 264. Ὥστε τρία γένη τῶν ἀγαθῶν διανθαίρετα ὑπάρχειν, τά τε περὶ ψυχὴν, καὶ τὰ περὶ τὸ σῶμα, καὶ τὰ ἐκτός.]

[* *Δυσαίρετος*, Difficilis expugnatu. J. Poll. 1, 170.]

Εὐαίρετος, ὁ, ἡ, Expugnatu facilis, Facile expugnabilis. In qua signif. citatur e Xenoph. (Mem. 3, 1, 10.) Item, Qui facile eligi potest, Electu facilis. In VV. LL. ["J. Poll. 1, 171. Herod. 7. p. 420." Scott. App. ad Thes.]

[* *Κοπριαίρετος*, Sportellarius, Glossæ.]

[* *Νεαίρετος*, ὁ, ἡ, Recens captus. Æsch. Agam. 1072. 1074.]

Παλιναίρετος, ὁ, ἡ, Rursum creatus, eo sensu quo dicitur creari magistratus, Qui, post abrogatum ei magistratum, rursum creatur magistratus. Apud Harpocr. qui et alias expositiones affert, legitur πάλιν αἱρετὸς divisim, sed ap. Suid., qui ex illo descripsit, habemus παλιναίρετος, quam lectionem meliorem esse puto. In VV. LL., ex ipso Harpocr. sic annotatur illa expositio, πάλιν αἱρετοὺς dici qui initio per suffragia rejecti essent, ac postea per eadem probati. Sed pro ἀρχὴν, quod Harpocr. habet, legitur ap. Suid. ἀρχήν τινα ἄρχειν. In iisdem LL. ita referuntur reliquæ duæ Harpocr. expositiones, ut πάλιν αἱρετὸς dicatur Is, qui muneribus corruptus defendendos suscipit eos, quos antea calumniatus est, aut Qui in manifesta calumnia deprehensus mulctatur, nec ad dicendum admittitur priusquam impositam illi mulctam exoluerit. Tu Harpocr. et Suid. vide.

Παλιναίρετα οἰκοδομήματα, i. e. παλιναίρετα ædificia, Quæ fuerunt diruta, deinde instaurata, Pindaro in Dith. inquit idem Harpocr. In VV. LL. citatur et e Plat. in Tim. (415.) Παλιναίρετα γὰρ πάντα γεγονότα καὶ διεφθαρμένα. [Toup. Emend. 4, 301. Pind. Fr. Dithyramb. 7. p. 72. "Timæi Lex. 203. et n." Schæf. Mss.]

"*Παναίρετος*, (ὁ, ἡ,) affertur pro Eximius, sed "ἀμαρτύρως." ["Poët. Lat. Min. 2, 549." Schæf. Mss. In Schneideri Lex. non legitur.]

Αἱρέτις, ἡ, Electrix. Sapient. 8. Αἱρέτις τῶν ἔργων. [Biel. Thes. Gloss. SS. Suid. et Phav. 10.] a masc. *Αἱρέτης*, ου, ὁ, Elector.

Αἱρετέω, f. ήσω, p. ηκα, in VV. LL. Gr. annotatur idem valere, quod αἱροῦμαι. Sed ap. Gr. Lexicographos nondum reperi. [Athen. 604., notante Schneidero in Lex., ex Ionis poëtæ Epidemiis: Γελασάντων δὲ, ὁ μὲν Ἐρετριεὺς * ἐνωπήθη τῇ * ἐπιῤῥαπίσει, (Ms. * ἐπιραπίξει), ὁ δὲ πάλιν τοῦ παιδὸς τῷ λόγῳ εἴχετο· εἴρετο γάρ μιν, ἀπὸ τῆς κύλικος κάρφος τῷ μικρῷ δακτύλῳ *ἀφαιρετέοντα. "Ἀφαιρετέοντα e membranis recepi, quod vel idem prorsus sonat ac ἀφαιρέοντα, vel ἀφαιρεῖν aut ἀφαιρεῖσθαι, ζητοῦντα aut μέλλοντα, Cum tollere vellet, Cum in eo esset ut tolleret, (sed hanc verbi formationem respuit Gr. linguæ ratio.) Non habeo quidem in promtu aliud exemplum ejusdem formæ in hoc verbo; sed suspicor, si minus aliis Græcis, Ionibus certe fuisse in usu. Monuit HSt.:—'Αἱρετέω, in VV. LL. Gr. annotatur idem valere, quod αἱροῦμαι. Sed ap. Gr. Lexicographos nondum reperi.' Nos teneamus interim hoc exemplum satis probabilis auctoritatis, donec alia in lucem fuerint producta." Schweigh.]

Αἱρετικὸς, (ἡ, ὸν,) ut ap. Aristot. Mor. Magn. 1. Αἱρετικοὶ τῆς οὐσίας κίνδυνοι, Pericula, quæ quadam essentia deligantur, i. e. Quodam modo et mediocritate, ut Jac. Faber exp. Verum notandum est αἱρετικὸν potius activam quam passivam habere signif., ut sit αἱρετικὸς Qui eligit, vel Qui aptus est ad eligendum: hoc autem in loco habeat priorem signif., sed ibi οὐσίας merito viris doctis suspectum est.

Αἱρετικὸν συνάλλαγμα, Sub conditione factum, Bud. e Pand.

Αἱρετικὸς, inquit Bud., Qui sectam alicujus amplectitur et fovet, ut a Suida usurpatur in Πυῤῥώνειοι. Sunt qui Sectatorem interpr. || Apud Eccles. Scriptt. αἱρετικοὶ opponuntur τοῖς ὀρθοδόξοις, Iis qui rectam de fide Christiana habent opinionem. Justinian. in Nov. Const. 118. hæreticos opponit iis, qui sunt τῆς καθολικῆς πίστεως.

[*Αἱρετικὸς*, Epictet. Sturz. ad Zonar. Gloss. SS. N. T. 12. Schleusner. Lex. in N. T. Suicer. Thes. Schleusner. Lex. in Interprr. Gr. V. T. Spicil. Spec. 2. In Schneideri Lex. etiam tert. Ed. non legitur.]

[* "*Αἱρετικῶς*, Athan. 1, 211." Kall. Mss.]

Αἱρετίζω, f. ίσω, p. ικα, Eligo, Deligo. Item, Optabile judico. Matth. 12, (18.) Ἰδοὺ ὁ παῖς μου ὃν ᾑρέτισα, Quem elegi. Suid. αἱρετιεῖ exp. Potiorem me ducet. Est autem αἱρετιεῖ tertia futuri pro αἱρετίσει. Hippocr. (Ep. 1282.) Ἠρεμίην οὐχ αἱρετίζουσιν, pro οὐχ αἱροῦνται. Macc. 2. Ἀλλὰ τὴν ἑαυτῶν ἀγωγὴν αἱρετίζοντες, Præferentes et magis volentes, Bud.

Αἱρετίζω, Hæreticis adhæreo, Sectæ hæreticorum adhæreo, Suid.

Αἱρετίζομαι, Eligo, Potius duco, Malo. Arethas, Ἀνέτως βιοῦν αἱρετισάμενοι, καὶ τῆς Χριστοῦ δουλείας ἀφηνιάσαντες.

[*Αἱρετίζω*, Biel. Thes. Schleusner. Lex. in N. T. Gloss. SS. Hes. 8. 150. 298. Sturz. ad Zonar. Gloss. SS. N. T. 12. Toup. Emend. 1, 250. 3, 340. 4, 190. "Ctesias 638." Valck. Mss.]

Αἱρετιστὴς, οῦ, ὁ, Qui sectam aliquam suscepit. Laërtius, Ὡς καὶ αἱρετιστὰς ἀπ' αὐτοῦ γενέσθαι τοὺς κληθέντας * Ἡρακλητείους. || Αἱρετιστὴς, Sectator, Qui partes alicujus sequitur, e Polybio, ut ait Bud. [Lex. Polyb. "Wakef. S. C. 1, 152. Diod. S. 2, 313. Jacobs. Anth. 12, 117." Schæf. Mss. "Jambl. Protr. 150. Porphyr. 339. Joseph. Phil. Fragm. p. 346." Wakef. Mss. "Clem. Alex. Str. Epiphan. Hær. 48, 13." Routh. Mss.]

[* *Συναιρετίζω*, (Una partes alicujus sector.) Hesych. Ξυνηρετίσεις· συνήσεις, συζυγήσεις." Wakef. Mss. Sed v. Albert.]

Αἱρετιῶ, Hesych. exp. Assumo, et αἱρῶ αὐτοὺς πρὸς ἐμαυτόν. Secundum quam expositionem præsentis temporis est αἱρετιῶ, factum per contr., opinor, ex αἱρετιάω. Potest et ex αἱρετιόω factum videri. Quinetiam αἱρετιῶ futurum esse posset pro αἱρετίσω, ut αἱρετιεῖ pro αἱρετίσει ap. eund. Hesych. [Toup. Emend. 3, 340. 4, 190. Gloss. SS. Hes. 8.]

[* *Αἱρετικίζω*, Hæreticus sum, et * Συναιρετικίζω, Una hæreticus sum. "Theodor. Prodr. in Jambis: Εἰ μὲν τὸ λεχθὲν αἱρετικίζειν λέγεις, Συναιρετικίζοιμι τοῖς λελεγμένοις. Si istud hæreticum esse vocas, elegantiorum sc. literarum studium, et ego hæreticus ero cum ante memoratis Ecclesiæ rectoribus, Gregoriis, Basiliis, Maximis. Habes hic et simplex αἱρετικίζομαι, (αἱρετικίζειν,) et ejus compositum, (συναιρετικίζομαι.) Utrumque neglexerunt vett. pariter ac recentiores Lexicographi, etiamque Steph. noster." J. H. Maius Obs. T. 4. p. 196. Neutrum verbum in

Schneideri Lex. etiam tert. Ed. reperitur, quanquam Maii opus in Præf. sua memoravit.]

"῞Ελω, inus. thema, a quo αἱρέω mutuatur fut. 2. " ἑλῶ, et a quo ἕλκω etiam derivari tradit Etym. " Hesychius perispωmenωs affert 'Ελῶ pro κατέχω, " πιάζω." " Εἵλατο, quod Hesych. exp. ἔλαβεν, " ἠθέλησεν, videtur esse aor. 1. med. inus. them. " ἕλω, a quo αἱρέω mutuatur fut. 2. et aor. 2."

"῞Ελωρ, ωρος, τὸ, a nonnullis exp. ἄγρα, ἄγρευ- " μα, Captura, ab ἕλω significante αἱρέω s. λαμ- " βάνω: ab aliis σπάραγμα, ἕλκυσμα, derivantibus " ab ἕλω significante ἕλκω s. ἑλκύω. Sed prior ex- " positio et etymologia esse videtur convenientior, " cum ab Hom. copuletur cum κῦρμα vicinæ " signif. vocabulo. Il. E. (488.) ἀνδράσι δυσμενέεσσιν " ἕλωρ καὶ κῦρμα γένησθε: P. (151.) Κάλλιπες 'Αρ- " γείοισιν ἕλωρ καὶ κῦρμα γενέσθαι. Od. Γ. (271.) " Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κῦρμα γενέσθαι: E. " (473.) Δείδω, μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κῦρμα γένωμαι. " Alioqui et solum reperitur sine κῦρμα ap. eund. " poëtam. Il. P. (666.) μή μιν 'Αχαιοὶ—ἕλωρ δηΐοισι " λίποιεν: E. (684.) μὴ δή με ἕλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς " Κεῖσθαι. Od. M. (N. 207.) οὐδέ μιν αὐτοῦ Καλ- " λείψω, μήπως μοι ἕλωρ ἄλλοισι γένηται. Idem " poëta ἕλωρα vocat Pœnas captionis s. interfectionis. " Apud Eum enim Il. Σ. (91.) Achilles dicit, αἴκε " μὴ ῞Εκτωρ Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν " ὀλέσσῃ, Πατρόκλοιο δ' ἕλωρα Μενοιτιάδεω ἀποτίσῃ, " i. e. inquit Schol., τιμωρίαν παράσχῃ ὑπὲρ τῆς Πα- " τρόκλου ἀναιρέσεως. Phocyl. vero ἕλωρα simpliciter " posuit pro ἕλωρ, i. e. ἄγρα s. ἄγρευμα aut σπά- " ραγμα, (172.) Μηδὲ τεκοῦσα κυσὶ ῥίψῃ καὶ γυψὶν " ἕλωρα, Nec ea quæ pepererit, partum abjiciat " prædam canibus et vulturibus discerpendam." [" Jacobs. Anim. 276. Heyn. Hom. 4, 7. 5, 97. 123. 315. 440. Ruhnk. Ep. Cr. 252. Jacobs. Exerc. 2, 190. *῞Ελωρον, Jacobs. Exerc. (l. c.)" Schæf. Mss. Apoll. R. 1, 1251. 4, 404.]

" 'Ελώριον, i. q. ἕλωρ, et ἑλώρια i. q. ἕλωρα. Hom. " initio Iliadis, Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ῎Αϊδι προΐα- " ψεν 'Ηρώων, αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν Οἰω- " νοῖσί τε πᾶσι i. e. ἑλκύσματα, σπαράγματα, Præ- " dam discerpendam, Prædam expositam lacerationi. " Virg.: Canibus data præda Latinis. Notandum " porro e ibi produci contra naturam. Quare non- " nulli scr. putarunt δὲ ἑλώρια, alii δ' ἑλλώρια, qui- " bus tamen doctiores Grammatici reclamant, vete- " rum Codd. auctoritatem proferentes. Apoll. R. " sane corripuit, 2, (264.) Λοίσθιον 'Αρπυίῃσιν ἑλώ- " ριον. At 'Ελώριος ἀγὼν, Hesychio teste, dicitur ὁ " τελούμενος ἐπὶ 'Ελώρου ποταμοῦ." [" Jacobs. Exerc. 2, 190. ad Charit. 427. ad Diod. S. 2, 242. Heyn. Hom. 4, 7. 5, 123. 'Ελώριος, ad Diod. S. 1, 556. 721." Schæf. Mss.

[* 'Ελώριος, ὁ, Avis nom. apud Athen. 332. e Clearchi Peripatetici lib. de Aquatilibus: ῞Οταν δ' ἐγρηγορὼς ἐν τῷ ξηρῷ τύχῃ, φυλάττεται τῶν ὀρνίθων τοὺς παρευδιστὰς καλουμένους, ὧν ἐστὶ κηρύλος, τροχίλος, καὶ ὁ τῇ κρεκὶ προσεμφερὴς ἑλώριος. Οὗτοι γὰρ ἐν ταῖς εὐδίαις παρὰ τὸ ξηρὸν νεμόμενοι, πολλάκις αὐτῷ προσπίπτουσιν. Ubi " ἑλώριος Edd. cum Ms. A." Schweigh.] " Παρευδισταὶ ὄρνιθες, dicuntur qui ἐν " ταῖς εὐδίαις παρὰ τὸ ξηρὸν νέμονται, ut Athen. indi- " cat initio libri 8. de exocœto pisce. Tales esse " dicit trochilum, cerylum, elorium." [* Παρευδιαστὰς recte corrigunt VV. DD. probante etiam Schneider. Lex.]

¶ 'Ελετὸς, ὴ, ὸν, ab ἕλω, uti dixi, a quo etiam ἑλῶ, et εἷλον, Qui capi s. prehendi potest, q. d. Prehensibilis. Il. I. 408, 'Ανδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστὴ, Οὔθ' ἑλετὴ, i. ληπτὴ, ut exp. Hes. et Auctor brevium schol. Subaudio autem ὥστε cum ἐλθεῖν, ut sit οὐκ ἔστι λεϊστὴ, οὐδὲ ληπτὴ, ὥστε δύνασθαι ἐπανελθεῖν. Eust. autem vult λεϊστὴ esse ἀκουσίως ἑλκομένη, at ἑλετὴ contra ἡ ἑκουσίως ἐπανερχομένη, καὶ ὡς ἂν εἴποι τις, αἱρετὴ διὰ τὸ κατὰ προαίρεσιν, quam exp. ut nimis subtilem et quæ inusitatam signif. det voci ἑλετὴ, repudiandam puto. [" Heyn. Hom. 5, 6, 6." Schæf. Mss.]

" 'Αμφαιρήσεται, Hesych. affert pro περισχισθήσε- " ται, ab ἀμφαιρέω posito pro ἀμφιαιρέω." [" 'Αμφαιρέουσι πρὸ ὀφθαλμῶν ἰνδάλματα, 72, 36. Hesych. 'Αμφαιρήσεται· περισχισθήσεται, aut potius περισχεθήσεται. Forsan ἀμφορέουσι, vel ἀφορέουσι, Aspiciunt." Maittair. Ind. in Aretæum. Schneiderus in Lex., qui verbum ἀμφαιρέω non agnoscit, in Aretæi loco legit, * ἀμφαιωρέουσι.]

'Αναιρέω, aor. 2. mutuans ab 'Ανέλω, Aufero, Tollo. Item Everto. Plut. in Numa, 'Εκ τῆς πόλεως ἀνεῖλε τοῦτο, Ex urbe hoc sustulit. Citatur e Diosc. 'Αναιροῦντες τὴν ῥίζαν, Auferentes vel Evellentes radicem. 'Αναιρεῖν, inquit Bud., Tollere et Auferre, et ἀναιρεῖσθαι itidem pro eodem Plato dixit, de LL. 11. init. ἀνελεῖν τὴν παρακαταθήκην, et paulo post ἀνελὼν, deinde μὴ ἀνελόμενος, de eadem loquens. Apud Dem. ἀναιρεῖν τοὺς χρόνους, pro ἐκκρούειν, Tempus eximere, et occasiones rerum gerendarum auferre, περὶ Παραπρ. Hactenus Bud. Notandum est autem Dem. sæpe dicere ἀναιρεῖν ἐκ μέσου, eodem modo quo dicunt Lat. Tollere e medio, ut pro Cor., Τὸ καταψεύδεσθαι καὶ δι' ἔχθραν τι λέγειν ἀνελόντας ἐκ μέσου, et Phil. 4. (p. 141.) Εἰ ἀνέλοιμεν ἐκ μέσου τὰς βλασφημίας. Apud Eund. vero est, sicut et ap. alios, ἀναιρεῖν πόλεις, Evertere civitates, ut Phil. 3. Πρὸς τὸ πόλεις ἀνῃρηκέναι, et pro Cor. Πόλεις 'Ελληνίδας τινὰς μὲν ἀναιρῶν, εἰς τινας δὲ τοὺς φυγάδας κατάγων. Dicitur et ἀναιρεῖν τοὺς νόμους, Tollere leges e medio, i. e. Abrogare leges, s. Antiquare, aut Abolere. Æschines τῷ ἀναιρεῖν νόμους opponit τὸ καταλείπειν, in Ctes. Τοὺς μὲν ἀναιρεῖν τῶν νόμων, τοὺς δὲ καταλείπειν. Sic dicitur ἀναιρεῖν τὰς διαθήκας, Rumpere et revocare testamentum, ut Bud. exp. Et ἀναιρεῖν τὴν διαδικασίαν, juxta Eund., est Actionem negare, Agentem summovere. ‖ Est etiam ἀναιρεῖν, E medio tollere, i. e. Interficere. Plut. in Apophth. 'Οργισθεὶς ἀνελεῖν προσέταξεν· ἐπεὶ δὲ ἀγόμενος ὁ ἄνθρωπος ἔλεγε, κ. τ. λ. Et ap. Eund. in Galba, ἀναιρεῖν ἑαυτὸν, Se occidere, Sibi manus afferre, Sibi mortem consciscere. ‖ Capitur etiam ἀναιρεῖν pro Condemnare quempiam; proprie, ut opinor, quasi Sententiam pronuntiare de eo tollendo e medio, unde et ἀναιροῦσαι ψῆφοι, quæ et καθαιροῦσαι, sicut et ψῆφοι σώζουσαι, quod annotavit Bud., sicut et hoc, ἀναιρεῖν, Damnare. Dem. τὸν μὲν ἀνῄρηκε, de Timarcho, i. e. ἠτίμασε, Damnavit, Reum peregit actionis famosæ.

'Αναιρεῖν 'Ολύμπια, ap. Herod. pro ἀναιρεῖσθαι 'Ολύμπια, Auferre Olympia, i. Auferre palmam Olympicam, Vincere Olympia dicunt Latini. Vide 'Αναιρεῖσθαι 'Ολύμπια, e Pausania.

'Αναιρεῖν et 'Ανελεῖν, tanquam ab 'Ανέλω, Capere, In manus sumere, unde ἀνελὼν exp. λαβὼν ab Eust. in hoc versu Il. A. 39. Τῶν οὐκ ἄν τι φέροις ἀνελὼν ἀέκοντος ἐμεῖο. Proprie tamen est E terra sublatum accipere, s. Tollere de terra, ut Il. Ψ. 550. Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον, i. e. κάτωθεν ἐκ γῆς ἀναλαβόμενος, Eustathii expos. sequendo p. 107. et 1315. et ita contrarium est verbo καθελεῖν. Thuc. 'Ανελόντες ὀστᾶ ἐξέβαλον. Quo pertinet et ἀναιρεῖν τὸν νεκρὸν, de quo vide 'Αναιρεῖσθαι. Quamvis autem per se hoc significet ἀνελεῖν, additur tamen ἀπὸ χθονὸς, Od. Γ. 455. Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης ῎Εσχον, ubi Eust. exp. ἀναβαστάσαντες. Vide 'Αναιρεῖσθαι signif. activæ.

'Αναιρεῖν dicitur etiam Apollo, reddens oracula. Plut. Solone, 'Ανεῖλεν ἀμφοτέρους ἡ Πυθία, Utrisque respondit, vel, Responsum dedit. Nam et vatum responsa dicuntur a Latinis. Vel ἀνεῖλεν, Oraculo edidit, ut Cic. loquitur. Xenopho, 'Η γὰρ Πυθία νόμῳ πόλεως ἀναιρεῖ ποιοῦντας, εὐσεβῶς ποιεῖν. Antipho, 'Ανεῖλεν ὁ θεὸς καὶ ἔχρησεν. Plut. Theseo, 'Ανελεῖν αὐτῷ τὸν θεὸν λέγεται. Dicitur et ἀνεῖλε τὸ μαντήϊον, ap. Herod. Dicitur et ἀνελεῖν cum accus., ut Plato de LL. 9. ῝Ον δ' ἂν ὁ θεὸς ἀνέλῃ, Quem deus oraculo ediderit, vel, ut alii, Quem deus oraculo approbarit.

¶ 'Αναιρέομαι, activa signif. pro ἀναιρῶ, Aufero, Tollo, ap. Plat. de LL. 11. ut diximus in principio prioris annotationis de v. ἀναιρῶ. Sic Idem eod. de LL. lib. ἀναιρεῖσθαι dixit pro Tollere et auferre, ut vult Bud. 224., quanquam pro Tollere de terra, aut

Sublatum e terra capere, malim intelligere, ut infra A dicam: Ἂν τις τῶν αὐτοῦ τι καταλίπῃ ἄκων ἢ ἑκὼν, ὁ προστυγχάνων ἐάτω κεῖσθαι, νομίζων φυλάττειν ἐνοδίαν δαίμονα· ἂν δὲ ἀναιρούμενος οἴκαδε φέρῃ κ. τ. λ. Citatur e Diosc. ἀναιροῦ τὴν σποδὸν pro Aufer cinerem, vel, Subtrahe cinerem. ‖ Ἀναιρεῖσθαι pro Tollere, i. E medio tollere, Abolere, Abrogare, et pro Circumducere, vel Expungere, in ἀναιρεῖσθαι τὴν συγγραφὴν, ut vult Bud. Idem ἀνελέσθαι τὴν γραφὴν vertit Accusationem inducere. ‖ Ἀνελέσθαι pro Interficere, sicut et ἐπανελέσθαι, ap. Polyb.

Ἀναιροῦμαι capitur pro Aufero, et pro Tollo in alia etiam signif. nam, ut ait Bud., ἀναιρεῖσθαι ponitur et pro Auferre, i. ut sortem propriam accipere. Paus. in Messeniis, Ἐπὶ τῷ διῃρημένης μοῖραν ἀναιρεῖσθαι τῆς χώρας προτέρους ὁ ποτέρων ἂν κάλος ἀνέλθῃ πρότερον. ‖ Addit idem Bud. pro v. ἀναιρεῖσθαι, cum Vinco et Reporto præmium significat, Ciceronem solere Auferre dicere. Idem Bud. ἀναιρεῖσθαι νίκην interpr. Ferre victoriam. Synes. Καὶ νίκας τὰς καλλίστας καὶ μεγίστας ἀνείλοντο, et ἀγῶνας ἀναιρεῖσθαι B ap. Paus. Idem vertit, Vincere certamina. Sic et ἀναιρεῖσθαι Ὀλύμπια, ap. Eund. Simile est, Ἀνελόμενος πρότερον τὰ Πύθια. Est vero et ap. Herod. Ἀναιρησόμενος ἀγῶνας, eadem signif. qua ap. Paus. Sed idem scriptor ἀναιρεῖν Ὀλύμπια pro ἀναιρεῖσθαι dicit, ut modo annotatum fuit. Apud Luc. legitur, ἀναιρεῖσθαι τὰ ἆθλα, Auferre præmia, Reportare præmia. Quam signif. mirum si voluit Bud. dare ipsi verbo ἀναιρεῖσθαι, per se etiam posito, et adjunctum nomen non habenti.

Ponitur autem Ἀναιροῦμαι pro Tollo, in alia etiam hujus verbi signif., et diversa a supradicta, ut ἀναιρεῖσθαι παῖδας, Tollere liberos, et quidem duplici signif. videlicet pro Suscipere, ut cum quis dicitur liberos ex uxore sustulisse, quo dixit modo Plut. in Ant. Παῖδας ἐξ αὐτῆς διδύμους ἀνελόμενος, et pro Tollere, h. e. Non exponere, sed educandos curare, i. e. τὰ τεχθέντα παιδία ἀνατρέφειν καὶ μὴ ἐκτιθέναι, quanquam proprie significat Expositum nostrum puerum tollere, quo etiam verbo lingua vernacula utitur. C Hermog. περὶ Εὑρέσεων: Ἐπὶ τῶν τριάκοντα τυράννων ἐξετίθεσαν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ γένη, Μεγαρεῖς ἀναιρούμενοι ἔτρεφον. Huic autem exemplo quod Bud. ponit, apte istud addiderimus ex Isocr. ad Phil., ubi itidem ἐκτιθέναι et ἀναιρεῖσθαι inter se respondent, sed ἀναιρεῖσθαι passivam signif. habet: Ἐκτεθεὶς μὲν ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τὴν ὁδὸν, ἀναιρεθεὶς δὲ ὑπὸ Περσίδος γυναικὸς, Sublatus, non Collectus, ut in VV. LL. exp. ‖ Est præterea ἀναιρεῖσθαι, Tollere mortuos ad sepeliendum, ut ait Bud. citans hunc Dem. locum (1069.) Ἐὰν δὲ τοῦ δημάρχου ἐπαγγείλαντος, μὴ ἀναιρῶνται οἱ προσήκοντες, ὁ μὲν δήμαρχος ἀπομισθωσάτω ἀνελεῖν καὶ καταθάψαι, Si denuntiante demarcho agnati et gentiles non sustulerint eos, ipse demarchus funerandos defunctos sepeliendosque locato. Isæus ὑπὲρ Πύῤῥου Κλήρου, Ὅτε γὰρ τὸν αὐτὸν ποιησάμενον κληρονόμον οὔτ' ἀνείλετο, οὔτ' ἔκαυσεν, πῶς οὐκ ἀνοσιώτατος εἴη; Cum enim testatori, a quo hæres relictus est, exequias justaque funebria non fecerit, eumque in rogum non intulerit. Quæ interpretatio, sicut D et præcedentis loci, Budæi est. Dicitur autem ἀναιρεῖσθαι τετελευτηκότα, aut simpliciter ἀναιρεῖσθαί τινα, ut in præcedente loco, quod satis subaudiatur τετελευτηκότα, ut cum dicitur Sepelire aliquem, intelligitur Sepelire mortuum. Dicitur tamen rarius ἀναιρεῖσθαι τοὺς τετελευτηκότας, i. Tollere mortuos ad sepeliendum, quam ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκροὺς, i. Tollere defunctos, h. e. Cadavera. Bud. autem vertit, Occisorum cadavera sepelire. Sed malim vertere, Tollere ad sepeliendum, quia si ἀναιρεῖσθαι s. ἀναιρεῖν est Sepelire, frustra addiderit Demosth. in loco paulo ante citato καταθάψαι post ἀνελεῖν, et alio loco Idem post ἀναιρεῖν subjunxerit καὶ θάπτειν. Legitur autem utrumque ap. Isocr. in Panath. Ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκροὺς et ἀναιρεῖσθαι τοὺς τετελευτηκότας. Thuc. 4. Καὶ τοὺς ἑαυτῶν ἀνελόμενοι νεκροὺς, τούς τε τῶν πολεμίων σκυλεύσαντες, ubi miror Schol. ἀνελόμενοι exp. per ἀνελόντες, cum non minus usitatum sit ἀναιρεῖσθαι in hoc genere loquendi, quam ἀναιρεῖν. Xenopho K. Π. 7, (3, 1.) Λέγεται αὐτοῦ ἡ γυνὴ ἀνελομένη τὸν νεκρὸν καὶ ἐνθεμένη εἰς τὴν ἁρμάμαξαν, ἐν ᾗπερ αὐτὴ ὠχεῖτο κ. τ. λ. Isocr. in Paneg. Καὶ τοὺς ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ τελευτήσαντας αὐτὸς μὲν οὐ δυνάμενος ἀνελέσθαι. Invenitur etiam ἀναιρεῖσθαι ὀστέα ap. Herod. Tollere ossa. Eodem vero modo dicitur ἀναιρεῖσθαι τοὺς ναυαγήσαντας, vel τοὺς ναυαγοὺς, quo ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκροὺς, pro Naufragos, s. Naufragorum corpora, tollere ad sepeliendum. Xenopho (Hist. 1,7,2.) Δικαίους εἶναι λέγων λόγον ὑποσχεῖν διότι οὐκ ἀνείλοντο τοὺς ναυαγούς. Bud. tamen ἀναιρεῖσθαι τοὺς ναυαγήσαντας vertit, Naufragos legere, Naufragorum corpora ad sepulturam conquirere, et naufragos servare, Xenophontisque locum hunc subjungit, (l. c. 1, 7, 7.) Ἀπαγγεῖλαι τῷ δήμῳ ὅτι οἱ στρατηγοὶ οὐκ ἀνείλοντο τοὺς ἀρίστους ὑπὲρ τῆς πατρίδος γενομένους, E pugna navali naufragos non servarunt, cum possent.

Ἀναιρεῖσθαι, Capere, Sumere in manus. Et proprie, E terra sublatum capere, s. In manus sumere, s. Tollere de terra, ut de ἀναιρεῖν supra dixi quam signif. habere videtur in loco Plat. supra citato: Ἂν δὲ ἀναιρούμενος οἴκαδε φέρῃ. Od. Ξ. (530.) Ἂν δὲ νάκην ἕλετ' αἰγὸς, per dialysin pro ἀνείλετο νάκην. Hesiod. (Th. 553.) Χερσὶν ὅγ' ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφαρ, Utraque manu sumsit, vel Sustulit. Dicitur autem a Latinis ipsa quoque manus tollere aliquid, ut ap. Ovid. ter acutum sustulit ensem. Et Aristot. de Mundo, Ὁ μὲν ἀσπίδα ἀναιρεῖται. Et ἀνελόμενος εἰς πυξίδα, ap. Diosc. 1, 63. exp. In pyxidem suscipiens, sed fortasse commodius exponeretur Imponens in pyxidem, vel Excipiens pyxide. Dicitur et ἀναιρεῖσθαι σῖτον, ut αἱρεῖσθαι σῖτον, pro Cibum sumere. Apud Herod. autem ἀνελέσθαι ποινὴν τῆς Αἰσώπου ψυχῆς, Pœnas sumere. Possumus autem in illo ἀναιρεῖσθαι σῖτον dicere otiosam esse præpositionem, ut eam vacare vult Eust. cum alibi ap. Hom., tum Od. Σ. (356.) Ξεῖν', ἦ ἄρ κ' ἐθέλοις θητευέμεν, εἴ σ' ἀνελοίμην.

Ἀναιρεῖσθαι, Suscipere, ut ἀναιρεῖσθαι πόνους ap. Herod. Labores suscipere. Ἀναιρεῖσθαι πόλεμον, Suscipere bellum, Plato ap. Bud. Ἀναιρεῖσθαι ἔχθραν, Suscipere inimicitias, Isæus ap. Eund. Habemus vero et ἀναιρεῖσθαι ἔχθρας ap. Xenoph. Cyn. (12, 13.) Dicitur etiam ἀναιρεῖσθαι ἔργον, Redimere et suscipere opus faciendum, a Plat. ap. eund. Bud. Potest autem illud ἀναιρεῖσθαι πόνους verti et aliter, videlicet Adire labores, vel Capere labores. Idem Bud. verbi ὑφίσταμαι signiff. exponens, ait, Significat etiam Suscipio, i. e. Aggredior, ἀναιροῦμαι, ἀναλαμβάνω, Instituo et Incœpto. Dicitur et ἀναιρεῖσθαι παῖδας, ut Lat. Suscipere liberos ex uxore. Plut. Antonio, Παῖδας ἐξ αὐτῆς διδύμους ἀνελόμενος. Idem Bud. Vide supra Ἀναιρεῖσθαι pro Tollere; nam Lat. Suscipere liberos ex uxore et Tollere, pro eodem dicuntur.

Ἀναιρεῖσθαι, Excipere, Recipere ad sese. Bud. κομίζεσθαι ap. Antiphontem exponens Ad sese recipere, Domum deducere, ait idem valere ἀναιρεῖσθαι.

Ἀναιρεῖσθαι citatur e Chrys. pro Eligere, ubi dicit ἀγγελικὸν ἀνῃρημένοι βίον, Qui vitam angelicam elegerunt. Fortasse exponi etiam hic possit ἀναιρεῖσθαι Sumere, ut sit Qui vitam angelicam sibi sumserunt.

Ἀναιρεῖσθαι, Demereri sibi aliquem, Conciliare sibi aliquem, vel Amicum reddere sibi quempiam, Demereri et conciliare gratiam alicujus. Xenopho K. Π. 2. Ποίῳ σὲ ἔργῳ ἀνὴρ οὗτος ἀνῄρηται; Quo facto se tibi conciliavit, vel Quid faciens te sibi demeritus est? nam ἀναιρεῖσθαι est etiam Demereri et sibi conciliare gratiam alicujus, ut inquit Bud. Existimo autem posse etiam verti significanter, Aliquem in sui amorem pellicere. Notandum est autem ἀναιρεῖσθαι sumi in hac signif., itemque pro Accipere, s. In manus sumere, ut ap. Lat. Capio, præsertim ap. poëtas, et e poëtis Ovidium præcipue, utramque hanc signif. habet.

Ἀναιρεῖσθαι Suid. citat ex Herod. pro Concipere et gravidam esse, quam signif. Hesych. dat activo ἀναιρεῖν. Respondet autem hæc metaphora ei, quam in vernacula lingua habemus, cum dicimus mulieres Encharger pro Concipere. Vide Ἐπαναιροῦμαι.

Ἀναιροῦμαι, in passiva non solum voce, sed et signif. Auferor, Tollor, ut ἀναιρεῖται κλίμαξ, Scala

aufertur. Gregor. ἀνῃρέθη τὸ ἁμάρτημα, Sublatum est peccatum, s. Tollitur. Item Evertor. Demosth. Καὶ ἀνῄρηντο αἱ πόλεις αὐτῶν. Dicuntur et νόμοι ἀναιρεῖσθαι pro Aboleri, Abrogari, Antiquari. || Item Tollor e medio, Interficior, ut ἀναιρεῖσθαι ὑπὸ σιδήρου, Philoni.

'Αναιρεῖσθαι, Tolli, de puero exposito dictum. Isocr. ad Phil. 'Εκτεθεὶς μὲν ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τὴν ὁδὸν, ἀναιρεθεὶς δὲ ὑπὸ Περσίδος γυναικός. Vide supra inter signif. verbi ἀναιροῦμαι active sumti. || 'Αναιρεῖσθαι etiam dicitur quod oraculo editur, s. quod a vate editur, ut ἀναιρεῖσθαι dicitur ipse vates, Oraculo suo edere. || 'Ανῃρημένα χρήματα, Receptæ et dissolutæ pecuniæ, ap. Demosth. Budæus.

" Αναιρέω, Fischer. Ind. Palæph. Mœris 73. Thom. M. 66. 212. Toup. Emend. 1, 428. Wessel. ad Herod. 90. Brunck. Œd. T. 1035. Herod. 517. ad Charit. 660. Brunck. Soph. 3, 498. Diod. S. 2, 471. ad Diod. S. 2, 446. Heyn. Hom. 4, 121. Fut., Schol. ad Lycophr. p. 529. Lips. Urbem, Diod. S. 1, 507. Concipio, Cattier. 66. ad Dionys. H. 3, 1882. 'Αναιρεῖν τὰς τῶν προγόνων ἀρετὰς, Diod. S. 2, 4. 'Αν. et αἱρεῖν conf., ad Diod. S. 2, 626. Bast Lettre 183. 'Αναιρεῖσθαι χρησμοὺς, Dionys. H. 1, 128. Τὰς προσόδους, Dionys. H. 1, 406. 'Αν. νίκην, Dionys. H. 3, 1324. Reddo responsum, Markl. Iph. p. 15. Med., Lobeck. Ajac. p. 236. 'Αναιρεῖσθαι τὴν δίκην, ad Charit. 475. 'Αν. πόλεμον, Markl. Suppl. 492. : ἔχθραν, Plato Phædr. 239. Everto, Diod. S. 1, 457. Tollo, de liberis, Boissonad. in Philostr. 651. Longus p. 2. 6. Villois.: Villois. ad Longum. p. 6. 29. Fac. ad Paus. 2, 427. Dorv. ad Char. 329. Tollo mortuum, Sepelio, Fac. ad Paus. 1. p. 38. ad Herod. 704. Sylb. ad eund. loc. Dorv. ad Char. 291. Vinco, Toup. Cur. poster. in Theocr. p. 1. Wessel. Diss. Herod. 204. ad Herod. 470. 495. 496. 708. 'Αναιρεῖσθαι pro ἐξαιρεῖσθαι, Heyn. ad Apollod. 377. 'Αναιρεῖσθαι ἀγῶνα, In certamine vincere, Paus. 1, 376. Herod. 429. 'Αναιρεῖσθαι πένθος, Valck. ad Herod. 230. Diod. S. 1, 83. 'Αναιρεῖν νεῖκος, Dirimere, Theocr. 22, 180. 'Αναιρεῖσθαι σῖτα, ad Herod. 337. 'Αναιρεῖσθαι ἐκ θαλάττης, Tollere e mari ad sepulturam corpora, Wessel. Obs. p. 1. 'Αναιρεῖσθαι πόνους, ad Herod. 488. 'Αναιρεῖσθαι, In usum recipere, Valck. ad Herod. 129. Suscipere, ad Diod. S. 1, 566. De oraculo, ad Herod. 208. 251. 469. et n. Verh. ad Anton. Lib. p. 10. : 292. Valck. ad Phœn. p. 724. Koen. ad Gregor. 235(=493.)" Schæf. Mss.]

[" 'Αναιρέω, Isocr. 365. τὰς συνθήκας ἀναιρεῖν, Pactionem abrogare, emend. Isæus 36. Darnald. Lect. Gr. p. 13. Græv. ad Solœc. 116. Multas signiff. recenset Suid. v. 'Αναιρεθεὶς, Thom. M. v. 'Ανεῖλεν et 'Ανειλόμην. Præmium reporto, Herod. 533. νίκην : ἀγῶνας στεφανηφόρους, 325. 342. alibi νίκην, vel 'Ολύμπια, 371. 522. Isocr. 135. Ælian. H. A. 12, 40. equas 'Ολύμπια ἀνελομένας tentat Perizon. (probantibus Valck. ad Herod. 470. et Schneidero ad Æliani loc.) Sæpe Pausan. et 156. 394. τὸ ἔπαθλον Toup. App. in Theocr. 1, 1. Tollere ἔχθρας Isæus 36. Demosth. 46. : τὰς γραφὰς, Dicas, Hermog. 54. : φιλοψυχίαν, Herod. 340. Suscipere τὸν πόλεμον, Thuc. 377. vide Αἱρεσθαι : Xenoph. 345. (23. ὅπλα ἐπιφέρειν,) 217. Ms. : Isocr. 52. 161. 168. 299. Demosth. p. 4. Ulp. ἀνείλοντο pro ἀνέλαβον. Harpocr., ἀναιρεθεὶς etiam pro γραφείς. Puerum tollere, emend. Euseb. 2. p. 38. c. Isocr. 95. In Lege ap. Demosth. 608. ἀναιρεῖν et ἀναιρεῖσθαι emend." Valck. Mss.]

['Αναιρέω, Biel. Thes. Schleusner. Lex. in N. T. Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. Gloss. SS. Hes. 16. Gloss. SS. Suid. et Phav. 16. bis : 36. Lobeck. ad Phrynichi Ecl. Philemon. Lex. 147. Lex. Xenoph. Toup. Emend. 3, 511. 4, 343. Niceph. Greg. ap. Hermann. Gr. Gr. 344. 345. et Max. Planudes (v. Boissonad. ad Pseudo-Herodian. Partitt. 96.) ibid. 354. " Repeto aliquid, e. c. codicillos, chartas, quas nostrates Documente usurpant, tabulas pacti ab habente, et secum auferre, eoque ita reddere, Zurücknehmen. Τὴν συγγραφὴν ἀνελόμενος ἀπήλλαξο ἂν τοῦ συμβολαίου, 916. 'Αναιρεῖσθαι παρά τινος γραμματεῖον, 1107. τὰς συνθήκας, 1180. 'Ανείλετο τὴν γραφὴν, 1332. Actionem occœptam antiquabat, A judice repetebat, eoque prodebat eam se nolle prosequi. 'Ανείλετο τὴν δίκην τοῦ σίτου,—καὶ τὴν γραφὴν παρὰ τῶν θεσμοθετῶν, 1363. Ad me rapio, Mihi arrogo, Ad me derivo. "Απαντα τότε ἤλπισε τὰ πράγματα ἀναιρήσεσθαι, Totam Græciæ amplitudinem atque potentiam ablaturum. Pecuniam mutuaticam ab aliquo sumo in fœnus. 'Επτακοσίας δραχμὰς παρὰ N. ναυτικὸν ἀνειλόμην, 1212." Reisk. Ind. Demosth. Glossæ: 'Αναιρέω· Perimo, Trucido, Cædo, Obtrunco, Interficio. 'Αναιρεῖται· Perit. 'Αναιρεθῆναι· Trucidari, Mactari. 'Αναιροῦμαι· Sustollo, Sumo.]

[" 'Αναιρέω, Concipio, Herod. 6, 69. Lex. Hippocr. fin. A. Νίκην ἀνῃρημένος, Pausan. 288. Ælian. H. A. 709. Tollo, de liberis, Strabo 783. Arrian. Ep. 143. Refello, Plut. 2, 581. Reddo oraculum, Zenob. 1, 47. Hinc corrig. Porphyr. 155. ('Ανεῖπεν ἡ Πυθία.) Denego, Explodo, Jambl. 176." Wakef. Mss.]

['Αναιρέω. Tab. Heracl. 1, 120. p. 243. ϜΟ ΔΕ ΑΝϜΕΛΟΜΕΝΟΣ ΕΡΓΑΣΗΤΑΙ ΤΑ ΜΕΝ ΑΛΛΑ ΚΑΤΤΑΝ ΣΥΝΘΗΚΑΝ. " 'Ανελόμενος hic et v. 128. est μισθωσάμενος, Conductor; etsi enim ἀνελέσθαι proprie est Tollere, tamen, sicuti sermone agrario ap. nostrates Pigliare absolute dicitur pro Pigliare a ferma, ita Heraclienses Tollere, aut Accipere absolute de conductore usurpabant. Nec aliter in locatione loquebantur, quod rustici nostri Tradere s. Dare alicui dicunt pro eo, quod est Locare." Mazoch.]

[" 'Αναιρετέον, Philo J. Porphyr." Wakef. Mss.]

" 'Αναιρετέος, Tollendus, interdum et Suscipiendus. " Sequitur enim signiff. verbi sui."

" 'Αναιρετίζω, Tumultuor, VV. LL. nescio unde."

[* " 'Ανάιρεμα, τὸ, (Præda, Spolium, i. q. ἐλώριον.) Schol. Apoll. R. 2, 264. Pseudo-Did. Il. E. 488." Wakef. Mss.]

'Ανάιρεσις, ἡ, Ablatio, Sublatio. Item Eversio, ut ἀναίρεσις τῶν πόλεων, et ἀναίρεσις, Abrogatio, Antiquatio, Abolitio, Interlitio, Rescissio, ut ἀναίρεσις τῶν νόμων, ἀναίρεσις τῆς γραφῆς. Exp. etiam ἀναίρεσις a Bud. Antiquatio et peremtio rei cœptæ vel jam peractæ. Nazianz. ἀναίρεσιν opponit τῇ θέσει.

'Ανάιρεσις, Interfectio, ut et ἀναιρετὴς, Interfector, φονευτὴς, Hes.

'Ανάιρεσις τῶν νεκρῶν, Sublatio cadaverum ad sepeliendum, vel, ut alii, Cadaverum collectio, unde ἀναίρεσιν τῶν νεκρῶν δοῦναι, Permittere ut tollantur cadavera in sepulturam, vel Permittere ut colligantur. At Polit. nomen hoc longe secus intellexit in hoc genere loquendi; sed perperam. Nam ἀναίρεσιν putavit significare Discretionem, i. Actum ipsum discernendi, cum hæc verba, 'Ως μηδὲ νεκρῶν ἀναίρεσιν πρὸς ταφὴν γενέσθαι δυνηθῆναι διὰ τὸ πλῆθος πτωμάτων, ita interpr. Sic ut præ multitudine interfectorum neque discerni ad sepulturam funera potuerint. Notandum est autem hic πλεονάζειν hæc verba πρὸς ταφὴν, cum dicendo ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκροὺς et ἀναίρεσις τῶν νεκρῶν, subaudiatur facile πρὸς ταφὴν, ideoque ab aliis scriptoribus raro addi soleat. Quinetiam ἀναίρεσις per se positum reperitur, non adjecto gen. νεκρῶν, ap. Eurip. (Suppl. 18.) et Isocr. atque alios. Observes igitur hoc in exemplo, interdum idem uno verbo significari quod duobus, tribusve, aut quatuor, cum ἀναίρεσις per se idem valeat, quod ἀναίρεσις νεκρῶν, s. τῶν νεκρῶν, aut ἀναίρεσις νεκρῶν πρὸς ταφήν. Sciendum est præterea, pro τῶν νεκρῶν dici etiam τῶν τετελευτηκότων s. τῶν τελευτησάντων, ut ex Isocr. annotavimus ἀναιρεῖσθαι τοὺς τελευτήσαντας, item τῶν πεσόντων, ut ap. Plut.

[" 'Ανάιρεσις, Fischer. Ind. Palæph. v. 'Αναιρεῖν, et s. n. De mortuis, Bergl. ad Alciphr. 41. Plut. Mor. 1, 767. ad Diod. S. 1, 310. ad Charit. 291. ad Herod. 704. 'Ανάιρεσις ὅρκων, Diod. S. 1, 472. 'Ανάιρεσις conf. cum αἵρεσις, ad Diod. S. 2, 432." Schæf. Mss. Glossæ: 'Ανάιρεσις· Interitus, Internecio, Nex, necis. 'Η ἀναίρεσις· Hic interemtus. 'Ανάιρεσις πολλὴ, ὡς τὴν γῆν σώμασι κατεστρῶσθαι· Strages. Joseph. 1, 287. 'Ανάιρεσις et ἄρνησις conf., ad Greg. Cor. 57. 'Ανάιρεσις, Schleusner. Lex. in N. T. 'Αν. τῶν ἔργων, Plato de LL. 8. p. 435.]

'Αναιρετὴς, οῦ, ὁ, Ablator, Sublator. Item Eversor

et Interfector, Interemtor. Ab Hes. exp. *φονεὺς* et *ἐκτομεύς*. [Gl. 'Αναιρετής· Confector. Schneider. Lex. habet ἀναιρέτης pro ἀναιρετὴς, ex Eustathio p. 26. et quidem rectius. Const. Manass. Chr. p. 480. in Meursii Opp. T. 7. "T. H. ad Plutum p. 443. Erfurdt. Ajac. p. xi." Schæf. Mss. *" 'Αναιρετὶς, (ἡ,) Const. Porphyr. de Imag. Edess. 92." Boissonad. Mss.]

'Αναιρετικὸς, (ἡ, ὸν,) Eversorius, Interfectorius, ad verbum, sed Latinius, Exitiosus vel Exitialis, Lethalis, Mortifer, ut *ἀναιρετικὸν νόσημα*, ap. Aristot. Morbus lethalis, i. q. *θανάσιμον νόσημα*, [Gl. 'Αναιρετικός· Peremtorius. Isidor. 538. " Artemid. 240. Clem. Alex. 671. Aristot. Rhet. 98." Wakef. Mss. " Jacobs. Anth. 10, 276. Boeckh. in Plat. Min. 95." Schæf. Mss. Niceph. Greg. ap. Hermann. Gr. Gr. 338. Τὸ *οὐκέτι ἀναιρετικόν ἐστι τοῦ μέλλοντος, Οὐκέτι ποιήσω· τὸ δὲ οὔπω, παρεληλυθότος*. Phavor. *Οὐκ ἔτι, τὸ μέλλον ἀναιρεῖ, οἷον, Οὐκ ἔτι ἐστὶ καιρὸς, ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τοῦ νῦν οὐκ ἔστι καιρὸς, ἀλλὰ παρῆλθε δηλονότι*. Sed uterque locus corruptus est.]

" 'Ανταναιρεῖσθαι, Vicissim sumere s. accipere, " aut recipere. In VV. LL. exp. *ἀντιλαμβάνειν*, tan- " quam ex Hesychio, ap. quem tamen expositionem " istam minime reperio, sed 'Ανταναιρεθῇ· *ἀφανισθῇ*. " Apud Suid. vero, 'Ανταναιρεῖται· *κτείνεται*, item, " 'Ανταναιρέθη· * *ἀντεφονεύθη*." [Biel. Thes. Gloss. SS. Hes. 22.; Suid. et Phav. 165. Glossæ: 'Ανταναιλεῖν· Auferre. 'Ανταναιρέω, Refuto, Plut. 6,72. Demosth. 304. *Ἆρα σοι ψήφοις ὅμοιος ὁ τῶν ἔργων λογισμὸς φαίνεται; ἢ δεῖν ἀνταναλεῖν ταῦτα;* " 'Ανταναλεῖν proprie locum in calculis habet, cum rationes accepti et expensi inter se constant. Tum usurpatur, cum damna et clades quæstibus et victoriis, delicta benefactis, compensantur. Est igitur sententia, Existimasne, res has præclare a me gestas ex hominum memoriis tolli debere propter ingentes clades, quas passi sumus, mea nempe, id quod tu ais, culpa; quia decora, si quæ Græciæ opera mea parta sunt, cladibus compensentur et obruantur, imperitia et infelicitate mea contractis?" Reisk. " Plut. Mor. 1, 76." Schæf. Mss. " Villoison. Anecd. Gr. 1, 85. Vicissim interficior, Philo J. 2, 321." Wakef. Mss. Maximi Schol. 231.]

[* 'Ανταναίρεσις, ἡ, i. q. *ἀνθυφαίρεσις*. " Aristot. Top. 8, 2. Suid. v. 'Ανάλογον." Wakef. Mss. Eust. 1397. J. Poll. 9, 98. n. 11.]

[* 'Ανταναιρετικὸς, ἡ, ὸν, ut Stob. Ecl. 106. *'Επιστήμη ἀνταναιρετικὴ καὶ μὴ * κεφαλαιωτικὴ τῶν γιγνομένων*, ap. Schneider. Lex.; sed "sensus causa corrigit Wyttenb. ad Plut. 6, 706." Dindorf. Mss.]

[* 'Εξαναιρέω, Eximo, Tollo ex, de Eurip. Ion. 269. Apoll. R. 3, 866. " Oppian. H. 4, 556." Wakef. Mss.]

'Επαναιρέομαι, signif. activa, Suscipio, Capesso, inquit Bud. Comm. 225. In VV. autem LL. e Luciano affertur *ἐπαναιροῦμαι λατρείαν* pro Ultro servitutem suscipio, et e Phal. Epist. *ἐπαναιροῦμαι τοῦτον τὸν βίον* pro Deligo hanc vitam. Sed possumus et hic *ἐπαναιροῦμαι* interpretari Capesso, ut ap. Artemid. quoque in loquendi genere omnino simili, 'Ονειροκρ. 1. *Οὗτος δὲ ὄνειρος τῷ τὸν ἥσυχον ἐπανῃρημένῳ βίον ταραχὰς καὶ ὕβρεις μαντεύεται*. Bud. in Lex. *ἐπαναιρεῖσθαι* sumi ait a Luc. pro Suscipere, et pro Instituere, Sibi proponere, et pro Capessere. Ab Hesychio *ἐπανελέσθαι* exp. *ἐπαναλαβεῖν*. In VV. autem LL. habetur activa vox *ἐπανέλω* exposita, Tollam, Auferam. ['Επαναιροῦμαι, est etiam De medio tollo et neco, ap. Polyb. ut docet Bud. ibid.

'Επαναιρέεσθαι ap. Herod. (3, 108.), Ionice pro *ἐπαναιρεῖσθαι*, signif. passiva, Ultra concipi, de fœtu dictum; ita enim de leporibus loquens, scribit *Καὶ τὸ μὲν δασὺ τῶν τέκνων ἐν τῇ γαστρί· τὸ δὲ, ψιλόν· τὸ δὲ, ἄρτι ἐν τῇσι μήτρῃσι πλάσσεται· τὸ δ' ἐπαναιρέεται*, q. l. affert Eust. 908. *ἐπαναιρέεται* exponens, *'Επαναλαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῖς πρὸ αὐτοῦ τελειοτέροις κυήμασι * σπερματικῶς συλλαμβάνεται*. [In Herod. loco Schweigh. editio exhibet *ἀναιρέεται*, sed Schneider. Lex. alteram lect. amplexus est.]

['Επαναιρέω, Plut. Tib. Gracch. 10. Caj. Gr. 4. Lucian. 2, 792. *'Επανελόμενος τέχνην πολυπράγμονα*. Biel. Thes. " Stob. p. 20." Valck. Mss. Lex. Polyb. Ind. in Cass. Dion. " Tatian. ad Gent." Routh. Mss. " Clem. Alex. 158. 186. Plut. 4, 626. Artemid. 21. Suscipio, Porphyr. 42." Wakef. Mss. " 'Επαναιρέομαι, ad Diod. S. 1, 566. (567.) 2, 82. 177. ad 348. Phalar. 8. 266. Cattier. 66. Alciphro 124. Ilgen. Hymn. 203. Lennep. ad Phalar. 83. ad Lucian. 1, 410. Insuper corripio, Valck. ad Herod. 251. 'Επαναιρῶ, Diod. S. 2, 464. 483. 501. 547. 558. 562. 572. 574. 593. 618. Lucian. 3, 97. Occido, Diod. S. 2, 357. 403. 517. 584. 588. Heyn. Hom. 8, 74. Plato Lys. 42." Schæf. Mss.]

[* 'Επαναιρετέον, Clem. Alex. 288.]

'Επαναίρεσις, (ἡ,) Occisio, Cædes, ap. Polyb. Bud. 225. [Lex. Polyb.]

[* " Περιαναιρέω, Ocell. Luc. 45." Kall. Mss. " Galei Myth. 535. (i. e. Ocell. Luc.)" Wakef. Mss. Locus est hic, *Καθόλου δὲ δεῖ περιαιρεῖν τάς τε παρὰ φύσιν γενέσεις, καὶ τὰς μεθ' ὕβρεως γινομένας*. Sic edidit Rudolph. quem vide et in Notis p. 47. et in Comm. p. 327., probante et Schneider. Lex.]

" Προαναιρεῖν, Prius occidere, Prius tollere e " medio. Isocr. Panath. *Ἢν μὴ με προανέλῃ τὸ γῆ-* " *ρας*." [" Schol. Pind. Ol. 2, 81. Heliodor. 6, 9. p. 240(=282=56.)" Boissonad. Mss. J. Poll. 9, 104. Plut. 4, 220. " Appian. 1, 710. Isocr. 2, 446. Joseph. 644. Prior confuto, Chrys. 28." Wakef. Mss. " Isocr. 239. Lucian. 1, 659." Valck. Mss. Wolf. de Hierocle 17.]

Προσαναιρέω, Insuper occido. Herod. 1. *Προσανεῖλον δὲ καὶ τοὺς παῖδας τοῦ Κλεάνδρου*. ‖ Προσαναιρῶ, Insuper respondeo, Insuper vel Denuo responsum do, de oraculo dictum, Plut. de Def. Orac. *τὴν Πυθίαν προσανελεῖν*.

‖ Προσαναιροῦμαι, Insuper suscipio. Thuc. 7. p. 242. *Καὶ πόλεμον οὐδὲν ἐλάσσω προσανείλοντο τοῦ πρότερον ὑπάρχοντος*. [" Philo J. Demosth. 532." Wakef. Mss. Aristot. Eth. 431. Const. Manass. Chron. p. 401. in Meursii Opp. T. 7.]

Συναναιρέω, Simul perimo, Simul aufero. Citat Bud. ex Alex. Aphrod. in Top. et Porphyrio in Isagoge. In VV. LL. habetur et passiva vox Συναναιροῦμαι exposita Colligo, omissa signif. præpositionis *σὺν*, et fortasse etiam posito verbo Colligo pro quopiam alio. [" Antipho 725, Lycurg. 180." Seager. Mss. " Longin, 2, 7." Valck. Mss. Leonis Allatii Excerpta Varia Gr. Soph. ac Rhet. 278. Theolog. Arithm. 214. Niceph. Greg. ap. Hermann. Gr. Gr. 344. " Thom. M. 67." Schæf. Mss.]

'Ανθαιρέομαι, In locum alterius eligo, Sufficio in locum alicujus. Plato de LL. 6. *Ἄλλους ἀνθαιρεῖσθαι κατὰ ταῦτα*. Et cum gen. personæ, *ἀνθαιροῦμαι τούτου*, ut ap. Synes. Ep. 57. *'Εξαιρετέος οὖν ἅπασιν ὑμῖν ὁ λυσιτελέστατος ἄνθρωπος, καὶ ἀνθαιρετέος ἡμῶν, οἱ μόνοι μόλις σωζόμεθα*, Et in nostrum locum eligendus. ‖ Interdum etiam significat Antefero, Antepono, q. d. Præeligo, ut ap. eund. Synes. Ep. 103. *Τοὺς λόγους δ' ἐποιούμην ὑπὲρ τοῦ δεῖν ἀνθελέσθαι φιλοσοφίαν τῆς ἀγοραίου ταύτης διατριβῆς*. [Eurip. Cycl. 310. Hec. 654. Lex. Xenoph. Ind. in Cass. Dion. Max. Planudes de Constr. Verb., ap. Hermann. Gr. Gr. 354. " Markl. Iph. p. 70. Wakef. Trach. 500. Heyn. Hom. 6, 455." Schæf. Mss. " Clem. Alex. Callim. (H. in Del. 248.)" Wakef. Mss.]

'Αφαιρέω, Aufero, Adimo. Isocr. Panath. *Καὶ προσθεῖναι μὲν οὐδὲν εἶχον τοῖς εἰρημένοις, οὐδ' ἀφαιρεῖν*, Nec addere, nec auferre, vel detrahere. Dicitur *ἀφαιρῶ σοι τοῦτο*, et frequentius *ἀφαιρῶ σου τοῦτο*. Od. Ξ. 455. *Σῖτον μέν σφιν ἀφεῖλε Μεσαύλιος*, Cibaria illis abstulit, i. e. Ab illis removit. Lucian. *Ἢν γοῦν ἀφέλῃ τις τῶν συμποσίων τὰς κομψείας ταύτας*. In VV. LL. notatur dici etiam *ἀφαιρῶ σε τόδε*, quæ constructio esse solet verbi medii *ἀφαιροῦμαι*. In iisdem habetur dici etiam *ἀφαιρῶ ἀπὸ σοῦ*, et in exemplum affertur hic Plut. locus, de Rep. *Μηδὲν ἀφαιρῶμεν μήτε τοῦ ἀδίκου, ἀπὸ τῆς ἀδικίας, μήτε τοῦ δικαίου, ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης*.

'Αφαιρέομαι, οῦμαι, pro quo et *ἀποαιροῦμαι* ap. Hom. integra manente præpos., verbum medium, itidem pro Aufero, Adimo, Detraho. Dicitur *ἀφαιροῦμαί σε τοῦτο*, et *ἀφαιροῦμαί σου τοῦτο*, et interdum

etiam ἀφαιροῦμαί σοι τοῦτο. Xenopho K. Π. 4. Τὸν μόνον μοι καὶ φίλον παῖδα ἀφείλετο τὴν ψυχήν. Sic Gal. Therap. 12. Σκαιοῦ μὲν ἀνδρός ἐστιν, ἅμα τῷ νοσήματι καὶ τὴν ζωὴν ἀφελέσθαι τὸν ἄνθρωπον. Exempla autem hujus constr., ἀφαιροῦμαί σου τοῦτο, ap. eund. Xenoph. Οἱ πλεονέκται τῶν ἄλλων ἀφαιρούμενοι χρήματα, ἑαυτοὺς δοκοῦσι πλουτίζειν. Plut. Camillo, Ἀφαιρούμενος τοῦ δήμου τὴν ψῆφον, Populo suffragium adimens, Populum suffragio privans. Idem in Polit. Τροφὴν ἑαυτῶν ἀφαιρουμένους πιέζουσι. Exemplum autem hujus constr. ἀφαιροῦμαί σοι τοῦτο, ap. Isocr. Panath. Πολλὴν ἄλλην χώραν τοῖς μὲν πολεμίοις ἀφελομένην, τοῖς δὲ συμμάχοις κτησαμένην. Quam constr. ceteris rariorem esse observavi, ut contra primam illam ἀφαιροῦμαί σε τόδε, ceteris frequentiorem. Hom. autem utraque harum usus est, ut Il. A. (182.) ἔμ' ἀφαιρεῖται Χρυσηΐδα Φοῖβος. Ibid. (299.), ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες. Cum accus. autem et dat., Od. A. (9.) αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ. Verbo autem ἀποαιρεῖσθαι utitur Il. A. (230.) Δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι ὅστις σέθεν ἀντίον εἴπῃ. || Citatur et ἀφαιροῦμαι τῆς ὑπερβολῆς ex Aristot. pro Detraho excessui, sed hic subaudio τι aut aliquid tale cum gen. || Ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν ap. Demosth. et ἀφαιρεῖσθαι πρὸς ἐλευθερίαν ap. Lucian. est Vindicare in libertatem, vel Asserere in libertatem. Demosth. Ἀφελόμενος τὴν Κηφισοδότου θεράπαιναν εἰς ἐλευθερίαν. Vide Bud. Comm. 229. Invenio autem ap. Isocr. hanc signif. et cum alia constr., videlicet παρά τινος εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι οἰκέτας, pro Servos aliis ablatos s. ademtos in libertatem vindicare, Panath. Παραπλήσιον ἐποίησαν τοῖς παρὰ μὲν τῶν ἄλλων τοὺς οἰκέτας εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρουμένοις, σφίσι δ' αὐτοῖς δουλεύειν ἀναγκάζουσι. Existimo autem ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν pro Asserere in libertatem, eo respectu dici, quod qui asseritur in libertatem, e reliquorum servorum numero eximatur, unde et ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν pro eodem dicitur, ad quod loquendi genus Latinos respexisse crediderim cum Eximere in libertatem dixerunt pro Vindicare s. Asserere in libertatem, cujus tamen nullam Bud. mentionem facit. || Ἀφαιρεῖσθαί τι τινὸς pro Ejus animo aliquam opinionem eximere. Demosth. Ταῦτ' οὖν ἐλέγχων ἔτι δεῖται μειζόνων; ταῦτ' ἀφαιρήσεταί τις ὑμῶν; Bud. interpr., Quis vos ab hac opinione deducet? Quis vobis hanc opinionem extorquebit? Sic autem dixisse Tibullum observavi, haud scio an ad hunc verbi ἀφαιρεῖσθαι usum respicientem, 1, 9. Illis eriperes verbis mihi sidera cœli Lucere, et puras fluminis esse vias.

Ἀφαιροῦμαι, pass. signif. ἀφαιροῦμαι τοῦτο, Auferor hanc rem, pro Aufertur mihi res hæc. Aristoph. Nub. (624.) ὑφ' ἡμῶν τῶν θεῶν Τὸν στέφανον ἀφῃρέθη. Sic ἀφαιρεθέντες τὰς τιμὰς, Honoribus spoliati, et ἀφαιρεθεὶς τὴν ἀρχὴν, ap. Plut. Publicola, Regno spoliatus, Cui regnum ademtum est. Apud Philon. de Mundo ἀφῃρημένον δύναμιν exp. Vi defectum. Apud Xenoph. autem ἀφαιρεθέντες sine adjectione redditur Detrimento affecti, in hoc ex Hierone loco, Οἱ μὲν γὰρ βιασθέντες, ὡς ἀφαιρεθέντες μισοῦσι.

[Ἀφαιρέω, Biel. Thes. Schleusner. Lex. in N. T. Schæf. ad Dionys. H. de Comp. verb. 97. Lex. Xenoph. Phrynichi Ecl. 78. Niceph. Greg. ap. Hermann. Gr. Gr. 332. Max. Planudes, ibid. 354. Philemon. Lex. 164. Gregor. Cor. 94. 447. 673. 926. Ocell. Luc. 120. n. 5. Schæf. ad Longum 423. "Ἀφαιρεῖσθαι, de constr. ad Dionys. H. 3, 1625. Ἀφαιρῶ, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 68. Dorv. ad Char. 276. 673. 781. ad Phalar. 79. ad Herod. 229. 478. Thom. M. 323. 683. Musgr. Heracl. 902. Wakef. Herc. 99. Musgr. 509. Abresch. Æsch. 2, 51. 116. Bast Lettre 135. Cum gen., Markl. Suppl. 449. Iph. p. 217. De constr., Stephan. Dial. 29. T. H. ad Plutum p. 213. Pausan. 3, 130. Heyn. Hom. 4, 86. 91. 5, 31. ad Dionys. H. 2, 820. Lobeck. Ajac. p. 279. Heindorf. ad Plat. Gorg. 82. Schneider. ad Cyrop. 512. Ed. alt. Act. med., Brunck. Aristoph. 1, 287. 3, 76. Heindorf. ad Gorg. 75. Seq. infin. cum μή, Pausan. 2, 510. 3, 6. ubi errat Facius. Ἀφαιροῦμαι, Stephan. Dial. 64. Fischer. ad Palæph.
A 181. b. et Ind. Toup. Opusc. 1, 434. Ἀφαιρῶ, de constr. Valck. Diatr. 203. Koen. ad Gregor. 39. Heyn. ad Apollod. 122. 130. Fischer. ad Palæph. 166. a. Ἀφαιρεῖσθαί τινά τινος, Verh. ad Anton. L. 243. Ἀφαιρεθέντες, ad Xenoph. Mem. 1, 2, 10. De constr. passivi, ad Xenoph. Mem. 2, 8, 1. Xenopho Eph. 45. ad Charit. 368. a. De act. et med., Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 20. Brunck. Plut. 1140. Εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι, Plut. S. N. V. 12. (et Solone 12.) De constr., Thom. M. 130. Bergl. ad Alciphr. 186. 263. Lesbonax 182. ad Il. Θ. 108. Zeun. ad Cyrop. 470. 653. Wyttenb. ad Plut. 1, 628. ad Herod. 470. 620." Schæf. Mss. "In libertatem asserere, Harpocr. v. Ἀφαίρεσις, Vales. 20. Isocr. 252. 361. 368. Εἰς ἐλ. ἀφεστηκότες, Dio Chrys. 519. ἠφίει Pausan. 559. Nomen servit. detraxerat, Cic. Tusc. 385. Livius 3, 356. 522. Lucian. 1, 658. 2, 632. 873. Aristid. 2, 202. Demosth. 60. εἰς ἐλ. ἐξαφελέσθαι: 7. 732. Æsch. 1013. Dionys. H. 2, 167. 168. ἐξειλόμην εἰς ἐλ.: εἰδὼς ἀφειμένον, 168.
B Pausan. 329. Plut. 1, 376. Ἀφαιρέω, Archyt. ap. Stob. 13." Valck. Mss. Glossæ:—"Ἀφαιρέω· Derogo, Abstulo, Adimo, Eximo, Amputo, Demo. Ἀφαιροῦμαι· Adimo, Demo, Deripio, Detraho, Decido, Aufero, Eximo, Subtraho. Ἀφαιρεῖται· Desciscit, Adimit. Ἀφαιρεθέν· Ademtum, Exemtum. Ἀφαιρεθέντα· Ablata. Ἀφείλατο· Diremit, Abstulit, Demit. Ἀφειλάμενον· Absumtum. Ἀφῃρημένον· Detractum."]

"Ἀπαραιρεῖσθαι, Ionice dicitur pro ἀφῃρῆσθαι: est "enim præt. perf. pass. verbi ἀφαιρέω, s. ἀπαιρέω, "ut ipsi loquuntur, habens Atticam reduplicationem "et abjectionem augmenti. Sic ἀπαραιρημένος dici-"tur pro ἀφῃρημένος. Exempla utriusque habes "ad v. Ἀποαιρεῖσθαι."

[* "Ἀφαιρετέον, Stob. Flor. p. 3, 24. Max. Tyr. 13, 7. Geopon. 3, 6. 9, 9. 10, 75. 81. 16, 4, 7. Clem. Alex. 174." Kall. Mss. "Philo J. Plutarch." Wakef. Mss. Noster in Ἀπαρυστέον. Lex. Xenoph.]

Ἀφαίρεμα, τὸ, vel Ἀφαίρημα, Ablatio, vel potius Quod aufertur, ut ἀφαιρέματα dicuntur Partes quæ
C auferuntur a victimis, ut sunt, τὸ στηθήνιον, ὁ δεξιὸς βραχίων, καὶ ὁ λοβὸς τοῦ ἥπατος. Greg. Μὴ τὸ στηθήνιον μόνον ἀφαίρεμα ἱερατικὸν ποιησώμεθα, ἀλλ' ὅλους διδόντες ἡμᾶς. Idem de Lege Mosis, Ὅσα τε περὶ θυσιῶν καὶ καθαρσίων καὶ ἀφαιρεμάτων νενομοθέτηται. || Est item Ἀφαίρεμα, Quod pro donario eximitur et seligitur, Exod. 35. qua in signif. Xenopho verbo ἐξαιρεῖσθαι frequenter utitur. Hesych. ἀφαίρημα exp. ἀνάθημα, δῶρον. || Ἀφαίρεμα ap. Plin., Alicæ genus ita dictum a cortice s. tunicis zeæ ablatis. "Ἀφαίρημα, Hesychio ἀνάθημα, δῶρον, "Donarium." "Ἀφέρεμα, Hesychio ἀνάθημα, δῶ-"ρον, ξένιον, Donarium, Xenium, pro quo supra ex "Eodem habuimus ἀφαίρημα." [Gloss. SS. Hes. 44. Biel. Thes. Suicer. Thes. Joseph. 1, 708. "Joseph. 632." Wakef. Mss. "Ἀφαίρημα, ad Mœrin 299." Schæf. Mss.]

Ἀφαιρεματικὸς, et Ἀφαιρηματικὸς, (ἡ, ὸν,) quasi dicas Ablativus. Apud Philosophos pro abstracto, quasi dicas Abstractorius. Vide ap. Bud. Comm.
D 231, ἀφαιρεματικὰ εἴδη et ἀφαιρεματικὴν θεωρίαν. Hinc Ἀφαιρεματικῶς vel Ἀφαιρηματικῶς, ap. Philopon., q. d. Ablatorie, vel Abstractorie. Per abstractionem, Bud. interpr.

Ἀφαίρεσις, ἡ, Ademtio, Ablatio, Detractio. Ἀφαίρεσις et πρόσθεσις opposita, ut ἀφαιρεῖν et προσθεῖναι ex Isocr. paulo ante protuli, in hoc loco Plut. Lycurgo, Ὕστερον μέντοι τῶν πολλῶν ἀφαιρέσει καὶ προσθέσει τὰς γνώμας διαφερόντων καὶ παραβιαζομένων. Sic ap. Aristot. de Cœlo 3. Τὰ μὲν γὰρ ἐξ ἀφαιρέσεως λέγεται, τὰ μαθηματικὰ, τὰ δὲ φυσικὰ, ἐκ προσθέσεως, Illa per ademtionem materiæ, hæc vero per adjectionem, interpr. Bud. ubi docet mathematica dici τὰ ἐξ ἀφαιρέσεως et τὰ ἐν ἀφαιρέσει, formas videlicet et species abstractas, et a materia speculando separatas, ab omnique schemate sensu percepto. Vide Comm. 231. || Ἐξ ἀφαιρέσεως curare, i. e. Detractione, non adjectione. Cic. Epist. ad Att. 1, 6.: Sic Appius, cum ἐξ ἀφαιρέσεως provinciam curarit, sanguinem miserit, quicquid potuit detraxerit, mihi tradiderit enectam: προσανατρεφομένην eam a me non

libenter videt. Vide Erasmi Adagia, [et Ernest. Clav. Cicer.] || Δι' ἀφαιρέσεως philosophari de Deo opponitur τῷ διὰ θέσεως, ut docet Dionys. in Myst. Theol., ut si dicas, Deus non est corpus, non est anima. Vide Bud. Comm. 231. || Apud Grammat. ἀφαίρεσις est figura, cum principio vocabuli aliquid detrahitur. 'Αφαίρεσις, inquit Diomedes, est ablatio de principio dictionis, contraria prothesi, cum aut litera amputatur, aut syllaba aufertur; litera, ut, Ruit omnia late, pro Eruit: syllaba, ut, Temnere divos, pro Contemnere; et Linquere castra, pro Relinquere.

'Αφαίρεσις, Quod e cæsi animalis interaneis extrahitur. Athen. 8. (p. 381.) Ἔπειτα ἀποῤῥεύσαντος τοῦ πολλοῦ αἵματος, πάντα τὰ * ἐντοσθίδια μετὰ τῆς ἀφαιρέσεως· εἴρηται γὰρ καὶ ἡ ἐξαίρεσις, ὦ στωμυλῆθραι δαιταλεῖς· διακλύσας ἐπιμελῶς οἴνῳ πολλάκις, ἐκρέμασα ἐκ ποδῶν. Vide 'Εξαίρεσις.

[" 'Αφαίρεσις, Thom. M. 683. Fischer. ad Weller. 1, 78. Cum duplici gen., rei et personæ, Diod. S. 2, 361. Gregor. Cor. 214. (452. 456. 675. 690.; quo compendio scribatur, 837.) ad Charit. 291." Schæf. Mss. Biel. Thes. Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. " Aristot. de Anim. 3, 8." Routh. Mss. " Subversio, Max. T. 215." Wakef. Mss. Glossæ: 'Αφαίρεσις· Ablatio, Exceptio, Ademtio.]

[* " 'Αφαιρέτης, (ου, ὁ, Ereptor.) Hippol. Hom. in Theoph. 3, 4." Kall. Mss. Suid. Phav. et Zonar. 'Εξαίτης· ἀφαιρέτης. " Pseudo-Did. Od. N. 224." Wakef. Mss. Et * 'Αφαιρέτις, ιδος, ἡ, Ereptrix, epith. Parcæ ap. Orph. Hymn. 59=58, 18. * Παντοδότειραι, ἀφαιρέτιδες θνητοῖσιν ἀνάγκης.]

[* 'Αφαιρετικὸς, s. * 'Αφαιρητικὸς, ἡ, ὸν, Ablativus, Gl. " Clem. Alex. 244(=286. Ἡ δὲ ἀφέλεια, ἕξις ἀφαιρετικὴ τῶν περιττῶν.)" Kall. Mss.]

'Αφαίρετος, ὁ, ἡ, Qui auferri potest. Item, Exemtilis, ut cortex arboris exemtilis. Cui opponitur 'Αναφαίρετος, ὁ, ἡ, Qui auferri non potest, ut virtus dicitur κτῆμα ἀναφαίρετον, Possessio quæ auferri nequit.

[* " 'Αφαιρέτη, Joseph. 474." Wakef. Mss.]

['Αναφαίρετος, Ind. in Epictet. Theophyl. Inst. Reg. p. 17. Pseudo-Longin. 36. Stob. Ecl. 2, 8. T. 3. p. 360. Heer. Καὶ λόγοι, οἳ, τελευτῶντες εἰς ἀρετὴν, ἀναφαίρετον ἔχουσι τὴν οὐσίαν καὶ ἀδιάφθορον. " Plut. Mor. 1, 18. Diod. S. 2, 272. 595. Dionys. H. 4, 2187." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 88. Max. T. Philo J." Wakef. Mss. " Phav. Suid. Etym. M. Diog. L. 322. Dionys. H. 1, 93. 520. 2, 77. Herodian. 1, 1." Scott. App. ad Thes. Schæf. Gnom. Poët. 320.]

" Δυσαφαίρετος, (ὁ, ἡ,) Ablatu difficilis, Qui ægre " adimi potest." [" Aristot. de H. A. 1, 856. d.: de Mor. 2, 6. b." Scott. App. ad Thes.]

[" 'Αφαιρέοικος, Andr. Cret. 278." Kall. Mss.]

¶ 'Αποαιρεῖσθαι etiam reperitur ap. Hom., servata præpositione integra, ut modo docui. Ex Herod. autem citatur 'Απαιρεθέω pro ἀφαιρεθῶ, in hoc loco, Δείσας μὴ ἀπαιρεθέω τὴν ἀρχὴν πρὸς τοῦ ἀδελφοῦ. Ex Eodem vero citatur etiam ἀπαιρερημένος, ut ἀπαιρερημένοι τὴν ἀρχὴν ὑπὸ Μήδων, A Medis imperio spoliati, et ἀπαραιρημένος, ut ἀπαραιρημένος ὅπλα. Sic et infin. præs. ἀπαραιρεῖσθαι τὴν ἡγεμονίην, quæ ad Ionicam dialectum referenda sunt, ita tamen ut melior sit cum α lectio, cum ibid. dicatur ἐξαραιρημένος, licet exemplaria inter se non consentiant. [" 'Αποαιρέομαι, Heyn. Hom. 4, 76. 86." Schæf. Mss.]

[* " Συναναφαιρέω, Una aufero. Geopon. 925." Wakef. Mss.]

" 'Ανταφαιρέω, Vicissim aufero, Vicissim detraho." [" Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss. " 'Ανταφαιρέομαι, Contra, Vicissim aufero, Rursum aufero, ut Plaut. Mil. Glor. 3, 1, 178. dixit:—Perip. Utere, accipe. Pal. accipe a me rursum rationem doli, quam institui. Antipho 687. Ὑμᾶς δὲ χρὴ τήν τε ἀνομίαν τοῦ παθήματος ἀμύνοντας, τήν τε ὕβριν κολάζοντας ἀξίως τοῦ πάθους, τὴν βουλεύουσαν ψυχὴν ἀνταφελέσθαι αὐτόν." Seager. Mss. Aristid. 2, 323.]

'Εξαφαιρέομαι, ut ἐξαφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν quasi ἐκ δουλείας ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, In libertatem asserere. Demosth. περὶ τῶν Χεῤῥ. (100.) Καὶ πάν-
A τας εἰς ἐλευθερίαν ἐξαφελέσθαι ἕτοιμοι. Vide ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν in 'Αφαιρεῖσθαι. Quod autem ad præpos. ἐξ attinet, Bud. ab illa hoc in verbo, sicut et in aliis nonnullis, significationem cum ornatu augeri etiam censet. Videtur tamen et is usus ejus esse posse, quem dixi. [Vide Valck., in 'Αφαιρέω citatum. " Lycurg. 198." Seager. Mss. " Apud prosæ scriptt. denotat, Asserere in libertatem; ap. poëtas vero, ubi raro occurrit, eandem habet signif. cum simpl. ἀφαιρεῖσθαι, Auferre. Dammius thema statuit ἐξαφέλω, 616. Od. X. 444. Soph. El. 1163." Maltb. Lex. Gr. Pros. " Valck. Hippol. p. 198. Ruhnk. ad Vell. Paterc. 266." Schæf. Mss.]

" 'Επαφαιρέω, Insuper demo s. detraho. Gal. Therap. 9. Κάλλιστον δὲ καὶ ἐπαφαιρεῖν αὖθις ὀλίγον " αἵματος. Et rursum: 'Επαφαιρεῖν δὶς καὶ τρίς." [Aret. 111, 38. ubi Maittair. in Indice vertit, Iterum vel Paulo post mitto.]

[* 'Επαφαίρεσις, ἡ, Detractio iterata. " Bernard. Reliq. 20." Schæf. Mss. Aret. 73, 53.]

B [* Παραφαιρέω, (Adimo.) Const. Manass. Chron. p. 78." Boissonad. Mss.]

" Παραφαίρεσις, (ἡ,) Ademtio," [Ablatio.]

" Προαφαιρέω, Ante adimo s. aufero, Aliis præ- " cerpo." [Const. Manass. Chron. p. 476. in Meursii Opp. T. 7. Himer. Or. 2, 20. " Appian. de B. C. 731. Diod. S. 212. Cass. Dio p. 9." Scott. App. ad Thes. " Pausan. 217. Diod. S. 306. 1, 352. 2, 504." Wakef. Mss. " Diod. S. 2, 564." Schæf. Mss.]

" Προσαφαιρέω, Insuper aufero. Demosth." [467. 659. Cass. Dio 262. Isæus 227. Bekker. Anecd. Gr. 2, 568. Lucian. Amor. 576. " Jacobs. Anth. 10, 120." Schæf. Mss. " Joseph. 303. Philostr. 528." Wakef. Mss. " Max. T. 3, 5." Boissonad. Mss.]

[* Συναφαιρέω, Una detraho s. aufero. Abresch. Diluc. Thuc. 806. " Thuc. 562. Demetr. Phal. p. 22. et 126." Scott. App. ad Thes.]

Διαιρέω, Divido, Distribuo. Aristot. de Mundo, Τὴν οἰκουμένην ὁ πολὺς λόγος εἴς τε νήσους καὶ ἠπείρους διεῖλε. Plut. Pericle, Εἰς ὀκτὼ μέρη διελὼν τὸ πᾶν
C πλῆθος. Apud Plat. de LL. διαιρεῖν κλήρους. Herod. autem dixit διαιρεῖν δύο μοίρας Λυδῶν, pro διαιρεῖν Λυδοὺς εἰς δύο μοίρας. Dicitur et διαιρεῖσθαι activa signif. pro Dividere, ap. Plat. Phædro. E quo etiam citatur διελέσθαι μέρη, simili præcedentibus loquendi forma, pro Dividendo facere partes. E Luciano autem affertur διελώμεθα τὸ ἔργον, pro Per partes negotium suscipiamus; sed malim simplicius Partiamur opus, ut ap. Thuc. unde sumsisse Luc. videri potest 7, p. 236. Ἔπειτα Δεκέλειαν ἐτείχιζον, κατὰ πόλεις διελόμενοι τὸ ἔργον. Quod substantivum idem scriptor omittit interdum, dicitque tantum διελόμενοι, ut 5. p. 190. Καὶ διελόμενοι τὴν πόλιν περιετείχιζον, i. ut in margine meæ Editionis annotavi, Et urbem muro cingere cœperunt, opus inter se partiti. At Valla hunc verbi hujus usum non intelligens, procul aberravit, cum accus. τὴν πόλιν cum διελόμενοι jungens, interpretatus est, Expugnatamque urbem muro cinxerunt. Occurrit autem et aliquot aliis Thuc. locis idem hujus verbi usus. Διαιρεῖσθαι passiva
D item sign. dicitur pro Dividi, Distribui, ut διαιρεῖσθαι εἰς μέρη, ap. Plat.

Διαιρῶ, pro Findo, vel Seco, sicut Dividere et Secare interdum copulantur. Xenopho Hell. 6. Καὶ τὴν ὀροφὴν διελόντες. Quod ante eum dixerat Thuc. 4. p. 137. Καὶ διελόντες τὴν ὀροφήν. Idem p. 157. Καὶ τὴν κατὰ Καναστραῖον πυλίδα διῄρουν. Sic Gal. ad Glauc. διαιρεῖν τὴν φλέβα. Luc. τέμνειν et διαιρεῖν copulavit in Zeuxide, Τέμνοντες νὴ Δία καὶ διαιροῦντες τοῖς δρεπάνοις. Apud Xenoph. autem διαιρεῖν γῆν pro Aperire, i. e. Effodere, inquit Bud., Ἱστάναι δὲ τὰς ποδοστράβας, διελόντα τῆς γῆς βάθος πενταπάλαιστον.

Διαιρῶ τοῦτο, Explano hoc, Bud. e Theophr. Citat ex Eodem, Ὑπὲρ ἧς καὶ πειρῶνταί γε διαιρεῖν, ubi exp. Differentias constituere et discrimina notare. Sic et διαιρεῖσθαι pro Explicare, ap. Plat. de Rep. 5. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, ἐκεῖνο λοιπὸν διελέσθαι, εἰ ἄρα κ. τ. λ. Sic de Rep. 9. Τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν, οἷαί τε καὶ ὅσαι εἰσὶν, οὔ μοι δοκοῦμεν ἱκανῶς διῃρῆσθαι. Idem ab Herod.

sæpe poni tradit pro Discutere et disserere. Sic autem et in hoc Plat. loco pro Disserere et disputare, accipi tradit, Polit. 7. Τυγχάνομεν δὴ διῃρημένοι πρότερον ὅτι φύσεως καὶ ἔθους καὶ λόγου δεῖ. Vide ap. ipsum Bud. plura hujus signif. exempla, Comm. 666. et 667. Inter quæ ponit et hoc Theophr. Ὥραν δὲ τῆς ἀμπελουργίας οἱ μὲν ταῖς χώραις μόνον διαιροῦσιν, οἱ δὲ τῶν γενῶν ἐφάπτονται, ita exponens hæc verba, Vitis putandæ tempus partim ex agrorum varietate, partim e generum natura statuunt. Ubi tamen διαιρῶ videtur ad primam signif. referri posse, ut si dicam Dividere et distinguere locis, i. e. pro differentia locorum s. varietate. Quod autem ad cetera exempla attinet, διαιρεῖν s. διαιρεῖσθαι pro Disserere, plane retinemus in sermone vernaculo, cum Deviser dicimus a Lat. Dividere, pro Disserere. Διαιρεῖσθαι et διορίζεσθαι pro eodem ab Aristot. poni Polit. 7. ab eod. Bud. annotatur.

[" Διαιρέω, Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 229. ad Herod. 387. Thom. M. 230. 244. ad Charit. 445. 451. 645. 691. Musgr. Herc. 425. Jacobs. Anth. 9, 338. Diod. S. 2, 348. Respondeo, v. c. de jure, cum accus., Wakef. Eum. 475. (491. 633.) Abresch. Æsch. 2, 72. 92. Jacobs. Anim. 228. De constr., Schneider. ad Cyrop. p. 8. Dijudico, Wakef. Eum. 475. Plato Charm. 97. 98. 100. Xenopho Œc. 7, 26. Διαιρεῖν τέρας, Dionys. H. 2, 785. Med., Heindorf. ad Phædr. 314. ad Gorg. 166. Plato Gorg. 184. Διῃρημένος, Bast Lettre 212. Διαιρεῖσθαι, Schmieder. ad Plut. Alex. 77. Dissero, Heindorf. ad Phædr. 305. Plato Charm. 84. Hipp. 133. Koen. ad Gregor. p. 3. Statuo, ad Herod. 518. 532. 551. Τὸ διῃρημένον, Wessel. ad Diod. S. 1. p. 7. De constr., Zeun. ad Cyrop. 15. Morus ad Hellen. 47. Valck. ad Herod. 243. Herod. 455. Piers. (sic,) Abresch. Lect. Arist. p. 2. Toup. Opusc. 2, 189. Fischer. Ind. Palæph. v. Διαβαίνω, Διαιρῶ. Valck. Diatr. 40. Wakef. S. C. 1, 49. Valck. ad Herod. 291." Schæf. Mss. Suicer. Thes. Biel. Thes. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. Schleusner. Lex. in N. T. Lex. Xenoph. Lex. Polyb. Hamaker. Lect. Philostr. 85. Niceph. Greg. ap. Herman. Gr. Gr. 333. Max. Planudes ibid. 354. Οἱ τὰ δικαιὰ διαιροῦντες, Dionys. Ant. 10, 1. Ψήφῳ διαιρεῖν περὶ τοῦ πράγματος, Æsch. Eum. 617. Τὸ σημεῖον διαιρεῖσθαι, Dionys. Ant. 9, 6. Τὴν ὄψιν διαιρῶν, Plut. Cimone 18. Τοὺς σταυροὺς διαιρεῖν, Xenopho K. A. 5, 2, 21. Med. διελέσθαι, Herod. 7, 47. 50. 103. Ἃ διαιροῦμαι παρ' ἐμαυτῷ ἀγωγὰ εἶναι, οἷα λέγομεν καὶ μὴ, Plato de Rep. 7. p. 144. "Dirimo controversiam, Aristoph. Ran. 1100. Br. Plut. V. Pelop. 507. HSt.: Ὡς Ἰφικράτης διῄρει, χερσὶ μὲν ἐοίκασιν οἱ ψιλοὶ, ποσὶ δὲ τὸ ἱππικὸν, αὐτὴ δὲ ἡ φάλαγξ στέρνῳ καὶ θώρακι, κεφαλῇ δὲ ὁ στρατηγός." Seager. Mss. " Isocr. 226. Findo, Abresch. Thuc. 621. Isocr. 694. Æneas 1684. Polyæn. 4392. Casaub. Thuc. 302, 64. et 72. Xenoph. 307.: vide 306. Mente discerno, Bos. Obs. 25, 26. Elsner. 2, 312. Herod. 358. Xenopho 488. 492., ista διῃροῦμεν, Cicero Secrevimus. Δ. τὰ ἀμφίλογα, Lites dirimere, Xenopho 538. Legislator, ὁ ταῦτα διαιρῶν, Demosth. 415. Διαιρέομαι, Aristid. 2, 100." Valck. Mss. " Seco, Plut. Wyttenb. 65." Wakef. Mss. Schæf. Meletem. Cr. 80. " Heyn. Hom. 8, 74. Dionys. H. 3, 1752. De dissectore et diribitore carnium, Hesych. v. Δαιτρός. Glossæ:—" Διαιρέω· Divido, Dirimo, Distinguo. Διαιρουμένης· Cienda. Διῄρηται· Bipertita est. Διῃρημένος· Divisus, Rimosus. Διῃρημένος κατὰ χώραν τόπος· Pagus. Διῃρημένον· Discisum. Διελῶ· Dispertiam."]

" Διαραίρηται, Attice s. Ionice pro διῄρηται ap. " Herod. Divisus est, ab act. them. διαιρέω." [Herod. 1, 192.]

" Διῃρημένως, Divisim, Separatim, ut διῃρημένως " κατοικοῦμεν." [" Schol. Biset. Aristoph. Ran. 974.: Schol. ad Pac. 929. Schol. Biset. ad Av. 917. et Lys. 350." Scott. App. ad Thes. Glossar. Theophilin. Suid. 2, 282. " Schol. Il. Jambl." Wakef. Mss.]

" Διαιρετέος, Dividendus." [Glossæ: Διαιρετέας οὐσίας, Herciscundæ familiæ. Draco 124. " Plato de LL. 9. p. 874. 737." Scott. App. ad Thes. " Distinguendus, Plato, Aristot. Plutarch. Διαιρετέον, Philo J." Wakef. Mss.]

Διαίρεσις, ἡ, Divisio, Distributio. Διαίρεσις, Divisio, quæ fit in argumentando. Aristot. Ἔστι γὰρ ἡ διαίρεσις οἷον ἀσθενὴς συλλογισμός. || Apud Grammatt. κατὰ διαίρεσιν et κατὰ σύνθετον opponuntur interdum, ut ap. Athen. 11. Ἀλλ' οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν ἀναγνωστέον, ἀλλὰ κατὰ σύνθετον, ὑποχυθμένες. Item Διαίρεσις ap. Grammatt. quæ opponitur συναιρέσει, vide Συναίρεσις. || A Bud. exp. etiam Διαίρεσις Discriminatio, differentiarumque annotatio, earumque rerum, quæ ad rem constituendam pertinent, et exemplum e Theophr. affert. Vide Comm. 667. [Glossæ:—Διαίρεσις· Divisio, Dicisio, Sectio. Διαίρεσις ὑπαρχόντων· Hercicitus. Διαιρέσεως· Ercicundæ. Διαίρεσιν· Distinctionem. " Ad Diod. S. 2, 582.: Diod. S. 2, 638. ad Dionys. H. 1, 260. Thom. M. 244. Eumen. 752. Jacobs. Anth. 7, 396. Fischer. ad Weller. 1, 223. ad Lucian. 1, 792. Matth. Anecd. 1, 20. Διαίρεσις diphthongorum metrica, Toup. Emend. 4, 462. Gregor. Cor. 216." Schæf. Mss. Quintil. 1, 5. Rutil. Lup. 242. Biel. Thes. Schleusner. Lex. in V. T. post Biel. Spicil. Schleusner. Lex. in N. T. Lex. Polyb. Oribas. 90. Διαίρ. et * διαίτησις conf., ad Alcmanis Fr. 59.]

[* Διαιρέσιμος, ὁ, ἡ, Dividuus, Gl.]

Διαιρετὸς, ἡ, ὸν, q. d. Divisibilis, Qui dividi potest. Exp. et Separabilis. Aristot. Ethic. 1. συνεχὲς et διαιρετὸν inter se opponit: Xenopho autem διαιρετὸς et σύνθετος, sicut κατὰ διαίρεσιν et κατὰ σύνθετον inter se opponi, modo dictum est, K. Π. 4. Ὥστε τί ἄλλο ἢ διαιρετὸς ἱπποκένταυρος καὶ πάλιν σύνθετος γίγνομαι; Ubi lubenter διαιρετὸς interpreter Dividuus, cum hic διαιρετὸς non sit Qui dividi potest, sed Qui divisus est. || Διαιρετὸς, Fissilis, ut διαιρεῖν diximus pro Findere etiam poni. || Διαιρετὸς λόγῳ, Explicabilis sermone. Thuc. 1. p. 28. Καὶ τὰς προσπιπτούσας τύχας οὐ λόγῳ διαιρετὰς, Et eventus fortunæ non posse oratione definiri et explicari, ut referatur ad illam significationem, quam Bud. dat τῷ διαιρεῖν et τῷ διαιρεῖσθαι pro Explicare s. Explanare. Haud scio tamen an et ita possit accipi ut dicat tam varios esse fortunæ eventus, ut nulla eorum iniri ratio possit, et quasi in certa quædam genera dividi. Schol. exp. φανερὰς, quam vocem supposititiam esse suspicor. Hinc Διαιρετῶς, Divisim, Separatim, quæ significatio in VV. LL. male datur τῷ διαιρετικῶς. [Διαίρετος rectius scripseris cum Schneidero in Lex. " Ad Diod. S. 1, 130. Musgr. Troad. 886. Stephan. Dial. 65." Schæf. Mss. Soph. Trach. 166. Æschin. 243. Lex. Xenoph. Διαίρετα χρήματα, J. Poll. 8, 134. Glossæ: Διαιρετόν· Dividuum. Scr. Διαίρετον.]

[* Διαιρετὴρ, ὁ, Etym. M. 249. i. q.] Διαιρέτης, ου, ὁ, Divisor, Distributor, ap. Greg. Naz. [Glossæ: Διαιρέτης, Divisor, Expunctor.]

Διαιρετικὸς, ἡ, ὸν, Vim aut Facultatem dividendi habens vel separandi, Aptus ad dividendum. Plut. de Primo Frigido, Καὶ ὅλως τὸ μὲν πῦρ διαστατικόν ἐστι καὶ διαιρετικὸν, Turnebo interpr. Atque omnino dirimit ac dissipat ignis. Theophyl. Ep. 79. Προπομποὶ καὶ ῥαβδοῦχοι καὶ κήρυκες καὶ θρόνων ὑψηλοτάτων ἐπιτεύξεις, φιλοσοφίας εἰσὶν ἀχλὺς, καὶ διαιρετικώτατος πέφυκε τῶν ἀρετῶν χωρισμός. Hæc autem Epistola, ut de hoc obiter admoneam, inepte inter Epistolas Isocratis ponitur, cum Theophylacti sit, Isocratis nomen in hac Epistola mutuati, ut in aliis alia mutuatur, et quidem alius potius Isocratis quam hujus. Hinc Διαιρετικῶς, Cum quadam dividendi facultate. Plut. tamen Pol. Præc. aliter usus videtur. In VV. LL. exp. Divisim, Discretim et discriminatim, quæ potius convenirent adverbio διαιρετῶς. [" Διαιρετικὸς, Clem. Alex." Wakef. Mss.]

Ἀδιαίρετος, ὁ, ἡ, Individuus, Inseparabilis, ἀχώριστος. Aristot. Metaphys. 9. Τὴν γὰρ μονάδα τιθέασι πάντῃ ἀδιαίρετον. Greg. Naz. de Divinitate, Ὡς ἀδιαίρετός ἐστι καὶ μονοειδὴς ἡ θεία τε καὶ ἀμερὴς τοῦ κρείττονος οὐσία. Et ibid. paulo post cum gen., Ὁ προφορικὸς οὑτοσὶ καὶ κοινὸς ἅπασιν ἡμῖν λόγος ἀδιαίρετος μέν ἐστι τῆς προενεγκαμένης ψυχῆς, Ab anima sepa-

rari non potest. || Item Ἀδιαίρετος pro Non diviso, ut διαίρετον pro Diviso, non pro Divisibili, alicubi poni ostendi, citatur ex Aristot. Pol. 2. Τότε δ' ἀδιαιρέτων οὐσῶν, ἀνάγκη τοὺς παράζυγας μηδὲν ἔχειν. [Suicer. Thes. Heerenii Stob. in Indice. Kreyssig. Symb. ad Biel. Thes. aug. atque emend. Particula 2. p. 6. "Joseph. 1060. Diod. S. 2, 145. ad Lucian. 1, 513." Schæf. Mss.]

[* "Ἀδιαιρέτως, Mœris 402. Phrynich. Ecl. 194." Schæf. Mss. Greg. Cor. 177. Suicer. Thes. Var. Lect. ex Homeri Cod. Harl. p. 67. Schæf.]

[* Ἀδιαιρεσία, ἡ. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 259. Διὸ καὶ τὰς ἐννοίας ὁ θεὸς νοεῖ, ἃς ὁ νοῦς κινούμενος καὶ ἐνεργῶν νοεῖ, καὶ τῆς τοιαύτης * ἀσωματίας καὶ ἀδιαιρεσίας.]

Δυσδιαίρετος, ὁ, ἡ, Difficile divisibilis, Cujus divisio difficilis est. Cui Εὐδιαίρετος opponitur, Qui facile dividi potest. Exp. et Facile scissilis. Theophr. scillæ folium dicit esse εὐδιαίρετον, H. P. 7, 12. || E Xenoph. Hell. 1. Καὶ ὁ ἄνεμος εὐδιαίρετος ἦν, exp. in VV. LL. Ventus apertus; sed depravata est vox illa εὐδιαίρετος in Florentino etiam Codice, et in εὐδιαίτερος corrigenda, ut ego e vet. etiam librorum auctoritate in mea Ed. restitui. Tantum autem permutantur literæ in hac emendatione. [Lex. Xenoph. Glossæ: Εὐδιαίρετος· Dividuus. "Δυσδιαίρετος, Plut. 2, 494." Wakef. Mss.: et J. Poll. 2, 70.]

Ἀντιδιαιρέω, Ex opposito divido, Oppono ad divisionem. Bud. in hoc Aristot. loco, Top. 6. Πᾶν γὰρ τὸ γένος ταῖς ἀντιδιῃρημέναις διαφοραῖς διαιρεῖται, appellari ἀντιδιῃρημένας ait E regione oppositas ad generis divisionem, quod has assumi in definitione oporteat, ut non vitiosa sit. Nazianz. Εἰ πρὸς ἐκεῖνον ἀντιδιῄρητο τὸ μόνον ἀληθινὸν, Si illi ex adverso responderet. Citatur ex Eodem ἀντιδιαιρεῖται τῷ μέλλοντι, Ex adverso respondet. Hesych. ἀντιδιαιρεῖται exp. * ἀντιμερίζεται. ["Aristot. Categor. 13." Seager. Mss. "Ἀντιδιαιρέονται τὰ πράγματα, Eurysus. Em. 111. b." Valck. Mss. Eust. in Od. A. p. 6. Strabo 806. Jambl. de Myst. 46. "Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀνήρ. Heyn. Hom. 8, 512." Schæf. Mss. Heerenii Stob. in Indice.]

Ἀντιδιαίρεσις, (ἡ,) Divisio ex opposito, ap. Galen. [Diog. L. 402. "Jambl." Wakef. Mss.]

[* Ἀποδιαιρέω, Divido, Disjungo. Clem. Alex. 925.]

[* Ἐπιδιαιρέω, Divido, Partior, Describo. Lex. Polyb. Biel. Thes. "Dionys. H. 1, 354. 503." Schæf. Mss. Herod. 1, 150. 5, 116. "Appian. 1, 130. 734. Diod. S. 2, 352. et alibi." Wakef. Mss. Oribas. 86. 89. 90.]

[* "Ἐπιδιαίρεσις, (ἡ,) Bekk. Anecd. Gr. 2, 796. 797." Boissonad. Mss. Oribas. 90. Τετρωμένου δὲ τοῦ μυὸς, ἔτι δὲ καὶ τεθλασμένου, ἐπιδιαίρειν (l. ἐπιδιαιρεῖν χρὴ, οὐ πάντως δὲ χιάζειν τὴν μῦν, ἀλλὰ μεγεθύνειν τὴν ἐπιδιαίρεσιν· τοῦτο γὰρ κωλυτικὸν γίγνεται τοῦ σπασμοῦ. Vertitur: Musculo autem vulnerato et etiam colliso aperire oportet, non musculum quidem prorsus decussare, sed illam incisionem amplificare; hoc enim valet ad prohibendam nervorum distentionem. Paulo post legitur: Μετὰ δὲ τὴν ἐπιδιαίρεσιν, οἱ μὲν ῥαφαῖς ἐχρήσαντο, οἱ δὲ * διαμοτώσει, καὶ τῇ ἀκολούθῳ πυοποιῷ θεραπείᾳ.]

"Καταδιαιρέω, affertur pro Divido, quod et διαιρέω. Inde aor. 2. med. καταδιείλοντο, significans itidem Diviserunt. Et infin. καταδιελέσθαι, "quod Hesych. et ipse exp. καταμερίσασθαι." [Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. "Dionys. H. 2, 683." Schæf. Mss. Lex. Polyb. "Hermes Poëmand. p. 17." Boissonad. Mss. Munth. Spec. Def. Lex. p. 525. consuli jubet Diodorum S. 114. 758.]

[* "Καταδιαίρεσις, (ἡ,) Divisio, Dislocatio." Wakef. Mss. "Hesych. v. Στροφαὶ, (ubi perperam editum est κατὰ διαιρέσεις.)" Boissonad. Mss.]

[* Προδιαιρέω, Distinguo in genera, species etc. Describo rem faciendam. Corai. ad Isocr. 222.]

[* Προδιαίρεσις, ἡ, Descriptio, Deformatio futuri operis, ut ædificii, Forma. "Diod. S. 1, 607. ad Dionys. H. 5, 406." Schæf. Mss.]

Προσδιαιρέομαι, Insuper divido. Citatur ex Aristot. Rhet. ["Προσδιαιρέω, Suid. 1, 516." Wakef. Mss.]

Συνδιαιρέω, Simul divido, Simul distinguo, ap. Greg. Naz. ["Clem. Alex. 187." Wakef. Mss.]

Ὑποδιαιρέω, Subdivido, Particulariter divido. [Diog. L. 415.] Unde Ὑποδιαίρεσις, (ἡ,) Subdivisio. Utrumque ap. Dialecticos. [Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Diog. L. 402.]

Ἐξαιρέω, Eximo, Eruo, Educo, Extraho, Aufero. Plato in Cratylo ἐξαιρεῖν γράμματα et ἐπεμβάλλειν inter se opponit. Isocr. Panath. Πρεσβείαις καὶ λόγοις ἐξαιρεῖν ἐπειρῶντο τὰς διαφοράς. Lucian. Caucaso, Γῦπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας, Eruturos, Extracturos. [Cf. 1, 536.] Cicer. ἐξαιρεῖν interpretari voluisse verbo Eximere apparet ex iis, quæ dicit de adj. ἐξαιρέσιμος, quæ proferam paulo post. Idem, Ἐπειδὰν τὸ ἀλγοῦν ἐξαιρεθῇ interp. Cum dolor detractus esset, ut habes p. 53. mei Lex. Cicer. Ἐξαιρεῖσθαι signif. activa pro eodem, ut ap. Plat. Ione, Διὰ τοῦτο ὁ θεὸς ἐξαιρούμενος τούτων νοῦν, τούτοις χρῆται ὑπηρέταις καὶ χρησμῳδοῖς. Ante eum autem Hom. et Hesiod. ἐξέλετο φρένας itidem dixerant. Hom. Il. P. (470.) καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς: Hesiod. Aspide (89.) τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεύς. Sic Isocr. Τοὺς φόβους ἐξαιροῦ τῶν πολιτῶν. Sic Theophr. Ἐπεὶ καὶ τῶν καρπῶν ἐξαιρεῖται τὴν γλυκύτητα. Ut autem dicitur ἐξαιροῦμαι τοῦτο σοῦ, ita ἐξαιροῦμαί σε τούτου: ut ap. Plut. Romulo, Βίας ἐξελέσθαι τοὺς ἀδικουμένους. Sic ἐξείλετο κινδύνου. Item addita præpos. ἐξ, ut ἐξελοῦ με ἐξ ἐχθρῶν, quæ duo exempla ponuntur ab Eust., docere volente hoc verbum accipi a posteris Homeri pro λυτροῦσθαι. Passivum autem cum accus. interdum jungitur, ut Plat. in Gorg. ἐξαιρεθέντας τὴν ἀδικίαν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, Quibus exemta est injustitia. Synes. autem dixit ἐξῃρήσθων τοῦ λόγου Θόας καὶ Ἀνδρόνικος, Eximantur e sermone, i. e. Excipiantur. || Ἐξαιροῦμαι in signif. activa a Bud. redditur etiam Effero, Expono, ut Demosth. in Dionys. Ἐξαιρεῖται τὸν σῖτον ἐν τῇ Ῥόδῳ, κἀκεῖ ἀποδίδοται. Idem, Τὴν μὲν ναῦν εἰς Ῥόδον κατεκόμισε, καὶ τὸν γόμον ἐκεῖσε ἐξελόμενος, ἀπέδοτο παρὰ τὴν συγγραφήν. Sic Ceb. Theb. Αἱ νῆες τὰ φορτία ἐξελόμεναι. Hæc autem significatio potest quodammodo sub proxime præcedente comprehendi; merces enim exponi non possunt quin educantur e navi. Sic Thuc. 8. p. 272. σκεύη ἐξείλοντο dixit, e navi videlicet, ubi Exemerant e navi aut Eduxerant, commodius verti putem quam Exposuerant. In hoc autem ejusdem Thuc. loco ἐξαιρεῖσθαι videtur potius esse Reponere quam Exponere, 8. p. 291. Εἰς ἣν καὶ τὸν σῖτον ἠνάγκαζον πάντας τόν ὑπάρχοντά τε καὶ τὸν ἐπιπλέοντα ἐξαιρεῖσθαι. || At ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, quod exp. Vindicare in libertatem ap. Lysiam, Isocr., Demosth., ad primam illam signif. referendum itidem esse, ostendit Lat. loquendi genus, quod in Ἀφαιρεῖσθαι protuli, Eximere in libertatem, q. d. Exemtos e servitute in libertatem vindicare.

Ἐξαιρέω, Secerno, Seligo, Deligo tanquam eximium, Extra sortem do. Il. Λ. (625.) ἣν οἱ Ἀχαιοὶ Ἔξελον. Et Π. (56.) Κούρην, ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν. Xenopho K. Π. 4. de manubiarum divisione itidem loquens, Πρῶτον μὲν τοῖς θεοῖς ἐξαιρεῖτε ὅ, τι ἂν οἱ μάγοι ἐξηγῶνται, ἔπειτα δὲ Κυαξάρει ἐξέλετε ὁποῖον ἂν οἴησθε μάλιστ' αὐτῷ χαρίζεσθαι. Sic K. Π. 7. Ἀκροθίνια τοῖς θεοῖς καὶ τεμένη ἐκέλευσεν ἐξελεῖν. Et in 5. de muliere, quæ inter alias deligitur tanquam ceteris præstans, Νῦν μὲν δὴ ἐξαιροῦμεν ἀνδρί σε, ἔφη, εὖ ἴσθι, οὔτε τὸ εἶδος, κ. τ. λ. Quod et voce passiva dicitur, cum ab aliis, tum ab eodem Hom. et ab eod. Xenoph.: ab Hom., ut Od. Ξ. (231.) καί μοι μάλα τύγχανε πάντα· Τῶν ἐξαιρούμην μενοεικέα. Et Il. I. (129.) Λεσβίδας, ἃς, ὅτε Λέσβον ἐϋκτιμένην ἕλεν αὐτὸς, Ἐξελόμην, αἳ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν, i. e. ἀπέκρινα, inquit Eust. At vero Il. B. (690.) non dicitur simpliciter τὴν ἐξείλετο, sed Τὴν ἐκ Λυρνησσοῦ ἐξείλετο, unde a quibusdam exp. Abduxit, vel Captivam abduxit; sed potest et hic illa significatio inclusa intelligi, ut sit, Quam cum selegisset, e Lyrnesso abduxit, vel, Quam selectam a se abduxit. Potest et simplicius accipi, Quam e Lyrnesso selegit,

pro Ex iis vel inter eas, quæ ap. Lyrnessum erant. Et ita manebit hoc verbum in illa sua signif. At vero Il. Δ. (116.) ἐκ δ' ἕλετ' ἰὸν Ἀβλῆτα, πτερόεντα, ἐξέλετο duas admittit expositiones, ut annotat Eust., vel pro Selegit, Delegit, vel pro Eduxit, s. Promsit. A Xenoph. autem, ut ejusdem Cyropædiæ 5. Ἡνίκα ἐξῃρούμην σοὶ αὐτήν. Sic autem interdum usurpatur ἐξαιροῦμαι in passiva etiam signif., ut ap. Thuc. 3. Δημοσθένει ἐξῃρήθησαν, Demostheni exemtæ sunt, Demostheni extra sortem sunt datæ.

Ἐξαιρέω, Diripio, Populor, Hesych. Cujus signif. exemplum a Bud. non ponitur in hoc simplici composito ἐξαιρῶ, sed tantum in bicomposito συνεξαιρῶ, e Demosth. At habemus in hoc Thuc. loco 4. p. 144. Τὴν Νίσαιαν εὐθὺς περιετείχιζον, νομίζοντες, εἰ πρὶν βοηθῆσαί τινας, ἐξέλοιεν, κ. τ. λ. Quæ significatio vicinior est primæ quam proxime præcedenti. Sic autem et Herodian. 3. post Thuc. dixit, Παντὶ σθένει πειρώμενος τὴν πόλιν ἐξελεῖν. Verum sciendum est et de hominibus dici pro Subjugare. Nam ap. eund. Thuc. 8. ἐξέλωσι. Schol. exp. καταδουλώσωνται. Apud Eurip. quoque Phœn. (519.) ita lego, πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος Ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν, cum tamen vulg. Edd. habeant ἐξαίρει, et interpretor Expugno, eo sensu quo a Plauto Expugnare aurum alicui, et a Cicerone talia quædam dicuntur. Hæc autem signif. verbo etiam καθαιρεῖσθαι convenire videtur in hoc Herodoti loco, in Polymnia, Μεγάλα γὰρ πρήγματα μεγάλοισι κινδύνοισι ἐθέλει καταιρέεσθαι. Eadem certe utrique danda esse interpretatio videtur, quæcunque sit, nisi quod huic passivum, illi activum adhibendum est verbum. Vide igitur Καθαιρῶ.

Ἐξαραιρημένος, participium Ionicæ dialecto peculiare, sicut ἀπαραιρημένος antea in verbo Ἀφαιροῦμαι, quo utitur Herod. Κοινῇ ἐξαραιρημένος ὑπὸ Ἰώνων Ποσειδέωνι * Ἑλικωνίῳ, Selectus et dicatus.

[" Ἐξαιρέω, Heyn. ad Apollod. 885. Valck. ad Phœn. p. 188. ad Herod. 367. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 68. 141.: Ep. Cr. 10. Wessel. ad Herod. 117. 387. Bibl. Cr. 3, 2, 37. Musgr. ad Eur. p. 197. b. Act. Traj. 1, 187. ad Herod. 511. 580. Thom. M. 321. Markl. Suppl. 367. Charit. 625. 656. Iphig. A. 972. Stephan. Dial. 26. Wolf. Proleg. ad Hom. 257. 262. 267. Musgr. Iph. T. 240. Herc. 39. Wakef. Trach. 491. 1178. Abresch. Æsch. 2. 118. Jacobs. Anim. 223. Porson. Phœn. 526. Diod. S. 2, 424. 599. ad Dionys. H. 1, 85. Heyn. Hom. 5, 236. 6, 56. 216. 7, 637. Boissonad. in Philostr. 472. 497. 531. 607. Act. med., Brunck. Aristoph. 1, 287. Passiv. c. accus. rei, Heindorf. ad Gorg. 251. Everto, Dionys. H. 1, 544. Conf. cum ἀφαιρ., Heyn. Hom. 5, 60. De constr., Heyn. Hom. 5, 603. Ἐξῃρημένος, Eximius, Boissonad. in Philostr. 409. De constr., Valck. ad Phalar. p. xiv. Diatr. 203. Valck. ad Hippol. p. 162. a. Musgr. ad Hippol. 18. ad Il. Z. 234. Wessel. ad Herod. 274.: Herod. 672. Act. et med., Brunck. Plut. 1140. Ἐξαιρῶ et ἐξαίρω, Heindorf. ad Theæt. 352. ad Dionys. H. 3, 1887." Schæf. Mss. " Secerno, Thuc. 8, 90. Meto, Æsch. Prom. 824. Impello, Cogo, Eur. Hippol. 322. Diripio, Diod. S. 2, 599. Expugno, Appian. 1, 247. Polyæn. 197." Wakef. Mss. " Herod. 3, 137. Libero, Elsner. 2, 170. Pro ἐξελᾷν sæpe Herod. Paus. 724. 184. 699. Τὰς ἀκροπόλεις ἐξεῖλον Dii, Miscell. 5, 231. Pro ἐξελεῖν, Capere, Evertere, Duker. Thuc. 344. Promere ex horreo, Thuc. 560. et inde πωλεῖν. Emend. Demosth. 540. Vales. ad Harpocr. 348. 177. Demosth. 550. 668. Κέραμος οἴνου—ἐξαιρεόμενος ἐν Αἰγύπτῳ, Evacuatus, Herod. 161. Xenopho 204. Seligo, Deligo, Soph. Trach. 249. Eur. Troad. 33. Athen. 235. Deo, Herod. 61. Xenopho 62. 65. 67.; etiam alia præmia, 65. 68. Sic et Plato. Heins. ad Max. T. 126. In passivo cum accus., Eur. Hippol. Καλ. 15. Τὸ ἐπιθυμοῦν τοῦ πλοῦ οὐκ ἐξῃρέθησαν ὑπὸ τοῦ ὀχλώδους τῆς παρασκευῆς. Thuc. 393. Ἐξελέσθαι τὰ μεγάλα ἱστία, Xenopho 429. Ἐξαιρ., Asserere in servitutem, vide Ἀφαιρ. Vales. Harpocr. 29. Lysias 400. εἰς ἐλευθ.: 401. et ἀφαιρ. 402. Ne quis excipiat, Μὴ οὖν ἐξέληται τοῦτο ὑμῶν μηδεὶς, Antipho 134. Dio Chrys. 312. τῶν γε ἐξῃρημένων, Exceptis. Videtur Latinismus R—o." Valck. Mss. Lex. Xenoph. Lex. Polyb. Ἐξαιρεῖν ὄψεις etc., Gregor. Cor. 925. Fischer. Ind. Æschin. Biel. Thes. Schleusner. Lex. in N. T. Gloss. SS. Hes. 114. Ἐξαιρεῖσθαι νεῖκος, Elmsl. ad Eur. Med. 218. Glossæ: Ἐξαιρέω· Adimo, Excepto. Ἐξαιροῦμαι· Eximo. Ἐξῃρημένοι· Exemti.]

[* Πανεξῃρημένος. Jo. Diacon. Adrianop. Carm. Polit. v. 200. in Bandinii Anecd. p. 174. Ἠγάσθη σου τῆς καλλονῆς τὸ * πάντερπνον καὶ ξένον, Ἠγάσθη σου τῆς φύσεως τὸ * πανεκλελεγμένον, Ἠγάσθη σου τῆς γνώσεως τὸ * πανεξῃρημένον.]

[* Ἐξῃρημένως, Olympiod. Præf. Schol. in Plat. Gorg. p. 563. Routh. Ἀτόπως δὲ καὶ οὗτοι, καὶ ἐξῃρημένως. " Dionys. Areop. 164. 184." Kall. Mss.]

Ἐξαίρεσις, ἡ, Exemtio, Eductio, Ἐξαίρεσις λίθου ap. Herod. unde, ἐξαιρέσιμος. Peculiariter autem dicuntur ἐξαίρεσις quæ exenterando eximuntur, ut ap. Eust. Ἔδειξε πάντα τὰ ἐντοσθίδια μετὰ τῆς ἐξαιρέσεως. Pro qua signif. vide et locum, qui in Ἀφαίρεσις ex Athen. citatus est. ‖ Ἐξαίρεσις, Locus in portu, in quem merces e navibus eductæ exponuntur J. Poll. 9, (34.) Καὶ ὡς Ὑπερείδης φησὶν, ἐξαίρεσις, ὅπου τὰ φορτία ἐξαιρεῖται, quod tamen φορτία redditur Onera in VV. LL.; ego Merces. ‖ Ἐξαιρέσεως δίκη, Actio, qua quis experiebatur adversus eum, qui servum abduxisset et liberum asseruisset: ea petebat actor a prætore, ut vindicias secundum servitutem decerneret. Sic in VV. LL. e Suida. [" Steph. Dial. 26." Schæf. Mss. Gregor. Cor. 672. Lex. Polyb. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Athen. 381. Glossæ: Ἐξαίρεσις· Exemtio, Exceptio, Tintinnabulum.]

Ἐξαιρέσιμος, ὁ, ἡ, Exemtilis, Qui eximi potest, ut ἐξαιρέσιμοι ἡμέραι, Dies qui e mense eximebantur, ut cum solis lunæque ratione congruerent. Quibus opponuntur ἐμβόλιμοι, Qui intercalantur. Cic. in Verr. (2, 52.):—Est consuetudo Siculorum ceterorumque Græcorum, quod suos dies mensesque congruere volunt cum solis lunæque ratione, ut nonnunquam, siquid discrepet, eximant unum aliquem diem, aut summum, biduum e mense, quos illi ἐξαιρεσίμους dies nominant. Vide et Aristot. Œcon. Ἐξαιρέσιμος λίθος ap. Herod. non pro Exemtili, sed pro Exemto. Exponitur enim ab Eustathio ὁ ἀπὸ τοίχου ἐκβληθείς. Secundum quam expositionem fuerit ἐξαίρεσις λίθου ap. eund. Herod. ἡ ἐκβολή. [Eustathius Politi 1. p. 398. " Wessel. ad Diod. S. 1. p. 59." Schæf. Mss. Ernest. Clav. Cicer. h. v.]

Ἐξαιρετέος, vide Ἐξαίρετος. [Lex. Xenoph. Cass. Dio 66. Schmieder. Ind. Arrian. Glossæ: Ἐξαιρετέον· Eximendum. " Zeun. ad Cyrop. 138." Schæf. Mss. " Suid. Clem. Alex." Wakef. Mss.]

Ἐξαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exemtus e numero, Selectus, Eximius. Sic γυναῖκες ἐξαίρετοι, Il. B. (227.) et κοῦροι ἐξαίρετοι, Od. Δ. (643.) i. e. ἐκ τῶν ἄλλων αἱρεθέντες, quod est ἐπικριθέντες, qui et ἔξαιτοι dicuntur per syncopen, ut ἐξαίτους ἐρέτας, Eust. 1512. Mulieres selectæ, et Juvenes selecti, illæ ob pulcritudinem, hi ob fortitudinem, unde ab Hom. poni ait, tanquam explicandi gratia, κοῦροι οἳ κατὰ δῆμον, ἀριστεύουσι, et κρίνας ἀνὰ δῆμον ἀρίστους. Sunt qui ἐξαιρέτους γυναῖκας interpr. Eximia s. Egregia forma præditas. Apud Thuc. ἐξαίρετον ποιεῖν, Seligere, Seponere, q. d. Exemtitium facere: ap. 2. Τριήρεις τε μετ' αὐτῶν ἐξαιρέτους ἑκατὸν ἐποιήσαντο, Triremes seposuerunt. Ibid. Χίλια τάλαντα ἐξαίρετα ποιησαμένοις χωρὶς θέσθαι. Politian. ap. Herodian. 7. Δοκοῦντα ἀμοιβῆς ἐξαιρέτου τεύξεσθαι, interpr. Putantem sibi insignem gratiam relatum iri. Sic ἐξαίρετον γέρας, Philoni Eximium munus. Ἐξαίρετον, inquit Bud., dicitur Præcipuum, ἐπίλεκτον, Eximium, πρόκριτον, Extra ordinem datum. Plutarch. Κάτωνι δὲ ἐδόθη ἐξαίρετος στρατηγία, Catoni prætura extra ordinem est data. Significat etiam Receptum, i. e. Exceptum, et qui non venit in sortem. Et ap. Galen. ἐξαίρετον alicubi declarare dicit Præcipuum et maxime curandum. ‖ Ἐξαίρετος, Peculiaris, ut cum Demosth. pro Cor., ἐξαίρετον et ἴδιον copulat,

ut Lat. Proprium et Peculiare interdum copulantur. Plut. in Coriol. Καὶ ἀγαπήσειν ὡς εἷς ἕκαστος τὴν νέμησιν· ἐξαίρετον δὲ μίαν αἰτοῦμαι χάριν, ἔφη. Sic exp. et in hoc Æschinis loco, Ἐξαίρετον αὐτῷ τυραννίδα προσποιούμενος. || Apud Aristid. ἐξαίρετον genitivo junctum exp. Exemtum, ἐξαίρετον τῶν ἡλίου δυσμῶν, Exemtum a solis occasu.

'Εξαίρετος, Eximendus, Ejiciendus. Xenopho K. Π. 2. Ἀλλ' ἐγὼ τοὺς τοιούτους ἄνδρας γιγνώσκω ἐκ τῆς στρατιᾶς ἐξαιρέτους εἶναι. Ita quidem Bud., et ita in mea etiam Xenoph. Ed. legi fateor, p. 29. sed, ut in annot. docui, cum p. sequenti ἐξαιρετέοι dicat, non dubito quin et hic ἐξαιρετέους itidem leg. sit. Est autem 'Εξαιρετέος etiam Evertendus, Dignus qui evertatur, ut Polyb. Ἡ Καρχηδὼν πολλοῖς Ῥωμαίων ἐξαιρετέα ἐδόκει εἶναι.

'Εξαιρετὸς oxytone, ἐκβαλλόμενος, ut exp. Suid., i. e. Qui ejicitur. In VV. LL. tamen interpretatur Ejectus; sed videtur ἐξαιρετὸς esse Qui ejicitur, vel potius Ejectitius, quod quidem accipiatur passive. Fortasse et Exemtilis non male interpretabimur.

['Εξαίρετος, Lex. Xenoph. Biel. Thes. Gloss. SS. Hes. 114. Glossæ: 'Εξαίρετος· Egregius, Eximius, Præcipuus. 'Εξαιρέτου δόσις· Præceptio. " Ad Xenoph. Eph. 177. 185. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 68. Zeun. ad Cyrop. 188. Valck. ad Herod. 147. 159.: Wessel. 172. 688. ad Charit. 453. 656. Iphig. T. 755. Villois. ad Longum 284. Porson. Hec. p. 6. Ed. 2. ad Diod. S. 2, 524. Lucian. 2, 304. Boissonad. in Philostr. 436. 561. Dionys. H. 2, 1154. 1160. Math. Anecd. 1. p. 39. Κατ' ἐξαίρετον, Callim. 1, 434. Tzetz. Exeg. in Il. p. 6. 75." Schæf. Mss. Dionys. H. Ant. 6, 50. Χρόνον μηδένα ποιεῖσθαι τοῦ πολέμου. "Κατ' ἐξαίρετον, Zosim. 282." Wakef. Mss. " * Κατεξαίρετος, Aster. Homil. p. 20. Reub." Boissonad. Mss. Sed falsa est lectio.]

'Εξαιρέτως, Eximie. Item, Præcipue, Præsertim, In primis, vel Potissimum. Herod. 4. Καὶ τῷ θεῷ χρήσασθαι ὃν ἐκεῖνοι σέβουσιν ἐξαιρέτως, Egregie venerantur, Pol. interprete. Malim tamen In primis. Sic lib. 3. Δυσχείμερος γὰρ πᾶσα Καππαδοκία, ἐξαιρέτως δὲ ὁ Ταῦρος, ubi ille vertit Maxime. Philo de V. M. 1. Ὃ γὰρ πέπονθεν ἕκαστος, αὐτὸς ἐξαιρέτως οἶδεν. In hoc autem Plut. loco Symp. 4. Πολλῶν ὄντων ποιητῶν ἕνα τὸν κράτιστον, ἐξαιρέτως ποιητὴν καλοῦμεν, videtur ἐξαιρέτως exponi commode posse Peculiariter. Sunt tamen qui vertant Per excellentiam. [" Ad Xenoph. Eph. 185. Valck. ad Herod. 147.: Wessel. 172. ad Charit. 390. a. Heyn. Hom. 8, 696. 'Εξαιρέτως et ἐξ αἱρέσεως conf., Kiessl. ad Jambl. V. P. p. 38." Schæf. Mss. Artemid. 2, 39. Ind. in Epictet. Geopon. 5, 17. Biel. Thes. Glossæ: 'Εξαιρέτως· Præcipue, Egregie, Præsertim, Apprime.]

[* " 'Εξαιρέταρ, Valck. Anim. ad Ammon. 35." Schæf. Mss.]

" 'Εξαιρετικὸς, (ἡ, ὸν,) Eximendi vim habens, vel " Exceptivus." [In Schneideri Lex. non legitur.]

" 'Εξαίτης, (ου, ὁ,) Suidæ * ἀφαιρέτης." [Cf. 'Εκαίτης.]

" "Εξαιτον, Eximium, per syncopen pro ἐξαίρετον, " Hesychio ἐξαίρετον, καλὸν, itidemque Suidæ, afferenti hoc exemplum, "Εξαιτα προτέρης ἀπὸ ληΐδος, " ἦμος ἀτειρεῖς Πέρσεν ὑπερθύμους Γέτας," [Adrian. 1. ubi legitur, ἦμος ἀτειρὴς Πέρσεν ὑπερθύμους ᾧ ὑπὸ δουρὶ Γέτας. " Jacobs. Anth. 9, 324. Koen. ad Greg. Cor. 216. Heyn. Hom. 6, 329." Schæf. Mss. " Hom. (Il. M. 320. Od. B. 307. E. 102. T. 366.) Manetho 2, 226. alibi, Apoll. R. (4, 1004.)" Wakef. Mss.]

[* " 'Απεξαιρέω, Eur. Iphig. T. 1278. (Ἀπὸ δὲ μαντοσύναν * Νυκτωπὸν ἐξεῖλεν βροτῶν.)" Kall. Mss.]

[* " Διεξαιρέω, Demetr. Phal. 299(=174=323.)" Kall. Mss.]

[* " Κατεξαιρέω, Clem. Alex. Adhort. 34=46. (Αἱ δὲ χελιδόνες, καὶ τῶν ὀρνέων τὰ πλεῖστα, κατεξαιροῦσιν αὐτῶν τῶν ἀγαλμάτων εἰσπετόμενα.)" Kall. Mss. " Quod sæpius dictum est, αι et ε a Librariis confundi solere, id h. l. repetendum; nam Clem. procul dubio scripsit * κατεξερῶσιν, Alvum exonerant, in simulacra, quemadmodum Aristoph. Ran. (366.) Ἢ κατατιλᾷ τῶν * Ἑκαταίων dixit." Potter.]

[* Μετεξαιρέω. " Μετεξειλόμην τὸν γόμον, Curavi merces ex alia navi in aliam aliasve egerendas, 1290." Reisk. Ind. Demosth. " Transfero, Onera, e navibus aliis egesta, in alias impono." Seager. Mss.]

[* Προεξαιρέω, Ante deleo, Ante extraho, eximo, ejicio. " Julian. 255." Wakef. Mss. " Kuster. Aristoph. 108. a." Schæf. Mss. Appian. de B. C. 1014. Cass. Dio 476.]

" Προσεξαιρέομαι, Insuper eximo s. deligo." [" Insuper vinco, Joseph. 591." Wakef. Mss.]

Συνεξαιρέω, Una diripio, s. populor, Adjuvo in diripiendo. Demosth. Ὧν τοῖς μὲν τὴν Βοιωτίαν συνεξαιρήσειν ὀμωμόκει, τοῖς δὲ τὴν Πυλαίαν συγκαταστήσειν. [In Reiskii Ind. non legitur. " Porphyr. de Abst." Wakef. Mss. Lex. Xenoph. Himer. Ecl. 10, 1. Eur. Ion. 1044. Troad. 24. " Sylb. ad Pausan. 91. Musgr. ad Hippol. 18. Philostr. 126. Boiss. Diod. S. 2, 631." Schæf. Mss. "Herod. 15." Valck. Mss.]

Ὑπεξαιρέω, et Ὑπεξαιρέομαι, Clam aufero vel averto, Interverto, Subduco, Subtraho. Lucian. de Prometheo, Ὃς τὴν νομὴν τῶν χρεῶν ἐγχειρισθεὶς, οὕτως ἀπατηλὴν ἐποιήσω, ὡς αὑτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξελέσθαι, τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι. || Est etiam Ὑπεξαιροῦμαι, Excipio, s. Recipio, i. e. Retineo mihi in re alienanda, ut interpr. Bud. in hoc Luciani loco, Πλὴν ὀλίγας ταύτας ἡμέρας ὑπεξελέσθαι μοι ἔδοξε. Est præterea, ut vult Idem, Excipio, i. e. In pacto contineri nolo, ut in hoc Athen. loco, 10. p. 178. Οὐδεμίαν ὑπεξαιρούμενοι πρόφασιν. Vide verbale sequens Ὑπεξαίρεσις. [Lobeck. ad Phrynichi Ecl. Eur. Hippol. 633. Lex. Xenoph. Demosth. 365. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. " Athen. 445." Valck. Mss. " Valck. ad Hippol. p. 233. a. ad Herod. 229.: Herod. 510." Schæf. Mss. " Suid. 3, 435. Clem. Alex. 485. Arrian. Ep. 630." Wakef. Mss.]

Ὑπεξαίρεσις, ἡ, Subtractio, Detractio, ut cum dicit Epicurus ap. Sext. Philosophum et ap. Laërt., ὅρον τοῦ μεγέθους τῶν ἡδονῶν esse τὴν παντὸς τοῦ ἀλγοῦντος ὑπεξαίρεσιν, pro quo tamen Cicero dixit, Omni privatione doloris terminari summam voluptatem. || Ὑπεξαίρεσιν Quintil. vertit Exceptionem 3, 8. Legales autem quæstiones has fecit, scripti et voluntatis, quam ipse vocat κατὰ ῥητὸν καὶ ὑπεξαίρεσιν, i. e. Secundum dictum et exceptionem. Sic μετὰ ὑπεξαιρέσεως pro Cum exceptione, citatur e Marco Aurelio. [Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Biel. Thes. " M. Antonin. 91. et Gataker. multa." Valck. Mss. Cocch. ad Vet. Medic. Chirurg. 44. n. Μεθ' ὑπεξαιρέσεως, Simpl. ad Epict. 85. Diod. S. 1, 492." Schæf. Mss. " Eucl. 5, 18. Diod. S. 3, 18. 12, 2. Nemes. Greg. Nyss." Wakef. Mss. Glossæ:— Ὑπεξαιροῦμαι· Interverto, Suppilo. Ὑπεξῃρημένων· Deductis, Exceptis. Ὑπεξεῖλε· Præcepit.]

[* Ἀνυπεξαιρέτως, Sine exceptione. M. Anton. 8, 41.]

[* Ὑπεξαιρετέον, Excipiendum. " Philo J. Clem. Alex." Wakef. Mss. " Hippocr. 595." Scott. App. ad Thes.]

'Εφαιρέομαι, Post eligo, Post alium eligo, i. e. Substituo in locum alius, qui fuerat electus. Vel pass. Post eligor, etc. unde ap. Thuc. 4. p. 134. Τοῦ δὲ μετ' αὐτὸν ἱππαγρέτου ἐφῃρημένου, ubi vel vacat μετ' αὐτὸν, vel præpositio in ἐφῃρημένου. " 'Εφῃ" ρημένος, In locum alterius electus, ab ἐφαιρέομαι. " Thuc. 4. p. 134. 'Εφῃρημένος ἄρχειν." [" Cass. Dio 601." Wakef. Mss. " Schneider. ad Xenoph. Polit. 270." Schæf. Mss.]

Καθαιρέω, quæ activa vox activam signif. sola habere putatur, Dejicio, Deturbo, Deduco. Aristoph. Nub. (750.) Καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην. Quem imitatus Luc. dixit itidem in Dial. Veneris et Amoris, Τὴν σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Cœlo deducis lunam, ut Virg. loquitur. Bud. exp. etiam Deorsum elicis. [Hippocr. 123, 6. et 12.] Eadem constr. dixit Antipho, Καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἐξ ἀκροπόλεως καθελόντες καὶ συγχωνεύσαντες, ἐποίησαν στήλην, Cum deturbassent. Subjungit autem Bud. illi Aristoph. loco, ubi καθαιρεῖν ponitur pro Deducere, istum Homeri Od. I. (149.) Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ, καθείλομεν ἱστία πάντα, ubi καθείλομεν itidem ex-

ponit Deduximus, vel Contraximus. Καθελεῖν ponitur etiam pro Dejicere metaphorice sumto, ut ap. Theodor. Hist. Eccl. 2. Καθελεῖν τοῦτον ἐπέτρεψαν, καὶ τῆς ἐκκλησίας ἐξήλασαν, Episcopatu abdicarunt et dejecerunt. Et sic alibi sæpe Bud. Comm. 670. || Καθαιρῶ, Everto, Diruo. Thuc. 3. Καὶ τείχη καθελεῖν. Item Everto, Subverto, Pessundo, metaph. signif. ut ap. Eund., lib. eod., Καὶ Ἀθεναίους ῥᾷον καθαιρήσετε, ὑφαιροῦντες αὐτῶν τοὺς ξυμμάχους. Sic 1. Εἰ καθελόντες ἡμᾶς ἄρξετε, Si everso nostro imperio, ipsi imperaretis. Ad verbum, Eversis nobis. || Καθαιρῶ item pro Abrogo, Rescindo, quæ affinis est significatio, ut καθαιρεῖν τὸ ψήφισμα apud Plutarchum in Pericle. Apud Thuc. item Schol. καθαιρεῖν exp. ἀκυροῦν. || Καθαιρῶ, Damno. Bud. e Basil. Vide Comm. 670. || Καθαιρῶ denique pro Occido, Interimo, ut Cicero interpr. ap. Soph. Trach. Vide p. 113. Cic. Lexici. Vide et Καθαίρεσις.

Καθαιρῶ, Comprimo, Reprimo, Cohibeo, Deprimo, Imminuo, Extenuo. Καθαιρεῖν τὴν ὑπερσάρκωσιν, et καθαιρεῖν τὰ ὑπεραυξανόμενα ap. Galen., Quod excrevit et supra modum auctum est aut sublatum submittere et minuere, unde καθαιρετικὰ φάρμακα. Plut. Antonio, Καὶ τὸ σῶμα λεπταῖς καθῄρει διαίταις. Sic καθαιρεῖν τὴν δυναστείαν ap. Lucian. Nigrino pro Imminuere, Frangere potentiam. Et καθαιρεῖν τὸ ἀξίωμα ap. Plut. Themistocle. Et καθαιρεῖν τὸ φρόνημα τοῦ υἱοῦ, Spiritus minuere et inhibere, Spiritus elatos comprimere, h. e. καταστέλλειν, Bud. Comm. 670. || Apud Hom. καθαιρεῖν ὀφθαλμοὺς, Claudere oculos morientium, ut Il. Λ. (452.) Ἆ δείλ', οὐ μέν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ Ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ. Et Od. Λ. (425.) Χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλέειν, σύν τε στόμ' ἐρεῖσαι. Et Ejusdem Od. Ω. (295.) Ὀφθαλμοὺς καθελοῦσα. Ideo Autem hanc signif. hic posui, quod Comprimere oculos etiam dicatur ab Ovidio, cujus verbi alteri quoque signif. respondet καθαιρῶ in proxime præcedentibus exemplis. Virg. simplici pro composito utens, Premere oculos, etiam dixit.

Καθαιρῶ ἀγῶνα, Vinco certamen susceptum. Plut. Ἀθλητοῦ πρωτεύσαντος ἐν ἀνδράσι, καὶ τοὺς πανταχοῦ καθελόντος ἀγῶνας. Ponitur καθαιρῶ, inquit Bud., etiam pro Perago, et Vinco certamen susceptum; deinde locum Plutarchi proxime præcedentem, et Herodoti proxime sequentem affert. At ego καθαιρεῖσθαι pro Peragi ap. Herod. admitto, etsi malim Expugnari, ut in Ἐξαιρῶ dixi; at Καθαιρῶ per se alteram illam signif. habere non existimo, sed cum nomine ἀγῶνα aut alio synonymo. Herod. locus est in Polymnia, Μεγάλα γὰρ πρήγματα μεγάλοισι κινδύνοισι ἐθέλει καταιρέεσθαι, i. e. κατορθοῦσθαι καὶ ἐπιτυχῶς ἀποτελεῖσθαι, inquit Bud. Est autem positum Ionice καταιρέεσθαι pro καθαιρεῖσθαι. Itidem Valla ap. Thuc. καθαιρετέον μελέτῃ vertit, Consequendum exercitatione, ut habent VV. LL. Vide quæ scripsi in fine verbi Ἐξαιρῶ, in loci Euripidei expositione.

Καθαιροῦμαι, pass. voce et signif. Dejicior, Evertor. Item Imminuor, ut Act. Apost. 19. Μέλλειν τε καὶ καθαιρεῖσθαι τὴν μεγαλειότητα αὐτῆς.

[Καθαιρέω, Lex. Xenoph. Biel. Thes. Suicer. Thes. Gloss. SS. Hes. 164. Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. Πυρίαν καθελεῖν, ad Anthol. Pal. 698. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. "Solio dejicio. Οὗτος, μετὰ τῶν Ἀλκαίου γενόμενος ἀδελφῶν, Μέλαγχρον καθεῖλε, τὸν τῆς Λέσβου τύραννον, Diog. L. in Vita Pittaci p. 27. HSt. Decerno, Statuo, Damno, Soph. Antig. 274. Καθαιροῦμαι, Privor. Ταῦτα, ὡς οὐκέτι συνιέντος, ἀλλὰ καθῃρημένου τὴν αἴσθησιν αὐτοῦ, διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους, Plut. V. Periclis 314. HSt." Seager. Mss. "Ad Herod. 534. 657. Brunck. Ajac. 517. Heyn. Hom. 7, 252. Valck. ad Phœn. p. 188. Anim. ad Ammon. 143. ad Il. Ω. 268. Od. 9, 72. Musgr. ad Eurip. 197. b. Markl. Suppl. 749. Musgr. ib. Markl. 829. Heindorf. ad Plat. Gorg. 171. Abresch. Æsch. 2, 42. Stanl. Eum. 286. Simonid. 18. et Jacobs. Monthly Review, Apr. 1799. p. 438. Villois. ad Longum 230. Boissonad. in Phil. 498. Heindorf. ad Plat. Lys. p. 13. Καθαιρεῖν πόλεμον, Dionys. H. 1, 509. K. τινὰ βίου, Vitam tollere, Epigr. adesp. 695. a. Dorv. ad Char. 216. Interficio, Brunck. Soph. 3, 516. Καθαιρέω conf. cum καθαίρω, Diod. S. 2, 190. Καθαιρεῖν ὀφθαλμοὺς, ad Od. Ω. 295. Heyn. Hom. 6, 199. Statuo, Dionys. H. 3, 1391. ad 1397. Eur. Suppl. 771. Herm. Condemno, ad Dionys. H. 3, 1466. Καθαιρεῖν et καταλύειν conf., ad Dionys. H. 3, 1523. Καθαιρῶ, an i. q. Capio? ad Herod. 455. Depono, de mortuo, Muncker. ad Anton. Lib. 95. Καθῃρημένος, Sublatus, Bibl. Cr. 2, 2, 102. Vinco, Theocr. 22, 115. Καθαιρεῖσθαι (passiv.) τῆς τιμῆς, Toup. Opusc. 1, 494. Emend. 2, 274." Schæf. Mss. "Everto, ad Luc. 1, 52. plurima. Elsner. ad Luc. locum et 2, 152. Abrogo, Suicer. Thes. Heins. ap. Rutgers. 402. Soph. Trach. 1080., mulier me καθεῖλε φασγάνου δίχα. Καθελεῖν, Dejicere, Elsner. 1, 174. Mutare Gavel. Misc. Nov. T. 6. p. 467. Τὰ καθαιρέντα ἀνοικοδομῆσαι, Harpocr. v. Παλιναίρετα. Everto, Soph. Trach. 485. Antig. 281. κἀμὲ τὸν δυσδαίμονα Πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τἀγαθὸν λαβεῖν, Schol. καταλαμβάνει. Casaub. Theocr. Lect. 272. Condemno, καθαιροῦσα ψῆφος, J. Poll. 8, 15. Lysias. Aristoph. Ran. 10. κ. ἄχθος. Καθελὼν præceptorem, i. e. ἀποκρύψας, Suid. v. Γέσιος. Regno dejicitur, Toup. in Suid. 3, 226." Valck. Mss. "Philo J. 977. et Euseb. Deduco, Hippocr. 302. Cleom. Euseb. H. E. 269. Extenuo, Diod. S. 216. Detraho, Deminuo, Diod. S. 1, 254. Comprimo oculos morientis, Dio Chrys. 1, 318. Vinco, Plut. 3, 721." Wakef. Mss. Glossæ:—Καθαιρέω· Everto, Demolio, Deduco, Amputo. Καθαιρέω, καταστρέφω· Destruo. Καθαιρέω δόξης· Detrecto. Καθαιρέω ἱστόν· Detexo. Καθαιρεθέν· Depositum.] "Καθέλω, inus. thema est, e quo καθαιρέω mutuatur fut. 2. et aor. 2. Inde enim est καθελῶ, καθεῖλον, καθελεῖν, καθελών. Est porro ab aor. 2. καθεῖλον, tertia pers. plur. καθείλοσαν, Bœotico more pro καθεῖλον, ut ἤλθοσαν pro ἦλθον, ap. Esai. c. 22. Καθείλοσαν τοὺς οἴκους, Destruxerunt, Demoliti sunt, Dejecerunt. Ubi Complut. Ed. habet καθήλωσαν, minus recte." "Καταιρέω, Ionice pro καθαιρέω, Corripio, Comprehendo, Capio. Apud Suid. Ὡς δὲ φεύγων κατελαμβάνετο ὑπ' ἀνδρὸς Πέρσεω, καὶ ὡς καταιρεόμενος ὑπ' αὐτοῦ ἔμελλε συγκεντηθήσεσθαι ex Herod." "Κατέλῃς, Perimas, Ionice pro καθέλῃς, a καθαιρέω." "Κατέλω, Ionice pro καθέλω." "Κατεῖλε, Ionice pro καθεῖλε."

Καθαίρεσις, (ἡ,) Dejectio, Deturbatio. Item Eversio, Subversio. Apud Herodian. 3. Ἰουλιανοῦ καθαίρεσις pro Juliani cæde, ut si καθαιρεῖν dicas Evertere vita. Sed et ipsum v. καθαιρεῖν pro Interficere a Soph. poni dictum est. Suidas autem Stesichorum quoque ita usum esse tradit, atque adeo Demosth. Ab Hesychio exp. κατάλυσις et καταστροφή. || Καθαίρεσις, Damnatio, ap. Basil. Quæ signif. affinis est præcedenti.

Καθαίρεσις, Depressio, oppositum τῇ ἐπάρσει ap. Gregor. Διὰ τὴν ἔπαρσιν ἡμῶν δεομένην καθαιρέσεως. Apud Aristot. autem opponitur τῇ αὐξήσει, Phys. Audit. 3. Diosc. καθαίρεσιν σαρκὸς vocat Imminutionem, s. Extenuationem, de caseo ita scribens, Ὁ δὲ νεαλὴς πρὸς τὴν καθαίρεσιν σαρκὸς ἐπιτήδειος. Sic Plin. minuere corpus dixit caseos, sed de veteribus loquens. Apud Aristot. de Gener. 2. σωμάτων καθαιρέσεις, Tabes et extenuationes. Sic Plut. Antonio de Cleopatra, quæ mortem sibi lentam consciscere statuerat, Ἐχρῆτο καὶ συνεργῷ τῆς καθαιρέσεως, i. e. τῆς τοῦ σώματος * συντήξεως, Bud. Comm. 670.

[Καθαίρεσις, Schleusner. Lex. in N. T. Suicer. Thes. Lex. Polyb. Lex. Xenoph. Gloss. SS. Hes. 164. "Ad Charit. 291." Schæf. Mss. "Plato Tim. 58. aqua in terram effusa τήκεσθαι μὲν τῶν ὄγκων καθαίρεσιν, vide an sanus sit. Isocr. 153. ἐπὶ καθαιρέσει ἀποδιδομένους, Destruenda vendidisse. Καθαιρέσεις, Defectus solis et lunæ olim, Heins. Theocr. Lect. 318." Valck. Mss. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. "Eclipsis Schol. Apoll. R. 3, 533." Wakef. Mss. Glossæ: Καθαίρεσις οἰκοδομήσεως· Destructio, Demolitio.]

"Καθαιρετέα ἡ ἰσχὺς, Potentia evertenda, Thuc." [Vide et Nostrum in Καθαιρέω.]

Καθαιρέτης, (ου, ὁ,) Dejector, Eversor. Thuc. 4.

p. 148(=287.) *Καθαιρέτην ὧν ἂν αὐτὸς ἀποφαίνῃ πολεμίων.* In VV. LL. *καθαιρέτης* exp. etiam Demolitor, Vastator, Interfector, Carnifex, sed nullo addito exemplo.

Καθαιρετικὸς, ἡ, ὸν, Evertendi vim habens. In VV. LL. *ἀφανιστικός.* Et *καθαιρετικὰ φάρμακα* Galeno, Quibus reprimuntur et minuuntur quæ supra modum aucta sunt, et ad modum naturalem salubremque ea reducunt, *τὰ καταστaλτικὰ τῶν ὑπεραυξηθέντων.* [" Cornut. 87." Wakef. Mss. Suicer. Thes. et in Addendis 1627.]

[* " *Καθαιρετικῶς,* Orig. c. Cels. 25." Kall. Mss. " Leo Diacon. 222." Boissonad. Mss.]

" *'Ανακαθαιρέομαι,* Depono, VV. LL. nescio unde."

[* *'Αντικαθαιρέω,* Vicissim perdo, everto. Cass. Dio 473.]

" *'Εγκαθελεῖν,* Hesychio *καταβαλεῖν,* Dejicere, a " them. *ἐγκαθαιρέω.*"

[* *'Επικαθαιρέω,* Destruo, Everto. Thuc. 8. p. 517.]

[* " *Προκαθαιρέω,* Euseb. H. E. 379." Kall. Mss. *Προανεῖλεν* et *προκαθεῖλεν* permutata habes in J. C. Wolfii Diss. Epist. de Hierocle p. 17.]

[* *Προσκαθαιρέω,* Una, Simul destruo. Cass. Dio 321.]

Συγκαθαιρῶ, Una everto, In evertendo adjuvo, Thuc. (6, 6.) ‖ Ex Herod. autem citatur *συγκαταιρέει ἀγῶνας,* positum pro *συγκαθαιρεῖ,* pro Certamina obtinet, vel vincit, secundum quam exposit. eadem esset signif. *τοῦ συγκαθαιρεῖν,* quæ et *τοῦ καθαιρεῖν,* ex eod. Herod. supra posita. [" Toup. Emend. 1, 243. ad Herod. 657. 709. Diod. S. 2, 349." Schæf. Mss. " Tollenti, vel potius deponenti onus auxilior, Clem. Alex. 321. Plut. Jambl. V. P. 87." Wakef. Mss.]

'Ακαθαίρετος, ET *Δυσκαθαίρετος,* ET *Εὐκαθαίρετος,* (ὁ, ἡ.) Hesych. *ἀκαθαίρετον* exp. *τὸ μὴ χειρούμενον, ἢ ἀφανιζόμενον,* Inexpugnabile, vel Quod pessundari non potest, s. aboleri. Suid. *ἀκαθαίρετος* exp. *ἀκατάβλητος,* exemplum addens, *πύργος ἀκαθαίρετος,* Turris quæ everti s. dirui non potest. *Δυσκαθαίρετος* autem et *Εὐκαθαίρετος* opponuntur. *Δυσκαθαίρετος* enim Qui vix everti potest, at *Εὐκαθαίρετος,* Qui facile everti potest. [*'Ακαθαίρετος,* Suicer. Thes. Addend. 1610. Lobeck. Ajac. 403. Theophyl. Inst. Reg. p. 69. Abresch. Diluc. Thuc. 565. " Philo J. 2, 469." Wakef. Mss. *Δυσκαθαίρετον τεῖχος,* J. Poll. 1, 170. " *Εὐκαθαίρετος,* Cass. Dio 516. Liban." Wakef. Mss. " *Εὐκαθαιρετώτερος,* Thuc. 455." Valck. Mss.]

" *Δυσπερικαθαίρετος,* (ὁ, ἡ,) Qui difficulter detrahi " s. demi potest. Theophr. H. P. 5, 1. *Τότε γὰρ* " *εὐπεριαίρετος ὁ φλοιὸς, διὰ τὴν ὑγρότητα τὴν ὑπογινο-* " *μένην αὐτῷ· μετὰ δὲ ταῦτα, δυσπερικαθαίρετος.* Per- " peram enim ibi vulg. Edd. habent *δυσπερικάθαρτος,* " ut ex opposito *εὐπεριαίρετος* patet, et e Plinio, qui " 16, 39, interpr. Cortex inextricabilis."

[* *Μεθαιρέω,* Accipio. Od. Θ. 375. *ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς, 'Ρηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι,* ubi Pseudo-Did. *μετελάμβανε.*]

Παραιρέω, licet Bud. scribat voce tantum passiva dici. Theophr. H. P. 5. *Διὸ δὲ οἱ ἀρχιτέκτονες συγγράφονται παραιρεῖν τὰ πρὸς τὴν μήτραν,* Itaque architecti hoc addunt in syngrapha, ac nominatim cavent, ut eximatur medulla, ut vertit ipsemet Bud. Comm. 594. ‖ Apud Thuc. autem *παραιρεῖν* pro Diruere, ut Valla interpr. 3. p. 113. *Καὶ τοῦ τε φρουρίου τῶν 'Αθηναίων παρεῖλε (ἡ ἐπίκλυσις.)* Schol. exp. *μέρος παρέκοψε,* si mendo caret hæc scriptura. Invenitur et ap. Eurip. *παρεῖλες* pro Detraxisti.

Παραιρέομαι, Adimo, Aufero. Aristot. Pol. 3. *Εὐποροῦντες δ' ὄχλου, παραιροῦνται κατὰ μικρὸν τοὺς ἐκ δούλου καὶ δούλης,* Bud. interpr., Cum autem abundat ipsis multitudo, auferunt e numero civium e servo ancillaque natos. Demosth. (289.) *"Εως πόλεις ἑώρα παραιρούμενον αὐτὸν βαρβάρους καὶ ἰδίας.* Idem de F. Leg. (399.) *Οὐ δέ γε τοὺς χρόνους ἴσον ἐστ' ἀδίκημα ἢ τυράννου παρελέσθαι καὶ ἡμῶν,* Rerum gerendarum occasiones eximere. Et cum duobus accus. Aristid. Panath. *Καὶ παρείλοντο Ξέρξην τὰς ἐλπίδας τὸ καθ' αὐτοὺς,* Xerxi spem suam expectationemque abstulerunt. Item cum accus. et gen. Xenopho,

A *Βουλόμενοι τοὺς συνουσιαστὰς αὐτοῦ παρελέσθαι,* ubi *παρελέσθαι* sonat quod Gallice dicitur Soustraire. In VV. LL. exp. Avertere. Dicitur et *παραιροῦμαί σε τούτου,* pro Privo te hac re, Adimo tibi hanc rem. Herod. 6. *Καὶ παρελόμενος πάσης τῆς περικειμένης σκευῆς.* Idem 5. *Καὶ τῶν τιμῶν παρελόμενος.* Hoc etiam scribit Bud. Demosthenem verbis *παραιροῦμαι* et *περιαιροῦμαι* in eundem fere sensum uti.

[" *Παραιρέω,* Brunck. Hippol. 1115. ad Mœrin 299. Toup. ad Longin. 349. Valck. Hippol. p. 192. 282. Diatr. 222. Wessel. ad Herod. 229. ad Diod. S. 1, 386. ad Herod. 643. Phrynich. Ecl. 182. Thom. M. 687. 707. Cattier. 84. Diod. S. 2, 354. ad 613. *Τοὺς χρόνους,* ad Dionys. H. 1, 330. De constr., Musgr. Heracl. 908. Abresch. Æsch. 2, 116." Schæf. Mss. " Jambl. 118. Polyæn. 322. Diod. S. p. 27. *Παρελέσθαι τῆς τριβῆς,* Moram recidere, Joseph. 672. Jambl. V. P. 131. Eur. Hippol. 1316." Wakef. Mss. Cass. Dio 167. 233. 479. Lex. Xenoph. Lex. Polyb.] " *Παρέλω,* inus. thema, a B " quo *παραιρέω* mutuatur fut. 2. et aor. 2., unde " *παρελὼν* et *παρελόμενος,* Qui ademit, et *παρέλοιτο,* " Ademisset, ac similia alia."

Παραίρεσις, (ἡ,) Ademtio, Detractio. Aristot. Pol. 5. *Καὶ παραίρεσιν ποιοῦνται τῶν ὅπλων,* pro *παραιροῦνται τὰ ὅπλα,* Adimunt arma vel detrahunt. Plato, *Καὶ μετὰ δὴ τοῦτο δανεισμοὶ καὶ τῆς οὐσίας παραιρέσεις,* Fortunarumque ademtio ob æs alienum. Bud. Apud Thuc. autem *παραίρεσις* exp. Deminutio, 1. *Ξυμμάχων τε ἀπόστασις, μάλιστα παραίρεσις οὖσα τῶν προσόδων αἷς ἰσχύουσι.* [Cass. Dio 632. " Thom. M. 683." Schæf. Mss. Thuc. 1, 169.]

Παραίρημα, (τὸ,) Quod adimitur aut detrahitur. In VV. LL. exp. Recisio, e Bud. Epist. post. Thuc. 4. p. 137. *Καὶ ἐκ τῶν ἐσθήτων παραιρήματα ποιοῦντες, ἀπαγχόμενοι κ. τ. λ.* ubi *παραιρήματα* J. Poll. ait vocari a Thuc. (7, 64.) *τὰ πρὸς ταῖς ὤαις, ἃς παραιρεῖσθαί φησιν ὡς ἰσχυρὰς εἰς ἀγχόνην.* Schol. autem dicit, *ὡς ἂν εἰ ἔλεγε, τελαμῶνάς τινας ἀποσχίζοντες τῶν ἱματίων.* Hesych. exp. * *παραράμματα ἱματίων.* Ego C existimo *ἐκ τῶν ἐσθήτων παραιρήματα ποιοῦντες* esse dictum pro *παραιρούμενοι μέρη τινὰ τῶν ἱματίων,* ut cum Gall. dicitur, Faire des pièces de quelque chose pro Dépecer. Valla interpr. Restes. Quidam autem *παραιωρήματα* perperam ibi legerunt, ut in hac voce docebo. [Abresch. Diluc. Thuc. 423. " *Παραίρεμα* ad Mœrin 299. *Παραίρημα,* Mœris l. c. et n. Thom. M. 683." Schæf. Mss. Vide Schneider. Lex.]

[* *Προσπαραιρέομαι,* Insuper detraho, eripio. Cass. Dio 479. *Πάντως δ' ἂν καὶ τὰς δυνάμεις, ἃς εἶχε, προσπαρείλοντο,* ubi vulg. *προσπαρείχοντο,* sed X. *προσπαρείλοντο,* quod recepit Reimar. Inter dubia vocc. ponitur in Schneider. Lex.]

Περιαιρέω, Circum aufero, vel in circuitu. Item pro Circumcido, Amputo, unde *περιαιρουμένη ἄμπελος,* Vitis amputatis sarmentis. Putatas Gaza e Cic. dixit. Bud. Comm. 668. Theophr. E. P. 3, 6. *Περιαιρεῖν τὴν θάλειαν τῶν κλάδων.* Item Detraho, ut Herodian. 3. *Καὶ περιελεῖν τινὰ αὐτοῦ τῆς ἐξουσίας τὸν Σεβῆρον.* Idem 2. *Τά τε ξιφίδια περιαιροῦσιν αὐτῶν.* D Ab Aristoph. autem (Eq. 290.) *περιελῶ σ' ἀλαζονείας* inversa illa constr. dicitur, quod Schol. exp. *παύσω.* In passiva voce, cum priore illa constr., ut *περιαιρεῖται τοῦ ἀνθρώπου,* Ab homine aufert. Et cum accus., sicut *ἀφαιροῦμαι,* ut Demosth. in Mid. (559.) *'Επεὶ περιαιρεθεὶς οὗτος τὰ ὄντα, ἴσως μὲν οὐκ ἂν ὑβρίζοι,* Si ab eo auferrentur ejus divitiæ et publicarentur, modestius deinde ageret. Eadem constr. dicitur *περιαιρεῖται τὰς ῥίζας,* quod exp. a Gaza Abla queatur. *Περιῃρημένος* exp. etiam Eversus, vel Profligatus, ut in hoc Thuc. loco, 3. *Καὶ τὰ τελευταῖα λιπόντες, τοῦ ἄλλου περιῃρημένου, ἀσθενέστερα ἔμελλον ἕξειν.* ‖ A Bud. exp. etiam Excutio, Abstergo, et subjungitur hic e Demosth. locus, *Περιαιρεθῆναι τὴν ὕβριν καὶ τὸ φρόνημα αὐτῶν.* [" Plut. Mor. 1, 932. Heyn. ad Apollod. 1398. Palæph. 163. ubi v. not. Kœn. ad Greg. Cor. 21. Heindorf. ad Gorg. 191." Schæf. Mss. " Julian. 32. Hom. H. in Apoll. 461. Excello, Suid. v. *'Αδριανός.*" Wakef. Mss. Ocell. Luc. 327. Abresch. Diluc. Thuc. 732. Schleusner. Lex. in N. T. Biel. Thes. Lex. Xenoph. Cass. Dio 755. " Apol-

lod. 1. p. 12. igne. Diruere *τὰ τείχεα*, Herod. 345. Sæpe Thuc. et Xenopho 322. Demosth. 212. Plato proprie Symp. 3, 213. *Τοῦ ἄλλου περιῃρημένου*, Thuc. 174. i. e. *δεδουλωμένου*." Valck. Mss. Glossæ: *Περιαιρέω·* Amputo. *Περιαιρεθείς·* Ademtus.] "*Περιέλω*, inus. thema, a quo *περιαιρέω* mutuatur sua "tempora. Significat vero Detraho, Demo, item "Demolior."

[* *Περιαίρημα, τὸ*, i. q. *περιαίρεσις*, Schol. Aristoph. Eq. 767.]

Περιαίρεσις, (*ἡ*,) Detractio, Circumamputatio, Theophr. H. P. 4, 17. *περιαίρεσις τοῦ φλοιοῦ*, quod alibi *φλοισμὸν* appellat, Plin. Decorticationem. [Glossæ: *Περιαίρεσις·* Circumcisio. *Περιαιρέσεις·* Digestæ. "Ad Charit. 291." Schæf. Mss. HSt. Lex. Med. 437.]

"*Περιαιρετέον*, Detrahendum, Adimendum, s. De"mendum." ["Geopon. 5, 29." Kall. Mss. "Steph. Dial. 28. Diod. S. 2,323." Schæf. Mss.]

Περιαιρετὸς, (*ἡ, ὸν*,) Exemtilis, ut *περιαιρετοὶ ὀφθαλμοὶ* Lucian. Hist. Ver. 1. *Τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαιρετοὺς ἔχουσι, καὶ ὁ βουλόμενος ἐξελὼν τοὺς αὐτοῦ, φυλάττει ἔς τ' ἂν δεηθῇ ἰδεῖν.* [Lucian. pro Imag. 2, 485. "Pausan. 61." Schæf. Mss. Glossæ: *Περιαιρετός·* Exemtilis.]

"*Εὐπεριαίρετος*, (*ὁ, ἡ*,) Qui facile detrahitur, ut "*εὐπεριαίρετος φλοιὸς*, Cortex qui facile detrahitur, "s. Cortex extricatu facilis, Cortex facile extricabi"lis, ut Plin. loquitur. Vide *Δυσπερικαθαίρετος*." ["Theophr. 103." Wakef. Mss.]

[* "*Ἐκπεριαιρέω*, Andr. Cret. 119=198." Kall. Mss.]

[* *Συμπεριαιρέω*, Undique tollo.]

[* *Συμπεριαιρετέον*, Undique tollendum.]

Προαιρέω, Promo, Depromo. Thuc. 8. p. 291. *Ἐς ἣν καὶ τὸν σῖτον ἠνάγκαζον πάντας τὸν ὑπάρχοντά τε καὶ τὸν ἐπιπλέοντα ἐξαιρεῖσθαι, καὶ ἐντεῦθεν προαιροῦντας πωλεῖν*, ubi Valla *προαιροῦντας* interpr. Promentes, non male, mea sententia. Reperio enim et ap. Lucian. *Καθάπερ ἐκ ταμιείου προαιρῶν.* Rara est autem hæc vox activa, et in VV. LL. omissa.

Προαιρέομαι, signif. activa, Præfero, Antepono, Præopto, Malo, q. d. Præeligo. Herod. 6. *Τοῦ παρόντος κινδύνου τὸ μέλλον προελόμενος ἀνεδέξατο τὴν τιμὴν*, Polit. interpr., Futurum quam præsens periculum præoptans, honorem scilicet recepit. Luc. in Dial. Achillis et Antilochi, *Ὃς, ἐξὸν ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἑκὼν προείλου τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον.* Interdum vero additur particula *ἀντὶ* aut *μᾶλλον*, quæ facit ut quodammodo vacet præpositio. Xenopho, *θάνατον ἀντ' αὐτοῦ προαιρετέον ἦν.* Aristot. Pol. 5, 11. *Προαιρεῖσθαι μᾶλλον κερδαίνειν.* Rursus Xenopho, *Προαιρεῖσθαι τὸ κατεπεῖγον μᾶλλον πράττειν ἢ τῇ γαστρὶ χαρίζεσθαι*, ubi animadvertenda est etiam trajectio adverbii *μᾶλλον*. Lucian. cum *μάλιστα* junxit in Anacharside, *Διὸ καί σε μάλιστα φίλον ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων προειλόμην κατὰ κλέος.* Dico autem hic velut otiosam esse præpositionem, quia simplex *αἱροῦμαι* poni posset, ut *αἱρεῖσθαι μᾶλλον κερδαίνειν*, et *εἱλόμην μάλιστα*: sic, *θάνατον ἀντ' αὐτοῦ αἱρετέον ἦν.* At in duobus exemplis, quæ prima attuli, locum itidem habere simplex non posset.

Προαιροῦμαι, Constituo, Statuo, Mihi certum est, unde *προαίρεσις* Propositum, Bud. Exp. etiam, Consulto s. Certa deliberatione et ratione aliquid facio. Demosth. pro Ctes. *Πάλιν σκέψασθε τί ἡμῶν ἑκάτερος προείλετο πράττειν.* [Vide Reisk. Ind. Demosth.] Idem ibid. *Πολλὰ καὶ καλὰ καὶ μεγάλα ἡ πόλις Αἰσχίνη καὶ προείλετο καὶ κατώρθωσε δι' ἐμοῦ.* Idem ibid. *Ὅτι πάντα τὰ τοιαῦτα προῃρούμην πολιτεύματα ἀφ' ὧν*, etc. E qq. ll. colligimus duplicem hujus verbi constr., videlicet *προαιροῦμαι πράττειν τοῦτο* et *προαιροῦμαι τοῦτο.* Commode autem *προειλόμην πράττειν τοῦτο* existimo posse reddi Mihi proposui hoc facere, ut dixit Ovid. Hæc sibi proposuit thalamos violare pudicos. Sed et Proposui hoc facere, non addito illo pronomine, non puto exemplo carere. Fortasse *προῃρημένος με ὑβρίζειν* commode etiam interpretabimur Propositum ei fuisse injuriam mihi inferre. At *προαιροῦμαι τοῦτο*, non seq. infin., In animum induxi A hoc facere, vel dicere. Sed et In animo habeo, vel, In animo mihi est hoc facere, vel, In animum induco, aut induxi, hoc facere aut dicere, respondere videtur *τῷ προαιροῦμαι*. Sunt qui *προῃρούμην τὰ τοιαῦτα πολιτεύματα* in illo Demosth. loco vertant Susceperim; sed inter *προαιρεῖσθαι* et Suscipere longum esse intervallum puto. Multa enim possumus *προαιρεῖσθαι* diu antequam suscipiamus, atque adeo quæ nunquam suscepturi simus. Apud Aristot. autem *προαιρεῖσθαι* philosophice positum verterunt olim Eligere, et *προαίρεσις* Electio. Apud quem Ethic. 3, 2. et deinceps sæpe occurrit h. v. *προαιροῦμαι*, sicut et verbale *προαίρεσις*, ut cum scribit, *Καὶ ὁ ἀκρατὴς, ἐπιθυμῶν μὲν πράττει, προαιρούμενος δὲ οὔ· ὁ ἐγκρατὴς δ' ἀνάπαλιν, προαιρούμενος μὲν, ἐπιθυμῶν δ' οὔ.* Ubi novissima interpretatio hujus operis sic habet, Præterea incontinens a cupiditate impulsus agit, non consilio capto: continens contra, consilio capto, non cupiditate impulsus agit. Et cum accus. ibid., *Προαιρεῖται δὲ τὰ τοιαῦτα οὐδεὶς, ἀλλ' ὅσα οἴεται* B *ἂν γενέσθαι δι' αὐτοῦ· ἔτι δὲ ἡ μὲν βούλησις, τοῦ τέλους ἐστὶ μᾶλλον, ἡ δὲ προαίρεσις, τῶν πρὸς τὸ τέλος, οἷον, ὑγιαίνειν βουλόμεθα, προαιρούμεθα δὲ δι' ὧν ὑγιανοῦμεν*, ex eadem interpr.:—Præterea voluntas, est ultimi ac finis, consilium autem, eorum quæ ad finem pertinent: verbi gratia, bene valere volumus, consilium autem capimus eas res adhibere, quibus bene valeamus. Item quæ proxime ibi præcedunt, *Προαίρεσις μὲν γὰρ οὐκ ἔστι τῶν ἀδυνάτων· καὶ εἴ τις φαίη προαιρεῖσθαι, δοκοίη ἂν ἠλίθιος εἶναι*, Consilium enim non est eorum, quæ fieri non possunt; et si quis dicat se talium rerum agendarum consilium cepisse, stultus esse videatur. Item c. 3. *Οἱ γὰρ βασιλεῖς ἃ προέλοιντο ἀνήγγελλον τῷ δήμῳ*, Nam quibus de rebus reges consilium ceperant, eas populo renuntiabant. Idem Aristot. 5, 8. *Τῶν δὲ ἑκουσίων τὰ μὲν προελόμενοι πράττομεν, τὰ δ' οὐ προελόμενοι· προελόμενοι μὲν, ὅσα προβουλευσάμενοι, ἀπροαίρετα δὲ, ὅσα ἀπροβούλευτα.* Eorum autem, quæ sponte aguntur, alia consilio capto agimus; alia consilio non capto. Consilio capto agimus quæ re deliberata; non capto consilio, quæ re non deliberata agimus. Quos locos colligendos C putavi, ut ex iis conaretur lector veram hujus verbi signif. elicere; sed ejus etymologiam præterea ex eod. Aristot. afferam in *Προαίρεσις*, quæ ad eam eliciendam adjumento esse poterit: simul autem et quo modo alii interpretentur, docebo.

["*Προαιρέω*, Ad Charit. 645. Coray Theophr. 310. Brunck. Aristoph. 1, 104.: Kuster. 219. b. Heindorf. ad Plat. Lys. p. 13. ad Xenoph. Mem. 3, 9, 5. *Προαιρεῖσθαι*, Mœris 306. et n. Valck. Diatr. 274. *Πρ. ἀντί τινος*, Valck. ad Xenoph. Mem. 247. Kœn. ad Greg. Cor. 277. ad Herod. 562. 575. Cum infin., ad Phalar. 245. Plato Theæt. 300. ad Diod. S. 1, 705. Dionys. H. 2, 1044. (1043. sq.) *Πρ.* et *αἱρεῖσθαι* conf., ad Dionys. H. 1, 2, 4." Schæf. Mss. Greg. Cor. 590. Sturz. de Nonnullis Dion. Cass. Locis, Grimæ 1813. p. 4. Krebs. Decr. Rom. 174. 402. Ocell. Luc. 320. Lex. Polyb. Lex. Xenoph. Schleusner. Lex. in N. T. Biel. Thes. "Promo, D Depromo. Theophr. Char. c. 4. de Rusticitate: *Καὶ προαιρῶν δέ τι ἐκ τοῦ ταμείου, δεινῶς φαγεῖν.* (Vide Casaub.) Sic Aristoph. Thesm. 419." Seager. Mss. Vide et *Ἐξαιρεῖσθαι*. "Consulto facio, Wetsten. N. T. 2, 200. Lucian. 1, 5. *οἷς προῃρούμην*, Quibus vellem. Hermog. 501." Valck. Mss. "Depromo, Thuc. 8, 90." Wakef. Mss. Glossæ:—*Προαιροῦμαι·* Propono, Præopto. *Προειλόμην·* Prætuli. *Προῄρηται·* Destinavit.] "*Προείλετο*, Maluit et elegit præ."

Προαίρεσις, ἡ, Propositum, Studium, Institutum, Voluntas. Demosth. pro Cor. *Καὶ τὸ μηδένα μέμφεσθαι τὴν πόλιν, μηδὲ τὴν προαίρεσιν αὐτῆς, ἀλλὰ τὴν τύχην κακίζειν.* Ubi observa *προαίρεσιν* et *τύχην* opponi, eodem modo, quo ab Aristot. Pol. 7. *Τὸ δὲ σπουδαίαν εἶναι τὴν πόλιν, οὐκέτι τύχης ἔργον, ἀλλ' ἐπιστήμης καὶ προαιρέσεως.* Rursus Dem. ibid. *Ἡ μὲν ἐμὴ πολιτεία καὶ προαίρεσις.* Ut autem hic *πολιτείαν καὶ προαίρεσιν*, ita *προαιρέσεις τῆς πολιτείας* in alio ejusdem orationis loco dixit. Isocr. quoque *προαιρέσεις* plurali num. dixit, ad Demonicum, *Τὰς τοῦ πατρὸς προαιρέσεις ἀναμνησθεὶς*, Patris instituta

vel studia. Synes. Epist. 103. *Εἰ μὴ καὶ βίοι τινὲς ὑποβληθεῖεν ἀρκοῦντες ταῖς προαιρέσεσιν.* Idem *ἀγωγὴν* et *προαίρεσιν* conjunxit Epist. 96. Alex. Aphrod. *Προαίρεσιν Σωκράτους τὴν κατὰ τὸν βίον*, Institutum vitæ, vel institutam ab eo vitam. Sic Herodian. 5. in *Τοῦ τε βίου μου τὴν ἐξ ἀρχῆς προαίρεσιν*, Polit. interpr., Quodnam fuerit meum jam inde a principio vitæ institutum. Non minus autem commode per verbum reddi posse existimo, sic, Quomodo jam inde a principio vitam instituerim. *Προαίρεσις* interdum etiam vertitur Voluntas, ut in hoc Cic. loco in Philipp. Ut siquid mihi humanitus accidisset, hanc vocem testem relinquerem egregiæ voluntatis, Bud. egregiam voluntatem esse dicit *τὴν ἀξιέπαινον προαίρεσιν*. Synes. *Καὶ χάριν μὲν ἔσχον τῇ προαιρέσει τοῦ συστήσαντος*, Voluntati commendatoris, vel Studio et voluntati. Hinc fit, ut *ἐκ προαιρέσεως* quidam vertant Voluntarie, quod tamen potius redditur Sponte, vel Consulto, vel Dedita opera, vel De industria, necnon Cogitato, a quibusdam. Quo sensu Demosth. *ἐκ προαιρέσεως ὑβρίζειν* et *ἐκ προνοίας* pro eodem ponit. Apud Eund. Philipp. 2. qui *ἐκ προαιρέσεως* aliquid facit et qui *ἄκων*, inter se opponuntur. Herodian. autem *ἐκ προαιρέσεως* et *δι' ἀνάγκης* contraria facit, 3. *Καὶ εἴ τινες οὐ μόνον ἐκ προαιρέσεως, ἀλλὰ δι' ἀνάγκης προσέθεντο αὐτῷ.* Ubi videri possit legendum potius *δι' ἀνάγκην*. Alibi pro *ἐκ προαιρέσεως* dixit *ἑκουσίως*, ut ap. Demosth., qui *ἄκων* facit, opponitur illi qui *ἐκ προαιρέσεως* facit, pro contrario ponens *ὑπὸ ἀνάγκης*, eod. lib. At vero ap. Aristot. subtilior est hujus vocabuli usus, cum *προαίρεσιν* differre vult *ἀπὸ τοῦ ἑκουσίου*. Quis autem ille sit, dicam in iis, quæ proxime sequuntur.

Προαίρεσις, ap. Aristot. sunt qui verterint non solum Propositum, vel Institutum, Electio, Delectus, sed etiam Consilium, Studium, et Prima animi susceptio: item Intentio. Consilium autem ita acceperunt ut a Cicer. sumitur, cum dicit, de Invent. 2. consilium, esse aliquid faciendi non faciendive excogitatam rationem, vel, ut in quibusdam exempl. legitur, vere excogitatam rationem. Quem usum habere volunt hoc nomen ap. eum ipsum nonnunquam, ut cum scribit in Lucullo, Nec vero satis constituere possum quod sit eorum consilium, aut quid velint. Et de Fin. 5. Nam voluptatis causa facere omnia oportere, cum, etiamsi nihil consequamur, tamen illud ipsum consilium ita faciendi, per se expetendum, et honestum et solum bonum sit, nemo dicit. Sic et ap. Plaut., ut cum scribit in Aulularia, Narravi amicis meis consilium meum de conditione hac. Qui autem *προαίρεσιν* interpretati sunt Intentionem, hunc Quintil. protulerunt locum, 10, 3. Namque illa ipsa, quæ delectant, necesse est avocent ab intentione operis destinati. Quia sequitur, Desinit intueri quod propositum fuerat. Ego exempla itidem aliquot significationis nominis *προαίρεσις* ex Aristot. proferam, deinde quid mihi de ejus interpretatione videatur, dicam. *Πᾶσα τέχνη*, inquit ille exordiens primum Ethic. lib., *καὶ πᾶσα μέθοδος, ὁμοίως δὲ πρᾶξίς τε καὶ προαίρεσις, ἀγαθοῦ τινὸς ἐφίεσθαι δοκεῖ.* Ubi *προαίρεσις* a quibusdam Propositum, a nonnullis Consilium redditur: sunt et qui Studium ac Institutum vertant. Et 3, 2. *Τῶν μὲν γὰρ ἑκουσίου καὶ παῖδες καὶ τὰ ἄλλα ζῶα κοινωνεῖ, προαιρέσεως δ' οὔ· καὶ τὰ ἐξαίφνης, ἑκούσια μὲν λέγομεν, κατὰ προαίρεσιν δ' οὔ.* Et aliquanto post, *Ἥκιστα γὰρ τὰ διὰ θυμὸν, κατὰ προαίρεσιν εἶναι δοκεῖ.* Idem 7. itidem negat bruta habere *προαίρεσιν*: *Οὐ γὰρ ἔχει προαίρεσιν οὐδὲ λογισμὸν, ἀλλ' ἐξέστηκε τῆς φύσεως, ὥσπερ οἱ μαινόμενοι τῶν ἀνθρώπων.* Et 10, 18. *Ζητεῖται δὲ πότερον κυριώτερον τῆς ἀρετῆς, ἡ προαίρεσις, ἢ αἱ πράξεις.* Idem 3, 3. et 6, 2. dicit *προαίρεσιν* esse *ὄρεξιν βουλευτικήν*. Et paulo post, eandem quæstionem persequens, subjungit, *Πράξεως μὲν οὖν ἀρχὴ, προαίρεσις, ὅθεν ἡ κίνησις, ἀλλ' οὐχ οὗ ἕνεκα· προαιρέσεως δὲ, ὄρεξις καὶ λόγος ὁ ἕνεκά τινος.* Quæ exempla ad cognoscendam hujus vocabuli signif. satis esse poterunt: nunc de interpretatione dicendum est. Primum igitur quod attinet ad v. Electio, qua veteres Aristot. interprr. reddiderunt *προαίρεσιν*, verbum *προαιρεῖσθαι* vertentes itidem Eligere, et *προαιρετὸς* Eligibilis, eam plane repudiandam esse judico, licet vir doctiss. P. Victor. ea nobis quoque abutendum esse censeat. Ideo autem repudio, quod *προαίρεσις* non sit Electio, i. e. non sit id, quod per electionem illi vett. interprr. intellexerunt, sed quod ex ipsa electione sequitur. Nam Electio, sicut et Delectus, est ipsa eligendi actio, ut ita loquar: at *προαίρεσις* tum demum animo nostro insidere potest cum jam hoc vel illud elegimus. Est enim *προαίρεσις* ejus, qui e pluribus rebus unam quandam tandem post deliberationem elegit et ceteris prætulit, i. e. *πρὸ ἑτέρων εἵλετο*, sicut Aristot. *προαιρετὸν* dictum esse tradit *ὡς ὂν πρὸ ἑτέρων αἱρετόν*. Quo respiciens in quodam Rhet. loco *προαιρεῖσθαι* et *προκρίνειν* posuisse existimatur. Ad ceteras autem interprr. quod attinet, nullas mihi magis placere fateor ap. Aristot., ubi stricte *προαιρέσεως* vocem accipit, quam vel Propositum, vel Consilium. Sed cum nonnulli ex illis, quibus vocem Consilium suæ interpretationi adhibere libuit, alterum illud v. Propositum rejiciant: ego contra sic mihi placere dico Consilium, ut multo magis placeat Propositum. Quinetiam addo, periphrastice quoque verti posse Propositam sententiam, ex eod. Cicer. Ceterum cur v. Propositum improbent, hanc afferunt rationem, quod cum Aristot. Ethic. 3. *τὴν προαίρεσιν* velit esse non finem, sed eorum quæ ad finem pertinent, Propositum contra vel finis sit, vel de fine dicatur, ut ap. Cic. Epist. 1. Neque mihi in omni vita tam erit res ulla proposita, quam ut quotidie vehementius te de me optime meritum esse lætere. Sic et alibi rem quampiam esse alicui propositam, eodem modo dicit. Et de Fin. 5. dicit habere Propositum quasi finem, ita scribens, Omnium naturam esse conservatricem sui, idque habere propositum quasi finem et extremum, se ut custodiat in quamoptimo sui generis statu. Hos illi et similes afferunt locos: quibus respondeo, alium esse usum nominis substantivi Propositum, ut cum dicor Manere in proposito, et A proposito deterreri non posse, i. e. Propositi tenax esse, ut Ovid. loquitur, qui etiam dixit Utile propositum. Cic. quoque Off. 1. Catonem semper in proposito permansisse, hac signif. dixit, quem alioqui Manere in sententia pro eodem fateor dicere, et quidem frequentius. Sed et Proposita sententia ei sonat i. q. Propositum; ut cum scribit pro Ligario, Quem de suscepta causa propositaque sententia, nulla vis, nullum periculum posset depellere. Quod si objiciant, Proposito etiam et Propositæ sententiæ aliquam finis signif. subesse, ideoque *προαίρεσιν* eo exprimi non posse, eadem certe ratione et v. Consilium rejiciemus. Nam cum dicitur a Cicer., quod etiam exemplum illi tanquam pro se faciens afferunt, Nonne eo consilio ex Italia profectus est ut prohiberet Syria Dolabellam? cum inquam ita loquitur Cicero, nemo neget eum declarare quid illa profectio propositum habuerit tanquam finem.

Æque igitur commode, meo judicio, vertemus ap. Aristot. Ethic. initio, *πᾶσα προαίρεσις*, Propositum omne, ac Consilium omne. Cur autem Propositum malim etiam quam Consilium, in causa est quod talis quædam vis sub præpos. Latina latere videatur in Propositum, nam de substantivo peculiariter hoc dico, qualem habere *πρὸ* in *προαίρεσις*, Aristot. docet, cum idem de *προαίρεσις* et *προαιροῦμαι* intelligendum sit quod de *προαιρετὸν* dicit. Aut enim valde fallor, aut Propositum dicitur quasi Antepositum, ut Pro in aliis quibusdam compositis ita accipi nemo ignorat. Sed poterimusne eadem voce in verbi quoque interpretatione uti, quemadmodum qui *προαίρεσιν* Consilium vertunt, *προαιρεῖσθαι* Consilium capere reddunt? Incommodius quidem *προαιρεῖσθαι* verbo Proponere reddi fateor, addito gerundio et pronomine dativi casus, quam *προαίρεσις* nomine Propositum; sed ita tamen, ut nec alteram interpr. incommoditate carere existimem. Exempli gratia, Aristot. docens *βούλησιν* esse finis, at *προαίρεσιν*, eorum quæ ad finem pertinent, vel quæ ad finem nos veluti ducunt, scribit, *Οἷον, ὑγιαίνειν βουλόμεθα, προαιρούμεθα δὲ δι' ὧν ὑγιανοῦμεν*, quod in postrema

illius operis interpr. sic vertitur, Bene valere volumus, consilium autem capimus eas res adhibere, quibus bene valeamus. Cui interpretationi objici posse videtur, nos *προαιρεῖσθαι* ea, quæ ad valetudinem conservandam spectant, i. e. *πρὸ ἑτέρων αἱρεῖσθαι*, convenienter ei, quod jam ceperimus, consilio; et ita *προαιρεῖσθαι* non esse Consilium de illis capere, sed potius Consilium de illis cepisse; consilium inquam de illis consectandis, s. amplectendis. Vel potius, Consectari ea, s. amplecti, certo consilio. Quæ cum ita sint, nihilo incommodius, imo vero paulo etiam commodius, ita verti posse existimo, Bene valere volumus, ea autem nobis consectanda proponimus, per quæ bene valeamus. Sed pro Consectanda, et in hujus loci et in similium interpretatione, alio uti vocabulo possumus, quod rei, de qua agitur, aptum esse videbitur. Quinetiam nomen Propositum accommodare nos posse ad verbi interpretationem existimo, si hoc aut simili quopiam modo reddamus, Ea certo proposito consectamur, vel ceteris anteferimus, quæ, etc. In illo item cap. 3. loco, Οἱ *γὰρ βασιλεῖς ἃ προέλοιντο ἀνήγγελλον τῷ δήμῳ*, non video quid obstet quominus vertamus, De proposito suo certiores eos faciebant. Itidem vero c. 2., ubi dicit, *τὸν ἐγκρατῆ* facere *προαιρούμενον*, puto participium *προαιρούμενον* verti posse per nomen, ut sit *προαιρούμενον πράττειν*, Cum certo proposito facere. Alio præterea modo nomen Propositum interpretationi verbi *προαιρεῖσθαι* adhibere possumus, ut si *ἀποτρέπεσθαι τὸν φιλοσοφεῖν προαιρούμενον* interpretemur, A philosophandi proposito aliquem avocare.

Quas tamen ego interpretationes, non ut quæ mihi plane satisfaciant, sed ut quæ minus ceteris displiceant, affero, quippe qui in his quoque quod reprehendi possit animadvertam. Miror certe fuisse, qui *προαίρεσις* interpretati sint Voluntas, ap. ipsum Aristot. stricte hanc vocem accipientem, et ita quidem ut manifestum discrimen inter *προαίρεσις* et *βούλησις* statuat. Illos igitur satis ipse refellit Aristot. Sed et judicium aliud esse quam *προαίρεσιν*, nec posse ita reddi, manifestissimum est. Nam *προαιρεῖσθαι* posterius est quam *προκρίνειν*, cum dicat Aristot. *Τὸ γὰρ ἐκ τῆς βουλῆς προκριθὲν, προαιρετόν ἐστι.* Loquor autem in tota hac disputatione, de *προαίρεσις*, quatenus stricte accipitur, cum latius interdum accipiatur, et tum eas etiam interpretationes, quæ supra fuerunt positæ, admittat. Sic cum Aristot. significationem *προαιρέσεως* arcte sumens, eam *ἀπὸ τοῦ ἑκουσίου* distinguat Ethic. 3, 2. vidimus contra *ἐκ προαιρέσεως* et *ἑκουσίως* confundi, latius significationem ejus extendendo. Quin et ipsemet Aristot. cum in fine ejusdem cap. dicat, Ἡ *γὰρ προαίρεσις μετὰ λόγου καὶ διανοίας*, itidemque 6, 1. scribat, *Διὸ οὔτ' ἄνευ νοῦ καὶ διανοίας, οὔτ' ἄνευ ἠθικῆς ἐστιν ἕξεως ἡ προαίρεσις*, in Rhet. tamen *ἀπὸ διανοίας* et *ἀπὸ προαιρέσεως* diversa facit, ita scribens l. 3. *Καὶ μὴ ὡς ἀπὸ διανοίας λέγειν, ὥσπερ οἱ νῦν, ἀλλ' ὡς ἀπὸ προαιρέσεως.* Sed nec *προαίρεσιν* sonare *πρόνοιαν* dicemus in illis Aristot. locis, quos protulimus, aut in similibus, quamvis *ἐκ προαιρέσεως* et *ἐκ προνοίας* eodem sensu alibi poni dixerimus, et tamen *προαίρεσιν* et *πρόνοιαν* de una eademque re dixisse illum comperio. Nam pro eo, quod 3, 2. dicit, Ἥκιστα *γὰρ τὰ διὰ θυμὸν, κατὰ προαίρεσιν εἶναι δοκεῖ*, scribit 5, 8. *Διὸ καλῶς τὰ ἐκ θυμοῦ οὐκ ἐκ προνοίας κρίνεται.* Sic etiam, cum *προαίρεσιν* neget esse finem, ut paulo ante docui, sed de iis dici velit, quæ ad finem pertinent, de eadem re tamen *σκοπὸν* et *προαίρεσιν* ap. eum habemus. Nam cum 6, 12. scripsisset, Ἡ *μὲν γὰρ ἀρετὴ τὸν σκοπὸν ποιεῖ ὀρθὸν, ἡ δὲ φρόνησις τὰ πρὸς τοῦτον*, idem repetens paulo post, ita locutus est, *Τὴν μὲν οὖν προαίρεσιν, ὀρθὴν ποιεῖ ἡ ἀρετή· τὸ δ' ὅσα ἐκείνης ἕνεκα πέφυκε πράττεσθαι, οὐκ ἔστι τῆς ἀρετῆς, ἀλλ' ἑτέρας δυνάμεως.* Quos ego locos profero, ut diversum hujus vocis usum ostendam, prout ejus signif. vel extenditur, vel contrahitur, unde nemini debere mirum videri dico, si interpretatio, quæ in uno loco repudiabitur, in altero admittatur, quamvis alioqui quæ utrique adhibebitur, eodem pertineat, et

A diversum duntaxat, ut ita loquar, respectum habeat.

[" *Προαίρεσις*, Valck. Hippol. p. 174. T. H. ad Lucian. 1, 217. 220. Bergler. ad Alciphr. 178. Dorv. ad Char. 306. Tyrwh. ad Aristot. 145. Wessel. ad Diod. S. 1. p. 6. 154. *Κατὰ προαίρεσιν*, Boissonad. in Philostr. 572." Schæf. Mss. " Demosth. 788. Ἃ *ἂν καταράσαιτο αὐτῷ, ταῦτ' ἐκ προαιρέσεως ποιεῖ. Προαίρεσιν* ad virtutem requiri, emend. Pyth. p. 3. et 11. *Κατὰ ἄγνοιαν* et *κατὰ προαίρεσιν* opponi, Raphel. 2. p. 30. Vir *τῇ πρ. σπουδαῖος*, ap. Athen. 363. *Τὴν πρ.*, Meam loquendi consuetudinem, Athen. 383. Quid *προαίρεσις*, Spanh. ad Julian. p. 28." Valck. Mss. Biel. Thes. Krebs. Decr. Rom. 174. 402. Ind. in Epictet. Lex. Polyb. " *Προαίρεσις*, Pre-election, i. e. Deliberate choice." Th. Taylor. Expl. of certain Terms, used by Aristotle and his Commentators. Glossæ:—*Προαιρέσει*· Sponte. *Προαιρέσεις*· Ingenia. *Προαίρεσις*· Voluntas, Propositum. *Τῇ ἰδίᾳ προαιρέσει*· Ultro, Sponte. *Κατὰ προαίρεσιν*· Prospere.]

B " *Προαίρεμα*, (*τὸ*,) Propositum, Institutum, quod " et *προαίρεσις*, Bud."

" *Προαιρετέον*, Præ alio capessendum eligendumque, Præferendum." [Lex. Xenoph. " Valck. ad Xenoph. Mem. 247." Schæf. Mss. " Aristid." Wakef. Mss. " Plato Tim. 3, 54." Scott. App. ad Thes.]

Προαιρετὸς, (*ἡ*, *ὸν*,) Spontis humanæ et arbitrarius, inquit Bud., citans ex Aristot. Metaph. 5. *Τῶν δὲ πρακτῶν ἐν τῷ πράττοντι ἡ προαίρεσις· τὸ αὐτὸ γὰρ τὸ πρακτὸν καὶ προαιρετόν.* Idem Aristot. Ethic. 3, 2. *Τὸ δ' ἑκούσιον, οὐ πᾶν προαιρετὸν, ἀλλ' ἄρα γε τὸ προβεβουλευμένον.* Et c. 3. *Βουλευτὸν δὲ καὶ προαιρετὸν, τὸ αὐτό· πλὴν ἀφωρισμένον ἤδη τὸ προαιρετόν· τὸ γὰρ ἐκ τῆς βουλῆς προκριθὲν, προαιρετόν ἐστι*, ubi *προαιρετὸν* vett. interprr. reddiderunt Eligibile: ex illis autem, qui illis posteriores fuerunt, alii verterunt Eligendum s. Deligendum, alii, Quod sub delectum cadit, alii, Id de quo consilium captum est: ego ut *προαίρεσις* commodius reddi existimo voce Proposi- C tum quam alia ulla, sic *προαιρετὸν* non dubitarim interpretari Id de quo est nostrum propositum, Vel, Id de quo amplectendo proposita est animo sententia, vel, Id ad quod certo proposito ferimur. Vel, Id quod ceteris posthabitis amplectendum nobis proponimus, sequendo etymon quod habetur, Ethic. 3, 2. *Ὑποσημαίνειν δ' ἔοικε καὶ τοὔνομα, ὡς ὂν πρὸ ἑτέρων αἱρετόν.* [Plato 11, 289. " Wakef. S. C. 4, 9." Schæf. Mss. Zonar. 1584.]

Προαιρετικὸς, (*ἡ*, *ὸν*,) Propositum habens ad aliquid propensum, Vel, Qui certo animi proposito cupidus est alicujus rei, s. ad rem aliquam fertur. Cum gen. ap. Aristot. Ethic. 5. Ὁ *γὰρ τῶν τοιούτων προαιρετικὸς καὶ πρακτικὸς, καὶ ὁ μὴ ἀκριβοδίκαιος ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἀλλ' ἐλαττωτικὸς, καίπερ ἔχων τὸν νόμον βοηθὸν, ἐπιεικής ἐστι.* Ubi *προαιρετικὸς* quidam olim barbare interpretati sunt Voluntativus. E novissimis autem interpretationibus quædam habent. Qui enim talibus eligendis atque agendis idoneus sit: aliæ, Qui consilium hujusmodi cepit, ut hæc sequatur, ad ea- D que ipsa agenda aptus est. Bud. autem Comm. 668., ubi dixit *προαιρετικὸς ἀνὴρ* esse Qui cupide et libenter et propense aliquid facit, hunc ipsum Aristot. locum in exemplum affert. Legitur ap. eund. Aristot. Pol. 2. *Προαιρετικὸς τοῦ πλεονεκτεῖν, ἢ χρημάτων, ἢ τιμῆς*, cui etiam loco convenire meam interpr. arbitror, quam primam posui. ‖ *Προαιρετικὸς* absolute positum, i. e. sine casu, ut *προαιρετικαὶ φύσεις*, Quæ libero arbitrio divinitus præditæ sunt, inquit Bud. A quo *προαιρετικὸς* exp. etiam *ὁ αὐτοκέλευστος*, Sponte faciens. Ab Eodem ap. Philon. de Mundo *προαιρετικαὶ ἐνέργειαι* exp. Actiones a proposito proprio manantes, quæ interpretatio ad meam illam accedit. In VV. LL. ex Aristot. citatur *προαιρετικὴ ἕξις*, pro Electivus habitus: et e Galeno *προαιρετικαὶ κινήσεις*, pro Voluntarii motus s. Arbitrarii.

Προαιρετικὰ ῥήματα, ap. Grammat. quæ *προαιρέσεως* signif. inclusam habent, accipiendo *προαίρεσιν* generaliter pro Voluntate vel hoc vel illo modo propensa, ut *θέλω*, *βούλομαι*, *ποθῶ*, atque adeo ipsum v.

προαιροῦμαι, a quo nomen hoc derivatum est.

[" *Προαιρετικὸς*, Casaub. Athen. 1, 44. *Προαιρετικὸν ῥῆμα*, Fischer. ad Weller. 3, 5, 9. Steph. Dial. 47." Schæf. Mss. Gloss. SS. Hes. 153. Eunap. 138. Hierocles 110. 124. HSt. Lex. Med. 540. 546. 560. Theoph. Nonn. 38. " Eust. in Il. A. p. 50, 4. 83, 24." Scott. App. ad Thes. Jambl. Adhort. p. 26.]

[* *Προαιρετικῶς*, Sponte, Volenti animo. " Clem. Alex." Wakef. Mss. Suid. Zonar. et Phav. v. *Εὐκαρδίως*.]

Ἀπροαίρετος, ὁ, ἡ, Involuntarius, ut quidam exponunt. Dicitur *ἀπροαίρετον*, quod non fit e certo proposito, et consulto. Aristot. Ethic. 5, 8. *Προελόμενοι μὲν ὅσα προβουλευσάμενοι, ἀπροαίρετα δὲ ὅσα ἀπροβούλευτα*, ubi quidam *ἀπροαίρετα* vertunt Quæ aguntur non capto consilio, sequendo illam *προαιρέσεως* et *προαιρετοῦ* interpr., de qua dictum est. In VV. LL. citatur e Diosc. 6, 32. *ἀπροαίρετος ἔκκρισις σπέρματος*, pro Invita seminis profusio, Sua sponte manans seminis fluxus. Sed contra dicendum fuit, Non sua sponte manans. [Gregor. Cor. 135. Ind. in Epictet. Marinus 17=50. cum Boissonadii nota. " Jambl. M. Anton. Max. Tyr. 5, 2." Wakef. Mss.]

Ἀπροαιρέτως, Involuntarie, Non sponte, Non consulto, Non de industria, Bud. [" Aristot. de Mor. 2, 4. Hippocr. Prænot. p. 37." Scott. App. ad Thes. " Hesych. Diog. L. 2, 88. M. Anton." Wakef. Mss. " Diog. L. in V. Aristippi 80. HSt." Seager. Mss. Oribas. 121. bis.]

[* *Ἀπροαιρεσία, ἡ*, Temeritas, Inconsiderantia. Hippocr. 2, 923=1283. Lobeck. ad Phrynich. Ecl.]

[* *Ἀπροαιρετικὸς*, Arrian. Epict. 2, 1." Kall. Mss.]

Αὐτοπροαίρετος, ὁ, ἡ, sicut et *αὐτοκέλευστος* et *ἐθελουργὸς* ap. Philon. de Mundo, Libero arbitrio agens, Bud. ET *Αὐτοπροαιρέτως*, Suo ipsius arbitratu, vel Sua sponte, Bud. [*Αὐτοπροαίρετος*, Suicer. Thes. Addend. 1616. Schæf. Soph. 2, 306. Glossæ: *Αὐτοπροαίρετος*· Ultroneus, Voluntarius. " Hierocles (114, 262.) Schol. Oppian. H. 1, 193. Hesych. *Αὐτοπροαιρέτως*, Simplic." Wakef. Mss.]

[* *Εὐπροαίρετος, ὁ, ἡ*, Promtus, Gl. Suicer. Thes. Clem. Alex. 856. Artemid. 2, 37. ubi v. Reiff. Vales. ad Excerpta 480. " Qui quod rectum et laudabile est, ad agendum sibi proponit. *Οὐ χρημάτων χρῄζει ὁ Θεὸς, ἀλλ' εἰλικρινοῦς καὶ εὐπροαιρέτου καρδίας*, Chrys. Hom. 108. T. 5. p. 703." Seager. Mss.]

[* *Ἀντιπροαιρέω*, UNDE * " *Ἀντιπροαίρεσις*, (*ἡ*,) Aristot. Eudem. 8, 2. et sæpius." Kall. Mss.]

[* *Ἀποπροαιρέω*, Promo, Sumo. Od. P. 456. *οὔτι μοὶ ἔτλης Σίτου ἀποπροελὼν δόμεναι.*]

Προσαιρέομαι, Allego, Insuper lego, s. Deligo. *Προσαιροῦμαι*, inquit Bud. Allego, i. e. Ad numerum antiquum addo, et mihi coopto. Plut. Camillo, *Ἵππαρχον αὑτῷ προσελόμενος Κορνήλιον.* *Προσαιρεῖσθαι* etiam dicitur, addit idem Bud., cum vir virum legit. Xenopho K. Π. 1. *Οὕτω δὴ δεξαμένου τοῦ Κύρου, οἱ βουλεύοντες γεραίτεροι αἱροῦνται αὐτὸν ἄρχοντα τῆς εἰς Μήδους στρατείας· ἔδοσαν δ' αὐτῷ διακοσίους τῶν ὁμοτίμων προσελέσθαι.* Ut autem in illo Plut. loco, quem affert Bud., habetur *αὑτῷ προσελόμενος*, sic et ap. Demosth. *κατὰ Νεαίρας* legimus *αὑτοῖς προσαιροῦνται*, ubi scribit, (1360.) *Κοινὸν δὲ αὑτοῖς προσαιροῦνται Διογείτονα.* Sed et in illo Xenoph. loco subaudire possumus itidem pronomen, ut non videatur distinguenda fuisse signif., quam habet *προσαιροῦμαι* ap. Plut., ab ea, quam habet ap. Xenoph. Puto tamen, ut aliquis dicitur *προσελέσθαι ἑαυτῷ τινὰ*, ita etiam dici posse *προσελέσθαι ἄλλῳ*, ut sit *προσαιροῦμαι ἐμαυτῷ τοῦτον*, vel *προσαιροῦμαί σοι τοῦτον.* Convenit porro cum illo Plut. loco hic ejusdem in Publicola, *Προσείλετο αὑτῷ συνάρχοντα*, Allegit sibi collegam. [" Ad Dionys. H. 2, 1129. Xenopho K. Π. 86." Schæf. Mss. Lex. Xenoph. Glossæ: *Προσαιρεῖται*· Asciscit. Ind. in Cass. Dion.]

Συναιρέω, Simul everto, Simul profligo, quasi *συναγαγὼν ἀφανίζω*, ut e quopiam Grammatico in VV. LL. habetur, quem, quicunque fuerit, ad hunc Thuc. locum, aut similem quempiam respexisse puto, 2. *Σῶμά τε αὔταρκες ὂν οὐδὲν διεφάνη πρὸς αὐτὸ ἰσχύος πέρι ἢ ἀσθενείας, ἀλλὰ πάντα ξυνῄρει, καὶ τὰ πάσῃ διαίτῃ θεραπευόμενα*, Sed omnia simul profligabat, vel, Sed omnia pariter conficiebat, etiam quæ omni victus ratione curabantur, ut ego in mea Ed. h. l. verti, totum a Valla pessime et intellectum et Latine redditum. Sic usus est et passiva voce, 8. p. 271. *Τὰ τῶν Ἀθηναίων ταχὺ συναιρεθήσεσθαι*, Simul universa eversum iri. Nisi quis otiosam esse hic velit præpositionem.

Συναιρέω, Contraho in unum. Item, Simul complector, quasi contrahendo. Od. Υ. 95. *Χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώεα τοῖσιν ἔνευδεν*, ubi Eust. exp. *συνάξας* et *συνειλήσας*, Cum contraxisset et convolvisset. Qui tamen Lat. interpr. sunt, reddiderunt Corripiens, Idem Eust. affert et hunc versum ex Il. Π. 740. *Ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχεν Ὀστέον*, ubi *σύνελεν* itidem positum esse ait pro *συνήγαγεν.* Quod ita videtur intellexisse, ut Hom. dicat supercilia coiisse, utpote disrupto osse quod interstitium constituebat. Brevium tamen Scholiorum auctor exp. *συνέτριψε*, quem vulgo sequuntur exponentes Confregit. Utrobique autem Eust. admonet hinc esse dicta a Grammaticis *τὰ συνῃρημένα*, et *συναίρεσις.* In illo certe Hom. loco, sequendo Eust. expositionem, *σύνελεν* esse crediderim interpretandum Commisit, ut cum dicit Celsus oras alicujus plagæ committere suturis. Huc referendum *συναιρεῖν* de sermone dictum, ut Thuc. *Πολλὰ ἄν τις ἔχων εἰπεῖν, ξυνελὼν μάλιστα ἂν δηλώσειεν*, Contrahens in pauca, Complexus paucis. Idem 3. *Ἓν δὲ ξυνελὼν λέγω, πειθόμενοι μὲν ἐμοὶ κ. τ. λ.* ubi sunt qui *ἓν* cum *ξυνελὼν* jungunt, sed male, ut ex aliis locis apparet. Sic 6. *Ξυνελόντες τε λέγομεν οἱ Συρακούσιοι.* Gregor. *Συνελὼν δὲ φαίην ἂν οὐκ ἀπεικότως.* Quod et per accus. et per dat. etiam dicitur. Gregor. in Jul. 1. *Καὶ συνελόντα φάναι, τίνι τοιούτων κ. τ. λ.* Sic *συνελόντι δὲ εἰπεῖν*, et *συνελόντι δὲ φάναι.* Interdum autem additur *ὡς*, ut ap. Xenoph. *Ὡς δὲ συνελόντι εἰπεῖν.* Nonnunquam vero brevitatis gratia omittitur infin., ut ap. Isæum, *Συνελόντι δὲ, πολὺ τὸ διαφέρον κατὰ γένος κ. τ. λ.* Interdum et nomin. per se ponitur, ut ap. Gregor. *Συνελὼν ὅσον συνδέχεται*, Breviter colligens, Dicens quam brevissime fieri potest, ut Bud. interpr. Pro eodem dicitur *ἑνὶ δὲ λόγῳ εἰπεῖν*, vel potius *ἑνὶ δὲ λόγῳ*, sine verbo. Latini dicunt, Ut uno verbo absolvam, Ut semel dicam, vel Ut semel omnia dicam, Ut semel finiam, Ut paucis complectar.

Συναιροῦμαι, Sto suspensus, Pendeo animi, Contrahor. Ita in VV. LL., ubi e Phalar. affertur, *Συναιρούμενος ἠσθέσθη θανάτου προθεσμίᾳ*, ubi *ἠσθέσθη* suspectum est, et e Plut. in Numa, *Συναιρούμενοι τῷ μέλλοντι.* Crediderim autem esse potius exponendum hic *συναιρεῖσθαι* verbo Contrahi, sed metaphorice sumto, ut cum Cicero dicit Contrahi incommodis amici. ‖ *Συναιρεῖσθαι* autem quid sit Grammaticis, vide *Συναίρεσις.*

Συναιρεῖσθαι, alia etiam signif. ponitur ab Aristot. Rhet. 1. *Ὁ δ' ἐκκλησιαστὴς καὶ δικαστὴς ἤδη περὶ παρόντων καὶ ἀφωρισμένων κρίνουσι, πρὸς οὓς καὶ τὸ φιλεῖν ἤδη καὶ τὸ μισεῖν καὶ τὸ ἴδιον συμφέρον συνῄρηται πολλάκις*, ubi Victor. *συνῄρηται* interpr. Simul aptum connexumque est, ut *πρὸς οὓς*, sit *σὺν τῇ κρίσει ὤν*, quam expositionem verbi *συναιρεῖσθαι*, et ut novam et ut violentam, suspectam habeo; lectoremque moneo, ut consideret annon, quemadmodum *συναιρῶ* respondet interdum Latino Contraho, sumto in propria signif., sic et *συναιρεῖσθαι* hic respondere illi metaphoricam signif. habenti possit, i. e. sicut Contrahi amicitia et odium dicitur, ita hic *τὸ φιλεῖν καὶ τὸ μισεῖν συνῄρηται* dictum sit, ut sit *κρίνουσι πρὸς ἐκείνους πρὸς οὓς καὶ τὸ φιλεῖν*, Apud illos, quibuscum vel amicitia contracta est vel odium. Sed quod sequitur, *καὶ τὸ ἴδιον συμφέρον*, non æque commodam interpretationem admittere fateor, nisi et hic *συνῄρηται τὸ συμφέρον* dici quis putet, ut a Latinis interdum Contrahere damnum. Alioqui et hoc ipsum v. *συνῄρηται* non immerito fortasse alicui suspectum fuerit.

[" *Συναιρέω*, Heyn. Hom. 7, 261. Phalar. 284. ad Charit. 567. Diod. S. 2, 444. Wakef. Trach. 884. Diod.

S. 2, 251. D. R. ad Longin. 265. Ὡς συνελόντι εἰπεῖν, Fac. ad Paus. 1, 412. Συνελὼν λέγε, Mœris 62. Συνελόντι εἰπεῖν, Valck. Phœn. p. 706. Plut. Mor. 1. p. 16. 31. Συνελὼν ἐν βραχεῖ, Phalar. 350. Ἵνα δὲ συνελὼν εἴπω, Dionys. H. 5, 169. Συνέλωμεν, Dionys. H. 5, 400. Συναιρεῖν πόλιν, Plutarch. 3, 107. Cor.: πόλεμον, 3, 105. 4, 136.: Intelligere, 3, 117.: τὸ μεταξὺ διάστημα, 3, 104. 150. 237. cf. 4, 13. Schneider. ad Epicur. 107. Συναιρέω, Grammat. Stephan. Dial. 18. Fischer. ad Weller. 1, 121. Stephan. 1, 1, 62." Schæf. Mss. "Acquiro, Thuc. 2, 47. Conjungo, Plut. 3, 20. "Paucis dico ap. Athen. 611. Soph. Trach. 899. ξυνεῖλε pro ἀνεῖλε, Interfecit." Valck. Mss. Lex. Xenoph. Lex. Polyb.]

[* Συνῃρημένως, Contracte, Per contractionem. Eust. 46, 10. Ammon. 63.]

[* Συναίρεμα, τὸ, Contractio, vox Grammat. Eust. in Od. A. p. 21. p. 1447, 52. " * Συναίρημα, Conversatio, Hesych." Wakef. Mss.]

Συναίρεσις, (ἡ,) Contractio, Complexio. E Greg. Naz. citatur συναίρεσις εἰς ἀριθμὸν, pro Complexus numeri. || Συναίρεσις, ap. Gr. Grammat. Figuræ nomen, cum duæ vocales in diphthongum contrahuntur, ut cum ex ἀληθέϊ fit ἀληθεῖ, e Δημοσθένεϊ fit Δημοσθένει: sic e πλόος fit πλοῦς. Συναίρεσις, inquit Eust., δι' ἧς αἱ λέξεις ἐκ πλατυτέρων καὶ ἀναπεπταμένων συνάγονται εἰς βραχύτερον. Quintil. 1, 5. in Europaï διαίρεσιν esse dicit, quæ contrarium vitium sit ei, quod συναίρεσις et συναλοιφὴ vocetur, ut Phæthon, hoc in versu, Cum te flagranti dejectum fulmine Phæthon. Ab iisdem Grammat. Gr. συναιρεῖσθαι dicitur vox, in qua fit hujusmodi συναίρεσις. Animadvertendum est autem συναίρεσιν pro Contractione opponi τῇ διαιρέσει, ut συναιρῶ pro Contraho, opponitur τῷ διαιρῶ: ita quidem ut præpositiones in his res contrarias declarent. [Gregor. Cor. 605. 678. 679.: quo compendio scribatur, 837.: συναίρεσις et * συναίρετος conf., 837. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. 11. 76. "Συναίρεσις frugum, ap. Athen. 489. alias συγκομιδὴ, Casaub." Valck. Mss. "Stephan. Dial. 17. 59. 62." Schæf. Mss. "Longin. 10." Wakef. Mss.] HINC Ἀσυναιρέτως, q. d. Incontracte, pro Absque contractione, Eust. 16. [* "Ἀσυναίρετος, Eust. 50, 36." Seager. Mss. Etym. M. 269.]

[* Συναιρέτης, Adjutor, pro quo Lex. Hederic. exhibet perperam * συναίρετος. Cf. Schneider. Lex.]

[* Προσσυναιρέομαι. Draco 157. Διαίρεσις μὲν οὖν ἐστὶν ἡ τοῦ * προσυνῃρημένου ἀνάπτυξις, οἷον παῖς πάϊς, Πηλεῖ Πηλέϊ. Pro edito προσυν. Spitzner. Obss. in Quint. Smyrn. 257. tacite correxit προσσυν.]

[* Ὑπεραιρέω. "In Mechan. vett. 69. Συνθεὶς καὶ συναιρήσας erratum est pro * συναιωρήσας, unde mihi in mentem venit Blancardi error, qui Arrian. Tact. p. 33. ὑπεραιρήσας pro ὑπερεωρήσας scr. putabat." Lobeck. ad Phrynichi Ecl.]

Ὑφαιρέω, Subtraho, ὑφέλκω, ut Il. B. (154.) ὑπὸ δ' ᾕρεον ἕρματα νηῶν. Apud Thuc. pro Subduco, 3. Καὶ Ἀθηναίους ῥᾷον καθαιρήσετε, ὑφαιροῦντες αὐτῶν τοὺς ξυμμάχους. Et ὑφαιροῦμαι pro eodem, ut ap. Plut. Camillo, Τὰς μὲν ἄλλας ὑφελέσθαι τὰ ἐγχειρίδια τῶν πολεμίων, hic ὑφελέσθαι exp. Subduxisse. Sic ap. Eund. Themistocle, Ὑφῃρημένος τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύσας. || Item Subripio, Suffuror, ap. posteros Homeri, ut Eust. annotat p. 194.; sed tamen et ap. ipsum Hom. ὑφαιρούμενοι ait significare posse ὑποκλέπτοντες, Il. Π. 353. ubi de lupis dicitur, ὑπ' ἐκ μήλων αἱρεύμενοι. Altera autem expositio est, τὰ ἐξαίρετα διαρπάζοντες, videlicet ἐκ φυσικῆς διαγνώσεως. Sed hæc alteri affinis est. Aristoph. Vesp. (556.) Οἴκτειρόν μ', ὦ πάτερ, αἰτοῦμαί σ', εἰ κ' αὐτὸς πώποθ' ὑφεῖλου. Apud Eund. ὑφελοίατο pro ὑφέλοιντο, Nub. (1199.) Aristot. de Anim. 9. Ὑφαιρεῖται τοῦ κόρακος ὁ ἰκτῖνος ὅ, τι ἂν ἔχῃ, Suffuratur corvo, vel, Eripit corvo, Aufert corvo. ["Simmias Ovo, Brunck. Aristoph. 1, 127. T. H. ad Plutum p. 228. Longus 131. Vill. Fac. ad Pausan, 3, 220. Heyn. Hom. 4, 632. 5, 160. 429. Toup. Opusc. 1, 575. Valck. ad Xenoph. Mem. 240. Valck. ad Phalar. p. xiv.: Lennep. 79. Valck. et Wessel. ad Herod. 580. 229. ad Lucian. 1, 221. Act. et med., Brunck. Plut. 1140.: Aristoph. 1, 287. 2, 50. 3, 76." Schæf. Mss. Biel. Thes. Lex. Polyb. "Ὑφαιροῦμαι, Supputo, Theoph. ad Autol. 3, 19. p. 344." Routh. Mss. "Thuc. 32. Τῆς πρότερον ὑποψίας ὑφελεῖν μᾶλλον. Æsch. 25. Ὡς εὖ τὸ πρᾶγμ' ὑφείλετο τῶν δικαστῶν." Valck. Mss. "Ἀπὸ δὲ εἰσπραττομένων ὑφαιροῦνται, Demosth. κ. Ἀνδροτ. 381. Ed. Hervag. Bas. 8." Seager. Mss. "Celo, Eurip. El. 272." Wakef. Mss. Glossæ: — Ὑφαιρεῖ· Demit. Ὑφελε· Deme. Ὑφαιροῦμαι· Demo, Detraho, Aufero, Intercipio, Sublego. Ὑφαιρεῖται· Intercipit, Subripit. Ὑφαιρεθέντων· Deductis.]

Ὑφαίρεσις, (ἡ,) Subtractio, Subductio. Item, Deminutio, Privatio, Hesych. [Lex. Polyb. "Fischer. ad Weller. 1, 168. Heyn. Hom. 8, 502." Schæf. Mss. Glossæ: Ὑφαίρεσις· Detractio, Demtio.]

Ὑφαιρέτρια, ἡ, Obstetrix, μαῖα, Hes., ut sit Quæ fœtum subtrahit ex utero, aut subducit.

Ὑφειλήτης, secundum quosdam vet. Gramm., ab ὑφελεῖν, deinde ablato υ e principio, et ε e diphthongo, φιλήτης, Eust. 194. Vide Φιλήτης in φηλῶ. [Vide nostra in Lex. Voc. peregr.]

[* Ἀνθυφαιρέω, Eximo. Cass. Dio 551. Καὶ δηλονότι ἀνθυφῃρέθη αὖθις. Biel. Thes.]

Ἀνθυφαίρεσις, (ἡ,) Subtractio mutua, qua nimirum vicissim alicui aliquid subducimus s. surripimus. Greg. Τίς ἡ τούτων πρόσληψίς τε καὶ ἀνθυφαίρεσις; de die et nocte loquens. Ubi B. quoque ἀνθυφαίρεσιν esse dicit cum quid vicissim subducitur et aufertur. [Biel. Thes. Suid. Hesych.]

[* "Ἐξυφαιρέω, Titus Bostrens. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 11. (Μὴ μέρη τῶν Εὐαγγελίων ἐξυφελεῖν.)" Kall. Mss. Glossæ: Ἐξυφαιρεῖται· Excipitur.]

[* "Παρυφαιρέομαι, Andr. Cret. 24." Kall. Mss.]

[* Προυφαιρέω, Ante subtraho s. aufero, Præripio. Æschin. 241.]

ΑΙΡΩ, f. ἀρῶ, p. ἦρκα, ex ἀείρω, ut opinor factum, de quo infra, Tollo, i. e. Attollo, Sursum tollo, Eveho, Subveho, ὑψῶ, Thuc. Schol. Il. P. (724.) ὡς εἴδοντο νέκυν αἴροντας Ἀχαιούς. Festus ab αἴρειν, Tollere, dictas Lat. Ærumnas putat. Apud Aristoph. autem Eccl. (264.) χεῖρας αἴρειν exp. Manus attollere, vel potius Porrigere, quod Cic. pro Flacco, Manus porrexerunt dixerit pro χεῖρας ἀνέτειναν, ibi autem Aristoph. χεῖρας αἴρειν pro χεῖρας ἀνατείνειν usurparit. At vero ἐπαίρειν χεῖρα, et δάκτυλον αἴρειν, quidam volunt esse Manum dare, quasi victum se fatendo. || Αἴρω, Augeo, Amplifico. Demosth. c. Mid. (537.) Πρᾶγμα ἐγὼ νῦν αἴρω καὶ φοβερὸν ποιῶ. At Plut. addit ἐπὶ μεῖζον, dicens in Gaio, Ἐπὶ μεῖζον αἴρων τὸ πρᾶγμα. Nonnunquam vero additur dat. λόγῳ, pro Amplificare oratione, Exaggerare dicendo. Hic autem dat. subauditur in illis Demosth. et Plut. ll. || Αἴρειν, Capere, Sumere. Soph. Antig. μύδρους αἴρειν χερὶ, Sumere in manum. Sed Tollere in manus dicitur etiam, ni fallor. Aristoph. Ran. αἶρε πλῆκτρον, Cape plectrum. Nisi quis mavult, Attolle. Sic et in metaphoricis locutionibus, ut αἴρειν θάρσος, ap. Eurip., Sumere fiduciam, Sumere animos, vel Tollere animos, ut Lat. loquuntur. Sumere superbiam dixit Horat. Contra vero αἴρειν δειλίαν, ap. Soph. Ajace, q. d. Sumere timiditatem. Melius, Concipere timiditatem. Quidam exp. Metum in se admittere. Sic ὄγκον αἴρειν ibid., Fastum concipere, vel Fastum attollere. At Αἴρειν λείαν, verterem Prædam reportare: alii tamem Prædam obtinere, reddiderunt. Vide Αἴρομαι. || Αἴρειν in proxime præcedente phrasi exposui Reportare, significat vero et generaliter Afferre, ut Aristoph. Pac. 1. Αἶρ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ. Alicubi etiam redditur Admovere, προσφέρειν.

Αἴρω, ut Lat. Tollo, pro Erigo et pro Aufero, De medio tollo, inquit Bud. Ut autem exp. aliquando Admovere, cui tamen expositioni non facile subscribo, sic interdum Removere, ut αἴρειν τράπεζαν, Removere mensam. Vertitur etiam Everto, ut ap. Joannem, Αἰροῦσι τὸν τόπον καὶ τὸ ἔθνος. Sunt tamen et qui hic ἀροῦσι interpr. Corripient; sed ego malim aut Evertent, aut De medio tollent, licet magis conveniat hæc interpretatio huic verbo, cum de homine usurpatur,

ut Luc. 23. Αἶρε τοῦτον, ἀπόλυσον δὲ ἡμῖν τὸν Βαραββᾶν.

Αἴρω, Moveo, i. Solvo, Proficiscor, Abeo, ut ait Bud. Sciendum est autem in hac signif. interdum absolute poni, nonnunquam cum dat. ναυσὶ, aliquando cum præpos. ἐκ aut ἀπὸ, juncta genitivo. Thuc., Καὶ οἱ μὲν ἄραντες τῇ παρασκευῇ ταύτῃ περιέπλεον. Plut. Themistocle, Αἴρειν βουλόμενος καὶ πλεῖν ἐπὶ τὸν Ἰσθμόν. Thuc. Ἄραντες ἐκ τῶν Ἀχαρνῶν. Sic Synes. Ἄραντες ἐκ Φυκοῦντος. Dicitur vero et αἴρειν τὴν ναῦν, ut Lat. Solvere navem, et ἀπὸ τῆς γῆς aliquando additur, ut ap. Thuc. ‖ Item αἴρειν, pro Castra movere, item de quavis profectione terrestri. Plut. Ἅμα τῷ πυθέσθαι τὴν ἀπόστασιν, ἄρας ἐχώρει. Idem in Publicola, Ἄραντες μεγάλῳ στρατῷ. Thuc. Ἄρας ἐπορεύετο ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν. Bud. tamen ponit duntaxat Movere, generaliter.

Αἴρομαι, f. ἀροῦμαι, p. ἦρμαι, in activa signif. Tollo, Erigo, ut αἴρεσθαι τὰ ἱστία, pro Erigere vela, Plutarcho. ‖ Item, ut αἴρω, Porto, Gesto, vel potius Gestandum tollo, inquit Bud., h. e. ἀνατίθεμαι, ἐπιφορτίζομαι. Plut. Antonio, Τὴν δὲ δευτέραν ἤδη μεμετρημένοις φορὰν μέλλουσιν αἴρεσθαι, de frumento loquens, quod portare humeris cogebantur. Hactenus Bud. pro quo videtur facere hic locus Aristoph. (Ran. 32.), ἀράμενος φέρε, Fer s. Porta, cum sustuleris in humeros, vel, Sublatum in humeros fer. Existimo enim subaudienda hæc duo vv. ἐπ' ὤμων, quæ adduntur nonnunquam, ut ap. Demosth. ἀράμενοι ἐπὶ τῶν ὤμων. Qui tamen et ipse ἀράμενον simpliciter dicit, ut ad Phil. Epist. Μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὑτὸν ἀράμενον. Possit vero alicui videri non satis generale illud ἐπ' ὤμων, quod onera gestentur etiam alia corporis parte, ut capite: subaudiat igitur siquis velit ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, aut tale quid. Utplurimum certe committuntur humeris onera. Unde et Horat. scripsit, quid ferre recusent, Quid valeant humeri. Propert. tamen dixit, capiti committere pondus. ‖ Nonnunquam tamen αἴρεσθαι nihil aliud est quam φέρειν, ut ap. Aristoph. Ran. Οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι, Quos ferre non possint, Quos non tulerint s. portarint vel centum Ægyptii. Sic ap. Eurip. Or. (3.) Ἣν οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις, Cic. interpr., Quod non natura humana patiendo ferat.

Αἴρομαι, Sumo, Capio, Capesso. Πόνον αἴρεσθαι, Laborem sumere, quod et Laborem suscipere, exponitur. Δίκας αἴρεσθαι, Pœnas sumere. Soph. Ajace, Δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα, Pœnas de interfectoribus sumerem. Apud Eund. ibid. in ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι, videtur ἀρέσθαι reddi debere verbo Capessere, ut cum dicitur Lat. Fugam capessere, quod ad verbum est ap. Eurip. Rhes. φυγὴν αἴρεσθαι.

Αἴρομαι, inquit Bud., τὸ φέρομαι et λαμβάνω, Fero, h. e. Reporto præmium vel lucrum, ut αἴρομαι κλέος, αἴρομαι νίκην. Hactenus Bud. exempla non afferens. Nec putandum est αἴρεσθαι per se significare Reportare præmium vel lucrum; sed prout huic vel illi nomini jungitur. Sicut nec Reportare laudem s. gloriam, significat per se, sed cum accus. δόξαν, aut ἔπαινον in oratione soluta, in carmine autem cum accus. suo κλέος, vel κῦδος, vel αἶνον, ut ἄροιτο κλέος, Gloriam reportet, ap. Hom. Fl ap. Hesiod. (Sc. 107.) ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηαι. Rursus ap. Hom. Il. Γ. (373.) ἄσπετον ἤρατο κῦδος. Sic Od. Ξ. (297.) ὡς—ἄσπετον αἶνον ἄροιτο. Eodem modo Apoll. R. 2, (1096.) ἵν' ἄσπετον ὄλβον ἄροιντο. Sic ἀράμενοι νίκην ap. Plut. Themistocle, Qui reportarunt victoriam. Denique Reportare lucrum, esset itidem αἴρεσθαι κέρδος, Reportare mercedem, αἴρεσθαι μισθόν: non autem αἴρεσθαι per se. Aut saltem dicendum est αἴρεσθαι sonare Reportare pro præmio vel lucro, i. e. Reportare aliquid vice præmii s. lucri, ut qui gloriam e bello reportat, præmii loco gloriam reportare merito dicitur. Habetur autem Il. M. (435.) hæc phrasis μισθὸν αἴρεσθαι, ubi dicitur, ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται. Dicitur vero pro eodem μισθὸν ἄρνυσθαι, et uno verbo μισθαρνεῖν. ‖ Sciendum est vero et in malam partem accipi αἴρεσθαι, ut κακὰν φάτιν ἄρῃ, ap. Soph. Ajace, pro Reportes malum rumorem vel sinistrum rumorem, aut potius infamiam. Quidam autem vir alioqui doctissimus reddidit, Infamiam suscipiat, putans hic ἄρῃ esse tert. pers. a v. activa αἴρειν, significante Suscipere in hoc loquendi genere. Sed ἄρῃ sit necesse est ab αἴρομαι, et malim hic ἄρῃ κακὰν φάτιν vertere Infamiam reportes, quam Infamiam suscipias. Usurpant vero Latini interdum etiam Auferre pro Reportare. ‖ Sunt porro qui αἴρεσθαι κλέος ap. Homerum alio in loco velint sonare, Parere gloriam alii, et afferre, hoc videlicet in loco, (Od. A. 240.) ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω. Sed potest αἴρεσθαι κλέος hic quoque significare Reportare gloriam, ut παιδὶ dativus sit, qui vocatur acquisitionis a Grammaticis. Potest etiam hæc verbi αἴρομαι signif. in nonnullis phrasibus aliter reddi quam per v. Reporto aut Aufero. Nam νίκην αἴρεσθαι, poterit, qui malet, vertere Obtinere victoriam, Potiri victoria, non solum Reportare victoriam, sed ita tamen, ut intelligat, quamvis in lingua Lat. eadem hæc significent, tamen Reportare victoriam, propriam verbi αἴρεσθαι vim melius exprimere. Sciendum est autem dici pro eodem ἀναιρεῖσθαι νίκην.

Αἴρομαι, etiam Suscipio, i. Incepto, Aggredior, ut inquit Bud. duo proferens exempla, in quorum tamen altero duntaxat, αἴρεσθαι, Inceptare et aggredi, verti posse videtur. Nam in loco Demosth., ἄρασθαι πόλεμον, Suscipere bellum, Inceptare bellum aut aggredi, possumus interpretari; at in loco Antiphontis, κίνδυνον ἄρασθαι, Suscipere periculum, reddi queat: non item, Inceptare periculum aut aggredi. Sed et Adire aut Subire periculum dicitur potius, ut Laborem suscipere. Licet Cicero alicubi, ut fit nonnunquam, idem verbum utrique horum nominum accommodarit. Quinetiam ἄρασθαι πόλεμον vertere malim Inferre bellum quam Suscipere bellum, si spectanda sit verbi Græci proprietas, ac tum præsertim cum additur præpos. πρὸς cum accus., ut ap. Demosth. ἄρασθαι πρὸς Ἀργείους πόλεμον, Bellum Argivis inferre, Thuc. 1. Πῶς χρὴ πρὸς τούτους ῥᾳδίως πόλεμον ἄρασθαι, His bellum inferre. Nec tamen magnopere improbo Adversus hos bellum suscipere. At vero ἄρασθαι πόνον non dubium est quin verti debeat Laborem suscipere, ut ap. Philostr. ἤραντο τὸν ἀγῶνα, Certamen susceperunt. Sic ap. Plat. Pol. 2. Οὐ φαῦλον πρᾶγμα ἠράμεθα, Haud rem parvi momenti suscepimus, vel aggressi sumus. Sciendum est autem pro eodem dici κίνδυνον αἴρεσθαι aut πόλεμον, et κίνδυνον s. πόλεμον ἀναιρεῖσθαι.

Αἴρομαι, passivam habens signif., Tollor, Attollor, Evehor. Item Erigor. Sic Erotian. ap. Hippocr. αἴρεται exp. ἐπαίρεται. Lucian. Somnio, Ἀρθεὶς δ' εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπουν, ubi notandum est εἰς ὕψος additum, cum ἀρθεὶς per se significare posset Alte sublatus, vel in altum. ‖ Item metaphorice ponitur αἴρομαι ut activum αἴρειν, in hac ipsa signif. Demosth. Ol. 2. Διὰ τούτων ἤρθη μέγας, ad verbum, Per hæc sublatus est magnus, vel Evectus est magnus, i. e. Evectus est ad magnitudinem h. e. magnam potentiam; ita enim expono μέγας. Alii, ἤρθη μέγας, Evasit magnus, reddunt: vim verbi αἴρομαι non exprimentes. ‖ Usurpatur μεταφορικῶς etiam aliter hoc verbum, ut cum dicitur ἀρθεὶς ταῖς ἐλπίσι. Interdum et αἴρεσθαι per se ponitur, ut ap. Plut. Fabio, Ὁ δὲ δῆμος ἦρτο, καὶ μετὰ χαρᾶς εἰς ἀγορὰν συνέτρεχε, Populus autem erectus erat, et cum gaudio in forum concurrebat. Intellige autem, Erectus animo, vel, Erecto erat animo, ut etiam contra a Latinis eadem metaphora dicitur Demitti animus in contraria signif. Plut. autem, quod hic αἴρεσθαι, alibi μετέωρον εἶναι dicit, ni me fallit memoria, eodem metaphoræ genere, et ἀναλόγως quoque ταπεινὸν εἶναι pro Animum demittere. ‖ Αἴρεσθαι etiam Tolli, i. e. Auferri, unde ἀρθεῖσα τράπεζα, Sublata mensa, vel remota, ut Virg. loquitur. ‖ Αἰρομένου ἡλίου Gaza ap. Aristot. vertit Sole abeunte. Fortasse autem dicitur αἴρεσθαι, quasi Auferri a conspectu nostro. ‖ Αἴρεσθαι sunt qui velint accipi et pro Commoveri, citantes hunc ex Eurip. Rheso locum, κἂν μὲν αἴρωνται φυγῇ. Sed minime dubium est quin mendose ibi legatur in vulg. Edd. φυγῇ pro φυγὴν, ut ibidem dixerat, αἴρεσθαι φυγὴν Μέλλουσι, quo loco αἴρεσθαι signif. activam habet,

pro Fugam capessere, ut antea interpretatus sum, A potius quam Suscipere fugam, [54. et 126.]

" Ἀρέσθαι, Adipisci, Consequi, ab αἴρομαι. Il. H. " (203.) Δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι." " Ἄρηαι, pro ἄρῃ, ab αἴρομαι. Hesiod. (Sc. 107.) " ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηαι, Ut bonam famam reportes, " vel consequaris."

[" Αἴρω, Markl. Suppl. 89.: Musgr. 306.: Markl. 456. 610.: Musgr. 608. 772. ad Charit. 660. 691. 784. Dawes. Misc. 358. Musgr. Iph. A. 919.: Markl. ibid.: it. p. 241. Musgr. Electr. 942. Wakef. Phil. 707. Abresch. Æsch. 2, 18. 115. Musgr. Iph. T. 1201. Barnes. Rhes. 126. Musgr. ibid. not. ad 451. Musgr. Troad. 1148. 1298. Herc. 1009. El. 475. Wakef. Alc. 619. Trach. 80. Phil. 1331. Eumen. 850. Porson. Med. p. 65. Boissonad. in Philostr. 430. 575. Heyn. Hom. 7, 178. Jacobs. Anim. 186. 298. Coray Theophr. 173. Huschk. Anal. 148. 306. Jacobs. Anth. 8, 199. Aristocles, Jacobs. Anth. 10, 26. 164. Brunck. Antig. 907. ubi et de formis ἠρόμην, ἠράμην. Δειλίαν, ὄγκον, Sumere, Concipere, B Brunck. Ajac. 75.: κακὴν φάτιν, 193. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀναιρέω, Bibl. Cr. 3, 2, 75. Valck. Phœn. p. 528. Clark. ad Il. A. 82. Toup. Opusc. 1, 550. 2, 217. 237. Emend. 2, 247. Jacobs. Exerc. 1, 59. Valck. Hippol. p. 184. Diatr. 105. 212. Wyttenb. ad Plut. 1, 628. Wessel. ad Diod. S. 1, 75. Porson. ad Hec. 69. ad Herod. 740. Capio, Toup. Opusc. 1, 476. Tollo e medio, Pierson. Veris. p. 4. Valck. Diatr. 226. Dionys. H. 2, 641. 1072. 1092. Ἄρας, Provectus, Berglei. ad Alciphr. p. 6. Αἴρεσθαι τὰ ὅπλα, ad Xenoph. Eph. 208. Αἴρομαι κλέος, Wessel. Probab. 81.: τέρψιν, Jacobs. Anth. 1, 1. p. 33. De optat. aor. 1. 2., Brunck. ad Gnom. Poët. 313. Αἴρω nunc Fero, nunc Aufero significat: Villois. ad Long. p. 15. Albert. Peric. Cr. 58. Toup. Opusc. 1, 476. Αἴρεσθαι πόλεμον, ad Xenoph. Mem. 4, 4, 14. Lennep. ad Phalar. 170. Αἴρομαι, ἀροῦμαι, ἀρέομαι, Dawes. Misc. 56. Αἴρεσθαι νεῖκος, Muncker. ad Anton. Lib. 62.: Verh. 209. Αἴρομαι τιμὴν, Valck. Hippol. p. 178. 211. ad Od. Ξ. 297. 370. ad Anton. C Lib. 118. Αἴρεσθαι, sich erhiben, ad Mœrim 81. Αἴρω, i. q. φέρω, Valck. Adoniaz. p. 326. Ruhnk. Ep. Cr. 170. Toup. Opusc. 2, 194. Αἴρω ὑψηλὸν, Laudibus effero, Markl. Suppl. 553. Plutarch. V. Demosth. 12.: et V. Cicer. 23. Tom. 6. p. 356. Hutt. Αἴρω ψῆφον, Abresch. Æsch. 2, 102.: σύνθημα, Dionys. H. 1, 351. leg. ἦρε: τὰ σκέλη, Coray Theophr. 329. Brunck. Aristoph. 2, 17. Act. med., Kuster. V. M. præf. 5, 18. 90. Brunck. Aristoph. 1, 170. 111, 186. 1, 288. 2, 50. Bast Lettre 237. Boissonad. in Philostr. 531. Lobeck. Ajac. p. 235. 250. Αἴρειν, vox nautica, Boissonad. in Philostr. 281. 443. Αἶρε, Aristoph. Pl. 71. Αἴρεσθαι πένθος, Diod. S. 2, 399.: Soph. Trach. 492. an ἐξαρούμεθα? In idem incidit Musgrav., sed aliter capiens. Αἴρεσθαι πόλεμον, Porson. Med. 22. Diod. S. 2, 150. Dionys. H. 2, 720. 882. Bast Lettre 84. Boissonad. in Philostr. 494. ad Plutarch. 6, 188. Hutt. Fut., Porson. Med. p. 65. Brunck. Soph. 3, 501. Bast Lettre 107. Αἴρεσθαι ὅπλα, ad Diod. S. 2, 149.: D κίνδυνον, Epigr. adesp. 158.: φυγὴν, Lobeck. Ajac. p. 257. Αἴρω et αἰρῶ conf., Brunck. Aristoph. 3, 38.: Kuster. 113. ad Dionys. H. 1, 522. 559. Lobeck. Ajac. p. 236. Αἴρω et ἕλκω conf., Porson. Hec. p. 59. Ed. 2. An iota subscribendum aoristo, Bast Lettre 107. 208. Boissonad. in Philostr. 328. Αἴρεσθαι ἱστία, Boissonad. in Phil. 628. Ἤιρετο, ἤρατο, Heyn. Hom. 6, 617. Αἴρεσθαί τί τινι, h. e. παρά τινος, Il. Δ. 95. Heyn. Hom. 5, 589. Αἴρεσθαι χθονὸς, Lobeck. Ajac. p. 222. Αἴρεσθαι νίκην, Dionys. H. 1, 563. 5, 280. Ἀροῦμαι, Dionys. H. 2, 835. Ἀρέσθαι, Heyn. Hom. 4, 199.: ἄροιτο, 5, 4. 6, 349.: ᾄρας, an ἄρας, 7, 393. Αἴρειν λόγον, Heyn. Hom. 6, 646. Αἴρεσθαι ὄνομα, Boissonad. in Philostr. 461. Αἴρειν δειλίαν, Lobeck. ad Ajac. p. 230. 235. 250.: φρόνημα, Philostr. 165. Boiss.; θάρσος ἀείρας, Musæus 243. Ἄρετ' et ἕλετ' conf., Heyn. Hom. 5, 569. Ἄρασθαι πόλιν, Dionys. H. 4, 2104. Αἴρομαι περίβλεπτος, Plut. 5, 275. Hutt." Schæf. Mss. " Αἴρειν πόλεμον, Polyb. 11, 5, 6. n. Ponere, Delere bellum, Bellandi finem facere, quod alias ἀναιρεῖν πόλεμον, Polyb. 9, 11, 2. Sic vero et τὰ τῆς ἀλλοτριότητος καὶ δυσμενείας ἤρθη, 2, 44, 1. Vide Lex. Polyb. 15." Schweigh. Mss. Gregor. Cor. 719. 753. 872. Gail. Philol. N. 4. A. 1818. p. 364. Ast. ad Theophr. Char. 244. Αἴρεσθαι φόνον, Eurip. Med. 211. Schleusner. Lex. in N. T. Selecta e Schol. Valck. in N. T. 1, 121. Biel. Thes. Suicer. Thes. Lex. Xenoph. Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 46.: ad Pers. 553. 800. Schol. Plat. 16. " Ind. Thuc. Ἦρκε, Job. 15, 26. Tollo, Destruo, Suicer. Thes. Aufero, Toup. Emend. 3, 202. Evcho rem verbis, Demosth. 337. Aristoph. Ran. 381. emend. ὅπως ἀρεῖς, (v. Brunck.) Schol. ὑψώσεις τοῖς ἐπαίνοις. Φέρειν τιν' ἄραντα, ap. Athen. 238. Αἴρειν τράπεζαν etiam παρατιθέναι ad Hesych. (distinguit Dio Chrys. 306.) absurde. Vide Suid. v. Αἴρειν· αὔξειν, Hesych. v. Εἰσαίρειν. Plut. 1, 564. emend.: Theocr. 15, 27. Aristoph. Pac. 1226. pro προσφέρειν. Navem solvere, Elsner. 1, 481. Ἄραντες ἐκ, Motis castris, Thuc. 113, 63. mox 70. de navibus: 163, 54. de itinere terrestri ᾄρας. Thuc. 524. 540.: ad Thuc. 37. Duker. Plutarchus 1, 117.: ap. Athen. 222. αἴρ. ὥσπερ δάκτυλον τὴν μηχανὴν, Casaub. 396. Sublimem medium arripere, Aristoph. Eq. 1359. Ach. 273. Eurip. Autol. v. 17. Ἤιρετο τὸ ὕδωρ, Xenopho 323., Attollebatur. Emend. Thuc. 146, 75. (vel, 446.) De sole, Soph. Philoct. 1325. Αἴρεσθε, Attollite, Soph. Tr. 1271. Apud Athen. 258. Δεῖ τιν' ἄρασθαι μέσον, Sublimem medium. Lycurg. 159. Pausan. 687. Alias ἀνατίθεσθαι. Evcho, Solin. ap. Taylor. Aristoph. Ran. 32. Apud Athen. 38. Κρατῆρα δ' αἴρου. Sermonibus excitari, Eust. Il. Π. p. 1070, 51. Se attollere, Philostr. 9.: αἴρ. gaudio, Soph. Trach. 220. Emend. Athen. 388. (Αἰεί μ', ὦ φίλε θυμὲ, τανύπτερος ὡς ὄκα πορφυρίς. Ubi v. Schweigh. Athenæus 558. Eur. Hec. 68. δείμασι: Æsch. S. c. Th. 220. φόβῳ. Stragula auferre, αἴρεσθαι, non αἴρειν, Dawes. Misc. 257. Οὐ σῖτον αἴρεσθαι, Sumere, Cratin. ap. Suid. v. Αἴρεσθαι. Αἴρ. φυγὴν, Eurip. Rhes. 55. Ms. φυγῇ et alibi. (Vide Nostrum supra.) Suscipere, Sallust. 441. Omne bellum sumi facile. Κίνδυνον inire, Leopard. Emend. 11, 1. Αἴρ. δόρυ ἐπ' ἀλλήλους, Aristoph. A. 50. Vide Ἐπαίρομαι. Non interfecisse μήτε χεῖρα ἀράμενον, μήτε βουλεῦσαι, Antipho 143. emend. Αἴρ. τράπεζα, ap. Athen. 466. sic sæpe ap. Comicos, et 642. 685. Plato de LL. 2, 671. Αὐτὸς αὐτοῦ κουφότερος αἴρεται. Soph. Œd. 1234. ἀρεῖσθε πένθος, Œd. C. 952. σωτῆρ' αἴρ. Æsch. S. c. Th. 322. κῦδος. Orac. ap. Herod. 356. pertinent ad ἄρνυμαι." Valck. Mss. " Ædifico, Julian. 22. Mulierem pellicio, Ælian. V. H. 633. Allicio, Persuadeo, Polyæn. 247. Ἀράμενος ξίφος, Manetho 1, 254." Wakef. Mss. Buttmann. Lexilog. 275. Glossæ: Αἴρω· Tollo, Extollo, Levo. Αἴρομαι· Porto, Gesto.]

[* Αἴρεσις, ἡ, ut αἴρεσις τοῦ ὕδατος ap. Aristot. teste Schneider. Lex.]

Ἄρσις, ἡ, Elevatio, Sublatio, s. Elatio, i. e. Evectio. Aristot. de Mundo, Λέγονται καὶ κυμάτων ἄρσεις * συμπεριοδεύειν τῇ σελήνῃ, quod interpretantur, Aiunt undarum elationes cum luna circumagi. Ἄρσις τῆς ζύμης, ap. Nazianz. Tumor fermenti, cum videlicet intumescendo in altum tollitur. Ut autem hic ἄρσις τῆς ζύμης habemus, sic ap. Hesych. legimus ipsam vocem ἄρσις expositam ζύμη. ‖ Ab eodem ἄρσεις expl. ἀροτριάσεις et βαστάγματα. Sed mihi non dubium est quin ἀρόσεις, non ἄρσεις, expositum fuerit ἀροτριάσεις: sed cum ἄρσεις, quod Librariorum incuria irrepserat, aliquis videret expositum ἀροτριάσεις, addidit et alteram explicationem βαστάγματα, ex ipso Hesych. sumtam; quippe qui dixerat Ἄρσεων· βασταγμάτων. Convenit autem hæc cum isto, qui e LXX. Interprr. citatur loco, in Ps. 81. Ἀπέστησεν ἀπὸ ἄρσεων νῶτον αὐτοῦ, Avertit ab oneribus dorsum ejus. Hinc autem puto accepisse istam signif., quod onera soleant in altum tolli, cum imponuntur dorso aut capiti. ‖ In VV. autem LL. citatur ex iisdem LXX. Interprr. Reg. 3. c. 11. Κατέστησεν αὐτὸν ἐπὶ τὰς ἄρσεις, pro Constituit eum præfectum tributis. Quæ signif. ad sequentem potius pertinere videri possit.

Ἄρσις, Ablatio, Detractio. Diosc. 5, 157. Πρὸς τριχῶν ἄρσιν, Ad detrahendos pilos. Ἄρσις καὶ θέσις, Oratio qua cum unum tollitur, alterum infertur. Vide Θέσις in Τίθημι.

[Ἄρσις, Gloss. SS. Hes. 37. Biel. Thes. Lex. Polyb. Greg. Cor. 221. 461. 676. Ind. in Aretæum, Ernest.Lex. Technol. Gr. Rhet. " Ammon. 105. ad Charit. 16. Greg. Cor. 216. ad Diod. S. 1, 208. Thom. M. 212. Stephan. Dial. 29. Heyn. Hom. 4, 517. Ἄρσις et αἵρεσις conf., Bœckh. de Metr. Pind. p. 40." Schæf. Mss. Geopon. 2, 45.]

" Ἄρσις, Hesych. ἄρσεις exp. non solum βαστάγματα, ut et ἄρσεων affert pro βασταγμάτων, sed " etiam ἀροτριάσεις, quod συγκεκόφθαι videtur ἐκ τοῦ " ἀρόσεις. Eidem ἄρσις est etiam ζύμη, Fermentum, " forsan quia pastam inflat et attollit aliquantum : " quamobrem et levatum Itali hodie appellare videntur. Ἄρσιν Idem affert pro ἀφανισμὸν, ut sit " etiam Sublatio ex oculis, Extinctio. At Reg. 2. " c. 10. ἄρσις pro cibo poni videtur inqnit Bud."

Ἄρδην, Adv. ab αἴρω deductum, si Soph. Scholiastæ et Eust. credimus, ut ἀέρδην ab ἀείρω. Ille ἄρδην ap. Soph. exp. Alte et Agiliter, secundum eam signif. qua αἴρω usurpatur pro ὑψῶ, Attollo, Tollo in altum. Versus Soph. est hic in Ajace (1296.) Πηδῶντος ἄρδην Ἕκτορος τάφρων ὕπερ ;

Ἄρδην, Eust. expl. φοράδην, citans hunc Eurip. locum ex Alc. (618.) Νέκυν μὲν ἤδη πάντ' ἔχοντα πρόσπολοι Φέρουσιν ἄρδην πρὸς τάφον τε καὶ πυράν. Est autem φοράδην, quo ἄρδην explicat, quasi dicas Gestabunde aut Gestatitie. Et φοράδην ἐκκομίζεσθαι dicitur qui ex aliquo loco exportatur, gestatus ab hominibus, s. gestantibus eum hominibus, aut etiam homine eum gestante unico. Unde et vulnerati dicuntur φοράδην ἐκκομίζεσθαι, ut suo loco docebo. Suid. videtur hanc adverbii hujus signif. cum proxime sequente non bene confundere.

Ἄρδην, Penitus, Funditus. Æsch. c. Ctes. (76.) Τὸν δὲ δὴ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν πόλιν ἄρδην ἀνατετροφότα, Eum autem qui Græciam et civitatem funditus evertit. Idem aliquanto ante (74=535.) Καὶ τὴν δημοκρατίαν ἄρδην ἔλαθεν ὑφελόμενος. Exp. etiam παντελῶς, Plane, Penitus, Prorsus, Omnino : in hunc ex Eurip. Phœn. (1614.) versum, Πόθεν ; τί μ' ἄρδην ὧδ' ἀποκτείνεις Κρέον ; Atque in hac signif. ἄρδην sonat i. q. * ἀφανιστικῶς, quasi dicas, Abolitorie, vel Exterminatorie, ut notarunt vet. quidam Grammatici, Juxta eam verbi αἴρω signif., qua pro ἀφανίζω ponitur, Aboleo.

[" Ἄρδην, Wakef. Alc. 619. Diod. S. 2, 158. Schneider. ad Anab. 382. Valck. Adoniaz. p. 358. Eur. Phœn. 1153. Hec. 877. Wessel. Diss. Herod. 30. ad Diod. S. 1, 137." Schæf. Mss. Heliodor. 409. Eur. Iph. A. 1589. Aristoph. Thesm. 274. Æsch. Prom. 1051. Plato de LL. 4. p. 169. Ξυνάπασα πόλις ἔφυγεν ἄρδην κρατηθεῖσα πολέμῳ. Lex. Xenoph. Biel. Thes.]

" Ἀρτὴρ, (ῆρος, ὁ,) Calceamenti genus ap. Pherecr. " in Γραυσὶν, teste Suida. Hesychio quoque est ὑπόδημα, sed addenti, quosdam exponere ξυστῆρα, " Radulam vel Strigilem. At Bud. affert e Neh. 4, 17. " Οἱ αἴροντες ἐν τοῖς ἀρτῆρσιν ἔνοπλοι, pro Onera portantes armati." [Biel. Thes. T. H. ad J. Poll. 1204.]

" Ἀρτάρια, (τὰ,) Suid. sua ætate vocata fuisse " scribit τοὺς τῶν ποδῶν πίλους, Soccos laneos e lana " subcoacta. Pro quo memini me legere ὀρτάρια " ap. Tzetz. Scholiasten Lycophronis." [T. H. ad J. Poll. 1204.]

" Ἀναίρω, ex ἀνὰ, habente signif. τοῦ ἄνω, et " αἴρω, Sustollo, Sursum tollo. Eurip." [" Markl. Suppl. 772. Charit. 660. Musgr. Iph. T. 1201. Brunck. Aristoph. 1, 9. Cattier. 66. Wakef. S. C. 4, 97. Ἀναρθεὶς, Dorv. ad Char. 213. Toup. Opusc. 2, 95. Ἀναίρομαι, Brunck. Antig. 907. Ἄναιρον, Koen. ad Greg. 284." Schæf. Mss. Boissonad. ad Marin. 99. " Eurip. El. 102. In me suscipio, Od. T. 22." Wakef. Mss.] " Ἀνήρει, Hesychio est κουφίζει, habens Ionicam vel Atticam " τροπὴν τοῦ αι εἰς η, pro ἀναίρει, Sustollit, Sublevat " s. Elevat in altum. Alioqui ἀνήρει est etiam præt. " imperfect. verbi ἀναιρέω."

" Ἀνταναίρω, Contra attollo, s. Sustollo, aut erigo. " VV. LL. exp. Contra destruo, Perimo, Demolior. " Afferuntque e Ps. 46. ἀνταναίρων πολέμους, Auferens bella. Sed Compl. Ed. habet ἀνταναιρῶν. " In iisdem Ἀνταναίρομαι, Aufero, Demolior ; sed " absque ullo testimonio." [Gloss. SS. Hes. 22.]

" Ἐπαναίρω, Elevo, Attollo. Thuc. 7. p. 288. " Ἐπανήρατο τὴν βακτηρίαν, quod. Schol. exp. ἐπανετείνατο πλήξων." [" Cattier. 66. Aristoph. Eq. " 784. ad Diod. S. 2, 464. ad Herod. 644." Schæf. Mss. " Method. Conviv. 92." Routh. Mss. Lex. Xenoph. " Julian. 354." Wakef. Mss.]

[* " Περιαναίρω, Ocell. Luc. 4, 14. p. 72. Batt." Boissonad. Mss. Vide Περιαναιρέω.]

Ἀνταίρω, Contra attollo, Adversus quempiam attollo, ut ἀνταίρω τὰς χεῖρας. Et Ἀνταίρομαι voce passiva pro eodem, ut χεῖρας ἀνταιρομένους, Thuc. 3. et ὅπλα ἀνταιρόμενοι, ap. Eund. 1. et ap. Liban. Declam. Καὶ ἡμεῖς οἱ θεοὶ οὐκ ἀντιτείνομεν, οὐδὲ ὅπλα ἀνταιρόμεθα. Quoniam autem qui χεῖρας vel ὅπλα ἀνταίρει s. ἀνταίρεται, Contra attollit, is reluctatur et resistit, ipsum etiam verbum sine adjectione in hac signif. capitur, videlicet pro Resisto, Reluctor, Renitor, Dejecto, ut Plut. Σκιπίωνι πρὸς τὴν Φαβίου δύναμιν ἀνταίροντι. Dicitur autem non solum ἀνταίρειν s. ἀνταίρεσθαι πρός τινα, sed etiam ἀνταίρειν s. ἀνταίρεσθαι τινί. Lucian. Δῆλος γοῦν ἐστὶν οὐδὲ ἀντάρασθαι τῷ Δάμιδι δυνησόμενος. Idem in Lapithis, Φιλόσοφος ἀνὴρ γελωτοποιῷ ἀνταιρόμενος, καὶ παίων καὶ παιόμενος, Cum morione decertans. || Dicitur etiam scopulus ἀνταίρειν pro Contra assurgere, ap. Strab. Bud. [Glossæ : Ἀνταίρω· Rebellor. " Archias 35. Charit. 626. 660. ad Lucian. 1, 774. Musgr. Rhes. 492. Meleag. 100. Brunck. Soph. 3, 499." Schæf. Mss. Lex. Polyb. Lex. Xenoph. " Schol. Soph. Ajac. 1085. Demosth. 44(=25.) Μέγεθος δυνάμεως, πρὸς ἣν οὐδ' ἀντᾶραι δυνάμεθα. Thuc. 184." Valck. Mss. Adde Demosth. 66.]

Ἄνταρσις, (ἡ,) Insurrectio, q. d. Ipsa actio attollendi manus adversus aliquem. [Biel. Thes.] Eτ Ἀνταρσία, (ἡ,) ap. Suid., per quod exponitur vox ἐνωμοτία. Eτ Ἀντάρτης, (ου, ὁ,) Hesychio, Tyrannus qui insurgit adversus regem, s. repugnat regi. Apud Suid. autem ut ἐνωμοτία exp. ἀνταρσία, sic ἐνώμοτος, ἀντάρτης.

[" Ἀνταρσία, Suid. v. Νεωτερισμὸς, Symm. emend. Amos. 7, 1." Valck. Mss. " Conspiratio, Conjuratio contra aliquem, Ammon. in Vita Aristotelis." Seager. Mss. Glossæ : Ἀνταρσία· Rebellatio. Jo. Lydus ἐν Ἐφημέρῳ * Βροντοσκοπίᾳ ap. Rutgers. Var. Lect. 255. : Ἀνταρσίαν κατὰ τῆς βασιλείας δηλοῖ, καὶ εἰκότως πόλεμον.]

[Ἀντάρτης. Glossæ : Ἀντάρτης· Rebellio, Perduellio. " J. Poll. Chronico 198." Routh. Mss. " Ἀντάρται, Proditores, Schol. Aristoph. Eq. 450." Valck. Mss. " Kuster. Aristoph. 109. Euthym. Zigab. 3, 713." Schæf. Mss.]

Ἀπαίρω, f. αρῶ, p. κα, Proficiscor navi, Solvo. Item aliquandos impliciter pro Discedo, Abeo. Interdum cum præpos. ἐπὶ, vel εἰς, aut cum adverbio significante locum ad motum : interdum cum gen., aut adverbio significante motum e loco. Polyb. 2. Ἀπῆρε μετὰ τῶν φίλων εἰς Ἀλεξάνδρειαν, Navi profectus est Alexandriam, vel, Nave conscensa profectus est. Demosth. (392.) Ὅτε γὰρ τὴν προτέραν ἀπήραμεν πρεσβείαν, τὴν περὶ τῆς εἰρήνης. Idem, Ἀπῆραν διὰ τοῦ πολεμίου στρατεύματος εἰς Παγασάς. Sic ἀπῆρεν εἰς Δελφοὺς, ap. Plut. Lycurgo. Apud Herod. ἀπαίρειν ἐς τὸ πέλαγος. Dicitur et ἀπαίρειν ἐπ' οἶκον, vel οἴκαδε, pro Solvere domum, i. e. Solvere ad redeundum domum, vel simpliciter, Redire domum. Cum gen. autem, ut ap. Herodian., Ὁ δὲ Ἀντωνῖνος ἀπάρας τῆς Συρίας, ἦλθεν εἰς τὴν Νικομήδειαν. Sic τῆς Ῥώμης ἀπῆρεν ap. Eund. Apud Eurip., ἀπῆρας πατρίδος. Apud Plat. Epist. 7. ἀπῆρα οἴκοθεν. Interdum etiam sine casu. Demosth. (387.) Οἱ δὲ πρέσβεις ἀπήρκεσαν οἱ τοῦ Φιλίππου. Æschin. Ἡμῶν κεχειροτονημένων ἐπὶ τοὺς ὅρκους, οὔπω δὲ ἀπηρκότων. Suid. ἀπηρκότος itidem absolute positum exp. ἀναχωρήσαντος, hoc in loco, Ἄρτι δὲ ἀπηρκότος τοῦ Σοφαίχου, ἡ Σινωπὶς ἐφι-

σταται. Hesych. *ἀπαίρει* expl. *ὁδεύει, ἀποδημεῖ, ἀναχωρεῖ*. || Interdum *ἀπαίρω τὴν ναῦν* dicitur sicut Lat. Solvo navem. Herod. *Ἢν ἀπαίρωσι τὰς νῆας ἀπὸ Σαλαμῖνος*. *Ἀπαίρομαι* etiam dicitur, si credimus Hesychio, ap. quem legitur *ἀπαίρονται* expositum *ἀποδημοῦνται*.

Ἀπαίρω, Sustollo, Elevo in Altum. *Ἀπῆρεν, ὕψωσεν*, Suid. Sed *ἐπαίρω* potius dicitur.

Ἀπαίρω, Tollo, Aufero, Detraho, unde *ἀπαίρομαι*, Auferor, ut ap. Matth. Marc. et Luc., *Ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος*.

[" *Ἀπαίρω*, Morior, Chrys. de Sacerd. 6, 4. 236." Routh. Mss. Schleusner. Lex. in N. T. Gloss. SS. Hes. 293. Biel. Thes. " *Ἀπαίρω* contrarium *τῷ καταίρω*, D. R. in Timæi Lex. 111. T. H. ad Lucian. 1, 83. Eurip. Med. 928. Sine casu, Demosth. 233. *Ἀπῆραν* pro *ὑπέστρεψαν*, Schol. Aristid. Ms. 95." Valck. Mss. " Brunck. Aristoph. 1, 9. 39. 2, 99. Wakef. S. C. 4, 184. 5, 18. ad Diod. S. 2, 247. 498. Markl. Iph. p. 241. Musgr. El. 774. Wakef. Phil. 1331. Abresch. Æsch. 2, 115. Wyttenb. ad Plut. 1, 628. Fischer. Ind. Palæph. D. R. ad Timæi Lex. 153. Toup. Opusc. 1, 417. Ammon. 113. Xenopho Eph. 90. ad Lucian. 1, 296. ad Il. Φ. 563." Schæf. Mss. " Accedo, Polyb. 545." Wakef. Mss.]

Ἄπαρσις, ἡ, Profectio, Abitio, Discessus, ut *ἀπαίρειν* pro Proficisci, Solvere. Apud LXX. Interprr. Num. 33. *Καὶ ἔγραψε Μωϋσῆς τὰς ἀπάρσεις αὐτῶν καὶ τοὺς σταθμοὺς αὐτῶν*, ubi exp. Profectiones et Mansiones eorum. Dictas autem volunt *ἀπάρσεις* a tollendis sarcinis. Vide *Ἐξαίρω*, ejusdem lib. c. 9. locum, in quo *ἐξαίρειν* et *παρεμβάλλειν* copulantur, ut hic *ἀπάρσεις* et *σταθμοί*: quam signif. sequendo, fuerint *ἐξάρσεις* quæ hic *ἀπάρσεις*, et *παρεμβολαὶ* quæ hic *σταθμοί*. [Biel. Thes. Kreyssig. Symb. ad Biel. Thes. augend. atque emend. P. 3. p. 14. " Dionys. H. 1, 182. 2, 1022. 3, 1747. Philo J. 2, 223. 330. Artemid. 188. Heliodor. 227." Wakef. Mss. " Toup. Opusc. 1, 45. Dionys. H. 1, 576." Schæf. Mss.]

" *Ἀπαρτία, ας, ἡ*, i. q. *ἀποσκευή*, ut Suid. docet, " h. e. Supellex qua sese instruunt *οἱ ἀπαίροντες*, ut " sunt sarcinæ et vasa, quæ secum ferunt ii, qui ali- " cunde proficiscuntur, quæ in exercitu vocantur Im- " pedimenta. Exod. 37. *Ἀνεζεύγνυσαν σὺν τῇ ἀπαρ-* " *τίᾳ αὐτῶν*, Cum sarcinis et impedimentis suis. Sic " in libro Judith, *Ἔλαβε καμήλους καὶ ὄνους εἰς τὴν* " *ἀπαρτίαν αὐτῶν*, Ad ferendas sarcinas et vasa iti- " neri necessaria. Ita nominatur etiam Supellex et " instrumentum domus, ut Hes. quoque *ἀπαρτίαν* " dici scribit *τὰ ἔπιπλα*, itidemque Etym. *τὸν κατὰ* " *τὸν οἶκον κόσμον, τὰ λεγόμενα ἔπιπλα*, et J. Poll. " (10, 18.) *Τὰ ἔπιπλα ὀνομασθέντα*, et *τὰ κοῦφα σκεύη*, " Vasa levia, s. Instrumentum et supellectilem levio- " rem, ideoque aptiorem faciendo itineri, qui etiam " Ionicum esse hoc vocabulum annotat. Suo autem " tempore aliter usurpatum fuisse indicat, nimirum " pro Venditione ejusmodi instrumenti, quæ sub præ- " cone fiebat: *Εἴποις δ' ἂν τὴν πρᾶσιν τῶν ἐπίπλων,* " *τὴν ὑπὸ κήρυκι γιγνομένην, ἣν νῦν ἀπαρτίαν καλοῦ-* " *σιν, ἀγορὰν καὶ παμπρασίαν*. Rursum Hesych. " *ἀπαρτίας* exp. non solum *ἀποσκευήν*, item *μετάβα-* " *σιν*, quo signif. et *ἄπαρσις* dicitur, sed etiam *τέ-* " *λος, ἀπαρτισμόν*: et Suid. *ἀπαρτίαν* non tantum " *ἀποσκευήν*, verum etiam *τέλος ἀπαρτισμοῦ*. Nota " porro ap. Hesych. et Etym. scriptum esse etiam " *Ἀπάρτια, τὰ ἔπιπλα*, ac si plurale esset a sing. " *ἀπάρτιον*." [" *Ἀπαρτία*, Lobeck. Ajac. p. 259. *Ἀπάρτιον*, Wyttenb. Select. 433." Schæf. Mss. Biel. Thes. " Plut. 2, 205." Wakef. Mss.]

" *Ἀπαρτικός, (ἡ, ὄν,)* Hesychio *πρὸς ἄπαρσιν καὶ* " *ἀποδημίαν ἕτοιμος*, Ad profectionem paratus, Pa- " ratus itineri." [Non agnoscitur a Schneider. Lex.]

[* *Προαπαίρω*, Ante castra moveo. Jens. Lectt. 312. Ind. in Cass. Dion. " Prius discedo, Liban. 33." Wakef. Mss.]

[* " *Προσαπαίρω*, Ælian. H. A. 781." Wakef. Mss.]

[* " *Συναπαίρω*, Simul abeo, Simul migro." [Jambl. V. P. p. 59. " Artemid. p. 11. Palæph. Galei Myth. p. 19. Joseph. 415. Synes. 415. Ælian. V. H. 3, 26." Wakef. Mss. " Wakef. S. C. 5, 18." Schæf. Mss. Maii Obs. 4, 202. Cass. Dio 331. " Strabo 13. T. 5. p. 411." Boissonad. Mss. Diod. S. 223. 228. Rhod. Clem. Alex. 75. *Συναπαίρω* et *συνεπαίρω* conf., Schæf. ad Schol. Par. Apoll. R. 3, 997.]

Διαίρω, Tollo, Attollo, Erigo, ut *διῆρκε τὸ ῥόπαλον*, ap. Lucian. Sic in voce media *διῃραμένη* ap. Aristot. de Mundo, *Διῃραμένη πρὸς τὴν τῶν ὄντων θέαν*, Quæ se erexit, ut sit pro *διῄρασα ἑαυτήν*, vel Erecta, Sublata. Lucian. autem et Plut. passivum etiam partic. *διηρμένος* pro *διηρκὼς* posuerunt in hac signif. *διηρμένος τοὺς ἄκοντας*. At passiva signif. *διηρμένος*, ut in hoc Basilii loco, *Ἰδεῖν ἐστὶ χεῖρας μὲν διηρμένας κατὰ τῶν ὁμοφύλων, καὶ πᾶσι μέρεσι τοῦ σώματος ἐπιφερομένας*. Apud Hermog. autem *διῆρται* exp. *δίαρμα καὶ ὄγκον ἔχει*, et alibi *διηρμένος*, Sublimis. Bud. hæc ejusdem verba in lib. *περὶ Σεμνότητος, Μάλιστα δὲ τὰ στοιχεῖα ταῦτα τὸ ω καὶ τὸ α διαίρει τε καὶ διογκοῖ τὸν λόγον*, exp. Faciunt grandius pronuntiare et ore patentiore, *στομφάζειν ποιεῖ*. Sciendum est autem, quamvis *διαίρειν* per se Attollere significet, interdum tamen illi addi *ἄνω*, aut *εἰς ὕψος*, aut tale quid. Xenopho de Arte Equestri, *Ἄνω δὲ τὸν αὐχένα διαίρειν*. Sic Greg. de Basilio loquens, dixit, *Ἀλλ' ὑψοῦ τὴν κεφαλὴν διᾴρας, καὶ κύκλῳ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα περιαγαγών*. Et ap. Theophr. *διηρμένα εἰς ὕψος*. Quibus locis adhiberi simplex etiam posset, sed minus significanter et eleganter. Legitur et *διηρμένος πρὸς ὄγκον* ap. Hermog.

Διαίρω, Aperio, de ore dictum, pro eo quod Lat. dicunt Hiscere, aut Mutire. Chrys. *Ἡμεῖς δὲ οὐδὲ χᾶναι, οὐδὲ διᾶραι τὸ στόμα συνεχωρήσαμεν αὐτοῖς*, Ne occasionem quidem hiscendi reliquimus ipsis aut mutiendi, ut ap. Liv. Non hiscere quenquam præ metu potuisse. Demosth. in Mid. *Μηδὲ διᾶραι τὸ στόμα περὶ αὐτοῦ νῦν ἔχειν ἐμέ*, ubi videtur accipi pro Ne verbum quidem facere, sicut Bud. *Οὐδὲ διῆρε τὸ στόμα* ap. Eund. (375.) interpretatur Ne verbum quidem fecit.

Διαίρω, Trajicio. Polyb. 1. *Καὶ διᾴραντες τὸν πόρον ἀσφαλῶς*. Idem, *Καὶ διᾴραντες εἰς τὴν Σικελίαν*. Hinc *Δίαρμα*, Trajectus, quod vide paulo post.

[*Διαίρω*, Ast. ad Theophr. Char. 68. Ind. in Epictet. Fischer. Ind. in Æsch. Socr. Dial. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Biel. Thes. " Lucian. 1, 548. Philo 1021., *Διαίρων τὰ πράγματα καὶ μετεωρίζων*. Erigo, Nazianz. 1, 554. Suid. in v. Plut. 1, 855. *πρὸς πόδα δ.* *Δ. τὸ στόμα*, Casaub. et Duport. 266. Demosth. 223. 245. 372. (373. *ἐμφράττει*,) 336. *Μέσον πόρον διῆρε*, sic emend. Æsch. Pers. 505. (ubi v. Interprr. Sic *τὴν θάλασσαν, τὸν πόρον δ.*, Polyb.) Crura varicare, 1461. Casaub. vide *Διαβαίνειν*. Aristot. ap. Euseb. 2, 762. Philo 159. 1019. Plut. 2, 70. ap. Suid. v. *Σαλούσιος*, 3, 277. Plut. de Is. et Os. 169. Æsch. Socr. Dial. 3. p. 156., *τόσον δ. μεγεθουργίας*, (cf. Philon. ap. Nostrum v. *Μεγεθουργία*. *Διῃράμενον* alto vultu, Toup. in Suid. 93. *Τὴν βακτηρίαν δ.*, Plut. 1, 441.: ibid. *τῶν σκελῶν διῃράμενος*. Longin. 2. *ἐν τοῖς παθητικοῖς καὶ διηρμένοις*." Valck. Mss. De elata elocutione sæpe usurpat Hermog., ut de Form. 1, 11. *Καὶ τὴν χάριν τῷ διηρμένῳ πρὸς μέγεθος*: 2, 11. *Ἔστι γὰρ καὶ οὗτος σεμνὸς μὲν παραπλησίως τῷ Ἀντιφῶντι, καὶ διηρμένος πρὸς ὄγκον*. Dionys. H. *τῶν Ἀρχ. Ἐξέτ.* 71. Sylb., *Ὁ δὲ Λυκοῦργός ἐστι διαπαντὸς αὐξητικὸς καὶ διηρμένος, καὶ σεμνός*. Idem in *Τέχνῃ* p. 41=267. *Ἡ ἀπαγγελία ποικίλη, ἐν μὲν τοῖς* * *ἀγωνικοῖς συνεστραμμένη, ἐν δὲ τοῖς ἐνδόξοις καὶ μέγεθος ἔχουσιν, οἷον ὅσα περὶ ψυχῆς, διηρμένη καὶ μέγεθος ἔχουσα, καὶ ἐγγὺς βαίνουσα τῆς τοῦ Πλάτωνος*. Pseudo-Longin. 7. *Τῇδέ που καὶ ἐπὶ τῶν διηρμένων ἐν ποιήμασι καὶ λόγοις ἐπισκεπτέον*. Quæ loca nobis indicarunt S. Parrii diligentia et doctrina. Egregia de hac re scripsit Schæf. Meletem. Cr. 10. *Διαιρομένων τὰς μαχαίρας*, Dionysii Epit. 14, 18. " Apollod. 245. et Heyn. 746. Pierson. Veris. 93. Toup. ad Longin. 382.: Opusc. 1, 81. Emend. 1, 124. 2, 259. Lennep. ad Phalar. 110. Plut. Mor. 1, 458. 654. 943. ad Charit. 691. Coray Theophr. 177. Cattier 71. ad Lucian. 1, 548. Jacobs. Anth. 10, 151. ad Diod. S. 2, 247.: Diod. S. 2, 373. 432. ad 496. Lucian. 2, 57. Dionys. H. 1, 31. 89. Bast

Lettre 213. Διαίρω et διαιρῶ conf., Bast l. c. Wyttenb. Select. 426. Διαίρω τὸ στόμα, Valck. Theocr. Adoniaz. p. 232. Dorv. ad Char. 229. Abresch. Lect. Aristæn. p. 2. 217." Schæf. Mss. "Trajicio, Joseph. 1335. Strabo 305. Polyb. 25. Joseph. A. J. 1, 8, 1. Dionys. H. 1, 31. 89. Exaggero, Philo J. 1021. Aperio, Synes. 55. Plut. 2, 70. 503. Greg. N. 259. Chrys. 61. Cass. Dio 150. Sustollo, Plut. 2, 273. Philostr. 838. Pass. διῆρμαι, Ælian. H. A. 425. Erigo, Lucian. 1, 548." Wakef. Mss.]

Δίαρμα, (τὸ,) Elatio. Hermog. Τοῦτο δὲ, καίπερ κομμωτικὸν, ὅμως λεπτόν ἐστι, καὶ οὐκ ἔχει δίαρμα, οὐδὲ μέγεθος. || Δίαρμα, Trajectus. Strabo 4. Τέτταρα δ' ἐστὶ διάρματα, οἷς χρῶνται συνήθως ἐπὶ τὴν νῆσον ἐκ τῆς ἠπείρου. Sic Polyb. ap. Suid. [Lex. Polyb. "Κεῖται τὸ ὕψος ἐν δ. Longin. 12. Δ. ποιητικὸν, Eust. Il. Ψ. p. 1407." Valck. Mss. "Toup. ad Longin. 362.: Opusc. 2, 188." Schæf. Mss. Strabo 4, 5, 2. "Trajectus, Migratio, Schol. Arat. 138. Strabo 295. 1057. Elatio, Clem. Alex." Wakef. Mss.]

Δίαρσις, (ἡ,) Elatio, Sublatio. Peculiariter de sublatione ensis ad ictum, unde ἡ ἐκ διάρσεως μάχη Polybio 2. Ἀφελομένοι τὴν ἐκ διάρσεως αὐτῶν μάχην, Camerario interpr. Adimentes facultatem illis sublatis ensibus dimicandi. In VV. LL. ἐκ διάρσεως μάχη, cum cæsim res geritur; cum vero punctim infertur plaga, dicitur ἐκ καταλήψεως, vel ἐκ διαλήψεως, vel ἐκ μεταλήψεως. Idem auctor ap. Suid. in Διάληψις, opponit inter se ἐκ διαλήψεως et ἐκ καταφορᾶς, quod esse idem putatur cum ἐξ ἐπάρσεως. ["Lex. Polyb. Toup. Emend. 2, 85. Abresch. Lect. Aristæn. 217. Toup. Opusc. 1, 364. Diod. S. 1, 207." Schæf. Mss. "Ἡ ἐν ἀξιώματι καὶ διάρσει σύνθεσις, Longin. 8. (Magnifica elataque compositio, Pearc.)" Valck. Mss. "Diod. S. 3, 40. Διάρσει ἱστίων θέουσαι, Naves, quæ sublatis et expansis velis iter faciunt, quas inferius dicit, Τοὺς ἱστοὺς καὶ τὰς κεραίας μετεώρους ἔχειν." Brunck. Mss.]

[* Ποταμοδιάρτης, Qui semper flumen trajicit. Artem. 4, 66. Vide Nostrum v. Ποταμὸς, ubi perperam legitur ποταμοδάρτης.]

[* "Ἐπιδιαίρω, Aristid. 3. p. 181." Kall. Mss.]

Εἰσαίρω, Infero. Εἰσαίρεται ἡ τράπεζα, Apponitur mensa, interpr. Camer. qui auctorem non citat. Apud J. Poll. 6. c. 12. Αἱ δὲ ἐπιτιθέμεναι καὶ αἰρόμεναι τράπεζαι. ["Aristoph. Ran. 521. emend." Valck. Mss. "Valck. Adoniaz. p. 326." Schæf. Mss. Vide Ἐπαίρω.]

Ἐξαίρω, Effero, Extollo, Attollo, ut ἐξαίρειν ἐκ γῆς, Aristoteli de Mundo. Et ἐξαρθεῖσαι ὑπὲρ κεφαλῆς ἀσπίδες, ap. Aristid. Σπλὴν τε ἐξήρθη μέγας, Gal. Εἰς ὄγκον ἐξαρθεὶς, Plut. Camillo. Apud Soph. (Ajac. 1085.) ἐξάρῃς exp. Intentes, ubi dicit, μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος. Apud Eund. Antig., κοῦφον ἐξάρας πόδα, Cam. interpr. Gressum accelerans. Citatur ex eod. Soph., ἐξαίρεσθαι ἐλπίσι, eadem metaphora qua dicitur Lat. Erigi spe. Et e Plat. de LL. Ἐξαρθεὶς ὑπὸ μεγαλαυχίας, Fastu elatus. Apud Basil. autem ἐξῆρται χαρὰ καὶ εὐφροσύνη ἡ πνευματικὴ, Sublatum est gaudium. Ἐξαίρω Bud. ap. Luc. interpr. etiam, In sublime rapio. || Ἐξαίρεσθαι per se positum, Cam. interpr. Efferri opinione, in hoc loco ex Eurip. Rhes. (109.) Ὅστις πυρὸς λαμπτῆρας ἐξήρθης κλύων Φεύγειν Ἀχαιούς. || Ἐξᾶραι, ut tradit Hes., dicitur etiam avis, cum sublime volat.

Ἐξαίρω, vel Ἐξαίρομαι, Effero, pro Exporto. Od. E. (39.) Πόλλ' ὅσ' ἂν οὐδέποτ' ἐκ Τροίης ἐξῆρατ' Ὀδυσσεύς. Eust. tamen et alias longius petitas expositiones affert. || Ἐξαίρωνται ap. Plat. in Prot. pro E medio tollant, vel Inde auferant. Bud. Comm. 747. Ex Eurip. autem citatur ἐξαίρετε θανεῖν, pro Efferte ad moriendum. Et ex Eod. (Hippol. 18.) θῆρας ἐξαίρει χθονὸς, pro A terra feras excitat.

Ἐξαίρω, Aufero, Eximo. Plato Cratylo, Ἐξαίρων τε καὶ ἐντιθεὶς γράμματα οὐ δέοι, cum de eadem re in eodem dialogo ἐξαιρεῖν dicat. Et ut Idem dixit, Σωκράτην δ' ἐξαίρω τοῦ λόγου, sic e Synesio habuimus supra, ἐξῃρήσθων τοῦ λόγου, ab ἐξαιρῶ. Fortasse autem illic ἐξαιρῶν, hic ἐξαιρῷ ab eo scriptum fuit. Affertur tamen e Xenoph. ἐξαίρειν itidem oppositum τῷ ἐμβάλλειν, ubi dicit ἐξαίρειν τῷ ἵππῳ τὸν χαλινόν. Et e Gal., ἐξαίρειν τὸ κατάπλασμα. Et e Synes. ἐξάρασθαι, itidem pro Eximere, vel potius Promere, addita genitivo præpositione ἀπὸ, ubi dicit, Ὡς γὰρ νῦν ἔχομεν, οὐκ ἔστιν ἀπὸ κιβωτίων ἐξάρασθαι βιβλία.

Ἐξαίρω, Moveo castra. Polyb. 2. Ἐξάραντες παντὶ τῷ στρατεύματι. Hinc Num. 9. παρεμβαλοῦσι et ἐξαροῦσι opponuntur, ubi tamen ἐξαροῦσι exp. Proficiscentur. Vide Ἄπαρσις.

[Ἐξαίρω, Lex. Xenoph. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Biel. Thes. Schleusner. Lex. in V. T. post Biel. Spicil. Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. Schleusner. Lex. in N. T. Gloss. SS. Hes. 114. "Ἀρπάζομαι καὶ ἐξ. Herod. 549. Pausan. 508. Figurate, Ἐξάρας με ὑψοῦ ἐς τὸ μηδὲν κατέβαλες, Herod. 538. Lucian. 2, 501. laudibus. Æsch., Ἄνω τὸ πρᾶγμα ἐξ. Cum exaggerasset. Aristoph. Thesm. 990. Extolle. In Misc. Obs. 7, 190. (leg.) e Ms. Καθελῶν μὲν δοκέοντ', ἀδόκητον ἐξαίρων, (ibi enim editum est ἀδόκητον δ' ἐξ ἀείρων.) Soph. Trach. 1209. ἐξ. σῶμα. Ἐξάραντες ἐπικροτήσατε, Manibus sublatis plausum date, (Menander ap.) T. H. ad Plutum 689. Extollite, Plaut. 422. Pro ὑπερβάλλω, Thom. M. 321. Ἡδοναῖς—ἐξ. βίον, Soph. Trach. 150.: Oracula ἐξαίρουσι, Œd. T. 917. Schol. ἀφανίζουσι, Tricl. ἀτιμάζουσι. Eurip. Fr. ap. Gal. 1, 265. Ὁ θυμὸς αὐτὸν τῶν φρενῶν ἐξῆρ' ἄνω. Suid. in Σύρφαξ, Theogn. 630. Superat, ἐξ. ἀνθρώπων ἄνοιαν, Aristid. 1, 567. Socr. Epist. p. 81. Ἐξῆρτο πόλεμος, Pausan. (3, 40=) 735." Valck. Mss. "Anton. Lib. p. 14. Valck. Phœn. p. 188. ad Herod. 496. de avibus, v. ad Anton. Lib. p. 48. Ad Xenoph. Eph. 226. Valck. Hippol. p. 198. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 141.: Ep. Cr. 10. ad Timæi Lex. 119. Musgr. Alcest. 347. ad Eurip. p. 197. b. Valck. Hippol. p. 162. Musgr. Hippol. 18. Abresch. Lect. Aristæn. 217. Clark. ad Il. A. 82. Toup. Opusc. 2, 88. ad Herod. 500. Diod. S. 1, 359. et n.: ad Herod. 740. Brunck. Ajac. 225. Med. 105. Thom. M. 212. 321. Markl. Suppl. 581. Musgr. 885. Plut. Mor. 3, 64. et Wyttenb. Musgr. Iph. T. 198. Rhes. 110. Wakef. Alc. 353. Trach. 147. 1178. Cattier. 75. Kuster. Aristoph. 223. b. ad Pausan. 288. Porson. Phœn. 526. Schol. ad Plutum 689. Acharn. 1133. ad Diod. S. 2, 524. Jacobs. Anth. 12, 193. Eximo, Plato Phædr. 236." Schæf. Mss. "Emitto, Athen. 21: Hippocr. 535. Extollo, Diog. L. 34. Abeo, Discedo, Philostr. 264. Diog. L. 182. Laudo, Strabo 742." Wakef. Mss.]

Ἔξαρσις, (ἡ,) Sublatio, Ipse extollendi actus. Item Ablatio, Exemtio. Suid. ἐξάρσεις exp. ἐπάρσεις in hoc quem affert loco: Ὁ δὲ θρασύτερον προεκθέων, ἐξάρσεις τε τῶν ποδῶν καὶ περιδινήσεις ποιούμενος, βέλει τρωθεὶς, ἀπέλιπε τὸν βίον. ["Destructio, Clem. Alex. 816." Wakef. Mss. Biel. Thes. "Abresch. Lect. Aristæn. 217." Schæf. Mss.]

Ἔξαρμα itidem Sublatio. Sed peculiariter hoc nomine vocatur Poli sublatio s. elatio, quam ἔπαρσιν et ἔπαρμα dixit Ptolem., ut scribitur in VV. LL.: et alii δίαρμα. Cui opponitur ἔγκλισις, Inclinatio. Dicitur autem non solum πόλου ἔξαρμα, sed etiam ἡλίου, et ἔξαρμα τοῦ ἡλίου τὸ κατὰ τὰς μεσουρανήσεις, Solis meridiana elatio, cum medium tenet cœlum, ap. Strab. Poli in globo ἔξαρμα, Altitudo, inquit Camer. || Ἔξαρμα exp. etiam Impetus. ["Elevatio poli, Strabo 128. Plut. 2, 410." Wakef. Mss.]

[* "Ἀντεξαίρω, Philostr. 511. (Καὶ διὰ μέγεθος ἀντεξάρας λόγοις ἔργα.)" Wakef. Mss. Vertitur, Verborumque magnitudine facta exæquans.]

[* Παρεξαίρω, Attollo, ut conspicuum sit. Strabo 800=577. Scymn. 342.]

[* Προσεξαίρω, Amplius extollo. Joseph. 354=435. Καὶ πύργοις αὐτὰ μεγάλοις προσεξῆρεν.]

[* "Συνεξαίρω, Simul tollo, Diod. S. 2, 216. Plut. Simul expugno, Arrian. 50. (sed leg. συνεξαιρέω.) Simul interficio, Plut. 1, 13. Pausan. 341. Effero ut animum, Polyb. 220. Simul agitor, Philostr. 64. Una discedo, Strabo, Etym. M. v. Ὄφις, Ælian. H. A. 1, 5." Wakef. Mss. "Demetrius s. 5. ubi v. not. Schneider. ad Xenoph. Œcon. p. 31. Luzac. Socr. 112. Musgr. Suppl. 885. Boissonad. in Philostr. 341. 624." Schæf. Mss. "Lucian. de Domo 902. Strabo

704. 938. 1104." Scott. App. ad Thes. Biel. Thes. Lex. Polyb. Lex. Xenoph. Jens. Lect. 314. Plut. 1, 595.]

[* Ὑπερεξαίρω, Supra modum, Valde extollo. Eust. in Il. X. p. 1364, 49. " Aufero, Hippocr. (332, 13. Ἦν δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο πρὸς τοῦ δεξιοῦ ὁμαλόντι ὑπερεξηρμένον, τῶν ὑπό τι περιφέρειαν ἐχόντων.)" Wakef. Mss. Ind. Ms. in Hippocr.: "Ὑπερεξαίρω, Protubero, Præter modum extollo."]

Ὑπεξαίρω, et Ὑπεξαίρομαι, Eximo, Summoveo, Rejicio. Plato Theæt. Εἶτα ὑπεξαίρωμαι καὶ ἀποβάλλω. Item, Clam de medio tollo. Xenopho, Ὅταν δὲ καὶ τοὺς δικαίους καὶ ἀνδρείους διὰ τὸν φόβον ὑπεξαίρωνται. Bud. Comm. 518. Sed particula Clam, quam addit in posteriore signif., videtur et in ceteris addenda, nisi cum ὑπεξαίρεσθαι simpliciter pro ἐξαίρεσθαι sumitur. [Lex. Xenoph. " Sext. Emp." Wakef. Mss. " Ὑπεξαίρω et ὑπεξαιρῶ, Schneider. ad Xenoph. Hieron. 245." Schæf. Mss. " Sublime attollo, 499, 22." Ind. Ms. in Hippocr. Inter dubia vv. minus recte ponit Schneider. Lex.]

Ἐπαίρω, Attollo, Erigo, ut ἐπαίρειν τὴν φωνὴν, Demosth. pro Cor. (323.) Ἀλλ' ἐπάρας τὴν φωνὴν, καὶ γεγηθὼς, καὶ λαρυγγίζων. Dicitur et ἐπαίρομαι pro ἐπαίρω. Idem ibid. (302.) Πολλοὺς καὶ θρασεῖς τὰ πρὸ τούτων ἐπαιρόμενος τῇ πόλει τοὺς λόγους. Sic præt. ἐπηρμένος pro ἐπηρκὼς, ut Plut. Pericle, Πρεσβύτου πέτρον ἐπηρμένου δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν. Sic dicitur ἐπηρμένοι τὸ ῥόπαλον. Dicitur et ἐπάρασθαι pro ἐπαίρειν, unde ἐπαράμενος. Plut. in Apophth. Ἐπαραμένου δὲ τοῦ Εὐρυβιάδου τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξοντος.

Ἐπαίρω, metaphorice ut Lat. Erigo. Item pro Impello, s. Perpello, Incito, Stimulo, Accendo, qua in signif. cum ap. alios, tum ap. Thuc. est frequens, et præsertim in voce passiva. Sic 3. Καὶ ἡ τύχη ἐπ' αὐτοῖς οὐδὲν ἔλασσον ξυμβάλλεται ἐς τὸ ἐπαίρειν. Et 8. Σαφέστατα δ' αὐτοὺς ἐπῆρε τὰ ἐν τῇ Σάμῳ τοῦ Ἀλκιβιάδου ἰσχυρὰ ὄντα. Demosth. in Mid. cum infin. Ἃ νῦν ἐπαίρει αὐτὸν ὑβρίζειν. At pro Cor. (325.), sine infin. Οὔτε ἐλπὶς, οὔτε φόβος, οὔτε χάρις, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἐπῆρε. Dicitur autem Latine itidem Spes erigere: sed hic vertendum est ἐπῆραι per verbum, quod et cum ceteris nominibus conveniat, quæ ipsi ἐλπὶς adjuncta sunt. Apud Aristoph: (Nub. 42.) Ἥτις με γῆμαι 'πῆρε τὴν σὴν μητέρα, exp. Quæ mihi auctor fuit, ut tuam matrem uxorem ducerem. Ἐπαίρειν, inquit Camer., Ad superbiam et fraudem inducere, et inflare; sed exemplum non addit. Ego v. φυσᾷν, quo illud Inflare significatur, interdum adjunctum reperio, ut ap. Plut. de Lib. Institut. Δεῖ δὲ αὐτοὺς μηδὲ τοῖς ἐγκωμίοις ἐπαίρειν καὶ φυσᾷν, quasi dicas, Efferre, i. e. Elatos reddere. Vide Μετεωρίζω cum φυσῶ itidem copulatum. In passiva etiam voce et signif. frequentissimum est in eadem metaphora, non ap. Thuc. tantum, cujus ante memini, sed et ap. ceteros. Inter alia autem exempla, quæ ex eo possunt sumi, hæc sunt 3. Ἢ κέρδει ἐπαιρόμενος, Quæstu impulsus, vel adductus, aut allectus. Cui affine est 7. Ὑπὸ μεγάλου μισθοῦ τοπρῶτον ἐπαρθέντες. Sic in 1. Καὶ μὴ τοῖς τῶν ξυμμάχων λόγοις πρότερον ἐπαιρώμεθα. Eod. lib. Οὐκ ἐπαιρόμεθα ἡδονῇ exp. Non movemur illecebra. Et in alio loco, Ἐπαιρόμενος τῇ δεινότητι, Dicendi facultate subnixus. Potest etiam exponi Elatus, de qua signif. postea dicetur. Apud Eund. ἐλπίδι ἐπαίρεσθαι, quod Latine ad verbum Spe erigi; sed et Spe impelli verti potest, ut 3. Ὅμως δὲ τῇ ἐλπίδι ἐπαιρόμενοι κινδυνεύουσι. Et 1. Μὴ γὰρ δὴ ἐκείνῃ γε τῇ ἐλπίδι ἐπαιρώμεθα ὡς ταχὺ παυθήσεται ὁ πόλεμος, Illa spe erigamur, vel Impellamur, vel Excitemur. Sic Herodian. 2. Ταύταις ἐπαιρόμενος ταῖς ἐλπίσι. Idem ibid. Καὶ κούφοις καὶ ἀδήλοις ἐπαιρομένου ἐλπίσι. Rursus ap. Thuc. 2. Ἡ γὰρ Ἑλλὰς πᾶσα τῇδε τῇ ὁρμῇ ἐπῆρται, ubi puto ἐπῆρται verti itidem posse Erecta est, sed addito ablativo Expectatione, hoc modo, Erecta est expectatione quo hic tumultus erumpet. Sed et Suspensa est, existimo posse reddi. Ἐπαίρεσθαι pro Impelli, cum infin. jungitur, ut et activa v. ἐπαίρειν. Isocr. ad Phil. Ἐπήρθην πάλιν συγγράψαι περὶ αὐτῆς. Idem ibid. Ἐπήρθην μὲν οὖν ἐπιστέλλειν σοι διὰ ταῦτα. Quibus tamen in locis commodius ἐπήρθην voce activa reddi posse arbitror, ita, In animum induxi. || Ἐπαίρεσθαι, Inflari, ut ἐπαίρειν, Inflare, metaphorica signif. Sed possumus ad verbum etiam reddere Efferri, commodius quam activum ἐπαίρειν, activo Efferre, unde ἐπηρμένος et ἐπαρθεὶς, Elatus. Æsch. in Ctes. Οὐ ταπεινώσαντες ἀποπέμψετε τοὺς νῦν ἐπηρμένους; Polyb. 1. Ἐκ τοῦ γεγονότος προτερήματος ἐπαρθέντας. Sed frequentius dicitur ἐπαίρεσθαί τινι, quam ἔκ τινος, ut Xenopho K. Π. 8. Ἐπαρθεὶς ταῖς παρούσαις τύχαις. Sic Thuc. 1. Καὶ μήτε τῇ κατὰ πόλεμον εὐτυχίᾳ ἐπαίρεσθαι. Herodian. autem dixit 6. Καὶ ταῖς παρ' ἐλπίδας εὐπραγίαις ἐπαιρόμενος, vocans εὐπραγίας quod Thuc. εὐτυχίαν, Xenopho τύχας. Apud Eund. ἐπηρμένος cum dat., præcedente præpos. ἐπὶ, cum dicit ἐπηρμένος ἐπὶ πλούτῳ.

[" Ἐπαίρω, Markl. Suppl. 89. 581. 772. Heindorf. ad Phædr. 203. ad Charit. 475. Wakef. Eum. 164. Abresch. Æsch. 2, 19. Luzac. Exerc. 30. Jacobs. Anth. 7, 238.: Prolegom. 54. Wakef. S. C. 5, 18. Kuster. Aristoph. 223. b. Porson. Orest. 280. T. H. ad Plutum p. 56. 228. Brunck. Aristoph. 2, 69.: Kuster. 51. b. ad Diod. S. 2, 498. Dionys. H. 1, 222. Boissonad. in Philostr. 347. Mœris 105. Kuhn. ad Pausan. 220. Dorv. ad Char. 229. Timæi Lex. 119. et n. Valck. Phœn. p. 373. Abresch. Lect. Aristæn. 217. Zeun. ad Cyrop. 715. Jacobs. Exerc. 1, 59. Bernard. Reliq. 26. Alciphro 224. Valck. Diatr. 223. Toup. Emend. 3, 45. 4, 499. Wessel. ad Herod. 338. 184. Brunck. Orest. p. 177. ad Phalar. 173. ad Herod. 510. 644. Impello τινὰ, seq. infin. Xenopho Mem. 1, 2, 9. Valck. Hippol. p. 248. Diatr. p. 13. Nunc fero, nunc Aufero significat, Villois. ad Long. p. 15. De pene, Apollon. Dysc. 64. Teuch. Ἐπ. πόλεμον, ad Phalar. 170. Impello, Schweigh. Emend. in Suid. 42. Valck. Hippol. p. 198. Lennep. ad Phalar. 90. Περισσὰ ἐπαίρειν, Plus æquo sumere, Toup. Opusc. 1, 476. ubi omnino de ἐπαίρω, Sumere. Ἐπ. τὴν τράπεζαν, Aufero mensam, Plut. Mor. 1, 593.: ὅπλα, Eurip. Bacch. 778. Ἐπηρμένος, Statyll. Fl. 8. T. H. ad Plutum p. 56. 228. Brunck. Aristoph. 3, 205. Bredow. Ep. Par. 247. Ὁ τὸν ἀσκὸν ἐπηρμένος, Epigr. adesp. 315." Schæf. Mss. Lex. Xenoph. Theoph. Nonn. 272. Biel. Thes. Suicer. Thes. " Tollo, Wyttenb. ad Plut. Anim. T. 3. p. 724. 938. 957." Boissonad. Mss. Gloss. SS. Hes. 124. Schleusner. Lex. in N. T. Gail. Philolog. T. 2. A. 1817. p. 222. T. 4. N. 4. A. 1817. p. 260. " Ind. Thuc. Soph. Œd. 1337. τίς δ' ἐπ. δαιμόνων, Schol. Eurip. citat. Impulit, Kuster. ad Aristoph. Nub. 42. Apud Harpocr. in Καρκῖνος emend. Οὐδεὶς ἐπαίρει καιρὸς ἐξαμαρτάνειν. (Vide Valck. Diatr. 13. ubi sic legitur, Οὐδεὶς ἐπῆρεν ἐξαμαρτάνειν κόρας.) Herod. 152. Ἐπάρας ἀπεματάϊσε. Emend. ap. Stob. 591. (Ἐν ᾧ γὰρ οὐδὲν δυνάμεθ', οὐδ' ἰσχύομεν, Σὺ τηνικαῦθ' ἡμᾶς προδιδάσκεις εὖ φρονεῖν, Εἰκῇ μ' ἐπῆρας ὄντα τηλικουτονὶ, nempe legendo ἐπάρας.) Illum εὐτυχίᾳ ἐπ., ap. Liban. Epist. 236. Lysias 20. Τοὺς κλέπτας ἐπαρεῖτε φάσκειν μοιχοὺς εἶναι. Impello, Herod. 36. 385. ἐπ. καὶ ἀναπείσας, Ruhnk. in Timæi Lex. 87. Xenopho 219. 247. Harpocr. Antipho 115. 127. Æsch. 27. Aristoph. Nub. 1459. Kust. ad Suid. v. Ἐπῆρεν. Ἐπήρθη de inaugur. imperat., Suicer. Ἐπ. ἐς τὸ νεωτερίζειν, Thuc. 301. Extolli, Efferi, in Stob. Grotii p. 111. Pausan. 220. Ἐπήρω—τὸ σκέλος, impure, (Eupolis) ap. Suid. v. Ἀνεκάς." Valck. Mss. " Ἐπ. ἐμαυτὸν, Animum applico, Eurip. Ion. 739. Ἐπαίρω, Suscipio in me, Do operam, Aphthon. p. 9. Inducor, Ælian. H. A. 285." Wakef. Mss. Glossæ: Ἐπαίρω· Tollo, Attollo, Extollo, Sustollo, Levo, Allevo. Ἐπαρθείς· Elatus.]

Ἔπαρμα, (τὸ,) et Ἔπαρσις, (ἡ,) quod frequentius est, Elatio, Elevatio, Sublatio in altum, ut in Definitt., quæ Galeno tribuuntur, σταφύλωμά ἐστιν ἔπαρμα κατὰ τὸν τῆς κόρης τόπον. Apud Medicos ἔπαρσις μαστῶν, Extuberatio mammarum, quod Lat. Fratrare dicitur, auctore Festo. Sororientes etiam mammas dixit Plin., ut scribitur in VV. LL. Ἐπάρ-

σεις et πτώσεις opponuntur a Zenone ap. Gal. Ζήνων δ' οὐ τὰς κρίσεις αὐτὰς, ἀλλὰ τὰς ἐπιγινομένας αὐταῖς συστολὰς καὶ λύσεις, ἐπάρσεις τε καὶ πτώσεις, τῆς ψυχῆς ἐνόμιζεν εἶναι τὰ πάθη, Turnebo interpr., Zeno autem non judicia, sed judiciis adjunctas contractiones et solutiones, elationes et collapsiones, animi perturbationes esse censebat. ‖ Ἔπαρσις, Elatio animi, Insolentia, ut de ἐπαίρεσθαι dictum est. Sic utitur Greg. Naz. Et ab Hesych. quoque ἔπαρσις exp. ὑπερηφανία. ‖ Ἔπαρσις voluptatis etiam habet signif., et Lat. Elatus gaudio dicitur. Stoici hac voce usi sunt, cum ἡδονὴν definierunt, Ἄλογον ἔπαρσιν ἐφ' αἱρετῷ δοκοῦντι ὑπάρχειν. Cicero ἄλογον ἔπαρσιν interpr. Nimiam sine ratione animi elationem. Vide et aliam ejus interpretationem mei Lex. Cic. 59.

[Ἔπαρμα, Biel. Thes. "Ἂν χρυσοφορῇς, τοῦτο τύχης ἐστὶν ἔπαρμα, Sotades." Seager. Mss. Glossæ: Ἔπαρμα· Temperamentum. "Ἔπαρσις, Ammon. 146. Thom. M. 427. Boissonad. in Philostr. 571." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 466." Wakef. Mss. Theoph. Nonn. 269. Biel. Thes. Suicer. Thes. Addend. 1609. Glossæ: Ἔπαρσις· Levatio.]

[* "Ἐπαρσίνοος, Theod. Prodr. Not. des Mss. T. 8. P. 2. p. 168." Boissonad. Mss.]

[* "Ἐπηρμένως, Elate, Superbe. Chrys. Hom. 119. T. 6. p. 966. Αὗται μᾶλλον ἐπηρμένως τὰ μεθ' ὧν συνοικοῦσι, διατίθενται." Seager. Mss. "Etym. M." Wakef. Mss.]

[* Σταφυλεπάρτης, ὁ, Instrumentum chirurgicum, quo uvula laxior elevatur et attollitur, quod et * σταφυλάγρα vocatur. Meminit hujus Ægin. 3, 26. citante Gorr." Amaltheum Castello-Brunon. Reinesii Var. Lect. 524.]

"Ἐξεπαίρω, Attollo, Extollo, Subveho in altum. "Item, Effero animo. Plut. e Poëta, (6, 390=1, "409 1, 102.) Μηδ' εὐτύχημα μηδὲν ᾧδ' ἔστω μέγα, "Ὃ σ' ἐξεπαίρῃ μεῖζον, ἢ χρεὼν, φρονεῖν." [Aristoph. Lys. 623. Gl. Ἐξεπαίρω· Extollo.]

"Κατεπαίρομαι, Efferor s. Effero me adversum. "Greg. Naz. Μὴ πάλιν κατεπαρθῇς ὡς ὁμολογούντων "τὴν ἄγνοιαν, Ne rursum in nos efferaris et insurgas." [" Cyrill. adv. Jul. 1. p. 6." Boissonad. Mss. Biel. Thes.]

[* Προσεπαίρω, Attollo, Gl. Cass. Dio 541. "Epiphan. Hær. 66. c. 68." Routh. Mss. "Arrian. 156. Clem. Alex. 171." Wakef. Mss.]

Συνεπαίρω, Una attollo, Adjuvo in attollendo. Exp. etiam Una excito, et citatur e Xenoph. Œcon. Apud Nazianz. Τῷ σταυρῷ συνεπαίρεται, Una cum cruce attollitur. Apud Eund., Συνεπαίρῃ τοῖς νοουμένοις interpretantur, Ad ea, quæ sola mente videri possunt, penetres. [Gl. Contollo. "Euseb. V. Const. 3. p. 408." Boissonad. Mss. Lex. Xenoph. "Plut. Mor. 3, 277. Wyttenb." Seager. Mss. "Joseph. 954." Wakef. Mss. "Schneider. ad Œcon. p. 31." Schæf. Mss.]

[* Ὑπερεπαίρω, Supra modum extollo. "Appian. 1, 248. 354." Wakef. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 122." Boissonad. Mss. Biel. Thes.]

[* Ὑπερέπαρσις, ἡ, Superexaltatio. Aqu. Ps. 47, 4. Biel. Thes. A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

¶ Ἐπαείρω ap. poëtas pro ἐπαίρω, ut ἀείρω pro αἴρω. Hesych. ἐπαείρει exp. ἐπαίρει: item ἐπαείρας, ἐπεγείρας: item ἐπαειράμενον, ἀφαιρούμενον. Unde ἐπαείρω exp. Lat. Attollo, Erigo, et Excito, Sollicito. Item Aufero. In VV. LL. [ex Herod.] ἐπάειραν ἁμαξέων explicatur ταῖς ἁμάξαις ἐπετίθεσαν, Carris imponebant. Vide et post Ἀείρω.

Καταίρω, de navigantibus, Appello, Applico, Deferor, ut Virg. dixit, Huc ubi delati portus intravimus. Alciphro Οἶσθα τὸν Μήδειον ἐκεῖνον τὸν ἀπὸ τῆς Συρίας δευρὶ κατάραντα. Polyb. 5. Ἀαχθεὶς ἐκ τῆς Λευκάδος κατῆρε μετὰ τοῦ στόλου παντὸς εἰς Κόρινθον. Pro Descendo ap. Eund. sæpe, ut testatur Bud. Exponitur etiam Advenio, Proficiscor, et aliis modis, cum de iis dicitur, qui terra iter faciunt. Plato Hipp. Maj. Ὡς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας, Contulisti te Athenas, Camerario interpr. Plut. in Romulo de vulturibus, Ἀφ' ἑτέρας τινὸς γῆς καταίρειν ἐνταῦθα, Advenire, ut Bud. interpr.: qui et ap. Xenoph., ἀπ' ὄχθων καταίρειν vertit Desilire, Comm. 747. [" Thom. M. 748. ad Charit. 661. Jacobs. Anth. 6, 169. Heindorf. ad Plat. Hipp. 121. Heyn. ad Apollod. 445. Timæi Lex. 152. et n. ad Xenoph. Eph. 276. ad Lucian. 1, 296. 431. xxxiii. Κεκατήρανται, Koppiers. Obs. p. 10." Schæf. Mss. Ind. in Cass. Dion. Lex. Polyb. Lex. Xenoph. "Plato 3, 281. T. H. 1, 183. Bos. Exerc. 87. Thuc. 524. 528. 568. 570. In portum devehi emend. Pausan. 834. (Ὡς ἔθνος τι ἄπειρον κοράκων κατήρετο τότε ἐς Δελφούς.) Apud Suid. v. Ἔκπλεα. Aristoph. Av. 1288. κατῆραν ἐς τὰ βιβλία. Pro καρτερεῖν emend. Abresch. Thuc. 393. pro καθᾶραι in Apollod. Canter. Nov. Lect. 175. Bona in meretricis ἔντερον καταίρουσι ap. Ælian. 357." Valck. Mss. "Deferor, Ælian. H. A. 1, 1. Philostr. 123. Discedo, Plut. 2, 286. Advenio, Ælian. H. A. 5." Wakef. Mss.]

Κάταρσις, (ἡ,) Appulsus navium, Bud. e Plut. In Lexx. Gr. exp. ἐπιτήδειος εἰς καταγωγὴν τόπος. AT Καταίρεσις, quod mendosum esse videtur, ab Hesych. exp. κατάλυσις, Deversorium. [" Plut. 1, 116. 2, 162. Ælian. V. H. 603. Suid. 2, 368. Cass. Dio 329." Wakef. Mss. Ind. in Cass. Dion. "Thuc. 255." Valck. Mss. "Plut. V. Themistocl. 211. HSt." Seager. Mss. Plut. Pomp. 65. Conv. Sap. p. 46. Hutt. Ælian. V. H. 9, 16. Eunap. 124.]

[* " Καταρσιος, Apollod. Bibl. 109." Wakef. Mss.]

Ἐπικαταίρω, Decumbo, Delabor, quasi dicas, Desilio super, ut καταίρειν ap. Xenoph. pro Desilire, Plut. Pomp. (635.), Εἰθισμένον ἀλλοτρίοις νεκροῖς ὥσπερ ὄρνιν ἀργὸν ἐπικαταίρειν, Bud. interpr. 747. Ut inertem avem, alienis cadaveribus insidentem, vel In aliena cadavera decumbentem. Quam posteriorem interpr. malo, ut motus indicetur. Perinde ac si dixisset καταίρειν ἐπ' ἀλλοτρίοις νεκροῖς. Ita enim resolvendam præpositionem puto. Exp. etiam Descendere et Deferri. [Boissonad. ad Marin. 87. Selecta e Schol. Valck. in N. T. 1, 532.]

[* " Προκαταίρω, Boissonad. in Philostr. 534." Schæf. Mss.]

[* Προσκαταίρω, Solvo, Proficiscor classe, Appello. Diod. S. 273. Rhod.]

[* " Συγκαταίρω, Simul cum aliquo in portum appello. Τὰ συγκατηρκότα τῶν πλοίων dant Vat. et Flor. pro συνηντηκότα, 1, 52, 6. n." Lex. Polyb. "Jacobs. Anth. 12, 205." Schæf. Mss.]

Μεταίρω, Transfero, inquit Bud. Theophr. C. P. 1, 27. Τὸ γεννήσασαν ἐν τῷ ξηρῷ τὴν φύσιν μεταίρειν εἰς τὸ ὑγρόν. Et μετηρμένος voce passiva Translatus. Greg. 265. Καὶ τὴν ἐξ Αἰγύπτου μετηρμένην καὶ μεταπεφυτευμένην ἄμπελον. Est etiam Muto, Transmuto, ut scribit idem Bud. citans e Demosth. 165. Ἔπειτα τὸ ψήφισμα ἐπεχείρησαν κινεῖν καὶ μεταίρειν ἐφ' ᾧ πρεσβεύοντες ἥκομεν. Idem significare dicit et in quodam loco Proverb. [Biel. Thes. Schleusner. Lex. in N. T. "Wyttenb. ad Plut. 1, 198. Wakef. S. C. 4, 184." Schæf. Mss. "Eustath. Ism. 129." Wakef. Mss. Plut. 10, 482.]

¶ Μέταρσις, (ἡ,) Translatio, ut μέταρσιν δέχεσθαι ap. Theophr. Translationem admittere, i. e. Transferri posse, ut Gaza vertit. De C. P. 1. Αἱ γὰρ τοιαῦται φυτείαν μόνον δέχονται καὶ μέταρσιν. Est etiam Mutatio, Transmutatio, ut μεταίρω, Muto, Transmuto. [De C. P. 1, 4.]

Μετάρσιος, (ὁ, ἡ, et ια, ιον,) Sublimis, Altus, a verbali μέταρσις, tanquam Sublationem etiam s. Elevationem significante. Dicuntur autem peculiariter μετάρσια quæ sunt ἀπὸ τοῦ κύκλου τῆς σελήνης καθήκοντα μέχρι πρὸς τὴν θέσιν τῆς γῆς, ut scribit Plut. de Plac. Philos. 3., Bud. interpr. Quæ a circulo lunæ ad situm usque terræ pertinent. Ocellus autem μετάρσιον s. ἀέριον vocari tradit quod est inter cœlum et terram: Λέγω δὲ μέρη τοῦ κόσμου, οὐρανὸν, γῆν· τὸ μεταξὺ τούτων, ὃ δὴ μετάρσιον καὶ ἀέριον ὀνομάζεται. Sic ap. Philon. de Mundo μετάρσιον χώραν Sublimem regionem interpretantur. ‖ Apud Herod. autem in Polymnia μετάρσιαι νῆες, Quæ altum tenent et in salo sunt. Pro quo male in VV. LL. Exteriores naves. Vide Μετέωρος. [Ocell. Luc.

263. Artemid. 5, 19. Biel. Thes. "Theocr. 13, 68." Valck. Mss. Const. Manass. Chron. 412. 420. Hec. 497. Iph. T. 27. Herc. F. 1093. Hel. 306. Alc. 966. "Markl. Suppl. 89. Jacobs. Anth. 6, 73. 11, 272. Wakef. Alc. 984. S. C. 4, 6. Abresch. Lect. Aristæn. 71. Valck. Diatr. 88. Musgr. Andr. 1221. Ruhnk. Ep. Cr. 207. Τὰ *μετάρσια*, Argum. Rhesi. * Μεταρσία, (ἡ,) vide Schneider. Lex. Incidi in idem." Schæf. Mss. Schol. Plat. 249. Dio Chrys. 1, 179.] Hinc v. Μεταρσιόω, In altum vel sublime tollo, unde *μεταρσιωθὲν* ap. Herod., *μεταρσιωθὲν φέρεσθαι*, In sublime elatum s. evectum. [" Ad Lucian. 1, 196. ad Herod. 648." Schæf. Mss. " Herod. 8, 65. Tatian. ad Gr. 61. Polyæn. 255." Wakef. Mss.]

Μεταρσιολέσχης, Qui de sublimibus rebus, i. e. cœlestibus inaniter disputat. Vel magis ad verbum, Qui fabulatur de rebus sublimibus, unde *μεταρσιολέσχαι* dicti sunt physici, inquit Bud. Hinc et Μεταρσιολεσχεῖν, De sublimibus rebus disputare aut fabulari, s. sermocinari, more physicorum. Et Μεταρσιολεσχία, De rebus sublimibus disputatio. Plut. Pericle (5.) *Τῆς λεγομένης μετεωρολογίας καὶ μεταρσιολεσχίας ὑποπιμπλάμενος.* Μεταρσιολεσχεῖν exp. etiam De rebus futilibus fabulari, s. sermocinari: sic et Μεταρσιολεσχία, De rebus futilibus fabulatio s. sermocinatio. [Μεταρσιολέσχης, Schol. Plat. 249. " Μεταρσιολεσχία, Heindorf. ad Plat. Phædr. 327." Schæf. Mss.]

Μεταρσιολόγος, (ὁ, ἡ,) i. q. *μεταρσιολέσχης*, et Μεταρσιολογία, (ἡ,) i. q. *μεταρσιολεσχία*, nisi quod *μεταρσιολέσχης* et *μεταρσιολεσχία* majorem quendam contemtum indicare videntur. [Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[* Πολυμέταρσος, vox suspecta. Etym. G. Τοῦρκος· *ὁ καὶ χάζαρος δέρων κοσμὸν, χαὸς ὅρος, λαὸς* ("an λᾶας?" Sturz.) *ἀντιστήκουσιν, ὅρος τοῖς ἀντιπίπτουσι, *πολύλαλος, *ἰσχυρόφωνος, πολύκτηνος, πολυμέταρσος, *ἁμαρτόζωος, *πολυμίαρος, * δυνατομέγεθος, ἀπειλῇ ἀμεταβλήτῳ ἀνθιστάμενος, ἐγγυόμενος, ἀφανίζων τὸν κοσμὸν τῷ ὁρισμένῳ χρόνῳ.*]

[* " Περιαίρω, Andr. Cret. 79." Kall. Mss.]

Προαίρω, Progredior. Plut. Apoph. Lacon. *Ἐκέλευσεν ὡς φίλον προαίρειν*, Progredi, inquit Bud. ‖ *Προαίρειν ὅρκον*, vide Ὑπαίρω. [Gl. *Προαίρει*· Promit, Profert. "Thom. M. 866. Ammon. 140.: Valck. Anim. 219. Wyttenb. ad Plut. 1, 843." Schæf. Mss.]

Προσαίρω, Affero, Exhibeo, ut ap. Pherecr. *πρόσαιρε τὸ κανοῦν*, Affer canistrum. Item Sumo, ut *προσάρασθαι τροφὴν* ap. Galen., Sumere cibum, sicut dicitur *προσφέρεσθαι τροφήν*. [" Coray Theophr. 173. Valck. Adoniaz. p. 326." Schæf. Mss. " Ruf. Ephes. 3. de cibo sumendo." Wakef. Mss. Ind. in Aret. " Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 358." Boissonad. Mss. Cass. Dio 352. " Casaub. ad Athen. (81.) 160. *προσάρασθαι*, Ionice Edere, unde *πρόσαρμα*, Cibus, Hippocr.: vulgo *προσφέρεσθαι*." Valck. Mss.]

Πρόσαρσις, (ἡ,) et Πρόσαρμα, (τό.) Est autem Πρόσαρσις Exhibitio cibi, vel Usus cibi. Hippocr. *Περὶ μὲν οὖν ῥοφήματος προσάρσιος οὕτω γινώσκω.* Ab Erotiano exp. *προσφορά.* At Πρόσαρμα, Cibus qui exhibetur. Hippocr. Aphor. 15, lib. 1. *Ἐν ταύτῃσι οὖν τῇσι ὥρῃσι καὶ τὰ προσάρματα πλείω δοτέον.* Utitur et alibi. Eust. vult *πρόσαρμα* dici quasi *τὴν τῷ σώματι προσφυῆ τροφὴν*, Cibum corpori congruum, inde deducens unde et *ἐρίηρες*. Sed cum legamus *προσάρασθαι τροφὴν* pro *προσφέρεσθαι*, quin ab eo deducatur, minime nobis dubitandum est, atque adeo ipse alibi hanc derivationem sequitur. Nam in Il. Z. (264.) *Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα πότνια μήτηρ*, postquam *ἄειρε* exposuit *πρόσφερε*, addit *ἄρτον*, inde dictum fuisse, et *προσάρματα, τροφάς.* [Πρόσαρσις, *πρόσαρμα, * προσαρτέον*, Ind. in Aret. " Πρόσαρμα, Coray Theophr. 173." Schæf. Mss. " Πρόσαρμα, Hippocr. 25. Πρόσαρσις, 388. Hinc simul *προσαρτέον* 398. 836." Wakef. Mss.]

Συναίρω, Una cum alio attollo, Adjuvo in attollendo. Item, Cum alio tollo, i. e. Aufero, Mecum tollo, ut ap. Aristot. de Gener. Anim. 2. *Ἔτι ὅταν συναίρῃ ἄλλα περιττώματα.* Bud. Comm. 528. ‖ *Συναίρειν* et *Συνᾶραι λόγον μετὰ τῶν δούλων*, Matth. 18. pro Conferre rationem cum servis, vel potius Conferre rationes, ut loquitur Cic. ad Att. 5. Ac certe pluralem numerum in his omnibus loquendi generibus Latinius usurpari puto quam singularem.

Συναίρω et frequentius Συναίρομαι, Adjuvo, Opitulor, *συμπράττω*. Cum dat. personæ, aut qui ejus locum obtineat. Philop. in Procl. 2. *Ἄλλως τε καὶ συναίρειν τῷ Πλάτωνι περὶ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως ἐπαγγειλάμενοι.* Ubi Bud. vel Opitulari vel Astipulari posse verti existimat. Est autem observandus contra id, quod a Varino e quopiam Grammatico affertur, *συναίρω* videlicet non inveniri. Quod an generaliter dictum sit, an intellexerit *συναίρω* non dici ut *συναίρομαι* pro *βοηθῶ*, dubium ibi relinquitur: *συναίρομαι* certe multo usitatius esse constat. Plut. Galba, *Τοὺς Γαλάτας Οὐίνδικι συναραμένους.* Herodian. 7. *Συναίρεσθαι τῇ κοινῇ πατρίδι.* Ibid., *Μηδεὶς αὐτῷ συνάρηται.* Et 3. *Ἡ συναιρομένη τότε τοῖς ἐκείνου πράγμασι τύχη.* Jungitur autem et cum accus. rei, necnon cum gen.: licet accusativi tantum Bud. meminerit. Dicitur enim *συναίρομαί σοι τὸν κίνδυνον* vel *τοῦ κινδύνου*, Te adjuvo in periculo, vel Tibi opem fero in periculo, q. d. Tecum subeo periculum, vel Suscipio. Utriusque constructionis ap. Thuc. exempla reperio. Nam 4. p. 124. scribit, *Ἄνδρες οἱ ξυναράμενοι τοῦδε τοῦ κινδύνου.* Ubi Schol. exp. *συνεφαψάμενοι.* Sic autem alibi, *Ἀργεῖοι οὐ ξυναράμενοι τοῦ Ἀττικοῦ πολέμου.* At 2. p. 71. *Μετὰ Ἑλλήνων τῶν ἐθελησάντων ξυνάρασθαι τὸν κίνδυνον τῆς μάχης.* Hac autem constr. Demosth. Ol. 1. dixit, *Ἑτοίμως συνάρασθαι τὰ πράγματα.* Herodian. genitivo rei et ipse junxit 7. *Ἣν μὲν ἡμῶν συνάρῃ καὶ κοινωνὸς τῶν κινδύνων γένῃ*, (hunc enim puto esse verborum ordinem grammaticum, *ἣν συνάρῃ καὶ κοινωνὸς γένῃ τῶν κινδύνων ἡμῶν.* Alioqui *συνάρῃ ἡμῖν* dicendum fuisset.) Sed Schol. Thuc. in illo lib. 4. loco *Ξυναράμενοι τοῦδε τοῦ κινδύνου* positum ait pro *ξυναράμενοι τόνδε τὸν κίνδυνον.* Ac profecto si resolvatur compositum in simplex, per accus. duntaxat resolvi potest, ut sit *συναίρομαί σοι τὸν κίνδυνον* quasi *αἴρομαι σὺν σοὶ τὸν κίνδυνον.* Observandum est autem, *συναίρεσθαι* pro Opitulari eodem respectu dici, quo *συλλαμβάνω* et *συνεφάπτομαι.* Sciendum est autem aor. *ἆραι* et *ἄρασθαι* inveniri etiam cum *α* non habente *ι* subscriptum, et quidem frequentius. Sic et in ceteris modis, idque itidem in compos.

[Συναίρω, Lex. Xenoph. Schleusner. Lex. in N. T. Toup. Emend. 2, 133. " Adjuvo in tollendo, Clem. Alex. 860." Routh. Mss. Eur. Or. 765. " Toup. Opusc. 1, 82. 279. Emend. 1, 125. Adjuvo, Ammon. 130. 136. Eran. Philo 166. Συναίρω, Thom. M. 805. Luzac. Socr. 113. ad Charit. 567. Auctor Rhesi 495. cf. Ion. 202. Matth. Anecd. 1, 48. Act. med., Kuster. V. M. 20. Med., ad Dionys. H. 1, 25. 2, 1042.: Dionys. H. 1, 71. 120. Boissonad. in Philostr. 624." Schæf. Mss. " *Συναίρω* et *—ομαι*, in periculo, Thuc. 143. 243. 335. Demosth. 8. vide Ulp. Dio Chrys. 168. 170. 199. 250. Lucian. 3, 625. Philostr. 85. 282. 613. *Πρέπον ἄν σοι τῇ ἐμῇ σπουδῇ σ.*, Eutocius Præf. Comm. in Archim. de Sphæra. Argum. Eur. Hec., *Κόρην —αμένην αὐτῷ*, Eadem dicentem. Adjuvo, Facio cum aliquo, Æsch. Prom. 651. *Συναίρεσθαι* illis, Opportuna esse ad fraudes, Euseb. P. E. 132." Valck. Mss. " Conspiro, Phot. Bibl. 478. Opitulor, Philostr. 96. et alibi. Una fero, Joseph. 157." Wakef. Mss. Biel. Thes.]

[* Σύναρσις, ἡ. Zonar. Σύναρσις· *βοήθεια, συγκρότησις.* " Non inepte Noster dicit *συγκρότησιν*, quasi Concentum. *Ἁρμονίαν* dicit Hesych." Tittm.] " Σύναρσις, ab Hesych. exp. *συναφὴ* et *ἁρμονία*." [Sed *σύναρσις, ἡ ἁρμονία, συναφὴ, συγκρότησις*, est a * *συνάρω*: *σύναρσις* autem, *ἡ βοήθεια*, a *συναίρω*. " Bondam. Var. Lect. 217." Schæf. Mss.]

Ὑπεραίρω, Extollo vel Effero supra. Interdum autem simpliciter Extollo s. Effero, vacante præpos. *ὑπὲρ*, ut cum dicit Lucian. *ὑπερήρκασιν ὑπὲρ*, in dialogo, qui inscribitur *Ἔρωτες*, circa finem, *Καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρῦν ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερήρκασι.* ‖ Ὑπεραίρω, Excedo, Supergredior, Antecello, cum accus., et interdum etiam cum gen.

Aristot. Pol. 2. Ἐὰν γὰρ ὑπεραίρῃ τὸ τῆς οὐσίας μέγεθος ὁ τῶν τέκνων ἀριθμὸς, ἀνάγκη τόν γε νόμον λύεσθαι. Plut. Lycurgo, Ὑπερῆρε τῇ δόξῃ τοὺς πάντας. Sic etiam dixit Aristid. Ὡς θ' ὑπερῆρεν αὐτὴν τοσοῦτον ἡ πόλις ὅσον περ προτοῦ τοὺς ἄλλους. Theophr. autem τὸ ὑπεραῖρον τὸ ὕδωρ dixit, Quod excedit aquam, i. e. Quod extat supra aquam: Ἅμα δὲ τῷ ἡλίῳ φανερὸν ὑπὲρ τοῦ ὕδατος εἶναι καὶ ἀνοίγειν τὸ ἄνθος, συχνὸν δὲ τὸ ὑπεραῖρον εἶναι τὸ ὕδωρ. Interdum cum accus. pro Supero in propria signif. sumto, ut dicitur Superare montes, et Superare viam saltu, ut ap. Xenoph. Τειχία ὑπεραίρειν καὶ ἐπ' ὄχθους ἀνάλλεσθαι. Genitivo etiam interdum jungitur. Ὑπεραίρω, uti dixi, pro Excedo, etc. Sic Pausan. Τὰ μὲν γὰρ Ῥωμαίων θέατρα πολὺ δή τι καὶ ὑπερῆρε τῶν πανταχοῦ τῷ κόσμῳ. Eandem constr. ei dedit et Theophr. alicubi. Quidam autem Grammatici annotarunt hanc solam habere constr. cum ponitur pro προέχειν et προφέρειν. Interdum sine casu ponitur ὑπεραίρων, sicut ὑπερβάλλων, pro Supramodum magno, ut ὑπεραίρουσα ἁμαρτία ap. Greg.

Ὑπεραίρω, de navigantibus dictum, sicut καταίρω. Polyb. 1. Ἄννων τὸ πέλαγος ὑπεράρας ἐνέβαλε ταῖς τῶν τριαρίων ναυσὶ, Superato pelago. Hanc autem superandi signif. habet et in alio usu, ut modo dictum est.

Ὑπεραίρομαι, Exuperor, Superor, eo sensu quo dicitur aliquid magnitudine superari ab alio pro Minus esse. Greg. Καὶ τὴν ὑπεραίρουσαν ἡμῶν ἁμαρτίαν κάτω βάλλειν ὑπεραιρομένην τῷ κρείττονι. Ab Hesych. autem ὑπεραίρεται exp. ὑψοῦται. At Paulus ὑπεραίρεσθαι ponit pro Seipsum extollere s. efferre, ad Thess. 2, 4. Ὁ ἀντικείμενος καὶ ὑπεραιρόμενος ἐπὶ πᾶν τὸ λεγόμενον θεὸν ἢ σέβασμα. Vetus interpres vertit, Qui extollitur. Et 2 Cor. 12, 7. Καὶ τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἀποκαλύψεων ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι, Ne me efferam, vel Ne me extollam. Nec enim videtur necesse addere Supramodum, aut aliquid hujusmodi, ne videatur concedi illi se efferre, sed non supramodum.

[Ὑπεραίρω, Boissonad. ad Marin. 130. Biel. Thes. Schleusner. Lex. in N. T. Lex. Xenoph. Lex. Polyb. " Demosth. 494. (1274. 1395.) Plura Wessel. ad Diod. S. 1, 319. Pausan. 552. Ὑπερᾶραι τὸν Παῦλον, Athen. 194. e Polyb." Valck. Mss. Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 759. Ind. in Aret. " Tymnes 6. Callim. 1, 449. ad Diod. S. 2, 139. 471. 492. cf. Phrynich. Ecl. 184. Wakef. S. C. 4, 79. Matth. Anecd. 1, 44. Diod. S. 2, 146. 473. Bentl. Aristoph. 321. b. Boissonad. in Philostr. 468. 553. 581. 643. Plutarch. Alex. 146. Schm. Heyn. ad Apollod. 1050. Ruhnk. Ep. Cr. 176. 189. Toup. Opusc. 2, 275. Alciphro 128. Plut. Mor. 1, 884. ad Lucian. 1, 373. Diod. S. 1, 253. ad Diod. S. 1, 201." Schæf. Mss. " Prætervehor, Philostr. 295. 415." Wakef. Mss. Glossæ:—Ὑπεραίρει· Extollit. Ὑπεραίρομαι· Superbio.]

[* Ὑπέραρσις, ἡ, Elevatio, Superlatio, Præstantia, Excellentia, Supereffusio, Inundatio. Biel. Thes.]

Ὑπαίρω, Attollo, Elevo, in VV. LL. Bud. ὑπαίρειν τὸν ὅρκον pro προαίρειν poni dicit, ut ὑπάγω pro προάγω ponitur; sed nec expositionem, nec exemplum addit. [Vide Ὑπάγω. Biel. Thes. " T. H. ad Aristoph. Pl. p. 228. Thom. M. 866. Ammon. 140.: Valck. Anim. 219. ad Lucian. 1, 373." Schæf. Mss. Glossæ: Ὑποαίρομαι· Sublevo.]

" Αἶρα, ἡ, Malleus, σφύρα, ut Etym. et Lex. meum " vet. exp. afferentes e Callim. λάθρῃ δὲ παρ' Ἡφαί" στοιο καμίνοις Ἔστρεφον αἰράων ἔργα διδασκόμενοι. " Hesychio quoque est σφύρα, necnon ἀξίνη, Secu" ris, ap. quem tamen paroxytonws scriptum αἰρά. " Derivatum porro dicunt hoc vocab. Etym. et Lex. " meum vet. vel ab αἴρω, quoniam tollitur inter cu" dendum, vel per metathesin a ῥαίω, pro ῥαῖα, a " quo ῥαίω itidem ῥαιστὴρ dicitur Malleus, παρὰ τὸ " ῥαίειν καὶ διαφθείρειν τὰ τυπτόμενα. || Est αἶρα " etiam σπέρμα σιτῶδες ἐκ τοῦ σίτου γινόμενον, deno" minatum etiam ipsum a ῥαίω, significante φθείρω, " ut Etym. et Lex. meum vet. tradunt, i. e. Semen " frumentaceum e frumenti corruptione proveniens, " quod Lat. vocant Lolium. Suidæ est ἡ τοῦ σίτου " διαφθορὰ, Frumenti corruptio. Hesych. vero αἴρας " exp. ἀγρίας βοτάνας, Herbas agrestes s. sylvestres. " Unde discimus, αἶραν vocari non Semen solum, " sed Herbam etiam e frumento corrupto pullulan" tem. Unde et σῖτοι καθαροὶ αἰρῶν, ap. Theophr. " H. P. 8, 5. et αἰρῶν ἄλευρα ap. Hippocr. Est et " aliud Frumenti vitium, μελάμπυρον sc., quod Siculo " frumento peculiare esse tradit Theophr. l. c. ve" runtamen ἀβλαβὲς καὶ οὐχ ὥσπερ αἶρα βαρὺ καὶ κε" φαλαλγές. At φλοῖον τῆς αἴρας esse μονόλοπον, " scribit Idem ibid. 1, 8. || Αἶρα, Suidæ est etiam " urbis nomen." [Αἶρα, Lolium, Diosc. 2, 122. Jacobs. Anth. 8, 352. Callim. 1, 101. 494. Valck. Callim. 292. Aristoph. Fr. 260." Schæf. Mss. " Porphyr. 51. Plut." Wakef. Mss. Aretæus 91. Geopon. 2, 43. 10, 87. 14, 7. bis. Barth. Advers. 109. " Diog. " L. 6, 6." Boissonad. Mss.] " Θύαρος, a quibusdam " dicitur ἡ αἶρα, Lolium, Diosc. teste, 2, 122."

" Αἰρόπινον, τὸ, dicitur τὸ ἀραιὸν κόσκινον, Cri" brum rarum, παρὰ τὸ τὰς αἴρας ποιεῖν ἀπεῖναι καὶ " χωρίζειν, ut tradit Etym. et Lex. meum vetus, " quod etiam addit, Αἶρα δέ ἐστι σπέρμα σιτῶδες ἐκ " παραφθορᾶς τοῦ σίτου γινόμενον. Ita ut sit Cri" brum, quo frumentum solet purgari a lolio, ut " Hesych. quoque et Suid. αἰρόπινον esse dicunt " κόσκινον, ἐν ᾧ πυροὶ σήθονται ὑπὲρ τοῦ τὰς αἴρας " διελθεῖν. Sed perperam ap. Hesych. αἰρόπιον, " sine ν, ut etymon illud declarat, quo αἰρόπινον " dictum volunt διὰ τὸ αἴρειν τὸν πίνον, h. e. τὸν " ῥύπον, cujus meminit Etym. et Lex. meum vetus. " || Αἰρόπινον Suid. et Hesych. exp. etiam σκοτεινὸν, " Tenebricosum, Obscurum." [Passow. Symb. ad Schneider. Lex., in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 101. " Aristoph. Fr. 266." Schæf. Mss.]

" Αἰρικὸς, (ἡ, ὸν,) Loliaceus. Ετ Αἴρινος, (ίνη, " ινον,) Loliaceus, E lolio confectus, ut αἴρινον ἄλευ" ρον, ap. Diosc. 2. quod Hippocr. vocat αἰρῶν ἄλευ" ρον." [Aretæus 107.]

" Αἰρώδης, ὁ, ἡ, Lolio plenus, In quo multum est " lolii, s. Permixtus lolio. Theophr. H. P. 8, 5. " Καθαρὸς δὲ ἐπιεικῶς καὶ ὁ Σικελὸς σῖτος, καὶ μάλιστα " ὁ Ἀκραγαντῖνος οὐκ αἰρώδης. Paulo ante dicit κα" θαροὶ αἰρῶν pro οὐκ αἰρώδεις. || Exp. etiam Lolia" ceus."

" Ἐξαιρόομαι, In lolium vertor, In lolium transeo, " In lolium degenero. Theophr. C. P. 4, 1. Εἰς ἄλλο " δ' ὅλως ἐξίσταται γένος τὰ μάλιστα τῶν σπερμάτων " καὶ ἰσχυρότερα, καθάπερ ὁ πυρὸς καὶ ἡ κριθή· μόνα " γὰρ ἐξαιροῦνται. Ubi nota ἐξαιροῦσθαι esse τὸ εἰς " αἶραν ἐξίστασθαι s. μεταβάλλειν, ut ibid. loquitur. " Alibi dicit, Ἄτοπον δὲ καὶ λόγου δεόμενον εἰ καὶ τὸ " λίνον ἐξαιροῦται· μεγάλη γὰρ ἡ διάστασις."

ΑΙΩΡΕΩ, f. ήσω, In sublime attollo, Sursum tollo, Elevo, Effero, Eveho, Subveho. Item suspendo, Demosth. pro Cor. (313.) Τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν. Antip. (Th. 19.) Τέσσαρες αἰωροῦσι τανυπτερύγων ἐπὶ νώτων Νῖκαι ἰσηρίθμους υἱέας ἀθανάτων. Ab αἴρω fieri αἰωρῶ interjecto ω, s. per pleonasmum τοῦ ω, et Grammatici quidam tradunt, et mihi fit verisimile.

Αἰωροῦμαι, et Ἐωροῦμαι ap. Hesych., ut modo dictum est, Sursum vel In sublime attollor, Evehor, Subvehor. Item Volvor; nam ita exponit ap. Aratum Cicero. || Αἰωροῦμαι, inquit Bud., Spe suspensus sum et rebus novis immineo. Plut. Cicerone, Καὶ Μάλλιος ἀπηγγέλλετο σὺν χειρὶ μεγάλῃ περὶ τὰς πόλεις ἐκείνας αἰωρούμενος, i. e. ἐλπίσιν ἀναρτώμενος. Idem in Antonio, Αἰωρουμένης δὲ Παρθικῆς στρατιᾶς περὶ τὴν Μεσοποταμίαν. Αἰωρεῖσθαι τῇ ψυχῇ, Exultare, et gaudio efferri, et lætitia gestiente affici. Xenopho Cyn. (4, 4.) Ἀπὸ τοῦ ἀληθῶς ἤδη αἰωρεῖσθαι τὴν ψυχὴν καὶ ὑπερχαίρειν ὅτι τοῦ λαγὼ ἐγγύς εἰσι. Hactenus Bud. Animadvertendum est autem præterea ut interpretetur ap. Plat. Cicero, qui hunc ejus locum ex Epitaphio, Ὅτῳ γὰρ ἀνδρὶ εἰς ἑαυτὸν ἀνήρτηται πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, ἢ ἐγγὺς τούτου, καὶ μὴ ἐν ἄλλοις ἀνθρώποις αἰωρεῖται, ἐξ ὧν ἢ εὖ κακῶς πραξάντων κ. τ. λ., sic interpretatur Tusc. 5. Nam cui viro e seipso apta sunt omnia, quæ ad beate vivendum ferunt, nec suspensa aliorum aut bono

casu, aut contrario, pendere ex alt. etc.

[" Αἰωρέω, Toup. Epist. de Syrac. 328. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 246. Fischer. ad Palæph. 194. Musgr. ad Hecub. 69. Toup. Opusc. 1, 164. 2, 44. 65. Emend. 2, 467. 497. Wakef. S. C. 2, 99. ad Diod. S. 1, 143. Valck. Callim. 244. ad Herod. 665. (7, 92. 8, 100.) Markl. Suppl. 89. Wakef. Ion. 94. Stanl. Eum. 188. Jacobs. Anth. 8, 262. 406. 9, 212. ad Lucian. 2, 327. Dionys. H. 2, 906. Heyn. Hom. 6, 290. Αἰωρῶ conf. cum αἴρω, Porson. Hec. p. 8. Ed. 2." Schæf. Mss. Buttmann. Lexil. 205. Ind. in Aretæum, Chœrili Fr. 75. Greg. Cor. 421. Cass. Dio 41, 1. Thuc. 7, 77. Plut. Cicerone 15. " Cohibeo, Nonn. 900." Wakef. Mss. Glossæ:— Αἰωρέω· Gestio. Αἰωροῦμαι· Pendeo.]

Αἰώρημα, τὸ, Elatio, Elevatio, Exaltatio, Subvectio. Item Suspensio. Antip. (Sid. 52.) Κήπων τ' αἰώρημα, καὶ ἠελίοιο κολοσσός. Ubi de pensilibus hortis intelligit. || Apud Dion. unam habet ex αἰώρας significationibus modo e Bud. annotatis. Nam pro Gestatione accipitur, ut opinor, et Pensili quodam exercitamento. Locus est ap. Dion. 381. Ed. paternæ. [" Markl. Suppl. 1047. Casaub. Athen. 1, 39." Schæf. Mss. Lycophro 1080. Eur. Or. 980. Hel. 359.]

Αἰώρησις, ἡ, i. q. αἰώρημα. Gal. Ὅταν κινηθῶσι σφοδρότερον ἤτοι δι' αἰωρήσεων, ἢ τρίψεων, ἢ γυμνασίων.

[* " Αἰώρητος, ὁ, ἡ, Meleag. 77." Schneider. Lex. " Αἰωρητὸς, Meleag. (l. c.) Jacobs. Anth. 6, 91. Toup. Opusc. 1, 433." Schæf. Mss. Suid. 3, 358.]

Αἰώρα, pro quo et Ἑώρα scribi, docebo paulo post, ἡ κρεμάθρα, Vas pensile, quali hodie utuntur rustici ad exiccandum caseum. Sic enim exiccior redditur, sero absumto et stillante. Et domi etiam in promtuario κρεμάθρᾳ utimur ad esculenta asservanda. E funiculo enim suspenditur vas vitile, ne a musculis erodantur quæ intus condita sunt. Quare Plato Phædone de igne et aëre et aqua loquens, quæ super terram ordine naturæ sita sunt, ita inquit, Ταῦτα δὲ πάντα κινεῖν ἄνω καὶ κάτω, ὥσπερ αἰώραν τινὰ ἐνοῦσαν ἐν τῇ γῇ. Hæc Bud. ap. quem præcedit et alia signif., sed hanc esse primam existimo. || Αἰώρα, inquit Idem, Gestatio, vel Pensilis exercitamenti genus, ut sunt lecti pensiles, quibus ægroti utuntur. Plut. εἰ Πρεσβ. Πολ. Ὅτι μὴ δυνάμεθα σκαφίοις μηδὲ ἁλτῆρσι χρῆσθαι ὡς καὶ πρότερον, ἀλλ' αἰώραις καὶ περιπάτοις. Idem in Poll. Præc. Τοῖς ἐμβᾶσιν εἰς πλοῖον αἰώρας χάριν, εἶτ' ἀποσπασθεῖσιν εἰς πέλαγος, Gestationis causa. Plato de LL. 7., de exercitatione corporis loquens, Ὅσα τε (σώματα) ὑπὸ ἑαυτῶν, ἢ καὶ ἐν αἰώραις, ἢ καὶ κατὰ θάλατταν, ἢ καὶ ἐφ' ἵππων κινούμενα. Hactenus Bud. Αἰώρα, inquit Gorræus, Gestatio, i. e. Corporis exercitatio e motu statuque s. quiete, composita. Cujus hi præcipui sunt modi: primus in lecto, eoque vel pensili, vel rotis subnixo; secundus in lectica, s. in ea homo desideat, s. decumbat; tertius in curru, quartus in navi. || Suid. autem vult αἰώραν significare ἀγχόνην, Suspendium, vel, Ipsum funem quo quis ad suspendium utitur: item ὕψωσιν, ἔπαρσιν, Elationem, Exaltationem, accipiendo hæc nomina in propria signif. Eust. autem Αἰώραν ait esse in Pausaniæ Lexico Nomen mulieris, quæ laqueo vitam finierit. Ἑώρα etiam scribi testatur Eust. 389. a quo fieri dicit μετέωρος. Apud Hesych. autem non solum ἑώρα habetur, quod exponitur νόσος, verumetiam ἑωρούμενος et ἑωρηθήτω, necnon ἑωρίζεται, et ἀπεωρούμενον. Vide et quæ dixi in Μετέωρος de hac scriptura. [Buttmann. Lexil. 205. Aretæus 118. Schol. Plat. 13. Glossæ: Αἰώρα· Gestatio. Dionys. H. Antiq. 3, 47. " Dionys. H. 1, 540. Phrynich. Ecl. 31. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 243. 246. Fischer. ad Palæph. 194. ad Diod. S. 1, 143. Brunck. Œd. T. 1294. In re scenica, Voss. Myth. Br. 1, 160. Plut. Mor. 1, 511." Schæf. Mss. " Agitatio, Plut. 9, 187. Suspendium, Philo J. 1, 298. Superbia, 665. Oscillum, Plat. Phæd. 60. Uva pensilis, Bab. ap. Suid. Levitas, Vanitas, Philo J. 1114." Wakef. Mss.]

[* " Αἰωρία, ἡ, i. q. αἰώρησις et αἰώρα, Cod. Ms. Oribasii Collect. 6, 23." Schneider. Lex.]

[* Αἰωρίζω, Gesto. " Fischer. ad Palæph. 194."
A Schæf. Mss. Glossæ: Αἰωρίζεται· Gestatur.]

" Αἴωρος quoque pro Sublimis affertur, sed sine " exemplo. Pro eo enim potius dicitur μετέωρος."

" Αὐταιώρητος, (ὁ, ἡ,) Hesychio est ὁ ὑφ' ἑαυτοῦ " μετεωριζόμενος, Qui a seipso in sublime evehitur, " Qui per sese in altum fertur." [In Schneideri Lex. non legitur.]

" Ἀώρησις, Suidæ ἡ * κρέμασις, Suspensio, qua " signif. dicitur potius αἰώρησις."

" Ἑωρέομαι. Apud Suid. est et act. ἑωρῶ, quod " exp. κρεμῶ, Suspendo." [" Ad Diod. S. 2, 211. 289." Schæf. Mss.]

" Ἑώρημα, τὸ, Id quod in sublime evehitur, vel " etiam Ipsa elevatio, et in altum evectio. Annotat " Suid. ap. Eurip., cum Bellerophontes pegaso suo " alato cœlum ascendere cupiens dicit, Ἄγ' ὦ φίλον " μοι Πηγάσου * ταχύπτερον, et quæ sequuntur, eum " μετέωρον αἱρεσθαι ἐπὶ μηχανῆς, idque appellari ἑώ- " ρημα, et in hac ipsa machina solitos eos fuisse " κατάγειν τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἐν ἀέρι πολοῦντας."
B [Schol. Aristoph. Pac. 75. " Toup. Opusc. 2, 159." Schæf. Mss.]

" Ἑώρησις, ἡ, Elevatio, Subvectio in altum, vel " Suspensio. A Suida enim exp. * κρέμασις, addenti, " καὶ ἑώρημα, ὁμοίως."

" Ἑωρίζω, Suidæ τὸ μετεωρίζω, Elevo, In altum " et sublime eveho, ut Hesych. quoque ἑωρίζεται " exp. μετεωρίζεται, addens etiam ἀναπαυεῖ." [Gl. Ἑωρίζομαι· Gestor. Ἑωρισθῆναι· Gestandi. " Fischer. ad Palæph. 194." Schæf. Mss.]

" Ἑώρα, pro Suspendio s. Reste ad suspenden- " dum. Soph. Œd. T. (1273.) p. 202. Πλεκταῖς " ἑώραις ἐμπεπλεγμένην. Ubi tamen Schol. ἑώρα " exp. * κρέμασις, ὕψωσις, μέταρσις." [" Ad Diod. S. 2, 290. Brunck. Œd. T. 1264. Valck. Hippol. p. 247.: ad Theocr. Adoniaz. p. 243. 246. Fischer. ad Palæph. 194." Schæf. Mss. Glossæ: Ἑώρα· Gestatio.]

" Ἑωροκοπίαις, sic enim pro ἑωροπίαις reponendum " e vet. Cod., Suid. exp. * ὑψηλοφρονίαις, Superbiis.
C " Videntur enim superbi ἀεροβατεῖν καὶ κόπτειν τὰ " μετέωρα."

" Ἄωρτο, ex ἠώρητο factum existimatur per syn- " copen, et mutationem literæ η in α brevem. At " si scribatur ἄορτο, per ο in media syllaba, ex " ἀείρω esse poterit, ut testatur etiam Eust. in hunc " locum Il. Γ. (272.) Ἡ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν " αἰὲν ἄωρτο, Suspensa erat s. pendebat: ἐκρέματο. " Sed contextus Commentariis ipsius Eust. insertus, " habet ἄορτο, quam scripturam magis probo." [Vide Schneider. Lex. v. Ἄορτο. " Heyn. Hom. 7, 661." Schæf. Mss.]

[* Ἀμφαιωρέω. Aretæus 3, 1. Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰνδάλματά τινα ἀμφαιωρέουσι.]

[* Ἀναιωρέω, i. q. ἀναίρω. Coluth. 153. Bio 1, 25. " Nonn. 1, 184. 2, 457." Kall. Mss. " Nonn. Dionys. 10, 362. p. 290." Wakef. Mss.]

Ἀπαιωρέομαι, In sublimi protendor, vel pendeo. Exp. a Bud. et Dependeo, Suspensus sum. Affert autem in exemplum hunc Basilii locum, Ἄπειρος μὲν
D οὖν τῶν ὑδάτων ἡ χύσις πανταχόθεν ἐπικυμαινόντων τῇ γῇ καὶ ἀπαιωρουμένων αὐτῆς. Sic ap. Lucian., de Phaëthonte ita scribentem, Ἄλλοτε μὲν πρόσγειος ἡνιόχευεν, ἄλλοτε δὲ πολὺ τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος. Apud Hesiod. (Sc. 233.) ἀπαιωρεῖσθαι Dependere, ἐπὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντε Δοιὼ ἀπῃωρεῦντ', i. e. ἀπεκρέμαντο, ut Erotian. quoque hoc verbum ap. Hippocr. exponit. Hesych. ἀπεωρούμενον habet per ε, et exp. κρεμάμενον. [Schæferi Æsop. 162. " Valck. ad Ammon. 146. ad Thom. M. 82. Michaël Psellus." Schæf. Mss. Clem. Alex. 262. Hippocr. 462, 11. 464, 39. 499, 43.]

[* Ἀπαιώρημα, τὸ, Suspensum. Hippocr. 467, 30 =771. Foes.]

" Ἀπαιώρησις, ἡ, Suspensio, Qua aliquid suspen- " ditur et dependere sinitur." [Clem. Alex. 238. Schol. Aristoph. Pl. 590. " Eust. Il. 1001, 7." Wakef. Mss.]

[* " Ἀπαιώρητος, (ὁ, ἡ,) Elevatus, Hesych." Wakef. Mss.] " Ἀπεώρητον, Hesychio * ἀμετεώριστον. Fu- " erit itaque ἀπὸ in hoc compos. privativum."

[* " Ἀπαιωρίζω, Schol. Lucian. 3, 67." Wakef. Mss.]

Ἀπήωρος, i. q. ἀπηωρημένος, Eustathio 1729. exponenti hunc locum Od. M. (435.) ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι Μακροί τε μεγάλοι τε, quod p. 1587. idem Eust. explicat, *ἀποκρεμεῖς et πόῤῥω τῆς ῥίζης ὄντες, vel ἀφεστῶτες, παρεκτεταμένοι, ἀπηρτημένοι. In interpr. Raph. Volat. ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι vertitur, Rami quoque in sublime recedebant.

" Ἐναπαιωρέομαι, Pendeo s. Suspensus sum in."

[* " Διαιωρέομαι, Plato Timæo." Kall. Mss.]

Ἐναιωρέομαι, Suspensus agitor. Apud Hippocr. ἐναιωρούμενοι ὀφθαλμοί, exp. Oculi instabiles et qui perpetuo moventur. [Ind. in Aretæum. Eur. Cycl. 606. Herod. 1, 27. " Toup. Opusc. 2, 65." Schæf. Mss.] HINC ἐναιώρημα, τὸ ap. Alex. Aphrod. Quod in urina sublime supernatat specie araneæ, ut in VV. LL. habetur. Usus est autem hac voce Hippocr. quoque, a quo Galenus νεφέλην pro eodem accipi existimat: qui tamen alibi, nimirum Comm. 2. in Prognostica, dubitare videtur num Hippocr. τὸ ἐναιώρημα genus faciat τῆς νεφέλης καὶ τοῦ γονοειδοῦς ἐναιωρήματος, ut scribit Gorr.: qui ἐναιώρημα esse dicit Portionem urinæ crassam candidamque in ejus medio sublimem. Ἐναιώρημα, inquit Bud., in urinis nubecula, quæ non subsidet. Nam ubi subsedit, vocatur ὑπόστασις. || Invenitur etiam ἐναιωρούμενα οὖρα, de quo vide Gal. [HSt. Lex. Med. 416. 496.]

Ἐπαιωρέομαι, Attollor, Efferor, Erigor. Herodian. Κούφοις καὶ ματαίοις ἐπαιωρούμενος ἐλπίσι, Spe inani elatus et gestiens. || Ἐπαιωροῦμαι, Impendeo, Immineo, Ingruo. Herodian. 5. Ξίφος ἀποσεσεῖσθαι τοῖς αὐχέσιν ἐπαιωρούμενον. Plut., Λεπίδῳ δὲ οὐδὲν ὅμοιος στρατηγὸς ἐπηωρεῖτο Ῥωμαίοις φοβερός. Herodian., Κίνδυνον οὐκ ἐπαιωρούμενον, ἀλλ' ἤδη παρόντα, Periculum non impendens, sed jam præsens, i. e. ἐπηρτημένον. Sic Synes. Ἐπηωρημένου τοσούτου κινδύνου. Item, inquit Bud., Immineo, h. e. Occasionem quæro. Plut. Timoleonte (2.) Καρχηδόνιοι ἐπαιωρούμενοι τοῖς πράγμασι. Idem apud eund. Plut. Pelopida, Ἐπηωρεῖτο τῷ πολέμῳ vertit Lente bellum gerebat et suspense. [Diosc. 5, 107. Indd. in Aretæum. " Euseb. H. E. 413." Kall. Mss. " Plut. 1, 176. Philo J. 2, 125. Nonn. Dionys. 5, 132. Crinag. 44. Philo J. 646." Wakef. Mss. " Jacobs. Anth. 6, 176. 8, 416. 9, 212. Act., Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 300. ad Anton. Lib. 245. Toup. Opusc. 2, 65. Jacobs. Anim. in Eur. p. 10. Koen. ad Greg. Cor. 40." Schæf. Mss. Apollon. 1, 639.]

[* Συνεπαιωρέομαι, Una suspensus sum, In alto vel sublimi pendeo, vel feror, ut aves volantes. Plut. Alex. 33.]

Καταιωρέομαι, Dependeo. Hesiod. (Sc. 225.) θύσανοι δὲ κατηωρεῦντο φαεινοί, Fimbriæ dependebant.

[* " Μεταιωρέω, Jacobs. Anth. 8, 416. Wytteub. ad Plut. 1, 198." Schæf. Mss. ET * " Ἐκμεταιωρέω, (In sublime efferor,) i. q. μετεωρίζω, Hesych." Wakef. Mss.]

Παραιωρέω, Suspendo, eo quidem sensu, quo dicitur Collo vel e collo suspendere, aut e cervice. Item Luxo, ἐκχωρῶ ἄρθρον, in VV. LL. pass. Παραιωρεῖσθαι, Suspendi. Herod. Polymnia, Ἐγχειρίδια παρὰ τὸν δεξιὸν μηρὸν παραιωρεόμενα ἐκ τῆς ζώνης. Herodian. autem non solum dixit παρῃώρητο αὐτῷ ξίφος, sed et aliquos παρῃωρῆσθαι ξιφίδια. Nam lib. 3. scribit, Παρῃώρητό τε αὐτῷ ξίφος. Ensem gestabat, ut vertit Politian. sed mihi aptior videtur Budæi interpretatio, Ense accinctus erat. Idem lib. 2. Τά τε ξιφίδια περιαιροῦσιν αὐτῶν, ἃ παρῃώρηντο, Politiano interpr., Quos suspensos habebant. Plut. Antonio, Πεφυρμένος γὰρ αἵματι καὶ δυσθανατῶν εἵλκετο τὰς χεῖρας ὀρέγων εἰς ἐκείνην καὶ παραιωρούμενος, Suspensus et manus porrigens, inquit Bud. Rursum Herodian. 3, 4. de militibus barbaris loquens, qui ex equo arcu utebantur, eis παρῃωρημένας ἐσθῆτας tribuit, lib. 3. i. e. Pendulas, Politiano interpr. Item παρῃωρῆσθαι τὰ μέλη de senibus dici scribit J. Poll. [" Jacobs. Anth. 7, 382. Dionys. H. 3, 1498. ad 1499. Toup. Ep. de Syrac. 328. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 242. 246. Toup. Opusc. 1, 267. 2, 29." Schæf. Mss. " J. Poll. 263. Nonn. 43, 198. Quint. Smyrn. 10, 200." Wakef. Mss.]

Παραιώρημα, (τὸ,) Id quod suspenditur, Id quo aliquis cinctus est. Item, Laqueus suspendio aptus, e Poll. 270. citat Bud.: et sic quoque in VV. LL. exp. Restis et Laqueus ad strangulandum, sed ex errore utrobique. Nam et Pollux παραιρήματα habet, non παραιωρήματα, et ipse quoque Thuc., e quo Pollux affert hanc vocem, ut videre potes p. 137. necnon ipse Schol. eam agnoscit, ut supra docui in ejus expositione. [" Ad Mœrin 299." Schæf. Mss.]

[* Παραιώρησις, ἡ, Elevatio juxta aliud quid, Suspensio.]

[* Προσαιωρέομαι. Diod. S. 2, 594. Τῇ λόγχῃ προσαιωρησάμενος ἀπεθεώρει τὸ τοιοῦτον πλῆθος. Vertitur, Lancea cuncta allevans despiciebat. In Schneideri Lex. legitur ὑπεθεώρει. " Ad Thom. M. 101." Schæf. Mss.]

[* Συναιωρέομαι, Una attollor in altum. Plat. Phæd. 1, 112. " Aristæn. 1, 3. p. 8. Abr." Boissonad. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl.]

" Συναιώρησις, (ἡ,) affertur pro simpl. αἰώρησις, " ab αἰωρέω, quod vide," [Sublatio in altum facta pariter. Plat. Tim. 3, 80.]

" Ὑπεραιωρέω, Superextendo, Superappendo. A-" pud Diosc. ὑπεραιωρούμενον redditur Superexpas-" sum." [" Philo J. 2, 640. Arrian. 2. p. 33. Hippocr. 795." Wakef. Mss. Oribas. 130. 142. " Jacobs. Anim. in Eurip. 10. Herod. 492." Schæf. Mss. " Herod. 6, 116. Ὑπεραιωρηθέντες φαλήρου, Super phalerum, Ex adverso phaleri in alto stantes." Schweigh. Mss. " Nicet. Chon. ap. Fabric. B. G. 4, 415. Ed. pr." Boissonad. Mss.]

[* Ὑπεραιώρησις, ἡ, Suspensio. " Hippocr. 795. (851.)" Wakef. Mss.]

[* Ὑπαιωρέω, Suspendo. " Jacobs. Anim. in Eurip. 10." Schæf. Mss. Plut. de Superst. 170. de Tantalo, τὸν λίθον ὑπαιωρούμενον, sed vera lectio est ὑπεραιρ. Vide Schneider. Lex.]

ἈΕΙΡΩ, quasi εἰς ἀέρα αἴρω, inquit Eust., secundum quam derivationem recte positum esset ἀείρω post αἴρω: sed ego contra ex ἀείρω factum puto αἴρω, ut φαίνω e φαείνω, et αἰκίζω ex ἀεικίζω, quam formationem cum et ipse Eust. alicubi agnoscat, si bene memini, miror eum alteram illam attulisse. Verbo tamen αἴρω priorem locum certis de causis dedi. Tollo, Attollo, Erigo, Eveho. Il. H. (130.) ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀεῖραι: Θ. (424.) Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι, Attollere. Apud Apollon. autem ἀείρειν τεύχεα quidam exp. Arma portare. Nam βαστάζειν etiam significat, Hesychio teste. At Il. T. ἔντεα, i. e. Arma, dicuntur ἀείρειν Achillem, i. e. κουφίζειν, Pennarum more in altum erigere. Metaphorice autem dicitur θάρσος ἀείρας, ut Latine, Animos attollens, vel tollens. || Ἀείρειν, Afferre, Præbere, ut Il. Z. (264.) Μή μοι οἶνον ἄειρε, Hesych., Eust. At εὖχος ἀεῖραι, in Anthol., Gloriam reportare. || Ἀείρειν, Excitare, Hesych. Item ἀειραμένην, sed leg. puto ἀειρομένην, Eam quæ excitatur.

Ἀείρειν est etiam ὁμοῦ εἴρειν et συμπλέκειν, inquit Eust., Simul nectere et copulare, intelligens, opinor, ἀείρειν esse hac in signif. ab εἴρω, præfixo α synathræstico, exponens hunc locum Il. K. (499.) Σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι. Ubi tamen non ἤειρεν per se id significat, sed cum præpos. σύν: ut συναείρω, sit συμπλέκω, vel συνάγω, ut quidam ap. Porphyr. exp. etiam συναείρομαι in illo ejusdem Hom. loco, συναείρεται ἵππους, ita legens pro συναγείρεται. Præterea si ἀείρειν per se significaret συμπλέκειν, supervacanea esset præpositio σὺν illi præfixa.

Ἀείρομαι, in signif. activa, ut ἀειραμένη pro ἀείρασα, Il. Z. (293.) Τῶν ἕν' ἀειραμένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ. Ubi videtur significare λαβοῦσα, cum cepisset, πέπλον videlicet. Sic enim ap. Aristoph. αἴρειν exp. etiam Capere. Sunt qui exponant ἀειραμένη, Attollens, sed convenire non existimo. || Ἀειρόμενοι πόλεμον τῷ βαρβάρῳ, Herod. 7. Bellum barbaro inferre. Alii, Bellum adversus barbarum sumere, aut suscipere.

Ἀείρομαι, in signif. pass. Tollor, Attollor, Erigor, Evehor, ap. Hippocr. Il. Ψ. (501.) Ὑψόσ' ἀειρέσθην, ubi ἀείρεσθαι, simpliciter significat Tolli; additur

enim ὑψόσε, In altum, Sursum. Alibi per se et sine adjunctione, Attolli, i. e. Sursum tolli, ut et ἀείρειν Attollere. Sic et Tollere ap. Latinos. || Aor. 1, ἠέρθην, et interdum ἀέρθην, sine incremento, ἀερθῶ in conjunctivo, ἀερθεὶς participium, Sublatus, In altum sublatus. Invenitur et ἠερμένος particip. præteritum ap. Apoll. R. 2. Αἰὲν ὑπὲρ νεφέων ἠερμένον.

['Αείρω, Æsch. Pers. 800. Ind. in Aretæum, Sapph. Fr. p. 65. Volger. Greg. Cor. 280. 341. 588. Buttmann. Lexil. 275. 293. Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 1503. 'Αείρω et ἀγείρω conf. ad Anthol. Pal. 275. 'Αείρω, prima producta, ibid. 862. "Heyn. Hom. 5, 247. 255. 353. 6, 98. 8, 172. 218. Lobeck. Ajac. p. 236. 248. Charito 784. Wakef. Trach. 216. Meleag. 123. Jacobs. Anth. 8, 362. Wakef. Georg. p. 42. Fischer. ad Weller. 1, 78. Porson. Med. p. 65. Eurip. El. 873. Brunck. Soph. 3, 492. Toup. Opusc. 1, 476. Brunck. ad Eur. Hec. 69. Beck. et Porson. ad eund. loc. Toup. Opusc. 2, 194. ad Callim. 1, 115. ad Herod. 347. 445. Ilgen. Hymn. 504. 'Αείρω θυμὸν, Casaub. ad Athen. 78. 'Αείρομαι καρπὸν, ad Mœrin 112.: νεῖκος, Theogn. 90. ad Herod. 562. 577. 'Αείρων, Kuster. Bibl. Chois. 92. 'Αείρω χθονὸς, Lobeck. Ajac. p. 222. Fut., Porson. Med. p. 65. Bast Lettre 107." Schæf. Mss.]

"'Αέρῃς, Hes. affert pro ἄρῃς, βαστάσῃς, quod est "aor. 2. subjunct. modi, a them. ἀείρω, faciente fut. "2. ἀερῶ. Nisi potius est ab ἀέρω poëtice usurpato "pro ἀείρω, ut ἀγέρω pro ἀγείρω. Ἄερον, Levavi, "Sustuli, aor. 2. verbi ἀείρω."

'Αέρδην, Adv. Cum portatione, vel Portando. Vide Ἄρδην post 'Αείρω. [Blomf. Gloss. ad Æsch. Ag. 226.]

"'Αορτὴ, ἡ, Arteria magna, quæ a sinistro cordis "sinu exoritur, ap. Aristot. de Part. Anim. 3. qui Mi"norem venam vocat, eam cum vena cava comparans. "Sic autem appellata fuit, quod ἀορτὴ significet ἀγ"γεῖον, Vas. Est enim sanguinis conceptaculum, "ut ibid. Aristot. scribit. Hæc e Gorr. In VV. "LL. ex J. Poll. annotatur, œsophagon καὶ τὸν βρόγ"χον in tenues apophyses disparari, quas Græci "σύριγγας, et βραγχία, et ἀορτὰς appellant. Ibid. "traditur, Gal. de Anat. Arter., et de Usu Partium "16. τὴν ἀορτὴν vocare Arteriam omnium maxi"mam, quæ e sinistro cordis ventriculo exoritur, et "spiritum vitalem in totum animantis corpus defert, "nativumque calorem per diastolen, et systolen tem"perat. || 'Αορταὶ, sunt etiam Vestium conditoria, "et arculæ: χηλοὶ, κιβωτοὶ, κίσται. Vide J. Poll." [" Musgr. Ion. 1011. Bentl. Ep. ad T. H. 104."] Schæf. Mss.]

"'Αορτὴν λέγουσιν οἱ πολλοὶ νῦν * ἀβερτὴν, ut ap. "Suid. legimus, in VV. LL., sed in meo vet. exem"plari habetur, λέγουσι τὴν ἀξίνην. Et subjungitur, "Μακεδονικὸν τὸ ὄνομα."

"'Αορτὴρ, ῆρος, ὁ, Lorum s. Funis, quo ensis ap"penditur, vel clypeus, aut etiam pera. Od. Λ. "(608.) Σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ "Χρύσεος ἦν τελαμών. Idem Od. N. (437.) δῶκε δέ "οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην, Πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν "δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ. Existimatur autem esse a "v. αἴρω, ut inde primum factum sit 'Αρτὴρ, deinde "'Αορτὴρ per pleonasmum literæ ρ." [" Heyn. Hom. 5, 100. 712. 6, 121." Schæf. Mss.] "HINC "verbum 'Αορτεῖσθαι, cujus particip. ἀορτηθεὶς in "Anthol. (Archiæ Epigr. 22.) Appensus loco, Af"fixus. Ab hoc autem verbo derivatum videri po"test NOMEN Ἄορτρον, quo appellatur ab Hippocr. "Pars pulmonis utrinque suspensa et separata, quam "et ἀορτρὶν dictam fuisse discimus e Diosc. Sed et "'Αορτεὺς est φορεὺς τοῦ ξίφους, Hesychio. Nisi po"tius scripsit ἀναφορεύς."

"'Αναείρω, Tollo in altum, Attollo, Elevo, ut Il. "Ψ. (724.) luctator luctatori dicit, Ἤ μ' ἀνάειρ', ἢ "ἐγώ σε, Aut tu me eleva, aut ego te. Nitebantur "enim sese mutuo elevare et postea humi proster"nere. Et Il. H. (130.) Πολλά κεν ἀθανάτοισι φίλας "ἀνὰ χεῖρας ἀεῖραι, Sæpe multumque ad deos im"mortales supplices manus elevarit s. tetenderit, ut "Virg. dicit, duplices tendens ad sidera palmas. "Accipitur etiam pro Tollo et Aufero, ut Il. Ψ. "(614.) Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύο χρυσοῖο τάλαντα Τέ-

A "τρατος." [Nonn. Paraphr. 148. "Markl. Suppl. 772. Charito 547. Musgr. Iph. A. 1333. Wakef. Trach. 80. Huschk. Anal. 94. Brunck. Apoll. R. 196. 235. In lucta, ad Il. Ψ. 724." Schæf. Mss. "Orph. Argon. 266." Wakef. Mss.]

'Ανταείρω, Contra attollo, Adversus quempiam attollo. Et ἀνταείρομαι pro eodem. Herod. 'Ανταείρεταί σφι χεῖρας. Apud Eund. 'Ανταειράμενοι χεῖρας. Citatur et ἀνταειρόμενοι πόλεμον, Bellum inferentes. [Herod. 215. 345. 411. 426. Ed. 1715. "Ad Herod. 603. 687. ad Charit. 587." Schæf. Mss.]

[* 'Απαείρω, Tollo ab Attollo, met. Discedo. "Heyn. Hom. 5, 576. 8, 218. ad Il. Φ. 563." Schæf. Mss.]

[* 'Εξαπαείρω, Tollo ab. Philox. ap. Athen. 147. Τῆνα μὲν ἐξαπαείρον δμῶες.]

[* "Εἰσαείρω, Hesiod. Theog. 970." Boissonad. Mss. "Theogn. 954." Schæf. Mss.]

"'Εξαείρω, Extollo, Elevo. Hippocr. de Fract. Τὸ "οἴδημα οὕτως ἐξαείρασθαι ἐς τὰ ἄκρεα. Aliquanto "post, Τὰ δὲ οἰδήματα κατ' ἰγνύην ἢ κατά τι ἄλλο
B "ἐξαειρεύμενα ὑπὸ τῆς * πιέξιος, εἰρίοισι πολλοῖσι ῥυ"παροῖσιν * εὐκατειργασμένοις καταδεῖν, quod ἐξαει"ρευμενα Gal. exp. ἐξαιρόμενα." [Hippocr. 463, 15. 464, 19. 465, 17. Ind. in Aret. "Herod. 496." Schæf. Mss. Apoll. R. 1, 1200.]

[* "Ὑπεξαείρω, (i. q. ὑπεξαίρω.) Oppian. H. 2, 5." Wakef. Mss.]

'Επαείρω, Superattollo, Attollendo impono, ut citatur ex Herod. 'Επάειραν ἁμαξέων. [Il. H. 426. ἁμαξάων ἐπάειραν. Eur. Troad. 99. "Heyn. Hom. 5, 576. Schweigh. Emend. in Suid. 42. Toup. Opusc. 1, 476." Schæf. Mss. Apoll. R. 3, 733. Τεῷ ἐπαείραο μαζῷ.]

[* Παραείρω, Attollo, Effero, Detraho, Abstraho. "Jacobs. Anth. 6, 160. ad Dionys. H. 3, 1498. Heyn. Hom. 7, 196. 8, 475. Schneider. et Gal. ad Demetr. p. 121." Schæf. Mss. Oppian. H. 4, 19. "Hephæst. 70." Wakef. Mss.]

[* "Συναείρω, ad Il. K. 499. O. 680. Ilgen. Hymn. 504. Heyn. Hom. 6, 98. 7, 116." Schæf. Mss.]

C 'Αερέθω, i. q. ἀείρω, interdum etiam pro κρεμῶ, Suspendo, ut vult Eust. et ab eo formatum, ut ἀγερέθω ab ἀγείρω deductum ostendimus antea. Hinc pass. 'Αερέθομαι pro ἀείρομαι, unde ἠερέθοντο, Il. B. (448.) ut ἠγερέθοντο. Sed reperitur et ἠερέθομαι in præsenti, ut Il. Γ. (108.) φρένες ἠερέθονται, formatum e præterito imperfecto, ut ἠγερέθομαι ex ἠγερεθόμην, secundum quosdam. Exponitur autem interdum ἀερέθομαι s. ἠερέθομαι, εἰς ἀέρα αἴρομαι, ut Il. Φ. (12.) ἀκρίδες ἠερέθονται, Attolluntur in aërem, dum volant. Explicatur et κρέμαμαι, Pendeo, Pendulus vel Suspensus sum, in propria signif., ut Il. B. (l. c.) θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο, A qua pendebant, vel suspensi erant. || Accipitur et metaphorice pro Inconstantem esse, vel, Nihil certi et constituti habere, Animi dubium esse, ut Lat. Suspenso animo esse dicitur, qui nihil certi de re aliqua statuere ap. se potest. Il. Γ. (l. c.) Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται, ubi Eust. ait ἠερέθεσθαι esse proprie ἐν ἀέρι κρέμασθαι, sed accipi metapho-
D rice pro ἀβεβαίως ἔχειν, Instabilem esse, ut sit, Juvenum mentes sunt semper instabiles. Nam, inquit, quæ in aëre pendent, facile huc illuc impelluntur; contra quæ in terra posita sunt, firma et immota manent. Ad verbum, φρένες ἠερέθονται, Mentes pendulæ sunt. [" Heyn. Hom. 4, 276. 471. 6, 290. ad Il. M. 82." Schæf. Mss.] AB HOC ἀερέθομαι fit Παραερέθομαι, aut Παρηερέθομαι ab ἠερέθομαι, ut unde Il. Π. (341.) παρηέρθη δὲ κάρη, i. e. παρεκρεμάσθη, inquit Eust. [" Heyn. Hom. 7, 196." Schæf. Mss. Schneider. Lex. v. Παραείρω.]

'Αερτάζω, f. σω, Tollo, Attollo, βαστάζω, i. e. Porto. Apoll. R. 1, (738.) ἐπωμαδὸν ἠέρταζεν Οὔρεος ἠλιβάτοιο κάρη, Portabat sublatum in humeros. Leonid. (Al. 34.) Τυφλὸς ἀλητεύων χωλὸν πόδας ἠέρταζεν. Dictus fuit hinc, secundum quosdam, Λαέρτης, quasi videlicet λᾶας ἀερτάζων, inquit Eust., λίθους αἴρων, κουφίζων. [Nonn. Paraphr. 59. "Callim. 1, 423. Valck. Callim. p. 10. 295. Epigr. adesp. 373. Ruhnk. ad H. in Cer. 227." Schæf. Mss. Schneider. Lex. "Orph. Lith. 617." Wakef. Mss.]

" Ἀναερτάζω, Sustollo, Sublevo s. Attollo, Elevo, A " Extollo, i. q. ἀναείρω, ut ἀερτάζω i. q. ἀείρω." [Nonn. Paraphr. 135. " Wakef. S. C. 4, 97." Schæf. Mss. Apoll. R. 1, 738. 995.]

Ἀερτάω, i. q. ἀερτάζω, unde passiva v. Ἀερτάομαι, cujus præteritum ἠέρτημαι, in Anthol. Suspensus sum. [" Anthol. Jacobs. 4. p. 48. Wakef. S. C. 2, 107." Schæf. Mss.]

[* " Ἀναερτάω, Archias 4. Valck. Adoniaz. p. 351." Schæf. Mss.]

Ἀερσίλοφος, ὁ, (ἡ,) Attollens conum, epithetum est galeæ, quasi quæ in altum tollat conum, i. e. Conum habeat sublimem et alte sublatum. Ἀερσίλοφοι τρυφάλειαι, Apoll. R. 2, (1061.) Ex ἀείρω, accipiendo Æolicum fut. ἀέρσω, et λόφος. Eadem et sequentium compositorum formatio. [Nonn. Paraphr. 240. " et Dionys. 8, 75. p. 82." Wakef. Mss.]

Ἀερσίνοος, ὁ, (ἡ,) Attollens mentem, vel Alte attollens, i. e. Superbus. Apud Nonn. epithetum est cacodæmonis. Tollere animos, Attollere spiritus, pro Superbire dicunt itidem Latini. Ex ἀείρω et B νόος, itidem accipiendo fut. Æolicum. [Nonn. Paraphr. 108. " Ad Charit. 765. Toup. Opusc. 2, 85." Schæf. Mss.]

[* Ἀερσιπέτης, ου, ὁ, ἡ, i. q. ἀερσιπότητος. Quint. Smyrn. 3, 211. " Valck. Phœn. p. 549." Schæf. Mss. " Quint. Smyrn. 6, 49." Kall. Mss.]

[* " Ἀερσίπνους, (ὁ, ἡ, Qui facit, ut animi tollantur, spiritus sumantur.) Casaub. ad Athen. 78." Schæf. Mss.]

[* " Ἀερσιπόδης, Nonn. Dionys. 10, 401. (ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ Κισσὸς ἀερσιπόδης, καὶ ἐπήρατος Ἄμπελος ἔστη:) 33, 278." Wakef. Mss. " 37, 676." Kall. Mss.]

[* Ἀερσίπορος, ὁ, ἡ, Transitum habens altum. Nonn. Dionys. 1, 285. ἀερσιπόρῳ δὲ ῥεέθρῳ Ἠέρος ὄβροχος ὄρνις ἐλούσατο γείτονι πόντῳ.]

Ἀερσιπότης, ου, ὁ, vel, Ἀερσιπότητος, ὁ, (ἡ,) Qui in altum attollitur volando, Alte volans, Altivolans, vel Altivolus. Sic enim exponendum puto potius quam, ut vulgo, In aëre volans, Aërivolus, etsi non C ignoro exponi a quibusdam Grammaticis ὁ ἐν ἀέρι πετόμενος, In aëre volans. Sed, cum ab ἀέρσω fut. Æolico verbi ἀείρω constet factum esse ἀερσι in præcedentibus ἀερσίλοφος, ἀερσίνοος, ἀερσίπους, non video cur non idem hic in ἀερσιπότης dicamus, ut videlicet passive exponatur ἀερσιπότης, ὁ ἀειρόμενος ἐν τῷ πέτεσθαι, quemadmodum et ἀερσίπους passive a nonnullis expositum fuit ὁ ἀειρόμενος τοῖς ποσί. Est autem ἀερσίπους epithetum avium quarundam, ut κύκνοι ἀερσιπόται, ap. Hesiod. Aspide (316.) Homini quoque tribuitur per metaph., Anthol. lib. 7. (Agath. 22.) Ὁ πρὶν ἀερσιπότης ἤριπον ἐξαπίνης. [" Jacobs. Anthol. 11. 66." Schæf. Mss.]

Ἀερσιπότητος, ὁ, (ἡ,) i. q. ἀερσιπότης, et ab ejus genitivo formatum. Declinatur enim ἀερσιπότου vel ἀερσιπότητος, ut docet Tzetz. Apud Hesiod. (Ἔργ. 13.) epithetum est araneæ, quasi Quæ in aere volet, ut vulgo exp. sed potius, juxta ea, quæ modo dixi in Ἀερσιπότης, Quæ alte volet. Quanquam utroque modo improprie tribuitur volatus araneæ. [Nonn. D Paraphr. 59. " et Dionys. 12, 188. 33, 86." Wakef. Mss. " Thom. M. 108. Jacobs. Anth. 6, 331. 11, 66." Schæf. Mss.]

Ἀερσίπους, οδος, ὁ, ἡ, Alte attollens pedes, Qui in altum pedes erigit, Agilis, Velox. Epithetum equi, ut Il. Γ. (237.) ἵπποι ἀερσίποδες. Ex ἀείρω et πούς. Quidam male confundunt ἀερίπους, Aëripes, cum hoc ἀερσίπους. [" Ruhnk. Ep. Cr. 58. Ilgen. ad Hymn. 493. Heyn. Hom. 4, 518." Schæf. Mss.]

[* " Ἀερσίφρων, (ὁ, ἡ, Superbus,) ad Charit. 755." Schæf. Mss. Nonn. Paraphr. 107.]

¶ Ex ἀείρω fiunt et hæc composita, Μετήορος, Παρήορος, Συνήορος. Ut ex ἀείρω significante συζυγῶ fit παρήορος, inquit Eust., sic ex ἀείρω significante κουφίζω, fit μετήορος. E quo ἀείρω factum et μετέωρος. De his igitur compositis prius dicam, deinde de Μετέωρος et illis, quæ ab eo derivata sunt. Ἀπήωρος autem vide post Αἰωρῶ.

" Ἀπήορος, ὁ, ἡ, Ex alto dependens: item simpli- " citer Altus, Sublimis, In alto situs, ut Hesych. " quoque ἀπήορα exp. μετέωρα, ὑψηλά. Idem ἀπήο- " ρον affert pro ἀπέχον, Dissitum et remotum, ut et " Suidæ ἀπήορος est et ὁ ἀπηρτημένος, et ὁ διεστώς. " Hesychio rursum ἀπήοροι sunt non solum * ἀπο- " κρεμεῖς, sed etiam ἀπαρτιζόμενοι, si tamen ita scri- " psit, et non potius ἀπηρτημένοι." [" Ad Callim. 2. p. 5. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 243." Schæf. Mss. Pind. Pyth. 8, 124.]

" Ἀπηόριος, ὁ, (ἡ,) idem, ut in Epigr. κλῶνες ἀπηό- " ριοι." [" Antiphil. 12. Jacobs. Anim. 112.: Anth. 7, 92." Schæf. Mss.]

" Ἐπήορος, ὁ, ἡ, Sublimis. Apoll. R. 2, (1066.) " ἐπήορα δούραθ' ὕπερθεν. Pro eodem dicitur a poëtis " μετήορος, et in soluta oratione μετέωρος." [Apoll. R. 3, 856. 4, 142. " Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 243." Schæf. Mss.]

" Ἐπήωρος, ὁ, ἡ, Pendens sublimis s. in sublimi. " Bud. exp. Impendens, in hoc Gregorii loco: Καὶ " κρημνῷ μὲν ἔθηκεν ἐπήωρον." [Inter dubia vv. posuit Schneider. Lex.]

" Κατήορος, (ὁ, ἡ,) Dependens, Demissus, opposi- " tum τῷ ἐπήορος. Apoll. R. 2, (1042.) Λυσάμενος " τελαμῶνα κατήορον. " Et Epigr. (Paul. Sil. 34.) " κατήορα βόστρυχα κεύθεις, Pendentes cincinnos, s. " Demissos, Promissos." [Eur. Tro. 1097. " Jacobs. Anth. 11, 149. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 243. Toup. Opusc. 2, 44." Schæf. Mss.]

Μετήορος, ου, ὁ, ἡ, Sublimis, ap. poëtas pro μετέωρος, quod ab eadem est origine. Il. Θ. (26.) τὰ δέ κ' αὖτε μετήορα πάντα γένοιτο, ubi exp. μετέωρα, et ἐφ' ὕψους. Aratus, Καὶ τῷ μὲν μάλα πάγχυ μετήοροι εἰσι κέλευθοι. ‖ Capitur μετήορος, sicut et μετέωρος, etiam pro Suspenso et animi dubio. Item μετήορον, Quod instabile est tanquam in aëre suspensum, ut μετήορα δήνεα φωτῶν. Hic enim puto μετήορα δήνεα esse, quas Hom. φρένας ἠερεθομένας appellat. Ceterum hoc compositum, sicut et sequentia, cum η scribo habente subscriptum ι, etymi supradicti rationem habens, quod tamen ap. Eust. in παρήορος potius observatum fuit quam in ceteris, sed ne in illo quidem satis constanter. [" Toup. Epist. de Syrac. 328. Voss. Myth. Br, 1, 104. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 244. Clark. ad Il. A. 265. ad Callim. 2. p. 5. Jacobs. Anth. 12, 122." Schæf. Mss. Hom. Hymn. 2, 488. Μὰψ αὔτως μετήορά τε θρυλλίζοι, Frustra et vanum strepat.]

Παρήορος, (ὁ, ἡ,) Equus ad jugum devinctus, qui et παράσειρος, inquit Cam. Παρήορος, inquit Eust. 700. e παραείρω significante παραζευγνύω, dicitur ὁ παρεζευγμένος, ἤγουν ὁ ἐγγὺς ὢν τῶν ζυγιτῶν ἢ ζυγίων. Addit appellatum postea fuisse παράσειρον et σειραῖον. Idem p. 1319. tradit hosce equos παρηόρους dictos non stricte et firmiter currui alligari solitos, sicut ζυγίους, sed ἀφέτους παραείρεσθαι, ἤτοι παραζεύγνυσθαι. At p. 695. a simplici ἀείρω deducit significante συζυγῶ. Hinc Παρηορία, Habena s. Lorum equi, qui παρήορος appellatur, ut Il. Θ. 87. Ὄφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηορίας ἀπέταμνε, i. e. τὰς τοῦ παρηόρου ἡνίας, inquit Eust. Suidas autem παρηορίῃσι exp. ταῖς ἔξω τοῦ ζυγοῦ ἡνίαις.

D Παρήορος, Prominens ubique, ut exp. a Camer. in hoc loco Il. Π. (471.) ἐπειδὴ κεῖτο παρήορος ἐν κονίῃσι. Ab Eust. autem παρήορος in hoc Il. H. (versu, Πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα,) exp. παρηρτημένος, ὅ ἐστι κεχυμένος, item ἔκλυτος, χαῦνος, aitque sumtam esse metaphoram ab equo, qui παρήορος appellatur.

Παρήορος, Stolidus, q. d. Qui menti non firmiter adhæret, sed ab ea velut excurrit longius et evagatur, ducta ἀπὸ τῶν παρηόρων ἵππων metaphora. Hoc enim voluisse puto Eust. 1319. cujus verba ibi vide. Id autem scribit in hunc locum Il. Ψ. (603.) ἐπεὶ οὔτι παρήορος, οὐδ' ἀεσίφρων, Ἦσθα πάρος. At quidam παρήορος ab ἄρω derivari putarunt.

[" Παρήορος, Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 241. Toup. Opusc. 2, 43. Emend. 4, 488. ad Il. Θ. 185. Musgr. Bacch. 1165. Jacobs. Anth. 6, 160. 8, 342. 11, 149. 12, 389. Heyn. Hom. 4, 471. 5, 337. 7, 168. 223. 8, 474. ad Dionys. H. 3, 1498. Wakef. Herc. 445." Schæf. Mss. Archil. 109. Lieb. Æsch. Prom. 371. " Παρηορία, Heyn. Hom. 5, 337. 432.

Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 246. ad Il. Π. 152." Schæf. Mss. Παρήορος, Delirus. Tryphiod. 369. Παρηορία, (ἡ,) Extremitas, Arat. 600." Wakef. Mss. * Παρηόριος, ία, ιον, i. q. παρήορος. Νῆα παρηορίην, Apoll. R. 4, 943. "Jacobs. Anth. 8, 342." Schæf. Mss.]

"Παρηρία, Hesychio μωρία, Fatuitas, et Πάρηρος, "Eidem μωρὸς, Fatuus. Sed procul dubio pro iis "reponendum παρηορία et παρήορος, quæ vide." [Vide Πάραρος, et seq. voc.]

Συνήορος, (ὁ, ἡ,) pro quo et σύνηρος in VV. LL. mendose legitur, itidem ab ἀείρω significante συζευγνύω, inquit Eust. in hunc versum Od. Θ. (99.) Φόρμιγγός θ', ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλείῃ, Congruens, et velut apto quodam vinculo ei annexa. Vide Eust. 1587. In VV. LL. συνήορος exp. etiam Consors, Compar, et φόρμιγξ δαιτὶ συνήορος, Epuli conjuga et socia. Et ap. Nonn. συνήορα γούνατα, Consociata genua, et paria s. comparia. [" Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 243. Diatr. p. 8. ad Il. Θ. 185. Π. 152. Ilgen. Hymn. 504. Musgr. Troad. 1090." Schæf. Mss. Sed συνήορος forma est Ionica pro vulgari συνάορος.]

"Ξύναθρον, Hesych. dici scribit τὴν συμβιοῦσαν "γυναῖκα γαμετὴν, Uxorem, quæ et ξυνάορος."

"Ξυνάωρ pro συνάωρ, Conjunx, [Hesych. a Schneider. Lex. non agnoscitur.] "Ξυνάορος pro "συνάορος, Conjux, Frater, vel Soror." [Schneider. Lex. "Συνάορος, Eur. Phœn. 1689. Valck. Diatr. 8. 244." Schæf. Mss. Pind. Nem. 4, 9. "Ξυνάορος, Eur. ap. Clem. Alex. 62. et Hippol. 1404." Routh. Mss.] "Συναορέω, ῶ, Comitor, Sum comes. Pind. (Fr. "inc. 3.) Γλυκεῖά οἱ καρδίαν ἀτιτάλλοισα γηρο-"τρόφος ξυναορεῖ Ἐλπὶς, a nomine Συνάορος, quod "Comitem significat. Proprie tamen de Uxore "dici existimatur. Nec solum de Uxore, sed etiam "de Marito dicitur. Vide Hesych. et Eust."

"Συνωρὶς, ίδος, ἡ, vel Ξυνωρὶς, Attice, Bijuges "equi, Par equorum aut mulorum currum trahen-"tium, quos et conjuges quidam vocari posse existi-"mant. Dicitur autem συνωρὶς a v. συναείρω, Eu-"stathio etiam teste, ideoque συνωρὶς appellari quasi "συναορὶς dicendum fuerit, ut συνάορος inde deduci "videmus, qui συζυγίαν ἵππων esse tradit. Hesych. "quoque συζυγίαν esse ait, sed hanc expositionem "ap. eum præcedit alia, qua dicit esse ἅρμα ἐκ δύο "ἵππων. Ego tamen non dubito quin priore et "propria signif. illam ἵππων συζυγίαν declaret. "Quod etiam Suid. tradit, qui, postquam συνωρὶς "exposuit συζυγία et δυὰς, addit, κυρίως δὲ, ἵπποι "δύο συνεζευγμένοι: sicut κέλης est ὁ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου "ὀχούμενος, καὶ αὐτὸς ὁ μόνος ἵππος. Sed plerum-"que alterum illud significat, videlicet ἅρμα ἐκ δύο "ἵππων, quo etiam modo ab Hesych. exponi dixi, "Currum, quem bijuges equi trahunt. Quem for-"tasse Bijugum vocare possimus, eo modo quo Virg. "Quadrijugum currum dixit. Bigas uno verbo "nominare licebit, qua forma Trigas etiam et Qua-"drigas Latini dicunt. Quidam interpr. et Car-"pentum. Plut. in Sept. ap. Symp. Τῶν δὲ κεκλη-"μένων ἑκάστῳ συνωρὶς ἱκανῶς κεκοσμημένη προσήχθη. "Invenitur item nonnunquam ἅρμα καὶ συνωρὶς, ut "ap. Athen. Καὶ δέχ' ἅρματα καὶ συνωρίδες πεντεκαί-"δεκα. Interdum vero dicitur συνωρὶς πώλων, vel "συνωρὶς πωλική. Luc. Timone (1, 164.) Νενίκηκε "δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ τελείῳ ἅρματι καὶ ξυνωρίδι "πωλικῇ. Pausan. Eliac. 1. Συνέθεσαν δὲ ὕστερον "καὶ τὴν ξυνωρίδα πώλων, καὶ πῶλον κέλητα. Ideo "autem adjectio hæc ponitur, quod hoc nomine "significentur etiam bigæ mulares, non solum eque-"stres, ut ap. eund. Pausan. legimus, Ἡ μὲν δὴ "ἀπήνη κατὰ τὴν συνωρίδα, ἡμιόνους ἀντὶ ἵππων "ἔχουσα."

"Συνωρὶς dictum est proprie significare Bijuges "equos, s. Par equorum aut mulorum, qua in signif. "redditur etiam Jugum, ut videlicet dicitur jugum "boum, atque ita Bud. interpretatur, afferens ex "Athen. Συνωρίδες ὄνων καὶ τράγων καὶ στρουθῶν. "Quod autem ad metaphoricam signif. attinet. Idem "annotat Plat. Phædro συνωρίδα in homine consti-"tuisse. Et Gregor. ξυνωρίδα vocasse Par amico-"rum, indissolubili vinculo conjunctum, h. e. ζεῦγος "φιλικόν. Et Synes. τὴν συνωρίδα τῶν ἀδελφῶν ap-"pellasse Concordiam amicorum. Vide Comm. "821."

"A Συνωρὶς autem significante Bigas, est Συνωρι-"αστὴς significans Bigarum aurigam, s. agitatorem, "ap. Lucian. (1, 847.), s. Aurigam in prælio qui "ξυνωρίδα regit, teste Bud. Quidam Bigarium in-"terpr. ut Trigarium dixit Plin. Ab eodem illo "nomine Συνωρὶς est Συνωρικεύομαι, quod significat "Bigis vehor. Dicitur autem et Ξυνωρικεύομαι, ut "ξυνωρὶς Attice pro συνωρίς. Aristoph. Nub. (14.) "ὁ δὲ, κόμην ἔχων, Ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωρικεύεται, "ubi Schol. exp., Νῦν μὲν ἐπὶ κέλητος, νῦν δὲ ἐπὶ "ξυνωρίδος ἅρματος ὀχούμενος ἄνω καὶ κάτω βακχεύει. "At VV. LL. perperam scriptum habent Συνωριεύο-"μαι, itidemque perverse interpr., Sursum et deor-"sum vehor, nullum hujus signif. testimonium "afferentia. Sed non dubium est quin ex illis "Schol. verbis petita sit, male intellectis. Affertur "etiam Σύνωρος, quod redditur Consonus, Cognatus, "quoniam Hesych. σύνωρον exp. σύμφωνον, et ὁμο-"λογούμενον: item συγγενῆ."

[Συνωρὶς, s. Ξυνωρὶς, Gl. Biga. Nonn. Paraphr. 247. Lex. Polyb. Lex. Xenoph. "Ad Charit. 444. Jacobs. Anim. 159. Polit. ad Eust. 3. p. 1224. ad Diod. S. 1, 600. Jacobs. Anth. 10, 120. 11, 78. 248. Diod. S. 2, 141. Lucian. 1, 846. Valck. Hippol. p. 285. Diatr. 247. Muncker. ad Anton. Lib. 73. Valck. Phœn. p. 116. 543. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlix. Mœris 272. Beck. ad Eurip. 195. b. Musgrav. ibid. Wessel. Obs. 115. Eur. Phœn. 1092. Toup. Opusc. 2, 282. Musgr. Bacch. 324. Mitscherlich. in Cer. 120." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 979. ποδῶν ξυνωρίδα, i. q. δεσμόν. Soph. Œd. Col. 894. "Συνωρικεύομαι, Toup. Emend. 2, 55. Brunck. Aristoph. 2, 68. * Συνωρίζω, ad Charit. 288. Eur. Bacch. 194. (ξυνωρίζου χέρα, Junge manum.)" Schæf. Mss. Adde Nicand. ap. Athen. 683. Ælian. H. A. 15, 24. "Simul servo, Maneth. 4, 453." Wakef. Mss.]

¶ Μετέωρος itidem ab ἀείρω, i. q. μετήορος, paulo ante positum, videlicet Sublimis. Bud. μετέωρος deductum esse ait a nom. αἰώρα, vel potius utrumque ab ἀείρω. Quæ posterior deductio magis mihi placet, sicut et Eustathio placuisse video, qui scribit, aliorum tamen referens sententiam, sed quam approbare videtur, ab ἀείρω fieri ἄοιρος, et mutato α in ε, et diphthongo οι in ω, μετέωρος. Recordor tamen in vett. Codd. aliquando μεταίωρος me legisse, et quidem vett. Codd. alioqui non inemendate scriptis. Apud Etym. quoque, in antiquiore etiam illa Ed., legitur μεταιωριζόμενον, in verbo Αἰωρῶ. Sic autem vicissim ἑώρα pro αἰώρα scribunt Gr. Lexicographi. Sophoclis autem Schol. ab hoc ἑώρα fieri μετέωρος, addit. Cui certe potius subscriberem, quam deducentibus ab αἰώρα. Ad hoc autem nomen quod attinet, verbo αἰωρῶ posterius esse puto, quod quidem malim ab αἴρω per pleonasmum, quam ab ἀείρω deducere.

Μετέωρος igitur, quæcunque sit ejus deductio, prima signif. Sublimem significat s. Editum. Thuc. 3. Ἐς τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως καταφεύγει, Ad loca edita civitatis, vel editiora. Sic 4. Οἱ δὲ λοιποὶ διαφεύγοντες πρὸς τὰ μετέωρα ἡσύχαζον. Apud Eund. 2. ἀπὸ τοῦ μετεώρου exp. E loco superiore. Sic ap. Synes. Epist. 104. τὰ μετεωρότερα compar. gradu, Superiora et montosa loca. ‖ Μετέωρα etiam dicuntur Quæ fiunt circa locum astris vicinum, de quibus Aristot. tres libros scripsit, qui Μετεωρολογικὰ dicuntur, Bud. 837. Alii μετέωρα interpr. Quæ supra nos sunt, in aere videlicet aut in cœlo, unde μετεωρολόγος ap. Plat., Qui verba facit de iis, quæ in cœlo fiunt. ‖ Μετέωρος, Erectus, ut equus μετέωρος ap. Xenoph. Qui posterioribus pedibus insistens erigitur, ut annotat Camer., de Arte Equ. Ἤν τις βούλοιτο καὶ πομπικῷ καὶ μετεώρῳ καὶ λαμπρῷ ἵππῳ χρήσασθαι. ‖ Apud Suid. μετέωρον ἄρασθαι videtur ita dictum ut Lat. Sublimem rapere: Οἱ γὰρ δορυφόροι μετέωρον ἀράμενοι τὸν Σύφακα, &c. ‖ Bud. ap. Galen. Μετέωροί τε εἰσὶ καὶ τεταμέναι φλέβες,

interpr. Tumidæ et extantes. ‖ Μετέωρος, Qui est in summo tantum et non profundus, Superficiarius, ἐπιπόλαιος. Bud. e Theophr. C. P. 1. Ὅτι μετέωρα καὶ οὐ βαθύῤῥιζά ἐστιν. ‖ In VV. LL. μετεωρότερον πνεῦμα citatur e Gal. 3. de Diffic. Spirandi pro τὸ σμικρὸν καὶ μετρίως πυκνὸν, Ut ei anhelitus vehementior atque incitatior opponatur. Ibid. exp. ex Horatio Sublimis anhelitus. Quæ expositio convenire mihi non videtur illi interpretationi, Cum Sublimem anhelitum vocet Horatius eum, qui ex alto imoque pectore ducitur, qui a Virg. appellatur Attractus ab alto spiritus. Quod si μετεωρότερον opponeret Gal. vehementiori et incitatiori, significaret contra non ex alto, i. e. non e profundo petitum, sed veluti superficiarium, et ita μετέωρον hic affinem signif. haberet ei, quæ est in proxime præcedente exemplo. Gorr. μετέωρον πνεῦμα ab Hippocr. dici tradit secundum tertiam Galeni interpr., Spiritum, qui ad fauces modo penetrare, atque in iis subsistere, non autem in imum thoracem subire videatur. Vide ibid. plura de μετεώρου πνεύματος expositione. ‖ Μετέωρος, Qui in alto navigat, Qui in altum provehitur, Qui vela in altum dedit. Bud. e Demosth. Sic Synes. μετέωρος πλεῖν. Vide Comm. 837. Dicitur et ipsa navis esse μετέωρος, et quidem frequentius, ut opinor, Quæ altum tenet. Apud Thuc. autem frequentior est hic usus. Sic 1. Καθορῶσι τὰς τῶν Κερκυραίων ναῦς μετεώρους τε καὶ ἐπὶ σφᾶς πλεούσας. Sic 2. Ἔτυχε δὲ ὁλκὰς ὁρμοῦσα μετέωρος. Sic et 4. p. 126. et 130., item 8. p. 267. et alibi. Sed et ipsa navis dicitur σαλεύειν ἐπὶ μετεώρου, a Synes. Epist. 4. Bud. interpr., In alto stare in ancoris, In salo jactari, i. e. οὐ προσπελάζειν τῇ γῇ. Sic autem et in Demosth. loco, qui ab eod. Bud. affertur, postquam dixit μετεώρους esse Qui in alto navigant, s. in altum provehuntur, habetur ἀποσαλεύειν μετεώρους, et additur etiam ἐπ' ἀγκύρας cum ἀποσαλεύειν. Sic et in illo Thuc. loco 4. Καὶ τῶν νεῶν οὐκ ἐχουσῶν ὅρμον, αἱ μὲν σῖτον ἐν τῇ γῇ ᾑροῦντο κατὰ μέρος, αἱ δὲ μετέωροι ὥρμουν, Schol. in μετέωροι annotat ἤγουν ἐπ' ἀγκυρῶν. Cui loco et similibus non convenit illa expositio In alto navigare, nec quod dicit Suidas, μετεώρους νῆας ap. Thuc. esse πελαγίους καὶ μὴ ἐπ' ἀγκυρῶν ἱσταμένας. Quare distinguendum est inter exempla citata e Thuc. Budæus tamen, postquam scripsit μετεώρους dici Qui in alto navigant, Synesii loco subjungit illum Demosth. Ἐπ' ἀγκύρας ἀποσαλεύειν τὴν νύκτα μετεώρους, et Thucydidis, Ἔτυχε δὲ ὁλκὰς ὁρμοῦσα μετέωρος.

Μετέωρος, metaphorice Erectus et intentus. Lucian. Σὺ δὲ ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. Significat, addit Bud., et ἐπαιρόμενον καὶ * ὑπερφαιδρούμενον. Plut. Catone, Καὶ σάλον εὐθὺς ἡ Ἑλλὰς εἶχε, καὶ μετέωρος ἦν, ἐλπίσι διαφθειρομένη ταῖς βασιλικαῖς ὑπὸ τῶν δημαγωγῶν. Quanquam metaphoram hoc loco Plut. a navigantibus duxisse videtur, qui in alto navigant et undis eriguntur. Μετέωροι enim sunt Qui in alto navigant, &c. Idem paulo post, Μετέωρον dicitur quod adhuc certum non est, sed expectatione suspensos homines tenet. Dem. de Fals. Leg. (378.) Ἔτι γὰρ τῶν πραγμάτων ὄντων μετεώρων, καὶ τοῦ μέλλοντος ἀδήλου. Et inde μετέωρος δίκη, quæ pendere Latine dicitur, cujus scilicet judicium suspensum est. Hactenus Bud. Ut autem μετέωρος δίκη, sic et μετέωρος ἀρχὴ φέρεσθαι dicitur ab Herodiano, lib. 1., principatus, de quo adhuc contenditur, s. qui adhuc controversus est. A Bud. exp. μετέωρος ἀρχὴ, Cum imperium adhuc controversum est, et in nullo residet, et uno verbo Interregnum, ap. eund. Herodian., ubi dicit τὰ τῆς βασιλείας μετέωρα, scribens, Οἱ δὲ ὕπατοι τὰ τῆς Ῥώμης διοικεῖν εἰώθασιν ὁπηνίκα ἂν τὰ τῆς βασιλείας μετέωρα ᾖ, Polit. interpr. Quoties de imperio ambigitur. Et μετέωρα πράγματα, Quæ in expectatione sunt, vel Quorum exitus expectatur. Rursum μετέωρος de persona dictum exp. ab eod. Bud. Suspensus, Erectus animo, Nondum fixo animo, sed suspenso, ut qui est ex eventu consulturus, ut ap. Thuc. 2. Ἥ τε ἄλλη Ἑλλὰς πᾶσα μετέωρος ἦν, ξυνιουσῶν τῶν πρώτων πόλεων, veluti ἐπαιωρουμένη τῇ ψυχῇ, vel ταλαντευομένη τῇ γνώμῃ. Sic fere et ὀρθὸς interdum usurpatur. Μετέωρος exp. etiam Animi dubius, quod convenit cum præcedente interpr. ‖ Dicitur etiam aliquis esse μετέωρος ad rem quampiam pro Ejus desiderio erectus esse, ut cum ita scribit quidam innominatus Auctor ap. Suid. Ὁ δὲ μετέωρος ἦν πρὸς πᾶσαν καινοτομίαν. Et, Μετῆλθε τὰς πόλεις μετεώρους πρὸς ἀπόστασιν οὔσας. Sic ap. Ciceronem Ardens et erectus ad rem quampiam faciendam. Subjungit autem illud exemplum Suidas, postquam μετέωρος significare dixit, ὁ ἤδη πρὸς πρᾶξίν τινα ηὐτρεπισμένος. Vide et alia exempla ibidem cum alia constr. Budæus scribit μετέωρον a Polyb. solere dici qui defectionem circumspectat, unde μετεωρίζειν ap. eum lib. 5. Ad defectionem excitare. Pro hac autem expositione τοῦ μετέωρος faciunt quæ a Suida in ea voce citantur. ‖ Μετέωρος etiam dicitur Elatus spe alicujus rei; ita enim intelligendum puto in hoc Luciani loco in Nigrino: Γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν οὐκέτι οὐδὲν ἐπινοῶ. Dictum autem fuerat eadem de re initio dialogi, Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα καὶ μετέωρος ἐπανελήλυθας. Sic Latinis dicitur non solum Erigi ad spem, vel in spem, et Erectus spe, sed et Erectus absolute. Videtur autem tali quadam metaphora μετέωρος cum γαῦρος et cum σεμνὸς copulari, qua dicitur Gall. Aller la tête levée. Sic fere et ap. Ciceronem, Extollere caput et se erigere, cui opponit Abjicere se. Itidem Horat. Liberum et erectum fortunæ responsare, dixit.

Μετεωρότερος, Sublimior, vel Altior. Μετεωρότατος, Sublimissimus, si Latine dicere liceat, vel Altissimus. Τὸ μετεωρότατον, Quod est omnium altissimum, unde et pro Fastigio ponitur. At VV. LL. perperam μετεώρατον interpr. Fastigium.

[Μετέωρος, Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. "Μετέωρος dicitur esse ipsa navis, quæ altum tenet. Plut. Lucullo 912. HSt. Οὔτε περιπλεῦσαι τοῦ χωρίου διδόντος, οὔτε βιάσασθαι ναυσὶ μετεώροις τὰς τῶν πολεμίων προσερερεισμένας τῇ γῇ καὶ βεβηκυίας ἀσφαλῶς. Elatus animo, ap. Polyb. 3, 83. Εὐθέως μετέωρος ἦν ὁ Φλαμίνιος, καὶ θυμοῦ πλήρης." Seager. Mss. Lex. Polyb. Selecta e Schol. Valck. in N. T. 1, 212. Ernest. Clav. Cicer. Μετέωρος γῆ, Aristot. H. A. Tom. 4, 489. Μετεωρότατα, Thuc. 4, 32. Μετέωρος, Orell. ad Epicuri Fr. 90. Μετέωρα ὕδατα, Corai. ad Hippocr. 2, 18. 398. Glossæ:—"Μετέωρος, ὁ μὴ σταθερὸς τὸν νοῦν· Jactans, Vacuus. Μετέωρος, ὁ κρεμώμενος· Suspensus. Μετέωρος, ὑψηλός· Sublimis, Excelsus. Μετέωρος, ἐπὶ τῶν οὐρανίων· Supernus. Μετέωρος· Celsus, Sublimis, Illustris, Pendulus, Pensilis. Μετέωρον ὄχημα· Pilentum." Boissonad. ad Philostr. Her. 280. Schol. Plat. 249. "Μετέωροι φῆμαι, Dionys. H. 4, 2006. interpr. Rumores incerti. Μετέωρον τὸ πνεῦμα, 4, 2231. Μετέωρος, ad Charit. 342. 692. 699. Jacobs. Anth. 9, 471. Diod. S. 1, 667. 718. 2, 528. 531. 601. Huschk. Anal. 120. Wakef. S. C. 1, 46. 4, 31. Jacobs. Anth. 10, 176. 182. Villoison. ad Longum 187. 229. 309. Boissonad. (l. c.) 549. 561. Toup. Ep. de Syrac. 328. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 243.: ad Phalar. p. xvii. Fischer. ad Palæph. 77. Clark. ad Il. A. 265. Abresch. Lect. Arist. 145. Ammon. 108. Voss. Myth. Br. 1, 203. Bergler. ad Alciphr. 251. 337. Brunck. Œd. T. 1264. ad Herod. 740. Compar., ad Dionys. H. 1, 48. 57." Schæf. Mss. Biel. Thes. "Suspensus, Philo J. 995." Wakef. Mss. Ἀπὸ τοῦ μετεώρου, Thuc. 2, 27. Τὰ μετέωρα, Ciceroni Acad. 4, 39. Supera atque cœlestia.]

[* "Μετεώρως, Cum dubitatione, Dubitanter, Pseudo-Chrys. Ep. ad Monach. 7, 227." Seager. Mss. Sueton. Claud. 4. "Dorv. ad Char. 238." Schæf. Mss. Toup. Emend. 4, 213.]

[* "Μετεωροσύνη, (ἡ,) idem forsan quod μετεωρολογία. Maneth. 4, 435." Lex. Gr. Pros. "Ad Charit. 238." Schæf. Mss. "I. q. μετεωρισμὸς et μετεωρία." Schneider. Lex.]

[* "Μετεωρότης, ἡ, Elevatio. Phornut. 52." Wakef. Mss.]

[* " Μετεωρέω, (a Schneider. Lex. non agnoscitur,) Wyttenb. ad Plut. 1, 198. Biel. Thes. Lex. Polyb. Hippocr. 26, 27.]

[* Μετεωρία, ἡ, Stupor, qui cernitur in oblivione rerum manifestarum: Oblivio, secundum Schneider. Lex. Sueton. Claud. 39. "Charito 238." Schæf. Mss.]

[* "Μετεωροβάμων, (ονος, ὁ, ἡ,) Const. Manass. Amator. 3, 57. (Κοῦφον γὰρ φρόνημά φασι καὶ μετεωροβάμον.)" Boissonad. Mss. Ubi vertitur Præcipitem.]

[* Μετεωροδοκέω, Arrigo animum alicujus ad bene sperandum. Lex. Polyb. Schneider. Lex.]

Μετεωροθῆραι, (οἱ,) q. d. In sublimi venantes, Avium genus, ita dictum quod prædam in sublimi petant. Aristot. de Anim. 9. Μετεωροθηρῶν εἷς ἱέραξ, quo in loco si ἱέραξ vertatur Accipiter, non bene μετεωροθῆραι dicentur esse accipitrum genus. Alioqui enim perinde esset ac si ita loqueretur Aristot., Accipiter est ex accipitrum genere, qui μετεωροθῆραι appellantur. Nisi Accipitrum appellatio generalius et peculiarius accipiatur. Μετεωροθῆραι, inquit tamen Bud., Aristoteli sunt ex accipitrum genere, qui prædam in sublimi petunt, Οἳ τὴν περιστερὰν πετομένην πειρῶνται λαμβάνειν, οὐκέτι δὲ τὴν ἐπὶ γῆς καθημένην, quod faciunt οἱ χαμαιτύποι. Observandum est autem dici μετεωροθῆραι eadem forma qua ὀρνιθοθῆραι. [" Philo J. 1, 674." Wakef. Mss.] Μετεωροκοπεῖν, Latiore remi parte frustra aquam cædere, ita quidem proprie, sed metaphorice pro περὶ τὰ μετέωρα πέτεσθαι, et μάτην ὡς ἔτυχε κάμνειν, ut Schol. Aristoph. tradit in hunc ejus loc. in Pace (92.) Ποῖ δῆτ' ἄλλως μετεωροκοπεῖς; Sic θαλαττοκοπεῖν a Suida exp. * ματαιολογεῖν ap. Eund. Mirum vero cur, si a κώπη deducitur hoc verbum, non scribatur μετεωροκωπῶ, cum ω in penult. Quod etiam fecit ut aliquando μετεωροσκοπεῖν leg. suspicatus sim. [" Kuster. Aristoph. 112. b. ad Lucian. 1, 221." Schæf. Mss.]

Μετεωρολέσχης, (ου, ὁ,) Qui de rebus sublimibus, i. e. cœlestibus fabulatur, s. garrit, aut nugatur, Qui de rebus sublimibus inaniter disputat. A Luciano, inquit Bud., μετεωρολέσχαι appellantur Quidam philosophi fastu præditi, et verborum insolentia utentes, s. philosophi superciliosi et verborum insolentia philosophos se ementientes. Locum autem, quem Bud. intelligit, hunc esse puto in Dial., qui Ἔρωτες inscribitur, (2, 457.) Μετεωρολέσχαι δὲ, καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρὺν ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερῄρκασι, σεμνῶν ὀνομάτων κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαινέσθωσαν. Plato de Rep. 6. μετεωροσκόπους et μετεωρολέσχας vocari solitos dicit ab ignaris philosophos, ut Socratem. Apud Suid. legimus et μετεωρολέσχους ex Aristoph. Nub. Hinc Μετεωρολεσχῶ, De rebus sublimibus garrio, ap. Plut. περὶ τοῦ μὴ Χρᾷν κ. τ. λ. [" Μετεωρολέσχης, Jacobs. Anth. 9, 458. 471. Const. Manass. p. 82. Meurs. ad Lucian. 1, 216. 221." Schæf. Mss. " Μετεωρολέσχης, Philo J. 1, 589. Μετεωρολεσχέω, Philo J. * Μετεωρολέσχη, Philo J. 377. Euseb. P. E. 96. Plato." Wakef. Mss. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Suid. 2, 774. Const. Manass. Chron. p. 420. in Meursii Opp. T. 7. Corai. ad Hippocr. 11.]

Μετεωρολόγος, ὁ, ἡ, Qui de rebus sublimibus i. e. cœlestibus verba facit, s. disputat. Plato Cratylo, Κινδυνεύουσι δ' οἱ πρῶτοι τὰ ὀνόματα τιθέμενοι, οὐ φαῦλοι εἶναι, ἀλλὰ μετεωρολόγοι καὶ ἀδολέσχαι τινές. Hinc Μετεωρολογία, (ἡ,) Sermo de rebus sublimibus, s. Disputatio. Sic dicitur et commentatio ac scriptio de illis. Quod Plato in Phædro de Pericle dicit μετεωρολογίας ἐμπλησθεὶς, Cicero vertit, Cum præclara quædam et magnifica didicisset. Vide p. 125. mei Lex. Cic. Atque ita olim in bonam partem accipiebatur, licet postea in loquacitatis et vanitatis significationem venerit, inquit Bud. 837. Item adj. Μετεωρολογικὸς, ἡ, ὸν, Ad meteorologiam pertinens. Et Μετεωρολογῶ, De sublimibus rebus verba facio, aut commentor et scribo. Plato in Axiocho, aut quicunque est Auctor illius Dialogi, Ἵνα τι κἀγὼ μιμησάμενος τοὺς ῥήτορας περιττὸν εἴπω καὶ πάλαι μετεωρολογῶ. Bud. μετεωρολογῶν exp. τὰ μετέωρα ἐπικρυπτόμενος in loco alio ejusdem Platonis.

A Vide Comm. 837. et 838. [" Μετεωρολόγος, Heindorf. ad Plat. Phædr. 326. Valck. Diatr. p. 29." Schæf. Mss. Toup. Emend. 2, 93. Suid. 3, 156. Corai. ad Hippocr. 11. Schol. Æsch. ap. Blomf. Gloss. ad Agam. 297. Μετεωρολογικὸς, Plato 9, 435. Hippocr. 75, 27. Μετεωρολογέω, Fischer. Ind. ad Æsch. Socr. Dial. Μετεωρολογία, Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[* Μετεωροποιέω, i. q. μετεωρίζω, Attollo. Ælian. H. A. 9, 63. Hippocr. 497, 35=832.]

[* " Συμμετεωροποιέω, Una in sublimi gradior, Una per sublimia eo." Lex. Hederic. De verbo hoc jure optimo dubitat Schneider. Lex. Nam leg. * Συμμετεωροπορέω, quod verbum Wakef. Mss. affert e Greg. Nyss. 3, 640=p. 2. Ed. Casaub. cum nota p. 80.]

[* Μετεωροπόλος, ὁ, ἡ, Qui res sublimes tractat, Qui res cœlestes speculatur. " Hesych." Wakef. Mss. " Boissonad. in Philostr. 550. Valck. Diatr. p. 29." Schæf. Mss.]

Μετεωροπολέω, Sublimia verso, vel Sublimia perago, vel perlustro. In VV. autem Lexx. male, Sublimia contemplor. Plato Phædro, Τελέα μὲν οὖν οὖσα ψυχὴ μετεωροπολεῖ τε καὶ ἅπαντα τὸν κόσμον διοικεῖ, q. d. τὰ μετέωρα περιπολεῖ. Philo de V. M. Μετεωροπολοῦσα ἀεὶ καὶ τὰ θεῖα διερευνωμένη. [Simplic. 5, 387. Schweigh. Himer. Or. 14, 12. Philo J. 5, 65. " 1, 101. Jambl." Wakef. Mss. Dionysii Hal. Epitome 16. Ἀπὸ γῆς ἄνω μετεωροπολεῖν.]

B (margin letter beside "go, vel perlustro")

Μετεωροπόρος, (ὁ, ἡ,) In sublimi gradiens, sic dictum ut ἀεροπόρος. Citatur e Basilio, Μήτε λογισμοὺς ἔχε μετεωροπόρους, Elatos vel Inania sectantes.

[* Μετεωροπορέω, In sublimi gradior, Per sublimia meo. " Philo J. Theoph. Sim. Philostr. (3, 15.) Ælian. H. A. (3, 45.) 171. 421." Wakef. Mss.]

[* " Μετεωροπορία, (ἡ,) Eust. Il. 494, 19." Wakef. Mss.]

Μετεωροσκόπος, (ὁ, ἡ,) Sublimium rerum i. cœlestium speculator. Accipitur et pro Curioso ac inutili rebus agendis, ap. Plat. Vide Bud. Comm. 838. Et Μετεωροσκοπικὴ, in VV. LL. Astrologiæ pars,
C quæ elevationum differentias astrorumque distantias exquirit. Item Μετεωροσκοπῶ, Sublimia speculor. Apud Aristoph. Pace, pro Cœlum intueor. [Vide Μετεωροσκοπέω. Μετεωροσκόπος, Plato de Rep. 2, 488. * Μετεωροσκόπιον, τὸ, Ptolem. Μεγ. Σύνταξ. et Geogr. 1, 4. Μετεωροσκοπικὴ a Proclo in Euclid. p. 12. definitur Τῶν ἐξαρμάτων αἱ διαφοραὶ καὶ τῶν ἄστρων αἱ ἀποστάσεις. Huc respexit Noster.]

Μετεωροσοφιστὴς, οῦ, ὁ, Qui circa sublimia i. e. cœlestia philosophiam ostentat. Aristoph. Nub. [360. " Ad Lucian. 1, 221." Schæf. Mss.]

[* Μετεωροφανὴς, ὁ, ἡ. Philo de Sept. Mirac. 6. Διεγείρων πρὸς βάσιν μετεωροφανές. " Bast Lettre 35." Schæf. Mss.]

Μετεωροφένακες, (οἱ,) Qui per suas de rebus sublimibus argutias imponunt auditoribus. Aristoph. Nub. [333. " Ad Lucian. 1, 217. 221." Schæf. Mss. Corai. ad Hippocr. 11.]

[* Μετεωροφρονέω, Efferor, Superbio. " Toup. Opusc. 2, 298." Schæf. Mss. Suid. v. Χάσμα. Ari-
D stoph. Eq. 821.]

¶ Μετεωρίζω, In sublime tollo. Vel simpliciter Attollo, Extollo. Plut. de Socr. Dæm. Ἐγὼ μὲν ἐκ μέσου διαλαβὼν τὸ δόρυ, καὶ μετεωρίσας ὑπὲρ κεφαλῆς, ἐβόων ἀφεῖναι. || Interdum absolute ponitur pro μετεώρως φέρομαι, Sublime peto, Bud. e Theophr. 838. Sic μετεωρίζειν εἰς πέλαγος citatur e Philostr. pro In altum provehi, de navigante dictum. || Ponitur etiam metaphorice μετεωρίζειν signif. activa pro In spem erigere, Ad spem rerum novarum excitare. Polyb. 5. Πολλοὺς ἐμετεώρισε τῶν παρὰ τοῖς ἐναντίοις ἡγεμόνων, Ad defectionem excitavit, inquit Bud. Idem scribit μετεωρίζειν pro Erigere, Confirmare, Ad spem meliorem perpellere, ap. Plut. sumi, et Athen. 66. || Reperio item μετεωρίζειν junctum cum φυσᾷν, Inflare, metaph., ut ἐπαίρειν et φυσᾷν copulata antea vidimus, pro Elatum reddere, Animum addere. Apud Philon. V. M. 1. Μετεωρίσας καὶ φυσήσας ἡμᾶς τῷ λόγῳ.

Μετεωρίζομαι, In sublime tollor, &c. Apud Thuc.

8. p. 268.: Μετεωρισθεὶς ἐν τῷ πελάγει, In altum provectus, de navigante dictum. Apud Alex. Aphrod. μετεωρίζομαι περιπατῶν exp. Vultu sublimi suspensoque corpore incedo. Et metaphorice, Μετεωρισθέντων δὲ τῶν Βοιωτῶν διὰ τὴν εὐημερίαν, Elatis propter successum, ἐπαρθέντων, inquit Suid. A

[" Μετεωρίζω, Dorv. ad Char. 228. 342. Valck. ad Phalar. p. xvii. Fischer. ad Palæph. 194. Abresch. Lect. Aristæn. 71. Toup. Opusc. 2, 17. Bergler. ad Alciphr. 252. Diod. S. 1, 242. Wessel. ad Herod. 156. Wakef. S. C. 1, 46. Markl. Suppl. 89. ad Diod. S. 1, 436. Jacobs. Anim. 111.: Anth. 10, 70. 12, 122. Diod. S. 2, 63. et var. lect. Boissonad. in Philostr. 520. 624. Conf. cum νεωτερίζω, Phrynich. Ecl. 39. ad Dionys. H. 2, 1094. Μεμετεωρισμένος, Diod. S. 1, 429. Jocor, Cavillor, Irrideo, Corai. ad Athen. 15. p. 309." Schæf. Mss. Philostr. V. A. 6, 12. Μετεωρίσαι τὴν ναῦν εἰς τὸ πέλαγος: Her. 8. Ἔπλει μετεωρίζουσα ἐς τὸ πέλαγος ἡ ναῦς. Ind. ad Anthol. Pal. Biel. Thes. Bretschneider. Lex. in V. T. post Biel. Spicil. Schleusner. Lex. in N. T. Selecta B e Schol. Valck. in N. T. 1, 212. Lex. Polyb. Lex Xenoph. Demosth. 169. Aristoph. Av. 1453. Glossæ: Μετεωρίζω· Suspendo, Conniveo, Sublimo, Elevo, Exalto.]

[* " Μετεώρισις, (ἡ,) Elevatio. Plut. 9, 746." Wakef. Mss.]

[* " Μετεώρισμα, (τὸ,) i. q. φρόνημα, Superbia, Hesych." Wakef. Mss.]

Μετεωρισμὸς, ὁ, Elevatio in sublime, Ipsa actio attollendi. A Suida exp. etiam ὑπερηφανία, Superbia. [Biel. Thes. Schleusner. et Bretschneider. Lexx. in V. T. post Biel. Spicill. Gloss. SS. Suid. 172. " Thom. M. 213. Dorv. ad Char. 238." Schæf. Mss. Glossæ: Μετεωρισμός· Dissimulatio, Conniventia. Hippocr. 114, 39. 339, 28. 378, 43. 403, 31. 439, 21. 489, 26.]

[* " Μετεωριστὴς, (οῦ, ὁ,) Jacobs. Anth. 7, 204." Schæf. Mss. Vide seq. voc.]

" Πεδαωριστὴς ἵππος, Hesychio φρυαγματίας et " μετεωριστὴς, Qui se a terra elevat, et superbe in- C " cedit." [Blomf. ad Æsch. Prom. 277. " Jacobs. Anth. 7, 204." Schæf. Mss.]

[* " Μετεωριστὸς, (ἡ, ὀν,) Elatus." Wakef. Mss.]

[* Ἀμετεώριστος, ὁ, ἡ, Qui non movetur leviter, Constans, Firmus. " Non suspensus, Non dubitans. Pseudo-Chrys. Ep. ad Monach. 7, 227. Τοῖς μαθηταῖς ὁ Κύριος, μετὰ τὴν εἰλικρινῆ καὶ ἀμετεώριστον διάθεσιν, ἐμαρτύρει." Seager. Mss. Suicer. Thes. Eccl. " Aster. Hom. 32. Reub." Boissonad. Mss.]

[* Ἐμμετεωρίζω, Subvehor in Philostr. V. A. 1, 5. Οἱ δὲ ἐγχώριοί φασιν, ὡς ὁμοῦ τε τίκτοιτο, καὶ σκηπτὸς ἐν τῇ γῇ πεσεῖσθαι δοκῶν, ἐμμετεωρισθείη τῷ αἰθέρι, καὶ ἀφανισθείη ἄνω.]

[* " Παραμετεωρίζω, Timæi Lex. 21." Schæf. Mss. Vide Ἀκταίνω.]

[* Συμμετεωρίζω, Una attollo. Strabo 97.]

ἌΡΤΟΣ, Panis, (ὁ,) ab αἴρω significante προσφέρω, inquit Etym., quasi ὁ καθ' ἑκάστην τῷ σώματι ἡμῶν προσφερόμενος. Huic autem etymo Eust. quoque subscribere docui in v. Πρόσαρμα a προσαίρω. Sed D additur et alia ratio hujus derivationis ab Etym. ut videlicet ἀπὸ τοῦ αἴρω deducatur nom. ἄρτος, διὰ τὸ αἴρειν καὶ κουφίζειν τὴν δύναμιν. Ego autem, si ab αἴρω derivari dicendum sit ἄρτος, alteram illam etymologiæ rationem potius amplector, ut simpliciorem et derivationi nominis πρόσαρμα consonam. Nisi quod πρόσαρμα a composito, ἄρτος autem a simplici ortum esse manifestum est. A Gaza ἄρτος exp. etiam Massa triticea, inquit Bud. Ἄρτος ναυτικὸς Luc. Panis nauticus, Plin. in VV. LL. Quæ et buccellatum interpr. e Spartiano et Ammiano. Eadem et δίπυρον ἄρτον ex Aristot. in Probl. afferunt. ‖Ἄρτος Suidæ est etiam ψωμὸς, Panis frustum, Buccella, Alex. Aphrod. loco in Probl. Πάσχουσι δὲ αὐτὸ καὶ ἀθρόως μέγιστον ἄρτον καταπιόντες. [" Heyn. ad Apollod. 1146. Bernard. Reliq. 35. Ἄρ. ἐξ ἀγορᾶς, Bergl. ad Alciphr. 82. ad Lucian. 1, 266. Ἄρτοι, ad Xenoph. Eph. 199. Ἄρτον αἰτεῖν, Toup. Opusc. 1, 532. Panis Atheniensis, ad Lucian. 1, 266. Ἄρτον μὴ καταγνύναι, Casaub. Athen. 1, 47." Schæf. Mss. Derivatio ab αἴρω, Levo, unice vera Coraio in Mss. videtur, " puisque l' ἄρσις signifie Levain." Glossæ: Ἄρτου * ἐντυπή· Exagios.]

" Ἀρτίδιον, Parvus panis, Suidæ μικρὸς ἄρτος in " hoc loco, cujus auctorem reticet: Τινὰ τῶν βασι- " λικῶν παίδων αἰτήσας ἀρτίδιον." [" Diog. L. 7, " 13." Boissonad. Mss. " Toup. Opusc. 1, 532." Schæf. Mss.]

" Ἀρτίσκος, ὁ, Parvus panis, aliis Pastillus. Athen. 4. " Ἀρτίσκος ἐγκρίδι παραπλήσιος." [" Kuster. Aristoph. 125." Schæf. Mss. " Erotian. v. Κόλλικες, Poëtaster cum Wernsdorfii Phile p. 36." Boissonad. Mss.]

[* Ἀρτοδαισία, ἡ, Procop. de B. G. Sic κρεωδαισία.]

Ἀρτόδειγμα, s. Ἀρτοδεῖγμα, τὸ, q. d. Specimen panis, i. e. Specimen frumenti in pane ex eo confecto. In VV. LL. ex J. Poll. annotatur, ἀρτόδειγμα Specimen fuisse advecti frumenti. Mercatores enim, ut frumenti bonitatem probarent, emtoribus ex eo confectum panem dare solitos. Quæ e loco Pollucis elici posse videntur, 9, (34.) si tanquam integer expendatur.

[* " Ἀρτοδόκος, Toup. ad. Longin. 383." Schæf. Mss.]

Ἀρτοδοτέω, Panem do, i. e. Panem aliquibus distribuo. Dicitur eadem forma, qua σιτοδοτέω et alia.

[* Ἀρτοζήτης, ου, ὁ, Cibum quærens, Ad cibum veniens. Lycophro 775. " Tzetz. Chil. 9, 117." Boissonad. Mss. A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

Ἀρτοθήκη, ἡ, Repositorium panis, Locus in quo panis reponitur. In VV. LL. exp. Panarium, e Varr. Plin. Suet. quo nomine eadem Lexx. interpr. aliud nomen ex ἄρτος compositum, videlicet ἀρτοφόρον. [Glossæ: Ἀρτοθήκη· Panarium. " Toup. Opusc. 1, 576. Schol. ad Plut. 807. (ad Eq. 1293. Eccl. 378.) T. H. ad Plutum p. 256." Schæf. Mss.]

Ἀρτοκόπος, ὁ, ἡ, Pistor, Pistrix, ut interpr. VV. LL. Xenopho Hell. 7. Ὅτι βασιλεὺς ἀρτοκόπους καὶ ὀψοποιοὺς καὶ οἰνοχόους καὶ θυρωροὺς παμπληθεῖς ἔχοι. Artocopum dixit etiam Juvenal. (5, 72.) Apud Herod. (1, 51. 9, 81.) gen. fem. Ετ Ἀρτοκοπέω, Pistrinam exerceo. Ετ Ἀρτοκοπεῖον, Pistrinum, in iisdem Lexx. Videntur autem hæc composita aliam etiam interpr. admittere. Ετ Ἀρτοκοπικὸς liber ap. Athen. [Ἀρτοκόπος, Pistor, Gl. Jul. Firmic. Astrol. 8, 20. Artocopos vel pistores. " Ad Thom. M. 113. Herod. 24. ad 729. Phrynich. Ecl. 94. Thom. M. 349. Heindorf. ad Gorg. 246. Villebr. ad Athen. 1. p. 440. Paris." Schæf. Mss. Athen. 112. Ἀρτοκοπέω, Phrynich. l. c. 95. Ἀρτοκοπεῖον et ὑποκοριστικῶς, * Ἀρτοκόπιον, τό. Glossæ:—" Ἀρτοκοπεῖον· Pistrinum. Ἀρτοκόπιον· Pistrinum. Ἀρτοκοπικός· Pistrinicus. Ἀρτοκοπικὸν ἐργαλεῖον· Ceralium. Virg. Æn. 1. Cerealiaque arma." " Ἀρτοκοπεῖον, Geopon. 1, 432." Wakef. Mss.]

* " Ἀρτοκοπιακὸς, (ἡ, ὀν,) Panis elaboratus. 1 Par. 16, 3. Ἄρτον ἕνα ἀρτοκοπιακὸν, Panem unum elaboratum." Biel. Thes. Sed vox hæcce cum contra Gr. linguæ analogiam formata sit, leg. ἀρτοκοπικός.

Ἀρτόκρεας, (ατος, τὸ,) Panis carni mixtus, Cibus pane et carne constans. Pers. (6, 510.) oleum artocreasque popello largior: an prohibes. [Gl. Ἀρτόκρεας· Visceratio.]

" Ἀρτολάγανον, (τὸ,) Panis genus delicatum. " Athen. 3, (113.) Εἰς δὲ τὸ καλούμενον ἀρτολάγανον " ἐμβάλλεται οἰνάριον ὀλίγον καὶ πέπερι, γάλα τε καὶ " ἔλαιον ὀλίγον ἢ στέαρ. Plin. quoque (18, 11.) " Artolaganos esse dicit panes a deliciis appellatos. " Itidemque Cic. (ad Div. 9, 20, 6.) dicit, Dediscen- " dæ tibi sunt sportellæ et artolagani tui."

Ἀρτολάγυνος πήρα, Panem et lagenam habens pera, Anthol. [" Jacobs. Anth. 9, 75." Schæf. Mss. Plin. Ep. 1, 6. Panarium et laguncula.]

Ἀρτοποιὸς, ὁ, (ἡ,) Panifex, ad verbum: Pistor. Plut. Alex. Τέλος δὲ, τοὺς δοκοῦντας εἶναι δεινοτάτους ὀψοποιοὺς καὶ ἀρτοποιοὺς, ἔφη τούτων μηδὲν δεῖσθαι. Item ἀρτοποιὸς adjective, ut ἀρτοποιὸς ζύμη ap. Nazianz. Panificum fermentum, Fermentum, e quo panis conficitur. Ετ Ἀρτοποιέω, Panem conficio, Sum pistor, Pistoriam artem exerceo. Exp. etiam In

panem vel In panes formo. Ετ Ἀρτοποιΐα, (ἡ,) Panificium, Pistura. Xenopho Ἀπὸ δὲ ἀρτοποιΐας Κύριβος τὴν οἰκίαν πᾶσαν διατρέφει. Ετ Ἀρτοποιϊκὸς, (ἡ, ὸν,) inscriptus liber ap. Athen. [113. Gl. " Ἀρτοποιός· Pistor, Panificus, Panifex, Pistrix. * Ἀρτοποιεῖον, (τὸ,) Panificium." " Ἀρτοποιὸς, Valck. ad Adoniaz. p. 397. Thom. M. 113. 349. ad Herod. 729. Phrynich. Ecl. 94. Heindorf. ad Plat. Gorg. 246. Ἀρτοποιέω, Schweigh. ad Appian. 3, 173. ad Thom. M. 113. Villebr. Athen. 1. p. 440. Par. Ἀρτοποιΐα, Aristoph. Fr. 247." Schæf. Mss. Glossæ:—" Ἀρτοποιΐα. Panificium. Ἀρτοποιϊκὸς, (ἡ, ὸν,) Pistoricus." * Ἀρτοποιητικὸς, ἡ, ὸν, Pistorius, Schol. Eur. Hec. 358. " Chrys. in Matth. Hom. 52. T. 2. p. 334. Ἂν γὰρ μὴ ἔχῃ (ἡ γεωργικὴ)—καὶ τὴν ἀρτοποιητικὴν μετὰ ταῦτα πάντα, οὐδαμοῦ φανεῖται." Seager. Mss.]

[* Ἀρτοπολεῖον, s. * Ἀρτοπόλιον, τὸ, Locus, in quo panes pinsuntur. Schneider. Lex. affert e Suida, ubi perperam editum est ἀρτοπωλεῖον. Vide nos in Ἀρτοπώλιον. Idem tamen V. D. ἀρτοπώλειον exhibet pro ἀρτοπολεῖον.]

[* " Ἀρτοπόπος, (ὁ, ἡ, a πέπω, πέπτω, unde πόπανον et πέμμα.) Thom. M. 113. 349. ad Herod. 729. Phrynich. Ecl. 94." Schæf. Mss. * Ἀρτοποπέω, Phrynich. ap. Bekk. Anecd. 447. * Ἀρτοποπεῖον, s. ? Ἀρτοπόπιον, τὸ, Schneider. Lex. v. Ἀρτοκόπος.]

Ἀρτοπτεῖον, τὸ, Officina, in qua panes coquuntur. Vel, Vas, in quo panis coquitur, Testus, secundum quosdam, qua voce Cato utitur pro Tegmine testaceo, sub quo placentæ et alia coquuntur. Ετ Ἀρτόπτης, (ου, ὁ,) pro eodem, Artopta, ap. Plaut.: cujus vocabuli meminit et Plin. (18, 11.) J. Poll. postquam dixit ἀρτοπτεῖον vocari τὸ ἐργαστήριον, videlicet τῶν ἀρτοποιῶν, addit nihil vetare quominus ita vocetur Vas etiam, in quo panes coquant, quod, inquit, nunc ἀρτόπτην nominant. Hινc Ἀρτοπτικίνος ἄρτος, Panis in artopta coctus, Artopticius panis, Plinio 18, 9. Athen. 3, (113.) Ὁ ἀρτοπτικίνος ἄρτος καλούμενος * κλιβανικίου καὶ * φουρνακίου διαφέρει. Plin. quoque eadem panum genera ponit quod ad diversam coquendi rationem attinet, 18, 11. Panes a coquendi ratione appellati vel furnacei, vel artopticii, aut in clibanis cocti. Sunt autem, qui ap. Athen. putent legendum ἀρτοπτίκιος e Plinio; et certe ἀρτοπτίκιος cum κλιβανίκιος et φουρνάκιος conveniet. Invenitur tamen et altera terminatio in quibusdam hujusmodi adjectivis. [" * Φουρνικίου. Ms. A. et Edd. vett. φουρνακίου." Schweigh. In Schneider. Lex. vox non legitur. Ceterum cf. Juvenal. 5, 72. " Ἀρτόπτης, Valck. ad Adoniaz. p. 397." Schæf. Mss. Gesner. et Forcellin. Lexx.]

Ἀρτοπώλης, ου, ὁ, Qui panem vendit. Ετ Ἀρτοπῶλις, ιδος, ἡ, Quæ panem vendit. Aristoph. Ran. (857.) λοιδορεῖσθαι δ' οὐ πρέπει Ἄνδρας ποιητὰς, ὥσπερ ἀρτοπώλιδας. Apud Pollucem autem habetur ἀρτοπωλίδες, non ἀρτοπώλιδες, sed perperam, ut opinor. Ετ Ἀρτοπώλιον, τὸ, Locus, in quo venduntur panes. Aristoph. Ran. (112.) Ἀρτοπωλεῖον autem Pistrinum esse volunt, quia et Suid. annotat ἀρτοπωλεῖον esse τὸ * μαγκιπεῖον, ἐν ᾧ οἱ ἄρτοι γίνονται, ut ἀρτοπώλειον est ὁ τόπος ἐν ᾧ οἱ ἄρτοι πιπράσκονται. Sed exemplum hujus differentiæ desidero. [Sic et Ed. Suidæ Mediol. exhibet, nisi quod ibi reperitur, ut et in Kust. Ed., ἀρτοπωλεῖον—ἀρτοπώλιον pro Nostri ἀρτοπώλειον. Sed vera lectio est * ἀρτοπολεῖον—ἀρτοπώλιον, ut patet ex his Zonaræ, quem descripsit Phavorinus, verbis: Ἀρτοπώλιον, (" Suid. Ἀρτοπωλεῖον," Tittm. imo Suid. Ἀρτοπώλιον·) ὁ τόπος, ἔνθα οἱ ἄρτοι πιπράσκονται. Ἀρτοπολεῖον δὲ, τὸ * μαγκιπεῖον, ἐν ᾧ οἱ ἄρτοι γίνονται, μικρὸν καὶ δίφθογγον. Cf. Schneider. Lex. v. Ἀρτοπόλιον.] Apud J. Poll. legitur non solum ἀρτοπώλιον, sed etiam ἀρτοπωλίαι. Ετ Ἀρτοπωλεῖν verbum ap. Eund., Panem vendere. [Ἀρτοπώλης, Panarius, Gl. Ind. Lucian. " Ἀρτοπῶλις, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 287. T. H. ad Plutum p. 377. 379. Argum. Vespar." Schæf. Mss. " Alc. 424." Wakef. Mss. Lucian. 2, 384. 395. " Ἀρτοπώλιον, Valck. ad Phœn. p. 75. 252. Toup. Opusc. 1, 12. Aristoph. Fr. 230. J. Poll. 7, 12." Schæf. Mss.]

Ἀρτοσιτέω, Pane vescor. Et generaliter pro ἐσθίω. Xenopho K. Π. 6. Καὶ γὰρ ὅστις ἀλφιτοσιτεῖ, ὕδατι
A μεμιγμένην ἀεὶ τὴν μᾶζαν ἐσθίει· καὶ ὅστις ἀρτοσιτεῖ, ὕδατι δεδευμένον τὸν ἄρτον. Luc. Lexiph. in (2, 320.) λουσαμένους ἀρτοσιτεῖν. In VV. LL. habetur et Ἀρτοσιτόω, quod exp. Pane cibo. In prioribus autem hoc solum habetur, non Ἀρτοσιτέω, sed exemplum desidero. Male enim locus ille Xenoph. in Ἀρτοσιτόω citatur. [" Zeun. ad Cyrop. 586." Schæf. Mss. Hippocr. 23, 6. 100, 20.]

[* Ἀρτοσιτία, ἡ, Panis esus. Hippocr. 250, 34. 340, 5. 362, 30.]

[* " Ἀρτοστροφέω, Aristoph. Fr. 282." Schæf. Mss. Leg. ἀρτοτροφέω, cum Schneidero in Lex.]

Ἀρτοτροφέω, Pane alo. In VV. tamen LL. exp. Pane vescor, ex Aristoph. et J. Poll. (7, 22.) sed non additis eorum locis, adeo ut mihi suspecta sit hæc expositio. [Schneider. Lex.]

[* " Ἀρτοτροφία, (ἡ,) Alitus per panem. Chrys. Hom. 140. T. 5. p. 884. Τὴν ἀγεώργητον * οἰνοδοσίαν, τὴν ἄμοχθον ἀρτοτροφίαν." Seager. Mss.]

[* Ἀρτότρωγος, ὁ, Nomen parasiti ap. Plaut. Milit.
B 1, 1, 9. a τρώγω, Rodo, Comedo.]

[* Ἀρτοτυρῖται, Hæretici quidam, qui panem et caseum ad altare offerebant, Augustin. de Hær. n. 28.]

Ἀρτοφάγος, ὁ, ἡ, Panivorus, Qui pane vescitur. Athen. 10. Αἰγυπτίους δ' Ἑκαταῖος ἀρτοφάγους φησὶν εἶναι. Muris nomen ap. Hom. Batrachom. Ετ Ἀρτοφαγέω, Panem voro, Pane vescor. [Hippocr. 189, 18=530.]

Ἀρτοφόρον, τὸ, Vas, quo panis fertur. Ἀρτοφόρον, inquit Bud., Vas ad ferendum panem, quod structores ferunt in conviviis. Athen. 4. Καὶ ἀργυροῦν ἀρτοφόρον ἄρτων Καππαδοκίων. In VV. LL. exp. Panarium, e Varrone, Plin. Suet. [Gl. Ἀρτοφόρον· Panarium. Schneider. Lex. " Thom. M. 699. Ammon. 112." Schæf. Mss.]

[* Ἀρτοχάριτες, αἱ, Placentarum genus. Hesych. v. Χάρις.]

Ἀρτεπίβουλος, ὁ, ἡ, Pani insidians, Nomen muris ap. Hom. Batrach. ut et illud ἀρτοφάγος, cujus supra
C mentio facta fuit. Sic et Τρωξάρτης, quod proxime sequitur.

Τρωξάρτης, (ου, ὁ,) Panivorus, ut ἀρτοφάγος, et itidem Nomen muris ap. Hom. Batrachom. ἀπὸ τοῦ τρῶξαι ἄρτον, Ex eo quod panem edat.

Ὀλιγαρτία, ἡ, Penuria panis. Ad verbum sonat Paucitas panis, ἡ λεῖψις τοῦ ἄρτου, inquit Suid. In VV. autem LL. male ὀλιγαρκία pro hoc ponitur.

¶ Διαρτίζω, Subigo et panem informo, ut cum massa in panes informatur, Bud.

ΑΙΣΑ, ἡ, Parca. Item Fatum. Αἶσα dicitur Sors quasi ἡ ἀεὶ οὖσα, ut Aristot. docet de Mundo. Etym. vult αἶσα esse quasi ἡ ἀεὶ ἴση, i. Par semper, et quæ nunquam mutatur. Vel a δαίω, Divido, formando videlicet δαῖσα a fut. δαίσω, et αἶσα abjecto δ', quasi ἡ ἑκάστῳ μεμερισμένη, Unicuique divisa. Interdum αἶσα est, Ipsa dea fati præses, i. e. Parca, ut Il. Υ. (127.) ἅσσα οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ. Sic et Od. H. (196.) Interdum vero Ipsum fatum, vel quod
D fatale est, cum infinitivo passim ap. eund., ut Od. Ξ. (359.) ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι, Adhuc enim mihi fatum est vivere, vel potius, Fatale est. Sic Il. Ω. (224.) εἰ δέ μοι αἶσα Τεθνάμεναι. Sic Od. Θ. (511.) Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι. Sic Il. Π. αἶσα πέρσαι πόλιν. Apud Eund. sæpe κακὴ αἶσα, Mala sors, Dura sors, vel Aspera. Od. I. (52.) κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη Ἡμῖν αἰνομόροισιν: T. (259.) Τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ κοίλης ἐπὶ νηυσὶν Ὀδυσσεὺς Ὤιχετ' ἐποψόμενος etc. Mala sorte, Malis avibus, ut Latini dicunt.

Αἶσα, Pars, Portio. Cui significationi magis congrua est illa etymologia a δαίω, Divido, sicut etiam μοῖρα Parcam s. Fatum, item Partem significat. Hesiod. (Ἔργ. 576.) Ἠὼς γάρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομείρεται αἶσαν. Od. E. (40.) λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν: Π. (101.) T. (84.) ἐλπίδος αἶσα. Sed Eust. vult esse periphrasin pro ἐλπὶς simpliciter. Apud Eund. (378.) Τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ, i. e. ἐν μοίρᾳ θανάτου, vel, Caris loco et numero habeo. Sic enim accipitur ut μοῖρα. Bud.

Αἶσα, Officium, τὸ καθῆκον, unde κατ' αἶσαν, Offi- A ciose, Decenter, ut ait Bud. Il. Ζ. (333.) Ἕκτορ, ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν, ubi opponuntur κατ' αἶσαι et ὑπὲρ αἶσαν.

[" Αἶσα, Clem. Alex. 673." Routh. Mss. " Markl. Suppl. 623. Wakef. Eumen. 382. Jacobs. Anim. 185.: Anth. 6, 311. 12, 198. T. H. ad Plutum p. 7. Heyn. Hom. 4, 112. 5, 287. 604. 671. 6, 245. 7, 340. 391. 480. 8, 248. Ruhnk. ad H. in Cer. 328. Ilgen. Hymn. p. 290. Pars, Casaub. ad Athen. 72. Ἐν καρὸς αἴσῃ, Valck. ad Il. 22. p. 97. Serviens periphrasi, H. in Cer. 257. Wessel. Obs. 203. Brunck. Apoll. R. 174. Δαίμονος αἴσῃ, H. in Cer. 300. Voss. Divino fato. Mitsch. Cerer. 126. Sors, H. in Cer. 487. Κατ' αἶσαν, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν, Heyn. Hom. 4, 463. Ὑπὲρ αἶσαν, Heyn. Hom. 5, 286. 7, 268. 340. 790." Schæf. Mss. " Αἶσα θανάτου, Nicand. Th. 120." Wakef. Mss. Θεῶν αἶσα, Apoll. R. 4, 1468.: 3, 613. Μή πως ἠὲ παρ' αἶσαν ἐτώσια μειλίξαιτο: Il. Ρ. 716. Πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, Α. 286. κατὰ μοῖραν ἔειπες. Apoll. R. 3, 3. σὺ γὰρ καὶ Κύπριδος αἶσαν B Ἔμμορες. Κατ' αἶσαν, Pind. Pyth. 4, 190. 8, 16.]

Αἴσιος, ὁ, ἡ, Faustus, Auspicatus, Fortunatus; ut enim ab αἶσα fit αἴσιος, sic Fortunatus a nom. Fortuna. Xenopho K. Π. 1. Ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ αἴσιοι, Fulgura et tonitrua auspicata: K. Π. 2. Ἀετὸς δ' ἐπιπτάμενος αἴσιος, Aquila auspicata et fausta. Sic ὄρνιθες αἴσιοι, Plut. Romulo, Aves faustæ. Idem in Fabio, Χρησάμενος ὄρνισιν οὐκ αἰσίοις, Cum non faustas aves habuisset, vel Non bonas aves, vel Malas aves. Ovid. Bonis avibus dixit: Horat., Mala avi, pro, Non auspicata. Quod genus loquendi ex eod. Xenoph. accepit, K. Π. 3. Τότε δὴ οἰωνοῖς χρησάμενος αἰσίοις. Sed pro ὄρνισιν hic est οἰωνοῖς, quo nomine alibi Plut. utitur, in Galba videlicet, in sing. num., Οὐ χρηστὸν οὐδὲ αἴσιον ποιοῦντες τῷ Γάλβᾳ τὸν οἰωνὸν, Minime faustum augurium. Bud. ὄρνιθας αἰσίους ait appellari a Plut. Aves augurium facientes. [Αἴσιος ὁλκή, Justum pondus; ἐπινίκια αἴσια, Justus triumphus; τὰ τῶν ἀνέμων αἰσιώτερα, Chio Ep. 3. " Musgr. Ion. 420. 1617. Herc. 596. T. H. ad Plu- C tum p. 463. Kuster. Aristoph. 2. a. Villois. ad Longum p. 166. Schol. ad Trach. 993. Erf. Heyn. Hom. 5, 717. Dionys. H. 3, 1631. Conf. cum ὅσ., Boissonad. in Philostr. 627. Σὺν οὐδενὶ αἰσίῳ, Heyn. Hom. 8, 36. De avibus, ad Anton. Lib. 48. Ruhnk. Ep. Cr. 167. ad Charit. 280. Fem. αἰσία, ad Anton. Lib. 47." Schæf. Mss. Lex. Xenoph. Blomf. Gloss. ad Agam. 103. Hippocr. 525, 42. Glossæ:—" Αἴσιος· Prosper, s. Prosperus, Secundus. Αἴσια· Dextera. Αἴσιοι οἴωνες· Oscines."]

Αἰσίως, Fauste, Auspicate. Item, Decenter. [Gl. Αἰσίως· Prospere.]

[* Αἰσιομήτης, ου, ὁ, Zonaræ ὁ αἴσια βουλεύων.]

[* Αἰσιοποιέω, Gl. Secundo, Obsecundo, Prospere facio. Ibid. Αἰσιοποιηθήσεται· Prosperabitur.]

Αἰσιόω, f. ώσω, Auspicatum reddo, s. Faustum. Et Αἰσιόομαι, Auspicium accipio, exponitur. Et cum accus. αἰσιούμενοι τὸ χωρίον, Loci captantes auspicium, [" Plut. Mor. s. 774. imo Locum auspicatum esse rati." Seager. Mss.] Appian. Mithrid. D Αἰσιούμενος ἄρα, ἔνθα Ἀλέξανδρος ἀνεπαύσατο, καὶ Μιθριδάτην σταθεῦσαι, Bud. interpr., In faustum utique omen vertens, quod in qua Alexander mansione requiesset, Mithridates deversorium habuisset. [" Appian. 1, 669. 2, 839. Plut. 9, 99. (et 102.)" Wakef. Mss.]

[" Ἀναίσιος, (ὁ, ἡ, Infaustus.) Jacobs. Anim. 127. Rhes. 792. et Barnes." Schæf. Mss. Ruhnk. ad Tim. 97.]

Ἀπαίσιος, ὁ, ἡ, et Ἀναίσιος, in VV. LL. Infaustus, Mali augurii, Inauspicatus, ut ὄρνιθες ἀπαίσιοι qui opponuntur τοῖς αἰσίοις, Eust. 1439. Synes. Epist. 108. Μηδὲν γὰρ ἀπαίσιον φθεγξαίμην, Nihil inauspicatum, vel ominosum. Et ap. Eund. σύμβολος ἀπαίσιος, Omen infaustum. Theophr. Epist. 20. Καὶ τὸν πρέσβιν ὡς ἀπαίσιον ἄγγελον ἀπεπέμψατο. [Boissonad. ad Marin. 141. Schol. Soph. Œd. T. 52. " Græv. Lect. Hesiod. 591. ad Timæi Lex. 97. Bibl. Cr. 3, 1, 106. ad Lucian. 1, 111." Schæf. Mss. Polyæn. 171. Cor. " Oppian. H. 1, 372." Wakef. Mss.]

[* " Ἀπαισίως, (Infauste.) Celsus ipse, ut mihi videtur, ap. Orig. 6, 15." Routh. Mss. Bekk. Anecd. Gr. 1, 35.]

[* Ἐναίσιος, ὁ, ἡ, Auspicatus, Pius. Soph. Œd. C. 1482. Opponitur ἐξαισ. ut ap. Cass. Dio 67=159. Εἴτε ἐναίσιον, εἴτε ἐξαίσιον ἐγένετο. " Porson. Med. 78. Ἐναίσιος avis, ad Anton. Lib. 48. ad Timæi Lex. 24. 97. Toup. Opusc. 1, 112. Brunck. Œd. C. 1482." Schæf. Mss.]

Ἐξαίσιος, ὁ, ἡ, quasi ἔξω ὢν τοῦ αἰσίου, ut olim dicebatur ἔκδικος quasi ἔξω τοῦ δικαίου. Apud Hom. πρᾶγμα ἐξαίσιον, Res quæ fit aut dicitur contra quam deceat, Res iniqua. Od. Δ. (690.) Οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον, οὔτε τι εἰπὼν Ἐν δήμῳ. Et ἐξαίσιος ἀρὴ Θέτιδος, Il. Ο. (598.) i. ἄδικος, Eust. At vero Od. Ρ. (577.) Ἤ τινά που δείσας ἐξαίσιον; vel de persona dicitur, ut sit ἐξαίσιον ἄνδρα, i. τὸν ἄδικον: vel adverbialiter ponitur ἐξαίσιον pro ἔξω τοῦ δέοντος: vel pro μέγα φοβηθείς, Eust. 1832. ‖ Ἐξαίσιον postea positum etiam fuit in contraria signif. pro ἄγαν αἴσιον, præpositione ἐξ declarante ἐπίτασιν, inquit Eust. 1032.

Ἐξαίσιος, q. d. Decentem quandam portionem excedens, Ingens, Immensus, ut ἐξαίσιον κακὸν, Ingens malum, Synes. Epist. 104. Apud Polyb. ἐξαίσιος πλοῦτος, Ingentes divitiæ, Aristot. de Mundo, Ῥηγνυμένων δὲ χειμώνων ἐξαισίων, Pluviis atque procellis stupendis, Bud. interpr. Apud Xenoph. autem ἐξαίσιοι ὄμβροι exp. quidam Imbres intempesti. Plato Axiocho, Ἀνέμους τε καὶ καταφορὰς ὄμβρων, καὶ πρηστήρων ἐξαισίους συρμούς. Ubi ἐξαισίους interpr. Immanes quosdam et horrendos. Dicitur et μέγεθος ἐξαίσιον Inusitata quædam vis. Plato Epist. 7. Χειμώνων δὲ ἐξαίσιον καὶ ἄπρος δόκητον μέγεθος. Luc. Alcyone, Καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη. Ego ἐξαίσιον ab αἶσα deduci puto significante μοῖραν, unde ἐξαίσιον perinde esse puto ac si quis dicat Decentem quandam portionem excedens, sicut interpretatus sum: sed addo etiam, mensuram, extendendo paulo latius significationem nominis αἶσα.

[Ἐξαίσιος, Clem. Alex. 202. Gloss. SS. Hes. 114. Fischer. Ind. ad Æsch. Socr. Dial. Matth. Gloss. Gr. Min. 1. Lex. Xenoph. Lex. Polyb. Biel. Thes. " Musgr. Hel. 781. Villoison. ad Longum 172. Diod. S. 2, 437. Heyn. Hom. 7, 98. Muncker. ad Anton. Lib. 184. Abresch. Lect. Arist. 337. Toup. Opusc. 2, 18. Valck. Diatr. 197. ad Od. Ρ. 577. Wessel. ad Diod. S. 1, 50. ad Charit. 280. ad Herod. 680. De avibus, ad Anton. Lib. 48." Schæf. Mss. " Plato Tim. 22. e. 25. c.: Crit. 112. Epist. 7. p. 351. Apud Athen. 250. 333. Philo 355. Herod. 170." Valck. Mss. Glossæ: Ἐξαίσιον· Vastus, Immanis.]

[* Ἐξαισίως, Vaste, Gl. " Jacobs. Anth. 8, 400." Schæf. Mss.]

[* Καταίσιος, ὁ, ἡ, i. q. αἴσιος. " Καταίσιος, Decens, Secundum id quod decet, idem fere quod ἐναίσιμος. Supra 748. κατ' αἶσαν esse dicitur Quodcunque recto ac vero consentaneum est. Il. Γ. 59." Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 1588.]

Παραίσιος, ὁ, ἡ, et Παραίσιμος ap. Hesych., Infaustus, Inauspicatus, Dirus, i. q. ἀπαίσιος, ut Il. Δ. (381.) παραίσια σήματα, quæ postea dicta fuerunt ἀπαίσια, inquit Eust. ‖ Apud Hesych. Παραίσιμα, ἀλλοῖα τῶν προσηκόντων. [" Heyn. Hom. 4, 626. 702." Schæf. Mss.]

" Ὑπεραίσιον, Quod est ὑπὲρ τὴν αἶσαν. Vide " Αἶσα. [Etym. M. 39. Idem quod ὑπέρμετρος. " Bekk. Anecd. Gr. 1, 359." Boissonad. Mss.]

¶ Αἴσιμος, ὁ, ἡ, Fatalis, ut αἴσιμον ἦμαρ, ap. Hom. non semel, Fatalis dies. Il. Θ. (72.) ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν: Χ. (212.) ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ, Fatalis dies Hectoris. Lat. poëtæ vocant interdum Diem extremum vel novissimum. Nonnunquam dicitur αἴσιμόν ἐστι pro eodem, pro quo et αἶσά ἐστι, ut Il. Φ. (291.) Ὡς οὔ τοι Ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστιν.

Αἴσιμον, Decens, Quod est ex officio. Bud. ait

αἴσιμον s. *ἐναίσιμον* ap. Hom. significare Quod officiose factum est. Ab Hesychio exp. *δεξιὸν, ἀγαθὸν, συμφέρον*, Quod cum dexteritate sit, Bonum, Utile. Il. O. (207.) *ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ*. Od. Θ. (348.) *Τίσειν αἴσιμα πάντα*. || Apud Eund. Od. Ξ. (84.) *αἴσιμα ἔργα*, exp. Pia opera. Et Od. H. (310.) *ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα*, quidam exp. *μέτρια*, Mediocria, Moderata. Eust. tamen exp. *τὰ καθήκοντα*, ut et *αἴσιμα πίνειν*, vult esse pro *κατὰ τὸ καθῆκον*.

Αἴσιμος vir aut mulier, Qui vel quæ colit officium, ut Plaut. loquitur. Vel, Qui facit quod decet. Od. Ψ. (14.) *πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη ἦσθα*, ubi Eust., *ἡ τηροῦσα τὸ αἴσιον, ἤτοι τὸ καθῆκον καὶ δίκαιον*.

¶ *Αἴσιμος*, Claudus et inhonoratus, et imperitus. Suid. ex Aristoph. Qui Suidæ locus suspectus est.

[" *Αἴσιμος*, Ruhnk. Ep. Cr. 38. Musgr. Heracl. 804. Wakef. Eum. 999. Jacobs. Anth. 9, 25. Heyn. Hom. 5, 193. 287. 428. 7, 53. 8, 129." Schæf. Mss. *Αἴσιμος ὕπνος, αἴσιμον ἔργον*, ad Anthol. Pal. 1024.]

Αἰσιμία, ας, ἡ, Divinatio, *μαντεία*, Suidæ exponitur et *τὸ καθῆκον*, Officium, Quod decet. [Æsch. Eum. 999. Schneider. Lex.]

Ἐναίσιμος, ὁ, ἡ, diverse accipitur pro diversitate significationum primitivi *αἶσα*, ut *ἐναίσιμοι ὄρνιθες*, Qui fatale aliquid portendunt, Od. B. 181. *Ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο Φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναίσιμοι*, perinde ac si dicat, non omnes *αἶσάν τινα δηλοῦσι*, suntque vel *αἴσιοι*, vel *ἀπαίσιοι*, unde male a quibusdam hic exp. *ὄρνιθες ἐναίσιμοι*, Aves præpetes et faustæ. Interpretor autem *ἐναίσιμοι* Fatale aliquid portendentes, ex Eust., qui quod p. 1439. dicit *αἶσάν τινα δηλοῦντες*, utens verbo *δηλοῦντες*, pro *σημαίνοντες*, dicit pag. seq. *πεπρωμένον τι δηλοῦντες*. Ego igitur *ἐναισίμους ὄρνιθας* puto exponi etiam posse Augurium facientes. Huc pertinet *ἐναίσιμα σήματα* Il. B. 355. *Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων*, i. e. *σημαντικὰ αἴσης τῆς ἐν πρακτέοις ἀνθρωπίνοις*, Eust. 236. Et rursus Od. B. (159.) *Ὄρνιθας γνῶναι, καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι*. *Ἐναίσιμος ἀνὴρ*, Qui decenter et ex officio aliquid facit aut dicit, Qui se decenter gerit, Qui scit quid deceat, idque observat. Item Æquus, Æqui amans. Il. Z. (521.) *Δαιμόνι', οὐκ ἄν τίς τοι ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη, Ἔργον ἀτιμήσειε μάχης*, ubi Eust. exp. *ὁ κατὰ τὸ δέον φρονῶν*, ubi *κατὰ τὸ δέον* accipere debemus pro expositione *τοῦ κατ' αἶσαν*, cum ab *αἶσα* derivetur *ἐναίσιμος*. Exp. ab eodem etiam *δίκαιος* s. *συνετός*. A Valla non male, mea sententia, redditur hic *ἐναίσιμος*, Æquus rerum æstimator. Bud. *δίκαιος καὶ εὐγνώμων*, et Lat. Æquus et bonus, interpr. *Ἐναίσιμοι* opponuntur *ἀθεμίστοις*, Od. P. 363. *Γνοίη θ' οἵτινές εἰσιν ἐναίσιμοι, οἵ τ' ἀθέμιστοι*. Interdum autem *ἐναίσιμος* dicitur *ὁ σεβάσμιος κατὰ τὸ καθῆκον*, ut in hoc versu, (Oppian. H. 1, 683.) *γῆρας γὰρ ἐναίσιμον ἄνδρα τίθησι*. Eust. 1440.

Ἐναίσιμον de re itidem dictum, significat Ex officio et decenter factum. Item Justum, Æquum. Od. H. 299. *ἦτοι μὲν τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε Παῖς ἐμὴ*, exp. *καθῆκον*. Sic paulo post, videlicet v. 310. *ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα*, i. e. *καθήκοντα*. Quæ posterioris loci expositio habetur et ap. Eust., et ap. auctorem brevium Scholiorum : at prioris apud hunc duntaxat. Sed p. 1440. Eust. scribens *ἐναίσιμον* dici *ἐπὶ δικαίου καὶ πρέποντος πράγματος*, in exemplum affert similem illi priori versum ex Od. B. (122.) *ἀτὰρ μὲν τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε*. Sic *ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι* de servis dictum, Od. P. 321. Facere quæ sunt ex officio, Vel commodius, meo judicio, Fungi suo officio. Apud Apoll. R. (1, 717.) *ἐναίσιμος μῦθος*, Decens oratio, Qua videlicet proponuntur quæ deceut et rationi consentanea sunt.

Ἐναίσιμον, adverbialiter positum pro *ἐναισίμως*, significat *καθηκόντως* s. *πρεπόντως*, Il. Z. 519. *οὐδ' ἦλθον ἐναίσιμον, ὡς ἐκέλευες*. Videtur sumi pro Tempore apto et convenienti, i. e. Mature.

[*Ἐναίσιμος*, Blomf. Gloss. ad Æsch. Prom. 748. Apoll. R. 3, 1277. *νηὸς ἐναίσιμα πείσματα δέχθαι*. " Ad Od. B. 121. 182. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 150. Wessel. Probab. 135. Dawes. Misc. 491. Toup.

A Opusc. 1, 112. Eichst. Quæst. 58. Brunck. Œd. C. 1482. ad Charit. 760. 781. Wakef. Alc. 1098. Brunck. Apoll. R. 33. 116. 214. Heyn. Hom. 5, 295. 7, 98. 8, 596. 683. *Ἐναίσιμον* adv., Heyn. Hom. 5, 295." Schæf. Mss. " Emend. (Æschyl. ap.) Athen. 667. *Ὕβριζ' ὑβρισμοὺς, οὐκ ἐναισίμους ἐμοὶ*, Qui decenter." Valck. Mss. Schweighæuserus edidit *ἐναισίους*. Vulgo * *αἰνεσίους*.]

Ἐναισίμως, adverb. Decenter, ap. Schol. brevium auctorem, in loco proxime præcedenti. [" *Ἐναισίμως*, Decenter, Legitime, *προσηκόντως*." Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 889. Eur. Alc. 1077. " Toup. Opusc. 1, 112." Schæf. Mss.]

Ἐναισιμία, (ἡ,) Ostentum, Prodigium, *διοσημεία*, Hesych.

[* *Καταίσιμος, ὁ, ἡ*, i. q. *αἴσιμος*, Hesych.]

Παραίσιμος, ὁ, ἡ. Dicitur *παραίσιμον* Quod fit contra quam decet, s. præter officium, si sequamur Hesychium, qui *παραίσιμα* exp. *ἀλλοῖα τῶν προσηκόντων*. [" Heyn. Hom. 4, 626. 702." Schæf. Mss.]

B ΑΙΣΙΜΟΩ, f. *ώσω*, p. *ωκα*, Insinuo, Impendo, *τὸ καταναλίσκω*, inquit Suid. ET COMP. *Ἀναισιμόω*, pro eodem. Eust. vult *Αἰσιμοῦν* esse Sumtus facere in ea, quæ decet: *Ἀναισιμοῦν* autem esse fortasse sumtus facere in ea, quæ non decet, ut ap. eum, qui dixit, *Τὰς γυναῖκας ἀπέπνιξαν (ἐν πολιορκίᾳ δηλαδὴ) ἵνα μὴ ἀναισιμῶσι τὸν σῖτον*. Quod si forte alicubi *ἀναισιμοῦν* inveniatur dictum de sumtibus decenter factis, tunc præpos. *ἀνὰ* esse supervacaneam. Hæc Eust. Sciendum est tamen *ἀναισιμοῦσθαι* utplurimum sumi pro simplici *αἰσιμοῦσθαι*, ut *ἀναισιμώθη τοῖς ἐργαζομένοις*, In operarios absumtum est, s. impensum vel, ut alii, erogatum est. Apud Herod. autem, *ἀναισιμώθη ἐκ τοῦ τάφου ἡ γῆ*, exp., Egesta est e fossa humus. Ex *ἀναισιμόω* autem est NOMEN *Ἀναισίμωμα, (τό.)* Nam Hesych. *ἀναισιμώματα* exp. *ἀναλώματα*, Impensas, s. Sumtus. Ut autem ab *ἀναισιμόω* dicitur *ἀναισίμωμα*, sic a simplici *αἰσιμόω* dicendum videtur *αἰσίμωμα*: est tamen ap. Hesych. *αἰσμάτων* expositum *δαπανημάτων*, Impensarum, a nom. sing. *αἶσμα*, sed videndum num sit *αἰσμάτων* ap. Hesych. pro *αἰσιμωμάτων*.
C DICITUR et *Καταναισιμοῦν*, quod habetur ap. Hippocr. Apud eum enim Gal. *καταναισιμοῦται* expl. *καταναλίσκεται*. Sic et Erotian.: sed ap. eum legitur *καταναισιμᾶται*, male, ut opinor.

[" *Ἀναισιμόω*, Wessel. ad Herod. 274. 520.: add. ad 84. Wessel. Diss. Herod. 155." Schæf. Mss. *Ἀναισίμωμα, τὸ*, Herod. 5, 31. Verbum *καταναισιμόω*, quod ex Hippocr. affert Galenus, in Hippocr., qualis hodie legitur, non reperitur. * *Προαναισιμόω*, Prius impendo, Herod. 2, 11.: * *Προσαναισιμόω*, Ultro impendo, 5, 34.]

[* *Καταισιμόω*, Conficio, Paro. " Jacobs. Anim. 114." Schæf. Mss. Epinicus ap. Athen. 432. *Κατῃσίμωκα πῶμα καύματος λύσιν*, (de quo loco omnino v. Hermann. in Wolfii Anal. Liter. V. 2. p. 69—70.) Eubul. ap. Eund. 622. *Κατῃσίμωται πάντα τ' ἀκροκώλια*.]

ΑΙΣΥΜΝΗΤΗΣ, *ου, ὁ*, vel, *Αἰσυμνητὴρ, ῆρος, ὁ*, Certaminis
D præses et curator *Ἀγωνοθέτης*, s. *βραβευτὴς*, ap. Hom. Od. Θ. (258.) *Αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν Δήμιοι*, ut sit *αἰσυμνήτης* quasi *ὁ αἰσίμως* * *νεμητικὸς τῶν δικαίων κατὰ τοὺς ἀγῶνας*, ut ait Bud. Eustathius autem dicit *οἱ τὸ αἴσιον νέμοντες τοῖς ἀγωνιζομένοις*. Eodem modo alibi ex Aristarcho docet *αἰσυμνητὴρ* esse dictum *παρὰ τὸ αἴσιμον νέμειν*. Notandum autem hic *αἴσιμον* ponere, non *αἴσιον*, ut illic. Affert et aliam etymologiam, ut videlicet *αἰσυμνητὴρ* sit *ὁ τῶν αἰσίων μνήμην ποιούμενος*. Rursum aliam ostendit, nimirum ut ita dicatur *ὁ τὸ αἴσιον ὑμνῶν*. Quam postremam sequendo, nihil scrupuli afferret litera *υ*. Quodcunque autem sit verum hujus vocabuli etymum, sciendum est, ita fuisse appellatos olim reges. Scribit enim Aristot. Polit. 3, 10. Tertium (genus monarchiæ,) quod erat ap. vet. Græcos, eorum quos vocant *αἰσυμνήτας*. Est autem hoc, ut summatim dicam, tyrannis per electionem, differens a barbarica, non eo quod non secundum legem, sed eo solum quod non hæreditaria esset. Hoc autem

imperium obtinebant quidam toto vitæ tempore, alii usque ad præfixa quædam tempora, aut donec ab iis quædam gesta essent. Idem ejus operis lib. 4. ait quosdam *μονάρχους* a vet. Græcis appellatos *αἰσυμνήτας*. [" Heyn. Hom. 8, 667. Αἰσυμνητὴρ, ad Dionys. H. 2, 1023. ad Il. Ω. 347. Αἰσυμνήτης, Meurs. ad Apoll. Dysc. 91. Ilgen. Hymn. 216. ad Il. Ω. 347. Wakef. S. C. 4, 33. ad Dionys. H. 2, 1022." Schæf. Mss. Inscr. Teiorum ap. Chandler. 99. Theocr. 25, 48.]

Αἰσυμνῆτις, ιδος, ἡ, Regina, eodem modo videlicet quo *αἰσυμνήτης*, Rex, certo genere regiæ dignitatis.

Αἰσυμνητεία, ας, ἡ, Regia potestas, data cuipiam per electionem. Nam Aristot. Pol. 3, 11. quatuor *βασιλείας* genera constituens, tertium locum *τῇ αἰσυμνητείᾳ* tribuit, quæ est, ut inquit, *αἱρετὴ τυραννίς*. [" Ad Dionys. H. 2, 1022." Schæf. Mss.]

Αἰσυμνάω, Regno, Impero, Euripidi Med. (19.) ut docet Hesych. Eustathius vult ab *αἰσυμνήτης* esse factum; at magis videtur esse rationi consentaneum, ut *αἰσυμνήτης* ab *αἰσυμνᾷν* deducamus, ut *κυβερνήτης* a *κυβερνάω* derivatur. [Chalcedon. Inscr. ap. Cayl. Recueil II. Pl. 55. *Αἰσυμνῶντες μῆνα Διονύσιον*. " Ad Dionys. H. 2, 1023. ad Medeam 19. Ilgen. ad Hymn. 216." Schæf. Mss.]

[* " *Αἰσύμνηθεν*, Heyn. Hom. 5, 728." Schæf. Mss.]

¶ *Αἰσυητὴρ, ῆρος, ὁ*, s. *Αἰσυήτης*, secundum quosdam, i. q. et *αἰσυμνητὴρ*, ut sit *αἰσυητὴρ* quasi *ὁ τηρῶν τὰ αἴσια*. Secundum alios autem *αἰσυητὴρ* dicitur Adolescens, s. Juvenis, Qui valde est robustus, ex *α* epitatico et v. *σύω*, Ruo, vel Cum impetu feror. Vel *αἰσυητὴρ*, Decens, Moderatus, derivando ab *αἶσα*, ut videlicet ab *αἶσα* fiat v. *αἰσύω*, unde nom. *αἰσυητήρ*. Secundum quosdam autem, Pastor. Aut, Qui facile huc illuc movetur, ab *ἀΐσσειν*. Hæc Eust. in illum Il. Ω. (347.) versum, *Βῆ δ' ἰέναι, κούρῳ αἰσυητῆρι ἐοικώς*. Ubi tamen Hesych. *αἰσυμνητῆρι* legit, si mendosum non est ejus exemplar. Sed non video quomodo *αἰσυμνητῆρι* convenire posset hoc etymum *τῷ τηροῦντι τὰ αἴσια*, quod et ipse affert ex Appione, sicut et *αἰσυητῆρι*. Nam unde essent *μ* et *ν* in *αἰσυμνητῆρι*? " *Αἰσσυητὴρ*, in VV. LL. perperam pro " *αἰσυητήρ*? Suid. *αἰσυητῆρι* exp. *χοιροβοσκῷ*." [" Heyn. Hom. 8, 667. ad Il. Ω. 347." Schæf. Mss.]

¶ *Αἰσυήτης*, Viri Trojani proprium nomen, Il. B. [793. N. 427.]

" *Αἰστήτωρ*, Hesychio *χοιροβοσκὸς*, Subulcus, quo " sensu *αἰσυητήρ*."

" ΑΙΣΑΚΟΣ, Hesychio *ὁ τῆς δάφνης κλάδος, ὃν* " *κατέχοντες ὕμνουν τοὺς θεοὺς*, Lauri ramus, quem " manu tenentes hymnos in deorum laudes decanta- " bant, pro quo supra ex Eodem habuimus *αἴεσχος*. " Idem et *ὄσχος* est. Similiter in Lex. meo vet. et " ap. Etym. legitur, *Αἴσακος· ὁ τῆς δάφνης κλάδος, ἢ* " *ὁ τῆς μυρσίνης*, sed additur, *καλεῖται δὲ καὶ τὸ ζῶον* " *ὁ ἐριθακὸς, αἴσακος*." " *Αἴεσχλος*, Hesychio *κλά-* " *δος δάφνης*, Ramus lauri, pro quo ap. Suid. *αἴεσχος* " habetur, sine *λ*. Infra eadem signif. *αἴσακος*." [Heins. Exerc. SS. " Plut. 2, 615." Wakef. Mss.]

" ΑΙΣΑΛΩΝ, Æsalo, Accipitris species ap. Ari- " stot. H. A. 9, 36. Meminit et Plin. 10, 8.: Æsa- " lona Græci vocant qui solus omni tempore appa- " ret: ceteri hyeme abeunt. Idem tamen c. 74. " ejusdem lib.: Æsalon vocatur parva avis, ova " corvi frangens. Meminit rursum Aristot. 9, 1. Apud " Hesych. legitur *Αἰσάρων*: ap. Suidam oxytonως " *αἰσαλών*."

" ΑΙΣΥΛΟΣ, *ὁ*, (*ἡ*, vel, *ύλη, υλον*,) Iniquus, Ne- " farius, Flagitiosus, ut Hes. quoque *αἴσυλα* exp. *κα-* " *κὰ, ἄδικα, ἁμαρτήματα*, respiciens forsan ad hunc " locum Hom., qui habetur Od. A. (B. 230.) E. 8. " *Μή τις ἔτι πρόφρων, ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω Σκηπτοῦ-* " *χος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς· Ἀλλ' αἰεὶ* " *χαλεπός τ' εἴη καὶ αἴσυλα ῥέζοι*. Ubi nota tribus " illis adjectivis, *πρόφρων, ἀγανὸς, ἤπιος*, opponi *χα-* " *λεπὸς*, et *τῷ φρεσὶν αἴσιμα εἰδότι, τὸν αἴσυλα ῥέζον-* " *τα*. Item Il. Y. bis (202. 433.) *Ἠμὲν κερτομίας* " *ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι*. Eust. derivat inter alia " etyma ex *ἆσαι* significante *βλάψαι*, unde et syno- " nymum *ἀήσυλος* deductum putatur, ita ut illud " pleonasmum habeat *τοῦ ἰ*, hoc vero *τοῦ η*." [Apollon. Lex. *Αἴσυλα· παράνομα, ἁμαρτωλά. Ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν, τὰ σεσυλημένα τῆς αἴσης, τοῦτ' ἔστι ἁμαρτωλά*. " Bentl. Opusc. 74. Ilgen. ad Hymn. 361. 410. Heyn. Hom. 5, 82. 163. 8, 50. 153." Schæf. Mss. Brunck. Anal. 2, 189. Callim. Fr. 316.]

" *Αἰσυλοεργὸς, ὁ*, (*ἡ*,) Qui nefaria et flagitiosa per- " petrat, *ὁ αἴσυλα ῥέζων* s. *ἐργαζόμενος*, ut *ἀγαθοερ-* " *γὸς* dicitur Qui bona facit. Eust.," [ut Il. E. 403.] " ex *αἴσυλα ῥέζειν* vult excogitatum esse hoc com- " positum." [Clem. Alex. 28. " Heyn. Hom. 5, 710." Schæf. Mss.]

[* " *Αἰσυλομήτης*, (*ου, ὁ, ἡ*,) Ilgen. ad Hymn. 361." Schæf. Mss.]

" *Παναίγυλος*, ap. Hesych. * *παγκάκουργος*, Omni- " no improbus et maleficus, sed suspectum." [* *Παναίσυλος* corrigit Ruhnk., probante Schneider. Lex.]

ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΙ, a quo præteritum imperf. *ᾐσθανόμην*, et *Αἰσθέομαι*, inusitatum, a quo fut. *αἰσθήσομαι*, pr. *ᾔσθημαι*, aor. med. 2. *ᾐσθόμην*. Significat Sentio, proprie sensu corporis, cum gen. ut *αἰσθάνομαι τοῦ ψύχους*, Sentio frigus. Interdum de iis, quæ aurium sensu percipiuntur, pro Audio, ut ap. Xenoph. *αἰσθάνομαι κραυγῆς*, Audio clamorem. Aristoph. Nub. *ᾔσθου φωνῆς*. Dicitur et cum accus., *αἰσθάνομαι τὴν φωνήν*. Sic Aristoph. Pl. cum gen. utens dixit *αἴσθηται ψόφου*, et per accus. *ᾔσθητο τὸν ψόφον*. Sic Plaut. dicit Sentire sonitum. Sic vero Itali hodieque Sentio pro Audio usurpant, veluti cum dicunt Sentire la musica. Thuc. dixit *αἰσθάνομαι τῇ ἀκοῇ*, q. d. ad verbum, Auditione audio. Lat., Fando audio. Sic iidem Itali, Io ho sentito dire, ad verbum fere, *ᾐσθόμην ἀκοῇ*. || Refertur vero *αἰσθάνομαι* et ad alios sensus, sicut et Sentio Latine. Nam et Sentire odores dicit Lucret. || Nonnunquam absolute ponitur *αἰσθάνομαι*, ut ap. Aristoph. Ran. *Καὶ πολύ γε μᾶλλόν ἐστι μαστιγωτέος. Εἴπερ θεὸς γάρ ἐστιν, οὐκ αἰσθήσεται*. Quin et multo magis flagris cædendus est; nam si deus est, non sentiet. Sed facile est subaudire gen. *τῶν πληγῶν*.

Αἰσθάνομαι, non minus frequenter ad animum transfertur, ut Sentio Latine, pro Mente percipio, Intelligo, Animadverto, Cognosco. Jungitur cum participio, eoque nominativi casus, si quidem ipsum verbum et participium de eadem dicantur persona, ut cum dicimus *αἰσθάνομαι φερόμενος ἔξω τοῦ καιροῦ*, Sentio me ferri, vel, Animadverto. Aristoph. *αἰσθάνομαι ἕξων*, Sentio me habiturum. Sic ap. Lucian. Anachars. (2, 899.) *Ἢν αἴσθῃ καταῤῥητορευόμενος*, Si sentias te artis dicendi velut torrente rapi. At si verbum et participium de eadem persona non dicantur, tum participium est accusativi casus, cum nomine videlicet aut pronomine accusativi itidem casus. Aristophanes Pl. *εἰ λυπουμένην γ' αἴσθοιτό με*, Si mœrentem me animadvertisset, vel mœstam esse. Xenopho K. Π. 1. *Εἴ τινος αἴσθοιτο δεόμενον, ἢ τὸν πάππον ἢ τὸν τῆς μητρὸς ἀδελφόν*. Sic dicitur ab eod. ibidem, *Οὐδεμίαν πώποτε ἀγέλην ᾐσθόμεθα συστᾶσαν ἐπὶ τοὺς νομέας*. Ibid. *Ἠισθάνετο τήν τε ἐπιβουλὴν καὶ τὴν παρασκευὴν αὐτῶν συνισταμένην ἐφ' ἑαυτόν*, Idem K. Π. 5. *Ὡς ᾔσθετο τὸ γεγονός*. Idem, *Αἰσθάνομαι δὲ ταῦτα οὕτως ἔχοντα*, Intelligo autem hæc ita se habere. || Interdum cum participio genitivi casus. Idem, *Ἤισθησαι οὖν πώποτέ μου ἢ ψευδομαρτυροῦντος ἢ κ. τ. λ.* Sed et gen. personæ habet ap. eund., non sequente participio, sed subaudito, ut, *Οὐκ αἰσθάνει σαυτοῦ καὶ σὺ τούτων αἴτιος;* hic enim subauditur particip. nom. casus *ὤν*. Aliquando cum gen. personæ, non subaudito ullo participio: alia forma loquendi. Idem, *Οὐ γὰρ αἰσθάνομαί σου ὁποῖον νόμιμον ἢ ποῖον δίκαιον λέγεις*. || Nonnunquam vero cum nomine accusativi casus, absque participio. Idem K. Π. 1. *Αἰσθάνομαι τὰ τῶν πολεμίων*. Demosth. pro Cor. *Αἰσθομένη τὸ πρᾶγμα*. Xenopho K. Π. 5. *Αἰσθόμενος τὴν καλοκαγαθίαν αὐτῆς*. Isocr. ad

Demon. Οὕτω τὴν ἐκείνων γνώμην αἰσθήσει, Sic illorum mentem cognosces. Habet et gen. in similibus phrasibus, ut αἰσθάνομαι τῆς τῶν λόγων ἡδύτητος. Plut. Fabio, Αἰσθανόμενος τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθενείας, Suam imbecillitatem sentiens, Suæ imbecillitatis conscius. Greg. Naz. Or. de Sancto Bapt. Τοιαῦτα τὸ λουτρὸν τοῖς ᾐσθημένοις αὐτοῦ χαρίζεται, Iis largitur, qui ipsum mente perceperunt. ‖ Apud Thuc. autem jungitur hoc verbum genitivo, interjecta præpos. περὶ, 1. Περὶ ὧν οὐκ αἰσθάνεσθαι ἡμῖν γε δοκεῖτε.

Αἰσθάνομαι, pro Scio etiam usurpatur ap. Dionys. Areop. ut ait Bud. In illo quoque Xen. loco modo citato, Αἰσθάνομαι τὰ τῶν πολεμίων, sunt qui exponant οἶδα, Novi, Scio. Alii, Percipio, Odoror.

Αἰσθάνεσθαι et αἰσθέσθαι ita differre vult Suid., ut αἰσθέσθαι sit Exacte cognitum aliquid habere; αἰσθάνεσθαι autem Suspicari aliquid, et conjecturam de eo habere.

[" Αἰσθάνομαι, Kuster. V. M. 143. Jacobs. Anth. 10, 165. De constr., ad Xenoph. Mem. 1, 4, 13: Fischer. Ind. Palæph. Ἤισθημαι, Porson. Hec. p. L. Ed. 2. Zeun. ad Cyrop. p. 4. Burm. ad Phædr. 135. Mit. Wessel. ad Diod. S. 1. p. 27. Lennep. ad Phalar. 161. Act., Valck. ad Ammon. 63. Αἰσθ. et ἥδομαι conf., Schneider. ad Xenoph. K. A. 73. Hutten. ad Plut. 8. p. 58. Brunck. Bacch. 595. Ernest. Præf. ad Hederic. *5. ad Charit. 567. Αἰσθανόμενοι, αἰσθόμενοι, ad Diod. S. 2, 412. Αἰσθηθεὶς, Marcell. de V. Thuc. p. 4. Unde? Heyn. Hom. 7, 50. " Αἰσ. τὸν ψόφον, Dio Chrys. 2, 102. Fut. αἰσθανθήσομαι, LXX. Interpr. Aor. 1. ᾐσθάνθην, Suid. 3, 404. Theocr. 5, 120." Wakef. Mss. Glossæ: Αἰσθάνομαι· Sentio, Animadverto.]

[" Αἰσθάνομαι, jung. cum participio, emend. 4. Macc. 11, 7. Suid. αἰσθέσθαι, Plane quid intelligere; αἰσθάν., Suspicari. Antipho, Lys. Isæus. Percipio, Aristoph. Pl. 670. 688. ψόφον. Soph. Aj. 1325. El. 79. 685. Antig. 1322. Phil. 252. Œd. C. 293. Eur. Med. 539. Troad. 633. Ἤισθετο ἐπ' αὐτοῖς, Sensit aliquid, Cœpit amare, emend. 4 Macc. 8, 3. Deprehendisse, Percepisse, HSt. ad Xenoph. p. 1. Demosth. 142. 194. ad Eur. Troad. 632. Xenopho 222., An aliquid resciverint, Εἴ που ᾔσθηνται—στρατεύματος. Callim. Epigr. 13. (30.) Aqua τῶν ἱερῶν (οὐκ) αἰσθάνεται κυάθων, Non miscetur cum illis poculis. Thuc. 324.—όμενος τῇ ἡλικίᾳ, Sensibus integris. Xenopho 291. Καίπερ—όμενος, Nepos 203. Id etsi sentiebat Laco, tamen etc." Valck. Mss.]

" Αἰσθέω, pro eodem, unde partic. αἰσθῶν ap. " Hesych. quod exp. ἐν αἰσθήσει ἔχων." [" Perf. pass. ᾔσθημαι, ab αἰσθέω, Heliod. Æth. 106. Fut. med. αἰσθήσομαι, et perf. pass. ᾔσθημαι, Xenopho K. Π. 3. Plut. 4, 742. (Ἤδη δὲ συνησθημένος.)" Wakef. Mss.]

" Ἄϊσθον, Hesych. affert pro σύνες, ἄκουσον, γνῶθι, " Intellige, Audi, Nosce, tanquam a them. ἀΐσθομαι. " Apud Suid. vero et particip. act. ἀΐσθων legitur, " expositum αἰσθόμενος καὶ βασανιζόμενος: necnon " ἐκπνέων, Efflans, Exspirans. In qua posteriore " signif. infra habebimus Ἀΐθω. Utriusque significa- " tionis meminit Eust. Tradit enim, ἀΐσθω signifi- " cans αἰσθάνομαι, dici pro ἀΐθω, ex ἀΐω significante " itidem ἀκούω, αἰσθάνομαι. At ἀΐσθω, significans " ἀποπνέω, ex ἄω, quod est πνέω, deducit: quod " etiam nota habere diæresin diphthongi et esse tri- " syllabon, ut Il. Π. (468.) ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀΐσθων, " Exhalans animum: Υ. (403.) Αὐτὰρ ὃ θυμὸν ἄϊσθε " καὶ ἤρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος Ἤρυγεν ἑλκόμενος Ἑλικώ- " νιον ἀμφὶ ἄνακτα. Ubi quod ἀΐσθειν θυμὸν dicit, " alibi vocat θυμὸν ἐρέχθειν." [" Ἀΐσθω, Heyn. " Hom. 7, 50. 221. 8, 93." Schæf. Mss.]

Αἴσθημα, τὸ, Sensio, Ipse sentiendi actus. Hesych. αἰσθήματα, τὰ τῇ ὄψει γινόμενα πάθη, ubi pro ὄψει leg. videtur αἰσθήσει. Apud Aristot. περὶ Ἐνυπνίων sæpe habetur hoc nomen αἴσθημα. [" Αἴσθημα, τὸ τῇ αἰσθήσει ληπτὸν, That which may be apprehended by sense, Procl. Ms. Comm. in Parmenidem." Th. Taylor. Eur. Iph. A. 1243.]

Αἴσθησις, ἡ, Sensus, ut, Εἰσὶ δὲ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος αἰσθήσεις πέντε, Sunt autem humani corporis sensus quinque, videlicet, visus, auditus, &c. Plut.,
A αἴσθησις ἀκουστικὴ, Sensus auditivus, ad verbum. Ciceroni in Somn. Scip. Sensus audiendi. Apud Athen. pro eodem, αἴσθησις ἀκοῆς.

Αἴσθησις, Sensio, quo et Gaza utitur, Ipsa actio vel passio sentiendi. Nam αἴσθησιν prout vel cum hoc, vel cum illo verbo jungimus in infinitivo, vertimus Sentire, vel, Sentiri; et quidem cum ἔχειν utramque signif. habet. Nam αἴσθησιν ἔχειν, ad verbum, Sensum habere, pro Sentiri. Thuc. 2, (61.) Τὸ μὲν λυποῦν ἔχει ἤδη τὴν αἴσθησιν ἑκάστῳ, Mœror s. Molestia sensum habet unicuique, i. e. Vim hanc ut sentiatur, vel, Vim sentiendi, si Sentiendi passive usurpari posset. I. e. Unusquisque mœroris sensum habet, vel, Mœroris sensu afficitur. H. e. breviter, Unusquisque mœrorem sentit. At si dixisset, τοῦ λυποῦντος ἔχει τὴν αἴσθησιν ἕκαστος, eadem esset sententia; sed αἴσθησιν ἔχει significaret, Sentit, ut ap. Plut., Πῶς ἄν τις ὑπ' Ἐχθρ., Τῶν δὲ καθαρῶν καὶ ὑγιαινόντων (οἱ γῦπες) αἴσθησιν οὐκ ἔχουσι. Sic ap. Gal. ad Glauc. 1. Ψύξεώς τινος αἴσθησιν ἔχουσι, exp., Fri-
B goris sensu afficiuntur. Est autem Frigoris sensu afficiuntur, i. q. Frigus sentiunt. Sic ap. Plat. Apol. Socr., Μηδ' αἴσθησιν μηδεμίαν μηδενὸς ἔχειν τὸν τεθνεῶτα, pro, Nec quicquam prorsus sentire eum, qui sit mortuus. Nam idem hæc valent verba, atque ista, quibus Cicero illum locum interpretans, usus est, Ut sensus omnino mors omnes auferat. ‖ Αἴσθησιν παρέχειν dicitur itidem quod sentitur. Xenopho Hell. 5. Ὅπως μὴ φανερὸς εἴη, μηδ' αἴσθησιν παρέχοι, Ut non manifestus esset, nec sensum præberet, i. e. Nec sentiretur. Sic exp. et hoc in loco, Αἴσθησιν ἡμῖν οἱ ἐχθροὶ ἀσχημονοῦντες παρέχουσιν, Sentiuntur a nobis inimici, cum, etc. [Xenopho K. A. 4, 6, 13.] Apud Thuc. autem lib. 2, (50.) αἴσθησιν παρέχειν vertitur a Valla Significationem dare, ubi ille dicit, Οἱ δὲ κύνες μᾶλλον αἴσθησιν παρεῖχον τοῦ ἀποβαίνοντος. ‖ Αἴσθησιν λαμβάνειν, pro Sensu affici alicujus rei, vel simpliciter, Rem aliquam sentire. Isocr. ad Demon. Ἐν ἅπασι τοῖς ἔργοις οὐχ οὕτω τῆς ἀρχῆς μνημονεύομεν, ὡς τῆς τελευτῆς αἴσθησιν
C λαμβάνομεν. ‖ Dicitur autem διαφεύγειν τὴν αἴσθησίν τινος, Qui non sentit hoc vel illud, ut ap. Greg. Naz. de Theologia, Καὶ μηδὲν διαφεύγειν τοῦ ἡλίου τὴν αἴσθησιν, Et nihil effugere quin sentiat solem. Quidam vertunt, Sensum solis effugere, aut notionem.

Αἴσθησιν, reddiderunt quidam et Cognitionem, Notitiam, Intelligentiam, Judicium, pro loco. In verbis Thuc. modo citatis Valla, uti dictum est, significationem exponit. Quintil. 3, 8. In voce quæri putat (Posidonius) an significet quid, quam multa, quomodo: in rebus, conjecturam: quod κατ' αἴσθησιν vocat.

[" Αἴσθησις, Villoison. ad Longum 112. Casaub. ad Athen. 136. Thom. M. 632." Schæf. Mss. " Odor, Xenopho 570." Wakef. Mss. Reisk. Ind. in Demosth. Plato Phæd. 59. Καὶ φήμας, καὶ μαντείας, καὶ αἰσθήσεις τῶν θεῶν. " Quid? Plato Ὅροις 414. Sensus, Cognitio, Elsner. 2, 235—6." Valck. Mss.]

[* Αἰσθησία, ἡ, i. q. αἴσθησις, Aretæi Chron. 1, 1.]

[* " Αἰσθητὴς, (οῦ, ὁ,) Heindorf. ad Theæt. 345
D (=87. Bip.)" Schæf. Mss.]

Αἰσθητὸς, (ἡ, ὸν,) Sensibilis, vel, cum Lucretio, Sensilis, Sub sensum cadens, Sensu perceptibilis, Qui sensu percipi potest, ut αἰσθητὸς ἀκοῇ, Cadens sub sensum aurium, Qui sentiri auditu potest. Αἰσθητὰ Cicero interpr. Sensus moventia. Idem hæc Platonis in Timæo, Ὅταν μὲν περὶ τὸ αἰσθητὸν γίγνηται (ὁ λόγος) interpr., Cum (ratio) eandem partem attingit, qua sensus cieri potest. ‖ Αἰσθητὰ et νοητὰ opponi solent. Nam αἰσθητὰ sunt Quæ sub sensum cadunt, Quæ sensu percipi possunt; νοητὰ, quæ mente percipiuntur duntaxat s. intellectu. Greg. Naz. cujusdam e veteribus profert hoc dictum, Τοῦτο ἐν αἰσθητοῖς ἥλιος, ὅπερ ἐν νοητοῖς θεός. Hoc in sensilibus sol, quod deus in intellectilibus, s. intellectualibus. Aristot. περὶ τῶν πρός τι loquens, Τὸ αἰσθητὸν πρότερον τῆς αἰσθήσεως δοκεῖ εἶναι. [Suicer. Thes. " Wyttenb. ad Plut. 1, 347." Schæf. Mss. " Aristot. de Anima 2, 12. p. 481. Sylb." Routh. Mss.] HINC adverb. Αἰσθητῶς, q. d. Sensibiliter, Ita ut sensu

percipiatur. Plut. de Pr. Frigido, Καὶ μὴν ἐν τοῖς μάλιστα τὸ ψυχρὸν αἰσθητῶς σκληρόν ἐστι.

Αἰσθητικὸς, (ἡ, ὸν,) Sentiendi vim habens, Sensu præditus. Ἡ αἰσθητικὴ δύναμις, ap. Gal., Vis sensitiva, Sensitrix facultas, s. Sensoria, si talia nomina Latinitas admitteret. Rectius, Sentiendi facultas. Aristot. Ἔτι ἡ μὲν αἴσθησις ἅμα τῷ αἰσθητικῷ γίνεται, Una cum eo, quod sensu est præditum, vel, Præditum sentiendi facultate. ‖ Αἰσθητικὴ γραῦς videtur appellari ap. Athen. (364.) non simpliciter Quæ est facultate sentiendi prædita, sed Quæ vi et acrimonia pollet in sentiendo.

Αἰσθητικὸν exponitur etiam passive, Quod sensu percipi potest, Quod sub sensus cadit. Qua in signif. αἰσθητικὸν idem valebit, quod αἰσθητόν. Sic ap. Gal. ad Glauc. 2. Ὀδύνη αἰσθητικὴ expl., Dolor qui sentitur.

[" Αἰσθητικὸς, Max. Schol. in Greg. 19." Routh. Mss. " Wyttenb. ad Plut. 1, 347." Schæf. Mss. * " Αἰσθητικῶς, (Sensibiliter, Ut sentias.) Ælian. V. H. 962. (14, 23. αἰσθητικῶς ἔχω ἐμαυτοῦ.) H. A. 325. Clem. Alex." Wakef. Mss. " Theodos. Diacon. Expugn. Cret. Acroas. 158." Boissonad. Mss.]

Αἰσθητήριον, τὸ, Sensorium, ad verbum, cum Hermolao: Pars sensoria, cum Gaza. Alii exp., Sentiendi organum, s. instrumentum, quæ interpretatio vim vocabuli exprimit. Nonnulli αἰσθητήριον, Domicilium sensus, s. Sedem sensoriam: quidam et Partem percipiendi ministram interpretati sunt. Gaza hæc verba, Τὸ τούτων αἰσθητήριον ἡ σάρξ ἐστι, vertit, Caro in his sentiendis posita est. Possint autem et sic reddi, Caro est ea, per quam hæc sentiuntur. Dicuntur vero interdum αἰσθητήρια per se, interdum nomine μέρη addito, αἰσθητήρια μέρη, Partes, per quas ipsi sensus agunt, adeo ut αἰσθητήρια denique sint Sensuum s. Sentiendi instrumenta, ut αἰσθητήριον ἀκοῆς, Sensorium auditus, est Auris; αἰσθητήριον ὁράσεως, Oculus. Cum autem dicitur αἰσθητήριον ἀκοῆς aut ὁράσεως, tunc αἰσθητήριον possumus interpretari simpliciter Instrumentum, ut αἰσθητήριον ἀκοῆς, Instrumentum audiendi, vel auditus. Possit tamen et ita reddi, Instrumentum sensus auditus. Quidam V. D. ap. Themist. αἰσθητήριον γεύσεως vertit Sensorium gustandi. [" Apud Athen. 346." Valck. Mss. Hippocr. 106, 40.]

Ἀναισθησία, ἡ, Carentia sensuum, Defectus sensuum, Stupor. A quibusdam uno verbo redditum fuit Insensibilitas, ab aliis Sensuum s. Sensus vacuitas. Ex α priv. et nom. αἴσθησις, Sensus, vel potius ab ᾔσθησαι, secunda præteriti ab αἰσθέομαι, pro quo usurpatur αἰσθάνομαι. Athen. 12. Οἱ δὲ καὶ εἰς πάχος σώματος ἐπέδωκαν, ἄλλοι δὲ καὶ εἰς ἀναισθησίαν, διὰ πολλὴν τρυφήν.

Ἀναισθησία, Stoliditas, Dementia, Stupor, Stupiditas. Demosth. in Timocr. εἰς τοῦτ' ἀναισθησίας καὶ τόλμης προεληλύθασι.

[" Ἀναισθησία, Phrynich. Ecl. 154." Schæf. Mss. " Περὶ Ἀναισθησίας cap. 15(=14.) Theophr. Char. ubi v. Casaub. et Duport. 423." Valck. Mss. Demosth. 564. 1476. Artemid. 1, 27.]

Ἀναίσθητος, ὁ, ἡ, Carens sensu s. sensibus, Expers facultatis sentiendi, Non sentiens. Ex α priv. et ᾔσθηται tertia præteriti, ut præcedens ἀναισθησία a secunda ᾔσθησαι. Gal., Ἀναίσθητος ὑπάρχει ὧν πάσχει, Non sentit quæ patitur, Caret facultate sentiendi. Apud Plat., ἀναίσθητος τῶν κακῶν, Nihil mali experiens, Nihil mali sentiens. Eodem fortasse modo, quo Lat. dicitur Sentire incommodum, s. damnum. ‖ Dicitur et in passiva signif. ἀναίσθητος, Qui non sentitur, Sensum effugiens, ut Lucret. loquitur. Aristot. Pol. 2. Ὥσπερ γὰρ μικρὸν γλυκὺ εἰς πολὺ ὕδωρ μιχθὲν ἀναίσθητον ποιεῖ τὴν κρᾶσιν, Ut enim pauxillum dulcis liquoris in multam aquam immixtum efficit mixtionem talem, quæ sensum effugiat. Sic ἀναίσθητος θάνατος ap. Thuc. 4.

Ἀναίσθητος, Stupidus, Stolidus, quasi sensu communi carens, ut Horat. loquitur, alludens, meo quidem judicio, ad vocem hanc Gr. ἀναίσθητος. Demosth. pro Cor. (267.) Ἀλλὰ πρὸς θεῶν οὕτω σκαιὸς εἶ καὶ ἀναίσθητος, Αἰσχίνη. Idem ibid. (240.) Οἱ μὲν κατάπτυστοι Θεσσαλοὶ, καὶ ἀναίσθητοι Θηβαῖοι. Apud Thuc. τὸ ἀναίσθητον substantive pro ἡ ἀναισθησία.

[" Ἀναίσθητος, ad Phalar. 190. Phrynich. Ecl. 154. Jacobs. Anth. 11, 407." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀναίσθητος· Bardus, Brutus. " Carens sensu, ut mortuus, Diod. S. ut anseres, Ælian. H. A. 701." Wakef. Mss. Ἀναισθητότερος, Hippocr. 9, 11.]

Ἀναισθήτως, adv. Sine sensu, Sine sentiendi facultate. ‖ Metaphorice pro Stupide, Stolide, quasi Carendo sensu communi, unde ἀναισθήτως ἔχειν et ἀναισθήτως διάκεισθαι pro Stupidum esse, ap. Isocr. Ἀναισθήτως ἔχειν πρὸς τὸ κοινὸν, ap. Plut. Solone. Et ἀναισθήτως κελεύω, Stupide s. Stolide jubeo, i. e. Ita sum stupidus et stolidus ut jubeam. [" Alciphro 346. Thom. M. 51. Phrynich. Ecl. 154." Schæf. Mss. Hippocr. 327, 37. 39. 444, 29.]

Ἀναισθητέω, Sum sine sensu, interprete Cicer. Nam hæc ex Epicuri selectis sententiis verba, Ὁ θάνατος οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς· τὸ γὰρ διαλυθὲν, ἀναισθητεῖ, τὸ δὲ ἀναισθητοῦν, οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς, ita vertit, Mortem nihil ad nos pertinere; quod enim dissolutum sit, id esse sine sensu, quod autem sine sensu sit, id nihil omnino ad nos pertinere. Apud Basil. ἀναισθητῶ cum gen., pro οὐκ αἰσθάνομαι, Non sentio, in hoc ejus περὶ πλεονεξίας loco, Ἀλλ' ἐλεῶ αὐτοῦ τὴν ἡλικίαν ἀναισθητοῦσαν τῶν συμφορῶν. ‖ Capitur et metaphorice sicut præcedentia. Demosth. pro Cor. (302.) Ἐπεπείσμην δ' ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, τυχὸν μὲν ἀναισθητῶν, ὅμως δ' ἐπεπείσμην, Stupidus, et quasi communi sensu carens. [" Phrynich. Ecl. 154. Thom. M. 51." Schæf. Mss. " Diog. L. 661." Wakef. Mss. " Emend. Stob. 133. Μὴ οὕτως ἀναισθητεῖν εἴη. (Vulgo, Μὴ γὰρ οὕτως ἀναισθ., εἰ ἦν μηδενὶ τῶν ἀνεκτῶν.) Emend. Ignat. ad Magnes. s. 10." Valck. Mss. Locus sic editur in Coteler. SS. PP. 861. Μὴ οὖν ἀναισθητῶμεν τῆς χρηστότητος αὐτοῦ.]

Ἀναισθητεύομαι, i. q. ἀναισθητῶ. Eadem forma dicitur, qua ἐγκρατεύομαι, ἀκρατεύομαι, ἀναιδεύομαι. Sed Atticos tradunt Grammatici ἀναισθήτως ἔχειν dicere vel ἀναισθητεῖν, non ἀναισθητεύεσθαι. [" Phrynich. Ecl. 154. Thom. M. 51." Schæf. Mss.]

" Ἀναισθάνομαι, Non sentio, VV. LL. sed nullo " exemplo."

" Ἀναίσθησις, ἡ, Stupor, ἀναισθησία, VV. LL. sed " perperam."

[* " Ἀναισθὴς, (έος, ὁ, ἡ,) Sensu carens. Max. T. 17, 5. p. 216(=195. Εἰ δὲ ἐξεγένοντο ἐν τῷ ξύμπαντι αἰῶνι δύο που καὶ τρεῖς, ἄθεον, καὶ ταπεινὸν, καὶ ἀναισθὲς γένος, κ. τ. λ.)" Wakef. Mss.]

Δυσαίσθητος (ὁ, ἡ,) ET Εὐαίσθητος opponuntur. Δυσαίσθητος, Sensu non valens, Hebetem sensum habens, q. d. Difficile sensu percipiens. Apud Aphrod. δυσαίσθητον δέρμα exp. Cutis hebes. Et τὸ δυσαίσθητον substantive positum interpr. Hebetudo sensus. [" Admant. 407. Galen. 1, 346. Polemo 179." Wakef. Mss.] " Δυσαισθησία, ἡ, Vix sentire, Sen" suum labefactatio. Inter morbos ponitur a Gal. " ut ἀναισθησία, quæ est Totalis sensuum privatio." [" Galei Myth. 562. Sensus molestia, Hippocr. 774(=469.)" Wakef. Mss. Sed vera lectio est * δυσθεσία, i. e. δυσαρέστησις, interpr. Erotiano, pro quo in Chirurg. Vett. 80. legitur * δύσθεσις. Vide Cocch. ad h. l. et Schneider. Lex. v. Δυσθεσία. Tim. Locr. de Anima Mundi, ap. Plat. 3, 102.] AT Εὐαίσθητος, (ὁ, ἡ,) Sensu valens, Sensum acrem habens, q. d. Facile sensu percipiens, ut Aristot. de Anim. 5. Τὴν μὲν οὖν πόῤῥωθεν τῶν αἰσθήσεων ἀκρίβειαν ἥκιστα, ὡς εἰπεῖν, ἄνθρωπος ἔχει· τὰ δὲ περὶ τὰς διαφορὰς, μάλιστα πάντων εὐαίσθητον. Sic dicitur ἄνθρωπος εὐαισθητότατον τῶν ἄλλων ζώων. Et τὸ εὐαίσθητον, sicut τὸ δυσαίσθητον, substantive, Sensus vigor, ap. Galen. [" Porphyr. 235." Wakef. Mss. Hippocr. 89, 21. UNDE * Εὐαισθήτως, Cum sensuum vigore, Faciliter ad perceptionem, ap. Plat. de Rep. 2. p. 661. Et COMPAR. * Εὐαισθητοτέρως, ap. Eund. 7. p. 527.] ITEM Εὐαισθησία, (ἡ,) pro eodem, ut ap. Laert., ἰσχὺς, εὐαισθησία, ἀρτιότης, Sensuum vigor et integritas, Bud. interpr. Citatur itidem e Plat. de LL. εὐαισθησίαν ἔχειν, pro Integris uti sensibus. [" Polemo (179.) Clem. Alex. 157.

Diog. L. 3, 78. Stob. 444. (Serm. 1. p. 32.)* Εὐαίσθησις, (ἡ,) Artemid. 28(=44. ubi Reiff. edidit εὐαισθησίαν.)" Wakef. Mss. " Casaub. ad Athen. 1. p. 16." Schæf. Mss.]

Διαισθάνομαι, Persentisco, Perspicue percipio, vel Plane sensu percipio. Aristot. de Gen. Anim. 5, (1.) Λέγεται γὰρ τὸ ὀξὺ ὁρᾷν, ἓν μὲν τὸ τὰς διαφορὰς ὅτι μάλιστα τῶν ὁρωμένων διαισθάνεσθαι. Habet διὰ in hoc verbo eandem vim, quam in διορῶ, aliisque nonnullis: ideo ita interpretatus sum. In VV. autem LL. διαισθάνεσθαι exp. Dignoscit, in hoc Plat. loco, de Rep. 2. (92.) Ὁ δεινὸς δημιουργὸς τά τε ἀδύνατα ἐν τῇ τέχνῃ καὶ τὰ δυνατὰ διαισθάνεται. [" Boissonad. in Philostr. 418. Plato Phædr. 262." Schæf. Mss. " Plut. 2, 137. 552." Wakef. Mss.]

Ἐπαισθάνομαι, Sentio, pro simplici αἰσθάνομαι. Gregor. Ὥστε μὴ ἐπαισθάνεσθαι τοῦ κρύους διὰ τὴν ἔκστασιν, Ita ut non sentiret frigus. Et de rebus, quæ sensu animi percipiuntur, ut ap. Soph. (Aj. 553.) οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν. Sic ap. Æschin. Epist. Μετὰ τῶν παίδων οὐδέπω καὶ νῦν τῆς ἑαυτῶν συμφορᾶς ἐπαισθανομένων, qui locus eodem pertinet quo et ille Soph. Apud Alex. Aphrod. itidem ἐπαισθάνεται τῶν συμφορῶν. Basil. 428. Ἐπαισθάνομαι τῆς ἐμαυτοῦ ἀσθενείας. ‖ Et cum accus. sicut simplex αἰσθάνομαι, pro Intelligo, Audio, ut Soph. τὸν σὸν ὡς ἐπῃσθόμην μόρον. [Soph. Œd. T. 424. Ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν.] HINC Ἐπαίσθημα, (τὸ,) Sensus, in VV. LL. Ut autem Bud. et Plut. scribit, ἐπαίσθημα est τὸ ἐνέργημα τῆς αἰσθήσεως, Effectum sensus, i. e. sensum. [Epicurus Diogenis (10,) 32. Plutar. 9, 562.]

Ἀνεπαίσθητος, ὁ, ἡ, passiva signif. Qui non sentitur, οὗ αἴσθησις οὐκ ἔστι, Suid. Sic utuntur Lucian. et Areopagita, inquit Bud. In VV. autem LL. affertur e Luciano hac signif. ἀνεπαίσθητα φιλοτιμήματα. [Lucian. 3, 274. 413. " Diod. S. 1, 83." Schæf. Mss.] HINC adv. Ἀνεπαισθήτως, Ita ut non sentiatur. [" Euseb." Wakef. Mss. " Ad Diod. S. 1, 83." Schæf. Mss. Hippiatr. 137.]

Συνεπαισθάνομαι, Una sensum et fructum percipio, ut exp. Bud. in hoc Greg. loco, Ἐπεὶ καὶ αἱ δυνάμεις οὐράνιοι καὶ τῶν τοιούτων συνεπαισθάνονται.

" Καταισθάνομαι, Sentio, Intelligo. Soph." [Œd. T. 422.]

Παραισθάνομαι, In sensu fallor, Non sum satis compos exacti sensus, inquit Bud. afferens e Plat. Theæt. (c. 13.) Ὅσα τε παρακούειν ἢ παρορᾷν, ἢ ἄλλό τι παραισθάνεσθαι λέγεται. ‖ In VV. LL. παραισθάνομαι exp. etiam Percipio, Certior fio, cum gen. e Xenoph. [Theocr. 5, 120. " Aret. 38. (3, 6.) Jambl. Protr. 5." Wakef. Mss.]

Προαισθάνομαι, Præsentio, Ante sentio. Plut. Publicola, ταῦτα προαισθόμενοι, Cum hæc ante sensissent agi. Thuc. 3. Οἱ δὲ καταφρονοῦντες, κἂν προαισθέσθαι, καὶ ἔργῳ οὐδὲν κ. τ. λ. Citatur ex Eod. cum gen. προαισθάνεσθαι τοῦ στρατοῦ pro Præscire adventum exercitus. ‖ A Demosth. accipi non solum pro Præsentisco, sed et pro Provideo, scribit Bud. [Ind. in Demosth. Lex. Xenoph. Glossæ: Προαισθάνομαι· Præsentio, Præcognosco.]

Προαίσθησις, (ἡ,) Præsensio, ut Multarum rerum præsensio, ap. Cicer. [" Clem. Alex. Plut. (de Sanit. tuenda 127. 135.)" Wakef. Mss.]

[* Προσαισθάνομαι, Simul sentio, verb. dub.]

Συναισθάνομαι, Una cum alio sentio, i. e. Sensu percipio. Plut. de civili caritate loquens, Συναισθάνεσθαι καὶ συναλγεῖν ἀλλήλοις, Consentiscere et συμπάσχειν, inquit Bud. At ego malim Sensu rei alicujus una tangi. In VV. LL. perperam exp. συναισθάνομαι, Consentio. ‖ Dionys. theologus, Οὕτω γὰρ καὶ ἡμεῖς ἑαυτῶν συνῃσθήμεθα καὶ ἴσμεν, Nobis conscii nostri sumus et sic novimus. Bud.

Συναίσθησις, (ἡ,) medicorum verbum, Galen. Therap. 13. init. q. d. Conscientia morbi, inquit Bud. Citatur et e Diosc. 8, 2. συναίσθησις κνησμώδης pro Sensu pruriginis. Ego existimo hanc morbi συναίσθησιν eo sensu dici, quo solemus in vernaculo sermone dicere, Je me sen malade. [" Sensus perceptio, Hierocles 254. Communis perceptio, Clem. Alex. 330." Wakef. Mss.]

A [* Ὑπεραισθάνομαι, Lucian. 516. 1086.]

ΑΙΣΣΩ, f. ξω, Ruo, Cum impetu feror, Irruo, Ingruo. Item, Erumpo, Prosilio. In usu est potissimum ap. poëtas. In Anthol. Epigr. (adesp. 455.) de Lacæna quæ filium occidit, Ἀντίον ἀΐξασα δι' ἥπατος ἤλασε λόγχην. Eust. vult ap. Hom. esse, Festinare, et ῥᾳδίως ἀπιέναι. Utitur tamen et in aliis signiff. Il. P. (460.) Ἵπποις ἀΐσσων: Λ. (551.) θαμέες γὰρ ἄκοντες Ἀντίον ἀΐσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν. Soph. κατ' ἴχνος ἀΐσσω, quod vulgo exp. Per vestigia feror. At Schol. hujus poëtæ vult hoc verbum significare προσβάλλω in Trach. (843.) ubi dicitur, νέων ἀϊσσόντων γάμων. Hom. φασγάνῳ ἀΐξας, quod exp., Ense insurgens. Item, ἀΐξας τοῖς ὅπλοις, Concussis armis proripiens sese, et ἀΐξαντες δορὶ, ap. Eurip., Marte perciti. ‖ Cic. Vagari interpr. in hoc Hom. loco, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι. ‖ Est in usu et in soluta oratione, licet rarius. Laert., Ἀΐξαι ἐπὶ τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν, Impetu contendere, ut Bud. exp.
B Idem, quod Plato dicit, ἀΐξειεν ἂν εἰπεῖν, vertit, Eum impetus subire possit dicere. Apud Plut. Pompeio, Ἐπὶ δὲ Πομπήϊον εὐθὺς ἀΐξας, interpr. ἀΐξας, Insiliens.

Ἀΐσσομαι pass. pro ἀΐσσω, Ruo, Prosilio, Exilio. Il. Γ. 367. ἐκ δέ μοι ἔγχος Ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον· οὐδ' ἔβαλόν μιν. Ubi Schol. exp. ἐξέδραμεν, ἠνέχθη, quæ posterior interpretatio mihi non placet, qui ἠΐχθη hic esse puto Exiliit. Hesych. ἠϊχθήτην esse vult ἐφάνησαν, ὥρμησαν. Hesiod. Th. (150.) χεῖρες ἀπ' ὤμων Ἀΐσσοντο, quod vulgo interpr. Manus ab humeris prodibant et manabant; at ego malim, Erumpebant cum impetu, vel Prodeuntes impetum faciebant s. irruebant.

[" Ἀΐσσω, Porson. Hec. 31.:—' Cum αἴσσω plerumque disyllabon sit ap. Atticos poëtas, ἀναίσσω præfert Pierson. ad Mœrin 301. Sed obstant duo loca, Æsch. Pers. 470. Ἥϊξ' ἀκόσμῳ ξὺν φυγῇ, Eur. Iph. A. 12. Τί δὲ σὺ σκηνῆς ἐκτὸς ἀΐσσεις; Potius igitur quam hæc omnia mutemus, quod facit Pierson. licentiæ paulum concedamus.' Heyn. Hom. 7, 532.
C 8, 479.: de quant., 8, 136. Ruhnk. ad H. in Cer. 177. Brunck. ad Æsch. Pers. 468. ad Eurip. Hec. 31. Pierson. Veris. 124. Græv. Lect. Hes. 621. Plut. Mor. 1. p. 8. Valck. ad Hippol. p. 310. Diatr. 129. Dawes. Misc. 229. Wakef. S. C. 1, 120. ad Herod. 339. Markl. Suppl. 962. Dawes. Misc. 461. 495. Musgr. Iph. A. 919.: T. 1270. Wakef. Ion. 1467. Alc. 1084. Trach. 843. Jacobs. Anim. 80. 90.: Anth. 7, 220. Hemst. ad Plut. p. 251. Porson. Med. p. 98. Heyn. Hom. 4, 141. 7, 22. Act., Porson. Or. 1427. Boissonad. in Philostr. 619. Lobeck. Ajac. p. 225. Ἀΐττω, Brunck. Aristoph. 2, 163." Schæf. Mss. " Perf. ἦκα, Suid. 3, 567.: de arbore, Pind. (Nem. 8, 69. δένδρον ἀΐσσει:) de ave, Apoll. R. 1, 1089.: de igne, Il. Σ. 212." Wakef. Mss.]

" Ἀϊχθήτην, aor. 1 pass. indic. modi, a v. ἀΐσσο-
" μαι s. ἀΐττομαι, e quo est et infin. ejusdem tempo-
" ris ἀϊχθῆναι. Ambo ap. Hesych. Affert enim
" non solum ἀϊχθῆναι pro ὁρμηθῆναι, sed etiam
" ἀϊχθήτην pro ὥρμησαν, quod ap. Hom. extat Il. Ω.
D " (97.) Ἀκτὴν δ' εἰσαναβᾶσαι ἐς οὐρανὸν ἀϊχθήτην."

Ἀΐγδην, adv., ab ἤϊγα præterito medio formatum, ut opinor, Impetuose, Irruendo cum impetu. Apoll. R. 2, (825.) ἤλασε μηρὸν Ἀΐγδην. Vide etiam Μεταΐγδην in Μεταΐσσω, et Προπροκαταΐγδην in Καταΐσσω. [" Ruhnk. Ep. Cr. 103. Schrader. Præf. ad Emend. p. vi. Wakef. S. C. 1, 119." Schæf. Mss.]

Αἰγὶς, Procella, a præterito medio ἤϊγα formatum, vide Καταΐσσω.

[* Κυάναιγις, Nigram ac formidabilem ægidem gestans. Pind. Ol. 13, 100.]

" Μελάναιγις, Atro nimbo s. Procella horrens. Plut." [" Q. S. 6, 7. Suid. v. Ἀπατούρια, et v. Μέλαν, ubi perperam legitur μελαινογίς. Cono 39. Μελανθίδης. Æsch. S. c. Th. 701. Ἐριννύς." Schneider. Lex. " Wakef. Eum. 52. Kuster. Aristoph. 119. a." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. ad Æsch. loc. vertit, Atram procellam ciens, at Schol. B. μέλαιναν αἰγίδα φοροῦσα. Quæ posterior interpretatio nobis maxime arridet. " Ægida atram ferens. Nonn. Dionys. 27, 302." Wakef. Mss. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 192-4.]

[* "Χρυσαιγὶς, Bacchyl. 14. ad Lucian. 1. fin." Schæf. Mss.]

'Αϊκὴ, ἡ, Motus alicujus qui irruit, Violentus motus, Impetus. Fit ἀϊκὴ ab ἀΐσσω eodem modo, quo φυλακὴ a φυλάσσω, ut docet Eust. Il. O. 708. οὐδ' ἄρα τοίγε Τόξων ἀϊκὰς ἀμφὶς μένον οὐδέ τ' ἀκόντων. [" Gesner. Ind. Orph." Schæf. Mss.] "'Αεικὴ, Pugna, "Impetus. Hesych. enim ἀεικὰς affert pro μάχας, "ὁρμὰς, addens etiam, ἢ βολὰς τόξων, Aut sagittarum "jactus. Infra sine diphthongo ἀϊκή."

"Αϊκες, i. q. proxime præcedens ἀϊκαί. Nam ἄϊκες ab Hesychio exp. ὁρμαί. Est autem ἄϊκες a nom. sing. ἄϊξ. [" Ignis Cœlestis, Aristoph. Meteor. 7." Wakef. Mss. " Musgr. Herc. 164. Heyn. Hom. 7, 121. 376." Schæf. Mss. Apoll. R. 4, 820. ἀνέμων ἄϊκας ἐρύξειν. Cf. Artemid. 2, 12.] Unde compos. Πολυάϊξ, (ὁ, ἡ,) quod exp. Impetuosus, Varios impetus s. motus habens * πολύορμητος, πολυκίνητος, ut κάματος πολυάϊξ. Il. E. 806. 'Αλλά σευ ἢ κάματος πολυάϊξ γυῖα δέδυκεν, In quo varii sunt motus s. variæ agitationes, vel, Labor multis modis agitans. Ita enim melius exprimi vim hujus verbi existimo, licet πολυάϊξ sit ὁ πολλὰς ἄϊκας ἔχων. Dicitur ab eodem poëta πολυάϊξ πόλεμος, Varios motus s. impetus habens, aut, Valde impetuosus. Nec male etiam, ut opinor, Valde turbulentus interpretabimur. Habetur autem Il. A. 166. 'Αλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο Χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'. Ubi Eust. tradit ita vocari bellum διὰ τὰς ἐν αὐτῷ πολλὰς ὁρμὰς καὶ μετατροπάς. Propter quas, inquit, Mars appellabitur ἀλλοπρόσαλλος in sequentibus. [" Heyn. Hom. 4, 63. 5, 151." Schæf. Mss. Et * Πολυάϊκος, ὁ, ἡ, i. q. πολυάϊξ, dicitur de rumore vario, et incerto, magno. Schol. Eur. Med. 9. Λόγος τις π. φέρεται τῶν φιλοσόφων.] Hinc et Κορυθάϊξ, ικος, ὁ, (ἡ,) Galeam quatiens cum impetu, vel, Cujus galea varie agitatur. Unde pro Impetuoso s. Violento, pro Strenuo denique ac forti accipitur, ut κορυθαιόλος, quod vide. [" Heyn. Hom. 4, 408. 8, 265. Ad Il. N. 805. X. 132." Schæf. Mss. Schneider. Lex.] Et Τριχάϊξ, (ὁ, ἡ,) ejusdem formæ, et eodem pertinens secundum quosdam. Nam Od. T. 174. Δωριέες τε τριχάϊκες, volunt esse ὧν αἱ τῆς περικεφαλαίας τρίχες ἀΐσσουσι, τουτέστι σείονται κατὰ πόλεμον, E quorum galeis propendentes setæ agitantur in prœlio. In VV. LL. habetur, τριχάϊκας dici Qui assidue versantur in prœliis, veluti assidue concutientes ac motantes cristas, e quibus plerumque capillorum quadam similitudine propendent equinæ setæ, unde illud, Cristaque hirsutus equina. Ibid. exp. Capillati et quassantes crines. Camer. esse ait τριχαΐκας Capillatos et quassabundo crine, licet alii aliter interpretati sint. Ab Eust. certe aliæ etiam expositiones hujus epitheti scribuntur, ab hac valde diversæ, quas vide p. 1861. In VV. autem LL. additur, Hesiod. (Fr. 68. Gaisf.) hoc nomine tres diversos populos appellasse, qui Cretam incoluerunt, Pelasgos, Achæos, et Dores, Οὕνεκα τρισσὴν γαῖαν ἑκὰς πάτρης ἐδάσαντο, Quoniam procul a patria terram distribuerunt trifariam. Hactenus illa. Sciendum est autem posse composita hujusmodi pro diversitate significationum vel ab ἄϊκες deduci, quod est ab ἀΐσω, vel ab ipsomet v. ἀΐσσω, formando videlicet ab ejus futuro. [" Harles. Introd. in Hist. L. G. 1, 34." Schæf. Mss. Strabo 10. p. 234. Sieb.]

¶ Αἴσσω etiam dicitur pro 'Αΐσσω, Irruo, &c. unde et Αἴξω, Irruam. Ex Eurip. citatur μάτην ᾖξα pro Frustra laboravi. Invenitur etiam ᾖξα signif. act. cum accusativo, ut ᾖξεν χέρα ap. Soph. Ajac. (40.) Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χέρα; Manum impetuose s. violente admovit, vel cum impetu. Ita enim malo interpretari quam ut alii, Manum movit, aut Manum impulit. In VV. autem LL. perperam hoc ᾖξεν deducitur ab ἄσσω posito pro ἀΐσσω: et rursum alibi ᾖξα perperam ab ἀΐσσω. Verbi autem αἴσσω mentionem facit Etym., ubi scribit ἄττεσθαι esse ab αἴσσω, τὸ ὁρμῶ. Nam ab hoc αἴσσω fieri ἄσσω, deinde ἄττω, mutatis σσ in ττ. Sed loquitur de αἴσσω quatenus duntaxat ad formationem τοῦ ἄττω fingitur. Composita autem ab αἴσσω, 'Αναίσσω, Εἰσαίσσω, 'Εξαίσσω, vide paulo post cum 'Αναΐσσω, Εἰσαΐσσω, 'Εξαΐσσω.

" 'Αΐττω, Attice pro ἀΐσσω dicitur, Impetu feror, "ut Hesych. quoque ἀΐττων exp. ὁρμῶν. Idem "tamen ἀΐττεσθαι ait esse δικάζειν vel δικάζεσθαι. "Judicare vel Judicari, cum idem etiam significet "quod activum ἀΐττειν, ut Suid. testatur, ἀΐχθήτην "afferens pro ὡρμήθησαν."

"'Αμφαΐσσονται, Eust. exp. κύκλῳ ὁρμῶσι." [" Hom. H. in Cer. 178." Wakef. Mss.]

'Αναΐσσω, Ruo, Prosilio, Prorumpo. Item, Exsurgo cum impetu. Od. Σ. 40. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελόωντες. Sic Il. A. 584. 'Ως ἄρ' ἔφη, καὶ ἀναΐξας δέπας ἀμφικύπελλον Μητρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθει, ubi exp. ἀνορμήσας, ἀναστάς. Citatur et ex Od. N. (197.) Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας. Ab eodem poëta dicuntur fontes ἀναΐσσειν, ut Latine interdum Erumpere, Il. X. 148. Usus est autem hujus verbi in prosa etiam, ut ap. Xenoph. 'Ο δ' ἐξαίφνης ἀναΐξας, ἐφ' αὐτὸν ὑλαγμὸν ποιήσει τῶν κυνῶν. Ex Aristoph. quoque citatur, sed trisyllabe positum, ut videbis in proxime sequentibus.

'Αναίσσω etiam dici pro 'Αναΐσσω, annotatur in VV. LL. quæ ex Aristoph. Pl. afferunt ἔφευγ' ἀναίξας. Sic εἰσαίσσω et ἐξαίσσω citantur ex Eodem.

['Αναΐσσω. Oppian. C. 1, 107. active, ἀνήϊξέν τε φέβεσθαι. " Ad Od. T. 31. Valck. Adoniaz. p. 286. Ilgen. ad Hymn. 192. T. H. ad Plutum p. 244. Heyn. Hom. 7, 22. 8, 686.: τινὸς, 8, 268. Brunck. Aristoph. 1, 265. Porson. Med. 13. Barnes. ad Rhes. 792." Schæf. Mss. " Surgo, Suid. 3, 47." Wakef. Mss. " Valck. Phœn. p. 1187. Brunck. ad Æsch. Pers. 94. ad Eurip. Hec. 31. Phœn. 1469. ad Mœrin 301." Schæf. Mss.]

'Απαΐσσω, Prosilio, Cum impetu abeo. Camer. ἀπαΐξαι interpr. Celeriter se auferre. In VV. LL. e Soph. citatur pro Vi irruo, quæ significatio potius est verbi 'Επαΐσσω. " 'Απῆξεν significans ἀφώρμησεν, " est aor. 1. ab ἀπαΐσσω." [" Wakef. S. C. 1, 120. ad Mœrin 301. Brunck. Ajac. 448. Heyn. Hom. 8, 479. Lobeck. Ajac. p. 289. Wakef. Eumen. 850. Brunck. Soph. 3, 526." Schæf. Mss.]

Διαΐσσω, Cum impetu transeo. A medicis vocatur πόνος διαΐσσων, ut inquit Æginets, "Οταν ἀπὸ ῥίζης ἀρχόμενος τοῦ * πρωτοπαθοῦντος μορίου, φέρεται ταχέως εἰς τὰ περικείμενα. Exp. et Emico, ut διαΐξασα ἀστραπὴ, Emicans fulgur. [" Oppian. H. 3, 255. Suid. σύμβολα, ut cometæ, Clem. Alex. 64.: et fulgur, Nonn. Dionys. p. 52.: stella, Plut. 4, 515. Clem. Alex. 81. sine substantivo." Wakef. Mss. Valck. ad Phœn. p. 468. Kœn. ad Greg. 76. Valck. Diatr. 56. Wakef. S. C. 2, 149. ad Herod. 339. ad Lucian. 1, 338. ad Char. 257. 362. " Toup. Opusc. 1, 375. ad Herod. 339. Wakef. Trach. 1083. Διᾴσσω, cum gen. et accus., Brunck. ad Æsch. Prom. 133." Schæf. Mss.]

Εἰσαΐσσω, Irruo aliquo, Irrumpo. Et Εἰσαίσσω, ap. Aristoph. Nub. (543.) unde affertur in VV. LL. Οὐδ' εἰσῇξε δᾷδας ἔχουσα. [" Kuster. Aristoph. 58. a. 61. a. Dawes. Misc. 229." Schæf. Mss.]

'Εξαΐσσω, Prosilio alicunde, Cum impetu prodeo. Et 'Εξαίσσω ap. Aristoph. Pl. (733.) 'Εξῃξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεώ. [" Kuster. Aristoph. 69. a. Hemst. ad Plut. p. 250. Brunck. ad Eur. Med. 1062. Kœn. ad Greg. 76." Schæf. Mss.]

[* " Διεξαΐσσω, (Cum impetu transeo.) Pierson. Veris. 235." Schæf. Mss. Theocr. 13, 23.]

" Προεξαΐσσω, Prior proruo." [Herod. 9, 62.]

'Επαΐσσω, Irruo in aliquem, Impetum in aliquem facio. Il. Γ. 369. 'Η, καὶ ἐπαΐξας, κόρυθος λάβεν ἱπποδασείης, Irruens, vel Impetu facto, invasit galeam. Od. Ξ. (281.) 'Η μέν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μελίῃσι, In me irruebant hastis i. e. Hastis me petebant irruentes. Sic ap. Eund., ἔγχει ἐπαΐσσων. Et ἐπαΐξαι δηΐοισι, ap. Apollon. || Jungitur autem et accusativo, ut Il. Ω. (440.) 'Η, καὶ ἐπαΐξας 'Εριούνιος ἅρμα καὶ ἵππους, ubi præpositio jungitur cum illis accusativis; est enim pro ἀΐξας ἐπὶ ἅρμα, ut docet Eust. At ex Apollonio citatur ἐπαΐσσων ξίφος pro Ensem cum impetu movens in aliquem. [" Brunck. Apoll. R. p. 9. Monthly Review Jan. 1799. p. 90. Wakef. S. C. 5, 106. Brunck. Aristoph. 3, 111. Heyn. Hom. 5, 48. 61. 349. 8, 136. 307. 479. 516. 686. Act., Porson. Or. 1427. Brunck. Apoll. R. 107.

An transit.? Ruhnk. Ep. Cr. 34." Schæf. Mss. Arat. 1138. ἐπαΐσσεσθαι ὁδοῖο. Apoll. R. 2, 1254. ξίφος, Inferens cum impetu.] Hinc Ἐπαιγίζω, de quo vide post Καταΐσσω quod proxime sequitur. [" Ad Lucian. 1, 498. Bergl. ad Alciphr. 366. Heyn. Hom. 4, 222. Jacobs. Anth. 11, 146. Brunck. Aristoph. 3, 111. Eur. Hec. 1058." Schæf. Mss. " Oppian. H. 2, 583. C. (2, 125.) 4, 70." Wakef. Mss.] " Unde Ἐπαΐγδην, quod Hesych. exp. " ὅσον ἐπιψαῦσαι, In superficie, Ita ut summas tan- " tum partes perstringas et leviter tangas. Idem " tamen ἐπαιγίζοντα exp. σφοδρότερον πνέοντα, Ve- " hementius spirantem, Impetuosiore flatu irruentem. " Quomodo et ἐπαΐγδην exponendum foret Vehe- " mentiore impetu, Impetuosius irruendo." [" Oppian. H. 1, 495. 2, 616. 4, 673." Wakef. Mss.]

[* " Προσεπαΐσσω, Artemid. 200." Wakef. Mss.]

Καταΐσσω, Cum impetu delabor, Deferor cum impetu. Et simpliciter pro Irruo. [" Wakef. Trach. 123.: S. C. 5, 84. Porson. Phœn. 866." Schæf. Mss. Apoll. R. 2, 224.] Hinc Καταΐξ, Procella, ut quæ cum impetu ingruat. Et Καταιγὶς, sicut et Αἰγὶς, ejusdem significationis. Sed usitatius est καταιγὶς quam αἰγίς. Aristot. de Mundo, Τῶν γε μὴν βιαίων πνευμάτων καταιγὶς μέν ἐστι πνεῦμα ἄνωθεν τύπτον ἐξαίφνης. [" Καταΐξ, Toup. Opusc. 1, 208. ad Callim. 1, 115. Heyn. Hom. 7, 121. Καταιγὶς, (Gl. Procella,) Heringa Obs. 57. Toup. Opusc. 1, 208. Heyn. Hom. 4, 222. 7, 376. 798. Wakef. Trach. 572. Jacobs. Anth. 7, 142. 12, 431. Brunck. Soph. 3, 517." Schæf. Mss. Biel. Thes. Cass. Dio 1253. Nicetas Annal. 3, 7. καταιγὶς πραγμάτων.] " Apud " Hesych. reperio et Καταΐγας pro καταιγίδας, tan- " quam a καταΐξ." [Unde *Καταίγιος, ὁ, ἡ, ap. J. Poll. 1, 110. de qua voce optimo jure dubitat Schneider, Et * " Καταιγιδώδης, (ὁ, ἡ, Procellosus.) Villoison. Anecd. Gr. 1, 342. Eust. Il. 883, 36. Schol. Apoll. R. 1, 1016." Wakef. Mss. " Suid. v. Τυφών." Boissonad. Mss. " Toup. Opusc. 1, 506." Schæf. Mss. Schol. Soph. Antig. 139.] Et Καταιγίζω, quod de vento dici solet, s. procella ingruente aut delabente cum impetu. Eust. tamen postquam in hunc Hom. locum, Il. B. (148.) Ὡς δ' ὅτε κινήσει ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν Λάβρος ἐπαιγίζων, annotavit ἐπαιγίζειν esse τὸ ἐφορμᾷν καὶ ἄνωθεν ἐπιπνέειν, unde esse αἰγίδες et καταιγίδες, addit, τὸ δ' αὐτὸ καὶ καταιγίζειν λέγεται. Idem eodem loco illud simplex Αἰγὶς ab ἦιγα medio præterito τοῦ ἀΐσσω formari tradit. Fortasse autem non male et ab αἴσσω disyllabo derivaretur. Vide et αἰγὶς in Αἴξ αἰγός. [" Diod. S. 1, 350. Heliod. Æth. 43. Joseph. 103, 35. Strabo 475. Hippocr. 489. (Epidem. 7. p. 1218. Ὁ πόνος καταιγίζων ἐς ἥβην καὶ κοιλίην.) Æsch. Sept. c. Th. 63." Wakef. Mss. Epigr. adesp. 10. διασσοὶ καταιγίζοντες ἔρωτες. Biel. Thes. " Heringa Obs. 57. ad Charit. 292. 709. Theætetus 2. Jacobs. Anth. 11, 146. 291. Wakef. Phil. 571." Schæf. Mss. Gl. Καταιγιζόμενος· Procellosus. Adde] " Καταΐγδην, Impetuose, s. Irruendo. Apoll. " R. (1, 64.) secunda longa." [" Eustath. 101, 17." Seager. Mss. " Gesner. Ind. Orph. Schrader. Præf. ad Emend. p. vi. Wakef. Eum. 137." Schæf. Mss. Etiam * " Καταιγισμὸς, (ὁ, Procella, Turbulentus motus.) Athen. 546. (Καὶ ἵνα μὴ τοὺς καταιγισμοὺς λέγω, καὶ τὰ * ἐπεντρώματα, ἅπερ πολλάκις προφέρεται ὁ Ἐπίκουρος, καὶ τοὺς γαργαλισμοὺς, καὶ τὰ νύγματα.) Plut. Non posse suaviter Vivi p. 1090. (10, 485.)" Kall. Mss.] Et adv. Προπροκαταΐγδην, quod exp. Antrorsum cum impetu, ap. Apoll. R. (2, 594.) ἐπέτρεχε κύματι λάβρῳ Προπροκαταΐγδην κοίλης ἁλὸς, Schol. εἰς τοὔμπροσθεν ἄνωθεν καταφερομένη. Utitur et simplici adv. ἀΐγδην idem Apoll. ut supra dictum fuit.

" Μεταΐξας, Hesychio μεταδιώξας, Insecutus; ma- " lim, Cum impetu insecutus, est aor. a them. με- " ταΐσσω. Il. Φ. (564.) Καί με μεταΐξας μάρψῃ ταχέ- " εσσι πόδεσσι." [" Heyn. Hom. 6, 195." Schæf. Mss. Pind. Nem. 5, 78. Apoll. R. 1, 1243. Unde] " Μεταΐγδην, Insequendo cum impetu. Schol. Apoll. " R. exp. ὁρμητικῶς, in hoc loco 2, (95.) ὁ δ' ἄγχ' " αὐτοῖο παρ' ἐκ γόνυ γουνὸς ἀμείβων Κόψε μεταΐγδην " ὑπὲρ οὔατος." [" Wakef. S. C. 1, 119." Schæf. Mss.]

Παραΐσσω, Prætereo, Pertranseo. Proprie autem Cum impetu pertranseo. Exp. etiam Proripio me raptim, Prorumpo. Il. E. 690. Ἀλλὰ παρήϊξεν λελιημένος, ubi exp. παρέδραμε, παρῆλθε. Citatur et ex Il. Θ. (98.) Ἀλλὰ παρήϊξεν κοίλας ἐπὶ νῆας, cum eadem expositione. [" Brunck. Aristoph. 2, 235. 241. ad Char. 257. Heyn. Hom. 6, 311. 7, 702. 8, 97." Schæf. Mss. " Nonn. Paraphr. 10, 2. Quint. Smyrn. 12, 57. Plut. 9, 100. Manetho 6, 94. Orph. (Lith. 598.)" Wakef. Mss. Apoll. R. 2, 276.]

Συναΐσσω, Simul irruo, unde ap. Hesiod. συναΐκτην, (Sc. 189.) Καί τε συναΐκτην ὡσεὶ ζωοί περ ἐόντες, Simul irruebant, vel potius In se mutuo irruebant. [Gaisf., quem vide, edidit συναΐγδην. Quint. Smyrn. 2, 484.

Ὑπαΐσσω, Clam prosilio. Exp. et Subrepo ap. Hom. Il. B. (310.) Βωμοῦ ὑπαΐξας. Hesychius ὑπαΐξας vult esse ὑφορμήσας, ut ἀναΐξας antea dixi ab eo exponi ἀνορμήσας. [" Nicand. Th. 256." Wakef. Mss. " Brunck. Ajac. 301. Heyn. Hom. 8, 135." Schæf. Mss.]

¶ Ἀϊξάσκω, pro ἀΐσσω formatum ab ἀΐξασκε, dicto ut ἐλάσασκε, νεμέσασκε, et similia.

ἌΤΤΩ, Prosilio, Subsilio, Subsulto. Demosth. (786.) Ἄττων δεῦρο κἀκεῖσε, Huc illuc prosiliens. Vide alia exempla in Bud. Comm. 643. E Philostr. Her. citatur ἄττων ἐν ὅπλοις pro Ruens in armis. Greg. Εἴ καί τινας ἄττειν ὁ ζῆλος πείθει καὶ ὑπὲρ δύναμιν, ubi ἄττειν ὑπὲρ δύναμιν exp. in VV. LL. Anniti supra vires, sed malim Prosilire vel Erumpere ad res majores suis viribus. In iisdem μὴ θερμὸν ἄττειν affertur pro Non calide res aggredi. Scribit autem Etym. ex αἴσσω pro ἀΐσσω fieri ἄσσω, deinde mutatis σσ in ττ, ἄττω. Ab hoc autem v. ἄττω derivari Gallicum hâter, pro Festinare, credibile est. [" Prosilio, Plato Theæt. 177." Routh. Mss. " Heindorf. ad Theæt. l. c. Ἄττεσθαι, Valck. ad Theocr. Adoniaz. 203. 205. 286. Ruhnk. ad Longin. 242. Wessel. Diss. Herod. 88. ad Herod. 610." Schæf. Mss. " Aristoph. Nub. 1299." Seager. Mss. Chandler. Inscr. n. 67. " Cor. Dial. 76. Propere eo, Suid. v. Περιωπή, Ælian. V. H. 2, 44.: de nave fluctuante, Dio Chrys. 672.: de homine, Ælian. V. H. 187. de vulture, in prædam, H. A. 445. Plut. 2, 87.: potissimum de igne, Theod. 4, 325. de aqua puteali, ibid. 336. Subsulto, Ælian. H. A. 385.: de libidinoso, Clem. Alex. 28. * Ἄττων, A Meteor, Schol. Arat. 102." Wakef. Mss.]

Διάττω, Prosilio, Desilio huc et illuc, Emico. Aristot. de Mundo, Ἐν δὲ τῇ πυρώδει οὐσίᾳ τά τε σέλα διάττει, καὶ φλόγες ἀκοντίζονται. Et ap. Eund. διάττοντες sunt Igniculi in cœlo emicantes et exilientes. Idem ἀστέρας διάττοντας in Probl. dixit pro Trajectionibus ignium, quos etiam διαθέοντας appellat. Apud. Greg., ἀστραπὴ διάττουσα, Emicans Bud. Com. 643. In VV. LL. citatur e Probl. διάττοντος τοῦ αἵματος pro Sanguine turgescente, Gaza interpr. || Διάττομαι, Prosilio, Emico, et quasi Raptim elidor. Plato Cratylo, Τὸ γὰρ διαττόμενον καὶ τὸ ἠθούμενον, πηγῆς ἀπείκασμά ἐστι. Bud. ibid.

[" Διάττω, Ælian. V. H. 846. Emico, Diog. L. 568. Prosilio, ut fons, Plato 1, 402." Wakef. Mss. " Ad Phalar. 275. Διάττομαι, Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 205. Ἀστὴρ διάττων, Ruhnk. Ep. Cr. 24. Acta Traj. 1, 222. Διάττοιτες, Heyn. Hom. 4, 567." Schæf. Mss. Glossæ: Διάττω· Prosilio.]

Εἰσάττω, Insilio, Ingredior, VV. LL. Fortasse sonat Raptim aut Cum velocitate insilio. [" Dawes. Misc. 461. Brunck. Aristoph. 2, 107. Valck. Phœn. p. 468." Schæf. Mss. " Suid. v. Ἀποθρανσθῇς." Wakef. Mss.]

Ἐξάττω, Exilio, Subsilio. In VV. LL. Ἐξάττουσιν ἐν τοῖς ὕπνοις, Gaza interpr. In somnis excitantur. Ibid. e Diosc. 5. affertur ἐξασμένη tanquam ab hoc verbo., Ἐξασμένη στυπτηρία κατὰ μονάδας πολιαῖς θριξὶν ἐμφερῶς, pro Sigillatim vel divisim in capillamenta quædam canescentia dehiscens, e Ruellio et Marcello. Sed aliunde ἐξασμένη, si mendo caret, deducamus necesse est. || In iisdem Lexx. legitur Ἔξαττος, Magnus, Impetuosus. [Schol. Plat. 225.]

Διεξάττω, Erumpo, Prosilio, Raptim emico. Aristot. A de Mundo, Οἱ δ' ἐκ κόλπων διεξάττοντες ἄνεμοι, ἐγκολπίαι καλοῦνται, i. e. ἐξορμῶντες, ἐξαλλόμενοι, Bud.

ΑΙΣΧΟΣ, εος, τὸ, Turpitudo, Fœditas, Deformitas. Xenopho K. Π. 2. Ὡς δὲ εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἴσχει, Ut autem viderunt faciem hominis fœditate modum omnem excedentem. Aut brevius et Latinius, Supramodum fœdam, Supra modum deformem. Sic ap. Plut., πίθηκον αἴσχους μετέχειν. || Significat etiam Probrum s. Dedecus, et infamiam. Od. Σ. (224.) Σοί κ' αἶσχος λώβη τέ μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο. Sæpe in plurali, ut Il. T. (imo Od. T. 373.) Τάων νῦν λώβην τε καὶ αἴσχεα πολλ' ἀλεείνων. Il. Γ. (242.) copulat αἴσχεα καὶ ὀνείδεα. Etym. vult αἶσχος per synæresin factum esse ex ἄϊσχος, deducto ex ἴσχω, præfixo α priv., ut sit αἶσχος quasi Quod quis habere nolit: vel, inquit, τὸ πάνυ ἴσχον τοὺς λαμβάνοντας αὐτό. Sed omisit Etym. secundum hoc etymum, quod futile puto, fore α non priv., sed epitaticum. B [" Jacobs. Anim. 127. Heyn. Hom. 6, 477. Plur., Brunck. Soph. 3, 460. Heyn. Hom. 4, 502. 5, 296. Musgr. ad Hec. 822. ad Char. 249. Ἐπ' αἴσχει, Heindorf. ad Phædr. 231." Schæf. Mss. Glossæ: Αἶσχος· Opprobrium, Dedecus, Propatulum. Hippocr. 185, 37. 265, 36. 375, 11. 477, 30.] " Αἶσχρος, ap. Hesych. legitur, expositum " αἰσχρότης, κακότης, κακία, λοιδορία, μύσος, αἰσχύνη, " sed perperam pro αἶσχος, ut alphabeticus etiam " ordo docet."

[* " Αἴσχιος, Turpis, Deformis, ab αἶσχος, τὸ, Turpitudo, Probrum, 476, 5. (Καὶ κάκιον μὲν οὐδὲν ἂν εἴη, αἴσχιον δὲ καὶ ἀτεχνότερον:) 477, 17. (Αἴσχιον δὲ τὸ χωρίον.)" Ms. Ind. in Hippocr. Imo in utroque loco αἴσχιον est compar. gradus pro αἰσχρότερον.]

Αἰσχέω, έσω, Dedecoro, Infamo, unde αἰσχέσας, i. e. ὁ αἰσχύνας, licet ap. Hesych. legatur αἰσχέας. " Αἰσχέας Hesych. affert pro αἰσχύνας, tanquam a " nom. sing. αἰσχέα, aut αἰσχέη." Fit autem ab αἰσχέω et VERBALE Αἴσχεσις, ἡ, Dedecoratio. " Αἴ- " σχεσις, Dedecus, Probrum, ὄνειδος, ὕβρις, VV. LL. C " sed perperam, ut puto, errore nato ex eo, quod " ap. Hesych. legerunt, Αἴσχεα· ὄνειδη, ὕβρεις, quod " tamen αἴσχεα est plur. a sing. αἶσχος." [Neutrum voc. agnoscit Schneider. Lex.]

" Αἰσχουργέομαι, Turpiter ago. Ita VV. LL. sed " perperam, ut opinor, pro αἰσχρουργέομαι."

" Ἐπαισχὴς, (έος, ὁ, ἡ,) Cum turpitudine conjun- " ctus, Turpis. Suidæ ἐπαισχὲς est αἰσχύνης παραί- " τιον, afferenti hoc ejus exemplum, Κἀμοὶ μὲν ἐπαι- " σχές ἐστι τὸ πρᾶγμα καὶ βλαβερὸν, κἀκείνῳ πολὺ " αἴσχιον καὶ βλαβερώτερον. Et hoc, Τῆς μὲν προσε- " δρείας ἐπιπόνου οὔσης, τῆς δὲ ἀποχωρήσεως ἐπαι- " σχοῦς." [" Cass. Dio 816. Nic. Damasc. 438." Wakef. Mss. J. Poll. 5, 127. * ἐπαισχίστως, al. * ἐπαίσχρως.]

Παναισχὴς, έος, ὁ, ἡ, Omnino fœdus, s. turpis. Vel, Penitus turpis, Turpissimus. Et superl. Παναίσχιστος, unde παναισχίστην τέρψιν legimus in Anthol. [Meleag. 115. "Aristot. (de Mor. 2, 11, 4.)" Wakef. Mss.]

[* Αἰσχίνης, (Nom. propr.) Terentio Æschinus, D Valck. Oratt. 398." Schæf. Mss.]

[* Αἰσχεοκερδὴς, έος, ὁ, ἡ, Turpis lucri cupidus. Emend. Manetho 4, 313. * ἑταιροτρόφους τε γόητας, * Πορνοσύνης ἀκρατοῦς σημάντορας, αἰσχρεοκρδεῖς.]

[* " Αἰσχεόμυθος, (ὁ, ἡ, Fœda loquens.) Manetho 4, 57. (Ἔσσεται ἀλλοτρίων λεχέων * παναθέσμιος ἀνὴρ, Ὀρφνήεις, δολοεργὸς, ἀνέστιος, αἰσχεόμυθος, * Παμψέκτωρ, ἀδίδακτος, ἀεὶ δεδιδαγμένος αἰσχροῖς,) ut leg." Schæf. Mss. pro edito αἰσχρεόμ.]

[* Αἰσχεορήμων, ονος, ὁ, ἡ, Fœda loquens. Emend. Manetho 4, 444. Τούτοις δ' Ἑρμείας φαύλοις σὺν σχήμασιν ὀφθεὶς Μυθολόγους τεύχει καὶ αἰσχρεορήμονας ἄνδρας, Μωρολόγους, χλεύης θ' ἡγήτορας, * ὑβριγέλωτας.]

[* " Αἰσχεότιμος, ὁ, ἡ, Tzetz. Posthomer. 700. (702. Bekk. Οὕνεκά μ' Ἰσαάκιος ἀτίσατο αἰσχεοτίμος.)" Schneider. Lex. At ibi editum est αἰσχεοτίμας, tanquam ab * αἰσχεοτιμή, ἡ.]

[* Αἰσχεόφημος, ὁ, ἡ, Turpis famæ, Famosus. Emend. Manetho 4, 591. ἔν τε πόλεσσιν Ἀλλοτρίαις ζήσωσιν ἀλώμενοι αἰσχεόφημοι.]

¶ Αἰσχρὸς, (ὰ, ὸν,) Turpis, Fœdus, Deformis. Ut a κῦδος fit κυδρὸς, ita enim lego ap. Etym. non κυδνὸς, a ψύχος, fit ψυχρός: sic αἰσχρὸς ab αἶσχος. Opponitur autem αἰσχρὸς et αἰσχρὸν in neutro genere τῷ καλῷ, Pulcro. Plut. Præc. Connub. Τοὺς μὲν αἰσχροὺς ἐπανορθοῦσθαι τῇ ἀρετῇ, τοὺς δὲ καλοὺς κ. τ. λ., Deformes corrigere virtute, formosos autem, etc. Plato Symp. Ἀνάρμοστον δ' ἐστὶ τὸ αἰσχρὸν παντὶ τῷ θείῳ· τὸ δὲ καλὸν ἁρμόττον.

Αἰσχρὸν, Inhonestum, Probrosum, sicut Turpe ac Fœdum usurpantur, ut αἰσχρὰ ἔπεα, Il. Z. N. et Ω. Demosth. c. Mid., Αἰσχρὰ ἐφθέγγοντο ἐναντίον κόρης. Idem Ol. 2. (p. 23.) Καὶ ποιητὰς αἰσχρῶν ᾀσμάτων. Idem pro Cor. Τὸν μηδὲν αἰσχρὸν ποιήσοντα δι' ἔνδειαν, et cum infin. Idem pro Cor., Ἀλλ' ὅσα μηδὲν αἰσχρόν ἐστιν εἰπεῖν ἐμοί. Il. B. (298.) Αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, etc. || Item αἰσχρὸν velut substantivum, Turpitudo, Probrum, Dedecus. Demosth. pro Cor., Προσόντ' αἰσχρὰ τούτῳ καὶ ὀνείδη.

In compar. gradu αἰσχρότερος regulariter, vel αἰσχίων irregulariter. Itidem in superl. utroque modo, αἰσχρότατος vel αἴσχιστος. Fit autem αἰσχίων ex αἰσχρίων, abjecto ρ, ut Etym. docet. Non reperitur tamen αἰσχρίων, quod sciam, sed αἰσχρότερος tantum, sicut et αἰσχρότατος. Athen. 13. Ἐκδῦσα δὲ ἦν αἰσχροτάτη. Ut elegantiora, sic et frequentiora sunt ap. vett. αἰσχίων et αἴσχιστος. Il. Φ. (437.) τὸ μὲν αἴσχιον, αἴ κ' ἀμαχητί. Xenopho K. Π. 7. Αἴσχιον δὲ πῶς οὐκ ἂν εἴη; Superl. αἴσχιστος, Il. B. (216.) αἴσχιστος δ' ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν. Sic, ἄχρι πρὸς τὸ αἴσχιστον, Usque ad id, quod fœdissimum est, vel ignominiosissimum. Vel, ut alii, Usque ad ea, quæ sunt maxime pudenda. Isocr. de Pace, Πεπόνθατε γὰρ ἅπαν αἴσχιστον, Fœdissima quæque. || Ponitur et adverbialiter αἴσχιστα, pro Turpissime, Fœdissime, ut αἴσχιστα πενίαν φέρεις.

[Αἰσχρὸς, Eur. Tro. 384. 1177. Xenopho Cyn. 7, 9. Αἰσχίονες πρὸς τὸν δρόμον. " Αἰσχρὸς, Musgr. ad Hec. 822. Steinbr. Mus. Tur. 1, 293. Wakef. S. C. 3, 173. Sequ. infin., ad Lucian. 1, 308. Xenopho Mem. 1, 1, 16. Αἴσχιστος et ἔχθιστος conf., Brunck. Ajac. 1059.: Phil. 1284. Musgr. Alc. 1040. Αἰσχρότατος, αἴσχιστος, ad Mœrin 135. Αἴσχιον, αἰσχρότερον, Herodian. Philet. 436. et n. Thom. M. 19. et n. ubi et de superl. Αἴσχιστος, Lobeck. Ajac. p. 387. (Hippocr. 86, 3. 477, 31.) Αἰσχρὸν ἡγεῖσθαι, Valck. ad Herod. 276. Αἰσχ. conf. cum ἐχθρὸς, Musgr. Herc. 293. Wakef. Alc. 1058. Porson. Phœn. 594. Hec. p. 52. Ed. 2. (? Tyrtæus 1, 7. Αἰσχρὸς γὰρ δὴ—, v. Brunck.) Αἰσχρὰ ἔπη, Heyn. Hom. 4, 457. 5, 260. 8, 639. Τὰ αἰσχρὰ λαλεῖν, Bast Lettre 58. Αἰσχρὸν, εἰ—Lobeck. Ajac. p. 398. Αἰσχρὸν γὰρ οὐ, Plato Theæt. 312. Αἰσχίων, (vide post Αἶσχος) Monthly Review, Aug. 1799. p. 428. (Pind. Isthm. 7, 32.) Αἴσχιστος et ἔσχατος conf., ad Dionys. H. 3, 1399. Αἴσχιστος et δυσποτμότατος, Plut. 1, 473. Hutt." Schæf. Mss. Glossæ:—" Αἰσχρός· Fœdus, Obscœnus, Turpis. Αἰσχρὸς τρόποις καὶ ἐλαττώμασιν· Obscœnus. Αἰσχρὰ κέρδη· Famosæ opes, Probrum. Αἰσχρότατος· Fœdissimus. Αἴσχιστος· Pessimus."]

Αἰσχρῶς, adv. Turpiter. Il. Ψ. (473.) Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπεν. In compar. autem gradu αἰσχρότερον s. αἴσχιον, Turpius; in superl., αἰσχρότατα vel αἴσχιστα, Turpissime. Vide proxime præcedentem annot. [" Dionys. H. 2, 769. Toup. Opusc. 1, 25. 2, 5." Schæf. Mss. Hippocr. 13, 31.]

[* Αἰσχίστως, Fœdissime. " Manetho 1, 21." Wakef. Mss. Mnasalcas Sicyon. in Epigr. ap. Athen. 163. Αἰσχίστως κειραμένα πλοκάμους.]

Αἰσχρότης, ητος, ἡ, Turpitudo, Fœditas. Exp. etiam Obscœnitas. [Gl. Αἰσχρότης· Turpitudo, Fœditas. Plato Gorg. 1, 525.]

Αἰσχρήμων, ονος, ὁ, ἡ, Turpis, non συνθέτως, sed παραγώγως. In Anthol. Αἰσχρήμων ἔνδεια καὶ ἁ πάντολμος ἀνάγκη. [" Jacobs. Anth. Proleg. 104.: 12, 107. Porson. Phœn. 1622." Schæf. Mss. Passow. Uber Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer

Wörterbücher, 38. " Locus ex Epigr. citatus extat in Anthol. Steph. p. 69. ubi tamen male editum est αἰσχήμων, contra Ms. librorum et vett. Edd. fidem." Brunck. Mss. Schneider. Lex. " Ex Epigr. inc. 413. nunc legitur ἀσχήμων. Cf. Jacobs. ibi." Boissonad. Mss.]

Αἰσχρὴ, vel potius, Αἴσχρη, Nomen Μοίρας in versu Emped. ap. Plut. περὶ Εὐθυμίας. [" Jacobs. Anth. 7, 46." Schæf. Mss.]

[* Αἰσχρανδράποδα, Famosa mancipia, Gl.]

[* " Αἰσχρόβιος, (ὁ, ἡ,) Liban. Or. 355." Wakef. Mss.]

[* Αἰσχρόγελως, ωτος, ὁ, ἡ, Turpiter ridiculus. Manetho 4, 283. * Μωρόφρονας, λιτοὺς, ἀσχήμονας, αἰσχρογέλωτας.]

[Αἰσχροδιδάκτης, ὁ, Turpium magister. Manetho 4, 307. Σύμβουλοι, δόλιοι, * κακομήτορες, αἰσχροδιδάκται.]

Αἰσχροεπέω, ήσω, Turpia loquor, ap. Athen. 12. i. q. αἰσχρολογῶ, de quo paulo post. Dicitur autem αἰσχροεπεῖν eadem forma qua καλλιεπεῖν. Componitur αἰσχροεπεῖν ex αἰσχρὸν et ἔπος. [" Thom. M. 795. Bast. Lettre 58." Schæf. Mss. ADDE * Αἰσχροεπὴς, έος, ὁ, ἡ, Qui fœda loquitur.]

Αἰσχροκερδὴς, έος, ὁ, ἡ, Turpi lucro deditus, Sordidum quæstum faciens. Paul. ad Tit. vult episcopum non esse αἰσχροκερδῆ, Non deditum turpi lucro, ut quidam interpr. Alii, Non deditum turpiter lucro. Sed malim illam interpr. Nam possit generaliter dici Turpiter lucro esse deditus, qui supra modum ei studeat ejusque sit avidus, alioqui tamen minime sordidi. [Gl. Αἰσχροκερδής· Turpilucris. " 1 Tim. 3, 8. Tit. 1, 7. Aristot. Eth. Nicom. 4, 1. p. 153. Athen. 656. Xenopho Ages. 11, 3. Dinarch. c. Demosth. in Opp. Demosth. p. 95. Bas." Scott. App. ad Thes.]

Αἰσχροκερδῶς, adv. Cum turpi lucro, Turpe lucrum faciendo, vel, Turpis lucri studio.

Αἰσχροκέρδεια, (ἡ,) vel Αἰσχροκερδία, frequentior tamen et rationi magis consentanea illa scriptura, [imo αἰσχροκερδία unice vera est forma, vel ab αἰσχροκερδὴς, vel ab αἰσχροκερδέω deducenda : at αἰσχροκερδεία esset ab αἰσχροκερδεύω, verbo nihili. Αἰσχροκερδία tamen non agnoscitur a Schneider. Lex.] Turpe lucrum, Turpis et sordidus quæstus, vel, Turpis lucri studium. Demosth. adv. Æschin. Τῆς ἰδίας ἕνεκ' αἰσχροκερδείας τὰ κοινῇ συμφέροντα προΐεντο, Commodis publicis lucrum privatum, idque turpe, prætulerunt. Αἰσχροκέρδεια, inquit Bud., Vita turpiter quæstuosa, cui πλεονεξία cognatum est vitium. Demosth. αἰσχροκέρδειαν de corruptis legatis a Philippo dixit. Hactenus Bud. Illa autem signif. αἰσχροκερδείας pro Vita turpiter quæstuosa, ap. Polyb. habetur. [Demosth. 611. Hippocr. 14, 47. Lex. Xenoph. " Dionys. H. Art. Rhet. 7. p. 78. et de Thuc. Hist. Jud. 265. e Demosth. Aristot. Eth. Nicom. 152. Soph. Antig. 1068. Athen. 465." Scott. App. ad Thes. " Coray Theophr. 335. Fischer. Præf. ad Anacr. p. v." Schæf. Mss.]

Αἰσχροκερδέω, ήσω, Turpiter lucror, Turpe lucrum mihi quæro. [J. Poll. 3, 113.]

Αἰσχρολόγος, ὁ, ἡ, Turpia loquens, Turpiloquus, Obscœnus, Qui obscœno et prætextato sermone utitur. Bud.

Αἰσχρολογία, ἡ, Turpiloquium, vel Turpiloquentia, ad verbum, Sermo turpis et obscœnus, vel Sermonis aut Verborum obscœnitas. [" Ad Diod. S. 1, 334." Schæf. Mss. Glossæ: Αἰσχρολογία· Turpiloquium. " Aristot. Eth. Nicom. 4, 8. Plut. de Lib. Educ. p. 9. Xenopho de Lac. Rep. 5, 6." Scott. App. ad Thes.]

Αἰσχρολογέω, ήσω, Turpia loquor s. Obscœna. [" Diod. S. 200 (=1, 334.) Plato de Rep. 3. p. 395." Scott. App. ad Thes. " Bast. Lettre 58." Schæf. Mss.]

[* " Αἰσχρολοιχὸς, (ὁ, ἡ,) Schleusner. Cur. Nov. in Phot. c. 177." Schæf. Mss.]

[* Αἰσχρόμητις, ὁ, ἡ, Turpia consilia cupiens, Ad fœda consilia descendens. Æsch. Agam. 215. Βροτοὺς θρασύνει γὰρ αἰσχρόμητις Τάλαινα παρακοπὰ * Πρωτοπήμων. Vide notata ad Αἰολόμητις.]

[* Αἰσχρομυθέω, Turpia loquor. Hippocr. 326, 37. 329, 31.]

[* " Αἰσχροπαθὴς, (έος, ὁ, ἡ,) Acta Traj. 1, 220." Schæf. Mss.]

Αἰσχροποιὸς, ὁ, ἡ, (Schol.) ap. Aristoph. (Pl. 314.) Fellator, Qui ore morigeratur in fœdo ministerio, inquit Bud. [" Brunck. Aristoph. 1, 225." Schæf. Mss. Eur. Med. 1346. Glossæ: Αἰσχροποιός· Turpifactor, Turpator, Obscœnus.] ET Αἰσχροποιεῖν dicitur qui tale ministerium exercet, ap. Athen. 8. [Gl. Αἰσχροποιέω· Turpifacio. Hippocr. 1, 1.] ET Αἰσχροποιΐα, (ἡ,) hoc ipsum ministerium, Obscœnitas oris. [Schol. Aristoph. Nub. 295.]

[* Αἰσχροπραγέω, Turpia ago, i. q. αἰσχροποιέω.]

[* Αἰσχροπραγία, ἡ, Turpis actio.]

[* Αἰσχροπραγμοσύνη, (ἡ,) Turpes mores, Phot. (Bibl.) 32." Wakef. Mss.]

[* " Αἰσχροπρεπὴς, (ὁ, ἡ,) Suid. 1, 346." Schæf. Mss. " Schol. Eur. Hipp. 74. Matth." Dindorf. Mss.]

[* Αἰσχροπρόσωπος, ὁ, ἡ, Fœdus ore, vultu, facie. Bourd. Schol. Aristoph. Thesm. 175. " Suid. 3, 604." Wakef. Mss.]

Αἰσχρορρήμων, (ονος, ὁ, ἡ,) αἰσχρολόγος. ET Αἰσχρορρημοσύνη i. q. αἰσχρολογία, J. Poll. [2, 129. 8, 80. Demosth. 1489. " T. H. ad Plutum p. 405." Schæf. Mss. ET * " Αἰσχρορρημονέω, (i. q. αἰσχρολογέω,) Stob. 291. Euseb. P. E. 163." Wakef. Mss.]

Αἰσχρουργὸς, ὁ, (ἡ,) i. q. αἰσχροποιός. ET αἰσχρουργία ap. Aristoph. et Lucian., i. q. αἰσχροποιΐα. ET verbum αἰσχρουργεῖν pro αἰσχροποιεῖν, unde et αἰσχρουργέομαι, pass. et in particip. τὰ αἰσχρουργούμενα, Quæ ita obscœne fiunt, vel Obscœne facta, ap. Laert.

Αἰσχρουργία, (ἡ,) ap. Xenoph. generaliter pro Quovis turpi facto, in Laced. Politia, Ἥκιστα δὲ αἰσχρουργίαν καὶ αἰσχρολογίαν ἐγγίγνεσθαι. Sunt vero et qui in hoc Luciani loco e Pseudologista, Ἀλλ' ἥ τε ἀκολασία γυμνοτέρα, καὶ ἡ αἰσχρουργία σοὶ ἐκεῖ ἐπιμανεστέρα, exp. αἰσχρουργία, Facinoris turpitudo. Sed viderint.

[" Αἰσχρουργὸς, Dorv. ad Char. 300. Αἰσχρουργέω, Masturbo, Sext. Emp. p. 178. (' Clem. Alex. 296.' Wakef. Mss. Αἰσχρουργία, Valck. Callim. 289." Schæf. Mss.]

[* " Πάναισχρος, (ὁ, ἡ, Turpissimus,) Cyrill. c. Jul. 188. Καίτοι πῶς οὐ πάναισχρον ἂν εἴη καὶ ἀρρωστημάτων τάχα που τὸ λοῖσθον ἐν κακοῖς, τὸ ἀδίκων ἡττᾶσθαι κερδῶν ;) Dio Chrys. 1, 584." Wakef. Mss.]

[* " Παναίσχρως, (Turpissime.) Tzetz. Chil. 6, 45." Boissonad. Mss.]

[* " Παναισχρομορφία, (ἡ,) Tzetz. Chil. 3, 27." Boissonad. Mss. Sed locum frustra quæsivimus.]

" Ὑπέραισχρος, (ὁ, ἡ,) Supramodum turpis, s. Fœ- " dus ap. Xenoph." [" Xenopho C. P. 68. Plut. 2, " 632." Wakef. Mss.]

[* Ὑπαίσχρος, ὁ, ἡ. Glossæ: Ὑπαίσχρον· Subturpe.]

ΑΙΣΧΥΝΗ, ἡ, Verecundia, vel potius Pudor. Nam proprie αἰσχύνη in malam partem sumitur, cum videlicet ob turpia erubescimus, et ut ait Aristoxenus, αἰσχύνη est ἐπὶ τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς, Ob ea, quæ turpia existimantur. Unde et philosophi αἰσχύνην definiunt, ut docet Gell. 9, 6. φόβον δικαίου ψόγου, Metum justæ reprehensionis. Confunditur tamen interdum hæc differentia, et αἰσχύνη interdum est αἰδὼς, Verecundia, s. Honestus pudor, ut ap. Soph. Ajac. (1068.) Δέος γὰρ ᾧ πάρεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ. Sic et ap. Isocr. quippe qui inter virtutes juvenum enumeret, cum dicit, Ἡγοῦ μάλιστα σαυτῷ πρέπειν κόσμον, αἰσχύνην, δικαιοσύνην, σωφροσύνην. Sic ap. Plut. quoque, Πῶς ἄν τις Διακρ. αἰσχύνη et αἰσχύνεσθαι capitur.

Αἰσχύνη, Dedecus, Probrum, Infamia, Ignominia. Demosth. pro Cor. (254.) Αἰσχύνην συμβᾶσαν τῇ πόλει διὰ τοῦτο τὸ ψήφισμα ἢ χλευασμὸν, ἢ γέλωτα. Idem ibid. dicit, ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖν τὴν πόλιν, Dedecore afficere civitatem, Ignominiam inurere civitati. Quod Plato in Apologia dicit αἰσχύνην τῇ πόλει περιάπτειν. Citatur vero ex Eodem in Epist. 7.

αἰσχύνῃ κακῇ pro Dedecore. || Interdum *αἰσχύνη* Certum quoddam dedecus significat, quo nullum majus esse potest: nimirum Stuprum alicui illatum. Usurpatur autem in plur. num. hac in signif. ab Isocr. Paneg. *Ἔτι δὲ παίδων ὕβρεις, καὶ γυναικῶν αἰσχύνας, καὶ χρημάτων ἁρπαγάς.* Idem in Panathenaico, *Οὐδ' αἰσχύνας γυναικῶν καὶ παίδων, ἀλλ' οὐδὲ πολιτείας μεταβολήν.*

[*Αἰσχύνη,* Demetr. Phal. 114. *Τὸν Αἰσχύνης θρόνον τιμῶντα,* Æsch. Theb. 394. Reisk. Ind. in Demosth. " *Αἰσχύνη, αἰσχύνομαι,* de fortitudine bellica, Coray in Thuc. par Levesque 1, 332. *Αἰσχύνη,* Brunck. Ajac. 1079. ad Heracl. 201. Pudenda, Liebel. Archil. p. 68. Plur., Brunck. Soph. 3, 456. *Αἰσχύνη,* (Nom. propr.) Jacobs. Anth. 7, 393. *Δι' αἰσχύνης λαμβάνειν,* Dionys. H. 2, 1017. *Ἔστι μοι αἰσχύνη* sequ. particip. Nicephor. Call. 2. p. 13. Pudenda, ad Lucian. 1, 415. *Αἰσχύνην φέρει,* Wessel. ad Herod. p. 6, 265. it. Valck. *Δι' αἰσχύνης ἔχειν,* ad Xenoph. Eph. 183. *Αἰσχύνη, αἰσχύνειν ἔχειν, ἐν αἰσχύνῃ,* Valck. Phœn. p. 430. ad Herod. 265. Ammon. 5. Eran. Philo 160." Schæf. Mss. Glossæ: *Αἰσχύνη·* Pudor, Pudentia, Verecundia, Dedecus, Dehonestamentum, Confusio.]

Αἰσχύνω, υνῶ, Pudefacio, Erubescere facio. In qua signif. volunt accipi Confundo ap. Liv., cum dicit, Adeo ut ipsum quoque confunderent dicentem. || Item *αἰσχύνω,* Dehonesto, Fœdo, Deturpo, contrarium *τῷ καλλύνω,* ut *αἶσχος* et *κάλλος* opponuntur. Il. Σ. (24.) *χάριεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον.* || Significat et Infamo, Dedecoro, Dedecore afficio. Il. Ζ. (209.) *Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν.* Od. Θ. (269.) *λέχος ᾔσχυνε καὶ εὐνὴν Ἡφαίστοιο ἄνακτος,* Dedecoravit cubile, Polluit cubile, Contemeravit. || Et ut *αἰσχύνη* Stuprum significat, ita *αἰσχύνειν* interdum Stuprum offero, s. Vitium offero. Lysias, *Ἐάν τις παῖδα αἰσχύνῃ βίᾳ.* Eadem signif. dicitur *καταισχύνειν* ab Eodem, *Τοῖς παρὰ τοὺς νόμους τὰς ἀλλοτρίας καταισχύνουσι γυναῖκας.*

Αἰσχύνομαι, Pudeſio, Pudesco, sed Latinius, Me pudet. Jungitur autem vel cum alio verbo, vel cum nomine, videlicet cum infin. verbi, aut cum participio. Cum infin., Herod. 1. *αἰσχύνομαι ἀπονοστέειν,* Reverti me pudet. Xenopho Κ. Π. 8. *Αὐτὸν δέ με αἰσχυνόμενον περὶ ἐμαυτοῦ λέγειν:* 5. *Αἰσχυνοίμην ἂν εἰπεῖν.* Æschin. c. Ctes. *Αἰσχύνθητε ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν.* Sæpe etiam participio jungitur. Demosth. pro Cor., *Τεθνεώτων δ' οὐκ αἰσχύνει κατηγορῶν.* Xenopho Κ. Π. 3. *αἰσχύνομαι παραινῶν.* Idem, *Αἰσχυνοίμην ἂν τούτοις ἀντιλέγων.* Plato Minoe, *Τί ἂν ἀποκρινάμενοι οὐκ ἂν ᾐσχύνθημεν.* Nonnunquam cum fut. indicativi, aut cum præsenti s. aor. optativi interjecta particula *εἰ.* Æschin., *Ἠισχύνοντο γὰρ, οἶμαι, οἱ δικασταὶ εἰ φανήσεται ὁ αὐτὸς ἀνὴρ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει.* Xenopho, *Αἰσχύνοιτο ἄν, εἰ ὠφελούμενος ὑπὸ σοῦ μὴ ἀντωφελοίη σε.* Isocr. de Pace, *Οὐ μὴν ἀλλ' αἰσχυνθείην ἄν, εἰ φανοίην μᾶλλον φροντίζων κ.τ.λ.* Demosth. in Epitaph., *Αἰσχυνοίμην ἄν, εἴ τι τούτων φανείην παραλιπών.*

Cum nominibus item jungitur, aut dativi casus videlicet aut accusativi. Dativi, ut ap. Xenoph. Κ. Π. 5., *αἰσχύνομαι τῇ αἰτίᾳ.* Idem, *τοῖς πεπραγμένοις αἰσχυνόμενοι.* Aristoph. Nub. (992.) *αἰσχύνομαι τοῖς αἰσχροῖς·* || Interdum cum nomine aut articulo relativo dativi casus, interjecta præpos. *ἐπὶ* vel *ἐν,* aut, siquis ita malit dicere, cum præposs. *ἐπὶ* vel *ἐν,* dativum habentibus, ut *αἰσχύνομαι ἐπὶ τῇ ἀρχῇ.* Æschin. c. Ctes. *Οὐκ ἐπὶ ταῖς ἐμαυτοῦ διατριβαῖς αἰσχύνομαι.* Isocr. ad Phil., *Ἠισχύνοντο μὲν ἐφ' οἷς ἐθρασύναντο.* Æschin. c. Ctes. *Αἰσχύνεται ἐφ' οἷς ἡμάρτηκε,* Illum pudet eorum, quæ peccavit, vel, Eum suorum peccatorum pudet, vel, Suorum peccatorum pudore movetur. Cum *ἐν* autem ap. Thuc. 2. *Ἐν τοῖς ἔργοις αἰσχυνόμενοι.* Sic ap. Paul. ad Phil. 1. *Ὅτι ἐν οὐδενὶ αἰσχυνθήσομαι.* || Cum accus. item frequenter construitur. Od. Φ. (323.) *Ἀλλ' αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν, ἠδὲ γυναικῶν.* Aristoph. Pl. (774.) *Αἰσχύνομαι δὲ τὰς ἐμαυτοῦ ξυμφοράς.* Greg., *τὴν μετάθεσιν αἰσχυνόμενος,* Quem pudebat immutatum videri. Plut. *Πῶς ἄν τις ὑπ.,* *Τοὺς ἐχθροὺς αἰσχύνεσθαι μᾶλλον ἢ τοὺς φίλους ἐφ' οἷς ἐξαμαρτάνομεν.* Sæpe tamen *αἰσχύνομαι* cum accus. Revereri significat, ut in proxime sequentibus dicetur.

Αἰσχύνομαι pro *αἰδοῦμαι,* Revereor. Chrysost., *αἰσχυνόμενοι τὸν θεὸν,* Reverentes deum. Xenopho Κ. Π. 1., *αἰσχυνόμενος τὸν πατέρα.* Isocr. ad Dem., *Τοὺς γονεῖς τίμα, τοὺς δὲ φίλους αἰσχύνου,* Amicos reverere, et in eorum conspectu erubesce indecore agere. Idem ad Euthynoum, *Καὶ τούτοις ἐγκαλοῦσιν οὓς ἂν μήτ' αἰσχύνωνται, μήτε δεδίασιν.* Plut. quoque in Præc. Connub. *αἰσχύνεσθαι* et *αἰδημόνως ἔχειν* pro eodem usurpat, cum duobus in locis Platonis præceptum refert, oportere senes *αἰσχύνεσθαι τοὺς νέους.* Bud. quoque in Comm. hæc scribit, Thuc. 3. in prima concione, *αἰσχύνεσθαι* pro *αἰδεῖσθαι* dixit, *Αἰσχυνθέντες οὖν τάς τε τῶν Ἑλλήνων εἰς ὑμᾶς ἐλπίδας, καὶ Δία τὸν Ὀλύμπιον,* Verentes igitur et rationem habentes, Honorem hunc habentes Græcis. H. e. Pudeat vos contra Græcorum spem nos missos facere, conceptamque de vobis expectationem destituere. Ac si diceret, Sinite vos exorari. Addit idem Bud. *αἰσχύνεσθαι* etiam cum duobus accusativis construitur pro Verecundari. Demosth. (426.) *Καὶ οὔτε τὸν ἥλιον ᾐσχύνοντο οἱ τοιαῦτα ποιοῦντες, οὔτε τὴν γῆν πατρίδα οὖσαν.* Sic ille. Malim tamen et hic *ᾐσχύνοντο* interpretari Reverebantur quam Verecundabantur. Sed nec satis intelligo quod de duobus accus. dicit.

[" *Αἰσχύνω,* Phrynich. Ecl. 190. Jacobs. Anth. 10, 245. Heyn. Hom. 7, 455. *Αἰσχύνομαι,* Musgr. Ion. 1074. Valck. Diatr. 183. ad Herod. 565. De constr., Zeun. ad Cyrop. 278. Lennep. ad Phalar. 161. Ammon. 5. Toup. Opusc. 2, 234. Eran. Philo 160. Abresch. Lect. Arist. 79. Alciphro 160. Act. med., Kuster. V. M. 12. De constr., Heindorf. ad Apol. S. p. iv.: *ὑπέρ,* Simon. Dial. p. 23." Schæf. Mss. " *Αἰσχύνω,* Stupro, Tryph. 638. Perf. *ᾔσχυγκα,* Cass. Dio 889. *ᾔσχυμμαι,* Clem. Alex." Wakef. Mss. Glossæ:—" *Αἰσχύνω·* Turpo, Fœdo. *Αἰσχύνομαι·* Pudet me, Pudeſio, Verecundor. *Αἰσχυνομένη·* Confusa. *Ἠισχυνόμην·* Confundebar. *Ἠισχύνθη·* Erubuit." Pind. Pyth. 4, 470. *αἰσχύνοι δέ οἱ θαητὸν εἶδος:* 3, 38. *αἰσχύνων ἐπιχώ-Ρια.* Pass., Il. Σ. 180., *νέκυς ᾐσχυμμένος.*]

[* *Αἰσχυνομένως,* Reverenter. Dionys. H. Ant. Rom. 1, 438.]

" *Αἰσχυντέον,* Verecundandum est." [" Xenopho." Wakef. Mss.]

" *Αἰσχυνετάειν,* Hesychio *καταισχύνειν,* Turpi- " tudine afficere, Fœdare."

[* " *Αἰσχύνωμα, τὸ,* Pudendum, Alex. Es. 3, 16." Biel. Thes.]

Αἰσχυντὸς, (ἡ, ὸν,) Pudendus, Cujus nos pudere debet. Citatur e Phocyl. At cum præfixum habet α priv., tunc activam signif. habet. Nam *ἀναίσχυντος* dicitur impudens.

Αἰσχυντία, ἡ, Pudor, Verecundia, aut Verecundatio, ut ostendatur esse verbale nomen, et ab *αἰσχύνη* differre. Habetur autem hæc vox in VV. LL. non addito exemplo. Vide *Ἀναισχυντία.*

Αἰσχυντηλὸς, (ἡ, ὸν,) Verecundus, Pudibundus. Nam Pudibundum pro Verecundo sunt qui Latinum esse dicant. Aristot. (Rhet. 92.) pro eodem ponit *νέους αἰδήμονας* et *αἰσχυντηλοὺς,* eos laudari dicens, sicut et Isocr. *αἰσχύνην* inter juvenum virtutes enumerat. Idem Aristot. 4. Eth. *Πρεσβύτερον δ' οὐδεὶς ἂν ἐπαινέσειεν ὅτι αἰσχυντηλός· ἐπαινοῦμεν δὲ τῶν νέων τοὺς αἰδήμονας.* || *Αἰσχυντηλὸν,* Pudorem movens, s. afferens, vel Pudendum. Aristot. Rhet. 2. *Αἰσχύνονται δ' οὐ μόνον αὐτὰ τὰ ῥηθέντα αἰσχυντηλὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ σημεῖα.* [" Mœris 27. et n. Thom. M. 19. et n." Schæf. Mss. Glossæ: *Αἰσχυντηλός·* Pudibundus.] ET *Αἰσχυντηλία, (ἡ,)* Verecundia, vel potius Habitus quidam animi ad verecundiam propensi. Plut. *περὶ Ἠθικῆς Ἀρετῆς, Ἡ μὲν οὖν δύναμις, ἀρχὴ καὶ ὕλη τοῦ πάθους, οἷον ὀργιλότης, αἰσχυντηλία, θαῤῥαλεότης.* Vide *Ἀναισχυντηλία.* [" Vitium, Plut. Mor. 1, 251." Schæf. Mss.]

[* *Αἰσχυντὴρ, ῆρος, ὁ,* Fœda perpetrans, ut adulter. Æsch. Choëph. 987.]

Αἰσχυντηλῶς, Verecunde, Pudibunde. [Gl. Vere-

cunde. "Ad Thom. M. 19." Schæf. Mss. "Plato 2, 665." Wakef. Mss.]

Αἰσχυντηρὸς, i. q. αἰσχυντηλός. Plato, Αἰσχυντηρότερος μᾶλλον τοῦ δέοντος. Hesych. αἰσχυντηλὸς exp. αἰσχυντερός. Sed mendose legi αἰσχυντερὸς pro αἰσχυντηλὸς, et αἰσχυντηρὸς ac αἰσχυντηλὸς ita dici ut σιωπηρὸς et σιωπηλὸς existimo. Mirum est vero, si αἰσχυντηρὸς dicatur lingua communi; at αἰσχυντηλὸς Attica, annotavit enim quidam Αἰσχυντηρῶς κοινῶς· αἰσχυντηλῶς Ἀττικῶς, cum Plato dixerit αἰσχυντηρότερος potius quam αἰσχυντηλότερος. [Sic σιγηρὸς, σιγηλὸς, et ap. Plat. Gorg. 42. * Κεφαλαργία, κεφαλαλγία. "Mœris 27. et n. Thom. M. 19. et n. Heyn. Hom. 4, 462." Schæf. Mss. Glossæ: Αἰσχυντηρός· Pudens, Pudicus, Verecundus.]

Ἀναίσχυντος, ὁ, ἡ, Impudens, Inverecundus. Demosth. Epitaph., Οὐδένα οὔτ' ἀναίσχυντον, οὔτε τολμηρὸν οὕτως εἶναι. [In Reiskii Ind. non legitur.] Apud Aristoph. Nub. (909.) Καταπύγων εἶ κἀναίσχυντος. || Dicitur ἀναίσχυντος non solum persona, sed et res, ut ap. Thuc. Καὶ πολλοὶ ἐς ἀναισχύντους θήκας ἐτράποντο σπάνει τῶν ἐπιτηδείων, ubi ἀναισχύντους Enarrator exp. ἀλλοτρίας, ξένας. Ego Pudendas interpretandum puto, ut ap. Ovid., Amor pudendus, ἔρως ἀναίσχυντος, et Lucra pudenda, κέρδη ἀναίσχυντα. Sic Facta pudenda, πράξεις ἀναίσχυντοι. [Aristoph. Ran. 465. Thesm. 531. Acharn. 490. "Valck. Callim. 240. ad Lucian. 2, 340." Schæf. Mss. Gl. Ἀναίσχυντος· Impudens, Impudicus.]

[* "Ἀναισχυντογράφος, (ὁ,) Lasciviæ scriptor. Polyb. (12, 13.) 3, 43. (T. 3. p. 406.) Suid. v. Βοτρυοσταγῆ." Wakef. Mss.]

[* Ὑπεραναίσχυντος, ὁ, ἡ, Impudentissimus. Demosth. 1071.]

Ἀναισχύντως, adv. Impudenter, Inverecunde. Plato Apol. Ὁρᾶτε δὴ καὶ αὐτοὶ ὅτι οἱ κατήγοροι τἆλλα πάντα οὕτως ἀναισχύντως κατηγοροῦντες, τοῦτό γε οὐχ οἷοί τε ἐγένοντο ἀπαναισχυντῆσαι.

Ἀναισχυντία, ἡ, Impudentia, Inverecundia. Cicero Impudentiam interpretatur, cum hæc e Plat. Apol. verba, Οὔτε ἀνοίας οὐδὲν ἐλλείπει, οὔτε ἀναισχυντίας, ita vertit, Multa facere cum temeritate atque impudentia. In VV. LL. habetur etiam simplex Αἰσχυντία, cujus tamen exemplum nullum afferunt, nec me legere memini. [Ἀναισχυντία, Aristoph. Thesm. 702. Demosth. 364. 777. Lex. Xenoph. Clem. Alex. 58.]

¶ Ἀναισχυντέω, Impudenter loquor, vel ago, Impudentia utor, Impudenter dico aut facio, ut, Λόγῳ δ' ἂν ἀναισχυντῶσιν, οὐ καλῶς ποιήσουσι. Sunt qui vertant Impudens sum. Ego malim Impudentia utor, aut potius Impudenter me gero, quam tamen interpretationem ap. neminem reperio. Apud Demosth. et Athen. inquit Bud. accipi pro Impudenter et improbe ago. Cum præpositionibus πρὸς et περὶ jungitur, ut ἀναισχυντῶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, Impudentia utor erga veritatem, vel, Impudenter me gero erga veritatem, i. e. Impudenter oppugno veritatem, vel Impudenter veritati resisto. Apud Isocr. autem, ἀναισχυντῶ περὶ τούτου, Impudens sum de hac re, sed Latinius, Hujus rei me non pudet. ["Aristot. Ἠναισχύνθην, Symm. Ps. ii. 1." Wakef. Mss. "Phrynich. 22. Thom. M. 82. ad Mœrin. 65. Brunck. ad Æsch. Pers. 94. Toup. Emend. 4, 455." Schæf. Mss. Athen. 216. Aristoph. Lys. 460. Thesm. 788.]

[* Ἀναισχύντημα, τὸ, Facinus impudens. Hyperides ap. J. Poll. 6, 180. Schol. Aristoph. Th. 709.]

Ἀπαναισχυντέω, Impudenter me gero, Impudentia utor. Plato Apol. in loco, quem modo citavi in Ἀναισχύντως. In VV. LL. falso exp. etiam Verecunde facio. In iisdem ex Hierem. 3. Ἀπηναισχύντησας πρὸς πάντας, pro Desiisti erubescere ap. omnes. Ετ Ἀπαναισχύνομαι in iisdem e Chrys. pro Impudenter attento. [Glossæ:—Ἀπαναιχυντέω· Depudo. Ἀπηναισχύντησεν· Depuduit. * Ἀπαισχύντησεν· Depuduit. "Thom. M. 82. ad p. 84. Bergler. ad Alciphr. 137. Phrynich. 22." Schæf. Mss. "Ἀπαναισχύνομαι, Plato 364. Ἀπαναισχυντέω, Heliod. Æth. Porphyr. 98. Cass. Dio 438. Synes. 37. Arrian. Ep. 302. Plato." Wakef. Mss.]

Ἀναισχυντηλία, ἡ, i. q. ἀναισχυντία, ut in VV. LL. annotatur; at ego dixerim ἀναισχυντηλίαν sic ab ἀναισχυντία differre, ut αἰσχυντηλία differt ab αἰσχυντία vel potius αἰσχύνη. Nam αἰσχυντία nondum ap. ullum scriptorem reperi. Secundum autem hanc differentiam quam dico, erit ἀναισχυντηλία, Habitus quidam impudentiæ, Impudentia quædam velut a natura insita, non Impudentia duntaxat circa hanc aut illam rem. [V. ἀναισχυντηλία a Schneider. Lex. non agnoscitur.]

[* Ἀνταισχύνομαι, Vicissim pudore afficior, Achill. Tat. 467.]

[* "Ἀπαισχύνομαι, (Pudorem exuo.) Heindorf. ad Plat. Gorg. 163. ad Herod. 730." Schæf. Mss. Scott. App. ad Thes. affert ex Herod. 9, 84.],

"Διαισχύνομαι, exp. Vereor, Erubesco, ut αἰσχύνομαι." ["Pererubesco, Lucian. (857=7, 321=3, 88.)" Wakef. Mss.]

Ἐπαισχύνομαι, Erubesco, Verecundor, Me pudet. Vel, Valde erubesco. Ἐπαισχύνομαι τῷ ὀνόματι ex Herod. (9, 85.) citatur pro Pudore afficior nominis causa. Ego ita reddere malim, Pudet me nominis, vel, Nomen mihi est pudori, vel, Nomen mihi pudorem affert. Jungitur etiam accusativo, cujus constructionis exempla sunt in N. T. ut ap. Marc. 8. Ὃς γὰρ ἂν ἐπαισχυνθῇ με, et paulo post, Καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτόν. Sic Paul. ad Rom. Οὐκ ἐπαισχύνομαί τὸ Εὐαγγέλιον. Jungitur præterea participio, et interdum infinitivo. Cum participio, ut ap. Soph. Οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων. Cum infin., ut ἐπαισχύνομαι καλεῖν. ["Ad Herod. 730. ad Diod. S. 1, 93." Schæf. Mss.]

Ἀνεπαίσχυντος, ὁ, ἡ, Inverecundus, Impudens, Basil. Epist. pro ἀναίσχυντος. Ετ Ἀνεπαισχύντως, Inverecunde, Impudenter. Naz. pro ἀναισχύντως.

Καταισχύνω, Pudefacio, Dedecoro, Probro afficio, Fœdo. Demosth. pro Cor. Οὐ κατῄσχυνας μὰ Δί' οὐδὲν τῶν προϋπηργμένων τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ. Herodian. 5. Κλέος προγονικὸν προλαμβάνοντα τρόπου φαυλότητι καταισχῦναι, Politiano interpr., Fœdis moribus contaminare. Καταισχύνασα παρθενίαν ap. Plut. Numa, Quæ virginitatem polluit, vel contaminavit. A Bud. exp. Notam et infamiam inuro, in hoc Antiph. loco, Μηδὲ καταισχύνειν τὴν πατρίδα πρὸς ἅπαντας. || Καταισχύνω, Vitium vel Stuprum offero. Lysias, Ἢ τοῖς παρὰ τοὺς νόμους τὰς ἀλλοτρίας καταισχύνουσι γυναῖκας. Vide et alia exempla ap. Bud. Comm. 679.

Καταισχύνομαι, Pudefio, Dedecoror, Probro afficior, etc. passiva signif. || Interdum vero deponentis significationem habet eandem, quam αἰσχύνομαι et ἐπαισχύνομαι, pro Erubesco, Me pudet. Jungiturque interdum accusativo, ut ap. Isocr., Καταισχυνθέντες γὰρ οἱ Πελοποννήσιοι τὴν ἀρετὴν τῶν ἡμετέρων, Cum eos virtutis nostrorum puduisset.

[Καταισχύνω, Ind. in Demosth. "Wakef. Phil. 1382. Brunck. Electr. 609." Schæf. Mss. Soph. Œd. T. 1424. Clem. Alex. 58.]

[* Καταισχυντὴρ, ῆρος, s. * Καταισχυντὴς, οῦ, ὁ, Qui dedecore afficit. Æsch. Agam. 1333. Ἦ καὶ βίον τείνοντες ὧδ' ὑπείξομεν Δόμων καταισχυντῆρσι τοῖσδ' ἡγουμένοις;]

[* "Καταίσχυντος, (ὁ, ἡ,) Heyn. Hom. 8, 643." Schæf. Mss.]

[* "Ἀκαταίσχυντος, (ὁ, ἡ,) Qui nunquam pudore afficitur. Ἐλπὶς ἀκαταίσχυντος, Chrys. Hom. 54. T. 5. p. 368." Seager. Mss. "Philo Carpas. in Cant. Cantic. 90." Boissonad. Mss.]

[* "Καταισχυμμὸς, (ὁ, Opprobrium.) Clem. Alex. 587. (Ἆρ' οὐκ ἐμφανῶς κἀκεῖνα ἐπιφέρει ὁ Ἀπόστολος, δεικνὺς τὸν καταισχυμμὸν τῆς πίστεως παρὰ τοῖς πολλοῖς;) 601. (Διά τε τὸν καταισχυμμὸν τοῦ πειράσαντος καὶ ἀποτυχόντος.)" Wakef. Mss.]

[* "Προσκαταισχύνω, Insuper dedecoro. Chrys. in 2 Ep. ad Cor. Serm. 27. T. 3. p. 692." Seager. Mss. "Plut. 4, 332." Wakef. Mss.]

[* Συναισχύνω, Una, vel Simul fœdo, inficio. Max. Tyr. 217. Ὥσπερ γὰρ τῷ μαρίλης ἐμπεπλησμένῳ τὸν συμπλακέντα ἀνάγκη καὶ αὐτὸν συναισχῦναι τὰ

σῶμα, οὕτω καὶ ὅστις ἀδίκῳ ἀνδρὶ συμπλέκεσθαι καὶ συγκυλινδεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀνάγκη τοῦτον συναπολαύειν τοῦ κακοῦ, καὶ *συναναπίμπλασθαι τῆς μαρίλης.]

"Ὑπεραισχύνομαι, Supramodum verecundor," [Admodum me pudet. Æschin. in Timarch. 57.]

[* Ὑπαισχύνομαι, Suppudet, i. e. Aliqua e parte pudet me. "Heind. ad Plat. Apol. p. v." Schæf. Mss.]

ΑΙΤΕΩ, τῶ, ήσω, ηκα, Peto, Postulo, Posco. Cum accusativo rei, ut Xenopho Hell. 1. Πρὶν αἰτῆσαι χρήματα, λαβών. Itidem cum accusativo personæ, Xenopho K. Π. 4. Σοὶ, ὅτι ἐμὲ ᾔτησας, ἢ σὺ ἐμοὶ, ὅτι λαμβάνεις, sed fere conjuncto cum accusativo rei, ut idem Xen. K. Π. 8. Ἐμὲ πολλοὶ μὲν οἰκέται σῖτον αἰτοῦσι, πολλοὶ δὲ πιεῖν. Æschin. in Ctes. Μέλλετε δ' αἰτεῖν τοὺς θεοὺς τἀγαθά. Aristoph. Pl. Ἔπειτ' ἴσως ᾔτησεν ἄν σ' ὑποδήματα. Sic Posco ap. Latinos utrumque accus. habet aliquando. ‖ Interdum αἰτεῖν accus. rei habet cum præpositione παρὰ genitivo juncta, eodem modo quo Latini dicunt, Peto hoc abs te. Plut. Themistocle, Αἰτεῖν παρ' Ἱέρωνος τὴν θυγατέρα εἰς γάμον, Petere ab Hierone filiam in matrimonium. ‖ Sæpe etiam cum infin., ut αἰτοῦσι πιεῖν in loco Xenoph. modo prolato, Petunt bibere, Petunt potum. Il. Z. (176.) ᾔτεε σῆμα ἰδέσθαι, Petebat videre. Dicunt etiam αἰτῶ λαβεῖν, q. d. Peto accipere, in quo loquendi genere videtur supervacaneus esse infin. λαβεῖν. Isocr. Areopag. Οὔτ' ἔχομεν, οὔτε λαβεῖν αἰτοῦμεν. Aristoph. Pl. (240.) Αἰτῶν λαβεῖν τι μικρὸν ἀργυρίδιον.

Αἰτεῖν δίκας, ut Lat. Pœnas poscere, vel reposcere: sic ap. Plat. Pol. 1. αἰτῶ δίκας τῆς ἁρπαγῆς. Et cum duplici accus., ut αἰτῶ σε δίκας τοῦ φόνου, Pœnas cædis te posco, Pœnas a te reposco.

Τὸ ἐν ἀρχῇ, vel τὸ ἐξ ἀρχῆς αἰτεῖν s. αἰτεῖσθαι, vide in Ἀρχή.

Vult autem Etym. Αἰτῶ, a τῶ significante ζητῶ, Quæro, derivatum esse, præfixo α epitatico, cum pleonasmo τοῦ ι. At Eust. tradit αἴτης esse itidem ex α epitatico et τῶ, sed significante λαμβάνω. Utut sit, vel αἴτην ab αἰτῶ, vel contra αἰτῶ ab αἴτης deducamus necesse est.

Αἰτέομαι pass. voce nonnunquam activam signif. habet, atque idem valet quod αἰτῶ, eandem etiam constructionem servans. Aristoph. Nub. Ἐμοῦ μέτριά τε καὶ δίκαι' αἰτουμένου, Me æqua postulante. Apoll. R. (2, 951.) Ἡ δέ ἑ παρθενίην ᾐτήσατο. Item αἰτοῦμαι παρά τινος, ut et αἰτῶ. Xenopho K. Π. 1. αἰτεῖσθαι τἀγαθὰ παρὰ τῶν θεῶν. Æschines autem dixit, ut paulo ante annotatum est, αἰτεῖν τοὺς θεοὺς τἀγαθά. Et cum infin., sicut et αἰτῶ. Xenopho K. Π. 5. Ἵνα σε τούτων τινὰ αἰτήσωμαι παῖδά μοι γενέσθαι. Nam quidam perperam citant hunc locum, tanquam ubi αἰτοῦμαι duos habeat accusativos. ‖ Interdum αἰτοῦμαι est τὸ κιχρῶμαι, Utendum peto, cujus exemplum ap. Suid. Volunt autem quidam esse hanc differentiam inter αἰτεῖν et αἰτεῖσθαι, quod αἰτεῖν simpliciter sit Petere; at αἰτεῖσθαι, Utendum petere, Commodato petere. Sed quis non e modo citatis exemplis perspicit hanc differentiam confundi?

Αἰτοῦμαι, in passiva signif., præsertim in participiis αἰτούμενος et αἰτηθεὶς, ut, Αἰτουμένην τὴν πυγὴν ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μανίαν, ap. Athen. 13. Sic αἰτηθεὶς, ap. Thuc. 2. Αἴσχιον ἦν αἰτηθέντα μὴ δοῦναι ἢ αἰτήσαντα μὴ τυχεῖν, Turpius erat eum qui poscebatur non dare, quam eum qui poscebat non impetrare. Plut. Themistocle, Αἰτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεμιστοκλέους ἵππον. Item Αἰτούμενος δίκας, Qui pœnas poscitur, A quo reposcuntur pœnæ. Alii exp., In jus vocatus. Sed malim, Qui pœnas reposcitur coram judice, ut ap. judicem.

["Αἰτέω, Heyn. ad Apollod. 560. Jacobs. Exerc. 2. p. 113. Porson. l. l. ad Λαγχάνω. Toup. Opusc. 1, 532. Emend. 2, 327. Wakef. S. C. 2. p. 9. Fischer. Ind. Palæph. Thom. M. 20. et n. Eurip. Hec. 390. ad Charit. 413. Markl. Iph. p. 138. Jacobs. Anth. 7, 21. 279. 9, 277. 11, 299. Αἰτοῦμαι, Lennep. ad Phalar. p. 12. Phrynich. Ecl. 179. Cum infin., ad Diod. S. 1, 428.: αἰτῶ λαβεῖν, HSt. Annott. in Soph. p. 15. Cum fut., Argum. Eurip. Phœn. p. 158. Matth. De re venerea, Jacobs. Anth. 8, 221. 9, 349. Heindorf. ad Phædr. 220. Act. med., Villoison. ad Longum 214. Schneider. ad Anab. p. 6. Αἰτῶν et αὐτῶν conf., ad Diod. S. 2, 463. (cf. 464. l. 6.) Fut., HSt. Annott. in Soph. 15. De constr., Gronov. ad Arrian. p. 3. Apud Herod. αἰτέει aliquoties mutandum in αἴτεε, Koen. ad Greg. 190. Αἰτέω, de discrim. act. et med. Ammon. 5. Valck. Anim. 12. Eran. Philo 159. ad Herod. 741. Αἰτεῖσθαι an Deprecari significet? Valck. Phœn. p. 342. Soph. Ajac. 836. Αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν, al. λαβεῖν, ad q. l. Valck. Phœn. p. 444.: 'Frequentius post verba petendi sic πλεονάζει τὸ λαβεῖν, nonnunquam tamen πορεῖν, τυχεῖν, et λαχεῖν similiter adhibentur.'" Schæf. Mss. Glossæ:—"Αἰτέω· Peto, Posco, Postulo. Αἴτησον· Expete. Αἰτοῦμαι· Peto, Postulo. Αἰτεῖται· Poscit. Ἤτησας· Petisti. Ἤτησεν· Petivit." "Ὑδρίαν χαλκῆν ἀποφέροντα, ἀλλοτρίαν, ᾐτημένην, πολλοῦ ἀξίαν, Demosth. 300. Ed. Hervag. Bas. 8. Quam utendam rogaram." Seager. Mss.]

"Αἴτημι pro αἰτέω, ap. Pind. (Fr. inc. 58, 5.) legi-" tur, teste Eust. Sic φίλημι pro φιλέω. Sed Æolica " hæc esse volunt nonnulli."

"Αἰτιοῦμαι, i. q. αἰτοῦμαι, Peto, Obsecro, Ob-" testor. Item, Postulor ut debitum solvam. Pro-" prie est Commodato petere; αἰτεῖν vero simplici-" ter Petere. Ita VV. LL. sed nescio qua auctori-" tate nitentia."

Αἴτημα, τὸ, Petitio, Postulatio, Postulatum, αἴτησις. ‖ Bud. in Annot. in Pandectas, Quæ positiones notæ sunt, quæque simulac a præceptore ponuntur, admittuntur ab auditore, ὑποθέσεις vocantur; quæ vero non usqueadeo notæ sunt, sed argumento quodam astruuntur antequam fidem faciant, et tamen citra demonstrationem sumuntur a præceptore, αἰτήματα dicuntur, Petitiones vel Postulata. ["Plut. de Lib. Educ. p. 4." Scott. App. ad Thes. "Valck. Phœn. p. 23. a. ad Phalar. 288. Heyn. Hom. 6, 636. Heindorf. ad Theæt. 339." Schæf. Mss. Τὰ τοῦ σώματος αἰτήματα, Epist. Socr. 14. "Dionys. H. 6. p. 395." Boissonad. Mss.]

[* "Αἰτηματώδης, (ὁ, ἡ,) Incertus. Αἰτηματῶδες, Quod pro veritate indubitata sumi non potest, sed de quo adversarius ut concedat, rogandus est, Plut. Mor. s. 694. (Q. S. 6, 8, 4.) Wytt." Seager. Mss.]

Αἴτησις, ἡ, i. q. αἴτημα. Isocr. Archid. Ὡς οὐ δικαίαν ποιουμένοις τὴν αἴτησιν, ad verbum, Ut non justam facientibus petitionem, i. e. Non justa petentibus. ["Abresch. Lect. Arist. 90." Schæf. Mss. Glossæ: Αἴτησις· Petitorium, Petitio, Postulatio.]

[* Αἰτησίκριτον, Plausibile. Editum est αἰτησεκριτον sine accentu. Vide nott.]

[* Αἰτήσιμος, ὁ, ἡ, Postulatitius, Gl.]

[* Αἰτητέος, Rogandus. Max. Tyr. Clem. Alex.]

Αἰτητὴς, οῦ, ὁ, Petitor, Postulator. Quidam historicus ap. Suid., Οὐκ αἰτηταὶ τῆς εἰρήνης μᾶλλον ἢ δόται ὄντες, Non magis petitores pacis, quam datores. [Glossæ: Αἰτητής· Petitor.]

Αἰτητὸς, (ἡ, ὸν,) Petendus, Qui peti debet, vel potest. Barbare, Petibilis. Αἰτητὸς ἀρχὴ in VV. LL. exp. Petitum imperium. Hesych. ait αἰτητὰ esse τὰ κατ' ἔρανον διδόμενα. [ET *Θεαίτητος, ὁ, ἡ, A Deo expetitus s. exoratus. Joseph. A. J. 307=220. "Theod. 1, 233." Wakef. Mss.]

Αἰτήσιος, ap. Suid., ὁ αἰτῶν, Petitor, Qui petit. Si modo ita scripsit Suid.

Αἰτητικὸς, (ἡ, ὸν,) Petax, accipiendo Petacem pro Homine propenso ad petendum, et propemodum assidue petente. A Bud. exp. Flagitator et procax, in hoc Aristot. loco Ethic. 4. Οὐκ ἂν εἴη δὲ αἰτητικὸς ὁ ἐλευθέριος. Et αἰτητικὸς στίχος, Versus petitorius, Versus petitionem continens, Versus quo quid petitur. ["Artemid. 13." Wakef. Mss.]

[* "Αἰτητικῶς. Diog. L. 210. HSt. (=330.) Οἱ δὲ καὶ αὐτοῦ Διογένους ἐπιμέλειαν ἐποιοῦντο, καὶ πρὸς τοὺς γονέας αἰτητικῶς εἶχον, ubi lego, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ, Illi vero (pueri sc. quos Diogenes instituebat,) et ipsi, (Diogeni,) consulebant, et ad parentes pro eo beneficia rogandos promti erant." Seager. Mss.]

Αἴτης, ου, ὁ, Mendicus. Qui frequentius ἐπαίτης

dicitur. Quanquam Eust. vult factum esse e *τῶ*, quod est Accipio, præfixo *α* epitatico. Intelligendum autem, inserto etiam *ι*. Vide *Αἰτέω*.

" *Αἰτίζω*, i. q. *αἰτέω*, ut *αἰνίζομαι* i. q. *αἰνέω*, sed " ap. poëtas duntaxat, i. e. Peto, vel etiam Men- " dico. Hom. enim aliquando absolute usurpat " et neutraliter, aliquando accus. ei jungit veluti " activo. Priore modo, Od. P. (227.) *ἀλλὰ πτώσσων* " *κατὰ δῆμον Βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ'* " *ἄναλτον*: T. (273.) *ἄγει κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ* " *Αἰτίζων ἀνὰ δῆμον*. Posteriore modo, Od. P. (558.) " *σῖτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον Γαστέρα βοσκήσεις*. " Et aliquanto ante (221.) *Ὃς πολλῇσι φλιῇσι παρα-* " *στὰς θλίψεται ὤμους, Αἰτίζων ἀκόλους*. Verum et " cum accus. personæ junxit, eod. lib. (501.) dicens, " *Ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα Ἀνέρας αἰτί-* " *ζων· ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνώγει*." [" Valck. Adoniaz. p. 292. Toup. Opusc. 1, 532. Valck. Hippol. p. 192.: Callim. 295. Cattier. 18. Jacobs. Anth. 11, 94." Schæf. Mss.]

[* *Ἀνταιτέω*, Peto pro aliquo, Suffragor petenti honores, Pro aliquo ambio. Thuc. 4, 19. Appian. Civ. 3. p. 891. Vicissim aliquid ab eo peto, cui aliquid dederam, Plut. 7, 511.]

Ἀπαιτέω, Reposco, Repeto, Exigo, cum duobus accusativis, ut *ἀπαιτῶ σε τὸ χρέος*. Aristoph. Nub. *ἀπαιτῶν με τἀργύριον*. Lucian., *Ἀπαιτῶ τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ*. Respondet autem *ἀποδιδόναι*, Reddere, verbo *ἀπαιτεῖν*, ut ap. Plat. Pol. 1. *Εἰ μανεὶς ἀπαιτοῖ, ὅτι οὐ χρὴ τὰ τοιαῦτα ἀποδιδόναι*. Et *ἀπαιτεῖν δίκας*, Latine Pœnas expetere. Pausan., *Οἱ Ἠλεῖοι δίκας τοῦ φόνου παρ' Ἀργείων ἀπῄτουν*. Dicitur et de aliis rebus, ut Lucian. Nigrino, *Λόγον ἀπῄτουν τῆς δεῦρο ἀφίξεως*, Rationem exigebam, Volebam mihi rationem reddi.

Ἀπαιτοῦμαι, Reposcor, Exigor, cum duobus itidem accusativis, ut enim dicitur *ἀπαιτῶ σε τὸ χρέος*, sic etiam *ἀπαιτοῦμαι τὸ χρέος*. Naz. *Πόσον μὲν ἀπαιτούμεθα*, Quantum exigitur a nobis?

Ἀπαιτοῦμαι signif. etiam activa, pro Reposco, in VV. LL. annotatur.

[" *Ἀπαιτέω*, Clem. Alex. 881." Wakef. Mss. " Valck. Adoniaz. p. 285. Casaub. ad Athen. 136. Fischer. Ind. Palæph. Hemsterh. in Raphelii Annott. 79. ad Lucian. 1, 254. 2, 181. Diod. S. 1, 314. 2, 490. ad Herod. 620. Markl. Suppl. 456. ad Charit. 515. Bentl. ad Callim. p. 325." Schæf. Mss. Glossæ:—" *Ἀπαιτέω*· Apposco, Reposco, Postulo, Exigo, Repeto, Emendico. *Ἀπαιτήσωσιν*· Profligent. *Ἀπαιτέω βιαίως*· Flagito, Efflagito, Profligo."]

" *Ἀπαιτητέον*, Repetendum est, Reposcendum est, " Repetere oportet, s. Reposcere." [Glossæ: *Ἀπαιτητέα*· Profliganda.]

[* " *Ἀπαίτημα, τὸ*, M. Anton. 5, 15. Secundi Sent. s. 7." Kall. Mss.]

Ἀπαίτησις, ἡ, Repetitio, Exactio, ut *ἀπαίτησις τοῦ χρέους*, vel *τῶν ὀφειλομένων*. [" Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss. " Joseph. de B. 7, 3. p. 408. Diod. S. 4. p. 152. Herod. 5, 85." Scott. App. ad Thes. Glossæ:—" *Ἀπαίτησις*· Exactio, Profligatio, Repetitio. *Ἀπαίτησιν*· Compulsionem. Ετ * *Ἀπαιτητὴς, οῦ, ὁ*, Exactor, Gl. " Brunck. Electr. 953. Wakef. Eum. 320." Schæf. Mss. " Hesych." Wakef. Mss.] Ετ *Ἀπαιτητικὸς, (ἡ, ὸν,)* Promtus ad reposcendum, vel Qui frequenter reposcit, s. Qui reposcere solet. In VV. autem LL. exp. Repetitivus, et Repetens, et Agens repetitorem, ex Ovidio. Ετ *Ἀπαιτητοὶ χάριτες*, in iisdem LL. Debitæ gratiæ.

Ἀνταπαιτέω, Vicissim reposco s. exigo. Thuc. 3, (58.) *Τήν τε δωρεὰν ἀνταπαιτῆσαι*: [5, 17. Plut. Solone 1, 174. " Charito 134. Clem. Alex. Philostr." Wakef. Mss.]

[* " *Ἐξαπαιτέω*, Julian. 349." Wakef. Mss.]

Προσαπαιτέω, Insuper reposco s. exigo. [" Lucian. 2, 151." Wakef. Mss. Eust. 39, 41. Dionys. H. 2, 310.]

[* *Ἀπαιτίζω*, Postulo, Exigo, i. q. *ἀπαιτέω*. " Callim. 1, 508. Ruhnk. Ep. Cr. 184. Toup. Opusc. 2, 287." Schæf. Mss. Od. B. 78.]

Ἐξαιτέω, Posco, Mihi dari peto. *Ἐξαιτῶ τοῦτο*, et *Ἐξαιτῶ σε τοῦτο*, ut ap. quendam Tragicum, *Τούτους*

A *θανόντας ἦλθον ἐξαιτῶν πόλιν*. *Ἐξαιτῶ ἐπὶ τιμωρίᾳ*, Exposco ad pœnam, ut *ἐξαιτῶ εἰς βάσανον*, Exposco ad quæstionem. Sed frequentissimus est verbi *ἐξαιτεῖν* usus sine adjectione, pro Exposcere ad pœnam, ut et Lat. interdum Exposcere vel Deposcere pro Exposcere ad pœnam dicitur. Isocr. Trapez. *Ἐὰν δὲ μηδὲν τούτων ποιῶ, παρ' ὑμῶν ἐξαιτεῖν*, Ut me a vobis exposcerent, Ut me a vobis dedi sibi postularent. Plut. Narr. Amat. *Εἶτα πέμπουσι Θηβαῖοι ἐξαιτοῦντες τοὺς Φώκου φονεῖς*. Et passivum *ἐξαιτοῦμαι*, Exposcor ad pœnam, ut Demosth. dicit se *ἐξαιτεῖσθαι ὑπὸ Φιλίππου* et *ὑπ' Ἀλεξάνδρου*. Apud Eundem *ἐξαιτεῖν τὸν παῖδα*, Servum exposcere ad quæstionem, vel Postulare, ut Dedere illum est *παραδιδόναι* vel *ἐκδιδόναι*, Bud. Comm. 45. et 46. Interdum additur *εἰς βάσανον*. Idem enim Bud. in Lex. ex eod. Demosth. citat *Ἐξαιτῶ τὰ ἀνδράποδα εἰς βάσανον*, quemadmodum et *ἐπὶ τιμωρίᾳ* adjunctum verbo *ἐξαιτεῖν* pro Exposcere ad pœnam, in VV. LL. habetur. Dicitur autem et *ἐξαιτεῖσθαι* signif. activa pro *ἐξαιτεῖν*, Depo- B scere ad pœnam, ut Plut. de Orac. Def. *Οὕτως ἰσχυροὶ καὶ βίαιοι δαίμονες ἐξαιτούμενοι ψυχὴν ἀνθρωπίνην περιεχομένην σώματι*.

Ἐξαιτεῖν, vel potius *Ἐξαιτεῖσθαι* voce passiva, sed signif. activa, et quidem præcedenti contraria, pro Deposcere reum, Deprecari rei pœnam, Noxæ et periculo reum eximere. Demosth. in Mid. *Παιδία γὰρ παραστήσεται καὶ κλαιήσει, καὶ τούτοις αὐτὸν ἐξαιτήσεται*, Eorum lacrymis sese condonari postulabit. Æschin., *Ἐξαιτοῦνται γραφὰς τῶν παρανόμων*, Postulant reorum delationes hominumque reatus ob maleficia condonari precibus suis. In quibus exemplis a Bud. citatis p. 45. alteram tantum habemus hujus verbi signif. Cum quibus convenit et hoc e Lysia, *Τούτους δὲ ἀφῆτε ἀνδρὶ ἐξαιτουμένῳ*. His autem addo ea, in quibus *ἐξαιτοῦμαι* non tantum significat Deposco reum, ut Valer. loquitur, sed etiam Impetro. Xenopho K. A. 1. *Ὁ δὲ πείθεταί τε καὶ συλλαμβάνει Κῦρον ὡς ἀποκτενῶν· ἡ δὲ μήτηρ, ἐξαιτησαμένη αὐτὸν, ἀποπέμπει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχήν*. Pro quo *ἐξαιτησαμένη* dictum fuisse *παραιτησαμένη* ab aliis eandem historiam narrantibus, docebo in *Παραιτοῦμαι*. *Ἐξαι-* C *τησαμένη* autem expono unico verbo Deprecata, de qua interpr. dicam et in *Παραιτοῦμαι*, quod alteram quoque verbi Deprecor signif. habet. Potest etiam exponi, Cum deprecatione sua periculo eum liberasset. Item, Cum effecisset, ut ille suis precibus condonaretur. Vel, Cum suis precibus eum servasset. Eurip. Hec. (49.) *Τοὺς γὰρ κάτω σθένοντας ἐξῃτησάμην Τύμβου κυρῆσαι*, simpliciter pro Impetravi ab illis. Et *ἐξαιτούμενος τὰ σφάλματα*, ap. Eund. pro Erratorum veniam impetrans, s. exposcens. Item e Plut. *Ἐξῃτήσατο τὴν Ἀσπασίαν δεηθεὶς τῶν δικαστῶν*, Ab judicibus exoravit Aspasiam, vel, Impetravit. Sed malim A judicibus deprecatus est Aspasiam, ut Cicero dixit, Nullæ sunt imagines, quæ me a vobis deprecentur. Simul autem observandum dico in hoc Plut. loco, addi *δεηθεὶς*, quamvis alioqui *δεήσεως* significatio verbo *ἐξαιτεῖσθαι* inclusa sit, sicut ex aliis locis liquet: quemadmodum et cum *παραιτεῖσθαι* D idem significante addidit *δεήσει*, ut in illo verbo docebo. Hoc tamen interest, quod non simpliciter *δεήσει*, sed *πολλῇ δεήσει* adjunxit. || *Ἐξαιτεῖσθαι* passive in hac posteriore signif. ap. Lysiam.

[" *Ἐξαιτέω*, Acta Traj. 1, 99. Valck. Oratt. 369. Cum infin., Porson. Med. p. 71. *Ἐξαιτοῦμαι*, Fischer. Ind. Palæph. ad Herod. 501. *Ἐξ.* et *ζητῶ* conf., Wyttenb. Select. 427. Wessel. ad Diod. S. 1. Addend. ad p. 322. ad Diod. S. 1, 322. Fac. ad Pausan. 1, 125." Schæf. Mss. Glossæ: *Ἐξαιτέω*· Postulo, Expostulo, Deposco.]

[* " *Ἐξαίτημα, (τὸ,)* Postulatum. *Διέγνω σαφῶς τὰ τοῦ θεάματος, καὶ τὴν πληροφορίαν τοῦ ἐξαιτήματος εἰληφὼς, πρὸς τὸ θεῖον εὐχαριστίας ἀνετίθει*, Leo. Imp. Paneg. in Chrys. 278." Seager. Mss.]

Ἐξαίτησις, ἡ, Ipsa actio deposcendi aliquem, ad supplicium videlicet. Postulatio ad quæstionem. || Item, Deprecatio pro reo, ut interpr. Bud. in hoc Dem. loco, (1385.) *Καὶ οὔτε ἡ τῶν συγγενῶν οὔθ' ἡ τῶν φίλων ἐξαίτησις ὠφέλησεν αὐτόν*.

[* Ἐξαίτητος, ὁ, ἡ, Impetrabilis, Gl.]

“ Ἀντεξαιτέω, Contra s. Vicissim exposco.” [“Plut. Alex. 11.” Boissonad. Mss.]

Ἐπαιτέω, q. d. Superpeto, i. Insuper peto, vel Post aliud peto, ut Il. Ψ. 591. ἵππον δέ τοι αὐτὸς Δώσω τὴν ἀρόμην· εἰ καί νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο Μεῖζον ἐπαιτήσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι Βουλοίμην. Ubi ἐπαιτήσειας Eust. exp. ἐπὶ τῷ ἵππῳ αἰτήσειας. Legitur tamen et ἀπαιτήσειας, quam lectionem mea Ed. in contextu habet, utpote in pluribus exempl. a me repertam, alteram margini ascriptam. Ipse quoque Eust. utriusque meminit, sed ita ut ἐπαιτήσειας magis probet.

Ἐπαιτῶ, Stipem peto, Mendico. Athen. 8. Νόμος Κορώνῃ χεῖρα δ' οὖν ἐπαιτούσῃ, ubi pro δ' οὖν fortasse reponendum δοῦν' ex hoc præcedente versu, Ἐσθλοὶ Κορώνῃ χεῖρα πρόσδοτε κριθῶν. Ubi fortasse reponendum itidem ἐσθλῇ pro ἐσθλοί. [“ Jacobs. Anth. 8, 148.” Schæf. Mss.] HINC Ἐπαίτης, Qui stipem petit, s. corrogat, Mendicus. Ἐπαίτης, inquit Suid., ὁ πτωχὸς, καὶ κλίνεται ἐπαίτου. || Item Ἐπαίτης, Circulator, et θαυματοποιὸς, ap. Chrys. p. 15. inquit Bud. quam tamen expositionem locus Chrysost. admittere non videtur, qui ita habet, Ὥσπερ ἐκείνων οἱ οἰκέται τῶν ἐπαιτῶν τοῖς θαυματοποιοῦσι προσέχουσιν, εἶτα ἐλθόντες βραδέως, οἴκοι τὰς ἐσχάτας ὑπομένουσι πληγάς. Hic enim ἐπαῖται non ponuntur ἀντὶ τῶν θαυματοποιούντων, cum dicat, Illis qui, ἐπαῖται cum sint, θαυματοποιοῦσι, quasi peculiare quibusdam ἐπαίταις sit θαυματοποιεῖν, Circulari, vel Circulatoriis quibusdam præstigiis uti. Dedi autem huic significationi τοῦ ἐπαιτεῖν pro Stipem petere, posteriorem locum, quod plane persuasum habeam antiquiorem esse, et primum dixisse Græcos ἐπαιτεῖν, sicut et προσαιτεῖν, pro Insuper petere vel Ultra petere, de quibusvis; deinde ad mendicos hæc verba restrinxisse, quod aliud semper atque aliud petant, s. quod ad petendum quotidie redeant. Nisi quis malit eo illos respexisse quod sæpe conjuncti aliquot stipem petant, adeo ut cum uni donata est, succinat alter, Et mihi dividuo findetur munere quadra. Et ita ἐπαιτεῖν diceretur aliquis et προσαιτεῖν respectu eorum, qui jam ᾔτησαν. Quo respexisse videri possunt in v. Μεταιτεῖν potissimum, de quo statim post tractabo, ut dicantur μεταιτεῖν quasi qui stipem unus post alterum petunt, vel una cum aliis. Potest tamen, et quidem melius, significationis hujus verbi reddi alia ratio, ut videlicet μεταιτεῖν sit Post petitum unum alterum petere, sicut ἐπαιτεῖν et προσαιτεῖν, Ultra unum quod petitum sit, petere et alterum, i. e. Aliud atque aliud petere.

Ἐπαιτῶ in VV. LL. exp. præterea Insimulo, Incuso, in quo errari puto, et verbo ἐπαιτῶ dari significationem, quæ est verbi ἐπαιτιῶ.

“ Ἐπαίτησις, ἡ, Mendicatio,” [Mendicitas. “ Dionys. H. 2, 105. Καὶ τὸ τέλος τοῦ ἐπιλόγου τὸ κέντρον τῆς ἐπαιτήσεως ἐπαγωγή.” Scott. App. ad Thes. “ Chrys. in 1 Ep. ad Thess. Serm. 11. T. 4. p. 218. Οὐκ ἀγανακτοῦσιν, οὐδὲ δυσχεραίνουσιν, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν τῆς ἐπαιτήσεως διήγησιν ἐν εὐχαριστίᾳ ποιοῦνται.” Seager. Mss. Glossæ: Ἐπαῖται· Rogatores. * Ἐπαιτία· Mendicatio. * Ἐπαιτοσύνη· Mendicitas.]

Μεταιτέω, Inter alios peto, Una cum alio vel aliis peto. Unde etiam ponitur pro Partem peto, ab Herod., sicut μεταδίδωμι pro Partem do, ut annotat Bud. Sic Demosth. (410.) Ἢ παρὰ τούτων, ἀφ' ὧν εἰλήφασι, μεταιτεῖν. Adjungitur tamen τὸ μέρος ab Aristoph. ubi scribit, Τούτων μεταιτεῖ τὸ μέρος, εἰ δὲ μὴ, δάκνει. Ubi vacat præpositio in hoc verbo, vel certe abundat τὸ μέρος.

Μεταιτῶ, Stipem peto, Mendico, cujus signif. rationem vide in fine proxime præcedentis verbi Ἐπαιτῶ. Heraclitus in Epist. Ἀμείνους ἂν ἦσαν μεταιτοῦντες. Lucian. cum accus. junxit, Οἳ τὴν ἐφήμερον τροφὴν μεταιτοῦσι. Sic et Lat. Mendicare ponitur interdum absolute, interdum cum accus. [Lucian. 1, 481. Aristoph. Vesp. 972. Eq. 773. Herod. 4, 146. Lucian. Cyn. 2. “ Herod. 344. 573.” Schæf. Mss.]

“ Μεταίτης, (ου, ὁ,) Mendicus, qui et ἐπαίτης et “ προσαίτης. ITEM Μέταιτος. Apud Suid. e Polyb. “ Οὕτω τε μέταιτος ἐτελεύτησε καὶ χρημάτων ἄπορος, ὡς

A “ κοινοῦ ταφῆναι.” [Jo. Antioch. Excerpt. Vales. 786. Lucian. 1, 477. “ Hesych. Clem. Alex. Artemid. 186. ET * Μεταίτησις, ἡ, Angl. Entreaty, Intercession. Pseudo-Did. Od. Φ. 306.” Wakef. Mss.]

Παραιτέομαι, Deprecor. Exp. etiam Recuso, Aversor, Repudio. Plut. Cor. Καὶ μηδένα τρόπον κρίσεως, μηδὲ, ἂν ἁλῷ, κολάσεως παραιτεῖσθαι. Quod exemplum primum pono, quod eodem plane modo et sensu dicatur Lat. Deprecari pœnam, quo hic παραιτεῖσθαι κόλασιν. Cic. autem etiam Deprecari et Recusare copulavit in eodem genere loquendi, Tusc. 2.: Nullum genus supplicii deprecatus est neque recusavit. Sic ap. Eund. pro C. Rab. Et ut idem Cic. Deprecari invidiam, et Deprecari odium, dicit, sic παραιτεῖσθαι τὸν φθόνον, Aristid. et Plut. παραιτεῖσθαι τὸν πόλεμον, ap. eund. Plut. Pericle. Herodian. 4. Ὁ δὲ τὸ γῆρας προϊσχόμενος, παρῃτήσατο, Bud. interpr., Ipse autem, senectutem excusans, repudiavit, deprecatus est. Politian. autem vertit Abnuit imperium. Eadem iisdem verbis dixit idem Hero-
B dian. 7. Παραιτούμενος δὲ καὶ γῆρας προϊσχόμενος, ubi Pol. vertit Recusare. Idem hist. iisdem verbis et lib. 2. usus est, Ὁ δὲ τὰ μὲν πρῶτα παρῃτεῖτο, τῆς ἀρχῆς τὸ ἐπίφθονον γῆράς τε προϊσχόμενος, Pol. interpr. At ille recusare instituit, tanquam rem invidiosam, nomen imperii. Sic idem Herodian. de Commodo, Τὴν πατρῴαν προσηγορίαν παραιτήσασθαι, Ut repudiaret, Pol. interpr. Qui alibi vertit etiam Detrectare. Apud Plut. Themist. παραιτεῖσθαι πότους συνήθεις, Repudiare assueta convivia, vel Aversari. Potest etiam exponi Vitare. Bud. παραιτεῖσθαι pro Vitare et cavere e Diosc. citat: a Laërtio quoque identidem sic accipi tradens. Idem παραιτεῖται interpr. Vitat vel Refugit, in hoc Dionys. H. loco, de Isocr. loquentis, Τῶν τε φωνηέντων τὰς παραλλήλους θέσεις παραιτεῖται. Idem in Augusti Apophth. Ὥστε τὴν ἡμέραν ἐκείνην παραιτήσασθαι τὸ δεῖπνον, Ita ut prandium recusarit, vel commodius per infin. Prandere recusarit. Bud. interpr. Liberius Prandio abstinuerit. || Παραιτεῖσθαι τὴν γυναῖκα ap. Plut. Apophth.
C Uxorem repudiare, Uxori nuntium remittere, in VV. LL. Budæus autem hoc exemplum ponit pro παραιτεῖσθαι significante Repudiare, Vitare, Aversari. Affertur præterea e Diosc. παραιτεῖσθαι ἀμβλυωπίας, pro Hebetudines oculorum amoliri, vel discutere. || Παραιτοῦμαι cum infin. Herod. 3. Φανερὰν ἔχθραν ἄρασθαι καὶ πόλεμον ἐγεῖραι παρῃτήσατο, Minime inimicitiis apertis ac manifesto bello agendum putavit, Pol. interpr. Ego malim, ad retinendam vim verbi Græci, Ab apertis inimicitiis abstinuit. Citatur et e Porphyrio παραιτήσομαι λέγειν pro Supersedebo dicere.

Παραιτοῦμαι τὴν ψυχὴν ap. Herod. ea itidem signif. qua Deprecari vitam dixit Cic. Ita enim ille in Clione, de Arione loquens, Τὸν δὲ, συνέντα τοῦτο, λίσσεσθαι χρήματα μὲν προϊέντα σφι, ψυχὴν δὲ παραιτεόμενον, A. Gell. interpr., Tum illum ibi pernicie intellecta, pecuniam ceteraque sua ut haberent dedisse, vitam modo sibi ut parcerent orasse. Cic. dixit Vitam alicujus ab aliquo deprecari. Sic παραιτοῦμαί τινα
D cujus constructionis exemplum affert Suid., postquam dixit παραιτεῖσθαι esse συγγνώμην αἰτεῖν, Veniam petere, puto reddi posse eadem plane constr., Deprecor aliquem: ex hoc Cic. loco, de Lege Agr. c. Rull., Sic, siquid deliquero, nullæ sunt imagines, quæ me a vobis deprecentur. Utitur autem τῷ παραιτεῖσθαι in hac constr. et signif. quidam ἀνώνυμος ap. Suid., ita scribens, Ὁ δὲ, ἀναιρεῖν μέλλων αὐτὸν, ἀφῆκε, Παρυσάτιδος παραιτησαμένης αὐτὸν, καὶ τὴν σατραπείαν αὐτῷ φυλαξάσης. Quæ verba eandem prorsus historiam continent, quam habemus initio τῆς Ἀναβάσεως Xenophontis, sed utentis verbo ἐξαιτήσασθαι pro eo quod ille dixit παραιτήσασθαι. Scribit enim, Ὁ δὲ πείθεταί τε καὶ συλλαμβάνει Κῦρον ὡς ἀποκτενῶν· ἡ δὲ μήτηρ ἐξαιτησαμένη αὐτὸν ἀποπέμπει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Plut. tamen, sicut et ille qui a Suida citatur, verbo παραιτήσασθαι in eadem re commemoranda uti maluit, V. Artox., Ὀδυρομένη πολλὰ καὶ ποτνιωμένη, (μήτηρ Παρύσατις) παρῃτήσατο καὶ κατέπεμψεν αὖθις ἐπὶ θάλασσαν. Idem Plut. Demetrio ita locutus est, sed addens πολλῇ

δεήσει, ubi scribit, Παρῃτήσαντο πολλῇ δεήσει τοὺς Μεγαρεῖς. Sunt qui παραιτοῦμαι τοῦτον reddant Deprecor pro hoc; sed mihi longe aptior videtur illa mea interpretatio ad verbum, præsertim cum et Cic. ita loqui observarim. Nam videtur posse aliquis dici Deprecari pro aliquo, qui tamen illi veniam non impetret. At in VV. LL. e Plut. Pericle, παραιτούμενος τὴν πόλιν, Veniam orans civitati. Et ex Eodem in Theseo, παραιτούμενος τὸν ἀνεψιὸν, Liberandum patruelem impetrans. ‖ Dicitur etiam, et quidem frequentius, παραιτοῦμαί σε, A te veniam peto pro me, aut pro alio. Vel potius, A te veniam impetro, Te exoro. Sic ap. Aristoph. Vesp. (1257.) Ἢ γὰρ παρῃτήσαντο τὸν πεπονθότα, Eum exorarunt qui læsus est, Ab eo veniam impetrarunt. Sic ap. Herod. παραιτέομαι τὸν βασιλέα. Et ap. Plat. παραιτούμενος τοὺς ἄρχοντας ἀποδημείτω, exp., Cum bona magistratuum venia peregre proficiscatur. Et ut dicitur παραιτεῖσθαί τινα, sic etiam παραιτεῖσθαι τὴν ὀργήν τινος Plut. Themistocle, παραιτεῖσθαι μνησικακοῦντος ὀργήν. Utitur et in Romulo, et alibi. Observandum est autem, παραιτεῖσθαι tam in his loquendi generibus, quam in proxime præcedentibus eodem modo exponi, videlicet συγγνώμην αἰτεῖν, quæ tamen expositio ita distinguenda est, ut cum dicitur παραιτοῦμαι τοῦτον pro Deprecor hunc, i. e. Deprecatione mea periculo libero, sit συγγνώμην αἰτῶ ὑπὲρ τούτου: at cum dicitur παραιτοῦμαι τοῦτον pro Deprecando exoro, sit συγγνώμην αἰτῶ τοῦτον, ut dicitur αἰτῶ σε τοῦτο. Sed non satis mihi placet hæc expositio cum aliud sit Veniam petere, aliud Veniam impetrare. Suid. tamen hanc expositionem utrique loquendi generi accommodat; nam postquam dixit παραιτεῖσθαι esse συγγνώμην αἰτεῖν, et posuit exemplum, in quo παραιτήσασθαί τινα est Veniam alicui impetrare, subjungit aliud, in quo παραιτήσασθαί τινα est Veniam ab aliquo impetrare. Simul autem exponit et παρακαλεῖν, de qua expos. paulo post dicam. ‖ Dicitur etiam παραιτεῖσθαι περί τινος, Aliqua de re, quod itidem exp. συγγνώμην αἰτεῖν, vel ἀπολογεῖσθαι, ut ap. Aristid., Παραιτεῖσθαι μὲν οὐκ οἶδα ὅτι δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις. Sic autem παραιτεῖσθαι h. l. exponitur a Thoma Magistro, et a Moschopulo; ac certe eam hic admitto libentius, quam in præcedentibus exemplis, propter eam quam reddidi rationem.

Παραιτοῦμαί σε τῆς μέμψεως, inquit Thom. Mag., i. e. ἀπολύω καὶ ἐλευθερῶ, ut sit Libero te crimine. Ego autem melius expressum iri παραιτοῦμαι existimo, retinendo verbum Deprecor in hoc etiam loquendi genere, ut quemadmodum dicitur a Cic. aliquis A se crimen deprecari, ita dicamus Ab aliquo crimen deprecari, quod sit Depellere s. Removere quasi deprecando. Simile autem esse puto ap. Synes., παρῃτούμην σε τῆς εἰρωνείας, Hanc a te dissimulationem deprecabar, quæ videlicet tibi crimini dabatur. Nec dissimile ap. Plut. de Herod. Θεσσαλοὺς τοῦ Μηδισμοῦ παραιτεῖσθαι. Melius tamen respondebit constructio Latina Græcæ, si παρῃτούμην σε τῆς εἰρωνείας interpretemur Excusabam te de dissimulatione; eodemque modo Θεσσαλοὺς τοῦ Μηδισμοῦ παραιτεῖσθαι, Thessalos de Medismo excusare, i. e. De eo quod Medis faverint. Sunt autem affinia Excusare et Veniam alicui impetrare; atque ita affine erit hoc loquendi genus, excepta constructione, illi præcedenti παραιτοῦμαι τοῦτον, Deprecor hunc, i. e. Deprecando veniam illi impetro. In VV. LL. citatur e Philostr. Her. παραιτοῦμαί σε τοῦ πατρὸς pro Apud patrem te excuso. Item ex eod. lib., παραιτοῦμαι τοῦ λόγου pro A sermone abdico. Quæ duo exempla tamen in illis LL. non simul ponuntur. ‖ Post quæ tot exempla non debet nova videri significatio verbi παραιτεῖσθαι, quæ est ap. Lucam, 14, 18. Καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες, Se excusare. Ita tamen ut fatear quod ibidem subjungitur bis, ἔχε με παρῃτημένον, pro Habe me excusatum, minus usitato loquendi genere esse dictum. Jam vero et ap. Plut. παραιτεῖσθαι de re eadem ponitur, ut videlicet παραιτεῖσθαι sit ejus qui invitatus ad cœnam, non it, et παραιτεῖσθαι dicatur vel Recusare, vel Excusare se: Ἐδόκει γὰρ νυκτὸς ὑπὸ Καίσαρος εἰς δεῖπνον καλεῖσθαι, παραιτούμενος δὲ, ἄγεσθαι τῆς χειρὸς ὑπ' αὐτοῦ, μὴ βουλόμενος.

Παραιτοῦμαι pro simplici αἰτοῦμαι, Precor, Rogo, ut Deprecor interdum pro simpl. Precor, vel pro Postulo aut Posco, ut docet Bud. 1035. Nisi potius dicamus in παραιτοῦμαι præpos. παρὰ, in Deprecor præpos. De, significationem augere. Aristoph. Eq. ἓν δ' αὐτοὺς παραιτησώμεθα, Unum hoc eos rogemus. Sic Plato Apol. Ὅπερ κατ' ἀρχὰς ὑμᾶς παρῃτησάμην. Sic παραιτοῦμαί σε συγγνώμην, ap. Menandrum. Dicitur et cum infin., παραιτοῦμαί σε τοῦτο ποιεῖν. Nam pro eodem ponuntur παραιτοῦμαί σε συγγνώμην, et παραιτοῦμαί σε συγγνώμην ἔχειν, vel συγγνώμονα εἶναι. Herod., Συγγνώμην παραιτέετο τὸν θεὸν αὐτῷ σχεῖν τῶν ῥηθέντων, Sic ap. Suid. nescio quis, Παραιτεῖτο τοὺς θεωμένους συγγνώμην ἔχειν, εἰ μὴ ἀγωνίζοιτο. Cui exemplo apta est expositio per v. παρακαλεῖν, non autem illi, cujus supra memini. Sed huic expositioni rursum adjungit aliam minime convenientem, videlicet ἀπαγορεύοι: at tertium illud usurpat Xenopho, cum scribit, Παραιτήσῃ τοὺς θεοὺς συγγνώμονάς σοι εἶναι. Nec tantum dicitur παραιτοῦμαί σε ποιεῖν, sed etiam παραιτοῦμαί σε μὴ ποιεῖν, Thuc. 5. p. 186. Ὁ δὲ παρῃτεῖτο μηδὲν τούτων δρᾷν. Sic Demosth. (533.) Παραιτήσομαι δ' ὑμᾶς μηδὲν ἀχθεσθῆναί μοι. Quamvis autem ap. vett. scriptt. παραιτοῦμαι in hac postrema signif. sæpius observarim, primum tamen ei locum non dedi, quod viderentur illa exempla, in quibus præpositio vim suam obtinet, poni debere ante illa in quibus illam amittit.

Παραιτοῦμαι in pass. signif. ut, Παραιτηθεὶς δὲ διὰ τῶν φίλων τοῦτον ἀπέλυσε τῆς αἰτίας, quod exemplum a Suida citatur, et παραιτηθεὶς exp. παρακληθείς. Sic autem παρῃτημένος pass. pro Excusatus, in Lucæ loco, quem supra citavi.

[" Παραιτοῦμαι, ad Xenoph. Mem. 2, 2, 14. Sylb. ad Paus. p. 26. Timæi Lex. 207. et n. Abresch. Lect. Arist. 241. Toup. Opusc. 1, 324. 2, 24. Xenopho Eph. 34. Ruhnk. ad Xenoph. Mem. 229.: Valck. 243. Herod. p. 11. 45. Lucian. Dial. 96. Wyttenb. Select. 267. ad Diod. S. 1, 147. ad Herod. 387. 643. ad Lucian. 1, 471. Thom. M. 683. ad Char. 511. Villoison. ad Longum 213. ad Diod. S. 2, 613. Lucian. 2, 170. 176. Boissonad. in Philostr. 260. 262. 483. 499. 532. 558. Dionys. H. 3, 1412. I. q. αἰτ., Bast. Lettre 175. Cum infin., Thom. M. 161. Phrynich. Ecl. 138. Polyb. T. 2. p. 49. Παρῃτήσαντο τὴν τῶν Αἰτωλῶν ἀσέβειαν καὶ τὸ μηδὲν, expectes τὶ, παθεῖν ἀνήκεστον." Schæf. Mss. " Expeto, Pind. Nem. 10, 56. Ab aliquo posco, Schol. Eur. Hippol. 578. Me excuso, cum gen. rei, Philostr. (V. A. 1, 10.) 11. sub init. 711. Submoveo, Joseph. 801, 16. Precor, Rogor, Æsch. Choëph. 781." Wakef. Mss. Herod. 1, 90. Glossæ:—" Παραιτέω· Suppeto. Παραιτοῦμαι· Excuso, Recuso, Evito, Deprecor, Retracto, Detrecto. Παρῃτήσαντο· Recusarunt."]

[* Παραιτητέον, Fugiendum, Deprecandum est. " Phrynich. Ecl. 154. Fischer. ad Weller. 2, 187." Schæf. Mss. Athen. 421. 464. " Clem. Alex. 5. Jambl. V. P. 29. Philo J." Wakef. Mss.]

Παραίτησις, ἡ, Deprecatio, et quidem accipiendo hoc nomen in utraque signif. Sed frequentius pro Deprecatione, i. Vehementi precatione, ut ap. Plat. Gorg. Οἶκτος μὲν οὖν καὶ λιταὶ καὶ φίλων παραίτησις, ἐν ὄχλῳ μὲν οὔσης τῆς κρίσεως, χρήσιμα, Amicorum preces supplices et deprecatio, ap. populum multum valent. Item Veniæ petitio Thuc. 1. Ῥηθήσεται δὲ οὐ παραιτήσεως μᾶλλον ἕνεκα ἢ μαρτυρίου. Nam hic exp. Schol. οὐχὶ ἕνεκα τοῦ αἰτεῖν συγγνώμην. At Valla vertit, Non purgandi nos gratia. Sunt et qui pro Deprecatione, in recusandi signif., accipiant. Apud Plut. Numa, Πρὸς θεῶν τιμὴν ἢ παραίτησιν exp. Ad postulandam a diis veniam. Est παραίτησις ejus etiam, qui veniam dat, sequendo Bud. qui παραίτησιν ait esse etiam Veniam, i. e. Gratiam et indulgentem concessionem, in hoc Plat. loco de LL. 11. Καὶ μηδεμία τῆς μονῆς παραίτησις ἔτι τούτῳ παρ' ἀρχόντων γιγνέσθω. Sed possit hic quoque παραίτησις ad eum referri, et quidem rectius, meo judicio, cui venia indulgetur, ut dicat Nullo pacto veniam moræ impetret ab judicibus. ‖ Παραίτησις, Excusatio, de qua signif. dixi et in ipso verbo. Synes., Ἀνθρώπῳ δὲ

παραίτησις γίνεται, διευλαβουμένῳ τῆς φύσεως αὐτοῦ τὴν ἀσθένειαν. Sic et ap. Basil. Epist. ad Leontium. Affinia autem sunt Excusare et Purgare, quo posteriori verbo Vallam dixi in interpr. Thuc. loco usum. [" Παραίτησις, Thom. M. 684. Diod. S. 2, 552." Schæf. Mss. Hippocr. 19, 15. Glossæ: Παραίτησις· Excusatio, Recusatio.]

Παραιτητὴς, οῦ, ὁ, Deprecator. [Suid. et Phav. Plut. Sulla 26.] ET Παραιτητὸς, (ὴ, ὸν,) q. d. Deprecabilis, ut Gellius Indeprecabilis, Apud quem deprecationes valent, Exorabilis. Plato de LL. 10. Τὸ δὲ παραιτητοὺς αὖ θεοὺς εἶναι τοῖς ἀδικοῦσι, δεχομένους δῶρα, &c. [" Plato Clem. Alex." Wakef. Mss. " Quod quis aversatur, Plut. Mor. 1, 85. ad Lucian. 1, 469." Schæf. Mss. ADDE * Παραιτητικὸς, ἡ, ὸν, Deprecatorius, Ad deprecandum aptus. " Stob." Wakef. Mss. " Dionys. H. 2, 258." Scott. App. ad Thes.]

Ἀπαραίτητος, ὁ, ἡ, Indeprecabilis, Inexorabilis. Gellius Indeprecabilis dixit, sed de re tamen, non de persona. Citatur enim ex eo, Indeprecabilis pœna subeunda esset. Plato, Θεοὶ παρὰ τὸ δίκαιον παντάπασιν ἀπαραίτητοι. Apud Plut. Cæsare, ἀπαραίτητος δανειστὴς, Durus et inexorabilis, vel Inclemens, Bud. interpr. Idem affert ex Antiph. in Leocr., Ἀπαραιτήτους δικαστὰς μὴ παρέχοντας συγγνώμην. Et e Greg., ἀπαραίτητος δήμιος. Crudelis, Qui precibus non flectitur, ἢ δικαστὴς ἀπάνθρωπος, ἢ δήμιος ἀπαραίτητος. Rursum ap. Plut. ἀπαραίτητον ἰατρὸν et ἀπότομον esse ait Qui severe curat, qui τῷ ἡδίστῳ opponatur. Dicitur etiam aliquis ἀπαραίτητος esse περί τι ut ap. eund. Plut. Pericle, ἀπαραίτητος περὶ τὰς εὐθύνας, Severus in exigendis rationibus, vel potius Severitate quadam inexorabili utens. Item dicitur aliquis esse ἀπαραίτητος τὴν ὀργὴν, Esse sævus ira et inexorabilis, vel Esse inexorabili quadam ira et implacabili præditus, ap. Philon. de V. M. 1. Εἶθ' ἅτε χαλεπὸς καὶ βαρύμηνις καὶ ἀπαραίτητος τὴν ὀργήν. Et τὸ ἀπαραίτητον substantive, Severitas quædam inexorabilis, s. indeprecabilis, ut Plut. Publicola, τὸ ἀπαραίτητον αὐτοῦ πρὸς τοὺς πονηρούς. || Dicitur etiam de re, ac primum ut dicitur aliquis esse ἀπαραίτητος τὴν ὀργὴν in proxime præcedente exemplo, sic etiam ira ejus esse ἀπαραίτητος. Item ἀπαραίτητος δίκη, et ἀπαραίτητος τιμωρία, ut a Gellio Indeprecabilis pœna. Philo de Mundo, ἀπαραίτητον δίκην ἀποτίσει. Sic ap. Eund. de V. M. 1. ἀπαραιτήτου τιμωρίας. || Apud Plut., ἱκέτευμα ἀπαραίτητον, q. d. Irrecusabilis supplicandi modus. Plut. de Pr. Frig., Ἐν δὲ Πέρσαις τῶν ἱκετευμάτων μέγιστον ἦν καὶ ἀπαραίτητον, Turn. interpr., Atque etiam ap. Persas genus erat supplicandi sine ulla recusatione. Ego existimo posse etiam verti Repulsam non patiens. Apud Plut. autem ἀπαραίτητος πορεία, Profectio quæ recusari non potest, Iter quod suscipiendum est sine recusatione. Plut. in Consol. ad Apoll. Καθάπερ γὰρ τῆς εἰς κοινὴν πατρίδα πορείας προκειμένης πᾶσιν ἀναγκαίας καὶ ἀπαραιτήτου. At vero ἀπαραίτητος κίνδυνος, Inevitabile periculum, interpr. Ruellio, ap. Diosc. 7, 2. Καὶ ὁ ἀπ' αὐτοῦ κίνδυνος ἀπαραίτητός ἐστιν, εἰ μὴ πολλοῖς χρήσαιτο τοῖς βοηθήμασι. Sic ἀπαραίτητον κακὸν, interpretor Inevitabile malum, non Implacabile, ut in VV. LL. [Glossæ: Ἀπαραίτητος· Inexcusabilis, Inexcusatus, Inrecusabilis, Inrecusatus, Inexorabilis, Indeprecabilis. " Phrynich. Ecl. 138. Dorv. ad Char. 207. 324. Bibl. Cr. 3, 1, 41. Thom. M. 83." Schæf. Mss. " Inevitabilis, Stob. 86. Heliod. Æth. 70." Wakef. Mss.] HINC adv. Ἀπαραιτήτως Inexorabiliter, Cum severitate inexorabili, ut ὠμῶς καὶ ἀπαραιτήτως, Thuc. 3. ἀτρέπτως καὶ ἀπαραιτήτως Philo de V. M. 1. Apud Plut. Solone ἀπαραιτήτως κολάζειν: Pericle, ἀπαραιτήτως τούτοις χρησάμενος, Cum se inexorabilem s. implacabilem illis præbuisset, Cum rigidus et inclemens erga illos fuisset. Ad verbum, Cum inexorabiliter illis usus fuisset, i. e. Valde inclementer erga illos se gessisset. Ex eod. Plut. in Themist. citatur, Ἀπαραιτήτως ἔχειν πρὸς αὐτὸν δοκεῖ, pro Non videtur cum eo in gratiam unquam rediturus. [Glossæ: Ἀπαραιτήτως· Sine recusatione. " Clem. Alex. Hesych. Promptly, Polyb. 264." Wakef. Mss.]

Δυσπαραίτητος, ὁ, ἡ, ET Εὐπαραίτητος, ὁ, ἡ, contraria. Δυσπαραίτητος, Exoratu difficilis, Qui difficile exoratur, Non facile exorabilis. Item pro ἀπαραίτητος, Inexorabilis, Implacabilis. Æschyl. Prom. p. 7. meæ Ed. (v. 34.) Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες. Citatur et e Plut. Fabio, δυσπαραίτητος θυμὸς pro Implacabilis ira. [" Joseph. 697, 26. Etym. M." Wakef. Mss.] HUIC oppositum Εὐπαραίτητος, Facile exorabilis, Placabilis, Non durus deprecantibus. Vel Deprecabilis, quo nomine ante exposuimus παραιτητός. [" Plut. Dion. 5, 204." Scott. App. ad Thes.]

[* " Ὑποπαραιτέομαι, Dionys. ap. Euseb. H. E. 6, 41." Routh. Mss. " Euseb. V. C. 16, 34. p. 349. Vales." Boissonad. Mss. Glossæ: Ὑποπαραιτεῖται· Prorogat. " Deprecor, Euseb. H. E. 237. Excuso, Philo J. 2, 379. Philo J. 740. Euseb. H. E. 6, 41. et alibi." Wakef. Mss.]

Προσαιτέω, τῶ, Insuper peto. Xenopho Apoll. Socr. τὸ ζῆν ἔτι προσαιτῶν. Nisi quis malit Petens tanquam mendicando. De qua signif. nunc dicam. Vide quæ in Ἐπαιτῶ dixi de præpositione quæ est in hoc verbo.

Προσαιτέω, Stipem peto, Stipem ostiatim peto, Mendico, ut ἐπαιτῶ et μεταιτῶ. Isocr. Areop. Τότε μὲν οὐδεὶς ἦν τῶν πολιτῶν ἐνδεὴς τῶν ἀναγκαίων, οὐδὲ προσαιτῶν τοὺς ἐντυγχάνοντας, Stipem petens a quovis obvio, Bud. Sic ap. Plut. περὶ Εὐθυμίας, Καὶ ζηλωτὸς ἡμῶν ὁ βίος· οὐ προσαιτοῦμεν, οὐκ ἀχθοφοροῦμεν, οὐ κολακεύομεν. [" Pierson. Veris. 134. Valck. ad Ammon. 112. a. Eur. Suppl. 64. Hel. 797. Xenopho K. A. 1, 3, 21. Glossæ: Προσαιτέω· Mendico.]

[* Προσαίτησις, ἡ, Mendicatio, Mendicitas. Plut. 7, 914. προσαίτησις ἐφημέρου τροφῆς. " Plut. 2, 499." Wakef. Mss.]

Προσαίτης, (ου, ὁ,) Qui stipem petit, Mendicus. Plut. Hellen. Problem. Ἀναλαβὼν ῥακία καὶ πήραν, καὶ προσαίτης ὤν. Chrysost., Ἐλθεῖν εἰς ὁμιλίαν τῶν προσαιτῶν. Ab Hom. dicitur προΐκτης. [Gl. Προσαίτης· Mendicus. ET Fem. * " Προσαίτις, (ἡ,) Suid. 2, 418. (Sed ibi non legitur.) ETIAM * Προσαιτητὴς, (οῦ, ὁ,) Hesych." Wakef. Mss.]

[* Βακτροπροσαίτης, ὁ, Epith. Cynici, baculum gestantis et mendicantis. " Toup. Emend. 2, 206. Jacobs. Anth. 9, 416." Schæf. Mss.]

[* Ἀποπροσαιτέω, Emendico, Gl.]

ΑΙΤΙΟΣ, ία, ιον, Qui in causa est, vel, Qui causa est rei alicujus, Auctor, ut Isocr. ad Phil. Θεοὺς τῶν ἀγαθῶν ἡμῖν αἰτίους ὄντας, Deos bonorum nobis auctores. Aristoph. Plut. (182.) πάντων αἴτιος, Καὶ τῶν κακῶν, καὶ τῶν ἀγαθῶν. Demosth. pro Cor. Ὡς φόβων καὶ κινδύνων αἰτίῳ τῇ πόλει γεγενημένῳ. Isocr. de Pace, Ἣν ἡττάν φασί τινες αἰτίαν γενέσθαι τῇ Σπάρτῃ τῶν κακῶν. Demosth. Τί ποτ' οὖν αἴτιον ὅτι κ. τ. λ. Quid in causa est cur, etc.? Interdum αἴτιος fem. gen. pro αἰτία. Aristot. de Mundo, Ἡ ἐν οὐρανῷ δύναμις σύμπασιν αἴτιος γίνεται σωτηρίας. || Aliquando αἴτιος ponitur cum dat. personæ duntaxat, ut Il. Γ. (164.) Οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί· θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσι, ubi Eust. subaudit gen. πολέμου.

Αἴτιος, Culpæ affinis, Culpandus, Accusandus, Qui culpari debet ob rem aliquam, utpote ejus auctor, ὁ αἰτιατέος, ὁ ὑπὸ αἰτίασιν καὶ μέμψιν, ut exp. Eust. Homerus Il. A. (153.) Οὔτι μοι αἴτιοί εἰσι. Od. Θ. (311.) Ἠπεδανὸς γενόμην· ἀτὰρ οὔτι μοι αἴτιος ἄλλος, Ἀλλὰ τοκῆε δύω: Il. N. (222.) Ὦ Θόαν, οὔτις ἀνὴρ νῦν αἴτιος: O. (137.) ὅς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐκί: T. (409.) οὐδέ τι ἡμεῖς Αἴτιοι. Herod. 1. Οὐδὲν ἐόντας αἰτίους, Minime affines culpæ, vel Innocentes, ἀναιτίους. Exp. quidam, Nihil commeritos. Cic. ap. Plat. οὐ τὸ αἴτιον αἰτιᾶσθαι interpr. Non accusare quod esset accusandum. Idem hæc Ejusdem verba, Εἰ γὰρ ἦν τοῦτο (τὸ γῆρας) αἴτιον, vertit, Nam si id culpa senectutis accideret. Vide meum Lex. Cic. Αἴτιος ab Eust. exp. ὑπεύθυνος καὶ κολάσεως ἄξιος, Sons vel Reus, et supplicio dignus, hoc in versu, Αἴτιος ὁ γράψας Αἴτια Καλλιμάχου.

Αἴτιος cum gen. putatur sumi pro Obnoxius ap. Diosc. 8. Ληθαργώδεις γίνονται καὶ καταφορᾶς αἴτιοι, Lethargici fiunt, et veterno obnoxii.

Compar. αἰτιώτερος, Qui magis est causa, vel in causa. Superl. αἰτιώτατος, Qui maxime est in causa. Apud Athen. 2. Ὡς ταύτης αἰτιωτέρας οὔσης. Xenopho Mem. 1. Οἴει τι ἄλλο αἰτιώτερον εἶναι; Quicquam aliud magis in causa esse putas? Idem Hell. 5. αἰτιώτατοι εἶεν. Apud Thuc. αἰτιώτατος ἐγένετο, Præcipuus auctor fuit. [Ind. in Demosth. Isocr. Busir. 14.]

¶ Αἴτιον, ου, τὸ, Substant. Causa, Ratio. Demosth. pro Cor. Τὸ δ' αἴτιον οὐκ ἀγνοεῖς. At Philipp. 3. Πολλὰ μὲν οὖν ἴσως τὰ αἴτια τοῦ ταῦθ' οὕτως ἔχειν, hic et in hujusmodi locis αἴτια est adjective positum, non substantive. At substantive passim ap. philosophos, ut αἴτια κύρια καὶ αὐτοτελῆ, Causæ principales et perfectæ. Αἴτια προηγούμενα vel προκαταρκτικὰ, Causæ antecedentes vel antegressæ. Αἴτια προσεχῆ, Proximæ causæ. Ξυναίτια, Adjuvantia causarum, vel, Quæ rerum adjuvant causas. Quas interpretationes e Cic. habes in meo Lex. Cic. Gregorius Naz. de Theologia, τὸ πρῶτον αἴτιον vocat Deum. Inscripsit Theophr. quendam suum librum, Αἴτια φυσικά. Callimachus item quendam suum appellavit Αἴτια absolute, cujus meminit Martialis; leg. enim ap. eum Ætia Callimachi, non Ethia. De illis fertur et hic versus, Αἴτιος ὁ γράψας Αἴτια Καλλίμαχος. Sed ap. Eust. legitur Καλλιμάχου. || Quandam ap. rhetores differentiam inter αἴτιον et αἰτίαν vide ap. Fabium.

["Αἴτιος, Jacobs. Anth. 10, 48. Brunck. Aristoph. 3, 84. ad Lucian. 2, 34. Heyn. Hom. 4, 675. Dionys. H. 3, 1507. Casaub. ad Athen. 128. ad Herod. 501. Dawes. Misc. 254. Wyttenb. Select. 381. P. Abresch. Paraphr. 338. Sequ. infin., ad Herod. 113. 114. 199. 677. Antigon. 1173. Pausan. 62. 87. cf. Trachin. 1235. Erf. In quo causa rei est, Heyn. Hom. 4, 60. Fere sine verbo subst., ad Char. 520. Cum infin., Diod. S. 2, 319. Ἡ αἴτιος, Bentl. Aristoph. 320. a. Schneider. Æsop. p. 54. Αἴτιος λόγῳ ῥηθῆναι, Plato Phædro 236. Αἴτιαι, αἰτίαι, Mœris 4. et n. Thom. M. 19. et n. Αἴτιον, (τὸ,) ad Timæi Lex. 268. Phrynich. Ecl. 165. ad Dionys. H. 1, 228. Αἴτιον, Titulus librorum, v. ad Αἰτία. Αἴτιον δὲ, Valck. ad Chrysost. p. 7. Boissonad. in Philostr. 347. 395. Αἴτιον ὅτι, Herod. 3, 12. Τὸ δὲ αἴτιον, Abresch. Æsch. 2, 81. Boissonad. in Philostr. 346." Schæf. Mss. Pind. Pyth. 5, 33. Xenopho Mem. 3, 2. 2. c. 3, 2. 4. 5. 8. c. 4, 15. Plato Cratylo 71. p. 110. "Αἴτιον, Plato Phæd. s. 47." Routh. Mss. Glossæ:—"Αἴτιος· Caussativus, Sons, Nocens, Noxius, Reus."]

¶ Αἰτία, ἡ, aliud substant. Causa, Ratio. Plato Timæo, Διὰ δὴ τὴν αἰτίαν καὶ τὸν λογισμὸν ἐτεκτήνατο, Cicer. interpr. Hanc rationem habuit ut absolveret. Idem ibid. δι' ἃς αἰτίας ἱδρύσατο vertit, Quæ causa collocandi fuerit. Idem αἰτίαι πρῶται, Causæ primæ.

Αἰτία, Culpa, Crimen. Plato Pol. 1. Ἀλλὰ καὶ τούτων πέρι καὶ τῶν γε πρὸς τοὺς οἰκείους μία τις αἰτία ἐστὶν, οὐ τὸ γῆρας, ἀλλ' ὁ τρόπος τῶν ἀνθρώπων, interpr. Cic. Sed in moribus est culpa, non in ætate. Ubi tamen αἰτία verti etiam possit fortasse Causa. Est autem frequentissimum hoc loquendi genus, αἰτίαν ἔχειν cum gen., ut αἰτίαν ἔσχε τοῦ πολέμου. Plut. Pericle, Culpam belli sustinuit, Culpatus fuit ob bellum, Vitio verterunt illi bellum. Ita enim malo, quam ut exp. vulgo, Invidiam belli in se vertit. Xenopho, αἰτίαν ἔχει τούτου, Ob hoc culpatur, Hujus rei culpa in illum confertur. Dicitur et αἰτίαν ἔχω ἐπὶ τούτῳ. Idem, Οὐ πάνυ γε ῥᾴδιόν ἐστιν εὑρεῖν ἔργον, ἐφ' ᾧ οὐκ ἄν τις αἰτίαν ἔχοι. Nonnunquam infin. habet loco genitivi, Lucian., αἰτίαν ἔχω ψεύδεσθαι, pro ψεύδους, Insimulor mendacii, Culpor ut mendax. Plut. Themistocle, αἰτίαν ἔχει Μηδίζειν, accusatur quod Medorum partibus faveat. Synes., Ὃς καὶ παιδόθεν αἰτίαν ἔσχον ὁπλομανεῖν τε καὶ ἱππομανεῖν, Bud. interpr. Qui ab ineunte ætatula male audieram, quasi insano studio armorum equorumque flagrarem. Idem ejusdem Synesii hæc verba, αἰτίαν ἔχων πρᾳότατος εἶναι, reddit, Cui vitio vertebatur nimia clementia. Et cum præterito infinitivi. Demosth. pro Cor. Φιλίππῳ προδεδωκέναι πάντας ἂν ἔσχεν αἰτίαν. Dicitur et αἰτίαν ἔχειν, absolute. Xenopho K. Π. 5. Διὰ τὸ σὺν πολλοῖς αἰτίαν ἔχειν, Eo quod cum multis in culpa sint. Hic enim αἰτίαν ἔχειν hoc significat cum alibi frequentissime αἰτίαν ἔχειν is dicatur, qui accusatur rei alicujus nomine, in quem culpa confertur, s. merito, s. immerito. Quo etiam modo usurpatur αἰτίαν ἔχω ταύτην, Accusor hoc nomine, Crimen hoc in me confertur. Demosth. c. Mid. Δικαιότατ' ἂν ταύτην ἔχοι τὴν αἰτίαν. Isocr. Areop. Εἰκότως ἂν ἔσχον τὴν αἰτίαν ταύτην. Dicunt et αἰτίαν ἔχειν ὑπό τινος, Accusari ab aliquo. Thuc. Αἰτίαν πολλὴν ἔχω ὑπὸ σοῦ, ubi ἔχω pro λαμβάνω accipitur. Dicitur et αἰτίαν ὑπέχειν pro αἰτίαν ἔχειν. Xenopho K. Π. 6. Καὶ αἰτίαν ὑπέσχεν, ᾗ ἐβαρύνετο. Quod loquendi genus imitari volens Cic., ad verbum dixit, Causam sustinere, ut Bud. annotat. || Sunt autem aliæ phrases αἰτία cum verbo ἔχειν habentes, quæ activa signif. dicuntur. Nam ut αἰτίαν ἔχειν passive sumitur pro Accusor, Insimulor, Mihi vitio vertitur, In me culpa transfertur; sic δι' αἰτίας ἔχω σε, vel ἐν αἰτίᾳ σε ἔχω, capitur pro Accuso, Insimulo, Culpo. Thuc. 2. Ὑμᾶς αὐτοὺς δι' αἰτίας ἔχετε. Idem 5. Ἐν αἰτίᾳ ἔχοντες τὸν Ἆγιν.

Alia sunt verba, quæ cum nomine αἰτία juncta idem valent, quod αἰτίαν ἔχειν, passiva signif.: et quod δι' αἰτίας ἔχειν vel ἐν αἰτίᾳ ἔχειν, activa. Xenopho K. Π. 5. ἐν αἰτίᾳ εἶναι et αἰτίαν ἔχειν eodem loco dixit in eadem signif., ita scribens, Καὶ πάντες ἐδόκουν ἐν αἰτίᾳ εἶναι· καὶ οὐδεὶς τῇ αἰτίᾳ οὔτε αἰσχύνεσθαι, οὔτε φοβεῖσθαι ὁμοίως, διὰ τὸ σὺν πολλοῖς αἰτίαν ἔχειν. Est autem ἐν αἰτίᾳ εἶναι, Latine verbum e verbo, In culpa esse. Quanquam si quis propius intueatur, animadvertet posse aliquem αἰτίαν ἔχειν, Accusari, et in eum culpam conferri, qui tamen non ἐστὶν ἐν αἰτίᾳ, atque immerito accusatur. Αἰτίαν λαμβάνω pro αἰτίαν ἔχω, Accusor. Thuc. 6. Τοὺς περὶ τῶν μυστικῶν αἰτίαν λαβόντας. Dicitur pro eodem αἰτίαν φέρομαι. Thuc. Αἰτίαν τοῦ ἀδικεῖν φέρομαι. Item αἰτίαν ὑπομένειν, i. q. αἰτίαν ὑπέχειν. Nam ὑπέχειν et ὑπομένειν synonyma sunt. Æschin. c. Ctesiph. Τὴν τοῦ Βοιωτιάζειν ὑπομείνας αἰτίαν. || At vero pro δι' αἰτίας vel ἐν αἰτίᾳ ἔχω in activa signif., videlicet pro Culpo, Accuso, Culpam in aliquem confero, vel impingo, Crimen impingo, dicitur, ἐν αἰτίᾳ τίθημι. Herod. Ἐν αἰτίῃ τιθέντες τὸν Μαρδόνιον. l. c. ad verbum, e Cicerone, In culpa ponentes Mardonium. Idem valet, αἰτίαν σοὶ ἀνατίθημι. Apud Isocr. autem ad Demon., in plurali, Ὧν γὰρ ἂν ἐκεῖνος ἁμάρτῃ, σοὶ τὰς αἰτίας ἀναθήσουσι. Reperitur pro eodem αἰτίαν σοὶ ἐπάγω, vel αἰτίαν ἐπί σε ἄγω, ap. Demosth. Sic enim in Æschinem, Ἐμὲ τὴν αἰτίαν σοὶ ταύτην ἐπάγειν. Idem, Αἰτίαν φόνου ἐπ' ἐκεῖνον ἄγω. Dicitur et αἰτίαν ἐπιφέρειν, et ap. Isocr. de Pace, αἰτίας ἐπιφέρειν. Item ἐν αἰτίᾳ ποιεῖσθαί τινα, ap. Synes.; vel αἰτίαν ποιεῖσθαί τινος, ut ap. Plut. Pericle; vel κατά τινος, ut ap. Eund. in Publicola, Οἱ δὲ δήμαρχοι τοῦ Μαρκίου τὴν αἰτίαν ἐποιοῦντο. Soph. autem dixit eodem sensu, αἰτίαν νέμω, scribens, ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει. Habetur item ap. Plut. αἰτίαν τρέπω εἰς σε, ut Lat. dicitur, Culpam in te transfero: ad verbum, Culpam in te verto, s. Converto. || Contraria autem sunt his, αἰτίας ἀπολύειν, αἰτίας ἐξελεῖν, Culpa liberare s. culpæ, ut Liv. loquitur, Absolvere culpa s. crimine, Exolvere culpa, cum Tacito. Dimovere culpam ab aliquo, vel Removere. Item Culpæ eximere, vel e culpa: quod loquendi genus ad verbum respondet illi posteriori, αἰτίας ἐξελεῖν.

Αἰτίαν ἐνδέχεσθαι, inquit Bud., est In se crimen recipere, Crimini se offerre, Agnoscere rem perpetratam, et se mandatorem profiteri. Quod et ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα et τὰ ἐγκεκλημένα dicitur, quibus omnibus Demosth. usus est.

Αἰτίας pluraliter sæpe etiam dicunt, ut Isocr. ad Nic. Ὡς αὐτὸς τὰς αἰτίας ἕξων ὧν ἂν ἐκεῖνοι πράξωσι. Idem ad Demon. Ὧν γὰρ ἂν ἐκεῖνος ἁμάρτῃ σοὶ τὰς αἰτίας ἀναθήσουσιν. Sic dictum est, αἰτίας μεγάλας

ἔχω, Gravia crimina in me conferuntur. Reperitur et ἐν αἰτίαις γίνεσθαι, sicut et ἐν αἰτίαις εἶναι ap. Æschin. c. Ctes. Ἐν ταῖς μεγίσταις δ' ἦσαν αἰτίαις οἱ πρέσβεις, Gravissimæ res legatis objiciebantur, Gravissima crimina legatis impingebantur. Bud. autem annotat ἐν αἰτίαις εἶναι significare non solum Accusari et Inculpari, sed etiam Pœnas pendere. Apud Athen., Ἐν αἰτίαις ἔσονται ταῖς μεγίσταις, verba sunt edicti Antiocheni, Non impune ferent, Gravi animadversione plectentur.

Notandum est autem αἰτίαν usurpare Isocr. in bonam etiam partem, cum his verbis ἔχειν, ἀνατιθέναι, ἐπιτιθέναι, ἐπιφέρειν, fortasse et cum aliis: sed hæc tantum observavi, ut, Ἡμεῖς τούτων τῶν ἀγαθῶν τὴν αἰτίαν ἕξομεν, pro, Hæc bona nobis ferentur accepta. In Epist. quadam ad Philipp. Ἀλλὰ καὶ τοιούτων τὴν αἰτίαν τοῖς στρατοπέδοις ἀνατιθέασι, Talia exercitibus accepta ferunt. In Panath. Καίτοι τῶν μὲν ῥηθέντων, εἰ καὶ μηδὲν ἕτερον συμβαλοίμην, ἅπαντες ἂν ἐμοὶ τὴν αἰτίαν ἐπιθεῖεν. Idem ibid., Τοῦ μὲν οὖν διαφερόντως τῶν ἄλλων οἰκεῖσθαι τὴν πόλιν ἡμῶν κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, δικαίως ἂν ἐπενέγκαιμεν τὴν αἰτίαν τοῖς βασιλεύσασιν αὐτοῖς.

[" Αἰτία, ad Phalar. 263. Phrynich. Ecl. 165. Thom. M. 20. et n. ad Char. 568. Markl. Iph. p. 356. Abresch. Æsch. 2, 9. Crimen, Fischer. Ind. Palæph. Αἰτία δὲ, ad Lucian. 3, 480. Αἰτίαν παρέχειν, ad Lucian. 1, 451. ad Pausan. 132. Αἰτίαι πρῶται, δευτέραι, ad Phalar. 160. Αἰτίαι, Titulus libri, Wernsd. ad Plut. Quæst. Comment. 1. init. Elogium, Titulus, Casaub. ad Suet. 4, 200. (Schneider. Lex.) Αἰτία ἐμὲ ἔχει, Herod. 407.: brevi post, αἰτίαν ἔχω: cf. 492. Ἐν αἰτίᾳ ποιεῖσθαι, Fac. ad Paus. 1, 349. Herod. 665. Ἡ ἀληθῶς αἰτία, ad Corn. Nep. p. 36. Stav. Αἰτίαν ἔχειν, Bibl. Cr. 2, 1, 57. Burmann. ad Phædr. 16. a. Mit. Lennep. ad Phalar. p. 7. Valck. Diatr. 269. Αἰτίαν ὑπέχειν, Burmann. ad Phædr. l. c. Αἰτίᾳ θεοῦ, Divinitus, Plut. de S. N. V. p. 39. Morbus, Abresch. Lect. Arist. 69. Bernard. Reliq. 38. Αἰτίαν ἔχειν, ad Char. 468. Abresch. Æsch. 2, 112. Heindorf. ad Theæt. 373. ad Gorg. 194. Simon. Dial. 58. Jacobs. Anim. 246.: Anth. 7, 107. Culpa, Crimen, Schneider. ad Xenoph. Pol. 319. ad Plut. 6, 253. Hutt. Δι' αἰτίας εἶναι, Dionys. H. 4, 2183. Sequ. infin., Pausan. 609. Plut. Bruto c. 20. Querela, Longus 93. Vill. Conf. cum αἰκία, Brunck. Aristoph. 2, 198. Ἐν αἰτίαις ἔχειν τινὰ, Diod. S. 2, 333. Dionys. H. 2, 696. Αἰτίαν εἶχεν ὡς καταλιπὼν, Philostr. 146. Boiss. Αἰτίαν ἔχειν, Boissonad. in Philostr. 529. Τὴν αἰτίαν περί τινος λαβεῖν, Bœckh. in Plat. Min. 155. Heindorf. ad Theæt. 397." Schæf. Mss. Glossæ:—" Αἰτία· Causa, Materia s. Materies, Titulus, Querimonia, Querela, Culpa, Noxa, Occasio, Crimen, Reatus. Τῆς αἰτίας φανείσης· Causa cognita." " Plato de Rep. 4. p. 409. Ed. Bas. 2. Γελοῖον γὰρ ἂν εἴη, εἴ τις οἰηθείη τὸ θυμοειδὲς μὴ ἐκ τῶν ἰδιωτῶν ἐν ταῖς πόλεσιν ἐγγεγονέναι, οἳ δὴ καὶ ἔχουσι ταύτην τὴν αἰτίαν, οἷον οἱ κατὰ τὴν Θρᾴκην τε καὶ Σκυθικήν. De quibus hoc prædicatur. Sic utitur Plato et verbo αἰτιάομαι." Seager. Mss. Pind. Nem. 7, 16. Ol. 1, 57. Æsch. Sept. c. Th. 4. Plutarch. Philop. 21. Τούτους ἐν αἰτίαις ποιούμενος συνελάμβανε. Thuc. 4, 87. 7, 86. dat. αἰτίᾳ, ut ablat. Causa ap. Latinos. Xenopho Cyn. 1, 10. Οὐχ αὑτοῦ αἰτίαις ἐδυστύχησε. Αἱ αἰτίαι ἐξ ἀνάγκης, Aristot. Metaph. 1, 4. Phys. 2, 7. Seneca Ep. 69, 4.]

Αἰτιώδης, ὁ, ἡ, Causalis, ut αἰτιώδεις σύνδεσμοι, ap. quosdam Gr. Grammaticos, quæ ap. Latinos Causales conjunctiones. Frequentius tamen vocantur αἰτιολογικοί. || Αἰτιῶδες ψεῦδος vide ap. Suid. [" Clem. Alex. 449." Wakef. Mss. Marc. Anton. 5, 13. Ἐξ αἰτιώδους καὶ ὑλικοῦ συνέστηκα, E forma et materia, Ex anima et corpore, secundum Gataker.]

[* Αἰτιωδῶς, Causaliter. Clem. Alex. 8, 9. p. 929. Οἱ δὲ τὸ μὲν σῶμα κυρίως αἴτιόν φασι· τὸ δὲ ἀσώματον, καταχρηστικῶς καὶ οἷον αἰτιωδῶς. " Heyn. Hom. 8, 622." Schæf. Mss.]

Αἰτιολόγος, ὁ, Qui rationem reddit. Alii exp. Qui sequitur rationem et utitur probationibus.

A Αἰτιολογία, ἡ, Causæ redditio, s. rationis, Causatio, Causificatio. Est autem schema ap. rhetores αἰτιολογία, de quo ita Fabius 9, 3. Quod vero schema est ad propositum subjecta ratio? utrum quod Rutilius αἰτιολογίαν vocat? Nam de illo dubitari possit an schema sit distributis subjecta ratio. Meminit Idem 1, 16. quanquam ibi pro Ætiologiæ et Ætiologia legitur in nonnullis exemplaribus Ethologiæ et Ethologia. [Strabo 85. 93.]

Αἰτιολογικὸς, (ἡ, ὸν,) Peritus ætiologiarum, i. reddendi rationem ejus, quod in quæstione versatur, vel quasi artem illam factitans, ap. Sext. philosophum. || Αἰτιολογικὸς, Causalis, causæ redditivus, ut ap. Grammaticos Gr., σύνδεσμοι αἰτιολογικοὶ, Conjunctiones causales ap. vulgus Lat. Grammat. s. Rationales. || Αἰτιολογικὴ, Pars medicinæ, quæ causarum differentias et vires expendit. Cum autem causæ duplices sint, ut docuit Gal., salubres et insalubres, quarum illæ ad tuendam sanitatem, hæ ad morbum gignendum plurimum habent momenti, non
B est dubium, ambarum cognitionem ad eam medicinæ partem spectare, sed earum maxime, a quibus morbi prodeunt: quam ob causam etiam a quibusdam παθολογικὴ pars eadem dicta fuit. Eam in totum neglexerunt olim methodici, sed maximi semper fecere dogmatici, Hippocratis vestigiis insistentes. Hæc Gorr. [Glossæ: Αἰτιολογικός· Causativus, Causalis, Juridicialis. Strabo 163. " Fischer. ad Weller. 3, 243." Schæf. Mss. " Superl., Diog. L. 5, 32." Wakef. Mss.]

[* " Αἰτιολογικῶς, Causaliter, Cum redditione causæ vel rationis, Chrys. in 2 Ep. ad Cor. Serm. 29. T. 3. p. 698." Seager. Mss. " Etym. M." Wakef. Mss.]

Αἰτιολογέω, ήσω, ηκα, Rationem s. Causam reddo. Apud Sext. philosophum cum accusativo: ut Ὡς τε πολυτρόπως αἰτιολογῆσαι τὸ ζητούμενον. Exp. et Causor. || Αἰτιολογῶ, Utor schemate quod Ætiologia dicitur. Exp. præterea in VV. LL. Causas ago, sed perperam. || Αἰτιολογέομαι, pass. pro eodem. Quidam Gram-
C matici veteres exponunt, προφασίζομαι, σκήπτομαι. [" Thom. M. 372." Schæf. Mss. Glossæ: Αἰτιολογοῦμαι· Causificor.]

[* Αἰτιολογίζω, UNDE * " Αἰτιολογισμὸς, (ὁ,) Euseb. P. E. 16." Wakef. Mss. " Αἰτιολογίζομαι, Psell. de Lap. Virt. 345. Ed. Maus. Plut. de Flum." Kall. Mss.]

Ἀναιτιολόγητος, ὁ, ἡ, Cujus causa reddi non potest, ap. Alex. Aphrod. de Fato. Idem in Problem. Διά τινα ἕξιν φυσικὴν ἄρρητον καὶ ἀναιτιολόγητον. Ex α priv. et αἰτιολογεῖσθαι, Causam reddi, formando videlicet a tert. sing. præteriti ᾐτιολόγηται. Diosc. 7, 1. Καλεῖται ἀναιτιολόγητα τὰ ἀπὸ τῶν ἰοβόλων ζώων καὶ θανασίμων φαρμάκων συμβαίνοντα, i. e. inquit Bud., Quorum causæ sunt abditæ. In VV. autem LL. ἀναιτιολόγητα exp. hic Cæci affectus, accipiendo Cæci pro Abditi, ut opinor. Exp. et Causarum cognitione et ratiocinatione carentia. Sed simplicissima est et ad verbum hæc interpretatio, Quorum causa reddi non potest. [" Euseb." Wakef. Mss. ET * Δυσαι-
D τιολόγητος, ὁ, ἡ, " Explicatu difficilis, Philo J. 2, 644." Wakef. Mss.]

[* " Ἐξαιτιολογέω, Causas invenio. Diog. L. 637. (10, 82.)" Wakef. Mss. " Thom. M. 372." Schæf. Mss.]

Ἀναίτιος, ὁ, ἡ, Causam non habens, Cujus causa nulla est, ut ἀναίτιος κίνησις ap. Alex. Aphrod. de Anima. Ita usurpatur et a Dionys. Areop. Apud Damasc. quoque hoc sensu Deus dicitur ἀναίτιος, et ap. Greg. Naz.

Ἀναίτιος, Qui in causa non est cur aliquid fiat, Qui non est auctor, Qui in causa non est hujus vel illius rei. A quo culpa rei alicujus abest, cum gen., ut ap. Plut., ἀναίτιος τῶν κακῶν, Qui auctor malorum non est. Plato de Rep. 2. Τὸ ἀγαθὸν τῶν μὲν εὖ ἐχόντων αἴτιον, τῶν δὲ κακῶς, ἀναίτιον. Sic, τοὺς κύβους συντρίβουσιν, ἀναιτίους ὄντας αὐτοῖς, ὧν ἑκόντες ποιοῦσι, Talos confringunt, qui in causa non sunt eorum, quæ ipsi sponte sua faciunt, vel, Qui sunt extra omnem culpam eorum, quæ. Ita autem inter-

pretans, Ciceronem sequor, ut paulo post docebo.

'Αναίτιος ἀφροσύνης ap. Xenoph., Dementiæ non accusandus, quasi Dementiæ culpa vacans. Ἐγώ σοι τούτων ἀναίτιος, Horum tibi auctor non sum, Hæc mihi imputare non debes. Plato Timæo, Διαθεσμοθετήσας δὲ πάντα αὐτοῖς ταῦτα, ἵνα τοῖς ἔπειτα εἴη κακίας ἑκάστων ἀναίτιος, Cic. interpr. Quæ cum ita designasset, seseque, si quid postea fraudis aut vitii evenisset, extra omnem culpam causamque posuisset. Ubi notandum Cic. non contentum dicere Culpam, addidisse Causam, nomine Græco utriusque horum significationem complectente.

'Αναίτιος, sine casu, Insons, Crimine vacans, A quo omnis abest culpa, Nulli culpæ affinis. Il. N. (775.) Ἕκτορ, ἐπεί τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι: Λ. (653.) Δεινὸς ἀνήρ, τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο: Od. Υ. (135.) Οὐκ ἄν μιν νῦν τέκνον ἀναίτιον αἰτιόῳο. Dicitur et ἀναίτιον εἶναι παρά τινι, pro Non culpari ab aliquo, vel Non accusari, Culpam non sustinere ap. aliquem. Xenopho K. Π. 1. 'Αναίτιος ἔσει παρὰ τοῖς σαυτοῦ στρατιώταις. [" Ammon. 18. Eur. Med. 731. Wakef. Phil. 1074. Jacobs. Anth. 6, 288. Fem., Lobeck. Ajac. p. 245. Innocens, Xenopho K. Π. p. 90." Schæf. Mss. Hippocr. 17, 21. Glossæ: 'Αναίτιος· Immerens, Innocens.]

[* 'Αναιτία, ἡ, Innocentia, Reprehensionis carentia. Hippocr. 14, 48=22, 30. 'Αλλ' εἴ γε μὴ πρὸς ἀναιτίην, δημεύεται, Sed nisi ars innocenter exerceatur, proscribitur. Vide Foës. Œcon. Hippocr. v. Δημεύεσθαι. Sed inter dubia vv. ponit Schneider. Lex.]

'Αναιτίως, Absque causa, Sine causa. Alex. Aphrod. de Anima, Εἰ μηδὲν ἀναιτίως γίνεται, Si nihil fit absque causa, Si nihil fit nisi præcedente causa, ut a theologis dicitur Deus esse ἀναιτίως, i. Nulla præcedente causa. Philo de Mundo, Εἰ δ' ἀναιτίως φθείρεται. ‖ Item, 'Αναιτίως, Inculpate.

" Ἄναιτος, Suidæ est ἀβλαβὴς vel * ἀναιτίατος, in " hoc loco Soph. quem affert, πόλις δέ σοι Κακῶν " ἄναιτος τῶνδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός. Eam tamen scri- " pturam non habent vulgatæ Soph. Edd., sed ἄνατος " sine diphthongo, et quidem rectius. Sensui enim " magis consentaneum est Illæsa, Incolumis, quam " Insons, Non auctor nec causa, præsertim cum et " adv. ἀνατεὶ ap. eum reperiatur pro Innocue, h. e. " Sine damno et impune. Veruntamen et Schol. " alteram illam τὴν διὰ διφθόγγου γραφὴν agnosse vi- " detur, cum et ipse ἄνατος ibi exponat non solum " ἀβλαβὴς, verum etiam ἀναίτιος. Locus est in Œd. " C. p. 297. meæ Ed." [" Brunck. Soph. 3, 497." Schæf. Mss.]

[" * " 'Ανταίτιος, (ὁ, ἡ,) Clem. Alex. 786(=932. 'Αντιπληγεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ θανασίμως, ἔσχεν αὐτὸν ἀνταίτιον, οὐ καθὸ ἐγένετο αὐτῷ αἴτιος, καθ' ἕτερον δέ.)" Kall. Mss. Vertitur: Qui ab ipso est vicissim lethaliter sauciatus, eum vicissim causam habuit non per id, quo ei fuit causa, sed per aliud.]

[* " Αὐταίτιος, (ὁ, ἡ, Qui ipse sui causa est.) Const. Apost. 6, 11. (Τοῦ Χριστοῦ πατέρα, οὐκ αὐταίτιον καὶ αὐτογένεθλον, ὡς ἐκεῖνοι οἴονται, ἀλλ' ἀΐδιον, ἄναρχον, καὶ φῶς οἰκοῦντα ἀπρόσιτον.)" Kall. Mss.]

Μεταίτιος, ὁ, ἡ, Qui una cum alio in causa est alicujus rei, Particeps, eo sensu, quo a Cic. dicitur aliquis Belli particeps, et Conjurationis particeps, quod Gall. Complice. In VV. LL. exp. etiam, Causa similis cum alio. Xenopho Hell. 5. Οἱ μὲν σφαγεῖς καὶ οἱ μεταίτιοι τοῦ ἔργου, ubi μεταίτιοι interpretor Participes. ‖ A Bud. autem μεταίτιος exp. simpliciter Auctor et causa alicujus facti, et citatur ex Herod., Οὓς μάλιστα μεταιτίους τοῦ φόνου ᾔδεε. Item, Πᾶν γὰρ τὸ πλῆθος ἦν μεταίτιον. Et e Xenoph. de Theramene, Σὺ δὲ διὰ τὸ εὐμετάβολος εἶναι, πλείστοις μὲν μεταίτιος εἶ ἐξ ὀλιγαρχίας, ὑπὸ τοῦ δήμου ἀπολωλέναι κ. τ. λ. Sic et in VV. LL. μεταίτιός εἰμι τοῦ πάθους exp. Damni culpa est penes me. Videtur tamen in locis illis Herod. μεταίτιοι significare Participes, ut et in illo priore loco Xenoph. [Æsch. Agam. 820. Choëph. 97. μεταίτιος βουλῆς. " Valck. Anim. ad Ammon. p. 4. Markl. Suppl. 26. Wakef. Trach. 447. Eum. 199. Sequ. infin., Trachin. 1234." Schæf. Mss.]

Συμμεταίτιος, (ὁ, ἡ,) ut συναίτιος, Adminiculum primæ causæ, inquit Bud. citans e Plat. Timæo 156. Τὰ μὲν οὖν τῶν ὀμμάτων, ξυμμεταίτια πρὸς τὸ σχεῖν τὴν δύναμιν ἣν νῦν εἴληχεν, εἰρήσθω. Supra dixerat συναίτια. [In Schneider. Lex. non legitur.]

[* Παναίτιος, Totius rei auctor, Omnium causa et auctor. " Æsch. Eum. 200. (Agam. 1496.)" Schæf. Mss. " Phornut. 58." Wakef. Mss.]

Παραίτιος, (ὁ, ἡ,) Qui e parte in causa est, vel, Qui in causa est, Auctor, sumendo pro simplici αἴτιος. Exp. etiam ὁ αἰτίαν παρέχων. Democr. in Epist. Καὶ σέο τέχνην κατεμέμψαντο ὡς παραίτιον παρακοπῆς γεγενημένην. Plut. Τὸ δὲ τῶν αἰσχρῶν τὸ θεῖον παραίτιον γενέσθαι, οὐκ εὔλογον. Sic et alibi. Philo de V. M. 1. Παραίτιοι γενόμενοι τοῖς ὑπαχθεῖσι χαλεπῆς ἀπωλείας. Athen. Κακοστόμαχα, ἐπιπολαστικά τε καὶ νοσοποιά, καὶ φρίκης παραίτια. In VV. LL. citantur e Phalar. Epist. hæc verba, quæ trimetrum jambicum efficiunt, Πολλῶν ὁ καιρὸς γίγνεται παραίτιος. Bud. παραίτιον in Hippiatria poni ait pro συναίτιον. [" Iren. 379. Epiphan. Hær. 42. p. 368." Routh. Mss. " Diod. S. 2, 307. Jacobs. Anim. 248. Valck. Diatr. 52. Pausan. 286. Τὸ παραίτιον, ad Lucian. 1, 49. Παραιτία, Manetho 2, 502. Const. Manass. Chron. p. 87. Meurs." Schæf. Mss. " Stob. 231." Wakef. Mss. Glossæ: Παραίτιος· Obnoxius.]

Συναίτιος, ὁ, ἡ, Qui simul cum alio vel aliis in causa est alicujus rei, vel Qui e parte in causa est, et auctor. Xenopho K. Π. 1. Ἡδονῆς μὲν καὶ ἀγαθοῦ τινὸς συναίτιος ὤν, κακοῦ δὲ οὐδενί. Demosth. pro Cor. (298.) Τῶν μὲν ἐκ λόγου καὶ τοῦ βουλεύεσθαι πραχθέντων οὐδενὸς αὐτῷ συναίτιος εἶναι δοκῶ, τῶν δ' ἐν τοῖς ὅπλοις καὶ κατὰ τὴν στρατηγίαν ἀτυχηθέντων μόνος αἴτιος εἶναι. Plato in Pol. circa omnia quæ fiunt, duas artes esse dicit, τὴν μὲν γενέσεως οὖσαν συναίτιον, τὴν δ' αὐτὴν αἴτιον. Theophr. C. P. 5. Πάντα συναίτια τῆς φθορᾶς. In illo tamen Xenoph. loco, συναίτιος exp. simpliciter Auctor, perinde ac si pro αἴτιος acciperetur.

Συναίτιον substant. Causa adjutrix, vel Adjuvans causa. Cicero συναίτια interpr. Adjuvantes causæ, p. 188. Cic. Lex. Item, Adjuvantia causarum et Quæ rerum adjuvant causas, p. 38. Verum si ita interpretetur Cicero αἴτια συναίτια, quomodo αἴτια συνεργὰ interpretabitur? Quam differentiam e Sexto philosopho subjungere visum est, cum eleganter eam describat, sed in opere, quod nondum in publicum prodiit, in ipsa quidem certe auctoris lingua. Sic igitur Pyrrh. 3, 2. Τούτων δὲ τῶν αἰτίων οἱ μὲν πλείους ἡγοῦνται τὰ μὲν, συνεκτικὰ εἶναι, τὰ δὲ, συναίτια, τὰ δὲ, συνεργά· καὶ συνεκτικὰ μὲν ὑπάρχειν, ὧν παρόντων πάρεστι τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ αἰρομένων αἴρεται, καὶ μειουμένων μειοῦται. Οὕτω γὰρ τὴν περίθεσιν τῆς στραγγάλης, αἴτιον εἶναί φασι τοῦ πνιγμοῦ. Συναίτιον δὲ, ὃ τὴν ἴσην εἰσφέρεται δύναμιν ἑτέρῳ συναιτίῳ πρὸς τὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα. Οὕτως ἕκαστον τῶν ἑλκόντων τὸ ἄροτρον βοῶν αἴτιον εἶναί φασι τῆς ὁλκῆς τοῦ ἀρότρου. Συνεργὸν δὲ, ὃ βραχεῖαν εἰσφέρεται δύναμιν, καὶ πρὸς τὸ μετὰ ῥαστώνης ὑπάρχειν τὸ ἀποτέλεσμα· οἷον, ὅταν δύο βάρος τι βασταζόντων μόλις, τρίτος τις προσελθὼν συγκουφίσῃ τοῦτο. Quem ego locum, recognoscens operis hujus Interpretationem, quam aliquot ab hinc annis edidi, ita verti, Harum autem causarum aliæ, ut illorum bona pars existimat, sunt συνεκτικαὶ, quasi dicas Continentes, aliæ συναίτιοι, q. d. Concausales, aliæ συνεργοὶ, i. e. Adjutrices, q. d. Cooperatrices. Et συνεκτικὰ quidem αἴτια esse volunt causas, quæ cum adsunt, adest et effectus: cum tolluntur, is tollitur: cum minuuntur, minuitur. Exempli gratia, strangalen appositam causam esse suffocationis. At αἴτιον συναίτιον esse causam, quæ easdem cum altero synætio vires ad faciendum effectum affert. Et hoc modo unumquemque boum aratrum trahentium, causam esse tractionis aratri dicunt. Συνεργὸν autem αἴτιον, causam quæ parvas vires confert, et quidem per quas facilior reddatur effectus: ut cum duobus aliquod onus ægre portantibus, tertius aliquis adveniens, una cum ipsis illud portando sublevat. Hactenus Sextus, ap. quem an συναίτιον αἴτιον vel ipse Cicero potuisset vertere Adjuvantem

causam, judicandum lectori relinquo: certe si ita συναίτιον interpretatus esset, quod sibi verbum ad συνεργοῦ interpretationem reliquisset non video. [Cum Sexti loco cf. Clem. Alex. 932. ubi, Εἰ μή τι καὶ τὸ συναίτιον αἴτιον, vertitur, Nisi concausa sit causa. "Xenopho K. Π. 64. Συναιτία, ἡ, Abresch. Æsch. 2, 23." Schæf. Mss. Συναιτία, Demosth. pro Cor. c. 49. Ψυχὴ συναίτιος, Jambl. Myst. 3, 21.]

Quæ autem sequuntur composita, alteram accipiunt αἰτίας signif., videlicet pro Culpa.

Ἐπαίτιος, ὁ, ἡ, Qui est in culpa, Culpandus. Ἐπαίτιος τούτου, Qui de hoc culpari debet, vel Qui culpam hujus rei sustinet. E Thuc. citatur ἐπαίτιος αὐτῶν pro Qui de his insimulatur. Idem lib. 5. p. 186. dixit, ἐπαίτιον ἀναχώρησιν, i. e. δι' ἣν ἐν μεγάλῃ αἰτίᾳ εἶχον τὸν Ἆγιν, ut paulo ante locutus erat. Dicitur etiam ἐπαίτιός σοί εἰμι, ut et ὑπαίτιός σοί εἰμι, sicut infra dicetur. Est quod me culpes, Commerui culpam aut noxiam erga te. Apud Terent. autem habemus et sine his accusativis, Quæ nunquam quicquam erga me commerita est. Il. A. 335. Οὔτι μοι ὔμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων. "Legitur ET "Ἔπαιτοι ap. Hesych. expositum αἴτιοι." ["Ἐπαίτιος, Lucian. 2, 58." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 299. Æsch. Eum. 470." Wakef. Mss. Plut. Compar. Dionis 2. Ἐπαίτιον μάλιστα πρὸς τοὺς πολίτας ἐποίησεν. Thuc. 5, 65. Τὰ ἐπαίτια ap. Demosth. 733. J. Poll. 8, 22. i. q. προστιμήματα.]

Μικραίτιος, ὁ, ἡ, De parvis rebus expostulans, Vel parvam ob causam. Μικραίτιος amor, Plin. Epist. (2, 2.) Parvam ob causam expostulans. Bud. [Schneider. Lex. ubi et citatur Lucian. 8, 321. "Conf. cum φιλαίτιος, ad Plin. 100. Cort. ad Charit. 565." Schæf. Mss.]

[* Πρωταίτιος, ὁ, ἡ, Qui maxime in culpa est. "Schol. Eur. Or. 553(=543. Δείκνυσι τὸν πατέρα μείζονα τῆς μητρὸς διὰ τὸ πρωταίτιον εἶναι τῆς εἰς φῶς αὐτῷ προαγωγῆς.)" Boissonad. Mss. "Ad Diod. S. 2, 176." Schæf. Mss. Schol. Thuc. 3. p. 186.]

Ὑπαίτιος, ὁ, ἡ, Obnoxius crimini, s. facinori, Non insons, nec extra noxam. Philo V. M. 1. Ἀλλ' ὅγε κτείνων ἄνθρωπον, εἰ καὶ δικαίως καὶ ἀμυνόμενος καὶ βιασθεὶς, ὑπαίτιος εἶναι δοκεῖ. Synes. Epist. 44. Καὶ νῦν ἂν οὐχ ὑπαίτιος ὢν ἀκούῃς κακῶς. Dicitur etiam ὑπαίτιός εἰμί σοι, pro Obnoxius sum tibi, ut usus est Plaut., cum dixit, ego tibi Me obnoxium esse fateor, culpæ compotem. Xenopho, Τὸ ὑπαίτιον εἶναί τινι οὐ πάνυ προσίεμαι, quod in VV. LL. exp., Obnoxium cuiquam esse et reprehendi. Dicitur etiam ὑπαίτιός σοί εἰμι τοῦδε, q. d. Obnoxius tibi sum hujus rei. Pro quo posse dici existimo, Est quod me culpes hac de re, ut ὑπαίτιός σοί εἰμι vertere nos posse arbitror, Est quod me culpes, vel Culpa ap. te non vaco, vel Reprehensionem a te mereor. Plut. Ὑπαίτιοι τῷ Πομπηΐῳ τῆς ἐκβολῆς, Qui culpam erga Pompeium de ejectione ejus commeruerant. ‖ Et substant. τὸ ὑπαίτιον, Culpa. Bud. in Epist. pr. ET Ὑπαιτίως, Reddendo se crimini obnoxium, Reprehensionem merendo. ["Ὑπαίτιος, Heyn. Hom. 4, 95." Schæf. Mss. Xenopho Mem. 2, 8, 5. K. A. 3, 1, 5. Glossæ: Ὑπαίτιος· Causarius, Sons.]

Ἀνυπαίτιος, ὁ, ἡ, Innoxius, Culpæ non affinis, ut, ἀνυπαίτιος ὑπηρεσία Philoni de Mundo, Innoxia muneris functio. ["Sine reprehensione, Perfectus, Philo J. p. 3. Heliod. Æth. Hesych. ET * Ἀνυπαιτίως, Sine culpa, Philo J. 1, 206." Wakef. Mss.]

Φιλαίτιος, ὁ, ἡ, quod post μικραίτιος licet contra alphab. ordinem melius poneretur, quia signif. ejusdem generis habet, Querulus, Qui levi de causa quemvis culpare amat, μεμψίμοιρος. Xenopho, τοὺς φιλαιτίους φεύγειν. Erasmus τὸ φιλαίτιον substantive positum a Plut. de Cohib. Iracundia, interpr. Propensionem ad accusandum. Sic Idem in Solone τὸ τῶν πολιτῶν φιλαίτιον dixit. Exp. etiam Contentiosus, Litigiosus, quæ significatio ex altera pendet, et ita Bud. vult accipi ap. Dem. pro Cor. Πονηρὸν ὁ συκοφάντης ἀεὶ, καὶ πανταχόθεν βάσκανον, καὶ φιλαίτιον: [150. Τὸν δὲ τῶν πολιτευομένων (βίον) φιλαίτιον, καὶ σφαλερὸν, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀγώνων καὶ κακῶν μεστὸν, ubi Reisk. vertit Obnoxium crebris criminationibus et offensionibus. "Ad Charit. 565." Schæf. Mss. Xenopho Mem. 2, 8, 6. ET * Φιλαιτίως, Culpandi, Contendendi studio, Strabo 149. 278.]

¶ Αἰτιάομαι, άσομαι, Causam attribuo s. assigno, Causam esse dico. Apud Dem. περὶ Στεφ. αἰτίαν ἡγεῖσθαι τὴν τύχην, et αἰτιᾶσθαι τὴν τύχην, manifestum est pro eodem poni. Aristot. de Nat. Anim. 8. αἰτιῶνται τὰς τροφὰς, Causam cibis attribuunt. Idem Pol. 7, 12. Αἰτιῶμαι τοῦ καλῶς κιθαρίζειν τὴν λύραν, i. e. ut vulgo exp., Bene ludendi cithara lyram causam esse dico. Sic ap. Theophr. C. P. 4, 10. τοῦ σπέρματος τὴν φύσιν αἰτιᾶσθαι exp. Causam seminis naturæ attribuere. Apud Eund. ibid. 4, 8. Ἀμφοῖν τούτοιν αἰτιάσαιτό τις τὴν ἀσθένειαν, interpr. Utriusque causam acceperit quis imbecillitatem. Ego vero malim ita, Utrumque aliquis imbecillitati imputarit, ut videlicet αἰτιᾶσθαι in hac signif. reddatur Acceptum ferre, cum in bonam partem usurpatur; Imputare, cum in malam. Quanquam et in malam partem sumitur aliquando Acceptum ferre, sed rarius. Chrysost. de Sacerd. Ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἱερωσύνην αἰτιασαίμην ἂν τούτων τῶν κακῶν, Sed neque sacerdotio hæc mala imputarim. Potest etiam verti illud Aristot. Quod bene ludam cithara, ipsi citharæ acceptum fero. Nam ut Bud. ait, αἰτιῶμαί σε inter cetera significat, Causam esse, vel In causa esse dico, Causam ad te refero, etiam in bonam partem. Plato Phædro, Καὶ ἔγωγε, ὦ Φαῖδρε, αἰτιῶμαι τοὺς ἐντοπίους θεοὺς, Hoc acceptum geniis loci refero. Synes., Ὅστις δὲ ἕτερος ἀνὴρ ἀγαθὸς ἔδοξεν ἐν τῷ τότε, Φαῦστον αἰτιατέον τῶν γενομένων. Hactenus Bud. Sciendum est autem αἰτιᾶσθαι exponi etiam Causari, ut ap. Demosth. pro Cor. Οὗτος δὲ τῆς ἱερᾶς χώρας ᾐτιᾶτο εἶναι. Sic ap. Æschin. cum infin. itidem videtur idem significare, cum dicit, Αἰτιώμενός τινάς ἐμποδίζειν τοὺς τῆς πόλεως καιρούς. Nisi quis malit vertere, Criminans quosdam quod impedirent, etc.

Αἰτιῶμαί σε τούτου, inquit Bud. Criminose hoc tibi objicio. Demosth. pro Ctes. Ἐγὼ γὰρ Αἰσχίνην οὐδενὸς αἰτιῶμαι τῶν ἐν πολέμῳ πραχθέντων. Interdum cum duobus accusativis. Idem pro Phorm. Τίνα ἂν ἑαυτὸν αἰτίαν αἰτιασάμενος κ. τ. λ. Quid contra seipsum objicere potest quamobrem, etc. Hactenus Bud. Notandum est autem αἰτιᾶσθαι Cicer. interpretari Accusare, cum hæc Platonis, οὐ τὸ αἴτιον αἰτιᾶσθαι, vertit, Non accusare quod esset accusandum. Ut vero αἰτίαν idem vertit Culpam, ita αἰτιᾶσθαι Culpare non male reddemus, ut οὐδὲν ἡμᾶς αἰτιάσαιο, Nihil fuerit quod in nobis culpes, vel Propter quod nos culpes. Dicitur vero αἰτιᾶσθαι et Accusare in judicio. Xenopho, Τούτου Σωκράτην ὁ κατήγορος αἰτιᾶται. ‖ Interdum præpositio εἰς inseritur, ut αἰτιᾶσθαί τινα εἰς ὑπερηφανίαν, ap. Chrysost. de Sacerd. ‖ Jungitur et infinitivo, sicut et cum pro Causor sumitur. Xenopho, Αἰτιῶνται αὐτὸν ἀργὸν ἐσθίειν, Eum criminantur, quod iners comedat, vel, Inertem comedere. Sic αἰτιῶμαί σε ἐπιβουλεύειν, Criminor te insidiari, vel Accuso te insidiarum.

Αἰτιῶμαι, in pass. signif., Accusari, Culpari. Gorgias in Hel. Encomio, Εἰ διὰ τὸ πρῶτον ἄξιος αἰτιᾶσθαι ὁ αἰτιώμενος, Si dignus est qui accusetur, vel qui reprehendatur.

["Αἰτιῶμαι, Ruhnk. Ep. Cr. 178. Pierson. ad Mœr. 16. Valck. Phœn. p. 239. Abresch. Lect. Arist. 69. Phalar. p. 14. Lucian. 1. p. 54. Toup. Emend. 2, 376. ad Lucian. 1, 368. ad Phalar. 338. Brunck. Aristoph. 1, 108. Diod. S. 2, 415. 573. Lucian. 2, 177. 3, 174. Jacobs. Anth. 12, 434. Dionys. H. 5, 15. 2, 893. Plut. Alex. p. 79. Schm. Heindorf. ad Plat. Gorg. 194.: Phædr. 271. Plato Phædro 284. Cum infin., Diod. S. 2, 457. Αἰτιῶμαί τινα, sequ. accus. cum infin., Xenopho Mem. 1, 1, 2. Fischer. Ind. Palæph. Μὴ, sequ. infin., Lucian. 3. p. 411. Οὐδὲ ᾐτιάσατο μὴ οὐχὶ, Dionys. H. 3, 1461. Αἰτ. αἴτιον εἶναι, Heindorf. ad Gorg. 247. Αἰτ. τινά τινος, Demosth. 1, 314. 447. 449. Æschines 678. De forma perf. pass., ad Thuc. 1, 482. Baver. Cum accus., Dionys. H. 3, 1792. 1869." Schæf. Mss. "Acceptum fero, in bono sensu, Themist. 252. Arist. 1, 14. Stob. 46, 10." Wakef. Mss. "Plato de Rep. 10. p.

464. Bas. Ed. 2. Σὲ δὲ τίς αἰτιᾶται πόλις νομοθέτην ἀγαθὸν γεγονέναι; De te vero quæ civitas hoc prædicat?" Seager. Mss. Antipho 779. Ἡ αἰτία, ἣν αἰτιῶνται κατ' ἐμοῦ. Xenopho Hell. 2, 1, 32. Ἠτιάθη ὑπό τινων προδοῦναι. Cass. Dio 37, 56. Ἤμελλε τοῦ καταθυμίου παντὸς αἰτιασθήσεσθαι. Glossæ:—" Αἰτιοῦμαι, (l. Αἰτιῶμαι·) Accuso. Αἰτιῶμαι· Criminor, Accuso, Culpo, Incuso, Causo. Αἰτιᾶται· Pulsat, Succenset, Queritur. Αἰτιώμενοι· Incusantes. Αἰτιασθέντες· Pulsati."]

" Αἰτιάασθαι, poëtico pleonasmo τοῦ α dicitur pro " αἰτιᾶσθαι, ap. Hom. Il. K." [120.]

" Αἰτιῆται, Ionice itidem pro αἰτιᾶται. Hippocr. de " Diæta, 3. Ὅ, τι δ' ἂν τύχῃ ποιήσας κατὰ τοῦτον τὸν " καιρὸν, τοῦτο αἰτιῆται οὐκ αἴτιον ὂν, Hoc incusat, " Hoc causam esse dicit, Huic causam adscribit." " Αἰτιόωντο, Ionico s. Poëtico pleonasmo τοῦ ο pro " αἰτιῶντο. Itidemque αἰτιόωνται, αἰτιόῳο et αἰτιόῳτο " pro αἰτιῶνται, αἰτιῷο, αἰτιῷτο. Od. A. (32.) Ὢ πόποι, οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται. Il. Λ. (653.) " τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο. Od. Υ. (135.) " Οὐκ ἄν μιν νῦν, τέκνον, ἀναίτιον αἰτιόῳο, Ne incuses " eum immeritum s. Ne causam et auctorem eum " dicas, qui est innocens et insons hujus criminis."

" Αἰτιατέον, Causam s. Auctorem esse dicendum " est, Accusandum est. Theophr. C. P. 6, 6. Αἰτιατέον πρώτην σύστασιν, Causa primæ coagmentationi " assignanda est. Sic αἰτιατέον τὴν ἡλικίαν dicitur " pro Rejicienda causa in ætatem, s. Ætas incusanda " est. Et Plato de Rep. 2. Τῶν ἀγαθῶν οὐδένα ἄλλον αἰτιατέον, Bonorum nullus alius auctor dicen" dus. Et Lucian. (1, 410.) Ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον, " Ille mihi accusandus est." [" Clem. Alex. Xenopho, Plutarch. Jambl." Schæf. Mss.]

Αἰτίαμα, τὸ, Criminatio, Accusatio, in propria signif., non autem, ut in VV. LL. Crimen, Culpa. Nam aliter explicandum est nomen primitivum αἰτία, aliter nomen verbale αἰτίαμα factum a v. αἰτιῶμαι, et ipso ab αἰτία deducto. Plut. Publicola, Τοῦτο δὴ πρῶτον αἰτίαμα τῶν Οὐολούσκων ἐλάμβανον, Hanc primam Voluscorum criminationem capiebant, vel, Hanc primam Voluscos criminandi occasionem. Luc. Act. Apost. 25. init. Πολλὰ καὶ βαρέα αἰτιάματα φέροντες κατὰ τοῦ Παύλου, Multas et quidem graves criminationes afferentes adversus Paulum. Notandum est autem omnia vetera exemplaria, quibus usus est pater meus in ultima N. T. Gr. Edit., quæ non pauca nec parvæ auctoritatis ob antiquitatem erant, habuisse h. l. non αἰτιάματα, sed αἰτιώματα per ω. || Αἰτίαμα licet proprie Criminationem significet, utpote verbale nomen, non Crimen, aliquando tamen et pro αἰτία, Crimen, usurpatur: unde et Hesych. αἰτιαμάτων alicubi vult esse positum pro ἐγκλημάτων. Notandum est autem, secundum hanc signif. αἰτίαμα passivam habere signif., non activam. Nam cum αἰτίαμα dico pro Criminatione, et Ipso criminandi actu, ut ita dicam, manifestum est active sumi; at cum pro eo, de quo alicui criminatio infertur, tunc passive accipi liquet. Id autem, de quo alicui criminatio infertur, est ipsum crimen. [" Æsch. Prom. V. 194." Wakef. Mss.]

Αἰτίασις, ἡ, i. q. αἰτίαμα. A Bud. Comm. exp. Accusatio et querela, citante hunc Antiphontis locum, Ἡ μὲν γὰρ τούτου αἰτίασις μὴ ἔχει νῦν τέλος. Fabius 9, 2. non procul a fine, Unde sunt enthymemata κατ' αἰτίασιν, μετάληψιν etiam. Quo loco αἰτίασιν exp. vulgo Causationem. Bud. in Lex. scribit αἰτίασιν in Pandectis poni pro Litis principio et actione contra aliquem, ut αἰτίασιν ἀποθέσθαι. [Gl. Αἰτίασις· Accusatio, Conquestio, Incusatio.]

Αἰτιατὸς, (ἡ, ὸν,) Causatus, barbare loquendo, i. e. Ex alio tanquam e causa procedens, ut, Ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ οὐκ ἔστιν αἴτιος, ἀλλ' αἰτιατός· καὶ τὸ πνεῦμα οὐκ αἴτιον, ἀλλ' αἰτιατόν. In VV. LL. αἰτιατὸν, Causatum, A causa vel ab Auctore ortum. || Dicitur etiam αἰτιατὸν id cujus causa s. ratio redditur, ut cum dicit Eust. τὴν αἰτίαν poni πρὸ τοῦ αἰτιατοῦ. Sunt qui αἰτιατὸν exp. etiam Id quod pro causa s. ratione affertur. [" Olympiod. Comm. in Gorg. Ms. 22." Routh. Mss. " Diog. L. Pyrrho 377. HSt. Ἀναιροῦσι δὲ τὸ αἴτιον ὧδε· τὸ αἴτιον τῶν πρός τι ἐστι· πρὸς γὰρ τῷ αἰτιατῷ ἐστί· τὰ δὲ πρός τι ἐπινοεῖται μόνον, ὑπάρχει δὲ οὔ." Seager. Mss.]

[* " Αἰτιατῶς, Pachym. ad Dionys. Areop. Div. Nom. 11, 6." Kall. Mss.]

[* " Ἀναιτίατος, (ὁ, ἡ,) Brunck. Soph. 3, 497." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 69." Boissonad. Mss.: " p. 131. 3368." Kall. Mss.]

Αἰτιατικὸς, (ἡ, ὸν,) Criminatorius, Accusatorius. Apud Grammaticos αἰτιατικὴ πτῶσις, Accusativus casus. HINC αἰτιατικολογῶ, unde αἰτιατικολογούμενα Gaza vocat Quæ in accus. casu enuntiantur. [Gl. Αἰτιατική· Accusativus. Schol. Eur. Hec. 534. Schol. Thuc. 3, 52. " Ad Horat. p. 18. Zeun." Schæf. Mss.]

[* Αἰτιατικῶς, Accusatorie, In accusativo. Schol. Soph. Œd. T. 172.]

[* Ἀνταιτιάομαι, Contra accuso. " Cass. Dio 452." Wakef. Mss.]

Ἐπαιτιάω, vel potius *Ἐπαιτιάομαι,* Criminor, Accuso vel Incuso, Insimulo, Culpam in aliquem confero. Dicitur ἐπαιτιῶμαί σε, vel ἐπαιτιῶμαί σε τούτου, et ἐπαιτιῶμαί σε ποιῆσαι τοῦτο. Plato Epist. 7. Ἐφοβούμεθα μή τινα ἐπαιτιώμενος τιμωροῖτο. Demosth. in Mid. (552.) Ἐπαιτιασάμενός με φόνου, Criminatus me homicidii, pro αἰτιασάμενος. Aristoph. Vesp. (1447.) Φιάλην ἐπῃτιῶντο κλέψαι τοῦ θεοῦ. Dicitur et ἐπαιτιῶμαι τοῦτο, ut rursus ap. Plat. in quadam Epistola, Ἐπαιτιῶμαι τὸ μῆκος τῆς πορείας, In longitudinem itineris culpam rejicio, vel confero. In VV. autem LL. exp. Ob itineris longitudinem me excuso. || Item Ἐπαιτιῶ τὴν ξυμφορὰν, ap. Thuc. voce activa, 8, (81.) p. 288. Τήν τε ἰδίαν ξυμφορὰν τῆς φυγῆς ἐπῃτίασε, καὶ ἀνωλοφύρατο ὁ Ἀλκιβιάδης, ubi legitur et ἐπῃτιάσατο, ut in marg. Edit. meæ annotatum est, quod Valla interpretatur, Jacturas exilii sui questus est et deploravit. At ego malim, Sui exilii calamitatem illis loco criminis objecit. Vel simpliciter Objecit, ut ἀνωλοφύρατο seorsum accipiatur, non autem cum illo accus. jungatur.

Ἐπαιτιῶμαι, pro Causam s. Causas assigno. Plato Phædro, Οὐδέ τινας αἰτίας ἐπαιτιώμενον εἰς τὸ διακοσμεῖν τὰ πράγματα. Paulo post αἰτιώμενον dicit.

[Ἐπαιτιάω, Inculpo, extat in Æsch. Prom. 982. Ἦ κἀμὲ γάρ τι ξυμφοραῖς ἐπαιτιᾷ; " Ad Mœrin 19. Valck. Phœn. p. 239." Schæf. Mss. Soph. El. 635.]

[* " Ἐπαιτίασις, (ἡ,) Heyn. Hom. 7, 331." Schæf. Mss.]

[* " Ἐπαιτίατος, (ὁ, ἡ,) Accusandus. Joseph. 171, 31." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνεπαιτίατος, (ὁ, ἡ,) Innocens, Cui aut nequit crimen exprobrari, aut nihil est crimini datum. Joseph. A. J. 4, 8, 38. p. 248.]

[* Προσεπαιτιάομαι, Insuper accuso. " Plut. 4, 659." Wakef. Mss.]

Συνεπαιτιῶμαι, Simul criminor, Simul vel Una accuso. Plut. Pericle, Οὓς συνεπῃτιᾶτο τοῦ Λακωνισμοῦ, Quos Laconismi simul accusabat. [" Plut. Alex. 55." Boissonad. Mss. " Plut. 1, 123. 157. Thuc. 1, 190." Wakef. Mss.]

Καταιτιάομαι, Criminor, Accuso, Insimulo, ut ἐπαιτιῶμαι, et simplex αἰτιῶμαι. Greg. Εἰ μὴ καὶ τῶν τοξοτῶν σὺ τὰ βέλη καταιτιάσῃ, ἀλλ' οὐ τοὺς τοξεύοντας. Et καταιτιώμενος ταῦτα ap. Demosth. Hæc criminis loco objiciens, De his accusans. [Demosth. 553. 1306.]

Καταιτιαθεὶς pass. signif. ap. Polyb. 3. Τοὺς ἐκ τοῦ Περσικοῦ πολέμου καταιτιαθέντας ἀπολύσαντες τῆς ἐπενεχθείσης αὐτοῖς διαβολῆς.

[" Καταιτιάομαι, Diod. S. 2, 615. Καταιτιαθεὶς, 2, 584." Schæf. Mss. Plut. 10, 457. Glossæ: Καταιτιάμενοι· Pulsati.]

[* " Καταιτίασις, (ἡ,) Accusatio. Plut. 2, 546. M. Anton. 1, 16." Wakef. Mss.]

Ἀκαταιτίατος, ὁ, ἡ, q. d. Non accusabilis, pro Inculpatus, Culpa carens, Crimine vacans. Ἀκαταιτίατον Hes. exp. ἀνέγκλητον et ἀκατηγόρητον. [Joseph. B. J. 1, 24, 8. p. 118. 2, 14, 8. p. 182. 4, 3, 10. p. 276. Cyrill. c. Jul. 180.]

[* Συγκαταιτιάομαι, Una accuso. " Joseph. A. J. 15, 7. p. 687." Wakef. Mss.]

Προαιτιάομαι, Ante criminor, Ante accuso. || Προῃτιασάμεθα ap. Paul. ad Rom. 3, 9. pro ἠλέγξαμεν, ut

Gr. Schol. ait, i. e. Arguimus. Verum non simpliciter Arguimus intelligendum est, sed causis redditis s. rationibus. Potest et sic verti, meo judicio, Causas vel Causam assignavimus propter quam, etc. ut *καταιτιᾶσθαι* et simplex *αἰτιᾶσθαι* a Plat. poni pro Causas assignare, dictum est. Vet. Interpr. reddidit, Præcausati sumus.

Προσαιτιάομαι, Insuper accuso, vel Criminor.

¶ Αἰτιάζω, Activum, i. q. *αἰτιῶμαι*, unde formatum passivum *αἰτιάζομαι*, pro Accusor, Culpor, ut exp. Bud. in hoc Xenoph. loco, Hell. 4. Καὶ *μάλιστα οἱ αἰτιαζόμενοι ἐναντιοῦσθαι*, Qui ob id incusabantur quasi ipsi obstitissent. Alibi, inquit, Idem active posuisse videtur, Π*ρὸς ἃ ἔγωγε φιλοτιμοῦμαι καὶ ἡ πόλις ἡμῶν αἰτιάζεται*. Hæc Bud. Sed notandum est alteram quoque esse ejus loci lectionem, scribendo videlicet *αἰτιάζεσθε*, ut sit, Vos ea culpatis, ad quæ magno studio contendo ac laboro, simul etiam civitas. At legendo *αἰτιάζεται* et imperfecta maneret sententia, et constructio esset plane nova et inusitata *πρὸς ἃ αἰτιάζεται*. Sed et hoc dictum minime cum præcedentibus cohæreret. [" Crusius ad Suet. p. 62. Ind. ad Cass. Dion." Schæf. Mss.]

[* " Π*ροαιτία*, (ἡ. Damascius de Principiis ap.) Wolf. Anecd. Gr. 3, 235. (*Ταῦτα δὲ πάντα κατὰ μὲν ὑπόστασιν μετὰ τὸ νοητὸν ὑφέστηκεν, κατὰ δὲ ἔμφασιν ἢ αἰτίαν, ἢ ἀναλογίαν ἐν τῷ ἡνωμένῳ· κατὰ δὲ αὐτὴν ἀπ' αὐτοῦ ἀναγομένην, εἰς τὰ πολλά· ἢ πολλὰ μόνον, οὐδὲν δὲ ἄλλο* * *προέμφασιν, ἢ προαιτίαν, ἢ* * *προαναλογίαν, ὡς εἴ τις ἐν τῷ πλήθει τῷ πρὸ παντὸς ἀριθμοῦ ἐνίδοι τινὰ ἀδιάρθρωτον*.)" Kall. Mss.]

" Αἰτῶμαι quoque pro *αἰτιῶμαι* usurpari annotat Hesych. et ex eo Budæus in suis Comm."

" AITNH, mons Siciliæ *πυρικαής*: item Urbs ejusdem regionis. Unde Αἰτναῖος dicitur Qui montem illum vel urbem colit, ut Αἰτναία *πῶλος* ap. Soph. Œd. C. quod Hesych. exp. non solum Σικελική, sed etiam *μεγάλη, ἀπὸ μέρους*, inquit. Itidemque Αἰτναῖον *κάνθαρον* affert pro *μέγαν κάνθαρον*." [" Αἰτναῖος, ad Diod. S. 1, 441. ad Charit. 712. Troad. 220. Brunck. Soph. 3, 494. ad Diod. S. 2, 602. Toup. Opusc. 1, 286. 2, 41. Wakef. ad Moschum 3, 128.: S. C. 1, 142. Valck. ad Moschum p. 365. Jacobs. Exerc. 1, 159. Valck. ad Callim. 175. Αἴτνα, Toup. Opusc. 1, 517." Schæf. Mss. Aristoph. Pac. 73. Εἰσήγαγ' Αἰτναῖον *μέγιστον κάνθαρον*, Schol. *ὑπερμεγέθη· μέγιστον γὰρ ὄρος ἡ Αἴτνη*. Hinc Eur. Herc. F. 638. 'Α *νεότας μοι φίλον· ἄχθος δὲ τὸ γῆρας αἰεὶ Βαρύτερον Αἴτνας σκοπέλων ἐπὶ κρατὶ κεῖται, Βλεφάρων σκοτεινὸν φάρος ἐπικαλύψαν*, atque ex eo Cic. de Senect. 2., Quæ plerisque senibus sic odiosa est, ut onus se Ætna gravius dicant sustinere, quod proverbium minus recte interpretatus est E. H. Barker. tanquam de gigantibus dictum, quos Ætna premere dicebatur. Vide Muret. Var. Lect. 7, 15. p. 158. Ruhnk. ‖ Piscis nomen, Oppian. H. 1, 512. Ælian. H. A. 1, 13.]

" AITOΣ, (τὸ,) Ol. (3, 30.) posuisse pro *ἐνδιαίτημα*, tradit Eust. 381. afferens ex eo, *Διὸς αἶτει πανδόκῳ*, sed addit, esse vocabulum novum, quemadmodum et alias *λέξεις μονήρεις* ap. eum observatas esse, fortassis de industria ab eo usurpatas *πρὸς πολυμαθείας ἔνδειξιν*, aut ob metri necessitatem fictas. Itidem p. 907. *αἶτος* exp. *ἐνδιαίτημα*, ibidem rursum afferens illa Pind. verba, et *Διὸς αἶτει πανδόκῳ* specialius interpretans *ἄλσει κοινῷ*, Luco communi." [Vide Heyn. ad h. l. " Casaub. ad Athen. 128. Koen. ad Gregor. 98." Schæf. Mss. " *Ἄλτος, *τὸ*, d'après la correction de Koen, in Gregor. 220. Schæf. De cette forme les Romains ont tiré leur Saltus, comme on l'a déjà observé; et les Grecs modernes le Βάλτος, ὁ, dans un sens approchant de Lieu très-humide, marécageux." Corai. Mss. Vide Ἄλσος.]

" AITΩΛOΣ, Ætolus, filius Endymionis, qui Pissa ejectus a Salmoneo, *συνῴκισε τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν* Αἰτωλίαν, quæ 'Υάντις ante vocabatur. Αἰτωλὸς dicitur etiam Qui ex illa regione Ætolia ab Ætolo denominata, oriundus est. Il. Ψ. (470.) *ἀνὴρ* Αἰτωλὸς *γενεήν*, Natione Ætolus. Athen. 10. *νενικηκέναι τοὺς* Αἰτωλούς. Fem. Αἰτωλή, Ætola, Femina oriunda ex Ætolia. Plut. Probl. Rom. *Μὴ δοῦλον εἰσιέναι, μὴ δούλαν· μηδὲ* Αἰτωλὸν, *μηδὲ* Αἰτωλάν. Doricum autem ibi est Αἰτωλὰν pro Αἰτωλήν. Hinc Αἰτώλιος, possessive, Ætolius, Qui Ætolorum est, vel etiam idem cum ipso Αἰτωλὸς, quatenus gentile est. Annotat enim Eust. 773. *τὸν ἐξ* Αἰτωλίας non solum Αἰτωλὸν, sed etiam Αἰτώλιον dici. Atque ita Αἰτώλιος *ἰκτῖνος*, Ætolius milvus, ap. Aristot. H. A. 6, 6. nominatus videtur, quod in Ætolia præcipue visatur. Diosc. vero 4, 173. Fructum thymelææ, quod Granum Cnidium peculiari nomine dicitur, Αἰτώλιον ab Eubœensibus appellatum tradit. Ab eodem Αἰτώλιος est fem. Αἰτωλία, Regio, quam Ætoli incolunt, quo cum subaudiendum est substantivum *χώρα*. Steph. vero (Byz.) et Peloponnesi quandam urbem nominari Αἰτωλίαν scribit. Ab Αἰτωλὸς porro est et fem. Αἰτωλὶς, idem significans cum Αἰτωλία. Atque ut Αἰτωλία *χώρα* dicitur, ita et Αἰτωλὶς *χώρα*, vel interdum omisso substantivo, subaudito tamen, Αἰτωλὶς absolute, ut Αἰτωλία pro Αἰτωλία *χώρα*. Necnon Αἰτωλὶς *γυνή*, ut Αἰτωλία, teste Steph., qui in Αἰτωλία ait, *τὸ ἐθνικὸν καὶ* Αἰτωλὶς *καὶ* Αἰτώλιος. Ab eodem Αἰτωλὸς vel Αἰτωλία est et aliud possessivum, Αἰτωλικὸς (ἡ, ὸν,) Ætolicus, h. e. Pertinens ad Ætolos, vel Ætolorum proprius, ut cum aliquid esse Αἰτωλικὸν dicitur, pro Ætolis peculiare vel usitatum. Et Αἰτωλικὰ, Res Ætolicæ, h. e. Libri de Ætolia et Ætolis, s. de rebus Ætolicis conscripti, quorum auctor citatur Nicander ap. Athen. 7. At *τὸ* Αἰτωλικὸν, s. *ἔθνος*, aut tale quid, dicuntur ipsi Ætoli, ut *τὸ στρατιωτικὸν* vocantur *αὐτοὶ οἱ στρατιῶται*, velut ap. Paus. in Atticis, Τὸ *γὰρ* Αἰτωλικὸν *προεῖχεν ἀκμῇ νεότητος τὸν χρόνον τοῦτον*. Dicuntur vero et Αἰτωλισταί, *οἱ* Αἰτωλίζοντες *καὶ τὰ* Αἰτωλῶν *φρονοῦντες*, inquit Steph. Qui Ætolos imitantur, et qui cum Ætolis faciunt. Ubi nota etiam verbum Αἰτωλίζω, quod significat non solum Ætolos imitor, vel sermone nimirum vel moribus, sed etiam Cum Ætolis facio, Ætolorum partes sequor, ut Μηδίζω dicitur pro Medis s. Persis faveo. ‖ Ceterum ut ad Αἰτωλὸς redeam, aliquando id esse adjectivum sciendum est, et derivatum ab *αἰτέω*, teste Steph., cum nimirum tecto scommate pro *αἴτης* ponitur, h. e. pro Mendico qui ostiatim stipem petit, quemadmodum Eust. quoque annotat, Hom. *ἐξ ὀνόματος τοπικοῦ πορίζεσθαι ἀστεῖον νόημα ὅπου ἄνδρα πένητα ἐξ* Αἰτωλίας *εἶναι πλάττει, αἰνιττόμενος ἐπαίτην ἐκεῖνον εἶναι*. Hoc enim ibi significare Αἰτωλὸς, tanquam ab *αἰτέω*. Locus Hom., ad quem hic respicit Eust., est Od. Ξ. (378.) ubi subulcus Ulyssi mendico ait, 'Αλλ' *ἐμοὶ οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι, καὶ ἔρεσθαι*, 'Εξ *οὗ δή μ'* Αἰτωλὸς *ἀνὴρ ἐξήπαφε μύθῳ*, "Οστ' *ἄνδρα κτείνας, πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἀληθεὶς*, "Ηλυθ' *ἐμὰ πρὸς δώματ'*. Hinc et ap. Aristoph. (Eq. 79.) proverbialiter et ænigmatico scommate dictum, Τὼ *χεῖρ' ἐν* Αἰτωλοῖς, *ὁ δὲ νοῦς ἐν* Κλωπιδῶν, quo innuitur *ὁ ταῖς χερσὶ μὲν αἰτῶν, τῷ δὲ νῷ κλέπτων*. Notandusque hic paragrammismos ille et *τραυλότης* in v. Κρωπιδῶν pro Κλωπιδῶν, qualis est et in hoc ejusdem Aristoph. versu, 'Ολᾷς; Θέωλος *τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει*, posito *τραυλιστικῶς* λ pro ρ. In priore itaque vocabulo *ἔπαιξε παρὰ τὸ αἰτεῖν*, in posteriore *παρὰ τὸ κλέπτειν*, ut Schol. quoque annotat in illo ipso loco ex Eq. (l. c.) desumto, ubi Demosth. cum dixisset Paphlagonem inspicere omnia; habere enim unum crus in Pylo, alterum in concione; subjungit, Τοσόνδε *δ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος* 'Ο *πρωκτός ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν* Χάοσι, Τὼ *χεῖρ' ἐν* Αἰτωλοῖς, *ὁ δὲ νοῦς ἐν* Κλωπιδῶν. Quin ap. Athen. 6. quidam vocatur Αἰτωλικὴ *σφίγξ*, diciturque totam Græciam circumiens, atque petram insidens in modum illius veteris, omnia corpora rapere, ubi etiam subjungitur hic jambus, Αἰτωλικὸν *γὰρ, ἁρπάσαι τὰ τῶν πέλας*, Ætolicum enim est rapere ea, quæ vicinorum sunt."

[" Αἰτωλὸς, Valck. Phœn. p. 404. Facete dictum,

παρὰ τὸ αἰτεῖν, Jacobs. Anth. 9, 280. Brunck. Aristoph. 3, 8. Αἰτωλὶς, Porson. Phœn. 1182. Eur. Phœn. 988.: Valck. ad p. 404. Αἰτωλικὸν, τὸ, Boissonad. in Philostr. 354." Schæf. Mss.]

" Παναιτώλιον, (τὸ,) Universum Ætoliæ concilium, " Bud. Pand."

ΑΙΧΜΗ, ἡ, Cuspis, Mucro. Sed rectius Cuspis, ut αἰχμὴ λόγχης, Cuspis lanceæ. Sic αἰχμὴ ἔγχεος, Il. Π. (505.) καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμήν. At Philostr. Her. videtur καταχρηστικῶς dixisse αἰχμὰς τῶν κεράτων, ut si quis dicat Latine Cuspides cornuum, pro eo quod est, Acumina cornuum, αἱ ὀξύτητες. Sunt et qui velint αἰχμὰς ὀξείας Hesiodum appellasse Falces. || Sæpe etiam αἰχμὴ, ponendo partem pro toto, poëtico more, pro Hasta, s. Lancea, usurpatur. Exp. vero et Hastile, Spiculum, Telum. Il. M. (44.) Ἀντίοι ἵστανται, καὶ ἀκοντίζουσι θαμειὰς Αἰχμὰς ἐκ χειρῶν.

Αἰχμὴ etiam pro Bello sumitur, sicut Ferrum interdum ap. Latinos poëtas, et Arma tam in carmine, quam in prosa. Unde et Hesych. αἰχμαὶ exp. πόλεμοι. Utitur hoc modo Herod. quoque, ut, τὸ εἶλεν αἰχμῇ, Quod bello ceperat, vel armis. Item Plut. Numa, Αἰχμῇ προσεκτήσατο πολλὴν χώραν. || Videtur αἰχμὴ pro Fortitudine et bellicositate, ut ita dicam, poni in hoc poëtæ cujusdam loco, ap. Plut. Lycurgo, Ἔνθ' αἰχμά τε νέων θάλλει καὶ μοῦσα λίγεια.

Αἰχμὴ, vel ἀπὸ τοῦ αἷμα χέειν dicitur, A fundendo sanguine; vel ab ἀΐσσω. Vide Etym.

[" Αἰχμὴ, Musgr. Suppl. 717. Herc. 156. Wakef. 436. Trachin. 859. 883. Wakef. Eumen. 806. Abresch. Æsch. 2, 112. Jacobs. Anth. 11, 269. Wakef. Trachin. 556. Heyn. Hom. 6, 162. Αἰχμὴ, Pugna, Bellum. Brunck. ad Eur. Med. 299. Herod. 100, 63. 262. 101. 151. 153. 574. Hasta, Wessel. ad Herod. 24. Xenopho K. Π. 413. Zeun. Ind. Ilgen. Hymn. 367. ad Lucian. 1, 396. Musgr. Bacch. 1155. Αἰχμὴ θαλαττία, Boissonad. in Philostr. 478. Conf. cum ἀκμὴ, Heyn. Hom. 7, 193." Schæf. Mss. " Manipulus (hastis instructus,) Pind. Ol. 7, 35. (Ἀργείᾳ σὺν αἰχμᾷ.)" Wakef. Mss. Herod. 7, 152. Ἐπειδή σφι πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους κακῶς ἡ αἰχμὴ ἑστήκεε. Glossæ: Αἰχμή· Acies, Acumen, Mucro, Cuspis.]

" Αἴχματα, Hesych. affert pro ἐχέματα, καλύμματα, " Retinacula, Opercula."

" Αἰχμίον, Hesychio δόρυ, Hasta." [A Schneider. Lex. non agnoscitur; sed extat in Lex. Hederic.]

[* Αἰχμήεις, ήεσσα, ῆεν, Bellicosus. Æsch. Pers. 136.: σίδηρος, Oppian. C. 3, 321. " Ruhnk. Ep. Cr. 62." Schæf. Mss. De adjectivis, quæ in ηεις desinunt, v. E. H. Barker. in Wolfii Anal. Lit. Y. 2. p. 279.]

[* Αἴχμιπποι, Hesychio πολεμικοὶ ἱππεῖς, Equites armati. [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

Αἰχμόδετος, ὁ, ἡ, i. q. αἰχμάλωτος, de quo paulo post. Utitur illo αἰχμόδετος Soph., teste Hesychio. Sonat autem q. d. Hasta vinctus, s. ligatus, ex αἰχμὴ et δέω, quia captivi vinciri solent. [" Valck. Phœn. p. 753. Brunck. Soph. 3, 494." Schæf. Mss.]

[* " Αἰχμόμαλος, ad Dionys. H. 2, 878. 985." Schæf. Mss.]

Αἰχμοφόρος, ὁ, ἡ, Hastatus, Hastam gerens. Ad verbum Hastifer. Capitur pro Satellite, eadem forma et eadem ratione qua δορυφόρος. Herod. 1. Ἦν γάρ οἱ τῶν αἰχμοφόρων. [" Herod. 52. 101. 530. 536." Schæf. Mss. " Dionys. H. 1, 84. Herodian. 1, 32." Scott. App. ad Thes. " Julian. p. 57. Polyæn. 547. Dionys. H. 1, 263." Wakef. Mss.]

Αἰχμάλωτος, ὁ, ἡ, q. d. αἰχμῇ ἁλωτὸς, Bello captus, Armis captus, Manu captus, cum Sallustio: Captivus. Ad verbum Hasta vel Cuspide hastæ captus, eodem modo quo et δορυάλωτος. Sed usitatius est illud quam hoc, præsertim in soluta oratione. Quamvis autem αἰχμάλωτος conflatum sit ex αἰχμῇ ἁλωτὸς, et ἁλωτὸς sit pro ληφθεὶς, dicitur tamen ληφθεὶς αἰχμάλωτος, ut si dicas, Captus captivus; sed Latine aptius dicitur, Abductus captivus, vel in captivitatem; aut, In hostium redactus potestatem; aut brevissime, Bello captus. Plut. Hellen. Ἀλλ' ὁ λαβὼν αἰχμάλωτον, Qui bello quempiam ceperat. Plut. Alexandro, Γυναιξὶν αἰχμαλώτοις. Sic et αἰχμάλωτοι νῆες appellatur ab historicis Naves bello captæ. Dicuntur et πόλεις αἰχμάλωτοι, urbes ab hostibus captæ et in servitutem redactæ, ap. Isocr. et Plut.

Αἰχμάλωτον, ου, τὸ, substantivum, Mancipium, ap. Xenoph. Demosth. et Philostr. Her. Dicitur aliquando αἰχμάλωτα σώματα, Mancipia, pro αἰχμάλωτα absolute; et tunc αἰχμάλωτα adjectivum est. Proprie autem αἰχμάλωτον de Persona bello capta et servituti mancipata.

[" Αἰχμάλωτος, Phrynich. Ecl. 193. Thom. M. 23. et n. Æsch. Eum. 403. ad Diod. S. 1, 587. Boissonad. in Philostr. 606. ad Xenoph. Eph. 253." Schæf. Mss. Glossæ: Αἰχμάλωτος· Captivus. " Non tantum personis, sed et rebus tribuitur. Polyb. 1, 29. Xenopho K. Π. 298. 417. 420." Scott. App. ad Thes. " Polyæn. 71." Wakef. Mss.]

Αἰχμαλωτὶς, ίδος, ἡ, i. q. αἰχμάλωτος in fem. gen., licet αἰχμαλωτὶς deminutivi nominis formam habeat. Αἰχμαλωτίδες χέρες, Captivæ manus, i. e. ejus qui est captivus, vel ejus quæ est captiva. Soph. Ajac. (71.) τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας Δεσμοῖς ἀπευθύνοντα. [" Phrynich. Ecl. 194." Schæf. Mss. Eur. Hec. 615. 1016.]

[* Αἰχμαλωτικὸς, ἡ, ὸν, Captivus, Ad captivos pertinens. Eur. Tro. 871.]

[* " Αἰχμαλωτάρχης, (ὁ,) Carpzow. ad Godw. Mosen et Aaron p. 8." Kall. Mss.]

Συναιχμάλωτος, ὁ, ἡ, Concaptivus, Captivitatis socius. Paul. ad Rom. 1, 7. Τοὺς συγγενεῖς μου καὶ συναιχμαλώτους μου. [" Eumath. 293." Boissonad. Mss. Glossæ: Συναιχμάλωτος· Concaptivus. Ετ * Συναιχμαλωτὶς, ίδος, ἡ, Captivitatis socia. Schol. Soph. Trach. 322. " Valck. Callim. 208." Schæf. Mss.] In VV. LL. habetur etiam Συνεχμάλωτος, itidem pro Concaptivus, tanquam ab ἔχμα, ut illic scribitur, cum alioqui aperte mendosa sit hæc scriptura, ideoque minime quæri debuerit ejus derivatio.

Αἰχμαλωτεύω, ab αἰχμάλωτος, ετ Αἰχμαλωτίζω ab αἰχμαλωτὶς, Captivum abduco, vel in captivitatem, Bello captum abduco, vel In servitutem abduco. Hesych. αἰχμαλωτίζοντα exp. In servitutem violenter abducentem: αἰχμαλωτεύοντα autem, προνομεύοντα. [" Αἰχμαλωτεύω, Phrynich. Ecl. 194. (* ' Ἐξαιχμαλωτεύω, Hesych. Cyrill. Lex.' Wakef. Mss.) Αἰχμαλωτίζω, 192. Thom. M. 23. et n." Schæf. Mss. Αἰχμαλωτίζω, Sturz. ad Zonaræ Gloss. SS. N. T. 12. * Ἐξαιχμαλωτίζω, " Captivum duco, Chrys. in Ep. ad Ephes. Serm. 22. T. 3. p. 881." Seager. Mss. * " Προαιχμαλωτίζω, Nicet. Eugen. 7, 163.: * συναιχμαλωτίζω, 7, 168. Const. Manass. Amator. 1, 52." Boissonad. Mss. Glossæ:—Αἰχμαλωτίζω· Capto, Captivum duco. Αἰχμαλωτίζομαι· Captivor. * Αἰχμαλωτιστής· Captivator.]

Αἰχμαλωσία, ἡ, Captivitas, ut αἰχμάλωτος fit ex αἰχμῇ et ἁλωτὸς, sic αἰχμαλωσία ex αἰχμῇ et ἅλωσις. [Sturz. ad Zonaræ Gloss. SS. N. T. 12. " Ad Diod. S. 2, 214." Schæf. Mss. Glossæ: Αἰχμαλωσία· Captivitas, Captatio.]

Ὅμαιχμος, ὁ, ἡ, q. d. Collancearius, Socius in bello, Arma consocians, Confœderatus, σύμμαχος, Hesych. Exp. etiam Commilito. Hinc Ὁμαιχμία, Belli societas, Confœderatio. Herod. Ὁμαιχμίαν συντίθεμαι πρὸς τὸν Πέρσην. Ετ Ὁμοαιχμία ap. Hesych. Ετ Ὁμαίχμη, pro eodem, videlicet pro συμμαχία. [" Ὁμαιχμία, HSt. de Dionysii Imit. Thuc., Dionys. H. 2, 1210. Wessel. Diss. Herod. 38. " Suid. v. Δυσμικῶν." Wakef. Mss. Nicet. Annal. et Appian. Gall. 15., teste Schneider. Lex. * Ὁμαιχμέω, Simul milito, Simul bellum ineo, Simul jaculor. Oppian. H. 5, 160.]

Σύναιχμος, (ὁ, ἡ,) i. q. ὅμαιχμος. Nam σύναιχμος quoque exp. σύμμαχος a Suida et Hes.

Μεταίχμιον, τὸ, q. d. Interlancearium, Spatium inter duas acies, τὸ μεταξὺ τῶν αἰχμῶν, i. e. στρατευμάτων, ut μεταμάζιον dicitur τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν. Vel μεταίχμιον quasi μεσαίχμιον. Quarum deductionum utraque ponitur ab Eust. Sed et Hesych. μεσαίχμιον quoque agnoscit, ut paulo post docebo. Eurip. Phœn. (1246.) κἀν μεταιχμίοις Ὅρκους συνῆψαν ἐμμένειν στρατηλάται. Ubi Schol. esse μεταίχμιον dicit τὸν μεταξὺ δύο στρατευμάτων τόπον. Idem vero alibi scribit μετακύμιον dictum τὸ μεταξὺ τῶν δύο κυ-

μάτων, eadem forma qua μεταίχμιον. ||Per metaph. autem, s., ut vult Eust., per catachresin, dicitur et de Interstitio, quod est inter res quaslibet. Herod. Ἐξαίρετόν τι μεταίχμιον τὴν γῆν κεκτημένων. Eust. postquam dixit μεταίχμιον per catachresin vocari etiam τὸ ἁπλῶς μεταξὺ δύο τινῶν, ut si, inquit, aliquis dicat ἐν μεταιχμίῳ δύο φροντίδων εἶναι. Greg. in Macc. Encomio, Καὶ τῶν δύο παθῶν ἦν ἐν μεταιχμίῳ. Damascenus, Νοῦς γὰρ μεταίχμιόν ἐστι θεοῦ καὶ σαρκός. Lucian. paulo etiam aliter usurpavit, ubi Momum inducit Apollini dicentem, Σὺ δὴ λοξὸς εἶ καὶ γριφώδης, καὶ πολλὰ εἰς τὸ μεταίχμιον ἀποῤῥίπτεις, i. e., inquit Bud., Oracula ancipitia das, et in utramque partem ambigua, q. d. Inter duas acies ambigentia.

Μεσαίχμιον in eadem signif. agnoscit Hesych. VV. LL. autem μεσαίχμιον interpr. etiam Partem mediam hastæ. Quæ expositio ex illo sumta videtur, ita scribente, Μεσαίχμιον· μέσον αἰχμῆς, ἤγουν μέσον δόρατος, ἢ δύο στρατευμάτων. Sed illam horum verborum Hesychii expositionem dubiam reddunt, quæ sequuntur ap. eum. Nam subjungitur ab illo, Μεσαίχμιος γῆ· ἡ διὰ πόλεμον ἀργή. Καὶ μεσαίχμιον, πᾶν τὸ μέσον τινὸς, κυρίως τῆς αἰχμῆς.

[Μεταίχμιον, Ind. Lucian. Eur. Phœn. 1285. 1370. Heracl. 803. "Μεσαίχμιον, ad Mœrin 256. Brunck. ad Phœn. 1250. HSt. Dial. Attic. p. 13. 52. Μεταίχμιος, Cattier. 81. Brunck. l. c. ad Mœrin l. c. Μεταίχμιον, Eur. Phœn. 1246. 1285. Herod. 473. 491. ad 688. Athen. 1, 27. ad Charit. 564. HSt. Dial. Attic. p. 13. Jacobs. Anth. 11, 24." Schæf. Mss. Lycophro 1435. Πεδαίχμιος, Blomf. ad Æsch. Prom. 277. Schleusner. ad Phot. Addend. 485.]

"Μεταιχμεῖ, Hesychio μοχθεῖ."

[* Εὐρυαίχμης, ου, ὁ, Latam et amplam cuspidem habens, Bene armatus, Hastatus. Pind. Fr. inc. 17. ap. Strab. 819. Σύριον εὐρυαίχμαν * Δίιππον στρατόν.]

[* Ἱππαίχμος, ὁ, ἡ, Qui hasta vel lancea ex equo pugnat. Pind. Nem. 1, 5. Ετ * Ἱππαιχμέω, Hasta vel lancea ex equo pugno. Unde * Ἱππαιχμία, ἡ, Certamen equestre, Schol. Pind. Nem. 1, 24.]

[* Καρτεραίχμης, ου, ὁ, Bellator fortis. Pind. Isthm. 6, 55.]

[* Μεναίχμης, ὁ, ἡ, Prælio perseverans s. constans. Epigr. Paul. Sil. 49. χειρὶ μεναίχμᾳ. Anacreo ap. Hephæst. 90=51. Ὀρσόλοπος Ἄρης φιλέει * μεναίχμαν. "Jacobs. Anth. 7, 318." Schæf. Mss.]

[* Πρωταίχμια, * Πρωταίχμεια, τὰ, Præda præmio data. Lycophro 469. ubi v. Interprr. Cf. Πρωτόλειον.]

[* Φυγαίχμης, ου, ὁ, Timens bellum. Æsch. Pers. 1013. Callim. Fr. 117.]

Αἰχμητὴς, οῦ, ὁ, Bellator, Bellicosus, ut ap. Hom. βασιλεῖ τ' ἀγαθῷ, κρατερῷ τ' αἰχμητῇ, Regi bono, strenuoque bellatori. [Il. Γ. 179. Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής.] Exp. etiam αἰχμητὴς κρατερὸς, Hasta acerrimus. Malim, Armis acerrimus, vel potius acer, quia Acerrimus esset pro κρατερώτατος. Idem Il. B. (846.) dicit Κικόνων ἦν αἰχμητάων pro Ciconum bellicosorum. [Glossæ: Ἀγχμηταί· Hastati. Lege αἰχμηταί. "Jacobs. Anth. 8, 122. Fischer. Ind. Palæph. Ammon. 114. Eran. Philo 172. Αἰχμητὰ, Wolf. ad Hesiod. 134. Heyn. Hom. 5, 36." Schæf. Mss. Αἰχματὰν θυμὸν, Pind. Nem. 9, 87.: κεραυνὸν σβεννύεις, Pyth. 1, 8. Ετ * Αἰχμητὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. αἰχμητής. "Oppian. C. 3, 211. Quint. Smyrn. 8, 85. alibi. Nonn. Dionys. 37, 191. p. 928." Wakef. Mss. "43, 145." Kall. Mss. Unde * Αἰχμητήριος, ία, ιον, Bellicus. Lycophro 454. λύσσαν αἰχμητηρίαν.]

"Αἴχμητις, Bellatrix hastæ perita, Etym. M. v. "Μύστις, ubi proparoxytonon esse ait, et femininum "masculini αἰχμητὴς, ut * βούλευτις, * ὕβριστις." [Αἰχμῆτις extat in Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.]

[* "Αἰχμητὸς, (ἡ, ὸν,) Pugnax. Nicand. Alex. 294. (αἰχμητῇσιν ὑπευνηθεῖσα νεοσσοῖς.)" Wakef. Mss. "Αἰχμήταισι recte Steph. edidit. Vulgo αἰχμητοῖσιν. Sed in Schol. recte legitur αἰχμητῇσι, τοῖς ἀλεκτρυόσι." Schneider. Ὑποδμηθεῖσα corrigit Spitzner. de Prod. brev. Syll. 35. probante, ut videtur, eodem Schneidero ad Ind. Gr. in Nicand. p. 443.]

Αἰχμάζω, σω, Jaculor, Vibro. Il. Δ. (324.) Αἰχμὰς δ' αἰχμάσουσι νεώτεροι, i. e. ἀκοντίσουσι, ut quidam exp. quæ mihi optima omnium videtur expositio. Nam ipse Hom. Il. M. (44.) et Ξ. (422.) dicit αἰχμὰς ἀκοντίζειν. Erit igitur αἰχμὰς αἰχμάσουσι, Hastas s. Hastilia vibrabunt, s. contorquebunt, aut librabunt, aut jaculabuntur, si jaculari itidem καταχρηστικῶς velimus usurpare, ut Hom. ἀκοντίζειν. Et est ita dictum αἰχμὰς αἰχμάζειν, ut diceretur ἀκόντια ἀκοντίζειν. Apud Suid. αἰχμάσουσι exp. * δορατομαχήσουσιν. Sed αἰχμάσουσι per se hoc non significat, verum cum αἰχμὰς conjunctum, quem accusativum existimo per errorem in ejus exemplari esse omissum. Per hoc autem Hastas vibrabunt, e specie genus intelligendo, significat, Præliabuntur. Soph. Ajac. (97.) Ἦ καὶ πρὸς Ἀτρείδαισιν ᾔχμασας χέρα; Intorsisti? ut Bud. exp.: Schol. σὺν αἰχμῇ ἐκίνησας. ["Wakef. Trach. 355. Jacobs. Anth. 6, 112. Wakef. S. C. 4, 151. Heyn. Hom. 4, 617. Brunck. Apoll. R. 34. Lobeck. Ajac. p. 232. 399. Valck. Diatr. 104. Αἰχμάζω et ὀχμάζω conf., Schneider. Anal. 39." Schæf. Mss. "Pugno, Lycophro 441. Nonn. Dionys. 1, 390. Infligo μόρον, Oppian. H. 2, 499. Vibro, Nonn. Dionys. 560." Wakef. Mss. Auctor Rhesi 444.]

Αἰχμάσσω, i. q. αἰχμάζω, quo uti dicemus Hom. si in ejus loco modo citato αἰχμάσσουσι præsentis temporis esse voluerimus, ut etiam videtur esse, si ita duplici σσ scribatur; sed ap. Suid. unico scriptum habetur.

"Ἐναιχμάσαι, Hesychio * ἐνμαχέσασθαι, Præ-"liari in." [Lycophro 546. Meleag. 100. "Brunck. Lectt. in Anal. p. 5. Jacobs. Anth. 6, 112." Schæf. Mss.]

[* "Ἐπαιχμάζω, Brunck. Lectt. in Anal. p. 5. Jacobs. Anth. 6, 112." Schæf. Mss. Oppian. C. 1, 389.]

[* Συναιχμάζω, Una bellum gero, Intersum bello s. prœlio. "Nonn. Dionys. 2, 201." Wakef. Mss. Soph. Trach. 322. Stat. Athl. Epigr. 21.]

ΑΙΨΑ, adverb. temporis, poëticum, Statim, Continuo, vel, Cito, Celeriter, εὐθέως, αὐτίκα. Il. A. (Ω. 648.) Αἶψα δ' ἄρ' ἐστόρεσαν δοιὼ λέχε' ἐγκονέουσαι: T. (317.) λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας Αἶψα καὶ ὀτραλέως, ubi Hesych. αἶψα καὶ ὀτραλέως exp. ταχέως πάνυ, Valde cito. ["Ad Charit. 756. Toup. Opusc. 2, 194. Αἶψα et ὦκα conf., Mitsch. Cer. 161." Schæf. Mss.]

Αἰψηρὸς, ρὰ, ρὸν, Celer, Citus. Od. Δ. (103.) αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο: Il. T. (276.) λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν. Ubi nomen pro adverbio ponitur, αἰψηρὴν pro αἰψηρῶς, ut docet Hesych. ex Aristarcho. Erit autem αἰψηρῶς adverbium formatum a nom. αἰψηρὸς, idem significans quod αἶψα. Ac si verum est, quod ait Aristarchus, αἰψηρὴν esse positum ibi pro αἰψηρῶς, dicere poterimus Hom. dixisse eo loco λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν pro eo quod Il. B. (808.) dixerat, αἶψα δὲ λῦσ' ἀγορήν. ["Valck. Diatr. 239.: Callim. 268. Heyn. Hom. 4, 592. 6, 76. Lobeck. Ajac. p. 258. Αἰψηρὸς pro αἰψηρῶς, Heyn. Hom. 5, 485. Αἰψηρῶς, Heyn. Hom. 7, 667. "De vento, Quint. Smyrn. 8, 184. ut λαιψηρὸς (νότος) ap. Apoll. R. 1, 926." Wakef. Mss. Schol. Aristoph. Nub. 1227.]

Αἰψηροκέλευθος vide in proxime seq. post Λαιψηρός.

¶ Λαιψηρὸς, (ρὰ, ρὸν,) etiam dicitur pro αἰψηρὸς, ut docet Hesych. unde λαιψηρὰ γούνατα, et λαιψηροὶ πόδες, et λαιψηρὰ βέλη, ap. Hom. ["Valck. Callim. 268. Heyn. Hom. 7, 667." Schæf. Mss. Eur. Hec. 1039. El. 549. Hel. 562. Ion. 717. Fr. inc. 8, 1. "Avidus, Eur. Alc. 505. simil. Andr. 106." Wakef. Mss. Ετ * Λαιψηρῶς, Celeriter, Velociter.] Hinc Λαιψηρόδρομος, (ὁ, ἡ,) Celeriter currens, Volucer, ap. Eurip. [Iph. A. 207. Epitheton Achillis. In Schneider. Lex. λαιψηροδρόμος scribitur.] Ετ Λαιψηροκέλευθος, Celeriter viam conficiens, Cujus via est celer, Velox, ut ap. Hesiod. Th. (379.) Ἀργέστην, Ζέφυρον, Βορέην λαιψηροκέλευθον. Ubi legitur etiam αἰψηροκέλευθον. [Gaisf., quem vide, edidit αἰψηροκέλευθον.]

ΑΙΩ, poëticum, Audio. Apud Hom. modo cum

geu., modo cum accus. Il. O. (378.) Ἀράων ἀΐων. Od. Ξ. (266.) οἱ δὲ, βοῆς ἀΐοντες. Il. K. (532.) Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε: Ω. (O. 130.) Οὐκ ἀΐεις, ἅ, τέ φησι θεὰ λευκώλενος Ἥρη; Apoll. R. 1, (124.) Ἀλλ' ἐπεὶ ἄϊε βάξιν ἀγειρομένων ἡρώων. In soluta autem oratione rarum est ἀΐω, ac potius usurpatur ἐπαΐω, ut mox dicetur. Quanquam ap. Lucian. videtur usurpatum οὐκ ἀΐοντι pro Non audienti, vel Non intelligenti, cum scribit, (1, 685.) Νῦν δὲ αἰτήσαντός σου ποιεῖν, ὁ παῖς οὐδ' ἀΐοντι ἔοικε. Idem in Philop. (3, 585.) dixit οὐκ ἀΐεις, sed tanquam Homerica verba usurpans, ut opinor: [adde 3, 200.] Sunt enim ap. Hom. aliquoties initio versus hæc verba, ut in carmine modo citato. Sic Od. Σ. (11.) Οὐκ ἀΐεις, ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες; Il. O. (248.) Οὐκ ἀΐεις, ὅ με νηυσὶν, etc. Aristoph. autem ἀΐειν cum gen. dixit pro Audire, i. e. Dicto audientem esse, Auscultare, Nub. (1165.) ὦ παῖ, παῖ, Ἔξελθ' οἴκων, ἄϊε σοῦ πατρὸς, O fili, fili, egredere domo, patri tuo ausculta: vel, Esto dicto audiens. || Ἀΐοντες Hesych. exp. etiam αἰσθανόμενοι, non dubito quin explicans illud ἀΐοντες, quod est in hoc Hom. loco, Il. Λ. (531.) ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους Μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δὲ πληγῆς ἀΐοντες, Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα, Verberavit equos flagello arguto. Illi autem verbera sentientes, velociter celerem currum agebant. Et ita quidem expono, Hesychium sequens. At Eust. ἀΐοντες pro Audientes accepit, ita scribens, Quis autem sit usus flagelli arguti, i. argute sonantis, declarat, cum subjungit, Οἱ δὲ πληγῆς ἀΐοντες ῥίμφα ἔφερον ἅρμα. Terret enim equos flagellum, argutum quendam strepitum edens. Addit etiam γοργῶς esse hoc ab Hom. dictum, quasi dolor e verbere una etiam auditu percipiatur. || Ἄϊον idem Eust. exp. ἀπέπνεον, ut sit ab ἄω, in hoc Il. O. (252.) versu, ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ. Unde existimo posse corrigi depravatissimum ap. Hesych. locum. Nam ap. eum ita legitur, Ἀΐω νήτωρ· ἐξέπεσον τὴν ψυχήν. At ego contendo legi debere, Ἄϊον ἦτορ, ἐξέπνεον τὴν ψυχὴν, Expirabam animam. Admonet tamen Eust. quosdam exposuisse, ᾐσθανόμην κατὰ ψυχὴν, Sentiebam in animo, ut videlicet habeat hic eandem quam in proximo loco significationem.

"Ἄϊες, Hesych. exp. non solum ἐπύθου, sed etiam " ἐκοιμήθης, Dormiebas. Et Suid. ἄϊε affert pro " ἐξέπνεε, Exspirabat s. Efflabat, quam τοῦ ἀΐειν " signif. derivatum ἀΐσθω sequitur."

[" Ἀΐω, ad Charit. 783. Wakef. Eum. 847. Jacobs. Anth. 7, 153. 170. Heyn. Hom. 6, 33. 189. 211. 7, 49. 229. 7, 462. 732. 8, 191. Toup. Opusc. 2, 187. Ruhnk. Ep. Cr. 295. Heringa Obs. 79. Dawes. Misc. 247. ad Il. O. 252. Lennep. ad Phalar. 120. De quant., Heyn. Hom. 6, 104. 7, 50." Schæf. Mss. " Fut. ἀΐσω, Hesych. aor. 1. ᾔισα, Apoll. R. 2, 195." Wakef. Mss.]

Εἰσαΐω, Audio, [i. q. εἰσακούω.] Interdum cum gen. rei, interdum et cum accus. Cum gen. rei, ut ap. Nonn. φθογγῆς εἰσαΐοντα: cum accus., ut Epigr. (inc. 260.) τεττίγων εἰσαΐοντα μέλος. Personæ autem genitivum habet. [Epigr. inc. 521. " Ad Charit. 783." Schæf. Mss.]

Ἐπαΐω, uti dixi, in soluta oratione potius usurpatur quam simplex ἀΐω. Est autem ἐπαΐειν, inquit Bud. Comm. Intelligere, et cum præpos. περὶ jungitur, ut in hoc loco Plat. de Rep. 10. Αὐτός τε οὐκ ἐπαΐων περὶ τῆς σκυτοτομίας, et in Gorgia, Ὅτι οὐκ ἐπαΐεις οὐδὲν περὶ γυμναστικῆς. Aliquando gen. jungitur sine præpos. ut de Rep. 7. τάξεων ἐπαΐειν. Plut. Bruto, Τῆς μὲν φωνῆς οὐκ ἐπαΐοντες αὐτοῦ. Aristoph. Vesp. (516.) sine casu posuit, καταγελώμενος μὲν οὖν Οὐκ ἐπαΐεις, Non sentis te ludibrio haberi. Hactenus Bud. || Sciendum est autem simpliciter accusativo jungi aliquando ap. eund. Plat., ut cum dicit, Ἐπαΐοντες τό, τε καλὸν καὶ μή. Sic et Soph. accusativo junxit hoc in versu, Τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω, in qua signif. junxit Lucian. genitivo. Nam Bud. nihil aliud dicit quam ἐπαΐειν significare Intelligere, nihil præterea addens. Atqui notandum est illud Intelligere non eodem accipi modo in exemplis, quæ citat. Nam in locis Platonis ἐπαΐειν est Intelligere, i. e. Cognitionem habere. Nam Cicero dicit Intelligere in aliqua re, pro Cognitionem alicujus rei habere. At in Plut. loco, Τῆς μὲν φωνῆς οὐκ ἐπαΐοντες αὐτοῦ, Vocem ejus non intelligentes, i. e. si modo Latine id quoque sonat Intelligo, non audientes s. exaudientes. Neque enim puto ita ibi accipi a Plut. φωνῆς ἐπαΐειν, ut hic ap. Lucian., Εἴ τι κἀγὼ τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω. Nam h. l. ἐπαΐω τῆς Ῥωμαίων φωνῆς est Vocem Romanam s. Sermonem Romanum intelligo, i. Calleo, Percipio, Cognitum habeo, vel, Cognitionem habeo sermonis Romani. Fortasse vero Bud. ita et ap. Plut. illud ἐπαΐοντες accepit, ut hic accipiendum dico ἐπαΐω ap. Lucian. ideoque exposuit etiam ibi verbo Intelligere. Verum mihi non fit verisimile eos, quos Brutus socios conjurationis habebat, de quibus Plut. dicit οὐκ ἐπαΐοντες, ejus linguæ, qua utebatur Lænas ap. Brutum, ignaros fuisse. Dico igitur ἐπαΐοντες ibi esse Audientes s. Exaudientes; apud Lucian. autem ἐπαΐω, Intelligo. Quam duplicem signif. itidem ap. nostrates habet v. Entendre. || Ἐπαΐοντες exp. ap. Herod. Sentientes, accipiendo in propria signif., cum dicit ἐπαΐοντες σιδηρίων: at in loco Luciani cum οὐκ ἐπαΐεις καταγελώμενος Bud. vertit, Non sentis te ludibrio haberi, accipit Bud. Sentis metaphorice pro Animadvertis.

[Ἐπαΐω, Intelligo, Gl. " Bergler. ad Alciphr. 184. 445. ad Il. O. 252. Herod. 209. 734. Lennep. ad Phalar. 119. Plut. Mor. 1, 601. Santen. ad Callim. Apoll. 17. Thom. M. 672. Wakef. Herc. 774. Musgr. ib. Cattier. 79. Huschk. Anal. 62. Brunck. Aristoph. 2, 94. Dionys. H. 5, 154. Plato Phædro 211. Heindorf. 322. 343. Heyn. Hom. 7, 50. Plato Charm. 102. Heindorf. ad Plat. Hipp. 151. Ἐπαΐειν περί τινος, Heindorf. ad Hipp. 146. Plato Gorg. 60." Schæf. Mss. Herod. 3, 29. Apoll. R. 2, 195. ubi ἐπήϊσεν legitur. Ælian. H. A. 4, 33. " Sentio, Ælian. H. A. 115. Intelligo, 899." Wakef. Mss.]

[* " Ἐπάϊσμα, (τὸ,) Heyn. Hom. 5, 19." Schæf. Mss. Schol. brev. ad Il. 5, 98.]

Ἐπάϊστος, ὁ, ἡ, Is de quo auditum est, Rescitus, Qui innotuit. Apud Herod. sæpe in usu, ut cum dicit 2, (119.) Ὡς ἐπάϊστος ἐγένετο τοῦτο εἰργασμένος. Apud Eund. ἐπάϊστοι ἐγένοντο, exp. Fuerunt deprehensi. Et, Ἐπεί τε ἐπάϊστος ἐγένετο ὑπὸ Καμβύσεω, Postquam a Cambyse convictus est. Et, Ἐπάϊστον γενόμενον κακοτεχνήσαντα ἐς Δημάρητον, δεῖμα ἔλαβε, Eum subiit metus jam manifestum maleficii in Demaratum excogitati. Denique ἐπάϊστος et ἀνάπυστος ab hoc scriptore pro eodem accipi puto. Ceterum ἐπάϊστος hic posui, ac non itidem ἄϊστος, i. ἀΐω, cum nec eadem sit signif. nec derivatio. [" Ad Anton. Lib. 230. Verh. 277. 302. Koen. ad Gregor. 251. Ἐπάϊστος γίγνομαι cum participio, Valck. ad Herod. 234. Herod. 679." Schæf. Mss. " Anonym. de Incred. 101. Galei Myth. 87." Wakef. Mss. HSt. Recens. Vocc. Herod.]

" Ἀνεπάϊστος, ὁ, ἡ, Non inauditus, vel, Qui inau- " diri nequit. Vide Περιοιχνέω. Eust. exp. ἄγνω- " στος, e consequente." [Athen. 376. " Koen. ad Gregor. 252." Schæf. Mss.]

ΑΙΩΝ, ῶνος, ὁ, Ævum, Æternitas. Dicitur αἰὼν quasi αἰὲν ὢν, ut docet Aristot. de Cœlo 1, (11.) Hieron. in Ezech. 26, αἰῶνα, i. Seculum, annos 70. continere ait. Philo de Mundo, Ἐν αἰῶνι δὲ οὔτε παρελήλυθεν οὐδὲν, οὔτε μέλλει, ἀλλὰ μόνον ὑφέστηκε. Hinc dicitur ἐξ αἰῶνος, pro Ab ævo, Ab æterno, et εἰς αἰῶνα, In æternum, In perpetuum, quod et δι' αἰῶνος dicitur. Demosth. Epitaph. Τοιαῦτα δι' αἰῶνος ὑπάρχει τοῖς τῶνδε τῶν ἀνδρῶν προγόνοις. Aristot. Ταῦτα δὲ ἔοικεν τῇ γῇ τὴν δι' αἰῶνος σωτηρίαν παρέχειν. || Est etiam αἰὼν, juxta Hier. in Ez. 26. Seculum, i. 70. annorum spatium. Πρὸ αἰῶνος Bud. ap. Areopag. Ante secula. || Αἰὼν, Vita, Tempus vitæ hominis, quam signif. habet itidem Ævum ap. Lat.; ap. Hom. et alios, ac Herod. præsertim et Xenoph. Il. H. (E. 685.) ἔπειτά με καὶ λίποι αἰών. Sic Il. Π. (453.) Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών. Dici autem potest de mortuo, non solum τοῦτον λίπεν αἰὼν, sed inversa forma orationis, οὗτος λίπε τὸν αἰῶνα, ut dixit Archias in Epigr. ὅσους αἰῶνα λιπόν-

ται. Xenopho K. Π. 3. Κάλλιον καὶ ἥδιον τὸν αἰῶνα διάξεται. Idem, Ἐμοὶ δὲ οἱόνπερ τὸν αἰῶνα δεδώκατε, τοιαύτην καὶ τελευτὴν δοῦναι. Herod. in Call. τελευτῆσαι τὸν αἰῶνα, Vitam finire. Ponitur autem non solum gen. masc. cum hanc signif. habet, ut Od. E. (152.) κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν, sed et in fem. ap. poëtas, ut Il. X. (58.) αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς. Sic et ap. Hesiod. (Sc. 331.) γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσῃς, Dulci vita privare. Annotat autem Eust. in illum locum Il. X. positum esse nomen αἰὼν in fem. gen., more Ionico, quanquam in modo citato Herod. loco legitur τὸν αἰῶνα, non τὴν, assentiente ipso etiam Eust. Quare dicendum est hoc ideo scripsisse Eust.; libet enim eum excusare; non quod hoc ipsum nomen fem. gen. enuntient, sed quod multa alia, quæ lingua communis masc. enuntiare solet. ‖ Αἰῶνα, inquit Hes., vocavit ψυχὴν, Animam, Eurip. Philoct. (Fr. 14.) dicens ἀπέπνευσεν αἰῶνα, Efflavit animam, s. expiravit.

¶ Αἰὼν, Spinæ medulla, ap. Hipp. ὁ νωτιαῖος μυελὸς, inquit Erot. in suo Lexico p. 16. meæ Ed. citans duos Hipp. locos, et hunc Pind. præterea, Αἰὼν δὲ δι' ὀστέων ἐῤῥαίσθη. Sic autem exposuerunt quidam Il. T. (27.) Ἐκ δ' αἰὼν πέφαται.

[" Αἰὼν, Thom. M. 800. ad Charit. 504. 753. Markl. Iphig. p. 368. Wakef. Trach. 437. 463. Heyn. Hom. 7, 601. 805. 8, 247. 745. Jacobs. Anth. 6, 326. 7, 183. 12, 115. 311. Wakef. S. C. 5, 127. 139. Brunck. Soph. 3, 494. Plato Gorg. p. 9. Toup. Add. in Theocr. 399. Valck. ad Il. 22. p. 73. Wolf. ad Hesiod. 116. Εἰς τὸν αἰῶνα, Muncker. ad Anton. Lib. 42. ad Diod. S. 1, 230. (Æschin. Axiocho 17.) Ἡ αἰὼν, Valck. Phœn. p. 503. Il. X. 58. Jacobs. Anth. 6, 200. Simonid. 95. Αἰὼν, Medulla, Ruhnk. Ep. Cr. 29. Pind. Heyn. 3. p. 35. Ilgen. Hymn. p. 369. 395. Spinæ medulla, Heringa Obs. 116. Vita, Heyn. Hom. 7, 219. Wessel. ad Herod. 16. Græv. Lect. Hes. 613. Valck. Callim. 271. Ἀπ' αἰώνων, Jacobs. Anth. 12, 55. Δι' αἰῶνος, ad Diod. S. 1, 179. Soph. El. 1024. Εἰς αἰῶνα, Philippi Epigr. 43. Εἰς τὸν αἰῶνα, Diod. S. 2, 560. Εἰς αἰῶνας καὶ ἐξ αἰῶνος, Epigr. inc. 492. et Jacobs. Ἐξ αἰῶνος, Diod. S. 1, 253. 326. et n. Ἐπ' αἰῶνα, Wakef. S. C. 4, 163. Πρὸς αἰῶνα, Callim. 1, 488. Valck. Callim. 277. Lucillii Epigr. 76. Εἰς τὸν ἑξῆς αἰῶνα, ad Charit. 663. Ἀπ' αἰῶνος, Orell. Suppl. ad Nic. Damasc. 95. Δι' αἰῶνος, ad Charit. 675. Jacobs. Anim. 278.: Anth. 6, 213. 12, 69. Αἰῶνι, Leon. Alex. 16. Epigr. inc. 741. Ὁ θνητὸς αἰὼν, ad Dionys. H. 1, 82. Ὁ μακρὸς αἰὼν, ad Dionys. H. 3, 1442. Αἰὼν, Deus, Musgr. Heracl. 900. Αἰὼν, propr. particip., Cattier. 19. Αἰῶ, Jacobs. Anth. 12, 263." Schæf. Mss. " Vita, Quint. Smyrn. 6, 586. Æsch. Prom. 861. Ἀπ' αἰῶνος, Ab omni ævo, Suid. 2, 130. Δι' αἰῶνος, Æternus, Lycophro 970. Fem., Pind. Nem. 9, 106. Pyth. 5, 7. Hesiod. Sc. 331. Schol." Wakef. Mss. Biel. Thes. Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. Schleusner. Lex. in N. T. Gloss. SS. Suid. 11. Selecta e Schol. Valck. in N. T. 2, 90. 369. Fischer. Prolus. 6, 4. Æsch. Sept. c. Th. 205. Pers. 1005. Hephæst. 172. Orig. c. Cels. 298. Lex. Xenoph. Greg. Cor. 309. Franzii Gloss. 74. 118. Toup. Emend. 3, 315. Glossæ: Αἰών· Ævum, Seculum. Αἰῶνας· Secula.]

[* " Αὐτοαιὼν, (ὁ, ἡ,) Dionys. Areop. 230. Et * Προαιὼν, Athan. 2, 177." Kall. Mss.]

Αἰώνιος, ὁ, ἡ, Æternus, Sempiternus. Plut. Θεὸς γὰρ αἰώνιος, Deus enim est æternus. Αἰώνιος μέθη, Perpetua ebrietas s. sempiterna, Plato Pol. 2. Αἰώνιος δόξα, in Epist. D. Petri Αἰώνιος ζωὴ, in Epist. D. Joannis, Αἰωνία λύτρωσις, in Epist. ad Hebr. ‖ Seculares ludos a Romanis dictos Græci vocabant αἰωνίους, ut Herod. 3. testatur: Αἰωνίους δὲ αὐτὰς ἐκάλουν οἱ τότε, ἀκούοντες τριῶν γενεῶν διαδραμουσῶν ἐπιτελεῖσθαι. In Solom. Parab. Μὴ μέταιρε ὅρια αἰώνια, Centum annorum, et post memoriam hominum immota. Bud. [" Heringa Obs. p. 147." Schæf. Mss. Orph. Hymn. 86, 5. Callim. H. in Dian. 6. Schleusner. Lex. in N. T. Biel. Thes. Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil.]

[* Αἰωνίως, Æterne, Æternum. " Ἔστησεν αὐτὰ
A διαμένειν αἰωνίως, Chrys. in Ps. 148. T. 1. p. 900." Seager. Mss. Kreyssig. Symb. ad Biel. Thes. augend. atque emend. P. 2. p. 8. " Schol. Pind." Wakef. Mss.]

[* Αἰωνιότης, ἡ, Æternitas, Diuturnitas, Perpetuitas, Gl.]

Αἰωνίζω, Æternum reddo, Æterno. Et in pass. signif. Perenno, Duro perpetuo, In æternum maneo. Nam Suid. αἰωνίζει exp. διὰ παντὸς μένει. [Ἠωνίκει· ἐβράδυνεν, ἐχρόνισεν, ἀπὸ τοῦ αἰωνίζω. A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

Διαιώνιος, (ὁ, ἡ,) et Διαιωνίζω composita signif. simplicium habent, quæ facta puto e δι' αἰῶνος, In ævum, s. In perpetuum significat. Plato in Tim. Πρὸς τὴν τῆς διαιωνίας μίμησιν φύσεως. Sic διαιωνίζω pro αἰωνίζω, Perpetuo duro, In æternum permaneo. Themist. Paraphr. in Φυσ. Ἀκρόασιν Aristot. Ὁ δὲ οὐρανὸς καὶ τὰ ἄστρα καὶ ἡ ἀκίνητος καὶ διαιωνίζουσα τάξις. Greg. Οἶδα πῦρ μὴ σβεννύμενον, ἀλλὰ διαιωνίζον τοῖς πονηροῖς. Exp. a nonnullis Perenno, ac-
B cipientibus hoc verbum pro Perpetuo duro, non pro Diu duro. Hinc et Συνδιαιωνίζω, Una sum æternus, Æternitate cum alio s. aliis fruor. Greg. Orat. in Pentec. Συνδιαιωνίσειν καὶ * συμπαραμενεῖν. Ab Hes. exp. συνδιάγειν εἰς αἰῶνας. " Διαιωνία, ἡ, " Ævum, si non mentiuntur VV. LL." [Διαιώνιος, Julian. 144. * " Διαιωνίως, Procl. Theol. Plat. 5, 37. p. 328. 5, 17. p. 283." Kall. Mss. Διαιωνίζω, Suid. et Maximi Schol. 249. Συνδιαιωνίζω, Hesych. Philo J. 4, 158. " p. 770. 2, 224. Chrysost. p. 5. Euseb. P. E. 105." Wakef. Mss.]

" Προαιώνιος, (ὁ, ἡ,) Qui fuit ante omne ævum s. " ante secula, Ipsa æternitate prior, Greg. Naz." [Suicer. Thes. 1220. " Μαθόντες τοῦ μονογενοῦς τὴν προαιώνιον ὕπαρξιν, Chrys. in Ps. 9. T. 1. p. 585." Seager. Mss. " Severus ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 153. Nectarius Homil. init. Ed. Par. 1554. Melito in Routh. Reliqq. SS. 1, 116." Boissonad. Mss. * Προαιωνίως, Dionys. Areop. 223." Kall. Mss. " Julian. 145." Wakef. Mss.]

C Δηθαίων, ωνος, ὁ, ἡ, Longævus, Annosus. μακρόβιος, Hes.

Δυσαίων, ωνος, ὁ, ἡ, Cui ærumnosa est vita, Qui vitam miseram degit, Miser, Soph. Œd. C. (151.) In VV. LL. citatur ex Eur. δυσαίων βίος, q. d. Vita infelicis ævi. [Eur. Hel. 214. Lycophro 314. 1075. " Diotim. 7." Wakef. Mss. " Wakef. Herc. 673. Valck. Phœn. p. 368." Schæf. Mss.]

Εὐαίων, ωνος, ὁ, ἡ, Cui vita est beata, Qui beatam vitam degit, Beatus. Callim. H. in Del. (292.) καὶ εὐαίων Ἑκαέργη, ubi Schol. εὐαίων exp. ἡ μακαρία: [L. P. 117. Epigr. 54, 3.] Apud Soph. Philoct. (825.) vocatur ὕπνος εὐαίων pro ὁ καλῶς ἄγων τὸν αἰῶνα, ut scribit Schol. In Epigr. autem εὐαίων βίος, q. d. Vita ævi felicis. [Æsch. Pers. 713. Diosc. Epigr. Anal. 1, 502. Sophoclis Fragm. p. 686=479. Eur. Ion. 125. 142. " Valck. Phœn. p. 368. Diatr. 285. ad Callim. p. 45." Schæf. Mss. Ad Anthol. Pal. 255.]

Μακραίων, ωνος, ὁ, ἡ, Longævus, Annosus. Soph. Œd. C. [152.: Ajac. p. 98. Lobeck. Œd. T. 518. Ari-
D stot. H. A. Tom. 3. p. 406. Jo. Lydus de Mens. p. 26. " Euseb. P. E. 17, 2, 5." Routh. Mss.]

[" Αἰωνοάριος, Ruhnk. Diss. de Longino § 12. Toup. ad Longin. 403." Schæf. Mss.]

[* " Αἰωνόβιος, (ὁ, ἡ, In æternum vivens. Ptol. Epiphanes in) Inscr. Rosettæ, Synes. Hymn. 3, 163. (p. 322.)" Boissonad. Mss. Schneider. Lex. " Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss. Ad Anthol. Pal. 1034.]

[* " Αἰωνοθαλὴς, (ὁ, ἡ, Perpetuo virens.) Euseb. V. C. 1, 2. p. 333(=406.) (Αἰωνοθαλεῖ δὲ διαδήματι.)" Boissonad. Mss.]

[* Αἰωνοτόκος, ὁ, ἡ, Seculorum parens. Synes. Hymn. 3, 162. p. 322. 7, 12. p. 344. " Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss.]

[* Αἰωνοχαρὴς, ὁ, ἡ, Ævo gaudens. Clem. Alex. Hymn. p. 267=312. Lobeck. ad Phrynich. Ecl.]

ἌΚΑΝΘΑ, ἡ, Spina. Et Ἄκανθαι, Spinæ, quales videlicet sunt in βάτοις, Rubis, s. vepribus. Od. E. (328.) Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης φορέῃσιν ἀκάνθας Ἀμπεδίον. Diosc. Ἔστι δὲ ἥδε ἡ βάτος ἁπαλωτέρα πολλῷ

τῶν πρὸ αὐτῆς, ἀκάνθας μικρὰς ἔχουσα. Pro quibus Plin., Tenuius est quam cetera, hoc rubi genus, minoribusque spinis et minus aduncis. Lucian. de Hist. scrib. (2, 44.) Καὶ αἵ τε ἄκανθαι, ὁπόσαι ἦσαν, καὶ βάτοι, ἐκκεκομμέναι εἰσί. Dicuntur ἄκανθαι et illi aculei qui sunt circa rosam, sicut et Lat. Spinæ itidem. Idem Luc. ibid. Τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτοῦ τὰς παρὰ τὴν ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν. Theophr. Epist. Οὐδὲ ῥόδον τρυγήσεις τὴν ἄκανθαν εὐλαβούμενος. Apud Eund. Καὶ ταῖς ἀκάνθαις τῶν ῥόδων χαίρομεν. Per catachresin autem animalium etiam quorundam, ut hystricis et echini, aculei, ἄκανθαι vocantur, sicut et Lat. Spinæ. Sic in hoc versu, qui legitur ap. Athen. 4. Αὐτὰρ ἐχίνους ῥίψα καρηκομόωντας ἀκάνθαις. Hinc et ἀκανθίων dictus est, ut infra docebo. ‖ Metaphorice vero ἄκανθα tribuitur etiam piscibus, pro illorum aculeis, qui vulgo Arêtes, q. d. Aristæ. Plut. Præc. de Valet. Νίγρος δὲ ὁ ἡμέτερος ἐν Γαλατίᾳ σοφιστεύων ἄκανθαν ἐτύγχανεν ἰχθύος καταπεπωκώς, Erasmo interpr. Niger autem familiaris noster dum in Galatia sophisticen profiteretur, forte fortuna piscis spinam deglutiverat. Athen. 8. Ἀφύαι δὲ καὶ μεμβράδες καὶ τριχίδες καὶ τἄλλα, ὅσων συγκατεσθίομεν τὰς ἀκάνθας. Sic et alibi ap. Eund. ‖ Est et Spina dorsi. Herod. 4, (72.) Ἐπεὰν νεκροῦ ἑκάστου παρὰ τὴν ἄκανθαν ξύλον ὀρθὸν διελάσωσι μέχρι τοῦ τραχήλου. Proprie autem dici ἄκανθαν putarunt quidam Sulcum ad lumbos usque, vocatum etiam ὑπόῤῥαχιν. Sed Gal. nomina hæc distinxit, 12. περὶ Χρείας Μορίων. Totam enim seriem vertebrarum, ut Cam. scribit, ῥάχιν nominari putat, et in hac viginti exteriores processus, quasi munimenta quædam, i. e. προβλήματα illarum, ἄκανθαν. Gorr. postquam verba fecit de herba, quæ ἄκανθα vel ἄκανθος appellatur, de qua mox dicam, ab illius similitudine partem illam ἄκανθαν vocari ait, ita scribens, Ceterum ab acanthi similitudine tota etiam vertebrarum spinalis medullæ compages ἄκανθα dicta est: nec modo ipsa tota, sed singuli etiam vertebrarum processus in corporis posteriora exerti, et aculeo spinæque non dissimiles. ‖ Ἄκανθα præterea, ut idem Gorr. annotat, dicta est peculiari nomine pars ea τῆς κνήμης quam proprie ἀντικνήμιον appellant, anterior scilicet tibiæ angulus, quod multum acutus sit. ‖ Ἄκανθα, inquit Nicandri Schol., proprie σπεῖρα τοῦ δράκοντος. Et paulo post ἀκάνθας exp. φολίδας et λεπίσματα, Squamas, enarrans hæc Nicandri verba in Ther. (110.) ἑκὰς δ' ἀπόερσον ἀκάνθας. ‖ Ἄκανθαι denique dictæ sunt per metaph., ut Lat. Spinæ, Difficultates, Molestiæ, s. Salebræ et scrupuli, ut aliis metaphoris Latini dicunt. Hinc ap. Athen. Ἀκάνθας ἐκ τῶν ζητήσεων ἐκλέγειν. Et ap. Eund. 6. Ἐκ τούτων πάλιν τῶν λεχθέντων τὰς ἀκάνθας ἀναλεξάμενος Οὐλπιανός. Et ap. Eund. 3. Ἐξονυχίζεις τε πάντα τὰ προσπίπτοντα τοῖς *συνδιαλεγομένοις, τὰς ἀκάνθας συνάγων, Bud. interpr. Omniaque a disserente prolata ad disputationem revocas, et velut ad unguem vis omnia esse exacta inter loquendum, ut ne scrupulus quidem maneat.

Ἄκανθα, ἡ, Herba, Acanthus a Plinio dicta. Diosc. 3, 19. ait ἄκανθαν vel ἐρπάκανθαν esse Herbam, quæ folia multo lactucaceis latiora habet et longiora, erucæ divisura, nigricantia, etc. Acanthos, inquit Plin., est topiaria et urbana herba, elato longoque folio, crepidines marginum assurgentiumque pulvinorum toros vestiens: duo genera ejus sunt, aculeatum et crispum, quod brevius: alterum læve, quod aliqui παιδέρωτα vocant, alii μελάμφυλλον. Hæc Plin. A Gorræo autem ponitur non solum ἄκανθα, sed et ἄκανθος, afferente illam Diosc. descriptionem. Cui subjungit, Non esset in aculeatarum censu nisi foliorum extrema per caulem in spinulas occallescerent. Hunc alii παιδέρωτα.

Ἄκανθα ἀγρία, itemque Ἄκανθος ἄγριος, ut putat Gorr., Acantha sylvestris, scolymo similis, etc. Diosc. A quo idem Gorr. mutuatus, plantam scolymo similem esse dicit, ejusdem cum superiore generis; hæc enim, sylvestris, illa, sativa est; sed breviorem et magis aculeatam.

Ἄκανθα λευκή, Acantha alba, Spina alba, frutex aculeatus, pruni magnitudine, cortice ligni candido, molli folio et chamæleonis albi simili, angustiore candidioreque, subhirsuto, spinis infesto, flore albo, odorato. Hæc Gorr. e Diosc. et aliis. Et Λευκάκανθα composito nomine ap. eundem Diosc. de qua seorsum tractat, videlicet 3, 22: cum descriptio ἀκάνθης λευκῆς habeatur ejusdem libri c. 14. Dicit autem hujus λευκακάνθης radicem similem esse radici cyperi, amaram et validam, pluribus eam non describens. Unde sumens Gorr. Λευκάκανθα, inquit, Frutex est radice cyperi, valida et amara. Is divisis nominibus etiam ἄκανθα λευκὴ vocatur, de qua suo loco dictum est. Hæc ille. At sunt qui contra diversarum esse plantarum nomina existiment: e quorum sententia hæc in VV. LL. scripta sunt, Differunt λευκάκανθα et ἄκανθα λευκή. Nam illa inter spinosas arbores numeratur, hæc inter aculeatos frutices et carduos censetur. Illa undique spinis infesta riget, hæc præter spinas in foliis aculeatum etiam echinum in summo caule habet. Illa in sepibus, hæc in sylvosis ac montanis locis nascitur. Illa solidam habet materiam, hæc concavum et inanem caulem. Hæc, inquam, in VV. LL. sumta e nonnullis, qui de re herbaria scripserunt. Sed quam sint consentanea descriptionibus Dioscor. et aliorum veterum, tibi lector judicandum relinquo. Ceterum quem nos fruticem vocamus Aubepine, quod est ad verbum ἄκανθα λευκή, Spina alba, q. d. Albe épine, sunt qui alium ab hoc esse putent, cum descriptio in omnibus non conveniant. Nonnulli autem aliud esse genus albæ spinæ autumant. Vide infra Ὀξυάκανθα.

Ἄκανθα Αἰγυπτία s. Ἀραβική, Frutex est qui, ut ait Diosc., spinæ albæ similis esse creditur. Et Ἀκανθὶς alio nomine a quibusdam appellatur, ut scribit idem Diosc.

Ἄκανθα βασιλική, q. d. Spina regia, e Theophr. affertur, C. P. 1, 10.

[" Ἄκανθα, Arbor, Herod. 2, 96. Cf. Ἀκάνθινος. Tribuitur et serpentibus, Herod. 2, 75. Ἄκανθα ἀγρία, huc spectat κύναρος, vel κυνάρα, ἄκανθα, Athen. 2, 37. p. 70." Schweigh. Mss. "Ἄκανθα, Arat. Dios. 189. Rufus p. 52. Galen. 5. p. 616. Ἄκανθαι τῶν ζητήσεων, Cic. de Fin. 4, 28. Spinæ disserendi, 3, 1. Spinosum disserendi genus: Acad. 4, 35. Theophrasti ἄκανθα Αἰγυπτία, Mimosa Nilotica Linn. " Phrynich. Ecl. 44. ad Charit. 506. Troad. 117. Musgr. Electr. 492. Jacobs. Anth. 9, 123. 177. 10, 179. 11, 97. 298. Porson. Phœn. 861. Aristoph. Fragm. 245. 266. De pilis, Jacobs. Anth. 11, 328. Theocr. 1, 132. Casaub. ad Athen. 139. Mœris p. 58. et n. Plut. de S. N. V. p. 29. Wessel. Probab. 39. Toup. Opusc. 2, 276. Jacobs. Exerc. 2, 127. Spina dorsi, Musgr. ad Eurip. p. 211. b. Jacobs. Anim. in Eurip. p. 16.: echini, Valck. Phœn. p. 407.: serpentis, ad Herod. 138. Ægyptia, ad Diod. S. 1, 364." Schæf. Mss. " Serpens, Nonn. Dionys. p. 130." Wakef. Mss.]

" Ἀκανθαία, Hesychio ἀκανοί, ῥάχιες, forsan pro " ἄκανθαι."

Ἀκανθὶς, (ἡ,) quæ et Arabica spina s. Ægyptia: vide paulo ante. Præ se fert autem hæc quoque vox nominis deminutivi speciem. ‖ Ἀκανθίδας accus. plur. ab ἀκανθὶς, sunt qui adj. esse putent, in hoc Phaniæ versu in Anth. Epigr. Χαλκίδας ἢν δὲ φέρῃς φίλ' ἀκανθίδας, ut videlicet χαλκίδες pisces a Gaza Ericæ dicti, vocentur ἀκανθίδες ob spinarum multitudinem. [Anal. 2. p. 54. " Ad Anton. Lib. p. 52. 76. Verh. Toup. Opusc. 2, 16. Phanias 7. Jacobs. Anth. 8, 326. 9, 122. 11, 68. Bast Lettre 83." Schæf. Mss. " Glomus," Suicer. Lex. Ms.]

Ἀκάνθιον, Parva acantha, spina, q. d. Spinula.

Ἀκάνθιον est etiam Herba similis albæ spinæ, foliis minoribus, per ambitum aculeatis, et lanugine araneosa obductis, qua collecta depexaque vestes bombycinis similes texuntur. Hæc Gorr. Diosc. et aliis. Scribitur et ἀκανθίον. [" Casaub. ad Athen. 139." Schæf. Mss. " Morbus dentium, Artemid. 32." Wakef. Mss. Dioscor. 3, 18. Onopordum acanthium Linnæi.]

Ἄκανθος, ὁ, ἡ, Arbor, quæ a Gaza redditur Acer ap. Theophr. H. P. 3, 4. ubi et fem. gen. usurpatur. Virg. Georg. 2. Balsamaque et baccas semper frondentis acanthi. In q. l. hæc annotat Serv., Acanthus

arbor est in Ægypto semper frondens, *ἄκανθος* dicta quia spinis plena est. Hæc Serv. Probus in eund. loc. annotat *ἄκανθον* Herbam esse spinosam, folia habentem lata et rugosa. Idem Serv. alibi Fruticem, quodam loco et Herbam esse tradit. In illo certe cum Theophr. convenit, quod esse arborem, quæ in Ægypto nascatur, et a spinis nomen habuisse tradit. Sic enim Theophr. *Ἡ δὲ ἄκανθος καλεῖται διὰ τὸ ἀκανθῶδες ὅλον τὸ δένδρον εἶναι πλὴν τοῦ στελέχους.* Theocr. 1, (55.) *Πάντα δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος,* quem versum imitatus Virg. Palæmone scripsit, Et molli circum est ansas amplexus acantho. In illo autem Theocr. loco scribit Schol. *εἶδος δὲ φυτοῦ (φασὶν) ὁ ἄκανθος.* Hes. quoque inter cetera dicit esse nomen *φυτοῦ.* Hujus s. arboris s. fruticis virgulta flexibilia esse aiunt, unde Virg. alibi dixisse, flexi vimen acanthi. Hæc *ἄκανθος* in VV. LL. cum acantho Plinii confunditur, de qua supra in *Ἄκανθα.* [" Valck. ad Theocr. decem Idyllia p. 16. Jacobs. Exerc. 2, 22. Heyn. ad Virg. 1. p. 55. Diod. S. 2, 278.: in veste, Jacobs. Anth. 7, 333." Schæf. Mss.] " Hesychio est non solum *φυτὸν,* et *ζῶον,* sed etiam " *πτηνὸν,* necnon * *περίραμμα ὑφασμένον.*" [" Avis, Reiz. Belg. Gr. 630. Anton. Lib. p. 52." Schæf. Mss.]

" *Ἄκανθος* dicitur etiam Urbs quædam Thraciæ, " *ἀκάνθαις πεφραγμένη ὑπὲρ τὸν Ἄθω,* teste Steph. " B., Spinis septa super Athone monte, unde et " nomen invenit. Diodorus vero in Ægypto cujus- " dam *Ἀκανθῶν πόλεως* meminit, 1. p. 61. Unde " *Ἀκανθοπολίτης* et *Ἀκάνθιος* dicitur, qui nimirum " inde oriundus est, et fem. *Ἀκανθιὰς,* Oriunda ex " Acantho, ut idem Steph. tradit, qui etiam addit, " hinc *Ἀκάνθιον τέττιγα* Proverbio dici *ἐπὶ τῶν ἀφώ-* " *νων*: tales enim esse regionis illius cicadas. Suid. " tamen aliam affert rationem, ut docebo in *Ἀκαν-* " *θίας.*"

Ἑρπάκανθα, (ἡ,) herba quæ et *ἄκανθα.* Nam ita Diosc. 3, 19. *Ἄκανθα, ἡ ἑρπάκανθα, φύεται ἐν παραδείσοις κ. τ. λ.* Putatur ita vocata quod foliis suis longius serpat, hæreat et nitatur. *Κυνάκανθα,* vel *Κυνακάνθη,* Sentis canina, de qua Aristot. H. A. 5, (19.) Ita in VV. LL. Respondet tamen potius hæc interpretatio Græcæ voci *κυνόσβατος.* Sonat enim Sentis canina s. Rubus caninus. *Λευκάκανθα,* vide supra in *Ἄκανθα λευκή.* " *Μυάκανθος,* Myacanthus, a " Theophr. H. P. 6, 4. numeratur inter suffrutices, " qui præter spinam folium habent, ut phleos, ono- " nis, tribulus: diciturque hic *μυάκανθος* folium ha- " bere admodum *σαρκῶδες.* Plin. lib. 19, cap. 8, " sylvestrem asparagum, corrudam dictum, a Græcis " orminum aut myacanthon vocari scribit." *Ὀξυάκανθα,* vel *Ὀξυάκανθος,* Acuta spina. *Ὀξυάκανθα,* inquit Diosc. 1, 123. quam alii *πυρίναν,* alii et * *πιτυάνθην* appellant, Arbor est pyrastro similis, spinosa valde et minor. Baccas profert myrti, plenas, rubras, fragiles, &c. [Mespilus pyracantha Linn.] Sunt et qui *κυνόσβατον* eam appellent, ut idem tradit c. 124 ejusdem lib.; ita enim id orditur, *κυνόσβατον, οἱ δὲ ὀξυάκανθαν καλοῦσι.* Hæc a Theophr. et Ægin. *ὀξυάκανθος* etiam appellatur. Officinæ, inquit Gorr., Berberis, rura spinivinetum appellant. In quo tamen sunt qui Gorræo repugnent, scribentes non esse illam, quam officinæ Berberis appellent, sed Spinam illam in sepibus nasci solitam, quæ vulgo Aubepine, vel Blanchepine s. Blanch' épine, nuncupetur. [" *Ὀξυάκανθος,* Heyn. Hom. 5, 11." Schæf. Mss.] *Πολυάκανθος,* q. d. Multispinis, Genus suffruticis, ap. Theophr. H. P. 6, (3.) sic dictum a multitudine spinarum. *Πυξάκανθα* arbor alio nomine *λύκιον* dicta: vide igitur *Λύκιον.* *Πυράκανθα,* (ἡ,) Planta cujus meminit et Nicander Ther. (856.) *Λάζεο καὶ πυράκανθαν, ἰδὲ φλόμου ἄῤῥενος ἄνθην.* Quidam putarunt esse Berberis officinarum, sed ab aliis reprehenduntur: sicut et qui *ὀξυάκανθαν* esse crediderunt. Diosc., 18, *βάλσαμον* esse ait pyracanthæ magnitudine. [Plin. 24, 70.] *Τραγάκανθα,* (ἡ,) q. d. Hircina spina, Frutex est, inquit Gorr. e Diosc. 3, 23. cujus radix lata et lignosa summo cespite nititur: unde surculos humiles robustos latissime fundit. In quibus minuta folia multa, nonnunquam tenuia exoriuntur, quæ sub se spinas albas, rectas et firmas occulunt. Ab ejus radice vulnerata, manat lacryma pellucens, gracilis, lævis, sincera, subdulcis, quæ etiam *τραγάκανθα* dicitur, arteriacis medicamentis accommodatissima. Citatur et e Theophr. H. P. 9, 1. Apud Hesych. autem legimus, *Ἄφος· ἡ τραγάκανθα.* [Diosc. 3, 23. Plin. 13, 21. Astragalus Tragacantha Linn. " Synes. 55." Wakef. Mss.]

[* *Ἀμφάκανθος, ὁ, ἡ, δέμας,* Io ap. Plut. 7, 170. Hutt., ut legit Schneider. Lex.]

Ἀνάκανθος, ὁ, ἡ, Spinis carens s. aculeis, Non aculeatus. Apud Theophr. H. P. 6, 1. *ἀνάκανθα* et *ἀκανθώδη* opponuntur. Pisces quoque, qui sunt exosses, ut in VV. LL. annotatum est, *ἀνάκανθοι* dicuntur, ut muræna: sic qui unicam spinam habent, *μονάκανθοι,* ab Aristot. In iisdem Lexx. citatur præterea ex Herod. *κήτη ἀνάκανθα ταριχεύειν.* [" Const. Manass. Chron. p. 5." Boissonad. Mss. Herod. 4, 53. Athen. 63. * *Ἐνάκανθος, ὁ, ἡ,* Theophr. H. P. 3, 10.] *Μονάκανθος, ὁ, ἡ,* vide in proxime præced. [Athen. 281. * *Ὀρθοάκανθος, ὁ, ἡ,* Arrectis spinis muricatus. Theophr. H. P. 3, 18. Vide Schneider. Lex.] *Πτορθάκανθος, ὁ, ἡ,* Ramos habens spinosos, s. aculeatos, Theophr. *οὗ οἱ πτόρθοι ἀκάνθας ἔχουσι.* *Φυλλάκανθος, ὁ, ἡ.* Ita dicitur planta quæ foliis est spinosis s. aculeatis: ut acanus, eryngium, cnecus. Theophr. H. P. 6, 1. *Τῶν ἀκανθικῶν δὴ τὰ μὲν ἁπλῶς εἰσὶν ἄκανθαι, καθάπερ ἀσπάραγος, —— τὰ δὲ φυλλάκανθα, καθάπερ ἄκανος, —— ταῦτα γὰρ καὶ τὰ τοιαῦτα ἐπὶ τῶν φύλλων ἔχει τὴν ἄκανθαν. Διὸ καὶ φυλλάκανθα καλεῖται.* [7, 9.]

Ἀκανθοβάτης, ου, ὁ, Per spinas s. sentes gradiens, Spinigradus, uno verbo; si modo dici possit ut Pontigradus. Ex *ἄκανθα* et *βάτης,* quod a *βάω* deducitur, et in compositione tantum usurpatur. *Ἀκανθοβάται σῆτες,* (Antiphan. 5.) in Anthol. Per spinas gradientes, ubi Spinæ metaphorice accipiuntur. ‖ In fem. gen. *Ἀκανθοβάτις,* ut *ἀκανθοβάτις ἀκρὶς,* [Leon. Tar. 65. " *Ἀκανθοβάτης,* Jacobs. Anth. 8, 326. 9, 122. 177. *Ἀκανθοβάτις,* Jacobs. Anth. 7, 121." Schæf. Mss.]

[* " *Ἀκανθοβελὴς,* (*έος, ὁ, ἡ,* Asper,) Const. Manass. Chron. 223. 4742." Kall. Mss. " p. 97." Boissonad. Mss.]

Ἀκανθοβόλος, ὁ, ἡ, Jaciens spinas, vel potius Emittens spinas, ut *βόλος* ita hic usurpetur ut in *ἄβολος,* cum dicitur *ἄβολος ἵππος.* Exp. *ἀκανθοβόλος* in VV. LL. Asper in morem spinæ, quæ expositio vim compositionis non exprimit. Nicand. (Fr. 2, 9.) *ῥόδον ἀκανθοβόλον* appellavit, *ὡς ἀκάνθης προβολὴν,* inquit Eustath. [Nicand. Th. 542. 869. P. Ægin. 6, 32.]

" *Ἀκανθοεπία, ἡ,* in VV. LL. exp. Spina topiaria. " Significaret tamen potius Spinosa locutio, Verba s. " Oratio spinosa."

[* " *Ἀκανθόκαρπος,* Theophr. 547." Suicer. Lex. Mss.]

[* " *Ἀκανθόκεντρος,* (*ὁ, ἡ,*) Const. Manass. Chron. 223. 5740." Kall. Mss. " p. 117. (*Ὡς τρύχειν τὸ σωμάτιον ἀκανθοκέντρῳ ῥάκει.*)" Boissonad. Mss. Ubi vertitur: Ut veste spinarum in morem pungente corpusculum suum affligeret.]

Ἀκανθολόγος, ὁ, ἡ, Spinas colligens, Spinarum collector, in Anthol. (Philippi Epigr. 44. Antip. Thess. 45.) eodem modo quo *ἀργυρολόγος* dicitur Argenti collector. [" Jacobs. Anth. 8, 326. 9, 123. 177." Schæf. Mss.]

Ἀκανθόνωτος, ap. Hesych. exp. *ἐχῖνος.* Videtur autem esse echini epithetum, qui ita dicatur quasi aculeatum tergum habens. " *Ἀκανθόνωτος,* (*ὁ, ἡ,*) " Hesychio Echinus. Dorsum enim ejus spinis hor- " ret, unde et *ἀκανθόχοιρος* et *ὕστριξ* nominatur." [" *Ἀκανθόχοιρος,* Suid. v. *Χοιρογρύλλιος.*" Boissonad. Mss. " Jacobs. Anth. 11, 328." Schæf. Mss.]

" *Ἀκανθοπλὴξ,* (*ῆγος, ὁ, ἡ,*) A spina ictus, vel sti- " mulo, Lex. Herod." [" Eust. Il. p. 485." Wakef. Mss. " Brunck. Soph. 3, 433. Thom. M. 24. et n.: 578. Wassenb. ad Hom. 167. Valck. Diatr. 286. Lex. Herod. 177. * *Ἀκανθοπληγὴς,* ad Thom. M. 24." Schæf. Mss.]

'Ἀκανθοστεφὴς, έος, ὁ, ἡ, Spinis coronatus, Spinis cinctus. 'Ἰχθὺς ἀκανθοστεφὴς, Aristot. [ap. Athen. 319. " Toup. Emend. 1, 214." Schæf. Mss.]

[* " 'Ἀκανθοτόκος, (ὁ, ἡ,) Cyrill. Alex." Suicer. Lex. Ms.]

'Ἀκανθοφάγος, ὁ, ἡ, Spinivorus, Spinis vescens, Eτ verbum 'Ἀκανθοφαγέω, Spinis vescor.

'Ἀκανθοφόρος, ὁ, ἡ, Spiniger, Spinifer, Spinas gerens s. aculeos, vel Spinas ferens. 'Ἀκανθοφόροισιν ἀρούραις, Greg. Naz. Arvis spinas ferentibus s. producentibus. HINC verbum 'Ἀκανθοφορέω, Spinas gero. [" Herodian. Epimer. 187." Boissonad. Mss. " Nonn. Dionys. 13, 411." Wakef. Mss. " Ἐξαρῶ τὰ ἀκανθηφόρα καὶ * βλαβοποιὰ τοῦ πονηροῦ βλαστήματα, Pseudo-Chrys. Serm. 60. T. 7. p. 420." Seager. Mss. ADDE * " 'Ἀκανθοφορία, (ἡ,) Greg. Nyss. Antirrh. 24. 180. in Zacagn. Monum." Kall. Mss.]

'Ἀκανθοφυέω, Spinas emitto s. produco. In VV. LL. ἀκανθοφυῆσαι exp. Spinosum fieri; sed ita non exprimitur vis compositionis. Est enim ἀκανθοφυέω ex ἄκανθα et φυέω, quod in compositione ponitur pro φύω.

'Ἀκανθόφυλλος, ὁ, ἡ, Spinosa s. Aculeata folia habens. Vide Φυλλάκανθος supra.

[* Παρακανθόφυλλος, ὁ, ἡ, Secundum spinam folium habens.]

'Ἀκανθώδης, ὁ, ἡ, Spinosus, Spinis abundans. Vel simpliciter, Spinas habens, ut cum τῷ ἀνάκανθος opponitur, sicut ap. Theophr. 6, 1. Ὅτι τὰ μὲν, ἀνάκανθα, τὰ δὲ, ἀκανθώδη τυγχάνει. Sic ap. Athen. 2. κυνὸς βάτος, vel potius κυνόσβατος, dicitur esse ἀκανθῶδες φυτὸν, Spinas habens. A quibusdam ἀκανθώδης exp. etiam Spinis horrens. ‖ 'Ἀκανθώδης, Dumosus, Senticosus. Herod. 1. Ἦν γάρ τις χῶρος τῆς Περσικῆς ἀκανθώδης. ‖ Item 'Ἀκανθώδης, Aculeatus, Aculeis horrens. ‖ 'Ἀκανθώδης, metaphorice, Difficultatibus et molestiis plenus, sicut et ἄκανθαι pro Difficultatibus. Sic usurpatur in Proverbio, βίος ἀκανθώδης, ad verbum Spinosa vita. Vide Suid. [" Malignus, Ælian. V. H. 10, 12." Wakef. Mss. " Ruhnk. Ep. Cr. 186." Schæf. Mss. Glossæ: 'Ἀκανθώδης· Sentosus, Spinosus. Diosc. 1, 104. 3, 18.]

'Ἀκανθικὸς, ἡ, ὸν, Spinosus, i. q. ἀκανθώδης ap. Theophr. Nam 6, 1. quæ dixerat ἀκανθώδη, statim post appellat ἀκανθικά. ‖ 'Ἀκανθικὴ appellatur et Lacryma helxines herbæ, jucundi saporis, quæ in summo hujus vertice continetur. Hanc non simpliciter ἀκανθικὴν, sed μαστίχην ἀκανθικὴν Plin. appellat 21, 16. Gorr.

'Ἀκανθήεις, ήεσσα, ῆεν, in carmine, i. q. ἀκανθικὸς vel potius ἀκανθώδης in prosa, ut, ἀκανθῆεν * πετάλειον, Nicand. Th. [638. " Fabric. Bibl. Gr. 1, 21." Wakef. Mss.] Eτ ἀκανθὴς ap. Hes. idem. Nam ἀκανθὲς exp. ἀκανθῶδες. [" Jacobs. ad Meleagr. p. 10." Schæf. Mss.]

'Ἀκάνθινος, ὁ, ἡ, [imo ίνη, ινον,] Spineus, E spinis factus, E spinis contextus, ut ἀκάνθινος στέφανος ap. Marc. et Joannem, Corona spinea, Corona e spinis contexta, qua fuit coronatus Servator noster. Quidam Spinosam coronam vertit, non discernens ἀκάνθινος, Spineus, ab ἀκανθώδης, Spinosus. Diosc. ἀκάνθινα ξύλα, Spinea ligna, Spinea materies. [" 'Ἀκάνθινος ἱστὸς, Malus navis e spina arbore, Herod. 2, 96." Schweigh. Mss. Glossæ: 'Ἀκάνθινος· Spineus. " 'Ἀκάνθινον ἔλαιον, Casaub. ad Athen. 139." Schæf. Mss. De vestimentis acanthinis vide Schneider. Lex. Biel. Thes.]

[* " 'Ἀκανθηρὸς, Jacobs. Anth. 8, 173." Schæf. Mss. " Aristot. H. A. 9, 37." Kall. Mss.]

'Ἀκανθεὼν, ῶνος, ὁ, Spinetum, Senticetum, nomen περιεκτικὸν, ut a χαράδρα dicitur χαραδρεών. Eτ 'Ἀκανθὼν quoque trisyllabum pro ἀκανθεὼν, in VV. LL. habetur. Quod si recipiamus, tale esse dicemus, quale δαφνὼν a δάφνη. [" Eustath. 107, 13." Seager. Mss. Glossæ: 'Ἀκανθεών· Spinetum, Senticetum. 'Ἀκανθεῶνες· Dumeta. 'Ἀκανθὼν, ὁ τόπος· Dumetum, Vepreum, hæc Sentis.]

'Ἀκανθόω, Spinosum s. Aculeatum reddo. Unde ἀκανθοῦμαι pass. Spinosus s. Aculeatus fio, vel sum, Spinis s. Aculeis horreo. Theophr. de lactuca sylvestri, Θριδακίνη τό,τε φύλλον ἔχει βραχύτερον τῆς ἡμέρου, καὶ τελειούμενον ἀκανθοῦται. Cicero animalia spinis hirsuta vocat, quæ ἠκανθωμένα Græci dicerent, ut opinor. [" Sext. Emp. 1, 50." Kall. Mss. Theophr. H. P. 7, 6. " Koen. ad Greg. 243." Schæf. Mss. " Suid. v. Αἱμασίαις." Wakef. Mss.] Eτ comp. 'Ἐξακανθῶ, pro eodem. Unde pass. 'Ἐξακανθοῦμαι, quod Basil. metaph. usurpavit in Epist. quadam ad Libanium, Μέμψεσι δέ τισι καὶ ἐγκλήμασι τὰ γράμματά σου ἐξηκάνθωτο, Accusationibus quibusdam et criminationibus literæ tuæ tanquam aculeis horrebant, vel, Tanquam spinis inhorrescebant, vel, Horridæ et asperæ redditæ erant.

'Ἀκανθίζω, Spinosum reddo, in activa signif. Exponitur et in neutra, Spinosus sum, Spinis horreo. Eτ 'Ἐξακανθίζω, compos. contraria signif. q. d. Expinare, i. Spinis privare, Spinas evellere. ‖ Sed in VV. LL. exp. etiam Aculeatum esse. " 'Ἐξανακανθίζω, affertur pro Spinas evello; sed vereor ne " scribendum sit ἐξακανθίζω."

" 'Ἐπακανθίζων, Leviter aculeatus, Spinis subhor-" rens. Theophr. H. P. 4. Ἰσχυρὰ γὰρ ἡ ῥίζα, καὶ οὐ " πόῤῥω τῶν καλάμων, πλὴν ἐπακανθίζουσα. Διὸ καὶ ὁ " κροκόδειλος φεύγει, μὴ προσκόψῃ τῷ ὀφθαλμῷ, τῷ μὴ " ὀξὺ καθορᾷν. Bud." [Vide seq. voc.]

" Παρακανθίζω, Aliquantum spinosus s. aculeatus " sum. Theophr. H. P. 1, 16. de foliorum differen-" tiis, Τὰ δὲ καὶ παρακανθίζοντα καὶ ἐκ τοῦ ἄκρου καὶ " ἐκ πλαγίων: cujusmodi esse dicit cum aliorum, " tum τῆς πρίνου, τῆς βάτου καὶ παλιούρου. Repo-" nendum enim ita esse pro παρακαθίζοντα, hæc " sequentia ostendunt, 'Ἀκανθῶδες δὲ ἐκ τῶν ἄκρων " καὶ τὸ τῆς πεύκης καὶ πίτυος καὶ ἐλάτης, ἔτι δὲ κέδρου. " Sic Plin. 16, 24. Aculeata aquifolio et ilicum ge-" neri: pungentia pino, piceæ, abieti, larici, cedro. " Alibi Theophr. ἐπακανθίζειν dicit, ut 3, 16. Ὁ δὲ " πρῖνος φύλλον ἔχει ἐπακανθίζον."

¶ Ἄκανθος, Echinus, s. Erinaceus, vel, ut alii, Erinacei genus. Habet autem erinaceus aculeatum totum fere corpus, unde et ab aculeis ac spinis nomen accepit: ob quas etiam ἀκανθόνωτος ap. Hes. appellatur. Sic et in illo versu, quem supra citavi, videmus echinos appellatos καρηκομόωντας ἀκάνθαις. Hesychio ἄκανθος est ζῶον et φυτὸν et πτηνόν. Ubi post ζῶον deesse videtur aliquid. Eτ compos. 'Ἀκανθόχοιρος in VV. LL. Echinus terrestris.

'Ἀκανθίων, ίονος, ὁ, i. q. ἄκανθος, pro Echino. 'Ἀκανθίων inquit Gal. τῶν κατὰ Τόπ. 1, (1.) Terrestris erinaceus dictus est a Sorano, quod armatus sit ἀκάνθαις, Spinis. In VV. LL. ex Eodem citatur ἀκανθίων ἐπίγειος, quem Hesych. ἐχῖνον χερσαῖον nominat.

¶ 'Ἀκανθὶς, Avis quæ Spinus a Gaza dicitur ap. Aristot. item Ligurinus. Virg. Georg. 3. Littoraque halcyonem resonant et acanthida dumi. Ubi Serv., Per dumos vero [resonat] acanthis, quam alii lusciniam esse volunt, alii vero carduelem, quæ spinis et carduis pascitur, ut inde etiam ap. Græcos ἀκανθὶς dicta sit ἀπὸ τῶν ἀκανθῶν, Spinis, quibus pascitur. Hæc Serv. Theocr. 7, (141.) Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες. Eτ 'Ἀκανθὶς adject. positum, ut quidam putant, vide supra in 'Ἀκανθὶς post Ἄκανθα. [Glossæ: 'Ἀκανθίς· Carduelis.]

'Ἀκανθυλλὶς eadem avis quæ et 'Ἀκανθὶς, si Schol. Theocr. fidem adhibemus. Is enim in illum Theocr. versum hæc scribit, 'Ἀκανθὶς δὲ ὀρνεόν ἐστι ποικίλον καὶ λιγυρόν· καλεῖται δὲ καὶ ποικιλὶς διὰ τὴν χροιάν. Quibus subjungit, ἀκανθίδα vocari a Theocr., quod, ut Aristot. et Alex. testantur, διατρίβει ἐπ' ἀκανθῶν. Et addit, Καὶ ἀκανθίδες ὄρνεα νεμόμενα ἐπ' ἀκανθῶν, λέγονται δὲ καὶ ἀκανθυλλίδες, εἰσὶ ποικίλοι τὴν χροιάν· ὅθεν καὶ ποικιλίδες λέγονται. In vulg. tamen Edit. legitur hic ἀκανθιλλίδες. Hesychio autem ἀκανθυλλὶς est Passeris species. Etymologico quoque ex Orione ἀκανθὶς vel ἀκανθυλλὶς, est Passer qui spinis insidet. In VV. LL. 'Ἀκανθυλλὶς, Spinus avis, Aristot. de Nat. An. 8, 3. 9, 13. ubi argatilis avis exponitur. [" Bast Lettre 83. ad Anton. Lib. 52. 76. Verh. Valck. ad Adoniaz. p. 278." Schæf. Mss. Glossæ: 'Ἀκανθυλλίς· Carduelis.]

" 'Ἀκαλανθὶς, ίδος, ἡ, Suidæ et Hesychio εἶδος " ὀρνέου μικροῦ, quod nimirum ἀκανθυλλὶς quoque " nominatur, Latine Carduelis. Rursum Hesychio

" ἀκαλανθὶς est ταχεῖα κύων, Celer canis, * ὀνοματικῶς,
" inquit : ut Suid. etiam ἀκαλανθίδα vocari dicit τὸν
" κύνα, forsan παρὰ τὸ αἰκάλλειν τοὺς γνωρίμους,
" ὑλακτεῖν δὲ τοὺς ξένους, Quod cauda abblandiatur
" notis, peregrinos autem allatret. At in Lex. meo
" vet. legitur Ἀκαλάνθης κύων : diciturque esse for-
" tassis insignis canis nomen, παρὰ τὸ ἀκαλὸν θεῖν.
" Apud Etymol. Ἀκαλάνθις et Ἀκαλάνθεια pro
" eodem. Vide et Ἀκαμύθιος. At pro ἀκαλακανσίρ,
" quod, Hes. teste, est ἀκανθυλλὶς παρὰ Λάκωσιν, series
" alphabetica innuit scribendum Ἀκκαλακανσίρ."
[" Valck. ad Adoniaz. p. 278. Muncker. ad Anton.
Lib. p. 65. Verh. Aristoph. Pac. 1078. Canis, Valck.
ad Phalar. p. xv." Schæf. Mss.] " Ἀκαμύθιος, Etym.
" et Lexico meo veteri, e Methodio, ὁ κύων, παρὰ τὸ
" αἰκάλλειν τοὺς ἰδίους δεσπότας."

¶ Ἀκανθίας, ου, ὁ, Cicadæ species, ut ait Hesych.
At Suid. negat Cicadæ speciem esse ἀκανθίαν, tra-
ditque esse ejus epithetum ex eo, quod ἐν ἀκάνθαις,
Inter spinas, canat. Ετ Ἀκάνθιος Etym. est
itidem Species cicadæ. In VV. LL. Ἀκάνθιος τέττιξ,
Proverb. in mutos, musices ignaros atque indoctos,
ἐπὶ τῶν ἀφώνων καὶ ἀμούσων, quod cicadæ ἀκάνθιοι
dictæ, nimime sint vocales, sed mutæ. || Ἀκανθίας,
Spinax piscis, ap. Aristot. de Nat. Anim. 6, 10. 9,
37. ἀκανθίαι καὶ γαλεοὶ, Spinaces et mustelli. Sic
interpres. Vide et Athen. 7, [43. " Phrynich. Ecl.
43. Jacobs. Anth. 7, 121." Schæf. Mss. Oppian. H.
1, 380. Ælian. H. A. 10, 44. J. Poll. 1, 247.]

" Ἄκανος, ὁ, ἡ, i. q. ἄκαινα et ἄκανθα, ejusdemque
" originis, nimirum παρὰ τὴν ἀκήν. Spina enim, quæ
" hisce vocabulis declaratur, acuta est. Hesych.
" duobus in locis oxytonως scribit, et Eurip. Troad.
" ita nominare ait τὴν ῥάχιν τῶν σφονδύλων τοῦ ἰχθύος,
" Dorsum piscis horridum spinis, s. Spinas quibus
" dorsum piscis horret, addens tamen esse etiam
" κανθάρου εἶδος. || Ἄκανος, est etiam Herba quæ-
" dam s. Frutex spinosus et aculeatus. Unde et
" inter ἀκανθώδη et φυλλάκανθα numeratur a Theo-
" phr. H. P. 6, 1. necnon 1, 16. in hoc enim
" posteriore loco ἄκανος reponunt pro ἄκανθος.
" Plin. 22, 9. Sunt qui et acanon eryngio ascribant,
" spinosam brevemque ac latam herbam, spinisque
" latioribus. Bibliorum interpretes verterunt Car-
" duum, sed male. Perperam item Gesnerus ἄκανον
" et ἄκινον confudisse dicitur. Nam ἄκινος s. ἄκονος
" alia est Planta Dioscoridi, et Latine a nonnullis
" vocatur Ocimastrum. || Ἄκανος, dicitur etiam
" Illud quod veluti malum extuberat in carduorum
" genere : ἡ ἀκανθώδης κεφαλὴ, quam ἐχῖνον vocat
" Diosc. Theophr. H. P. 6, 4. Ἀπὸ δὲ τῆς ῥίζης μέσης
" ὁ σπερματικὸς ἄκανος ἐπιπέφυκεν, ὥσπερ μῆλον, quem
" ἄκανον mox ἄκανθαν vocari ait. Derivatur hinc
" Ἀκανικὸς, Acanicus, h. e. Qui acani est, vel Qualis
" est acani. Theophr. H. P. 4, 7. Ὅμοια τοῖς τῶν
" ἀκανθῶν φύλλοις τῶν ἀκανικῶν, Foliis spinarum
" acanicarum. Item Ἀκανώδης, q. d. Acanaceus,
" Speciem acani gerens, s. Qui ex acani genere est, ut,
" cum planta aliqua esse ἀκανώδης dicitur. Necnon
" DEMIN. Ἀκάνιον, quod Hesychio est ἀκάνθιον,
" Spinula. Denique et VERBUM Ἀκανίζω, signi-
" ficans Acanum imitor, Acani speciem gero. Theo-
" phr. H. P. 7, 4. de chamæleonte herba, Ὁ μὲν γὰρ
" * ἀφυλλάκανθος ὢν, ἀκανίζει, Acanum imitatur, cum
" tamen sit ἀφυλλάκανθος, ἄκανος autem φυλλάκανθος.
" Perperam tamen ibi scriptum κακανίζει." [Ἄκανος,
Biel. Thes. Sprengel. Hist. Rei Herb. 100. Ἀκανώδης,
Theophr. H. P. 6, 4.]

" ἌΚΑΡΙ, Animalculum omnium minutissimum,
" colore albo, solens innasci ceræ et caseo inveteratis.
" Meminit ejus Aristot. H. A. 5, 32. Ἄκαρι appellant
" etiam nonnulli Animalculum illud, quod cuti
" humanæ innascens, ei maximos ingenerat pruritus."
[" Ad Il. 9, 378." Schæf. Mss.]

" Ἄκαρνα, ἡ, Acarna, genus suffruticis ap. Theo-
" phr. H. P. 6, 3. 4. pro quo nonnulli reponendum
" censent ἄκορνα. Hesychio ἄκαρνα est δάφνη, Laurus.
" Acarne autem a Plin. numeratur inter pisces
" marinos 32, 11. forsan idem cum eo pisce, qui ab
" Athen. 7. vocatur Ἀκαρνάν." [Schneider. Lex. v.
Ἀκάρναξ.] " Alioqui Ἀκαρνὰν est ἐθνικὸν vocabulum :
" unde Ἀκαρνανία dicitur Regio, quam habitant A-
" carnanes, et fem. gen. Ἀκαρνανὶς, s. γυνὴ, femina
" oriunda ex ea regione, ut annotat Steph. B. Reperitur
" et Ἀκαρνὶς pro Ἀκαρνανὶς χώρα s. Ἀκαρνανία, ut
" ap. Athen. 2. Περὶ Λάμψακον ἐν τῇ Ἀκαρνίδι. Sic
" enim scribendum, non Ἀκαρνίδῃ."

" Ἀκάρναξ, Hesychio λάβραξ, Lupus piscis."
[Schneider. Lex. v. Ἀκάρναξ.]

" Ἀκαρσύας, Hesychio ὁ ἀνίκητος, Insuperabilis,
" Invictus."

" Ἄκαστος, Hesychio est ἡ σφένδαμνος, Acer arbor.
" Est alioqui et Nomen proprium."

ἌΚΑΤΟΣ, ὁ, (ἡ), Genus navigii actuarii, quod
probari possit hoc Bassi versu in Anthol. Ληθαίης
ἀκάτοιο τριηκοσίους ὅτε ναύτας Δεύτερον ἔσχ' ἀΐδης
πάντας ἀρηϊφάτους. Sed ap. Herod. est Navis one-
raria, in Polymnia scribentem, Καὶ τοὺς ἐν τοῖσι ἀκά-
τοισι σιταγωγοῖσι ἐόντας, In acatis frumentariis. Qui-
dam Poëta ap. Athen. 1. φορτηγοὺς videtur ἐπιθετικῶς
appellare ἀκάτους, dicens eorum inventores Caras
fuisse : Φορτηγοὺς δ' ἀκάτους Κᾶρες ἁλὸς ταμίαι.
|| Bayfius de Re navali, Ἄκατος etiam dicitur a Thuc.
et Luc. de Ver. Narr. (1, 5.) Qui agebatur velis
potius quam remis, Καὶ τὴν ναῦν (ἄκατος δὲ ἦν) ὡς
πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην, Et navem
quæ acatus erat, ut ad longam sævamque navigati-
onem ferendam esset idonea, armandam instruen-
damque curavi. Et paulo post subdit, Καὶ οὐκ ἔτι
οὐδὲ στεῖλαι τὴν ὀθόνην δυνατὸν ἦν· ἐπιτρέψαντες οὖν
τῷ πνεύματι, Neque amplius contrahere vela in
potestate nostra erat. Thuc. 7. Μάλιστα τριήρεσι
πλαγίαις, καὶ πλοίοις καὶ ἀκάτοις, ἐπ' ἀγκυρῶν ὁρμί-
ζοντες. Hactenus Bayfius. || Ego autem obser-
vavi, quod a nemine annotatum reperi, poëtas
Græcos utplurimum Charonti dare ἄκατον. Her-
mesianax ap. Athen. 13. Ἔνθα Χάρων ἀκοὴν
ἕλκεται εἰς ἄκατον Ψυχὰς οἰχομένων, ubi mendum
videtur subesse voci ἀκοήν. Sic Bassus in Anthol.
Ληθαίης ἀκάτοιο, κ. τ. λ. nam modo h. l. citavi. Sic
Antiphil. Byz. ad Charontis cymbam alludens,
Πλώσῃ ἐπ' οἰκείης εἰς ἀΐδην ἀκάτου. Alia testimonia
mihi nunc non succurrunt. Videndum est autem
an ἄκατον Charontis dixerint pro eo, quod Latini in-
terdum dixerunt Charontis cymbam, Græci Χάροντος
σκάφος vel σκαφίδιον.

Ἄκατος, Genus poculi metaphorice sic dicti a ma-
gnitudine vel a concavitate. Eust. scribit esse φιάλην
πλοιοειδῆ, Phialam navigii formam habentem. Quæ
autem ea esset, lege ap. illum.

[" Ἄκατος, Athen. 28. Ruhnk. Ep. Cr. 285. Kop-
piers. Obs. 31. Valck. Anim. ad Ammon. 125. Diatr.
273. Wakef. S. C. 2, 13. ad Charit. 281. Herod.
592. Thom. M. 931. Huschk. Anal. 228. ad Lucian.
2, 73. Genus veli minoris, Porson. Med. 21. a."
Schæf. Mss. Pind. Nem. 5, 5. Pyth. 11, 62.]

Ἀκάτιον, Parva acatus. Est enim demin. ab ἄκατος.
Thuc. (4, 67.) Ἀκάτιον ἀμφηρικὸν, ὡς λῃσταὶ, ἐκ
πολλοῦ τεθεραπευκότες τὴν ἄνοιξιν τῶν πυλῶν,
ἀνέθεσαν [εἰώθεσαν, hodie legitur,] ἐπὶ ἁμάξῃ, πείθον-
τες τὸν ἄρχοντα, διὰ τῆς τάφρου κατακομίζειν τῆς νυ-
κτὸς ἐπὶ τὴν θάλασσαν καὶ ἐκπλεῖν, interpr. Bayfio,
Acatium ambireme, ceu prædones, multo antea
aucupantes facultatem aperiendarum portarum im-
posuerunt currui, quo nocte intempesta, permissu
magistratus, per fossam transportarent ad mare.
Quem in locum annotat Schol. ἀκάτιον ἀμφηρικὸν esse
Navigiolum, quod utrimque remis agatur, in quo
unusquisque remigum binos remos ducat. Idem Bay-
fius alio loco annotat Strab. ἀκάτια pro Prædatoriis
navigiis posuisse, ita scribentem, 11. Ζῶσι δὲ ἀπὸ
τῶν κατὰ θάλατταν λῃστηρίων, ἀκάτια ἔχοντες λεπτὰ,
στενὰ καὶ κοῦφα, ὅσον ἀνθρώπους πέντε καὶ εἴκοσι δεχό-
μενα· σπάνιον δὲ, τριάκοντα δέξασθαι τοὺς πάντας δυνά-
μενα, A latrociniis, quæ in mari factitant, vitam tole-
rant, acatia habentes levia, angusta et velocia, quæ
vix vectores vigintiquinque recipiant : rarum autem
est ea posse in totum triginta capere. Videtur autem

Bayfius hoc potuisse confirmare, videlicet ἀκατίῳ prædones etiam uti consuevisse, e Thuc. loco modo citato, ubi dicit, ἀκάτιον ἀμφηρικὸν, ὡς λῃσταὶ, &c. Idem Bayfius non probat, quod Valla Navigium actuarium reddit. Quanquam Hermolaus quoque navigii actuarii genus fuisse tradit, auctores esse dicens cum alios omnes fere historicos, tum vero Plutarchum. Ego vero, si actuariæ naves generaliter esse dicantur, cum Nonio, celeres, ita vocatæ quod cito agi possent, ἀκάτιον Actuariam navem, s. Actuarium navigium non male reddi crediderim: aut, ut formam deminutivam exprimamus, Actuariolum, vel, cum Cicerone, Actuariam minutum. Bud. Actuarias naves a Latinis dici putavit quæ remis agerentur, non tantum velis. Certe ἀκάτιον non solum velis solitum agi, ut apparet e Xenoph., Καὶ τοῖς ἀκατίοις δὲ, καὶ εἰ ἔφορον πνεῦμα εἴη, ὀλίγα ἐχρῆτο, sed et remis, e Thuc. loco modo citato manifestissimum est. Quidam ἀκάτιον esse voluerunt quod Galli Brigantin vocant, quod proprie sonat Navigiolum velox et expeditum quo prædones utuntur; eos enim appellamus Brigands: et quidem ἀκάτιον etiam appellari Prædatorium navigium, e Strab. loco patuit paulo ante. || Quod autem scribit Bayfius ἀκάτια etiam quædam fuisse maxima, et ad id probandum hunc e Polyb. 1. locum affert, Παρεσκεύαζον δὲ καὶ τὰ περιλοιπῆ τῶν πλοίων, τριήρεις καὶ πεντηκοντόρους καὶ τὰ μέγιστα τῶν ἀκατίων, in hoc vero ne fallatur vereor. Neque enim dicit Polyb. καὶ τὰ ἀκάτια, τὰ μέγιστα ὄντα: sed τὰ μέγιστα τῶν ἀκατίων, Quæ ex acatiis erant maxima, vel Maxima quæque acatia. Ut siquis scripsisset apparari cum aliis navigiis etiam maximas quasque cymbas, esse cymbas maxima etiam navigia, nequaquam inde colligeremus. Siquidem per maximas quasque cymbas intelligeremus eas, quæ inter ceteras maximæ essent, vel Quæ præcipuæ essent magnitudine, s. Quæ ceteras magnitudine excederent. Sic et maximas quasque formicas dicere quis possit, non intelligens tamen formicas maxima esse animalia.

Ἀκάτιον, inquit Hesych. Velum acatii, aut, Princeps qui civitatem gubernat, aut Judex, aut Magnum velum, aut Navis, s. Navigium. Est etiam Phiala, ideo fortasse quod rotundo navigio sit similis. Hæc Hesych. Harum autem signiff., quarum quædam metaphoricæ sunt, exempla desiderantur.

[Ἀκάτιον, Cymba, Gl. Agathias 3. p. 97. Νῆες φορτίδες μετεώρους εἶχον τὰς ἀκάτους καὶ ἀμφ' αὐτὰ ἤδη που τὰ καρχήσια τῶν ἱστῶν ἀνιμηθείσας. Lucian. 6. p. 280. Ἄνεμος ἐμπίπτων τῇ ὀθόνῃ καὶ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια. "Thom. M. 931. Brunck. Aristoph. 1. p. 9. Kuster. Aristoph. 237. a. Velum, quo olim utebantur, ubi magna cursus celeritate opus erat, Schneider. Bibl. Philol. 1, 157. ubi laud. Mori Ind. ad Xenoph. Hist." Schæf. Mss.]

Ἀκάτιος, inquit J. Poll., ὁ μέγας καὶ γνήσιος ἱστὸς, Magnus et proprius, ad verbum Germanus, malus: ὁ δὲ κατόπιν, ἐπίδρομος· ὁ δὲ ἐλάττων, δόλων, Qui autem est retro, ἐπίδρομος, at minor, δόλων. Ita quidem accipiendo ἱστὸν pro Malo; sed Hermolaus ἱστὸν pro Velo accipit: ita scribens, Est enim Acatium navigii genus actuarii: auctores Plut. et omnes fere historici. Pollux quidem velum in navi maximum Acatium vocari tradit; sicut minimum, dolonem; tertium vero quod retrorsum panditur, epidromon. Ubi ἱστὸς Malum significet an Velum, dicetur in explicatione ipsius vocis, suo loco. Hesych. certe præter signiff. modo ex eo descriptas, vult ἀκάτια esse etiam Calceamenti genus: item τὰ μεγάλα ἄρμενα. Et Suid. δόλωνας esse scribit τὰ μικρὰ ἱστία. || Notandum est interim et hoc ἀκάτιος ex J. Poll. poni, non ἀκάτιον, quamvis non distinguat Hermolaus, ejus locum proferens. Hesych. certe pro omnibus signiff. neutrum genus ponit.

ἈΚΕΟΜΑΙ, f. έσομαι, et ήσομαι, unde ἄκημα, Sano, Medicor, Medeor: ut Il. Π. (523.) Ἀλλὰ σύ περ μοι ἄναξ τόδε καρτερὸν ἕλκος ἄκεσσαι, Ulcus hoc sana, Ulceri huic medere, vel Medicinam adhibe. Ibid. (28.) ἰητροὶ—Ἕλκε' ἀκειόμενοι, posito ἀκειόμενοι pro ἀκεόμενοι, pleonasmo literæ ι. Apoll. R. 2, (155.) ἕλκεά τ' ἀνδρῶν Οὐταμένων ἀκέοντο. Rursum Hom. dicit ἀκεῖσθαι δίψαν, Il. X. (2.) πίοντ', ἀκέοντό τε δίψαν, ad verbum, Sanare sitim, pro Sedare s. Restinguere sitim, quasi videlicet sitis sit morbus.

Ἀκεῖσθαι, Mederi, metaphorice. Herod. (3, 16.) Οὕτω δὴ ἀκεόμενος τὰ ἐπιφερόμενα. Quæ exponuntur, Rei venturæ medens. Sic enim dicitur ut et ἰᾶσθαι pro Incommodo cuipiam mederi, aliquo videlicet salubri consilio, aut alio modo: ut Od. K. (69.) ἀλλ' ἀκέσασθε, φίλοι. δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν. Il. N. (115.) Ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον· ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν. Potest tamen et aliter accipi, ut dicam in Ἀκεστός. Idem Herod. (3, 40.) Ἦν τε μὴ ἐναλλὰξ ἤδη τὠπὸ τούτου αἱ εὐτυχίαι τοι αὐταῖσι πάθαισι προσπίπτωσι, τρόπῳ τῷ ἐξ ἐμεῦ ὑποκειμένῳ ἀκέο. || Capitur et pro Expiare ap. Plat. Pol. 2. Θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς εἴτε τι ἀδίκημά του γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκεῖσθαι, Mederi sceleribus, i. e. Scelera expiare. Nam scelera ex animi morbo proveniunt: eorum igitur expiatio veluti medicina est.

Ἀκεῖσθαι, Sarcire, Resarcire. Aristot. de phalangio, Πάλιν ὁρμᾷ πρὸς τὴν θήραν, ἀκεσαμένη πρῶτον τὸ διεῤῥωγός. Atque ut hic Aristot. dixit ἀκεσαμένη τὸ διεῤῥωγὸς, ita Lucian. ἀκεῖσθαι τὰ διεῤῥωγότα. Sic enim ἐν Δραπέταις scribit, Αὖθις ἀκεῖσθαι τῶν ἱματίων τὰ διεῤῥωγότα, Rursum vestimenta rupta sarcire. Idem, Μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. || Item, Ἀκεῖσθαι, Sarcire, metaphorice. Xen. Ἀπορίας τῶν φίλων τὰς δι' ἄγνοιαν ἐπειρᾶτο γνώμῃ ἀκεῖσθαι, Damna, quæ amici in re familiari passi erant ex ignorantia, sarcire consilio conabatur.

Ἀκέω etiam inveniri testatur Hesych., qui ἀκέουσι exp. θεραπεύουσι. A quo ἀκεῖσθαι interdum passive accipitur, pro Sanari. Item pro Sarciri. Νόσου δὲ ἀκεσθείσης ap. Pausan., Sanato autem morbo. Et Hes. ἀκεόμενα exp. θεραπευόμενα.

" Ἀκείω, Ionica et poëtica epenthesi τοῦ ι dicitur " pro ἀκέω. Ἀκείομαι, Ionica et poëtica epenthesi " τοῦ ι, dicitur pro ἀκέομαι, unde particip. ἀκειόμενον, " quod Hesych. exp. et ῥάπτοντα et ἰώμενον, procul " dubio respiciens ad h. l. Od. Ξ. (383.) Νῆας " ἀκειόμενον τάς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι, Resarcientem " naves, vel etiam metaphorice Medentem navibus. " In propria autem medendi signif., Il. Π. (28.) " Τοὺς μέν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται Ἕλκε' " ἀκειόμενοι. Rursum metaph. Apoll. R. 4., (1081.) " dicit, κακῷ κακὸν—ἀκειομένη, pro θεραπεύουσα καὶ " ἰωμένη, ut Schol. exponit: qui tamen et passive " exposuerat ῥωννυμένη, ut Suid. quoque ἀκειόμενος " affert pro θεραπευόμενος."

[" Ἀκέομαι, ad Timæi Lex. 114. Thom. M. 27. et n.: it. 25. 876. Phrynich. Ecl. 32. ad Lucian. 1, 341. ad Charit. 256. Bergler. ad Alciphr. p. 58. ad Herod. 418. Jacobs. Anth. 7, 269. Bentl. ad Callim. p. 316. Heyn. Hom. 4, 623. 5, 291. 6, 389. 7, 142. 8, 236. Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 4. Act., Boissonad. in Philostr. 507. De constr., Epigr. adesp. 162. b. Heyn. Hom. 7, 232. Ἀκούμενος ἱμάτια, Thom. M. 25. et n. Τινὰ νόσου, Valck. Oratt. 330. Cum duplici accus., Dawes. Misc. 151." Schæf. Mss. Ἀκεῖσθαι δίψαν, Philo J. 631. Lucian. 1, 481.: ὑποδήματα, Clem. Alex. 281. Pind." Wakef. Mss. " Ἀκεῖσθαι ἀπορίας, Xen. Mem. 2, 7, 1. Æschin. Dial. 3, 15. Τὰ παθήματα πόνοις ἀκεῖται τοῖς δυναμένοις καθικέσθαι τῆς ψυχῆς, ubi corrupte legitur ἀρκεῖται." Schneider. Lex.] " Ἀκάσασθαι τὴν ἁμαρ" τάδα, legitur ap. Herod. 1, (167.) forsan pro ἀκέσα" σθαι, Mederi delicto, h. e. Expiare scelus." [" Notione primitiva, propria, ἀκέσασθαι ψώρην ἀνδράσι καὶ ἵπποις, 4, 90." Schweigh. Mss.] " Ἀκίμενοι, ap. " Hesych. legitur, exponiturque ἰώμενοι, et dicitur " metaphoricum esse ἀπὸ τοῦ θεραπεύειν. Sed pro eo " scr. ἀκειόμενοι." [Glossæ: Ἀκέσασθαι· Reconcinnare.]

Ἄκεσμα, τὸ, ET Ἀκεσμὸς, ὁ, Sanatio, Medicatio, Medela. Hesych. ἀκέσματα exp. ἰάματα, et ἀκεσμὸν, θεραπείαν, ἰατρείαν. Exponitur et ὑγίασμα, Sanitatis recuperatio, uno verbo, Convalescentia, si Latine dici posset. Fit a præt. pr. pers. ἤκεσμαι.

[""Ακεσμα, Heyn. Hom. 7, 69. Wolf. Proleg. in Hom. 242. Jacobs. Anim. 89. 'Ακεσμὸς, ad Mœrin 79." Schæf. Mss. Æsch. Prom. 481. Pind. Pyth. 5, 86.]

'Ακέσμιος, ὁ, ἡ, Sanabilis, i. q. ἀκέσιμος. Hesych. ἀκέσμιον exp. ἰάσιμον. Et ut ab ἄκεσις fit ἀκέσιμος, sic ab ἄκεσμα fieri ἀκέσμιος dicemus: nisi forte depravate legitur ap. Hesych. ἀκέσμιον.

"Ακημα, τὸ, i. q. ἄκεσμα, s. ἀκεσμὸς, s. ἄκεσις, aut ἄκος, quorum illa duo hic præcedunt, hæc sequuntur. Il. O. (393.) ἐπὶ δ' ἕλκεϊ λυγρῷ Φάρμακ', ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων, Remedia. Fit autem ἄκημα tanquam a fut. ἀκήσω, cum præcedentia omnia verbalia ab ἀκέσω fiant: sicut et quæ sequuntur composita. Verbi ἀκῶ ἀκέσω, inquit Eust., videtur futurum esse per η etiam: ut apparet ex ἀκήματα significante θεραπεύματα, nam ab ἀκῶ ἀκήσω fit ἄκημα. Quod tamen Eustathii dictum non ita intelligendum est quasi ἄκημα immediate formetur a fut. habente η, sed illud η futuri in præterito quoque poni, s. usitato, s. inusitato, a quo formatum sit ἄκημα: quemadmodum ab ἤκεσμαι habente ε futuri ἀκέσω, vel potius ἀκέσομαι, formantur ἄκεσμα et ἀκεσμός. ["Il. O. 394. Wakef. Trach. 554. Heyn. Hom. 7, 69." Schæf. Mss.]

"Ακεσις, ἡ, i. q. ἄκεσμα s. ἀκεσμὸς, ab ἤκεσαι formatum. Erotian. ap. Hippocr. ἀκέσιας exp. ἰάσεις. Sed ἀκεσίας ibi legitur tanquam ab 'Ακεσία. Exp. etiam ὑγίασμα, Valetudinis recuperatio, ap. Plut. Lycurgo. [Hippocr. 3, 17. 17, 7. 18, 8. 38. 19, 13. "Ad Thom. M. 28." Schæf. Mss. "Schol. Pind. Pyth. 5, 85. Ælian. Anim. 513. Zosim. p. 98." Wakef. Mss. "Herod. 4, 109. ἄκεσιν ὑστερέων, Curationem uterorum: τὰ ἐς ἄκεσιν φέροντα, 4, 90." Schweigh. Mss.]

'Ακέσιμος, ὁ, ἡ, Sanabilis, Medicabilis, ἀκεστός. || Item Valens ad sanandum. ["Stob. p. 20." Wakef. Mss. Maxim. de Electt. 149. Plut. 9, 766.]

'Ακέσιος dicitur Apollo quasi ἀκέσιμος, a facultate sanandi, qua præditus est. Nam et arti medicæ præesse fertur.

'Ακεσίμβροτος, ὁ, ἡ, Mortales sanans. Orph. de Lap. (8.) filium Apollinis ἀκεσίμβροτον appellat. Ex ἀκέσαι et βροτὸς, inserto μ, ut in aliis ex βροτὸς compositis. ["Fabric. Bibl. Gr. 2, 652." Wakef. Mss.]

[* 'Ακεσίνοσον πῖαρ, Anal. 2, 149. e Schneideri emend., Morbos sanans.]

'Ακεσίπονος, ὁ, ἡ, Sanans laborem, ad verbum, ut sit quasi Corroboratorius. Linguam nostratem sequendo Confortativus. Scribitur interdum ἀκεσσίπονος duplici σσ, metri gratia. ["Nonn. Metaphr. Jo. 11, 99. Dionys. 7, 86. 12, 267." Wakef. Mss.]

[* 'Ακεσφόρος, ὁ, ἡ, Remedium afferens, Salutaris. Eur. Ion. 1005. Astydamas ap. Athen. 40. "Jacobs. ad Anthol. 1, 1. p. 22. * 'Ακεσφορία, (ἡ,) Wessel. Probab. 338. ad Charit. 754." Schæf. Mss. Maxim. de Electt. 167-8.]

'Ακεσώδυνος, ὁ, ἡ, Sanans dolores. Ex ἀκέσαι et ὀδύνη, verso ο in ω, ut fit in aliis multis ex ὀδύνη compositis. 'Ακεσώδυνον, θεραπευτικὸν τῶν ὀδυνῶν, Suid. De Hippocr. quidam loquens, dixit, Οὗτος πατὴρ ὑγείας, οὗτος σωτὴρ, οὗτος ἀκεσώδυνος. [Epist. Hippocr. 523=1272. "Huschk. Anal. 277." Schæf. Mss.]

""Ακεσον, Hesych. affert pro ἄπονον. 'Ακεσᾶς "autem et 'Ακεσὼ, Nomina propria sunt, illud viri, "hoc mulieris." ["'Ακεσὼ, Jacobs. Anth. 10, 295. T. H. ad Plutum p. 235. Valck. Diatr. 291." Schæf. Mss.]

'Ακεστὸς, (ἡ, ὸν,) ex ἤκεσται, tertia præteriti, ut ἄκεσις, a sec. ἤκεσαι, ἄκεσμα et ἀκεσμὸς a pr. ἤκεσμαι, Sanabilis, Medicabilis, i. q. ἀκέσιμος. Erotian. ap. Hippocr. ἀκεστὰ expl. ἰάσιμα. Potest vero ἀκεστὸς reddi etiam Sanatu facilis. Nam ἀκεσταὶ Hesych. exp. εὐίατοι. || Apud Hom. ἀκεσταὶ exp. εὐδιόρθωτοι ab Eust., in Il. N. (115.) 'Αλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον· ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν, Faciles emendatu sunt mentes virorum virtute præditorum. Videtur autem, ut exponitur ἀκεσταὶ, sic et ἀκεώμεθα exponi debere, quod tamen in brevibus Scholiis non est observatum; in iis enim exponitur ita h. l., Sed errori s. peccato A medeamur; virorum strenuorum mentes faciles sunt sanatu, i. e. facile in melius convertuntur. Ita illic: at si exponendum sit ἀκεώμεθα eodem sensu quo ἀκεσταὶ, existimo ἀκεώμεθα perinde esse ac si quis diceret, Sed hanc animorum infractionem et demissionem sanemus. Nec tamen nego posse alio ἀκεώμεθα, alio ἀκεσταὶ referri. "'Ακέται, ap. Hesych. "legitur, expositum ἐπίατοι, ἀκατάλλακτοι, sed perpe"ram; scribendum enim: 'Ακεσταί· εὐίατοι, εὐκα"τάλλακτοι, ut e præcedentibus liquet, ubi exp. hoc "Homericum, ἀκεσταὶ φρένες, ἐσθλῶν." ["Ad Il. O. 203. Heyn. Hom. 6, 389." Schæf. Mss. "'Ακεστὸν πρᾶγμα, Res reparabilis, ubi error quoquo modo corrigi possit, Reisk. ad Antiph. p. 754." Seager. Mss. Hippocr. 493, 26.]

[* "'Ακεστὴρ, (ῆρος, ὁ,) i. q. σωφρονιστὴς, Moderator, Corrector, Soph. Œd. C. 713." Seager. Mss.]

'Ακεστὴς, οῦ, ὁ, Sanator, Medicator, Medicandi peritus, Medicus. Apud Eust. ἀκέστης habetur cum acuto in penultima, scribentem e vet. Gram. Phryges B Medicum ita appellare. Apud Suid. legitur ἀκέστας, itidem παροξυτόνως, ut sit α Dorice pro ἀκέστης: fortasse quod ap. quempiam Dorica utentem dialecto scriptum ita reperisset. Volunt tamen quidam, sequentes eum, qui voces collegit, diversum pro diversa significatione accipientes accentum, ἀκεστὴς pro Medico scribi ὀξυτόνως, at cum est nomen proprium, ἀκέστης, παροξυτόνως.

'Ακεστὴς, Sartor. Xen. Κ. Π. 1. "Ωσπερ ἱματίων ῥαγέντων εἰσί τινες ἀκεσταὶ, οὕτω καὶ ἰατροὶ, ὅταν τινὲς νοσήσωσι, τότε ἰῶνται τούτους, Ut sunt vestimentorum ruptorum quidam sartores, sic et medici, cum aliqui in morbum inciderint, tunc illis medentur. Quo tamen in loco vetera nonnulla exemplaria non ἀκεσταὶ, sed ἠπηταὶ habent. Sed si ἀκέστριαν dicere oportet, non ἠπήτριαν, et ἠπήσασθαι prorsus est barbarum, nequaquam hic exempl. illis adhibere fidem debemus.

'Ακεσταὶ vocantur etiam Vehicula quædam Sicula, a quadam Siciliæ urbe. Fortasse autem ἀκέσται potius C scribendum est ap. Hes., quamvis duobus locis ἀκεσταὶ in ejus exempl. legatur; nam ap. Steph. B. est 'Ακέστη urbs Siciliæ. Ετ 'Ακεστὶς, ίδος, ἡ, Fornacis ferreæ genus, ἐν ᾗ καμινεύεται ὁ χαλκὸς, ut habet Diosc. 5, 84. Is enim postquam dixit, Γεννᾶται δὲ ἡ καδμεία ἐκ τοῦ χαλκοῦ καμινευομένου, προσιζανούσης τῆς λιγνύος τοῖς τοίχοις καὶ τῇ κορυφῇ τῶν καμίνων, subjungit, Εἰσὶ δὲ αὗται σιδηραῖ παμμεγέθεις, ὑπὸ τῶν μεταλλουργῶν καλούμεναι ἀκεστίδες, κατὰ κορυφὴν συνημμέναι, κ. τ. λ. Quæ postrema verba ita vertit Ruellius, Prægrandes autem ac ferreæ sunt rudes ab officinis appellatæ Acestides, per summa fastigia connexæ, etc. Marcellus quoque, ut in VV. LL. refertur, ἀκεστίδας esse tradidit Virgas veluti axes transversas aut regulas, qua voce Græci ab Acesta Siciliæ civitate plostelli genus axibus hujusmodi compactum vocabant. At ego satis mirari nequeo qui factum fuerit, ut hi interpretes non viderint αὗται ad præcedens καμίνων referri, ut sit αὗται αἱ κάμινοι.

["'Ακεστὴς, Valck. ad Il. 22. p. 61. Thom. M. 25. D et n.: 27. ad Phrynich. Ecl. 4. ad Lucian. 1, 341. 'Ακέστης, ἀκεστὴς, Phrynich. Ecl. 32. * 'Ακεσταῖος, Porson. Or. 1427. Monthly Review, Jan. 1799. p. 90." Schæf. Mss.]

"'Ακεσταὶ, Hesychio sunt non solum οἱ ὄχοι, "Σικελικὰ ὀχήματα, sed etiam εὐίατοι, Facile sana"biles. Sed hoc posterius ἀκεσταὶ est fem. plurale "masculini ἀκέστας." "'Ακέστας, Suidæ i. q. ἀκέ"στωρ, ἰατρὸς, Medicus. Sed forsan scribendum "oxytonως ἀκεστὰς, ut sit Doricum pro ἀκεστής."

'Ανήκεστος, ὁ, ἡ, Insanabilis, Immedicabilis, ut ἀνήκεστον νόσημα, Morbus insanabilis, ἀνίατος. Dicitur et ἀνήκεστος διαφορὰ a Plut. Pericle, et ὀργὴ ἀνήκεστος ab Eodem in Coriolano, Dissidium et ira quibus nullum adhiberi remedium potest. Ego ἀνήκεστον in his aliisque hujusmodi locis existimo reddi posse Implacabile, cum Placare et inter se reconciliare dissidentes et iratos, sit velut Sanare dissidium et iram. Eodem vero sensu ἀνήκεστον Irreconciliabile verti etiam posset, si Lat. lingua pateretur. || Transfertur autem et ad alia, et dicitur ἀνήκεστον

κακὸν, Malum grave s. gravissimum, q. d. Malum e quo sequatur damnum irreparabile. Vel, Malum inexpiabile. Isocr. Hel. Encomio, Καὶ *κακοῖς ἀνηκέστοις περιπεσόντος*. Idem in Panathenaico, Οὐδ' ἄλλο *οὐδὲν τῶν ἀνηκέστων κακῶν*. Citatur et ex Hesiod. (Th. 612.) *καὶ ἀνήκεστον κακόν ἐστι*. Ex Herod. autem, *ἀνήκεστον πάθος ἔρδειν*, pro Atrociter tractare. Apud Eund. in Thalia legitur *ἀνήκεστος λώβη* de Zopyro, pro Fœdissima, et qua nulla fœdior esse possit. Sicut et *ἀνήκεστον κακὸν*, Malum gravissimum s. maximum, et quo nullum majus esse queat, ducta a morbis metaphora, qui cum insanabiles sunt, pro gravissimis habentur. Sed quibusdam in locis puto *μηδὲν ἀνήκεστον* aptissime reddi posse, Nihil gravius, quibus verbis Latini sæpe utuntur cum verbo Consulere, ut Cic. ad Att. Quintum fratrem ames, neve quid eum patiare gravius consulere de se quam expediet sororis tuæ filio. Vide et alia exempla in Thes. L. L. a patre meo edito. Talis autem interpretatio huic Thuc. loco convenire videtur, 1, (132.) Μὴ *ταχεῖς εἶναι περὶ ἀνδρὸς Σπαρτιάτου, ἄνευ ἀναμφισβητήτων τεκμηρίων, βουλεῦσαί τι ἀνήκεστον*. || Bud. *ἀνήκεστον* vult significare interdum Atrox et facinorosum, vel Inexpiabile, ut ap. Demosth. Τοῦ *μηδὲν ἀνήκεστον γενέσθαι*, ubi per *ἀνήκεστον* declarari cædes et homicidia: et sic ab eo sæpe accipi. Ibidem citat hæc ex Juliano, quæ ille scribit de morte Constantii loquens, Ζῶμεν *διὰ τοὺς θεοὺς ἐλευθερωθέντες τοῦ παθεῖν ἢ δρᾶσαι τὰ ἀνήκεστα*, eod. Bud. interpr. Deum benignitate non necesse fuit nobis aliquid indignum vel pati vel admittere. Sed v. Indignum non satis significans esse videtur ad exprimendam vim nominis *ἀνήκεστον*. Observandum est autem in hoc et in præcedente loco, sicut et passim in aliis ap. Gr. scriptt., *ἀνήκεστον* et *ἀνήκεστα* poni, non addito *κακὸν* et *κακά*. [*Ἀνήκεστον πῦρ*, Soph. El. 888. *χαρὰ*, Aj. 52. *ἀνήκεστα πάσχειν*, Ultimo supplicio affici, Plut. Romulo 3. "Villoison. ad Longum p. 42. Ruhnk. Ep. Cr. 55. Pierson. ad Mœr. 78. Brunck. El. 888. Valck. Hippol. p. 313. ad Herod. 628. Wakef. Phil. 186. Jacobs. Anim. 216. ad Diod. S. 1, 558. Heyn. Hom. 4, 561. 5, 78. 6, 390. 7, 44. ad Dionys. H. 2, 800." Schæf. Mss.]
"*Ἀνάκεστος*, Immedicabilis, Insanabilis, Incurabilis, "*ἀνίατος*, Erotian." ["Heyn. Hom. 5, 78. ad Mœrin 78." Schæf. Mss.]

Ἀνηκέστως, Insanabiliter, Immedicabiliter, ut *ἀνηκέστως ἔχω*, Insanabili morbo teneor, s. laboro. || *Ἀνηκέστως*, Atrocissime, Crudelissime, Exitialiter, q. d. Insanabili malo vel clade. Herod. 3, (155.) *Φὰς διὰ τοὺς πολιορκευμένους σεωυτὸν ἀνηκέστως διαθεῖναι*. Apud Plut., *Μήτε χρήσασθαί τινι τῶν ἐχθρῶν ἀνηκέστως* exp. Neque in quempiam inimicorum se crudelem præstare. [" Brunck. Aristoph. 2, 19." Schæf. Mss. Dem. Or. in Timarch. p. 175.]

[* *Ἐπανήκεστος*, ὁ, ἡ, i. q. *ἀνηκ*. Joseph. 2. p. 25. Vitæ s. 52. *Παραινέσει χρησάμενος περὶ τοῦ μὴ πρὸς τὰς ὀργὰς, καὶ τὰς ἐπανηκέστους τιμωρίας ὀξέως φέρεσθαι*. Sed nobis suspecta est hæc lectio.]

[* *Δυσήκεστος*, ὁ, ἡ, Difficilis curatu. Hippocr. 467, 9. Epigr. ap. Jacobs. Exerc. 2, 203. *δυσηκέστων ἥρπασαν ἐκ καμάτων*.]

" *Εὐάκεστος*, (ὁ, ἡ,) Medicatu curatuque facilis. "Hippocr. de Victu in Morbis acutis, Οὐχ *ὁμοίως* " *ταύτῃσιν ἀνήκεστοί εἰσιν, ἀλλὰ πολλῷ εὐακεστότεραι*," [372, 43.]

Ἀκεστικὸς, (ἡ, ὀν,) q. d. Sartorius, Ad sarturam vestium pertinens, vel, Ad sarciendum aptus, aut Sarciendi peritus. *Ἀκεστικὴ*, sub. *τέχνη*, Ars sartoria, Ars sarciendi vestes, Ars sartrix vestium. Plut. in lib. *πότερα τῶν Ζώων φρον.* tradit Democritum dixisse homines ab aranea duas hasce artes didicisse, *ὑφαντικὴν* et *ἀκεστικήν*. Gal. *περὶ Συστ. ἰατρ.* ad Patroph., Ἀλλ' *ὡς ἥ τε τῆς πεπονθυίας οἰκίας ἐπανορθωτικὴ καὶ τῶν ῥαγέντων ἱματίων ἀκεστική*. Apud Plat. Politico *ἀκεστικὴ* subjecta est fullonicæ, ut *πλυντική*. || Possit etiam *ἀκεστικὸς* dici Medicatorius, Ad medicinam pertinens, vel, Medicandi peritus, et *Ἀκεστικὴ*, Ars medicandi, ab *ἀκεστὴς* significante Medicum. [" Ad Thom. M. 27." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 367. Plut." Wakef. Mss.]

Ἀκέστρια, ἡ, Medicatrix, ut sit *ἀκεστὴς*, *ἀκέστρια*: sicut *ποιητὴς*, *ποιήτρια*. || Item Sartrix, **ῥάπτρια*. Æl. Dionys. vult *ἀκέστριαν* dici, non *ἠπήτριαν*, scribens et *ἠπήσασθαι* prorsus barbarum esse, ut quidem refert Eust., qui etiam *ὑφάντριαν* appellari tradit *ἀκέστριαν*. Quidam vir doctus Antiphanis fabulam *Ἀκεστρίας* interpretatus est Sutrices, quid secutus, nescio: ego certe Sartrices vertissem. || *Ἀκεστρίας*, inquit Erotian. p. 16. meæ Ed. Attici *τὰς ῥαφίδας* appellant, Acus, *παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι καὶ ὑγιᾶ ποιεῖν τὰ ἱμάτια*, Ex eo quod sanent i. e. sarciant vestimenta. Ubi vereor ne pro *ἀκεστρίας*, vel *ἀκέστρας* vel *ἀκέστρια* leg. sit, de quibus jamjam dicam. [" Valck. ad Il. 22. p. 61. Mœris 48. et n.: ad Mœrin 283. ad Thom. M. 25. ad Lucian. 1, 341. Phrynichi Ecl. 32." Schæf. Mss. Glossæ: *Ἀκέστρια, ἡ καμωπίστρια*· Sarcinatrix. Ubi leg. *καλλωπίστρια*, e Glossis Lat. Gr., quod vocabulum extat in Plut. 6, 530. *Ἀκέστρια* vero legitur in eodem Plut. 2, 259. 5, 612. et Luciano 3, 25.]

Ἀκέστρα, ἡ, Acus. Lucian. Dial. Mercurii et Charontis, *καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου*, Acum ad velum sarciendum, (1, 341.) Quod recte convenit cum eo, quod ab Etym. scribitur, *Ἀκέστρα· ἡ βελόνη ἡ μείζων, ἣν νῦν *σακκοράφιον καλοῦσι*. I. e. *ἀκέστρα*, Acus major, quam nunc appellant *σακκοράφιον*, Dicitur autem *ἀκέστρα παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι τὰ διεῤῥωγότα τῆς ὀθόνης*. Hæc ille. Generaliter tamen quamvis *βελόνην*, Acum, significari hac voce crediderim cum scribant quidam Grammatici *ἀκεστρίας* esse quæ subtilissimis *ῥαφίσι*; confunduntur autem *ῥαφὶς* et *βελόνη* interdum; vestimenta sarciant. DICITUR et *Ἀκέστριον* eadem signif. qua *ἀκέστρα*, videlicet pro Acu. Nam Etym. *ἀκέστραν* ait esse *ἠπήτριον*, quo nomine Eust. exp. *ἀκέστριον*, sed ap. hunc legitur *ἠπητήριον*, quod perinde valet. ET *Ἀκεστήριον* Hesychio i. q. *Ἀκέστριον* Eustathio: sicut vicissim Hesych. et Eust. nominant *ἠπητήριον*, quod Etymol. *ἠπήτριον*. [" *Ἀκέστρα*, ad Lucian. 1, 341. Thom. M. 28.: et not. 27. Phrynichi Ecl. 32. *Ἀκέστριον*, Phrynich. l. c. *Ἀκεστήριον*, ad Thom. M. 27." Schæf. Mss. Glossæ: *Ἀκέστρα*· Acus, Acuncula.]

" *Ἀκεστρὸν*, Hesych. e Soph. Palamede affert, pro " *φάρμακον*, Medicamentum; sed forsan scr. potius " *ἄκεστρον*, proparoxytonως." [" *Ἄκεστρον*, Brunck. Soph. 3, 494." Schæf. Mss.]

Ἀκέστωρ, *ορος*, ὁ, i. q. *ἀκεστὴς*, Medicus. Suid. Gregorius, *Χρήζων δὴ παθέεσσιν ἀκέστορος*. Apud Eur. (Andr. 901.) *ἀκέστωρ Φοῖβος*, Medicus Apollo, vel potius Medicinæ præses. || Est etiam *Ἀκέστωρ* nomen proprium filii Ephippi ab Achille occisi. Plut. in Probl. " Unde *Ἀκεστορίδαι* patronymicως dicun- " tur Tribules quidam insignes Argis, ut testatur " Schol. Callim." [" *Ἀκέστωρ*, Valck. ad Il. 22. p. 61. ad Thom. M. 25. Heringa Obs. 188. Valck. Hippol. p. 313. *Ἀκεστορίδης*, Jacobs. Anth. 10, 40." Schæf. Mss.] HINC *Ἀκεστορία*, ἡ, Medicina, Ars medica. Apoll. R. 2, (512.) *ἀκεστορίην τε θεοπροπίας τ' ἐδίδαξαν*, ubi *ἀκεστορίην* Ionice posuit pro *ἀκεστορίαν*. [" Toup. Opusc. 2, 56. Ruhnk. Ep. Cr. 116. Wessel. Ep. ad Venem. p. 60. Heringa Obs. 188. Charit. 739. Jacobs. Anth. 6, 390. 9, 92. 10, 295." Schæf. Mss.] UNDE *Ἀκεστορικὸς*, (ἡ, ὸν,) Medicinalis, Ad medicum vel Ad medicinam pertinens. ET *Ἀκεστορικῶς*, Medicinaliter, ad verbum. [ITEM] " *Ἀκεστορὶς*, Medicatrix. Hippocr. *περὶ Φυσῶν* (118, " 2=295, 48.) *Πᾶσι γὰρ τουτέοισιν ἄντικρυς ἰητρικὴ* " *εὑρίσκεται ἀκεστορίς*." " *Ἀκεστρὶς*, per syncopen " pro *ἀκεστορὶς*, Medicatrix. Hippocr. *περὶ Σαρκῶν* " (44, 13=309.) *Πρὸς τὰς ἀκεστρίδας, αἳ πάρεισι τῇσι* " *τικτούσῃσι, ἐλθὼν πυθέσθω*, Medicatrices, quæ pari- " entibus adsunt, i. e. obstetrices." [" Valck. ad Il. 22. p. 62." Schæf. Mss.]

[* " *Ἀκεστὺς*, (ἡ,) Ionice pro *ἄκεσμα*, Ruhnk. Ep. Cr. 132. Jacobs. Anth. 7, 271." Schæf. Mss.]

Νήκεστος pro *ἀνήκεστος*, ap. poëtas interdum, ut ap. Hesiod. (Opp. 1, 281.) *νήκεστον ἀάσθη*, quod adverbialiter ponitur pro *ἀνηκέστως*, Insanabiliter.

¶ *Ἄκος*, *τὸ*, Medela, Medicina, Medicamentum, Remedium. *Ἄκεα*, Ionice pro *ἄκη*, Remedia, ap. Herod. 1, [94. *ἄκεα δίζεσθαι*.] Proprie medela, quæ adhibetur alicui morbo, ut et ap. Hippocr. [54, 48.

117, 30. 187, 29. 347, 6. 367, 44. 368, 11. 467, 17. 525, 3.] usurpatur. Vide apud Colum. ἐμβρύου ἄκος, 7, 3. ‖ Item ἄκος Remedium cujuslibet mali. Il. I. (249.) οὐδέ τι μῆχος Ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὑρεῖν. Archias in Anthol. Epigr. (31.) τοὶ δὲ κακῶν εὗρον ἄκος φθίμενοι. Apud Plat., ἄκος ποιεῖσθαι, Remedium afferre. [Aristot. Polit. 5, 6. ἄκος τοῦ μὴ γίγνεσθαι: 8. τούτου δ' ἄκος. "Brunck. Soph. 3, 430. Heyn. Hom. 4, 561. 5, 291. 8, 236. Schol. ad Aristoph. Pl. 271. Bentl. Opusc. 77. Valck. Hippol. p. 241. Athen. 1, 16. Conf. cum ἄχος, Jacobs. Anth. 10, 386." Schæf. Mss. "Instrumentum, Quint. Smyrn. 6, 277." Wakef. Mss.]

[* Ἀκεσφόρος et * ἀκεσφορία, de quibus vv. supra actum est, deducenda sunt non, ut Schneider. Lex. judicat, ex ἄκεσιν φέρων, sed ex ἄκος φέρων. Sic σακέσπαλος et σακεσφόρος, a σάκος πάλλω et φέρω.]

[* "Ἀνακής, (ὁ, ἡ, i. q. ἀνήκεστος.) Pierson. Præf. ad Mœr. xxxiii. Mœris 78. et n." Schæf. Mss.]

"Ἄνακος, Non indigens medela, VV. sed videFrint."

"Δυσηκῆ, Hes. exp. δυσακῆ, δυσίατον, Curatu s. "Sanatu difficilem, ab ἀκέομαι." [Cf. Epigr. Cyzicenum 26.]

[* Εὐακής, Sanatu facilis. "Medicus, Emped. in Diog. L. 532. Robustus, Hesych." Wakef. Mss. UNDE * Εὐακέως, Ita ut curari facile possit. Aretæus 99, 49. Καὶ ὁ χῶρος ὑγιασθῇ εὐακέως.]

Πανακής, ὁ, ἡ, Omnia sanans, Omnibus morbis medens. In VV. LL. e Strab. 6. Apud J. Poll. quoque hac signif. πανάκη φάρμακα accipi videtur, sed pro πανακῆ male scriptum, ut opinor. ["Ad Mœrin 78. Valck. Callim. 82. Jacobs. Anth. 7, 270. Bentl. ad Callim. 316." Schæf. Mss. Glossæ: Πανακής· Omnimorbus.]

Πανάκεια, (ἡ,) Medela, Medicina. Apud Hesych. autem legitur πανακεία, accentu in penult. At vero ap. Suid., sicut et alibi passim, πανάκεια: qui non solum exponit θεραπεία, ut Hesych.: sed et nomen deæ esse scribit. Est autem hæc dea, filia Æsculapii, ut ex Aristoph. Pl. annotatur. Sed et Plin. id testatur 25, 4. Callimachi autem Schol. in H. in Apoll. (39.) Οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποστάζουσιν ἔθειραι, Ἀλλ' αὐτὴν πανάκειαν, exp. τὴν ἴασιν, quod idem est cum θεραπείαν, quod ex Hes. et Suida attuli. Sed non placet ita exponi simpliciter, cum significet Omnem morborum curationem.

Πανάκεια, Panacea herba, quæ et Πάνακες, et Πάναξ a Gal. ad Glauc. 2. ita dicta quasi Omnia sanans, unde Plin. 25, 4. Panaces ipso nomine omnium morborum remedia promittit. Hinc a Lucano vocatur Potens, (9, 921.) Et panacea potens et Thessala centaurea. Schol. Nic. Ther. (500.) Πρώτην μὲν Χείρωνος * ἐπαλθέα ῥίζαν ἑλέσθαι, scribit ἐπαλθέα, i. e. θεραπευτικήν, vocari τὴν * Χειρωνείαν, quæ et κενταυρεία et πανάκεια vocetur. Πάνακες, inquit Hesych., Herba quædam, quæ multis nominibus appellatur. Diosc. πάνακες Ἡράκλειον, et πάνακες Ἀσκληπιοῦ, et πάνακες Χειρώνειον describit, 3, 55. 56. 57. Πανάκεια, inquit Gorr., a quibusdam Levisticum, a quibusdam etiam Centaureum majus dictum fuit, quod succurrat omnibus vitiis, plurimisque polleat remediis. Idem subjungit, varia medicamenta hoc nomine vocata fuisse. Ligusticum autem hoc vocabulum appellatum fuisse testatur Diosc. ejusdem lib. c. 58. et Theophr. H. P. 9, 7. Nicandri Schol. in Ther. ubi ipse poëta πάνακες dicit, ait posse intelligi vel τὸ Ἡράκλειον, vel τὸ Κενταύρειον, quod et Χειρώνειον, vel τὸ Ἀσκληπίειον: multa enim esse πανάκη. Idem Schol. ibid. (685.) Ἄγρει καὶ πάνακες * Φλεγυήϊον, ὅῤῥα τε πρῶτος Παιήων Μέλανος ποταμοῦ παρὰ χεῖλος ἄμερσεν, annotat, καὶ τὸ πάνακες, τὸ καὶ * παιανικὸν, εἶδος φυτοῦ. In VV. LL. habetur Lucretium salem etiam hoc nomine adoptare consuevisse.

[" Πανάκεια, Valck. Diatr. 290. ad Callim. 1. p. 49. Jacobs. Anth. 8, 390. 392. ad Charit. 747." Schæf. Mss. Glossæ: Πανάκεια· Pagamater, Pora mater. Πανάκεια θεός· Cana. "Manetho 4, 159." Wakef. Mss. "Πάνακες, τὸ, ἡράκλειον, Diosc. 3, 56. Heracleum Panaces Linnæi, Ἀσκληπιοῦ, 357. Thapsia Asclepium Linn.? χειρώνιον, 3, 58. Laserpitium Chironium Linn.? Strabo 6. p. 436. ποτάμιον π. Callim. Epigr. 14. Πάνακες πάντων ἡ σοφίη." Schneider. Lex. "* Πανάκειος, ὁ, ἡ, i. q. πανακής, Nic. Ther. 508." Idem. Παντὶ γὰρ ἄρκιός ἐστι· τό μιν πανάκειον ἔπουσιν. Ubi Schol. Πρώτην περιλαμβάνει τὴν Χειρωνίαν (l. Χειρωνείαν) ῥίζαν, ἥτις πρὸς πᾶν ἁρμόζει, καὶ πανάκειον, καὶ κενταύριος καλεῖται.———Τὴν Χειρωνείαν φησὶν, ἣν καὶ κενταύριον καὶ πανάκειαν καλοῦσιν.]

Πανάκη, ἡ, pro πανάκεια Herba, et Filia Æsculapii, in VV. LL. citatur ex Epigr. [Anal. 2, 144. "Jacobs. Anth. 8, 392. Callim. 1, 489." Schæf. Mss.] ET Πανακίς, ἴδος, ἡ, ap. Schol. Nic. [Ther. 627. A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

Πάναξ etiam vocatur illa Herba, uti dixi, unde succus ejus ὀποπάναξ, sed peculiariter Succus s. Liquor panacis Heraclei. Ita enim Diosc. 55, 3. Πάνακες Ἡράκλειον, ἐξ οὗ ὁ ὀποπάναξ συλλέγεται.

Πανακίτης οἶνος, Panacites vinum, i. e. E panace herba confectum, Diosc.

[* Πανακεῖταν νάρθηκα, Phaniæ Epigr. 2. ap. Suid. sed v. Jacobs.]

[* "Προσακής, ad Mœrin 78." Schæf. Mss.]

[* Ἀνακέομαι, Resarcio. Ælian. H. A. 5, 19, 57.]

Ἐξακέομαι, Medeor, Sano. Vel potius Persano, ut exprimatur vis præpositionis, quæ auget. Sed et vacare interdum constat. ‖ Ab Hom. metaphorice dicitur χόλον ἐξακέσασθαι, Il. Δ. (36.) et Od. Γ. (145.) pro Placare, sicut et ἀνήκεστον ὀργὴν supra interpretatus sum Implacabilem iram. Eleganter autem hoc dicitur, tanquam sit ira morbus animi. ‖ Et Ἐξακεῖσθαι pro Sarcire, sicut et ἀκεῖσθαι, Eust. ‖ Ἐξακέω, etiam invenitur eadem signif. in Pyth. Carm. aur. [66. Lycophro 1180. θύσθλοις θεὰν, Plato Meno 19. (2, 91.) Xen. Cyrop. 8, 2, 22. "Bast Lettre 174. Jacobs. Anim. 284. Heyn. Hom. 4, 561. 6, 390. ad Timæi Lex. 114. Sarcio, Bergler. ad Alciphr. p. 58." Schæf. Mss.]

Ἐξάκεσις, (ἡ,) Sanatio. [Aristoph. Ran. 1065.] ET Ἐξακεστήριος, (ία, ιον,) Sanandi vim habens. Quod nomen Jupiter et Juno habent, ut tradit Hesych. In VV. LL. exp. Expiatorius, Exitialia depellens. Item, Exitialis, fœdo et manifesto errore. ["Dionys. H. 4, 1987." Schæf. Mss.]

¶ Ἀκεύω, pro ἀκέω, et Ἀκεύομαι pro ἀκέομαι, unde Ἄκευμα, pro ἄκεσμα, Medela, ἴαμα. [De forma ἄκευμα dubitat Schneider. Lex. Extat in Orph. Arg. 379. ubi Hermann. e Gesneri emend. ἀκέσμασι νούσων edidit. Cf. Hesych. Ἀκεύει· τηρεῖ, Κύπριοι.]

"Ἀκεῖον, Hesychio τὸ φάρμακον, et τὸ ἕτοιμον, "Medicamentum, item Paratum, Promtum." "Ἀκί-"μων, affert pro ἑτοίμων, Paratorum, Promtorum, et "expeditorum, a nom. sing. ἄκιμος, pro quo supra "Ἀκεῖον. Suidæ ἄκιμον est ἀθεράπευτον, Incuratum "s. Incurabile. Significaret tamen potius Curabile, "ut ἀκέσιμον. Supra certe ἄκον etiam attuli pro "θεραπευτὸν," [e Lex. meo vet. et Etym.]

"Ἀκέσσαιος, ὁ, Nomen ignavi nautæ, qui cum "lunam causatus navigationem differret, locum fecit "adagio illi Ἀκεσσαίου σελήνη, quo in comperendi-"natores utuntur. Vide et Erasm."

ἈΚΗ, ἡ, Mucro, Cuspis, Acies ferri. In compositione præsertim usurpatur. Nam hinc ταναήκεα χαλκὸν et τανήκες ἄορ deducit Eust. Ab Eodem εὐήκης αἰχμὴ exp. ἡ εὖ τῆς ἀκῆς ἔχουσα, de quibus paulo post dicetur. Ab ἀκὴ formantur ἀκὶς et ἀκωκή, quæ sunt usitatiora: hoc per reduplicationem: illud per formam deminutivi. Quin et ἀκμὴ ab ἀκὴ deductum esse volunt Grammatici epenthesi literæ μ. "Ἀκὰ, Hesychio τὸ ὀξὺ καὶ ἄκρον τῆς φάλαγγος, "Latinis Acies, vel μάχη. Sed fortassis scr. potius "ἀκὰ, ut sit Doricum pro ἀκή." ["Jacobs. Anth. 6, 175. ad Herod. 367. Wakef. S. C. 1, 83. Heyn. Hom. 7, 223. Urbs Phœnices, Valck. Diatr. 294. ad Diod. S. 2, 34. 390." Schæf. Mss. "Theod. 1, 61." Wakef. Mss.]

Ἀκάζω, Acuo. Et pass. Ἀκάζομαι, Acuor, unde ἠκασμένος, Acutus, et sine incremento ἀκασμένος: deinde ἀκαχμένος, mutato σ in χ. Od. A. (99.) Εἵλετο δ'

ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, i. e. *ἠκονημένον*, vel *ἐστομωμένον*, inquit Hesych. Eustathius autem hanc quidem et ipse significationem agnoscit, videlicet pro *ἐστομωμένον*: sed ut sit *ἀκαχμένον* quasi *ἀκὴν ἔχον*, quæ etymologia multo minus esse videtur rationi consentanea, quam altera illa ex Etym. a me allata. Affert autem idem Eust. et aliam derivationem, simul cum alia signif., sed ridicule subtilem, meo judicio, ut videlicet dicatur *ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, τὸ λυποῦν*, a v. *ἀκαχεῖν*.

" Ἀήκης, (ὁ, ἡ,) Aciem non habens, Cui cote non " est facta acies, s. Qui cote non est factus exacu- " tior, i. e. Non acutus, Obtusus, Hebes, ut Suid. " *ἄηκες* dici ait *τὸ μὴ ἠκονημένον ξίφος*, addendum " enim *μὴ*, nisi forte *α* hic velit esse epitaticon." [" Prior conjectura firmatur auctoritate Phavorini, qui inseruit *μή*." Scott. App. ad Thes.]

Ἀμφήκης, ὁ, ἡ, Utrimque acutus, Anceps. Ex utraque parte incidens, ut *ἄμφηκες ἔγχος*, ap. Soph. Aj. i. e. *ξίφος ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον*, Ensis utrimque exacutus cote, vel Redditus acutus. Non dubium est autem, quin *ἀμφήκης* dicatur quasi *ἀμφιακὴς*, eadem formatione qua et reliqua, quæ sequuntur. Quare nemo, ut opinor, negarit depravatum esse Etym., in quo ab *ἥκω* deducitur, et pro eo, quod ibi post "Αμφηκες· *ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον*, legitur *ἀπὸ τοῦ ἥκω, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων μερῶν ὀξὺ*, ita leg., *ἀπὸ τοῦ ἥκω, ἥκη καὶ ἀκὴ ἡ ὀξύτης*. Quanquam nec hæc deductio *τοῦ ἀκὴ* mihi valde placet. Ceterum *ἀμφήκες*, non *ἄμφηκες*, ab aliis scribi sciendum est. || Ἀμφήκης γλῶττα, metaphorice Aristoph. Nub. (1160.) Lingua anceps, quæ metaphora et in nostrate sermone manet. Chio Epist. ad Matridem, Ἀμφήκης *φιλοσοφία πρὸς τὸν πολιτευτικὸν βίον καὶ πρὸς τὸν ἀπράγμονα*, Ancipitem usum præbens. [" Valck. Phœn. p. 479. Ruhnk. Ep. Cr. 301. Valck. Hippol. p. 247.: Diatr. 145. Brunck. Electr. 485. Wakef. Trach. 504." Schæf. Mss.] " Ἀμφακὴς, " Hesychio est *ἀξίνη*, Securis, anceps nimirum et bi- " pennis, et utrimque aciem habens, quæ et *ἀμφήκης*."

" Ἀνηκὲς, Hesych. affert e Soph. Captivis pro " *ἀνῆκον*. Videtur tamen potius sonare Aciem non " habens, Non acutum."

Εὐήκης, ὁ, ἡ, Valde acutus, q. d. Bene acutus. Nicand. Alex. (410.) *εὐήκεϊ ξυρῷ*, ubi Schol. * *εὐακονήτῳ*. Sic Apoll. R. 2, (101.) *εὐήκεα φάσγανα*, Acutissimos enses dixit, quod alius poëta *εὐήκη* per contractionem. Apud Hesych. *εὔηκες*. [" Valck. Diatr. 199. Ruhnk. Ep. Cr. 301. Jacobs. Anth. 7, 226. Wakef. S. C. 4, 217." Schæf. Mss.]

Νεήκης, ὁ, ἡ, ut *νεῆκες ξίφος*, Ensis, quem aliquis nuper s. recens exacuit. Hesych. Νεηκέσσι· *νεωστὶ ἠκονημένοις, ὀξέσι*. Ubi observa *νεηκέσσι*, non *νεήκεσσι*, tanquam a *νεηκής*. Habet tamen idem Hesych. *εὔηκες*, non *εὐηκὲς*, aut *εὐῆκες*. Sed fuerit *τὸ νεηκὴς* simile sequentibus compositis *ταναηκὴς*, et *τανυηκὴς*, quæ ita scripta sunt ap. eund. Hes. Dicitur signif. eadem et *νεηκονὴς*, quod vide infra. [Il. 13, 391. " Νεήκης, νεηκὴς, Callim. 1, 456. Ruhnk. Ep. Cr. 154. Heyn. Hom. 6, 445." Schæf. Mss.] " Νεακὴς, " Recens acutus, Dorice pro *νεηκής*."

" Περιηκὴς, (ὁ, ἡ,) Acutus, vel Admodum acutus."

" Προηκὴς, (ὁ, ἡ,) Præacutus, *κατὰ τὸ ἔμπροσθεν* " * *προηκονημένος*, Hesych." [Od. M. 205.]

Ταναήκης, ὁ, ἡ, ET Τανυήκης, Protensam habens aciem s. longam. Il. H. (77.) Εἰ *μέν κεν ἐμὲ κεῖνος ἕλῃ ταναήκεϊ χαλκῷ*. Ita enim legit Eust. cum alioqui in textu inserto ejus comment. sit *ταναηκέϊ*, accentu in penult. Sic et Ap. Hesych. *ταναηκὲς*, et *ταναηκέϊ*, item *τανυηκὲς* et *τανυηκέας*. Sed contra Suidas *τανύηκες* et *τανυήκεας*, ut Eust. Exponit autem *τανύηκες* Hesych. *τὴν ἀκὴν ἔχον παρατεταμένην*, quæ simplicissima et optima est tam hujus quam alterius vocis expositio. Idem tamen *ταναηκέϊ χαλκῷ* vult esse simpliciter *τῷ ἐκτεταμένῳ σιδήρῳ*. Sed *ταναηκὲς* exponit et *εὐμηκες*, de qua signif. vide in sequentibus.

Τανυήκης, Protensus, In longum protensus, Longus: cum alioqui significet etiam Protensam habens aciem, veluti cum dicitur *τανύηκες ἄορ*, a *τανύω* et *ἀκή*. At vero ap. Hom. Il. Π. (768.) *τανυήκεας ὄζους*, simpliciter significat *ἐκτεταμένους*, ut Hesych., s. *μα-*

A *κροὺς*, ut Eust. tanquam per *παραγωγὴν* duntaxat a *τανύω* factum, minimeque nomen *ἀκὴ* inclusum habens, ut idem scribit.

[Ταναηκὴς, Orph. Arg. 1131. Heyn. Hom. 5, 322. 6, 445. 7, 223. 266. ad Il. H. 77. Græv. ad Hes. Lect. 596. Τανυηκὴς, Gesner. ad Orph. p. 390. Jacobs. Anth. 7, 58. 9, 29. Heyn. Hom. 5, 322. 6, 599." Schæf. Mss. " Ταναηκὴς, Oppian. H. 4, 53." Wakef. Mss.] " Ἄκιτις, Suid. ex Epigr. affert, Καὶ " *ψῆκτραν ἄκιτιν ἀπέπτυσεν*, sed sine expositione. " Forsan scr. *ἀκῖτιν*, et intelligendam Acutam, ut ab " *ἀκὴ* sit *ἀκίτης*, et inde fem. *ἀκῖτις*."

¶ Ἀκὶς, ίδος, ἡ, Demin. ab *ἀκὴ*, ut *σκαφὶς* a *σκάφη*, habet tamen signif. primitivi *ἀκή*. Quanquam Gr. Lexica volunt peculiariter *ἀκίδα* esse Sagittæ cuspidem, quibus assentiri videtur J. Poll. At Chrysost. quodam loco non *ἀκίδα* simpliciter, sed *ἀκίδα βέλους* appellat Sagittæ cuspidem. Hinc et *ἀκιδωτὸν βέλος*, quasi dicas Cuspidata sagitta, Cuspidatum telum. Diosc. 3. Ἀνάγει *σκόλοπας καὶ ἀκίδας*, ubi *ἀκίδας*
B alii Aculeos, alii Cuspides, quidam et Spicula interpretantur. Apud Eundem vero alio loco *ἀκὶς* exp. Sagitta. || Poni autem generaliter *ἀκὶς* pro Acumine, s. Acie, apparet ex eo, quod appellatur *ὀνύχων ἀκὶς*, Unguium acumen s. acies, in Anthol. Pro eodem *ὀνύχων ἀκμὴ* dicitur. || Ἀκίδες, teste Servio, dicuntur a Græcis Curæ, unde Acidalia Venus, juxta quosdam. Non video autem quomodo hæc significatio, quam Serv. huic voci tribuit aliter quam per metaph. accipi possit, eadem videlicet qua Lat. Aculeos usurpant. " "Ακις, Fluvii in Sicilia nomen " est. Ex "Ακις, nomine proprio, Chœroboscus ap. " Etym. ait derivari Ἀκίδαλος, hinc autem Ἀκιδαλίη, " quod Fontis nomen est." [" Jacobs. Anth. 6, 61. ad Charit. 728. Paul. Sil. 22. Musgr. Bacch. 1155." Schæf. Mss. Oppian. H. 5, 535. Ælian. H. A. 1, 18. *ὀνύχων* Anal. 3, 78. *τρίγωνος* Hippocr. 554, 44. *τῆς κύστιος ἀκίδες* Aretæus 55. c. " Dolor acutus, Theod. 1, 264." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀκίς· Acis, Spiculum.]

C Τανακιδὲς, Protensam habens aciem, i. q. *τανάηκες*, s. *τανύηκες*. Erit autem *τανακιδὲς*, si ap. Hesych. recte scriptum est, a *τανύω* et *ἀκὶς*, ut illa a *τανύω* et *ἀκή*.

Ἀκιδώδης, ὁ, ἡ, Cuspidis sagittæ formam habens, Acuminatus in modum cuspidis sagittæ. [Theophr. H. P. 4, 13.]

Ἀκιδωτὸς, (ἡ, ὸν,) Cuspidatus, ad verbum. Ἀκιδωτὸν inquit Suid., *τὸ ἔχον ἀκίδας*. At Hesych. contra, *ἀκιδωτὸν βέλος* explicat *χωρὶς σιδήρου*, Sine ferro, nisi forte legendum est *σιδηρίου*, Sine acie. Sed rectius Suid., meo quidem judicio. Nam *ἀκιδωτὸς* formatur tanquam a v. * *ἀκιδόω*, ut *λεπιδωτὸς*, Squamatus, tanquam a * *λεπιδόω* facto a nom. *λεπίς*. [Ἀκιδωτὸς, ὁ, ἡ, inquit Schneider. Lex.; sed, ut Idem scribit *ἀγκυλωτὸς, ἀγκυρωτὸς, λεπιδωτὸς, ἡ, ὸν*, sic etiam hic scribere debebat, *ἀκιδωτὸς, ἡ, όν*. Bibl. Thes.]

¶ Ἀκωκὴ, ἡ, i. q. *ἀκὴ*, et ab *ἀκὴ* formatum per *ἀναδιπλασιασμὸν*, Reduplicationem, ut Etym. tradit, ut ab
D *ἔδω*: *ἔδη*, et *ἐδωδὴ*, itidem, *ἄγω, ἀγὴ*, et *ἀγωγή*. Ἀκωκὴ generaliter Mucro, Cuspis, *ὀξύτης*, ut ait Hesych., Acumen. Ab Eodem tamen exp. particularius, *ἡ τῆς ἐπιδορατίδος ἀκμή*: et ab Etym., *ὀξύτης τοῦ βέλους*. Ab Hom. *ἀκωκὴ δουρὸς* s. *ἔγχεος* et *αἰχμὴ ἔγχεος* pro eodem ponuntur. Il. X. (327.) Ἀντικρὺ δ' *ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή*. Ubi intellige *ἀκωκὴ ἔγχεος* e proxime præced. versu. Usurpatur et in soluta oratione a Luciano Dial. Diog. Antisth. et Cratetis, Τῇ *πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρῆλθεν ἡ ἀκωκή*. HINC derivari volunt quidam nomen *ἀνακωχὴ*, ut dicetur suo loco. || Ἀκωκὴ, Turris forma quædam, Etym. [" Dens, Orph. Lith. 126." Wakef. Mss. Apoll. R. 3, 1047. Glossæ: Ἀκωκή· Mucro.]

Ἀνακωχὴ, Induciæ, Pax sequestra, Requies a bello. Thuc. 1, (40.) Κορινθίοις *μέν γε ἔνσπονδοι ἐστέ· Κερκυραίοις δὲ οὐδὲ δι' ἀνακωχῆς πώποτε ἐγένεσθε*. Herodian. 6, (7.) Ἔχειν *δὲ ἀνακωχὴν καὶ μέλλησιν τῷ βαρβάρῳ*. Ἀνακωχὴ generaliter Requies, Laxamentum, ut *ἀνακωχὴ κακῶν* e Thuc. citatur a Bud. Ab

Eodem autem poni videtur pro Remoratione s. Retardatione, 8, (87.) p. 290. *Τριβῆς ἕνεκα καὶ ἀνακωχῆς τῶν Ἑλληνικῶν.* Dictum *ἀνακωχὴ παρὰ τὸ ἄνω τὰς ἀκωκὰς ἔχειν*, Quod sursumversus habeantur telorum cuspides, induciarum tempore videlicet, tradunt Schol. Thuc. Suid. et Etym. atque alii quidam Grammatici. Quam derivationem quamvis hic sequar, quod ad ordinem attinet, suspectam tamen habeo, et potius ab *ἀνοχὴ*, verbali *τοῦ ἀνέχω* deduci posse *ἀνακωχὴ* dico: præsertim cum Gal. ap. Hippocr. *ἀνακωχὴ* exponat *ἀνοχὴ* et * *ἀναβάσταξις*. Dionys. H. inter vocabula *γλωσσηματικὰ* et *ἀπηρχαιωμένα*, atque adeo *δυσείκαστα τοῖς πολλοῖς*, quibus est usus Thuc., hoc annumerat. Ab Hesychio *ἀνακωχὴ* exp. etiam *ἀναχώρησις διὰ τῶν νεῶν*. [" Valck. Præf. ad Ammon. xxv. Mœris 86. et n.: ad Mœrin 221. Ammon. 16.: Valck. Anim. 24. Thom. M. 217. ad Diod. S. 1, 417. Wakef. Trach. 825. ad Dionys. H. 1, 450. Heyn. Hom. 4, 237." Schæf. Mss. Hippocr. 56, 7.] HINC *'Ανακωχεύω*, ET *'Ανακωχέω*, Retineo navem in alto, Navem in ancoris stare facio, subductis velis propter tempestatem, ut Bud. e Suida et Hesych. exponit. Herod. 6, (116.) *Ὑπὲρ τούτου ἀνακωχεύσαντες τὰς νῆας.* Sed et ipsæ naves dicuntur *ἀνακωχεύειν*, ut ap. Arrian. 2. *Ὀλίγον γὰρ πρὶν προσχεῖν τῇ πόλει, ἀνεκώχευσαν ἔτι πελάγιαι αἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ νῆες.* Metaphorice etiam *ἀνακωχεύειν ἅρμα*, Currum retrahere et inhibere, secundum quam signif. Schol. Soph. El. (734.) *ἀνακωχεύειν* exp. *ἀνασειράζειν*, et *κατέχειν*. ‖ *'Ανακωχεύειν* in alio Herod. loco Valla Stabilire vertit; sed ejus interpretatio reprehenditur. *'Ανακωχεῖν* autem ap. Hesych. habetur, qui exponit *ἀναχωρεῖν*: sicut et *ἀνακωχήσαντες, ἀναχωρήσαντες*, et *ἀνακωχὴ, ἀναχώρησις διὰ τῶν νεῶν*. [" *'Ανακωχεύω*, Valck. Anim. ad Ammon. 24. Herod. 492. 549. ad 527. 583. 696. Lex. Herod. 176. ad Diod. S. 1, 417. Coray, Theophr. 305. *'Ανακωχέω*, ad Diod. S. (l. c.) * *'Ανακώχησις*, Valck. Anim. ad Ammon. 25. * *'Ανακωχάζω*, 24." Schæf. Mss. " *'Ανακωχάζω*, (Damascius Photii p. 1070.) Isidor. in Photii Cod. 242. *'Ανακωχέω*, Erotian. Hippocr. 785. (' 475, 12. 506, 12. ubi mendose *ἀνακογχίζειν*: *Ἔπειτα ἀνακογχίζειν, τοῖσι δακτύλοισι * εὐματτευόμενον καὶ παραστρέφοντα.'* Ind. Ms. in Hippocr.) *'Ανακώχησις*, Erotian. Polyæn. 17. 508. Appian. 1, 429. Arrian. 97." Wakef. Mss.]

" *Διακωχὴ*, (ἡ,) Suidæ est *διάλειψις*, Intermissio, " aliis Cessatio, Induciæ, ut *ἀνακωχή*." [" Thom. M. 216." Schæf. Mss. " Suid. 1, 578. 595. Dio Cass. 215." Wakef. Mss.]

" *Παρακωχὴ*, ap. Thuc. (6, 85.) pro *παροχὴ*, ut " *ἀνακωχὴ* pro *ἀνοχὴ*, itemque *διακωχὴ* et *κατακωχὴ*, " Suid." [Joseph. A. J. 17, 9, 5. *Συνῆγεν ἐπὶ παρακωχῇ γνωμῶν τοὺς φίλους.* Vera scriptura est *παροκωχή*. *Ἔχω, ὦχα, ὄκωχα.*]

" *ἌΚΙΝΟΣ*, (ἡ,) Acinus, Herbæ genus, quod et " *ἄκονος* nominatur, Lat. Ocimastrum, a similitu" dine ocimi. Diosc. 3, 5. *Ἄκινος, ἢ ἄκονος· πόα ἐστὶ* " *λεπτόκαρφος, στεφανωματικὴ, παραπλησία ὠκίμῳ, δα*" *συτέρα δὲ καὶ εὐώδης.* Unde Plin. 21, 27. Acinon " et coronarum causa et ciborum Ægyptii serunt: " eademque erat quæ ocimon, nisi hirsutior ramis ac " foliis esset et admodum odorata. Idem c. 16, ejus" dem lib., Acinos, quam Epipetron vocant, quæ " nunquam floret: e Theophr. H. P. 7, 8. *Ἔνια* " *δὲ καὶ ὅλως ἀνανθῆ, καθάπερ καὶ τὸ ἐπίπετρον.* Sic " enim e Plin. reponendum pro *ἐπίμετρον*, quod " habent vulg. Edd. *Ἄκονος*, Herba quædam, quæ " et *ἄκινος* nominatur, ut supra docui. ‖ Exp. " etiam Impercussus, *ἀτρόμητος*, pro quo scr. potius " *ἄκλονος*: item *ἄπληκτος, ἄτρωτος*, ap. Varin." [Athen. 680. * *'Ακίνιοι στέφανοί τινες καλοῦνται οὕτως, οἱ ἐκ τῆς ἀκίνου τοῦ φυτοῦ πλεκόμενοι, ὥς φησιν Ἄνδρων ὁ ἰατρός· παρέθετο δ' αὐτοῦ τὴν λέξιν Παρθένιος ὁ τοῦ Διονυσίου, ἐν τῷ πρώτῳ τῶν παρὰ τοῖς Ἱστορικοῖς Λέξεων.* Ubi olim legebatur *ἀκίδος*.] " *'Επίπετρον*, " (τὸ,) Ea herba est, quæ dicitur *ἄκινος*, auctore " Plin. Hanc Hippocr. lib. *περὶ Ἑλκῶν* adversus " tumores et inflammationes commendavit. Refri" gerat enim, et modice astringit. Sunt tamen qui " eo nomine *ἀείζωον* intelligant: quod *πετροφυὲς* a " quibusdam dici Diosc. scripserit. Gorr. Planta " est ex earum genere, quæ etiam solo avulsæ, sus" pensæque tantum solio, diu durant. Vide Aristot. " de Part. Anim. 4," [5.]

'ΑΚΟΝΗ, ἡ, Cos, in Isocr. Apophthegmate, *Καὶ γὰρ ἡ ἀκόνη, αὐτὴ μὲν οὐ τέμνει, τὰ δὲ ξίφη ὀξέα ποιεῖ.* Etenim cos non secat ipsa quidem, at gladios acutos reddit, s. acuit. Horat. A. P. (304.) fungar vice cotis, acutum Reddere quæ ferrum valet, exors ipsa secandi. *'Ακόνη Ναξία*, Cos e Naxo insula, Diosc. 9. Proverbia sunt, *ξυρὸς εἰς ἀκόνην*, Novacula in cotem, sub. *ἔπεσε* vel *ἐνέπεσε*, Incidit; et *'Ακόνην σιτίζεις*, Cotem alis, ut Erasmus exp., quem vide. Hujus autem vocis *ἀκόνη* Etym. aliam etiam deductionem affert, videlicet a *κονῶ*, sed prætuli, quam ponit ab *ἀκή*. Vide *Κατακονῶ*. ‖ *'Ακόνη* a quibusdam exponitur, ex J. Poll. Pila, Hirci pars juxta tempora. Intellige autem hircum, *τράγον* dicit Poll., cavitatis eam partem, quæ sub temporum extremitate in interiorem nervum assurgit. [" Phrynich. Ecl. 65. Thom. M. 492. Jacobs. Anth. 7, 213. 8, 344. 11, 162. Valck. Ep. ad Röver. xii." Schæf. Mss. " Schol. Nicandri Alex. 41." Wakef. Mss. Strabo 12. p. 40. Sieb. *Λίθου λευκοῦ ὥσπερ ἀκόνας τινὰς οὐ μεγάλας ἐκφέρων, ἐξ ὧν τὰ λαβία τοῖς μαχαιρίοις κατεσκεύαζον.*] " *'Ακονήλιθος*, VV. LL. perperam pro " *ἀκόνη, λίθος*, et quidem *δι' οὗ ὀξύνεται ὁ σίδηρος*." " *'Ακόνη*. Hippocr. in Appendice libri de Diæta " *ἀκόνην* nominavit *τὴν θυΐαν*, Thyiam arborem: " itidemque Theophr. H. P. 8. ut in Lex. suo annotat " Gal. Pro quo supra e VV. LL. habuimus *'Ακόη*. " ‖ *'Ακόναι*, Nomen proprium loci, vide *'Ακόνιτον*." [Glossæ: *'Ακόνη·* Cos, Species.]

" *'Ακῶναι*, Supremæ et nudæ cautes, VV. LL. " perperam pro *ἀκόναι*."

[* *'Ακοναῖος, αία, αῖον*, Ad cotem pertinens. Nicand. Al. 41.]

" *'Ακόνιον, τὸ*, Coticula, s. Cos. Diosc. 1, 130. lo" quens de ebeni usu in vitiis oculorum, *Εἰ δέ τις* " *ποιήσας ἐξ αὐτῆς ἀκόνιον, χρῷτο εἰς τὰ κολλύρια,* " *βέλτιον ἐνεργήσει.* Unde Plin. 24, 11. itidem de " ebeno loquens, Scobem ejus oculis unice mederi " dicunt, lignoque ad cotem trito cum passo, cali" ginem discutit. Rursum Diosc. 5, 144. de hæma" tite lapide, *Γίνεται δὲ καὶ κολλύρια ἐξ αὐτοῦ καὶ* " *ἀκόνια πρὸς τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς πάθη ἐπιτήδεια.* Sed " videtur *ἀκόνια* esse adj. potius quam demin., et " cum eo intelligendum sub. *φάρμακα*, ut *ἀκόνια φάρ*" *μακα* sint Medicamenta, quæ ligno lapideve aliquo " medica vi prædito ad cotem trito cum passo, con" fiunt, quasi coticularia diceres; id enim e Plinii " verbis datur intelligi." [Glossæ: *'Ακόνιον·* Coticula.]

[* *'Ελαιακόνη*, ἡ, Cos olearia. Paul. Æg.]

'Ακονάω, f. *ήσω*, p. *ηκα*, Acuo, Exacuo, proprie cote. Nam ab *ἀκόνη* factum esse manifestissimum est. Luc. Timone (1, 129.) *Ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσι*: [2, 828.] ‖ *'Ακονάω*, metaphorice, etiam pro Incito, Impello, ut Lat. Acuo, Exacuo, et sæpe ap. Græcos *παροξύνω*, et *θήγω*. Herodian. *Εἰς ὠμότητα ἠκόνησαν τὴν τοῦ Μαξιμίνου ψυχὴν*, Maximini animum ad crudelitatem exacuerunt et incitarunt. Xen. autem *παρακονᾷν ψυχὴν* dicit absolute pro Animum exacuere ad fortitudinem, et quasi alacritatem animo comparare, K. Π. 6, (2, 11.) *Ὁ γὰρ λόγχην ἀκονῶν, ἐκεῖνος καὶ τὴν ψυχήν τι παρακονᾷ.* Usurpatur vero hoc compositum *παρακονῶ* in propria signif. a Theophr. de Pl. 5, 6. pro simpl. *ἀκονῶ*. ‖ Passiva autem terminatione hujus verbi in activa signif. utitur idem Xen. Hell. 7. (5, 20.) *Πάντες δὲ ἠκονῶντο καὶ λόγχας.* Alioqui *'Ακονάομαι*, est Acuor, Exacuor. [" Zeun. ad Cyrop. 22. Eichst. de Dram. 148. Jacobs. Anth. 8, 8. 344." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 131(=107.) Chrysost. 20. alibi." Wakef. Mss. " Chrys. in Gen. p. 38. 42. et alibi. Symm. Theod." Kall. Mss. Glossæ: *'Ακονάω·* Acuo, Exacuo, Spiculo.]

'Ακόνημα, τὸ, Incitamentum, metaphorica signif. ut *ἀκονᾷν* pro Incitare.

[* " *'Ακόνησις*, (ἡ,) Etym. M. Hesych." Wakef. Mss. ET * *'Ακονητὴς, ὁ*, Cotiarius, Acutiator, Samiarius, Samiator, Gl.]

[* " Εὐακόνητος, (ὁ, ἡ,) Bene acutus. Schol. Nic. Alex. 411." Wakef. Mss. Ετ] " Νεακόνητος, Recens acutus. Schol. Soph. El. item et Hesych." [" Brunck. El. 1394." Schæf. Mss.]

[* " Ἀπακονάω, Exacuo. Joseph. 239. 45." Wakef. Mss.]

[* Ἐξακονάω, Exacuo, Incito, Instigo. Ezech. 21, 11. " Const. Manass. Chron. p. 17." Boissonad. Mss.]

Κατακονάω, ab Etym. affertur ex Eur. (Hippol. 823. Monk.) Κατακονᾷ μὲν οὖν ἀβίωτος βίον, idque, ut confirmet etymologiam vocis ἀκόνη a κονῶ significante φθείρω et λεπτύνω, præfixo α epitatico, ut videlicet dicatur ἀκόνη quasi διαφθείρουσα καὶ λεπτύνουσα τὸν σίδηρον. Cum hac autem expositione verbi κατακονῶ convenit, quod legimus ap. Hesych., videlicet κατακονὰ expositum διαφθορά. Fuerit igitur Κατακονῶ, ut opinor, Corrumpo et attenuo atterendo, ut cos acuens ferrum, illud atterit et attenuat. Sed et quin pro Acuo sumatur hoc compositum, minime dubitandum puto. In illo porro Eurip. loco pro βίου reponendum credo βίον, si qua e tam paucis verbis de eo fieri conjectura potest. [" Valck. Hippol. p. 252. ad Plut. Mor. 1, 940." Schæf. Mss.]

" Κατακονὰ, Interemtio s. Peremtio, διαφθορὰ Hesychio et Eust. qui vocem hanc Doricam esse " tradit, forsan παρὰ τὸ κατακαίνειν." [" Brunck. Hippol. 829. Musgr. Hippol. 821. Valck. Hippol. p. 252." Schæf. Mss. Vide et Monk. Hippol. 823. " Refertur ab Eust. inter ἅπαξ λεγόμενα. Κατακονὰ μὲν οὖν ἀβίωτος βίου, Eur. Hippol. 821. Vitæ profecto subversio plane intoleranda." Larcher. in Lex. Hederic. " Quasi a κένω pro καίνω, nisi prava hæc lectio est pro κατακοπὰ, aut * κατακτονά." Ernest. ibid.]

Παρακονάω, vide paulo ante cum simplici ἀκονάω. [Jacobs. Anth. 8, 344.: Exerc. 2, 122. Zeun. ad Cyrop. 22." Schæf. Mss. " Pass., Schol. Pind. Ol. 6, 141." Wakef. Mss. Aristoph. Ran. 1146. Eustath. 758.]

[* " Παρακονὴ, Montf. Palæogr. 6." Kall. Mss.]

" Προσακονάω, Insuper acuo, Bud."

Νεηκονὴς, (ὁ, ἡ,) Recens vel Nuper exacutus, i. redditus acutus. Hes. Νεηκονές· ἠκονημένον νεωστί. Pro eodem dicitur νεήκης, quod habes paulo ante. [" Lobeck. Ajac. (820.) p. 352. Ruhnk. Ep. Cr. 154." Schæf. Mss.]

" Ἀκόνιτον, τὸ, Aconitum, Herba venenata, de qua " multa Diosc. 4, 6. Ἀκόνιτον vero nominatam " volunt, quoniam in cautibus s. ἐν ταῖς ἀκόναις pro" venit. Quod etymon secutus Ovid. Met. 7, (418.) " cecinit, Quæ quia nascuntur dura vivacia caute, " Agrestes aconita vocant. Et Plin. 27, 3.: Na" scitur in nudis cautibus, quas aconas nominant, et " ideo aconitum aliqui dixere, nullo juxta ne pulvere " quidem nutriente. Hanc aliqui rationem nominis " attulere. Alii, quoniam vis eadem in morte esset, " quæ cotibus ad ferri aciem deterendam, statimque " admota velocitas sentiretur. Theophr. H. P. 9, 16. " ἀκόνιτον appellatum scribit ab Aconis, pago quo" dam Mariandynorum, quoniam ibi præcipue pro" veniat: crescere tamen et alibi passim, et præser" tim in locis petrosis. Itidemque canit Nicander " Al. (41.) ἐν δ' * Ἀκοναίοις Θηλείην ἀκόνιτον ἀνε" βλάστησαν ὀρόγκοις, In Aconæorum montium verti" cibus, quanquam Schol. ἀκοναίοις ὀρόγκοις exp. " τόποις ἐν οἷς γίνονται αἱ ἀκόναι: has autem ἀκόνας " secundum quosdam fieri Heracleæ, secundum alios " Hermione, secundum alios Tanagræ. Steph. B. τὰς " Ἀκόνας esse dicit Oppidum prope Heracleam ita " nominatum διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ἀκόνας " πεποιημένων λίθων, Quoniam ibi multi fiunt lapides " apti exacuendo ferro. Additque hinc nominari " τὸ ἀκόνιτον venenum, alio nomine dictum κώνειον: " Διὰ τὸ προφύεσθαι ἐν τόπῳ Ἀκόναις καλουμένῳ, ὄντι " περὶ Ἡράκλειαν. Aliis nominibus dicitur παρδαλιαγ" χὲς, λυκοκτόνον, κυνοκτόνον, μυοκτόνον, θηροφόνον, " quoniam eo ad necandas pantheras, lupos, canes, " mures, et alias bestias utuntur. Item κάμμορον et " θηλυφόνον dicitur, quoniam mala morte perimit, et " quoniam tactis quoque genitalibus feminini sexus " animalium, eodem die infert mortem; est enim " omnium venenorum ocyssimum. Testantur hæc " Nicander, Diosc. et Plin. ll. cc. Porro ab " Ἀκόναι oppido, ἐθνικὸν est Ἀκονίτης, et fem. gen. " Ἀκονῖτις, ut Steph. B. annotat. Quibus addere " potes Ἀκοναῖος in loco illo Nicandri, a cujus " Schol. memoratur etiam λόφος Ἀκόνιτος, prope " Heracleam Ponticam." [Anal. 1, 484. Nicand. Al. 13. " Jacobs. Anth. 7, 339. Solin. Polyh. p. 52.: Salmas. ad h. l. 619. Diod. S. 1, 288. et n." Schæf. Mss.]

" Ἀκονιτικὸς, ή, όν, Ex aconito confectus, vel " Aconiti aliquid mistum habens. Xen. Cyneg. (11, " 2.) Ἁλίσκεται δὲ τὰ μὲν ἐν τοῖς ὄρεσι φαρμάκῳ διὰ " δυσχωρίαν ἀκονιτικῷ, Propter asperitatem regionis " capiuntur aconito."

" Ἀκονιτίαι, vocantur Serpentes quidam, qui et " ἀκοντίλοι, ut Lex. meum vet. et Etym. tradit, ap. " quem tamen ἀκοντίλαι scriptum est. Forsan autem " ἀκονιτίαι nominantur, quia ocyssime perimunt ut " aconitum, nisi potius scr. ἀκοντίαι, ut ap. Hesych., " Ἀκοντίαι· ὄφεις, τινὲς λέγουσι καὶ ἀκοντιζοί. ‖ Ἀ" κονιτίαι dicuntur etiam οἱ ἀθληταὶ, Athletæ: ὧν οἱ " νικηταὶ ἀήττητοι ὄντες, οὐ κονιορτοῦνται, inquit Lex. " meum vet., innuens pugiles ἀκονιτίας dici, qui " ἀκονιτὶ vincunt."

ἌΚΩΝ, et Ἄκους, οντος, ὁ, Jaculum, Spiculum, Missile, Telum. Anthol. κατὰ γᾶς ἤλασε δεινὸς ἄκων. Ab ἀκὴ significante ὀξύτητα, fit ἄκων, inquit Eust., unde et ὀξὺς dicitur tanquam per etymologiam, et priorem corripit, cum contra ἄκων, quo significatur Invitus, priorem producat, utpote ex ἀέκων factum per contr. Od. Ξ. 531. Εἵλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν. Aristid. Rom. Encomio, Οἱ δὲ ἄκοντες, οἷον ἐκ Διὸς περιπίπτοντες, ἀλλήλους ἐγκαταλαμβάνουσι. Usurpant tamen poëtæ frequentius ἄκοντα, prosæ autem scriptores frequentius ἀκόντιον. Hesych. ἀκόντων exp. per ἀκοντίων, tanquam per notius: exp. et per δοράτων. [" Telum, Koen. ad Greg. 287. Jaculum, ad Charit. 546. Sagitta, Apollonid. 21." Schæf. Mss.] " Ἄκοντες, Nom. plur. " vel ab ἄκους, et significat Jacula, Hesychio tamen " exponente etiam ἀκοντίζοντες, vel ab ἄκων, et sonat " Inviti, Nolentes."

[* " Ἀκοντὶς, (ἡ,) ad Diod. S. 2, 279." Schæf. Mss.]

Ἀκοντοβόλος, ὁ, ἡ, Jaculi vibrator, Qui jaculum s. spiculum mittit, Jaculator. Oppian. C. 3, (135.) Οὐ πληθὺν ἐπιοῦσαν ἀκοντοβόλων αἰζηῶν. [Apoll. R. 2, 1002.]

Ἀκοντοδόκος, ὁ, ἡ, Qui jacula observat, i. jaculorum ictus, ut videlicet eos vitet. Vide Etym. qui habet ἀκοντίῳ male pro ἄκοντι. [" Simonid. 42." Schæf. Mss.]

Ἀκοντοφόρος, ὁ, ἡ, q. d. Jaculifer, Jaculum ferens. Quem Ferentarii appellatione quidam comprehendi volunt. Utitur autem hac voce ἀκοντοφόρος Dio Cass. [40, 15. ubi hodie legitur κοντοφόροι. " Ad Lucian. 1, 440." Schæf. Mss. " Nonni Dionys. 20, 148." Wakef. Mss.]

¶ Ἀκόντιον, i. q. ἄκων, licet formam deminutivi habeat, sed frequentiore in usu, ac præsertim in oratione soluta. Xen. Hell. 4. Ἥιρουν τε οὐδένα ἐξ ἀκοντίου βολῆς. Sic autem ante Xen. Thucydides ἀκοντίου βολὴν dixit 5. p. 186. Καὶ μέχρι μὲν λίθου καὶ ἀκοντίου βολῆς ἐχώρησαν. Callim. (Fr. 102.) Πολλοὶ καὶ φιλέοντες ἀκόντιον ἧκαν ἔραζε Οἰνοπόται. Hesych. ἀκόντιον exp. δοράτιον, μικρὰ λόγχη. Interdum ἀκόντιον pro Teli jactu sumitur, ut Xen. Καὶ ὅπου μὲν ἂν εἰς ἀκόντιον ἀφικνῆται, ἀκοντίζῃ τὸν φεύγοντα. Ubi ἀκόντιον existimo posse exponi ἀκόντισμα, ex hoc ejusdem scriptoris loco, Hell. 4. Τοὺς μέν τοι Λακεδαιμονίους οὕτως αὖ οἱ πελτασταὶ ἐδεδίεσαν, ὡς ἐντὸς ἀκοντίσματος οὐ προσίεσαν τοῖς ὁπλίταις. Ἀκόντιον a Macedonibus dicta fuit et Spina dorsi, teste eodem Hesychio, qui addit et aliam signif., sed quæ mendose scripta esse videtur. [" Ad Charit. 218. 546. Ammon. 9." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀκόντιον· Hastina, Jaculum, Pilum, Spiculum, Telum, Vervina. Ἀκοντίου εἶδος· Gesa, Spicula, Sparus. Ἀκόντιον Μακεδονικόν· Sarisa.]

[* Ἀκοντίδιον, τὸ, Parum jaculum, Xen. K. Π. 6, 2, 7.]

Ἀκοντίας, ου, ὁ, Jaculus, Serpentis genus. Sonat autem ἀκοντίας quasi ab Jaculum dicas Jacularis. Luc. de Dipsad. Βουπρήστεις καὶ ἀκοντίαι καὶ ἀμφίσβαιναι καὶ δράκοντες: [3, 39.] Nicand. Ther. (491.) —σύν θ' ὅσσοι ἀκοντίαι ἠδὲ μύλουροι, ubi Schol. dicit ἀκοντίας esse τοὺς κατὰ τὰ ἀκόντια διατρέχοντας, addens esse et alia animalia, quæ ita vocentur διὰ τὸ ὁρμᾷν ὥσπερ τὰ ἀκόντια. || Ἀκοντίαι, Stellæ sic dictæ, quæ jaculi modo ferantur. [" Artemid. 263. Ælian." Wakef. Mss. " Epiphan. Hær. 70. fin." Routh. Mss. Glossæ: Ἀκοντίας, ὁ ὄφις· Jaculis.]

Ἀκοντιὰς, Herba quæ medetur canibus morsis a serpentibus, ut inquit Hesych. Existimo autem de serpentibus id intelligendum, qui ἀκοντίαι vocentur in Luciani loco, quem modo citavi.

Ἀκοντικὸν, Medicamentum quoddam, quod a sanandis ἀκόντων vulneribus ita dictum videtur. Hesych. tamen habet duntaxat, Ἀκοντικόν· φάρμακον οὕτω καλούμενον.

Ἀκοντιζὸς, Hesychio idem serpens qui et Ἀκοντίας. Ετ Ἀκοντίλη, idem in VV. LL. e Nicandro Etym. autem scribit, Ἀκονιτίαι· ὄφεις τινὲς, καλοῦνται δὲ καὶ ἀκοντίλαι, καὶ Ἀκοντία, βοτάνη τις. Ubi pro ἀκονιτίαι reponendum esse ἀκοντίαι, apparet ex iis, quæ modo dicta sunt. Sed et ἀκοντιὰς pro ἀκοντία leg. puto. " Ἀκοντίλαι, in Lex. meo vet. pro eo " scriptum ἀκοντίλοι, ut annotavi paulo ante in Ἀ- " κονιτίαι."

¶ Ἀκοντίζω, Jaculor, Jaculum vibro, vel intorqueo, s. Spiculum, aut Telum. Xen. K. Π. 1. de Persis loquens, Πρὸς δὲ τούτοις μανθάνουσι τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν. Interdum cum accus. rei vel personæ: cum accus. rei, ut Il. Ξ. (422.) ἀκόντιζον δὲ θαμειὰς Αἰχμάς. Sic ἀκοντίσας τὸ δόρυ, ap. Plut. περὶ τῆς Ἡροδ. Κακ. Sed et dativo rei jungit idem poëta, cum dicit ἀκοντίζειν ἔγχει et ἀκοντίζειν δουρί. Cum personæ autem accus. pro Jaculo peto, s. ferio, quo etiam modo Horat. verbo Jaculari est usus, ut ap. Herod. Ἀκοντίζων τὸν σῦν, τοῦ μὲν ἁμαρτάνει. Sic Xen. ἀκοντίζῃ τὸν φεύγοντα. Dicitur et ἀκοντίζω εἰς τοῦτον, ut Thuc. 7. Ἐς τοὺς ναύτας ἀκοντίζοντες. Citatur ex Eodem cum dat.; sed eum locum aliter accipio. Ab Hom. autem dicitur ἀκοντίζειν cum gen. personæ, sed subaudita præpos. κατὰ, ut Il. P. Ἕκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. Animadvertendum est autem, ut etiam e citatis exemplis colligi potest, ἀκοντίζειν licet ab ἄκων deductum, tam late patere interdum quam Jaculari, quod ab jaculo deducitur. De ventis dicitur a Musæo, ἀκοντίζοντες ἀῆται. || Ἀκοντίζομαι, pass. Jaculo s. Telo petor, unde ἀκοντισθεὶς, Jaculo petitus, s. ictus. [Neutr., Eur. Or. 1245. Ion. 1155. " Ad Od. X. 252. Fischer. ad Palæph. p. 16. a. Xen. Cyrop. 22.: Zeun. 130. De quant., ad Mœrin 96. Heyn. Hom. 4, 647. 6, 469. Ἀκοντίζω, Wakef. S. C. 3, 73. Musgr. Bacch. 1096. Wakef. Ion. 1174. Herc. 864. Kust. V. M. 67. Wakef. Georg. 99. Diod. S. 2, 206. Cum gen., Heyn. Hom. 4, 645. 6, 463. 603. Ἔγχος, ἔγχει, Heyn. Hom. 6, 603." Schæf. Mss. " De sanguine profluente, Nonn. 414, 20.; de spuma, 880, 23." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀκοντίζω· Conjicio, Jactum jacio, Jaculo, Jaculor, Ἀκοντίσας· Jaculatus, Jactatus. Ἀκοντίσασα· Jaculata. Ἀκοντίζονται· Jactantur. Ἠκόντισεν· Torserat.]

Ἀκόντισμα, τὸ, et Ἀκοντισμὸς, ὁ, Jaculatio, Jaculi s. Teli jactus. Xen. Hell. 4. Ὡς ἐντὸς ἀκοντίσματος οὐ προσίεσαν τοῖς ὁπλίταις. Idem ἀκοντισμὸν pro eodem dicit. || Ἀκόντισμα, q. d. Jaculamentum, pro Vulnere, quod est jaculatione s. jaculando inflictum. Plut. Alex. πολλῶν ἀκοντισμάτων κατάπλεως. At VV. LL. ἀκόντισμα non solum pro Vulnere, sed et pro Ipso jaculo s. telo poni volunt. [Gl. Ἀκόντισμα· Tragula. J. Poll. 1, 136. 10, 143. " Heyn. Hom. 8, 538. Diod. S. 2, 444. Ἀκοντισμὸς, Heyn. Hom. 7, 337." Schæf. Mss. Ἀστέρων ἀκοντισμοί, Procli Paraphr. 147. κατ' ἀκοντισμὸν, Galen. " Ἀκόντισμα, Plut. 3, 780. ἀκοντισμὸς, Pind. Schol. Hesych." Wakef. Mss.]

Ἀκόντισις, (ἡ,) Jaculatio. Hoc verbali ἀκόντισις utitur Suid. ad expositionem τοῦ ἀκοντιστύς. [Gl. Ἀκόντισις· Jaculatio, Jactus. " Abresch. Lect. Arist. 96." Schæf. Mss.]

Ἀκοντιστὴς, (ὁ,) Jaculator. Interdum Jaculandi peritus, ut ἀκοντιστὰν Ἀχιλῆα ap. Theocr. (17, 55.) Dorice pro ἀκοντιστήν. Od. Σ. (261.) Ἠμὲν ἀκοντιστὰς ἠδὲ ῥυτῆρας ὀϊστῶν. Ubi observandum est conjungi ἀκοντιστὰς et τοξότας, quod per ῥυτῆρας ὀϊστῶν significatur, i. e. * ὀϊστευτὰς Eustathio, sicut et passim ap. scriptt. Græcos conjunguntur. Thuc. 1. Πολλοὺς δὲ τοξότας τε καὶ ἀκοντιστάς. Xen. K. Π. 1. Ὅπως ἱππικὸν φυλάττεσθαι, ἢ ὅπως ἀκοντιστὰς ἢ τοξότας. Herodian. 7. Μάλιστά τε οἱ ἀκοντισταὶ καὶ οἱ τοξόται πρὸς τὰς Γερμανῶν μάχας ἐπιτήδειοι δοκοῦσιν. Sic τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν supra. [Gl. Ἀκοντιστής· Jaculator. Ἀκοντισταί· Jaculares. " Jacobs. Anth. 10, 375. Agathias 77." Schæf. Mss. " Dio Chrys." Wakef. Mss. Ετ * Ἀκοντιστὴρ, ῆρος, ὁ, pro eodem. " Jacobs. Anth. 9, 326. Christod. Ecphr. 359." Schæf. Mss. Eur. Phœn. 142. " Oppian. Nonn. 414, 20." Wakef. Mss.]

" Ἱππακοντισταὶ, Equestres jaculatores, Qui ex " equis pugnant jaculis, ut οἱ ἱπποτοξόται." [Arrian. 149. 189.]

Ἀκοντιστὺς, ύος, ἡ, Jaculatio, vel Jaculandi ars s. peritia. Hom. Il. Ψ. (621.) describens illa quatuor celebria certamina, οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις, Οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐνδύσεαι, οὐδὲ πόδεσσι Θεύσεαι. Ea autem forma dici puto ἀκοντιστὺν pro Jaculandi arte s. peritia, qua dicitur ἀγορητὺς et alia nonnulla. [" Heringa Obs. 211. Heyn. Hom. 8, 478." Schæf. Mss.]

Ἀκοντιστικὸς, (ἡ, ὸν,) Jaculandi peritus. Xen. K. Π. 7. Οὐ δ' ἧσσόν τι ἱππικοὶ, οὐδὲ ἧσσόν τι ἀκοντιστικοὶ, οὐδὲ ἧσσον φιλότιμοι.

Ἀνακοντίζω, Ejaculor. Ab Herod. metaphorice dicitur aqua ἀνακοντίζειν, et quidem neutraliter, ut opinor, 4, (181.) Ἀνακοντίζει ἐκ μέσου τοῦ ἁλὸς ὕδωρ ψυχρὸν καὶ γλυκὺ, Aqua erumpit. Adeo ut huic loco possit accommodari illa expositio ἀθρόον ἀναφέρεται. [" Wessel. ad Herod. 360. Wakef. Ion. 1174. Heyn. Hom. 5, 21." Schæf. Mss. Unde * Ἀνακοντισμὸς, ὁ, Ejaculatio. " Schol. Il. A. 458. Hesych. Etym. M. v. Αὐλός." Wakef. Mss.]

[* Ἀντακοντίζω, Contra jaculor.]

Ἀπακοντίζω, pro simplici ἀκοντίζω, in VV. LL. exponitur enim simpliciter Jaculor. Fortasse autem ἀπὸ significationem auget, aut Jaculationem e certo loco fieri indicat. [" Jaculando amoveo, Nonn. 970, 11." Wakef. Mss.]

Διακοντίζω, Jaculor i. q. simplex ἀκοντίζω. Potest etiam διὰ esse ἐπιτατικὸν, sicut ἐξ in ἐξακοντίζω. Citatur autem διακοντίζω e Xenoph. Et ex eodem διακοντιούμενος ἢ διατοξευσόμενος passive. [" Synes. (28.) Diod. S. Theophr. Char. Transfigo, J. Poll. 1, 522." Wakef. Mss. " Kuster. V. M. 28. 67. ad Diod. S. 2, 205. Kuhn. ad Paus. 238. ad Callim. 1, 267. Jaculando certo, Xen. Cyrop. 53." Schæf. Mss. Joseph. B. J. 4, 3, 12. Unde * Διακόντισις, ἡ, Nicet. Ann. 10, 10. Ετ * " Δυσδιακόντιστος, (ὁ, ἡ,) Vix transfigendus, Ælian. H. A. 965." Wakef. Mss. Sed vide Schneider. Lex. v. Διακονίς.]

Εἰσακοντίζω, Jaculor in aliquem locum. In VV. LL. exp. Missilia ingero. " Jaculor in, Jacula im- " mitto, Jacula torqueo in. Thuc. 2, 74. Ἀποχωροῦσι " δὲ ἐνέκειντο καὶ ἐσηκόντιζον." [Eur. Hel. 1604. " Philo J. 622." Wakef. Mss. Epinicus ap. Athen. 297. Βελλεροφόντης τὴν Χίμαιραν εἰσηκοντικώς. " Markl. Iphig. p. 272." Schæf. Mss.]

[* Ἐνακοντίζω, Intorqueo, Gl.]

Ἐξακοντίζω, Jaculor, Jaculum emitto, s. Telum. Sed ἐξ videri potest signif. intendere. Plut. Artaxerxe, Ἐξηκόντισεν ἐπ' αὐτόν· ὁ δὲ θώραξ στερεῶς ἀντέσχε. Xen. autem junxit cum dat. rei, et quidem dativo instrumenti, dicens Hell. 4. Τοῖς δόρασιν ἐξακοντίζοντες, ut paulo ante vidimus ex Hom., δουρὶ δ' ἀκοντίζω. [" Suid. 3, 653. Κατά τινος, Diod. S. 2, 553." Wakef. Mss. " Ruhnk. Ep. Cr. 142. Steinbr. Mus. Tur. 1, 200. Valck. Diatr. 262. Thom. M. 565. Markl. Suppl. 340. 456. Iph. p. 272. Musgr. Troad.

444. Barnes. ib. Jacobs. Anim. 201. Heyn. Hom. 5, 21." Schæf. Mss. Athen. 623.] Hinc Ἐξακόντισμα, (τὸ,) et Ἐξακοντισμὸς, (ὁ,) Jaculatio. In VV. LL. annotatur esse etiam Fulgoris genus in aëre, Aristoteli de Mundo. Esse item Scatebram, κρουνὸν, Sanguinis ductum, ap. Eurip. Iphig. Quæ expositio Eustathio tribuitur. [" Ἐξακόντισμα, de sanguine, Schol. Od. X. 19. Ἐξακοντισμὸς, Suid. v. Αὐλός." Wakef. Mss. Adde " * Ἐξακόντισις, ἡ, Tzetz. Exeg. in Il. 108, 21." Schæf. Mss.]

[* " Συνεξακοντίζω, (Una vel Simul jaculor.) Eust. Il. 1144, 43." Wakef. Mss.]

Ἐπακοντίζω, itidem pro Jaculor. Unde Ἐπακοντισμὸς (ὁ,) pro ἀκοντισμὸς, Jaculatio. Sed et βόλου ὄνομα Hes. esse dicit. [Et * " Ἐπακοντιστὴς, (ὁ,) J. Poll. 7, 204." Kall. Mss.]

Κατακοντίζω, Jaculis confodio, s. telis, vel missilibus. Herod. 4. Διώξαντες τὸν Μαρτιάλιον κατηκόντισαν. Et pass. Κατακοντίζομαι, Greg. Οἱ μὲν γὰρ ὑπὸ Περσῶν αὐτὸν κατηκοντίσθαι φασίν. [" Heyn. ad Apollod. 484." Schæf. Mss. " Philo J. Confodio telo, Schol. Od. Λ. 320. De nave violenter acta, Villoison. Anecd. Gr. 1, 378." Wakef. Mss.]

[* Παρακοντίζω, Jaculando attingo, Adjaculor. Lucian. 2, 882.]

" Περιακοντίζω, Jaculis undique ferio."

[* Προακοντίζω, Ante jaculor, et pass. Jaculi modo feror. Lucian. 1, 105.]

" Προσακοντίζομαι, Insuper jaculis conficior." [" Ælian. H. A. Arrian. 142." Wakef. Mss.]

[* " Συνακοντίζω, Pariter, Simul jaculor, Antipho 681." Seager. Mss. " Ad Diod. S. 2, 205." Schæf. Mss. " Polyb. 36. 621." Wakef. Mss.]

Ὑπερακοντίζω, ad verbum, Supra jaculor, s. Ultra, aut Ulterius. Sed frequentius est in metaph. signif., pro Supero, quemadmodum videlicet qui ulterius jaculatur quam adversarius, eum jaculatione superat. Exponi etiam potest Antecello. Aristoph. Av. (363.) Ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς. Citatur ex Ejusdem Pl. (666.) τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν. Sic usus est et Chrysost. Τοὺς πολλοὺς στατῆρας καταβαλόντας ὑπερακοντίσαι τῷ πλούτῳ τῆς γνώμης. ‖ Ὑπερακοντίζομαι, eadem signif. metaph. ex Alex. Aphrod. citatur cum gen. Τὸ Ἀσκληπιοῦ δῶρον πασῶν τῶν κατὰ τὸν βίον χρειῶν ὑπερηκοντίσθη κατὰ τὴν ἀξίαν. [" Athen. 1. p. 3. Valck. ad Chrys. p. 26. Toup. Opusc. 1, 515. Athen. (168.) 225. (296.) Wakef. Herc. 1021. Schol. ad Aristoph. Pl. 178. Kuster. Aristoph. 191. b." Schæf. Mss.]

[* Καθυπερακοντίζω, Supero, Vinco. " Act. Traj. 1, 233." Schæf. Mss. " Desuper missilibus confodio. Aristoph. Av. 825. Τὸ Φλέγρας πεδίον, ἵν' οἱ θεοὶ τοὺς Γηγενεῖς Ἀλαζονευόμενοι καθυπερηκόντισαν, ubi lego ἀλαζονευομένους." Seager. Mss.]

ἈΚΜΗ, ἡ, Cuspis s. Acies, ut ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, In acie novaculæ, quod etiam proverbiale est dictum, pro, In summo discrimine. Il. K. (173.) Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς Ἠ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι. Sic in Anthol. (Simonid. 4.) Ἀκμᾶς ἑστακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν. Alio ejusdem lib. loco, dicitur hac signif. ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμὴ absolute, qui tamen locus mendi suspectus est, putantque multi reponendum esse ἀκμῆς pro ἀκμὴ, [Adesp. Her. 6.] Notandum est autem ut dicitur ἀκμὴ ξυροῦ, ita et ἀκμὴν ὀνύχων dici a Plut. πότ. τῶν Ζώων φρον. Sic et Basil. Τοῖς μὲν ἁρπακτικοῖς πρὸς τὴν ἄγραν ἡ τῶν ὀνύχων ἀκμὴ, Acumen unguium potest verti ἀκμὴ ὀνύχων: sed Plin. Aciem unguium dixit. Ἀκμὴ ὀμμάτων, Acies oculorum, ap. Ælian. Huic autem significationi primum tribuo locum, quod nomini ἀκὴ subjungam, tanquam ab eo deductum, per pleonasmum videlicet literæ μ. Non ignoro tamen et alteram deductionem a κάμνω.

Ἀκμὴ, Vigor ætatis vel Flos, Integra ætas, Firma ætas. Exp. etiam νεότης a Suida, Juventus. Οἱ ἐν ἀκμῇ ὄντες s. ἔνακμοι, s. participio verbi ab hoc nomine facti, ἀκμάζοντες dicuntur, Qui firma sunt ætate et vigente, vel Ætate vigentes, Ætate florentes, iidem qui et ἐντελεῖς τὴν ἡλικίαν, et οἱ ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ ἡλικίᾳ appellantur. Gal. ad Glauc. 1. Καὶ ἡ ἡλικία τῆς

A ἀκμῆς ἐπέκεινα. ‖ Ut autem ἀκμὴ exp. νεότης a Suida, sic et τοὺς ἐν ἀκμῇ, Juvenes quibusdam interpretari placet. B. interpr. Adolescentes in hoc Polyb. loco, Ἐάν τις τῶν ἐν ἀκμῇ παραχρησάμενος εὑρεθῇ τῷ σώματι, ξυλοκοπείτω. Interdum pro ἀκμὴ τῆς ἡλικίας dicitur ἀκμὴ τοῦ βίου, ut ap. Xen. K. Π. 7. Ὁ δὲ ἄριστος γενόμενος ἐν ἀκμῇ τοῦ βίου ἀπώλετο. Sic ἀκμὴ τοῦ ζῆν, quidam ap. Athen. Σὺ δὲ νέος εἶ, καὶ ἀκμὴν ἔχεις τοῦ ζῆν. Dicitur etiam absolute nonnunquam ἀκμὴ, ut paulo ante οἱ ἐν ἀκμῇ. Luc. Dearum judicio, Εἰς ἀκμὴν κατέστη. Sed Isocr. frequentius quam ullum alium ex antiquis scriptt. ita usurpare observavi, ut in Evagora, Ὑστερίζω γὰρ τῆς ἀκμῆς τῆς ἐμαυτοῦ. Idem ad Philipp. Ἀνδρὸς ἀνθοῦσαν τὴν ἀκμὴν ἔχοντος. Et in plur. ἀκμαὶ eodem modo, ap. Eund. in Areop. Ἐν αὐταῖς ταῖς ἀκμαῖς πλείονος ἐπιμελείας ἐτύγχανον ἢ παῖδες ὄντες. Ἀκμὴ exp. Virilis ætas a Bud. in hoc Plut. loco, de Pompeio loquentis, Καὶ τῷ νεαρῷ καὶ ἀνθοῦντι διέφαινεν εὐθὺς ἡ ἀκμὴ τὸ γεραρὸν καὶ βασιλικὸν τοῦ ἤθους. ‖ Notandum est
B autem ut dicitur ἡλικίας ἀκμὴ et νοσήματος ἀκμὴ, ut proxime sequente annotatione docebitur, ita etiam dici θέρους ἀκμὴν, Æstatis vigorem, i. e. Illud æstatis tempus, quo maxime viget calor. Sic fere dicitur et σίτου ἀκμὴ, quæ phrasis exponetur paulo post in Ἀκμάζω, ubi σίτου ἀκμάζοντος.

Ἀκμὴ, inquit Bud., est quæ Latine Summa dicitur, ut ap. Quintil. 5. Ut enim sunt tria tempora, ita ordo rerum tribus momentis consertus est. Habent enim omnia exordium, incrementum, summam. ‖ Idem, Ἀκμὴ in morbo, Plenus impetus, et morbus jam adultus: παρακμὴ, Morbus jam inclinatus et consenescens; morbus enim increscit, consistit, minuitur s. inclinatur. Celsus morbum increscentem vocat τὸν ἐπακμάζοντα, Consistentem et subsistentem, τὸ ἐν ἀκμῇ νόσημα: Ad sanitatem inclinantem et qui imminuitur, τὸ παρακμάζον. Hæc Bud. Comm. His autem addere potes ἀκμὴν ὀδύνης, item ἀκμὴν κακῶν ex Æliano ap. Suid. Idem Bud. in Lex. ἀκμὴν ἀγῶνος, exp. Intensionem certaminis, in hoc Pausaniæ
C loco, ubi de quodam picto bello loquitur, Γέγραπται δὲ οὐκ ἐς ἀκμὴν ἀγῶνος οὐδὲ τολμημάτων ἐς ἐπίδειξιν τὸ ἔργον ἤδη προήκον, ἀλλὰ κ.τ.λ.

Ἀκμὴ, inquit idem Bud., est etiam Cujusque rei summum incrementum: ἀκμὴ etiam intercedit inter ἄνεσιν et ἐπίτασιν ἐν τοῖς ἀνωμάλως κινουμένοις. Sic Aristot. de Cœlo 2. Idem Bud. ait alio loco, ἀκμὴ, Status rerum inter incrementum et decrementum.

Ἀκμὴ, inquit idem Bud., est etiam καιρός. Soph. Ajac. (811.) Χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἕδρας ἀκμὴ, Non tempus est sedendi et quiescendi. Significat etiam Punctum occasionis et momentum. Idem in El. (22.) ὡς ἐνταῦθ' ἐμὲν, Ἵν' οὐκ ἔτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμὴ, Quandoquidem in eo sumus, ubi jam minime cunctandum est, sed rei efficiendæ momentanea occasio, ut sit ἀκμὴ ἀντὶ τῆς ὀξύτητος καὶ σπουδῆς, id, ut opinor, quod Virg. Æn. 1. dixit, haud tanto cessabit cardine rerum. Hactenus Bud. Notandum est autem pro hac signif. videlicet pro Puncto occasionis et momento, s. Articulo temporis quo
D res aliqua debet agi, dici interdum ἀκμὴν καιροῦ: interdum καιρὸν ὄντα ἐπ' ἀκμῆς: nonnunquam etiam solum ἀκμὴν cum infin. Isocr. ad Nic. Κράτιστον μὲν τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν, Optimum est ipsum occasionum punctum s. articulum assequi, vel nancisci. Aristoph. Pl. (255.) σπεύδεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, Ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ᾗ δεῖ παρόντας ἀμύνειν. Hic enim malo ἔστ' esse positum pro ἐστὶ, ut ejus nominativus sit ὁ καιρὸς, sitque sensus, Properate, quoniam non est cunctandi tempus, sed est in ipso articulo quo oportet etc. ut intelligamus tempus in ipso articulo et puncto esse, pro adesse ipsum temporis articulum. At vulgo exp., ut etiam in Tus. Lexico, Quoniam tempus non est cunctandi, sed estis in ipso articulo, quo etc. ut sit ἔστ' pro ἐστέ. Cum infin. autem, ap. Isocr. ad Philipp. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν προαπείρηκα, τὰ δὲ πράττεσθαι νῦν ἀκμὴν εἴληφεν. ‖ Notandum est autem Suid. ἀκμὴν καιροῦ exponere Felicitatem, citantem locum Isocratis paulo ante a nobis positum, ubi dicit τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν

τυγχάνειν. Sed viderit Suid.

[" 'Ακμὴ, Fischer. Ind. Palæph. Pierson. ad Mœr. 79. Bibl. Crit. 2, 2. p. 52. Valck. ad Phœn. p. 221. 706. it. ad v. 1261. Beck. ad Hecub. 1042. Abresch. Lect. Arist. 190. Toup. Opusc. 1, 408. 2, 294. Ilgen. ad Hymn. 218. Wakef. S. C. 1, 96. Diod. S. 1, 227. et var. lect. ad Herod. 443. Brunck. ad Soph. Aj. 811.: Philoct. 12. ad Charit. 619. Helen. 903. Wakef. Herc. 436. (533.) Alc. 1088. Abresch. Æsch. 2, 53. Jacobs. Anth. 9, 348. 12, 44. ad Lucian. 1, 656. 2, 173. Fac. ad Paus. 3. p. 214. Heyn. Hom. 6, 162. Plato Phædr. 198. Heindorf. 'Ακμὴ γάμου, Jacobs. Anim. 134. Mœris 426. et n. De quant., Brunck. Ajac. 921. Conf. cum ἀλκὴ, Fac. ad Paus. 1, 50. Heyn. Hom. 5, 531." Schæf. Mss. Heliodor. 8. p. 372. Πρὸς ὀξὺ καὶ τὴν ἄκραν ἀκμὴν περιεστηκότα ὁρῶσα τὰ πράγματα, i. q. ἐπὶ τοῦ ξυροῦ ἑστηκότα. Æsch. Agam. 1364. " Cuspis, Paus. 683. Celeritas, Aristoph. Ran. 1352. In plur., Violentia tormenti, Clem. Alex. 869. χειμῶνος, Joseph. 990, 29. πυρὸς, Pind. Ol. 1, 78. ὀνύχων, ὀδόντος, κεράτων, Ælian. H. A. 35. 37. 555." Wakef. Mss. Glossæ: 'Ακμή· Acies, Maturitas, Status, Vigor. 'Ακμαί· Vigores. 'Ακμὴ σιδήρου· Acies.]

" 'Ακμαὶ, dicuntur etiam Vari, quoniam tempore " τῆς ἀκμῆς, i Florentis ætatis, in facie exoriuntur, " ut docet Cassius Probl. 33. "Ιονθοι γίνονται περὶ τὸ " πρόσωπον κατὰ καιρὸν τῆς ἀκμῆς, ὅθεν καὶ ἀκμὰς αὐ- " τοὺς τινες τῶν ἰδιωτῶν προσαγορεύουσιν. Itidemque " ap. Aët. 8, 13. inscribitur περὶ ἰόνθων ἐν προσώπῳ, " subjungiturque, Τινὲς δὲ ἀκμὰς καλοῦσι. Sic enim " ibi reponendum pro ἀκνάς."

'Ακμαῖος, (αία, αῖον,) Vigens ætate, Florens ætate, Integer ævi, aliquando ἀκμαῖος τὴν ἡλικίαν, aliquando ἀκμαῖος simpliciter, et de eo dicitur, qui ætate viget simul et robore, i. e. cui per ætatem datur robusto esse, quo sensu ἀκμαίων λέσχη dicebatur, cujus Plut. Probl. meminit. Unde a Suida ἀκμαίων exp. ἰσχυρῶν, ἀνδρείων, γενναίων. Plut. Alexandro, Αὐτὸς δὲ μετὰ τῆς ἀκμαιοτάτης δυνάμεως εἰς 'Υρκανίαν κατέβαινε, Cum validissima et robustissima parte exercitus. || Transfertur vero et ad alia ἀκμαῖος, ut ἀκμαιότατος χειμὼν, Maxime vigens hyems, vel vehemens. Greg. Naz. de Bapt. Μεσημβρία τὸ τοῦ φωτὸς ἀκμαιότατον, Meridies tempus lucis maxime vigens, vel, Tempus quo lux maxime viget. Aut per nomen verbale Vigor, Meridies luminis vigor præcipuus. 'Ακμαῖος τὴν ὀργὴν, Lucian. Timone, Ira vigens, Ira vehemens, ut Ira sit ablativus. Et cum præpos., ἀκμαίη πρὸς ἔρωτα, Anthol. || 'Ακμαῖος, Tempestivus. Antip. S. ἀκμαῖος ῥοθίῳ νηῒ δρόμος. Sic exp. ἀκμαῖον et ap. Theophr. C. P. 3. sed Scaliger ἀκμαῖον ad ipsa vigoris momenta ac tenorem referendum esse docet. Usurpatur et de persona, atque ἀκμαῖος venire dicitur, qui tempestive advenit. Soph. Ajac. (933.) Ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι. Ubi Teucer? quam tempestivus, si accesserit, adveniat. Notat autem hic Schol. ἀκμαῖος, καίριος, κατὰ καιρὸν, παρὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ καιροῦ, quod dicendi genus paulo ante exposuimus. || 'Ακμαῖος, Maturus, sunt autem affinia Tempestivus et maturus, ut ἀκμαία παρθένος ap. Lucian. Nubilis virgo, quæ matura viro a poëta Latino dicitur. [" Wakef. Eum. 408. Jacobs. Anth. 9, 408. 12, 236. ad Lucian. 1, 657. Fischer. Ind. Palæph. Τὸ ἀκμαιότατον, adverb., Valck. ad Theocr. x. Id. p. 68. 'Ακμαῖον, i. q. νῦν, Valck. ad Phœn. p. 89." Schæf. Mss. Glossæ: 'Ακμαῖος· Adultus, Maturus, Tempestivus, Vegetus, Vigorosus.] " 'Αλ- " κμαῖος, Hesychio νεανίσκος, sed scr. potius ἀκμαῖος."

[* 'Ακμαίως, In flore, Cum vigore, Mature. " Schol. Pind." Wakef. Mss.]

'Ακμάζω, σω, Vigeo vel Floreo ætate, Ætate sum firma. Item, Sum vegetus et validus per ætatem, Polleo juvenili robore. Isocr. de Pace, Τοῖς δὲ νεωτέροις καὶ μᾶλλον ἀκμάζουσιν ἢ ἐγώ. Apud Eund. ἀκμάζοντες et πρεσβύτεροι opponuntur, in Panath, 'Ακμάζοντας νεότητι πολλῇ, Thuc. 2. Sic ἀκμάζουσα ἡλικία, Juvenilis ætas, Vivida et vegeta. || Dicitur vero per metaph. ἀκμάζειν pro Florere, Vigere, Pollere quacunque re, ut ἀκμάζειν πλούτῳ, ap. Herod. 1.
A Opibus florere. Et ap. Æsch. in Ctes. dicitur Persarum rex ἀκμάζειν navibus et pecuniis et pedestribus copiis. Interdum et cum præpos. πρὸς accusativo juncta, ut Plut. Fabio, ἀκμάζων πρὸς δύναμιν, quod quidam interpr. ἀκμάζων δυνάμει, Florens opibus. || 'Ακμάζειν non solum de homine dicitur, sed de variis etiam rebus: sicut et ἀκμή. Et ut ἀκμὴ dicitur νοσήματος, sic ἀκμάζον νόσημα vel πάθος, quod est ἐν ἀκμῇ, quasi quod est in ipso vigore mali, cum dolor ad summum venit, ut ita dicam, adeo ut jam consistat. 'Ακμάζων πόλεμος, Bellum quod est in suo veluti vigore, Bellum vigens. Fortasse fervere potius diceretur bellum hoc sensu: ut dicitur calere pugna. Fortasse etiam non male ἀκμάζοντος πολέμου reddideris Flagrante bello, quæ phrasis idem sonat quod Fervente bello. Sic ἀκμαζούσης τῆς συνουσίας, Plut. in Ant. Calente convivio, ut ita loquar. Vel, Cum vigeret convivium, In medio convivio. || 'Ακμαζούσης νυκτὸς, ap. Herodian., Nocte intempesta, interpr. Politiano: q. d. Vigente nocte, tunc videB licet cum est μεσονύκτιον, Medium noctis, s. Media nox. Sic ἀκμάζουσα ἡμέρα, ap. eund. Herodian. dicitur Meridies, quo pertinet illud Gregorii, Μεσημβρία τὸ τοῦ φωτὸς ἀκμαιότατον. Apud Thuc. ἀκμάζον θέρος, Adulta æstas, ut loquitur Tacitus, Hellenismum hunc, ut opinor, æmulans. At παρηκμακὸς θέρος, Præceps æstas, vel potius Præcipitans, servata eadem quidem in Græco, sed non et in Lat. sermone, metaphora. Dicitur etiam ἀκμάζοντος τοῦ σίτου, Xen. Hell. 1. Adultis jam frugibus. Ubi adultus in propria signif. capitur, non metaphorice, ut modo in Adulta æstas. Intelligendum autem, Tempore eo, æstatis videlicet, quo jam adultæ sunt fruges. Interdum copulantur hæc duo θέρους et σίτου, ut ap. Thuc. 2. Τοῦ θέρους καὶ τοῦ σίτου ἀκμάζοντος ἐσέβαλον ἐς τὴν 'Αττικήν. J. Poll. περὶ σίτου ἀκμὴν et σίτου ἀκμάζοντος conjungit. Apud Diosc. 1. Τὰ τοῦ ἔαρος ἀκμάζοντα μῆλα, Quæ vere ad maturitatem perveniunt. Sic σίτου ἀκμάζοντος, quod expono Jam adultis frugibus, quidam Maturis jam frugibus, reddi-
C derunt. || 'Ακμάζει τὰ πράγματα, ap. Xenoph. exp. Res sunt in ipso articulo, Res sunt in cardine, K. Π. 4, (2, 14.) Οὐ γὰρ διαπέπρακται ἡμῖν ἃ βουλόμεθα, ἀλλ' αὐτὰ πάντα ἀκμάζει, ἐπιμελείας δεόμενα. [" Mœris 180. et n. Bibl. Crit. 3, 2. p. 56. Vide Νέος. Reiz. ad Aristot. Polit. p. 35. Schneider. ad Scriptt. R. R. 3, 2. p. 93. ad Phalar. 364. Thom. M. 415. ad Charit. 619. Wakef. Alc. 1106. ad Lucian. 1, 657. 'Ακμάζουσα μεσημβρία, Boissonad. in Philostr. 403. Longus p. 3. Vill. Interpres, Meridies ardens: ibid. p. 8. πάντα ἤκμαζεν ἄνθη: p. 29. ὀπώρας ἀκμαζούσης, Interpres, Adulto autumno." Schæf. Mss. " Violentus sum, Ferveo, Philostr. 530. Furo, Pausan. 849. de igne, Suid. 1, 510." Wakef. Mss. Ælian. H. A. 8, 3. Εἰς ὅσον ἡ πυρὰ ἤκμαζε καιομένη. Æsch. Sept. c. Th. 98. Choeph. 722. Glossæ: 'Ακμάζω· Adolesco, Pubesco, Vigeo, Viresco. 'Ακμάζει· Viret. 'Ακμάζων· Vegetus, Vigens. 'Ακμάζουσα· Vivida, Fortis.]

'Ακμαστὴς, οῦ, ὁ, Strenuus, Validus, Robustus. Herodian. Νεανίσκον γενναῖόν τε καὶ ἀκμαστὴν πεί-
D θουσι. Ita accipi ἀκμαῖος, paulo ante docui. [" Suid. 1, 133." Wakef. Mss.] Fit autem ἀκμαστὴς ab ἀκμάζω, formando videlicet a tert. præt. persona verbi passivi, quod tamen inusitatum est, ἤκμασται: at ἀκμαῖος fit ab ἀκμή.

[" 'Ακμαστικὸς, (ἡ, ὸν,) i. q. ἀκμαῖος, Vigens, Florens. Schol. Eur. Andr. 553." Wakef. Mss. Theoph. Nonn. 137. Trall. 1. p. 27. ET * " 'Ακμαστικῶς, ad Lucian. 1, 554." Schæf. Mss.]

[* 'Απακμὴ, ἡ, Vigor decrescens. Pseudo-Longin. 9, 14. 15. " Valck. ad Adoniaz. p. 330. ad Od. 7, 253." Schæf. Mss. UNDE * 'Απακμάζω, Vigore decresco. Stob. Serm. 97. p. 536. e Socr. Dial., cui titulus Axiochus: "Αλλοι * πολυγήρως ἀπακμάζουσι τῷ νῷ, καὶ δὶς παῖδες οἱ γέροντες γίγνονται. Vide Schneider. Lex. Glossæ: 'Απακμάζει· Abolescit.]

'Ενακμὴς, et "Ενακμος, (ὁ, ἡ,) Vegetus, Robustus. [J. Poll. 1, 10.] In VV. LL. ET 'Ενακμάζω, Vigorem accipio, Vegetus reddor, Invalesco, ἐνισχύω, Suid. [Ælian. H. A. de igne, (2, 8. 'Εσχαρίδες

πυρὸς ἐνακμάζοντος,) 71. 101. 461. de sole, (15, 3.) 533. Floreo in, V. H. 3, 1. et H. A. Vehemens sum in, Galei Myth. 427." Wakef. Mss.]

[* "Ἔξακμος, (ὁ, ἡ, Exoletus, i. q. βούπαις.) Mœris 97. et n." Schæf. Mss.]

"Ἐξακμάζω, i. q. παρακμάζω, Vigere desino." [" Wakef. S. C. 3, 170." Schæf. Mss. Schol. Soph. Aj. 601. " Suid. 2, 582." Wakef. Mss.]

Ἔπακμος, ὁ, ἡ, i. q. ἔνακμος. Diosc. autem scribens, Ἧττον δὲ στερεὰς ἔχει καὶ ἐπάκμους τὰς ἀκάνθας, vocat ἧττον ἐπάκμους ἀκάνθας, Minus validos aculeos, ut quidam interpr. i. e. Minus valide pungentes. In VV. LL. ἔπακμος ἄκανθα, redditur Non penitus integra spina, e Marcello, perperam, ut opinor, addita negatione. Item, Rotunda et mucronata, ex Hermolao. Ἔπακμον esse dicit Bud. Quod est acie exacutum, vel Quod aciem s. cuspidem habet. Cui expositioni subjungit illum Diosc. locum. [Dionys. H. Antiq. 4, 28. παρθένους ἐπάκμους. Acutus, ap. Cocchii Chirurg. Vett. Plutarchus de Sol. Anim. 10, 28. Ἐλέφαντες δὲ, τῆς ὕλης, ἣν ὀρύττοντες, ἢ κείροντες, ἐσθίουσιν, ἀμβλὺν τὸν ὀδόντα ποιούσης ἀποτριβόμενον, τῷ ἑτέρῳ πρὸς ταῦτα χρῶνται, τὸν δ' ἕτερον ἔπακμον ἀεὶ καὶ ὀξὺν ἐπὶ τὰς ἀμύνας φυλάττουσιν. Glossæ: Ἔπακμος· Pubis, Adultus, Viripotens. Ἔπακμος κόρη· Viripotens, Virago, Adulta. " Ad Dionys. H. 2, 710. ad Mœrin 97." Schæf. Mss.]

Ἐπακμάζω, Vigeo, Vegeta sum ætate. Et ἐπηκμακὼς, Vigens, Adolescens, Validus, Vegetus. Bud. Et ἐπακμάζουσα ἡλικία pro Florente ætate, citatur ex eod. B. [Gl. Ἐπακμάζω· Adolesco, vigeo. Ἐπηκμακώς· Vegetus. " Jacobs. Anth. 6, 106." Schæf. Mss. Lucian. 5. p. 21. Suid. v. Δᾴς. Heliodor. 313. Ἐφ' ἅπασιν ἐπήκμαζον ὡραῖοι καὶ χαρίεντες νέοι. Dionys. H. 2, 130. 203. Athen. 18.] HINC Ἐπακμαστικὸς, (ἡ, ὸν,) Invalescens paulatim, vel Sensim effervescens, ut Bud. exp. in hoc Galeni loco, Πολλοὺς δὲ ἄλλους συνόχους ἐθεασάμεθα, τοὺς μὲν ἐπακμαστικοὺς, τοὺς δὲ, ὁμοτόνους, ἢ ἀκμαστικοὺς, ἐνίους δὲ, παρακμαστικούς. Idem, Πυρετὸς δὲ ἐφάνη δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐπακμαστικός. Gorr. ἐπακμαστικὸν πυρετὸν esse scribit qui, cum unam a principio ad finem usque accessionem habeat, non tamen eodem tenore perseverat, sed assurgit atque invalescit: eumque ἀναβατικὸν alio nomine appellari. In VV. LL. annotatur, Morbum increscentem Celso esse τὸν ἐπακμάζοντα, cui opponit τὸν παρακμαστικὸν, Qui sensim decrescit, leviorque fit et languidior. [Theoph. Nonn. 137.]

Παρακμὴ, ἡ, Vigoris remissio, Languor, inquit Bud. Plut. de Cohib. Irac. Διὸ καὶ δῆλόν ἐστιν οὐ παρακμῇ τινὶ δι' ἡλικίαν τὸ θυμοειδὲς οὐδὲ αὐτομάτως ἀπομαραινόμενον, quem locum Erasm. sic reddidit non male, meo judicio: Unde liquet et illud, iracundiam ac ferociam non per ætatem simul cum deficiente corporis vigore neque suapte sponte velut emarcescere. Apud Gal. παροξυσμῶν παρακμαί, Accessionum remissiones, quas vulgo Declinationes medici appellant. Et παρακμὴ πυρετοῦ ap. Eund., Remissio febris. Et παρακμὴ cujusvis morbi, Tempus quo se remittit et mitescere incipit. Latini Morbum inclinatum dixerunt. || Παρακμὴ, Senilis ætas et flaccescens, quando jam robur consenescit, Bud. 605. Ad quam signif. pertinet exemplum e Plut. modo allatum. De vi autem præpositionis in hoc nomine, dicam in seq. verbo. [Theoph. Nonn. 137. " Bernard. Reliq. 107. Boissonad. in Philostr. 557. Theophil. de Urin. p. 88. Guid. p. 96." Schæf. Mss. " Senectutis initium, Sext. Emp. Plut. 2, 453." Wakef. Mss.]

Παρακμάζω, Vigorem languidiorem habeo, Vigor meus elanguescit, aut jacet. Vel, Vigorem amitto, Flaccesco. Hoc autem quia fit in senectute præcipue, exponitur παρακμάζω et Consenesco, Marcesco ætate, Florem ætatis amitto. Quæ e tribus interpretatio magis mihi placet: qui verti etiam posse existimo, Ad effœtam ætatem vergo, quia cum effœta ætas dicitur, vigor amissus declaratur. At vero Marcescere ætate, et Marcere ab annis, ut dixit Ovid. de Tithono, est decrepiti, ideoque longe ulterius progreditur quam τὸ παρακμάζειν. In quo verbo, sicut

A et in nomine παρακμὴ præpos. παρὰ tempus elapsum denotare arbitror, ut παρακμάζειν proprie dicatur is, cujus vigoris tempus elapsum est, s. cujus vigor aut vegeta ætas præteriit, s. desiit: aut παρακμάζων sit is, cujus vigor præterit, s. desinit: παρηκμακὼς autem, cujus vigor jam præteriit s. desiit; eandemque vim habeat præpos. παρὰ in παρηκμακὼς quam habet in παρηβηκὼς, pro quo et ἀφηβηκὼς dicitur, et in παρηνθηκώς. Denique παρηκμακὼς proprie sonare existimo, Vigoris tempus egressus, aut Vegetam ætatem, sicut παρηβηκὼς, Pubertatem egressus. Sed παρηκμακὼς exponitur etiam Emeritus, Qui consenuit. || Transfertur autem et ad alia, ut ap. Xenoph. Symp. Τὸ μὲν τῆς ὥρας ἄνθος ταχὺ δήπου παρακμάζει, Marcescit. In qua signif. de flore itidem dictum μαραίνεσθαι observavi. Cui exemplo apte adjungi puto hoc e Plut., in quo παρακμάζειν et παρανθεῖν copulat, ut Xen. ἄνθος παρακμάζειν dicit. Habetur autem ap. eum in Bruto, Ὅταν παρακμάζῃ καὶ παρανθῇ τὸ τῆς ὀργῆς, Bud. interpr., Cum consenuerit ira et deferbuerit. In VV.

B LL. citatur e Diosc. 5, 27. παρακμάζοντα μύρτα, pro Quam maturissimæ baccæ myrti, Marcello interpr.; Ruellius autem vertit, Quæ maturitatem excesserunt; ego lubenter verterim Flaccescentes: contra e Plut. Cæsare, παρακμάζειν pro Non pervenire ad maturitatem s. vigorem. Et παρηκμακὼς φθινόπωρος, Præceps autumnus, Bud. interpr. Item παρακμάζοντος κινδύνου e Diosc. citatur pro Inclinato decedenteque periculo. Cum autem de homine dicitur παρακμάζω, interdum additum habet accus. ἡλικίαν, et dicitur παρακμάζειν τὴν ἡλικίαν, ut ap. Greg. Naz., pro παρακμάζειν simpliciter. [Athen. 36. " Jacobs. Anth. 9, 441. Heyn. Hom. 8, 387. Casaub. ad Athen. 79. ad Il. Ψ. 146." Schæf. Mss. Glossæ: Παρακμάζω· Exoleo.]

Παράκμασις, (ἡ,) Vigoris amissio, et secundum quosdam Effœtatio, ficto nomine, in hoc Theophr. loco de C. 1, (18.) Ὅταν δ' ἐλλίπῃ σπέρμα διὰ τὴν ἡλικίαν ἢ παράκμασιν, ἐξαδυνατεῖ τὸ γεννᾶν.

Παρακμαστικὸς, (ἡ, ὸν,) Cujus remissus est vigor, ut παρακμαστικὴ ἡλικία, ap. Galen., Ætas cujus re-

C missus s. remissior est vigor, Ætas jam vergens et inclinata, Bud. Eam Galenus a tricesimoquinto anno incipere tradit, et usque ad quadragesimumnonum durare, a quo senectus capiat initium. Et παρακμαστικὸς πυρετὸς, Febris quæ sensim levior fit et languidior, eodem Bud. interpr. Gorræus παρακμαστικὸν πυρετὸν esse dicit Febrem decrescentem, ut ἐπακμαστικὸν Increscentem, et speciem esse unam febris continentis, quæ σύνοχος vocatur, quæ a primo die ad postremum usque semper de sua magnitudine remittit aliquid, donec prorsus desinat. [Theoph. Nonn. 137.]

[* " Περιακμάζω, Ad vigorem pervenio. Clem. Alex. 498. (417. 798.)" Wakef. Mss. Περιακμάζειν πλούτῳ, Procop. Anecd. 28.]

[* Προακμάζω, In ea sum ætate, quæ vigorem antecedit, i. e. in ipsa adolescentia. " Hesych. (v. Πρόδροσμα,) Nic. 855." Wakef. Mss. " Jacobs. Anth. 8, 239." Schæf. Mss. Hippocr. 444, 35.]

Συνακμάζω, Simul vigeo et ætate floreo, ut συνή-

D κμαζε Γοργίᾳ τῷ σοφιστῇ, Bud. Συνήκμασεν αὐτῷ exp. etiam Temporibus ejus floruit, s. claruit. Sic συνακμάσαι τῷ Ἰφίτῳ, Iphiti temporibus claruisse. || Metaphorice etiam dicitur συνακμάζουσα ὀπώρη, Epigr. (adesp. 60.) Ἀλλ' αἰεὶ πεπόθηκα συνακμάζουσαν ὀπώρην. [Polyb. 16, 28. Συνακμάσαι ταῖς ὁρμαῖς πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων αὔξησιν. Glossæ: Συνακμάζω· Inolesco, Coalesco. " Ad Charit. 619. Valck. Phœn. p. 443." Schæf. Mss.]

[* " Συνακμαστὴς, (ὁ,) Epiphan. Hær. 68. in Routhii Reliqq. SS. 3, 393." Boissonad. Mss.]

Ὑπέρακμος, ὁ, ἡ, Ætatis florem egressus, vel Qui excessit æt. etc. Ætatem vegetam egressus, ὑπεκδραμὼν τὴν ὥραν, inquit Suid. Paulus 1 ad Cor. 7, 36. Εἰ δέ τις ἀσχημονεῖν ἐπὶ τὴν παρθένον αὐτοῦ νομίζει, ἐὰν ᾖ ὑπέρακμος, ubi vet. Interpr. ἐὰν ᾖ ὑπέρακμος reddit Quod sit superadulta: Erasm., Si prætereat nubendi tempus: ut videlicet dicatur ὑπέρακμος Quæ sit non matura viro, ut loquitur Virg., sed plusquam matura, ut ἀκμὴ hoc in composito sit Tempus illud,

quo nuptiæ contrahi solent, aut certe debent: quod esse scimus in ætatis flore. [Gl. Exoletus. " Const. Manass. Chron. p. 68." Boissonad. Mss.] Ετ Ὑπερακμάζω, quo Myro Prienensis ap. Athen. utitur 14, (657.) Εἴ τινες ὑπερακμάζοιεν τὴν οἰκετικὴν ἐπιφάνειαν, i. e. ut opinor, Siqui vegetiores essent quam pro servili forma. Vel, Siqui vigorem quendam præ se ferrent majorem quam qui in servis soleat conspici, ut sit pro ἀκμάζοιεν ὑπὲρ τὴν οἰκετικὴν ἐπιφάνειαν.

[* Ὑπακμάζω, ex Æliano ap. Suid. v. Ὕφει affert Schneider. Lex., Ὑπὸ δᾳσὶν ὑπακμαζούσαις τῷ πυρί. Sed leg. ἐπακμαζούσαις, ut Idem exhibet in v. Ἐπακμάζω.]

¶ Ἀκμάω, i. q. ἀκμάζω. Nam Etym. ἀκμῶσαν exp. ἀκμάζουσαν.

¶ Ἀκμὴς, ῆτος, male ab hoc ἀκμὴ quidam deduxerunt, cum a κάμνω derivatum sit, ut ibi docebo.

¶ Ἀκμηνὸς, (ὁ, ὸν,) Adultus, vel Florens et exuberans, ut inquit Bud. citans ex Od. Ψ. 190. Θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἐλαίης ἕρκεος ἐντὸς, Ἀκμηνὸς θαλέθων. Ubi Eust. ἀκμηνὸς observat ὀξύνεσθαι, ex Aristarchi sententia, exponentis, ἀκμὴν ἔχων τοῦ νεάζειν. [" Ad Paus. 415." Schæf. Mss. " Greg. Nyss. 3, 248." Wakef. Mss.]

Ἄκμηνος autem pro Jejunus, quidam ac ἀκμὴ, quod Æolibus Inediam significat, alii ab ἰκμὰς deduxerunt, ubi et ponere decrevi.

[* " Συνακμέω, (Una floreo.) Phot. c. Manich. 1. in Wolf. Anecd. Gr. 1, 55. (Καὶ ὁ μὲν τῶν τότε συνακμησάντων τῆς ἀσεβείας χορὸς ἐν τοσούτοις παρετείνετο.") Kall. Mss. Lege συνακμασάντων, v. συνακμάζω.]

" Ἀκμέω, Voco, in VV. LL. quia videlicet legerunt " ap. Hes. Ἀκμεῖ· καλεῖ. Sed perperam utrobique. " Reponendum enim, Ἀκμὴ καλεῖ, καιρὸς καλεῖ, ubi " nota etiam signif. hujus ἀκμὴ pro Tempus et " occasio rei gerendæ."

¶ Ἀκμὴν, Adhuc, Etiam nunc, i. q. ἔτι, inquit Suid. Isocr. ad Dem. Καὶ σὺ μὲν ἀκμὴν φιλοσοφεῖς. Sic et in hoc Epigr. loco, quem Suid. citat, Ὅσσος ἐν ἡρώεσσί ποτ' ἦν χόλος, οὗ μέρος ἀκμὴν Ἐχθρὸν ἐν ἀψύχοις σώζεται ἀκρέμοσιν, Servatur etiamnunc. Citat et alia exempla. Sic accipi mihi videtur et a Theocr. 4, (60.) legitur autem ἀκμὰν ap. eum Dorice pro ἀκμὴν, Ἀκμάν γ', ὦ δειλαῖε· πρώαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθὼν, et in VV. LL. exp. ἀκμὰν, Nuper. Cujus interpretationis error contigit e non satis attente considerata expositione Scholiastæ, qui per πρὸ ὀλίγου exp. πρώαν, non autem ἀκμάν. Plane enim existimo hic ἀκμὰν esse, quod versu uno interjecto dixerat ἔτι. Nam Battus interrogat,—τὸ γερόντιον ἦρ' ἔτι μύλλει Τήναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ἐκνίσθη; Respondet, Ἀκμάν γ', ὦ δειλαῖε. Perinde ac si diceret, ἔτι μύλλει αὐτήν. || Ἀκμὴν, pro Etiam eo tempore, inquit Bud. citans e Polybio, Παρὰ μὲν τοῖς Καρχηδονίοις τὴν δύναμιν ὁ δῆμος ἤδη μετειλήφει, παρὰ δὲ Ῥωμαίοις ἀκμὴν εἶχεν ἡ σύγκλητος. Huic autem loco apte fortasse subjungetur hic ejusdem scriptoris, in fragmento quodam libri 16. Καὶ τὰ μὲν περὶ τὸ δεξιὸν κέρας τοῦ Φιλίππου τοιαύτην εἶχε τὴν διάθεσιν, ὥστε ἀκμὴν ἄκριτα μένειν τὰ ὅλα. Sunt tamen qui ἀκμὴν significare hic putent Aliquandiu. Ceterum an sit derivatum ab ἀκμὴ hoc adv., magis otiosis judicandum vel potius divinandum relinquo. [" Jacobs. Anth. 8, 70. 9, 63. 10, 123. ad Phalar. p. 48. 327. Phrynich. Ecl. 48. Thom. M. 378. 664. Mœris 79. et n. Antiphil. 8. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 224." Schæf. Mss. " Xen. Anab. 4, 3, 19. Καὶ ὁ ὄχλος ἀκμὴν διέβαινε, ubi v. not. Polyb. 1, 25. Συνιδόντες—τοὺς μὲν ἀκμὴν ἐμβαίνοντας, τοὺς δ' ἀναγομένους, Cum maxime." Seager. Mss. Glossæ: Ἀκμὴν, ἐπίῤῥημα· Adhuc.]

ἈΚΚΩ, οῦς, ἡ, Acco mulier, de qua paulo post dicetur, a cujus nomine originem habere putatur v. ἀκκίζομαι, Simulate recuso, Ficte aspernor, Fingo me nolle, cum maxime velim. Est etiam generaliter, Simulatione utor. Lucian. (1, 669.) Ὃν χρὴ πρότερον ἵλεων ποιήσασθαι, παραβύσαντα εἰς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοκῇς, τοὐλάχιστον πέντε δραχμάς·

A ὁ δὲ, ἀκκισάμενος, καὶ, ἄπαγε, παρὰ σοῦ δ' ἐγώ; καὶ Ἡράκλεις, μὴ γένοιτο, ἐπειπὼν, τέλος ἐπείσθη. Ubi Lucianus affert verba hominis ἀκκιζομένου. Dicuntur enim hæc a famulo vocatore, qui cœnipetis pecuniam illi offerentibus, fingit se magnopere reniti, et eam ab illis nullo modo velle accipere: tandem tamen accipit, velut coactus. Plut. Symp. 1. Μικρὰ μὲν οὖν ἠκκίσαντο παραιτούμενοι. Synes. Epist. 121. Σὺ δὲ ἀκκιῇ καὶ κατειρωνεύσῃ. Ælian. ap. Suid., de quadam astuta muliere, Ἅτε δὴ οὐκ ἄπειρος ἐρωτικῆς περιεργίας, ἀκκιζομένη σὺν καιρῷ, καὶ πρὸς ζηλοτυπίαν εὐφυῶς ἄγουσα τὸν ἄνδρα. Sic de mulieribus sæpe dicitur, et quidem de veteratoriis scortis, quæ ut pluris se addicant, morosiora se præstant, dissimulatione utendo, et difficiliora, nec facile se exorari sinunt. Tale quiddam ap. Latinos est Delicias facere, meo quidem judicio, nisi quod hoc latius patet. Gall. dicitur de hujusmodi hominibus, Ils se veulent faire prier. Ceterum suspicor errorem esse ap. Suid., ubi legitur ἀκκίζεσθαι esse τὸν λέγοντά τι προσποιεῖσθαι μὴ ἐθέλειν.
B Legendum enim crediderim θέλοντα pro λέγοντα, ut sit, Volentem aliquid, simulare se nolle. Cic. (2, 19.) ad Att., Certi sumus periisse omnia. Quid enim ἀκκιζόμεθα tamdiu? I. e. Dissimulamus, ut vulgo exp. Suidas et Hes. volunt hoc verbum inter alia significare προσποιεῖσθαι. Paulo certe aliter quam in præcedentibus ll. videtur sumi in hoc Themistii in Orat. quadam ex iis, quas Editioni Aldinæ addidi, Οὔκουν ἔστι μοι θρύπτεσθαι καὶ ἀκκίζεσθαι, καθάπερ Ἰσοκράτης ὁ Θεοδώρου, ὅτι σεμνότερα καὶ ἰσχυρότερα τὰ ἐμὰ δωρήματα, καὶ οὔτε ἐν χρόνῳ γηράσκει, &c.

Ἀκκίζεσθαι, si eidem Suidæ credimus, non solum προσποιεῖσθαι significat, ut modo dixi, sed etiam γυναικίζεσθαι et μωραίνειν: accipienti, ut opinor, γυναικίζεσθαι pro Muliebriter lascivire, μωραίνειν autem pro Stulta facere aut dicere, Stultitiam dictis aut factis ostendere. Addit autem manasse hoc verbum a quadam stulta muliere, quæ Ἀκκὼ vocabatur. Easdem Hesych. dat expositiones activæ voci ἀκκίζειν, sed nihil de origine hujus verbi addens. Plut. in
C lib. qui περὶ τῶν Στωϊκῶν Ἐναντιωμ. inscribitur, p. 693. Ὡς οὐδὲν διαφέροντα τῆς Ἀκκοῦς καὶ τῆς * Ἀλφιτοῦς, δι' ὧν τὰ παιδάρια τοῦ κακοσχολεῖν αἱ γυναῖκες ἀνείργουσιν. Quibus hæc ex Erasmi Adag. visum est addere, Ἀκκίζειν, i. e. Accissare, Gr. Proverbio dicebantur, qui, cum maxime cuperent accipere quippiam, tamen ficte recusabant, qui mos hodie quoque multis durat. Scribunt Ἀκκὼ mulierem fuisse quampiam notæ stultitiæ, quæ solita sit ad speculum cum imagine sua, perinde atque cum alia muliere, confabulari, ut hinc vulgo, quæ stultius aut ineptius aliquid agerent, ἀκκίζειν dicerentur et Ἀκκοῦς nomine compellarentur. Apparet, illud etiam moribus hujus mulieris adfuisse, ut recusaret quæ tamen cupiebat. Unde et ἀκκισμὸς Ficta hujusmodi recusatio dicatur. Hactenus Erasm., qui stultum hoc Accus factum ex Etym. transtulit. Ad me autem quod attinet, non video qui v. ἀκκίζεσθαι pro una signif. ab Ἀκκὼ deducere possimus, quin et pro altera ab eodem derivare cogamur: ideoque Erasmo
D assentior.

[Ἀκκίζομαι, Plut. 11, 1266. Wytt. " Philippides Comicus ap. Athen. 384. τὰ γύναια ἠκκίζετο." Schweigh. Mss. " Mœris 48. et n.: Thom. M. 28. Bergler. ad Alciphr. 128. 165. Timæi Lex. 18. et n.; et ad p. 46. Act. Traj. 1, 214. ad Charit. 287. Boissonad. in Philostr. 361. ad Lucian. 1, 669. Jacobs. Anth. 12, 282. Heindorf. ad Gorg. 171. ubi de Ἀκκώ." Schæf. Mss.]

Ἀκκισμὸς, ὁ, Ficta recusatio, Simulatio qua quis utitur fingens se accipere nolle, quod tamen vult. Philostr. Epist. Λάβε, λάβε καὶ σὺ, τὸν ἀκκισμὸν ἀφελοῦσα τοῦ σώφρονος. Qua in signif. ἀκκίζεσθαι ap. Lucian. sumi modo ostendimus. Est tamen Ficta recusatio in alia etiam qualibet re. Erasmus vertit Tergiversationem in hoc Luciani loco ex Amor., Πάντα δὴ περιελὼν ἀκκισμὸν, Sublata omni tergiversatione. At nomen Græcum retinet hoc in loco Philemonis ap. Athen. (569.) οὐκ ἔστ' οὐδὲ εἷς Ἀκκισμὸς, οὐδὲ λῆρος. Item in hoc ejusdem Luciani, Πολὺς

δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμός. Vertit enim utrobique Accismus. Ego vero existimo in illo Philem. loco de Ficta recusatione dici ἀκκισμόν: in hoc autem Luciani, ἀκκισμὸς non male, meo quidem judicio, vertetur Deliciæ. Loquitur enim illic de mulieribus, quæ coram maritis vix audent primoribus digitis cibos attingere, et summis tantum labris eos degustant. Gall. Qui font la petite bouche, et, Qui font des sucrées. [" Philo J. 2, 127." Wakef. Mss. Lucian. 2, 402. 444. " Ad Timæi Lex. 19. ubi et de * ἄκκισις, ad Charit. 287. Mœris 48. et n.: Thom. M. 28." Schæf. Mss.]

¶ 'Ακκίζεσθαι ab Hes. exp. etiam ὀξύνεσθαι, Acui; sed quin mendose scriptum sit pro ἀκίζεσθαι cum unico κ, et quin sit ἀκίζεσθαι ab ἀκὶς ἀκίδος, derivato ab ἀκὴ, minime mihi dubium est, ideoque supra post ἀκὶς ponendum censeo.

" Κατακκίσασθαι, Hesychio est προσποιεῖσθαι, Simulare, Præ se ferre, quod et ἀκκισασθαι."

'ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ, ὁ, ἡ, Pedissequus, vel pedissequa, Comes, Assectator. Demosth. c. Mid. (565.) Καὶ τρεῖς ἀκολούθους ἢ τέτταρας αὐτὸς ἔχων. Lucian. Nigrino, Φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, Invisus s. Odiosus ob comitum turbam. Xen. Hell. 3. Τοὺς τῶν 'Ελλήνων ἀκολούθους ἐσπαρμένους εἰς ἁρπαγήν. Plato Crat. (22.) ait in ἀκόλουθος, sicut et in ἄκοιτις, positum esse α pro ο. Sed intelligendum est etiam detractam esse syllabam μο, facto videlicet ἀκόλουθος, ex * ὁμοκόλουθος: rursum dicitur ὁμοκόλουθος pro ὁμοκέλευθος, videlicet ex ὁμοῦ et κέλευθος. Ita enim formare malo, quam cum Etym. dicere α hic significare ὀπίσω, Retro. Quod autem ad propriam hujus nominis signif. attinet, notandum est Hes. ἀκόλουθον et θεράποντα ita distinguere, 'Ακόλουθος, ὁ νεώτερος παῖς· θεράπων δὲ, ὁ περὶ τὸ σῶμα. Reperio tamen interdum copulata hæc duo, ut ap. Plat. Symp. Διὸ δὴ καὶ τῆς 'Αφροδίτης ἀκόλουθος καὶ θεράπων γέγονεν ὁ Ἔρως. Apud Athen. 6. Καλοῦνται δ' οἱ δοῦλοι, ἤζοι καὶ θεράποντες καὶ ἀκόλουθοι. Quinetiam ipsemet Hes. θεράπων expl. alibi per ἀκόλουθος. || Dicitur etiam ἀκόλουθον Quicquid sequitur vel consequitur, Consequens, oppositum videlicet habens Præcedens. Cum gen., ut, τούτου ἀκόλουθον, ap. Xen. Apud Plut. ἀκόλουθον et προηγούμενον opponuntur. Vide Κέλευθος.

'Ακόλουθος, Consentaneus, vel Congruens, Conveniens. Hermog. Καὶ γίνεται ἡ θέσις ἀκόλουθος. Demosth. pro Cor. (312.) 'Εξελθόντι δὲ ἐκ παίδων, τἀκόλουθα τούτοις πράττειν. Sic οὐδὲν ἅτερος θατέρῳ λέγοντες ἀκόλουθον. Item ἀκόλουθος τοῖς σκέλεσιν exp. Crurum modo descriptus. Apud Xenoph. Œcon. cum gen. ἀκόλουθα ἀλλήλων exp. Conjuncta inter se. || 'Ακόλουθον vult Suid. significare ὅμοιον, Simile, hoc in loco, 'Ακόλουθον ἀπέβη τὸ τέλος ταῖς προτέραις ἐνεργείαις. || 'Ακόλουθον, sub. ἐστὶ, Consentaneum est, vel Reliquum est. Greg. de Divinitate, Εἰδέναι δὲ ἀκόλουθον ἡμᾶς, Consentaneum est, ut sciamus, vel, Reliquum est aut Superest, ut sciamus.

'Ακολουθότερος, Gradus compar. ut ap. Basil., 'Ακολουθότερον ἦν, Magis consentaneum erat, Convenientius erat, vel Magis conveniebat.

[" 'Ακόλουθος, Diod. S. 1, 106. Lucian. Ep. 24. Stephan. Dial. 49. Lucian. 2, 349. Servus quidam ita dictus, Heindorf. ad Plat. Charm. p. 60. Τὰ ἀκόλουθα αὐτῶν, Demosth. 1365." Schæf. Mss. " Par, Similis, Geminus. Plut. Demetrio p. 1629. HSt. Καὶ τὰς κατὰ τύχην ὁμοιότητας ἀκολούθους ἔσχον." Seager. Mss. Glossæ: 'Ακόλουθος· Assecla, Cacula, Comes, Pedissequus, Secutor, Consequens, Consentaneus. 'Ακόλουθος, ἐπὶ λόγου ἢ πράξεως. 'Ακόλουθον· Congruum, Consequens, Consentaneum, Serium, Secretum, Sequens, Conveniens.]

'Ακολούθως, Consequenter, ut ap. Diosc. 6. ἀκολούθως τούτοις, Consequenter his, Post hæc. Item ἀκολούθως, Convenienter, Consentanee. Plut., 'Ακολούθως τούτῳ εἴρηται. [Gl. Convenienter, Consequenter. Demosth. 1100. " Diod. S. 1, 262.: ad 330." Schæf. Mss. " Clem. Alex." Wakef. Mss.]

" Φιλακόλουθος, ὁ, ἡ, Qui libenter sequitur, Qui libenter est ἀκόλουθος. Aristoph." [Ran. 414. " Aristom. ap. J. Poll. 6, 167." Kall. Mss.]

[* " 'Ακολουθίσκος, (ὁ,) Puer pedissequus, Famulus. Ptolem. Everg. ap. Athen. 550." Schweigh. Mss.]

'Ακολουθία, ἡ, Assectatio, Comitatus. Synes. Epist. 101. Οὓς οὐκ εἰκὸς ἀγνοεῖσθαι διὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν δανειστῶν. Plut. de Dæm. Socr. 'Ακολουθίας πλήθει καὶ κατασκευῇ σοβαρόν. || 'Ακολουθίαν φύσεως ἀσπασόμενον. Philo de V. M. 2. ubi exp. Sectam. || 'Ακολουθία, Consequentia, Consecutio. Philo de Mundo, 'Ακολουθίαν τῆς φθορᾶς ἔχει, B. interpr., Continet dissolutionis consequentiam. Κατ' ἀκολουθίαν Herodian. dicit pro Per gradus quosdam, ut Polit. duobus locis interpr. quorum unus est lib. 7. 'Εκ πολλῶν ἡγεμονιῶν, ὥσπερ κατ' ἀκολουθίαν, ἐπὶ τοῦτο ἐλθόντα, Per honores plurimos, quasi per gradus quosdam, ad imperii culmen ascendisset. || 'Ακολουθία, Convenientia, Congruentia. Κατ' ἀκολουθίαν, Congruenter, Convenienter. Philo de V. M. 3. Λόγου δ' ἄρα οὐδὲν ὄφελος τοῦ τὰ καλὰ καὶ σπουδαῖα σεμνηγοροῦντος, ᾧ μὴ πρόσεστιν οἰκείων ἀκολουθία πράξεων, Nisi congruentes actiones ei respondeant. [Gl. Ordo, Norma, Sequela, Consequentia, Linea. " Toup. Opusc. 1, 241. Alciphro 408. ad Diod. S. 1, 463. Brunck. Soph. 3, 494. Diod. S. 2, 571. Series, Casaub. ad Athen. 120." Schæf. Mss. " Regula, Toup. Emendd. in Suid. 1, 365. Comitatus, in plur. Liban." Wakef. Mss. " Ordo, Chrys. Epist. ap. Pallad. V. Chrys. p. 22. Τὰ νῦν γεγενημένα παρ' αὐτῶν ἐκτός εἰσι πάσης ἀκολουθίας. Gallice ad verbum, Ce qu'ils ont fait, est de la dernière inconséquence." Boissonad. Mss.]

¶ 'Ακολουθέω, f. ήσω, p. ηκα, Sequor, Assector, vel Comitor. Dicitur autem ἀκολουθεῖν τινὶ, et μετά τινος: interdum et κατόπιν τινός. Luc. Dear. Jud. 'Υμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι, Vos autem me non tarde sequimini. Aristoph. Pl. 19. ὅ, τι τῷδ' ἀκολουθοῦμέν ποτε. Dixerat paulo ante (13.) ἀκολουθῶ κατόπιν σοῦ. Item ἀκολουθεῖν μετά τινος, ut modo dictum est. Demosth. in Andrut. Γράψας ἀκολουθεῖν μεθ' ἑαυτοῦ. Isocr. Plataico, Τοῖς μὲν σώμασι μετ' ἐκείνων ἀκολουθεῖν ἠναγκάζοντο, ταῖς δὲ εὐνοίαις μεθ' ἡμῶν ἦσαν. Apud Eund. ἀκολουθεῖν μετά τινος, Sequi alicujus partes in bello. Alii vertunt, Alicujus signa sequi. Isocr. de Pace, Οἳ ὁπόταν τις πλείονα μισθὸν διδῷ, μετ' ἐκείνου ἐφ' ἡμᾶς ἀκολουθήσουσι, Quibus siquis ampliorem det mercedem, ejus signa adversus nos sequentur. || 'Ακολουθεῖν exp. etiam Famulari. Mallem vertere Pedissequum esse, vel A pedibus esse, aut Sequi tanquam famulum.

'Ακολουθεῖν, Consentaneum esse, Convenire, Congruere, ἀκόλουθον εἶναι, ut ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις, Inter se conveniunt et congruunt, s. consentiunt. Et ἀκολουθεῖ impersonaliter positum, pro Consentaneum est, vel potius Consequens est. Aristot. Præd. Δυοῖν μὲν γὰρ ὄντοιν ἀκολουθεῖ τὸ ἓν εἶναι.

'Ακολουθεῖν, Sequi aliquem vel aliquid, pro Formam ejus sequi, Id imitari. Luc. Δίκῃ Φωνηέντων, Τῷ γὰρ τούτου σώματί φασι τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα. Item ἀκολουθεῖν τινὶ, Sequi aliquem, pro Alicujus exemplum, Alicujus exemplo quidpiam facere vel dicere. Citatur item ex Aristot. 'Ακολουθεῖ κατὰ τὸ σῶμα δασύτητι, et exp. Corporis modum pilis imitatur.

'Ακολουθεῖν τῷ λόγῳ, Assequi intelligentiam orationis, Intelligentia consequi orationem. Plato Phædro, Καὶ ἐὰν αὐτὰς ὑποθέσεις ἱκανῶς διέλητε, ὡς ἐγῷμαι, ἀκολουθήσετε τῷ λόγῳ, καθόσον δυνατὸν μάλιστα ἀνθρώπῳ ἐπακολουθῆσαι. Ubi observa ἐπακολουθεῖν composito verbo significari quod simplici ἀκολουθεῖν modo significatum erat. Idem exprimitur et alio composito παρακολουθεῖν, de quo, sicut et de ἐπακολουθεῖν, dicam paulo post.

[" 'Ακολουθέω, Fischer Ind. Palæph. Villois. ad Longum 105. Μετά τινος, ad Diod. S. 1, 590. Schol. ad Plutum 824. Ruhnk. ad Vell. 143. Intelligo, Heindorf. ad Plat. Theæt. 326. 'Ακολουθέω, Phrynich. Ecl. 154. Musgr. Hel. 1165. Wakef. S. C. 4, 56." Schæf. Mss. Lex. Polyb. Glossæ: 'Ακολουθέω·

Sequor, Consequor. Ἀκολουθεῖ· Sequitur. Ἀκολουθήσοντας· Secuturos. "Comitor, Galei Myth. 483. Ἀκ. ἅμα τινὶ, Dio Chrys. 1, 618." Wakef. Mss.]

[* "Ἀκολουθητέον, Lucian. 3, 377." Schæf. Mss. "Clem. Alex." Wakef. Mss. Lex. Xenoph.]

Ἀκολούθημα, τὸ, ET Ἀκολούθησις, ἡ, frequentius, Consequentia, Consecutio. Item, Assectatio, vel Consectatio. Aristot. Præd. Δεύτερον δὲ τὸ μὴ ἀντιστρέφειν κατὰ τὴν τοῦ εἶναι ἀκολούθησιν. Greg. Naz. Σαρκὸς ἀπόθεσις, πνεύματος ἀκολούθησις.

Ἀκολουθητικὸς, (ἡ, ὄν,) Sequax, Sequi solitus, vel Proclivis ad sequendum vel consectandum. Aristot. Rhet. 2. Ἀκολουθητικοὶ ταῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια (ἐπιθυμίαις.) Idem Ethic. 1 ad Nic. 3. Ἀκολουθητικὸς ὢν τοῖς πάθεσι, q. d. Consectativus perturbationum, Propensus ad sequendum perturbationes. Idem 7, 7. Ἀκολουθητικὸς τῇ φαντασίᾳ. Sic ἀκολουθητικὸς τῷ λόγῳ, Sequax rationis, Gaudens sequi rationem, vel Propensus ad sequendum rationem, i. e. rationi obtemperandum. [" Porson. Hec. p. xxvii. Ed. 2." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀκολουθητικός· Sequax.]

Ἀνακόλουθος, ὁ, ἡ, q. d. Inconsequens, Non respondens præcedentibus. Ἀνακόλουθον, inquit Erasm., est vitium orationis, quando non redditur quod superioribus respondeat, ut si in oratione ponatur μὲν, et non sequatur δέ. ‖ Ἀνακόλουθος, Non consentaneus, Ineptus, ἀνάρμοστος, Hermog. ut inquit Bud. [ADDE *Ἀνακολούθως, Neglecta consecutione legitima, Parum convenienter. Dionys. H. Art. Rhet. 2, 87.] ET Ἀνακολουθία, ἡ, q. d. Inconsequentia, ut ἀνακολουθία orationis, cum structura sequentium non respondet structuræ præcedentium: aut cum ea quæ dicuntur, non respondent illis, quæ jam dicta sunt. Demetr. Phal. Οὐ γὰρ παρὰ προσδοκίαν μόνον ἐπηνέχθη, ἀλλ' οὐδ' ἠκολούθει τοῖς προτέροις· ἡ δὲ τοιαύτη ἀνακολουθία καλεῖται γρῖφος. Si fingere verba liceat, ἀνακόλουθος, Incohærens, et Ἀνακολουθία, Incohærentia, posse reddi existimo.

[* "Ἀμφακολουθέω, Eust. Il. 799, 38." Wakef. Mss. "Heyn. Hom. 6, 202." Schæf. Mss.]

[* Ἀντακόλουθος, ὁ, ἡ. Isæus 94. Τὸν ἐκείνου ἀδελφιδοῦν Κηφισόδοτον τῷ ἑαυτοῦ ἀδελφῷ Ἁρμοδίῳ συνέπεμψεν εἰς Κόρινθον ἀντακόλουθον. "Bene sic habet; nam de adj. hoc nondum mihi liquet; valebit idem atque ἀντ' ἀκολούθου." Reisk.]

Ἀντακολουθέω, Vicissim sequor, inquit Bud. Laërtius Zenone, Τὰς δ' ἀρετὰς φασιν ἀντακολουθεῖν ἀλλήλαις. Sic Hermog. pro iis, quæ mutuo consequuntur, ut, Si hoc est, etiam illud; et, si illud, hoc etiam. [" Philo J." Wakef. Mss. ET *Ἀντακολουθία, ἡ, Mutuus comitatus. Clem. Alex. 436. 932. ITEM * "Ἀντακολούθησις, (ἡ,) Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss. Synes. Dione 49.]

[* Ἀπακολουθέω, UNDE * "Συναπακολουθέω, Plato Phæd. 81." Boissonad. Mss.]

[* "Εἰσακολουθέω, ad Diod. S. 2, 340." Schæf. Mss.]

"Ἐξακολουθέω, Sequor, Consequor, vel Usque sequor." [Joseph. A. J. 8. p. 449. Dionys. H. 2, 51, 22. "Schol. Euclid. x, 24." Wakef. Mss. "Acta S. Petri Archiep. Alexandr. 191. Ed. Comb." Boissonad. Mss. "Chrys. in Gen. Hom. 13. T. 1. p. 76. Τοσαύτη γέγονεν ἡ τῆς κακίας ἐπίτασις, ὡς ταύτην ἀναγκάζειν τοῖς τῆς σαρκὸς βουλήμασιν ἐξακολουθεῖν." Seager. Mss. UNDE *Ἐξακολούθησις, ἡ, Investigandi, Cognoscendi, Intelligendi studium. "Clem. Alex. 465." Wakef. Mss. ET COMPOS. "*Συνεξακολουθέω, (Sequor.) Etym. M. 435." Boissonad. Mss. "Etym. M. 644. Suid. v. Ἀπήνη, Ælian. H. A. 1, 5. Polyb. 95. 215. (1, 153. 2, 660.)" Wakef. Mss.]

[* "Ἐπακόλουθος, (ὁ, ἡ,) Aristid. 2, 198=2, 360. Ed. Upsal." Kall. Mss. ET * "Ἐπακολούθως, Successive, Hesych." Wakef. Mss.]

Ἐπακολουθέω, Subsequor, vel simpliciter Sequor. Plut. Camillo, Τοὺς ἄλλους ἐκέλευσεν ἐν τάξει ἐπακολουθεῖν, quod exp. Alios ordinata acie subsequi jussit. Plato Apol. οἱ νέοι μοι ἐπακολουθοῦντες. Naz. τῇ σαρκὶ ἐπηκολούθησε. Dicitur et ὄπισθεν ἀκολουθεῖν τινι, vacante adv., ut ap. Aristoph. Vesp. Κλαύ-

A σεταί τις τῶν ὄπισθεν ἐπακολουθούντων ἐμοί. Sic autem ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου pro ἀκολουθεῖ μοι, Matth. 10. Ἐπακολουθεῖν Bud. vertit Assectari in hoc Æschinis loco ad. Timarch. Πάλιν ὁ αὐτὸς εἶπεν νομοθέτης, δοῦλον ἐλευθέρου παιδὸς μὴ ἐρᾶν, μήτ' ἐπακολουθεῖν. Ibid., ἐπακολουθεῖν καὶ ἐφορᾶν de custode dixit. Addit autem B. ἐπακολουθεῖν pro Assectari, tam in bonam, quam in malam partem poni. ‖ Ἐπακολουθεῖν ἔργῳ τινὶ, vel πράξει τινὶ, et ap. Plat., ἐπακολουθεῖν τῷ πραττομένῳ, de Rep. 2., Persequi opus aliquod. Quod etiam exp. Operi instare, s. Rei agendæ. Latine non solum Cœpta s. Incepta persequi dicitur, sed etiam Persequi rem quampiam, pro Studium et operam in ea ponere. De re etiam, ut cum Cic. in fine lib. 1. de Fin. dicit, Eas ergo artes persequeretur, vivendi artem tantam tamque operosam et perinde fructuosam relinqueret? Ad q. l. et similes respiciens, ἐπακολουθεῖν in illo genere loquendi ita reddi posse censeo. Sic autem eo usus est Paul. 1 ad Tim. 5, 10. Εἰ παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ ἐπηκολούθησε,
B quod vertit vet. Interpres, Si omne opus bonum subsecuta est, cum potius dicere debuisset Persecuta est. Non male et alii postea reddiderunt, Si omne opus bonum est sectata. Sunt et qui addiderint adv. Assidue, cum participio Sectata. Nonnulli autem ita, Si assidua fuerit in omni bono opere: quæ interpretatio mihi non displicet. At persequendi seu sectandi verbum quandam assiduitatis signif. inclusam habere videtur, ut adv. Assidue illis adjungere minime necesse sit. Sic autem Gallice dicitur Etre après quelque œuvre, vel, quelque entreprise. Italorum quoque vulgus eodem modo dicit, Andar drio a qualche impresa, pro Andare drieto, etc. ‖ Ἐπακολουθεῖν, Animadversione et intelligentia consequi dicentem. Plato Phæd. p. 57. Ἀκολουθήσετε τῷ λόγῳ, καθόσον δυνατὸν μάλιστα ἀνθρώπῳ ἐπακολουθῆσαι. In hac autem signif. Latini non solum Consequi, sed et Assequi usurpant. [" Conf. cum συνακ., ad Diod. S. 2, 465." Schæf. Mss. "Cum accus., Clem. Alex. 445." Wakef. Mss. "Dans le sens d' ἐπιδιώκω,
C Poursuivre, Plut. Theseo 31. Alcibiade 27. cf. Isocr. 2, 117. Cor." Corai. Mss. Glossæ: Ἐπακολουθέω· Insequor, Subsequor, Assector, Sector, Prosequor, Persequor, Consequor.]

Ἐπακολούθημα, (τὸ,) Quod consequitur ex alio. In VV. LL. Appendix. Gall. dicitur Ce qui est de la dépendance. [Clem. Alex. 927. "Plut. 3, 341." Wakef. Mss.] ET Ἐπακολούθησις, (ἡ,) Consequentia, Consecutio, ap. Cic. Plut. Cons. ad Apoll. Τῶν κατὰ προηγούμενον λόγον συμβαινόντων, οὔτε τῶν κατ' ἐπακολούθησιν. [Gl. Assectatio, Sectio.] ET Ἐπακολουθητικὸς, (ἡ, ὄν,) q. d. Consecutivus. In VV. LL. Qui consequitur, Qui respondet et refertur, cum gen. e Gazæ lib. 4. Item, τὸ ἐπακολουθητικὸν, Consectarium, e Cic.

[* "Συνεπακολουθέω, (Simul sequor.) Galei Mythß. 527. Plut. (Alex. 41.) Rei Accip. Scriptt. 36. Ocell. Luc." Wakef. Mss.]

Κατακολουθέω, Sequor, Sector, s. Assector. Item Sequor ea signif. qua dicimus Sequi aliquem pro As-
D sentiri ei, Accedere opinioni ejus, vel Obsecundo, Obsequor. Greg. Ἐπίκουροι ἔφη, εἰ ταῖς τῶν ἀνθρώπων εὐχαῖς ὁ θεὸς κατηκολούθει, θᾶττον ἂν ἀπώλλυντο. [" Ælian. V. H. 438. Sentio, Jambl. de Myst. 64." Wakef. Mss. "Longus p. 78. Vill. Κατόπιν αὐτοῖς κατηκολούθησε, cf. p. 79." Schæf. Mss.]

[* "Κατακολουθητέον, Clem. Alex. 61." Kall. Mss.]

[* Ἐπικατακολουθέω, Insequor, Persequor. Schol. Pind. Ol. 6, 108.]

[* Συγκατακολουθέω, Comitor, Sequor. Strabo 1162.]

Παρακολουθέω, Sequor, Assector, Comitor. Plut. Pericle, Ἀπῄει κοσμίως οἴκαδε, παρακολουθοῦντος τοῦ ἀνθρώπου. Et ap. Dem. pro Cor. (281.) Οὓς σὺ ζῶντας μὲν, ὦ κίναδος, κολακεύων παρηκολούθεις. Nec tantum persona, sed et res quælibet dicitur παρακολουθεῖν. Aristot. Ethic. 3, 2. Εἰ δὲ προγίνεται δόξα τῆς προαιρέσεως, ἢ παρακολουθεῖ, οὐδὲν διαφέρει. Luc. Alcyone, Ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος δή που πάν-

των καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. Idem in Anacharside, *Ἡ δὲ παρακολουθοῦσα τούτοις δόξα τοῦ παντὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσι.* Herod. 4. *Τοῖς μὲν δυστυχήσασιν ἔλεος, τοῖς δὲ κρατήσασι φθόνος παρακολουθεῖ.* Idem ibid., *Τῇ μὲν συμφορᾷ τοῦ πεσόντος, καὶ ἀνανδρίας ψόγος παρακολουθεῖ.* Apud Diosc. in præf. lib. 6. *Τὰ παρακολουθοῦντα σημεῖα ἑκάστῳ τῶν φαρμάκων.* Et ibid., duabus pagellis post, *Ἀδύνατον γὰρ πάντα τὰ συμπτώματα ἑνὶ παρακολουθῆσαι.* Idem vero, quod initio 1 cap. libri ejusdem dixerat *παρέπεσθαι*, paulo post dixit *παρακολουθεῖν.* Ex Hermog. autem citatur *τὰ παρακολουθοῦντα τῷ προσώπῳ*, pro Personæ attributa. Ab Aristot. Rhet. 1. *παρακολουθοῦντα* vocantur, quæ alicui adjuncta sunt, adeo ut posito illo, et ipsa consequantur.

Παρακολουθέω, ad animum translatum, Animadversione et intelligentia assequor dicentem, ut inquit Bud. p. 665. qui affert ex Æschine, *Ὑμᾶς τε βουλοίμην ἂν ἀκοῦσαι καὶ προσέχειν τὸν νοῦν, καὶ παρακολουθεῖν εὐμαθῶς.* Sic e Gal. citat *παρακολουθεῖν βιβλίοις παλαιοῖς*, pro Intelligentia consequi. Demosth. de Fals. Leg. (423.) *Καὶ ὁ τὰ τούτου πονηρεύματα ἀκριβέστατα εἰδὼς ἐγὼ, καὶ παρηκολουθηκὼς ἅπασι, κατηγορῶ*, ut qui omnium arbiter fuerim et spectator, ut comes legationis, interpr. Bud. ibid. Hæc autem Demosth. verba, (285.) *Ἀλλὰ καὶ παρηκολουθηκότα τοῖς πράγμασιν ἐξαρχῆς*, interpretatur, Qui ab initio, ut quæque res nata esset, ita quidnam ea re ageretur, compertum haberet animoque comprehensum. Idem ap. Lucam c. 1. in. *Παρηκολουθηκότι ἄνωθεν πᾶσιν ἀκριβῶς*, exp. *πάντα μεμαθηκότι καὶ πεπυσμένῳ.* Ego autem *παρηκολουθηκότα πᾶσιν* in hoc Lucæ et in illo Demosth. loco, sicut et *παρηκολουθηκότα τοῖς πράγμασιν* ap. eund. Demosth., tum in loco modo citato, tum in hoc, quem habemus in Epist. ad Athenienses, quam in exilio scripsit, *Ὅσα τυγχάνω δι' ἐμπειρίαν καὶ τὸ παρηκολουθηκέναι τοῖς πράγμασιν εἰδὼς*, puto dici qui rerum illarum cognitionem studiose persecutus est, ita ut eam sit consecutus. Sic autem interpretando, signif. metaphoricam hujus verbi, a prima non recedendo, exprimere mihi videor. Vel, eodem sensu, *ἐγὼ παρηκολούθηκα ἅπασιν*, Omnia sum ita perscrutatus, ut nihil me fugerit vel præterierit. Qui enim studiose omnia persequitur, eum nihil fugere verisimile est. A Luca autem *ἄνωθεν παρηκολουθηκότα* dici, quem Demosthenes dicat *ἐξ ἀρχῆς παρηκολουθηκότα*, persuasum habeo. Vide Ἐπακολουθῶ.

[" *Παρακολουθέω*, Athen. 1, 12. Musgr. Hel. 1165. Wakef. Georg. 150. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 242." Schæf. Mss. " Intelligo, Jambl. 80. Arrian. Ep. 156. Polyb. 608." Wakef. Mss. Arrian. Ep. 3, 5. *Εἰ δὲ παρακολουθεῖς σαυτῷ, ὅτι ἀποβάλλεις τινὰ δόγματα φαῦλα*: 4, 5, 21. *Οὐ παρακολουθεῖ ἐλεγχόμενος.* Glossæ: *Παρακολουθέω*· Sector, Assector, Subsequor.]

[* *Παρακολούθημα, τὸ*, Appendix, Gl. quod sequitur plerumque. " Stob. p. 71. Hierocles 172." Wakef. Mss. " Thom. M. 399." Schæf. Mss. " Diog. Epist. 21." Boissonad. Mss. " Eust. Il. 60. 239.: Od. 20." Scott. App. ad Thes. " Eust. 71, 42. 80, 25. Ed. Rom." Seager. Mss. Nicom. Arithm. 2. p. 143.]

" *Παρακολούθησις, ἡ*, Sequela. Gell. 6, 1. Non per " naturam, sed per sequelas quasdam necessarias " facta dicit; quod ipse appellat *παρακολούθησιν*: " de Chrysippo. Cap. seq. Consequentias vocat has " Sequelas." [" Hierocles 208." Wakef. Mss. " Chrys. Hom. 137. T. 5. p. 873. *Τὰ νοήματα τῆς πνευματικῆς παρακολουθήσεως πλεῖστον ὅσον ἀπέχουσι νοῆσαι.*" Seager. Mss. UNDE * *Παρακολουθητικὸς, ἡ, ὸν*, Assequendi et intelligendi vi præditus. " Arrian. (Ep. 1, 6, 14. *π. δύναμις*,) Clem. Alex. 785." Wakef. Mss. M. Anton. 151. ET * *Παρακολουθητικῶς*, Intelligenter, Acute. M. Anton. 195. *Οἱ μὲν εἰδότως καὶ παρακολουθητικῶς, οἱ δὲ ἀνεπιστάτως.*]

Συμπαρακολουθέω, pro *παρακολουθῶ*, itidem metaphorice, ap. Plat. Politic. *Καλῶς τῷ λόγῳ συμπαρηκολούθηκας*, Recte atque ordine disputationem prosecutus es. [Arrian. Ep. 3, 5, 10. *τῇ διοικήσει.*]

[* *Ἀπαρακολούθητος, ὁ, ἡ*, Innumerabilis, Quem mens nulla assequi potest. " Schol. Il. Λ. 245." Wakef. Mss. ET * *Ἀπαρακολουθήτως*, Temere, Sine consilio. M. Anton. 2, 16.: 5, 6. *Τοῖς τρόπον τινὰ ἀπαρακολουθήτως αὐτὸ ποιοῦσι.* " Epiphan. Hær. 78. c. 6." Routh. Mss. Tzetz. ad Lyc. 5.]

[* *Διαπαρακολούθητος, (ὁ, ἡ,)* Qui res intelligentia consequi nequit. Jambl. V. P. 79." Wakef. Mss.]

Εὐπαρακολούθητος, ὁ, ἡ, Quem intelligentia facile consequi possumus, Intellectu facilis. Dionys. H. in Isocrate, *Τοῦ δ' εὐπαρακολούθητα γενέσθαι μοι μᾶλλον τὰ πρόσθεν εἰρημένα.* Ponitur et substantive *τὸ εὐπαρακολούθητον*, ut ap. Aristot. Ethic. 2, *Σαφηνείας ἕνεκα καὶ τοῦ εὐπαρακολουθήτου.* ‖ Item *εὐπαρακολούθητος* signif. activa, Acutus ad res intelligentia consequendas, Qui facile res intellectu percipit, *ὀξὺς εἰς τὰ πράγματα, καὶ οὐ νωχελὴς*, inquit Hesych. [" Wakef. S. C. 5, 28." Schæf. Mss. " Polyb. 127. Diod. S. p. 4. Artemid. 192. Hesych." Wakef. Mss. ET * *Εὐπαρακολουθήτως*, Perspicue. Dionys. H. 2, 252. *Ἡρμηνευμένον δὲ οὐκ εὐπαρακολουθήτως.*]

Δυσπαρακολούθητος, (ὁ, ἡ,) oppositum præcedenti *εὐπαρακολούθητος.* Quint. 4, 1. *δυσπαρακολούθητον* causæ genus esse dicit, quod obscurum appellatur. [" Cornut. Ad intelligendum ineptus, Suid. 3, 326." Wakef. Mss. " Poët. Gnom. p. 242 (v. 478.)" Schæf. Mss. " Eust. 113, 42." Seager. Mss. " Schol. ad Aristoph. Nub. 629." Boissonad. Mss. Jambl. V. P. 74. *Δυσκίνητος ἔτι τις καὶ δυσπαρακολούθητος εὑρίσκετο*, ubi vertitur, Segnior adhuc aliquis et intellectu hebetior reperiebatur.]

[* " *Περιακολουθέω*, Circum sequor, Polemo 208." Wakef. Mss.]

[* " *Συμπεριακολουθέω*, Vestigiis alicujus inhæreo, huc et illuc, quocunque eat, subsequendo. Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 4. T. 3. p. 122." Seager. Mss.]

Συνακολουθέω, Simul sequor, sed malim Euntem sequor, Comitor, Assector. Plato Epist. 7. *Ἡμῖν ξυνακολούθησον πρὸς Διονύσιον*, Sequere nos ad Dionysium, i. e. Sequere nos euntes ad Dionys. Vel, Nobiscum veni ad D. Isocrates Areop. *Συντέτακται καὶ συνακολουθεῖ τοῖς μὲν πλουσίοις καὶ ταῖς δυναστείαις ἄνοια.* Sic Lat. recte dixeris Stultitia divites comitatur. In VV. LL. citatur e Plat. de LL. *Συνακολουθῶ σοι τῷ λόγῳ*, ubi malo *σου.* Et ex Eod. ibid., *Τοῦτο συνακολουθῶ*, Hoc concedo. In iisdem exp. Correspondeo. ‖ Apud Athen. 1. *συνακολουθεῖν* accipio pro Exemplum alicujus sequi, Alicujus factum imitari: *Ἔφασαν γὰρ αὐτὸν καὶ τοὺς ὀψοποιοῦντας ὑποποιεῖσθαι ἵνα θερμότατα παρατιθῶσι, καὶ μόνος καταναλίσκῃ αὐτὸς, τῶν λοιπῶν συνακολουθεῖν μὴ δυναμένων.* [Gl. Consequor. " *Μετά τινος*, ad Diod. S. 1. 590." Schæf. Mss.]

Συνακόλουθος, ὁ, ἡ, Comes. Item Correspondens, ut quidam interpr. ‖ ET *Συνακολουθία(, ἡ,)* Correspondentia.

[* *Ὑπακολουθέω*, Subsequor. Philo J. 1, 224. Plut. 4, 701." Wakef. Mss.]

" ἌΚΟΡΝΑ, *ἡ*, Nomen plantæ, quæ putatur a " nonnullis esse Carduus benedictus sylvestris her- " bariorum. A Theophr. certe H. P. 1, 16. repo- " nitur inter *φυλλάκανθα.* Itidemque 6, 3. *ἀκανθώδη* " ab eo esse dicuntur *ἄκορνα, λευκάκανθα, χάλκειος,* " *κνῆκος, πολυάκανθος, ἀτρακτυλὶς, ὀνόπυξος, ἰξίνη.* " Unde Plin. 21, 16. Carduus, inquit, et folio et " caule spinosas lanugines habet: item acorna, leu- " cacanthos, chalceos, cnicos, polyacanthos, ono- " pyxos, ixine. Rursum Theophr. lib. eod., c. 4. " *τὴν ἄκορναν* esse dicit *προσεμφερῆ κατὰ τὴν πρόσο-* " *ψιν τῇ κνήκῳ τῇ ἡμέρᾳ*, habere autem *χρῶμα ἐπίξαν-* " *θον καὶ λιπαρόν.* Unde iterum Plin. 6, 21. Acorna " colore tantum ruffo distinguitur et pinguiore succo. " Sed notandum est, ap. Theophr. in posterioribus " duobus ll. haberi *ἄκαρνα*: ap. Plin. vero in priore " loco Cnidos et Helxine, perperam pro Cnicos et " Ixine. Apud Hes. oxytonως, *Ἀκορνά· ἀκανθῶδες* " *φυτόν.*" [Vide Ἄκαρνα.]

" ἌΚΟΡΟΝ, Hesychio Herba quædam, de qua

" Diosc. 1, 1. Theophr. H. P. 1, (22.) Plin. 25, 13. ubi " fem. gen. Acoros dicitur. Et sequitur, Necnon in- " veniuntur qui oxymyrsinæ radicem acoron vocant: " ideoque quidam hanc ἄκορον ἄγριον vocare malunt. " Hinc Ἀκορίτης οἶνος, ap. Diosc. 5. Vinum ex " acoro confectum, s. acoro conditum."

'ΑΚΟΥΩ, f. ἀκούσομαι, a pass. [med.] voce sumtum, ut ἐπαινέσομαι fere semper pro ἐπαινέσω dicitur, et alia multa. Fut. 2, ἀκοῶ, p. ἤκουκα. Sed usurpatur potius medium Atticum ἀκήκοα: nam commune est ἤκοα. Aor. 1. ἤκουσα. 2. ἤκοον, minus usitatus. Aor. 2. pass. ἠκόην, unde fut. 2. ἀκοήσομαι, ut a 1. ἠκούσθην, ἀκουσθήσομαι: at fut. 2. med. ἀκοοῦμαι. Est autem ἀκούω Audio. Quidam Grammatici inter ἀκούω et ἀκροῶμαι hoc discrimen statuerunt, ut ἀκούω esset sensus, ἀκροῶμαι studii: sed hæc differentia nimium signif. verbi ἀκούω restringit. Jungitur autem personæ quidem genitivo soli, rei autem genitivo, vel accusativo. Nam quod Grammatici quidam tradunt, ἀκούω, quando jungitur cum persona sola, vel re sola, genitivum exigere: si autem cum utroque simul jungatur, tunc personam in genitivo et rem in accusativo poni, hoc nequaquam perpetuo observatum reperitur. Usitata autem constructio ex iis, quæ subjungam exemplis, patebit. Primum igitur personæ genitivo, ut Il. Γ. (256.) ἀκούοντες βασιλῆος. Xen. (Mem. 2, 6, 31.) Καὶ ἀκούοντας αὐτῶν (τῶν Σειρήνων) κηλεῖσθαι. Sæpe cum participiis, Od. Θ. (95.) βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν: B. (423.) τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν: Θ. (564.) πατρὸς ἐγὼν εἰπόντος ἄκουσα. Dem. Epit. Ἄλλου γε λέγοντος χαίρουσιν ἀκούοντες. Apud Athen. 12. Αὐτός δέ σου διηγουμένου ἀκούων πεπονηκέναι τὴν πλευρὰν, Audiens te narrantem. Xen. Ἤκουσα αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγομένου, Audivi ipsum de amicis etiam disserentem. Qui genitivus participii in verbale nomen resolvi posset, hoc modo, Ἤκουσα τῆς αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλέξεως, Audivi ejus dissertationem etiam de amicis. Demosth. pro Cor. (227.) Ἀκοῦσαί μου περὶ τῶν κατηγορημένων ἀπολογουμένου δικαίως, Audire me ad ea, quæ mihi objecta sunt, respondentem: vel, Meipsum defendentem adversus ea, de quibus accusatus sum. Possit autem hoc itidem participium in nomen verbale resolvi tam Græce, quam Latine, ut, Ἀκοῦσαί μου τὸν περὶ τῶν κατηγορημένων ἀπολογισμὸν, vel τὴν ἀπολογίαν. Latine autem, Audire meam defensionem adversus &c. || Rei autem genitivo jungitur pariter et accusativo, uti dixi: etsi frequentius genitivo. Lucian. ἐν Ἁλιεῖ, Καθήμεθα ἕτοιμοι ἀκούειν τῶν λόγων. Ibid., Ἀκούσας τοῦ μύθου. Plut. Othone, Ἤκουσε θορύβου καὶ βοῆς ἐπὶ θύρας, Pro foribus tumultum et clamorem audiit. Xen., Ἀκούων τὰ ἀκουστὰ, Audiens ea, quæ sub auditum cadunt. Isocr. de Pace, Ἐν γὰρ ἀκούσαντες, γνώσεσθε καὶ περὶ τῶν ἄλλων. Lucian. Somnio, Τὰ δὲ μετὰ ταῦτα οὐκέτι εὐκαταφρόνητα ἀκούσεσθε. Sic ἀκούειν φωνήν τινος, Demostheni pro Cor., item Isocrati. Apud Hom. quidem certe hunc casum habere solet, videlicet accus., ut Il. Υ. (318.) Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε: Ξ. (125.) τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν: Od. Γ. (94.) ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας: Il. Φ. (98.) ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσεν. Itidem Hesiod. Th. (701.) ἠδ' οὔασιν ὄσσαν ἀκοῦσαι. || At cum persona et re junctum ἀκούω, gen. personæ et accus. rei habet. Xen. Τοῦτο πολλῶν ἔφη ἀκούειν, Hoc se e multis audire dicebat. Plut. Camillo, Πολλὰ δὲ τῶν καθ' ἡμᾶς ἀκηκοότες ἀνθρώπων. Demosth. pro Cor., Ἅπερ εἰκότως ἀκούσεσθέ μου, Quæ merito de me vel e me audietis. Plato Apol., Ὑμεῖς δέ μου ἀκούσεσθε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Interdum vero interjicitur præpos. παρὰ vel πρὸς, ut, τοῦτο ἀκούω παρά σου, vel πρός σου. Herod. 1. Ἤκουσε πρὸς τοῦ βουκόλου τὸ πρῆγμα. Interdum accus. in nominativum mutatur, posito videlicet verbo substantivo. Plato Epist. 7. Αἳ δὲ ἦσαν βουλήσεις, ἀκηκόατε παρ' ἐμοῦ σαφῶς. Poterat tamen dicere, Τὰς οὔσας βουλήσεις ἀκηκόατε παρ' ἐμοῦ. Et vicissim Herodoto licebat ita loqui, Ἤκουσε πρὸς τοῦ βουκόλου ὃ ἦν τὸ πρῆγμα. Cum autem ponitur ἀκούω cum præpos. περὶ, tunc non ad ipsum ἀκούω, sed ad genitivum illa A fertur: unde etiam genitivo postponitur interdum. Dicitur enim, Ἀκούω ταῦτα περί σου, Ἀκούω ταῦτα περὶ τῶν πραγμάτων, et, Ἀκούω ταῦτά σου πέρι, Ἀκούω ταῦτα τῶν πραγμάτων πέρι. Interdum vero genitivo personæ jungitur ἀκούω, addito participio ejusdem casus, ad quod præpos. περὶ tendit, ut ap. Xenoph., Ἤκουσα αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγομένου. Ponitur tamen interdum περὶ post ἀκούω, etiam non præcedente accus. Isocr. ad Phil., Οἶμαί σοι συμφέρειν ἀκοῦσαι περὶ αὐτῶν. Sed in hac phrasi et aliis hujusmodi, accus. e re ipsa petitus, subaudiendus relinquitur. || Notandum est autem, ut cum dicitur ἀκούω σου τοῦτο vel παρά σου, vel πρός σου, tunc ἀκούω σου, quoniam addimus gen. personæ, simul et accus. rei, non vertitur Audio te, sed E te: ita etiam nonnunquam ἀκούω reddi, etiamsi gen. duntaxat personæ habeat. Quibus in Il. sequi solet fere particula ὡς, vel ὅτι: ut, Ἀκούω ἐκείνου, ὅτι ταῦτα οὕτω γέγονεν, ad verbum, Audio ex illo, quod hæc ita facta sint. Sed Latine per infin. loquendum est, Audio ex illo B ita hæc esse facta. Demosth. Ol. 1. Ἤκουον δ' ἔγωγε τινῶν ὡς οὐδὲ δώσειεν. || Jungitur etiam participio v. ἀκούω, ut, Ἀκούω σε ὄντα, posito ὄντα pro εἶναι, Audio te esse, ut videlicet dicitur, Οἶδά σε ὄντα. Demosth. pro Cor., Οὐκ ἂν αὐτὸν ἠκούομεν ἐν Ἐλατείᾳ ὄντα. || Reperiuntur etiam hæ verbi ἀκούω constructiones, notandæ potius quam imitandæ, utpote rarissimæ et licentiosius positæ: ἀκούω videlicet uno in loco cum dat. personæ, in alio cum accus. itidem personæ junctum. Il. Π. (515.) δύνασαι δέ τε πάντοσ' ἀκούειν Ἀνέρι κηδομένῳ, ubi ἀντίπτωσιν agnoscit Eust. At ap. Soph. El., Scholiastes vult τίνι ἀκούσαιμι pro παρά τινος esse positum. Cum accus. autem personæ, ut in opusc. de Herone et Leandro, quod falso veteri Musæo ascribitur: Νηχόμενόν τε Λέανδρον ὁμοῦ καὶ λύχνον ἀκούω. Sed ita accipiendum est ἀκούω νηχόμενον Λέανδρον, quasi dixisset ἀκούω τὴν νῆξιν τοῦ Λεάνδρου. Alioqui certe dura est illa constr.: durior etiam foret si quis diceret ἀκούω λέγοντα pro λέγοντος. Illud autem ἀκούω τὴν C νῆξιν τοῦ Λεάνδρου, ad verbum, Audio natationem Leandri: intellige pro Audio strepitum s. sonitum natationis Leandri, vel potius natantis Leandri. Nam posset etiam accipi pro Fando audio, Fando accipio natationem Leandri, de qua signif. verbi ἀκούω paulo post dicetur. || Ponitur ἀκούω etiam absolute nonnunquam. Il. O. (129.) Οὔατ' ἀκουέμεν ἐστί. Participium ἀκούοντες, Auditores, ap. Demosth. Item ἀκούω absolute positum pro Audiendi sensu præditus sum, i. e. auditu.

Ἀκούω ταῦτα πρός σου, Audio hæc e te, pro Tu mihi hæc dicis, quo etiam modo Audio Latini usurpant. Soph., Ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά; Hæc nos audire a servis, i. e. Hæc nobis dici a servis. Hesiod. Ἔργ. (2, 339.) Εἰ δὲ κακὸν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσαις, Si malum verbum alii dixeris, statim ipse aliud pejus audies i. e. tibi dicetur. Hom. eandem sententiam et eadem forma exprimens, composito ἐπακούειν usus erat: Il. Υ. (250.) Ὁπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις. Sic D autem, uti dixi, Latini quoque suum Audio usurpant. Terent. Andr. (5, 4, 17.) Si mihi pergit quæ vult dicere, quæ non vult audiet. Itidem in Proverbio, quod tanquam triviale refert Hieron., Cum dixeris quæ vis, audies quæ noles. Quod sumtum esse atque adeo translatum ex Alcæo (Fr. 82. Blomf.) existimo: Αἴκ' εἴποις τὰ θέλεις, ἀκούσαις τά κ' οὐ θέλοις. Unde et Plut., Λέγοντες ἃ θέλουσιν, ἀκούωσιν ἃ μὴ θέλουσιν. Erasmus tamen hac forma enuntiatum Proverbium a Græcis originem habere non putavit. Sciendum est autem huc referri debere et illum Aristoph. locum, χαίρω πόλλ' ἀκούων δὴ κακὰ, et exponi, Gaudeo, cum audio multa mala, i. e. cum mihi dicuntur. Nam cur ἀκούων hic exponant quidam ὀνομαζόμενος, et referant inter illa dicendi genera, ἀκούω χρηστὸς, ἀκούω κακὸς, non intelligo, cum in his ἀκούω nominativum habeat; at in illo, accus.: nec possit negare quisquam, quin ἀκούων κακὰ ita dicatur, ut ἀκούειν κακὸν in illo versu Hes. modo citato.

Ἀκούω, Fando audio, Fando accipio. Quæ tamen

signif. ab aliis non annotatur, Audio duntaxat ponentibus, quod generale est. Interdum cum infin. Il. Ω. (543.) Καί σε, γερὸν, τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι. Sæpe autem cum nomine accusativi casus. Lucian. adv. Indoct. Ἑλικῶνα μὲν γὰρ οὐδ' ἀκήκοας οἶμαί ποτε, Heliconem nunquam fando accepisti, Helicon tibi nunquam fando auditus est, Nunquam fando tuas pervenit ad aures Heliconis nomen. Dure enim hic dixeris Latine, Heliconem nunquam audisti, quasi videlicet Heliconem facias hominem. At in hujus interpretatione, Ἐδίδασκε δ' ὁ πατὴρ αὐτοῦ γράμματα, ὡς ἐγὼ τῶν πρεσβυτέρων ἀκούω, possit verbum Audio solum usurpari, vertendo, Ut ego de senioribus audio, vel e senioribus. In hoc itidem Xenoph. loco interpretando, Audio non male ponatur solum, K. Π. 1., Ἤκουσεν ἀνδρὸς ἤδη τὰ ἔργα διαπραττόμενον τὸν Κῦρον. Sed participium in infinitivum mutare oportebit, hoc modo, Cyrum jam res viro dignas gerere audivit. Potes etiam dicere, Intellexit, Accepit. Xen. Hell. 6. Ἀκούετε μὲν οὖν, εὖ οἶδ', ὅτι καὶ ὑμεῖς Ἰάσονος ὄνομα, Fando auditis, Fando accipitis vos quoque, sat scio, Jasonis nomen. Idem participium ἀκούων absolute posuit pro eo, quod est Ex auditu, Ex iis quæ fando audieram: Hell. 6. Πρόσθεν μὲν ἀκούων ἐζήλουν τήνδε τὴν πόλιν ὅτι πάντας ——, νῦν δ' οὐκέτ' ἀκούω, ἀλλ' αὐτὸς ἤδη παρὼν ὁρῶ, Antea quidem ex iis, quæ fando acceperam, civitatem hanc fortunatam esse dicebam, quod omnes ——, nunc autem non jam fando audio, sed præsens cerno.

Ἀκούω, Audio, Auditor sum, Discipulus sum. Laërtius, Ἀναξιμένης Μιλήσιος ἤκουσεν Ἀναξιμάνδρου, ἔνιοι δὲ καὶ Παρμενίδου φασὶν ἀκοῦσαι, pro eo quod est Παρμενίδῃ σχολάσαι. Idem et composito Διακούω interdum significatur, ut ap. Plut. Pericle, διήκουσε Ζήνωνος, Zenonis fuit auditor s. discipulus. Idem in Themistocle, Ἀναξαγόρου διακοῦσαι τὸν Θεμιστοκλέα φησί.

Ἀκούω, Audio, Dicto sum audiens, Ausculto, i. e. Obtempero, Pareo. Demosth. ad Lept. Καὶ πρότερον τοῖς ἄλλοις ἐπιτάττοντας (Λακεδαιμονίους) εἴθισεν ἀκούειν ὑμῶν, Et Lacedæmonios prius aliis imperantes, vobis dicto audientes esse assuefecit. Aristid. Panath. Τοὺς τὴν Ἀσίαν οἰκοῦντας Ἕλληνας ἀκούειν βασιλέως. Plut. Lycurgo, Οὐκ ἀκούειν ὑπομένουσι τῶν προστατεῖν μὴ δυναμένων, Imperare nescientibus parere non sustinent. Sic ap. Soph. Ajace, τοῖς ἀκούουσι λέγε, i. e. τοῖς πειθομένοις, ut inquit Schol., Iis qui tibi dicto audientes sunt. Quidam tamen vertunt, Iis qui moventur; sed illi viderint. ‖ Huic significationi finitima est, quæ a Bud. annotatur, pro Jubeor. Themist. in primum Anal. poster. Οὐδεὶς οὖν οἰκέτης ὁμόγλωττος ἄνθρωπον ἀκούσας ἀγαγεῖν, ἵππον ἤγαγεν. Possit fortasse accipi et in ea signif., quæ paulo ante annotata est, Audio hoc, pro Hoc mihi dicitur, ut sit, Nullus famulus, cui dictum sit ut adducat famulum, equum adduxit.

Ἀκούω, Audio, pro Intelligo et interpretor, ut docet Bud. Galenus in Meth. 10. Ἁπλοῦν δὲ ὅταν εἴπω, ῥόδινον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούειν σε χρή. Themist. in 2 de Anima, genitivo junxit hac in signif., Ἁπλούστερον ἀκουστέον τούτων ἁπάντων τῶν ὀνομάτων, Hæc simplicius intelligenda.

Ἀκούω, Audio, i. e. Vocor, Appellor, Dicor. Item, ἀκούω εἶναι, Feror esse. Cum nominativo, ἐσθλὸς ἀκούω, ap. Theocr. (16, 30.), Probus vocor s. dicor. Demosth. pro Cor. (241.) Νῦν κόλακες καὶ θεοῖς ἐχθροὶ καὶ τἄλλα ἃ προσήκει πάντα ἀκούουσι, Nunc appellantur adulatores, et diis invisi. Lucian., Οὐδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν, Neque recuso figulus appellari. Item cum nominativo participii. Huc autem non pertinere exemplum hoc ex Aristoph., χαίρω πολλ' ἀκούων δὴ κακὰ, docui antea. ‖ Cum infin., habente nominativum, ap. Herod., Τότε γὰρ Ἀργεῖοι ἤκουον εἶναι μουσικῶν πρῶτοι. Greg. Naz. de Filio, Σαμαρείτης ἀκούει καὶ δαιμονῶν. ‖ Cum adverbiis κακῶς et εὖ sæpe etiam usurpatur, eodem modo quo dicunt Lat. Male audio, Bene audio. Dicitur autem κακῶς ἀκούω ὑπὸ τούτου, itidem etiam ut ap. Latinos Male audio ab hoc, pro Vituperor. Isocr. Busiride, Κακῶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἀκούειν, Male audire a civibus. Dicitur etiam κακῶς ἀκούειν ἐν λόγοις τινὸς, ap. Lucian., Male audire in sermonibus alicujus. i. Vituperari sermonibus alicujus. Apud Plut. Pericle additur participium, Ὁ μὲν δῆμος ἀδοξεῖ καὶ κακῶς ἀκούει μεταγαγὼν, pro διὰ τὸ μεταγαγεῖν. ‖ Contrarium εὖ ἀκούω, Bene audio, Laudor. Plut. Pericle, Ὁ μὲν δῆμος ἀδοξεῖ καὶ κακῶς ἀκούει. Plato Dionysio, Οἱ δ' ἐπιεικέστατοι πᾶν ποιοῦσιν, ὅπως ἂν εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον εὖ ἀκούωσι, Ut celebretur eorum memoria. Sic ἄμεινον ἀκούειν ap. Thuc. 3. Εὐπρεπείᾳ δὲ λόγου οἷς ξυμβαίη ἐπιφθόνως τι διαπράξασθαι, ἄμεινον ἤκουον. Ubi quidam ἄμεινον ἤκουον jungunt cum εὐπρεπείᾳ λόγου: at Schol. exp., Οἷς τισὶ δὲ συνέβαινεν ἐξαπατήσασι διὰ λόγου τινὸς εὐπρεποῦς πρᾶξαί τι γενναῖον, οὗτοι ἐπῃνοῦντο.

Ἀκούομαι passiv., Audior, ut ἀκούω, Audio, in prima et propria signif. Il. Δ. (331.) οὐ γάρ πώ σφιν ἀκούετο λαὸς ἀϋτῆς. Plut. de Audiendo, Οἱ δὲ εὐθὺς ἀντικόπτοντες, οὔτε ἀκούοντες, οὔτε ἀκουόμενοι. ‖ Item Ἀκούομαι valde nove usurpatum pro ἀκούω, in eo loquendi genere, quo pro Appellor s. Dicor usurpatur, ut χρηστὸς ἀκούω. Phalaris in fine Epist. ad Messenios, Ἢ τυραννοκτόνοι Φαλάριδος ἀκουσθῆναι.

"Ἀκοῦ, fut. 2. act. verbi ἀκούω, unde aor. 2. ἤκοον. "Media autem voce ἀκοοῦμαι facit, unde aor. 2. "ἠκοόμην." "Ἀκουέμεν, Doricum est pro ἀκούειν, "Audire." "Ἄκουκα, Dorice pro ἤκουκα, ap. Plut. in Lyc. (Ages. 21.)"

["Ἀκούω, ad Charit. 414. Wakef. Eumen. 114. Wakef. Phil. 457. ad Lucian. 2, 190. ad Il. Π. 515. Fischer. Ind. Palæph. ad Xenoph. Ephes. 239. Toup. Emend. 2, 569. ad Herod. 493. Ἀκούω unde? ad Herod. 337. De act., pass. et med., Valck. ad Phalar. p. xxii. ad Herod. 231. De fut., Kuster. V. M. 143. Stephan. Dial. 15. Brunck. Soph. 3, 495. ad Lucian. 3, 569. Jacobs. Anth. 12, 350. Lobeck. Ajac. p. 396. Muller. ad Lycophr. p. 71. ad Thom. M. 7. Valck. Phœn. p. 556. ad Phalar. (l. c.) Xenopho Ephes. p. 29. Herod. 11. 514. Zeun. ad Cyrop. 377. Lucian. 1, 537. Intelligo, Interpretor, Sentio, Jacobs. Anth. 7, 357. T. H. ad Plutum p. 7. Brunck. Soph. 3, 509. Heyn. Hom. 5, 558. 6, 647. Valck. ad Il. 22. p. 97. Wolf. ad Hesiod. p. 73. Vocor, Appellor, Dicor, ἐσθλὸς, ἀγαθὸς, κακῶς ἀκούω, Toup. Add. in Theocr. 399. Valck. Callim. 112.; ad Phœn. p. 100.; ad Phalar. p. xxii. et p. 315. ad Lucian. 1, 259. 694. Boissonad. in Philostr. 307. Jacobs. Anth. 11, 395. ('Nonn. Dionys. 2, 50.' Wakef. Mss.) Οἱ ἀκούοντες, Lectores, Dionys. H. 1, 120. 172. De constr., Boissonad. in Philostr. 647. Lobeck. Ajac. p. 331. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 205. Pierson. Veris. p. 24. 80. Valck. Hippol. p. 175. Ruhnk. ad Xen. Mem. 232. ad Od. M. 198. Sequ. infin., ad Xen. Mem. 3, 1, 1. De fut. et aor., vide ad Ἀπολαύω. Ἀκούειν λέγοντός τινος, Achill. Tat. 27. De ludis scenicis, Herodian. Philet. 438. et n. Cum gen. rei, quam audimus, Musgr. Phœn. p. 224. a. Ἀκουσόμενος, Lennep. ad Phalar. p. 25. Ἀκουσόμαι, Soph. Antig. 1191. Ajac. 1141. et Brunck. Ἀκούεις, vi præteriti, ad Xenoph. Eph. 213. Lucian. 1, 396. (Odyss. 18, 126. ἀκούω?) Charito p. 22. Ἀκούω τι, dicitur aliquid de me, Wyttenb. Select. 413. Audiens sum dicto, Græv. Lect. Hesiod. 534. 540. Musgr. Hel. 739. Hel. 1431. Lucian. 3, 518. ('Arrian. Ind. 1.' Wakef. Mss.) Ἀκούεις δὴ, Heindorf. ad Plat. Theæt. 296. Ἄκουε δὴ, Boissonad. in Philostr. 350. Ἀκούειν et ἰδεῖν juncta, Boissonad. l. c. 299. Εἴ τινα ἀκούεις, ad Charit. 592. Antip. Th. 67. Erycius 15. Boissonad. l. c. 397. Xen. Anab. 1, 9, 28. 2, 5, 26. Alciphro 2, 120. Wagner. Heindorf. ad Plat. Gorg. 195. Οὐκ ἀκούεις; Heindorf. l. c. ubi de simill. Ἀκούοντα μὴ ἀκούειν, Coray Theophr. 170. Cum dat., Jacobs. Anth. 7, 242. Heyn. Hom. 7, 230. Lego, ducta inde significatione, quod olim anagnostis utebantur, ἀκούομεν Ὁμήρου, vel τῶν ποιητῶν, Discimus ab Hom., Poëtæ nobis auctores sunt, Penzil. ad Strabon. 1, 333. Weisk. ad Longin. 361. Med., Stephan. Dial. 15. 65. Heyn. Hom. 4, 618. Ἠκηκόη, Brunck. Aristoph. 2, 234. Ἀκουσώμεθα, Aristoph. Fr. 222.

'Ακούειν παντόσε, Heyn. Hom. 7, 230. 'Ακούειν τινὰ, sic Lat. Audire aliquem, Goerenz. ad Cic. Acad. 2. p. 8. b. 'Ακούω, cum gen., Bast Lettre 125. Boissonad. in Philostr. 444.: Philostr. 106. Ταὐτὸν δ' ἀκούειν, Soph. Œd. T. 1204. 'Ακούειν μὲν οὕτως, Bast Lettre 31. Demosth. 1, 355. Οὐκ ἀηδῶς ἀκοῦσαι, Plato Phædr. 311. Heindorf. (? Lys. p. 13. ἀξίως ἀκοῦσαι.) Novi, Teneo, Heyn. Hom. 6, 545." Schæf. Mss.]

['Ακούω. Glossæ: 'Ακούω· Audio, Ausculto. 'Ακούει· Accipit, Audit. ῎Ακουε· Audi. 'Ακουσθήσεται· Audietur. "Fando audio, Fando accipio. Aristoph. Thesm. 164. Καὶ Φρύνιχος· τοῦτον γὰρ οὖν ἀκήκοας· Αὐτός τε καλὸς ἦν, καὶ καλῶς ἠμπέσχετο, ubi τοῦτον pro περὶ τούτου." Seager. Mss. "Rei genit. et accus. 'Ακούσας τούτων, Herod. 2, 114. ἀκούσας ταῦτα, 2, 115. ἀκούσαντα πρὸς σεῦ κακῶς, 7, 16. ἄμεινον σὺ ἂν ἤκουες, 2, 173." Schweigh. Mss. Moschus 3, 126. ἀκουσαίμαν. Lucian. Paras. 10., Οὐχ οἷον ἀκούειν αὐτῶν. Dio 51, 20. ῞Οσα ἔθνη τῶν 'Ρωμαίων ἀκούει. Soph. Œd. C. 988. 'Αλλ' οὐ γὰρ οὔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς Γάμοισιν. Herod. 3, 131. ῎Ηκουον εἶναι πρῶτοι, Dicebantur esse. 'Ακούω τινὶ, pro ὑπό τινος, Soph. El. 221. ῞Εκτωρ Αἴαντος ἄκουσε, Pind. Nem. 2, 21.]

'Ακουστέον, adv. positionis, Audire oportet, Audiendum est. ‖ 'Ακουστέον, Audiendum est, pro Obediendum, Parendum, cum gen., ap. Eurip. [Iph. A. 1010. Soph. El. 340.] Sic ap. Herod. (3, 61.) 'Ως Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστέα εἴη τοῦ λοιποῦ, ubi ἀκουστέα pro ἀκουστέον positum est. ["Lucian. 1, 779. ad 2, 318. 322. Heyn. Hom. 4, 555." Schæf. Mss. "Artem. Schol. Pind. Philo J." Wakef. Mss.]

[* ῎Ακουσις, ἡ, Auditio. "Thom. M. 29. * 'Ακούσιμος, (ὁ, ἡ,) Brunck. Soph. 3, 495." Schæf. Mss.]

¶ ῎Ακουσμα, τὸ, i. q. ἀκρόαμα, Res quæ auditur, eo videlicet modo, quo Spectaculum a Latinis appellatur Res quæ spectatur, et a Græcis itidem θέαμα. Apud Xen. Hierone, ἔπαινος, Laus, dicitur esse ἥδιστον ἄκουσμα, h. e. Res auditu s. ad audiendum vel audientibus jucundissima, Res cujus auditio summopere delectat et est jucundissima, vel Jucundissima auditio, accipiendo Auditionem pro Audimento, ut ita dicam. Sic ἀκούσματα τερπνὰ, Auditiones delectabiles. Herodian., Πᾶν ὅπερ ἐκεῖνος δι' ἡδονῆς ἔσχε θέαμα ἢ ἄκουσμα διεφθείρετο. Lucian. Nigrino, Τοσούτοις δὲ θεάμασί τε καὶ ἀκούσμασι, Tot spectaculis et auditionibus. Idem in Act. Vocalium, Καὶ οἰστὸν ἦν μοι τὸ ἄκουσμα, Et tolerabilis erat mihi auditio, vel Et auditio hujus rei mihi erat tolerabilis. Nam Auditio proprie ipsam audiendi actionem significat. Existimo tamen et pro Re quæ auditur, posse usurpari, quemadmodum usurpavi modo, cum auditionem jucundissimam appellavi laudem, Xenoph. locum interpretans. Nam cum dicunt Latini Fictas auditiones, Falsas auditiones, non video quomodo quis Auditiones aliter quam pro Rebus, quæ audiuntur, intelligere possit. Cicero tamen Gr. vocem usurpavit, Ep. ad Att. 12, 3. Hoc ipsum tamen iis odiosum ἄκουσμα sit. ‖ ῎Ακουσμα, Auditio discipuli, et ἀκούσματα, Auditiones discipuli, i. e. quæ audit discipulus e præceptore, eodem videlicet modo quo Auditor Platonis appellatur Discipulus, ἀκουστὴς Πλάτωνος. Quidam ἀκούσματα in hoc Isocr. ad Dem. loco exp. Præcepta, 'Ηγοῦ τῶν ἀκουσμάτων πολλὰ πολλῶν εἶναι χρημάτων κρείττω, Existima multa e præceptis esse multis pecuniis potiora. Idem, Τὸν μὴ πολλῶν καὶ καλῶν ἀκουσμάτων πεπληρωμένον. Quidam in illo priori loco Disciplinas interpr. male, meo quidem judicio. Si autem Præceptum interpretari velimus, accipiemus Præceptum non præceptoris tantum, sed late cujuslibet, ut videlicet sint ἀκούσματα Quæcunque ad nos instituendos a quolibet viva voce nobis traduntur. ‖ ῎Ακουσμα videtur accipi pro Persona quæ auditur, ap. Athen. 6. Sic ἀκρόαμα.

῎Ακουσμα, Fama, Rumor. Hesych. ῎Ακουσμα· φήμη. Eodem modo et Lat. Auditio usurpatur. Interdum etiam copulantur Fama et auditio, Rumor atque auditio. In plur. quoque Auditiones pro Rumoribus dicuntur, cum ab aliis, tum a Cicerone.

῎Ακουσμα, annotatur a quibusdam significare etiam

A Auditionem, i. e. Audiendi actum; sed exemplum desidero.

["῎Ακουσμα, Mœris 67. et n. Thom. M. 29. Plut. Mor., 1, 23. ad Xenoph. Eph. 128. ad Lucian. 1, 256." Schæf. Mss. ῞Ηδιστον ἄκουσμα, Xen. Mem. 2, 1, 31. Dio Cass. 52, 30. "῎Ακουσμα, ut ἀκρόαμα, de Persona, quæ auditur. Posidon. ap. Athen. 246. Τὰ ἀκούσματα αὐτῶν εἰσὶν οἱ καλούμενοι Βάρδοι. Sic et Athen. 211. Cantores et musici." Schweigh. Mss. Glossæ: ῎Ακουσμα· Auditio.]

'Ακουσμάτιον, (τὸ,) Auditiuncula, quo deminutivo Gellius utitur. Exp. etiam Narratiuncula, item Sermunculus. Lucian. Philop. (3, 604.) 'Αλλ' ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ἀκουσμάτιον ἄεισον, ubi explicatur Cantiuncula, propter ἄεισον.

[* 'Ακουσματικὸς, ἡ, ὸν, i. q. seq. voc. ἀκουστὴς, inquit Schneider. Lex. afferens Jambl. Stobæi Ecl. Phys. 862. "Porphyr. V. P. 37. (43. 84.) Clem. Alex. Str. 5, 9." Kall. Mss. "Villoison. Anecd. Gr. 2, 216." Wakef. Mss.]

B ¶ 'Ακουστὴς, οῦ, ὁ, Auditor, Qui audit. Isocr. ad Nic. ῞Ωστε μὴ ἀκουστὰς ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ θεατὰς γεγενῆσθαι. ‖ Item 'Ακουστὴς, Auditor, i. e. discipulus. Dionys. H. de Isocr., Γενόμενος ἀκουστὴς Προδίκου τοῦ Κείου καὶ Γοργίου τοῦ Λεοντίνου. ["Athen. 83." Wakef. Mss. "Rittersh. ad Porphyr. V. P. p. 32. Kust." Schæf. Mss.]

'Αξιάκουστος, ὁ, ἡ, Auditu dignus, ut ἀξιοθέατος, Spectatu dignus. Xen. (Œcon. 8, 3.) 'Αξιοθέατοί τε καὶ ἀξιάκουστοι, Digni qui spectentur, et digni qui audiantur. 'Αξιάκουστον exp. etiam Memorabile, quia quod est memorabile, auditu dignum est.

'Ακουστὸς, (ἡ, ὸν,) Audibilis, ad verbum, Sub auditum cadens, Qui audiri potest s. auditu percipi. Xen. K. Π. 1. 'Αλλὰ καὶ αὐτὸς ὁρῶν τὰ ὁρατὰ καὶ ἀκούων τὰ ἀκουστὰ, γινώσκῃς, interpretando ad verbum, Sed etiam ipse videns visibilia et audiens audibilia, cognoscas. Isocr. ad Nic., ῞Ωστε μὴ μόνον ἀκουστοὺς ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ θεατοὺς γεγενῆσθαι. Cic. ἀκουστὸν οὐδὲν vertit Nihil quod audiretur. Vide meum Cic. Lex. Gr. Lat.

C [Hom. Hymn. 2, 509. Eur. Hel. 669. "Brunck. Andr. 1081. Brunck. Soph. 3, 495. Dawes. Misc. Crit. 360." Schæf. Mss. "Soph. Œd. T. 1312." Seager. Mss. "Eurip. Dict. Fr. 13." Wakef. Mss.]

'Ανήκουστος, ὁ, ἡ, Non exaudibilis, q. d. Inaudibilis, Qui audiri non potest. In VV. autem LL. exp. Non auditus, vel Non audiens. ‖ 'Ανήκουστον, ait Bud., pro Non auscultandum, et idem fere quod ἀτέλεστον, Non perficiendum, Non concedendum, in hoc Antiph. loco, Δεήσεται ἀθέμιστα καὶ ἀτέλεστα καὶ ἀνήκουστα καὶ θεοῖς καὶ ὑμῖν. In VV. LL. citatur ex Epigr. ἀνήκουστα πάθη pro Non obedientia. [Soph. El. 1524. Eur. Hippol. 362. Lex. Xenoph. "Ignarus, Suid. 1, 505. Arat. 35." Wakef. Mss.] Hinc 'Ανηκουστία, (ἡ,) Contumacia, q. d. Pervicacia, Contemtus s. Dedignatio aurem præbendi: citatur e Plat. de LL. 2. (p. 671.) Παῤῥησίας ἐμπίπλαται καὶ ἀνηκουστίας ἐν τῷ τοιούτῳ τῶν πέλας. Citatur et e lib. 6. [p. 782. Hippocr. 488=159. "Plut. 2, 12." Wakef. Mss.] Et 'Ανηκουστέω, proprie quidem Non

D audio, sed capitur pro Non obtempero, Non sum dicto audiens, Non ausculto. Il. O. (236.) οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν 'Απόλλων. [Herod. 6, 14. 7, 17. Thuc. 1, 84. "Ad Herod. 445. Act. Traj. 1, 187." Schæf. Mss. "Dio Cassius 262. Æsch. Prom. 40." Wakef. Mss.] Pro quo poëtæ dicunt etiam Νηκουστέω, ut Il. Υ. 13. οὐδ' ἐνοσίχθων Νηκούστησε θεᾶς. [Et * Νήκουστος, ὁ, ἡ, Arat. 173.]

'Ανάκουστος etiam et 'Ανακουστέω, pro eadem signif., qua ἀνήκουστος et ἀνηκουστέω, habentur in VV. LL., sed exemplum desidero.

[* "Εὐάκουστος, (ὁ, ἡ,) Euseb. H. E. 64." Kall. Mss.]

[* "Ξενήκουστος, (ὁ, ἡ,) Herodian. Epimer. 3. (Οὐδὲν δὲ τῶν πάνυ * καινολέκτων καὶ ξενηκούστων λαμβάνομεν.)" Boissonad. Mss. "Nicet. Ann. 10, 2." Kall. Mss.]

[* "'Οξυνήκουστος, (ὁ, ἡ,) Sext. Emp. adv. M. p. 320." Wakef. Mss.]

'Ακουστικὸς, (ἡ, ὸν,) Auditorius, Ad auditum pertinens s. sensum audiendi, ut ἀκουστικὴ αἴσθησις,

Plut. Auditus sensus, s. Audiendi, Auditorius sensus, s. Auditivus, si hæc Latine dici possent. Sic πόρος ἀκουστικὸς appellatur Foramen teres, quod est in medio aurium, ad verbum, Meatus auditorius. Per periphrasin, meatus auditui accommodatus. Itidem νεῦρον ἀκουστικὸν ap. Alex. Aphrod. ‖ Ἀκουστικὸς exp. etiam Auditu valens, Acri auditu præditus. ‖ Ἀκουστικοὶ appellabantur Pythagoræ discipuli illo quinquennio, quo taciti auscultabant. [" Callim. 1, 526." Schæf. Mss. " Audire volens, Jambl. V. P. 139." Wakef. Mss. Ετ * Ἀκουστικῶς, Attente, Ad audiendum parate. " Hesych." Wakef. Mss.]

Ἀκουστιάω, f. άσω, Audire cupio, q. d. Auditurio. Ἀκουστιῶν Hesych. exp. ἀκουστικῶς ἔχων.

[* Ἀκουσείων· ἀντὶ τοῦ ἀκουσόμενος. Σοφοκλῆς. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. " Verbum desiderativum, cujus similia multa collegit Pierson. ad Mœr. 14." Brunck. Mss. Vide Ἀγορασείω.]

" Ἀκουὸς, habetur ap. Etym. et in Lex. meo vet. " sine expositione, cum hoc loco Callim. (T. 1. p. " 526.) ἀλλ' ἐπακουοὺς Οὐκ ἔσχεν, quod exp. ἐπακού-" οντας. Innuunt igitur, quemadmodum ab ἐπακούω " nominantur ἐπακουοὶ, οἱ ἐπακούοντες, ita ab ἀκούω " ἀκουοὶ, Auditores, οἱ ἀκούοντες. At ἄκουοι pro Au-" res, nescio unde afferant VV. LL." " Ἀκοὸν, Ety-" mologo ἐπήκοον καὶ ἀκουστικόν."

¶ Ἀκοὴ, ἡ, Auditus, Sensus audiendi, vel aurium, vel auditus, Facultas audiendi. Item Auditus, Auditio, i. e. Ipsa audiendi actio. Thuc. 7. Ἔκπληξίν τε ἅμα καὶ ἀποστέρησιν ἀκοῆς, Perterrefactionem simul et auditus privationem. Ἀκοῆς ἄξιος, Auditu dignus s. auditione, i. e. qui audiatur. Sic ἀκοῇ οἶδα, Auditu novi, pro Fando audivi, vel accepi. Thuc. 1. Μίνως γὰρ παλαίτατος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν. Pro eodem dicitur et ἀκοῇ αἰσθάνομαι. Sed et pro ἀκοῇ οἶδα ponitur interdum, ni fallor, ἀκούσας οἶδα. Plut. de Audiendo, Ἅμα τῆς ἀκοῆς ἐξεῤῥύη τὸ ἡδὺ, Simul auditionis voluptas effluxit, i. e. quæ audiendo s. auditu percipitur, vel ex auditione. ‖ Ἀκοὴ, Auris. Utplurimum autem in plur. ponitur ἀκοαὶ pro Auribus, ut ὄψεις, pro Oculis. Lucian. Philop. Τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μή που ἔτι ἀκούσαιμι ταῦτα, Aures obturo, ne adhuc audiam ista. Æsch. in Ctesiph. Κλέπτοντες τὰς ἀκοὰς ὑμῶν, Obrepentes vestris auribus. ‖ Ἀκοὴ sing. num., Aures, Cic. interpr. Nam quod Plato Timæo dicit, Οὐδ' ἀκοῆς ἐπεδεῖτο, vertit, Nec auribus egebat. ‖ Ἀκοὴ, Auditio, i. e. Rumor, s. Fama. Plato Timæo, Ὁ δ' οὖν ἡμῖν λόγον εἰσηγήσατο ἐκ παλαιᾶς ἀκοῆς, E fama vetusta. Et hac in signif. numero etiam plurali usurpatur a Thuc. Τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενημένων παρ' ἀλλήλων δέχονται, Rumores rerum præteritarum, s. de rebus præteritis.

Ἀκοὴ, Obedientia, ut ἀκούειν diximus pro Obedire poni. Citatur ex 1 Reg. 16. Ἰδοὺ ἀκοὴ ὑπὲρ θυσίαν ἀγαθὴν, Ecce obedientia supra sacrificium bonum, i. e. potior sacrificio bono. Multo frequentius est compositum ὑπακοή.

Ἀκουὴ, ap. Hom. i. q. ἀκοὴ, Auditus, Auditio. Il. Π. (633.) ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν Οὔρεος ἐν βήσσῃς· ἕκαθεν δέ τε γίνετ' ἀκουὴ, ubi notat Eust. ἀκουὴ Ionicum esse. Nam linguæ communis esse ἀκοὴ, ut βοὴ, ῥοή. Dicit etiam posse ἀκοὴ ex ἤκοα medio præterito esse formatum, at ἀκουὴ ex ἀκούω. Od. Δ. (701.) ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουὴν, Profectus est ad auditionem de patre, i. e. ut audiret aliquid de patre. Vel, ad famam de patre audiendam.

[" Ἀκοὴ, Thom. M. 632. Markl. Iph. p. 329. Musgr. Iph. T. 811. Wakef. Herc. 964. Musgr. 961. Wakef. 1421. Jacobs. Anth. 7, 375. Ἀκοῇ κλύειν, Wakef. Phil. 1412. Abresch. Æsch. 2, 71. Fac. ad Paus. 2, 51. Εἰς φωνῆς ἀκοὴν, Diod. S. 2, 349. Ἀκοήν γ' ἔχω λέγειν, Plato Phædr. 339. Fama, Rumor, Boissonad. in Philostr. 397. Valck. Phœn. p. 308. Auris, Toup. ad Longin. 301. Valck. Callim. 244. Ἀκοῇ, ἀκοὴν, Wessel. ad Diod. S. 1. p. 45. Fac. ad Paus. 1, 444. Wessel. ad Herod. 288. ad Phalar. 177. 229. Valck. Callim. p. 136. Musgr. Orest. 1282. Ἀκουὴ, ad Xen. Mem. 1, 4, 6. Valck. Callim. 230. 242. 244. Wakef. Georg. 42. Christod. Ecphr. 326. 345. Jacobs. Anth. 11, 111." Schæf. Mss. Ἀκουὰ,

A Eurip. Dan. 50. Ind. in Demosth. Callim. H. in Jov. 65. Del. 180. Fr. 106. Glossæ: Ἀκοή· Auris, Auditus. Ἀκοαί· Aures, Auditus. * Ἀκοΐδιον· Auricula.]

" Ἀκοὴ, Arbor alias Thyia dicta ap. Theophr. H. " P. 8. ut annotant VV. LL. Sed infra" [supra] " scriptum ἀκόνη."

Ἀνήκοος, ὁ, ἡ, Qui non audit, vel Qui non audiit, Expers auditionis, ut ap. Xen. Ἐπαίνου ἑαυτῆς ἀνήκοος εἶ, Nullam tui laudem audis. In Sent. Monost., quæ Menandro ascribuntur, Εὐχῆς δικαίας οὐκ ἀνήκοος θεός. Sic ap. Plut. Μηδενὸς μηδὲ τῶν ἄλλων τῶν καλουμένων ἐγκυκλίων παιδευμάτων μήτε ἀνήκοον μήτε ἀθέατον ἐᾷν εἶναι. Interdum omittitur gen., ut, Οὐκ ἐάσεις ἀνήκοόν με ἀπελθεῖν, Non me sines priusquam te audiero, abire. ‖ Alicubi exp. etiam Ignarus, vel Imperitus, ut ap. Synes. de Insomn. Οὗτος φορτικῶς ὡμίλησε τῇ ποιήσει, καὶ ἀνήκοός ἐστι τῆς κατ' αὐτὴν φιλοσοφίας. Sic in hoc, qui a Suida ex innominato Auctore citatur loco, Λόγων ἐλευθερίων καὶ παιδείας
B ἀνήκοος ἦν. Sed plus est non audivisse quicquam aliqua de re quam ejus ignarum esse. ‖ In VV. LL. exp. etiam Qui audire et auscultare monenti non vult, Immorigerus. [" Ignarus, Plato Phædr. 259." Routh. Mss. Xen. Mem. 4, 7, 5.: Hier. 1, 14. εἰς ἀνήκοον τῶν ἄλλων, Heliodor. 250. Plato Alcib. 2, 5. p. 115. Οἶμαι δέ σε οὐκ ἀνήκοον εἶναι ἐνιά γε χθιζά τε καὶ πρωϊζὰ γεγενημένα. " Boissonad. in Philostr. 569. Alciphr. 348. Abresch. Lect. Arist. 306." Schæf. Mss. " Dio Chrys. 1, 112." Wakef. Mss. Plut. 6, 430.] Hinc Ἀνηκόως, ut ἀνηκόως ἔχειν, pro ἀνήκοον εἶναι, Non audivisse. Item ἀνηκόως ἔχω ἀστρολογίας, Ignarus sum astrologiæ, [Plut. 6, 549. Ετ * " Ἀνηκοέω, Diogenian. 1, 37." Boissonad. Mss.] Ετ Ἀνηκοΐα (ἡ,) Auditionis carentia, si barbare loqui liceat, ut autem Latine loquamur, esse puto necesse per infin. vertere, Non audire. Sed et pro loco, cui adhibetur, potest aliis atque aliis modis verti. Plut. de Garr. init. Καὶ τοῦτο ἔχει πρῶτον κακὸν ἡ ἀσιγησία, τὴν ἀνηκοΐαν, Et non audire,
C primum malum est, in quod incidunt, qui non tacent. Vel, Hoc primum malum consequitur eos, qui nunquam tacent, quod non audiant. Idem περὶ τοῦ Ἀκούειν init. Οὐκ ἀνηκοΐαν οὐδὲ κωφότητα προμνώμενος. [Plut. 10, 503. " Hierocles 280." Wakef. Mss.]

Δυσήκοος ετ Εὐήκοος, contraria. Δυσήκοος, ὁ, ἡ, Qui difficile audit, Qui acute non audit. Nam J. Poll. post εὐήκοοι et δυσήκοοι ponit ὀξυήκοοι, βαρυήκοοι. Possumus δυσήκοος e Catone interpr. etiam Qui auribus parum audit. Ponitur autem δυσήκοος et pro Immorigero s. Inobsequente, ut contra εὐήκοον pro Morigero usurpari, mox docebitur. [" Epigr. adesp. 445." Schæf. Mss.] Hinc Δυσηκοΐα, (ἡ,) Difficultas auditus. A quibusdam exp. etiam Aurium tarditas, e Plinio. Item Inobsequentia. Ετ Δυσηκοεῖν, Difficile audire. Item, Immorigerum esse. [" Koppiers. Obs. p. 12." Schæf. Mss. Trallian. 3. p. 56.] Εὐήκοος, ὁ, ἡ, Facile audiens, Auditu valens, ut ap. Hippocr. aquilones faciunt σώματα εὐηκοώτερα, i. e. faciunt ut clarius s. liquidius audiant. Item Εὐήκοος, Qui facile audi-
D tur. Exp. etiam Exaudibilis. Aristot. Probl. Διὰ τί εὐηκοωτέρα ἡ νὺξ τῆς ἡμέρας ἐστὶ, ubi nox accipitur pro vocibus aut sonis, qui noctu eduntur, quos videlicet facilius s. clarius exaudiri ait quam qui interdiu. Alii exp. εὐηκοωτέρα νὺξ, Nox in qua voces clarius exaudiuntur. Accipitur et pro Morigero s. Obsequente, sicut ἀκούειν et nonnulla ejus composita significant Dicto audientem esse. Aristot. Ethic. 1. Πειθαρχεῖ γοῦν τῷ λόγῳ τὸ τοῦ ἐγκρατοῦς· ἔτι δὲ ἴσως εὐηκοώτερόν ἐστι τὸ τοῦ σώφρονος καὶ ἀνδρείου. Sic Theophr. (C. P. 2, 19.) Εὐηκοώτατα πρὸς μεταβολήν. [Anal. 1, 227. εὐήκοοι θνητοῖς. " Ad Charit. 302. ad Callim. 1, 203. Wakef. Alc. 767." Schæf. Mss. Ετ * Εὐηκόως, Obedienter. Lucian. Asin. 647.] Hinc Εὐηκοΐα, (ἡ,) et Εὐηκοεῖν, quæ contrarias habent signiff. proxime præcedentibus Δυσηκοΐα et Δυσηκοεῖν. [Εὐηκοΐα, Boissonad. ad Marin. p. 64. " Diod. S. 2, 203." Schæf. Mss. " Clem. Alex. Eunap. 22." Wakef. Mss. Εὐακοέω, Æsch. Suppl. 124. 136.]

[* Ἀξιήκοος, ὁ, ἡ, Epist. Socr. 33.]

" Ἀπήκοοι, Hesychio οἱ μὴ ὑπήκοοι, Dicto non A " audientes, Inobedientes."

Αὐτήκοος, ὁ, ἡ, Qui ipsemet audivit, ut dicitur αὐτόπτης, Qui ipsemet vidit. Cum gen., ut Thuc. 1. Αὐτήκοοι δὲ βουληθέντες ἔτι γενέσθαι αὐτοῦ Παυσανίου λέγοντος, q. d. Suis ipsi auribus audire. Plut. de Lib. Educ. Αὐτοὶ τῆς τούτων μαθήσεως οὔτε αὐτόπται γίνονται τοπαράπαν, οὔτε αὐτήκοοι. Quo in loco, sicut et in aliis, sunt qui αὐτήκοοι interpretentur simpliciter, Auditores, sicut αὐτόπται, Spectatores; sed αὐτήκοος perinde est ac si dicas, Qui suis ipse auribus audit, vel audivit: sicut αὐτόπτης, Qui suis ipse oculis videt, aut vidit. || Αὐτήκοος, Qui est sui juris, Qui nullius est subjectus imperio, q. d. Qui non alii, sed ipse sibi est dicto audiens. Αὐτήκοοι, inquit Suid., οἱ μὴ ἐπιτασσόμενοι, αὐτοὶ δὲ ἑαυτῶν ἀκούοντες. [" Philo J. 590. 1, 645. Plato 2, 658." Wakef. Mss.]

Βαρυήκοος, ET Ὀξυήκοος, contraria. Quæ duo ponuntur ab J. Poll. post ἐνήκοος et εὐήκοος.

Βαρυήκοος, ὁ, ἡ, Qui gravi est auditu, Cui hebetes sunt aures. Et βαρυήκοοι νόσοι Hippocrati, ab effectu, B Obtundentes auditum et hebetantes, [116, 43. 314, 39. 392, 25. " Graves aures faciens, Philo J. 621." Wakef. Mss. ET * Βαρυηκοέω, Hippocr. 140, 35. 39. ubi legitur * Βαρηκοέω. UNDE Βαρυηκοΐα, ἡ, 393, 5. 38.] Contra Ὀξυήκοος, Qui acuto est auditu, Qui acute audit. Sunt qui ὀξυήκοον interpr. Cui teretes sunt aures; sed perperam. Basil. τὸ δὲ ὀξυήκοον τοῦ ζώου: ubi τὸ ὀξυήκοον ponitur pro ἡ ὀξυηκοΐα. EST autem Ὀξυηκοΐα, (ἡ,) Acumen audiendi, Facultas acute audiendi. Cui opponitur Βαρυηκοΐα. [Plato Tim. 3, 75. Lucian. pro Imag. 607. Aristot. H. A. 4, 8. Superl., Ælian. H. A. 15, 21. AT ap. Etym. M. 430. * Βραδυήκοος, ὁ, ἡ, opponitur τῷ ὀξυήκοος.]

Ἐνήκοος, ὁ, ἡ, Audiendi facultate præditus. Id enim videtur significare hoc compositum, secundum analogiam significationis, quam habent quædam alia vocabula ex ἐν composita. J. Poll. e Phrynicho citat ἐνήκοος γενοῦ, quod videtur significare simpliciter, Audi, Auribus percipe, vel Aures præbe. Quidam autem male εὐήκοος γενοῦ legerunt, cum Pollux C antea locutus esset de ἐνήκοος.

[* Παντήκοος, ὁ, ἡ, Omnia audiens. De h. v. dubitat Schneider. Lex. Sed vide Suicer. Thes. 2, 562.]

" Πολυήκοος, ὁ, ἡ, Qui multa audivit vel audit. " Plato de LL." [2, 810. Damascius ap. Suid. " Ad Callim. 1, 203. ad Phalar. 241." Schæf. Mss. " Stob. 44. Philostr. 621. ET * Πολυηκοΐα, ἡ, Diog. L. 2, 582." Wakef. Mss. " Πολυηκοΐα, Olympiod. V. Plat. in." Boissonad. Mss.]

Συνήκοος, ὁ, ἡ, Qui audit, Qui auditu percipit, ut exp. Camer. ap. Plat. quod J. Poll. dicat, Φαῦλον δὲ ὁ Μενάνδρου ἀκουστὴς ἀντὶ τοῦ ἀκροατής· Πλάτων δὲ ξυνήκοος· καὶ εἰσακοῦσαι. At in VV. LL. exp. Coauditor, atque ita non erit otiosa præpositio, et citatur hic locus, non nominato ejus auctore, Συνήκοοι τῶν ἐκ τοῦ σωφρονοῦντος στόματος ἰόντων λόγων. [Plato de LL. 4. ξυνήκοοι αὐτοῦ, Plut. Q. S. 5, 5. Τὸν κρασπεδίτην τῷ κορυφαίῳ συνήκοον ἔχειν, 2. p. 725. " Plut. Pyrrho 385. J. Poll. 4, 44. Themist. Or. 33. D p. 366." Kall. Mss.]

Φιλήκοος, ὁ, ἡ, Qui amat audire, Audiendi cupidus. Φιλήκοος, inquit Camer., Cupidus multa audiendi. A Bud. exp. etiam Qui libens recitationes audit. Quam signif. convenire puto Plutarchi loco Sympos. 1. ubi dicit oportere in convivio Ἀδολέσχῳ πρεσβύτῃ ὑποκατακλίνεσθαι φιλήκοον νεανίσκον. Idem Bud. scribit ap. Plat. esse φιλήκοον, Musicæ cupidum. Sciendum est autem φιλήκοον per se significare simpliciter, Qui audire cupit, vel Qui libenter audit, interdum seq. gen., ut si dicam φιλήκοος μύθων, Qui libenter audit fabulas, interdum sine illo; sed pro loco tamen interdum restringi ad eum, qui cupidus sit hoc vel illud audiendi. In VV. LL. exp., Cui innata est audiendi cupiditas, et Disciplinarum studiosus. Cujus posterioris signif. exemplum desidero. [Gl. Φιλήκοος· Attentus. * Φιληκόως· Attente. " Φιλήκοος, ad Lucian. 1, 179." Schæf. Mss. " Φιληκόως, Heliod. Æth. 228." Wakef. Mss. UNDE * Φιληκοέω, Audiendi studio teneor, sc. fabulas, narratiunculas; Historiæ sum studiosus. " Koppiers. Obs. p. 12." Schæf. Mss. Lex. Polyb. ET] " Φιληκοΐα, (ἡ,) Amor " audiendi, Studium audiendi s. Desiderium. Isocr. " Καταναλίσκε τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν εἰς τὴν τῶν " λόγων φιληκοΐαν." [" Diod. S." Wakef. Mss.]

[* " Χαιρήκοος, (ὁ, ἡ,) Jo. Geometra Hymn. 1, 4. (Χαῖρε, κόρη χαιρήκοε, χάρματι χάρμα λαβοῦσα.)" Boissonad. Mss.]

Ἀριήκοος, ὁ, ἡ, Valde attente audiens, ut ap. Nonnum, Φθογγῆς ἡμετέρας ἀριήκοα. Huic autem composito locum postremum dedi, non servato alphabetico ordine, quod poëticum sit, præfixam habens particulam ἀρι intensivam, quam et aliis multis præfigunt. [Apoll. R. 4, 1706. Callim. H. in Del. 308. " Procl. H. 2. in Ven. 14." Boissonad. Mss. " Nonn. Metaphr. 10, 57." Wakef. Mss. ET * Ἐριήκοος, ὁ, ἡ, Diligenter, Studiose, Facile audiens. Orph. Lith. 11, 124.]

[* Ὁμακοεῖον s. * Ὁμακόϊον, τὸ, Auditorium commune, vox Pythag. " Holsten. ad Porphyr. (20.) p. 25. Kiessl. ad Jambl. V. P. (30.) p. 67. * Ὁμάκοος, Holsten. ad Porphyr. p. 26." Schæf. Mss. Ὁμακοεῖον, ὁμακόϊον, Clem. Alex. Str. 1, 15. Hierocles ad Pythag. 318.]

" Ἀνακούω, i. q. ἐπακούω, Inaudio, vel Ausculto. " Ita enim Soph. El. (80.) p. 83. θέλεις Μείνωμεν " αὐτοῦ, κἀνακούσωμεν γόων;"

Ἀντακούω, Vicissim audio. Soph. (Aj. 1141.) Σὺ δ' ἀντακούσει τοῦτον, ὡς τεθάψεται, Hoc vicissim audies, i. e. Hoc tibi vicissim dicetur. [" Valck. Diatr. 249. Lobeck. Ajac. p. 397." Schæf. Mss. Eur. Hec. 321. Heracl. 1014. Lex. Xenoph.]

Διακούω, Audio, ut discipulus loquentem præceptorem audit, qua in signif. usurpatur et simplex ἀκούω. Plut. Cicerone, Διήκουσεν Ἀντιόχου τοῦ ῥήτορος, Auditor fuit Antiochi, i. e. Discipulus. Idem in Pericle, διήκουσε Ζήνωνος. Idem in Themistocle, Ἀναξαγόρου διακοῦσαι τὸν Θεμιστοκλέα φησί. Interdum vero cum gen. rei, quæ a præceptore docetur, ut διακοῦσαι μαγικῶν λόγων, ibid. Sed frequentius cum accus., cui interdum additur præceptoris nomen in gen., ut ap. Laërt., de Eudoxo, Οὗτος τὰ μὲν γεωμετρικὰ Ἀρχύτα διήκουσε· τὰ δὲ ἰατρικὰ, Φιλιστίωνος. Sic ap. Plat. Epist. 7. Δίωνός τε ἄττα διακηκοότες, exp. Qui a Dione nonnulla fuerant edocti. || Διακούω, Ad finem usque audio, q. d. Peraudio, idem significante præpos. quod in Perlego. Xen. Ἵνα τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ ἀνδρὸς ἔργα τελέως διακούσας καὶ καταμαθὼν. Sed quamvis Bud. διακούειν hic esse velit Ad finem usque audire, videtur tamen posse et pro simpl. ἀκούειν sumi, cum adjungatur τελέως. || Διακοῦσαι τῶν εὐχῶν, Exaudire vota, in VV. LL. || Διακούω, pro simplici ἀκούω. Plato Polit. Τόδε τινῶν διακήκοας, Hoc ex aliquibus audivisti, vel Auditu cognovisti. Xen. K. Π. 1. διήκουε πάντα. Rursum Plat. de Rep. 1. διακοῦσαι τὸν λόγον pro Sermonem audire. Et in pass. voce Διακούεσθαι σπάνιον, pro Auditu rarum. [" Plut. Alex. 158. Schm. 163. Diog. L. 418. Longol. 125. Thom. M. 222. ad Charit. 670. ad Diod. S. 1, 493.: Diod. S. 2, 577. 619. Boissonad. in Philostr. 349. 442. Anton. Lib. p. 28. Verb. ubi tamen malim ἃ δὴ ἀκούσας, Zeun. ad Cyrop. 377." Schæf. Mss. " Arrian. 164. Inaudio, Plut. 2, 577. Ælian. H. A. 493." Wakef. Mss.]

Εἰσακούω, vel Ἐσακούω, Exaudio, ea signif. qua dicitur a Cic., Ut idem omnes exaudiant, voce clarissima dicam. Thuc. 4. p. 133. Ὑπὸ δὲ τῆς μείζονος βοῆς τῶν πολεμίων, τὰ ἐν αὐτοῖς παραγγελλόμενα οὐκ ἐσακούοντες. Sic 5. p. 180. Τοῦ Ἀλκιβιάδου καταβοῶντος ἐσήκουον. || Ponitur ἐσακούω et pro Pareo, ab eod. Thuc. et alibi. || Εἰσακούω, in N. T. et ap. LXX Interprr., pro Exaudio, illo etiam sensu quo dicitur Deus exaudire preces. Sic et pass. Εἰσακούομαι, Exaudior, Preces meæ exaudiuntur, ut Matth. 6. Ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται. Dicitur et ipsa precatio εἰσακούεσθαι, ut Lucæ 1. Διότι εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου. || Εἰσακούω simpliciter pro ἀκούω, ap. Soph., τοῦδ' εἰσάκουε τἀνδρός. [Gl. Exaudio. Thuc. 1, 126. 3, 4. Xen.

Hellen. 5, 2, 12. *Ἔξωθεν εἰς τὰς οἰκίας εἰσακούεται* A *μᾶλλον ἢ ἔσωθεν ἔξω*, Aristot. Probl. 11, 37. "Herod. 100. 479. Cum gen. rei, quam audimus, Musgr. ad Phœn. p. 224." Schæf. Mss. "Apoll. R. (1, 766. 3, 696. 914. 4, 624.)" Wakef. Mss.]

[* *Ἐνακούω*, Exaudio, Inaudio. Hippocr. 763. Foës. *Ὀστέα ἐνακούοντα τῆς *καταтάσιος*: 55, 35. 113, 2. 236, 44. 463, 20 = 269, 27. 425, 52. 645, 3. Jambl. V. P. 65.]

Ἐξακούω, Audio, Exaudio. Plut. Fabio, *Ἐξακούσαντες τῆς φωνῆς οὐκ ἀκριβῶς*, Cum vocem clare non exaudissent. [" Grammat. ap. Ast. ad Plat. de LL. 357. Photius c. 100. Heindorf. ad Plat. Gorg. 82." Schæf. Mss. Aristoph. Av. 1203. Glossæ: *Ἐξακούω·* Exaudio.] UNDE [* *Ἐξακουστέος*, Exaudiendus, Clem. Alex. (730=366=614.) Intelligendus, Schol. Pind." Wakef. Mss. ET] *Ἐξάκουστος φωνὴ*, ap. Plut. in Numa, q. d. Exaudibilis vox, Vox quæ vel cujus sonus ad aures pervenire potest. [Dionys. H. 1, 635. Athen. 361. Arrian. de Exp. Alex. 2. p. 97. " *Ἐξακουστότερος*, Reiz. Acc. Incl. p. 6." Schæf. Mss. B ADDE * *Ἀνεξάκουστος, ὁ, ἡ*, Non audiendus, Non auditus, Cujus sensus ad aures non pervenit, aut pervenire nequit. Schol. Soph. Aj. 318. " Hesych." Wakef. Mss.]

[* " *Συνεξακούω*, Simul, Pariter, Clare exaudio. Soph. Trach. 371. Orig. c. Cels. 1. p. 19." Seager. Mss. " Basil. Cæsar. Schol. in Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 135. Bekkeri Anecd. Gr. 791. 792. ter." Boissonad. Mss.]

Ἐπακούω, Exaudio, eo sensu quo dicitur Deus exaudire preces, ut, *Ἐπακούσας τῆς εὐχῆς ὁ θεὸς*, ap. Plut. Sic autem Lucian. Timone, *Ἔπεμψέ σοι τὸν πλοῦτον ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν εὐχῶν*. || Item pro Audio, i. e. Sum dicto audiens, qua tamen in signif. usitatiora sunt *κατακούω* et *ὑπακούω*, ac præsertim hoc posterius: de quorum utroque mox dicam. Hesiod. (Opp. 273.) *Καί νυ δίκης ἐπάκουε*. || *Ἐπακούω*, E præceptore audio et disco, ut, *Ἤρετο εἰ γεγεωμέτρηκεν, εἰ μουσικῆς ἐπακήκοεν*, quod exemplum a Bud. citatur. || *Ἐπακούω* pro simpl. *ἀκούω*, Audio. C Od. Ξ. 328. *Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ*. Idem cum accus. itidem, *Ἠέλιός θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει*, (Λ. 108. M. 323.) Apud Lucian. autem cum accus. rei et gen. personæ, in Caucaso, *Ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου*. Apud Herod. autem cum rei etiam gen. *Βουλευμάτων ἐπακούειν*. Sic et Plut. dixit Camillo, *Ταύτης τῆς φωνῆς ἐπακούσαντες*. [Herod. 4, 141. *Ἐπακούσει τῷ πρώτῳ κελεύσματι*, Dionysii Epit. 13, 7. *Ἐπήκουσαν ταῖς εὐχαῖς*. " Heyn. Hom. 4, 697. Plato Phædr. 333. Heindorf. ad Plat. Gorg. 137.; Theæt. 327. Thom. M. 932. Musgr. Troad. 166. Philoct. 1417. Jacobs. Anth. 8, 249. Brunck. Aristoph. 3, 125. Segaar. in Daniel. p. 30. Abresch. Lect. Arist. 162. Ilgen. ad Hymn. 478. Græv. Lect. Hes. 534. Intelligo, Lucian. 2, 303." Schæf. Mss. Glossæ: *Ἐπακούω·* Abaudio, Exaudio.]

Ἐπακουσμὸς, (ὁ,) Bud. ex Aretha affert, sed non addens significationem. Fortasse autem significat Exauditionem, eo sensu quo dicitur Deus *ἐπακούειν τῶν εὐχῶν*. [Inter dubia vv. posuit Schneider. Lex.] D

" *Ἐπάκουστος, (ὁ, ἡ,)* Qui auditur vel inaudiri " potest." [Plut. Mor. 1, 65. (ex Empedocle.) Schæf. Mss.]

Ἐπακουὸς ET *Ἐπήκοος, (ὁ, ἡ,)* Auditor. Hesiod. Opp. (1, 29.) *ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα*. In prosa autem *Ἐπήκοος*, ut Plato de LL. 6. *Ἐπηκόους δὲ εἶναι καὶ θεατὰς τούτων τῶν δικῶν*. Dicitur tamen frequentius *ἀκουστὴς* pro Auditore. Apud Xen. autem K. A. 2. *Ἐπεὶ δ' ἔστησαν ἐς ἐπήκοον*, In locum unde exaudiri possent. [" *Ἐπακουὸς*, Græv. Lect. Hes. 510. Callim. 1, 526. *Ἐπήκοος*, Callim. Ep. 27. Jacobs. Anth. 8, 323. Addæus 4. Schol. ad Plutum p. 20. Hemst. Boissonad. in Philostr. 563. Fac. ad Paus. 2, 395. 3, 34. ad Charit. 302. ad Lucian. 1, 284. Lucian. 1, 517." Schæf. Mss. Plato de LL. 11. p. 159. Gen. *Ἐπηκόους εἶναι γονεῦσι πρὸς τέκνα θεούς*. Jambl. V. P. s. 66. *Ἐπήκοα γενέσθαι παρὰ θεῶν*. Pind. Ol. 14, 21. " Philostr. 719. Joseph. 419, 35." Wakef. Mss. Glossæ: *Ἐπήκοος·* Exaudiens, Dicta audiens. ADDE

A * " *Εὐεπήκοος*, Andr. Cret. 167." Kall. Mss.]

[* " *Συνεπακούω*, Simul intelligo, UNDE * *Συνεπακουστέος*, Arat. Schol. 54." Wakef. Mss.]

[* *Ἐπακόησις, ἡ*, Philodem. col. 1.]

Κατακούω, Exaudio. Plato Euthyd. *Οὐ γὰρ οἷός τε ἦν προστὰς κατακούειν ὑπὸ τοῦ ὄχλου*. Sic utitur et Thuc. 2. || *Κατακούω*, Dicto sum audiens, Obtempero, unde *κατήκοος*, pro Morigero. Demosth. Ol. 1. (p. 15.) *Καὶ ἁπλῶς τούτους ἅπαντας ἡγεῖσθαι χρὴ αὐτονόμους ἥδιον ἂν καὶ ἐλευθέρους, ἢ δούλους εἶναι· καὶ γὰρ ἀήθεις τοῦ κατακούειν τινός εἰσι*. [Heindorf. ad Plat. Charm. 80. Tzetz. Exeg. in Il. p. 59. Toup. Opusc. 1, 238. ad Lucian. 1, 465." Schæf. Mss. Thuc. 5, 22. " Dicto sum audiens. Herod. 3, 88. cum dat. *κατήκουσαν Πέρσῃσι*." Schweigh. Mss. " Strabo 954. Philo J. Appian. 1, 723. Nicander Al. 177. UNDE * *Κατάκουσις, (ἡ,)* Auditio, Arrian. (Anab. 5, 7.)" Wakef. Mss. ET * *Κατακουστὴς*, Auscultator, Gl.]

Κατήκοος, ὁ, ἡ, Dicto audiens, Morigerus. Plato B Pol. 7. *κατήκοος τῇ πόλει*. Vicissim vero *πόλις* dicitur *κατήκοος τοῦ φρονοῦντος* a Plut. Fabio, Consilio prudentis obtemperans. Ubi observa *κατήκοος* cum gen. || *Κατήκοος*, Subjectus alicui, Qui est in ditione ac potestate alicujus. Pausan. in Atticis, *Ὄντες Ἀθηναίων κατήκοοι*. Itidem ex Herod. citatur, *Κατήκοός σοί εἰμι*, pro Sum tibi subjectus.

|| *Κατήκοος* pro Attentus, ut *ἴσσο κατήκοος* ex Epigr. citatur pro Attentus sis, Audi. Sic ap. Plat. Axiocho, *κατήκοος λόγων* pro *ἀκροατὴς*, Auditor. [" Apud Herod. et Dion. Cass. ponitur pro *ὑπακουστὴς*, Auscultator." Brunck. Mss. " Wessel. ad Herod. 51. Antip. Th. 14. Antiphil. 5." Schæf. Mss. " Diod. S. 153." Wakef. Mss.]

Παρακούω, Perperam audio, vel Non recte audio, Fallitur meus auditus, s. Falluntur aures meæ. Habet eandem vim præpositio in hoc verbo, quam in *παρορῶ*, et aliis multis. Plato Theæteto, *Παρορῶσί τε καὶ παρακούουσι καὶ παρανοοῦσι πλεῖστα*, Camer. interpr. In plurimis eos oculi, aures, mens fru-C stratur. Ego malim, sequendo interpretationem, quam modo huic verbo dedi, reddere, Eorum oculi, aures et mens in plurimis falluntur. Quod ad sensum tamen attinet, leve est discrimen. *Παρακούω* verti etiam, Perperam audio, vel Non recte audio, eundem Platonem sequens, qui *ὀρθῶς ἀκούειν* et *παρακούειν* inter se opponit, Protag. *Εἴποιμ' ἂν ἔγωγε ὅτι τὰ μὲν ἄλλα ὀρθῶς ἤκουσας· ὅτι δὲ καὶ ἐμὲ οἴει εἰπεῖν τοῦτο, παρήκουσας*. Lucian. Anacharside, *Τοιαῦτα γὰρ φὴς, εἰ μὴ πάνυ παρήκουσα τοῦ παραδείγματος*. Nisi quis hic malit pro Perperam intelligo, ut Bud. p. 649. ap. Galen. *Παρακούσας γάρ τις οὕτω πολλῶν θεωρημάτων* exp. *κακῶς συνεὶς, καὶ οὐκ ὀρθῶς ἐπαΐων τῶν λεγομένων*. Quæ expositio potius sequenda est, quam quæ ap. eum præcedit, Perperam audio, Temere exaudio. Porro ideo dicit Bud. se ita intelligere ap. Galen., tanquam non plane affirmans, quod vidisset Linacrum, cui multum tribuebat, secus vertere. Sed in Budæi gratiam proferam locos, qui illius interpretationem confirment, ut omittam D minime novum videri debere, *παρακούειν* sumi pro Perperam intelligere, ut *ἀκούειν* sumitur passim pro Intelligere. Sic igitur Synes. de Insomn. dixit, *Ὅτι τοῦ πανσυδίῃ παρήκουσεν*. Sic et Plut. Utra Anim. prudent. *Παρακούοντες ἔνιοι βοείαις θριξὶν οἴονται πρὸς τὰς ὁρμιὰς χρῆσθαι τοὺς παλαιούς*. Exp. etiam, Oscitanter et negligenter audio, ap. Polyb. *Παρακούσαντος τῶν λεγομένων*. Et, *Εὐήθως καὶ παραλόγως ἀεὶ τοῦ Κλεομένους παρήκουε*. Quæ expositio in altera quodammodo inclusa est, quia qui negligenter audit, perperam audire solet. || Bud. *παρακούω* interpr. Audiens sic transmitto quasi non audierim, in hoc Syn. loco Epist. 5. *Ὅστις ἀσεβῆ σύνοδον ἰδὼν παρεῖδεν, ἢ ἀκούσας παρήκουσεν*. Ubi ego *παρήκουσεν* existimo verti etiam posse Se audisse dissimulavit, ut videlicet sit *παρήκουσεν*, Audiit quasi in transitu. Qui enim aliquid quasi in transitu et tanquam aliud agens audiit, id a se auditum dissimulare facile potest. Hæc autem interpretatio verbi *παρακούω* huic etiam Luciani loco aptissima videtur, initio Orat. quæ

inscribitur Judicium Vocalium, Καὶ παρήκουον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, Audisse me dissimulabam. Vel potius, Audire. || Παρακούω, Audire nolo, ap. Polyb., inquit Bud. Hinc et pro Dicto audiens non sum, Non obtempero, Non pareo. Luc. Caucaso, Ἀλλὰ δεῖ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα παρακούσαντας τοῦ ἐπιτάγματος; Sic Matth. 18, 17. Ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν. Ubi alii vertunt Non audierit, alii, Audire neglexerit, vel Audire non dignatus sit. Potest etiam commode reddi fortasse, Si auditis illis morem non gesserit. Sic παρακουόμενος citatur e Polybio, pro Inauditus et repulsam passus.

Παρακούω, Clam et quasi furtim audio. Παρακούειν, inquit Cam., Aristophani, Clam sermonem sublegere significat, Ran. (750.) Ἀττ' ἂν καὶ παρακούων δεσποτῶν, λαλῶσι. Et in Epigr. (Rufini 18.) παρακήκοα νῦν ὅτι τίκτει. Sic Plato in Euthyd. Ὁ Κτήσιππος παρ' αὐτῶν ταῦτα παρακηκόει, Hæc clanculum audiendo cognorat. Hactenus Camer. In VV. autem LL. Παρακούω, λάθρα ἐπακροῶμαι, Subauscultando voces aliquorum excipio, et procul quid narrent attendo, ut Cic. dixit de Orat. 2. Et Plautus, Clam sublegere sermonem aliquorum. Quo sensu dictum a poëta Ecl. 9. Vel quæ sublegi tacitus tibi carmina nuper. Aristoph. Ran. (l. c.) καὶ παρακούων, Et corycæum agens, cum loquuntur domini. Bud. vult παρακούειν in hoc Luciani loco esse itidem Furtim audire et Subauscultare, de Merc. cond. 102. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου παρακοῦσαι τοῦ δεσπότου. Sed et Erasm. Subauscultare vertit. Ego tamen existimo posse etiam accipi παρακούειν in hoc loco pro Audire velut in transitu et non plene. Quod nonnulli verbo Inaudire significari putant; cum alii contrariam illi signif. tribuant: nonnulli autem verbo Obaudire sic usi sunt, sed nescio quam Latine. Sic autem fortasse et in illo Epigr. loco accipi debet. Apud Aristot. certe Ethic. 7, 6. παρακούειν significationem habet, quæ ad istam quam dico, proxime accedit, imo vero eadem videri potest. Existimo enim παρακούειν in illo Aristot. loco esse quod Gall. dicimus, n'entendre qu'à demi. Verba Aristotelis sunt: Ἔοικε γὰρ ὁ θυμὸς ἀκούειν μέν τι τοῦ λόγου, παρακούειν δὲ, καθάπερ οἱ ταχεῖς τῶν διακόνων, οἳ πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον, ἐκθέουσιν, εἶτα ἁμαρτάνουσι τῆς πράξεως. Quæ in postrema interpr. ita fuerunt reddita, Videtur enim ira audire illa quidem rationem, sed ministrorum præproperorum more, negligenter et confuse audire, qui priusquam id omne quod dicitur audierint, exiliunt, deinde ab actione aberrant. At vero quidam e superiorum temporum Interpretibus παρακούειν verterunt Non perfecte audire. Videat autem lector num aptius sit Non plene audire, i. e. partem duntaxat eorum, quæ dicuntur. Quod certe Aristot. non videtur negligentiæ tribuere, sed cuidam præproperæ ad obeundum ministerium alacritati. Alioqui παρακούειν non male etiam reddi potest alicubi Negligenter et oscitanter audire.

Παρακούω et pro ἀκούω ex Herod. citatur, Παρακούω ἐκείνου τὴν τέχνην, Audio de illius artificio. Item e Plat. Epist. 7. Οὐδὲν θαυμαστὸν νέον ἄνθρωπον παρακούοντα ἀξίων λόγου πραγμάτων, εὐμαθῆ, πρὸς ἔρωτα ἐλθεῖν τοῦ βελτίστου βίου, Audientem de rebus magnis sermones. Vide Παράκουσμα.

[" Παρακούειν τινὸς, et pass. παρακούεσθαι, Lex. Polyb. Neglectim audire, Animum ad id, quod dicitur, non attendere. Cebes Tab. c. 3. Προσέχετε καὶ μὴ παρακούετε. Παρακούω ap. Herod. 3, 129. non prorsus idem valet ac ἀκούειν, sed Obiter (per occasionem narratum) audire. Παρακούσας τις αὐτοῦ τὴν τέχνην, Qui obiter, (forte, aliud agendo,) audiverat de illius arte, audiverat artem illius laudari." Schweigh. Mss. " Valck. Phœn. p. 711. Wyttenb. Select. 403. Wessel. ad Herod. 263. Jacobs. Anth. 6, 59. Coray Theophr. 210. Cattier. 83. ad Lucian. 2, 271. Boissonad. in Philostr. 386." Schæf. Mss. " Obiter audio, Ælian. V. H. Theophr. Ab aliquo audio, Philostr. 646.; Negligenter audio, 674. Clem. Alex. 514. Inaudio, Joseph. 667, 30. Non obtempero, Schol. Il. A. 166. *Παρακουστέον, Stob." Wakef. Mss. Glossæ: Παρακούω· Obaudio, Dissipo. Plato Euthyd. 68. Παρ' αὐτῶν τούτων αὐτὰ ταῦτα παρηκηκόει.]

[* Παρηκουσμένως, Negligenter. Jambl. V. P. 157. Εἴ τις, αἷς προσήκει, ὁδοῖς κεχρημένος, ἐπ' αὐτὰ ἴοι μὴ παρέργως, μηδὲ παρηκουσμένως ἀφοσιούμενος. " In universum serior Græcitas hujusmodi adverbia a præteritis passivi derivata frequentat." Kiessl.]

" Παράκουσις, (ἡ,) ap. Hesych. ἀπάτη, quod potius " παράκρουσις," [etiam Schneidero in Lex. suspectum. Sed v. Interprr. ad Hes.]

Παράκουσμα, τὸ, Prava doctrina, quam quis a malo præceptore didicit, vel Exitiosum acroama, cum quis male audiendo, mala opinione imbutus est. Plato Epist. ad Dionis propinquos, Ἀλλ' ὄντως τυράννοις πρέπων, ἄλλως τε καὶ τοῖς τῶν παρακουσμάτων μεστοῖς. Et alibi, Ἄλλοι παρακουσμάτων τινῶν ἔμμεστοι τῶν κατὰ φιλοσοφίαν. Vide Bud. Comm. 649. Qui tamen alibi scribit παράκουσμα generaliter ab illo vocari Doctrinam s. Documentum. Certe si παρακούω in bonam etiam partem aliquando accipiatur, ut in l. c. accipi videtur, itidem et παράκουσμα accipi poterit. In VV. LL. ἡ παρακουσμάτων ἱστορία citatur e Diosc. Præf. lib. 1. pro Narratione ex aliis auditu accepta: idque turpi et crasso errore, cum manifestum sit leg. esse παρ' ἀκουσμάτων non παρακουσμάτων. [" Orig. c. Cels. 291." Kall. Mss. " Dionys. H. 1, 1801. Synes. 51. Strabo (488.) Joseph. c. Ap. 1, 8. Prava doctrina, Julian. 330." Wakef. Mss.]

Παρακοὴ, pro παράκουσμα, in ea signif., quæ modo exposita fuit. Plato Epist. 7. Διὰ τὰς ὑπὸ τῶν ἄλλων παρακοάς. Bud. C. 649. || Παρακοὴ, usitatiore signif., Inobedientia, Inobsequentia, quæ tamen vix satis Latina sunt. Exp. et Contumacia. Synes. Epist. 67. Ἀκοὴ γὰρ ζωὴ, καὶ θάνατος ἡ παρακοή. Vide in Ὑπακοὴ, quomodo hæc duo opponat Paulus παρακοὴ et ὑπακοή.

" Παρήκοος, (ὁ, ἡ,) idem ac ὁ παρακούων, ἀπειθὴς, " Inobediens." [" Jo. Cantacuz. Hist. 1, 14. p. 45. Pseudo-Clem., Const. Apost. 146." Boissonad. Mss.]

" Προακούω, Prius s. Prior audio, Ante audio et " cognosco, Præsentio, unde partic. præt. med. προακηκοότες, Qui priores audierunt, Qui præsenserunt " vel præsenserant." [Eust. 122, 18. " Wyttenb. Select. 412. Boissonad. in Philostr. 437." Schæf. Mss. " Demosth. 705. Æschin. 151." Seager. Mss. " Herod. p. 90. 316. 337. Dionys. H. I. 4, 10. 377, 28. Xen. K. Π. 4. p. 279. Plut. de Aud. Poët. p. 36." Scott. App. ad Thes. " Dionys. H. 1, 1191." Wakef. Mss.]

Προσακούω, Insuper audio. Plut. de Aud. Οὐκ ἂν ἀηδῶς δ' οἶμαί σε προσακοῦσαι περὶ τῆς ἀκουστικῆς αἰσθήσεως. [" Ælian. H. A. 191. (V. H. 2, 32.) Jambl. V. P. 90." Wakef. Mss.]

" Συνακούω, Simul audio." [Xen. K. A. 5, 4, 31. Plut. Pyrrho 5. Ἀναβοώντων δὲ ἀλλήλων συνήκουον εἰς τὴν ἑτέραν ἐκ τῆς ἑτέρας πόλεως. " Greg. Naz. Or. 20. p. 332. Bill." Boissonad. Mss. Athen. 249. " Dio Chrys. 479." Wakef. Mss. " Ad Dionys. H. 4, 2245. coll. Reiskio." Schæf. Mss.]

[* " Προσυνακούω, Schol. Philostr. in G. J. Bekkeri Spec. Var. Lectt. et Obss. in Philostr. V. A. 1. p. 125. (Ἀνῃρῆσθαι· * προσυνακουστέον τὸ χρή. Et: Ὀκρίβαντος· προσυνακουστέον τὴν ἐπὶ, ἵν' ᾖ ἐπ' ὀκρίβαντος.)" Dindorf. Mss. Sed leg. * προσυπακουστέον.]

[* Ὑπερακούω. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Ὑπερακήκοα· οἷον ἄκρως ἀκήκοα.]

Ὑπακούω, Aures præbeo ad audiendum, q. d. Aures subjicio loquenti ad excipiendum sonum, qua periphrasi utor ad exprimendam aliquatenus vim præpositionis ὑπὸ, Ausculto. Et Gall. J'écoute. Quod ita differt a v. Ouïr, ut Regarder differt a Voir. Dicimus enim interdum J'écoute si je l'ouïrai point: itidemque Je regarde si je le verrai. Et similiter, J'écoute bien, mais je n'ois rien. Cum tamen alioqui Ecouter interdum idem plane sit quod Audire, s. ab ἀκουστῶ, s. ab Ausculto sit derivatum. Hoc quidem certe v. Auscultare, eadem etiam de re dictum reperitur, de qua ὑπακούειν. Ut enim ap. Plaut. legimus Auscultare

ad fores, et Auscultare ab ostio, sic ap. Græcos A
θυρωρὸς, Janitor, dicitur ὑπακούειν, ut ap. Plat. Phædone. Et quicunque ad fores accedit daturus illi, qui eas pulsavit, responsum, ὑπακούειν dicitur. Plut. Symposio, Φίλιππος δ' ὁ γελωτοποιὸς κρούσας τὴν θύραν, εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι ὅστις τε εἴη καὶ διότι κατάγεσθαι βούλοιτο. Eodem autem sensu atque adeo de re eadem usus est Lucas hoc verbo, Act. 12. Κρούσαντος δὲ τοῦ Πέτρου τὴν θύραν τοῦ πυλῶνος, προσῆλθε παιδίσκη ὑπακοῦσαι, ὀνόματι Ῥόδη. Ubi Erasm. ὑπακοῦσαι reddidit Ut subauscultaret. Alii simplici verbo, Ut auscultaret. Sunt autem qui malint Ut responsaret, quo Plautum legisse comperiantur. Quasi vero quicquid in antiquo illo poëta gratiam habet, id protinus ad usum nostrum eadem cum gratia transferri possit, nullaque illius vocabula aut loquendi genera pro obsoletis habenda sint. Ὑπακούειν certe in aliis itidem ll., i. e. in quibus alia de re agitur, exp. Auscultare: ut ap. Theocr. 7, (95.) ἀλλ' ὑπάκουσον. || Ὑπακούω, Respondeo,
q. d. Aurem præbeo, deinde Respondeo, ap. Home- B
rum et Theocr. Ita enim Od. Δ. (281.) ἀκούσαμεν, ὡς ἐβόησας. Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὁρμηθέντε, Ἢ ἐξελθέμεναι, ἢ ἔνδοθεν αἶψ' ὑπακοῦσαι, quod et Eust. exp. ἀποκρίνεσθαι. Theocr. autem 13, (59.) Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄυσεν ὅσον βαρὺς [βαθὺς Gaisf.] ἤρυγε λαιμὸς, Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν, ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνή. Huc videtur posse referri et Luciani illud, Ὑπακούσῃς ἡμῖν ἐμβοῶσιν. Sic et in libro Job aliquoties usi sunt qui vocandi putantur LXX Interpretes, ut c. 14. Καλέσεις, ἐγὼ δέ σοι ὑπακούσομαι. Et 19. Θεράποντά μου ἐκάλεσα, καὶ οὐχ ὑπήκουσέ μοι. Sumta est autem hæc signif. e consequente, quia, postquam aurem præbuimus nos vocanti, aut quovis modo nos compellanti, respondere solemus. || Ὑπακούω, inquit Camer., dicitur et accusator et advocatus, cum facta potestate dicendi et rogatus, in medium procedit. Demosth. de Falsa Leg. Ἠτίμωσεν ὑπακούσαντά τινα αὐτοῦ κατήγορον. Ibid. paucis interjectis, Ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης ψήφου οὐδ' ὑπακοῦσαι
καλούμενος ἠθέλησας. Quam signif. hic posui quod C
affinis proxime præcedenti esse videatur.

Ὑπακούω, Sum dicto audiens, Ausculto, Morem gero, Pareo, cum gen. et cum dat. Herod., Δαρείῳ βασιλῆος οὐδαμᾶ ὑπήκουσαν. Thuc. Ὅτι Ἀθηναίων ὑπακούοντες, ὅμως πρὸς τὴν Λακεδαιμονίων γνώμην ἀεὶ ἔστησαν, ubi Ἀθηναίων ὑπακούοντες non simpliciter significat Atheniensibus parentes, sed Qui in Atheniensium ditione sunt ac potestate, vel Atheniensibus subjecti. Pro quo dicitur et ὑπήκοοι. Et cum gen. rei, ut ap. Theophr. C.P. 5, 4. Ἀσθενέστερον γὰρ ὂν, μᾶλλον ὑπήκουσε τοῦ ψύχους. Ubi ὑπακούειν τοῦ ψύχους ad verbum Parere s. Cedere frigori, capitur pro Obnoxium esse frigori. Sic Gall. Etre sujet utramque harum verbi ὑπακούειν significationum complectitur. Frequentior est cum dat. constructio, qua et ipsa Thuc. alibi utitur, ut, ἄλλοις ὑπακούσωμεν. Sic Demosth. ὑπακούσομαί σοι, et, Οὐ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ' ὑπακούσαιμεν. Sic et ap. Aristoph. Nub. Jungitur et cum dat. rei, necnon cum πρὸς habente accus. ut ap. Demosth. pro Ctes. Τὸν
δὲ ὑπακούειν τοῖς ἐπιταττομένοις ἀποφηνάμενον Κύρσι- D
λον. Plut. Lycurgo, Αἱ γὰρ ἰσχναὶ καὶ διάκεναι μᾶλλον ἕξεις ὑπακούουσι πρὸς τὴν διάρθρωσιν. Dicitur et ὑπακούω τοῦτο, pro κατὰ τοῦτο: et cum personæ etiam dat., ὑπακούω σοι τοῦτο, ut ὑπήκουον τἄλλα, ap. Thuc. Citatur et ex alio innominato, Φόβῳ σοι τοῦτο ὑπακούω. Metaphorice autem dicitur res etiam aliqua nobis parere, pro Succedere ex animi sententia. Luc. Ἐπειδὴ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα.

Ὑπακούειν τοῖς λόγοις, ap. Plat. de LL. 10. Orationis sensum assequi et mente comprehendere: fortasse, inquit Cam., translato ab janitoribus verbo, qui dicuntur ὑπακούειν, Cognoscere quis adsit et intromitti velit, et respondere quærentibus ab ostio, etc. De hac enim signif. modo dixi. || Ὑπακούειν, inquit Idem, Intelligere, cum aliquid extrinsecus cogitatione assumitur: vulgo Subaudire vocant. Ptolem. μεγ. Συντάξ. 1. Καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς δὲ λαμβανομένων περιφερειῶν τὸ ὅμοιον ὑπακουέσθω. Exempla hujus signif. et ap. Gramm. passim extant.

Ὑπακούειν, pro simpl. ἀκούειν, Od. Ξ. 484. Καὶ τότ' ἐγὼν Ὀδυσῆα προσηύδων ἐγγὺς ἐόντα, Ἀγκῶνι νύξας· ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπάκουσε. Ubi Eustath. ἤγουν ἁπλῶς ἤκουσε. Sic et Il. Θ. (4.) Αὐτὸς δέ σφ' ἀγόρευε· θεοὶ δ' ὑπὸ [ἅμα] πάντες ἄκουον. Ubi idem Schol. videri dicit esse pro simpliciter ἀκούειν. In VV. LL. ex Aristoph. citatur εὐχῆς ὑπακούειν pro Audire preces. Fortasse autem potius ponitur pro Exaudire.

[" Ὑπακούω, Thom. M. 932. Diod. S. 1, 456. ad 1, 531. Diod. S. 2, 144. 164. 420. et v. l. 502. Dionys. H. 1, 342. Heyn. Hom. 5, 411. 6, 261. Dionys. H. 2, 1180. Heindorf. ad Plat. Gorg. 137. ; Theæt. 327. Anton. Lib. 62. Fischer. ad Palæph. p. 27. Segaar. in Daniel. p. 30. Jacobs. Exerc. 2, 57. Zeun. ad Cyrop. 327. 708. 804. Valck. ad Bion. 316. ad Odyss. Π. 6. Brunck. Philoct. 190. Respondeo, not. ad Theodorit. p. 87. Fut., Diod. S. 2, 354. Cum infin., Diod. S. 2, 568." Schæf. Mss. Demosth. 1149., Τὴν ἄνθρωπον τὴν ὑπακούουσαν: 426. Οὐκέτ' εἶχεν ὑπακούειν τοῖς προδιδοῦσι, οὐδ' εἶχεν ὅ,τι πρῶτον λάβῃ. Herodian. 2, 7, 6. Ῥᾷστα αὐτῷ τὰ πράγματα ὑπακούσεσθαι. Plato de LL. 10. p. 108. Κάλλιστα ὑπήκουσας τοῖς λόγοις. Athen. 247. Περὶ φίλου λέγων οὐχ ὑπακούοντος γάμων δείπνῳ. " Citatus in forum compareo, Mei copiam judicibus facio, Isæus 84." Seager. Mss. " Cedo, Admitto, Plato Soph. 260." Routh. Mss. Glossæ: Ὑπακούω· Obaudio, Obtempero.]

[* Ὑπακουστέον, Intelligendum, pro quo alias ἐλλείπει. " Clem. Alex. Obediendum. Arrian." Wakef. Mss. Schol. Biset. ad Aristoph. Ach. 342. Plato Epist. 3, 328. " Schol. Lucian. Contempl. 9." Boissonad. Mss.]

[* " Ὑπάκουσις, ἡ, Diod. S. 15, 10. ubi falsa est lectio ὑπακούσειν." Schneider. Lex.]

[* Ὑπακουστέω, Subausculto, i. q. ὠτακουστέω, cum quo permutatur in Xenoph. K. Π. 5, 3, 56. Vide Schneider. Lex.]

[* " Ὑπακουστικὸς, (ἡ, ὸν,) Martyr. S. Clement. s. 21." Kall. Mss.]

[* Ὑπακουὸς, ὁ, ἡ, Qui ex altero audivit, Interpres alterius. " Ruhnk. Ep. Cr. 147." Schæf. Mss. Apollon. R. 4, 1381.]

Ὑπακοὴ, ἡ, Obedientia, ut παρακοὴ est Inobedientia. Quæ eleganter a Paulo inter se committuntur Ep. ad Rom. 5, 19. Ὥσπερ γὰρ διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου ἁμαρτωλοὶ κατεστάθησαν οἱ πολλοὶ, οὕτω καὶ διὰ τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἑνὸς δίκαιοι καταστα θήσονται οἱ πολλοί. [Gl. Ὑπακοή· Obauditio, Obtemperantia, Obsequium. Ὑπηκοή· Obedientia.]

Ὑπήκοος, ἡ, Morigerus, Qui paret, Subjectus, Qui imperio alicujus subest. Aristoph. Pl. (146.) Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γὰρ ἔσθ' ὑπήκοα. Frequentius cum gen., ut Plut. Solone, Ὑπήκοον τοῦ δικαίου πόλιν κατέστησε, Æquitati morigeram. Apud Herod. ὑπήκοος τοῦ βασιλέως, Qui est in ditione et potestate regis. Sic πόλις ὑπήκοος Ἀθηναίων, Civitas quæ est in ditione vel sub ditione Atheniensium, Civitas Atheniensibus subjecta. Apud Xenoph. ὑπήκοον ἔχειν, Habere in vel sub potestate, sicut ὑπήκοον ποιεῖσθαι, In potestatem redigere. [Πάσης φαντασίας, Plut. 7, 178. Jambl. V. P. 121. Glossæ: Ὑπήκοος· Subjectus, Obaudiens, Dicto audiens, Obœdiens. Ὑπήκοοι· Subices. " Wakef. S. C. 4, 5. Jacobs. Anth. 6, 308. 8, 323. Xen. K. Π. 83. De constr., ad Herod. 372. Fac. ad Paus. 1, 339. Ὑπήκοον ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 45. Conf. cum ἐπήκ., Boissonad. in Philostr. 563. * Ὑπηκόως, Kuster. Aristoph. 73, b." Schæf. Mss.]

[* Ὑπήκοον, τὸ, Planta, Diosc. 4, 68. Plin. 27, 11. Hypecoum procumbens Linnæi.]

Ἀνυπήκοος, (ὁ, ἡ,) Inobsequens, ut ἀνυπήκοος τοῦ λόγου, Plato Tim. [3, 73. Thuc. 1, 15. J. Poll. 1, 180. ET] " Φιλυπήκοος, Qui lubenter morem gerit." [Plut. Artax. 30. Qui subditos amat.]

Προσυπακούω, Præterea subaudio, ut Gramm. utuntur. " Προσυπακούω, Insuper subaudio, exp. et " Obaudio." [" Schol. Lucian. Gymn. 17. Schol. Theocr. 1, 105." Boissonad. Mss. " Orig. c. Cels. 6, 62." Routh. Mss. " Chrys. in Ps. 118. T. 1. p.

999. Εἰς διάφορα προσυπακούεται τὸ, Σός εἰμι· σὸς γάρ εἰμι δοῦλος, σὸς θεράπων, σὸς κατὰ χάριν υἱός." Seager. Mss. "Heindorf. ad Plat. Theæt. 350." Schæf. Mss. "Philo J. Clem. Alex. 886. Hierocles 42." Wakef. Mss.]

"Προσυπακουστέον, Subaudiendum præterea." ["Schol. Pind. Pyth. 9, 42. Schol. Eur. Or. 780. Alc. 801. Schol. Lucian. D.D. 19, 1. Schol. Greg. Naz. p. 61. Montac." Boissonad. Mss. Vide et Προσυπακούω.]

"Συνυπακούω, a Grammaticis Græcis dicitur pro "ὑπακούω, sicut a Latinis Subaudio, cum videlicet "dicunt se subaudire aliquod vocabulum, quod ex- "trinsecus assumunt. At in VV. LL. exponentibus "Una subaudio et intelligo, affertur e Phal. Epist. "Τοιαῦτα γάρ ἐστι τὰ κατὰ τὴν τύχην περὶ ἡμᾶς, ὡς "μᾶλλον ἡσθῆναι τοὺς ἐχθροὺς ἀκούσαντας ἢ λυπηθῆ- "ναι τοὺς φίλους μὴ συνυπακούσαντας." ["Schol. Pind. Pyth. 12, 49. Schol. Lucian. Paras. 1. Schol. Apoll. R. e Cod. Par. 1, 76. Schol. Theocr. 1, 71. 8, 50." Boissonad. Mss. Lex. Polyb. "Ad Mœrin 129. ad Lucian. 1, 97. Phalar. 352. Stephan. Dial. 29. Diod. S. 2, 264." Schæf. Mss. "Suid. 2, 745." Wakef. Mss.]

[* Συνυπακουστέον, Strabo 659. "Schol. Lucian. Tim. 27. Schol. Eur. Or. 234." Boissonad. Mss.]

"Ἐπιδυσακούω, Graviter audio."

Ἀκουσίθεος, ὁ, ἡ, ex ἀκοῦσαι et θεὸς compositum, unde φέγγος ἀκουσίθεον in Anthol. (Antip. Th. 13.) exp., Quod a deo auditur, Quod ad dei aures pervenit, τὸ εἰς θεοῦ ἀκοὰς ἐρχόμενον, Suid. ["Jacobs. Anth. 6, 58. 7, 378. 8, 296. Toup. Opusc. 1, 505." Schæf. Mss.]

¶ Ἀκουτίζω, quasi ἀκουστίζω ex ἀκουστὸς, f. ίσω. Audire facio, ut exp. ap. Gr. Bibliorum Interpr., a quibus potissimum usurpatur. Suid. ἀκουτίσαι exp. διδάξαι, Docere. Crediderim ego ἀκουτίζω proprie sonare Audibile reddo: et Audiri facio malim exponere quam Audire facio. Cum accus., Ps. 50. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν, Audire me facies lætitiam. Vulgo, Auditui meo dabis lætitiam. At cum gen., Cant. Sol. 2. Ἀκούτισόν με τῆς φωνῆς σου, Fac me audire vocem tuam. Greg. a pass. them. Ἀκουτίζομαι usurpat ἀκουτισθῶμεν, de Bapt., Καὶ ἀκουτισθῶμεν ἀγαλλίασιν. ‖ Ἀκουτίζειν τοῦ λόγου, Ex Aristot. citatur pro Obtemperare rationi. "Ἀκουτιῶ, Attice "pro ἀκουτίσω, fut. 1. act. verbi ἀκουτίζω, significan- "tis ἀκοῦσαι ποιῶ, in Lex. meo vet." ["Orig. de Orat. c. 27. p. 246. Ed. Del." Routh. Mss. Auctor ap. Suid. v. Δόγματα: Τὴν περὶ τῶν ὄντων γνῶσιν ἠκουτίσθησαν. "Ad Timæi Lex. 258." Schæf. Mss.]

Ἀκουτιστικὸς, (ἡ, ὸν,) Obtemperans, Obediens. Bud. ex Aristot.

¶ Ἀκουάζω, vel potius Ἀκουάζομαι, in voce passiva, i. Audio, in pr. et propria signif. Od. I. (7.) Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζονται ἀοιδοῦ. At Il. Δ. (343.) ἀκουάζεσθαι δαιτὸς, pro Vocari ad cœnam, ad verbum, Audire cœnam, Πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο, Primi cœnam meam auditis, pro Ad cœnam vocamini: a consequenti videlicet. ["Heyn. Hom. 4, 620." Schæf. Mss.]

"Ἀκοάζει, Hesychio ἀκούεις, Audis, a v. ἀκοάζομαι." "Ἀκοράζεσθαι, Hesychio ἀκροᾶσθαι, Audire, pro "quo supra ἀκοάζεσθαι."

[* "Ἀκουμενὸς, Valck. ad Xen. Mem. 248. Heindorf. ad Plat. Phædr. 188. * Ἀκούνιστος, Casaub. ad Athen. 21." Schæf. Mss.]

ἈΚΡΟΑΟΜΑΙ, f. άσομαι, i. q. ἀκούω, Audio. Quibusdam tamen placuit hoc discrimen statuere inter hæc duo, ut hoc esset studii, illud sensus; sed non observatur hæc differentia. Jungitur itidem ut ἀκούω, genitivo personæ, accusativo rei. Demosth. pro Cor. (226.) Τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι. Plato Apol. Ἐμοῦ λέγοντος ἀκροάσονται οἱ νέοι, Me disserentem audient adolescentes. Cum rei autem accus., Æschin. c. Ctes. (554.) Ἃ πῶς ποθ' ὑμεῖς, ὦ σιδήρεοι, ἐκαρτερεῖτε ἀκροώμενοι; Idem ibid. (582.) Ὥσπερ ἐπῳδὴν ἢ ἀλλότριόν τι πρᾶγμα ἀκροώμενοι. Lucian., Ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα. Jungitur vero interdum et genitivo rei, ut ap. Isocr. Plataico, Μετ' εὐνοίας ἀκροάσασθαι τῶν λεγομένων. ‖ Interdum etiam absolute, i. e. sine casu, ponitur ἀκροῶμαι, ut ap. Isocr. Et ἀκροώμενος, Auditor. Plut. de Aud. Καὶ περὶ τὸν λέγοντα καὶ περὶ τὸν ἀκροώμενον.

Ἀκροῶμαι, Audio discendi causa, rursum cum gen. Damascius, Ὁ δὲ ἠκροᾶτο λόγων γεγηρακότων καὶ σοφίᾳ τινὶ κεκραμένων. Suidas hunc locum citans ait ἀκροᾶσθαι esse μανθάνειν, ut ἀκροατὴς est μαθητής.

Ἀκροῶμαι, Audio, Dicto sum audiens, Ausculto, Pareo. Cum gen. quam et ipsi ἀκούω significationem cum eadem constructione dedimus. Sic autem usurpavit ἀκροᾶσθαι Antipho, teste Suida. Apud Plut. Lycurgo, ἀκροᾶσθαι τοῦ προστάττοντος, Parere imperanti. Aristid. Panath., βασιλέως ἀκροᾶσθαι, Regi audientem dicto esse. Sic ap. Thuc. Τὸ ἡμέτερον πλῆθος οὐκέτι ἀκροώμενον τούτων.

["Ἀκροάομαι, Fischer. Ind. Palæph. Mœris 16. et n. Koppiers. Obs. 16. Brunck. Philoct. 86. Dionys. H. 4, 2143. Ἠκρόανται, Aristot. H. A. 174. Schn. Dicto sum audiens, Pareo, Dionys. H. 1, 418. Thuc. T. 4. p. 20. Bip." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀκροάομαι· Audior, Ausculto. "* Ἀκροάζομαι (sic,) Ausculto, Zenob. 4, 75." Wakef. Mss.]

"Ἀκροάω, ap. Etym. legitur, sed sine exemplo. "Tantum enim dicit ἀκροῶ fieri ex ἀκοῶ, futuro verbi "ἀκούω, pleonasmo literæ ρ." "Ἀκροβᾶσθαι, ap. "Hes. legitur expositum ὑπακούειν, ὑποτετάχθαι, pro "quo scr. potius ἀκροᾶσθαι."

Ἀκρόαμα, τὸ, Quod auditur, ἄκουσμα. Æschin. in Ctes. (634.) Οὗτος δ' ἀναβὰς ἑαυτὸν ἐγκωμιάσει, βαρύτερον τῶν ἔργων ἃ πεπόνθατε τὸ ἀκρόαμα γίνεται, Si Demosthenes in suggestum ascendens, seipsum laudabit, jam hoc acroama iis, quæ passi estis, gravius ac molestius fuerit. Retineo autem vocem Græcam in h. l. interpretatione, Ciceronem sequens, ita scribentem pro Archia: Themistoclem illum summum Athenis virum dixisse aiunt, cum ex eo quæreretur quod acroama aut cujus vocem libentissime audiret, Ejus a quo sua virtus optime prædicaretur. Xen. quoque generali sententia docet nihil lubentius a quoquam audiri quam suam laudem; ut contra nihil molestius quam convitium, appellans ἔπαινον, Laudem, ἀκρόαμα ἥδιστον: at λοιδορίαν, Convitium, χαλεπώτατον ἀκρόαμα. Qui alibi ἔπαινον vocat ἄκουσμα ἥδιστον, eodem sensu, ut dictum est in Ἄκουσμα. Athen. 12. Καὶ περὶ τῶν θεωρημάτων καὶ ἀκροαμάτων, De spectaculis et auditionibus. Accipiendo videlicet Auditiones pro Iis, quæ audiuntur. Qua in signif. et in modo citatis ll. ἀκρόαμα exponi poterit Auditio: simplicius videlicet quam Narratio, vel Recitatio, ut alii. Sunt vero et qui tradant ἀκρόαμα esse Festivam et jucundam narrationem, manifesto errore: cum ἀκρόαμα generale sit nomen, et tam in malam, quam in bonam partem usurpetur: unde sunt βαρύτερον ἀκρόαμα et χαλεπώτατον ἀκρόαμα in ll. a me modo citatis. Sciendum est præterea Cic. τὰς δι' ἀκροαμάτων ἡδονὰς interpretatum esse ap. Epicurum Voluptates quæ auditu percipiuntur, ut videre est in edito a me Cic. Lex. Gr. Lat.

Ἀκρόαμα, Ipsa persona quæ auditur, ap. Athen. Αὐλητρίδας καὶ ψαλτρίας καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἀκροαμάτων. Plut. in Galba, Κάνου γὰρ αὐλήσαντος αὐλῷ παρὰ δεῖπνον· ἀκρόαμα δὲ ἦν Κάνος εὐδοκιμούμενον· ἐπαινέσας καὶ κ. τ. λ. Ita et a Cic. usurpatur, ut pro Sestio, Ille ipse ludens non solum spectator, sed actor et acroama. Sic et Verr. 6.

["Ἀκρόαμα, Plut. 4, 556." Wakef. Mss. Socrates Rhodius ap. Athen. 148. Τὰ ἐξ Ἰταλίας ἀκροάματα, i. q. τεχνῖται σκηνικοί. "Mœris 67. et n. Ernestius Excurs. ad Sueton. p. xii. Thom. M. 29. Ipsa persona, quæ auditur, Diod. S. 2, 583. Plut. 6, 365. Hutt." Schæf. Mss.]

Ἀκροαματικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad auditionem pertinens, vel In auditione consistens, q. d. Auditorius, Auscultatorius, ut ἀκροαματικαὶ διδασκαλίαι. Plut. Alexandro, de ipso loquens, Ἀλλὰ καὶ τῶν ἀποῤῥήτων καὶ βαρυτέρων διδασκαλιῶν· ἃς οἱ ἄνδρες ἰδίως ἀκροαματικὰς καὶ ἐποπτικὰς προσαγορεύοντες, οὐκ ἐξέφερον εἰς πολλούς·

μετασχεῖν, Sed etiam arcanarum et graviorum disciplinarum; quas illi peculiari nomine Acroamaticas et Epopticas appellantes, non efferebant in vulgus, cognitionem aliquam habuisse. Ibid. in Epist. Alexandri ad Aristot., Οὐκ ὀρθῶς ἐποίησας ἐκδοὺς τοὺς ἀκροαματικοὺς τῶν λόγων, Non recte fecisti, qui acroamaticos libros vulgaris, vel in vulgus edideris. Ubi Acroamaticos libros vocat, Bud. teste, de recondita Peripateticæ sectæ disciplina editos. Quod et e modo citato Plut. loco, et ex A. Gell. 2, 20. quo etiam te remitto, satis liquet. Sed ut omnes quod argumentum illorum librorum fuerit docent, ita nemo quæ hujus appellationis fuerit ratio explicat. Ego vero existimo dictas disciplinas Acroamaticas, quæ hujusmodi essent ut aliter quam audiendo præceptorem et e viva ejus voce percipi non possent: libros autem Acroamaticos, qui hujusmodi acroamaticas disciplinas continerent, nominatos. Videntur autem meam sententiam ultima Epistolæ ad Aristot. verba confirmare.

[* " Ἀκροάμων, (ονος, ὁ, ἡ,) Andr. Cret. 197." Kall. Mss. Ετ] " Φιλακροάμων, Audiendi cupidus, " Qui acroamatis delectatur." [Suicer. Thes. 2, 1426. " Eust. 185, 17." Seager. Mss. " Cyrill. p. 14. Hesych." Wakef. Mss.]

[* Ἀκροασία, ἡ, Stob. Serm. 13. p. 316. Schow. Sed de h. v. dubitat Schneider. Lex.]

Ἀκρόασις, ἡ, Auditio, Ipsa audiendi actio. Æschin. in Ctes. (490.) Κλέπτων τὴν ἀκρόασιν, καὶ μιμούμενος τοὺς τἀληθῆ λέγοντας. Item ἀκρόασιν ποιεῖσθαι ap. Eund. pro Audire, ad verbum, Auditionem facere: Ἐκείνως τὴν ὑπόλοιπον ποιήσασθε ἀκρόασιν. Idem ibid. (582.) Καὶ τὴν ἀκρόασιν—οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐποιοῦντο, ὥσπερ νῦν γίνεται. Isocr. de Pace, Οὐκ ἐξ ἴσου τὴν ἀκρόασιν τῶν λεγόντων ποιουμένους, Facere auditionem eorum, qui orationem habent ap. vos, pro, Audire eos qui, &c. Auditionem præstare iis qui, etc. Sic nostrate sermone dicitur Facere lecturam alicujus scripti, En faire la lecture, pro Legere. Vitruv. ult. lib. c. ult. dixit Acroasin facere: Eo tempore quidam architectus ab Arado, nomine Callias, Rhodum cum venisset, acroasin fecit, exemplumque protulit muri, et supra id, etc. Ubi existimo acroasin facere paulo generaliori signif. usurpari pro ἐπίδειξιν ποιεῖσθαι. Neque enim video qui conveniat ut pro Recitatione hic Acroasin accipiamus. || Gaza ἀκρόασιν passive usurpavit pro Audientia. Nam hæc e Catone Majore [9, 6. Or. 2, 80.] verba, Ipsa oratio facit sibi audientiam, interpretatur, Αὐτὸς ἀκρόασιν ἑαυτῷ ἐξεργάζεται ὁ λόγος. Hic ἀκρόασιν ἐξεργάζεσθαι, est Facere se audiri; ut ἀκρόασιν ποιεῖσθαι ll. cc., est, uti dixi, ad verbum, Auditionem facere, pro Audire.

Ἀκρόασις, Recitatio, e consequenti videlicet; auditur enim recitatio. Unde ἀκρόασιν ποιεῖσθαι non pro Audire, ut in superioribus exemplis, sed pro Recitare, ut, Ἀφνοῦς τινὸς ποιητοῦ ἀκρόασιν ποιουμένου. Sic ἀκρόασις ἐπιδεικτική, Recitatio ostentatoria, vel sese ostentans, vel ostentationis gratia scripta. Luc. Ad eum qui dixerat Prom. etc. Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἀπαγγέλλοντες. Idem in Prometheo dicit ἀκρόασιν σοφιστικήν. Ubi exp. Disceptationem, sicut et in præcedente loco Narrationem. Ego malim utrobique Recitationem.

Ἀκρόασις mihi videtur sumi a Plut. pro Ipso loco in quo fit acroasis, de Discern. Amico ab Adulatore, Ὅθεν ὁρᾶν ἐστὶν αὐτοὺς ἕδρας τε τὰς πρώτας ἐν ἀκροάσεσι καὶ θεάτροις καταλαμβάνοντας. Apud Cic. quoque Ep. ad Att. 19, 15. (15, 17.) sic accipio Acroasin: aut certe pro Consessu aut Corona hominum, acroasews ergo congregatorum, ubi dicit, Et mehercule ipsius literæ sic et φιλοστόργως et πυκνῶς scriptæ, ut eas vel in acroasi audeam legere. Quam vocis hujus expositionem ignorantes quidam, graviter lapsi sunt.

[" Ἀκρόασις, Thom. M. 29. Recitatio, Lucian. 1, 19. Auditorium, Plut. Mor. 1, 221." Schæf. Mss. Hippocr. de Jurej. p. 1. " Recitatio, Disceptatio. Plut. Pompeio 1172. HSt. Ἐν δὲ Ῥόδῳ γενόμενος (Πομπήϊος) πάντων μὲν ἠκροάσατο τῶν σοφιστῶν, καὶ δωρεὰν ἑκάστῳ τάλαντον ἔδωκε· Ποσειδώνιος δὲ καὶ τὴν ἀκρόασιν ἀνέγραψεν, ἣν ἔσχεν ἐπ' αὐτοῦ πρὸς Ἑρμαγόραν τὸν ῥήτορα." Seager. Mss. Glossæ: Ἀκρόασις· Audientia, Auscultatio, Auditus, Examen, Auditorium, Auditio. Ἡ ἀκρόασις συγκεκροτημένη· Examen districtum.]

Ἀκροατὴς, ὁ, Auditor, Qui audit. Isocr. de Pace, Αὐτοὶ δὲ αὐτοὺς κοινοὺς ἀμφοτέροις (τοῖς λόγοις) ἀκροατὰς παρέχοιεν. Ita enim lego ap. Isocr., ἀμφοτέρους corrigens et ex eo faciens ἀμφοτέροις: e Demosth. loco, in quo ita scribens, videtur hæc ipsa Isocratis mutuatus esse verba, pro Cor. (227.) Καὶ παρασχὼν ἑαυτὸν ἴσον καὶ κοινὸν ἀμφοτέροις ἀκροατήν. J. Poll. negat probum esse vocabulum ap. Menandrum ἀκουστὴς pro ἀκροατής. || Explicatur autem ἀκροατὴς a Suida μαθητὴς, Discipulus, quemadmodum videlicet et Latinis dicitur Platonis auditor pro Platonis discipulo; quomodo et ἀκουστὴν usurpatum antea vidimus. Isocr. tamen ἀκροατὴν et μαθητὴν distinguit, ad Nic., Ἀλλὰ τῶν μὲν ἀκροατὴς γίνου, τῶν δὲ μαθητὴς, ubi ἀκροατὴν accipit in generali signif., quam priorem posuimus, pro eo qui alium audit, non tanquam discipulus et discendi causa, sed quovis modo. [Gl. Ἀκροατής· Auditor. " Lector, Plut. 3, 106. Cor." Schæf. Mss.]

Ἀκροατικὸς, (ἡ, ὸν,) Auditorius, Ad auditionem pertinens, ἀκροατικὸς μισθὸς ap. Lucian. Enc. Demosth. (3, 509.) Merces auditoria, i. e. Quæ pro auditione datur. Κομίζου τὸν ἀκροατικὸν, ἔφη, μισθὸν, καθάπερ Ἀθήνησιν ἐκκλησιαστικὸν, ἢ δικαστικόν. [A. Gell. 20, 5. " Thom. M. 544." Schæf. Mss. " Stob. 387. Ετ * Ἀκροατικῶς, Philo J. 1, 215. 2, 458." Wakef. Mss. " Philostr. V. A. 1." Kall. Mss.]

Ἀκροατήριον, τὸ, Auditorium, Locus in quo audiuntur recitationes, aut in quo auditur præceptor. Plut. de Aud. Οἱ δὲ τὰς ξένας φωνὰς τοῖς ἀκροατηρίοις νῦν ἐπεισάγοντες. Suggestum quidam, alii Pulpitum interpretantur. [Gl. Auditorium. " Boissonad. in Philostr. 331. ad Diod. S. 1, 83." Schæf. Mss.]

[* Ἀντακροάομαι, Vicissim audio. " Kuster. Aristoph. 238. b." Schæf. Mss.]

Ἐπακροάομαι, Ausculto. [" Ad Charit. 636." Schæf. Mss. Glossæ: Ἐπακροάομαι· Ausculto, Auscultor. Plato Γρυψὶν ap. Bekk. Anecd. Gr. 360. Αἶ αἶ, γελῶν δ' ἐπηκροώμην. . . πάλαι. "Heliod. Æth. 84." Wakef. Mss.] Ετ Ἐπακρόασις, (ἡ,) Auscultatio, Auditio, VV. LL. [1 Reg. 15, 22. ΕΤ * Ἐπακροατὴς, Auscultator, Gl.]

[* " Κατακροάομαι, i. q. simpl. ἀκροάομαι, verbum dubium." Schneider. Lex. Sed id agnoscunt Glossæ: Κατακροάομαι· Ausculto.]

" Παρακρόασις, ἡ, Inobedientia, Contumacia, ἀπεί-
" θεια. Joseph. παρακρόασις ζημίαν φέρει. Ατ
" Παρακροατὴς, (ὁ,) e Cyrillo affertur pro Eo qui
" audita aliter interpretatur quam dicta sunt, et falso
" defert. Ita ut παρακροᾶσθαι, synonymum verbi
" παρακούειν, sit et Perperam audire, Male auribus
" percipere, s. Sinistre, et Non audire, Non obedire."
[" Παρακροάομαι, Joseph. (A. J. 18, 8, 5. Οὐ γνώμης ἀπέφηνε τῆς αὐτοῦ, τοῦ δὲ αὐτοκράτορος τῶν προσταγμάτων, τὴν ὀργὴν οὐδὲν εἰς ἀναβολὰς, ἀλλ' ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἐπιφέρεσθαι τοῖς πράγμασι τοῖς παρακροᾶσθαι θάρσος εἰσφερομένοις, ubi vertitur, Ut sine mora statim in eos ira effunderetur, qui ea detrectare ausi fuerint, quæ facere decreverat.) Ετ * Παρακρόαμα, (τὸ,) Const. Apost. 8, 8." Kall. Mss.]

[* Συνακροάομαι, Una audio. Plato Menex. 2, 235. " Philo J. Clem. Alex." Wakef. Mss. Ετ * " Συνακροατὴς, (ὁ,) Ignat. Martyr. 48." Kall. Mss.]

" Ἀκρώσσει, Hes. exp. ἀκροᾶται, Audit, Au-
" scultat, mox tamen subjungens, ἑκὼν οὐχ ὑπακούει,
" προσποιεῖται, Data opera non respondet vocanti,
" Simulat." [Ἀκρώσσω pro ἀκροάω, ut ἀγρώσσω pro ἀγράω, notante Schneider. Lex.]

ἌΚΡΟΣ, α, ον, Summus, i. Extremus. Ἄκροις δακτύλοις ἅπτεσθαι, proverbialiter, Summis digitis attingere, quod etiam dicitur Primoribus digitis. Sic, ἐπ' ἄκρων ὀνύχων βαδίζειν, itidem proverbialiter,

Summis pedum unguibus ingredi. Quod et ἐπ' ἄκρων ὁδοιπορεῖν dicitur, sub. substantivo, in hoc Soph. versu, (Aj. 1209.) Ὑψήλ' ἐφώνεις, κἀπ' ἄκρων ὡδοιπόρεις. Apud Apollon. R. 1, (183.) ἄκρα ἴχνη, Summa pedum vestigia, vel Summæ pedum plantæ, ubi scribit, οὐδὲ θοοὺς βάπτεν πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκροις Ἴχνεσι τεγγόμενος. || Item Ἄκρος, Summus, i. Supremus, In summo positus, Altus, ut ἄκραι κορυφαὶ ὄρους, ap. Arat., posito plur. pro sing., Summus vertex montis, vel Supremus, i. e. Summa pars s. Suprema verticis, pro quo dicit Hom. superlativo gradu ἀκροτάτη κορυφή. Sic ap. eund. Arat. ἄκραι χηλαί. Apud Soph. autem Aj. (278.) ἄκρας νυκτὸς dicitur pro Summa nocte, pro Prima parte noctis, eodem videlicet sensu quo vulgo dicitur Summo mane. Quo etiam modo dicitur a Nicandro ἀκρέσπερος. Nam h. v. explicans Schol. ait esse κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτὸς quasi περὶ ἄκραν ἑσπέραν. || Capitur et pro Celsus, Altus, atque ita Cic. exp. in Arati ll. cc.

Ἄκρος, metaphorice, Summus, Summum s. Supremum gradum obtinens in re aliqua, Perfectus, et, ut Cicero, Summus et perfectus, Præstantissimus, Excellentissimus, Singularis, ut τετραγωνιστὴς ἄκρος, Summus tetragonista. Ita dictum est illud, ἄκρος ἰατρὸς Ἄκρων, summus medicus Acron. Sed allusio est in ἄκρος et Ἄκρων nom. propr. Sic dicitur ἄκρος νομοθέτης, Summus Legislator, i. Excellentissimus. Qua in signif. Maximum quoque usurpant interdum Latini. Dicitur etiam aliquis ἄκρος τὴν ἰδίαν τὴν τέχνην, sub. nomine κατὰ, Summus in sua arte, Artis suæ peritissimus. Et cum præpos. εἰς, ut ἄκρος εἰς φιλοσοφίαν, Plato de Rep. 6. Præstantissimus in philosophia, Præstantissimus philosophus. Nec vero de persona tantum usurpant ἄκρος, sed etiam de re, ut ἄκρα τροφή, ap. Plat. Et ἄκρα φιλία, ap. Basil., Ὃς καὶ ἐμοὶ εἰς τὴν ἄκραν φιλίαν ἥρμοσται, Qui mihi summa junctus est amicitia.

Ἄκρος, format etiam compar. ἀκρότερος, et superl. ἀκρότατος, qui ap. poëtas usitatissimus est, quod dactylum efficiat remanente una syllaba. Habet autem ἀκρότατος positivi ἄκρος signif. Nam perinde est s. cum Arato dicas ἄκρη κορυφὴ ὄρεος, s. cum Hom. ἀκροτάτη κορυφή, pro Summus vertex montis, vel Summum cacumen. Il. Α. (499.) Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο. Hesiod. autem dixit ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι, pro ἀκροτάτῃ κορυφῇ Ἑλικῶνος. Sic et Il. Δ. Hom. (484.) de arbore loquens, ἀτάρ τε οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν, In summa arbore, pro In summa ejus parte. Idem ἀκροτάτην χρόα vocat Summam et quasi superficialem corporis partem, τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος.

Ἄκρον, ου, τὸ, substantive positum, Extrema pars, Extremitas, et ἄκρα Extremitates cujuslibet rei. Item ἄκρα Termini, Fines, τὰ πέρατα. || Est etiam Ἄκρον, juxta alteram in adjectivo ἄκρος positam signif. Summitas, Summa pars s. Suprema, Vertex, Cacumen, ut Hom. ἄκρον Ἴδης ὑψηλῆς, Cacumen Idæ celsæ. Dicitur autem ἄκρον ὄρους, et in plurali ἄκρα τῶν ὀρῶν utplurimum, quod et composita voce ἀκρώρεια, reperitur tamen et per se positum ἄκρα, ut ap. Herod. Ponitur ἄκρον et pro ἀκρότης, Summus gradus, ut εἰς ἄκρον σοφίας ἐληλακὼς, Qui ad summum sapientiæ gradum pervenit. || Item ἄκρα, pro τὰ πρωτεῖα, ut ἄκρα φέρειν, Anthol. Primas partes obtinere. || Reperitur vero et compar. gradus Ἀκρότερα pro substantivo positum. Nam, ut Apollonii Schol. tradit, τὰ ἄκρα τῆς κεραίας, Extremitates antennæ, vocantur ἀκρότερα. Item Ἀκρότατα gradus superlativi, significat, sicut et Ἄκρα, Extremitates digitorum tam pedum quam manuum.

[“Ἄκρος, Jacobs. Anth. 7, 46. 203. Dioscor. 28. Huschk. Anal. 160. Dionys. H. 5, 110. Heyn. Hom. 5, 131. Pierson. Veris. p. 16. Abresch. Lect. Arist. 315. Jacobs. Exerc. 1, 142. ad Herod. 437. Ἄκρα πόλις, Heyn. Hom. 5, 246. 259. 8, 323. Thom. M. 29. Toup. Opusc. 1, 409. ad Callim. 1, 32. Ἀκροτάτη πόλις, Heyn. Hom. 8, 16. Ἄκρα νὺξ, Toup. Opusc. 2, 163. Lobeck. Ajac. p. 263. ad Pausan. 324. Ἄκρα περικόπτεσθαι, Toup. Opusc. 1, 345.
A Ἐπ' ἄκρα βαίνειν, Voss. Mythog. Br. 1, 156. Ἐπ' ἄκρῳ ὄζῳ, ἐπ' ἄκρῳ τοῦ ὄζου, Toup. in Schol. Theocr. 218. Ἄκρον φίλημα, Bergler. ad Alciphr. 202. Ἄνδρες Ἑλλήνων ἄκρα, Ἀργείων ἄκροι, de talibus v. Valck. ad Adoniaz. p. 414. Eur. Phœn. 433. 1251. Abresch. Lect. Arist. 301. ad Xen. Ephes. 207. ad Lucian. 1, 356. 401. Ἀκρότατος, Ruhnk. Ep. Cr. 159. Thom. M. 551. Wakef. Ion. 88. Heyn. Hom. 4, 401. 6, 487. Ἐπ' ἄκροις ἑστηκέναι, Eur. Phœn. 839. Κατ' ἄκρας, Valck. Phœn. p. 406. Ἄκρος ὀργὴν, ψυχὴν, ἀρετὴν, Wessel. Diss. Herod. 186. ad Herod. 36. Ἄκρον, Lucian. 1, 57. not. p. 287. Τὰ ἄκρα, Extremitates corporis, ad Charit. 327. Εἰς ἄκρον ἱκέσθαι, Tyrtæus 3, 43. cf. Valck. Diatr. 279. Ἄκραι χεῖρες, Fac. ad Paus. 1, 220. Ἄκραι νῆες, Heyn. Hom. 7, 110. Ἄκραν τὴν γλῶτταν, Lucian. 3, 84. Κατὰ τὰ ἄκρα, Lucian. 2, 64. Ἄκραν posit., Dionys. H. 1232. Ἐπ' ἄκρων πορεύεσθαι, Lobeck. Ajac. p. 403. Τὰ ἄκρα, Phrynich. Ecl.
B 184. 186. Ἄκροι πόδες, Wakef. Ion. 1185. Musgr. 1166. Ἄκρα χεὶρ, Jacobs. Anim. 72. Ἄκρα, Meleag. 123. Jacobs. Anth. 7, 91. Ἐπ' ἄκρον, Ruhnk. ad Vell. 70. Εἰς ἄκρον, Apoll. R. p. xi. Τὰ ἄκρα φέρεσθαι, Jacobs. Anth. 8, 414. Cum inf., Brunck. Soph. 3, 431. De quant., Ernest. ad Callim. 336. Ἄκρον, τὸ, Jacobs. Anth. 6, 158. 7, 128. Lucian. 2, 336. Toup. in Schol. Theocr. 216. Opusc. 1, 142. Jacobs. Exerc. 1, 142. ad Herod. 559. Ἄκρον πόλεως, Musgr. ad Eur. Fragm. p. 444. a. cf. Zeun. ad Cyrop. 645. Τὰ ἄκρα, Manus et pedes, ad Phalar. p. 72. ad Charit. 327. a. Ἄκρα et ἄρθρα, ad Charit. 227. a. Τὸ ἄκρον τοῦ δεσμοῦ, ad Herod. 308. Ἄκρον φιλοσοφίας, ἐπ' ἄκρον ἀφιγμένος, Phrynich. Ecl. 122. Jacobs. Anth. 10, 255. Markl. Iph. p. 34. Antip. S. 20. Jacobs. Anth. 12, 468. De quant., Porson. Hec. p. lvi. Ed. 2.” Schæf. Mss.]

[Ἄκρος, Gl. Summus, Extremus. Ἄκρον· Apex, Summum, Cacumen, Fastigium, Culmen, Crepido. Ἄκρον μαχαίρας· Mucro. Ἄκρον ξίφους· Acumen.
C Τὸ ἄκρον τῶν ὀρνίθων· Gilerus gallinarum. Ἄκρον ὄρους· Cacumen. Τὸ ἄκρον τῆς πρώρας· Aplustra. Ἄκρον σιδήρου· Mucro. Τὰ ἄκρα· Primores. Ἄκρα κτισμάτων· Areæ. Ἄκραι συλλαβαί· Apices. Ἐπ' ἄκρα τοῦ ποδός· In primos pedes. Arrian. Anab. 5, 26. Ἀκροτέρου θεοῦ ἢ καθ' Ἡρακλέα. Plato Theæt. p. 36. Τέκτονα πρίαιο πέντε ἢ ἓξ μνῶν ἄκρον, pro ἄκρως. Ἄκρος ὀργὴν, Herod. 1, 73. et Blomf. ad Æsch. Pers. 133. “Ἄκρος, Præstantissimus, Joseph. 613, 11. Ἀκρότατοι ποδῶν, Apoll. R. 1, 219. Κατ' ἄκρον, Modo singulari, Longin. 110, 4. Ἄκρον, Fructus, Etym. M. 73, 24. Pro ἀκρόδρυον, Diod. Zon. Epigr. 6.” Wakef. Mss. Sturzius de Zonaræ Glossis SS. N. T. 14. “Ἄκρος σοφίαν, Consummatus in arte, Xenarchus ap. Athen. 319. τὰ πολέμια ἄκρος, Herod. 7, 111. νησοὶ ἄκροι γενόμενοι, 5, 112. ψυχὴν οὐκ ἄκρος, Non acri ingenio, 5, 124. sed ὀργὴν ἄκρος, Ad iram pronus, præceps. Dio Cass. Fr. 141. T. 1. p. 59. Appian. Civ. 1, 104. 113. et sic ap. Herod. 1, 73. ubi quidem vulgo libri ὀργὴν οὐκ ἄκρος.” Schweigh. Mss. Pro Ala ap. Trall. 1. p. 24. Καὶ τῶν
D χηνῶν τὰ ἄκρα καὶ ἀτταγῆνας. Εἰς ἄκρον, ἐπ' ἄκρον formulas illustravit Boissonad. ad Eunap. 128. Κατ' ἄκρον, vide Κάτακρος.]

[* Ἄκροθε, et * Ἄκροθεν, “Ab extremitate, Aristot. Physiog. 119. (Nicander Th. 337.) Et * Ἀκρόθι νυκτὸς, Extrema nocte, (pro ἄκρας ν.) Arat. 308.” Wakef. Mss.]

[* “Ἄκρεα, τὰ, Hippocr. i. q. ἄκρα, ab ἄκρης, ὁ, ἡ, pro ἄκρος. Oppian. C. 2, 552. ἄκρια ῥινὸς pro ἄκρα.” Schneider. Lex.]

[* “Ἔξακρος, (ὁ, ἡ,) Cocchii Chirurg. 11.” Kall. Mss.]

Ἔπακρος, ὁ, ἡ, In summitate angustus, In angustum desinens. Ἔπακρα ap. Hippocr. τὰ εἰς στενὸν τελευτῶντα, ἅπερ καὶ μύουρα, Galen. [Hippocr. 155, 22. “Wakef. S. C. 3, 56.” Schæf. Mss.]

[* “Κάτακρος, Heyn. Hom. 7, 90. leg. κατ' ἄκρον.” Schæf. Mss.]

[* “Ὑπέρακρος, (ὁ, ἡ,) Ælian. H. A. 277.” Wakef. Mss. Unde * “Ὑπεράκρως ζῆν προῃρημένον, de Al-

cibiade in omni re modum excedere affectante, 1415 A (=5, 220.)" Reisk. Ind. in Demosth.]

[* "Ὕπακρος, ὁ, ἡ, Primarius, Perfectus in aliquo genere, quo alias πένταθλος. " Pæne primarius, Pæne perfectus, Primario proximus. Plut. 1, 136. Longin. 34." Wakef. Mss. " Bœckh. in Plat. Min. p. 58." Schæf. Mss. Plato 2, 38. " Plato Amat. 222. Beck. et non semel in hac pagina et p. 226." Boissonad. Mss.]

[* Ἀκροβαρέω, Nimio pondere in summitate premor. Mathem. Vet. 28. Ἵνα μὴ ἀκροβαρῆσαν περινεύσῃ.]

Ἀκροβατέω, f. ήσω, Summis pedum digitis gradior, Gradior summis digitis terræ insistens, In digitos erigor. Lucian. Icarom. Καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες χαμαιπετῶς ἐπαιρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν μετὰ τῆς πτήσεως. Antiphil. (Plato jun. Epigr. 1.) Ἀτραπὸν ὀθνείοις ὄμμασιν ἀκροβάτει. Ex ἄκρος et βατέω inusitato verbo, facto a βάω. ‖ Item Ἀκροβατέω, pro Superbe incedo, ap. Suid. [Diod. S. 2, 50. Polyæn. 4, 3, 23. Anal. 1, 175. " Abresch. Lectt. Arist. 217. ad Diod. S. 1, 162. Jacobs. Anth. 6, 360. 9, B 346. Lobeck. Ajac. p. 403." Schæf. Mss. " In collibus incedo, Philo J. 628. Suid. 1, 575." Wakef. Mss.]

Ἀκροβάμων, ονος, ὁ, ἡ, Summis pedum digitis ingrediens, Erectus incedens. Proprie, Erectus in summos pedum digitos, ap. Basil. ‖ Item Ἀκροβατικὸς, (ἡ, ὸν,) exp. Scansorius a Bud. e Vitruv. [10, 1.]

Ἀκροβάζω, i. q. ἀκροβατέω. Nam Hesych. ἀκροβάζειν exp. ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπιβαίνειν. [" Lobeck. Ajac. p. 403." Schæf. Mss.]

Ἀκροβαφὴς, ὁ, ἡ, Summa parte tinctus, Anthol. [P. Silent. 52. ἀκροβαφεῖς ἀκίδας, Irenæ. 3. χεῖλεα. " Nonn. Dionys. 1, 65." Wakef. Mss. " Jacobs. Anth. 11, 17. Eichst. Quæst. 76." Schæf. Mss.]

[* Ἀκροβελὴς, ὁ, ἡ, Acutam cuspidem habens. " Jacobs. Anth. 6, 68. 8, 161. Philippus 17. Toup. Opusc. 2, 220." Schæf. Mss.]

Ἀκροβελὶς, ίδος, ἡ, Jaculi genus, ut ait Suid. subjungens: Ἀκροβελίζεται· τὰ ἄκρα τοῦ σώματος βάλλεται. C Ἀκροβελίζω δέ. Ubi suspecta esse potest scriptura; nam Hesych. ἀκροβολίδος tantum meminit. [Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀκροβελίδας· τὰ ἄκρα τῶν ὀβελίσκων. Ἄρχιππος Ἡρακλεῖ Γαμοῦντι· Τὸ πῦρ πολὺ λίαν· ὕπαγε τὰς ἀκροβελίδας Ἄκρας.]

Ἀκροβηματίζομαι, Sto in summo suggesto vel tribunali, Hesych. ex ἄκρον et βῆμα. [" Schol. Il. N. 158. (Κοῦφα ποσὶ προβιβάς· ἤτοι μετέωρα καὶ ὑψηλὰ προβαίνων, ἤ, ἐπ' ἄκρων τῶν ποδῶν βαδίζων, οἱονεὶ ἀκροβηματίζων.)" Wakef. Mss.]

Ἀκρόβλαστος, ὁ, ἡ, Germen in cacumine habens.

[* Ἀκρογένειος, ὁ, ἡ, Prolixum mentum habens. Aristot. Physiogn. p. 149.]

[* Ἀκροδάκτυλον· Pollex, Articulare, Gl. Et * Ἀκροδακτύλιον, τὸ, Summa pars digiti. In Schneideri Lex. legitur Pollux, tanquam si in J. Poll. vox hæc reperiatur. Sed, cum in eo non extet, pro Pollux leg. Pollex.]

" Ἀκρόδετος, (ὁ, ἡ,) In summo ligatus s. nexus. " Epigr." [Philippi 22. " Jacobs. Anth. 9, 165." D Schæf. Mss.]

" Ἀκροδίκαιον, Hesychio τὸ ἔσχατον τῆς δίκης, " quod interpretantur Summum jus, ut idem sit " quod ἀκριβοδίκαιον." [" Schneider. Ind. ad Scriptt. R. R. 352." Schæf. Mss. Clem. Alex. Str. 494=413.]

[* " Ἀκροέλικτος, (ὁ, ἡ,) Paul. Silent. Ambo 178." Schæf. Mss.]

" Ἀκροζύγια, (τὰ,) dicuntur τοῦ βοεικοῦ ζυγοῦ τὰ " μέσα, ἤγουν ζεύγλη, Hesych." [J. Poll. 1, 213.]

[* Ἀκροζώνη, ἡ, Instita, Gl.]

" Ἀκρόθαλπτα, Hesychio * ἀκρόκαυστα, In summo " calefacta et adusta. Ita enim reponendum puto " pro ἀκροθάλυπτα, quod ap. eum legitur." [Ἀκροθάλυπτα tamen agnoscit Schneider. Lex.]

" Ἀκροκελαινιόων, Ionice pro ἀκροκελαινιῶν, pleonasmo τοῦ ο, particip. a v. Ἀκροκελαινιάω, significante Ater s. Niger sum in summitate aut extremitate. Il. Φ. (248.) οὐδέ τ' ἔληγε μέγας θεὸς, " ὦρτο δ' ἐπ' αὐτῷ Ἀκροκελαινιόων. Ubi Eust. exp. " τὴν ἄκραν ἐπιφάνειαν μελαινόμενος, sc. a vento: " item ἄκρως πεφρικώς: Hes. itidem τὰ ἄκρα μέλανα " ἔχων, φαινόμενά τε πλῆθος ὑδάτων, solent enim fluctus et undæ in superficie nigricare. Semel vero tantum legi h. v. ap. Hom. annotat." [Ἀκροκελαινιάω, non ——όω, legitur in Schneider. Lex. Vide Ἀκροφαληριάω. " Heyn. Hom. 8, 119. 160." Schæf. Mss. " Nonn. Dionys. 6, 181. (νέον δέ οἱ ἄνθος ἰούλων Ἀκροκελαινιόωντα κατέγραφε κύκλα προσώπου.)" Wakef. Mss.]

" Ἀκροκέραια, τὰ, Extremitates, s. ut Virg. (Æn. " 3, 549.) Cornua antennarum, τὰ τελευταῖα τῶν " κεραιῶν, J. Poll. 1," [91. " Schol. Paris. Apoll. R. 1, 565. (Βέλτιον δὲ νοεῖν ἱερίον τὴν καλουμένην κεραίαν, ἧς τὰ ἄκρα * ἀκρόκερα λέγονται.)" Boissonad. Mss. " Proba, ut videtur, vox, etsi in Lexx. nondum relata," Schæf. quæ et Scholiastæ Florentino restituenda est pro vulg. ἀκρότερα, atque etiam, nostro judicio, Polluci pro ἀκροκέραια.]

" Ἀκροκιόνιον, τὸ, Summa s. Extrema columnæ " pars, Fastigium columnæ. Philo de V. M. 3. " Κατὰ τὸ ἀκροκιόνιον ἐφηρμόζετο χρυσῆ κεφαλίς." [" Cf. Ducang. Gloss. in Omissis p. 11." Boissonad. Mss.]

[* " Ἀκρόκλαδος, (ὁ, ἡ,) Extremitas rami, Schol. Il. B. 312." Wakef. Mss.]

" Ἀκροκνέφαιος, (ὁ, ἡ,) Vespertinus, ἀκρέσπερος. " Hesiod. (Ἔργ. 565.) Ἐπιτέλλεται ἀκροκνέφαιος, i. e. " κατὰ τὸ ἄκρον τῆς νυκτὸς, καὶ κατὰ τὴν ἑσπέραν, inquit " Moschop. Prima nocte, Initio noctis, Circa crepusculum. Hesych. vero ἀκρόκνεφα exp. πρὸς " ὄρθρον, Nocturnis tenebris in diluculum vergentibus, " s. Circa extremas noctis tenebras cum aurora " illuxura est, Circa crepusculum matutinum."

" Ἀκροκνεφὴς, i. q. ἀκροκνέφαιος. Luc. in Lexiph. " (2, 337.) Ἐμὲ δὲ, ἦ δ' ὃς ὁ Εὔδημος, ὑπὸ τὸ ἀκροκνεφὲς " μετεστείλατο ὁ Δαμασίας. Ubi ὑπὸ τὸ ἀκροκνεφὲς " ponitur pro Sub crepusculum matutinum, Paulo " antequam repercusso nituere crepuscula Phœbo. " Sequitur enim, Καὶ τὰ μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὔων διετέλεσα· ἐξοικιεῖν γὰρ ἔμελλε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν " θυγατέρα. In VV. LL. Ἀκροκνέφας quoque habetur pro Diluculum, Crepusculum, Extremum noctis; sed sine exemplo." [" Ad Lucian. 2, 333. 3, 18." Schæf. Mss.]

[* " Ἀκροκολούω, Brunck. Soph. 3, 500." Schæf. Mss.]

[* Ἀκροκόρυφος, ὁ, ἡ, Summus. Schol. Bourd. ad Aristoph. Thesm. 523.]

" Ἀκροκυματόω, Summis innato fluctibus. Luc. in " Lexiph. (2, 337.) Ὥσπερ εἴ τις ὀλκάδα τριάρμενον " ἐν οὐρίῳ πλέουσαν, ἐμπεπνευματωμένου τοῦ ἀκατίου, " εὐφοροῦσάν τε καὶ ἀκροκυματοῦσαν."

" Ἀκρόλιθος, (ὁ, ἡ,) In summitate s. extremitate lapidis positus, vel etiam substantive Summus lapis, " Summitas lapidis. Vitruv. 2, 8. Martis fanum " habens statuam colossi, quam ἀκρόλιθον dicunt, nobili manu Telocharis factam." [Ξόανον, Anal. 3, 155. Salmas. ad H. A. 322.]

[* Ἀκρόλινος, ὁ, ἡ, Extremitas retis. Oppian. C. 4, 383. " 4, 414." Wakef. Mss.]

[* Ἀκρολίνιον, τὸ, Limbus extremitatis cassium s. plagarum. Lex. Xenoph.]

" Ἀκρολίπαρος, (ὁ, ἡ,) Per summa pinguis, In " summa parte s. superficie pinguis. Alexis ap. " Athen. 9. (p. 385.) Ἀκρολίπαροι, τὸ δ' ἄλλο σῶμ' " ὑπόξυλον, de hominibus loquens." [" Boissonad. in Philostr. 542." Schæf. Mss.]

[" Ἀκρολόγος, Eust. ad Od. p. 1857. in.=684, 37. Ἀκρολογέω, Jacobs. Anth. 9, 206. ad Mœrin 358." Schæf. Mss. Vide nos supra 49. n. 1.; E. H. Barker. et Hermann. in Wolfii Anal. Liter. V. 2. p. 63—74.]

[* " Ἀκρόλοχος, Lobeck. Ajac. p. 284." Schæf. Mss.]

[* " Ἀκρολυτέω, Jacobs. Anth. 11, 17. Boissonad. in Philostr. 485." Schæf. Mss.]

" Ἀκρόμαλλος, (ὁ, ἡ,) Summe villosus. Strabo " (196=300=274.) Ἡ δ' ἐρέα, τραχεῖα μὲν, ἀκρόμαλ-

" λος δὲ, ἀφ' ἧς τοὺς δασεῖς σάγους ἐξυφαίνουσιν, οὓς " λαίνας καλοῦσιν, Oblongis villis, B." [" Mot à retrancher; car dans l'endroit cité de Strabon 196. il faut lire * μακρόμαλλος." Corai. Mss. Agnoscit tamen Schneider. Lex. Cf. Ἀκρογένειος.]

[* Ἀκρομάσθιον, Gruma, Papilla, Gl.]

[* Ἀκρομέθυσος, ὁ, ἡ, Plane plenus, Depositus vino, i. q. ἀκροθώραξ. Schol. Aristoph. Ach. 1132. Vesp. 1190.]

[* " Ἀκρομήρια, (τὰ,) Tzetz. ad Lyc. 867. (Ἐκ τῶν κώλων, ἤτοι τῶν ἄκρων μορίων καὶ τῶν χειρῶν ἐδέθη.)" Kall. Mss. " Vitt. 1. 2. et Ciz. tuentur vulg. ἀκρομηρίων, pro quo Vit. 3. cum Eudocia 266. ἀκρωτηρίων, corrupte, f. l. * ἀκροναρίων, quod, ut e Glossario patet, est verbum mediæ Græcitatis, et Extremam membri partem significat." Muller.]

" Ἀκρομόλιβδον λίνον, Epigr. (Philippi 22.) Rete " habens in extrema sui parte s. ima plumbum, ut " piscatoria retia." [" Jacobs. Anth. 9, 144. 11, 228." Schæf. Mss.]

" Ἀκρομύλη, (ἡ,) Hesychio ἡ γοννὶς μύλων, vel " ipse μύλος, inquit. At in Lex. meo vet. legitur " Ἀκρομίλη, expositum ἐπιγουνατὶς μύων. Sed videtur rectius ap. Hesych. scriptum esse ἀκρομύλη, " per υ in penultima, et pro illo μύων in Lex. meo " reponendum μύλων. Eodemque modo ap. Etym. " pro * ἐπιγουνατισμὸν reposuerim ἐπιγουνατὶς μύλων. " Nam illud ἐπιγουνατισμὸν, quod ap. eum habetur, " mendosum esse constat, utpote in diverso casu " positum ab ἀκρομίλη. At VV. LL. Ἀκρομύλη est " Pars illa, quæ genua ut scutulum et operculum " communit, patella dicta a medicis. Sed viderint " qua auctoritate hanc expositionem tuebuntur." " Ἀκραμύλα, Hesychio κοχλίας, Cochlea."

[* " Ἀκρονάριον, (τὸ,) Schol. Lucian. 2, 330." Schæf. Mss. Vide Ἀκρομήρια.]

[* Ἀκρονυγὴς, ὁ, ἡ, UNDE * Ἀκρονυγῶς. Galen. 2, 369. Βλέφαρα συμβάλλοντα ἀλλήλοις πυκνῶς καὶ ἀκρονυγῶς.]

[* Ἀκροξιφίδιον, τὸ, Mucro, Gl.]

" Ἀκρόπαθος, ὁ, ἡ, In summa parte affectus. Hippocr. περὶ * Ἐπικυήσεως (50, 35.) Ὅταν ὁ στόμα- " χος ξηρὸς ἢ ἀκρόπαθος ᾖ, ἢ ξυμμεμύκῃ, καὶ μὴ ὀρθὸς " ᾖ. Apud Eund. sunt καρκῖνοι ἀκρόπαθοι, qui esse " videntur in summa cute s. superficie corporis, et " oppositos habere τοὺς κρυπτοὺς s. ὑποβρυχίους καρ- " κίνους, ut Prorrhet. 2. (p. 417, 45=77.) Οἱ δὲ καρ- " κῖνοι οἱ κρυπτοὶ καὶ οἱ ἀκρόπαθοι γίνονται (τοῖς γέρουσι) " καὶ ξυναποθνήσκουσι." [Heringa Obs. 58.]

" Ἀκρόπαστος, (ὁ, ἡ,) Per summa conspersus. Sopater ap. Athen. 3. (p. 119.) Μενδήσιός θ' ὡραῖος " ἀκρόπαστος εὖ, Ξανθαῖσιν ὀπτὸς κέφαλος ἀκτῖσιν πυ- " ρός. Solent enim pisces qui torrentur, in summa " parte conspergi sale vel aliis condimentis." [Gl. Parce salsus.]

[* Ἀκροπαχὴς βακτηρία, Crassum habens caput. Suid. et Phot. v. Σκυτάλη. " Mœris 346. et n." Schæf. Mss.]

[* Ἀκροπενθὴς, ὁ, ἡ, Summe tristis. Æsch. Pers. 133. ubi v. Blomf.]

[* Ἀκροπήνιον, τό. Schol. Greg. Naz. Stelit. 1. p. 79. Οἱ γὰρ ἐν ἑνὶ καλῷ διὰ παντὸς στρεφόμενοι, παισὶν ἐοίκασιν, οἱ παιδιὰν εἰώθασι ταύτην παίζειν, ἀκροπήνιον ἐπί τινος λείου χωρίου θέμενοι, καὶ τοῦτον ἱμᾶσι παίοντες περιστρέφουσιν, ἐξ οὗ συμβαίνει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀεὶ κινεῖσθαι τὴν κίνησιν, οὐ προϊοῦσιν ἐπί τι ἄλλο, ἀλλὰ τὸ στάσιμον ἔχουσιν.——Αἱ στροφαὶ οὖν καλοῦνται στρόμβοι, τὸ δὲ στρεφόμενον ἀκροπήνιον. Schneider. Lex. v. Στρόμβος.]

" Ἄκροπις, vocatur ab Hippocr. Epidem. 7. ἡ " γλῶσσα, Lingua, ἡ οἷον ἄκρα ἑαυτῆς μὴ διατυποῦσα, " h. e. ἡ ἀδιάρθρωτος ὑπὸ δυσκινησίας, ut annotat Gal. " Sed notandum, ap. eum quosdam Codd. habere " ἀκροαπὶς, quosdam ἀκρατής. Denique quidam habet Ἀκρωπὶς, ἀδιάρθρωτος ὑπὸ δυσκινησίας γλῶττα. " Hippocratis autem exemplaria habent ἄκροπις, in " quibus sic legitur, Γλῶσσα ξηρὴ, ἄκροπις, τρηχύτης " ἐκήνθει." [Hippocr. 359, 13. 48. 364, 15. Vide Ἄκρωπις.]

" Ἀκρόπλοος, (ὁ, ἡ,) In superficie natans, In sum- " ma parte innatans, ut Gal. quoque ap. Hippocr. " ἀκρόπλοα exp. ἐπιπολαίως, s. ἐπιπολῆς, ut quidam " Codd. habent, οἷον ἐπ' ἄκρου ἐμπλέοντα, de Morb. " 1. (p. 132, 39.) Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον τοῦτον καὶ τὰ " ἐν τῷ πλευρῷ φλέβια πάσχει, ὅσα ἔσω ἀκρόπλοά " εἰσι." [Hippocr. Epist. 1286. Νοῦς ἀκρ. καὶ ἀβέβαιος. " Heringa Obs. 58. ad Diod. S. 1, 207." Schæf. Mss. " Plut. 2, 591." Wakef. Mss.]

[* Ἀκροπολεύω, Sublimis meo. Manetho 4, 79. Τῇ δὲ Ἄρης ἰσόμοιρα δι' αἰθέρος ἀκροπολεύῃ. " Wakef. S. C. 2, 78." Schæf. Mss.]

[* " Ἀκροπόλεια ? Wakef. S. C. 4, 248. (e Procli Lycii Hymno εἰς Ἀθηνᾶν, quem vulgavit Th. Taylorus in libello de Mysteriis, Anglice scripto: Ἣ λάχες Ἀκροπόλεια καθ' ὑψιλόφοιο κολώνης, Σύμβολον ἀκροτάτης, γενετῆς σέο, πότνια, σειρῆς.)" Schæf. Mss. Allusio est ad Minervam, Athenarum Acropolin tenentem, Paus. 1, 26. cf. 3, 17. Sed in verbis vitium latet; nisi, cum Wakefieldio in Mss., Ἀκροπόλεια, τὰ, pro Ἀκρόπολιν dictum esse censeas.]

" Ἀκροποσθία, ἡ, et Ἀκροπόσθιον, τὸ, Summa s. " Prominentior præputii pars: τὸ πόσθης προῦχον, ut " J. Poll. 1. exp. πόσθην nominari dicens τὸ ἐπ' οὐ- " ρήθρᾳ δέρμα, Pellem, qua integitur urinæ meatus. " Hippocr. Coac. Progn. Νεῦρον διακοπὲν, ἢ γνάθου " τὸ λεπτὸν, ἢ ἀκροποσθίη, οὐ συμφύεται. Gaza " ἀκροποσθίαν simpliciter Præputium vertit ap. Aristot. cum alibi, tum de Part. Anim. 2, 13. ubi philosophus ait, Διὸ καὶ συμφύεται οὔτε βλεφαρὶς οὔτε " ἀκροποσθία, ὅτι ἄνευ σαρκὸς δέρματά εἰσι." [Hippocr. 177, 20. 398, 22. 440, 1. Rufus p. 31.]

[* " Ἀκροπότης, Const. Manass. Chron. (2027.) p. 80. Meurs." Schæf. Mss. Nonn. Dionys. 29, 244.]

[* " Ἀκρόπους, Paus. 119. Aretæus de Cur. M. A. 1, 10." Kall. Mss. Vide nos supra 118. b. 318. n.]

[* " Ἀκρόπρεμνον, (τὸ,) Nicet. Eugen. 3, 87. (Τὸ μὲν γὰρ ἀκρόπρεμνον ἐγγὺς αἰθέρος.)" Boissonad. Mss. Summo cacumine æthera tangit.]

[* Ἀκρόπρωρον, τὸ, Summa pars proræ. Strabo 156. ter, et 159. " Bergler. ad Alciphr. p. 47." Schæf. Mss.]

[* Ἀκρόπτερον, τὸ, Summa ala. Oppian. C. 4, 127. διπλῶν ἀκρόπτερα φωτῶν. " Crinagor. 5. ad Herod. 617." Schæf. Mss.]

[* " Ἀκρόρεια (pro ἀκρώρεια,) Jacobs. Anth. 12, 232." Schæf. Mss.]

[* " Ἀκροσαμώνιος, Wessel. Obs. 46." Schæf. Mss.]

" Ἀκροσαπὴς, Quod in summa tantum parte s. " superficie putredinem contraxit, Quod leviter pu- " trescere et mutari cœpit, τὸ ἐπιπολῆς, s. ἐπὶ βραχὺ, " ut quædam habent exemplaria, μεταβεβληκὸς, " Galeno in Lex. Hippocr. Locus Hippocr. est in " lib. περὶ Τροφῆς (111, 33=382.) Σιτίον νέοισι ἀκρο- " σαπὲς, γέρουσι δὲ ἐς τέλος μεταβεβλημένον, ἀκμά- " ζουσιν ἀμετάβλητον."

[* Ἀκροσίδηρος, ὁ, ἡ, Antiphil. 4.]

[* Ἀκροσκιρία, ἡ, Tab. Heracl. 187. Δύο δὲ ἐν ταῖς ἀκροσκιρίαις. " Hunc totum sylvestrem saltum ab ἀκρωρείᾳ, Summo colle, Pandosiæ ad πρόποδα, Radicem, pertinuisse; sed tamen quæ pars in descensu erat, ea dicebatur simpliciter τὰ Σκιρά: quæ vero in supercilio, ea vocatur hic et p. 191. Ἀκροσκιρία." Mazoch.]

[* Ἀκρόσοφος, ὁ, ἡ, Impense, Summe sapiens, peritus. Pind. Ol. 11, 19. Plut. 10, 508. " Ad Herod. 437." Schæf. Mss. Dionys. H. 2, 316.]

" Ἀκρόσπελος, a quibusdam dicitur ὁ βρῶμος, " Avena, ut est in Append. Diosc. 4, 140. sed quæ- " dam exempl. habent σιτόσπελος."

[* Ἀκροτετμημένος, Truncus, Gl.]

" Ἀκρότιστος, pro Leviter coctus, Subcrudus, " nescio unde afferant VV. LL."

" Ἀκρότονος, (ὁ, ἡ,) In summo tentus. Apud Athen. " vero 12. (p. 553.) Demetr. Scepsius dicit Hipponactem poëtam fuisse οὕτως ἀκρότονον ὡς πρὸς τοῖς ἄλ- " λοις καὶ κενὴν λήκυθον βάλλειν μέγιστόν τι διάστημα, " innuens eum extremas partes, h. e. manus s. bra- " chia, tantis viribus contendisse, ut vacuum etiam " lecythum ad locum maximo intervallo distantem " conjecerit." [Gl. Ἀκρότονος· Pernix.]

[* Ἄκρουλοι τρίχες, In extremitate crispi capilli.

Aristot. Physiogn. 151. Ἐπειδὴ οὖν αἵ τε φρῖξαι, καὶ αἱ σφόδρα οὖλαι δειλίαν ἀναφέρουσιν, αἱ ἄκρουλοι ἂν εἶεν πρὸς εὐψυχίαν ἄγουσαι, ἀναφέρεται δὲ καὶ ἐπὶ τὸν λέοντα.]

" Ἀκροῦν, Hesychio ὄρους κορυφὴ vel ὕψος."

" Ἀκρουρά, Hesych. affert pro οὐραί, Caudæ. At ἄκρουρον pro ἄκρατον nescio unde desumserit."

" Ἀκρουρανία, ἡ, Summitas cœli, Cacumen s. Vertex cœli. Luc. in Lexiph. (2, 338.) Ὥσπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς, ἢ ἀπὸ φαλάκρων, ἢ ἀπὸ τῆς ἀκρουρανίας, ὄψομαι διαφερόμενόν σέ τε, κ. τ. λ."

[* Ἀκροῦχος, ὁ, ἡ, UNDE] " Ἀκρουχεῖ, Hes. exp. ἄκρον ἔχει, subjungens, Ἄκρον esse Montem Argivæ regionis, in quo Dianæ fanum statuit Melampus, postquam Prœti filias sanavit." [" Brunck. Soph. 3, 495. Jacobs. Anth. 11, 406." Schæf. Mss.]

[* " Ἀκροφαληριάω, In summitate albesco spuma. Nonn. Dionys. 2, 460. (στεροπῆς δ' ἐτύχησε Τυφωεὺς, Θερμὸν ἀμειβομένης ἕλικα δρόμον, αἶψα δὲ πέτρη Ἀκροφαληριόωσα μελαίνετο μάρτυρι καπνῷ.)" Wakef. Mss.]

" Ἀκροφυής, (ὁ, ἡ,) In summitate nascens, In cacumine proveniens. At Synes. Ep. 40. Ἵππον ἀκροφυέστατον εἰς ἅπασαν ἀρετὴν, pro Summa indole præditum ad percipiendas omnes virtutes, quæ in equo requiruntur." [" Thom. M. 730." Schæf. Mss.]

" Ἀκροφύλαξ, (ακος, ὁ,) Arcis præfectus, e Polybio." [Sed potius referendum est ad Ἄκρα, Arx, de q. v. mox agetur.]

" Ἀκρόχωλος, Aliquantum claudus, ὁ πρὸς ὀλίγον χωλεύων, Suid." [In Schneider. Lex. non legitur.]

" Ἀκρώνια, Hesychio ἀθροισμὸς, Congregatio s. Collectio. At in Lex. meo vet. et ap. Etym. sic habetur: Ἀκρῶνα· τὰ ἀθροίσματα, καὶ ἡ ἀκρότης, καὶ ἡ ἀκμὴ, τὸ ἐπίλεκτον ἄθροισμα. Ἀκρωνία autem pro Partium extremarum amputatio, affertur ex Æsch. Eum. (183.): quæ et ἀκρωτηριασμὸς dicitur." [Schneider. Lex. Vide infra Ἄκρων. " Abresch. Æsch. 2, 21." Schæf. Mss.]

[Ἄκρωπις et * Ἀκρώπης, ὁ, vide supra Ἄκροπις. Schneider. Lex. consuli jubet Hipparchum ad Arat. Phæn. 1.]

Ἄκρως, Summe, Perfecte. Gal. ad Glauc. 1. Ὅταν ἄκρως ᾖ ξηρὸν, Cum est summe siccum, Cum summam siccitatem habet. Diosc. 3. Ἄκρως ἁρμόζει πρὸς ἐψυγμένα, &c. Adeo conducit, ut nihil supra. [" Athen. 1. p. 33. Heyn. Hom. 6, 478." Schæf. Mss. " Ἄκρως τις ὢν, Præeminens, Dio Chrys. 2, 255." Wakef. Mss. Pseudo-Longin. 20, 1. " Perfecte, Egregie, Summa arte, ἄκρως ἐσφαίρισε, Athen. 1, 20. f." Schweigh. Mss. Glossæ: Ἄκρως· Summe, Eximie, Excellenter.]

[* " Ἀκροτάτως, Epiphan. Hær. s. 57. p. 481." Routh. Mss. " Ælian. H. A. 873." Wakef. Mss.]

¶ Ἄκρα, ἡ, Summitas, Culmen, Fastigium. Bianor (7.) Ἤριπεν ἐξ ἄκρης δόμος ἀθρόος, Corruit tota domus a tecto, vel a culmine tecti aut fastigio. Huc pertinet Κατ' ἄκρας, s. Κατάκρας, quod vide in Κατά. Item Summitas montis, Vertex s. Cacumen. Greg. Ἔτι περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους στρεφόμεθα, τῆς ἄκρας ἀπολειπόμενοι. Ἄκρα pro Summitate, significatione generali, unde ἄκραν κουφότητος ἔχειν, ap. Diosc. 5, 77. Summitatem levitatis habere, pro, Summum gradum levitatis. Quod etiam dici possit ἀκρότητα κουφότητος. || Ἄκρα, Promontorium. Paus., Ἀπέχει δὲ σταδίους εἴκοσι ἄκρα Κωλιάς. || Ἄκρα, ἀκρόπολις, Hes. Arx. Æschin. (633.) Οὐ δι' ἔνδειαν μὲν χρημάτων ἕνεκα πέντε ταλάντων οἱ ξένοι τοῖς Θηβαίοις τὴν ἄκραν οὐ παρέδοσαν; Plut. Coriolano, Ἀναγαγόντας αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἄκραν, εὐθὺς ὦσαι κατὰ τῆς ὑποκειμένης φάραγγος. || Capitur ἄκρα et pro Extremitate, sicut et ἄκρον alicubi Summitas, alicubi Extremitas exp. Hesychius quoque ait ἄκρα poni pro ἀρχὴ vel τέλος." [" Wakef. Eum. 567. Jacobs. Anim. 223. 303.: Anth. 6, 158. 9, 15. 62. ad Horat. p. 4. b. Zeun. Valck. Phœn. p. 609. Thom. M. 29. Diod. S. 1, 264. ad Herod. 559. Musgr. Or. 869. Vertex montis, Paus. 1, 420. cf. p. 421. ad Callim. 1, 166. 181. Κατ' ἄκραν, ad Phalar. 246. Κατ' ἄκρης, Heyn. Hom. 6, 505. Conf. cum ἀκτή, Luzac. Exerc. 57. Brunck. ad Apoll. R. p. 27. 72. 84. 89." Schæf. Mss. Glossæ: Ἄκρα· Summa, Arx.] " || Hesychio ἄκραι

A sunt κρόκαλα. || Ἄκραν pro ἀκμὴν afferunt Etym. et Lex. meum vet."

[* " Ἀκρίτης, Qui promontorio præest, Epigr. in nota ad Euseb. H. E. 5, 15." Wakef. Mss. " Jacobs. Anth. 9, 214." Schæf. Mss.]

Ἀκραῖος, (αία, αῖον,) i. q. ἄκρος, unde et τὰ ἀκραῖα substantive positum pro τὰ ἄκρα, Extremitates corporis, ap. Gal., Μετὰ τῆς τῶν ἀκραίων ψύξεως. Alibi pro eodem dicit ἀκρωτηρίων. || Ἀκραῖος, factum ab ἄκρα, significante peculiariter Arcem, unde Venus Ἀκραία ap. Paus., Quæ est in Arce, ἡ ἐν Ἀκροπόλει, et J. Poll. ἀκραῖοι θεοί, inquit, οἱ ἐν Ἀκροπόλει, οἱ καὶ πολιεῖς. Apud Eurip. autem Juno Ἀκραία, Quæ arcibus præest. Apud Hesych. tamen legimus Ἀκρία, Minerva, ap. Argos, ἐπί τινος ἄκρας ἱδρυμένη, a qua et Acrisius nominatus fuit. Addit autem, Junonem quoque, Dianam, Venerem, ita dictas, quod essent sitæ ἐπ' ἄκρῳ. Ita enim ap. eum legitur, cum prius scriptum sit ἐπ' ἄκρας. Sed et ante προσαγορευομένη deesse puto οὕτω ap. illum. [" Epith. Dei, Fac.
B ad Paus. 1, 302. Sylb. ibid. ad Diod. S. 1, 298." Schæf. Mss. " Summus, Oppian. H. 2, 395. de Nymphis, Porphyr. de A. N. p. 11." Wakef. Mss.]

¶ Ἀκρότης, ητος, ἡ, Summitas, Extremitas. Plut. de Primo Frigido, Καὶ δεχομένην τὰς ἐναντίας ἀκρότητας, Adversarias extremitates. Plut., Ὅπου γάρ ἐστιν ἀκρότης, ἐκεῖ καὶ πέρας. Item Fastigium, Apex, metaphorice. Philo, Μωσῆς δὲ καὶ φιλοσοφίας ἐπ' αὐτὴν φθάσας ἀκρότητα, Moses autem, qui et ipsum philosophiæ attigit fastigium, i. e. Ad summum philosophiæ gradum pervenit. [I. q. τὸ ἄκρον, τῆς ψυχῆς, Diog. L. 5, 12. Hippocr. 11, 24. Glossæ: Ἀκρότης· Summitudo. Plut. Mor. 1. p. 4. Oxon. Toup. ad Longin. 274. Jacobs. Anim. 303.: Anth. 6, 317. Primus, Princeps, Brunck. ad Æsch. Pers. 997." Schæf. Mss.]

[* " Ἀκροτὴρ, (ῆρος, ὁ,) Equus, qui a latere jugalium currum trahit. Chrys. Hom. 122. T. 6. p. 974. Ἐν ᾧ ἅρματι ἵπποι λευκοὶ κατὰ τὸν Ζαχαρίαν· ζυγαῖοι μὲν φῶς καὶ ἀθανασία, ἀκροτῆρες δικαιοσύνη καὶ ἀλή-
C θεια." Seager. Mss. Sed v. Schneider. Lex. v. Ἀορτήρ.]

¶ Ἄκρις, ιος, ἡ, Summitas montis, Cacumen, et in plurali ἄκριες ap. Hom. || Ex hoc autem ἄκρις dictus est Jupiter cognomento Ἄκριος, ut tradit Eust. Item Ἀκρία Minerva, ἐπί τινος ἄκρας ἱδρυμένη, ut scribit Hesych. Fit autem ἄκρις ex ἄκρη, ut κιθαρὶς e κιθάρη, si Eustathio credimus. Ἀκρὶς autem pro Cicada, vide infra. [Od. 9, 400. 10, 281. 14, 2. " Sensu peculiari, Extremitas, Phile p. 56. ubi Wernsd." Boissonad. Mss. " Ad Herod. 447." Schæf. Mss. " Oppian. C. 2, 552." Wakef. Mss.]

Ἄκριος, (ία, ιον,) In summo, s. In cacumine positus, unde Ἀκρία Minerva, quod vide supra in Ἀκραῖος post Ἄκρα. [" Valck. Phœn. p. 726." Schæf. Mss.]

" Ἄκρεα, Macedonica lingua παῖς θήλεια, Puella, ut tradit Hesych., pro quo Lex. meum vet. et Etym. habent ἀκραία. Rursum Hesychio Ἀκρέα est ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἡ Ἀφροδίτη, Minerva et Venus." [" Ἄκριον, ad Herod. 447." Schæf. Mss.[

" Ἀνακρὶς, ἴδος, ἡ, Loci nom. propr., qui et Δαυλὶς,
D ap. Schol. Soph. Œd. T. p. 182."

" Πανακρὶς, (ἴδος, ἡ,) ap. Callim. dicitur Apis esse epitheton, ut quæ omnia florum fastigia pervolitet," [et delibet. Neque aliter exposuit Schneider. Lex., a πᾶς et ἄκρα derivans. Sed Πανακρὶς est femininum gentile a Πάνακρα, Montibus Cretæ. Hymn. in Jov. 50. Γέντο γὰρ ἐξαπιναῖα Πανακρίδος ἔργα μελίσσης Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι, τά τε κλείουσι Πάνακρα. " Steph. B. Πάνακρα· ὄρη Κρήτης. Καλλίμαχος· Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι, ἅ τε κλείουσι Πάνακρα. Τὸ ἐθνικὸν, Πανακραῖος· τὸ θηλυκὸν, Πανακρίς. Mirum est alicui in mentem venire potuisse Πανακρίδος Nomen esse proprium, et Apem quandam appellatam fuisse Panacrin, ut Capræ nomen fuit Amalthea." Brunck.]

[* " Διάκριοι, Montani, Plut. Solone p. 155. HSt. (1, 85.)" Seager. Mss. " Kuhn. ad Paus. p. 4. ad Herod. 447. Musgr. Suppl. 653. Brunck. Aristoph. 3, 220." Schæf. Mss.]

Ἐπάκριος, ὁ, (ἡ,) q. d. Cacuminarius, a cacumine. Cogimur enim interdum ad exprimendam vim vocis et formationem, Latinitatis metus egredi. Ita cogno-

minatus fuit Jupiter, quod in montium cacuminibus dicatæ ei essent aræ. Hesych. et Eust. Vide 'Ακρία et 'Ακραία. ‖ 'Επακρία, Regio Atheniensium, et 'Επακρίδες, Urbes, a Cecrope ita nominatæ, vide ap. Etym.

[* Κιναкρια, Gillus, Gl.]

Τριναкρία, (ἡ,) Sicilia, sic dicta quod tres habeat ἄκρας, Promontoria, Pachynum, Lilybæum et Pelorum. Alii volunt Sicaniam peculiariter ita dictam. Steph. B. Siciliam dicit, addens et aliam etymologiam. Dicit enim ita appellatam, vel ὅτι τρεῖς ἄκρας ἔχει, vel ὅτι τρίνακί ἐστιν ὁμοία. Apud eum tamen legitur θρίνακι cum θ. Ceterum cum inveniatur ἄκρις, malo hoc et reliqua ab eo deducere, ut sint quidem ab ἄκρη, sed non immediate, ut ita loquar. [Unde * "Τρινακρὶς, ίδος, ἡ, Ad Siciliam pertinens. Oppian. H. 3, 627." Wakef. Mss.]

Ὑπεράκρια, (τὰ,) Montium cacumina. Herod. (1, 59.) Οἱ μὲν εἶχον τὰ περὶ τὴν πόλιν καὶ τὸ πεδίον· τὰ δ' ὑπεράκρια ἔδυσαν Καρσί. Qui locus ab Eust. affertur, postquam dixit Herod. pro ἄκριας dicere ἄκρια neutro genere, cum tamen hic sit ὑπεράκρια. [Cf. 'Επάκριος. "Ad Herod. 436. 447. Ὑπεράκριος, Wessel. ad Eund. 27. Dionys. H. 1, 36." Schæf. Mss.]

'Ακρίζω, f. σω, Summa loca s. Editissima perambulo, vel Cacumina perambulo, τὰ ἄκρα ἐπιπορεύομαι, inquit Eust., addens 'Εξακρίζω ab Eurip. hac eadem signif. dici. ‖ 'Ακρίζω, Summitatem vel Extremitatem seco, In summa parte abscindo, τὸ ἄκρον κόπτω, ut Eurip. Schol. exp. in Oreste. ‖ Capitur etiam neutraliter ap. Eundem in Œneo, pro Summis pedibus ingredior, teste Hesych. [Schol. Ven. ad Il. 21, 12. "Brunck. ad Bacch. 666. Bibl. Philol. 2, 34. Lobeck. Ajac. p. 403." Schæf. Mss.]

'Εξακρίζω, ET 'Επακρίζω, ET Ὑπερακρίζω. 'Εξακρίζω ap. Eurip. pro Cacumina perambulo, ut modo dictum est, [πτεροῖς αἰθέρα, Or. 377. pro εἰς ἄκρον αἰθέρα ἐλθεῖν. "Musgr. Or. 275. Brunck. ad Bacch. 666. Musgr. Bacch. 676. Bibl. Philol. 2, 34." Schæf. Mss. Et * Ὑπεξακρίζω, In summum eo, Per cacumina ambulo, Ad summum evado, Cacumina seco, πρὸς λέπας, Eur. Bacch. 667. i. q. ὑπερακρίζω.] 'Επακρίζω autem pro Ad summum perduco, et finem impono, quendam dixisse testatur idem Grammaticus. [Æsch. Choëph. 929. 'Επεὶ δὲ πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισε Τλήμων 'Ορέστης. "Brunck. ad Bacch. 666." Schæf. Mss. "Eust. Il. 365. 44." Wakef. Mss.] At Ὑπερακρίζω a Xenoph. etiam usurpatur pro Per summum evado, Supero, inquit Bud. citans ex illius Hipparchico (6, 5.) Καὶ τάφρους ἀσφαλῶς περᾶν, καὶ τὰ τείχη ὑπερακρίζειν, καὶ ἀπ' ὄχθων καταίρειν. Qua signif. alibi dicit τειχία ὑπεραίρειν καὶ ἐπ' ὄχθους ἀνάλλεσθαι. In VV. LL. citatur ex Eurip. (Suppl. 988.) ὑπερακρίζει δόμων, pro Ædibus imminet desuper.

¶ Ἄκρων, ωνος, ὁ, pro ἄκρον, Extremitas membri. In Hippiatria, Ἄκρωνα χοίρειον πιότατον καθεψῆσαι δεῖ, Ruellius vertit Trunculum porci, ut sit ἄκρων hic Membri truncati extremitas. Vertit autem Trunculum, tanquam habeat ἄκρων deminutivi formam. [Trunculus, Celso; Acrosuillus, Veget. Mulomed.] At 'Ακρῶα Hesychio Viscera. 'Ακρώνιον autem, quod exp. ἄθροισμα, aliunde sit necesse est. [Vide supra 'Ακρώνια.]

"'Ακράγας, αντος, ὁ, Nomen fluvii et urbis in "Sicilia, cujus ἐθνικὸν est 'Ακραγαντῖνος. Latini "urbem Agrigentum vocant, et cives, Agrigentinos." ["'Ακράγας, ad Diod. S. 1, 613. Diod. S. 1, 614. 2, 501. De genere, ad Diod. S. 2, 448. 497. Lucian. 2, 201. 203. ad Thuc. 2, 241. Baver. * 'Ακραγαντίνη, ad Diod. S. 2, 452." Schæf. Mss.]

"'Ακραινίαι, Hesychio sunt αἱ πρῶται τῆς θαλάσ-"σης. Sed suspecta est ea vox."

"'Ακρηλόγχη, ap. Hesych. κέρκος, ἢ μικρόν. Sed "suspectum est."

"'Ακρίστιος, Hesychio ἡ ἐπάνω τοῦ ἱστοῦ καθεζο-"μένη, quam esse dicit τὴν ἄτιμον."

"Ἄκριστοι, Hesychio ἄκρα ὀρῶν, λόφοι, γωνίαι, "Summitates s. Cacumina montium, Vertices aut "Colles, Anguli, quo sensu ἄκριες paulo ante."

¶ 'Ακρωτήριον, τὸ, Summitas, Cacumen. Herod. (7, 217.), ἀκρωτήριον τοῦ οὔρεος, Vertex montis. ‖ Significat et Promontorium. ‖ Item ἀκρωτήρια dicuntur Extremæ partes s. Extremitates corporis, τὰ ἄκρα, vel τὰ ἀκραῖα. Gal. ad Glauc. 1. ἡ τῶν ἀκρωτηρίων τρίψις. Sic Diosc. 6. ἀκρωτηρίων ψύξις, et 1. τὰ ἐν ἀκρωτηρίοις ἕλκη. Alex. Aphr. in Probl. τὰ ἀκρωτήρια ῥιγοῦμεν. Thuc. (2, 49.) ἄκρας χεῖρας et ἄκρους πόδας dicit explicans quod dixerat ἀκρωτήρια. ‖ Aristot., ut ait Bud., ἀκρωτήρια vocat Extremam partem digitorum sub unguibus latentem, et extremas partes ossium. ‖ Item ἀκρωτήρια, ait Idem, Pinnacula et prominentiæ ædificiorum, ap. Plut. Cæsare, Ἦν γὰρ τῇ Καίσαρος οἰκίᾳ προσκείμενον οἷον ἐπὶ κόσμῳ καὶ σεμνότητι, τῆς βουλῆς ψηφισαμένης, ἀκρωτήριον, i. e. Fastigium, e Cic. et Suet. ‖ Vitruv. tamen, (3, 3.) hæc distinguit. ‖ Item ἀκρωτήρια sunt, ut tradit Hesych., τὰ ἐπάνω τῶν ναῶν ἀνατιθέμενα ζώδια: vel, ut alii, τῶν νεῶν. Bud. ita posse intelligi ait hoc in loco Athenæi, 5. (p. 199.) ubi Philadelphi pompam describit, 'Εξῆς ἐπεφέρετο κυλικεῖα ἀργυρᾶ δωδεκαπήχη δύο, ὕψος πηχῶν ἕξ· ταῦτα δ' εἶχεν ἄνω τε ἀκρωτήρια καὶ ἐν ταῖς γάστραις κύκλῳ, h. e. Animalia e summis labris prominentia. [Schneider. Lex.] ‖ 'Ακρωτήρια sunt etiam Rostra navium et ornatus, inquit Bud., locos subjungens non in quibus sit nomen ἀκρωτήρια pro Rostra, sed verbum ἀκρωτηριάζειν pro Rostra adimere. At Bayfius locum hunc citat, in quo ait ἀκρωτήρια, pro ἀκροστόλια, dixerat autem antea ἀκροστόλια esse Rostra, positum sibi videri: Xen. Hell. 2. 'Απάγων τά τε τῶν αἰχμαλώτων νεῶν ἀκρωτήρια. ‖ 'Ακρωτήρια Vitruv. 3. nuncupat Angularia et mediana. Videntur autem, inquit Cæl. Rhodigin., statuæ sic plerumque in ædificiis excitari consuetæ. Vide Vitruv. Sit autem simplex an compositum hoc nomen, dicam in proxime seq. verbo, quod ab eo deductum est. ["Extremitates corporis, Lennep. ad Phal. p. 72. ad Diod. S. 1, 199. 324. 352. Koen. ad Gregor. 243. Rostrum navis, Herod. 676." Schæf. Mss. "Simulacra in fastigio navium, quæ vel ornamenti, vel venti indicandi causa imponuntur, Polyæn. 529." Wakef. Mss. Glossæ: "'Ακρωτήριον· Arx, Promontorium, Cacumen." Rostrum, Herod. 8, 121. Fastigium, Plut. Cæs. 63.]

"'Ακρωτηρίους, ap. Hesych. τὰ ἄκρα τῶν ἐντέρων, "Extremitates intestinorum, pro quo supra ἀκρῶα."

'Ακρωτηριάζω, σω, Extremitates corporis amputo, Corpus mutilo, Hominem mutilo aliqua corporis parte, Mutilo. Polyb. 5. 'Ακρωτηριάζων δὲ καὶ φονεύων καὶ στρεβλῶν πολλοὺς διέφθειρε. Athen. 5. Εἰς τοῦτο προῆλθον ὕβρεως ὥστε πάντων τῶν ἀνθρώπων εἰς οὓς ἀφίκοιντο, ἠκρωτηρίαζον τὰς ῥῖνας, Eo processerunt insolentiæ, ut ad quoscunque homines venissent, illis nares mutilarent. Sic enim et ap. Latinos dicuntur mutilari hæ partes, aures videlicet et nasus, ut a Græcis ἀκρωτηριάζεσθαι. Nec vero desunt qui existiment ἀκρωτηριάζειν esse proprie Aures mutilare, quasi videlicet vox ὦτα hoc in verbo inclusa sit, atque hoc placuit Etymologico, qui posito v. 'Ακρωτηριάζω, subjungit morem fuisse ap. veteres, eorum, quos in flagitio aliquo deprehendissent, τὰ ἄκρα τῶν ὤτων ἀποτέμνειν, Extremitates aurium amputare. Quam etymologiam, ut et alias multas ejusdem auctoris, plane absurdam esse mecum fatebuntur, ut spero, qui mecum considerabunt quæ dicam. 'Ακρωτηριάζω quin ab ἀκρωτήριον deductum sit, nemo ire possit inficias. Quod si ab ἀκρωτήριον fiat ἀκρωτηριάζω, et significet τὰ ἄκρα τῶν ὤτων τέμνω, dicamus necesse est nomini ἀκρωτήριον eandem subesse τῶν ἄκρων τῶν ὤτων signif. At hoc dicere absurdum est, cum ἀκρωτήρια nihilo magis aurium quam nasi, quam manuum, quam pedum ἄκρα dicantur: quinetiam ἀκρωτήριον sumatur, ut et ἄκρων, vel ἄκρα ἄκρας, pro Montis vertice, item Promontorio. Dico igitur compositum non esse ἀκρωτήριον, et ab eo dici ἀκρωτηριάζω pro τὰ ἀκρωτήρια τέμνω, eadem plane ratione qua ab ἄκρον Eurip. formavit ἀκρίζω, et usurpavit pro τὰ ἄκρα τέμνω.

'Ακρωτηριάζω, metaphorice, quemadmodum et Lat. Mutilo. Chrys. in Ep. ad Rom. 1. Δι' οὐδὲν δὲ ἕτερον τοὺς εὐνούχους ποιοῦντες κολάζουσιν οἱ νομοθέται, ἢ ὅτι

τὴν φύσιν ἀκρωτηριάζουσιν, Imminuunt naturæ vim castratione. Demosth. quoque ἠκρωτηριασμένος metaphorice usurpat, præteritum in act. signif. positum ab ἀκρωτηριάζομαι, pro Cor. (324.) Ἄνθρωποι μιαροὶ καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες, ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας, pro ἠκρωτηριακότες, Imperii et finium patriæ circumcisores, Qui laceram patriam et mutilam flagitiosa proditione reddiderunt, ut Bud. interpr. Suidas ἠκρωτηριασμένοι, quod pro ἠκρωτηριακότες capitur, exp. λελυμασμένοι, Qui labefactarunt. Existimo autem verbo ἀκρωτηριάζειν s. ἀκρωτηριάζεσθαι fœdam quandam injuriam significari, ut videlicet fœdum remanet corpus post mutilationem. ‖ Ἀκρωτηριάζεσθαι autem in passiva voce simul et signif., eaque itidem metaphorica, ap. Herodian. (6, 6, 3.) Καὶ ἠκρωτηριάσθησαν οὐκ ὀλίγοι ἐν δυσχειμέρῳ χώρᾳ, quod exp. Labefactata fuerunt eorum corpora et attrita.

Ἀκρωτηριάζω, pro Rostra adimo. Herod. 3, (59.) Καὶ τῶν νηῶν καπρίους ἐχουσέων τὰς πρώρας ἠκρωτηρίασαν, Rostra ademerunt, ut vertit Bud., dicens ἀκρωτήρια inter cetera significare etiam Rostra navium et ornatus. Xen. Hell. 6, (2, 24.) Ὁ μέν τοι Ἰφικράτης τὰς μὲν τριήρεις ἀκρωτηριασάμενος.

"" Ἀκρωτερῆσαι, Hes. affert pro κόψαι, vel ἀχρειῶ-" σαι. Sed forsan scr. ἀκρωτηριάσαι, quod est τὰ ἄκρα " ἀποτεμεῖν, Extremas partes truncare."

[" Ἀκρωτηριάζω, Brunck. Soph. 3, 513. Huetiana 84. Heyn. ad Apollod. 333. Saxius Lapid. Vetust. Epigr. p. 45. ad Corn. Nep. 219. Toup. ad Longin. 338.; Opusc. 1, 345. Lennep. ad Phalar. p. 72. Herod. 226. ad Diod. S. 1, 170. 256." Schæf. Mss. Strabo 75. Polyb. 4, 43, 2. Glossæ: Ἀκρωτηριάζω· Trunco, Detrunco, Obtrunco, Mutilo, Decacumino. Ἠκρωτηριασμένος· Mutilus, Detruncatus.]

[* Ἀκρωτηρίασις, ἡ, Truncatio, Mutilatio, Gl.]

[* Ἀκρωτηρίασμα, τὸ, Quod resecatur ab extremo corpore, ut manus, pedes, aures, nares. Schol. Apoll. R. 4, 478. Spanh. ad Joseph. A. J. 5, 2, 2.]

Ἀκρωτηριασμὸς, ὁ, Mutilatio, Extremarum partium corporis amputatio, vel Extremæ alicujus partis. Diosc. 7, 1. Ὁτὲ δὲ δι' ἀκρωτηριασμοῦ. [J. Poll. 1, 12.]

[* Ἀνακρωτηρίαστος, ὁ, ἡ, Integer, Illæsus. Eust. 24, 20=31, 41. Thuc. 3, 34.]

[* " Συνακρωτηριάζω, Diod. S. 2, 202." Schæf. Mss.]

ἈΚΡΕΜΩΝ, ονος, ὁ, secundum Suid. autem ἀκρεμὼν, όνος, ὁ, Ramus major, Grandis ramus, vel Prægraudis. Virgultum vertit Hieron. in Es. 13. Redditur et Stipes a Gaza ap. Theophr. C. P. Τὰ γὰρ ἀπὸ παρασπάδος καὶ ῥίζης καὶ κλῶνος, οὐ πάντως δύναιτ' ἂν καὶ ἀπὸ ξύλου καὶ ἀκρέμονος, καθάπερ ἄμπελος καὶ συκῆ, Bud. interpr. Non enim quod avulsione et radice et ramulo provenit, ligno etiam prægrandique ramo, exurgere potest, ut vitis et ficus. Sic autem Bud. reddit, Gazæ interpretationem sequens, qui alicubi ἀκρέμονας pluribus verbis exponens ait esse Ramos prægrandes, in quos arbor a caudice spargitur. Ab Etym. ἀκρεμὼν exp. ὁ κλάδος: a Suida et Hes. ἀκρέμονες exp. βλαστοὶ, κλάδοι: in qua explicatione existimo illos κλάδους in generali signif. accipere; alioqui enim κλάδος proprie Minorem ramum s. Surculum significat. ‖ Sic et ἀκρέμων ap. poëtas interdum generaliter pro Quovis ramo. ‖ Diosc. ἀκρέμονας dixit μαράθρου, Fœniculi, 3, 81. Ἔτι σὺν τοῖς φύλλοις καὶ τοῖς ἀκρέμοσι. Vide etiam Κλὼν et Πτόρθος. ‖ Metaphorice ἀκρέμων σοφίας quidam dixerunt, imitantes Homericum illud ὄζος Ἄρηος, ut tradit Eust. " Ἀκρήμονες, Hesychio κλάδοι καὶ βλαστοὶ, Rami et " germina, pro quo et ἀκρέμονες dici annotat." [" Ἀκρέμων, Theophr. H. P. 4, 2. παχύτατοι ἀκρέμονες, Agathocles Cyz. ap. Athen. 649." Schweigh. Mss. Theophr. H. P. 1, 16. Nicet. Ann. 8, 3. Ὀνομαστοτάτους καὶ ἀκρέμονας. " Toup. Opusc. 1, 14. 526. Wolf. ad Hesiod. p. 65." Schæf. Mss: " Ramus, Apoll. R. (4, 1158.) Oppian. C. 2, 304." Wakef. Mss. " Gal. de Loc. Aff. 6, 6." Schæf. Mss.]

Κρεμὼν etiam dicitur pro ἀκρέμων, inquit Etym. Fit autem κρεμὼν a κρεμῶ, Pendeo, ut ἀκρέμων ab ἄκρος, Summus, quod sit in summa arbore, i. e. in summitate arboris, ὁ ἐπ' ἄκρου τοῦ δένδρου ὤν. Quidam autem subtilius, et quidem subtilius quam par sit, ὁ ἐπ' ἄκρου μένων. Quasi vero illa terminatio μων non itidem in multis hujusmodi derivatis cerneretur, quæ talem deductionem admittere non possunt. Quod autem ad κρεμὼν attinet pro ἀκρέμων, nullo testimonio fidem ejus facit Etym. ejusque ceteri Lexicographi non meminerunt, ideoque in dubio relinquo.

Ἀκρεμονικὸς, (ἡ, ὸν,) formatum ab ἀκρεμὼν, ut si quis a Ramus formet Ramalis, ut ἀκρεμονικαὶ ἀποφύσεις ap. Theophr. 4. Ramorum grandium.

ἈΚΡΙΣ, ίδος, ἡ, Locusta. Theocr. (7, 41.) βάτραχος δέ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω. Comicus quidam ap. Athen. εἰσπηδῶν εἰμὶ ἀκρίς. Apud Matth. ubi dicitur Joannes Baptista esitasse ἀκρίδας, fuerunt qui ἀκρίδας accipiendum putarint pro Fruticibus, aut Surculis quibusdam delicatis, novam huic voci tribuentes signif., cum recepta optime conveniat. Constat enim cum ex Aristoph., tum ex aliorum auctorum locis, locustis vesci solitos veteres. Unde et Ἀκριδοφάγοι quidam populi fuerunt appellati, de quibus Strabo, Agatharchides, et alii. Ponuntur autem variæ hujus nominis etymologiæ, e quibus unica mihi placet, quam et sequor, παρὰ τὸ ἄκρας τῶν ἀσταχύων καὶ τῶν φυτῶν νέμεσθαι. ‖ Ἀκρὶς, quæ et Phalæna et Lampyris, quæ vocabula vide. [" Ad Charit. 516. Jacobs. Anth. 6, 122. 431. 9, 265. Marcus Arg. 29. Kuster. Aristoph. 126. b. Toup. in Schol. Theocr. 217. b. Sylb. ad Paus. 58. Varia τῆς ἀκρίδος nomina pro Varia gentium dialecto, Alberti Peric. Cr. 72. De quant., Phrynich. 70. Simmiæ Epigr. εἰς Ἀκρίδα. Chardon in Millin Magaz. T. 5. 2me Au. No. 20. p. 486. ubi omnino de locusta. Ad Diod. S. 1, 195. Heyn. Hom. 8, 117. Herba, Wessel. Probab. 282." Schæf. Mss. Sturz. de Zonaræ Gloss. SS. N. T. 13. Locusta Indica, Diosc. 1, 158.]

Ἀκριδοθήρα, (ἡ,) Instrumentum ad venandas s. capiendas locustas. In VV. LL. Capsula ad venandas locustas. Theocr. 1, (53.) Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν. [" Villoison. ad Longum 29. Valck. ad Theocr. x. Idyll. p. 16." Schæf. Mss.]

Ἀκριδοφάγος, (ὁ, ἡ,) Locustarum esitator, Qui locustis victitat. Vide Ἀκρίς. [Diod. S. 3. p. 113.]

Ἀκρίδιον, τὸ, Locustula.

[* " Ἀκριώδης, Ad locustam pertinens. Hesych." Wakef. Mss. Sed verior forma esset * Ἀκριδώδης.]

" Κατακριδεύσει, Hesych. exponi tradit, vel κατα-" λαλήσει, quoniam αἱ ἀκρίδες πολύφωνοί εἰσι: vel " καταναστήσει, quoniam αἱ ἀκρίδες sunt ἀναστήματα " γῆς καὶ λόφοι: vel καταγελάσει." [Schneider. Lex. v. Κρίδδω.]

ἈΚΡΙΒΗΣ, ὁ, ἡ, Exactus, Exquisitus, Accuratus. Item, Exploratus, Certus. De rebus dicitur pariter ac de personis; sed frequentius de rebus, nisi me fallit memoria. Isocr. ad Nic. (8.) Ἀκριβεῖς ποιοῦ τὰς δοκιμασίας τῶν συνόντων, Exactas explorationes, vel Accuratas. Quo sensu Chrys. de Sacer. ἀκριβῆ καὶ βεβασανισμένην ἔρευναν dixit. Aristot. Rhet. 3. Διὸ τὰ ἀκριβῆ περίεργα καὶ χείρω φαίνεται ἐν ἀμφοτέροις. Sic dicitur ἀκριβεῖ στάθμῃ, Exacta amussi, pro Exacte ad amussim. Plut. de San. (488.) Ἡ μὲν οὖν ἀκριβὴς σφόδρα καὶ δι' ὄνυχος λεγομένη δίαιτα, κ. τ. λ. Ἀκριβὴς τὴν ἐργασίαν ap. Lucian. Exquisitus et exactus. Sic et ἀκριβὲς ἔργον, ap. Demosth.: pro Cor., ἀκριβὴς μνήμη, Accurata memoria. Ita enim malo reddere, generalem signif. vocabuli retinendo, quam ut alii Tenax memoria. Demosth. locus est hic, Ἀλλ' οὐ τίθεται ταῦτα παρ' ὑμῖν εἰς ἀκριβῆ μνήμην, οὐδ' ἣν προσῆκεν ὀργήν: ut quidem ego interpretor, Sed hæc accurate et diligenter non mandatis memoriæ. Ἀκριβὲς σημεῖον, Certum et exploratum signum. Ἀκριβὴς μνήμη, Certa memoria. Ita enim malo reddere quam cum aliis Tenax memoria. ‖ Ἀκριβὴς, inquit Bud., Plenus, i. e. Justus, ap. Lucian. Ἀκριβὴς τριταῖος, Gal. ad Glauc. Justus, ὁ μὴ νόθος, καὶ ὁ γνήσιος, inquit idem Bud. Rursus Idem in pr. Annot. in Pand. Justum enim est omnibus numeris plenum, quod Græci ἀκριβὲς dicunt. Galenus iden-

tidem utitur, *ἀκριβὲς ἐρυσίπελας*, Justum plenumque erysipelas, et hujusmodi alia appellando, Therap. 14. Bud. || Ἀκριβὴς cum de persona dicitur, non signif. duntaxat generaliter Hominem aliqua in re, s. aliquo in opere exactum, sed etiam Eum qui ad rem est attentior, et quasi circa ejus curam curiose exactus; uno denique verbo, Hominem tenacem, s. parcum, quam tamen signif. nondum a quoquam annotatam reperi, et ap. Plut. (Cat. Maj. 551.) solum observare me memini: qui et *ἀκρίβειαν* eodem usurpat sensu, ut paulo post ostendam.

Ἀκριβὲς, subst. locum obtinens, pro *ἀκρίβεια*. Lucian. Anach., *Τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ αὐτῶν διασκέψεως*, i. e. *ἡ ἀκρίβεια τῆς διασκέψεως*, i. *ἡ ἀκριβὴς διάσκεψις*, Exacta consideratio, s. Accurata examinatio. Interdum etiam ponuntur *πρὸς τὸ ἀκριβὲς* et *εἰς τὸ ἀκριβὲς* pro *ἀκριβῶς*, ut ap. Euseb., *Εἰς τὸ ἀκριβὲς τῆς ὁμοιώσεως ἀπειργασμένοι*. Eodem plane modo dictum est illud, *Ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων ἀνδρῶν*, ubi *τὸ ἀκριβὲς*, i. e. *ἡ ἀκρίβεια*, Exactam quandam expressionem signif., imaginis videlicet. Quare *ἐς τὸ ἀκριβὲς τῆς ὁμοιώσεως ἀπειργασμένος*, vel *ἐς τὸ ἀκριβὲς εἰκασμένος*, vertere possimus, Ad vivum expressam imaginem habens. Idem unico vocabulo dicunt *ἀπηκριβωμένος*, quod est partic. ab *ἀπακριβοῦμαι*. || Item *ἐς τὸ ἀκριβὲς*, pro *ἀκριβῶς*, i. *ἀληθῶς*, Vere. Thuc. 6, (82.) *Καὶ ἐς τὸ ἀκριβὲς εἰπεῖν, οὐδὲ ἀδίκως καταστρεψάμενοι*, ubi Schol. vult esse pro *ὡς ἀληθῶς εἰπεῖν*. Ceterum hujus nominis *ἀκριβὴς* cum aperte ridiculas notationes ab Etym. afferri viderem, meo ipse judicio utens, hic collocavi post Ἄκρος, præsertim cum *ἄκρος* inter alia de eo etiam dicatur Qui aliquam artem *ἀκριβῶς* teneat; atque adeo Hesych. *ἀκριβὲς* pro *ἄκρον*, ex Eurip. Philoct. afferat. Quod si et mihi tam audacter subtili esse liceat quam video in plerisque aliis vocibus veteres esse Grammaticos, dixerim verisimile esse ex *ἄκρον* et *βῆσαι*, a *βάω*, factum esse, videlicet *παρὰ τὸ εἰς τὸ ἄκρον βῆσαι*. Nam qui est *ἀκριβὴς* ad summum usque pervadit.

[" Ἀκριβὴς, Valck. ad Adoniaz. p. 374. Bergler. ad Alciphr. 22. Clark. ad Il. A. 265. Eldik. Susp. p. 12. Coray in Thuc. par Levesque 3, 263. Xen. Ephes. 116. Alciphr. 190. Phrynich. Ecl. 155. *Τἀκριβὲς, τἀκριβῆ*, ad Diod. S. 2, 412. *Ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς*, Theocr. 22, 194. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 20. *Ἐπ' ἀκριβὲς*, Paus. 1, 406. (Strabo 300. Eur. Troad. 901.) De quant., Dawes. Misc. 90." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀκριβής· Certus, Cautus, Scrupulosus, Subtilis. Ἀκριβέστατος· Verissimus. Ἀκριβὲς ἔχω· Certum habeo. Eur. El. 362. *Οὐκ ἔστ' ἀκριβὲς οὐδὲν εἰς εὐανδρίαν.* " Ἀκρ. *πόθος*, Heliod. Æth. 6. *τὸ ἀκρ. ἔαρος*, 238. Settled spring. De judice, Ælian. V. H. 67. Perfectus, Julian. p. 25. Ad rem attentus, Stob. 387." Wakef. Mss.]

Ἀκριβόω, f. *ώσω*, Exacte cognosco, vel Cognitum habeo, Compertum exploratumque habeo, Probe calleo, aut Exacte disco, Exacte perquiro, Accurate et diligenter exploro. Isocr. Panath. *Στασιάσαι μὲν φασιν αὐτοὺς οἱ τὰ ἐκείνων ἀκριβοῦντες*, Qui res eorum diligenter investigant, vel, Exacte cognoscunt. Juxta Bud., Iis qui diligenter scribunt vel indagant. Herodian. (1, 11, 14.) *Τοῖς τὰ Ῥωμαίων οὐκ ἀκριβοῦσιν*, Qui res Romanorum non exacte cognitas habent. Lucian. Pisc. (34.) *Τοὺς μὲν λόγους ἡμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν.* Item dicitur aliquis artem quampiam *ἀκριβοῦν*, pro Exacte callere, Exacte peritus ejus esse, Exquisitam ejus peritiam habere. Herodian. (1, 15, 4.) *Συνῆσαν δὲ αὐτῷ οἱ τοξικὴν ἀκριβοῦντες.* Xen. K. Π. (2, 3, 5.) *Οὐ γάρ ἐστι διδάσκαλος τούτων οὐδεὶς κρείττων τῆς ἀνάγκης, ἡ ἡμᾶς καὶ λίαν ἀκριβοῦν ταῦτα ἐδίδαξε*, Necessitas enim optima est horum magistra, quæ nos hæc pernoscere docuit, vel perdiscere. Idem K. Π. 1, (3, 14.) *Ὁ διδάσκαλός με ὡς ἤδη ἀκριβοῦντα τὴν δικαιοσύνην, καὶ ἄλλοις καθίστη δικάζειν*, Magister me, ut qui jam justitiæ exactam cognitionem haberem, aliis etiam judicem constituebat. || Ἀκριβῶ, Exacte facio, Exactum et exquisitum reddo, Exacta cura et diligentia facio, Omnibus numeris absolutum reddo; cum videlicet de opere quopiam dicitur. Interdum vero *ἀκριβῶ* signif. Exactum reddo, non pro Exacte factum reddo, sed pro Facio ut quis sit exactus. Sic Diosc. 2. *ἀκριβοῦν τὰς αἰσθήσεις* dixit pro Exactos sensus reddere, Facere ut sensus sint exacti. Quidam vertunt, Sensus exacuere, Aciem sensuum excitare.

Ἀκριβοῦν jungitur etiam cum *περὶ* et *παρά*. Aristot. de Gen. Anim. 5, 1. *Ἀκριβῶ περὶ τὰς διαφορὰς χρωμάτων*, Exacta cura et diligentia utor circa differentias colorum, Exacte colorum differentias perdisco, aut pernosco, s. percognosco. || Cum *παρὰ* autem ap. Matth. 2, (7.) Exacte vel Diligenter inquiro, aut investigo, Accurate sciscitor, vel scrutor, *Ἠκρίβωσε παρ' αὐτῶν τὸν χρόνον τοῦ φαινομένου ἀστέρος.* Alii hic *ἀκριβῶ* volunt signif. Diligenter disco; quæ interpr. non æque mihi placet.

Ἀκριβόομαι, pass. Ἀκριβοῦσθαι dicitur res aliqua, i. e. Exacte fieri, Exquisita et exacta cura ac diligentia elaborari. Item Ἀκριβοῦσθαι, Exacte cognosci, Pernosci. Ἀκριβωθήσεται Suid. et Schol. Aristoph. exp. *ἀκριβῶς μελετηθήσεται*, in Eccl. *εἰ μὴ τοῦτ' ἀκριβωθήσεται.* || Hinc præt. *ἠκριβωμένος*, Exacte factus, Accurate elaboratus, vel Exactus, Exquisitus, accipiendo pro *ἀκριβής*: ut *ἠκριβωμένη σύνεσις*.

[" Ἀκριβόω, Valck. Anim. ad Ammon. 92.: ad Hippol. p. 218. ad Herod. 355. Casaub. ad Athen. 1. p. 12. ad Charit. 725. 757. Leon. Alex. 26. Longus 75. Vill. Anonymus de V. Thuc. p. 11. Dionys. H. 2, 831. Ptol. Hephæst. 329. Gal. Cum participio, Aristoph. Eccl. 274. Probe calleo, Fischer. ad Palæph. p. 64." Schæf. Mss. " Xen. Mem. 4, 2, 10. Aristot. de Gen. Anim. 4, 9." Kall. Mss. " Dio Chrys. 1, 252. Ἀκριβοῦν *τινα*, Heliod. Æth. 96." Wakef. Mss.]

[* " Ἀκριβωτέον, Philo J. 240. et alibi." Wakef. Mss.]

Ἠκριβωμένως, Cum exacta cura et diligentia, Accurate vel Accuratissime, *ἀκριβῶς*. [" Suid. 1, 733. 734. Eust. in Od. A. p. 41." Scott. App. ad Thes.]

[* Ἀκρίβωμα, *τὸ*, Diog. L. 10, 36. *Καὶ δὴ καὶ τὸ κατὰ μέρος ἀκρίβωμα πᾶν ἐξευρεθήσεται*, Omnis particularis et exacta cognitio. Philodem. col. 22.]

[* Ἀκρίβωσις, *ἡ*, Diligentia, Accuratio. Schol. Aristoph. Ran. 1053.]

Ἀπακριβόω, ET Διακριβόω, ET Ἐξακριβόω, Exacta diligentia aliquid facio, s. Exacta aut Exquisita diligentia in re aliqua utor, Accuratissime et summo studio aliquid elaboro, aut aliquid describo. In his enim præpositiones signif. simplicis augent. Apud Lucian. *ἀπακριβοῦν* exp. etiam Ad normam exigere. Sunt qui hæc tria composita interpr. et istis metaphoricis loquendi generibus, Ad amussim facio, Ad unguem facio, et Affabrefacio. Dicitur etiam *ἀπακριβώσασθαι*, et *διακριβώσασθαι*, et *ἐξακριβώσασθαι*, pro *ἀπακριβοῦν*. Greg. *Ἓν ἀρετῆς εἶδος ἐκ πάντων ἀπηκριβώσατο*, Exacte s. Exquisite composuit. Ἀπακριβῶ, *διακριβῶ*, *ἐξακριβῶ*, inquit Bud., pro eodem ponuntur, h. e. Exacte compono et absolvo, Omni ope et exacta diligentia efficio, h. e. *ἀπισχυρίζομαι*. Aristot. Eth. 10. *Ἐξακριβῶσαι δὲ δόξειεν μᾶλλον τὸ καθ' ἕκαστον ἰδίας τῆς ἐπιμελείας γενομένης.* Hæc Bud. Utitur autem Aristot. verbo *διακριβοῦν* eadem signif. eod. lib., *Τοσοῦτον γὰρ περὶ αὐτῶν εἴρηται· διακριβῶσαι γὰρ μεῖζον τοῦ προκειμένου ἐστί.* J. Poll. teste eodem Bud. *ἀπακριβώσασθαι*, et *ἀπισχυρίσασθαι*, et *εἰς ἑαυτὸν ἀναδέξασθαι*, ut synonyma ponit p. 200. 310. Passiva sunt, Ἀπακριβοῦμαι, Διακριβοῦμαι, Ἐξακριβοῦμαι, quorum participia præt. usitatiora sunt, Ἀπηκριβωμένος, Διηκριβωμένος, Ἐξηκριβωμένος, Exacte factus, vel exacta diligentia, Ad amussim vel Ad unguem factus, Affabrefactus. A Cic. *ἀπηκριβωμένοι λόγοι* redditur ap. Plat. in Tim. Dilucide et plane exornata oratio, q. l. vide paulo post. Plut. de fastis Cæs. loquens, *Διηκριβωμένη ἐπανόρθωσις τῆς ἀνωμαλίας.*

Διακριβῶσαι, inquit Bud., Diligenter cavere et exacte stipulari, et *διομολογεῖσθαι*, Isæus (de Pyrr. Her. 41.) Signif. etiam, inquit, Exacte respondeo, i. e. Statis horis evenio. Aristot. H. A. 7. *Καὶ μετὰ τόκους δὲ αἱ καθάρσεις βούλονται τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἀποδιδόναι τούτων· οὐ μὴν ἐξακριβοῦσί γε πάσαις ὁμοίως*, Non tamen exacte tricesimo die menstruæ purga-

tiones redeunt omnibus. Cui exemplo, quod affert Bud., puto apte adjunctum iri hoc e Plat., ubi itidem ἀπηκριβωμένους et ἀποδοῦναι habemus. Ita igitur ille in Tim. (9, 304. Bip.) Ἐὰν οὖν, ὦ Σώκρατες, πολλὰ πολλῶν εἰπόντων περὶ θεῶν καὶ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, μὴ δυνατοὶ γιγνώμεθα πάντῃ πάντως ἂν τοὺς αὐτοὺς αὐτοῖς ὁμολογουμένους καὶ ἀπηκριβωμένους λόγους ἀποδοῦναι, μὴ θαυμάσῃς. Quæ Cic. sic interpr., Quocirca si forte de deorum natura ortuque mundi disserentes, minus id quod habemus animo, consequimur, ut tota dilucide et plane oratio exornata sibi constet, et ex omni parte secum ipsa consentiat, haud sane erit mirum.

[" Ἀπακριβόω, Ruhnk. ad Xen. Mem. 228. Koppiers. Obs. p. 17. Jacobs. Anth. 7, 127. 235. 9, 211. Διακριβόω, Heindorf. ad Plat. Gorg. 250. ad Charit. 636. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 27. Athen. 591. (' Isæus. Definio, Aristot. Rhet. 1, 8. * Διακριβωτέος, Accurate tractandus, Plut.' Wakef. Mss. Isocr. Paneg. 3. διακριβοῦσθαι περὶ τούτων.) Diod. S. 1, 106. ad 2, 645. Brunck. Phil. 338." Schæf. Mss. Glossæ: Ἐξακριβῶ· Liquido. Ἐξακριβοῦμαι· Expiscor.]

Ἀπηκριβωμένως, et Διηκριβωμένως, et Ἐξηκριβωμένως, adverbia, quæ eandem itidem signif. habent, videlicet Exacte, vel Exacta diligentia; vel, Ad amussim, Ad unguem. Διηκριβωμένως pro Exacte, citatur ex Aristot. Rhet. Ἀπηκριβωμένως autem a Bud. in Annotatt. exp. etiam Bona fide, Citra ullum figmentum. [Ἀπηκριβωμένως, Athen. 137. " Plut. Alex." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀπηκριβωμένως· Examussim. Ἐξηκριβωμένως· Perpense.]

[* " Συνδιακριβόω, Athan. 1, 695. Philostr. 193. (ubi tamen tantum legitur ἐξακριβοῦν.)" Kall. Mss.]

[* " Ἐπακριβόομαι, (Prolixam operam do.) Diod. S. 2, 611. (Συνήδρευε δὲ μετὰ τούτων τὰ κατὰ τὴν δικαιοδοσίαν ἐπακριβούμενος καὶ πάντα φιλοτεχνῶν καὶ πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς ἐπαρχίας.)" Schæf. Mss. In Schneider. Lex. est * ἐπακριβέω, quod ab * ἐπακριβὴς deducendum esset, cum in Diodori loco ἐπακριβούμενος sit ab ἐπὶ et ἀκριβόω.]

" Κατακριβόω, Exquisite et accurate rimor."

[* " Προακριβόω, Prius diligenter explano. Schol. Arat. 58." Wakef. Mss.]

[* " Προσακριβόω, (Insuper vel Præterea exacte elaboro.) Strabo 1012. Diog. L. 5, 28." Wakef. Mss.]

¶ Ἀκριβάζω, i. q. ἀκριβόω. Sed J. Poll. hoc ἀκριβάζω ait esse ἀπειρόκαλον, ac re vera non memini me ap. ullum ex antiquis scriptt. hoc legere. Dicitur et Ἐξακριβάζω idem signif., quo Liban. utitur in Ep. ad Basil., Ἴσθι τοίνυν ὡς τῆς μὲν χώρας τοὺς τρόπους ἐξακριβάζων, Diligenter indagans. ‖ At ex Eccles. 46. citatur ἠκριβάσθη, aor. 1. a pass. Ἀκριβάζομαι, Probatus est: ἠκριβάσθη προφήτης. Magis vicina esset interpr., Examinatus est.

[* Ἀκρίβασμα, τὸ, Accurate constitutum, Statutum exactum et accuratum, Quod exacte observandum proponitur. Biel. Thes. " Cyrill. Lex. Ms. Brem." Routh. Mss.]

Ἀκριβασμὸς, (ὁ,) Exquisita examinatio et perpensio, inquit Bud. Dionysius de Eccl. Hier. Καὶ τῆς ἀκροτάτης καθάρσεως ἐν τοῖς αὐτοῦ πανεπισκόποις ἀκριβασμοῖς. Judic. 5, (15.) Μεγάλοι ἀκριβασμοὶ καρδίας, ubi pro eodem mox sequitur ἐξιχνιασμοί. ‖ Ἀκριβασμὸς, Exacta limitatio. Prov. Salom. 8, (29.) Ἐν τῷ τιθέναι τῇ θαλάσσῃ ἀκριβασμὸν αὐτοῦ. Cujus signif. exemplum ut nimis alienæ non posuissem, nisi Bud. in suos Comment. eam retulisset, dicens signif. hic Terram certis et exactis finibus circumscriptam. [" Theod. Abbas in Matth. Lectt. Mosq. 37." Boissonad. Mss.]

Ἀκριβαστὴς, ὁ, Diligens inquisitor, Accuratus explorator. Bud. [" Heyn. Hom. 6, 234. Schol. ad Il. A. 648." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀκριβαστής· Scrupulosus.]

Ἐξακριβάζω, i. q. ἐξακριβῶ, ut simplex ἀκριβάζω signif. ἀκριβῶ. [" Schol. Eur. Hipp. 472." Wakef. Mss. Joseph. A. J. 949. Καὶ δή τις ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἀνὴρ ἐπιχώριος ἐξακριβάζειν δοκῶν τὰ νόμιμα, ubi Vat. ἐξακριβοῦν.]

[* Ἐθελακριβὴς, ὁ, ἡ, Nimis diligens. Schol. Lucian. 3. p. 104. " Ad Lucian. 1, 561." Schæf. Mss. UNDE * Ἐθελακρίβεια, ἡ, Nimia et inanis diligentia. Cyrill. Expos. Symb. Nic. p. 191. Par.]

[* " Ἐπακριβὴς, (ὁ, ἡ,) Euseb. H. E. 57." Kall. Mss.]

Ὑπερακριβὴς, ὁ, ἡ, Supramodum exactus, Exactus plusquam necesse sit.

Φιλακριβέω, Amo exactam diligentiam, Exactam diligentiam lubenter adhibeo. In VV. LL. φιλακριβεῖν exp. Cum diligentia auscultare, Gnavum et sedulum esse. [Hesych.]

Ἀκριβοδίκαιον, τὸ, Jus summum, Cic. Terent. et aliis: quod jurisconsulti Strictum jus appellant. Proprie autem sonat Jus exactum. Jus autem, inquit Bud., quod Strictum jurisconsulti dicunt, Aristot. ἀκριβοδίκαιον appellat, quasi Jus exactius duriusque. [" Coray in Thuc. par Levesque 3, 264." Schæf. Mss.]

Ἀκριβοδίκαιος, ὁ, ἡ, Summo jure utens, vel Stricto jure, Summo jure agens, cui opponitur ἐπιεικὴς, quem describens Aristot. Eth. ad Nicom. 5, 10. his verbis claudit: Ὁ γὰρ τῶν τοιούτων προαιρετικὸς καὶ πρακτικὸς καὶ ὁ μὴ ἀκριβοδίκαιος ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἀλλ' ἐλαττωτικὸς, καίπερ ἔχων τὸν νόμον βοηθὸν, ἐπιεικής ἐστιν. Ubi ἀκριβοδίκαιος appellatur, Bud. teste, qui τὸ ἀκριβοδίκαιον, Summum jus, æquitati præfert, quasi prædurus interpres juris, quasique deterioris juris studiosus usurpatorque: ut contra ἐπιεικὴς, Judex bonus et æquus. [" Clark. ad Il. A. 265. ad Thom. M. 125." Schæf. Mss.]

Ἀκριβολόγος, ὁ, ἡ, proprie Exacto et accurato sermone utens, Exacto vel Exquisito sermone aliquid exprimens. Sed generalius accipitur pro Exacta diligentia et curiosa circa quidlibet utens, et in quovis s. dicto s. facto. Quam signif. et ab eo composita retinent. [" Diog. L. 91." Wakef. Mss. " Bergler. ad Alciphr. 212." Schæf. Mss.] HINC Ἀκριβολογία, ἡ, Exacta discussio, vel Examinatio, aut Exacta tractatio. Aristot. Rhet. 1, (5, 10.) Ἀλλ' οὐδὲν ἡ ἀκριβολογία χρήσιμος ἡ περὶ τούτων εἰς τὰ νῦν. ‖ Ab eod. Aristot. Ethic. 4, (2.) ἀκριβολογία in vitio ponitur, pro Exacta expensæ et sumtuum examinatio. [" Philo J. Philostr. Clem. Alex. Plutarch. Demetr. Phal. 215. Vita Thuc. 18." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀκριβολογία· Veriloquium. Dio Cass. 74, 5.] ET Ἀκριβολογέω, f. ήσω, Exacte perpendo, Exacte examino. Chrys. in 8. ad Rom. Τί φιλοσοφεῖς ἀκαίρως, καὶ ἀκριβολογεῖς περιττά; ‖ Frequentius multo in pass. terminatione usurpatur Ἀκριβολογοῦμαι itidem pro Exacte perpendo, vel Excutio, et, ut ait Bud., pro Exacte discepto, Exquisite disputo, et æstimo consideroque. Æschin. c. Tim. (6.) accusativo junxit, Ἵνα μή τις εἴπῃ, ὡς ἄρα λίαν ἀκριβολογοῦμαι ἅπαντα. Sic Demosth. in Æschin. (232.) Καὶ ταυτὶ πάνθ' ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἀκριβολογοῦμαι καὶ διεξέρχομαι. Plato Pol. 1. Ὥστε κατὰ τὸν ἀκριβῆ λόγον, ἐπειδὴ καὶ σὺ ἀκριβολογεῖ, οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἁμ. κ. τ. λ. Quandoquidem tu quoque exacte rem examinas. Potest vero exponi illud Æschinis modo citatum, ἀκριβολογοῦμαι ἅπαντα, Exacte omnia dicendo persequor. Dicitur et ἀκριβολογοῦμαι περὶ τούτου, Utor in hoc, vel circa hoc, exacta disquisitione: ap. Demosth. pro Ctes. (307.) Ἐμοῦ περὶ τούτων ἀκριβολογουμένου, Me hæc exacte disquirente. Alii vertunt, Exacte de his disceptante. Ἀκριβολογοῦμαι etiam est, inquit Bud., Exactam sumtuum rationem subduco. [" Valck. Præf. ad Ammon. xxiii. Phrynichi Ecl. 126. Thom. M. 246. T. H. ad Plutum p. 73. 168. Aristoph. Fr. 285. Heyn. Hom. 6, 348. Dionys. H. 2, 1217." Schæf. Mss. " Philo J. 1, 321. Diog. L. Hesych. * Ἀκριβολογητέον, Aristot. Rhet. Theophr." Wakef. Mss. " Menag. Amœn. 33. p. 209." Boissonad. Mss.]

" Διακριβολογέομαι, Exquisite discutio. Exponi- " tur et Exacte et enucleate dissero." [Dio Cass. 44, 32. " Heindorf. ad Plat. Theæt. 328." Schæf. Mss. " Galei Myth. 474." Wakef. Mss.]

Ἀκριβῶς, Exacte, Exquisite, Accurate, secundum quas signiff. quæ eodem omnes pertinent, Isocr. non semel ἀκριβῶς et ἁπλῶς inter se opponit: potest etiam exponi per periphrasin, Exacta cura et dili-

gentia, vel Accurata cum diligentia. Demosth. c. Timocr. *Τοῖς δὲ πάλαι κειμένοις ἀκριβῶς χρῶνται.* || Item *ἀκριβῶς*, Exacte, i. e. Plene et perfecte, Plane: ut Lucian. *χρόαν λευκὴν ἀκριβῶς*. Ubi stulte quidam interpretati sunt perpetuum candorem. Idem, *ἀκριβῶς μέλαν*, Plene et perfecte nigrum, vel Plane nigrum, aut, Exactam, vel Plenam et perfectam nigredinem habens, et ad quam nihil addi possit. Vulgo exp. Vehementer nigrum; sed perperam: significantius est enim *ἀκριβῶς* quam *σφόδρα*. || Item *Ἀκριβῶς*, Certo: ut *ἀκριβῶς οἶδα*. Demosth. *ἀκριβῶς εἰδὼς*, Æschin. (76, 26.) Isocr. (Areop. 7.) Dicitur et *ἀκριβῶς γινώσκω*. Possumus autem *ἀκριβῶς οἶδα* exponere Certo scio, vel, quod idem valet, Pro comperto habeo; aut, Compertum exploratumque habeo. || *Ἀκριβῶς* ap. eund. Isocr. habet *ἐπιεικῶς* oppositum, ubi vertendum puto Summo jure, quasi dicas, Supramodum exacte, Nimis exacto quodam studio. Sic ad Nicocl. (21.) *ἀκριβῶς περὶ μικρῶν ἐρίζοντας* dicit: at in Areop. (26.) addit *λίαν*, dicens, *Τὰ μὲν ἁμαρτήματα τοῦ δήμου λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζειν*. Is autem, meo quidem judicio, *ἀκριβῶς* vel *λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζει* rem quampiam, qui, ut Cic. loquitur, ad vivum resecat. Ita enim ille in Lælio, Sed hoc primum sentio, nisi in bonis amicitiam esse non posse; neque id ad vivum reseco, ut illi qui hæc subtilius disserunt. *Ἀκριβῶς* affinem hanc signif. habet ap. Thucyd. 1, (99.) *Οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ἀκριβῶς ἔπρασσον*, i. e. Severe; *ἀνενδότως*, ut Schol. exp. [Gl. *Ἀκριβῶς·* Pensiculate. *Ἀκριβῶς οἶδα·* Certe scio.]

Ἀκρίβεια, ἡ, Exacta cura, Exacta diligentia circa aliquid, Exactum studium, Accuratio, ut *μετ' ἀκριβείας πράττειν*, et ap. Aristot. *δι' ἀκριβείας λέγειν*, Cum exacta quadam diligentia, Exquisite. Apud Isocr. plur. num. *ἀκρίβειαι* non semel: ut ad Phil. (65.) *Ταῦθ' ὅπως μὲν γέγραπται τοῖς καιροῖς καὶ ταῖς ἀκριβείαις*. Idem in Areop. (26.) *Ἐπεὶ τά γε πλήθη καὶ τὰς ἀκριβείας τῶν νόμων, σημεῖον εἶναι τοῦ κακῶς οἰκεῖσθαι τὴν πόλιν αὐτῶν*. Q. I. Bud. sic vertit in Ann. pr. in Pandectas, Nam quod ad legum multitudinem atque exactiorem circa eas diligentiam attinet, judicium certe hoc ipsum est, parum bene cum civitatibus illis agi. Idem Isocr. ibid. dicit, *Νόμοι μετὰ πλείστης ἀκριβείας κείμενοι*, eod. Bud. interpr. Leges exquisitissima scribentium diligentia latæ. || *Ἀκρίβεια*, Rigor juris, in Pand. Bud. || *Ἀκρίβεια*, Exacta cura qua utitur homo nimium attentus ad rem, i. e. Tenacitas, Parcitas. Plut. Pericle (36.) *Χαλεπῶς ἔφερε τὴν τοῦ πατρὸς ἀκρίβειαν, γλίσχρα καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ χορηγοῦντος*. Observandum est autem eodem metaphoræ genere utramque linguam uti in exprimendo homine tenaci; nam hunc Lat. appellant Attentum vel Attentiorem ad rem: qui autem est attentus ad aliquid, is certe est *ἀκριβὴς*, faciens *ἀκριβῶς*, h. e. exacta diligentia, id ad quod est attentus. [" Ad Dionys. H. 1, 60. Bergler. ad Alciphr. 189. *Ἐπ' ἀκριβείας*, ad Dionys. H. 1, 454. Plato de LL. 318. Ast. *Δι' ἀκριβείας ἐστί μοι τοῦτο*, Penuria alicujus rei laboro." Schæf. Mss. *Ἀκρ. τῶν κινδύνων*, Arrian. Anab. 1, 9. Glossæ: *Ἀκρίβεια·* Cautela, Exantlatio. *Ἀκριβείας·* Religione.]

Quod vides, lector, derivata ab *Ἀκριβὴς* non esse hic collocata eo ordine qui in aliis nominibus observatus a me fuit, non mutationi consilii, sed coactæ festinationi, quæ chartularum mearum ordinem confudit, imputato. Non talium autem duntaxat, sed et aliorum *ἁμαρτημάτων* a te mihi veniam polliceor.

[* " *Ἀκριβεύω*, Valck. Diatr. 153." Schæf. Mss.]

[* " *Ἀκριβητίζω*, Summitates calco. Etym. M. 52. (*Ἀκρίζω δὲ σημαίνει, τὸ ἄκροις ποσὶ πορεύεσθαι, λέγεται δὲ καὶ ἀκριβητίζειν.*)" Wakef. Mss. Sed leg. *ἀκροβηματίζειν*. Pseudo-Did. ad Il. N. 158. *Ἡ ἐπ' ἄκρων τῶν ποδῶν βαδίζων, οἱονεὶ ἀκροβηματίζων.*]

[* " *Ἀκριβόλεκτος, (ὁ, ἡ,)* Glossator ap. Albert. Gloss. Gr. 204." Boissonad. Mss.]

[* " *Ἀνάκριβος*, Nicet. Chon. 363." Boissonad. Mss.]

ΑΛΑΟΜΑΙ, Vagor, Erro, Sum vagus et erro: ut ap. Hom. Il. Z. (201.) *Ἡ τοι ὁ καππεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο*, Solus vagabatur. Cic. interpr. Qui miser in campis mœrens errabat Aleis. Et Ulysses *ἀλώμενος*, Od. E. (448.) || *Ἀλάομαι* metaphorice ap. Soph. pro *πλανῶμαι τῷ νῷ*, Vagor mente, Incertus sum quid agam, Animi pendeo.

Ἀλάω, vocem act. ap. Gramm. duntaxat memini me legere, qui eam proferunt in tradendis quorundam vocabulorum etymis, et quidem volentes ea significari etiam *πλανῶ*, Decipio. Vide *Ἀλώπηξ*.

" *Ἀλαθεὶς*, Dorice pro *ἀληθεὶς*, partic. aor. 1. " pass. a v. *ἀλάομαι*, Vagor, Erro. Theocr. (16, 51.) " *Οὐδ' Ὀδυσεὺς, ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθεὶς*, " Vagatus centum et viginti menses."

[" *Ἀλάομαι*, ad Charit. 786. Musgr. Troad. 635. Wakef. Phil. 206.: Eum. 236. 607.: Sylv. Cr. 4, 253. Brunck. Aristoph. 1, 81. Jacobs. Anth. 10, 283. 286. 12, 389. Marcell. de V. Thuc. p. 2. Diod. S. 2, 592. 603. 614. Heyn. Hom. 5, 69. Bibl. Crit. 3, 1. p. 105. Eur. Phœn. 1699. Toup. Opusc. 2, 219. Diod. S. 1, 378. ad Herod. 624. *Ἀλαθεὶς, ἀλασθεὶς*, Jacobs. Anth. 7, 386. Cum accus., Jacobs. Anth. 12, 459. De spiritu, Bast Lettre 172. *Ἀλ.* conf. cum *ἅλλεσθαι*, Heindorf. ad Plat. Phædr. 279." Schæf. Mss. " *Ἀλ.* et *πλανῶμαι*, Ælian. H. A. 531." Wakef. Mss. Pind. Ol. 1, 94. *Εὐφροσύνας ἀλᾶται*. Soph. Aj. 23. ubi Schol. *τῷ νῷ πλανᾶσθαι*. Hippocr. 110, 3.]

Ἄλημα, τὸ, Vagatio, Erratio, *πλάνημα*, ut ait Eust. ita exponens et in hoc Soph. loco (Aj. 381.) *Κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ*, ubi tamen *τρίμμα* a Schol. exp. [Schneider. Lex. " Wakef. S. C. 4, 138. Lobeck. Ajac. p. 280. Musgr. Andr. 938. Brunck. Antig. 320.: Ajac. 381. Phil. 927." Schæf. Mss.] " || *Ἄλημα*, Hesychio non solum *ὁδοιπορία*, Profectio, " sed etiam *ἑφθὸν ἄλευρον*, Cocta farina; illud ab " *ἀλάομαι*, hoc ab *ἀλέω*."

Ἀλήμων, ονος, ὁ, ἡ, Erro, Vagus. Od. T. (74.) *Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασι*, Tales sunt mendici et errones. Ubi notandum copulare Hom. *πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες*: exp. tamen *ἀλήμονες πτωχοὶ*, ut Anthol. (Plat. jun. 1.) *Ἄμφω μὲν πηροὶ καὶ ἀλήμονες*. At vero apud Nonn. *ἀλήμονες* translate pro Peccatores; nam qui peccant, errant, et a recta via deflectunt. [" Antip. S. 49." Schæf. Mss.] Ετ *Ἀλημοσύνη, ἡ*, i. q. *ἄλημα*, Vagatio, Erratio. || Apud Apoll. R. autem (2, 1260.) Schol. *ἀλημοσύνην* ait signif. *ἐμπειρίαν τῶν τόπων*, Peritiam locorum. Quam signif. e consequenti esse puto, quod videlicet qui vagati sunt, eam habere soleant. [Sed Arnald. restituit, *Ἐννύχιοι δ' Ἄργοιο δαημοσύνῃσιν ἵκοντο*. " Ad Charit. 746." Schæf. Mss. Dionys. P. 715.]

[* *Παναλήμων, ονος, ὁ, ἡ*, Procl. Hymn. 2, 15.]

Ἀλήτης, ου, ὁ, Vagus, Erro. Od. P. (420.) *καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ*, et Ξ. (124.) *ἄνδρες ἀλῆται Ψεύδονται*. || Aliquando tanquam adj. ponitur, ut *Ἀλήτην βίον εἵλευ*, ap. Herod. (3, 52.) Vagam vitam maluisti. Ετ *Ἀλῆτις, ιδος, ἡ*, Vaga, Errabunda. || Item, Festum quoddam Athenis, Hesych. [J. Poll. 4, 55. Hygin. Astron. 4.] " *Ἀλῆτις*, Erratrix, Va- " gabunda, *πλανῆτις*, Suid. Est et *ἑορτῆς* nomen " Athenis, quam suo tempore vocatam fuisse *αἰώραν* " Hes. tradit, qui etiam addit, esse Nomen diei ap. " Plat. Comicum."

Ἀλήτης, Mendicus, ap. Basil. identidem. Proprie autem est Mendicus vagus, s. Erraticus, Qui inter vagandum mendicat, Mendicans ostiatim aut etiam oppidatim. Sic autem et in Herod. l. c. *ἀλήτην βίον* alii exp. Mendicam vitam. Ετ *Ἀλητιβόρος* comp. q. d. Mendicivorus, in VV. LL. [Saltem scr. esset *ἀλητηβόρος*.]

[*Ἀλήτης*, Erraticus, Erroneus, Vagus, Gl. " Ruhnk. Ep. Cr. 170. Toup. Opusc. 2, 219.: Emend. 1, 349. Valck. Hippol. p. 273. Musgr. ad Hippol. 1029. ad Odyss. Σ. 1. Brunck. Soph. 3, 392. Jacobs. Anth. 11, 24. 149. Markl. Suppl. 281. Dionys. H. 1, 147. 2, 1240. *Ἀλῆτις*, Heyn. Hom. 6, 348. Ruhnk. ad Timæi Lex. 10. " *Ἀλητὺς, (ἡ*, Erratio, Vagatio,) Ruhnk. Ep. Cr. 132. Toup. Opusc. 1, 583. Valck. ad Herod. 42. ad Lucian. 1, 354. Jacobs. Anth. 9, 145. Callim. 1, 537. Manetho 3, 379." Schæf. Mss. " *Ἀλῆτις*, Dionys. P. 490." Wakef. Mss. Heliod. 7. p. 312.

Ετ * "Ἀλητικὸς, ἡ, ὸν, Ad vagum pertinens, Dio A Chrys. 1, 219." Wakef. Mss.]

Ἀλητεύω, f. εύσω. Vagor, Erro. Od. P. (501.) Ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα, Ἀνέρας αἰτίζων. [" Valck. Hippol. p. 273. Musgr. ad Hippol. 1029. 1048. ad Phalar. 212. Ἀλ. et ληστεύω conf., Ruhnk. ad Vellei. p. 12." Schæf. Mss.]

Ἀλητεία, Verbale, Erratio, Vagatio. Ion. ἀλητείη: at Dor. ἀλατεία, sicut ἀλάτας pro ἀλήτης. [" Toup. Add. in Theocr. 399. Pierson. Veris. p. 10. Valck. Hippol. p. 273. ad Herod. 602. Wakef. Ion. 588. Musgr. 576." Schæf. Mss. " Philo J. 602. (1, 658.) Æsch. Prom. 899." Wakef. Mss. Eur. Hel. 940.] " Ἀλειτεία, Suidæ est ἡ ἁμαρτία, Peccatum, De-" lictum, qui itidem ἀλείτης diphthongo scriptum ait " significare ἁμαρτωλόν: ἀλήτης autem, utrobique per " η, τὸν πλανήτην." " Ἀλητείη, Ionice pro ἀλητεία. " In VV. LL. tamen adjective exp. Erronea."

[* " Συναλητεύω, Heliod. 6, 7. p. 233(=274.)" Boissonad. Mss.]

¶ Ἄλη, ἡ, Erratio, Vagatio. Od. Φ.(284.) Ἢ ἤδη μοι B ὄλεσσεν ἄλη τ' ἀκομιστίη τε. Od. O. (341.) ὅττι μ' ἔπαυσας ἄλης καὶ ὀϊζύος αἰνῆς, pro eo quod dicit ejusdem Od. Σ. (113.) ἀλητεύειν ἀπέπαυσας. || Item metaphorice ἄλη pro Anxietate animi, quæ est veluti ejus vagatio. || Ἄλη autem deduco ab ἀλάω, ut βοὴ a βοάω formatur. Fortasse tamen malet aliquis contra verba hæc deduci a nominibus, qua de re alius erit dicendi locus. Ἀλῶ autem a πλανῶ, et ἄλη a πλάνη fiant necne, aliis cogitandum relinquo. || Ἄλη, Sordes, * ῥυπασμὸς Eustathio secundum aliam etym. [" Ad Il. E. 823. Musgr. Med. 1259. 1285. Ruhnk. Ep. Cr. 108. Pierson. ad Mœr. 60. Timæi Lex. 23. et n. Toup. Opusc. 1, 457. 2, 125. Valck. Anim. ad Ammon. 149. ad Charit. 746. Jacobs. Anth. 9, 145. ad Lucian. 2, 291. Heyn. Hom. 5, 153. 6, 370. Leich. Sepulcr. Carm. p. 42. Boissonad. in Philostr. 477. 557. De spiritu, Bast Lettre 175." Schæf. Mss. " Ægritudo, Synes. 107. Plut. 1, 432. Strabo 1055." Wakef. Mss. Æsch. Agam. 194. Adde * Ἀλεία, ἡ, Peregrinatio, Hesych. Ετ * Ἄλησις, ἡ, i. q. ἄλη, Obitus, C Ambitus, Circuitus, Iter, ap. Arat. 319. de via solis in Zodiaco.]

" Ἀπαλάομαι, Deerro, Vagor. Hesiod. Sc. (409.) " αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλη Χῶρον ἄϊδρις ἐὼν, i. e. " ἀποπλανήσεται." [Vide Nott. ad h. l. " Wakef. Eumen. 78. Ruhnk. Ep. Cr. 104." Schæf. Mss.]

[* " Ἐξαλάω, Seduco, Infatuo, v. l. Auctorem omisi, sed vide Heraclit. 77." Wakef. Mss.]

Ἐπαλάομαι, Pervagor, Peragro, ut Od. O. (176.) πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθεὶς, Οἴκαδε νοστήσει. Quod ἐπαληθεὶς falso in VV. LL. ab ἐπαληθέω deducitur.

[* " Ἀνεπαλάομαι, Athan. 1, 511." Kall. Mss.]

[* " Συναλάομαι, Una erro. Manetho 4, 290." Wakef. Mss. " Diog. L. 6, 20." Boissonad. Mss.]

¶ Ἀλαίνω, i. q. ἀλάομαι, Erro, Vagor. Apud Eurip. (Or. 521.) ἀλαίνων μανίᾳ. Ad q. l. respiciens, aut ad similem Etym. ἀλαίνειν exp. ἐξεστηκέναι, μαίνεσθαι, Extra se positum esse, Insanire. Atqui id per se non significat in hoc Eurip. loco, sed cum D adjunctione. Dicunt autem ἀλαίνω ab ἀλῶ esse παράγωγον, ut δραίνω a δρῶ. Eust. quoque ab ἀλῶ deducit ἀλαίνω, ut βαίνω a βῶ, et λυσσαίνω a λυσσῶ, atque alia itidem quæ profert. " Ἀλενῶν, Hesych. " affert pro πλανώμενος, Vagans, Errans." Ετ Ἄλαινος, inquit, inde dictus Fluvius, ὁ ἐπὶ πολλὴν γῆν ἀλώμενος. " Ἀλαινὴς, Suidæ μαινόμενος, Fu-" rens, forsan ab ἀλαίνω est, et significat Eum, qui " furore percitus huc illuc vagatur." [" Valck. Phœn. p. 518. 520. ad Callim. 1, 141. Eur. Iph. T. 284." Schæf. Mss. Eur. El. 589. Æsch. Ag. 62. " Med. Theocr. 7, 23." Wakef. Mss.]

¶ Ἄλημι, i. q. Ἀλάομαι, Vagor. Hujus autem ἄλημι infin. ἀλῆναι, unde ἀλήμεναι, ut βήμεναι a βῆναι. Il. E. (823.) Ἀργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας, quem infin. Hesych. exp. συντραφῆναι, sed hanc scripturam corrige, reponens συστραφῆναι, item πλανηθῆναι. Magis tamen recepta est explicatio τοῦ ἀλήμεναι, ut sit pro ἀθροισθῆναι, Congregari; sicut Ἀλέντες ap. eund. poëtam pro Congregati: et ἀλεὶς ap. eund. expositum συστραφεὶς, συσταλεὶς. Vide Etym. in Ἄλεν, de formatione horum, quæ tamen alia est ap. Eust. [" Valck. ad Il. 22. p. 71. ad Il. E. 823. Dorv. Crit. Vann. 61. Dawes. Misc. 174. ad Il. X. 308. Heyn. Hom. 7, 732. 736. 8, 41. 73. 164. 213. 220. 224. 238. 244. 303. Ἀλῆναι, 7, 258. 438. 474." Schæf. Mss.]

" Ἀλήλημαι, præt. perf. pass. verbi ἀλάομαι, Atti-" cam habens reduplicationem duarum initialium " præsentis literarum, pro ἤλημαι. Unde poëtæ fa-" ciunt ἀλάλημαι, demto augmento."

Ἀλάλημι, ab ἄλημι, per redupl. unde passiv. Ἀλάλημαι, i. q. Ἀλῶ s. Ἄλημι, Vagor, Erro. Unde ἀλάλησαι Od. O. (10.) δόμων ἄπο δὴν ἀλάλησαι, et infin. ἀλάλησθαι, ejusdem Od. B. (370.) οὐδέ τί σε χρὴ Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν, οὐδ' ἀλάλησθαι. Herodian. ἀλάλημαι præt. temp. esse putavit; nam ab ἄλημι præt. pass. esse ἤλαμαι, et Att. ἀλήλαμαι, a quo per transpos. ἀλάλημαι. Contra Zenobius præsentis temporis esse tradidit, scribens ab ἀλάω fieri ἄλημι et ἄλημαι: deinde per redupl. ἀλάλημι et ἀλάλημαι, unde partic. ἀλαλήμενος cum accentu in antepen., ut ἀκαχήμενος ab ἀκάχημαι, secundum Æoles, qui penult. præsentis producunt. Vide Etym. et Eust. [" Hymn. in Cer. 133. Heyn. Hom. 6. 23." Schæf. Mss. Hesiod. Ἔργ. 100. " Oppian. C. 4, 367." Wakef. Mss. " Diog. L. in Vita Crantoris p. 149. HSt. τοῖος σὺ κακὰ φρονέων ἀλάλησαι, Ἀνθρώπων ἠδ' ἐσθλά." Seager. Mss.]

[* Ἀμφαλάλημαι, Circumerro. Oppian. C. 3, 243.]

" Ἀλαὸς, ὁ, (ἡ,) Cæcus, Luscus: secundum quos-" dam a v. ἀλάομαι, διὰ τὸ ἀλᾶσθαι κατὰ τὴν πορείαν, " secundum alios ex α priv. et λάειν, Videre, ὁρᾷν. " Od. Θ. (195.) Καί κ' ἀλαός τοι, ξεῖνε, διακρίνειε τὸ " σῆμα Ἀμφαφόων, vel Cæcus. Itidemque Od. K. " (493.) μάντιος ἀλαοῦ. Hippocr. quoque (66, 28.) " pro τυφλὸς utitur, teste Gal. Lex. Hippocr. At " Apoll. R. 2, (259.) ἀλαὸν νέφος dixit, Nubem " obscuram, s. Caliginosam et atram, quasi quæ " cæcitatem et obscuritatem afferat, τύφλωσιν ἐμποι-" οῦσα." [Æsch. Eum. 318. Muncker. ad Anton. Lib. 69. ad Charit. 227. Timo Phlias. 2. (Heyn. Hom. 4, 637.) Wakef. Trach. 828. Eum. 322. Heyn. Hom. 6, 100. 369. Furens, Ruhnk. Ep. Cr. 135." Schæf. Mss.]

" Ἀλάϊος, i. q. ἀλαὸς, Cæcus, Captus oculis. Gal. " enim teste Hippocrates de LL. in Hom. (66, 28.) " ἀλαΐαν nominavit φθίσιν, quæ esset οἷον τυφλὴ καὶ " ἀόρατος, veluti Cæca et invisibilis."

" Ἀλαόω, Cæcum reddo, Excæco, τυφλόω, unde et " comp. ἐξαλαόω. Hom. ei gen. ὀφθαλμοῦ etiam addi-" dit, Od. I. (516.) Ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ubi simplici-" ter signif. ἐστέρησε, Privavit, Orbavit. Hinc et " verbale ἀλαωτὺς, de quo infra. || Hesych. " ἀλαῶν exp. non solum ἐκτυφλῶν, et στερίσκων, sed " etiam τρυφῶν, λακίζων, * βροχίζων."

" Ἀλαωπὸς, ὁ, (ἡ,) Qui est ἀλαὸς τοὺς ὦπας, Ca-" ptus oculis, Cæcus. Apud Nonn. ἀλαωπὸς ὁμίχλη, " Cæca caligo, ut supra ex Apoll. R. habuimus " ἀλαὸν νέφος, Cæca et obscura nubes." [" Synes. Hymn. 1, 97." Boissonad. Mss. " Eust. Od. 21." Wakef. Mss.] " Fem. Ἀλαῶπις, Cæca, vel Cali-" ginosa, Obscura; ut Hes. ἀλαῶπιν exp. non solum " οὐ βλέπουσαν, sed etiam σκοτεινήν." [Ετ * Ἀλάωψ, ὁ, " Synes. H. 3, 583. (p. 331.)" Boissonad. Mss. " Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss.]

" Ἀλαωτὺς, ύος, ἡ, Cæcitas, Oculi s. Oculorum " privatio s. orbatio. Od. I. (503.) αἴκεν τίς σε κατὰ " θνητῶν ἀνθρώπων Ὀφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικελίην " ἀλαωτὺν, Si quis te mortalium interroget de turpi " cæcitate et luminis orbitate: Φάσθαι Ὀδυσσῆα " πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι, Dic Ulyssem te excæcasse. " Hesych. quoque et Schol. ἀλαωτὺν ibi interpr. " στέρησιν ὀφθαλμῶν, τύφλωσιν."

" Ἐξαλαόω, Excæco, Cæcum reddo. Vide præc. " voc." [Ὅλον δέμας, Oppian. C. 3, 228.]

" Ἀλησιὰς, dicta Venus cognomento διὰ τὸ περὶ " πᾶν ζῶον ἀλᾶσθαι τὴν θεὸν, πολλῶν ἐρασθεῖσαν καὶ " πλανωμένην, ut annotat Etym. et Lex. meum vetus.

" Nisi potius dicta ab Alesio campo, denominato ab " Alesio quodam Hippodamiæ proco. Alioquin erat " et Ἀλήσιον πεδίον ἠπειρωτικὸν, nomen sortitum " ἀπὸ πηγνυμένου ἐκεῖ πολλοῦ ἁλὸς, ut tradit Eust., " qui et Ἀλείσιον alibi scribit. Vide et Strab." [" Jacobs. Anth. 7, 64." Schæf. Mss.]

" Ἠλαίνει, Hesychio est μωραίνει, Stultescit. Sic " ap. Callim. H. in Dian. (251.) Τῷ ῥα καὶ ἠλαίνων " ἀλαπαξέμεν ἠπείλησε Λύγδαμις ὑβριστὴς, Schol. exp. " μωραίνων, Stultescens, Insaniens; nisi malis per " adv. Stulte et vecorditer, Per insaniam. Apud " Theocr. 7, (22.) legitur et pass. ἠλαίνονται, sed pro " ῥέμβονται καὶ πλανώμεναι στρέφονται, ut Schol. " exp., ut sit Vagantur, Vagabunde se gyrant. Ἀνίκα " δὴ καὶ σαῦρος ἐν αἱμασιαῖσι καθεύδει, Οὐδ' ἐπιτυμβί- " διοι κορυδαλλίδες ἠλαίνονται. Et forsan hoc ἠλαίνε- " σθαι derivatum est ab εἱλεῖσθαι. Hesych. vero " ἠλαινομένῳ exp. ὀδυνωμένῳ." [" Heyn. Hom. 4, 276." Schæf. Mss.]

" Ἠλάσκω, ET Ἠλασκάζω, Vagor, Errabundus " circumeo. Il. B. (470.) de muscis, Αἵ τε κατὰ " σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν: N. (104.) de cervis, " αἵ τε καθ' ὕλην Θώων παρδαλίων τε λύκων τ' ἤϊα " πέλονται, Αὔτως ἠλάσκουσαι, ἀνάλκιδες, οὐδ' ἐπὶ " χάρμη. Et Σ. (281.) ἐπεί κ' ἐριαύχενας ἵππους " Παντοίου δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων, ubi " Schol. quoque exp. πλανώμενος, περιερχόμενος, ut " et Hesych. ἠλασκάζειν et ἠλάσκειν esse dicit περὶ " τὸν αὐτὸν εἱλεῖσθαι τόπον, πλανᾶσθαι. Cum accus. " significant ἐκκλίνειν, Declinare, Devitare, Fugere: " vel etiam Vagabundum declinare, Errabundum fu- " gitare: ut Od. I. (457.) Εἰπεῖν, ὅππῃ κεῖνος ἐμὸν μένος " ἠλασκάζει, ubi Schol. quoque exp. ἐκκλίνει, περι- " φεύγει." [" Ἠλάσκω, Heyn. Hom. 6, 388. ad Callim. 1, 141. Ἠλασκάζω, ad Charit. 747. Ruhnk. Ep. Cr. 87. Ilgen. ad Hymn. 235. ad Callim. l. c. Heyn. Hom. 7, 473." Schæf. Mss. Ἠλάσκω, Dionys. P. 675. Ἀλλὰ γὰρ ἠλάσκουσιν, ὑποζεύξαντες ἀπήνας, Χώρην εἰς ἑτέρην. Hermann. ad Orph. 90.]

ἈΛΑΖΩΝ, όνος, ὁ, ἡ, Jactator, Ostentator, Gloriosus, Ventosus. Ταὼς, Pavo, dicitur ἀλαζὼν ὄρνις a Greg. et ab aliis, i. e. Ostentatrix avis. Ita enim commodissime verti posse existimo ex Ovidio, Laudatas ostentat avis Junonia pennas; nam ea potius exemplaria sequor, quæ Ostentat quam quæ Ostendit hoc in versu habent. Reperitur et genere fem. ap. Plut. Pericle (12.) ἀλαζὼν γυνή. Gramm. ab ἄλη deducunt hanc vocem et verbo ζῆν, ut proprie sit qui vagando victum quærit, veluti qui vocantur ἀγύρται, Circulatores, per consequens autem Jactator, Ostentator, Vaniloquus, Impostor. Ab Heysch. expl. ὑπερήφανος, Superbus; et vulgo exp. Superbus, Arrogans, sed ita nihil plane differret ἀλαζὼν ab ὑπερήφανος. Quare Ostentatorem aut Venditatorem aut Jactatorem s. Gloriosum interpretari malo; ut ἀλαζὼν στρατιώτης, Miles gloriosus a Plauto redditur. Ventosum etiam non male, meo quidem judicio, reddiderimus, aut Vanum hominem: ut et Plut. κενοὺς καὶ ἀλαζόνας copulat. Pro me facit et Xen. K. Π. 2, (2, 5.) Ὁ μὲν γὰρ ἀλαζὼν ἔμοιγε δοκεῖ ὄνομα κεῖσθαι ἐπὶ τοῖς προσποιουμένοις καὶ πλουσιωτέροις εἶναι ἢ εἰσὶ, καὶ ἀνδρειοτέροις, καὶ ποιήσειν ἃ μὴ ἱκανοί εἰσιν ὑπισχνουμένοις, Nam mihi nomen ἀλαζὼν inditum videtur fuisse iis, qui se et ditiores esse simulant et magis strenuos quam sint; et ea quæ præstare non possunt, pollicentur. || Item ἀλαζὼν, Mendax, Vaniloquus; nam Plato (Phæd. 41.) ἀλαζόσι dixit pro ψεύσταις, Suida teste.

Ἀλαζὼν pro ἀλώμενος, Vagans, Errans, vel exprimendo participium per nomen, Vagans, Erro. Sic autem usurpari ἀλαζὼν ab Alcæo testatur Suid., qui ἀλαζὼν non solum παρὰ τὸ ἐν ἄλῃ ζῆν deducit, ut alii, sed et aliam affert etym., ut videlicet sit ἀλαζὼν, ὁ ἄλλως ζῶν, i. e. ματαίως, Vane et inaniter vivens.

Compar. gradus Ἀλαζονέστερος, Superl. Ἀλαζονέστατος. Plato Philebo, Ἡδονὴ μὲν γὰρ ἁπάντων ἀλαζονέστατον. Sic enim habet Athen. at Eust. ἀλαζονίστατον.

[" Ἀλαζὼν, Xen. Cyrop. 180. ad Xen. Mem. 1, 7, 1. Timæi Lex. 21. et n. Toup. ad Longin. 381. ad Phalar. 323. Coray Theophr. 292. Heindorf. ad Plat. Lys. 41. Accus. ἀλαζῶνα, T. H. ad Plutum p. 397." Schæf. Mss. Aristot. ad Nic. 4, 7. Theophr. Char. 23. Athen. 511. " Ἀλαζονέστατος, Ælian." Wakef. Mss. " Pro ψεύστης, Aristoph. Acharn. 109. σὺ μὴν ἀλαζὼν εἶ μέγας." Seager. Mss. Hippocr. 122, 23. Glossæ: Ἀλαζών· Jactator, Gloriator, Arrogans, Gloriosus, Insolentior.]

[* Ἀλαζόνως, Jactanter, Gl. " Schol. Luc. Timon. 49." Kall. Mss.]

Ἀλαζοχαυνοφλύαρος, ὁ, ἡ, compositum nomen e tribus, ἀλαζὼν, χαῦνος, et φλύαρος, ut sit ἀλαζοχαυνοφλύαρος, qui simul est ἀλαζὼν et χαῦνος et φλύαρος, Qui simul est ostentator et animo remisso et nugax. Vide Χαῦνος. Post ἀλαζὼν ap. Suid. habetur καὶ ἀλαζοχαυνοφλύαρος, ὁ μέθυσος καὶ λῆρος. Utitur hac voce Archestr. ap. Athen. 1, (29.) Εἰ δέ τινες σκώπτουσιν ἀλαζονοχαυνοφλύαροι.

[* Διομειαλαζὼν, ὁ, ἡ. Aristoph. Acharn. 605. Etym. M. Διομειαλαζόνας· τοὺς ὑπερηφάνους εἶπεν Ἀριστοφάνης, ἀπὸ τῆς * Διομείας, πάγου τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ἠλαζόνευον οἱ ἐκεῖ ἐνοικοῦντες.]

[* Μισαλαζὼν, ὁ, ἡ, Osor Ostentationis et arrogantiæ. Lucian. Pisc. 207. Μισαλαζών εἰμι καὶ * μισογόης. In Schneider. Lex. scribitur μισαλάζων.]

Πτωχαλαζὼν, q. d. Mendicus ostentator. Alexis ap. Athen. 6. (p. 230.) Οἶδα δὲ κἀγώ τινα πολίτην ἡμέτερον πτωχαλαζόνα, [ubi v. nott.] Quo verbo declaratur is qui, cum pauper sit, divitis tamen fastum præ se fert.

Φιλαλαζὼν, Ostentationis amator, e Bud. citatur in VV. LL.

[* Ψευδαλαζὼν, ὁ, ἡ, Ventosus, Jactator. Suid. 3, 264. Diog. L. 143.]

Ἀλαζονικὸς, (ἡ, ὸν,) Ostentatorius, Jactatorius, Ad ostentationem pertinens, Ad ostentationem compositus. Item Ostentationi deditus. Et pro ἀλαζὼν, Ostentator, Jactator. Xen. Ἀπ. 1, (2, 5.) Οὐδὲ ἀλαζονικὸς ἦν, οὔτ' ἀμπεχόνῃ, οὔθ' ὑποδέσει. [" Schol. Theocr. 10, 20." Wakef. Mss. Hippocr. 13, 17. Glossæ: Ἀλαζονικώτερος· Jactantior. " Bibl. Cr. 3, 2, 33." Schæf. Mss. ET * Ἀλαζονικῶς, Jactanter, Gloriose. " Diod. S. 38. Schol. Apoll. R. 3, 975. Schol. Aristoph. Av. 1029. et Schol. Biset. Lys. 171." Scott. App. ad Thes. " Clem. Alex." Wakef. Mss.]

¶ Ἀλαζονεύομαι, f. εύσομαι, Me ostento, Me vendito, Jactantia utor, vel Ostentatione, Jactator sum s. Ostentator, De me falsa prædico. Pro quo alii interpr., Ostentabunde mentior. Exp. et Glorior; sed hoc verbum per se vix ponitur, itidem ut ἀλαζονεύομαι. Isocr. de Soph. (1.) Νῦν δ' οἱ τολμῶντες λίαν ἀπερισκέπτως ἀλαζονεύεσθαι, πεποιήκασιν ὥστε, κ. τ. λ. Idem in Panath. (8.) Ὤιμην γὰρ οὕτως ἐπιφανὴς εἶναι, τοῖς ἀλαζονευομένοις πολεμῶν, καὶ περὶ ἐμαυτοῦ μετρίως διειλεγμένος, Ostentatoribus adversans, et de me modeste locutus. Idem autem esse ἀλαζονεύεσθαι et ἀλαζονείᾳ χρῆσθαι videtur ex eod. l. patere; nam subjungit, Ὥστε μηδένα ποτὲ γενέσθαι πιστὸν τῶν λεγόντων, ὡς ἐγὼ τοιαύταις ἀλαζονείαις ἐχρησάμην. Xen. (Ἀπ. 1, 7, 5.) Τοῦ ἀλαζονεύεσθαι ἀποτρέπειν τοὺς συνόντας, pro, τῆς ἀλαζονείας, Ab ostentatione avertere discipulos. Ἀλαζονεύεσθαι ap. Aristoph. exp. ψεύδεσθαι. Apud Gal. Vaniloquenter dicere Bud. vertit. || Ἀλαζονεύομαι cum accus. citatur ex Aristot. Œcon. 1. Τὰ ἤθη ἀλαζονεύεσθαι, et exp. Mores mentiri et sibi effingere falso. Qua in signif. tamen rectius diceretur Ementiri. Itidem Sapient. 20. Ἀλαζονεύεται πατέρα θεὸν exp. Gloriatur patrem se habere Deum. [" Gell. N. A. 1, 2. ad Timæi Lex. 22. Toup. Opusc. 1, 546." Schæf. Mss. Glossæ: Insolesco, Glorior, Jacto, Arrogo.]

Ἀλαζόνευμα, τὸ, Jactatio, Ostentatio, Gloriatio propter aliquod facinus, vel De aliquo facinore, i. q. ἀλαζονεία, nisi quod hæc est magis perpetua, nec ob certam aliquam rem, aut certo tempore. || Item ἀλαζόνευμα, Facinus insolentiæ, Insolenter factum, a Bud. exp. ex Æsch. c. Ctes. (87.) Ἡλίκον δ' ἐστὶ τὸ ἀλαζόνευμα τοῦτο, ἐγὼ πειράσομαι μεγάλῳ σημείῳ διδάξαι. [Athen. 131. ex Aristoph. Acharn. 87.]

'Ἀλαζονεία, ἡ, Jactantia, Jactatio, Ostentatio, Venditatio, Gloriatio. Apud Athen. 9. ἀλαζονεία cuidam sophistæ tribuitur, ut ἀλαζονεύεσθαι sophistæ dicuntur ab Isocr. Æsch. c. Ctes. (68.) ἀλαζονείαν et κόμπον copulat, 'Ἀφελὼν τὴν ἀλαζονείαν καὶ τὸν κόμπον τοῦ ψηφίσματος. Ulpianus, Demosth. enarrator, ἀλαζονείαν ait esse hominum plura quam præstare possint pollicentium; atque huic contrariam esse εἰρωνείαν, quæ dissimulat ea se præstare posse quæ potest. Quam Ulpiani annot. eo lubentius recipio, quod repererim ap. Plut., si bene memini, itidem ἀλαζὼν et εἴρων inter se opposita. Et ut ἀλαζονείαν definit hic Ulpian., ita et ἀλαζονεύεσθαι Xen. l. c. definiit. Aristot. quoque Rhet. 2. ἀλαζονείαν describens ait ejus esse, Sua prædicare, et de se quædam polliceri, item Aliorum facta sibi adscribere. Vide Eund. in Ethicis, variis locis, (2, 7. 4, 7. &c.) ‖ 'Ἀλαζονεία exp. etiam Vaniloquentia; sed intellige Vaniloquentiam hominis in laudem suam. Unde male putant quidam ab Isocr. in hoc Areop. loco, Αὕτη γάρ ἐστιν αἰτία καὶ τῆς ψευδολογίας τῆς περὶ ἐμὲ γιγνομένης καὶ τῶν διαβολῶν, ψευδολογίαν poni pro eo, quod dixerat ἀλαζονείας antea: hic enim ψευδολογία est Mentientium adversus alium, et in ejus damnum ac vituperium, non autem in suum commodum et in suam laudem. ‖ Exp. etiam ἀλαζονεία, Prudentiæ simulatio; sed nimis arcte: nam ἀλαζονεία est Simulatio non prudentiæ tantum, sed generaliter cujuslibet virtutis, aut cujuslibet facti aut dicti laudabilis. [Sturz. de Zonaræ Gloss. SS. N. T. 15. " Gell. N. A. 1, 2. Bibl. Cr. 3, 2, 33. Toup. ad Longin. 381. ad Timæi Lex. 22. ad Lucian. 1, 369. ad Charit. 405. * 'Ἀλαζονία, ibid. Brunck. Apoll. R. 63. ad Lucian. 3, 193." Schæf. Mss. " 'Ἀλαζονία, Sibyll. 8. p. 680. Dem. Phal. 19. Aristot. de Virt. Zosim. 266. 482. 500." Kall. Mss. " Herodian. Epimer. 181." Boissonad. Mss. Glossæ: 'Ἀλαζονία· Jactantia, Insolentia, Arrogantia.] " 'Ἀλάνεια, Suidæ ἡ ἀλαζονεία, Arro-" gantia."

'Ἐπαλαζονεύομαι, ut ἐπαλαζονεύομαι τούτῳ, Jacto me hac de re, vel hac in re. VV. LL. interpr. Insulto. Hesych. vero ἐπαλαζονευόμενον, pro quo male in vulg. Edd. legitur ἐπαναλαζονευόμενον, exp. καταθρασυνόμενον. [" Joseph. 1097." Wakef. Mss.]

Καταλαζονεύομαι, Jactabunde aliquid dico, vel facio. Item, Arroganter et vane commemoro. Demosth. (569.) Οἷά περ φήσει καὶ καταλαζονεύσεται πρὸς ὑμᾶς αὐτίκα δὴ μάλα, Bud. interpr. Magnifice et insolenter jactabit, Deprædicabit se fecisse. Apud Isocr. Περὶ 'Ἀντιδ. (2.) alia constr., Καταλαζονεύεσθαι περὶ τοῦ πλούτου, Jactare se et gloriari de divitiis. Bud. exp. simpliciter Mentiri, quod mihi non placet. [Plut. Lucullo 22. " Diog. L. 291. Philo J. 1, 339. Hes. v. Κομίζειν." Wakef. Mss.]

[* " Προσαλαζονεύω, Hesych." Wakef. Mss.]

Εὐαλαζονεύοντες, Ad jactandum apti, in VV. LL. quod valde suspectum est.

[* Εὐαλαζόνευτος, ὁ, ἡ, De quo facile gloriari possis, vocab. Schneidero judice dubium. Sed v. " Aristot. Rhet. 112." Wakef. Mss.]

'ΑΛΩΠΗΞ, εκος, ἡ, Vulpes, ab ἀλῶ, Decipio, et ὢψ ὠπὸς, Oculus; ut ita nominata sit a fallendis oculis. Vel a παίζω, ἡ ἐν τῇ πλάνῃ παίζουσα: utrumque etymum ap. Etym. Eustathius habet duntaxat, παρὰ τὸ ἀλᾷν τὸ πλανᾷν. Vide 'Ἀλωπὰ et 'Ἀλωπός. Vocatur alio nomine κερδὼ a Græcis. ‖ Annotatur et masc. genere positum in Canticis.

'Ἀλώπηξ, Vulpecula quædam volucris. Citatur ex Arist. de Anim. 2.

'Ἀλώπηξ, Piscis quidam, vide 'Ἀλωπεκίας paulo post. [Plut. 10, 67.]

'Ἀλώπεκες, Partes quædam carnium musculosæ circa clunes, inquit Bud. Alii ex J. Poll. interiores lumborum musculos exp., licet Clearchus exteriores spinæ musculos ita vocarit, ap. Athen. 9. (p. 399.) Σάρκες μυωταὶ καθ' ἑκάτερον μέρος, ἃς οἱ μὲν ψόας, οἱ δὲ ἀλώπεκας, οἱ δὲ νεφρομήτρας καλοῦσι. Ubi legitur et ψύας.

'Ἀλώπηξ, Genus quoddam saltationis, 'Ὄρχησίς τις, Hes.

'Ἀλώπηξ, Alopecia, Callim. H. in Dian. (79.) ὡς ὅτε κόρσῃ Φωτὸς ἐνιδρυνθεῖσα κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ. Vide 'Ἀλωπεκία.

'Ἀλώπηξ metaphorice, Homo astutus. Aliquando etiam Homo fraudulentus et dolosus. Sic Luc. 13, (32.) usurpavit Christus, Πορευθέντες εἴπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ, Ite dictum vulpi illi. Sic et Galli hominem astutum vocant Renard, aliquando Un fin renard, quasi dicas Astutam vulpem. Horat. (A. P. 437.) Nunquam te fallant animi sub vulpe latentes. E vulpis autem astutia manarunt etiam proverbia quædam, ut Vulpinari cum vulpe, et, Si leonina pellis non sufficit, vulpina assuenda est. Sunt autem hæc verba e Græcis Plut. translata, quæ ascribam in 'Ἀλωπεκῆ. [Gl. 'Ἀλώπηξ, Vulpes, Vulpecula. " 'Ἀλώπηξ, Vulpes, cui pinnæ membranaceæ, vespertilionis similes, Aristot. H. A. 1, 5." Seager. Mss. " Valck. Anim. ad Ammon. 18. ad Callim. 1, 106. Pellis vulpina, ad Timæi Lex. 257. Οἱ ἐν 'Ἐφέσῳ ἀλώπεκες, Bergler. ad Alciphr. 206. Genus saltationis, Brunck. Soph. 3, 496. Partes musculosæ circa clunes, Phrynich. Ecl. 132. Piscis genus, (Aristot. H. A. 9, 37. Ælian. H. A. 9, 12. Plut. 10, 81.) Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 122." Schæf. Mss. Oppian. C. 1, 432. Ruf. Eph. 40. J. Poll. 2, 183. Hippocr. 525, 14. Callim. 3, 79.]

'Ἀλωπὰ, i. q. ἀλώπηξ, Hesych. ‖ Idem 'Ἀλωπὸς exp. ἀλωπεκώδης, πανοῦργος, Astutus, Fraudulentus: ad verbum autem ἀλωπεκώδης sonat quasi dicas Vulpinus. Addit usum hoc nomine ἀλωπὸς Soph. [" Brunck. Soph. 3, 496." Schæf. Mss.] Videri autem possit idem etymum convenire nomini ἀλωπὸς, quod et nomini ἀλώπηξ tribuitur: imo vero melius illi quam huic quadrare, videlicet ab ἀλῶ et ὢψ, quod multa ab ὢψ derivata hanc in ωπος terminationem habeant. Quod si hoc sequamur, nihil necesse fuerit ab ἀλώπηξ deducere. [Ignat. Ep. 9. Οὗτοι γάρ εἰσι θῶες, ἀλωποὶ, * ἀνθρωπόμιμοι πίθηκοι. Schneider. Lex.]

[* 'Ἀλωπεκιδεὺς, ὁ, Vulpecula. Aristoph. Pac. 1067. " Ælian. H. A. 439." Wakef. Mss. Vide 'Ἀηδονιδεύς.]

'Ἀλωπέκιον, τὸ, Vulpecula. [Aristoph. Eq. 1073-6.]

'Ἀλωπεκὶς, ίδος, ἡ, Catulus vulpis. ‖ Item, Canis e vulpe et cane progenitus, qui et composita voce κυναλώπηξ, teste Xen. Cyneg. (3, 1.) 'Ἀλωπεκίδες (κύνες,) διότι ἐκ κυνῶν τε καὶ ἀλωπέκων ἐγένοντο. ‖ Hesych. scribit duntaxat, ἀλωπεκίδας genus esse Canum. In VV. LL. certe in omnium primis, annotatum est, ἀλωπεκίδα signif. Pellem vulpinam: et ita ἀλωπεκὶς pro ἀλωπεκῇ caperetur. Cujus signif. exemplum desidero. ‖ 'Ἀλωπεκὶς, Vitis genus, quæ unde nomen acceperit, indicat Plin. 14, 3. ubi vitium genera describens, ait: Contra damnantur etiam visu cinerea, et rabuscula, et asinisca, minus tamen caudas vulpium imitata alopecis. Apud Hesych. legimus ἀλωπέκτως, esse Nomen cujusdam vitis, et vini quod ea producit. Quam vocem ap. illum depravatam haberi manifestissimum est. Fortasse autem post ἀλωπεκὶς scripserat, καὶ ἀλωπεκίτης οἶνος: nam ἀλωπεκὶς commune viti et ejus vino esse nomen, mihi parum fit verisimile. [" Thom. M. 534. Coray Theophr. 192. Cattier p. 44. Brunck. Aristoph. 3, 150. Toup. Emend. 2, 130. ad Callim. 1, 111. ad Herod. 718." Schæf. Mss. Themist. 248. (Τήν τε κύνα, ἐξ ἧς μέλλετε σκυλακεύεσθαι, εἰ λάκαινα ὄντως γενναία, καὶ μὴ πονηρὸν κυνίδιον, ἀλωπεκίς ποθεν ἢ μελιταία)." Wakef. Mss.]

'Ἀλωπεκώδης, ὁ, ἡ, Vulpinus. Item, Vulpem imitans, Vulpis astutiam imitans, Astutus et fraudulentus more vulpis, Dolis et imposturis utens; nam ἀλωπεκώδης exp. πανοῦργος ab Etym., ap. quem tamen ἀλωπεκάδης scribitur; legitur vero ἀλωπεκάδης et ap. Varinum. Ita etiam habetur in VV. LL. sed undenam esse posset hæc in αδης terminatio? Mirum vero tam evidens mendum in tam multis locis servatum fuisse. Hesych. quidem ἀλωπεκώδης habet, quod tamen non exp. πανοῦργος, sed ἀλωπεκώδης et πανοῦργος ponit pro explicatione nominis ἀλωπὸς, ut antea docui. [" Brunck. Soph. 3, 496." Schæf. Mss.]

'Ἀλωπεκῆ, ἡ, Vulpina pellis. Ex ἀλωπεκέη per contr. ἀλωπεκῆ, ut λεοντῆ e λεοντέη, itidem λυκῆ e λυκέη. Iones utuntur et non contractis. Herod.

ἀλωπεκέας ἔχοντες. Plut. Apophth. *Ὅπου μὴ ἐφικνεῖται* A
*ἡ λεοντῆ, *προσραπτέον εἶναι τὴν ἀλωπεκῆν.* Ubi metaphorice poni existimo *ἀλωπεκῆν* pro Astutia s. Fraudulentis artibus, sicut *λεοντῆν* pro Aperta vi. [" Ad Herodian. Philet. 446. Timæi Lex. 256. et n." Schæf. Mss.]

Ἀλωπεκῆ item *δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς*, Hes. Hinc *Ἀλωπεκῆθεν, Ἀλωπεκεὺς*, et *Ἀλωπεκιανός.* Vide Suid. [" *Ἀλωπεκή*, Heindorf. ad Plat. Gorg. 167. *Ἀλωπεκῆθεν*, ibid. * *Ἀλωπεκῆσι*, ad Lucian. 1, 394. Bergler. ad Alciphr. 353." Schæf. Mss.]

Ἀλωπεκίας, ου, ὁ, Vulpinaris. Nam *ἀλωπεκίας* paulo aliud sonat quam Vulpinus. In VV. LL. annotatum est *ἀλωπεκίαν* a Luciano (Pisc. 47. 614=3, 165.) dici quendam signum vulpis in fronte habentem.

Ἀλωπεκίζω, f. σω, Vulpinor, Astute ago, Fraudulente ago, Artibus fraudulentis utor, Fraudibus et dolis utor. Proverbium est, *ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα*, Cum vulpe vulpinari, vel Adversus vulpem vulpinari. Aristoph. Vesp. (1241.) *Οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν*, ubi Schol. exp. *πανουργεῖν*, Fraudulente B
agere, Fraudibus et imposturis uti; item *κολακεύειν*, Assentari. [" Schneider. ad Æsop. p. 40." Schæf. Mss. Active, *ἄλλους ἀλωπέκιζε*, Fabula in Tyrwh. Diss. de Babria p. 10. Glossæ: *Ἀλωπεκίζω·* Vulpinor.]

Ἀλωπεκάω, VV. LL. exp. Decipio. Videtur idem esse quod *ἀλωπεκίζω.* [Bekkeri Phrynich. 10.]

Ἀλωπεκία, ἡ, Defluvium capillorum, aut generaliter Pilorum. Alex. Trall. medicus sic orditur librum suum a patre meo excusum: *Ἀλωπεκία πάθος ἐστὶ, τριχῶν μάδισις.* Vide et aliam ap. Gal. definitionem. ‖ Plur. numero *ἀλωπεκίαι* ap. Diosc. 1, 79., ubi de avellanis loquens ait, *Ἀλωπεκίας ἐπιχρισθέντα δασύνει*: exponunt autem hic Defluvia capilli. Sed cur plur. numero usus esset Diosc. potius quam singulari? Malim ergo per *ἀλωπεκίας* intelligere Loca glabra in capite vel barba. Fortasse etiam Loca glabra in quavis parte corporis non male intellexeris. ‖ *Ἀλωπεκίαι* pro Corruptionibus et immutationibus summi corporis, VV. LL. ex Aristot. Probl. 38. [" Brunck. Soph. 3, 496." Schæf. Mss. " Aristot. Probl. s. 10. q. 29. C
capillos ait *ἐκ τῶν ἀλωπεκιῶν* non gigni: *Καὶ γὰρ αὗται τῆς ἐπιπολῆς σαρκὸς φθοραὶ καὶ ἀλλοιώσεις εἰσίν.*" Seager. Mss. Glossæ: *Ἀλωπήκεα·* Vitiligo. Hinc Prov. Vulpes pilum mutat, non mores.]

Ἀλωπεκία, Vulpis latibulum, s. Cavernula, *ἀλώπεκος φωλεὸς*, ut Matth. 8, (20.) *Αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι*, quod vet. Interpres vertit, Vulpes foveas habent. *Ἀλωπεκία*, inquit Hes. *Αἱ τῶν ἀλωπέκων καταδύσεις.* Eadem verba et Etym.

Ἀλωπεκία a Suida exp. etiam *περικεφαλαία*, Galea.

Ἀλωπεκία, Insulæ nomen. Steph. B. e Strab.

Ἀλωπεκίασις, ἡ, i. q. *ἀλωπεκία.* Habet autem *ἀλωπεκίασις* formam nominis verbalis, derivati videlicet a v. *ἀλωπεκιάω.*

[* *Γρυπαλώπηξ, ὁ*, Cognomen ægri cujusdam, qui Satyrus nuncupabatur, Hippocr. 351, 17=1201.]

" *Ἐχιναλώπηξ*, Echinovulpes," [Schneidero judice vox dubia, sed extat ap. Steph. B. v. *Ἀζανοί.*]

Κυναλώπηξ, (ὁ, ἡ,) q. d. Canivulpis, ET *Πιθηκαλώπηξ*, q. d. Vulpisimia, ET *Χηναλώπηξ*, q. d. Vul- D
panser, vide in *Κύων*, in *Πίθηκος*, in *Χήν.* Quod et in aliis faciendum, si qua occurrent hujusmodi. " *Πιθηκαλώπηξ*, q. d. Semivulpa, Ælian."

[* *Τρυπαλώπηξ· ὁ διὰ πανουργίαν πάντα τρυπῶν καὶ ἐργάζεσθαι δυνάμενος.* Phrynich. *Σοφ. Προπαρ.*]

Ἀλωπεκόννησος, ἡ, Urbs Hellespontiæ Cherronesi. Sonat autem hæc appellatio ad verbum, Vulpis aut vulpium insula. Fuit enim ex oraculi jussu condita, quod imperarat ibi urbem condere, ubi vulpis catulos vidissent, ut scribit Steph. B.; sed error est ap. eum: corrupte enim legitur *χρησθεῖσα* pro *κτισθεῖσα* aut *κληθεῖσα.*

Ἀλωπέκουρος, ἡ, Vulpina cauda. Herba quædam, Theophr. H. P. 7, 10. [In Schneider. Lex. *ἀλωπέκουρος, ὁ*, minus recte; rectius, *ὁ, ἡ.* Sprengelio Lagurus Cylindricus Linn.]

Ἀλωπόχρους, ὁ, ἡ, Vulpicolor, Vulpis colorem habens, *ὁ πολιὸς*, inquit Suid. *ὁ πυλιὸς κατὰ ἀλώπεκα*, Eust. [" Kuster. Bibl. Chois. 97." Schæf. Mss.]

¶ *Ἀλωπεκίας, ὁ*, Piscis quidam, quem Plin. 32, 11. inter pisces mari peculiares nominat e genere *τῶν σελαχίων*, de quo Athen. 8. (356.) *Ὁ δὲ ἀλωπεκίας ὅμοιός ἐστι τῇ γεύσει τῷ χερσαίῳ ζώῳ, διὸ καὶ τοῦ ὀνόματος ἔτυχε*, Alopecias autem similis est terrestri animali, unde et nomen accepit. ET *Ἀλώπηξ* itidem piscis cujusdam nomen ap. eum, 7. (286. 295.) et quidem ejusdem piscis, ut opinor. Illo enim loco, cum inter Rhodios pisces mentionem *ἀλώπεκος* fecisset, subjungit ex Archestr., *Ἐν δὲ Ῥόδῳ γαλεὸν τὸν ἀλώπεκα.* Ante illa autem verba, quæ modo e lib. 8. protuli, præcedunt hæc, *Τῶν δὲ σελαχίων ὁ μὲν βοῦς, κρεώδης, ὁ δὲ γαλεὸς κρείσσων ὁ ἀστερίας καλούμενος*: sequuntur vero illa, *ὁ δὲ ἀλωπεκίας ὅμοιός ἐστι κ. τ. λ.* E quorum locorum collatione colligo *ἀλωπεκίαν* s. *ἀλώπεκα*, esse unam *γαλεοῦ* speciem, sicut et *ἀστερίαν.* [Artedi Synonyma 134.]

[* *Ἀλώπεκος*, Metapontinus, philosophus Pythagoricus, memoratur Jamblicho V. P. 267. p. 215. " Koen. ad Greg. 279(=592.)" Schæf. Mss.]

ἈΛΥΩ, e quo Lat. Allucinor factum Verrius scripsit teste Gell. (16, 12.) Errabunda mente afficior et incerta impotentique consilio, Mœrore confectus et ob id inquietus oberro, ut interpr. Bud. citans Plut. (Antonio 51.) *Καὶ βραδυνούσης ἀδημονῶν ἤλυε*, et Lucian. (Mar. D. 13, 1.) *Ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἀπολλυμένη*, atque adeo Homericum hunc Il. Ω. (12.) *τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός.* Item positum ap. eund. Plut. (l. c. 70.) ait pro Oberro et temere expatior: *Ἀπολαύων ἐρημίας ἀφθόνου σὺν δυσὶ φίλοις ἀλύων καὶ πλανώμενος.* Cui loco non male hic ejusdem adjungetur, qui est in Romulo (5.) *Ἀλύων—ὑπὸ σχολῆς*, et hic quoque, qui est itidem ejus in Artox. (17.) *Λαβοῦσα δήποτε τὸν Ἀρτοξέρξην ὡρμημένον ἀλύειν, σχολῆς οὔσης, προὐκαλεῖτο, περὶ χιλίων δαρεικῶν κυβεῦσαι.* Hanc autem signif. ex iis, quas Bud. annotat, primam posui: quod Etym. duo hujus verbi *ἀλύω* etyma tradat, quorum unum est hoc, ut sit ab *ἀλῶ*, Vagor, quod qui anxii sunt, vagari soleant. Alterum est, ut *ἀλύω* sit e *λύω* et *α* priv. sitque *ἀλύω*, quasi Solutionem malorum non invenio. Rationem nullam invenio qua me exsolvam et liberem malis. Erophilus medicus *ἀλύειν* et *πλανᾶσθαι* synonyma esse voluit, ut tradit Erotian. eum reprehendens. Fortasse tamen alicubi reperietur *ἀλύειν*, juxta Erophilum, idem esse quod *πλανᾶσθαι*, aut saltem ei maxime vicinam signif. habere. Certe *ἀλύων* et *πλανώμενος* copulat Plut. l. c.; nec fortasse idem dubitasset pro *ἀλύων ὑπὸ σχολῆς* dicere *πλανώμενος ὑπὸ σχολῆς.* ‖ Item *Ἀλύειν* ap. eund. Plut. ait Bud. significare Animo concidere, et languere præ consilii inopia et mœrore, in Cicerone (47.) *Αὖθις δ' ἀλύων καὶ μεταβαλλόμενος κατῄει πρὸς θάλασσαν*, quasi Spe deplorata confectus. Quam signif. existimo convenire posse huic Eurip. loco Or. (277.) *Ἔα, τί χρῆμ' ἀλύω, πνεῦμ' ἀνεὶς ἐκ πνευμόνων*; quæ verba Bud. citat, sed nullam Lat. interpr. subjungens. Scholiastes autem in h. l. annotat, poëtas duobus modis *ἀλύειν* usurpare, interdum pro *δάκνεσθαι καὶ ἀπορεῖσθαι*, Morderi et anxium esse; interdum pro *γαυριᾶν* et *χαίρειν*, Superbire et gaudere: quam signif. paulo post tractabimus. Sciendum est autem hanc annotat. quo majorem ei fidem tribuamus, mutuatum esse a Plut. interpretem, ut paulo post ostendemus, qui *δάκνεσθαι* ad verbum Morderi, videtur accipere pro Angi, vel Ringi animo: eo fere modo quo dixit Ovid., Mordeat ista tuas aliquando cura medullas. Hujus porro signif., videlicet *τοῦ δάκνεσθαι καὶ ἀπορεῖσθαι*, citat exemplum hoc Plutarchus, *Ὣς ἔφαθ', ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο· τείρετο δ' αἰνῶς.* Est autem versus Hom. (Il. E. 352.) ubi Erotian. Lex. Hippocr. *ἀλύουσα* exp. *ἀπορούσα καὶ ῥιπταζομένη.* Notandum est autem ab Hippocr. copulari *ἀλύων καὶ ἀδημονέων*, ut *ἄλυς καὶ ἀδημονία* copulata a Plut. videbimus paulo post. ‖ *Ἀλύων* exponit Stomachans idem Bud., Od. 1. (398.) *Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔῤῥιψεν ἀπὸ ἕο χερσὶν ἀλύων.*

Ἀλύω, Gaudeo, Exulto, Superbio. Od. Σ. (332.) *Ἦ ἀλύεις, ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην*; An superbis quod Irum mendicum superaris? vel, An te gaudio

effers quod, &c. Hunc enim versum citat Plut. de Aud. Poët. (p. 79. Reisk.) probare volens ἀλύειν poni interdum pro γαυριᾷν καὶ χαίρειν. Plut. autem verba sunt: Καὶ τῷ ἀλύειν, ποτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ δάκνεσθαι καὶ ἀπορεῖσθαι κέχρηται, Ὣς ἔφαθ', ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο, τείρετο δ' αἰνῶς, ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ γαυριᾷν καὶ χαίρειν, Ἦ ἀλύεις ὅτι κ. τ. λ., ut modo citavi.

Ἀλύω, Insanio etiam signif., secundum veteres, ut tradit Eust. ‖ Item, μηδὲν πράττω, Nihil ago, Otiosus sum, Vivo in otio: quæ signif. consentanea est locis Plut. a me citatis, ἀλύων ὑπὸ σχολῆς, et ἀλύειν σχολῆς οὔσης, item ἄλυν καὶ σχολήν.

Ἀλύειν quidam, Eust. teste, aspirandum contenderunt, cum significat ἐπαίρεσθαι, Efferri, vel Efferre sese; tenuandum autem pro λυπεῖσθαι, Mœrore affici. Suid. quoque tradit pro γεγηθέναι aspirari, ἀπὸ τῆς ἁλέας: pro Ægre ferre, tenuari, quanquam ap. eum ἀλέας tenuatum est. Alibi testatur idem Eust. scribi solitum ἀλυίειν cum υι.

[" Ἀλύω, Musgr. Troad. 183. Wakef. Phil. 174. 1193. Brunck. Apoll. R. 124. 184. Aristoph. 2, 186. Jacobs. Anth. 11, 115. Kuster. Aristoph. 117. Diod. S. 2, 577. Heyn. Hom. 5, 68. 8, 585. Boissonad. in Philostr. 332. 334. 434. Heyn. Hom. 5, 709. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 393. T. H. ad Lucian. 1, 177. ad Charit. 227. ad Xen. Eph. 172. Jacobs. Exerc. 1, 114. ad Od. Σ. 332. Charit. 31. Plut. Mor. 1, 84. Wytt. Select. 327. Ilgen. Hymn. 572. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 45. Brunck. Philoct. 174. Musgr. Cycl. 432. De spiritu ad Mœr. 179. Villoison. ad Longum 64. ubi et de signif. Ἀλυίω, ἀλύω, ad Mœr. 278." Schæf. Mss. Schneider. Lex. Glossæ: Ἀλύει· Allucinatur. " Otiose, Segniter obambulo, Expatior, Otior, Cesso, I lounge. Plut. Pyrrho 717. HSt. Ἀπέκλεισε μὲν τὰ γυμνάσια καὶ τοὺς περιπάτους, ἐν οἷς ἀλύοντες, ὑπὲρ τῶν πραγμάτων λόγῳ διεστρατήγουν: Antonio 1684. Ἐμισεῖτο βδελυττομένων αὐτοῦ μέθας ἀώρους καὶ δαπάνας ἐπαχθεῖς, καὶ κυλινδήσεις ἐν γυναίοις· καὶ μεθ' ἡμέραν μὲν ὕπνους καὶ περιπάτους ἀλύοντος καὶ κραιπαλῶντος, νύκτωρ δὲ κώμους. ¶ Vagor, Pelopida 513. Προπέμψαντες ἄγγελον τῷ Χάρωνι, προῆγον ἐν χλαμυδίοις, σκύλακάς τε θηρευτικὰς καὶ στάλικας ἔχοντες, ὡς μηδὲ εἷς ὑποπτεύοι τῶν ἐντυγχανόντων καθ' ὁδὸν, ἀλλ' ἀλύοντες ἄλλως πλανᾶσθαι καὶ κυνηγεῖν δοκοῖεν. Insanio, quem sensum forsitan habet in Aristoph. Vesp. 111. Τοιαῦτ' ἀλύει. Vide quæ præcedunt." Seager. Mss. " Nihil ago, Philo J. 1, 19." Wakef. Mss.]

" Ἀλυέσκω, Ionice pro ἀλύω, unde imperf. ἀλύεσκον."

" Ἄλυσις, ἡ, verbale ab ἀλύω, veluti cum Gal. Lex. " Hippocr. dicit ἀλυσμὸν esse ἄλυσίν τινα καὶ ἀπορίαν. " Notandum vero quosdam in hac signif. ψιλοῦν τὸ " ἄλυσις, in (altera pro Catena) δασύνειν, ut Eust. " quoque δασύνεσθαι ait licet παρὰ τὸ ἄλυτον nomina" tum. Sed exemplaria non ubique consentiunt. Ali" cubi enim tenui, alicubi aspero spiritu notatum re" peritur."

Ἀλυσμὸς, (ὁ,) i. q. ἄλυς, Anxietas animi, Mœror. Erotian. Lex. Hippocr. ἀλυσμὸν exp. ἀπορίαν, ἀμηχανίαν. [Hippocr. 235, 27. 236, 39. 268, 26. 333, 43. 340, 23. 31. 354, 38. 357, 41. 44. 402, 16. 410, 14. 412, 25. 425, 25. 427, 2. 429, 13. 439, 34. " Corporis jactatio, Hippocr. 1156." Wakef. Mss. " Dorv. ad Char. 227." Schæf. Mss.]

" Ἀλυσμώδης, dicitur is, qui est in ἀλυσμῷ, ὁ " ἀλύων. Hippocr." [167=432, 48. At * Ἀλυώδης, ὁ, ἡ, Amœnus, ab ἀλύω, Gaudeo, epith. loci ap. Hippocr. 19, 15. Foës. Œcon. Schneider. Lex.]

Ἄλυς, ὁ, ἡ, Oberratio et expatiatio quæ temere fit, ut ab iis qui non habent quod agant. Plut. Probl. Rom. (7, 110.) Καὶ παλαίστρας πολὺν ἄλυν καὶ σχολὴν ἐντεκούσας ταῖς πόλεσι καὶ κακοσχολίαν. Sic ἀλύων ὑπὸ σχολῆς et ἀλύειν σχολῆς οὔσης ex ejusdem Plut. locis paulo ante protuli. Et Bud. in his ejusdem verbis, (Antonio 70.) Ἀπολαύων ἐρημίας ἀφθόνου σὺν δυσὶ φίλοις, ἀλύων καὶ πλανώμενος, exp. ἀλύων Oberrans et temere expatians. Fortasse tamen ἄλυς in illo Plut. Probl. loco non tam est Oberratio, quam Remissio quædam animi vagi et nulli certæ occupationi addicti, vel Remissus quidam et languidus animi status, ut est otiosorum. Nam Eust. ἀλύειν ait inter cetera significare ἐν ἄλῃ καὶ παρέσει τὴν ψυχὴν ἔχειν. ‖ Est item ἄλυς Anxietas mentis, Mœror. Plut. de Prof. Virt. (6, 290.) Αἵ τε πρὸς αὐτοὺς ἐξαιρήσεις καὶ ἀνακρούσεις τοῦ φρονήματος, ὥσπερ ἐκ τροπῆς ταχεῖαι παρῶσι, καὶ διαλύωσι ῥᾳδίως τὸν ἄλυν καὶ τὴν ἀδημονίαν. Ubi nota copulari ἄλυν et ἀδημονίαν, ut ab Hippocr. ἀλύων et ἀδημονέων copulantur. Eust. ἄλυς exp. ἄλη, * ῥιπασμὸς, sed ego Eust. locum corrigendum puto, et reponendum ῥιπτασμός: ut ἀλύουσα Erotian. exp. ἀποροῦσα καὶ ῥιπταζομένη. [" Pierson. ad Mœr. 60. ad Lucian. 1, 570. Leich. Sepulcr. p. 42. Wakef. S. C. 4, 152. Ἄλυς, Nom. propr., Boissonad. in Philostr. 651." Schæf. Mss. Hippocr. 522, 44. Plut. Eumene 11. de Exilio 387. Lex. de Spirit. 210. ἄλυς, ἀδημονία. Zeno ap. Clem. Alex. Pæd. 3, 11. Ὁ ἀπὸ τῶν μυροπωλίων καὶ * χρυσοχοΐων ἄλυς, pro ὄχλος. Lat. Interpr., Caligo. " Clem. Alex. 219. 297. Tædium, Ignavia, Plut. 2, 274. 1, 390. 3, 589." Wakef. Mss.]

[* Φιλαλυστὴς, οῦ, ὁ, Qui errabunda et incerta mente ac mœrore affici consuevit. Hippocr. Præc. c. 5. Schneider. Lex.]

" Ἐναλύω, Immoror s. Perplexo animo sum in." [" Amœne oberro, Philostr. 746. (823.) Luxuriose abutor, Philo J. 733.; Immoror, 792. Heliod. Æth. 316. (Καὶ πλείονι θεραπείᾳ δῆθεν τῇ περὶ τὴν θεὸν ἐναλύουσα.)" Wakef. Mss. " Pierson. Veris. 230." Schæf. Mss.]

[* Συναλύω, Simul vagor et temere expatior. Plut. Antonio 29. * Συνεπλανᾶτο καὶ συνήλυε. " Philostr. 410." Wakef. Mss.]

" Ἀλύζω, i. q. ἀλυδμαίνω et ἀλύω, ut Gal. Lex. " Hippocr. ἀλύζει exp. ἀπορεῖ, ῥιπτάζεται, Animo est " perplexo, Modo huc, modo illuc se jactat, addit" que, fut. quoque ἀλύξειν eandem habere signif. " Attamen Codd. quidam ἀλυκτεῖ habent pro isto " ἀλύζει." [" Villoison. ad Longin. 64. * Ἀλυζαῖοι, ad Diod. S. 2, 265." Schæf. Mss. Hippocr. 589. Ἀλύξει τε καὶ ῥίψει ἑαυτήν. Unde * Ἄλυξις, ἡ, Anxietas, i. q. ἀλυσμός.]

" Ἀλυγὴ, i. q. ἀλυσμὸς, ut testatur Gal. Lex. Hip" pocr." " Ἀλυχὴ, Fastidium et molestia animi cum " crebra oscitatione. Hes. enim ἀλυχὴν esse dicit ἄσην " * et χάσμησιν. Eidem Ἀλυχὰ, Dorice pro ἀλυχὴ, est " itidem ἀδημονία, ἀηδία. Supra pro eodem habuimus " Ἀλυγὴ e Gal." " Ἀλυκὴ, pro Anxietas, Pandicu" latio, nescio unde afferant VV. LL. Potius enim " ἄλυς ea signif. diceretur, aut ἀλυχή." [Schneider. Lex. " Ἀλύχη, Pierson. ad Mœr. 60." Schæf. Mss. Schneidero in Lex. est ἀλύκη, non ἀλυκή.]

¶ Ἀλύσσω, factum ab ἀλύω, Anxius sum, vel Anxio sum animo, Indignor. ‖ Aut, Rabie percitus sum, Insanio. ‖ Item, Tremo. Hes. Vide Eust. in Il. X. (70.) Οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ. [In Schneider. Lex. est ἀλύσσοντες πέρι θ., i. e. * περιαλύσσοντες. " Musgr. ad Hippol. 1121. Heyn. Hom. 6, 24. 8, 252." Schæf. Mss. " Quint. Smyrn. 14, 24." Wakef. Mss.] Hinc Ἀλαλύκτημαι præt. pass. ab ἀλυκτῶ facto ex ἀλύσσω, interjecta syll. λα. Nisi dicamus esse præsens pass. ab ἀλύκτημι. Vide Eust. 792. ubi exp. ἀλαλύκτημαι ap. Hom. δυσχεραίνειν et ἀδημονεῖν: at Cic. interp. Non sum compos mentis. [" Heyn. Hom. 6, 23." Schæf. Mss. Et * Ἀλάλυγξ, ἡ, pro λυγμὸς, s. ἀμηχανία. Nicand. Alex. 18. κακῇ ἀλάλυγγι βαρῦνον, ubi v. Eutechnii Metaphr.]

¶ Ἀλυσταίνω, itidem ab ἀλύω, Imbecillus sum, Viribus sum cassus. Hesych: Eust. Sed ap. Hesych. ἀλυσταίνειν legitur per τ, ap. Eust. ἀλυσθαίνειν per θ. Ego meliorem lect. esse existimo per τ, cum et ἀλυστάζω per τ scribatur.

" Ἀλισθένειν, Hesychio ἀσθενεῖν, Viribus destitu" tum et imbecillum esse. Varin. autem ἀλισθένεις " affert pro ἀδημονεῖς, τρέμεις. Apud Hippocr. ἀλη" σθύειν eo sensu legitur, Γυναικ. (645.) Infra Ἀλυ" σθένειν." " Ἀλυσθένειν, Hesychio est ἀσθενεῖν, " ἀνιᾶσθαι, Viribus esse destitutum, Dolore affici, " quo sensu supra ἀλισθένειν habuimus, et modo ex " Eust. ἀλυσθαίνειν, et paulo post ἀλυσταίνειν. Ni" cand. Ther. 427. Ἐν δὲ νόον πεδόωσιν ἀλυσθαίνοντος ἀνίαι, i. e. ἀδημονοῦντος καὶ ἐν ἄλυϊ τυγχάνοντος, " inquit Schol." " Ἀλυσθμαίνω, idem. Callim. H.

" in Del. (212.) Εἶπε δ' ἀλυσθμαίνουσα, Τί μητέρα " κοῦρε διώκεις; Dolens. Schol. vero exp. ἀσθμαίνου- " σα, πνευστιῶσα, Anhelans s. Suspirans." [" 'Αλυ- σθαίνω, Heringa Obs. 171. ubi et de vitiosis formis ἀλησθύω, ἀλυσθενῶ, ἀλυσταίνω." Schæf. Mss.]

'Αλυστάζω, i. q. ἀλύω. Hesych.

¶ 'Αλύσκω, unde ἀλυσκάζω, deductum itidem ab ἀλύω quidam tradiderunt, quod negat Etym.: cui assentior, ideoque alibi ponendum censui.

" 'Αλυδμαίνειν, Hesychio est ἀλύειν, ἀπορεῖν, Ani- " mo esse perplexo et dubio quid agendum sit, ἀπὸ " τοῦ τὴν λύσιν μὴ εὑρίσκειν, inquit. Addit tamen, " significare interdum etiam χαίρειν καὶ διαχεῖσθαι, " Gaudere et lætitia perfundi."

" 'Αλαλύσθαι, Hesychio φοβεῖσθαι, ἀλύειν, Me- " tuere, Animo esse perturbato et quasi vago."

'ΑΛΔΕΩ, f. ήσω, Augeo, Do augmentum s. incrementum: unde compositum 'Εναλδέω, Intrinsecus augeo. Nicand. (Alex. 409.) Δεινὴν βρωμήεντος ἐναλδήσασα κορύνην. Eust. ponit ἄλδω vel ἀλδέω, unde ἀλδήσκω. [" Koen. ad Greg. 99. Jacobs. Anth. 9, 130." Schæf. Mss. Schneider. Lex.]

'Αναλδὴς ET Εὐαλδὴς, (ὁ, ἡ,) ex ἀλδέω et α priv. 'Αναλδὴς est Non crescens, Incrementum non capiens. Unde ἀναλδέες ap. Hippocr., quod Erotian. exp. ἀναυξεῖς. Nonnulli male ἀναλδὲς cum εὐαλθὲς confuderunt, de quo mox dicam. At Εὐαλδὴς contrariam signif. habet, videlicet pro Bene crescens et feliciter, Bonum incrementum accipiens. Hesych. εὐαλδῆ exp. εὐαυξῆ. [" 'Αναλδὴς, D. R. ad Longin. 246. ad Diod. S. 1, 180. Brunck. Apoll. R. p. 21. Εὐαλδὴς, Herodes 24. Jacobs. Anth. 12, 199. Heringa Obs. 149. Vita Fabricii 284." Schæf. Mss. " 'Αναλδὴς, Arat. 331. 392. Hippocr. (77, 16.) Εὐαλδὴς, de fonte, Arat. 217." Wakef. Mss.] ET Εὐαλδέως ap. Hippocr. (19, 30.) qui quod dicit δεξιῶς καὶ εὐαλδέως, Cornarius vertit, Feliciter et cum profectu.

" "Αναλδον, Hesychio ἀναυξὲς, ἄτροφον, Non au- " gescens ob nutrimenti penuriam, item * ἀνυγίαστον, " Non convalescens."

[* 'Αναλδία, ἡ, i. q. ἀτροφία, vox dubia, inquit Schneider. Lex.]

[* Νεαλδὴς, έος, ὁ, ἡ, Qui de novo incrementum capit, Qui novum incrementum capere incipit, Nuper auctus, Qui recens excrevit, Novellus, Nuper natus. " Oppian. H. 1, 692." Wakef. Mss.] " Νεο- " αλδὴς, Nuper auctus, s. Qui recens excrevit, " Hesych." [" Heyn. Hom. 8, 180." Schæf. Mss.]

[* Πολυαλδὴς, έος, ὁ, ἡ. Quint. Smyrn. 2, 657. τότε δ' ἄμβροτος 'Ηὼς Οὐρανὸν * εἰσανόρουσεν ὁμῶς πολυαλδέσιν "Ωραις. Vulgo legebatur πολυειδέσιν.]

[* " Συναλδὴς, (έος, ὁ, ἡ,) Simul augescens, Simul incrementum capiens. Nicand. Al. 622." Wakef. Mss.]

'Αλδήσκω, Augeor, Cresco, Incrementum accipio, ut Il. Ψ. (599.) Ληΐου ἀλδήσκοντος. Ubi Eust. vult ἀλδήσκειν proprie dici de augmento, quod fit irrigatione s. humectatione, tanquam videlicet ex ἄρδω deductum, mutatione literæ ρ in λ. Sed parum sibi constat in hujus verbi etym. Eustathius: quippe qui alibi ἀλδήσκω ex ἀλδῶ deducat; ἀλδῶ autem ab ἄλλω s. ἄλλομαι, quod ea quæ crescunt, veluti in altum subsiliant. Legitur autem ap. Suid. ἀλδίσκω per ι, sic et ap. Hesych. ἀλδίσκοντος. Malo tamen ἀλδήσκω per η scribere, ab ἀλδῶ: ut et ap. Hom. scriptum reperitur ἀλδήσκοντος, l. c. [" Heyn. Hom. 8, 474." Schæf. Mss.] Quinetiam "Αλδησκος, Fluvius, per η scribitur. ['Αλδίσκω derivandum esset ab ἄλδω: at ἀλδήσκω ab ἀλδέω. " 'Αλδήσκω, Eratosth. 2. Koen. ad Greg. 99." Schæf. Mss. " Oppian. C. 1, 318." Wakef. Mss. Theocr. 17, 78. μυρίαι ἄπειροί τε καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν Λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ.]

" 'Αναλδήσκω, Succresco, Augeor. Apoll. R. 3, " (1363.) Λάμπον ἀναλδήσκοντες ὑπὲρ χθονός: pro " quo paulo ante dixerat, ἀνὰ πᾶσαν * ἀνασταχύεσκον " ἄρουραν. Schol. quoque exponit ἀναδιδόμενοι, αὐ- " ξανόμενοι." [" Oppian. C. 2, 397." Wakef. Mss. ET * 'Αλδησάσκω, Orph. Lith. 11, 26.]

" Μεταλδήσκω, ex Apoll. R. affertur pro Produco," [3, 414. μεταλδήσκοντας ὀδόντας 'Ανδράσι τευχηστῆσι.]

¶ 'Αλδαίνω, Augeo, Do incrementum s. augmentum. Od. Σ. (69.) Ω. (367.) μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν. Nicand. Alex. (404.) τήν τε Κίλισσαι Πρηόνες ἀλδαίνουσι περὶ πλημμυρίδα Κέστρου, [Πρηδόνες—παρὰ, editum est a Schneidero.] || 'Αλδαίνομαι, Augeor, Cresco. Ab Hes. ἀλδαίνεται exp., Impletur, Crescit, Pullulat. " ||'Αλδαίνεται, ab Hes. exp. non solum αὐ- " ξάνεται, nec non βλαστάνει, sed etiam πιμπλᾶται, " Impletur." [" Ruhnk. Ep. Cr. 180. Heyn. Hom. 8, 180." Schæf. Mss.]

'Αναλδαίνω, vacante tamen præpos., ap. Nonn. (Metaphr. 15, 17.) Οὗτος ἀναλδαίνει θεοπειθέα μείζονι μέτρῳ Καρπὸν ἀεὶ θαλέθοντα: [" Dionys. 40, 390." Wakef. Mss.]

[* 'Εναλδαίνω, ET * 'Ενάλδω, Alo, Augeo. Nicand. Al. 409. 532.]

" 'Εξαλδαίνει, Hesychio est ἐκβλαστάνει, Germi- " nat ex."

" 'Αλδήμιος s. "Αλδος, Jupiter Gazæ, urbe Syriæ, " colitur, sic nominatus παρὰ τὸ ἀλδαίνειν καὶ αὐξάνειν " τοὺς καρποὺς, ut Etym. et Lex. meum vet. tradunt " e Methodio."

[* 'Αλδύνω, i. q. ἀλδαίνω. Quint. Smyrn. 9, 472. 'Ως δ' ὁπότ' ἀλδαίνηται ἐπὶ σταχύεσσιν ἄρουρα, ubi Rhod., probante Tychsenio, ἀλδαίνηται legebat. Cf. Suid., a Schneider. Lex. laudatum: 'Ελδυνομένους. Πρωΐοις ἰούλοις ἐλδυνομένους, καὶ γενείοις ταχέσι, ubi vertitur Crescentes, tanquam pro ἀλδυνομένους.]

"ΑΛΘΩ, Sano, Medeor, ab ἄλδω, ut tradit Eust. Hinc passiv. "Αλθομαι, a quo ἄλθετο pro ἤλθετο, Il. E. (417.) "Αλθετο χείρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι. || Est etiam Augeo. [" D. R. ad Longin. 246. ubi et * 'Αλθάω. Heyn. Hom. 5, 86." Schæf. Mss. " Quint. Smyrn. 9, 474." Wakef. Mss.]

'Αλθέω, pro eodem, [Gl.] unde passiv. 'Αλθέομαι, [" Ad Charit. 359. a." Schæf. Mss. " Nicand. Al. 112." Wakef. Mss.] ET 'Απαλθέομαι compositum quo utitur Hom. Il. Θ. (405. 419.) "Ελκε' ἀπαλθήσεσθον. Ubi Eust. ἀπαλθήσεσθαι inquit τὸ θεραπευθήσεσθαι, aut active θεραπεῦσαι εἰς ὑγίειαν. [Cf. 'Απαλθαίνω. " Heyn. Hom. 5, 486." Schæf. Mss. ADDE] " 'Επαλ- " θέω, affertur pro Curo, Sano." [Nicand. Th. 654.: " Al. 394." Wakef. Mss. ET * Συναλθέομαι, Una curo, Sano. " Hippocr. 792." Wakef. Mss.]

" "Αλθα, Hesychio est θερμασία ἢ θεραπεία, Calor " vel Medela s. Curatio." [" Wakef. Ion. 493.: S. C. 1, 145. D. R. ad Longin. 246." Schæf. Mss. A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

"Αλθος, τὸ, Sanatio, Medela, Medicamentum, Hesych. [" Wakef. S. C. 1, 145." Schæf. Mss.] ET 'Αλθεὺς, Medicus, idem Hesych. ET 'Αλθήεις, Sanitati conferens, Saluber, θεραπευτικὸς, Nicand. (Th. 84. 645.) ET 'Αλθηστήριον i. q. ἄλθος, Medela, Remedium: ap. eund. Nicand. (493.) Τῶν μὲν ἐγὼ θρόνα πάντα καὶ ἀλθηστήρια νούσων. ET 'Αλθαία, Herba, Malvæ sylvestris genus, quæ et Hibiscus vocata fuit: ut scribit Diosc. 3, 163. [Gl. Hibiscum.] Appellata est autem ἀλθαία quasi quis dicat Medicamentosa, ob eam qua pollet medendi vim, ut e Diosc. referam mox in Πολυαλθής. Meminit et Theophr. H. P. 9, 15. Sunt qui et ἀρισταλθαίαν dictam tradunt. [" Heyn. Hom. 5, 86.: ad Virg. Bucol. p. 43." Schæf. Mss.]

" 'Αναλθὴς, έος, ὁ, ἡ, i. q. supra ἀναλδὲς s. ἄναλδον. " Nam ut ἄναλδον Hes. exp. * ἀνυγίαστον, ita ἀναλ- " δὲς Idem affert itidem pro ἀνίατον * ἀνυγίαστον, " Immedicabile, Insanabile, s. Irresanabile, ut ita di- " cam, h. e. Quod resanari et pristinæ sanitati restitui " nequit. In qua signif. legitur ap. Hippocr. de Artic. " ἀναλθές ἐστι. Idem vero et in alia signif. usurpavit, " nimirum pro ἄναυξες, Non augescens, Non crescens, " de Aëre, Aquis et Locis, Οἵ τε καρποὶ γινόμενοι αὐ- " τέοι, πάντες ἀναλθέες εἰσὶ, * καρατεθηλυσμένοι καὶ " ἀτελέες ὑπὸ πολυπληθείης τοῦ ὕδατος. ||Rursum " Hesych. ἀναλθὲς exp. ἀναίσθητον, quo sensu ἀνάλ- " γητον potius dicitur." [Hippocr. 496, 5. " Heyn. Hom. 4, 385. 6, 631. Ruhnk. Hist. Or. 62. Lobeck. Ajac. p. 263. Ruhnk. ad Longin. 246. Wakef. ad Bion. 11, 4. Act., Bio p. 326. Valck." Schæf. Mss. " Manetho 2, 499." Wakef. Mss. Quint. Smyrn. 9, 385. τόν φασιν ἀναλθέα τε, στυγερόν τε.]

" "Αναλτος, (ὁ, ἡ,) Non augescens, ut ἀναλδὴς et " ἀναλθὴς supra. Erotian. enim ἄναλτον ἄλφιτον " ap. Hippocr. exp. τὸ μικρὸν καὶ ἀναυξές: quomodo " Hesych. quoque hanc vocem accipi testatur, deri-" vans παρὰ τὴν ἄλσιν: Galenus autem τὸ χωρὶς " ἁλῶν καὶ οὐχ ἁλμυρὸν, Salis expers, Salsilagine " nulla præditum, quæ expositio verior est et conve-" nientior his ipsius Hippocr. locis: De Morb. 2. " Διδόναι ῥυμφάνειν ἔτνος ἄναλτον. De Morb. intern. " Ἀρτύσας τύρῳ ἀνάλτῳ. Rursum de Morb. 2. Σιτίοισι " διαχρῆσθαι ἀνάλτοισι καὶ ἀκνίσοισι. Et mox, Σιτίοισι " δὲ χρῆσθαι ἀνάλτοισι καὶ μὴ λιπαροῖσι μηδὲ πίοσι. " Similiter et Dinarchum usurpasse hoc vocabulum " ἀντὶ τοῦ χωρὶς ἁλῶν, testatur Suid. Alioqui ἄναλτος " dicitur etiam Is qui non augescit nec exsaturatur " alimento, quod ei suppeditatur, ἀπλήρωτος. In qua " signif. accepisse vocem hanc Cratinum post Hom., " idem Suidas annotavit: Hom. inquam, sic canen-" tem, Od. Σ. (113.) Ὃς τοῦτον τὸν ἄναλτον ἀλητεύειν " ἀπέπαυσας. Et aliquanto post, ὄφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν " σὴν γαστέρ' ἄναλτον, Inexplebilem s. Insatiabilem " ventrem, ut Eust. quoque exp. ἀκόρεστον et μὴ " ἀλδαινομένην ἤτοι αὐξομένην ἐν τῷ κορέννυσθαι, ni-" mirum παρὰ τὸ ἄλδω: addens etiam, μηδέποτε ἅλις " ἔχουσαν, innuensque ab ἅλις derivari posse. Itidem " Nicocles Comicus ap. Athen. 8. (340.) dicit, ἀνάλ-" τοις καὶ πλατυῤῥύγχοις τισί." [Hippocr. 153, 13. 14. 47. 190, 17. 42. 199, 27. 207, 4. 24. 42. 212, 2. 217, 28. 224, 12. 236, 37. 237, 9. 11. 264, 30. 33. 270, 44. 280, 41. " Poët. Gnom. 233." Schæf. Mss.]

[* Γυιαλθὴς, ὁ, ἡ, Nicand. Th. 529. V. Schneid. Lex.]

Δυσαλθὴς, ET Εὐαλθὴς, (ὁ, ἡ,) quæ inter se opponuntur, ET Πολυαλθής. Est autem Δυσαλθὴς, Sanatu difficilis, Cujus sanatio difficilis est, Ægre sanabilis. Sic ap. Diosc. δυσαλθῆ ἕλκη, Quæ non facile sanari possunt. Sic dicuntur δυσαλθεῖς νόσοι, quæ usitatiore vocabulo δυσίατοι. Item per metaph. in Epigr. (Christod. 188.) δυσαλθὴς ἀνίη. Quidam autem δυσαλθὲς male exp. Insanabile, Incurabile; qui error est etiam in VV. LL. [Christod. 179. Polyæn. Epigr. 4. " Wakef. Herc. 935. Jacobs. Anth. 10, 313. D. R. ad Longin. 246. Wakef. S. C. 3, 188." Schæf. Mss. " Nicand. Al. 12." Wakef. Mss. Fischer. Ind. in Æsch. Socr. Dial.] HUIC contrarium Εὐαλθὴς, Sanatu facilis. Εὐαλθέα, inquit Erotian., expositor verborum Hippocratis, εὐθεράπευτα. [" D. R. ad Longin. 246. Toup. Emendd. 2, 146." Schæf. Mss. " Nicand. Al. 325. 620." Wakef. Mss.] AT Πολυαλθὴς, Multa vi medendi pollens, s. Varia, Varium ad medendum præbens usum. Diosc. 3, 163. nominatam scribit ἀλθαίαν herbam διὰ τὸ πολυαλθὲς καὶ πολύχρηστον αὐτῆς.

[* Ἐπαλθὴς, ὁ, ἡ, Nicand. Th. 500. Al. 156. " D. R. ad Longin. 246." Schæf. Mss.]

[* " Παναλθὴς, (ὁ, ἡ,) Omnia sanans. Nicand. Th. 939." Wakef. Mss.]

[* Ἀνάλθητος, ὁ, ἡ, i. q. ἀναλθής. " Brunck. Hippol. 1396. Musgr. 1386." Schæf. Mss. " Nonn. 882, 12. alibi." Wakef. Mss.]

Δυσάλθητος Nonno, i. q. δυσαλθής. " Δυσάλθετα, " ap. Hesych. legitur, expositum δυσίατα, ἀθεράπευτα: " sed haud scio an perperam pro δυσάλθητα." [Vide Δυσάθλητος. " Manetho 6, 624. Nonn. Paraphr. in Jo. 5, 16." Wakef. Mss.]

¶ Ἀλθήσκω, i. q. ἀλθέω, s. ἄλθω, eodem modo quo ab ἀλδέω habuimus modo ἀλδήσκω. [" Hippocr. 472. Aret. 69." Wakef. Mss. * Ἀλθίσκω, quod, nostra saltem sententia, est verbum nihili, extat in Hippocr. 147, 45. 47. " Galeni exemplaria ἀλθήσκειν pro ἀλθίσκειν vitiose (imo, recte) legunt." Foës. Œcon. Hippocr. Cf. Ἀλδίσκω.] ET Ἄλθεξις, (ἡ,) Sanatio, ap. Hippocr.; ut annot. Erotian. et Gal. ap. quos animadverte scribi ἄλθεξις, ut hic posui cum ε, licet ἀλθήσκειν scribatur ap. ipsum etiam Gal. [Hippocr. 481, 43. 44. 489, 14. AT 460, 24=544, 10. legitur * Ἄλθαξις. Aretæus de M. A. 2. p. 13. Οὔτε ἡ ἄλθεξις μακρὴ καὶ ποικίλη. ADDE * Ἀλθέσσω, Aret. 3, 13. ap. Schneider. Lex. Ἄλθαξις autem derivandum esset a VERBO * Ἀλθάσσω, cujus COMPOS. * Συναλθάσσω, pro Una curo, sano, Consanesco, legitur in Hippocr. 460, 21. 478, 32.]

¶ Ἀλθαίνω, idem, ut ab ἀλδέω factum vidimus ἀλδαίνω. Hesych. exp. non solum Medeor, s. Sano, sed etiam Augeo. [Lycophro 582. 1122. 1395. " D. R. ad Longin. 246." Schæf. Mss. " Nicand. Al. 554." Wakef. Mss. ET * Ἀπαλθαίνω, i. q. ἀπαλθέομαι, et ἀποθεραπεύω. Quint. Smyrn. 4, 404.]

ἈΛΕΑ, ἡ, proprie Locus apricus, et sole calens, sive tepens; nam ἅλιος Dor. dicitur sol, qui communi lingua ἥλιος. Transfertur autem ἀλέα et ad omnia loca calorem habentia. Hæc Etym. ‖ Capitur tamen ἀλέα frequentius pro Calore, s. Tepore: proprie quidem eo qui est e sole, in locis apricis; transfertur vero et ad Quemlibet calorem. Apud Athen. 7. Χαίρει δ' ἀλέᾳ· διὸ καὶ πρὸς τὴν ἄμμον προσέρχεται. Apud Theophr. τὴν ἀλέαν διώκει. Plut. de asino balneatoris loquens, Λουτροῦ δὲ μὴ μετέχων, μηδὲ ἀλέας, μηδὲ καθαριότητος: ubi Erasmus ἀλέαν vertit Leporem. Aristoph. ἀλέαν Calidum lectum appellavit. Dicitur autem ἀλέα, quasi δαλέα, a v. δαίω, Uro, si Etym. credimus, ap. quem tamen alio in loc. alteram illam etym. habemus modo a me relatam. Certe si ab ἅλιος esset, spiritu aspero notari deberet, cum tamen passim tenui notatum reperiatur, etiam ap. Eust.: licet p. 1636. ἀλεαίνειν ab Atticis scribi tradat cum aspero. A δαίω autem derivatio, aliquantum violenta esse videtur. Quare neutrum me hac in controversia servans, hanc vocem illis scripsi literis quibus primitiva soleo.

Ἀλέα ap. Hom. posteros pro Calore, ap. ipsum autem Hom. pro Effugium. Sic Il. X. (300.) Νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακός· οὐδέ τ' ἄνευθεν, Οὐδ' ἀλέη: ita Eust., quem, dum hoc annotaret, puto non recordatum fuisse, ipsum quoque Hom. ἀλέην pro Calore usurpasse, Od. P. (23.) Αὐτίκ', ἐπεί κε πυρὸς θερέω, ἀλέη τε γένηται. Sed et diversitatis accentus mentionem non facit, quæ tamen a nonnullis solet pro diversa signif. constitui; nam ἀλεὴ ap. Hesiod. (Ἔργ. 2, 163.) pro καταφυγὴ, s. ἀλεωρὴ, Effugium, s. Vitatio, accentum in ultima habet. Vide Ἀλέω.

" Ἀλέη, Hesychio θερμασία, Calor, Ionice pro " ἀλέα: exponit etiam ἄλυξις, i. e. ἔκκλισις, Vitatio " et Declinatio, quod oxytonως potius ἀλεὴ dicitur. " In priore signif. Hippocr. de Diæta 3. Τοὺς περι-" πάτους ποιέεσθαι ἐν ἀλέῃ. Et alibi, Ὅταν ἐν ἀλέῃ " γένωνται. Sic Od. P. (23.) ἐπεί κε πυρὸς θερέω, " ἀλέη τε γένηται. Et ap. Soph. Philoct. (859.) p. " 414. ἀλέης ὕπνος ἐσθλὸς, Schol. exp. ὁ ὕπνος ὁ ὑπὸ " τὴν ἀλέαν καὶ τὴν θέρμην τοῦ ἡλίου, ἀγαθός: addens " tamen, quosdam scribere oxytonως ἀλεὴς, et adje-" ctive accipere pro θερμὸς, Calidus s. Tepidus." [Schneider. Lex. " Wakef. Phil. 858. Brunck. Ind. in Soph." Schæf. Mss.]

[" Ἀλέα, ad Timæi Lex. 95. D. R. ad Longin. 246. Græv. Lect. Hes. 576. Wessel. ad Herod. 32. 724. ad Lucian. 1, 546. Vitatio, Voss Mythol. Br. 1, 126." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 281." Wakef. Mss.]

" Ἀλαιθερὲς, Hesychio et Etym. et Lex. meo veteri " τὸ χλιαρὸν, Tepidum, s. * ἡλιοθερὲς, Solis ardore " calefactum. Quo significatu et εἰληθερὲς dicitur: hoc " ab εἵλη, illud ab ἀλέα. Sed perperam ap. Hesych. " scriptum ἀλαίθερος."

Ἀλεεινὸς, (ἡ, ὸν,) Calidus, Tepidus, ut ἀλεεινὴ χώρα, Calida regio, Herod. et Xenophonti. Apud eund. Xen. Cyneg. (10, 6.) ἀλεεινὰ et ψυχεινὰ opponuntur. [" Clem. Alex. ad Gr. 76." Routh. Mss. J. Poll. 1, 80. Herod. 2, 25. Hippocr. 2, 353. Aristot. H. A. 1, 5. 2, 10. " Conf. cum ἐλ., Schneider. ad Cyrop. 552." Schæf. Mss. " Max. Tyr." Wakef. Mss.] " Ἀλεηνὸς, Tepidus: item Calidus, Æstuosus. " Hesych. enim ἀλεηνὸς exp. * καυματηρός." [In Strab. 3. p. 224. legitur ET * Ἀλεινὸς pro ἀλεεινὸς, sed perperam. ADDE * " Ἀλεεινῶς, J. Poll. 5, 111." Kall. Mss.]

" Ἀλεὸς, Tepidus, Calidus, Ignitus. Hesychio " χλιαρὸς, θερμὸς, διάπυρος. Interdum et pro ἡλεὸς " reperitur Dorice usurpatum, sed tunc habet α " longum, a quo est ἀλεόφρων, et ἀλεώσσω. Est " etiam Nomen proprium ap. Etym." [" Heyn. Hom. 6, 370. Ruhnk. Ep. Cr. 135." Schæf. Mss.]

Ἀλεάζω, Tepeo, Caleo, Calore fruor. Aristot. Probl. 1. Θερμῷ γὰρ λούειν δεῖ, ἢ ποιήσει ἀλεάζειν. Apud eund. de Part. Anim. 2, (14.) Ἀλλ' ἀλεάζει διὰ τὴν κάμψιν: [de Juvent. 5. " Ilgen. ad Hymn. 422." Schæf. Mss.] " || Hes. ἀλεάζειν active exp. " θερμαίνειν: ut Galen. quoque ap. Hippocr. item " κρύπτειν, (quo sensu supra ἀλγᾷν,) ἀφανίζειν, pro " quo supra ἀλγύνειν, nècnon προβάλλειν et εἴργειν. " Affert etiam ἀλεάζων pro δικαζόμενος: item " ἀλεάζω pro ἀθροίζω: quo sensu supra ἀλακῶσαι: " et tunc esset ab ἁλής."

[*Ὑπαλεάζω, Æl. H. A. 15, 12.]

Ἀλεαίνω, i. q. ἀλεάζω, Caleo. Aristot. Probl. (6, 3.) Ὅτι ἀλεαίνουσα ἡ κοιλία θᾶττον πέπτει, οὕτω δὲ καὶ ἀλεαίνει μᾶλλον, Quia calens ventriculus celerius concoquit. || Habet et signif. activ., pro Calefacio, θερμαίνω, Hes. || Ἀλεαίνομαι, pass. Calefio, θερμαίνομαι, Hes. [" D. R. ad Longin. 246. Ilgen. ad Hymn. 392. 422. 443. Wakef. S. C. 4, 234. 5, 116. Kuster. Aristoph. 212. b. de spiritu, ad Mœr. 179." Schæf. Mss. " Aristoph. Eccl. 540." Seager. Mss. " Clem. Alex. Pæd. 292." Routh. Mss. " Philo J. 718. Ælian. ET * Ἀλεαντικὸς, (ἡ, ὸν,) Sext. Emp. 147." Wakef. Mss.]

Συναλεαίνω, Concalefacio, Calorem adjuvo, ap. Plut. (8, 760.) Exp. et Confoveo, e Catone.

[* " Ἐπαλής, Epkema Act. Lit. Soc. Rheno-Traj. 4, 322." Schæf. Mss. Hesiod. Ἔργ. 493.]

ἈΛΕΓΩ, ξω, Curo, Rationem habeo alicujus. Cum gen., Il. Θ. (483.) οὗ σευ ἔγωγε Σκυζομένης ἀλέγω. Apoll. R. 2, (28.) Τῶν μὲν ἔτ' οὐκ ἀλέγει. Cum accus., Il. Π. [388. Hesiod. Opp. 249.] θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες. Cum præpos. ὑπὲρ juncta genitivo, ap. Apoll. R. (2, 634.), Οἷον ἐῆς ψυχῆς ἀλέγων ὕπερ. [" Toup. Opusc. 1, 333. Jacobs. Exerc. 1, 186. Ilgen. ad Hymn. 302. Valck. Callim. 182. Simonid. 7. Jacobs. Anth. 9, 373. 374. 11, 316. Heyn. Hom. 6, 189. Brunck. Lectt. ad Anall. p. 198." Schæf. Mss. " Cum gen., M. Sid. 42.: fut. ἀλέξω, Hesych." Wakef. Mss. Pind. Ol. 2, 142. 11, 15. Apoll. R. 1, 145. ET * Συναλέγω, Cordi habeo, Non negligo. Pind. Isthm. 8, 103. φαντὶ γὰρ συν-Αλέγειν καὶ γάμον Θέτιος ἄνακτα.]

Ἀλεγίζω, f. σω, i. q. ἀλέγω. Cum gen. passim ap. Hom. ut Il. Θ. (477.) σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω Χωομένης. Copulatur autem ab eo interdum cum μετατρέπομαι (A. 160. M. 238.) interdum cum ὄθομαι. [A. 181. O. 106. " Heyn. Hom. 6, 316. 7, 27. Huschk. Anal. 283. Epigr. adesp. 716. b. Brunck. Apoll. R. p. 5. Jacobs. Anth. 9, 397. Rufin. 1. Hesiod. Th. 171. Toup. Emendd. 1, 408. ad Phalar. 119. ad Charit. 324." Schæf. Mss.]

Ἀλεγύνω, Accuro, Paro, Apparo, ut ἀλεγύνειν δαῖτα ap. Hom., non semel, [Od. A. 374. Λ. 185. N. 23. " Wakef. S. C. 3, 71." Schæf. Mss. Apoll. R. 1, 979. 2, 497. 3, 1104.] " || Hes. ἀλεγύνεται " exp. non solum φροντίζεται, sed etiam ἐλαττοῦται, " * ἐλαφροῦται, κακοῦται." [Cf.] " Ἀφελγύνω, Lædo, " Malum importo. Hesych. enim ἀφελγύνουσα exp. " κακοῦσα." [ET: * Ἐφελγύνοντες· ἀλγύνοντες. Vide Interprr. ap. Albert.]

[* " Προαλεγύνω, Apoll. R. 3, 1197." Wakef. Mss.]

Ἀλεγεινὸς, deductum itidem ab ἀλέγω, Curæ plenus, Molestus: vide in Ἀλγεινὸς ab ἄλγος. [" Ruhnk. Ep. Cr. 95. Heyn. Hom. 4, 571. 5, 640. 6, 83. 7, 304. 397. 8, 341. 484. 496." Schæf. Mss. " De verbis, Quint. Smyrn: 5, 232. 237." Wakef. Mss. Apoll. R. 3, 692. 763. 4, 11.]

Ἀπηλεγὴς, (ὁ, ἡ,) Nomen, et Ἀπηλεγέως adv. ab ἀλέγω derivata. Exp. autem ἀπηλεγὴς, ὁ, ἡ, Atrox, Sævus, quasi Nullius curam et quasi respectum habens. A Greg. Naz. datur hoc nomen Morti pro epitheto, in hoc pentametro, Καὶ θανάτῳ θανάτου ῥῦσαι' ἀπηλεγέος. Sed frequentior est usus adverbii Ἀπηλεγέως, et quidem non solum pro Atrociter, et Sæve; sed et pro Aperte, Intrepide, quia quos nullius cura s. respectus movet, non trepidant, ideoque aperte agunt. Od. A. (373.) ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω, ubi Eust. ait ἀφροντίστως καὶ ἀπὸ τοῦ ἀλέγειν. Apoll. R. 2, (25.) Ὣς φάτ' ἀπηλεγέως, ubi exp. ἁπλῶς καὶ κατ' ἀλήθειαν, Simpliciter, Candide, Veraciter. Ἀπηλεγὲς etiam pro ἀπηλεγέως posuit Nicand. Ther. (495.) Πάντα διαμπερέως καὶ ἀπηλεγὲς, i. e. ἀκριβῶς καὶ συντόμως, ut vult Schol. ET Ἀπηλεγέω, Non curo, Contemno, Apoll. R. 2, (17.) Εἰ δὲ ἀπηλεγέοντες ἐμὰς πατέοιτε θέμιστας, ubi Herodian. ἀνηλεγέοντες legit. [" Ἀπηλεγέως, Brunck. Apoll. R. p. 36. Heyn. Hom. 5, 590. Ἀπηλεγέω, Heyn. l. c. ubi et * Ἀπηλγημένως." Schæf. Mss. Apoll. R. 1, 785. 4, 1469. " Ἀπηλεγὴς, Oppian. C. 2, 510. Ἀπηλεγέως, Quint. Smyrn. 1, 224." Wakef. Mss.]

Ἀνηλεγὴς et Ἀνηλεγέως pro eadem signif. in VV. LL. habentur: quæ tamen multo rariora esse constat. Apud Hesych. ἀνηλεγὲς tantum legitur expositum ἀφρόντιστον. Sed et Ἀνηλεγέω pro Ἀπηλεγέω ponitur, unde ἀνηλεγέοντες, de quo modo dixi. [" Ἀνηλεγὴς, Crudelis, Quint. Smyrn. 2, 75. 14, 398. Ἀνηλεγέως, 2, 413. 5, 168. 11, 252." Wakef. Mss.] ET Νηλεγὴς, Νηλεγὲς, item adv. Νηλεγέως: vide ap. Hesych., cujus expositiones quædam horum verborum depravatæ esse videntur, utpote inter se non consentientes.

ἌΛΓΟΣ, τὸ, Dolor, Mœror, Tristitia, Molestia. A Cic. exp. Mœror, cum hæc Solonis, ἀλλὰ φίλοισι Καλλείποιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχὰς, interpretatur, Relinquamus amicis Mœrorem, ut celebrent funera cum gemitu. Ita autem copulavit Solon hic ἄλγεα et στοναχὰς, ut et ap. Hom. copulata reperiuntur (Il. B. 39. Od. Ξ. 39.) Homerus ἄλγεα et χάρματα, Gaudia, inter se opponit, Od. Z. (184.) Aristoph. Pl. (1034.) Ὑπὸ τοῦ γὰρ ἄλγους κατατέτηκ', ὦ φίλτατε. || Item Ἄλγεα, Calamitates, Mala, Od. K. (458.) Ἠμὲν ὅσ' ἐν πόντῳ πάθετ' ἄλγεα ἰχθυόεντι. Il. A. (2.) ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. || Est denique ἄλγος tam generale quam Dolor, corporis pariter et animi. Sed ἀλγηδὼν frequentius quam ἄλγος in prosa usurpatur de Dolore corporis, si bene observavi. || Fit autem ἄλγος ex ἀλέγω, Curam gero, vel Solicitus sum, ut vult Etym. [" Musgr. Iph. A. 1580. Jacobs. Anth. 7, 38. 311. 9, 189. Valck. Phœn. p. 134. Jacobs. Specim. 55. Ἄλγεα θεῖναι, Kuster. V. M. 73. Ἄλγη κωκυμάτων, Musgr. Troad. 605." Schæf. Mss.]

" Ἀλγὴ, ἡ, Dolor. Hes. enim ἀλγὰς affert pro " ἀλγηδόνας." [" Aster. Homil. p. 8." Boisson. Mss.]

Ἄλγιων, Ἄλγιστος, Molestior, Molestissimus, vel Gravior, Gravissimus. Isocr. Hel. Encom. (16.) Τί γάρ ἐστιν ἄλγιον ἢ ζῆν ἀεὶ δεδιότα; Quid enim est molestius quam vivere metuenter semper? Vel, Quid gravius? Utitur et Hom. (Il. Σ. 278. 306. Od. Δ. 292.) Ἄλγιστον, Molestissimum, Tristissimum; Soph. (Aj. 993.) Ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ Ἄλγιστον, O omnium spectaculorum mihi gravissimum et acerbissimum. Thuc. (7, 68.) Ἄλγιστα προσέθεσαν ἀνδράσι. [" Ἀλγίων, Monthly Review, Aug. 1799. p. 428. Valck. Diatr. p. 90. (Ἀλγίω ἆθλον, Æsch. Prom. 934.) Ἄλγιστος, Heyn. Hom. 8, 484. 486. Ruhnk. Ep. Cr. 136. Toup. Opusc. 2, 164." Schæf. Mss. " Aristoph. Vesp. 1117." Seager. Mss.]

[* " Ἄλγιδος, ad Dionys. H. 4, 2041." Schæf. Mss.]

Ἀλγινόεις, (εσσα, εν,) Molestus, Acerbus. Κέντρῳ ἀλγινόεντι, Nic. Ther. (769.) Hesiod. Th. (214.) καὶ Ὀϊζὺν ἀλγινόεσσαν. " Ἀλγεινόεις, Dolorificus, Do- " lorem afferens, i. q. ἀλγεινὸς et λυπηρὸς, teste Suida. " Sic enim ap. eum scr. esse pro ἀλγυνόεις, testan- " tur series alphabetica et Ms. Cod." [" Ad Charit. 341." Schæf. Mss. Anyte Epigr. 20.]

[* " Ἀλγεόδωρος, ὁ, ἡ, voy. les Notes sur Strabon livr. 1. p. 72. not. Colon. 1. extr. Ed. d'Almeloveen." Corai. Mss.]

[* Ἀλγεσίδωρος, ὁ, ἡ, Dolorum largitor. Oppian. H. 2, 668. Sappho ap. Max. Tyr. 8. p. 108.]

" Ἀλγεύθυμος, (ὁ, ἡ,) Hesychio ἀνώδυνος τῇ ψυχῇ. " Videtur tamen potius esse Dolorem animo sentiens, " vel etiam Dolorem animo afferens. Exponit etiam " ἐλεεινὸς, pro quo forsan ἀλεεινὸς scripsit, et θερμός." [Orph. Hymn. 64, 6.]

Ἀλγύνω, f. υνῶ, Dolore vel Mœrore afficio, et Ἀλγύνομαι, passiv. Mœrore afficior, Contristor, oppositum τῷ εὐφραίνεσθαι. Apud Xen. autem (Ἀπολ. 8.)

ad Dolorem corporis pertinet, ubi dicit, *νόσοις ἀλγυνόμενος.* " Hes. *ἀλγύνει* exp. non solum *λυπεῖ*, " *βαρεῖ*, sed etiam *ἀφανίζει*, Delet, in qua posteriori " signif. *ἀλεάζει* etiam accipit." [" Porson. Med. p. 38. Valck. Phœn. p. 112.: Diatr. 191. Toup. ad Longin. 318." Schæf. Mss. Eur. Heracl. 542. Plut. de Prof. Virt. 82. Soph. Philoct. 483.]

[* "'Ἀλγυντὴρ, (ῆρος, ὁ, Qui molestias creat.) Orac. ap. Zosim. (p. 75.) 1, 9." Boissonad. Mss. In Schneider. Lex. est 1, 57.]

[* " Ἐπαλγύνω, Dolore afficio, affligo. Nicand. Al. 334. Cum accus., Quint. Smyrn. 4, 416." Wakef. Mss.]

" Καταλγύνεσθαι, Dolore et molestia affici." [" Wakef. S. C. 4, 204." Schæf. Mss.]

[* Συναλγύνω, Condoleo, Simul doleo. Oppian. H. 1, 726.]

[* " Ἀλγύνη, (ἡ,) Theod. Prodr. Rhod. 2. p. 74." Boissonad. Mss.]

Ἀλγέω, ήσω, Doleo, ad animum relatum. || Cum dat., ut *ἀλγῶ τοῖς κακοῖς τῶν φίλων*, Doleo propter amicorum mala, Malis amicorum indoleo. Cum accus., Soph. Aj. (789.) *ὡς ἥκει φέρων Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν, ἣν ἤλγησ' ἐγὼ*, Propter quam dolui, Quæ mihi dolori fuit, vel potius Dolorem attulit, Quæ me male habuit. Julian. Ep. ad Amer. *Δαρείῳ γυναικὸς καλῆς ἀλγοῦντι θάνατον*, Dolenti interitum ejus s. mortem, vel Dolenti interitu, aut morte; nam utroque modo Latine dicitur. || Cum præpos. *ἐπὶ*, juncta dativo. Demosth. (239.) *Ἀλγεῖς ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσιν.* Sic ap. Eund. *Ἀλγῶ ἐπὶ τοῖς κακοῖς.* || Citatur et exemplum constr. cum gen., ap. Eurip. (Hec. 1256.) *ἀλγῶ παιδὸς*, Doleo vicem filii. Quæ constr. defectiva est, sub. aliqua præpos. || Ponitur *ἀλγεῖν* et absolute. Demosth. (270.) *Τὸ τοὺς ἀκούοντας ἀλγεῖν ποιεῖν.* Sic ap. Hom. *ἀλγήσας*, Il. B. (269.) Θ. (85.)

Ἀλγῶ, Doleo, ad corpus relatum: cum accus., ap. Theocr. (3, 52.) *ἀλγέω τὰν κεφαλὰν*, Doleo capite, Caput mihi dolet. Sic et Gal. ad Glauc. 1. *ἀλγῶ τὴν κεφαλήν.* Apud eund. Theocr. (8, 23.) *ἀλγῶ τὸν δάκτυλον*, Mihi dolet digitus. Sic, *ἀλγῶ τὰς γνάθους*, ap. Aristoph. [Pac. 237.]

[" Ἀλγέω, Wakef. Eum. 135. Fischer. Ind. Palæph. Ammon. 118. Koen. ad Greg. 25. ad Herod. 613. Villoison. ad Longum 97.: de constr., 33. Transit., Musgr. Herc. 1293. Cum accus., Wakef. Phil. 1314. Huschk. Anal. 28. Diod. S. 1, 727. Jacobs. Anth. 12, 22." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀλγέω· Doleo, Rigeo. Ἤλγησα· Dolebam. " Ægroto, Herod. 4, 68." Wakef. Mss. Xen. K. Π. 7, 1, 36. Diod. S. 14, 112.]

Ἄλγημα, τὸ, Dolor, Ægritudo. *Ἄλγημα τῆς κεφαλῆς*, Dolor capitis, Gal. ad Glauc. 1. [Eur. Fr. Melanipp. 19. p. 454. Joseph. A. J. 19, 8, 2. Diog. L. 10, 149. In Hippocr. persæpe legitur. Glossæ: Ἄλγημα· Dolor. Biel. Thes.]

Ἄλγησις, i. q. *ἄλγημα*, Suid. [Aristoph. Thesm. 153. Schol. Biset. 623. Soph. Phil. 792.]

[* Ἀλγητικὸς, ἡ, ὸν, vox dubia, inquit Schneider. Lex. sed extat ap. Schol. Aristoph. Thesm. 230.]

Ἀλγηδὼν, όνος, ἡ, i. q. *ἄλγησις.* A Cic. vertitur Dolor apud Epicurum, qui et Cruciatus corporis *ἀλγηδόνας* appellat. *Ἀλγηδόνας ὑπομένειν*, ap. Plut. itidem exp. Cruciatus perpeti. Et ap. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 54.) *μετὰ πόνων καὶ ἀλγηδόνων*, Cum doloribus et cruciatibus. [" Ad Charit. 634. Wakef. Trach. 787. Huschk. Anal. 10. Porson. Med. p. 8. Diod. S. 2, 253. ad 310. 2, 458. Fischer. Ind. Palæph. Toup. ad Longin. 288. Valck. Diatr. 245. ad Herod. 379. Valck. Callim. 208." Schæf. Mss. Biel. Thes.]

" Συναλγηδόνες, ex Eurip. affertur in VV. LL. pro " Comploratores. Sed hoc voce ista non posse si- " gnificari, apparet e simplici *ἀλγηδών*: cujus signiff. " suo loco vide. Potius tamen scriptum aliter esse " ap. Eurip. credibile est." [Eur. Suppl. 74.]

Ἀλγηρὸς, (ὰ, ὸν,) Molestus, Dolorem afferens. *Ἀλγηρὰ, λυπηρὰ*, Hesych. [Biel. Thes. In Hippocr. 277, 4=657. pro *ἀλγειρὸς* leg. *ἀλγηρός.*]

Ἀλγεινὸς, (ἡ, ὸν,) usitatius quam *ἀλγηρὸς*, Molestus, Asper, Gravis, Dolorem s. tristitiam afferens. Xen. K. Π. 3, (3, 24.) *Τοῖς δὲ κακοῖς ταπεινός τε καὶ ἀλγεινὸς καὶ ἀβίωτος ὁ αἰὼν ἐπαναχείσεται.* Sic ap. Plut. Lycurgo *ἀλγεινὸς βίος*, Vita acerba. || Item pro substantivo positum *τὸ ἀλγεινὸν*, Dolor, et in plur. *τὰ ἀλγεινὰ*, Dolores, Ærumnæ. [" Ἀλγεινὸς, Ruhnk. Ep. Cr. 95. 136. Antip. S. 98. Heyn. Hom. 7, 304." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 1664. Glossæ: Ἀλγεινός· Dolorificus, Auxifer. Hippocr. 18, 30.]

Ἀλγεινῶς, Moleste, Cum dolore, ut *ἀλγεινῶς ἀκούειν*, ap. Soph. Schol. Cum dolore audire, Dolorem ex auditione capere. [Soph. Antig. 442. Philoct. 1025.]

[* " Ὑπεράλγεινος, (ὁ, ἡ,) Doloris plenissimus. Aristid. 305." Wakef. Mss.]

Ἀλεγεινὸς, pro Ἀλγεινὸς ap. Hom. sæpe, ut Il. B. (787.) *σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ*, Cum gravi nuntio, s. molesto, vel, Tristitiam afferente. Apud Eund. *πυρὰ ἀλεγεινὴ* exp. Rogus luctuosus. || Difficilis, ut Il. P. (76.) *οἱ δ' ἀλεγεινοὶ Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἠδ' ὀχέεσθαι, Ἄλλῳ γ' ἢ Ἀχιλῆϊ.* Sic *ἀλεγεινὴ παλαισμοσύνη* et *πυγμαχίη* exp. nonnulli. || Dicemus autem *ἀλεγεινὸς* esse pro *ἀλγεινὸς* interjecto *ε*, respiciendo derivationem ab *ἄλγος*: at contra *ἀλγεινὸς*, abjecto *ε* per syncopen factum dicemus, respiciendo deductionem nominis *ἄλγος* ab *ἀλέγω.* [Vide post Ἀλέγω.]

Ἀναλγὴς, έος, ὁ, ἡ, vel Ἀνάλγητος, Indolentia præditus, Doloris expers, Carens dolore, Dolorem nullum sentiens, vel Talis ut dolorem sentire non possit. Sæpe absolute, interdum et adjuncto accus., ut ap. Lucian. Tim. (1, 121.) *Εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὀσφὺν*, Nisi est is cui lumbi dolere nequeant. Bud. hic *ἀνάλγητος* vertit Torpidus. Sic *ἀνάλγητος τοὺς ὀδόντας.* Ἀναλγὴς etiam s. *ἀνάλγητος* dicitur Qui nullum in animo dolorem concipit e re ulla, Qui dolore non tangitur, aut tangi non potest. Thuc. 3, (40.) *Καὶ μὴ ἀναλγητότεροι οἱ διαφεύγοντες τῶν ἐπιβουλευσάντων φανῆναι.* Unde capitur pro Stupido et torpente; item pro Crudeli et nullum commiserationis affectum habente, ut *ἀναλγήτων Ἀτρειδῶν* ap. Soph. (Aj. 946.) pro *ἀσυμπαθῶν.* Schol. Thuc. l. c. *Καὶ μὴ ἀναλγητότεροι ἐκείνων ἀξιοῦτε εἶναι, ἵνα μὴ καὶ ἀναίσθητοι δόξητε, οὐκ ἀλγοῦντες ἐφ' οἷς ἀδικεῖσθε.* Gell. 2. cap. ult., Summa autem totius sententiæ Tauri hæc fuit: non idem esse existimavit *ἀοργησίαν καὶ ἀναλγησίαν*: aliudque esse non iracundum animum, aliud *ἀνάλγητον καὶ ἀναίσθητον.* Suid. itidem adverb. *ἀναλγήτως* exp. *ἀναισθήτως*, ut mox docebo.

Ἀναλγὴς s. Ἀνάλγητος dicitur etiam res aliqua quæ dolorem nullum affert, ut *ἀνάλγητον πάθος* ap. Eur. (Hipp. 1386.) Proverbium *Φωκέων ἀπόνοια* Steph. B. ait dici solitum *περὶ τῶν τὰ ἀναλγῆ βουλευομένων*, Pausan. autem (10, 1.) *ἐπὶ πάντων βουλευμάτων ἀναλγήτων*: ubi *ἀναλγῆ* et *ἀνάλγητα* vocantur Quæ dolorem nullum afferunt, vel Quæ cum dolore conjuncta non sunt, Quæ dolore vacant. Notandum est autem Ἀναλγὴς accipere formationem et terminationem a nomine *ἄλγος*, at vero *ἀνάλγητος* a v. *ἀλγέω.* Quod itidem dicendum de *βαρυαλγὴς* et *βαρυάλγητος.*

[" Ἀναλγὴς, ad Charit. 465. Ammon. 16. Ἀνάλγητος, Ammon. l. c. Wakef. S. C. 3, 104. 106. 196.: Philoct. 797. Crudelis, Beck. ad Eurip. 3, 1073. Fac. ad Paus. 3, 142." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀνάλγητα· Indoloria. Soph. Trach. 126. Ἀναλγὴς, Hippocr. 497, 18.: Ἀνάλγητος, 121, 30. 379, 36. 37.]

Ἀναλγήτως, Citra dolorem, Nullo cum sensu doloris in corpore. Item Nullo cum sensu doloris in animo, vel Non concipiendo ullum dolorem in animo e commiseratione. Virg., Aut doluit miserans inopem; unde pro Inhumane et Crudeliter accipitur. Soph. (Aj. 1333.) *Μὴ τλῇς ἄθαπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν.* A Suida autem *ἀναλγήτως* exp. *ἀναισθήτως*, item *ἀπόνως.* Certe eadem ratione qua *ἀνάλγητος* dicitur pro Stupidus, eadem et *ἀναλγήτως* pro Stupide. [" Wakef. S. C. 3, 103." Schæf. Mss.]

[* " Ἀναλγητὶ, Chrys. in Gen. Or. 26. T. 1. p. 195. *Ἀλλ' ἀνωδύνως καὶ ἀναλγητὶ τὴν τιμωρίαν δέξασθαι, πόσης οὐκ ἂν εἴη ἀγαθότητος*; Sine dolore, Citra dolorem, Indolenter, si ita componere detur ex

In et Dolenter." Seager. Mss. " Gem. Pletho in A
Mustoxyd. Sylloge Anecd. Fasc. 3. p. 3." Boissonad. Mss.]

Ἀναλγησία, ἡ, Indolentia, Vacuitas doloris. Plut. Publicola, Εἰς ἀναλγησίαν ἐξέστησε τὴν ψυχήν. Gell. 12, 5. ἀναλγησίαν et ἀπάθειαν copulat: sicut ἀνάλγητον καὶ ἀναίσθητον, 2. cap. ult. Item Stupiditas, Stoliditas, eadem ratione qua dicitur ἀνάλγητος, Stupidus, s. Stolidus, ut qui dolore non tangatur ob ea, quæ dolorem afferre debent. Demosth. (237.) Συμφέρει δὲ τῆς ἀναλγησίας καὶ τῆς βαρύτητος ἀπαλλαγῆναι τῆς τῶν Θηβαίων. Lucian. (1, 72.) Ὅτι καὶ συγκατορύττειν ἑαυτοῖς ἀξιοῦσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν ἔγγραφον ὁμολογοῦσι. Phalaris Megarensibus, Κατηγορῶ δὲ ἐμαυτοῦ τῆς ἀναλγησίας, ὅτι προπηλακιζόμενος ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις, οὐ σωφρονίζομαι. [Gl. Indolentia. " Sine affectione, Philo J. 209. Vacuitas spiritus, Democr. in Stob. p. 40." Wakef. Mss. " Lucian. 1, 52." Schæf. Mss.]

" Ἀναλγήσιον, ap. Suid. legitur, sed sine expo-
" sitione. In VV. LL. vero affertur ET Ἀνάλγησις, B
" pro Indolentia et ἀναισθησία, proprieque pro Eo
" vitio accipi dicitur, quo aliquis dolore et sensu sui
" mali vacuus stupensque in omnia alia vitia labitur;
" sed viderint."

[* Δυσανάλγητος, ὁ, ἡ, i. q. δυσάλγητος, falsa lectio ap. Suid. v. Ἀνάλγητος.]

Βαρυαλγὴς ET Περιαλγὴς ET Ὑπεραλγὴς, (ὁ, ἡ,) eadem forma dicta qua præcedens Ἀναλγής. Est autem Βαρυαλγὴς, Gravi dolore percitus, Qui graviter dolet. [" Const. Manass. Chron. p. 82. 97." Boissonad. Mss. " Valck. Oratt. 330." Schæf. Mss. " Orph. H. (in Eum. 7.) Nicand. Th. 43." Wakef. Mss.] ET Βαρυάλγητος pro eodem; quod a verbo formatur, ut βαρυαλγὴς a nomine, sicut modo dictum fuit. Interdum vero dicitur βαρυάλγητον quod gravem dolorem affert. Soph. Aj. (200.) πάντων Καγχαζόντων γλώσσαις βαρυάλγητ'· ἐμοὶ δὲ κ. τ. λ. ubi Schol. exp. βαρέα καὶ ἀλγεινά. Alii adverbialiter accipiunt pro βαρυαλγήτως. AT Περιαλγὴς, quo utitur Plato, et Ὑπεραλγὴς cum diversa præpos. C composita sunt, sed idem tamen valent quod ad sensum attinet; signif. enim Qui valde dolet, Qui supramodum dolet, vel supra quam dici possit. Item ὑπεραλγῶ σοῦ, Vicem tuam doleo. [Gl. Anxius. " Nicand. Th. 498." Wakef. Mss. Aretæus 41. Ἐπὶ σκίῤῥῳ δὲ ὠκύτερον σπληνὸς καὶ περιεργέστερον κτείνει, ubi vertitur, Velocius atque dolentius. Pro περιεργέστερον, quod textus exhibet, Maittairius in Indice περιαλγέστερον rectius habet. " Toup. Opusc. 2, 266. Emendd. 3, 154. ad Diod. S. 1, 326. 339." Schæf. Mss. ET * " Περιαλγῶς, (Valde dolenter, Ægerrime.) Theodor. Hyrt. Ep. 50., in Not. Mss. 6, 15." Boissonad. Mss.] UNDE Περιαλγέω ET Ὑπεραλγέω. Apud Thuc. (4, 14.) περιαλγεῖν τῷ πάθει, Casum ægre, vel potius Ægerrime, ferre. Philo de V. M. 3. Ἐφ' οἷς ἀνιαθεὶς καὶ περιαλγήσας. [" Ælian. V. H. 76. Plut. Dio Cass. 55. 389." Wakef. Mss. " Ad Diod. S. 1, 326. 339. Transit., Musgr. Herc. 1293." Schæf. Mss.] Alterum v. Ὑπεραλγέω itidem pro Perdoleo, Supramodum doleo; quo D videtur modo accepisse Aristot., inquit Bud., Rhet. 2, (8, 2.) Καὶ τῷ ὑπεραλγεῖν ἐπ' ἀλγοῦντι, κόλακος σημεῖόν ἐστι. Frequentius autem poni existimo in altera signif. videlicet ὑπεραλγεῖν τινος pro Vicem alicujus dolere, q. d. Pro aliquo dolere. Appian., Ὑπερήλγει μάλιστα αὐτοῦ τεθνηκότος. [Ὑπεραλγὴς, Soph. El. 176. " Ὑπεραλγέω, Valck. Diatr. 156. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 32. Brunck. Ajac. 225. Jacobs. Anth. 8, 185." Schæf. Mss. Schneider. Lex. " Eur. Med. 118. Hipp. 260. Herac. 620." Seag. Mss.]

[* Γονυαλγὴς, ET Ionice * Γουναλγὴς, έος, ὁ, ἡ, Genuum dolore laborans. Hippocr. 317, 11. 346, 49. AT * Γουναλγὸς, ὁ, ἡ, de quo vocabulo dubitat Schneider., est vox nihili, per err. typ. in Lex. Hederic. Edd. Lips. 1767. et 1796. recepta pro γουναλγὴς, ut recte legitur in Ed. Lond. 1766.]

" Διαλγὴς, έος, ὁ, ἡ, Qui perdolet et vehementi
" dolore excruciatur. Plut. Alex. Διαλγὴς γενόμενος."
[" Æsch. Choëph. 66." Wakef. Mss.] " ET Διαλγέω,
" Perdoleo, Vehementi dolore discrucior. Plut. de
" Disc. Am. ab Adul. Ἐπετίμων πικρῶς, ἕκαστον
" ὧν παρεῖδεν ἐξονειδίζοντες, ἄχρις οὗ διαλγήσας ὁ
" ἄνθρωπος ὑπὸ λύπης καὶ ὀργῆς, ἀμφοτέρους τῷ ξι-
" φιδίῳ παίων ἀνεῖλεν." [" Polyb. 2, 455. Plutarch. 2, 70. Schol. Theocr. 2, 58." Wakef. Mss.]

" Δυσαλγὴς, (έος, ὁ, ἡ,) Gravem et difficilem affe-
" rens dolorem, ideoque Ægre tolerabilis. Plut. Τὰ
" γὰρ τοῦ θανάτου μήποτε καὶ λίαν ὄντα ἡμῖν συνήθη
" καὶ συμφυῆ, πάλιν οὐκ οἶδ' ὅπως δυσαλγῆ δοκεῖ εἶναι.
" Itidemque Philo dicit ἀγρίαν καὶ δυσαλγῆ ἕλκωσιν.
" Hesychio vero Δυσαλγὴς est ἀσυμπαθὴς, Qui ægre
" afficitur dolore alterius: SICUT Δυσάλγητος quoque
" exp. Difficilis ad dolendum: significans alioqui
" Difficilem dolorem afferens, ut δυσαλγής. J. Poll.
" nempe cum ex Eupolide δυσάλγητον attulisset, ei
" ut synonyma subjungit, δυσάνεκτον, δυσανάσχετον,
" Ægre tolerabile." [" Δυσάλγητος, Jacobs. Exerc. 1, 125. Brunck. ad Œd. T. 12. Brunck. Soph. 3, 471. 508. Δυσαλγὴς, Jacobs. Anth. 10, 313." Schæf. Mss.]

[* Ἐπαλγὴς, έος, ὁ, ἡ, Qui valde dolet, Dolorificus, Dolorem faciens. Joseph. de Macc. 14. Oppian. H. 4, 508. Etym. M. 766, 17. Aretæus 53., ἐπαλγεστέρη ἰσχουρίη. " Strabo," Wakef. Mss. ADDE * Ἐπαλγῶς, " J. Poll. 3, 99." Kall. Mss. ET * " Ἐπαλγέω, ad Diod. S. 2, 286." Schæf. Mss. " Eur. Suppl. 58. Binii Conc. 2, 22." Kall. Mss.]

[* Αντπαλγὴς, έος, ὁ, ἡ, Paul. Sil. Ecphr. 474.]

[* " Λυσαλγὴς, (έος, ὁ, ἡ.) Nicet. Eugen. 6, 241. (ἦλθεν εἰς κόρον Ὕπνου λυσαλγοῦς, πανσολύπου φαρμάκου.") Boissonad. Mss. Somni, quo fuerant levatæ curæ. Πανσόλυπος extat et 4, 217. Μή μοι φθονήσῃς πανσολύπων φαρμάκων. Sed est vox nihili, in πανσίλυπος semper mutanda.]

[* " Ὀσφυαλγὴς, (έος, ὁ, ἡ, Coxæ dolore laborans.) Æschylus Plutarchi ap. Elmsl. ad Heracl. p. 116." Boissonad. Mss. Hippocr. 410, 41. 425, 3. 433, 20. 441, 44. ET * Ὀσφυαλγέω, Coxæ dolore laboro, 428, 21=143. ATQUE * Ὀσφυαλγία, ἡ, Dolor coxendicis, 444, 6=219.]

[* Πολυαλγὴς, έος, ὁ, ἡ, Molestus, Gravis. Orph. H. in Æsculap. 2. ET * Πολυάλγητος, ὁ, ἡ, Valde afflictus, Vexatus. Schol. Soph. Aj. 973.]

[* Ὑστεραλγὴς, έος, ὁ, ἡ, Laborans e matrice, hysterica, Dolores matricis gignens. Hippocr. 375, 38=394.]

[* " Φέραλγος, (ὁ, ἡ, Dolorem ferens.) Nicet. Eugen. 6, 211. (Μοῖρα, μέλαινα, φέραλγος.)" Boissonad. Mss.]

[* " Ψυχαλγὴς, (ὁ, ἡ,) Anthol. Pal. 1. p. 25." Dindorf. Mss.]

[* " Ἀσυναλγὴς, (έος, ὁ, ἡ,) Ab omni commiseratione alienus. In Expositione in c. 16. Lucæ, quæ Tito Bostrensi tribuitur, p. 817. dives vocatur ἀσυναλγὴς καὶ ἀφιλοικτίρμων." Suicer. Thes. A Schneider. Lex. non agnoscitur, sed in Lex. Hederic. legitur.]

Ἀπαλγέω, γήσω, Dedoleo, Dolere desino. Suid. e Thuc. interpr. παύομαι ἀλγεῖν, ea forma qua usurpatur ἀπολοφύρομαι. Existimo autem, locum, quem intelligit Suid., esse hunc, 2, (61.) Ἀπαλγήσαντας δὲ τὰ ἴδια, τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀντιλαμβάνεσθαι, Deposito dolore rerum suarum, vel, de rebus suis, commuuem salutem capessere. Schol. quoque habet, Ἀντὶ τοῦ παυσαμένους ἀλγεῖν, ὡς τὸ ἀπολοφυράμενοι. Notandum est autem ibi jungi accusativo. At in Paulo ad Ephes. 4, (19.) Οἵτινες ἀπηλγηκότες ἑαυτοὺς παρέδωκαν τῇ ἀσελγείᾳ, absolute ponitur, i. e. sine casu, pro Qui postquam dedoluerunt, vel Omnem doloris sensum amiserunt, pungentis conscientiam videlicet, quasi dicas, οἵτινες ἀνάλγητοι γενόμενοι. Hesychius ἀπηλγηκὼς exp. ἀναίσθητος, addens, παρὰ τὸ ἄλγος. Idem ἀπηλγηκότες exp. μηκέτι θέλοντες πονεῖν. Item ἀναίσθητοι γενόμενοι. Item ἀποκαμόντες. Quæ postrema exp. convenit cum Suidæ exp., aut certe ad eam accedit, ἀπαλγεῖν exponentis ἀπογινώσκειν ap. Polyb., Animum despondere: Ἀπαλγοῦντας δὲ αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ ῥίγους ἐπεῤῥώννυεν. Et, Ἀπαλγοῦντες ταῖς ἐλπίσι. [Gl. Dedoleo. Lex. Polyb. " Dolere desino, cum accus., Plut. 4, 572. Clem.

Alex. 234." Wakef. Mss. " Abresch. Diluc. Thuc. 248. Cattier. 70. Huschk. Anal. 56. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 203. Pierson. ad Mœr. 3. et in Add. ad h. l. Segaar. Ep. ad Valck. 39. Abresch. Lect. Arist. 204. Toup. Opusc. 2, 175. Bergler. ad Alciphr. 202. ad Thuc. 2, 440. Wakef. S. C. 3, 100. 103. 106. 167. ad Herod. 706." Schæf. Mss. Heliodor. 1. p. 29. 5. p. 213. UNDE "* 'Απάλγησις, ἡ, i. e. ἀπαλλαγὴ ἄλγους. Heliodor. 230. de mon Edition." Corai. Mss.]

[* Καταλγέω, Commœreo, Gl. Polyb. 3, 80. " Soph. Phil. 368." Wakef. Mss.]

[* Μεταλγέω, Doleo, Condoleo. Æsch. Suppl. 410.]

[* Προαλγέω, Prius doleo s. affligor, v. c. cum capitis dolor præcessit morbum. " Philo J. Hippocr. (328, 40. 409, 24. 419, 23. 423, 8. 429, 22. 441, 5. 20.)" Wakef. Mss.]

Συναλγέω, Condoleo, Una doleo, *συναλγῶ σοι*, Doleo tuam vicem. Apud Soph. (Aj. 283.) cum acc. rei, *τοῖς ξυναλγοῦσι τύχας*. [Gl. Condoleo. " Wakef. Herc. 1205. Steinbr. Mus. Tur. 1, 170. Valck. Hippol. 302. Wakef. S. C. 2, 40. ad Herod. 455." Schæf. Mss.]

'ΑΛΕΙΦΩ, ψω, præt. Att. *ἀλήλιφα*, unde partic. pass. sæpe in usu *ἀληλιμμένος*, et composite *ἐξαληλιμμένος*, Ungo, Lino, Illino: *ἀλείφειν μύρῳ*, Ungere unguento, quod Gaza uno verbo reddit Unguentare. Sic *ἀλείφειν μίλτῳ*, unde et ap. Xen. Œcon. (10, 5.) *ἀλειφόμενος μίλτῳ*, possit quis uno verbo interpr. Miniare. Est autem generale verbum *ἀλείφω*, ut Lino Latinis. Nam et qui calce murum linit, dicitur Græcis *ἀλείφειν*: nam sic et Thuc. (3, 20.) usurpat *ἐξαληλιμμένον τεῖχος*, vacante præpos. *ἐξ*. Et Eust. *ἀλείφειν τοῖχον* exp. *τὸ κονίᾳ χρίειν*.

'Αλείφω autem dicitur interdum absolute, ut Il. Ω. (582.) *Δμωὰς δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ', ἀμφί τ' ἀλεῖψαι*. Cum autem sic ponitur, sub. utplurimum *μύρῳ*. Potissimum autem in voce pass. sic usurpatur. Xen. Hell. 4, (5, 4.). *Πάντες μὲν ἠλείφοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἐδείπνησαν*. Plut. Apophth. *'Εμὲ δὲ ἠριστηκότα καὶ ἀληλιμμένον ἀποκτενοῦσιν*. Interdum *ἠλειψάμην* in voce media, pro, Unguento me unxi. Aristoph. Nub. (836.) *'Απεκείρατ' οὐδεὶς πώποτ' οὐδ' ἠλείψατο*, Neque se unguento unxit. Unde part. *ἀλειψάμενος*. Qui se unxit unguento, Unguentatus, Unguento delibutus. ‖ Sed et de athletis dicuntur *ἀλείφεσθαι* et *ἀλείψασθαι*, qui se unxerunt oleo, ad certamen; a quibus manavit et signif. quæ est in proxime sequente annotatione.

'Αλείφω, Incito, Instigo. *'Αλείψας*, inquit Suid., *διεγείρας*, ab athletis ducta metaphora: ut, *Εἰς καρτερίαν ἀλείφων τοὺς ἀδικουμένους*. Bud. Comm. *'Αλείπτης* Aristoteli esse Gymnasii magistrum, qui athletis epulandi et exercendi legem tradit; unde *ἀλείφειν* poni pro Acuere, Exhortari, Excitare, Exercere ap. Basil. Theodorit. et Appian. Potest vero et in Plut. Themistocle, meo judicio, ita accipi, *'Επὶ τοὺς ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἤλειφε*.

[" 'Αλείφω, Toup. ad Longin. 321. Wessel. Obs. 74. Toup. Emend. 1, 209. Jacobs. Anim. 150. Coray Theophr. 275. Huschk. Anal. 162. Kuster. Aristoph. 110. b. Boissonad. in Philostr. 373. Heyn. Hom. 6, 556. De forma perf. pass., ad Lucian. 1, 604. 646. Fac. ad Paus. 1. p. 57. Schol. ad Plutum 1130. T. H. ad Plutum p. 431. Lucian. 2, 238. Plato 7, 379. Demosth. 1298. Plutarch. 6, 340. Hutt. ad Mœr. 241. Thom. M. 35. Phrynich. Ecl. 12. ad Herod. 632. De composs. ex h. v., ad Herod. 225. Med., ad Il. Ξ. 171. 'Αλ. *κασσιτέρῳ*, Casaub. ad Athen. 21. De aor. med., Herodian. Philet. 431. Incito, Instigo, Exhortor, ad Diod. S. 2, 138. Wakef. S. C. 2, 114." Schæf. Mss. " Instigo, Philo J. 454. Plut. 1, 113. Aor. pass. *ἠλίφην*, Joseph. 1060, 34." Wakef. Mss. Inscr. Muratorii p. 643. *'Ηλιψε τὰ δύο ἔθνη*. Glossæ: *'Αλείφω·* Ungo, Linio.]

" 'Αλεφάτισον, Hesych. *ἄλειψον*, Unge, Line."

[* " 'Αλειπτέον, Geopon. 16, 4." Kall. Mss.]

"Αλειφαρ, *ατος, τὸ*, Id quo ungimur, Unguentum. Interdum Oleum. Item Adeps. Sic Hesych. qui etiam *ἀλείμματι* seorsum exp. *ἐλαίῳ*. Suid. autem, *ἀλείφατι, ἐλαίῳ*, inquit, *ἢ ἑτέρῳ ἀλείμματι*. Aliquoties utitur hoc nomine Hom., ut Il. Ψ. (170.) *'Εν δὲ τίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας*, et Od. Γ. (408.) *Λευκοί, ἀποστίλβοντες ἀλείφατος*. Hesiod. Th. (553.) *Χερσὶ δ' ὅγ' ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφαρ*. Eust. ait *ἄλειφαρ* esse aliquid suaveolens quo ungimur, aut *τὸ ἐλαιῶδες τῆς πιμελῆς*. ‖ "Αλειφα, pro *ἄλειφαρ*, vel *ἄλειφας*, Herodian. ap. Eust. [" "Αλειφαρ, Wolf. ad Hesiod. 112. Valck. Callim. 205. 233. Callim. 1, 421. Jacobs. Anth. 6, 152. Wakef. Georg. 71. Stephan. Dial. 58. Pix dolii, Theocr. 7, 147.; et Valck. p. 123. "Αλειφα, Valck. Callim. 205. Ruhnk. ad H. in Cer. 12.: Ep. Cr. 178. Vann. Cr. 581." Schæf. Mss. *'Ρόδινον ἄλειφα*, Hippocr. 620. Ælian. H. A. 12, 41. Athen. 267. Schneider. Lex. " Quint. Smyrn. 1, 793. 14, 264. Æsch. Agam. 330. Nonn. Dionys. 14, 175." Wakef. Mss. Glossæ: "Αλειφαρ· Unctum.]

'Αλειφατίτης, *ου, ὁ*, ut Panis *ἀλειφατίτης*, cum adipe commixtus. Eust. [Athen. 110.]

"Αλειμμα, *τὸ*, Unctio, Ipsa actio ungendi. Plut. Alex. *Καταλύσας δὲ καὶ τρεπόμενος πρὸς λουτρὸν ἢ ἄλειμμα*. ‖ "Αλειμμα, Id quo ungimur, Unctorium nescio an dici possit ap. Athen. 10. *'Ως καὶ ἀλείμματι ἄλλῳ μηδενὶ χρῆσθαι ἢ τῷ οἴνῳ*, ubi non recte quis *ἀλείμματι* reddiderit unguento. [" Phrynich. Ecl. 204." Schæf. Mss. Glossæ: "Αλειμμα· Unguentum. "Αλιμμα· Unguentum. " Sudor, Diog. L. 114." Wakef. Mss.]

" 'Αλειμματώδης, (ὁ, ἡ,) Unguenti formam habens, " Unguento similis. Hippocr. (685=297, 43.) in de" scriptione pharmaci cujusdam, *Εἶτα ἀλειμματῶδες* " *ποιεῖν*, In unguenti formam redige."

[* " 'Αλειμμάτιον, (τὸ, 'Vestis unguentaria,' Wakef. Mss.; Unguentulum.) Diog. L. 6, 52." Boisson. Mss.]

"Αλειψις, *εως, ἡ*, Unctio, [Gl.] Ipsa actio ungendi. Plut. l. c. *ἄλειμμα* dixit pro *ἄλειψιν*. [Herod. 3, 22.]

'Αλοιμὸς, *ὁ*, Tectorium parietum, Id quo oblinuntur et tanquam unguntur parietes: ab *ἤλειμμαι* factum itidem ut *ἄλειμμα* præcedens, Eust. ‖ Apud Hesych. autem legitur, *'Αλοίματα· χρίσματα*. [" 'Αλοιμὸς, Stephan. Dial. 58. Brunck. Soph. 3, 495. "Αλοιμα, Brunck. l. c." Schæf. Mss.]

'Αλείπτης, *ὁ*, Unctor, [Gl.] Qui ungit. Potest quidem generaliter de quolibet Unctore dici: peculiare tamen fuit hoc nomen Unctoris athletarum in gymnasio. Plut. (6, 219.) *'Αλλ' ἄφωνος ἐν τούτοις καὶ ἄτολμος, ὥσπερ ἀθλητὴν ἀλείπτης ἐῶν μεθύειν καὶ ἀκολασταίνειν*. E q. l. apparet non duntaxat ungendi officio fungi solitum *ἀλείπτην*, sed, quod ex Aristot. docet Bud. fuisse gymnasii magistrum, qui athletis epulandi leges dabat et exercendi. Utitur voce Græca Cic. Ep. ad Lent. et Juvenal. (3, 74.) ‖ Usurpatur etiam metaphorice, ut ap. Plut. Pericle, *Τῶν πολιτικῶν ἀλείπτης καὶ διδάσκαλος*. Quali metaphora usurpatur interdum et *παιδοτρίβης*. ‖ 'Αλείπτης, Excitator, Cohortator. Bud. Comm. e Greg. [" Ad Charit. 242." Schæf. Mss. Plut. de San. Tuenda 391. Hutt. Salmas. ad Tertull. 273. Arrian. Epict. 3, 26. Sextus 1, 298. *'Αλείπτας τῆς περὶ αὐτοὺς κακίας*. ET * " 'Αλειπτὴρ, *ῆρος, ὁ*, pro eodem, Manetho 4, 178. ad Charit. 242." Schæf. Mss.]

'Αλείπτρια, (ἡ,) ap. auctores mediæ comœdiæ, inquit J. Poll. (7, 17.) cum *ἀλείπτης* in usu ap. eos non esset. [" Fr. Lysiæ p. 14." Seager. Mss.]

'Αλειπτήριον, *τὸ*, Unctuarium. Pars quædam balnei, inquit J. Poll. Vulgo exp. Locus in balneo unctui accommodatus. ‖ ET "Αλειπτρον, *τὸ*, Vasis unctuarii genus ap. Athen. [202. Schneider. Lex.]

[* " 'Αλειπτική, ἡ, Ruhnk. ad Tim. 3." Schæf. Mss. " Clem. Alex. Str. 6, 17. Arrian. in Epict. 2, 12. Tim. Locr. 5, 12. Plut. Symp." Kall. Mss. " 'Αλειπτικὸς, Jambl. V. P. 40." Wakef. Mss. ET *'Αλειπτικῶς, More pædotribarum, Schol. Aristoph. Eq. 490.]

[* 'Αλειπτὸς, ὁ, ἡ, inquit Schneider. Lex.; at secundum Wakef. Mss., ἡ, ὸν, et quidem rectius, afferentem Clem. Alex. 230. " Gruter. Inscr. 313, 10. 314, 1." Kall. Mss. Dio Chrys. Or. 28. p. 534.] " 'Αλειπτὸν, Suidæ est *ἐσκευασμένον*

" θυμίαμα. Est tamen potius Id quo inungimur, ut A " χριστόν." [Ετ * " Ἀλειπτῶς, Cyrill. Hier. 175." Kall. Mss.]

Ἀλοιφὴ, (ἡ,) i. q. ἄλειφαρ, ap. Hom. sæpe, ut Od. Σ. (178.) Χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ. Od. Ζ. (220.) ἦ γὰρ δηρὸν ἀπὸ χροός ἐστιν ἀλοιφὴ, ubi Eust. vult ἀλοιφὴν esse Oleum quod ad unctionem adhibetur. Item pro Adipe, ut ἄλειφαρ: Il. I. (463.) πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ. Appellatur etiam ἀλοιφὴ τὸ τῶν τοίχων κονίαμα, ut docet idem Eust. Tectorium Latine dici possit fortasse. Ετ Ἀλοιφεῖον, τὸ, Quo utebantur ἀλεῖπται. Eust. Ἀλείφιον, Hes. Ατ Ἀλειφὴ in VV. LL. scriptum etiam reperitur. Ετ Ἀλειφοβίους ap. Hesych. habemus per ει scripta secunda, expositum πένητας, Pauperes. Fortasse quasi Adipe viventes. [" Ἀλοιφὴ, Heyn. Hom. 5, 574. Plut. de S. N. V. 94. De doliis, Valck. ad Theocr. dec. Idyll. 123. Ἀλ. ἐρυθρὰ, Fac. ad Paus. 1, 185. Kuhn. 115." Schæf. Mss. Polyæn. 5, 34. Plut. Consol. 409. Glossæ: Ἀλοιφή· Unguen. * Ἀλοιφάω, Oblinio, Obduco, Aqu. Gen. 6, 14. Unde B * Ἀλοιφαῖος, ὁ, ἡ, inquit Schneider. Lex.; sed rectius scripserit, αία, αῖον. Lycophr. 579. De v. Ἀλειφοβίους consulendus est Schneider. Lex.]

[* " Ἀναλείφω, Brunck. Aristoph. 3, 200." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 178." Kall. Mss.]

[* Ἀνάλειφος, ὁ, ἡ, Non unctus, delibutus. Themist. Or. 20. p. 235. Τοὺς δὲ πολλοὺς ὑπὸ ὄκνου καὶ ῥαθυμίας ἀφράκτους τε ἐθέλειν, καὶ ἀναλείφους διαγωνίζεσθαι.]

" Ἀναλειφίη, ἡ, Non ungi, τὸ οὐκ ἀλείφεσθαι, ut " cum Hippocr. de Diæta (97, 5 = 362.) ait: Ἀλουσίη ξηραίνει, καταναλισκομένου τοῦ ὑγροῦ. Ὡσαύ" τως δὴ καὶ ἡ ἀναλειφίη· λίπη δὲ θερμαίνει, καὶ ὑγραί" νει, καὶ μαλάσσει." [Ατ * Ἀναλειψία, ἡ, Defectus unctionis, extat ap. Symm. Ps. 108, 24.]

[* Ἀνάλειπτος, ὁ, ἡ, i. q. ἀνάλειφος. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀνείληπτός ἐστι τὸ Ἑλληνικὸν, οὐχὶ ἀνάλειπτος, οὐδὲ ἕτερον τοιόνδε οὐδέν. Ubi leg. ἀνήλειπτος pro ἀνείληπτος. Zonar. Ἀνήλιπτος λέγουσιν, οὐχὶ ἀνήλιφος, οὐδὲ ἀνάλιφος. Ubi Tittm. C " Codd. D. K. ἀνήλειπτος," (et quidem recte.) " Leg. ἀνήλιπος, quod vide paulo ante: (Ἀνήλιπος· ὁ ἀνυπόδητος.)" Imo non confundendum est ἀνήλιπος, Discalceatus, cum τῷ ἀνάλειπτος s. ἀνήλειπτος, et τῷ * ἀνάλιφος s. * ἀνήλιφος, Non unctus.]

Ἀπαλείφω ετ Ἐξαλείφω, Deungo, Quod ungendo s. illinendo adhæserat abstergo; unde pro Deleo s. Oblitero ponitur. In qua interpr. rationem habeo præpositionum ἀπὸ et ἐξ, præfixarum verbo ἀλείφω, quod Ungo s. Illino sonat. Possumus tamen etiam dicere ἀπαλείφω et ἐξαλείφω esse Deleo, quasi ungendo s. illinendo; quod illini quædam soleant ut facilius deleantur. Pro qua interpr. facere videtur v. Lat. Interlino, quod verbo Deleo interdum adjungitur. Ceterum, ut Deleo et Oblitero metaphorice sumuntur, ita etiam ἀπαλείφω et ἐξαλείφω: et hoc quidem frequentius etiam quam illud. Hinc ἀπαληλιμμένον ἔγκλημα, a pass. ἀπαλείφομαι, Judicium obliteratum et circumductum. Phocyl. in Admon. (72.) Μὴ μιμοῦ κακότητα, Δίκῃ δ' ἀπάλειψον ἄμυναν. D Ubi secundum illam metaph. signif. sensus fuerit, ni fallor, Ita cum eo transigas in judicio, ut vindictæ memoria deleatur. Nam quod quidam vertunt, Non imiteris injurias, i. e. non rependas injurias injuriis, sed jure s. in judicio eas depellas, placet quidem quod assensum attinet; sed ἀπαλείφειν nullo modo significare potest Depellere. Quinetiam mea illa interpr. licet vim verbi retineat, aliquantum impedita mihi videtur: ideoque lubenter Theod. Bezæ assentior, pro ἀπάλειψον leg. censenti ἀπάμειψον. [" Ἀπάλειψον optime in uno Cod. scriptum: Sed justitiæ relinque vindictam. Vulgo ἀπάλειψον, quod ut inscitum est, ita insulse verti debuit: Sed jure abole vindictam." Brunck. " Expungo, ut nomina ærariorum e tabulis publicis, aut de formula testimonii nonnulla, quæ infitieris, Demosth. 1115. 1128. 1243. 1338." Seager. Mss. " Ad Timæi Lex. 81. Segaar. in Daniel. p. 53. Wessel. Obs. 49. Bergler. ad Alciphr. 305. Valck. Callim. 212. Phrynich. Ecl. 172. Thom. M. 211." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀπαλείφω· Aboleo, Deleo, Elido, Abolesco, Oblitero. Hinc] " Ἀπαλοιφὴ, ἡ, Litura, Deletio." [Gl. Ἀπαλοιφή· Abolitio, Litura. * Ἀπαλιφή· Abolitio. Ετ * " Ἀπαλειπτέον, M. Anton. 2, 19. ετ * Ἀπαλειπτικὸς, (ἡ, ὀν,) Method. 144. ετ * Ἀπάλειψις, (ἡ,) Athan. 1, 54." Kall. Mss. Adde " Ἀναπάλειπτος, (ὁ, ἡ, cujus vocis Noster infra mentionem faciet.) Stephan. Dial. 58." Schæf. Mss. Ετ * Δυσαπάλειπτος, ὁ, ἡ, Non facile abluendus. Schol. Soph. Trach. 696. Atque * Προαπαλείφω, Ante deleo, sc. e tabulis. " Dio Cass. 356." Wakef. Mss.] Ατ Ἐξαλείφω usitatius est. Xen. E. 2, (3, 20.) Θηραμένην τουτονὶ ἐξαλείφω ἐκ τοῦ καταλόγου. Isocr. Panath. Ἐξορμήσας ἐξαλείφειν αὐτὸν ἢ κατακαίειν. Apud Eund. metaphorice, Τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν, ut Lat. dicitur, Quod nulla ætas deleat. In VV. LL. ex Eurip. (Iph. A. 1486.) citatur Θέσφατ' ἐξαλείφειν, pro Oracula placare, παύειν, implere et perficere. [Aristoph. Pac. 1181. Glossæ: Ἐξαλείφω· Oblitero, Deleo, Expungo, Repungo. Πάσας τὰς ἐλπίδας, Diod. S. 3, 39. " Mœris 120. et n.: 144. et n.: Thom. M. 211., et ad 35. ad Charit. 664. Jacobs. Anim. 149. Dionys. H. 1, 64. Deleo, Heindorf. ad Plat. Phædr. 290. Valck. ad Chrys. 27. Eurip. Hec. 590. Herod. 608. Valck. Hippol. p. 298.: Diatr. 223. ad Diod. S. 1, 207." Schæf. Mss. " Deleo, de civitate, Philostr. 338. Ετ * Ἐξαλειπτέον, Obliterandum, Lys. p. 47., in Schol. Theocr. 2, 85." Wakef. Mss. Ετ * Ἐξάλειπτος, ὁ, ἡ, Delebilis.] Hinc Ἐξάλειψις, (ἡ,) Obliteratio, Deletio. Ετ Ἀνεξάλειπτος, ετ Δυσεξάλειπτος, Εὐεξάλειπτος, quæ opponuntur. Ἀνεξάλειπτος ὁ, ἡ, Indelebilis. Qua voce Ovid. Met. 15, (876.) in metaph. etiam utitur signif. Nomenque erit indelebile nostrum. Δυσεξάλειπτος autem Difficile delebilis, Qui difficile deletur s. obliteratur. Herodian. 2, (3.) metaphorice, Τὸ γὰρ λυπῆσαν δυσεξάλειπτον. Huic opponitur Εὐεξάλειπτος, Facile delebilis, etc. Xen. E. 2, (3, 21.) Οὐδὲν τὸ ἐμὸν ὄνομα εὐεξαλειπτότερον ἢ τὸ ὑμῶν ἑκάστου. [" Ἀνεξάλειπτος, Abresch. Æsch. 2, 40." Schæf. Mss. " J. Poll. 1, 44. Suid. 1, 196. (' 3, 494. Longin.' Wakef. Mss.) Isocr. Or. ad Phil. 230. Plut. de Lib. Educ. 1." Scott. App. ad Thes. Glossæ: Ἀνεξάλειπτος· Indelebilis, Indeletus. Ετ * " Ἀνεξαλείπτως, Indelebiliter, Hesych." Wakef. Mss. " Andr. Cæsar. in Apoc. 46. 57." Kall. Mss. " Ἀνεξαλείπτος, ἀνεξαλείπτως, Herodian. Epimer. 188." Boissonad. Mss. " Δυσεξάλειπτος, Herod. 2, 87. Diod. S. Longin. 7. Εὐεξάλειπτος, Hippocr. 383." Wakef. Mss.]

Ἐξαλείφω, interdum et pro simplici ἀλείφω, Ungo, Lino. A cujus pass. legitur ap. Thuc. (3, 20.) Οὐκ ἐξαληλιμμένον τὸ τεῖχος, quod exp. οὐ κεχρισμένον. Sic ap. LXX. Interprr. (1 Paralip. 29, 4.) Ἐξαλειφθῆναι τοὺς τοιχοὺς, Lev. 14, (42.) Ἐξαλείψουσι τὴν οἰκίαν. Suidas quoque ἐξαληλιμμένος exp. ἠλειμμένος. Hinc Ἐξάλειπτρον, Unguentarium vas, ap. J. Poll. (10, 46.) et Suid. quoque, qui vocat etiam τὴν τοῦ μύρου λήκυθον, atque ἀλάβαστρον, et ex Aristoph. (A. 1063.) affert, Ὕπεχ' ὧδε δεῦρο τοὐξάλειπτρον, ὦ γύναι. [" Ἐξαλείφω, Prorsus oblino, Thuc. 2, 198." Wakef. Mss. Herod. 7, 69. Ἐξαλείφω χρυσῷ, Liban. 4, 627. Glossæ: Ἐξηλιμμένα· Obliterata.]

" Ἐξαλίπτης, Galeno ap. Hippocr. est κονιάτης, " χρίστης, Qui calce vel alio tectorio illinit s. pellinit."

[* Συνεξαλείφω, Simul deleo. " Greg. Nyss. 3, 195. Plut." Wakef. Mss.]

" Διαλείφω, exp. Deleo, ut ἐξαλείφω. Alioqui " significat etiam Perungo vel Perlino. Hes. n. par" ticip. pass. διαληλιμμένη exp. ἠλιμμένη et κεχρι" σμένη. Prioris signif. exemplum hoc est ap. Athen. " 9. (407.) Βρέξας τὸν δάκτυλον ἐκ τοῦ στόματος, διή" λειψε τὴν δίκην τοῦ ἡγεμόνος." [" Plut. Arato 1888. HSt. Ἐπιτρέψαντος οὖν τοῦ Ἀράτου, διείληφεν ὁ Νεάλκης τὸν Ἀρίστρατον, l. διήλειφεν." Seager. Mss. " Thom. M. 212. ad Charit. 664." Schæf. Mss.]

[* Διαλειπτὸν, τὸ, Medicamentum, quod illinitur. Hippocr. 300, 13. 306, 21.]

[* Εἰσαλείφω, Inungo. Crates ap. Athen. 267.]

'Εναλείφω, Inungo, Illino, quod Ammon. vult dici de oculis, ἐπ' ὀφθαλμῶν: at ἐγχρίσαι, dici ἐπὶ σκορπίου, ἢ σφηκῶν, ἢ τινος τοιούτου. [" Toup. Opusc. 2, 91. Ammon. 46. Lucillius 38." Schæf. Mss. Hippocr. 147, 44. 230, 35. 243, 37. 249, 48. 253, 46. 384. 519, 35. " Polyæn. p. 7. Nic. Damasc. 429." Wakef. Mss. " Plato de Rep. 4, 420." Routh. Mss. Glossæ: 'Εναλείφω· Inungo. Unde] " 'Ενάλειμμα, " τὸ, Id quod illinitur, s. Id quo illinimur." [Aristot. Probl. 2, 701. Et * 'Ενάλειπτος, ὁ, ἡ, Illitus, Unctus, Qui illini potest. Hippocr. 384, 31.]

'Επαλείφω, Superinungo, Superlino, aut Superillino. Vel pro præcedente ἐναλείφω, Inungo, Illino: ut, 'Επαλείφειν ἡμᾶς κηρὸν τοῖς ὠσὶ, Philostr. Her. ‖ Metaphorice etiam ponitur, ducta videlicet metaph. ab iis, qui certaturos ungebant, pro Acuo, Exhortor, Excito. Theodorit. (H. E.) 'Επαλείφοντες ἑαυτοὺς τοῖς τῶν πατέρων διὰ τῶν θείων λογισμῶν ἀνδραγαθήμασι. Vide et alia exempla hujus compositi, itidemque simplicis, ap. Bud. Comm. 810. Hinc 'Επάλειμμα, τὸ, Inunctio, vel potius Id quod ad inungendum adhibetur, Id quo inungimus. [" 'Επαλείφω, Wessel. Obs. 48. 49. Toup. Emend. 1, 209. Phrynich. Ecl. 27. Abresch. Æsch. 2, 118. Jacobs. Anth. 9, 413. Heyn. Hom. 7, 786. Villoison. ad Longum 172. Boissonad. in Philostr. 558. Acuo, Exhortor, Incito, ut simplex, Wakef. S. C. 2, 114. * 'Επάλειψις, (ἡ,) Brunck. Soph. 3, 495. (Etym. M. 69, 41.)" Wakef. Mss. 'Επαλείφω, Lex. Polyb. Glossæ: 'Επαλεῖψαι· Delere. Hippocr. 227, 44. 249, 28. 263, 8. 10. 279, 28. 285, 3. 299, 6. 317, 29. 337, 24. 362, 7. 388, 15. 514, 3. 515, 3. 27. 31. 516, 38. 41. " Inungo, Od. M. 177. Excito, Diog. L. 103. Ad certamen urgeo, Philo J. 1131. Exhilaro, Synes. 47." Wakef. Mss.]

" Καταλείφω, Oblino, Illino. Gal. enim ex Hip-" pocr. καταλείφειν affert pro καταχρίειν. Sic κατά-" λειπτος μύρῳ ex Aristoph. pro Illitus unguento s. " Inunctus." [Gl. Interlino, Oblitero. Aristot. H. A. 5, 19. " Ælian. H. A. 153." Wakef. Mss. " Καταλήλιπτο, Brunck. Aristoph. 2, 208. Κατάλειπτος, Aristoph. Eq. 1932. Pac. 862." Schæf. Mss.]

[* 'Εγκαταλείφω, Inungo, Illino. Hippocr. 381, 18=402.]

Παραλείφω, Illino, ex Aristoph. citatur in VV. LL. [" Illino, Obtego, Dealbo, Toup. ad Longin. 320." Schæf. Mss. Inter dubia vv. posuit Schneider. Lex. " Aristot. Rhet. 160." Wakef. Mss. Aristoph. Eccl. 406.]

Περιαλείφω, Circumlino, Circumungo, ut περιαλείφω τὸν πηλὸν, Circumlino lutum, vel Illino lutum. Quod et inversa constructione exp. Illino luto. Citatur autem e Theophr. C. P. 3, 6. Et pass. Περιαλείφομαι, unde περιαλήλιπται, Illitus est, ap. Aristot. H. A. 9. [Aristoph. Eq. 907. " Circumlino auro, Athenag. 122." Wakef. Mss. Unde * Περιάλειμμα, τὸ, Pigmentum. Joseph. A. J. 15, 9, 3. Πάλιν οὖν αὐτῷ τῶν πραγμάτων πρὸς ἐπίδοσιν εὐθηνουμένων, βασίλειον ἐξῳκοδόμει περὶ τὴν ἄνω πόλιν, ὑπερμεγέθεις οἴκους ἐγείρων, καὶ κόσμῳ κατασκευάζων πολυτελεστάτῳ χρυσοῦ, καὶ λίθων, καὶ κατακλιμάτων, ubi " περιαλειμμάτων Busb. Cocceius, Henr. (probante Schneider. Lex. :) περιβλειμμάτων Vat. περιαλημμάτων L. B." Haverc.]

" Προαλείφω, Prius ungo, Ante inungo." [Schol. Il. B. 44. Athen. 90.]

" Προσαλείφω, Allino s. Illino. Od. K. (391.) ἡ δὲ " δι' αὐτῶν 'Ερχομένη προσάλειφεν ἑκάστῳ φάρμακον " ἄλλο." [" Plut. 9, 611." Wakef. Mss.]

Συναλείφω, Coungo, Simul ungo, Collino. Frequenter autem metaphorice ponitur pro Simul misceo, Commisceo, Confundo, In unum contraho. Quam ap. Theologos præsertim signif. reperio. Greg. de Theol. 1. 'Ενοῦμεν δὲ τὴν θεότητα, καὶ οὐκ εἰς ἓν τὰ τρία συναλείφομεν. Pro quo ibid. dicit, τὰς ἰδιότητας χωρίζομεν. Et in signif. τοῦ συναλείφειν ibid. dicit συναιρεῖν. Idem συναλείφεσθαι et χωρίζεσθαι opponit: 'Υπὸ μὲν γὰρ τῶν ὡς θεὸς τιμᾶται καὶ συναλείφεται, ὑπὸ δὲ τῶν ὡς σὰρξ ἀτιμάζεται καὶ χωρίζεται. Et in iis, quæ ab eod. subjunguntur, συναιρεῖν est συναλείφειν, sicut τέμνειν, χωρίζειν: Τίσιν οὖν ὀργισθῇ πλέον; τοῖς συναιροῦσιν, ἢ τοῖς κακῶς τέμνουσι; Chrys. in Ep. ad Cor. 1. p. 195. 'Ορᾷς ὅτι οὐδεμίαν διαφορὰν δείκνυσιν ἐν ταῖς δωρεαῖς πατρὸς καὶ υἱοῦ καὶ πνεύματος ἁγίου, οὐ τὰς ὑποστάσεις συναλείφων, μὴ γένοιτο, ἀλλὰ τῆς οὐσίας τὴν ὁμοτιμίαν ἐμφαίνων. Quemadmodum autem hic dicit Chrys. τὰς ὑποστάσεις συναλείφων, sic ὑποστάσεων συναλοιφὴν Damascenus dixit, ut paulo post docebo: ubi et Grammaticorum συναλοιφὴν, simulque quod sit eorum συναλείφειν, exponam. Hæc autem tot exempla congessi, ut ostendam temere expuncta e novissimis VV. LL. fuisse paucula quædam, quæ in præcedentibus de hac signif. habebantur.

Συναλείφω, pro ἐξαλείφω metaphorice sumto, citatur ex Aristot. Rhet. 2, (8, 2.) Τὸ δὲ ἐπαινεῖν παρόντα, κολακείας· καὶ τὸ τἀγαθὰ μὲν ὑπερεπαινεῖν, τὰ δὲ φαῦλα συναλείφειν, Vitiosa vero obscurare, et quasi inducere et delere, s. obliterare: [p. 92.]

[" Συναλείφω, Huschk. Anal. 72. Fischer. ad Weller. 1, 220. Stephan. Dial. 62. Heyn. Hom. 5, 23. 8, 682. Bast Lettre 61. Greg. Cor. 195." Schæf. Mss. " Schol. Eur. Hec. 976." Boissonad. Mss. Theophr. C. P. 3, 28. 'Η γῆ ἡ ὑγρὰ καὶ πηλώδης, ἐὰν ξηρανθῇ, συναλείφει καὶ οὐ διαδίδωσιν. Dionys. H. 6. p. 1091. Τὰ φύσιν ἔχοντα συναλείφεσθαι.]

Συναλοιφὴ, Counctio. Frequenter autem Commixtionem signif. et quidem ap. eosdem potissimum ap. quos et συναλείφειν poni pro Commiscere et Confundere, docui. Damasc. de Trin. 'Ενοῦνται γὰρ, ὡς ἔφημεν, αἱ ὑποστάσεις, καὶ τὴν ἐν ἀλλήλαις περιχώρησιν ἔχουσι δίχα πάσης συναλοιφῆς καὶ * συμφύρσεως. Supra autem dixerat, ὥστε μὴ συγχεῖσθαι. ‖ Huc pertinet et illa signif., quam ap. Gramm. habet συναλοιφὴ, pro Duarum vocalium in unam syllabam coalescentia. Quintil. 9, 4, (36.) Nam et coëuntes literæ, quæ συναλοιφὴ dicuntur, etiam leniorem faciunt orationem. Auctor libelli, qui inscribitur Περὶ τῶν παρὰ Κορίνθῳ Διαλέκτων, postquam dixit διαίρεσιν esse συναλοιφῇ contrariam, addit, Ἔστι δὲ συναλοιφὴ δύο φωνηέντων διῃρημένων εἰς μίαν συλλαβὴν ἕνωσις, οἷον τὸ ὄνομα τοὔνομα. Addit etiam esse Atticorum propriam. At Trypho, aut quicunque sub Tryphonis nomine ignoratur, συναλοιφὴν esse tradens, Δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντος ἕνωσιν καταβολῇ τόνων, ejus septem modos enumerat; quorum tres simplices esse tradit, κατὰ θλίψιν, et κατὰ κρᾶσιν, et κατὰ συναίρεσιν: quatuor compositos, κατὰ θλίψιν καὶ κρᾶσιν, κ. τ. λ. At Eust. συναλοιφὴν scribens sine ε, vult ea significari κρᾶσιν et συναίρεσιν, p. 1561. Legitur tamen συναλοιφὴ cum οι in quibusdam ejusdem Gramm. locis. Sic et ap. Suid. cum alibi, tum ubi scribit, Καλὸς κἀγαθὸς λέγεται κατὰ συναλοιφὴν, οὐχὶ καλὸς καὶ ἀγαθὸς, quod ab eo falso tradi, alibi docui. Sic autem et verbo συναλείφειν ejusque passivo utuntur iidem scriptores, de Gramm. loquor, ut cum dicunt τὸ ᾱ καὶ τὸ ὸ εἰς ω συναλείφεται, pro κιρνᾶται. [Quintil. 1, 5, 17. " Heyn. Hom. 7, 776. ad Mœr. 18. 302. Brunck. ad Æsch. Prom. 265.; Pers. 35.; S. c. Th. 307. Thom. M. 121. ad Il. Γ. 319. Koen. ad Greg. 72. Greg. Cor. 216. Wakef. Alc. 721. Stephan. Dial. 16. 58. Fischer. ad Weller. 1, 401. Dionys. H. 5, 43." Schæf. Mss. " Συναλιφὴ, Epiphan. Hær. 57." Routh. Mss.]

[* " Συναλειπτικὸς, (ἡ, ὸν, Ad synalœphen pertinens.) Eust. 25, 33." Seager. Mss. Et * Συναλειπτικῶς, Per synalœphen, Eust. in Il. A. p. 767. Adde * " 'Ασυνάλειπτος, (ὁ, ἡ,) Gramm. ap. Hermann. Gr. Gr. 446." Boissonad. Mss. Et * " 'Ασυναλείπτως, ad Il. Γ. 319." Schæf. Mss. " Eust. 19, 39." Seager. Mss. " Eust. Il. 505, 20." Wakef. Mss.]

'Υπαλείφω, Sublino, Subterungo, et Subungo. 'Υπαλείφειν ὀφθαλμοὺς, Sublinere oculos, ut qui fuco utuntur. Greg. de Hom. Οὐδέ τινος μέλανος ὑπογραφῇ ὀφρύν τε καὶ ὀφθαλμοὺς ὑπαλείφουσα. Unde et pass. ὑπαλείφεσθαι, de iisdem ap. Xen. (O. 10, 5.) Τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπαλειφόμενος ἀνδρεικέλῳ. Sed et ὀφθαλμοὶ ὑπαληλιμμένοι opponuntur τοῖς ὑγιαίνουσιν, ap. Eund. (O. 10, 6.) Aristoph. autem jocans dixit

Acharn. ὑπαλείφειν τοὺς ὀφθαλμοὺς non ἀνδρεικέλῳ, aut A alia re hujusmodi, sed εἰρήνῃ. || Ὑπαλείφειν, ut de ἐπαλείφειν supra dictum est, metaphorice pro Incitare, Concitare, ut Deus martyres ad tormenta patienda, ap. Aretham. [Plut. Pompejo 53. Ἄτερος πρὸς τὸν ἕτερον ὑπαλείφεται. "Aristoph. Fr. 228. Diod. S. 2, 495. 562. Plut. de S. N. V. 73." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 1, 42. "Ὀφθαλμοὺς, Clem. Alex. 248." Wakef. Mss. Glossæ: Ὑπαλείφω· Subungo.]

Ὑπάλειμμα, τὸ, Quod sublinitur. In VV. LL. Sublitio, Inunctio.

Ὑπάλειπτον, τὸ, Quod illinitur, ὑπάλειμμα. Gal. ὑπάλειπτον exp. ἔγχριστον φάρμακον. Sunt qui ὑπάλειπτον ap. Hippocr. π. Γυναικ. esse scribant Medicamentum quod specillo illinitur. Vocatur autem Specillum ὑπάλειπτρον, vel potius Specillum ὑπαλείπτρον nomine comprehenditur, ut mox docebo. [Foës. Œcon.]

Ὑπάλειπτρον, τὸ, Illitorium, Id quo ad illinendum utimur, s. Specillum, s. Spathe, s. * Διαπύρηνον, ut scribit Gal. Qui et in Exegesi Gloss. Hippocr. B ὑπάλειπτρον esse scribit * ἐλασμάτιον ᾧ ἄν τις ὑπαλείψαιτο τοὺς ὀφθαλμούς. Hippocr. de Morb. Mul. 2. Καὶ προστιθέναι ἅσσα μαλθάσσει τὸ στόμα, καὶ ὑπάλειπτρον καθιέναι. In VV. LL. ὑπάλειπτρον exp. peculiariter Specillum, μήλη. Apud Erotian. ὑπάλιπτον legitur, mendose ut opinor. [Hippocr. 281, 3. 476, 8. 11. 482, 20. 516, 31. "Heringa Obs. 108." Schæf. Mss. Ετ * Ὑπαλειπτρὶς, ίδος, ἡ, Qua ad illinendum utimur. Hippocr. 50, 25.]

[* Ὑπάλειψις, ἡ, Illitio. Hippocr. 522, 35. Theophr. de Sudor. 39.]

Ξηραλοιφέω, Sicce ungo, In sicco ungo, ut VV. LL. interpr. Suid. et Eust. ξηραλοιφεῖν esse volunt Ungi absque balneo, i. e. balnei usu; quia, addit Eust. ξηρὸς ἱδρὼς, Siccus sudor, vocatur qui non e balneo, sed e laboriosis corporis exercitationibus provenit: nam quod ille dicit γυμνάσια καὶ πόνους, Laboriosas exercitationes interpretandum puto. Ceterum Hesych. Ξηράλειψιν habet pro eo, quod illi duo ξηραλοιφία, eodem alioqui modo exponens. Ξηραλοιφεῖν, inquit C Bud., Sub dio et ad solem ungi, ut fiebat in palæstra. Affert autem locum Plut. in Κεφ. Ῥωμ. 244. Idem Plut. Solone (1.) legem ab eo latam refert, qua vetabat servos ξηραλοιφεῖν, sicut et παιδεραστεῖν: cujus legis mentionem ab eo factam reperio in Symp. S. S. (6, 579.) et in Erot. (9, 10.) Quibus in locis ξηραλοιφεῖν exp. quidam Ad palæstram ungi. Hinc Ξηραλοιφία, (ἡ,) Sicca unctio, Suidæ et Eust. Apud Hesych. autem ξηράλειψις habetur, uti dixi. [" Ξηραλοιφέω, et ξηραλειφέω, Wessel. ad Herod. 225. Plut. Mor. 1, 601. Callim. 1, 421. Brunck. Soph. 3, 522. ad Lucian. 2, 326." Schæf. Mss. Ξηραλειφέω, Gal. Medic. Simpl. 2, 23. ut μυραλειφέω et μυραλοιφέω. Ξηραλοιφία, Lutea unctio Tertulliano, teste Schneider. Lex., qui et * Ξηραλειπτέω affert, sed ἀμαρτύρως.]

[* " Πισσαλοιφέω, Pice lino, (inungo.) Æneas Poliorc. 11. p. 1659.)" Seager. Mss. "Pol. 3, 415." Wakef. Mss. Unde * Πισσαλοιφὴς ετ " Πισσαλιφὴς, Wessel. ad Herod. 225. cf. Alciphr. 336.: Stephan. Dial. 58." Schæf. Mss.]

[* Σωμαλειπτέω, Ungo corpus, de unctione palæstrica, i. q. σωμασκέω. "Ad Diod. S. 2, 512. et Add." Schæf. Mss.]

Φιλαλειπτέω, Alipta, s. Unctor esse cupio, Aliptas amo, vel Inter aliptas versari amo. In VV. LL. exp. Delector pigmentis et unguine; et afferuntur hæc verba quorum auctorem non nominat Etym. M. Οὐκ ἔστι πίστις ἀνδρὶ φιλαλειπτοῦντι. Sequendo autem hanc interpr. φιλαλειπτεῖν perinde erit ac si dicas φιλαλοιφεῖν, sequendo formam compositionis τοῦ ξηραλοιφεῖν.

Ἀνήλειπτον ετ Ἀναπάλειπτον, item Ἀνηλιφὴς ετ Πισσαλιφὴς ap. Eust. legimus. Est autem ἀνήλειπτον et ἀναπάλειπτον, Indelebile: at ἀνηλιφὴς, Non unctus; ut πισσαλιφὴς, Pice unctus. Dicuntur autem hæc duo peculiariter etiam de nave; est enim navis ἀνηλιφὴς, navis Non uncta pice, ut contra πισσαλιφὴς uncta pice, οἷον ἀνηλιφὴς ναῦς, inquit, ἡ μὴ ἀλιφεῖσα πίσσῃ, et πισσαλιφὴς ἡ πεπισσωμένη. Quomodo autem hæc per ι solum scribantur, sicut et συναλιφὴ, de cujus orthographia ibi sermo est, illa autem per ει, ibid. docet. Sed quæ ab eo illic traduntur hac de re, non usquequaque vera esse docet συναλοιφὴ, quod alibi, et quidem passim fere, cum οι scriptum reperitur. Ibidem et τοῦ ἀλοιφὴ ac τοῦ ἀλοιμὸς fit mentio. Vide p. 1561. in. [" Ἀνήλειπτος, Ἀνηλιφὴς, Wess. ad Herod. 225. Stephan. Dial. 58. * Ἀνήλειφος, Crus. ad Suet. 337." Schæf. Mss. " Ἀνηλιφὴς, Suid. v. Ἀλείφατι. * Ἀνήλειφος, * Ἀνήλιφος, Dio Cass. 829." Wakef. Mss. In Oribasii Collect. Matth. 301. et Bekkeri Anecd. Gr. 1, 396. perperam scribitur ἀνείληπτος pro ἀνάλειπτος s. ἀνήλειπτος. Ἀνήλιφος, Philagrius Oribasii p. 61. Matth. Ετ] " Ἀνηλειψία, ἡ, Non ungi, vel Non unctum esse, " Unctionis intermissio, aut Squalor e diutius intermissa unctione. Polyb. 3, (87.) Ὑπό τε τοῦ ψύχους " καὶ τῆς ἀνηλειψίας, ἔτι τῆς διὰ τῶν ἑλῶν πορείας καὶ " ταλαιπωρίας." ["Toup. Opusc. 1, 581." Schæf. Mss.]

[* " Διηλιφὴς, ὁ, ἡ, Brunck. Soph. 3, 401." Schæf. Mss. vox dubia, judice Schneider. Lex.]

" Νεηλιφεῖς οἰκίαι, Domus recens illitæ. Aristot. " Probl."

" Νηλιφὴς, i. q. ἀνηλιφὴς, Non unctus, Non illitus."

[* Ὑπηλιφὴς, Unctus pice, ετ * Ἀνυπηλιφὴς, Pice non unctus. Etym. M. 61. Οἷον ὑπηλιφὴς, ἀνυπηλιφὴς, σημαίνει δὲ τὴν ναῦν τὴν μὴ ἀλιφθεῖσαν πίσσῃ.]

ἈΛΈΩ, έσω, εκα. Molo. Plut. (Sympos. S. S. 6, 598.) Ὅτι μὴ βούλεται πράγματα ἔχειν ἀλῶν τὰ σιτία καὶ πέττων ἑαυτῷ. Aristoph. Nub. (1358.) κάχρυς γυναῖκ᾽ ἀλοῦσαν. Ἀλέσας, aor. 1. ap. Diosc. unde et ἀλεσθεὶς, aor. 1. pass. ap. eund. Apud Aristot. Probl. 6. Ἀλούμενος λίθος, Lapis qui molitur, i. e. mola frangitur et conquassatur. Ἤλων etiam reperitur ap. Athen. tanquam ab ἀλάω, nam ab ἀλέω esset ἤλουν. Ἀλήσω quoque fut., sicut et ἀλήσας aor. 1., quidam tribuunt verbo ἀλέω: sed rectius, meo quidem judicio, ab ἀλήθω deducentur. Nisi forte quis ab ἀλάω deducere vellet, unde et ἤλων modo deduximus. Sic ἀλήλεκα et pass. ἀλήλεσμαι quidam ab ἀλέω, alii ab ἀλήθω derivant: ut ἀληλεσμένος σῖτος, Molitum frumentum, Herod. (7, 23.) et Thuc. Item ἀληλεσμένος βίος metaphora proverbiali, Molita vita, vide ap. Erasm. " Ἠλεσμένος, Molitus, Diosc. 1, 38. pro " quo Attice ἀληλεσμένος." [" De fut., Mœris 17. et n. ubi omnino de h. v. item ad 216. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. p. 21. ad Mœr. 234. Thom. M. 31. Valck. Diatr. 186. ad Diod. S. 1, 188. Musgr. Cycl. 239. Ἄλει, μύλα, ἄλει, Plut. Mor. 1, 621. Ἀληλεσμένος βίος, ad Diod. S. 1. p. 20. Molo, Subagito, Brunck. Aristoph. 2, 119. Jacobs. Anth. 11, 295. Ἀλῶ, fut., Brunck. Aristoph. 2, 120." Schæf. Mss. "Arch. 24." Wakef. Mss.]

" Ἀλέω, Molo, Vito. Utriusque signif. meminit " Hes. Affert enim ἄλεε pro φύλασσε: et ἀλεῖ pro " ἀλήθει, et ἀλείτω pro ἀληθέτω. Affert tamen et " ἀλεῖν pro οἰκεῖν. || Ἀλέουσι, Gal. ap. Hippocr. " exp. ἀθροίζουσι, Congregant."

Ἀλεστέον, Posit. adv. Molendum est, Molere oportet. Item Ἀλεστέος, έα, έον, Molendus, da, dum. D Diosc. 5, 95. ἀλεστέον ἐν χειρομύλωνι, Trusatili mola terendum, ut vertit quidam.

[* Ἄλεσις, ἡ, Molitura. Geopon. 2, 32. 9, 19.]

[* Ἄλεσμα, τὸ, Molatio, Gl. " Fischer. Palæph. p. lxxi. (e Tzetzæ Chil. 10, Hist. 32. v. 425. Ἀφάντου μύλου ἀλέσματα.) Ετ * Ἀλεσμὸς, ad Charit. 570." Schæf. Mss. || Ἀλεσμὸς, Contritio. Ignat. ad Rom. 5. Πῦρ, καὶ σταυρὸς, θηρίων τε συστάσεις, ἀνατομαὶ, διαιρέσεις, σκορπισμοὶ ὀστέων, συγκοπαὶ μελῶν, ἀλεσμοὶ ὅλου τοῦ σώματος, καὶ κολάσεις τοῦ διαβόλου ἐπ᾽ ἐμὲ ἐρχέσθω, μόνον ἵνα Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπιτύχω. " Eunap. V. Max. p. 83. Μικρὰ γὰρ καὶ ἡ Περσῶν λεγομένη σκάφευσις, καὶ οἱ γυναικεῖοι τῶν Ἀρτάβρων ἀλεσμοὶ πρὸς ἐπιφερομένας ὀδύνας τῷ σώματι. Ita scribo cum Antiquario Codicis Regii, pro edito ἀλισμοί. Parva enim supplicia sunt, scapharum illud ap. Persas, et muliebres Artabrorum contritiones, præ tormentis corpori ejus illatis." Coteler. " Euseb. H. E. 3. 36." Kall. Mss. Cf. Συναλέω.]

[* Ἀλέτης, ὁ, ἡ, Gl. Molendinarius, Molitor, Mola-

tor: * Ἀλητής· Molitor. Lex. Xenoph. UNDE * Κεγχραλέτης, ὁ, Galeno Milii molitor, Qui milii grana mola frangit. ET * Ὑδραλέτης, ap. Strab. 834. pro Mola aquaria, ET * Ὑδραλεσία s. * Ὑδραλετία, ἡ, pro eodem. Hesych. Ὑδρόμυλοι· ὑδραλετία ἀπὸ ὕδατος.] A

[* Ἀλεστὸς, ἡ, ὸν, Ad molendum pertinens. UNDE * "Νεάλεστος, (ὁ, ἡ,) Recens molitus. Schol. Nic. Alex. 410." Wakef. Mss.]

"Ἀλεστὴ, ἡ, Acus, Gluma, ut accipiunt in Josephi "A. J. Φρύξαντες τῶν σταχύων τὸ δράγμα, καὶ πτίσαντες, "καὶ καθαρὰς πρὸς ἀλεστῶν τὰς κριθὰς ποιήσαντες. Sic "enim ea verba interpr., Spicarum fasciculum manualem torrent et pinsunt, hordeumque ab aceribus "et glumis repurgant. Nam dum in pila tunditur "et pinsitur hordeum, suo involucro et ἐλύτρῳ nudatur, et decorticatur s. excastratur, ut Plin. et "Scrib. Largus loquuntur. Nisi ἀλεστῶν nomine accipiendi sint potius Furfures hordei moliti s. mola "fracti."

Ἄλετος, ὁ, Molitio, Molitura, Ipsa molendi actio. Plut. Probl. Rom. μυλήφατον, inquit, Hom. (Od. B. B 355.) appellat ἄλφιτον metaphorice, quasi φονευόμενον ἐν τῷ ἀλέτῳ καὶ φθειρόμενον. Dicitur autem ἄλετος eadem forma, qua ἄροτος ab ἀρόω. Apud Eust. ἀλετὸς scriptum reperio cum accentu in ult.: sic et in alio Plut. loco. Ἄλητος autem vide post Ἀλήθω. [Plut. Antonio 45. Καὶ τῶν πρὸς ἀλετὸν σκευῶν οὐκ εὐποροῦντος. "Plut. 2, 289." Wakef. Mss.]

Ἀλετὼν, ῶνος, ὁ, Pistrinum, ap. Athen. nisi sit leg. ἀλετρὼν, inquit Bud. Sed hanc dubitationem Budæi eximit Eust. legens et ipse ἀλετὼν ap. eund. Athen. et dicens esse nomen περιεκτικόν. [Athen. 263. J. Poll. 7, 19. 10, 112. Hellad. Chrestom. 17. Meurs.] "Ἀλετῶναι, Hesychio οἱ τοῖς μύροις ἐπιθέμενοι, sed "hæc suspecta sunt." [Cf. Schneider. Lex.]

Ἀλετρὶς, ίδος, ἡ, Molitrix, Molitoris uxor, Od. Υ. (105.) Φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρίς. Alio nomine μυλωθρὸς, ut vult Schol. Aristoph. ["Ruhnk. Ep. Cr. 158. Valck. ad Il. 22. p. 62. ad Timæi Lex. 64. ad Callim. 1, 191. Heringa Obs. 183. Jacobs. Anth. 8, 320. Musgr. Iph. T. 198. Ἀλέτρια, Valck. C l. c." Schæf. Mss. Aristoph. Lys. 643.]

[* "Ἀλέτριος, Plut. 6, 7. p. 693." Kall. Mss.]

Ἀλετρεύω, i. q. ἀλέω. Od. H. (104.) Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν. ["Lyc." Wakef. Mss.] ET Ἐπαλετρεύω compositum, idem signif. Apoll. R. [1, 1077.]

Ἀλετρίβανος, ὁ, vide Ἄλς: nam deductum puto ἀπὸ τοῦ ἅλας τρίβειν, potius quam ab ἀλεῖν et τρίβειν.

Ἄλειαρ, ατος, τὸ, Farina, frumenti proprie, ut ἄλφιτον, hordei, Eust. Ἀλείατα plur. num. est ap. Etym. qui et per syncopen ἄλειτα ex eo format, addens posse et Coctam farinam sic appellari. ‖ Dicitur, inquit, et ἄλητον. Vide post Ἀλήθω.

"Καταλέω, Commolo, Mola frango. Hippocr. de "Ant. Medic. Ἐκ μὲν οὖν τῶν πυρῶν βρέξαντες καὶ "πτίσαντες πάντα καὶ καταλέσαντες καὶ διασήσαντες, "καὶ φρύξαντες καὶ ὀπτήσαντες, ἀπετέλεσαν ἄρτον. U"titur et alibi sæpe, itemque Herod." ["139. 357. Aristoph. Fr. 244." Schæf. Mss. Athen. 418. 447. unde κατήλεσαν 541. "Philo J. 1, 63. Hippocr. D 405. 639. Fut. έσω, Strabo 398. lxx." Wakef. Mss.]

[* Συναλέω, Commolo, Comminuo. Geopon. 15, 2, 23. Ὁμοῦ ταῖς σαρξὶ τὰ ὀστέα συναλοῦντες. Sed f. l. συναλοῶντες. Vide Schneider. Lex. et cf. Ἀλεσμός.]

¶ Ἄλευρον, τὸ, ex ἀλέω per pleonasmum literæ υ, ut docet Eust. proprie idem esse volunt quod ἄλειαρ, sic tamen ut illud longe sit usitatius quam hoc. Plato de Rep. 2. (236.) Θρέψονται δὲ ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα. Herod. Ἄλευρά τε καὶ ἄλφιτα ἐποίουν. Apud Diosc. 4. ἄλευρον ἢ ἄλφιτον, Farina aut Polenta, vertitur a quibusdam. ‖ Constat tamen dici ἄλευρον, de Farina etiam hordeacea; nec enim reperitur duntaxat τὸ ἐκ πυροῦ s. πυρῶν ἄλευρον, s. πύρινον ἄλευρον, ut ap. Gal.; sed etiam κρίθινον ἄλευρον, ap. Aphrod. Probl. 2. ‖ Nec vero dicitur ἄλευρον duntaxat πυρῶν, vel κριθῶν, sed generaliter de Qualibet farina; unde ἄλευρον κυάμου, Diosc. 3. Farina fabacea. Lomentum fabæ vertit quidam Interpres. Sic ἄλευρον αἰρῶν, Farina lolii. Item ἄλευρον ὀρόβων, Farina ervorum, ap. Gal. ἄλευρον τήλεως, Farina fœnigræci, Diosc. 2. ["Thom. M. 903. Schneider. ad Anab. 84. Herod. 557. Zeun. ad Cyrop. 442." Schæf. Mss. Herod. 7, 119. Glossæ: Ἄλευρον· Farina, hic Pollinis.]

Ἀλευρίτης, ὁ, Farinarius, vel Farinaceus, E farina frumenti constans, proprie. Apud Athen. (115.) ἀλευρῖται ἄρτοι in tertio genere ponuntur post σεμιδαλίτας et χονδρίτας, ut annotat Bud. [Athenæus Oribasii 1. c. 2. Πυρὸς σητάνιος καὶ ἀλευρίτης.]

[* Ἀλευρώδης, ὁ, ἡ, Farinaceus.]

"Ἀλευροδοῦντες, ap. Anticlidem Genus πέμματος, "teste Hes."

[* "Ἀλευροθήκη, ἡ, A Flour or Corn-basket, Hesych." Wakef. Mss.]

"Ἀλευρόμαντις, (εως, ὁ,) Hesychio dictus fuit "Apollo, διὰ τὸ καὶ ἐν ἀλεύροις μαντεύεσθαι, Quod "e farina etiam vaticinia daret." [Clemens p. 10=9.]

Ἀλευροποιέω, Farinam facio, Molo, Pinso.

[* "Ἀλευροποιΐα, (ἡ,) ad Od. Σ. 27." Schæf. Mss.]

Ἀλευρότησις, ἡ, Cribrum quo ἄλευρον, Farina, cribratur. Nam e σήθω σήσω fit σῆσις, et mutato σ in τ, τῆσις, ut e Philone Etym. docet, exponens etiam κόσκινον, uno verbo, et ἀλευρόττησις duplici ττ scribens, ut sit alterum e pleonasmo. Apud J. Poll. (6, 74. 10, 114.) tamen unico τ scriptum reperitur ἀλευρότησις, quod quidem ἀπὸ τοῦ κοσκίνου distinguit. ‖ In VV. LL. ἀλευρότησις exp. Tenuissimum farinæ; cujus expositionis auctorem Suidam duntaxat reperio. ["Ad Timæi Lex. 80. Pollen, ad Mœr. 330." Schæf. Mss. Hesych. v. Δίαττος. Bekkeri Anecd. Gr.: * Ἀλεύραττις· ἀγγεῖον εἰς ἄλευρα.]

ἈΛΗΘΩ, ήσω, ηκα, Molo. Pro ἦληκα sæpius dicitur ἀλήλεκα, Attico more: unde et ἀληλεκέναι in infin. in Anthol. (Nicarch. 33.) Et participium ἀληλεσμένος, Molitus, ut ἀληλεσμένος σῖτος, ap. Herod. (7, 23.) et Thuc. Ex ἀλήθω est et ἀλήσας particip. aor. 1. ap. Athen. De ἀλήλεκα autem et ἀλήλεσμαι, vide paulo ante in Ἀλέω. ["Pierson. ad Mœr. 18. 234. Thom. M. 31. Phrynich. Ecl. 58. Jacobs. Anth. 8, 264. 9, 471." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 284." Wakef. Mss.]

[* Συναλήθω, Commolo, Gl.]

[* "Ἀλησμὸς, ad Char. 570." Schæf. Mss.]

"Ἀληθινὸν, Hesychio κοπανιστήριον, Pistillum, "nimirum ab ἀλήθω."

Ἄλητον, τὸ, pro ἄλευρον. Erotian. Etym. Apud Hesych. autem ἀλητὸν scriptum reperio cum accentu in ult. [UNDE * Ἀλητοειδὴς, ὁ, ἡ, Farinæ similis, epith. urinæ ap. Hippocr. 443, 24.]

"Ἀλήσιον, Hesychio est πᾶν τὸ ἀληλεσμένον, "Omne molitum, vel potius Quod moli potest."

"Ἀληθέω, pro Molo afferunt VV. LL. sed sine "exemplo; dicitur enim potius ἀλήθω."

ἈΛΕΩ, vel potius ejus passiv. Ἀλέομαι, Vito, Caveo. Il. Σ. (586.) Ἱστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον ἠδ' ἀλέοντο. Et E. (34.) Διὸς δ' ἀλεώμεθα μῆνιν. ET compos. Ἐξαλέομαι, idem. Unde ἐξαλέοιο, ap. Apoll. R. (1, 490.) De derivatione autem hujus vocis ab ἀλέα, vide paulo post in Ἀλεείνω. ["Ἀλέασθαι, Brunck. Anal. 2, 301. Theogn. 589. Toup. Opusc. 1, 142. Kuster. Aristoph. 106. b. Ἀλέασθε, Nicias 6. Crinag. 32. Jacobs. Anth. 9, 383." Schæf. Mss. Oppian. H. 5, 432. ἀποτροπάδην ἀλέονται.]

Ἀλεὴ, ἡ, Vitatio, Effugium. Il. X. 300. Νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακὸς, οὐδέ τ' ἄνευθεν, Οὐδ' ἀλεή, i. ἀποφυγή. Hesiod. Ἔργ. (2, 162.) δέρματα vocat ὑετοῦ ἀλεὴν, ad verbum, Vitationem pluviæ, i. e. Præsidium adv. imbrem. At vero auctor interpretationis ad verbum inepte reddidit Pluviæ teporem. Hesiodi locus est hic, Δέρματα συῤῥάπτειν νεύρῳ βοὸς, ὄφρ' ἐπὶ νώτῳ Ὑετοῦ ἀμφιβάλῃ ἀλεὴν, Pelles consuito nervo bovino, ut humeris induas (illas) præsidium adversus pluviam et tutamen, quod per appositionem dictum est. Pro quibus illa interpretatio habet, Ut super humerum pluviæ arceas teporem, perperam ἀμφιβάλῃ etiam reddens. Scribo autem ἀλεὴ potius quam ἀλέη, ad differentiam τοῦ ἀλέη pro ἀλέα, Calor, licet vulg. Hom. exempl. et ipse Eust. ἀλέη habeant.

In duobus certe illius vet. exempl. ἀλεῇ legitur: sic, et ἀλεὴν in Hesiod. l. c. multæ etiam Edd. vulg. habent. Nunc enim omnes consulere non licuit. [Theophyl. Ep. 61. Ὁ γεωργὸς ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ ἀλέαν κατέφυγε. "Voss Myth. Br. 1, 126. Heyn. Hom. 8, 301." Schæf. Mss. Vide Ἀλέα.]

Ἀλεωρὴ, Ion. pro Ἀλεωρὰ, i. q. ἀλέη, et ab ἀλέω itidem formatum, adjectione syllabæ ρη, ut vult Eust. Est igitur ἀλεωρὴ, Evitatio; ut Il. Ω. (216.) οὔτε φόβου μεμνημένον, οὔτ' ἀλεωρῆς. Hesiod. Ἔργ. (2, 22.) χειρῶν τε λύσιν, λιμοῦ τ' ἀλεωρήν. ‖ Apud Aristot. autem ἀλεώρα, nam ita scribitur cum accentu in penult. est, ut ait Bud. Suffugium, Tutamen, Munimentum. Item, Corporis integumentum et vestitus. Quarum signiff. exempla ipse non addit: sed hæc esse possunt. H. A. 9. Τῆς περὶ τοὺς ἱέρακας ἕνεκα ἀλεώρας, Tutaminis vel munimenti gratia adversus accipitres. Pro quo alii, Vitandæ injuriæ accipitrum gratia. Idem de Part. 4. Τὴν περὶ τὸ σῶμα ἀλεώραν. Sic et ap. Hesiod. ἀλεὴν modo exposui Præsidium et Tutamen, de pellibus corpori itidem circumpositis. [" Heyn. Hom. 6, 285. 7, 783. 8, 633. Valck. Callim. 291. ad Herod. 693. * Ἀλεωρὰ, Calor, Diod. S. 1, 199." Schæf. Mss. " Remedium, Levamen, Ἀλεωρήν τινα εὑρήσονται, Herod. 9, 6." Schweigh. Mss.]

" Ἄλεαρ, Hes. esse dicit * ἀλεωρίαν, vel πολυωρίαν."

[" Ἐξαλέω, Ilgen. Hymn. 572. ἐξαλέομαι, Heyn. Hom. 7, 560." Schæf. Mss. Apoll. R. 2, 319. 339.]

¶ Ἀλεύω, per epenth. τοῦ υ, i. q. ἀλέω, ἐκκλίνω, inquit Eust. Hujus aor. ἤλευα: unde ἠλευάμην et ἀλευάμενος ap. Hom. Il. E. (28.) Τὸν μὲν, ἀλευάμενον, τὸν δὲ, κτάμενον παρ' ὄχεσφιν. Sed habemus præsens hujus verbi tempus, Od. Ξ. (400.) Ὄφρα καὶ ἄλλως πτωχὸς ἀλεύεται ἠπεροπεύειν. Et Il. Π. (711.) Μῆνιν ἀλευόμενος. Ετ compos. Ἐξαλεύομαι pro eodem, unde ap. Soph. (Aj. 656.) Μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς. Ιτεм compositum Ὑπαλεύομαι, ap. Hesiod. (Ἔργ. 2, 378.) βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην.

Ἄλευε, etiam reperitur ap. Hes., quod exp. φυλάξαι, Cave. Est autem ἄλευε ab ἀλεύω. Sed suspecta esse potest in Hes. scriptura τοῦ ἄλευε, tanquam locum occupantis τοῦ ἄλευαι. Sic et in isto proverbiali hemistichio, ἄλευ' ἀπὸ μείζονος ἀνδρὸς, diphthongum αι aliquis fortasse ablatam crediderit, non vocalem ε, ut sit pro ἄλευαι, non pro ἄλευε. Verum Suid. ἄλευε habet et ipse: addens Iones uti eo pro φύλαξαι. Quibus illud proverbiale hemistichium subjungit.

Ἀλέασθαι, ex ἀλεύασθαι, ut opinor, factum, rejecto υ quod ex epenth. accesserat, itidem ut præcedentia, pro Vitare, Cavere. Od. I. (274.) Ὅς με θεοὺς κέλεαι ἢ δειδίμεν ἢ ἀλέασθαι. Et Il. Υ. (302.) μόριμον δέ οἵ ἐστ' ἀλέασθαι. " ‖ Hes. ἀλέασθαι exp. non solum " φυλάξαι et ἀναχωρεῖν, sed etiam πηδῆσαι, pro quo " scr. potius ἅλασθαι, item θερμαίνεσθαι. Properi- " spωmenωs autem ap. eum scriptum est." Ετ compos. Ἐξαλέασθαι, Idem. Hesiod. (Ἔργ. 1, 105.) Διὸς νόον ἐξαλέασθαι. At cum gen. nove ap. Apoll. R. (2, 319.) ἐξαλέασθαι τάων. Sed gen. hunc dedit isti verbo, vi præpositionis ἐξ: ut sit ἐξαλέασθαι τάων tanquam ἀλέασθαι ἐκ τάων, pro Evadere ex his, Effugere ex his. Ετ compos. 2. Ὑπεξαλέασθαι, quasi dicas, Furtim s. Clam evitare, aut effugere, [" Heyn. Hom. 7, 36." Schæf. Mss.]

" Ἀλεῦσαι, Hesychio ἀδοξῆσαι: Apud quem repono " ἀλεύειν pro ἀλεύρειν, quod exp. ἀφιστάναι, acci- " piens forsan pro Abscedere et declinare."

[" Ἀλεύω, Paul. Sil. 66. Heyn. Hom. 5, 707. Lobeck. Ajac. p. 283. Brunck. Soph. 3, 495. Averto, Depello, Brunck. ad Æsch. S. c. T. 88. Valck. Phœn. p. 439. Ἀλεύομαι, Valck. Phœn. p. 72. ad Il. Π. 711. Ἀλευάμενος, Heyn. Hom. 5, 8. 90. 7, 733. 8, 299. Ἀλέομαι, ἀλεύομαι, 8, 38. 299." Schæf. Mss. Æsch. Prom. 567. S. c. Th. 88. Suppl. 537. cf. Ἀλεύω. Ἀλεύμενος, Simonides de Mulier.]

" Ἀπαλεύομαι, Devito, s. Evito, Effugio. Nicand. " Ther. (386.)—οὐδ' ἀπὸ δίψος ἀλεύεται ἱεμένη περ. " Ubi Schol. quoque exp. ἐκκλίνει καὶ ἰᾶται τὴν δίψαν " αὐτῆς. Sed notandum in textu Nicandri haberi " ἀλέξεται: secundum quam scripturam ἀπαλέξεται " est Depellit, Profligat." [Cf. Schneider. Lex. " Schol. Nic. Ther. 396." Wakef. Mss.]

[" Ἐξαλεύω, Lobeck. Ajac. p. 318. Brunck. Ajac. 656. Wessel. Obs. 163. Ετ Ὑπαλεύομαι, Wakef. Georg. p. 26." Schæf. Mss. * " Καταλεύω, Hes." Wakef. Mss.]

Ἀλεείνω, Effugio, Evito. Cum accus., Od. N. (148.) Ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι, ἠδ' ἀλεείνω: Π. (477.) ἀλέεινε δ' ὑφορβόν. Et cum infin., Il. Z. (167.) Κτεῖναι μέν ῥ' ἀλέεινε. Ἀλεείνω, inquit Etym. τὸ ἐκφεύγω καὶ ἐκκλίνω, οἱονεὶ εἰς τὴν θερμασίαν ἐκ τοῦ ψύχους ἀποφεύγω. Ἀλεείνω, Effugio, Evito, quasi A frigore ad calorem confugio. Idem et in Ἀλεύω tradit. At contra in ἀλέασθαι dicit esse proprie Ex igne effugere. Ego hæc frivola esse commenta existimo: quod si et mihi comminisci aliquid liceret, dicerem ex α priv. et λεὼς fieri ἀλέω, ut sit ἀλέω: vel potius passiv. ἀλέομαι, Vito, Declino, Caveo, quasi a populo me subducens. Ceterum quod ad formationem verbi ἀλεείνω attinet, Eust. vult a them. ἀλέω esse ἐξ ἐπενθέσεως quidem, ἀλεύω, at ἐκ παραγώγου verbum istud ἀλεείνω. " ‖ Hesychio ἀλεείνων " est non solum ἐκκλίνων, sed etiam εὐλαβούμενος." [" Jacobs. Anim. 159. Heyn. Hom. 4, 456. 7, 179. 8, 499. ad Hom. V. p. 46." Schæf. Mss. " De via verto, Hom. H. in Merc. 239." Wakef. Mss.]

Ἀλεεινὸς, (ἡ, ὸν,) Vitandus, Effugiendus, Fugiendus: et e consequenti, Malus, Perniciosus. Phocyl. (64.) Πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλεειναί, Excessus autem evitandi, ut qui videlicet perniciosi sint. [Vide Ἀλέα, Calor.]

Ἀλύσκω, ξω, tanquam ab ἀλύζω, Evito, Effugio, Declino. Od. X. (363. 382.) ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν: Υ. (328.) Σκύλλην θ' ἣν οὐ πώποτ' ἀκήριοι ἄνδρες ἄλυξαν: Γ. (297.) σπουδῇ δ' ἤλυξαν ὄλεθρον: K. (269.) ἀλύξαιμεν κακὸν ἦμαρ. Jungitur et genitivo ap. Soph. (Antig. 488.) οὐκ ἀλύξετον Μόρου κακίστου. ‖ Notandum est autem alicubi fugam non signif. ἀλύσκω: ut Od. M. (335.) Ἀλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἤλυξα ἑταίρους, hic ἤλυξα non signif. ullam fugam, ut annotat Eust. sed simpliciter Declinare et esse extra illorum conspectum, videlicet propter loci intervallum. Sed quomodo ἀλύσκω a th. ἀλέω ortum dicemus? Non video quid vetet quin ut ab ἀλέω fit ἀλεύω, unde ἀλεύασθαι interjecto υ, quo vice versa rejecto, fit ἀλέασθαι: sic ex ἀλεύω formemus ἀλύω, abjecto ε a quo deinde ἀλύσκω. Ab ἀλύω certe, significante ἀδημονῶ et ἀμηχανῶ, non video qui deduci queat, licet ita censuerit Eust. Videat autem lector num alteram hanc conjecturam sequi malit, ut videlicet sit ἀλύω ab ἀλέω, pro quo potius dicitur ἀλέομαι, ut ante docui, sicut a πηδάω fit πεδύω, mutato etiam η in ι, et a πλήθω sit πληθύω. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 262. Ep. Cr. 112. ad Mœr. 65. Toup. Opusc. 2, 292. Jacobs. præf. ad B. et M. p. xxix. Mitscherlich. H. in Cer. 182. Ilgen. Hymn. 541. Valck. Callim. 69. Brunck. Antig. 488. Jacobs. Anim. 159. Anth. 7, 351. Boissonad. in Philostr. 610. Heyn. Hom. 6, 203. 8, 252. Lobeck. Ajac. p. 318." Schæf. Mss. Soph. El. 627. Hesiod. Ἔργ. 363. ἀλύξεται, αἴθοπα λιμόν. Ubi Par. ἀλέξεται. Apoll. R. 4, 57. " Cum gen., Quint. Smyrn. 14, 398." Wakef. Mss.]

Ἄλυξις, ἡ, Evitatio, Effugium, Fuga mali, [i. q. ἀλυσμός.]

[* Ἀπαλύσκω, Nicand. Th. 829. ap. Schneider. Lex. v. Ἀπαλεύομαι.]

Ἐξαλύξαι, ετ Ὑπαλύξαι, ετ Ὑπεξαλύξαι, Effugere, Subterfugere, Devitare. Pro ἐξαλύξαι dixit etiam ἐξαλύξασθαι voce media Soph. Aj. Aτ Ὑπαλύξαι, quod sonat Subterfugere, habemus Od. E. (430.) Καὶ τὸ μὲν ὡς ὑπάλυξε. Et e Phocyl. (133.) citatur pro Devito, Refugio, Πλαζόμενόν τε βροτὸν καὶ ἀλίτροπον οὐδ' ὑπαλύξῃς. Unde Ὑπάλυξις, Effugium, Devitatio. Ὑπεξαλύξαι autem ap. Hesiod. (Th. 615.) Τοῖό γ' ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον. Sciendum est autem in VV. LL. τοῦ ἐξαλύξαι duo poni themata ἐξαλύζω et ἐξαλύσσω, quæ tamen inusitata puto: sicut et ἀλύζω, pro quo ἀλύσκω. Eadem et in ceteris ratio. [" Ἐξαλύσκω, Wakef. Eum. 111. Jacobs. Anth. 7, 351. Brunck. Soph. 3, 510. Lobeck.

Ajac. p. 318. Wessel. Obs. 163. Eur. Hec. 1180. Brunck. Ajac. 656. "Quint. Smyrn. Clem. Alex. Oppian. C. 4, 419. (ἐξήλυξαν δίκτυα.)" Wakef. Mss. Hymn. Hom. in Bacch. 51. Eur. Hipp. 673. El. 219. Lycophro 179. "Ὑπεξαλύσκω, Ruhnk. Ep. Cr. 216." Schæf. Mss. Legitur et in Apoll. R. teste Schneider. Lex. * Μεταλύσκω, Apoll. R. 4, 57. μετὰ Λάτμιον ἄντρον ἀλ. "Ὑπαλύσκω, ad Charit. 732. 735. Heyn. Hom. 6, 293. 536. 8, 135. Mitscherlich. H. in Cer. 182." Schæf. Mss. * Ἐξυπαλύσκω, Quint. Smyrn. 12, 501. ἐπεί σφισιν ἦτορ ἐώλπει Λευγαλέου πολέμοιο βαρὺ σθένος ἐξυπαλύξειν, "1, 325. Orph. (Lith. 75.)" Wakef. Mss. UNDE] "Ἐξυπάλυξις, ἡ, Fuga, vel Effugium, ἐκφυγὴ, ap. Orph." [Arg. 682.] EST et Δυσάλυκτος, (ὁ, ἡ,) Vix evitabilis. ["Ad Charit. 735." Schæf. Mss. "Nicand. Al. 251. 536. lxx. Manetho 3, 247." Wakef. Mss. ET Δυσεξάλυκτος, Non effugiendus. Vide Δυσεξάλλακτος.]

Ἀλυσκάζω, Idem. Od. P. (581.) ὕβριν ἀλυσκάζειν. Sic Anthol. Ἤλαr' ἀλυσκάζων κῦμα παρακτίδιον. Interdum vero absolute ponitur ἀλυσκάζειν, pro φεύγειν, Fugere, ut Il. E. (253.) Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι, Οὐδὲ καταπτώσσειν: Z. (443.) νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. Ubi ἀλυσκάζω habere gen. annotatum est in VV. LL. sed falso: neque enim πολέμοιο ab ἀλυσκάζω regitur, sed a νόσφιν. Vult autem Eust. ab ἀλύω fieri ἀλύσκω, a quo ἀλυσκάζω. || Hesych. exp. etiam πλανῶμαι, Vagor, Erro. ["Ruhnk. Ep. Cr. 172. 243. Heyn. Hom. 5, 46. 278. ad Charit. 769." Schæf. Mss. "Oppian. H. 1, 635." Wakef. Mss.]

"Ἠλυσκάζειν, Suidæ ἐκκλίνειν, Declinare, Defugere, pro quo supra ἠλασκάζειν."

[* Ἀλευάδαι, Toup. in Schol. Theocr. 220. Timæi Lex. 22. ad Herod. 691. ad Diod. S. 2, 50. 92.]

ἈΛΗΘΗΣ, ὁ, ἡ, Verus, ἀληθεῖς λόγοι, Demosth. (520.) ἀληθεῖ λόγῳ, (Herod. 5, 41.) Revera. Εἰρήσεται γὰρ τἀληθὲς, Demosth. (156.) Apud Athen. poëta quidam, 5, (13.) Εἰ μὲν φράσω τἀληθὲς, οὐχί σ' εὐφρανῶ. Æsch. c. Ctes. Πότερα τἀληθὲς εἴπω, ἢ τὸ ἥδιστον ἀκοῦσαι. Idem ibid. τὸ ἀληθες ἐρῶ, nisi forte et hic malit quis τἀληθὲς legere. Sic dicitur et in pl. λέγειν τἀληθῆ, Vera dicere, ap. Isocr. Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) Demosth. || Interdum τἀληθὲς pro substantivo ἡ ἀλήθεια, Veritas. Demosth. Ὡς δὲ τἀληθὲς ἔχει, καὶ τὸ δίκαιόν ἐστι λέγειν, ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς δείξω. || Ἀληθὴς possumus etiam interpr. Certus, sequentes Cic., qui ἀληθέστερα vertit Certiora, in hoc proverbio, Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ.

Ἀληθὲς pro Justo et digno videtur posuisse Demosth. Τοῦτο γὰρ καὶ ἀληθές ἐστι καὶ ὑπὲρ τῶν ὀμωμοκότων καὶ ὑπὲρ τῶν τὰ εὔορκα γνόντων δικαστῶν. Sic alibi, Πόσῳ δικαιότερον καὶ ἀληθέστερον.

Ἀληθέστερος, Verior, ἀληθέστατος, Verissimus. Ἀληθέστερον, Verius, nomen, vel adv. ἀληθέστατον, Verissimum. At vero ἀληθέστατα, adv. Verissime.

Ἄληθες, accentu in antepen. Attice. Revera, Vere, Profecto. Aristoph. I. (89.) Ἄληθες οὗτος; κρουνοχυτρολήραιον εἶ: N. (481.) interroganti Phidippidæ, Τί δ' ἂν παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἄν, resp. Strepsiades, Ἄληθες, ὅσα πέρ ἐστ' ἐν ἀνθρώποις σοφά. || Est item ἄληθες nonnunquam adv. admirantis, ut ap. Eund. Π. (123.) dicenti Pluto, ἐγὼ δ' ἐκεῖνον ὀῤῥωδῶ πάνυ, Chremylus subjungit, Ἄληθες; ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων, Verene? Itane revera? Bud. autem per nomen reddidit, Verumne? At in VV. LL. corrupte legitur h. l. et exp.

["Ἀληθὴς, Fischer. Ind. Palæph. Valck. Hippol. p. 234. 263. ad Herod. 566. Græv. Lect. Hes. 538. Musgr. Or. 424. Villoison. et Toll. ad Apoll. Lex. 94. ad Lucian. 1, 277. Wakef. S. C. 4, 66. Brunck. Soph. 3, 449. Heyn. Hom. 6, 348. I. q. ἀγαθὸς, T. H. ad Plutum p. 107. Τἀληθὲς, τἀληθῆ, Porson. Hec. p. 73. Ed. 2. Ἀληθῆ, ἀληθῶς λέγειν, ad Lucian. 2, 248. Boissonad. in Philostr. 320. Τὸ ἀληθὲς, Re vera, Dionys. H. 4, 2212. Ἀληθὴς, de vatibus, ad Timæi Lex. 113. ad Xenoph. Eph. 151. 269. Brunck. Or. 426. Ἀληθὲς, adv., Reiz. de Acc. 108. Ammon. 10. et n. Thom. M. 34. Ἀληθὲς, ἄληθες, Brunck. Aristoph. 1, 188. 3, 220. 9. (ad v. 89.) 221. Brunck. Œd. T. 350. Musgr. Cycl. 240. Bentl. Opusc. 75. Οὐκ ἀληθὲς, Toup. Opusc. 1, 437. Ἀληθῆ, adv., Steinbr. Mus. Tur. 1, 194." Schæf. Mss. Herod. 6, 68. 69. Glossæ: Ἀληθής· Verus, Verax, Certus, Sontius, Vindex. Ἀληθές· Certum, Verum. Ἀληθέστερον· Certius, Verius. Ἀληθέστατα· Verissime. "Ἀληθὴς ἀνὴρ, cum σοφὸς, Dio Chrys. 1, 48." Wakef. Mss. "Ἀληθές; Itane? Plerumque hoc adv. ironicæ interrogationi servit. Suid. Ἀληθές· ἀντὶ τοῦ ὄντως." Seager. Mss.]

"Ἀληθὴς, Hesychio est non solum δίκαιος, sed etiam μνήμων, κατὰ στέρησιν τῆς λήθης, Non obliviosus."

"Ἀλαθὴς, Dorice itidem pro ἀληθὴς, Verus. Hesych. vero cum ἀλαθέας vocari τὰς ὥρας ait, quoniam * κυκλισμῷ πάντα ποιοῦσι, innuit ἀλαθέας illud esse ab ἀλάομαι."

"Ἀλανὲς, Hesychio est ἀληθὲς, Verum."

Ἀληθογνωσία, (ἡ,) Veri cognitio. Dionys. Areop. Religionem orthodoxam ita vocavit, quam et ἀληθότητα.

Ἀληθοεπὴς, ὁ, ἡ, Veridicus, Veriloquus, Cujus vera sunt verba. Hesych. ἀληθοεπῆ exp. ἀψευδῆ.

[* Ἀληθολογία, ἡ, Veriverbium, Gl.]

[* Ἀληθόμαντις, εως, ὁ, ἡ, Vates verus. "Philo J. 2, 176." Wakef. Mss. Æsch. Ag. 1250.]

[* Ἀληθόμυθος, ὁ, ἡ, Qui vera loquitur. Democr. Sent. 627. Gal. ET * Ἀληθομυθεύω, Vera loquor. Democr. Stobæi S. 11. p. 306.]

[* Ἀληθορκέω, Verum juro. Stob. 197. Χρύσιππος διαφέρειν ἔφη τὸ ἀληθορκεῖν τοῦ εὐορκεῖν· καὶ τὸ ἐπιορκεῖν, τοῦ ψευδορκεῖν. Τὸν μὲν γὰρ ὀμνύντα καθ' ὃν ὀμνύει καιρὸν, πάντως ἢ ἀληθορκεῖν ἢ ψευδορκεῖν.]

[* "Ἀληθοποιέω, Sylburgii Saracenica p. 38." Boissonad. Mss.]

[* Ἀληθουργὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἀληθῆ ἐργαζόμενος. Heracl. Alleg. 67.]

[* Ἀληθοσύνη, ἡ, Veritas. Theognis 1226.]

[* Ἀναλήθης, ὁ, ἡ, Falsus. "D. R. ad Longin. 246. Toup. ad eund. 280. Wakef. S. C. 4, 65. ad Dionys. H. 6, 1171." Schæf. Mss. Plut. Compar. Alcib. 2. Dionys. H. de Din. Jud. 2, 184. ET * Ἀναλήθως, Falso. M. Anton. 2, 16. Καὶ * ἐπιπλάστως καὶ ἀναλήθως.]

[* "Αὐτοαληθὴς, (ὁ, ἡ,) Athan. 1, 708." Kall. Mss. ET * Αὐτοαληθῶς, Suid. v. Αὐτό.)" Boissonad. Mss.]

[* "Ἐναλήθης, (ὁ, ἡ, Verus, Verissimus.) Toup. ad Longin. 281. ET * Ἐναλήθως, Vere, Verisimiliter. Lucian. 1, 373=708. Salmur. Πιθανῶς καὶ ἐναλήθως.]

[* Ἐπαλήθης, (ὁ, ἡ,) Amphil. 99." Kall. Mss.]

[* "Μισαλήθης, (ὁ, ἡ, Osor veritatis.) Tzetz. Chil. 10, 873. (Ταῦτα δ' εἰσὶ ληρήματα μισαληθῶν ἀνθρώπων.)" Boissonad. Mss.]

Παναληθὴς, ὁ, ἡ, Omnino verus. Plato de Rep. 9. Ὅ, τι οὐ παναληθής ἐστιν ἡ τῶν ἄλλων ἡδονὴ πλὴν τῆς τοῦ φρονίμου. ["Chardon, Millin Magaz. T. 5. An. 2. p. 491." Schæf. Mss. ET * Παναληθῶς, Verissime. Æsch. Suppl. 89. Suid. 1, 374.]

[* Ὑπεραλήθης, ὁ, ἡ, UNDE * "Ὑπεραλήθως, Dionys. Areop. 280." Kall. Mss.]

Φιλαλήθης, ὁ, ἡ, non φιλαληθής: nam ἀναβιβάζει τὸν τόνον, ut loquuntur Gramm. Veri s. Veritatis amator, vel Amatrix, Veritatis studiosus, vel studiosa. A Diog. L. φιλαλήθεις philosophi, sicut et ἐλεγκτικοὶ numerantur inter eos, qui ἀπὸ οἰήσεως nomen acceperunt. ET Φιλαλήθως, Veritatis amore, vel studio, Euseb. ET Φιλαλήθεια, Amor veritatis, Studium veritatis. ["Φιλαλήθης, Eust. 109, 18." Seager. Mss. "Toup. Ind. ad Longin. s. v. Φιλαρχαῖος." Schæf. Mss.]

Ἀληθῶς, Ion. ἀληθέως, ut ap. Herod. (1, 158.) Vere, Revera, Haud dubie, Proculdubio. Sæpe ὡς præfixum habet, ut, Τοὺς ὡς ἀληθῶς δικαστὰς, ap. Plat. Apol. (32.) i. e. Cic. interpr., Eos qui vere judices appellentur. Sic dictum est illud, θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς. Apud Demosth. (563.) ἡ ὡς ἀληθῶς μήτηρ et ἡ δοκοῦσα καὶ ὑποβαλλομένη opponuntur. "Ἀληθέως, Vere, Revera, pro quo contractim ἀληθῶς dicitur. Legitur ap. poëtas præsertim, necnon ap. Herod." [Gl. Ἀληθῶς· Vero, Certe. Ἀληθῶς γάρ· Enim vero. "Ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι, Steinbr. Mus. Tur. 1, 194. Plut. Mor. 1, 34. Ἀληθέως, Greg. Cor.

212. Ἀληθῶς λέγειν, Boissonad. in Philostr. 320. Ὡς ἀλ., ad Phalar. 316. ad Lucian. 2, 347. (sic ὡς ἐτεὸν, Ænigma 36.) Demosth. 1, 504." Schæf. Mss.]

Ἀληθεστέρως, Verius, et cum ὡς, ὡς ἀληθεστέρως, Plato de Rep. 1. itidem ut ὡς ἀληθῶς.

Ἀλήθεια, ἡ, Veritas, Ion. ἀληθηΐη, ap. Herod. Opponitur τῇ ἀληθείᾳ, Veritati, ψεῦδος, s. ψευδολογία. Plut. (6, 55.) Αὐστηροτέραν ἡγοῦνται τὴν ἀλήθειαν τοῦ ψεύδους. Isocr. Panath. Μᾶλλον ἀγαπῶντας τὰς ψευδολογίας τῆς ἀληθείας. Opponuntur item τῷ λόγῳ et τῇ ἀληθείᾳ. Isocr. ad Nic. Καὶ βασιλέως τῷ μὲν λόγῳ διηλλαγμένου· τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντος. In eadem signif. sæpe opponuntur τῷ μὲν λόγῳ et τῷ δὲ ἔργῳ. Vide Λόγος.

Πρὸς ἀλήθειαν, Μετ' ἀληθείας, Ἐπ' ἀληθείας, Τῇ ἀληθείᾳ, et frequenter in pl. Ταῖς ἀληθείαις, omnia idem signif. Vere, Revera, ἀληθῶς. Philo, Πρὸς ἀλήθειάν ἐστι, pro ἀληθῶς ἐστὶ, Revera est. Sic τὰ μετ' ἀληθείας καλὰ, Quæ vere sunt honesta. Demosth. (19.) Καὶ γὰρ εἰ μετ' ἀληθείας τις, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σκοποῖτο.

[" Ἀλήθεια, Fischer. Ind. Palæph. Jacobs. Exerc. 2, 18. Ἀλήθεια, ἀληθέη, ἀλάθεα, Toup. App. in Theocr. 43. cf. ad Od. 7, 297. Quid sensu rhetorico? Bibl. Crit. 1, 1. p. 24. De prædictis, ad Timæi Lex. 113. Τῇ ἀληθείᾳ, ταῖς ἀληθείαις, Heyn. ad Apollod. 483. Eur. Hippol. p. 4. Phalar. p. 14. ad Charit. 325. Diod. S. 1, 384. ad Phalar. 221. ad Charit. 461. Ἀλήθεια, Justitia, Græv. Lect. Hes. 538. Οἶνος καὶ ἀλήθεια, In vino veritas; ἐν βυθῷ ἡ ἀλήθεια; φίλη ἡ ἀλήθεια: τί ἐστιν ἀλήθεια; de his locutt. vide Toup. App. in Theocr. 43. cf. Casaub. ad Athen. 80. Ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας, Toup. ad Longin. 323. De plur., ad Charit. 325. Musgr. Hel. 317. Luzac. Exerc. 150. 162. ad Lucian. 1, 641. Dionys. H. 1, 215. Demosth. 1041. 1151. 1154. 1201. Εἰς ἀλ., Jacobs. Anth. 12, 146. Ἐπ' ἀληθείᾳ, Jacobs. Anth. 6, 311. Lucian. 1, 836. ad 3, 598. Æsop. p. 168. Fur. Lips. Demosth. 1, 323. 384. 538. Jambl. V. P. 300. Kiessl. Κατ' ἀλ., Diod. S. 2, 400. Πρὸς ἀλ., Diod. S. 2, 218. 289. 376. 379. 430. 455. 522. 526. 593. 630. Σὺν ἀλ., ἐν ἀλ., Boissonad. in Philostr. 589. Τῷ μὲν δοκεῖν, τῇ δ' ἀληθείᾳ, T. H. ad Plutum p. 267. Ταῖς ἀλ., Philemo in Thom. M. Vita Eurip. Diod. S. 2, 558. Tzsch. ad Strab. 5. p. 698. Ἀλάθεια, Veritas, vox Dorico-Ionica, Toup. App. in Theocr. 43. Stephan. Dial. Att. Dedicat. Ἀληθείη, Heyn. Hom. 8, 432. 678." Schæf. Mss. " In plur., Menander ap. Suid. Ἀλήθεια, Arrian. Ep. p. 100. et Soph. Fragm. Hinc corr. Jambl. Myst. 102." Wakef. Mss. Xen. Œcon. 10, 2. Ἐρυθροτέρα τῆς ἀληθείας. Glossæ: Ἀλήθεια· Veritas, Justitia, Abolitio.]

" Αὐτοαλήθεια, Ipsa veritas, de Deo, ap. Greg. et " Plat. Phædro." [Vide Αὐτοαγιότης. " Chrys. in Jo. Hom. 8. T. 2. p. 587. Ἐνταῦθα μὲν γὰρ φῶς ἀληθινὸν εἴρηται, ἑτέρωθι δὲ αὐτοαλήθεια καὶ αὐτοζωή. Orig. c. Cels. 3. p. 135. Οὗτος ὁ * αὐτολόγος ἐστὶ, καὶ ἡ * αὐτοσοφία, καὶ ἡ αὐτοαλήθεια." Seager. Mss.]

Ἀληθότης, ητος, pro ἀλήθεια. Dionys. Areop. [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

Ἀληθίζω, Vera dico, ap. Plut. Ἀληθίζω, τὸ ἀληθῆ λέγω, inquit Suid. Idem valet et Ἀληθίζομαι: nam ἀληθίζεσθαι Hes. exp. ἀληθεύειν: et ita usurpatur ab Herod. [1, 136. 3, 72. " Valck. Adoniaz. p. 282. Thom. M. 35. De vatibus, ad Timæi Lex. 113." Schæf. Mss. " Ἀληθίζομαι, Verus sum, Simplic. 192. Ἀληθίζω, Plut. 2, 230." Wakef. Mss.]

[* " Ἀπαληθίζω, Valck. Adoniaz. p. 282." Schæf. Mss.]

[* Ἐξαληθίζω, i. q. simplex ἀληθίζω. Procl. ap. Etym. M. 327. " Phot. Bibl. 982=521." Wakef. Mss. " Gaisford. ad Hephæst. 378." Boissonad. Mss.]

[" * Ἐπαληθίζω, (i. q. ἐπαληθεύω,) Heyn. ad Apollod. 1102." Schæf. Mss. Ἐπαληθίζομαι in Lex. Hederic. exp. Consentio cum aliqua re, Convenio, Eust. " Tzetz. Chil. 7, 762." Boissonad. Mss.]

[* Καταληθίζω, UNDE Dorice * Καταλαθιστὴς, ὁ, i. q. ἐξηγητής. Hesych. Ruhnk. ad Tim. 112—3.]

Ἀληθεύω, Verum dico, vel vera, Vera loquor; cui opponitur ψεύδομαι. Plato Cratylo, Τὸ μὲν ἕτερον
A τούτων, ἀληθεύειν βουλόμεθα καλεῖν, τὸ δὲ ἕτερον, ψεύδεσθαι. Greg. Ἢ γὰρ ψευδόμενος ἀληθεύσει, ἢ ἀληθεύων ψεύσεται. Xen. K. Π. (4, 2, 4.) Ἔχετε οὖν ὧν λέγετε πιστόν τι ἡμᾶς διδάσκειν ὡς ἀληθεύετε; Aristot. de Anima 3. Νοῦν καὶ ἐπιστήμην ἀεὶ ἀληθεύειν, Nunquam aberrare a veritate et falli, ut Bud. exp. Plut. Themistocle (1, 473.) ἀληθεύων λέγεις, Vera narras. Cum accus. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 36.) Λέγειν οὐδὲν ὅ, τι ἂν μὴ ἀληθεύω. Et ante illum Hom. (Βατρ. 14.) Πάντα δ' ἀλήθευσον.

Ἀληθεύειν, Verum esse. Aristot. Ethic. 9. Ἐφ' ὅσον ἑκάτεροι (λόγοι) καὶ πῇ ἀληθεύουσι, Quatenus et quomodo veri sunt.

Ἀληθεύομαι, Pass., pro ἀληθεύω, Verum dico, Vera loquor. Xen. K. Π. 4, (6, 5.) Ἐπὶ τούτοις, ἔφη, ἐγὼ ἀληθευόμενος δίδωμί τέ σοι τὴν ἐμὴν καὶ λαμβάνω τὴν σὴν δεξιάν. ‖ Interdum passiva ut voce, ita etiam signif. pro Vere dici, Verum esse, quod et ἀληθεύειν sonat interdum. Greg. Δὸς τὸ ἕτερον ἢ ἀληθεύεσθαι μόνον ἢ ψεύδεσθαι. Synes. Εἰ δὲ ἐπιγινώσκεις ἀλη-
B θευομένην κατὰ σοῦ τὴν ὑποψίαν τῆς λήθης, Bud. interpr., Si agnoscis vera me causa deductum ad hanc suspicionem, quod mei oblitus sis.

[Ἀληθεύω, Gl. Verum dico, Vero, as, ὁ ἀληθεύων, Veridicus. " Dionys. H. 1, 482. Xen. Mem. 1, 1, 5. Valck. Adoniaz. p. 282. Thom. M. 35. De medio, ad Xen. Œcon. 3, 12. Verum esse doceo, Pro vero probo, Lucian. 3, 115. De vatibus, ad Timæi Lex. 113." Schæf. Mss. " Vere ago, Synes. 142. Ælian. H. A. 927. Verum assequor, Hippocr. 42. (405, 26. 408, 42. 413, 36. Ed. 1538.)" Wakef. Mss. Chio Ep. 17. Lex. Xenoph. UNDE * " Ἀλήθευμα, τὸ, Method. ap. Epiphan. Hær." Routh. Mss. ET * Ἀληθευτὴς, ὁ, Verax, Qui verum dicit, Max. Tyr.]

Ἀληθευτικὸς, (ἡ, ὸν,) Verax, Ad veritatem dicendam proclivis. Aristot. (Ethic. 4, 3.) Διὸ καταφρονητικὸς καὶ ἀληθευτικός. Ibid. παῤῥησιαστικὸς eodem sensu appellatur, ut sit Qui veritatem libere profiteri amat. [" Hierocles 36." Wakef. Mss. " Ad Phalar. 323." Schæf. Mss.]

C " Ἀπαληθεύω, Verum dico, Vera prædico s. Veri- " tatem enuntio et prodo. Apud Suid. Ὁ δὲ χρόνῳ " ὕστερον ἐφωράθη, τῷ πάντα ἐκκαλύπτοντι καὶ ἀπαλη- " θεύοντι. Ubi Suid. exp. τὴν ἀλήθειαν ἐκφαίνοντι: " cum dixisset ἀπαληθεύειν esse etiam τὸ ἀληθὲς ἐξευ- " ρίσκειν." [" Valck. Adoniaz. p. 282. De medio, ad Xen. Œcon. 3, 12. ad Charit. 230." Schæf. Mss. Lex. Xenoph.]

Ἐπαληθεύω, cum accus., Verum esse declaro, Confirmo, Thuc. 8. p. 279. Τὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου λόγον ἐπηλήθευσεν ὁ Λίχας. Sic Lucian. (3, 438.) Καὶ τῇ ἀπορίᾳ τῶν προσώπων ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐτοιμοκλέους κατηγορηθέντα. Et (3, 96.) Καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου μῦθον. [Dionys. Antiq. 1, 58. " Lucian. 3. p. 96. 140. Dionys. H. 1, 149. ad Odyss. 5, 98." Schæf. Mss. " Dio Cass. 406. Stob. 308. Schol. Theocr. 7, 114." Wakef. Mss.]

Συναληθεύω, neutrum, ut συναληθεύειν τὰς προτάσεις, ap. Aristot. Simul esse veras propositiones. [" Plut. 2, 53." Wakef. Mss.]

D ¶ Ἀληθινὸς, (ἡ, ὸν,) Verus, Verax, ut ἀληθινοὶ λόγοι, ap. Plut. Apophth. Veraces sermones, vel Veri. ‖ Item, Non fictus, Non fucatus, Nihil fictitium habens: in qua signif. et Verus capitur; ut ἀληθινοὶ φίλοι, Demosth. (113.) Ἀληθινὸς, inquit Bud. In quo nihil fictitium est, sed omnia simpliciter facta. Dionys. H. Isocrate, Καὶ ποιητικώτερα μᾶλλόν ἐστιν ἢ ἀληθινώτερα, Artificii plus habent quam veri et simplicis. Idem Bud. scribit, Ἀληθινὸς λόγος est qui ἐνδιάθετος dicitur, et e sententia animi proferri videtur, ap. Hermog. ‖ Ἀληθινὸς exp. etiam Germanus, Genuinus: sic ἀληθινὴ πόλις, ap. Plat., et ἀληθινὴ σοφία, ap. eund. Sic ἀληθινὰ μῆλα, Diosc. 1, 161. Apud Plat. Pol. 1. ἀληθινὸς ἄρχων exp. Legitimus princeps. Apud eund. ἀληθινοὺς παῖδας, Legitimos liberos quidam interpr. quos ille opponit τοῖς ποιητοῖς, Adoptivis. [Xen. K. A. 1, 9, 17. " Valck. Adoniaz. p. 270. Quid sensu rhetorico, Bibl. Cr. 1, 1, 24." Schæf. Mss. " Ἀληθινώτατος, Stob. 417." Wakef. Mss. " Ἀλαθινὸς, à tort condamné. Pindare Ol. 2,

101. donne ἀλαθινὸν ἀνδρὶ φέγγος. M. Bœckh. n'approuve pas ἀλαθινὸς, et le juge ne convenant qu'à de médiocres poëtes (tel celui, que cite Athénée 6, 33.) Je n'opposerai pas à M. Bœckh Polybe, qui l'emploie en 30 passages peut-être, mais un poëte, qui n'est pas 'infimæ notæ ac sequioris ætatis;' l'un de nos plus grands Classiques, Théocrite 13, 15. La forme prolongée ἀλαθινὸς diroit-elle plus que le simple ἀληθὴς? Que l'on pardonne à cette ἐρώτημα." Gail. Mss. Glossæ: Ἀληθινός· Manifestus, Verax, Veriloquax, Veridicus, Verus.]

Ἀληθινῶς, Vere, Veraciter. Isocr. [Polyb. 2, 50.]

Ἀληθινολογία, ἡ, Veracitas. Platonicum est vocabulum, teste J. Poll. Præcedit autem vox ἀληθινολόγος hanc ἀληθινολογία, in formatione. [" Etym. M. 388." Schæf. Mss.]

ἉΛΙΣ, Adv. Satis, Satis superque, Abunde. Cum gen., ut in Proverbio, ἅλις δρυὸς, Satis quercus. Aristoph. ap. Suid., ἅλις ἀφύης· παρατέταμαι γὰρ ἐσθίων. Apud Eund. et hoc exemplum, Ἡ δὲ γυνὴ λέγει ἑαυτῇ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ γέρως ἅλις ἔχειν. Apud Eund. Ὡς δὲ ἅλις εἶχε ταύτης τῆς τιμωρίας, Cum autem satiatus esset hoc supplicio. Sic ἅλις εἶχον βλασφημιῶν, Satiati erant maledictis s. convitiis. Animadvertendum est autem in hh. ll. esse v. ἔχειν cum ἅλις, quod etiam interdum relinquitur subaudiendum. Interdum autem v. ἐστὶ ponitur cum ἅλις, aut sub. itidem relinquitur. Eust. citato h. l. Τούτων μὲν ἅλις, item hoc Eurip. (Phœn. 1737.) Ἅλις ὀδυρμάτων ἐμῶν, subjungit, Καὶ ἔχει ἔλλειψιν ὑπαρκτικοῦ ῥήματος ἡ τοιαύτη σύνταξις. || Nonnunquam sine gen. pro Affatim, Magna copia. Od. P. (376.) ἢ οὐχ ἅλις ἧμιν ἀλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι; N. (136.) Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν. Interdum dicitur οὐχ ἅλις, sub. ἐστὶ, pro Non sat est. Pro quo dicitur etiam, Parum hoc tibi videtur, nisi etiam etc. ut B. (312.) Ἢ οὐχ ἅλις ὡς τὸ πάροιθεν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ Κτήματ' ἐμὰ, μνηστῆρες; Et Il. P. (450.) Ἢ οὐχ ἅλις ὡς καὶ τεύχε' ἔχει καὶ ἐπεύχεται αὔτως; E. (349.) Ἢ οὐχ ἅλις ὅ,ττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις; Quorum versuum unusquisque appellatur προκέφαλος, utpote habens pleonasmum syllabæ ἐν κεφαλῇ, i. e. in capite.

Ἅλις, Confertim, Coacervatim. Il. B. (90.) Αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα: Γ. (384.) περὶ δὲ Τρωαὶ ἅλις ἦσαν, i. e. ὁμοῦ πολλαὶ, Simul multæ: X. (473.) Ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες ἅλις ἦσαν. [" Ἅλις, ad Charit. 129. Helen. 595. Wakef. Alc. 929. Jacobs. Anth. 7, 71. 8, 113. Kuster. Aristoph. 123. a. Aristoph. Fr. 267. Dionys. H. 1, 243. Heyn. Hom. 6, 544. 7, 174. 488. Gesner. Ind. in Orph. Lucian. 1, 465. Brunck. Œd. T. 1061. Eur. Med. 1107. ad Alcest. 911. ad Charit. 276. Valck. Diatr. 63. 110. ad Corn. Nepot. 379. De εἰς ἅλις v. Eichst. de Carm. Theocr. 43. De constr., Kuster. Aristoph. 219. a. ad Callim. 1. p. 32. Harles. ad Theocr. 168. Dawes. Misc. 45. Toup. ad Longin. 335. Valck. Phœn. p. 420. 580." Schæf. Mss. " Violenter, Nicand. Al. 498." Wakef. Mss. Ἐκ σταθμῶν ἅλις εἰσιν. Apoll. R. 4, 675. ἅλις ἔλθοι, Eur. Med. 650. ἅλις εἰπεῖν, Hippocr. de Nat. Pueri 2. pro ὅλως εἰπεῖν. Gl. Ἅλις· Ohe, Satis.]

Ἁλία, ἡ, Congregatio, Cœtus, Concilium, ap. Herod. aliquoties, ut (5, 29. 79.) Ἁλίην ποιησάμενοι, et (1, 125.) Ἁλίην ἐποιήσατο τῶν Περσέων, Persarum concilium coëgit: [7, 134.] " || Ἀλία autem Suidæ ἡ " πορεία, Profectio, quo signif. ex Hes. supra habuimus " ἄλημα. Ἀλίας Hes. affert pro πρασιὰς, πλινθείας." " Ἀλσεία, Hesychio πορεία, Profectio, pro quo su- " pra ἀλία." [Demosth. 255. " Casaub. ad Athen. 83. Valck. Ep. ad Röv. 70. Bentl. Opusc. 117. ad Charit. 242. ad Xenoph. Eph. 261. ad Il. E. 823." Schæf. Mss. " Schol. Arat. 34. Diog. L. 1, 99." Wakef. Mss.]

Ἁλίζω, Congrego, Coacervo, ex ἅλις factum, non ἅλις exeo, vel potius ex ἁλία orto ex ἅλις, pro Confertim, Coacervatim. [Herod. 1, 63. " Musgr. Heracl. 404. Heyn. Hom. 5, 153. Casaub. ab Athen. 83. Zeun. ad Cyrop. 29. Mœris 51. et n. Ad Il. E. 823. Ἁλ. et αὐλίζω conf., ad Herod. 429." Schæf. Mss. Hippocr. 135, 31. 140, 19. 197, 46. 209, 28. 33. " Xen. K. A. 2, 4, 2. 6, 3, 1. Eur. Herc. F. 412." Seager. Mss.]

" Ξεναλίζω, Suidæ est τὸ συναθροίζω. Proprie est " ξένους ἁλίζω, i. e. συναθροίζω καὶ συνάγω." [" Ad Mœr. 271." Schæf. Mss.]

" Προαλίζω, Ante congrego et in unum cogo. Jo- " seph. (B. J. 3, 7, 25.) Καὶ τὸν ἐπὶ ταῖς μελλούσαις " συμφοραῖς θυμὸν προαλίσαντας, ἐναφεῖναι τοῖς δρά- " σουσιν αὐτάς. Id Suid. etiam exp. * προαθροίσαν- " τας, Præcolligentes." [" Heyn. Hom. 8, 64." Schæf. Mss.]

[* " Προσαλίζω, Congrego, Pol. 3, 428." Wakef. Mss.]

Συναλίζω, compositum usitatius quam simplex ἁλίζω. Herod. 2, (111.) συναλίσαι, συναγαγεῖν aperte pro eodem ponit; nam cum dixisset συναγαγεῖν τὰς γυναῖκας τῶν ἐπειρήθη κ. τ. λ. paucis interjectis verbis, subjungit, consueta sibi repetitione utens, ἐς ταύτην συναλίσαντα, perinde ac si dixisset ἐς ταύτην συναγαγόντα. In cujus loci interpr. Lat. utendum censerem particula Inquam, hoc modo: Cum inquam in unam eas urbem congregasset, vel coëgisset. Usus est hoc verbo et Xen. K. Π. 1, (4, 14.) Ἐξάγει ἐπὶ θήραν· καὶ πεζοὺς πολλοὺς καὶ ἱππέας συναλίσας. Passiva vox est Συναλίζομαι, Congregor. Lucian. (2, 925.) Ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοί. At vero ap. Luc. Act. Apost. (1, 4.) Καὶ συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς. Erasmus συναλιζόμενος accepit signif. activa pro συναλίζων: vertit enim Congregans, addens etiam, In idem loci, et in suis annot. Cyrillum ait in opere, quo exp. dictiones sacrarum scripturarum, συναλιζόμενος interpretari συναθροιζόμενος, a v. ἁλία, quæ Concilium s. Congregationem significat. Quod autem ad veteris Interpretis expos. attinet, vertentis συναλιζόμενος, Convescens, Chrysost. quoque, vel potius eum quicunque est auctor commentariorum illi ascriptorum, ita intellexisse ostendit. Quæ si cui probantur, expendat, inquit, num συναλίζεσθαι dicatur a salis communione, juxta Proverb. Salem et mensam ne prætereas. Hæc Erasm., et alia, quæ ap. eum lege. Beza quoque cum illo interpr. Congregans: quam certe et ego veram esse interpr. puto hujus vocabuli συναλιζόμενος, si veram in eo et germanam scripturam habemus: qua de re dubito, et magis ad alteram lectionem συναυλιζόμενος inclino, propter eas, quas in illius expos. reddam rationes, post Αὐλή. [Gl. Συναλίζεται· Convestitur. Hippocr. 62, 18. 119, 40. Ξυναλισθῆναι et ξυναυλισθῆναι conf. ap. Eund., teste Schneider. Lex. " Musgr. Heracl. 404. Vales. ad Theodorit. 71. ad Lucian. 3, 40. Casaub. ad Athen. 83. Zeun. ad Cyrop. 28. Valck. Oratt. 369.: Anim. ad Ammon. 68. ad Herod. 83. Wessel. ad Herod. 154. Wyttenb. Sel. 373. UNDE * Συναλισμὸς, ὁ, ut leg. in Tzetz. Exeg. in Il. p. 44. (Τὸν ἐν Αὐλίδι συναυλισμὸν τοῦ στρατοῦ. ADDE) * Συναλιάζω, (pro συναλίζω,) Aristoph. Lys. 93. Fut. ξω, Valck. ad Röv. 67, Brunck. Aristoph. 1, 11." Schæf. Mss.]

" Ἅλης, s. Ἀλὴς, Condensus, Confertus, Coacer- " vatus. Frequentissima est hæc vox ap. Hippocr., " ut de Diæta in M. A. Συνδεδραμηκότος δ' ἅλεος τοῦ " θερμοῦ ἅπαντος ἄνω, Cum calor in unum veluti " acervum collectus superna petierit, vel Uno acervo. " Sic Γυναικ. 1. Ὑπὸ τοῦ αἵματος ἅλεος ἐξαπίνης " κατελθόντος. Et de Morb. 1. Ἀπέμει τὸ πλήρωμα " ἀφ' ἑωϋτοῦ ἅλες τοῦ αἵματος. Et aliquanto post, Ὅ- " ταν δὲ ἀλισθῇ ἐν αὐτῇ, ἀποδιδοῖ πάλιν ἅλες καὶ παχύ. " Aliquando ei adjungit ἀθρόον vel συχνὸν, nulla " interveniente copula, ut de Morbis, Ὅταν φλέγμα " ῥυῇ ἐκ κεφαλῆς ἅλες ἀθρόον ἐς τὴν ἄνω κοιλίην. Et " in Coac. Progn. Περὶ κρίσιν δ' σὺν τούτοισι φλέγμα " ἅλες συχνὸν σὺν πόνῳ διέρχεται. Non minus " frequens est plur. ἅλεες apud Herod."

Ἀλέες, In unum congregati. Item, Conferti, Frequentes, Multi simul, Densi. Herod. Ἀλέας ἐς ἓν χωρίον ἐσάγεσκον. Eust. ἀλέες ap. Herod. pro ἠθροισμένοι ὁμοῦ, quod Hom. (Il. E. 498. M. 78. 443. &c.) ἀολλέες dicit, fortasse ab ἅλις.

[Ἀλής. Herod. 7, 157. Ἀλὴς μὲν γὰρ γενομένη πᾶσα ἡ Ἑλλὰς, χεὶρ μεγάλη συνάγεται. Aretæus 57. " Ad Herod. 67. 362. Wessel. Diss. Herod. 96. ad

Thom. M. 32. Toup. Opusc. 2, 38. ad Il. E. 823. Wakef. Trach. 513. Callim. 1, 458. Heyn. Hom. 5, 153. 7, 732. 8, 443. Steph. de Dial. Att. Dedicat. ad Diod. S. 2, 192. Ἀλέες, Musgr. Heracl. 404. Wakef. Trach. 513." Schæf. Mss.]

" Ἀλέως, Gal. ap. Hippocr. exp. ἀθρόως, Con-" fertim." [Hippocr. 243, 4. Ετ] " Ἀλιδίως, " Hesychio ἱκανῶς, μετρίως, ἅλις, Satis."

¶ Ἀλὲν, participium exp. Hesych. συναθροισθὲν, Congregatum, itidem ἀλέντων, ἀθροισθέντων: exp. vero et συστρεψάντων, item συγκλεισάντων, nisi forte leg. est συγκλεισθέντων, ut ibid. ἀλέντες exp. συγκλεισθέντες. Non video autem quid obstet quominus istud participium ἀλὲν significans συναθροισθὲν, ab ἅλις s. ἀλέες originem habere dicamus. Quin et ap. Hom. (Il. Φ. 571. Χ. 308.) ἀλεὶς exp. etiam ἄθρουν συστρέψας ἑαυτόν. Sed et ἀλὲν συναχθὲν exp. Il. Ψ. (420.) Ῥωχμὸς ἔην γαίης, ᾗ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ, Collecta aqua, s. Coacervata. Scribitur tamen ἀλὲν et ἀλέντων cum tenui ap. Hom. et Hesych. atque Etym., qui et aliunde deducit. [" Ἀλεὶς, Heyn. Hom. 7, 209. Ἀλέντες, Wakef. Trach. 513. Heyn. Hom. 6, 447. Ἑάλη, 6, 446. Ἀλήμεναι, ἀλέντες, 5, 152. 234. 717. 6, 157." Schæf. Mss.]

" Ἀληδὸν, Hesychio ἀθρόως, Confertim, ut ἀλέως " paulo ante: item ἐξαίφνης, Subito, Repente, forsan " ab ἅλλομαι, quasi Saltu."

" Ἀλέιος, s. Ἀλεῖος, Congregatus et coactus in " unum, Confertus. Gal. enim Lex. Hippocr. ἀλέιον " exp. ἠθροισμένον, ἀθρόον: et Hes. ἀλεῖον ὕδωρ affert " itidem pro * ἀθροιστὸν καὶ * συλλεκτὸν, quo sensu " et ἅλιον paulo infra. Alioqui Ἀλεῖος Dorice pro " Ἠλεῖος dicitur. Unde Ἀλεῖος Ζεὺς ap. Steph. B. " in Ἦλις." [" Ἀλεῖος, Eleus, ad Charit. 253." Schæf. Mss.] " Ἅλιον ὕδωρ, Galeno Lex. Hippocr. " τὸ ἠθροισμένον ἐξ ὄμβρου ἀθρόου, Collectum ex im-" bre denso."

" Ἀλεότης, (ἡ,) Collectio et congeries. Gal. enim " ἀλεότητα in Lex. Hippocr. exp. ἄθροισιν."

" Ἀολλὴς, έος, ὁ, ἡ, cujus plur. ἀολλέες, Conferti, " Densi. Sic ἀολλέα, Od. Ξ. Conferta, Multa si-" mul: βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα. Etym. ἀολλέες " exp. συνηθροισμένοι, Congregati, et fieri dicit παρὰ " τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι. Eust. vult in hoc nomine α esse " vel ἐπιτατικὸν, vel ἀθροιστικόν: qui ἀολλέες exp. οἱ " ὁμοῦ ἠθροισμένοι καὶ συνειλημμένοι, nisi potius scr. " est συνειλημένοι simplici μ, a v. συνειλεῖσθαι." [Soph. Tr. 513. " Christod. Ecphr. 22. Heyn. Hom. 5, 98." Schæf. Mss.]

" Ἀολλίζω, Confertos reddo, Congrego. Il. Z. " ἀολλίσασα γεραιάς. Hesych. habet etiam Ἀολλεῖ, " quod exp. συνάγει, Cogit in unum, Congregat." [Unde * Ἀολλήδην, Confertim, Simul, Coacervatim. Oppian. H. 1, 788. Moschus 2, 49. " Ἀολλῶ, Heyn. Hom. 5, 250. 253. Brunck. Aristoph. 1, 85. ad Apoll. R. 38. Ἀολλίζω, Huschk. Anal. 272. Brunck. Aristoph. 1, 85. ad Apoll. R. 38. Heyn. Hom. 5, 250. 253." Schæf. Mss. Adde * Ἀόλλησις, (ἡ,) Etym. M. 68, 31." Wakef. Mss.]

[* Ἀλίφρων, ὁ, ἡ, Naumach. 63. " Valck. Phœn. p. 39." Schæf. Mss. Unde] " Ἀλιφροσύνη, (ἡ,) Hesychio ἱκανὴ φρόνησις, Tantum intellectus et pru-" dentiæ, quantum satis est."

ἍΛΩΣ, ω, ἡ, Area, in qua teritur s. trituratur frumentum. Xen. O. (18, 6. 8.) Δι' ὅλης τῆς ἅλω οἴσεταί σοι τὰ ἄχυρα, et ibid. aliquoties. Plut. Amat. Narrat. (9, 100.) Ἐντυχοῦσα γεωργοῖς ἐν ἅλῳ σῖτον συντιθεῖσι. Potest autem in gen. dici etiam ἅλωος pro ἅλω, sicut dicitur κάλωος pro κάλω: quod tamen Etym. non vult esse κλίσιν, sed ἐπέκτασιν. Idem et accus. ἅλωα e Callim. in Hecale (Fr. 51.) affert, nam pro Ἑκάβῃ repono Ἑκάλῃ, Δινομένη περὶ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλαξεν ἅλωα. Pono autem hic nomen istud, post Ἅλις videlicet, quod videam Eust. velle ab ἅλις s. ἀλίζω derivari, et quidem ita de hac etymologia loqui tanquam extra controversiam posita sit. Docet præterea hanc esse causam cur ἅλως spiritu aspero notetur. Etym. quoque ita scribit: Ἅλως· ἡ ἀλωὴ καὶ ἡ ἀλωνία, παρὰ τὴν τῶν ἀσταχύων συνάθροισιν.

Ἅλως, Corona, Circulus siderum, ut ait Seneca in A Nat. Aristot. de Mundo, Ἅλως ἐστὶν ἔμφασις λαμπρότητος ἄστρου περίαυγος· διαφέρει δὲ ἴριδος ὅτι ἡ μὲν ἶρις ἐξ ἐναντίας φαίνεται ἡλίου τε καὶ σελήνης, ἡ δὲ ἅλως κύκλῳ παντὸς ἄστρου. Quæ verba sic transfert Bud. Area est edita imago sidereæ claritatis, undique illustrata, hactenus ab arcu cœlesti differens, quod ille e regione solis ac lunæ visendum se exhibet, cum area sidus totum ambitu cingat circulari. Hactenus Aristot. Exp. etiam a nonnullis ἅλως Circulus apparens circa solem et lunam. Ἅλως secundum Hesych., Solis aut lunæ circumferentia. Item, Clypei circumferentia et orbis, ap. Æschylum, ut idem scribit. Æschyli autem locus, in quo ita utitur, est in Tragœdia Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις (491.) si bene memini. Ἅλως, Circulus in oculis inter σφενδόνην et ἶριδα. Vide J. Poll.

[Ἅλως, Inscriptio Sicula Gruteri p. 213. Schneider. Lex. Kreyssig. Symb. ad Biel. Thes. Phil. aug. atque emend. P. 2. p. 13. Glossæ: Ἅλως· Area, Halo nomen. " Callim. 1, 433. Circumferentia clypei, Stanl. ad Æsch. Eum. 45. Gen. ἅλωος, Ad-B dæus 1. Toup. Opusc. 2, 173. Accus. ἅλωα, Ruhnk. Ep. Cr. 179." Schæf. Mss. " Arat. Dios. 209. Perdicis nidus, Ælian. H. A. 3, 16." Wakef. Mss. " Epiphan. Hær. 5, 30." Routh. Mss.]

Ἀλωΐς, ίδος, ἡ, pro ἀλωὰς, ut annotant quidam; sed mihi suspecta est hæc terminatio. [" Schol. Theocr. 7, 155." Wakef. Mss. Schneider. Lex. v. Ἀλωάς.]

Ἀλωεινὸς, (ἡ, ὸν,) Arealis, Cujus usus est ad areas. Ἀλωειναῖς ἵπποις, in Anthol. Equabus arealibus, Quæ in area frumentum terunt. [" Jacobs. Anth. 8, 202. 11, 10. Toup. Emend. 4, 420." Schæf. Mss.]

Ἀλώϊος, ὁ, ἡ, [imo ία, ιον,] i. q. ἀλωεινός: ut ἀλώϊα ἔργα, ap. Nicand. (Th. 113.) Arealia opera. [" Mitscherlich. H. in Cer. 118. Jacobs. Anth. 9, 227." Schæf. Mss.]

[* " Ἀλωΐα, (ἡ,) Herbæ genus. Schol. Nicand. Th. 89.]

Ἀλῶα, Festum Athenis in honorem Cereris, secundum nonnullos, Dionysii quoque, agi solitum ab C agricolis, jam comportatis frugibus. Apud Suid. legitur, Ἀλῶα Festum est Atticum. Philochorus autem nominatum ait quod illius festi tempore homines morarentur περὶ τὰς ἅλως, in areis. [" Bergler. ad Alciphr. 21. 135. 225. 242. Heringa Obs. 153. Alciphr. 194. ad 358." Schæf. Mss. Unde * Συναλωνιάζω. Suid. Συναλωνιάζειν· καθ' ἕκαστον ἔτος ἐν ἀκμῇ τοῦ θέρους ἑορτὴν ἦγον, καὶ θυσίας ἐποίουν.]

Ἀλωὰς, άδος, ἡ, Cereris epith. Arealis. Scimus autem Cererem frugibus præesse, unde et Ἀλῶα Festum in ejus honorem, annotatione præcedente. [" Bergler. ad Alciphr. 136. 225. Mitscherlich. H. in Cer. 117." Schæf. Mss. Schol. Theocr. 7, 155. ubi perperam legebatur Ἀλωΐς, Schneider. Lex.]

[* Ἀλωαῖος, α, ον, Ad Cererem pertinens. Orph. H. in Cer. 5. " Mitscherlich. H. in Cer. 118. * Ἀλωάδαι, Toup. Emend. 1, 243. ad Lucian. 1, 494. ad Diod. S. 1, 328. Ἀλωϊάδαι, Brunck. Apoll. R. 23. Reiz. Belg. Gr. 630. Brunck. Soph. 3, 394. * Ἀλωΐτης, Toup. Emend. 1, 386." Schæf. Mss.]

D ¶ Ἅλων, ωνος, ἡ, Area, i. q. ἅλως. Suid. Τὸ δὲ ἀλωὰς ἀπὸ τοῦ ἅλως ἄνευ τοῦ ι, λέγεται δὲ καὶ ἅλωνος, καὶ ἅλωνι ἡ δοτική. Reperitur etiam scriptum ἀλὼν ἀλῶνος, sed rectius ἅλων ἅλωνος: ut Matth. 3, (12.) Διακαθαριεῖ τὴν ἅλωνα αὐτοῦ. Vetusta omnia exemplaria, quibus usus est ad Edit. N. T. pater meus, erant autem plus minus quindecim, habebant ἅλωνα, non ἀλῶνα: Luc. itidem 3, (17.) ubi eadem habentur verba, cum tamen utrobique libri omnes, quos viderim, excusi ante patris mei Edd., habeant ἀλῶνα cicumflexa penult. || Ἅλων θερινὴ, Daniel. 3, (2, 35.) exp. Area æstiva. Ait tamen Tusanus se pro Turbine venti existimare accipi. [" Wessel. ad Herod. 110. Lucian. 1, 82. ad Dionys. H. 2, 875." Schæf. Mss. " Theod. Prodr. Rhod. 138." Boissonad. Mss. Glossæ: Ἅλων· Area. Ἅλως καὶ ἀλών· Area. " Euseb. de volumine serpentis, Nicand. Th. 166." Wakef. Mss. " Clem. Alex. Str. 755." Routh. Mss.]

Ἀλωνοτριβῶ, i. q. ἀλωνίζω: nam ἐπὶ τῆς ἅλωνος

διατρίβω Suid. exp. [" Valck. Anim. ad Ammon. 22. Villoison. ad Longum 218." Schæf. Mss.]

'Αλωνίζω, In area versor, s. commoror. Exponitur quidem in VV. LL. In mari vel areis versor: verum Hesych. ἀλωνίζουσα non ait aliud signif. quam ἐν ἅλωσι διάγουσα.

'Αλωνία, ἡ, ἅλων. Athen., Εἰς ἀλωνίας βοῦς συναγαγόντες συνηλοίησαν, [" 524. Ὁ δῆμος συναγαγὼν τὰ τέκνα τῶν φυγόντων εἰς ἀλωνίας." Schweigh. Mss. " Schol. Nicand. Th. 29. 166. * 'Αλωνεία, Schol. Il. E. 499." Wakef. Mss. Sed. leg. ἀλωνία.] Suid. ἀλωαὶ exp. ἀλωνίαι ἢ παράδεισοι.

'Αλωνία exp. a Suid. ἡ τῆς ἅλωνος, Quæ areæ est, vel ex area. Secundum quam signif. fecit ἀλωνία adjectivum nomen, habens in masc. ἀλώνιος, fortasse tamen ἄχρηστον.

[* 'Αλώνιον, τὸ, Area. Νέα ἀλώνια· Novæ aræ. Glossæ.]

[* 'Αλωνέτης, ὁ, Areator, Gl.]

[* 'Αλωνεύομαι, Trituro frumentum in area. Appian. ap. Suid.]

" Εὐαλωσία, (ἡ,) Hesychio teste dicitur Ceres, " quoniam μεγάλας τὰς ἅλως ποιεῖ καὶ πληροῖ, Quo- " niam implet aras frugum copia."

¶ 'Αλοάω, ήσω, vel άσω, Trituro: ut, Βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις, 1. Tim. 5, (18.) Non obligabis os bovi trituranti. Sic ap. Xen. (O. 18, 2.) 'Αλοᾷν τὸν σῖτον. Et ap. Demosth. (1040.) 'Απηλοημένος σῖτος, ab ἀπαλοῶμαι passiv. et composita. || Vertitur etiam Tero, Contero, pro quo et compos. συναλοάω usurpatur; nam συναλοῆσαι ap. Plut. (2, 433.) capitur pro Conterere. Apud Theophr. C. P. 4. ἀλοαθέντα σπέρματα Bud. exp. Trita semina: alii, Tritura excussa.

'Αλοάω, Comminuo, Frango, κλῶ, Suid. Idem ait, ἀλοῶν, Per orbem circumagens, ut fit in areis, in quibus frumentum trituratur. Item, Pulsans, ducta metaph. ab iis, qui spicas contundunt. Aristoph. (Θ. 2.) 'Απολεῖ μ' ἀλοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ. Idem (B. 149.) Ἢ μητέρ' ἠλόησεν, ἢ πατρὸς γνάθον 'Επάταξεν. Aut matrem pulsavit, aut patris maxillam percussit. Videtur tamen proprie ἀλοᾷν esse Variis ictibus quasi contundere. Apud Ælian. Οἱ μὲν τινες πυγμαῖς, οἱ δὲ κορύναις, οἱ δὲ λίθοις ἀλοῶντες αὐτόν. Ubi ἀλοῶντες est Tundentes, Percutientes. || 'Αλοᾷν, Flagris cædere. Synes. Οὐ γάρ ἐστιν οὐδὲ τοῖς ἔχουσι καὶ πλουτοῦσιν ἀμαστιγώτους ἀναχωρῆσαι· ἀλλ' ἕως ὁ παῖς οἴκαδε βαδίζει τὸ χρυσίον οἴσων, ὁ δεσπότης ἠλόηται.

'Αλοάω, cum Trituro signif., aspirandum quidam tradiderunt, utpote derivatum a nom. ἅλως, est enim ἁλοάω, ἐπὶ τῆς ἅλω πατῶ καὶ τρίβω τοὺς στάχυας: cum autem ponitur generaliter pro Comminuo, Contundo, item Verbero s. Pulso, tenuari debere. Sed in vetustis libris in utraque signif., in propria et in translata, tenuatum reperitur; ac memini in illo, quem citat Paul. (1 Cor. 9, 9.) Βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις, in omnibus Mss. Codd. ἀλοῶντα tenuatum, non autem aspiratum fuisse. Sed neque Gramm. antiqui differentiam hanc statuerunt. Apud Suid. tamen habentur ἁλοάων et ἁλοητὸς aspirata, nescio temerene an consulto.

[" 'Αλοάω, Brunck. Soph. 3, 386.: Aristoph. 1, 81. 155. Kuster. 217. a. Villoison. ad Longum 288. ad Mœr. 18. Ammon. 10.: Valck. Anim. 21. Toup. Opusc. 1, 162: obscœn., 1, 231. et Ind. De fut., Thom. M. 38." Schæf. Mss. Lex. Polyb. Glossæ: 'Αλοάω· Tero, Batuo, Trituro.]

[* " 'Αλοητέος, J. Poll. 1, 226." Kall. Mss.]

[* 'Αλοήσις, ἡ, Tritura, Gl.]

'Αλοητὸς, τὸ, Tritura, ap. Xen. (O. 18, 5.) || Item Trituræ tempus. 'Αλοητὸς, ὁ καιρὸς τοῦ θέρους, inquit Suid. Non videtur autem distingui accentu duplex hujus nominis signif. ut fit in ἄροτος, ἄμητος, et ἀροτὸς, ἀμητός. [" De accentu, Reiz. de Acc. 112." Schæf. Mss. " Philo J. 2, 284. Ælian. H. A. (4, 25.) 197." Wakef. Mss.]

'Απαλοάω, ET Καταλοάω, Quorum hoc posterius pro simplici ἀλοῶ positum reperitur, videlicet pro Tero. Item, Contundo, Confringo: unde Eust. ap. Hom. (Il. Δ. 522.) ἀπηλοίησε exp. κατηλόησε. 'Απαλοάω autem aliam etiam signif. habet; nam ἀπηλοημένος præt. passivi 'Απαλοάομαι, exp. ab Harpocr. ὁ ἀπὸ τῆς ἅλω συγκεκομισμένος μετὰ τὸ ἀλοηθῆναι, Frumentum, ut sub. σῖτος, vel tale quid, ex area convectum postquam tritum fuit. Quæ verba Suid. quoque habet. Uterque autem, quod etiam observandum est, ἀλοηθῆναι exp. πατηθῆναι. Sed horum duorum testimonium pro uno et eodem habendum est, cum Suid. ex Harpocr. descripsisse minime sit controversum. Vide etiam 'Απαλοιάω et Καταλοιάω paulo post: item Συναλοιάω, sed pro quo fortasse συναλοάω leg. sit, ut ibi docebo. EST hinc deductum et 'Επαλώστης, quod habetur ap. Xen. O. (18, 5.) Exp. autem ἐπαλώστης in VV. LL. Triturator, cum potius signif. Eum, qui bubus terentibus moderatur, ut Bud. scribit: cui in eo etiam assentior quod hanc vocem mendi suspectam habet.

[" 'Απαλοάω, Trituro, Frumentum triturando ab aristis libero, Demosth. 1040." Seager. Mss. " Ammon. 27.: Valck. Anim. 22. ad Herod. 110. ad Diod. S. 1, 241. Heyn. Hom. 4, 650." Schæf. Mss. ET * Διαλοάω, Ælian. H. A. 1, 9. ET " Καταλοάω, Arrian. 334. Athen. (541. 622.)" Wakef. Mss. " Pugnis contundo, Diog. L. in Diogene 214. HSt. Vide et Plut. Mor. 2. p. 7. Wytt." Seager. Mss. Æsch. de Falsa Leg. 285. Lucian. Icarom. 732." Scott. App. ad Thes. " Κατ. et Συναλοάω, Villoison. ad Longum 288. Valck. Anim. ad Ammon. 22." Schæf. Mss.]

'Αλοιάω pro ἀλοάω, per pleonasm. literæ ι, ut in ἀγνοιῶ ex ἀγνοῶ: quanquam Eust. non affirmat formari ita ἀλοιῶ. Pro Percutio, Tundo, Il. I. (564.) Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία. Verbi etiam 'Αλοίω barytoni meminit ibi Eust. [" Toup. Opusc. 2, 167. Koen. ad Greg. Cor. 135. ad Mœr. 18. Ammon. 10.: Valck. Anim. 21." Schæf. Mss. Brunck. Aristoph. 1, 155. Jacobs. Anth. 11, 105. Heyn. Hom. 5, 661. Conf. cum ἀλύω, ad Dionys. H. 1, 100." Schæf. Mss.] HINC 'Αλοιητὴρ, ῆρος, ὁ, Contusor. Item, Percussor, Pulsator, unde ἀλοιητῆρι σιδήρῳ ap. Nonn. [" Paraphr. 7, 19.: Dionys. 4, 399. Agath. 74." Wakef. Mss.] Et in Anthol. ἀλοιητῆρες ὀδόντες, Molares dentes, Quorum videlicet officium est molere cibum, contundere et terere. [" Jacobs. Anth. 11, 105." Schæf. Mss.] ET Πατραλοίας, Μητραλοίας. Pro quibus dicitur etiam Πατραλῴας et Μητραλῴας, si Suidæ credimus; sed recentiores ejus edit. πατραλώας quidem recte cum ω, μητραλόας autem male cum o habent; ut omittam, in omnibus perperam scribi ω sine ι subscripto. Est autem Πατραλοίας, Patris percussor, s. pulsator, ut dixit Virg. Pulsatusve parens. Item Parricida, Patris interfector. A Suid. tamen et Hesych. exp. simpliciter πατροτύπτης: quo vocabulo usum esse Isæum testatur J. Poll. A quo πατραλοίαν, μητραλοίαν, et πατροφόνον, μητροφόνον, tanquam synonyma poni existimat Bud., quod tamen ex J. Poll. certo colligi posse non videtur. Aristot. Rhet. 2, (11, 2.) Οἷον τοὺς πατραλοίας καὶ μιαιφόνους, ὅταν τύχωσι τιμωρίας, οὐδεὶς ἂν λυπηθείη χρηστός. Apud Aristoph. autem N. (911. 1327.) sunt qui πατραλοίας ambiguum esse velint ad patris percussorem et ad patriæ perditorem; in qua posteriore signif. e πάτρα et ἀλοιᾷν fuerit compositum. Μητραλοίας itidem Matris percussor, &c. Sciendum est autem ap. Eust. male scriptum esse μητρολῴας pro μητραλῴας, 505. qui licet istud duntaxat ponat post πατραλοίας et μητραλοίας, voluisse tamen et πατραλῴας intelligi credibile est. In VV. LL. πατραλώης etiam legitur. ET Μητραλοία in iisdem, Matricidium, sed absque testimonio. [" Μητραλοίας, Πατραλοίας Thom. M. 695. Diod. S. 2, 491. Ammon. 11." Schæf. Mss.] VERBA autem compos. ex ἀλοιάω, sunt 'Απαλοιάω ET Καταλοιάω ET Συναλοιάω, quæ Contundo et Confringo signif., ut Il. Δ. 521. 'Αμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς Ἄχρις ἀπηλοίησεν, Eust. exp. κατηλόησε. Ab Hesych. et Suida ἀπηλοίησε, pro quo male ap. utrumque ἀπηλλοίησε, exp. etiam ἀπέκοψε. ET Συναλοιάω ap. Athen. 8. pro Contero, Εἰς ἀλωνίας βοῦς συναγαγόντες συνηλοίησαν. Nisi forte leg. est συνηλόησαν,

cum poëtica esse videatur hæc literæ ι interjectio.
[Vide 'Αλωνία.] De 'Απαλοῶ autem et de Καταλοῶ
paulo ante dixi. [“ 'Απαλοιάω, Heyn. Hom. 4,
650. Ammon. 27.: Valck. Anim. 22. ad Herod. 110.
ad Diod. S. 1, 241. Συναλοιάω, Valck. l. c. Theocr.
22, 128.” Schæf. Mss. 'Απαλοιάω, Nonn. 37, 626. Συν-
αλοιάω, Joseph. 1153, 20. Quint. Smyrn. 11, 472.
Long. 125=138. Oppian. H. 3, 575. Plut. 1, 306.
Kreyssig. Symb. ad Biel. Thes. Phil. aug. atque
emend. P. 1. p. 18. Oppian. C. 1, 268.]

[* “ 'Αλοίω, i. q. ἀλοιάω, Diog. L. 384. (in Epigr.
χερὶ γαῖαν ἀλοίσας.)” Wakef. Mss.]

'Αλωὰ, vel 'Αλωὴ, si Ion. dicitur ἀλωὴ pro ἀλωά.
Area in qua teruntur fruges, ut ap. Hesiod. Ἔργ.
(2, 217.) εὐτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ. Il. E. (499.) Ὡς δ' ἄνε-
μος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς Ἀνδρῶν λικμώντων,
Ut ventus paleas circumfert per sacras areas, dum
viri ventilant. Fit autem ἀλωὰ, pro Area, ab ἀλοιῶ,
unde et ι subscr. esset ipsi ω: aut ab ἀλοῶ, mutando
ο in ω: quinetiam secundum hanc derivationem
tenuandum esset ἀλωὰ pro Area. Quidam tamen pro
Area tradiderunt aspirandum, pro Loco vitibus aut
arboribus consito tenuandum, ut ex Eust. paulo post
docebo.

'Αλωὰ, ἡ, Locus vitibus aut arboribus consitus,
Vinea, Arbustum, Viridarium. Item, Campus fru-
mentarius. Vel, Sata, Segetes, ut quidam exp. Il. I.
(534.) Χωσαμένη, ὅ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς Οἰνεὺς
ῥέξ. Σ. (57.) Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὣς γουνῷ
ἀλωῆς. Od. H. (122.) ἔνθα δέ οἱ πολύκαρπος ἀλωὴ
Ἐῤῥίζωται. Il. Σ. (566.) Ἐνθ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα
βρίθουσαν ἀλωήν: ubique posito ἀλωὴ pro ἀλωὰ,
Ionice. Item E. (90.) ἕρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐριθηλέων.
Citatur e Schol. Nicandri ἀλωὰ καὶ ἀλωὴ, λαχανοφόρος
τόπος. Sciendum est autem me 'Αλωὰ post 'Αλοιῶ
posuisse, sequendo Eust., qui illud ab hoc deduci
putat; vel potius sequendo veteres Gramm., quorum
ille testimonio nititur, p. 1218, ubi et cum φ ideo
scriptum ab illis fuisse tradit. Addit tamen ex Ap-
pione et Herodoro, cum aspiratur, signif. τὴν ἅλωνα:
at cum tenuatur, signif. τὴν ἀμπελόφυτον γῆν. Ego
certe cum spiritu aspero scriptum cum alibi reperio,
tum in Anthol. Epigr. Εἰς ναυαγήσαντας, οὐκ ἄρ' ἁλωὰς
Πυτὸς ἐπιπνείει κ' εἰς ὀθόνας ἄνεμος. Ac certe ut
aspiretur, sicut et ἅλως, ἅλων, ἁλωνία, magis consen-
taneum rationi esse crediderim. Nec video cur alia
hujus vocis ἀλωὴ quam illarum quærenda sit etymo-
logia: adeo ut dubitem an recte post ἀλοιῶ ponatur;
quod tamen et ipsum alicubi cum aspiratione scri-
ptum reperire me memini.

[“ 'Αλωὰ, Leon. Tar. 61. Herodes 9. Jacobs.
Anth. 12, 415. Heyn. Hom. 5, 99. 7, 549. 8, 108.
120. 180. Lobeck. Ajac. p. 347. Ruhnk. Ep. Cr. 31.
Jacobs. Exerc. 2, 129. Ilgen. ad Hymn. 382. Graev.
Lect. Hes. 611. Mitscherlich. H. in Cer. 118. 121.
Casaub. ad Athen. 58. Theocr. 1, 46.” Schæf. Mss.
“ Seges, Quint. Smyrn. 1, 64. Oppian. H. 1, 797.”
Wakef. Mss.]

'Αλωεὺς, έως, ὁ, Qui in area frumentum terit. Pro
Vinitore etiam accipi volunt, et generaliter pro Agri-
cola. Citatur e Nonno. [“ Nonn. Paraphr. 4, 174.
Arat. Dios. 313. Hortulanus, Nonn. Dionys. p. 94.”
Wakef. Mss. Glossæ: 'Αλωή· Viridarium. Apoll. R.
3, 1400.]

[* “ 'Αλωόφυτος, (ὁ, ἡ,) Nonn. Dionys. 13, 257.”
Wakef. Mss.]

“ 'Ηλεὸς, (ὰ, ὸν,) Stolidus, Stultus, Insipiens. In-
“ terdum active pro Stultescere faciens et desipere,
“ Stultum reddens et insipientem: unde ab Hes.
“ quoque exp. non solum ἄφρων, ἠλίθιος, μάταιος,
“ sed etiam * μωροποιός. Quomodo accipitur Od. Ξ.
“ (464.) οἶνος γὰρ ἀνώγει Ἠλεὸς, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά
“ περ μάλ' ἀεῖσαι. In præcedente vero signif., B.
“ (243.) Μέντορ ἀταρτηρὲ, φρένας ἠλεὲ, ποῖον ἔειπες;
“ Apud Hes. legitur non solum ἠλεὸς, sed ETIAM
“ 'Ηλεὴς, expositum itidem ἄφρων, ἠλίθιος. Alioquin
“ ET 'Ηλὸς dicitur, per syncopen pro ἠλεὸς, et in
“ vocativo ἠλὲ pro ἠλεὲ, ut O. Μαινόμενε, φρένας
“ ἠλὲ, διέφθορας, Mente capte, unde mox dicit,
“ νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.” [Callim. Fr. 174.
“ Ad Od. B. (l. c.) Valck. Callim. 284. Thom.
M. 283. Jacobs. Anth. 8, 102. Heyn. Hom. 7, 29.”
Schæf. Mss. Pro ἠλεὸς interdum ponitur ἀλεὸς, de
quo supra actum est in 'Αλεός. UNDE] “ 'Αλεόφρων,
“ ονος, ὁ, ἡ, i. q. φρένας ἠλεὸς ap. Hom. indeque com-
“ positum, h. e. παράφρων, ut Hes. exp. Demens,
“ Mente captus.” [ET] “ 'Αλεόσσω, Ineptio, Stultesco,
“ ab ἀλεὸς significante Stultus, Hesychio ματαΐζω.”
“ 'Αλεώσσειν, Hesychio μωραίνειν.” [Ab 'Αλὸς pro
ἠλὸς formatur NOMEN] “ 'Αλοσύνη, Dementia,
“ ἀφροσύνη. Nam ap. Nicand. Th. ἀλοσύνῃ Schol.
“ exp. ἀφροσύνῃ. At Hesychio ἀλοσύνα est ἡδονὴ,
“ Voluptas.” [Nicand. Al. 420. Pro ἠλὸς, quam
scripturam tenent Noster et Schneider. Lex., ἦλος
tacite scriptum est a Blomf. Gloss. ad Æsch. Ag.
357.]

“ Ἤλιθα, Frustra, Incassum. Quo modo accipiunt
“ in Apoll. R. 2, (283.) Τάων ἀκροτάτῃσιν ἐπέχραον
“ ἤλιθα χερσί. Ab Hes. exp. non solum μάτην,
“ εἰκῇ, sed etiam χύδην, ἀθρόως, δαψιλῶς, Profuse,
“ Confertim, Largiter, Copiose. Quam signif. cum
“ habet, præmitti solet τῷ πολύς. Od. Ξ. (215.) ἦ γάρ
“ με δύη ἔχει ἤλιθα πολλή: I. (330.) ὑπὸ κόπρῳ,
“ Ἥ ῥα κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλὴ, pro
“ quo dicit P. (297.) ἥ οἱ προπάροιθε θυράων—ἅλις
“ κέχυτ'. Et sunt qui ex isto ἅλις factum esse ἤλιθα
“ existiment. Apoll. R. quoque, 3, (342.) hoc ἤλιθα
“ usurpavit pro ἀθρόως, Τάων αἰνοτάτης ἐπεκύρσαμεν·
“ ἤλιθα γάρ μιν Λάβρον ὕδωρ πνοιή τε διέτμαγεν.”
[“ Ad Charit. 726. Heyn. Hom. 6, 238. Manetho 2,
3. ad Od. E. 483.” Schæf. Mss. Schneider. Lex.]

“ 'Ηλίθιος, (ία, ιον,) Stultus, Stolidus, Insipiens,
“ Vecors, i. q. ἠλεὸς, ejusdemque originis: volunt
“ n. esse παρὰ τὴν ἄλην τὴν πλάνην, ut sit ὁ πεπλανη-
“ μένος τὸν νοῦν. Utitur eo et Xen. K. Π. 1, (4, 12.)
“ Δέδοικα μὴ παντάπασι βλάξ τις καὶ ἠλίθιος γένωμαι.
“ Adverbialiter Aristoph. N. (872.) ὡς ἠλίθιον ἐφθέγ-
“ ξατο Καὶ τοῖσι χείλεσιν διεῤῥυηκόσι. Unde SUBST.
“ 'Ηλιθιότης, ἡ, Stoliditas, Stultitia, Dementia:
“ Hesychio παντελῶς ἀπόγνωσις. Et VERB. 'Ηλιθιάζω,
“ Stulte ago, vel Stultitiam factis præ me fero,
“ ἀνοηταίνω, μωραίνω. Aristoph. I. (1124.) Νοῦς οὐκ
“ ἔνι ταῖς κόμαις Ὑμῶν, ὅτε μ' οὐ φρονεῖν Νομίζετ'·
“ ἐγὼ δ' ἑκὼν Ταῦτ' ἠλιθιάζω. Ubi Schol. exp. προσ-
“ ποιοῦμαι ἠλίθιος εἶναι, ἀνοηταίνω: item ἀναισθητῶ,
“ subjungens, ἀναίσθητοι γὰρ οἱ λίθοι, innuensque a
“ λίθος hæc derivari; sed alterum etymon est verisi-
“ milius. Affertur et 'Ηλιθοεργός: sed pro eo potius
“ scr. ἠλιτοεργός. Alioqui dicendum esset amisisse
“ τὸ ι. Regula enim compositionis posceret ἠλιθιοερ-
“ γὸς, qui foret ὁ ἠλίθια ἐργαζόμενος, Stulte agens,
“ Stolida facta admittens.” [A Schneider. Lex.
ἠλιθιοεργὸς inter dubia vv. ponitur. “ 'Ηλίθιος,
Thom. M. 419. Mœris 180. et n. * 'Ηλιθιώδης, Bois-
sonad. in Philostr. 572. (558.) ad Mœr. 180.” Schæf.
Mss. “ * 'Εξηλιθιότης, (ἡ,) Suid. Hes. * 'Ηλιθοποιὸς,
(ὁ, ἡ,) Stultum reddens, Schol. Od. Ξ. 464.” Wakef.
Mss. 'Ηλίθιος, Plato Alcib. 2. Theocr. 16, 9. Æsch.
Ag. 374. * 'Ηλιθιόω, i. q. ἐμβρόντητον ποιέω, Æsch.
Pr. 1069.]

“ 'Αλίθιος, Dorice pro ἠλ. Theocr. (16, 9.) ὅτ' ἀλι-
“ θίαν ὁδὸν ἦνθον.” [* 'Αλιθίως, 10, 40.]

“ 'ΑΛΙΣΓΕΩ, Contamino, Polluo. Verbum usita-
“ tum Græcis Bibliorum Interprr. Eccl. 20. 'Αλι-
“ σγήσει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν ἐδέσμασιν ἀλλοτρίοις.
“ Sic Daniel. 1, (8.) ἀλισγηθῇ, Polluatur, Contamine-
“ tur. Et Malach. 1, (7. 12.) ἠλίσγησα, contaminavi:
“ ubi etiam ἠλισγημένος, pollutus. Suid. vero ἀλι-
“ σγηθεὶς exp. non solum σπιλωθεὶς, sed etiam ἑστια-
“ θεὶς, μισηθεὶς, λυπηθεὶς: ut Hesych. quoque ἀλι-
“ σγήθη affert pro συνεστιάθη: ap. quem legitur et
“ 'Αλίσγοντες, μολύνοντες, μιαίνοντες, a them. ἀλί-
“ σγω.” [“ 'Αλισγέω, Segaar. in Daniel. 5. 'Αλίσγω,
Eldik. Spec. 15. Segaar. l. c.” Schæf. Mss. Biel.
Thes.]

“ 'Αλίσγημα, (τὸ,) Contaminatio s. contagio e cibo
“ vetito; ut Hesych. quoque ἀλισγημάτων exp. τῆς
“ μεταλήψεως τῶν μιαρῶν θυσιῶν, et Suid. τῶν μια-
“ σμάτων ἐκ μυσαρᾶς τῶν εἰδώλων θυσίας. ut cum ali-
“ quis sese idolothytorum esu polluit.” [“ Chrys.
in Act. Apost. Serm. 33. T. 4. p. 797. 'Απέχεσθαί

φησιν, ἀπὸ τῶν ἀλισγημάτων τῶν εἰδώλων, καὶ τῆς πορνείας." Seager. Mss.]

[* "Συναλίσγω, Una inquino. Euseb. P. E. 372." Wakef. Mss.]

'ΑΛΙΣΚΩ, Capio, et in præt. imperf. ἥλισκον. Fut. autem est ἁλώσω tanquam ab ἁλόω, et præt. perf. ἥλωκα, pro quo Att. ἑάλωκα. Tanquam ab ἅλωμι autem, habet aor. 2. ἥλων: unde participium ἁλούς. Dicitur autem et ἑάλων Att. pro ἥλων. Porro notandum est pass. signif. habere etiam sub activa voce, præsertim in præt. et aor. Xen. K. II. 7, (5, 12.) Ἑαλωκυῖάν τε τὴν πόλιν, καὶ τὸν βασιλέα τεθνηκότα: E. 1, (1, 15.) Ἑάλωσαν ἐς Ἀθήνας γράμματα. K. Π. 8, (1, 1.) Τίς ἂν πόλις πολεμία ὑπὸ μὴ πειθομένων ἁλοίη; Et Il. B. (374.) Δ. (291.), πόλις ἁλοῦσά τε περθομένη τε. Athen. Πενέσται οἱ μὴ γόνῳ δοῦλοι, διὰ πόλεμον δ' ἡλωκότες. Usurpatur autem sæpe ἁλοὺς eo modo quo a Lat. Captus, in his loquendi generibus, Captus amore, Captus pulcritudine; ut etiam Capi usurpavit Tibull. (3, 1, 7.) Carmine formosæ, pretio capiuntur avaræ. Ἁλοὺς ἔρωτι, Captus amore ap. Lucian. (1, 218.) Dicitur et cum genitivo, ut ἁλῶναι αὐτοῦ λέγεται, ap. Philostr. Her., ubi ἁλῶναι αὐτοῦ exp. Ejus amore captus fuisse. Sic ibid., ἁλῶναι τῆς κόρης, Puellæ amore captus fuisse, quasi sub. dat. ἔρωτι, et sit ἁλῶναι τῆς κόρης, pro ἁλῶναι ἔρωτι τῆς κόρης. Sed jungitur ἁλῶναι non solum cum gen. personæ, sed et cum gen. rem significante, ut ap. Lucian. (3, 629.) τοῦ κάλλους ἁλούς. Synesius autem paulo aliter dixit ἑαλώκειν τοῦ πάθους: Κἂν εἰργασάμην τι δεινὸν ἐμαυτόν· οὕτως ἑαλώκειν τοῦ πάθους, Sic eram captus hoc affectu; hoc est οὕτως ἐκεκρατήμην, οὕτως ἥττων ἐγινόμην, inquit Bud. Interdum vero ἁλῶναι vertitur Corripi, et ἁλοὺς correptus, ut ap. Gal. ἁλῶναι τριταίοις, Corripi tertianis febribus; et ἁλοὺς μανίᾳ, ap. Soph. (Aj. 216.) Correptus insania. Item pro Convictus s. Deprehensus, et pro Condemnatus. Demosth. (632.)

'Αλίσκω, Deprehendo, Convinco, item Reum perago, Damno, unde ἡλωκὼς s. ἁλούς, Deprehensus, Convictus, Damnatus. Demosth. Ἀσεβῶν οὗτος ἥλωκε, interpr. Bud. Convictus est, Tenetur, Manifestus est impietatis, vel, Damnatus impietatis. Apud Aristoph. (N. 1079.) ἁλοὺς μοιχός. Demosth. Μιᾷ ἁλῶναι ψήφῳ, Unica sententia damnari. Idem, Τὸν ἑαλωκότα ἤδη τῇ ψήφῳ. Plut. Publicola (1, 396.) Ψήφοις ἁπάσαις ἁλόντες ἐπελεκίσθησαν. Ceterum ut dicitur ἀσεβῶν ἥλωκε l. c., sic κλέπτων ἥλωκε, item κλοπῆς ἥλωκε, sicut ap. Plut. ἁλόντες ἀργίας. Interdum vero huic verbo jungitur præpos. ἐπὶ cum dat., ut, ἁλόντα ἐπὶ στάσεσι ap. Herodian. (3, 10, 11.) Damnatum seditionum, vel Damnatum ob seditiones. Sic Plut. Pericle, Ἐπὶ κακοῖς ἔργοις ἁλούς. Ab ἅλωμι autem usitata sunt etiam ἁλῴην et ἁλῴω ap. Hom. Od. Ξ. (183.), ἤ κεν ἁλῴη, ἦ κε φύγοι: Σ. (264.) εἴ κεν ἁλῴω. Est autem ἁλῴην pro ἁλοίην, quo alibi utitur, ut Il. X. (253.) ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἁλοίην, pro quo male in quibusdam Edd. legitur ἁλοίμην. Præs. autem tempus et præt. imperf. facta a terminatione in σκω, in prosa præsertim usitata sunt. Xen. K. (11, 2.) Ἁλίσκεται δὲ τὰ μὲν ἐν τοῖς ὄρεσιν κ. τ. λ.: E. 3, (4, 19.) Τοὺς ὑπὸ τῶν λῃστῶν ἁλισκομένους. Et Καταλίσκομαι pro Convincor, ex Herod. citatur, καταλίσκομαι ὑπὸ τοῦ μαντηΐου.

"'Αλοῶ, Hesychio πλανῶ, Seduco et in errorem " impello: item τύπτω. At ἁλόω, thema inusitatum " est, unde ἅλωμι sua tempora mutuatur, nimirum " præt. ἥλωκα, s. ἑάλωκα, et quæ inde derivantur." "Ἅλωθι, imper. ab ἅλωμαι, ut γνῶθι. Refertur ad " 'Αλίσκομαι." "'Αλὼς, quod ap. Hes. legitur, et " exp. κρατηθεὶς, si mendosam scripturam non habet, " nec enim sua serie positum est, Doricum est pro " ἁλούς."

"'Αλῶμαι, Vagor, Erro, contr. ex ἀλάομαι. Ἅ" λωμι autem inusitatum thema est, e quo aor. 2. " ἥλων, et infin. ἁλῶναι, et particip. ἁλοὺς, quæ " omnia ad 'Αλίσκομαι referuntur."

"'Εάλη, exp. συνήχθη, συνεστάλη, συνεστράφη, de " quo in Anomalis. Il. Υ. (168.) ἑάλη τε χανὼν, de " apro, qui a venatoribus premitur. Et N. (408.)
A " Τῇ δ' ὕπο πᾶς ἐάλη: de Diomede contrahente se " sub clypeum. Inde particip. ἑαλεὶς, Hesychio " συσταλεὶς, συστραφεὶς, Qui se contraxit s. contorsit, " quod ε contra regulam retinuit; debebat enim dici " ἁλείς." [Vide Ἅλημι.]

["'Αλίσκω, Locella ad Xen. Eph. 139. Xen. Eph. 54. et n. Valck. Hippol. p. 267. 270.: Diatr. 270.: Callim. 286. ad Xen. Memorab. 2, 6, 22. Fischer. Ind. Palæph. ad Mœr. 95. Thom. M. 38. Dorv. Vann. 61. Thom. M. 257. ad Charit. 537. Luzac. Exerc. 143. Boissonad. in Philostr. 490. Heyn. Hom. 6, 19. 536. 'Αλίσκω, Occido, Heyn. Hom. 6, 304. 536. 'Αλισκόμενος, Captus, Xen. K. A. 4, 1, 3. 'Αλίσκεσθαι, cum partic., Valck. ad Herod. 232. 598. De amore, ad Xen. Eph. 255. 'Αλ. ἐς, Captum perferri in, Valck. Adoniaz. p. 264. ad Herod. 131. 'Ηλωμένος an Græcum? Ruhnk. ad Xen. Mem. 231. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 1. p. 2. De quant., ad Il. E. 487. Heyn. Hom. 5, 711. Ἥλωκα, ἑάλων, Dawes. Misc. 315. Ἑαλωκὼς, ad Herod. 582. Ἑάλω-
B μεν, ——ομεν, Zeun. ad Cyrop. 277. Ἡλωκέναι, Diod. S. 2, 350. Fut., Diod. S. 1, 700. Ἥλω, Heyn. Hom. 4, 99. Fut. med., ad Dionys. H. 3, 1922. 'Αλώσομαι, pass. Kuster. V. M. 145. Jacobs. Anth. 9, 295. Diod. S. 2, 442. ad Timæi Lex. 249. Valck. Phœn. p. 534. Ἥλω, ἑάλω, Zeun. ad Cyrop. 386. Mœris 178. et n. ubi et de ἑάλωκα, ἥλωκα. Ἅλω, Captus est, Heringa Obs. 178. 'Αλῶναι παρανοίας, Toup. ad Longin. 355.; Opusc. 2, 129.: θανάτου, Mortis esse damnatum, Plut. de S. N. V. 25. ψευδομαρτυριῶν, Valck. Oratt. 345. 'Αλῶναι, cum gen., ad Charit. 414.; de amore, Boiss. in Philostr. 481. 516. 'Αλωθῆναι, Diod. S. 2, 490. 'Αλῶ, Brunck. Aristoph. 3, 102. 'Αλῴην, Thom. M. 227. 'Αλοὺς, 226. Musgr. Ion. 828. 'Αλοὺς ὕπνῳ, Wakef. Eum. 67. De augm., Brunck. Aristoph. 3, 102. Ἑαλωκὼς et τραυματίας conf., ad Diod. S. 2, 351. Convinco, Reum perago, Damno, Kuster. Aristoph. 123. a. Valck. ad Herod. 188." Schæf. Mss. Ξυμφοραῖς ἁλίσκεσθαι, Calamitatibus opprimi, Plato Crit. 1." Schweigh. Mss. "De sole victo umbra
C lunæ, Plut. 2, 145. Ἑάλωκα κάλλους, Captus sum pulcritudine, Liban. 14. Æsch. Agam. 30. Julian. 101. Cum gen., Ælian. H. A. 733. In sensu forensi, Longin. 138. Pass. voce, Athen. 103." Wakef. Mss. Glossæ: Ἑάλω· Captus est.]

Ἅλωσις, Captura, vel Captio, si et hoc satis Latinum est, pro Ipso capiendi actu; illo autem utitur in ea signif. Plin. Item Expugnatio, ut Τροίας ἅλωσις ap. Plat. et ap. ceteros scriptt. passim, Trojæ expugnatio, vel, ut alii, Trojæ eversio, aut Excidium. Ego tamen malim simpliciter Captam Trojam, cum Horatio aliisque nonnullis Lat. scriptt. quam Expugnatam dicere. Sed, si, verbi gratia, mihi interpretandum sit μετὰ τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν, non vertam ad verbum, Post capturam aut Captionem Trojæ, sed Post captam Trojam. ||Ἅλωσις exp. etiam Deprehensio, ut in Plat. de LL. 11. Καὶ ἐφ' ἑκάστης ἁλώσεως τοὺς δεσμοὺς μὴ παυέσθω διπλασιάζων. [Eur. Electr. 1022. Hec. 1117. "Jacobs. Anth. 7, 42. Boissonad. in Philostr. 661. Ἅλ. ὑπό τινος, Strabo 5.
D p. 513." Schæf. Mss.]

'Αλώσιμος, ὁ, ἡ, Qui capi potest, s. expugnari, Expugnabilis. Plut. Camillo, (1, 516.) Οὐκ οὔσης ἁλωσίμου τῆς πόλεως. Apud Synes. Ep. 44. Qui facile capi potest. Λίαν ὑπὸ συνηθείας ἁλώσιμος ὤν, Qui facile capi potest a consuetudine. Exp. etiam, Propensus ad consuetudinem. ["Qui facile consumi potest, Paus. 63." Wakef. Mss. "Jacobs. Anth. 11, 381. 12, 89. Wakef. et Brunck. Philoct. 863. ad Herod. 533." Schæf. Mss. Blomf. ad Æsch. Ag. p. 406. "Eur. Hel. 1637. Temenidæ Fr. 9. p. 477." Seager. Mss. Æsch. S. c. Th. 637.]

'Αλωτὸς, (ἡ, όν,) i. q. ἁλώσιμος. Quidam Comicus ἁλωτὰ πόνῳ πάντα esse dixit, Expugnabilia esse labore. Philo de Mundo, Τὰ νόσοις καὶ γήρᾳ σώματα ἁλωτὰ dixit, Quæ morbis et senio facile corripiuntur, i. e. Morbis et senio obnoxia. ["Valck. Phœn. p. 60. Brunck. Philoct. 863. Boissonad. in Philostr. 661. Thom. M. 655." Schæf. Mss. Thuc. 6, 77.] Hinc compos. 'Ανάλωτος, Δυσάλωτος, Εὐάλωτος, Δορυάλωτος. E quibus 'Ανάλωτος, ὁ, ἡ, Qui capi vel expu-

gnari nequit, Inexpugnabilis. Isocr. Busir. Enc. (6.) Ἀνάλωτος μὲν ὢν καὶ δυσμάχητος τοῖς ἐπιβουλεύουσιν. Interdum etiam, Non captus, Non expugnatus, ut ap. Thuc. (4, 70.) Οἰόμενος τὴν Νίσαιαν ἔτι καταλήψεσθαι ἀνάλωτον. Et metaphorice ἀνάλωτος ὑπὸ χρημάτων, Qui pecuniis expugnari nequit, vel corrumpi. Inexpugnabilis, vel Insuperabilis pecuniis. Plut. Pericle, (1, 627.) Ἐφύλαξεν ἑαυτὸν ἀνάλωτον ὑπὸ χρημάτων. Male autem ap. Eund. (1, 230.) ἀνάλωτος ὑπὸ χρημάτων, exp. Pecuniis insatiabilis et inexplebilis, ut alibi docebo. [" Boissonad. in Philostr. 565. 661. Plut. Mor. 1, 18." Schæf. Mss. ET] " Δυσάλωτος, ὁ, ἡ, " Difficilis captu, Qui ægre capitur s. capi potest, ut " δυσάλωτον χωρίον ap. Plut. Et δυσάλωτοι ταῖς " νόσοις ap. Diosc. 7, 1, Qui difficile morbis corripi-" tur s. tentatur." [Plato 5, 217. Bip. Ind. in Dion. Cass. " Toup. Opusc. 2, 182." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 1723.] Contrarium est Εὐάλωτος, ὁ, ἡ, Qui facile capi potest, vel expugnatu facilis, ut εὐάλωτον κλέπταις, Naz. Apud Gal. autem ad Glauc. εὐάλωτοι ἀμφημερινοῖς, Obnoxii febribus quotidianis. [Gl. Expugnabilis. Lex. Xenoph. Alciphr. 2, 1. " Stob. 29, 43." Wakef. Mss. " Ad Lucian. 2, 183. ad Mœr. 394. ad Charit. 226. Plut. Mor. 1, 17." Schæf. Mss.] AT Δορυάλωτος, Captus bello, q. d. Hasta captus, eadem plane forma qua αἰχμάλωτος, supra, Captivus. Herodian. 2. Ἐπεὶ δὲ αὐτοὺς ὥσπερ σαγηνεύσας ἐντὸς τῶν ὅπλων δορυαλώτους εἶχε, Pol. interpr. Quos ubi velut indagine armorum conclusos captivosque habuit. Δορυαλώτους πόλεις πεποίηκεν, Isocr. Urbes subjugavit, In servitutem redegit. [" Ad Diod. S. 1, 279. ad Herod. 653. Thom. M. 655. Auger Discours 2, 91. ad Diod. S. 2, 97. Lobeck. Ajac. p. 253." Schæf. Mss. Vera forma est δοριάλωτος.]

[* " Ἀρτιάλωτος, (ὁ, ἡ, Recens captus.) Xenocr. 34. (Ὁ δὲ ἀρτιάλωτος, καὶ μὴ ζωγρείοις ἐγκεκλεισμένος.)" Boissonad. Mss.]

" Νεάλης, (ὁ, ἡ,) Hesychio νεωστὶ ἁλούσης, Recens " captæ, quæ et Νεάλωτοι dicitur. Affert enim idem " ipse νεάλωτοι pro νεωστὶ εἰλημμένοι." [" Ad Herod. 745." Schæf. Mss.]

[* Πανάλωτος, ὁ, ἡ, Omnia capiens. Æsch. Agam. 371. ubi v. Blomf. " Jacobs. Anth. 11, 191. Heyn. Hom. 5, 711." Schæf. Mss.]

[* Πυριάλωτος, ὁ, ἡ, Igni captus. Philostr. 838. Ὑπνηλαὶ οὖσαι καὶ πυριάλωτοι.]

[* Ταχυάλωτος, ὁ, ἡ, Qui facile capi potest. " Herod. 7. p. 420. Καὶ ὅτι χώρην ἄρα εἶχον εὐαίρετόν τε καὶ ταχυάλωτον." Scott. App. ad Thes.]

[* Ἀνθαλίσκομαι, Contra, Vicissim capior, damnor. Æsch. Ag. 331. ubi v. Blomf. " Dio Cass. 100." Wakef. Mss.]

[Καταλίσκομαι, de quo v. Nostrum supra, unico nititur loco Herod. 2, 174. At ibi pro mendoso κατηλίσκετο, leg. καὶ ἡλίσκετο monuit Valck. (188.) Rectius καὶ ἁλίσκετο Ed. Schweigh. cujus vide Var. Lect. ad illum locum. Ejiciendum igitur e Lexx. v. καταλίσκομαι, aut certe ut spurium obelo notandum. " Wessel. Diss. Herod. 144." Schæf. Mss.]

" Παραλίσκω, Capio. Παραλοὺς, Hesychio παρα-" κρατηθεὶς, συσχεθείς."

" Προαλίσκομαι, Prius capior, Ante capior. Plut. " de aud. Poëm. Προεαλωκότων ὑπὸ δόξης καὶ ἀπάτης." [" Wyttenb. ad Plut. 1, 65. ad Herodian. Philet. 447." Schæf. Mss. Glossæ: Προαλίσκω· Præsumo. Editum est perperam προαναλίσκω. " Demosth. 595." Seager. Mss.]

" Προσαλίσκομαι, Insuper capior: item Insuper " condemnor. Aristoph. Ach. (700.) Νῦν δ' ὑπ' " ἀνδρῶν πονηρῶν σφόδρα διωκόμεθα, Κᾆτα προσαλισκό-" μεθα, ubi Schol. quoque exp. καὶ πρὸς τούτοις κατα-" δικαζόμεθα καὶ ζημιούμεθα." [Ubi v. Elmsl.]

[* Συναλίσκω, Simul capio. " Ælian. H. A. 623." Wakef. Mss.]

ἈΛΚΗ, ἡ, Robur, Vires. Il. Τ. (161.) τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. Od. Ι. (214.) Ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν. Frequentius tamen ap. eum ἀλκὴ est Robur animi, Animi fortitudo, Animi præstantia, Magnanimitas, Strenuitas: dicit enim sæpe θούριδος ἀλκῆς, (Il. Δ. 234.), interdum et θοῦριδα

A ἀλκὴν, (Η. 164.), copulatque nonnunquam ἀλκὴν et σθένος, (Od. Χ. 237.), interdum μένος et ἀλκὴν, ut etiam l. c. Ac ipsemet ostendere lectori volens, meo judicio, de utro robore intelligat, alicubi addit φρεσί: ut Il. Υ. (381.) Ἔνθ' Ἀχιλεὺς Τρώεσσι θόρε φρεσὶν εἱμένος ἀλκὴν, Σμερδαλέα ἰάχων: quod videlicet εἱμένον ἀλκὴν dicat etiam Eum qui robore corporis instructus est. Utuntur et prosæ scriptores hoc nomine. Apud Plut. aliquoties reperiuntur copulata ἀλκὴ et δύναμις: et pro Viribus, Robore ac Præsidio usurpatur ἀλκὴ ab eo: item pro Strenuitate. Sic Thuc. (2, 84.) Εἰς ἀλκὴν τρέπομαι. ‖ Ἀλκὴ, Auxilium, Remedium. Od. Χ. (305.) οὐδέ τις ἀλκὴ Γίνεται, οὐδὲ φυγή. Hesiod. Ἔργ. (1, 199.) κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή: et Th. (876.) κακοῦ δ' οὐ γίνεται ἀλκὴ Ἀνδράσι. Ab Hippocr. quoque sæpe usurpatur pro Remedio. [" Steph. de Dionysii Imitat. Thuc. Heyn. Hom. 5, 439. 6, 507. 7, 81. Thom. M. 751. Wakef. Ion. 207. Musgr. 204. Wakef. 493.: Alc. 211.; Phil. 1091.; Eum. 54. Abresch. Æsch. 2, 38. Jacobs.
B Anim. 149.; Anth. 10, 129. Auxilium, ad Od. Μ. 120. Ἀλκαί, Alpheus 11. Toup. Opusc. 2, 237. Ἐς ἀλκὴν ἔρχεσθαι, Eur. Phœn. 424. Diod. S. 1, 204. Pugna, Bellum, Brunck. ad Eur. Med. 299. Heath. ad Æsch. 1, 29. Beck. ad Eurip. 222. Wakef. S. C. 1, 115. ad Herod. 335. 724. Ἀλκὴ θὴρ, Lobeck. Ajac. p. 284. Ἄλκη, Fac. ad Paus. 2, 50." Schæf. Mss. Paus. 5, 12. 9, 21. Eclog. Phys. p. 19. Pind. Nem. 3, 68. Gorgiæ Encom. 93. 108. Auctor Rhesi 934. Ἀλκὴν τινος ποιεῖσθαι, Soph. Œd. C. 459. pro ἀλκεῖν τινι. " Impetus belli, Oppian. H. 1, 336. Apoll. R. 4, 1150. Cum βίᾳ, Diod. S. 1, 200. cum ῥώμῃ, Ælian. H. A. 272. 301. 745. Cum σθένος, Apoll. R. 3. Cum κάρτος, 849." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀλκή· Validitas.]

¶ Ἄλξ inusitatus nominativus, cujus gen. ἀλκὸς, dat. ἀλκί, frequens ap. Hom., ut Il. Ν. (471.) aper, et Od. Ζ. (130.) leo dicitur ἀλκὶ πεποιθώς. Alii non statuunt hunc nominat. ἄλξ, sed ἀλκὶ pro ἀλκῇ ab ἀλκὴ per metaplasm. derivant. " Ἀλκὶ, metaplasmo
C " poëtico pro ἀλκῇ, vel etiam a nom. ἄλξ." [" Ἄλξ, Heyn. Hom. 5, 57. ad Il. Ε. 299." Schæf. Mss.]

Ἄναλκις, ιδος, ὁ, ἡ, Instrenuus, Ignavus, cui opponitur ἄλκιμος. Od. Γ. (375.) Ὦ φίλος, οὔ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἄναλκιν ἔσεσθαι. Il. Ν. (777.) ἐπεὶ οὐδέ με πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ. Ε. (349.) γυναῖκας ἀνάλκιδας, Quæ natura sunt imbelles, et quarum non faciunt ad fera tela manus, ut loquitur Naso. HINC vel potius ab Ἀναλκὴς, fit Ἀνάλκεια, Ignavia, Il. Ζ. (74.) Ἴλιον εἰσανέβησαν ἀναλκείῃσι δαμέντες. Possit autem videri ἄναλκις ex ἄλξ ἀλκὸς potius quam ex ἀλκὴ ἀλκῆς derivatum. [" Ἄναλκις, Toup. Opusc. 1, 517. Il. 14, 126. Christod. Ecphr. 356. ad Lucian. 1, 698. Ἀνάλκεια, Ruhnk. Ep. Cr. 206. Ἀνάλκεια, ἀναλκία, Heyn. Hom. 7, 340." Schæf. Mss. " * Ἀνάλκειος, Imbellis, (Invalidus.) Oppian. H. 4, 587. sed susp. lect. Ἀναλκὴς, (ὁ, ἡ,) Hippocr. (77, 33.) Erotian. Hesych. Aristot." Wakef. Mss. " Ἀναλκὴς, Euthal. in Ed. Epist. Cathol. 476. Ἀνάλκεια, Theogn. 887." Boissonad. Mss.]

D [* Δύσαλκις, ιδος, ὁ, ἡ. " Ab ἀλκὴ sicut ἄναλκις formatur, sic etiam δύσαλκις, Homo imbellis et ignavus, Qui ad omnia imparatus et inidoneus est. Restituenda hæc vox Maximo Tyr. 1, 3. Οὐδὲ πείσεται ὅπερ τῶν πλεόντων οἱ δυσάλκιδες, καὶ θαλάττῃ πρῶτον ἐντετυχηκότες· οὓς ἐὰν καὶ σμικρὸς ὑπολάβῃ κλύδων, ἐκπλαγέντες τῇ ἀηθείᾳ, καὶ καταλιπόντες τὴν ναῦν, καὶ ἀμελήσαντες τῆς σωζούσης τέχνης, παρέδωκαν ἑαυτοὺς τῷ κύματι, καὶ προαναλώθησαν τῆς νεώς. Quo in loco male scriptum est δυσάντιδες, quæ vox ne Græca quidem est. Toup. ad Suid. 3, 252. (=2, 304.)" Brunck. Mss. Δυσάλκιδες correxit et G. Burges. ad marg. sui exemplaris Maximi T. " Toup. Opusc. 1, 517. et Ind." Schæf. Mss. Tyrwhittus ap. Toup. Emend. 4, 424. malit δυσέλπιδες. Vide Porsoni App. ad Toup. 4, 479. " * Δυσαλκὴς, (ὁ, ἡ,) Qui vires afficit. Quint. Smyrn. 7, 625. Ἀμπαύοντο μόθοιο δυσαλκέος." Wakef. Mss. Sed Tychsen. δυσαλγέος edidit e conjectura Pauwii, qui tamen nihil mutat, addens:—" Ἀλκὴ idem aliquando, quod ἄλκαρ, ἀλέξησις."]

[* 'Ελεαλκὴς, ὁ, Vir cujusdam fontis possessor, A Hippocr. 367, 42.]

[* 'Επαλκὴς, ὁ, ἡ, Validus, Robustus. Æsch. Choëph. 413. ubi Schol. * ἰσχυροποιόν.]

'Ετεραλκὴς, ὁ, ἡ, ut ἑτεραλκὴς νίκη μάχης, Il. H. (26.) Victoria ancipitem Martem habens, et q. d. anceps robur. Volunt autem appellatam ἑτεραλκέα Victoriam, quia, ut idem alibi scribit, ἐπαμείβεται ἄνδρας. Eust. vult ἡτεραλκῆ esse Quæ alteri parti semper tribuit ἀλκήν. Alibi tradit ἑτεραλκῆ vocatam Quæ per vices uni parti, deinde alteri acquirit et comparat ἀλκήν. Affertur et alia exp. hujus vocis, ut νίκη ἑτεραλκὴς dicatur ἡ τῷ ἀλκίμῳ διδομένη: sed hæc nullo pacto mihi placet. Apud Eund. (Il. O. 738.) ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες, exp. ἑτέρῳ μέρει ἀλκὴν διδόντα. Bud. interpr. Qui nobis victoriam restituat, vel Nos in pristinas vires restituat. Greg., ut testatur Idem, ἑτεραλκέα νίκην dixit pro Victoriam in alteram partem inclinare. ‖ Apud Nicand. Th. 2. λύσιν θ' ἑτεραλκέα κήδευς Schol. exp. ἀντιπαθῆ ἀλκὴν τοῦ πόνου, quasi B Quæ ex altera parte præsidium afferat. ‖ E Nonno autem citatur ἑτεραλκέϊ θεσμῷ simpliciter pro Diverso. Hinc 'Ετεραλκέως, adverb. Ancipiti Marte, ut ap. Herod. (8, 11.) ἑτεραλκέως ἀγωνιζόμενοι, Ancipiti Marte pugnantes, Ita pugnantes ut nunc hi, nunc illi superiores essent. [" 'Ετεραλκὴς, ad Herod. 624. 738. Heyn. Hom. 5, 313. 444. 7, 127. ad Lucian. 3, 593. 'Ετεραλκέως, ad Corn. Nep. 78. Stav. ad Herod. 624." Sch. Mss. "Nonn. Dionys. 4, 229." Wakef. Mss.]

[* Εὐαλκὴς, ὁ, ἡ, Validus, Robustus. Clem. Alex. 411. " Εὔαλκες, ad Herod. 429. εὐαλκὴς, Jacobs. Anth. 7, 65." Schæf. Mss.]

[* " Κεραλκὴς, Lobeck. Ajac. p. 284. Et poët. * Κερεαλκὴς, (Cornibus valens, Cornibus fretus, Cui vis sese tuendi et ulciscendi, et omnis impetus injurias propulsandi est in cornibus.) Ruhnk. Ep. Cr. 147. ad Callim. 1, 129. Porson. Præf. ad Hec. p. x." Schæf. Mss. Apoll. R. 4, 469. Oppian. C. 2, 103. In Callim. 3, 179. κεραελκέες perperam legebatur.]

[* " Κρατεραλκὴς, (ὁ, ἡ,) Cyr. Theodor." Kall. Mss.] C

" Μεγαλαλκὴς, (ὁ, ἡ,) Magni roboris, μεγαλοσθενὴς, " Hes." [" Const. Manass. Chr. p. 58." Boissonad. Mss. Orac. Sibyll. p. 585.]

" Μοναλκὴς, (ὁ, ἡ,) Eximio robore præditus, ita ut " solus esse videatur robustus," [Hesych. In Schneider. Lex. non legitur.]

Παναλκὴς, ὁ, ἡ, Omnipotens. Παναλκὲς, ἰσχυρὸν, παντοδύναμον, Hesych. [Æsch. S. c. T. 172.]

[* Τοξαλκὴς, ὁ, ἡ, ap. Orph. Epith. Cupidinis, sagittis vim suam exserentis, aut contemtum sui ulciscentis. Et * Τοξαλκέτης, ὁ, Ælian. H. A. 11, 40. " Epigr. adesp. 116. a." Schæf. Mss.]

[* " 'Υπεραλκὴς, (ὁ, ἡ,) Valde robustus. Plut. 3, 840." Wakef. Mss. Plut. Pomp. 65.]

'Αλκήεις, (ήεσσα, ῆεν,) Robustus, Fortis, Strenuus, Præditus robore corporis, vel robore animi, i. e. fortitudine. 'Αλκήεις Μελέαγρος, Apoll. [R. 1, 71. Dionys. P. 305. " Toup. Opusc. 2, 165. Valck. Hippol. p. 318. Jacobs. Anth. 8, 106." Schæf. Mss. " Stob. p. 37. Oppian. C. 4, 26. Manetho 4, 28." Wakef. Mss.] D

" 'Αλκάζειν, Fortiter agere, Pugnare. Etymologo " enim ἀλκάζειν est τὸ ἀνδρείως πράσσειν τι, afferenti " etiam ἀλκάζουσαν pro μαχομένην." [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

" 'Αλκαία, ἡ, Cauda leonis, quoniam eam quatiendo sibi animos et robur excitat, ut Hom. quoque docet, cum ait, Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία " ἀμφοτέρωθεν Μαστίεται, ἓε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι. Apud Suid. 'Αλλ' ὁ μὲν δράκων μεγέθει " μέγιστος ὢν, τῷ οὐραίῳ τὸν λέοντα κατῃκίζετο· ὁ δὲ " λέων, ἤλγει μὲν, καὶ τῇ ἀλκαίᾳ πρὸς ἄμυναν διεγείρετο. Muscæ etiam ἀλκαίαν tribuisse Callim. dicitur, ubi κέντρον potius significat quam οὐρὰν s. κέρκον. " 'Αλκαίαν Eust. paragogως dici ait τὴν ἀλκὴν, ἐπὶ λέοντος, ut σεληναία pro σελήνη, et similia. At 'Αλκαῖος, " Nomen proprium cum aliorum, tum filii Herculis " insigni robore præditi. Æoles exemto e diphthongo ι dicunt 'Αλκάος." [" 'Αλκαία, Brunck. Apoll. R. 199. Callim. 1, 547. ad Callim. Fr. p. 547. Ruhnk. Ep. Cr. 104. Heringa Obs. 107. Segaar. in Daniel. p. 66. Heyn. Hom. 8, 43. * 'Αλκαῖος, (αία, αῖον.) Eur. Hel. 1167. * 'Αλκαϊκὸς, * 'Αλκαϊκὸς, Thom. M. 36. Phrynich. Ecl. 12." Schæf. Mss. " 'Αλκαία, Nicand. Schol. Th. 123. Ælian. H. A. 283. Oppian. H. 5, 264." Wakef. Mss.]

[* " 'Αλκαῖος, Hercules, Eust. Il. 982, 36. Diod. S. 218. * 'Αλκὶς, (ίδος, ἡ,) Hesych. nos Sylv. Cr. 1, 115." Wakef. Mss. " Wakef. Herc. 495. * 'Αλκείδης, Samius 2. Jacobs. Anth. Proleg. 56. Antip. Thess. 19. Jacobs. Anth. 8, 353. Erycius 4." Schæf. Mss.]

[* " 'Αλκὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἀλκήεις, Violentus. Nicand. Al. 114. (καὶ ἀλκέα πότμον ἀλύξαι.)" Wakef. Mss.]

"Αλκιμος, ὁ, ἡ, [imo ίμη, ιμον,] per ι, ut factum a dat. ἀλκὶ, at ἀλκήεις per η, ab ἀλκή. Valet autem ἄλκιμος i. q. ἀλκήεις: estque illud quam hoc usitatius. Il. Λ. (483.) Τρῶες ἄλκιμοι. Π. (689.) ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην. E. (529.) et P. (111.) ἄλκιμον ἦτορ. At K. (135.) ἄλκιμον ἔγχος videtur dici Hasta strenua, pro Qua strenuitas exercetur. Licet autem sit ποιητικώτερον hoc nomen, usurpatur tamen et in prosa, præsertim autem, si bene observavi, a Xen. ut E. 7. Καὶ ἄλκιμοι διετέλεσαν ἐν τῷ πολέμῳ, et ibid. Τῶν μὲν συμμάχων ἀλκιμώτατοι ὄντες, ἡγοῦντο. Apud Soph. legitur ἀλκίμα in fem., pro ἄλκιμος: et quidem Dor. pro ἀλκίμη, Aj. (401.) 'Αλλά μ' ἁ Διὸς 'Αλκίμα θεὸς 'Ολέθριον αἰκίζει. Existimo autem hoc tantum differre ἄλκιμος a proxime præcedente ἀλκήεις, quod ἄλκιμος rarius quam ἀλκήεις dicatur Homo robustus, intelligendo de corporis viribus. ‖ "Αλκιμος, Nom. propr. hominis, item Loci. Vide Eust. et Plut. Themistocle, [1. 501. " Ad Lucian. 1, 380. Xen. Cyrop. 72. Jacobs. Anth. 8, 97. "Αλκ. et ἀγλαὸς conf., Heyn. Hom. 6, 264. "Αλκιμος, (Nom. propr.,) Heyn. Hom. 6, 425." Schæf. Mss.]

[* 'Αλκιμοποιὸς, ὁ, ἡ, i. q. ἄλκιμον ποιῶν. Phavor.]

'Αλκίμαχος, ὁ, ἡ, Strenuus in pugna, vel Strenue pugnans. In Anthol. ἀλκιμάχας Παλλάδος, Strenuæ Palladis. Potest vel a μάχομαι, vel a μάχη deduci. [" 'Αλκίμαχος, Jacobs. Anth. 6, 232. 'Αλκιμάχη, Hegesipp. 3." Schæf. Mss.]

[* " 'Αλκίνοος, ejus horti, Jacobs. Anth. 9, 375." Schæf. Mss.]

" 'Αλκίφρων, Eustathio ὁ ἀνδρεῖος καὶ φρόνιμος, " Qui fortitudinem cum prudentia conjunctam habet. " Alioquin est Nom. propr." [Æsch. Pers. 91.]

¶ "Αλκαρ, τὸ, ab ἀλκή, Auxilium, Remedium. Item, Tutamen, Munimentum, Præsidium. Il. Λ. (822.) ἄλκαρ 'Αχαιῶν, Præsidium Achivorum. Phocyl. (13, 120.) κέντρα μελίσσαις "Εμφυτον ἄλκαρ ἔδωκε θεὸς, Aculeos apibus dedit deus, ingenitum tutamen et munimentum, s. præsidium. Apoll. R. (2, 1075.) ὑετοῦ ἔμμεναι ἄλκαρ, Munimentum adversus pluviam. Oppian. Hal. 1. οὐ πυρὸς ἄλκαρ ὀπωρινοῖο φέρονται, Munimen adversus æstum. [Aretæus p. 83. ἄλκαρ σωτηρίης. " Wakef. Phil. 226.; Eum. 80. Callim. 1, 491. Heyn. Hom. 6, 265. Abresch. Æsch. 2, 38. Jacobs. Anth. 6, 176. 7, 391. 9, 305. Valck. Adoniaz. p. 344. ad Phœn. p. 291. 407.; ad Hippol. p. 317. Toup. Opusc. 1, 359." Schæf. Mss.]

[* " 'Αλκοποτίστρια, (ἡ,) Const. Manass. Chr. p. 247. Meurs." Schæf. Mss.]

[* " "Αλκων, Jacobs. Anth. 9, 33." Schæf. Mss.]

" 'Αλκμανικὸν, dictum Metrum quoddam, quia " πεπλεόνακε παρ' 'Αλκμᾶνι, teste Suida. Aristoph. " Schol. vocat 'Αλκμάνειον, esseque dicit δακτυλικὸν ἑφθημιμερές." [" 'Αλκμὰν, Phrynich. Ecl. 85. Jacobs. Anth. 10, 325. 'Αλκμανικὸς, Fischer. ad Weller. 1, 395. Lesbon. de Schem. 178. 179. ad Lucian. 1, 276. * 'Αλκμάων, 'Αλκμὰν, Valck. Phœn. p. 65. ad Diod. S. 1, 252. * 'Αλκμαίων, Jacobs. Anth. 10, 325. * 'Αλκμαιωνὶς, Valck. Phœn. p. 792. Toup. Opusc. 2, 49. * 'Αλκμήνη, Jacobs. Anth. 9, 402." Schæf. Mss.]

" 'Αλκμαρὲς, Hesychio est ἄλκιμον. Apud Etym. " vero et in Lex. meo vet. paroxytonως scriptum " ἀλκμάρες, quod esse dicunt ἀλεξητήριον, et pleonasmum habere τοῦ μ. Nam ἀλκάρες esse τὸ ἀλαλκοῦν " τὴν ἀρὰν, καὶ ἀπεῖργον τὴν βλάβην, Diras imprecationes et incommoda arcens, teste Method."

¶ "Αλκω, ἄλξω. Vel 'Αλκῶ, circumflexum, ἀλκήσω. Nam utrumque ponitur ab Etym. qui e posteriori

tamen mavult deducere ἀλαλκῶ. An autem sint in usu, non dicit: quod si reperiantur, significabunt i. q. ἀλάλκω, Auxilior, Propulso aliquod malum a quopiam, Depello malum. Pono autem hoc th. ἄλκω ut ab eo formem sequentia ἄλξις et ἀλκτήρ: quorum deductionem ap. nullum reperio, sed quæ alia esse possit quam hæc ab ἄλκω, non video.

[* "Ἀλκηστὴς, ὁ, Validus. Suid. v. * Ἀμύντης, Oppian. H. 1, 170." Wakef. Mss.]

[* "Ἀλκέτας, Jacobs. Anth. 6, 415. * Ἀλκετὴρ, ad Herod. 425." Schæf. Mss.]

Ἄλξις, εως, ἡ, Defensio, ap. Polyb. 5., (68.) ut inquit Bud. Ἄλξεων· τειχέων, Hesych. Vide Ἔπαλξις.

Ἀλκτὴρ, ῆρος, ὁ, Propulsator, Depulsor. A Bud. exp. et Vindex, Propugnator. Cum gen., Od. Ξ. (531.) Φ. (340.) ὀξὺν ἄκοντα κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν, Propulsatorem canum, Propulsatorem injuriæ canum. Sic ἀρῆς ἀλκτῆρα ap. Eund. Il. Σ. (100.) et ap. Hesiod. (Th. 657.) Item ἄρεως ἀλκτὴρ ap. Hom. (Ξ. 485.) Propulsator cædis, pro Vindex et ultor. || Ἀλκτῆρες, Adminicula ad transiliendam fossam, cujus generis sunt hastæ, pali, aliaque hujusmodi, ap. Aristot. Probl. et Gal. Vide Ἀλκτῆρες in Indice. HINC Ἀλκτηρία, Exercitium, in quo adhibentur ἀλκτῆρες ap. Artemid. 1, 59. [" Heyn. Hom. 6, 332. 613. 7, 442. Boissonad. in Philostr. 398. Ruhnk. Ep. Cr. 180." Schæf. Mss.]

Ἀλκτήριον, τὸ, Remedium, Auxilium, Propulsatorium, ad verbum, s. Depulsorium, ἀλκτήρια νούσων, Remedia morborum, s. adversus morbos, ap. Nicand. Th. [528. "Al. 349." Wakef. Mss. "Toup. Opusc. 2, 165. Thom. M. 578. Jacobs. Anth. 9, 419." Schæf. Mss.]

[* "Ἀλκτὴ, Heringa Obs. 104." Schæf. Mss.]

[* "Ἀλκάθω, Brunck. Soph. 3, 495. * Ἀλκάθους, Musgr. Heracl. 279.]

Ἔπαλξις, εως, ἡ, Pinna, Propugnaculum muri, προμαχὼν, videlicet ἐφ' οὗ ἐστὶ τοῖς ἄνωθεν μαχομένοις τὸ ἀλαλκεῖν, ἤτοι βοηθεῖν: nam ab ἄλκω ἄλξω fit, ut Eust. annotat in Hom. (Il. M. 263.) Ἀλλ' οἵγε ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις. Polit. ap. Herodian. (8, 4, 20. 8, 2, 12.) πύργους καὶ ἐπάλξεις Turres et propugnacula, (7, 11, 17.) Turres et pinnas vertit: sed frequentius ἐπάλξεις Pinnas interpr. Idem et Mœnia interpr. quodam loco. Valla ap. Thuc. Pinnas interpr. ap. quem aliquoties legitur h. v., ut 4, (115.) Ἀπ' οἰκιῶν ἐπάλξεις ἐχουσῶν. Et 3, (22.) Κατέβαλε γάρ τις τῶν Πλαταιέων ἀντιλαμβανόμενος ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων κεραμῖδα, Deturbavit enim quidam e Platæensibus apprehensam e pinnis tegulam. Etym. non illam solum deductionem affert ab ἄλκω, cujus sit fut. ἄλξω, a quo nomen verbale ἄλξις, deinde ἔπαλξις: sed vult ἔπαλξις posse etiam dici tanquam quæ sit * ἐπαλέξησις quædam. || Ἔπαλξις, si eidem credimus, est etiam ἀψὶς, item δικαστήριον τῶν φονικῶν. [" Jacobs. Anth. 11, 52. Boissonad. in Philostr. 569. Heyn. Hom. 6, 319. 340. 8, 237. ad Mœr. 87. Eur. Phœn. 1016. 1165. ubi v. Valck. p. 401. 404. Toup. Opusc. 2, 199. Musgr. Or. 1203." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 380. Glossæ: Ἔπαλξις· Pinna, Propugnaculum, Pinnaculum.

[* "Ῥιψέπαλξις, ιδος, (ὁ, ἡ,) Nicet. Eugen. 1, 8. (Οὐδ' ὡς βαλοῦντες ῥιψεπάλξιδας λίθους Ἐκ * πετροπομπῶν εἰς τὸ τεῖχος ὀργάνων.) Const. Manass. Chr. p. 72. 98." Boissonad. Mss. Nec e tormentis longe saxa rotantibus in muros missuri molares cum propugnaculorum ruina.]

Ἐπαλξίτης, ut ἐπαλξίτης λίθος, Pinnalis lapis, Lapis qui est supra pinnam, Etym.

¶ Ἀλάλκω, et interdum Ἀλαλκῶ, Depello, Propulso, Arceo, per anadiplasiasmum, i. reduplicationem, de qua Etym. ex ἄλκω vel ἀλκῶ factum, Il. Ψ. (185.) Ἀλλὰ κύνας μὲν ἄλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη, Canes arcebat. Φ. (138.) Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι, Exitium a Trojanis depelleret. || Ex ἀλαλκῶ autem circumflexo reperitur infin. ἀλαλκεῖν, T. (30.) Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσομ' ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα Μυίας, Depellere ab eo muscas. [" Ἀλάλκω, Wakef. Trach. 1030. Jacobs. Anth. 6, 203. 9, 305. De constr., Heyn. Hom. 4, 557. Ἀλαλκέω, Toup. Opusc. 2, 165." Schæf. Mss. "Ἀλάλκω, Juvo, Quint. Smyrn. 10, 260." Wakef. Mss.]

Ἀλαλκτήριον, τὸ, i. q. ἀλκτήριον: et ab ἀλάλκω factum, ut ἀλκτήριον ab ἄλκω fieri dixi. [Phavor.]

Ἀλαλκομενηῒς, ΐδος, ἡ, Auxilians cum robore, et fortiter: ἡ ἀλάλκουσα μετὰ μένους, i. e. βοηθοῦσα. Epithetum Minervæ, Il. E. (908.) Ἥρη τ' Ἀργείη καὶ ἀλαλκομενηῒς Ἀθήνη. In quo versu quidam valde imprudenter ἀλαλκομενηῒς Junonis quoque epithetum esse dicunt. Etym. certe testatur, ap. Hom. esse Minervæ epithetum; ap. alios vero Junonis etiam: atque adeo reperiri ἀλαλκομενεὺς Ζεύς. || Eust. affert et alias τοῦ ἀλαλκομενηῒς exp., ut videlicet sic appelletur ab Alalcomenio monte, aut Alalcomenio heroë. Etym. post exp. aliquot ductas ab ἀλάλκω et μένος, subjungit, Vel, Quæ in Alalcomenaïs Bœotiæ urbe colitur; ubi et Alalcomenium ejus templum: aut Ab Alalcomeneïo Bœoto educata. [" Wakef. Trach. 1030. Heyn. Hom. 4, 556. Ilgen. ad Hymn. p. 221. ad Il. Δ. 8." Schæf. Mss.]

Ἀπαλάλκω, Propulso, Repello, Abigo: cum accus. Od. Δ. (766.) Μνηστῆρας δ' ἀπάλαλκε κακῶς ὑπερηνορέοντας. Interdum accus. cum gen. vi præpositionis. Il. X. (348.), Ὃς οὐκ ἔσθ' ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι. [" Theogn. 13. Toup. Opusc. 2, 67." Schæf. Mss. ET * Ἐπαλάλκω, i. q. * ἐπαλκέω, inquit Schneider. Lex. Sed istud ἐπαλκέω in Lexx. nondum receptum est. "Ἐπαλάλκω, Nicand. Th. 352." Wakef. Mss.]

" Ἀλαλκομεναὶ, urbs Ithacæ, denominata a Bœotorum Alalcomeneo, ut Plut. Hellen. refert 537, meæ Edit. afferens simul causam nominis. Τὸ ἐθνικὸν est Ἀλαλκομεναῖος apud Steph."

" Ἀλαλκομένειον, urbs Bœotiæ, ab Alalcomeneo quodam dicta, qui et Ἀλαλκομενηΐδα Minervam ἵδρυσε, et a se denominavit, teste Aristarcho, qui ab ἀλάλκω dictam negat: alioqui enim potius Ἀλαλκηΐδα nominandam fuisse. Quin et Γλαυκῶπις appellata creditur a Glaucopo, Alalcomenei filio, ut refert Steph. qui urbis Ἀλαλκομενίου, sine diphthongo enim apud eum scribitur, ἐθνικὸν esse dicit Ἀλαλκομένιος et Ἀλαλκομενιεύς: unde Minerva Ἀλαλκομενία, quod ibi coleretur."

[* Ἀλαλκομένιος, ὁ, Nomen mensis ap. Bœotios, i. q. Μαιμακτηριὼν Atheniensium. Harpocr. 191. Plut. Aristide 2, 318.]

ἈΛΕΞΩ, vel ἈΛΕΞΕΩ, ήσω, Arceo, Depello, Propulso; et interdum, Opitulor, Auxilior. Ex Ἄλκω, interjiciendo ε ejus fut. ἄλξω. Quæ formatio mihi videtur esse simplicissima; nec intelligo qui ap. Etym. ἀλκῶ, ἀλξῶ scribatur, deinde ἀλέξω: cum sequatur, Quod ad præsens reductum Attici barytonum faciunt. Ἀλέξω vel ἀλεξῶ, uti dixi, Arceo, Depello, cum accus., unde ἀλεξίκακος, ἀλεξιφάρμακον, et alia. Il. P. (365.) μέμνηντο γὰρ αἰεὶ Ἀλλήλοις ἀν' ὅμιλον ἀλεξέμεναι πόνον αἰπύν. Φ. (374.) ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ, Arceat exitialem diem, vel depellat. Sic et I. (251.) Absolute autem, Opitulor, Auxilior, Opem fero: ut A. (590.) ἀλεξέμεναι μεμαῶτα. O. (565.) ἀλέξασθαι μενέαινον. Itidem ἀλεξῶ, ut Z. (109.) Φὰν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν. Usus est hujus verbi et in prosa, licet rarior. Xen. K. Π. 4, (3, 1.) Τούτοις φασὶν ἀνάγκην εἶναι προθύμως ἀλεξεῖν, His opem ferre. Esset autem, sequendo Eust., sub. accus. in Xen. l. c. et Homerico proxime præcedente, et similibus. Is enim ait ἀλεξεῖν, cum absque accus. ponitur, ἀτελῶς s. ἐλλιπῶς poni. Diceret igitur fortassis Eust. sub. τὸ κακὸν vel τὰ κακὰ, ut esset, Arcere ab illis malum, vel mala, pro Opitulari illis. Plut. Lycurgo (1, 207.) ἀλεξοίμεθα πολεμίων ἔφοδον, Propulsemus impetum hostium. Apud Eund. Romulo (1, 87.) ἀλέξασθαι λῃστάς. Quem infin. et ap. Ion. Scriptt. Hippocr. et Herod., habes aliquoties: ap. Xen. quoque, ut K. Π. 1, (5, 7.) Τί οὖν ἐστὶν ἢ τοῦ ἀλέξασθαι δικαιότερον, ἢ τοῦ τοῖς φίλοις ἀρήγειν κάλλιον; sic et A. (3, 4, 20.) Πολὺ γὰρ διέφερεν ἐκ τῆς χώρας ὁρμῶντας ἀλέξασθαι, ἤ, κ. τ. λ. Quem infin. quidam non a barytono th., sed per syncopen factum putarunt, ut πρίασθαι, atque alia. Item pro Propulsare. Idem Xen.

A. 7, (7, 2.) Ἀλλ' ἐὰν ποιῆτε κακῶς τὴν ἡμετέραν χώραν, ὡς πολεμίους ἀλεξησόμεθα. [" Ἀλέξω, Archiloch. 14. Schneider. Anab. 24. 444. Heyn. Hom. 4, 694. 5, 599. 6, 179. 7, 345. Xen. Cyrop. 93. Zeun. ad Cyrop. 365. ad Herod. 133. De med., ad Herod. 219. Ἀλ. et ἀμύνειν conf., Heyn. Hom. 5, 684. Ἀλέξασθαι, ἀλεξέμεναι conf., 7, 94. Ἀλεξέω, 6, 179. 8, 81. Zeun. ad Cyrop. l. c. Apollod. 249.: Heyn. 761." Schæf. Mss. Hippocr. 25, 33. Pind. Ol. 13, 12. ἀλεξεῖν ὕβριν, Reprimere superbiam. " Ἀλεξέω, Oppian. C. 5, 626." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀλεξέω· Opitulor.] " Ἀλεξέμεν et ἀλεξέμεναι, Dorica sunt " pro ἀλέξειν, a th. ἀλέξω, a quo et mediæ vocis aor. " 1. infin. ἀλέξασθαι."

Ἀλέξημα, τὸ, Id quod arcet, Propulsamentum, aut Defensaculum, uno verbo, si hæc Latine dici possent. Syn. Ὁ κυκεὼν τῆς θερινῆς ὥρας ἀλέξημα, Æstatis ardorem arcens, Bud. interpr. Posset etiam exp. ut opinor, Remedium adversus æstatem. Paus. 10, (18.) Καὶ ἄλλο ἦν τοῖς ἔνδον ἀλέξημα οὐδὲν εἰς δίψαν, Nullum remedium sitis, vel adversus sitim; aut, Nullum subsidium ad sitim. [" Dionys. H. 4, 2295." Schæf. Mss. " Dionys. H. 1, 412. 575. 696. Schol. Soph. Œd. T. 178." Scott. App. ad Thes. Geopon. 14, 6, 11. " On peut citer Plut. de Sol. Anim. 26. Ὥσπερ ἀλεξήμασι παλαισμάτων, si ma correction, ἀλεξήμασι pour ἀδοξήμασι, est juste." Corai. Mss. " Philo J. Schol. Nicand. 703." Wakef. Mss.]

Ἀλέξησις, ἡ, Propulsatio, Defensio, Opitulatio. Ἀλέξησις, inquit Hes. βοήθεια καὶ ἀντίτισις, ubi ἀντίτισις exp. Retaliatio. [Herod. 9, 18. Hippocr. 290, 27=1279.]

" Ἀλεξητικὸς, (ἡ, ὸν,) i. q. ἀλεξητήριος, Depulsorius, " Depellendi arcendique vim habens."

Ἀλεξητὴρ, ῆρος, ὁ, Qui arcet, Propulsator, Depulsor. Item Defensor, Auxiliator. Il. Υ. (396.) Ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης Ἀντήνορος υἱόν. Apoll. R. 2, (519.) λοιμοῦ ἀλεξητῆρα, Pestis depulsorem. Est etiam Defensor, Auxiliator. [" Ad Mœr. 117. Heyn. Hom. 8, 92." Schæf. Mss. " Adj., Oppian. H. 4, 23." Wakef. Mss.]

Ἀλεξήτειρα, ἡ, Propulsatrix, vel Auxiliatrix. Anthol. (Paul. Sil. 66.) ἀλεξήτειρα δὲ τέχνη. [" Nonn. Paraphr. 15, 50." Wakef. Mss.]

Ἀλεξητήριος, ὁ, ἡ, [imo ία, ιον,] Defensorius, Propulsatorius, Depulsorius, Remedium præstans, ut ἀλεξητήριος παροιμία, Athen. 15. Proverbium propulsatorium, i. amoliendi s. arcendi mali vim habens. Ἀλεξητήριοι ῥίζαι, Radices remedia præstantes, s. afferentes. Quidam exp. Radices medicæ.

Ἀλεξητήριον autem, (τὸ,) Munimen. Quidam Amuletum verterunt: at Bud. Munimen et integumentum esse potius quam Amuletum scribit; nam citatis his Plat. verbis, Καὶ τῶν πραγμάτων τὰ μὲν, παραπετάσματα· τὰ δὲ, πρὸς χειμῶνας καὶ καύματα ἀλεξητήρια, subjungit, Ex his verbis apparet ἀλεξητήριον magis esse Munimen et integumentum, quam Amuletum. Xen. (Ιπ. 5, 6.) Antias equinas ἀλεξητήρια πρὸ τῶν ὀμμάτων appellat, et τὰ ὦτα asini ἀλεξητήρια τῶν ὀφθαλμῶν, propter magnitudinem, ut in homine supercilia. Ἀλεξητήρια enim appellantur Arcentia, submoventia, et amolientia. Galen. in x. Therap. Εἰ μὲν εἰς ταυτὸ συμβαίνοι τά τε τοῦ πυρετοῦ σβεστήρια, καὶ τῆς αἰτίας ἀλεξητήρια. Hactenus Bud. Ἀλεξητήριον tamen alicubi fortasse non male interpr. Amuletum, præsertim ubi pro Remedio adversus venenum s. veneficium ponetur: sed generalior interpr. fuerit per nomen Remedium, ut ap. Nicand. (Th. 7.) ἀλεξητήρια νούσων, Remedia morborum. In Theophr. autem H. P. 7, 12. ἀλεξητήριον τῆς δηλήσεως, vel Amuletum, vel Remedium interpr. licet, quia est additum δηλήσεως: alioqui enim, uti dixi, ἀλεξητήριον generale est, ut Remedium: ἀλεξιφάρμακον autem non ita generale, sed, ut e compositione apparet, de iis peculiariter dicitur, de quibus et Amuletum in propria signif.

[" Ἀλεξητήριος, J. Poll. 5, 132. Joseph. B. J. 2, 8. (1062, 16.) Theodor. 5, 131." Kall. Mss. " Ἀλεξητήριον, ad Herod. 425. T. H. ad Plutum p. 301." Schæf. Mss. Hippocr. 238, 24. 374, 41. " Nicand. 715. 935." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀλεξητήριος· Opitulus.]

[* Ἀλεξήτωρ, i. q. ἀλεξητήρ. " Schol. Od. Ψ. 198." Wakef. Mss. Soph. Œd. C. 143. Ζεῦ ἀλεξῆτορ. " Cf. Abresch. Misc. Obs. V. 5. p. 226." Boissonad. Mss.]

" Ἀλεξάνδρα, ἡ, Alexandra, Nomen tragœdiæ con- " scriptæ a Lycophr. de vaticiniis Cassandræ s. Ale- " xandræ, filiæ Priami. Vide et seq. Ἀλέξανδρος."

" Ἀλέξανδρος, Alexander, Nom. propr. cum alio- " rum tum Phrygis illius Paridis, tum Macedonis " illius, qui Asiæ totiusque orientis subactione sibi " cognomentum Magni acquisivit: βολοῦ etiam " κυβευτικοῦ nomen teste Hesych. Hinc Ἀλεξαν- " δροκόλακες dicuntur Adulatores Alexandri, s. assen- " tatores. Athen. 12. post nuptias Alexandri illius " Macedonis, Ἀλεξανδροκόλακας nominatos fuisse " scribit, qui Διονυσοκόλακες ante vocabantur, ni- " mirum θαυματοποιοὺς, ῥαψῳδοὺς, ψιλοκιθαριστὰς, " κιθαρῳδοὺς, αὐλῳδοὺς, αὐλητὰς, σαλπικτὰς, quia in " nuptiis Alexandri certabant non aliter ac in festis " bacchanalibus, a quibus Διονυσοκόλακες nomina- " bantur, alio vocabulo Τεχνῖται etiam dicti. Item " Ἀλεξανδρώδης, (ὁ, ἡ,) Alexandro s. factis Alexandri " similis. Plut. Alex. p. 1236. meæ Ed. Præ- " terea Ἀλεξάνδρειος s. Ἀλεξάνδριος, Pertinens ad " Alexandrum, Alexandro proprius et peculiaris. Et " Ἀλεξάνδρειος βοτάνη, s. Ἀλεξανδρία δάφνη, Ale- " xandrina laurus, ab eo nominata fuit, quod in certa- " minibus corollis inde factis gauderet redimiri, ut " Steph. B. docet: Ἔστι καὶ Ἀλεξάνδρεια βοτάνη καὶ " φυτὸν, παρ' ἄλλοις δὲ Ἀλεξάνδρα· ἐξ ἧς ἐστέφετο " Ἀλέξανδρος ἐν τοῖς ἀγῶσι. Meminit vero hujus " plantæ Diosc. 4, 147. et Plin. sub fin. lib. 15. ubi " præter descriptionem habes et nomina alia, quibus " vocabatur, itidemque ap. Steph. B. Plinius vero et " Daphnoides appellatum fuisse στέφανον Ἀλεξάνδρου " auctor est. Porro et civitates quædam ab Ale- " xandro denominatæ sunt Ἀλεξάνδρειαι: de quibus " Steph. B. e quo satis habui ascribere τὰ ἐθνικά. " Quorum primum est Ἀλεξανδρεὺς, Alexandrinus, " Alexandria oriundus: et fem. Ἀλεξανδρὶς, Ale- " xandrina, ut Σινωπεὺς et Σινωπίς. Secundum, Ἀλε- " ξανδρειανὸς, itidem Alexandria oriundus: necnon " Ἀλεξανδρίτης et Ἀλεξανδρῖνος: quæ omnia pro- " bari ait Steph. B. a Nicanore in lib. de Alexandria, " non itidem vero Ἀλεξανδρειώτης s. Ἀλεξανδρεώτης, " licet eo utatur Favor. in lib. de Urbe Cyrenaica " conscripto. Ita tamen ab Ἀλεξάνδρεια derivatur " ut Ἡρακλειώτης s. Ἡρακλεώτης ab Ἡράκλεια. In- " deque est possessivum Ἀλεξανδρεωτικὸς, (ἡ, ὸν,) quo " usus est Athen. 1. Ὁ Μαρεώτης οἶνος Ἀλεξανδρεω- " τικὸς τὴν προσηγορίαν ἔσχεν ἀπὸ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ " κρήνης Μαρείας. Vitis autem Alexandrinæ men- " tionem Plin. facit, itemque ficuum et pirorum " Alexandrinorum, panis Alexandrini, et vestium " Alexandrinarum. Denique ab Ἀλέξανδρος est v. " Ἀλεξανδρίζω, Faveo Alexandro, Alexandri partes " sequor, Cum Alexandro facio, item, Alexandro " similis sum, Alexandrum similitudine aliqua re- " fero, ut ap. Athen. 6. (251.) Apollophanes Antigoni " assentator dicit τὴν Ἀντιγόνου τύχην Ἀλεξανδρί- " ζειν."

[" Ἀλέξανδρος, ad Charit. 648. Diod. S. 1, 415. (ἀλέξανδρος πόλεμος, 11, 14.) Hominum defensor, ad Herod. 637. Jactus talorum, Jacobs. Anth. 8, 88. Ἀλεξάνδροιο πολίτης, Epigr. adesp. 721. b. Ἀλεξανδροκόλαξ, Bergler. ad Alciphr. 385. * Ἀλεξανδριστὴς, (ὁ,) Plut. Alex. (24.) p. 59. Schm. Ἀλεξανδρώδης, p. 43. * Ἀλεξανδρίδης, T. H. ad Plutum p. 323. Kuster. Aristoph. 15. Ἀλεξάνδρεια, ἡ, ab Ægypto separata, ad Xen. Eph. 263. Valck. Callim. 167. * Ἀλεξάνδρειον, (τὸ,) Fabric. B. G. 1, 326. Ἀλεξανδρεωτικὸς, Phrynich. Ecl. 146. Thom. M. 417. et Add." Schæf. Mss. Ἀλεξανδρὶς, Schol. Greg. Naz. 65. Adde * Διονυσαλέξανδρος, ὁ. J. Poll. 7, 198. Εἴρηται γὰρ ἡ γελγόπωλις ἐν Διονυσαλεξάνδρῳ Κρατίνου. " Ad Mœr. 259." Schæf. Mss. Et * Φιλαλέξανδρος, ὁ, ἡ, Alexandri amicus vel studiosus, " Diod. S. 2, 195. 250." Schæf. Mss. " Plut. Alex. 4, 65, 11. Apophth. 181. Strabo 889." Scott. App. ad Thes.]

'Αλέξαντος, ὁ, ἡ, Defensorius. Citatur ex Anthol. ἀλεξάντοις χοιράσι, Scopulis defensoriis. ['Αλέξαντοι χοιράδες, Qu. Mæc. 8.]

'Αλεξιάρης, ου, ὁ, et fem. ἀλεξιάρη, ad verbum, Depellens imprecationes et diras. Apud Hesiod. (Έργ. 2, 82.) νειὸς ἀλεξιάρη exp. a Schol. ἀπελαύνουσα τὰς ἀράς, τουτέστι τὰς βλάβας, Depellens damna vel noxas, i. e. Quæ facit ut noxam non patiatur agricola. Etym. quoque ἀρὴν exp. βλάβην, addens τὴν ἐκ τοῦ λιμοῦ, Damnum, s. Noxam e fame. At quidam ἀλεξιάρην exp. ad verbum, Depellentem diras et imprecationes, hanc reddiderunt hujus epitheti causam, quod agro multum afferente fructus, agricola in iram, aut blasphemiam hoc nomen usurpantes in hac signif. more Gallico potius quam Græco aut Lat. prorumpere non soleat. Ego vero ἀρὴν malo in hoc nomine composito pro βλάβην accipere, quod reperiam ἀλεξιάρην ῥάμνον dictam a Nicand. (Th. 861.) quam ἀλεξίκακον Euphorio appellat Ἦ καὶ ἀλεξιάρης πτόρθους ἀπαμέργεο ῥάμνου, ut sit ἀλεξιάρη, Remedium afferens noxæ, s. mali. Apud Hesych. est ἀλεξιάρης, cum σ in fine, quam si retineamus, masculini gen. esse dicamus necesse est, expositum ἐπίκουρος, ἀλεξίκακος. Notandum est autem hoc compositum sicut et sequentia, fieri a barytono ἀλέξω, non a circumflexo ἀλεξῶ. [" 'Αλεξιάρη, Casaub. ad Athen. 65." Schæf. Mss.]

'Αλεξιβέλεμνος, ὁ, ἡ, ut in Anthol. ἀλεξιβέλεμνος χιτὼν, Arcens sagittas, s. depellens, a corpore videlicet. [" Casaub. ad Athen. 65. Wakef. Phil. 147. Paul. Sil. 46." Schæf. Mss. " Eust. Od. 560, 20." Wakef. Mss.]

'Αλεξίκακος, ὁ, ἡ, Depulsor mali s. malorum. Dii ἀποτρόπαιοι dicuntur, inquit in Comm. Bud. et ἀλεξίκακοι, quasi Depulsores malorum et aversores, defensoresque pestium et calamitatum. Lucian. (2, 210.) Ὦ ἀλεξίκακε 'Ηρακλῆς, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες, O malorum depulsor Hercules, et tristium amolitor Jupiter. Idem Bud. alio eorund. Comm. loco, 'Αλεξίκακοι δαίμονες dicuntur qui diras arcere et amoliri ab antiquis existimabantur, οἱ λύοντες τὰς ἀράς: qui et ἀποτρόπαιοι et ἀποπομπαῖοι dicti, et λύσιοι et φύξιοι. Hactenus Bud. Notandum est autem ἀλεξίκακον non tantum dici personam, sed et rem, ut, 'Αλεξίκακα ὀνόματα τῶν 'Ιδαίων Δακτύλων, ap. Plut. (6, 316.) Malum avertentia s. diras. Nonnus vocat ὕδατα ἀλεξίκακα, Salutares aquas, eas videlicet, quibus in regeneratione abluimur. [" Ad Charit. 679. Thallus Miles. 3. Jacobs. Anth. 10, 278. ad Diod. S. 2, 251. Casaub. ad Athen. 65. Bergler. ad Alciphr. 378." Schæf. Mss. Il. 10, 20. Glossæ: 'Αλεξίκακος· Depulsor. UNDE * " 'Αλεξικακέω, ad Charit. 679." Schæf. Mss. ET 'Αλεξικακία, ἡ, Malorum amolitio s. depulsio, Hes.]

[* " 'Αλεξίκηπος, (ὁ,) Geopon. 12, 16. (e Varrone: Θεραπείας ἤδη πρώην ἑρμηνεύων τὰ ἐν τῷ 'Αλεξικήπῳ τοῦ σοφωτάτου Νέστορος ἔπη καὶ ἐλεγεῖα, τελεότερον συνέγραψα.)" Kall. Mss. Et 12, 17, 16. Ὁ δὲ Νέστωρ ἐν τῷ 'Αλεξικήπῳ αὐτοῦ λέγει, τὴν κράμβην δάκρυον εἶναι τοῦ Λυκούργου.]

[* 'Αλεξίλογος, ὁ, ἡ, Adjuvans orationem, dicendi facultatem, subsidium vocis. Critias Athenæi 28. " Phavor. 110, 46. Causab. ad Athen. 65." Schæf. Mss. " Eust. Od. 541, 46." Wakef. Mss.]

[* 'Αλεξίμαχος, ὁ, ἡ, Arcens bellum, vim hostilem, Phavor. v. 'Αλεξητὴρ, sed de h. v. dubitat Schneider. Lex.]

[* 'Αλεξίμβροτος, ὁ, ἡ, Propulsans ab hominibus mala. Pind. Nem. 8, 51. ἀλεξιμβρότῳ λόγχᾳ: Pyth. 5, 122. πομπαῖς, Pompis sacris, mala arcentibus ab hominibus, ἐπεὶ εἰς ἀλέξησιν τῶν κακῶν ὑπὸ τῶν βροτῶν γίνονται.]

'Αλεξίμορος, ὁ, ἡ, Depulsor mortis, Auxilians adversus mortem. Soph. [Œd. T. 171. 481. " Nonn. Paraphr. 12, 50." Wakef. Mss.]

[* " 'Αλεξίπονος, Andr. Cæsar. in Apoc." Kall. Mss.]

'Αλεξιφάρμακον, τὸ, Remedium adversus pharmacum, Amuletum, Remedium adversus venenum s. veneficium. Theophr. H. P. 9, 21. 'Αλεξιφάρμακα καὶ περίαπτα λεγόμενα. Notandum est autem compositum esse ex ἀλέξω et φάρμακον: cum autem hoc nomen utramque in partem sumatur, hac in compos. accipi in malum, videlicet pro Veneno. Bud. in Annot. poster. in Pand., 'Αντιφάρμακα, Antidota, quasi venenorum venena. Dicuntur etiam ἀλεξιφάρμακα, quasi Venenum amolientia, et vim veneni expultricem habentia, quæ cum ante venenum sumuntur, προφυλακτικὰ etiam appellantur. Hactenus Bud. Sed et ipse Nicand. titulum sui libri 'Αλεξιφάρμακα exp., dicit, 'Ρεῖά κέ τοι ποσίεσσιν ἀλέξια φαρμακοέσσαις Αὐδήσαιμι, Facile tibi Potionum venenatarum remedia dixerim. || Dicitur item 'Αλεξιφάρμακος, ὁ, ἡ, adjective: ut, ἀλεξιφάρμακοι δυνάμεις. Plut. Sympos. (8, 633.) 'Αλλὰ πολὺ μᾶλλον, ὅταν μιγνύντες τὰς βασιλικὰς καὶ ἀλεξιφαρμάκους ἐκείνας δυνάμεις, ἃς θεῶν χεῖρας ὠνόμαζον, Interpr. Erasmo in Proverbio Deorum manus, Quin multo magis cum regales illas et efficaces variorum remediorum mixturas conficiunt, quas Deorum manus appellarunt. 'Αλεξιφάρμακος λόγος ap. Diosc. 7, 1. Liber amoliens venena, pro, Tradens amoliendorum venenorum rationem: Καὶ ὁ μὲν περὶ τῶν ἰοβόλων, προσαγορεύεται Θηριακός· ὁ δὲ περὶ τῶν θανασίμων, 'Αλεξιφάρμακος: ubi observa obiter inscripsisse eum Λόγον Θηριακὸν et 'Αλεξιφάρμακον, ut et Nicand. suos libros inscripsit Θηριακὰ et 'Αλεξιφάρμακα.

'Αλεξιφάρμακον etiam per metaph. ponitur aliquando pro Præsidium, ut Dem. c. Timocr. dicit legem ab eo latam esse 'Αλεξιφάρμακον τοῖς ἀδικεῖν βουλομένοις, Præsidium c. animadversionem legum; et addit ὥσπερ, dicens ὥσπερ ἀλεξιφάρμακον. Hoc etiam animadvertendum est interdum ἀλεξιφάρμακον, licet compositum, pro simplici ἀλεξητήριον sumi: unde dicitur λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον, Remedium adv. pestilentiam.

[" 'Αλεξιφάρμακος, Theod. Therap. p. 21." Kall. Mss. Glossæ: 'Αλεξιφάρμακον· Amuletum. 'Αλεξιφάρμακον, τὸ, at non ἀλεξιφάρμακος, ὁ, ἡ, legitur in Schneider. Lex. " 'Αλεξιφάρμακον, Mitscherlich. H. in Cer. 176. Jacobs. Anth. 8, 406." Schæf. Mss. Hippocr. 525, 4.]

'Αλεξάνεμος, ὁ, ἡ, in quo composito, sicut et in sequente perditur ι post ξ, Ventos arcens s. depellens. Od. Ξ. (529.) χλαῖνα ἀλεξάνεμος, Ventos arcens, vel Adjuvans contra ventos. [" Brunck. Soph. 3, 532. Casaub. ad Athen. 65. 'Αλεξάνεμος et ἀλεξανέμας, Valck. Phœn. p. 42. Wakef. S. C. 1, 77. Bergler. ad Alciphr. 364." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 136.]

'Αλεξήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, Æsculapii epith. ap. Aristoph. Adjuvans viros.

'Απαλεξέω, i. q. 'Απαλάλκω, Propulso, Repello: unde Il. Ω. (371.) 'Αλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν, ἀλλά κεν ἄλλον Σεῦ ἀπαλεξήσαιμι. Ubi notandum est, itidem ut ἀπαλάλκω habere accus. una cum gen., et quidem vi præpositionis, quasi ἀλεξήσαιμι ἀπὸ σοῦ. Alibi ἀπαλεξεῖν est Opitulari, Auxiliari. 'Απαλεξήσειν, inquit Hesych., βοηθήσειν. Idem ἀπαλέξασθαι exp. ἀποφυλάξασθαι, e Soph. (Aj. 166.) || Sed et nomen affert 'Απαλεξίκακον, quod exp. ἀθεράπευτον, Insanabile, Immedicabile: quare accipio præpos. ἀπὸ in hoc nomine tanquam privationis vim habentem, quasi quis dicat, ἀφ' οὗ δύναιτο ἂν οὐδεὶς ἀλέξασθαι τὸ κακόν. [I. q. ἀλεξίκακος, Orph. H. in Æsculap. 5. sed de epitheto hoc dubitat Schneider. Lex.] " 'Απαλέγω, Devito, " Evito, unde ἀπαλέξασθαι, quod Hesych. e Soph. " affert pro ἀποφυλάξασθαι. Nisi potius ad ἀπαλέξω " referendum sit, quod significat Propulso. 'Απαλέξω, " i. q. ἀπαλεξέω, Propulso, Depello, unde particip. " ἀπαλέξοντες ap. Suid., pro κωλύοντες. Media voce " in activa signif. usus est Soph. Aj. (166.) p. 11. " Χ' ἡμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ' 'Απαλέξασθαι, " σοῦ χωρίς. Ubi Schol. et Suid. exp. ἀντιτάξασθαι." [" 'Απαλέξω, Heyn. Hom. 5, 478. Brunck. Soph. 3, 496. 499." Schæf. Mss. " Med., Nicand. Th. 396. UNDE * 'Απαλέξησις, (ἡ, Propugnaculum, Auxilium,) Suid. 3, 194. (Schol. Soph. Œd. T. 1224.) ET * 'Απαλεξητικὸς, (ἡ, ὸν,) Qui auxilium dat, Etym. M. 56, 10." Wakef. Mss. " 'Απαλέξησις, il faut citer de préférence Clem. d'Alex. 200. 'Απαλέξησις κρυμῶν καὶ καυμάτων." Corai. Mss. Suid. Πρὸς ἀπαλέξησιν· πρὸς βοήθειαν.]

" 'Επαλεξήσων, Suidæ βοηθήσων, Opem laturus, ab A " ἐπαλεξέω. Il. Θ. αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς Τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν." [Λ. 428. Υ. 315. Μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ. "Heyn. Hom. 5, 478. 8, 81. 188." Schæf. Mss.]

[* "'Αλέκω, Jacobs. Anth. 9, 77." Schæf. Mss. Fut. ἀλέξω, unde ἀλέξω et ἀλεξέω, atque ETIAM, si vox sana, *'Αλεκινὸς, ἡ, ὸν, i. q. δυνατὸς, ἄλκιμος, Suid. ADDE * "'Αλεξις, (ἡ,) ad Herod. 462." Schæf. Mss. UNDE *'Αλέξιμος, ὁ, ἡ, s. potius, ίμη, ιμον, i. q. ἀλεξητήριος, Remedium præstans, Propulsatorius. Nicand. Th. 702. ET * "'Αλέξιος, Cattier. 23." Schæf. Mss. UNDE] "'Αλέξιον, τὸ, i. q. ἀλεξητήριον, Depulsorium, et quidem Mali depellendi vim " habens. Nicand. Th. (805.) Οἶδά γε μὴν φράσσασθαι " ἀλέξια τοῖσι βολάων: Al. (4.) 'Ρεῖά κέ τοι ποσίεσσιν " ἀλέξια φαρμακοέσσαις Αὐδήσαιμ', i. e. ἀλεξητήρια " τῶν φαρμάκων, inquit Schol. qui in superiore loco " ἀλέξια exp. ἰάματα. Atque adeo hinc ἀλεξιφάρμακον dicitur τὸ φαρμάκου ἀλέξιον s. ἀλεξητήριον, Vim " habens depellendi medicamenti venenati et noxii." B [DENIQUE] "'Αλεκτὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. ἀλεξητὴρ, de- " rivatumque ut hoc ab ἀλεξέω, ita illud ab ἀλέξω: " idem etiam quod ἀλκτὴρ, ab ἄλκω, Propulsator: " item Defensor. Est autem poëticum duntaxat, " usurpatum a Pind."

'ΑΛΛΑ, conjunctio adversativa, Sed, At, Autem, in prima et frequentissima signif., cum videlicet adverbio οὐ, Non, subjungitur, ut Xen. O. (21, 12.) Οὐ γὰρ πάνυ μοι δοκεῖ ὅλον τουτὶ τὸ ἀγαθὸν ἀνθρώπινον εἶναι, ἀλλὰ θεῖον, Non enim mihi videtur totum istud bonum humanum esse, sed divinum. Idem 'Απ. 2, (8, 4.) Οὐ δουλοπρεπέστεροι ἕνεκα τούτου, ἀλλ' ἐλευθεριώτεροι νομίζονται: (2, 9, 1.) Οὐχ ὅτι ἀδικοῦνται ὑπ' ἐμοῦ, ἀλλ' ὅτι νομίζουσιν ἥδιον ἄν με κ. τ. λ. Non quod injuria illos afficiam, sed quod existiment. Idem 'Ιερ. (2, 18.) Οὐδέν τι μᾶλλον τούτου θαῤῥεῖ, ἀλλὰ φυλάττεται. Interdum vero præcedente particula μὴ, æquivalente ipsi οὐ, ut ap. Demosth. μὴ μόνον, sequente ἀλλὰ μηδέ. Aliquando præcedente μὲν, ut Il. K. C (316.) Ὃς δή τοι εἶδος μὲν ἔην κακὸς, ἀλλὰ ποδώκης, Qui deformis quidem erat, sed velox. 'Αλλὰ in medio sententiæ nonnunquam pro Sed etiam, sub. videlicet καὶ, ut dicetur in 'Αλλὰ καί. Item Sed potius exp. interdum, tanquam esset ἀλλὰ μᾶλλον, ap. Plut. Lycurgo, (1, 230.) Οὐ πόλεως ἡ Σπάρτη πολιτείαν, ἀλλ' ἀνδρὸς ἀσκητοῦ καὶ σοφοῦ βίον ἔχουσα. Interdum itidem in medio sententiæ posita redditur ἀλλὰ per Autem, cum videlicet jungitur cum μὴ vel οὐ. Nam ἀλλὰ μὴ et ἀλλ' οὐ vertuntur aliquando Non autem, ut docebitur paulo post. Prius autem de ἀλλὰ per se posito, i. e. non habente adnexam aliam particulam in principio sententiæ.

'Αλλὰ, At, Atqui. Demosth. (373.) 'Εὰν μὲν οὖν κατορθοῖ τις, τιμήσεται, ἐὰν δὲ ἀποτυγχάνῃ, σκήψεις καὶ προφάσεις ἐρεῖ· ἀλλ' οὐ δίκαιον, Sin ei conatus non successerit, hæc atque illa causabitur. Atqui id iniquum est, At id jure fieri non potest. Themist. in Physic. 2. Πότερον οὖν ἐν τοῖς ἐξ ἀνάγκης ἢ τύχῃ; καὶ τίς ἂν εἴποι τὸν ἥλιον ἀπὸ τύχης ἀνατέλλειν; ἀλλ' ἐν D τοῖς ἐπὶ τὸ πλεῖστον; ἀλλ' οὐδεὶς λέγει. Hic ultimum ἀλλὰ est pro At, ut sit, At nemo dicet. Est enim ἐναντιωματικὸν ἀλλὰ hic, i. e. adversativum. Vide Bud. Comm.

'Αλλὰ signif. Atenim, positum pro ἀλλὰ γάρ. Item signif. At certe vel Saltem, positum pro ἀλλά γε, vide paulo post in 'Αλλὰ γὰρ et 'Αλλά γε.

'Αλλὰ, Imo vero. Demosth. (428.) Νὴ Δί', ἀλλ' ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἕστηκε, Atenim ipsæ literæ obscuro quodam loco temereque positæ sunt. Cui hypophoræ his verbis respondet, 'Αλλ' ὅλης οὔσης ἱερᾶς τῆς 'Ακροπόλεως ταυτησὶ, παρὰ τὴν 'Αθηνᾶν ἕστηκεν, Imo vero, cum tota Arx ipsa sacra sit, propter Minervam collocatæ sunt. Bud.

'Αλλὰ interrogationibus etiam adhibetur, signif. An, Utrum. Demosth. (233.) Τί γὰρ καὶ βουλόμενοι μετεπέμπεσθ' ἂν αὐτοὺς ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ; ἐπὶ τὴν εἰρήνην; ἀλλ' ὑπῆρχεν ἅπασιν. 'Αλλ' ἐπὶ τὸν πόλεμον; ἀλλ' αὐτοὶ περὶ εἰρήνης ἐβουλεύεσθε, Quam tandem ob causam eos evocaretis? Ad pacem? at pax erat omnibus. An ad bellum potius? at ipsi de pace in consilium ibatis. Ita Bud. interpr. qui et ἀπορηματικὸν appellat ἀλλὰ in hac signif.

'Αλλὰ exp. et Quamobrem a nonnullis. Plato de LL. 7. 'Αλλ' ὅς τις τοῦ ζῆν ἡμῶν καὶ τοῦ φρονεῖν μάλιστά ἐστι κηδεμών.

'Αλλὰ redditur et Nempe, cum est assentientis et approbantis quod dictum est. Plato Politic. 2. 'Αλλά μοι δοκεῖς, ἔφη, καλῶς λέγειν. Ibid. Λόγῳ παιδεύωμεν τοὺς ἄνδρας· ἀλλὰ χρὴ, ἔφη, Nempe sic oportet, vel sic decet. Existimo autem esse aut hoc ipsum, aut hujusmodi ἀλλὰ χρὴ, quod Suid. exp. ἔστω. At Hesych. dicit esse pro ἔξεστιν vel ἔστω, Menandrum citans; sed ap. eum corruptissime legitur ἀλλ' ἄχοι pro ἀλλὰ χρὴ, qui tamen error in LL. Gr. Lat. dimanavit.

'Αλλὰ exp. etiam Tamen, vel Quanquam, in Apoll. R. 2. (192.) οὐδέ τις ἔτλη Μὴ καὶ [ὅτι Br.] λευκανίην δὲ φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ 'Εστηὼς, [Μηδ' ἐστέως, Br.]

'Αλλὰ adhortantis adv. ait esse Corinthus ap. Atticos, citans Il. (N. 292.) 'Αλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα: quod et a Thuc. Schol. citatur, volente ἀλλὰ itidem παρακελευστικὸν esse 8. Οὐ τὸ ἀπαλλάξειν τοῦ ἄγαν ἐς ὀλίγους ἐλθεῖν, ἀλλὰ τοὺς πεντακισχιλίους ἔργῳ καὶ οὐκ ὀνόματι χρῆναι ἀποδεικνύναι. Sed in h. l. non video quid obstet quominus ἀλλὰ particula sit adversativa: licet id nolit Schol. Nec vero intelligo quæ sit ista ratio adhortandi per infin. In illo autem Hom. adhortandi vim habet ἄγε potius quam ἀλλά. Quod si admittamus, ἀλλὰ hic esse adhortativum, erit et in aliis prope infinitis locis ap. eund. poët. in quibus ἀλλ' ἄγε et ἀλλ' ἄγετε itidem cum subjunctivo vel cum imperativo legitur. Ac miror cur unum illum e multis citarint Corinth. et Thuc. Schol. e multis, inquam: quorum paucos hic proferam. Cum conjunctivo, Il. X. (254.) 'Αλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα. Il. Ω. (618.) ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα. Ψ. (537.) 'Αλλ' ἄγε δή οἱ δῶμεν ἀέθλιον. X. (231.), 'Αλλ' ἄγε δὴ στέωμεν καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες. Od. N. (215.) 'Αλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω καὶ ἴδωμαι. Cum imperat. autem Il. Υ. 355. 'Αλλ' ἄγ' ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς ἴτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι. P. (245.) 'Αλλ' ἄγ' ἀριστῆας Δαναῶν κάλει. E. (221.) et alibi 'Αλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο. Similiter autem et ἀλλ' ἄγετε passim cum imperativo aut conjunctivo: in quibus omnibus locis eundem videtur habere usum ἀλλὰ, qualem in eo quem citarunt illi duo. Videndum est autem annon potius παρακελεύσεως vis tribuenda sit τῷ ἀλλὰ, cum absque ἄγε imperativo jungitur, ut in ἀλλ' ἕπεο, et ἀλλ' ἕπευ, item ἀλλ' ἔρχευ: quæ verba, sicut et illa ἀλλ' ἕπεο et ἀλλ' ἕπευ, in multorum versuum initiis ap. Hom. posita reperiuntur. Quibus tamen in locis cum vi adhortandi, aliam simul videtur habere, sonans, Verum age, ut, ἀλλ' ἔρχευ, Verum age, Accedito.

'Αλλὰ pro δὲ Autem. Od. Π. (387.) Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βούλεσθε Αὐτόν τε ζώειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα. Eust.

'Αλλὰ pro δὴ sequente γὰρ, paulo post, ut Od. K. (174.) Ὦ φίλοι, οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ' ἀχνύμενοί περ Εἰς 'Αΐδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ· 'Αλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἐν νηῒ θοῇ βρῶσίς τε πόσις τε, Μνησόμεθα βρώμης. Sic et paulo post (190.) Ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, et aliquanto post (193.) ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον. Vide Eust.

'Αλλὰ supervacaneum in principio sententiæ, ut Il. Ψ. (319.) 'Αλλ' ὃς μέν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασιν οἷσι πεποιθὼς, Eust.

'Αλλὰ καὶ, Sed etiam, Verumetiam, præcedente οὐ μόνον, vel μὴ μόνον, vel οὐχ ὅτι: ut, Οὐ μόνον ἔπραξεν, ἀλλὰ καὶ ἔγραψεν. Theophr. Οὐχ ὅτι ἀνέφυ ἂν, ἀλλὰ καὶ εὐαυξεστέρας καὶ καλλίους ἐποίησε. Hic enim οὐχ ὅτι idem valet quod οὐ μόνον. Sæpe autem ἀλλὰ et cum est solum, interpr. Sed etiam, videlicet sub. καὶ post eam. Isocr. Areop. (12.) Οὔτε τὰς οὐσίας ἔχοντες οὐχ ὅπως ὑπερεώρων τοὺς καταδεέστερον πραττόντας, ἀλλ' ἐπήμυνον ταῖς ἐνδείαις, Non solum non contemnebant eos, qui ad inopiam redacti erant, sed etiam eorum inopiæ succurrebant. Demosth. Οὐχ ὅπως χάριν ἔχεις

αὐτοῖς, ἀλλὰ μισθώσας σαυτὸν κατὰ τουτωνὶ πολιτεύει. Sic et ap. Latinos Sed, pro Sed etiam usurpatur nonnunquam. Potest vero hoc genus dicendi aliter quam per Sed etiam exponi, v. g., si illum Isocr. loc. sic vertamus, Tantum abest ut eos contemnerent, ut etiam illorum inopiæ subvenirent. At in quibusdam ll. ita verti nequit, qualis est hic Plut. Romulo, Οὐκ ἐκινδύνευσεν, ἀλλ' ἔπαθεν, Non solum periculum adiit, sed etiam passus est. Nisi quis malit ἀλλὰ hic interpr. Sed potius. Reperitur vero et post οὐ μόνον, ἀλλὰ pro ἀλλὰ καί.

'Αλλὰ καὶ, in principio orationis, Quinetiam. Xen. 'Απ. 2, (4, 3.) 'Αλλὰ καὶ καμνόντων φίλων τε καὶ οἰκετῶν, ὁρᾷν τινὰς, ἔφη, τοὺς μὲν οἰκέτας κ. τ. λ.

'Αλλὰ δὴ καὶ, Atque etiam, Quinimo, ut ait Bud. citans Liban., 'Απιέναι ὅπου ἂν βούλωμαι, ἀλλὰ καὶ δὴ καὶ πρὸς πολεμίους.

'Αλλὰ γὰρ, Sedenim, Atenim. Demosth. (314.) 'Αλλὰ γὰρ παρεὶς ὧν τὴν πενίαν αἰτιάσαιτ' ἄν τις, Sedenim omissis quorum, etc. Aut, Verumenimvero iis omissis. Nonnunquam inter ἀλλὰ et γὰρ intercedit vocabulum unum, aut duo. Plato Apol. 'Αλλ' οὐ γὰρ ἐπίσταμαι: et in Protagora, 'Αλλ' οὐ γὰρ δύναμαι, Atenim nequeo. Aristoph. 'Αλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν. Nonnunquam in principio anthypophoræ ponitur, i. e. responsionis ad objectionem, ut annotat Bud. Andocides c. Alcib. 'Αλλὰ γὰρ ἴσως μετὰ μικρᾶς διαβολῆς ἢ φαύλων κατηγόρων ἐκινδύνευον, ἀλλ' οὐ κ. τ. λ. Atenim ego fortasse in judicium tractus eram levis criminis, aut, etc.

'Αλλὰ γὰρ habet etiam interdum notam interrogationis. Plato Politic. 12. 'Αλλὰ γὰρ, φήσει τις, οὐ ῥᾴδιον λανθάνειν κακὸν ὄντα; οὐδὲ γὰρ ἄλλο οὐδὲν κ. τ. λ. || Notandum est autem, ut καὶ post ἀλλὰ sub. nonnunquam diximus, sic et γὰρ interdum sub., aut si quis mavult, ut ἀλλὰ pro ἀλλὰ καὶ, sic et ἀλλὰ pro ἀλλὰ γὰρ aliquando usurpari. Lucian. (1, 199.) 'Αλλὰ κακοῦργοί τινες, φὴς, εἰσὶν ἐν αὐτοῖς, Atenim improbi quidam, inquis, sunt inter eos. Et ut Lat. quoque Sed pro Sed etiam ponere diximus, itidem At pro Atenim aliquando accipere sciendum est.

'Αλλὰ δὴ, pro ἀλλὰ γὰρ, Atenim, in interrogatione. Plato Politic. 2. 'Αλλὰ δὴ θεοὺς οὔτε λανθάνειν, οὔτε βιάζεσθαι δυνατόν.

'Αλλά τοι, ἀλλὰ μὴν, At vero, Atqui, Enimvero. Plato Pol. 6. 'Αλλά τοι, ἦδ' ὃς, οὐ τὰ ἐλάχιστα ἂν διαπραξάμενος ἀπαλλάττοιτο, At vero, inquit ille, qui ita perfunctus fuerit vita, maximum quid peregerit et confecerit, ut Bud. interpr.

'Αλλὰ μὴν, At vero, etiam in consequentia orationis. Idem Pol. 2. 'Αλλὰ μὴν οἶμαι καὶ τοῦτο δῆλον, ὡς ἐάν τις τινὸς παρῇ ἔργου καιρὸν, διόλλυται, At vero etiam illud notum est.

'Αλλὰ μὴν, Atqui, s. At vero, in assumtione. Lucian. (2, 699.) Εἰ γάρ εἰσι βωμοὶ, εἰσὶ καὶ θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοί· εἰσὶν ἄρα καὶ θεοὶ, Si enim sunt aræ, sunt etiam dii: atqui sunt aræ; sunt ergo etiam dii.

'Αλλὰ μὴν, itidem pro Enimvero: in principio orationis. Nonnunquam etiam interpositis inter ἀλλὰ et μὴν duobus tribusve vocabulis, ut ap. Plat. Epist. 'Αλλὰ ποῖόν τι μὴν τοῦτ' ἔστι τὸ ἐρώτημα;

'Αλλὰ μὴν οὐδὲ, Neque vero, Sed neque. Xen. 'Αλλὰ μὴν οὐδὲ τοῦ γνωσθῆναί γε. Sic Gaza e Cic. 'Αλλὰ μὴν οὐδὲ πόθησίς γε, Sed ne desideratio quidem. Bud.

'Αλλὰ μέντοι, Atqui exp. in Plat. de Rep. 'Αλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγὼ, Σιμωνίδῃ γε οὐ ῥᾴδιον ἀπιστεῖν, τοῦτο μέντοι ὅ, τι ποτὲ λέγει ἀγνοῶ.

'Αλλά γε, ἀλλ' οὖν γε, At certe, Saltem. Item, Sed tamen. Greg. Καὶ εἰ μὴ μετρίως, ἀλλ' ἀμυδρῶς γε, At certe exiliter, vel Saltem exiliter. Gal. ad Glauc. Εἰ δὲ μὴ οἷόν τε περὶ τὴν ἡμέραν τὴν πρώτην, ἀλλὰ τῇ δευτέρᾳ γε πειρατέον ἐξευρεῖν τὴν ἰδέαν τοῦ πυρετοῦ. Aristot. de Mundo, Εἰ καὶ μὴ δι' ἀκριβείας, ἀλλ' οὖν γε ὡς εἰς τυπώδη μάθησιν λέγειν. Isocr. Εἰ μηδὲν ἄλλο πλεονεκτοῦσιν, ἀλλ' οὖν ἐλπίσι γε σπουδαίαις ὑπερέχουσι, Si nulla alia re melior est eorum conditio, at eo certe quod bona spe fruuntur. Apud Demosth. (419.) Budæus ἀλλ' οὖν γε pro ὅμως, Tamen, vel potius pro ἀλλ' ὅμως, Sed tamen: Διδάσκων δ' ὁ πατὴρ γράμματα,

A ὡς ἐγὼ τῶν πρεσβυτέρων ἀκούω, πρὸς τῷ τοῦ ἥρωος τοῦ ἰατροῦ, ὅπως ἠδύνατο, ἀλλ' οὖν ἐν ταύτῃ γε ἔζη, Ut poterat quidem, sed tamen in hac urbe vivebat. || Ut autem ἀλλὰ pro ἀλλὰ καὶ et pro ἀλλὰ γὰρ, sic et pro ἀλλά γε positum nonnunquam reperitur, At certe, Saltem. Aristot. Καὶ εἰ μὴ πᾶσι δυνατὸν, ἀλλὰ κατὰ φυλάς. Et ut Lat. usurpare Sed pro Sed etiam, et At pro Atenim, ut Græcos ἀλλὰ pro ἀλλὰ καὶ et ἀλλὰ γὰρ, dictum est: sic etiam hic At ab iis pro At certe poni dicimus, quemadmodum ἀλλὰ pro ἀλλά γε Græci ponunt. Talis autem usus harum Lat. vocum exempla paternus Thes. L. L. tibi subministrabit.

'Αλλ' ὅμως, Sed tamen, Attamen. Apud Demosth. identidem pro At nihilominus, Et tamen, Nec minus tamen: et pro eodem, ὅμως δ' οὖν.

'Αλλὰ νὴ Δία, in anthypophra pro ἀλλὰ γὰρ ἴσως, At fortasse, Atenim fortasse, vel Sed scilicet. Demosth. (458) 'Αλλὰ νὴ Δία ἐκεῖνο ἂν ἴσως εἴποι, πρὸς ταῦτα, ὅτι διὰ τὸ ῥᾳδίως ἐξαπατᾶσθαι τὸν δῆμον, διὰ τοῦτο ἔθηκε τὸν νόμον, Sed Scilicet hoc dicturus est.
B Vel, At fortasse ad hæc ipse objecturus est. Pro eodem dicitur νὴ Δί' ἀλλὰ, posita in fine particula ἀλλά. Demosth. Νὴ Δί' ἀλλ' ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἕστηκε. Atenim ipsæ literæ obscuro quodam loco temereque positæ sunt. Cui hypophoræ his verbis respondet, ἀλλ' ὅλης οὔσης κ. τ. λ. Bud. Vide paulo ante 'Αλλὰ, Imo vero.

'Αλλ' ἢ, Nisi, Præterquam. Plato de Rep. 1. Οὐδὲν ἐθέλοντες ἐπαινεῖν, ἀλλ' ἢ τὸν πλοῦτον, Nihil volentes laudare, nisi divitias, vel Præter divitias, aut Præterquam divitias, Aristot. Γνῶναι δὲ οὐ ῥᾴδιον τὴν θήλειαν καὶ τὸν ἄνδρα ἀλλ' ἢ τοῖς ἐντός. Idem Ethic. 5. Οὐκ ἀδικεῖν ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκὸς, Non facit injuriam nisi per accidens. Item post ἄλλος. Xen. ('Ιερ. 5, 2.) Τίνες ἄλλοι αὐτοῖς καταλείπονται χρῆσθαι ἀλλ' ἢ ἄδικοί τε καὶ ἀκρατεῖς; Plato Apol. Τίνα ἄλλον λόγον ἔχουσι βοηθοῦντα ἐμοὶ ἀλλ' ἢ τὸν ὀρθὸν καὶ δίκαιον; Lucian. autem (2, 202.) sine ἄλλο: Οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμά ἐστιν, Nihil aliud quam. Sic et Isocr. Δόξαν καλὴν οὐχ οἷόν τε ἀλλ' ἢ τοὺς διενεγκόντας
C κτήσασθαι, pro ἄλλους οὐχ οἷόν τε ἀλλ' ἢ κ. τ. λ. Dicitur pro eodem πλὴν ἀλλ' ἤ. || Suid. ἀλλ' ἢ ait non solum pro εἰ μὴ, Nisi, sed et pro ἢ simpliciter poni: item nonnunquam pro ἀλλ' ἄρα, et interdum pro ἄρα simpliciter, ut ap. Plat. 'Αλλ' ἢ τὸ λεγόμενον κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν καὶ ὑστεροῦμεν. Hæc ille. Videndum est autem annon et Aristoteli H. A. 8. convenire possit hæc expositio: 'Αλλ' ἢ ὅτι λέγεται μόνον, οὐκ ἀληθὲς δὲ φαίνεται, ut sit, Certe quidem sic fertur vulgo, sed verum esse non videtur. Vel simpliciter, Fertur quidem, sed. Quanquam sic interpretando, non tam esset pro ἄρα quam pro μέν. Ceterum sciendum est, in illo Plat. loco, ubi Suid. legit ἀλλ' ἢ, in nostris exempl. haberi ἀλλ' ἦ cum ἦ circumflexo. Unde Bud. interrogativum esse dicit, exponens, Sed nunquid transacto die festo venimus?

'Αλλ' ἦ interrogativum ap. Plat. ubi tamen Suid. legit ἀλλ' ἢ: vide in proxime præcedente annotatione.

'Αλλ' εἴπερ, eodem modo quo ἀλλ' ἢ, exp. Nisi. Vide Εἴπερ.

D 'Αλλ' ὅτι, Nisi quod. Synes. 'Ο δὲ παρὰ πόδας ἐποίει τὸν κίνδυνον, οὐχ ἕτερον ἦν ἀλλ' ὅτι πᾶσιν ἱστίοις ἡ ναῦς ἐφέρετο. Non aliud erat nisi quod, vel, quam quod. B. in C.

'Αλλὰ μὴ, interrogativum est pro Nunquid igitur? Sed nunquid? I. q. ἄρα μή. Xen. 'Απ. 4, (2, 10.) 'Αλλὰ μὴ ἰατρὸς γενέσθαι βουλόμενος; ἔφη. Οὔκουν ἔγωγε, ἔφη, 'Αλλὰ μὴ γεωμέτρης ἐπιθυμεῖς, ἔφη, γενέσθαι ἀγαθός; Hæc Bud. || 'Αλλὰ μὴ absque interrogatione positum, Non autem. Isocr. Τῶν σπουδαίων, ἀλλὰ μὴ τῶν φαύλων, Proborum, non autem improborum. Plato Apol. 'Ιδιωτεύειν, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν, Idem. Pol. 2. Δικαιοσύνην τιμᾷν ἐθέλειν, ἀλλὰ μὴ γελᾷν ἐπαινουμένης ἀκούοντα.

'Αλλ' ἆρα, inquit Bud. idem fere quod ἀλλὰ μὴ signif. Plato de LL. 10. 'Αλλ' ἆρά τισι προσφερεῖς τῶν ἀρχόντων, ἢ τινες τούτοις ὧν κ. τ. λ. Utrum tandem similes sunt, etc.

'Αλλ' οὐ itidem, et ἀλλ' οὐχὶ interrogative ponuntur pro Nonne, Annon, Lucian. (3, 176.) 'Αλλ' οὐχὶ σὺ

τοιοῦτος; οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο: Annon tu talis? certe quidem tute ipse non negabis. Demosth. Ἀλλ' *οὐκ ἂν τοῦτ' εὐθέως εἴποιεν*; Imo vero nonne statim hoc dicerent? Bud. || Ἀλλ' *οὐκ* sine interrogatione, pro Non etiam, vel Non item; et pro Non autem, vel Non potius, ut *ἀλλὰ μή*. Greg. Ἀλλ' *οὐχ ὁ μακάριος ἐκεῖνος*, Non etiam sic fecit beatus ille vir. Idem, *Τίς γὰρ ἐγγυητὴς ὅτι μένει τὴν θεραπείαν τὸ τέλος, ἀλλ' οὐκ ὀφείλοντας ἡμᾶς τὸ κριτήριον ὑποδέχεται*, pro Non autem, vel Non potius. Bud.

[" Ἀλλὰ, ad Xen. Eph. 233. ad Il. Ξ. 101. Clark. ad Il. A. 464. Fischer. Ind. Palæph. Wakef. Ion. 26.: Eum. 600. Ἀλλ' *οὐ* pro *καὶ οὐ*, Heindorf. ad Plat. Gorg. 80. Buttm. 512. Ἀλλὰ *μὴ* pro *μηδὲ*, Lobeck. Ajac. p. 371. Ἀλλὰ cum imper., Eur. Med. 941. Herc. 625. El. 190. 1320. Archiloch. 1. Mnasalc. 16. Nicias 6. Hegesipp. 8. Nicænet. 3. Hedyl. 1. 3. Hutchinson. Cyrop. p. 50. 8°. Apollonid. 1. Crinag. 24. Lentul. Gæt. 1. (6.) T. H. ad Plutum p. 439. Heyn. Hom. 6, 455. 7, 79. Heindorf. ad Plat. Hipp. 138. Ἀλλ' corripi dicitur, not. ad Cyclop. 154. Ἀλλὰ post *εἰ, εἰ καὶ*, Jacobs. Anth. 12, 162. Ἀλλά *τε, ἀλλά γε*, A. L. Z. 1803. N. 125. p. 262. Ἀλλὰ, Age, Kuster. Aristoph. 106. a. Ἀλλ' *ἄγε* et *ἀλλά γε* conf., Jacobs. Anth. 10, 380. Heindorf. ad Plat. Hipp. 138. Ἀλλ' *ἤ*, ad Diod. S. 1, 568. Ἀλλά *γε—ἀλλά—γε*, T. H. ad Plutum p. 192. Ἀλλ' *ἤ, ἀλλ' ἦ*, Routh. ad Plat. 545. *Οὕτινας ἄλλους ἀλλ' ὑμᾶς*, Dionys. H. 2, 1084. 1215. (v. Demosth. 528. 532.) Wakef. Georg. 22. Odyss. 8, 311. *Οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ*, Soph. Œd. T. 1331. Ἀλλὰ, Quare, Heyn. Hom. 4, 104. Ἀλλὰ in precibus, Wakef. Phil. 1041. 1165. Steph. Dial. 28. Conf. cum *ἄλλο*, Brunck. Aristoph. 1. p. 7. 13. Ἀλλὰ, Saltem, Brunck. Aristoph. 1, 104. Kuster. 219. b. Ἀλλὰ, *ἀλλά—γε*, Saltem, Valck. Phœn. p. 233. Eur. Hec. 391. *Ὀψὲ μὲν, ἀλλ' ἔθανον*, Jacobs. Anth. 6, 240. Ἀλλὰ, Quin, Wakef. S. C. 4, 61. Ἀλλὰ, de sede, Epigr. adesp. 487. Ἀλλὰ, in interrog., Fischer. ad Euthyphr. p. 37. Ἀλλὰ post parenthesin, Plato Lys. p. 51. Ἀλλὰ negligenter iteratum, Heindorf. ad Plat. Lys. p. 52. Ἀλλὰ et *ἀλλ' ἃ* conf., Kiessl. ad Jambl. Pr. 262. *Ἐῶ τἄλλα· ἀλλὰ*, Dionys. H. 4, 2095. cf. 2093. *Ῥῆσις* ab *ἀλλὰ* inchoata, Musgr. Suppl. 253. Ἀλλὰ—*δὲ*, Heyn. Hom. 8, 56. Ἀλλὰ i. q. *ἀλλ' ὅμως*, ad Charit. 441. 564. *Οὐχὶ μόνον, ἀλλὰ*, sc. *καὶ*, ad Charit. 555. Pro *εἰ μὴ*, Dawes. 492. Il. 5, 23. 6, 53. Heyn. Hom. 5, 477. Ἀλλ' *οὖν*, T. H. ad Plutum p. 439. Ἀλλὰ *μὴν*, Iph. A. 1368. Xen. Mem. 1, 1, 6. 10. 1, 2, 4. 1, 2, 5. 11. Ἀλλὰ—*γὰρ*, Trachin. 552. Heyn. Hom. 7, 96. ad Xen. Œcon. 1, 16. Ἀλλὰ *γὰρ, ἀλλὰ μὴν*, Valck. Phœn. p. 442. Ἀλλ' *οὐ γὰρ*, Eur. Phœn. 905. Pors. Ἀλλὰ *γὰρ*, Beck. ad Phœn. p. 223. a. ad Lucian. 1, 306. Ἀλλὰ, *ἀλλά γε*, obtestantis, Valck. Phœn. p. 558. Beck. l. c. p. 234. b. Koen. ad Greg. C. 36. Ἀλλ' *ἦ*, Beck. l. c. p. 235. a. *Οὐ μόνον, ἀλλὰ*, deficiente *καὶ*, ad Xen. Mem. 1, 6, 2. Ἀλλὰ, Quin, adhortandi vim habens, Zeun. ad Cyrop. 93. Greg. Cor. 36. et n. ad Lucian. 1, 303. Mitscherlich. H. in Cer. 207. Valck. ad Theocr. x. Eid. p. 44. a.; ad Röver. p. 53.; ad Hippol. p. 194. b. Ἀλλὰ *γὰρ*, i. q. *δὲ*, Ruhnk. ad H. in Cer. 200. Zeun. ad Cyrop. 51. Acta Traj. 1, 215. Ἀλλ' *οὖν—γε*, Xen. Cyrop. 68. ubi v. Z. Brunck. ad Phœn. 1718.:—' Aggregatæ particulæ *ἀλλ' ἦ* interrogativæ sunt et valent Num.' Ἀλλὰ *γὰρ*, Sed, Toup. ad Longin. 375. Valck. Phœn. p. 585. Ἀλλὰ dubitantis interrogationi inserviens, Valck. Phœn. p. 543. Ἀλλὰ *καὶ*, Imo vero, ad Diod. S. 1, 399. Ἀλλὰ, En, Ergo, ad Herod. 552. Ἀλλὰ, seq. vocali, ad Diod. S. 1, 344. Ἀλλὰ non primo loco positum pro *δὲ*, ad Callim. 1. p. 11. Ἀλλὰ, Imo, ad Lucian. 1, 257. a. Ἀλλὰ pro *ἤ*, post *οὐκ ἄλλος*, ad Od. Γ. 377. Herod. 493. Ἀλλὰ pro *ἀλλὰ μόνον*, vel *ἀλλ' ἤ*, ad Charit. 320. Ἀλλὰ et *ἄγε* conf., Valck. Hippol. p. 194. b. Ἀλλ' *ἦ*, p. 255. 264. ubi et de *ἀλλ' ἤ*, Brunck. ad Electr. 879. Andr. 840. ad Lucian. 1, 457. a. ad Alcest. 819. ad Charit. 320. Ἀλλ' *ἤ, ἀλλ' ἤ*, ad Charit. l. c. Zeun. ad Cyrop. 380. Ἀλλὰ post sententiam injectam, Abresch. Lect. Arist. 58. Wyttenb. Select. 384. Heusing. ad Cicer. p. 7. Ἀλλὰ cum gravitate repetitum, ad Xen. Eph. 161. Ἀλλὰ *καὶ*, 176. ad Lucian. 1, 306. Ἀλλὰ pro *ἀλλ' ὅμως, ἀλλ' οὖν*, ad Charit. 296. ubi et de *ἀλλ' οὖν*." Schæf. Mss.]

[" Ἀλλὰ, Saltem, Aristoph. Thesm. 424. Nub. 1363. 1369. Soph. Antig. 552. 779. Eur. Iph. A. p. 335. Ed. Oporin. Bas.; Heracl. p. 508. Ed. Oporin. Bas. Lucian. Dial. Mort. 10. p. 238. Salmur.—Imo; Aristoph. Thesm. 260.; Igitur, Pl. 539. Thesm. 216. 598. 924. Pac. 426. 510. Ἀλλὰ *γοῦν*, Saltem, At saltem, Thesm. 250. Ἀλλ' *ἤ*, interrog. Num? Brunck. ad Aristoph. Ach. 1111. Ἀλλ' *ἦ*, Sane, Profecto, Lys. 749. 928. Nisi, Pac. 476. Vesp. 984. Ἀλλὰ *καὶ*, Quin etiam, Thesm. 259. *Νὴ τὸν Δί' ἀλλὰ κἀπιτήδεια πάνυ*, Quin et Hercle perquam commodum est. Ἀλλ' *ὅμως*, Nub. 1363. Ἀλλ' *οὐδὲ*, 1396. Ἀλλὰ *μὴν*, Porro, Deinceps. Demosth. Ol. 1, 15. *Καὶ τούτους ὅτι πρὶν λῦσαι, τόνδε τέθεικεν, ἐπίστασθε· ἀλλὰ μὴν ὅτι γ' οὐκ ἐπιτήδειος, ἀκηκόατε*: in Timocr. 734. Quinetiam, *πρὸς Λεωχ.* 1092. Ἀλλὰ pro *δὲ*, in Androt. 597. *Τὰ μὲν πολλὰ ἐάσω· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Δεκελεικοῦ Πολέμου—οὐ πρότερον τῷ πολέμῳ παρέστησαν πρὶν ἢ κ. τ. λ.* Ἀλλὰ redundans, *π. Παραπρ.* 352. *Ὑπὲρ δὲ Φωκέων, ἢ Θεσπιέων, ἢ ὧν οὗτος ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς, ἀλλ' οὐδὲ μικρόν.* Pro *ἀλλὰ* simpl., in Phil. 1, 45. *Μή μοι μυρίους, μηδὲ δισμυρίους ξένους, μηδὲ τὰς ἐπιστολιμαίους ταύτας δυνάμεις, ἀλλ' ἢ τῆς πόλεως ἔστω.* Vide Reisk. Ind. Demosth." Seager. Mss. " Ἀλλὰ *γὰρ*, Dionys. P. 744. Saltem, Eur. Iph. A. 1239. Adhortantis, Bacch. 363. *Λέγ' ἀλλὰ τοῦτο*, Soph. El. 417. Ἀλλὰ *μὲν δὴ*, 919. Ἀλλὰ *μὲν—καὶ δὴ*, Hierocles 42. Ἀλλ' *οὐ μὲν δὴ*, Soph. El. 103. Ἀλλ'—*ἄρα*, Il. E. 434. M. 305. 320. Quint. Smyrn. 1, 363. Ἀλλά *τε*, Il. B. 754. K. 226. P. 677. X. 192. alibi. Ἀλλ' *ὅτι γε*, Saltem, Porphyr. de Abst. 159. Ἀλλ' *οὖν γε*, Nihilominus, Isocr. 1, 352. Autem, Clem. Alex. 854. Ἀλλ' *ἦ*, Certe, Æsch. Choëph. 772. et interrog. Eur. Andr. 847. Dio Chrys. 1, 221. Ἀλλὰ, Saltem, Eur. Iph. A. 1239. *Οὐ μὴν ἀλλὰ*, Iph. T. 630. *Οὐδὲ ἀλλὰ*, Philostr. 177. Ἀλλὰ *μὴν*, Aristid. 11. Ἀλλὰ *γὰρ*, Divisim, ut, Ἀλλ' *ἔχω γὰρ*, Xen. Eph. 65. Ἀλλὰ *γὰρ ἔμπης*, Apoll. R. 1, 630. Ἀλλ' *εἴπερ ἄρα*, Dio Chrys. 1, 81. Ἀλλ' *ἔτι γάρ τε*, Arat. 441. Nova clausula post *δὲ*, Oppian. C. 1, 237. Ἀλλὰ *δὴ καὶ*, Et insuper, Galei Myth. p. 25. alibi. Ἀλλὰ, Per se insuper, Demosth. 231." Wakef. Mss. Ἀλλὰ *δέχομαι*, Xen. Cyrop. 4, 5, 51. Ego vero accipio. Ἀλλ' *ἀνάγκη*, Necesse vero est. Ἀλλὰ *νῦν γε*, Saltem nunc, si non antea. Jacobs. Obs. Cr. ad Anthol. p. 12. Glossæ:—Ἀλλὰ, Sed, Quin, As. Ἀλλὰ *γάρ*· Quin. Ἀλλὰ *δὴ καί*· Quinimo. Ἀλλ' *ἐπειδή*· Quoniam vero. Ἀλλὰ *μήν*· Quin, Verum, Etiam, Imo vero, Sed enim. Ἀλλ' *ὅμως*· Attamen.]

ἈΛΛΑΣ, *ᾶντος, ὁ*, ex *ἀλλάεις ἀλλάεντος* per crasin factum, unde ubique circumflexum retinet, Farciminis genus, Lucanica, secundum quosdam, s. Botulus, aut Botellus, e Martiale. Tucetum alii vertunt. Budæus *ἀλλᾶντας* vult esse Exta et intestina bubula et vervecina. Apud Athen. 14, (622.) *σεμνὸς ἀλλᾶντος τόμος.* Apud Aristoph. I. (161.) *Τί μ' ὦ 'γαθ' οὐ πλύνειν ἐᾷς τὰς κοιλίας, Πωλεῖν τε τοὺς ἀλλᾶντας*; Fiebat autem *ἀλλᾶς*, ut in Schol. legitur, e carnibus et farina subacta, quæ in *φύσκην*, Intestinum crassum, conjiciebatur. Sic autem nos Andouille pro Farcimine dicimus, e Gr. *ἀλλᾶντος*, ut opinor, mutuati, inversis syllabis, q. d. *ἀντόλλα*, pronuntiando etiam *τ* per *δ*. Unde satis apparet dici rectius Andouille, ut Parisiis pronuntiamus, quam Endouille. || Ἀλλᾶς videtur et pro *ἔντερον* generaliter accipi, e Suida, qui postquam *ἔντερον* exposuit, affert ex incerti nominis auctore, (Procop. de B. P. 2, 18.) *Ἀντὶ τροπαίου ἔστησαν τῷ στρατηγῷ σημεῖον, ἀλλάντας τε αὐτοῦ ἀποκρεμάσαντες, τοῖς πολεμίοις σὺν γέλωτι ἐπετώθαζον.* Observandum est autem ap. Suid. *ἀλλᾶς* scriptum esse, non *ἀλλᾶς* et *ἀλλάντας*; cum circumflecti debeat, si sequamur eos, qui ex *ἀλλάεις* per crasin factum voluerunt, quæ fuit et Herodiani sententia, ut refert Eust. 300. [" Mœris 12. et n. Thom. M. 36. Phrynich. Ecl. 44. Brunck. Aristoph. 3, 64. Unde derivandum, et quo accentu notandum, Steph. Dial. 19." Schæf. Mss.

Glossæ: Ἀλλᾶς· Farcimen. Ἀλλᾶντες· Lucanicæ.]

[* " Ἀλλάντιον, Phrynich. Ecl. 45. Mœris 12. et n. Thom. M. 36." Schæf. Mss. Glossæ: * Ἀλλαντία· Lucanica. Ἀλλάντια· Lucanicæ.]

" Ἀλλάντη, Urbs Macedoniæ, necnon Arcadiæ. " Theopompus Philipp. 1. Ἀλλάντιον appellavit. No- " men ἐθνικὸν est Ἀλλάντιος, ea forma qua dicitur " Κυλλήνιος, Steph. B."

[* Ἀλλαντοειδὴς ὑμὴν, Galen. 4, 281.]

Ἀλλαντοποιέω, ήσω, Lucanicas vel Farcimina facio. || Unde ἀλλαντοποιὸς, Qui facit lucanicas, Lucanicarius, Tuccetarius, Fartor. [Schol. Aristoph. I. 294.]

Ἀλλαντοπωλέω, Farcimina vel Lucanicas vendo, Lucanicarum sum venditor, ap. Aristoph. [I. 1242. 1246. 1398.]

Ἀλλαντοπώλης, ὁ, Lucanicarum venditor vel Farciminum. A Bud. exp. Fartor, et Qui exta et intestina bubula et vervecina vendit. || Capitur ἀλλαντοπώλης pro Vili etiam et contemto atque abjectæ sortis homine, cujusmodi metaphora etiam in nostrate lingua habetur. [Aristoph. I. 144. 148. 179. " Ad Thom. M. 36." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀλλαντοπῶλαι· Fartores.]

ἍΛΛΟΜΑΙ, f. λοῦμαι, Salio, Salto. Xen. Ἱπ. (8, 4.) Ἀλλ' ἢν ἴδῃ μόνον ὄπισθέν τινα ἐπελθόντα, ἁλεῖται. Idem (Ἀπ. 1, 3, 9.) Κἂν εἰς πῦρ ἅλλοιτο, Vel in ignem saliat, aut insiliat. Sic et ap. Lucian. (1, 711.) Videtur autem huic dicto subesse proverbialis figura, cujus tamen Erasmus non meminit, si bene memini. Aristoph. N. (145.) Ψύλλαν, ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας, Pulex quot pedes suos saltaret, i. e. saltando emetiretur. Ἆλτο ap. Hom. sæpe pro Saliit, ex ἅλατο, pro ἥλατο, ex ἡλάμην, factum per syncopen, Quamvis autem ἅλλομαι aspiretur, tamen ἆλτο tenuatur ob sequens τ, ut docet Eust. Ἆλτο ἐπὶ, cum accus., pro Insiliit, ap. Hom.: ἆλτο κατὰ cum gen., pro Desiliit, ap. Eund. et ἆλτο χαμᾶζε, In terram desiliit, vel prosiliit, ap. Eund. " Ἁλεῖται, Saliet s. Saltabit, " fut. med. verbi ἅλλομαι, Suid." " Ἅλμενος pro " ἀλλόμενος, per syncopen, Hesych." " Ἁλάμενος, " particip. aor. 1 med. ἡλάμην, a th. ἅλλομαι, Salio, " Salto. Synes. Ep. 57. Ἀπὸ θυννοσκοπείου ἐπὶ τὴν " ἡγεμονικὴν ἀπήνην ἁλάμενος." [" Ἅλλομαι, Toup. Opusc. 2, 165. ad Callim. 1, 131. 250. Musgr. Iph. A. 919. Jacobs. Anth. 6, 345. 8, 51. 11, 65. Ἅλεται, Heyn. Hom. 6, 157. De aor. 2., Albert. Gloss. 289. Athen. 1, 37. ad Dionys. H. 1, 227. Schneider. Anab. 329. ad Plut. 5, 178. Hutt. De aor. 1., ad Charit. 659. Musgr. El. 320. Phanias 6. Jacobs. Anth. 9, 452. Πόδας, Huschk. Anal. 25. Jacobs. Anth. 9, 180. 363. Ἆλτο, Heyn. Hom. 4, 143. 5, 312. 430. 6, 157. 158. 7, 107. 236. 682. 8, 86. 213. 496. ad Il. Θ. 85. Ἆλτο, seq. infin., Mitscherlich. H. in Cer. 203. Ilgen. ad Hymn. 551. Ἅληται, Heyn. Hom. 8, 213. Ἥλατο, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 75. ad Charit. 334." Schæf. Mss. Glossæ: Ἅλλομαι· Salio. " Cum accus. sine præpos., Oppian. C. 1, 83." Wakef. Mss.]

Ἅλμα, τὸ, Saltus. Od. Θ. (128.) Ἅλματι δ' Ἀμφίαλος πάντων προφερέστερος ἦεν, Saltibus omnes antecellebat. || Ἅλμα ap. Hippocr. Primus motus, vel prima agitatio fœtus in utero, ut ait Hesych. Talem autem agitationem et verbo ἀσκαρίζειν ab eo signif. quidam tradunt. [Hippocr. 55, 22. 111, 36.] || Ἅλμα, pro ἄλσος, Etym. Vide Ἄλσος. || Ἅλμα item κλάδος, ap. Æoles, Ramus, ut ait idem Etym. vel potius Orio ap. eum: in utraque signif. ἅλμα ab ἄλδω deducens, unde et cum leni scribitur illic ἄλμα. [Lex. de Spirit. 209. " Lycophro 319." Wakef. Mss.]

[" Ἅλμα, Jacobs. Anth. 6, 345. 12, 21. 275. Toup. Opusc. 1, 375. Jacobs. Exerc. 2, 54." Schæf. Mss. Pind. Nem. 5, 36. μακρά μοι Αὐτόθεν ἅλμαθ' ὑποσκάπτοι τις, ubi Damm. v. Ὑποσκάπτω vertit Saltus, i. e. Saliendi distantias certas; pro σκάμματα, inquit Schneider. Lex. Plato Timæi 388., μαλακὸν ἅλμα. Chryst. 2, 119. Montf. Ὥσπερ ἁπαλὸν στρῶμα τοῖς ἅλμασιν αὐτῆς παραθείς. Eur. Hec. 1248. Πρὸς τοῦ βιαίων τυγχάνουσαν ἁλμάτων; Polemo Physiogn. 290. Κινεῖται πάντα τὰ μέλη ἅλματι.]

Ἅλσις, εως, ἡ, Saltatio, Saltus. Item Palpitatio. Aristot. de Anim. 3, 33. Μύριον τὸ τῆς ἅλσεως κύριον.

A Sic exp. a Gaza ἅλσις τῆς καρδίας in h. l.: Τὸ δὲ πρὸς τὴν ἅλσιν εἶναι τὸν πνεύμονα τῆς καρδίας, οὐκ εἴρηται καλῶς. In LL. Gr. Ἅλσις exp. αὔξησις, Augmentum, Incrementum, itidem ab ἄλδω derivando: unde et ἄλσος dixi Orionem derivare ap. Etym. [Apollon. Lex. v. Ἀλδαίνει. " Aristot. Mat. 11." Routh. Mss.]

Ἁλτικὸς, (ἡ, ὸν,) Saltatorius, Ad saltationem s. Ad saltum pertinens, ut ἁλτικὴ ὄρχησις, Saltatorium tripudium, i. e. Tripudium saltationem conjunctam habens. Ἁλτικὰ μόρια, Plut. Numa, Partes saltatoriæ, i. e. ut quidam exp. Partes, quarum enixu saliunt. || Ἁλτικὸς homo, Ad saltationem habilis, Saltationi aptus, Exercitatus ad saltus. Xen. K. Π. 8, (4, 9.) Καὶ γὰρ οὐδ' ὁπωστιοῦν ἁλτικός εἰμι. Exp. et Saltator, ut δρομικὸς, Cursor, pro δρομεύς. Et inter palæstras erant δρομεῖς et ἁλτικοὶ, sicut δισκοβόλοι, et πύκται. [Gl. Ἁλτικοί· Saltatores. " Ælian. H. A. 29." Wakef. Mss.]

" Ἁλτῆρες, οἱ, Halteres, Instrumenta quædam ex- " ercitii gymnastici, massæ nimirum lapideæ vel me- " tallicæ ansa vel manubrio addito, quo commode
B " levari possint ab athletis, unde et ἀρτῆρες dicuntur. " Ita nonnulli, qui similes has massas fuisse dicunt iis, " quibus hodie in examinandis ponderibus utuntur: " nec assentiuntur Budæo, qui in Pand. dixerat " ἁλτῆρας esse Pilas s. Massulas plumbeas, quibus " utraque manu se librabant, qui certabant balmate, " i. e. saltu, ut certius assilirent. Nec enim halteribus " usos fuisse saltatores aiunt, utpote ad saltum ine- " ptissimis, sed alteribus adjutos saliisse. Patet hoc " e Gal. de San. tuenda 1, (9.) Ἔνιοι μὲν καταθέντες " ἁλτῆρας ἐν τῷ πρόσθεν, διεστῶτας ἀλλήλων ὀργυιάν· " εἶτ' ἐν μέσῳ ἱστάντες αὐτῶν, ἀναιροῦνται προκύπτον- " τες, τῇ μὲν δεξιᾷ χειρὶ, τὸν ἐν τοῖς ἀριστεροῖς, τῇ δὲ " ἀριστερᾷ, τὸν ἐν τοῖς δεξιοῖς· καὶ αὖθις ἑκάτερον εἰς " τὴν οἰκείαν κατατίθενται χώραν, καὶ τοῦτο ποιοῦσιν " ἐφεξῆς πολλάκις, ἀτρεμίζοντες τῇ βάσει. Idem Gal. " 5. inter gymnastica instrumenta recenset halteres " istos, quibus supernæ partes exercentur: itidemque " P. Ægin. 4, 1. Καὶ γυμναζέσθω ποικίλως, τὰ μὲν " ἀφαλλόμενος, τὰ δὲ πλέον ἁλτῆρσί τε καὶ κωρύκῳ
C " χρώμενος. Sic enim reponendum. Artemid. ἀρτῆρας " comperitur nominasse; legimus enim 1, (55.) Ἀρ- " τῆρες, καὶ ἡ διὰ τούτων γυμνάσια.—Ἔστι γὰρ τὸ " τοιοῦτο γυμνάσιον οὐδὲν ἄλλο ἢ παρασκευὴ χειρῶν. " Meminerunt et Latini horum halterum. Martial. " Quid pereunt stulto fortes haltere lacerti? Exercet " melius vinea fossa viros. Et rursum, Halteres agili " rotat lacerto. Juvenal. Massam vocat, Et lassata " manu ceciderunt brachia massa. Etym. ἁλτῆρας " fuisse dicit κατασκεύασμά τι ᾧ κέχρηνται οἱ σωμα- " σκοῦντες ἐν ταῖς γυμνασίαις, denominatum παρὰ τὸ " ἅλλεσθαι, quoniam βαστάζοντες αὐτοὺς καὶ περιφέ- " ροντες ἥλλοντο ἐν τῷ γυμνασίῳ. Philonem tamen " de Lingua Lat. dici ἁλτῆρας velle pro ἀρτῆρας κατὰ " τροπήν." [" Boissonad. in Philostr. 398." Schæf. Mss. Cœlius Aur. 561.: Manipulos, quos palæstritæ ἁλτῆρας appellant. Theophr. Fr. 466. " Paus. 446." Wakef. Mss. UNDE * Ἁλτηρία, ἡ, Saltatio. Artemid. 1, 57. Πολλάκις δὲ ἀνίας τε καὶ φροντίδας ἐπὶ τούτοις διὰ τὰ πηδήματα τὰ ἐν τῇ ἁλτηρίᾳ· * συνάλλεσθαι γὰρ
D φαμὲν καὶ τοὺς ἀνιωμένους ἐπὶ τοῖς προσπεσοῦσιν αἰφνίδιον. ET * Ἁλτηροβολία, ἡ, Halterum jactus. Jambl. V. P. 97. Οἱ δὲ καὶ ἁλτηροβολίᾳ, ἢ χειρονομίᾳ, πρὸς τὰς τῶν σωμάτων ἰσχῦς τὰ εὔθετα ἐπιτηδεύοντες ἐκλέγεσθαι γυμνάσια, ubi editum est ἀρτηροβ. Antyllus Oribasii p. 125. Matth., cap. περὶ * ἁλτηριοβολίας, et γυμνάσιον * ἁλτηρίων appellavit, ubi Ms. ἀρτηροβ. et p. 126. ἀρτηριῶν.]

Ἀνάλλομαι, Assilio, vel Insilio, et quasi dicas Supersilio, non Desilio, ut in VV. LL. Xen. Ἱπ. (8, 3.) Δεδιδαγμένοι τειχία ὑπεραίρειν, καὶ ἐπ' ὄχθους ἀνάλλεσθαι. Bud. exp. Assilire. Sic dicitur et ἀνάλλεσθαι ἐφ' ἵππον. Huic opponitur καθάλλεσθαι, de quo infra. [" Simonid. 9*. Heringa Obs. 153." Schæf. Mss. " Dionys. H." Wakef. Mss.]

[* Προσανάλλομαι, Sursum prosilio versus aliquem vel aliquid. Athen. 277. Λέγεται δὲ ὡς θηρευθεῖσαι προσανάλλονται καὶ ἀποτραγοῦσαι τὴν ὁρμιὰν ἐκφεύγουσιν.]

Ἀφάλλομαι, Desilio, Ex uno loco in alium salio. Item, Resilio. Aristoph. (N. 147.) Ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Σωκράτους ἀφήλατο. ET Ἄφαλσις, Resultatio, cita-

tur ex Aristot. Probl. Ετ Ἄφαλτος, (ὁ, ἡ,) Resiliens, ἀναπηδῶν, Hes. [" Ἀφάλλομαι, Diod. S. Ælian. Nicand. (Th.) 907." Wakef. Mss. " Wakef. Herc. F. 509. Brunck. Apoll. R. 171." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀφάλλομαι· Exilio, Desilio.]

" Καταπάλμενος, affertur pro Desiliens, sed sine exemplo." [Leon. Tar. 58. Πέτρης ἐκ δισσῆς ψυχρὸν καταπάλμενον ὕδωρ Χαίροις. Cf. Schæf. in * Καταπάλλω citandum. " Heringa Obs. 272." Schæf. Mss.]

Διάλλομαι, Transilio. In VV. LL. tamen Salio. Ἐξάλεσθαι, inquit Bud. Xenophonti ἐκπηδᾷν, ut διάλλεσθαι, ἀνάλλεσθαι. Ego pro διαπηδῶ, Transilio, invenio ap. illum p. 551. [Ἱπ. 8, 3. J. Poll. 1, 196. Διαλλόμενος χαράδραν ἵππος: διάλλεσθαι μακρὰ, 5, 67.]

" Δίαλμα, τὸ, Saltus, vel potius Transultus." [Schol. Pind. Ol. 13, 39. " Boissonad. in Philostr. 393." Schæf. Mss.]

" Εἰσάλλομαι, Insilio, aor. 1. med. εἰσηλάμην." [T. H. ad Plutum p. 429. " Thom. M. 818. Heyn. Hom. 6, 349. 7, 236." Schæf. Mss. Pind. Ol. 8, 48.]

Ἐνάλλομαι, Insilio. Apud Greg. λὰξ ἐνάλλεσθαι est Calcibus infestis aliquem petere et ferire, Pedibus conculcare; quod præter plagam, etiam contumeliosum est, inquit Bud. ex illo afferens, Παίων πὺξ δημοσίᾳ καὶ λὰξ ἀναλλόμενος. Apud Aristoph. Σ. (1305.) exp. etiam Exilire. || Metaph. autem signif. dixit Synes. Ep. 73. ἐνάλλεσθαι τοῖς νόμοις, Insultare legibus: Τούτων οὖν εὐθὺς ἀπεγνωκέναι προσήκει τῶν ἐναλλομένων τοῖς νόμοις. [" Demosth. 1259." Seager. Mss. Glossæ: Ἐνάλλομαι· Insulto. Stob. Phys. 1, p. 108. Ἡ δίκη τῷ δυσσεβοῦντι σῖγ' ἔχουσ' ἐνήλατο. " Thom. M. 400. ad Phalar. 279. Lobeck. Ajac. p. 412. T. H. ad Plutum p. 431. Brunck. Aristoph. 2, 250. Jacobs. Anth. 12, 388. Ἐναλεῖσθαι, Kuster. Aristoph. 65. b." Schæf. Mss.]

Ἐξάλλομαι, Desilio, Exilio. Suid. ἐξαλλομένους exp. ἀνασκιρτῶντας in h. l. Josephi: Οὐκ ἀξίους εἶναι σωτηρίας τοὺς φλεγομένης δι' αὐτοὺς τῆς πατρίδος ἐξαλλομένους. Quæ Suidæ exp. minime mihi probatur: qui puto hunc esse istorum verborum sensum, Indignos esse salute eos, qui exiliunt patria, s. e patria, conflagrante propter eos. Et ita ἐξαλλομένους fuerit potius ἀποσκιρτῶντας. Hinc Ἔξαλμα, Exultio, s. Desultio, Eruptio, ut exp. in h. l. Naz. Ἐν ἔξαλμα τῆς λαμπρότητος. [" Ἐξάλλομαι, Præ calore subsilio, de sitientibus, Toup. in Schol. Theocr. 214. Ἐξάλλομαι, ad Alciphr. 38. ad Callim. 1, 250. Musgr. Iph. A. 919. Ἐξᾶλτο, Paul. Sil. 45." Schæf. Mss. Ἐξάλλομαι· Exsilio. Ἐξάλλεται· Emicat. Act. Apost. 3, 8. Lex. Xenoph. Hippocr. 486, 5. Adde] " Ἔξαλσις, (ἡ,) Exultus, Saltus. Hippocr. de Artic. (486, 2.) Ἐκ δὲ τοῦ ὄπισθεν οὐ ῥηΐδιον τοιαύτην ἔξαλσιν γενέσθαι ἐς τὸ εἴσω."

Ἐξάλμενος pro ἐξαλλόμενος, per syncopen, Exiliens, Erumpens. Il. O. (571.) Εἴ τινά που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλησθα. Citatur et ex Apoll. R. 2, (268.) cum gen. Sic dicitur ἐπάλμενος, quod vide in Ἐφάλλομαι.

[" * Προεξάλλομαι, Prosilio, Themist. 15. Synes. 129." Wakef. Mss. Ετ * Συνεξάλλομαι, Una exilio s. exulto, Una prosilio. Eust. 772, 21.]

Ἐφάλλομαι, Insilio, Supersilio. Item, Irruo. Dicitur cum accus. ἐφάλλεσθαι ἵππον, pro ἅλλεσθαι ἐφ' ἵππον. Et Ἐφαλάμενος, aor. 1 med. Qui insiluit. [Gl. Insilio. " Wakef. Ion. 1076. Brunck. Apoll. R. 171. Heyn. Hom. 5, 431. Bergler. ad Alciphr. 38. Ἐπᾶλτο, Heyn. Hom. 6, 648. Ἐπάλμενος, Heyn. Hom. 5, 352. 431. 6, 194." Schæf. Mss. Unde] " Ἔφαλσις, ἡ, Insultus," [Assultus.]

" Ἐπιάλμενος, per syncopen pro ἐπιαλλόμενος, Assiliens vel Insiliens, Saltu invadens. Od. Ω. Κῦσε δέ μιν περιφὺς ἐπιάλμενος." [" Heyn. Hom. 5, 312. 6, 158." Schæf. Mss.]

" Ἐπάλλομαι, Ionice pro ἐφάλλομαι, Insilio, vel Assilio. Ἔπαλτο, poëtica s. Ionica syncope pro ἐπάλλετο, idque vel a πάλλομαι, vel ab ἐπάλλομαι, a quo ἐπάλλομαι est illud ἔπαλτο, quod Hes. exp. ἐφήλατο, ἐπέδραμεν, Insiliit."

Ἐπάλμενος, ap. poëtas pro ἐφαλλόμενος, Insiliens, Irruens, per syncopen, ut de ἐξάλμενος modo dixi, Od. Ξ. (220.) ἐπάλμενος ἔγχει ὄλεσκον. Hinc et Κατεπάλμενος, quod itidem Insiliens exp. in Apoll. R. 2, (583.) Νηὸς ὑπὲρ πάσης κατεπάλμενον. Sed et Ἀνέπαλτο inter hæc referendum esse videtur, licet Etym. velit esse a πάλλομαι, pro ἀνεπάλλετο: quod Il. Θ. 85. de equo dicitur, Ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ. Ubi Eust. ἀνέπαλτο exp. ὀρθὸς ἔστη, item ἀνεπήδησε. Pro me autem facere, et Etym. mecum refellere videtur participium Ἀνεπάλμενος, quod ap. Apoll. R. (2, 825.) legitur, ἐκ δονάκων ἀνεπάλμενος: nam hoc a πάλλομαι nullo modo deduci queat. Idem et de Ἐξέπαλτο dicendum fuerit, quod de ἀνέπαλτο dixi. Exp. autem ἐξέπαλτο Hesych. ἐξεπήδησεν. His addam et Μετάλμενος, [Il. E. 336.] Quod ab Hesych. exp. ἐφαλλόμενος. Ionice porro mutatur in his aspirata in tenuem.

Ἐσάλλομαι, Insilio, ut ἐσήλατο πυρὸς κρατῆρας, in Anthol. Insiliit in crateras ignis. Dicitur et ἐσᾶλτο per syncopen a poëtis.

[* " Ἀνεφάλλομαι, Brunck. Apoll. R. 171. Heyn. Hom. 5, 431. 8, 98. 496. ad Il. Θ. 85. Valck. ad Mosch. 349. * Ἐκκατεφάλλομαι, et * Κατεφάλλομαι, Heyn. Hom. 7, 682. (' Oppian. C. 3, 120.' Wakef. Mss.) 6, 140." Schæf. Mss. Adde * Ἐνεφάλλομαι, Insilio. Quint. Smyrn. 10, 467. Αἶψα πυρὶ ἐνέπαλτο. Ετ * " Προσεφάλλομαι, Anna C. Alex. V. 146." Boissonad. Mss.]

Καθάλλομαι, Desilio, καταπηδῶ, oppositum τῷ ἀνάλλομαι. Xen. (Ἱπ. 3, 7.) Ἐπ' ὄχθους ἀνορούειν, ἀπ' ὄχθων καθάλλεσθαι. Idem (Ἱπ. 8, 1.) Ἔστι δὲ ὅπου διαπηδᾷν, ἔστι δ' ὅπου καὶ ἐκπηδᾷν, ἔνθα δὲ καὶ καθάλλεσθαι. [" Appian. 1, 127. Καθαλάμενος, Suid." Wakef. Mss. " Ad Lucian. 1, 397." Schæf. Mss. Glossæ: Καθάλλομαι· Desilio, Insilio, Præsulto. Καθήλατο· Desiluit.]

[* " Μεθάλλομαι, Heyn. Hom. 6, 194. 439." Schæf. Mss. Insilio a tergo, Transilio. " Appian. 2, 866. Heliod. Æth." Wakef. Mss.]

" Προάλλομαι, Prosilio," [Præsilio.] " Apud Suid. Καὶ προαλόμενος τῆς πληθύος, μετεχώρησεν ὡς Ναρσῆν, i. e. * προπηδήσας." [" Quint. Smyrn. 4, 510." Wakef. Mss. Unde] " Προαλὴς, (ὁ, ἡ,) Hesychio προπετὴς, πρόχειρος: afferenti itidem προαλεστάτην pro προπετεστάτην, προχειροτάτην. Forsan est a προάλλομαι, ut sit Qui promte, interdum et præcipitanter, ad aliquid aggrediendum prosilit. Affert idem προαλεῖ et pro καταφερεῖ, καταβατῷ: desumtum ex Il. Φ. (262.) τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει Χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ, In loco declivi." [Jambl. V. P. 1, 17. p. 64. Strabo 12. p. 90=826. Apoll. R. 3, 73. " Ad Timæi Lex. 280. Brunck. Apoll. R. 102. Phrynich. Ecl. 104. Thom. M. 744. ubi et adv. προαλέστατον." Schæf. Mss. Glossæ: Προαλής· Petulans, Pecudiarius. " Clem. Alex. 149." Wakef. Mss. Ετ * " Προαλῶς, (Temere, Præcipitanter,) ad Phalar. 376. Phrynich. Ecl. 104. Thom. M. 744." Schæf. Mss. * Διεκπροαλὴς, ὁ, ἡ, falsa est lectio in Apoll. R. 3, 73. pro δι' ἐκ πρ.]

" Προσάλλομαι, Assilio, at προάλλομαι, Præsilio. " Aristot. de Mundo." [Lex. Xenoph. " Strabo." Wakef. Mss. " Toup. Emend. 1, 43." Schæf. Mss.]

[* Συνάλλομαι, Una salio: Gl. Consilio. " Cattier. 90." Schæf. Mss. Plut. Mario 2, 506. et de Comp. Aquat. et Terr. " Artemid. 51." Wakef. Mss. Unde * Σύναλμα, τὸ, Communis saltus, qui fit a pluribus, Hesych.]

Ὑπεράλλομαι, Supersilio, Transilio, Ultra salio. Aristot. de Anim. 9. Et ὑπεράλμενος per syncopen ap. poëtas pro ὑπεραλλόμενος, ut de ἐξάλμενος et ἐπάλμενος dictum est. [" Jacobs. Anth. 7, 351. Heyn. Hom. 5, 26." Schæf. Mss. Glossæ: Ὑπεράλλομαι· Transilio. Unde * Ὑπέραλμα, τὸ, Artemid. 1, 57.]

[* Ὑφάλλομαι, Subsilio, Gl. " Is. Porphyrog. in Excerptis Allatii 273." Boissonad. Mss.]

¶ Ἐφιάλτης, s. Ἐπιάλτης, quod posterius, licet minus usitatum, magis rationi consentaneam formationem habet, ut sit ἐπιάλτης tanquam ab ἐπιάλλομαι, unde ἐπιαλλόμενος, pro quo a poëtis dicitur et ἐπιάλμενος, per syncopen. At vero ab ἐφάλλομαι esset potius ἐφάλτης quam ἐφιάλτης, Insultor, s. Insultator. Incubum tamen potius nonnulli et Incubonem vocant.

Est autem quoddam malum quo correpti invadi se ab aliquo et magno pondere opprimi, atque adeo suffocari imaginantur: unde et *πνιγάμωνα* Themison eum appellavit, s. *πνιγαλίωνα*, ut alii referunt, quod mihi magis placet. Quidam, inquit Gorr., dæmonem esse putaverunt, aut externam quandam vim quæ dormientes invaderet et pondere suo oppressos gravaret: cum contra mali hujus causa sit crassus et frigidus vapor, ut tradidit Posidonius, ventriculos cerebri implens, et prohibens spiritus animales per nervos ferri. Per somnum duntaxat contingit, eoque laborantes in ipsa accessione patiuntur eadem, quæ et apoplexia correpti, sed tamen mitiora. Quia enim vapor in causa est, non in totum opplentur ventriculi cerebri, nec tam difficulter excitantur, qui eo laborant. Manent tamen aliquandiu immobiles; deinde vero multo labore et conatu tenuato discussoque spiritu, et meatibus obstructione solutis, derepente e somno excitantur. Læditur illis imaginatio potissimum: e quo verisimile est, morbum in priori ventriculo præcipue consistere. Ex his intelligi potest Incubi differentia ab Apoplexia et Epilepsia. Præludium tamen eorum morborum est, atque etiam insaniæ. Diuturnior enim et frequenter repetens, crudo humore in ventriculis cerebri paulatim cumulato, in eos facile degenerat. Præcedunt incubum suffocatio, vocis amissio, gravitas et immobilitas: et hæc rursus crapulæ et cruditates, e quibus crassus ille frigidusque vapor suscitatur. Proinde quidam morbum hunc recte quidem, sed imperfecte definierunt, *τὴν εἰς κεφαλὴν ἀνατρέχουσαν ἀναθυμίασιν ἐξ ἀδδηφαγίας καὶ ἀπεψίας*, Vaporum in caput discursum, e nimio cibo et cruditate. Hactenus Gorr. Hoc malum describit Lucret. 4. Tollunt clamorem quasi si jugulentur ibidem: Multi depugnant, etc. Existimatur autem et Virgil. Æn. 12. huc respexisse Ac velut in somnis oculos ubi languida pressit Nocte quies, nequicquam avidos extendere cursus Velle videmur, etc. Vide et Macrob. Somn. Scip. 1. Ceterum pro eo, quod a Diosc. dicitur *ἐφιαλτῶν πνιγμοὶ* de herba Pæonia loquente, Plinium uno in loco, Faunorum in quiete ludibria, in altero suppressiones nocturnas dixisse, quidam annotarunt. HINC Ἐφιαλτία vel Ἐφιάλτιον dicta Herba Pæonia, quod adversus *ἐφιάλτην* valeat.

" Ἐπιαλῆς, Hes. teste *ὁ ἐφιάλτης*, quem Æoles *ἐφέλην*, alii *ἐπιάλλην*, et *ἐπωφέλην* appellant. Eidem *ἐπιαλὲς* est *τερπνὸν*, Jucundum, Delectabile." "Ἐφέλης, Hes. teste dicitur *ὁ ἐπιάλτης*."

[" Ἐπιαλῆς, Ἐπιάλλης, Ἐφέλης, ad Mœr. 373. Ἐπιάλτης, ad Mœr. 372. Heyn. Hom. 5, 74. Phrynich. Ecl. 136. Mœris l. c." Schæf. Mss. "Ἐφιάλτης, Plut. 2, 652. Diosc. 423." Wakef. Mss. Glossæ: Ἐφιάλτης· Incubo. Ἐφιάλται· Incubi.]

"Ἴξαλος, ab aliis exp. *πηδητικὸς, ὁρμητικὸς*, ut sit " Qui saltu ingreditur, Saltator, Impetuosus: aliis " *κήλων, ὀχευτικὸς*, ut sit Salax: et, ut etymologi volunt, *ὁ περὶ τὰς τῶν θηλειῶν ἰξύας ἤτοι ὀσφύας ἀλλόμενος*: quidam exp. *τέλειος*: ap. Il. Δ. (105.) *τόξον ἐΰξοον ἰξάλου αἰγός*. Itidem vero SUBST. Ἰξάλη " Gal. ap. Hippocr. exp. *τελείου αἰγὸς δέρμα*: apud " Hippocr. inquam de Fract. (506=467, 7.) Ἰξάλην " *δ' αἰγὸς χρὴ ὑποτετᾶσθαι*. Eust. vero e Rhet. Lex. " tradit, ut *παρδαλῆ* et *λεοντῆ*, ita etiam *ἰξαλῆν* dici " *τὴν αἰγείαν, περισπωμένως*. Rursum *τράγον Ἴξαλον* " *εὐσκάρθμῳ λόχμιον ὑλοβάτᾳ Πανὶ* quidam *ἀνέθηκε* " in Epigr. Caprum saltatorem, Salacem, Caprum integrum, non castratum." "Ἰσάλη, Diphthera, " Rheno, Vestis e pelle caprina. Aristoph. enim Schol. " suo tempore *ἰσάλην* dictam fuisse scribit, quam Attici *διφθέραν* nominassent, h. e. *ποιμενικὸν, περιβόλαιον ἐκ δέρματος*. Itidemque Gal. in Lex. Hippocr. affert *ἰσάλην* pro *διφθέραν* et *δέρμα*. Potius " tamen id *ἰξάλη* s. *ἰξαλῆ* dicitur." "Ἰσσέλα, Hesychio *διφθέρα*." "Ἰττέσται, J. Poll. 7. fin. vocari scribit *τὰς διφθέρας*. Hesych. vero Ἰττέλαν affert pro " *διφθέραν*: et *ἰσσέλαν* pro eodem. Item *ἴσκλην* et " *ἰσθλὴν* dici ait *αἰγείαν, μηλωτήν*: quæ potius *ἰξάλη* " s. *ἰξαλῆ*." " Ἰσθλή, Hesychio *αἰγεία, μηλωτή*, Caprina s. Ovina pellis, quæ potius *ἰσαλῆ* s. *ἰξαλῆ*." [" Ἴξαλος, Wakef. S. C. 2, 145. Jacobs. Anth. 7, 3. 117. 2, 72. Brunck. Aristoph. 1, 64.: Kuster. 52. b. Heyn. Hom. 4, 572. 700. Ἰξάλη, *ἰσάλη*, Kuster. l. c. Herod. Philæt. 445. et n. ad Timæi Lex. 256. Koen. ad Gregor. 203." Schæf. Mss.]

" Κιξάλης, (ὁ,) Hesychio est *φώρ, κλέπτης*, Fur: (itidemque Κιξάλαι, *κλέπται*:) necnon *ἀλαζών*. UNDE Κιξαλία, (ἡ,) quod idem esse dicit *πᾶσαν κακοτεχνίαν*, Omne genus malas artes. Sed notandum, " hoc, ap. eum gemino, illa duo simplici λ scripta " esse." [" Κιξάλης, *κιξάλλης*, Koen. ad Gregor. 203. Toup. Add. in Theocr. 406. Democritus ap. Stob. Serm. 42. Κιξάλλην *καὶ ληστήν*. Phot.: Κίξας· *τοὺς ἐν ὁδῷ ληστάς*. Ἰσκὸς et *κικκὸς*, Hesychio *κλέπτης*. Apud Jo. Grammat. de Dial. Ion., *κιττάλης, κλέπτης*. UNDE * Κιξαλλεύω, in Teiorum Inscr. ap. Chishull. Ant. Asiat. 99. Ὃς *ἂν κιξαλλεύοι ἢ κιξάλλας ὑποδέχοιτο*. " Toup. (l. c.)" Schæf. Mss. A QUO formatur * Κιξαλλεία, pro quo vel *ὑποκοριστικῶς* vel corrupte dicitur *κιξαλλία*.]

[* Νεαλὲς, Præsultum, Gl.]

ἌΛΛΟΣ, η, ο, Alius, Alia, Aliud. Il. Z. (476.) Ζεῦ, *ἄλλοι τε θεοὶ*, Jupiter, aliique dii. Od. Ξ. (228.) Ἄλλος *γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις*, Alius enim aliis delectatur studiis. I. (252.) *ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα Ἤλθομεν*. In Bœotia, Ἄλλη *δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων*. Xen. E. 6, (5. 28.) *ἄλλος ἄλλῃ διαταχθέντες*. Il. Π. (141.) *ἄλλος Ἀχαιῶν*, Alius Achivorum, vel ex Achivis. Demosth. c. Mid., Τῶν *δ' ἄλλων ἡμῶν ἕκαστος*. Idem pro Cor. Παρὰ *μὲν τοίνυν τοῖς ἄλλοις ἔγωγ' ἐρῶ πᾶσιν ἀνθρώποις*. || Et cum *τὶς*, *τὶς ἄλλος*, Quispiam alius, ut Xen. K. Π. 3, (2, 12.) Ἐγὼ *γὰρ δώσω ὅσον τὶς καὶ ἄλλος πλεῖστον δή ποτε ἔδωκε*. Sæpe *εἰ* præcedente, *εἴ τις ἄλλος*, Siquis alius, Si quisquam alius, ut, *φρόνιμος, εἴ τις ἄλλος*, Prudens, si quisquam alius. Interdum præcedit *εἴ τις ἄλλος*: ut ap. Aristoph. *εἴ τις ἄλλος, μακάριος*, Beatus, si quisquam alius, vel, si quis alius. Apud Isocr. Ὡς *οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος πώποθ' ἕτερον*, Haud scio an quisquam alius. Dicitur autem interdum et *ἄλλος τις* et *ἀλλοστισοῦν*, pro Quivis alius, vel quilibet. Sic *ἀλλοτιοῦν*, Aliud quidvis, ap. Demosth. || Ἄλλος *παρ' ἐμὲ*, vel Ἄλλος *ἢ ἐγὼ*, vel Ἄλλος *ἀντ' ἐμοῦ*, pro Alius a me, Alius quam ego. Soph. (Aj. 444.) Οὐκ *ἄν τις αὔτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ*. Xen. K. Π. 3, (1, 5.) Ἢν *δὲ αἰσθάνωνταί σε ἄλλα ἢ τὰ γιγνόμενα λέγοντα*. Et in interrogatione autem *τι ἄλλο ἤ*, vel *ἄλλο τι ἤ*, Quid aliud quam, ut dicetur paulo post in Ἄλλοτι. Hoc autem genus loquendi, *οὐδὲν ἄλλο ἤ*, absque interrogatione, efferunt et aliter. Plato Tim. Δι' *ἄλλο μὲν οὐδὲν, διὰ δὲ τὸ χαλεπὸν εἶναι*, pro *δι' ἄλλο οὐδὲν ἢ διὰ τὸ χαλ. κ. τ. λ.* Propter aliud nihil, quam, etc. Idem de Rep. 2, (p. 211.) Τοῦτον *δὲ ἄλλο μὲν οὐδὲν, περὶ δὲ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον φέρειν*, Hunc autem aliud nihil quam annulum gestare. Ad verbum enim dure ita diceretur, Hunc autem aliud quidem nihil, annulum autem aureum gestare. Notanda est vero diligenter hujusmodi phrasis, quam ap. Plat. potissimum observasse mihi videor. Dicitur etiam interdum *ἄλλο πλὴν* pro *ἄλλο ἤ*. Plato Tim. (p. 305.) Θέμις *δὲ οὔτ' ἦν, οὔτ' ἔστι τῷ ἀρίστῳ δρᾷν ἄλλο πλὴν τὸ κάλλιστον*, Quicquam nisi pulcerrimum facere, ut Cic. interpr. Idem *οὐδὲν ἄλλο* vertit alicubi, Nulla res alia. Idem ap. Xen. (K. Π. 3, 1, 4.) Ἄλλα *τε φιλοφρονεῖσθαι* vertit, Ceteris in rebus comem atque humanum fuisse erga, etc. Idem *ὑπὸ ἄλλου* reddit adverbio Aliunde, in interpr. cujusdam loci Platonici, quem, sicut et præcedentes, vide in meo Cic. Lex. Gr. Lat.

Ἄλλος pro *ἕτερος*, Alter, ut ap. Aristot. Ethic. (8, 3.) Ἔστι *δὲ φίλος, ἄλλος αὐτὸς*, Est autem amicus, alter ipse. Paulo post (8, 12.) *ἕτερον αὐτὸν* vocat. Quinetiam interdum in ejusdem periodi priore membro *ἕτερον*, in posteriore *ἄλλο* vel *ἄλλον* ponunt. Il. I. (302.) *οὐδέ ποτ' ἔσβη Πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς, Ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ*. Ubi Eust. annotat hoc genus loquendi frequens esse ap. Atticos scriptt., nulla tamen exempla auctorum proferens. Sed reperitur et alibi non semel ap. eund. poëtam (I. 313. 468.) Ὅς *χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ*, et in prosa itidem. Herodian. (3, 10, 6.) Ἀλλὰ *πᾶν τῷ ἑτέρῳ φίλον, τῷ ἄλλῳ ἐχθρόν*. Plato, Ὅσα *διά τινος ὠνῆς ἢ πράσεως ἀλλάττηταί τις ἕτερος ἄλλῳ*. Sic et Lucian. Ὁποτέραν et *ἄλλην* dixit: Αἶγα *μὲν αἰγὸς, ὁποτέρα ἢ*

καλλίων, καὶ δάμαλις ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ τέχνην.

Ἄλλος, Reliquus, ut, ἄλλος ὅμιλος, Reliquus cœtus. Sic ἄλλο σῶμα, Reliquum corpus, Reliqua pars corporis. Sic ἄλλη κοιλίη ap. Hippocr. Erotianus exp. ἡ λοιπή: unde et τἄλλα passim pro τὰ ἄλλα, Reliqua, Cetera. Scribitur vero et τἆλλα cum circumflexo, sed magis recepta scriptura illa quam hæc.

Ἄλλα exp. ap. Eurip. οὐκ ἐοικότα, Rationi non consentanea. Secundum quam signif. videri possit dictum ἀλλοφρονεῖν pro παραφρονεῖν.

Ἄλλο φάρμακον exp. a nonnullis Pharmacum non in tempore datum. Fortasse autem finitimam habet hic signif. ἄλλο, ei quæ proxime præcedit ex Eurip.

Ἄλλος τις, vel ἀλλός τις, Alius quispiam. Exp. et Quilibet. Dicitur tamen potius cum ὁστισοῦν, ut ἄλλος ὁστισοῦν, Alius quilibet. Ἀλλ' ὁτιοῦν, pro ἄλλο ὁτιοῦν, ap. Demosth. Aliud quidvis.

Ἄλλοτι adv., aut adv. positum, Utrum, vel Nunquid, pro ἆρα. Plato Pol. 1. (p. 178.) Ἄλλοτι οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, οὐδὲ ἰατρὸς οὐδεὶς καθόσον ἰατρὸς κ.τ.λ. Nunquid igitur ne medicus quidem quatenus medicus est. Et in 2. (p. 231.) Πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν; ἄλλο τι γεωργὸς μὲν εἷς κ.τ.λ. Sæpe autem et sequentem particulam ἢ habens ἄλλοτι exp. Nunquid. Idem Critone (14.) Τί φῶμεν πρὸς ταῦτα ὦ Κρίτων; ἄλλοτι ἢ ὁμολογῶμεν. Nunquid fateri necesse est? vel, Quid aliud quam fateamur? inquit Bud. subjungens e Phædone (9.) Ἡγούμεθά τι τὸν θάνατον εἶναι; Πάνυ γ', ἔφη ὑπολαβὼν ὁ Σιμμίας. Ἆρα μὴ ἄλλοτι ἢ τὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ σώματος ἀπαλλαγήν; Ubi ἄλλοτι nomen esse ait signif. suam retinens, h. e. Aliud quam; ut infra, Ἆρα μὴ ἄλλο τι ἢ τοῦτο ὁ θάνατος. Quod si in his duobus posterioribus ll. in sua signif. positum, itidem esse poterit, meo judicio, et in illo e Critone, ἄλλοτι ἢ ὁμολογῶμεν. Fortasse autem cum est nomen, signif. suam servans, discriminis causa rectius scriberetur ἄλλο τι disjuncte, quam ἄλλοτι conjuncte. Bud. tamen utrobique ἄλλοτι conjuncte scribit, in exemplis omnibus, quæ in suis Comm. citat, quæ vide.

["Ἄλλος, ad Charit. 641. Musgr. Iph. A. 974. Jacobs. Anth. 6, 171. Wakef. S. C. 5, 74. 148. Thom. M. 377. Markl. Suppl. 372. Zeun. ad Cyrop. 410. Fischer. Ind. Palæph. Ammon. 11. 61. Plato Charm. 92. Μόνη τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν, Hellen. Sieb. p. 79. Nicand. Th. p. 324. Schn. Abundat ἄλλων. Tzetz. ad Lyc. p. 738. Lips. Simon. Dial. p. 20. Boeckh. in Plat. Min. 147. Liebel. Archil. p. 80. Eur. Med. 941. Demosth. 1. p. 475, 23. 1377, 13. Abundat ἄλλος. Boeckh. in Plat. Min. l. c. Ast. ad Plat. LL. 292. Æsch. Eum. 96. ἄλλοισιν ἐν νεκροῖσιν, i. q. ἐν τοῖς νεκροῖς. Schol. Apoll. R. 2, 276. Ταχύτατος γάρ ἐστιν ὁ Ζέφυρος τῶν λοιπῶν ἀνέμων. Abundat λοιπῶν, vide ibid. ad 4, 293. Πρῶτος τῶν ἄλλων, Demosth. 1227. fin. Dionys. H. 4, 2141. Ἀλλάων ὑπάτην Apoll. R. 4, 506. Ἄλλοι abundare dicas in οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, Xen. K. A. 4, 3, 20. Μάλιστα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, Xen. Mem. 1, 2, 64. Τὰ ἄλλα ἑρπετὰ, opp. ἄνθρωπος, Xen. Mem. 1, 4, 11. Ἄλλοι, οἱ ἄλλοι, Heindorf. ad Plat. Hipp. 128.; Gorg. 22.; Boeckh. in Min. 119. ad Demosth. de Cor. 445. Harl. Ed. 2. Ἄλλαι πᾶσαι, αἱ ἄλλαι πᾶσαι, Heindorf. ad Plat. Hipp. 177. Ἡ ἄλλα μύρια, Heindorf. ad Plat. Gorg. 124. Ἄλλοι ἄλλων ἄλλως, Plato Gorg. p. 9. Τἄλλα pro καὶ τἄλλα, Heindorf. ad Gorg. 244.; Οὐδὲ ἄλλος οὐδεὶς, ad Apol. p. xiii. Οὐδεὶς ἄλλος εἰ μὴ, Herod. 4, 94. 1, 200. Xen. Mem. 4, 6, 7. Οὐδεὶς ἄλλος πρὸ, Herod. 3, 85. Τἄλλα, τὰ ἄλλα, ad Herod. 637. 729. Cum gen., Brunck. Antig. 218. I. q. κακὸς, ad Charit. 402. Ἀλληνάλλως, Tzetz. Exeg. in Il. p. 38, 25. 65, 14. 82, 13. 86, 25. 106, 19. Schol. ad Eurip. p. 112. Matth. Ἄλλος ἀπὸ, Timo Phlias. 23. Τἄλλα τινὰ, Crus. ad Suet. 2. p. 256. Ἄλλοι δὲ et ἀλλ' οἶδε conf., Heindorf. ad Plat. Theæt. 328. Δεύτερος ἄλλος, τέταρτος ἄλλος, Markl. Suppl. 872. Ἄλλος, ὁ ἄλλος, 940. Apoll. R. 4, 594. Male Mazoch. Tab. Heracl. 221. 246. Porson. Hec. p. xxix. Ed. 2. Οὐκ ἔστιν παρὰ ταῦτ' ἄλλα, Markl. Suppl. 1225. Lucian. 2, 249. Ἄλλος ἄλλοθεν, Musgr. Herc. 73. Wakef. S. C. 4, 248. Quando terminatione masc. aut neutr. de feminis dicatur, ad Charit. 571. Adversus, Heyn. Hom. 6, 100.

A Οὐδὲν ἄλλο—ἢ, ad Charit. 627. Abundat post οὔτις, Steph. Dial. 37. Ἄλλος ἕτερον pro ἄλλον, ad Charit. 736. Ἄλλος abundat, Boeckh. in 1. L. Z. 1808. N. 178. p. 193. Heindorf. ad Plat. Gorg. 91. 111. Porson. Med. p. 32. Erfurdt. ad Œd. T. 5. Schneider. ad Anab. 42. Lex. Xenoph. 1, 139. Ἄλλοι, οἱ ἄλλοι, Wolf. Proll. 207. Brunck. Apoll. R. 17. 71. Il. 11, 81. Heyn. Hom. 6, 464. Τῶν ἄλλων, Il. 2, 674. 5, 820. 9, 417. 11, 189. 204. 264. 367. Οὐδὲν ἄλλο, Markl. Iph. p. 332. Cum gen., Musgr. Hel. 587. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 204. Ind. ad Plat. 4 Diall. Biest. s. v. Wakef. ad Lucret. 2. p. 195. Plato Charm. 83. 90.; Gorg. 227. Simon. Dial. p. 8. Τἄλλα, de accentu, Jacobs. Anth. 6, 195. Eur. Or. 533. sed v. Corrig. in Ed. Porson. Erfurdt. ad Trachin. p. 82. Pausan. 379. ad Lucian. 2, 29. 35. 204. Fischer. ad Æschin. 71. Sylb. ad Etym. 244, 31. 501, 9. Ἄλλο τι ἢ, Herod. 2, 14. Ἐπὶ ἄλλων, Wolf. Herodian. p. xv. Τὰ ἄλλα, Wolf. l. c. Brunck. Aristoph. 3, 189. Heindorf. ad Plat. Phædr. 284.: Alias, Antehac, Wolf. ad Hellenic.
B 119. Neutrum an ἄλλον? Jacobs. Anth. 9, 454. Ἡ ἀλλ' ἑτέραν τραπόμενος, Eust. ad Il. init. Ἄλλος et ἕτερος, Heyn. Hom. 4, 52. 5, 591. 633. 6, 231. Ἄλλος pro ὁ ἄλλος, Moschus 2, 122. Heyn. Hom. 6, 231. Ἄλλος, Heyn. Hom. 6, 231. Ἄλλοι λέγουσιν ἄλλην, non sensu vulgari, Paul. Sil. 74, 73. Ἄλλο pro ἄλλοτε, Heyn. Hom. 6, 578. Τίς ἄλλος ἀντὶ τουτονί, Aristoph. Nub. 653. et Brunck. Meurs. ad Lycophr. p. 1340. Ἄλλος, Ex alio genere, Heyn. Hom. 6, 383. Ἄλλο μὲν οὐδὲν, Villoison. ad Longum 280. Ἄλλος et ὅλος conf., ad Diod. S. 2, 333. 382. 458. ad Dionys. H. 4, 2346. Εἴ τις καὶ ἄλλος, Lucian. 2. 7. Xen. Anab. 110. Schn.: ὥς τις καὶ ἄλλος, Schneider. ad Anab. 132. Ταῖς ἄλλαις ὑμῖν, Lucian. 3, 291. Ἡμᾶς τοὺς ἄλλους, Il. 20, 135. 8, 211. Ἀλλὰ post ἄλλος, Dionys. H. 1, 437. 4, 2297. Strabo 6, 244. Il. Ω. 699. Od. Γ. 378. Heyn. Hom. 8, 166. Οὐδέ τις ἄλλος, ἀλλὰ, Il. 18, 403. Ἄλλος γέ τις, Xen. Hier. 3, 9. Ἄλλαις ἐπ' ἄλλαις, Dionys. H. 1, 457. Ἄλλος ἄλλη, Wessel. ad Dion. Cass. p. 1501. Ἀλλ', Plato 592. Læm. Ἡ ἄλλη σοῦ φιλία, Bast
C Lettre 114. Ὁ ἄλλος, Reliquus, Boissonad. in Philostr. 541. Diversus, Contrarius, seq. gen., ad Xen. Mem. 1, 2, 37. Toup. Opusc. 2, 32. Emend. 2, 450. 4, 486. Post ἄλλος positum δὲ pro ἢ, Zeun. ad Cyrop. 246. Schneider. ad Cyrop. 8, 6, 3. Ὦλλοι, Wessel. ad Herod. 110. Ἄλλοι sub. Gierig. ad Ovid. 1. p. 75. Ἄλλος, cum gen., Bentl. ad Menandr. 120. Ἄλλοις ἄλλος, de talibus Valck. ad Hippol. p. 177. Toup. Opusc. 1, 555. Ruhnk. ad Xen. Mem. 236. Ἄλλος ἀλλαχόθεν, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 11. Ἄλλος ἄλλο δῶρον ἀποφέρει, Alciphro 24. Τί γὰρ ἄλλο ἢ, T. H. ad Lucian. Dial. 44. Ἄλλος ἐξ ἄλλου, Wyttenb. Ep. Cr. 25. Ἄλλοτε ἄλλως ἄλλοις, ad Timæi Lex. 24. De formula rogandi ἄλλο τι, ad Xen. Mem. 2, 1, 17. Εἴπερ τι καὶ ἄλλο, 3, 6, 2. Ἄλλοι, οἱ ἄλλοι, οἱ λοιποὶ, Reiz. de Acc. 74. ibique Wolf., item 77. Zeun. ad Cyrop. 288. Ἄλλος, i. q. λοιπὸς, ad Thom. M. 153. Ὁ ἄλλος χρόνος, de præterito tempore, Wolf. ad Dem. c. Sept. 234. Τ' ἄλλα, Cetera, Ceteroquin, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 43. Ἄλλος ἄλλοθεν, cum plur.,
D Valck. Phœn. p. 423. 424. Καὶ εἴ τι ἄλλο, Toup. Opusc. 1, 207. Εἰ μὴ post τι ἄλλο, Xen. Cyr. 2, 2, 11. Τὰ μὲν ἄλλα—ἀλλὰ, Bergler. ad Alciphr. 134. Εἰ δὲ ἄλλο συμβαίη, formula ominata, ad Xen. Eph. 162. ubi et de ἄλλη συμφορὰ, cf. Valck. ad Herod. 227. Plut. Mor. 1, 744. Ἄλλος pro ἀλλότριος, Heyn. Hom. 8, 323. De discrimine inter ἄλλοι et οἱ ἄλλοι, Wyttenb. Select. 340. Larcher. ad Herod. 1, 169. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 70. *Ἄλλος pro ἄλαλος, Koen. ad Greg. 271." Schæf. Mss.]

[Ἄλλος, Sturz. de Zonaræ Gloss. SS. N. T. "Od. Θ. 368. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς τέρπετ' ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀκούων, ἠδὲ καὶ ἄλλοι Φαίηκες δολιχήρετμοι. Hesiod. Ἔργ. 341. Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι. Τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν, ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίει· Εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγχώριον ἄλλο γένηται, Γείτονες ἄζωστοι ἔκιον, ζώσαντο δὲ πηοί. Plato Alcib. 1. p. 218. Bas. 1. Καὶ αἱ μάχαι γε, καὶ οἱ θάνατοι, διὰ ταύτην τὴν διαφορὰν, τοῖς τε Ἀχαιοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις Τρωσὶν ἐγένοντο." Senger. Mss. ""Ἄλλος ut ἕτερος, Apoll. R. 4, 141. Οὐκ ἄλλος ὡς, No other such, Eur. Fr. 75. Ἄλλος γε, Il.

Δ. 261. Ε. 897. Κ. 404. Μ. 245. Ἄλλος et ἕτερος, opposita a Soph. El. 741.; idem, Palæph. 14. Ἄλλος τινὸς, Diversus ab, Od. Γ. 377. De tribus minimum, Eust. Il. 294, 49. Ἀλλ' ἅττα, Dio Chrys. 1, 439. Τὶς ἄλλων, Supereminens alios, Dionys. P. 240. Ἄλλῃ ποι, Xen. K. Π. (1, 2, 16.)" Wakef. Mss. Lex. Xenoph. Οὐδ' ἄλλος pro οὐδέτερος, Theocr. 6, 46. ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ, 7, 36. Arat. 49. Ἄλλα δικαίων, Xen. Mem. 4, 4, 25. i. e. ἄλλα ἢ δίκαια. Sic Lat. Alius, ut Aliud libertate Cic. ad Div. 11, 2, 5. i. e. Aliud nisi libertas. Alius sapiente beatus, Horat. Ep. 1, 16, 20. Τὸ μὲν ἄλλο τόσον, pro κατὰ τὸ λοιπὸν σῶμα, Il. 23, 454. 22, 322. Τί ἄλλο (sub. ἐποίησαν) ἢ ἐπιβούλευσαν, Thuc. 3, 39. Quid aliud nisi? Οὐδὲ ἄλλο δένδρον οὐδὲν, Xen. K. A. 1, 5, 5. Glossæ: Ἄλλος· Alter, Alius. Ἄλλο τι· Denique. Ἐν ἄλλῳ· Exacta.]

Ἀλλοπρόσαλλος, ὁ, ἡ, Ab alio ad alium se conferens, Nunc huic, nunc illi adhærens, Qui est modo harum, modo illarum partium. Et per consequens Mutabilis, Instabilis. Martis epithetum, Il. E. (831.) θοῦρον Ἄρηα Τοῦτον, μαινόμενον, τυκτὸν κακὸν, ἀλλοπρόσαλλον, et (889.) Μή τι μοι, ἀλλοπρόσαλλε, παρεζόμενος μινύριζε. Fit autem ἀλλοπρόσαλλος ex ἄλλος geminato, interposita præpos. πρός: ita dictus, ut opinor, quasi ὁ ἀπ' ἄλλου πρὸς ἄλλον ἐρχόμενος. [Gl. Ἀλλοπρόσαλλος· Versipellis. " Thom. M. 675. ad Charit. 551. Heyn. Hom. 5, 154." Schæf. Mss.]

[* " Ἀλλοτεπρόσαλλος, i. q. ἀλλοπρόσαλλος, Chrys. de Virg. 37. T. 6. p. 266." Seager. Mss.]

Ἄλλως, Aliter, Alio modo, Alio pacto, Alia ratione. Aristot. de Mundo, Ἄλλως πλὴν λογισμῷ ἀόρατος ὤν, Non aspectabilis aliter quam animi ratione et judicio. Isocr. Paneg. (1.) Εἰ μὲν μηδαμῶς ἄλλως οἷόν τ' ἦν δηλοῦν τὰς αὐτὰς πράξεις, Si nullo alio pacto. Interdum additur πως, ac dicitur ἄλλως πως, aut pro Alio quodam pacto, Alio quodam modo; vel simpliciter pro Alio modo, Aliter, vacante particula πως. Sic ἄλλως πως ποιεῖν, Xen. ἄλλως πως ἡγεῖσθαι, Plato (Phæd. 42.) Apud Lucian. ἄλλως γέ πως exp. Quocunque modo.

Ἄλλως, Alioqui. Plut. Ἄλλως ἀχρήστου καὶ κενοῦ δοκοῦντος εἶναι καὶ ὄντος. Il. I. (695.) ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως· Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας. Sic plane ap. Aristoph. B. (1115.) Αἱ φύσεις δ' ἄλλως κράτισται, Νῦν δὲ καὶ παρηκόνηνται, Naturæ alioqui præstantissimæ, Naturæ jam e se præstantissimæ, ut nihil accederet. Demosth. Οὔτε γὰρ ἄλλως καλὸν, οὔτε πρέπον ὑμῖν, neque enim alioqui honestum. Solet ἄλλως reddi Alioqui, et in locis hujusmodi, qualis est hic ejusd. Aristoph. præcedente videlicet μὲν, sequente ἄλλως δέ: ἦν μοι τὶ μειράκιον φίλον, Πενιχρὸν μὲν, ἄλλως δ' εὐπρόσωπον, καὶ καλόν. Adolescens pauper quidem, sed formosus alioqui. Alicubi vero ἄλλως δὲ exp. quidam Sed tamen, Sed contra, Quamvis: quæ sane expp. sunt audaciores.

Καὶ ἄλλως quidam interpr. etiam Præterea, ut ap. Xen. E. 6, (1, 4.) Καὶ τὸ σῶμα μάλα εὔρωστος, καὶ ἄλλως φιλόπονος: et ita Bud. ἄλλως τε etiam verti Alicubi posse docet in suis Comm. Idem tamen καὶ ἄλλως interpr. Et alioqui; nam hæc Thuc. verba πέφυκε γὰρ καὶ ἄλλως reddit, Et alioqui natura comparatum est. Sic et ἄλλως δὲ, Et alioqui, vel Alioquin autem, ap. Chrysost. sæpe signif. tradit.

Ἄλλως τε καὶ, Præsertim, vel Et præsertim, per Atticum particulæ τε pleonasm., ut in οἷόν τε, sicut docet Eust. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 59.) Ἄλλως τ' ἐὰν πρὸς τούτῳ καὶ θρασεῖς ὦσι, Præsertim si præter hoc sint etiam audaces. Lucian. Ἄλλως τε καὶ εἰ φίλος εἴη, Præsertim si amicus sit. Nec solum ἄλλως τε καὶ pro Præsertim, sequente particula εἰ s. ἐὰν, ut in ll. cc., sed et seq. ἐπειδή. Plato Ep. 4. Ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ σὺν θεῷ εἰπεῖν ῥᾴδιον ἔσται, Præsertim cum, Deo favente, facile id futurum sit. Ibid. Ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ λέγουσι. Interdum vero ἄλλως τε καὶ sine ulla earum particularum, cum participio, ut ap. Thuc. Ἄλλως τε καὶ προειπόντων, Præsertim cum prædixissent. ‖ Bud. ἄλλως τε non solum Præsertim, vel Eo magis, ut Cic. loquitur de Off. 1. significare ait, sed interdum Deinde, Præterea, Adhæc, Adde quod; ut ap. Lucian. et Areopag.

Ἄλλως, Frustra, Incassum. Il. Ψ. (144.) Σπερχεῖ', A ἄλλως σοί γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεὺς, Κεῖσέ με νοστήσαντα κ. τ. λ. Plato Phæd. (64.) Ταῦτά μοι δοκῶ αὐτῷ ἄλλως λέγειν, Hæc mihi videor ei frustra dicere. Sic οὐκ ἄλλως sæpe reperitur pro Non frustra, Non abs re. ‖ Item Ἄλλως interdum pro Temere, Inconsulto. Lucian. (1, 255.) Φησὶ δ' οὖν ὅτι ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με, Cum ei temere in mentem venisset, vel in buccam potius, ut ait Bud. Apud Eund. (1, 255. 589.) Ἄλλως ἠρόμην, Nulla de causa certa Temere. Apud Eund. alibi, ἄλλως πλανώμενος, Temere vagans. ‖ Hesych. ἄλλως exp. etiam ὡς ἔτυχεν.

[" Ἄλλως, Ruhnk. Ep. Cr. 90. Fischer. Palæph. p. 13. Wakef. Diatr. 23. Act. Traj. 2, 153. Steinbr. Mus. Tur. 1, 194. Zeun. ad Cyrop. 144. ad Xen. Eph. 162. ad Lucian. 1, 268. Koen. ad Greg. 96. Heyn. Hom. 5, 689. 7, 695. 8, 388. Musgr. Iph. T. 908. Troad. 476. Ion. 390. Wakef. Ion. 549. Musgr. 537. Wakef. Alc. 340. Philoct. 947. Eum. 266. Jacobs. Anim. 131. Boissonad. in Philostr. 335. Ceterum, Marcell. de V. Thuc. p. 7. Λόγος ἄλλως, Corai. ad Heliod. 179. Κενὸς B ἄλλως, Lucian. 2, 199. Casu, Lucian. 3, 299. Aliter, Heyn. Hom. 6, 190. Temere, ad Phalar. 317. Iph. A. 800. Brunck. Aristoph. 1, 285. Lucian. 2, 255. 257. 301.: Dial. 77. Plut. Mor. 1, 588. ad Lucian. 1, 255. ad Herod. 316. ad Timæi Lex. 199. ad Lucian. 1, 387. Frustra, Ruhnk. ad H. in Cer. 362. Valck. Phœn. p. 30. 398. Toup. Opusc. 1, 21. Bergler. ad Alciphr. 72. Timæi Lex. 198. et n. Bast Specim. 40. Struchtmeyer. Anim. Cr. 125. ad Herod. 316. Markl. Suppl. 502. Musgr. Troad. 381. Heracl. 704. 962. Hel. 621. Huschk. Anal. 39. T. H. ad Plutum p. 269. Brunck. Aristoph. 2, 136. Porson. Med. p. 75. Brunck. Aristoph. 3, 4. Kuster. Aristoph. 104. a. Heyn. Hom. 8, 844. Frustra, Temere, ad Lucian. 1, 488. Ἄλλως διδόναι, Gratis donare, Wessel. ad Herod. 269. Facile, Temere, ad Od. Υ. 211. Ἄλλως τε, Lucian. Dial. 23. 62. Eur. Ion. 630. Wakef. Herc. 409. Jacobs. Anth. 11, 176. Ἄλλως τε καὶ, Xen. Mem. 2, 6, 30. 2, 8, 1. Œc. 3, 9. Wolf. ad Hesiod. 92. Reiz. de Acc. 28. Fischer. Ind. Palæph. Bibl. Cr. 3, 2. p. 69. Alciphr. C 122. omnino T. H. ad Lucian. 1, 236. Ἄλλως τε δὲ, Ruhnk. ad Xen. Mem. 219. Ἄλλως, Non nisi, Toup. Emend. 2, 498. Plut. Mor. 1, 588. Herod. 375. Philoct. 947. ad Timæi Lex. 199. Toup. ad Longin. 288.: Opusc. 2, 65. Steinbr. Mus. Tur. 1, 194. 229. Lucian. 1, 19. An sic Ceterum ap. Livium 28, 11.? Πλὴν ἄλλως, Sed, Toup. ad Longin. 294. Οὐκ ἄλλως λέγω, Steinbr. l. c. 1, 178. Musgr. Rhes. 271. Hel. 1112. El. 1035. Διακενῆς ἄλλως, μάτην ἄλλως, Musgr. et Porson. ad Hec. 489. sed cf. Wakef. Diatr. 23. Οὐκ ἄλλως, Toup. Opusc. 1, 340. Quomodo in Mss. scribatur, Musgr. Ion. 1288. Nonnisi, Jacobs. Anth. 6, 139. 7, 302. Irmisch. Add. ad Herodian. 3. p. 445. Lucian. 1, 849. Heindorf. ad Plat. Theæt. 403. Ἄλλως δὲ καὶ, Dionys. H. 5, 389. Ἄλλως δὲ—καὶ, Eur. Hec. 968. Ἄλλως pro ἀλλοτρίως, ad Dionys. H. 2, 1152. Οὐκ ἄλλως, εἰ μὴ, Schol. Plat. 205. Ruhnk. Memn. 122. Orell. Etym. M. 371, 38. Xen. Mem. 4, 2, 40. οὕτως ἢ ἄλλως, Heindorf. ad Plat. Gorg. 217. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, Markl. Suppl. 1225." Schæf. Mss.]

D [" Ἄλλως, Mere, Absolute, Nihil aliud quam id ipsum quod dico. Demosth. 931. Ἀλλ' ἡγοῦντο εἶναι τὴν συγγραφὴν ἄλλως ὕθλον καὶ φλυαρίαν, i. e. ὅλως, ἁπλῶς, οὐδὲν ἄλλο ἤ: 348. Οἱ δ' ἀντιλέγοντες ὄχλος ἄλλως καὶ βασκανία κατεφαίνετο. Lucian. p. 15. Salm. Τέρψις ἄλλως καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. Thuc. 8, 78. Ἄλλως ὄνομα, καὶ οὐκ ἔργον. Toup. ad Longin. 7. Frustra, Aristoph. Eq. 11. Pac. 1113. Plato de Rep. 6. p. 430. Bas. 1. Οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελῴμεθα, ὡς ἄλλως εὐχαῖς ὅμοια λέγοντες. Temere, Plut. Sertorio p. 1056. HSt. Εἶτα μέντοι νυκτὸς ἄλλως πλανώμενοί τινες ἐπιτυγχάνουσιν αὐτῇ. Demosth. 527. Καὶ θεωρεῖθ', ὅσῳ μείζονος ὀργῆς καὶ ζημίας ἄξιοῦσι τοὺς ἑκουσίᾳ καὶ δι' ὕβριν τι πλημμελοῦντας, τῶν ἄλλως πως ἐξαμαρτανόντων, 'Temere, Ut fert, Fortuito, Sine fraude mala.' Reisk. Ἄλλως τε, Alioqui, Aristoph. Thesm. 290. Secius, Prave, Perperam, 1466. Τὰ γὰρ ὀρθῶς βουλευθέντα καὶ δοκιμασθέντα σὺν πολλῇ σπουδῇ καὶ πόνῳ, πολλάκις τῷ τοὺς ἐπιστάτας ἄλλως χρήσασθαι διελυμάνθη. Pro libitu, Arbitrarie, Plut. Mor. 2, 111. Wytt." Seager. Mss. Theocr. 21, 34. Æsch. Eum. 715.

Prom. 636. Schneider. Lex. " Præcipue, quod fefellit Kusterum ad Suid. 2, 84. Minus recte, Strabo 25." Wakef. Mss. Glossæ : "Ἄλλως· Alias, Aliter, Aliorsum, Alioquin. "Ἄλλως τε· Præsertim cum. "Ἄλλωστε· Præsertim.]

"Ἄλλῃ, adv. interdum pro ἄλλως, Aliter, Alio modo, Alia ratione. Il. O. (51.) Τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ. Ubi docet Eust. ἄλλῃ adv. esse significans ἄλλως : eodem plane modo quo ταύτῃ pro οὕτως ponitur; factum enim esse ἄλλῃ per elleipsin e dat., ut sit ἄλλῃ, quasi ἄλλῃ ὁδῷ, aut βουλῇ, aut τέχνῃ, Alia via, Alio consilio, Alia arte. Plato de Rep. 4. Οὐκ ἄλλῃ ἔμοιγε δοκεῖ ἔχειν ἢ ταύτῃ : Euthyd. Τί οὖν, ἔφην ἐγὼ, ἂν σὺ μὲν ἄλλῃ ἐρωτᾷς διανοούμενος, ἐγὼ δὲ ἄλλῃ ὑπολάβω, ἔπειτα κ. τ. λ.

"Ἄλλῃ, adv. loci, Alio, Ad aliam partem, Ad alium locum; nam motum ad loc. significat. Il. Φ. (557.) ποσὶ δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλῃ Φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλήϊον. Ubi Eust. annotat, quamvis sit adv. signif. ἀλλαχοῦ, tamen ascriptum habere ι, utpote a dat. factum. Pro Alio utitur et alibi Hom. ut Od. P. (474.) "Ἔσθι' ἕκηλος ξεῖνε καθήμενος, ἢ ἄπιθ' ἄλλῃ. Utuntur vero et prosæ Scriptores. Xen. E. 1, (1, 5.) "Ἄλλαι ἄλλῃ ᾤχοντο ἐπ' ἀργυρολογίαν, Aliæ alio discesserunt. Idem K. Π. 1, (2, 16.) "Ὥστε ἄλλῃ τοι ἀποχωρεῖν. || Interdum et ἄλλῃ adv. in loco, non ad loc. pro Alibi, Alio in loco, Alia in parte; ut ἄλλῃ τοῦ τείχους, ubi animadverte et genitivo jungi, Alia in parte muri. Utuntur pro Alibi et Strabo ac Laërtius. Sic et ap. Soph. Tr. (907.) "Ἄλλῃ δὲ κἄλλῃ δωμάτων στρωφωμένη : ubi Schol. exp. τῇδε κἀκεῖσε, Hac et illac. || Annectuntur autem adverbio ἄλλῃ sæpe particulæ ποι et πῃ : illa, quando ἄλλῃ denotat ad loc. : hæc, cum indicat in loco. Sic ἄλλῃ ποι ap. Xen. l. c. πῃ autem, ut in ἄλλῃ πῃ τῆς οἰκίας, Alia in parte domus : ἄλλῃ πῃ τῆς πόλεως, Alia in parte civitatis. Signif. autem ἄλλῃ ποι, Alio aliquo, Usquam alio : ἄλλῃ πῃ, Alibi alicubi, Alibi usquam, sed in interpr. sæpe omittuntur hæ particulæ ποι et πῃ.

"Ἄλλην accus. adverbialiter itidem positus reperitur. Plato Euthyd. Πρῶτον μὲν ἐπιστάντε διελεγέσθην ἀλλήλοιν, ἄλλην καὶ ἄλλην ἀποβλέποντες εἰς ἡμᾶς : ubi Interpr. Hinc atque illinc ; quasi idem valeret quod ἔνθεν κἀκεῖθεν. Interpretari mallem, Alias atque alias.

[" "Ἄλλῃ, Wakef. Herc. 976. Eum. 534. Jacobs. Anim. 316. Monthly Review, Jan. 1799. p. 99. Herod. 227. ad Paus. 332. Orph. Terr. Mot. 50. Dionys. H. 1, 57. Heyn. Hom. 4, 52. 8, 217. Musgr. Heracl. 773. Ion. 162. Koen. ad Greg. 96. Theocr. 2, 6. 127. Anton. Lib. 180. Verb. Xen. Cyrop. 30. Alio, Dionys. H. 1, 98. Bast Lettre 129. Alibi, Schneider. ad Anab. 131. "Ἄλλῃ πῃ, Heyn. Hom. 8, 177." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 9, 59. Plut. 1, 91. Glossæ : "Ἀλληπη· Aliubi.]

"Ἄλλυδις, aliud adv. quod quidam ab ἄλλῃ volunt fieri : ut ἄμυδις ab ἅμα. Signif. autem Alibi vel Alio, s. Aliorsum. Apud Hom. (Il. Λ. 486. 744. P. 729. Od. Ξ. 25.) ἄλλυδις ἄλλος, et ἄλλυδις ἄλλα. Item (Il. M. 461. N. 279. Φ. 503.) ἄλλυδις ἄλλῃ pro Alio atque alio, ut vulgo exp. solet. [" Simmias Alis. "A. ἄλλῃ, Wakef. Trach. 781. Ilgen. ad Hymn. 219. ad Od. Ξ. 35. Heyn. Hom. 8, 34." Schæf. Mss. " "A. ἄλλος, Quint. Smyrn. 1, 377. Dionys. P. 225." Wakef. Mss. " Matro Parodus ap. Athen. 136. Eupolis Comicus ap. Eund. 6, 236." Schweigh. Mss.]

¶ "Ἄλλοθι, adv. itidem loci, Alibi, Alio loco. Od. Ξ. (130.) ἐπὴν πόσις ἄλλοθ' ὄληται. Usus ejus est et in prosa; ut ἄλλοθι δ' οὐδαμοῦ, Alibi autem nusquam, ap. Demosth. Phil. 3, (p. 125.) Reperitur et cum gen., ut ἄλλοθι γαίης, Alibi terrarum. Cic. ap. Plat. ἄλλοθι vertit In ceteris : vide meum Lex. Cic. Gr. Lat. Apud Eund. capitur pro Alia in re, in Hipp. Minore, Βούλει οὖν σκεψώμεθα καὶ ἄλλοθι ; Vis ut et in alia re id consideremus ? || Citatur et ex Aristot. ἄλλοθι πορευθῆναι, ubi si mendum non est, ἄλλοθι est adv. ad loc. nam ἄλλοθι πορευθῆναι, est Alio tendere. || Quidam etiam ἄλλοθι οὐδαμοῦ ap. Xen. (Ἀπ. 1, 4, 8.) exp. Aliter nullo modo ; sed ii viderint. [" Thom. M. 37. Mœr. 11. et n. ad Herod. 234. De motu, Demosth. 2, 918. Herod. 3, 73. Sic κεῖθι pro κεῖσι, Jacobs. ad Anth. Pal. p. 49." Schæf. Mss. " Plato Soph. 243." Routh. Mss.]

"Ἄλλοθεν, adv. e loco, Aliunde ; ut ἄλλοθι adv. in loco, Alibi. Od. I. (401.) ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος : sic et K. (119.) Π. (52.) εἰ καί ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι, Sic etiam Alicunde aliunde venerit, Si peregre venerit, Si peregrinus sit, ut exp. Eust. Sic ap. Demosth. Οὐκ ἄλλοθεν οὐδαμόθεν, Aliunde nusquam. [" Thom. M. 37. Mœr. 11. et n. Valck. Hippol. p. 282." Schæf. Mss. "A. ἄλλος, Oppian. H. 1, 189. * "Ἄλλοθα, Dor. et Æol. pro —θεν, Apollon. de Adv. 563.]

"Ἄλλοσε, adv. ad locum, i. q. ἄλλῃ, Alio, Alium in locum, Aliam in partem. Thuc. "Ὅπως μὴ ἐπιβοηθοῖεν ἄλλοσε. Et ἄλλοσέ ποι, Alio quopiam. Od. Ψ. (184. 204.) ἄλλοσε τιθέναι pro μετατιθέναι. [" Mœr. 11. et n. Abresch. Lect. Arist. 329. Thom. M. 37. Musgr. Hel. 364. "A. ἔχειν ὄμμα, Wakef. Trach. 272. Bast Lettre 129. "Ἄλλοσε et ἄλλος conf., Bast l. c." Schæf. Mss.] Hinc, ut opinor, Ἀλλαχόθι, et Ἀλλαχόθεν, et Ἀλλαχόσε, videlicet ex "Ἄλλοθι, ex "Ἄλλοθεν, ex "Ἄλλοσε : nam eadem est utrorumque signif., sed his potius quam illis utuntur poëtæ, prosæ autem scriptores contra illis frequentius quam his. Sed et Ἀλλαχῇ et Ἀλλαχοῦ interjecta itidem syllaba formata sunt. Est autem Ἀλλαχῇ i. q. ἄλλῃ, Alibi, vel Alio : Alia in parte, vel Aliam in partem. Xen. (Ἀπ. 1, 4, 12.) Γλῶτταν ἄλλοτε ἀλλαχῇ ψαύουσαν τοῦ στόματος, ἀρθροῦν τὴν φωνὴν, Linguam alias alibi, vel, alia in parte, os attingentem. Vel, Linguam attingentem aliam atque aliam oris partem. Pro Alio autem sumitur, ut ἀλλαχῇ ῥιφθεὶς, Alio projectus. At Ἀλλαχοῦ potius est Alio quam Alibi ; ut, "Ἄλλοτε ἀλλαχοῦ περινοστεῖς, Alias alio vagaris, vel, Nunc huc, nunc illuc discurris. Et ap. Naz. ἀλλαχοῦ μεθιστάμενον. [" Ἀλλαχόθι, —θεν, —σε, Mœr. 11. et n. Thom. M. 37. Ἀλλαχόθεν, Wakef. S. C. 5, 74. Ἀλλαχῇ, Schneider. ad Anab. 131. Mœr. et Thom. M. ll. cc. Alio, Apollod. 121. Fischer. Palæph. p. 45. a. et Ind. Valck. Hippol. p. 211. Ἀλλαχοῦ, Mœr. Thom. M. Valck. Hippol. Schneider. ll. cc. Alio, Heyn. Hom. 7, 60." Schæf. Mss. Glossæ : Ἀλλαχῇ· Aliubi, Alibi. Ἀλλαχόθεν· Aliunde. Ἀλλαχόσε· Alibi. " Origen. Comm. in Jo. p. 67." Routh. Mss. * " "Ἄλλου pour ἀλλαχοῦ, nous avons conservé cet adverbe dans le Grec moderne, si ce n'est que nous le prononçons circonflexe ἀλλοῦ." Corai. Mss. Hinc * Ἀλλουγέπου, Lys. 755.]

"Ἄλλοτε, adv. temporis, Alias, Alio tempore. Lucian. Anach. "Ἄλλοτε ἢ νῦν, Alias quam nunc. Sæpe autem cum ἄλλος jungitur hoc adv., vel cum ἄλλως, quod itidem adv. est ; ut ἄλλοτε ἄλλων ἵππων, Alias aliorum equorum, Nunc hujus, nunc illius equi. Item, ἄλλος ἄλλοτε βίου ζῆλος. Sic et ἄλλοτε ἄλλῳ φίλος, Alias alii amicus, i. e. Modo huic, modo illi amicus. Et ap. Gal. ἄλλοτε ἄλλῳ χρώμεθα, Alias alio utimur. Solon in Eleg. Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει, Pecunias autem habent ex hominibus modo hic, modo ille. Et ap. Lucian. ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, Alias aliam terram mutans, pro Subinde vel Identidem terram mutans. Pro quo dicit etiam, γῆν ἐκ γῆς ἀμείβων. Dicitur et ἄλλοτε ἄλλως, Alias aliter, Nunc hoc, nunc illo modo. Aliis atque aliis modis pro tempore. Eadem signif. dicitur et ἄλλοτε ἄλλῃ ap. Plat. Timæo, "Ἄλλοτε ἄλλῃ γίνεται, Alias aliter fit, Nunc fit hoc modo, nunc illo. || Invenitur et geminatum ἄλλοτε, cum μὲν et δέ : et signif. ἄλλοτε μὲν, ἄλλοτε δὲ, quod dicunt interdum, νῦν μὲν, νῦν δὲ, vel, ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ. Utitur Hom. Od. Ψ. (94.) "Ὄψει δ' ἄλλοτε μέν μιν κ.τ.λ. || At ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε sonat Subinde, Identidem ; ut, Ὁ δὲ ἐπορεύετο ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἐφιστάμενος.

"Ἄλλοτε, adv. loci, Alibi, Alio loco ; nam hæc Heracliti verba, quæ citantur a Diog. L. Ἡμέων μηδὲ εἷς ὀνήϊστος ἔστω· εἰ δέ τις τοιοῦτος, ἄλλοτε καὶ μετ' ἄλλων, Cicero interpr. Nemo de nobis unus excellat ; sed si quis extiterit, alio in loco et ap. alios sit. Haud temere tamen, ut opinor, alibi reperiatur ἄλλοτε in hac signif.

[" "Ἄλλοτε, Wolf. Herodian. p. xv. Abresch. Lect. Aristæn. 160. Jacobs. Anim. in Eur. p. 3. ad Charit. 530. De tempore præterito, Wolf. Ind. ad Dem. c. Lept. v. Ὁ. "Ἄλλοτ' ἄλλοσε, Markl. Suppl. 413. "A. ἄλλῃ, sequ. gen., Wakef. Trach. 1083. "A. ἄλλῃ, Phi-

loct. 701. Longus p. 109. Vill. "Α. ἄλλως, Wakef. Eum. 891. "Α. ἄλλος, Jacobs. Anim. 81.: Anth. 6, 149. Phocyl. 6. Jacobs. Anth. 7, 353. Huschk. Anal. 40. Wakef. Georg. 131. Villoison. ad Longum 174. Boissonad. in Philostr. 435. Ἐν ἄ. ἄλλῳ σχήματι, Lucian. 3, 531. Subaud. Ænigma 10. "Αλλοτε μὲν, ἄλλοτε δὲ, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 13. "Αλλοτε ἄλλως, ἄλλοτε ἄλλῃ, ad Xen. Eph. 276." Schæf. Mss. Glossæ: "Αλλοτε· Alias.]

"Αλλοκα pro ἄλλοτε, Interdum, Dores dicunt; ut ὅκκα pro ὅτε, et πόκα pro πότε. Theocr. 4, (43.) Χ' ὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει. ["Koen. ad Greg. 80. 117." Schæf. Mss. Bast. ad Greg. 187.]

[* "Αλλωθεν, (On the other side,) Theocr. 9, 6." Schæf. Mss. ubi Gaisf. edidit, ἄλλοτε δ' αὖθις ὑποκρίνοιτο Μενάλκας. Vide nott.]

" Ἀλληνάλως, Utcunque, VV. LL. sed perperam " pro Ἀλληνάλλως." " Ἀλληνάλλως, a Suida exp. " ὡς ἔτυχεν, quod loquendi genus exponetur infra." [" Epiphan. Hær." Routh. Mss. " Ammon. Monachus 127. Strabo 13. T. 5. p. 290." Boissonad. Mss. " Wolf. Prolegg. 147. Tzetz. Exeg. in Il. p. 38. 65. 82. 86. 106. Schol. ad Eur. 112. Matth." Schæf. Mss. "Huc illuc, Villoison. Anecd. Gr. 2, 182." Wakef. Mss.]

[* Τηνάλλως, pro τὴν ἄλλως (ἄγουσαν ὁδὸν,) 1. Obiter, Leviter; 2. Gratis, Nullo periculo; 3. Inaniter, Temere, Frustra; 4. Alioqui, Alias. " Marcell. de V. Thuc. p. 3. Paus. 3. p. 171. Dionys. H. 5, 111. Heindorf. ad Plat. Theæt. 387(=81. Bas. 1.) Bergler. ad Alciphr. 72. ad Timæi Lex. 199. Alciphr. 420." Schæf. Mss. " Frustra, Incassum, Sine causa, Demosth. 34. 73. 398. 449. 1451. In Reiskii Ind. non legitur." Seager. Mss. Heliod. 4. p. 166. Πλανᾶσθαί με τηνάλλως καὶ τὴν νόσον ἀγνοεῖν. " Inaniter, Clem. Alex. 941. Alioqui, Ælian. H. A. 29." Wakef. Mss.]

" Ἀμίσαλλος, Etymologo est ὁ δυσάρεστος, Difficilis " et morosus, utpote qui ἄλλῳ οὐ μίσγεται. Dici enim " ait κατ' ἔνδειαν τοῦ γ pro ἀμίσγαλλος, afferens, Ἀ- " μισάλλοί τε γέροντες."

"Απαλλος, ὁ, ἡ, ut ap. Aristot. de Anim. 9. "Απαλλον τόπον μισεῖ, Odit et fastidit identidem locos. Ita in VV. LL. Sed hæc mihi suspecta sunt: sicut et quod ap. Hesych. legitur, Ἀπαλλόν· μόνον. Sed et Ἀπαλλητὸν ap. eund. habemus, exponentem, θαυμαστὸν, ἔξαλλον πολὺ, παρηλλαγμένον. Ubi fortasse πολὺ cum παρηλλαγμένον jungi potius debet.

"Εναλλος, ὁ, ἡ, Inversus et contrarius, Bud. Ego ἔναλλα puto apte reddi posse Præpostera ap. Theocr. 1, (134.) Πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι, Omnia sint præpostera, vel præpostere fiant. Aut, Invertantur in omnibus naturæ vices. Quod denique dixit Naso, Omnia naturæ contraria legibus ibunt, vertere possumus, ut opinor, πάντα δ' ἔναλλα γενήσεται. In VV. LL. nullum affertur exemplum signif. hujus vocabuli, quæ ibi esse dicitur, Varius, Diversus, Contrarius, e vet. Scriptore, sed e Lascaris Epigr. duntaxat, Πάντα δ' ἔναλλ' εἴη ἔργ' ἀσεβῶν μερόπων, quod exp., Hominum opera a proprio usu recedant. Verum et hic malim, Omnia hominum opera sint præpostera. Non dubito autem quin Lascaris ad Theocr. l. c. respexerit. [" Jacobs. Anth. 11, 66. Valck. ad Theocr. l. c." Schæf. Mss. Et, * Ἐνάλλως, Plut. 7, 372. Hutt.]

"Εξαλλος, ὁ, ἡ, Ab aliis diversus, Inusitatus, Egregius. Item "Εξαλλον, Peregrinum; nam Hes. ἔξαλλα exp. διάφορα et λαμπρὰ, et ἀλλόφυλα, ἢ ἔξοχα. Quibus Hesychii expp. Bud. subjungit ex 2 Reg. 6. Δαβὶδ ἐνδεδυκὼς στολὴν ἔξαλλον. Et Judith. 3. Καὶ οἱ νόμοι αὐτῶν ἔξαλλοι παρὰ πάντα τὰ ἔθνη. [" Just. M. Tryphiod. p. 371." Routh. Mss. " Plut. Mor. 2, 352(= 329.)" Seager. Mss. " Ad Timæi Lex. 24. Cattier. 74. Musgr. Troad. 200. 199. Polyb. 2, 469." Schæf. Mss. " Dio Cass. 688. Variegatus, Procop." Wakef. Mss. Plut. 9, 40. Hutt. Τὰ γὰρ ἔξαλλα καὶ τραγικὰ τοῦ βαρβαρικοῦ κόσμου.]

Ἐξάλλως, Alio modo et plane inusitato, Inusitate. Item, Mirum in modum, vel Supramodum. Nam Suid. post "Εξαλλος, quod inexplicatum: relinquit, ponit καὶ Ἐξάλλως, quod exp. κατὰ ἄλλον τρόπον, et παραδόξως, afferens e Polyb. Τὸ θεῖον προσκυνοῦντα καὶ λιπαροῦντα τοὺς βωμοὺς ἐξάλλως. Deinde rediens ad Ἐξάλλως, et exp. καθ' ὑπεροχὴν, eund. loc. affert, mutatis tamen quibusdam. [" Ἐξάλλως, Etym. M. 323, 14." Schæf. Mss.]

" Πανέξαλλον, affertur pro Omnino alienum. Hes. "exp. ἐν πᾶσιν ἀλλότριον."

[* Πάραλλος. Hes. Ἐκ παράλλου· ἐξ ὁμοίου. " Ad Paus. 308. Πάραλλα, Jacobs. Exerc. 1, 70." Schæf. Mss.]

Περίαλλος, ὁ, ἡ, Aliis præstans, Eximius. Unde Περίαλλα adverbiale, quod potissimum est in usu, pro περιάλλως, et signif. Eximie, Supra alios. Vel, Supramodum, Vehementer. Hom. H. in Pan. (46.) πάντες δ' ἄρα θυμὸν ἔτερφθεν Ἀθάνατοι, περίαλλα δ' ὁ Βάκχειος Διόνυσος, Præcipue autem, vel Potissimum, vel Supra alios. Soph. Œd. T. (1218.) p. 200. meæ Edit. Ὀδύρομαι γὰρ ὡς περίαλλα * Ἰαχέων ἐκ στομάτων, ubi Schol. exp. ὑπερβολικῶς. Citatur et ex Apoll. R. (2, 217.) pro περισσῶς, [sed v. nott.] Naumach. ap. Stob., Μηδὲ κόμης περίαλλα πολυσχιδέας πλέκε σειράς. Ibi enim repono περίαλλα pro πέρι ἀλλὰ quod in vulg. Editt. legitur, nullo sensu. Erit autem περίαλλα Exquisito quopiam modo. || Περίαλλος in alia etiam signif. ut περιάλλων γλωττισμῶν citatur ex Anthol. pro Osculorum, in quibus linguæ mutuo conseruntur, In quibus linguæ altera alteri conseruntur. Et Περιαλλόκαυλος e Theophr. H. P. 7, 8. affertur, a Gaza redditum Amplexicaulis. Quem aliter legisse verisimile est. [" Περίαλλος, Philodem. 21. Περίαλλα, Brunck. Apoll. R. 66. Porson. Med. 30. Harles. ad Theocr. p. 197. Koppiers. Obs. 73. Valck. Anim. ad Ammon. 97. Grot. ad Stob. 544. ad Diod. S. 1, 288." Schæf. Mss. " Περίαλλα, Oppian. H. 1, 143. * Περιάλλως, (Eximie, Supra modum.) Lys. p. 26." Wakef. Mss. Περιάλλως, Schol. Biset. Aristoph. Thesm. 1079.]

[* Ὑπέραλλος, ὁ, ἡ, Eximius, Aliis præstans. Pind. Nem. 3, 57.]

Hæc autem composita maluisset forsitan aliquis præfixa esse verbis, ut ἔναλλος, verbo ἐναλλάττω, et ἔξαλλος verbo ἐξαλλάττω, et ipse quoque id facere statueram: sed postea simul omnia ponere visum mihi est, cum etiam multo plura sint hujusmodi derivationis verba quam illius formæ nomina; et ita non sint quæ multis verbis præfigi possint.

[* " Ἀλλόβιοι, Clem. Alex. Str. 1, 15." Kall. Mss.]

[* " Ἀλλοβλάστητος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chr. p. 130." Boissonad. Mss.]

" Ἀλλογνοῶν, ap. Hippocr. Desipiens, Delirans, ὁ " οἷον ἄλλα γινώσκων παρὰ τὰ ὄντα. Ita Gal. Lex. " Hippocr. qui addit etiam, ἀλλοφρονήσας ita dictum " ab eo fuisse." [" Ἀλλογνόω, ad Herod. 43." Schæf. Mss. Cf. Ἀλλογνώσας.]

" Ἀλλόδημα, Calceamentum, ὑπόδημα, Hesych." [Ruhnk. Auct. Emend. in Hes. corrigit ἀπόδημα. J. Poll. 3, 54. Τὸ δὲ ἐναντίον, ξένος, ἀλλότριος, ἀλλοδαπὸς, ἀλλόφυλος, ἀλλοεθνὴς, ἔπηλυς, ἐπηλύτης, * ἀλλόδημος, ἀλλόγλωσσος, ubi ἀλλόδημος est Alieni populi civis. " Musgr. Heracl. 769." Schæf. Mss. Unde * Ἀλλοδημία, ἡ, Ion. pro ἀποδημία, Peregrinatio s. Commoratio in populo aut demo alieno. Jambl. V. P. s. 252. Plato de LL. 12. p. 204. ἐν ἀλλοδημίᾳ habet pro ἐν ἄλλῳ δήμῳ. Hippocr. 210, 24.]

[* " Ἀλλοδίκης, (ὁ, ἡ,) Orac. Sibyll. 3. p. 400." Kall. Mss.]

[* Ἀλλοινία, ἡ, Varietas et mutatio vini. Plut. Q. S. 4, 1.]

[* Ἀλλόμορφος, ὁ, ἡ, Forma monstrosus. Hippocr. 109, 34. 110, 2. " Schol. Eur. Andr. 879." Kall. Mss.]

" "Αλλομος, Cæcus, τυφλὸς, Hes., ap. quem scri- " ptum est ἀλλόμος, idque non eo in loco, quem se- " ries alphabetica poscit, unde suspectum redditur." [Refer ad ἀλαὸς, cum Interprr. ad Hes.]

[* " Ἀλλοπαθὴς, (ὁ, ἡ,) Fischer. ad Weller. G. G. 2, 228. ad Lucian. 2, 190. Et * Ἀλλοπάθεια, (ἡ,) Monthly Review, Feb. 1799. p. 194." Schæf. Mss.]

[* " Ἀλλόπιστος, (ὁ, ἡ,) Athanas. 1, 370." Kall. Mss.]

[* Ἀλλόπους, falsa lectio pro ἀελλόπους, Soph. Œd. T. 467.]

[* Ἀλλοπρόσωπος, ὁ, ἡ, Const. Manass. Chr. p. 81." Boissonad. Mss.]

[* Ἀλλοστρατεῖ· στρατεύεται. Suid. Toup. Emend. 3, 22.]

[* " Ἀλλοτέρμων, (ὁ, ἡ,) Alios fines habens, (γῆ, Peregrina terra.) Euseb. P. E. (9.) p. 438." Wakef.

Mss. "Ezechiel. Trag. Ἐξαγ. 58." Kall. Mss.]

[* " Ἀλλότυπος, (ὁ, ἡ,) Aliam formam habens. Hes. Cyr. et Ms. Lex." Wakef. Mss. Eτ * Ἀλλοτύπωτος, ὁ, ἡ, Ab alio formatus, χειρῶν * μιμήτορας, Manetho 4, 75.]

" Ἀλλόφατος, (ὁ, ἡ,) Ab alio interfectus. Eadem " forma dicitur qua Ἀρηΐφατος. Hesychio autem ἀλ- " λοφάτοις est ὑπ' ἄλλου πεφατισμένοις ἢ ἀνῃρημένοις." [Nicand. Th. 148. Χροιὴν δ' ἀλλόφατόν τε, καὶ οὐ μίαν οἰαδὸν ἴσχει, Cutem diversam, ἀλλοίαν.]

" Ἀλλοφέρμονες, (οἱ, αἱ,) Alibi nutriti s. educati, " ἀλλαχοῦ τραφέντες, Hes."

[* " Ἀλλοφόρος, (ὁ, ἡ,) Jo. Geometr. H. 4, 41. (Χαῖρε καὶ ἀλλοφόρων κράτος, εὐφροσύνη, κλέος, ἀλκή.)" Kall. Mss.]

[* Ἀλλοφράζω, Aliter dico, pronuntio. "Phavor. Ἀλλοφρονέοντα·——οἱ δὲ παρὰ τοῖς ἰατρικῶς ἰωνίζουσιν ἀλλοφράζοντες, οὐδέν τι ὅμοιον δηλοῦσιν, ἀλλὰ σημαίνουσι τοὺς ἄλλοτε ἀλλοφράζοντας κ.τ.λ." Scott. App. ad Thes. Sed in Phavor. Ed. Bas. 1538., qua utimur, nihil tale reperitur. Editio, quam Scottus usurpabat, ea est, quæ prodiit Venet. 1712.]

[* Ἀλλοφυὴς, έος, ὁ, ἡ, Qui alius naturæ est. "Nonn. Dionys. 2, 148." Wakef. Mss. Suicer. Thes. 1, 198.]

ἈΛΛΑΤΤΩ, frequentius Attico more per ττ quam Ἀλλάσσω communi lingua, ξω, χα, Muto, Immuto. Plato de Rep. 2. (p. 253.) Καὶ ἀλλάττοντα τὸ ἑαυτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφὰς, Suam faciem in varias formas mutare. || Item Permuto, genitivo cum accus. junctum; ut ἀλλάττειν χρυσοῦ ἄργυρον, Permutare auro argentum. Apud Eurip. autem Hec. (483.) ἀντιστρόφως dicitur, ut ait ejus Schol. Ἀλλάξασ' ἀΐδου θαλάμους pro ἀλλαξαμένη ἀΐδαν τῶν θαλάμων. Ita enim legit ille, nec alioqui esset ἀντίστροφος constructio, non, ut in vulg. Edd., ἀΐδᾳ, ut sit dativus. Quæ per dat. constructio reperitur Exod. 13, (13.) Πᾶν διανοῖγον μήτραν ὄνου, ἀλλάξεις αὐτὸ προβάτῳ, Omne quod aperit vulvam asinæ, mutabis ove. || Apud Eurip. autem (Alc. 677.) reperitur etiam ἀλλάττειν τὶ ἀντί τινος: ut, ἀντὶ τῶνδέ μοι χάριν Τοιάνδε καὶ σὺ χ' ἡ τοκοῦσ' ἠλλαξάτην, Talem gratiam mihi permutarunt his, Retulerunt pro his.

Ἀλλάττομαι, ξομαι, pass. Mutor, Immutor; ut 1 Cor. 15, (51.) Πάντες μὲν οὐ κοιμηθησόμεθα, πάντες δὲ ἀλλαγησόμεθα. 4 Reg. 5, (5.) Ἀλλασσόμεναι στολαὶ, Vestimenta quæ mutantur. Exp. et Mutatoria vestimenta, quæ Hom. (Od. Θ. 249.) εἵματα ἐξημοιβὰ nominat.

Ἀλλάττομαι, in activa signif. Muto, Immuto, ap. Plat. || Ἀλλάττομαι, Commuto, Permuto; ut, Οὐκ ἂν ἀλλάξαιτό τις νοῦν ἔχων τῆς ἐλευθερίας τὴν Περσῶν βασιλείαν, Plut. Apophth. Lac. (6, 878.) Pro Persarum regnum libertati non permutarit, vel Libertati haud prætulerit. Thuc. (8, 82.) Τὴν δὲ παραυτίκα ἐλπίδα—οὐδενὸς ἂν ἠλλάξαντο. Sæpe etiam cum ἀντὶ interjicitur; ut ἀλλάττομαι τύχην ἀντὶ τύχης, Fortunam cum fortuna commuto, Fortunam fortunæ permuto. Aristid. Ἡδονὰς ἀντὶ τῶν δικαίων ἠλλάξατο, Voluptates cum æquitate commutavit, Voluptates æquitati prætulit. Apud Plut. autem (6, 401.) poëta quidam cum participio junxit, dicens, Ἠλλαττόμεθ' ἂν δάκρυα δόντες χρυσίον, Commutaremus lacrymas aurum dantes, vel dato auro, pro ἠλλαττόμεθ' ἂν δάκρυα χρυσίου. || Ἀλλάττομαι exp. interdum Redimo; ap. Lucian. (2, 145.) Ἀλλαξόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, Redemturus communem libertatem cæde a me perpetrata.

Ἀλλάττομαι, inquit Bud., Permuto, Vendo, Emo, et dativo jungitur. Aristot. Pol. 2. Καὶ γὰρ ὁ ἀλλαττόμενος τῷ δεομένῳ ὑποδήματος ἀντὶ νομίσματος ἢ τροφῆς, χρῆται τῷ ὑποδήματι, Qui vendit ei qui, vel Qui permutat cum eo qui calceo indiget; ἀλλάττεσθαι enim est Commercia exercere. Ἀλλάττομαι, Comparo, Emo. Plato de Rep. 2. (235.) Τὰ μὲν ἀντ' ἀργυρίου ἀλλάξασθαι τοῖς τι δεομένοις ἀποδόσθαι, Argento emere ab iis, qui aliquid vendere opus habent. Ibid. (234.) Τοῖς δεομένοις τὰ παρ' αὐτοῦ ἀλλάξασθαι. Sic et Permuto pro Emo Plinius, Muto pro Vendo Columella usurpat, ut ostendit Bud. Qui cum dicit ἀλλάττομαι jungi dativo, intelligere necesse est dat. personæ, quem Latine reddamus per ablativum junctum

A præpositioni Cum: ut sit ἀλλάττομαι αὐτοῖς τοῦτο, Hoc cum ipsis permuto, pro Hoc ipsis vendo, vel Hoc ab ipsis emo. Quanquam observavi addi utplurimum ἀντ' ἀργυρίου aut ἀντὶ νομίσματος post ἀλλάττομαι, in hac signif. ut ap. Plat. l. c. Τὰ μὲν ἀντ' ἀργυρίου ἀλλάξασθαι τοῖς τι δεομένοις ἀποδύσθαι, licet in sequente statim loco repetat ἀλλάξασθαι, non adjungens ἀντ' ἀργυρίου. Sic ap. Arist. l. c. ἀλλαττόμενος ἀντὶ νομίσματος: neque enim ante ἀντὶ distinguo, ut sit χρῆται ἀντὶ νομίσματος, sed ante χρῆται, ut sit ἀλλαττόμενος ἀντὶ νομίσματος: tum quod ap. Aristoph. quoque reperiam hoc loquendi genus, ἀλλάττεσθαι ἀντὶ νομίσματος: tum quod absurdissime mihi videatur dici, quempiam uti calceamento loco nummi aut cibi. Scio tamen distinctionem ante ἀντὶ non, ut ego volo, ante χρῆται, in omnibus esse Edd., atque adeo cum tali distinctione citari etiam a Bud. Comm. hunc locum: quare de eo judicent VV. DD. Ἀλλάττομαι ut per Emo, ita et per Redimo exp. interdum; ut ap. Lucian. (2, 145.) Ἀλλαξόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῆς
B σφαγῆς τῆς ἐμῆς, Redemturus communem libertatem mea cæde, i. e. cæde a me perpetrata.

Ἀλλάττομαι pro Instauro citatur ex 3 Reg. 21, 25.

[" Ἀλλάσσω, ad Diod. S. 1, 470. Musgr. Iph. T. 194. Eur. Electr. 89. Jacobs. Anth. 7, 16. 8, 290. 9, 329. 10, 89. 12, 380. Apollonid. 29. et Jacobs. Thallus Miles. 5. ad Longum 425. Sch. Orpheus de Terr. Mot. 25. Diod. S. 2, 91. 226. 248. Heusinger. Emend. 211. Timo Phlias. 14. Diod. S. 2, 504. 564. et n.: 2, 575. 613. Dionys. H. 4, 2022. Fischer. Ind. Palæph. Musgr. Bacch. 1329. ad Charit. 386. Eur. Phœn. 74. ad Mœrin 54. Anacr. Fisch. p. lxvii. Diod. S. 1, 335. Theogn. 21. Timæi Lex. 48. Eldik Suspic. p. 13. Valck. ad Phalar. p. x. Musgr. ad Hecub. 483. Steinbr. Mus. Tur. 1, 193. Toup. Opusc. 1, 245. ad Thom. M. 109. Lennep. ad Phalar. p. 19. ad Charit. 309. Mitscherlich. H. in Cer. 186. Diod. S. 1, 358. ad 374. Ἀλλάττεσθαι, Emere, Plut. Mor. 1, 419.: εἰς τὸ σπήλαιον, Apollod. 121. et Heyn. p. 354. Ἀλλάττομαί τι τινος, ἀντί τινος, Bergler. ad Alciphr. 231. ad Diod. S.
C 1, 213. Plut. Mor. 1, 941. Ἀλλάξαι ἀπ' ἀνθρώπων, Muncker. ad Anton. Lib. p. 21. Verh. Ἀλλάττεσθαι ἀντὶ, Lucian. 2, 187. Ἀ. βίον, Epigr. adesp. 432. Πολλὰς μορφὰς ἀλλ., Etym. 336, 39. Pro διαλλ., Brunck. Soph. 3, 495. Conf. cum ἐλαττόω, ad Diod. S. 2, 120. De constr., Fischer. ad Weller. G. G. 3, 361. Porson. Hec. p. 32. Ed. 2. Constr. non ἀντιστρέφεται, Hermann. Gr. Gr. 1, 410. Villois. ad Long. 193.: 'In plerisque Codd. τὸ ἀλλάττω per unum λ exaratum invenies.' Valck. Opusc. 2, 71." Schæf. Mss. Plato de LL. 11. p. 126. Ὅσα διά τινος ὠνῆς ἢ καὶ πράσεως ἀλλάττεταί τις ἕτερος ἄλλῳ, ubi permutatur cum διαμείβεται. Glossæ: Ἀλλάσσω· Muto. Ἀλλάττομαι· Commuto. Ἠλλαγμένος· Mutatus. "Anacr. ap. Julian. 386." Wakef. Mss. Eτ * " Ἀλλακτέον, Plut. de Adul. et Am. p. 53." Kall. Mss. " Plut. Mor. 1, 201." Schæf. Mss.]

Ἀλλαγὴ, ῆς, ἡ, Mutatio, vel potius Commutatio, Permutatio. Plato de Rep. 2. (234.) Ἀγορὰ δὴ ἡμῖν καὶ νόμισμα ξύμβολον τῆς ἀλλαγῆς ἕνεκα γενήσεται ἐκ
D τούτου, Permutationis causa; unde ἀλλαγὴν ποιεῖσθαι pro ἀλλάττεσθαι, Permutationem facere, pro Permutare. || Ἀλλαγὴ, Contractus et commercium, inquit Bud. Aristot. Ethic. 5, (5.) Διὸ πάντα δὴ συμβλητὰ δεῖ πως εἶναι, ὧν ἐστὶν ἀλλαγή· ἐφ' ᾧ τὸ νόμισμα ἐλήλυθε. Ἀλλαγὴ item κόλλυβος, teste J. Poll. || Ἀλλαγὴ ap. Greg. exp. Vicissitudo; ut ἀλλαγὴ γωνιῶν, Vicissitudo angulorum. Apud Eund. ἀλλαγαὶ ὡρῶν, Vicissitudines temporum anni. || Ἀλλαγαὶ ap. historicos interdum appellantur σταθμοὶ, Certæ mansiones, in quibus quiescunt, qui iter faciunt, ut docet Eust. Qui autem hoc nomine usi sunt ἀντὶ τῶν σταθμῶν, a mutatione domiciliorum videntur sic appellasse. Bud. in Annot. poster. in Pand. ἀλλαγὴν exp. Mansionem de mutandis equis destinatam: Ἐάν τις μίαν γοῦν ἀλλαγὴν παρελάσῃ, vel παριππεύσῃ. Est tamen generale alioqui ad mansionem tam ejus qui pedes iter conficit, quam ejus qui eques, ut docet Eust. [" Coray Theophr. 338. Musgr. ad Eurip. p. 192." Schæf. Mss. Dionys. H. Antiq. 7, 54. Soph. Œd. T. 1230.]

Ἄλλαγμα, τὸ, ἀλλαγὴ, Mutatio, Commutatio, Per-

mutatio. [" Jacobs. Anth. 6, 75. ad Timæi Lex. 250." Schæf. Mss. Et * " Ἀλλαγμὸς, ὁ, ad Charit. 748. Manetho 4, 189. Etiam * " Ἀλλαγίη, Orac. Sibyll. 2. p. 196. (Καιρῶν δ' ἀλλαγίῃ.)" Kall. Mss.]

*Ἄλλαξις, εως, ἡ, Idem.

[* Ἀλλάκτης, ὁ, Is, cum quo commercium contrahitur. Chrys. Hom. 126. T. 5. p. 820." Seager. Mss.]

Ἀλλακτικὸς, (ἡ, ὸν,) Commercialis, E contractibus manans, ut exp. Bud. Aristot. Ethic. 5, (5.) Ἀλλ' ἐν μὲν ταῖς κοινωνίαις ταῖς ἀλλακτικαῖς συνέχει τὸ τοιοῦτο δίκαιον τὸ ἀντιπεπονθὸς, cum antea dixisset τὸ ἐν τοῖς συναλλάγμασι δίκαιον. Ita in Comm. At in Annot. in Pand. ἀλλακτικὸν δίκαιον vertit Commerciarium jus.

Ἀλλακτὸν, τὸ, Lignum quo gestabantur onera, ita dictum a permutatione gestationis ex uno humero in alterum. Vel, ut Cœl., Lignum utrinque cavum, quo gestabantur onera, ita dictum a tralatione, quæ fiebat a fatigatis de humero in humerum. Alioqui ἀμφίκυρτον malunt appellare, quod signif. Utrinque gibbosum. Cœl. Rhod. 16, 3. unde sumserit non indicans. [" Bergler. ad Alciphr. p. 8." Schæf. Mss. A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

Ἀλλὰξ, Permutatim, Mutatis vicibus, Vicissim. Ab Hes. exp. ἐνηλλαγμένως. Frequentius usurpatur compositum ἐνάλλαξ.

[* " Ἀλλαξείω, Procop. de B. G. 4, 33." Kall. Mss.]

[* Ἀλλαγίστριον, τὸ, vox dubia judice Schneider. Lex. Bito de Machinis p. 108. Refer ad Lat. Alligo.]

" Ἀμφαλλάξαι, Hesychio διαμφοδῆσαι: sed a qui-
" busdam exponi ait ὁμοῦ βαδίζοντας ἐφ' ἑτέρας ὁδοῦ
" χωρισθῆναι, ut cum ii, qui unam eandemque iverunt
" viam, dispertiti, aliam viam sequuntur et a se invi-
" cem discedunt, quale fere est ἀβροτάζειν ἀλλήλων
" ap. Hom. || Est etiam Mutare. Oppian. C. 3,
" (13.) Πρώτους ἀμφήλλαξε Διὸς ῥυτῆρας ἀγανοὺς, Καὶ
" θῆρας ποίησεν ἀμειψάμενος Κούρητας. Ubi synonyma
" sunt ἀμφαλλάξαι et ἀμείψασθαι." [" Heyn. Hom. 8, 650." Schæf. Mss.]

[" Ἀμφαλλὰξ, Athen. de Mart. p. 5." Kall. Mss. " Jacobs. Anim. 312. Strato 77." Schæf. Mss.]

[* Ἀναλλάσσω, unde Ἀνάλλαγμα, τὸ, Permutatio, 2 Reg. ult. et * Ἀνάλλακτος, ὁ, ἡ, Immutabilis, Irreconciliabilis. Orph. Fr. 3. σὴ μὲν ἐν ἄστροις Τάξις ἀναλλάκτοισιν ἐφημοσύναισι τρέχουσα.]

Ἀνταλλάσσω, s. Ἀνταλλάσσομαι, et sæpius Ἀνταλλάττω, et Ἀνταλλάττομαι, Attice Immuto. Item ἄλλο ἀντ' ἄλλου εἰσφέρω, Bud. Plutarchus: Ἀντήλλαξε τῇ δικαιώσει τῶν ὀνομάτων ἀξίωσιν εἰς τὰ ἔργα. Demosth. (273.) Τῆς ἐπὶ ταῖς λοιδορίαις ἡδονῆς, καὶ χάριτος, τὸ τῆς πόλεως συμφέρον ἀνταλλαττόμενοι. Idem (410.) Νομίζων—οὐκ * ἀνταλλακτέον εἶναί μοι τὴν πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμίαν οὐδενὸς κέρδους. || Ἀνταλλάσσεσθαι capitur etiam pro Compensare, sicut et ἀντικαταλλάσσεσθαι, inquit Bud. Vide Ἀλλάσσω, item Ἀντικαταλλάσσω. [" Eur. Troad. 351. Hel. 1094. Dionys. H. 5, 277. Reiz. Belg. Gr. 630. Pausan. 1, 381. ad Thom. M. 10. Valck. Phœn. p. 114. Eur. Phœn. 1627. ad Lucian. 1, 300. Wessel. ad Diod. S. 1. p. 5." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀνταλλάσσω· Summuto, Cambio. " Ἀνταλλάξασθαι et ἀντικαταλλάξασθαι, quæ verba eadem potestate prædita sunt, a librariis sæpe permiscentur." Brunck. Mss. " Jambl. Protr. 139." Wakef. Mss.]

Ἀνταλλαγὴ, ἡ, Permutatio, Commutatio. Vide ἀλλαγή. In VV. LL. Ἀνταλλαγὴ exp. etiam Conventio, et citatur e Gaza de Senect. Ἐξ ἐγγυήσεών τε συγκειμένων καὶ ἀνταλλαγῶν. [Gl. Permutatio.]

Ἀντάλλαγος, ὁ, ἡ, Pro alio permutatus. Suid. Ἀντάλλαγον καλοῦσι τὸν ἀντὶ ἄλλου ἠλλαγμένον, οὐχὶ ἄνταλλον. [" Valck. Diatr. 206." Schæf. Mss.]

Ἀντάλλαγμα, τὸ, Commutatio, Permutatio, vel Id quo aliquid permutatur, Quod pro alio datur in permutationem. Exp. etiam Id quo dato aliquid redimitur. Matth. 16, (26.) Marc. 8, (37.) Τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, ut quidam exp. Quid dabit homo, cujus permutatione redimat animam suam? Alii sic, Quid pro anima sua dabit permutatione? vel, per commutationem aut permutationem? Alii Compensatione utuntur, eodem sensu. || Ἀντάλλαγμα pro Reconciliatione, citatur ex Eccl. 44, (16.) Νῶε ἐν καιρῷ ὀργῆς ἐγένετο ἀντάλλαγμα. [Gl. Summutatio, Commutatio. Eur. Or. 1161.]

Ἀνταλλαγματικὸς, (ἡ, ὸν,) Permutatorius, Commutatorius, vel ut alii, Permutativus, Ad permutationem pertinens. Apud Gaz. ἀνταλλαγματικὰ verba sunt ὠνοῦμαι, πωλῶ, ἀλλάττω, et alia hujusmodi.

[* Ἀντάλλακτος, (ὁ, ἡ,) Thom. M. 667." Schæf. Mss. Et * Ἀναντάλλακτος, ὁ, ἡ, Irremunerabilis, Gl.]

Ἀπαλλάττω, Dimitto, Abire jubeo, vel permitto; ut ἀπολύω. Sic Thuc. legatos ἀπαλλάττειν dixit, Τοὺς μὲν Λακεδαιμονίους ταῦτ' εἰπόντας, εὐθὺς ἀπήλλαξαν, ἀποκρινάμενοι κ. τ. λ. Et Plut. (1, 182.) Ἀπαλλάξας δὲ τοὺς συνήθεις καὶ θεραπευτῆρας, Abire a se jubens clientes et comitatum. Demosth. (952.) Ἀπήλλαξε τοὺς χρήστας, Dimisit creditores, vel Liberavit creditores, ut quidem vertit Bud. ex Ulpiano. Ego tamen magis Latine et proprie dici puto Absolvit creditores, e Terentio. Hoc præterea animadvertendum est, quamvis dicat Bud. ἀπαλλάττω esse Libero, item Libero dimittoque creditorem, non tamen, quod sciam, ἀπαλλάττω per se id signif., sed adjecto nomine χρήστην, aut alio synonymo. Sicut nec Libero accusatorem per se potest signif., licet idem scribat, Et Libero accusatorem, ἀπαλλάττω. Idem Bud. ἀπαλλάττω esse ait, Abire jubeo, A me dimitto. Ego vero addendum puto, atque adeo addidi, Abire permitto; quæ signif. illi Thuc. loco magis convenire videtur. Interdum ἀπαλλάττειν non est simpliciter Dimittere, sed Dimittere placatum et munere corruptum, pro quo tamen Bud. dicit Placare et munere corrumpere, item Liberare, ap. Demosth. (711. 712.) Nonnunquam Ἀπαλλάττω est Amitto potius quam Dimitto, atque adeo Summoveo, Expello, Suidas μετακινεῖν. Thuc. 1, (129.) Καὶ κελεύει αὐτὸν τήν τε Δασκυλῖτιν, σατραπείαν παραλαβεῖν, Μεγαβάτην ἀπαλλάξαντα, ὃς πρότερον ἦρχε. Huc autem pertinet signif. quæ a Suid. ponitur, videlicet pro φυγαδεῦσαι, in qua etiam usi sunt interdum verbo Summovere Latini, addentes ablativum Patria. Sic illud paulo ante positum ἀπήλλαξε τοὺς χρήστας, Bud. putat exp. etiam posse, A se summovit. || Aliquando Ἀπαλλάττω, cum accus. personæ genitivum rei habet, diciturque Ἀπαλλάττω σε τούτου, et tunc pro signif. genitivi vel sonat itidem Summoveo, Amoveo, aut Removeo; vel, quod multo frequentius est, Libero. Herod. 4. Ὁ δὲ, τὸν στρατὸν ἀπαλλάξας τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ διατριβῆς, Cum exercitum Mesopotamia summovisset. Plut. Solone, Ἀσχολιῶν βαναύσων ἀπαλλάττειν τοὺς πολίτας, Cives ab illiberalibus artificiis removere. Pro quo malim inversa constr. dicere, Illiberalia artificia a civibus removere. Ἀπαλλάττω cum iisdem casibus est et pro Libero frequentissimum; ut συμφορῶν ἀπαλλάττειν τινὰ, et ἀπαλλάττειν τῶν δεινῶν, et ἀπαλλάττειν φόβου vel δέους, et ἀπορίας, ap. Isocr. (Hel. Encom. 13.) Sic ap. Demosth. Phil. 1. Ἣν ἀπαλλάξαι ἂν τῶν τοιούτων πραγμάτων ὑμᾶς ἡγοῦμαι. Eodem modo dicitur et ἀπαλλάττειν τινὰ τῆς νόσου: ut ap. Aristoph. Pl. Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας. Jam vero non tantum dicitur ἀπαλλάττω σε, vel ἀπαλλάττω σε τούτου, verum etiam ἀπαλλάττω σε περὶ τούτου: ut ap. Isocr. Paneg. Καὶ μὴ πρότερον περὶ τῶν ὁμολογουμένων συμβουλεύειν πρὶν περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἡμᾶς ἀπαλλάξαι. Ubi ἀπαλλάξαι non est Liberare, sed, ut in ll. cc. Dimittere, verum non simpliciter Dimittere, sed responso accepto. Hoc tamen exemplum non subjunxi superioribus, in quibus ἀπαλλάττειν est itidem Dimittere, propter diversam constr., quam certe rarissimam esse puto: ac vereor ne abundet præpos. περί: cum absque ea sit et usitatissima constr., et eadem signif. || Invenitur ἀπαλλάττω et cum accus. rei, pro Tollo, Aufero, Aboleo: ac primum ut dicitur ἀπαλλάττω τῆς νόσου, ita etiam ἀπαλλάττω τὴν νόσον: unde ap. Diosc. Κεφαλαλγίας τὰς χρονίους ἀπαλλάττει. Hac constr. dicitur a Demosth. et Plut. ἀπαλλάττειν αἰσχύνην, Dedecus auferre, s. abolere, vel Infamia liberare. Possit autem fortasse et in his loquendi generibus ἀπαλλάττειν exp. ἀφανίζειν: quam etiam signif. illi verbo tribuit Suid. Quod autem Xen. ap. Eund. dicit τὰ σκεύη ἀπαλλάξαι, videtur esse Auferre e conspectu. Interdum vero Ἀπαλλάττω sumitur et pro Tollo, E medio tollo, Interimo, ut Theophr. H. P. 9, (15, 2.) Αἱ μὲν παραχρῆμα ἀπαλ-

λάττουσαι τοὺς προσενεγκαμένους. ‖ Alicubi Ἀπαλλάττω reperitur etiam cum accus. pariter et gen. rei; sed qui genitivus rei locum genitivi personæ quodammodo obtineat, ut ap. Eur. (Iph. A. 323.) καὶ πρῶτα ταύτην σῶν ἀπάλλαξον χερῶν. In cujus loci interpr. ad verbum Amitto redeundum fuerit; ita enim Lat. Amittere e manibus dicunt.

Ἀπαλλάττω, si Suidæ credimus, etiam pro πείθω ἀποστῆναι dixerunt Cratinus et Demosth. pro Ad defectionem impello. Quam exp. alioqui duriorem et licentiosiorem molliri posse existimo, si dicamus ἀπαλλάττω esse Abstraho et alieno s. Abalieno animum alicujus a quopiam: unde e consequenti sumatur pro Ad defectionem impello. Non video autem quid vetet quin ἀπαλλάττω ab ἄλλος, eandem signif. verbi Abalieno ab Alius, habuerit, quam ἀπαλλοτριόω multis in ll. habere videmus.

Ἀπαλλάττω, neutra signif. s. passiva, pro ἀπαλλάττομαι, Evado, Defungor, Liberor. Aristot. Probl. 5. Διὰ τί τὰ σύμμετρα τῶν σωμάτων κάμνει τε πολλάκις καὶ ἀπαλλάττει ῥᾷον, Facilius evadunt e morbo, vel Facilius morbo liberantur, s. defunguntur, e Livio. Et 3. Διὰ τί μᾶλλον δύνανται πιεῖν εἰς μέθην οἱ ἀγύμναστοι τῶν γεγυμνασμένων, καὶ ῥᾷον ἀπαλλάττουσι, Facilius ebrietate liberantur et solvuntur, inquit Bud. Ego vero existimo ῥᾷον ἀπαλλάττειν in his aliisque hujusmodi ll. præsertim vero similibus huic Xen. K. Π. 4, (1, 2.) Καὶ πότερον οἱ μάχεσθαι θέλοντες ῥᾷον ἀπαλλάττουσιν ἢ οἱ οὐκ ἐθέλοντες, id sonare quod Gallice dicitur, Echapper à meilleur marché, Vel, En être quitte à meilleur marché. In VV. autem LL. ῥᾷον ἀπαλλάττω exp. etiam Meliuscule me habeo, et Mecum agitur facilius: sed exemplum hujus signif. non affertur. Jungitur porro ἀπαλλάττω et cum aliis adverbiis; ut ap. Demosth. (246.) Μᾶλλον δὲ πάντες χεῖρον ἡμῶν ἀπηλλάχασι, quod exp., Quin potius omnes deterius nobis sunt defuncti, i. e. Majore incommodo affecti. Ex Aristide quoque affertur ἀπαλλάττω κακῶς oppositum τῷ εὖ πράττω. Et ex alio quopiam, ἀπήλλαξεν οὐ πονηρῶς, sed rectius πονήρως, pro Non incommode rem gessit. Quod item Aphthon. de Antiphonte scripsit, Ὅτι ᾧ ἂν σύμβουλος γένοιτο, ἄριστα ἐκεῖνος ἀπήλλαττεν ἐς τὰς δίκας, Bud. interpr. Exitum optimum controversiarum referebat. Hujus autem contrarium Æschines Demostheni objiciens, eodem loquendi genere usus est, (76.) Οὔτε πόλις γὰρ οὔτ' ἰδιώτης ἀνὴρ οὐδεὶς πώποτε καλῶς ἀπήλλαξε Δημοσθένει συμβούλῳ χρησάμενος. E Xen. præterea (Ἀπ. 1, 7, 3.) affertur αἰσχρῶς τε καὶ κακῶς ἀπαλλάξαι pro Turpiter et male incœpto abire. Citatur ἀπαλλάξαι pro Defungor et cum gen., ut ἀπαλλάξαι τοῦ καθήκοντος, Defungi officio. Et ut Ἀπαλλάττω significare Interitum affero, modo dictum est, ita et pro Intereo s. Morior poni interdum sciendum est; ut ap. Eund. Theophr.; nam et ex illo alterius signif. exemplum petitum fuit, Χείριστα δὲ ἀπαλλάττειν τοὺς κ. τ. λ. In Axiocho autem, qui Platoni ascribitur, additur τοῦ ζῆν loco genitivi, Οὓς ἂν περὶ πλείστου ποιοῦνται, θᾶττον ἀπαλλάττουσι τοῦ ζῆν. ‖ Ἀπαλλάττω, Versor, Ago, inquit Bud. afferens hæc exempla. Xen. Ἀπήλλαττε δὴ μετὰ τῶν Σκυθῶν ὁ Κῦρος ἐν Ἰωνίᾳ. Lucian. (1, 679.) Καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπαλλάττειν, Vivere et degere, inquit ille. Sed hæc certe signif. dure huic verbo tribui mihi videtur; ac fortasse ἀπαλλάττειν κακῶς potius sumitur in h. l. Luciani eodem modo, quo ἀπαλλάττειν πονήρως in isto Polybii, Κακῶς ἀπήλλαττε τῶν ἐπιτηδείων σπάνει καὶ τοῦ σώματος ἀθεραπευσίᾳ, Sed et expositionis loci Xen., nisi aliam scripturam sequamur, alia ineunda fuerit ratio.

Ἀπαλλάττομαι, Discedo, Abeo, Exeo, Digredior: et quidem varia constr., ut sequentia exempla docebunt. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Ὡς ἡ ψυχὴ, ἕως μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῇ· ὅταν δὲ τούτου ἀπαλλαγῇ, τέθνηκεν. Quæ Cic. interpr., Animos dum in corporibus essent mortalibus, vivere: cum exissent ex iis, emori. Sic ap. eund. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 25.) ἐκείνου ἀπαλλαγέντες, Ab illo digressi. Item (Ἀπ. 2, 9, 6.) Πάντα ἐποίει ὥστε ἀπαλλαγῆναι τοῦ Ἀρχιδήμου. Interdum additur præpos. ἀπὸ, ut ap. Aristoph. (Π. 66.) ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. Nonnunquam præpos. ἐκ, ut ap.

A Aristot. Œcon. 2. Ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῆς χώρας. Sic ex Isocr. affertur, Ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῶν ἐπιμελειῶν, pro Discedere ab administrationibus. Dicitur et ἀπαλλάττεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, pro In patriam abire, vel In patriam se recipere. Interdum etiam Ἀπαλλάττεσθαι per se ponitur pro Discedere e vita; quod uno itidem verbo dicitur Decedere, i. e. Mori. De qua signif. scribetur paulo post. Ἀπαλλάττεσθαι cum gen. aliis etiam verbis exp. A Cic. verbo Evadere; in h. l. Plat. Apol. Socr. (32.) Ἀπαλλαγεὶς τουτωνὶ τῶν φασκόντων δικαστῶν εἶναι, Cum ab his, qui se judicum numero haberi volunt, evaseris. Ἀπαλλαγῆναι τῆς ἀβελτηρίας, redditur Effugere dementiam, ap. Plut. Publicola. Alicubi vertitur Defungi, aut Perfungi; ut ἀπαλλαγεὶς τῆς ἀρχῆς, Magistratu perfunctus. Sic ap. Plat. de Rep. 2. λόγου ἀπηλλάχθαι, Disputatione perfunctum esse. Interdum etiam Ἀπαλλάττεσθαι per se positum signif. Defungi vita, s. fungi. Quæ signif. ad illam reduci potest, qua pro Discedere accipitur. Dicitur et ἀπαλλάττεσθαι τοῦ βίου. Ἀπαλ-
B λάττομαι, Abhorreo, ut ap. Lucian. (2, 289.) Ἀπηλλάχθαι τῆς γραφικῆς, καὶ τῆς ῥητορικῆς ἀφεστηκέναι. Sic et ap. Thuc. (8, 89.) exp. Abhorrere, Alienum esse. Et, Ὅπλων καὶ πολέμων ἀπηλλαγμένοι ap. Herodian. (2, 11, 6.) Polit. interpr. Ab armis belloque remotissimi. ‖ Interdum Ἀπαλλάττεσθαι est Vacare et Liberum esse a re aliqua, de qua signif. vide in iis, quæ sequuntur.

Ἀπαλλάττομαι, Liberor, Solvor; ut ἀπηλλάγησαν δουλείας, Liberati sunt servitute, Isocr. (Symm. 9.) Sic Thuc. 3. Πόλεώς τε ἀεὶ σφίσι πολεμίας ἀπαλλαγῆναι. Et φόβου ἀπαλλάξονται, Xen. K. Π. 5, (2, 15.:) ibid. (5, 1, 6.) νόσου ἀπαλλαγῆναι. Et ἀπαλλάττεσθαι ἀλγηδόνων, Isocr. de Pace. Et, Πάντων τῶν μετὰ ταῦτα ἂν ἦτε ἀπηλλαγμένοι πραγμάτων, Demosth. (11.) E Plut. autem in Numa (1, 265.) citatur ἀπαλλαγεῖσα τῆς ἱερουργίας pro Soluta sacerdotio. Et ex Eod. in Quæst. Rom. pro ead. signif. Ἀπήλλακται τῶν στρατιωτικῶν νόμων. Apud Isocr. ἀπαλλαγεὶς τούτων, Solutus his, vel potius, Qui hæc missa fecit. E Thuc.
C præterea (1, 122.) affertur, Ἀπήλλακται τάδε συμφορῶν, pro Hæc sunt ab incommodis exemta. Sed malim, Hæc vacant incommodis; ut ap. Eund. 3, (63.) Καὶ οὐκ ἴσην αὐτοῖς τὴν χάριν ἀνταπέδοτε, οὐδὲ αἰσχύνης ἀπηλλαγμένην, Neque turpitudine vacantem. Et 1, (143.) Τὰ δὲ ἡμέτερα, τούτων τε ὧνπερ παρ' ἐκείνοις ἐμεμψάμην, ἀπηλλάχθαι. Hæc autem signif. ad proxime præcedentem reduci potest pro Liberari s. Solvi, si respiciamus ad quædam Lat. loquendi genera; ut cum dicitur Solutum esse metu et Liberum esse metu, pro Vacare metu.

Ἀπαλλάττομαι, act. signif. pro Dimitto, citatur in VV. LL. e Xen. Apud Eurip. certe invenio cum accus. etiam positum, Med. Ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα, ubi ἀπαλλάσσου πόδα puto esse, si exp. ad verbum, Remove pedem.

[" Ἀπαλλάττω, ad Charit. 610. Musgr. Hel. 609. Philoct. 880. Jacobs. Anim. 248. ad Diod. S. 1, 586. 592. 612. Diod. S. 1, 720. ad Lucian. 1, 652. Diod. S. 2, 252. Dionys. H. 1, 209. Boissonad. in Philostr.
D 390. ad Xen. Mem. 2, 9, 6. Eur. Hec. 1183. 1208. Hipp. 1385. ad Cyclop. 596. Toup. Emend. 1, 419. Valck. Diatr. 179. ad Char. 315. P. Abresch. Paraphr. 137. Toup. ad Longin. 319. ad Timæi Lex. 273. Act. Traj. 1, 85. 217. Valck. Phœn. p. 384. 562. Beck. ad Eurip. p. 150. b. Thom. M. 90. Schol. Plat. 121. Heindorf. ad Plat. Hipp. 150. Act. pro med., Plut. Mor. 1, 492. Ἀπ. κακῶς, ad Diod. S. 1, 190. Ἀπαλλάξομαι pro ἀπαλλαγήσομαι, Mœris 13. et n. ubi et de ἀπαλλαχθήσομαι, it. ad 367. Zeun. ad Cyrop. 404. Ἀπαλλάγηθί μου, Mœr. 53. et n. ad 396. Thom. M. 106. Ἀπαλλαχθεὶς, ἀπαλλαγεὶς, Brunck. ad Phœn. 983. Valck. Phœn. p. 356. ad Hippol. p. 202. Abeo, Heyn. ad Apollod. 354. Xen. Cyrop. 77. Mœris 395. et n. Aor. 1. et 2. pass. Markl. Iph. p. 324. Porson. Phœn. 986. Κακῶς ἀπ., ad Diod. S. 1, 683. Sic et med., Diod. S. 1, 722. ad Lucian. 1, 678. ad Diod. S. 2, 231. Argum. Acharn. Diod. S. 2, 422. Lucian. 2, 233. 235. Boeckh. in Plat. Min. 103. Παρ' ἀνθρώπων, ad Diod. S. 2, 298. Ἀπαλλάττομαι μὴ, sequ. infin., Heindorf. ad Plat. Lys. 45. Expello, ad Dionys.

H. 3, 1399. Plato Gorg. 199. Simon. Dial. 91—2. Ἐκ ποδῶν ἀπαλλάσσειν τινὰ, Diod. S. 2, 360. Dionys. H. 2, 1157. * Ἀπαλλακτέον ἡμῖν καὶ ταῦτα τὰ σώματα ἐκποδών. Ἀπηλλάξατε et ἀπηλάσατε conf., ad Dionys. H. 3, 1399." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀπαλλάττω· Interimo, Explico, Definio. Ἀπαλλάττομαι· Discedo, Digredior. Ἀπηλλαγμένον· Definitum. Reisk. Ind. Demosth. " Aristoph. Eccl. 1046. κεχαρίσαι γ' ἐμοὶ, Ὦ γλυκύτατον, τὴν γραῦν ἀπαλλάξασά μου. Eur. Hipp. 774. Aristoph. Pl. 316. Ἀλλ' εἶα νῦν τῶν σκωμμάτων ἀπαλλαγέντες ἤδη Ὑμεῖς ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπε-Σθ', Missa facientes, Brunck." Seager. Mss.]

[* " Ἀπαλλακτέον, Orig. c. Cels. 51. Plut. Cons. ad Apoll. 108." Kall. Mss. Dionys. H. 1, 366. Lysias Or. c. Andoc. 107. " Abresch. Lect. Aristæn. 170." Schæf. Mss.]

Ἀπαλλαγὴ, ἡ, Discessus, Migratio: ut ἀπαλλαγὴν ποιεῖσθαι ap. Dionys. H. 7. Migrare, Solum vertere. Apud Thuc. autem ἀπαλλαγὴ ἀλλήλων ἐγένετο, exp. Alii ab aliis discesserunt, vel brevius, Diremti sunt. Et τοῦ βίου ἀπαλλαγὴ, ap. Xen. (K. Π. 5, 1, 7.) Discessus e vita. Quod et τοῦ ζῆν ἀπαλλαγὴ dicitur a Plat. Axiocho, si modo is est illius. Interdum vero ἀπαλλαγὴ, ut ap. Theophr. per se ponitur eadem signif. sicut et ἀπαλλάττεσθαι τοῦ βίου vel ἀπαλλάττεσθαι sine adjectione dicitur; et Lat. Decedere e vita, vel simpliciter Decedere. || Ἀπαλλαγὴ, Liberatio, Exitus, metaph. signif. Isocr. Areop. (6.) Καὶ τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγήν. Demosth. (275.) Οὐκ ἦν τοῦ πρὸς ὑμᾶς πολέμου πέρας οὐδ' ἀπαλλαγὴ Φιλίππῳ. Ubi ἀπαλλαγὴ VV. LL. e Cic. interpr. Perfunctio, quod mihi nullo modo placet: contra vero voce Exitus apte reddi posse videtur. Ibid. affertur e Can. 14. Concilii Antioch. Ἀπαλλαγὴ τῆς ἀμφισβητήσεως pro Decisio controversiæ. [" Ad Charit. 315." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀπαλλαγή· Hic abitus, Definitio.]

Ἀπάλλαξις, i. q. ἀπαλλαγὴ, sed minus frequens. [Hippocr. 22, 38. 88, 35. 115, 14. 126, 24. 163, 24. 27. 383, 39.]

" Ἀπαλλὰξ, Vicissim, VV. LL. Vide et Ἐναλλάξ." [Xen. Ἱππικ. 1, 7. Ἀπαλλὰξ τὰ σκέλη φέρειν, at J. Poll. 1, 193. exhibet ἐναλλάξ.]

Ἀπαλλακτικὸς, (ἡ, ὸν,) Liberativus, s. Liberatorius, Liberandi vim habens, Absolutorius, Plin. ut ap. Diosc. 3, 83. στρόφων ἀπαλλακτικὸν, Vim habens liberandi torminibus; vel simpliciter, Liberans torminibus. Plin. 28, 6. Absolutorium ejus mali dixit ἀπαλλακτικὸν ἐκείνου τοῦ πάθους. HINC Ἀπαλλακτικῶς Liberatorie, quo utitur Hesych. in exp. verbi proxime sequentis Ἀπαλλαξείω. [Ἀπαλλακτικῶς, Thuc. 1, 95. " Dionys. H. 5, 408. Ἀπ. ἔχειν, Liberari, Defungi velle, Mœris 14. et n." Schæf. Mss.]

[* " Ἀναπάλλακτος, (ὁ, ἡ,) Non amovendus, Synes. 183. Julian. 265." Wakef. Mss.]

Δυσαπάλλακτος ET Εὐαπάλλακτος, (ὁ, ἡ,) Est autem Δυσαπάλλακτος, Quo vix s. difficile liberari possumus. Εὐαπάλλακτος contra, Quo facile liberari possumus. Isocr. Hel. Encom. (13.) Τὴν δὲ πόλιν οὕτως ἀνόμου καὶ δεινοῦ καὶ δυσαπαλλάκτου προστάγματος ἠλευθέρωσεν. Ex Aristot. autem citatur de Anim. 7. Δυσαπαλλακτότεραι γίνονται τῶν ἐμβρύων, pro Difficilius partu liberantur. Idem in Probl. εὐαπαλλάκτους ὕπνους vocat Quibus facile liberamur, E quibus facile expergefimus. || At vero Xen. Ἱπ. (3, 1.) εὐαπάλλακτον ἵππον longe alio sensu dixit: Ὁ γὰρ μηκέτι ἔχων γνώμονας, οὔτ' ἐλπίσιν εὐφραίνει, οὔτε ὁμοίως εὐαπάλλακτος γίνεται, ea signif. qua dicimus Gallice Une marchandise qui est de bonne dépêche. Quidam verterunt Revendibilis, nec Lat. verbo, ut opinor, nec tam generalem signif. habente. Ideo autem hanc Gallicam interpr. profero, quod et in aliquot aliis loquendi generibus nostrum istud verbum Dépêcher aptissime Græcum ἀπαλλάττειν et ἀπαλλάττεσθαι exprimat; ut, cum ἀπαλλάττειν πρέσβεις dicitur pro Dépêcher les ambassadeurs, i. e. Leur donner leur Dépêche. Sic ἀπαλλαγεὶς τῶν δυσχερειῶν, Dépêché et délivré de fâcheries. Et ut ἀπαλλάττειν pro Occidere quoque ponitur interdum, sic et Gall. Dépêcher. Sic igitur et εὐαπάλλακτος hoc verbo reddere possumus, aut certe ejus verbali Dépêche. [* Δυσαπαλλάκτως, Ut haud facile discedere, liberari possis. Eust. in Od. A. p. 18. " Dio Chrys. Εὐαπάλλακτος, Max. Tyr." Wakef. Mss. * Εὐαπαλλάκτως, Ad evadendum apte, " Ita ut facile absolvas vel liberes, Chrys. in Ep. 2 ad Cor. Serm. 23. T. 3. p. 670." Seager. Mss. Æneas Poliorc. 16.] ET Δυσαπαλλακτία, (ἡ,) ap. Plat. Philebo (28.) quod a Ficino vertitur, Difficultas rejectionis. Ego puto δυσαπαλλακτίαν esse τὸ δυσαπαλλάκτως ἔχειν, i. e. neque enim dubium est quin hoc adv. aut dicatur, aut certe dici possit, i. e. Vix posse a se amittere, quod videlicet molestum est: dixerat enim Ζητῶν, οἶμαι, τὸ μὲν ἔχειν, τοῦ δ' ἀπαλλάττεσθαι. Locum, quoniam alte repetendus esset, lectori ibi videndum relinquo. [Falsa est lectio pro * δυσαπαλλαξία, inquit Schneider. Lex.]

[* Ἀπαλλακτιάω, Cupio liberari, i. q. ἀπαλλαξείω. M. Anton. 10, 36. Artemid. 2, 3. 1, 80. " Reiff. ad Artemid. 305. Cattier. 9." Schæf. Mss.]

¶ Ἀπαλλαξείω, Liberaturio, Liberari cupio, Defungi cupio. Thuc. 1, (95.) Ἀπαλλαξείοντες δὲ καὶ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου, Cum alioqui bello etiam Persico defungi cuperent. Idem 3, (84.) Πενίας δὲ τῆς εἰωθυίας ἀπαλλαξείοντές τινες, μάλιστα δ' ἂν διὰ πάθους ἐπιθυμοῦντες τὰ τῶν πέλας ἔχειν κ. τ. λ. Alioqui a paupertate consueta liberari cupientes. Sed in Edd. multis pro τινὲς legitur τινὰς, quem errorem, licet crassum, non animadvertentes VV. LL. consarcinatores, in crassiorem inciderunt; quippe qui annotarunt dici ἀπαλλαξείω σε τῆς πενίας. Hesych. ἀπαλλαξείοντες exp. ἀπαλλακτικῶς ἔχοντες, i. e. Liberatorie se habentes, i. e. Liberari cupientes. [" Abresch. Æsch. 2, 6. Mœris 14. et n. Bergler. ad Alciphr. 56. Thom. M. 90." Schæf. Mss.]

" Ἀπαλλαξέω, pro Adjuvando removeo, afferunt " VV. LL. procul dubio ex Hes., ap. quem legerunt, " Ἀπαλλαξήσαιμι· ἀποστήσαιμι. Sed videndum ne pro " eo reponendum sit ἀπαλεξήσαιμι."

" Ἀπαλλαττᾶσθαι, Hesychio * ἀπαντλᾷν, Haurire " s. Hauriendo demere."

" Ἐξαπαλλάττομαι, Discedo, unde ἐξαπαλλαγῇ Hesychio ὑποχωρήσῃ. At pro ἐξαπαλλάξει, quod idem " exp. ἐκπορθήσει, ἐκκενώσει, dicitur potius ἐξαλαπάξει." [" Eur. Hec. 1094." Schæf. Mss. Soph. El. 1002. Eur. Iph. A. 1004. Herod. 5, 4.]

[* Προαπαλλάττω, Prius libero, Ante interficio, Ante privo. In Med. Ante morior. " Dio Cass. 119. Med., pro Morior, 347." Wakef. Mss. " Diod. S. 2, 268." Schæf. Mss.]

[* " Συναπαλλάττομαι, Una morior. Euseb. H. E. 269." Wakef. Mss.]

Διαλλάττω, Muto, Permuto. Xen. E. 1, (6, 4.) Ἐν τῷ διαλλάττειν τοὺς ναυάρχους, In mutandis navarchis, Cum alium alii subinde substituerent, successoremque alium aliumque mitterent, Bud. Et ap. Suid. Διαλλάξαι τὰ ὅπλα πρὸς ἀλλήλους. Et, Ἀετοῦ διαλλάξαι βίον, Plato de Rep. 10. Vitam aquilæ humana permutasse. Et 2. Ἀντὶ ἀργυρίου διαλλάττειν, Pretio permutare et vendere. Ad quam signif. pertinere videtur quod ex Eur. Alc. affertur, ἄλλον διαλλάξας τοῖς κάτω νεκρὸν, ut sit Permutatione tribuens. VV. LL. διαλλάττω pro Induo etiam poni volunt, a Plut. Cicerone. Quæ exp. si vera est, ad illam mutandi signif. aliquo modo reduci poterit: ut videlicet sit q. d. Induere vestimentum ἐξημοιβὸν, ut Hom. loquitur (Od. Θ. 249.) quod sonat Mutatorium. || Est autem illud ἐξημοιβὸν ex ἀμείβειν ortum, cujus verbi aliam etiam signif. accipit διαλλάττειν, videlicet pro Præterire. Xen. E. 4, (3, 2.) Ὁ δὲ Ἀγησίλαος διαλλάξας Μακεδονίαν, εἰς Θετταλίαν ἀφίκετο. Alibi παραλλάττειν pro eodem dicit. Aperte autem verbo διαλλάττω in hujusmodi etiam locum subest aliqua mutationis signif., quia, cum præterimus locum unum et in alium venimus, fit a nobis quædam locorum velut commutatio. Imo et Commutare in illa signif. aut certe illi affini videor mihi legisse. || Διαλλάττω, Differo, Discrepo. Herod. (8, 70.) Διαλλάσσοντες εἶδος οὐδὲν τοῖς ἑτέροις. Thuc. 3, (10.) Ἐν γὰρ τῷ διαλλάσσοντι τῆς γνώμης καὶ αἱ διαφοραὶ τῶν ἔργων καθίστανται, In discrepantia studiorum et voluntatum. Aristot. Ethic. 10. Διαλλάττουσι δὲ οὐ μικρόν. Philo de Mundo, Ψυχὴν δὲ φύσεως τρισὶ διαλλάττουσαν, Animam a na-

tura tribus rebus differentem. Lucian. (1, 593.) Ἐν αἷς διαλλάττομεν, In quibus differimus, vel dissentimus. Hermog. διαλλάττει τινὶ, In aliquo differt. Porphyr. autem διαλλάττειν πρὸς ἄλλο pro Ab alio differre dixit. Diversa autem constr. a superioribus et paulum etiam diversa signif. dixit Herod., ut habent VV. LL. διαλλάττω τῆς γνώμης pro Animo sum discordi.

Διαλλάττω ap. Xen. in Athen. Pol. videtur signif. Dirimo pugnantes aut contendentes. Bud.

Διαλλάττω, Reconcilio, καταλλάττω. Isocr. ad Phil. (47.) Καὶ διαλλάξας τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας. Plut. autem Themistocle, pro πρὸς ἀλλήλας dixit ἀλλήλαις. Thuc. διαλλάττω σοὶ ἐκεῖνον. Fuerunt qui διαλλάττειν a καταλλάττειν ita differre putarint, ut διαλλάττειν esset Ad concordiam reducere opera tertii alicujus, at καταλλάττειν, absque illa etiam. Quod discrimen minime observari scimus. Illam tamen esse causam addunt, cur διαλλακτὴς quidem dicatur, non item καταλλακτής. Interdum διαλλάττω est Litem inter amicos dirimo e compromisso, ut ap. Demosth. (1361.) Μαρτυροῦσι διαλλάξαι, διαιτηταὶ γενόμενοι περὶ Νεαίρας τῆς νυνὶ ἀγωνιζομένης, Στέφανον καὶ Φρύνωνα, Testificantur se compromisso arbitros factos de Neæra, quæ nunc causam dicit, litem diremisse inter Phrynonem et Stephanum. Bud.

Διαλλάττομαι signif. act. pro διαλλάττω, Permuto; ut Herod. (7, 70.) Διαλλάσσεσθαι τὰς τάξεις. || Et pro Differo, unde διηλλαγμένος, Differens, Diversus; ut ap. Thuc. Καὶ τοῖς εἴδεσι διηλλαγμένα. || Διαλλάττομαι, Reconcilior, In gratiam redeo cum aliquo; ut διαλλάττεσθαι τοῖς ἀποστᾶσι, Isocr. Evag. (Encom. 23.): Paneg. Διαλλάττεσθαι πρός τινα. Dicitur et διαλλάττομαι πρός σε περὶ τούτου.

[" Διαλλάττω, Thom. M. 218. 235. ad Charit. 686. Brunck. Aristoph. 1, 45. Kuster. Aristoph. 238. b. ad Diod. S. 1, 492. 2, 230. Porson. Hec. p. xix. Ed. 2. ad Lucian. 2, 168. Dionys. H. 1, 242. 2, 789. 1229. 5, 29. Boissonad. in Philostr. 436. 608. Rarius sum., ad Mœr. 76. Τινὸς, Alciphr. 18. Lucian. 1, 19. ubi v. not.: 205. Lucian. Dial. 88. Diod. S. 1, 224. Herod. 541. Reconcilio, Diod. S. 1, 464. ad Charit. 133. 648. Eur. Phœn. 439. Valck. Oratt. 377. Wyttenb. Select. 263. 427. Ammon. 126. et n. Excello, Diod. S. 1, 74. 327. De fut. pass., Thom. M. 238. Act. med., Kuster. V. M. 65. Διηλλαγμένος, Diod. S. 2, 338. 343. fin. 542. fin. Διηλλάγησαν, sensu activo, 2, 630. sed leg. διηλλάχεσαν. Τὸ διαλλάττον, Dionys. H. 2, 788. 4, 2055.: διήλλαττον ὀφθῆναι, 4, 2143. " Διαλλάττομαι, cum gen., Andocid. 88." Seager. Mss. Glossæ: Διαλλάττω· Reconcilio, Pacifico, Disconvenio, Dissentio. Διαλλάσσει· Cacumbeat, Reconciliat, Refert. Διαλλαττόμενος· Decidens. Διηλλαγμένος· Reconciliatus, Placatus. " Plut. 4, 783. Reconcilio, Schol. Eur. Hipp. 602." Wakef. Mss. Empedocles ap. Aristot. Phys. 8, 1. Τῇ μὲν γίγνονται,—τῇ δὲ διαλλάσσονται. Eur. Med. 895. καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα Τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους μητρὸς μέτα, pro ἐκ τ. π. ἔχθρας εἰς φιλίαν. Dio Cass. 47, 41. Dionys. H. 6. p. 941. Ἵνα διαλλάξῃ τοὺς ἄλλους.]

[* " Διηλλαγμένως, Strabo 13. T. 5. p. 253." Boissonad. Mss. " Ad Diod. S. 1, 187." Schæf. Mss.]

[* Διάλλαγμα, τὸ, Reconciliatio, Permutatio. " Eur. Hel. 592. Dionys. H. 3, 1465." Schæf. Mss.]

Διαλλαγὴ, (ἡ,) Differentia, Dionys. H. in Isocr. Ἐν ᾗ διαλλαγὴν οὐδεμίαν εὕρισκον. || Διαλλαγὴ, Reconciliatio; ut διαλλαγὴ ἐγένετο, quod Valla interpr. Inter eos pacificatum. Dicitur potius διαλλαγαὶ plur., ut ποιεῖσθαι διαλλαγὰς πρός τινα, et εἰς διαλλαγὰς χωρῆσαι, pro Reconciliari, In gratiam redire. Sed διαλλαγὰς ποιεῖσθαι frequentius est, quo et Isocr. utitur. Διαλλαγὴ et διαλλαγαὶ capiuntur etiam pro Sententia compromissariorum judicum. Bud. Comm. 239. [" Heindorf. ad Plat. Phædr. 318. Thom. M. 235. Markl. Suppl. 210. Brunck. Aristoph. 1, 66. Aristoph. Lys. 1101. ad Dionys. H. 2, 1089. Διαλλαγὴ et διαλογισμὸς conf., 3, 1326." Schæf. Mss.]

Διάλλαξις, minus usitatum quam διαλλαγὴ, Differentia, Discrepantia et Dissidium. Item Commutatio, Permutatio. Item Reconciliatio, aut Conciliatio. Empedocles ap. Plut. (10, 573.) Ἀλλὰ μόνον μίξις τε διάλλαξίς τε μιγέντων Ἐστί. [" Tzetz. Exeg. in Il. p. 54." Schæf. Mss. Glossæ: Διαλλαγή· Reconciliatio, Concilitas. Διαλλαγὴ φιλίας· Reconcilitas. A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

Διαλλακτὴς, ὁ, Reconciliator, Pacificator. Vel Conciliator. Item, Arbiter in quem litigare nolentes compromittunt. Comprehendebantur autem διαλλακταὶ appellatione διαιτητῶν, qua de re vide paulo post in Διαλλακτήριος. Demosth. Διαλλακτὴν οὐδένα φεύγων, Primo cuique arbitrium ejus rei permittens. Vide Bud. Comm. 238. [" Eur. Phœn. 471. Valck. Phœn. p. 203. Thom. M. 236." Schæf. Mss.]

[* Διαλλακτικὸς, ἡ, ὸν, Pacificatorius. " Suid. v. Θυσία." Boissonad. Mss. " Dionys. H. 3, 1384." Schæf. Mss.]

Διαλλακτὴρ, ῆρος, ὁ, poët. pro διαλλακτής. Utitur autem hoc nomine διαλλακτὴρ Æschyl. S. c. T. (915.) Ab Herod. eadem signif. dicitur καταρτιστήρ. [" Thom. M. 236." Schæf. Mss.]

Διαλλακτῆ, in VV. LL. εἰρηνικῶς, Composita discordia, ablativo casu. In primis autem Lex. Conciliabiliter. Quædam vero διαλλακτῇ cum ῃ habent.

Διαλλακτήριος, ὁ, ἡ, [imo ία, ιον,] Reconciliatorius, Pacificatorius, Aptus ad reconciliandum, vel Reconciliandi vim habens. Et διαλλακτήριοι διαιτηταὶ quos Compromissarios Jurisperiti vocant: quoniam compromissum videtur pactum et conventum partium arbitrum eligentium, non tanquam judicem futurum, sed quasi amicitiæ jure pacificatorem pro potestate futurum, Bud. Comm. 238. Et διαλλακτήριος epithetum cujusdam dei, Greg. εἰς Ἀθανάσιον in fine, Ζύγιον, παρθένιον, εἰρηναῖον, καὶ διαλλακτήριον, καὶ πομπαῖον. [Ἄνδρες, Memno 21.]

Ἀδιάλλακτος, (ὁ, ἡ,) Irreconciliabilis, Implacabilis, Cum quo rediri in gratiam non potest: unde ἀδιάλλακτος ἐχθρός. Demosth. Philipp. 4. et ἔχθρα ἀδιάλλακτος, Capitalis hostis, et Capitales inimicitiæ s. Capitale odium. Ετ Ἀδιαλλάκτως, Irreconciliabiliter, Implacabiliter, Capitali odio. [" Ἀδιάλλακτος, Pierson. Veris. 253. Thom. M. 236. Ind. in Diod. S. v. Ἀδιάλυτος." Dionys. H. 1, 343. 436. 665, 22. 35. Appian. Alex. de B. P. 113. Plut. Sylla 3, 80. Joseph. A. J. 7, 9. p. 389. Demosth. Epist. 2. p. 112. Or. de Chers. 40. Or. in Phil. 4. p. 54. Ἀδιαλλάκτως, (Implacabiliter, Odio capitali.) Dionys. H. Ant. 1, 369. 501." Scott. App. ad Thes. " Cornut." Wakef. Mss.]

Δυσδιάλλακτος, ὁ, ἡ, Non facile reconciliabilis, Difficilis reconciliatu, Non facile placabilis. Cui opponitur Εὐδιάλλακτος, Facilis reconciliatu, Placabilis. [Ετ * Δυσδιαλλάκτως, Placabiliter. " Ammon. v. Ἐχθρός." Boissonad. Mss. Εὐδιάλλακτος, Plut. Mor. 2, 361. Schol. Soph. Aj. 939. Dionys. H. 1, 231. 508. Unde * Εὐδιαλλάκτως, Placabiliter. M. Anton. 1, 7. Plut. J. Poll. 1, 151." Wakef. Mss.]

Ἀντιδιαλλάττω, Contra permuto, Muto in contrarium modum. Ἀντιδιαλλάττεσθαι quidam exp. etiam Variare, accipientes hoc Lat. v. in neutra signif. [" Ἀντιδιαλλάττομαι, Dionys. H. 1, 217. 4, 2344." Schæf. Mss.]

Ἐνδιαλλάττω, Immuto. Bud. p. 239. ex Aristot.

[* Καταδιαλλάσσω, Reconcilio. " Καταδιαλλάττομαι, In gratiam vel concordiam redeo, Aristoph. Vesp. 1283." Seager. Mss.]

" Συνδιαλλάττω, Concilio, Reconcilio." [Bast. ad Gregor. 91. Plut. 7, 914. Plut. Lysandro 3, 12. Demosth. de Falsa Leg. 205. Unde * Συνδιαλλαγὴ, (ἡ,) Reconciliatio. " Ad Dionys. H. 2, 1089." Schæf. Mss.]

Ἐναλλάττω, Immuto, Permuto. Philo de Mundo Μένει μὲν οὖν ἐν ὁμοίῳ τοὺς τόπους οὐκ ἐναλλάττοντα. Sic ap. Soph. Aj. (1060.) cum accus. ἐνήλλαξεν θεὸς, Τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν, ubi exp. Avertit. Redditur etiam Vario, Vices alterno, et usurpatur neutraliter. Vide Bud. Comm. 599. De Ἐναλλάττειν et Ὑπαλλάττειν vide et Lucian. (3, 581.) Passivum est Ἐναλλάττομαι, Immutor, Permutor. Unde particip. Ἐνηλλαγμένος, Permutatus, Cujus ordo permutatus est, Inversus. Et adv. Ἐνηλλαγμένως, Ordine permutato s. commutato, aut Ordine inverso, [Hes. Etym. M.] Πολλὰ τῶν χρονικῶς λεγομένων, ἐνηλλαγμένως προφέρεται. Aliter accipitur ap. Thuc.

1, (120.) nam, Ἡμῶν δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις ἤδη ἐνηλλάγησαν, exp. Ex nobis autem quicunque commercium jam habuerunt cum Atheniensibus. Pro quo L. Valla perperam reddidit, Nos autem quicunque ab Atheniensibus dissociati sumus. Cujus erroris in mea Thuc. Edit. admonui. Fateor tamen rarissimam esse illam a me positam exp., sed quam sententia illius loci postulet. Pro illa autem exp. facit et verbale nomen Ἐνάλλαγμα: quippe quod non solum exponatur Permutatio generali signif., sed et pro Pretium citetur e LXX Interpr. (2) Reg. (24, 24.) Differentiam præterea inter ἐναλλαγῆναι et καταλλαγῆναι vide ap. Thuc. Schol. et Suid. [" Phrynich. Ecl. 160. Thom. M. 210. 238. Musgr. Heracl. 318. Jacobs. Anim. 89. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 196. ad Lucian. 3, 581. Heyn. Hom. 6, 393. Ammon. 106. 180. Eran. Philo 160. 169. Vario, Vices alterno, Ammon. 130. ad Lucian. 1, 338. Ἐναλλάσσων, Kuster. Aristoph. 114. a." Schæf. Mss. " Eur. Andr. 1028. Lex. Polyb." Seager. Mss. Glossæ: Ἐναλλάσσω· Muto, Commuto, Demuto, Immuto, Cambio.]

Ἐναλλαγὴ, ἡ, Immutatio, Commutatio, Ordinis permutatio, vel vicium; ut Bud. exp. ET Ἐνάλλαξις pro eodem. Aristot. de Part. Anim. 3. Διὰ τῆς τῶν φλεβῶν ἐναλλάξεως. ET Ἐναλλὰξ, Permutato ordine, s. inverso, Alternatim, Variatis vicibus. Item, Vice versa, E contrario, ut interpr. Bud. in h. l. Aristot. Ἐναλλὰξ τιθεμένων τῶν ἀποκρίσεων, τῆς μὲν κατηγορικῆς, τῆς δὲ ἀποφατικῆς. In VV. LL. citatur et ex Aristoph. N. (983.) ἴσχειν τὼ πόδ' ἐναλλὰξ, pro Vicibus mutatis, Alternis. Et rursus ex Aristot. qui de dentibus ita scripsit, Ἐναλλὰξ ἐμπίπτουσι, μὴ ἀμβλύνωνται τριβόμενοι πρὸς ἀλλήλους. Pro quibus dixit Plin., Serrati pectinatim coeunt, ne contrario occursu atterantur. In iisdem LL. habetur Ἀπαλλὰξ, quod ex hoc Ἐναλλὰξ detortum esse arbitror. ET Ἐναλλάγδην, i. q. ἐναλλάξ. In hoc autem Agathiæ loco Suidas * συμπεπλεγμένως exp. Παρήγαγε δὲ τοὺς πρέσβεις ἐναλλάγδην τῷ χεῖρε ὑπὸ τὴν ἰξὺν περιεσφιγμένους, κάτω δὲ τὸ κάρα ἐπινενευκότας. Ubi signif. puto quod Gall. dicitur Les mains croisées. Ἐνάλλαγμα ET Ἐνηλλαγμένως adv. vide paulo ante in Ἐναλλάττομαι. [" Ἐναλλαγὴ, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 82. Valck. Phœn. p. 121. Ammon. 59. Ἐναλλὰξ, Fischer. Palæph. 138. Ammon. 95. Lobeck. Ajac. p. 390. Jacobs. Anth. 6, 127. T. H. ad Plutum p. 423. Ἐναλλάγδην, ad Charit. 748." Schæf. Mss. Glossæ: Ἐναλλαγή· Mutatio. Ἐναλλάξ· Mutuo. " Ἐναλλὰξ, 121. Cum veloci mutatione, J. Poll. 121. Permutato ordine, Manetho 4, 181." Wakef. Mss. Diod. S. 5, 7.]

[* " Ἐναλλάκτης, Qui se mutat et turpitudinis exercet vices. Aqu. Es. 3, 4. (ET) * Ἐνάλλακτος, (ὁ, ἡ,) Commutatorius. Aqu. Deut. 22, 14. Ἐνάλλακτα ῥήματα." Biel. Thes.]

Ἐξαλλάττω, Muto, Immuto. Dicitur autem ἐξαλλάττω τὸ χρῶμα, Muto colorem, et ἐξαλλάττει τὸ χρῶμα, passiva signif. Mutatur color. Apud Theophr. Immutor et degenero, itidem absolute. Vide Bud. Comm. 600. et 601. ‖ Interdum Ἐξαλλάττω pro διαφέρω, Differo, sicut et διαλλάττω. Themist. in l. 1. de Anima: Μέρους μὲν γὰρ μέρος κατὰ τὸ ὑποκείμενον ἐξαλλάττει. Et ap. Aristot. Ἐξαλλάττειν τῆς ἀρχαίας μορφῆς, A pristina forma diversum esse. ‖ Ἐξαλλάττειν τῶν ἐναντίων τὴν ἑαυτοῦ γύμνωσιν e Thuc. (5, 71.) affertur pro Nudam sui partem ab hoste subducere. E Philostr. autem, Ἐξαλλάττω δεῦρο ἀπὸ τῆς νεὼς, pro A nave huc abscedo. Ad quam signif. accedit quæ a Bud. datur e Gal. τῷ ἐξαλλάττειν, pro Transire.

Ἐξαλλάττομαι, Mutor, Immutor. Soph. Aj. (474.) Κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται, Qui nullam mutationem s. variationem aut vicissitudinem accipit in suis malis, i. e. Cui sua mala semper in eodem statu manent. Schol. tamen exp. Ὅστις διαλλαγὴν οὐ δέχεται, ἀεὶ ἐν κακοῖς ἐξετάζεται. At in VV. LL. exp. E malis non discedit, Malis non defungitur; sed constructio hanc interpr. non admittit. Ἐξήλλαγμαι, Immutatus sum, pro Diversus sum, Differo. Diosc. Ἐξήλλακται τῷ παντὶ τῆς ἡμέρου. Et particip. Ἐξηλλαγμένος, Diversus, Differens, itidem cum gen. Interdum vero cum πρός: ut ap. Theophr. H. P. 4, (5.)

A Καὶ πλεῖστον ἐξηλλαγμένα πρὸς τἄλλα. Interdum vero ἐξηλλαγμένος cum gen., Abhorrens, Alienus. Isocr. de Pace, Καὶ παραπολὺ τῆς τῶν ἄλλων ἐξηλλαγμένον διανοίας. Ponitur ἐξηλλαγμένος, sicut et παρηλλαγμένος, et sine adjectione pro Peregrino, Inusitato et inaudito, ap. Diod. Vide Bud. 601.

[" Ἐξαλλάττω, Phrynich. Ecl. 160. Markl. Iph. p. 245. Musgr. Iph. T. 123. Troad. 200. Hel. 384. Jacobs. Anim. 158. Porson. Phœn. 1424. Thomson. Proleg. ad Parmenid. p. viii. Aristot. Poët. 58. Herm. Diod. S. 2, 558. Boissonad. in Philostr. 373. Lobeck. Ajac. p. 292. Eur. Hec. 1047. Diod. S. 1, 217. Valck. ad Theocr. x Id. p. 57.; ad Phœn. p. 120. Ἐξηλλαγμένος, Muncker. ad Anton. Lib. 184. ad Lucian. 1, 213. Diod. S. 1, 88. 341. 2, 230. 342. 543. Aristoph. Fr. 288. Eo, Boissonad. in Philostr. 336." Schæf. Mss. " Abeo, Aberro, Philostr. 637.: εἰς ἄνδρα, In maturam ætatem, 118. Transeo, Prætereo, Arrian. 122." Wakef. Mss. Lex. Polyb. " Plut. Fabio 174." Schweigh. Mss. " Xen. Cyneg. 10, 7. Thuc. 5, 71.

B I. q. τέρπω, Lex. SGerm. ap. Bast. Ep. Cr. 241. 284. Heraclit. de Incred. 70. Gal. Οὔτε δώροις ἐξαλλαχθῆναι, ubi perperam ἐξιλασθῆναι. In Parthen. 24. Ἐξαλλάγματα Bastio sunt Oblectamenta." Schneider. Lex. " Dona," Wakef. Mss. ADDE * Ἐξηλλαγμένως, Perverse, Abhorrenti modo. " Wakef. S. C. 4, 173." Schæf. Mss. Diod. S. 89. Rhod. " Diverse, Dissimiliter. Chrys. in Ep. 1 ad Cor. Serm. 26. T. 3. p. 409.]

Ἐξαλλαγὴ, (ἡ,) Immutatio, Diversitas. A Bud. exp. Immutatio et degeneratio ap. Theophr. Ἐξαλλαγὴ εἰς ἕτερον γένος, Comm. 601. [" Athen. 25." Schæf. Mss. " Plato Phædr. 209(=265.)" Seager. Mss.] ET Ἐξάλλαξις, (ἡ,) itidem Immutatio, Diversitas, ap. Strab. [15. 153. 161. 698. 1115.]

[* Ἐξαλλάκτης, ὁ, i. q. ἀλαζών. Hesych. * Διαμέσταν· ἀλαζόνα, ἐξαλλάκτην. Κλοτοπευτής· ἐξαλλάκτης, ἀλαζών. " Ἐξαλλάκτης, Qui alterum ex altero quasi format, s. variatam rei formam spectantium oculis objicit; Præstigiator, unde pro Veteratore etc. Augeantur hoc composito Lexica. Ad rem vero ejusmodi

C ἐξαλλάκτην describas verbis Platonis de Rep. 2. p. 606. esse eum γόητα, Καὶ οἷον ἐξ ἐπιβουλῆς φαντάζεσθαι ἄλλοτε ἐν ἄλλαις ἰδέαις——καὶ ἀλλάττοντα τὸ αὐτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφὰς, τότε δ' ἡμᾶς ἀπατῶντα, καὶ ποιοῦντα περὶ αὐτοῦ τοιαῦτα δοκεῖν κ. τ. λ." Albert.]

[* Ἀνεξάλλακτος, ὁ, ἡ, Immutabilis, Invariabilis, Constans.]

" Δυσεξάλλακτος, (ὁ, ἡ,) Ægre mutabilis s. commu-
" tabilis, Qui in aliam naturam verti vix potest. At
" pro δυσεξάλλακτα, quod Hes. exp. * δυσέκφευκτα,
" scr. potius * δυσεξάλυκτα."

[* Παρεξαλλάττω, Commuto. Παρεξηλλαγμένον, Insusitatum, Insolens, Novum, Schol. Soph. Antig. 862.]

[* Συνεξαλλάττω, Una muto. Athenag. 188. G. Nyss. 3, 632." Wakef. Mss.]

Ἐπαλλάττω, Alterno, Varius sum, Non eodem tenore procedo, Vicissim hoc atque illo modo procedo; ut ἐπαλλάσσοντες ὀδόντες ap. Aristot. Dentes serrati, h. e. breviores alternis et longiores. Quod ipse appellat etiam ἐναλλὰξ ἐμπίπτειν, scribens, Οἱ χρήσιμοι

D δὲ πρὸς τὴν ἀλκὴν ἐναλλὰξ ἐμπίπτουσιν, ὅπως μὴ ἀμβλύνωνται τριβόμενοι πρὸς ἀλλήλους. Plin., Serrati pectinatim coeunt, ne contrario occursu atterantur. ‖ Ἐπαλλάττειν τῷ γένει τῶν ἰχθύων ap. eund. Aristot. H. A. 2, (1.) Alternantem Naturam habere et quæ in piscium naturam quodammodo transeat. Idem in Polit. Ἐπαλλάττειν πρὸς τὴν βασιλείαν dixit pro In vicinia esse et confinio, ita ut facilis transitus sit ab alteris formis ad alteras. Citatur ex Eod. in Probl. Ἐπαλλάττουσιν ἀλλήλοις pro Inter se non cohærescunt. Et Gen. Anim. 4. συμφύεσθαι et ἐπαλλάττειν tanquam contraria. Ἐπαλλάττειν pro Alternare, alia etiam signif. sumto ap. eund. Aristot. in Pol. Αἴτιον ταύτης τῆς ἀμφισβητήσεως, καὶ ὃ ποιεῖ τοὺς λόγους ἐπαλλάττειν. Qua etiam de re Virg. Alternare dixit, Hæc alternanti potior sententia visa est. ‖ Ἐπαλλάττειν etiam dicitur Alterum pro altero accipi, et loco alterius esse: ut ap. Eund. de Vitæ Brevitate Ἐπαλλάττει τὰ νοσώδη τὴν φύσιν σώματα τοῖς βραχυβίοις. Vide Bud. p. 600. 601. 602. ‖ Ἐπαλλάττειν item activum cum accus. ut

ap. Aristot. de Anim. 2. Ἐπαλλάττειν τὰ καρχαρόδοντα τοὺς ὀδόντας τοὺς ὀξεῖς ὁμοῦ, Gaza interpr. Quorum sunt dentes serrati, series acutorum dentium mutua insertione pectinatim se constipat. Greg. Καὶ ἡ μὲν μέλιττα ποιεῖ τὰ κηρία τὰς ἑξαγώνους καὶ ἀντιθέτους σύριγγας ἐξυφαίνουσα, καὶ τὰς εὐθείας ταῖς γωνίαις ἐπαλλάττουσα, Rectas lineas angulis evarians. Bud. 600. [" Eur. Heracl. 836. Villoison. ad Long. 236. Brunck. Soph. 3, 510. Heyn. Hom. 6, 177. 437. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 206. ad Xen. Mem. 3, 8, 1. Bernard. Rel. 104. Valck. ad Xen. Mem. 247. Wessel. ad Herod. 37. ad Il. N. 359. (πολέμοιο Πεῖραρ ἐπαλλάξαντες.)" Schæf. Mss. Fortunam belli alternantes. Aristot. Politic. 6, 1. 1, 5, 18. Xen. Mem. 3, 8, 1.]

[* " Ἐπηλλαγμένως, Hierocles 256." Kall. Mss.]

Ἐπάλλαξις, (ἡ,) Alternatio. Item, Indiscretus ab altero in alterum transitus, Alterius vicissim et alterius motio indiscreta, ita ut oculum fallat. Sic ap. Aristot. δακτύλων ἐπάλλαξις Celerrimus motus duorum digitorum, cum alternos tollimus et demittimus. Vide Bud. 602. In VV. LL. ἐπάλλαξις τῶν δακτύλων exp. etiam Micatio digitorum. Et τῆς ἐπαλλάξεως δάκτυλοι, Digiti mutatis vicibus implicati. [" Alternatio vinculi, Plut. 2, 140." Wakef. Mss. " Ad Herod. 37." Schæf. Mss. " Plato Sophist. 270." Routh. Mss. ET * Ἐπαλλαγὴ, Permutatio, Variatio, Vices. " Ad Herod. (l. c.)" Schæf. Mss. " Hesych. 1, 1310." Dahler. Mss.]

Ἐπαλλὰξ pro signif. τοῦ ἐναλλὰξ in iisdem LL. affertur e Xen. [Ἱπ. 1, 7. " T. H. ad Plutum p. 423. Diod. S. 2, 340." Schæf. Mss.]

Ἀνεπάλλακτος, ὁ, ἡ, Non alternans, Seriem continuam habens. Aristot. de Anim. 2. Ζῶα ἀνεπάλλακτα vocat Quibus sunt dentes continui, ut bos, equus, etc. Vide paulo ante Ἐπαλλάττειν de re eadem dictum.

[* Δυσεπάλλακτος, ὁ, ἡ, Schol. Eur. Hipp. 883.]

Καταλλάττω, Commuto. Pro qua signif. tamen dicitur potius voce pass. καταλλάττομαι, quam vide paulo post. Καταλλάττω, Reconcilio. Interdum et pro Concilio, Aristot. Œcon. 2. Κατήλλαξεν αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους. At cum dat. personæ, 2 Cor. 5, (19.) Ὡς ὅτι Θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ, κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ, Quam constr. sequens et Chrysost. dixit, Ἵνα τοὺς ἐχθρῶς πρὸς αὐτὸν διακειμένους ἑαυτῷ καταλλάξῃ. A Bud. καταλλάττειν exp. etiam, Ad concordiam et contubernium adducere, in hoc Greg. loco, Καὶ τούτους τοὺς βίους ἄριστα κατήλλαξεν ἀλλήλους καὶ συνεκέρασεν. || Pass. itidem voce et signif. Καταλλάττομαι, Reconcilior, Redeo in gratiam: diciturque itidem καταλλάττομαι πρός σε, quæ constr. citatur et e Thuc. et καταλλάττομαί σοι: ut καταλλαχθεῖσά σοι, Eurip. Reconciliata tibi. Apud Soph. autem Aj. (751.) θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου, sub. volunt ἕνεκα ante χόλου, vel præpos. ἀπό.

Καταλλάττομαι, signif. activa, Commuto, Permuto. Aristot. Ethic. 3, (9.) Τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη καταλλάττονται, Modicis lucris vitam mutant, Bud. interpr. Exp. ab eodem καταλλάττομαι, Comparo, Concilio, et subjungitur e Dinarcho, Καταλλάξασθαι τὴν πρὸς τούτους χάριν τῶν νόμων, pro Ob istorum gratiam emerendam leges istis condonare. || Ponitur, inquit, et pro Addico, Vendoque et A me alieno. Herodian. 2, (13, 12.) Ἐπ' ἀργυρίῳ κατηλλάξασθε.

[Καταλλάττω, ἀμείβω, Permuto, διαλλάσσω, Concilio, Reconcilio, Gl. " Diod. S. 2, 496. Thom. M. 235. Casaub. ad Athen. 50. Timæi Lex. 49. Valck. Oratt. 377. ad Thom. M. 109. Wessel. ad Herod. 29. Herod. 489. ad 576. 687. Casaub. ad Athen. 1. p. 64." Schæf. Mss. " Dio Cass. 64. Καταλλάσσω βίον, Morior, Ælian. V. H. 399. Cum πρὸς in accus., Plato Phæd. 185." Wakef. Mss. Herod. 1, 61. Καταλλάσσετο τὴν ἔχθρην τοῖσι στασιώτῃσι.]

Καταλλαγὴ, (ἡ,) Commutatio, Permutatio. Aristot. Œcon. 2. Τῶν νομισμάτων τὴν καταλλαγήν. || Item, Reconciliatio. Paul. l. c. Καὶ θέμενος ἐν ἡμῖν τὸν λόγον τῆς καταλλαγῆς. Apud Aristoph. (O. 1588.) καταλλαγὴ πολέμου, Pacificatio belli. || Apud Philon. καταλλαγὴ exp. Redintegratio, de V. M. 2. Σπέρματα ὑπολειπόμενος πρὸς καταλλαγὴν καιρῶν τῶν αὖθίς ποτε γενησομένων. Sed vereor ne aliud hic quam καταλλαγὴν Philo scripserit. [Gl. Καταλλαγή· Compensatio. Καταλλαγὴ φιλίας· Reconciliatio. " Demosth. 1216. Καὶ ἡ τιμή τις ἦν, καὶ νόμισμα ὁποδαπὸν, καὶ ἐκ πόσου ἡ καταλλαγὴ ἦν τῷ ἀργυρίῳ, h. e. Quæ esset monetæ cujusque differentia ratione valoris ad monetam Atticam, Reisk. Fœdus, Reconciliatio pacis, Reditus in gratiam. Olynth. 1. 10. Πρὸς δὲ τὰς καταλλαγὰς, ἃς ἂν ἐκεῖνος ποιήσηται ἄσμενος πρὸς Ὀλυνθίους, ἐναντίως ἔχει." Seager. Mss. Diphilus ap. Athen. 225. " Ad Thom. M. 110. 237. Corai. Theophr. 338." Schæf. Mss. ET * " Κατάλλαγμα, τὸ, Reconciliatio, Cessatio, Hesych." Wakef. Mss.]

Καταλλάγδην, Per commutationem s. permutationem. In VV. LL. redditur, Mutuo, Vicissim, E converso. Eadem forma dicitur qua ἐναλλάγδην supra. [Hesych.]

[* Καταλλάκτης, ὁ, Reconciliator, Pacificator. " Phrynich. Ecl. 193. Thom. M. 109. 236." Schæf. Mss. " Qui in gratiam redigit, Chrys. in Ep. 1 ad Cor. Serm. 16. T. 3. p. 342." Seager. Mss. Joseph. A. J. 3. p. 191. UNDE * Καταλλακτήριος, ία, ιον, (Reconciliatorius,) Qui reconciliat, Philo J. 1, 673." Wakef. Mss.]

Καταλλακτικὸς, (ἡ, ὸν,) Reconciliabilis, Reconciliatu facilis, qua in signif. sonabit i. q. εὐκατάλλακτος, quod mox sequetur, et εὐδιάλλακτος, quod paulo ante præcessit. Ex Aristot. citatur pro Placidus et Facilis. Fortasse autem καταλλακτικὸς signif. etiam potest Ad reconciliationem s. Ad reconciliandum aptus, s. efficax, q. d. Reconciliativus.

Ἀκατάλλακτος, (ὁ, ἡ,) Irreconciliabilis, Qui reconciliari non potest, Quocum rediri in gratiam non potest, Implacabilis. ET adv. Ἀκαταλλάκτως, Irreconciliabiliter, Implacabiliter; ut ἀκαταλλάκτως πολεμεῖν. Demosth. (153.) Et, Δαίμων ἀκαταλλάκτως πρὸς ἡμᾶς ἔχων, Qui odio capitali nos prosequitur. Ead. signif. supra ἀδιάλλακτος et ἀδιαλλάκτως. Δυσκατάλλακτος ET Εὐκατάλλακτος, opposita, Difficilis reconciliatu, et Facilis reconciliatu, Placabilis, Implacabilis. Ead. signif. supra δυσδιάλλακτος et εὐδιάλλακτος. [" Ἀκατάλλακτος, Thom. M. 236." Schæf. Mss. " Ἀκαταλλάκτως, Philo J. Hesych. * Εὐκαταλλάκτως, Schol. Soph. (Aj. 1331.)" Wakef. Mss. Δυσκατάλλακτος inter dubia vv. posuit Schneider. Lex.]

Ἀντικαταλλάττομαι, itidem ut καταλλάττομαι, pro Commuto, Permuto. Jungitur autem præpositioni ἀντί: ut Aristot. Ethic. 8, (6.) Ἢ ἕτερον ἀνθ' ἑτέρου ἀντικαταλλάττονται, οἷον ἡδονὴν ἀντ' ὠφελείας. Antipho: Τὴν ἰδίαν ψυχὴν ἀντὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας ἀντικαταλλάττεσθαι. Sed hi duo ll. perperam in unum confusi leguntur in Comm. Bud., qui ἀντικαταλλάττεσθαι interpr. Comparare in Isocr. Archid. (44.) Κάλλιόν ἐστιν ἀντὶ θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀντικαταλλάξασθαι. At non video quid obstet, quominus et hic Commutare interpr. Idem Isocr. ad Phil. (56.) cum ὑπὲρ junxit, Ὑπὲρ ἄλλου μὲν οὐδενὸς ἂν τὸ ζῆν ἀντικαταλλαξομένους κ. τ. λ. Jungitur et genitivo sine præpos., pro Compensare: ut, Ἀντικαταλλάσσομαι τοῦτο ἐκείνου, Hoc compenso cum illo. Item Mercari, ap. Herodian. (1, 6, 25.) Ἅτε χρημάτων ἀντικαταλλαττόμενον τὴν ἀρχήν. Quæ hujus constr. exempla a Bud. afferuntur. Reperio autem cum ead. constr. et in illa commutandi signif. ap. Demosth. (68.) Μηδὲ ἀνταλλάξεσθαι οὐδεμιᾶς χάριτος μηδ' ὠφελείας τὴν εἰς τοὺς Ἕλληνας εὔνοιαν. Ubi observa idem plane loquendi genus, quale illud e Dinarcho paulo ante allatum, per v. ἀνταλλάττεσθαι. Dicit enim, Μηδὲ καταλλάξασθαι τὴν πρὸς τούτους χάριν τῶν νόμων κ. τ. λ. E Maccab. autem 2. affertur Ἀντικαταλλαττόμενοι τὰ χρήματα τοῦ ζῆν, pro Vitam pecunia redimentes. Affertur alia præterea constr. positum h. v. apud Aristot. Magn. Moral. 1. Πάντες οἱ ἔλαττον λαμβάνοντες ἀντικαταλλάττονται ἢ τιμὴν κ. τ. λ. Illius vice nanciscuntur aut honorem, etc.

Ἀντικαταλλάττομαι passiva etiam signif. in VV. LL. citatur ex Aristot. Magn. Moral. 2. Ἀντικαταλλάττεται τοῦ συμφέροντος ἡ ἡδονὴ, Voluptas commodo rependitur, s. compensatur. Et 1. Τὰ παρ' αὐτοῖς ἀντικαταλλάττεσθαι τῶν παρὰ τοῖς ἄλλοις, Ut quæ ap. eos sint, commutentur cum illis quæ ap. alios.

['Αντικαταλλάττω, Lex. Polyb. "Olympiod. Comm. in Gorg. Ms. 16. Method. Conviv. 135." Routh. Mss. "'Αντικαταλλάττομαι, genitivo junctum sine præpositione, Diod. S. 1. p. 5. Καλὸν δ' οἶμαι τοῖς εὖ φρονοῦσι θνητῶν πόνων ἀντικαταλλάξασθαι τὴν ἀθάνατον εὐφημίαν, Mortalibus laboribus immortalem famæ celebritatem commutare." Brunck. Mss. "Crates Ep. 1. in Not. Mss. T. 11. G. Lecapen. in Lectt. Mosq. 1, 59." Boissonad. Mss. "Athan. 1, 546." Kall. Mss. Glossæ: 'Αντικαταλάττω· Permuto. "Toup. Opusc. 1, 43. Emend. 1, 63. Wessel. ad Diod. S. (l. c.) Thom. M. 452. ad Lucian. 1, 720. Dionys. H. 2, 726." Schæf. Mss. "Joseph. 442. Clem. Alex. 76. Arrian. T. 159. Isocr. 263. Joseph. A. J. 10, 6, 1. Vicissim reconcilior, Polyb. 708." Wakef. Mss.]

[* 'Αντικατάλλαγμα, τὸ, Remuneratio, Compensatio. Joseph. A. J. 15, 9, 2.]

'Αντικαταλλαγὴ, Commutatio. Item, Commercium, Emtio, Mercatio; ut verbo ἀντικαταλλάττεσθαι mercandi etiam signif. data fuit. ["Plut. Mor. 1, 188." Schæf. Mss. Glossæ: 'Αντικαταλλαγή· Cambitas, Permutatio.]

'Αποκαταλλάττω, Reconcilio, Gratiam diremtam et solutam sarcio, et amicitiam reduco. Vide Bud. Comm. 598. [Schleusner. Lex. N. T.]

[* "'Επικαταλλάττω, Clem. Ep. 48." Wakef. Mss. * "'Επικαταλλαγὴ, (ἡ,) Corai. Theophr. 337." Schæf. Mss.]

[* "Προκαταλλάττω, Phrynich. Ecl. 81." Schæf. Mss. Προκατηλλαγμένος χρόνος, Clem. Alex. Pæd. 184. Diod. S. 635.]

"Προσκαταλλάττομαι, affertur pro Reconcilior." ["Phrynich. Ecl. 81." Schæf. Mss. Aristot. Rhet. 1, 12. p. 154. Ed. Cant. Οἱ μὲν γὰρ φίλοι, ἀφύλακτοί τε πρὸς τὸ ἀδικεῖσθαι, καὶ προσκαταλλάττονται, πρὶν ἐπεξελθεῖν.]

Μεταλλάττω, Muto, Immuto. Thuc. 8. p. 284. Ὕστερον δὲ πολὺ μεταλλάξαντες τῆς τοῦ δήμου διοικήσεως. Isocr. autem ad Demon. (4.) μεταλλάττειν φίλους dixit, Ὁμοίως γὰρ αἰσχρὸν, μηδένα φίλον ἔχειν, καὶ πολλοὺς ἑταίρους μεταλλάττειν. Sic et μεταλλάττειν τὸν βίον dicunt, ut Lat. Vitam cum morte commutare, pro Mori, relinquentes tamen sub. illa Cum morte, ut Isocr. Archid. (6.) Ἐπεὶ Ἡρακλῆς μετήλλαξε τὸν βίον. Sic in Encom. Evag. Sed sæpe sub. illo etiam accus. ut Polyb. 2. Ἀντιγόνου δὲ μεταλλάξαντος. Idem, Δυσελπιστήσαντες ἐπὶ τῷ μετηλλαχέναι τὸν Δημήτριον. Plut. Τὸ δὲ φιλεῖν τὸν μεταλλάξαντα καὶ στέργειν. Dicitur etiam μεταλλάττειν ἑτέραν χώραν, Mutare aliam regionem, q. d. Suam regionem cum alia commutare, pro Migrare e sua regione, E sedibus suis migrare. Antipho: Οἱ δὲ προῃροῦντο ἀποθνήσκειν μᾶλλον ἢ ζῶντες ἑτέραν μεταλλάξαι χώραν. Apud Plat. inquit Bud. μεταλλάττειν est Inverso ordine aut immutatis vicibus aliquid facere: et cum alter alterius fungitur officio, et alter alterius præmia occupat. Quæ enim sic fiunt, μεταλλαττόμενα ab eo dicuntur.

["Μεταλλάττω, ad Phalar. 274. ad Charit. 735. Diod. S. 1, 412. Boissonad. in Philostr. 569. Heyn. Hom. 5, 564. Heindorf. ad Plat. Charm. 62. Toup. Opusc. 1, 225. Valck. Diatr. 6. 66. 80. Mitscherlich. H. in Cer. 185. T. H. ad Lucian. Dial. 66. ad Lucian. 1, 435. 'Εξ ἀνθρώπων, ad Diod. S. 2, 298. Migro, Morior, Bast Lettre 74. Heyn. ad Apollod. 535. Diod. S. 1, 108. ad 375. Eur. Hipp. p. 2. Valck. Toup. Opusc. 1, 548. ad Diod. S. 1, 103. ad Lucian. 1, 407." Schæf. Mss. "Morior, Polyb. 707. Dio Cass. 195. Apoll. Con. 217." Wakef. Mss. Glossæ: Μεταλλάσσω· Transmuto. Μετηλλαγμένος· Versus.]

Μεταλλαγὴ, (ἡ,) ET Μετάλλαξις, (ἡ,) Mutatio, Immutatio. Xen. K. Π. 6, (2, 11.) Ἡ κατὰ μικρὸν μετάλλαξις. Et K. (4, 4.) Μετάλλαξις τῶν σημάτων. Apud Eund. E. 7, (4, 10.) Ἀπεκρίνατο ὅτι ἡ μὲν συμμαχία, οὐκ εἰρήνη, ἀλλὰ πολέμου μεταλλαγὴ εἴη. Apud Athen. (12, 41.) citatur Anaximenis liber inscriptus Βασιλέων Μεταλλαγαί: ubi μεταλλαγαὶ signif. puto Mortes, quo plurali utitur et Cic. Tusc. 1. ut perinde sit ac si inscripsisset Βασιλέων Θάνατοι. [Gl. Μεταλλαγή· Transmutatio. "Clem. Alex. Str. 1. p. 702." Routh.

A
Mss. "Valck. ad Lesbon. 181. Diatr. 6. Wakef. Herc. 768." Schæf. Mss.]

[* "Μεταλλακτὴρ, (ῆρος, ὁ,) Mutator, Qui mutare assuevit. Sic Io poëta Tragicus ap. Athen. 318. Στυγῶ μεταλλακτῆρα πουλύπουν χροός." Schweigh. Mss.]

[* Μετάλλακτος, ὁ, ἡ, Mutatus. Æsch. S. c. T. 711. ἐπεὶ δαίμων Λήματος ἐν τροπαίᾳ χρονίᾳ μετάλ-Λακτος ἴσως ἂν ἔλθοι θαλερωτέρῳ Πνεύματι, Schol. A. μετηλλαγμένος ἐν ἀνατροπῇ καὶ * μεταλλοιώσει τοῦ φρονήματος, B. μετὰ ταῦτα ἐνηλλαγμένος. Blomf. et Schneider. Lex. scribunt μετάλλακτος, non μεταλλακτός.]

[* 'Αμετάλλακτος, ὁ, ἡ, Impermutabilis. Joseph. A. J. 18, 1, 6. ET * Εὐμετάλλακτος, ὁ, ἡ, Mutabilis, Gl.]

[* 'Αντιμεταλλάττω, UNDE * "'Αντιμεταλλακτέον, Theoph. Metap. c. 5." Kall. Mss.]

Παραλλάττω, Alterno, Alternatim s. Permutatim vario, Alternis hoc et illo modo facio; ut fabri παραλλάττουσιν ἀλλήλων τοὺς ὀδόντας ap. Aristot. Dentes serræ alternos variant, vel Alternis hinc et illinc prominentes faciunt. Ubi observa jungi accusativo. Ha-
B
bet autem rursus παραλλάττω et aliam verbi Alterno signif. neutraliter positum, ap. Isocr. Evag., ubi τὴν δόξαν παραλλάττειν dicit Alternare opinionem aliquorum de homine quopiam. Id. autem usus verbi ἐπαλλάττειν supra ostensus fuit. Vide Bud. 603-4.

Παραλλάττω accusativo itidem junctum, Prætereo, locum aliquem videlicet, Pertranseo. Quibus verbis subest et aliqua mutationis signif., ut in Διαλλάττειν antea dictum est, et in Μεταλλάττειν pro Migrare; cum enim prætereuntes locum unum venimus in alium, tunc a nobis loca velut commutantur. Xen. E. 5, (1, 12.) Ἐπεὶ δὲ παρήλλαξαν οἱ πρῶτοι τὴν ἐνέδραν. Sic ap. Synes. Καὶ τὸν Φάριον μύρμηκα παρηλλάξαμεν, Præteriimus, vel Superavimus. Sed et pro Superare, i. e. Vincere, Aristot. Meteor. 1. Πολὺ δοκεῖ τῷ τάχει παραλλάττειν ἄστρα τε, καὶ σελήνην, καὶ ἥλιον, Vincere, celeritate videlicet. Quæ signif. a prætereundi signif. non recedit: cum in certis quibusdam loquendi generibus pro Superare dicamus etiam Præterire, vel Longe a tergo relinquere. In VV. LL. affertur e Ce-
C
bete Theb., Τούτους τοὺς μαθηματικοὺς παραλλάττουσι, pro Prætereunt, vel Prævertunt, Antevertunt. Et e Plut. Themist. Παραλλάττει τόπον ἐκεῖνον, Locum illum declinat, i. e. Avertit se ab eo, et mutat. Et ex Eod. in Camillo, Παραλλάττων ἀεὶ τοὺς ἐγρηγορότας, τῷ θορύβῳ τεκμαιρόμενος, pro Vigiles fugiens. Ibid. citatur e Plut. Romulo (1, 134.) Παρήλλαττεν εἰς μοναρχίαν pro Demutavit in monarchiam. Sed multo rectius Bud. Lex. Degenerabat in monarchiam. Cui verbo et transeundi signif. inest; nam cum degeneramus, ex uno in alterum transimus. || Παραλλάττω, Aberro, Per errorem in aliud incurro quam constitueram. Herod. Ὀλίγον τῆς χώρης παραλλάξαντες, Qui modico spatio ab occursu aberrarunt. Plato in hac etiam signif. junxit accus. Εἶτα οὐ παραλλάττουσι τῶν αἰσθήσεων τὰ σημεῖα, Non aliud pro alio offendunt et nanciscuntur.

Παραλλάττω, neutr. positum pro διαλλάττω, Differo, Discrepo. Item Vario. Theophr. H. P. 6. Ἡ δὲ ῥίζα τοῦ κυπείρου πολύ τι τῶν ἄλλων παραλλάττει ἀνω-
D
μαλίᾳ. Plut. Dione (342.) Εἶδε γυναῖκα μηδὲν Ἐριννύος τραγικῆς παραλλάττουσαν. Et παραλλάττει sine casu pro Refert, i. e. Differentiam facit, et ad rem pertinet, ap. Theophr. Vide Bud. 604. ubi addit παραλλάττειν signif. etiam κατά τι μὲν ὁμοιοῦσθαι, κατά τι δὲ διαφέρειν, i. e. E parte simile esse, e parte differre, vel Aliquatenus simile esse, &c. Nam κατά τι utroque modo posse reddi existimo. Idem vero in Theophr. 6, (5.) Πλεῖστον γὰρ οὗτος δοκεῖ παραλλάττειν, vult esse positum παραλλάττειν vel pro Ab aliis locis differre, vel Variare germinationem, et nunc hoc, nunc illo modo cedere. Rursusque 7, (5.) Τὸ δὲ τεύτλιον— παραλλάττει κατὰ τὰς ὥρας, v. παραλλάττει est Variat, i. e. Varie enascitur, pro varietate temporum.

Παραλλάττομαι passivum, a quo particip. præt. παρηλλαγμένος pro Differens, cum gen.; sed frequentius absque casu pro Inusitatus, sicut et de ἐξηλλαγμένος supra dictum fuit. Diod. S., Παρηλλαγμένους τοῖς μεγέθεσιν ὄφεις. Paulo post ἐξηλλαγμένους dixit. Lucian. (1, 230.) Ξένον δὲ καὶ παρηλλαγμένον οὐδέν.

Apud Greg. autem, *Τό,τε τῆς διαίτης σώμασιν εὖ γεγονόσι στενόν τε καὶ παρηλλαγμένον*, pro Alienum, abhorrens, et incommodum, Bud.

[" *Παραλλάττω*, ad Phalar. 312. Thom. M. 218. 237. 692. ad Charit. 500. 735. Diod. S. 1, 544. Brunck. Soph. 3, 500. Diod. S. 2, 249. 449. 454. Epigr. adesp. 529. Dionys. H. 1, 207. Boissonad. in Philostr. 357. 373. ad Xen. Mem. 3, 8, 1. ad Timæi Lex. 24. Xen. Cyrop. 70. Apoll. Dysc. p. 37. Teuch. Valck. Hippol. p. 265. Prætereo, Transeo, ad Diod. S. 1, 193. 286. Supero, Vinco, ad Lucian. 1, 246. Alienata mente esse, Corn. Nep. 365. Fisch. Deliro, Musgr. ad Hippol. 935. Plut. Mor. 1, 495. Aberro, Herod. 542. Differo, ad Charit. 204. *Παρηλλαγμένος*, Inusitatus, Prodigiosus, Muncker. ad Anton. Lib. 184. Thom. M. 640. Diod. S. 1, 697. 2, 542. 544. 550. *Παραλλάττων*, Jacobs. Anth. 12, 143. *Τὸ παραλλάττον*, Dionys. H. 5, 335." Schæf. Mss. Plut. Cleom. 26. Π. *καθ' ἑτέρας ὁδοὺς*, Lucullo 43. " Soph. Antig. 298. *Οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν, οἷον ἄργυρος, Κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε.—Τοῦτ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας Χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἵστασθαι βροτῶν.* Differo, Discrepo, Diog. L. Epimenide p. 42. HSt. *Ἐπιμενίδης,—Κρὴς τὸ γένος, ἀπὸ Κνωσσοῦ, καθέσει τῆς κόμης τὸ εἶδος παραλλάσσων.*" Seager. Mss. " Prætereo, Polyæn. 662." Wakef. Mss. Glossæ: *Παραλλάττω·* Vario.]

[* *Παρηλλαγμένως*, More inusitato, Aliter, Dissimiliter. "Polyb. 701. Diod. S. (453. Rhod.) Hesych." Wakef. Mss. Joseph. A. J. 18. p. 871.]

[* *Παραλλακτέον*, Prætereundum. Strabo 13. p. 884. *Τοῖς δ' ἐξ Ἀβύδου περαιουμένοις, παραλλακτέον ἐστὶν εἰς τἀναντία.*]

Παραλλαγὴ, (ἡ,) ET *Παράλλαξις*, (ἡ,) Differentia. Theophr. de rosis loquens, *Ποιεῖ παραλλαγήν τινα εὐοσμίας καὶ ἀοσμίας*, Nonnullam diversitatem habent. Sic ap. Plat. Politico (2, 269. 3, 22.) *παράλλαξις*, Differentia. Et ap. Basil. *παραλλαγαὶ* et *διαφοραὶ* pro eodem. In VV. LL. exp. etiam Alternatio, i. e. Per vices mutatio. || *Παραλλαγὴν* Plato pro Hallucinatione etiam et aberratione dixit, ut scribit Bud. [" *Παραλλαγὴ*, Diversitas, Jambl. V. P. 31. Differentia p. 9. Perturbatio, p. 93. et ita alibi ille *παραλλάσσω*." Wakef. Mss. " Jacobs. Anth. 7, 398. Π. *παρά τι*, Dionys. H. 5, 87. Diod. S. 1, 186. 359." Schæf. Mss.]

Παράλλαγμα, (τὸ,) Idem. E Plut. Numa (18.) affertur *παράλλαγμα τῆς ἀνωμαλίας* pro Vicissitudo inæqualitatis.

Παραλλὰξ, quod et *ἐναλλὰξ*, Alternis, Alternatim. Item Alternante, s. Alternata serie, ut loquitur Seneca. Apud Thuc. (2, 102.) *Νῆσοι παραλλὰξ καὶ οὐ κατὰ στοῖχον κείμεναι*, Non recta serie porrectæ, sed situ alternante. Soph. Aj. (1098.) *ἕρπει παραλλὰξ ταῦτα*, Hæc vicissitudinem habent. Vide Bud. Comm. 604. 605. [Gl. *Παραλλάξ·* Alternis. " Lobeck. Ajac. p. 390." Schæf. Mss. " Appian. 1, 723." Wakef. Mss.]

" *Παράλλακτος*, (ὁ, ἡ,) Mutabilis." [De h. v. dubitat Schneider. Lex.]

Ἀπαράλλακτος, ὁ, ἡ, Non differens, Non evarians, Per omnia similis, *οὐ παρηλλαγμένος*: ut ap. Greg. *εἰς Γενέθλια* Christus dicitur *τὸ ἐκμαγεῖον τοῦ ἀρχετύπου*, et *ἡ μὴ κινουμένη σφραγὶς*, et *ἡ ἀπαράλλακτος εἰκὼν*, Imago per omnia similis. Pro quo Bilibaldus perperam reddidit Similitudo incommutabilis. ET *Ἀπαραλλάκτως* adv. Absque ulla differentia, Similiter per omnia, ap. Damasc. [" *Ἀπαράλλακτος*, Epiphan. Hær. 77. c. ult. Orig. c. Cels. 7, 12. 68." Routh. Mss. " Diod. S. 1. p. 58. Dionys. H. 1, 125. 2, 166. *Ἀπαραλλάκτως*, Athen. 25." Scott. App. ad Thes. " *Ἀπαράλλακτος*, Plut. Alex. 137. Schm. ad Diod. S. 1, 102. 162. *Ἀπαραλλάκτως*, Ammon. 126. Toup. Emend. 2, 11. ad Lucian. 1, 124. 439. Athen. 41." Schæf. Mss. " *Ἀπαράλλακτος*, Plut. Gracch. p. 1513. HSt." Seager. Mss. Glossæ: *Ἀπαράλλακτος·* Indiscretus. " Rectus, Non deflectens, Julian. 92. Galen. 1, 344." Wakef. Mss. *Ἀπαραλλάκτως*, Kreyssig. Symb. ad Biel. Thes. aug. atque emend. P. 3. p. 14.]

" *Ἀπαραλλαξία*, ἡ, Non mutari, s. Immutabilitas, " Constantia." [" Chrys. in Ps. 44. T. 1. p. 635. *Τὸ γὰρ οὕτω, καὶ τὸ ὁμοίως, καὶ τὸ καθὼς, ἀπαραλλαξίας ἐστίν.*" Seager. Mss. " Diog. L. 445." Wakef. Mss.]

[* *Προαλλάττομαι*, Prætervehor, Prævehor, Post me relinquo, i. q. *Προαμείβομαι*.]

Συναλλάττω, Paciscor cum aliquo, Contraho pactiones, proprie autem Paciscor, intercedente aliqua commutatione s. permutatione, ap. Aristot. Ethic. *Ἀλλ' οἴονται δεῖν στέργειν τοὺς κατὰ πίστιν συναλλάξαντας*, qui bona fide in rebus contractis versantur. Et ap. Eund. *συναλλάττειν* et *διαλύεσθαι*, Contrahere pactiones et contractas dissolvere. *Συναλλάττω* generaliori signif., ut Lat. Commercium habere cum aliquo, pro Congredi cum aliquo, Rem habere: atque adeo pro Verba facere, ap. Soph. Œd. T. (1130.) *ἦ ξυναλλάξας τί πω*; Vide Bud. 619.; vide et *Συναλλαγὴ* paulo post. || *Συναλλάττω*, Conjunctionem cum aliquo concilio, vel simpliciter Concilio. Soph. (Aj. 493.) *Εὐνῆς τε τῆς σῆς ᾗ συνηλλάχθης ἐμοί*. Et ap. Eur. (Andr. 1245.) *συναλλαχθεῖσαν εὐναίοις γάμοις*. Interdum et pro Reconcilio; ut Thuc. 1. *Ἀλλὰ τούς τε φεύγοντας δεόμενοι συναλλάξαι σφίσι*. Et ap. Eund. passivum *Συναλλάσσεσθαι*, Reconciliari.

[* " *Συναλλάττω*, Thom. M. 238. Musgr. Heracl. 4. ad Dionys. H. 2, 1089. Schneider. ad Anab. p. 7. Valck. Oratt. 377. Plut. Mor. 1, 44. Œd. T. 1110. 1130. et Brunck. Præpositiones *συνηλλαγμέναι*, Wolf. Præf. ad Od. p. xx. Ed. 2. Congredior cum aliquo, Plut. 6, 175. Hutt." Schæf. Mss. Æsch. S. c. T. 582. Plut. Dione 8. Glossæ: *Συναλλάττω·* Contraho, Cambio. *Συνήλλαξεν·* Concrepat. " Euseb. H. E. 7, 22." Kall. Mss. " Demosth. 760. 867." Seager. Mss.]

Συναλλαγὴ, (ἡ,) Commercium. Item Conciliatio. Apud Soph. (Aj. 739.) *ἐν ξυναλλαγῇ λόγου* exp. In commercio sermonis. Sed malim In commutandis verbis. Sic enim Lat. dicunt Commutare verba cum aliquo. Quo etiam modo *συναλλάττειν* malim interpr. supra, quam cum Bud. Verba facere. ET *Συνάλλαξις*, idem. Citatur et pro Commutatione, e Plat. de LL. [" *Συναλλαγὴ*, Clem. Alex. Str. 539." Routh. Mss. " Conciliatio, Soph. Œd. T. 34. *Ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἔν τε συμφοραῖς βίου Κρίνοντες, ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς*. Accessus, 960. *Εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα*, Œd. *Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ*; nempe *συναλλάττειν* interdum Congredi, Rem habere cum aliquo, significat. *Αἰτία*, Casus, Œd. C. 410. *Ἔσται ποτ' ἄρα τοῦτο Καδμείοις βάρος*, Œd. *Ποίας φανείσης, ὦ τέκνον, ξυναλλαγῆς*;" Seager. Mss. " Lobeck. Ajac. p. 334. Thom. M. 238. Markl. Suppl. 748. Dawes. Misc. Cr. 513. Wakef. Trach. 843. Dionys. H. 1, 152. ad 2, 1089. 1104. Brunck. ad Œd. T. 33." Schæf. Mss. Glossæ: *Συναλλαγή·* Contractus, Commercium.

Συνάλλαγμα, (τὸ,) Commercium, Id proprie quod permutatione exercetur. Item Contractus. Ulp. Contractum autem; i. e. ultro citroque obligationem, quam Græci *συνάλλαγμα* vocant; veluti Emtionem, Venditionem: Locationem, Conductionem; Societatem. Aristot. Ethic. 5, (2.) duo *συναλλαγμάτων* genera facit, *ἑκούσια* et *ἀκούσια*, Voluntaria et non voluntaria: voluntaria esse tradens, ut Emtionem, Venditionem, Fœnerationem, etc. non voluntaria, ut Furtum, Homicidium, Veneficium. Ubi Bud. *συναλλάγματα* vertit Commercia, cum potius, ut quidam annotarunt, generaliori voce Actiones verti debuisset. || *Συνάλλαγμα*, peculiari signif. *γαμικὸν συμβόλαιον*, ut scribit Hes.; nam repono ap. eum *γαμικὸν* pro *σαμικόν*. Ad hanc autem signif. pertinet Eurip. l. c. *συναλλαχθεῖσαν γάμοις*. Ab eod. Hes. exp. et *σύναξις*. HINC *Συναλλαγματικὸς*, (ἡ, ὸν,) Commercialis. Vel, Ad contractus pertinens, qui *συναλλάγματα* dicuntur, [Schol. Thuc. 1. p. 52.] ET *Συναλλαγματικῶς*, Per commercia, vel Per synallagmata, i. e. contractus. [" *Συνάλλαγμα*, Aristot. Rhet. 1, 1." Routh. Mss. Glossæ: *Συνάλλαγμα·* Commercium, Mercimonium, Contractum, Cautio. " Commercium in vita, Julian. 262." Wakef. Mss. " Brunck. ad Œd. T. 70. Thom. M. 819. Digest. L. 16. 19. ad Dionys. H. 2, 1089. Heyn. Hom. 6, 442." Schæf. Mss.]

Συναλλακτὴς, (ὁ,) Conciliator. A Basilio autem p. 283. inquit Bud. pro Consorte et socio negotiationis poni videtur, vel simul contrahente, i. e. paciscente.

Ετ Συναλλακτικὸς, (ἡ, ὸν,) Conciliativus, Ad conciliationem pertinens, vel Ad conciliandum aptus s. efficax. Item Commercialis, ut *συναλλακτικὸς νόμος*, Commercialis lex, i. e. Ad commercia pertinens, vel ad contractus. In VV. LL. male uno in loco Συναλκτὴς, in altero Συναλλακτὴς ponitur; quasi utrumque dici possit; cum contra illud prius e manifesto errore prodierit. [Συναλλακτικὸς, Dionys. H. 1, 209=2, 668.]

'Ασυνάλλακτος, (ὁ, ἡ,) Cum quo contrahi vel commercium haberi non potest, propter morositatem videlicet, vel improbitatem. A quibusdam redditur Insociabilis e Livio, non male. 'Ασυνάλλακτος dicitur etiam Cui nihil est commercii cum vita civili, quales decet esse *τοὺς μοναχούς*: ut inquit Bud. citans e Basilio, *Ἄβιον, ἀκτήμονα, ἀπράγμονα, ἀσυνάλλακτον εἶναι δεῖ.* ‖ 'Ασυνάλλακτος exp. etiam, Qui reconciliari non potest, Implacabilis; ut *συναλλάττειν* pro Reconciliare a Thuc. (4, 19. 58.) sumi dictum est, atque ita fuerit i. q. *ἀδιάλλακτος* et *ἀκατάλλακτος* supra posita. Ετ Εὐσυνάλλακτος contr. *τῷ ἀσυνάλλακτος*, ap. Plut., Cum quo facile commercium haberi potest. ['Ασυνάλλακτος, Dionys. Hal. Ant. 1, 41. 5, 66. "Εὐσυνάλλακτος, Stob. 104." Wakef. Mss. "Phavor. v. Εὐσύμβολον, Hesych. 399. Plut. de Audit. 42. (6, 154.) Οὐχ *ἥδεις οὐδὲ εὐσυνάλλακτοι πρὸς ἀκρόασιν ὄντες κ. τ. λ.* Phavor. 331. Εὐσυναλλάκτως· * *εὐμεταδότως*, Hesych. 399." Scott. App. ad Thes. *Εὐσυναλλάκτως*, Comiter, Placide, Humane. Biel. Thes. Unde * Εὐσυναλλαξία, *ἡ, ἕξις ἐν συναλλαγαῖς φυλάττουσα τὸ δίκαιον*, Andronic. de Passion. 751. "Stob. P. 195." Wakef. Mss.]

'Υπαλλάττω, Muto, Immuto. Apud Galen. pro Muto identidem: ut, *Ὑπαλλάττων ἀεὶ τὸ ἐπικείμενον ὀθόνιον.* Greg. in Jul. Καὶ *ῥᾳδίως ἑαυτὸν ὑπαλλάττων τοῖς εἴδεσιν*, In alias aliasque formas immutans. ‖ 'Υπαλλάττω sæpe etiam pro *ἀνταλλάττω*, Unum loco alterius pono s. exhibeo. Vide et in 'Υπαλλαγὴ proxime sequente. [" Kuster. Aristoph. 1. a. Aristoph. Fr. 252. ad Lucian. 3, 581." Schæf. Mss. " Unum loco alterius pono, Joseph. A. J. 15, 3, 2. Med., Suid. 2, 367. Joseph. 665. Schol. Pind. Pyth. 4, 14. Muto, Philo J. 1, 37. Plut." Wakef. Mss.]

'Υπαλλαγὴ, ἡ, Immutatio. Et peculiariter ita vocatur schema, per quod oratio immutata et inversa vice s. serie profertur, ut Dare classibus austros, pro Dare classes austris. [" Immutatio, Philo J. 1, 13." Wakef. Mss. " Valck. Phœn. p. 251. Wessel. ad Herod. 23." Schæf. Mss. Glossæ: 'Υπαλλαγή· Submutatio.]

'Υπάλλαγμα, (τὸ,) Commutatio subsidiaria, Res succedanea, et quæ vicem alterius præbet, quasi *τὸ ἀντιβαλλόμενον*. Aristot. Ethic. 5, (8.) Οἷον δ' *ὑπάλλαγμα τῆς χρείας τὸ νόμισμα γέγονε κατὰ συνθήκην*, Est nummus veluti pro indigentia succedaneus, hominum instituto et civili consensu; quia succedit loco rei, qua nobis opus est. [" Phrynich. Ecl. 134. Thom. M. 310." Schæf. Mss. Glossæ: 'Υπάλλαγμα· Pignus. Bekk. Συναγ. Λεξ. χρησ.: *Ἀπετίμησεν, καὶ ἀποτίμησις, καὶ ἀποτίμημα. Εἰώθασιν οἱ τῇ γυναικὶ γαμουμένῃ προῖκα διδόντες αἰτεῖν παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ὥσπερ ἐνέχυρόν τι τῆς προικὸς ἀντάξιον, ὃ νῦν ὑπάλλαγμα λέγεται· ἐκλήθη δὲ τὸ ὑπάλλαγμα ἀποτίμημα, διότι ἐτιμᾶτο πρὸς τὴν προῖκα, ἵνα μὴ ἔλαττον ᾖ, ἀλλὰ πλέον αὐτῆς.*]

'Υπαλλακτικὸς, (ἡ, ὸν,) Permutativus, Alternativus, ut *ὑπαλλακτικὴ στάσις* ap. rhetores, Status causæ alternativus. [Unde * 'Υπαλλακτικῶς, Ammon. 103." Schæf. Mss.]

[* 'Ανθυπαλλάττω, Commuto, Inverto. " Schol. ad Aristoph. Pl. 277. Demetr. Phal. 59." Boissonad. Mss. " Med., Philo J. 906. 2, 440." Wakef. Mss.]

'Ανθυπαλλαγὴ, (ἡ,) Commutatio mutua, ut ap. Gramm. *ἀνθυπαλλαγὴ πτώσεων*, Mutua commutatio casuum, Casus vicem inter se mutuam præbentes: ut si gen. pro accus. et vicissim accus. pro gen. ponatur. [" Ad Il. Γ. 211." Schæf. Mss.]

'ΑΛΛΟΙΟΣ, (*οία, οἷον*,) Alius atque alius, Diversus, Varius, (Od. Π. 181.) *Ἀλλοῖός μοι ξεῖν' ἐφάνης* [*ξεῖνε, φάνης*] *νέον, ἠὲ πάροιθεν*, Diversus ab eo, qui eras antea. Plato Apol. (5.) Εἰ *μή τι ἔπραττες ἀλλοῖον ἢ οἱ πολλοί*, Nisi quid agebas diversum a vulgo. ‖ 'Αλλοιότερος, compar. ap. Thuc. 4, (106.) pro positivo *ἀλλοῖος*: Οἱ *δὲ πολλοὶ ἀκούσαντες, ἀλλοιότεροι*

A *ἐγένοντο τὰς γνώμας*, Alius voluntatis, vel alio animo fuerunt quam antea, *μετεβλήθησαν τὴν προαίρεσιν*, Schol. ‖ Tradiderunt quidam *ἄλλοιος* etiam scribi, acuto notata antepenultima: sed aliquod exemplar minime fide dignum sunt secuti. [" Eur. Med. 909. Hesiod. Opp. 453. 769. ad Lucian. 1, 467. Huschk. Anal. 40. Archias 9. Crinag. 22. Julian. Ep. 2. Jacobs. Anth. 11, 92. Heyn. Hom. 5, 116. *Ἄλλοτε ἀλλοῖος*, Dionys. H. 5, 28. *Ἄλλαι ἐπ' ἀλλοίοισι*, Moschus 2, 64. 'Αλλ. ἢ, Plato Apol. 142. Heindorf. 'Αλλ. et *ἄλλος*, Heindorf. ad Plat. Theæt. 342. Varius, Simonid. 2, 42. 'Αλλοῖος pro *ἄλλος*, Pausan. 1, 397. Valck. Hippol. p. 178. Il. Δ. 258. Simonid. 2, 11. Xen. Cyrop. p. 728. Ammon. 93. ad Xen. Eph. 288. Wolf. Proleg. ad Hom. 83. Εἴ *τι γένοιτο ἀλλοῖον*, Si vita fungar, ad Xen. Eph. 162. Alciphro 264. 'Αλλ. *καὶ ἀλλ.*, Argum. in Theocr. p. m. 8. (xx.)" Schæf. Mss. " 'Αλλοιέστερος, Schol. Il. B. 190. Oppian. H. 4, 253. Diog. L. 4, 44." Wakef. Mss. Eur. Med. 910. Glossæ: 'Αλλοῖος· Diversus. 'Αλλοιωτέρος (sic,) Se-

B rius. Xen. Mem. 3, 10, 6. *ἀλλοίους δρομεῖς*. Herod. 5, 40. *Μή τι ἀλλοῖον περί σευ βουλεύσωνται.*]

[* " 'Αλλοίως, Longin. 56." Wakef. Mss.]

[* " 'Αλλοιαγενὴς, (ὁ, ἡ,) Heyn. Hom. 6, 383." Schæf. Mss.]

[* " 'Αλλοιοειδὴς, (per contr. * 'Αλλοιώδης, ὁ, ἡ, Mutabilis.) Schol. Nicand. Alex. 82." Wakef. Mss.]

" 'Αλλοιόθετα, Varie posita, Diverse posita, Vari-" am posituram habentia. In VV. LL. Aliter posita."

[* " 'Αλλοιόμορφος, (ὁ, ἡ,) Hanno Peripl. p. 4. Ed. Camp." Boissonad. Mss. " Onosand. Strat. c. 10." Kall. Mss.]

[* 'Αλλοιόστροφος, ὁ, ἡ, E diversis versibus compositus. Schol. Aristoph. Ran. 1295. Schol. Eur. Phœn. 88.]

[* " 'Αλλοιόσχημος, (ὁ, ἡ,) Sext. Emp. p. 413. ap. Bast. Spec. nov. Ed. Aristæn. 29. * 'Αλλοιοσχήμων, Matth. ad Euthym. Z. 1. p. 14. Schneider. ad Epic. 91. 106." Schæf. Mss.]

[* 'Αλλοιοφανὴς, ὁ, ἡ. " Phavor. 'Αλλοίους· *ἀλλοιο-*

C *φανεῖς.*" Scott. App. ad Thes. et sic Hesych.]

[* " 'Αλλοιοφωνία, (ἡ,) Euthym. Z. 1. p. 15. et Matth." Schæf. Mss.]

[* " 'Αλλοιόχροος, s. 'Αλλοιόχρους, (ὁ, ἡ,) Sext. Emp. 7, 206." Kall. Mss. " Schneider. ad Epic. 106." Schæf. Mss.]

'Αλλοιότης, ητος, ἡ, Diversitas. Exp. etiam Variatio a Bud. [Hippocr. 118, 18=296, 18. " Ad Anton. Lib. 251." Schæf. Mss.]

'Αλλοιόω, ώσω, ωκα, Diversum reddo, Immuto, Vario. Et 'Αλλοιοῦμαι, passiv. Immutor. Xen. K. Π. 3, (3, 7.) *Γινώσκων ὅτι ἐν τῷ μέλλειν πολλάκις τοῖς ἄρχουσι καὶ τῆς καλῆς παρασκευῆς ἀλλοιοῦταί τι.* Plato de Rep. 2. (254.) *Ἥκιστα ἀλλοιοῦταί τε καὶ κινεῖται.* Bud. *ἀλλοιοῦσθαι* ait interdum signif. Aliud atque aliud fieri. Sic et *ἀλλοῖος* Alius atque alius a nobis antea exp. fuit. Thuc. 2, (59.) *Ἀλλοιοῦσθαι τὰς γνώμας* dicit pro Mutari animo, Non esse eodem animo quo antea; ut *ἀλλοιότεροι τὰς γνώμας* paulo ante ex eo citavimus. Sic *μεταβάλλειν* interdum absolute

D usurpant Græci. [Hippocr. 54, 20. 58, 25. 82, 41. 43. 84, 23. 86, 46. 90, 30. 121, 15. 402, 2. 512, 45. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 291. Ammon. 92. Zeun. Ind. Cyrop. Callim. 1, 452. Xen. Cyneg. 9, 4. *Ἀλλοιοῦνται ἢ οἷοι.*" Schæf. Mss. Lex. Polyb.]

[* " 'Αλλοίωμα, (τὸ,) Method. 288. Athen. 102." Kall. Mss.]

'Αλλοίωσις, ἡ, Mutatio, Immutatio. Sunt qui tradant hanc esse inter *ἀλλοίωσιν, μεταβολὴν, τροπὴν* differentiam, ut *ἀλλοίωσις* proprie dicatur Mutatio a meliori ad deterius: *μεταβολὴ* contra: *τροπὴ* vero e mediocri statu s. ad potius s. ad deterius translatio. Sed hanc differentiam ratam non esse auctorum exempla probant. Ammon. (11. 93.) *ἀλλοίωσις* vult ab *ἑτεροίωσις* differre, quod *ἀλλοίωσις* sit non solum * *μεταχαρακτηρισμὸς*, sed etiam mutatio unius sententiæ in aliam: *ἑτεροίωσις* autem, unius coloris in alium mutatio dicatur. Intelligit vero per *μεταχαρακτηρισμὸν*, ut opinor, Formæ immutationem. Vide Eust. [" M. Anton. 6, 15. p. 177. Dionys. H. de Comp. Verb. 2, 12, 14. Plato Theæt. 1, 181. de Rep. 2, 454." Scott. App. ad Thes. " Alliation, Change in

quality, Aristot." Th. Taylor. Alienatio mentis, ἀλλ. τοῦ νοῦ, ἀλλ. καὶ μέθη, Lex. Polyb.]

'Αλλοιωτικὸς, (ἡ, ὸν,) Immutatorius, Immutativus, Ad immutandum aptus. 'Αλλοιωτικὴ δύναμις, Immutatoria potentia, ut a Gaza vertitur, Probl. Aphrod. 2. Facultas illa, ut exp. in VV. LL. quæ cibum attractum advocatumque per virtutem quam vocant ἑλκτικὴν, perficit digeritque. [" Heyn. Hom. 5, 577. Casaub. ad Athen. 1. p. 57." Schæf. Mss. 'Αλλοιωτικὴ δύναμις, Facultas alteratrix, Trallian. 7. p. 130.]

'Αλλοιωτὸς, (ἡ, ὸν,) Mutabilis, Mutationis capax, Mutari aptus.

'Αναλλοίωτος, (ὁ, ἡ,) Immutabilis, s. Invariabilis, Qui immutari s. variari non potest, In quem non cadit immutatio. Eτ Δυσαλλοίωτος, Qui vix vel difficile immutari potest, ap. Alex. Aphrod. Huic opponitur Εὐαλλοίωτος. [" 'Αναλλοίωτος, Diog. L. 4, 16. Δυσαλλοίωτος, Nonn. Paraphr. 5, 16. Manetho 6, 624." Wakef. Mss. * " 'Αναλλοιώτως, Severus in Catena ap. Wolf. Anecd. Gr. 4, 59. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. Imp. de Imag. Ed. Combef. 114." Boissonad. Mss. " Chrys. περὶ Τριάδ. 6, 963. Sine mutatione, Immutabiliter: 'Ενανθρωπήσαντα τελείως, χωρὶς ἁμαρτίας, ἀτρέπτως καὶ ἀναλλοιώτως." Seager. Mss. " Dionys. Areop. 103. 104." Kall. Mss. Δυσαλλοίωτος, Hippocr. 111, 47.]

[* 'Αναλλοιόω, Theophr. C. P. 6, 10. ap. Schneider. Lex. " Pallad. de Febr. 14." Kall. Mss. Unde * 'Αναλλοίωσις, ἡ, ut ἀλλ. ψυχικαὶ καὶ σωματικαὶ, Stob. Phys. 1094. sed dubitat Schneider. Lex.]

[* Διαλλοιόω, Theophr. de Odor. 453.]

" 'Εξαλλοιόω, Altero, Muto, ἀλλοῖον reddo."

[* Μεταλλοιόω, Philo J. 2, 296. P. Stob. Phys. 1102.]

" Προαλλοιόω, Prius altero, Ante immuto."

[* Συναλλοιόω, Simul immuto, Diversum reddo. " Aristot. (Phys. 4.) Hierocles." Wakef. Mss.]

'ΑΛΛΟΤΡΙΟΣ, (ία, ιον,) Alienus. Æschin. c. Ctes. (645.) Μὴ οὖν ὡς ὑπὲρ ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς ὑπὲρ οἰκείας τῆς πόλεως βουλεύεσθε, Nolite igitur tanquam de aliena, sed tanquam de propria civitate deliberare. Od. Ω. (300.) ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, In navi aliena, In navi quæ alius sit, non tua. A. (160.) ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν 'Ανέρος. Cic. ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς vertit Propter alterius res secundas: et ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς, E malo alterius.

'Αλλότριον, Alienum, i. e. Abhorrens, Non consentaneum. Demosth. (289.) Οὐδὲν ἀλλότριον ποιῶν οὔτε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, οὔτε τοῦ τρόπου, Nihil agens alienum neque a sua patria, neque a suis moribus, vel, Nihil dissentaneum, Nihil discrepans a suis moribus. Idem (72.) Εἶτ' οὐχ ὁρᾶτε Φίλιππον ἀλλοτριωτάτας ταύτῃ καὶ τὰς προσηγορίας ἔχοντα; || 'Αλλότριον, Diversum, Diversam naturam habens. Nonnus, ὕδωρ πίδακος οὐραίης ἀλλότριον, Aqua diversam naturam habens a fonte terrestri, i. e. A fontis terrestris aqua.

'Αλλότριος, Alienus eo sensu, quo a Cic. Alienus homo conjunctissimo et amicissimo opponitur, et Alienior hæres ab eodem dicitur. Comicus quidam ap. Athen. 3. (478.) 'Ερῶμεν ἀλλοτρίων, παρορῶμεν συγγενεῖς. Plato Sympos. "Ωστε ἀποδεῖξαι αὐτοὺς ἀλλοτρίους ὄντας τῷ υἱεῖ, καὶ ὀνόματι μόνον προσήκοντας. Ex Herod. autem citatur ἀλλοτριώτατος pro Qui remotissimo est necessitudinis gradu. || Apud Hom. ἀλλότριος φὼς exp. Externus vir, a nonnullis Hostis: Od. Π. (102.) Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φὼς, et Σ. (218.) 'Ες μέγεθος καὶ κάλλος ὁρώμενος ἀλλότριος φώς. Quod si accipiatur ἀλλότριος pro πολέμιος, Hostis, finitimam habebit signif. ei, quæ est ap. Demosth. (290.) ubi ἀλλότριόν τι videtur sumi pro Aliquid alieni animi, vel alienati animi, aut alienatæ voluntatis, aut, Aliquid alienationis: Οὐδὲν μνησικακῶν εἴ τι πρότερον γέγονεν ἀλλότριον ταῖς πόλεσι πρὸς ἀλλήλας.

[" 'Αλλότριος, Jacobs. Anth. 9, 117. Paul. Sil. 8. Diod. S. 2, 408. et v. l. Heyn. Hom. 5, 38. 'Αλλότριώς τινος, Ruhnk. Ep. Cr. 295. Valck. Anim. ad Ammon. 185. Harles. ad Theocr. 360. Toup. Opusc. 1, 291. 296. ad Lucian. 1, 257. Lucian. 1, 55. Vertitur Hostilis, Il. E. 214. cf. Valck. Diatr. 121. Diod. S. 1, 79. ad Charit. 308. Wakef. S. C. 3, 105. et Add. ad Od. A. 160. 'Αλλότριος γναθμὸς, ἀλλότριος ψυχὴ, etc. ad Od. Υ. 347. 'Η ἀλλοτρία, Valck. Adoniaz. p. 260. Ammon. 84. Τὰ ἀλλότρια, Heindorf. ad Phædr. 197." Schæf. Mss. Herod. 3, 19. Glossæ: 'Αλλότριος· Extraneus, Alienus.]

'Αλλοτρίως, Aliene. || Pro Alieno animo frequenter capitur, oppositum habens οἰκείως. Isocr. ad Phil. (33.) Παύσῃ ταῖς μὲν τῶν πόλεων οἰκείως ἔχων, πρὸς δὲ τὰς ἀλλοτρίως διακείμενος. Idem in Panath. (65.) 'Αλλοτριώτερον ἔχομεν πρὸς ἡμᾶς αὐτούς. Est igitur ἀλλοτρίως διακεῖσθαι, vel ἀλλοτρίως ἔχειν πρός τινα, Alieno animo esse ab aliquo, vel Alienum animum ab aliquo habere. Quorum loquendi generum utroque utitur Cic. [" Jacobs. Anth. 9, 469. Diod. S. 1, 450. 452. ad 634. 2, 260. 320. 369. 453." Schæf. Mss.]

[* 'Αλλοτριάζω, Alieno animo sum, ἀλλοτρίως διάκειμαι πρός τινα. Polyb. 15, 22.]

'Αλλοτριότης, ητος, ἡ, Alienitas, si Lat. dici posset, sumitur autem fere pro Alienitate animi, ut ἀλλοτρίως pro Alieno animo, Sed a Lat. dicitur Alienatio animi, vel Abalienatio; non Alienitas: cum tamen ἀλλοτρίωσις respondeat potius nomini verbali Alienatio, ἀλλοτριότης autem nomini Alienitas, si dici posset. Plato, 'Αλλοτριότητα ἐνεῖδες ἐμοὶ πρός σε, Alienationem a te animadvertisti in me. Demosth. (282.) 'Επειδὴ Φίλιππος εἰς ἀλλοτριότητα Θηβαίους πρὸς ἡμᾶς ἐπιβάλλεται καταστῆσαι. Plut. Alexandro (4, 122.) Τὸν δὲ Καλλισθένην συνιέντα τὴν ἀλλοτριότητα τοῦ βασιλέως. Alienationem autem per se non addito genitivo animi, s. Abalienationem dicunt itidem Lat. [Lex. Polyb. " Diod. S. 1, 79. 2, 449. 494." Schæf. Mss.]

[* " Φιλαλλότριος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. in Villoisoni Diatr. 76." Boissonad. Mss.]

[* 'Αλλοτριόγαμος, ὁ, ἡ, Qui alienum sectatur torum. Suicer. Thes. 1, 197. Perperam de h. v. dubitat Schneider. Lex.]

[* " 'Αλλοτριόγνωμος, (ὁ, ἡ,) Cratin. ap. Hephæst. 5." Wakef. Mss.]

'Αλλοτριοεπίσκοπος, ὁ, (ἡ,) Qui alienam procurationem sibi sumit, ut Bud. vertit ap. Areop. 1 Petr. 4, (15.) Μὴ γάρ τις ἡμῶν πασχέτω ὡς φονεὺς, ἢ κλέπτης, ἢ κακοποιὸς, ἢ ὡς ἀλλοτριοεπίσκοπος. Ubi verti solet, Alienarum rerum inspector, quod et sonat, utpote compositum ex ἀλλότριος et ἐπίσκοπος. [Sturz. de Zonaræ Gloss. SS. N. T.]

[* 'Αλλοτριολογέω, Aliena, Absurda loquor. " Aristox. 32." Wakef. Mss. Strabo 108.]

[* 'Αλλοτριομορφοδίαιτος, ὁ, ἡ, Aliam semper speciem habens, epith. Naturæ: Orph. H. 9, 23.]

'Αλλοτριονομέω, ήσω, Alieno more vivo, i. e. Alienas leges imitor, Theodoro de Mens., Bud. [" Athen. 32. Dio Cass. 689." Wakef. Mss. " Timæi Lex. 24. et n." Schæf. Mss. Sturz. de Zonaræ Gloss. SS. N. T. Plato Theæt. 1, 195.]

'Αλλοτριοπραγέω, ήσω, Alienas res ago, Aliena tracto vel curo: aut, Aliena negotia curo, ut ille ap. Horat. Est Dionysio, inquit in Comm. Bud. ἀλλοτριοπραγεῖν, Aliena curare, cui opponitur οἰκειοπραγεῖν. || 'Αλλοτριοπραγέω, Res novas molior, Descisco, Fide decedo, inquit ibid. Bud. citans Polyb. [5, 41. Sturz. de Zonaræ Gloss. SS. N. T.]

'Αλλοτριοπραγία, ἡ, Alienarum rerum tractatio s. curatio. A Bud. exp. Aliena ab unoquoque actio. Utitur autem Areop.

'Αλλοτριοπραγμοσύνη, ἡ. Apud Plat. de Rep. 4. i. q. ἀλλοτριοπραγία. [Bekkeri Anti-Atticista: * 'Αλλοτριοπράγμων, καὶ ἀλλοτριοπραγμοσύνη· Πλάτων Πολιτείας τρίτῳ.]

[* 'Αλλοτριότροπος, ὁ, ἡ, Unde * " 'Αλλοτριοτρόπως, Euseb. H. E. 5, 16." Kall. Mss. " Const. Apost. 146." Boissonad. Mss.]

[* 'Αλλοτριούσιος, ὁ, ἡ, Diversæ naturæ. Suicer. Thes.]

'Αλλοτριοφάγος, ὁ, ἡ, Aliena comedens, Aliena vivens quadra. Poëta quidam [Soph.] ap. Athen. 4, (57.) Μαστιγίαι, κέντρωνες, ἀλλοτριοφάγοι. [" Brunck. Soph. 3, 420." Schæf. Mss.]

'Αλλοτριοφαγέω, Aliena comedo, ἀσυμβόλως δειπνῶ, Eust.

'Αλλοτριοφθονέω, Alienis invideo, Bud. [Od. Σ. 18.]

[* " 'Αλλοτριόφρων, ὁ, ἡ, Balsam. ad Can. 6. Amphil. p. 18." Kall. Mss.]

[* 'Αλλοτριοφρονέω, Diversa sentio, Diversas partes

sequor; item, Alieno sum animo. Diod. S. 17. p. 564. Rhod.]

[* " Ἀλλοτριόχρως, ὁ, ἡ, Toup. Opusc. 1, 268. 2, 17. Jacobs. Anth. 8, 5." Schæf. Mss.]

[* Ἀλλοτριόχωρος, ὁ, ἡ, Alienigena. Joseph. A. J. 3, 12, 3. 8, 7, 5.]

[* " Ἀλλοτριωνυμέω, ad Timæi Lex. 25." Schæf. Mss.]

[* " Φιλαλλότριος, (ὁ, ἡ,) Mutuo amore flagrans, Villoison. Anecd. Gr. 2, 76." Wakef. Mss.]

¶ Ἀλλοτριόω, ώσω, ωκα, Alieno, Abalieno, Alienum reddo. Xen. K. Π. 6, (1, 11.) *Ταῦτα ἤδη τοῖς μὲν πολεμίοις ἀλλοτριώσει τὴν χώραν.* Thuc. (3, 65.) *Τῶν σωμάτων τὴν πόλιν οὐκ ἀλλοτριοῦντες,* ubi vertunt quidam Exterminantes e patria corpora. Fortasse *ἀλλοτριοῦντες* pro *ἀποστεροῦντες* simpliciter capi possit, ut *ἀλλοτρίωσιν* Schol. alicubi exp. *στέρησιν.* ‖ Ἀλλοτριοῦμαι, passiv. Alienor, Abalienor. *Ἀλλοτριωθῆναι Ἑλλήσποντον,* ap. Demosth. *Ἀλλοτριωθεῖσα τοῖς Ἀθηναίοις* citatur et e Thuc. pro Alienata ab Atheniensibus. Sunt et qui Secedo exp. ap. Demosthenem. [" Toup. Opusc. 1, 295. 429. Bernard. Rel. 75. Wakef. S. C. 3, 177. Diod. S. 1, 532." Schæf. Mss. " Demosth. 1233=406. Ed. Herv. Bas. *Τῶν δὲ τριηράρχων τοὺς ἠλλοτριωκότας ἑαυτοὺς ἀπὸ τῆς λειτουργίας, τούτους στεφανῶσαι κελεύουσι,* ' Qui trierarchatum suum aliis certa mercede elocassent, quod ipsi eo fungi noluissent.' Reisk." Seager. Mss. Glossæ: *Ἀλλοτριόω·* Alieno. *Ἀλλοτριωθέντα·* Abalienata.]

Ἀλλοτρίωσις, ἡ, Alienatio, Abalienatio. ‖ Thuc. 1, (35.) *Οὐχ ὁμοία ἡ ἀλλοτρίωσις,* Non similis est privatio, sequendo Schol. qui *ἀλλοτρίωσις* exp. *στέρησις.* [" Appian. de B. C. 3. p. 865. 5. p. 1137." Scott. App. ad Thes.]

Ἀπαλλοτριόω, ώσω, Abalieno vel Alieno. Licet *ἀλλοτριόω* magis ad verbum sit Alieno, *ἀπαλλοτριόω,* Abalieno. Aristot. Rhet. 1, (5, 6.) *Ὅρος δὲ, ἀσφαλείας μὲν, τὸ ἐνταῦθα καὶ οὕτω κεκτῆσθαι, ὥστ' ἐφ' αὐτῷ εἶναι τὴν χρῆσιν· τοῦ δὲ οἰκεῖον εἶναι ἢ μὴ, ὅταν ἐφ' αὐτῷ ᾖ ἀπαλλοτριῶσαι.* Ubi *ἀπαλλοτριῶσαι* est Abalienare, vel Alienare, i. e. Quod proprium est facere ut sit alterius, Dominium rei alicujus a nobis in alium transferre, vel donando, vel vendendo. Cic. vendere et alienare copulavit, Verr. 7. Et pretio parvo ea quæ accepisset a majoribus, vendidisse atque alienasse. Aristot. *ἀπαλλοτρίωσιν,* Alienationem, dividit in venditionem et donationem. Eccl. 11, (32.) jungitur h. v. cum accus. et genit., accusativo personæ, genitivo rei: in fine, *Ἐνοίκισον ἀλλότριον, καὶ διαστρέψει ἐν ταραχαῖς, καὶ ἀπαλλοτριώσει σε τῶν ἰδίων σοῦ,* Alienabit te ab iis, quæ tua sunt, i. e. Te privabit iis tanquam alienum, quorum proprius es dominus. Passiv. *Ἀπαλλοτριόομαι,* Abalienor, Alienor; unde *ἀπηλλοτρίωται,* Abalienatum s. Alienatum est. In VV. LL. exp. Exolevit. Ibidem *ἀπαλλοτριόω* exp., E natura pello, E statu moveo, Immuto, Removeo. Sed harum signiff. exempla desidero. [Gl. *Ἀπαλλοτριόω·* Abalieno. *Ἀπηλλοτριωμένος·* Abalienatus. " Separo, Hippocr. 824=493, 25." Wakef. Mss. " Bernard. Rel. 75. ad Diod. S. 2, 625." Schæf. Mss.]

Ἀπαλλοτρίωσις, ἡ, Abalienatio, Alienatio. Aristot. l. c. subjungit, *Λέγω δὲ ἀπαλλοτρίωσιν, δόσιν καὶ πρᾶσιν,* Appello autem alienationem, donationem et venditionem.

[* " Ἀπαλλότριος, (ὁ, ἡ,) ap. Diod. S. (2, 625.) poni videtur pro *ἀπαλλοτριωθεὶς,* Abalienatus, In aliorum potestatem redactus: *Αἱ δὲ πόλεις τὰς ἀπαλλοτρίους πολιτείας ἀπολαβοῦσαι.*" Brunck. Mss. Sed de h. v. dubitat Schneider. Lex.]

" Ἐξαλλοτριόω, Abalieno, i. Emancipo et divendo " alienis. Strabo p. 94(=330.) *Ἔθος δὲ θήλειαν μὴ " ἐξαλλοτριοῦν, ἵνα μένοι παρὰ μόνοις αὐτοῖς τὸ γνή- " σιον γένος τῶν ἵππων.*" [Gruter. Inscr. p. 216. " Valck. Diatr. 254." Schæf. Mss.]

ἈΛΛΗΛΩΝ, gen. *ἀλλήλοις,* dat. *ἀλλήλους,* accus. nam singulari num. caret hoc nomen, et nominativo atque vocat. plural. Latine interdum per adv. Invicem aut Mutuo, interdum per nom. Alter alterum; aut Altera alteram, si sit *ἀλλήλων* femini gen., vel *ἀλλήλας* vel *ἀλλήλαις.* Plato Protagora, (3, 141.) *Ἐγὼ μὲν καὶ αὐτὸς, ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες, ἀξιῶ ὑμᾶς συγχωρεῖν ἀλλήλοις καὶ περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν κ. τ. λ.* Cic. interpr. Nunc a vobis, Protagora et Socrates, postulo, concedatis alter alteri. E qua interpr. apparet etiam legisse ita Cic. hunc locum Platonis, ponendo *καὶ* post *ἀλλήλοις,* non ante. Il. P. (374.) *Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα,* Alter alterius evitantes tela, et Od. X. (389.) *Ὣς τότ' ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο,* Alii super alios fusi erant, accipiendo fusi ut cum dicitur Fusus per herbam. Plato Timæo (9, 319.) *Καταλαμβάνουσί τε καὶ καταλαμβάνονται, καὶ κατὰ ταὐτὰ ὑπ' ἀλλήλων,* Cic. reddit, Alii alios vincunt, vicissimque vincuntur. Sic *ἀλλήλοις* exp. Schol. Thuc. *ἄλλος ἄλλῳ.* Isocr. *Οὗτοι μὲν ἐφεξῆς ἀλλήλοις ταῖς διαδοχαῖς γενόμενοι,* Hi sibi invicem succedentes. Sic *εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντες,* Se invicem intuentes, vel Mutuo se intuentes. Nonnunquam et per Inter se exprimitur hoc nomen; ut ap. Isocr. *Ταῖς δόξαις ἀλλήλων διαφέρειν,* Opinionibus inter se dissidere. Sic Cic. in Timæo Plat. *Κατὰ τἀναντία ἀλλήλοις ἰέναι* interpr. Moveri contrariis inter se cursibus. Ibid. (9, 314.) hæc, *Ξυνάψας αὐταῖς τε καὶ ἀλλήλαις ἐν τῷ καταντικρὺ τῆς προσβολῆς,* ita vertit, Ut et ipsæ secum et inter se e commissura, quæ e regione esset, jungerentur. Occurrunt autem nonnulla verba, quibus junctum hoc nomen his atque illis modis potest reddi; ut *φιλοῦσιν ἀλλήλους,* Alter alterum amat, Amant se mutuo, vel invicem, vel, Mutuo se amore prosequuntur, Amant inter se. Sunt etiam qui vertant, Amant se vicissim; sed hi viderint. ‖ Nonnunquam et per Ultro citroque vertimus hoc nomen, ut *δῶρα πέμπουσι πρὸς ἀλλήλους,* Ultro citroque mittunt munera. ‖ Jungitur hoc nomen sæpe etiam cum præpositionibus; ut *σὺν ἀλλήλοις,* Mutuo, Inter sese. Greg. *Καὶ πρὸς θεὸν αἱρεσθαι σὺν ἀλλήλοις καὶ παρ' ἀλλήλων,* de se et Basilio loquens. Et *μετ' ἀλλήλων,* ut *σὺν ἀλλήλοις.* Aristot. *Ὀρθῶς Διόνυσος καὶ Ἀφροδίτη λέγονται μετ' ἀλλήλων εἶναι.* Dicitur et *ἐξ ἀλλήλων,* ut *τοὺς ἐξ ἀλλήλων τεκνοποιουμένους* Xen. appellat conjuges.

Ἀλλήλοις συναφαῖς, pro *ταῖς ἀλλήλων* Aristot. dixit, de Mundo, si mendosus non est locus, *Μεγάλους περιλαμβάνων κόλπους ἀλλήλοις συναφαῖς.*

Ἀλλήλους pro *ἑαυτοὺς* dixisse Thuc. annotat ejus Schol. cum tamen alioqui diversa signif. soleant; nam aliud est *ἀλλήλους ἀπέκτειναν,* aliud *ἑαυτοὺς ἀπέκτειναν,* ut docet et Eust.

Ἄλληλα etiam dicitur genere neutro ut *ἀλλήλους* masc., *ἀλλήλας* fem. Synes. *Οὐκ ἐθέλει παραμένειν ἄλληλα τὸ φῶς καὶ τὸ σκότος.* Idem, *Δήμῳ γὰρ δὴ καὶ φιλοσοφίᾳ τί πρὸς ἄλληλα;* Quid populo et philosophiæ intersese? Quid populus et philosophia commune habent? Usurpatur et alio modo *πρὸς ἄλληλα;* ut, cum quædam dicuntur *λέγεσθαι πρὸς ἄλληλα,* Mutuo respectu dici, Dici habito respectu unius ad alterum; *τὰ ἐκ τῶν πρὸς ἄλληλα.* Quintil. exp. 5, 10. Quæ e rebus mutuam confirmationem præstantibus ducuntur; Cic. E rebus sub eandem rationem venientibus s. cadentibus.

[" Ἀλλήλων, Markl. Suppl. 210. ad Dionys. H. 5, 7. conf. cum *ἄλλος,* ad Charit. 678. ad Diod. S. 2, 526. Heindorf. ad Plat. Phædr. 221.; Charm. 90. (Herod. 4, 76.) *Ἀλλήλοιϊν,* Valck. ad Il. 22. p. 53. Brunck. ad Phœn. 1433. Markland. Iph. p. 73. Pro *ἑαυτῶν,* ad Xen. Eph. 164. Musgr. Suppl. 676." Schæf. Mss. *Ἀλλήλων* et *ἄλλων* conf., Boissonad. in Not. Mss. T. 11. Glossæ: *Ἀλλήλους·* Invicem. *Ἐν ἀλλήλοις·* Inter se.]

[* Ἀλλήλως, Mutuo, Gl. "Ad Charit. 611." Schæf. Mss.]

[* " Ἀλληλαίτιοι, Just. Mart. 184." Kall. Mss.]

[* Ἀλληλανεμία, ἡ, Jo. Lydus in * Βροντοσκοπίᾳ 252.]

Ἀλληλέγγυοι, Duo rei promittendi, Bud. in Comm. At in Lex. scribit, *ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνοι* in Pandect. dicuntur Duo rei promittendi. ‖ Ἀλληλέγγυον, τὸ, Substantive positum, Mutua fidejussio. [Phavor.]

Ἀλληλεγγύως, Cum mutua fidejussione, Invicem fidejubendo *Ἀλληλεγγύως δανείζεσθαι,* Versuram ita facere, ut uterque mutuantium utriusque sit fidejussor, et ita uterque aut omnes in solidum nomen conveniri possint. Bud. Comm.

[* Ἀλληλεδωταί, οἱ, Qui se mutuo devorant, ab *ἐδωδὴ,* Cibus. Schneider. Lex.]

[* " Ἀλληλένδετος, (ὁ, ἡ,) Mutuo illigatus. Chrys. Hom. 140. T. 5. p. 882. Ἐν ἁλύσει χρυσῇ * κρικίοις ἀλληλενδέτοις συμβεβλημένῃ ἓν τοῦ ἑνὸς κατέχεται." Seager. Mss. " Method. 430." Kall. Mss. Nicet. Chon. Præf. Annal. " Schol. Æsch. Pr. 36." Wakef. Mss.]

[* Ἀλληλοβασία, ἡ, Clem. Alex. 223. Ἀπέχεσθαι τοίνυν σφοδρῶν τε ὀρέξεων, καὶ ἐπαλλήλων συνουσιῶν, καὶ τῆς πρὸς τὰς ἐγκύους ὁμιλίας, καὶ ἀλληλοβασίας, καὶ παιδοφθορίας, καὶ μοιχείας, καὶ λαγνείας, ἡ τοῦ αἰνίγματος τοῦδε ἀπαγόρευσις παρῄνεσεν, ubi vertitur Alternis initibus.]

[* Ἀλληλοβόροι, Qui se mutuo devorant, Hesych.]

[* Ἀλληλογονία, ἡ, Mutua procreatio. Suicer. Thes. e Greg. Nyss. de Anima, " Nemes. 74." Wakef. Mss. Atque adeo de h. v. dubitare non debebat Schneider. Lex.]

Ἀλληλογραφία, ἡ, Mutua scriptio. Ἀμοιβαῖοι λόγοι, inquit Eust. ap. poëtam, ubi personæ singulis versibus aut etiam brevius sibi invicem respondent; quod et ἀλληλογραφία dicitur. [" Eust. in Il. p. (42=)122, 7(=55.)" Seager. Mss.]

[* Ἀλληλοδιάδοχοι, οἱ, αἱ, Continua serie succedentes.]

[* " Ἀλληλοδρόμος, (ὁ, ἡ,) Theod. Prodr. Rhod. 2, 314. et n." Boissonad. Mss.]

[* " Ἀλληλοκληρονομία, (ἡ,) Suid. 3, 256." Wakef. Mss.]

Ἀλληλοκτονεῖν, tanquam ab ἀλληλοκτονέω, Mutuo se interficere, Mutuis vulneribus perire. Potest dici et ἀλληλοκτονοῦμεν, ἀλληλοκτονεῖτε, ἀλληλοκτονοῦσι: et sic in plur. aliorum temporum. Potest autem nominis ἄλληλοι vis et signif. commodissime exprimi Gallico sermone, in quo dicitur S'entre-tuer. Utitur autem verbo Græco Hippocr. Ep. ad Demag. (1282.) Ἀλληλοκτονέουσιν ἄθεσμα, βίᾳ φονεύοντες. [* Ἀλληλοκτονεύω agnoscitur a Schneider. Lex. Alterum extat in Schol. Soph. Antig. 148. Ετ * " Ἀλληλοκτόνος, (ὁ, ἡ, Mutuas cædes gignens.) Brunck. ad Æsch. Pr. 446." Schæf. Mss. " Moschio ap. Stob. Ecl. 1. t. 1. p. 242. * Ἀλληλοκτονία, (ἡ,) Mutua cædes, Pseudo-Diog. Ep. 10. p. 265." Boissonad. Mss. " Ἀλληλοκτόνος, Dionys. H. 1, 52. 92. Ἀλληλοκτονία, 72. Joseph. B. J. 7, 3, 1." Scott. App. ad Thes. " Ἀλληλοκτονέω, Philo J. 386. Ἀλληλοκτονία, 1013." Wakef. Mss.]

Ἀλληλομαχεῖν, Inter se pugnare, pro ἀλλήλοις μάχεσθαι. Gallice S'entre-battre, composito verbo eodem modo quo Græce. In præsenti autem sing. ἀλληλομαχῶ non videtur posse dici, habita quidem significationis ratione: nihilo videlicet magis quam ἀλληλοκτονέω.

Ἀλληλομαχία, ἡ, Mutua pugna. Hoc nomen et verbum præcedens ἀλληλομαχεῖν ponit Bud. in suo Lex. sed sine exp. [" Schol. Il. Γ. 443." Wakef. Mss.]

[* " Ἀλληλοπαθής, (ὁ, ἡ,) Fischer. ad Weller. G. G. 2, 199." Schæf. Mss.]

[* " Ἀλληλοπενθής, (ὁ, ἡ, Suam vicissim sortem deplorans,) Nicet. Eugen. 4, 69." Boissonad. Mss.]

[* Ἀλληλοποιέω, Mutito, Gl.]

Ἀλληλοτομεῖν, Invicem secare. E Bud. in Epistolis prioribus hæc citantur verba, Ἀλληλοτομούμενοι περίπατοι πρὸς ὀρθὰς γωνίας σταυρηδὸν, quæ et exp. ita, Deambulationes in crucis modum ad rectos angulos secantes, secundum quam exp. ἀλληλοτομούμενοι esset pro ἀλληλοτομοῦντες. Quanquam potius dicendum erat Sese invicem secantes, vel, retinendo passivi participii signif., Quæ invicem secantur, vel inter se secantur.

[* Ἀλληλότροποι φαντασίαι, Linus ap. Stob. Ecl. Phys. 282.]

[* Ἀλληλοτρόφος, ὁ, ἡ, Geopon. 20, 6.]

Ἀλληλοτυπεῖν, Sese invicem ferire, Sese mutuo ferire. Exp. vulgo, Mutuo occursu ferire. Sed huic verbo ἀλληλοτυπεῖν nulla occursus signif. subest. Est enim ex ἄλληλοι et τυπεῖν.

Ἀλληλοτυπία, ἡ, Mutua conflictio, Mutua feritio, ut vertimus ἀλληλοτυπεῖν, Mutuo se ferire, si Lat. lingua verbale hoc admitteret. Philo de Mundo (2, 489.) Ὧν (κόσμων) γένεσιν ἀλληλοτυπίαις καὶ ἐπιπλοκαῖς τῶν ἀτόμων ἀνατιθέασι, Interpr. Quorum (mundorum) ortum attribuunt corpusculis individuis invicem offensantibus, in occursuque implicitis.

Ἀλληλουχέω, Connecto, Coaduno. Œcum. in Ep. ad Rom. Ταῦτα δὲ συνάπτει καὶ ἀλληλουχεῖ τοῖς προειρημένοις. Connectit, inquit Bud. Idem ἀλληλουχεῖν exp. etiam Mutuo se continere, ut fit in serie rerum; citans hæc e Schol. in Areop. verba, Τῶν δὲ ὄντων καὶ νοητῶν ὡς καὶ τῶν αἰσθητῶν ὁμωνύμως λεγομένων, τὰ μέν ἐστιν ἡνωμένα καὶ ἀλληλουχούμενα, τὰ δὲ διῃρημένα καὶ ἐν παραθέσει, οἷον σωρηδόν. [" Philo J." Wakef. Mss.]

Ἀλληλοῦχος, ὁ, ἡ, Mutuam connexionem habens, s. cohærentiam. Julianus Serapioni, Θεόφραστος δὲ τὰς τῶν * ἑτεροφύτων δένδρων γενέσεις ἐκτιθεὶς, καὶ ὅσαι ἀλληλούχοις ἐγκεντρίσεσιν εἴκουσι, πάντων, οἶμαι, τῶν δένδρων κ. τ. λ.

Ἀλληλουχία, ἡ, inquit Bud., Cohærentia mutua, Series rerum inter se connexarum, Dioscoridi. Dionys. Areop. Αἱ ξυμμιξίαι τῶν ἡνωμένων, αἱ ἀλληλουχίαι τῶν ὁμοστοίχων. Idem, Καὶ ἔστι τοῦτο δυνάμεως * ἑνοποιοῦ καὶ συνδετικῆς, καὶ συνεχούσης τὰ ὁμοταγῆ κατὰ τὴν κοινωνικὴν ἀλληλουχίαν. Apud Eund. Compages exp. ubi scribit, Ὁ θεὸς πάντων ἐστὶ πλήρωμα καὶ συνοχεὺς, τὴν ἀλληλουχίαν τῶν δημιουργημάτων συσφίγγων. Sic quod Cic. Catone Maj. dixit Compages corporis, Gaza Ἀλληλουχίας τοῦ σώματος reddidit. [Gl. Compago, ges. " Dionys. H. de Comp. Verb. 2, 46." Scott. App. ad Thes.]

Ἀλληλοφάγοι, (οἱ, αἱ,) Sese invicem devorantes. Ab Aristot. H. A. 8. ἀλληλοφάγοι pro βρωτικοὶ simpliciter ponitur, quod annotat Bud. Πλὴν οὐκ ἀλληλοφάγοι τοῦ γένους τοῦ οἰκείου, ὥσπερ οἱ ἰχθύες. [" Nemes. 29. Pausan. 687. Porphyr. p. 34." Wakef. Mss.]

Ἀλληλοφαγία, ἡ, Mutua devoratio; quo utitur et Herod. (3, 25.) sed ap. eum ἀλληλοφαγίη Ionico more scribitur. [" Ad Diod. S. 1, 17. Diod. S. 2, 529. Jacobs. Anth. 10, 260." Schæf. Mss. Appian. de B. H. 532.]

Ἀλληλοφαγέειν, Mutuo sese devorare. De piscibus præsertim dicitur. Aristot. H. A. 8. Ἀλληλοφαγοῦσι δὲ πάντες μὲν πλὴν κεστρέως, μάλιστα δὲ οἱ γόγγροι.

[* Ἀλληλοφθονία, ἡ, Mutua invidia. " Dionys. H. 1, 221. (2, 704.)" Scott. App. ad Thes.]

Ἀλληλοφθορεῖν, Sese invicem corrumpere, s. perdere. Ετ Ἀλληλοφθορία, ἡ, Mutua perditio, Mutua consumtio. Plato ἀλληλοφθορίαν dixit de animantibus, quæ se invicem conficiunt. [" Ἀλληλοφθορία, Joseph. A. J. 17, 5, 6. Dionys. H. 1, 317." Scott. App. ad Thes. " 1, 1005. * Ἀλληλοφθόροι, οἱ, αἱ, Qui se mutuo perdunt, Max. Tyr. 41, 5. Ἀλληλοφθορέω, Euseb. H. E. 1, 1, 2." Wakef. Mss.]

[* Ἀλληλόφιλος, ὁ, ἡ, Geopon. 20, 6.]

Ἀλληλοφόνοι, οἱ, Mutuo se interficientes, Mutua cæde pereuntes. Ετ Ἀλληλοφονία, ἡ, Mutua cædes. [Ἀλληλοφόνος, ὁ, ἡ, Æsch. S. c. T. 937. Lex. Xenoph. Ἀλληλοφονία, Pind. Ol. 2, 73. * Ἀλληλοφόντης, (ὁ,) Just. Mart. Apol. 1. p. 59. Thirlb. " Ἀλληλοφονία, ad Diod. S. 1, 17." Schæf. Mss.]

Ἀλληλοφυεῖς, E se invicem enascentes, Mutuum ortum habentes.

[* Ἀλληλόχειρος, ὁ, ἡ, ut Hes. et Phav. χλαμὺς ἀλληλόχειρος.]

[* " Ἀλληλόχρεος, Amphil. p. 24." Kall. Mss.]

[* " Διάλληλος (τρόπος,) Sexti Hypot. 1, 15. et sæpius; Andr. Cret. 111. 203." Kall. Mss.]

[* Ἐνάλληλος, ὁ, ἡ, UNDE * " Ἐναλλήλως, Bekk. Anecd. Gr. 787." Boissonad. Mss.]

Ἐπάλληλος, ὁ, ἡ, Alius super alium, vel post alium; aut Alter super vel post alterum, Creber et continuus, ut quidem exp. a Bud. in h. l. Alciphr. Ep. 24. Ἀλλ' ἤδη καὶ χιὼν πυκνὴ καὶ ἐπάλληλος φερομένη. Sic ap. Philon. de V. M. 1. Διὰ τὴν ἐπάλληλον φορὰν, Crebrum et frequentem lapsum. Apud Eund. Τὸ δὲ τιμωριῶν ἐπάλληλον καὶ τὸ ἑκατέρας μέγεθος, exp. Altera super alteram pœna. Ἐπάλληλοι item plur. num., Crebri, Frequentes, Alii super alios, vel Alii ex aliis, ut Politian. eleganter vertit in h. l. Herodian. 1, (13, 15.) Ἐδεδούλωντο δὲ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν νύκτωρ τε καὶ μεθ' ἡμέραν ἐπάλληλοι καὶ ἀκόλαστοι τοῦ σώματος ἡδοναί, Quippe quem die nocteque aliæ ex aliis effrenæ corporis voluptates gravissimo servitio premebant. Pos-

sumus etiam, ut opinor, interpr. Aliæ alias excipientes, vel Aliæ aliis succedentes. Apud Philon. eodem opere ἐπάλληλοι φθοραὶ redditur Alternæ interneciones, et ἐπάλληλοι ἀστραπαὶ καὶ βρονταί, Fulgetra et tonitrua alterna crebraque.

'Επάλληλα, inquit Bud., Alia aliis superposita sine intercessione aut interstitio et intercapedine. Et ita ἐπάλληλα opponuntur τοῖς ὑπαλλήλοις, Bud.

[" 'Επάλληλος, Wakef. Herc. 104. Trach. 847. Wakef. S. C. 4, 152. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 196. Bergler. ad Alciphr. p. 5. Toup. Opusc. 1, 378. ad Ammon. 115. Wakef. S. C. 3, 72. Dionys. H. 3, 1646. Heyn. Hom. 8, 224." Schæf. Mss. Alciphro 1, 23. 3, 8. Herodian. 2, 7, 6. ἐπάλληλος βοή.]

'Επαλλήλως, Serie continua, et sine intercessione. Diosc. 1, 167. Φυτὸν γάρ ἐστι καρποφοροῦν δι' ὅλου τοῦ ἔτους ἐπαλλήλως, Ita ut fructus novus veterem excipiat, aliis atque aliis malis succrescentibus, Bud. Eodem sensu Hermolaus, Ita ut antecedentem fructum subnascens identidem occupet novus. [" Wakef. Herc. 104." Schæf. Mss. " Eccles. Lugd. Ep. ap. Euseb. H. E. 5, 1." Routh. Mss. Athen. 456.]

'Επαλληλία, (ἡ,) Series continua et sine intercessione, Vicissitudo perpetua. Bud. in VV. LL. Æternitas. [Eust. in Il. A. p. 9, 32. Ἤγουν αἱ τῶν φωνηέντων ἐπαλληλίαι καὶ συμπτώσεις. " Greg. Cor. 282. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 206." Schæf. Mss.]

[* 'Επαλληλίζω, i. q. παραλλ. Nicet. Annal. 16, 2.]

'Αλλεπάλληλος, (ὁ, ἡ,) Creber, pro ἐπάλληλος. Et in plur. ἀλλεπαλλήλοις κύμασι. Basil. Crebris fluctibus. ‖ Interdum 'Αλλεπάλληλοι, Alterni, ἐξ ἀμοιβῆς. Bud. ET 'Αλλεπαλληλία, Alternitas. Item Continuitas, συνέχεια. Bud. [" Eust. 112, 47." Seager. Mss. " Schol. Hesiod. Theog. p. 275. Schol. Biset. Aristoph. Pac. 1209. 'Αλλεπαλληλία, Eust. p. 9." Scott. App. ad Thes. " 'Αλλεπαλληλία, Const. Manass. Chron. p. 111." Boissonad. Mss. " 'Αλλεπάλληλος, Greg. Cor. 121.; Koen. 282. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 13. Heyn. Hom. 7, 548." Schæf. Mss. " Schol. Arat. * 'Αλλεπαλλήλως, Interchangeably, Etym. M." Wakef. Mss.]

[* Κατεπάλληλος, ὁ, ἡ, Alternus. Schol. Apoll. R. 3, 1017.]

Κατάλληλος, ὁ, ἡ, Ordine consentaneo compositus, ap. Aristot. Item Congruus, vel Congruens, Consentaneus, Sibi respondens, Bud. Apud Artemid. κατάλληλος Proportione respondens, Γλῶσσαν σύμμετρον καὶ κατάλληλον ἔχειν τῷ στόματι, καὶ τρανὲς φθέγγεσθαι, πᾶσιν ἀγαθόν. Idem in Comm. κατάλληλα, inquit, sunt Quæ sibi ordine consentaneo respondent. Apud eund. Aristot. πόροι κατάλληλοι opponuntur τοῖς παραλλάττουσιν, E variantibus et ordine sibi vel inter se non respondentibus. Apud Polyb. κατάλληλα adverbialiter, τὰς κατάλληλα γενομένας πράξεις, Serie consequenti et sese ordine excipientes. Quod per nomen etiam dicunt κατ' ἄλληλα: sic et κατ' ἀλλήλους. Quorum exempla vide 248.

Κατάλληλα φάρμακα ap. Diosc. Ruellius Idonea remedia, Marcellus Congrua medicamenta interpr. Sic, Κατάλληλον τοῖς φαρμάκοις ἔχει ποιότητα exp. Medicamentis congruam habet qualitatem. Itidem ap. Chrysost. Τροφαὶ τοῖς νοσοῦσι κατάλληλοι, Cibi ægrotis congruentes et convenientes.

[" Κατάλληλος, Boeckh. in Plat. Min. 145. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlii. ad Il. B. 353. Valck. ad Lesbon. 185." Schæf. Mss. " Chrys. de Sacerd. 172." Routh. Mss. " Artemid. 32. Zosim. 381. Clem. Alex. 939. superl." Wakef. Mss. Aristot. Probl. 16, 13.]

Καταλλήλως, pro quo et κατάλληλα Polyb. posuisse modo dictum est, Congruenter, Convenienter, Cum quadam ordinis velut consequentia, vel Congruenti serie. Citatur e Naz. Οἷς καταλλήλως * συνεκφωνεῖται καὶ τὰ ὀνόματα, pro Quæ congruenter una cum suis nominibus enuntiantur. [" Arrian." Wakef. Mss. " Lucian. 1, 73. 2, 128. Heyn. Hom. 7, 512." Schæf. Mss.]

Καταλληλότης, Congruentia, Series congruens. Item Cohærentia quadrans, Inoffensa rerum ordinisque competentia et concinnitas, Bud.

'Ακατάλληλος, ὁ, ἡ, Incongruus, Dissentaneus, Non habens respondentes inter se partes. Item, Inconcin-
A nus, Concinnitatem sibi consentaneam non habens. Aristot. de Mundo, Τὰ ἐπὶ γῆς ἔοικεν ἀσθενῆ καὶ ἀκατάλληλα εἶναι, Infirma et concinnitatis sibi consentaneæ expertia, Bud. Qui etiam 'Ακατάλληλα καὶ πολλῆς μεστὰ ταραχῆς ap. Eund. interpr. Dissentanea. Moschopulus solœcismum definit ἀκατάλληλον συμπλοκὴν τῶν λέξεων. [" Bergler. Præf. ad Il. p. 9." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 580." Wakef. Mss. Diog. L. 7, 59. Gl. 'Ακατάλληλος· Præposterus, Mutabilis.]

'Ακαταλλήλως, Incongruenter, Inconcinne. Exp. etiam ἀναρμόστως, sicut Hes. ἀκατάλληλον, ἀνάρμοστον, ἀκατάστατον. [" Eust. 159, 27." Seager. Mss.]

[* " 'Ακαταλληλία, (ἡ,) Villoison. Anecd. Gr. 2, 87." Wakef. Mss. " Ad Xen. Eph. 246. ad Herod. 671. Brunck. Electr. 480. * 'Ακαταλληλότης, Reiz. de Acc. 34." Schæf. Mss.]

[* Παντοκατάλληλος, ὁ, ἡ, Nicet. Eugen. 6, 47. Ἔμελλες αἶ! αἶ! καὶ διασπᾷν εἰς τέλος Τὴν ἀδιαχώριστον ἀλληλουχίαν, Τὴν παντοκατάλληλον εὐαρμοστίαν;]

Παράλληλος, ὁ, ἡ, de quo vide infra. Παράλληλοι
B et Παράλληλα, Inter se composita, ut quæ sibi mutuo respondeant. Aristot. de Cœlo 1. Εὐαισθητότερα γὰρ τὰ παράλληλα τιθέμενα, Exactior sensus est rerum, cum inter se componuntur; ut θᾶττον παρὰ τὸ βραδύτερον. Isocr. Περὶ μὲν τῶν πραχθέντων παράλληλα καὶ τῶν κινδύνων ταῦτ' εἴχομεν εἰπεῖν, Hæc igitur habuimus, quæ de rebus utrorumque gestis bellisque susceptis diceremus, horum res gestas, cum illorum componendo. E cujus imitatione Plut. Παράλληλα sua vocavit, h. e., Vitas illustrium Virorum, quos binos quasi paria componit. Hactenus Bud. Qui paucis interjectis addit, animadvertendum esse auctores fere aut adverbialiter uti hac voce, ut fecit Isocr. aut dictionem compositam solvere, et per accusativum loqui, quem poscit præpositio; ut in exemplo Aristot. superius citato. E quibus Bud. verbis colligimus eum in h. l. Aristot. scripsisse τὰ παρ' ἄλληλα τιθέμενα. Sic autem ap. eund. Aristot. Probl. 17. παρ' ἀλλήλους dicit, Διὰ τί οἱ ἀσύμμετροι παρ' ἀλλήλους θεωρούμενοι, μείζους φαίνονται ἢ καθ' αὐτοὺς μόνους. Ceterum quæ
C vocat Bud. Plutarchi Παράλληλα, sciendum est ab ipso Plut. Παραλλήλους Βίους etiam appellari, in Pelopida (2, 331.) Διόπερ ἡμεῖς ἑπόμενοι ταῖς ὁμοιότησι, Παραλλήλους ἀνεγράψαμεν αὐτῶν τοὺς Βίους. Non male autem, meo judicio, παραλλήλους hic esse dixerimus, τοὺς παραλλήλους ἐξεταζομένους. Est autem παραλλήλους ἐξετάζειν quod Cic. dicere solet Contendere, ut Rhet. 2. Primum igitur oportebit leges contendere, considerando utra lex ad majores, h. e. ad utiliores et honestiores, ac magis necessarias res pertineat. Citatur porro illud genus loquendi παραλλήλους ἐξετάζειν ex Isocr. Quod autem ad παράλληλα attinet adverbialiter positum, idem Bud. alibi scribit παράλληλα signif. etiam Alternis. Vicissim, ut in h. l. Aristot. de Juvent. et Senect. Ἐὰν δὲ παράλληλά τις ποιῇ τὴν ἀφαίρεσιν καὶ τὴν ἐπίθεσιν. In VV. LL. ex ejusd. Plut. Lycurgo citatur παράλληλοι σωροὶ καὶ ὁμαλεῖς, pro Acervis similibus et æqualibus. Et e Thuc. παράλληλοι τοῖχοι, pro Parietibus e regione inter se collocatis. Item e Diosc. παράλληλα ἄνθη, Flores pari-
D bus inter se spatiis surgentes.

Παράλληλοι, Circuli. Plin. 6, 33. Plura sunt autem hæc segmenta mundi, quæ nostri Circulos, Græci παραλλήλους appellavere. Idem alibi, Paralleli dicuntur circuli sphæræ, qui ad eundem polum constituti finiuntur. Vulgo autem παράλληλοι κύκλοι exp. Circuli æqualem distantiam ex omni parte inter se habentes. Itidem παράλληλα in sphæra, Lineæ recta paribusque inter se spatiis in altum surgentes, vel Lineæ in continuum protractæ æquali spatio inter se distantes. Parallelæ, inquit vetus quidam scriptor excusus cum iis, qui de limitibus scripserunt, i. e. Alternæ rectæ lineæ nuncupantur, quæ in eadem plana superficie collocatæ, atque utrinque productæ, in neutra parte concurrunt. At vero ap. Diosc. παράλληλοι γραμμαὶ quidam Lineas inter se æquales, quidam Discurrentes lineas interpr.

Παράλληλος Æquidistans exp. a Bud. in h. l. Polybii: Ἄγουσι γὰρ τριφαλαγγίαν παράλληλον τῶν ἀστάτων καὶ τῶν πριγκίπων καὶ τριαρίων. Ibid. affertur

e Strabone, Ἀπὸ δὲ τῶν ἀνατολῶν παράλληλος ὁ Ῥῆνος τῇ Πυρήνῃ, ubi tamen aliter accipitur.

Ἐκ παραλλήλου ap. Syn. exp. Ex altera parte, vel Altrinsecus, Epist. 139. Εὐθὺς ἔχει κεντοῦσαν ἐκ παραλλήλου τὴν μνήμην. Ἐκ παραλλήλου Gramm. poni dicunt voces synonymas, quæ velut inter se componuntur, ut τυχὸν ἴσως, et ap. Hom. (Il. B. 8. Θ. 399.) βάσκ' ἴθι.

[" Παράλληλος, Valck. Adoniaz. p. 326.; ad Phœn. p. 22. Zeun. ad Cyrop. p. 7. ad Charit. 216. Toup. Opusc. 1, 183. Valck. Anim. ad Ammon. 108. ad Eran. Philon. 170. ad Xen. Eph. 215. ad Herod. 120. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlii. Clark. ad Il. B. 8. Alciphro 92. Plut. de S. N. V. 104. Brunck. ad Hec. 489. Musgr. ibid. Steinbr. Mus. Tur. 1, 194. Musgr. ad Hec. 923. Παράλληλα, Diod. S. 1, 228. Ἐκ παραλλήλου, Brunck. Œd. T. 180. Similis, Heindorf. ad Plat. Phædr. 300. De σχήματι παραλλήλῳ, Boeckh. in Plat. Min. 196. Παράλληλος, ἐκ παραλλήλου, Thom. M. 664. 694. 756. 826. 828. Steph. Dial. 24. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 319. 2, 234. 3, 290. Brunck. Aristoph. 3, 196. cf. Meurs. ad Lycophr. p. 1290. Potter. ad Lyc. p. 1454. Schol. Eur. p. 41. Matth. ad Lucian. 1, 577. Diod. S. 1, 630. 2, 594. ad Dionys. H. 1, 5. 5, 7. 9." Schæf. Mss.]

Παραλλήλως, Per duorum inter se compositionem, Duo inter se componendo. Exp. etiam Composite, Comparate. Aristot. de Mundo, Καλοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ Δία καὶ Ζῆνα, παραλλήλως χρώμενοι τοῖς ὀνόμασιν, ὡς κἂν εἰ λέγοιμεν δι' ὃν ζῶμεν, Vocant autem et Δία et Ζῆνα, coram compositis nominibus altrinsecusque sitis, quasi dicas δι' ὃν ζῶμεν, vel δι' ὃν ζῆν ἐστί. Si enim e regione quasi ἐν τῇ συστοιχίᾳ hæ duæ voces componantur, erit Δία Ζῆνα, quasi δι' ὃν ζῆν ἔξεστι. [" Wolf. Prolegg. 208. Heyn. Hom. 4, 84. 490. Timæi Lex. 55. Ammon. 86. Bergler. ad Alciphr. 229." Schæf. Mss.]

Παραλληλόγραμμον, τὸ, Spatium quod lineis parallelis continetur, Bud. e Boethio. Idem ex Eodem, παραλληλόγραμμα, inquit, Formæ geometricæ alternis lateribus conformatæ, in quibus ex adverso anguli et latera constituta sunt inter se æqualia. Affert et παραλληλόγραμμον σχῆμα e Strabone, qui de Narbonensi Gallia loquens, scribit, Ταύτης δὲ τὸ σχῆμα παραλληλόγραμμόν πώς ἐστι. Et ex Eodem παραλληλόγραμμα χωρία. Ptolemæo autem παραλληλόγραμμος πίναξ Tabula est oblonga forma, ut idem Bud. scribit. [Euclid. 2, 1.]

Παραλληλία ap. Gramm. literarum in eadem voce collocatio, aliarum juxta alias, ut, cum dicunt in δέδοιδα esse παραλληλίαν τῶν δ, ideoque dici δέδοικα. [" Fischer. ad Weller. G. G. 3, 291." Schæf. Mss. " Eust. 112, 44." Seager. Mss.]

Παραλληλίζω, Compono inter se et comparo. Eust. παρ' ἀλλήλοισι τέταντο, quod est ap. Il. (Δ. 536.) postquam exp. ἐγγὺς ἀλλήλων, subjungit: Unde παραλληλίζειν dicitur ἐπὶ παραθέσεως, ἤτοι συγκρίσεως. Sed p. 437, παραλληλίζει et ἀλλήλαις *ἐπιστοιβάζει pro eodem ponit. Hinc Παραλληλισμὸς ap. Eund. paulo post, qui et ὁ ἐκ παραλλήλου σχηματισμὸς ab eo appellatur; qui vel sententias similes, vel voces, alias aliis adnectit. Hæ autem voces παράλληλον aut σύγκεινται, inquit, aut παράκεινται, quæ vel per *ταυτότητα fiunt, vel per ὁμοιότητα. Per ταυτότητα fit παραλληλισμὸς, q. d. Per identitatem, i. e. ejusdem vocis repetitionem, is quidem, qui est ἐν συνθέσει, i. e. Compositione, ut πάμπαν: qui autem ἐν παραθέσει, appositione, ut πάνυ πάνυ, et πάλαι πάλαι, ap. Comicum, i. e. Aristoph. (I. 1155. 1157.) quem κατ' ἐξοχὴν ille vocare solet Comicum; quod quidam non intelligentes παρὰ τῷ κωμικῷ interpr. sunt Apud comicos. Per ὁμοιότητα autem similitudinem, fit παραλληλισμὸς, ἐν συνθέσει quidem, i. e. In compositione, ut γήπεδον, μυθολογεύειν, λογολεσχεῖν: at ἐν παραθέσει, i. e. In appositione, ut λίαν πάνυ, et τυχὸν ἴσως. Plura vide p. 437. [" Παραλληλίζω, Valck. ad Eran. Philon. 170. Παραλληλισμὸς, Devar. de Partic. 321." Schæf. Mss.]

[* " Προσάλληλος, ὁ, ἡ, Theophr. H. P. 2, 3. vox dubia; Gaza, πρὸς ἄλλον." Schneider. Lex. " Προσάλληλα, ad Charit. 299." Schæf. Mss.]

Ὑπάλληλος, (ὁ, ἡ,) Subalternus; ut ὑπάλληλοι ἐπιστῆμαι ap. Aristot. exp. Artes subalternæ. Vocantur autem et αἱ ὑπ' ἀλλήλας ἐπιστῆμαι ab eodem. Et ὑπάλληλον Quodcunque sub altero locatur, et alteri subest. Porphyr. Isagoge, Τὰ γὰρ πρὸ τῶν εἰδικωτάτων ἄχρι τοῦ γενικωτάτου ἀνιόντα γένη τε λέγεται καὶ εἴδη ὑπάλληλα, ut Agamemno locatur sub Atrida tanquam genere, Atrides sub Pelopida, et ita deinceps.

Μισάλληλος ET Φιλάλληλος, (ὁ, ἡ,) vel potius Μισάλληλοι et Φιλάλληλοι plur. num. Mutui osores, Mutui amatores, vel Mutuo odio se prosequentes, Mutuo amore se prosequentes. ET Μισαλληλία, Φιλαλληλία, Mutuum odium, Mutuus amor. [" Μισάλληλος, Dionys. H. 1, 1004." Wakef. Mss. " Φιλάλληλος, Alciphro 2, 218." Schæf. Mss. ITEM *Φιλαλλήλως, Eust. 1170, 47. ET *Ἀφιλάλληλος, Carens mutuo amore, Suicer. Thes.]

¶ Ἀλληλίζειν, Aliud atque aliud dicere, Aliter atque aliter loqui. Ἀλληλίζειν, inquit Hesych. ἄλλως καὶ ἄλλως λέγειν. Quod quidam exp. etiam, Non sibi constare in sermone, sed eum variare. ‖ Ἀλληλίζεσθαι est eidem τὸ ἀλλήλους ἐπιχειρίσαι, pro quibus reponi solet ἀλλήλοις ἐπιχειρῆσαι, ut sit Insidiari sibi mutuo. [" Clem. Alex. 222. pro Utrumque ago." Wakef. Mss. " Jacobs. Anth. 10, 116." Schæf. Mss.]

" ἈΛΟΗ, ἡ, Aloe, Herba foliis scillæ similibus, " pinguibus, crassis, modice latis, rotundis et retrorsus repandis. Illa utrinque sunt ex obliquo spinosa, et longioribus intervallis striata, brevia, curta, " atque in spinulas retusas truncasque desinunt. Caulem habet non dissimilem antherico, in quo flos albus et semen asphodelo simile. Succum fundit, " qui eodem cum planta sua nomine ἀλόη appellatur: " unum arenosum, qui purissimi fæx est, et ab officinis Caballinum dicitur, forte quia veterinariis medicamentis convenit: alterum vero jecinoris modo " coactum, quem Succotrinum illæ appellant. Gorr. " ‖ Ἀλόη Γαλλικὴ a quibusdam dicitur ἡ γεντιανὴ, ut " habetur ap. Diosc., fortasse propter radicis amaritudinem, propter quam etiam Ἀλοῖτις ab aliis vocata " est. Gorr." [" Ad Lucian. 1, 281." Schæf. Mss.]

" Ἀλοηδάριον, Medicina ad ventrem solvendum, " aloem habens: nec eam quidem solam, sed pluribus aliis medicamentis admistam. Est autem hoc " nomen a recentioribus medicis usurpatum. Gorr."

*ἉΛΣ, ἁλὸς, ἡ, Mare. Od. M. (259.) πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων. Ap. Eund. variis locis, πολιῆς ἁλὸς, et ἁλὸς ἀτρυγέτοιο, et ἁλὸς πολυβενθέος. Item dat. ἁλὶ, et accus. ἅλα. Est enim poët. hoc nomen; carmini autem cum prosa commune est θάλασσα.

Ἅλες, ἁλῶν, ἁλσὶ, ἅλας, plur. num. Sal; ut etiam pluraliter dicunt πυροὶ pro Tritico, et alia nonnulla. Od. Λ. (122.) et Ψ. (270.) οὐδέ θ' ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν. Apud Athen. 12. Σπανίζειν ὁμολογουμένους ἁλῶν. Plut. (6, 351.) Τὸν θρυλλούμενον ἐκεῖνον χρόνῳ τῶν ἁλῶν *συγκατεδηδοκὼς μέδιμνον. Pausan. (1, 12.) Μηδὲ ἁλσὶν ἠπίσταντό πω χρῆσθαι. Ubi et Homeri locum modo positum citat, plane in eo intelligens ἅλεσσι pro Sale; quod ideo dico, quia nonnulli in eo per ἅλας Marina edulia intelligenda putarunt, ut docet Eust. Ἅλς autem num. sing. pro Sal, non memini me ap. vetustum aliquem scriptorem legere; nisi cum dicitur ἃλς Ἰνδικὸς, Sal Indicum: ἁλὸς ἄνθος, Flos salis, et si quæ appellationes hujusmodi. ‖ Ἅλες, Sales, Sermonis lepos et urbanitas. Plut. Sympos. 5. Vide Bud. ‖ Ἅλες, Convictus et communio, et sodalitatis necessitudo. Æsch. de Falsa Leg. (85.) Τοὺς γὰρ τῆς πόλεως ἅλας καὶ τὴν δημοσίαν τράπεζαν περὶ πλείστου δεῖν φησὶ ποιεῖσθαι, οὐκ ὢν ἐπιχώριος· εἰρήσεται γάρ· οὐδ' ἐγγενὴς ἡμῖν, Legationis societatem et sodalitium publicum, quale est eorum, qui simul legationem obeunt, magni pendere oportere inquit ille, qui nec civis noster, nec indigena est. Hæc Bud. Aristot. Ethic. 8, (3.) Κατὰ τὴν παροιμίαν γὰρ οὐκ ἔστιν εἰδῆσαι ἀλλήλους, πρὶν τοὺς λεγομένους ἅλας συναναλῶσαι, Nam juxta proverbium, Alter alterum nosse non potest priusquam salem quem dicunt consumserint; h. e., inquit Bud., Ante diutius contractam exercitam-

que sodalitatem. Dicit autem Aristot., meo quidem judicio, *τοὺς λεγομένους ἅλας* pro *τὸν λεγόμενον ἁλῶν μέδιμνον*, ut in Plut. l. c. legitur. Chrys., *ἁλῶν κοινωνοῦντες* pro Sodales, Convictores. Demosthenem autem imitatus videtur esse Chrys., qui in Or. c. Mid. (553.) ita loquitur, *Εἰ δὲ ἁλῶν μὲν κοινωνήσας καὶ ὁμωρόφιος γενόμενος ὡς οὐδὲν εἰργασμένῳ φανήσεται*: ita enim legitur h. l. in optimis et vetustissimis Codd., non autem ut in VV. Editt., atque adeo in Aldina, *Εἰ δὲ λαλῶν μὲν καὶ ὁμωρόφιος γιγνόμενος.*

["Ἅλς, Wakef. S. C. 5, 134. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 402. Thom. M. 34. ad Herod. 360. ad Lucian. 1, 439. T. H. ad Lucian. Dial. 114. Ἀφ' ἁλὸς, Toup. Opusc. 1, 492. Οὐδ' ἅλα, ad Od. P. 455. Ἅλς, Sal, cum *τράπεζα* conjunctum, Valck. Oratt. 370. De usu salis in incantando, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 44. Masc., Valck. ad Phœn. p. 66. Mare, gen. masc., Bergler. ad Alciphr. 19. ad Charit. 240. Sal, Bentl. Opusc. 117. Ἅ. *καὶ τράπεζα*, Jacobs. Anth. 7, 241. 12, 436. Hœschel. ad Philon. Opusc. 257. Bast Lettre 192. De genere, Brunck. Apoll. R. 173. Bentl. ad Callim. 320. Muria, Callim. 1, 433. Ἅλες, Aristoph. Fr. 232. 281. Ἁλῶν et ἄλλων conf., ad Dionys. H. 1, 353. Ἅλες *ἡδυσμένοι*, Jacobs. Anth. 7, 113." Schæf. Mss. Glossæ: Ἅλς· Salum, Mare, Sal. Ἅλες· Sales. Herod. 4, 181. 185. Heliod. 4. p. 190. Φιλίας *ἀρχὴν ἱεροὺς ἅλας ποιησαμένους.* " Nonn. 466. ut *ἀλμυρίς.*" Wakef. Mss.]

[* " Ἁλαδρόμος, ὁ, ἡ, In mari vagans, ut nauta, mercator," Lex. Hederic. Cursus marinus. Vide ad Aristoph. O. 1395.]

Ἁλόθεν et Ἅλαδε, Adv. pro E mari, *ἐξ ἁλὸς*, et Ad mare, *εἰς ἅλα*, ut *ἅλαδε προέρυσαν*, [Il. A. 308. "Ἅλαδε, Jacobs. Anth. 7, 308. Heyn. Hom. 4, 143." Schæf. Mss. Polyæn. 3, 11, 2.]

[* " Ἁλοάδνη, (ἡ,) Heyn. Hom. 8, 51." Schæf. Mss.]

[* Ἁλοθήκη, ἡ, * Ἁλοπώλης, ὁ, ET * Ἁλοτρίβανος, ὁ. Eust. 138, 43. *Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Ἀργεφόντης, καθὰ καὶ τὸ ἀνδρεφόντης, ἐξ ὧν Ἀργειφόντης καὶ ἀνδρειφόντης Δωρικά εἰσιν, ὡς Ἡρωδιανὸς δηλοῖ, ἐν οἷς λέγει τοιαῦτα· αἱ εἰς ος ὀξύτονοι γενικαὶ συντιθέμεναι, συμφώνου ἐπιφερομένου, ἢ διὰ τοῦ ο λέγονται, οἷον Ζηνὸς * Ζηνόθεος, θριπὸς θριπόβρωτος, ἁλὸς ἁλοθήκη, ἢ διὰ τοῦ ι, οἷον Αἰγίπαν, πυρίχαλκος, νυκτικόραξ. Οὕτως οὖν φησὶ καὶ ἁλοτρίβανος, ὡς ἁλοπώλης, καὶ ἁλοθήκη· ὁ μέν τοι διὰ τοῦ ε ἁλετρίβανος, μήποτε Δώριόν ἐστιν; Οἱ γὰρ τὸν Ἀπόλλωνα Ἀπέλλωνα εἰπόντες, καὶ τὸν ἀνδροφόνον ἀνδρεφόνον, οὗτοι καὶ τὸν ἁλοτρίβανον ἁλετρίβανον εἴποιεν ἄν.* " Ἁλοτρίβανος, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 97." Schæf. Mss.]

" Ἁλοπήγια, (τὰ,) ap. Strab. (479.) Salinæ, Loca " in quibus sal concrescit. Et Plut. in Rom. *Ἁλοπη-" γίων τῶν παρὰ ποταμὸν ἐκστάντες.* Affertur et singul. " Ἁλοπήγιον, sed absque exemplo," [" 1, 33. Etym. M." Wakef. Mss. " Ad Dionys. H. 1, 353." Schæf. Mss.]

" Ἁλοπηγὸς, ὁ, Qui in salinis salem efficit con-" crescere, et cogit in glebam, quas Micas a vulgo " appellari tradit Plin.: una voce Salarius. Sic enim " vocatur non solum Salgamarius, vel Salsamentarius, " sed etiam Qui salem conficit. Ita VV. LL. Legi-" tur ap. Nicand. Al. (518.) *Πολλάκι δ' ἢ ἅλα πηκτὸν " ὁμιλαδὸν, ἢ ἁλὸς ἄχνην Ἐμπάσαις, τήν τ' αἰὲν ἀνὴρ " ἁλοπηγὸς ἀγείρει.*"

" Ἁλορόα, Arvum, Agricolatio maritima VV. LL. " ex Hes."

[* Ἁλοσάνθινος, Diosc. 5, 76.]

Ἁλοσάχνη, (ἡ,) Spuma maris, secundum Hesych., ap. quem divisim scriptum habetur *ἁλὸς ἄχνη*. Aristot. H. A. 9, 14. *Ἡ νεοττία παρομοία ταῖς σφαίραις ταῖς θαλαττίαις ἐστὶ καὶ ταῖς καλουμέναις ἁλοσάχναις, πλὴν τοῦ χρώματος*, Gaza Interpr. Nidus marinæ similis pilæ, et iis, quæ a flore maris Halosachnæ dicuntur. Idem Aristot. statim post, *Καὶ κόπτοντι μὲν σιδηρίῳ ὀξεῖ οὐ ταχὺ διακόπτεται, ἅμα δὲ κόπτοντι καὶ ταῖς χερσὶ θραύοντι, ταχὺ διαθραύεται ὥσπερ ἡ ἁλοσάχνη.* Ubi idem Gaza *ἁλοσάχνην* Florem aridum maris interpretatur. [Il. Δ. 426.]

Ἁλοσύδνη, (ἡ,) dicta una Nereidum, aut ipsa Amphitrite, *ἀπὸ τοῦ ἐν ἁλὶ σύεσθαι*, (Od. Δ. 404.) A quibusdam Mare, a nonnullis Aqua maris exp. quasi *ἁλὸς ὕδωρ*, non assentiente Eust., quem consule. [" Heyn. Hom. 8, 51. ad Callim. 1, 554." Schæf. Mss.]

[* Ἁλώδης, ὁ, ἡ, Salarius, Salmacidus, Gl. " Plut. Symp. 1, 9. p. 627." Kall. Mss.]

[* Ἁλέλαιον, τὸ, Oleum sale mixtum. Foës. Œcon. Hippocr.]

Ἁλιαὴς, ὁ, ἡ, Per mare flans, In mari flans; unde venti *ἁλιαέες* ap. Hom. ut Od. Δ. (361.) *οὐδέ ποτ' οὖροι Πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες.*

" Ἁλιάετος, s. Ἁλιαίετος, Aquila marina. Aristot. " H. A. 8, 3. *Ὁ δὲ ἁλιάετος καὶ περὶ τὴν θάλατταν " διατρίβει, καὶ τὰ λιμναῖα κόπτει.* Ubi commemorat " alias etiam aves, quæ *περὶ ποταμοὺς καὶ λίμνας βιο-" τεύουσι, καὶ περὶ τὴν θάλασσαν.* Mentio hujus avis " fit et Levit. 11. ubi ejus esu interdicitur Judæis. " Sed perperam ap. Aristot. quidam Codd. habent " *ἁλίετος*, omisso α s. αι." [" Valck. Diatr. 201. ad Anton. Lib. 78. Huschk. Anal. 115. 126." Schæf. Mss. " Eur. Fr. Polyid. 1, 3. p. 469." Seager. Mss.]

[* " Ἁλιανθὴς, ὁ, ἡ, i. q. *ἁλιπόρφυρος, τάπητα* Orph. Arg. 586. Not. *κόχλος* Pauli Sil. 22. *τρῦχος* Anal. 2, 118. vox dubia." Schneider. Lex. " Ruhnk. Ep. Cr. 89. 151. Toup. Opusc. 1, 376. 2, 192. Emend. 2, 102. 3, 55. ad Charit. 240. Jacobs. Anth. 7, 332. 8, 29. 316. 11, 141." Schæf. Mss.]

[* " Ἁλίβαπτος, (ὁ, ἡ, Mari immersus, submersus.) Jacobs. Anth. 7, 332." Schæf. Mss. " Nicand. Al. 603." Wakef. Mss.]

" Ἀλίβας, ντος, ὁ, dicitur *ὁ νεκρὸς*, Mortuus, De-" functus, utpote *ζωτικῆς λιβάδος ἄμοιρος ὤν*, Expers " vitalis humoris: unde Hom. *διεροὺς βροτοὺς* con-" traria signif. de viventibus dixit. Hesych. quoque " *ἀλίβαντας* dici scribit *τοὺς νεκροὺς, διὰ τὸ ξηροὶ εἶναι, " καὶ οἷον ὑγρασίαν τινὰ μὴ ἔχειν ἢ λιβάδα.* Aliter " autem Etym. *ἀλίβαντας* dici ait *τοὺς διὰ πενίαν " ἀτάφους*, et *τοὺς ἐν θαλάσσῃ τελευτήσαντας*: ap. " quem etiam nota paroxytonως scribi *ἀλιβάντας*, " quasi *εἰς ἅλα βάντας.* ‖ Ἀλίβας *οἶνος* ap. Callim. " est *ὄξος*, Acetum: *ἀπὸ τοῦ μὴ λείβεσθαι, ὅτι νενε-" κρωμένος οἶνός ἐστιν*, Suid. ut Eust. quoque *παρὰ τὸ " μὴ λείβεσθαι ἐν σπονδαῖς*, Quod libari non soleret. " Verba ejus ap. Etym. hæc sunt, *ἔβηξαν οἶνον ἀλί-" βαντα πίνοντες.* ‖ Ἀλίβας dicitur etiam *ὁ ἐν ᾅδου " ποταμὸς*, forsan eandem ob causam. ‖ Hesychio " est præterea *βροῦχος*. A fluvio autem illo infernali " dicta *Ἀλιβαντὶς φυλὴ* ap. Luc. Tribus Stygiana, " Moro interpr." [" Ad Od. Z. 201. ad Lucian. 1, 483. ad Callim. Fr. p. 460. Wakef. Eumen. 334. Brunck. Soph. 3, 485. 496." Schæf. Mss. Plut. Q. S. 8, 10. et 9. p. 702. Plato de Rep. 3. p. 387. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 252.]

" Ἀλιβατεῖ, Hesych. exp. *ἀφανίζει*, quo signif. et " *ἀλιβδύει.* Foret autem proprie *ἀλιβατέω*, Mare sub-" ire cogo, In mare demergo."

" Ἁλίβατος, Marigradus. Anaxilas ap. Athen. 9. " *Τοὺς ὀρεινόμους ὑμῶν ποιήσει δέλφακας ἀλιβάτους*, " Porcos marinos." [In Schneider. Lex. non legitur.]

Ἁλίβρεκτος, ὁ, ἡ, Mari immersus, vel aspersus, aut madefactus, Anthol. [Pers. 8. " Nonn. Dionys. 1, 95." Wakef. Mss. 43, 201.]

Ἁλίβρομος, ὁ, ἡ, Marifremus, uno verbo, i. e. Marinum quendam fremitum edens. Pan *ἁλίβρομος*, ut ait Schol. Soph. (Aj. 694.) *Ὅτι τῆς Ἠχοῦς ἐρᾷ, * πολύηχος δὲ ἡ θάλασσα.*

Ἁλίβροχος, ὁ, ἡ, Mari irriguus, Qui mari abluitur; ut Apoll. R. 2, (731.) *πέτραι ἁλίβροχοι.* [" Valck. Callim. 274." Schæf. Mss.]

" Ἁλίβρωτος, Suidæ *ὁ ἅλας ἐσθίων*, Sal comedens. " Scribo autem *ἁλίβρωτος* pro *ἁλίβρωτις*, quod ha-" bent vulg. Edd. ex auctoritate vet. Codicis. Item, " A mari exesus, quo significatu et Ἁλιβρὼς affertur " e Lycophr." [443. " Ælian. H. A. 2, 22." Wakef. Mss.]

[* Ἁλίγδουπος, ὁ, ἡ, In mari sonans. Nonn. Dionys. 1, 266. Oppian. H. 5, 423.]

Ἁλιγείτων, ονος, ὁ, ἡ, Mari vicinus, Maritimus ap. Nonn. [" 42, 16." Wakef. Mss. " Pierson. Veris. 166." Schæf. Mss.]

Ἁλιγενὴς, ὁ, ἡ, Mari genitus. Venus *ἐπιθετικῶς* dicitur *ἁλιγενὴς*, quia est orta mari, ut canit Ovid. Sa-

ligena uno verbo Erasmus vertit: h. v. fingens, ut opinor, ad imitationem illorum Martigena, Nubigena, Terrigena. [" Quint. Smyrn. 5, 15." Wakef. Mss.]

'Αλιδινὴς, ὁ, ἡ, Qui in mari versatur, Qui per mare circumagitur; ut ἐμπορίης ἀλιδινέος ap. Dionys. ubi tamen alii Codd. habent ἀλιμηδέος. [" Nonn. Paraphr. 21, 22." Wakef. Mss. " Boissonad. in Philostr. 285." Schæf. Mss.]

" 'Αλιδνοφεῖ, Hes. affert pro ἀλουργεῖ, quibus affine " ἀλιπόρφυρον."

[* 'Αλίδονος, ὁ, ἡ, Mari agitatus. Æsch. Pers. 279.]

[* 'Αλίδουπος, ὁ, ἡ, q. d. Maristrepus, epith. Neptuni: Sonorus, Strepens, epith. maris. Orph. H. 16, 4. 57, 7.]

'Αλίδρομος, ὁ, ἡ, Per mare currens, Marivagus. Apud poëtas ναῦς, Navis, dicitur ἀλίδρομος epithetice. Latini Naves pontigradas dicunt, quod ad verbum respondet alii epitheto ποντοπόροι. [" Nonn. 43, 280." Wakef. Mss.]

'Αλιδύω, Submergo in mari, pro ἀλὶ δύω. Dicitur et ἀλιβδύω, per Æol. literæ β pleonasm. 'Αλιβδύσαι,
B inquit Hesych. ἀφανίσαι, Abolere, Exterminare. [Lycophro 351. " Callim. 1, 535. Lobeck. Ajac. p. 347." Schæf. Mss.]

[* " 'Αλιειδὴς, (ὁ, ἡ, Colore marino, Numen. ap.) Athen. 305. (321.)" Wakef. Mss. Cf. Sallier. ad Thom. M. 578.]

[* 'Αλιεργὴς, ὁ, ἡ, In mari laborans, Piscator; Purpureus, Quasi e mari factus, i. q. ἀλουργής. Oppian. H. 4, 635. Τόσσα μὲν ἰχθυβόλων ἐδάην ἀλιεργέα τέχνης Δήνεα. Ετ * " 'Αλιεργὸς, ὁ,. ἡ, pro eodem, Nonn. Dionys. 40, 306." Wakef. Mss.]

[* 'Αλιερκὴς, ὁ, ἡ, Mari cinctus. Pind. Ol. 8, 34. Isthm. 1, 10. Pyth. 1, 34. Oppian. H. 3, 175.]

'Αλίζωνος, ὁ, ἡ, Mari cinctus. 'Αλίζωνος Κόρινθος, Anthol. quæ et ἀμφίαλος. [" Jacobs. Anth. 8, 78. Heyn. Hom. 4, 693." Schæf. Mss. " Nonn. 48, 199." Wakef. Mss.]

" 'Αλιζῶνες, dicuntur Bithyni, quoniam territorium " ipsorum θαλάσσῃ διέζωσται, et veluti Cherronesus
C " est, teste Suida. Vide et Steph. B. et Eust." ["Ad Paus. 78." Schæf. Mss.]

[* " 'Αλίζωος, (ὁ, ἡ,) Qui a mari vivit, (Pancrates ap.) Athen. 322. (ubi olim male ἀλίζωνοι.) Ovis marinus, Leon. Tar. 82." Wakef. Mss. " Wakef. S. C. 3, 190. ad Charit. 252. Jacobs. Anth. 7, 129. 137." Schæf. Mss.]

" 'Αλίζωστις, Genus herbæ marinæ, teste Suida."

[* 'Αλιηγὴς, ὁ, ἡ, ut " ἁ. πέτρα, Oppian. H. 3, 460. Ion. pro ἀλιαγὴς, i. e. εἰς ἣν τὰ κύματα ἄγνυνται." Schweigh. Mss. s. ὑπὸ τῆς θαλάσσης κατακλυζομένη.]

" 'Αλιήμαθον, Hes. dici scribit παρὰ τὴν ἅλα καὶ τὴν " ἄμαθον." [" 'Αλιάμαθος, ἀλιήμαθος, Ruhnk. Ep. Cr. 88." Schæf. Mss. In Schneider. Lex. non legitur.]

'Αλιήρης, ὁ, ἡ, ut ap. Eur. (Hec. 455.) ἀλιήρης κώπη, i. e. ᾗ ἐρέσσουσι κατὰ τὴν θάλασσαν, Qua remigant in mari, [pro ἀλιὰς κωπήρης.]

" 'Αλιηχὴς, ὁ, ἡ, Marisonus." [Musæus 26. " Gesner. ad Orph. p. 390." Schæf. Mss.]

[* " 'Αλιθρέμμων, (ονος, ὁ, ἡ,) Cyr. Theod." Kall.
D Mss.]

" 'Αλικάκαβον, (τὸ,) dicitur Solani quoddam genus, " ut Diosc. docet 4, 74. quod sic orditur, Ἔστι καὶ " ἕτερον τρύχνον, ὃ ἰδίως ἀλικάκαβον καλοῦσιν, οἱ δὲ " φυσαλίδα. Et cap. sequ. στρύχνον ὑπνωτικόν· οἱ δὲ " ἀλικάκαβον. Meminit et Plin. 21, 31. Quin et al- " terum genus, quod Halicacabon vocant, soporife- " rum est, atque etiam opio velocius ad mortem: ab " aliis morion, ab aliis moly appellatum. Apud Hes. " scriptum 'Αλικάκκαβα, quod itidem esse dicit εἶδος " πόας et τὸν τοῦ λωτοῦ καρπόν." [In Schneider. Lex. non legitur.]

[* " 'Αλικαρνασὸς, Jacobs. Anth. 10, 324. ad Diod. S. 2, 156. 177. ad Dionys. H. 5, 1. * 'Αλικαρνασσὸς, Wessel. ad Herod. init.: item p. 191. 667. ad Lucian. 1, 313. Jacobs. Anth. 7, 302. ad Dionys. H. 4, 2365." Schæf. Mss.]

" 'Αλικαύων, Neptunus ap. Sophronem, Hesych. " Ατ 'Αλικίανες, quod exp. * θαλασσομιγεῖς, su- " spectam habet scripturam."

" 'Αλίκλυστος, ὁ, ἡ, Qui mari alluitur. Soph. (Aj.
A " 1218.) πόν-Του πρόβλημ' ἀλίκλυστον. Interdum pro " Eo, qui circumluitur vel obruitur mari." [" Heringa Obs. 271. Toup. Emend. 2, 146. Valck. Callim. 274. Apollonid. 17. Jacobs. Anth. 12, 99." Schæf. Mss. " Oppian. H. 1, 155." Wakef. Mss. Orph. Arg. 204. 331. Dionys. P. 972.]

[* " 'Αλίκμητος, Paul. Sil. Ambo 199." Schæf. Mss.]

[* " 'Αλικνημὶς, (ίδος, ἡ,) Nonn. Dionys. 43, 204. (Ἔγχος ἀλικνήμιδι παρῃώρησεν ἀπήνῃ.)" Kall. Mss.]

'Αλίκρας, (ὁ, ἡ,) Mari, i. e. marinæ salsugini, commixtus, cum accentu in penult. ut ait Eust.

'Αλικρείων, (ὁ,) Maris regnum obtinens, Regnans in mari, ὁ τῆς ἁλὸς κρείων, ut dicitur εὐρυκρείων. [Eust. 57, 27.]

'Αλικρηπὶς γαῖα, Maritima ora exp. ap. Nonn. quasi habens fundamentum ad mare. [" Nonn. Dionys. 1, 288. Paraphr. 7, 2." Wakef. Mss.]

[* 'Αλικρόκαλος, ὁ, ἡ, Calculis e mari in littus ejectis obsitus, Orph. Arg. 332. sed dubitat Schneider. Lex.]

[* " 'Αλικρύφιος, Toup. Opusc. 2, 61." Schæf. Mss.]

B " 'Αλίκτυπος, Mari s. Undis marinis resonans, Ma- " risonus, ut ἀλιηχὴς supra. Quo sensu ἀλίκτυπον λέ- " πας in Epigr. et ap. Eur. (Hipp. 754.) ἀλίκτυπον " κῦμα. Pro Piscatore etiam accipi tradunt VV. LL." [" Porson. Orest. 367. Valck. Hipp. p. 245.; Callim. 274. Toup. Opusc. 2, 60. Wakef. S. C. 2, 40. Musgr. Or. 373." Schæf. Mss. Anacr. 39.]

[* " 'Αλικυαῖος, ad Diod. S. 1, 685." Schæf. Mss.]

" 'Αλικύκη, Hesychio sunt φύλλα μήκωνος μετὰ " ὄξους λειανθέντα: item ὑπότριμμα ἐκ πλειόνων μετὰ " ὄξους λειανθέντα: item, ὑπότριμμα ἐκ πλειόνων κρεῶν, " et forsan ἀλίμικτον." [In Schneider. Lex. non legitur.]

[* " 'Αλικύμων, (ονος, ὁ, ἡ,) Huschk. Anal. 242. Crinag. 2." Schæf. Mss.]

'Αλιμέδων, οντος, ὁ, Mari imperans, Neptuni epith., cui synonymum est ποντομέδων. [Aristoph. Θ. 329.]

'Αλιμηδὴς, ὁ, ἡ, In mari agitans consilia, In mari sollicitus; ut ἀλιμηδὴς ἐμπορία, Negotiatio in mari sollicita, Dionys. P. [908. " Boissonad. in Philostr. 285." Schæf. Mss.]

C " 'Αλίμικτος, (ὁ, ἡ,) Sale mixtus, h. e. Salsus. Suidæ " ἀλίμικτον est τὸ πεπασμένον, Conspersum s. Asper- " sum, sale nimirum." " 'Αλισίμικτος, i. q. ἀλίμικτος " supra, Sale mixtus, Salsus, Hesychio ἡλισμένος."

'Αλιμυρήεις, (ήεσσα, ῆεν,) In mare cum sonitu quodam aut fremitu fluens. Od. E. (460.) Καὶ τὸ μὲν εἰς ποταμὸν ἁλιμυρήεντα μεθῆκε.

'Αλιμυρὴς, ὁ, ἡ, Idem Apoll. R. 1, (913.) Λῦσεν ὑπ' ἐκ πέτρης ἁλιμυρέος.

[" 'Αλιμυρὴς, Gesner. Orph. Ind. Thom. M. 780. Phanocles, Democritus. 'Αλ. et ἀλιμυρήεις, Heyn. Hom. 8, 148." Schæf. Mss. 'Αλιμυρὴς, Oppian. H. 2, 258. " Tryphiod. 682." Wakef. Mss.]

'Αλινηχὴς, ὁ, ἡ, In mari natans; ut ἀλινηχὴς κώπη, Anthol. [" Chardon Magaz. Encycl. N. 1. 1796. p. 101. Huschk. Anal. 228. Philipp. 22. Jacobs. Anth. 10, 373." Schæf. Mss. Athen. 679.]

'Αλινήκτειρα, ἡ, i. q. ἀλινηχὴς, ut ἀλινήκτειρα ἐλαία, Anthol. Olea in sale natans, i. e., opinor, Olea pluri mæ muriæ immersa. Hujus autem epitheti terminatio
D videtur a νηκτὸς formata; nam a νήχομαι deductum νηκτὸς sonat Natationi aptus, aut Natandi facultatem habens. [" Jacobs. Anth. 9, 32. 110." Schæf. Mss.]

" 'Αλίνιτρον, (τὸ,) affert Gorr. pro Eo, quod vulgo " Salpetrum vocant."

[* " 'Αλίοικος, (ὁ, ἡ,) In mari vivens, Etym. M. 22. (70, 22.)" Wakef. Mss.]

" 'Αλίξαντος, (ὁ, ἡ,) Suidæ ὁ ὑπὸ τῆς ἁλὸς ξηραινό- " μενος, afferenti ex Epigr. 'Ακταίης νησῖδος ἀλιξάντοισι " χοιράσι. Supra ἀλέξαντος." [" Huschk. Anal. 296. Jacobs. Anth. 8, 209. 269. 9, 220. Ruhnk. Ep. Cr. 151. ad Thom. M. 24. Toup. Opusc. 1, 375-6. Jacobs. Emend. 26. Valck. Hippol. p. 291. Wakef. S. C. 2, 100. ad Callim. 1, 155." Schæf. Mss.]

'Αλιοτρεφὴς, ὁ, ἡ, Qui in mari alitur. In VV. LL. ex Od. [Δ. 442.]

'Αλίπαστος, ὁ, ἡ, Sale conspersus; ut ἀλίπαστον κρέας, et ἀλίπαστον χωρίον, τὸ ἁλσὶ πεπασμένον, ap. Eust. || Est etiam ἀλίπαστος, Mari s. Aqua marina aspersus, Anthol. [" Athen. 658. unde habet Eust. δελφάκια ἀλίπαστα, Eubul. ap. Athen. 63." Schweigh.

Mss. " Jacobs. Anth. 9, 109. 10, 210. Casaub. ad Athen. 132. Toup. Opusc. 105. 221. Ammon. 11. Eran. Philo 157. et n." Schæf. Mss.]

'Αλίπεδον, τὸ, ad verbum Marisolum, i. e. Solum quod aliquandiu mari coopertum fuit, rursum autem campus esse cœpit, et aratum fuit. Proprie igitur Maritimus campus, sed per catachresin Quilibet campus. Ita Suid. Hesychius habet duntaxat, ἀλίπεδα τὰ πρὸς τῇ θαλάσσῃ πεδία, Mari adjacentes campi. Secundum quosdam ἀλίπεδον quasi ἀλὸς πέδον: secundum alios παρὰ τὸ ἀλινδεῖσθαι ἵππους ἐν αὐτῷ δύνασθαι. " 'Αλή-" πεδα, Hesychio τὰ πρὸς τῇ θαλάσσῃ πεδία, Campi " maritimi, Planities ad mare sita, pro quo scr. potius " ἀλίπεδα." [" Mœr. 52. et n. Timæi Lex. 23. et n. Aristoph. Fr. 240." Schæf. Mss. Theophr. H. P. 7, 14. de sedo: Φύεται ἔν τε τοῖς ἀλοπέδοις καὶ τοῖς ἐπὶ τῶν τοίχων ἀνδήροις, καὶ οὐχ ἥκιστα ἐπὶ τῶν κεράμων, ὅταν ἐπιγένηται γῆς τῆς ἀμμώδους συῤῥοή. J. Poll. 1, 186.]

'Αλίπλαγκτος, ὁ, ἡ, Marivagus, Pontivagus; ap. Soph. Aj. (700.) ὦ Πὰν, Πὰν ἁλίπλαγκτε: ubi Schol. hujus epitheti rationem reddens, ait, "Οτι ἐν τοῖς ἀκρωτηρίοις τιμᾶται, ἔνθα πλάζεται ἡ θάλασσα, Quia in promontoriis colitur, ubi vagatur mare. Reddit et alias hujus epitheti rationes, quas ap. eum vide. [" Lobeck. Ajac. p. 308. 323. Wakef. S. C. 1, 62. ad Charit. 215." Schæf. Mss. Pind. Pyth. 4, 24. Oppian. H. 1, 439.]

'Αλιπλανὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἁλίπλαγκτος, Anthol. Illud fit a πλάνη, hoc a πλάζω: utrumque præfixum habens dativum ἁλί. [" Antip. Sid. 14. Bergler. ad Alciphr. 60." Schæf. Mss. Ετ *'Αλίπλανος, ὁ, ἡ, Oppian. C. 4, 258. " Nonn. Paraphr. 6, 237." Wakef. Mss.]

'Αλιπλανία, ἡ, Erratio, s. Error per mare, Anthol. [" Jacobs. Anth. 9, 145." Schæf. Mss.]

[* 'Αλιπλεύμων, ὁ, ἡ, Marcell. Sid. 27.]

[* 'Αλιπλὴξ, ῆγος, ὁ, ἡ, Callim. H. in Del. 11., i. q. ἀλίξαντος. " Stat. Flacc. 4. Ruhnk. Ep. Cr. 149. ad Thom. M. 24. Wakef. S. C. 1, 62. ad Callim. 1, 148. Ilgen. Hymn. 596. Valck. Callim. 274. Ετ *'Αλίπληκτος, Valck. l. c. Lobeck. Ajac. p. 308. 324." Schæf. Mss. " Schwebel. ad Mosch. 83." Kall. Mss.]

'Αλίπλοος, ὁ, ἡ, Per mare navigans. Il. M. (26.) ἁλίπλοα τείχεα, Muri supernatantes mari, vel Muri in mare demersi, ita ut illis mare supernatet, inquit Hesych. ὗε δ' ἄρα Ζεὺς Συνεχὲς, ὄφρα καὶ θᾶσσον ἁλίπλοα τείχεα θείη. [Apoll. R. 3, 1328. " Heyn. Hom. 6, 274. 278. Jacobs. Anth. Proleg. 56. Heyn. ad Apollod. 1153." Schæf. Mss.]

'Αλίπνοος, ὁ, ἡ, Odorem maris habens, Mare spirans, Mare redolens, Mus. [265. " Jacobs. Anth. 11, 279." Schæf. Mss.]

[* 'Αλίπορος, ὁ, ἡ, Per mare iter faciens, διασφὰξ ἁλ. i. q. ἁλία, Lucian. Tragop. 24.]

'Αλιπόρφυρος, ὁ, ἡ, Marinæ purpuræ colorem habens, ut ἁλιπόρφυρα φάρεα, (Od. N. 108.) Vestimenta purpura marina tincta, aut Vestimenta colorem habentia maris πορφύροντος. Vide Πορφύρω. [Steinbr. Mus. Tur. 1, 196. ad Charit. 240. Jacobs. Anth. 6, 181. 7, 332. 8, 29. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 173. Heyn. Hom. 4, 173. " Philostr. 270." Wakef. Mss.]

[* " 'Αλιπτοίητος, (ὁ, ἡ,) Nonn. Dionys. 8, 58. 13, 119." Wakef. Mss.]

[* 'Αλιῤῥαγὴς, ὁ, ἡ, In quo undæ s. fluctus franguntur, epith. scopuli. Philipp. 67.]

[* " 'Αλιῤῥαίστης, (ὁ, ἡ,) Mari pulsus, (δράκων) Nicand. Th. 828." Wakef. Mss. " Wessel. Diss. Herod. 181." Schæf. Mss.]

[* " 'Αλίῤῥαντος, (ὁ, ἡ,) Jacobs. Anth. 6, 401." Schæf. Mss.]

[* 'Αλίῤῥηκτος, ὁ, ἡ, Archias 33. i. q. ἀλιῤῥαγής.]

[* " 'Αλίῤῥοιζος, (ὁ, ἡ,) Mari resonans, Nonn. Dionys. 13, 312. alibi (43, 218.)" Wakef. Mss.]

'Αλίῤῥοος, ὁ, ἡ, Marifluus, Circa mare vel Ad mare fluens. Aut, In mare fluens. Vide 'Αλίῤῥοθος. [" Valck. ad Mosch. 351. ad Hippol. p. 291." Schæf. Mss.]

'Αλίῤῥοθος, ὁ, ἡ, Marifluus: πόροι ἁλίῤῥοθοι Soph. Aj. (412.) dicuntur Fluvii in mare fluentes cum sonitu, ut ait Schol. Invenitur et ἁλίῤῥοθος ἀκτὴ, pro Litus quod fluctibus marinis agitatur. || Videtur autem dici ἁλίῤῥοθος pro ἀλιῤῥόθιος, ex ἅλς ἀλὸς, et ῥόθιον, Fluctus; atque adeo reperitur ἀλιῤῥοθία fem. genus habens servatum ι, in Anthol. ἀλιῤῥοθία ξεῖνε κέκευθε κόνις. || Verum notandum est, cum ῥόθος dicatur Fluctus, itidem ῥόθιον deminutivi forma: ab utroque substantivum formatum; nam ἀλιῤῥόθους Hesych. exp. Fluctus maris: Suidas ἀλιῤῥόθιον itidem Fluctum maris. Dicemus ergo ἀλιῤῥόθους quasi ἁλὸς ῥόθους, et ἀλιῤῥόθιον quasi ἁλὸς ῥόθιον. Apud Hesych. quidem certe ἀλιῤῥώθους cum ω habetur, sed non sine manifesto mendo. [" 'Αλίῤῥοθος, Wakef. ad Moschum 2, 128. Valck. Hippol. p. 291. Lobeck. Ajac. p. 286. 'Αλιῤῥόθιος, Toup. Opusc. 1, 20. Emend. 1, 464. Jacobs. Anth. 8, 63. Diod. Sard. 16." Schæf. Mss. Orph. Arg. 1285.; H. 23, 8. Æsch. Pers. 367.]

[* 'Αλίῤῥυτος, ὁ, ἡ, Marinus, Quod mari alluitur, ἄλσος Æsch. Suppl. 881.: τὸ πέλαγος, Schol.]

[* " 'Αλισμάραγος, (ὁ, ἡ,) Nonn. Dionys. 39, 362." Wakef. Mss.]

[* " 'Αλίσμηκτος ΕΤ *'Αλίσμικτος. Vide 'Επισμήχω. Hesych. 'Αλισίμικτα· ἠλισμένα. Schneider. ad Oppian. p. 353." Schæf. Mss. Lycophro 994.]

" 'Αλίσπαρτον, Hesychio τὸ ἀλὶ ἐσπαρμένον χωρίον " καὶ ἄλευρον, In quo sal seminatum et sparsum est." [" Neues Hamb. Magaz. 1, 111. Ammon. 11. Eran. Philo 157. et n." Schæf. Mss.]

[* " 'Αλιστέφανος, (ὁ, ἡ,) Pierson. Veris. 109. Ilgen. Hymn. 330. Jacobs. Anth. 8, 376. Wakef. Georg. p. 9." Schæf. Mss. Hom. Hymn. 1, 410.]

[* 'Αλιστεφὴς, ὁ, ἡ, Mari cinctus. Orph. Arg. 143. 184. 1206. " Gesner. Ind. Orph. Pierson. Veris. 108." Schæf. Mss.]

[* 'Αλίστονος, ὁ, ἡ, A maris allisu strepens, resonans, i. q. ἀλίκτυπος, Æsch. Pr. 718. " In mari laborans, Oppian. H. 4, 149." Wakef. Mss.]

'Αλίστρεπτος, ὁ, ἡ, Actus aut Versatus in mari, Circumactus in mari; ναῦς ἀλίστρεπτος, Navis quæ circumacta est, aut circumagi solet, vel potest, q. d. Navis in mari versatilis, [Anal. 2, 205. Musæus 45. Orph. Arg. 184.]

'Αλιστρεφὴς, ὁ, ἡ, Qui in mari volvitur, vel circumagitur, Qui in mari vertitur, s. versatur. 'Αλιστρεφεῖς νῆσοι ap. Musæum (45.) Insulæ mari circumdatæ, ut vulgo exp., cum tamen proprie hoc epithetum sonet id quod dixi. [Vide 'Αλίστρεπτος. " Gesner. Ind. Orph. Pierson. Veris. 108." Schæf. Mss.]

'Αλιτενὴς, ὁ, ἡ, Dicitur ἀλιτενὴς τόπος Maritimus vel Mari adjacens locus, quasi ad mare extensus. || Item ἀλιτενὲς dicitur Demissum et humile, ταπεινὸν, ut Hes. et Etym. habent. E dativo ἀλὶ et τείνω, ut opinor. Ideo autem Humile puto signif. per ἀλιτενὲς, quod soleant demissiora esse, quæ mari adjacent loca. 'Αλιτενὴς θάλασσα, inquit Bud. Vadis frequens et brevibus, ut in litore. Appian., 'Ως τῆς θαλάσσης οὔσης ἀλιτενοῦς καὶ μεγάλαις ναυσὶν οὐκ εὐχεροῦς, Bayfio interpr. Propterea quod mare illic esset vadosum minimeque capax magnarum navium. [Strabo 646. Sieb. =473. Polyb. 4, 39. Plut. Them. 14. Ναῦς ἀλ. καὶ ταπεινοτέρας οὔσας. Athen. 204. ἀλ. καὶ πλατεῖα. Wessel. ad Herod. 8, 60. " Ad Herod. 645. Villoison. ad Longum 108. ad Diod. S. 1, 211. 264. ad Charit. 413. Musgr. Iph. T. 436." Schæf. Mss. " Appian. de B. P. 126. J. Poll. 1, 115." Scott. App. ad Thes. "Appian. 2, 291. Vadosus, Arrian. 336." Wakef. Mss.]

'Αλιτέρμων, ονος, ὁ, (ἡ,) Mari conterminus, vel finitimus, Anthol. [Epigr. adesp. 369.]

'Αλιτρεφὴς, ὁ, ἡ, Qui e mari vivit, Qui e mari alitur, vel esu piscium marinorum, vel etiam eorum piscatu; ut ipsi piscatores, qui sua arte victum sibi quærunt. Utitur Nonn. [Dionys. 24, 116. Quint. Smyrn. 3, 272.]

'Αλίτροπος, ὁ, ἡ, Qui vertitur in mari, Qui versatur huc illuc in mari et jactatur. Phocyl. (133.) Πλαζόμενον δὲ βροτὸν καὶ ἀλίτροπον οὐχ ὑπαλύξεις. [Schneider. Lex. " Voss. Myth. Br. 1, 102. Ilgen. Hymn. 381." Schæf. Mss.]

'Αλίτροφος, ὁ, ἡ, In mari educatus. In VV. LL. exp. Marinus, non expressa vi compositionis. [" Oppian. H. 1, 76." Wakef. Mss.]

[* " 'Αλίτροχος, Etym. M. (470, 39.) 585, 10." Wakef. Mss.]

'Αλίτρυτος, ὁ, ἡ, In mari vexatus. 'Αλίτρυτος κύμβη, Cymba mari vexata, Anthol. ἀλίτρυτοι χεῖρες ap. Nonn.

Manus in mari fatigatæ et labore vexatæ, de piscatoribus dictum. [" Jacobs. Anth. 8, 274." Schæf. Mss. Theocr. 1, 45.]

[* Ἁλίτυπος, ὁ, ἡ, A mari percussus, epith. litoris. Æsch. Pers. 942. Piscator, Eur. Or. 373.]

Ἁλίτυρος, ὁ, Caseus sale aspersus, Anthol. [" Jacobs. Anth. 8, 241." Schæf. Mss. sed dubitat Schneider. Lex.]

" Ἁλιφαέων, Hes. affert pro ἁλίων, ἁλιέων. Proprie sonat In mari apparentium, a nom. ἁλιφαής."

" Ἁλιφθερῶσαι, Hes. affert pro ἀφανίσαι, ἀπολέσαι, " quasi Mari perdere, quo sensu supra ἁλιβατεῖν et " ἁλιβδύειν." [Sophro ap. Etym. M. 774. Ὁ τόκος νιν ἁλιφθερώκει. Koen. ad Greg. 158. " Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 201. Jacobs. Anth. 7, 137. Huschk. Anal. 115. Jacobs. Anth. 10, 194. Lobeck. Ajac. p. 348." Schæf. Mss.]

Ἁλιφθόρος, ὁ, (ἡ,) Perdens in mari, Prædo marinus, Anthol. Ibidem Ἁλιφθορίη ναυτῶν, Perditio nautarum in mari; accipiendo Perditionem passive. Uno verbo Naufragium. [" Ἁλιφθόρος, ἁλιφθορία, Musgr. Helen. 1056. Jacobs. Anth. 7, 137. 10, 195. Huschk. Anal. 114." Schæf. Mss.]

Ἁλίφλοιος, ὁ, (ἡ,) Maricortex, ad verbum, aut Salicortex, Species roboris s. Quercus, ut e Theophr. H. P. 3, 9. annotatur in VV. LL. Sed habent Salsicortex: ego malim Salicortex; ut ἁλιγενὴς vertitur uno verbo Saligena, accipiendo salum pro mari. " Ἁλίφαλος, Hesychio γένος δρυὸς, pro quo supra ἁλίφλοιος."

Ἁλίχλαινος, ὁ, ἡ, E mari lænam habens; i. e. ut opinor, Lænam purpuream habens, videlicet conchæ marinæ sanguine tinctam. [" Nonn. Dionys. 20, 105. 40, 310." Wakef. Mss.]

Ἁλουργὸς, (ἡ, ὸν,) Purpureus, vel, ut quidam loquuntur, Purpurisseus. A nonnullis et Violaceus exp. De purpuræ colore intellexit Etym. secundum quem ἁλουργὸν dicitur quasi ἁλὸς ἔργον, Maris opus; quod videlicet e marina concha fiat. Sed non dubium est quin ἁλουργὸς, a purpuræ colore ductum, longius postea signif. suam extenderit. Arcus cœlestis primus color est φοινικοῦς: secundus autem, ἁλουργὴς et πορφυροῦς: ut Bud. tradit e Plut. de Philos. Plac. Idem in suo Lex. scribit, Ἁλουργὸν, i. q. οἰνωπὸν, τὸ ἐκ τῆς θαλάττης πορφυροῦν. Sed quid sit color ἁλουργὸς, omnium optime docet Aristot. de Color., ubi ait Uvarum botros habere colorem οἰνωπὸν, dum maturescunt; cum autem nigrescunt, colorem φοινικοῦν in ἁλουργὸν mutari. Plato Timæo ait ἁλουργοῦν esse Rubrum cum albo nigroque permixtum: Ἐρυθρὸν δὲ μέλανι λευκῷ τε κραθὲν, ἁλουργοῦν. Ubi notandum ἁλουργοῦν pro ἁλουργὸν, factum quasi ex ἁλουργέον.

Ἁλουργὸν, pro substantivo positum reperiri quidam tradunt, sub. nomine χρῶμα, vel ἱμάτιον: ut ἁλουργῆ pro ἱμάτια ἁλουργῆ invenitur. Sed et ἁλουργοὶ e Plut. citatur substantive positum, sub. nomine ἐσθῆτες. Etymologiam autem hujus nominis esse dixi a nom. ἅλς ἁλὸς et ἔργον: ut sit ἁλουργὸν quasi Opus marinum: unde ἁλουργὰ Etym. exp. πορφυρᾶ, et ἁλουργίδα vult esse πορφύραν: hæc autem fit e marina concha. Hesych. quoque ἁλουργὲς ait esse πορφυροῦν.

[" Ἁλουργὸς, Jacobs. Anth. 7, 332. ad Diod. S. 2, 535. Boissonad. in Philostr. 382. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 49. Thom. M. 38. Purpurea veste indutus, ad Lucian. 1, 377. ad Dionys. H. 4, 2051." Schæf. Mss. " Plato Phæd. 59." Routh. Mss.]

Ἁλουργὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἁλουργός: ut ἁλουργῆ ἱμάτια, Vestes purpurisseæ. Athen. 11. Ἁλουργῆ μὲν γὰρ ἠμπίσχοντο ἱμάτια. Aliquando ἁλουργῆ sub. substantivo ponitur per se; ut ἁλουργῆ ἀμπεχόμενος quidam dixit. Ἁλουργὲς γὰρ, inquit Hes. τὸ ἐκ τῆς θαλαττίας πορφύρας ὕφος. [" Mœr. 56. et n. Toup. Opusc. 1, 253. 446. Longus p. 4. Vill., ubi v. Vill. p. 15. Kuster. Hist. Cr. Hom. 97. Wolf. Jacobs. Anth. 7, 332. 8, 29. ad Lucian. 2, 11. Boissonad. in Philostr. 381. ad Dionys. H. 4, 2051." Schæf. Mss. " Diog. L. Pythag., Method. Conviv. 117." Routh. Mss.]

Ἁλουργὶς, ίδος, ἡ, Vestis certum genus, coloris purpurei s. violacei, vel potius coloris ἁλουργοῦ: nam quis sit is, ex iis, quæ diximus, patet: quo autem nomine Latino appellandus, non constat. Etym.

A ἁλουργίδα exp. πορφύραν, Purpuram. Trabeam, inquit Laz. Bayfius, Græci ἁλουργίδα vocant. Plut. Romulo, (1, 104.) Αὐτὸς δὲ προὐκάθητο μετὰ τῶν ἀρίστων ἁλουργίδι κεκοσμημένος. || In VV. LL. annotatur ἁλουργὶς pro Phaleris purpureis positum reperiri, item pro Stragulo purpureo, ap. Lucian. [1, 29. 3, 403. Aristoph. I. 967. Glossæ: Ἁλουργίς· Palmaris. " Boissonad. in Philostr. 381. Jacobs. Anth. 8, 78. Lucian. 1, 22. ad Lucian. 2, 11. ad Charit. 248. * Ἁλουργία, Ruhnk. ad Vellei. 346." Schæf. Mss. " Ἁλουργία, Philostr. 159." Kall. Mss.]

[* " Ἁλουργιαῖος, αία, αῖον, i. q. ἁλουργὴς, Antiphanes Suidæ, vox dubia." Schneider. Lex. * Ἁλουργικὸς, Bekk. Anecd. Gr. 379.]

[* " Ἁλούργημα, τὸ, i. q. ἁλουργὶς, Liban. 4, 189. vox dubia." Schneider. Lex.]

Ἁλουργυρίδες ab Hes. exp. πορφυρίδες. Videtur autem nihil aliud esse ἁλουργυρὶς quam ἁλουργὶς, quod modo exp. fuit.

[* " Ἁλουργοβαφὴς, (ὁ, ἡ,) Wakef. S. C. 4, 55. Ja- B cobs. Anth. 7, 332." Schæf. Mss. Clem. Alex. 201=235.]

Ἁλουργοπώλης, ὁ, Venditor purpuræ; ut ἁλουργὰ transferre purpuram nobis permittamus. Aristot. Mechan. Ετ Ἁλουργοπώλιον, Locus ubi purpura venditur. Item, Purpuraria officina. Ετ Ἁλουργοπωλικὴ, (ἡ,) Isæo, quæ * πορφυροπωλικὴ appellatur, inquit Suid. In quibus sub. puto substantivum τέχνη, q. d. Purpuræ venditoria ars.

[* " Ἁλουργοϋφὴς, (ὁ, ἡ,) Epiphan. Panar." Kall. Mss.]

[* " Ἁλουργόχρους, Const. Manass. Chron. p. 12 (=6.) Meurs." Schæf. Mss.]

[* Παναλουργὴς, Purpureus, Totus purpureus, Athen. 526. e Xenophane.]

Παραλουργὴς, ὁ, ἡ, Attextam habens purpuram. Παραλουργὲς, inquit J. Poll. τὸ ἑκατέρωθεν παρυφασμένην ἔχον πορφύραν. Quod et πάρυφες, et Ion. πηχυαλὲς, ut idem scribit. Ετ Παραλουργὶς, (ἡ,) Muliebris vestis, sicut ἁλουργὶς virilis, ap. eund. ea ni- C mirum quæ, ut credibile est, ita attextam habebat purpuram.

Παραλουργεῖς, Minus honorati, Qui minore sunt in pretio, q. d., * παραβαφεῖς, inquit Hesych.

[" Παραλουργὴς, Schneider. ad Aristot. H. A. 2, 338." Schæf. Mss. Παραλουργὶς, J. Poll. 7, 56. * Παραλουργὸν χιτώνιον, Plut. 8, 307. J. Poll. 7, 53. " Παραλουργὴς, Athen. 255." Wakef. Mss.]

Περιαλουργὴς, q. d. Circumpurpuratus. Apud Aristoph. (A. 856.) metaph. περιαλουργὴς κακοῖς pro Tinctus malis, vel Profundus malis, ὁ βαθὺς τοῖς κακοῖς, inquit Suid., qui et alterius exp. est auctor, i. e., ut opinor, Qui profunda mente mala excogitat. Ducta metaph. a concha, qua utuntur ad tingendam purpuram; illa enim e profundo mari eruitur. [* " Περιαλουργὸς, Acharn. l. c. Kuster. 125. a." Schæf. Mss.]

Alterum compositorum genus.

Ἀγχίαλος, ὁ, ἡ, accentu in antepen., Mari vicinus, Ad mare s. Prope mare situs, Maritimus, Litoralis; ut δάφνη ἀγχίαλος, Apoll. R. 2, (160.) Χαλκίδα D ἀγχίαλον vocat Hom. Il. B. (640.) παραθαλασσίαν, Maritimam, quæ et ἀγχιθάλαττος in prosa dici posset. Scribitur et ἀγχίαλος cum α habente superpositum spiritum asperum, de qua scriptura lege Athen. et Eust.

Ἀγχίαλος, Propr. nom. Hesych. Intelligit autem viri proprium, ut ex Eust. liquet, qui ἀγχίαλος proparoxytone et nomen proprium esse ait, et nomen adjectivum: item Urbem Thraciæ, quæ et Ἀγχιάλη. Hoc autem Ἀγχιάλη legitur et ap. Steph. sed magno errore ibi πόλις Σικελίας pro πόλις Κιλικίας scriptum est. Alibi tradit idem Gramm. hanc urbem a Philopono Ἀγχιαλὸν appellari ὀξυτόνως. Viri autem proprium nomen est Od. A. 180. Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι Υἱός.

Ἀγχιαλὸς, accentu in ult. Funis navigii, inquit idem Eust. aut Urbs Thraciæ, quæ et Ἀγχίαλος, ut modo dictum est.

[" Ἀγχίαλος, Ruhnk. Ep. Cr. 280. Tull. Gem. 5. ad Diod. S. 2, 299. Lobeck. Ajac. p. 237. Ἀγχιάλη, ad Diod. S. 2, 304. Heyn. Hom. 4, 373. Boissonad. in Philostr. 358. Ilgen. Hymn. 201. Ruhnk. Ep. Cr. 8.

ubi et de ἀγχίαλος." Schæf. Mss. "Oppian. H. 1, 309." Wakef. Mss.]

'Αμφίαλος, ὁ, ἡ, Circumquaque habens mare, s. Utrinque mare habens, sicut ἀμφιθάλαττος J. Polluci, ἡ ἑκατέρωθεν ἔχουσα θάλατταν, ut Corinthus, Circumdatus vel Cinctus mari, ut circumdantur insulæ. Hesych. ἀμφιάλῳ exp. ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιεχομένη πάντοθεν: unde νήσου Insulæ, epithetum est ἀμφίαλος, sicut et ἀμφίῤῥυτος. Sciendum est autem qui ἀγχίαλος scripserunt cum ἁ, de qua scriptura modo dixi, eosdem et ἀμφίαλος scripsisse. ["Suid. 1, 43. Soph. Philoct. 1498. Pind. Ol. 13, 57." Scott. App. ad Thes. "Wakef. Philoct. 1464. Ilgen. Hymn. 202." Schæf. Mss. Xen. Hellen. 4, 2, 13. "Oppian. H. 1, 122. Quint. Smyrn. 9, 433." Wakef. Mss.]

[* "Ἔναλος, (ὁ, ἡ, Maritimus,) Ilgen. Hymn. 202. 254. ad Diod. S. 1, 394. Musgr. Electr. 1946. Arion." Schæf. Mss. "Sex. Emp. Pyrrh. 1, 119. adv. Mathem. 7, 414. Clem. Alex." Kall. Mss. Archestr. ap. Athen. 278.]

Ἔξαλος, ὁ, ἡ, Extans mari, ut dicitur Extare aquis, Extra mare positus. Cui opponitur ὕφαλος: ut ap. Lucian. (2, 695.) Καὶ τὰ μὲν ὕφαλα κατάγραφα, τὰ δὲ ἔξαλα τῆς νεὼς ἄμορφα. Idem, (2, 405.) Οἱ μὲν οὖν ἐρέται τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀνασπάσαντες, A mari subductum, inquit Bud. Qui addit, a Strab. ἔξαλον appellari, p. 231. Remotum a mari. Apud Polyb. ἔξαλος πληγὴ, Quæ extra aquam s. paulo supra aquam infertur, Bayfio interpr. in his lib. 16. locis, Αὐτὸς μὲν ἔξαλον ἔλαβε τὴν πληγὴν, et, 'Εξάλους ἐλάμβανον τὰς πληγάς. Vide infra et Ὕφαλος πληγή. ‖ Ἔξαλος, E mari exiliens. Oppian. H. (2, 593.) Ἔξαλοι ἀΐσσουσι.

Ἔφαλος, ὁ, ἡ, ET 'Εφάλιος, Ad mare situs, Maritimus. Utrumque enim dici volunt; sicut πάραλος et παράλιος. Il. B. (538.) Κήρινθόν τ' ἔφαλον. ‖ Sunt qui ἔφαλον opponi etiam velint τῷ ὑφάλῳ: et ita idem fuerit quod ἔξαλος modo exp. ["Ἔφαλος, Posidipp. ap. Athen. 596. "Ilgen. Hymn. 254. Lobeck. Ajac. p. 250." Schæf. Mss.] "Εὔφαλον, Hesychio ἐπιθαλάσσιον et * βραχυθάλασσον. Pro ἐπιθαλάσσιον tamen dicitur potius ἔφαλον, sine υ, utpote τὸ ἐπὶ τῆς ἁλός."

Πάραλος, ὁ, ἡ, ET Παράλιος, (ία, ιον,) Maritimus. Soph. Aj. (412.) Ἰὼ πόροι ἁλίῤῥοθοι, Πάραλά τ' ἄντρα. Sic πάραλος γῆ ap. Thuc., cujus locum proferam infra, παραθαλάσσιος, ut Schol. exp. At πάραλος στρατὸς ex Herod. (7, 161.) citatur pro classe. Παράλιος in soluta oratione usitatius est; unde et illud per hoc explicari solet. Plut. de Prud. Anim. Τοὺς νησιώτας καὶ παραλίους. Philo de Mundo, Οὐ παράλιοι μόνον, ἀλλὰ καὶ μεσόγειοι μοῖραι κατεπόθησαν. Et παραλία πεύκη Theophr. Maritima pinus. Et παραλία sub. χώρα, Maritima ora. Plut. Pericle, Αἱ τῆς παραλίας πόλεις. Aristot. Rhet. 3. Σπεισαμένων πρὸς τὴν παραλίαν. Et παραλία, sub. χώρα, Maritima ora. Thuc. 2, (56.) Πελοποννησίους κατέλιπον τῆς 'Αττικῆς ὄντας ἐν τῇ παραλίᾳ. Quos ad locos pertinet, quod annotavit quidam, Atticam peculiariter παραλίαν fuisse dictam: παραλία, inquit Hesych., ἡ 'Αττική· ἔνθεν καὶ ἡ ναῦς πάραλος. Eodem modo παράλιοι dicti οἱ τὴν παράλιον τῆς 'Αττικῆς κατοικοῦντες. Scio tamen ap. Suid. legi πάραλοι, et ita eum scripsisse manifestum est; cum tradat παράλους appellatos fuisse non eos solum, qui nave paralo dicta vehebantur, verum etiam eos, qui maritimam Atticæ oram incolebant; ceteros autem, πεδιασίους et * διακρίους. Sed ap. Hesych. habemus παράλιοι: itidemque a Plut. (9, 213.) eadem de re loquente παραλίων fit mentio, sicut et πεδιέων, non πεδιασίων: Διὸ βελτίονα Σόλων ἔλαβεν ἀρχὴν, διεστώσης εἰς τρία μέρη τῆς πόλεως, τὸ τῶν διακρίων λεγομένων, καὶ τὸ τῶν πεδιέων, καὶ τὸ τῶν παραλίων. Sunt autem qui πεδιαίων hic scribant, ut et alibi mihi legisse videor; habet tamen πεδιέων et Aristoph. Schol. idem describens. Idem vero Plut. Erotico παράλους, ἐπάκρους, et πεδίους vocat, appellans τρεῖς στάσεις. Sed non dubito quin pro πεδίων, vel πεδιέων vel πεδιαίων ap. eum reponendum sit. Thuc. autem πεδίον ea signif. dixit, et τὴν πάραλον γῆν, 2, (55.) Οἱ δὲ Πελοποννήσιοι ἐπειδὴ ἔτεμον τὸ πεδίον, παρῆλθον ἐς τὴν πάραλον γῆν καλουμένην. ‖ Pro παραλία autem, Maritima regio, dicitur interdum a poëtis παῤῥαλία metri causa, seu παῤῥαλίη. ‖ Παράλια, τὰ, Festi nomen, Athen. et Eustathio. ‖ Παράλιοι ὄρνιθες, Soph. (Aj. 1076.) Marinæ aves potius quam maritimi.

"Παράλιος, τιθύμαλος, Paralius tithymalus, sic dictus quoniam φύεται ἐν παραθαλασσίοις τόποις, Quoniam provenit in locis mari vicinis, teste Diosc. 4, 165. Alio nomine τιθυμαλὶς dicitur et μήκων, teste eodem, necnon Plin. Meminit et Theophr. H. P. 9, 2." [* 'Αμμότροφον πάραλον, Meleager 1, 20.]

Πάραλος, Navis ap. Athenienses, quam, sicut et altera cui Salaminiæ nomen erat, ad certos tantum usus adhibebant. Quod testatur Plut. (9, 233.) Ὥσπερ ἡ Σαλαμινία ναῦς 'Αθήνησι καὶ ἡ πάραλος οὐκ ἐπὶ πᾶν ἔργον, ἀλλ' ἐπὶ τὰς ἀναγκαίας καὶ μεγάλας κατεσπῶντο πράξεις. Hinc et Pitholaus ap. Aristot. Rhet. 3, τὴν πάραλον appellavit ῥόπαλον τοῦ δήμου. Ab Hesych. vocatur πάραλος navis sacra, sicut et alibi Σαλαμίνιος, ita enim ap. eum scriptum est, dicitur esse μία τῶν ἱερῶν νεῶν. Suid. hasce duas, triremes fuisse dicit, addens itidem sacras, quæ celeritate præstarent, atque adeo velut celeres quædam ministræ essent. Schol. Demosth. duabus hisce sacris triremibus, nam et ipse ita vocat, tres postea fuisse additas scribit, quarum nomina essent, Antigonis, Ptolemais, Ammonias. A Suid. duæ tantum recensentur quæ illis accesserint, Antigonis et * Demetrias. Idem Schol. πάραλον a Paralo quodam heroe nomen accepisse tradit; quod et ap. Suid. legimus. At Hesych. vult πάραλον dictam esse ἀπὸ τῆς παραλίας 'Αττικῆς. Quod etiam voluisse puto ipsum Demosth. Schol., cum post etymologiam a Paralo filio Periclis, aut Paralo heroe, cui ille ὁμώνυμος, subjungit, Διὰ τὸ πλεῖν τὴν παραλίαν, τουτέστι τὴν 'Ασίαν καὶ τὸν 'Ελλήσποντον. Αὕτη γὰρ ἀπεστέλλετο πρὸς τοὺς συμμάχους, εἴ τι βούλοιντο σημαίνειν οἱ 'Αθηναῖοι. Sed omnino addenda fuerit disjunctiva particula ἢ ante διὰ τὸ πλεῖν: ut dicat nomen invenisse ab heroe Paralo, ἢ διὰ τὸ πλεῖν. Illud enim διὰ τὸ πλεῖν ad heroem non referri, ostendunt quæ sequuntur, αὕτη γὰρ ἀπεστέλλετο κ. τ. λ. Ceterum nave paralo uti solitos Athenienses tradit Suid. ad publica negotia: Salaminia autem εἰς τὰ θεωρικὰ, i. e. in ea theoros solitos mitti Delphos. Sunt qui contra hoc parali navis officium fuisse putent; et ap. ipsummet Suid. in alio loco hæ nominibus tantum differre putantur, illis autem Aristoph. Schol. subscribit. Sed παράλου varios fuisse usus, prout vario occurrebant publica negotia, e multis auctorum locis colligere possumus. Demosth. Schol. et Suid. volunt ea uti solitos ad revocandos domum e peregrina regione duces, ut ad revocandum e Sicilia Alcibiadem. Addunt nonnulli, ad revocandos aut evocandos eos duces, quibus dicenda causa esset; quod sane convenit illi Alcibiadis exemplo. Id autem et Aristoph. Schol. testatur, scribens, Ἡ μὲν Σαλαμινία τοὺς ἐκκαλουμένους εἰς κρίσιν ἦγεν, ἡ δὲ πάραλος τὰς θεωρίας ἀπῆγεν. Apud Xen. πάραλος Athenas mittitur ἀπαγγέλλουσα τὰ γεγονότα. Apud Demost. autem, (571.) legimus, Τῆς μὲν παράλου ταμιεύσας, Κυζικηνῶν ἥρπασε πλεῖον, ἢ πέντε τάλαντα. ‖ Fuerunt autem dicti πάραλοι et qui in paralo nave remigabant, s. propugnabant. Secundum Suid. autem generaliter Parali navis vectores. J. Poll. ναύτας navis parali vult appellatos, παράλους s. παραλίτας, sicut Salaminiæ navis, Σαλαμινίους. Hesych. autem παραλίτης exp. ὁ ἀπὸ τῆς παράλου. Sic et Schol. Thuc. παράλους esse dicit τοὺς ἐκ τῆς νεὼς τῆς παράλου. Legitur autem hæc vox ap. Thuc. 8, (74.) Τῶν μὲν παράλων τινὰς οἱ τετρακόσιοι δύο ἢ τρεῖς ἔδησαν, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀφελόμενοι τὴν ναῦν, καὶ μετεκβιβάσαντες εἰς ἄλλην στρατιῶτιν ναῦν, ἔταξαν φρουρεῖν περὶ Εὔβοιαν. Bayfius ap. eund. Thuc. 6. 'Αφίκοντο δὲ τότε οἱ 'Αργεῖοι μετὰ τῶν παράλων, interpr. παράλους Propugnatores, qui in nave paralo esse solebant. Extenditur autem latius interdum παράλων signif. pro Quibusvis remigibus. Aristoph. B. (1071.) καὶ τοὺς παράλους ἀνέπεισεν 'Ανταγορεύειν τοῖς ἄρχουσι. Ubi Schol. per παράλους scribit intelligi κωπηλάτας. Ejus verba sunt: Παράλους δὲ σημαίνει τοὺς κωπηλάτας. Πάραλος γὰρ καὶ Σαλαμινία, τριήρεις * εἰρηναρχικαί. Κοινῶς δὲ παράλους, τοὺς ἐκ τῶν τριήρων ναύτας. Οὐ γὰρ ἴδιόν τι λέγοι ἂν περὶ τῆς παράλου τριήρους νεώς· ἄτιμοι δὲ οὗτοι ἦσαν. ‖ Πά-

ραλος et pro Quodam tribuum judicio, in VV. LL.

[" Πάραλος, Thom. M. 685. Markl. Suppl. 653. 659. Ion. 1606. Kuster. Aristoph. 126. b. Goldsm. Gesch. d. Gr. 1, 259. Bergler. ad Alciphr. 43. ad Corn. Nep. 191. Herod. 579. ad Diod. S. 1, 628. Πάραλοι, Musgr. Suppl. 653. Kuster. Aristoph. 237. a. Παράλιος, Markl. Suppl. 653. 659. 713. Thom. M. 685. ad Diod. S. 1, 467. Markl. Iph. p. 278. Wakef. Ion. 1614. Brunck. Soph. 3, 439. 451. ad Dionys. H. 1, 33. ad Herod. 447. Diod. S. 1, 212. et sæpissime: ad 1, 211. 270. Kuhn. ad Paus. p. 4. Παραλία, ad Diod. S. 1, 211. 340. Wakef. Ion. 1614. Brunck. Apoll. 196. Παῤῥάλιος, Callim. H. in D. 238. Dionys. P. 729. 799. 827." Schæf. Mss. Manetho 4, 534.]

" Παραγὶς, ἰδος, ἡ, affertur pro Dies sacra, sed " ἀμαρτύρως." [An παραλὶς ?]

" Παραλίτης, (ὁ,) Hesychio ὁ ἀπὸ τῆς παράλου, quæ " erat navis sacra. Itidem J. Poll. (8, 116.) dicit nau- " tarum quosdam fuisse παράλους s. παραλίτας, quos- " dam Σαλαμινίους, dictos nimirum a paralo et Sala- " minia navibus. Sed perperam apud eum scriptum " est παραλεῖται."

Πλησίαλος, ὁ, ἡ, Maritimus, Mari vicinus, i. q. ἀγχίαλος ap. poëtas, ut ἄγχι et πλησίον idem signif. Hinc πλησίαλον substantivum, Maritima ora, Posidonio ap. Athen. (333.) Ὤξενον κατὰ τὸ πλησίαλον νικήσαντες τὴν μάχην. Quod vocabulum scribi etiam πλησί ἀλον cum ἁ, sicut ἀγχί ἁλον, admonet Eust.

" Πρωτόαλος, Hesychio πρωτόπλους, Primum mare " expertus."

Ὕφαλος, ὁ, ἡ, oppositum τῷ ἔξαλος, Qui est sub mari, Sub mari latens, Vel, Qui est intra mare, ὕφαλος πέτρα, in Epigr. Saxum sub mari latens. Quod et ὕφαλος sine adjectione dici annotarunt quidam Gramm. Apud Alciphr. ὕφαλον δίκτυον, Rete in mare demissum et conditum. Hinc Ὕφαλος per metaph. Subdolus, Versutus, q. d. Sub pectore latentem habens fraudulentiam. Unde ὕφαλον ἦθος, quod et ὕπουλον. Sic ap. Greg. Οὐχ ἁπλοῦν γένος εὑρίσκω τοὺς Ἀρμενίους, ἀλλὰ κρυπτόν τι καὶ ὕφαλον. || Ὕφαλος item pro Aliquantum salsus, q. d. Subsalsus, Diosc. 3, 153. [Gl. Ὕφαλος πέτρα· Latens saxum. " Ad Herodian. Philet. 448. Toup. Opusc. 2, 210. ad Lucian. 1, 314. 2, 296. Ὕφαλος πέτρα, Thom. M. 804. Lucill. 122. ad Anton. Lib. 226. Bergler. ad Alciphr. 60." Schæf. Mss. Alciphro 1, 1. Ælian. H. A. 14, 28. Ετ * Ὑφαλώδης, ὁ, ἡ, pro eodem, vox dubia, inquit Schneider. Lex. sed vide " Diod. S. 2, 508." Wakef. Mss.]

Ὠκύαλος, ὁ, ἡ, Velox in mari, Velociter per mare currens. Navis epithetum (Od. Θ. 111. M. 182.) dicitur enim ab eo ὠκύαλος ναῦς, quod a Schol. exp. * ταχύπλους. [" Wakef. Eum. 251. Lobeck. Ajac. p. 329. Heyn. Hom. 7, 120." Schæf. Mss. Oppian. H. 2, 535.]

Compositum sequens ejusdem quidem est formæ, sed ab altera tantum ἁλὸς signif., videlicet pro Sale, non pro Mari.

Ἄναλος, (ὁ, ἡ,) Sale carens, Insulsus, Non salitus. Aristot. Διὰ τί ἄναλοι ἄρτοι πλείονα σταθμὸν ἔχουσι τῶν ἡλισμένων. Marc. 9, (50.) Ἐὰν δὲ τὸ ἅλας ἄναλον γένηται, ἐν τίνι αὐτὸ ἀρτύσετε; [Gl. Ἄναλος· Insulsus. " Oppian. C. 2, 397." Wakef. Mss.]

" Κάθαλος, (ὁ, ἡ,) Sale conspersus. Diphil. ap. A- " then. (132.) Κάθαλα ποιῆσαι πάντα καὶ ἐσκοροδισμέ- " να," [662. Κάθαλος, * κάτοξος. " Eust. Il. p. 648." Wakef. Mss.]

[* Σύναλος, ὁ, ἡ, Consalaneus, Consalineus, Gl. In Lex. Hederic. vertitur Commensalis, Convictor.]

[* Ὕφαλος, Salsus, Philo J. 898." Wakef. Mss. Hippocr. 75, 33. * Ὑφαλικὸς, 455, 1=284.]

Composita autem in λιος terminata, ut ἐνάλιος, vide post Ἅλιος.

[* " Εἰναλινήχυτος, Theod. Prodr., Not. Mss. T. 8. P. 2. p. 184. sed forte εἰν ἁλὶ νήχυτος." Boissonad. Mss.]

Εἰναλίφοιτος, ὁ, ἡ, Marivagus, In mari vagans, s. Per mare, ut εἰναλίφοιτα λίνα, Retia per mare vagantia, quasi εἰν ἁλὶ φοιτῶντα. Eadem forma dicitur qua ἠερόφοιτος. Est autem hoc diversum ab illis, quæ composita vocavi alicubi, qualia sunt ea, quæ alibi a me ponuntur præfixum habentia c. 2. non enim hoc ex alio fit jam composito, sed e tribus simplicibus componitur. Ideoque post εἰνάλιος non posui, ne videretur ex illo factum, quasi esset εἰναλίφοιτος pro εἰναλιόφοιτος. [Anal. 2, 93. ut * Εἰναλίδιναι αἴθυιαι, Arat. 918.]

¶ Ἅλιος, ὁ, ἡ, Marinus: θαλάσσιος, in prosa. Ἅλιος γέρων, Marinus senex, appellatur Proteus ab Hom. et ἅλιαι θεαὶ, Marinæ deæ, Il. Σ. (86.) Ω. (462.) μετ' ἀθανάτῃς ἁλίῃσι. Et Od. Γ. (38.) ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίῃσι. Sic Soph. (Aj. 458.) ἁλίαν πλάταν Marinum remum vocat, scribens, ἁλίαν Ὃς ἐπέβας ἑλίσσων πλάταν.

Ἁλία non solum adjectivum esse, signif. Marina, sed ut substantivum pro Mari poni, in VV. LL. habetur; cujus usus exemplum desidero. || Ἁλία ibid. annotatur Piscationem s. Prædam piscium ap. Greg. signif. Sed videndum ne pro ἁλία leg. sit ἁλεία, de quo nomine dicam post Ἁλιεύς. Ex Hesych. præterea discimus esse Vas in quo sal teritur, aut in quod reponitur. Meminit et J. Poll. ut dicam in Ἁλιάς. || Ab ἁλία factum ETIAM Ἁλίαρος, Sale conditus. Ἁλίαρον, inquit Eust., τὸ ἠρτυμένον ἅλατι ἔδεσμα, [sed de h. v. dubitat Schneider. Lex.]

Ἅλιος, Vanus, Inanis, Irritus. Ἅλιον capi pro μάταιον, Vanum, ducta signif. a mari, constat inter Gramm.: sed quam potissimum ob causam, de hoc vero certant. Nam alii ἅλιον dici volunt Vanum, quasi quod in mare jaciatur et exterminetur. Alii, quod mare res quædam vana et inutilis esse videretur, ante inventas naves. Alii, quod ad potum inutilis sit aqua marina. Οὐχ ἅλιον βέλος ap. Hom. aliquoties pro Telum non vanum, Telum effectu non carens. Sic οὐχ ἅλιον ἔπος. Il. Ω. (92.) et οὐχ ἅλιον ὅρκιον. Δ. (158.) || Ἅλιον adverbialiter etiam ponitur interdum pro Frustra, Incassum, Il. N. (505.) Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης Ὤχετ' ἐπεί ῥ' ἅλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν: nam hic ἅλιον Schol. exp. ματαίως. HINC Ἁλιόω, Vanum reddo, Irritum reddo, Effectum habere non sino. Od. E. (103.) Ἀλλὰ μάλ' οὔπως ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο Οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν, οὔθ' ἁλιῶσαι: ubi ἁλιῶσαι exp. etiam μάταιον ἡγήσασθαι, Vanum existimare, Pro vano et inani habere. Il. Π. (737.) Οὐδ' ἁλίωσε βέλος, pro eo quod dicit, (Δ. 498.) οὐχ ἅλιον ἧκε βέλος, ut ait Eust. Non irritum emisit telum. || Ἁλιόω et pro In salis modum contero, Symmachum usurpasse Esaiæ c. 52. annot. in VV. LL. [" Ἅλιος, Ruhnk. ad H. in Cer. 323.; Ep. Cr. 114. Ilgen. Hymn. 202. 349. ad Xen. Eph. 262. Valck. Hippol. p. 294. ad Charit. 756. Markl. Iph. p. 258. Jacobs. Anth. 11, 10. Heyn. Hom. 4, 587. Ἅλ. κόχλος, ad Charit. 220. Maritimus, Eur. Hec. 928. 633. Ἁλιόω, Wakef. Trach. 258." Schæf. Mss. Ἁλιόω, Maxim. de Elect. 512. 582.]

" Ἁλίως, Frustra. Soph. Philoct. (840.) ἐγὼ δ' ὁρῶ, " οὕνεκα θήραν Τήνδ' ἁλίως ἔχομεν τόξων, δίχα τοῦδε " πλέοντες, i. e. μάτην, inquit Schol."

Ἐνάλιος, ὁ, ἡ, interdum et Εἰναλία, f. g. Marinus; ut ἐνάλια ζῶα, Aristot. de Mundo, Marina animantia. Sic ἐναλία φύσις a Soph. appellantur Pisces periphrastice. Apud Eund. vero (Aj. 566.) ἐνάλιος λεὼς exp. ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ διατρίβων, In mari versans. At Plut. ἐνάλιον ἔργον appellat Rem in mari gestam, q. d. Marinum opus. Nam Navale opus ad verbum fuerit potius ναυτικὸν ἔργον. || Ἐνάλιος, Maritimus; ut ap. Aristot. de Mundo, Βρύουσα γῆ νήσοις τε ἐναλίαις καὶ ἠπείροις, Maritimis insulis. Bud.

Εἰνάλιος, ὁ, ἡ, metri causa inserto ι, i. q. ἐνάλιος: ut εἰνάλιοι φῶρες, q. d. Marini latrones, Piratæ, Anthol. In fem. g. dicitur etiam εἰναλία, et Ion. εἰναλίη, ut εἰνάλιαι κορῶναι, Od. (E. 67.) et εἰναλίη κὴξ (O. 478.)

[" Ἐνάλιος, Brunck. Soph. 3, 414. Thom. M. 162. Markl. Iph. p. 258. Porson. Phœn. 3. Valck. Phœn. 5. Musgr. ib. p. 183. b. Brunck. ad Æsch. Pers. 451. ad Eur. Hec. 39. Valck. Phœn. p. 487.; Hipp. p. 294. ad Lucian. 1, 304. Ilgen. Hymn. 254. Ἐνάλιος θεὸς, Neptunus, Valck. Phœn. p. 400. Εἰνάλιος, ad Charit. 530. Markl. Iph. p. 388. Jacobs. Anth. 6, 162. Mnasalc. 8. Antip. Sid. 14. Porson. Phœn. 3. Valck. Phœn. p. 6.; Hipp. p. 294. Pierson. Veris. 51. 88. Ilgen. Hymn. 255. Ruhnk. Ep. Cr. 150. Brunck. ad Æsch. Pers. 451. ad Eur. Hec. 39. Steinbr. Mus. Tur. 1, 162. Toup. Opusc. 1, 375. 431. 2, 300.

Atticum esse negat Dawes. Misc. Cr. 196. Porson. Hec. 39. Koen. ad Greg. 178. Dawes. l. c. 451. Εἰν. i. q. ἐν., Ruhnk. Ep. Cr. 288. Toup. Opusc. 1, 158." Schæf. Mss. " Ἐνάλιος, Schol. Il. E. 207." Wakef. Mss.]

Ἐφάλιος, vide in Ἔφαλος.

Παράλιος, vide supra post Πάραλος. Nam et hoc illi subjungendum censui.

Ὑπεράλιος, et Ὑπειράλιος, metri causa, Maritimus. Ad verbum, Qui est supra mare, q. d. Mari impositus, vel Mari imminens. Dionys. P. (851.) Κεῖθι δ' ἂν ἀθρήσειας ὑπειράλιον πτολίεθρον Ἄσπενδον, ποταμοῖο παραὶ ῥόον Εὐρυμέδοντος. Sic Gall. dicimus, Une ville qui est sur la mer. [" Dionys. P. 1085." Wakef. Mss.]

Ἁλιὰς, άδος, ἡ, vide post Ἁλιεύς.

¶ Ἁλιεὺς, έως, ὁ, Piscator: proprie sonat Marinator; nam ἅλιος Marinus sonat, ut modo dictum est. Ἀπὸ τῆς ἁλίας tamen factum esse, in VV. LL. annotatur tanquam sit substantivum nomen ἁλία pro Mari. Etym. e Philone tradit ἁλιεὺς a gen. ἁλὸς formari, ut sit ἁλὸς, ἁλιὸς, ἁλιεύς. Od. M. (251.) Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς περιμηκεῖ ῥάβδῳ Ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων. Apud Athen. 6. Ἁλιεῖς καὶ ὀρνιθευτὰς καὶ μαγείρους. Poëtice autem ἁλιῆες in nom. plur. et ἁλιῆας in accus. dicitur Od. X. (384.) Πεπτεῶτας πολλοὺς, ὥστ' ἰχθύας, οὕς θ' ἁλιῆες κ. τ. λ. || Est etiam Piscis cujusdam nomen ἁλιεὺς, ap. Plut. [Gl. Piscator. " Ad Mœr. 42. ad Charit. 267. Πληγεὺς, Brunck. Soph. 3, 489. Ἁλ. βίος, ad Lucian. 1, 444. Conf. cum λαὸς, ad Diod. S. 1, 213. Piscis nomen, ad Paus. 264. Ἁλιεῖς, gentile, ad Herod. 195. ad Diod. S. 1, 463." Schæf. Mss. " Adj., Oppian. 5, 121. Plut. 10, 72. Piscis genus, Theod. 4, 300. Ælian. H. A. 377." Wakef. Mss.]

Ἁλιεύω, σω, Piscor. Absolute sæpe, interdum et cum accus. Basil. Homil. 7. Ἄλλα γνωρίζουσιν οἱ τὴν Ἰνδικὴν ἁλιεύοντες θάλασσαν, ἄλλα οἱ τὸν Αἰγύπτιον ἀγρεύοντες κόλπον. [" Ad Thom. M. 32. 36." Schæf. Mss. " Artemid. 102. Ælian. H. A. 591." Wakef. Mss. Glossæ: Ἁλιεύω· Piscor. " Ἁλιεύομαι, Piscatoriam exerceo, Piscator sum, Piscor, Athen. 98. 328. unde ἁλιευομένη, Piscatrix, titulus Fabulæ Antiphanis ap. Athen. 338." Schweigh. Mss.] Hinc Ἁλιεία, ἡ, Piscatio, Piscatus. Aristot. Pol. 1. Οἱ μὲν ἀπὸ λῃστείας (ζῶσιν,) οἱ δ' ἀπὸ ἁλιείας. || Verum Ἀλεία etiam legitur ap. eund. Aristot. pro Piscatione, aut male pro ἁλιεία positum, aut certe retento ι, ut fit in ὑγεία pro ὑγιεία. Hoc enim mihi fit verisimile, quia ap. Herodian. (3, 1; 11.) itidem ἀλεία reperiatur. [Sic] " Ἀλεῖς, per syncopen pro ἁλιεῖς dici Suid. annotat, afferens ἀλεῖς σοφισταί." [Et * Ἀλεύω, Piscor, Gl. " Ἀλεία, falsa lectio pro ἁλιεία, Herodian. 3, 2. J. Poll. 7, 139. ut ὑγεία." Schneider. Lex. Glossæ: Ἀλεία· Piscatus. " Ἀλεία, ad Mœr. 380. ad Thom. M. 32. ad Xen. Eph. 261. ad Charit. 405. Ἁλιεία, ad Charit. ad Mœr. ad Xen. Eph. ll. cc. Ἁλία, ad Charit. l. c." Schæf. Mss. Adde * Ἁλίευμα, τὸ, Piscatio, Captura, i. q. ἁλιεία, Strabo 755. Et * Ἁλιευτὴς, ὁ, i. q. ἁλιεύς. Unde] Ἁλιευτικὸς, (ἡ, ὸν,) Piscatorius. Ad piscationem aut Ad piscatorem pertinens. Ἁλιευτικὸς βίος, Piscatoria vita, Vita piscatorum. Aristot. Pol. 1. ἁλιευτικὴ τέχνη, Piscatoria ars, Athen. 6, (11.) Aliquando ἁλιευτικὴ per se ponitur, sub. nomine τέχνη. Invenitur etiam ἁλιευτικὸν et in plur. ἁλιευτικὰ sine adjuncto, pro Tractatu s. Tractatibus de arte piscatoria. Tunc vero potest cum ἁλιευτικὸν sub. βιβλίον, cum ἁλιευτικὰ autem βιβλία. Athen. 7, (68.) Νουμήνιος δ' ἐν Ἁλιευτικῷ. Idem ibid. Τοσούτοις ἐνετύχομεν ἐποποιοῖς ἁλιευτικὰ γεγραφόσι. Sic et Oppiani Ἁλιευτικὰ dicuntur quæ ad nostram ætatem pervenerunt. [Gl. Ἁλιευτική· Piscatoria. " Ad Charit. 267." Schæf. Mss. " Plato Soph. 97. Bas. pr." Seager. Mss. Et * Ἁλιευτικῶς, Piscatorie, More piscatorio.]

Ἁλιάδαι, οἱ, proprie Piscatorum filii. Nomen est appellativum patronymici formam habens; capitur tamen pro Ipsis piscatoribus. Soph. Aj. (880.) Τίς ἄν δῆτά μοι, τίς ἄν φιλοπόνων Ἁλιαδᾶν; ubi Schol. ait ἁλιὰς esse Piscatorum navigium: ἁλιάδαι autem, Filii piscatorum, i. e. Piscatores, ut Asclepiadæ dicuntur medici. Sonat autem proprie Asclepiadæ, Asclepii filii. Dura tamen esse videtur horum nominum ἁλιὰς ἁλιάδος, et ἁλιάδης ἁλιάδου derivatio ab ἁλιεύς. [" Brunck. Ind. Soph. Lobeck. Ajac. p. 367." Schæf. Mss.]

Ἁλιὰς, άδος, ἡ, Navicula, Cymba. Quidam Piscatoriam naviculam interpr. et ipse Soph. Schol., si bene memini, ἁλιευτικὸν πλοῖον exp., quasi ab ἁλιεὺς derivatum sit ἁλιάς. Hesych. habet, Ἁλιάδες· μικρὰ σκαφίδια, nulla piscatorum facta mentione. Tamen ap. Aristot. Anim. 4, 37. Ἁλιὰς βάτραχος exp. itidem Rana piscatrix; ubi Gaza Raiam vertit, ut annotatur in VV. LL. || Ἁλιάδες Vasa buxina in quibus sal terebatur, ut ait J. Poll. Reperitur autem et Ἁλίδες in ea signif. sed mendose fortassis. Vocantur et ἁλίαι, quod vide paulo post. " Ἀλειάδες, αἱ, Piscatoriæ " scaphæ, VV. LL. perperam pro ἁλιάδες." || " Ἁλιάδων Hes. exp. etiam ἐναλίων, In mari degentium, " Marinarum." [Gl. Ἁλιάς· Horia. " Navis piscatoria. Moschio ap. Athen. 208. Ἁλιάδες τε καὶ σκάφοι." Schweigh. Mss. " Ad Diod. S. 1, 189. Diod. S. 2, 593. Lobeck. Ajac. p. 367." Schæf. Mss. " Plut. 1, 93. 1, 244. Ælian. H. A. 471.; adj., 937." Wakef. Mss.]

" Ἁλιακὴ, Suidæ ἁλιευτικὴ, Piscatoria. Ἁλιακὸν " quoque Etym. et Lexico meo vet. ἀκάτιον ἁλιευ- " τικόν."

¶ Ἁλυκὸς, (ἡ, ὸν,) Salsus, ut ἁλυκὸν ὕδωρ, Salsa aqua, ap. Aristot. et Theophr. Ἁλυκὸς τῇ γεύσει, Salsus gustu ap. Diosc. [" Mœr. 29. et n. Alciphr. 368. Kuster. Aristoph. 238. a. Callim. 1, 446. ad Diod. S. 2, 402. Heyn. Hom. 4, 245." Schæf. Mss.]

Ἁλυκότης, ητος, ἡ, Salsugo, Salsedo. Theophr. Ὅλως δὲ ἡ ἁλυκότης πρόσφορος.

Ἁλυκὶς, ίδος, ἡ, ut quidam annotant, i. q. ἁλυκότης. Ἁλυκίδας tamen ap. Strab. (5. p. 17. Sieb.) sibi videri appellatas Salinas scribit Bud. Aliquando ἁλυκίδες, ut annotant ex Hermolao, signif. Locum cum aut simili natura præditum, quem Antonius Salsulas appellat. [" Wakef. S. C. 4, 234." Schæf. Mss.]

" Ἁλυκὴ, oxytonωs et aspirate, Hesychio est ἡ " θάλασσα: ψιλὸν autem et paroxytonon, ἡ λύκους μὴ " ἔχουσα, quod de ἀλυκὸς quoque et ἄλυκος dici potest."

" Ἁλυκώδης, ὁ, ἡ, i. q. ἁλυκὸς, vel Plenus humore " aliquo, Hippocr." [377, 11=396.]

Ἁλικὸς item et Ἁλικότης, scripta litera ι non υ, inveniuntur. Ἁλυκὸς, inquit Bud., i. q. ἁλμυρὸς, vel Ἁλικός: varie enim ap. Theophr. legitur; sed frequentius ἁλυκός. Ita quidem Bud.; at ego ἁλικὸς cum ι in multo paucioribus locis reperiri scio. [" Mœr. 29. et n.; ad Eran. Philon. 158. a. Ἁλικότης, ad Mœr. l. c." Schæf. Mss.]

[Ἁλικὸς, Salsus, Kreyssig. Symb. ad Biel. Thes. aug. atque emend. P. 2. p. 10. Glossæ: Ἁλικός· Saliaris. Ἁλικαί· Salinæ.]

" Ἁλικὸς, Maritimus. Hes. enim teste ἁλικοὶ nomi- " nantur οἱ τὰ πρὸς θάλασσαν οἰκοῦντες μέρη τῆς Πε- " λοποννήσου. At Ἁλίκος Doricum est pro ἡλίκος. " Et Ἁλικὶς, ἡ, Salsilago, pro quo supra et ἁλυκίς."

Ἁλικώδης, ὁ, ἡ, ap. Theophr. exp. Salsus; ut idem sit quod ἁλικός. Quanquam sequendo terminationem sonat Salsuginosus. Potius autem scr. censeo ἁλυκώδης. [" Ad Mœr. 29." Schæf. Mss.]

¶ Ἁλία, (ἡ,) Vas in quo sal terebatur. Archipp. ap. J. Poll. Ἁλία πυξίνη. Et Strattis, ἐν ἁλίαις κεκομμένον. Fuisse autem et ἁλιάδα appellatum, dictum fuit supra. [" Ἁλιὰ, Callim. Epigr. 51.: τρυπῶν ἁλιὰν, Apollon. Tyan. Ep. 7. Salinum digito terebrare, Pers. 5, 138." Schneider. Lex. " Ad Lucian. 1, 439. T. H. ad Lucian. Dial. 114. Callim. Ep. 26. Villoison. ad Longin. 209." Schæf. Mss.]

¶ Ἁλίζω, σω, Salio, Sale conspergo, Sale condio. Unde ἁλισθήσεται pro Salietur, aliquoties in Evangelio, ab ἁλίζομαι. Apud Aristot. ἄναλοι ἄρτοι et ἡλισμένοι opponuntur, ubi dicit: Διὰ τί ἄναλοι ἄρτοι πλείονα σταθμὸν ἔχουσι τῶν ἡλισμένων. Apud Eund. H. A. 8, 10. Ἁλιζόμενα πρόβατα, Oves, quæ salem cum pabulo devorarunt: Πρὸς δὲ τοὺς τόκους ἁλιζόμενα, μείζω τὰ οὔθατα καθιᾶσι. [Gl. Salio, Insalio. " Musgr. Heracl. 404. Heyn. Hom. 5, 153. Casaub. ad Athen. 83. Zeun. ad Cyrop. 29. Mœris 51. et n.

Ad Il. E. 823. 'Αλ. et αὐλ. conf., ad Herod. 429." Schæf. Mss.] " Ex Athen. 2. affertur etiam pro Ver- " sor in mari. ‖ At ἀλίζειν, quod Hes. exp. ἀλεί- " φεσθαι, suspectum est." Hinc Ἀλιστὸς, Salitus, Anthol. [" Jacobs. Anth. 10, 210." Schæf. Mss. " Artemid. 61." Wakef. Mss. Ετ * " Ἀνάλιστος, (ὁ, ἡ, Insulsus, * πλατυρημοσύνη) Timo Phlias. 16. Toup. Emend. 2, 189." Schæf. Mss. Diog. L. 267.] " 'Αλί- " στατος, Hesychio est σοφώτατος, Sapientissimus." [" L. ἀλίστατος, Salsissimus." Is. Voss. " L. λαλίστατος, ex Eur. Cycl. 314. Κομψὸς γενήσῃ, καὶ λαλίστατος Κύκλωψ." Ruhnk. Ep. Cr. 2, 15.]

[* Ἅλισις, ἡ, Salitura, Gl.]

Ἁλισμὸς, ὁ, Salitura, Ipse actus saliendi s. sale condiendi. ‖ Item ἀλισμὸς, Maris jactatio. Bud. Diosc. Καὶ ἐφ' ὧν ἁλισμὸς καὶ ναυτία καὶ θέρμη ὑποχονδρίων παρακολουθεῖ. [" Ad Charit. 570." Schæf. Mss. " Eunap. 83. 134." Wakef. Mss.]

Συναλίζομαι, pro κοινωνῶ ἁλῶν καὶ τραπέζης, ut quidam interpr.: vide supra post Ἁλία, et in Συναυλίζομαι, ab Αὐλή. [Kiessl. ad Jambl. V. P. p. 118.]

¶ Ἅλας, ατος, τὸ, Sal, ut in proverbio, quod a Suida refertur, ἅλασιν ὕει, quod ait solitum dici ἐπὶ τῆς ἄγαν εὐθηνίας, De summa fertilitate. Hinc Ἁλατοπωλία ap. Aristot. Œc. 2. Salis venditio, Jus et potestas salis vendendi. [" Ἅλας, Callim. 1, 448. Theocr. 15, 17. Casaub. ad Athen. 123. Thom. M. 34. Wakef. S. C. 3, 128. ad Diod. S. 1, 73. Athen. 1, 13." Schæf. Mss. Glossæ: Ἅλας· Sal. Ἅλατα· Sales. Hinc * " Ἁλάτινος, (ινη, ινον, Ad salem pertinens, i. q. ἅλινος,) Clem. Alex. 461. * Ἁλάτιον, Montf. Palæogr. 37." Kall. Mss. * Ἁλατινὴ, Statua salinaria. Trall. 2. p. 189. Ὁ θεὸς ὁ στηρίξας τὴν γῆν, καὶ στήσας τὴν θάλασσαν, ὁ ξηράνας τὴν τοῦ Λὼτ γυναῖκα, καὶ ποιήσας αὐτὴν ἁλατίνην. Adde * Ἁλατικὸς, ἡ, ὸν, unde τὸ ἁλατικὸν, Salarium, Gl.]

[* " Ἅλαι, Salinæ, Dionys. H. Antiq. 353. Reisk." Kall. Mss. Glossæ: Ἅλαι· Salinæ.]

" Ἁλαὶ, Hesychio δύο δῆμοι τῆς Ἀττικῆς. Unde ap. " Suid. Ἁλαιεὺς, qui hujus δήμου δημότης est." [" Ἅλαι, Ἅλησι, Musgr. Iph. T. 1452. Toup. Emend. 2, 456." Schæf. Mss.]

" Ἅλα dici τὰ κόπρια annotat Suid., nimirum in " Od. ubi quidam dicit, Οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ " ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης. Veruntamen et ibi ἅλα, ab " ἅλς, accipere pro Grano s. Mica salis, nihil vetat."

" Ἄλαβα, Hesychio μέλαν ᾧ γράφομεν, Atramen- " tum scriptorium."

" Ἀλαβὴ, Hesychio λιγνὺς, σποδὸς, μαρίλη, Fuligo, " Cinis, Cinis mixtus carbonibus; sed his interserit, " καρκῖνος Κυπρίων, nescio quid sibi volens iis verbis. " Et mox subjungit paroxytonως, Ἀλάβη· ἄνθρακες, " Carbones. Hinc Ἀλαβώδης, ὁ, ἡ, Plenus carboni- " bus vel fumo, s. Fuliginosus, Fumosus. Idem enim " ἀλαβῶδες affert pro ἀνθρακῶδες, κεκαπνισμένον." [" Wessel. Diss. de Jud. Arch. 73." Schæf. Mss.]

" Ἀλάβανδα, ἡ, Alabanda: civitas Cariæ ab Ala- " bando quodam denominata: cujus civitatis civis s. " incola Ἀλαβανδεὺς nominatur. Inde et possessi- " vum Ἀλαβανδιακὸς, Alabandiacus, Alabandensium " proprius, ut Ἀλαβανδιακὸν σύγγραμμα: unde Ἀλα- " βανδιακὸς σολοικισμὸς, quo nimirum negativa par- " ticula μὴ pro οὐ ponitur, ut Philoxenus tradit ap. " Steph. B., ejus exemplum afferens Homericum " hunc versum, Il. O. Μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων " ἐνοσίχθων Πημαίνει Τρῶας. Latini Alabandicus " potius dicunt quam Alabandiacus."

" Ἀλαβαρχείη, ἡ, Epigr. Lascaris putat accipi pro " Taberna quadam aut Officina, alii pro Figlina, ubi " incertus quidam Auctor ait, Ἐξότε γὰρ καὶ τοῦτον " ὄνον χαλεπὸς χρόνος ἔσχεν, Ἐξ ἀλαβαρχείης, γραμ- " ματικοῦ γέγονεν. Alabarchas autem, nam et id " vocabulum reperitur ap. Juvenal. (1, 170.) Inter " quos ausus habere Nescio quis titulos Ægyptius aut " Alabarches: quidam interpr. Præfectos convehendi " salis, ap. Joseph. A. J. (18, 6, 3. 18, 8, 1. 19, 5, " 1.) Sed tunc aspiranda saltem hæc vox esset. Alii " vero dicunt eos esse, qui ex Arabia merces com- " portabant. Videndum tamen ne loci potius ali- " cujus, unde merces advehebantur, nomen proprium " sit; sonat enim aliquid peregrini, et vero etiam per " κ alicubi scriptum legitur." [Ἀλαβάρχης, ὁ, Euseb. H. E. 2, 5. p. 52. ubi v. Vales. " Wessel. de Jud. Arch. 73. * Ἀλάβαρχος, (ὁ,) ibid. Ἀλαβαρχείη, ibid. et Jacobs. Anth. 10, 210." Schæf. Mss. Cic. ad Att. 2, 17.]

" Ἀλαβῶς, Hesychio ποταμὸς, Fluvius."

" Ἀλανοὶ, Populi ad Bosporum non procul a Mæo- " tide palude habitantes, a quibus regio quam tenent, " Ἀλανία dicitur. Ab iisdem est nom. poss. Ἀλανι- " κὸς, Alanicus, Ad Alanos pertinens, s. Alanorum " proprius. Item τὸ Ἀλανικὸν ἅπαν, s. ἔθνος, Tota " gens Alanica, Omnes Alani, ut supra τὸ Αἰτωλικὸν " pro οἱ Αἰτωλοί."

" Ἄλαρα, Hesychio τὸ τοῦ δόρατος εἰς τὸν αὐλὸν τῆς " ἐπιδορατίδος ἐμπίπτον, Hastile quod inseritur in " fistulam cuspidis: vel, κάρυα Ποντικὰ, ἀφ' ὧν γίνε- " ται τὰ δόρατα, Nuces Ponticæ, e quibus fiunt hastæ. " Itidem Etym. et Lexico meo veteri ἄλαρα sunt τὰ " Ποντικὰ κάρυα, et ὁ αὐλὸς τοῦ δόρατος καταξυόμενος. " Ubi etiam subjungitur, quosdam ἀλαρίαν quoque " vocare Arborem, ὅθεν εἰς τὰ δόρατα αἱ ῥάβδοι, Unde " cæduntur hastilia."

" Ἀλεσούριος, Species piscis marini, qui κατ' εὐφη- " μισμὸν nominatur καλλιώνυμος: est autem τὸ θαλάσ- " σιον αἰδοῖον, quod πνεύμων etiam vocatur, quasi " ἁλὸς οὐρὰ, ἀλοσούριόν τι ὂν, nam οὐρὰν vocare solent " τὸ αἰδοῖον. Ita Lex. meum vetus, et cum eo Etym. " qui etiam addit, quosdam eo nomine accipere " κόγχον κογχυλίου. Apud Hes. neutro gen. ἀλεσού- " ριον, quod itidem esse dicit θαλάσσιον αἰδοῖον: item " Genus quoddam conchylii." " Ὀλοθούριον, Hes. " esse dicit εἶδος θαλάττιον. Mentio τῶν ὁλοθουρίων " ap. Aristot. H. A. 4., ubi ea dicit parum a spongiis " differre. Plin. 9, 47. Multis eadem natura, quæ " frutici, ut holothuriis, pulmonibus, stellis." [Aristot. H. A. 1, 1. Holothuria Priapus Linnæi. Schneider. Lex.]

[* Ἁληγὰ πλοῖα, Navigia salem vehentia. Plut. 8, 732, 9, 614.]

" Ἁλιάποδα, Hes. dici scribit τὸν κέπφον s. θαλάσ- " σιον ὄρνιν, quia marina loca permeat." [" T. H. ad Plutum p. 311." Schæf. Mss.]

" Ἁλιήτορες, Suidæ οἱ ἁλιεῖς, Piscatores, Epigr." [" Adesp. 27. Tzetz. Exeg. in Il. p. 37." Schæf. Mss.]

" Ἅλιμος, (ὁ, ἡ,) Marinus s. Maritimus. Hesychio " enim ἅλιμα sunt θαλάσσια, et ἅλιμον eidem παρα- " πλήσιον θαλάσσῃ γενόμενον, Proxime accedens ad " mare. ‖ Ἅλιμος s. Ἅλιμον dicitur etiam quidam " θάμνος φραγμίτης, ex eo quod ἐν παραθαλασσίοις καὶ " φραγμοῖς φύεται, ut testatur Diosc. 1, 121. ubi masc. " gen. utitur. Neutrum ap. Suid. legitur, quo au- " ctore ἅλιμον est itidem βοτάνη δενδροειδὴς παρὰ " θάλασσαν. Theophr. quoque neutro gen. ἅλιμον " vocat, H. P. 4, 20. C. P. 5, 22. Plinius Aureonem " s. Auronem Latine vocari scribit, 17, 24. Nec " viscum, inquit, prodest, et cytisus, nec auro, quod " Halimon vocant Græci. Duobus modis scribitur, " inquit Gorr., modo nude, mirabili, ut ait Solin., " effectu, quod admorso eo fames interdiu nulla sen- " tiatur, ab α priv., et λιμός: quasi Famem arceat; " ejus enim folia decocta in cibos admittuntur: mo- " do cum aspirationis nota, quoniam maritimum olus " sit, et eam ob causam ἅλμυρις a salsugine dicatur " Aetio. At Ἁλιμοῦς ap. Suid. et Harpocr. est δῆ- " μος τῆς Λεοντίδος φυλῆς, unde Ἁλιμούσιος." [Ἅλιμον, τὸ, et ἅλιμος, ὁ, Atriplex Halimus Linn.]

[* Ἁλινάτωρ, Salinator, Gl.]

" Ἅλινος, (ινη, ινον,) q. d. Saleus, i. e. Qui e sale " est, Confectus e sale. Apud Herod. (4, 185.) ἁλί- " νων χόνδρων, Salis micarum."

" Ἅλις, ίδος, ἡ, Eustathio est ἁλμυρίς. Vide et " Ἁλίδες in Ἁλιάς."

" Ἀλκυὼν, (όνος, ἡ,) s. Ἀλκυδὼν, (ἡ,) Halcyone s. " Halcedo: avis παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν dicta, quod in " mari pariat, ut vult Etym.: nec absurde. Nam " et Plut. testatur, Τὰς ἀλκυόνων λοχείας παραδεξα- " μένην τὴν θάλατταν ἐν χειμῶνι σώζειν καὶ * συνεκτε- " θηνεῖσθαι. Qua de re vide et quæ Plin. scribit 10, " 32. et Aristot. H. A. 9, 14. Inde Ἀλκυόνειοι s. " Ἀλκυονίδες ἡμέραι, dicuntur Quatuordecim dies " brumali tempore sereni cum maris etiam tranquilli- " tate, quibus nidificat et fœtificat hæc avis. Aristot.

“ H. A. 5, 8. Ἡ δὲ ἀλκυὼν τίκτει περὶ τροπὰς χειμε-
“ ρινάς· διὸ καὶ καλοῦνται, ὅταν εὐδιειναὶ γένωνται αἱ
“ τροπαί, ἀλκυόνειοι ἡμέραι. Et mox: Περὶ μὲν οὖν
“ τοὺς ἐνταῦθα τόπους οὐκ αἰεὶ συμβαίνει γίνεσθαι ἀλ-
“ κυονίδας ἡμέρας περὶ τροπάς· ἐν δὲ τῷ Σικελικῷ πε-
“ λάγει σχεδὸν αἰεί. Unde Plin. 10, 32. Fœtificant
“ bruma, qui dies Halcyonides vocantur, placido
“ mari per eos et navigabili, Siculo maxime. Ἀλκυό-
“ νειον s. Ἀλκυόνιον, (τὸ,) dicitur etiam Spuma maris
“ concreta, admistis sordibus tenuissimis, quod ex
“ eo mari innatante nidos fingunt et construunt hal-
“ cedones, ut Gorr. tradit, quem consule de quinque
“ ejus generibus. Vide Diosc. quoque 5, 136. et
“ Plin. 32, 8. ubi inter alia hæc scribit, Fit in mari et
“ halcyoneum appellatum, e nidis, ut aliqui existi-
“ mant, halcyonum et ceycum: ut alii, e sordibus
“ spumarum crassescentibus: alii e limo vel quadam
“ maris lanugine. Hesychio autem Ἀλκυόνιον est
“ Herba quædam. Rursum Ἀλκυονὶς, deminutiva
“ voce dicitur ἡ ἀλκυὼν, ut Etym. tradit. Alioquin
“ Ἀλκυὼν est etiam Nomen proprium feminæ ap.
“ Athen., ut Ἀλκυόνη ap. Hom., sic canentem Il. I.
“ Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρ αὐτῆς Μή-
“ τηρ ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα Κλαῖ' ὅτε μιν
“ ἑκαεργὸς ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων. Sed notandum
“ est, quod ad spiritum attinet, non ubique aspirata
“ hæc reperiri, secundum etymon supra allatum, sed
“ alicubi tenui spiritu notata, et quidem crebrius
“ fere.” [“ Ἀλκυὼν, ad Charit. 251. ad Anton. Lib.
79. Plut. Mor. 1, 497. ad Lucian. 1, 176. 178.
Huschk. Anal. 126. Jacobs. Anth. 7, 129. 251. 284.
411. 8, 34. 52. 312. 361. 9, 195. Callim. 1, 484.
Heyn. Hom. 5, 659. Ἀλκυὼν, όνος, non ω, Sylb. ad
Paus. 200. Ἀλκυόνη, Heyn. Hom. 5, 659. Apollod.
28. Ἀλκυονὶς, Jacobs. Anth. 9, 195. Heyn. Hom. 5,
659. Alciphro p. 6. ad Lucian. 1, 176. * Ἀλκυονίτιδες,
Jacobs. Anth. 6, 215. 8, 361. Heyn. Hom. 5, 660.”
Schæf. Mss. Ἀλκυόνειον s. Ἀλκυόνιον, Halcyonium
Cotoneum Linn. Pallas Elenchus Zoophyt. s. 359.
Theophr. de Odor. 448. Ἀλκυὼν, Aristoph. O. 1594.]

“ Ἀλωρῆται, Suidæ οἱ τὰς ἅλως φυλάσσοντες, Area-
“ rum custodes; ita enim vet. Cod. habet pro τοὺς
“ ἅλας, quod est in vulgatis, eaque scriptura Etymologi
“ auctoritate comprobari potest, dicentis itidem ἀλω-
“ ρήτας a Lyciis vocari τοὺς τὰς ἅλως φυλάσσοντας.
“ At Lex. meum vetus utramque habet scripturam;
“ in eo enim duabus illis vocibus, τὰς ἅλως, super-
“ scriptum est τοὺς ἅλας, secundum quam scripturam
“ ἀλωρῆται sunt Salis vel salinarum custodes. Sed
“ altera magis placet.” [“ Jacobs. Anth. 8, 202.”
Schæf. Mss.]

¶ Ἅλμη, ἡ, Salsugo, Salsilago, vel Aqua salsa.
Item Muria. Od. E. (53.) quidam exp. mare: ego po-
tius Aquam salsam exp. ubi dicit δεύεται ἅλμῃ. Sic
Z. (137.) ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς Ἅλμην ὤμοιϊν ἀπολούσομαι.
At rursus E. (322.) ubi habetur, στόματος δ' ἐξέπτυσεν
ἅλμην Πικρὴν, Salsuginem interpr. malim; quia dure
diceremus Salsam aquam amaram, quanquam hoc
πικρὴν alii aliter exp. Theophr. Φαίνεται δ' ἡ ἅλμη
καὶ ὅλως ἐπιπολάζειν, Salsugo. Ἁλμυρὶς pro eodem
dicitur. ‖ Ἅλμη, Muria. Diosc. de olivis conditis,
ταριχεύεται ἐν ἅλμῃ. Plinius vertere solet, In muria
servatur, ut ait Bud. Accipi autem ἅλμην itidem pro
Muria in his Athen. locis existimo. 7. Τοὺς γὰρ εἰς τὸ
ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους ἰχθῦς εἰς ἅλμην ἀπέβαπτον,
et 2. Ἀποθησαυρίζουσιν αὐτοὺς ἐν ἅλμῃ. Habetur et
aliis ll. ‖ Ἅλμη, Jus quoddam e piscibus, ὁ τῶν
ἰχθύων ζωμὸς, ait Hesych. Eustathius ait ἅλμην θα-
λασσίαν vocari solitum Edulii quoddam genus, cujus
vilis erat apparatus. ‖ Ἅλμη, Morbus quidam herba-
rum, ut cumini. Item, Terra sterilior. Quæ signiff.
annotantur in VV. LL. ‖ Ἅλμη, metaph. ut Lat. Salem
vel Sales, pro Lepore, Venustate et Urbanitate. Ita
enim capitur in Proverbio, quod Eust. affert, Ἅλμη
οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ, Sal illi non inest. Unde, ut opi-
nor, in Terent. Eun. Qui habet salem, qui in te est,
Salem aptissime interpr. ἅλμην, et Catull.: nam nulla
venustas, Nulla in tam magno corpore mica salis, com-
modissime exprimamus ita, Ἐν τηλικούτῳ σώματι ἅλ-
μης ἔνεστιν οὐδ' ὁτιοῦν. Quinetiam videri possint Te-
rent. ac Catull. allusisse ad Gr. illud Proverbium,
cujus Erasmus non meminit, aut me memoria fallit.
[“ Jacobs. Anth. 9, 165. Mare, Ruhnk. Ep. Cr. 122.
Toup. Opusc. 1, 375. Mœris 69. et n.: ad Charit.
342. * Ἁλμίων, Eichst. de Dram. 54.” Schæf. Mss.
Schol. Aristoph. Θ. 175. Φιλοκλῆς· ——Οἱ δὲ Ἁλμίωνα
αὐτόν φασιν ἐπιθετικῶς διὰ τὸ πικρόν· ἅλμη γὰρ ἡ πι-
κρία λέγεται. Ἅλμη, Xen. Œc. 20, 12. “ Plato
Phæd. 58.” Routh. Mss. Glossæ: Ἅλμη· Muria,
Muries, Murina, Salsedo, Salsilago. “ Salsamentum,
quod alias τάριχοι, et metaph. pro Verberone dixit
Cratin. ap. Athen. 164.” Schweigh. Mss. “ Arrian.
350.” Wakef. Mss.]

Ἄναλμος, ὁ, ἡ, pro Non salsus, e Xen. (O. 20. 12.)
citatur. Fuerit autem secundum hanc signif. i. q.
ἄναλος. Apud Theophr. τὰ ἄναλμα, Quæ non fue-
runt in salsuginem immersa, q. d. Salsuginis expertia.
In VV. LL. ex ἄναλμα ab ἄναλμος, magno et crasso
errore factum fuit ἄναλμα ἀνάλματος.

“ Ἄναλμα, τὸ, Insulsitas, Salsilaginis penuria. Ita
“ quidam in VV. LL. afferens Theophr. C. P. 5, 11.
“ Ὁ ἐρέβινθος ἀπόλλυται σφακελίσας, ὅταν ἀνθοῦσιν
“ ὕδωρ ἐπιγινόμενον ἀποκλύσῃ τὴν ἅλμην· τὸ γὰρ ἄν-
“ αλμα, οἷον σφακελίζειν ἐστί. Ita enim reponendum
“ ait pro ἔφπλμα, quod in vulg. Edd. legitur. Qua
“ in re facile ei assentior, nimirum pro ἔφαλμα re-
“ ponendum esse ἄναλμα, vel potius ἄφαλμα: at
“ hoc ἄναλμα s. ἄφαλμα substantivum esse, pernego,
“ dicoque vel post illam vocem addendum esse v.
“ γίνεσθαι, vel leg. esse ἄφαλμον aut ἄναλμον. Per-
“ peram autem scriptum esse ἔφαλμα, præcedentia
“ verba satis declarant, et vero etiam hæc sub finem
“ lib. 3. Καταπλυθείσης δὲ τῆς ἅλμης, ὥσπερ συμφύτου
“ τινὸς στερόμενος, σφακελίζεται: necnon et H. P. 8, 6.
“ Οὗτοι δ' (ἐρέβινθοι) ἀποκλυσθείσης τῆς ἅλμης ἀπόλ-
“ λυνται σφακελίζοντες. Unde Plin. 18, 17. Vitium
“ ciceris est cum salsilaginem ejus abluendo imber
“ dulcius id facit.”

“ Ἔφαλμος, (ὁ, ἡ,) Muria conditus. Plut. Symp.
“ 6, 2. Αἱ τῶν ἐφάλμων βρωμάτων εὐστομίαι καὶ δρι-
“ μύτητες.”

[* “ Σύναλμος, ὁ, ἡ, Valde salsus. Macho ap. Athen.
580. λοπάδας συνάλμους, Patinas valde salsas.”
Schweigh. Mss.]

Ὕφαλμος, ὁ, ἡ, Subsalsus, Aliquantum salsus. Vel
potius, Aliquantum salsuginis habens. [Diosc. 3, 153.]
Eτ Ὑφαλμύζω, ut ὑφαλμύζων ἐπίπαγος, Concreta
salsilago, Gelata salsugo, ap. Diosc. 5. [Neutra vox
a Schneider. Lex. agnoscitur. Certe ὑφαλμύζω est
verbum nihili, pro quo scr. foret * ὑφαλμίζω.]

[* Ζωμάλμη, ἡ, θασία, Suid. vox dubia, Θασίας ζω-
μὸς ἅλμης, Schol. Aristoph. A. 671.]

“ Καθαλμὴς, (ὁ, ἡ,) Salsus, vel Aliquantum salsus,
“ Aliquanta imbutus salsedine. Affertur enim e Ni-
“ candro Al. 514. καθαλμέα βώλακα γαίης, pro ὑφάλ-
“ μυρον.”

Μυστάλμης, ὁ, Avarus, quasi victitans e divisione
salsamentorum. Sic in VV. LL. Quisquis autem sit
hujus exp. auctor, videtur a μυστίλλειν et ἅλμη de-
duxisse, sed nescio quo exemplo ἅλμην pro Salsamen-
tis accipiens. “ Μυσάλμαι, Hesych. πολὺ πεινῶντες
“ καὶ ἐσθίοντες. Eust. μυσάλμην scommatice dici tra-
“ dit ἐκ τοῦ μυστιλᾶσθαι ἅλμην, quod sit ἐκ τῶν εὐτε-
“ λεστάτων ζῆν. Unde rectius μυστάλμης scriberetur,
“ ut infra.” [Inter dubia vv. posuit Schneider. Lex.]

Ὀξάλμη, (ἡ,) Acida muria, ut ap. Diosc. interpr.
Ruellius. At Hermol. Acetum salsum. Sic et a Plin.
vocatur, et aliquando voce Græca Oxalme. Vide
Athen. (385.) Habetur et ap. Aristoph. Σ. (331.) Εἰς
ὀξάλμην ἔμβαλε θερμήν. Eτ Θυμοξάλμη, Oxalme cum
thymo trito, s. Confectio e thymo trito et oxalme, i. e.
Acida muria. De qua confectione habes ap. Dioc. 5.

[* Ὑδράλμη, ἡ, Aqua salsa. Oribas. 53. Matth.]

Ἁλμάδες ἐλαῖαι, a sing. nom. ἁλμὰς, In muria con-
ditæ oleæ. A quibusdam tamen ἁλμάδες ἐλαῖαι exp.
simpliciter Conditaneæ, vel Conditivæ, s. Condititiæ.
At nonnulli interpr. Olivæ conditæ cum sinapi, duas
exp. in unam confundentes; nam ap. Hesych. legitur:
Ἁλμάδες· κολυμβάδες ἐλαῖαι, καὶ αἱ ἐκ σινάπιος γογ-
γυλίδες. Athen. (56.) ex Aristoph. Οὐ ταὐτόν ἐστιν
ἁλμάδες καὶ στέμφυλα. Et paulo post, Θλαστὰς γὰρ
εἶναι κρεῖσσόν ἐστιν ἁλμάδος. Et (133.) Ὦ πρεσβύτα

πύτερον φιλεῖς τὰς δρυπετεῖς Ἑταίρας, ἢ τὰς * ὑποπαρθένους, ἁλμάδας, Ὡς ἐλάας στιφράς; Dicuntur et κολυμβάδες ἐλαῖαι, quod nomen vide post Κολυμβῶ. [" Phrynich. Ecl. 46. Jacobs. Anth. 7, 114. 9, 32. Callim. 1, 433. Aristoph. Fr. 228. 258. Mœris 51. et n.: Thom. M. 37. ad Lucian. 1, 306." Schæf. Mss.]

" Ἁλματῆραι, Maritima loca, τὰ παραθαλάσσια χω-" ρία, Hes."

[* Ἁλμήεις, ήεσσα, ῆεν, Salsus, Salsuginosus. Æsch. Suppl. 857.]

[* "Ἅλμιος, (ία, ιον, vel, ὁ, ἡ,) Salsus. Menander ap. Athen. 132. Τοῖς ἁλμίοις μὲν οὐ πάνυ ἁλίσκεται, ubi quidem ἁλίμοις corrigit Bentl." Schweigh. Mss.]

[* Ἁλμοπότης, ὁ, Potator aquæ marinæ, nempe vini aqua marina mixti. Unde fem. * Ἁλμοπότις, Athen. 32. Ετ * " Ἁλμοποτίστρια, (ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 130." Boissonad. Mss. Ετ * " Ἁλμοποσία, ἡ, Jul. Afric. Cest. 2. (279. Τὰς ἁλμοποσίας δ' ἂν διὰ τὸν * ἀηδισμὸν τοῦ λαβεῖν τοῖς πολλοῖς.)" Kall. Mss.]

[* Ἁλμοῤῥὰξ, ὁ, ἡ, Plin. 31, 10. ubi falsa lectio Halmyrrhaga.]

[* Ἁλμίζομαι, Schol. Ven. ad Il. Bœot. 45.]

[* "Ἐξαλμίζω, Valde salsum reddo. Pseudo-Chrys. Serm. 99. T. 7. p. 547. Θάλασσα ἐξηλμίσθη, μὴ ἐπεισερχομένων αὐτῇ γλυκέων ὑδάτων." Seager. Mss.]

Ἁλμώδης, ὁ, ἡ, Salsuginosus. Theophr. Ἐπεὶ τά γε ἐν τοῖς ἁλμώδεσι φυόμενα, ἔχειν ἁλμυρίδα τινὰ οὐκ ἄλογον. [Hippocr. 114. 312. 332. 356. 431.]

Ἁλμαία, i. q. ἅλμη, Muria, ap. Diosc. sæpe autem ἁλμαίας in plur. usurpat; ut 2, 208. Εἰς ἁλμαίας μετὰ γάλακτος ταριχεύεται, In muriis lacti conjunctum asservatur, vel conditur; ut quidam exp. Alii ἁλμαίας Salgama interpr. hic, ut et alibi, ap. Eund. veluti 3, 78. 79. [Nicander Fr. ap. Athen. 133.]

Ἁλμεύω, Muria condio, In muria servo. Diosc. 1. de cornis loquens, Ἁλμεύεται ὡς ἐλαία, Muria condiuntur ut oliva, vel In muria servantur. Passiv. Ἁλμεύομαι, unde participium ἁλμευθεὶς ap. Eund. 2, 127. pro In muria servatus. Hinc Ἅλμευσις, ἡ, Muria, Diosc. 3, 91. Ταριχεύεται δὲ καὶ εἰς τὰς ἁλμεύσεις, ubi ἁλμεύσεις appellat quod alibi ἁλμαίας. Quanquam, si vim hujus vocabuli spectemus, aliud potius signif. debet; nam, cum ἁλμεύω signif. Muria condio, aut In muria servo: ab eo factum nomen ἅλμευσις sonaret proprie Ipsam actionem servandi in muria; ut et ἁλμευτὴς Eum signif., qui ita servat. Est enim Ἁλμευτὴς, ὁ, Qui condituras quasdam facit in muria, Qui in muria servat quæpiam, quæcunque sint. Sed intelligere oportet Qui artem ita servandi profitetur. Salgamarius ap. Diosc. vertitur, 1, 27. Ξηράναντες γὰρ αὐτὴν ἐπ' ὀλίγον οἱ ἁλμευταὶ, εἶτα ἀφεψήσαντες, ἀποβρέχουσιν ὕδατι ψυχρῷ.

¶ Ἁλμυρὸς, (ὰ, ὸν,) Salsus, Salsuginosus, ἁλυκός: ut a τόλμη fit τολμηρὸς, et ἀτηρὸς ab ἄτη, sic ἁλμηρὸς ab ἅλμη, et verso η in υ, ἁλμυρὸς, ut habemus ap. Etym. Homerus ἁλμυρὸν ὕδωρ, Salsam aquam, appellat marinam aquam, Od. I. (227.) ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ. Alibi θαλάσσης addit, Maris; ut M. (236.) Δεινὸν ἀνεῤῥοίβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Ap. Xen. K. Π. 6, (2, 11.) ἁλμυρὰ ὄψα, Salsa opsonia: Ὄψα δὲ χρὴ συνεσκευάσθαι ὅσα ἐστὶν ὀξέα ἐπιπλεῖστον, καὶ δριμέα, καὶ ἁλμυρά. ‖ Significat ἁλμυρὸν etiam Amarum; certe ἁλμυρὰ δάκρυα secundum Hesych. exp. possumus Amaras lacrymas: ait enim, ἁλμυρὰ δάκρυα, χαλεπὰ ἢ πικρά. Nisi forte quis πικρὰ δάκρυα interpr. malit Acerbas lacrymas. Antea loc. Hom. protuli, in quo ἅλμην πικρὴν dicit. Dicuntur itidem metaph. ἁλμυροὶ λόγοι, Amari sermones, ut Erasmus exp.: nam hæc Athen. (121.) verba, Δεῖν, λέγων, ἁλμυροὺς λόγους γλυκέσιν ἀποκλύζεσθαι νάμασιν, interpr. Dicens amaros sermones dulcibus lymphis oportere diluere. Vide Proverbium, Marinam auditionem fluviali abluit sermone. Ab hoc autem ἁλμυρὸς, vel a fem. ἁλμυρὰ, aut potius a derivato ἁλμυρὶς, fit vocabulum Gallicum Saumure. Et ita nos integrum retinuimus id, e quo, ut opinor, Lat. per apocopen suum Muria fecerunt. [Gl. Ἁλμυρός· Salmacidus, Salsus. Ἁλμυρὸν ὕδωρ· Salmacia aqua. " Musgr. Troad. 438. Musgr. Hel. 1077. Heindorf. ad Plat. Phædr. 239. Ruhnk. Ep. Cr. 89. Valck. Phœn. p. 66. Wyttenb. Ep. Cr. 55. Bergler. ad Alciphr. 323. ad Herod. 526." Schæf. Mss. Ἁλ. πόντος, Hesiod. Th. 107.]

[* " Ἁλμύριος, Cod. Gud. in Secundi Sent. 2." Kall. Mss. Ἁλμύρια, τὰ, Inscr. Chandleri p. 75. 76. sed v. Schneider. Lex. v. Ἁλμυρίς. Ετ * " Ἁλμυρία, ἡ, Theophyl. ad Luc. 17." Kall. Mss.]

[* Ἁλμυρόγεως, (ὁ, ἡ, Salsum solum habens,) Philo V. M. (2, 111.) in Chrestom. Philon. Dahl. 174." Boissonad. Mss.]

[* " Ἁλμυρονάματος, (ὁ, ἡ,) Salsa fluenta habens. Pseudo-Chrys. Serm. 24. p. 312. * Ἀχρησίμευτε βίου, ἁλμυρονάματε sc. θάλασσα." Seager. Mss.]

[* " Ἁλμυρόπικρος, (ὁ, ἡ,) Niceph. Blemm. Phys. 130." Schæf. Mss.]

" Ἀνάλμυροι, (οἱ, αἱ,) Gal. ap. Hippocr. e Diosc. " exp. ἄναλοι, οὐχ ἁλμυροὶ, Non salsi, Salsilaginis " expertes, annotans tamen quosdam divisim legere."

Ὑφάλμυρος, (ὁ, ἡ,) Subsalsus, Salsuginosus. Ὑφάλμυροι τόποι, Loca salsuginosa Hermolao, Terræ salsæ, Ruellio. Diosc. 3, 153. Φύεται ἐν ὑφαλμύροις τόποις καὶ εὐηλίοις, γευομένῳ ὕφαλμος. [Nicand. Al. 513.]

Ἁλμυρώδης, ὁ, ἡ, Salsuginosus, ut ab ἅλμη fit ἁλμώδης. [Hippocr. 238. 309. 343.]

Ἁλμυρότης, ἡ, Salsugo, ἁλυκότης. Alex. Aphrod. [" Nemes. Plut." Wakef. Mss. Aristot. Meteor. 2, 3. p. 554. Hippocr. 350.]

Ἁλμυρὶς, ίδος, ἡ, Idem, ut ex ἁλυκὸς non solum ἁλυκότης, sed et ἁλυκὶς dicitur. Theophr. Ἐν τῷ κελύφει γὰρ ἡ ἁλμυρίς. [Diod. S. 120. Rhod. Hippocr. 113. 323. " Plut. Mor. s. 801. Wytt.: Eumene p. 1083. HSt. Ἀχανὲς γὰρ ἦν τὸ πεδίον, οὔτε βαθύτερον, οὔτε ἀπόκροτον καὶ στερεὸν, ἀλλὰ θινῶδες, καὶ μεστὸν ἁλμυρίδος αὐχμηρᾶς." Seager. Mss. Theophr. C. P. 2, 7. Ἐν ταῖς ἁλμυρίσι ῥάφανος ἀρίστη. Athen. 369. κράμβη,—ρις. Hesych. Ἁλμυρίδες· αἰγιαλοὶ, καὶ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ παρὰ τὰς ἐσχατιὰς, οὗ τοὺς νεκροὺς ἐξέβαλλον. Chandler. Inscr. 110. Πάραλίαν, καὶ ἁλμυρίδα, καὶ τὸ Θησεῖον, καὶ τὰ ἄλλα τεμένη ἅπαντα, ubi f. l. ἁλμύρια.]

Ἁλμυρίζω, Salis saporem refero. [Athen. 394.] Ετ Ὑφαλμυρίζω, Aliquantum vel aliqua e parte saporem salis refero. Plut. (9, 614.) Διὸ καὶ τοὺς ἰσχνοὺς καὶ τοὺς ἀτρόφους Ἀπολλώνιος ὁ Ἡροφίλου ἐκέλευε μὴ γλυκεῖ, μηδὲ χονδρῷ τρέφειν, ἀλλὰ τοῖς ταριχευτοῖς καὶ ὑφαλμυρίζουσι. [" Thom. M. 442." Schæf. Mss.]

ΑΙΓΙΑΛΟΣ, ὁ, Litus, Ora maritima. Hac voce αἰγιαλὸς, utuntur et poëtæ et prosæ scriptores; ut Ὃ φύεται ἐν αἰγιαλοῖς, Athen. e Theophr. Schol. Soph. vult ἀκτὴν esse κρημνώδη τόπον ἐν θαλάσσῃ, at αἰγιαλὸν vocari τὸν ἐπίπεδον καὶ ὁμαλόν. Quod autem ad etymum hujus nominis attinet, alii παρὰ τὸ τὴν αἶαν γείτονα εἶναι τῆς ἁλὸς, alii ἀπὸ τοῦ δίκην αἰγὸς ἅλλεσθαι deduxerunt; e quibus etymis hoc quidem, ineptum et ridiculum videtur, si sensus spectetur: illud autem, nimis coactum, si ipsarum literarum ratio habeatur. ‖ In VV. LL. αἰγιαλὸς exp. etiam In litore habitans; sed falso.

Αἰγιαλὸς, variorum locorum nomen, de quibus consule Strab. Steph. B. et Eust. Item Fluvii Achaiæ nomen, et τῆς παραθαλασσίας πλευρᾶς τῆς Πελοποννήσου, ap. eund. Eust. Plin. 4, 5. ita orditur, Achaiæ nomen provinciæ ab Isthmo incipit: ante Ægialos vocabatur propter urbes in litore per ordinem dispositas. Ετ Αἰγιάλεια item regio ab Ægialo fluvio dicta, ejusque incolæ Αἰγιαλεῖς, ut scribit idem Eust. Fuit et uxor Diomedis Αἰγιάλεια dicta.

" Αἰγιαλόνδε, Ad litus."

[" Αἰγιαλὸς, Heyn. Hom. 4, 222. 6, 526. ad Herod. 406. 547. Fac. ad Paus. 1, 310. Valck. ad Ammon. 1. p. 9. b. Sylb. ad Paus. l. c. vertit Litus plenum, Voss. ad Pomp. Melam 568. Valck. Adoniaz. p. 284. Bergler. ad Alciphr. p. 5. 13. Toup. ad Longin. 399. Wessel. Obs. 87. Eran. Philo 161. Brunck. Œd. C. 1493." Schæf. Mss. Glossæ: Αἰγ. Litus.]

Αἰγιαλίτης, ὁ, et Αἰγιαλῖτις, ιδος, ἡ, Litoreus, Litorea, ut αἰγιαλῖτις ἄμμος, Litorea arena. Diosc. 5. Et αἰγιαλίτιδα χηλὴν dixit Archias in Anthol. Exp. etiam In litore habitans. Ετ Παραιγιαλίτης, pro eodem, ut quidem exp. Athen. Κατὰ τὸ μέγεθος ἴσος τοῖς παραιγιαλίταις * κεστρινίσκοις. [" Αἰγιαλίτης, Toup. Opusc. 2, 13. Huschk. Anal. 227. Quint. Mæc. 7. Phrynich. Ecl. 93. Jacobs. Anth. 9, 270. Αἰγιαλῖτις, Jacobs.

Anth. 7, 174. Diod. Zon. 9. Wakef. S. C. 2, 100." Schæf. Mss. Strabo 277. Athen. 325. "Synes. 254." Wakef. Mss. ADDE * Παραιγίαλος, ὁ, ἡ, i. q. παραιγιαλίτης, Litoreus, Litoralis, Schol. Lycophr. 243. "Xenocr. p. 7. * Παραιγιάλιος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 98. * Παραιγιαλῖτις, (ἡ,) 50." Boissonad. Mss. Παραιγιαλῖτις, Eust. 87=116.]

Αἰγιαλώδης, εος, ὁ, ἡ, Idem. ET Αἰγιαλεὺς, in VV. LL. ex Alciphr. [Gl. Αἰγιαλώδης· Litoralis. "Aristot. H. A. 1, 762." Scott. App. ad Thes. "Αἰγιαλεὺς, Huschk. Anal. 284." Schæf. Mss.]

[* Αἰγιάλειος, ὁ, ἡ, i. q. αἰγιαλίτης, Aetius p. 6.]

[* Ἐπαιγιαλίτης, i. q. ἐπηόνιος, UNDE * "Ἐπαιγιαλῖτις, (ἡ,) Jacobs. Anth. 8, 258." Schæf. Mss.]

Αἰγιαλῖδες, αἱ, in VV. LL. Membranæ in oculis natæ, aut Cicatrices oculorum subalbidæ. Sed hæc signif. mihi suspecta est.

[* "Ἄλπεις, Crinag. 28. 32. Probl. Arithm. 15. ad Dionys. H. 1, 107. UNDE * Ἄλπειος, ad Diod. S. 1, 349." Schæf. Mss. Lex. Polyb. ET] "Παράλπειος, "Alpium incola, Ad Alpes habitans, Plut." * Προσάλπειος, ὁ, ἡ, Strabo 368. ET * "Ὑπεράλπειος, (ὁ, ἡ, Transalpinus, Gl.) 294." Wakef. Mss.]

ἌΛΣΟΣ, τὸ, Lucus, ut interpr. Plut. Romulo, (1, 121.) quare cum dicit Hesiod. (Σ. 99.) ἱερὸν ἄλσος, supervacaneum est ἱερόν. Od. Z. (291.) ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης. Lucum Minervæ. I. (200.) ᾤκει γὰρ ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι Φοίβου Ἀπόλλωνος, Luco Apollinis. Plut. Numa (1, 244.) Ἐν ἄλσεσι θεῶν καὶ λειμῶσιν ἱεροῖς. Sunt qui ἄλση exp. etiam Saltus, vel Nemorum saltus. [" Wakef. S. C. 1, 78. 121. ad Herod. 435. 475. Villoison. ad Longum 84. Toup. Cur. Poster. in Theocr. p. 3.; Opusc. 1, 518. Wakef. ad Mosch. 3, 43. Valck. Hippol. p. 186. Koen. ad Greg. 99. Thom. M. 572. Herodes 23. Jacobs. Anth. 12, 415. Heyn. Hom. 4, 299. Ἄ. Νυμφῶν, Longus init." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 109. Πόντιον ἄλσος ἁλίρρυτον, Suppl. 881. Cic., Neptunia prata, et Ποσειδάωνος ἀλωὴ, Oppian. H. 1, 797. Glossæ: Ἄλσος· Nemus, Lucus. Kreyssig. Symb. ad Biel. Thes. aug. atque emend. P. 2. p. 12.]

Ἀλσοκόμος, (ὁ, ἡ,) Saltuarius, ut Bud. exp. ap. J. Poll. 285. VV. LL. ἀλσοκόμοι interpr. etiam Lignatores, Frondatores. Sed non dubium est, quin ἀλσοκόμος ab ἄλσος et κομεῖν dicatur Qui luci curam gerit, et ejus est custos. A Bud. autem Saltuarius redditur, eo modo quo ἄλση quosdam interpr. Saltus paulo ante a me dictum est. ET Ἀλσοκομικοὶ, ap. J. Poll. ibid. [* Ἀλσοκομικῶς, 7, 141. et * Ἀλσοκομία, ἡ, 7, 140.]

[* Ἀλσοποιΐα, ἡ, J. Poll. 7, 140.]

Ἀλσώδης, ὁ, ἡ, ut ἀλσώδεις τόποι ap. Athen. Loca lucorum amœnitatem imitantia. Apud Diosc. autem Ruellius ἀλσώδεις τόπους interpr. Lucos. Dicuntur etiam ἀλσώδη, Quæ per lucos melius proveniunt, quasi lucis accommodata. [" Eur. Iph. A. 141." Seager. Mss. "Jo. Lyd. de Mens. p. 2." Schæf. Mss. "Plut. Diog. L. Ælian. H. A. 237." Wakef. Mss. Biel. Thes.]

Ἀλσηΐδες νύμφαι, Nemorum nymphæ, Apoll. R. [1, 1065. 4, 1151. ET * Ἀλσηΐτιδες, Phavor. sed perperam dubitat Schneider. Lex. "Ἀλσηΐτις, i. q. Ἀλσήεις, Nemorum nympha, Cam. super Soph. Trach." Scap. Lex. Ed. 1611. 4. "Schol. Il. Υ. 8." Wakef. Mss. "Ad Anton. Lib. 207." Schæf. Mss.]

¶ Ἀλσίνη, Alsine, herba quæ ita vocata est quod in lucis nascatur: διὰ τὸ σκιεροὺς καὶ ἀλσώδεις φιλεῖν τόπους, inquit Diosc. 4, 87. ubi et μυὸς ὦτα, Muris aures, appellari tradit. Meminit et Theophr. [UNDE * Ἀλσινεύω, ὃ ἐπὶ τῆς ἄγαν εὐθηνίας ἐτίθετο, Hesych.]

[* Ἀλσὼν, Lucus, Aqu. 4 Reg. 17, 16. Biel. Thes. vox a Kreyssigio Symb. ad Biel. Thes. aug. atque emend. P. 1. p. 7. suspecta. ET * Ἄλσωμα, τὸ, pro eodem, Aqu. 4 Reg. 23, 4. Kreyssig. l. c. ADDE * "Ἄλσωμα, τὸ, * ἄλωμα, τὸ, Chandler. Inscr. P. 2. n° 1. p. 38. i. q. ἄλσος, Lucus." Schneider. Lex.]

[* "Ἀλσαῖος, (αία, αῖον, Ad lucum pertinens,) Const. Manass. Chron. p. 55. Meurs." Schæf. Mss.]

[* Εὐαλσὴς, ὁ, ἡ, Nemorosus, Pulcros habens saltus. Strabo 466. ET * "Καταλσὴς, (ὁ, ἡ,) 364. * Κάταλσος, Eust. ad Dionys. P. 321." Wakef. Mss.]

A [* "Ἄλτις, (ὁ, i. q. ἄλσος,) Koen. ad Greg. 99. Dorv. Sicul. 74. ad Paus. 397. * Ἄλτος, Koen. l. c." Schæf. Mss. Ἄλτις, Pind. Ol. 10, 55. Paus. 5, 10. 6, 19. "Ἄλτος, τὸ, d'après la correction de Koen (in Greg. 220.) De cette forme les Romains ont tiré leur Saltus, comme on l'a déjà observé; et les Grecs modernes le Βάλτος, ὁ, dans un sens approchant de Lieu très-humide, marécageux." Corai. Mss. Vide Αἶτος.]

ἌΛΦΑ, Primæ alphabeti Græci literæ nomen. Accipitur autem et pro Eo, qui primus sit s. primas teneat aliqua in re, ut a me initio hujus libri dictum est. [" Jacobs. Anth. 9, 491. 10, 146." Schæf. Mss.]

[* "Ἀλφάβητος, Bast Lettre 96. 112." Schæf. Mss. "Irenæus 86." Kall. Mss.]

[* "Ἄλφα et * Ἀλφάδιον, (τὸ,) demin., Amussis, Eustrat. Comm. ad Aristot. Eth. 6, 7." Schneider. Lex.]

"Ἀλφάδιον, Hesychio ἐχθρὸν, Inimicum."

[* "Πεντάλφα, Schol. Lucian. pro Lapsu 5. (1,
B 730.)" Boissonad. Mss. * "Αὐτόαλφα, Aristot. Metaph. 13, 10." Kall. Mss.]

Ἄλφω, vel Ἀλφάνω, Invenio; ab alpha deductum secundum nonnullos, secundum quosdam contra, ἄλφα ab ἀλφάνω, ut in hujus libri principio diximus. Hoc verbo ἀλφάνω utuntur ap. Suid. Eupolis, Aristoph. et Menander. Habetur et in Eur. Med. (297.) qui citatur ab Aristot. Rhet. (2, 22, 1.) Φθόνον πρὸ ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ. Altero autem ἄλφω usus est Hom. Od. O. (452.) ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον Ἄλφοι. Ubi tamen Eust. vult ab ἀλφέω factum esse eodem modo quo δούπησα habetur et ἔδουπον, ἐκτύπησα et ἔκτυπον, item ἐχραίσμησα et ἔχραισμον. Habetur et P. (250.) ἵνα μοι βίοτον πολὺν ἄλφοι. Et Il. Φ. (79.) ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον. [" Ἄλφω, Timæi Lex. 259. ad Il. Φ. 79. ad Od. P. 250. 383. Gött. Anz. 788. 139. St. p. 1396. Heyn. Hom. 8, 127. Ἀλφάνω, Aristoph. Fr. 251. Aristot. Rhet. 145. Oxon. Toup. Opusc. 1, 22. ad Longum 280." Schæf. Mss.]

Ἀλφαίνω, pro eodem dicitur, si mendum non est
C ap. Hesych. [" Toup. ad Longin. 280. Opusc. 2, 89. Heyn. Hom. 6, 163. 7, 563." Schæf. Mss. "Schol. Il. Σ. 593." Wakef. Mss.]

Ἀλφαίω i. q. ἀλφάνω s. ἀλφαίνω. Hesych. Atque ab h. v. fuerit fortasse deductum Ἄλφαισις, quod ab eodem exp. μάθησις τῆς ζωῆς, Disciplina vitæ; cum tamen secundum derivationem hanc videatur debere simpliciter signif. εὕρεσιν, f. Inventionem.

Ἀλφαδέω, Idem. Nam ap. Hesych. legitur: Ἀλφαδεῖ· εὑρίσκει, καὶ Ἀλφαίνει. Ἀλφαίει τὸ αὐτὸ δηλοῖ. Sed suspectum fuerit alicui fortasse Hesychii exemplar, atque haud scio an immerito.

Ἀλφάζω, Excogito. Ἀλφάζω, νοῶ, ἐπινοῶ, Varinus, quem citare cogor, quod unde hæc descripserit non inveniam. [" Valck. Adoniaz. p. 289." Schæf. Mss.]

¶ Ἀλφέω, Invenio, i. q. ἀλφάνω, et sequentia, unde ἀλφηστὴς factum est, ut Etym. et Eust. aliique Scholiastæ tradunt; et hic geminum esse docet præteritum, ἀλφήσω et ἀλφέσω: ex ἀλφήσω derivatum ἀλφηστὴς, ex ἀλφέσω autem ἀλφεσίβοια. Idem ἦλφον vult esse
D aor. 2. ex ἀλφέω ἀλφῶ, factum eodem modo quo ἔδουπον dicitur et ἐδούπησα, ut modo dictum fuit. [" Toup. ad Longin. 280." Schæf. Mss.]

Ἀλφὴ, Vide in Ἀλφηστής. [" Lycophro 549. (1394.)" Wakef. Mss.]

[* Ἄλφησις, ἡ, Inventio.]

[* "Ἀλφηστὴρ, (ὁ,) Sibyll. Orac. 90. Gall." Kall. Mss. i. q. ἀλφηστής.]

Ἀλφηστὴς, ὁ, Inventor, Excogitator. Fit a proxime præcedente v. ἀλφῶ. Hesiod. aliquot versus his claudit verbis, ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν. Dicuntur autem generali epitheto homines ἀλφησταὶ, quod artes et scientias excogitarint atque invenerint.

Ἀλφησταὶ item dicuntur, ut scribunt Etym. et Hesych., οἱ ἔντιμοι, Honorati viri. Videntur autem hanc quoque dare huic nomini signif., quod ἀλφὴ secundum eos sit i. q. τιμὴ, Honor; an vero et hoc ἀλφὴ, a quo deducitur ἀλφηστὴς, cum signif. ἔντιμον, sit ab ἄλφα, viderint alii. Ab Hes. certe exp. non solum τιμὴ et ὠνὴ, Honor, Pretium: verum etiam εὕρεσις, Inventio. Sed ap. Hesych. corrupte legitur

τιμὴ, ὧν ἡ, pro τιμὴ, ὠνή. Ita enim ap. eum repono. Notandum est etiam ἄλφη scribi ap. eum non ἀλφή: et ἀλφηστὰς Homines ab eo exp. non solum Honoratos, sed etiam Reges; item ἀμείπτας.

'Αλφησταί, Pisces quidam, a quibus homines etiam petulantes et in Venerem proclives appellati fuerunt ἀλφησταί. Vide Athen. Etym. et Eust.

[" 'Αλφηστὴς, T. H. ad Hesych. 1, 165. Casaub. ad Athen. p. 2. Heyn. ad Apollod. 1140. Wakef. Phil. 709. Jacobs. Anth. 10, 77. Heyn. Hom. 5, 504." Schæf. Mss. Æsch. S. c. T. 772. Piscis, Athen. 281. 282. 308. 319. * 'Αλφηστικὸς etiam pro Pisce, Aristot. ap. Athen. 281. Diocles ap. Eund. 305. * " 'Αλφηστᾷν, Heyn. ad Apollod. 1140. * 'Αλφηστοσάλπιγξ, T. H. ad Hesych. 1, 165." Schæf. Mss. Schneider. Lex. * " 'Αλφηστεύω, Welcker. ad Hipponact. p. 60." Dindorf. Mss.]

'Αλφεσίβοιαι, αἱ, ad verbum, Quæ boves inveniunt, ab ἄλφω et βοῦς. Apud Hom. dicuntur παρθένοι, Virgines, ἀλφεσίβοιαι, quæ propter formam sponsos inveniant, a quibus munera accipiant boves potissimum. Fuisse enim boves præcipuas opes antiquorum, ex aliis ejusdem poëtæ locis discimus. De formatione autem hujus nominis, videlicet an ab ἄλφω sit barytono pro ἀλφέω, an ab ἀλφέσω fut. ipsius ἀλφέω, vide ap. Eust. Etymologus vult ἀλφόβοια præcessisse ἀλφεσίβοια: quem etiam adi. [" Timæi Lex. 259. Theocr. 3, 45. ibique Valck. Heyn. Hom. 7, 563. 'Αλφεσίβοια, Timæi Lex. 259." Schæf. Mss.]

¶ 'Αλφεσίβοιος, ὁ, Nomen proprium pastoris ap. Theocr. (3, 45.) itidem ab inveniendis bobus dicti, sequendo modo positam etym. [" Jacobs. Anth. 7, 240. ad Diod. S. 2, 548. Heyn. Hom. 4, 489. 5, 278. 6, 163." Schæf. Mss. Ὕδωρ ἀλφ., Æsch. Suppl. 861. Alex. Parthen. 14.]

'Αλφεσίβιοι, cum ι simplici in penult. exp. ab Hes. αἱ βίους ἀλφαίνουσαι.

'Εξάλφω, pro simplici ἄλφω, Invenio. 'Εξάλφεις, εὑρίσκεις, Hesych. Apud Eund. vide et aliam verbi ἐξαλφήσεις signif.

[* " 'ΑΛΦΕΙΟΣ, ad Lucian. 1, 294. Bast Lettre 115. * 'Αλφεὸς, Eur. El. 781. Jacobs. Anth. 12, 93. * 'Αλφειῶα, * 'Αλφειοῦσα, ad Lucian. l. c." Schæf. Mss.]

" 'ΑΛΦΟΣ, ὁ, Albus. Hes. enim et Suid. ἀλφοὺς af-" ferunt pro λευκούς. || Alioquin ἀλφὸς vocatur Albæ " vitiliginis quædam species, affinis τῇ λεύκῃ. Cels. 5, " 28. 'Αλφὸς vocatur, ubi color albus est, fere sub-" asper et non continuus, ut quædam quasi guttæ " dispersæ esse videantur. Et mox, Λεύκη habet " quiddam simile ἀλφῷ, sed magis albida est, altius " descendit, in eaque albi pili sunt et lanugini similes. " Itidem Actuarius scribit τὰς λεύκας τὸ πλέον διὰ " βάθους χωρεῖν, καὶ τὰς ἐκεῖθεν τρίχας τοιαύτας προ-" βάλλεσθαι, τοὺς ἀλφοὺς vero esse ἐξ ἐπιπολῆς: non-" nunquam tamen hos quoque altius descendere, ὡς " καὶ τὰς κατ' αὐτοὺς τρίχας ὁμοειδεῖς φαίνεσθαι. Apud " Diosc. vero 3, 52. legimus etiam λευκὸν ἀλφὸν ἰᾶται, " ac si esset μέλας quoque ἀλφός." [Schneider. Lex. " Ad Diod. S. 2, 524. Wakef. Eum. 788. Coray Theophr. 272. Kuster. Bibl. Chois. 97. Ruhnk. Ep. Cr. 109. ad Herod. 69." Schæf. Mss. " Manetho 5, 151." Wakef. Mss. Biel. Thes. Glossæ: 'Αλφός· Vitiligo, Impetigo, Petigo. * 'Αλφινία, pro eodem, Bekkeri Anecd. 386.]

"ΑΛΦΙΤΟΝ, τὸ, Farina hordeacea, proprie; ut ἄλευρον, triticea. Plato de Rep. 2. (236.) 'Εκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα. Hinc et πολυάλφιτος κριθὴ, ap. Theophr. Hordeum multam farinam reddens. Od. Ξ. (429.) Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ. B. (355.) Εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς. || Bud. annotat ex Etym. et Diosc. ἄλφιτον esse Pultem, vel Farinam hordeaceam, prius tosto hordeo; ut ὠμήλυσιν e crudo: et Plin. ἄλφιτον Polentam identidem vertere. Hæc Bud. Ego existimo Hesych. quoque tale quid signif. voluisse: sed his ejus verbis, "Αλφιτον· τὸ ἀπὸ νέας κριθῆς ἢ σίτου πεφυρμένον ἄλευρον, depravationem subesse, ac pro πεφυρμένον leg. esse πεφρυγμένον contendo. Scribit vero et Marcellus in Diosc. medicos peculiariter ἄλφιτα accipere pro Farina hordeacea aqua humoreve alio macerata: quæ Polenta est. Ceterum ἄλφιτον Plin. vertisse Polentam comperio cum alibi, tum in interpr. his Diosc. verbis, de palustri lente ita scribentis, Πάσαις φλεγμοναῖς καὶ ἐρυσιπέλασι καὶ ποδάγραις ἁρμόζει καταπλασσόμενος, καθ' ἑαυτόν τε καὶ σὺν ἀλφίτῳ: hæc enim ita reddit, Propter quod collectionibus illinitur, et maxime podagris, et per se et cum polenta. Hujus autem vocis ἄλφιτον eam secutus sum etym., quæ ab ἀλφῶ s. ἄλφω eam deducit, quam inter alias habes ap. Eust. 868. 1445.

"Αλφιτα plur. num., Victus, Ad victum necessaria; ut τὰ ἄλφιτα ἐκπορίζειν, Victum suppeditare. Aristoph. N. (648.) Τί δέ μ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τἄλφιτα; Quid vero me juvabunt numeri, sive modi, ad quærendum victum? Quem versum citat Erasmus in Proverbio Τί πρὸς τἄλφιτα; Quid ad farinas? annotans poëtis esse familiare ἄλφιτα pro Victu proque re familiari ponere; et de re aliqua, quæ non sit de pane lucrando, ut vulgo loquuntur, dici recte, Οὐδὲν πρὸς τἄλφιτα. Hæc Erasmus. Sed sciendum est non poëtas duntaxat, intelligo autem comicos, ita usos esse hoc nomine, sed et prosæ scriptt. interdum. Lucian. (1, 704.) Προσδοῦ ἔσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα πεπονηκώς. Sic autem Gall. dicimus Gagner son pain: item C'est mon gagne-pain. Idem Erasmus in Proverbio, Ne verba pro farina, annotat, veteres quicquid ad victum pertineret, ἄλφιτα vocasse. || Reperitur autem in alio loco Aristoph. (N. 106.) ἄλφιτα pro οὐσία, ubi dicit, εἴ τι κήδει τῶν πατρῴων ἀλφίτων: nam hic πατρῷα ἄλφιτα, ad verbum Paternas farinas, vocat τὴν πατρῴαν οὐσίαν, Paternam substantiam.

[" "Αλφιτον, Thom. M. 903. Heyn. Hom. 6, 228. 8, 126. Pierson. ad Mœr. 18. Lucian. 1, 106. Zeun. ad Cyrop. 442. 586. Herod. 557. Farina, Valck. Theocr. x. Id. p. 44. Toup. Opusc. 2, 105. Ind. Xen. Mem." Schæf. Mss. Thuc. 3, 49. 4, 16. Aristoph. Eccl. 732. Schol. ad Av. 1550. " Quivis pulvis, Orph. Lith. 212." Wakef. Mss. Glossæ: "Αλφιτον· Polenta, Farina. "Αλφιτα· Polenta. * 'Αλφιτικός· Polentarius. Ετ * 'Αλφιτηρὸς, ὰ, ὸν, ut ἀλφ. ἀγγεῖον, Antiph. ap. J. Poll. 10, 179.]

"Αλφι per apocopen pro ἄλφιτον ap. poëtas interdum reperitur. Vide Hes. et Suid. [" Casaub. ad Athen. 139. "Αλφι pro ἄλφιτα, Ruhnk. Præf. ad H. in Cer. p. ix. it. ad v. 208." Schæf. Mss. " Antim. in Strabone 560." Wakef. Mss.]

'Αλφιτεὺς, έως, ὁ, Farinam faciens. 'Αλφιτεῖς, οἱ τὰ ἄλφιτα ποιοῦντες. Ὑπερίδης. Suid.

'Αλφιτεῖον, τὸ, Pistrinum. Bud. ex J. Poll. [6, 36. 7, 18. ubi legitur minus recte * ἀλφίτια, τὰ, * ἀλφιτεία, ἡ.]

[* " 'Αλφιτεύω, Ammon. 193." Schæf. Mss.]

[* " 'Αλφιτίζω, Farinam spargo, UNDE * 'Αλφιτισμὸς, (ὁ,) Hesych. v. Παλαία." Wakef. Mss.]

[* " 'Απαλφιτίζω, Eust. Il. 815." Wakef. Mss.]

[* 'Επαλφιτίζω, Wolf. Anal. Liter. 2, 70.]

'Αλφιταμοιβὸς, ὁ, Venditor farinæ; ad verbum, Permutator farinæ. Ab Hes. exp. ἀλφιτοπώλης. Aristoph. N. (640.) Ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ, ubi Schol. ait, ἀλφιταμοιβοῦ dici de eo, qui vendit farinas, aut farinas argento permutat: ut, inquit, ἀργυραμοιβοὶ dicuntur οἱ ἀντὶ ἀργυρίου κέρματα ἀμείβοντες. [" Thom. M. 39. et n." Schæf. Mss.]

[* " 'Αλφιτοειδὴς, (ὁ, ἡ,) Poëta ap. Fabric. B. G. 2, 642." Kall. Mss.]

[* 'Αλφιτοθήκη, ἡ, Theca servandæ farinæ. Schol. Aristoph. Θ. 429. vox dubia, inquit Schneider. Lex. sed nostra saltem sententia satis bona.]

'Αλφιτόμαντις, (ὁ,) ἡ, Quæ e farina vaticinatur. Exp. autem Quæ vaticinatur, quia et Hes. habet μαντευομένη, non μαντευόμενος. Ita enim ap. eum legitur, 'Αλφιτόμαντις, ἀλφίτοις μαντευομένη, paulo post 'Αλφιτοσκόπαι exp. ἀλφιτομάντεις, ubi 'Αλφιτοσκόποι leg. existimo. Dicetur autem ἀλφιτοσκόπος Ille vel Illa quæ vaticinatur ex inspectione farinæ; nam ad verbum ἀλφιτοσκόπος sonat Farinæ inspector, vel inspectrix, si de muliere intelligendum sit, ut vetula quædam memoratur ap. Theocr. (3, 31.) κοσκινόμαντις. [Cf. 'Αλευρόμαντις.]

'Αλφιτοποιὸς, (ὁ, ἡ,) Faciens farinam, Confector farinæ. Modo autem e Suida retuli ἀλφιτεῖς dictos ab Hyperide Farinæ confectores. HINC 'Αλφιτοποιΐα,

(ἡ,) Farinæ confectio. Apud Xen. Ἀπ. (2, 7, 6.) Molituram a Plin. dici volunt ἀλφιτοποιΐαν. || Item Ars conficiendæ pultis sic vocabatur, ut in VV. LL. annotatum est. [" Ἀλφιτοποιέω, T. H. ad Plutum p. 377. cf. Schol. Ἀλφιτοποιΐα, Ind. Xen. Mem." Schæf. Mss.]

Ἀλφιτοπώλης, ὁ, Farinæ s. Farinarum venditor, quem ἀλφιταμοιβὸν etiam appellari, modo dictum est. Ἀλφιτόπωλις, Farinæ venditrix. Erat Athenis ἀλφιτόπωλις στοὰ, Farinæ venditrix porticus, quam ædificarat Pericles, ut tradit Schol. Aristoph. Videtur autem esse eadem ἀλφιτόπωλις στοὰ quæ ab Hes. vocatur ἀλφίτων στοά: exp. enim, ἐν ᾗ τὰ ἄλφιτα ἐπωλεῖτο. [" Ἀλφιτοπώλης, ἀλφιτόπωλις, Thom. M. 39. et n. Kuster. Aristoph. 213. a. 122. a." Schæf. Mss. Unde * Ἀλφιτοπωλητήριον, τὸ, J. Poll. 6, 37. Et * " Ἀλφιτοπωλικὸς, (ἡ, ὸν,) Lex. Rhet. in meis ad Eunap. Notis 214." Boissonad. Mss.]

Ἀλφιτοσιτέω, ήσω, Pulte pro pane vescor, ut interpr. Bud. in Xen. K. Π. 6, (2, 11.) Καὶ γὰρ ὅστις ἀλφιτοσιτεῖ, ὕδατι μεμιγμένην ἀεὶ τὴν μάζαν ἐσθίει καὶ ὅστις ἀρτοσιτεῖ, ὕδατι δεδευμένον τὸν ἄρτον. Notandum est autem Xen. (K. A. 4, 8, 17.) quoque mentionem ἀλφίτων et ἄρτου seorsim fecisse; ubi ait, Οὐκοῦν χρήσιμά γ' ἄλφιτα; τί δ' ἄρτοι; [" Zeun. ad Cyrop. 586." Schæf. Mss.]

Ἀλφιτοσκόπος, vide in Ἀλφιτόμαντις, paulo ante.

[* Ἀλφιτοφάγος, ὁ, ἡ, Ælian. H. A. 17, 31.]

Ἀλφιτόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, Farinæ colorem habens. Ab Hes. exp. λευκὴ, πολιὰ, Alba, Cana. Exp. autem per fem. Hes., quia invenisset de muliere dictum in eo, unde accepit, loco. [" Eust. Il. 1354, 24. Hes." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνάλφιτος, (ὁ, ἡ,) Pierson. ad Mœr. 17. ad Timæi Lex. 167." Schæf. Mss.]

[* " Εὐάλφιτος, (ὁ, ἡ,) ad Mœr. 385. Toup. Opusc. 1, 555. Leon. Tar. 55." Schæf. Mss.]

" Λευκάλφιτος, (ὁ, ἡ,) epitheton Eretriæ, παρὰ τὸ " λευκὰ ἄλφιτα φέρειν, Eust. At λευκὰ ἄλφιτα Hes. " dici scribit τὰ ἐκ κέγχρου: quam κέγχρον innuit " etiam λευκὴν nominari. Sopater ap. Athen. (160.) " Ἐρέτριαν ὡρμήθημεν εἰς λευκάλφιτον. Archestr. vero " Lesbum prædicat λευκότερ' αἰθερίας χιόνος φέρειν " ἄλφιτα." [" Eust. Il. 212, 5. Nonn. Dionys. 9, 105." Wakef. Mss.]

Πολυάλφιτος, ὁ, ἡ, ut πολυάλφιτος κριθὴ, Theophr. (H. P.) Hordeum multam farinam reddens. [* " Πολυαλφὴς, (ὁ, ἡ,) Valde honorabilis, Nonn. Dionys. 37, 685." Wakef. Mss.]

[* Ἀπαλφιτόω, Schneider. Lex. v. Ἐπαλφιτόω.]

Διαλφιτόω, Farina conspergo. Aristoph. N. (669.) Διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον.

" Ἐπαλφιτόω, Farina aspergo s. conspergo, ut ap. " Athen. (432.) Epinicus dicit, Ὡς Σέλευκος ἐπηλφίτωσε τὸν οἶνον, i. e. ἄλφιτα ἐπέβαλε τῷ οἴνῳ, s. ἐπ' " ἀλφίτου ἔπιε, ut ibid. loquitur." [Schneider. Lex.]

" Φείδαλος, et Φειδάλφιτος, (ὁ, ἡ,) Parcus, Tenax. " Sed hoc posterius sonat, Qui farinæ parcit. Affe- " runtur autem hæc e Suida: apud quem tamen non " est φειδάλφιτος, sed adv. Φειδαλφίτως, quod exponit " πεφεισμένως τῶν ἀλφίτων. At φείδαλος nullam ap. " eum expositionem habet: quod videndum ne sit " pro φείδυλος, quod ap. Etym. legitur." [Adde * Φειδαλφιτέω, Parcus sum. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.]

[* Ἀλφιτηδὸν, Schneider. Lex. v. Καρυηδόν.]

---

*ΑΜΑ, adv. temporis. Una cum, Eodem tempore. *Ἅμ' ἠελίῳ Cic. interpr. Pariter cum sole, in hoc Arati versu, οὐκ ἔτι κεῖνον ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντα. Idem alibi Simul vertit. *Ἅμ' ἐμοὶ, ap. Aristoph. Mecum. *Ἅμα τῇ μητρὶ, Una cum matre. (Il. Γ. 1.) Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι, Ceterum postquam in aciem instructi fuerunt cum ducibus singuli, vel Una cum ducibus. Quem versum Ammon. citat, ostendere volens ἅμα accipi pro κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, Eodem tempore; et ita differre ab ὁμοῦ, quod signif. Eodem loco. Videtur et aliqua loci signif. subesse aliquando adverbio ἅμα: ut cum ego de quopiam dico, ἅμ' ἐμοὶ τοῦτο ἐποίησεν, Mecum hoc fecit: de eo quod fecerit non solum eodem tempore, sed cum esset eodem in loco quo ego. Quinetiam Eust. ἅμα

A esse ait adverb. temporale simul et locale in (Od. O. 396.) Δειπνήσας ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν ἑπέσθω. Certum est tamen interdum necessario ad tempus referendum esse ἅμα, et quidem ad tempus solum, non item ad locum. Ut in exemplo, quod affert ipse Ammon. et alii quoque Gramm. Σόλων ἅμα ἐγένετο Ἀναχάρσιδι τῷ Σκύθῃ. Nam si hic ὁμοῦ pro Simul, i. Eodem loco, aliquis intelligat, merito ridebitur; quomodo enim Anacharsis Scytha et Solon Atheniensis eodem loco nati dicantur? Interpr. ergo necesse est dictum illud ita, Solon eodem quo Anacharsis tempore natus est, vel Solon et Anacharsis eodem tempore nati sunt. Citat vero Ammon. et (Il. Δ. 450.) in quo ἅμα aperte pro Eodem tempore capitur, casum nullum habens, Ἔνθαδ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν Ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων.

*Ἅμα, huic vel illi dat. junctum, varie redditur Lat. ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, Simulatque dies illuxit, Diluculo, Prima luce. Xen. K. Π. (2, 4, 17.) Ἅμα τῇ ἡμέρᾳ τοὺς ἡμίσεις μὲν τῶν πεζῶν ἔχων. Plut. Publicola, (1, 426.)

B Ἅμα ἡμέρᾳ λείαν ἐλαύνειν ἔμελλον. Eust. in Hom. ait ejus posteros dixisse ἅμα ἡμέρᾳ pro eo quod ille dixit ἅμα ἠελίῳ ἀνιόντι, Una cum sole oriente, sicut ἅμα ἠελίῳ καταδύντι, ap. Eund. Una cum sole occidente. Addit vero et ἠῶθεν Hom. quod est adv. signif. Mane, Hora matutina, Matutino, adverb. Il. Σ. (136.) Ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι. Ubi Eust. annotat, hæc verba ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι esse adverbii ἠῶθεν epexegesin. || Pro ἠῶθεν autem dicitur potius in prosa ἅμα ἕῳ, Prima luce, Sub exortum auroræ, Summo mane, Summo diluculo, Primo mane, si dici itidem posset. Ἅμα ἕῳ, ap. Thuc. Cum aurora, vel Una cum aurora, Cum diluculo. Hom. dicit ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι. Od. Ξ. (266.) ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι Ἦλθον. Et Il. Ω. (600.) ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι Ὄψεαι, ad verbum, Cum apparente aurora; sed aptius dicetur Exoriente, vel, Simul atque exorta fuerit aurora. In illo autem loco Od. Ξ. vertendum Non Exorta fuerit, sed, Exorta fuit. || Sic dicitur et ἅμα τῷ ἦρι, Ineunte vere, ap. Thuc. ubi Schol. supplet ἀρχομένῳ.

C || Apud Eund. ἅμα τειχισμῷ, ad verbum, Una cum muri ædificatione, exp. Dum murus fiebat. Sic et ἅμα τῷ συμποσίῳ περιπατῶν. Quanquam ἅμα Dum, s. Interim dum signif. potius quando junctum est participio, ut paulo post dicetur. Quod si ita exp. ἅμα τειχισμῷ, talem habebit signif. ἅμα ibi, qualem hic, cum dicitur, ἅμα τῷ συμποσίῳ περιπατῶν. Nam et in hac oratione ἅμα συμποσίῳ interpr., In ipso convivio. || At ἅμα τομῇ, ad verbum, Cum incisione, pro Simul atque incisio facta est; atque hæc est frequentior hujus adv. signif., cum hujusmodi dativis nominum actionem signif. jungitur. ||Ἅμα πνοιῇσι πετέσθην ap. Hom. Eust. ait esse pro ὁμοίως ταῖς πνοιαῖς, Similiter flatibus venti volabant.

Ἅμα cum verbo, ut ἅμα τῷ φανῆναι, Simulatque visus est, Cumprimum apparuit. Chrysost. Ἐγὼ ἅμα τῷ τὸν λόγον ἀκοῦσαι τοῦτον, δέει τε καὶ ἀπορίᾳ συνεισχόμην, Ego, simul atque rumorem hunc accepi, metu ac dubitatione correptus fui, vel Me, audito hoc rumore, corripuit statim timor et dubitatio. Item ἅμα

D cum præsenti infin. Plut. (6, 62.) Ἔτι δὲ μᾶλλον ἐπιστήσομεν αὐτὸν ἅμα τῷ προσάγειν τοῖς ποιήμασιν. Item cum subjunctivo, ἅμα ἂν ἡβήσῃ, ap. Plat. de LL. Simul atque ad pubertatem venerit.

*Ἅμα, cum participio. Xen. E. 4, (3, 7.) Ἅμα δὲ ταῦτα λέγων καὶ ἐβουθύτει, Dum hæc diceret, Inter loquendum. Sic K. Π. 1, (3, 6.) Ἅμα δὲ ταῦτα λέγοντα, πολλὰ αὐτῷ παραφέρειν. Quod loquendi genus immutavit 1, (4, 11.) Ἐδίδου τε ἄρα τοῖς παισὶ καὶ ἅμα ἔλεγεν, pro Ἐδίδου τε ἄρα τοῖς παισὶν ἅμα λέγων. Sunt tamen qui hoc loquendi genus aliter exp. ut ap. Lucian. (2, 717.) Καὶ ἅμα λέγων εἰσῄει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, exp. ἅμα λέγων, Simul atque dixerat. At ego interpr. puto ut in præcedd. ll. Dum hæc diceret, Interim dum hæc diceret, vel Inter loquendum hæc. Atque a meis partibus stat Bud., qui ἅμα διώκοντος vertit Inter vehendum, Plut. Cæsare (4, 200.) Ἑνὸς αὐτῷ συγκαθημένου παιδὸς τῶν ὑπογράφειν ἅμα διώκοντος εἰθισμένων. At cum ἅμα jungitur cum participio præt. temporis vel aoristi, tunc vero quin per Simul atque reddatur non repugno; ut, Ἅμα δὲ

λαβὼν ἐσίγησε μικρὸν, Simul atque igitur accepit, aliquantisper conticuit.

῞Αμα, aut ἅμα τε sequente καὶ, uno verbo interjecto, aut etiam pluribus. Demosth. ῞Αμα ἀκηκόαμέν τι καὶ καθίσταμεν, Simul atque audivimus aliquid, constituimus. Tale est illud, ῞Αμα δὲ ὁ Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπεσεν ὁ 'Αλκιδάμας, Hæc simul ac dixisset Cleodemus, irruit Alcidamas. Chrys. de Orando Deo, ῞Αμά τε προσέπεσε πρὸς τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ καὶ σωτηρίας ἔτυχε, Simul atque ad pedes Christi procubuit, salutem est adepta. Aristides, ῞Αμα γὰρ δὴ ἐκεῖνοί τε ἐδέχοντο, καὶ ταύτην οὐκ ἐλελήθει, Bud. interpr. Simul atque enim illi Herculem ut deum admiserunt, hanc civitatem id non latuit. Itidem cum præt. imperfecto, ap. Isocr. Paneg. (33.) ῞Αμα γὰρ ἡμεῖς τε τῆς ἀρχῆς ἀπεστερούμεθα, καὶ τοῖς ῞Ελλησιν ἀρχὴ τῶν κακῶν ἐγένετο. In l. c. Demosth. erat ἅμα cum præt., καὶ cum præcedenti: ecce utramque particulam cum præsenti, ap. Plut. (9, 727.) ῞Αμα γὰρ ἀπιοῦσα πολλὴ φαίνεται, καὶ ψύχεται τὸ ὑπολειπόμενον, Turn. interpr. Nam simul ac magna vis ejus excessit, corpus statim reliquum refrigerari videtur. Sic Æschin. ῞Αμα ἀνακηρύττει καὶ ἀφαιρεῖται, Simul atque præconis voce pronuntiat, aufert. Quanquam hic fortasse nihil necesse fuerit ἅμα vertere Simul atque, cum possit commode verti Simul, Eodem tempore. Reperitur vero ἅμα sequente καὶ itidem cum participio. Chrys. Διδάσκει δὲ καὶ ὁ λέπρος, ἅμα τε προσπεσὼν τῷ θεῷ καὶ καθαρθεὶς εὐθέως. || ῞Αμα sequente δὲ in altera parte orationis, vide in versu Hom., qui est in proxime sequente annotatione.

῞Αμα geminatum, in hoc Proverbio, ῞Αμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον, Simul verbum, Simul opus, pro Simul et dictum et factum. Aut brevius et elegantius, Dictum, factum: quod ex Hom. manasse aiunt, Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον.

῞Αμα otiosum alicubi notat ap. Thuc. Scholiasta.

[" ῞Αμα, Markl. Suppl. 145. Wakef. Ion. 41. Jacobs. Anth. 6, 229. Villois. ad Longum 136. Heyn. Hom. 4, 32. 529. 5, 161. 6, 311. 7, 167. 305. 472. 8, 162. Gesner. Ind. Orph. Mœris 272. et n.; Ammon. 13. Eran. Philo 162. Toup. Emend. 4, 494. ad Od. A. 370. ῞Αμα μὲν, ἅμα δὲ, Schneider. ad Hieron. 248. Herod. 486. An ἅμα cum relativo? Teucher. ad Anacr. p. 21. 'Αμᾶ Græcum esse negat Toup. Add. in Theocr. 395. corrigitque ἅμα: Valck. ad Theocr. x. Id. p. 44. 124. 137. Koen. ad Greg. 96. 116. Brunck. ad Anal. 105. (Schol. Pind. Pyth. 3, 65.) Repetitum, Toup. ad Longin. 294. Heringa Obs. 150. ῞Αμα et ἀλλὰ conf., Wyttenb. ad Plut. 1, 289. ad Herod. 552. ad Diod. S. 1, 103. Add.: 2, 64. 461. Fischer. Cyrop. 468. Jacobs. Anth. 12, 339. 341. Schneider. Anab. 367. ad Aristot. H. A. 152. Simul ac, Inter, Valck. Phœn. p. 406. Abresch. Add. ad Aristæn. 118. Toup. Opusc. 2, 144. cf. Diod. S. 1, 258. 280. Gleich., Voss Myth. Br. 1, 121. Heyn. ad Hesiod. p. 149. ad Il. Π. 149. Valck. Anim. ad Ammon. 220. ad Xen. Eph. 286. Bernard. Reliq. 30. Valck. Diatr. 107. ῞Αμα et ἄρα conf., Heyn. Hom. 4, 377. 389. 451. 8, 14. ῞Αμα ἂν, Simul ac, Plato de LL. 437. Ast. ῞Αμα καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, Plut. 4, 316. Cor. ῞Αμα μὲν, non sequ. ἅμα δὲ, ad Diod. S. 1, 408. ῞Αμα σὺν, Eur. Ion. 730. ῞Αμά τε—καὶ, T. H. ad Plutum p. 208. Schneider. ad Hieron. 227. Xen. Œcon. 5, 1. Il. A. 417. ῞Αμα γὰρ, ἅμα δὲ, Diod. S. 1, 721. Cum. gen., ad 2, 529. Memn. 94. Orell. Postpos., ad Dionys. H. 1, 300. Hiatus ante ἅμα, Heyn. Hom. 6, 62. ῞Αμα καὶ, Strabo 5, 314. ῞Αμα τε—ἅμα δὲ, Passow. ad Mus. p. 21. Εὐθὺς ἅμα, Dionys. H. 1, 569. 579. 5, 252. ῞Αμα πνοιῇς ἀνέμοιο, Heyn. Hom. 6, 311. ῞Αμα πάντες, Boissonad. in Philostr. 277. ῞Αμα τε—καὶ ἅμα, Plato Gorg. 171. coll. 173." Schæf. Mss. "Quamprimum, Joseph. 85, 31. Dio Chrys. 1, 137." Wakef. Mss. Thuc. 2, 5. Τῆς ἀγγελίας ἅμα ῥηθείσης προσεβοήθουν.]

[῞Αμα, Mox, Una, Simul, Insimul, ἅμα τῷ, Quam mox, Gl. " Demosth. 525. ῞Αμα γὰρ τῷ Δημοσθένει καὶ ὁ χορηγὸς ὑβρίζετο, Pariter cum, In the person of: 1135. ῞Αμα καὶ ἡβήσῃ ἐπὶ διετές, Ubi primum, Simul ac in pubertate exegerit biennium, Reisk. 658. Δυοῖν ἀγαθοῖν ὄντοιν τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις, τοῦ μὲν εὐτυχεῖν, —τοῦ δὲ καλῶς βουλεύεσθαι, οὐχ ἅμα ἡ κτῆσις παραγίνεται." Seager. Mss.]

" 'Αμάδιος, Nomen adverbiale, signif. ἅμα τῷ προελθεῖν, ut annotat Lex. meum vet., derivans ipsum " ab ἅμα. Eadem ap. Etym. leguntur, sed perperam " transposita."

" Σύναμα, q. d. Simul una. Ponitur pro ἅμα." [" Eichstædt. de Carm. Theocr. 43. Valck. ad Theocr. x. Idyll. p. 163. Brunck. Anal. 1, 2. Jacobs. Anth. 8, 65. 110. Lucian. 1, 652. 855." Schæf. Mss. Vide et eund. ad L. Bos. 745. " Lucian. Tim. p. 40." Scott. App. ad Thes.]

¶ ῎Αμυδις, adv. Æolicum, i. q. ἅμα, pro Simul, Una, Pariter; et ex eo factum, ut vult Orus ap. Etym. Ejusdem autem esse formæ cujus ἄλλυδις, testatur Eust., qui et tenuari dicit, licet ἅμα aspiretur, quod sit Æolicum. Il. K. (300.) ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους. Il. Υ. (374.) τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος· ὦρτο δ' ἀϋτή. Od. Ξ. (305.) Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν. Ubi observa ἄμυδις sequ. particula καὶ, sicut et alibi; ut Δ. (659.) Μνηστῆρες δ' ἄμυδις κάθισαν καὶ παῦσαν ἀέθλων. Itidem E. (467.) Μή μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἐέρσῃ. His autem in locis commodius reddetur per Pariter. || ῎Αμυδις ab Hes. exp. duntaxat et ἅμα et ὁμοῦ, et a Suida ὁμοῦ solum; sed quidam exp. etiam ἐξαίφνης. [" Ruhnk. Ep. Cr. 176. Valck. Callim. 172. Brunck. Apoll. R. 141. Heyn. Hom. 5, 526. 6, 432. 433. 8, 33." Schæf. Mss. Arat. 581.] " 'Αμὺς, Hesych. " ὁμοῦ σὺν αὐτῷ, pro quo supra ἄμυδις."

῞Αμαξα, ἡ, Currus, Plaustrum. Reperitur etiam tenuatum; unde τιλλέσθην ἐπ' ἄμαξαν, non ἐφ' ἅμαξαν, et αἱ δ' ἐπ' ἀμαξιτόν: item κατημαξευμένον, pro quo postea dixerunt Attici καθημαξευμένον. Legitur vero et ap. Hesiod. δοῦρατ' ἀμάξης: item, ἐπ' ἄμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας. Nonnulli illam cum spiritu tenui scripturam, Æolicam esse dixerunt. Addit autem Eust. tenuari secundum hanc etym. παρὰ τὸ ἄγειν τὰ ἀμώμενα, Ab advehendis messibus: aspirari autem secundum hanc, παρὰ τὸ ἅμα καὶ τὸ ἄξων. Ego multo pluribus in ll. aspero spiritu notatam hanc vocem reperi: ac si mihi quoque meam afferre etym. liceat, ἅμαξαν dictam esse dixerim ἐκ τοῦ ἅμα ἄξαι, Quod curru s. plaustro plures simul vehi possint. Quid autem me quoque divinationem meam proferre vetat? Frequens est autem hæc vox ap. utrosque scriptt. Od. Z. (72.) Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἅμαξαν ἐύτροχον ἡμιονείην ῞Οπλεον· ἡμιόνους θ' ὕπαγον ζεῦξάν θ' ὑπ' ἀπήνῃ: I. (241.) ἅμαξαι τετράκυκλοι, Currus quatuor rotarum. Legitur vero et ap. Herod. ἅμαξα τετράκυκλος. || Proverbium est ἐξ ἁμάξης λαλεῖν, De plaustro loqui, de quo consule Erasm.

῞Αμαξα, Septentriones. Gell. 2, 21. (26.) Et quid inquam, vos opici dicitis mihi quare, quod ἅμαξαν Græci vocant, nos Septentriones vocamus? Paulo post, Itaque hoc sidus, quod a figura posituraque ipsa, quia simile plaustri videtur, antiqui Græcorum ἅμαξαν dixerunt, nostri quoque veteres a bubus junctis Septentriones appellarunt. I. e. a septem stellis, e quibus quasi juncti triones figurant. Præter hanc, inquit, opinionem, &c. Hæc e Gellio. Servius quoque subindicat Axem dixisse Virgilium pro Septentrione e Gr. vocis ἅμαξα imitatione. Nam in hoc hemistichium Georg. 2. qua terga obverterit axi, annotat, Axi, septentrioni; nam Græce ἅμαξα dicitur. Idem vero et alibi ab eo annotatur. Il. Σ. (487.) ῎Αρκτον θ' ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν.

[" ῞Αμαξα, Magna copia, Athen. 380." Wakef. Mss. Schol. Ven. ad Il. 6, 487. " Heyn. Hom. 5, 380. 6, 351. 7, 524. 8, 627. 645. 742. 754. Schneider. ad Anab. 44. ad Charit. 444. T. H. ad Plut. p. 368. Kuster. Aristoph. 110. a. Fischer. Ind. Palæph. Toup. ad Longin. 374. et Ind. Thom. M. 90. Valck. Callim. 298. Septentriones, Fischer. ad Anacr. p. 13. ῞Α. ἀγαθῶν, Valck. Adoniaz. p. 354. 'Εξ ἁ., Acta Traj. 1, 227. Toup. Opusc. 2, 198. Scytharum, ad Callim. 1, 142. 'Η ἁ. τὴν βοῦν, ad Lucian. 1, 348. De spiritu, Brunck. ad Poët. Gnom. 286. ad Il. M. 448. Ω. 263. 711. 782. Via, Theodorid. 18. ῞Α. βλασφημιῶν, ad Lucian. 2, 351. Heyn. Hom. 8, 62. Cum. gen., Diod.

S. 2, 644." Schæf. Mss. Glossæ: "Ἅμαξα· Sarraca, Plaustrum, Carrum. "Ἅμαξαι· Triones.]

[* "'Ἀμαξαῖος, αία, αῖον, (Plaustralis,) Nonn. Dionys. (1, 251.) 2, 280. 47, 232." Kall. Mss. "Arat. 91." Wakef. Mss.]

'Ἀμαξόβιος, ὁ, ἡ, s. 'Ἀμαξοβίτης, In plaustro vivens. 'Ἀμαξόβιοι s. 'Ἀμάξοικοι dicuntur Scythæ, ἀμαξόβιοι, In plaustris viventes: ἀμάξοικοι, In plaustris habitantes, vel, In plaustris domos suas habentes. [Cf. Æsch. Pr. 715. Horat. Carm. 3, 24, 10. "Ad Callim. 1, 142. Valck. ad Herod. 302. Heyn. Hom. 6, 369." Schæf. Mss.]

['Ἀμάξοικος, ὁ, In curru degens. "Valck. ad Herod. 302. Tzsuck. ad Pomp. M. Not. Ex. 2. p. 12." Schæf. Mss. "Strabo (208.) Eust. Il." Wakef. Mss.]

'Ἀμαξοκυλισταὶ, quidam Megaris appellati quasi ἁμάξης κυλισταὶ, Currus devolutores, ut ex historia colligo, quam Plut. (7, 214.) refert.

'Ἀμαξοπηγὸς, ὁ, ἡ, Plaustri s. Plaustrorum compactor, Curruum fabricator. Alio nomine ἀμαξοποιὸς s. ἀμαξουργός. ["Plut. 1, 159." Wakef. Mss.] "'Ἀμαξοπηγέω, Sum ἀμαξοπηγὸς, s. ἁμάξας συμπήγνυμι, "Plaustra fabricor, i. q. ἁρματοπηγέω, J. Poll. 7." 'Ἀμαξοπηγία, (ἡ,) Plaustrorum fabricatio. ["Theophr. 34." Churchill. e Suicer. Mss.]

[* 'Ἀμαξοπληθὴς, ὁ, ἡ, Plaustrum implens. "Const. Manass. Chron. p. 98." Boissonad. Mss. Lucian. 4, 260. Eur. Phœn. (1165.) 1369. "Poliorcet. 1707." Churchill. e Suicer. Mss.]

'Ἀμαξόποδες, οἱ, Plaustripedes. Vitruv. 10, (20.) ait hoc nomine vocari Arbusculas, in quibus versantur rotarum axes conclusi laminis ferreis. Apud J. Poll. (1, 253.) scriptum est ἀμαξήποδες. Ait autem: Ὑποπέπηγε δὲ αὐτοῖς (τοῖς θαιροῖς) ξύλα, ἃ καὶ καθαραῖαι ὀνομάζονται, οἷς ἐφαρμόζονται οἱ ἀμαξήποδες, ἀφ' ὧν ὁ ἄξων ἕλκεται στρεφόμενος. Apud Hes. legitur ἀμαξίποδες per ι. ["'Ἀμαξίποδες, ad Timæi Lex. 266." Schæf. Mss.]

'Ἀμαξοποιὸς, ὁ, ἡ, Plaustri fabricator, qui et ἀμαξοπηγός: sed ἀμαξοπηγὸς sonat ad verbum, Plaustri compactor: ἀμαξοποιὸς autem Plaustri factor, s. confector. [Non agnoscitur a Schneider. Lex.]

[* "'Ἀμαξοτροχὸς, Const. Manass. Chron. p. 130. (Καὶ τοὺς τῶν ἀμαξοτροχῶν κινδύνους ὑπεκκλίνων." Boissonad. Mss.]

"'Ἀμαξοτροχία, (ἡ,) Vestigium et sulcus, quem terræ ὁ τῆς ἁμάξης τροχὸς imprimit: Orbitam vocant "Latini. Scribit enim J. Poll. 5., τὰ ἴχνη τῶν τροχῶν "Hom. nominasse ἁρματοτροχίας, Calliam in Cy- "clopibus ἀμαξοτροχίας. Innuit igitur in Il. Ψ. (422.) "Τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαος ἁματροχιὰς ἀλεείνων, quosdam "scripsisse ἁρματροχίας, et de orbitis illis intellexisse, "quemadmodum Hesych. quoque duplicem illam "scripturam innuit, dum ἁματροχίας exp. et τὰς *χαράξεις τῶν τροχῶν, et *ὁμοδρομίας, i. e. τῶν ἁρμάτων "*συναφέσεις, aut συγκρούσεις. Sed notandum scribi "posse oxytonως quoque ἀμαξοτροχιὰ, ut ἁματροχιά." ["Dorv. ad Charit. 224." Schæf. Mss. "Schol. Nicand." Wakef. Mss.]

'Ἀμαξουργὸς, ὁ, ἡ, i. q. ἀμαξοποιός. HINC 'Ἀμαξουργία, (ἡ,) Plaustri confectio, Plaustri fabricatio. ["'Ἀμαξουργὸς, Brunck. Aristoph. 3, 21. Pierson. Præf. ad Mœr. 31." Schæf. Mss. Aristoph. I. 464. Glossæ: 'Ἀμαξουργός· Carpentarius. "'Ἀμαξουργία, Theophr. H. P. 3, 10. p. 160." Churchill. e Suicer. Mss.]

[* "'Ἀμαξηφόρος, (ὁ, ἡ,) Schol. Œd. T. 707." Boissonad. Mss. "'Ἀμαξοφόρητος, (ὁ, ἡ, Qui in plaustris fertur.) Pind. Fr. Epinic. 5, 3." Churchill. e Suicer. Mss. Brunck. Aristoph. 2, 175.]

[* 'Ἀμαξόθεν, Nicet. Eugen. 6, 223. (Οὐρεῖ *ὑψικορύμβῳ ἀμαξόθεν ἔπεσον αὖθις.)" Boissonad. Mss.]

'Ἀμαξηδόνια, τὰ, Claviculi, qui obstant ne rota currus exeat, alio nomine ἐνήλατα. Eust. [ad Il. E. 726. Schol. Eur. Hipp. 1234.]

'Ἀμαξήλατος, ὁ, ἡ, Vehicularis via, Plaustraria via, i. q. ἀμαξιτός. Fit ex ἅμαξα et ἐλαύνω: sub. autem ὁδὸς cum hoc nomine, ut cum ἀμαξιτός.

[* "'Ἀμαξηλάτης, ad Thom. M. 91." Schæf. Mss. ET * "'Ἀμαξηλατέω, Hesych. v. 'Ἀμπρεύειν." Wakef. Mss.]

'Ἀμαξήρης, εος, ὁ, ἡ, i. q. ἀμαξιαῖος, Plaustrarius, Plaustralis, ut ἀμαξήρης τρίβος ap. Eur. (Or. 1251.) Via plaustraria: ἀμαξιτὸς etiam dicta et ἀμαξήλατος. [Æsch. Ag. 1063.]

['Ἀμαξάρης, et *'Ἀμαξάριος. Schol. Aristoph. Π. 17. "Ὅθεν καὶ γρύτη, τὰ λεπτὰ σκεύη· καὶ γρυτοπώλης, ὅπερ οὐκ εἴρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἀλλ' ἀντὶ τούτου, *ῥυποπώλης καὶ γρυτάρης. Pro ῥυποπώλης Noster, probante et T. H., γρυτοπώλης restituit. "Γρυτάρης autem vocabulum fuisse veteribus usurpatum, dum testes inveniat certiores, induci non possum ut credam. Imo forma vocis satis demonstrat, originem non nimium vetustam, et in citeriore tantum Græcia quærendam. Similiter enim atque ἀμαξάριος et ἀμαξάρης, *βασταγάριος et *βασταγάρης, *κουρσάριος et *κουρσάρης, *νωτάριος et νωτάρης ap. Suid.; *φουρνάριος et *φουρνάρης dicuntur, sic et *γρυτάριος, γρυτάρης, Scrutarius, de quo simul et ῥωποπώλῃ Hadr. Jun. Adag. egregie docuit. Hujus generis longe plura facile suppeditabit Ducang. Gl. M. et I. Gr. Tale est *μυλωνάρης Scholiastæ nostri ad I. 253. Hic igitur potius scr. arbitror: 'Ρωποπώλης, ὃς καὶ, vel κοινῶς γρυτάρης." T. H.]

'Ἀμαξία, vel potius ἀμαξιὰ, ἡ, Via qua plaustrum agitur: ἀμαξεία autem vide post 'Ἀμαξεύς.

'Ἀμαξιαῖος, (α, ον,) Plaustralis, Plaustrum implens; ut ἀμαξιαῖοι λίθοι, Saxa grandia et plaustrum implentia, ap. Xen. E. 2, (4, 18.) Possumus vero et Ingentia saxa interpr. sæpe enim subest aliqua hyperbole hujusmodi adjectivo. Sic γόγγροι ἀμαξιαῖοι, ap. Athen. 7. ‖'Ἀμαξιαῖα, inquit Erasm., Plaustralia, Græci vocant magnifica, fastuosaque: a plaustris ducto nomine. Hæc Erasm.: quæ sequens aliquis, ἀμαξιαῖα ῥήματα interpr. Verba magnifica et fastuosa: non male etiam, Horatiano verbo utens, Sesquipedalia. Nisi forte ἀμαξιαῖα dicta ob prolixitatem, quod multarum essent syllabarum, potius quam ob eum, quem præ se ferrent, fastum. ["Ad Diod. S. 2, 213." Schæf. Mss. Xen. K. A. 4, 2, 3.]

'Ἀμαξικὸς, (ἡ, ὸν,) Plaustralis, Ad plaustrum pertinens. ‖Exp. etiam Plaustrarius, s. Carpentarius. ["Vide ad 'Ἀμάξοικος." Schæf. Mss. "'Ἀμαξικὸς, mot à retrancher des Lexiques. On le rencontre souvent dans Strabon; mais il faut par-tout le changer en ἀμάξοικος, synonyme d' ἀμαξόβιος, ὁ ἐν ἁμάξῃ οἰκῶν. La même confusion a eu lieu entre φθορόοικος et *φθορικός." Corai. Mss. Vide Schneider. Lex. v. Φθορικός. 'Ἀμαξικὸς, Theophr. H. P. 5, 8.]

'Ἀμαξίτης, ὁ, Plaustralis, Curulis; ut quidam in Anthol. ἀμαξίτην φόρτον vocat Curule onus s. pondus, i. e. quod curru vehitur. ["Jacobs. Anth. 9, 57." Schæf. Mss.]

'Ἀμαξιτὸς, ἡ, Via vehicularis, Via plaustraria, Via per quam agitur currus, vel agi potest. Apud Herod. (7, 176.) Spatii quantum opus est ad agendum currus. Unde et appellata sic fuit Via publica, ὁδὸς δημοσία, Suid. Hesych. Militaris via exp. potest: λεωφόρος a Græcis alio nomine dicitur. Eurip. autem (Or. 1251.) ἀμαξήρη τρίβον appellavit. Il. X. (146.) Τείχεος αἰὲν ὑπὲρ καθ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο. Xen. E. 2, (4, 7.) Ἐχώρουν κατὰ τὴν ἐς τὸν Πειραιᾶ ἀμαξιτὸν ἀναφέρουσαν. Apud Eund. E. 7, (4, 22.) ἀμαξητὸν per η legimus, et utramque scripturam in VV. LL. annotatam habemus; cum tamen in Hom. loco dubia non possit esse scriptura, utpote ι tantum admittente, quod possit corripi. In iisdem vero LL. ἀμαξιτὸς exp. etiam Orbita; cum tamen Orbita longe aliud signif., id videlicet quod ἁρματροχίαν Græci appellant. Sciendum autem, cum dicitur ἀμαξιτὸς, sub. ὁδός. A Suida citatur locus in quo est ἀμαξιτὸς ὁδός. ["De spiritu, ad Eur. Rhes. 283. Heyn. Hom. 5, 381. 8, 268. Theocr. 2, 76. Hymn. in Cer. 177. Toup. Opusc. 1, 23. ad Diod. S. 1, 673." Schæf. Mss. "Herod. 7, 176. 200." Schweigh. Mss. "Clem. Alex. Str. 5. p. 694." Routh. Mss. "'Ἀμαξητὸς, Schneider. Anab. p. 19." Schæf. Mss. 'Ἀμαξιτὸς, Theognis 599. Apoll. R. 3, 1238.]

¶ 'Ἀμαξεὺς, έως, ὁ, Aurigator, Auriga, ζευγηλάτης. Hes. ["Plut. 6, 205. Hutt." Schæf. Mss. Plut. Dione 38. Dio Chrys. Or. 64=2, 339.]

'Ἀμαξεία, ἡ, Onus quod vehitur curru, Sarcina quæ vehitur plaustro, ὁ τῶν ἀμαξῶν φόρτος. Suid.

'Αμαξεύω, Plaustrum duco, Aurigor. Plut. Eumene, (3, 562.) Πατρὸς μὲν ἀμαξεύοντος ἐν Χεῤῥονήσῳ διὰ πενίαν. Arrian. (Anab. 2.) Καὶ τῷ μὲν ἀροτριᾷν, τῷ δὲ ἀμαξεύειν, Et huic quidem arare, illi autem aurigari. ‖ Philostr. ἀμαξεύοντας Scythas vocat, qui in curribus degunt. ‖'Αμαξεύομαι, Plaustro vehor. In VV. LL. ἀμαξευόμενος exp. etiam Plaustris habilis. [" Jacobs. Anth. 12, 231.: Exerc. 2, 109." Schæf. Mss. Herod. 2, 108. ubi etiam oppon. ἀναμάξευτος. Plut. Eumene 1. 'Ημάξευσα τοῦτον δύσζωον * κάβιοτον βίοτον. Philostr. V. A. 7, 26. Strabo 4. p. 318. 'Οδὸς ἀμαξεύεσθαι δυναμένη.]

'Αναμάξευτος, ὁ, ἡ, ut τόπος ἀναμάξευτος, Locus, per quem agi plaustra nequeunt, q. d. Plaustris impervius. Utitur Herod. [2, 108.]

[* 'Επαμαξεύω, Tero plaustris. Soph. Antig. 256.]

Καθαμαξεύω, vel secundum antiquam scripturam Καταμαξεύω, unde ὁδὸς καθημαξευμένη, Via plaustris trita. Hinc per metaph. καθημαξευμένον dicitur Quicquid est tritum, triviale, translatitium. Quæ exp. convenit loco Suidæ, in quo πρόχειρον exp. τὸ κατημαξευμένον καὶ πᾶσι γνώριμον. Scribo autem κατημαξευμένον per τ, ut ap. eum habetur. Alibi autem καθημαξευμένος, scribens per θ, exp. τετριμμένος, ἐγγεγυμνασμένος, quarum expp. posterior mihi parum probatur: minime certe videtur perinde convenire ac prior; neque enim dicetur ὁδὸς ἐγγεγυμνασμένη Via exercitata, sicut dicitur ὁδὸς τετριμμένη, Via trita; nec σκώμματα καθημαξευμένα, Trivialia scommata, poterit quis exp. σκώμματα ἐγγεγυμνασμένα. Nec vero in h. l. Æliani, qui ibi a Suida citatur, Γύναιον ἐκ Συρίας καθημαξευμένον ὑπὸ παντὸς τοῦ προσιόντος, poterit γύναιον καθημαξευμένον exp. γύναιον ἐγγεγυμνασμένον: at τετριμμένον poterit. Itidem vero Lat. fortasse Publicum prostibulum vel Publici prostibuli corpus, veluti publica via, dici possit tritum. Quinetiam καθημαξευμένον in h. l. Æliani, non male, credo, interpretaretur aliquis Pervagatum. [" Orig. Philocal. 22. p. 335." Routh. Mss. Eunap. Legat. 220=481. Boiss. Glossæ: Κατημαξευμένη· Pervulgata, Usitata. "Valck. Callim. 299." Schæf. Mss. Dionys. H. Ant. R. 10, 41. Cono 294. Schol. Aristoph. E. 749.] " Καταμαξεύω, " Curru tero, Currum agito per. Unde ὁδὸς κατημαξευμένη dicitur καθ' ἣν αἱ ἅμαξαι διέρχονται. Artemid. 1, (31.) Τοῦτο μὲν οὖν κοινὸν καὶ κατημαξευμένον, ὅμως δὲ εἰρήσεται, Tritum et pervulgatum. " Bud. Scribitur alioqui et καθαμαξεύω, itidemque " καθημαξευμένον."

[* Καθημαξευμένως, Trito modo, ita ut usu jam detritum pene sit, ut via commeatu vehiculorum contrita. Eust. Od. A. p. 14.]

'Εξαμάξω, in VV. LL. Convitior, Maledico, quasi De plaustro convitia fundo. Et 'Εξαμαξώμενος in iisdem De curru delapsus: metaph. autem, Qui de sententia aut spe decidit. Sed horum auctor non nominatur, quæ certe mihi suspecta sunt. Cum autem ἐξημαξώμενος in nonnullis scriptum sit, quod stare posse non videtur, in aliis pejus etiam scribitur ἐξαμαξόμενος. Fortasse autem ἐξημαξωμένος scribi debuit.

'Αμαξαία, i. q. ἅμαξα, factum κατὰ παραγωγήν: ut σεληναία pro σελήνη, et 'Αθηναία pro 'Αθήνη. Eust.

¶ 'Αμαξίς, ίδος, ἡ, Plostellum, Plostellulum, Parvus currus. Eust. autem ait veteres scriptum reliquisse ἀμαξίδα esse Plostellum, quod fit ad lusum puerilem; quæ signif. minus esset generalis: conveniret certe h. l. Aristoph. N. (864.) Ὅτ' ἐπριάμην σοι Διασίοις ἀμαξίδα. Ibid. (880.) 'Αμαξίδας τε σκυτίνας εἰργάζετο, Plostella autem coriacea conficiebat. Ubi esse puto ἀμαξίδα Plostellum puerile: cujusmodi illud, cujus meminit Horat., Ædificare casas, plostello adjungere mures. Ita tamen ut inde colligi non possit ἀμαξίδα generaliter de Quovis plostello ad quemlibet usum comparato dici non posse. Ipse quidem certe enarrator Aristoph. simpliciter ait ἀμαξίδα esse μικρὸν ἀμάξιον, non addens illud εἰς παίγνιον τοῖς παισί. Hesych. quoque in 'Αμαξίς, scribit, τὸ μικρὸν ἀμάξιον 'Αττικοὶ οὕτως καλοῦσιν. Plostellulum autem potius interpretarer quam Plostellum; quia μικρὸν ipsi Græci addunt cum ἀμάξιον, quod Plostellum signif. Parvum enim plostellum est plostellulum.

'Αμαξίς, Placentæ genus, Aristoph. l. c. Ὅτ' ἐπριάμην σοι Διασίοις ἀμαξίδα, annotat ejus enarrator, ἀμαξὶς, Parvum plostellum, aut Placentæ genus. Suid. quoque ait Placentæ genus esse quæ suo tempore κοπτὴ diceretur. At Hesych. præter Plostellulum signif. scribit et Uvæ genus, ἀπὸ ἀναδενδράδος.

[" 'Αμαξίς, Herod. 3, 113." Schweigh. Mss. " Brunck. Aristoph. 2, 101. Philostr. 202. Boiss. Jacobs. Exerc. 1. p. 4." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 549. Aristot. Anim. Mot. 7. Glossæ: 'Αμαξίς· Currus, Arcima.]

¶ 'Αμάξιον, τὸ, Plostellum, ap. Suid. Hesych. Aristophanis enarratorem, et Eust. in exp. vocis ἀμαξίς. [" Diog. L. 4, 3." Wakef. Mss. " Brunck. Aristoph. 2, 101. ad Xen. Eph. 252." Schæf. Mss.]

" 'Αμαξακάριον, deminutiva voce ἡ ἅμαξα dicitur, " teste Hes. Ita enim ap. eum scr. pro ἀμαζακάρινον, " ut series etiam alphabetica ostendit." ['Αμαξακάριον, tanquam demin. ab ἅμαξα, est vox nihili, quam mirum est Albertium concoquere potuisse. Ab ἅμαξα rectius formaretur ἀμαξάριον, quod voc. Schneider. Lex. post Hedericum affert, sed ἀμαρτύρως.]

" 'Αμάναν, Hesychio ἅμαξαν, Currum." [" Ad Mœr. 86. Koen. ad Greg. 79, 131." Schæf. Mss.]

" Ὄθιζα, Hesychio ἅμαξα * ἡμιονική, Currus s. " Rheda mularum, quæ et ἀπήνη." [In Schneider. Lex. non legitur.]

[* Χειράμαξα, ἡ, Hand-waggon, Antyllus Oribasii p. 117. Matth.]

'ΑΜΑΩ, ήσω, Meto. Aristoph. I. (392.) ἀλλότριον ἀμῶν θέρος, Alienam metens messem. 'Αμᾷν Eust. quosdam ab ἅμα derivasse tradit, ut esset ὑφ' ἓν πολλὰ ἕλκειν. Etym. autem addit, ἀμᾷν quasi ἅμα σπᾷν. At Hesych. habet, 'Αμᾷν· θερίζειν, ἀπὸ τοῦ ἅμα ἀνέχειν. Ceterum quia alio spiritu notatur h. v. quam ἅμα, a quo derivari putatur, id in aliis etiam nonnullis usuvenit. Frequentius usurpatur 'Αμάομαι vox passiva, in signif. act. Absolute interdum. Hesiod. Ἔργ. (2, 10.) γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν, Γυμνὸν δ' ἀμᾶσθαι: cum accus., ut (3, 10.) ἠδ' εὔφορα καρπὸν ἀμᾶσθαι.

'Αμᾷν s. ἀμᾶσθαι, unde nostrate verbum Amasser, Colligere, Accumulare. Il. Ω. (451.) Λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες. Apoll. R. 1, (1183.) ἄσπετον ἀμήσαντες Φυλλάδα, quo in loco, sicut et in proxime præcedente Homerico, notandum ἀμήσαντες prima longa, cum potius corripiatur, ut in aliis hic citatis ll. videre est. 'Αλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται, Alienum laborem in suum ventrem congerunt. Od. I. (247.) Αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος, Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκε: ubi annotat Eust. ἀμησάμενος esse pro συνελὼν χερσὶ καὶ συναγαγών: ut, inquit, Ulysses φύλλα ἐπαμησάμενος ἐκαλύψατο, et Priamus ἐπαμησάμενος κόνιν κατεπάσατο. Videtur tamen utrobique ἐπαμησάμενος esse potius Accumulans, vel Cum accumulasset.

'Αμᾷν s. 'Αμᾶσθαι, Abscindere, quod et imitantes Latini, ut opinor, Demetere ita usurparunt; ut Demeteret ferro, ap. Horat. Hesiod. S. (289.) οἳ γε μὲν ἤμων Αἰχμαῖς ὀξείῃσι κορωνιόωντα πέτηλα. Hesych. ἀμήσαντα exp. simpliciter ἀποκόψαντα. At Eust. in Od. Φ. (301.) ἀπ' οὔατα νηλέϊ χαλκῷ Ῥῖνάς τ' ἀμήσαντες, vult esse pro Abscindentes facile, tanquam plantam quæ ferro demetitur.

'Αμᾷν s. 'Αμᾶσθαι, metaph. Fructum et utilitatem s. commodum decerpere. Plut. 'Αντὶ ταύτης, ἔφη, τῆς διαίτης τὴν ἐλευθερίαν ἀμώμεθα, Fructum libertatis decerpimus, Fruimur libertate, vel Fructum decerpimus, libertatis fruitionem. Sic et Lat. suum Metere interdum usurpant.

'Αμάομαι, signif. pass. Metor. Theophr. de tithymallo, 'Αμᾶται δὲ ὅταν ἄρτι περκάζῃ σταφυλή.

" 'Αμῷεν, per contr. pro ἀμάοιεν. 'Αμώντεσσι, Io" nice pro ἀμῶσι, dat. plur. participii ἀμῶν, e v. " ἀμάω, Meto."

[" 'Αμάω, Jacobs. Anth. 6, 201. 420. 10, 324. 11, 73. 12, 156. 195. Wakef. Georg. 132. Brunck. Apoll. R. 152. Soph. 3, 496. Huschk. Ep. in Prop. 26. Mœris 85. et n.: Theogn. 109. Bergler. ad Alciphr. 110. Toup. Opusc. 1, 164. 2, 237. Wolf. ad Hesiod. 115. Valck. Diatr. 167. 225. Jacobs. ad Meleagr. p. 9.

Wyttenb. ad Plut. 1, 837. Græv. Lect. Hes. 551. ad Char. 240. 366. Heyn. Hom. 8, 625. 689. Colligo, Jacobs. Anth. 7, 174. 8, 209." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1036. Οἳ δ', οὔποτ' ἐλπίσαντες, ἤμησαν καλῶς. " Oppian. C. 2, 46. H. 1, 450. 4, 490. * Ἀμέω, i. q. ἀμάω, Hesych." Wakef. Mss.]

[* ""Ἄμησις, Brunck. Soph. 3, 496." Schæf. Mss.]

Ἄμητος, ὁ, cum accentu in prima, Messis, ea quæ metuntur, vel Collectio frugum. Item, Ipsa metendi actio. Hesiod. Ἔργ. (2, 1.) Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων Ἄρχεσθ' ἀμήτου, ἀρότοιο δὲ δυσσομενάων: (2, 193.) Ὥρῃ ἐν ἀμήτου, ὅτε τ' ἥλιος χρόα κάρφει. Tempore messis, cum sol corpus arefacit. Περὶ καιρῶν ἀμήτου, ap. Lucian. (3, 241.) De metendi temporibus.

Ἀμητὸς, ὁ, Messis tempus, Tempus reconditionis frugum, ὥρα ἀμήτου, ut in Hesiod. l. c. καιρὸς ἀμήτου, ut in Luciani l. c. Sequor autem Hesych. qui ita scribit, Ἄμητος· τῆς μὲν πρώτης ὀξυνομένης, αὐτὰ τὰ τεθερισμένα, τῆς δὲ τελευταίας, ὁ καιρὸς τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν. Ἄμητος, prima quidem acuta, Ipsæ fruges quas messuimus: ultima autem acuta, Tempus reconditionis frugum. At Eust. et Suid. in contraria sunt opinione: ac re vera in quibusdam exemplaribus Hesiodi ll. cc. non ἀμήτου legitur, sed ἀμητοῦ. Verum non parum ap. me valet Hesychii auctoritas, præsertim cum variorum auctorum vetusta exemplaria observarim ita collocatos accentus habere, ut collocandos censet Hesych. Cui ut assentiar facit et hoc, quod ἄροτος itidem προπαροξυτόνως Arationem, ἀροτὸς ὀξυτόνως Arationis tempus signif. comperiam: et quidem ea ipsa exemplaria, quæ in loco Hesiodi ἀμητοῦ habent, non ἀροτοῖο tamen habere, sed ἀρότοιο: quod videlicet prior ille genitivus depravatus fuerit in iis, posterior integer manserit; nam eadem plane ratione, qua scriberetur ἀμητοῦ, scribendum etiam foret ἀροτοῖο pro ἀροτοῦ ab ἀροτός. Est in νεατὸς ac νέατος eadem plane ratio. Quanquam existimarunt quidam hæc esse τῶν διττολογουμένων quod ad accentum attinet, quod in eo variare comperirent exemplaria; sed ego plane librariorum incuriæ hoc imputo, quod in optimis quibusque exemplaribus diligenter observatum hoc in accentu discrimen animadverterim, eo quo præscribit Hesych. modo. [Cf. Τρύγητος, et Τρυγητός.]

[""Ἄμητος, Reiz. de Acc. 111. Ammon. 15. Ἀμητὸς, Eran. Philo 160. Heyn. Hom. 7, 655. 8, 625." Schæf. Mss. ""Ἄμητος, Messor, 7, 376." Wakef. Mss.]

Ἀμητὴρ, ῆρος, ὁ, Messor. Il. Λ. (67.) Οἱ δ' ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν Ὄγμον ἐλαύνωσιν, ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν, Πυρῶν ἢ κριθῶν. Est et Ἀμήτειρα, ἡ, ap. Etym. quod signif. Mulierem quæ metit. [" Ἀμητὴρ, Nonn. 26, 301. * Ἀμητήριον, (τὸ,) Instrumentum messorium, Max. Tyr. 30. fin. * Ἀμητικὸς, (ή, όν,) Qui metit, Ælian. H. A. 957." Wakef. Mss. " Ἀμητὴρ, Jacobs. Anth. 10, 324. Heyn. Hom. 8, 625-6." Schæf. Mss. " Metaph. Deletor, Epigr. L. 5. Ep. 67." Churchill. e Suicer. Mss. Adde * Ἀμητρὶς, ἡ, J. Poll. 1, 222.]

¶ Ἄμη, ἡ, Falx messoria, ut vulgo exp. Quæ signif. optime convenit deductioni ab ἀμᾷν. Exp. et Sarculum. Ἄμη, inquit Bud. in Comm., Instrumentum fossorium, quod lingua vernacula Luchetum vocant, quo fossores aggerarii utuntur. Æsch. in Ctesiph. (514.) Ἔχοντας ἄμας καὶ δικέλλας. Apud Plin. Ep. ad Traj. legitur Hama aspiratum, Nullus in publico sipo, nulla hama; quod aliud instrumentum significare mihi videtur. Hactenus Bud. Sunt autem qui ibi pro Instrumento ad incendia compescenda sumi existiment, [quo sensu legitur in Juvenale 14, 305.] Apud Suid. Ἄμας ἀπήτουν, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας, quod est inter Erasmica. Suid. ἄμην esse ait Fabrile instrumentum: Etym. Agricolarum aut Architectorum instrumentum; dicens vel ab ἅμα adv., vel ab ἀμᾷν posse deduci. Erasmus ab ἀμᾷν deducendum censuit. Apud Suid. ἄμη legitur tenuatum tanquam ab ἀμᾷν, et paulo post ἅμας aspiratum tanquam ab ἅμα, et ap. Plin. Hama est cum aspirationis nota, in l. c. Sic et ap. Cat. ubi Hamam rusticis instrumentis annumerat: quanquam et ἀμᾷν ipsum, quod tenuari constat, ab ἅμα deducunt Gramm. ‖ Apud Hes. legitur ἄμη tenuatum, qui ait signif. etiam σκάφην, εἰς ἣν ἐβάλλοντο ἐρίφων πόδες πρὸς τὸ μὴ βαίνειν. ""Ἄμη, Falx messoria, ab ἀμάω, Meto: ἄμη autem, Instrumentum fossorium, Sarculum s. Rutrum, ab ἀμάω, Fodio: a quo et διαμώμενοι, quod Thuc. Schol. exp. διασκάπτοντες, p. 130. ubi ἄμην esse dicit σκαφίον πλατὺ, Ligonem latum, Lat. Rutrum. Alioqui ἄμη, ut σκάφη, est etiam Haustorium instrumentum, ut ap. Plut. de Sol. Anim. (7, 148. Hutt.) Ὧν ἄμαις καὶ σκάφαις ἡμῖν ἐκ τῶν βασιλικῶν ἀρύσασθαι θεάτρων ἡ καλὴ Ῥώμη παρέσχηκε. Tales et Lat. Hamæ sunt. Cato de R. R. c. 135. Hamæ, urnæ oleariæ, urcei aquarii, urnæ vinariæ, alia vasa ahenea, Capuæ emenda." [" Jacobs. Anth. 8, 165. Brunck. Aristoph. 3, 126. Toup. Emend. 4, 424. Valck. ad Herod. 264. Toup. Opusc. 2, 240." Schæf. Mss. Lex. de Spirit. 211. Xen. K. Π. 6, 2, 34. Ælian. H. A. 4, 27. Geopon. 2, 22. Aristoph. Av. 1145. Pac. 426.]

""Ἄμιον, τὸ, Etymologo et Lex. meo vet. σκύφος ἀργυροῦν, demin. ab ἄμη." [In Schneider. Lex. non legitur.]

" Ἀμία, ἡ, Amia piscis genus ap. Athen. 7. (276.) Plin. 9, 15. necnon Aristot. H. A. 6, 17. Dictas autem ἀμίας Athen. vult ὅτι οὐ κατὰ μίαν φέρονται, ἀλλ' ἀγεληδόν. Sed et Aristot. scribit nominatas dicere παρὰ τὸ ἅμα ἰέναι ταῖς παραπλησίαις: esse enim συναγελαστικάς. Lascaris in Epigr. dicitur interpretatus esse Amentum. ‖ Hes. ἀμία affert etiam pro φυλακία: sed suspectum est." [" Oppian. H. 2, 154. Plut. de Sol. Anim. 977." Churchill. e Suicer. Mss. Et * Ἀμίας, ὁ, Matro ap. Athen. 4. p. 135.]

" Ἀμὶς, ίδος, ἡ, Matula s. Matella, Vas urinarium, οὐρητρὶς, οὐρηρὸν ἀγγεῖον, Suidæ, afferenti ex Aristoph. Ἀμὶς μὲν, ἣν οὐρητιάσῃς, αὐτηῒ Παρά σοι κρεμήσετ' ἐγγὺς ἐκ τοῦ πασσάλου, quam ἀμίδα ibid. Comicus vocat σοφὸν καὶ γέροντι πρόσφορον φάρμακον στραγγουρίας. Et ap. Athen. 1. (p. 17.) Æsch. Ἀπρεπῶς που παράγει μεθύοντας τοὺς Ἕλληνας, ὡς καὶ τὰς ἀμίδας ἀλλήλοις περικαταγνύναι. Appellat autem Athen. ἀμίδας, quas Æsch. οὐράνας: cujus verba habes in ea ipsa voce. Hes. ἀμὶς exp. per σταμνίον. Eust. ab antiquis Atticis aspiratum fuisse ait." [" Casaub. ad Athen. 1, 55. Markl. Suppl. p. 247. De spiritu, ad Mœr. 179. Lagena, Reisk. ad Dion. Chrys. 2, 289. Σιτίον εἰς ἀμίδα μὴ ἐμβάλλειν, Valck. Hippol. p. 261. Accus. ἄμιν, Belin. ad Oppian. 330. Navis, Æsch. Suppl. 842. 847. (Schütz. 2.) 864." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀμίς· Matella.] " Ἀμὰς, άδος, ἡ, Navis; tradunt enim Etym. et Lex. meum vet., Æschylum ἀμάδα dixisse τὴν ναῦν."

""Ἄμης, ητος, vel ου, ὁ, Placentæ genus lacteæ, ut Aristoph. (Pl. 1000.) Schol. cum Athen. tradit. Clearchus Solensis ap. Athen. 14. in τραγημάτων censu, Ἄμης, πλακοῦς, ἔντιλτος, ἴτριον, ῥόα. Alexis ibid. Τοῖς νυμφίοις μετιοῦσι τὴν νύμφην λέγεις Παρέχειν ἄμητας καὶ λαγῷα καὶ κίχλας. Iones autem, ut Silenus ἐν ταῖς Γλώσσαις tradit, ἄμην eum vocant, inquit Athen. ibid." [" Athen. 1, 15. Mœris 84. et n." Schæf. Mss. " Philo J. 1, 300." Wakef. Mss.]

" Ἀμητίσκος, ὁ, Parvus ἄμης: tradit n. Silenus ap. Athen. 14. τοὺς μικροὺς ἄμητας vocari ἀμητίσκους ab Ionibus, afferens e Teleclide Comico, αὐτόμαται δὲ κίχλαι μετ' ἀμητίσκων εἰς τὸν φάρυγγ' εἰσεπέτοντο. Itidem Pherecr. ap. eund. 6. Ἀπὸ δὲ τεγῶν ὀχετοὶ βοτρύων μετ' ἀμητίσκων καὶ ναστίσκων * πολυτύρων ὀχετεύσονται θερμοὶ σὺν ἔτνει." [" Mœris 84. et n." Schæf. Mss.]

[* Ἀναμάω, falsa lectio pro ἀπαμάω, Antig. Caryst. 173. " Callim. 1, 450." Schæf. Mss.]

Ἀπαμάω, vel potius Ἀπαμάομαι, Demeto. Ἀπαμήσεται, ἀποθερίσει, Hes. [" Hesiod. Theog. 181. Locella ad Marbod. 162. Wakef. Ion. 775.; Phil. 749. Callim. 1, 451. Heyn. Hom. 6, 92. 7, 432. Lobeck. Ajac. p. 386." Schæf. Mss. " Nonn. Dionys. 4, 413. Abrado terram, Geopon. 1, 112." Wakef. Mss.]

Διαμάω, et Διαμάομαι, Demeto. Et metaph. interdum, sicut Demetere caudam ferro ap. Horat. Il. Γ. 359. Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα Ἔγχος, pro Abscidit: ῥᾷον διέκοψε, καὶ οἷον ἐθέρισε, Eust. Polyb. autem διαμήσασθαι dixit pro Everrere et accumulare, ut Bud. scribit 356. ubi et e duobus Arriani ll. affert διαμᾶσθαι τὸν κάχληκα, quem existimo

Thuc. in hoc loquendi genere sequi voluisse, 4. 130. 'Ἀλλὰ διαμώμενοι τὸν κάχληκα οἱ πλεῖστοι ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, ἔπινον οἷον εἰκὸς ὕδωρ. Ubi Schol. διαμώμενοι exp. διασκάπτοντες, Effodientes; addens dictum esse ab ἄμη, signif. σκαφίον πλατύ. [" Heyn. Hom. 4, 698. 8, 625. Brunck. ad Bacch. 698. Toup. Opusc. 1, 173. Musgr. Bacch. 708." Schæf. Mss. Joseph. A. J. 3, 1. Διαμωμένοις τὴν ψάμμον: 2, 24. Polyb. 3, 55. Dio Chrys. 32. p. 682. R. Οὐδὲ γάλα καὶ μέλι δύνασθε—ἔχειν ἄκροις δακτύλοις διασμῶντες χθόνα, ubi Ven. διαμῶντες. Themist. Or. 250. Τῶν ναμάτων τὰ διαφανῆ—ἀνιχνεύοντες καὶ διασμώμενοι, ubi l. διαμ. Vide Schneider. Lex. " Apoll. R. 4, 375. Quint. Smyrn. 1, 618. Med., Egero terram, Plut. 2, 379." Wakef. Mss. Eur. El. 1023.]

[* 'Εναμάω, Aggero, ut terram in corpora insepulta. " Ad Herod. 630. ad Charit. 366." Schæf. Mss. Schol. Soph. Antig. 256.]

'Ἐξαμάω, et 'Ἐξαμάομαι, itidem pro Demeto, Abscindo. Soph. (A. 1189.) Γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος. Ubi exp. Radicem habens exectam. [" Lobeck. Ajac. p. 399. Valck. Diatr. 225. Musgr. Cycl. 235." Schæf. Mss. Aristoph. Lys. 367. Æsch. Pers. 820. Ag. 1647. " Plut. 2, 183. Meto, Æsch. Pr. 824. Perdo, Paus. 612." Wakef. Mss. Soph. Trach. 33.]

'Ἐπαμάω, vel potius 'Ἐπαμάομαι, Colligo, Coacervo, Accumulo metentium more. Hom. Od. E. (482.) ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν Εὐρεῖαν. Ubi Eust. pro συνέλεξεν inquit, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀμώντων. Sic et κόνιν ac τέφραν aliquis ἐπαμᾶται χερσί. Utitur autem in Iliade quoque hoc verbo. Sunt et qui, sensum explicantes, ἐπαμήσατο εὐνὴν interpr. E congestis coacervatisque foliis sibi cubile stravit. Xen. (O. 19, 11.) 'Ἐπαμήσαιο δ' ἂν μόνον τὴν γῆν, ἢ καὶ σάξαις ἂν εὖ μάλα περὶ τὸ φυτόν. Ubi Bud. vertit Accumulare, e quodam Plinii loco, quem affert, 356. Citatur et ex Herod. (8, 24.) ac Theophr. ἐπαμήσασθαι γῆν, itidem pro Terram aggerere. Sed in VV. LL. ἐπαμάω exp. etiam Leniter superjicio. [" Ælian. H. A. 535. Polyæn. 133. Heliodor. 92." Wakef. Mss. " Jacobs. Anth. 7, 174. 8, 209. Huschk. Anal. 131. Callim. 1, 451. Brunck. ad Poët. Gnom. 288. ad Xen. Eph. 202. Wakef. S. C. 2, 100. ad Il. Ω. 165. ad Herod. 630. ad Charit. 99. 365. Heyn. Hom. 8, 625." Schæf. Mss. " Leniter superinjicio. Diog. L. in Vit. Diog. 227. HSt. "Ἔνιοι δέ φασι τελευτῶντα αὐτὸν, καὶ ἐντείλασθαι ἄταφον ῥίψαι, ὡς πᾶν θηρίον αὐτοῦ μετάσχοι, ἢ εἴς γε βόθρον συνῶσαι, καὶ ὀλίγην κόνιν ἐπαμῆσαι." Seager. Mss. 'Ἐφαμάω, Heliodor. 2, 20.]

" Καταμάω, Accumulo, Aggero. Frequentiori in " usu est vox media. Il. Ω. (165.) Τήν ῥα κυλινδόμε- " νος καταμήσατο χερσὶν ἑῇσι, i. e. ἐπεσώρευσε, ut " Schol. exp. et Hes. qui derivat ab ἄμη, quod est " σκαφίον quo terra accumulatur et attrahitur. Sic Jo- " seph. 'Ο δὲ περιῤῥήξας τὴν ἐσθῆτα, καὶ καταμησάμενος " τῆς κεφαλῆς κόνιν. Ubi et Suid. exp. ἐπιβαλὼν, " * ἐπικαταχέας." [" Ad Il. Ω. (l. c.) ad Diod. S. 1, 83. Musgr. Bacch. 708. ad Charit. 366. Heyn. Hom. 8, 625." Schæf. Mss. Glossæ: Καταμάω· Demeto. " Joseph. 1082, 14." Wakef. Mss.]

" Περιαμάω, Circumcirca meto s. demeto, unde " περιαμησάμενος, quod Hes. simpliciter exp. θερίσας." [" Περιαμάομαι, Circumaggero, Geopon. 1, 63." Wakef. Mss.]

Προσαμάω, vel potius Προσαμάομαι, Insuper aggero, vel accumulo. ET 'Ἀντιπροσαμάομαι, E contrario aggero. Xen. (O. 17, 13.) 'Ἀντιπροσαμήσασθαι τὴν γῆν. [" J. Poll. 134." Wakef. Mss. " Ad Charit. 366." Schæf. Mss.]

[* Συναμάομαι, Congero, Corrado, Coacervo. Apoll. R. 3, 154. Evagr. H. E. 4, 27.]

[* 'Ὑπαμάω, Demeto, Subobtundo. Nicand. Th. 902.: " Al. 215. Etym. M. 109, 32." Wakef. Mss.]

[* 'Ὀψαμήτης, ου, ὁ, Qui sero, ad seram usque vesperam metit, Vespertinus messor. Theocr. 10, 7.]

"ΑΜΑΛΛΑ, ἡ, Manipulus, Fasciculus manipulorum. Apud Hes. ἀμάλαι legitur cum unico λ, et exp. αἱ δέσμαι τῶν δραγμάτων. Ac eum ita voluisse scribere, hinc apparet quod paulo post annotet, ἀμαλή, cum ὀξύνεται, signif. ἁπαλή: at cum παροξύνεται, signif. δράγμα. Athen. quoque (14, 10.) ἀμάλας habet unico λ, dicens ita vocata τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὐτά. At Eust. duplici λλ hoc nomen scriptum habet, scribens ἀμάλλη esse τὸ ὑπ' ἀγκάλῃ * συμπίεσμα τῶν δραγμάτων. Et statim post: 'Ἀμάλλαι δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, δράγματα σίτου, παρὰ τὸ ἅμα ἀολλίζεσθαι χερσὶ τοὺς στάχυας, ἢ παρὰ τὸ ἀμᾶσθαι, quæ et ap. Etym. habes. [Vide et Athen. 305.] Ego posteriorem derivationem hic sequor. Itidem ap. Etym. ἀμάλλαι geminato λλ legitur. Ab hoc nomine fortasse derivata vox Gallica Malle, signif. Peram s. Manticam, in quam viatores sarcinulas quasdam conjiciunt, eam extremo equi tergo superimponentes. Hinc vero eadem ratione derivari possit et Balle, pro Cujuslibet rei sarcina: ut binæ sarcinæ, quibus onerantur muli, vocantur Balles. [" Eichstædt. de Dram. 149. ad Mœr. 184. Toup. Opusc. 2, 141. Mitscherlich. H. in Cer. 108. Brunck. Soph. 3, 496. Philostr. Icon. 3. Dionys. P. 358. Quint. Smyrn. 11, 156. 171. Heyn. Hom. 7, 548. 'Ἀμάλη, Lex. de Spirit. 210. 'Ἀμάλη, ἡ ἀγκάλη. Nicet. Ann. 4, 2. 'Ἀμάλαις ἢ σκαλίσι διαμησάμενος. UNDE * 'Ἀμαλητόμος, ὁ, ἡ, Messor, Oppian. C. 1, 522.]

'Ἀμαλλοδετὴρ, ῆρος, ὁ, Manipulorum ligator, s. colligator. Il. Σ. (553. 554.) Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε· Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο. Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν. [" Harles. ad Theocr. 175. ubi et * 'Ἀμαλλοδέτης, ου, ὁ. Heyn. Hom. 7, 548." Schæf. Mss.]

[* " 'Ἀμαλλόδετος, (ὁ, ἡ, Const. Manass. Chron. p. 73. 1846." Kall. Mss.]

[* " 'Ἀμαλλοτόκος, (ὁ, ἡ,) Wakef. Trach. 733." Schæf. Mss. " Nonn. Dionys. 7, 84. alibi." Wakef. Mss.]

'Ἀμαλλοφόρος, ὁ, ἡ, Manipuliger, Manipulos ferens s. gestans. Δημήτηρ, Ceres, dicebatur ἀμαλλοφόρος, ut refert Eust. παρὰ τὰς ἀμάλλας, ἤγουν τὰ δράγματα τῶν ἀσταχύων. [" Eichstædt. de Dram. 149." Schæf. Mss. " Porphyr." Wakef. Mss.]

'Ἀμαλλεύω, In manipulos colligo. Intellige autem Colligo, cujus infin. Colligare, ut sit εἰς ἀμάλλας δεσμεῖν s. δεσμεύειν. Eust. autem exp. δραγματεύειν eodem sensu. [ADDE * 'Ἀμαλλίζω. Hesych. 'Ημάλιζεν· ηὔρει, ἔπνιγεν.]

¶ 'Ἀμάλλιον, τὸ, Funis ad ligandas ἀμάλλας, Manipulos, Eust. " In Lexico meo vet. scriptum 'Ἀμαλ- " λεῖον, quod esse dicitur id, quod οὐλόδετον et * ὠ- " ρόδεσμον recentiores appellant, h. e. ὁ ἐκ τῆς καλά- " μης στρεφόμενος δεσμὸς, Vinculum et ligamen quod " e stipulis torquent." [" 'Ἀμάλλιον, Heyn. Hom. 7, 548." Schæf. Mss.]

" 'ΑΜΑΜΗΛΙΣ, ίδος, s. 'Ἀμάμηλις, ιδος vel ιος, ἡ, " dicitur Genus quoddam piri, mespili aut ficus, ex " eo quod cum malo floreat. Pausaniæ enim ap. Eust. " 878. ἀμάμηλις est σῦκον τῷ ἅμα μήλῳ ἀνθοῦν: ut " vicissim μῆλον ἀμάσυκον, τὸ ἅμα σύκῳ ἀνθοῦν. Qui- " bus addit Eust. alios dicere ἀμάμηλιν ap. Atticos " τοὺς ἀπίους vocari, ut ap. Hesych. quoque legimus, " 'Ἀμάμηλος, haud scio an mendose pro ἀμάμηλις, " ἀπίου γένος ἢ μήλου ἢ μεσπίλου. Ad quorum po- " stremum quod attinet, assentitur ei Gal. Lex. Hip- " pocr., dicens ἀμαμηλίδας esse Speciem quandam " mespili, quæ plurima in Italia proveniat, teste Diosc. " 2, 171.: addens etiam, quosdam ἀμαμηλίδων s. " ἐπιμηλίδων nomine accipere μῆλα σμικρὰ ἄγρια: " quemadmodum infra etiam sua serie, cum e Diosc. " docuisset ἐπιμηλίδα esse speciem quandam mespili, " alio nomine σιτάνιον appellatam, subjungit, ἐπιμη- " λίδων vocabulo quosdam intelligere τὰ μῆλα τὰ σμι- " κρὰ, ἅπερ καὶ ἀμαμηλίδες ὀνομάζονται. Sed vix cre- " dibile est Hippocr. voluisse intelligere Mala sylve- " stria s. agrestia, quæ acerba plerumque sunt, cum " ipse dicat, nimirum Γυναικ. 1. (245.) Παραμίξας καὶ " μέλι ἢ ἀμαμηλίδας: innuens dulcem esse hujus " fructus saporem et proxime ad mellis dulcedinem " accedentem, adeo ut vel mel vel hæ ἀμαμηλίδες me- " dicamento admisceri queant. Ideoque Æschylides " Georg. lib. 3. ait, de Ceo insula loquens, 'Ἀπίους ἡ " νῆσος φέρει κρατίστας, κατὰ τὰς ἐν 'Ἰωνίᾳ καλουμένας " ἀμαμηλίδας· εἰσὶ γὰρ ἀπύρηνοί τε καὶ ἡδεῖαι καὶ γλυ- " κεῖαι: indicans Ionicas illas ἀμαμηλίδας esse ἡδείας " et γλυκείας, Suaves et dulces, necnon ἀπυρήνους, " Carentes ossea s. lapidosa duritie, quæ est in me- " spilis, cerasis et similibus, dicta πυρήν. Quibus

" Æschylidis verbis adductus Athen. 14. dicit, Αἱ δ' " ἀμαμηλίδες οὐκ εἰσὶν ἄπιοι, ὥς τινες οἴονται, ἀλλ' " ἕτερόν τι καὶ ἥδιον καὶ ἀπύρηνον. Id tamen an inde " certo concludi possit, nimirum ἀμαμηλίδας non esse " ἀπίους, dubitari queat: imo esse ἀπίων genus quod- " dam, idque ἡδὺ καὶ γλυκὺ, iis innui videtur, et id- " ipsum ἀπύρηνον: reperiuntur enim pira quædam, in " quibus est lapidosa illa durities. Æthlius vero has " ἀμαμηλίδας appellat ὁμομηλίδας, teste eodem Athen.: " recte. Nam ἅμα et ὁμοῦ, idem valent. Perperam " autem ap. Athen. scriptum est 'Αμαμαλλίδες, du- " plici λ. Nam scr. est vel ἀμαμηλίδες, ut ὁμο- " μηλίδες et ἐπιμηλίδες, per η: vel saltem unico λ " ἀμαμαλίδες, posito Δωρικώτερον α pro η: pro quo " infra ex eodem habebimus ἀμμάξαι et ἀμμιάξαι." [Diosc. 1, 171. Athen. 14. p. 365. Pallad. 13, 4. " Ad Anton. Lib. 207. Verh." Schæf. Mss.]

" 'Αμόμυλις, Hesychio ἄπιος, ἀχρὰς, procul dubio " pro ἀμάμηλις."

" 'ΑΜΑΛΘΕΙΑ, ἡ, dicta fuit ἡ οὐρανία αἶξ, a qua " lactatum fuisse Jovem perhibent. Unde Callim. H. " in Jov. σὺ δὲ θήσαο μαζὸν Αἰγὸς 'Αμαλθείης. Ejus " cornu omnium rerum copia abundasse fertur: unde " proverbium, Ἔνθ' ἵνα μοι βίος ἐστὶν 'Αμαλθείας κέ- " ρας αἰγός. Itidemque Arsinoes statuæ sinistra ma- " nu tenebant φυτὸν s. κέρας πάντων τῶν ὡραίων πλῆ- " ρες: indicantibus ea re statuariis ὡς καὶ τοῦ τῆς 'Α- " μαλθείας ἐστὶν ὀλβιώτερον τὸ κέρας τοῦτο, ut tradit " Athen. 11. Quid autem revera fuerit κέρας 'Αμαλ- " θείας, docet Palæph. Allegorice et translate Cic. ad " Att. 1, 12. dicit, Cæsis ap. Amaltheam tuam victi- " mis. Ab eodem Cic. 'Αμάλθεια et 'Αμαλθεῖον di- " citur Bibliotheca omnis generis libris referta, ut " Epist. 15, l. c.: Velim ad me scribas cujusmodi sit " 'Αμαλθεῖον tuum, quo ornatu, qua τοποθεσίᾳ: et " quæ poëmata, quasque historias de ἀμαλθείᾳ habes, " ad me mittas. Itidemque Ep. 2, 1. Amalthea mea te " expectat, et indiget tui. Est præterea verbum 'Α- " μαλθεύειν, significans Ditare, Propagare aut Nu- " trire in modum τοῦ τῆς 'Αμαλθείας κέρατος. Hesych. " enim ἀμαλθεύει affert pro πληθύνει, πλουτίζει, τρέ- " φει: itidemque Etym. pro αὔξει." [Socrates 53. p. 369. " Ad Anton. Lib. 242. Verh. ad Diod. S. 1, 237. 281. 386. Jacobs. Anth. 6, 195. Huschk. Anal. 169. Koppiers. Obs. 39. 'Αμαλθείας κέρας, Jacobs. Anth. 9, 351. ad Lucian. 1, 669. Boissonad. in Philostr. 344.: Titulus libri, Gell. N. A. Tom. 1. p. 4. Bip. Οὐράνιος αἶξ, πλουτοφόρος, Plut. Mor. 1, 101." Schæf. Mss. Glossæ: Κέρας 'Αμαλθείας, τῆς θρεψάσης τὸν Δία αἰγός· Cornucopia.]

" 'ΑΜΑΜΥΞ, Hesychio est Vitis s. Uvæ genus quod- " dam: a cujus similitudine hoc vocabulum dici ait " etiam ἐπὶ χωλοῦ τινὸς δύο βακτηρίαις ὑπὸ τὰς μασχάλας " ἐρειδομένου καὶ ἐκκρεμάμενον ἔχοντος τὸν πόδα ὡς " βότρυν, De claudo quopiam, qui duobus innixus et " suffultus baculis pedem veluti botrum suspensum " habet: vel, ut alii interpr., qui furculis pedem " velut arbustat, et ut racemum suspendit. Apud " Suid. scriptum 'Αμάμυξις, quod et ipse dicit esse " σταφυλῆς γένος: secundum alios τὴν ἀναδενδράδα, " Vitem arbustivam, quæ arbores scandit, s. ex arbo- " ribus suspenditur: legi autem hoc vocabulum ait " ap. Epicharm. et Sapph. Apud Etym. est 'Αμα- " μαξὺς, itidemque in Lex. meo vet. in quo etiam du- " plici accentu notatum est, 'Αμάμαξυς videlicet: ubi " itidem dicitur esse ἀμπέλου τι γένος: a nonnullis " vero sic vocatam dici τὴν ἑσπέριον σταφυλὴν, ab " Alexandro τὴν * ἀβούμαστον. Quibus addit Etym. " e Methodio, ἀμαμαξὺν dici τὴν ἀναδενδράδα, nimi- " rum παρὰ τὸ ἀμμίξαι, e quo fieri primum 'Αμιξὺς, " inde autem pleonasmo ac τροπῇ ἀμαμαξύς: quoniam " videlicet * ἀναδεσμοῦνται αἱ ἀναδενδράδες et * συν- " δεσμοῦνται τοῖς δένδροις: unde et Maritari vitæ ar- " bores dicuntur ap. Lat.: affertque ex Epicharmo, " ἐν Γᾷ καὶ Θαλάσσᾳ, οὐδ' ἀμαξύας, sic enim ap. cum " scriptum est, φέρει: addens, Sapphonem per δ di- " cere ἀμαμαξύδες: unde agnoscimus in genitivo fa- " cere et ἀμαμαξύος et ἀμαμαξύδος. Meminit Eust. " quoque, afferens e quodam Lexicographo, 'Αμά- " μαξυς, σταφυλῆς γένος· οἱ δ' ἀναδενδράδα φασί. Ubi " notu scribi proparoxytonως, ut et ap. Schol. Ari- " stoph." [Matro ap. Athen. 137.]

" 'ΑΜΑΝΙΤΑΙ, οἱ, dicuntur μύκητες quidam, i. e. " Fungi: quorum mentio ap. Diosc., Oribasium, P. " Ægin. Nic. Myrepsum, non solum ὡς βρωσίμων et " edulium, sed etiam ὡς φθαρτικῶν et exitialium. A- " lioquin 'Αμανῖται dicuntur etiam οἱ τοῦ 'Αμάνου " οἰκήτορες, Amani incolæ: qui est mons Ciliciæ, ex " eo nominatus, quod ibi Orestes ἀπὸ Ταύρων σὺν " 'Ιφιγενείᾳ τὴν Ἄρτεμιν κομίσας, τῆς μανίας λύσιν " εὗρεν, teste Steph. et Suida, ap. quem duplici μ " scriptum illud 'Αμμανῖται. Et forsan fungi quoque " illi dicti 'Αμανῖται, quod in Amano maxime prove- " niant. Affertur vero et 'Αμανοειδὲς pro Ad montis " Amani similitudinem." [Nicander ap. Athen. 61. Καί κε μύκητας ἀμανίτας τότ' ἀφεύσαις. Suilli Plinii 22, 47. Schneider. Lex. " Casaub. ad Athen. 124. Phrynich. Ecl. 86. Thom. M. 620." Schæf. Mss.]

" 'ΑΜΑΡΑ, et Ionice 'Αμάρη, Aquæ ductus, Sul- " cus in prato vel horto, per quem aqua ducitur irri- " gandæ terræ gratia. Il. Φ. Ὡς δ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ " κρήνης μελανύδρου Ἀμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον " ἡγεμονεύει, Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ " ἔχματα βάλλων, i. e. ὀχετοῦ, ut paulo ante dicit. " Atque ita J. Poll. quoque 10, 5. Δι' οὗ δὲ τὸ ὕδωρ " φέρεται, ἀμάραι, ὑδρορρόαι, ὀχετοί, σωλῆνες. Hesy- " chio quoque ἀμάρα s. ἀμάρη est αὖλαξ, et ἡ ἐν τοῖς " κήποις ὑδρορρόη, itidemque Etym.: qui etiam addunt " ἀμάραν dici quasi ἀμαρόην, παρὰ τὸ ἅμα καὶ ὁμαλῶς " ῥεῖν δι' αὐτῆς τὸ ὕδωρ, vel παρὰ τὸ ἀμῇ αἱρεσθαι: li- " gone, n. seu rutro fiunt ejusmodi sulci. 'Αμάρα a qui- " busdam exp. etiam Cloaca, Meatus subterraneus: " ab Hes. et Etym. generalius etiam πόρος, Meatus: " et τάφρος, Fossa. || 'Αμάραι Etymologo sunt etiam " αἱ ἐν τῷ ὠτίῳ κοιλότητες, Cavitates illæ et meatus in " auricula: metaphorice ἀπὸ τῶν ὀχετῶν, δι' ὧν τὸ ἐν " τοῖς κήποις φέρεται ὕδωρ. Per eas enim, veluti canales " et tubulos, sordes et retrimenta capitis deferuntur.

" HINC derivantur 'Αμαρία et 'Αμαρὶς, (ἡ,) idem " cum suo primitivo significantia. Lex. enim meum " vet. post sermonem de ἀμάρα habitum, subjungit, " Καὶ 'Αμαρία παραγώγως ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου. " Et Hesychio 'Αμαρὶς, est itidem ὑδρορρόη, ὀχετός: " qui præcedentis quoque 'Αμαρία meminit. Ab hoc " vero 'Αμαρία, vel ab 'Αμάρα ETIAM est 'Αμαριαῖος, " ut ἀμαριαῖον ὕδωρ, Aqua quæ per ἀμάραν ducitur, " Aqua per aquæductus influens: cujusmodi sulci " aquarii a nonnullis vocantur Colliquiæ, Incilia et " Inciles, s. Inlices et Inlicia, quoniam per eos aqua " illicitur. Theophr. H. P. 2, 8. Δένδρα ἐπιζητεῖ μᾶλ- " λον ἀμαριαῖον ὕδωρ ἢ τὸ ἐκ Διός. Ita enim potius re- " ponendum pro ἀματιαῖον, unius literæ mutatione, " quam cum aliis ἀμαρατιαῖον, additione unius syl- " labæ: præsertim cum forma hæc derivati sit ad- " modum insolens, illa contra consentanea et ἀνάλο- " γος. Præterea ab 'Αμάρα derivatum est VERBUM " 'Αμαρεύω, significans Permeo more aquarum, quæ " per aquarios sulcos derivantur et deducuntur. He- " sych. enim ἀμαρεύων affert pro διοδεύων. Unde VER- " BALE 'Αμάρευμα, significans Aquas aut Sordes, " quæ per aquarium sulcum defluunt, ut indicat idem " lexicographus, ἀμαρεύματα exp. ἀθροίσματα βορ- " βόρου, Colluviem cœni, s. Sordium profluvia. Qui- " dam tamen pro Cloaca accipiunt, volentes idem " esse quod ἀμάρα. SED ET 'Αμαρεῖν huc referendum " videtur, quod idem Hes. exp. ἀκολουθεῖν, πείθεσθαι, " Sequi: more nimirum aquæ, quæ per aquarium " sulcum τοῦ ὀχετηγοῦ ductum sequitur: addens ta- " men etiam ἀμαρτεῖν, quod forsan in eo sign. accipit " quo paulo post dicit ἀμαρτεῖν accipi etiam pro " ἀκολουθεῖν, qua de re mox dicetur." [Glossæ: 'Αμάρα· Cloaca. " Tatian. ad Gr. c. 5. p. 13. Worth." Routh. Mss. " Theophr. 105." Churchill. e Suicer. Mss. " Jacobs. Anth. 10, 74. Mœris 252. et n.: Dorv. ad Char. 224. 322. Heyn. Hom. 8, 163." Schæf. Mss. Theocr. 22, 52.: κρηναῖαι, Apoll. R. 3, 1392. Callim. H. in Cer. 30. Lycophro 34. " Nicet. Ann. 4, 2." Kall. Mss. * 'Αμαρησκαπτὴρ, Qui aquæ ductus fodit, Mane-

tho 4, 252. "'Ἀμαρεύω, Jacobs. (l. c.)" Schæf. Mss. 'Ἀμάρευμα, Theoph. Chronogr. p. 21." Boissonad. Mss. ADDE "'Ἀμαρήϊος, (i. q. ἀμαριαῖος,) Nonn. Dionys. 47, 182. (Οὐκέτι δενδροκόμοιο τεῆς ψαύουσα μακέλλης, Κῆπον ἐς εὐώδινα φέρεις ἀμαρήϊον ὕδωρ." Wakef. Mss.]

'ΑΜΑΡΤΑΝΩ, pr. imp. ἡμάρτανον, at præt. perf. ἡμάρτηκα, tanquam ab 'Ἀμαρτέω: sic fut. ἁμαρτήσω: aor. 2, ἥμαρτον, Aberro; ut ἁμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ, Aberrare a via, Rectam viam non tenere, ut dixit quidam, 'Ημαρτήκαμεν τῆς ὁδοῦ τὸ παράπαν, Prorsus a via aberravimus; vel, Tota via erravimus, ut alii exp. forma proverbiali. Sic dicitur ἡμαρτηκέναι παντὸς δικαίου, Aberrasse ab omni æquitate, Ab omni æquitate excidisse; Quasi a via æquitatis aberrasse. Item ἁμαρτάνω, Aberro, Non attingo scopum, vel quicquid est, ad quod tendo. In qua signif. sæpe est ap. Hom. Od. Z. (116.) Σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια· 'Ἀμφιπόλου μὲν ἅμαρτε, βαθείῃ δ' ἔμβαλε δίνῃ. Il. Θ. (311.) βαλέειν δὲ ἑ ἵετο θυμός. 'Ἀλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἅμαρτε· παρέσφηλεν γὰρ 'Ἀπόλλων. P. (609.) τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἅμαρτεν. Sic usurpatur et in prosa; ut ap. Xen. K. Π. 8, (3, 12.) "Ενθα κἂν μύων βάλῃς, οὐκ ἂν ἁμάρτοις ἀνδρὸς ἀγαθοῦ: 4, (6, 2.) 'Ὁ μὲν ἄρχων οὗτος ἀκοντίσας ἥμαρτεν· ὡς μήποτ' ὤφελεν: 5, (4, 3.) Καὶ καιρίας μὲν πληγῆς ἁμαρτάνει. || Item ἁμαρτάνειν τινὸς ap. Hom. In aliqua re vel circa rem aliquam errare, aut Ab aliquo aberrare: A recto aberrare, et quasi a recta via, circa quidpiam; ut ἁμαρτάνειν μύθων, Od. Λ. (510.) Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων. Ubi οὐχ ἡμάρτανε μύθων possumus etiam exp. Non errabat verbis, sequentes Fabium, qui ait Hom. dixisse Menelaum non errare verbis: exp. quod ille dicit οὐχ ἀφαμαρτοεπής. Pro quo et ἁμαρτοεπὴς dicitur ab eod. poëta ut infra docebimus. Porro secundum eam quam dixi habere ap. eum signif. ἁμαρτάνειν τινὸς, poterimus exp. Il. Ω. (68.) ἐπεὶ οὔτι φίλων ἡμάρτανε δώρων, Quia non a recto et æquo aberrabat circa munerum largitionem, vel In largiendis muneribus a recto non aberrabat, et quasi a recta via. Vel, A recto non discedebat in daudis muneribus. Nam dura esset interpr. ad verbum, A donis gratis et acceptis non aberrabat. Huc etiam referre possumus et illud loquendi genus paulo ante positum, ἡμαρτηκέναι παντὸς δικαίου. Item hoc, ἁμαρτάνω τῆς γνώμης, Erro in sententia, vel Aberro a recto circa sententiam, Fallit me opinio, Fallor: quæ tamen loquendi forma et rara et dura est. 'Ἀμαρτάνω τῆς πράξεως, Erro in agenda re aliqua, Erro in actione rei alicujus. Malim tamen ἁμαρτάνω accipi pro ἀποτυγχάνω: de qua signif. jamjam dicam. || Vicina est huic signif. verbi ἁμαρτάνω, quæ per v. Frustrari vertitur, passive sumtum: licet raro a Lat. ita usurpetur; ut, Δυοῖν θατέρου πάντως οὐχ ἁμάρτοιμεν, Duorum altero nequaquam frustremur. Sic ἡμαρτήκαμεν ἀμφοτέρων, Frustrati sumus ambobus; vel accipiendo Frustrari in act. signif., Utraque nos frustrata sunt. Ad verbum, Aberravimus ab utrisque. Sic sæpe dicitur, ἁμαρτὼν τῆς ἐλπίδος, pro ἀποτυχὼν, Qui frustratus est sua spe, Quem frustrata est sua spes.

'Ἀμαρτάνω, Erro, Fallor, Allucinor. Pecco, pro Erro, Erratum committo; quam signif. in præcedente annot. attigimus. Plato de Rep. 1. (161.) 'Ἀμαρτάνουσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ τοῦτο, In hoc errant homines. Sic Isocr. junxit cum περί: 'Ἀμαρτάνειν περὶ τὰς αἱρέσεις τῶν πραγμάτων, In rerum delectu errare, vel falli, aut allucinari. Cum accus. Aristoph. Pl. ἅπανθ' ἁμαρτάνοντ' ἀποδείξειν. Gal. ad Glauc. 2. "Αμφω δὲ οἱ πολλοὶ τῶν ἰατρῶν ἁμαρτάνουσι. Sic ap. Soph. (Aj. 1096.) Τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη. Absolute item ponitur; ut ap. eund. Plat. de Rep. 1. (174.) Οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἁμαρτάνει· ἐπιλιπούσης γὰρ ἐπιστήμης ὁ ἁμαρτάνων ἁμαρτάνει. Sic in Lamachi Apophthegmate ap. Plut. (6, 708.) Οὐκ ἔστιν ἐν πολέμῳ δὶς ἁμαρτεῖν, Non licet in bello bis errare.

'Ἀμαρτάνω, Pecco, Delinquo, Peccatum admitto. Absolute Il. I. (497.) ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ καὶ ἁμάρτῃ. Hesiod. Th. (222.) Πρίν γ' ἀπὸ τῷ δώωσι κακὴν ὄπιν, ὅς τις ἁμάρτῃ. Isocr. Busir. (18.) 'Ἀμαρτάνουσιν εὑρίσκων καταφυγήν. Idem Paneg. (36.) "Ην μή τις ἐρρωμένως ἐπιτιμήσῃ τοῖς ἁμαρτάνουσι. Habet sæpe et accus. rei, ut ἁμαρτάνουσι τὰ αὐτά, Eadem peccata committunt, Vitiis iisdem obnoxii sunt. Sic Xen. K. Π. 3. (1, 22.) 'Ἀνθρώπινά μοι δοκεῖς ἁμαρτάνειν, Humana mihi videris peccasse, i. e. Peccata commisisse ab hominum natura minime aliena. Dicitur et ἁμαρτάνειν ἁμαρτίαν, Peccare peccatum, ut νοσεῖν νόσον. Et accus. personæ, sed qui regitur a præpos. εἰς, ut ἁμαρτάνειν εἰς τοὺς γονεῖς, Peccare in parentes. Interdum utrumque accus. simul habet; ut ap. Thuc. 'Ἀμαρτάνει πολλὰ εἰς ἡμᾶς, Multa in nos peccat: nam Lat. quoque ita loquuntur. Dicitur et ἁμαρτάνειν εἰς ἑαυτὸν, Peccare in seipsum; ut ap. Isocr. ad Dem. (6.) Δικαίως δ' ἂν τοὺς τοιούτους ὑπολάβοιμεν, μὴ μόνον εἰς ἑαυτοὺς ἁμαρτάνειν. Sic Cic. Ep. ad Att. 3. In me enim ipsum peccavi vehementius. Idem ἁμαρτάνειν cum adv.; ut ἁμαρτάνειν ἀσελγῶς, Demosth. in Mid.

'Ἀμαρτάνω, Privor, στεροῦμαι. Vide inter signiff. vocis passivæ ἁμαρτάνομαι.

¶ 'Ἀμαρτεῖν, pro ὁμαρτεῖν, Sequi, juxta Eust. et Hes. Ab ἁμαρτῆ, ut opinor, quod pro ὁμαρτῆ, Simul, legerunt quidam e veteribus in Il. E. (656.) καὶ τοὶ μὲν ὁμαρτῆ δούρατα μακρὰ 'Ἐκ χειρῶν ἤϊξαν. Censuit autem Aristarchus ἁμαρτῆ per syncopen esse factum ex ἁμαρτήδην itidem signif. Simul.

'Ἀμαρτάνομαι, passive, Peccor; nam Pecco ap. Lat. itidem passivum format. 'Ἀμαρτάνεσθαι igitur dicitur Quod peccatur, Quod perperam s. improbe fit aut dicitur. Interdum impersonaliter ponitur ἁμαρτάνεται, ut Lat. Peccatur. Cic. de Off. 1. Quo in genere etiam in republica multa peccantur. Τὰ περὶ τὴν πόλιν ἁμαρτανόμενα, ap. Xen. 'Ἀπ. 1, (2, 9.) 'Ἀπολογία τῶν τούτοις ἡμαρτημένων, ap. Demosth. Excusatio peccatorum. Thuc. ἔργα ἀγαθὰ ὄντα et ἁμαρτανόμενα inter se opponit, i. e. Res bene gestas et Res male gestas. Vel ἁμαρτανόμενα ἔργα, Opera s. Actiones, quæ non succedunt, Actiones, in quibus vel circa quas offensum est. Puto enim respondere illi Græco Latinum h. v. et τὰ ἁμαρτανόμενα ἐν τῷ πολέμῳ interpr. nos posse Ciceronianis verbis Offensiones belli. Sic Plut. Fabio, (1, 718.) ἡμαρτημένα et ἠνδραγαθημένα contraria facit: Τὰ μὲν οὖν ἡμαρτημένα σοι λελύσθω τοῖς ἠνδραγαθημένοις. Apud Aristot. ἁμαρτάνεται et κατορθοῦται inter se opponuntur: quod facit pro mea interpr. illius Thuc. loci cit. || 'Ημαρτημένος, Depravatus, Vitiatus; ut ἡμαρτημένα γραφαί, Porphyr. Depravatæ scripturæ. Sic ἡμαρτημένον δρᾶμα, Athen. 7. Ibid. 'Ἀμαρτανόμενα τῇ τοῦ ἀέρος ἀκρασίᾳ exp. ap. Theophr. C. P. 3, 28. Aëris intemperantia depravata.

'Ἀμαρτάνομαι, Privor. Od. I. (512.) Χειρῶν ἐξ 'Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς, Manibus Ulyssis me privatum iri oculis. Hesych. ἁμαρτήσεσθαι exp. δι' ἁμαρτίαν στερήσεσθαι, Ob peccatum privatum iri. Notat idem vocem activam ἁμαρτῆσαι itidem pro στερηθῆναι, Privari. Habetur et Il. X. (505.) φίλον ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτὼν, pro Privatus s. Orbatus patre. i. e. ἀπὸ ἁμαρτὼν, pro ἀφαμαρτὼν, ab ἀφαμαρτάνω. Neque enim ἁμαρτάνω jungitur cum præpos. ἀπό.

["'Ἀμαρτάνω, Thom. M. 420. Wakef. Alc. 349. 627. Phil. 231. Luzac. Exerc. 141. Jacobs. Anth. 10, 111. ad Anton. Lib. 284. Wolf. Præf. ad Il. p. 17. Heyn. Hom. 8, 603. Abresch. Lect. Arist. p. 35. Ammon. 15. De violata castitate, ad Xen. Eph. 289. Musgr. ad Hippol. 507. ad Herod. 566. 708. Amitto, Eur. Alc. 343. Pass. ἁμαρτάνομαι, Xen. Mem. 1, 2, 9. Fut., Dionys. H. 4, 2068. Ammon. 95. Thom. M. 618. Porson. Or. 1205. Pausan. 3, 253. Dionys. H. 1, 309. Heindorf. ad Plat. Gorg. 250. Kiessl. ad Iambl. Pr. 240. Plato de LL. 73. Ast. Æschines 72. Reisk. Aor. 1., Schol. Apoll. R. p. 612. 'A. ἁμαρτίαν, Wakef. Phil. 1248.: Sylv. Crit. 4, 11. 'Ημαρτημένα, Fischer. ad Weller. G. G. 2, 366. 'A. γνώμης, Dionys. H. 2, 1183. 'A. τί τινος, Lobeck. Ajac. p. 303. Dionys. H. 1, 285. Πολλοῦ καὶ τοῦ παντὸς ἁμαρτεῖν. 'Ἀμαρτέω, Heyn. Hom. 5, 119. 6, 344. Brunck. Soph. 3, 496. Μηδὲν ἁ., Jacobs. Anth. 12, 215. 'A. μύθων, Heyn. Hom. 4, 495." Schæf. Mss. Hippocr. de Aëre s. 109. 'Ημαρτηκέναι τῷ θεῷ. Eur. Andr. 373. Glossæ: 'Ἀμαρτάνω· Commereo, Pecco, Committo, Delinquo. 'Ἀμαρτῆσαι· Admittere. 'Ἀμαρτηθέν· Temptatum.

Ἥμαρτον· Peccavi. Ἥμαρτεν· Admisit, Deliquit. "Ἁμαρτάνω, sensu τοῦ στερηθῆναι, Hesych. 1, 263." Dahler. Mss.] "Ἤμβροτον, pro ἥμαρτον, Aberravi. " Il. E. Ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες." [Vide Ἀβροτέω.]

[* Ἡμαρτημένως, Perperam, opp. ὀρθῶς. "Jambl. 188. Plato 2, 88." Wakef. Mss. Plato 2, 670.]

Ἁμάρτημα, τὸ, Erratum, Peccatum, Lapsus. Μέγα ἁμάρτημα, Xen. K. Π. 5. Magnum peccatum, vel Grave peccatum. Ἐλάχιστα ἁμαρτήματα, Isocr. ad Nic. (9.) Levissima peccata. Cic. ἁμάρτημα vertit Erratum, Ep. ad Att. 13. Erratum esse meum, sed, ut aiunt, ἁμάρτημα μνημονικόν. Aristot. Ethic. 5. ἁμάρτημα distinguit ἀπὸ τοῦ ἀδικήματος. Idem Rhet. 1. ait ἁμαρτήματα esse Quæ non committuntur improbitate, et quæ non sunt παράλογα. Ego in hoc Ovidiano versu existimo ἁμαρτήματος et ἀδικήματος discrimen posse ostendi, In facto errorem, non scelus esse meo. Puto enim perinde esse ac si dixisset factum suum esse ἁμάρτημα, non autem ἀδίκημα. Plato Ep. 7. (p. 116.) hæc duo copulat: Τὰ μεγάλα ἁμαρτήματα καὶ ἀδικήματα σμικρότερον εἶναι χρὴ νομίζειν κακὸν πάσχειν ἢ δρᾶσαι, Peccata et scelera perpeti ab aliis in nos admissa, quam ipsos ea in alios admittere. [Gl. Vitium, Culpa, Delictum. "Ad Diod. S. 1, 565. Conradi ad Gell. N. A. 2, 531. De adulterio, Dorv. ad Char. 220." Schæf. Mss.]

Ἁμαρτηρὸς, (ὰ, ὸν,) Erroneus, Bud. In VV. LL. habetur ἁμάρτητος exp. Peccans, quod per errorem positum suspicor pro hoc ἁμαρτηρός. Nam ἀναμάρτητος quidem reperitur, et hujus formæ sunt alia: at ἁμάρτητος forma plane nova diceretur.

Ἁμαρτητικὸς, (ὴ, ὸν,) Offensator, Qui sæpe offendit in re aliqua, Errare solitus in re quapiam. Ab Aristot. Ethic. 2, (3.) opponitur τῷ κατορθωτικῷ: Περὶ πάντα μὲν ταῦτα ὁ ἀγαθὸς κατορθωτικός ἐστιν· ὁ δὲ κακὸς, ἁμαρτητικός. In VV. LL. mendose habetur ἁμαρτηκὸς pro ἁμαρτητικός: at in Tusan. est utrumque; nam prius ponitur ἁμαρτικὸς, deinde seorsum ἁμαρτητικὸς, eadem tamen cum interpr. quasi vero non manifestimum sit ἁμαρτηκὸς nomen esse non posse, nec i. q. ἁμαρτητικὸς signif. Tolerabilius esset ἁμαρτικός. "Ἁμαρτηκὸς, Qui offen- " diculis incurrere et delinquere solet, Offensator, ὁ " μὴ κατορθωτικὸς, ὁ ἀποτευκτικὸς, ὁ προσπταίειν εἰωθώς. " Ita VV. LL. sed perperam: nam scr. est ἁμαρτητι- " κὸς, adjecta syllaba, quæ omissa est." [" Ἁμαρτητικὸς, Plut. S. N. V. p. 20." Schæf. Mss. Glossæ: Ἁμαρτητικός· Offensator. Ετ * Ἁμαρτητικῶς, Cum errore. "Clem. Alex. 520 (=638. 616.) Ἀ. περαίνεσθαι τὸν βίον, Orig. in Matth. 329." Routh. Mss.]

¶ Ἁμαρτὰς, άδος, ἡ, i. q. ἁμαρτία s. ἁμάρτημα: ut ἁμαρτάδα ἀζήμιον, Dionys. H. Ἀρχ. 2. (T. 1. p. 99.) Suidas citat e Procopio, Αἱ τῶν γυναικῶν ἁμαρτάδες οὐκ κ.τ.λ. ἁμαρτίαν, inquit Suid., dicunt Attici. ἁμαρτάδα Herod. et alii Iones. [Herod. 1, 91. 119. 167. 6, 29. Hippocr. 19, 20. 191, 23. etc. "Marcell. V. Thuc. p. 8. Dionys. H. 3, 1355. ad Anton. Lib. 284." Schæf. Mss. "Pythag. Aur. Vers. c. 7." Wakef. Mss. Strabo 906.]

¶ Ἁμαρτωλὸς, ὁ, ἡ, Peccator. Ἁμαρτωλοὶ, inquit Suid. Qui pravum vitæ institutum amplectuntur. Certe in N. T. ἁμαρτωλοὶ exp. Peccatores, usitato quidem et recepto passim nomine, non tamen Lat. pro Qui identidem peccant, Qui peccatis sunt dediti. Erasmus ἁμαρτωλὸς ἡ ἁμαρτία ap. Paul. ad Rom. 7. exp. Peccans peccatum, vel Peccaminosum peccatum: ego, si fingendum vocabulum esset, mallem Peccatosum ab usitato nomine Peccatum, quam Peccaminosum ab inusitato Peccamen dicere. Hesych. ἁμαρτωλὸν exp. πανοῦργον, μοχθηρὸν, αἱμύλον. [" Ad Anton. Lib. 284." Schæf. Mss. Glossæ: Ἁμαρτωλός· Noxius, Peccator.]

[* Ἁμαρτωλὴ, ἡ, Peccatum. Theognis 1248. 1281. Rhian. 1. "Koen. ad Greg. 269." Schæf. Mss. Aretæus p. 26. c. 31. c.]

Ἁμαρτωλία, ἡ, ad verbum, Peccatositas, eodem modo quo ἁμαρτωλὸς Peccatosus diceretur. Erotian. ἁμαρτωλίην exp. τὴν τῶν ἁμαρτημάτων εἴδησιν: ubi fortasse accus. εἴδησιν mendo non carere suspicetur aliquis. [Theognis 325. Hippocr. 1006=312, 17. " Brunck. Aristoph. 3, 130." Schæf. Mss.]

¶ Ἁμαρτία, ἡ, Error, Peccatum, Delictum; i. q.

A ἁμάρτημα, nisi quod ἁμάρτημα sonat potius Erratum, ἁμαρτία, Error s. Erratio. Demosth. (155.) Αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰς ἁμαρτίας εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων. Isocr. Busir. (18.) Οὐ γὰρ ἀπολύεις αὐτὸν τῶν ἁμαρτιῶν· ἀλλὰ ἀποφαίνεις. Plut. (6, 643.) copulat ἁμαρτίας et πλημμελείας. Paulus pro eodem dicit ἁμαρτίαν et παράπτωμα. Hieronymus tamen ita distinguit, ut dicat levius esse παράπτωμα, quod sit primus ille ad peccandum lapsus: ἁμαρτίαν autem, cum ad ipsum facinus perventum est. [" Luzac. Exerc. 86. * Ἁμάρτιον, (τὸ,) Brunck. ad Æsch. Pers. 674." Schæf. Mss. et Agam. 546. Glossæ: Ἁμαρτία· Delictum, Culpa, Noxa, Peccatum. Ετ * " Αὐτοαμαρτία, (ἡ,) Greg. Naz. 188. Hoeschel. ad Orig. c. Cels. 477." Kall. Mss.]

E sequentibus compositis primum quidem ab ἁμαρτία deductum videri possit; at cetera quæ ο habent, non ι, ab aor. ἥμαρτον aliquis fortasse derivare malit.

[* Ἁμαρτίγαμος, ὁ, ἡ, Nuptu errans. Nonn. Dio-
B nys. 46, 131. "48, 94." Wakef. Mss.]

Ἁμαρτίνοος, ὁ, ἡ, Mente errans, Cujus mens est prava. Hesiod. Th. (511.) ἠδὲ Προμηθέα Ποικίλον, αἰολόμητιν, ἁμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθέα. [" Nonn. Apollinaris Ps. 1, 13. 3, 13." Churchill. e Suicer. Mss. Æsch. Suppl. 558.]

Ἁμαρτοεπὴς, έος, ὁ, ἡ, Errans verbis, ut Fabius interpr. ἀφαμαρτοεπής. Il. N. (824.) Αἶαν ἁμαρτοεπὲς, βουγάϊε, ποῖον ἔειπες; Ubi Errans verbis Ajax dicitur, pro eo quod est Mendax, aut etiam propter inconditum et insuave genus sermonis; teste Eust. aitque posse esse simile alteri epitheto ἀφαμαρτοεπὴς, quod Fabius ad proprietatem verborum retulit. [" Heyn. Hom. 4, 495. 5, 347. 6, 514. ad Il. N. 824." Schæf. Mss.]

Ἁμαρτολόγος, ὁ, ἡ, i. q. ἁμαρτοεπής. Athen. (165.) ἁμαρτολόγους vocat Voluptarios philosophos, quorum coryphæus est Epicurus. Possunt autem Errantes verbis dici varias ob causas; sed fortasse respexit ad id, quod vocabulo uno pro alio utebantur, vel voca-
C bulis abutebantur.

"Ἁμαρτέω, i. q. ἁμαρτάνω, quamobrem et hoc ex " illo futurum 2. et aor. 2. mutuatur, necnon fut. 1. " et quæ inde formantur, h. e. Erro, Aberro: ut " Hesych. quoque ἅμαρτεν exp. ἀπέτυχεν, ἐψεύσθη, " afferens etiam ἁμαρτῶν pro ἀγνοῶν. Idem et ἁμαρ- " τήσασθαι affert pro δι' ἁμαρτίαν στερηθῆναι, paulo " ante tamen ἁμαρτῆσαι simpliciter exp. στερηθῆναι. " ‖ Alioqui ponitur etiam pro ὁμαρτεῖν, Sequi, Comi- " tari: nam ἅμα et ὁμοῦ idem signif. unde ambo hæc " originem ducunt. Cujus signif. Hesych. quoque " meminit, afferens ἁμαρτῶν pro ἀκολουθῶν: et ἁμαρ- " τήσαντες pro συντυχόντες, ὁμοῦ γενόμενοι, vel, in- " quit, ὁμοῦ προέμενοι, i. e. ἐκπέμψαντες. Unde AD- " VERB. Ἁμαρτῆ, significans ap. Hom. ἅμα καὶ ἀκο- " λούθως, Simul, teste eodem. Et Ἁμαρτήδην, quod " itidem declarat ὁμοῦ. De quorum utroque vide et " quæ annotavi supra: vide et Etym. At quod idem " Hesych. ex Eurip. Scirone affert, Ἁμαρτητὴν, sub- " jungens, ὁμοῦ προήκοντα δόρατα, huc quoque perti-
D " net, sed mendo non caret, si expositio vera est; " nam ἁμαρτητὴς diceretur ὁ ἀκόλουθος, Comes, Qui " aliquem sequitur, nisi adverbialiter accipit, ut ἁμαρ- " τῇ et ἁμαρτήδην." [" Ἁμαρτέω, Heyn. Hom. 5, 119. 6, 344. Ἁμαρτῆ, ad Il. Φ. 162. Wolf. Præf. ad Il. p. 16. Solon 82. Wakef. Eumen. 255. Heyn. Hom. 5, 119. 178. 182. 713. 6, 344. 7, 553. 8, 142. Bast Lettre 93. Ἁμαρτήδην, Heyn. Hom. 5, 119. 6, 472." Schæf. Mss.]

[* " Ἁμάρτω, ad Mœrin 338." Schæf. Mss.]

[* Ἀνάμαρτος, ὁ, ἡ, Glossæ, ubi tamen leg. * ἀναμάρτως.]

" Ἀναμάρτητος, ὁ, ἡ, Qui non peccavit: item Qui " non peccat, vel peccare nequit, quo sensu Gell. " dicit, Is erit pleraque impeccabilis; nam et actum " et habitum significat. Hieron. adv. Pelagium, Pos- " se hominem sine peccato esse si velit: quod Græci " dicunt ἀναμάρτητον. Et mox, Simulant se sine " peccato quidem dicere, sed ἀναμάρτητον dicere non " audere: quasi aliud sit sine peccato, aliud ἀναμάρ- " τητον. Gal. ad Glauc. 1. Μόνος ἂν οὗτος εἰς ἀνθρω-

" πᾶσαν δύναμιν ἀναμάρτητος εἴη περὶ τὰς ἰάσεις, Solus A
" hic in medicando non peccarit, quantum quidem
" id ab homine fieri potest; nam teste eodem, per-
" fecta medicæ artis scientia ἢ ἀμετάπτωτός ἐστι διὰ
" παντὸς, ἢ σπανιάκις σφάλλεται. De eo, qui peccare
" non potest, dixit Plato de Rep. 1. Πότερον δὲ ἀνα-
" μάρτητοί εἰσιν οἱ ἄρχοντες, ἢ οἷοί τε καὶ ἁμαρτάνειν.
" Opponitur enim ibi ὁ ἀναμάρτητος τῷ οἵῳ τε ἁμαρ-
" τάνειν. Sic aliquanto post, Ὅτε τοὺς ἄρχοντας
" ὡμολόγεις οὐκ ἀναμαρτήτους εἶναι, ἀλλά τι καὶ ἐξα-
" μαρτάνειν. Et Xen. E. 6. Ὁρῶ γὰρ τῶν ἀνθρώπων
" οὐδένα ἀναμάρτητον διατελοῦντα. Et Isocr. ad Phil.
" Εἰ τῶν μὲν ἄλλων μηδὲ τοὺς θεοὺς ἀναμαρτήτους εἶναι
" νομιζόντων, αὐτὸς τολμῴην λέγειν ὡς οὐδὲν πώποτε
" πεπλημμελήκαμεν. Neutro genere et substantive
" dicitur etiam τὸ ἀναμάρτητον pro ἀναμάρτητον εἶναι,
" s. ἀναμαρτησία, Non peccasse, Non peccare, Peccare
" non posse. Impeccabilitatem vocare possis, ut Gell.
" dixit Impeccabilis. Longin. Τοῦ ἀναμαρτήτου πολὺ
" ἀφεστῶτες οἱ τηλικοῦτοι, ὅμως πάντες εἰσὶν ἐπάνω τοῦ
" θνητοῦ. Res etiam aliqua et actio dicitur ἀναμάρ- B
" τητος, In qua nil peccatum est vel peccatur. Xen.
" K. Π. 8. Τῶν ὅλων τήνδε τάξιν συνέχουσιν ἀκριβῆ
" καὶ ἀκήρατον καὶ ἀναμάρτητον." [" Valck. Diatr.
266. ad Lucian. 1, 292." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀναμάρτητος· Impeccabilis.]

" Ἀναμαρτήτως, Sine peccato, Ita ut non peccaris,
" vel non pecces, vel peccare nequeas, h. e. Recte
" et juste. Isocr. Panath. Πειρώμενος ἀναμαρτήτως
" ζῆν καὶ τοῖς ἄλλοις ἀλύπως. Sic Xen. dicit ἀναμαρ-
" τήτως τι ποιεῖν." [" Demosth. 1407." Seager. Mss.]

" Ἀναμαρτησία, ἡ, Non peccare aut peccasse, vel
" Peccare non posse. Hieron. Impeccantiam inter-
" pretatur, in prœmio quarti Comment. in Hierem.
" Hæresis Pythagoræ et Zenonis ἀπαθείας καὶ ἀνα-
" μαρτησίας, i. e. Impassibilitatis et impeccantiæ,
" cœpit reviviscere." [Suicer. Thes.]

[* Ἀναμαρτοεπής, ὁ, ἡ, Qui verbis non peccat, Qui falsum non dicit, vox dubia, inquit Schneider. Lex. Sed satis proba est, ut demonstrant exempla, e Dionysio Areop. Eccl. Hier. c. 5. Contempl. 3. s. 4. p. C 314. Clem. Alex. Str. 2. p. 371. 4. p. 482. petita, ap. Suicer. Thes.]

[* Ἐνάμαρτος, ὁ, ἡ, Mendosus, * Ἐναμάρτως, Perperam, Gl. * Ἐναμάρτητος, ὁ, ἡ, Peccato obnoxius, Qui peccato tenetur. Suicer. Thes.]

[* Ἐφάμαρτος, ὁ, ἡ, Peccatis obnoxius. Suicer. Thes. " Eust. Il. 1504, 19." Wakef. Mss. " Acta Jun. Bacchi p. 61. Combef." Boissonad. Mss.]

[* " Πολυαμάρτητος, (ὁ, ἡ,) Andr. Cret. 271." Kall. Mss.]

[* " Φιλαμαρτήμων, (ὁ, ἡ, Peccatorum amans,) Isid. Pelus. 1, 11." Boissonad. Mss. Suicer. Thes. Inter vv. dubia perperam recensetur a Schneider. Lex. " Ὦ φιλαμαρτήμονος, καὶ φιληδόνου, καὶ πρὸς κακίαν βλεπούσης ψυχῆς, Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 31. T. 3. p. 237." Seager. Mss. * " Φιλάμαρτος, Nili Ep. 182. * Φιλαμάρτητος, (ὁ, ἡ,) Timario in Not. Mss. T. 9. p. 242." Boissonad. Mss.]

Ἀφαμαρτάνω, Aberro, ἀποτυγχάνω: unde ἀφαμαρτούσῃ ap. Suid. expositum habetur ἀποτυχούσῃ, στερηθείσῃ. Antiph. Ἀφαμαρτάνοντες ὧν ἂν ἐπινοήσωσί τι δρᾶσαι. Est ap. Erasm. Proverb. τῇ πάσῃ ὁδῷ ἀφαμαρτάνεσθαι, Tota aberrare via; ubi verbum compositum, et quidem passivæ vocis, pro simplici et activo ἁμαρτάνειν usurpatur. Hoc verbum habet aor. 2. ἀφάμαρτον ap. poët. pro ἀφήμαρτον, Aberravi; sicut simplex ἁμαρτάνω habet ἤμαρτον. Sunt tamen ἤμαρτον et ἀφήμαρτον tanquam ab ἁμαρτῶ et ἀφαμαρτῶ. [Gl. Aberro. " Heyn. Hom. 8, 353. Privor, 5, 272." Schæf. Mss.] D

Ἀφαμαρτοεπής, έος, ὁ, ἡ, Aberrans in verbis, vel Errans in verbis, cum Quintiliano. Compositum ex ἀφαμαρτῶ et nom. ἔπος. Il. Γ. (215.) ἐπεὶ οὐ πολύμυθος, Οὐδ' ἀφαμαρτοεπής, εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. Quintil. 12. de Genere dicendi. Nam et Hom. brevem quidem cum animi jucunditate, et propriam, id enim est non errare verbis, et carentem supervacuis eloquentiam Menelao dedit; quæ sunt virtutes generis illius primi. [" Heyn. Hom. 4, 495. 6, 514. ad Il. N. 824." Schæf. Mss.]

Διαμαρτάνω, Aberro; ut διαμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ, Thuc. 1, (151.) Διήμαρτον Φιδηνῶν, Fidenis aberrarunt, i. e. a via Fidenas ducente. Sic dictum illud cum gen. personæ, διήμαρτον ἀλλήλων, A se invicem aberrarunt, Haud sibi facti sunt obvii. Apud Plut. (3, 51.) rursum διαμαρτάνειν τοῦ παντὸς exp. Tota errare via. Quo etiam sensu putatur dixisse Aristot. dandi casu, Ethic. 1, (8.) διαμαρτάνειν τοῖς ὅλοις, Qui tamen locus mendi quibusdam suspectus est, tanquam τοῖς ὅλοις perperam scripti pro τῆς ὅλης. || Διαμαρτάνω, Aberro, Assequi nequeo, vel efficere quod conor. Excido. Isocr. ad Phil. (29.) Οἱ δ' εὔχωνταί σε μὴ διαμαρτεῖν ὧν ἐπεθύμησας. Idem Panath. (26.) Διημαρτηκότι τῆς δόξης, ἧς προσῆκε τυχεῖν αὐτόν. Idem ibid. (98.) Οἱ μὲν ἄριστα φρονοῦντες, ἐνίοτε διαμαρτάνουσι τοῦ συμφέροντος. Huic interdum opponitur κατορθῶ. Plut. (6, 145.) Οὐ μόνον κατορθοῦντες, ἀλλὰ καὶ διαμαρτάνοντες. Et διαμαρτάνειν τῆς ἐλπίδος dicitur vel τῶν ἐλπίδων, ut ap. Lucian., Qui excidit sua spe, Quem sua spes frustratur, pro quo Demosth. dicit etiam διαμαρτάνειν ὧν ἤλπισαν: [255.] Quod et ἀποτυγχάνειν dicitur. Thuc. 2, (78.) Ἐπειδὴ καὶ τούτου διήμαρτον, Cum hoc excidissent, quod sperabant videlicet, i. e. Cum hac spe excidissent. Nonnunquam etiam διαμαρτάνω τούτου, Excido hoc, i. e. Non impetro hoc quod petii. Interdum exp. et per v. Fallere; ut ap. Isocr. Διαμαρτάνω τῆς δόξης, ἣν ἔχων περὶ σοῦ τυγχάνω, Fallit me quam de te concepi opinio. Interdum pro Non assequor, i. e. Non percipio; ut τῆς ἐμῆς γνώμης διημαρτηκώς. Sine casu vero διαμαρτάνειν interdum opponitur τῷ κατορθοῦν, ut in exemplo paulo ante citato, interdum pro Erro, Allucinor: quo sensu γλῶττα dicitur διαμαρτάνειν ap. Isocr. [1, 77.] Huic autem verbo activo dari solet fut. vocis passivæ διαμαρτήσομαι. [" Villoison. ad Long. 43. Toup. ad Longin. 344. Ammon. 15. Plut. Mor. 1. p. 6. 17. Alciphr. 122. Thom. M. 420. Heindorf. ad Plat. Phædr. 286. Διαμ. τι, Lobeck. Ajac. p. 303." Schæf. Mss. Glossæ: Διαμαρτάνω· Careo. Διήμαρτεν· Admisit.]

[* " Διημαρτημένως, (Per errorem.) J. Poll. 6, 205." Kall. Mss. " Clem. Alex. 937." Wakef. Mss.]

[* Διαμάρτημα, τὸ, Aberratio, Error. Aristot. Poët. 25.]

Διαμαρτία, (ἡ,) Aberratio, Item Error. Plut. (1, 686.) Μετὰ ταῦτα γίνεται διαμαρτία τοῦ Ἀννίβου. Et aliquanto post διαμαρτία τοῦ τόπου, de re eadem, Aberratio a loco. Apud Thuc. 4. p. 150. Διαμαρτία τῶν ἡμερῶν, Aberratio a diebus, i. e. a certo dierum numero, intra quos utrumque proficisci oportebat. Vel, Error in diebus commissus. Ipsemet statim post ἁμάρτημα appellat Lucian. (1, 526.) Οὕτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία. Quod in VV. LL. exp. Adeo eam male habuit quod sacris non interfuerit. Quæ expositio et inepta et falsa est. At Erasmus optime sensum reddidit, hoc modo, Usque adeo nimirum alte dolor hic animo illius insederat, quod sacris epulis esset frustrata. [" Jacobs. Anim. 300." Schæf. Mss. " Joseph. 995. Phot. 540. Plut. 2, 153. Philostr. 16. 17. 517. Joseph. A. J. 1, 18, 8." Wakef. Mss.]

[* " Συνδιαμαρτάνω, Aphthon. Fab. 35." Boissonad. Mss.]

Ἐξαμαρτάνω, Erro, Pecco. Interdum sine casu, et quidem nonnunquam sequente participio, ut ap. Xen. K. Π. 3, (3, 25.) Ἔλεγεν ὅτι ἐξαμαρτάνοι διατρίβων καὶ οὐκ ἄγων κ. τ. λ. Dicebat eum peccare s. perperam facere in eo quod etc. Interdum et cum accus., ut ap. Lat. Pecco; ut Xen. K. Π. 3, (1, 21.) Ὁπόσα δὲ ἀγνοίᾳ ἄνθρωποι ἐξαμαρτάνουσι, πάντα ἀκούσια ταῦτ' ἔγωγε νομίζω. Sic ap. Aristoph. N. (589.) τοὺς θεοὺς, Ἄττ' ἂν ὑμεῖς ἐξαμάρτητ', ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν. Dicitur et ἐξαμαρτάνω ἐν τούτῳ, ut Plato de Rep. 1. (166.) Ἐξαμαρτάνομεν ἐν τῇ τῶν λόγων σκέψει, Erramus, Fallimur. Apud Antiph. ἐξαμαρτάνειν, pro σφάλλεσθαι, Lingua et verbo labi, Bud. Nonnunquam ἐξαμαρτάνω pro Aberro, Non assequor; unde et τὸ κατορθοῦν illi opponitur, sicut τῷ διαμαρτάνειν opponi paulo ante docui. Isocr. Areop. (31.) Ἐγὼ δὲ καὶ τῶν ἰδιωτῶν τοὺς ὀλίγα μὲν κατορθοῦντας, πολλὰ δὲ ἐξαμαρτάνοντας, μέμφομαι. Idem ad Phil. (13.) Ἀλλὰ γὰρ πάντες πλείω

πεφύκαμεν ἐξαμαρτάνειν ἢ κατορθοῦν. Sic et ap. Plat. de Rep. 1. (174.) accipio, ubi jungitur cum *περί*: *Ἰατρὸν καλεῖς σὺ τὸν ἐξαμαρτάνοντα περὶ τοὺς κάμνοντας, κατ' αὐτὸ τοῦτο ὃ ἐξαμαρτάνει;*

Ἐξαμαρτάνω, Pecco, Delinquo, Admitto aliquid in quempiam, Injuria afficio. Plato Minoe (136.) *Πλὴν εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν.* Apud Lysiam *ἐξαμαρτάνειν εἴς τινα* et *ἀδικεῖν τινα* pro eodem, ubi dicit, *Μήτε εἰς τοὺς ἄλλους ἐξαμαρτάνειν, μήτε πολίτας ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀδικεῖσθαι*: perinde ac si dixisset *μήτε τοὺς ἄλλους ἀδικεῖν, μήτε κ.τ.λ.* Interdum additur accusativo rei, ut *ταῦτα ἐξαμαρτάνω εἴς σε.* Et pro *εἰς* ponitur interdum *περὶ*, ut ap. Isocr. Paneg. (32.) *Περὶ δὲ τοὺς ἑαυτῶν πολίτας ἀνήκεστα τολμήσαντες ἐξαμαρτεῖν.* Idem Areop. (18.) *Περὶ τοὺς γονέας ἐξαμαρτάνειν.* Interdum etiam *ἐξαμαρτάνων* sine adjectione, ut ap. eund. Paneg. (29.) *Ἢν μή τις κολάζῃ τοὺς ἐξαμαρτάνοντας.*

Ἐξαμαρτάνω, pro Peccare facio, ap. eos, qui vocantur LXX Interpr. ut 4 Reg. 10, (29.) *Ὃς ἐξήμαρτε τὸν Ἰσραήλ.*

Ἐξαμαρτάνομαι pass., cujus potius usurpatur præteritum *ἐξημαρτημένος*, q. d. Erratus, s. Peccatus, pro Mendoso, et in quo erratum s. peccatum sit. Aristot. Polit. 4. *Ἡμεῖς δὲ ὅλως ταύτας ἐξημαρτημένας εἶναι φαμὲν*, pro Mendosas, vel Perperam constitutas. Et *Ἐξημαρτημένως* adverbium, Mendose. Item, Perperam, Plato de LL. [" Clem. Alex." Wakef. Mss.]

[" *Ἐξαμαρτάνω,* ad Anton. Lib. 284. Abresch. Lectt. Aristæn. p. 35. Cattier. 13. Brunck. Aristoph. 2, 106." Schæf. Mss. 4 Reg. 10. *Ἐπειδὰν ἐνσκιῤῥωθῇ τε καὶ ἐξαμαρτηθῇ τὰ νοσήματα.* Hippocr. 100, 6. 101, 27. 162, 18. 190, 32. 378, 34. 506, 35. Unde * *Ἐξαμαρτία, ἡ,* Frustratio, cum quis excidit spe aut alia re. Soph. Antig. 564. " Delictum, Themist. 362." Wakef. Mss.]

" *Ἀπεξαμαρτάνω,* Pecco, Delinquo."

[* *Ἐπεξαμαρτάνω,* Pecco insuper, porro. " Joseph. A. J. 737. Dionys. H. 1, 100. * *Ἐπεξαμαρτητέον,* Demosth. 419(=595.)" Scott. App. ad Thes. " Vetustis peccatis nova addendum." Reisk. " *Ἐπεξαμαρτητέον,* Aristid. Or. 2, 30. 190. 260." Kall. Mss.]

[* *Προεξαμαρτάνω,* Ante delinquo, pecco. " Isocr. 181." Scott. App. ad Thes.]

Προσεξαμαρτάνω, Præterea erro. Gal. ad Glauc. 1. *Καίτοι καὶ ἄλλο προσεξαμαρτάνοντες,* Aliud peccantes, In alium errorem delabentes. [" Heliod. Æth." Wakef. Mss. " Demosth. 743. Plut. Othone 5, 408." Scott. App. ad Thes.]

Συνεξαμαρτάνω, Una erro, Una delinquo. Isocr. *Τοῖς συνεξαμαρτάνουσι πλησιάζειν,* Consuetudinem habere cum iis, qui una vel simul delinquunt. [" Julian. 301. Dio Cass. 280. Philo J. 2, 326. Lysias, Thuc. 2, 234. Isocr. 2, 246. Nemes. Artemid. 185. Appian. 2, 577." Wakef. Mss. " Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 20." Schæf. Mss.]

[* *Ἐφαμαρτάνω,* Pecco, Peccato peccatum addo. Schol. Aristoph. Θ. 1122. vox dubia, inquit Schneider. Lex. sed parum pensitate. * " *Ἐφαμαρτῶ,* Heyn. Hom. 6, 344. 640. 8, 442." Schæf. Mss.]

" *Παραμαρτάνω,* Aberro, unde *παραμαρτὼν* Hesychio " *ἀποτυχών.*" [" Plut. Opp. Mor. 89." Boissonad. Mss. " Stob. 462." Wakef. Mss.]

[* " *Προαμαρτάνω,* Nectar. Homil. p. 6. Ed. Par. 1554. * *Προαμαρτέω,* Bekk. Anecd. 193, 8." Boissonad. Mss. Glossæ: *Προαμαρτάνω·* Antepecco. " Clem. Alex." Wakef. Mss.]

[* " *Προσαμαρτάνω,* i. q. *προσεξαμαρτάνω,* vel etiam *ἁμαρτάνω.*" Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. 4.]

" *Συναμαρτάνω,* Simul erro, Una erro, Phal."

ΝΗΜΕΡΤΗΣ, (ὁ, ἡ,) Verus, q. d. In quo dicendo non erratur, ut Gall. Sans faute, et in quibusdam locis Sans faillir, pro Vere. Il. A. 514. *Νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο, καὶ κατάνευσον.* Ubi Eust. tradit *νημερτὲς* esse *τὸ μὴ ἡμαρτημένον διὰ τὸ ψεύδεσθαι, ἀλλ' ἀληθές.* Od. Γ. (19.) *Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ὅπως νημερτέα εἴπῃ.* Ponitur *νημερτὲς* adv. etiam pro Vere: ut et hic accipiunt quidam. Et *Νημερτέως* adv. Vere, ut Od. E. (98.) *Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω.* [" *Νημερτὴς,* Jacobs. Anim. 268. Mesomedes 1. Heyn. Hom. 7, 42. *Νημερτέως,* Jacobs. Anim. 268. Valck. Ep. ad Röv. 65." Schæf. Mss. * *Νημέρτεια, ἡ,* Veritas, Soph. Blomf. ad Æsch. Pers. 251.]

" ἈΜΑΡΥΣΣΩ, Splendeo, Fulgeo; ut Hes. etiam " *ἀμαρύσσει* exp. *λάμπει, στίλβει, ἀστράπτει.* Hesiod. " Th. (827.) *ἐκ δέ οἱ ὄσσων Θεσπεσίῃς κεφαλῇσιν ὑπ'* " *ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε,* Ex oculis fulgebat s. micabat. " Nonn. accusativo junxit, *Κιονέην ἀμάρυσσε λίθων* " *ἑτερόχροον αἴγλην,* Fulgorem emittebat s. Fulgore " nitebat columneo. Passiva quoque voce usurpatum " reperitur; ut Epigr. 4. *ἀμαρύσσεται ἄνθεσι λειμὼν,* " Floribus splendet; ut *λάμπεται.* Hinc duo ver- " balia, *Ἀμαρυγὴ, ἡ,* et *Ἀμάρυγμα, τὸ,* idem signif. " nimirum Splendor, Fulgor, s. Micans fulgor, Mi- " cantes radii; ut Hesychio quoque *Ἀμαρυγαὶ* et " *Ἀμαρύγματα* sunt *λαμπηδόνες, ἀκτῖνες.* Apoll. R. 2, " (42.) *οὔπερ* (s. *ἀστέρος*) *κάλλισται ἔασιν Ἑσπερίην* " *διὰ νύκτα φαεινομένου ἀμαρυγαί,* Radii micantes, s. " ut Schol. exp. *ἀκτῖνες, λαμπηδόνες.* Idem 3, (1018.) " *Τοῖος ἀπὸ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο Στράπτεν* " *ἔρως ἡδεῖαν ἀπὸ φλόγα· τῆς δ' ἀμαρυγὰς Ὀφθαλμῶν* " *ἥρπασεν.* Ubi *ἀμαρυγαὶ ὀφθαλμῶν* sunt Crebræ vi- " brationes et micationes oculorum, s. *συνεχεῖς κινή-* " *σεις,* ut Suidæ quoque *ἀμαρυγαὶ* sunt *ἀκτῖνες ὄψεως*: " necnon *ὄψεις,* ut Hesychio etiam. Et sicut in præ- " cedente loco est *ἀμαρυγὴ ἀστέρος,* ita *ἡλίου ἀμάρυ-* " *γμα* ap. Eund. 4, (847.) *ὠκυτέρη ἀμαρύγματος ἠδὲ* " *βολάων Ἠελίου*: i. e. *λαμπηδόνος συνεχοῦς ὅρμησις,* " *μαρμαρυγὴ* quoque dicta. Adhæc ut idem l. c. dicit " *ὀφθαλμῶν ἀμαρυγὰς,* ita Hesiod. (Fr. 35.) *Χαρίτων* " *ἀμαρύγματ' ἔχουσα,* Charitum micantes et vibrantes " oculos. ‖ Minus proprie *ποδῶν* etiam *ἀμαρύγματα* " dicuntur, et *ἀμαρυγαί,* pro *ταχεῖαι καὶ ἐπάλληλοι* " *κινήσεις,* cum aliquis tam celeriter in cursu mutat " pedes ut iis micare videatur, sumta metaph. a stel- " larum aut oculorum vibratione quæ celerrimo motu " fieri solet. Aristoph. (O. 925.) *ὠκεῖα μουσῶν φάτις,* " *Οἷά περ ἵππων ἀμαρυγά,* i. e. inquit Suid., *ἡ τῶν* " *μουσῶν φάτις ταχεῖά ἐστιν ὡς ἵππος ὠκεῖα*: unde et " *ἔπεα πτερόεντα* nominantur. Similiter Od. Θ. (265.) " *Μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν,* pro *τὴν κατεπάλληλον* " *καὶ ταχεῖαν κίνησιν*: nam *μαρμαρυγὴ* et *ἀμαρυγὴ,* " idem sunt, ut *μαρμαίρω* et *ἀμαρύσσω.* ‖ *Ἀμαρυγαὶ,* " dicuntur etiam Frontis caperatæ rugæ; legimus " enim ap. J. Poll. 2. *Αἱ δὲ ἐν αὐτῷ* (*μετώπῳ* s. *προ-* " *μετωπιδίῳ*) *γραμμαὶ, στολίδες καὶ ἀμαρυγαί*: alio " nomine *ῥυτίδες* dictæ. ‖ *Ἀμάρυγμα* autem Suidæ " est non solum *λαμπηδὼν,* item *κίνησις* et *φόρημα,* " sed etiam *εἴδωλον*: ut *ἀμαρυγαὶ* quoque eidem, " necnon et Hesychio, sunt *ὄψεις,* Visa. Eadem ap. " Etym. habentur." [" *Ἀμαρύσσω,* Ruhnk. Ep. Cr. 55. Wakef. S. C. 3, 71. 73. Marian. 2. *Ἀμαρυγὴ,* Brunck. Apoll. R. 129. Jacobs. Anth. 11, 130. Wakef. ad Moschum 2, 107. Ilgen. ad Hymn. 370. *Ἀμάρυγμα,* Wakef. S. C. 3, 173. Ruhnk. Ep. Cr. 107. Jacobs. Anth. l. c. Apoll. R. 3, 288." Schæf. Mss. " Apoll. R. 4, 178. 1146. *πυκνὸν ὑπὸ βλεφάρων ἀμαρύσσων Ὀφρῦς ῥιπτάζεσκον* Hom. Hymn. 2, 278. *ἐσκέψατο πύκν' ἀμαρύσσων* 415. *ἠέλιος πῦρ ἀμαρύσσων,* active, Quint. Smyrn. 8, 29. *ὄμμα ἀμαρύσσον* Adamantii 2, 43. ubi Polemo 2, 13. *μαρμαρύσσον* habet. *Ἀμαρυγὴ,* Basil. ap. Hœschel. in libro, cui titulus, *Ὁμιλίαι Θεοφόρων τινῶν Πατέρων,* Aug. 1587. p. 523. *Ὀλίγαις τὸ μέτωπον ἀμαρυγαῖς ῥυτιδούμενος.* *Ἀμάρυγμα, χείλεος* Theocr. 23, 7." Schneider. Lex. *Ἀμαρύσσω,* " act. cum accus., Nonn. Jo. 5. 2. Dionys. 5, 485. Illumino, cum accus., p. 162." Wakef. Mss. " *Ἀμάρυγμα,* Tryphiod. 70." Routh. Mss.]

" *Ἀμαρυγκεὺς,* Nom. propr. unde patronym. *Ἀμα-* " *ρυγκείδης.*"

" *Ἀμαρυγκυσία,* ap. Hes. legitur, expositum * *βο-* " *στρυχία,* quod interpretantur quidam, Cura in cala- " mistrandis capillis, Cura quæ adhibetur capillis in " cirros et cincinnos torquendis: mihi autem suspe- " ctum est: ut et *Ἀμαρύκαρ,* quod ap. Eund. legitur, " expositum *ἀπ' ἀρχῆς.*"

" *Ἀμαρὺς,* Hesychio est *ἄπλετος, πολὺς,* Immensus, " Multus. *Ἀμαρυσία* vero cognominata *ἡ Ἄρτεμις* ap. " Pausan. in Atticis: Hesychio autem teste *Ἀμαρυσία* " fuit Festum quoddam Athenis."

" *Ἀμαρύττα,* Hes. dici ait *τοὺς ὀφθαλμοὺς,* Oculos."

" Κιλλαμπρίζειν, Hesychio est κατιλλώπτειν." [Leg. * κιλλαμαρύζειν.]

[* "Ὑπαμαρύσσω, Subtersplendeo. Apoll. R. 4, 178." Wakef. Mss.]

" ΜΑΡΜΑΙΡΩ, Resplendeo, Vibranti splendore corusco. Il. Γ. (397.) ὄμματα μαρμαίροντα. Σ. (616.) τεύχεα μαρμαίροντα. Ψ. (27.) χάλκεα μαρμαίροντα. Sic Sophro ap. Athen. (230.) Τῶν δὲ χαλκωμάτων καὶ τῶν ἀργυρωμάτων ἐμάρμαιρε δοκία. Apud Eund. 2. Ibycus, Χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίρουσιν οἶκοι: ut 14. (627.) Alcæus, Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλκῷ. Hesych. μαρμαίρει exp. non solum λάμπει, sed etiam ἐνθουσιᾷ, forsan quod divinitus afflatorum oculi igniculis quibusdam vibrare et scintillare videantur. Inde DERIV. Μαρμαρύσσω, signif. itidem Splendeo, Splendore vibrante reluceo. Unde VERBALE Μαρμαρυγὴ, ἡ, Splendor, s. Splendor vibrans, Fulgor. Chrysost. Ἡ τῶν περικεφαλαιῶν καὶ τῶν ἀσπίδων μαρμαρυγή. Gal. ad Glauc. Μαρμαρυγὰς ὁρᾷν φαντάζονται. Hom. vero pedum μαρμαρυγὰς vocat tam celerem in cursu motum, ut ἀντὶ τοῦ παραλλάσσεσθαι videantur μαρμαρύσσειν, Vibrare, veluti radii solares. Dicit igitur Od. Θ. (265.) Μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ: de Phæacum juvenibus, qui δαήμονες ὀρχηθμοῖο Πέπληγον χορὸν θεῖον ποσί. Inde ADJECT. Μαρμαρυγώδης, Fulgidos e se radios splendoris vibrans. Hippocr. Μαρμαρυγώδεα σφέων τὰ ὄμματα. Supra ἀμαρύσσειν et ἀμαρυγὴ habuimus pro his μαρμαρύσσειν et μαρμαρυγή. Hesych. et Μαρμαρυκᾷ dici scribit ἀπὸ τοῦ μαρμαίρων: sed quid sit, non exp. Præterea a μαρμαίρω DERIV. Μάρμαρος, signif. λευκὸς, Albus, Candidus; quoniam quæ candicant, eadem et splendorem quendam e se vibrant. Meminit hujus signif. et Hesych., afferens nimirum μάρμαρα pro λευκὰ, Alba, Candida; itaque accipiendum in Il. Π. (735.) ἑτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον Μάρμαρον ὀκρυόεντα. Verum idem poëta et μάρμαρον substantive dicit pro μάρμαρον λίθον, teste Hes. etiam, afferente μάρμαρος pro λευκὴ λίθος. Ita igitur Il. M. (380.) et Od. I. (499.) μαρμάρῳ ὀκρυόεντι βαλών. Ceteri scriptores μάρμαρον vocant etiam Certum quoddam candidi lapidis genus, nivea albedine insigne, interdum et rubore quodam suffusum, interdum etiam nigrum, splendidum, læve, durissimum, ut Chrysost. de Prec. Χρυσὸς καὶ πολυτίμητοι λίθοι καὶ μάρμαρα ποιοῦσι τοὺς οἴκους τῶν βασιλέων. Id Lat. poëtæ vocant Candens marmor, læve, solidum: dicunt et Nitor marmorum: necnon adjective et materialiter Domus marmorea, Sola marmorea, Pavimenta marmorea, Tecta marmorea, Columnæ marmoreæ, Tumulus marmoreus, Signum marmoreum, Opus marmoreum. Verum ut ap. eosd. Marmoreus est etiam adjectivum similitudinis, signif. videlicet Marmori similis nitore, candore, lævore: dicentes Candor marmoreus, Cervix marmorea, Collum marmoreum, Palmæ marmoreæ, Pollex marmoreus, Pedes marmorei, necnon Gelu marmoreum, ut Æquor marmoreum: ita etiam Græca adjectiva inde derivata, NIMIRUM Μαρμάρειος, ET Μαρμάρεος, signif. et ipsa similitudinis habent, significantia Marmoris modo candens nitensque, teste Hesych. etiam, afferente μαρμάρειον pro λευκὸν, λαμπρόν: et μαρμαρέην itidem pro λαμπράν: et sic Il. Γ. (126.) Δίπλακα μαρμαρέην, Diploidem marmoream. Ξ. (273.) ἅλα μαρμαρέην, Æquor s. Mare marmoreum. Hesiod. (Th. 811.) materialiter pro E marmore s. albo lapide confectus: ἐνθάδε μαρμάρεαί τε πύλαι, καὶ λάϊνος οὐδός: nisi malis στερεαί, Solidæ et firmæ quales sunt marmoreæ. Prosæ scriptores in materiæ signif. frequentius utuntur altero ADJECTIVO, Μαρμάρινος. Athen. 5. Ζῶα μαρμάρινα τῶν πρώτων τεχνιτῶν. Et aliquanto post, Μαρμάρινον ἄγαλμα τῆς θεοῦ, Signum marmoreum. Veruntamen et hoc ipsum μαρμάρινος, ut μαρμάρεος dicitur; ut μαρμάρινος ἥλιος pro Radians sol, Marmoreo nitore vibrans. Sic vero ET Μαρμαρόεις similitudinis signif. habet, teste Hesych. etiam, μαρμαρόεντα exp. λάμποντα, Splendentem, marmoreo videlicet nitore et candore. NECNON VERBUM Μαρμαρίζω, similitudinis signif. habet, declarans, Marmoreo splendore vibro, s. Marmoreum e me splendorem vibro: veluti cum Pind. ap. Athen. (564.) dicit, Ἣν τάσδε Θεοξείνου ἀκτῖνας προσώπου μαρμαριζούσας δράκης. AT Μαρμάριον, scorti nomen est ap. Diog. L. 8. forsan a marmoreo corporis candore nitoreque ipsi impositum. || Rursum μάρμαρος dicitur et Fragmentum marmoris poliendo decussum, Marmoris cæmentum; vel simpliciter Cæmentum, λατύπη. Plut. (8, 621.) Ὁ μάρμαρος τοῦ διαπύρου σιδήρου, τῷ καταψύχειν, τὴν ἄγαν ὑγρότητα καὶ ῥύσιν ἀφαιρῶν, εὔτονον ποιεῖ τὸ μαλασσόμενον αὐτῷ καὶ τυπούμενον. Et (9, 755.) Οἱ δὲ χαλκεῖς τῷ πυρουμένῳ καὶ ἀνατηκομένῳ σιδήρῳ μάρμαρον καὶ λατύπην παραπάσσουσι. UNDE Μαρμάρινος dicitur Qui ex ejusmodi cæmentis confectus est. Diod. S. Πρὸ τῶν τειχῶν μαρμαρίνους τροχοὺς ἵστανον. Ita enim accipiendam esse vocem hanc, testantur hæc ejusdem verba: Τροχοὺς κατεσκεύασαν διειλημμένους πυκνοῖς διαφράγμασι, Crebris cæmentorum intersepimentis. || Μάρμαρον et Μάρμαρα, est etiam Vitium quoddam veterinorum. In Hippiatr. enim τὰ μάρμαρα esse dicuntur κονδυλώματα καὶ πῶροι ἐν ποσὶ τῶν ὄνων: ut et Hierocles ibid. scribit, esse πάθος quoddam, quod οἱ ἔμπειροι vocitent μάρμαρον, infestans τὴν ἔκφυσιν τῆς ὁπλῆς in pedibus anterioribus: esse autem κονδυλώματα σκληρά. Sic Idem ibid. paulo post: Συμβαίνει ἐν τοῖς ποσὶ, μάλιστα τοῖς ἐμπροσθίοις, κατὰ τὴν ἔκφυσιν τῆς ὁπλῆς, ἣν καλοῦσι στεφάνην, μάρμαρα οἴδησιν ἔχοντα, καὶ κονδυλώματα σκληρὰ καὶ πωρούμενα. Vocatur autem procul dubio vitium hoc μαρμάρου nomine, quoniam tumores ejusmodi duri videntur esse quidam μάρμαροι, Cæmenta. Hesych. affert Μάρμαρα et pro λαμπρὰ ἐρυσίβη, Splendida rubigo; necnon Μαρμάραι pro αἱ τῷ ἐρυθροδάνῳ βεβαμμέναι, Rubia tinctæ: forsan ab eo marmoris genere, quod rubore quodam est perfusum. Denique ap. eum LEGITUR Μάρμαρ, exp. στερεὸν, Solidum, marmoris videlicet modo. AT Μαρμαρίδαι, gens Numidica in Africa, ap. Paus. Attic. p. 5. Forsan autem sic nominantur, quod ap. eos præstans sit marmor: prædicatur enim marmor Numidicum."

[" Μαρμαίρω, Musgr. Ion. 887. Jacobs. Anth. 6, 105. 286. 7, 100. Toup. Opusc. 2, 251. Dorv. ad Char. 298. Valck. Diatr. 248. Schol. Œd. C. 1375. Bergler. ad Alciphr. 441. Μαρμαρύσσω, Bast Lettre 35. Μαρμαρυγὴ, Dorv. ad Char. 297. 362. 750. Jacobs. Anth. 7, 100. Wakef. S. C. 5, 154. ad Lucian. 2, 276. Μάρμαρος, Ruhnk. Ep. Cr. 131. Koppiers. Obs. 140. Eur. Phœn. 1410. Santen. ad Callim. Apoll. 24. Wakef. Herc. 885. Heyn. Hom. 6, 149. 639. 7, 260. M. ἡ, Theocr. 22, 211. Μάρμαρον, Valck. Phœn. p. 254. Dorv. ad Char. 298. 300. Μαρμάρεος, Ruhnk. Ep. Cr. 197. Toup. Opusc. 1, 288. 2, 251. Valck. Anim. ad Ammon. 183. Koen. ad Greg. 202. ad Charit. 410. Musgr. Ion. 285. Wakef. Herc. 885. Jacobs. Anth. 6, 432. Heyn. Hom. 4, 472. 6, 583. Δίπλακα μαρμαρέην, 8, 338. Μαρμάρινος, Valck. Anim. ad Ammon. 169. Jacobs. Anth. 6, 432. ad Diod. S. 2, 194. * Μαρμαρῖτις (πέτρα,) Philo Byz. Mirac. 4. (p. 8.) Μαρμαρίζω, Jacobs. Anth. 8, 40. * Μαρμαρωπὸς, ὁ, ἡ, (Oculis micans, Fulgentes oculos habens, λύσσα,) Wakef. Herc. 885." Schæf. Mss. I. q. λιθοδερκής. * Μαρμαρῶπις, ιδος, ἡ, Lycophr. 843. * Μαρμαρύζω, i. q. μαρμαρίζω, Julianus Cyrilli 356. Μαρμαρίζω, Diod. S. 3, 12. Μάρμαρος, Strabo 955. λατόμιον μαρμάρου λίθου, Hippocr. 666. Μάρμαρον ἢ λίθον λευκήν. Μάρμαρον, τὸ, i. q. μάρμαρος, Callim. 2, 24. ubi Blomf. parum pensitate μάρμαρος dedit. Glossæ: Μάρμαρον· Marmor. * Μαρμαρογλυφία, ἡ, Marmoris sculptura s. cælatura, Strabo 746. * Μαρμαροποιὸς, ὁ, ἡ, i. q. ἀγαλματογλύφος, Marmorarius, Gl. * Μαρμαρόω: γραῦν μαρμαρουμένην δέμας, Lycophr. 876. * Μαρμάρωσις, ἡ, Incrustatio, Gl. ubi et: Μαρμάρινα· Marmorea. * Μαρμάριος· Marmorarius. Μαρμαρόεις, Soph. Antig. 618. " Μαρμαρόω, Suid. 2, 126. Μάρμαρος λευκὴ, Joseph. 1007, 24. Candidus, Nonn. Dionys. 22, 157. Μαρμαρυγὴ, (Hippocr. 359, 36. 42. 408, 23. Vibratio, Citus ictus, Hom. Oppian. H. 4, 569.: de pulcra facie, Clem. Alex. 291. Μαρμαρυγώδης, ibid. Hippocr. (67, 36. 373, 9. 423, 13.)" Wakef. Mss.]

[* " Ὑπομαρμαίρω, Subtersplendeo, Oppian. C. 3, 70. Subsplendeo, Quint. Smyrn. 8, 48." Wakef. Mss.] A

" ἈΜΑΥΡΟΣ, (ὁ, ὄν,) Obscurus, Qui non bene videtur et apparet: interdum etiam Evanidus et similis ei, qui extinguitur; ut ἀμαυρὸν λυχνίδιον, ap. Lucian. Lychnus obscurus et parum lucis præbens et similis τῷ σβεσθῆναι μέλλοντι. Idem (1, 138.) Ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύροι ῥᾳδίως, ἀμαυρὸν οὕτω καὶ μικρὸν ὄν. Sic Philo de V. M. 2. Ἡ ἔτι ἀναδιδομένη φλὸξ ἀμαυρὰ καθάπερ διασμυχομένου πυρὸς, Obscura caligine flamma. Et Plut. (7, 699.) Φαίνεται δὲ ἡμῖν ἐν ὁμίχλῃ δυσφανὴς καὶ ἀμαυρὸς, Caliginosus et obscurus. Idem rursum (7, 698.) dicit ἀσθενὲς καὶ ἀμαυρὸν λείψανον, pro Obscuræ et exiles reliquiæ. Apud Hom. autem Od. Δ. (824. 835.) εἴδωλον ἀμαυρὸν, Spectrum obscurum, h. e. quod oculis humanis vel obscure vel nullo modo videtur. Metaph. quoque usurpatur, itidem pro Obscurus, vel Evanidus aut Inanis. Dicit enim idem Plut. Publicola, Ἀμαυρότερος πρὸς δόξαν, pro Obscurior B et ignobilior: sicuti contra λαμπρὸς dicitur Qui clarus et illustris est fama et virtutibus s. rebus gestis. Itidemque Hesiod. Ἔργ. (1, 282.) Τοῦ δέ τ' ἀμαυροτέρη γενεὴ, Obscurior et ignobilior progenies: nisi malis Infirmior et invalidior, ut quidam interpr. Necnon γλῶσσα et φωνὴ dicitur ἀμαυρὰ, Obscura, quæ vix percipitur auribus: unde ἀμαυρῇ γλώσσῃ Hesych. affert pro ἡσύχως, quiete. Dicitur et ἐλπὶς ἀμαυρὰ, pro Spes obscura et non penitus certa. Arrian. Ἐξ ὧν καὶ τὰ ὑπόλοιπα δι' ἐλπίδος ἔχω οὐκ ἀμαυρᾶς ὅτι καλῶς μοι ἕξει, Quorum argumento cetera etiam mihi recte successura esse, non obscura spe confido. Q. l. Suidas afferens, dixerat et ipse ἀμαυρὸν esse τὸ σκοτεινὸν καὶ μὴ διαφανὲς, s. ὅλως: plus enim aliquanto signif. quam ἀφανὴς, utpote medium inter λαμπρὸν s. διαφανὲς, et inter ὅλως ἄδηλον. Unde Plut. (7, 698.) Καὶ τὰ μὲν ὅλως ἄδηλα καὶ κεκρυμμένα, τὰ δὲ ἀσθενῆ καὶ ἀμαυρά." [Ἀμ. ἴχνος, Xen. Cyneg. 6, 21. ibid. 5, 26. " Plut. de S. N. V. p. 9. ubi v. Wyttenb. Bernard. Reliq. 34. C ad Lucian. 1, 367. Wakef. Herc. 123. Jacobs. Anth. 8, 153. 276. 9, 254. De astris, Harles. ad Theocr. 345. Ἀμ. et ἀφανὸς conf., Brunck. Œd. C. 1018. 1639." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀμαυρός· Tetrus, Tenebrosus, Obsoletus, Obscurus. Ἀμαυρὸς γενόμενος· Obsolefactus.]

" Ἀμαυρῶς, Obscure et ita ut oculis vix percipi queat: metaph. et generalius, Ita ut vix sentiatur. Plut. (8, 332.) Ἔπειτα κατακούειν ἀμαυρῶς ῥοῖζον τινὸς ὑπὲρ κεφαλῆς περιελαυνομένου." [" Jacobs. Anth. 7, 160. 12, 270." Schæf. Mss.]

[* Ἀμαυρία, ἡ, Caligo, Gl. ET * Ἀμαυρότης, ἡ, " Euseb. H. E. 352." Kall. Mss. " Obscuritas, Polemo in Phys." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. 4.]

" Ἀμαυρόβιος, ὁ, ἡ, ex Epigr. affertur pro Languide vivens. At Ἀμαυρογία, ἡ, quod in VV. LL. legitur et exp. Obscuritas, mendo non caret." [" Ad Lucian. 1, 516." Schæf. Mss. Clem. Alex. 584. coll. Aristoph. O. 686. ubi al. ἡμερόβιος.]

[* Ἀμαυρόκαρπος, ὁ, ἡ, Nigrum fructum ferens. D Theophr. H. P. 6, 2. p. 550.]

[* Ἀμαυροφανὴς, ὁ, ἡ, Stob. Ecl. Phys. 556.]

" Ἀμαυρόω, Obscuro, Obfusco s. Infusco, Oblitero, et tantum non extinguo; idque vel in propria vel in metaph. signif. In propria, veluti cum dicitur ἀμαυρωθεὶς τὰς ὄψεις, de eo, cui tenebræ offusæ sunt oculis et hebetata atque retusa acies visus. Itidemque ἀμαυροῦνται ea, quæ disparere et delitescere incipiunt, paulatimque evanescunt obruta tenebris. In metaph., ut Plut. (9, 436.) Τοῦ Λεωνίδου τὴν μεγίστην ἠμαύρωκε πρᾶξιν, Obscuravit et obfuscavit. Itidemque ἀμαυροῦνται quæ evanescunt et dispereunt, paulatimque in nihilum rediguntur et ἀφανίζονται: ut Aristot. Ethic. 10, 4. Διὸ καὶ ἡ ἡδονὴ ἀμαυροῦται. Et Hesiod. Ἔργ. (2, 311.) Ἄξονα καυάξαις, τὰ δὲ φορτί' ἀμαυρωθείη, Axem frangas et onera pereant. Philo autem de V. M. 1., cum accus. dixit, Τέχνην τοὺς εὐθυβόλους στοχασμοὺς ἀμαυρωθεῖσαν, pro Conjecturis sagacibus orbatam; quemadmodum homo ἀμαυροῦται τὰς ὄψεις, cui obscuratur s. hebetatur et retunditur visus. Sic Plut. Pericle Ὑπὸ πλήθους ἠμαυρωμένους τὸ ἀξίωμα, A multitudine orbatos sua dignitate." [" Dorv. ad Charit. 704. Wakef. Herc. 123. Eum. 13. Jacobs. Anth. 8, 276. 9, 254. Wakef. S. C. 5, 12. Heyn. Hom. 5, 67. 6, 450. Valck. ad Phalar. p. xxiii. Abresch. Lect. Aristæn. 105. Bernard. Reliq. 34. 75. Valck. Hippol. p. 252. Græv. Lect. Hes. 543. ad Diod. S. 1, 199." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀμαυρόω· Tetro, Deformo, Decoloro, Obscuro, Abluvio. Ἠμαυρωμένον· Obsoletum. Pind. Pyth. 12, 24. Isthm. 4, 82.: Ἀμαυροῦν καὶ ταπεινοῦν, Polyb. 6, 15. Eur. Fragm. p. 450.]

" Ἀμαλαυρεῖ, ap. Hes. legitur expositum σήπει, μαραίνει, φθείρει, quo sensu et ἀμαυροῖ dicitur. Sed suspectum est, utpote non positum sua serie."

[* " Ἀμαύρωμα, τὸ, Obscuratio. Plut. 4, 293." Wakef. Mss.]

" Ἀμαύρωσις, ἡ, Obscuratio: metaph. etiam Hebetatio et obtusio. Diosc. 7, 17. Ἡ δὲ διάνοια ἐξίσταται, ὀφθαλμῶν τε ἀμαύρωσις ἐπιγίνεται, Mens emovetur et oculi hebetantur; s. Mens labat, et oculorum caligo oboritur: pro quo ἀμαύρωσις ὀφθαλμῶν Hippocr. et Gal. dicunt ἀμαυρούμενον ὄμμα, Gal. etiam ἀμαυρούμεναι ὄψεις. Sed idem et ἀμαυρώσεως vocabulo utitur; ut Comment. 2. in Prorrhet. 2. Ὥσπερ καὶ ἡ ἀμαύρωσις, ἀμυδρὰ τῶν ὀργάνων αἴσθησις οὖσα χωρὶς τῆς κατὰ τὴν ἀχλὺν φαντασίας. Ubi etiam nota addi χωρὶς τῆς κατὰ τὴν ἀχλὺν φαντασίας, quoniam ἡ ἀμαύρωσις est generalius quippiam quam ἡ ἀχλυώδης ὄψις, cum enim utrique videant ἀμυδρῶς, ἐν ταῖς ἀχλυώδεσιν ὄψεσι προσέρχεται τοῖς κάμνουσιν αἴσθησις οἷον ἀχλύος τινός: nam οἱ ἀχλυώδεις, πρὸς τῷ βλέπειν ἀμαυρὸν, ἔτι καὶ διά τινος ἀχλύος οἴονται βλέπειν: at vero ὁ ἠμαυρωμένος, si extrinsecus inspiciantur ipsius oculi, οὐδεμίαν ἔχων φαίνεται σύστασιν ὑγροῦ παρὰ φύσιν, ἀπόλωλε δ' ἐξ αὐτοῦ τὸ λαμπρὸν καὶ στίλβον, ἐν τοῖς ὀξέως ὁρῶσιν ὀφθαλμοῖς ὑπάρχον: suntque οἱ ἀμαυρούμενοι similes mortuorum oculis, atque in multis morientibus, dum adhuc vivunt, tales conspiciuntur, ut in decrepitis etiam; non autem omnibus ἀχλυώδεις sunt, sed iis solis, quibus τεθολῶσθαι φαίνεται τὸ κατὰ τὴν κόρην ὑγρὸν, quod cum sanum est, existit λαμπρόν τε καὶ λευκόν. Hæc fere ibi Gal. Ubi etiam nota βλέπειν ἀμυδρὸν, pro βλέπειν ἀμαυρῶς, s. ἀμυδρῶς ὁρᾷν, ut ibid. loquitur: quod ibid. generalius vocat μηκέτ' ἐναργῶς ὁρᾷν. Hippocr. itidem ἀμαυρὰ βλέποντας dicit pro ἀμαυρῶς s. ἀμυδρῶς." [" Euseb. P. E. 73. Joseph. 400, 19. Schol. Arat. 110." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀμαύρωσις· Obscuratio, Abluimatio.]

" Ἀμαυρωτικὸς, (ἡ, ὄν,) Obscurandi vim habens; s. Obscurans, Hebetans."

[* Ἀπαμαυρόω, Tenebras offundo, Excæco; Amoveo, ut ὀμίχλην, Orph. Hymn. 5, 6.]

" Ἐξαμαυρόω, Obscuro, Oblitero." [" Boissonad. in Philostr. 526. 588. (=709=144.)" Schæf. Mss. " Plut. 93. 127. 136. Hippocr. 380(=110, 21.)" Scott. App. ad Thes. " Longin. 78. Stob. 51." Wakef. Mss.]

[* Ἐξαμαύρωσις, (ἡ,) Obscuratio. Plut. 2, 434=7, 707.]

[* Ἐπαμαυρόω, Tenebras offundo, i. q. ἀμαυρόω. Inter vv. dubia ponit Schneider. Lex. " LXX. Es. 44, 18." Kall. Mss.]

" Μαῦρον, Hesychio et Suida est τὸ ἀμαυρὸν καὶ ἀσθενὲς, Obscurum et invalidum: per aphæresin τοῦ ᾱ. Eisdem Μαῦρος est μωρὸς, Fatuus, Stultus. E priore μαῦρος derivatur VERB. Μαυρόω, i. q. ἀμαυρόω, Obscuro: item Deleo, Extinguo, Pessumdo. Hesiod. Ἔργ. (325.) Ῥεῖά τε μιν μαυροῦσι θεοί." [" Μαῦρος et μαυρὸς, unde μαυρόω, i. q. ἀμαυρὸς, ἀμαυρόω, Theognis 192. Æsch. Ag. 306. Eum. 353." Schneider. Lex. " Μαῦρος, Musgr. ad Hec. 740. Bernard. Reliq. 34. Toup. Emend. 2, 198. Musgr. Hel. 1153. Wakef. Herc. 123. Jacobs. Anth. 7, 178. Μαυρόω, Wakef. Herc. 123. Eum. 360. Musgr. ad Hec. 740. Bernard. Reliq. 34. Theogn. 194. Græv. Lect. Hes. 543." Schæf. Mss. " Μαυρόω, Schol. Pind. Pyth. 8, 14." Wakef. Mss.]

[* Ὑπόμαυρος, ὁ, ἡ, Obscurus, Subluculus, Gl. ubi vide Ducang.]

'AMEIBΩ, ψω, Commuto, Permuto, Muto. Il. Z. (235.) Ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβεν Χρύσεα χαλκείων, Qui cum Diomede Tydei filio sua permutabat arma, aurea permutans æreis. Debere autem verti hic ἀμείβω Permuto, patet ex ipso Proverbio, ab antiquis etiam ita enuntiato, Diomedis et Glauci permutatio. De qua Plato loquens, pro ἀμείβειν dixit διαμείβεσθαι, in Phæd. Καὶ τῷ ὄντι χρύσεα χαλκείων διαμείβεσθαι νοεῖς. Apud Hermog. Ἀμείβειν ὄνομα ἀντὶ ὀνόματος, Nomen cum nomine commutare, Nomen aliquod alio permutare ; ubi notanda est alia constructio quam ap. Hom., qui non dicit χρύσεα ἀντὶ χαλκείων, sed χρύσεα χαλκείων. Ponitur ἀμείβω et cum uno accus. pro Muto, ut ap. Julian. Πολλὰ ἀμείβων χρώματα, ὥσπερ ὁ χαμαιλέων, Multos mutans colores, chamæleontis more, vel Colorem subinde mutans. Lucian. (2, 897.) Ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, Alias alium regionem mutans. Vel sic Lat. Subinde terram mutans. Poterat dicere et ἄλλην γῆν ἐξ ἄλλης ἀμείβων, vel ἄλλην ἐξ ἄλλης γῆς ἀμείβων: qua forma loquendi est usus Plato, sed cum participio vocis passivæ ἀμειβόμενος. Vide Ἀμείβω Prætereo. || Dicitur etiam ἀμείβω pro Permuto, more mercatorum ; unde ap. Apoll. R. 2, (1006.) Ὦνον ἀμείβονται βιοτήσιον, exp. Merces esculentas permutant.

Ἀμείβω, Alterno, ut Il. Λ. (546.) Ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων, Paulum alternans genua, i. e. alternis vel permutatis vicibus paulum movens unum genu post alterum, Paulatim et sensim progrediens. Mihi enim videtur sic exp. commode posse h. l. || Huic signif. affinis est ea, qua pro Succedo ponitur cum unico casu, et eo quidem accusativo, Ἀλλήλους ἀμείβοντες ταχυγράφοι, Sibi invicem succedentes librarii celeres. Quasi, sese invicem alternantes : vel, Scribendi ministerium alternantes. Ἀμείβει exp. itidem διαδέχεται a Schol. Eur. (Or. 1503.) Καὶ μὴν ἀμείβει καινὸν ἐκ καινῶν τόδε, ubi absolute ponitur.

Ἀμείβω, Prætereo, Pertranseo : ut πολλοὺς τόπους ἀμείβειν, et ἀμείβει τὴν ὁδόν: pro quo dixit Nonn., οἶμον ἀμείβειν, quod exp. etiam Viam pergere. Apud Apoll. R. γαῖαν ἄμειβον, Præteribant, Prætervehebantur. Aristid. Panath. Καὶ διὰ τῶν ἡμερωτάτων ὑπῆρξε πλεῖν, σύνδυο καὶ σύντρεις πόλεις ὥσπερ ἐν ἠπείρῳ ἀμείβοντας ἔστιν οὗ, Prætereuntes binas ternasque urbes. In hac autem signif. sæpe et composito διαμείβω utuntur. || Ἀμείβω, Relinquo ap. Soph. P. (1262.) si ejus Schol. credimus ; nam ἀμείψας exp. καταλιπὼν in h. l. Ἔξελθ' ἀμείψας, τάσδε * πετρήρεις στέγας. Fortasse tamen hic ἀμείψας exp. aliquis malit ut in proxime cc. ll.

Ἀμείβοντες, Tigna ædificium sustinentia, vel Trabes ædificium sustinentes, quæ sese invicem fulciunt. Il. Ψ. (712.) Ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες τούς τε κλυτὸς ἤραρε τέκτων Δώματος ὑψηλοῖο. Dicuntur vero ἀμείβοντες, ut opinor, quod videantur alterum cum altero ipsum sustinendi ædificii officium permutare, et quandam velut vicissitudinem in ferendo onere inter se habere, cum unum ab altero excipitur, ubi jungi incipiunt. Vel quod a muro ad murum transeant. Quidam Arrectaria tigna et tibicines interpr., sub. autem δοκοί, aut quid simile.

Ἀμείβομαι, Pass. voce, sed activ. signif., Permuto, Commuto. Plut. de Exilio, Ἀμείβομαι γῆν τοῦ οὐρανοῦ, Cœlum cum terra commuto. Plato Apol. (28.) Ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμειβόμενος, Aliam ex alia civitate mutans, pro, Aliam atque aliam civitatem subinde mutans, aut etiam brevius et Latinius, omittendo nomen Aliam, Subinde civitatem mutans. Posset etiam dici Græce ead. signif. ἄλλοτε ἄλλην πόλιν ἀμειβόμενος, ut Lucian. (2, 897.) dixit ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων. Item ut dicitur ἀμείβω πολλὰ χρώματα I. e. Muto multos colores, i. e. Subinde colorem muto: sic ἀμείβομαι γυναῖκας, Muto uxores, pro Identidem uxorem muto, Uxorem aliam atque aliam duco, vel Uxorem unam ex alia duco. In Anthol. κύκνον ἀμειψάμενος exp. In cycnum mutatus : secundum quam exp. dictum fuerit ἀμειψάμενος κύκνον, pro ἀμειφθεὶς εἰς κύκνον, posito aor. med. pro aor. verbi passivi.

Ἀμείβομαι, absolute positum, Alterno. Il. I. (467.) Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον, Alternantes agebant vigilias, vel Alternis s. vicibus agebant vigilias, i. e. vicissim ; sic Od. Θ. (379.) Ὠρχείσθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ Ταρφέ' ἀμειβόμενοι, i. e. inquit Eust. Ἀνὰ μέρος ὀρχούμενοι πυκνῶς. At Λ. (375.) ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους exp. in brevibus Scholiis, Alii alios per successionem excipientes. Erit igitur ἀμείβεσθαι hic positum pro διαδέχεσθαι eodem fere modo, quo in Eurip. l. c. Apud Greg. ἀμείβομαι cum accus. itidem pro Succedo ; cum scribit, Ταύτην τὴν ἀγρυπνίαν εἰς ὕπνος τῶν ἡδίστων ἀμείβεται, His vigiliis succedit, Has vigilias excipit, Has sequitur.

Ἀμείβομαι, Transeo, Pertranseo. Il. I. (409. Od.) K. (328.) &c. ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, Pertransierit vallum dentium. Il. O. cum alia constructione, Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται. Capitur etiam ἀμείβομαι μεταβατικῶς pro Traduco, Trajicio, quod est quasi dicas transire facio ; ut in Anthol. νεκύων φόρτον ἀμειψαμένη exp. Quæ trajeci, transvexi. || Ἀμείβεσθαι exp. etiam Ingredi ; ut ap. Eurip. ἀμείψασθαι πύλας, Ingredi januas. Alii Transire hic quoque interpr. malunt.

Ἀμείβομαι, Remuneror, Gratiam rependo, Vices refero, Par pari refero. Apud Demosth. Ἀμείβομαι τοῖς ὁμοίοις, Par pari refero ; vel, cum Bud., Paria facio. Dicitur pro eodem τοῖς ἴσοις ἀμείβομαι, a Basilio in quadam epistola. Dicitur vero et ἴσοις ἴσα ἀμείψασθαι. At vero ἀμείβεσθαι σὺν ἐπικαρπίᾳ, est Non esse contentum paria facere, sed cum fœnore referre beneficium. Qua autem forma dicitur ἀμείβεσθαι τοῖς ἴσοις, eadem ἀμείβεσθαι τοῖς ἐναντίοις ap. Chrys. Contraria rependere ; ut cum malum beneficio reddimus. || Interdum habet accus. solum ἀμείβομαι, ut τοὺς θεοὺς ἀμειβόμεθα, Deos remuneramur : sed utplurimum alium casum adjunctum habet : interdum cum accus. personæ dativum rei Herodian. (2, 8, 14.) Δώροις τε αὐτοὺς μεγαλοπρεπῶς ἠμείβετο, Donis eos remunerabatur. Chrys. de Sacerd., Πόσῃ τοὺς ποιμαίνοντας αὐτοὺς ἀμείψεται δωρεᾷ ; Quanta eos remunerabitur munificentia ? Interdum autem habet ἀμείβομαι accus. personæ cum gen. rei, non tamen eodem pertinentem quo dativus ; nam per dativum exprimitur id quo remuneramur, i. e. quod pro remuneratione damus ; at per gen., id quod remuneratione dignum a nobis existimatur ; ut Ἀμείψομαί σε τῆσδε τῆς δικαιοσύνης, ap. Lucian. (1, 19.) Remunerabor te ob istam æquitatem, vel Remunerabor istam tuam æquitatem, Digna ista tua æquitate tibi rependam, Gratiam pro ista tua æquitate referam. Sic dicitur Ἀμείβομαί σε τῆς φιλίας, et ἀμείβεται αὐτὸν τούτων ἡ τύχη, Pro his gratiam illi refert fortuna. || Interdum ἀμείβομαι cum participio ponitur ; ut ἀμείβεται εὖ δρῶν, Vices refert in conferendis beneficiis, i. e. Vices refert in beneficentia, Beneficia rependit beneficiis, vel pensat, Beneficentia respondet alteri.

Ἀμείβομαι, Vices sermonis reddo, i. e. Respondeo, Responsum do, ap. Hom. sæpe ; ut Od. M. (278.) Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῷ μ' ἠμείβετο μύθῳ. B. (83.) οὐδέ τις ἔτλη Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν. Interdum absolute ἀμείβομαι, ut Il. A. (604.) Μουσάων θ', αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ. Pro eodem ἀπαμείβομαι sæpe ap. eund. quo utitur et Xen. (A. 2, 5, 3.) ἀπημείφθην dicens pro Respondi. Est autem et simplex ἀμείβομαι in usu pro Respondeo in prosa, Plut. Coriolano, (2, 149.) Ἀνεβόησαν αἱ λοιπαὶ γυναῖκες, ἠμείψατο δὲ ἡ Οὐολουμνία. Item ἀμείβομαι cum accus. rei. Idem Othone : Ἐκείνων τὴν προσαγόρευσιν μετὰ φωνῆς πολεμικῆς ἀμειψαμένων, Cum illi clamore bellico salutationi respondissent ; vel, Cum illi clamore bellico salutationem excepissent. Sic ἀμείβεσθαι dicitur ap. Lucian. (2, 571.) is qui salutatus resalutat : verbo hoc juncto cum adv. Προσαγορεύει με ἡ γυνή, καὶ ἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως, Ego illi respondeo similiter, i. e. Vices in salutando reddo, Vicissim saluto, Salutem reddo. Apud Synes. autem Ἀλλήλους ἀγγελίαις ἀμείβεσθαι, Sibi invicem respondere mittendo nuntia, i. e. Sese mutuo certiores facere.

: Ἀμείβομαι, passiva voce pariter et signif. ut ἀμείβεται φόνος ap. Eur. (Med. 1267.) Rependitur cædes vel retribuitur, Rependuntur cædis vices, i. e. Vicissim fit cædes.

[" Ἀμείβω, Agathias 14. Jacobs. Anth. 11, 107. Paul. Sil. 46. Monum. Byz. 26. Porson. Hec. p. 69. Ed. 2. Heyn. Hom. 5, 237. 263. 8, 465. Markl. Suppl. 478. Rhes. 615. Hel. 1203. Barnes. El. 750. Wakef. Alc. 468. Trach. 383. Philoct. 1262. Abresch. Æsch. 2, 65. 88. Simonid. 25. Antip. S. 38. Crinag. 46. Diod. Sard. 6. Jacobs. Anth. 9, 301. Wakef. Georg. p. 8. Palladas 40. Toup. Opusc. 2, 28. 91. ad Thom. M. 109. Alciphr. 98. 126. 134. Gesner. Ind. in Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 239. Fischer. ad Palæph. 188. b. et Ind.; ad Anacr. p. 5. ad Mœrin 80. 82. Eur. Phœn. 278. 1058. 1186. 1718. Hec. 1145. 1182. Valck. Phœn. p. 134. 214. 706.: ad Hippol. p. 174. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 856. Lucian. 1, 14. Mitsch. H. in Cer. 185. ad Medeam 1267. ad Orest. 814. 1008. Ἀμείβομαι, Jacobs. Exerc. 2, 147. Wessel. ad Herod. p. 5. 99. 579. Lennep. ad Phal. 157. 159. Wakef. S. C. 1, 31. Diod. S. 1, 326. 350. Ἀμείβεσθαί τινα, Zeun. ad Xen. Œcon. 5, 12. Ἀμείβω, Prætereo, ad Herod. 408. Jacobs. Anthol. 8, 68. Ἀμείβω et ἀμύνω conf., Fähse ad Æschyl. 72. Πόλιν ἐκ πόλεως ἀμείβειν, Schweigh. Emend. in Suid. 5. Punire, Par pari referre, Belin. ad Oppian. 1. p. 317. Med., Wolf. ad Hesiod. p. 72. Antip. Th. 30. Brunck. Soph. 3, 464. Epigr. adesp. 235. Heyn. Hom. 5, 632. Ἰταλίην ἤμειψεν, Antip. Th. 32. Proficiscor, Muller. ad Lycophr. p. 121. Τοὺς κατὰ τὴν αὐτὴν ἀμείψαντας ἡλικίαν, Dionys. H. 1, 587. Γόνυ γουνὸς ἀμ., Heyn. Hom. 6, 215. Ἀμ. τιμὴν, Plato Phædro 237. Ἀμείβοντες, Heyn. Hom. 8, 498." Schæf. Mss. Nonn. Dionys. 37. p. 952. Prætereo, Transeo, Herod. 5, 72. Πρὶν ἢ τὰς θύρας αὐτὸν ἀμεῖψαι. Glossæ:—Ἀμείβομαι· Rependo sodali, Canibio. Ἀμείβομαί σε· Rependo tibi. Ἀμείβειν· Alternare. " Med., Rependo tibi, Pausan. 467. Injuriam repello, Apoll. R. 1, 749. Perf. pass., ἤμειμμαι, plus. perf. ἠμείμμην, Nonn. Dionys. 8, 165. 44, 239.: Jo. 3, 25." Wakef. Mss. Oppian. C. 1, 19. Artemid. 5, 88. Οὐ γὰρ ἦν, πόθεν ἂν ἀμείβηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Æsch. S. c. Th. 860. ὃς ἀεὶ δι' Ἀχέροντ' ἀμείβεται (Τὰν * ἄστονον,) μελάγκροκον * νεκυοστόλον θεωρίδα, Τὰν ἀστιβῆ 'πόλλωνι, τὰν Πάνδοκον, εἰς ἀφανῆ τε χέρσον. " Ordo est: ὃς αἰὲν ἀμείβεται, Trajicere facit, εἰς τὰν ἀστιβῆ κ. τ. λ., In inferorum sedes, τὰν ἄστονον κ. τ. λ., Charontis cymbam." Brunck. Mss. " Ἀμείβομαι, Deduco, quo sensu nescio an alibi occurrat." Blomf.]

Ἄμειψις, ἡ, Mutatio, Permutatio, ap. Dionys. H. || Item Retributio, Compensatio. Ponitur enim pro ἀμοιβή: sed hoc usitatius quam illud. [" Diod. S. 1, 215." Schæf. Mss. " Themist. in Stob. 604." Wakef. Mss. " Dionys. Hal. A. R. p. 29." Scott. App. ad Thes.]

[* " Ἀμείπτης, ὁ, Hesych. (Ἀλφησταί· ἀμεῖπται, ἔντιμοι. Ubi v. Interprr.) * Ἀμειπτικὸς, (ἡ, ὸν,) Schol. Pind. P. 2, 31." Wakef. Mss. " Heyn. Hom. 6, 582. Bœckh. ad Pind. 444." Schæf. Mss.]

[* Ἀμειψικόσμη, ἡ, Mutatio habitus, i. q. * μετακόσμησις, Etym. M. Hesych.]

[* Ἀμειψιρυσμέω, " verbum Democriteum, cujus generis in Hesychio sunt quædam adjecto auctoris nomine, alia et plura sine ullo indice. Vide in Εὐλογεῖν, Σοῦσις, etc. Porro ἀμειψιρυσμεῖν est Soluta individuorum coalitione mutare formam, ut optime T. Hemst. exprimebat. Scilicet generatarum continuo rerum vicissitudines per ἀμειψιρυσμίας Democr. extricabat. Scripsit etiam Abderitanus ille libros, Περὶ τῶν διαφερόντων Ῥυσμῶν, et Περὶ * Ἀμειψιρυσμιῶν, teste Thrasyllo ap. Laërt. Ῥυσμὸς ap. eum i. q. σχῆμα: * ὁμοιόρρυσμος, quod ὁμοιοσχήμων. Hinc pluribus Hesychii locis lux affulget, in Ἀρρυσμεῖ, Ἀρυσμεῖ, Ἀρυσμίη, * Ἑτερόρρυσμα, * Ῥυσμοῦσθαι, Ἐπιρρυθμίζει etc. Cf. Menag. ad Diog. L. 9, 47. ut et Kuhn.; et Heins. ad Hesych. v. * Ἐπιρύσμιον." Albert. " Jacobs. Anth. 7, 265." Schæf. Mss.]

" Ἀμείψιχρον, Hes. affert pro μεταβάλλοντα. Sed " forsan scr. ἀμειψίχροον, μεταβάλλοντα καὶ ἀμείβοντα " τὴν χρόαν, Qui colorem mutat."

¶ Ἀμοιβὴ, ἡ, Mutatio, Permutatio. Mutationes, inquit in Ann. post. Bud., sunt quæ a Græcis ἀλλαγαὶ dicuntur et ἀμοιβαὶ, ut, Ἐάν τις μίαν γοῦν ἀλλαγὴν παρελάσῃ vel παριππεύσῃ, Siquis vel unicam mutationem prætervehatur, i. e. mansionem demutandis equis destinatam. Est ἀμοιβὴ et Permutatio, mercatorum more; ut ap. Plut. ἀμοιβὴ δέκα μνῶν exp. Permutatio decem minarum, Quod decem minis permutari potest, Quod decem minarum est instar. At ego illam signif., quæ a Bud. ponitur, nequaquam priorem esse dixerim.

Ἀμοιβὴ, Vicissitudo; ut ap. Plat. de LL. 2. (60.) Αἱ τῶν ἑορτῶν ἀμοιβαὶ, Festorum vicissitudines. Alii exp. Festorum varietates. Apud Plut. Galba, ἀμοιβαὶ τῶν ὀχημάτων, Vicissitudines vehiculorum. Nisi quis malit mutationes interpr. ut in proxime præcedente annot. a Bud. exp., qui ei synonymum facit ἀλλαγαί.

Ἀμοιβὴ, Compensatio, Retributio, in bonam et in malam partem. Pro Retributione in bonam partem, i. e. Gratiæ relatione, Remuneratione, Pensatione meritorum, ut Od. A. (318.) σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς. Sic Γ. (58.) δίδου ἀμοιβὴν ἑκατόμβης, i. e. Remunerationem. Lucian. (1, 199.) Ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τοῦ βουλεύματος, Hanc mihi pro consilio gratiam retulistis. A Politiano ap. Herodian. redditur etiam Præmium. Dicitur et ἀμοιβαὶ plur. num.; ut Synes. Epist. 31. Γενέσθαι σοι πρεπούσας ἀμοιβὰς τῆς ἐνδεχομένης ἐκείνου μιμήσεως. || Ἀμοιβὴ, Retributio in malam partem, Pœna, Supplicium. Od. M. (382.) Εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν: unde Apoll. R. (2, 475.) videtur sumsisse, κακὴν τίνεσκεν ἀμοιβὴν Ἀμπλακίης. Hesiod. Ἔργ. (1, 332.) Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.

[Ἀμοιβὴ, Vix, vicis, Talio, Gl. " Ad Charit. 284. 736. Wakef. Herc. 225. et Corrig. Bœckh. in Plat. Min. 128. Ruhnk. Ep. Cr. 156. Mœris 80. et n.: Valck. ad Mosch. 377. Compensatio, Plut. Mor. 1, 88. Ἀμοιβὴ, κατ' ἀμοιβὴν, Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀνά." Schæf. Mss.]

Ἀμοιβὸς, ὁ, ἡ, ut ἀμοιβὸς χάρις, Gratia mutua, Gratia quæ vicissim refertur: ἀντίχαρις. At vero ἀμοιβοὶ ἐπίκουροι variis modis ap. Hom. exp., quos vide ap. Eust. [" Proclus Epigr. 6. Heyn. Hom. 6, 510. ad Mœr. 81. Toup. Emend. 2, 88. ad Il. N. 793." Schæf. Mss. " Olympiod. Comm. in Plat. Gorg. Ms. πραξ. 15." Routh. Mss.]

Ἀμοιβαῖος, (αία, αῖον,) Mutuus, Alternus; ut ἀμοιβαῖοι λόγοι, Mutui s. alterni sermones, Vicissitudinem habentes sermones, Dialogi. Apud Poët. autem dicuntur esse ἀμοιβαῖοι λόγοι, cum personæ singulis versibus sibi invicem respondent, aut etiam crebrius quam singulis versibus et paucioribus verbis quam versus integri; quod et ἀλληλογραφία dicitur, ut tradit Eust. Dicitur et ἀμοιβαία χάρις, pro ἀμοιβὸς χάρις, s. ἀμοιβὴ, quæ exp. modo fuerunt. Dionys. Areop. Ἐγὼ δὲ ὅτι ἀμοιβαίαν ἕξει τὴν ἀποκλήρωσιν ἕκαστος εὖ οἶδα, Novi pro meritis præmium et pœnam laturum esse quemque, ut vertit Bud. Apud Nonn. ἀμοιβαῖος τοῖχος exp. Paries respondens et e regione positus. [" Fischer. Discr. Lect. 793—4. Ruhnk. Ep. Cr. 156: Toup. ad Longin. 398. ad Charit. 317. Bast. Spec. Ed. nov. Aristæn. 31. Ἀμοιβαίη, ad Charit. 600. 736." Schæf. Mss. " Multus, Numerosus, Nonn. 920. bis et sæpe." Wakef. Mss. Manetho 6, 388. Marcell. V. Thuc. p. 8. Plut. Pomp. 48. " Ἀμοιβαῖα βιβλία, Literæ responsoriæ, Herod. 6, 4." Schweigh. Mss. " Ἀμοιβαία, ἡ, Schol. Aristoph. Π. 253. 487." Kall. Mss. Glossæ: Ἀμοιβαίας· Mutuas. Ἀμοιβαῖοι λόγοι· Altercatio.]

Ἀμοιβαίως, Vicissim, Alternis. Bud. [" Schol. Biset. Aristoph. Θ. 302. Lucian. Amor. 562." Scott. App. ad Thes. Glossæ: Ἀμοιβαίως· Alternatim. " Schol. Theocr." Wakef. Mss.]

¶ Ἀμοιβὰς, άδος, ἡ, Mutatoria, Permutatoria; ut ap. Hom. Od. Ξ. (521.) χλαῖνα ἀμοιβὰς, Permutatoria læna, i. e. Quæ habetur ad commutandam aliquando aliam cum ea. Apud Nonn. ἀμοιβάδα βίβλον exp. vulgo Alternum librum. Fortasse autem ibi nomen positum est pro adv. Certe Alternum librum dure nimis interpr. [" Wakef. Herc. 225. Jacobs. Anth. 10, 290." Schæf. Mss. I. q. ἐξημοιβός.]

[* 'Ἀμοιβάδιος, ὁ, ἡ, i. q. ἀμοιβαῖος. "Oppian. C. 4, 347." Kall. Mss. "Strato 77." Schæf. Mss. "Quint. Smyrn. 5, 65." Wakef. Mss.]

'Ἀμοιβαδὸν, adv. i. q. ἀμοιβαίως, Vicissim, Alternis. Apoll. R. 2, (1228.) Ὣς οἵγ' ἀλλήλοισιν ἀμοιβαδὸν ἠγορόωντο, Sic illi se vicissim compellabant. Utuntur hoc adv. interdum et prosæ scriptores. 'Ἀμοιβαδὸν, Sortito, Per sortitionem: vide 'Ἀμοιβηδόν. [" Valck. Phœn. p. 393." Schæf. Mss. Glossæ: 'Ἀμοιβαδόν· Invicem, Alternis. "Quint. Smyrn. 10, 191. Ælian. H. A. 249. Heliod. Æth. 236." Wakef. Mss.]

'Ἀμοιβαδὶς, adv. i. q. ἀμοιβαδόν. Sed magis est poëticum ἀμοιβαδὶς quam ἀμοιβαδόν. Apoll. R. 1, (980.) 'Ἀλλήλους δ' ἐρέεινον ἀμοιβαδὶς, Sese mutuo interrogabant, vel vicissim. [" Wakef. Ion. 733. Heyn. Hom. 7, 533." Schæf. Mss. Apoll. R. 1, 380. ap. Schneider. Lex.]

'Ἀμοιβηδὸν etiam dicitur et 'Ἀμοιβηδὶς, Ion. pro ἀμοιβαδὸν et ἀμοιβαδὶς: usurpant autem illa poëtæ ut producant penult., quæ cum α est brevis. Il. Σ. (506.) ἀμοιβηδὶς δ' ἐδίκαζον, Per vices, Vicissim, vel, inquit Eust., κατὰ λαχμόν τινα καὶ κλῆρον ἄλλοτε ἄλλος, i. e. Sortito, s. Per sortitionem, modo hic, modo ille. [" Ad Il. l. c. Heyn. Hom. 7, 533. Hymn. in Cer. 326. Wolf. Proleg. 242." Schæf. Mss.]

'Ἀμοιβήδην etiam reperitur, ut ap. Apoll. R. 2, (1071.) ἀμοιβήδην ἐλάασκον, Alternis remigabant. [" 'Ἀμοιβάδην, Herod. 4, 181." Schweigh. Mss.]

" 'Ἀμοιβηδὴς, Suidæ ὁ ἀντικαταλλάσσων, qui et " ἀμοιβεύς."

[" 'Ἀμοιβαδὴς, Epist. Dominici Patr. Venet. ad Patr. Antioch., Athanas. 1, 604." Kall. Mss.]

'Ἀμοιβεὺς, Nom. propr. citharœdi ap. Plut. (7, 742.) Athen. [623.]

" 'Ἀνταμείβομαι, Gratiam rependo, Compenso, sic- " ut et simplex ἀμείβομαι." [" Eur. Phœn. 293. Vicissim dicere: Valck. ad Phœn. p. 114. 487. 533. Brunck. ad Phœn. 335. Huschk. Anal. 287. 'Ἀνταμείβω, Luzac. Exerc. 152. Archiloch. 16." Schæf. Mss. "Const. Manass. Chron. 161, 4146." Kall. Mss. Aristoph. Θ. 728. Æsch. S. c. Th. 1057. Choëph. 121. Eur. Troad. 914. Soph. Œd. C. 814. 1337. Glossæ:—'Ἀνταμείβω· Summuto. 'Ἀνταμείβομαι· Remunero, Compenso. 'Ἀντημείψατο· Retribuit. "Plut. Mor. 2, 591." Seager. Mss.]

" 'Ἀντάμειψις, ἡ, Compensatio." [" Germanus in Dormit. B. 94." Boissonad. Mss. Glossæ: 'Ἀντάμειψις· Permutatio, Summutatio.]

" 'Ἀνταμοιβὴ, ἡ, i. q. ἀντάμειψις." [Glossæ: 'Ἀνταμοιβή· Hostimentum. "Nicet. Eugen. 7, 128." Boissonad. Mss. Schol. Aristoph. Θ. 728. "Chrys. in Ep. 1. ad Cor. Serm. 19. T. 3. p. 357. Καὶ οὐδὲν ἐπὶ μισθῷ πράττοντες, οὐδὲ ἀντιδόσει καὶ ἀνταμοιβῇ." Seager. Mss. "Ad Charit. 441." Schæf. Mss.]

[* 'Ἀνταμοιβὸς, ὁ, ἡ, Remuneratorius. Callim. H. in Del. 52. "Ad Charit. 441." Schæf. Mss.]

'Ἀπαμείβομαι, ψομαι, Vicissim respondeo. Nam Hesych. exp. non ἀποκρίνομαι, sed ἀνταποκρίνομαι: et ἀπαμειβόμενος itidem ἀνταποκρινόμενος. Alii ἐξ ἀμοιβῆς ἀποκρινόμενος. Potest tamen exp. etiam simpliciter Respondeo. Est autem frequens ap. Hom. utpote repetentem sæpe hoc hemistichium, Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη; ut Il. K. (382.) Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς: Od. M. (384.) Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς: et Δ. (824.) Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἴδωλον ἀμαυρόν: et N. (3.) Τὸν δ' αὖτ' 'Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε. Usus est autem hujus verbi in oratione etiam soluta, videlicet ap. Xen. A. 2, (5, 3.) Κλέαρχος μὲν οὖν τοιαῦτα εἶπε. Τισσαφέρνης δὲ ὧδε ἀπημείφθη. [" Acta Traj. 1, 217. 'Ἀπάμειπτο, Probl. Arithm. 2. 42." Schæf. Mss. " 'Ἀπάμειπτο, Nonn. Dionys. p. 232." Wakef. Mss.]

" 'Ἀνταπαμείβομαι, exp. Respondeo, sicut et ἀπαμείβομαι." [" Plut. Lycurgo p. 79. HSt." Seager. Mss. "Tyrt. 8." Wakef. Mss. "Jacobs. Anth. 6, 220." Schæf. Mss.]

Διαμείβω, vel potius Διαμείβομαι, Permuto; ut Plut. Aristide (2, 515.) Ἐκ τούτου πάνυ προθύμως οἱ Ἀθηναῖοι διημείβοντο τοῖς Σπαρτιάταις τὴν τάξιν, Permutarunt cum illis locum, i. e. A sinistro cornu in dextrum concesserunt, in quo locati erant Spartani. Idem Cimone, (3, 192.) Διημείβετο πρὸς αὐτὸν τὰ ἱμάτια. Ubi observa πρὸς αὐτὸν loco dativi αὐτοῦ. Alicubi vero rei, cum qua fit permutatio, hanc dat constructionem; ut (5, 151.) Πάντα διάμειψαι πρὸς ἀργύριον ἡμῖν. Permuta pecunia. At vero Solon inversa constr. dixisse videtur διαμείβεσθαι τὸν πλοῦτον τῆς ἀρετῆς, ap. eund. Plut. [de Util. ab Inim. cap. extr.] ap. Basil. [Homil. ad Juv. s. 9.] et alios, [Eur. Iph. T. 318.] pro διαμείβεσθαι τὴν ἀρετὴν τοῦ πλούτου. Ita enim scripsit, 'Ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον: cum tamen nolit dicere, Non permutabimus divitias virtute, sed contrarium potius. Ideoque recte Bud. διαμείβεσθαι h. l. esse dixit Permutare, h. e. Emere, vel pro alio accipere. [" Musgr. Troad. 199. Dionys. H. 2, 1004. 3, 1358. ad Thom. M. 110. Solon p. 77. Διαμείβομαι, Permeo, Valck. Phœn. p. 81. 636." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 285. S. c. Th. 337. Dio Cass. 56, 6. Dionys. Hal. A. R. 7, 20. "Quint. Smyrn. 10, 341." Wakef. Mss.]

Διάμειψις, (ἡ,) Permutatio. Plut. Fabio, (1, 691.) Ὡς οὖν γενομένης τῆς κατ' ἄνδρα διαμείψεως, εὑρέθησαν ὑπόλοιποι Ῥωμαίων παρ' Ἀννίβᾳ τεσσαράκοντα καὶ διακόσιοι. Gall. dicitur Echange des prisonniers. Et ab ipso eadem signif. dicitur ἄνδρα ἀνδρὶ λύεσθαι.

[* Εἰσαμείβω, Ingredior. Æsch. S. c. Th. 564.]

[* 'Ἐναμείβω, Alterno. Hippocr. 343=83, 42.]

'Ἐναμοιβαδὶς, Permutatis vicibus, Vicissim, Apoll. R. [1, 380. Vide Schneider. Lex. v. 'Ἀμοιβαδίς.]

'Ἐξαμείβω, vel 'Ἐξαμείβομαι, Immuto, In varias formas muto. Sed Hesychio ἐξαμείψει non solum ἐξαλλάξει, sed etiam ἐκτελέσει et πορεύσεται. Imo vero illi expositioni 'Ἐξαλλάξει tertium dat locum. Vereor autem, ne verbo ἐκτελέσαι ap. eum, pro quo ἐκτελέσει repono, aliud subsit mendi genus. [" Eur. Phœn. 133. Musgr. Bacch. 607. ad Orest. 272. 814. Hel. 1549. Epigr. adesp. 235." Schæf. Mss. "Xen. Ages. 26. Oppian. C. 3, 42." Wakef. Mss.]

'Ἐξάμειψις, (ἡ,) Immutatio. Item Vicissitudo; ut ap. Plut. de Orac. Defect. Αἱ κατ' οὐρανὸν ἐξαμείψεις καὶ περίοδοι exp. Cœlestes vicissitudines et conversiones. [Plut. 7, 681.]

'Ἐξημοιβὸς, ὁ, (ἡ,) Permutatorius; ut εἵματα ἐξημοιβὰ ap. Hom. Quæ permutatis vicibus induuntur, modo hæc, modo illa. Od. Θ. 249. Εἵματά τ' ἐξημοιβὰ, λοετρά τε θερμὰ, καὶ εὐναὶ, i. e. τὰ ἄλλοτε ἄλλα ἀμειβόμενα, Eust. e quo et Phæacum luxum declarari. Eodem autem sensu ἐπημοιβοὺς χιτῶνας dixit, Od. Ξ. (513.) Οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι ἐπημοιβοί τε χιτῶνες. [" Zeun. ad Cyrop. 385." Schæf. Mss. Quint. Sm. 7, 437.]

" Παρεξαμείβω, Prætereo, Prætervehor. Apoll. R." [1, 581. 2, 94.]

'Ἐπαμείβω, vel 'Ἐπαμείβομαι, Permuto. Il. Z. 230. Τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, Arma inter nos, vel invicem, permutabimus. Item Z. 339. νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας, Victoria alternat homines. Ita enim puto reddi posse, tam libere utendo Lat. Alterno, quam ille Græco ἐπαμείβομαι usus est. Mollius tamen fuerit, Victoria vices in hominibus alternat. Idem certe significavit Hom. νίκην appellando ἑτεραλκέα. [" Archiloch. 1. Brunck. Apoll. R. 114. Heyn. Hom. 4, 42. 5, 235. 247. 263." Schæf. Mss. "Oppian. H. 1, 651." Wakef. Mss.]

[* " 'Ἐπαμοιβὴ, Brunck. Aristoph. 3, 163." Schæf. Mss.]

'Ἐπαμοιβὸς, ὁ, (ἡ,) Alternans. In VV. LL. exp. Alternus s. Alternans in Apoll. R. 2. (1076.) ἄλλος ὁμῶς ἐπαμοιβὸς ἄρηρεν Ἄλλῳ. [" Ad Charit. 441. 736. Heyn. Hom. 6, 352. 640." Schæf. Mss. "Oppian. C. 1, 98. Densus, Nicand. Th. 365. Arat. 188." Wakef. Mss.] 'Ἐπημοιβὸς, Permutatorius, ut χιτῶνες ἐπημοιβοὶ, vide 'Ἐξημοιβός.

[* " 'Ἐπαμοιβὰς, άδος, Manetho 2, 55. (λοξοὶ δ' ἐπαμοιβάδες ἐζώσαντο Οὐρανὸν ἀμφότεροι, δίχα τέμνοντες σφέας αὐτούς.)" Wakef. Mss. " 'Ἐπαμοιβάδεις, hæ literæ extant in Ms. libro, unde edi debuit ἐπαμοιβαδὶς, siquidem exprimere volumus Græcum, quod ex ipso Hom. notum est; et videtur desiderari adv." Gronov.

Ἐπαμοιβαδὶς tacite dedit Dorv. ad Char. 645=727. corrigens etiam *ἰσώσαντο* pro *ἐξώσαντο*.]

[* "Ἐπαμοίβιος, (ὁ, ἡ, i. q. *ἐπαμοιβὸς*,) Ruhnk. Ep. Cr. 49." Schæf. Mss. Hymn. Hom. 2, 516.]

Ἐπαμοιβαδὸν, ET Ἐπαμοιβαδὶς, q. d. Permutatorie, Per vices. Apud Hom. autem Od. E. (481.) *ὣς ἄρα πυκνοὶ Ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδὶς*, exp. *ἐναλλὰξ* et * *ἐπιπεπλεγμένως*, in brevibus Schol. Eustathius quoque: Τὸ δὲ ἀλλήλοις ἐπαμοιβαδὶς, inquit, *πιθανεύεται τὴν τῶν θάμνων πυκνότητα· ἐπιπεπλεγμένοι γὰρ ἀλλήλοις ἐπιμᾶλλον πυκνοῦνται*. Exp. autem illud *ἐπιπεπλεγμένως*, Implicite, Ego malim Conserte; nam quæ conserta sunt, alia aliis velut mutuo superincumbunt. Sunt et qui Alternatim intertexta interpr. Ceterum admonet Eust. *ἀμοιβαδὸν* esse *κοινόν*: at vero *ἀμοιβαδὶς*, poëticum, id, opinor, de bis etiam compositis intelligens. ["Ἐπαμοιβαδὶς, Brunck. Apoll. R. 176. Ἐπημοιβηδὸν, Heyn. Hom. 6, 352." Schæf. Mss.]

Μεταμείβω, Transmuto, *μεταλλάσσω*, Hesych. ET Μετάμειψις, Transmutatio. [*Μεταμείβω*, Pind. Nem. 10, 103. Moschus 2, 52. Eur. Herc. F. 799. "Pind. Ol. 12, 18. Act., Nonn. Dionys. 4, 182. *Μετάμειψις*, Schol. Æsch. Pr. 670." Wakef. Mss. "Wakef. Ion. 1169.; Herc. 7. Georg. p. 7. Eur. Phœn. 838. ubi v. Valck." Schæf. Mss.]

Παραμείβω, vel Παραμείβομαι, Permuto. Apoll. R. 2. *παρ' ἐκ γόνυ γουνὸς ἀμείβων*, vel pro *παραμείβων*, vel pro *παρεξαμείβων*. Vide supra Ἀμείβω. ‖ Παραμείβω, Prætereo, Prætergredior, Prætervehor, Transeo; ut *κάλπιν παράμειβον*, ap. Apoll. R. (2, 660.) Et ap. Nonn. *παραμείβειν δρόμον*. Synes. *παραμεῖψαι τὰς σειρῆνας*. Sæpe etiam in passiva voce *παραμείβεσθαι* eadem signif., ut Xen. K. Π. 5, (4, 21.) *Παραμειβομένου δὲ τὴν πόλιν τοῦ στρατεύματος*. Plut. (3, 855.) *Παραμειψάμενος δὲ Λάρισσαν*. Apoll. R. 2, (383.) *Τοὺς παραμειβόμενοι*. Interdum autem sine casu, ut *παραμειβόμενοι ποταμοὶ*, ap. Lucian. (2, 33.) Sic ap. Hesiod. Ἡ δ' *ὥρα παραμείβηται, μινύθῃ δέ τοι ἔργον*: ut dicitur Tempus præterire, elabi: interdum et fugere. Eadem est autem ratio hujus signif. verbi *παραμείβω*, quæ et de verbo *παραλλάσσω* a me supra fuit reddita; quia enim unum locum prætereuntes et in alium venientes, locum loco commutamus s. permutamus, ideo hæc verba utrumque signif. ["Valck. Adoniaz. p. 356. Heringa Obs. 144. Toup. Opusc. 1, 400. 2, 94. Xen. Eph. p. 21. ad Herod. 397. Nossis 12. Leon. Tar. 97. Antip. S. 74. Jacobs. Anth. 11, 226. Schneider. ad Anab. 82." Schæf. Mss. Œd. T. 504.]

"Προαμείβομαι, Responsione præoccupo. Hes. "*προαμείψασθαι* exp. *προαλλάξασθαι, παρελθεῖν*." [Plato de LL. 2, 921. Ὃς *γὰρ ἂν προαμειψάμενος ἔργον, μισθοὺς μὴ ἀποδιδῷ*.]

[* "Ὑπαμείβομαι, Greg. Nyss. 3, 246." Wakef. Mss. Oppian. H. 1, 651. *πόντον ὑπημείψαντο*. "Greg. Nyss. in Wolf. Anecd. 3, 37. Sozom. 6, 6." Kall. Mss.]

ἈΜΕΥΩ s. Ἀμεύομαι secundum quosdam ab *ἀμείβω*, licet aliunde deducat Etym., capitur pro Transeo, Pertranseo. Quam signif. et verbo Ἀμείβω dedimus, et ejus quoque passivo *ἀμείβομαι*. Nam Ἀμεύσασθαι Hesych. exp. *ἀμείβεσθαι, διελθεῖν, περαιώσασθαι*. Etym. *ἀμεύω* exp. *πορεύομαι*, Vado, Iter facio. [Pind. Pyth. 1, 86. "Ruhnk. Ep. Cr. 202." Schæf. Mss.]

Ἀμεύσιμος, ὁ, ἡ, Pertransibilis; ut *ὅπῃ καὶ ἀμεύσιμον*, ap. Apoll. R. (4, 297.) Qua transiri potest; vel, Qua iter fieri potest, Qua via patet, *ὅπῃ καὶ ἀμεύσιμον* inquit Etym. pro *ὅπῃ πορεύσιμον*. ["Ruhnk. Ep. Cr. 202. Brunck. Apoll. R. 148." Schæf. Mss.]

Ἀμευσιεπὴς, έος, ὁ, ἡ, Respondens verbis s. sermonibus, Mutuos sermones reddens, Mutuo compellans. Etym. et Hesych. *ἀμευσιεπὴς* exp. *διαλλάσσουσα καὶ ἀμειβομένη τοῖς λόγοις*.

[* Ἀμευσίπορος, ὁ, ἡ, Gressus repetens. "Vicissim et in diversam regionem transitum faciens. Pyth. 11, 58. Ἦ ῥ', ὦ φίλοι, *κατ' ἀμευ-σίπορον τρίοδον ἐδινάθην, Ὀρθὰν κέλευθον ἰὼν τὸ πρίν*. Per viam retro et alio me ferentem vagatus sum, rectam viam iens antea. Est pro *ἀμειψίπορος*, quando transitus et fluxus quasi viæ mutatur per alias vices. Nam *ἀμεύεσθαι* et *ἀμείβεσθαι* idem sunt." Damm. Lex. Pind.]

[* Διαμεύω, ET * Διαμεύστης, ET * Διαμέστης, ET * Διαμήττης. "Διαμέστας, διαμεύστας, διαμέττης, idem vocabulum, quod genuinum diversi casus probant; Doribus Æolibusque proprium forma ostendit; fontem monstrat * *ἐξαλλάκτης*. Est enim ab *ἀμεύεσθαι*, quod ut origine, sic potestate convenit cum *ἀμείβεσθαι*. Vide Hesych. in Ἀμεύσασθαι, Παραμεύξας, * Προαμεῦσαι etc. Itaque *διαμεύσασθαι* nihil aliud quam *διαλλάξαι, ἐξαλλάξαι, διαμείψασθαι*. Hinc facile patet, quo flexu ad significandum *ἀλαζόνα, ψευστὴν, ἀπατεῶνα* pervenerit. Primum *διαμέστας* ab * *ἀμέω*: alterum *διαμεύστης* ab *ἀμεύω*: tertium *διαμήττης*, sic enim potius scribo, Æolico more pro * *διαμείστης*, ab * *ἀμείω*, unde *ἀμείβω* natum. Notandum vero in explicanda v. Κλοτοπεύτης perinde jungi, *ἐξαλλάκτης, ἀλαζών*." Hemsterh. "Ἐξημεῦσαι, Hesychio *ἀποκινῆσαι*," ["où il faudroit lire *ἐξαμεῦσαι*, ou bien, Ἐξήμευσε· *ἀπεκίνησε*. Ce dernier mot est au neutre, Il partit, Il s'en alla." Corai. Mss.]

"Παραμεῦσαι, Hesychio *παραλλάξαι, ἐκτραπῆναι*." [Pindaro i. q. *παρέρχεσθαι*.]

"Προαμευτὴς, Hesychio est *ἐργάτης προηγούμενος*."

"ἈΜΕΙΝΩΝ, *ονος*, ὁ, ἡ, Melior: interdum et Commodior, Potior. Il. Γ. (11.) *κατέχευεν ὀμίχλην Ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω*, Meliorem et commodiorem furi ipsa nocte, ad furandum nimirum. Plut. *Παράγοντος αὐτὸν ἐπὶ τὰς ἀμείνονας ἐλπίδας*, Deducente ad meliorem spem. Homo quoque homine dicitur *ἀμείνων*, qui eo potior et præstantior est, et nominatim fortitudine et robore, quemadmodum *ἀγαθὸς* quoque pro Strenuo accipitur interdum. Il. E. (411.) *Τῷ νῦν Τυδείδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστι, Φραζέσθω μή τίς οἱ ἀμείνων σεῖο μάχοιτο*, Te valentior et fortior. Od. (Σ. 333.) *Μή τίς τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀνάστῃ*. Et Il. X. (158.) *Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων Καρπαλίμως*. Porro ut *ἀγαθὸς* infinitivo junctum signif. Aptus, Idoneus, Accommodus, ita et *ἀμείνων* pro Commodior, Aptior, Magis idoneus; ut ap. Hesiod. Ἔργ. (2, 63.) *τοῦ δ' οὔτι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων Σπέρματα δάσασθαι, καὶ ἐπισπορίην ἀλέασθαι*. ‖ Neutro genere aliquid dicitur esse aut videri *ἄμεινον*, Melius, Satius, Utilius, Commodius, Potius. Od. A. (376.) *Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδ' ἄμεινον λωΐτερόν τε*" [*τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον*.] "Il. A. (116.) *Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον*, Si hoc melius et utilius videtur. Sic Thuc. 1. *Ὥσπερ ἔμοιγε ἄμεινον δοκεῖ εἶναι*, Melius esse et consultius. Et Plut. (7, 743.) *Οὐ βουλομένου τὸ πάθος ἐξαιρεῖν παντάπασιν· οὔτε γὰρ δυνατὸν οὔτε ἄμεινον*, Nec enim id fieri potest, nec etiam, si posset, melius foret et utilius. Idem de Orac. Def. *Ὧν ἀναπιμπλαμένην οὐκ ἄμεινον ἐκεῖ βαδίζειν*, Illuc ire non erat melius, s. Illuc ire non retulerat, ut Turn. vertit. Cui loco similis hic Æsch. c. Ctes. (460.) *Ὡς ἔσται μὲν εἰρήνη, περὶ δὲ συμμαχίας οὐκ ἄμεινον εἴη διὰ τὴν τῶν Ἑλλήνων παράκλησιν βουλεύσασθαι*. Sed notandum *ἄμεινον* ibi propemodum amittere vim comparativi et pro positivo accipi, velut etiam cum Hesiod. dicit Ἔργ. (2, 368.) *Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν· οὐ γὰρ ἄμεινον*, Nec enim bonum hoc est et consultum. Rursum *ἄμεινον* itidem signif. Melius, Commodius, Utilius, dat. habet personæ; ut Il. Ω. (52.) *οὐ μήν οἱ τόγε κάλλιον, οὐδέ τ' ἄμεινον*. Et ap. Plat. (1, 43.) *Βουλοίμην μὲν ἂν τοῦτο οὕτω γενέσθαι, εἴ τι ἄμεινον καὶ ὑμῖν καὶ ἐμοὶ*, Si fiat et vestro et meo commodo. Quibus addi potest hoc Thuc. 1. *Ἐπηρώτων τὸν θεὸν εἰ πολεμοῦσιν ἄμεινον ἔσται*, Meliusne sibi belligerantibus futurum esset? h. e., Meliusne habituri essent, si bellum gererent? Ponitur *ἄμεινον* adv. etiam, ut Lat. Melius. Isocr. ad Phil. (55.) *Σκέψαι δ' ὡς αἰσχρὸν περιορᾶν τὴν Ἀσίαν ἄμεινον πράττουσαν τῆς Εὐρώπης*, Melius habere, ut *εὖ καὶ καλῶς ἔχειν* dicitur Bene habere."

["Ἀμείνων, ad Herod. 211. Ἀμεινότερος, Phrynich. Ecl. 54. (Mimnermus, Anal. 2, 522.) *Οὐ γὰρ ἄμεινον*, ad Charit. 755. Lucian. 2, 236. Wessel. ad Herod. 88. 233. cf. Dawes. Misc. Cr. 126. ad Od. P. 176. ad Callim. 1, 127. Athen. 1. p. 10. Ἄμεινον, Impensius, Wakef. Herc. 1019. ad Demosth. de Cor. 468. Harl. alt. Ἀμείνονα, Jacobs. Anth. 9, 446. *Οἱ ἀμείνονες*, Musgr. Suppl. 423. Ἄμεινον, Toup. Opusc. 1, 534. Koen.

ad Greg. 193. Herod. 584. et n. Heyn. Hom. 8, 599. (ad v. 52.) Conf. cum ἀμύμων, Heyn. Hom. 5, 370. 543. 7, 106. 8, 454. 476. Ἄμεινόν ἐστι, Dionys. H. 2, 1191. 1199. Ἀμείνων εἰμὶ ποιῶν, pro ἄμεινόν ἐστι ἐμὲ ποιεῖν, Lobeck. Ajac. p. 315. Herod. 1, 37. Ἄμεινον pro ἀγαθὸν, Heindorf. ad Plat. Gorg. 73. 225. Ἀμείνων, ἀμείνω, ἀμείνονα, Mœris 34. Fortior, Brunck. ad Æsch. Pr. 446. Ὡς γὰρ ἄμεινον, ad Lucian. 1, 243. ubi et de ὡς ἄμ. Οὐκ ἄμεινον, Valck. ad Herod. 126. Plut. Mor. 1, 164. Ἄμεινον βιοῦν, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. p. 93. * Ἀμείνων, Nom. propr., Valck. Hippol. p. 160. B." Schæf. Mss. Οἱ ἀμείνονες, Optimates, Plato 8, 9. " Ἀμεινότερος, Melior, Stob. 87, 13." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀμείνονι· Potiori. Ἄμεινον· Satius, Potius.]

ἈΜΕΡΓΩ, Exugo. Proprie, Exugo oleas, et amurcam exprimo. Atque hanc esse propriam hujus verbi signif. probari posse videtur ex ἀμόργη. Dicitur autem et μέργω, ut tradit Eust., addens, utrum ab altero factum sit, non constare. Sunt præterea qui ἀμέλγω pro ἀμέργω dici velint, sunt qui contra. Exp. vero Eust. et καρπολογεῖν, Fructum decerpere. [" Ruhnk. Ep. Cr. 159. Pierson. Veris. 202. Wakef. ad Mosch. 2, 70. Valck. ad Bion. 311. Wakef. Phil. 684.; Georg. 131. Jacobs. Anth. 7, 149. 2, 90. Steph. Dial. 57. Brunck. Apoll. R. 39. 162. 178. Heyn. Hom. 6, 433.: conf. cum ὀμόργω, 4, 248." Schæf. Mss. " Decerpo, Theocr. 26, 3. Χ' αἱ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα, Κισσόν τε ζώοντα κ. τ. λ. Eur. Herc. F. 397: Ὑμνῳδούς τε κόρας Ἤλυθεν ἑσπέριον ἐς αὐλὰν, Χρυσέων πετάλων ἄπο μηλοφόρον Χερὶ καρπὸν ἀμέρξων. Hæc significatio verbi ἀμέργειν exemplis firmanda erat." Brunck. Mss. Sappho ap. Athen. 554. " Decerpo, Dionys. P. 293. Exugo, Nonn. 682." Wakef. Mss.]

Ἀμόργη, ἡ, vel potius Ἀμοργὴ, nam hæc scriptura et frequentior, et ad ponendum discrimen cum ἀμόργη, Herbæ s. Coloris genus significante, melior, Amurca, Olivæ expressæ recrementum, ap. Diosc. et alios. Erotian. Ἀμόργη· ὡς ἐπίπαν ἡ ὑποστάθμη τοῦ ἐλαίου. Apud Theophr. C. P. 1, 13. et Gal. ad Glauc. exp. Fæx olei. Hesych. Ἀμόργη· τρυγία ἐλαίου, ἰλύς. Legitur ap. Aristot. ὁ ἀμόργης, [de Color. 4. " Phrynich. Ecl. 25. Thom. M. 472." Schæf. Mss.]

Ἀμοργεὺς, έως, ὁ, Qui exugit oleas, Qui amurcam exprimit. [J. Poll. 1, 222.]

Ἀμοργὸς, (ἡ, ὸν,) Qui exugit. Ἀμοργοὶ, ut inquit Eust., dicebantur oratores, qui ad rempublicam pertinentia veluti exugebant. Dicebantur vero iidem et μοργοί. [Rittersh. ad Oppian. C. 1, 130. Schneiderus legit ἀμορβούς. " Ἄμοργος, ad Lucian. 1, 429. Jacobs. Anth. 7, 178. Ἀμοργὸς, Toup. Emend. 2, 198. Brunck. Aristoph. 1, 15. Kuster. Aristoph. 237. b." Schæf. Mss.]

Ἀμοργίτης, ὁ, Placentæ genus. Ἀμοργίτας Hesych. exp. πλακοῦντας. In VV. LL. exp. etiam Simila frixa oleo. Apud Athen. 14. legitur, Ἀμορβίτης, placentæ genus ap. Siculos: ubi ἀμοργίτης repono pro ἀμορβίτης. [" Ἀμορβίτης, Albert. Peric. Cr. 59." Schæf. Mss.]

[* " Ἄμοργμος, (i. q. ἀνθολογία, vox dubia, judice Schneider. Lex.) Jacobs. Anth. 6, 3. (ex Epigr. Meleagri, τὸν ἐκ πάντων ἠθροισμένον εἰς ἓν ἄμοργμον Ὑμνοθετᾶν βύβλῳ.) Wakef. Herc. 396. Jacobs. Anth. 6, 146." Schæf. Mss.]

" Ἄμοργμα, (τὸ,) Hesychio * σύλλεγμα, ἄρτυμα." [" Jacobs. Anth. 6, 146." Schæf. Mss.]

[* Ἀπαμέργω, Decerpo. Nicand. Th. 861. Al. 306.]

[* Καταμέργω, Comprimo. J. Poll. 1, 225. Τὰς δὲ ἐλαίας τρίβειν, ἀμέργειν, καταμέργειν, κοπροῦν.]

" Μόργος, Hesychio φραγμὸς, Septum: et τὸ ἐπὶ ταῖς " ἁμάξαις φράγμα, ἐν ᾧ τὰ ἄχυρα φέρουσι, quod ap. " J. Poll. μόργον. Ab eod. Hes. exp. σκύτινον τεῦχος." [" Μόργος, Jacobs. Anth. 6, 146. 7, 178. Μοργὸς, Toup. Emend. 2, 198. 607." Schæf. Mss. * Μοργεύω, J. Poll. 7, 116. Vide Schneider. Lex.]

" Μοργὴ, J. Polluci τὸ μέρος τῶν γεωργῶν, unde " * ἐπίμοργον γῆν ap. Solon. esse ait τὴν ἐπὶ μέρει " γεωργουμένην. Apud Hesych. Μόργιον est μέτρον " γῆς, h. e. πλέθρον, et εἶδος ἀμπέλου." [Schneider. Lex. Cf. v. Ἐπίμορτος.]

" Μοργίας, Hesychio γαστριμαργίας καὶ ἀκρασίας." [Schneider. Lex.]

" Μοργυλλεῖ, Hes. exp. χρονουλκεῖ, Tempus protrahit."

ΜΟΡΓΝΥΜΙ, et ὈΜΟΡΓΝΥΜΙ, ξω, χα, tanquam a Μόργω et Ὀμόργω. Usitatius tamen, præsertim ap. Hom. posteros, Ὀμόργνυμι quam Μόργνυμι, ut in composito Ἀπομόργνυμι docebo, ex Eust. Frequentia sunt autem et Ὀμόργνυσθαι et Ὀμόρξασθαι voce passiva et media, in signif. act. Abstergo exp. ap. Apoll. R. 2, (242.) δάκρυ δ' ὀμορξαμένω. Apud Hom. autem (B. 269.) ἀπεμόρξατο δάκρυ vult Eust. esse potius Expressit lacrymam; nam verba, quibus id exp., apte Lat. isto, et quidem Terentiano, in hoc loquendi genere, reddi posse existimo. Sed et pro Imprimo et Inuro poni simplex Ὀμόργνυσθαι tradit Bud., sicut et composita Ἀναμόργνυσθαι, et Ἐναπομόργνυσθαι, et Ἐξομόργνυσθαι, item Ἐπομόργνυσθαι, quæ mox sequentur. Suidæ est ἀπομάσσειν s. ἐκμάσσειν, item ἀποψήχειν, et ἀποψᾷν. Hesychio itidem ἀπομάξαι et ἀποψᾷν: quæ signif. datur et composito ἀπομόργνυμι, in illo etiam Hom. loco, ut paulo post dicetur. [" Μόργνυμι, Porson. Hec. p. xxvi. Ed. 2. Heyn. Hom. 4, 248. 5, 149. Clark. ad Il. B. 269. Ὀμόργνυμι, Thom. M. 649. Porson. Hec. l. c. Heyn. Hom. 4, 248. 5, 149. Clark. ad Il. B. 269. Mœris 291. et n." Schæf. Mss. " Μόργνυμι, Quint. Sm. 4, 270. (314.)" Wakef. Mss.] " Ὄμαρξον, Hes. exp. ἀπόμαξον, quod " potius ὄμορξον dicitur." [Nic. Ther. 558. ὀμόρξαις, sed v. Schneider. Lex. * Ὄμοργμα, τὸ, i. q. ἐπίμετρον, Bekkeri Anecd. 432.]

[* " Ἀμόργνυμι, ad Mœrin 292." Schæf. Mss.]

Ἀναμόργνυμι, vel Ἀναμόργνυμαι, Imprimo, Inuro, Quasi Tergendo premendoque imbuo. Plut. Cicerone metaphorice (4, 811.) Τὰ τῶν πολλῶν ἀναμόρξασθαι πάθη δι' ὁμιλίαν καὶ συνήθειαν τοῖς πολιτευομένοις, pro Affectus populares imbuere et inurere. Bud. 655.

Ἀπομόργνυμι, vel Ἀπομοργνύω, ἀπομόρξω, tanquam ab ἀπομόργω: proprie Exprimo, ἐκπιέζω, si credimus Eust. Is enim in Il. B. (269.) ἀπεμόρξατο δάκρυ, annotat e μόργω fieri μόργνω, hinc μοργνύω, ab hoc μόργνυμι: unde sit ἀπομόργνυται et similia. Sed et e μόργω fieri compositum ἀπομόργω, unde sit ἀπόμοργμα. At vero μόργω fieri ex ἀμέργω, q. e. ἐκπιέζω, secundum veteres: unde sit ἀμόργη dicta ἡ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη. Fuerit igitur, inquit, ἀπομόργεσθαι et ἀπομόργνυσθαι proprie τὸ ἐκπιέζειν, unde ἀπεμόρξατο δάκρυον, pro ἐξέθλιψε, καὶ οἷον ἐκπιέσας ἀπήγαγε τοῦ ὀφθαλμοῦ. Deinde subjungit ap. Hom. posteros esse frequentius ὀμόργω et ὀμόργνυμι cum pleonasmo literæ ο, quam μόργω et μόργνυμι. Ponit et aliam sententiam, ut videlicet ὀμόργειν et ἀμέργειν idem valeant. Hanc autem ratione non carere ait, quod sic dicatur ἀσταφίδες et ὀσταφίδες: item ἀστακὸς et ὀστακὸς indifferenter. Ἀπομόργνυμαι, inquit Bud. Exprimo, Informo. Paulo post, signif. etiam Abstergo; quia exprimendo fit abstersio. Plura in Comm. Ceterum ἀπομόργνυμι, s. voce passiva ἀπομόργνυμαι, non solum ponitur pro Exprimo, q. e. ἐκπιέζω, vel ἐκπιέσας ἀπάγω, aut ἐκθλίβω, sed et pro Exprimo signif. ἐκτυπῶ et ἀπομάττομαι. Bud. tradens capi pro Exprimo, Informo, citat Areopagitæ loc. in quo est aliud supercompositum ἐναπομόργνυται: ita enim ille scribit, Καὶ γὰρ ἀτοπίαν δεινὴν ἐναπομόργνυται ταῖς ἀτελέσι τῶν ψυχῶν. Ubi Schol. exp. ἐναπομάττεται. Sed et ἀπομόργνυται invenitur exp. Exprimit et repræsentat, ap. Alexandr. Aphrod. Probl. 2. Τὸ πεφθὲν ἀχρεῖον ἀπομόργνυται καὶ τὸ τοῦ πέττοντος χρῶμα. Ubi et Imprimit vel Imbuit nonnullis placet interpr. || Significat etiam Abstergo, inquit Bud., quia exprimendo fit abstersio. Est autem frequentissima hæc signif., quam Bud. notat. Il. Ψ. (739.) Καί ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην δύσαντο χιτῶνας. B. (269.) ἀπεμόρξατο δάκρυ. Sic Apoll. R. 2, (86.), ἀπωμόρξαντο μετώπῳ Ἱδρῶ, Sudorem absterserunt a facie. Ubi notandum est usurpari aor. med. Aristoph. autem participio aor. isti passivi usus est, dicens τὴν ὀργὴν ἀπομορχθεὶς ad imitationem Homeri l. c., ἀπεμόρξατο δάκρυ, pro Abstersit lacrymam. Est enim τὴν ὀργὴν ἀπομορχθεὶς, Ira abstersa: vel ad verbum, Abstersus iram. Sciendum est præterea ἀπομόρξασθαι absolute positum exp. etiam δακρῦσαι, Plorare. Ἀπεμορξάμην, inquit Hesych., ἐδάκρυσα. Suid. autem ci-

tat etiam h. l., in quo ita usurpatur, Ὦστ' ἐγὼ μὲν ἠλέησα κἀπεμορξάμην, ἰδὼν ἄνδρα πρεσβύτην ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου κοιμώμενον: deinde subjungit, habere hanc signif. ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος, A consequenti; abstersionem enim consequi lacrymas. Citat deinde ἀπεμόρξατο positum pro ἐξεμάξατο, vel ἐξωμοιώσατο. Jam vero et hoc animadvertendum est in loco cit. ex Il. B. (269.) legi et ἀπεμόρξατο et ἀπομόρξατο. Eust. in suis Comm. ambiguam reliuquit suam lectionem, cum priore in loco ἀπομόρξατο, in posteriore autem ἀπεμόρξατο habeat. De quo vide et p. 1587. Sed et alibi idem Gram. v. ὀμόργω, unde esset ἀπομόρξατο, posteris Homeri tribuit. Hesych. uno in loco habet ἀπεμόρξατο, in altero ἀπομόρξατο, utrobique exp. ἀπεψήσατο. Suid. participium quidem ἀπομορξάμενος, sed ἀπεμορξάμην et ἀπεμόρξατο duntaxat. Etym. autem ait ex ἀμέργω, mutato α in ο, fieri ὀμόργω: unde sit ὀμόρξω: aor. ὤμορξα, ὠμορξάμην, ὠμόρξατο: et ἀπομόρξατο, inquit, συναρχομένως. Ita ille. Hoc autem constat, si ἀπομόρξατο ap. Hom. legamus, ut habent quædam exemplaria, non ἀπεμόρξατο, ab Ἀπομόργεσθαι esse, habente simplex Ὀμόργεσθαι, pro quo sit potius in usu Ὀμόργνυσθαι.

[" Ἀπομόργνυμι, Thom. M. 649. Wakef. Trach. 519. Phil. 267. Acharn. 706. Act. Med., Kuster. V. M. 3. Ab ἀπὸ et μ., ἀπὸ et ὀμ., Porson. Hec. p. xxvi. Ed. 2. Heyn. Hom. 4, 248. 5, 149. Ad Mœrin 103. Bergler. ad Alciphr. 153. Lacrymor, Act. Traj. 1, 217. Valck. Diatr. 204." Schæf. Mss. " Schol. Il. E. 416. Abstergo, Nic. Th. 860. Al. 545. Cum ἀπὸ, Mosch. 2, 96." Wakef. Mss.]

Ἀπόμοργμα, τὸ, Quod est expressum ex alio. Item Quod est abstergendo expressum. Vel, Quod exprimitur et repræsentatur; vel Expressa forma et simulacrum. Exp. etiam uno verbo Abstergimentum, ut et ἀπόμαγμα vertitur a Gaza. ET Ἀπόμορξις, εως, ἡ, Expressio. Item Abstersio. Dionys. Areop. ἀπόμοργμα pro ἐκμαγεῖον usurpat in h. l. libri περὶ ἡνωμένης Θεολογίας, teste Bud. Ἀλλ' ἡ τῶν μετεχόντων διαφορότης ἀνόμοια ποιεῖ τὰ ἀπομόργματα τῆς μιᾶς καὶ ὅλης καὶ ταυτῆς ἀρχετυπίας. [Ἀπόμορξις inter dubia vv. ponitur a Schneider. Lex., sed perperam.]

Ἐναπομόργνυμαι, Imprimo, Inuro. Synes. Ioanni, Θιγγάνων γὰρ ἡμῶν ἐναπομόρξῃ τὴν προστροπὴν, Nos enim tangens, inures piaculum; vel, ut Bud. interpr. liberius: Si enim me tangeres, contagione reatus me inficeres et contaminares. ‖ Ἐναπομόργνυμαι, Abstergo, Detergo. Nam ἐναπομόργνυσθαι exp. non solum ἐναποτυπῶσαι et ἀναμάττεσθαι, sed etiam ἀποψήσασθαι ex J. Poll. Suidæ autem ἐναπομόργνυσθαι est * ἐναποψῆσαι et ἐναπομάττειν in quodam loco Aristoph. Sed et ἐναπομόργνυσθαι alicubi esse vult i. q. ἐναποτίθεσθαι. [" Thom. M. 756. Kuster. Aristoph. 124. b." Schæf. Mss. Jambl. Stob. Serm. 28.]

" Ἐναπόμορξις, (ἡ,) Abstersio s. Detersio in, qua " videlicet aliquid in aliud detergitur. Theophr. H. " P. 6, 1. Χυλὸς μὲν, ἡ τοῦ ξηροῦ καὶ γεώδους τῷ ὑγρῷ " ἐναπόμορξις· ἡ τοῦ ξηροῦ διὰ τοῦ ὑγροῦ διήθησις. Ubi " tamen sunt qui leg. putent * ἐναπόμιξις."

Ἐκμόργνυμι vel Ἐκμόργνυμαι, ET Ἐξομόργνυμι s. Ἐξομόργνυμαι, Imprimo, Exprimo, ut Plato de LL. 6. (299.) Εἰς τὰς τῶν γεννωμένων ψυχὰς καὶ σώματα ἀναγκαῖον ἐξομοργνύμενον ἐκτυποῦσθαι, Exprimentem et insculpentem. Vide Bud. Comm. 654. Sic idem Plato Gorgia, Ἃ ἑκάστῳ ἡ πρᾶξις αὐτοῦ ἐξωμόρξατο εἰς τὴν ψυχήν. Suidæ ἐξομόργνυνται est ἀπομάττονται, item ἀφοσιοῦνται, quod posterius v. mendosum esse suspicor. Citatur autem ex Aristoph. A. (843.) Οὐδ' ἐξομόρξεται Πρέπις τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι, pro * ἐναποψήσεται et ἐναπομάξει: cum Suid. ibi legat ἐναπομάξεται, eandem alioqui exp. afferens. [" Ἐξομόργνυμι, Thom. M. 649. Wakef. Herc. 1164. Brunck. Aristoph. 3, 95. Kuster. 124. b. Heindorf. ad Plat. Gorg. 269. Mœris 291. et n. Ἐξομόργνυμαι, Timæi Lex. 113. et n. Valck. Hippol. p. 235. Musgr. Hippol. 658." Schæf. Mss. Plato Gorg. 80. Ἃ 'γὼ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι ἐς ὦτα κλύζων.]

[* Ἐξόμορξις, ἡ, Impressio. Plato 3, 80.]

" Ἐνομόργνυμι, Abstergo s. Detergo in. Hes. ἐνο- " μόρξατο exp. κατέμαξεν, ἐνέβαλεν." [" Wyttenb. Select. 434." Schæf. Mss. Γραμμὴν τῷ ἐπιπέδῳ, Plut. 10, 451. Greg. Naz. Opp. 2, 35. ἔχις πυρόεντι χόλῳ ἐνομόρξατο λοιγόν.]

Ἐπομόργνυμι, vel Ἐπομόργνυμαι, Imprimo, Inuro. Bud. e Greg. Carm. Vide Comm. 655. Quæ signif., inquit, ex eo manavit, quod in fricando et odor et color hærescit; quare etiam προστρίβεσθαι dicitur. [" Heyn. Hom. 5, 353." Schæf. Mss.]

Προσομόργνυμι vel Προσομόργνυμαι, itidem pro Imprimo, Inuro. Exp. et Abstergo. [" Ad Timæi Lex. 113. Schæf. Mss. " Themist. 149. Plut. 8, 411. Jambl. de Myst. 118. Describo, Pingo, Stob. p. 41. Imprimo, Synes. 137. Stob. 41, 44." Wakef. Mss.]

Ἀμέλγω, ξω, Mulgeo. Proverbialis est Versus Theocr. (11, 75.) Τὴν παρεοῦσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις; Mulge eam quæ adest: quid eum qui fugit insequeris? Suid. et Eust. ex ἀμέργω factum esse volunt, unde et ἀμόργη. ‖ Ἀμέλγειν, ut habetur ap. Aristoph. Schol. et Suid. peculiari signif. capitur pro Extra legitimum tempus fructus immaturos avellere, quod fures facere solent: hæc autem annotantur in Aristoph. I. (326.) Ἧς σὺ πιστεύων ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους, ubi ipse Schol. ἀμέλγεις exp. ἀποδρέπει, ἀπανθίζεις, τρυγᾷς καὶ καρπίζει, Eos decerpis tanquam fructum, Eos vindemias. In VV. LL. annotatur hanc esse propriam signif., quod videlicet dicat Aristoph. Schol. et Suidas ἰδίως λέγεται ἀμέλγειν τὸ, κ. τ. λ. verum ego ἰδίως non accipio pro κυρίως, Proprie, Propria signif., sed pro Peculiariter, Peculiari signif. [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 137. ad Bion. 311. Ruhnk. Ep. Cr. 127. Mœris 93. et n. Stroth. Præf. ad Theocr. Ad Timæi Lex. 268. Toup. Opusc. 1, 387. Wakef. Herc. 396.; Georg. 132. Jacobs. Anth. 6, 313. 11, 90. 193. 233. Apollonid. 6. Steph. Dial. 57. Brunck. Apoll. R. 39. 178." Schæf. Mss. Oppian. C. 1, 437. " Fructus immaturos decerpo, Phot. Bibl. 1351. Nonn. 796. Med., Sugo, Nicand. Al. 485. Nonn. Dionys. 5, 166. Ἤμελγμαι, Schol. Nicand. in." Wakef. Mss. " Luc. 1, 470. ἀμέλγειν ὀρνίθων γάλα. Metaph. ὕπνον, Apollinaris Ps. 4, 16." Churchill. e Suicer. Mss.]

[* " Ἀμελκτέον, Geopon. 18, 3." Kall. Mss.]

[* Ἀμελκτὴρ, ῆρος, ὁ.] " Ἀρακτῆρα, Hes. dici scri- " bit ἀμελκτῆρα, Mulctram."

[* Ἄμελξις, ἡ, Mulsio. Job. 20, 17. " Athen. 28." Wakef. Mss.]

" Ἀναμέλγητος, (ὁ, ἡ,) Non emulctus, vel, Qui " nequit mulgeri, VV. LL."

[Ἀνάμελκτος, ὁ, ἡ, Schol. Theocr. 1, 6. et poëtice] " Ἀνήμελκτος, Non mulctus, vel Qui non mulgetur. " Bud. ex Od. I. (439.) Θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελ- " κτοι περὶ σηκούς." [" Tryphiod. 596. 603. Nonn. 1060, 10. xli. 140. Etym. M." Wakef. Mss.]

[* Νεάμελκτος s. Νεήμελκτος, Recens mulctus. Nicand. Al. 310.]

Ἀμολγεὺς, έως, ὁ, Mulctra. Theocr. 8, (87.) Ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ. [" Crinagor. 26. Valck. Ep. ad Röv. xix. ad Xen. Eph. 43." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀμολγεύς· Mulctrale.]

Ἀμολγὴς, έος, ὁ, itidem Mulctra in VV. LL. sed vereor ne potius Ἀμολγὶς, ίδος, scr. sit.

[* Ἀμολγὴ, ἔστιν δὲ τρὺξ ἐλαίου, Amurca, Gl. Vide Ἀμοργή.]

Ἀμολγαῖος, (α, ον,) ut ἀμολγαῖος μαστὸς, Anthol. Mamma quæ mulgetur; quasi quis dicat, Mulctraria mamma. Apud Hesiod. autem (Ἔργ. 2, 208.) ἀμολγαίη μᾶζα, E lacte facta, quod videlicet e mulctu provenerit: Μᾶζά τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων. Athen. autem (115.) exp. τὴν ποιμενικὴν καὶ ἀκμαίαν, quod ἀμολγὸς sit τὸ ἀκμαιότατον, ubi fortasse addendum est τῆς νυκτὸς, cum Eust. p. 838. exp. vocem ἀμολγὸς, scribat, Ἢ καὶ τὸ ἀκμαῖον καὶ μέσον τῆς νυκτὸς, ὡς βούλονται νοεῖν καὶ οἱ τὴν παρ' Ἡσιόδῳ ἀμολγαίην μᾶζαν ἑρμηνεύοντες. [" Græv. Lect. Hes. 578. Leon. T. 98." Schæf. Mss.]

Ἀμολγὸς, ὁ, Tempus quo mulgentur pecora. Quia autem mulgentur vesperi et extrema nocte, ideo pro utroque tempore ponitur, inquit Eust. Dicitur autem vel ἀμολγὸς per se, vel cum gen. νυκτός: ut ap. Hom. Il. O. (324.) X. (28.) Od. Δ. (841.) et alibi, νυκτὸς

ἀμολγῷ. Hesych. tradit Euripidem dixisse ἀμολγὸν νύκτα Tenebricosam: alios autem ἀμολγὸν appellare Partem noctis qua mulgent. Apud Eund. legitur ἀμολγῷ exp. Media nocte, ea hora qua mulgent. ‖ Idem exp. ἀμολγοὺς, τοὺς ἀμέλγοντας τὰ δημόσια, ad verbum Qui mulgent publica. Intelligit autem, opinor, depeculatores. Vide Ἀμοργὸς paulo ante. HINC Ἀμολγάζω, quod ab eod. Hesych. exp.* μεσημβρίζω. [" Ἀμολγὸς, Gesner. Ind. Orph. Il. Λ. 173. Χ. 317. Kuster. Aristoph. 113, 6. Hymn. Hom. 6, 154. Heyn. Hom. 8, 241." Schæf. Mss. Æschyl. ap. Athen. 469. Schol. Aristoph. I. 959. " Stob. 167. Mulctra, Schol. Theocr. 1, 25. Tenebræ, Hom. Improbus, Suid. Μολγὸς, Tenebrosus, Eur. Hesych." Wakef. Mss.]

[* " Ἀμόλγιον, (Mulctra.) Valck. Ep. ad Röv. xix." Schæf. Mss. Theocr. 25, 106. * Ἀμολγεῖον, Schol. Luc. Hesiod. s. 4." Boissonad. Mss.]

[* " Ἀναμέλγω, Decerpo. Nicand. Al. 427." Wakef. Mss.]

[* Ἀπαμέλγω, Exugo. Nicand. Al. 919. Hesych." Wakef. Mss.]

[* " Κυναμολγὸς, ad Diod. S. 1, 197." Schæf. Mss. " J. Poll. 5, 41." Kall. Mss.]

[* Ἐναμέλγω, Immulgeo. " Od. I. 223." Kall. Mss.]

[* " Ἐξαμέλγω, (Emulgeo, Exugo.) Bergler. ad Alciphr. 131." Schæf. Mss. Eur. Cycl. 207. Æsch. Choëph. 896.]

[* " Προσαμέλγω, (Insuper mulgeo.) Theocr. 1, 26. ubi v. Valck." Schæf. Mss.]

" Ἀθέλβειν, i. q. ἀθελβάζειν, Colare. Idem enim " Hesych. Ἀθέλβεται exp. διηθεῖται. Idem præterea " perispωmenωs ἀθελβεῖν e Nicandro affert pro ἕλκειν, " Trahere. Sed pro eo scr. ἀθέλγειν, si vera sunt, " quæ in eo verbo annotabo ex Erotiano." [" Heringa Obs. 202. Kuster. Bibl. Chois. 33." Schæf. Mss. Schneider. Lex.]

" Ἀθελβάζειν, Hesychio διηθεῖν, Colare s. Percolare, Per colum transfundere. Pro eodem ἀθέλβειν " dicitur." [Bekkeri Συναγ. Λεξ. Ἀθέλβεται· διηθεῖται.]

[* Ἀθέλδω. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀθέλδεται· διηθεῖται. Διοκλῆς Μελίσσαις· Καὶ διὰ τετρημένων ἀθέλδεται τύπων.]

" Βαδελεγεῖ, Hesychio est ἀμέλγει, Mulget," [pro ἀδελέγει, ἀδέλγει.]

" Ἀθέλγω, Sugo, vel Mulgeo, Suctu vel mulctu " detraho. Hesych. enim ἀθέλγειν exp. ἀμέλγειν: et " mox ἀθέλγητε affert pro θηλάζητε, addens etiam, " ἢ θλίβητε. Erotian. quoque pro Suctu detraho, vel " Traho veluti sugendo, poni indicat. Annotat enim, " Bacchium ἀθέλγηται ap. Hippocr. exp. θηλάζηται " ἢ ἐπισπᾶται: Epiclem vero, ἐκπιέζηται καὶ ἐκθλίβηται: atque ita Nicandrum quoque ἐξηγεῖσθαι. " Unde suspicor ap. Hesych. scr. esse, Ἀθέλγηται· " θηλάζηται ἢ ἐκθλίβηται. Gal. autem ap. eund. Hippocr. ἀθέλγεται exp. παρεῖται, * διεκλύεται, Exolvitur. " Legitur porro verbum hoc ap. Hippocr. de Hum." [114, 36.]

" Ἄθελξις, (ἡ,) pro Attractione poni videtur in Hippocr. de Artic. Ἢν δὲ ἡ ἑτέρη γνάθος ἐξεστήκῃ, ὡς " ἑτέρως χρὴ τὴν ἐπίδεσιν ἄγειν· κἂν μὲν ὀρθῶς τις κατορθώσηται, καὶ * ἐπιτρεμήσῃ, ὡς χρὴ, ταχεῖα μὲν ἡ " ἄθελξις, οἱ δὲ ὀδόντες ἀσινέες γίνονται· ἢν δὲ μὴ, " χρονιωτέρη μὲν ἡ ἄθελξις, διαστροφὴν δὲ ἴσχουσα, οἱ " ὀδόντες δὲ καὶ σιναροὶ καὶ ἀχρήϊοι γίνονται." [Sic legitur in textu Hippocr. ap Gal. 5. 605: 34. Verum illic ἄλθεξις meliora exemplaria legunt, sicque scribit Foës. v. Ἄλθεξις.]

" Ἐξαθέλγεσθαι, paulo plus est quam ἀθέλγεσθαι. " Hippocr. in lib., qui Κατ' Ἰητρεῖον inscribitur, Ὡς τὸ " μὲν ὑπέον ἐξαθέλγηται, ἕτερον δὲ μὴ ἐπισυλλέγηται," [63, 15. 503, 44.]

ἍΜΙΛΛΑ, ἡ, Certamen, Concertatio, Contentio. Aristot. Rhet. 1, (11, 3.) Ὅπου γὰρ ἅμιλλα, ἐνταῦθα καὶ νίκη ἐστὶ, Ubi enim est certamen, ibi est et victoria. Plut. Sympos. 5. (713.) Πρὸς τὰ θηρία γινομέναις ἁμίλλαις, Certaminibus adversus feras, vel cum feris. Isocr. Θεωροῦντες τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς ἁμίλλας ἄχθονται. Apud Plat. de LL. ἅμιλλα ἀρετῆς exp. Studium virtutis. Ἅμιλλαν ποιεῖσθαι, Contendere: Isocr. Paneg. (24.) Περὶ τούτου ποιούμενοι τὴν ἅμιλλαν, De hoc contendentes. Apud Demosth. Τὴν ἅμιλλαν ποιεῖσθαι ἐπὶ ταῖς παρὰ τοῦ δήμου δωρεαῖς, Certatim contendere, Bud. [" Ad Mœrin 184. Jacobs. Exerc. 1, 94. Ἀμ. λόγων, Valck. Phœn. p. 344.; Hippol. p. 286. Ἐξ ἁμίλλης, Alciphr. 348. Ἅμιλλα πλοίων, Jacobs. Anth. 9, 181. Markl. Suppl. 428. Musgr. Troad. 617. Helen. 361. El. 95. Luzac. Exerc. 17." Schæf. Mss. Eur. Bacch. 544. ἐν ἁμίλλαισιν ἀνάγκης, ubi leg. ἀμάλλαισιν. Vide Schneider. Lex. " Clem. Alex. Str. 4. p. 592." Routh. Mss. Glossæ: Ἅμιλλα· Competitio, Dictatum, Litigium, Certamen equorum.]

" Ὤμιλλα, Hesychio et Suida testibus est παιδιά " τις, ἐν ᾗ ὁ εἰς τὸν περιγεγραμμένον κύκλον βαλὼν " κάρυον ὥστε ἐμμεῖναι, νικᾷ. Ludus, in quo vincitis, " qui in circumscriptum circulum nucem ita conjecerit ut ibi maneat, nec circumductam lineam ex- " currat. Suid. ex Eupolide citat, innuens esse συνηρημένον ex ἡ ἅμιλλα." [" Thom. M. 961." Schæf. Mss.]

Ἀμιλλέτερος, Contentiosior. Nam ἀμιλλότεροι Hesych. exp. ἐπιπλέον ἐρίζοντες. Hoc autem vocabulum vel a nomine ἅμιλλα, vel a v. barytono ἁμίλλομαι fiat necesse est: nam a circumflexo ἁμιλλῶμαι nullo modo posse formari videtur.

¶ Ἁμιλλάομαι, ήσομαι, Certo, Contendo. Ἁμιλλᾶσθαι πρός τινα, Contendere cum aliquo; ut, Πρὸς ἀλλήλους ἕκαστος ἁμιλλώμενοι. Luc. Saturn. (3, 391.) Ἁμιλλᾶσθαι πρὸς τὴν τύχην, Adversus fortunam contendere, Cum fortuna certare, Arist. Citatur etiam e Xen. (K. Π. 1, 4, 15.) Ἁμιλλᾶσθαι ἐπὶ τὰ θηρία, pro Certare cum feris; ut sit ἐπὶ τὰ θηρία pro πρὸς τὰ θηρία. Interdum etiam dicitur ἁμιλλᾶσθαί τινι pro πρός τινα. Aliquando vero dativus, qui ponitur post ἁμιλλᾶσθαι, est instrumentalis; ut cum dicitur ἁμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις, Certantes equis, Contendentes equestri certamine. ‖ Nonnunquam habet et præpos. περὶ junctam genitivo, præter dativum, aut præpos. πρὸς accusativo junctam; ut, Ἁμιλλώμενοι περὶ νίκης πρὸς ἀλλήλους, Certantes inter se de victoria. Interdum pro περὶ ponitur ὑπέρ: ut ap. Plut. Numa (1, 273.) Ἁμιλλᾶσθαι τοὺς τεχνίτας ὑπὲρ τῆς ὁμοιότητος: ubi notandum præter præpos. ὑπὲρ junctam genitivo nullam habere constr. Quinetiam accusativo jungitur ἁμιλλῶμαι: sed duntaxat cum certa adjunguntur verba; ut ἁμιλλᾶσθαι στάδιον, ap. Plat. Fortasse autem utcunque tolerari posset Lat. itidem Certare stadium: ea forma qua dicitur Vincere Olympia. Certe Lat. Currere stadium usitatum est. Dicit vero Plato itidem, de LL. 8. (407.) itidem Ἁμιλλᾶσθαι τὸν δίαυλον, et τὸν ἐφίππιον. Eodem autem lib. (407.) genitivo jungitur: Πέμπτος δὲ, ὃν ἀφήσομεν πρῶτον ὡπλισμένον, ἑξήκοντα μὲν σταδίων μῆκος, πρὸς ἱερὸν Ἄρεώς τε· καὶ πάλιν βαρύτερον ὁπλίτην ἐπονομάζοντες, λειοτέρας ὁδοῦ διαμιλλώμενον. Q. l. Bud. aliquid sub. existimabat, videlicet δρόμον, aut præpos. διὰ, [ut Bip.] sicut paulo post sequitur, Δι' ὀρῶν τε καὶ παντοίας ὁδοῦ ἁμιλλώμενον. Fortasse tamen, quod Budæi pace dictum sit, præpos. διὰ nihil necesse fuerit extrinsecus addere, cum in ipso Platonis habeatur loco, verbo videlicet juncta. Scimus autem Græcos interdum præpos., quæ seorsum alioqui ponenda foret, verbo annectere, dando eandem ipsi verbo constr., quam haberet si seorsum posita præpositio esset; quod tamen fateor fieri rarius in præpositione διὰ quam ἐν aut ἐπί. Sciendum est præterea citari Eur. (Hec. 271.) locum, in quo ἁμιλλῶμαι itidem gen. habet, non signif. tamen Certaminis genus, ut in præcedentibus e Plat. exemplis. Eurip. verba sunt, ἁμιλλῶμαι τόνδε λόγον, quæ exp. in VV. LL. Hac contendo oratione.

Ἁμιλλῶμαι πρός σε, Certo tecum, i. e. Æquo te, Tibi non cedo, Te inferior non sum. Athen. Ἡ πόλις δὲ πρὸς ἁπάσας ἡμιλλᾶτο περὶ τρυφῆς, Urbs autem illa cum qualibet certabat de luxu, vel contendebat, Quamlibet luxu æquabat. Interdum pro præpos. περὶ cum gen. ponitur; ut si in Athen. l. c. pro περὶ τρυφῆς diceres τρυφῇ. Sic Libanius dixit, Ἁμιλλῶμαι σωφροσύνῃ πρὸς τοὺς γέροντας, Certo temperantia cum senibus, vel Certo aut contendo de temperantia cum senibus.

'Αμιλλῶμαι πρὸς τοῦτο, Enitor ad hoc, Certatim A contendo ad hoc. Isocr. Areop. (31.) Πρὸς γὰρ τὴν ἐκείνων ἀρετὴν, ἀλλ' οὐ πρὸς τὴν τῶν τριάκοντα πονηρίαν *ἀμιλλητέον ὑμῖν ἐστὶ, Nam ad illorum virtutem, non autem ad ipsorum triginta improbitatem enitendum vobis est. Videtur ἁμιλλᾶσθαι accipi pro Eniti et in Plat. 'Αμιλλήσεται ὡς ἁπάντων πλεῖστον αὐτὸς λάβῃ, ut sit, Enitetur ad hoc ut omnium plurimum accipiat. Exp. tamen vulgo, Certabit ut omnium plurimum habeat.

'Αμιλλᾶσθαι, inquit Bud., pro Æmulari, i. e. Invidere, poni videtur ap. Greg. dativo junctum.

[" 'Αμιλλῶμαι, Diod. S. 2, 498. Boissonad. in Philostr. 534. Εἰς, πρὸς, Plut. Cleom. 19. Kuster. V. M. 67. Markl. Suppl. 195. Iphig. p. 43. Wakef. Ion. 1021. Jacobs. Animadv. 142. Luzac. Exerc. 10. Monthly Rev., Jan. 1799. p. 92. Fischer. ad Palæph. 43. a. b. et Ind. Xen. K. Π. 63. ad Mœr. 16. Valck. Hippol. 210. 286.; Diatr. 270. (ad Herod. 395.) Wakef. S. C. 2, 46." Schæf. Mss. " Pind. Nem. 10, 58. ἁμ. περὶ ἐσχάτων ἀέθλων. Aristoph. Εἰρ. 950. οὔκουν ἁμιλ- B λήσεσθον. Plut. Arato 3. Ἃ παρέργως καὶ ὑπὸ χεῖρα— ἁμιλλησάμενος κατέλιπε. Xen. K. A. 3, 4, 44. Eur. Hel. 164. Ποῖον ἁμιλλαθῶ γόον; Quibus lamentis contendam, certabo? Ibid. 46. εἰς τὴν 'Ελλάδα, πρὸς τοὺς παῖδας ἁμ. Xen. Equit. 8, 6. Τὰ κατάντη ἁμιλλώμενοι. Ælian. H. A. 2, 21. 'Αμιλλῶνται πρὸς γῆρας τὸ μήκιστον. Plut. Pompeio 73. 'Απὸ γῆς ἁμιλλώμενον— προσλαμβάνουσι. Salmas. ad Vopisc. 787." Schneider. Lex. " Thuc. 4, 51." Kall. Mss. Glossæ: 'Αμιλλῶμαι· Decreto. 'Αμιλλᾶται· Competit.]

'Αμίλλημα, τὸ, Certatio, Contentio: ut ἅμιλλα, Certamen: et ut ab ἅμιλλα fit ἁμιλλῶμαι, sic vicissim ἀμίλλημα ab ἁμιλλῶμαι. [Soph. El. 493. Γάμων ἁμιλλήματα. Schneider. Lex.]

[* 'Αμιλλήτης, ὁ, s.] 'Αμιλλητὴρ, ῆρος, ὁ, Certator. Apud Soph. Antig. (1065.) μὴ πολλοὺς ἔτι Τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν, Schol. ἁμιλλητῆρας exp. τοὺς ἀλλήλους διαδεχομένους, Qui invicem sibi succedunt. Nec plura ille. Ego autem existimo Soph. periphrastice τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου, ad verbum, Rotas C certatrices solis, appellare temporis spatia: quod soli, e cujus cursu vicissitudinem temporum metimur, tribuatur currus: in curru autem una rota videatur volubilitate quodammodo cum altera certare. Hæc mea est opinio: fieri tamen potest ut alio respexerit. Nonnus hoc nomen genitivo junxit: appellans μῦθον, Sermonem, ἁμιλλητῆρα σιωπῆς, i. e. ἁμιλλώμενον πρὸς τὴν σιωπὴν, Certantem cum silentio, quasi Certamine quodam silentium superantem. Exp. vulgo ap. eum, Silentii æmulum et adversarium.

'Αμιλλητήριος, ὁ, ἡ, [imo ία, ιον,] Certativus, Certatorius; ut ἁμιλλητήριοι ἵπποι, Aristid. Certatores equi. Ea forma, qua dicuntur Bellatores equi. Hesych. ἀμιλλητήριος exp. ὁ ἐρίζων πολὺ, Multum contendens. [" Const. Manass. Chron. 124. Meurs." Schæf. Mss.]

'Αμιλλητήριον, τὸ, Locus in quo certatur, ut exp. Suid. Secundum quam exp. ita dicetur ἁμιλλητήριον ut ἀγωνιστήριον. Exp. vero ἁμιλλητήρια etiam ἀγωνίσματα, Certamina,

[* 'Αμιλλητικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἀγωνιστικὸς, Certativus.] D

¶ 'Αμίλλω, Certo, et 'Αμίλλομαι, barytona, pro circumflexis ἁμιλλῶ et ἁμιλλῶμαι: ut ap. Syngelum, Νειλώοις ἁμιλλόμενος χεύμασι, si modo scriptura depravata non est, ac ω pro ο reponi non debet.

" 'Αναμίλλητος, ὁ, ἡ, De quo certamen et contentio non est, Non controversus. Exp. et active, Non contentiosus; a Suida ἀφιλόνεικος: rectius ab Hes. * ἀφιλονείκητος et ἀναμφίλεκτος." [" Alberti ad Hesych. Epist. ad Eulog. 45. ad Il. T. 165." Schæf. Mss.]

" 'Εφάμιλλος, (ὁ, ἡ,) De quo certatur, Ob quod contenditur. Quo modo accipi potest in Demosth. pro Cor. 'Εφαμίλλου τῆς εἰς τὴν πατρίδα εὐνοίας ἐν κοινῷ πᾶσι κειμένης, ἐγὼ κράτιστα λέγων ἐφαινόμην, ut sit, Proposito omnibus in commune certamine de declaranda in patriam benevolentia, i. e. Cum omnes in commune certarent de exhibenda sua patriæ benevolentia et studio. Itidem vero et ἐφάμιλλον affertur pro Controversum. Alioqui significat A etiam Par, Æqualis, in certamine videlicet et contentione, ut a Suida quoque et Hes. exp. Ἴσος, ὅμοιος. Demosth. Epit. Δύναμιν ἔχουσαν θυμὸν ἀήττητον καὶ φιλοτιμίαν ἐφάμιλλον. Isocr. Hel. Encomio, 'Εφάμιλλον τὴν ἑαυτοῦ δόξαν πρὸς τὴν ἐκείνου κατέστησε. Idem ad Phil. 'Εν οἷς κατορθώσας μὲν, ἐφάμιλλον τὴν σαυτοῦ δόξαν καταστήσεις τοῖς πρωτεύσασι, quod interpretari possis etiam, Gloria certabis cum. Sic τὸ ἐφάμιλλον dicitur Paritas et æqualitas in aliquo certamine. Plut. Sympos. Sept. Sap. Χαλεπὴν καὶ δύσκολον ἐποίει τὴν κρίσιν διὰ τὸ ἐφάμιλλον, Propter parem et æqualem laudem in illi carminis æmulatione. Rursum Isocr. ad Demon. dicit, Σκοπεῖν ὅπως ἐφάμιλλος γενήσῃ τοῖς τοῦ πατρὸς ἐπιτηδεύμασι, pro Videre ut sis patris studiorum æmulus." [Gl. 'Εφάμιλλος· Æmulus, Æmulator. " Ind. Xen. Memor. Valck. Animadv. ad Ammon. 8. T. H. ad Lucian. Dial. 46. 1, 385. ad Diod. S. 1, 222. 464. Plut. Mor. 1, 606. 855. Dionys. H. 5, 49. ad Liv. 1, 136. a. * 'Εφαμίλλως, Studiose, Abresch. Lect. Arist. p. 6." B Schæf. Mss.]

" 'Ισάμιλλος, (ὁ, ἡ,) In contentione par, Æqualis in certamine." [" Philipp. 34." Schæf. Mss.]

" 'Ανταμιλλᾶσθαι, Contendere adversus quempiam. Vide 'Αμιλλᾶσθαι, quod cum aspiretur, sicut et ἅμιλλα, unde originem habet, potius 'Ανθαμιλλᾶσθαι scr. fuerit."

" 'Ανθάμιλλος, (ὁ, ἡ,) Qui alicui in contentione s. certamine adversarius est, Æmulus, ἀνταγωνιστής. Et 'Ανθαμιλλᾶσθαι dicitur qui in certamine s. contentione alicui se opponit et ἀνταγωνίζεται. Xen. E. 6. p. 343. 'Αντιπρώρους καταστήσας τὰς τριήρεις ἀπὸ σημείου, ἀφίει ἀνθαμιλλᾶσθαι εἰς τὴν γῆν, ut inter se certarent quinam primi ad litus pervenirent." ['Ανθάμιλλος, Lycophr. 428. Eur. Ion. 605. " Schol. Pind. Ol. 5, 35. 'Ανθαμιλλάομαι, Const. Manass. Chron. p. 73. Nicet. Chron. ap. Fabric. B. G. 6, 406." Boissonad. Mss. " Lucian. 594. 955." Scott. App. ad Thes.]

" Διαμιλλάομαι, Decerto et contendo cum. Plut. C Themist. Διαμιλλώμενος τῷ Κίμωνι περὶ δεῖπνα." [Euseb. H. E. 8, 12. " Plato de Rep. 516." Routh. Mss. " Polyb. 1, 81. 6, 21." Kall. Mss. " Fischer. ad Palæph. 43. a." Schæf. Mss. * " Διαμιλλητέον, Plut." Wakef. Mss.]

[* 'Εναμιλλάομαι, i. q. ἁμ. Certo in. Themist. Or. 21. p. 254. " Theoph. Chronogr. 311." Kall. Mss.]

" 'Ενάμιλλος, (ὁ, ἡ,) Certans et contendens cum, Non cedens, Par, Respondens ex æquo s. Contendendus, Comparandus. Aristot. Polit. 3. Καὶ κατά γε τὸν λόγον τοῦτον πᾶν ἀγαθὸν πρὸς πᾶν ἂν εἴη σύμβλητον· καὶ γὰρ ἂν τὸ μέγεθος ἐνάμιλλον εἴη καὶ πρὸς πλοῦτον καὶ πρὸς ἐλευθερίαν, In contentione comparari possit et opponi divitiis. Areth. in Apocal. Τοῦτο δὲ συνέβη διὰ τὴν ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ἀκρότητα, ἧς ἐνάμιλλον καὶ ἡ τιμωρία. Unde ADVERB. 'Εναμίλλως, Ita ut contendi et comparari in certamine possim, Pariter. Isocr. Panath. Μετεσχηκὼς τῶν μεγίστων ἀγαθῶν, ὧν ἅπαντες ἂν εὔξαιντο μεταλαβεῖν, πρῶτον μὲν τῆς περὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν D ὑγιείας, οὐχ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' ἐναμίλλως τοῖς μάλιστα περὶ ἑκάτερον τούτων ηὐτυχηκόσι." ['Ενάμιλλος, Demosth. 786. " Plato de Rep. 433." Routh. Mss. " Plut. Mor. 1, 36. 38. Lucian. Dial. 58. 1, 398. 2, 305. Valck. ad Herod. 231. Diod. S. 1, 355. 467. 2, 62. Alciphro 2, 217. Jacobs. Anth. 9, 123. Plutarch. 3, 210. Cor. et n." Schæf. Mss. " Plut. 2, 10." Wakef. Mss.]

" 'Εξαμιλλάομαι, Per contentionem exigo s. ejicio, vel, In certamine expello. Eur. (Or. 431.) Τίνες πολιτῶν ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς; quod simpliciter exp. ἐλαύνουσι." [Ibid. 38. Hel. 394. " Valck. Diatr. 214. Musgr. Hel. 1487." Schæf. Mss. " Extirpo, Eur. Cycl. 628." Wakef. Mss.]

[* Συνεξαμιλλάομαι, Contendo cum aliquo. Plut. 2, 137.]

[* Παραμιλλάομαι, Devinco, Contendo cum aliquo. Joseph. B. J. 7. p. 423. Lex. Polyb. " Jacobs. Anth. 6, 311." Schæf. Mss.]

" Παράμιλλος, (ὁ, ἡ,) affertur pro Citra certamen

victor." [" Jacobs. Anth. 6, 311." Schæf. Mss.]

[* " Ἀπαράμιλλος, (ὁ, ἡ, i. q. ἀπαραμίλλητος,) Eust. Erot. 6, 124. Schol. Lucian. pro Imag., Athanas. 2, 642." Kall. Mss. " Leo Diac. 209. Eumath. 194. Psellus Laud. Metaphrastæ 222. Jo. Diacon. in Bandin. Anecd. v. 94. Niceph. Greg. Or. Fun. in Theod. Metoch." Boissonad. Mss. " Alberti ad Hesych. Ep. ad Eulog. n. 45." Schæf. Mss.]

[* Ἀπαραμίλλητος, ὁ, ἡ, Incomparabilis, Qui in certamen et contentionem non venit, nihil par habens. Just. Mart. 40. Ed. Par. Joseph. A. J. 8, 7, 3.]

[* Προσαμιλλάομαι, Æmulor. J. Poll. 642. 990.]

[* Προσαμιλλητήρ, UNDE * " Προσαμιλλητήριος, Const. Manass. Chron. p. 65." Boissonad. Mss.]

[* " Συναμιλλάομαι, (Una pugno, adjuvo.) Wakef. Herc. F. 1208." Schæf. Mss.]

" ἈΜΙΝΑΙΑ σταφυλὴ, Uva Aminæa, Diosc. 5, 6. " forsan a loco quopiam denominata, ut Θασία ibid. " ab insula Thaso. Meminit ejusdem Plin. 14, 2. 3. " 4. sed ap. eum scriptum Amminea. Rursum ap. B " Diosc. 1, 78. mentio fit σμύρνης Ἀμιννέας. Sic " enim ibi scriptum, sine diphthongo et duplici ν, pro " quo Plin. habet Minæa, 12, 16. Rectius vero uno " ν et cum diphthongo scribi, Hesych. docet, qui " Ἀμιναῖον οἶνον dici ait a Peucetia dicta Aminæa."

ἌΜΜΟΣ, ἡ, Arena. Hesych. ἄμμος exp. ψάμμος, alii autem differre volunt. A ψάμμος quidam factum putant, ablata litera ψ, alii vero ψάμμος ab ἄμμος, ea addita. Athen. 7. Ἐκ τῶν μικρῶν καὶ φαύλων τῶν ἐν τῇ ἄμμῳ διαγενομένων κωβιδίων. Proverbium est, Ἄμμον μετρεῖς, Arenam metiris, de quo vide Erasm. [Mortarium, ἀμμοκονία, Theophr. de Lap. 400.: Strabo 5. p. 376. Glossæ: Ἄμμος· Arena, Sabulum. * Ἀμμόνιος· Arenarius. " Ἄμμος, Thom. M. 926. Mœris 420. et n. Wessel. ad Diod. S. 1, 37. Ammon. 15. 149. De spiritu, Schneider. ad Aristot. H. A. 2, 170." Schæf. Mss.]

" Ἀμήνιον, τὸ, Minium. Diosc. 5, 110. de hydrar- " gyro: Σκευάζεται ἀπὸ τοῦ ἀμηνίου λεγομένου, κατα- C " χρηστικῶς δὲ καὶ τούτου κινναβάρεως λεγομένου, Fit " e minio, quod abusive Cinnabaris dicitur. Id quod " et Plin. testatur, citandus in Ἄμβιξ. Sed quidam " Codd. ibi habent ἀμμίου." [Diosc. 5, 109. " Ἄμμιον, Voss. Virg. Eclog. 515." Schæf. Mss.]

" Ἀμμίτης λίθος, Ammites lapis, ovis piscium si- " milis, teste Plin. 37, 10." [Dicitur ET * Ἀμμῖτις λίθος, ἡ, teste Schneider. Lex.]

" Ἀμμοάτιν, Suidæ Serpentis species, forsan ea- " dem cum ἀμμοδύτῃ."

Ἀμμοβάτης, ὁ, Per arenam incedens. Nomen est cujusdam serpentis, [Dipsadis s. Viperæ siticulosæ nomen ap. Ælian. H. A. 6, 51. " Thom. M. 270. * Ἀμμοβάτις, ibid." Schæf. Mss.]

[* Ἀμμόνειος, Arr. I. 154." Wakef. Mss.]

[* Ἀμμόδρομος, ὁ, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. " Ad Timæi Lex. 23." Schæf. Mss.]

Ἀμμοδύτης, q. d. Arenam subiens. Serpens quidam Aetio, qui et Cenchrias. ET Ἀμμοδυώτης, ὁ, Arenam subiens, Arenarius. Anthol. (Anal. 2, 263.) D Vide Ψαμμοδύτης. [Gl. Ἀμμοδύτης· Arenarius, Serpens. Strabo 1155. " Thom. M. 270. ad Diod. S. 2, 436. Ἀμμοδυότης, Jacobs. Anth. 9, 160. Statyll. Fl. 5." Schæf. Mss.]

[* Ἀμμοκονία, ἡ, Calx arenata. Geopon. 2, 27. Strabo 5. p. 195. S.=376.]

" Ἀμμόνιτρον, (τὸ,) Arena nitro mixta. Plin. 36, " 27. In Vulturno mari Italiæ arena alba nascens, " quæ mollissima est, pila molaque teritur: dein " miscetur tribus partibus nitri pondere vel mensura, " ac liquata in alias fornaces transfunditur. Ibi fit " massa, quæ vocatur Ammonitrum: atque hæc reco- " quitur, et fit vitrum purum, ac massa vitri candidi."

[* Ἀμμότροφος, ὁ, ἡ, Qui arenam nutrit, Arenosus. " Meleager 1, 20. (Εὐφήμου τ' ἀμμότροφον πάραλον,) Fabric. B. G. 3, 683. Em. Martin. Epist. 4, 5." Kall. Mss.]

" Ἀμμόχρυσος, ὁ, Gemma, in qua aurum videtur " arenis mixtum esse. Plin. 27, 11.: Arenarum simi- A " litudo est in ammochryso, velut auro arenis mixto."

Ἀμμοχυσία, vide Ψαμμισμός.

[* Ἀμμοχωσία, ἡ, i. q. ψαμμισμός. Oribas. Coll. 10. K. 8. " P. Ægin. 3, 48." Churchill. e Suicer. Mss.]

Καθαμμίζω, Arena obruo. Aristot. de Anim. 9. [" Niclas. ad Antig. Caryst. p. 97. Beckm." Schæf. Mss.]

[* " Δίαμμος, ὁ, ἡ, Arenosus, Arena opertus. Polyb. 34, 10. ap. Athen. 1. 332. Διάμμου τῆς γῆς οὔσης ἐπὶ δύο πήχεις." Schweigh. Mss. Strabo 91. 196.]

" Ἔφαμμος, ὁ, ἡ, Arenosus, ut ὕφαμμος. Theophr. " Ἐὰν δὲ δὴ ἐν ἁλμώδει καὶ ἐφάμμῳ φυτεύσῃ, λίθους " περιτιθέναι." [Sed vide Ὕφαμμος.]

Ὕφαμμος, q. d. Subtus habens arenam, Arenosus, Arenaceus, Sabulosus. Ὕφαμμα χωρία, Arenosa loca, Theophrasto, Gaza interpr. Idem, Ἐὰν δὲ ἐν ἁλμώδει καὶ ὑφάμμῳ φυτεύσῃ, sub. γῇ, In solo sabuloso, et e consequenti, tenui et exili, cui ἡ πίειρα γῆ opponitur. ET Ἀνύφαμμος γῆ, contra Non arenosa terra, vel Non arenosus ager. [Dicitur et * Ὕπαμμος, Athen. 62. Ἀνύφαμμος, Theophr. C. P. 3, 26. vox dubia, inquit Schneider. Lex.]

Χρύσαμμος, ὁ, ἡ, Aurea arena. [Glossæ: Χρύσαμμος· Baluca.]

Ἀμμώδης, ὁ, ἡ, Arenosus, Τόποι ἀμμώδεις, Loca arenosa. [Strabo 193. 1155. Diod. S. 3. p. 96.]

[" * Ἄμμινος, (ὁ, ἡ, i. q. ψάμμινος) Arr. I. 145." Wakef. Mss.]

" Ἀμμώνιοι dicuntur Populi eam Libyæ partem, " in qua Ammonis templum est, incolentes: quorum " mentio ap. Herod. 2. Alioqui Ἀμμώνιος est et no- " men proprium. Ab Ἀμμωνίοις vero, s. regione " ipsorum Ἀμμωνίᾳ, est et POSSESSIVUM nomen " Ἀμμωνιακὸς, (ἡ, ὸν,) Ammoniacus, Pertinens ad Am- " monios, vel Apud Ammonios proveniens, Nascens " in Ammonia. Testatur enim et Diosc. 3, 98. Τὸ " Ἀμμωνιακὸν, ὀπὸν ὂν νάρθηκος ἐν τῇ κατὰ Κυρήνην " Λιβύῃ γεννωμένου, ideo sic nominatum, quoniam " γεννᾶται κατὰ Ἄμμωνα. Et Plin. 12, 23. Æthiopiæ, " inquit, subjecta Africa Ammoniaci lacrymam stillat C " in arenis suis: inde et nomine etiam ab Ammonis " oraculo, juxta quod gignitur, arbor, quam Meto- " pion vocant, resinæ modo aut gummi. Est et Ἀμ- " μωνιακὸν ἅλας ap. Diosc. 5, 126. nominatum et " ipsum inde, quod ibi inveniatur, ut et Plin. docet, " 31, 7.: Quo exemplo postea inter Ægyptum et " Arabiam, etiam squalentibus locis, cœptus est " inveniri, detractis arenis, qualiter et per Africæ siti- " entia usque ad Ammonis oraculum. Nam Cyre- " naici tractus nobilitantur Ammoniaco, et ipso, quia " sub arenis inveniatur, appellato. Gal. ad Glauc. " meminit et Ἀμμωνιακοῦ θυμιάματος." [* Ἀμμωνιὰς, ἄδος, ἡ, ἕδρα, Eur. Alc. 112.: " Ἀμμώνιοι, ad Lucian. 1, 391. * Ἀμμωνὶς, ἴδος, ἡ, Eurip. El. 734. Wakef. Alc. 114. Jacobs. Anth. 10, 235. ad Diod. S. 2, 249. 556. * Ἄμμων Heindorf. ad Plat. Phædr. 340. * Ἀμμοῦς, ibid." Schæf. Mss. " Ἀμμοῦς, Jupiter Ammon, Hesych." Wakef. Mss.]

" Ἀμμανίτης, Deut. 22. et alibi sæpe ap. Gr. Bi- " bliorum Interprr., Ammanites s. Ammonites, trahens D " videlicet ortum ab Ammano s. Ammone, filio Lo- " thi e filia juniore, ut docet Steph. B. v. Ἄμανον."

[* " Ἀμανῖται, Fungi. Casaub. ad Athen. 124." Schæf. Mss.]

¶ Ἄμαθος, ἡ, Arena. Suidas ἄμαθον tradit esse Campi pulverem; ψάμαθον autem eum, qui est prope mare, i. e. litoralem. Ammon. ψάμαθον ait esse ἄμμον παραθαλασσίαν, at ἄμαθον, esse κόνιν: ut, (Il. E. 587.) τύχε γὰρ ἀμάθοιο βαθείης. Hesych. autem scribit ἄμαθον esse Arenam mediterraneam, ψάμμον autem et ψάμαθον esse maritimam. Sed ap. hunc Lexicogr. fœdissimum mendum est, aut ego valde fallor; nam μεσόγγιλλος ap. eum scriptum esse perperam pro μεσόγειος, contendo, atque ita repono. Eust. autem scribit ἄμαθον esse Terram arenosam, aut Pulvis genus: ψάμαθον autem, esse ἄμμον. Ait et videri Hom. κονίην et ἄμαθον pro eodem accepisse, quod, cum dixisset, (Il. E. 585.) εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου Κύμβαχος ἐν κονίῃσι, subjunxerit, τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης. Idem ἀμαθύνω exponens ait veteres ἄμαθον dixisse

signif. κόνιν πεδιάσιμον. Secundum Hesych. quoque A in alio loco ἄμαθος est ἡ κατὰ τὸ πεδίον κόνις. Quanquam non ῥ' ἀμάθοιο habent omnia exemplaria h. l. ut legit Eust., sed quædam ψαμάθοιο, et quidem in ipsa Ed. Rom., contextus ita habet, cum illi, qui subjunguntur Eust. Comm., habeant ῥ' ἀμάθοιο. Ammon. certe, ut apparet e l. c., eandem quam Eust. scripturam secutus est: legit enim et ipse ἀμάθοιο, sed non præfigens particulam ῥα habentem α elisum per apostr.; ac certe ut juvat dimensionem versus hæc particula, ita ejus euphoniam multum lædit. [Ammon. 15. 149.; Valck. Animadv. 237. ad Il. E. 587. Thom. M. 926. Heyn. Hom. 5, 111. 612." Schæf. Mss.]

'Αμαθώδης, ὁ, ἡ, Arenosus. ET 'Αμαθόεις, εσσα, εν, pro eod. ap. poëtas. Sed in hexametro versu dici solet ἠμαθόεις, quod eum ingredi non possit ἀμαθόεις, cum tres sint breves. ['Ημαθόεις, Il. B. 77. I. 153. 295. Od. A. 93. Apoll. R. 1, 932. "'Αμαθώδης, Eust. Il. p. 132, 20. 22." Seager. Mss. * "'Αμαθοῦς, Valck. ad Phœn. p. 370. 'Ημαθόεις, Ruhnk. Ep. Cr. 44. ad Herod. 421. Heyn. Hom. 4, 208. 332. ad Pausan. B 372." Schæf. Mss.]

"'Αμαθίτιδες, (αἱ,) κόγχοι, Epicharm. ap. Athen. 3. "Conchæ gaudentes arena litorea." ["Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 223. Lobeck. Aj. p. 356." Schæf. Mss.]

[* "'Ημαθία, Jacobs. Anth. 9, 238. Christod. Ecphr. 28. * 'Ημαθίς, Antip. Th. 10." Schæf. Mss.]

"'Αμμύδες, αἱ, Lutariæ, ut Gaza vertit ap. Aristot. "de Part. Anim. 7. Forsan scr. ἀμμίδες, quod idem "valebit, quod supra ἀμαθίτιδες."

"Λιαμάθῳ αἰγιαλῷ, Hes. pro λίαν ἀμαθώδει, Ad- "modum arenoso, a λίαν et ἄμαθος." "Λίημος, "Hesychio ψάμαθος, Arena."

'Αμαθύνω, In ἄμαθον redigo, i. e. In arenam s. pulverem redigo, Perdo, Destruo. Il. I. (589.) πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει, Urbem autem ignis in pulverem redigit, vel potius in cinerem. [Hom. Hymn. 2, 140.: κόνις ἀμάθυνεν ὀπωπὰς, Quint. Sm. 11, 250.: κρατερὸν δὲ χρόνῳ ἀμαθύνεται ἦτορ. Æschyl. ap. Schol. Ven. ad Il. l. c. Κύνες δ' ἠμάθυνον ἄνδρα δεσπότην. "Theocr. C 2, 26." Seager. Mss. "Wakef. Eum. 910. Abresch. Æsch. 2, 124. Paulus Sil. 29. Heyn. Hom. 5, 666." Schæf. Mss.]

[* Διαμαθύνω, Vasto, Perdo. Æsch. Ag. 833. "Jacobs. Animadv. 69." Schæf. Mss.]

[* Συναμαθύνω, Una perdo, deleo. Apoll. R. 3, 295.]

Ψάμμος, (ἡ,) i. q. ἄμμος, Arena, Sabulum; ut ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγε, Pind. ap. Plut. Utuntur et prosæ scriptores. Et ψάμμοι plur. ap. Athen. τὰς ἐν Λιβύῃ ψάμμους. Ceterum sunt qui ψάμμος ex ἄμμος factum velint, sunt qui contra: ego illos potius sequor. [Gl. Ψάμμος· Arena. "Longus 3. Villois. Mœris 240. et n. ad Il. E. 587. Thom. M. 926. Jacobs. Anth. 9. 181." Schæf. Mss.]

[* "Ψάμμη, ἡ, i. q. ψάμμος, Arena, Sabulum. Herod. 4, 181. sicut idem etiam τὴν τάφρην usurpavit pro τὴν τάφρον. Apud Aristoph. quoque A. 1260. Dorico idiomate senex aliquis τὰς ψάμμας dixit pro τὴν ψάμμον." Schweigh. Mss. Vide Schneider. Lex.]

[* Ψαμμόγεως, ὁ, ἡ, Pseudo-Herodian. Epimer. p. D 208. ap. Bast. ad Greg. 516.]

Ψαμμοδύτης, (ὁ,) Piscis ἀπὸ τοῦ δύειν τὴν ψάμμον sic dictus, Ex eo quod arenam subeat, in ea videlicet se occultans: unde et ἀμμοδύτης. Nonnulli Arenarium vocarunt. Alio nomine καλλιώνυμος appellatur. Quod autem habuimus paulo ante 'Αμμοδυώτης, citatum ex Anthol. versus gratia additum habere videtur ω: consule tamen locum. ["Ψαμμοδύτης, Athen. Hesych." Wakef. Mss.]

Ψαμμακόσιοι, οἱ, ET Ψαμμακόσια, τὰ, Arenarum numerum æquantes, s. æquantia, i. e. Innumeri, s. Innumera. Eupolis (ap. Athen. 230.) ἀριθμεῖν θεατὰς ψαμμακοσίους. Fictitium vocabulum ad imitationem numeralium quæ in κόσιοι et κόσια terminantur, ut τριακόσιοι, τετρακόσιοι, κ. τ. λ. Hinc autem dicitur, quod ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγε, ut loquitur Pind. (O. 2, 179.) In numerum non cadat. Invenitur etiam scriptum ψαμμοκόσιοι et ψαμμοκόσια: sed cum exemplo illorum τριακόσιοι et τετρακόσιοι hæc dicantur, quin itidem α habere debeant, minime mihi dubium est. ["Sic sane ψαμμακ., non ψαμμοκ. constanter scribitur ap. Athen. 112. 230. 675." Schweigh. Mss.] HINC et Ψαμμακοσιογάργαρα, Aristoph. A. (3.) itidem pro Innumeris. Quod ego, contra Eust. ad Ovidianum illud refero. Gargara quot segetes, &c. ut dicatur de illis, quæ tam sint innumera, quam et maris arena et segetes montis aut civitatis illius. Scribitur autem et Ψαμμοκοσιογάργαρα: sed quod de ψαμμακόσιοι et ψαμμακόσια dixi, idem et de hoc dicendum fuerit. ["Vulgo quidem ap. Aristoph. ψαμμοκ. editur, sed ψαμμακ. ap. eund. legerat Hesych." Schweigh. Mss. Vide Elmsl. "Ψαμμακόσιοι, Kuster. Aristoph. 117. a. Ψαμμοκόσιοι, Brunck. Aristoph. 3, 58. Ψαμμακοσιογάργαρα, Toup. Opusc. 2, 301. Ψαμμοκοσιογάργαρα, Brunck. Aristoph. 3, 58. Aristoph. Fragm. 255." Schæf. Mss. "Ψαμμακόσιοι, Athen. 113. 230. Ψαμμοκόσιος, Suid. Macrob. 363." Wakef Mss.]

Ψαμμώδης, ὁ, ἡ, Arenosus, Sabulosus, [Gl. Arenosus.] ET Ψαμμωτὸς, (ἡ, ὸν,) pro eodem, [Sirach. 22, 20.]

Ψαμμῖτις, ιδος, ἡ, ut ὗς ψαμμῖτις, q. d. Arenacea, quidam ap. Athen. 7. [Ψαμμῖτις autem deductum est e * Ψαμμίτης, ὁ. "Ψαμμίτης, Ruhnk. Ep. Cr. 121. Jacobs. Anth. 9, 71. * Ψαμμίτιχος, Wessel. ad Herod. 53. 103. 178." Schæf. Mss. "Ψαμμῖτις, Athen. 326." Wakef. Mss.]

Ψαμμισμὸς, ὁ, nomen verbale tanquam a ψαμμίζω, pro In arenam defodio; adeo ut ψαμμισμὸς ad verbum sonet Defossio in arenam. In VV. LL. ψαμμισμὸς e P. Ægineta 3, 43. Usus arenæ a sole fervefactæ ad desiccanda hydropicorum corpora in ipsam defossa. Qua de re vide Diosc. 5. cap. de Arena: Actium, 10, 28. Corn. Cels. 3, 21. Dicitur et 'Αμμοχυσία, [l. * 'Αμμοχωσία.]

Ψαμμίον, τὸ, Arenula. Alex. Aphr. Probl. 1. ["Arenæ particula, Aret. 61." Wakef. Mss.]

[* Ψάμμιος, ία, ιον, Arenosus. Æsch. Ag. 979. ἀκάτα.]

[* "Ψάμμινος, (ὁ, ἡ,) i. q. ψάμμιος, ad Herod. 360." Schæf. Mss.]

[* "'Ισόψαμμος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 77." Boissonad. Mss.]

"'Υπόψαμμος, Subarenosus, Arenam subtus ha- "bens," [i. q. ὕφαμμος. "Herod. 2, (12.) p. 92. Xen. E. 3. p. 149." Scott. App. ad Thes. "Suid. Arenacei coloris, Strabo 248. Plut. 3, 866." Wakef. Mss.]

¶ Ψάμαθος, (ἡ,) pro ψάμμος, sicut ἄμαθος pro ἄμμος, Arena, [Sabulum, Gl.] Il. I. 385. Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε, pro quo dixerit aliquis Comice ludens, οὐδ' εἴ μοι δοίη ψαμμακόσια. Apud Soph. (Aj. 1064.) pro Ipso litore, ut et alicubi ap. Hom., si bene memini, ubi dicit ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος: quod Schol. exp. περὶ τὸν παράλιον τόπον τὸν χλοηφόρον. Dicitur et ψάμαθοι plur. num. ab Hom. (Il. B. 800.) φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν, et Od. Γ. (38.) ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίῃσι. Annotat autem Eust. ψάμαθον quidem esse i. q. ψάμμον, at ἄμαθον videri esse κονεώς τι εἶδος. ["Heyn. Hom. 8, 530. 5, 612. plur. 4, 132. Thom. M. 926. Ammon. 15. 149. Valck. Animadv. ad p. 237. ad Il. E. 587. Matth. ad Gloss. min. 35." Schæf. Mss.]

Ψαμαθώδης, ὁ, ἡ, Arenosus, i. q. ἀμαθώδης. Sunt tamen qui differre velint, ut ψάμαθος ab ἄμαθος. [Apoll. R. 4, 1376. H. in Merc. 75. "Orph. Arg. 332. Oppian. C. 2, 255." Wakef. Mss.]

¶ Ψαμάθη, Nereidum una, Phoci mater, Hesiodo, in VV. LL. ἀπὸ τῆς ψαμάθου fortasse fictum nomen.

[* Ψαμάθη, ἡ, Fons ap. Thebas Bœotias, UNDE * Ψαμαθηΐς, ἡ, ut —ίδας σίδας, Nicand. Th. 887. ubi v. not.]

[* Ψαμαθία, ἡ, Hesychio αἰγιαλός.]

[* Ψαμαθὶς, ἡ, Piscis in arena latens. Numen. ap. Athen. 327.]

[* Ψαμάθιον, τὸ, Arenula, Gl.]

[* Ψαμαθὼν, ὁ, Sabuletum, Gl.]

[* Ψαμαθηδὸν, Orac. Sibyll. p. 560.]

"'Αψάμαθος s. 'Άψαμμος, (ὁ, ἡ,) Arenis carens, "Non arenosus s. sabulosus, Hesych."

[* Εὐψάμαθος, ὁ, ἡ, Arenosus. "Antip. Sid. 14." Schæf. Mss.]

[* Πολυψάμαθος, ὁ, ἡ, Multam habens arenam, Arenosus. Æsch. Suppl. 876. Oppian. C. 1, 373. ET

* Πολύψαμμος, ὁ, ἡ: "Πολυψάμαθος, Toup. Opusc. 1, 375. Πολύψαμμος, Huschk. Anal. 296. Jacobs. Anth. 8, 269." Schæf. Mss.]

'ΑΜΝΟΣ, ὁ, Agnus; quod Attice aspirari scribit Eust. Usitatum autem est vocabulum utrisque scriptoribus. 'Αμνὸς κεράστης a Nic. (Al. 150.) sed a Schol. reprehenditur. De etymo autem hujus vocis dicam in 'Αμνίς. [Aristoph. Pac. 934. "'Ο, ἡ, Epigr. adesp. 113. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 138. ad Ant. Lib. 196. Toup. Opusc. 1, 382." Schæf. Mss.]

'Αμνοκόπος, ὁ, Pastor, ποιμὴν, Hesych. [A Schneider. Lex. non agnoscitur. "Fabric. Bibl. Gr. 1, 163." Schæf. Mss.]

'Αμνοφόρος, ὁ, ἡ, Agnum ferens. || 'Αμνοφόρος, ap. Theocr. dicitur Cerva gravida, quasi gerens in utero ἀμνούς: accipiendo ἀμνοὺς latius pro Fœtibus cervæ, i. e. hinnuleis, tanquam videlicet ἀμνὸς generale sit nomen, signif. Cujuslibet animalis catulum. Locus habetur Id. (11, 40.) τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρῶς, Πάσας ἀμνοφόρως. Sed alia est etiam lectio μαννοφόρως, de qua vide Schol. qui ἀμνοφόρως exp. ἀμνίδας καὶ βρέφη φερούσας.

'Αμνοκῶν, Agni mentem habens, Simplex, aut Fatuus. Aristoph. I. (261.) Καὶ σκοπεῖς γε, τῶν πολιτῶν ὅστις ἐστὶν ἀμνοκῶν: ubi Schol. οἷον προβατώδης, τουτέστι μωρὸς καὶ εὐήθης. Videtur ἀμνοκῶν dici pro ἀμνοκοῶν, ἀμνοκοῶν autem quasi ἀμνονοῶν. Scribit enim Eust. 'Αμνοκῶν, ἀμνὸς τὰ ἐς νοῦν: παρὰ τὸ κοεῖν, ὅ ἐστι νοεῖν, ὡς ἀμνός. Vide in Erasmi Chiliad. annot. meam in Proverb. Ovium mores; ubi et ex Æschylo protuli * προβατογνώμων, prorsus signif. i. q. ἀμνοκῶν. ["Brunck. Aristoph. 3, 13. Kuster. 107. a." Schæf. Mss.]

'Αμνὴ, ἡ, Agna. Invenitur etiam scriptum ἄμνη, cum tamen passim scribatur ἀμνός. Orph. Arg. (319.) ἐπ' αὐτῷ δὲ γλάγος ἀμνῆς. Sed in nonnullis Edd. ἄμνης. Quem accentum habet hoc nomen et in quibusdam Edd. Anthol. Apud Eust. legitur ἄμνη, quem de h. v. consule. ["'Αμνὴ, Antip. Sid. 94." Schæf. Mss.]

'Αμνὶς, ίδος, ἡ, ET 'Αμνὰς, άδος, ἡ, i. q. ἀμνὴ, Agna. Theocr. Idyll. 5, (3.) Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες; Ubi Schol. annotat ἀμνίδας dici τὰ μικρὰ προβάτια, tanquam ἀμενηνά. Itidem vero Etym. ἀμνὸς a μένος deducit, præfixa privativo, ut dicatur ἀμνὸς quasi ἄμενος: sed et aliam affert etym. a μνοῦς signif. Mollem pilum, s. Tenerrimam aut mollissimam lanam cum qua nascitur: ut sit ὁ ἐστερημένος τῶν νηπίων τριχῶν. Ego vero inter has de etym. controversias, tanquam primitivum posui. 'Αμνάδας appellari Virgines quoque tradit Hesych. [Cf. Etym. M. 'Αμνός· ὁ ἁπαλὸς καὶ τρυφερός. "'Αμνὰς, Clem. Alex. ad Gent. 92." Routh. Mss. "'Αμνὶς, Musgr. Cycl. 60. 'Αμνὰς, Ruhnk. Ep. Cr. 135. Harles. ad Theocr. 82. 147." Schæf. Mss. * "'Αμνιὰς, Ilithyia, Ruf. Eph. 45." Wakef. Mss.]

'Αμνειὸς, ὁ, i. q. ἀμνὸς, Agnus. Quidam autem volunt ἀμνειὸν dici Agnum qui jam sit adulta ætate. Etym. scribit ἀμνειὸς eadem forma dici qua ἀρνειός: quod ἀρνειὸς fieri a gen. ἀρνὸς eadem forma qua ἀδελφειὸς ab ἀδελφὸς, scribit Eust. [Non agnoscitur a Schneider. Lex. * "'Αμνεῖος, Agninus, Theocr. (24, 61.)" Wakef. Mss.]

'Αμνόα, Ovis, aut secundum alios, Agnus. Hesych.

¶ 'Αμνίον, τὸ, Membrana fœtui proxima, ipsum totum a vertice ad imos pedes involvens, Gorr. e Gal., qui Gorr. et alia ex eod. affert, quæ ap. eum lege in Defin. Med. Vide et Theophil. Anatom. 5, 18. J. Poll. quoque e duabus tunicis, quæ sint circa fœtum, eam quæ sit intrinsecus, tenuiorem et molliorem, ἀμνίον ab Empedocle vocatam tradit, sicut alteram χωρίον: scribitur et χορίον. Ceterum hanc vocem ἀμνίον quidam ab ἀμνὸς, ab ejus videlicet mollitie s. teneritudine, alii a μένος deduxerunt, unde et ipsum ἀμνὸς quosdam derivare diximus, ut sit quasi τὸ ἄνευ μένους. || 'Αμνίον dicitur et Agnellus, ut quidam volunt. || 'Αμνίον putavit Erasmus poni pro μνίον, quod Muscum signif. ut esset α pleonasticum, sicut in ἄσταχυς pro στάχυς: de qua ejus opinione vide meam annot. in Prov. Muscum metere; quæ est in libro Animadvv. mearum in calce Chiliad. excuso a patre meo. 'Αμνεῖν pro θερίζειν, Metere: de qua signif. eand. illam annot. consule.

"'Αμνίον, Eust. 1476. ἀμνίον dici scribit τὸ τοῦ "αἵματος, ὅ ἐστι τοῦ ἀποσφάγματος, δεκτικὸν ἀγγεῖον, "Vas quo jugulati animantis sanguis excipitur, quasi "ἀμένιόν τι ὄν, h. e. μένους s. αἵματος στερητικόν: "Cretenses vero ἄμνιον dicere ἀγγεῖον, εἰς ὃ τὸ αἷμα "τῶν ἱερείων ἐδέχοντο, αἵμνιόν τι ὄν, παρὰ τὸ αἷμα. "Apud Suid. certe Αἵμνιον legi, supra docui, et Porsilus ap. Eust. ibid. testatur Hierapytniis suis in usu "esse hanc vocem, aspirateque et per αι proferri: "necnon Apollodorus verisimile esse ait poëtam αἵ"μνιον scripsisse, alios autem detracto ι et mutato spi"ritu reposuisse ἄμνιον. Nicander vero et Theodo"rides δάμνιον scribunt, παρὰ τὸ δάμνασθαι τὸ σφαζό"μενον ζῶον, inquit Eust. Locus Homeri, in quem "hæc annotat, est Od. Γ. (444.) πέλεκυν δὲ μενεπτό"λεμος Θρασυμήδης Ὀξὺν ἔχων ἐν χειρὶ παρίστατο βοῦν "ἐπικόψων· Περσεὺς δ' ἄμνιον εἶχε." [Lex. de Spirit. 210. * "'Αμνεῖον, Bekkeri Anecd. 792, 24." Boissonad. Mss. "'Αμνίον, Heyn. ad Apollod. 1162. Vas ad excipiendum sanguinem, ad Od. T. 444. Musgr. Iph. T. 335. Brunck. Aristoph. 1, 125." Schæf. Mss.] "'Αμπνεῖον, τὸ, Vas ad excipiendum "sanguinem, VV. LL. perperam pro ἀμνεῖον s. ἀμνίον, "aut ἄμνιον. Triplicis enim hujus scripturæ meminit Eust."

"Δάμνια, Hesychio θύματα, σφάγια, Victimæ, Pecudes sacrificio destinatæ. Vide et 'Αμνιον."

"'ΑΜΟΡΑ, (ἡ,) Hesychio est σεμίδαλις ἑφθὴ σὺν "μέλιτι, Similago cocta cum melle; ut Athen. quo"que (646.) ἀμόρας dici scribit μελιτώματα s. μελιτώ"ματα πεπεμμένα, Opus pistorium e melle, Placentas "aut Panes mellitos, Panes dulciarios. HINC 'Αμο"ρίτης ἄρτος, Panis e similagine cocta cum melle, Panis "mellitus et dulciarius. Paralipom. 1, 14. Ἄρτον "ἕνα * ἀρτοκοπιακὸν καὶ ἀμορίτην, ubi Interpres: Tor"tam panis et frixam oleo similam. Complut. autem "Editio ibi habet * κολλυρίτην pro ἀμορίτην. Apud "Athen. quoque (646.) cum scribit, 'Αμορβίτης, πλα"κοῦντος εἶδος παρὰ Σικελοῖς, crediderim leg. ἀμορίτης, "vel saltem ἀμοργίτης, cum ap. Hesych. legamus, 'Α"μοργίτας, πλακοῦντας." ["'Αμόρα, Valck. ad Adoniaz. p. 398." 'Αμορβίτης, Albert. Peric. Cr. 59." Schæf. Mss.]

"'Ομορίτας, Hesychio ἄρτος ἐκ πυροῦ διῃρημένου γε"γονὼς, pro quo supra ἀμορίτης."

"Ἄμωρος, Hesychio Species placentæ, forsan quæ "supra ἀμόρα dicta est."

"'ΑΜΟΡΒΟΣ, Suidæ ὁ ἅμα τινὶ ὁρμῶν, mutatione "unius literæ ex ἀμορμός. Callim. H. in Dian. (45.) "χαῖρε δὲ Τηθὺς, Οὕνεκα Λητοΐδι θυγατέρας πέμπεν "ἀμορβοὺς, i. e. ἀκολούθους, inquit Schol. παρὰ τὸ ἅμα "πορεύεσθαι. Vide et 'Αμορβαῖος." [Hodie legitur θυγατέρας Λητωΐδι. Oppian. C. 1, 132. Nic. Ther. 49. Schol. Nic. Ther. 28. "Pastor, Callim. 1, 431." Schæf. Mss. "Comes, Steph. Byz. 740." Wakef. Mss.]

"'Αμορβαῖος, ὁ, ἡ, [imo, αία, αῖον,] Tenebricosus, "Obscurus, * σκοτεινώδης, ut Schol. Nic. accipit Ther. "(28.) Δρυμοὺς καὶ λασιῶνας, ἀμορβαίους τε χαράδρας, "derivans nimirum ab ἀμορβὸς, signif. itidem σκοτεινός: "quod ἀμορβὸς esse ait παρὰ τὴν ὀρφνὴν, exemto ν et "verso φ in β, vel ex ἄμορφος, mutato accentu et φ iti"dem in β converso; addit tamen et aliam τοῦ ἀμορ"βαίους interpr. nimirum βουκολικὰς s. ποιμενικὰς, ὅπου "βουκόλοι πατοῦσι: quemadmodum ap. Oppian. C. 3. "φῶτες ἀμορβῆες sunt ἄνδρες ποιμάντορες, Pastores. "Possis accipere etiam pro Sequaces vel Rapidas." ["Tenebricosus, Nicand. Th. 489. Pastoralis, 490." Wakef. Mss.]

"'Αμορβὰς, άδος, ἡ, Pedissequa, Sectatrix, Comes, "ἡ ἀκόλουθος, ut Schol. Apoll. R. accipit 3, (881.) "Τῇ δ' ἅμα νύμφαι ἕποντται ἀμορβάδες."

"'Αμορβεὺς, Pastor: vide 'Αμορβαῖος." ["Oppian. C. 3, 295." Wakef. Mss.]

"Ἀμορβεύω, εύσω, Sequor, Assector, ἀκολουθῶ. "Nicand. (Fr. 35.) Βουκαῖοι ζεύγεσσιν ἀμορβεύουσιν "ὀρήων. Idem et pass. voce in ead. signif. usus est, "Ther. (349.) Νωθεῖ γὰρ κάμνοντες ἀμορβεύοντο λε-

" πάργῳ Δῶρα: annotat enim ibi Schol. ἀμορβεύειν " esse ἀκολουθεῖν et ὑπηρετεῖν, sic exp. ea verba, διη- " κονίζοντο φέροντες ἐπὶ ὄνῳ. Hes. quoque ἀμορβεύων " exp. ἀκολουθῶν: addens tamen etiam ἀπαλλαττό- " μενος, Abiens, Discedens: afferensque itidem ἀμορ- " βεύσασθαι pro ὁδοιπορῆσαι et ὁρμῆσαι. Verum et " ἀμορμεύειν dicitur pro hoc ἀμορβεύειν, unde in " Epigr. ἀμορμεύεσκε pro * συνωδοιπόρει. Sed aspi- " randa potius hæc sunt, utpote ex ἅμα derivata: id " quod Suid. quoque innuit in 'Αμορβός. Etymol. " certe et Lex. meum vetus in l. c. Nicandri scribunt " ἀμορμεύοντο, ut paulo post docebo." [* " 'Αμορβέω, Heringa Obs. 230." Schæf. Mss. " 'Αμορβεύω, in Med. A me depono, Nicand. Th. 349. Una iter facio, Hesych. 'Αμορβέω, Steph. Byz. 315. Unde ἀμορβής." Wakef. Mss.]

" 'Αμορβὴς et 'Αμορβὲς, signif. τὸ μεσονύκτιον, Me- " diam noctem, teste Etym. qui ex ὀρφνὴ derivatum " ait, habereque ἔλλειψιν τοῦ ν et τροπὴν τοῦ φ pro " ἀμορφνής: quod Schol. quoque Nicandri tradit " paulo ante in 'Αμορβαῖος. Apud Suid. scriptum " ἀμερβὲς pro hoc ἀμορβές."

" 'Αμερβὲς, Suidæ τὸ μεσονύκτιον, Media nox, Nox " concubia, Nox intempesta. Derivat autem παρὰ τὴν " ὀρφνὴν, et pro ἀμορφνὴς positum ait exemto ν et " mutato ο in ε, et φ in β. Supra 'Αμορβὲς pro eodem " habemus ex Etym."

" 'Αμορμεύω, s. 'Αμορμεύομαι, i. q. supra ἀμορβεύω " s. 'Αμορβεύομαι, i. e. Sequor, aut Comitor, Una " proficiscor; ut Etym. ἀμορμεύεσκεν exp. * συνω- " δοιπόρει, afferens hunc versum, Σὺν δ' ἡμῖν ὁ πε- " λαργὸς ἀμορμεύεσκεν ἀλοίτης: addensque, derivatum " esse hoc ἀμορμεύειν παρὰ τὸ ἅμα ὁρμᾶν καὶ πορεύ- " εσθαι: secundum quod etymon aspirandum. po- " tius foret, ut in Lex. meo vet. in h. l. Nicandri, " Νωθεῖ γὰρ κάμνοντες ἀμορμεύοντο λεπάργῳ: quod " ἀμορμεύοντο exp. διεκόμιζον, ut Etym. quoque, ad- " dens, λέπαργον vocari τὸν ὄνον, quoniam κατὰ τὴν " κοιλίαν λευκός ἐστι. Supra ἀμορβεύοντο etiam scribi " h. l. docui."

" 'Ομορβεῖν, Hesychio ἀκολουθεῖν, ὁδοιπορεῖν, quod " et ἀμορβεῖν."

'ΑΜΟΡΓΗ, ἡ, Herba quædam purpurea, ut scribit Etym. εἶδος βοτάνης πορφυρᾶς, unde ἀμόργινα indumenta dicuntur Purpurea. Fortasse tamen flos herbæ potius purpureus vocandus fuit quam ipsa herba: ap. eund. ἀμόργην Coloris genus esse scribit Methodius. [E. H. Barker. ad Etym. M. Ed. nov. " Toup. in Schol. Theocr. 215. ad Mœrin 44. Phrynich. Ecl. 25. Thom. M. 472." Schæf. Mss.]

'Αμοργὶς, ίδος, ἡ, est, teste Hesych., καλάμη quædam, e qua fit ἔνδυμα, ἢ ὕφασμα, ἢ χιτών. Ubi pro quanam re καλάμην, accipiat, ambigi potest, præsertim cum Etym. in v. 'Απομόρξατο scribat, 'Αμοργὶς δὲ, τοῦ καλάμου τῆς ἀνθήλης τὸ λεπτότατον μέρος: idem vero alio loco scribat, 'Αμοργὶς δὲ καλάμη τις, ἐξ ἧς τὰ ἐνδύματα ἀμόργινα, οἱ δὲ λινᾶ ὑφάσματα· οἱ δὲ κ.τ.λ. Suid. autem dicit esse * λινοκαλάμην. In VV. LL. ἀμοργὶς scribitur esse Lini species tenuissima, bysso non dissimilis: fortasse quod Suidas scribat ἀμόργινον, simile bysso pretiosum. [E. H. Barker. ad Etym. M. Ed. nov.: Aristoph. Λ. 735. J. Poll. 7, 74. Athen. 255. " Kuster. Aristoph. 239. a." Schæf. Mss. " Ut ἀμοργὴ, Fæces, Albert. Hesych." Wakef. Mss.]

[* " 'Αμοργίδιον, Eust. ad Dionys. P. 76." Wakef. Mss. Vide E. H. Barker. ad Etym. M. Ed. nov., ubi ET de * "Αμοργος, Linum, Byssus, ET * 'Αμοργία.] " 'Αμόργεια, Suidæ Species coloris, ab Amorgunte insula dicta."

" 'Αμοργικὸς χιτὼν, J. Polluci i. q. ἀμόργινος."

'Αμόργινος, ὁ, ἡ, Colorem habens herbæ, quæ dicitur ἀμόργη, aut floris illius herbæ, Purpureus, vel Ruber cum Etym. 'Αμόργινος χιτωνίσκος, Amorgina tunicula, dicitur a nomine ἀμόργη, quod est Coloris genus, simile bysso. Signif. et Pretiosam vestem. Sic ap. Etym. Methodius. At Hesych. habet ἀμόργινα, λεπτοϋφῆ ἱμάτια, Indumenta tenui filo contexta: pro qua exp. videtur facere Æschin. c. Tim. (14, 3.) "Ετι δὲ πρὸς τούτοις, γυναῖκα ἀμόργινα ἐπισταμένην ἐργάζεσθαι, καὶ ἔργα λεπτὰ εἰς τὴν ἀγορὰν ἐκφέρουσαν. Athen. 8. Πορφυροῦν ἀμφίταπον ἀμοργίνῳ καλύμματι περιειλημμένον. Etym. postquam dixit, 'Αμόργη δὲ, καλάμη τις, ἐξ ἧς ἐνδύματα ἀμόργινα· οἱ δὲ λινᾶ ὑφάσματα· οἱ δὲ ἀπὸ 'Αμόργου τῆς νήσου· οἱ δὲ ἀμοργίνους ἐρυθροὺς τὸ χρῶμα. Quanquam in exempl. vulg. legitur ἀμύργου, sed ego ἀμόργου repono; cum ita vocari insulam cum ex aliis constet, tum e Steph. B. qui, postquam dixit ab 'Αμοργὸς insula fieri 'Αμοργῖνος eadem forma qua * 'Ερυκῖνος: ut Simonides dicebatur 'Αμοργῖνος, paucis interjectis subjungit, At ἀμόργινος χιτὼν, coloris est proprium. Quod etiam facit contra eos, quos ἀμόργινα indumenta ab insula Amorgo putasse denominata, refert Etym. At J. Poll. ita scribit, Amorgina autem fieri optima quidem in Amorgo, esse vero et has e lino aiunt. Ceterum ἀμόργινος χιτὼν vocabatur et μόργις. Suidas postquam scripsit, 'Αμόργινον, simile bysso et pretiosum, subjungit, Dicitur et ἀμόργινα fem. gen. [" Clem. Alex. 239." Routh. Mss. Brunck. ad Aristoph. Λ. 150. Plato Epist. 13. p. 177. Μὴ τῶν πολυτελῶν 'Αμοργίνων (χιτωνίων,) ἀλλὰ τῶν Σικελῶν τῶν λινῶν. " Valck. ad Adoniaz. p. 405. Mœris 44. et n. Kuster. Aristoph. 237. b." Schæf. Mss.]

" Μόργις etiam vocabatur ὁ ἀμόργινος χιτὼν, ut est " ap. J. Poll. 7, 16. Sed quidam pro eo reponunt " ἀμοργίς."

'ΑΜΟΣ, (ἡ, ὀν,) Unus, Aliquis; vel, Unus aliquis. Esse autem Ion. vel Dor. tradit Eust. Ab hoc autem fiunt ista, οὐδαμὸς et μηδαμὸς, a quibus adverbia cum alia, tum οὐδαμῇ et οὐδαμῶς, μηδαμῇ et μηδαμῶς: quæ hic omissa, in Οὐ et Μὴ ponam. [" Ad Timæi Lex. 29. ad Thom. M. 40. ad Il. Σ. 414." Schæf. Mss. Vide et infra 'Αμὸς pro ἡμέτερος.]

'Αμόθεν, Alicunde, Ex aliquo loco, Ab aliquo, Vel ab uno aliquo; ut οὐδαμόθεν, Nullicunde, si fas esset hoc adverbio uti, E nullo loco. Od. A. (10.) Τῶν ἀμόθεν γε, θεὰ, θύγατερ Διὸς, εἰπὲ καὶ ἡμῖν, i. e. ποθὲν καὶ ἀπό τινος ἑνός. Hesych. autem exp. Ab aliqua parte, unde volueris. Apud Plat. de LL. 7. (341.) pro Alicunde, Μηχανὴν δὴ δεῖ τὸν νομοθέτην ἐννοεῖν ἀμόθεν γε ποθὲν, ὄντινα τρόπον τοῦτ' ἔσται τῇ πόλει. [Oppian. C. 1, 401. Τῶν ἀμόθεν μορφαί τε καὶ εἴδεα τοῖα πελέσθω. [" Ad Mœrin 51. Valck. ad Il. 22. p. 115. Timæi Lex. 26. et n.; ad 29. ad Thom. M. 40. ad Od. A. 10. Voss. Länds. Ged. Virg. 3, 49." Schæf. Mss.]

" "Αμοθι autem Dorice pro Pariter accipi aiunt ap. " Thuc. Videndum tamen annon scr. ἀμόθι, et intel- " ligendum Alicubi, ut οὐδαμόθι est Nullibi." [Thuc. 5, 77. 'Αμόθι βουλευσαμένους, ap. Schneider. Lex., quem vide.]

'Αμῆ, ET 'Αμῶς, ET 'Αμοῖ, adv. itidem ab ἀμὸς facta, sed quæ composita cum aliis particulis usurpentur. Dicitur enim 'Αμῆγε, 'Αμηγέπη, 'Αμηγέπου, 'Αμηγέπως, 'Αμωσγέπως, 'Αμοιγέποι. [" 'Αμῆ, ad Thom. M. 41. Mœris 50. et n. Valck. ad Il. 22. p. 115. Timæi Lex. 26. et n.; 29. et n. 'Αμῶς, ad Timæi Lex. 29. Thom. M. 40. et Add. 'Αμοῖ, ad Timæi Lex. 26. ad Thom. M. 41." Schæf. Mss. " 'Αμῆ, Quadantenus, Gal. Lex. 'Αμῶς, i. q. ἀμῆ, Gal." Wakef. Mss.]

'Αμηγέπη, Quodammodo, Quadantenus, Quoquomodo, vel Quovis modo; ut Agath. ap. Suid. "Εδοξεν οἱ ἀμηγέπη ἀποπειρᾶσθαι τοῦ φρουρίου. Apud Eund. Idem, ut opinor, 'Αμηγέπη τῶν παρατεθέντων ἀψάμενος. [" Aristoph. A. 608. αἴτιον δὲ τί, 'Υμᾶς μὲν ἤδη μισθοφορεῖν ἀμηγέπη, Τωνδὶ δὲ μηδέν'; Vertitur Undecunque. Potius forsan, Quadantenus; Nonnihil." Seager. Mss. " Thom. M. 40. Toup. Opusc. 1, 264. Alciphr. 444. Charit. 560. Wakef. Eum. 972. Jacobs. Anth. 9, 496. Brunck. Aristoph. 3, 83. Elog. de Thucyd. 15. ad Lucian. 2, 333. 346. 3, 17. 'Αμηγέπου, ad Thom. M. 41. Brunck. Aristoph. 3, 83. 'Αμηγέποι, ibid." Schæf. Mss. " 'Αμηγέπη, Pretty much, Ælian. H. A. 777. Clem. Alex. 327, 1." Wakef. Mss.]

'Αμῆγε, Hesych. exp. ἀμηγέπως, accipiens, opinor,

utrumque pro ἀμηγέπως, s. ἀμωσγέπως, quod habes hic in proxime sequentibus.

[* " Ἀμήποτε, ad Mœrin 51." Schæf. Mss.]

[* " Ἀμοσέποι, ad Timæi Lex. 26." Schæf. Mss.]

Ἀμωσγέπως pro eod. dicitur. Plut. Pericle (1, 642.) Ἐπολιόρκει τοὺς Σαμίους, ἀμωσγέπως ἔτι τολμῶντας ἐπεξιέναι καὶ διαμάχεσθαι πρὸ τοῦ τείχους. [" Aristoph. Θ. 429. νῦν οὖν ἐμοὶ τούτῳ δοκεῖ Ὄλεθρόν τιν' ἡμᾶς κυρκανᾶν ἀμωσγέπως, Ἢ φαρμάκοισιν, ἢ μιᾷ γέ τῳ τέχνῃ. Plut. Demosth. 1552. HSt. Οὐ γὰρ οὕτως ἐκ τῶν ὀνομάτων τὰ πράγματα συνιέναι καὶ γνωρίζειν συνέβαινεν ἡμῖν, ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων ἀμωσγέπως εἴχομεν ἐμπειρίας ἐπακολουθεῖν διὰ ταῦτα καὶ τοῖς ὀνόμασι: Demetrio 1675. Πρῶτον μὲν ἀμωσγέπως ἐκίνει τὸ σῶμα, θήρας ἐφ' ὅσον ἦν καὶ δρόμων ἀπτόμενος, ἔπειτα κατὰ μικρὸν ἴκνου πρὸς αὐτὰ καὶ νωθείας ἐπίμπλατο." Seager. Mss. [" Mœris 50. et n. Valck. ad Il. 22. p. 115. Timæi Lex. 26. et n. ad p. 29. Thom. M. 40. et Add. Abresch. Æsch. 2, 89. Brunck. Aristoph. 3, 83. ad Dionys. H. 1, 170. Heindorf. ad Plat. Charm.; 115. ad Gorg. 167." Schæf. Mss.]

Ἀμοιγέπου autem et ἀμοιγέποι aliam habent signif.; et ἀμηγέπου quidem exp. a Schol. Aristoph. ἁπανταχοῦ, Ubique, Ubivis, A. (608.) Ὑμᾶς μὲν ἤδη μισθοφορεῖν ἀμηγέπου, [ἀμηγέπῃ Brunck.] At ἀμηγέποι ab Hesych. exp. ὅποι ποτὲ, Quemcunque ad locum. At ἀμοιγέποι alibi scribit, per οι videlicet in secunda et ultima syllaba, et exp. In aliquem locum, aut Uno modo. Itidem vero ἀμηγέπου Schol. Aristoph. non uno illo modo exp. videlicet per ἁπανταχοῦ, sed et ὅπως ἂν τύχῃ, καθ' οἱονδήποτε τρόπον. Mirum est tamen his adverbiis eodem scriptis pacto signif. utramque tribui, ac merito fuerit alicui suspecta hic exempl. fides. Apud Suid. legitur etiam Ἀμωσγέποι.

¶ Ἀμὸς, (ἡ, ὸν,) Dor. pro ἡμέτερος, Noster; ut ἀμὸν πατέρα, Patrem nostrum, ap. Soph. Sic et πόλιν ὑμὴν dicit Hom. Urbem vestram, et ὑμὰ κτήματα, Vestras opes, tanquam ab ὑμός. Vide inter pronomina. [Ἀμὸς, Æsch. Choëph. 426. 435. Eum. 437. Il. 6, 414. Eur. El. 188. Andr. 1175. " Brunck. Lectt. in Anal. 26. Philoct. 1314. Electr. 279. 588. 1496. Ruhnk. Ep. Cr. 235. Ἀμὸς i. q. ἡμέτερος. Valck. ad Phœn. p. 660. ad Hippol. p. 244-5. Diatr. 216. Markl. Iph. p. 200. 245. Wakef. Ion. 464. 688. Abresch. Æsch. 2, 46. Stanl. Eum. 311. Jacobs. Anth. 6, 283. 9, 182. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 71. Heyn. Hom. 5, 272. 444. 6, 90. 387." Schæf. Mss. " Ἀμὸς, Meus, Eur. Androm. 581. Soph. Antig. 877. Theocr. 5, 108." Wakef. Mss.]

¶ Ἆμος, Quando, adv. temporis, pro ἦμος, cui respondet τῆμος. Vide ἦμος. [" Dor., Brunck. ad Theogn. 844. Koen. ad Greg. 167." Schæf. Mss.]

ἌΜΠΕΛΟΣ, ἡ, Vitis, Vinea. Ἄμπελον φυτεύειν Vitem serere, Cic. Interpr. Od. I. (110.) ἠδ' ἄμπελοι αἴτε φέρουσιν Οἶνον ἐριστάφυλον. Diosc. 5, 2. dicitur ἄμπελος οἰνοφόρος, Vitis vinifera, ad differentiam, ut opinor, aliarum duarum, quarum unam ἄμπελον λευκὴν, Vitem albam, alio nomine βρυωνίαν: alteram, ἄμπελον μέλαιναν, Vitem nigram, item βρυωνίαν μέλαιναν vocat. [Mathem. Vett. p. 15. Glossæ: Ἄμπελος· Sarpa, Vinea, Vitis. Ἄμπελος ἀγρία· Labrusca. " Hemsterh. ad Plut. p. 322. Jacobs. Anth. 6, 397. Fac. ad Paus. 1, 277.; Sylb. ad eund. l.: ad Diod. S. 1, 242. Ἄ. χυσῇ, ad 2, 354. Wessel. Obs. 128. Valck. ad Phœn. 639. Sing. pro plur. Duker. Præf. Thuc. 7. An δένδρον? Creu. Mus. 1, 353. Unde? Bibl. Crit. 1, 76. Toup. Opusc. 1, 202." Schæf. Mss. " Pantheræ genus, Ælian." Wakef. Mss.]

Ἀγριάμπελος, q. d. ἀγρία ἄμπελος, Vitis sylvestris, Labrusca. Vide Οἰνάνθη secundum quosdam.

[* Ἀμπελάνθη, ἡ, i. q. οἰνάνθη, Lucian. 4, 268.]

[* Ἀμπελογενὴς, ὁ, ἡ, Vitigineus, Vites gignens. Aristot.]

[* Ἀμπελόδεσμος, ἡ, Genus herbæ adeo sequacis et constantis, ut ea Siculi vites alligare soleant, Plin. 17, 23. unde et nomen traxit.]

[* " Ἀμπελεργάτης, (ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 136." Boissonad. Mss.]

Ἀμπελόκαρπον, τὸ, Herbæ nomen, quæ et ἀπαρίνη. Diosc. 3, 183.

A [* " Ἀμπελοκόμος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 131." Boissonad. Mss. " Ἀμπελοκομία, (ἡ,) Vitium Curatio, J. Poll." Wakef. Mss.]

[* Ἀμπελολεύκη, ἡ, Vitis alba, ita dicta a colore albo radicum. Sarmenta habet longis, et exilibus internodiis geniculata, folia pampinosa ad magnitudinem hederæ, et tamen divisa, ut vitium, radicem albam, grandem, raphani similem initio, e qua caules exeunt asparagi similitudine; semen in uva raris acinis dependens, succo rubente, postea croci. Varios habet usus in medicina, quos fuse persequitur Plin. 23, 1.]

[* Ἀμπελομιξία, ἡ, Commixtio cum vitibus. " Lucian. Ver. Hist. 1. p. 376." Scott. App. ad Thes.]

Ἀμπελόπρασον, τὸ, ap. Diosc. 2, 180. Marcellus vult esse Agreste porrum, quod in vinetis nascitur. Sonat ad verbum, Vitiporrum, i. e. Vitis porrum, In vite nascens porrum. [Moschop. π. Σχεδ. 205. Plin. 24, 15. " Casaub. ad Athen. 143. Mœris 115. et n." Schæf. Mss.]

[* Ἀμπελοστάτης, UNDE * Ἀμπελοστατέω. J. Poll. B 7, 141. Καὶ τὰ ῥήματα, γεωργῆσαι, φυτουργῆσαι, ἀμπελουργῆσαι, καὶ ἀμπελουργεῖν, ἀμπελοστατεῖν, * κηπωρεῖν, * ἀλσοκομεῖν, ἐλαιοκομεῖν.]

[* " Ἀμπελοτόμος, (ὁ, ἡ,) Vitium putator, Hesych." Wakef. Mss.]

[* " Ἀμπελοτρόφος, (ὁ, ἡ,) Psell. in Cantic. Cant. ad c. 1, 14." Boissonad. Mss.]

Ἀμπελουργὸς, ὁ, (ἡ,) Vinitor, ad verbum, Cujus opus est in vite, Qui operatur circa vitem, [Vitifex. Glossæ: Ἀμπελουργός· Vinitor. Luc. Evang. 13, 7. Aristoph. Pac. 189. " Thom. M. Add. ad 535. Ἀμπελοεργὸς, Charit. 512. Macedon. 26." Schæf. Mss.]

Ἀμπελουργικὸς, (ἡ, ὸν,) Vinitorius, Ad vinitorem pertinens. Ἀμπελουργικὴ, Ars vinitoria, Ars vitium colendarum, sub. τέχνη. Plato de Rep. 1. (159.) Καὶ ὅταν δὴ δρέπανον δέῃ φυλάττειν, ἡ δικαιοσύνη χρήσιμος, καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ· ὅταν δὲ χρῆσθαι, ἡ ἀμπελουργική; [J. Poll. 7, 141. Καὶ τὰ ἐπιῤῥήματα, * γεωργικῶς, * ἀμπελουργικῶς, * κηπουργικῶς, * ἀλσοκομικῶς. " Pro ἀμ- C πελουργικῶς Ms. habet * φυτουργικῶς. Sed utrumque habet in præcedentibus, cui respondeat. Pro κηπουργικῶς Ms. habet * κηπουρικῶς, quod nescio quomodo mihi magis placet, licet alterum non damnem, quod perinde ut alia ipsi juncta a suis præcedentibus nominibus, ita et ipsum a κηπουργικὸς potuit dici." Jung. " Ἀμπελουργική, ἡ, Philo J. 1, 329." Wakef. Mss.]

[* Ἀμπελουργεῖον, τὸ, Vinea. " Æsch. de Falsa Leg. 268(=321.)" Scott. App. ad Thes.]

Ἀμπελουργέω, ήσω, Vinitoris opus facio, Vinitoriam artem exerceo, Vites puto s. amputo; q. e. vinitorum: ἀμπελουργεῖν, inquit Bud. Comm., Vites putare, Sarmenta expurgare, quæ vitem onerant; citatque Theophr. locum.

Ἀμπελουργεῖν metaph. Æschin. Demosthenem hæc verba dixisse ait, Ἀμπελουργοῦσί τινες τὴν πόλιν, Ἀνατετμήκασί τινες τὰ κλήματα τοῦ δήμου. Bud. Interpr. Quidam sunt qui sic civitatem ut vitem vinitores putandam susceperunt, hominesque e populo excidere quasi palmites instituerunt.

D Ἀμπελουργοῦμαι, pass. unde ἀμπελουργουμένη ἄμπελος ap. Theophr. Vinea quæ amputatur; vel κλᾶται: nam Bud. vult ἀμπελουργίαν ab eo dici etiam κλάσιν.

[Ἀμπελουργέω, J. Poll. 7, 141. " Dionys. H. de Adm. Vi Dic. in Dem. 2, 320." Scott. App. ad Thes.]

[* Ἀμπελούργημα, τὸ, i. q. ἀμπελουργία.]

Ἀμπελουργία, ἡ, Vineæ cultura, Vinitoris actio, Theophr. alibi ἀμπελουργίαν et κλάσιν, alibi ἀμπελουργίαν et τομὴν pro eodem dixit, ut annotat Bud. Comm. [" Lucian. de Salt. 511." Scott. App. ad Thes. " Thom. M. Add. ad 535." Schæf. Mss. " Hesych." Wakef. Mss.]

[* Ἀμπελοφάγος, ὁ, ἡ, Vites rodens, exedens. Eust. ad. Il. A. p. 26. " Strabo 613." Churchill. e Suicer. Mss.]

[* Ἀμπελοφόρος, ὁ, ἡ, Vitifer, Vini ferax. " Theophr. 913." Churchill. e Suicer. Mss. Theophr. H. P. 9, 3. J. Poll. 1, 238. ἀμπ. ὄρη.]

[* Ἀμπελόφυλλα, ὡς Τίννιος· Apta. Glossæ. " Ἀμπελόφυλλος, Folia habens, vitiginea, Hesych. v.

Κλαρία." Wakef. Mss.]

[* Ἀμπελοφύτης, ὁ, Vitisator, Gl. Anal. 1, 225.]

Ἀμπελόφυτος, ὁ, ἡ, Vitibus consitus: ut ἀμπελόφυτος γῆ, secundum Suid., quæ una voce ἀμπελών. [Strabo 349. J. Poll. 7, 147. "Diod. S. 22. 157. 206. 271. 736. Schol. Il. I. 575." Scott. App. ad Thes. "Hesych." Wakef. Mss.]

Ἀμπελοφύτωρ, ορος, ὁ, ἡ, Vitis sator; vel potius Vitisator una voce, ut ap. Virgil. Ἀμπελοφύτορι Βάκχῳ, Vitisatori Baccho, Anthol. [Leon. Tar. 18.]

[* Ἀμπελώδης, ὁ, ἡ, Vinealis, Gl. i. q. seq. voc. Hesych. v. Οἰνάδε. "J. Poll." Wakef. Mss.]

[* Ἀμπελικὸς, ἡ, ὸν, Vinearius, Gl. Hippocr. 383, 22=405. ET * Ἀμπελικῶς, Arrian. Ep. 2, 20.]

Ἀμπέλινος, ὁ, ἡ, [et ἵνη, ινον,] Viteus, Vitigineus, Vinealis. Exp. etiam Vinearius, Vineaticus. Ἀμπέλινα φύλλα, Aristot. de Anim. 3. Folia vitiginea, ut Columella vocat. Herod. 2, (37. 60.) οἶνος ἀμπέλινος, Vinum vineale, Vitea pocula, Virgil. Addit autem Herod. ἀμπέλινος ad differentiam vinorum e frugibus confectorum. Apud Eund. (1, 212.) ἀμπέλινος καρπὸς, Vitis fructus. [" Wessel. ad Herod. 121. Marcus Arg. 30." Schæf. Mss. "Ἀμπέλινος, ίνη, ινον, Antim. in Hesych." Wakef. Mss.]

Ξηραμπέλινος, (η, ον,) ut ξηραμπέλινος χιτὼν, Colorem habens vitibus arefactis simillimum. Certum enim genus vitis adulto jam autumno pampinis rubet velut cruentatis. Ita Thyles. At alii, sumta e Suida conjectura, ξηραμπέλινον χρῶμα dici putant Pullum et atrum colorem, quem Pulliginem Plin., Atrorem appellarit Gell., quod videlicet Suid. χλαμύδας ξηραμπελίνας appellatas etiam ἀτραβατικὰς tradiderit. Dictas enim esse Atrabaticas ille putat a colore atro, vel a trabea qua simul utebantur. Vide Ἀτραβατικὰς ap. eum. [Xerampelinas vestes, Juvenal. 6, 517. ubi Schol. Medius inter coccum et muricem color.] "Ἀ-" τραβατικὸς, (ἡ, ὸν,) Suid. Ἐν δὲ ταῖς κοιναῖς συνόδοις " χλαμύδας ἐνεδύοντο ξηραμπελίνας, ἃς ἐκάλουν Ἀτρα-" βατικὰς ἀπὸ τοῦ χρώματος. Τὸ γὰρ μέλαν, ἄτρον " καλοῦσι. Sed parum mihi probabilis est ista opinio, " putoque Ἀτραβατικὰς scriptum esse pro Ἀτρεβατι-" κάς: et Ἀτρεβατικὰς χλαμύδας esse quos Fl. Vopisc. " in Carino vocat Birros ab Atrebaticis petitos: Do-" nati sunt ab Atrebaticis birri petiti. Sunt n. hodie-" que Atrebates aulæis texendis percelebres."

[* Ὠμαμπέλινος, ίνη, ινον, Viti viridi similis. Arrian. Periplo p. 37. ὠμαμπέλιναι sub. ἐσθῆτες.]

Ἀμπέλειος, (ὁ, ἡ,) i. q. ἀμπέλινος, sicut ἀνθρώπειος et ἀνθρώπινος pro eod. dicuntur, unde ἀμπέλειος βότρυς, Viteus racemus. || At Ἀμπέλιος cum ι solo, nomen proprium, inquit Suid. [Forcellin. Lex. "Ἀμπέλιος, Wessel. ad Herod. 121." Schæf. Mss. "Ἀμπέλειος et ἀμπέλιος, Philo J." Wakef. Mss.]

[* Ἀμπελεῖον, τὸ, Vinea, i. q. ἀμπελουργεῖον.]

Ἀμπελόεις, (όεσσα, όεν,) Vitifer, Vineas habens, Vineosus ad verbum, si ita loqui liceret. Ἀμπελόεις, ut Etym. ait, εἴδους τῶν παραγώγων μετουσιαστικοῦ. Hesych. ἀμπελόεσσαν exp. vites habentem. A Suida ἀμπελόεσσα γῆ exp. ἀμπελόφυτος, Solum vitibus consitum. Quod et ἀμπελόεν πέδον vocant poëtæ, et una voce dicitur ἀμπελὼν s. ἀμπελεών. At Hom. (Il. B. 561.) ἀμπελόεντα vocans Epidaurum, intelligit * πολυάμπελον, juxta quosdam, Vitibus abundantem. Secundum hanc autem signif. ἀμπελόεις sonabit ad verbum Vineosus, si hoc adjectivo uti liceret. [" Musgr. Bacch. 703. Ἡ ἀμπελόεις, Kuster. Aristoph. 52. a." Schæf. Mss. "Hom. Theognis 762. Nonn. Dionys. 14, 102." Wakef. Mss.]

Ἀμπελῖτις γῆ, Vinealis terra, quæ et φαρμακῖτις: ut citatur e Diosc. 5, 173. Sic autem dictam tradunt, quod adversus innascentes vitibus vermes illini soleat. [" Lobeck. Ajac. p. 274." Schæf. Mss. "Strabo." Wakef. Mss.]

Ἀμπέλιον, τὸ, Dem. Viticula; unde ἀμπέλια ap. Aristoph. A. 511. E. 596. Viticulæ, quo demin. nomine Cic. utitur. Quidam ἀμπέλια Vites exp. [Hippocr. 230, 13. 256, 37.]

[* Ἀμπελίδιον, τὸ, Nom. propr. demin. "Lucian. Dial. Meretr. 976. ὦ Ἀμπελίδιον. Vide 975." Scott. App. ad Thes.]

Ἀμπελὼν, ῶνος, ὁ, Vinetum, Vitibus consitus locus. Vinea quoque, secundum quosdam, pro Loco vitibus consito usurpatur. || Ἀμπελεὼν etiam dicitur tetrasyllabe pro eodem, more Attico, ut vult Eust. eadem forma qua ἀκανθεών. [" Epiphan. Hær. 31. 35." Routh. Mss. Glossæ: Ἀμπελών· Vinetum, Vitiarium. "Ad Diod. S. 1, 252. Boëckh. in Plat. Min. 154." Schæf. Mss. "Leon. Tar. 54." Wakef. Mss.]

¶ Ἀμπελὶς, ίδος, ἡ, Avis quædam a vite dicta; ut συκαλὶς, a ficu, Latine Ficedula, de qua Martialis extat hoc distichum, Cum me ficus alat, cum pascar dulcibus uvis, Cur potius nomen non dedit uva mihi? perinde ac si queratur poëta, quod ea, quæ συκαλὶς vocatur, non potius ἀμπελὶς appelletur. [Oppian. Ixeut. 2, 7. Glossæ: Ἀμπελίς· Viticula. Aristoph. A. 994. "Callim. 1, 469." Schæf. Mss.]

"Ἀμπελία, ἡ, ET Ἀμπελὶς, ἡ, Planta quædam na-" scens ad caudicem s. stipitem vitis, teste Hes."

"Ἀμπελιὼν, όνος, ὁ, i. q. ἀμπελὶς, quatenus nimi-" rum Vitis sectatricem avem significat, ut J. Poll. 6, " c. 9. docet: Ἀτταγαὶ, ἀμπελίδες, ἃς νῦν ἀμπελιῶ-" νας καλοῦσι." ["Ἀμπελίων, Oppian. Ixeut. 3, 2. ἀμπελίωνες οἱ κουφότατοι, J. Poll. 6, 52. Aristoph. Av. 305." Schneider. Lex.]

[* "Ἀμπελιώτης, Hemsterh. ad Plut. p. 322." Schæf. Mss.]

[* "Ἀμπελάω, Theod. Prodr. Not. Mss. T. 8. P. 2. p. 185." Boissonad. Mss.]

[* Ἀμπελόω, Vitisco, Gl.]

[* Εὐάμπελος, ὁ, ἡ, Pulcre vitibus consitus, Bonas vites habens. Strabo 226. 379. 413. 489. 879. In Anthol. Bacchi est epith., 3, 517. Διογενῆ, δίγονον, διθυραμβογενῆ, Διόνυσον, Εὔιον, εὐχαίτην, εὐάμπελον, ἐγρεσίκωμον. "J. Poll. Nonn." Wakef. Mss.]

[* Κατάμπελος, ὁ, ἡ, Vitibus consitus, abundans. Strabo 271.: vide Not. 1091. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 278.]

[* Μισάμπελος, ὁ, ἡ, Anal. 3, 191. Φεῦγε δ' ἐμὴν πηγὴν μισάμπελον.]

[* Ὀλιγάμπελος, ὁ, ἡ, Paucas vites habens. Antiphil. 29. νησίς.]

[* Πολυάμπελος, ὁ, ἡ, Vitibus abundans. Schol. Soph. Antig. 1105. Διὰ τὸ πολυάμπελον τῆς χώρας. "Schol. Il. B. 507." Wakef. Mss.]

[* "Ὑπάμπελος, (ὁ, ἡ,) Vitibus consitus, Novell. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. 4. Inter dubia vv. posuit Schneider. Lex.]

[* Φιλάμπελος, ὁ, ἡ, Ferax vitium, Frequens vineis. Dionys. Hal. A. R. 1, 37. Aristoph. E. 308. εἰς τὸ φῶς ἀνελκύσαι Τὴν θεῶν πασῶν μεγίστην καὶ φιλαμπελωτάτην. "Gaudens vitibus, Nonn. Dionys. 12, 41. Frequens vineis, Dionys. H. 1, 93." Wakef. Mss.]

[* "Φιλαμπελόω, Tzetz. Chil. 6, 74. (Ὃς ἦν καὶ φιλοινότατος, καὶ τῶν φιλαμπελούντων.)" Boissonad. Mss.]

[* Φυλλάμπελον, τὸ, Pampinus, Gl.]

"ἌΜΠΡΟΝ, τὸ, proprie dicitur τὸ ἕλκον τοὺς βόας " σχοινίον, veluti ἄμπερόν τι ὂν καὶ διαμπερὲς τῶν ζυ-" γῶν δεδεμένον, inquit Etym. et Lex. meum vet.: " qui tamen addunt, ita etiam dici posse ξύλον τὸ τοῖς " αὐχέσι τῶν ὑποζυγίων ἐπιτιθέμενον, Lignum, quod " jumentorum cervicibus imponitur. Apud Eust. et " Hes. paroxytonws ἄμπρον scriptum est, quorum ille " ἄμπρον nominatum fuisse ait σχοινίον, ᾧ ἐχρῶντο ἀντὶ " ῥυμοῦ μέσῳ τεταμένῳ τῶν ἑλκόντων ζευγῶν. Itidem-" que hic ἄμπρον exp. τὸ τεταμένον σχοινίον, ᾧ ἐχρῶντο " ἀντὶ ῥυμοῦ, Funis inter trahentes boves medius, quo " vice temonis utebantur, ei nimirum jugatos boves " alligantes. Suidæ ἄμπρον itidem est σχοινίον, ὅπερ " διὰ τῶν ζυγῶν διατείνουσι, καὶ φορτία ἐφ' ἁμάξης κο-" μίζουσιν, ὥστε ὁμοτόνως ὑπὸ τῶν ζευγῶν ἕλκεσθαι: " s. σχοῖνός τις, μεθ' οὗ εἰώθασιν ἕλκειν, ἤτοι παρακομί-" ζειν, μεγάλα φορτία: Funis nimirum per juga tentus, " ad quem jugatis bobus magna onera curribus im-" posita trahuntur. * Helcium Apul. (Met. 9. p. 227.) " vocat ejusmodi funem s. rudentem, παρὰ τὸ ἕλκειν: " a quo ap. Martial. (4, 64.) Helciarii, qui funibus " veluti boves jugati onera trahunt. Unde Ἀμπρεύω, " Traho, more boum s. jumentorum, τῷ ἄμπρῳ προσ-" δεδεμένων. Hesych. enim ἀμπρεύωμεν exp. ἕλκωμεν,

" itidem ἀμπρεύειν afferens pro ἕλκειν, necnon προτονίζειν, ἁρματηλατεῖν," [* ἁμαξηλατεῖν hodie legitur.] " Cum quarum expp. postrema eadem esse videtur ea, qua Suid. ἀμπρεύειν esse dicit τὸ μετὰ ἁμάξης πορεύεσθαι, et τὸ τῷ ἕλκοντι ζεύγει βοηθεῖν: addens, abusive dici etiam ἐπὶ νωτοφόρων ζώων, nimirum pro Bajulare et Succollare; cum proprie signif. ἕλκειν, Trahere, ut Callim. (Fr. 234.) usurpavit, teste Etym. Itidemque Lycophro (635.) dixit, "Αχλαινον ἀμπρεύσουσιν ἤλιτοι βίον, Nudam trahent stulti vitam: licet Etym. ἐπὶ τοῦ κακοπαθεῖν usurpatam hic velit τὴν λέξιν." ["Αμπρος, ὁ, Schol. Aristoph. Λ. 289. Lycophro 635. " Ἀμπρεύω, Toup. Opusc. 1, 420. Wakef. Alc. 438. Brunck. Aristoph. 1, 24. Kuster. 238. a. Callim. 1, 526." Schæf. Mss.]

[* Ἐξαμπρεύω, Traho, Aristoph. Λ. 289. Χὤπως ποτ' ἐξαμπρεύσομεν Τοῦτ' ἄνευ κανθηλίου. " Kuster. Aristoph. 238. a." Schæf. Mss.]

" Συναμπρεύω, Una traho, ut jumenta trahunt plaustrum, In trahendo adjuvo. Aristot. H. A. 6, (24.) de mulo Atheniensi loquens, Ὃς καὶ ἀφειμένος ἤδη διὰ γῆρας, συναμπρεύων, παραπορευόμενος, παρώξυνε τὰ ζεύγη πρὸς τὸ ἔργον, de quo loquens Plin. dixit, Senecta cedentia jumenta comitatu nisuque exhortaretur. Plut. Cat. Majore, idem commemorans, dixit: Τοῖς ἀνάγουσι τὰς ἁμάξας ὑποζυγίοις εἰς Ἀκρόπολιν * συμπαρατρέχειν, καὶ προηγεῖσθαι, καθάπερ ἐγκελευομένην καὶ συνεξορμῶσαν. Quidam συναμπρεύω interpr. Una funem * helciumque traho."

" "ΑΜΠΥΞ, υκος, ὁ, ἡ, teste Eust. dicitur σειρὰ κατάχρυσος τὰς περὶ τὸ μέτωπον τρίχας τῶν ἵππων συνδέουσα, Catena s. Funiculus auratus, quo comæ in equorum frontibus sparsæ colligantur: unde et χρυσάμπυκες ipsi equi nominantur. Nec vero equis solum tribuitur hæc ἄμπυξ, verum etiam mulieribus, ut idem testatur Eust., dicens ἄμπυκα mulierum fuisse διάδημά τι πρὸς ἀνάδεσιν τριχῶν, ἃς περιστέλλοντες οἱ παλαιοὶ ὑπὸ τοῦτον ἦγον. Quibus verbis innuit ἄμπυκα nominatum fuisse et Vinculum illud, quo constringebantur fluxi crines, et vero etiam Vittam, quæ comis jam colligatis superinducebatur: præsertim cum Hom. discrimen faciat inter ἀναδέσμην et ἄμπυκα: Il. (X. 469.) Τῆλέ γ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα, "Αμπυκα, κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην: ubi brev. Schol. ἄμπυκα et ipse dicit esse κόσμον τινὰ περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνέχοντα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς: generalius exp. et ita ut eo intelligi possit et Vinculum crinium et Vitta: sicut et Pausan. ap. Eust., cum ἄμπυκα dictum videri ait διὰ τὸ ἀμπέχεν τὰς τρίχας, Eo quod cohibeat crines; quod etymon meo judicio est non absurdum, ideoque latius extendunt h. v. ii, a quibus exp. non solum * συγκάθαμμα, sed etiam ἐπίκρανον, καλύπτρα, διάδημα, στεφάνη: proprie enim sonat τὸν τὰς τρίχας ἀμπέχοντα κόσμον τῆς κεφαλῆς. Idem Eust. rursum addit, ἄμπυκας dici διαδήματά τινα κατὰ μεταφοράν: et in equis τοὺς χαλινοὺς, Fræna, quemadmodum Hesychio quoque ἄμπυκες sunt non solum * τριχόδεσμοι et διαδήματα, verum etiam χαλινοί: itidemque Suidæ. Sed et Eur. Schol., exp. h. l. Hec. (464.) Ἀρτέμιδός τε θεᾶς Χρυσέαν ἄμπυκα, scribit ἄμπυκα proprie dici κόσμον τινὰ χρυσῷ καὶ λίθοις πεποικιλμένον, ὃν περὶ τὰς κεφαλὰς αἱ γυναῖκες φοροῦσιν: ab hoc autem metaph. ἄμπυκας nominari τοὺς διαχρύσους χαλινούς. Itidem certe v. ἀμπυκάζειν exp. etiam χαλινοῦν, infra docebo, cum de derivatis agam. Atque ita χρυσάμπυκες ἵπποι fuerint Equi aureis frænis insignes: cum alioqui χρυσάμπυκας Eust. nominari dicat διὰ τὸ δεῖσθαι στροφίῳ τὰς κορυφὰς τῶν τριχῶν. || Metaph. etiam ἄμπυξ dicitur a Soph. P. (678.) ὁ τροχὸς, Rota, διὰ τὸ κυκλοτερὲς, inquit Hesych. et Eust.: Λόγῳ μὲν ἐξήκουσ', ὄπωπα δ' οὐ μάλα, Τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τοῦ Διὸς Ἰξίονα κατ' ἄμπυκα Δρομάδα δέσμιον, κ.τ.λ. Ubi nota fem. gen. dici ἄμπυκα δρομάδα, ut ap. Eur. l. c. χρυσέαν ἄμπυκα. Eust. enim e veteribus tradit masc. etiam gen. usurpari. || Aristoph. Schol. ἄμπυκα generalius etiam dici ait τὸ περιέχον, et ap. ipsum Comicum ita dici τὸ πῶμα τοῦ ἀγγείου, Operculum vasis, παρὰ τὸ σκεπάζειν καὶ καλύπτειν τὸν οἶνον, sed καταχρηστικῶς. Locus est A. (671.) Οἱ δὲ Θασίαν ἀνακυκλῶσι λιπαράμπυκα, i. e., inquit Schol., φιάλην Θασίου οἴνου πεπληρωμένην. Hi porro "Αμπυκες dicuntur etiam Ἀμπυκτῆρες et Ἀμπυκτήρια: itidem παρὰ τὸ ἀμπέχειν τὰς τρίχας, et quidem peculiariter in equis. Quorum priore Æschyl. S. c. Th. (457.) usus est, "Ιππους δ' ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας Δινεῖ. Ubi Schol. annotat, ἀμπυκτῆρας proprie esse τοὺς κορυφιστῆρας, s. τὰ προμετωπίδια, Verticalia et frontalia ornamenta ad cohibendos crines: hic autem χαλινοὺς, Frænos s. Fræna. Posterius vero ap. Soph. extat. Scribit enim Hesych. eum in Œd. C. (1068.) ἀμπυκτήρια vocasse τὰ φάλαρα, Phaleras: Πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλινός· Πᾶσα δ' ὁρμᾶται κατ' ἀμ-Πυκτήρια φάλαρα πώλων "Αμβασις. Ubi tamen ἀμπυκτήρια non substantivum est, sed adjectivum; nam ἀμπυκτήρια φάλαρα vocat ipsos ἄμπυκας s. ἀμπυκτῆρας. Ceterum ut veniam ad derivata vocabuli ἄμπυξ, tria reperiuntur. PRIMUM est Ἀμπυκίται, quod Eust. e Lexicogr. quodam affert pro διαδήματα: cum tamen adjective potius usurpari videatur. Altera duo, VERBA sunt, nimirum Ἀμπυκάζειν et Ἀμπυκίζειν: quorum utriusque meminit idem Eust. 128.; annotans, ἀμπυκίζειν dici τὸ ἀμπέχειν τὰς τρίχας: idque ipsum ἀμπυκίζειν sua etiam ætate usurpatum fuisse pro τὰς ἐμπροσθίας τρίχας ἀναδεῖν, Antias et capronas, ita enim dicuntur anteriores crines, qui in faciem defluunt, religare et astrictos tenere. Itidemque ἀμπυκάσαι e Lex. Rhet. interpr. ἀναδῆσαι: necnon χαλινῶσαι et στεφανῶσαι: quemadmodum ἄμπυκας quoque esse dicunt διαδήματα, χαλινοὺς, στεφάνας. Verum et COMPOSITI παραμπυκίζειν ibi meminit. Apud antiquos enim inveniri ait, v. παραμπυκίζεται signif. τὸ παραπλέκεται τὰς τρίχας, Crines implicat: quin et vulgarem linguam παραμπύκια solere dicere ἐπὶ τριχῶν. Forsan intelligens τὰ γυναικεῖα κεφαλοδέσμια, οἷς παραμπυκίζονται αἱ τρίχες, quæ ἄμπυκες etiam simplici voce nominantur." " Suid. etiam meminit."

" Λιπαράμπυκα Θασίαν, Aristoph. (A. 671.) vocat Lagenam s. Phialam vini Thasii, λιπαροῦ vocabulo utens, διὰ τὸ ἡδὺ τοῦ οἴνου, ἄμπυκος autem, παρὰ τὸ σκεπάζειν καὶ καλύπτειν τὸν οἶνον, quod ἄμπυξ dicatur τὸ περιέχον. Ita Schol."

["Αμπυξ, Quint. Sm. 4, 511. Anal. 1, 421. Κισσῷ καὶ στεφάνοισιν ἀμπυκασθέν. * " Ἐναμπυκίζω, Hesych. 1, 1212. 32." Dahler. Mss. Παραμπυκίζω, Schol. Aristoph. A. 1319. " "Αμπυξ, Heyn. Hom. 5, 71. 8, 343. Brunck. Soph. 3, 496. Musgr. Iph. A. 124. Herc. 1297. Wakef. Philoct. 678. Reticulum muliebre, Vitta, Eurip. Hec. 464. ubi v. Musgr. Wolf. ad Hesiod. 135. Græv. Lect. Hes. 635. Rota, Philoct. 678. et Brunck. (ubi omnino de h. v.) Ἀμπυκτήριος, Brunck. Soph. 3, 496. Ἀμπυκάζω, Valck. ad Il. 22. p. 74. Wakef. Philoct. 678. Ἀμπυκίζω, Valck. ad Il. 22. p. 74. Brunck. Philoct. 678. Παραμπυκίζω, Brunck. Aristoph. 1, 78. Valck. ad Adoniaz. p. 289.: παραμπυκίδδω, ad Röv. 75. Λιπαράμπυξ, Casaub. Athen. 1, 87. Brunck. Aristoph. 3, 85. Kuster. 123. a." Schæf. Mss. " Παραμπυκίζω, Eust. 1386." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνάμπυξ, (υκος, ὁ, ἡ,) Nonn. Dionys. 12, 370." Wakef. Mss. Callim. H. in Cer. 125. ubi v. Spanh.]

[* " Ἑλικάμπυξ, (ἡ, Crines in nodum collectos habens,) Jacobs. Anth. 9, 190." Schæf. Mss. Dionys. H. Rhet. 154.]

[* " Κυανάμπυξ, (ὁ, ἡ, Cœruleum habens ἄμπυκα,) Theocr. Pind. ap. Lucian. 3, 505. Anthol." Wakef. Mss. K. μίτρα, Nonn. 6. p. 184.]

[* Λευκάμπυξ, (ὁ, ἡ,) Albis comis. Oppian. H. 4, 238. λευκάμπυκος αὐγὴ πυρός.]

" Μονάμπυκες πῶλοι, Unum tantum habentes ἄμπυκα singuli. Eurip. ita vocare dicitur τοὺς κέλητας," [Alc. 428. Suppl. 586. 653. 680. ET * Μονάμπυκος, ὁ, ἡ, Eur. Hel. 1583. μονάμπυκον δέρην. ATQUE * " Μοναμπυκία, ἡ, si unus tantum equus est ornatus circa caput, si unus equus est frænatus διαχρύσοις χαλινοῖς. Μοναμπυκίᾳ, Ol. 5, 15. ubi per id abstractum notatur equus κέλης, ut sit δι' ἑνὸς ἵππου." Damm. Lex. Pind. " Heyn. Hom. 5, 70. 7, 780." Schæf. Mss.]

“ 'ΑΜΥΓΔΑΛΕΑ, ἡ, et 'Αμυγδαλέη, ἡ, Ion. Amygdalus; Arboris nomen, quæ et Nux Græca dicitur. Diosc. 1, 177. 'Αμυγδαλέας πικρᾶς ἡ ῥίζα, Amygdali, vel etiam Amygdalæ amaræ radix; nam Amygdalæ vocantur ipsæ etiam arbores a Colum. (9, 4, 3.) et Plin. (16, 25.) non tantum fructus; ut cum dicunt, Floret prima omnium amygdala mense Januario.” [“ Casaub. ad Athen. 106.” Schæf. Mss.]

“ 'Αμυγδαλῆ, ἡ, itidem Amygdalus s. Amygdala arbor dicitur, per contr. e præced. ἀμυγδαλέα s. ἀμυγδαλέη, ut συκῆ e συκέα: 'Αμυγδάλη autem, paroxytonως dicitur Fructus illius arboris, alio genere ἀμύγδαλον etiam nominatus, a Lat. itidem Amygdala et Amygdalum. Testatur hoc Trypho ἐν 'Αττικῇ Προσῳδίᾳ, sic scribens, (inquit Athen. 2, 53.) 'Αμυγδάλην μὲν, τὸν καρπὸν βαρέως· ὃν ἡμεῖς οὐδετέρως ἀμύγδαλον λέγομεν· ἀμυγδαλῆ δὲ, τὰ δένδρα· κτητικοῦ παρὰ τὸν καρπὸν ὄντος τοῦ χαρακτῆρος, καὶ διὰ τοῦτο περισπωμένου. Itidemque Pamphil., inquit idem 2, (52.) 'Αξιοῖ ἐπὶ τοῦ καρποῦ βαρύνειν, ὁμοίως τῷ 'Αμυγδάλῳ· τὸ μέντοι δένδρον θέλει περισπᾷν, 'Αμυγδαλῆ καὶ 'Ροδῆ: Aristarch. vero, Καὶ τὸν καρπὸν καὶ τὸ δένδρον ὁμοίως προφέρεται κατ' ὀξεῖαν τάσιν: Philox. autem utrumque circumflectit. Malim tamen ego ἀμυγδαλῆν de Arbore dictum circumflectere: de Fructu autem, ὀξύνειν vel παροξύνειν, ut aliquid inter ea sit discriminis. Quas scripturas observatas video ap. Athen. et Diosc. Ac τῆς ὀξυτόνου quidem γραφῆς de Fructu exemplum est ap. Diosc. 1; 177. 'Η δὲ γλυκεῖα καὶ ἐδώδιμος ἀμυγδαλή. Apud Athen. item 2, (53.) ex Aristoph. Ἄγε νῦν τὰς ἀμυγδαλὰς λαβὼν Τασδὶ, κάταξον τὴν κεφαλὴν σαυτοῦ λίθῳ: ubi etiam addit, scribi ἀμυγδαλὰς a quibusdam oxytonως, ut καλάς. Apud Eund. τῆς παροξυτόνου γραφῆς crebriora sunt exempla: ut 2, (53.) e Phrynicho, 'Αμυγδάλη τῆς βηχὸς ἀγαθὸν φάρμακον. Ibid. ex Eupolide, Δίδου μασᾶσθαι Ναξίας ἀμυγδάλας. Rursum (2, 52.) e Phrynicho, Τοὺς δὲ γομφίους ἅπαντας ἐξέκοψεν, ὥστ' οὐκ Ἂν δυναίμην Ναξίαν ἀμυγδάλην κατάξαι. Veruntamen et τῆς περισπωμένης γραφῆς exemplum ap. Eum reperi 10. (426.) ex Amphide, introducente potorem, qui suum compotorem alloquens dicit, 'Αμυγδαλῇ μὲν παιζέτω παρ' ἀμυγδαλῆν. Sunt enim ἐπακτικώτατα δὲ πρὸς πότον τὰ ἀμύγδαλα, προεσθιόμενα, inquit idem Athen. 2, (52.) Arboris, unicum duntaxat exemplum ap. eum observavi, idque circumflexum tonum habens, 8. (349.) κᾆτα τῶν Σικυωνίων 'Αμυγδαλῆν ἐπιβᾶσα, συνέτριψε. Vocatas porro τὰς ἀμυγδάλας Herodian. Grammaticus ait παρὰ τὸ ἐν τῷ μετὰ τὸ χλωρὸν ὡσπερεὶ ἀμυχὰς ἔχειν πολλὰς, teste cod. Athen. 2. Sic Etym.” [Hippocr. 96, 1. 246, 21. 285, 4. 384, 23. “ 'Αμυγδαλῆ, ad Mœr. 10. Toup. Opusc. 1, 26. 2, 168. Ammon. 12. Thom. M. 24. Steph. Dial. 63. Jacobs. Anth. 8, 382. 'Αμυγδάλη, Mœris 9. et n.; 47. et n. Toup. Emend. 1, 37.; Opusc. 1, 26. 2, 168. ubi etiam de esu amygdalarum ad ebrietatem arcendam. Ammon. 12. Thom. M. 41.” Schæf. Mss.]

“ 'Αμυγδάλινος, (η, ον,) Amygdalinus, h. e. Confectus ex amygdalis: ut ἀμυγδάλινον ἔλαιον ap. Diosc. 1, 39. quod Plin. itidem (23, 4.) Amygdalinum oleum vocat, qui et amygdalinorum prunorum meminit.”

“ 'Αμυγδαλὶς, ίδος, ἡ, i. q. ἀμυγδάλη s. ἀμυγδαλή, h. e. Amygdalum; Fructus amygdalinæ arboris. Plut. Symp. 1, 6. (8, 469.) Ἔνιοι μὲν οὖν ᾤοντο, τὰς ἀμυγδαλίδας δηκτικόν τι καὶ ῥυπτικὸν ἔχειν τῆς σαρκὸς, ὥστε καὶ τῶν προσώπων τὰς ἐφηλίδας ἐξαίρειν. Ὅταν οὖν προληφθῶσι, τῇ πικρότητι τοὺς πόρους ἀμύσσειν, καὶ δηγμὸν ἐμποιεῖν, ὑφ' οὗ τὸ ὑγρὸν κατασπῶσιν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς * διατμιζόμενον. Ubi nota et ipsum alludere ad etymon, quo παρὰ τὸ ἀμύσσειν deducitur h. v. Sed videndum an ipsæ quoque αἱ ἀμυγδαλαῖ, Amygdalæ arbores, nominari queant ἀμυγδαλίδες.”

“ 'Αμυγδαλίτης, ὁ, Amygdalites, Aliquam similitudinem habens cum amygdala. Plin. 26, 8. Sextum, Platyphyllon vocant: alii * Corymbiten, alii Amygdaliten, a similitudine. At Diosc. ἀμυγδαλοειδὴς τιθύμαλλος est ὁ χαρακίας, ut nunc dicam.”

“ 'Αμυγδαλοειδὴς, ὁ, ἡ, Amygdalæ speciem gerens, Amygdalæ s. Amygdalo similis. Diosc. 4, 165. Ὁ μὲν ἄῤῥην, χαρακίας καλεῖται· ὑπὸ δέ τινων κομήτης ἢ ἀμυγδαλοειδής. Ubi quas characiæ tithymallo tribuit appellationes, Plin. ascribit platyphyllo, uti in præced. 'Αμυγδαλίτης dixi, quod huic ἀμυγδαλοειδὴς æquivalet. Obiter vero etiam nota Plin. habere * κορυμβίτην pro eo, quod ap. Diosc. est κομήτην.”

“ 'Αμύγδαλον, τὸ, Amygdalum, Fructus amygdalinæ arboris, qui et ἀμυγδάλη nominatur s. ἀμυγδαλή, ut paulo ante docui. Diphilus ap. Athen. 2, (52.) Τρωγάλια, μυρτίδες, πλακοῦς, ἀμύγδαλα. Hermipp. ap. Eund. 1, (28.) Τὰς δὲ Διὸς βαλάνους, καὶ ἀμύγδαλα σιγαλόεντα Παφλαγόνες παρέχουσι· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός. Utitur Athen. quoque neutro gen. et Plut. itidemque ante hos Theophr. et Diosc. qui etiam dicit ἀμύγδαλα χλωρά. Lat. quoque Amygdala dicunt et Amygdalas, imitatione Græcorum.” [Hippocr. 162, 40. 229, 5. 242, 15. 267, 10. 286, 45. 287, 37. “ Mœris 9. et n. Thom. M. 41. Jacobs. Anth. 8, 382.” Schæf. Mss. Glossæ: 'Αμύγδαλον· Nux Græca, Amygdalum.]

“ 'Αμύγδαλος, ἡ, Amygdalus: i. q. ἀμυγδαλέα s. ἀμυγδαλῆ, Amygdala, Arbor nimirum. Lucian.” [1, 715. “ Ad Mœr. 9.” Schæf. Mss.]

“ 'Αμυγδαλώδης, ὁ, ἡ, Amygdalæ speciem gerens; idem enim signif. quod ἀμυγδαλοειδής.” [Nam idem est vocabulum; ἀμυγδαλώδης factum est per contr. ex ἀμυγδαλοειδής.]

[* 'Αμυγδαλέος, έη, έον, ET 'Αμυγδαλόεις, όεσσα, όεν. Nicand. Th. 891. πιστάκια ἀμυγδαλόεντα. Athen. 14. p. 361. S. ἀμυγδαλέοισι ἀκρεμόνεσσι.]

[* “ 'Αμυγδάλιος, η, ον, Hippocr. de Morb. 2. p. 484.” Schneider. Lex. Sed nobis forma hæc suspecta est.]

[* 'Αμυγδάλιον, τὸ, Amygdalum, Fructus. Hippocr. 156, 1. “ Ad Mœr. 9. ad Thom. M. 42.” Schæf. Mss.]

[* “ 'Αμυγδέλαιον, Sym. Sethi de Alim. p. 3.” Boissonad. Mss.]

[* “ 'Εξαμυγδαλίζω, Aqu. Ex. 25, 33. 36.” Kall. Mss. * 'Εξαμυγδαλόω, In modum amygdalæ efformo. Aqu. Ex. 25, 33. ἐξημυγδαλωμένην.” Biel. Thes.]

“ 'ΑΜΥΔΡΟΣ, (ά, ὸν,) Obscurus s. Subobscurus, Vix apparens, Exilis, Tenuis, i. q. ἀμαυρὸς supra. Nicand. Th. (358.) τυπῇσιν ἀμυδροτέρῃσιν ἰάπτει, Obscurioribus et exilioribus ictibus. Idem (158.) ἀμυδρότερον δάκος ἄλλων, Exilius et tenuius ceteris venenatis serpentibus. Non minus in prosa usitatum est itidem pro Obscurus et Exilis, Vix s. Leviter apparens: ut cum dicitur ἀμυδρὸν φῶς, quod et ἀμαυρὸν, pro Luce obscura et cæca, quæ non multum ab ipsis differt tenebris. Sic Thuc. 6, (54.) Ἔτι καὶ νῦν δῆλόν ἐστιν, ἀμυδροῖς γράμμασι λέγον τάδε, Obscuris literis: quæ nimirum vetustate attritæ et exesæ vix apparent. Et Philo de Mundo: Τὸ ἐκμαγεῖον φυλάττει παρ' ἑαυτῇ μέχρις ἂν ἡ ἀντίπαλος τῇ μνήμῃ τὸν τύπον λεάνασα λήθη, ἀμυδρὸν ἐργάσηται ἢ παντελῶς ἀφανίσῃ. Ubi nota ἀμυδρὸν esse amplius aliquid quam τὸ παντελῶς ἀφανὲς, ut supra etiam τὸ ἀμυδρόν. Recte itaque Plut. (6, 635.) copulate dicit ἀλαμπὲς καὶ ἀμυδρόν: item (7, 700.) ἀμυδρὸν καὶ δυσφάνταστον: itidemque Greg. ἀμυδρὰν καὶ ἀσθενῆ φαντασίαν. Præterea ut ἀμαυρὰ ἐλπὶς dicitur, ita ἀμυδρὰ, Obscura et cujus aliquæ adhuc extant reliquiæ. Plut. Alcib. Ἔτι δ' οὖν ὅμως ἐκ τῶν παρόντων ἀνέφερέ τις ἐλπὶς ἀμυδρὰ, μὴ παντάπασιν ἔῤῥειν τὰ πράγματα, Obscura spes et exilis: metaph. sumta ab iis, quorum levia adhuc cernuntur vestigia. Hesych. ἀμυδρότερα exp. non solum ἀμαυρότερα et σκοτεινότερα, sed etiam ἀσθενέστερα. || At ἄμυδροι τόποι eidem sunt οἱ κάθυγροι καὶ ἄγαν ῥέοντες, παρὰ τὸ μυρεῖν, inquit, ὅ ἐστι ῥεῖν. Pro quo in Lex. meo vet. habetur ἄμυροι, itidemque ap. Etym. et ap. eund. rursum Hesych.” [Hippocr. 108, 14. 187, 17. “ Jacobs. Anth. 8, 407. 12, 270.” Schæf. Mss. “ Acer, Durus, Schol. Nicand. Th. 158. Exitialis, Archil. 358.” Wakef. Mss.]

“ 'Αμυδρὸν et 'Αμυδρῶς, Obscure, Exiliter; ut cum ἀμυδρὸν s. ἀμυδρῶς βλέπειν dicitur, quod et ἀμαυρὸν

" s. ἀμαυρῶς ὁρᾶν. Suid. quoque ἀμυδρῶς exp. σκοτεινῶς, ἀσαφῶς, λεπτῶς." [Aristot. H. A. 2, 8. " Eunap. 54." Wakef. Mss.]

[* Ἀμυδρότης, ἡ, Obscuritas. " Languidum et invalidum esse, Gal." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. 4.]

[* Ἀμυδρήεις, εσσα, εν, i. q. ἀμυδρός. Nicand. Th. 274. ubi perperam editum est * ἀμυδρώεσσαι.]

" Ἀμυδρόω, Obscuro, Hebeto : unde ἀμυδρούμενος ap. Dionys. Areop. Hebescens, Deficiens." [" Philo J." Wakef. Mss.]

" Ἀμύδρωσις, εως, ἡ, Obscuratio, Hebetatio. ἀμαύρωσις. Gal."

" ἈΜΥΚΛΑΙ, urbs Laconica ab Amycla conditore nomen sortita. Unde qui oriundus est, Ἀμυκλαῖος dicitur et Ἀμυκλαιεὺς, ut Κρηταῖος, Κρηταιεύς. Fem. autem gen. Ἀμυκλαία, et Ἀμυκλαῒς, de femina inde oriunda. Masc. rursum Ἀμυκλαΐτης, teste Steph. B., qui Ἀμύκλαιον Cretæ urbem et portum esse addit. Ab eadem urbe Ἀμυκλαΐδες dicuntur Crepidæ quædam s. Calceamenta, quod ibi conficerent, ut J. Poll. quoque testatur 7, 22. dicens ἀμυκλαΐδας esse ἐλευθερικώτερον ὑπόδημα, δηλοῦν δὲ κλήσει τὸν τόπον. Apud Hesych. vero scriptum Ἀμυκαλίδες, perperam pro Ἀμυκλαΐδες: licet ibidem, cum Ἀμυκαλίδας esse dixisset εἶδος ὑποδήματος πολυτελοῦς Λακωνικοῦ, subjungat itidem, καὶ πόλις Ἀμύκαλαι. Præterea ab Ἀμύκλαι, s. Ἀμυκλαῖος, est v. Ἀμυκλαΐζω, signif. Amyclaice loquor: in qua signif. e Theocr. (12, 13.) habes Ἀμυκλαΐσδων." [" Ἀμύκλαι, Toup. Add. in Theocr. 396. Append. in Theocr. 18. Harles. ad Theocr. 174. Jacobs. Anth. 2, 358. Ἀμυκλαῖος, Toup. Append. in Theocr. 18. Ἀμυκλαΐζω, ibid. 23." Schæf. Mss.]

" ἈΜΥΜΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, dictum putatur quasi ἀμύγμων, ut sit ὁ μὴ ἔχων τι μυγμῆς, h. e. τοῦ διὰ μυκτήρων ἤχου, quo irridere aliquem solemus et subsannare: ideoque Nullis obnoxius sannis, Qui irrideri et subsannari nequit, Irreprehensus, Inculpatus: aliis etiam dictum volentibus quasi ἀμώμων. Utut sit, signif. Eum, in quo nil culpari reprehendique potest, nihil derideri et subsannari: unde ab Hes. quoque et Suida exp. ἀμώμητος, ἄψογος, ἄμεμπτος. Od. Ξ. (508.) Ὦ γέρον, αἶνος μέντοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας, Οὐδέ τι πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες, Inculpata sunt tua verba, Nil potest reprehendi in verbis tuis. T. (332.) Ὃς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀμύμονα εἰδῇ, Τοῦ μέν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξεῖνοι φορέουσι. Apud Eund. sæpe propriis nominibus junctum legitur, et tunc interpr. possumus non solum Inculpatus, sed etiam Laudabilis, aut Laudatissimus, Celeber, Præclarus. Il. Z. (190.) ἀμύμων Βελλεροφόντης. Od. Υ. (209.) Ὀδυσῆος ἀμύμονος. Il. Υ. (206.) Πηλῆος ἀμύμονος. Et alibi, ἀμύμονα Πηλείωνα. Quomodo accipi potest et Od. Θ. (246.) Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαισταὶ, Nec enim celebres sumus pugiles; nisi malis Egregii, Eximii, aut Strenui, quo interpretari modo possumus et Il. E. (169.) ἀμύμονά τε κρατερόν τε. Opus quoque aliquod ἄμυμον dicitur, pro Elegans, Scitum; nam et in ejusmodi rebus nil reprehendi potest, nil subsannari et derideri. Il. I. (128.) Δώσω δ' ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονας ἔργ' εἰδυίας. Od. X. (442.) Μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἕρκεος αὐλῆς. Quibus addi potest Il. N. (637.) Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. E Dionysio quoque de Situ Orbis affertur pro Pulcro et præclaro. Rursum, cum Hom. (Il. Z. 171.) dicit θεῶν ἀμύμονι πομπῇ, interpr. Faustis deorum auspiciis, Bono ductu. Porro quod ad etymon illud attinet, quo dicitur ἀμύμων esse ὁ μὴ ἔχων τι μυγμῆς, ejusdem cum eo originis et signif. est Ἄμυγος, Expers μυγῆς s. μυγμῆς, h. e. ἀμώμητος, ἄμεμπτος, ἀγαθὸς, ut Hesych. exp."

" Ἀμυμώνη quoque affertur pro Inculpata: alioqui est nomen proprium unius e quinquaginta filiabus Danai."

[" Ἀμύμων, Ruhnk. ad H. in C. 154. Clark. ad Il. A. 131. 423. B. 673. Z. 155. Koen. ad Greg. 275. ad Il. N. 637. Od. A. 29. 232. Ilgen. ad Hymn. 535. 651. Wolf. Proleg. 242. Jacobs. Anth. 9, 389. 12, 117. 308. Lucian. 2, 281. Heyn. Hom. 4, 116. 5, 218. 551. 717. 6, 479. 8, 407. * Ἀμυμώνειος, —ιος, Valck. Phœn. p. 64. * Ἀμυμώνιος, Porson. ibid. v. 195." Schæf. Mss.]

ἈΜΥΝΩ, Auxilior, Opem fero, Suppetias eo, Succurro, Aliquem defendo, vel Ab injuria defendo. Il. Φ. (215.) αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί. Π. (265.) καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι. I. (435.) οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσι. Φ. (231.) Τρωσὶ παριστάμεναι καὶ ἀμύνειν. Alibi quoque hæc duo copulat, ut O. (255.) Θάρσει νῦν, τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα Κρονίων Ἐξ Ἴδης προέηκε παριστάμεναι καὶ ἀμύνειν. Isocr. Οἱ δὲ πάντων τῶν ἄλλων ἀμελήσαντες, ἧκον ὑμῖν ἀμυνοῦντες, Venerunt vobis auxiliaturi s. opem laturi; aut brevius, Venerunt vobis suppetias. Xen. K. Π. 3, (3, 29.) Μὴ φεύγειν καταλιπόντας αὐτὰς, ἀλλ' ἀμῦναι καὶ τέκνοις καὶ ἑαυταῖς καὶ σφίσιν αὐτοῖς. Plato de LL. 3. (152.) Οὐ δ' ἤμυνεν ἱεροῖς τε καὶ τάφοις, Neque opem ferebat templis et sepulcris, vel Neque propugnabat pro templis et sepulcris. Alii tamen pro Sacris et sepulcris interpr.

Ἀμύνω, Propello, Propulso, Arceo. Passim ap. Hom. cum accus. et dat. ut Od. Θ. (525.) Ἄστεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ, Ab urbe et liberis arcens crudelem diem, vel propulsans. Sic Il. Π. (835.) ὅ σφιν ἀμύνω Ἦμαρ ἀναγκαῖον. Δ. (129.) Ἥ τοι πρόσθεν στᾶσα βέλος ἐχεπευκὲς ἄμυνεν. I. (435.) ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσι Πῦρ ἐθέλεις, Arcere vis ignem a navibus, Defendere naves ab igni, vel Defendere ignem navibus; ut Virg. dixit Solstitium pecori defendite, pro a pecore; ut idem alibi, Defendo a frigore myrtos. Aliquando pro dat. ponitur genitivus; ut Il. Δ. (11.) καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει: O. (731.) Τρῶας ἄμυνε νεῶν. Interdum additur præpos., ut Od. P. (538.) ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι. Sic et ap. Apoll. R. 1, (816.) ἀπὸ μητρὸς ἄμυνον λώβην. Nisi quis malit hic dicere ἀπὸ μητρὸς ἄμυνον esse pro ἀπάμυνον μητρός: et ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι, pro οἴκου ἀπαμῦναι. Usus est autem hujus verbi hac quoque in signif. ap. prosæ scriptores, sed cum illa priori constr. videlicet cum dat. et accus. Chrysost. de Sacerd. Κἀκεῖνοι μὲν οὐδὲ τὸν σωματικὸν αὐτοῖς δύναιντ' ἂν ἀμῦναι θάνατον, Mortem propellere, propulsare, Eos a morte defendere, vel tueri.

Ἀμύνω, Ulciscor; ut ἀμύνω περὶ σοῦ τεθνηκότος, Ulciscor te mortuum, Ulciscor mortem tuam. Videtur ad verbum sonare, Propugno pro te mortuo. Dicitur etiam ἀμύνεσθαι περὶ τεθνηκότος. Vide exemplum ex Hom. Hesychius ἀμύνειν inter cetera ἀνταποδιδόναι vult signif. Vices referre.

Ἀμύνομαι, Injuriam propulso, Vim arceo, Resisto, Dimico, Propugno cum aliquo. Il. Π. (622.) Ὅς κέ σευ ἄντα Ἔλθῃ ἀμυνόμενος. Ibid. (556.) Αἴαντε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω. Quibus in locis absolute ponitur. Habet aliquando gen. ut Νηῶν ἠμύνοντο, M. (179.) nisi quis extrinsecus aliquid subaudiat. Habet et accus. ut P. (510.) Ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν· Νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ. Ubi ἀμύνεσθαι στίχας, vel Injuriam propulsare ab agminibus, Pro agminibus propugnare: vel Tueri, s. Defendere agmina potest exp. De qua signif. dicam paulo post. Interdum vero habet præpos. περὶ cum gen. ut ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, ap. eum aliquoties, Pugnare pro patria, vel Propugnare. Sic Il. Σ. (173.) Οἱ μὲν ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνειῶτος. Apud oratores autem, ut ait Suid., ἀμύνεσθαι dicuntur, qui illatam injuriam ulciscuntur. In qua signif. a Suida posita usurpatur interdum absolute, ut in illo Brasidæ celebri dicto, ap. Plut. (6, 297.) Ὡς οὐδέν ἐστι μικρὸν, οὐδ' ἀσθενὲς, ὃ μὴ ζήσεται, τολμῶν ἀμύνασθαι: sæpe vero cum accus. idque non solum in prosa, sed et in carmine. Od. M. (114.) Τὴν δέ κ' ἀμυναίμην. Demosth. (112.) Ἢ ὅπως ἀσφαλέστατα καὶ ῥᾷστα αὐτὸν ἀμυνούμεθα, Tutissime et facillime ipsum ulciscemur. Herodian. (4, 5, 13.) Τὸν ἐχθρὸν ἠμυνάμην. Dicitur etiam ἀμύνομαί σε ὑπὲρ τούτου. Isocr. ad Philip. (51.) Ἡμεῖς δ' οὐδ' ὑπὲρ ὧν κακῶς ἐπάθομεν, ἀμύνασθαι τολμῶμεν αὐτοὺς, Ulcisci eos ob injurias, quibus nos affecerunt, vel, Pœnas ab eis reposcere injuriarum. Potest autem Lat. dici Ulciscor te pro iis injuriis, ut Te-

rent. dixit, Ego te pro istis dictis et factis ulciscar. ‖ Dicitur et *ἀμύνομαί σε τούτου*: ut ap. Lucian. *Ἀμύνομαί σε τοῦ γέλωτος*, Ulciscor te ob risum, vel Vicem reddo tuo risui. *Ἀμύνομαι* autem cum accus. possumus aliter quam per v. Ulciscor interpr. ut *ἀμύνομαι τοὺς πολεμίους*, Ulciscor hostes, aut Injuriam ab hostibus illatam propulso. Aut brevius, Hostium injuriam propulso: vel Defendo me aut Tueor adversus hostes. Sic *ἀμύνομαι τοὺς ἐπιτιθέντας*, Tueor me adv. eos, qui me adoriuntur. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 14.) *Ὅπλα κτῶνται, οἷς ἀμύνονται τοὺς ἀδικοῦντας*, Habent arma quibus injuriam inferentibus resistunt, vel, Injuriam illatam propulsant, aut, Vim vi repellunt. Reperitur et *ἀμύνομαι τὰ ἀδικούμενα*: notandum est autem ejusdem signif. accusativos esse in hoc et illo loco: sed in hoc accus. rei, illic personæ esse. ‖ Capitur vero *ἀμύνεσθαι* in prosa in illa etiam signif., quam primam ei dedi, initio hujus annot. videlicet pro Dimicare, Propugnare, Tueri, Defendere, vel Propugnando tueri. Xen. (K. 9, 9.) *Αἱ δ' ἔλαφοι τὰς κύνας, ἀμυνόμεναι ὑπὲρ τῶν νεβρῶν, καταπατοῦσι*. Demosth. (158.) *Μηδ' ὑπὲρ ὧν ἐκεῖνοι δικαίως κτησάμενοι παρέδοσαν ὑμῖν, ἐθέλειν ἐῤῥωμένως ἀμύνεσθαι*, Nec pro iis, quæ illi juste a se parta nobis tradiderunt, velle fortiter propugnare. Plut. *ἀμυνόμενοι ὑπὲρ τοῦ βασιλέως*. Apud Eund. in Probl. *Ἀμύνομαι πρὸ τῆς ἀδελφῆς*, interpr. Pro sorore propugno, Sororem defendo. Dicitur et cum accus. ut *ἀμύνομαι τὴν Ἑλλάδα*, Plato de LL. Pro Græcia dimico, vel propugno, vel Græciam tueor, Græciam defendo aut Græciæ opem fero; ut *ἀμύνομαι* cum accus. signif. i. q. *ἀμύνειν* cum dat.; i. e. idem valeat: *ἀμύνεσθαι τὴν Ἑλλάδα*, quod *ἀμύνειν τῇ Ἑλλάδι*. Ceterum omittendum non est, in Hom. l. c., in quo utrumque habetur verbum, *ἀμύνεσθαι στίχας*, exp. posse per h. v. Tueri vel Defendere, ut illic admonui. Est vero et hoc observandum: ut Lat. duobus modis dicitur Ulciscor te, significando videlicet Ulciscor te pro injuria mihi a te illata, vel Ulciscor alium pro injuria, quam tibi intulit; ita et *ἀμύνομαί σε* dupliciter usurpari, sicut e præced. patet exemplis.

Ἀμύνομαι, Arceo, Propello, Propulso: ut *ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ*, Il. Λ. (484.) N. (514.) Sic ap. Plut. Publicola (416.) *Οὗτος ἑστὼς πρὸ τῆς γεφύρας ἠμύνετο τοὺς πολεμίους*, Hic stans pro ponte hostes arcebat. Sic ap. Eund. Lycurgo, *Ἀμυνόμενοι τὴν ἔνδειαν* exp. potest Arcentes vel propulsantes.

Ἀμύνομαι, in bonam etiam partem, ut *ἀμύνεσθαι τοῖς ἴσοις*, Par pari referre, ap. Aristot. Probl. Auctor Bud. Itidem ap. Eust. Aristophanes Gramm. docet *ἀμύνεσθαι* pro *ἀμείβεσθαι* simpliciter poni, citans Alcmanis h. l. *Οὐ γὰρ πορφύρας τόσσος κόρος ὥστ' ἀμύνεσθαι*, et hunc Thuc. (1, 42.) *Ἀξιούτω τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμύνεσθαι*. Existimo autem *ἀμύνεσθαι τοῖς ὁμοίοις* signif. Par pari referre, itidem ut *τοῖς ἴσοις ἀμύνεσθαι*. Ut autem *ἀμύνεσθαι* in bonam etiam partem sumitur, sic et Gall. Se venger, quod proprie sonat *ἀμύνεσθαι*, et Avoir sa revanche, eleganter dicitur pro Gratiam referre.

[*Ἀμύνω*, Eur. Hec. 157. *Τίς ἀμύνει μοι*; Herodian. 3, 6, 9. Ælian. V. H. 13, 1. Xen. K. A. 2, 3, 23. *τινὰ ἀδικοῦντα*. Il. 12, 243. *ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης*. Diod. S. 4, 28. *Ἀμύνασθαι τοὺς Ἕλληνας, περὶ ὧν κ. τ. λ.* "*Ἀμύνω*, Ruhnk. Ep. Cr. 257. ad Mœr. 80. 82. Thom. M. 157. Brunck. Œd. T. 893. Pausan. 1, 98. Fischer. ad Palæph. 156. a. Valck. ad Phœn. p. 690. Bernard. Reliq. 109. ad Phalar. 340. Wakef. Ion. 846. Musgr. 828. Luzac. Exerc. 13. Jacobs. Anth. 7, 132. Heyn. Hom. 6, 460. 7, 453. 8, 34. 255. Ulciscor, act. Bion. X. 7. p. 326. Valck. Par pari refero, Idem ad Phœn. p. 533.; de constr., ad p. 280. Heyn. Hom. 4, 557. 5, 202. 6, 169. 221. 300. 303. 306. 389. 448. 7, 231. 238. Med., de constr., ad Diod. S. 1, 698. Act. med., Heyn. Hom. 7, 365. 8, 255. De act. et med., Valck. ad Herod. 219.; Wessel. ad 40. Ammon. 15. 31. Eran. Philo 159. Il. Ξ. 357. Wolf. et 362. Thom. M. 42. Toup. Opusc. 2, 98. Alciphro 138. Phalar. 34.: Lennep. ad 157. 159. et n. Jacobs. Exerc. 2, 147. 160. 185. Phrynich. Ecl. 8. Kuster. V. M. Præf. v. ix. 52. 99. De quant., Markl. Suppl. 263. Iphig. p. 10. Charito 768. Conf. c. *ἀμείβω*, Schneider. ad Xen. Mem. 233. Ed. 3.; c. *ἀρήγω*, Heyn. Hom. 8, 195. *Ἀμύνομαι*, Gratiam refero, Valck. ad Phœn. 264. Med., Auger Harangues 2, 519. 550. Kuster. V. M. 67. Brunck. Soph. 3, 496. *Οὔτ' ἀμύνασθαι, οὔτε βοηθῆσαι*, Plato Phædr. 344. * *Ἀμυντέον*, Brunck. Aristoph. 1, 284." Schæf. Mss. "*Ἀμύνω*, Auxilior, cum accus., Orph. Lith. *Ἀμύνεσθαι περὶ*, cum gen., Il. I. 527. M. 179." Wakef. Mss. "*Ἀμυντέον*, Soph. Antig. 689. H. Steph. Anim. in lib. de Dial. p. 46." Kall. Mss. "In bonam partem sumtum. Soph. Œd. C. 1128. *ἐπεὶ τό γ' εὐσεβὲς Μόνοις παρ' ὑμῖν εὗρον ἀνθρώπων ἐγὼ, Καὶ τοὐπιεικὲς, καὶ τὸ μὴ ψευδοστομεῖν. Εἰδὼς δ' ἀμύνω τοῖσδε τοῖς λόγοις τάδε.*" Seager. Mss. Glossæ: *Ἀμύνω*· Suppetior, Tutor, Arceo. *Ἀμύνομαι*· Repræsento. *Ἀμύνεται*· Ulciscitur, Refutat.]

Ἀμυνάθω Att. pro *ἀμύνω*: ut *διωκάθω* pro *διώκω*. Aristoph. N. (1323.) *Ἀμυνάθετέ μοι τυπτομένῳ*, Opem ferte mihi vapulanti. [Æsch. Eum. 435. Propulso, Eur. Andr. 721. "Ad Mœr. 118. ad Timæi Lex. 87. Brunck. Aristoph. 3, 208." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 1015.]

Ἄμυνα, ἡ, Ultio, Vindicta, Propulsatio injuriæ. Aliquando absolute ponitur: nonnunquam cum gen., ut Alexand. Aphrod. *Πρὸς ἄμυναν τῶν ἀδικούντων*, Ad eos propulsandos, qui nobis injuriam inferunt, Ad propulsandam eam, quæ nobis ab aliquibus infertur injuriam. ‖ *Ἄμυνα*, in bonam partem, ut et *ἀμύνεσθαι*, Gratiæ relatio, Beneficii compensatio, Retributio: *ἄμυνα, ἀμοιβὴ* Suid. Eust. [Plut. Thes. 29. *πρὸς ἄμ. τρέπεσθαι*, Cæs. 44. *εἰς ἄμ. ἀλκῆς προκαλεῖσθαι*. "Mœr. 80. et n. Timæi Lex. 26. et n. Thom. M. 42. Phrynich. Ecl. 8. ad Phalar. 340. Luzac. Exerc. 17. *Διὰ πάσης ἀμύνης τιμωρεῖσθαί τινα*, Phalar. 30." Schæf. Mss. Glossæ: *Ἄμυνα*· Adminiculum, Ultio.]

Ἀμυνίας, ὁ, pro *ἀμυντικὸς*, Hes. et Suid. Hinc *ἀμυνίας θυμὸς* ap. Comicum, inquit Eust., i. e., ut opinor, Animus ultionis cupidus, vel ulciscendi. In VV. LL. legitur *ἀμυντίας*. Est autem et Nomen viri proprium *Ἀμυνίας*. Suid. ["*Ἀμυνίας* et * *Ἀμεινίας* conf., Brunck. Aristoph. 2, 201." Schæf. Mss. Aristoph. I. 570.]

Ἀμυντικὸς, (ή, όν,) Injuriæ propulsativus, Ad injuriam propulsandam aptus, vel Ad injuriam propulsandam instructus, s. ad defensionem. *Ἀμυντικὴ δύναμις ἡ περὶ τοὺς πονηροὺς*, Plat. Epist. Vis propulsatoria injuriarum, Facultas injuriæ propulsandæ. Animalium quædam *φυλακτικὰ* esse dicuntur, inquit Bud., i. e. Cauta et provida: quædam *ἀμυντικὰ*, i. e. Defensioni s. Ad defensionem instructa, quæ tueri sese possunt et vim arcere. Idem annotat ap. Aristot. Poët. 4. *ἀμυντικὸν* opponi *τῷ συγγνωμονικῷ*, sed non declarant hujus nominis eo in loco signif. Ego existimo *ἀμυντικὸν* ibi verti posse Cupidum ultionis, Deditum ultioni, Cupidum vindictæ; quem nostrates vocant Hominem vindicativum. [* "*Ἀμυντικῶς*, Ast. ad Plat. LL. 378." Schæf. Mss. "Orig. c. Cels. 416." Kall. Mss. *Ἐπίπλασμα ἀμυντικώτατον*, Diosc. 2, 205.]

Ἀμύντωρ, ορος, ὁ, ἡ, Auxiliator, vel Ultor. Il. O. (610.) *ἀμύντωρ Ζεὺς*, Od. Π. (261.) *Καὶ φράσαι, εἰ καὶ νῶϊν Ἀθήνη σὺν Διὶ πατρὶ Ἀρκέσει· ἦέ τιν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίξω*: unde *ἀρκεῖν* et *ἀμύντορα εἶναι* pro eodem accipi patet. ‖ *Ἀμύντωρ* cum gen., Propulsator, Expulsor; ut Simonides *οἶνον* dixit esse *ἀμύντορα δυσφροσυνάων*, Propulsatorem mœrorum, vel expulsorem. Vinum autem quia Lat. dicunt genere neutro, Propulsator dici vix possit: videndum igitur an vinum Propulsatorium aut Expulsorium interpr. liceat. [Antip. Sid. 63. "Heyn. Hom. 6, 443. 7, 91. 443. 8, 247." Schæf. Mss. "Orph. (Lith. 61.) Hesych." Wakef. Mss.]

"*Ἀμύντιχος*, deminutive et per abblanditionem ap. "Theocr. (7, 132.) dicitur ὁ *Ἀμύντας*." [Antip. Sid. 2. "Valck. Oratt. 234." Schæf. Mss.]

Ἀμυντὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. *ἀμύντωρ*, Auxiliator, vel Ultor, vel, Propulsator. ‖ *Ἀμυντὴρ*, Pars cornu cervini, ap. Aristot. H. A. 9. ut in suo Lex. Bud. scribit. In VV. autem LL. habetur, *Ἀμυντῆρες*, Adminicula, Rami in cervorum cornibus, qui impendent ante frontem. Aristot. H. A. 9, 5. [* "*Ἀμύντης*, Suid." Wakef. Mss.]

[* Ἀμύντειρα, ἡ, Auxiliatrix, Ultrix, Propulsatrix. Glossæ: Ἀμύντειρα· Ultrix.]

Ἀμυντήριος, ὁ, ἡ, [imo ία, ιον,] Auxiliatorius, Propulsatorius, Expulsorius. Ἀμυντήριοι ὀδόντες, VV. LL. exp. Dentes execti serrative. Sed ad verbum ἀμυντήριοι dicuntur, quasi Ad vim propulsandam apti. [" Zeun. ad K. II. 200. Wessel. ad Diod. S. 1, 28. 356. Dionys. H. 2, 950." Schæf. Mss. " Cum gen., Ælian. H. A. 699." Wakef. Mss. " Clem. Alex. Fr. 1118." Routh. Mss.]

Ἀμυντήριον, (τὸ,) Tutamen, Munimen. Ἀμυντήρια, inquit in Comm. Bud. Tutamina, Arma tutoria, h. e. φυλακτικὰ, ut thorax, galea, ocreæ. Ἀμυντήρια etiam, inquit, δι' ὧν μαχόμενοι ἀμυνόμεθα τοὺς ἐχθροὺς, οἷον σπάθη, ξίφος, Quibus in pugna propulsamus hostium injuriam, ut gladius. Quæ Bud. e Gr. Gramm. sumsit. Idem in Annot. prior. in Pand. Exarmare feras, est dentes, ungues, vel alia noxia membra adimere, vel etiam tutamina, quæ Græci ἀμυντήρια appellant, quibus vim propulsare nata sunt. Hactenus Bud. Ceterum cum ἀμυντήριον sub. semper existimo ὅπλον, et cum ἀμυντήρια itidem ὅπλα: quod substantivum exprimit Diod. S., e cujus verbis manifestum esse potest, quæ sint arma ἀμυντήρια, quæ item σκεπαστήρια: 130. meæ Edit., de Amazonibus loquens: Ὅπλοις δὲ χρῆσθαι σκεπαστηρίοις, ὄφεων μεγάλων δοραῖς, ἐχούσης τῆς Λιβύης ταῦτα τὰ ζῶα τοῖς μεγέθεσιν ἄπιστα· ἀμυντηρίοις δὲ, τοῖς ξίφεσι καὶ ταῖς λόγχαις, ἔτι δὲ τόξοις, οἷς μὴ μόνον κ. τ. λ. Armis autem eas uti, σκεπαστηρίοις quidem, serpentum grandium exuviis, habente Libya hujusmodi animalia incredibili magnitudine: ἀμυντηρίοις autem, gladiis et lanceis, item arcubus, quibus non solum etc. Sunt igitur arma σκεπαστήρια, Arma opertoria, Arma corpus operientia, vel tegentia, vel Arma corpori operimentum s. tegmen præbentia: quanquam tegmen vocatur aliquando a poëtis ipse etiam clypeus. Opertoria autem arma dicere non dubitavi; quod, cum Opertorium dicat substantive Seneca, videatur et Opertorius adjective dicere, concessum esse. Ἀμυντήρια autem Defensoria arma, Propulsatoria arma, Arma quibus vis repellitur. Aristoph. Schol. ait fulmina esse præcipua Jovis ἀμυντήρια. [Gl. Ἀμυντήρια· Arvæi, Tela. " Schol. Aristoph. Plut. 125." Schæf. Mss. " Apud Euseb. H. E. 8, 10." Routh. Mss. " Imo, Quibus hostis offenditur, læditur. Ita ἀμυντηρίοις κολάζειν, dicitur ap. Euseb. 1, 8. c. 10. κολάσεις ἐπάγειν, ap. Niceph. 1, 7. c. 9. Phil. Ægyptio Epist. ad Th. Crudelitatis instrumentis pœnas irrogare." Gataker. Mss.]

Ἀνταμύνομαι, Vicissim auxilior. Sed in VV. LL. exp. Obsisto rursum, Me ulciscor. [" Soph. Antig. 643. Ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς, Καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν. Thuc. 4, 19. p. 250. 220." Scott. App. ad Thes.]

Ἀπαμύνω, Propulso, Propello, Arceo. Cum dat. et accus., Il. A. (67.) ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι. Sic et ap. Herod. Ἀπαμύνειν σφὶ τὰ κακά. Invenitur et cum gen. et accus., ut τῶν ἄλλων ἀπήμυνε τὰ κακὰ, Mala propulsabat ab aliis, i. e. ἤμυνεν ἀπὸ τῶν ἄλλων τὰ κακά. ‖ Ἀπαμύνομαι, Pass. Injuriam propulso, Resisto, Ulciscor hostem, vel injuriam mihi illatam. Od. Π. (72.) Αὐτὸς μὲν νέος εἰμὶ, καὶ οὔπω χερσὶ πέποιθα Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ, qui versus posterior et alibi habetur. Sic et Od. Λ. (578.) ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσί. Eust. in h. v. vult otiosam esse præpos., et ἀπαμύνασθαι nihil esse aliud quam ἀμύνασθαι. Ceterum usus est hujus verbi in prosa quoque: ut ap. Basil. Or. ad Juv. Τουτὶ μὲν ἀδελφὸν ἐκείνῳ τῷ παραγγέλματι, ὅτι τῷ τύπτοντι κατὰ τῆς σιαγόνος καὶ τὴν ἑτέραν παρέχειν προσῆκε· τοσούτου δεῖν ἀπαμύνασθαι. " Ἀπομύνω, Arceo, VV. LL. ex Hom. " ἀπώμυνε Αἰτωλοῖς κακὸν ἦμαρ, sed perperam. Scr. " enim ἀπήμυνε ab ἀπαμύνω. Locus est Il. I. 597. " eique similis hic in eodem libro, 251. Δαναοῖσιν " ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ." [" Heyn. Hom. 7, 126. 152. 8, 671. Il. A. 67. Jacobs. Anth. 7, 42. 132." Schæf. Mss.]

[* " Ἐναμύνω, Pausan. 751." Kull. Mss.]

" Ἐξαμύνομαι, ex Eur. affertur pro Defendo, Tueor," [Suppl. 208. Or. 269. Æsch. Pr. 481.]

Ἐπαμύνω, Defendo ab injuria, Auxilior, Succurro. Il. E. (685.) μὴ δή με ἕλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς Κεῖσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον. (Σ. 99.) ἑταίρῳ Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι. Et in oratione soluta. Isocr. Paneg. (14.) Καὶ τοῖς ἀδικουμένοις ἀεὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπαμύνουσαν. Jungitur autem et dat. pers. [rei,] ut ἐπαμύνειν ταῖς συμφοραῖς et ἐπαμύνειν ταῖς ἐνδείαις, ap. Eund. ‖ Ἐπαμύνειν accus. pers. [rei] junctum, exp. Ulcisci, in Epigr. (Asclepiad. 25.) Τὴν δολίην ἐπάμυνον. [Gl. Ἐπαμύνω· Adminiculo. Eur. Cret. Fr. 1. " Heyn. Hom. 6, 596. 7, 126. 453. 8, 671. Jacobs. Animadv. 317.; Anth. 7, 42. De constr., Heyn. Hom. 7, 231." Schæf. Mss.]

Ἐπαμύντωρ, Auxiliator, Vindex, i. q. ἀμύντωρ. [Orph. Lith. 77. " Wolf. Proleg. 242. Heyn. Hom. 6, 443. 7, 91." Schæf. Mss.]

[* Συνεπαμύνω, Opem fero alicui, Adjuvo. " Appian. 2, 439." Wakef. Mss.]

[* Καταμύνομαι, Ælian. H. A. 5, 11. Athen. 345.]

[* " Μεταμύνω, (Insequor ut vindicem,) Lysias 5, 145. ubi cf. Reisk." Boissonad. Mss. " Quint. Smyrn. 8, 451. 11, 286." Wakef. Mss.]

" Περιαμύνω, Protego et defendo a circumstantibus " periculis. Plut. Alcib. (1, 195.) Τοῦ δὲ Σωκράτους " πεζῇ μετ' ὀλίγων ἀποχωροῦντος, οὐ παρήλασεν ἰδὼν, " ἀλλὰ παρέπεμψε καὶ περιήμυνε."

Προαμύνω, ut προαμύνω σοῦ, q. d. ἀμύνω πρὸ σοῦ, i. e. ὑπὲρ σοῦ, Protego te, Propugnator tuus sum. Quod et simplici ἀμύνω signif. [Thuc. 3. p. 174. " Plutarch. 1, 150." Wakef. Mss.]

Προσαμύνω, vel Προσαμύνομαι, Insuper auxilior, Insuper opem fero. Il. B. (238.) ὄφρα ἴδηται Ἤ ῥά τί οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν. Citatur autem e Plut. Romulo προσαμύνεσθαι voce pass. pro Propugnare, Protegere. [Il. Π. 509. ὅτ' οὐ δύνατο προσαμῦναι.]

" Συναμύνω, Una opitulor. Eur." [Iph. A. 62. Joseph. B. J. 209. " Med., Eratosth. 12. Ælian. H. A. 171." Wakef. Mss.]

[* Ἀμύνανδρος, ὁ, ἡ, Hesychio δυνάμενος ἄνδρας ἀμύνεσθαι, ET * Ἀμυνανδρίαι, eidem γένος, ἐξ οὗ ἱερεῖς Ἀθήνησιν.]

[* Κομηταμυνίας, ὁ. Aristoph. Σ. 466. σύ γ', ὦ πόνῳ πονηρὲ, καὶ κομηταμυνία, Τῶν νόμων ἡμᾶς ἀπείργεις, ὧν ἔθηκεν ἡ πόλις, Superbi illius sectator Amyniæ.]

ἈΜΥΣΣΩ, vel Ἀμύττω, ξω, Rado unguibus, Vellico, Lacero, Discerpo, Carpo, eo sensu quo a poëtis usurpatur interdum h. v., et, Servio teste, in Leg. XII. Tab. scriptum erat, Mulier faciem ne carpito. Quanquam ap. Cic. legitur, Mulieres genas ne radunto. Vide Ἀμυχή. Proverb. est ap. Suid. Μηδ' ἄκανθα ἀμύξῃ τοὺς ἀγαθοὺς, Probos ne spina quidem vellicarit, aut punxerit. Il. T. (284.) χερσὶ δ' ἄμυσσε Στήθεά τ' ἠδ' ἁπαλὴν δειρὴν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα. Ab αἷμα, inquit Etym., fit αἱμάσσω, et mutato α in υ, ἀμύσσω: ut μάθω, μάθος, μῦθος: signif. autem αἱματῶ, et Rado unguibus. Ponit et aliam etym. a μύζω s. ἀμύζω, prorsus frivolam et ineptam. Ideo recte Eust. non hanc, sed illam secutus est, ἀμύσσειν tenuari docens, quamvis quasi αἱμύσσειν dicatur. Sciendum est autem, licet dicant Gramm. ἀμύσσειν esse proprie ξέειν τοῖς ὄνυξι, Radere unguibus, interdum tamen dat. illum addi ab auctoribus; ut quidam ap. Suid. Ποτὲ μὲν τοῖς ὄνυξιν ἀμύττων τὰς παρειάς. ‖ Ἀμύσσω exp. etiam Lancino.

Ἀμύσσω, inquit Bud., Scarifico. J. Poll. Οὕτω γὰρ ἔλεγον τὸ ἀμύσσειν, ὃ οἱ νῦν κατασχάζειν.

Ἀμύσσω, metaph. Animum exulcero, Saucio animum alicujus, ap. Basil. Æschines Epist. Καὶ μηδὲν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπόμνημα ἔχειν, ὃ τὴν γνώμην ἀμύξει, Quod mentem exulceret, dolorem videlicet refricando. Il. A. (243.) σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις. Poterit autem hic reddi etiam Carpo; transfertur enim eodem a poëtis Lat. adeo ut ἀμύσσω tam in propria, quam in translativa signif. hoc eodem verbo interpr. possimus.

[" Ἀμύσσω, Epiphan. Hær. 65. c. ult." Routh. Mss. Diod. S. 3. p. 114. " Heyn. Hom. 7, 669. Eichst. Quæst. 78. Jacobs. Anth. 6, 410. 11, 140.; Emend. 9. Greg. Corinth. 215. 219.; Koen. ad 265. Wakef. S. C. 2, 12. Lex. Herod. 175. Phrynich. Ecl. 94. ad Dionys. H. 2, 795. Lobeck. Aj. p. 314." Schæf. Mss. " Dio Chrys. 2, 22.: ἀ. παρειάς, Nonn. 40, 161. Discerpo, de cane, Ælian. H. A. 611." Wakef. Mss.]

" Ἄμυγμα, τὸ, Laniatus et laceratio cutis, proprie. " Soph. vero dixit etiam πολιᾶς ἀμύγματα χαίτας, " (Aj. 643.) pro Vellicatus s. Evulsiones canæ comæ. " Idem et ἀμυχὴ dicitur." [Eur. Andr. 826. " Jacobs. Anth. 6, 410." Schæf. Mss. " Hesych." Wakef. Mss.]

[* Ἀμυγμὸς, ὁ, proprie Laniatus, deinde latius Vulnera. Theocr. 24, (124.) ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν, ubi leg. nostro periculo ἀμυγμὸν, quod vocabulum recte deducitur ab ἄμυγμα, cum ἀμυχμὸς, ab ἀμυχὴ formatum, contra Gr. linguæ analogiam peccet. Ἀμυχμὸς formandum esset ab ἀμυχμὴ, ut αὐχμὴ, αὐχμός.]

Ἄμυξις, ἡ, Vellicatio, Laniatio, Laceratio. Item Scarificatio. [Orph. Arg. 24. " Ach. Tat. 636." Wakef. Mss.]

Ἄμυξ, υχος, ἡ, i. q. ἄμυξις, et quod ἀμυχή. Ἄμυξ, ἀμυχὴ, Hesych.

Ἀμὺξ, adv. Vellicatim, Discerptim. Male autem ap. Schol. Nicand. Th. (131.) et alibi ἄμυξ scriptum est pro adv. Vide Ἀμυχηδὸν aliud adv. [" Valck. ad Adoniaz. p. 638." Schæf. Mss. " Etym. M." Wakef. Mss. Supra p. 570. d—71. b.]

" Ἀμυκτικὸς, (ἡ, ὸν,) Vim habens dilacerandi et di- " laniandi. Ἀμυκτικὰ a Cœl. Aur. vocari tradunt Ar- " teriaca medicamenta, quæ arterias affectas exerce- " ant, quia nimirum constant ex acribus, vellicantibus " et lacerantibus. Verba ejus hæc sunt, Chron. 2, " 6.: Adhibenda etiam arteriaca medicamenta, et " quæ partes in passione constitutas exerceant, a Græ- " cis ἀμυκτικὰ appellata." [" Plut. Mor. 3, 608. Wytt." Seager. Mss. " Plut. 2, 642." Wakef. Mss.]

Ἀμυκτικῶς, Aliud adv. Nicand. Schol. ἀμὺξ ἐμφῦσα ap. eum exp. ἀμυκτικῶς καὶ *καταξυστικῶς ἐμφῦσα. Nam in h. l. Th. (131.) Ἡνίκα θορνυμένου ἔχιος θαλερῷ κυνόδοντι Θουρὰς ὀδὰξ ἐμφῦσα, ait ab aliis legi ἀμὺξ ἐμφῦσα pro ὀδὰξ ἐμφῦσα. Sed ibi male legitur ἄμυξ paroxytone. [" Etym. M." Wakef. Mss.]

Ἀμυχὴ, ἡ, i. q. ἄμυξις. Plut. Ἀμυχὰς κοπτομένων ἀφεῖλεν, Lacerationes plangentium sustulit, h. e. Quæ fieri solebant a plangentibus. Est tamen in XII. Tab. Lege, quam Cic. ait e Solonis Legibus translatam, non v. Lacerare, sed v. Radere; ita enim ibi, Mulieres genas ne radunto. || Ἀμυχαὶ, Diosc. interpretes Parva hulcera s. Hulcuscula vertunt: quidam Hulcuscula cutis; ut 7, 3. Οὐκ οὕτω δ' εὐλαβητέον τὰ μεγάλα τραύματα ἐπὶ τῶν λυσσοδήκτων, ὡς τὰ μικρὰ καὶ ταῖς ἀμυχαῖς ἐμφερῆ. Recte autem videtur addi gen. cutis; quia et Gr. Lexicogrr. ἀμυχὴν exp. ἐπιπόλαιον ἕλκος, Superficiale hulcus; unde et ἀμυχὶ adv. pro ἐπιπολαίως, Superficialiter. || Sunt et qui ἀμυχὰς, Tubera liventia interpr. ut in h. l. Ἀμυχάς τινας ἐπὶ προσώπου. Apud Plut. autem de Tranq. (7, 851.) τραχύτητας καὶ ἀμυχὰς vulgo interpr. Aspera et cava loca, vel Aspera tremulosaque loca, perperam, meo quidem judicio. [" Lucian. 2, 857. Hippocr. (204, 2. 357, 43.)" Churchill. e Suicer. Mss. " Jambl. V. P. 231. Theog. v. 90." Routh. Mss. Glossæ: Ἀμυχή· Cicatrix, sc. ficiabilis. " Casaub. ad Athen. 106. Bast Lettre 48. 233." Schæf. Mss. " Diod. S. Etym. M." Wakef. Mss.]

" Ἀμυχώδης, ὁ, ἡ, Similis ταῖς ἀμυχαῖς, In quo cu- " tis veluti carpta ac vellicata unguibus videtur, Hip- " pocr. Coac. Progn. (437, 45.) τὰ ἀμυχώδεα ἐξανθή- " ματα."

[* Ἀμυχιαῖος, αία, αῖον, In cute, Superficialis. " Ἀμυχιαῖα τὰ ἥδοντα, Voluptates vanæ, falsæ, fallaces, h. e. quæ tantum tales videntur, neque sunt, 3, 5. ubi v. not. Opponuntur iis τὰ ἀλγεινὰ ἀκραιφνῆ." Fischer. Ind. Æsch. Socr. Dial. " Boëckh. ad Plat. Simon. xxxvii." Schæf. Mss. " Ulcerosus, Æsch. Socr. 38." Wakef. Mss.]

[* " Ἀμυχὴς, ὁ, ἡ, Angl. Scratched. (Villoison.) Anecd. Gr. 2, 112. (e Porphyrio de Pros. Κατὰ γὰρ τοῦτον τὸν λόγον, καὶ ὁ εὑρὼν ἐσφαλμένον βιβλίον, οὐκ ὀφείλει τοῦτο διορθοῦσθαι, καὶ ξέειν τὰ κακῶς γραφέντα, ἀλλ' ἐᾷν ἀδιόρθωτον, ἵνα μὴ τὸ βιβλίον ἀκαλλές τε ὁρῷτο, καί τινα τρόπον ἀμυχὲς, ξεσμάτων ἐπιφερομένων.)" Wakef. Mss.]

Ἀμυχὶς, ap. Suid. reperitur in exp. nominis ἄμυξις: exp. enim, ἀμυχὶς, σπάραξις, ξέσις. Ubi si non male ἀμυχὶς legitur pro ἀμυχὴ, certe deminutivi formam habere videtur ἀμυχὶς, gen. habens ἀμυχίδος.

Ἀμυχὶ, adv. Cum vellicatione, Superficialiter: A Quasi radendo summam cutem. Vide proxime præced. annot.

Ἀμυχηδὸν, adv., quod ex ἀμυχὴ factum esse patet: ἀμυχηδὸν ap. Etym. exp. ἄκροις δακτύλοις, Primoribus digitis, vel Summis digitis. Videtur tamen potius signif. In lacerationis, aut vellicationis modum, aut Per vellicationem, et quasi quis diceret, Vellicatorie, s. Vellicatim, aut Discerptim. Idem videtur et ἀμὺξ signif. [Inter vv. dubia posuit Schneider. Lex.]

" Ἀνήμυκτος, (ὁ, ἡ,) Hesychio ἀχάρακτος, nimirum " ὁ οὐκ ἠμυγμένος, Qui unguibus carptus scissusque " non est."

" Καταμύσσω, Lacero, Laniatu saucio, Perstringo. " Ita videlicet ut aratrum terram, et telum cutem per- " stringit leviterque sauciat, non profundum impri- " mens sulcum, quod et ξέειν dicitur. Il. E. (425.) " Πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν. Athen. " 2. (70.) Καταμυχθεὶς τὴν κνήμην ὑπὸ κυνοσβάτου." [Athen. 165. Ἀμυχὰς μεγάλας καταμύξαντες. Phot. Καταμεμυγμένα· τὰ τὰς ἀμυχὰς ἔχοντα. " Valck. ad He- B rod. 252. Antip. Sid. 83. Heyn. Hom. 5, 87." Schæf. Mss. " Lugeo, Mnasalc. 17. In med., Herod. 4, 71. Hesych." Wakef. Mss.]

" Περιαμύσσω, Circumscarifico, Circumcirca sau- " cio. Metaph. in Axiocho, Δέος τι ποικίλως περιαμύττον τὸν νοῦν, Saucians, Lacerans." [" Vexans, Urgens, Torquens, Crucians dolore animum: de timore 3, 3. Metaphora petita est ab iis, qui radunt, carpunt, lacerant aliquid. Hesych. Ἀμύσσειν· ξέειν, σπαράττειν. Sed addit etiam notionem verbi metaphoricam, λυπεῖν. Il. A. 243. σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις, Χωόμενος ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας." Fischer. " Περιαμύσσω, Galen." Wakef. Mss.]

[* " Ἀμύσση, Cattier. 20. * Ἄμυσσορ, Valck. Anim. ad Ammon. 2. * Ἀμύχομαι, Toup. Add. in Theocr. κδ' 124. (Blomf. ad Æsch. Pers. 430.)" Schæf. Mss.]

ἈΜΦΙ, præpositio, Circa, De. Quamvis autem ejus frequentissima signif. sit Circa, cum accus. aut De, cum gen. vel dat.; tamen a gen. ordientes, ut ordi- C nem casuum sequamur, quas illi juncta habeat præterea signiff. dicemus.

Ἀμφὶ, cum gen., De, περί. Od. Θ. (267.) Ἀμφ' Ἄρεως φιλότητος ἐϋστεφάνου τ' Ἀφροδίτης. Lucian. Astrol. (2, 360.) ubi Ion. dialecto utitur, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή. || Item Ἀμφὶ cum gen., Propter. Apoll. R. 1, (120.) τῆς δ' ἀμφὶ δύην ἐμόγησε βαρεῖαν, Propter hanc, Hujus causa, vel gratia, Hujus nomine. || Ἀμφὶ pro πρὸς, Per; ut cum dicitur Oro te per Jovem. Idem Apoll. R. 2, (216.) Φοίβου τ' ἀμφὶ, καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης Λίσσομαι, Oro atque obtestor per Phœbum. || Ἀμφὶ cum gen. pro Circa, citatur ex h. l. Herod. ἀμφὶ πόλιος οἰκοῦσι: exp. enim, Circa urbem habitant.

Ἀμφὶ, cum dat., itidem pro De, περὶ, Att. secundum quosdam; ut ap. Soph. Aj. (684.) Ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει, i. e. περὶ τούτων. Ibid. (340.) ἀμφὶ σοὶ βοᾷ Schol. exp. περὶ σοῦ. Sic utitur passim et Herod. ut (3, 32.) Ἀμφὶ δὲ τῷ θανάτῳ αὐτῆς διξὸς ἐκφέρεται λόγος, De ejus autem morte duplex vulgatur fama. Idem, (5, 19.) Ἀμφὶ δὲ ἀπόδῳ τῇ ἐμῇ, πείσομαί D τοι, De meo autem discessu, vel Quantum autem ad discessum meum attinet. Sic ἀμφ' Ἑλένῃ μάχεσθαι (Il. Γ. 70.) exp. περὶ τῆς Ἑλένης, Pugnare de Helena: alii tamen pro Propter malunt accipere, ut paulo post dicetur. At Od. Ξ. (338.) κακὴ φρεσὶν ἥνδανε βουλὴ Ἀμφ' ἐμοὶ, manifeste ἀμφ' ἐμοὶ pro περὶ ἐμοῦ positum est. Sic et ἀμφὶ βοηλασίῃ (Il. Λ. 671.) et ἀμφὶ γάμῳ (N. 382.) indubitate pro περὶ βοηλασίης, et περὶ γάμου. || Ἀμφὶ dativo junctum ponitur etiam pro Circa vel Circum, idque frequentissima et maxime recepta signif., præsertim ap. poët. Hesiod. (S. 128.) Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν Ἄρης ἀλκτῆρα σίδηρον. Od. Ξ. (23.) ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα. Apoll. R. 2, (1070.) Ἀμφὶ δὲ χαλκείας κόρυθας κεφαλῇσιν ἔθεντο, Æreas autem galeas circum capita posuerunt, vel, Capitibus circumposuerunt. Sic et ap. Theocr. ἀμφὶ στήθεσσι, Circa pectus. || Ἀμφὶ, Propter; ut ἀμφὶ φόβῳ ap. Eur. Schol. exp. διὰ τὸν φόβον. Sic ἀμφ' Ἑλένῃ μάχεσθαι nonnulli, ut modo dictum est, exp. Propter Helenam pugnare, vel Helenæ causa. Itidem et (Od. A. 48.) Ἀλλά μοι ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ,

exp. ἀμφ' Ὀδυσῆϊ, Propter Ulyssem. Posset etiam fortassis verti In Ulysse, i. e. In Ulyssis recordatione: nam In sic aliquando Lat. usurpant. Od. Λ. (421.) Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις Ἀμφ' ἐμοὶ, Propter me, inquit Eust., vel, Super me. ‖ Ἀμφὶ pro κατὰ, Contra. Soph. Aj. (302.) Λόγους ἀνέσπα, τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα, Τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ, i. e. κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως, Adv. Ulyssem; ut dixit Ἀτρειδῶν κάτα.

Ἀμφὶ, Circa, cum accus. ap. prosæ scriptt. potius quam cum dat.; ut ἀμφὶ τὴν πόλιν, Circa urbem. Lucian. (1, 189.) Ἀμφὶ κάμινον ἔχω τὰ πολλὰ, Circa fornacem utplurimum occupatus sum. Accepit autem hoc loquendi genus e Xen., ut opinor; nullus enim, si bene observavi, e Græcis antiquis scriptt. frequentius eo utitur; ut K. Π. 7, (5, 18.) Οὐκ οἶμαί σοι σχολὴν εἶναι ἀμφ' ἐμὲ ἔχειν. Sic 8, (3, 20.) Ἀμφὶ τοὺς ἄλλους φίλους ἔχειν. Itidem 5, (5, 14.) Ἀμφὶ δεῖπνον εἶχε, Circa cœnam occupatus erat. Ab Eod. (O. 6, 7.) agricolæ vocantur οἱ ἀμφὶ γῆν ἔχοντες, Circa terram occupati, Quibus res est cum terra, vel est cum terra negotium, ut Lat. quidam scriptor locutus est. Dicunt vero eodem sensu nonnunquam, εἶναι περί τι, et γίνεσθαι περί τι. Notandum est autem Xen. l. c. dixisse ἀμφὶ δεῖπνον ἔχειν, pro Circa cœnam occupatum esse, Occupatum esse in cœnando, in sumenda cœna, vel in sumendo cœnæ cibo: at vero ap. Thuc. τὰ ἀμφὶ ἄριστον appellari, Quæ ad prandium pertinent, i. e. ad instruendum et apparandum prandium pertinentia. ‖ Οἱ ἀμφὶ Πρίαμον, ad verbum, Qui sunt circa Priamum vel erant, sub. enim ὄντες, pro ὁ Πρίαμος, Priamus. Il. Γ. (146.) Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον, ἠδὲ Θυμοίτην, Λάμπον τε, Κλυτίον θ' Ἱκετάονά τ' ὄζον Ἄρηος, pro, Priamus et Panthous et Thymœtes, etc. ut docet Eust. et ipse Hom. mutato hoc genere loquendi, subjungit Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, pro οἱ περὶ Οὐκαλέγοντα καὶ Ἀντήνορα, retinendo eand. sermonis formulam. Est autem non minus, imo etiam magis usitatum in prosa hoc loquendi genus. Lucian. Οἱ μέντοι ἀμφὶ Ἀρίστιππόν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, Aristippus et Epicurus primas tenebant. Sic οἱ ἀμφὶ Σωκράτην reperitur positum pro Socrates: οἱ ἀμφὶ Κορινθίους, Herod. pro οἱ Κορίνθιοι, Corinthii. Usurpatur autem hæc phrasis et in obliquis casibus. Synes., Παρὰ τῶν ἀμφὶ τὸν ἑταῖρον Παῦλον καὶ Διονύσιον, pro παρὰ τοῦ ἑταίρου Παύλου καὶ Διονυσίου. Usitatum est vero et περὶ pro ἀμφὶ in hujusmodi formula sermonis, ut οἱ περὶ Ἀναξαγόραν ap. Aristot. pro Anaxagoras. Sic ap. Plut. Demetrio, (5, 43.) Οἱ περὶ Φίλιππον καὶ Ἀλέξανδρον. Quoniam vero, inquit Bud., sub voce plur. singulos signif. hic sermo, ideo sing. num. verbo jungi potest figurate; quomodo Herod. 1, (62.) usus est: Καὶ οἱ ἀμφὶ Πεισίστρατον, ὡς ὁρμηθέντες ἐκ Μαραθῶνος ἤισαν ἐπὶ τὸ ἄστυ ἐπὶ τωὐτὸ συνιόντες, ἀπικνέονται ἐπὶ Παλληνίδος Ἀθηναίης ἱρὸν, καὶ ἀντία ἔθεντο τὰ ὅπλα. Aliquando tamen, subjungit idem Bud., pro Homine et comitatu ejus vel sodalitate accipitur, ut ap. Plut. Demetrio, (5, 15.) Οἱ δὲ περὶ τὸν Φαληρέα πάντως μὲν ᾤοντο δεῖν δέχεσθαι τὸν κρατοῦντα ——, ὅμως δὲ πρέσβεις δεομένους ἀπέστειλαν. Hactenus Bud. Sciendum est autem in nonnullis ll. ambiguum esse, utro modo intelligendus sit hic sermo: unde et duplices extant in quibusdam ll. interpr. ut ap. Thuc. οἱ ἀμφὶ Πείσανδρον, Pisander cum sociis; vel, ut alii, ipse Pisander, nihil adjungendo. Sic οἱ ἀμφὶ Κῦρον ap. Xen. (5, 3, 3.) Cyrus et ejus milites; vel, secundum alios simpliciter, Cyri milites. Sic ap. Plat. οἱ ἀμφὶ τὸν Ὀρφέα, Orpheus et ejus sectatores; vel, ut alii, simpliciter Orphei sectatores. ‖ Ἀμφὶ itidem cum accus., Circiter. Lucian. Ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους. Idem, (1, 360.) Ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη σοῦ ὄντος ἀπέθανον, Cum annos esses natus circiter quinquaginta; vel, ut alii, Cum circa quinquagesimum esses annum.

Ἀμφὶ περὶ, cum accus. positæ, ἐκ τοῦ παραλλήλου, pro Alterutra sola. Il. B. (305.) Ἀμφὶ περὶ κρήνην. Interdum autem περὶ præponitur, posita post ipsam particula τε, itemque post ἀμφί: ut Il. P. (760.) περί τ' ἀμφί τε τάφρον. Sic Apoll. R. 2, (1210.) ὄφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυται Ἀθάνατος. Existimo autem hanc copulam ab utroque inseri metri gratia potissimum. Suidas ἀμφὶ περὶ exp. ἐξ ἑκατέρου μέρους, Ex utraque parte: in cujus exemplaribus male inter ἀμφὶ et περὶ distinctio interposita est.

Ἀμφὶ, pro περὶ et ἐν et ἐπὶ, et pro δύο, in compos. Eust.

Ἀμφὶ, adv. sine casu, ut et Circum Lat. aliquando. Exp. et Circumcirca. Apoll. R. 2, (920.) ἀμφὶ δὲ πῆληξ: potest tamen sub. hic aliquis dat. extrinsecus. Exp. et Circumcirca, ibidem, (2, 1206.) ἀμφὶ δὲ Κόλχων Ἔθνεα ναιετάουσι.

[Ἀμφὶ, Am, Gl. I. q. πρὸς, Apoll. R. 2, 216. " Aristoph. N. 595. Ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβ' ἄναξ Δήλιε, Κυνθίαν ἔχων Ὑψικέρατα πέτραν, Huc ades tu quoque, Phœbe rex. Hesiod. Th. 476. καί οἱ πεφραδέτην ὅσα περ πέπρωτο γενέσθαι Ἀμφὶ Κρόνῳ βασιλῆϊ, καὶ υἱέϊ καρτεροθύμῳ, Circa." Seager. Mss.]

[" Ἀμφὶ, Markl. Suppl. 49. Iphig. p. 3. 200. Clark. ad Hom. 2. p. 472. Brunck. Apoll. R. 159. 177. Porson. Phœn. 121. Boissonad. in Philostr. 374. Heyn. Hom. 6, 236. Simonid. 13. 20. Jacobs. Animadv. 43. 77. 318. 285. Anth. 6, 435. 7, 174. 401. 8, 114. 243. 9, 363. Antip. Sid. 76. 88. Bibl. Crit. 1, 76. Musgr. ad Eurip. p. 217. a. Toup. Opusc. 2, 178. Eran. Philo 161. Ilgen. ad Hymn. 226. De constr., Valck. ad Phœn. p. 43. 152. Brunck. ad Æsch. Pr. 182. Ἀμφὶ, cum gen., Oracula Jovis p. 8. Gall. Porson. Orest. 746. Epigr. adesp. 157. 565. Propter, Brunck. Apoll. R. 220. Epigr. adesp. 747. De, Eurip. Hec. 580. 701. Seorsum a, Toup. Opusc. 1, 407. Λόγος ἀμφί τινος, Lucian. 3, 459. 464. Μάχεσθαι ἀμφί τινος, Valck. ad Herod. 150. Toll. ad Apoll. R. 736. Ἀμφ' Ἐλισοῦντος, Ex utraque parte Elisuntis, On each side of the river, Toup. Append. in Theocr. 39. cf. Eichst. Quæst. 7. Cum dat., Statyll. Fl. 9. Brunck. Apoll. R. 22. Ænigma 5. Heyn. Hom. 6, 644. Ob, ibid. 236. 7, 105. Theosebia Epigr. Ἀμφὶ βόεσσι, Heyn. Hom. 7, 97. Ἀμφ' ὀδύνῃ, Archiloch. 1. Tyrwhitt. ad Orph. 119. Πόνος ἀμφὶ πόνῳ, Alii ex aliis labores, Plut. Mor. 1, 424. Ἀμφὶ θυμῷ, Præ ira, Brunck. ad Soph. 3, 401. ad Apoll. R. 61. ubi de hac signif. præpositionis ἀμφὶ, (cf. Casaub. Athen. 1, 55.) Porson. in Toup. Emend. 4, 464. Ilgen. Hymn. 560. Cum accus., Epigr. adesp. 565. Heyn. Hom. 5, 525. 6, 649. Loci, Jacobs. Anth. 11, 111. Οἱ ἀμφί τινα, Cattier. 6. Bast Lettre 181. Græv. Lect. Hes. 553. 602.: v. omnino Ernest. ad Xen. Mem. 1, 1, 18. ad Il. Γ. 146. I. 81. M. 139. Od. Γ. 162. ad Xen. Eph. 782. Wyttenb. Select. 154. Ἔχειν ἀμφί τι, Bergler. ad Alciphr. 82. Ἀμφὶ Διώνυσον μνήσομαι, Hymn. in Bacch. 1. cf. Hymn. in Pana 1. in Diosc. 1. in Nept. 1. Ἀμφ' ἐμὲ γὰρ μάρναντο, Agathias 46. Cum gen., dat., Heyn. Hom. 6, 466. Cum dat., acc., Porson. Med. p. 82. Jacobs. Anth. 12, 217. 230. Cum verbis metuendi, de constr., Brunck. Apoll. R. 115. 156. 229. Ἀμφὶ pro διὰ, Per, Jacobs. Anth. 9, 141. Pro ἐν, Heyn. Hom. 4, 327. Ἀμφὶ, Ad, Iphig. A. 164. cf. 1291—4. Iphig. T. 6. Mnasalc. 11. et Jacobs. Bianor 17. Circiter, Zeun. Ind. in K. Π. Eur. Phœn. 147. Ἀμφὶ, adverbialiter, Wolf. Præf. ad Il. p. xxii. Undique, Heyn. ad Hesiod. 148. Wolf. Seorsum, Hymn. in Cer. 85.; redundare ait Ruhnk. ad v. 366.; Mitsch. vertit Præterea. Ἀμφὶ σιδήρῳ, Heyn. Hom. 8, 363. Ἀμφὶ, solum, sine casu, Markl. Suppl. 106. Wakef. Phil. 39. Heyn. Hom. 6, 108. 181. Ἀμφὶ, περὶ, Epigr. adesp. 156." Schæf. Mss. " Ἀμφὶ, cum gen., Propter, De, Il. A. 655. B. 498. Od. Λ. 545. Cum περὶ, Callim. Del. 300. Ἀμφ' ἐνὶ, In uno loco, Arat. Dios. 109." Wakef. Mss.]

Ἀμφὶς, aliud adv. ex ἀμφὶ præpos. factum, addita litera σ: ut e præpos. περὶ fit πέριξ, additione litera ξ. Utrimque, Ab utraque parte. Il. E. (723.) σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφὶς, i. e. ἀμφοτέρωθεν, inquit Eust. At H. (342.) Ἡ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα: ubi ἀμφὶς idem ait signif. vel In circuitu, aut Circumcirca; vel ἀμφὶς adv. pro præpos. ἀμφὶ, Circum, accipi; ut intelligatur ἀμφὶ τὸ τεῖχος οὖσα. Idem et alibi ἀμφὶς pro ἀμφὶ positum annotat. Apud Hesiod. autem ἀμφὶς, Circumquaque aut secundum Hesych., Aperte signif. in Ἔργ. (2, 319.) Πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδών. At Il. B. (384.) itidem cum v. ἰδὼν jungitur, sed gen. habet, Ἅρματος ἀμφὶς ἰδών: secundum hanc exp. περισκεψάμενος τὸ ἅρμα vel περιβλέψας.

'Αμφὶς, Sine, Seorsum, cum gen.; ut ἀμφὶς Διὸς, pro Absque Jove, vel Seorsum ab Jove, ap. Hom. Apud Od. Π. (267.) πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἔσεσθον Φυλόποδος, i. e. χωρὶς, inquit Eust. vel πόῤῥω. Hesych. in Διαμφὶς tradit et Æschyl. Pr. ἀμφὶς posuisse pro χωρίς. Interdum cum v. junctum, non in compositione tamen, idem signif., ut ἀμφὶς φράζεσθαι, Seorsum deliberare vel consultare, pro Diversa consilia agitare. Sic ἀμφὶς φρονεῖν exp. διχονοεῖν, quasi διχοφρονεῖν.

'Αμφὶς, Extra, itidem cum gen. ut (Il. Ψ. 393.) ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, i. e. ἐκτὸς, inquit Eust.

'Αμφὶς, Inter, In medio. Il. Γ. (115.) ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα, Parum terræ erat inter utrosque, vel In medio, si non sub. casus.

'Αμφὶς ἔχω, pro περιέχω, Complector. Hesych.

[" 'Αμφὶς, Hymn. in Cer. 289. Toup. Opusc. 1, 291. Herod. 43. Ernest. ad Hymn. Hom. 25. ad Herod. 624. Eran. Philo 161. Wolf. ad Hesiod. 123. 130. 155. Græv. Lect. Hes. 633. Charito 755. Apoll. R. 1, 392. (379.) 498. Cyrus Epigr. 6. Paulus Sil. 8. Jacobs. Anth. 12, 214. Ænigma 1. Heyn. Hom. 4, 268. 471. 5, 129. 130. 367. 494. 630. 6, 230. 251. 349. 492. 652. 7, 121. 531. 538. 802. 8, 142. 198. 261. 424. 439. 697. Ambabus manibus, Wolf. Præf. ad Il. p. 17. In medio, Il. Γ. 115. Sine, Od. Ξ. 352. 'Αμφὶς ἔχειν, Intersepire, Albert. Peric. Cr. 3. Od. A. 54. Περὶ, ἀμφὶς, Il. 11, 559." Schæf. Mss. Herod. 1, 85. ἀ. φρονέω, Dissentio.]

" "Αμφις, "Αμφιδος, Nom. propr."

[* " "Αμφις, ὁ, Genus vini, ap. Athen. Casaub. 71." Schæf. Mss.] " 'Αμφίας, ὁ, Hes. teste Vini genus " est: Suidæ μέτριος οἶνος, Mediocre vinum, e Nico- " strato et Sosicrate." " 'Αμφὴς, Flos vini, οἴνου ἄν- " θος, Hes. addens tamen, quosdam exp. οἶνον μέ- " λανα." [" 'Αμφιὰς Suidæ, ἀμφὶς Athenæo 31., ἄμφης et ἀμφίας Hesychio." Schneider. Lex.]

Διαμφὶς, Utrimque. Item, Seorsim, * κεχωρισμένως, et ἐξ ἑκατέρου μέρους. Utitur Dionys. P. (5. 903.) Ετ Διαμφίδιος, (ὁ, ἡ,) q. d. Seorsim positus, Separatus, Diversus, Alienus. Διαμφίδιον μέλος Hes. exp. ἀλλοῖον, et διὰ παντὸς κεχωρισμένον. [Æsch. Pr. 556.] " Διαμ- " φάδιον, Hesychio ἀλλοῖον, quo modo et διαμφίδιον " exp."

"Αμφω, Ambo. Il. E. (258.) "Αμφω ἀφ' ἡμείων, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃσιν. Interdum etiam Ambæ, ut ap. Hesiod. (D. 1, 10.) ἄμφω γε μὲν ἐσθλαί. Interdum articulus præfigitur, ut Od. Σ. (88.) τὼ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον. || 'Αμφοῖν, in duali, gen. vel dat. Syn. 'Επ' ἀμφοῖν τῶν δεινῶν, ubi notandus est dual. cum plur. conjunctus, quod et in δυοῖν fit aliquando, ut δυοῖν ἀῤῥένων: ἀμφοῖν χεροῖν, Ambabus manibus, ἀμφοῖν ποδοῖν, Ambobus pedibus. Est et fem. gen. interdum, sicut ἄμφω; ut ἀμφοῖν ταῖν διαθήκαιν. || Absolute interdum ponitur ἀμφοῖν, sub. χεροῖν, idque more Att. ut ap. Hom. ἀμφοτέραις et ἀμφοτέρῃσι, sub. χερσί: ut si Lat. dicamus Ambabus, pro Ambabus manibus. [Hesiod. Sc. 171.. " Bibl. Crit. 1, 75. ad Lucian. 1, 374. "Αμφω, indeclinabile, Ruhnk. ad H. in Cer. 15. Charito 780. cf. Jacobs. Anth. 7, 89. Heyn. Hom. 4, 492. 8, 142. Brunck. Apoll. R. 50. 210. Κατ' ἄμφω, Thom. M. 332. Boissonad. in Philostr. 614. Aristot. H. A. 488. f. Schneider. 'Αμφοῖν, Demetr. 9. 17. Charito 536. Antip. Sid. 49.; Th. 16. 44. ibique Jacobs.: Jacobs. Anth. 8, 353. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 160. 'Εξ ἀμφοῖν, Dionys. H. 2, 1255." Schæf. Mss. " Indeclinabile, cum plurali, Hymn. 6. Quint. Smyrn. 2, 459." Wakef. Mss.]

Συνάμφω, pro Simul ambo, vel simpliciter pro ἄμφω, Ambo, Utrique, vel Utraque. Polyb. 1. 'Εν ᾧ πολέμῳ ἅπαξ μὲν οἱ συνάμφω ἐναυμάχησαν πρὸς ἀλλήλους. Ubi observa præfixum esse articulum. Philo de Mundo, Συνάμφω θεωροῦντας ἐπικρίνειν, Utrumque expendentes, de re statuere, Bud. interpr. [Apoll. R. 4, 134.]

'Αμφότερος, ἀμφοτέρα, ἀμφότερον, Uterque, utraque, utrumque. Aphthon. Μόνος γὰρ παρὼν ἐπ' ἀμφοτέρῳ κρίνεται βίῳ, qui locus citatur in VV. LL. Il. Δ. (145.) 'Αμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος. Od. O. (78.) 'Αμφότερον, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη καὶ ὄνειαρ Δειπνήσαντας ἴμεν: ubi ἀμφότερον ait Eust. signif. δύο ταῦτα, Hæc duo: τόδε καὶ τόδε, Hoc et illud. Il. Γ. (179.) εὐρυκρείων 'Αγαμέμνων, 'Αμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής. Ubi eodem modo positum est ἀμφότερον, quo in præcedente loco: et Eust. inter se eos confert ut similes; alibi tamen adverbialiter positum hic censet ἀμφότερον, ut postea dicetur.

'Αμφοτέρω, in duali, Od. Δ. (282.) Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὁρμηθέντε. Isocr. Paneg. (37.) 'Αμφοτέροιν αὐτοῖν ἐκ τῆς 'Ελλάδος ὄντοιν.

'Αμφότεροι, in plur. in quo et frequentius usurpatur: et ita quidem frequenter ut Bud. in eo solo usurpari scripserit. Οὐδέτερος etiam, inquit in Comm., et οὐδέτεροι plur. dicitur, sed ἀμφότεροι semper plur. profertur. At sing. et dual. habentur ll. cc.: ac, si sing. in usu non fuisset, jocatus e vocis ambiguitate non diceretur Philippus in illo dicto, quod a Plut. (6, 678.) refertur, 'Ο μὲν ἑκάτερος ἀμφότερος, ὁ δὲ ἀμφότερος οὐδέτερος: nec traderent Gramm. ἀμφοτερὸς scribi ὀξυτόνως, cum est nomen proprium, ad differentiam nominis appellativi; quod tamen in h. l. Plut. observandum non videtur, ne, discrimine posito per accentum, gratiam, quæ est ex ambiguitate, amittat, sicut et in ἑκάτερος. Ponitur autem in plur. sicut et ap. Lat. Utrique pro uterque; ut ap. Terent. Utrique ab utrisque devincimini; pro Uterque ab utroque. Gal. ad Glauc. Καὶ εἰ δι' ἀμφοτέρων μυκτήρων αἷμα πολὺ φέροιτο, τοῖς σπλάγχνοις ἀμφοτέροις προσβάλλειν τὴν σικύαν δεῖ, Per utrasque nares, et utrisque intestinis, pro Per utramque narem, et utrique intestino. Athen. (531.) 'Αλλ' ἀμφότεροι βιαίῳ θανάτῳ διεφθάρησαν. Interdum articulus præfigitur, ut Il. Υ. (428.) "Ως τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες Σύμβαλον. Neutro genere ἀμφότερα. Xen. ('Aπ. 1, 1, 5.) 'Εδόκει δ' ἂν ἀμφότερα ταῦτα, κ. τ. λ.

'Αμφότερα, inquit Bud., de pluribus dicitur, sed ut duobus; h. e. in duo genera divisis. Aristot. H. A. 2. loquens de lacerta et crocodilo: Τούτοις ἀμφότερα τὰ σκέλη, καὶ τὰ πρόσθια καὶ τὰ ὀπίσθια, κάμπτεται εἰς τὸ πρόσθεν.

'Αμφοτέραις, sæpissime per se ponitur, sub. χερσί: et ἀμφοτέρῃσι Ion. pro ἀμφοτέραις. Od. Σ. (28.) ὃν ἂν κακὰ μητισαίμην Κόπτων ἀμφοτέρῃσιν. Sic (P. 356.) ἀμφοτέρῃσιν ἐδέξατο. Non tamen semper hunc dat. χερσὶ omittit; ut Od. E. (428.) 'Αμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης. Usurpatur autem et in prosa ἀμφοτέραις interdum pro ἀμφοτέραις χερσί: ac fortasse sic accipitur h. l. 'Αμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινὸς, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος, Cum ambabus, una quidem nares, altera autem oculum prehendisset. Quæ mea interpr. valde discrepat ab ista, quæ in VV. LL. habetur, Pariter tum nare, tum oculo mutilatus. Sed quidnam sub. ἀμφοτέραις pro Pariter posset accipi, et quomodo ἐπειλημμένος, pro quo illic ἐπιλημμένος, mutilatum signif. viderint ii, quibus ea placebit interpr. Notandum est autem, ut dicitur ἀμφοτέραις sub. χερσὶ, ita et ἀμφοτέρων dixisse Theocr. 14, (66.) sub. ποδῶν, ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ βεβακὼς Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν, Utrique pedi insistens.

'Αμφότερα, absolute; ut ἀμφοτέρων ἕνεκα, Utriusque rei causa. Et cum præposs. διὰ, κατὰ, ἐπί. Δι' ἀμφότερα, Propter utraque, pro Propter duo, i. e. Duabus de causis, Duplici de causa. Et pro eodem interdum κατ' ἀμφότερα. Quod tamen et aliter exp. nonnunquam, videlicet In utramque partem, Ultro citroque. Ac tum sub. μέρη. Interdum et ἐπ' ἀμφότερα sonat In utramque partem, sub. eod. substantivo. Exp. et In ancipiti; quæ exp. fortasse convenire possit Thuc. h. l. ἐπ' ἀμφότερα γενόμενοι ταῖς γνώμαις, q. d. Habentes sententias in utramque partem, i. e. ut quidam interpr. Cum sententiis variarent. Aliud autem substantivum quam μέρη sunt qui sub. alicubi putent: unde h. l. Plato de LL. ubi legitur ἐπ' ἀμφότερα sequente gen., 'Επ' ἀμφότερα σώματός τε καὶ ψυχῆς, interpr. Ad utramque rationem, corporis et animi; vel, Ad utrumque tam animi quam corporis cultum. Sed viderint, quibus ea interpr. probatur.

'Αμφότερον adv. ponitur interdum, inquit Eust. ut Il. Γ. (179.) Οὗτός γ' 'Ατρείδης εὐρυκρείων 'Αγαμέμνων, 'Αμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής.

Δ. (60.) *Καί με πρεσβυτάτην τέκετο* Κρόνος *ἀγκυλομήτης, Ἀμφότερον, γενεῇ τε καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις* Κέκλημαι. N. (165.) *χώσατο δ᾽ αἰνῶς Ἀμφότερον, νίκης τε καὶ ἔγχεος ὃ ξυνέαξε.* (Od. Ξ. 505.) *Ἀμφότερον φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἑῆος.* At ego in primo illo loco ex Il. Γ. et in similibus non video cur *ἀμφότερον* esse non possit nomen: de ceteris autem nihil dico.

[*Ἀμφότεροι*, Ambo, *Ἀμφότεροι ἐκ πολλῶν*, Utrique, Gl. “*Ἀμφότερα*, adhibetur ap. Plat. Gorg. 477. nulla ratione casus habita.” Routh. Mss. “*Ἀμφότερος*, Xen. Mem. 1, 1, 5. 1, 4, 14. Longus p. 6. Villois. Wakef. Eum. 483. Uterque, Ammon. 14. *Ἀμφότερον*, Jacobs. Anth. 6, 150. *Ἀμφότερα*, Wyttenb. Select. 362. ad Herod. 513. Pausan. 137. Heindorf. ad Plat. Charm. 57. Plato Gorg. 103. coll. Heindorf. ad 102. 103. 267. Plato, 1, 1. 268. Bekker. *Τὰ ἀμφ.*, ad Dionys. H. 1, 78. *Ἐπ᾽ ἀμφότερα*, Diod. S. 1, 137. 336. Herod. 566. Thom. M. 332. Charito 630. Anonym. de Vit. Thuc. Diod. S. 2, 563. Heindorf. ad Plat. Phædr. 341. *Κατ᾽ ἀμφότερα*, In beyden Fällen, Plut. Mor. 1, 33. *Σὺ ἀμφότερα, καὶ μήτηρ αὐτῷ, καὶ τροφὸς, καὶ πατὴρ ἐγένου*, Phalar. Ep. 1. (Sic *οὐδέτερος*, Xen. K. Π. 3, 1, 5.) Valck. Oratt. 401. Lennep. ad l. l. cf. Heyn. ad Virg. 2, 81. Od. Δ. 339. P. 130. Musgr. Suppl. 332. it. p. 284. Porson. ad Odyss. 58. Thuc. 8, 18. *Ἀμφ. τὰ γόνατα, ἀμφ. γόνατα*, ad Diod. S. 2, 536. *Ἀπ᾽ ἀμφοτέρων*, v. ad *Ἀμφοτέρωθεν*. *Ἐξ ἀμφοτέρων*, Reisk. ad Diod. S. 161.; Wessel. ad 2, 36. *Τῶν κεράτων ἀμφοτέρων*, Dionys. H. 2, 878. (*τῶν ἱππέων ἑκατέρων*, 2, 932.) 2, 882. 1047. Herod. 1, 53. Pausan. 2, 509. extr. Strabo 5, 235. *Ἀμφότεροι*, sequ. articulo, Lennep. ad Phal. 4. *Ἀμφοτέραις, ἀμφοτέροις*, Koen. ad Greg. 13. *Ἀμφοτέραις*, Brunck. Apoll. R. 50. *Ἀμφοτέροις*, Jacobs. Anth. 11, 144. *Ἀμφοτέροις βλέπειν*, 7, 255. 9, 407. 10, 86.” Schæf. Mss. “*Ἀμφοτέροιν*, Il. E. 156. Of two parties, Od. Λ. 339.” Wakef. Mss.]

Ἀμφοτέρως, Utroque modo, Utraque ratione, ap. Plut. [2, 878. Strabo 931. “Quid? ap. Grammat. ad Mœr. 378.” Schæf. Mss.]

Ἀμφοτέρῃ, Utrobique, Utrimque, ut in VV. LL. exp. Videtur certe eandem quam et *ἀμφοτέρως* signif. habere. [“*Ἀμφοτέρῃ*, i. e. *κατ᾽ ἀμφότερα*, Utrimque, Herod. 7, 10. *Οὐκ ἀμφοτέρῃ σφι ἐχώρησε.*” Schweigh. Mss.]

Ἀμφοτεράκις, i. q. *ἀμφοτέρως*. [“Aristot. Probl. sect. 11. λα′.” Seager. Mss.]

Ἀμφοτέρωθι, Ἀμφοτέρωθεν, Ἀμφοτέρωσε, adverbia loci, Utrobique, Utrimque, Utroque; vel Utraque in parte, Ab utraque parte, In utramque partem. *Ἀμφοτέρωσε* exp. etiam Ultro citroque. [“*Ἀμφοτέρωθεν*, Thuc. 3, 26. p. 182. 239. 244. 264. 300. Schol. Joseph. B. J. 3, 5, 5.” Scott. App. ad Thes. “Od. H. 113.” Seager. Mss. “*Ἀμφοτέρωθεν* et —*ρωσε* conf., Heyn. Hom. 8, 42. *Ἀμφοτέρωθεν ἀδελφὴ*, Sylb. ad Pausan. 17. 213. Ex utroque parente, v. Fac. ad Pausan. 1, 345. cf. Herod. 548. Ad Anacr. 7. Fischer. Apoll. R. 1, 380. Heyn. Hom. 5, 457. 6, 324. *Ἀμφοτέρωσε*, ibid. ll. cc.” Schæf. Mss. “*Ἀμφοτέρωσε*, Il. Λ. 5.” Wakef. Mss. “*Ἀμφοτέρωθε*, Quint. Smyrn. 3, 378.” Barnes. Mss.]

[* “*Διαμφότερος*, Amphil. p. 3.” Kall. Mss.]

“*Ἐπαμφότερα*, alicubi reperitur pro *ἐπ᾽ ἀμφότερα*.” [“*Ἐπαμφότερος, ὁ, ἡ*, Adv. * *Ἐπαμφοτέρως*, Philostr. Soph. 1, 25, 8. (1, 21, 5.) i. q. *ἀμφίβολος*, Ambiguus.” Schneider. Lex. Glossæ: *Ἐπαμφότερον*· Inter utrumque.]

Συναμφότερον, q. d. Simul utrumque. Item pro *ἀμφότερον* simpliciter, Utrumque Plato Ep. 8. *Εἴτε ξυναμφότερον.* Sic *συναμφοτέρου* ap. Arist. et Gal. *Ξυναμφότερον*, inquit Bud. 527., num. sing. licet *ἀμφότεροι* tantum dicatur plur. Quibus verbis ita refragantur VV. LL., ut nullum tamen afferant exemplum, quod illis opponant. Thuc. *Ὁπλίτας καὶ ψιλοὺς, συναμφοτέρους ἐς τετρακοσίους*, Qui simul juncti, ad quadringentos erant. Apud Eund. *Συναμφότεραι νῆες.* Demosth. *Ἃ συναμφότερα οὗτοι πεπράχασιν αἰσχρῶς.* [Plato Philebo c. 11. cf. Polyb. 3, 46. “Theognis 818 =798.” Boissonad. Mss. “Herod. 1, 147. Dionys. H. Rhet. 8, 76.” Kall. Mss. “*Συναμφότερον*, Jacobs. Anth. 1, 1. 51. Musgr. Herc. 1025. Dionysius 5. Agathias 70. *Συναμφότεροι*, Pausan. 1, 388. Lucian. 1, 23. Valck. ad Ammon. 66. Ammon. 115.” Schæf. Mss.]

[* “*Ἀμφοτερόβλεπτος, (ὁ, ἡ,)* Tim. ap. Sext. Emp. Pyrrh. 1, 224.” Kall. Mss.]

[* “*Ἀμφοτερόφθαλμος, (ὁ, ἡ,)* Cyrill. Scythopolit. Vit. Sabæ s. 46.” Kall. Mss.]

[* “*Ἀμφοτερόχωλος*, Heyn. Hom. 4, 164.” Schæf. Mss.]

Ἀμφοτερίζω, In utramque partem vergo, Sum anceps. Item, Utrimque cingo, vel attingo, inquit Bud. citans h. l. Strab. 6. *Τῶν δὲ πλευρῶν, ἃς ἀμφοτερίζουσιν αἱ τρεῖς ἄκραι, δύο μέν εἰσι κοῖλαι, τρίτη δὲ, κυρτή.* Nisi sit *εἰς ἃς*.

“*Ἀπαμφοτερίζω*, Sum naturæ ancipitis, si VV. LL. “credimus. Eo tamen significatu dicitur potius *ἐπ-* “*αμφοτερίζω*.”

Ἐξαμφοτερίζω, Utraque re excido. Item, In dubio pono. Vel, Dubium facio, Hes. [Etym. ad Timæi Lex. 107. Plato Euthyd. c. 68.]

Ἐπαμφοτερίζω, cum dat., inquit Bud., Utroque pertineo, In utramque partem vergo, Ancipitem me præbeo, et mediam naturam habeo. Inter duo aut plura genera ita intercedo, ut in nullo genere plane censeri possim. Aristot. de Part. Anim. 3. *Φανείη γὰρ ἐπαμφοτερίζειν τούτοις τὸ ἧπαρ καὶ ὁ σπλήν*: de Gen. Anim. 4. *Ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐπαμφοτερίζει πᾶσι τοῖς γένεσι*, Cum omnibus generibus ambigit, ut Gaza vertit, i. e. Cum omnibus generibus æque intercedit homini similitudo, quod quidem ad partum attinet. Livius (27, 11.) Et Sinuessæ natum ambiguo inter marem et feminam sexu infantem, quos Androgynos vulgus — appellat. Hæc Bud. Sunt autem et qui illud *ἀμφοτερίζειν τούτοις* interpr. Ancipiti inter hæc esse specie. Sic ap. Eund. de Anim. 2. *Ἐπαμφοτερίζειν τὴν φύσιν τῷ ἀνθρώπῳ*, interpr. Natura ancipite hominem imitari. Addit Bud. ex Eod. *Ὁ δὲ πίθηκος, διὰ τὸ τὴν μορφὴν ἐπαμφοτερίζειν, καὶ μηδετέρων τ᾽ εἶναι καὶ ἀμφοτέρων, διὰ τοῦτο κ. τ. λ.* Quæ interpr. ita, Simia vero, ob id quod in medio posita sit et bipedum et quadrupedum, quod quidem ad formam attinet. Vel, Quod controversa sit inter bipedes et quadrupedes. Citat et e Plat. de Rep. 5. *Καὶ γὰρ ταῦτα ἐπαμφοτερίζειν, κ. τ. λ.* vertens, Hæc ambigi, i. e. Ambigua et controversa esse in utram partem magis vergant. Ceterum pro Anceps et ambiguum esse, constr. interdum et cum *ἐπὶ* vel *πρὸς*, sicut *ἐπαλλάττω*: ut Aristot. Ethic. 7. *Ἐπαμφοτερίζοντα διὰ τῶν ἐθῶν ἐπὶ τὸ βέλτιον καὶ τὸ χεῖρον*, Ancipitia et ambigua ad melius et ad deterius, inquit idem Bud. in alio tamen ordine hanc signif. ponens. ‖ *Ἐπαμφοτερίζω*, Utrique sufficio, Aristot. de Gen. 4. *Ἡ δὲ φύσις οὐ δύναται πολυχοεῖν οὕτως, ὥστ᾽ ἐπαμφοτερίζειν*, Idem Bud. *Ἐπαμφοτερίζειν*, Alternare, Plut. (2, 881.) *Ἐπαμφοτερίζων τοῖς λογισμοῖς*, Alternantibus in eo sententiis, inquit idem Bud. ‖ *Ἐπαμφοτερίζω*, In neutras partes transeo, Integrum me et medium præbeo, ut exp. idem Bud. h. l. Plut. (3. 46.) *Τοὺς δὲ Βοιωτοὺς ἐπαμφοτερίζοντας ἠρώτα*: [“Mor. 1, 914. Wytt.” Seager. Mss. Ind. in Epictet. “Timæi Lex. 107. et n. Toup. Opusc. 1, 137. Lucian. Dial. 73. Havercamp. ad Tertull. 9. Brunck. El. 66. Heindorf. ad Phædr. 285. Schol. ad Aristoph. Plut. p. 9.; T. H. p. 212. 215.” Schæf. Mss. “Thuc. 8, 85. Hierocl. 140.” Wakef. Mss.]

[* *Ἐπαμφοτεριζόντως*, Ambigue. Schol. Aristoph. Elρ. 854.]

[* *Ἐπαμφοτερισμὸς, ὁ*, Vacillatio, In utramque partem inclinatio. Epictet. Diss. 4, 2, 5. cf. 4, 10, 25. “Inconstantia, Archil. Ep. 579.” Wakef. Mss.]

[* *Ἐπαμφοτεριστὴς, ὁ*, In utramque partem proclivis, Medius, Ambiguus, i. q. *ἐπαμφοτερίζων*. Basil. M. ad Jesaiæ c. 5. Suicer. Thes. “Philo J. 1, 176.” Wakef. Mss.]

“*Ἀμφαρὴς*, Hesychio est *περιορωμένη, κατολιγωρουμένη*, Despecta, Neglecta: item *γυμνὸς* et *ἐπιφανὴς*, Nudus, Conspicuus.”

“*Ἄμφαυξις, ἡ*, dicitur Truncus abietis infra quam “rami fuere præcisæ, ut tradit Theophr. H. P. 3, 8. “ubi etiam dicit eas abietis succisæ reliquias nigre“scere colore et præduras fieri, adeo ut Arcades inde “crateras conficiant; alio autem nomine dici *ἀμφιφύαν*: procul dubio quia non in altum amplius cre-

" scit, sed in latum et circumcirca veluti augetur. A
" Meminit ejusdem c. 10."
" Ἀμφὴ, Hesychio est *αὐλή*: affert enim *ἀμφὴν* pro
" *αὐλὴν*, nisi forte scr. *αὐχήν*." " Ἀμφὴν, Cervix,
" Collum, *αὐχὴν*, *τράχηλος*, Hesychio. Forsan igitur
" et paulo ante pro *αὐλὴν*, per quod hoc ipsum *ἀμ-*
" *φὴν* exposuerat, scr. itidem *αὐχήν*."
" Ἀμφιηκὲς, Hesychio est *ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον*,
" Utrimque acutum, Utraque parte aciem habens,
" pro quo supra *ἀμφακὲς* et *ἀμφῆκες*."
" Ἀμφικτίονες, iidem qui Homero *περικτίονες*, i. e.
" *οἱ περιοικοῦντες*, Qui circumcirca habitant. Schol.
" Thuc. 117." [Herod. 8, 104. Androtio Pausaniæ
10. Pind. Nem. 6, 68. *ἀμφικτίονες*, 2, 24. *περικτίονες*.
" Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 288. Timæi Lex. 28.
et n.: ad Herod. 667." Schæf. Mss.]
" Περικτίονες, et Ἀμφικτίονες, dicuntur itidem *οἱ*
" *περιοικοῦντες* s. *οἱ περίοικοι*. Circumvicini. Il. Σ.
" (212.) *ὑψόσε δ' αὐγὴ Γίνεται ἀΐσσουσα περικτιόνεσσιν*
" *ἰδέσθαι*. Et Il. P. (220.) *Κέκλυτε, μυρία φῦλα περι-*
" *κτιόνων ἐπικούρων*. Idem Hom. Od. B. (65.) cum B
" dixisset, *Ἄλλους αἰδέσθητε περικτίονας ἀνθρώπους*,
" subjungit, *Οἳ περιναιετάουσι*, exp. illud *περικτίονας*,
" id quod et alibi facit." [Apoll. R. 3, 1090. " Valck.
ad Theocr. Adoniaz. p. 288. Ruhnk. Ep. Cr. 56. ad
Herod. 667. Boëckh. in Plat. Min. 63." Schæf. Mss.]
[* Ἀμφιπερικτίονες, *οἱ*, i. q. *ἀμφικτίονες*. Theognis
1024. " Brunck. ad l. c.: ad Herod. 667." Schæf. Mss.
" Anthol. 1, 29." Wakef. Mss.]
" Ἀμφικτύονες quoque, Hesychio sunt *περίοικοι*
" *Δελφῶν*, sed addenti, *συναγόμενοι ἐπὶ Πυλαίαν*, *Πυ-*
" *λαγόραι καὶ Ἱερομνήμονες*: peculiariter enim Ἀμ-
" φικτύονες nominabantur Græcorum illi, qui circum
" Delphos habitantes Thermopylas convenire sole-
" bant, et inter alia *ἐκδικεῖν τὰ ἱερά*: eam ob rem *Πυ-*
" *λαγόραι* nominati et *Ἱερομνήμονες*. Itidem vero
" Harpocratio, cum *Ἀμφικτύονας* esse dixisset *συνέ-*
" *δριόν τι Ἑλληνικὸν συναγόμενον ἐν Θερμοπύλαις*, ut
" et Plin. 35, 9. Amphictyones, quod est publicum
" Græciæ concilium, subjungit nominis hanc causam
" ex Anaximenis Hellen. 1. *ἀπὸ τοῦ περιοίκους εἶναι* C
" *τῶν Δελφῶν*: afferens tamen et aliam appellationis
" rationem e Theopompo, nimirum *Ἀμφικτύονας* de-
" nominatos esse ab Amphictyone, Deucalionis filio,
" quoniam *αὐτὸς συνήγαγε τὰ ἔθνη βασιλεύων*: quæ
" *ἔθνη* ait duodecim fuisse numero, Iones, Dores,
" Perrhæbos, Bœotos, Magnesios, Achæos, Phthi-
" otas, Melienses, Dolopes, Ænianes, Delphos, Pho-
" censes. Qua de re vide et quæ e Strab. annotavi
" in *Πυλαγόραι*. Sed et Suid.: *Ἀμφικτύονες· οἱ ἐκ*
" *πόλεων καὶ ἐθνῶν αἱρετοὶ δικασταί· οἷον Ἀμφικτυόνες*
" *καὶ περίοικοι*. Ubi etiam nota, illud *Ἀμφικτυόνες*
" paroxytonως scriptum ad differentiam præcedentis,
" appellative ab eo accipi pro *περίοικοι*. HINC Ἀμ-
" φικτυονία, *ἡ*, dicitur Societas illa Amphictyonum,
" vel etiam Jus societatis illius Amphictyonum, ut
" Harpocr. dicit *πόλεων τῶν μετεχουσῶν τῆς Ἀμφι-*
" *κτυονίας*, Urbium, quæ ex Amphictyonica societate
" sunt: quæ nimirum hoc juris habent, ut aliquem e
" suis civibus legatum mittere possint ad concilium
" et senatum Amphictyonum. INDE et duo posses- D
" siva, Ἀμφικτυόνειος et Ἀμφικτυονικός. Quorum
" illud ap. Suid. legitur, afferentem *Ἀμφικτυόνειος*
" *χώρα*, necnon *Ἀμφικτυόνειος μάχη*: hoc, ap. De-
" mosth. et alios. Sicut enim Suid. affert *Ἀμφικτυ-*
" *όνειος μάχη*, ita ap. Demosth. (275.) legimus *Ἀμ-*
" *φικτυονικὸν πόλεμον*, Amphictyonicum bellum, h.
" e. Quod Amphictyonum collegium gerendum de-
" crevit. Itidemque ap. Eund. (331.) legimus, *Ἀμφι-*
" *κτυονικὰς δίκας ἐπάγειν τινὶ*, Amphictyonicam litem
" alicui impingere, h. e. Vocare aliquem ad Amphi-
" ctyonicum judicium. Nam et causas, graviores ni-
" mirum, ad hoc collegium deferebant. Unde et
" Plut. in Parall. scribit Amphictyonas dictos fuisse
" qui ex urbibus et populis judices deligebantur.
" Itemque ap. eund. Plut. in Themist. (477.) legimus
" *Ἀμφικτυονικὰ συνέδρια*, Amphictyonici consessus,
" h. e. Concilium Amphictyonicum, in quo e fœde-
" ratis urbibus delecti judices decernebant: ut ap.
" Herod. quoque *Ἀμφικτυόνων ἕδραι*, Amphictyonum
" sedes, s. sedilia. Est PORRO et aliud inde deri-
" vatum fem. gen. nimirum Ἀμφικτυονὶς, idem valens
" quod *Ἀμφικτυονικὴ*, ut ap. Herod. *Ἀμφικτυονίδος*
" *Δήμητρος ἱρὸν*, Cereris Amphictyonidis templum:
" forsan quod prope *Ἀμφικτυόνων ἕδρας* structum
" erat, aut ipsorum decreto ædificatum." [*Ἀμφι-*
κτυονία, Dionys. H. ad Amm. de Dem. 196. Strabo 8.
p. 574. * Ἀμφικτονεύω, Pocock. Inscr. p. 63. Beck.
Act. Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 110. *Ἀμ-*
φικτυονὶς, Æsch. de Falsa Legat. 262. " *Ἀμφικτύονες*,
Barthel. Voy. 3, 53. Heyn. ad Apollod. 832. Timæi
Lex. 28. et n.: Valck. Oratt. 266. ad Herod. 277. ad
Diod. S. 2, 104. cf. Brunck. ad Theogn. 1024. Ilgen.
ad Hymn. 350. ad Diod. S. 1, 297. ad Herod. 605.
667. *Ἀμφικτυονία*, ad Diod. S. 2, 129. et n. * Ἀμφι-
κτυονεία, Inscript. ap. St. Croix des Gouvern. Féder.
132. *Ἀμφικτυονικὸς*, ad Timæi Lex. 148. ad Diod. S.
2, 105. ib. 129." Schæf. Mss.]
" Ἄμφιξ, Uterus, Matrix. Hes. enim *ἄμφικας* exp.
" *ὑστέρας*."
B " Ἀμφιρῶτις, Hesychio *περιβόητος*: item *κεφαλὴν*
" *ἔχων ἑκατέρωθεν*. Sed suspectam habet scripturam."
" Ἀμφιτρίτη, teste Hes. *ἡ θάλασσα* dicta est *ἀπὸ*
" *τοῦ φοίβῳ περιβάλλειν τοὺς διαπλέοντας αὐτήν*: aliis,
" *παρὰ τὸ ἀμφιτρίβειν τὴν γῆν*, Quod terram undique
" terat suis fluctibus: aliis, *παρὰ τὸ ἀμφιτρέχειν αὐτὴν*,
" Quod eam ambeat; est enim terra *περίδρομος*
" *ὠκεανῷ*, teste Dionys. P. (3.) *ἐν γὰρ ἐκείνῳ Πᾶσα*
" *χθὼν, ἅτε νῆσος ἀπείριτος, ἐστεφάνωται*." [Gl. *Ἀμφι-*
τρίτη· Salmacia, Salacia. " Markl. Iphig. p. 279."
Schæf. Mss.]
" Ἀμφιτρυωνιάδης, (ὁ,) Filius Amphitryonis; est
" enim patronymicum ab *Ἀμφιτρύων*, Hercules. Item
" Nepos Amphitryonis, Genus et ortum ducens ab
" Amphitryone, quomodo Philippus Macedo in Epi-
" gr. dicitur *Ἀμφιτρυωνιάδης*. Erat enim ex Hera-
" clidarum familia, h. e. originem ab Hercule trahe-
" bat." [" Adject. ad Mœr. 278. (Anal. 3, 319.) Ja-
cobs. Anth. 7, 343. Ænigma 5." Schæf. Mss.]
" Ἀμφιφορεὺς, *έως*, et Ionice *ῆος*, *ὁ*, Amphora, i. q.
C " *ἀμφορεύς*: nomine imposito *παρὰ τὸ ἀμφοτέρωθεν*
" *κατὰ τὰ ὦτα δύνασθαι φέρεσθαι*, ut Athen. 11. (501.)
" tradit: unde et Hes. *ἀμφιφορῆας* esse dicit *ἀγγεῖα τὰ*
" *ἑκατέρωθεν ὦτα ἔχοντα*, Vasa utrimque auriculas
" habentia, quibus nimirum gestari queant. Il. Ψ.
" (92.) *Ἐν δὲ τίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας*.
" Od. I. (204.) *πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι*
" *Ἠφύσαμεν*. Est etiam Certæ mensuræ genus, ut
" *ἀμφορεύς*: Hesychio autem non solum *ὑδρία* et
" *μέτρον τι ἐλαίου*, sed etiam *σωρός*: nisi potius *σορὸς*
" scribendum, et intelligendum de Pheretro, quo
" efferuntur defuncti. Vide *Ἀμφορεῖον*." [Od. Ω. 74.
" Heyn. Hom. 8, 375. 404. ad Mœr. 45. 194. Valck.
ad Röv. xxv. Toup. Opusc. 2, 124. Jacobs. Anth. 6,
249. 10, 356." Schæf. Mss. " Etym. M." Wakef. Mss.]
" Ἀμφορείῳ, Hes. affert pro *φορείῳ*, Pheretro s. Le-
" cticæ, quo significatu et *ἀμφιφορέα* dici innuit."
" Ἀμφόνη, Hesychio *ἀκρατὴς, μὴ δυναμένη νη-*
" *στεῦσαι, ἁμαρτωλὸς*, Intemperans s. Incontinens, Je-
" junare nequiens, Peccatrix." " Ἀμφώνυξ, Hesychio
D " est *γαστρίμαργος, ἀκρατὴς*, Ventri deditus, Intem-
" perans, quo sensu paulo ante *Ἀμφόνη* ex Eod. Alio-
" qui videtur significare Qui circum ungues est, Un-
" gues ambiens, vel Utraque parte ungues s. uncinos
" habens."
[* Ἀμφόρον, Amfora, Gl. ubi et * Ἀμφόριον, Diota.]
" Ἀμφορεὺς, (*έως*, *ὁ*,) per syncopen pro *ἀμφιφορεὺς*,
" i. e. *τὸ ἑκατέρωθεν δίωτον σταμνίον*, Vas testaceum
" utrimque habens auriculas, quibus portetur. Ex-
" emplum ex Aristoph. habes in *Ἀμφορεαφορέω*, hinc
" derivato: ap. quem in Pluto legitur etiam *Ἀμφορῆς*,
" Attice vel Ionice pro *ἀμφορεῖς*. Est etiam Certæ
" mensuræ nomen, quæ alio nomine *κεράμιον* dicitur.
" Diosc. 5, 71. *Εἰς γλεύκους ἀμφορέα, ὅ ἐστι κεράμιον,*
" *κάθες*. Item Proprium nomen est, teste Suida."
" Ἄμφιρον, Hes. dici scribit *ἀμφορέα*, Amphoram."
[" *Ἀμφορεὺς*, Casaub. ad Athen. 65. Mœr. 44. et n.
Valck. ad Röv. xxvi. Alciphro 10. Eichst. de Dram.
139. Toup. ad Longin. 393. Thom. M. 44. Musgr.
Cycl. 387. Phrynich. Ecl. 178. Jacobs. Anth. 6, 249.

7, 384. T. H. ad Plut. p. 274." Schæf. Mss. "Aristoph. N. 1203." Seager. Mss.]

"Ἀμφορεαφόρος, (ὁ, ἡ,) Amphoræ gerulus, Qui amphoras bajulat, mercede conductus. Hesych. enim ἀμφορεαφόρους dici scribit τοὺς μισθῷ τὰ κεράμια φέροντας: itidemque Suid. qui tamen non solum conjuncte ἀμφορεαφόρους dici ait τοὺς κεράμια μισθοῦ φέροντας, sed etiam divisim τοὺς μισθίους, et τοὺς τὰ κεράμια φέροντας: afferens e Menandro, Εἶτ' ἀμφορεαφόρος τις ἀποφορὰν φέρων. Aristoph. et VERBO Ἀμφορεαφορεῖν usus est, et quidem transitive pro Bajulare veluti amphoram: in Heroibus, Τρέχ' εἰς τὸν οἶνον, ἀμφορέα κενὸν λαβὼν Τὸν ἔνδοθεν, καὶ γεῦμα καὶ γευστήριον, Κἄπειτα μισθοῦ σαυτὸν ἀμφορεαφορεῖν. Alioqui Ἀμφορεαφορεῖν, est simpliciter Amphoram bajulare s. portare." [Ἀμφορεαφορέω, J. Poll. 7, 130. "Ἀμφορεαφόρος, Mœr. 62. et n.: Brunck. Aristoph. 2, 116.; Fr. 246. Ἀμφορεαφορέω, ad Mœr. 63. Aristoph. Fr. 246." Schæf. Mss. "Ἀμφορεαφόρος, Synes. 23." Wakef. Mss.]

[* Ἀμφορικὸς, ἡ, ὸν, Ad amphoram pertinens. Schol. Aristoph. Av. 1033.]

"Ἀμφορίδιον, τὸ, deminutiva voce dicitur ὁ ἀμφορεὺς, quasi Amphorula, ut Θάσια ἀμφορίδια ap. Suid. ex Aristoph." ["Ἀμφορίδιον et * ἀμφορείδιον, Aristoph." Schneider. Lex. Vera, vetus, et Attica forma est ἀμφορείδιον. Vide quæ diximus supra 521. b. et Boissonad. ad Pseudo-Herodian. Partitt. 120. "Aristoph. Eccl. 1110. τὰ Θάσια ἀμφορείδια. Ad h. l. respicere videtur J. Poll. 10, 72. Memoriæ vero lapsu Acharn. citat, et Ἀμφορίδια legit, ut ipse Aristoph. Pac. 201." Scott. App. ad Thes. "Ἀμφορείδιον, Dawes. M. C. 204. 214. Casaub. Athen. 1, 87. Brunck. Aristoph. 3, 124. Ἀμφορίδιον, ad Mœr. 45. Dawes. M. C. ll. cc. Brunck. Aristoph. l. c." Schæf. Mss.]

[* Ἀμφορίσκος, i. q. præced. voc. "J. Poll. inter deorum ἀναθήματα recenset 1, 28. et inter vini vascula 10, 70. Demosth. adv. Androt. 428 (=617.) adv. Timocr. 486." Scott. App. ad Thes. "Aster. Homil. p. 50." Boissonad. Mss.]

"Ἀμφορὶξ, adv. e v. ἀμφορίζω, derivato ab ἀμφορεὺς, ut tradit Eust. neutrum tamen horum exponens."

[* "Ἀμφορίτης, ad Diod. S. 1, 260. Jacobs. Anth. 6, 250. Callim. 1, 456." Schæf. Mss.]

[* Δεκάμφορος, ὁ, ἡ, Decem amphoras capiens. Eur. Cycl. 386. Κρατῆρα δ' ἐξέπλησεν ὡς δεκάμφορον, Μόσχους ἀμέλξας, λευκὸν εἰσχέας γάλα. Athen. 415. πίθος. "Eichst. de Dram. 139." Schæf. Mss.]

"Ἡμιαμφόριον, τὸ, Amphoræ dimidium, s. Dimidiata amphora," [Gl. Urna. "Valck. ad Röv. xxvi." Schæf. Mss. "Joseph." Wakef. Mss.]

"Μυριάμφορος, (ὁ, ἡ,) Decies mille amphorarum capax: vel Decies mille amphoras æquans. Suidas exp. μυρίων ἀμφορέων ἄξιον in h. l. Aristoph. Pac. (521.) Ὦ πότνια βοτρυόδωρε,—Πόθεν ἂν λάβοιμι ῥῆμα μυριάμφορον, Ὅτῳ προσείπω σε. Malim Tam amplum quam vas est decies mille amphorarum capax, nimirum ampullas et sesquipedalia verba, si parva licet componere magnis."

"Ἀμφουδὶς, adv. signif. i. q. ἀμφ' οὖδας, In terram, Humi, ut Od. P. (237.) Ἡ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμφουδὶς ἀείρας. Ubi Eust. quoque annotat ἀμφουδὶς ἐρεῖσαι i. esse q. πρὸς τῇ γῇ ῥίψαι, s. πρὸς γῆν ἐλάσαι, Humi sternere, In terram dejicere, addens, ἐκ παραλλήλου hic poni synonyma illa duo πρὸς γῆν et ἀμφουδίς. Apud Hes. et in Lex. meo vet. scriptum properispωmenως ἀμφοῦδις, quod itidem esse dicunt παρὰ τὸ ἔδαφος: additque Hes. ἀμφοῦδις ῥίπτων Hesiodo esse ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν εἰς οὖδας ῥίπτων, Ambabus manibus in terram dejiciens. Affertur et VERBUM Ἀμφουδίζειν, pro In terram dejicere: quo sensu ἐδαφίζειν etiam dicitur et κατεδαφίζειν." [Hellad. Chrestom. 13. cujus verba supra 670. d. citavimus. "Etym. M." Wakef. Mss. "In Hom. l. c. Seberus legit ἀμφ' οὖδας." Barnes. Mss.]

"Ἄμωμον, τὸ, Amomum, Nomen fruticis cujusdam et aromatis. Diosc. 1, 14. Theophr. H. P. 9, 7. Plin. 12, 13." ["Heyn. ad Virg. 1, 62. Jacobs.

A ad Meleagr. 8." Schæf. Mss. "Hesych." Wakef. Mss.]

"Ἀμωμὶς, ίδος, ἡ, Herba quædam ex eo dicta, quod amomo similis sit, adeo ut ea verum amomum adulteretur. Ait enim Diosc. 1, 14. de amomo loquens, Δολίζουσι δέ τινες τὸ ἄμωμον τῇ λεγομένῃ ἀμωμίδι, ἐμφερεῖ οὔσῃ ἀμώμῳ, ἀνόσμῳ μέντοι καὶ ἀκάρπῳ."

"Ἀμωμίτης, ου, ὁ, Amomum similitudine aliqua referens, ut λίβανος quidam ἀμωμίτης est. Diosc. 1, 82."

ἍΝ, Conjunctio interdum potentialis, interdum expletiva. Demosth. (849.) Ἔτι δὲ τὸ πρᾶγμ' ἂν ἐξελέγξαι ζητῶν, ἐξήτησεν ἄν με τὸν παῖδα τὸν γράφοντα τὰς μαρτυρίας. Hic alterum ἂν est δυνητικὸν, alterum παραπληρωματικὸν, inquit Bud. ut ap. Aristot. Ethic. 10, (9.) Μάλιστ' ἂν τοῦτο δύνασθαι δόξειεν ἂν ἐκ τῶν εἰρημένων νομοθετικὸς γενόμενος. Et ap. Aristoph. Σ. (408.) ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα Ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἂν, οὗ με νῦν ἀποστερεῖς. Quod sit autem ἂν δυνητικὸν, Potentiale, et cur ita vocatum a Gramm. ex iis, quæ sequuntur ejus usus exemplis colligendum est.

B In quorum multis interpr. v. Posse assumemus: unde et potentialem dictam volunt, quod videlicet quædam τοῦ δύνασθαι signif. ea includatur. Cum præt. imperf. indicativi, Demosth. c. Mid. Χρησιμώτατοι γὰρ ἂν ἦσαν ἁπάντων, Essent enim omnium utilissimi; Vel, esse possent; cum sine ἂν, signif. hæc verba, Utilissimi enim erant. || Cum præt. perf. Idem, Ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλατε, Jampridem periissetis; vel, Jampridem poteratis periisse; vel, Jampridem fieri potuisset ut periissetis. Ita enim resolvo, ut ostendam vim δυνητικὴν inclusam, uti dixi, huic particulæ; nam sine ἂν sonat πάλαι ἀπολώλατε Jampridem periistis. Junctæ autem cum præt. plusquamperfecto hujus particulæ in VV. LL. ponitur hoc exemplum e Demosth. Τῶν ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνητο τῶν ἑαυτοῦ, εἴ τι περὶ ἐμοῦ γέγραφε: q. l. Demosth. ὑπερσυντελικῷ usum σὺν τῷ παρακειμένῳ, sed qui vim habeat τοῦ παρατατικοῦ, annotat Bud. Cum aor. 1. Μὴ ἂν ᾠήθη τήμερον ῥηθῆναι, Non putasset. Antipho c. Leocr. Τίς δ' ἦν οὕτως ἢ μισόδημος τότε ἢ

C * μισαθήναιος, ὅστις ἐδυνήθη ἂν ἄτακτον ἑαυτὸν ὑπομεῖναι ἰδεῖν; Qui potuisset. Syn. Τὸν μὲν, ὅτι τοιοῦτός ἐστιν ὥς τ' εἰ καὶ μὴ πεποίηκεν, ἀλλ' ἐποίησεν ἄν· τοὺς δὲ καὶ μὴ πλάσαντας, ὅτι συνέπλασαν ἂν, i. e. interpr. Bud. Hunc, ideo quod etsi facinus non admisit, est tamen ejusmodi ingenio, ut fecisse credi possit; hos, quod etsi crimen non confinxerunt, idonei tamen sunt, qui confinxisse existimentur. Cum aor. 2. ut, Εἶπον ἂν, εἰ ἀκηκόειν, Dixissem, si audivissem. Observandum est autem, ut in interpr. Lat. indicativum modum non retineamus, nisi periphrasi utamur.

Cum optativi etiam ponitur modo hoc, modo illo tempore. Cum præsenti: Lucian. (2, 896.) Καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἄν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθάνοι χάριν ὁμολογοῦσα. Sic, Τί ἂν λέγοιμεν; Cur diceremus? vel, Cur dicamus? Cum aor. Οὐκ ἂν διακρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος, Non dijudicaris, vel Dijudicare non possis. Nisi quis malit, Non dijudicares, aut Dijudicare non posses. Lucian. (2, 896.) Δυοῖν γὰρ θατέρου οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν. Demosth. (289.)

D Πῶς ἂν ὠμότερος συκοφάντης γένοιτο; Hom. quoque optativi indefinito aliquoties jungit istam particulam; ut Il. E. (85.) Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετείη, Non cognosceres, vel Non animadverteres; s. Non animadvertas, aut Non animadverteris, aut Animadvertere non possis. Il. Ω. (439.) Οὐκ ἄν τίς τοι πομπὸν ὀνοσσάμενος μαχέσαιτο. Il. E. (362.) Τυδείδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο, Qui nunc vel cum ipso Jove dimicet, s. dimicaret; aut Dimicare posset, vel possit. Notandum est vero hoc in versu ἂν aliter collocatum quam in prosa collocare liceret; in ea enim dicendum foret, ὃς νῦν γε καὶ Διὶ πατρὶ μάχοιτο ἂν, vel, ὃς νῦν γε μάχοιτο ἂν καὶ Διὶ πατρί: vel, νῦν γ' ἂν καὶ Διὶ πατρὶ μάχοιτο. Il. A. (232.) B. (242.) Ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο, Alioqui enim nunc postremum Atrida convitiareris. Aut potius Convitiatus esses. Sic Plato de Rep. 8. (204.) Οὐ γὰρ ἂν τυφλὸν τοῦ βίου ἡγεμόνα ἐστήσατο, Alioqui enim cæcum vitæ ducem non constituisset. Dicitur et γάρ τ' ἂν, pro γάρ τοι ἂν, ut ap. Xen. (K. Π. 4, 2, 20.)

Δεινὸν γάρ τ' ἂν εἴη, ὦ Κῦρε. Item ἂν cum optativo post relativum. Xen. Λέγει ἃ οὐκ ἄν τις βούλοιτο ἀκοῦσαι. Bud. in Comm. cum dixisset, ὁ δὲ ἂν ἀοριστολογικὸς plerumque cum subjunctivo construitur; ut, ὅ,τι ἂν λέγῃς, ὅσῳ ἂν διαφέρῃς, subjungit, Interdum autem et optativo; sed tum demum cum res præterita narratur. Aphthon. in Vita Thuc. de Antiphonte, Ἐμαρτύρησε δὲ αὐτῷ καὶ Θουκυδίδης ὁ μαθητὴς, ὅτι ᾧ ἂν σύμβουλος γένοιτο, ἄριστα ἐκεῖνος ἀπήλλαττεν εἰς τὰς δίκας. Demosth. (112.) Ἐκόλαζον δ' οὕτω καὶ ἐτιμωροῦντο οὓς ἂν αἴσθοιντο δωροδοκοῦντας. Idem (329.) Ἐν τίσιν οὖν σὺ νεανίας; καὶ πηνίκα λαμπρός; ἡνίκ' ἂν εἰπεῖν τι κατὰ τούτων δέοι, Cum oporteret, vel cum oportebat.

Cum subjunctivo etiam collocatur. Isocr. Paneg. Οὕτω γὰρ ἀμφοτέρων ὑμεῖς πεπείρασθε, ὥστε ἄριστ' ἂν διδάξητε περὶ αὐτῶν, ita exp. Ut optime docere possitis. Galen. Meth. 10. Ἐπίσκεψις δ' ἀκριβὴς ἄν σοι γένηται διελομένῳ τὴν κ. τ. λ. Consideratio exacta tibi fuerit, vel, esse possit, si dividas, &c. Plato Phædr. (10, 356.) Καλὸν γοῦν ἂν, ὦ Σώκρατες, εἶδος ᾖ κατανενοηκὼς ὁ τοῦτο λαβὼν, Atqui bellam, o Socrates, speciem is intellectu perceperit, qui hoc assequi posset; vel, Intellectu perceperit, qui hoc assecutus fuerit, ut Bud. interpr. qui et ᾖ pro εἴη positum scribit. Citat et Alcidamantis h. l. ubi eadem periodus utrumque modum habet: Ὁ μὲν γὰρ ἆραι μέγα φορτίον δυνάμενος, ἐπὶ τὰ κουφότερα μετελθὼν, ῥᾳδίως μεταχειρίσαιτ' ἄν· ὁ δὲ πρὸς τὰ κοῦφα τῇ δυνάμει διϊκνούμενος, οὐδὲν ἂν τῶν βαρυτέρων οἷός τε ᾖ φέρειν. Addit idem, Cum autem ἂν est ἀοριστολογικὸς, plerumque cum subjunctivo construitur, ut Ὅ, τι ἂν λέγῃς, ὅσῳ ἂν διαφέρῃς. Quibus exemplis a Bud. prolatis videntur hæc esse similia. Lucian. Ὁποῖος ἂν ᾖ, Ποσειδῶνος υἱός ἐστι, Qualiscunque sit, filius est Neptuni. Idem (2, 896.) Ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, Sed ubicunque tibi non recte quidpiam dici visum fuerit, statim contradicere; nam quamvis δοκῇ præsentis sit temporis, est ita vertendum tamen. Alii, Sed ubicunque non recte quid dici videatur. Demosth. Ὦ λέγων εὐχερῶς ὅτι ἂν βουληθῇς. Sic, Παρασκευάζει πάντα ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν αὐτοῖς. Habet vero conjunctivum ἂν, et cum annectitur adverbiis temporis, ὅτε, ὁπότε, ἐπεὶ, et ap. poët. εὖτε: unde ὅτ' ἂν, ὁπότ' ἂν, ἐπ' ἂν, et εὖτ' ἂν: vel potius conjunctim, ὅταν, ὁπόταν, ἐπὰν, εὖταν: ut et ἐπειδὰν passim conjunctim scriptum reperitur, non divisim ἐπειδ' ἄν. Exempla vide cum unoquoque adv.

Ἂν, cum infinitivo, tria tempora signif., inquit Bud. Demosth. Ἆρά γε μικρὰ βοηθῆσαι τοῖς πένησιν ὑμῖν δοκῶ, ἢ μικρὰ ἀναλῶσαι ἂν, τοῦ μὴ τὰ δίκαια ποιεῖν, ἐθέλειν οἱ πλούσιοι; Vel divites modicas pecunias in id impendere voluisse? Vel modica pecunia emtum voluisse, ne justam collationem præstare cogerentur? Quod etiam per futurum dici potest, licet sit rarius: ut Plato de Rep. 6. Κινδυνεύεις γὰρ καὶ εἴ τις ἐν ὀροφῇ ποικίλματα θεώμενος, ἀνακύπτων μανθάνοι τι, ἡγεῖσθαι ἂν αὐτὸν νοήσειν ἀλλ' οὐκ ὄμμασι θεωρεῖν. Simul junxit νοήσειν ἂν et θεωρεῖν ἂν, inquit Bud.; at ego ἂν cum ἡγεῖσθαι jungi existimo. Jungitur autem cum fut. plerumque in verbis, quæ fut. poscunt; ut νομίζω, ἡγοῦμαι, φημὶ, ἐλπίζω, προσδοκῶ, et similibus. Antipho Ἐλπίζων οὕτως ἂν ἄριστα πράξειν. Isocr. Busir. (10.) Ἐνόμιζε γὰρ τοὺς μὲν τούτων ὀλιγωροῦντας, τυχὸν ἂν καὶ τῶν μειζόνων καταφρονήσειν. Ibid. (11.) Ἡγούμενος—ἐκ τούτου μάλιστ' ἂν εὐδοκιμήσειν: de Pace, Οἶμαι πάντας ἂν ὑμᾶς καταγνώσεσθαι. Æschin. (42.) præt. futuro conjunxit, Τὴν τάξιν τοῦ πρῶτος λέγειν οὐκ ἂν ἔφη παραλιπεῖν, οὐδ' ἐπιτρέψειν τινί: ut sit, οὐκ ἔφη ἐπιτρέψειν, Negavit se permissurum. Fit tamen et aliter in iis verbis interdum; ut Thuc. Ἐλπὶς δὲ καὶ πάσας οὐκ ἐν πολλῷ τινὶ ἂν χρόνῳ τοῦτο παθεῖν. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 27.) Ἐξ ὧν ἐλπίζω, εἰ τὴν πρὸς ἐμὲ ὁδὸν τράποιο, σφόδρ' ἄν σε τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν ἔργων ἐργάτην ἀγαθὸν γενέσθαι. Isocr. Areop. (35.) sine illis etiam verbis per fut. extulit, Ἡμεῖς γὰρ, ἢν μὲν οὕτως οἰκῶμεν τὴν πόλιν, ὥσπερ νῦν οἰκοῦμεν, οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἂν βουλευσόμεθα, καὶ πολεμήσομεν, καὶ βιωσόμεθα, καὶ σχεδὸν ἅπαντα κακὰ πεισόμεθα. Hæc autem de ἂν juncto cum infin., traduntur in Comm. Bud. eodem modo, nisi quod ex exemplis illic sunt quædam paulo prolixiora. Notandum est autem, ut Demosth. dixit, in primo, quod a Bud. citatur, exemplo, δοκῶ ἀναλῶσαι ἂν, ita et Xen. Hell. 6. (A. 5, 5, 11.) dixisse δοκῶ ποιήσασθαι ἂν: et eund. Demosth. (18.) Δοκεῖ ἰδεῖν ἄν. Unde colligendum est, ἂν cum v. δοκῶ aut δοκεῖ, contra quam cum iis, quæ paulo ante fuerunt enumerata, νομίζω, ἡγοῦμαι, etc. quæ affinem illi habent signif., potius aoristo jungi quam futuro. Hoc etiam observandum est, præsens itidem et aor. infinitivi cum ἂν potius per fut. resolvi in interpr., quam per præt., ut a Bud. resolvitur in Demosth. l. c. Lucian. (3, 88.) Οἴει ἡμᾶς ἐρέττειν ἄν; Putas nos esse navigaturos? Herod. (3, 38.) Οἱ δὲ ἐπ' οὐδενὶ ἔφασαν ἔρδειν ἂν τοῦτο, Illi negarunt se ullius rei gratia id facturos. Demosth. (18.) Ἐπὶ πολλῶν μὲν ἄν τις ἰδεῖν δοκεῖ μοι τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὔνοιαν φανερὰν γενομένην τῇ πόλει. Hic ἰδεῖν ἂν pro ὄψεσθαι, Visurus esse, Perspecturus esse. Nisi quis malit, Videre posse, vel Valere perspicere: aut etiam per fut. participii, Valiturus perspicere; sed durius est hoc particip. Lucian. Οἴει γάρ με πρὸς πάντας ἂν τὰ τοιαῦτα εἰπεῖν; Putasne me talia omnibus esse dicturum? Animadvertendum est autem in h. l. Lucian., ut et in proxime citato ex Eod. οἴει cum aor. junctum, licet synonymum verbis ἡγοῦμαι, et νομίζω, quæ futuris potius jungi, paulo ante dictum est. Exempla autem τοῦ ἂν juncti cum præt. infinitivi, vide in annot. abhinc secunda.

Cum participio etiam jungitur, idque non raro, particula ἄν. Cum præsenti; ut Demosth. (258.) Τῶν τότε Ἀθηναίων πολλὰ ἂν ἐχόντων μνησικακῆσαι, καὶ Κορινθίοις, καὶ Θηβαίοις. Idem (36.) Καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πόλλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν. Ut Isocr. ad Philipp. (4.) Εὕρισκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως ἡσυχίαν ἄγουσαν, πλὴν εἰ δόξειε κ. τ. λ. Nullo pacto videbam posse Græciam tranquillitate frui. Quod si v. ἐνόμιζον præcessisset, ἄξουσαν utique dixisset. || Cum aor. etiam sæpe; Demosth. Ὑμεῖς δ' οἱ μεμψάμενοι πολλὰ καὶ δίκαια ἂν ἐκείνοις εἰκότως κ. τ. λ. Qui succensere poteratis, ut interpr. Budæus. Aristot. Τοῦτον δὲ τὸν τρόπον καὶ τὸ συνέχον λέγεται ἃ συνέχει ἔχειν, ὡς διαχωρισθέντ' ἂν κατὰ τὴν αὐτοῦ ὁρμὴν ἕκαστον, Quod nisi foret, suopte quæque nutu separata essent et dissipata; ut vertit idem Bud. qui et subjungit, Per præt. sæpe loquuntur de fut., ut in his ipsis exemplis, Quod nisi ita sit, suopte quodque nutu utique omnia dissipatum iri? Demosth. (526.) Τοῦ δὲ μηδένα ὑβρίζειν τὸ λοιπὸν, τὸ δίκην τὸν ἀεὶ ληφθέντα ἣν προσήκει διδόναι, μόνον αἴτιον ἂν γενόμενον; i. e. Eod. interpr. Ne autem in posterum quisquam hujusmodi petulantia uti ausit, quis non videt hoc præstaturum, si ut quisque convictus ac damnatus injuriarum fuerit, ita pœnam legitimam luerit? Idem, Οὕτω τοίνυν οὗτός ἐστιν ἀσεβὴς ἄνθρωπος καὶ μιαρὸς, καὶ πᾶν ἂν ὑποστὰς εἰπεῖν καὶ πρᾶξαι, Et qui omnia et dicere et facere sustineat: h. e. ὑποστησόμενος. Idem, Μὴ τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τούτοις οὕτω χρησαμένοις ἂν ὑμῖν, ἄλλως πως ἔχετε ὑμεῖς, Nolite ergo aliter erga eos affici, qui, si liceret illis, ita de vobis statuerent. Lat. sic loqui quodammodo videntur, cum per fut. subjunctivi efferunt quod dicunt: quod ipsum a præt. formatur. Cic. pro Cælio: Quare, si quem etiam horum minorum aliquid offendit, jam ista deseruerit, jam ætas omnia, jam dies mitigarit. Hactenus Bud. Sciendum est autem partic. in aor. cum ἂν aliam quoque admittere interpr. formam; nam Bud. γενόμενον ἂν vertit per fut. in l. c. Demosth. sed pro Hoc præstaturum, dicere licebat Hoc præstare posse; ut ap. Thuc. 6, (38.) Καὶ ἐνθένδε ἄνδρες οὔτε ὄντα, οὔτε ἂν γενόμενα λογοποιοῦσιν, licet οὔτε ἂν γενόμενα interpr. Ea quæ futura non sunt; vel, Ea quæ esse non possunt, si Schol. sequamur, qui exp. οὐχ οἷά τε γενέσθαι: secundum quam exp. particula ἂν merito et hic δυνητικὴ appellaretur. || Reperitur vero ἂν et cum fut. infinitivi in nonnullis ll., sed qui suspecti esse possint. Plut. Camillo, Μαχησομένων ἂν βέλτιον. Isocr. de Pace, Καὶ μάλιστ' ἂν ὑμᾶς λυπήσοντα. Suspecti autem sunt hujusmodi loci, tum quod pauci similes reperiantur, tum quod facilis fuerit depravatio unius literæ; nam mutato α in ο fieri potuit fut. μαχησομένων ex aor. μαχησαμένων, itidem

fut. λυπήσοντας ex aor. λυπήσαντας.

Jungitur etiam ὁ ἂν, inquit Bud., cum vim habet δυνητικὴν, σὺν παρακειμένῳ, quod tamen Theod. Gaza negavit. Plato (10, 371.) Ἡ γοῦν ἄνευ τούτου μέθοδος ἐοίκοι ἂν ὥσπερ τυφλοῦ πορείᾳ. Demosth. (178.) Αὐτὸς δὲ πειράσομαι τὸν τρόπον εἰπεῖν, ὃν ἄν μοι δοκῆτε μάλιστα παρεσκευάσθαι. Idem (370.) Ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἂν ἑαλωκέναι. Xen. K. Π. 4, (2, 17.) Καὶ τοίνυν ἔγνω ὅτι τούτους εἰκὸς μάλιστα πάντων ἐν τῷ στρατοπέδῳ νῦν κατειλῆφθαι ἂν ἦν διὰ τὸ ἀμφὶ σκευασίαν ἔχειν. Ponitur et σὺν ὑπερσυντελικῷ, ut Idem O. (15, 7.) dixit, Ὅτι μὲν δεῖ τὰ γράμματα ἐπίστασθαι ἠκηκόειν ἄν.

Ἂν, convenit etiam interrogationibus cum particula γὰρ, inquit Bud. Æschin. c. Ctes. (77.) Σὺ γὰρ ἂν κώμην ἀποστήσαις; σὺ γὰρ ἂν προσέλθοις μὴ ὅτι πρὸς πόλιν, ἀλλὰ πρὸς οἰκίαν ὅπου κίνδυνος πρόσεστι; Tu ut vicum unum ad defectionem traheres? Cum autem sine γὰρ ponitur, non habet eand. vehementiam, ut illud Demosth. Τί ποιεῖν ἂν ἢ τί οἴεσθε λέγειν τοὺς ἀσεβεῖς ἀνθρώπους τουτουσί; Quid dicturos fuisse existimatis, aut quid facturos? Et illud, Τοῦ χάριν ἂν τῶν ὑμετέρων αὐτῶν ἐτῶν ὀλιγωροῦντες, ἐκεῖνα διώκοιτε.

Ἂν, ap. Isocr. Paneg. (24.) vim etiam habet verbi taciti ac sub. inquit Bud. Τοσαύτην ποιησάμενοι σπουδὴν, ὅσηνπερ ἂν τῆς ἑαυτῶν χώρας πορθουμένης, Tam enixe contenderunt, tam accurate præsto fuerunt, quam facere potuissent, si suum agrum populantes vidissent. Affert enim particula hæc compendium orationi. Plato Philebo, Δόξαν μὲν ἔγωγ' ἂν συγχωροίην, τὰ δ' ἕτερα ταῦτα οὐκ ἄν, Non etiam, non item concederem. Hæc Bud. exempla citat: quibus addere ista mihi visum est. Demosth. (555.) Ἐγὼ μὲν γὰρ ἴσως διεσωσάμην, καὶ ἄλλος τις ἂν, ψευδῆ λόγον καὶ συκοφαντίαν, pro καὶ ἄλλος τις ἂν διεώσατο. Ibid. (578.) Οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄν· ἀλλ' οὐ Μειδίας, pro, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἂν κατέδυ, nisi fallor. Fortasse autem particulam ἂν præcedente γὰρ, orationis compendio servire non immerito dixerimus in hh. ll. Herod. et similibus: ita enim ille, 6, (68.) Ὅ, τε λόγος πολλὸς ἐν Σπάρτῃ ὡς Ἀρίστωνι σπέρμα παιδοποιὸν οὐκ ἐνῆν· τεκεῖν γὰρ ἄν οἱ καὶ τὰς προτέρας γυναῖκας, Et magnus est ap. Spartanos rumor prolificum semen Aristonem non habuisse; suscepturum enim fuisse liberos e prioribus etiam uxoribus: pro, Nam si fuisset ei prolificum semen, suscepturum fuisse, etc. Idem, Ὦ παῖ Καμβύσεω· σὲ γὰρ θεοὶ ἐπορῶσι· οὐ γὰρ ἄν κοτε ἐς τοσοῦτο τύχης ἀπίκευ, O fili Cambysis; te enim dii respiciunt; non enim ad tam prosperam fortunam evasisses. Pro, Nisi enim te dii respicerent, non ad tam etc. Sic Il. B. (240.) Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων. Ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο, At enim nihil est bilis in Achillis pectore, sed est lentus; nam, Atrida, nunc postremum convitiatus esses; pro, Nam si aliquid bilis esset in ejus pectore, nunc postremum, o Atrida, convitia jactasses. Aptissima vero est hh. ll. particula Alioqui, itidem compendio serviens. Ut si dicas hic, Alioqui enim, o Atrida, nunc postremum convitia fecisses. Habetur autem et Il. A. (232.) idem versus, Δημοβόρος βασιλεὺς, ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις. Ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο. Citatur et Plat. locus, in quo οὐ γὰρ ἂν itidem accipitur pro Alioqui non.

Græci, inquit Bud., τὸν παρατατικὸν τῆς ὁριστικῆς, vel aliud tempus σὺν τῷ εἰ συνδέσμῳ jungunt, de præterito loquentes: tumque vim habet optativi, vel optativi certe loco ponitur, cum ἂν δυνητικὸς additur. Greg. Εἰ μὲν οὖν ἐμείναμεν ὅπερ ἦμεν, ἐγενόμεθα ἂν ὅπερ οὐκ ἦμεν. Hic non παρατατικῷ, sed ἀορίστῳ usus est: quod idem est. Demosth. Ὅτι τῶν ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνητο τῶν ἑαυτοῦ, εἴ τι περὶ ἐμοῦ γέγραφε. Hic ὑπερσυντελικῷ usus est σὺν τῷ παρακειμένῳ, sed qui vim habet τοῦ παρατατικοῦ. Hæc Bud. Usus autem particulæ ἂν, cum in posteriore parte periodi ponitur, εἰ autem in priore, ex his exemplis patebit. Plato Apol. (19.) Εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικὰ πράγματα, πάλαι ἂν ἀπολώλειν, Si jampridem remp. tractare aggressus fuissem, jampridem periissem. Æschin. Εἰ ἐσωφρονεῖτε, οὐδ' ἂν ὠνομάζετο τοὔνομα τοῦ δήμου, Si saperetis, ne nominaretur quidem populi

A nomen. In hoc autem posteriore exemplo utrumque v. in eodem et modo et tempore ponitur: at in priore, in eodem quidem modo utrumque, sed non et in eodem v. Alia de ἂν cum εἰ juncto, commodius in Εἰ dicentur.

Quædam sunt genera loquendi, in quibus εἰ in priore parte periodi ponitur, ἂν in posteriore: ut modo dictum est. Sunt vero alia, in quibus ἂν in priore, εἰ μὴ in posteriore collocatur; ut ap. Xen. (Ἀπ. 1, 1, 5.) Οὐκ ἂν προέλεγεν εἰ μὴ ἐπίστευεν ἀληθεύσειν. Interdum vero πλὴν εἰ, non εἰ μή: ut ap. Isocr. (ad Phil. 4.) Εὕρισκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως ἡσυχίαν ἄγουσαν, πλὴν εἰ δόξειε κ. τ. λ. Sed et εἰ interdum solum i. e. non habens annexum πλὴν aut μὴ, posteriorem locum occupat: ut Isocr. Περὶ Ἀντιδόσ. (17.) Ἐκείνως ὑμᾶς ἡγοῦμαι τάχιστ' ἂν ἀφεῖσθαι τῆς δόξης ταύτης, εἴ τις ὑμῖν ἐπιδείξειε. Sed plura de his, cum ad tractationem conjunctionis Εἰ ventum fuerit.

Ἂν geminatum ait Bud. sibi magis παραπληρωματικὸν videri quam δυνητικὸν in Xen. K. Π. 5, (3, 16.)
B Ὅσῳ δ' ἂν κουφότερον συσκευαζώμεθα καὶ εὐτελέστερον, τοσούτῳ τὰς ἐπιούσας ἡμέρας ἥδιον ἂν ἀριστήσομέν τε, καὶ δειπνήσομεν, καὶ καθευδήσομεν. Addit et in superioribus exemplis idem esse posse. Sunt autem Isocratis ambo: prius ex Areop. (35.) Ἡμεῖς γὰρ, ἢν μὲν οὕτως οἰκῶμεν τὴν πόλιν, ὥσπερ νῦν οἰκοῦμεν, οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἂν βουλευσόμεθα καὶ πολ. κ. τ. λ. posterius ex Or. ad Phil. (4.) Εὕρισκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως ἡσυχίαν ἄγουσαν, πλὴν εἰ δόξειε ταῖς πόλεσιν εἰς τὴν Ἀσίαν πόλεμον ἐξενεγκεῖν. Ex eod. Bud. attuli exempla τοῦ ἂν δυνητικοῦ et παραπληρωματικοῦ in ead. clausula, cum incepi de hac tractare particula. Idem alibi ἂν esse πλεονάζον dicit ap. Plat. Alcib. 2, (5.) Ἀλλὰ κἂν εὔξαιτο ἂν γενέσθαι, εἴ τῳ μὴ παρόντα τυγχάνει. Ceterum existimo, qua ratione ἂν habebitur παραπληρωματικὸν in duobus Isocr. ll. cc., ac præsertim in posteriori, eadem habitum iri et in his duobus Demosth. (36.) Καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πόλλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν. Et (258.) Τῶν τότε Ἀθηναίων πολλὰ ἂν ἐχόντων μνησικακῆσαι καὶ Κορινθίοις καὶ Θηβαίοις. Quin
C etiam cum præt. imperf. indicativi reperitur ἂν positum παραπληρωματικῶς ap. Aristoph. si bene memini. In VV. LL. Herod. citatur, tanquam ἂν supervacaneum habens, cum eo tempore junctum: Ἡδὲ γυνὴ κλαίεσκε ἂν καὶ ὠδύρετο.

Ἂν cum ὡς mihi videtur itidem παραπληρωματικῶς poni, ut dicam cum de ὡς ἂν tractabo, in Ὡς.

Κἂν pro καὶ et ἂν vide in Καί.

Ἂν junctum cum adverbiis ἐπεὶ, ἐπειδὴ, item ὅτε, ὁπότε, etc. unde ἐπὰν, ἐπειδὰν, ὅταν, ὁπόταν &c. vide in singulis.

¶ Ἂν pro ἐὰν, i. e. Si, vide post Εἰ.

["Ἂν, Conjunctio conditionalis, pro ἐὰν, Si, ad Xen. Mem. 102. Schneider. Zeun. ad K. Π. 5. Mem. 1, 2, 2. Koen. ad Greg. 219. Wakef. S. C. 4, 64. Markl. Iph. p. 142. 166. Ad Phalar. 296. Thom. M. 663. De sede, Porson. Med. p. 70. Heroic. adesp. 8. Μύζοιτ' ἂν, Stertatis licet, Abresch. Æsch. 2, 13. cf. ibid. 98. Stanl. Eum. 685. Aristoph. Ran. 1401. 1467. Eq. 1161. Λέγοις ἂν, Brunck. Aristoph. 2, 9.
D Ἂν, fine versus, Luzac. Exerc. 16. Ἂν omissum, ubi desideres, Dosiad. Ara, 1. Jacobs. Anth. 7, 231. (cf. Nicænet.) Hedyl. 1. Antiochus Epigr. 1. Pallad. 80. 81. Villois. ad Long. 105. 178. Callim. 1, 476. Lav. Pall. 103. Lucian. 2, 37. 172. Macedonius 26. Il. 6, 348. Brunck. Aristoph. 1, 256: 'Sæpe—particulam ἂν vim suam nativam exserentem, verbis simplicibus, tanquam præpositionem ἀνὰ, adnexuerunt librarii.' Ἂν, Si, 1, 204. 277. 2, 15. 3, 17. Hemsterh. ad Plut. p. 137. De quant., Brunck. Aristoph. 1, 257. ad Poët. Gnom. 336. Erfurdt. ad Œd. R. p. 142. Ed. Min. Ἄν γε, Lobeck. Aj. p. 302. Ἂν omissum a librariis, Porson. Or. 485. ad Lucian. 2, 260. Ἂν et ἀνὰ conf., Boissonad. in Philostr. 601. Ἂν et ἃ ν, Brunck. Aristoph. 1, 69, 89. Œd. T. 281. Aj. 1085. Philoct. 574. Markl. Suppl. 180. 364. Valck. ad Hippol. p. 200. b. Koen. ad Greg. 23. ἂν et ὢν, 3, 149. ἂν et δὴ, Hom. 171. Ed. Oxon. ἂν et ἄρα, Valck. ad Hippol. p. 202. b. Markl. Iph. p. 338. Ἂν, Coray. Theophr. 76. 88. 110. 120. Fischer. Ind. Palæph. Ἂν cum in-

fin. fut., Diod. S. 2, 298. Plut. 3, 120. Corai. *Ἂν εἶναι, i. q. ἔσεσθαι, Markl. Suppl. 1044. *Ἂν c. infin., Brunck. Aristoph. 2, 186. (Philostr. 136. Boissonad. leg. δουλεύειν.) Repetitum, Charito 565. Eur. El. 534. 543. Davis. ad Just. Mart. 442. Brunck. Aristoph. 1, 94. 2, 10. 124. 3, 67. 87. Kuster. 60. a. Xen. Œcon. 6, 12. ad Diod. S. 1, 557. 2, 552. Hemsterh. ad Plut. 138. Porson. Med. p. 36. Heyn. Hom. 4, 91. Boissonad. in Philostr. 331. Plato Phædro 285. Heindorf. Erfurdt. ad Aj. p. 618. *Ἂν triplex, Heindorf. ad Phædr. 345. Cum optat. veri nominis non jungitur, Wakef. Ion. 809. Herc. 95. Jacobs. Anth. 6, 356. Cum fut. indic., Musgr. El. 486. Epigr. adesp. 355. 578. *Ἂν οὐκ ἂν, Lobeck. Aj. p. 397. Erfurdt. p. 618. *Ἂν necessarium, male omissum, Brunck. Aristoph. 1, 25. 230. Cum participio, Fischer. Descr. Lect. 798—9. p. vi. ad Dionys. H. 1, 196. *Ἄν κε, Græcum non est, Brunck. Apoll. R. 113. cf. Valck. ad Mosch. p. 349. Odyss. 9, 334. Lucian. 3, 192. Οὐκ ἂν οἰώμεθα—ἐλθεῖν; leg. οἰόμεθα. Schneid. Xenoph. Anab. 122. 424. Ibid. 5, 6, 1. Χρήσιμοι ἂν ἐδόκουν εἶναι, v. Schneid. Soph. Aj. 263. Ἀλλ' εἰ πέπαυται, κάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ. Theocr. 16, 68. Δίζημαι δ' ᾧ κεν θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω. Heyn. Hom. 4, 595. Φάρμαχ', ἅ κεν παύσῃσι—, 5, 177. 419. Τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ, 4, 73. 676. 5, 177. 714. Σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄλῃαι, 4, 541. Οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, 4, 286. *Ἂν sequ. κε cum fut., 4, 475. 591. 675. 5, 176. 535. 539. 562. 587—8. 714. 6, 15. 197. 7, 43. Il. 4, 176. 9, 386. (prægresso εἰ cum optat. v. Heyn.) 167. Theocr. 23, 26. Οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ—ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης, Il. Γ. 54. Ἐγὼ δέ κεν—ἕλωμαι. Heyn. Hom. 4, 675. 5, 177. 555. Aorist. subjunct. et fut. indic. cum ἂν (κεν) jungi et eodem loco haberi, Heyn. Hom. 5, 175. 6, 197. Εἴ κέ μ' ἀπώσεται ἤ κε φέρωμαι. 5, 509. 6, 197. Τί οὖν, ἄν τις εἴποι, adverte sedem τοῦ ἂν, Hoogev. Partic. 454. Sch. 1. Soph. Œd. R. 1368. Κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὢν, ἢ ζῶν τυφλός: an ἦσθ' ἄν? Xenoph. K. A. 5, 4, 25. Ὅσα ἀνὴρ φέροι μόλις. Leg. ὅσα ἂν ἀ. φ. μ. 5. 4. extr. leg. *Ἅπερ ἂν ἄνθρωποι ἐν ἐρημίᾳ ποιήσειαν. Statim sequitur ἅπερ ἂν —. Soph. Phil. 280. *Ἄνδρα δ' οὐδέν' ἔντοπον, Οὐχ ὅστις ἀρκέσειεν, οὐδ' ὅστις νόσου Κάμνοντι συλλάβοιτο. Il. 9, 125. Οὔ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνήρ, ᾧ τόσσα γένοιτο. *Ἂν omissum, 4, 18. sed Vindob. κεν pro μέν. 10, 247. Philostr. 8. Boiss. Heindorf. ad Plat. Phædr. 268.: Lys. 81: Gorg. 47. 225. 153. cf. 154. Hipp. p. 160. Eurip. Iph. A. 1197. Matth. Od. 5, 206. Εἴγε μὲν εἰδείης—ἐνθάδε αὖθι μένων—φυλάσσοις: sed in al. bene ἐνθάδε κ' αὖθι, quod et Wolf. recepit. Ibid. 426. Ἔνθ' ἀπὸ ῥινός τε δρύφθη—εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε: lego cum al. ἔνθα κ' ἀπὸ ῥινὸς δρύφθη—, quod miror a Wolfio repudiatum: cf. 7, 278. Plut. Mor. 1, 753. Νὴ τὼ σιώ, κατέκτανον τεῦ, εἰ μὴ ὠργιζόμαν. Od. T. 589. Εἴ κ' ἐθέλοις μοι, ξεῖνε, παρήμενος ἐν μεγάροισι Τέρπειν, οὔ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη: sed al. bene, οὔ κέ μοι ὕπνος. Corrige Anal. 1, 5. Ad Herod. 551. 564. 566. Xen. Mem. 1, 3, 3. 4. Ad Joseph. 1, 81. 335. Apoll. R. 2, 17. 340. Brunck. Aristoph. 1, 207. Theodorid. 8. leg. Εἰ δέ γ' ἔζοεν, τύμπανόν κ' ἐφύσῃ. Aristoph. Pl. 52. *Ην—φράσῃ—πυθοίμεθ' ἄν. Apoll. R. 3, 337. Εἰ—κε μὴ—ἥψασθε—, ἦτ' ἂν—ἐπιπροέηκα. Od. P. 539. Εἰ δ' Ὀδυσεὺς ἔλθοι, καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν, Αἶψά κε σὺν ᾧ παιδὶ βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν. Xen. Anab. 7, 6, 15. Εἰ μὲν ἐπαινῶ αὐτὸν, δικαίως ἄν με καὶ αἰτιῷσθε καὶ μισοῖτε· εἰ δὲ—εἰμὶ, πῶς ἂν—ἔχοιμι. Hier. 1, 8. et Schneid. Heindorf. ad Horat. Sat. 306.; ad Plat. Theæt. 380. Soph. Aj. 263. *Ἂν non semper exprimitur ubi id desideres, Markl. Iph. p. 167. 169. add. vv. 1391. 1406. Od. 7. 331. locus insignis, ubi κε optat. potent. comitatur, ab optativo veri nominis abest: it. Od. Ξ. 503. *Ἂν cum optat. potent., Brunck. Œd. T. 281. 936. Œd. C. 205. 405. Aristoph. 1, 152. ad Apoll. R. 203. *Ἂν cum optat., imperf., indic., infin., in contractis locutionibus, ubi in Lat. versione majoris perspicuitatis ergo Alioqui assumendum: ad Herod. 469. 617. Brunck. Œd. T. 318. Aristoph. 1, 6. Plut. Mor. 1, 930. Eurip. Iphig. T. 740. 1201. Soph. Phil. 1037. Steph. Dial. 23. 41. Ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ'

A ἐπακούσαις, Jacobs. Anth. 2, 1. p. 257. cf. Abresch. Æsch. 2, 22. Xenoph. Anab. 2, 2, 2. Ὁποῖον ἄν τι ὑμῖν οἴεσθε—συμφέρειν, sic Schneider.: antea οἴησθε, quod verum puto; ἂν enim non cum συμφ. jungendum, sed cum ὁποῖον, Quodcunque. Ibid. 2, 1, 13. Εἰ οἴει ἂν,—περιγενέσθαι: comma post ἂν delendum: v. Wolf. ad Hellen. 124. Eurip. Hec. 736. *Ἄλγος ἂν προσθείμεθ' ἄν, ubi Pors., ἄλγος ἂν προσθείμεθα: (v. Hermann. Præf. xv.) sic Aldus et pleræque Edd.; sed ἂν recte duplicant Brunckii membr. Harl. Ms. Reg. Soc. Mosq. C. consentit K. Brunckius edidit, ἄλγος αὖ προσθ. ἄν: male: cf. Œd. R. 339. 862. Ibid. 446. lego et interpungo, συθεὶς δ' ἂν οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον, (sic particip. Helen. 765.) ibid. 602. 772. Œd. T. 829. leg. ἂν ὀρθοίη λόγον: cf. Brunck. Antig. 905. 907. Herod. 20. 551. 566. 704. Musgr. Ion. 222. Belin. ad Lucian. I, cxxvi. Œd. T. 1053. Thuc. 8, 268. Glasg. Œd. C. 391. ad Xen. Mem. 1, 2, 50. Brunck. Œd. C. 780. 1366. Aj. 1144. El. 697. Eur. Med. 370. 619. Andr. 76. Or. 381. et Brunck.
B it. Musgr. ad 379. Suppl. 447. Markl. ad 854. Iphig. p. 354. Musgr. Troad. 961. cf. 1243. Wakef. Trach. 21. Philoct. 222. Mire labitur Wakef. Alc. 72. Troad. 399. scr. εἶχ' ἄν: interpunctio ibi non mutanda, ut Musgr. censet. Etiam 397. leg. ἐλάνθαν' ἄν: possis huic versui et alia ratione succurrere, sed quam anapæstorum osores non ferant. *Ἂν cum conj., Wakef. Herc. 1416. Trach. 93. 342. Mirus usus particulæ ἂν in talibus: εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἄν, οὐκ οἶδ' ἄν, ubi ἂν ad ἴσθι, οἶδα, pertinet. Brunck. Œd. T. 1438. Eur. Med. 940. et n. Alc. 49. (1091.) 48. Ed. Wakef. Schneider. ad Anab. 34. Οὐκ οἶδ' ἄν, el. Schneider. ad K. Π. 323. cf. 5, 4, 32. Porson. ad Med. 937. Alc. 48. Demosth. 1103, 20. Musgr. Hel. 815. Wakef. Ion. 394. Philoct. 290. *Ἂν c. optat. significans Sit ut, Gesetzt dass, Markl. Suppl, p. 129. b. An cum imperat. jungatur, ad Phalar. 310. ad Rhes. 685. Rhesus 80. *Ἂν a γὰρ præcedente absorptum, ad Herod. 128. 617. ad Diod. S. 1, 557. Brunck. Aristoph. 1, 230. ad Dionys. H. 2, 1173. In Codd. omissum, ad Herod. 579. Brunck.
C El. 914. 1022. Bacch. 1302. ad Phalar. 310. ad Phrynich. Ecl. 59. Thom. M. 593. Markl. Iph. p. 380. ad Troad. 771. ad Heracl. 173. Musgr. Hel. 998. 1047. ad 1674. Wakef. Ion. 577. Musgr. ib. Heindorf. ad Plat. Gorg. 51. Οὐκ ἄν, elliptice positum, Idem ad Plat. Lys. 48. *Α'ν, ἃ 'ν, Brunck. El. 943. *Ος ἂν δὲ, Herod. 510. Οὐ γὰρ ἄν ποτε, οὐ γάρ ποτ' ἄν, Markl. Iph. p. 380. Τί ἂν οὖν, Jacobs. Animadv. 298. Εὖτ' ἂν δὲ, Herod. 133. *Ἂν libenter post οὐδὲ positum, Xen. Œcon. 2, 15.; post τίς, ibid. Οἵ τε παῖδες, οὐδ' ἂν εἰ βούλοιντο, ῥᾳδίως πονηροὶ γένοιντο, K. Π. 7, 5, 86. Eur. El. 620. Matth. Alc. 716. Καὶ μὴν Διός γε μείζον' ἂν ζώοις χρόνον, leg. μείζονα ζ. χρ.: v. sequentia, (cf. Soph. El. 387-8.) Alc. 368. Wakef. leg. ἂν Χάρων. 922. leg. pro συνέσχεν, συνέσχ' ἄν: ut bene Northmorus, cui non debebat obloqui Wakef. Od. P. 580. Μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ κ' οἴοιτο καὶ ἄλλος. E regula. Al. ἅπερ οἴοιτο, quod æque bonum, si metri solius rationem habeas. 9. 126. regula servata: it. 241. 21, 162. 22, 138.
D Neglecta regula, O. 451. P. 146. Sed v. ibi not.: it. Σ. 359. Υ. 237. Φ. 329. Hymn. 11, 94. (sed scr. προσάγοι ἄν.) Brunck. Œd. C. 1172. cf. Ilgen. ad Hymn. 297. Mitscherl. H. in Cer. 172. (ubi posterior locus docet priorem corruptum esse.) Belin. ad Lucian. iii, lvi. *Ἂν cum fut. optat. non jungitur, Dawes. Misc. Cr. Præf. p. iv. 105. Cum præs. indic., Demosth. 1307, 11. Τίς ἄν ἐστιν, Toup. Opusc. 1, 305. Emend. 1, 467.: sic construi negat Porson. 4, 462. Wolf. Proleg. Hom. 35. Jacobs. Anth. 7, 331. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 255. Porson. Phœn. 412. Brunck. Aristoph. 1, 272. 2, 84. 87. 3, 47. 96. Valck. Phœn. p. 148. b. T. H. ad Lucian. 1, 236. Dawes. Misc. 104. 458. Brunck. ad Anacr. 107. (97.) Wyttenb. Select. 382. ad Lucian. 1, 444. a. *Ἄν, κεν, supplendum, Ruhnk. ad H. in Cer. 491. Athen. 64. Σύγχους δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω. (Il. B. 488.) Od. Λ. 327. 516.: in talibus ἂν videtur posse abesse. Insere 11. Triop. (Brunck. Anal. 2, 303.): οὔ μιν ὀνόσσηται, καὶ Κεκροπίδην περ ἐόντα: sic legit Visc., quem

de omissa particula ἂν vide. Eur. Andr. 465. et n.: Heyn. Hom. 6, 196. Ἂν cum fut. indic., Brunck. ad Theogn. 1015. Od. T. 558. Brunck. Philoct. 1089. Musgr. Andr. 465. Dawes 393. Wakef. Philoct. 1089. Apoll. R. 1, 417. 424. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 264. 312. 412. Hermann. ad Nubes p. 199. Brunck. Aristoph. 2, 87. 114. 189. Orph. de Terræ Mot. 20. Acharn. 392. Heindorf. ad Plat. Phædr. 268. Fallitur Schneid. ad K. A. 121. Ἂν repetitum, Schell. Præf. ad Ælian. 24. Ernest. Obs. in Aristoph. N. p. 32. Brunck. ad Eur. Or. p. 181. Valck. ad Phœn. p. 169. Wolf. Præf. ad Il. xxx. Steinbr. Mus. Tur. 1, 282. Koen. ad Greg. 18. Zeun. ad K. Π. 227. Wessel. ad Herod. 188. (qui videtur miscere diversa.) Optat. potent. sine ἂν, Hesiod. Theogn. 723. 725. (cf. ibid. 740. 742.) Hermann. de Metr. Pind. 241. Callim. H. in Apoll. 26. Oppian. C. 280. ubi v. Belin. Œd. T. 1116. (sed aliter interpung.) Antig. 500. El. 801. Iphig. A. 418. Hel. 775. Optativus eam significationem habens, a qua denominatur, particulam ἂν nunquam adsciscit, quæ optat. potent. semper comitatur. (Brunck. ad Æsch. Pr. 622. ad Anacr. 135. Jacobs. Anth. 1, 356.) Brunck. ad Aristoph. 3, 45. 17. quem omnino vide. cf. Dorv. ad Char. 212. Brunck. ad Gnom. 328. ad Œd. T. 1387.; C. 565. 725. 418. Dawes. Misc. Cr. 260. Brunck. ad Phœn. 514. Ἄστρων ἂν ἔλθοιμ' αἰθέρος πρὸς ἀντολάς: sic ap. Stob. legitur, et in scripto Codice, et in Floril. Grotii 181.; lectio optima est: mendose alibi ἀνέλθοιμ', quod nemini nisi Græci sermonis rudi placere poterit. Non optandi significatione adhibitum hic verbum, et potentialem particulam omnino requirit sententia. Rursus v. 586. illa perperam inseritur, ubi locum non habet: μήποτ', ὦ τέκνον, κλέος Τοιόνδε σοὶ γένοιθ' ὑφ' Ἑλλήνων λαβεῖν, vulgo γένοιτ' ἂν ὑφ' Ἑ.: non ob vitandum solum anapæstum ejiciendum erat ἂν, sed quia illud respuit Græci sermonis indoles et proprietas. Fischer. ad Palæph. 6.:—'Aor. primum etiam simpliciter, particula ἂν non adjecta, ita poni, ut exprimatur plusquamperf. conj. Lat., quis nescit? Il. A. 749. 751.' Ἂν, sic junctum temporibus infinitivis, præsenti et aoristis vim indit futuri, Valck. Hippol. p. 273. κρατῆσαι ἂν, Victuros fuisse, Brunck. ad Æsch. Pers. 335.: v. Eund. ad 429. Ἂν cum particip., Idem ad Phœn. 899. Il. T. 138. coll. 71. 92. Fischer. ad Palæph. 13.:—'ἂν——additur imperf. indic. sic, ut exprimatur imperf. conjunct. Lat.' Ὥσπερ ἂν, de constr., Thom. M. 269. Ὅσῳ ἂν εἴπῃς, non εἴποις, Brunck. ad Bacch. 663. Dawes. Misc. 82.:—'Altero etiam (solœcismo locus laborat), quod ὅσῳ ἂν cum forma optativa ἔλθοι conjungantur: vocula utique ὅσῳ et similes comite ἂν non nisi cum altera forma ἔλθῃ, construuntur.' Valck. Hippol. p. 317. Herod. 662. 669. 10. Brunck. Antig. 563. Markl. Suppl. 913. Dawes. Misc. 501. Ἅττ' ἂν, non cum indic., sed cum conj., 253. Ἅσσ' ἂν, Eldik. 1, 1. ad ἅσσα: (in illo Tragici loco leg. non ἦν, sed ᾖ, cf. Brunck. Med. 519.) ὅ τι ἂν ἐθέλοι, ὅτι ἐθέλοι, ὅτι ἂν ἐθέλῃ, ὃ ἂν ἐθέλῃ, Fischer. ad Palæph. 100. Brunck. ad Phœn. 967. ubi laudat Markland. ad Suppl. 898. Id. ad Poët. Gnom. 294. Ad Diod. S. 1, 295. ad Strab. 6, 17. Ὃς ἂν, cum imperf. indic., Palæph. 113. Ὃς cum conj. sine ἂν solœcum, Dawes. 186. Ἂν ἦν, ἂν εἴη, Fischer. ad Palæph. 115. a. Ἂν εἴη, Erit, Markl. ap. Musgr. ad Hippol. 367. Ἐθαύμαζον τί ἂν εἴη τὸ γεγονὸς, Palæph. 141. Παρ' ὧν ἂν λάβοιεν, Xen. Mem. 1, 2, 6. cf. 1, 2, 55. Musgr. El. 33. Ἐπιβουλεύσας, ὅπως ἂν ἀλυπότατα εἴποι, Xen. K. Π. 61. Ὡς ἂν, 355. 357. Brunck. ad Æsch. Pr. 1065.:—'Nulla ratione fieri potest, ut τί χαλᾷ μανιῶν significet, Quid de insania remitteret: hoc Græce diceretur τί χαλάσειεν ἄν.' Ad Pers. 738.:—'Ἐκτελευτῆσαι, sic uterque Cod. Aldus et Turnebus; qui primus, ex emend., ut videtur, ἐκτελευτήσειν edidit, non animadverterat, aoristum sæpe pro fut. poni, etiam sine particula ἂν, quæ subintelligenda supprimitur. In Soph. El. 443. nude positum δέξασθαι est pro δέξασθαι ἂν, vel δέξεσθαι. In re notissima exemplorum multitudine supersedendum est.' Hemsterh. Misc. Obs. 4, 286. Ἂν c. optat., pro fut., Markl. Iph. p. 358. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 259.:—'Ὥσπερ ἀν-

A δρας ὧν ἁλῷ πόλις: Codd. nostri ἄνδρες, minus bene: Miserum, ut virorum quorum capta fuerit urbs: ἁλῷ aoristus est subjunct., quem fere comitatur particula ἂν, non ineleganter hic suppressa, ut in isto Œd. C. versu: γέροντα δ' ὀρθοῦν, φλαῦρον, ὃς νέος πέσῃ: hac ellipsi nihil ap. Poëtas frequentius; non audiendus Heath., qui reponit ἑάλω:' cf. Eund. ad Eur. Med. 519. ad Œd. C. 395. ad Herod. 705. Brunck. El. 770. Or. 696. Corrig. ex eod. Alcest. 77. ad Alcest. 981. Wolf. Proleg. 240. Philoct. 1361. Eumen. 664. Brunck. Apoll. R. 139. (ad v. 1378.) Heyn. Hom. 5, 548. Lobeck. Aj. p. 336. Simon. Dial. 38. Sed v. Dawes. 102. Ἵνα, Ubicunque, τυγχάνῃ, in Plat. Gorg. 128. fortasse non mutandum: Eur. Hec. 1097. Εἰ—μὴ—ᾔσμεν—, παρέσχ' ἄν, Nisi sciremus, præberet: v. ibi Brunck. et in Edit. Lips. 3, 151. a. Brunck. ad Phœn. 1211.:—'Mirum est, quam sæpe interpretes in reddenda optativorum significatione lapsi fuerint. Modus ille sensu potentiali adhibitus particulam ἂν comitem semper sibi assumit: (non assumit in Mo-
B scho 1, 6.) sed quando eam signif. habet, a qua denominatur, ἂν repudiat: (Phrynich. Ecl. 152. ubi κεν non modo ob metrum delendum.) Sic differunt ista εὐτυχὴς εἴην, Utinam felix sim! et εὐτυχὴς ἂν εἴην, Felix essem, nimirum, si hoc vel illud contingeret. Quædam in hanc rem notavi ad Æsch. Pr. 1065.' Add. Brunck. Œd. C. 42. Eur. Bacch. 629. Τί ποτ' ἂν ἐκ τούτων ἐρεῖ; ubi Brunck.:—'Ἂν hic δυνητικὸν est, et rite cum fut. indic. construitur: Quidnam dicere poterit?' Cf. ad Xen. Eph. 229. Charit. 64. Markl. Iph. p. 338. Æsopus 163. Lips. Ἂν aliud cum imperf. indic., aliud cum optat., Musgr. ad Bacch. p. 524, 6. cf. ad eund. loc. Brunck. p. 424. Errat ibi Musgr. Indic. ibi ponendus, quia præcessit εἰ cum indic. Num ἂν cum præter. indic. construatur, Dawes. M. C. Præf. p. ii. Ἂν παραπληρωματικὸν, Bentl. Opusc. 37. Sed v. Dawes. M. C. 205. ad Phalar. 310. Male omissum, ubi sententia id postulat, Dawes. M. C. 256. Ἂν semper corripitur, Pierson. Veris. 220. De vi particulæ ἂν, qua Solere significat, Brunck. et
C Wakef. ad Philoct. 290. (Sic et cum infin., Aristoph. 3, 43.) Heindorf. ad Plat. Apol. ix. Xen. Eph. 6. Locella 147. Valck. Diatr. 240. Brunck. ad Anacr. 107. (97.) Wessel. ad Herod. 221. 257. Œd. T. 149. Jacobs. Animadv. 294. (huc pertinet locus Aristoph. Pl. 1160. Male intellectus a Fischero ad Weller. G. G. 2, 275. ad posterius ἂν sub. ἔθυσεν: cf. Fischer. l. c. 268.) Herod. 272. Porson. Phœn. 412. Vauvill. Soph. 2, 45. Brunck. Aristoph. 1, 278. Xenoph. Hell. 374. Thiem. Schneid. ad Anab. 103. 135. Dawes. M. C. 82(=127.):—'Est autem germana loci (Xen. K. A. 47. Zeun.) scriptura: Νομίζων ἄν, ὅσῳ μὲν θᾶττον ἔλθοι, τοσούτῳ ἀπαρασκευαστοτέρῳ βασιλεῖ μάχεσθαι· ὅσῳ δὲ σχολαιότερον, τοσούτῳ πλέον βασιλεῖ συναγείρεσθαι στράτευμα. Quam ut in integrum restitueremus, unius ἂν voculæ sedem duntaxat immutavimus: (vulg. νομίζων, ὅσῳ μὲν ἂν θᾶττον:) nam in aliis Edd. habetur μάχεσθαι (vulg. μαχεῖσθαι.) Vocula autem ista ad verba infinita μάχεσθαι et συναγείρεσθαι communiter refertur, ac temporis futuri notionem utrique
D confert. Similis autem constructionis pauca ex ipso Xen. exempla describam. Anab. 200(=192.) Πρῶτον μὲν ΟΙΜΑΙ ΑΝ ὑμᾶς μέγα 'ΟΝΗΣΑΙ τὸ στράτευμα, ΕΙ ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΙΗΤΕ, l. ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΙΤΕ,—ΟΙΜΑΙ ὑμᾶς πάνυ ΑΝ ἐν καιρῷ ΠΟΙΗΣΑΙ: 451(=431.) 'ΗΓΗΣΑΝΤΟ οὖν, ΕΙ ἕνα 'ΕΛΟΙΝΤΟ ἄρχοντα, μᾶλλον ΑΝ ΔΥΝΑΣΘΑΙ—καὶ ΕΙ τι ΔΕΟΙ λανθάνειν, μᾶλλον ΑΝ καὶ ΚΡΥΠΤΕΣΘΑΙ, καὶ ΕΙ τι ΔΕΟΙ φθάνειν, ἧττον ΑΝ ΥΣΤΕΡΙΖΕΙΝ: 529(=513.) ΕΙ δέ μοι ὑμεῖς ΠΑΡΑΓΕΝΟΙΣΘΕ, ΟΙΜΑΙ ΑΝ σὺν τοῖς θεοῖς ΚΑΤΑΛΑΒΕΙΝ τὴν ἀρχήν. Quibus unum illud addam ex Aristoph. Pl. 464. καὶ τί ΑΝ ΝΟΜΙΖΕΤΟΝ Κακὸν 'ΕΡΓΑΣΑΣΘΑΙ μεῖζον ἀνθρώπους; ΧΡ. ὅ,τι; ΕΙ τοῦτο δρᾶν μέλλοντες ΕΠΙΛΑΘΟΙΜΕΘΑ. Hinc abunde constat, voculam ἂν eandem signif. verbis hic infinitis, quam alibi optativis conferre. Valet utique οἶμαι ἂν ὑμᾶς ὀνῆσαι tantundem præfinito quod ὑμεῖς ἂν ὀνήσαιτε, ὡς οἶμαι. Eadem porro vocula eandem itidem notionem participiis conferebat. (Herod. 516. Plato Gorg. 58. Find. Iphig. A. 96. Rhes. 80.

Ind. ad Plat. 4. Diall. Biest. Diod. S. 2, 549. ad Dionys. H. 1, 147.) Pag. 363(=346.) 'Ὡς ἉΛΌΝΤΟΣ ἌΝ τοῦ χωρίου: q. l. vir doctiss. (Hutchins.) recte interpretatur, Quasi futurum esset, ut caperetur oppidum.' Add. Dawes. M. C. 249. cf. Lucian. 1, 46. 517. (514.) Xen. K. Π. 161. 197. 255. 419. Wyttenbach. Select. 67. Herod. 552. Valck. Hippol. p. 219. errat, ἂν ad δοκεῖς trahens, cum ad ἐκνεῦσαι spectet: (cf. Doun. Dem. 157. Angl.; vide tamen de illo loco Euripidis, Brunck. Aristoph. 2, 152.) ad Herod. 616. Œd. C. 999. Œd. T. 584. Eur. Med. 370. Xen. Mem. 1, 4, 16. 19. Brunck. Aristoph. 1, 253. 2, 60. 151. 246. (252.) Heindorf. ad Plat. Lys. 10. 34. Schneider. ad Plat. Alcib. 165. Nurnberg. ad h. l. 158. ad Lucian. 1, 686. 2, 358. ad Diod. S. 2, 81. ad Xen. Mem. 1, 3, 11.; Weisk. ad Œcon. 20.; Hieron. 551. Thiem.; Zeun. ad Xen. de Vectig. 78.; Schneider. ad Hieron. 261.; ad Œcon. 26. Heindorf. ad Plat. Charm. 79.; ad Gorg. 235. Dawes. M. C. 243.: 'Vocula ἂν cum forma subjunctiva nisi cum certis itidem comitibus nunquam construitur.' (Ideo Dawes. in Aristophane pro ἴσως σωθῶμεν ἂν legit ἴσ. σωθεῖμεν ἄν.) cf. Brunck. Œd. T. 1046. Philoct. 119. ad Iph. T. 502. Hipp. 474. 'Ἀλλ' εἰ τὰ πλείω χρηστὰ τῶν κακῶν ἔχοις, Ἄνθρωπος οὖσα, κάρτα γ' εὖ πράξειας ἄν. Brunck. ad l. c.:—'Εἰ—ἔχοις. Sic bene Aldus. Membr. et Lascaris ἔχεις. Prius merito præfert Valck. Exemplis ab eo prolatis adde Hec. 318. Or. 696. Rhes. 476. quibus infinita alia annumerari possent. Est enim usitatissima illa const.; nec tamen semper obtinet. Quandoque ἂν cum optativo in alterutro membro existente, εἰ cum indicativo (Heindorf. ad Plat. Apol. xiii.) præcedit aut sequitur, ut paulo infra v. 484. et ap. Soph. Trach. 594.: 'Ἀλλ' εἰδέναι χρὴ δρῶσαν, ὡς οὐδ', εἰ δοκεῖς Ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα, μὴ πειρωμένη: ubi εἰ valet εἰ καί, Etsi, Quamvis.' Il. 17, 70. Ἔνθα κε ῥεῖα φέροι—εἰ μή οἱ ἀγάσσατο, al. φέρεν: non opus. Sic Il. E. 311. Καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο—εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε. Ibid. 338. Vulgari constr. Il. 5, 679. Καί νύ κ'—κτάνε, εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε. Il. 6, 73. 7, 273. Π. 386. Εἰ—πειρηθείης, οὐκ ἂν—χραίσμησι. Philostr. 178. Boiss. Εἰ γὰρ μετ' ἐκεῖνον λέγοιτο, οὐ—δόξει: 240. cf. Herod. 579. ubi συγχωρήσομεν lego. Markl. Iph. p. 116. 132. (ἂν bene; sed φονεύει probum.) 299. (male; nec intellexit Kusterum.) Dawes. M. C. 217. 293. Brunck. ad Poët. Gnom. 330. Aj. 921. El. 583. Plut. Mor. 1, 870. Brunck. ad Hippol. 705.:—'Εἰ δ' εὖ γ' ἔπραξα, κάρτ' ἂν ἐν σοφοῖσιν ἦν: bene habet hæc lectio Florentinæ Ed. In membr. scriptum, Εἰ δ' εὖ γ' ἔπραξα, κάρτα γ' ἐν σοφοῖσιν ἦν. Heathio videtur ex indole linguæ scr. esse, Εἰ δ' εὖ γ' ἔπραξ' ἄν, κάρτ' ἂν ἐν σοφοῖσιν ἦν. Sed linguæ major arbiter Sophocles nos docet particulam ἂν semel positam duobus membris servire: Trach. 898. μᾶλλον δ' εἰ παροῦσα πλησία Ἐλεύσσες οἷ' ἔδρασε, κάρτ' ἂν ᾤκτισας. Noster etiam Troad. 46. εἰ σε μὴ διώλεσε Παλλὰς Διὸς παῖς, ἦσθ' ἂν ἐν βάθροις ἔτι. cf. Bacch. 701.' Vehementer errat Valck. ad h. v. Bacch. 254. 1332. ubi v. Brunck. cf. Dawes. M. C. 230. 270. 327. 335. Porson. ad Hec. 1103. An in talibus ἂν abesse possit, Schweigh. ad Polyb. 5, 115. Belin. ad Oppian. 197. Toup. Opusc. 2, 255. Εἰ—πέλοιτο, ἦν ἄν. Il. T. 321. Οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμην, Οὐδ', εἴ κεν—πυθοίμην. Εἰ—κεν—καταθεῖο—, τάχα κεν—γένοιτο: (est Hesiod. Opp. 331. Brunck.) ἂν posito in utroque membro, Plut. Mor. 1, 33. Similiter Oraculum in Herod. 1, 174. p. 99. Reiz. Il. E. 273. cf. Dawes. M. C. 335. Il. Θ. 196. 205. Ψ. 526. 592. N. 288. Jacobs. Anth. 6, 187. Εἰ—τόδε—γένοιτο,—οἰκέοιτο πόλις—omissa particula ἂν in altero membro, Herod. 4, 17. Εἰ δέδωκε, ἔφερον ἄν, solœcum, Porson. in Toup. Emend. 4, 263. (Demosth. 1, 251. Ἂν ἐμέμνητο—, εἴ τι—γέγραφε, l. ἐγεγράφει. Heyn. Hom. 7, 793. Ἂν εἴρηκε, l. εἰρήκει.) Dawes. M. C. 230. ad Phalar. 213. b. (Rhes. 560.) Ἢν δὲ μὴ δύνωμαι, ἀδύνατος ἂν φανοίμην, Xen. K. Π. 263. cf. 271. 417. 419. 752. Il. P. 38. Od. Λ. 103. 109. M. 137. Callim. H. in Dian. 84. Valck. ad Phœn. p. 525.:—'Efficacissimum illud ἂν aoristis præsertim temporibus vim dat subjunctivorum: exempla desideranti quivis facile subministrabit; sed hic illic latet, instar præpositionis adhærens verbo.' Εἰ ἦν, εἰλήφει ἄν, Lobeck. Aj. p. 235. leg. εἰλήφει. De ἐβουλόμην ἄν, ἤθελον ἄν, Dawes. M. C. 237. Ion. 580. Electr. 397. Philoct. 1239. 1278. Brunck. Aristoph. 1, 191. Βουλοίμην ἄν, Herod. 279. Καὶ ταῦτα μέν, ἃ σὺ διῆλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρῆσθαί μοι, Lucian. 1, 36. Boëckh. in Plat. Min. 104.:—'Non Græcum est ἂν ἦσαν, prægresso εἰ βουληθείημεν. Leg. ἂν—εἴησαν.' Idem 111.:—'Præcedente optativo pendente a particula εἰ, non infertur conjunctivus cum vocula ἄν, sed aut nudus indicativus aut optativus τῷ ἂν junctus.' De sede particulæ ἂν cum τις junctæ, Zeun. ad K. Π. 205. Anab. 7, 2, 2. Οἰόμενος, εἰ—γένοιντο,—ἂν προεστάναι—. Brunck. Aristoph. 2, 12.:—'Cum fut. indicativi εἰ bene construitur, licet in altero membro verbum fiat optativi modi cum particula ἄν.' Idem 1, 260.:—'Si priore in membro verbum sit temporis imperfecti vel aoristi cum εἰ, verbum in altero membro ejusdem temporis particulam ἂν requirit. '2, 11. 1, 280.:' Εἰ conditionale cum optativo semper construitur, quando in altero membro præcedit vel sequitur verbum ejusdem modi cum particula ἄν.' Vide Eund. ibid. 281. Sed Plato Phædr. 265. Εἰ μὴ δεδίει—θύοι ἄν. Plut. Agesil. 5, 2. corr. παύσασθαι: v. Dawes. Canonem de ἂν cum infin. Ἄν, Teutonice Ob, Wenn, cum optat., Wakef. Alc. 48. 72. Κήδοιτο ἄν τις τούτου, ὃ τυγχάνοι, Heindorf. ad Plat. Gorg. 60. Xen. Œcon. 4, 5. Ὧδ' ἂν ἐπισκοποῦντες ἴσως ἂν καταμάθοιμεν. K. Π. 1, 6, 23. Plato Charm. 110. Eur. Alc. 72. ubi male Wakef. Soph. Aj. 155. Erfurdt. Ἄν, Fere, Propemodum, Fortasse, Wyttenbach. Bibl. Cr. 3, 4. p. 33. Facile, Reisk. ad Demosth. de Cor. 290. Harl. alt. Ἄν, ab initio positum, Heindorf. ad Plat. Hipp. 169. Demosth. 1, 13. 6, 14. 24. 1445, 14.; ultimo loco positum, Heindorf. ad Plat. Hipp. 170. Demosth. 1417, 12. Οὐχ οὕτω δ' ἂν σε προθύμως—παρεκαλούμην, εἰ μὴ—τοῦτον ἄν σοι κάλλιστον ἔρανον εἰσενεγκεῖν ᾤμην: alterum ἂν junge infinitivo εἰσενεγκεῖν. Ἄν, conjunctio potentialis, Xen. Mem. 1, 1, 14. 16. 2, 2. 2, 8. 1, 6. ibique nn. Ἄν, sæpe cum verbo male coaluit, ut hoc ex ἀνὰ compositum videatur, (cf. Musgr. Ion. 834.) ad Charit. 290. Ἄν, actu sublato potentiam supponit, Reiz. de Acc. 104.; vim conjunctivi aliis temporibus adjungit, Bibl. Cr. 3, 2. p. 85. De constr., Toup. Opusc. 1, 158.: Emend. 4, 500. ad Lucian. 1, 267. a. Locella ad Marbod. 163. Ἄν, cum præsenti indic., Heyn. Hom. 8, 250. Ἄν, cum conj. pro optat., Heyn. Hom. 8, 353. Ἄν τι κακὸν et αὐτίκα κακὸν conf., ad Dionys. H. 3, 1850. Ἂν et ἂρ conf., Heyn. Hom. 7, 498. 8, 100. Ἄν, junctum cum fut. usitate, Heyn. Hom. 8, 244. 250. (F. A. Wolf. ad Leptin. 259. 343.) Ἂν pro ἀνά, Heyn. Hom. 7, 305. 472. 8, 450." Schæf. Mss.]

["Ἄν, cum fut. indic., Il. B. 488. Cum participio, Plut. 4, 381. Mor. 6, 5. Cum κε et fut. indic., Il. A. 187. N. 127. Od. Z. 259. Ἂν repetitum, Ælian. H. A. 47. 61. Max. Tyr. 14. 320. Cum εἰ, Si, Dorv. ad Char. 1, 360. Omittitur cum optat., Theocr. 11, 52. Omittitur cum indic., Eur. Iph. T. 357. Κἄν, Atque etiam, Lucian. 2, 493. Jos. 102, 12. ut Max. Tyr. 73, 1. ubi tacita est constructio, κἂν ᾖ τοῦτο, sed v. Suid. 2, 134. Sæpe respicit verbum subauditum, Lucian. 2, 125. Diod. S. 2, 553. Cum infin., Jos. 102, 2. Cum aor. particip. ut fut. valet, Jos. 682, 12. Aliter cum aor. particip., ib. 698, 20. Cum indic., sine conditione, LXX. in Job. 1, 5." Wakef. Mss.]

["Ἄν, potentiale, cum præs. indic., Aristoph. Pl. 885. Sic Eq. 1131. Ach. 873. Nub. 395. Cum fut. indic., 466. 1157. Soph. Phil. 290. ubi v. Brunck. Θέοιτ' ἄν, Aristoph. Eq. 1161. Currite jam; Angl. Run! away! Brunck. ad Aristoph. Eq. 400.:—'Εἴ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἐν Κρατίνου κώδιον. Γενοίμην optativus est, eam signif. habens, a qua denominatur, qua cum pollet, particulam ἂν nunquam asciscit, quæ optativum potentialem semper comitatur. Ajax ap. Soph. filio suo dicit, ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος. Optat. Si diceret γένοι' ἄν, longe diversus esset sensus, neque is sic absolutus: Fieres patre

fortunatior, si tale quid, vel tale, contingeret.' Quid A igitur putabat Brunck. de isthoc versu Aristophanis sui, Eq. 1057.? ἀλλ' οὐκ ἂν μαχέσαιτο· χέσαιτο γὰρ, εἰ μαχέσαιτο. Quid de sequentibus his? Od. N. 248. Τῷ τοι, ξεῖν', Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἵκοι: Ξ. 122. Ὦ γέρον, οὔτις ἐκεῖνον ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν Ἀγγέλλων πείσειε γυναῖκά τε καὶ φίλον υἱόν. Hesiod. Th. 723. Ἐννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων Οὐρανόθεν κατιὼν, δεκάτῃ ἐς γαῖαν ἵκοιτο. Ἂν, eleganter geminatum, Aristoph. Thesm. 196. καὶ γὰρ ἂν μαινοίμεθ' ἄν. Sic Ran. 572. 581. Nub. 1396. Ach. 218. Eur. Andr. 77.: Δοκῶ γὰρ οὐκ ἂν ὧδέ σ' ἂν πράσσειν κακῶς. Sic Iph. T. 245. El. 534. Suppl. 447. Ion. 222." Seager. Mss.]

[" Κᾂν (sic,) Toup. Opusc. 2, 132. 234. Alciphro 226. Valck. Diatr. 205. Reiz. Acc. 104. ad Phalar. 233. 267. T. H. ad Plutum p. 483. ad Charit. 422. 460. Charito 91. 108. 652. Markl. Iphig. p. 196. Heracl. 685. Ion. 686. Wakef. Herc. 494. 1118. Aristoph. A. 81. 113. 123. 133. Brunck. Aristoph. 1, 12. 67. 2, 15. Huschk. Anal. 301. Fischer. ad Weller. B G. G. 1, 243. Porson. Med. 21. b. Heindorf. ad Plat. Gorg. 80. Ibid. 234. De constr., Plut. Mor. 1, 78. 675. et Wyttenb. coll. Soph. Brunck. 3, 479. Ed. 2. Andr. 764. (an ἦν?) Lucian. 3, 247. Boissonad. in Philostr. 325. Thom. M. 267. 269. 347. Diod. S. 1, 432. Jacobs. Animadv. 30. Anth. 8, 320. 9, 118. 209. 490. 510. Luzac. Exerc. 159. Bianor 16. Galen. Suasor. 218. Lond. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 255. Brunck. Aristoph. 1, 126. (errat.) 246. 2, 130. 226. 3, 171. T. H. ad Plutum 69. Agathias 10. Cum fut. indic., Lucian. 3, 310. Cum participio, Dionys. H. 1, 294. Pro καὶ ἐὰν, Etsi, Demosth. 119, 12. 1443, 8. 1446, 3. Zeun. ad K. Π. 57. Toup. Opusc. 2, 33. Modo, Saltem, ad Xen. Eph. 202. Ibid. 68. Lucian. 1, 213. a. 394. 427. Dial. 35. Jacobs. Anth. 10, 168. 11, 325. Villois. ad Long. 275. Vel, Adeo, Plut. Mor. 1, 79. Lucian. 1, 90. Dial. 16. Bergler. ad Alciphr. 433. Iphig. A. 1244. ad Lucian. 1, 642. καὶ ἂν, Vel, Il. 5, 362. 457. ubi v. Heyn. Hom. 6, 429. (male:) 577. Plato Gorg. 84. coll. 80. Κᾂν—κᾂν—, T. H. ad C Lucian. Dial. 75. ad Lucian. 1, 268. a. 434. Κᾂν—ἂν—, Koen. ad Greg. 18. Κᾂν εἰ, Dawes. M. C. 324. Reiz. ad Aristot. Polit. 84. ad Diod. S. 1, 352. 2, 175. Aristot. Poët. 4. Herm. 5. Lucian. 3, 175. 243. 340. 373. Dionys. H. 2, 1180. Schneider. ad Xen. Anab. 44. ad Aristot. H. A. 276. Heindorf. ad Plat. Gorg. 71. 243. Plato Gorg. 233. Κᾂν, κῆν, T. H. ad Plutum 65. Jacobs. Anth. 12, 139. Κᾂν (sic)—γε—, κᾂν—, Boissonad. in Philostr. 426. Κᾂν ὁποῖα ᾖ, Xen. Œcon. 8, 19. Ἐὰν μὴ, καὶ, pro κᾂν μὴ, Plato de LL. 298. Ast." Schæf. Mss.]

[Κἄν. Glossæ: Κἄν· Saltem, Quamvis, Quanquam, Tametsi. " Schæf. App. ad Bast. Ep. 26. Plato de Rep. 5. p. 60. Bip.=477. HSt. Ἱκανῶς οὖν τοῦτ' ἔχομεν, κᾂν (sub. ἔχοιμεν,) εἰ πλεοναχῇ σκοποῖμεν, ὅτι τὸ μὴ ὂν παντελῶς ὂν παντελῶς γνωστόν: de LL. 1. p. 48. Bip.=646. HSt. Πῶς δ' οὐκ ἀκουσόμεθα; κᾂν (sub. ἀκούσαιμεν,) εἰ μηδενὸς ἄλλου χάριν, ἀλλὰ τοῦ θαυμαστοῦ. Sophist. 386. Menon. s. 4. Seguier de l'Emploi des Conjonctions 109." Schneider. Lex.] D

"Ἄνπερ, Si quidem, vel simpliciter Si, ut dicitur " ἤνπερ. Demosth. 193. Ἀλλ' ἴσμεν ἐκεῖνο δήπου, ὅτι " λειτουργήσουσι μὲν, ἄνπερ ἡ πόλις ᾖ, πολλοί. Greg. "Ἄνπερ ᾖ μὴ ψευδώνυμος, Si quidem non sit. Inter- " dum vero ἄνπερ μὴ est potius reddendum Nisi."

" ¶ Ἢν, Si. Interdum cum indic. Hom. ἤν τινα " προκαλέσσεται, Si quem provocarit. Frequentius " cum subjunctivo, ut Il. P. Ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆας Δα- " ναῶν κάλει, ἤν τις ἀκούσῃ, Si quis forte audiat. A. " οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς, Ne si Agamemnonem " quidem dicas. Aristoph. Σ. ἤν πως πρύμναν ἀνα- " κρούσηται, Si forte. Item ἢν μὴ, Si non, Nisi. Ari- " stoph. Σ. ἢν μή τι λέγῃς, Nisi quid dicas. Herod. " Ἢν ἐγὼ γνώμης μὴ ἁμάρτω, Nisi me fallat opinio. " Thuc. Ἢν μή τι γίγνηται, Nisi quid accideret. Idem " cum particip. 5. p. 181. Ἢν μὴ ψηφισαμένων τῶν " πόλεων ἁπασῶν, pro εἰ μὴ, Nisi omnes civitates de- " creverint. Necnon ἢν καὶ, Etsi, Tametsi, ut εἰ καί. " AT VERO ἥν, Quam, ab ὅς, Qui. Item Suam, ab ὅς " posito pro ἑὸς, Suus, apud poëtas." [Thuc. 3, 44. ad Viger. de Idiot. 787. Herod. 3, 69. 137. Glossæ: Ἢν μή· Nisi.]

[" Ἢν, Koen. ad Greg. 219. De constr., ad Xen. Mem. 1, 4, 18. Œcon. 1, 14. 6, 2. Toup. Add. in Theocr. 394.: Opusc. 1, 113. 2, 229. Brunck. ad Hecub. 601. Valck. ad Phœn. p. 274. Zeun. ad Xen. K. Π. 125. 294. Dawes. M. C. 275. 324. Dorv. ad Char. 226. a.: ad Lucian. 8, 589. (Ed. Bip.) 1, 267. (Amstel.) Thom. M. 267. 269. 473. 680. ad Charit. 666. Brunck. Aristoph. 1, 20. 62. 122. 127. 2, 109. 163. 168. 204. 217. 250. 3, 141. ad Apoll. R. 111. Kuster. 60. Macedonius 12. Heroic. adesp. 8. Lucian. 2, 7. 14. Heyn. Hom. 4, 683. 5, 315. Boissonad. in Philostr. 314. 325. Markl. Iphig. p. 24. 74. Musgr. 150. Helen. 1441. Jacobs. Anth. 9, 51. 97. 233. 466. 485. 491. 11, 309. Antistius 2. Corai. Mus. Oxon. 2, 8. Non optat., sed conj. regit ἢν, Porson. ad Hec. 605. (cf. Fac. ad Pausan. 1, 271.): ad Herod. 606. 715. Cum indic., Herod. 231. Cum optat., Alciphro 436. Ἢν κεν, ad Charit. 724. Brunck. Apoll. R. 113. Aristoph. 2, 88. Markl. Iphig. p. 142. I. q. εἰ ἂν, Dawes. M. C. 324-7. Ἤν τε, ἤν τε, Zeun. ad Xen. K. Π. 9. 294. Τότε, ἢν, Lucian. 2, 168. Ἢν—γε, Porson. Phœn. 1663. Ἢν, (Teutonice) Ob, Il. 15, 32. Ἢν et εἰ conf., Musgr. ad Phœn. p. 220. b. Wessel. ad Herod. 232. Zeun. ad Xen. K. Π. 294. Ἢν et ἢ conf., T. H. ad Plutum p. 151." Schæf. Mss. " Cum fut. indic., Il. H. 39. Ἢν μὴ, Nisi, Eur. Med. 30." Wakef. Mss.]

"Ἤνπερ, i. q. ἢν, Si. Et ἤνπερ γε, Si quidem. Xen. "Ἤνπερ γε βούληται τὸν ἵππον ἀποδείξασθαι οἷόνπερ " εἴρηται." [" Brunck. Aristoph. 1, 134." Schæf. Mss.]

" ¶ Κὲ, Poëtica particula, i. q. in prosa ἂν poten- " tiale, ut, Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, pro ὃς ἂν, Qui " diis obtemperarit. Sequente vocali, asciscit τὸν, ut " Od. I. Καί νύ κεν ἀσκηθὴς ἱκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν· " Ἀλλά με κῦμα ῥόος τε—Καὶ Βορέης ἀπέωσε, Venissem " in patriam, s. Venire potuissem. Idem cum fut. " indic. construit: necnon cum optat., Il. A. Καί κε " τὸ βουλοίμην. Ubi accipiunt pro δὴ, exp. καὶ δὴ " τοῦτο ἤθελον." [" Κε, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 4. Wakef. Phil. 186. Ion. 717. Brunck. Soph. 3, 460. Heyn. Hom. 4, 570. Κε, κεν, repetitum, Schell. Præf. ad Ælian. 24. Cum indic. non jungitur, Vide A. L. Z. 1795. N. 167. p. 569. bis. Οἵ κε seq. fut. indic., Heyn. Hom. 4, 65. 6, 61. Κε c. conjunct., ibid. 6, 575. Cum fut. indic., ibid. 4, 65. 6, 576. Il. 14, 102. In Homero male omissum, corruptum, Vide A. L. Z. 1795. N. 167. p. 569. Κε, quid? Bernard. Reliq. 38. Κεν ἂν, ad Charit. 776. Κε non differt ab ἂν, Il. 3, 284. c. 288. 8, 478. c. 482. Conf. cum καὶ, Brunck. Apoll. R. 5. 71. 72. 74. Aristoph. 3, 227. Heyn. Hom. 4, 374. 6, 61. 274. 575.: cum γε, Brunck. Apoll. R. 113. Heyn. Hom. 4, 65.: cum τε, ibid. 6, 380. Οὐκ ἂν et οὔ κεν conf., Heyn. Hom. 6, 354. Κ' ἄγω, i. q. ἄξω, Il. 1, 184. Καί κέ τις εὔχεται, Il. 14, 484." Schæf. Mss. " Κε priori duorum verborum non præponitur, Oppian. H. 5, 417. Cum fut. indic., Apoll. R. 1, 417. Quint. Sm. 3, 569. 4, 41. Cum ἂν, Oppian. H. 5, 367." Wakef. Mss.]

ἈΝΑ, præpositio, Per. Od. Ξ. (2.) Χῶρον ἀν' ὑλήεντα, Per locum sylvosum. (Il. A. 10.) ἀνὰ στρατὸν, Per exercitum, Inter milites. Od. T. (73.) ἀνὰ δῆμον, Per populum civitatis, Per civitatem, Inter cives. Item (Od. Θ. 173.) Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὥς, εἰσορόωσιν, Incedentem per urbem. Sic ap. Plut. Ἀνὰ τὰ ὄρη σκεδαννύμενοι, Palantes per montes. Sic ἀνὰ τὸν βίον, Per vitam, In vita; et ap. Diosc. ἀνὰ πᾶν ἔτος, Per singulos annos, Quotannis. Exp. et Apud; ut, Πολλὰ δ' ἔγειρα χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους, Apud Ægyptios multum pecuniarum collegi. Vertere etiam licet Inter; ut sit, Inter Ægyptios. Sed et hic possis interpr. Per: Ægyptum ponens pro Ægyptiis; ut sit, Collegi per Ægyptum. ‖ Ἀνὰ στόμα ἔχειν, In ore habere, pro ἐν στόματι ἔχειν, inquit Eust. a quo dici observandum est ἐν στόματι ἔχειν, pro διὰ στόματος ἔχειν. Il. B. (250.) Τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις. Q. l. Hom. imitatus Xen. (Ἱερ. 7, 9.) dixit,

Ἔπειτα τοῦτον ἀνὰ στόμα ἔχουσιν ἐπαινοῦντες. Et post eum Lucian. (3, 276.) ἀνὰ στόμα εἶναί τινι, pro Celebrari ab aliquo. Sic et ἀνὰ μέσον exp. ἐν μέσῳ, et ἀνὰ μέρος, ἐν μέρει: signif. tamen aliud præpos. ἐν hic, quam illic. Invenitur autem sæpe scriptum ἀναμέσον conjunctim, sicut et ἀναμέρος: quinetiam ἀνάμεσος adjectivum habetur ap. Herod. De quibus tamen tractabo in Μέσος et in Μέρος.

Ἀνὰ, ap. poët. cum dat. pro Cum. ut Il. A. (14.) Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος, Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, Una cum aureo sceptro: σὺν τῷ χρυσῷ σκήπτρῳ, inquit Eust. subjungens, Vel, secundum alios, ἀνὰ pro ἄνω· ἵνα νοῆται τὸ στέμμα ἐξαρτᾶσθαι τοῦ σκήπτρου. Sunt et qui ἀνὰ pro Circa hic accipiant. || Signif. et Super ap. eosd. sæpe quidem cum dat.; interdum tamen et cum accus., ut (Il. Θ. 441.) ἐτίθει ἅρματα ἀνὰ βωμοῖς. (Ξ. 352.) ἀνὰ γαργάρῳ ἄκρῳ. Od. (Λ. 127.) ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ. Et ap. Pind. (O. 8, 67.) χρυσέαις ἀν' ἵπποις. Cum accus. autem (Il. K. 298.) ἀνά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. Eust. || Idem in Od. I. (177.) Ὣς εἰπὼν, ἀνὰ νηὸς ἔβην, ait ἀνὰ νηὸς esse pro ἐπὶ νηὸς, posita præpos. una pro alia: aut esse pro ἀνέβην νηὸς, sub. ἐπί.

Ἂν pro ἀνὰ interdum ponitur a poëtis, sequ. etiam consonante, ita ut non sit locus apostropho. Cum dat., ut ἂν βωμοῖσι, ap. Hom. Cum accus. autem, ut ἂν πύργους (Il. Σ. 278.) et ἂν δόνακας, Od. Ξ. (474.) Sic et ap. Hesiod. (Ἔργ. 189.) ἂν φυτὰ, ubi scribit, ὁππότ' ἂν φερέοικος, ἀπὸ χθονὸς ἂν φυτὰ βαίνῃ. Ubi quædam exemplaria habent ἀμφυτά. Sic et ἀμπεδίον, pro ἂν πεδίον, i. e. ἀνὰ πεδίον, scriptum reperitur (Il. E. 87.); quæ scriptura meliore ratione niti mihi videtur, quam illa altera ἀμφυτά. Sæpe et in verbis ex ἀνὰ compositis, ubi sit tmesis, ponitur ἂν pro ἀνά: ut Od. Ξ. (432.) ἂν δὲ συβώτης Ἵσταto, pro ἀνίσταto δὲ συβώτης. Sciendum est autem ἂν etiam scriptum inveniri addito accentu, in superioribus exemplis, aliisque hujusmodi, multorum etiam Codd. consensu; sed altera scriptura magis mihi probatur.

Ἀνὰ ποταμὸν πλέειν, Adversus flumen navigare, vel Adverso flumine navigare, ap. Herod. exp. [1, 194.]

Ἀνὰ cum accus. habet et aliam signif.; declarat enim æqualem quandam distributionem, idque diversis modis, ut sequentia exempla docebunt. Diosc. 2, 91, Ἀσπαλάθου τε καὶ ξυλοβαλσάμου ἀνὰ ὁλκὴν μίαν· μίξον δὲ καὶ κινναμώμου, καὶ καρδαμώμου, καὶ νάρδου ἀνὰ οὐγκίαν μίαν. i. e. ut habet una e vulg. interpr. Et xylobalsami atque aspalathi singulæ drachmæ; cinnamomi, cardamomi et nardi singulæ unciæ. Aliæ, Singulorum uncia una. Vel, Uniuscujusque uncia una. Sic ἀνὰ δραχμὰς ιβ', ap. Eund. Singulorum drachmas duodecim. Eodem vero et ap. ceteros medicos modo, ubi de medicamentorum compositionibus agunt. Dio Cass. 55. Καί τισι τῶν ἐστρατηγηκότων τοῖς λαχοῦσιν ἐπὶ τρία ἔτη διοικεῖν προσέταξε ῥαβδούχοις τε ἀνὰ δύο καὶ τῇ ἄλλῃ ὑπηρεσίᾳ τῇ προσηκούσῃ χρωμένοις. Sic usi sunt hac præpos. et Evangelistæ, ut Matth. 20, (9. 10.) Ἀνὰ δηνάριον ἔλαβον, Acceperunt singuli denarium. Luc. 9, (3.) Μηδὲ ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν, Singuli binas tunicas, vel Binas tunicas, non adjecto nomine Singuli, utpote quod sub Binas intelligatur. Joan. (2, 6.) Ὑδρίαι χωροῦσαι ἀνὰ μετρητὰς δύο ἢ τρεῖς, Hydriæ capientes singulæ binos aut ternos metretas. Rursum, Luc. 9, (14.) Κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα, Facite ut discumbant per singulos quosque discubitus quinquageni. Sic autem et Plin. hanc particulam interpr. esse comperio cum alibi, tum in h. l. Aristot. Μία δέ τις ἐν τέτταρσι τόκοις ἔτεκεν εἴκοσιν· ἀνὰ πέντε γὰρ ἔτεκε. Ita enim Plin. Reperitur et in Peloponneso quinos quater enixa. Ubi quamvis ead. sit interpr. forma, alium tamen distributionis modum hic signif. ἀνά. Est enim quod Gall. dicimus A chaque fois.

Ἀνὰ vacat etiam interdum, nescio tamen an et ap. classicos scriptt. Apoc. 21, 21. Καὶ οἱ δώδεκα πυλῶνες, δώδεκα μαργαρῖται· ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου, Et duodecim portæ, duodecim margaritæ: unaquæque portarum erat ex uno margarite; vel, Et singulæ portæ e singulis erant margaritis. Quæ sententia perfecta est, cum tamen in interpr. omiserim præpos. ἀνά: unde et supervacaneam esse eam apparet. At veteri Interpr. videtur negotium exhibuisse hæc particula, non animadvertenti quod dico. Ita enim vertit, Et duodecim portæ, duodecim margaritæ sunt per singulas: et singulæ portæ erant e singulis margaritis.

Ἀνὰ in compositione sæpe significat iterationem et velut redintegrationem: unde et per syllabam Re Lat. exprimitur; ut βλαστάνω, Pullulo; ἀναβλαστάνω, Repullulo; βιόω, Vivo; ἀναβιόω, vel ἀναβιώσκω, Revivisco. Interdum et adverbii Sursum signif. inclusam habet, ut in ἀναβάλλω, cum signif. Sursum tollo, Attollo. Sic in ἀναβιβάζω. Habet vero et alias signiff., quæ nisi cum ipsis verbis, quibus præfigitur, considerari non possunt; nam interdum simplicium signif. hac præpositione præfixa plane mutatur: aliquando vero eadem retinetur, sed velut augetur; ut in βοάω, ἀναβοάω, sicut Lat. Clamo, Exclamo. Sæpe etiam vacat; ut ἀναλῦσαι πρυμνήσια ap. Hom. (Od. I. 178.) pro λῦσαι. Sed notandum est per dialysin ap. eum poni, ἀνὰ πρυμνήσια λῦσαι: ut (Od. Γ. 390.) ἀνὰ κρατῆρα κέρασεν, pro ἀνεκέρασεν, et in aliis. Hoc etiam nosse oportet, utramque syll. corripi in hac præpos., cum seorsum ponitur: at in compositione interdum producere posteriorem; ut Od. Φ. (119.) Ὀρθὸς ἀναΐξας· ἀπὸ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμων.

[Ἀνά. Plut. Æmilio 32. Ἕκαστον ἀνὰ τέσσαρες ἐκόμιζον. Eur. Ion. 1455. ἀνὰ κράτος. Tab. Heracl. 212. ἀν' ἃ pro καθάπερ, et ἀν' αὐτὰ τὰ pro ὡσαύτως et κατὰ τὰ αὐτά. Glossæ: Ἀνά· Re, Sus, præpositio. Ἀνὰ μέρος· Vicissim, Alternis. Ἀνὰ πέντε· Quini. "Inter, Diog. L. Solone p. 19. HSt. Ἢν δὲ ἀξιώσῃς τῶν ἐμῶν φίλων εἷς εἶναι, ἔσῃ ἀνὰ πρώτους. Cum dat., Eur. Iph. A. 754. Ἀνά τε ναυσὶν, 1058. Ἀνὰ δ' ἐλάταισι." Seager. Mss.]

[" Ἀνὰ, Musgr. El. 208. Brunck. ad Acharn. 399. 410. Kuster. 121. a. Jacobs. Anth. 6, 116. 122. 218. 232. Koen. ad Greg. 92. Ἀν' Ἕλληνας, Valck. ad Phœn. p. 218. Στέμματα—Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, Infula devincta sceptro, Il. A. 14.: v. Clark. et Ernest. Ἀνὰ τὸν ποταμὸν πλέειν, ad Diod. S. 1, 200. 300. Diod. S. 1, 705. Ἄγκρατος, ἀνὰ κράτος, Act. Traj. 1, 214. Eur. Phœn. 1281. Wakef. S. C. 2, 117. Ἀνὰ, ἅμ. (sic) ad Il. Σ. 278. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 72. Reiz. Acc. 41. Ἂν pro ἀνὰ, ibid. 39. 42. Valck. ad Adoniaz. p. 284. Koen. ad Greg. 93. 116. Mitsch. H. in Cer. 109. Musgr. Herc. 389. Jacobs. Animadv. 325. Brunck. Aristoph. 3, 91. Heyn. Hom. 6, 64. 412. 7, 305. 472. 8, 450. (Apoll. R. 2, 492.) Ἀνὰ, cum dat., 7, 451.; cum accus., 7, 651. Ἀνὰ absol., 7, 549. Ἀνὰ et κατὰ conf., 7, 345." Schæf. Mss. " Ἀνὰ κλέος, Post famam, Anthol., ut μετὰ et κατά. In ædium superiore loco, Hesych. Suid. et Toup. Clem. Alex. 294. Dio Chrysost. 2, 323. Cum, Eurip. Pind. Ol. 1, 66. Il. A." Wakef. Mss.]

ἈΝΑΓΚΗ, ἡ, Necessitas: vel ab ἀνάσσω, Regno; vel ab ἄγω, ἄγη, deinde ἀνάγκη, pleonasmo literæ κ, quasi ἡ πάντα κρατοῦσα, ut vult Etym. qui et deam esse scribit, aliasque præterea derivationes affert, valde, meo quidem judicio, frivolas. Sed et illam ab ἄγω non satis exacte tradit; nam dicit quidem esse κ pleonasticum, at de præfixa syll. αν tacet: in qua certe α epitaticum esse, illique deinde ν accessisse, euphoniæ gratia, dicendum fuerit, ut opinor, sequendo ejus exp., volentis nimirum esse dictam quasi ἡ πάντα ἄγουσα, quod ἄγουσα valeat κρατοῦσα. Quod autem ad primum illud etymon attinet ab ἀνάσσω, faciliorem ejus viam in Ἀναγκάζω tradit; cum dicit ex ἄναξ ἄνακος, deinde ἄνακτος, factum ἀνάκη et ἀνάγκη. Aristot. de Mundo aliud etymon secutus, dixit, Οἶμαι δὲ καὶ τὴν ἀνάγκην οὐκ ἄλλο τι λέγεσθαι πλὴν τὸν θεὸν, οἱονεὶ ἀκίνητον οὐσίαν ὄντα, Existimo autem etiam ἀνάγκην non aliud appellari quam deum, veluti qui sit immobilis substantia. Quem suspicor, cum hæc scriberet, ἀνάγκης etymon imaginatum esse ex α priv. et v. ἄγω, ut sit Quam quis non possit ἄγειν, Ducere, s. Impellere quo velit. Ego vero inter has de etymo hujus vocis controversias, primitivæ locum dandum illi censui. Xen. K. Π. 2, (3, 5.) Οὐ γάρ ἐστι διδάσκα-

λος τούτων οὐδεὶς κρείττων τῆς ἀνάγκης, Non enim est magistra ulla horum melior quam necessitas. Ibid. (7, 5, 9.) ἀνάγκῃ πείθεσθαι, Necessitati parere. Plato (3, 270.) Δεσμὸς ζώῳ ὁτῳοῦν, ὥστε μένειν ὁποιοῦν, πότερος ἰσχυρότερός ἐστιν, ἀνάγκη, ἢ ἐπιθυμία; Apud Xen. Λ. (4, 6.) Ἐπιτιθέναι ἀνάγκην cum infin., Imponere necessitatem aliquid faciendi. Demosth. (13.) Εἰς ἀνάγκην ἔλθωμεν ποιεῖν, Veniamus in necessitatem faciendi, vel Adducamur in necessitatem, i. e. Cogamur facere. Apud Eur. (Iph. T. 620.) Ἀλλ' εἰς ἀνάγκην κεῖμαι, In necessitate versor, pro Ad necessitatem adducor, Imponitur mihi necessitas, pro Cogor. Isocr. Archid. plur. dixit ἀνάγκας, Τοὺς εἰς τὰς δεινοτάτας ἀνάγκας ἀφιγμένους. Sic et Demosth. (159.) Συλλαβὼν καὶ τὰς ἐσχάτας ἀνάγκας ἐπιθεὶς, ἀπελύτρωσε ταλάντων ἐννέα. Apud Plut. Numa (1, 282.) cum gen., Ἀνάγκη ἀδικίας ἡ ἀπορία, Necessitas est injustitiæ inopia, i. e. Coactio ad injuste agendum.

Ἀνάγκη, sub. ἐστὶ, Necessitas est: pro Necesse est. Plato (9, 337.) Τὸν δὲ νοῦ καὶ ἐπιστήμης ἐραστὴν ἀνάγκη τὰς τῆς ἔμφρονος φύσεως αἰτίας πρώτας μεταδιώκειν. Cic. interpr. Illum autem qui intelligentiæ sapientiæque se amatorem profitetur, necesse est intelligentis sapientisque naturæ primas causas conquirere. Dicitur et ἀνάγκη μοι τοῦτο ποιεῖν, Necesse mihi est hoc facere, Cogor hoc facere, Hoc mihi necessario faciendum est. Xen. (K. Π. 2, 1, 6.) Οὐκ ἀνάγκη αὐτοῖς ἐπιμελεῖσθαι, Non coguntur curam suscipere. Dicitur et πᾶσα ἀνάγκη, Omnis necessitas est, pro Omnino necesse est. Greg. Naz. Εἰ γὰρ ἀληθεύων ψεύσεται, ἢ ψευδόμενος ἀληθεύσει, πᾶσα ἀνάγκη. Idem, Ταυτὸν γὰρ εἶναι πᾶσα ἀνάγκη. Cic. tamen πᾶσα ἀνάγκη, ap. Plat. perinde vertit ac si ἀνάγκη simpliciter scripsisset; nam hæc e Timæo verba: Τούτων δὲ ὑπαρχόντων αὖ καὶ πᾶσα ἀνάγκη τόνδε τὸν κόσμον εἰκόνα τινὸς εἶναι, ita reddit, E quo efficitur, ut sit necesse hunc quem cernimus, mundum, simulacrum æternum esse alicujus æterni.

Ἀνάγκη, Causa necessaria, ut alicubi reddiderunt quidam, Cic. pro eo, quod Plato dixerat, Ἀνάγκην τινὰ ὁ θεὸς ἐπιπέμψῃ, scripsit, Causam justam deus ipse dederit. Sed vix ausim tamen dicere interpr. esse verborum Platonis.

Ἀνάγκῃ, ET Ὑπ' ἀνάγκης, ET Πρὸς ἀνάγκην, ET Ἐξ ἀνάγκης, Necessitate, Necessario, Coacte, Invito. Sunt autem Hom. et aliorum etiam poëtarum ἀνάγκῃ, et ὑπ' ἀνάγκης: ap. quem scribit Eust. dat. illum ἀνάγκῃ adverbialiter poni, sicut et alios plerosque dativos adverbiorum formam induere scimus. Hos autem ille locos affert, (Il. Σ. 113.) θυμὸν δαμάσαντες ἀνάγκῃ, et (Od. Ξ. 272.) σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ: quibus similes sunt alii complures, ut A. (154.) Ὅς ῥ' ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ. X. (451.) καὶ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκῃ. I. (98.) Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκῃ. Sic et Xen. K. Π. 4, (2, 6.) usurpat ἀνάγκῃ, Ἅτε οὐκ ἀνάγκῃ, ἀλλ' ἐθελούσιοι καὶ χάριτος ἕνεκα ἐξιόντες. Etiam ὑπ' ἀνάγκης pro ἀνάγκῃ, Hom. usurpat, Od. B. (110.) Ὣς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης: ubi καὶ οὐκ ἐθέλουσα supervacaneum est. Exp. autem Eust. ἀνάγκῃ positum adverbialiter, βίᾳ καὶ ἄκοντι. Erotian. quoque ap. Hippocr. ἀνάγκην signif. βίαν tradit. Sed et Πρὸς ἀνάγκην non solum ead. forma dicitur qua πρὸς βίαν, sed ead. signif. etiam, videlicet pro Coacte et Invito. Vide et aliam exp. paulo post in Ἀνάγκαι, pro Tormentis. Ἐξ ἀνάγκης autem Cic. per periphrasin interpr. ap. Plat. nam quod hic dixit in Timæo, Πάνθ' οὕτως ἐξ ἀνάγκης ταυτὰ εἶναι ξυμβήσεται, ille vertit, Ita necessitas cogit ut eadem sint. Ubi tamen reponendum crediderim Coget.

Ἀνάγκη exp. etiam Fatum; sed malim, periphrasi utendo, quæ vim vocis includat, Fati necessitas vel Fatalis necessitas. Plut. Εἰ δὴ καὶ Ἄρατον κατέλαβεν ἀνάγκη γενέσθαι Μακεδόνων ξύμμαχον. Idem, Οὓς κατέλαβεν ἀποθανεῖν ἐναντία Λακεδαιμονίων καὶ Βοιωτῶν τεταγμένους, ubi sub. ait Bud. vel τὸ χρεὼν, vel ἀνάγκη. || Eurip. plur. utens ἀνάγκας θεῶν appellavit Calamitates e necessaria deorum voluntate evenientes, i. e. E fatali quadam necessitate a diis impositas. Unde ἀναγκαῖον τῶν θεῶν, Cic. Philipp. 10. dicit Necessarium et fatalem pene casum.

Ἀνάγκη, Judicialis clepsydra, Hesych. J. Poll. autem ἀνάγκην generaliter σκεῦος δικαστικὸν esse tradit, e nonnullorum opinione, nitentium quodam Aristoph. loco, in quo τὰ ψηφίσματα et τὴν ἀνάγκην conjungit.

Ἀνάγκη, Necessitudo, quam signif. nondum a quoquam annotatam reperi. Vide Ἀναγκαίη.

Ἀνάγκαι, Tormenta, quorum videlicet usus est, cum quæstio adhibetur. Citatur enim e Polyb. Fr. Τὰ πρὸς ἀνάγκας ὄργανα, et Τὰ πρὸς βασάνους ὄργανα eadem signif. Memini certe me in quibusdam versibus legere βασάνων ἀνάγκαι: quorum ego exemplo, in poëmatio, quod Novo Testam. præfixi, ita scripsi, Οὐχ ἕτεραι κρυερῶν βασάνων ἐθρόησαν ἀνάγκαι. Sed et ἀνάγκην sunt qui in ead. signif. accipiant ap. Plut. Public. (1, 418.) Πρὸς ἀνάγκην οὐκ ἂν ἐξηγόρευσε ταῦτα, ut sit pro Ne quæstio quidem hoc illi expressisset.

[Ἀνάγκη, Anal. 2, 22. Dionys. H. Ant. R. 6, 46. Xen. Symp. 8, 13. Isocr. ad Dem. p. 3. Lang. Eur. Phœn. 1013. οἱ μὲν θεσφάτων ἐλεύθεροι, Κοὐκ εἰς ἀνάγκην δαιμόνων ἀφιγμένοι. Glossæ: Ἀνάγκη· Necessitas. Ἀνάγκη κατὰ φιλίαν· Necessitudo. "Ἀνάγκαι, Tormenta, quorum molestiis verum ex illis exprimitur, de quibus quæstio habetur. Joseph. A. J. 16, 8, 1. Βασανιζόμενοι δὲ μᾶλλον καὶ ἐν ταῖς ἀνάγκαις ὄντες: et post pauca s. 4. Εἷς τις τῶν νεωτέρων, ὡς ἐν ταῖς ἀνάγκαις ἐγένετο. Et clarius 17, 4, 2. Ἀνάγκας τε καὶ βασάνων σφοδρότητι ταῦτα ἔλεγον. Inde Ἀναγκαῖον, Carceris locus, in quo de servis aliisque quæstio instituebatur, et Carcer ipse, Xenophonti. Diod. S. 3, 13. de iis, qui in aurifodinis vitam agebant: Πάντες δὲ πληγαῖς ἀναγκάζονται προσκαρτερεῖν τοῖς ἔργοις, μέχρις ἂν κακουχούμενοι τελευτήσωσιν ἐν ταῖς ἀνάγκαις." Brunck. Mss.]

[" Ἀνάγκη, Steph. de Dionys. Imit. Thuc. fin. Jacobs. Anth. 6, 284. 8, 56. 9, 377. 10, 198. 204. 416. 11, 76. 127. 270.: Animadv. 42. 53. ad Dionys. H. 2, 832. Heindorf. ad Plat. Gorg. 86.; Theæt. 352. Markl. Suppl. 359. Iph. p. 105. ad Charit. 669. Heyn. Hom. 5, 281. 7, 275. 8, 37. Wakef. Alc. 986.; Trach. 295.; Phil. 924. Toup. Opusc. 2, 70.: Append. in Theocr. 39. ad Herod. 629. Fischer. Præf. ad Anacr. 18. Necessitudo, (inter amicos), Musgr. ad Hec. 847. Supplicium, Wessel. ad Herod. 58. ad Diod. S. 1, 183. 287. 2, 555. Tormentum, Diod. S. 2, 458, 584. ad 557. De duro, molesto, Eldik. Suspic. 3. Πολλή γ' ἀνάγκη, Wessel. ad Herod. 56. 706. Brunck. Trach. 295.; Phil. 922.; El. 309. ad Eur. Med. 1012. Phœn. 1688. Valck. Enar. ad p. 560. Beck. ad Eurip. 234—6. Πολλή σ' ἀνάγκη, πολλή γ' ἀνάγκη, Porson. Phœn. 1688.; Med. p. 73. Brunck. Aristoph. 3, 129. Πολλῇ ἀνάγκῃ, Callim. 1, 437. Πᾶσα ἀν., Wessel. Diss. Herod. 138. ad Herod. 56. Valck. ad Phœn. p. 560. Beck. ad Eurip. 234—6. Ἀνάγκη πᾶσα, Lucian. 3, 200. Πρὸς ἀνάγκης, ἀνάγκην, Abresch. Lect. Arist. 78. Πρὸς ἀνάγκην, Lucian. 2, 195. Ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ, Athen. 224. Ἐξ ἀνάγκης, Diod. S. 2, 372. Demosth. 1, 361. 1182. 1237. Ἐν ἀνάγκῃ μοι γίνεταί τι, Lucian. 1, 651. Ἀνάγκῃ, Porson. Hec. p. 9. Ed. 2. Heyn. Hom. 7, 61. Πρὸς βίαν—ἀνάγκῃ, Eur. Heracl. 880. Matth. Τῇ ἀνάγκῃ Θεοὶ εἴκουσι μόνῃ, Dionys. H. 2, 1163. Εἰς τοῦτο ἀνάγκης, Heindorf. ad Plat. Theæt. 378. Ἀκούσιος ἀνάγκη, Dionys. H. 1, 496—7. Thuc. 3, 82. Ἀνάγκῃ—ἀναγκασθῆναι, Plato Phædr. 240. Ἀν. ἐστὶ, cum infin., Thom. M. 165. Οὐκ ἀνάγκη; πῶς οὐκ ἀν.; Xen. Hieron. 10, 7, 8. et Schneider. Heindorf. ad Plat. Gorg. 96. 178. Ἀνάγκην ἔχω, sequ. infin., ad Lucian. 1, 260. 270. Lucian. 1, 50. Lennep. ad Phalar. 40. Ἀνάγκη et τύχη, ad Diod. S. 2, 51. Ἀνάγκαι, Dionys. H. 2, 1100. Naturgesetze, Xen. Mem. 1, 1, 11. 15. ad Xen. Ephes. 221. Jacobs. Exerc. 1, 97. ad Herod. 672. Calamitates, ad Diod. S. 1, 183. ad Lucian. 1, 461. Visconti Inscr. Triop. 62. cf. Casaub. ad Inscr. Her. 353. Cren. Eurip. Phœn. 1751. ubi v. Valck. Ἐν ἀνάγκαις, Plut. 5, 231. H. Ἐν ἀνάγκαις κεῖσθαι, Diod. S. 2, 446." Schæf. Mss. " Ἀνάγκη, Operosus conatus, Apollod. 267. Suid. v. Ἀποῤῥαγείς. Casus adversus, Stob. 404, 1. Violentia, Vis, Plut. 2, 318. Pausan. 289. i. e. Compressio, Strangulatio. Diod. S.

4, 11. 83. alibi. Ἐν ἀνάγκῃ εἶναι, Necesse esse, Lys. 202." Wakef. Mss.] A

[* Ἀναγκεὺς, ὁ, Coactor. Glossæ: Ἀνάγκως· Coactor. Ubi f. l. ἀναγκεὺς, vel saltem * ἀναγκαστής.]

[* Ἀναγκόδακρυς, ὁ, ἡ. Phrynich. Σοφ. Προπαρ. Ἀναγκόδακρυς· ὁ πρὸς ἀνάγκην δακρύων, καὶ μὴ ἐκ πάθους τινὸς ἢ συμφορᾶς. Αἰσχύλος.]

[* Ἀναγκοθέτησις, ἡ, Œnomaus ap. Euseb. 6, 7.]

[* Ἀναγκόσιτος, ὁ, ἡ, i. q. ἀναγκοφάγος, Qui invitus aliquem alit. Crates ap. Athen. 47. Et * Ἀναγκοσιτέω, i. q. ἀναγκοφαγέω, Invitus aliquem alo. Nicostr. l. c.]

[* Ἀναγκοφορέω, Necessitate coactus perfero. Dionys. H. Ant. R. 10, 16.]

Ἀναγχιππεῖν, Necessitate equitare, i. e. Necessario necessitatem equitandi habere. Eupolis, teste Suida, ἀναγχιππεῖν dixit pro μετὰ ἀνάγκης ἱππεύειν.

[* " Ἐξανάγκης, (Necessario, i. q. ἐξ ἀνάγκης.) Arrian. in Epict. 292. (2, 20, 1.)" Kall. Mss.]

Ἐπάναγκες, τὸ, Necesse, Necessarium. Demosth. Ἃ δὴ ποιεῖν τοὺς προσήκοντας ἐπάναγκες. Et in quadam Lege, Τοὺς δὲ προέδρους χρηματίζειν ἐπάναγκες. B Sic fere sub. ἐστί. Plut. autem Solone (1, 361.) Ἐπάναγκες μὴ εἶναι υἱῷ τρέφειν τοὺς πατέρας, Necesse non esse. At in Act. Apost. 15, 28. habetur cum gen. plur. Πλὴν τῶν ἐπάναγκες τούτων, pro Præterquam hæc necessaria; unde discimus esse nomen indeclinabile. || Ἐπάναγκες, adverbialiter positum, Necessario. Apud Demosth. Κελευούσης τῆς συγγραφῆς ἐντίθεσθαι τὰ χρήματα ἐπάναγκες. [" Hesych. habet ἐπάναγκες ἔχω, pro ἀνάγκην ἔχω. Plato de Rep. 7, 15. Ὡς ἐπάναγκες μαθεῖν τὸ σχῆμα τῆς διδαχῆς ποιουμένους. Adv. Herod. 1, 82. Πρότερον ἐπάναγκες κομῶντες, sensu dubio." Schneider. Lex. Glossæ: Ἐπάναγκες· Necesse. " Adv. Dionys. H. 4, 2161. Ἐπάναγκές ἐστι, 4, 2301. Toup. Opusc. 1, 48. Valck. Animadv. ad Ammon. 70. Schol. ad Sophocl. Aj. p. 129. Lobeck. Heeren. ad Menandr. 48. Plato de LL. 208. Ast. 209. 210. 323. 364—6." Schæf. Mss.]

Καταναγκη, Violentior amoris illecebra; unde ἐρωτικαὶ καταναγκαι Synesio, inquit Bud. ubi scribit, Ἀλλ' C ἐγώ τοι καὶ ἐπῳδὰς οἶδα καὶ καταδέσμους καὶ ἐρωτικὰς καταναγκας. Sed, cum hic addatur ἐρωτικὰς, non habebit καταναγκας per se illam signif. || Κατανάγκη, Catanance, Herba, cujus duæ species, quæ ambæ feruntur εἰς τὰ φίλτρα ἁρμόζειν, inquit Diosc. 4, 134. Ad amoris illecebras facere. Meminit et Plin. 27, 8. Sunt qui eam nostro tempore ignorari putent: alii eam esse cui Bistortæ nomen est, arbitrantur. [Ornithopus compressus; Astragalus pugniformis Linn. Vide Sprengel. Hist. Rei Herb. 183-4. " Dem. Phal. 178." Wakef. Mss.]

¶ Ἀναγκαίη, (ἡ,) ap. Hom. et alios poët. pro ἀνάγκη: ut Ἀθηναίη pro Ἀθήνη, et σεληναίη pro σελήνη, per παραγωγήν. Il. Z. (85.) Od. T. (73.) ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει. || Ἀναγκαίη, Necessitudo, i. e. Affinitas s. Propinquitas. Herod. 1, (74.) Ἀλυάττεα γὰρ ἔγνωσαν δοῦναι τὴν θυγατέρα Ἀρυήνην Ἀστυαγεΐ τῷ Κυαξάρεω παιδί· ἄνευ γὰρ ἀναγκαίης ἰσχυρῆς συμβάσιες ἰσχυραὶ οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν: vel, ut in quibusdam vet. libris legitur, συμβαίνειν. Hæc autem signif. nondum D annotata fuit, uti dixi; ac certe rarissimam esse arbitror, cum tamen alioqui ἀναγκαῖος pro Necessario, i. e. Necessitudine conjuncto, et annotat. sit et frequentissime reperiatur. [" Wessel. Diss. Herod. 138. ad Herod. 69. 134. 566. 629. Koen. ad Greg. 182. ad Callim. 1, 169. ad Charit. 736. Musgr. Iph. T. 439. Wakef. Alc. 986. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 85. Ἀναγκαίη, Heyn. Hom. 8, 37. Ἀναγκαίῃ, 4, 701." Schæf. Mss.]

¶ Ἀναγκαῖος, (αία, αῖον,) Necessarius, Necessario eveniens, vel Necessarius, i. e. Coactus; eodem fere modo quo Necessarium et Voluntarium Cic. inter se opponit: item Ἀναγκαῖον, Quod e necessitate fit, et vitari nequit. Demosth. (309.) Ἃ συνήλικα ταῖς πόλεσι πρόσεστιν ἁπάσαις, καὶ ἀναγκαῖα ἁμαρτήματα, Peccata quæ necessario consequuntur, Peccata quæ vitari nequeunt. Sic et ἐπιθυμίαι ἀναγκαῖαι videntur appellari ap. Athen. Et ap. Hom. ἀναγκαῖοι πολεμισταὶ sunt Qui e necessitate et coacti pugnant. Od. Ω. (498.) Καὶ πολιοί περ ἐόντες ἀναγκαῖοι πολεμισταί. Apud Eund. ἦμαρ ἀναγκαῖον, Il. Π. (837.) appellatur Dies quo quis in servitutem redigitur; quo respiciens Soph. appellasse videtur servitutem ἀναγκαίαν τύχην, Aj. (485.) τῆς ἀναγκαίας τύχης Οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν. Ubi Schol. annotat ἀναγκαῖον duobus modis dici; aliquando de iis, quæ secundum naturam consecutionem quandam habent, ut, cum ita loquimur, Ἀναγκαίως τὸ πῦρ θερμὸν, καὶ τὸ γάλα λευκόν: aliquando autem de eo, quod e necessitate fit, quo sensu dictum esse a Soph. ἀναγκαίας τύχης. Huc pertinet quod Eur. dicit (Or. 489.) Πᾶν τοὐξ ἀνάγκης δοῦλον. Fortasse tamen ἦμαρ ἀναγκαῖον malit aliquis de Die intelligere, quo fatis concedimus, i. e. fatorum necessitati. Apud Hom. μῦθος ἀναγκαῖος exp. ἀναγκαστικὸς, Coactivus, vel Coactorius, quo imponimus necessitatem et cogimus aliquid facere. Od. P. (399.) Ὃς τὸν ξεῖνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι Μύθῳ ἀναγκαίῳ. Eodem fere modo ἀναγκαῖαι ἀποδείξεις videntur a Plat. dici quasi Demonstrationes necessitatem imponentes credendi quod dicimus. Cic. Certas probationes interpr. || Dicitur et ἀναγκαῖόν ἐστι, Necesse est, cum infin. pro ἀνάγκη ἐστί, ut antea dictum fuit: ut, Ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. Lucian. (1, 199.) Ὁρᾷς ἀναγκαῖον αὐτῷ ταπεινῷ γενέσθαι, Vides necessario futurum, ut sit humilis; sequendo quorundam interpr. Nonnulli ἀναγκαῖόν ἐστι cum infin. interpr. alicubi Operæ pretium est. Annotatur et τὸ θεῶν ἀναγκαῖον ap. Eur. (Hec. 584.) signif. Fatum deorum. Intelligo autem Fatalem necessitatem a diis impositam; ut τὰς ἐκ θεῶν ἀνάγκας dixi appellari Res evenientes e fatali quadam necessitate a diis imposita.

Ἀναγκαῖος, Necessarius, Cujus usus est necessarius, Cujus tanta est utilitas, ut eo carere non possimus: ut πῦρ ἀναγκαῖον τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων, Ignis necessarius vitæ hominum. Apud Thuc. Τὰ κατὰ τὴν ἑκάστην ἡμέραν ἀναγκαῖα, Res quarum usus singulis diebus est necessarius. Isocr. Paneg. (10.) ἀναγκαῖα τοῦ βίου dixit Res ad vitam necessarias: Καὶ μὲν δὴ καὶ τῶν τεχνῶν τάς τε πρὸς τὰ ἀναγκαῖα τοῦ βίου χρησίμας, καὶ τὰς πρὸς ἡδονὴν μεμηχανημένας, Ad usus vitæ necessarios. Idem, Busir. (6.) Ἀναγκαῖα dicit non addito gen. βίου: Ἡγούμενος τὰ μὲν ἀναγκαῖα καὶ τὰς περιουσίας ἔκ τε τῆς χώρας καὶ τῶν τεχνῶν δεῖν ὑπάρχειν. Item τὰ ἀναγκαῖα dicuntur Quæ præcipue ad rem faciunt, Quæ sunt in aliquo negotio præcipua, et quæ maxime conducunt; in qua signif. Demosth. (284.) usurpat etiam superl. ἀναγκαιότατα: Μικρὰ δ' ἀκούσατε ὅμως αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα. Et (269.) Ἀντὶ πολλῶν καὶ ψευδῶν αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα εἰπεῖν περὶ αὐτοῦ. || Interdum ἀναγκαῖος exp. simpliciter χρειώδης vel χρήσιμος, Utilis, Fructuosus. Sic ap. Hom. ἀναγκαῖοι δμῶες pro eo, quod est χρειώδεις, ut volunt Schol. Et Thuc. enarrator ap. eum ἀναγκαῖον exp. χρήσιμον. || Quidam ap. Herod. τὰ ἀναγκαῖα exp. Res graves et serias; qui ita exposuissent fortassis et in h. l. Plut. (6, 701.) Πολλάκις ἀμελεῖ τῶν ἀναγκαίων διὰ τὸ λίαν φιλόθηρος εἶναι. Possumus tamen hic simpliciter ἀναγκαῖα Res necessarias, vel Negotia necessaria interpr. || Ἀναγκαῖον, inquit Suid., vocatur ab Isæo τὸ δεσμωτήριον, Carcer. Callisth. autem dixit ἀνώγεων, et ita potius dici debet. Hesych. tamen dicit ἀναγκαῖον, τὸ δεσμωτήριον, nihil addens. || Item, Ἀναγκαῖον, Membrum virile; quasi quod sit necessitatis cujusdam signum. Suid. Eust.

Ἀναγκαῖος, Necessarius, Necessitudine conjunctus. Eust. ἀναγκαῖον non βίαιον καὶ ἀναγκαστικὸν, et ἐπιτήδειον καὶ χρήσιμον signif. vult duntaxat, sed etiam τὸν προσήκοντα κατὰ γένος. Dicitur ἀναγκαῖος, inquit Bud., Necessitudine et propinquitate conjunctus. Xen. Ἑ. (2, 4, 30.) Ἀναγκαίου μοι ὄντος καὶ ἐπιτηδείου. Cui exemplo a Bud. prolato addam hoc ex Isocr. in quo evidentissima est hæc signif. Ὅσοι μηδ' ὄνομα συγγενείας ἔχοντες, οἰκειοτέρους σφᾶς αὐτοὺς ἐν ταῖς συμφοραῖς τῶν ἀναγκαίων παρέσχον.

[Ἀναγκαῖαι ἐπιθυμίαι, Plato de Rep. 8, 10. Glossæ: Ἀναγκαῖα· Seria, Necessaria. " Plut. Bruto 1840. HSt. Οὐδὲν δὲ βέλτιον εἶχε τὰ πράγματα τοῖς περὶ Καίσαρα καὶ Ἀντώνιον, ἀγορᾷ τε χρωμένοις ἀναγκαίᾳ, καὶ διὰ κοιλότητα τοῦ στρατοπέδου, χειμῶνα μοχθηρὸν προσδοκῶσιν. " Valde ingratus, Theognis 291. (ἀναγ-

καίη δ' ἐπίμιξις Ἀνδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελέθει.)" Routh. Mss. " Ad Xen. Eph. 227. ad Diod. S. 1, 279. Zeun. Ind. ad Xen. Mem. ad Od. P. 398. Phalar. 300. ad Charit. 669. Heyn. Hom. 4, 108. 5, 281. 7, 275. Dionys. H. 3, 1339. Ἀναγκαῖος, ἡ, ad Thuc. 1, 6. ad Charit. 352. Ἀναγκαῖον (ἐστὶ), Toup. Opusc. 2, 275. Ἀναγκαῖόν ἐστι, de constr., ad Diod. S. 2, 305. Ἀναγκαῖον πόμα, Casaub. ad Athen. 82. Ἦμαρ ἀναγκαῖον, ad Horat. 11. b. Zeun. Heyn. Hom. 7, 275. Τὸ ἀναγκαῖον, Musgr. ad Hec. 583. Steph. de Dionys. Imit. Thuc. fin. Ἐξ ἀναγκαίου, Toup. Opusc. 2, 264. Ἐκ τοῦ ἀναγκαίου, Dionys. H. 1, 368. Κατ' οὐδὲν ἀναγκαῖον, Heyn. Hom. 7, 116. Ἀναγκαῖός τις συγγενὴς, Dionys. H. 4, 2242. Ἀναγκαῖον, Carcer, &c. ad Diod. S. 1, 183. Ingratus, Eldik. Suspic. 34. Brunck. ad Poët. Gnom. 285. Ἀναγκαία τύχη, Brunck. El. 47. Lobeck. Aj. p. 296. Τὰ ἀναγκαῖα, Casaub. ad Inscr. Herc. 553. Brunck. Aristoph. 1, 72. Creu. ad Diod. S. 1, 279. Ἀν. conf. cum δίκαιος, ad Diod. S. 2, 325. Ἀναγκαιότατοι, Dionys. H. 2, 823." Schæf. Mss. " Ἀν. τόπος, Fabric. B. G. 2, 644. Ἀναγκαῖον, τὸ αἰδοῖον, Anaxag. 97. Artem. 41. 75. (1, 45. 79.) * Ἀναγκαιέστερος, Schol. Od. B. 190." Wakef. Mss.]

Ἀναγκαίως, Necessario. (Schol. Soph. Aj. 485.) Ἀναγκαίως τὸ πῦρ θερμὸν καὶ τὸ γάλα λευκὸν, Necessario ignis calidus est et lac candidum; i. e. Ignem calidum esse et album lac necesse est. Philo de Mundo, Ἐξασθενεῖ δὴ ἐπὶ μέρους ἀναγκαίως ἄγειν πρὸς ἀϊδιότητα. Invenitur non raro ἀναγκαίως ἔχει, sequ. infin., pro ἀναγκαῖόν ἐστι, Necesse est. Isocr. Ἀναγκαίως ἔχει παρ' ὑμῶν τῶν δικαίων τυγχάνειν πειρᾶσθαι. Cic. ἀναγκαίως ἔχει vertit Sic jubet necessitas; ut videre potes in meo Lex. Cic. Gr. Lat. [Glossæ: Ἀναγκαίως· Necesse. " Vere, Certo, Bibl. Crit. III, 1. p. 121. Necessario, Markl. Iph. p. 100. Ἀν. ἔχω, Luzac. Exerc. 152. Jacobs. Anth. 8, 130. Brunck. Aristoph. 3, 128." Schæf. Mss.]

Ἀναγκαιότης, ητος, ἡ, Necessitudo, i. e. Propinquitas generis. Lysias (894.) Ἡγούμενος διὰ ταύτας τὰς ἀναγκαιότητας οὐδενὶ μᾶλλον προσήκειν ἑτέρῳ εἰς τοὺς παῖδας ἐπιτρόπῳ γενέσθαι. [" Dionys. H. 2, 142. (Lysiæ locum afferens,) Ant. R. 3. p. 162." Scott. App. ad Thes.]

[* " Προσαναγκαῖος, Valde necessarius. Arat. Schol. 36. Hippocr. 366." Wakef. Mss.]

Ἀναγκάζω, σω, Cogo, Compello, Adigo. Isocr. Phil. (17.) Τοῦ δὲ συμφέροντος πείθοντος, τῶν δὲ παρόντων κακῶν ἀναγκαζόντων, Utilitate suadente, cogentibus autem malis præsentibus; ubi sub. infin., qui utplurimum solet ascribi. Citatur in VV. LL. h. l. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 30.) in quo accus. rei inanimæ habet Τὰ δ' ἀφροδίσια πρὸ τοῦ δεῖσθαι ἀναγκάζεις. Ammonius tamen vult ἀναγκάζειν de animatis dici, βιάζεσθαι de inanimatis; ut βιάζεσθαι τὴν ναῦν: sed confunditur hæc differentia. || Bud. ἀναγκάζω interpr. etiam Urgeo, Vexo. Fit autem ἀναγκάζω ab ἀνάγκη, eod. modo quo σπουδάζω a σπουδὴ, et αὐγὴ ab αὐγάζω, ut Etym. docet. || Ἀναγκάζομαι, Cogor. Plato Symp. Ταῦτα δὴ ἀναγκαζομένους αὐτοὺς καὶ οὐ σφόδρα ἑπομένους νυστάζειν. [Ἀναγκάζω. Glossæ: Ἀναγκάζει· Compellit. Ἀναγκάσαι· Compellere. Ἀναγκασθεὶς· Coactus. Ἀναγκασθέντας· Anctos. " Soph. Œd. C. 589. Κεῖνοί κομίζειν κεῖσ' ἀναγκάζουσί με. Demosth. 390. Ἀναγκασθέντα οὐδένα δεῖ χρηστὸν εἶναι τήμερον, ἀλλὰ δι' αὐτόν." Seager. Mss. " Ἀναγκάζω, Brunck. ad Orest. p. 196. Musgr. ibid. 902. ad Herod. 585. Ammon. 17. Thom. M. 48. Valck. ad Hippol. p. 262. Heindorf. ad Plat. Gorg. 86. Cum infin., Thom. M. 160. T. H. ad Plutum p. 268. a. ad Dionys. H. 2, 1256. Probo, Evinco, Heindorf. ad Plat. Theæt. 320. (vide Συναναγκασμός.) Conor adigere, Diod. S. 2, 295. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 381. Ἠναγκάκειν, Demosth. 2, 901. Ἠναγκακέναι, Dionys. H. 3, 1685. Ἀναγκάζεσθαί τι, Heindorf. ad Plat. Phædr. 235. Lobeck. Aj. p. 290. Ἠναγκάσθη ἐθελοντὴς, Crusius ad Sueton. 209." Schæf. Mss. " Ἀναγκάζω, E necessitate incumbo, Polyb. 578. Affligo, Apollod. Bibl. p, 5. Crucio, quasi ἄγχω, Eur. Bacch. 644. alibi." Wakef. Mss.]

[* Ἠναγκασμένως, Coacte. Dionys. H. 2, 209=6, 774.]

[* " Ἀναγκαστέον, Plato de Rep. 4. p. 421." Scott. App. ad Thes. " Geopon. 14, 7." Kall. Mss. " Ἀναγκαστέος, Cogendus, Xen." Wakef. Mss.]

[* Ἀνάγκασμα, τὸ, Coactio, i. q. ἀνάγκη. Joseph. A. J. 19, 2, 5. " Necessitas, Nemes." Wakef. Mss.]

[* Ἀναγκασμὸς, ὁ, Coactio, Incert. Lev. 6, 2. " Necessitas, Jambl. Protr. 137." Wakef. Mss.]

Ἀναγκαστὸς, (ἡ, ὸν,) Coactus, Non voluntarius. Thuc. (7, 13.) ἀναγκαστοὶ ἐκβάντες, Non voluntarii, Inviti: CUI OPPONITUR Ἀνανάγκαστος, (ὁ, ἡ,) Minime coactus, Voluntarius: item ἀνανάγκαστον, E voluntate manans, Quod præter voluntatem non fit, Quod coacte non fit. Arrian. in Epict. (1, 6, 40.) Ἀκώλυτον τοῦτο ἔδωκεν, ἀνανάγκαστον, ἀπαρακώλυτον. [Ἀναγκαστὸς, Thuc. 7, 58. 8, 24. " * Ἀναγκαστῶς, Cyrill. Catech. 4. p. 36." Boissonad. Mss. " Ἀνανάγκαστος, Nullo modo coactus, Coactioni non obnoxius. De homine, 2, 19, 29. 25, 42. 3, 5, 7. De rebus, 3, 3, 10. τὸ προαιρετικὸν, τὴν προαίρεσιν ἔχεις ἀναναγκ. 1, 17, 23. 1, 17, 21. 2, 15, 1. χρῆσιν φαντασιῶν ἀναναγκ. ἔχω κ.τ.λ. 3, 24, 69. Cf. Ἀναγκαστὸς, Ἀκώλυτος, Ἀπαραπόδιστος. * Ἀναναγκάστως, 3, 24, 69. καθεύδειν ἀπαραποδίστως καὶ ἀναναγκ. * Ἀνανάπειστον habet unus e Codd. Par. pro ἀνανάγκαστον." Schweigh. Ind. in Epict. " Ἀναγκαστὸς, Wessel. Diss. Herod. 114. ad Herod. 585." Schæf. Mss. " Ἀναγκαστῶς, Æsch. Socr." Wakef. Mss.]

Ἀναγκαστικὸς, (ἡ, ὸν,) act. signif., Qui cogit, Qui necessitatem imponit. Quo sensu ἀναγκαῖον μῦθον Eust. exp. ἀναγκαστικόν. Ad verbum, ἀναγκαστικὸς, Coactivus, Coactorius, i. e. Vim habens cogendi. [" Ἀναγκαστικώτατα, Schol. Alcest. 978." Boissonad. Mss. * " Ἀναγκαστικῶς, Sext. Emp. 1, 190." Kall. Mss. " Schol. Lucian. ad Phal. 1. c. 8. Euthym. Zig. in Matth. Lectt. Mosq. 1, 20." Boissonad. Mss. " Ἀναγκαστικῶς, ad Lucian. 2, 195." Schæf. Mss. " Ἀναγκαστικὸς, Ἀναγκαστικῶς, Schol. Od. P. 399." Wakef. Mss.]

Ἀναγκαστήριος, ὁ, ἡ, [imo ία, ιον,] i. q. ἀναγκαστικὸς, secundum VV. LL. in quibus ἀναγκαστήρια δικαιοσύνης exp. Cogentia ad justitiam, [" Dionys. H. Ant. R. 1, 129." Scott. App. ad Thes.]

[* Ἀπαναγκάζω, Cogo. Eurip. Epist. 5. p. 503. Ἃ μὲν τὸ πρόσθεν εἴπομεν περὶ τοῦ μὴ δεῖν εἰς Μακεδονίαν ἡμᾶς ἀποδημεῖν ἐπιστάμενος, ἃ δὲ μετὰ ταῦτα ἡμᾶς ἀπηνάγκασε βαδίσαι ἀγνοῶν." Seager. Mss. " Andocid. 119." Kall. Mss. " Alciphr. 112." Schæf. Mss. " Hippocr. 792. Philo J. 379. Porphyr. 320." Wakef. Mss.]

" Διαναγκάζω, Invitum cogo." [Plato Philebo 215. Hippocr. 98, 35. 511, 3. 5. Schneider. Lex. v. Διαναγκασμός. " Xen. K. Π. 285. Plato 2, 14." Wakef. Mss.]

[* Διανάγκασις, ἡ, Coactio, Hippocr. 511, 6. ET * Διαναγκασμὸς, ὁ, Operatio vi facta, 486, 37=812. Foës.]

[* Προσδιαναγκάζω, Compello, Invitum cogo. Hippocr. 473, 36=782.]

Εἰσαναγκάζω, pro simplici ἀναγκάζω, Cogo, etc. Platoni: ut εἰσβιάζεσθαι pro βιάζεσθαι, inquit Bud.

Ἐξαναγκάζω, ejusd. signif., cujus ἐπαναγκάζω. Exp. tamen et Excito, Urgeo: item Instigo, ut ap. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 16.) Τὴν ἀργίαν πληγαῖς ἐξαναγκάζουσι. [" Cogo, Aristoph. O. 377. ἡ γὰρ εὐλάβεια σώζει πάντα· παρὰ μὲν οὖν φίλου Οὐ μάθοις ἂν τοῦθ'· ὁ δ' ἐχθρὸς αὐτὸς ἐξηνάγκασεν. Obiter moneo leg. esse αὐτό σ' ἐξην." Seager. Mss. " Herod. 2, 3. J. Poll. Soph. Vi extermino, Xenoph. 429." Wakef. Mss.]

Ἐπαναγκάζω, Cogo, Compello. Demosth. et Andoc. ET Ἐπαναγκάζομαι, Cogor, Compellor, ut ἀροῦν ἐπαναγκασθεὶς, Aristoph. (Π. 525.) Potest vehementiam quandam addere simplici; potest et ejus signif. habere duntaxat. [" Ad Diod. S. 2, 392." Schæf. Mss. " Joseph. 535, 23." Wakef. Mss.]

[* " Ἐπανάγκασμα, τὸ, i. q. ἀνάγκη. Nemes. Emes. 53(=22.)" Wakef. Mss.]

[* " Ἐπαναγκαστὴς, οῦ, ὁ, vox dubia." Schneider. Lex. " Symm. Job. 3, 18." Kall. Mss. Glossæ: Ἐπαναγκαστής· Impulsor.]

Καταναγκάζω, pro simplici ἀναγκάζω, Cogo; aut Vehementer cogo; ut in Ἐπαναγκάζω dixi. Καταναγκάζομαι pass. itidem pro ἀναγκάζομαι, ut Hist.

Eccles. 4. in Epist. cujusdam Petri Alexandrini, 'Ἐξ οἰκείων ταύτην ἀνορθῶσαι κατηνάγκασται. Thuc. autem καταναγκάζεσθαι mihi videtur dixisse pro A coactis extorqueri, vel Per vim fieri. [Constringo, Eur. Bacch. 643. δεσμοῖς, Lucian. 3, 6. Glossæ: Καταναγκάζω· Compello, Impello. "Valck. Diatr. 224. ad Lucian. 1, 461. Luzac. Exerc. 153. Conf. cum συναν., ad Diod. S. 2, 425." Schæf. Mss. "Ælian. Lucian. Erot." Wakef. Mss.]

[* Κατηναγκασμένως, Coacte, Necessario. "Clem. Alex. Str. 929. Diod. S. 483." Scott. App. ad Thes. "Orig. c. Cels. 2. p. 74. Εἰ γὰρ τὸ Πάντως ἀκούει ἀντὶ τοῦ, Κατηναγκασμένως, οὐ δώσομεν αὐτῷ· δυνατὸν γὰρ ἦν καὶ μὴ γενέσθαι." Seager. Mss. "Greg. Nyss." Wakef. Mss.]

[* Καταναγκασις, ἡ, Hippocr. 815. Foës.]

[* "'Ακαταναγκαστος, (ὁ, ἡ,) Non coactus, Voluntarius. Chrys. in Matth. Hom. 55. T. 2. p. 349. Καὶ ὅρα πῶς καὶ ἀκαταναγκαστον ποιεῖ τὸν λόγον· οὐδὲ γὰρ εἶπεν, ὅτι κἂν βούλησθε, κἂν μὴ βούλησθε, δεῖ τοῦτο ὑμᾶς παθεῖν." Seager. Mss. "Nemes. 309. Const. Apost. 6, 20." Kall. Mss. "Apost. Const. 350. Euseb. P. E. 196." Wakef. Mss.]

[* "'Ακαταναγκάστως, Sine coactu. Chrys. Hom. 139. T. 5. p. 878. Ὅρα πῶς ἀκαταναγκάστως ποιεῖ τὸν λόγον· οὐδὲ γὰρ εἶπε, κἂν βούλησθε, κἂν μὴ, τοῦτο δεῖ ὑμᾶς παθεῖν." Seager. Mss.]

[* "Καταναγκαστικὸς, Necessarius. Etym. M." Wakef. Mss.]

[* Παραναγκάζω, Vim affero, Cogo. "Suid. 1, 549. Dionys. H. 2, 136. Hippocr. de Artic. 800." Scott. App. ad Thes.]

[* Περιαναγκάζω, Vi circumduco, circumago. Hippocr. Mochl. 848.]

Προσαναγκάζω, Insuper cogo. Item pro simplici ἀναγκάζω, Cogo, Bud. e duobus Plat. ll. Vide Comm. 72. [Thuc. 6, 72. Καὶ τῇ ἄλλῃ μελέτῃ προσαναγκάζοντες. "Aristoph. Σ. 611. ὅταν—Καὶ τὸ γύναιόν μ' ὑποθωπεῦσαν φυστὴν μᾶζαν προσενέγκῃ, Κἄπειτα καθεζομένη παρ' ἐμοὶ, προσαναγκάζῃ, φάγε τουτὶ, Ἔντραγε τουτί. Invitat, Urget." Seager. Mss. Lex. Xen. "Mitsch. H. in Cer. 210. Π. τινά τι, Heindorf. ad Plat. Phædr. 235." Schæf. Mss. "Π. ξυγγῷ, Suid." Wakef. Mss.]

[* Προσαναγκαστέον. Plato de Rep. 2, 401. Καὶ προσαναγκαστέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ εἰκόνα ἤθους ἐμποιεῖν τοῖς ποιήμασιν.]

Συναναγκάζω, Simul cogo. Vel pro simplici Cogo. Polyb. Συναναγκάζουσι τὸν σώσαντα στεφανοῦν. Et in pass. Καὶ νόμῳ συνηναγκασμένοι, Xen. ['Ιερ. 3, 9. Isocr. Panegyr. 25. Polyb. 2, 31, 9. Glossæ: Συναναγκάζω· Concogo. "Markl. Iph. p. 58. Cogo simpl., Diod. S. 1, 428. 691. ad 2, 372. 392." Schæf. Mss. "Joseph. 271, 16. Eurip." Wakef. Mss.]

[* Συναναγκασμὸς, ὁ, Jambl. Protr. 326. Ταῦτα γὰρ ὑπὸ μαθημάτων καὶ ἐπιστήμονος θεωρίας ἠσφαλισμένα ἀληθῆ καὶ ἀδιάψευστα μόνον ὑπάρχει, ἀποδείξει παντοίᾳ καὶ συναναγκασμῷ ὠχυρωμένα, ubi vertitur Omni demonstratione et probatione munita.]

[* "'Υπεραναγκάζομαι, Ultra quam necessitas postulat, aut satis est, aliquid facio. Ælian. V. H." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. 4. Sed in Æliani Ind. non legitur.]

'ΑΝΑΛΙΣΚΩ, ἀναλώσω, ἀνήλωκα, vel ἀνάλωκα, ἀνήλωσα s. ἀνάλωσα et ἠνάλωσα, ab 'Αναλόω, Absumo, Insumo, Impendo. Aristoph. Εἰς οἷα ἀνάλουν οἱ προτοῦ τὰ χρήματα. Xen. E. 6, (3, 6.) ἀναλώσας χρήματα, et ἄνευ δαπάνης, opponit inter se. Apud Aristoph. Π. (248.) autem φειδόμενος et ἀναλῶν contraria sunt, Χαίρω τε γὰρ φειδόμενος, ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ, Πάλιν τ' ἀναλῶν, ἡνίκ' ἂν τούτου δέῃ. Ubi notandum ἀναλῶν absolute poni, pro Sumtus faciens, vel Insumens pecunias, si sub. accus. χρήματα. Dicitur etiam ἀναλίσκω εἰς τοῦτο, vel ἀναλίσκω χρήματα εἰς τοῦτο, aut ἀργύριον aut χρυσὸν, vel τὴν οὐσίαν, aut tale quid: Xen. (E. 2, 4, 8.) 'Ανήλωκα τὰ χρήματα εἰς τοὺς στρατιώτας. Plut. (1, 412.) Εἰς τοὺς θεμελίους ἀναλῶσαι λίτρας ἀργυρίου τετρακισμυρίας. Aristoph. εἰς τὰς τριήρεις δεῖ μ' ἀναλοῦν ταῦτα καὶ τὰ τείχη. Sic dicitur ἀναλίσκειν εἰς τὰς θέας. Bud. ἀναλίσκειν χρήματα ap. Paus. interpr. Suppeditare pecuniam. ‖ Non solum autem dicitur ἀναλίσκειν χρήματα, sed et ἀναλίσκειν χρόνον, item ἀναλίσκειν πόνον, item ἀναλίσκειν λόγον s. λόγους. Ponitur et cum aliis accus. 'Αναλίσκειν χρόνον τε καὶ πόνον ἐπὶ σίτου παρασκευῇ, ap. Plat. de Rep. 2. Tempus et laborem impendere s. insumere in, vel Tempus et operam ponere in etc. Demosth. (228.) 'Επειδὴ δ' οὐκ ἐλάττω λόγον τἄλλα διεξιὼν ἀνάλωκε: (319.) Τοσουτουσὶ λόγους ἀνηλωκέναι. Dicimur autem ἀναλίσκειν χρόνον, Consumere tempus in rem aliquam, i. e. Impendere. Et vicissim χρόνος dicitur nos et nostra ἀναλίσκειν, Absumere, Consumere, unde et Tempus edax. Isocr. Κάλλος γὰρ ἢ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε.

'Αναλίσκειν, Mercedem dare, vel Impensas suppeditare, inquit Bud., citans Demosth. (937.) Καὶ 'Ισοκράτει ἀργύριον ἀναλίσκειν. Et, καὶ ἐμισθάρνει τῷ βουλομένῳ ἀναλίσκειν. Prostabat, Merebat. Plato de Rep. 8. 'Αναλίσκοντες γυναιξί τε καὶ οἷς ἐθέλοιεν ἄλλοις. Themist. Sophista, Καὶ τὸ ἐπαρκεῖν ἁπλῶς καὶ ἀναλίσκειν τοῖς ὁμιληταῖς.

'Αναλίσκειν, Consumere, Extinguere, Perdere. Xen: K. Π. 1, (4, 5.) Ταχὺ δὲ τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἀνηλώκει. Demosth. in Epitaphio, Εἰς προὖπτον θάνατον δόντα ἀναλῶσαι. Xen. rursus K. Π. 2, (1, 2.) Πολὺ γὰρ ἂν θᾶττον οἱ ὀλίγοι ὑπὸ τῶν πολλῶν τιτρωσκόμενοι ἀναλωθείησαν. Et Suid. ἀνήλωται pro πεφόνευται per catachresin positum testatur. A Lat. quoque dicitur interdum Consumere morte; unde Consumtus morte Tibullus, ap. ipsum Tibull. (1, 3, 55.)

'Αναλίσκομαι, pass. sequitur signif. activi, Absumor, Insumor, etc. et pro Absumor, i. e. Extinguor, ap. Xen. l. c.

'Αναλίσκομαι, in activa signif. pro ἀναλίσκω, ap. Plat. Gorgia, 'Αλλ' ἐὰν χρυσίον ἡρπακὼς ᾖ πολὺ, μὴ ἀποδιδῷ τοῦτο, ἀλλ' ἔχων ἀναλίσκηται καὶ εἰς ἑαυτὸν, καὶ, κ. τ. λ.

[" 'Αναλίσκω, ad Phalar. 266. Valck. Hippol. p. 309. Brunck. Soph. 3, 497. De augmento, Mœris 25. et n.; it. Pierson. ad 122. Valck. Phœn. p. 222. Wessel. Obs. 131. Zeun. ad Xen. K. Π. 550. Brunck. ad Ajac. 1049. ad Andr. p. 161. ad Phalar. 195. Toup. Opusc. 1, 21. Clark. ad Il. A. 265. Segaar. in Daniel. 74. Thom. M. 55. Valck. Diatr. 278. Wolf. Castig. ad Isocr. 808. ad Lucian. 1, 828. 2, 36. ad Diod. S. 2, 244. 373. 450. Dionys. H. 2, 708. 3, 1418. Plut. Alex. 35. Schm. Lobeck. Aj. p. 386. De quant., Kuster. Aristoph. 8. a. Brunck. ad Poët. Gnom. 339. Med., Plato Gorg. 113. Unde? ad Il. E. 487." Schæf. Mss. Glossæ: 'Αναλίσκω· Insumo, Impendo, Dependo, Exhaurio, Consumo, Dispenso. 'Ανήλωσεν· Consumsit, Absumsit.]

'Αναλόω, a quo etiam dixi ἀναλώσω etc. format etiam ἀναλοῦν infin. et ἀναλῶν particip. præs. pro ἀναλίσκων ap. Aristoph. ll. cc. et ap. Aristot. Œcon. 2. ἀναλουμένων pro ἀναλισκομένων, ubi scribit, Καὶ τῶν ἀναλωμάτων τῶν νῦν ἀναλουμένων, τίνα τε, κ. τ. λ. [Æsch. S. c. T. 815. Valck. Phœn. 591. Thuc. 1, 24. 3, 81. 7, 83. 8, 31. Glossæ: 'Αναλώσῃ· Ansumat. * 'Αναλωτέος· Impendendus, Erogandus. " 'Αναλόω, Alciphr. 24. Jacobs. Anth. 10, 22. Brunck. Aristoph. 1, 254.; Fr. 239. Lobeck. Aj. p. 386." Schæf. Mss. " 'Αναλόω: hæc est vera vox. Eur. Med. 329. unde ἀναλώσω: v. Suid." Wakef. Mss.]

'Ανάλωμα, τὸ, Impensa, Expensa, Sumtus. Apud Demosth. ἀνάλωμα et δαπάνη pro eod., sicut et ἀναλίσκειν et δαπανᾶν idem sæpe signif. Idem (265.) 'Εκ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων καθώπλισαν τοὺς νεανίσκους ἀσπίσιν ὀκτακοσίαις, Propriis impensis. Plut. (2, 155.) 'Ανάλωμα συμβαλλόμεναι παρ' αὐτῶν. Apud Thuc. Τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα φέρειν exp. Pro portione pecuniam solvere. [Gl. 'Ανάλωμα· Sumtus, Impensa, Impendium. "Thom. M. 397. Musgr. Suppl. 547. ad Diod. S. 2, 215." Schæf. Mss. "Dionys. H." Barnes. Mss.]

'Ανάλωσις, ἡ, Insumtio, Consumtio, ut ἀνάλωσις χρημάτων, Insumtio pecuniæ, ἀνάλωσις τῆς ἰσχύος ap. Lucian. Consumtio virium. [Thuc. 6, 31. "Theognis 899. Ὅστις ἀνάλωσιν τηρεῖ, κατὰ χρήματα θηρῶν, Κυ-

δίστην ἀρετὴν τοῖς συνιεῖσιν ἔχει." Seager. Mss. "LXX. Interprr." Wakef. Mss.]

'*Αναλωτὴς, ὁ*, Consumtor, Absumtor, Impensor, ap. Plat.

'*Αναλωτικὸς, (ἡ, ὸν,)* Consumtivus, Absumtivus, ap. Greg. Apud Plat. autem *ἀναλωτικὸς* opponitur *τῷ χρηματιστῇ*, ut ait Bud. [de Rep. 8. p. 558. 559. "Schol. Demosth. Or. de Pace 92. Beck." Boissonad. Mss.]

[* '*Ανάλωτος*, Prodigus, Gl.]

[* *Δυσανάλωτος, ὁ, ἡ*, Qui non potest absumi, confici. Joseph. B. J. 3, 7, 30.]

[* *Εὐανάλωτος, ὁ, ἡ*, Qui facile absumitur. Aristot. de Plant. 2, 1008.]

Πολυανάλωτον, τὸ, In quod multa insumuntur, *πολυτελὲς*, Bud. ["Schol. Greg. Naz. 13. Montac." Boissonad. Mss. "*Πολυανάλωτος*, Etym. M." Wakef. Mss.]

Φιλαναλωτὴς, ὁ, Qui lubenter sumtus facit, q. d. Qui sumtus facere amat. Unde opponi *φειδωλῷ* ap. Plat. scribit Bud. In VV. LL. exp. etiam Consumtor, Sumtuosus: item Prodigus. [Gl. Sumtuosus. "Plato de Rep. 8. p. 446. *Οὐκοῦν καὶ φειδωλοὶ χρημάτων, ἅτε τιμῶντες, καὶ οὐ φανερῶς κτώμενοι· φιλαναλωταὶ δὲ ἀλλοτρίων δι' ἐπιθυμίαν.*" Seager. Mss. "*Φιλαναλωτὴς* et * *φιλανάλωτος, ὁ, ἡ*, Dio Cass. (208. 1294.) Alciphr. 3, 43." Schneider. Lex.]

[* '*Ανταναλίσκω* s. * '*Ανταναλόω*, Vicissim consumo. Eur. Or. 1169.]

'*Απαναλίσκω*, Absumo, Insumo, Consumo, Erogo. Unde pass. partic. *ἀπαναλισκόμενα*, Thuc. Et '*Απαναλόω*, unde *ἀπαναλωκυίας* ap. Thuc. pro *ἀπηναλωκυίας*: '*Απαναλωκυίας φυλακῆς τῶν τειχῶν μέρος τι τοῦ ὁπλιτικοῦ*, Cum murorum custodia consumsisset, i. e. Cum in eam insumi necesse fuisset. [Gl. '*Απαναλίσκω*· Derogo, Absumo. "'*Απαναλόω*, Dionys. H. 3, 1728. '*Απαναλίσκω*, T. H. ad Plutum p. 474." Schæf. Mss. "M. Anton. 3, 1. Alciphr. 380. '*Απαναλόω*, Plut. 4, 267. Geopon. 1, 415. Diod. S. 12, 40. Joseph." Wakef. Mss.]

[* '*Απανάλωσις, ἡ*, Consumtio. Diod. S. 1. p. 27. Rhod.]

[* *Εἰσαναλίσκω*, Impendo, Sumtum facio in aliquid. Athen. 104. ex Antiphane.]

'*Εξαναλίσκω*, Absumo. Item Exhaurio. Et '*Εξαναλόω* pro eod., sed parum usitatum; a quo *ἐξαναλῶσαι* pro Exhausisse pecuniis et patrimonio, ap. Athen., de meretrice amatorem spoliante; a cujus pass. est *ἐξανήλωται*, ap. Phil. de Mundo: *Τί οὖν θαυμαστὸν εἰ μὴ τὰ ὄρη ταῖς τῶν ὑετῶν φοραῖς ἐξανήλωται*; Chrysost. de Sacerd. '*Εξαναλωθέντων ἐν πόνοις.* Æschin. '*Εξανηλωμένοι ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ καὶ παντελῶς ἀπόρως διακείμενοι*, pro Exhausti. Sic et Demosth. (174.) '*Εξηνάλωνται οἵ τε ἴδιοι πάντες οἶκοι καὶ τὰ κοινὰ τῇ πόλει.* [Strabo 12. p. 137. S. '*Εμπορικοὶ—ἐξανηλίσκοντο.* "Clem. Alex. Pæd. 227." Routh. Mss. "Valck. ad Phœn. p. 223. Brunck. ad Œd. T. init. ad Phalar. 295. De augmento, ad Thom. M. 55." Schæf. Mss. "Strabo Pausan. '*Εξαναλόω*, Plut. Demosth. 101. Æschyl. Ag. 687." Wakef. Mss.]

[* '*Εξανάλωσις, ἡ*, Absumtio. Plut. 2, 455.]

[* "*Προεξαναλόω*, Joseph. 80, 23." Wakef. Mss.]

[* *Συνεξαναλίσκω*, Consumo impensis. "Dionys. H. 1, 218. (1, 694.)" Scott. App. ad Thes.]

Δυσεξανάλωτος, ὁ, ἡ, Qui difficile consumitur, VV. LL. [Hippocr. 383=111, 48.]

[* *Εὐεξανάλωτος, ὁ, ἡ*, Qui facile consumitur, de cibo, qui facile digeritur. Hippocr. 383=111.]

'*Επαναλίσκω*, Insumo. Et '*Επαναλόω*; unde *ἐπανηλωκότες*, Isocr. Areop. '*Επανήλωκα* Demosth. (1223.) pro Ultra insumsi. ["'*Επαναλίσκω*, T. H. ad Plutum 474." Schæf. Mss.]

[* '*Επαναλωτὴς, ὁ*, Sumtuarius, Gl.]

Καταναλίσκω, Consumo, Absumo, Impendo. Accus., Isocr. Dem. *Κατανάλισκε τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν εἰς τὴν τῶν λόγων φιληκοΐαν*, Vitæ otium impende literis libenter percipiendis. Plut. Pericle: *Τὸ φύσει φιλητικὸν ἐν ἡμῖν, εἰς θηρία καταναλίσκοντες*, In bruta insumentes. Et *κατηνάλωσε* ap. Isocr. Evag. (22.) tanquam a *καταναλόω*: *Εἰς τὴν στρατιὰν ταύτην πλέον ἢ πεντακισμύρια τάλαντα κατηνάλωσεν.* Sic Xen. ('*Απ.* 1, 2, 22.) *Καταναλώσαντες χρήματα.* Bud. per *καταναλίσκειν* et *καταπολαύειν* exp. *τὸ καταχρῆσθαι*, ut sit Consumere, Absumere, Profundere. Idem *τῷ περικόπτω* synonyma facit hæc verba, *περιτρώγω, καταναλίσκω, τρυχῶ*: et interpr. Accidere, quo sensu Livius dixerit Accisæ a Camillo Volscorum res. Idem *κατηναλωμένον* ap. Isocr. exp. Accisum, Exhaustum. ‖ Hesychio præter *δαπανᾷν*, est etiam *ἐσθίειν*, generali signif. arctius constricta. [Gl. *Καταναλίσκω*· Consumo, Sumtifacio. *Καταναλώσαντα*· Absumtum. *Καταναλωμένον*· Profligatum. "Segaar. in Daniel. 74. ad Phalar. 266. ad Charit. 685. ad Diod. S. 2, 279. K. *εἰς, ἐν*, ad Plut. 4, 13. Reisk. De augmento, ad Thom. M. 55." Schæf. Mss. "Male consumo, Ælian. V. H. 3, 13. Digero cibum, Plut. 2, 160. Edo, Phot. 748. * *Καταναλωτέος*, Impendendus, Aristot." Wakef. Mss.]

[* "*Κατανάλωμα, (τὸ,)* Const. Apost. 4, 10." Kall. Mss.]

[* "*Κατανάλωσις, (ἡ,)* Clem. Alex. Pæd. 3, 11. p. 299. Str. 2, 18. p. 478." Kall. Mss. "Corruptio, Hesych." Wakef. Mss.]

[* "*Προκαταναλίσκω*, Athen. 168. 214. Dionys. H. 1, 176." Scott. App. ad Thes. "Ante consumo, ibid. 1, 535." Wakef. Mss.]

Παραναλίσκω, Obiter et præter destinatum impendo, Perperam consumo. Greg. de Bapt. *Ἡ πόλεμος παρανάλωσεν.* Idem in Julian. 2. *Καὶ τοσοῦτον ἔθνος καὶ οὕτως ἱερὸν παραναλῶσαι.* Bud. ["Lucian. de Gymn. 806. Diod. S. 397." Scott. App. ad Thes. "Bibl. Crit. iii, 2. p. 93. ad Diod. S. 1, 642. 2, 206. Cattier. 83." Schæf. Mss. "Dio Cass. 682. Plut. 3, 63." Wakef. Mss.]

Παρανάλωμα, τὸ, Sumtus supervacaneus et inutilis, quique frustra fit, *τὸ ἀνωφελῶς ἢ περιττῶς ἀναλωθὲν, καὶ τὸ πάρεργον ἀνάλωμα.* Plut. (4, 790.) *Παρανάλωμα γέγονε τῷ θατέρῳ κριτῇ δοθὲν*, Impensa supervacua; quia alter duorum satis corruptus erat, quod verbum hominis erat leges et judicia ludibrio habentis. Ælian. De quadrigis tam pusillis factis, ut a musca tegerentur, et opere simili opificio ad admirationem tantum facto: *Τί γὰρ ἄλλό ἐστι ταῦτα ἢ χρόνου παρανάλωμα*, Quam frustra tempus conterere? Synes. *Τοῦ πρὸς ἕτερον φθόνου γεγονὼς παρανάλωμα*, Obiter ob alterius odium perditus, non causa sua. Est enim *παρανάλωμα*, Additamentum, et velut appendix impensæ destinatæ, ut Basil. *Τάχος ποδῶν καὶ σώματος εὐμορφία, νόσων παραναλώματα*, i. e., inquit idem Bud., Quæ obiter a morbis consumuntur, qui alios effectus habent; febris enim hominem torrens, una etiam decorem et colorem delet. ‖ *Παρανάλωμα* Suid. exp. *προσόψημα* in quodam loco, ubi Macrinus dicitur cædes innocentium hominum facere solitus *παρανάλωμα τῆς τρυφῆς.* [Ælian. V. H. 4, 13. Diod. S. 14, 5. "Ad Diod. S. 1, 642." Schæf. Mss. Hieroc. 30. "Appendix exitii, Philo J. 2, 519. Sumtus supervacaneus, Ælian. H. A. 185. Res fœde lacerata, Suid." Wakef. Mss.]

[* *Συμπαραναλίσκω*, Consumo, Debilito, Frango, Everto. "Dio Cass. 350(=518.)" Scott. App. ad Thes.]

"*Προαναλίσκω*, Prius consumo, Ante absumo. "Herodian. 6. *Ἤδη πάσης προανηλωμένης φιλοτιμίας*, "Omni ambitione pridem consumta." [Gl. Præsumo. Max. Tyr. 1. p. 3. Athen. 584. "'Sumtus ab altero faciendos, ejus loco et nomine de suo erogare, quos postmodum debitor creditori refundat,' Reisk. Demosth. 1031. *Τὸ δὲ τελευταῖον εἰσενεγκούσης τῆς ἐμῆς γυναικὸς εἰς τὰ νεμέσια τῷ πατρὶ μνᾶν ἀργυρίου, καὶ προαναλωσάσης, οὐδὲ ταύτης ἀξιοῖ συμβαλέσθαι τὸ μέρος.* Æschin. in Tim. 67. *Οὗτος αἰσθόμενος ὧν ἕνεκα τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο Τίμαρχος οὑτοσὶ ἐπὶ τοῦ ἰατρείου, ἀργύριόν τι προαναλώσας, ἀνέστησεν αὐτὸν καὶ ἔσχε παρ' ἑαυτῷ.* 'Erogare in antecessum,' Reisk. Lysias *ὑ. τ.* '*Αριστοφ. Χρημ.* 657. *Εἰσὶ δέ τινες οἱ προαναλίσκοντες, οὐ μόνον τούτου ἕνεκεν.*" Seager. Mss. "Brunck. Soph. 3, 408." Schæf. Mss. "Philo J. Dio Cass. Julian. 101. Greg. Nyss. 3, 48. Joseph. 582, 25." Wakef. Mss.]

[* *Προανάλωμα, τὸ*, Impensa. "Phavor. 77. '*Ανα-*

λώθησαν·—ὅθεν ἀνάλωμα καὶ προανάλωμα, ἡ ἔξοδος." Scott. App. ad Thes.]

" Προσαναλίσκω, Insuper consumo, unde προσανά-" λωται. Demosth. pro Cor. Προσαναλώσας εἰς τὰ ἔργα " ἀπὸ τῆς ἰδίας οὐσίας τρία τάλαντα." [" Diog. L. 6, 98." Boissonad. Mss. " Liban. 180." Wakef. Mss.]

" Συναναλίσκω, Una sumtum facio. Xen. Mem. 2. " de vero amico loquens: Συμβοηθεῖ, τὰ μὲν συναν-" αλίσκων, τὰ δὲ συμπράττων." [" Demosth. 12. Ἂν μὲν γάρ, ὅσα ἄν τις λάβῃ καὶ σώσῃ, μεγάλην ἔχει τῇ τύχῃ τὴν χάριν· ἂν δ' ἀναλώσας λάθῃ, συνανάλωσε καὶ τὸ μεμνῆσθαι τῇ τύχῃ τὴν χάριν. 1220. Τῶν τε ἀνηλωμένων τὸ μέρος ἀπέδοσαν τῷ Μνησιλόχῳ, καὶ τοῦ λοιποῦ χρόνου, ὅσα ἐδεῖτο, εἰς τὴν ναῦν συνανήλισκον." Seager. Mss.]

" Ὑπαναλίσκω, Sensim vel Clam consumo. Ὑπαν-" αλόω, i. q. ὑπαναλίσκω. Sed hoc potius usurpatur." [" Thuc. 3, 17." Kall. Mss. " Plut. Sertorio 13." Boissonad. Mss. " Ὑπαναλίσκω, Plut. 1, 176. 303. alibi. Ὑπαναλόω, Ælian. H. A. 209. Philo J. 2, 469= 883. Thuc. 2, 194. Joseph. 46. 58. Hippocr. 527." Wakef. Mss.]

ἌΝΑΞ, κτος, ὁ, pro ἄνακος, inserto τ per pleonasm., Rex. Od. (N. 223.) Παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν. Interdum vero additur gen. ἀνδρῶν, ut Il. A. (7.) Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς. Ψ. (228.) ἄναξ ἀνδρῶν Εὔμηλος. Tribuitur vero hæc appellatio diis quoque sine ulla adjunctione, ut (A. 36.) Ἀπόλλωνι ἄνακτι. B. (104.) Ἑρμείας δὲ ἄναξ. Od. M. (290.) θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων. In vocativo ἄνα: ut Od. P. (354.) Ζεῦ ἄνα. Sed et Eurip. (Hipp. 88.) dixit, ostendens divinitatis signif. hac voce includi, Ἄναξ· θεοὺς γὰρ δεσπότας καλεῖν χρεών. Isocr. Evag. (27.) Καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι τῶν ἐξ αὐτοῦ γενομένων οὐδένα κατέλιπεν ἰδιωτικοῖς ὀνόμασι προσαγορευόμενον, ἀλλὰ τὸν μέν, βασιλέα καλούμενον, τοὺς δέ, ἄνακτας, τὰς δέ, ἀνάσσας. Ὦ ναξ etiam sæpe dicitur pro ὦ ἄναξ: ut Orph. Arg. 1. Ὦ ναξ Πυθῶνος μεδέων, ἑκατηβόλε, μάντι. Ubi scribitur etiam Ὦναξ et Ὦναξ, tanquam coalescente α cum ω. Soph. (Aj. 510.) Οἴκτειρε δ' ὦ 'ναξ παῖδα τὸν σόν. Ita enim vulgo ibi scribitur, cum ' post ὦ, non cum ".

Ἄναξ, Herus, Dominus. Od. K. (216.) Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα Σαίνωσ'. αἰεὶ κ. τ. λ. P. (320.) δμῶες et ἄνακτες appellantur Famuli et Domini. Item A. (397.) οἴκοιο ἄναξ, Domus dominus. Ceterum ἄναξ secundum Etym. dicitur quasi ἄνω τάξιν ἔχων, vel ὁ ἄνω ἀΐσσων. Secundum quosdam vero signif. τοῦ ἄκος est inclusa huic nomini, quæ derivatio Eustathio non satis videtur placere; mihi quidem certe nullo modo placet: sed nihilo magis illæ duæ priores. Non defuerunt et qui ab ἀνακοὶ s. ἄνακες, quod est Dioscuris tributum epitheton, deduci arbitrarentur: item qui ab ἀνακῶς adv. Ego vero existimem potius ἄναξ primitivum esse, a quo fiat ἀνακῶς adv., in qua opinione videtur et Methodius esse ap. Etym., ap. quem habetur etiam, fieri ἀνακὸς ab ἀνάσσω, eod. modo quo φυλακὸς a φυλάσσω. Quin autem sit ἀνάσσω v. a nomine ἄναξ factum, minime dubium est. Vide Ἄνακες.

Ἄνακτες, In Cypro Nobiles quidam viri, suos habentes ὠτακουστάς. Vide Athen. 6. Καί τι τάγμα ἔνδοξον ἐν Κύπρῳ ἄνακτες ἐκαλοῦντο, inquit Eust. " Ἄνακτες, Reges: item Regum fratres vel filii, aut Do-" mini. Aristot. de Cypriorum politia loquens, Κα-" λοῦνται δ' οἱ μὲν υἱοὶ καὶ ἀδελφοὶ τοῦ βασιλέως, " ἄνακτες· αἱ δὲ ἀδελφαὶ καὶ γυναῖκες, ἄνασσαι. Nom. " sing. est Ἄναξ."

[" Ἄναξ, Markl. Suppl. 873. Jacobs. Anth. 6, 312. 11, 323.: Animadv. 66. 167. Wakef. Eum. 16. Brunck. Soph. 3, 463. s. Musgr. in Theocr. Warton. 2, 411. Valck. Ep. ad Röv. xL.; ad Hippol. p. 175. Musgr. ad Hippol. 88. Dawes. M. C. 151. ad Corn. Nepot. 334. ad Lucian. 1, 433. Brunck. Œd. T. 911. (cf. 1223.) ad Œd. C. 831. Heyn. Hom. 7, 548. Quibus locis h. v., it. ἀνάσσω, ap. Homerum occurrat, ad Il. Π. 172. Herus, Dominus, Wessel. Probab. 339. Heringa Obs. 143. Toup. Opusc. 1, 395. ad Od. Υ. 218. ad Charit. 357. a. Wakef. Alc. 509. Jacobs. Anth. 9, 85. Julian. Æg. 46. Pluto, Wakef. Alc. 864. Dissertatio de v. ἄναξ, in Biagi Monum. Gr. Nan. 161. Epith. Deorum, Toup. Opusc. 2, 170. Eichst. Quæst. 25. ad Callim. 1, 58. Jacobs. Anth. 1, 40. Ἄναξ θεῶν, non ideo Summus Deorum, Lobeck. Aj. p. 324. Ἄναξ, vocat., Valck. Oratt. 330.; ad Hippol. p. 175—8. Bergler. ad Alciphr. 209. Ὦ δέσποτ' ἄναξ, Pax 90. Ὦνα, Jacobs. Animadv. 106. Ἄναξ, Filius regis, Fischer. ad Palæph. 43. b. et Ind. v. Βασιλεύς. Ἄνακτες et ἄνασσαι dici solent, Quicunque regem aliquem genere attingunt: vel etiam alii etc., Musgr. Heracl. 769. Antip. Sid. 99. Ἄναξ κώπης, Wolf. ad Vateri Animadv. 213. Musgr. Cycl. 86. ubi et de ἄναξ ψευδῶν, ut et ad Herod. 718. Ἄναξ κυνὸς, ad Od. K. 216. P. 296. 310. 318. ad Callim. 1, 226. Θήβαισιν ἄναξ, Valck. ad Phœn. p. 32. Ἄναξ cum βασιλεὺς junctus, Porson. Orest. 342. τ De genitivi, Steph. Dial. 26. Ἄναξ, ἡ, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 370. ad Callim. 1, 477. Add. Huschk. Epist. in Propert. 82. Eichst. Quæst. 20. Verh. ad Anton. Liber. 191. Ilgen. Hymn. 517. Heath. ad Æschyl. 35. b. Mitsch. H. in Cer. 133.: v. A. L. Z. 95. Ἄνακτες, Dioscuri, Jacobs. Anth. 11, 359. Fac. ad Pausan. 1, 261. Valck. Ep. ad Röv. xL. ad Lucian. 1, 360. it. 1, 283. a." Schæf. Mss. " Ἄναξ, Sectæ philosophorum dux, Eur. Hipp. 966. Nomen Diis commune, Æsch. Suppl. 230. Sol, Eur. Phaëth. 13. Æsch. Pers. 232. Possessor, Æsch. Ag. 970. Xen. Ages. 36. Ælian. V. H. 1, 250. Dio Cass. De rebus inanimis, Eur. Hipp. 88. Herus, Quint. Sm. 11, 177. Callim. Lav. Pall. 114. Theocr. 7, 79. Peculiariter, Oppian. H. 2, 245. 477. Regina, Suid.: Adj. Regalis, Pind. Ol. 13, 154." Wakef. Mss. Ἄναξ, Hermann. H. in Cer. 58. Pind. Pyth. 12, 6.]

" Ἄνα, vocativus casus nominativi ἄναξ, Rex, βα-" σιλεῦ, ut Il. Γ. Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι ὅ με πρότερος " κάκ' ἔοργε. Od. P. Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀν-" δράσιν ὄλβιον εἶναι. Ex Eur. affertur ἄνα etiam pro " ἄνασσα, Regina. ‖ Alioqui per apocopen ponitur " etiam pro ἀνάστα, Surge. Od. Σ. Ἀλλ' ἄνα, μὴ τά-" χα νῶϊν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται. Sic Il. Σ. Ἀλλ' ἄνα, " μηδέ τι κεῖσο, Surge, nec jaceas amplius, pro quo " ἄνα paulo ante dixerat ὄρσεο. Soph. Aj. ἀλλ' ἄνα " ἐξ ἑδράνων, itidem pro ἀνάστα ἐκ τῶν θρόνων." [" Heyn. Hom. 5, 584. Eichst. Quæst. 25. Ilgen. Hymn. 520. Markl. Suppl. 45. Musgr. Troad. 98. Cattier. 61. Porson. Med. p. 34." Schæf. Mss. Aristoph. I. 1298.]

" Ἀνακτοτελέται, Hesychio οἱ τὰς τελετὰς ἐπιτελοῦν-" τες τῶν ἱερῶν, Qui sacra peragunt." [L. Ἀνακτοτελέσται. Clem. Alex. 16. Cf. Ὀρφεοτελέσται. " Ἀνακτοτελέσται, Fac. ad Pausan. 3, 301. ad Lucian. 1, 283." Schæf. Mss.]

[* Ἀνακτίτης, ὁ, Gemma, quæ alias γαλακτίτης. Orph. Lith. 2, 4. Τόν ῥα παλαιγενέες μὲν ἀνακτίτην ἀδάμαντα Κλεῖον, ὅτι γνάμπτει μακάρων νόον. " * Ἀναγκίτην legi vult Salmas. ad Solin. 97. et illam ἀνάγκην a carminibus explicat 264. 768. Mihi valde placet, (ut Wakefieldio in Mss. placebat,) legere * Ἀνακτήτην, Conciliatorem, ex ea signif., qua suavissime Xenophonteus Cyrus 1, 3. Ἵνα κἀγὼ ἀνακτήσομαί σε. Respondent pulcre quæ jam copiose de hoc lapide prædicat." Gesner.]

" Ἀναξία, (ἡ,) Æschylo in Litaniis vocatum est ἡ " βασιλεία, Regnum, teste Hes. nimirum ab ἄναξ." [* " Ἀναξεία, Heyn. Hom. 8, 479." Schæf. Mss. Pind. Nem. 8, 18.]

Ἀμφιάνακτες dicti Dithyrambici poëtæ, quod subinde his verbis uterentur, ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβος ἄναξ Δήλιε. Suid. HINC Ἀμφιανακτίζειν, Proœmio uti, προοιμιάζειν, inquiunt Suid. et Aristoph. Schol., quod proœmia dithyrambici poëtæ ordirentur ab his vv. ἀμφὶ et ἄναξ: unde ap. Aristoph. N. (595.) proœmia eorum imitantem, legitur, Ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβ' ἄναξ Δήλιε. ‖ Suid. ἀμφιανακτίζειν exp. etiam, Canere Terpandri νόμον, vel potius, secundum Terpandri νόμον: nam Varinus habet τὸ ᾄδειν κατὰ τὸν Τερπάνδρου νόμον, qui appellatur ὄρθιος, cujus proœmium hujusmodi erat, Ἀμφί μοι αὐτὸν ἄναχθ' ἑκατηβόλον ᾀδέτω φρήν. Pro quibus tamen verbis habentur hæc duntaxat ap. Aristoph. Schol. Ἀμφ' ἐμοὶ ἄνακτα ἑκατηβόλον:

post quæ sub. ait ἔσο, aut χόρευσον, aut aliquid hujusmodi. Leguntur vero ap. Suid. Periandri nomine hæc verba, seorsum ab illis, quæ modo ex eo protuli, ἀμφί μοι αὖτις ἄνακτα. Sed Περίανδρος ap. eum depravate scriptum fuisse existimo pro Τέρπανδρος. [" Ἀμφιανακτίζω, Clark. ad Hom. 2, 742. Aristoph. Fr. 220." Schæf. Mss.]

Ἄνασσα, ἡ, Regina. Filii et fratres τοῦ βασιλέως, i. Regis, vocantur ἄνακτες: sorores autem et uxores, ἄνασσαι, inquit Suid. Sed ap. Hom. ab Ulysse vocatur ἄνασσα Regis etiam filia; ita enim compellat Nausicaam Alcinoi filiam, Od. Z. (175.) Ἀλλὰ ἄνασσ' ἐλέαιρε. Vide Isocr. l. c. Ἀλλὰ τὸν μὲν, βασιλέα καλούμενον, τοὺς δὲ, ἄνακτας, τὰς δὲ, ἀνάσσας. [" Jacobs. Anth. 9, 395. 10, 396. Filia regis, Fischer. Ind. Palæph. v. Βασιλεύς. An ἄνασσα? ad Lucian. 1, 313. Cum dat., Brunck. Apoll. R. 124. Ἄ. θεῶν, Diana, Lobeck. Aj. p. 325.: v. ad Ἄναξ." Schæf. Mss. " Domina, Dionys. P. 366." Wakef. Mss.]

[* Εὐρυάνασσα, ἡ, Late Regina, Potens. Callim. H. in Cer. 122. " Ruhnk. Ep. Cr. 173. Pierson. Veris. 254." Schæf. Mss.]

[* " Τρισάνασσα, (ἡ,) Andr. Cret. 154." Kall. Mss.]

Ἀνάσσω, ξω, Regno, Impero, Regno potior s. imperio: tam cum genitivo, quam cum dat. Il. A. (38.) Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις. Od. Λ. (275.) Καδμείων ἤνασσε: (384.) Ζωὸς Φαιήκεσσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω. Hesiod. (Th. 491.) ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν. Hom. tria hæc uno in loco posuit eodem pertinentia, κρατεῖν, ἀνάσσειν, σημαίνειν. Il. A. (288.) Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, Πᾶσι δὲ σημαίνειν. Idem Π. (172.) priori loco ponit σημαίνειν, posteriore autem v. ἀνάσσειν cum participio κρατέων. Idem (Od. Γ. 245.) ἀνάξασθαι dixit voce media: Τρὶς γὰρ δή μίν φασιν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν. [Κώπας ἀνάσσειν Eur. Telepho ap. Aristot. Rhet. 3, 2, 10. Κώπης ἄναξ Æsch. Pers. 378. παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται Soph. Phil. 140. " Heyn. Hom. 7, 633. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 286.; ad Phœn. p. 118. 467. Brunck. ad Æsch. Pers. 94. ad Eur. Hec. 31. Phœn. 1469. Helen. 1046. ad Mœrin 301. Jacobs. Anth. 9, 402. Brunck. Apoll. R. 21. De constr., Heyn. Hom. 4, 675. Ἀ. κώπης, Wolf. ad Vateri Animadv. 213. Musgr. Cycl. 86. ὄχων, Valck. ad Phœn. p. 397.: Toup. Opusc. 2, 97. Ἀ. ἐν, Dawes. M. C. 152. De augm., ibid. 155." Schæf. Mss. " Perf. ἤναχα, med. ἤναγα, Etym. M. Ἀ. μετά τινι, Q. Sm. 2, 100." Wakef. Mss.]

¶ Ἀνάκτωρ, ορος, ὁ, Rex, vel Herus, Dominus. Item Deus, θεὸς, βασιλεὺς, Hesych. [" Eur. Troad. 1217. Iph. T. 1414." Seager. Mss. " Valck. ad Hippol. 288. Wakef. Eum. 836. Jacobs. Anth. 7, 86. 185." Schæf. Mss. " Leon. T. 25. Orph." Wakef. Mss.]

Ἀνακτορία, ἡ, Regnum, Imperium. Item, Dominium: δεσποτεία, ut a Suida et Hes. exp. At vero ἀνακτορίῃσιν (Od. O. 396.) adjectivum est, a nominativo singulari ἀνακτόριος. [Ἀνακτορία, i. q. ἡνιοχεία, H. in Apoll. 234. Orph. Arg. 820. Apoll. R. 1, 839. " Ruhnk. Ep. Cr. 104. Ammon. 143. Epigr. adesp. 479." Schæf. Mss. " Oppian. H. 2, 684." Wakef. Mss.]

Ἀνακτόριος, ὁ, ἡ, s. Ἀνακτόρεος, Regius, vel Herilis, utpote ab ἀνάκτωρ signif. Regem, vel Dominum, s. Herum. Od. O. (396.) Δειπνήσας ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν ἑπέσθω. Citatur autem ἀνακτορέοιο θοώκου, pro Regiæ sedis, et ἀνακτορέῳ ἐχθρῷ, pro Regio inimico, ex Anthol. || Dicta item fuit Miletus Ἀνακτορία, ab Anacte quodam Cœli et Terræ filio. [" Ἀνακτόριος, Musgr. Hel. 351. Brunck. Soph. 3, 489. Ἀνακτόρεος, Athlet. Stat. 2, 22." Schæf. Mss.]

Ἀνάκτορον, τὸ, Regia, Palatium. Et plur. pro eodem ἀνάκτορα: nam exp. a Suida τὰ βασίλεια: et ἀνακτόρων ab Hes. οἴκων βασιλέων, s. potius βασιλείων. || Est etiam ἀνάκτορον, Templum: sicut ἄνακτας vocari diximus Deos quoque: et ἀνάκτωρ ex Hes. exp. fuit itidem, Rex et Deus. Suid. item ἀνάκτορα non solum τὰ βασίλεια, sed etiam τὰ ἱερὰ signif. tradit. Lucian. (1, 136.) Ἔτι τὴν πέδην πεφρικὼς, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν: ubi pro ἀνάκειον quidam poni volunt. Apud Dionys. Areop. habetur ἱεροῖς ἀνακτόροις, ubi dicit, Ἀπό τινων ἔσθ' ὅτε φασμάτων ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνακτόροις, ubi ait enarrator, ἀνάκτορα Ἕλληνες ἐκάλουν τῶν παρ' αὐτοῖς θεῶν τὰ τεμένη. || Ἀνάκτορον peculiariter Templum Cereris, secundum Hesych.; atque ita crediderim sumi ap. Athen. 4. Ἐλευσῖνί τε μυστηρίων ὄντων, ἔθηκεν αὐτῇ θρόνον παρὰ τὸ ἀνάκτορον. Sed notandum ap. Hes. legi, Ἀνάκτορον· τὸ τῆς Δήμητρος, ὃ καὶ μέγαρον καλοῦσιν, ὅπου τὰ ἀνάκτορα τίθεται. || Ἀνάκτορα, inquit Bud., Theodorit. H. E. 5. pro Gradibus altaris magni ponere videtur, vel Loco edito; aut pro Adyto altaris: Ἐπειδὴ δὲ ὁ καιρὸς ἐκάλει τῇ ἱερᾷ τραπέζῃ τὰ δῶρα προσενεγκεῖν, ἀναστὰς τῶν ἀνακτόρων ἐπέβη. Idem, Τοὺς δὲ τολμῶντας τοὺς ἱεροὺς παραβαίνειν νόμους, ἐπιβαίνειν τῶν ἀνακτόρων ἐκώλυεν. || Suid. ἀνακτόρων exp. etiam ἱερατειῶν. [Herod. 9, 65. Eur. Ion. 55. 1224. Plut. Numa 13. J. Poll. " Euseb. V. C. 15." Routh. Mss. " Thom. M. 145. Toup. Opusc. 2, 165. 170. 217. Valck. Animadv. ad Ammon. 49.; ad Hippol. p. 318.: ad Lucian. 1, 387. ad Callim. 1, 58. ad Herod. 500. 722. Phrynich. Ecl. 97. Markl. Suppl. 88. Musgr. Troad. 15. Jacobs. Anth. 8, 11. 10, 191. Brunck. Soph. 3, 472. Simonid. 56." Schæf. Mss. " Ἀνάκτορα (χρύσεα), Palatium, Epigr. p. 360. ἀνάκτορον, Templum, Eur. Rhes. 516." Barnes. Mss.]

Ἀνακτόριον, Substantive, i. q. ἀνάκτορον, Templum. Citatur tamen ex Herod. ἱρὸν ἀνακτόριον. [" Ad Herod. 722." Schæf. Mss.]

Ἄνακες, οἱ, vel Ἀνακοὶ, Dioscuri, Castor et Pollux. At Cic. de N. D. 3. scribit, Διόσκουροι etiam ap. Graios multis modis nominantur. Primi tres, qui appellantur Ἄνακες, Athenis ex Jove rege antiquissimo et Proserpina nati, Tritopatreus, Eubuleus, Dionysius. Secundi, Jove tertio nati e Leda, Castor et Pollux. Tertii dicuntur a nonnullis, Aleo et Melampus, Evolus, Atrei filii, qui Pelope natus fuit. Hæc Cic. Sciendum est autem Ἄνακας dictos secundum Plut. ἀπὸ τῆς τῶν δεινῶν ἀνασχέσεως. Secundum Eund. autem (1, 69.) vel διὰ τὰς ἀνοχὰς, vel ab ἀνεκὰς Att. signif. ἄνω: aut certe ab ἀνακῶς: nam ἀνακῶς ἔχειν dici τοὺς ἐπιμελομένους ἢ φυλάττοντας ὁτιοῦν. Quam etym. ceteris longe anteferendam censeo: quæ ponitur etiam ap. Etym., sed cum falsa exp. hujus adv. ἀνακῶς: scribitur enim ibi, Ἀνακοὶ, Διόσκουροι, ὅτι Ἀνακῶς, ὅ ἐστι φιλανθρώπως, ἐχρήσαντο τοῖς Ἀθηναίοις. Ceterum quod Plut. dicit, Ἄνακτας appellatos Reges fortassis ab ἀνακῶς, contrarium est iis, quæ leguntur ap. eund. Etym., e Methodio, videlicet ἀνακῶς signif. ἐπιμελῶς καὶ πεφροντισμένως καὶ πεφυλαγμένως, idque ἀπὸ τῶν ἀνάκτων, utpote quibus φροντίδες εἰσὶ τῶν ὑπηκόων, i. e. Curæ et solicitudines sunt de subditis. Certe utrum prius fuerit, an ἀνακῶς, an ἄναξ, et utrum ab utro derivatum sit, conjicere non facile fuerit. Eust. Αἴλιος γοῦν Διονύσιος ἀνακοὺς τοὺς Διοσκούρους φησὶ λέγεσθαι ὡς αἰακούς· καὶ κατεύχονταί φησιν ἀνακοῖν Διοσκούροιν. Apud Hes. quoque habetur Ἀνακοῖν, τοῖν Διοσκούροιν. [" Ἄνακες, Mœris 77. et n.: ad Lucian. 1, 360. Valck. Ep. ad Röv. XL. Fabric. Bibl. Gr. 1, 325. Ἀνακοὶ, ad Mœrin 78. ad Lucian. l. c. Dacier. ad Plut. 1, 96." Schæf. Mss.]

Ἀνακοὶ, Locus quidam Athenarum, ap. Lucian. Bud.

Ἀνάκειον, τὸ, Templum Ἀνάκων, Dioscurorum. Διοσκούρειον, inquit Hesych. τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερὸν, Suid. [" Demosth. 1125. Πονηρὸς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πονηρὸς οὗτος ἄνωθεν ἐκ τοῦ Ἀνακείου. ' Ergastulum, Pistrinum,' Reisk. Mihi videtur Templum esse Castoris et Pollucis, ubi servi venundabantur." Seager. Mss. Confunditur a Reiskio ἀνάκαιον, Carcer, cum Ἀνάκειον. " Fabric. Bibl. Gr. 1, 325. ad Lucian. 1, 360. 387." Schæf. Mss.]

Ἀνάκεια, τὰ, Festum Dioscurorum. Ἀνάκεια, inquit Paus. ap. Eust., ἑορτὴ Διοσκούροιν ἀνακοῖν. Apud Hesych. autem sing. etiam in ἑορτῆς signif. habetur; ita enim ibi legitur: Ἀνάκειον· τὸ Διοσκούρειον, καὶ ἑορτὴ Ἀθήνησι. [" Polyæn. Strateg. 774." Wakef. Mss.]

¶ Ἀνακῶς, Cum cura et diligentia, Sedulo: et ἀνακῶς ἔχειν τινὸς, Curam alicujus gerere, ap. Herod. et Thuc. Herod. (1, 24.) Ἀνακῶς δὲ ἔχειν τῶν πορθμέων: [8, 109.] Thuc. (8, 102.) Ὅπως αὐτῶν ἀνακῶς ἕξουσιν, ἢν ἐκπλέωσι, ubi ἀνακῶς ἔχειν τινὸς videtur

esse Observare magna cura quempiam. Schol. tamen exp. simpliciter *παραφυλάττειν*. Hesych. *ἀνακῶς* exp. *ἐπιμελῶς*, * *πεφροντισμένως*. Suidas *ἐπιμελῶς*, * *φυλακτικῶς*, recte hæc duo adv. ponens: siquidem et Plut. (1, 69.) scribit *ἀνακῶς ἔχειν* dici *τοὺς ἐπιμελομένους ἢ φυλάττοντας ὁτιοῦν*. || 'Ανακῶς, Regie, Regaliter; *βασιλικῶς*, Suid. || Apud Etym. autem *ἀνακῶς* dicitur poni pro *ἄνω*, ubi *ἀνακῶς* est pro eo, quod ap. alios scribitur *ἀνεκάς*. [" Mœris 43. et n.: Herod. p. 11. l. 56. ad Herod. 671. Koen. ad Greg. 236. Marcell. de V. Thuc. 8." Schæf. Mss.]

[* " 'Αρχαιάναξ, Draco Strat. 19, 8. 51, 17." Kall. Mss.]

" 'Αστυάναξ, Piscis cujusdam nomen et filii Hectoris, teste Hes. Dictus autem iste 'Αστυάναξ fuit " a populo Trojano, mutato priore Scamandri nomine, in gratiam Hectoris. Cum enim Trojam ab " eo fortissime propugnari viderent, desiderabant " filium quoque patrem suum virtute æquare, et " 'Ιλίου ἶφι ἀνάσσειν. Comico autem joco quidam e " veteribus *ἀστυάνακτα* se esse dixit *ὡς μὴ στύοντα*, h. " e. *μὴ πεφυκότα ἐκτείνειν τὸ αἰδοῖον κατ' ἔρωτα*: ut " tradit Eust. 656. qui itidem 1283. annotat, *Τὸν* " *'Ομηρικὸν 'Αστυάνακτα δριμέως πεπαῖχθαι καὶ ἐπί* " *τινος δυσκινήτου τὰ εἰς λαγνείαν, ἀπὸ τοῦ στύειν*: " quasi *ἄστυτον ἄνακτα* s. *ἀδύνατον στῦσαι ἄνακτα*. " Porro ab 'Αστυάναξ est POSSESS. 'Αστυανάκτειος, " ut *'Αστυανακτείη δυσμορίη* in Epigr. de infelici fato, " quale fuit Astyanactis. 'Αστυάνασσα autem, teste " Hes., fuit Helenæ famula, quæ prima dicitur *ἀκόλαστα σχήματα* reperisse." ['Αστυάναξ, Æsch. Suppl. 1031. " Plato Cratylo 1, 394." Kall. Mss. " 'Αστυανάκτειος, Leonid. Alex. 29. * 'Αστυάγης, 'Αστυάνασσα, sensu obsc., ad Charit. 615. Brunck. Aristoph. 1, 15. 2, 31. Jacobs. Anth. 9, 280. 10, 11. 60." Schæf. Mss.]

[* " Αὐσονάναξ, (Rex Ausonum.) Const. Manass. Chron. p. 53. (*Μέγιστον * Αὐσόνακτα τὸν * μυριονικηφόρον*:) 67(=99. Meurs.) (*'Επὶ τὸν ἀδελφόπαιδα βλέπει τὸν 'Ιουστῖνον, Καὶ τοῦτον Αὐσονάνακτα καὶ * κράτορα δεικνύει.*)" Boissonad. Mss. " Ita leg. videtur in l. proxime cit. Ibid. p. 127." Schæf. Mss.]

[* " Αὐτάναξ, Const. Manass. Chron. p. 48. 51. 65. 84. 85. 93. 94. 96. 104. 110. 115. 116. 117. 119. 130. Nicet. Eugen. 6, 164. Jo. Diacon. in Bandini Anecd. v. 10. 172. 222. 285. 346. 411. 414." Boissonad. Mss.]

[* 'Ιππιάναξ, *κτος, ὁ*, i. q. *ἵππου ἄναξ*, Dux equitum. Æsch. Pers. 986.]

[* 'Ιππῶναξ, Nom. propr. unde * 'Ιππωνάκτειος, Schol. Aristoph. N. 1032.; B. 936. Schol. Lycophr. 579. " Schol. Aristoph. Π. 253." Schæf. Mss.]

[* " Αρστάναξ, Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 10. 41. 109. 113. 114." Boissonad. Mss.]

[* " Οἰκώναξ, Hesych. v. 'Εστιᾶχος." Boissonad. Mss. " Toup. ad Longin. 277." Schæf. Mss.]

[* " Παντάναξ, Jo. Diacon. in Bandini Anecd. v. 236. Nicet. Eugen. 2, 135. Const. Manass. Chron. p. 52. Acta Jun. Bacchi p. 64. Combef.; Jo. Damasc. H. in Theog. p. 6. Ed. Par. 1570." Boissonad. Mss. UNDE * Παντάνασσα, *ἡ*, Greg. Naz. 2, 298.]

[* Πασιάναξ, Phlego de Olymp. 144. ubi vulgo legitur *λᾶσι ἄνακτος*. Bast. Ep. Cr. 72.]

[* " Περσάναξ, Nicet. Eugen. 5, 331. (*Πᾶσα στρατιὰ, πᾶσα * Βαρβαραρχία, Καὶ Περσανάκτων * ἀρχιπερσοσατράπαι.*)" Boissonad. Mss.]

[* " Προφητάναξ, de Davide, Jo. Diacon. in Bandini Anecd. v. 70. Arsen. in Monum. Coteler. 2, 168." Boissonad. Mss.]

" 'ΑΝΑΞΥΡΙΣ, *ίδος, ἡ*, Braca s. Bracca, Femorale " s. Feminale, ut Hes. Etym. et Eust. interpr., qui " etiam addunt, habere *τροπὴν τοῦ σ* pro *ἀνασυρὶς*, quoniam induendo *ἀνασύρεται*, ut J. Poll. quoque *ἀναξυρίδας* et *σκελέας* idem esse ait. Xen. K. Π. 8, " (3, 18.) p. 127. de Cyro: *"Εχων περὶ τοῖς σκέλεσιν* " *ἀναξυρίδας ὑσγινοβαφεῖς*: ut ap. Ovid. (Trist. 5, 7, " 49.) Pro patrio cultu, Persica braca tegit. Et ap. " Suid. *ἐκλελυμένον τὸν ἱμάντα τὸν ἀμφὶ τὰ αἰδοῖα* " *τὰς ἀναξυρίδας δέοντα*. || Hesychio *ἀναξυρὶς* est " etiam *ἔνδυμα ποδῶν*, Indumentum pedum, additque " *ἀναξυρίδας* dici *ὑποδήματα βαθέα ἢ βασιλικὰ*, quales " forsan sunt Alti socci et ocreæ, quæ nimirum non " pedem solum tegunt, sed etiam crura et femora. " || Miror vero cur J. Poll. et capiti circumponat " *ἀναξυρίδα*, sic scribens 7, 13. de Persicis vestibus, " *Καὶ ἀναξυρὶς, ἣν καὶ κυρβασίαν καὶ κίδαριν καὶ πῖλον* " *καλοῦσι*. Nam Xen. l. c. manifestum inter *κίδαριν* " et *ἀναξυρίδα* facit discrimen, illam capiti tribuens, " hanc feminibus et cruribus." [Xen. K. A. 1, 5, 8. J. Poll. 7, 58. " Herodian. 470. Bast. Specim. nov. Ed. Aristæn. p. 36. Græv. Lect. Hes. 572. ad Diod. S. 1, 363. 2, 220. Lex. Herod. 173. Musgr. Cycl. 181. Phrynich. Ecl. 206. ad Lucian. 2, 27." Schæf. Mss. " Herba quædam, Schol. Nicand. 839." Wakef. Mss.]

" "ΑΝΔΗΡΟΝ, *τὸ*, Hesychio *ἄκρον, ἢ τὰ χείλη τῶν* " *ποταμῶν*, Summitas s. Cacumen: et Fluviorum " labra. Itidem vero Schol. Theocr. exp. hoc hemistichium 5, (93.) de rosis et anemone, *τῶν ἄνδηρα* " *παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει*, scribit *ἄνδηρα* ibi dici *τὰ* " *ἄνθη*, vel *τὰ ἄκρα*, Flores vel Cacumina: proprie " vero *ἄνδηρα* esse *τὰ ἐπάνω τῶν ὀχετῶν τῶν ὑγρῶν*, " *παρὰ τὸ ἄνω διερῶν εἶναι*, h. e. *τὰ χείλη* s. *τὰ * ἀναχώματα*, ita enim ap. eum reponendum pro *ἀναχωρήματα, τῶν ποταμῶν*, Labra s. Aggeres fluviorum: quemadmodum Etym. quoque, *ἄνδηρα*, inquit, *τὰ χείλη* " *τοῦ ποταμοῦ, ἤγουν τὰ χώματα τὰ ἀνέχοντα τὸν ποταμὸν, παρὰ τὸ ἄνω εἶναι τῶν διερῶν, τουτέστι τῶν διύγρων*. Eust. quoque e veteribus tradit *ἄνδηρα* dici *τὰς* " *τοῦ ποταμοῦ ὄχθας*, Fluvii ripas, quas ab Hom. vocari " *ὄχθας* et *κρημνούς*: additque, iisdem antiquis Gramm. " et Lexicographis *ἄνδηρα* esse dici etiam *τὰς τῶν* " *τάφρων ἀναβολὰς, ἤγουν τὸ ἀναβαλλόμενον χῶμα, δι'* " *οὗ ὀχθώδης ἄνω ἡ τάφρος γίνεται*, Terram illam, quæ " fodiendo egesta est e fossa, et in ejus margine s. labro " relinquitur, facitque ut ipsa sit veluti *ὀχθώδης*. Itidemque Harpocr., cum ex Hyperidis in Conon. Or. " attulisset hoc ipsum *ἄνδηρα*, subjungit ita nominari " *τὰ χείλη τῶν ποταμῶν διὰ τὸ ἀεὶ ἔνικμα καὶ διερὰ* " *εἶναι*: secundum alios, *τὰ χώματα, διὰ τὸ ἄνω καὶ* " *καθύπερθε τῶν διερῶν εἶναι*. Quæ ap. Suid. quoque " leguntur: qui præterea addit, *ἄνδηρα* esse *μέρος τι* " *τοῦ κήπου, ὥσπερ πρασιὰ καὶ ὁ ὀχετὸς*, afferens e Didymo, *"Οπως τὸ ἀνώμαλον τοῦ χωρίου τῇ τῶν ἀνδήρων* " *καὶ ὀχετῶν ἀφαιροῖτο κατασκευῇ*, ut Theocr. rursum " Schol. *ἄνδηρα* vocari scribit *τὸν ἔνυγρον τόπον*, " Locum humectum et riguum. Eodemque modo " accipi potest ap. Nicand. Th. (577.) *μάλα δ' ἂν καὶ* " *ἀμάρακος εἴη Χραισμήεις, πρασιαῖς τε καὶ ἀνδήροισι* " *χλοάζων*: licet Schol. in præcedente signif. accipiat, hemistichium illud sic exponens, *ἐν τοῖς κήποις* " *καὶ ταῖς * ἀναχώσεσι τῶν ποταμῶν ἀνθῶν*. Theophr. " parietibus etiam *ἄνδηρα* tribuit, intelligens forsan " Prominentias aliquas, H. P. 7, (14.) de sempervivo " loquens, *Φύεται δὲ ἔν τε τοῖς ἀλοπέδοις τοῖς ἐπὶ τῶν* " *τοίχων ἀνδήροις, καὶ οὐχ ἥκιστα ἐπὶ τῶν κεράμων,* " *ὅταν ἐπιγένηται γῆς τῆς ἀμμώδους συῤῥοή*: si tamen " illud, *τοῖς ἐπὶ τῶν τοίχων*, conjungendum est cum " *ἀνδήροις*: nam depravatus locus est. Diosc. certe " 4, 90. sempervivum minus nasci ait *ἐν τοίχοις καὶ* " *πέτραις, καὶ θριγγοῖς, καὶ τάφροις ὑποσκίοις*, ut Plin. " quoque 25, 13. in muris parietinisque et tegulis. " Majus vero sempervivum idem Diosc. cap. præced. " dixerat *φύεσθαι ἐν τόποις ὀρεινοῖς καὶ ὀστρακίνοις*, " *ἐνίους δὲ φυτεύειν αὐτὸ ἐπὶ τῶν οἰκημάτων*. || J. Poll. " 2. *ἄνδηρον* a quibusdam vocari ait *τὸ τῆς χειρὸς* " *στῆθος*, h. e. *τὸ μετὰ τὸ κοῖλον πρὸ τοῦ μετακαρπίου*: " quod interpretantur Torulum manus, videturque " esse translatum ab *ἀνδήροις* fluviorum et fossarum." [Plut. Q. S. 3, 2. et 3. Macrob. Sat. 7, 6. Mosch. 4, 101. *ἄνδηρον προῦχον*. Theophr. C. P. 3, 20. Litora, Oppian. H. 4, 319. *ἄνδηρα θαλάσσης*. " Toup. Append. in Theocr. 13. Jacobs. Anth. 10, 86. ad Lucian. 2, 321. Areola in hortis, Toup. in Schol. Theocr. 214. a. Harles. ad Theocr. 95." Schæf. Mss. " Horti areola, Strat. 39. Schol. Theocr. 5, 93." Wakef. Mss.]

"ΑΝΕΜΟΣ, *ὁ*, Ventus. Ab *ἄω* derivatum putatur, s. *ἄημι*, signif. *πνέω*, Flo, Spiro; interjecto *ν*, facto

videlicet prius ἄεμος, deinde ἄνεμος. Vox est tam poëtis, quam prosæ scriptt. usitata, sicut et ap. Lat. Ventus: et quæ est inter Ventum et Auram differentia ap. hos, eadem et ap. Græcos inter ἄνεμον et αὔραν, secundum quosdam. Aristot. autem de Mundo scribit: Τὰ δὲ ἐν ἀέρι πνέοντα πνεύματα καλοῦμεν ἀνέμους, αὔρας δὲ τὰς ἐξ ὑγροῦ φερομένας ἐκπνοὰς, Flatus qui in aëre flant, vocamus ἀνέμους: at vero αὔρας, Ex humore prodeuntes expirationes. Idem ibid. quid sit s. ἄνεμος, s. πνεῦμα, idem enim valet utrumque, docet his verbis: Ἐκ τῆς ξηρᾶς (ἀναθυμιάσεως) ὑπὸ ψύχους ὠθείσης ὥστε ῥεῖν, ἄνεμος ἐγένετο· οὐδὲν γάρ ἐστιν οὗτος πλὴν ἀὴρ πολὺς ῥέων καὶ ἀθρόος, ὅστις ἅμα καὶ πνεῦμα λέγεται, A sicca vero exhalatione oriri solet ἄνεμος, cum a frigore ita protrusa est illa, ut fluat; nihil enim est hic aliud quam aër multus fluens et coacervatus: qui etiam πνεῦμα nominatur. Poëtæ dicunt interdum πνοιὰς ἀνέμου s. ἀνέμων, pro ἄνεμον s. ἀνέμους simpliciter, ut Od. B. (148.) πέτοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο. Δ. (839.) λιάσθη Ἐς πνοιὰς ἀνέμων. Od. K. (54.) habetur ἀνέμου θύελλα s. ἄελλα, ad verbum, Venti procella: αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ. Arat. εἰ δέ κε νηὶ Ὑψόθεν ἐμπλήξῃ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα, Cic. interpr. Sin gravis inciderit vehementi flamine ventus. At Il. N. (334.) paulo aliter, Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι. ‖ Ἄνεμοι, Filii Ἀστραίου et Ἠοῦς, Hesiod. Th. [378. Anima pro Ventus, Horat. Carm. 4, 12, 2. Cic. Tusc. 1, 19. Juncti ex anima tenui et ardore solis ignes. "Theo ad Arat. Dios. 67. Οὐδέν ἐστιν ἄλλο ἄνεμος ἢ ῥεῦσις ἀέρος." Gataker. Mss. "Fischer. Ind. Palæph. ad Lucian. 1, 208. De ventis Homeri et Hesiodi, Heyn. Hom. 6, 172. Ἄ. subaud., Wakef. Philoct. 1450. Ἀνέμου παιδίον, Toup. Opusc. 2, 171. Huschk. Anal. 148. et Ind. v. Ἀνέμου. Ἀνέμῳ διαλέγεσθαι, Valck. Callim. 208. Ἀνέμους πέμπειν, Jacobs. Anth. 9, 222." Schæf. Mss. "Τί φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπω, Theocr. Ventis committo, Ovid. Nubibus irrita dono, Virg." Barnes. Mss.]

"Ἀνεμίδιον, (τὸ,) deminutiva voce ὁ ἄνεμος dici-" "tur, quasi Ventulus, afferturque hoc ejus e Plat. " "Theæt. exemplum, Γόνιμον ἀνεμίδιον τυγχάνει." "Sunt enim quidam venti γόνιμοι, ut Boreæ illi, qui" "equas implesse feruntur a poëtis." [" Quo auctore in antiquiora Lexx. venerit, nescit Buttmann. ap. Heindorf. ad Plat. Theæt. 533. Debetur id Suidæ, Platonis locum vitiose citantis. Veram scripturam citant Grammatici Bekkeri 1, 81. 401." Dindorf. Mss. Glossæ: Ἀνεμίδιον· Ventulus. Cf. Ἀνεμίδιος.]

Ἀνεμόδαρτα φυτὰ, vide Ἀνεμοτραφής. [Eust. Il. 1126, 40.]

[* "Ἀνεμόδουλος, (ὁ, ἡ,) Nicet. Chon. ap. Fabric. B. G. 6, 407." Boissonad. Mss.]

Ἀνεμόδρομος, ὁ, ἡ, Cursor cum vento currens: Vel, Cursor qui a vento impellitur. Lucian. [2, 80.]

[* "Ἀνεμοζάλη, Schol. Soph. El. 1151." Wakef. Mss.]

Ἀνεμοκοῖται dicti fuerunt quidam ap. Corinthum, quasi Sopitores venti, quod incantamentis quibusdam ventorum tempestates sedarent: γένος ἐν Κορίνθῳ τοὺς ἀνέμους κοιμίζοντες, inquit Eust.: ad quod solers fuisse narratur Empedocles, cujus etiam ars quædam ad hanc rem memoriæ prodita est: hinc et Κωλυσάνεμος fuit vocitatus, s. Κωλυσανέμας, ut invenitur etiam scriptum, quod videlicet ventos prohiberet, s. arceret: verum secundum quosdam non incantamentis, sed circumpositis Agrigentinorum urbi innumeris asinorum pellibus, avertit ab ea ventos quibus infestabatur. Meminit Diog. L. [" Ad Diod. S. 1, 374. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 37." Schæf. Mss.]

[* "Ἀνεμομαχία, Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 367." Schæf. Mss.]

[* "Ἀνεμόπους, Ventosis pedibus. Etym. M. 20, 6." Wakef. Mss.]

[* "Ἀνεμοπόλεμος, Schol. Soph. Aj. 1120." Wakef. Mss.]

[* "Ἀνεμόπτερος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. 7, 3631 (=141. Meurs.)" Kall. Mss.]

Ἀνεμοσκεπής, (ὁ, ἡ,) A vento tegens, A vento defendens. A Bud. exp. liberius, Adversus injuriam ventorum factus. Il. Π. (224.) Χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων. Od. Z. (210.) et H. (282.) σκέπας ἀνέμοιο. Volunt tamen quidam Gramm. ἀνεμοσκεπὴς esse a v. σκέπω, non autem a nomine σκέπας: et scr. contendunt ἀνεμοσκέπης, non ἀνεμοσκεπής. Alioqui signif., Qui a vento tegitur. [" Etym. M." Wakef. Mss.]

[* Ἀνεμόστροφος, ὁ, ἡ, Vento agitatus. Anacr. 41. Ἀνεμοστρόφῳ θυέλλῃ. " Brunck. ad Anacr. 112. Ed. 1. * Ἀνεμοστρεφής, Heyn. Hom. 6. 164." Schæf. Mss. " Var. Lect. Il. Λ. 256. Hesych." Wakef. Mss.]

[* Ἀνεμοσφάραγος, ὁ, ἡ, Vento perstrepens. Pind. P. 9, 6. κόλπων, " Sinuum, i. e. vallium, ubi venti coarctati valde sonant. Ὁ σφάραγος est Guttur, it. Sonus durus gutture emissus." Damm.]

[* "Ἀνεμότροπος, Brunck. ad Anacr. 125." Schæf. Mss. * "Ἀνεμοτρεπής, Apoll. R." Wakef. Mss.]

Ἀνεμοτρεφής, et Ἀνεμοτραφής, ὁ, ἡ, A vento nutritus, A vento auctus et corroboratus. Suid. autem dicit ἀνεμοτρεφὲς esse Quod nutritum fuerit in locis bonos ventos habentibus, vel quæ sint bene vento exposita; hoc enim solere esse et solidius et validius. Aut certe signif. Quod a vento nutritur. Il. Λ. (256.) ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος exp. Hasta corroborata a ventis antequam ex arbore abscinderetur. O. (625.) ἀνεμοτρεφὲς κῦμα, Fluctus alimentum a vento sumens et incrementum. Nam quo vehementius flat ventus, eo major oritur fluctus. Dicuntur et φυτὰ ἀνεμοτραφῆ, de quibus Eust. Ἄλλως γὰρ ἀνεμοτραφῆ ἀκούομεν φυτὰ τὰ κούφοις αὐξόμενα πνεύμασι. Hæc autem, addit, idiotæ opifices ἀνεμόδαρτα appellant, quæ videlicet πνοαὶ δονέουσι παντοίων ἀνέμων: quæ verba Homeri sunt. Videtur autem fuisse hoc vocabulum ἀνεμόδαρτα ap. vulgus duntaxat in usu. [Synes. Calvit. 76. Eur. Fr. Belleroph. 14. * Ἀνεμοτροφής, Philostr. Imag. 2, 3. forma, Schneidero judice, dubia. Sic * Διοτροφὴς ap. Synes. 311. Ὑδατοτροφής, Athen. 2. p. 155. Schw. et Hesych. "Ἀνεμοτρεφής, Heyn. Hom. 6, 164. 7, 102. 779. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. 61. Oxon. Brunck. ad Anacr. 126. Jacobs. Anth. 10, 384. Boissonad. in Philostr. 601. Ἀνεμοτραφὴς, Jacobs. Exerc. 11, 77. ad Il. Λ. 256. Heyn. Hom. 6, 164. 7, 102. * Ἀνεμότροφος, Brunck. ad Anacr. l. c. (112.)" Schæf. Mss.]

[* Ἀνεμούριον, τὸ, Hero 230. "Eust. ad Il. B." Kall. Mss. " Ventus secundus. Etym. M." Wakef. Mss.]

Ἀνεμόφθορος, ὁ, ἡ, A vento disperditus, A vento periens. Σπέρματα ἀνεμόφθορα, Semina vento perdita s. corrupta, Eust. Itidem vero ἀνεμόφθορα ἔσπειραν, ap. LXX. Interprr. Oseæ 8, [7. Es. 19, 7. Gen. 41, 7. 23. 27.: Ἀνεμόφθορος γίνομαι, Vento corruptus fio, Prov. 10, 6. " Philo J. 2, 431. Etym. M." Wakef. Mss. " Fischer. ad Weller. G. G. 1, 132." Schæf. Mss.]

Ἀνεμοφθορία, ἡ, Corruptio quæ fit a vento: ἡ πληγὴ τῶν ἀνέμων, Suid. [Corruptio aëris, Agg. 2, 18. Deut. 28, 12. 2 Par. 6, 28. Aqu. Symm. Theod. Amos. 4, 9.]

Ἀνεμοφόρητος, ὁ, ἡ, A ventis disjectus, A ventis dilatus, i. e. in diversas partes latus. [" Lucian. Lexiph. 527 (=2, 333.) Πάντα μέντοι ἀνεμοφόρητα καὶ ὑμενόστρακα." Scott. App. ad Thes. Cicero ad Att. 13, 37.]

Ἀνεμώκης, ὁ, ἡ, Velox. Ad verbum, Vento velox, s. celer: Venti celeritatem habens, s. velocitatem. Ἀνεμώκεσι δίναις, ap. Aristoph. (O. 697.) exp. ταῖς τοῦ ἀνέμου ὠκείαις συστροφαῖς. Apud Suid. ponitur etiam ἀνεμώκεος, qui gen. est ab ἀνεμώκης, tanquam nominativus. [Eur. Phœn. 164.]

Ἀνεμώλιος, ὁ, ἡ, Ventosus, Vanus, Inanis, Frivolus, Futilis. A gen. ἀνέμου fit ἀνεμώνιος, deinde ἀνεμώλιος, inquit Etym. compositum esse negans. Alii tamen volunt ex ἄνεμος et ὄλλω conflatum esse, ut sit ἀνεμώλιον Quod ventus perdit, Quod a vento rapitur, et ita perditur, Quod cum vento interit. Il. Φ. (474.) Νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως; Od. Δ. (837.) Λ. (463.) ἀνεμώλια βάζειν, i. e. ἀνεμοφόρητα, ut ait Etym. Vide Eust. de hujus nominis formatione. ["Ἀνεμώλιος, Heyn. Hom. 4, 622. 624. 5, 39. 8, 34. 204. 475. * Ἀνεμωλίως, 8, 204." Schæf. Mss.]

Ἀνεμωλία, Herba, vide Ἀνεμώνη. "Ἀνεμωλία, " "ἡ, Herbæ nomen ap. Theophr. H. P. 7, 10. quæ" "eadem esse creditur cum τῇ ἀνεμώνῃ."

'Αλεξάνεμος, Ventos arcens: ut Od. Ξ. (529.) χλαῖναν ἕεσσαν' ἀλεξάνεμον.

[* 'Επάνεμος, ὁ, ἡ, Ventis perflatus. Hippocr. 350, 39=1200.]

" Εὐάνεμος, ὁ, ἡ, Ventorum habens copiam, Ventis " pervius, Ventosus;" Serenus; Pulcer; A ventis tutus. Soph. Aj. 198. " Pausan. 1, 387. Bergler. ad Alciphr. 256. Crinagor. 23. Brunck. Soph. 3, 425. Lobeck. ad Aj. p. 251." Schæf. Mss. " Theocr." Wakef. Mss.]

'Ισάνεμος, (ὁ, ἡ,) Par vento, velocitate videlicet, i. e. Velocissimus, ap. Eur. (Iph. A. 207.) Sic Hom. θέειν ἀνέμοισιν ὁμοίας. [" Valck. Diatr. 107. Callim. 293." Schæf. Mss.]

[* Κατάνεμος, ὁ, ἡ, Ventis expositus. J. Poll. 1, 101. de vituperatione portus, Τραχὺς, κατάνεμος, κυματίας.]

Κωλυσάνεμος, vide 'Ανεμοκοῖται. [Sturz. ad Emped. p. 49. " Κωλυσανέμας, Valck. Phœn. p. 43. Lobeck. ad Aj. p. 309." Schæf. Mss. " Κωλυσάνεμος, Clem. Alex. 754." Wakef. Mss.]

Λανθάνεμος ὥρα, vide Λανθάνω. " Λανθάνεμον " ὥραν, Simonides ap. Aristot. H. A. 5, (8.) vocat " Tempus, quo silent venti. Gaza vertit Clementiam " temporis." [Forte corruptus est h. l., cum analogia Gr. linguæ postulet λησάνεμον, ut etiam hic scr. Nam Cod. Ven. habet λαθάνεμον, Dorice pro ληθάνεμον, et quid mirum, si Θ in vett. Mss. aliquando lectum sit pro Σ?]

'Ανεμόεις, (όεσσα, όεν,) Ventosus; ea signif. qua dicuntur loca ventosa. Est autem poëticum v. ἀνεμόεις, quod ut ingredi versum hexam. possit, mutat α in η interdum; dicitur enim ἠνεμόεις, ἠνεμόεσσα, ἠνεμόεν. Od. T. (432.) τάχα δ' ἵκανον πτύχας ἠνεμοέσσας. [Æsch. Choëph. 589. Eur. Heracl. 779. 'Ανεμόεντι δέ γ' ἐπ' ὄχθῳ. " Wakef. Trach. 953." Schæf. Mss.]

'Ανεμώδης, ὁ, ἡ, Vento plenus, Ventosus, Venti naturam habens, ἀνεμιαῖος, [Gl. Ventosus. Nonn. Jo. 19, 20. Hippocr. 80, 45. " Brunck. Soph. 3, 444." Schæf. Mss. " Nicand." Barnes. Mss.]

¶ 'Ανεμόω, Ventilo, Vento agitari facio. 'Ανεμοῦμαι pass. unde partic. ἠνεμωμένος. Lucian. (1, 326=2, 125.) Τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἠνεμωμένον τὸν πέπλον συνεῖχε, Ventilatum, ut vult Bud. 'Ηνεμῶσθαι præterea est Suidæ, τὸ περὶ ἔρωτα ἐπτοῆσθαι, in h. l. Æliani (H. A. 613.) Καὶ ἐδόκει περὶ τὴν ἄνθρωπον ἀκρατῶς ἠνεμῶσθαι. [Callistr. Stat. 14. 'Ηνεμωμένος τὴν τρίχα. Hippocrati, Flatu distendo, 227, 2. 287, 25. 410, 39.: Anal. 1, 255. ἀλὸς ἠνεμωμένης: Heliod. τὸ ὄμμα ἠνεμωμένος. Ælian. H. A. 11, 7. Όσοι περὶ τὴν ἄγραν αὐτῶν ἠνέμωνται. " Wakef. S. C. 1, 138. ad Charit. 481. Hegesipp. 6." Schæf. Mss.]

[* " 'Ανεμείη, (ἡ, Selinum.) Orac. Sibyll. p. 551. Gall. (Οὐ κόνις ἀλλοτρίη κρύψει νέκυν, ἀλλ' ἀνεμείης Άνθεος οὔνομ' ἔχουσα.)" Kall. Mss. " Selinuntem ab herba vocitatum qui ignorat, is, ut est in Proverbio, οὐδ' ἐν σελίνοις versatus est. Sed cur ἀνεμείην vocat Sibylla? an eo nomine Selinum notabant Sibyllæ cives, ut solent herbarum appellationes vulgo usitatæ singulis fere in ll. variare? an quia selinum locis altis et vento perviis gaudet, quemadmodum peculiariter dictum orcoselinum." Opsop.]

[* 'Απανεμάω, UNDE Hes. 'Απηνεμήθη· ὑπ' ἀνέμου ἔπεσεν. Ita Schneider. Lex. sed leg. ἀπηνεμώθη, ab * ἀπανεμόω.]

Διανεμόω, Idem. Exp. etiam Ventis expono, in VV. LL. Et διανεμωμένας ἐθείρας, Jubas vento expassas, Epigr. pro διηνεμωμένας. [Anal. 2, 225.: Lucian. 6, 10. 'Εσθῆτα συνεστάλθαι—διηνεμῶσθαι.]

'Εξανεμόω, vel potius 'Εξανεμοῦμαι, pass. ut ἐξανεμοῦσθαι de segetibus dictum, cum jam maturescentes perflatu nimio exinaniuntur et quasi eventilantur. Theophr. H. P. 8, 10. 'Απόλλυται δὲ καὶ ὑπὸ τῶν πνευμάτων καὶ πυρὸς καὶ κριθὴ, ὅταν ἢ ἀνθοῦντα ληφθῇ, ἢ ἄρτι ἀπηνθηκότα καὶ ἀσθενῆ, μᾶλλον δὲ ἡ κριθή· πολλάκις δ' ἤδη ἐν τῷ ἀδρύνεσθαι, ἐὰν πνεῦμα μεγάλη καὶ πλείω χρόνον ἐπιγένηται· ξηραίνει γὰρ καὶ ἀφαναίνει· ὃ καλοῦσί τινες ἐξανεμοῦσθαι. Gaza vertit Eventari, sine auctore, ut opinor, locutus. Vide Plin. 18, 17. 'Εξηνεμωμένος καὶ ἀερίζων ab Aretha dicitur pro In ventum evanescens, ut tradit Bud. Ab Aristot. autem equæ equientes alio sensu ἐξανεμοῦσθαι dicuntur, H. A. 6. || Suidæ ἐξανεμοῦσθαι est ἐπαίρεσθαι: Hesychio autem non solum μετεωρίζεσθαι, sed etiam ξηραίνεσθαι, quod convenit cum illo Exinaniri, de segetibus dicto paulo ante. [" Hippocr. (241, 45.) Αὐχμηραὶ τρίχες ἐκ κεφαλῆς ἐξηνεμῶντο: Apollod. 1, 6.: Ælian. H. A. 13, 11. 'Ες δρόμον ἐξηνέμωσεν ἕτερον, Excitavit; 10, 27. Εἰς τὴν μίξιν θερμότατα ἐξηνέμωται; 15, 29. Τὴν διάνοιαν ἐξηνεμώθη. Vanum, Irritum facere, ἐξαν. τὰ λέχη, Eur. Hel. 32. Andr. 938. Aristot. H. A. 7, 5. Ælian. 10, 27." Schneider. Lex. " Heyn. ad Apollod. 80. Wakef. Georg. 105." Schæf. Mss. " In pass., Vento agitor, Ælian. H. A. 4, 6. Ventis exponor, 181. bis." Wakef. Mss.]

[* " Κατανεμόω, Ventis agito, Eustath. Ism. 394." Wakef. Mss.]

[* 'Υπανεμάω, s. potius * 'Υπανεμόω, Liban. 4, 1072. 'Ωικτείρησεν ἔρως τὴν συμφορὰν, καὶ παρὰ τῇ κόρῃ τὸ πτερὸν * ἡδίστως ὑπέσυρε, καὶ πως ἔρωτι τὰς παρειὰς ὑπηνέμησε.]

¶ 'Ανέμιος, ὁ, ἡ, ITEM 'Ανεμίδιος, (ία, ιον,) ITEM 'Ανεμιαῖος, (αία, αῖον,) Vento plenus, Vanus, Evanidus: Subventaneus, secundum quosdam; ut ἀνεμίδιον ὠὸν, Subventaneum ovum, quod et ὑπηνέμιον dicitur. Ventosum hac in signif. sunt qui dici posse existiment. Invenitur et ἀνεμιαῖον κύημα exp. Fœtus evanidus. Plato ἀνεμιαῖον τόκον opponit τῷ γονίμῳ, Fœcundo, Theæt. (s. 23.) || Metaph. ἀνεμιαῖος ἄνθρωπος, Homo levis, inconstans, et instabilis mente: Διὸ καὶ τοὺς κατὰ νοῦν ἀστάτους, ἀνεμιαίους φαμέν. Eust. [ad Il. A. p. 31, 50. Athen. 57. Vide 'Ανεμίδιον. " 'Ανεμίδιος, Kuster. Bibl. Chois. 93. Aristoph. 192. b. 'Ανεμιαῖος, Mœris 73. et n.: Alciphro 80. Wyttenbach. Ep. Cr. 56. Bibl. Crit. III, 1. p. 27. Toup. Opusc. 2, 137. Thom. M. 68. Boissonad. in Philostr. 299. Heindorf. ad Plat. Theæt. 313." Schæf. Mss. " 'Ανέμιος, Philo J. 1, 96." Wakef. Mss.]

[* 'Ανεμία, et Ionice 'Ανεμίη, ἡ, i. q. ἐμπνευμάτωσις, Flatuum repletio. Hippocr. Epid. 2. p. 317, 29.]

'Ανεμίζω, Vento impello s. agito. 'Ανεμίζομαι, pass. Vento impellor s. agitor. Jac. Ep. 1, (6.) 'Ο γὰρ διακρινόμενος ἔοικε κλύδωνι θαλάσσης ἀνεμιζομένῳ καὶ ῥιπιζομένῳ. [Gl. 'Ανεμίζω· Ventilo. " Pass., Schol. Od. M. 336." Wakef. Mss.]

¶ Ήνεμος pro ἄνεμος, poët. Hesiod.

'Ηνεμόφοιτος, ὁ, ἡ, Peraëra vadens, Aërius. [" Nonn. Dionys. 37, 85. 46, 490. 530." Kall. Mss. Adde 2, 24. Βροντὴν δ' ἠνεμόφοιτον ἐδίζετο φοιτάδι λύσσῃ.]

[* 'Ηνέμιον, τὸ, i. q. ἀνεμώνη. Diosc. 2, 207.]

'Ανήνεμος, ὁ, ἡ, Ventorum expers, Tranquillus. 'Ανήνεμος γαλήνη, Epigr. [Anal. 2, 242.] ET 'Ανηνεμία, (ἡ,) Ventorum expers tranquillitas. Aristot. Probl.: quod tamen vocabulum Luciano improbari scribunt, [Pseudos. 29. Soph. Œd. C. 677. ἀν. πάντων χειμώνων. ET * " 'Ανηνεμέω, Strabo 388." Kall. Mss. " 'Ανηνεμία, Jacobs. Animadv. 205." Schæf. Mss.]

'Απήνεμος, ὁ, ἡ, Ventos non habens, aut, A vento procul remotus. Hes. [" Dio Chrys. 1, 209. Basil." Wakef. Mss.]

[* Διήνεμος, ὁ, ἡ, Ventosus, Vento expositus. Philo de Sept. Mirac. 1. " Quod Venti perflant. Soph. Trach. 327. Δακρυῤῥοεῖ δύστηνος, ἐξ ὅτου πάτραν Διήνεμον λέλοιπεν. Ovid. Rem. Am. 369. Perflant altissima venti." Seager. Mss. " Ad Callim. 1, 147. Brunck. et Wakef. ad Soph. l. c." Schæf. Mss.]

Δυσήνεμος, ὁ, ἡ, Difficiles et malos ventos habens: δυσήνεμος χθὼν ap. Dionys. P. (759.) Ventis vexata regio. Est item * δυστάραχος Hesychio et VV. LL. Graviter olens et fœtens. CUI contrarium Εὐήνεμος, Bonos et prosperos ventos habens. Et metaph. Serenus, Pulcer, Suid. Apud Eur. (Andr. 750.) εὐήνεμος λιμὴν, A ventorum injuria tutus portus. [Δυσήνεμος, Soph. Antig. 591. ET * " Εὐηνεμία, (ἡ,) Lu- " cian. Lexiph. 530. (=2, 337.)" Scott. App. ad Thes. " Εὐήνεμος, Musgr. Helen. 1472. Jacobs. Animadv. 276. ad Charit. 736." Schæf. Mss.]

" 'Επηνέμιος, ὁ, ἡ, Ventosus, Vanus, Evanidus, Ta- " lis qui in ventos abiturus sit, unde ἐπηνέμιος πλοῦ- " τος a Suida dicitur esse ὁ ψευδόμενος. Sed addit, καὶ " ὁ ἀθρόον φανείς. Affert item, 'Επηνέμιον βλέπω γε."

" Κατήνεμος, ὁ, ἡ, Ventis obnoxius s. expositus, " Ventosus." [Theophr. 409. " Ælian. H. A. 4, 6. p. 181. J. Poll. 1, 79. Schol. Il. B. 632." Wakef. Mss.]

" Μετηνέμιος, (ὁ, ἡ,) πῶλος, Pullus equinus, qui " pedum pernicitate vel cum ventis contendat, ut " illi, qui ap. Hom. πέτοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο." [Anal. 3, 136.]

Νήνεμος, ὁ, ἡ, Ventos non habens. Item Serenus, Tranquillus, et i. q. ἀνήνεμος: item et εὔπνους, Hesych. Il. Θ. (552.) νήνεμος αἰθήρ, i. e. χωρὶς ἀνέμου. Compos. e νὴ priv. et ἄνεμος, s. poët. ἤνεμος. HINC Νηνεμία, (ἡ,) Ventos non habens serenitas. Et quemadmodum γαλήνη proprie de Maris tranquillitate dicitur, sic νηνεμία de Serenitate aëris. Annotatur autem Atticos νηνεμίας absolute pro νηνεμίας οὔσης dicere. ET Νηνεμούμενον Quod a ventis non amplius agitatur, Tranquillum, Hes. [Νήνεμος, Eur. Hel. 1471. Hippocr. 350, 39.: Νηνεμέω, Γυναικ. 2. p. 268=639, 18.: Strabo 472. * Νηνεμία, Hippocr. 117, 22. " Herod. 1. p. 36. 443, 13." Scott. App. ad Thes. * " Νηνεμόω, Ruhig- still machen, Hesych." Schneider. Lex. Νηνεμόω verbum est nihili contra Gr. linguæ analogiam formatum. Hesychii glossam ad νηνεμέω refer. " Νήνεμος, Ruhnk. Ep. Cr. 253. Eur. Hec. 533. Νηνεμία, Od. 5, 392. 12, 169. Jacobs. Anth. 9, 24. Timo Phlias. 44." Schæf. Mss.]

[* Πολυνηνέμιος, ία, ιον, Admodum tranquillus. Unde * Πολυνηνεμία, ἡ, subst., Anal. 2, 161.]

Ποδήνεμος, ὁ, ἡ, q. d. Pedibus, i. e. pedum velocitate, ventos æquans, Pedibus celer. Ποδήνεμος Ἶρις, Il. E. (353.) et in Epigr. ποδήνεμος αἴθυια ap. Suid. qui interpr. et ταχεῖα: Hes. autem τοῖς ποσὶ ταχεῖα: item ὑπόπτερος. [Il. B. 786. " Toup. Opusc. 1, 365. Jacobs. Anth. 6, 405. Leontius 5." Schæf. Mss.]

Προσήνεμος, ὁ, ἡ, Vento expositus, Auræ patens. Προσήνεμος ἅλως, Xen. Προσήνεμον καὶ πνευματῶδες, Theophr. Et ἐν προσηνέμῳ, In aura, Xen. O. (18, 7.) Λικμᾷν ἐκ τοῦ ὑπηνέμου μέρους τῆς ἅλω, οὐκ ἐκ τοῦ προσηνέμου: ubi προσήνεμον et ὑπήνεμον opponuntur. Sic et ap. Theophr. Bud. Vide Ὑπήνεμος. [" Dionys. H. 2, 90. Clem. Alex. 235." Wakef. Mss.]

Πυρήνεμος, ὁ, ἡ, Ignem ventilans: ut πυρηνέμους ῥιπίδας, Epigr. [Philipp. 13.]

[* Συνήνεμος, ὁ, ἡ, Ventis expositus. J. Poll. 5, 110. Κατηφὲς, καταπνεόμενον, κατήνεμον, συνήνεμον, * δύσθερον. " Myth. p. 453." Wakef. Mss.]

[* Ὑπερήνεμος, ὁ, ἡ, Jo. Philoponus. " Niceph. Blemm. Phys. 133." Schæf. Mss.]

Ὑπήνεμος, ὁ, ἡ, inquit Bud., Auræ patens, i. e. Vento expositus: ut ὑπήνεμος νεοττία, Vento expositus nidus, h. e. Non occultus et in terra defossus, Aristot. H. A. Ὑπήνεμος tamen nonnunquam προσηνέμῳ opponitur, ut ap. Xen. O. (18, 7.) Ἢν δέ τις, ἔφη, λικμᾷ ἐκ τοῦ ὑπηνέμου ἐρχόμενος, δῆλον, ἔφην ἐγὼ, ὅτι εὐθὺς ἐν τῇ ἀχυροδόκῃ ἔσται τὰ ἄχυρα, Ita ventilare incipiat, ut primum id ventiletur quod ab adverso vento longissime distat, ut scilicet progrediatur ventilatio sursum versus et in adversum ventum, ad eam partem videlicet, quæ προσήνεμον μέρος τῆς ἅλω dicitur, Gallice, Au-dessus du vent. Hæc Bud. in suo Lex. addens etiam opponi sic et ap. Theophr. ὑπήνεμος et προσήνεμος: quod Theodor. non intellexerit. Idem certe Theodor. ὑπήνεμον τόπον ap. Theophr. C. P. 3. vertit Locum tranquillum. Soph. Ant. (418.) Καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι pro A vento aversi. Quam interpr. cum locus aperte poscat, contrariam tamen vulg. Interpr. habet, sed a me emendatam in Editione Tragœdiarum selectarum Græco-Lat. [Anal. 3, 218. δόξαι, Alciphro 2, 2. " p. 220. Toup. Add. in Theocr. 403. Harles. ad Theocr. 346. ad Lucian. 1, 346. Epigr. adesp. 313. a." Schæf. Mss. " Hesych." Wakef. Mss. " Eur. Cycl. 44." Seager. Mss.]

Ὑπηνέμιος, ὁ, ἡ, Ventosus, Subventaneus, si Lat. dici potest, Cui subest ventus. Usitatissima signif. dicitur h. v. de ovis irritis et e quibus nihil gignitur, quæ feminæ mutua inter se libidinis imaginatione concipiunt. Plin. 10, 58. ita claudit: Et ipsæ autem inter se, si mas non sit, feminæ æque saliunt, pariuntque ova irrita, e quibus nihil gignitur, quæ ὑπηνέμια Græci vocant. Idem Plin. 10, 60. itidem de ovis: Quidam et vento putant ea generari; qua de causa etiam Zephyria appellantur. Vide et οὔρινα ὠὰ, item κυνόσουρα ὠά. Aristoph. ap. Athen. (374.) πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων βίᾳ Ὑπηνέμια τίκτουσιν ὠὰ πολλάκις. Legitur et ap. Aristot. aliquoties. Huc autem Lucian. (1, 531.) alludens dixit Junonem sine congressu virili concepisse Vulcanum ὑπηνέμιον παῖδα. Ab illis denique ovis ducta metaph. dicitur ὑπηνέμιον Quicquid est inane, vanum et futile: unde ὑπηνέμιος λόγος, Plut. de Audiendo, pro Inani, et E quo nullus gignitur mentis conceptus aut editur, quique audienti non prodest, ut inquit Bud. Sic Lucian. (2, 720.) ὑπηνέμια ὀνείρατα dixit Futilia. || At Græci poëtæ ὑπηνέμιον varie usurpant eod. fere modo, quo Lat. poëtæ suum Ventosum: unde ap. Nonn. (Dionys. 8, 177.) ὑπηνέμιος πούς, et ὑπηνέμιον πνεῦμα. [Ἄνθρωποι, Plut. Sertorio 12. Vagi. " Mœris 73. et n.: Bibl. Crit. iii, 1. p. 27. Voss. Myth. Br. 1, 155. Toup. Opusc. 1, 523.; Emend. 2, 314. Thom. M. 68. Bergler. ad Alciphr. 301. ad Lucian. 1, 531. Jacobs. Anth. 6, 207. Posidipp. 13. Aristoph. Fr. 234." Schæf. Mss. " Levis, Nicand. Al. 424." Wakef. Mss. " Theocr. 5, 115." Seager. Mss.]

[* Φιλήνεμος, ὁ, ἡ, Ventosus, Vento expositus. Alciphro 3, 11. πίτυς, Anal. 2, 216. αὐλὸς * καμινευτὴρ φ. " Jacobs. Anth. 9, 159." Schæf. Mss.]

Ἠνεμόεις, (όεσσα, όεν,) Ventis perspirabilis. Inde metaph. Altum signif., quod loca altiora ventis magis pervia sint; ut ἠνεμόεσσα Ἴλιος (Il. Γ. 305.) Signif. etiam Celerem et Ventos velocitate assequentem, quemadmodum ap. Oppian. C. 3. Παρδάλιές τ' ὀλοαὶ καὶ τίγριδες ἠνεμόεσσαι. [" Valck. ad Phœn. p. 389.; Animadv. ad Ammon. 71. ad Callim. 1, 147. Callim. 274. ad Herod. 421. Brunck. Trachin. 327. Wakef. ibid. ad Pausan. 189. Jacobs. Anth. 11, 232. ad Charit. 668." Schæf. Mss. " Celer, Schol. Nicand. Th. 454. Altus, Hesych." Wakef. Mss.]

Ἠνεμώδης, ὁ, ἡ, Ventosus. Ἠνεμῶδες item Hesychio ἠχῶδες signif. quod venti vehementiores sonitum quendam et murmur edant. Hinc Virg. Ventosum auræ murmur.

Ἀνεμῶτις, (ιδος, ἡ,) Minerva fuit cognominata in Peloponnesi quodam loco, quod ibi ventum perniciosum sedaret.

¶ Ἀνεμώνη, ἡ, Herba sic dicta, quod vento flante aperiatur. Esse autem tradunt Papaveris genus, cujus flos rosæ quidem speciem præ se fert, sed omni odoris gratia caret. Unde ortum Proverb. Ῥόδον ἀνεμώνῃ συγκρίνεις, Rosam cum anemona confers. Sunt qui herbam hanc anemonam Fremium Lat. appellari velint. Ceterum ad hujus nominis etymum respiciens, Ovid. ita clausit Metam. 10. Namque male hærentem et nimia levitate caducum Excutiunt idem qui perflant omnia venti; vel, ut in aliis Codd., Qui perflant nomina. Sed leg. potius, ut in vetustis, Qui præstant nomina. Loquitur autem ibi de flore ipso. In VV. LL. scribitur, ἀνεμωλίαν Theophrasto H. P. 7, 10. esse i. q. ἀνεμώνην, et Lat. Fremium. || Ἀνεμώνη, metaph. Vanitas. Lucian. (2, 348.) Μηδέ σε θελγέτωσαν αἱ ἀνεμῶναι τῶν λόγων, i. e. inquit Bud. Vana verba, frivola, nugatoria. [Meleager 1, 46. Σικελίδεώ τ' ἀνέμοις ἄνθεα φυόμενα. Diosc. 2, 207. Anemone coronaria Linn. Glossæ: Ἀνεμώνη· Alterculum, Vaccinium, Saliuncula. * Ἀνεμώνιον· Vaccinium. Ἀνεμώνη, Medicamentum, Trallian. 7. p. 129. Ἀνεμώνιον, Diosc. Parab. 1, 6. " Ἀνεμώνη, Schrœber. ad Theocr. 95. Heringa Obs. 211. Jacobs. ad Meleagr. 13. ad Lucian. 1, 719. Lucian. 2, 348." Schæf. Mss.]

[* Ἀνεμωρίς, ἡ, Nicand. " Nonn. Dionys. 42, 222." Kall. Mss. " Athen. 684." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνεμώνιος, Nonn. Dionys. 43, 223." Kall. Mss. " Heyn. Hom. 8, 93." Schæf. Mss.]

" Ἀμῶνας, Æolice dici τὰς ἀνεμώνας testatur Hes."

[* Λειροπολφανεμώνη, Pherecrates ap. Athen. 269.]

¶ Ἀνεμώρεια, s. Ἀνεμώλεια, Urbs Phocidis, Il. B. (521.) cujus civis dicitur Ἀνεμωρειεύς. Sic autem appellata fuit a ventis eam perflantibus. Vide Steph. B. et Eust. [Strabo 9. p. 531. Sieb.]

ἌΝΕΥ, adv. Absque, Sine. Ex α priv. et v. νίσσεσθαι, ut vult Eust.; sed ridiculum videtur esse hoc etymum. Ἄνευ ἠχῆς, Sine sono, Cic. vertit, Sine ullo

sono. Interdum redditur per Citra; ut, ἄνευ τῆς πρὸς ἄνδρα ὁμιλίας, Citra virilem congressum. Ἄνευ τοῦ πράττειν, Factis procul, in VV. LL. exp. e Gell. Ibidem, ἄνευ πτερύγων, Exceptis alis. Cic. quoque particulam hanc variis modis exprimit; ut cum hæc Epicuri verba, Οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν ἄνευ τοῦ φρονίμως, vertit, Non posse jucunde vivi, nisi sapienter vivatur. Idem h. l. e Plat. Tim. in quo bis hoc adv. habetur: Χωρισθὲν δέ τε πυρὸς οὐδὲν ἄν ποτε ὁρατὸν γένοιτο, οὐδὲ ἁπτὸν, ἄνευ τινὸς στερεοῦ· στερεὸν δὲ οὐκ ἄνευ γῆς: sic reddit, Nihil porro igni vacuum videri potest, nec vero tangi quod careat solido: solidum autem nihil quod terræ sit expers. Posset tamen et his in ll. ἄνευ verti Sine, vel Absque.

Ἄνευ, Præterquam quod, ut Bud. vertit in h. l. Demosth. (255.) Ὁ γὰρ τότε ἐνστὰς πόλεμος, ἄνευ τοῦ δόξαν καλὴν ἐνεγκεῖν, ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον εὐωνοτέροις διήγαγεν ὑμᾶς.

Ἄνευ postponitur nonnunquam, ut Lat. Sine: ut ὧν ἄνευ, et τούτων ἄνευ, Quibus sine, His sine. Est autem ἄνευ in usu tam prosæ scriptoribus, quam poëtis: ut, Αἴκεν ἄνευ ἐμέθεν.

[Ἄνευ, Il. 13, 556. οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δηΐων ἦν. "Pausan. 1, 380. 150. 287. Fischer. Ind. Palæph. Wakef. Trach. 342. ad Diod. S. 2, 376. Ἄ. τινὸς, Xen. Mem. 1, 2, 10. Præter, Plut. Mor. 1, 95. 269. 347. A casu, quem regit, pluribus interjectis sejunctum, Fischer. Præf. ad Anacr. p. xv. Postpositum, Duker. Præf. Thuc. p. 6." Schæf. Mss. "Plut. 8, 912." Wakef. Mss. Glossæ: Ἄνευ· Sine, Absque, Præter, Citra. Ἄνευ ἀμφιβολίας· Sine dubitatione. Ἄνευ ἀμφισβητήσεως· Sine controversia, Sine dubitatione. Ἄνευ ἀναβολῆς· Sine dilatione, Sine procrastinatione. Ἄνευ ἀντιλογίας· Sine controversia, Sine contradictione. Ἄνευ ἀντιῤῥήσεως· Sine controversia. Ἄνευ διαλείμματος· Sine intermissione. Ἄνευ διαπορίας· Sine cunctatione. Ἄνευ δισταγμοῦ· Sine dubitatione. Ἄνευ μελλησμοῦ· Sine procrastinatione. Ἄνευ μέμψεως· Sine querela. Ἄνευ παρολκῆς· Sine dilatione. Ἄνευ ποικιλίας τινὸς, ἢ ἀμφισβητήσεως: Sine ulla varietate. Ἄνευ πραγματείας· Sine nundinatione. Ἄνευ προνοίας· Imprudens. Ἄνευ ῥυθμοῦ· Immoderatus. Ἄνευ ὑπερθέσεως· Sine dilatione. Ἄνευ τινός· Sine ullo, Sine aliquo. Ἄνευ χρήσεως· Inusitate.]

Ἄνευθε et Ἄνευθεν, ap. poëtas tantum pro eodem. Il. X. (39.) Οἶος ἄνευθ' ἄλλων. Π. (89.) Μὴ σύγ' ἄνευθεν ἐμεῖο. Interdum ponitur sine casu. Etym. ait nullum extare aliud adv. illi simile in θεν desinens. [Apoll. R. 2, 153. 3, 782. 4, 746. 1248. 2, 872. 3, 114. 333. "Heyn. Hom. 8, 256. 448. Jacobs. Anth. 8, 155." Schæf. Mss.]

Ἀπάνευθε et ἀπάνευθεν etiam dicuntur pro Sine, vel Procul a, aut Seorsum: ut Il. A. (549.) ἀπάνευθε θεῶν. Ψ. (83.) Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ', Ἀχιλλεῦ. Υ. (41.) Εἵως μέν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν. Od. Z. (223.) αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν. ["Il. 19, 374. et 356. coll. 379. Heyn. Hom. 4, 27. 7, 808. Hom. H. in Cer. 28. Ruhnk. Ep. Cr. 258. Monum. Byz. 1." Schæf. Mss.]

"Κᾶνις, Dorice pro καὶ ἄνευ, Etiam sine. Aristoph. A. πειρῆσθε κᾶνις τῶ πατρὸς παίειν ἐφ' ἀλὶ τὰν μάζαν. Apud Schol. vero scriptum κάννις, duplici ν, exponentem itidem καὶ χωρίς."

ἈΝΕΨΙΟΣ, ὁ, Consobrinus, Amitinus, Patruelis, Fratris vel Sororis filius. Ἀνεψιοί, inquit Hesych. ἀδελφῶν υἱοί. Dicitur autem interdum ὁ πρὸς πατρὸς ἀνεψιὸς, et ὁ πρὸς μητρὸς ἀνεψιός. Isæus (270.) Ὁ νόμος δίδωσιν ἀγχιστείαν τοῖς πρὸς πατρὸς ἀνεψιοῖς, Bud. interpr. Lex refert hæreditatem amitinis, vel patruelibus, vel agnatis. Varie enim, inquit, accipitur ἀνεψιός. Idem in Lex. scribit, Demosthenes fratris et sororis liberos invicem ἀνεψιοὺς appellat, et eorum filios ἀνεψιαδοῦς, Or. c. Steph. Plut. Theseum et Herculem appellat ἀνεψιούς. Il. I. (464.) Ἦ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες: ubi Eust. ἔτας ait vocari πάντας τοὺς συνήθεις, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔθος, dici autem ἀνεψιοὺς, τοὺς τοῦ γένους, ὡς ἀπὸ μέρους τῶν ἀνεψιῶν: esse autem ἀνεψιοὺς qui postea nominati sint ἐξάδελφοι. Ceterum ἀνεψιὸς vult Etym. esse ductum παρὰ τὸ ἀνῆφθαι, ut sit ὁ ἄνωθεν συνημμένος εἰς συγγένειαν: sed viderit. [Gl. Ἀνεψιός· Affinis, Consobrinus, Sobrinus, Frater patruelis, Patruelis. Ἀνεψιοὶ ἐκ δύο ἀδελφῶν ἀῤῥένων· Patrueles, Sobrini, Consobrini. Ἀνεψιοὶ ἐκ δύο ἀδελφῶν θηλειῶν· Amitini. "Phrynich. Ecl. 134. Thom. M. 849. Schurz. Bibl. Vinar. 219. Fac. ad Paus. 2, 31. ad Diod. S. 2, 231. De prosodia, Heyn. Hom. 7, 93. Ἀνεψιοί, Gesshwisterkinder, Pausan. 1, 332. 395. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἄδμητος. Valck. Animadv. ad Ammon. 8. ad Timæi Lex. 41. Theocr. 22, 170. Ammon. 17. 54. ad Diod. S. 1, 278. Herod. 507. 544. et n." Schæf. Mss.]

Ἀνεψιά, ἡ, Consobrina, Patruelis. Xen. (Ἀπ. 2, 7, 2.) Συνεληλύθασι πρὸς ἐμὲ ἀδελφαί τε καὶ ἀδελφιδαῖ, καὶ ἀνεψιαί. Citatur e Plut. Solone ἀνεψιὰ μητρὸς pro Consobrina matris. Plut. in Probl. Rom. Ἀλλὰ ὀψὲ συνεχώρησαν ἀνεψιαῖς συνοικεῖν: ubi quidam ἀνεψιὰς vertunt Neptes, alii rectius Consobrinas. [Gl. Ἀνεψιά· Consobrina. "Ind. Xen. Mem. Abresch. Lect. Arist. 205. Phrynich. Ecl. 134. Dionys. H. 1, 200." Schæf. Mss.]

Ἀνεψιότης, ητος, ἡ, Consobrinitas, ad verbum, vel Patruelitas. Gradus propinquitatis, quam ἀνεψιοὶ faciunt et ἀνεψιαί. Apud Demosth. μέχρι ἀνεψιότητος. [Gl. Consobrinitas, Sobrinitas. "Etym. M. Hesych." Wakef. Mss.]

Ἀνεψιαδοῦς, (οῦ,) ὁ, Filius consobrini, s. consobrinæ, s. patruelis, vel amitini. Demosth., ut paulo ante e Bud. retuli, Fratris et sororis liberos invicem ἀνεψιοὺς appellat, et eorum filios ἀνεψιαδοῦς, Or. c. Steph. Ἀνεψιαδοῦς, inquit Hesych., ἐκ τοῦ ἀνεψιοῦ γεγονὼς ἢ τῆς ἀνεψιᾶς. Fit autem ἀνεψιαδοῦς ex ἀνεψιὸς ead. forma qua ἀδελφιδοῦς ex ἀδελφός. [Gl. Sobrinus. "Demosth. in Steph. 1. p. 1118=292. Ἔστι γὰρ ἡ τούτου μήτηρ, καὶ ὁ τῆς ἐμῆς γυναικὸς πατὴρ, ἀδελφοί· ὥστε τὴν μὲν γυναῖκα τὴν ἐμὴν, ἀνεψιὰν εἶναι τούτῳ· τοὺς δὲ παῖδας τοὺς ἐκείνου, καὶ τοὺς ἐμοὺς, ἀνεψιαδοῦς. In Reiskii Ind. non legitur." Seager. Mss. "Phrynich. Ecl. 134." Schæf. Mss. "Jambl. Protr. 154. Procop." Wakef. Mss.]

Ἀνεψιαδῆ, (ἡ,) Filia consobrini, vel consobrinæ, s. patruelis, vel amitini. ["Phrynich. 134." Schæf. Mss.]

Ἀνεψιάδης, (ὁ,) vide ap. J. Poll. et Suid. in Vita Hesiodi. ["Jambl. Protr. 364. K. *Ἀνεψιαδῆς, Phalar. 214." Schæf. Mss.]

Αὐτανεψιὸς pro ἀνεψιὸς putat poni Bud. afferens h. l. Ἔστι δὲ οὗτος, Ἀξιόχου μὲν υἱὸς, τοῦ Ἀλκιβιάδου τοῦ παλαιοῦ, αὐτανεψιὸς δὲ τοῦ νῦν ὄντος Ἀλκιβιάδου. Sed et ab J. Poll. ἀνεψιοὺς et αὐτανεψιοὺς pro iisdem poni quidam tradiderunt. Ego tamen in αὐτανεψιοὶ restringi signif. puto. Idem et de Ἀντανεψιὸς dico. [Ἀντανεψιὸς in Schneider. Lex. non legitur. "Phavor. 90. Ἀντανεψιοὶ καὶ ἀνεψιοί· οἱ ἀδελφῶν παῖδες." Scott. App. ad Thes. "Αὐτανεψιὸς, ὁ, i. q. ἀνεψιὸς, fem. * Αὐτανεψία, Lycophro 811. J. Poll. 3, 28. Æsch. Suppl. 939. 991. Eur. (Rhes. 944. Heracl. 212. 987.)" Schneider. Lex. J. Poll. 3, 28. Lycophro 546. 798. "Αὐτανεψιὸς, Toup. Opusc. 1, 111. Phrynich. Ecl. 134. Thom. M. 849. *Αὐτανεψιὰ, Abresch. Lect. Arist. 205." Schæf. Mss. "Αὐτανεψιὸς, Eustath." Wakef. Mss.]

Ἐξανεψιὸς, E patre consobrinus, ἐξανεψιοὶ, Quorum patres sunt inter se ἀνεψιοὶ, aut matres inter se ἀνεψιαί. J. Poll. 3. Οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀνεψιαδῶν, ἀλλήλοις ἐξανεψιοί τε καὶ ἐξανεψιαί. ["Polyb. ap. Athen. 440." Schweigh. Mss. "Fischer. Ind. Palæph. Ammon. 17. 54. Ἐξανεψιαὶ, Phrynich. Ecl. 134. Thom. M. 849." Schæf. Mss.]

ἌΝΗΘΟΝ, τὸ, Anethum, Herba nota, quæ et ap. nostrates Græcum nomen e parte retinet. Sic autem appellatur secundum Etym. παρὰ τὸ ἄνω θεῖν, Quod cito crescat. Aristoph. N. (982.) Οὐδ' ἂν ἄνηθον τῶν πρεσβυτέρων ἁρπάζειν, οὐδὲ σέλινον. ["Herod. 4, 41. J. Poll. 6, 107." Kall. Mss. Rhodigin. 27, 26. Dalechamp. ad Plin. 20, 18. "Heyn. ad Virg. Bucol. 45. Koen. ad Greg. 283. 287. ad Herod. 313." Schæf. Mss.]

Ἀνηθοειδὴς, έος, ὁ, ἡ, Anethi speciem s. formam

habens, i. e. similis anetho. [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

'Ανήθινος, ὁ, ἡ, [imo ινη, ινον,] Anethinus, Ex anetho confectus, vel Ex anetho constans: ut ἀνήθινος στέφανος, Anethina corona, pro Ex anetho confecta, Theocr. (7, 63.) Et ἀνήθινον μύρον, Diosc. 1, 62. Item ἀνήθινος οἶνος, 5, 67. [" Seber. ad J. Poll. 6, 107. ‖ 'Ανηθίνη, Emplastrum, quod multum confert ægre spirantibus, Trallian. p. 84. ‖ 'Ανήθινον ἔλαιον, Oleum anethinum, 86. * 'Ανηθέλαιον, (τὸ,) Synes. de Febr. 182. 266. Theoph. Nonn. 22. Rhod. ad Scrib. Larg. 93." Kall. Mss.]

[* 'Ανηθίτης, ὁ, ut ἀνηθίτης οἶνος Geopon. 8, 3.]

'ΑΝΗΡ, Vir, gen. ἀνδρὸς, et itidem in cet. sed ἀνέρος, ἀνέρι, ἀνέρα dicunt poëtæ, et interdum etiam ἀνδρὸς, ἀνδρὶ, ἄνδρα: in prosa autem usurpantur hæc, non item illa. Vocativus est ἄνερ: ut πάτερ a πατήρ. Ut autem Lat. Vir varie sumitur, sic Gr. ἀνήρ. 'Ανὴρ simpl. pro ἄνθρωπος, ut Vir pro Homo. Καὶ ὁ ἁπλῶς ἄνθρωπος, inquit Eust., ut in ἔσχατοι ἀνδρῶν: et in compp. ἀνδραποδιστὴς et ἀνδροφόνος: nam in his et similibus ἀνδρὸς appellatione omnis ἄνθρωπος intelligitur. Possunt autem alia multa exempla proferri præter hæc Eustathii, hujus signif. ex Hom., quinetiam e prosa; ut cum dicitur ἀνὴρ ῥήτωρ, et ἄνδρες ἀγωνισταὶ a Demosth. et passim ἄνδρες 'Αθηναῖοι. Sed et in aliis quibusdam loquendi generibus: in quorum tamen bona parte Viri appellationem potius quam Hominis usurpamus, Latine ea interpretantes: ut, cum Thuc. de captivorum permutatione loquens, dicit, 'Ανὴρ ἀντ' ἀνδρὸς ἐλύθησαν. Sic et cum dicitur κατ' ἄνδρα pro In singulos viros, vel Per singulos viros, aut potius adv. Viritim. ‖ Usurpatur itidem pro ἐκεῖνος, ut ἄνθρωπος, cum ap. alios, tum ap. Greg. identidem: ut, "Ο,τε γὰρ ἀνὴρ αἰδέσιμος ἦν, pro Erat enim ille. Item, 'Εγένετό τις πρὸς τὸν ἄνδρα διαφορὰ, pro Adversus illum.

'Ανὴρ, Vir, i. e. Mas, non femina, Masculus. Plato de LL. τῶν ἀνδρῶν ἄπαις, Carens liberis maribus, Mascula prole carens. Huc pertinet istud loquendi genus, οἱ πρὸς ἀνδρῶν οἰκεῖοι. Iidem enim appellantur οἱ ἐκ τῶν ἀῤῥένων οἰκεῖοι, videlicet Agnati et Gentiles, ut ait Bud. De tauro etiam dicitur in Anthol., ut Virg. dixit, Vir gregis ipse caper.

'Ανὴρ, Vir, i. e. Non eviratus, Virilitatem suam habens, i. e. sua virilia, Non eunuchus, ut in ænigmate, quod e Clearcho profert Athen. 'Ανήρ τε κοὐκ ἀνὴρ ὄρνιθά τε κοὐκ ὄρνιθα ἰδών τε κοὐκ ἰδὼν, κ.τ.λ. Nec male tamen in Act. Apost. 8, (27.) ἀνὴρ et εὐνοῦχος conjunguntur, Καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ Αἰθίοψ, εὐνοῦχος, δυνάστης, κ.τ.λ.: hic enim ἀνὴρ cum Αἰθίοψ jungitur, et simpl. pro ἄνθρωπος usurpatur, de quo usu modo dictum est. ‖ In Epigr. quodam incerti Auctoris, quod est Anthol. lib. 1. ἀνὴρ et μαλακὸς opponuntur: ubi a quibusdam ἀνὴρ exp. Non effeminatus: videtur etiam exp. posse Non enervatus, ex Ovidio. Secundum quosdam autem ἀνὴρ hic dicitur Non obscœnus, et μαλακὸς contra Obscœnus. Cf. Epigr. illud in fontem Salmacin cum iis, quæ de eo scribit Ovid. Met. 4, (285.) Hujus undas appellat obscœnas Idem, 15, [319.]

'Ανὴρ, Vir, i. e. Virilem ætatem habens, Vir ætate. Plut. (2, 4.) Καὶ παῖδα μειράκιον καὶ ἄνδρα πάσῃ συνανθῆσαν τῇ ἡλικίᾳ. Hinc illa loquendi genera, εἰς ἄνδρας τελεῖν, item εἰς ἄνδρας ἐγγράφεσθαι, item εἰς ἄνδρας δοκιμάζεσθαι, item εἰς ἄνδρας ταχθῆναι, ubi ἄνδρας, Viros, solemus Virilem ætatem interpr. Dicimus enim, Ad virilem ætatem pervenire, vel Ætatem virilem attingere, s. attigisse. Dicitur etiam εἰς ἄνδρας ἐλθεῖν et προελθεῖν ab Aphthon., item εἰς ἄνδρας ἀφικέσθαι, ad verbum, Ad viros pervenire, i. e. Ad virilem ætatem. Illud autem εἰς ἄνδρας ἐγγράφεσθαι dicit Demosth. (412.) Citatur et εἰς ἄνδρας συντελεῖν ex Isocr. pro εἰς ἄνδρας τελεῖν. Idem εἰς ἄνδρας δοκιμασθῆναι dicit, Areop. (14.) 'Επειδὴ δ' εἰς ἄνδρας δοκιμασθεῖεν. Sed et δοκιμασθέντα per se signif. i. q. εἰς ἄνδρας δοκιμασθέντα, ap. Demosth. (565.) Εἰσφέρων—ἀπὸ τῆς δόξης ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε, καὶ ὧν δίκαιον ἦν δοκιμασθέντα κομίσασθαι, ubi δοκιμα- A σθέντα Bud. exp. εἰς ἄνδρας ἤδη ταχθέντα, et εἰς ἄνδρας τελεῖν ἀρξάμενον, et εἰς ἄνδρας ἐγγεγραμμένον. Romani enim dicebant Virilem togam sumere, quod ἀνδροῦσθαι etiam dicitur Aristoteli. "Ανδρα γεγονέναι etiam est Majorem annis fieri, ut quo tempore οἱ ἀνδρωθέντες λόγον ἐκομίζοντο τῆς ἐπιτροπῆς, Rationem reposcebant et reliqua tutelæ administratæ. Non solum autem dicunt ἄνδρα γεγονέναι, sed etiam ἄνδρα τέλειον. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Τέλειός τε ἀνὴρ γενόμενος, τὰ ἐν ἀνδράσι. Nec solum invenitur ἀνὴρ τέλειος, sed et ἀνὴρ μέσος, quem sequitur προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ: hunc autem ἄνδρα μέσον præcedit ἀνὴρ νέος.

'Ανὴρ, Vir, i. e. Virili animo præditus, Strenuus, Fortis. Il. Θ. (174.) 'Ανέρες ἔστε φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς: aliis quoque multis in Il. sic utitur: et ap. Thuc. Schol. ἄνδρες exp. ἀνδρεῖοι. Sic et Lat. Virum usurpant in certis loquendi generibus. Horat. autem nove dixit, Nam si quid in Flacco viri est, pro Siquid virilis animi, meo quidem judicio. ‖ Dicuntur etiam aliquando ἄνδρες Quicunque aliquid dignum B viro vel dicunt vel faciunt: et non esse ἄνδρες, Qui servile quidpiam et abjectum facere sustinent; ut Xen. 'Ιερ. (7, 3.) "Ανδρες καὶ οὐκ ἔτι ἄνθρωποι μόνον νομιζόμενοι. Herod. 7. Δῆλον δ' ἐποιεῦντο ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶεν, ὀλίγοι δ' ἄνδρες, Multos quidem esse homines, paucos autem viros. Cic. ad Fam. 5. Ut et hominem te et virum esse meminisses. Rursus Xen. K. Π. 4, (2, 12.) 'Ως ὁ τοῦτο ποιῶν, οὐκέτι ἀνήρ ἐστιν, ἀλλὰ σκευοφόρος. E. 7, (1, 13.) 'Ανεφυσῶντό τε καὶ ὑπερεφίλουν τὸν Λυκομήδην, καὶ μόνον ἄνδρα ἡγοῦντο. Æschin. c. Ctes. Πρᾶξιν δὲ ἀνδρὸς οὐ πράξεις.

'Ανὴρ, Vir, i. e. Maritus; quæ signif. una cum præcedente habetur in apophthegmate cujusdam Lacænæ, quod commemoratur a Plut. Lycurgo, Μόναι τῶν ἀνδρῶν ἄρχετε ὑμεῖς αἱ Λάκαιναι· μόναι γὰρ, ἔφη, τίκτομεν ἄνδρας. Hom. Od. Z. (181.) "Ανδρα τε καὶ οἶκον, καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν 'Εσθλήν: et subjungit, nihil potius esse ac præstantius quam cum concordes eandem domum habitant ἀνὴρ ἠδὲ γυνὴ, Maritus et uxor. Jungitur cum gen.; ut ἀνὴρ ἐκείνης, Maritus C illius: Athen. 12. Δειπνεῖν δὲ αὐτὰς οὐ παρὰ τοῖς ἀνδράσι τοῖς ἑαυτῶν. Dicitur item ἀνδρὸς ὡραία, Virgo nubilis; quod genus loquendi aptissime, ut opinor, exp. possumus Horatianis verbis, Tempestiva viro. Plane enim Græcorum imitatione videtur ita locutus fuisse. Od. A. (292.) καὶ ἀνέρι μητέρα δῶσω. Il. T. (291.) "Ανδρα μὲν ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. Possumus tamen in hujusmodi loquendi generibus, ac præsertim in hoc ultimo, ἄνδρα accipere simpl. pro Viro, non pro Marito, sicut et cum dicitur puella ἀνδρὸς δεκτικὴ, q. d. Capax viri, Lat. Viripotens.

'Ανὴρ ancipitem habet vocalem α, i. e. quæ produci vel corripi possit. His in Il. producitur, Il. N. (131.) 'Ασπὶς ἄρ ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ. Od. A. (292.) καὶ ἀνέρι μητέρα δῶσω. Il. Λ. (548.) 'Εσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται. Σ. (515.) μετὰ δ' ἀνέρες οὓς ἔχε γῆρας: et alibi frequenter. Corripitur autem hic, Il. P. (98.) 'Οππότ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι. Π. (306.) "Ενθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης 'Ηγεμόνων: D qui versus habetur etiam Il. O. (328.) quanquam in Edd. quibusdam particula δὲ non additur eo in loco; sed legitur ἔνθ' ἀνὴρ, et ita longam haberet priorem ἀνήρ. Sed observavi particulam hanc in iisdem Edd. non solum temere omissam, sed et additam nonnunquam; ut in versu, quem modo ex Il. N. (131.) protuli, 'Ασπὶς ἄρ ἀσπίδ' ἔρειδε κ.τ.λ.; nam cum in aliis quibusdam Edd., tum in Florentina ibi legitur, 'Ασπὶς δ' ἄρ ἀσπίδ' ἔρειδε, non sine manifesto errore.

[" 'Ανὴρ, Eran. Philo 165. Fischer. Ind. Palæph. Ilgen. Hymn. 236. Vir, Maritus, Toup. Epist. de Syrac. 339. Coitum expertus, opponitur Eunuchus, Valck. Hippol. p. 221. ubi et de τὰ ἀνδρῶν. Opp. πόσις, Wakef. Trach. 550. Strenuus, Fortis, Jacobs. Vorr. zu Velleii xxviii.; Exerc. 1, 154. ad Diod. S. 2, 27. Boissonad. Philostr. 364. 563. Mortalis, Ilgen. Hymn. 487. Pro τὶς, ad Xen. Œcon. 1, 7. ad Callim. 1, 13. Valck. ad Oratt. 336. Ilgen. Hymn. 205. Wessel. ad Herod. 36. 182. 260. 476. 481. ad Callim. 1, 50. Lennep. ad Phalar. 125. Abresch. Æsch. 2, 71.

Herod. 1, 61. extr. Schneider. ad Xen. Hieron. 250. Cum alio substantivo, Munck. ad Anton. Liber. 238. Verb. Wakef. Eum. 16. Theocr. Epigr. 17. Markl. Suppl. 445. Villois. ad Long. 277. Aristoph. Fr. 282. Tunc articulus, opinor, locum non habet, cf. Invernizz. ad Aristoph. Θ. 155. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 211. ad Eur. Med. 769. ad Poët. Gnom. 345. ad Œd. C. 630. 1486. Trach. 391. Aj. 9. 1268. 1355. Philoct. 212. 976. El. 1221. Valck. Phœn. p. 554. Porson. Phœn. 1670. ad Charit. 657. Luzac. Exerc. 52. Jacobs. Anth. 11, 155. Heyn. Hom. 4, 320. Lobeck. Aj. p. 401. Græf. ad Mel. 84. Quomodo differat ab ἄνθρωπος, v. ad h. v. Conf. cum ἄνθρωπος, Porson. Hec. liv. Ed. 2. Heyn. Hom. 5, 25. Dionys. H. 2, 1199. I. q. ἄνθρωπος, Soph. Œd. C. 567. Markl. Iph. p. 182. dat. plur. Ἐν ἀνδράσιν, Valck. ad Phœn. p. 431. Αὐτοῖς ἀνδράσιν λαβεῖν, ad Charit. 627. Ὦνερ, Toup. Opusc. 1, 297. Ἄνερ, ὦ ἄνερ, Brunck. Aristoph. 1, 291. 3, 129. 132. Ἀνὴρ, eximie dictus, Valck. Hippol. p. 248.; Diatr. 216. Koen. ad Greg. 89. Brunck. Œd. C. 393. ad Herod. 611. Heindorf. ad Plat. Phædr. 227. Schneider. ad Xen. Hieron. 235. 250. Abundans, Lobeck. Aj. p. 381. Repetitum, p. 391. Ἀν. pro ὁ ἀνὴρ, Brunck. Aristoph. 2, 24. 211. ad Dionys. H. 5, 166. Dionys. H. 3, 1483. Heindorf. ad Plat. Phædr. 316. 320. pro ὁ ἀν. et tamen α breve, Aristoph. Thesm. 495. Ἀνδρὸς, pro τοῦ ἀνδρὸς, Alcest. 783. Ἀνὴρ, pro αὐτὸς, Heyn. Hom. 6, 197. Singul. pro plur., Musgr. Heracl. 804. De formis ἀνέρα, ἀνέρος, Valck. Diatr. 216. Porson. Phœn. 1670. ἀνέρας, ἀνέρων, Græf. ad Mel. 84. Ἀνὴρ οὐκ ἀνὴρ, ad Herod. 311. Weisk. ad Longin. 373. Ἐς ἀνδρὸς ἐλθεῖν, de sponsa, Koen. ad Greg. 19. Bergler. Alciphr. 364. Ὡνὴρ, ad Eur. Rhes. 122. Jacobs. Anth. 7, 62. Brunck. Aristoph. 1, 21. 3, 20. 22. 175. 179. 180. 3, 68. 74. 77. 83. 95. Porson. Med. p. 101. Ἀ'νὴρ, Lobeck. Aj. p. 401. Ὡ'νδρες, Brunck. Aristoph. 3, 227. Fr. 217. Ἀνὴρ παρ' ἄνδρα, Musgr. Hel. 1077. 1590. Εἰς ἄνδρα ἀφικέσθαι, Ion. 333. Dionys. H. 1, 406. 2, 645. Κατ' ἄνδρα, Boissonad. Philostr. 450. Ἐς ἄνδρας ἄρχεσθαι, 582. Ἄνδρα ποιεῖν, Villois. ad Long. 87. 193. 207. Ἀνὴρ χαλκεὺς, Porson. Med. p. 58. Ἐκεῖνος ἀνὴρ, Dionys. H. 5, 28. Ἄνδρες a Librariis omissum, Porson. Hec. liv. Ed. 2. Ἀνὴρ, ὁ ἀνὴρ, Heindorf. ad Plat. Theæt. 350. ad Dionys. H. 4, 2086. De dat. plur., Heyn. Hom. 7, 338. Ἀνδρῶν τε θεῶν τε, 625." Schæf. Mss.]

[" Ἀνὴρ, Fortitudo, Clem. Alex. 293. Τἀνδρὶ, Homini, Plut. 9, 102." Wakef. Mss. Hermann. ad Viger. 718. Pind. Ol. 6, 14. ἀκίνδυνοι δ' ἀρεταὶ Οὔτε παρ' ἀνδράσιν, οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις, Τίμιαι. " Vir fortis, Strenuus, Egregius. Demosth. 426. Ἐζήλουν, ἐτίμων, ἄνδρας ἡγοῦντο. Aristoph. N. 823. Σοὶ φράσω πρᾶγμ', ὃ σὺ μαθὼν, ἀνὴρ ἔσει: pro Aliquis, 1214. εἶτ' ἄνδρα τῶν αὐτοῦ τί χρὴ προϊέναι;" Seager. Mss. Glossæ: Ἀνήρ· Baro, Maritus, Vir. Ἀνὴρ γυναικός· Maritus. Ἀνὴρ Ῥωμαῖος· Quiritis. Ἄνδρες Ῥωμαῖοι· Quirites. Ἀνδρὸς ἀδελφός· Levir. Ἀνδρὸς ἀδελφή· Glos. Ἀνδρῶν σύστημα· Contubernium. Κατ' ἄνδρα· Viritim. " Isidor. Pel. 3, 243. (p. 253.) Τῷ μὲν γὰρ μέλει καὶ μέρει τὸ ὅλον καὶ τὸ πᾶν ἀντιδιαστέλλεται· τῇ δὲ γυναικὶ ὁ ἀνὴρ, ὡς οἶμαι, λέγεται· τὸ γὰρ ἄνθρωπος κοινὸν αὐτοῖς ἐστιν ὄνομα· ἡ σπειρομένη γῆ, καὶ διὰ τοῦτο γόνιμος γινομένη.——Διὸ καὶ παρ' Ἀθηναίοις ἡ συνάφεια ἡ κατὰ νόμον, ἐπ' ἀρότρῳ παίδων ἐλέγετο γίνεσθαι." Gataker. Mss. Ἀνὴρ, pro ὁ ἀνὴρ, ut ἄνθρωπος pro ὁ ἄνθρ., Apollon. de Conj. 495.] " Ὡνὴρ s. ὦ 'νὴρ, Attica synaliphe pro ὁ ἀνήρ. Ὦνδρες s. ὦ 'νδρες, pro ὦ ἄνδρες, " Attica synaliphe ap. Aristoph. Sic ὦνερ s. ὦ 'νερ, " pro ὦ ἄνερ, Suid. At ᾦνδρες pro οἱ ἄνδρες."

[* " Ἀνδροβάμων, ὁ, ἡ, Inscr. Cretica Muratorii p. 445. Ὀδοὺς καὶ τοὺς ἀνδροβάμονας ἀποκατέστησεν, vox dubia." Schneider. Lex.]

Ἀνδρόβασμος, ὁ, Angusta via, ut quæ uni duntaxat viro sufficiat, quæ unum tantummodo virum capiat, στενὴ ὁδὸς, Hesych. Dici puto quasi ἀνδρὸς βασμός. [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

[* " Ἀνδροβάτης, (ὁ,) Hesych." Wakef. Mss. UNDE * Ἀνδροβατέω, Cum viris, sc. pueris, consuesco, rem habeo, amore sc. nefando. Meleager 48. Οὔ μοι παιδομανὴς κραδία· τί δὲ τερπνὸν ἐρῶντι Ἀνδροβατεῖν, εἰ μὴ δούς τι λαβεῖν ἐθέλοι; Just. Mart. Apol. 2. p. 130. Thirlb. Διὸς δὲ, καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, μιμηταὶ γενόμενοι ἐν τῷ ἀνδροβατεῖν, καὶ γυναιξὶν ἀδεῶς μίγνυσθαι.]

[* Ἀνδροβαρὴς, ὁ, ἡ, Viros gravans. Phavor. Ἀνδραχθεῖς λίθοι· οἳ τοῖς ἄλλοις ἀνδράσιν ἐπαχθῆ ἂν γένοιντο φορήματα.]

[* " Ἀνδρόβιος, Suid. v. Δρύπτεται." Wakef. Mss.]

Ἀνδροβόρος, ὁ, ἡ, Virivorus, Virorum devorator, Homines vorans: ut ἀνδροβόροι κύνες, et in Anthol. Ἀνδροβόρων ὁμότεχνε κυνῶν, αἴλουρε κακίστη, [Damoch. 1. " Valck. ad Phœn. p. 534. Jacobs. Anth. 11, 118." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 6, 247." Wakef. Mss.]

[* Ἀνδρόβουλος, ὁ, ἡ, Virilis consilii, Fortis, s. Viris insidians. Æsch. Ag. 11.: cf. Choëph. 624. * γυναικόβουλος. Vide E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 222.]

[* Ἀνδροβρὼς ET * Ἀνδρόβρωτος, ὁ, ἡ, Viros devorans. Ἀνδροβρῶτας ἡδονὰς, Eur. Fr. Meleagr. 18. Vide et Herc. F. 384. Cycl. 93. " Ἀνδροβρὼς, Valck. ad Phœn. p. 534.; Diatr. 115. 136. 142. Wakef. Herc. 384. Musgr. ibid. Jacobs. Anth. 7, 220. 224." Schæf. Mss.]

Ἀνδρογένεια, ἡ, Virorum genitura, Virilis sexus genitura, vel propagatio, ut exp. ap. Hippocr. Secundum quosdam tamen ἀνδρογένεια [sic] est generaliter Hominum genitura, s. propagatio. Male autem scribitur in quibusdam libris et in VV. LL. ἀνδρογένεια [sic] cum accentu in antepen.; ita enim esset nomen ἐπιθετικὸν, ut ἀφρογένεια, ἠριγένεια. [Hippocr. 539, 18 = 1294. Schol. Pind. P. 4, 253. Galen. Lex. Hippocr.]

[* Ἀνδρογίγας, αντος, ὁ, Gigas, Vir fortis. Callim. H. in Cer. 34.]

Ἀνδρογόνος, ὁ, ἡ, Virum generans, vel gignens. Apud Hesiod. (D. 19. 24.) ἀνδρογόνος dicitur ἡμέρα, Dies. μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσι, Ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνος. Quo in loco ἀνδρογόνος, ab eo dicitur Virorum generatrix. Fortasse Virisatrix possemus interpr., e Virisator, eadem forma facto qua Vitisator, deducentes femininum Virisatrix; sed asperius est femininum quam masculinum. A quibusdam ἀνδρογόνος ἡμέρα ap. Hesiod. exp. Dies viripara. A Nonno (J. 9, 33.) ἀνδρογόνος χοῦς vocatur Humus, e qua formatus fuit Adam, quasi virigeneratrix. Vide Γόνος, e quo et ἀνὴρ componitur hoc nomen.

Ἀνδρογύνης, vel Ἀνδρόγυνος, ὁ, ad verbum, si ita dici posset, Marifemina, pro Mas et femina, Vir pariter et femina, Utrumque habens sexum, vel Utriusque naturæ, ut loquitur Plin. (7, 2.): Ἀνδρογύναι appellabantur Populi quidam in Africa utriusque naturæ, inter se vicibus coëuntes; quibus dextra mamma virilis erat, sinistra vero muliebris. Plato (10, 201.) Ἀνδρόγυνον γὰρ ἓν τότε μὲν ἦν καὶ εἶδος καὶ ὄνομα, ἐξ ἀμφοτέρων κοινὸν τοῦ τε ἄρρενος καὶ θήλεος· νῦν δ' οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἢ ἐν ὀνείδει τοὔνομα κείμενον. Augustinus de androgynis loquens: In his sic uterque sexus apparet, ut e quo potius debeant accipere nomen incertum sit. Hi alio nomine γύνανδροι vocantur, item ἑρμαφρόδιτοι, ab Hermaphrodito Mercurii et Veneris filio, qui cum Nympha Salmacide confusum sexum habuisse perhibetur. || Ἀνδρόγυνοι vocantur etiam Illi, quibus excisa sunt virilia; qui et ἀπόκοποι, et γυννίδες, item ἡμιγύναικες, item ἡμίανδροι, i. e. Lat. ad verbum Semiviri. Vide J. Poll. || Ἀνδρόγυνος ab Hes. exp. non solum ἑρμαφρόδιτος, sed etiam ἀσθενὴς et ἀνίσχυρος, Debilis et imbecillis, Invalidus; quæ signif. videtur manare e proxime dicta; nam fere cum virilibus exscinditur etiam virile robur, et vigor virilis. Est item ἀνδρόγυνος e Suida Effeminatus, Muliebri et molli animo præditus, ἄνανδρος. In Parab. Solom. capitur pro Socorde et parum strenuo, ac non virili, ut scribit Bud. || Ἀνδρόγυνος, ὁ, ἡ, adjectivum: ut ἀνδρόγυνα λουτρὰ ex Anthol. Epigr. (adesp. 252.) citatur pro Balneis ubi promiscue viri et feminæ lavantur. || Sunt qui ἀνδρόγυνος velint Bacchi etiam cognomen esse. [Myrin. 2. Ἀνδρόγυνον τὴν μαλακήν. Lucian. 5, 290. Ἔρωτας ἀνδρογύνους. Ἀνδρόγυναι pro ἀνδρόγυνε, Plut. 8, 204. H. " Herod. 4, 67. Diod. S. 558. Lucian. Dial. Nept. et Merc. 74. Et 142. Οὐ-

κοῦν, ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. Hippocr. 348(=87, 9.)" Scott. App. ad Thes. Glossæ: 'Ανδρόγυνος· Semivir, Virago. "'Ανδρογύνης, Heyn. Hom. 6, 645. 'Ανδρόγυνος, Jacobs. Anth. 6, 385. 7, 368. 8, 280. Huschk. Anal. 112. Wakef. S. C. 4, 195. ad Diod. S. 2, 521. Epigr. adesp. 252. Valck. Animadv. in Ammon. 52. Thom. M. 63. ad Herod. 311. Valck. Callim. 111. Exoletus, ad Timæi Lex. 161. Toup. Opusc. 1, 539." Schæf. Mss.]

[* "'Ανδρογυναῖος, Athan. Dial. 3. de Trin. 2, 185." Kall. Mss.]

"'Ανδροδάϊκτος, (ὁ, ἡ,) Schol. Aristoph. B. (1264.) " exp. *ἡ ἀνδρῶν φόνον ποιοῦσα*, Viros perimens, nisi po- " tius sit In qua viri perimuntur." [Æsch. Choëph. 857.]

'Ανδροδάμας, *αντος, ὁ,* (ἡ,) Gemma quædam, sic dicta, quod impetus hominum domet, Plin. (36, 20. 37, 10.) nam *δαμάω*, pro quo et *δαμάζω*, sonat Domo. [Pind. N. 3, 66. 9, 37. " Valck. ad Theocr. Id. x. p. 47." Schæf. Mss.]

'Ανδροδῆμις, ap. Hesych. si mendum non est, *ὕπανδρος γυνή.*

[* "'Ανδροδιώκτης, (ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 133. (253, 6512.)" Boissonad. Mss.]

[* "'Ανδροδόκος, Paul. Silent. Amb. 188." Schæf. Mss.]

'Ανδρόδομος, ὁ, quasi *ἀνδρὸς δόμος*, Triclinium, *τρίκλινος*, Suid. Hes. I. q. *ἀνδρῶν*, secundum quosdam.

"'Ανδρόδρομος, Suidæ *ὁ τρίκλινος*, pro quo ap. Hes. " *ἀνδρόδομος*, et quidem rectius."

[* 'Ανδροθαλὴς, ὁ, Æger quidam ap. Hippocr. 364, 16.]

[* 'Ανδροθέα, ἡ, Simmiæ Securis. " Jacobs. Anth. 7, 19." Schæf. Mss.]

[* "'Ανδρόθηλος, (ὁ, ἡ,) Schol. Lycophr. 212. *ἀνδρόθηλοι στολισμοί.*" Scott. App. ad Thes. * "'Ανδρόθηλυς, Philostr. de Favorino (495.) *Διφυὴς δὲ ἐτέχθη καὶ ἀνδρόθηλυς.*" Gataker. Mss.]

[* 'Ανδροθνὴς, *ῆτος, ὁ, ἡ,* i. q. *ἀνδροκμής.* Æsch. Ag. 821. *φθορὰ ἀν.* pro *φθορὰ θνήσκοντος ὑπ' ἀνδρῶν.* " Markl. Suppl. 525. Lobeck. Aj. p. 270." Schæf. Mss. Blomf. ad Ag. l. c.]

"'Ανδροκάπηλος, (ὁ, ἡ,) Varino *μεταβολεὺς ἀνδραπόδων*, pro quo infra rectius *ἀνδραποδοκάπηλος.*"

[* "'Ανδροκάρδιος, (ὁ, ἡ, Vir fortis, Animum virilem habens.) Const. Manass. Chron. p. 26. 35(=50. 67. Meurs.) Amat. 3, 12. (*Καὶ γὰρ τὸν ἀνδροκάρδιον, κἀξ εὐγενῶν φυέντα.*)" Boissonad. Mss.]

[* 'Ανδροκλᾶς, ὁ, Jul. Firmicus 4. Annus climactericus, quod omnem vitæ substantiam frangat, ubi falso legebatur Androdas. Sunt qui legant * 'Ανδροκλάστης. Scaliger ad Manil. p. 267. Ed. 2.]

[* 'Ανδροκλεῖδαι, Hesychio *γένος 'Αθήνησιν.*]

'Ανδροκμὴς, *ῆτος, ὁ,* (ἡ,) A viro interfectus. Soph. Aj. (325.) *ἐν μέσοις βοτοῖς Σιδηροκμῆσιν*: ubi Schol. *Σιδηροκμῆσιν· τῷ σιδήρῳ φονευθεῖσιν, ὡς ἀνδροκμῆσιν.* Vide *Κάμνω.* [Æsch. Choëph. 886. Eum. 248. 954. " Markl. Suppl. 525. Lobeck. Aj. p. 269. 270." Schæf. Mss.]

'Ανδρόκμητος, ὁ, ἡ, A viro elaboratus, A viro constructus; ut *ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ*, Il. Λ. (371.) Sic et Hes. *ἀνδροκμήτους ἀγωνίας* dixit Certamina a viris laborata, Cum labore peracta. Sed Hes. ponit et aliam exp. ap. Hom. ut *ἀνδροκμήτῳ* possit signif. In quo vir mortuus jacet. Vide *Κάμνω.* [" Wakef. Eum. 248. Heyn. Hom. 6, 184." Schæf. Mss.]

'Ανδροκόβαλος, ὁ, Nequam, Improbus, Veterator, *κακοῦργος*, Suidæ. Hesychio *κακοῦργος* et *πανοῦργος*, scribenti etiam duplici λ.

[* 'Ανδροκογχυλευτὴς, ὁ. " Phavor. * 'Ανδροπορφυρεύς· *ἀνδροκογχυλευτὴς, ὁ ἀναλέγων τοὺς κόγχλους.* Salmas. legit *κόχλους.* Vide Hesych." Scott. App. ad Thes. Neutra vox in Schneider. Lex. legitur.]

[* 'Ανδροκοιτέω, Aetius 1. ap. Schneider. Lex.]

[* 'Ανδροκολωνοκλῆς· *ἀντὶ τοῦ ἠλίθιος. Κρατῖνος γὰρ Ὥραις, ἀντὶ τοῦ φάναι ἠλίθιον Ἐτεοκλέα, οὕτως ὑφ' ἓν καὶ διὰ μιᾶς λέξεως ἔφη, διὰ τὸ εἶναι ἐκ Κολωνοῦ.* Bekk. *Συναγ. Λεξ. χρησ.*]

[* 'Ανδροκόμος, ὁ, ἡ, Schol. Lucian. (Halcyon. 1.) 1, 128. " Pierson. ad Mœr. 449." Kall. Mss.]

[* 'Ανδροκόρινθος, Athen. 351.]

'Ανδροκτασία, ἡ, Hominum cædes, Homicidium. Il. Ψ. (86.) *ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς.* Item Il. Λ. (164.) *Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ.* Aliquando etiam plur. num. usurpat; ut Il. H. (237.) *μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε.* Item Il. E. (909.) *Παύσασαι βροτολοιγὸν Ἄρην ἀνδροκτασιάων.* Possumus autem *ἀνδροκτασίας* simpl. interpr. Cædes, vel Homicidia. Vide *Κτείνω*, quod signif. Interficio. [" Tatian. 100." Routh. Mss. " Clem. Alex. *Φόνος ἐστὶ καὶ ἀνδροκτασία ἡ τοιαύτη θυσία.*" Churchill. e Suicer. Mss. " Heyn. Hom. 6, 153." Schæf. Mss.]

'Ανδροκτόνος, ὁ, ἡ, Hominis interfector, Homicida. *'Ανδροκτόνου γυναικὸς*, Plut. (6, 127. 330.) UNDE 'Ανδροκτονία idem signif. quod proxime præcedens *ἀνδροκτασία*, et ab eod. v. *κτείνω*, sed ab alio ejus tempore derivatum. [* 'Ανδροκτονέω, Viros interficio. Æsch. Eum. 605. ET * 'Ανδροκτονεῖον, τό. Phrynich. *Σοφ. Προπαρ.*: *'Ανδροκτονεῖον· ὁ τόπος, ἔνθα οἱ ἄνθρωποι ἀποθνήσκουσι. Λέγοιτο δ' ἂν ἀνδροκτονεῖα καὶ τὰ τῶν δημίων ἐνδιαιτήματα, ἐν οἷς τοὺς τῶν ἐπιθανάτων καταδικασθέντας καταχρῶνται. Καὶ οἱ Διομήδους τοῦ Θρᾳκὸς ἱππῶνες εἰκότως ἂν ἀνδροκτονεῖα λέγοιτ' ἄν,* (l. *λέγοιντ' ἄν,*) *καὶ ὁ Κερκυών· καὶ ἡ Ἰταλικὴ δὲ Σκύλλα ἀνδροκτονεῖον εἶχε τὸ ἄντρον, ᾧ προσεπεφύκει.* "'Ανδροκτόνος, Valck. ad Phœn. p. 235.; Diatr. 150. Jacobs. Anth. 9, 98. Brunck. Soph. 3, 394. 'Ανδροκτονέω, Abresch. Æsch. 2, 90." Schæf. Mss.]

[* "'Ανδρολάλος, ὁ, ἡ, Theophr. Char. 28." Schneider. Lex. Ubi Cod. Pal. * *ἀνδρόλαγνοι*, " Virorum appetentissimæ, Ad libidinem propensæ; sed auctoritate nulla nititur h. v." Ast., quem vide.]

[* "'Ανδρολέτειρα, (ἡ, Viros perdens.) Anonymus ap. Schol. Pind. N. 3, 64. Æsch. S. c. T. 303. (Ag. 1473.)" Boissonad. Mss.]

'Ανδρολήμη, ἡ, Virilem habens animi elationem, *ἀνδρολήμην, ἀνδρὸς ἔχουσαν λῆμα*, Hes. [In Schneider. Lex. legitur *ἀνδρολήμης.*]

'Ανδροληψία, ἡ, vel 'Ανδρολήψιον, τὸ, Corporum pigneratio: hæc autem dabatur non contra eos, qui profugos suscipiebant, sed contra eos, ap. quos facinus perpetratum fuerat. Item, Corporis prehensio, ut docet Bud. Comm. Eundem in Annot. post. consule, et inde vocis hujus exempla pete. Si, inquit Suid., extra Atticam vir Atheniensis interfectus fuisset, et civitas, in qua perpetratum id homicidium erat, eum, qui ejus auctor esse videretur, ad pœnam poscentibus non daret: tres licebat cives illius civitatis capere, et pœnam homicidii daturos Athenas abducere; atque hoc appellabatur *ἀνδρολήψιον.* Citat deinde h. l. Demosth. (648.) *Πρὸς δὲ τούτοις, ὁ μὲν νόμος, ἐὰν μήτε δίκας ὑπόσχωσι, παρ' οἷς ἂν τὸ πάθος γένηται, μήτε τοὺς δεδρακότας ἐκδιδῶσι, κελεύει κατὰ τούτων εἶναι τὸ ἀνδρολήψιον μέχρι τριῶν.* Subjungit idem Suid. paulo aliam interpr. nominis *ἀνδροληψία*, ex Harpocr. descriptam, quem adi. Dicitur autem *ἀνδροληψία* forma ead. qua *προσωποληψία.* A *λαμβάνω* enim fit *λῆψις* nomen verbale, pro quo in compositione *ληψία.* [Gl. 'Ανδροληψία· Conceptio, Clarigo. 'Ανδρολήψιον· Clarigatio. " Plagium, Kidnapping, Demosth. 1232. *Μόνοις ὑμῖν οὐδαμόσε ἐστὶν ἄνευ κηρυκείου βαδίσαι, διὰ τὰς ὑπὸ τούτων ἀνδροληψίας,* ('Quæ sunt hominum correptiones,' Reisk.) *καὶ σύλας,* ('Quæ sunt rerum,' Reisk.) *κατεσκευασμένας.*" Seager. Mss. "'Ανδρολήψιον, Philostr. 915. 937. Appian. 2, 538. Etym. M." Wakef. Mss.]

[* "'Ανδρολόγος, Coray Theophr. 329." Schæf. Mss.]

'Ανδρολογέω, *ήσω*, Viros lego vel colligo, ad militiam videlicet, Delectum habeo. Alciphro: *'Ανδρολογοῦσι δὲ ἐκ Πειραιῶς καὶ * Φαληρόθεν.* Sic dicitur ut *ξενολογῶ* et *στρατολογῶ.* Hesych. *ἀνδρολογεῖ* exp. *στρατολογεῖ.* [" Clem. Alex. 947." Routh. Mss. " Bergler. ad Alciphr. p. 44." Schæf. Mss.]

'Ανδρολογίζω, pro eod.; sed ab Hes. ponitur duntaxat præcedens.

'Ανδρολογία, ἡ, Virorum collectio ad militiam, Virorum delectus. Item, Collectio quælibet, quæ fit viritim; ut Macc. c. 2. *Ποιησάμενός τε κατ' ἀνδρολογίαν κατασκευάσματα εἰς ἀργυρίου δραχμὰς δισχιλίας, ἀπέστειλεν κ. τ. λ.* Ubi exp. Præparationes viritim collectas, [2 Macc. 12, 43.]

" *Κατανδρολογία*, Collectio viritim facta, *ἡ κατ' ἀν-*

" δρα συλλογή. 2 Macc. 12. Κατανδρολογίαν ποιησά-" μενοι."

'Ανδρομανὴς, ὁ, ἡ, Insaniens viris, Insaniens virorum amore, Viros insane amans vel appetens. De muliere dicitur; ut contra vir dicitur γυναικομανὴς, Insaniens amore mulierum. [" Plut. Numa p. 76." Scott. App. ad Thes. " Lennep. ad Phal. 67." Schæf. Mss.]

'Ανδρομανία, ἡ, Virorum insanus amor, qualis est impudicarum mulierum. Greg. 'Αλληλοφονίαις, μοιχείαις, ἐπιορκίαις, ἀνδρομανίαις.

'Ανδρομάχος, ὁ, ἡ, Cum viro decertans, ut θηριομάχος, Cum fera decertans. Anthol. ἀνδρομάχοις χερσί. [Pallad. 14. * ἀνδρομάχης ἀλόχου. " Jacobs. Anth. 10, 207." Schæf. Mss.]

'Ανδρομάχη, ἡ, Nomen proprium mulieris; ita enim vocabatur Uxor Hectoris, secundum quosdam Gramm. παρὰ τὸ ἀνδρεῖον καὶ τὸ μάχιμον. Sed eleganti et apto joco potest e proprio nomine fieri appellativum, et vocari ἀνδρομάχη Quælibet mulier litigare et rixari cum viro solita. Hoc sensu, dii boni, quam multæ sunt hodie per totum orbem Andromachæ; sed ibi præsertim abundant ἀνδρομάχαι, ubi viri sunt γυναικοκρατούμενοι.

[* 'Ανδρομεγέθης, ὁ, ἡ, i. q. ἀνδρομήκης. Nicet. Annal. 8, 2.]

" 'Ανδρομαίου, ap. Hes. legitur, expositum ἀνθρω-" πίνου: sed perperam proculdubio pro ἀνδρομέου, " ut alphabetica etiam series innuit." " 'Ανδρόμενον, " Hesychio τὸ τῶν ἀνδρῶν, nisi potius scr. ἀνδρόμεον." ['Ανδρόμεος, έα, εον, Il. 11, 538. " Olympiod. in Plat. Gorg." Routh. Mss. " Porson. Phœn. 866. Jacobs. Anth. 10, 260. Christod. Ecphr. 356. Epigr. adesp. 377." Schæf. Mss.]

'Ανδρομήκης, ὁ, ἡ, Virilem altitudinem s. staturam habens, ἀνδρὸς μῆκος ἔχων: est tamen μῆκος proprie Longitudo; sed Hominis longitudo vix dicatur. Gaza vertit Altitudinem hominis. Nostrates itidem dicunt De la hauteur d'un homme; nam Hauteur est Altitudo. Xen. E. 3, (2, 3.) Σταυρώματι ἀνδρομήκει ὄντι. Et ap. Athen. 5. Σὺν ἀνδρομήκεσι λημνίσκων χρυσῶν πιλήμασι. Item ἀσπὶς, Clypeus, dicitur ἀνδρομήκης, qui et ποδηνεκὴς (Il. K. 24.) Vide Eust. [" Fischer. Ind. Palæph. Eichst. de Dram. 148. ad Diod. S. 1, 353. Heyn. Hom. 7, 108." Schæf. Mss.]

[* 'Ανδρομηρὸν et * 'Ανδρομητὸν ἐγχειρίδιον, ap. Hes. (ubi v. nott.) Achill. Tat. 3. p. 203. " Lobeck. Aj. p. 350." Schæf. Mss.]

[* " 'Ανδρόμορφος, (ὁ, ἡ,) Apollod. Bibl. p. 21." Wakef. Mss.]

[* 'Ανδρόνικος, ὁ, Vir, cujus puer laborabat, ap. Hippocr. 316, 27.]

[* 'Ανδρονομέω, Marc. Anton. 10, 19. Εἶτα οἷοι ἀνδρονομούμενοι, καὶ γαυρούμενοι, ἢ χαλεπαίνοντες.]

[* " 'Ανδρόνους, ὁ, ἡ, Const. Manass. Chron. p. 116. (220, 5666.)" Boissonad. Mss.]

[* " 'Ανδροπαγὴς, (ὁ, ἡ,) Amphil. p. 12." Kall. Mss.]

'Ανδρόπαις, αιδος, ὁ, Puer ad virilem ætatem tendens, Puer jam grandior. || Vel, Puer virilem prudentiam præ se ferens, Puer aliquid virilis prudentiæ resipiens. Hesych. utramque ponit exp., Suid. priorem duntaxat. Ego posteriorem malo; nisi ἀνδρούμενος accipiatur potius pro Eo, qui virilitatem quandam præ se ferat. Affertur autem e Soph. [Fr. Troili, Æsch. S. c. Th. 535. Schol. Lycophr. 1345. Spanh. ad Callim. H. in Cer. 35. Wolf. ad Liban. Ep. 937. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 220—4. " Valck. Animadv. ad Ammon. 53. Wakef. Trach. 12. Brunck. Soph. 3, 498." Schæf. Mss.]

[* 'Ανδροπλαστία, ἡ, Virorum formatio. " Areop. Ep. 9." Churchill. e Suicer. Mss.]

'Ανδροπλήθεια, ἡ, Hominum multitudo, Hominum amplus cœtus, ἀνδρῶν πλῆθος. Suid. [Æsch. Pers. 235.]

[* " 'Ανδρόπλουτος, (ὁ, ἡ,) Mulier a marito dives facta. Pallad. V. Chrys. p. 35." Boissonad. Mss.]

'Ανδροποιὸς, ὁ, ἡ, Viros faciens. In VV. LL. ponitur hoc vocabulum, sine auctore. [Μουσικὴ, Plut. Alex. Fort. 11, 2.]

[* 'Ανδρόπορνος, ὁ, Scortum masculinum. Theopomp. ap. Athen. 260. Demetr. Phal. s. 258, p. 27.]

'Ανδροπρεπὴς, ὁ, ἡ, Virum decens, Viro conveniens, Viro dignus; ut ἀνδροπρεπὴς μορφὴ, Digna viro forma, Virum decens forma.

[* 'Ανδροπρόσωπος, ET * 'Ανδρόπρωρος, ὁ, ἡ, Hominis faciem habens. Vide ad Hesych. " 'Ανδροπρόσωπος, ἀνδρόπρωρος, Wakef. Trach. 223. Brunck. Soph. 3, 499." Schæf. Mss. " 'Ανδρόπρωρος, Emped. in Ælian. H. A. 903." Wakef. Mss.]

'Ανδροσάθων ap. Suid. et Eust. 'Ανδροσάθης ap. Hes. Virilia grandiora habens, Membrosus, eo sensu quo de obscœno deo dicitur. Sed Hes. vult ἀνδροσάθης posse etiam intelligi Ipsum virile membrum. [Bekk. Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Ανδροσάθης· ἀνδρὸς αἰδοῖα ἔχων. * 'Ανδροσάνθων· μεγάλα ἔχων αἰδοῖα.]

'Ανδρόσαιμον, τὸ, vel 'Ανδρόσαιμος, ἡ, Ruta sylvestris, πήγανον ἄγριον. Sic dicitur quod ejus flores, si digitis terantur, sanguineo succo manent. Vide Diosc. (3, 173.) Oribas. alio nomine Ascyron vocari dicit: Aetius, Atractylida. [Plin. 26, 8. Hypericum montanum Linn. Columna et Sprengel. Hist. Rei Herb.]

'Ανδρόσακες, τὸ, Herba quædam amara, tenues cirros sine foliis habens: de qua lege Diosc. (3, 150.) Fortasse ita dicitur quasi ἀνδρὸς ἄκος. [Plin. 26, 4. Sprengel. Hist. Rei Herb. 193. Madrepora acetabulum Linn.]

'Ανδρόσινις, (ιδος,) ὁ, ἡ, Hominibus noxius, Anthol. Σίνομαι est Noceo: unde σίνις. [Epigr. adesp. 273.]

[* " 'Ανδρόσπλαγχνος, Const. Manass. Chron. p. 116. (220, 5666.)" Boissonad. Mss.]

[* " 'Ανδρόστροφος, Viris versatus, Ad viros pertinens. Manetho 4, 358." Wakef. Mss.]

[* 'Ανδρόσφιγξ, Statua, quæ viri et Sphingis figuram habet. Herod. 2, 175. " Valck. ad Herod. 189. Lex. Herod." Schæf. Mss. " Lex. Hippocr." Wakef. Mss.]

[* " 'Ανδροτομῶ, Fischer. ad Euthyphr. 25." Schæf. Mss. " Sext. Emp. adv. M. p. 58." Wakef. Mss.]

[* " 'Ανδροτοξότης, (ὁ,) Nicet. Eugen. 4, 380. (ἐξ Ἔρωτος ἀνδροτοξότου.)" Boissonad. Mss.]

[* 'Ανδρότροπος, ὁ, ἡ. Manetho 4, 358. Πόρνας καὶ τριβάδας * ἀνδρόστροφα ἔργα τελούσας. Vertitur Virilia opera patrantes.]

[* 'Ανδροτυχὴς, ὁ, ἡ, Maritum nactus, In matrimonio agens femina. Æsch. Eum. 957(=962. Wakef.) * " 'Ανδροτυκὴς, Wakef. l. c." Schæf. Mss.]

'Ανδροφάγος, ὁ, ἡ, Hominivorus, s. Homivorus, Humana carne vescens: i. q. ἀνθρωποφάγος. Philostr. Her. [" Ruhnk. Ep. Cr. 263. Fischer. ad Palæph. 35. et Ind. Wessel. Diss. Herod. 72. ad Herod. 329. ad Pausan. 364." Schæf. Mss.]

'Ανδροφαγέω, Humana carne vescor; i. q. ἀνθρωποφαγέω. [Herod. 4, 107. " Wessel. Diss. Herod. 72. ad Herod. 329." Schæf. Mss.]

[* 'Ανδροφανὴς, Æger quidam ap. Hippocr. 341, 38.]

[* 'Ανδροφθόρος, ὁ, ἡ, Soph. Antig. 1034. Phil. 271. " Const. Manass. Chron. p. 66." Boissonad. Mss.]

'Ανδροφόνος, ὁ, ἡ, Homicida. Il. Ω. (724.) Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα. Unde Horat. Homicidam Hectorem nominavit. (Il. Σ. 317.) Achillis manus dicuntur ἀνδροφόνοι. Apud Hesiod. (Sc. 420.) ἀνδροφόνος μελίη. In Anthol. ἀνδροφόνος φροντίς. Usurpatur autem non solum in carmine, sed et in prosa: φόνος est Cædes, sed in compositione capitur pro Cædem perpetrante. [Epigr. adesp. 590. πολέμου, 714. Paul. Sil. 40. φροντίδα, Pallad. 139. Glossæ: 'Ανδροφόνος· Homicida, Sicarius. " Heyn. Hom. 7, 152. 479. 8, 359. ad Charit. 299. Mœr. 401. et n.: Clark. ad Il. A. 242. Casaub. Athen. 398. Thom. M. 899. Wakef. S. C. 4, 191. 5, 32. Jacobs. Anth. 11, 153. Venus 'A., T. H. ad Plutum p. 601." Schæf. Mss. " Valde improbus, Athen. 224." Wakef. Mss.]

'Ανδροφονία, ἡ, Homicidium; pro quo ἀνδροκτασία ap. poëtas præsertim heroicos, quod ἀνδροφονία vers. heroicum ingredi non possit. (Il. E. 909.) ἀνδροκτασιάων exp. ἀνδροφονιῶν. Dicitur vero et ἀνδροκτονία interdum in prosa, pro eod. [Gl. Homicidium. Aristot. de Mor. 2, 6. Julian. Or. 1. p. 43. " Appian. de B. P. 117." Churchill. e Suicer. Mss.]

'Ανδροφονέω, Homicidium perpetro, Sum homicida. Interdum pro φονεύω simpl., ut ap. Hippocr. Ep. ad

Demag. (530, 38.) Βασιλῆας ἀνδροφονέουσι, γῆν ὀρύττοντες ἄργυρον ζητοῦσι. [" Strabo 316." Wakef. Mss.]

[* 'Ανδροφονεὺς, ὁ, i. q. ἀνδροφόνος. Manetho 2, 302. κλῶπας, ληΐστορας, ἀνδροφονῆας. " Ad Charit. 300." Schæf. Mss.]

[* " 'Ανδρόφρων, Brunck. Soph. 3, 469." Schæf. Mss.]

[* 'Ανδροφυὴς, ὁ, ἡ. Nonn. Dionys. 36, 94. 45, 134. 258. 48, 42. " Wakef. Trach. 223." Schæf. Mss. " Emped. in Ælian. H. A. 903." Wakef. Mss.]

'Ανδρόφωνος, ὁ, ἡ, Virilem vocem habens. Comicus quidam ap. Athen. (384.) 'Ηδ' ἀνδρόφωνος Γνάθαινα γελάσασα.

'Ανδρίφιλος, ὁ, (ἡ,) Virum amans, vel Viro amicus. Magis proprii nominis speciem præ se fert, quam appellativi: sicut Διίφιλος e quo per sync. factum fuit Δίφιλος.

'Ανδριφόντης, ὁ, Homicida, aut magis ad verbum Viricida. Il. P. (221.) 'Ενυάλιος, i. e. Mars, hoc epithetum habet. Scribitur tamen ἀνδρειφόντης potius quam ἀνδριφόντης. Eust. utriusque scripturæ meminit, e cujus verbis colligimus, ἀνδρειφόντης scribendo, dici primum ἀνδρεφόντης pro ἀνδροφόντης, deinde per epenth. ipsius ι, ἀνδρειφόντης. ['Ανδροφόντης, Æsch. S. c. T. 578. " 'Ανδρειφόντης, Heyn. Hom. 4, 352. 5, 338. 7, 331. ad Il. B. 651." Schæf. Mss.]

Composita, in quibus remanet duntaxat ἀνδρ, vocali amissa. 'Ανδράποδον tamen pro diversa etym. vel retinuisse α, vel amisisse videri potest: ut ibi dicetur.

'Ανδραγαθία, ἡ, Fortitudo, Strenuitas. Item, Actio digna forti viro; quasi ἀνδρὸς ἀγαθοῦ ἔργον: accipiendo ἀγαθὸν pro Strenuo et forti. Quidam ap. Plut. (6, 696.) 'Ανδραγαθίας, οὐ πατραγαθίας μισθοὺς καὶ δωρεὰς δίδωμι. Usurpatur aliquoties a Xen. Significat autem ἀνδραγαθία potius Ipsum habitum ad fortitudinem, quam Ipsam actionem; sed tamen interdum hanc quoque signif. habet, valens videlicet i. q. ἀνδραγάθημα: unde et ἀνδραγαθίαι plur. pro ἀνδραγαθήματα. Diod. S. 15. p. 487. meæ Edit. Τῶν γὰρ ἐπιλέκτων ὑπερβαλλομένων ταῖς ἀνδραγαθίαις. || 'Ανδραγαθία, inquit Bud. ap. Dem., Officium viri boni, Probitas, κατόρθωμα. [Aristot. Politic. 2. Herod. 1, 99. 136. 5, 39. " Isocr. Nicocl. 85. Batt. Καὶ ταύτας προειλόμην τῶν ἡδονῶν, οὐ τὰς ἐπὶ τοῖς ἔργοις μηδεμίαν τιμὴν ἐχούσας, ἀλλὰ τὰς ἐπὶ ταῖς δόξαις ταῖς δι' ἀνδραγαθίαν γινομένας." Seager. Mss. " Valck. ad Ammon. p. 15-6. Eran. Philo 162. Phrynich. Ecl. 106. Diod. S. 2, 42. ad 158." Schæf. Mss.]

'Ανδραγαθίζομαι, Fortem virum me præsto, Fortiter me gero, Strenue me gero, vel Strenue rem gero: unde 'Ανδραγαθέω. || 'Ανδραγαθίζομαι, Probum virum me præsto. E Thuc. (3, 40.) Bud. Comm. [Thuc. 2, 63. " Phrynich. Ecl. 106." Schæf. Mss. " Philo J." Wakef. Mss.]

'Ανδραγαθέω, Idem, Fortiter vel Strenue me gero, Strenue s. Fortiter rem gero, Viriliter ago, Fortem virum me præsto, Præclarum aliquod facinus edo, et viro forti dignum. Idem ἀνδραγαθεῖν et ἀνδραγαθίζεσθαι: sed illud frequentius quam hoc; et illud voce activa, hoc voce passiva enuntiatur, quod puto voluisse signif. Suid., cum scribit, 'Ανδραγαθιζομένη, ἀνδριζομένη, ἀνδραγαθῶ δέ. Plut. (3, 577.) 'Ο δ' ἐγκελευσάμενος ἀνδραγαθεῖν τοῖς περὶ αὐτὸν ἡγεμόσιν, ἀντεξήλασε. Interdum cum accus. ut ap. Eund. in Apophth. Καὶ πολλὰ ἐν διαφόροις χώραις ἠνδραγαθηκέναι ἐκόμπαζε. || 'Ανδραγαθεῖν dicuntur viri, ipsæ autem res ἀνδραγαθεῖσθαι, Fortiter geri, vel Præclare; unde particip. ἠνδραγαθημένος, cui opponitur ἡμαρτημένος, in h. l. Plut. Τὰ μὲν οὖν ἡμαρτημένα λελύσθω τοῖς ἠνδραγαθημένοις. [" Phrynich. Ecl. 106." Schæf. Mss. " Polyb." Wakef. Mss.]

'Ανδραγάθημα, τὸ, Facinus viro forti dignum, Factum virile, vel forte, aut strenuum, Actio viri fortis, Res fortiter gesta, vel præclare gesta. [Gl. 'Ανδραγάθημα· Facinus. 'Ανδραγαθήματα· Merita. Κατὰ τῶν ἀνδραγαθημάτων· In merita. " Strabo 36. Diod. S. 156. 297." Scott. App. ad Thes. " Orig. de Princ. 2, 7." Routh. Mss. " Ammon. 15. ad Diod. S. 1, 262. 267. Phrynich. Ecl. 106." Schæf. Mss. " Clem. Alex. Euseb. Pausan. Polyæn. 38, 1." Wakef. Mss.]

'Ανδραγαθητὴς, ὁ, Qui facinora edit viro forti digna, Facinorum præclarorum perpetrator, Virum fortem se præstans, Fortiter se gerens. A Bud. ponitur hoc nomen sine exemplo.

[* 'Ανδραγαθικὸς, ἡ, ὸν, Bonus vir. Hippocr. 500, 27=837. Foës. 'Ανδραγαθικώτερον τοῦτο καὶ τεχνικώτερον.]

[* Συνανδραγαθέω, Una rem bene gero, Una fortiter pugno. Diod. S. 36. Rhod.]

'Ανδράγρια, τὰ, Præda e viris capta, τὰ ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν ἀγρευόμενα. Il. Ξ. 509. Spolia viris detracta, in bello videlicet interfectis, "Οστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' 'Αχαιῶν "Ηρατ', ἐπεὶ κ. τ. λ., et ead. forma dicitur qua βοάγρια, μοιχάγρια, ζωάγρια. Videntur autem hæc potius a nom. ἄγρα quam a v. ἀγρεύω deduci.

"Ανδραγχος, ὁ, (ἡ,) Virorum strangulator, ὁ τοὺς ἄνδρας ἄγχων. Carnifex, Tortor. || Tradit autem Eust. δήμιον appellari solitum etiam Carnificem minus invidioso nomine, quam postea ἄνδραγχον. || "Ανδραγχνος, Idem, ut vult Eust. [" Hesych. Cyr. Lex." Wakef. Mss.]

[* 'Ανδράδελφος, ὁ, Levir, ET * 'Ανδραδελφὴ, Glos. Glossæ.]

[* " 'Ανδραδελφόπαις, (ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 125. (Καὶ τὸν ἀνδραδελφόπαιδα τὸν Μιχαὴλ ἐκεῖνον.)" Boissonad. Mss. Mariti sui nepotem e sorore.]

" 'Ανδραφαφάειν, Hesychio est κατ' ἄνδρα ἐφάπτε-" σθαι." [Bekk. Συναγ. Λεξ. χρησ. 'Ανδραφασάειν· κατὰ ἄνδρα ἐφάπτεσθαι. Vide Schneider. Lex. qui legit * ἀνδραφυστεῖν, atque ex Hesychio affert, * Κατηνδράφυξας· κατέκτεινας. Ubi cf. Albert.]

'Ανδράφραξις, εως, ἡ, Atriplex, ap. Theophr.; sed ἀνάφραξις frequentius nominata reperitur, nec etymi ratio traditur secundum quod possit ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς derivari. " Legitur ap. Theophr. H. P. 1, 23. sed " perperam pro ἀτράφαξυς s. ἀδράφαξυς: alibi vero " ἀνάφραξις ap. eum habetur pro eodem. Apud Erot. " 19. legitur etiam ἀνδράπαξ: in cujus veteri exem-" plari ascriptum erat margini, ἴσως ἀνδράφαξ." " 'Α-" δράφαξυς, Etymologo λάχανόν τι ἄγριον, Olus quod-" dam sylvaticum, i. e. Atriplex, quæ et per τ nomi-" natur ἀτράφαξυς. Perperam pro hoc ἀδράφαξυς ap. " Hesych. 'Αδράφοζους, quod et ipse ἄγριον λάχανον " esse ait." " 'Ανάφραξις, ap. Theophr. H. P. 7, 1. " scriptum pro ἀδράφαξις s. ἀτράφαξις, quod est Atri-" plex, Herbæ nomen hortensis. Ibid. aliquanto post " ἀνδράφαξις pro eodem, ut et ap. Hippocr. Γυναικ. 2. " bis legi, ἀνδραφάξιος ἀγρίης καρπόν." " 'Ατράφαξις, " s. 'Ατράφαξυς, ἡ, Oleris genus est, quod Romanis " Atriplex dicitur: Græcis alio nomine χρυσολάχανον, " teste Diosc. 2, 145., ubi duo ejus esse genera dicit, " τὸ μὲν ἄγριον, τὸ δὲ κηπευτόν. Et ἄγριον forsan id " est quod Aristoph. ψευδατράφαξυν nominavit. Scr. " porro videtur per υ potius in ultima syllaba. Ita " enim Suidæ vetustus Cod. habet: quemadmodum " ap. Hes. quoque et in Lex. meo vet. ἀδράφαξυς legi-" tur; nam ita scribitur, tenui cum media commuta-" ta; ap. Theophr. vero et Hipp. ἀνδράφαξις etiam, " ut supra docui." [Atriplex Hortensis Linn. Vide Schneider. Ind. ad R. R. Scriptt. v. 'Ατράφαξυς. Glossæ: 'Ανδράφαξ· Atriplex. 'Ατράφαξις, τὸ χρυσολάχανον· Atriplex. " 'Ατράφαξυς, Brunck. Aristoph. 3, 25." Schæf. Mss. * " 'Ατράφαξ, i. q. 'Ατράφαξις, Lex. Ms. 'Αδράφαξυς, Herba, Artem. p. 57." Wakef. Mss. 'Αδράφαξυς, Bast. ad Greg. 985. Athen. 61.]

'Ανδραχθὴς, ὁ, ἡ, Viro ponderosus, Viro gravis, Virum gravans s. onerans, aut sufficiens ad onerandum, Virum, i. e. virile robur, desiderans. Od. K. (121.) Οἳ δ' ἀπὸ πετράων ἀνδραχθέσι χερμαδίοισι Βάλλον: et ἀνδραχθεῖς γόγγρους quidam dixit ap. Athen. γόγγρους πολλοὺς ἀνδραχθεῖς ἐν Σικυῶνι ἁλίσκεσθαι. Sunt igitur ἀνδραχθεῖς s. χερμάδιοι, s. γόγγροι, ἀνδρὸς ἄχθος ὄντες, vel Quorum unusquisque possit esse ἀνδρὸς ἄχθος. Exp. etiam ἀνδροβαρεῖς a βάρος, signif. i. q. ἄχθος. [" Athen. 288. Etym. M. Ap. R." Wakef. Mss.]

'Ανδράχλη, ἡ, vide Αἴθρακος, ex Eust. " 'Ανδράχλη, " Scabellum muliebre, foramen habens et subjectos " carbones: αἴθρακος etiam s. αἴθρανος dictum. Eust. " 1570. Πολλῶν δὲ παραγομένων ἐκ τοῦ αἴθειν, παρα-

" δέδοται ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἡ παρὰ τῷ Σουΐδᾳ Αἴθρακος, ἡ " καὶ 'Ανδράχλη, ὡς ἐκεῖνος λέγει, δηλοῖ δὲ τὸ ἰδιωτικῶς " γυναικεῖον * ποδαρούλιον. Apud Suid. tamen non " αἴθρακος scriptum est, sed αἴθρανος, idque duobus " in locis: ἀνδράχλη, inquit, διὰ τοῦ λ̄ ἐνικῶς ἀντὶ τοῦ " αἴθρανος: subjungens hæc verba, γυναιξὶν ἐπικαθί- " ζειν ἀνδράχλης. Denominata autem forsan est hæc " ἀνδράχλη παρὰ τοὺς ἄνθρακας, Ionice commutatis " aspirata et media: sicuti in βάθρακος pro βάτραχος."

"Ανδραχλος, Herba quædam hortensis, dicta sic quasi ἀνδρείκελος, Viro similis, facta videlicet syncope, et mutata tenui in aspiratam. || 'Ανδράχνη, Portulaca. Hujus duæ species, quarum una 'Ανδράχνη ἀγρία appellatur, quæ ejusdem est cum ἀειζώῳ, Sedo, generis. [Paus. 9, 22. 28. Theophr. H. P. 3, 16. Plin. 13, 40. * "Ανδραχνος, Eratosth. ap. Schol. Aristoph. O. 122.] " 'Ανδρυάλα, ap. Theophr. H. P. 7, 7. in censu ole- " rum edulium legitur; sed perperam forsan pro ἀν- " δράχνη. Sunt qui putent esse Anthriscum Plinii " 21, 15." ["Ανδραχνος, J. Poll. 9, 22. 28. Glossæ: 'Ανδράχνη· Portacia, Portulaca. " "Ανδραχλος, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 183. 'Ανδράχνη, Bergler. ad Alciphr. 267. Fischer. l. l. "Ανδραχνος, Pausan. 3, 85." Schæf. Mss. " "Ανδραχλος, Etym. M. * 'Ανδράχνης, p. 763." Wakef. Mss.] " 'Αδράχνη, Adra- " chne, Arbor quædam, de qua sic Plin. 13, 22. A- " drachnen omnes fere Græci Portulacæ nomine in- " terpretantur, cum illa sit herba, et Andrachne vo- " cetur, unius literæ diversitate. Ceterum adrachne " est sylvestris arbor, neque in planis nascens, similis " unedoni, folio tantum minore et nunquam deciden- " te: cortice non scabro quidem, sed qui circumge- " latus videri possit; tam tristis aspectu est. Perpe- " ram igitur ap. Theophr. ἀνδράχνη pro ἀδράχνη " scriptum est, tum alibi, tum H. P. 1, 7. et 3, 16. 4, " 4.: similiterque erravit Gaza, qui iis in ll. Portula- " cam interpr. Porro in primo loco Theophr. cujus " mentionem feci, non solum pro ἀνδράχνη reponen- " dum ἀδράχνη, verum etiam μηλέα pro νηλεία, e " Plin. 10, 31. In secundo pro περιῤῥηγνύμενος repo- " nendum e Plin. περιπηγνύμενος."

'Ανδρείκελος, ὁ, ἡ, quasi ἀνδρὶ εἴκελος, Viro similis. Ead. forma dicitur qua θεοείκελος.

'Ανδρείκελον, subst., Simulacrum, Statua; in statua enim similitudo viri apparet. Anthol. (Theæt. Schol. 4.) ὅπως ἀνδρείκελα τεύξῃ.

'Ανδρείκελον, Coloris genus, χρώματος εἶδος, Hesych. Ab Hermolao Purpurissum exp. Xen. O. (10, 5.) Καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπαλειφόμενος ἀνδρεικέλῳ. Ibid. (10, 6.) 'Ανδρεικέλου χρῶμα ὁρῴην ἥδιον ἢ σόν.

" 'Ανδρίκελος, Purpurissum, VV. LL. ex Herm. " Barb. Cast. in Plin., sed perperam pro ἀνδρείκελον."

[" 'Ανδροείκελος, Nicephori P. CP. Disputatio cum Leone Armeno e Theodoro Grapto 163. Combef." Boissonad. Mss. " Clem. Alex. Cohort. 10. Athanas. 1, 99. Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. 2, 324." Kall. Mss. " 'Ανδρείκελος, Dionys. H. 1, 30. Plato de Rep. 6. p. 501. Plut. Alex. 4, 94. (s. 72.) de Aud. Poët. p. 16." Scott. App. ad Thes. Plato Cratylo 424. Clem. Alex. Protr. 41. Pæd. 2. p. 168. 'Ανδρείκελον, de h. v. deque Xen. loco suspecto, fuse dixit E. H. Barker. in Wolfii Anal. Liter. 1, 388—95. " 'Ανδρείκελος, Valck. ad Phœn. p. 46. ad Timæi Lex. 36. ad Il. B. 623. Boissonad. Philostr. 661. Plut. Alex. 175. Schm. 'Ανδρείκελον, Genus coloris, Ind. Xen. Œcon. Timæi Lex. 36. et n.: Gail. ad Xen. Œcon. 341. 'Ανδρίκελος, ad Timæi Lex. l. c." Schæf. Mss. " 'Ανδρείκελος, Plut. 2, 16. 'Ανδροείκελος, Clem. Alex. 62." Wakef. Mss.]

" 'Ανδρεράστρια, ἡ, Virorum amatrix, ut Plaut. et " Martial. loquuntur. Affert J. Poll. 3, (70.) ex Ari- " stoph." [Θ. 399.]

'Ανδρηλατέω, ad verbum, Virum expello. Capitur pro In exilium pello, In exilium mitto. Plato de Rep. 8. loquens de delatoribus, Καὶ ἀνδρηλατῇ καὶ ἀποκτιννύῃ. Est ἐλαύνειν Pellere, sed in compos. sæpe dicitur ἐλατεῖν, et mutato ε in η, ἠλατεῖν: ante ἐλατεῖν autem est ἔλατος; ut in θεήλατος, χρυσήλατος. [" Æsch. Ag. 1594. Eum. 221. Soph. Œd. T. 100. Dionys. H. 1, 441." Scott. App. ad Thes. " Timæi Lex. 34. et n.: Wakef. Eum. 221. Abresch. Æsch. 2, 28. Dionys. H. 3, 1431." Schæf. Mss.]

[* 'Ανδρηλάτης, ὁ, Hominem in exilium fugans. Æsch. S. c. T. 634. Blomf. " Wakef. Eum. 221." Schæf. Mss.]

[* 'Ανδρώνυμος, ὁ, ἡ, UNDE * 'Ανδρωνυμέω, Schol. Aristoph. Σ. 1231. Ὡς ἀνδρωνύμενον ἀναγέγραφε Κλειταγόραν, ubi Schneider. Lex. corrigit ἀνδρωνούμενον. Schol. Victor. ad Il. 18, 319. " Heyn. Hom. 7, 800." Schæf. Mss.]

'Ανδρωνυμικὸς, (ἡ, ὀν,) ea forma, qua dicitur πατρωνυμικός. Est autem πατρωνυμικὸν ὄνομα, q. d. A patre denominativum nomen; quomodo et ἀνδρωνυμικὸν ὄνομα esset Nomen a viro denominativum: Gramm. tamen ἀνδρωνυμικὰ ὀνόματα simpl. dicunt esse Virorum nomina, ut Διονύσιος, 'Απολλώνιος, Ποσειδώνιος, Δημήτριος. [Schol. Victor. ad Il. 18, 319.]

Aliud compositorum genus.

"Ανανδρος, ὁ, ἡ, Qui non se præstat virum, Parum virilis, Minime fortis, Instrenuus, Ignavus. Item Effeminatus, Mollis. Isocr. Evag. (25.) Ἐξ ἀνάνδρων δὲ πολεμικούς. Æschin. (78.) Τὸν ἄνανδρον καὶ λελοιπότα τὴν τάξιν. Plut. Solone, 'Ανάνδροις καὶ γυναικώδεσι πάθεσι. Et τὸ ἄνανδρον substantive, Ignavia. Thuc. 3, (82.) Τὸ δὲ σῶφρον τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα. || "Ανανδρος secundum quosdam dicitur et Qui est eviratus: de qua signif. vide 'Ανανδροῦσθαι. || "Ανανδρος γυνή, Innupta mulier, Viro carens mulier, i. e. marito, ut ἄνδρα diximus Maritum etiam signif., sicut Lat. Virum, ap. Plat. "Ανανδρος γυνὴ, inquit Bud., ἡ ἄφετος, Quæ innupta est. Cui opponitur ὕπανδρος ap. Chrys. [Gl. "Ανανδρος· Pusillanimis, Eviratus, Imbellis. Plato Gorg. 40. ἄνανδρον σχῆμα. " "Αν. πόλις, Ville déserte, Soph. Œd. T. 939." Corai. Mss. " Xen. Eph. 64. Diod. S. 1, 363. Monthly Review Febr. 1799. p. 199. Plut. 6, 187. Hutt.: Wakef. Trach. 562." Schæf. Mss. " Vidua, Etym. M." Wakef. Mss.]

'Ανάνδρως, Non viriliter, Ignave. Isocr. Ὅπως μηδὲν ἀνάνδρως φανησώμεθα διαπραττόμενοι. [" Diod. S." Wakef. Mss.]

'Ανανδρία, (ἡ,) Ignavia, Instrenuitas. Demosth. (52.) Ἐξ ὧν αἰσχύνην καὶ ἀνανδρίαν καὶ πάντα τὰ αἴσχιστα ὠφληκότες ἂν ἦσαν δημοσίᾳ. E Plat. de LL. affertur ἀνανδρίας δειλία. [Gl. Imbellia. " Conditio mulieris, quæ viro caret, Plut. Mor. 2, 239. Wytt." Seager. Mss. " Lucian. 3, 473. ad Charit. 405. Homo ignavus, Valck. ad Phœn. p. 187. Toup. Opusc. 1, 293." Schæf. Mss. Xen. Laced. Polit. 9. n.: Lucian. Syr. 26.]

[* " Μητράνανδρος, Const. Manass. Chron. p. 83." Boissonad. Mss.]

'Ανανδρόομαι, Ignavus reddor. A Greg. poni videtur pro Evirari s. Virilitatem deponere, ubi de Gallis sacerdotibus loquens, dicit, Ἡ Φρυξὶ τὸ κατατέμνεσθαι ὑπ' αὐλῶν κηλουμένοις καὶ ἀνανδρουμένοις ὑφ' ἅλματος. Bud.

" 'Ανάνδρωτος, ὁ, ἡ, Viro viduatus, Marito orbatus. " Soph. Tr. (110.) p. 334. εὐναῖς τ' ἀνανδρώτοις τρύ- " χεσθαι, ubi Schol. exp. ἐρήμαις τοῦ ἀνδρός."

[* 'Αναρπάξανδρος, ὁ, ἡ, Homines devorans, epith. Sphingis. Æsch. S. c. T. 782.]

" "Ανταvδρος, ὁ, ἡ, In alius viri locum substitutus, " Succidaneus, ut Ulpian. dixit, Succidaneos alieni " periculi." [Lucian. 1, 631. Glossæ: "Ανταvδρος· Succedaneus. " Ad Lucian. 1, 403." Schæf. Mss.]

Αὔτανδρος, ὁ, ἡ, ut navis capta αὔτανδρος, i. e. Cum ipsis hominibus. Sic Polyb. 16. Συνέβη τὴν μὲν πληγεῖσαν αὔτανδρον καταδῦναι. Αὔτανδρον, inquit Hesych., σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι: quod male pro adv. acceperunt VV. LL. consarcinatores; cum ille intelligat αὔτανδρον id significare cum πλοῖον aut σκάφος, aliove, convenientem signif. habente, nomine. E Greg. Ἵνα μὴ αὐτάνδρῳ τῇ νηὶ βαπτισθῶμεν, pro Ne una cum ipsa navi submergamur. Quæ exp. plane mihi suspecta est. Illam enim sequendo, αὐτάνδρῳ nihil aliud fuerit quam αὐτῇ. In iisdem αὔτανδρος πόλις affertur e Dionys. H. 7. pro Urbe populosa. De qua etiam exp. dubito. [" Euseb. H. E. 8, 11." Routh. Mss. Ναῦς, Anal. 2, 136. " Toup. ad Longin. 380. ad Diod. S. 1, 458. 554. 561. ad Charit. 627. Apollonid. 16. Diod. S. 2, 39. * Αὐτάνδρως, Wakef. S. C. 3, 148." Schæf. Mss. " Dio Chrys." Wakef. Mss.]

Αὐτανδρὶ, adv. Una cum ipsis viris. Polyb. 55. Τὸ

ὅλον αὐτανδρὶ σκάφος ὑποχείριον γίνεται τοῖς ἐχθροῖς. [" Cf. Herod. 626. Diod. S. 1, 418. 450—1. Pausan. 1, 376. ubi v. Kuhn. Brunck. Bacch. 921. Simonid. 40." Schæf. Mss.]

Αὔτανδρον, adv. itidem dicitur in VV. LL., sed perperam, ut paulo ante docui.

[* **Δυανδρικὸς**, ἡ, ὸν, Duumviralis, ET * **Τριανδρικὸς**, Triumviralis. Glossæ: Δυανδρικός· Duumviralis. Τριανδρικόν· Triumvir.]

[* **Ἑκατόντανδρος**, ὁ, ἡ. Julian. Ep. 24. p. 396. Ὅ *γε μὴν ἀριθμὸς οὗτος οἶδε καὶ στρατιωτικὴν ὁμοῦ καὶ εἰρηνικὴν τάξιν κοσμῆσαι, καὶ φαιδρύνει τὴν ἑκατόντανδρον λοχαγίαν*, Centurias militares exhilarat.]

[* **Ἕλανδρος**, Viros capiens. Æsch. Ag. 700.]

[* "**Ἔξανδρος**, (ὁ, ἡ,) Viris vacuus, Hesych." Wakef. Mss.]

Ἔπανδρος, ὁ, ἡ, Virilis, Virilitatem præ se ferens. Palæph. de Minerva, *Διὰ ταύτην δὲ τὴν αἰτίαν καὶ τὸ ἔπανδρον καὶ γοργωπὸν αὐτῇ ἀνατιθέασι πολὺ ἔχειν.* [Πρᾶξις, Diod. S. 4, 50. Glossæ: Ἔπανδρος· Viripotens. " Diod. S. 1, 293." Schæf. Mss. " Stob. 491, 23." Wakef. Mss.]

Εὔανδρος, ὁ, ἡ, ut *εὔανδρος πόλις*, Strenuos s. Fortes viros habens civitas, Quæ a strenuis viris incolitur. Aristoph. N. (300.) *εὔανδρον γῆν Κέκροπος.* [Pind. P. 1, 78. *συμφοραί*, Æsch. Eum. 1029. " Valck. Callim. 217. 219." Schæf. Mss.]

Εὐανδρία, ἡ, Abundantia fortium virorum, Copia virorum præstantium. Georg. Leont. in Hel. Enc. *Κόσμος πόλει εὐανδρία.* ‖ Εὐανδρία, Virilitas, ut *εὐανδρεῖν*, Virilem esse et vegetum. [Eur. El. 365.: Eur. Stobæi Serm. 1. Xen. Mem. 3, 3, 12. Andocides c. Alcib. 135. *Νενικηκὼς εὐανδρίᾳ καὶ λαμπάδι.* " Dinarch. ap. Harpocr. (quem vide, et ibi Vales.) *Παναθηναίοις εὐανδρίας ἀγὼν ἤγετο.* Athen. 565. et ibi not." Schweigh. Mss. " Plut. Pompeio 1137. HSt. Pericle 297. Virtus, Fortitudo, Diog. L. Zenone 241. HSt. Ὁ *γὰρ τὸν τῆς Μακεδονίας ἄρχοντα καὶ παιδεύων καὶ ἄγων ἐπὶ τὰ κατὰ ἀρετὴν, φανερός ἐστι καὶ τοὺς ὑποτεταγμένους παρασκευάζων πρὸς εὐανδρίαν· οἷος γὰρ ἂν ὁ ἡγούμενος ᾖ, τοιούτους εἰκὸς ὡς ἐπιτοπολὺ γίγνεσθαι καὶ τοὺς ὑποτεταγμένους.*" Seager. Mss. " Ad Charit. 631. Jacobs. Anth. 8, 131. Εὐανδρία, *εὐανδρῶ, εὔανδρος*, Toup. in Schol. Theocr. 212. b. Add. in Theocr. 391. a.: hanc vim particulæ *εὖ* agnoscas in *εὔυδρος.* Non solum notat Fortitudinem, sed etiam Bonum virorum proventum, sive fortitudine, s. multitudine, s. pulcritudine. Bibl. Crit. III, 2. p. 48. ubi omnino v., it. de *εὔανδρος*: cf. Casaub. Athen. 396." Schæf. Mss.]

Εὐανδρέω, Bonis viris et acribus abundo, ap. Strab. de Alexandria loquentem, inquit Bud. ET **Εὐανδροῦμαι**, pro eod. Plut. Οὐ *μόνον πολυανδρεῖσθαι τοὺς οἴκους ἀναγκαῖον καὶ τὸν πλείονα τῆς γῆς τόπον πληροῦσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸ μέγιστον, εὐανδρεῖσθαι.* ‖ Vigeo et virilis sum. Suid. Et Plut. (518.) Ἑλόμενοι *δὲ τρεῖς ἄνδρας ἐκ τῶν ἀρίστων θεωροὺς, καὶ ναῦν μακρὰν εὐανδροῦντι πληρώματι καὶ κόσμῳ πανηγυρικῷ κατασκευάσαντες ἐξέπεμψαν.* [Ocell. 4. " Strabo 292." Wakef. Mss.]

[* **Ἔψανδρος**, ET * **Ἔψανδρα**, ἡ, Dosiadæ Ara 2. de Medea. " Jacobs. Anth. 7, 222. Valck. Diatr. 132." Schæf. Mss.]

Ἡμίανδρος, ου, ὁ, Semivir, non eo sensu quo Nessus centaurus appellatur Semivir ab Ovid., sed quo sacerdotes Cybeles vocantur Semiviri, Lucian. (1, 273.) Ὁ *δὲ θῆλυς καὶ ἡμίανδρος.* [Gl. Ἡμίανδροι· Semimares. ET * **Ἡμιάνδριον**, τὸ, Theophyl. Ep. 43. " Ἡμίανδρος, Huschk. Anal. 112." Schæf. Mss. " Hippon. in Suid. v. Ἄῤῥεν." Wakef. Mss.]

" **Θάρανδρος**, Tharandrus. Esse dicitur Animal " quoddam, illud proculdubio, quod Aristoteli et " Plinio est Tarandus."

[* **Ἴσανδρος**, i. q. *ἄντανδρος.* Eust. 305. " Suid. v. Ἀντιάνειρα." Kall. Mss. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 214. " Apollon. Lexic. 160." Schæf. Mss.]

Κακανδρία, ἡ, i. q. *ἀνανδρία*, Ignavia. Soph. Aj. (1014.) *δειλίαν* et *κακανδρίαν* conjungit, Timiditatem et ignaviam: *Τὸν δειλίᾳ προδόντα καὶ κακανδρίᾳ Σὲ, φίλτατ' Αἶαν.* [* " **Κακανδρεία**, T. H. Auctar. ad Hesych. 2, 112." Schæf. Mss.]

[* **Κάλανδρος**, ὁ, ET * **Κάλανδρα**, ἡ, Oppian. Ixeut. 3, 15. Ecl. Phys. p. 41.]

[* " **Κάμανδρος**, Heyn. Hom. 8, 27. 134. 154. 172. 224. 271. * Καμάνδριος, 4, 281. 6, 207. 276." Schæf. Mss.]

" **Κένανδρος**, Suidæ *κενὸς ἀνὴρ*, Vir vanus et futilis. " Alioqui et adj. (ὁ, ἡ,) Viris vacuus." [Phrynich. Bekkeri p. 46. Soph. Œd. C. 917. *πόλιν κένανδρον.* Æsch. Pers. 117. " Photius." Wakef. Mss.]

[* **Κενανδρία**, ἡ, Inopia virorum. Æsch. Pers. 736. *Πρὸς τάδ' ὡς Σούσων μὲν ἄστυ πᾶν κενανδρίαν στένει.*]

[* **Λέανδρος**, UNDE * **Λεανδρεῖος**, " Anthol. p. 597. Ἐν *δὲ Λεανδρείοις χείλεσι πηγνυμένη.*" Scott. App. ad Thes.]

" **Λειπανδρεῖν**, Viris defici, Virorum penuria laborare, ut Suid. scribit, *Βουληθέντας τοὺς Ἀθηναίους, " διὰ τὸ λειπανδρεῖν, αὐξῆσαι τὸ πλῆθος, ψηφίσασθαι " γαμεῖν μὲν ἀστὴν μίαν, παιδοποιεῖσθαι δὲ καὶ ἐξ " ἑταίρας.* INDE **Λειπανδρία**, ἡ, Virorum penuria. " Rursum ap. Suid. in Ms. Cod. pro Λειπανδρεῖν " HABETUR Λειπανδρεῖον, quod interpr. nonnulli " Decretum de virorum penuria emendanda latum, " quo videlicet permittebatur civibus ut ex urbica " uxore et e meretrice susciperent liberos, ut ea ra" tione virilis sexus, qui imminutus erat, augeretur." [" Λειπανδρέω, Tzetz. Chil. 1, 779. Strabo 14. T. 5. p. 690. Diog. L. 2, 26." Boissonad. Mss. Strabo 397. 418. 428. 557. 945. Λειπανδρία, Eust. 58. Strabo 891. " Λειπανδρέω, Toup. Opusc. 1, 221. 2, 246. ad Diod. S. 1, 326." Schæf. Mss. * " Λείψανδρος, Schol. Eur. Or. 250." Kall. Mss.] " **Λειψανδρία**, ἡ, i. " q. *λειπανδρία*, Virorum penuria, quæ et *λειπανδρία* " supra. Hesychio itidem *λεῖψις ἀνδρῶν.*"

" **Μαίανδρος**, ὁ, Mæander, Phrygiæ fluvius est, qui " recurvatis in undis ludit, et ambiguo lapsu reflu" itque fluitque, ut canit Ovid. Plin. quoque cum " dicit plurimis affundi oppidis, ita sinuosis flexibus " ut sæpe credatur reverti. Inde fit, ut *Μαιάνδρον* " hoc vocabulum transferatur ad alia etiam. Hes. " enim *ἱππασίας* quoddam genus ap. *τοὺς * ἱπποδα" μάστας* ita nominari scribit, cum nimirum pulli " multiplicibus flexibus agitantur, interdum et in " gyrum. Idem H. *μαίανδρον* esse dicit *κόσμον τινὰ " * ὀροφικόν*: ut Festus quoque Mæandrum genus " picturæ dictum esse a similitudine flexus amnis, " qui appellatur Mæandrus: Nonius, Mæandrum " esse picturæ genus a simili opere labyrinthorum " ortum, claviculis illigatum: ut ap. Virg. Æn. 5. " Victori chlamydem auratam, quam plurima circum " Purpura mæandro duplici Melibœa cucurrit, ubi " Serv. quoque intelligit Purpuram flexuosam et inter " se remeabilem. Item in cælatura *μαίανδρος* dicitur " lineis discursantibus, nunc per helices et spiras " retortis, nunc per gyros et anfractus sinuatis. Jo" seph. A. J. *Μαίανδρος ἐν κρατῆρσι πηχυαῖος τὸ ὕψος " ἐξείργαστο κατὰ σύνθεσιν λίθων παντοίων τὴν ἰδέαν.* " Inde Mæandratus dicitur In quo mæandri sunt, s. " Flexuosis mæandris circumductus. Varro in Hu" matione Menippi, Mihi facies mæandrata et vermi" culata, atque adeo orbem terræ. A flumine autem, " *Μαιάνδριος χὴν*, ap. Athen. 2. et *ἔγχελυς Μαιαν" δρίη*, 7. Sic *Μαιάνδριον πεδίον*, et *Μαιάνδριον ὕδωρ*, " ap. Suid. pro quo ap. Eund. ex Epigr. *Μαιάνδρου " πὰρ τριέλικτον ὕδωρ.*" [Μαίανδρος, Strabo 866. Joseph. A. J. 591. Steph. B. * *Μαιανδρούπολις, τὸ ἐθνικὸν*, * *Μαιανδροπολίτης.* " Μαίανδρος, Boissonad. Philostr. 642. Jacobs. Anth. 7, 82. Heins. ad Prudent. p. 13. Μαιάνδριος, ad Lucian. 1, 478. 510." Schæf. Mss.]

" **Μεγάλανδροι**, affertur pro Magni viri aut fortes," [pro *μεγάλοι ἄνδρες*, vox dubia, inquit Schneider. Lex. " Phavor. Μεγάλανδροι· *μεγάλοι ἄνδρες, ἢ μεγάλοι κατὰ τὴν ἀνδρίαν, ἢ πολυανδροῦντες.*" Scott. App. ad Thes. " Μεγάλανδρος, Populosus. Hesych." Wakef. Mss.]

[* " **Μισανδρία**, (ἡ,) Schol. ad Eur. Andr. 228." Boissonad. Mss.]

[* **Μόνανδρος**, ὁ, ἡ. Glossæ: Μόνανδρος· Univira.]

Μονανδρέω, Unicum maritum habeo. Suid. e quopiam cujus tacet nomen, *Οὐκ ᾔδεισαν Αἰγυπτίων αἱ γυναῖκες τοπαλαιὸν μονανδρεῖν.*

" Μυρίανδρος πόλις, Urbs in qua decemvirorum " millia sunt, Decem virorum millibus instructa. " Plato Ep. 7. Μυριάνδρῳ πόλει πεντήκοντα ἱκανοὶ " τοιοῦτοι. At Lucian. Nigr. θέατρον μυρίανδρον, pro " Capax decem millium." [" Strabo 56. Diod. S. 316. Plut. Dione 5, 168. Steph. Byz. Μυρίανδρος, πόλις Συρίας." Scott. App. ad Thes. Heracl. Alleg. 106. " Const. Manass. Chron. p. 64. * Μυριανδρέω, 42(=81. Meurs.) * Μυριανδρία, (ἡ,) 22(=42. Meurs.)" Boissonad. Mss. " Μυρίανδρος, Lucian. 1, 43. Wakef. S. C. 3, 183. ad Herod. 538. ad Diod. S. 1, 441. 518. 2, 88. 589." Schæf. Mss.]

[* Νέανδρος, ὁ, ἡ, Juvenilis, Strenuus. Lycophr. 1345. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 222. Steph. B. * Νεάνδρεια πόλις,—ὁ πολίτης, * Νεανδρεὺς, ὡς Στραβών. * Νεανδριεὺς, Strabo 903. * Νεανδρὶς, ίδος, ἡ, 724. " Νέανδρος, Wakef. Alc. 340." Schæf. Mss.]

" Νομάνδρια, ἡ, affertur pro Cœtus virorum pasto-" ritius." [Cic. ad Att. 5, 11. Schneider. Lex.]

Ὀλιγανδρέω, ήσω, Virorum paucitate et penuria laboro: oppositum τῷ εὐανδρῶ. Plut. (1, 405.) Ἀνεπλήρωσε τὴν βουλὴν ὀλιγανδροῦσαν, Ad paucos viros redactum. Sic Thuc. Πολλοὶ γὰρ φθειρομένων ἐν τῇ ναυαγίᾳ τῶν σκαφῶν, ἀπεκολύμβησαν· οὓς ἐς τὸ ναυτικὸν ὀλιγανδροῦν κατέταξαν. Hinc Ὀλιγανδρία, (ἡ,) per quod Bud. interpr. τὸ ὀλιγανθρωπία. [" Ὀλίγανδρος, (ὁ, ἡ,) Xen. Œcon. 4, 8." Kall. Mss. Ὀλιγανδρία, Strabo 943. Glossæ: Ὀλιγανδρία· Paucitas. " Callim. 1, 560." Schæf. Mss. " Ὀλιγανδρέω, Philo J. Plut. 1, 102. Appian. 2, 142. Dio Cass. 570. Diod. S. Strabo. Ὀλιγανδρία, Diod. S. * Ὀλιγανδρεία, Schol. Il. A. 691." Wakef. Mss.]

[* " Ἀπείρανδρος, (ὁ, ἡ,) Suid. v. Μνηστή." Boissonad. Mss. " Hesych. 2, 610. 33." Dahler. Mss. * " Ἀπειράνδρως, Ge. Cedren. 41. Andr. Cret. 275." Kall. Mss. " Ἀπείρανδρος, Viri nescia, Photius." Wakef. Mss.]

[* " Πεντεκαιδέκανδρος, (ὁ, ἡ,) Murat. Inscr. p. 332. Montf. Palæogr. 158." Kall. Mss.]

Πολύανδρος, ὁ, ἡ, Multos viros habens, ut ap. Nonn. γυνὴ πολύανδρος. [" Æsch. Pers. 73. 533. 900. Ag. 702. Appian. 359. Lycophr. 851." Scott. App. ad Thes. " Ad Lucian. 1, 384. Superl., Fischer. ad Palæph. 156. a. b." Schæf. Mss.]

Πολυανδρέω, Multos viros habeo, Viris abundo: cui opponitur λειπανδρῶ. Strabo 8. Οὕτω δὲ πολυανδρῆσαι τὴν χώραν συνέπεσε τότε, ὥστε καὶ ἀποικίαν τῶν Ἰώνων ἔστειλαν. Et Πολυανδρέομαι, idem, cujus usum vide supra in Εὔανδρος. [Ælian. H. A. 5, 12. αἱ πολυανδρούμεναι τῶν πόλεων. " Diod. S. 2, 547." Schæf. Mss. " Pass., Ocell. 33." Wakef. Mss.]

[* Πολυανδρία, ἡ, Synes. Ep. 138. " Thom. M. 316." Schæf. Mss.]

Πολυάνδριος τάφος, Hesych. pro * πολυχώρητος, Qui multos capit. Et subst. ap. Suid. Πολυάνδριον, τὸ, τάφος, μνῆμα, Cœmiterium, et κενοτάφιον. Locus sepulturæ destinatus, Quo multorum virorum corpora mortua feruntur. Ælian. (V. H.) Θάψαντες δὲ τοὺς νεκροὺς, εἰργάσαντο κοινὸν πολυάνδριον. Nazianz. Οὐ ναοὺς βεβηλουμένους ἁγίων αἵμασι, καὶ γενομένους ἀντὶ ναῶν πολυάνδρια. [Æsop. Fab. 73, 3=210. Plut. 9, 275. =197. H. " Plut. Pol. Præc. 823." Kall. Mss. " Strabo 650. 656. Dionys. H. 1, 11. Plut. 2. Flamin. 2, 409. Pausan. 162." Scott. App. ad Thes. Glossæ: Πολυάνδριον· Strages. Πολυάνδριον· Strages. " Πολυάνδριον, Toup. Opusc. 1, 366." Schæf. Mss. " De meretrice, Philo J. 1, 568." Wakef. Mss.]

" Σάκανδρος, (ὁ,) Pudendum muliebre. Affertur ex " Aristoph." [A. 824. " Derivatur a σάκος, Barba." Brunck. " Valck. Adoniaz. p. 281. Brunck. Aristoph. 1, 56. 2, 30." Schæf. Mss.]

" Σαλαμάνδρα, ἡ, Animal lacerti figura, stellatum, " nunquam nisi magnis imbribus proveniens, et sere-" nitate deficiens. Huic tantus rigor ut ignem tactum " extinguat, non alio modo quam glacies, inquit Plin. " Theophr. de signis pluviæ loquens, Σαῦρα, ἣν κα-" λοῦσι σαλαμάνδραν. Cum autem Plin. dicat Animal " esse lacerti figura, alii lacerti genus esse tradunt: " ut certe et illud ipsum σαῦρα nomine hoc reddi " solet. Vide Aristot. Ælian. Diosc. Quod porro " tradit Plin. ignem a Salamandra extingui, quam-" vis ab Aristot. quoque scriptum sit, necnon ab " aliis, falsum esse existimatur. Hinc Σαλαμάν-" δρειος, ὁ, ἡ, ut, σαλαμάνδρειον δόλιον δάκος αἰὲν " ἀπεχθὲς, ap. Nic." [" Ther. 819." Wakef. Mss.]

[* " Σκαμάνδριος, Troad. 374. Helen. 52. Jacobs. Animadv. 138." Schæf. Mss.]

[* " Σκαμανδρογείτων, ονος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 121." Boissonad. Mss.]

[* Σπανανδρία, ἡ, Paucitas s. Raritas hominum. Suicer. Thes.]

[* " Ταραξάνδριαι, αἱ, Mulieres ap. Pallad. V. Chrys., i. e. Quæ viros turbant et ad tumultus movent seditionesque, ταραξάνδριαι καὶ * ἀνασείστριαι." Boissonad. Mss.]

[* " Τοσαυτανδρία, (ἡ,) Const. Manass. Chron. p. (72=)136. Meurs." Schæf. Mss.]

Ὕπανδρος, ὁ, ἡ, Qui sub viro est, Viro subjectus, Viro obnoxius; ut ὕπανδρος γυνή. Paul. ad Rom. 7, (2.) Ὕπανδρος οὖσα παραβέβηκας. [Gl. Ὕπανδρος· Maritata. Plut. Pelop. 9. Polyb. 10, 26. " Albert. Peric. Cr. 53. ad Diod. S. 2, 521." Schæf. Mss.]

" Ὕφανδρον ἱμάτιον, Virilis toga, ex J. Poll. Sed " ὕφανδρον perperam pro alia voce scribi videtur. " Ipsius enim Poll. locus est hic: Τὸ δὲ ὕφανδρον " ἱμάτιον, παχεῖαν χλαῖναν καὶ * σίσυν κλητέον· ὥσπερ " τὸν ἀμφίμαλλον χιτῶνα, δασύν."

[* Φαίδρανδρος, ὁ, ἡ, Athen. 449.]

Φίλανδρος, ὁ, ἡ, Amans viri, ut Φίλανδρος γυνή, Quæ mariti amore tenetur. In malam quoque partem φίλανδρος γυνὴ et μοιχεύτρια a Plat. dicitur in Sympos., Virosa et impudica; quemadmodum econtra ἀνδρόγυνοι et φιλογύναικες. Hinc Φιλανδρία, ἡ, Amor mariti, quod Plut. de Penelope, in V. Hom. dixit. Bud. Comm. [Φίλανδρος, malo sensu, Eur. Andr. 228. " Valck. Diatr. 243. ad Phalar. 210. Phalar. 246. ad Charit. 105. Jacobs. Anth. 6, 302. Wakef. S. C. 4, 225. Brunck. Soph. 3, 532. Φιλανδρία, Valck. Diatr. 245. Musgr. Andr. l. c. ad Charit. 89. Epigr. adesp. 724." Schæf. Mss.]

" Χάλανδρα, ἡ, Avis nom. ap. Oppian." [i. q. κάλανδρα.]

[* Χιλίανδρος, ὁ, ἡ, Mille hominibus constans. " Plato Polit. 292." Routh. Mss. * " Χιλιανδρία, (ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 14. 26. 66. 72(=27. 50. 125. 136. Meurs.)" Boissonad. Mss.]

Aliud compositorum genus.

Ἀντιάνειραι, Amazonum epithetum, quod viris aut pares essent et æquiparandæ, aut adversariæ, eorumque consuetudinem abnuerent. Lat. Viragines dicunt. [Pind. O. 12, 23. Εἰ μὴ στάσις ἀντιάνειρα Κνωσίας ἄμερσε πάτρας. Il. Γ. 189. " Ad Callim. 1, 157. Heyn. ad Virg. 2, 88. Wakef. S. C. 4, 151. Corai. in Herod. Larcher. 3, 522. Heyn. Hom. 4, 488." Schæf. Mss.]

" Βουτιάνειρα, ap. Hes. est τροφὴν ἀνδράσι πα-" ρέχουσα, sed perperam, opinor, pro βωτιάνειρα."

Βωτιάνειρος, ὁ, (ἡ,) Alens et educans viros; unde Φθίη βωτιάνειρα (Il. A. 155.) ubi signif. videtur non tam virorum, quam virorum strenuorum et fortium educatricem. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 122. Heyn. Hom. 4, 60. Wakef. S. C. 4, 250." Schæf. Mss. " Coluth." Wakef. Mss.]

Δηϊάνειρα, ἡ, Nom. propr. uxoris Herculis. Compositum e δήϊος et ἀνὴρ, διὰ τὸ καυστηρὰ γεγονέναι τῷ ἀνδρί. Eust. [" Δηάνειρα, ad Mœr. 300. Brunck. Trach. 49." Schæf. Mss.]

Κυδιάνειρος, (ὁ, ἡ,) Gloriam viris afferens, vel Claros viros habens, ut κυδιάνειρα ἀγορὰ, (Il. A. 490.) et alibi πατρὶς κυδιάνειρα. [Cf. Plat. Gorg. 40. " Heyn. Hom. 4, 133. 8, 676. Damaget. 3." Schæf. Mss.]

" Ληϊάνειρα, Hesychio ἡ ποιοῦσα τοὺς ἄνδρας γυ-" ναικῶν ἐρᾷν, Quæ facit, ut viri mulieres ament, ἀπὸ " τοῦ ληΐζεσθαι τοὺς ἄνδρας."

Μεγάνειρα, Mulieris nom. propr. ap. Paus. [1, 39. vel potius * Μετάνειρα. Vide Fac. ad h. l. Ruhnk. H. in Cer. 161. Heyn. ad Apollod. p. 60-1.]

Aliud compositorum genus.

Ἀγάνωρ, ορος, ὁ, (ἡ,) Hesych. interpr. ἀγαπητικὸς τὴν ἀνδρείαν, ἢ ὑπὸ τῆς ἀνδρείας ἀγαπώμενος: quæ tamen exp. potius convenit τῷ ἀγαπήνωρ. Vide Ἀγήνωρ. Addit esse quoque Nom. propr. filii Ancæi.

[* Ἀστεργάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, παρθενία, Æsch. Pr. 906. Non grata marito.]

[* Διδυμάνορα κακὰ, Æsch. S. c. Th. 849. Blomf. pro διδύμων ἀνδρῶν κακά.]

[* Δυσάνωρ, ὁ, ἡ, Infelix viro, Qui viro infeliciter succedit. Æsch. Suppl. 1070.]

Ἡμιάνωρ, ορος, ὁ, (ἡ,) Semivir, i. q. ἡμίανδρος, nisi quod alterum poëtis, alterum prosæ familiarius est.

[* Κελευστάνωρ, ὁ, Apollod. 162. ap. Schneider. Lex.]

Μεγάνωρ, ορος, ὁ, (ἡ,) Magnos viros faciens, et e consequenti superbos: epithetum divitiarum ap. Pind. (O. 1, 4.) μεγάνορος ἔξοχα πλούτου. [* Αὐτομεγάνωρ, falsa lectio pro αὐτὸς μ., Schol. Pind. O. l. c.]

[* Πειθάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, Obediens homini, Æsch. Ag. 1648. poëtice pro πειθόμενος.]

Πολυάνωρ, ορος, ὁ, (ἡ,) Multos viros habens. Eurip. (Iph. T. 1281.) θρόνῳ πολυάνορι, Frequenti viris: i. q. in prosa πολύανδρος. [" Schol. Il. Δ. 392." Wakef. Mss. Æsch. Ag. 62. Aristoph. O. 1313.]

Στυγάνωρ, ορος, ὁ, (ἡ,) Odio prosequens viros. Æsch. Pr. (749.) Amazonum exercitum στυγάνορα vocat.

[* Τριάνωρ, ἡ, Quæ ter vel sæpius nupsit, κόρη, Lycophr. 851., i. q. πολύανδρος.]

[* Φιλάνωρ, s. * Φιλήνωρ, ὁ, ἡ, i. q. φίλανδρος. Æsch. Pers. 134. Ag. 420. 865. Musæus 267. " Ad Phalar. 210. Jacobs. Anth. 11, 279." Schæf. Mss.]

[* Φυξάνωρ, ὁ, ἡ, Fugam viris immittens, Fugæ occasionem dans. Æsch. Suppl. 9.]

[* Ψευδάνωρ, ὁ, ἡ, Διόνυσος, Polyæn. 4, 18, 1.]

¶ Ἠνορέα, s. Ion. ἠνορέη, Virilitas, i. q. ἀνδρεία, nisi quod poëticum est. Hinc ἠνορέηφι dat. poët. per παραγωγὴν τοῦ φι. Factus est fortasse a gen. ἀνέρος. Ceterum hic positum fuit ἠνορέα, propter sequentia composita in ηνωρ, quæ fere omnia deducunt inde Gramm., licet multa ex ἀνὴρ deduci posse videantur, sicut et præcedentia composita in ανωρ.

" Ἀνορέα, Dorice pro ἠνορέη, quod poëtis magis " receptum est, Virilitas, Fortitudo, Magnanimitas. " Ἀνόρεος, Virilis, Fortis. Ἀνόρεος πόλεμος Sophocli, " ἀνδρεῖος, ὁ πρὸς τοὺς ἄνδρας, teste Hes."

[" Ἠνορέα, Christod. Ecphr. 399. Jacobs. Anth. 11, 378. Epigr. adesp. 685. Ἠνορέη, Toup. Opusc. 2, 215. Ἀνόρεος, Brunck. Soph. 3, 498." Schæf. Mss. " Ἠνορέα, Ælian. H. A. 589. Vires, Apoll. R." Wakef. Mss. Ἠνορέα, Pind. O. 8, 89. P. 8, 129.]

Ἀγαπήνωρ, ορος, ὁ, (ἡ,) Virilitatis et fortitudinis amans. Est etiam Nom. propr. ap. Hom. (Il. B. 609.) nempe filii Ancæi. Quare constat mendum esse ap. Hesych. in ἀγάνωρ, cui ibid. tribuitur quod huic tribui debet. [" Mœr. 33. et n.: Heyn. Hom. 5, 436. 6, 504. 7, 69." Schæf. Mss.]

Ἀγήνωρ, ορος, ὁ, (ἡ,) Admodum virilis, s. Strenuus, Fortissimus. Vel, Superbus, Ferox, Præfidens, q. d. Nimium virilis. Nam quemadmodum, inquit Eust. adverbium ἄγαν, e quo et ἠνορέη hoc nomen compositum esse dicit, tam in bonam, quam in malam partem capitur, sic etiam ἀγήνωρ modo in laude, modo in vituperio ponitur; ita ut aliquando Strenuum et fortem signif., interdum Præferocem; ut sit ὁ ἄγαν τῇ ἠνορέῃ χρώμενος, ut alibi scribit idem, sicut ὑπέροπλος dicitur ὁ ὑπὲρ τὸ δέον τοῖς ὅπλοις χρώμενος, διὰ θρασύτητα. Aliam etym. affert idem Eust., ut videlicet compositum sit ex ἀγῶ et ἠνορέη, Qui virilitatem admiretur, aut Qui aliis ob virilem animum admirationi sit. Tertia etym. ap. eund. est ex ἄγω et ἀνὴρ, Qui viros ducat, Qui viris præsit et imperet. Sed ἀγήνωρ in vitio potius poni sciendum est. Sic Il. I. (695.) ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως. Sic Od. Υ. (160.) proci dicuntur ἀγήνορες. Apud Eund. tamen θυμὸς ἀγήνωρ in laude potius dicitur Δ. (548.) κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ. ‖ Est etiam Nom. propr. unius Phoronei filiorum: unde patronymic. Ἀγηνορίδης. Hinc Ἀγηνορία nomen subst. Virilitas, Strenuitas. Et interdum Audacia, s. potius Præfidentia, Superbia. Il. X. (457.) Καὶ δή μιν καταπαύσῃ ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς. Et in plur. ἀγηνορίαι, I. (696.) Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας. Et v. Ἀγηνορέω, quod pro Superbio poni solet. [Ἀγήνωρ, Pind. N. 9, 67. ἀγάνορα πεῖραν ἐγχέων. * Ἀγηνόριος, ια, ιον, Æsch. Pers. 1014. λαός. " Ἀγήνωρ, ad Od. A. 106. Ilgen. Hymn. 400. A Heyn. Hom. 4, 250. 5, 689. Ἀγηνορία, Toup. Opusc. 2, 81. Heyn. Hom. 6, 282. 636. Ἀγηνόριον, Toup. Opusc. 2, 158." Schæf. Mss. " Ἀγήνωρ, de equo, Pind. Ἀγηνορία, de animalibus, Hom. Ἀγηνορέω, Nonn. Dionys. 12, 194. * Ἀγηνορὶς, ίδος, ἡ, Oppian. C. 4, 235." Wakef. Mss.]

[* Ἀναξήνωρ, Æger quidam Abderitanus, Hippocr. 366, 44.]

" Ἀνήνωρ, (ορος, ὁ, ἡ,) i. q. ἄνανδρος, sed poëticum, " h. e. Non virilis, Qui est animo non virili, sed femineo " et ignavo. Interdum etiam Invalidus et imbellis in " modum feminæ, ut Hes. quoque ἀνήνορα exp. non " solum ἄνανδρον, sed etiam ἀδύνατον: respiciens for" san ad Od. K. (301.) Μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ " ἀνήνορα θείῃ: vel ad Hesiodeum istud hemistichium, " ἀνέρ' ἀνήνορα ποιεῖ: ubi itidem signif. ἄνανδρον et " Imbellem. ‖ Rursum Hesychio ἀνήνωρ est ᾧ τέκνα " οὐ γίνεται, ἄτεκνος, forsan quoniam ἀνδρείας non leve " est indicium ἡ παιδοποιΐα. Itidem Etym. et Lex. " meum vet. ἀνήνορα exp. ἀδύνατον, δειλὸν, item ἄτε- B " κνον, οὐ γεννῶντα. Si de regione aliqua aut urbe " diceretur, significaret Viris destituta, ideoque Im" bellis: quia in virorum fortitudine et robore defen" sio consistit. Oppositum ei εὐήνωρ."

" Ἀντηνορίδης, (ὁ,) Antenorides, i. e. Filius Ante" noris, patronym. e nom. Ἀντήνωρ." [Ἀντήνωρ, Æsch. Ag. 454. " Heyn. ad Virg. 2, 140." Schæf. Mss.]

" Ἀρήνωρ, Custos, φύλαξ Suidæ." [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

[* Δεισήνωρ, ορος, ἡ, Maritum veritus. Æsch. Ag. 148.]

Εὐήνωρ, ορος, ὁ, (ἡ,) Bene virilis, s. Bene viriles et strenuos faciens. Epith. τοῦ οἴνου, (Od. Δ. 622.) Est etiam χαλκὸς dictus εὐήνωρ, ut ait Eust. non quod virile per se et forte æs sit, sed quod armis, quæ antiquitus ex ære fiebant, muniti, viriliores et animosiores simus; quomodo et æs, quod ad lebetes et tripodes conferebatur, εὐήνορα χαλκὸν (Od. N. 19.) vocari sit: et οἶνον εὐήνορα: ut item σίδηρον. [Plut. Q. S. 3, 10. C Orph. Arg. 883. γάμων τ' εὐήνορα θυμόν. Pind. O. 1, 37. εὐάνορι παρὰ ἀποικίᾳ, Colonia ἐχούσῃ καλοὺς ἄνδρας καὶ ἀνδρείους, καλῶς ἐχούσῃ ἕνεκα γενναιότητος ἀνδρῶν: 6, 136. εὐάνορα Ἀρκαδίαν, Viris felicem: 10, 119. N. 2, 26. Et * Εὐηνορία, ἡ, 5, 46. Eur. Herc. F. 406. " Εὐήνωρ, Valck. ad Eran. Ph. 158. Clark. ad Il. B. 578. ad Od. N. 19." Schæf. Mss. " Bonis viris refertus, Tryphiod. 465. Nonn. 41, 331." Wakef. Mss.]

" Λιπεσήνωρ, (ἡ,) Maritum deserens, Adultera, e " Schol. Eur. Or." [" 249. s. potius e Stesichoro ap. Schol. Cf. Suchfort. p. xxv." Boissonad. Mss. "Pierson. Veris. 247. Valck. Phœn. p. 514." Schæf. Mss.]

[* Λυσήνωρ, ὁ, ἡ, Homines solvens, frangens. Tryphiod. 447. " Wakef. Georg. 11." Schæf. Mss.]

[* Μεγαλήνωρ, ὁ, ἡ, Magnos viros faciens, Acris, Magnanimus. " Oppian. C. 4, 113. Ἵππους μὲν χαροποὺς μεγαλήνορας ὀτρύνονται, 179. μεγαλήνωρ ἠΰκομος λῖς. In priore loco alteram lectionem habebant olim Codd. μεγαλήτορας, (ut edidit Schneider.) 1, D 200. πόλεμον μεγαλήνορα." Brunck. Mss. Sed etiam hic Schneider. μεγαλήτορα prætulit. Pind. P. 1, 99. Et * Μεγαληνορία, ἡ, Superbia, Pind. N. 11, 57. Eur. Phœn. 192. " Μεγαλήνωρ, μεγαληνορία, Valck. Phœn. p. 62. Toup. Opusc. 1, 272. μεγαληνορία, Jacobs. Anth. 9, 347." Schæf. Mss.]

Ῥηξήνωρ, (ὁ, ἡ,) Viros frangens; vel, Virilitate et strenuitate frangens et perrumpens (hostium agmina), videlicet ἀπὸ τοῦ ῥῆξαι τοὺς ἀνέρας: vel, ἀπὸ τοῦ ῥῆξαι τῇ ἠνορέῃ: utramque formationem ap. Eust. habes. E qua intelligitur Fortis, Strenuus, Bellicosus. Sed peculiariter dici putatur de Eo, qui fortitudine acies hostium perrumpat. Sic Hom. Il. H. (228.) Achillem vocat ῥηξήνορα, θυμολέοντα. Hinc Ῥηξηνορία, (ἡ,) Fortitudo. Peculiariter tamen illa fortitudo perrumpendi agmina. Od. Ξ. (217.) θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη Καὶ ῥηξηνορίην. [" Ῥηξήνωρ, ῥηξηνορία, Heyn. Hom. 5, 346." Schæf. Mss. " Ῥηξήνωρ, Theæt. H. Ap." Wakef. Mss.]

Ὑπερήνωρ, ὁ, (ἡ,) Supramodum virilis, Fortis; ut ὑπερήνορες υἷες Ἀχαιῶν, et ap. Hesiod. (Th. 995.) βα-

σιλεὺς ὑπερήνωρ. Annotat Eust. in ἀγήνωρ, ὑπερήνωρ et ἀγήνωρ idem aliquando esse, et sicut ἀγήνωρ interdum in malam partem accipitur, sic accipi etiam ὑπερήνωρ, ut sit Qui supra modum et supra quam viros deceat, robore utatur, Superbus, Ferox. HINC ὑπερηνορέω, ήσω, Supra modum virilis et fortis sum, Supra quam viro dignum sit, robore utor, Ferocio, Superbio: modo in bonam partem interpr., modo in malam. ['Υπερήνωρ, Eur. Phœn. 192. * 'Υπερηνορία, ἡ, Ferocia, Insolentia, inprimis e fiducia virium, Apoll. R. 3, 65. 'Υπερηνορέω, Aristoph. Pac. 63. " 'Υπερηνορέω, Reiz. de Acc. 108. Valck. Phœn. p. 62. Heyn. Hom. 4, 592. * 'Υπερηνορία, Valck. Phœn. l. c. Porson. Phœn. 190." Schæf. Mss. " 'Υπερήνωρ, de fera, Orph. Arg. 942." Wakef. Mss.]

'Υψήνωρ, ὁ, (ἡ,) Alta s. Celsa virilitate præditus, Celsos viros faciens, i. e. Faciens ut celsi et quasi elato capite ingrediantur; ut ap. Nonn. ὑψήνορα τιμὴν, eod. modo quo Hom. Il. cc. εὐήνορα χαλκὸν et οἶνον dicit, et Pind. l. c. μεγάνορα πλοῦτον, non quod per se honor talis sit, sed quod tales efficiat eos qui præditi eo sunt. [" Nonn. J. 7, 64. Dionys. 17, 169." Wakef. Mss.]

'Ανδρόθεν, adv. poët., E viro, vel A viro. In Anthol. Accipit enim formam advv., quæ e nomine locorum formantur; ut "Ανδρος, Andros insula, unde 'Ανδρόθεν, Ex Andro insula, [Epigr. adesp. 276. "Ανδρος, Insula, una Cycladum, Hippocr. 219, 48. 256, 29.]

[* 'Ανδροσύνη, ἡ, i. q. ἀνδρεία. Œnomaus ap. Euseb. 5, 28.]

'Ανδροτὴς, ῆτος, ἡ, Virilitas, Virilis fortitudo. Il. (X. 363.) Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη "Αϊδόσδε βεβήκει, "Ον πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην: ubi Eust. ait quosdam accipere ἀνδροτῆτα simpl. pro ἀνδρὸς φύσιν καὶ ἀνθρωπότητα. Hesych. exp. ἀνδρείαν. Legitur et ἀδροτῆτα, sicut et in aliis hujusmodi Il. Hom. [" Heyn. Hom. 7, 279. 411. 8, 319. 583." Schæf. Mss.]

'Ανδρόμεος, (α, ον,) Humanus, ἀνθρώπινος in prosa, ἀνδρόμεος in carmine. Il. Υ. (100.) χροὸς ἀνδρομέοιο. Od. I. (374.) ψωμοὶ ἀνδρόμεοι. [Vide supra 'Ανδρομαίον. " Porson. Phœn. 866. Jacobs. Anth. 10, 260. Christod. Ecphr. 356. Epigr. adesp. 377." Schæf. Mss.]

¶ 'Ανδρακὰς, Adv. poët., pro Viritim; pro quo in prosa dicitur κατ' ἄνδρα. Od. N. (14.) 'Αλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα 'Ανδρακάς. [Æsch. Ag. 1587. " Verheyk. ad Anton. Lib. 65. Plut. Mor. 1, 598. ad Od. N. 14. ad Herod. 570." Schæf. Mss.] " 'Ανδροκὰς, Hesychio μερὶς, Pars, pro quo supra " ἀνδρακάς. Nam cum ἀνδρακὰς adverbialiter primum " exposuisset κατ' ἄνδρα, subjungit, οἱ δὲ, μερίδες, " μοῖραι, ut et Schol. Nicandri ἀνδρακάδα scribit a " recentioribus vocari τὴν μερίδα, veluti a Nicandro " quoque Th. 643. Τῶν μὲν ἀπ' ἀνδρακάδα προταμὼν " ἰσήρεα χραισμεῖν, i. e. ἰσόμοιρον μερίδα. || 'Ανδρο- " κάδες, Hesychio rursum πόα τις."

¶ 'Ανδρεῖος, (α, ον,) Virilis, Ad virum pertinens, non ad mulierem; ut ἱμάτιον ἀνδρεῖον ap. Xen. ('Απ. 2, 7, 5.) Indumentum virile, i. e. Ad virorum usum accommodatum; ut ἱμάτιον γυναικεῖον, Indumentum muliebre. Idem K. Π. 8, (2, 4.) 'Υποδήματα ποιεῖ ὁ μὲν ἀνδρεῖα, ὁ δὲ γυναικεῖα. Plato Alcib. I. (22.) "Εστιν ἄρα τὰ μὲν γυναικεῖα, τὰ δὲ ἀνδρεῖα μαθήματα. Athen. 14. 'Ανδρεῖα καὶ γυναικεῖα πρόσωπα. Invenitur etiam τὸ ἀνδρεῖον μόριον, pro Membro virili, ap. Lucian. (1, 545.) Εἶτά σοι τὸ ἀνδρεῖον μόριον ἀνεφύη. || Plur. ἀνδρεῖα erant συσσίτια quædam ap. Cretenses, sicut φειδίτια ap. Lacones. Athen. 5, (186.) 'Εν Σπάρτῃ φειδίτια καὶ παρὰ τοῖς Κρησὶν ἀνδρεῖα μετὰ πάσης ἐπιμελείας αἱ πόλεις συνῆγον. Verum antiquitus Lacones non φειδίτια vocabant, sed ἀνδρεῖα, sicut et Cretenses, ut inquit Aristot. Pol. 2. Dicebantur autem ἀνδρεῖα Sodalitia publice epulantium, a virorum appellatione: quod soli viri hujusmodi epulis interessent, nec ad eas accederent mulieres, ut quidam tradunt. Itidem vero ἀνδρῶνας Græci appellant οἴκους, ubi convivia virilia solent esse, quod eo mulieres non accedant, ut scribit Vitruv. 6, 9.

'Ανδρεῖος, Virilis, Strenuus, Fortis, Virum se præbens, Viro digna gerens. Cui opponitur ἄνανδρος. Plato Epitaphio, Οὗτός ἐστιν ὁ σώφρων, καὶ οὗτος ὁ ἀνδρεῖος καὶ φρόνιμος, i. e., ut vertit Cic., Hic est ille moderatus, hic fortis, hic sapiens. Interdum dicitur ἀνδρεῖος πρός τι: ut ἀνδρειότατος ὢν τυγχάνει πρὸς ἅπαντα, Strenuissimus est ad omnia. 'Ανδρεῖον, τὸ, subst. ap. Thuc. 2, (39.) vulgo exp. Virile robur, Καὶ ἐν ταῖς παιδείαις, οἱ μὲν ἐπιπόνῳ ἀσκήσει, εὐθὺς νέοι ὄντες, τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται· ἡμεῖς δὲ, ἀνειμένως διαιτώμενοι, κ. τ. λ. Sunt qui Vigorem virilem sint interpr.; ego τὸ ἀνδρεῖον pro τὴν ἀνδρείαν accipiens, exp. uno verbo Fortitudinem.

'Ανδρεῖα absolute, ut Lat. Virilia: ἀνδρεῖον μόριον pro eod. e Lucian. l. c.

['Ανδρεῖος, Fortis, Virilis, Nero, 'Ανδρεία, Virago, Gl. " Fischer. Ind. Palæph. Thom. M. 818. Jacobs. Anth. 9, 286. Brunck. Aristoph. 3, 133. Oppon. γυναικεῖος, Lucian. 2, 182. 'Ανδρεῖος οἶνος, Heringa Obs. 104. 'Ανδρεῖον, Valck. Hippol. p. 221. Plut. Mor. 1, 871. "Ω ἀνδρειότατε πάντων, Simon. Dial. 41. 'Ανδρῷον, Valck. ad Adoniaz. p. 400." Schæf. Mss. " Magnus, Violens, de re inanima, Ælian. V. H. 454. 457. H. A. 65. Nimius, 567. 964. Suid." Wakef. Mss.]

'Ανδρείως, Adv. Viriliter, Strenue, Ut virum decet. Aristot. Rhet. 1. Εἰ τὸ ἀνδρείως κάλλιον καὶ αἱρετώτερον τοῦ σωφρόνως. [Gl. Viriliter. " Toup. Emend. 4, 506. Brunck. Aristoph. 3, 133. Plato Charm. 76." Schæf. Mss.]

[* " 'Ανδρειόω, ad Diod. S. 1, 375." Schæf. Mss. " Viriliter ago, Fabric. B. G. 2, 606." Wakef. Mss.]

'Ανδρεία, ἡ, Virilitas, Strenuitas, Fortitudo, Animi robur, Animi præstantia. Aristot. Rhet. 2. Καὶ σώφρονες μετὰ ἀνδρείας, καὶ ἀνδρεῖοι μετὰ σωφροσύνης. Ab Eod. Rhet. 1, (9, 2.) sic definitur, 'Ανδρεία δὲ, δι' ἣν πρακτικοί εἰσι τῶν καλῶν ἔργων ἐν τοῖς κινδύνοις καὶ ὡς ὁ νόμος κελεύει, καὶ ὑπηρετικοὶ τῷ νόμῳ. Secundum Eund. Pol. 1. ἀνδρεία est quæ facit θάρσος. At vero ap. Thuc. Schol. quodam loco per ἀνδρείαν ait ipsum signif. θάρσος. Invenitur autem scriptum modo ἀνδρεία, modo ἀνδρία: quæ scripturæ varietas in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. Suidam tamen sequendo videtur potius scribendum ἀνδρία, ut differat ab ἀνδρεία adjectivo, veluti cum dicitur ἀνδρεία ψυχή: ac sane in emendatis Codd. passim occurrit scriptum ἀνδρία. || 'Ανδρεία, Viritas [sic,] i. e. Virilis ætas. Harpocr. ex Antiphonte. [Xen. Mem. 1, 1, 16. 4, 6, 10. Glossæ: 'Ανδρεία· Virtus, Fortitudo, Vigor. 'Ανδρία· Virtus. " Plato Gorg. 495." Routh. Mss. " Aristid. 1, 67. Diod. S. 11. p. 274. Thuc. 3, 8. Dionys. H. 2, 221." Scott. App. ad Thes. " 'Ανδρεία, Valck. Hippol. p. 221.; Phœn. p. 280.; Ammon. 15.; Eran. Ph. 162. ad Diod. S. 1, 286. 406. 408. 2, 42. Brunck. El. 983. Phrynich. Ecl. 106. ad Charit. 405. Brunck. Aristoph. 3, 14. ad Lucian. 2, 274. Aristoph. N. 510. Conf. cum ἀνδραγαθία, ad Diod. S. 2, 287. Vide 'Αρετή. 'Ανδρία, Wyttenb. Ep. Cr. 10. Ammon. 15. ad Diod. S. 1, 136. 286. 403. Brunck. El. 983. ad Strab. Tom. 4. p. 277. Boissonad. Philostr. 545. 576. 614. Boëckh. in Plat. Min. 93. Virilitas, Conditio viri, Bast Lettre 134. Xen. Mem. 1, 1, 16. et nn., ubi de scriptura hujus v.; et ad 3, 9, 1. 'Ανδρηΐη, Herod. 7, 99." Schæf. Mss. " 'Ανδρεία, Membrum virile, Artem. 41." Wakef. Mss.]

[* 'Ανδρειότης, ἡ, Fortitas, Virilitas, Gl. J. Poll. 3, 120. " Stob. Flor. p. 8." Kall. Mss. " Heyn. Hom. 7, 279." Schæf. Mss.]

[* 'Ανδρειόθυμος, ὁ, ἡ, Suid. v. Ψυχικός.]

¶ 'Ανδρικὸς, (ἡ, ὸν,) i. q. ἀνδρεῖος, Virilis, i. e. Ad virum s. viros pertinens. Apud Xen. 'E. 6, (4, 16.) χορὸς ἀνδρικὸς, E viris constans. || 'Ανδρικὸς, Virilis, Strenuus, Fortis, ἀνδρεῖος. Platoni μέλανες dicuntur esse ἀνδρικοὶ, Fortes, Strenui. Observandum est autem, quod tradit Eust., quamvis ἀνδρεῖος et ἀνδρικὸς idem valeant, dici tamen ἀνδρικὴ γυνὴ, non ἀνδρεία γυνή. Dicitur etiam ἀνδρικὸν Quicquid est viro forti dignum; ut dicuntur a Lat. Fortia facta, Forti viro digna. 'Ανδρικὸς πόνος ap. Lucian. Labor virilis, i. e. Virum fortem decens, Viro forti dignus; vel simpl. Viro dignus. [Gl. Virilis. " Valck. Hippol. p. 221. Thom. M. 818. 873. Brunck. Aristoph. 3, 133. 'A. ἱδρὼς, Heindorf. ad Plat. Phædr. 228." Schæf. Mss.

"Violens, de rebus inanimis, Ælian. V. H. 457." Wakef. Mss.]

Ἀνδρικῶς, Viriliter, Strenue, Fortiter. Aliquando etiam pro Valide, Robuste; ut ap. Aristoph. 'I. (599.) παῖ ἀνδρικῶς. || A Bud. exp. Vehementer ap. Diosc. Ἀνδρικῶς δὲ ποιεῖ πρὸς παλαιὰ ῥεύματα, Vehementer confert. ["Toup. Emend. 4, 506. Brunck. Aristoph. 3, 133. Diod. S. 2, 510. Plat. Phædr. 310. Heindorf. ad Plat. Charm. 77." Schæf. Mss.]

Ἀνδριστί, itidem adv. et itidem signif. Viriliter, Strenue, ἀνδρικῶς, ἀνδρείως. Utitur autem hoc ἀνδριστί Aristoph. ['Εκ. 149. Theocr. 18, 23.]

Ἀνδρίζομαι, Virilem ætatem ingredior, Ad firmam et robustam ætatem pervenio. Bud. ex J. Poll. exp. Vir sum. Apud Lucian. (2, 893.) ἀνδρίζεσθαι τῷ σώματι exp. Corpore corroborari, Robur virile assumere corpore. || Ἀνδρίζομαι, Viriliter ago et fortiter, Viriliter me gero, ap. Plat. Theæt. Idem in Phæd. (40.) Ἀλλ' * ἀνδριστέον καὶ προθυμητέον ὑγιῶς ἔχειν. Est ἀνδρίζομαι, inquit Bud., Ago more viri; ut ἀνθρωπεύομαι, Ago more hominis, vel more humano. Item, Ad fortitudinem me comparo; ut Aristot. Ethic. 3, (6.) Ἅμα δὲ καὶ ἀνδρίζονται ἐν οἷς ἐστιν ἡ ἀλκὴ, ἢ καλὸν τὸ ἀποθανεῖν. Dicuntur ἀνδριζόμεναι mulieres naturam muliebrem fortibus factis superantes, quales a Lat. appellantur Viragines. Admonui autem paulo ante ex Eust. ἀνδρεία γυνὴ non dici, sed ἀνδρικὴ, pro Forti. || Ἀνδρίζω, inquit Suid., τὸ ἀνδρός τι ποιῶ, Virile quippiam ago; et ita ἀνδρίζω fuerit i. q. ἀνδρίζομαι: sed exemplum vocis hujus activæ nullum affert; verum active dici possit ἀνδρίζω, ut γυναικίζω Hippocr. dixit. [Xen. Œcon. 5, 4. Anab. 4, 3, 34. 5, 8, 15. Glossæ: Ἀνδρίζομαι· Navo. Ἀνδρίζου· Utiliter age. Ἀνδρίζεσθαι· Andruare. Ἀνδριζομένοις· Navantibus. "Amphil. 96." Kall. Mss. "Valck. Hippol. p. 221. ad Herod. 133. Aristoph. Fr. 279. Viriliter ago, ad Timæi Lex. 124. Act., Sylburg. ad Clem. Alex. 825. Heindorf. ad Plat. Theæt. 312." Schæf. Mss. "Med., Xen. K. A. 282." Wakef. Mss.]

[* "Ἀνδριστέον, Synes. Ep. 44." Kall. Mss. "Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss.]

"Ἀνδρισμὸς, ὁ, Polluci i. q. ἀνδρία, Virilitas, Animositas, vel etiam αὐτὸ τὸ ἀνδρίζεσθαι, et Viriliter agere." [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

[* "Ἄνδρισμα, Res seria. Max. Tyr. 38, 4." Wakef. Mss.]

[* Ἀνδριστής, ὁ, Nicet. Annal. 1, 9.]

[* Ἀπανδρίζομαι πρὸς τὸ φλογῶδες, Callistr. Stat. 3.]

[* "Ἐπανδρίζομαι. Non habent Lexx. hoc compositum. Ἀνδρίζομαι, Viriliter et fortiter ago. Cyrill. Alex. 12. in Jo. p. 1062. Ταῖς τῶν πασχόντων ἐπανδρίζεσθαι συμφοραῖς, Insultare. Græci alias dicunt ταῖς συμφοραῖς ἐφήδεσθαι. Socrates, τοῖς ἑτέροις * ἐπευφραίνεσθαι κακοῖς. Philo, κακοπραγίαις ἀθλίων ἀνδρῶν ἐπεμβαίνειν. Idem, ταῖς ἀλλοτρίαις συμφοραῖς ἐντρυφᾷν. Greg. Naz., ἐπιπηδᾷν." Suicer. Thes. A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

"Κατανδρίζεσθαι, Hesychio est καταπαλαῖσαι, Vincere, Superare. Sonat potius Viribus et virilitate prævalere. Suid. cum gen. construi dicit." ["Photius." Wakef. Mss.]

¶ Ἀνδρῷος, (α, ον,) Virilis, Ad virum pertinens. Leo Imperator Constit. 20. p. 445. Τήν τε γυναικείαν καὶ τὴν ἀνδρῴαν. [Musonius Wyttenbachii p. 161. Hippocr. Jusj. 2. (15. 249, 1.) σώματα ἀνδρῷα. Suid. 3, 577. "Ad Xen. Œcon. 9, 6. K. Π. 278. Valck. Diatr. 131. Jacobs. Anth. 7, 219." Schæf. Mss.]

Ἀνδρόω, Virilem reddo, Virile robur ministro. Bud. || Ἀνδρόομαι, Virile robur, vel ætatem virilem assumo. Virilitatem attingo, i. e. viriles annos, Ad virilem ætatem pervenio, Vir fio, Togam virilem sumo, si Romano more velimus loqui. Herod. Τί δὴ ἀνδρωθέντες δῆθεν ποιήσουσι; Aristot. Eth. 10, (9.) Οὐχ ἱκανὸν δὲ ἴσως νέους ὄντας τροφῆς καὶ ἐπιμελείας τυχεῖν ὀρθῆς, ἀλλὰ καὶ ἀνδρωθέντας δεῖ ἐπιτηδεύειν αὐτά. Vide paulo ante, εἰς ἄνδρας ἐγγράφεσθαι, et alia ejusmodi. || Ἀνδρωθεῖσα etiam dicitur Quæ cum viro consuevit, Cui virginitatem vir eripuit. Ἀνδρωθεῖσα· ἀνδρὶ συνοικήσασα, διακορηθεῖσα, Hesych. Idem ἀνδρώσασθαι exp. συγγενέσθαι. [Gl. Ἀνδρόω, Viro. Ἀνδρωθείς· Adultus. Lycophr. 176. Hippocr. 351, 31. 493, 43. 494, 5.

A "Ἀνδρόω, Toup. Opusc. 1, 332.; Emend. 2, 38. Jacobs. Exerc. 2, 203. Valck. Hippol. p. 221. ad Herod. 284. ad Diod. S. 1, 301. 349. Meleag. 126. ad Pausan. 326. Epigr. adesp. 572. Ἀνδρόομαι, Markl. Suppl. 1222. ad Charit. 752. Aristoph. Fr. 279." Schæf. Mss. "Ἀνδρόω, Viro utor, Dio Cass. 39. Virilem reddo, Lycophr. 945." Wakef. Mss. Biel. Thes.] "Ἀνδρεύμενος, Ionice pro ἀνδρούμενος, In virilem adolescens ætatem," [Herod. 1, 123.]

[* Ἀπανδρόω, Virilem reddo. Ἀπανδρόομαι, Virilitatem s. Viriles annos assumo. "Clem. Alex. Str. 4. p. 632." Routh. Mss. "Hesych. 1, 1639." Dahler. Mss. Eur. Ion. 53. Lucian. Amor. 571. "Clem. Alex. Str. 1. p. 127. Pæd. 1, 6. p. 43." Gataker. Mss. Aretæus 3, 6. Ἀπηνδρώθησαν αἱ μῆτραι.]

"Ἐσανδρόω, Viris impleo, Virili prole habitatum reddo. Apoll. R. 2, (1, 872.) τὸν δ' ἐνὶ λέκτροις Ὑψιπύλης εἴατε πανήμερον, εἰσόκε Λῆμνον Παισὶν ἐσανδρώσῃ, Donec Lemnum virili sobole impleverit. Paulo ante dicit, ὄφρα κεν αὖτις Ναίηται μετόπισθεν
B ἀκήρατος ἀνδράσι Λῆμνος. Olim enim in Lemno κουριδίας μὲν ἀπηνήναντο γυναῖκας Ἀνέρες ἐχθήραντες, ἔχον δ' ἐπὶ ληϊάδεσσι Τρηχὺν ἔρον. Quamobrem illæ zelotypia tactæ et accensæ σὺν τῇσιν ἐοὺς ἔρραισαν ἀκοίτας Ἀμφ' εὐνῇ, πᾶν δ' ἄρσεν ὁμοῦ γένος." [Inter dubia vv. posuit Schneider. Lex. Vide Ἐπανδρόω.]

[* "Ἐνανδρόω, J. Poll. 9, 23." Kall. Mss.]

Ἐξανδρόομαι, Vir fio, In virum evado. Λόχος δ' ὀδόντων ὄφεος ἐξηνδρωμένος, (Eur. Suppl. 725.) Et ἐξανδρούμενος pro Ad virilem ætatem perveniens, citatur ex Aristoph. ['I. 1241. "Herod. 2, 64." Schweigh. Mss. Eur. Phœn. 32. Ἤδη δὲ πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος. "Valck. ad Herod. 133. Wessel. 134. Markl. Suppl. 578." Schæf. Mss.]

[* Ἐπανδρόω, Viris repleo. Apoll. R. 1, 874. Λῆμνον Παισὶν ἐπανδρώσῃ. Vide Ἐσανδρόω.]

[* Παρανδρόομαι, Nubilis sum, Nubilis fio, ut placet Foësio, s. potius Viri s. thalami expers sum. Hippocr. de Morb. Virg. 213, 12=562, 35. Gataker. Misc.
C 568. "A viro prætereor, neglectus habeor, Virum nondum experior, Viri expers sum," idem Gataker. Mss.]

[* Συνανδρόομαι, Una cum ætate adolesco s. cresco. Joseph. B. J. 112. Συνήνδρωτο δ' αὐτῶν ταῖς ἡλικίαις ἡ διάθεσις. Hippocr. Prædict. 92=417, 10.]

¶ Ἀνδρύνομαι, Augeor, Robustus evado, VV. LL. Et secundum quosdam, i. q. ἀνδροῦμαι proxime præcedens. Sed ego corruptum esse existimo pro ἁδρύνομαι. [Biel. Thes.]

¶ Ἀνδρώδης, ὁ, ἡ, Virilis, Virum decens, vel Fortem virum decens, Forti viro dignus; aut Virili et forti animo præditus, Magnanimus. Plut. (7, 791.) Ὡς οὐκ εὐγενὴς, οὐδὲ ἀνδρώδης, οὐδὲ ἔχουσα φρόνημα καὶ μέγεθός ἐστιν. Idem (6, 420.) Ἡ δὲ Μερόπη λόγους ἀνδρώδεις προσφερομένη. Aristot. Pol. 5. Ὅταν ἀνδρώδης τις ὢν, μὴ μετέχῃ τῶν τιμῶν. Idem, Rhet. 2. Φιλοτιμότεροι γὰρ καὶ ἀνδρωδέστεροί εἰσι τὰ ἤθη οἱ δυνάμενοι τῶν πλουσίων. || Ἀνδρῶδες, τὸ, Virilitas, Virile robur. Et pro ἀνδρεία. [Const. Manass. Amat. p. 399. Καὶ
D τοῖς σοφοῖς, καὶ τοῖς καλοῖς, καὶ τοῖς ἀνδρωδεστέροις.]

Ἀνδρωδῶς, Viriliter, Fortiter, Ut virum decet, vel fortem virum. Isocr. Panath. (11.) Τῶν δὲ συμφορῶν μὴ λίαν ἡττωμένους, ἀλλ' ἀνδρωδῶς ἐν αὐταῖς διακειμένους. [Biel. Thes. "Diod. S. 2, 392. Toup. Opusc. 1, 276." Schæf. Mss. "Polyb." Wakef. Mss.]

¶ Ἀνδρὼν, ῶνος, ὁ, Domus pars, in quam viri seorsum a mulieribus se recipiunt. Aristoph. ('Εκ. 676.) Τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοὰς, ἀνδρῶνας πάντα ποιήσω. Citatur autem h. l. a Suida, ap. quem legitur, Ἀνδρῶνα· οἶκον, ἔνθα οἱ ἄνδρες εἰώθασιν ἀθροίζεσθαι. Notandum est autem hic ἀνδρῶνα dici οἶκον, ut ἀνδρῶνας a Vitruvio οἴκους, 6, 9. Græci enim ἀνδρῶνας appellant οἴκους, ubi convivia virilia solent esse, quod eo mulieres non accedant. Hæc Vitr. Ego pro Loco, in quo convivia celebrantur, reperio ap. Xen. (Σ. 1, 4.) Μέλλω γὰρ ἑστιᾷν Αὐτόλυκον· οἶμαι οὖν τὴν κατασκευὴν πολὺ ἄν μοι λαμπροτέραν φανῆναι, εἰ ἀνδρῶσιν ἐκκεκαθαρμένοις τὴν ψυχὴν, ὥσπερ ὑμῖν, ὁ ἀνδρὼν κεκοσμημένος εἴη. Apud Athen. 12. Ἀνθινά τε πολλὰ τῶν ἐδαφῶν ἐν τοῖς ἀνδρῶσι κατεσκευάζετο. || Ἀνδρεὼν etiam

dicitur pro ἀνδρὼν, item ἀνδρειὼν in carmine, per epenth. literæ ι, metri causa. Habetur autem ἀνδρεὼν ap. Herod. (3, 77.) ac secundum Suid. ἀνδρεὼν ap. illum signif. μέγας οἶκος, Domum magnam. "Ἀν- "δρειὼν, ῶνος, ὁ, i. q. ἀνδρεὼν s. ἀνδρὼν, Locus s. "Conclave domus, in quo viri degunt, ut tradunt "VV. LL. Si igitur vox illa mendosa non est, habet "Ionicam epenthesin τοῦ ι, pro ἀνδρεὼν, ut πνείων "pro πνέων." [Julian. Ep. 24. p. 396. Καὶ σιωπῶ θεῶν ἑκατόμβας, καὶ ναοὺς *ἑκατονταπέδους, καὶ βωμοὺς *ἑκατονταπρήπιδας, καὶ τοὺς *ἑκατονταδόχους ἀνδρῶνας, καὶ τὰς ἀρούρας δὲ τὰς *ἑκατονταπλέθρους, καὶ ὅσα ἄλλα θεῖά τε καὶ ἀνθρώπινα τῇ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦδε προσηγορίᾳ συνείληπται. Plin. Junior 2, 17. Xen. Σ. 1, 13. Glossæ: Ἀνδρών Androna. "Phrynich. Ecl. 66. Musgr. Herc. F. 954. Aristoph. Fr. 223. Plut. Alex. 125. Schm. Ἀνδρειὼν, Jacobs. Anth. 7, 105. Ἀνδρεὼν, Phrynich. Ecl. l. c. Jacobs. Anth. l. c. Kœn. ad Greg. 102." Schæf. Mss.]

Ἀνδρωνῖτις, ιδος, ἡ, i. q. ἀνδρών. Dicitur autem γυναικωνῖτις itidem, Domus pars, in quam mulieres seorsum a viris se recipiunt: τὴν ἀνδρωνῖτιν εἰς τὴν γυναικωνῖτιν κωμάσαι, ap. Suid. Plut. (7, 494.) Δι' ὧν ἔνιοι τὸν θυμὸν ἐκ τῆς γυναικωνίτιδος εἰς τὴν ἀνδρωνῖτιν οὐκ εὖ μετοικίζουσιν. [Xen. Œcon. 9, 5. "Plut. Conj. Præc. 145. Amat. 755. Lysias 6." Scott. App. ad Thes. "Mœr. 264. ad Herod. 660. Brunck. Apoll. R. 108." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 199. 208. Dio Chrys. 1, 274. Max. Tyr. 4, 2." Wakef. Mss.]

*"Ἄνδρων, Nom. propr., e quo possessivum Ἀν- "δρώνιος, ut Ἀνδρώνιος κυκλίσκος ap. Gal. Pastillus "Andronius, nimirum ὁ τοῦ Ἄνδρωνος."

¶ Ἀνδρίον, τὸ, Homulus, Homuncio, Homunculus. Eupolis, μὴ φθονερὸν ἴσθ' ἀνδρίον. Aristoph. ἀνδρίοις καὶ ἀνδράσι. ["Ad Herod. 396." Schæf. Mss. "Theocr." Wakef. Mss.]

Ἀνδράριον, (τὸ,) Homululus. Synes. ἀνδράρια πονηρά. Usitatius autem est hoc demin. ἀνδράριον, teste Eust., quam proxime præcedens ἀνδρίον. [Aristoph. A. 516. "Ad Herod. 396." Schæf. Mss. "Etym. M. Theocr. Schol." Wakef. Mss.]

Ἀνδρίσκος, (ὁ,) Homuncio, Dicitur ead. forma qua ἀνθρωπίσκος pro ἀνθρώπιον. [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

[* Ἀνδρέας, ὁ, Andreas, Æger quidam ap. Hippocr. 335, 8. 359, 8.]

[* "Ἀνδρὰξ, i. q. ἀνδρακὰς, Viritim, κατ' ἄνδρα, ap. Hom. ut refert Schol." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. 4.]

[* Ἀνδρὶς, ἡ, Virago. Biel. Thes.]

"Ἀνδρειφᾶται, Hesychio κατήγοροι καὶ ἐπὶ φόνῳ διώ- "κοντες, Cædis accusatores, si tamen mendo caret."

[* "Ἀνδρεύομαι, Virilem ætatem attingo, Etym. M." Wakef. Mss.]

ἈΝΔΡΑΠΟΔΟΝ, τὸ, Mancipium: secundum quosdam derivatur ἀπὸ τοῦ ἀποδόσθαι, Vendere, vel ἀπὸ τῆς πέδης, Compedes quibus vinciri solebant mancipia. Sed vide an rectius alii a nom. πόδες: quod videlicet dominus sit velut caput, servum tanquam pedes habens. Nisi quis spectet quod Lat. dicunt Servum a pedibus. Demosth. (119.) Ὅθεν οὐδ' ἀνδράποδον σπουδαῖον οὐδὲν ἦν πρότερον πρίασθαι. Plut. (6, 666.) Ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδραστα ἐκάλει. Observandum est autem generali signif. ἀνδράποδον dici Quemlibet hominem in bello captum, et servituti mancipatum, s. servus alioqui, s. liber et ingenuus natura sit: unde ad discrimen dicuntur ἀνδράποδα δοῦλα et ἀνδράποδα ἐλεύθερα, [Thuc. 8, 28.] Xen. Ἑ. 1, (6, 10.) Καὶ τὰ ἀνδράποδα τὰ δοῦλα, πάντα ἀπέδοτο. Hoc autem, quamvis compositum, seorsum tamen posui, tum quod ejus etymum sit controversum, quod ad alteram compositionis partem attinet, tum quod signif. paulo a simplici remotior. || Ἀνδραπόδεσσι pro ἀνδραπόδοις, Il. H. (475.) per metaplasm., sicut in κρίνεσσι. Legitur ibi et ἀνδραπόδοισι, ut ait Eust. ["Plutarch. Mor. 1, 12. ad Lucian. 1, 431. ad Herod. 492. Heyn. Hom. 5, 390. Bast Lettre 148. Κακὸν ἀ., convicium, Plut. Mor. 1, 969. Ἀνδράποδα, Locus ubi ἀνδρ. veneunt, Bentl. Ep. ad T. H. 110. *Ἀνδράποδος, Bast Lettre 148." Schæf. Mss.]

Ἀνδραποδοκάπηλος, ὁ, (ἡ,) Mango, Venalitius, Ve-

A nalitiarius, Mancipiorum venditor. Ad verbum, Caupo mancipiorum. Dicitur et σωματέμπορος, ut Suid. docet, qui tamen καπηλεύειν in hoc nomine simpl. exp. πιπράσκειν, Vendere. [J. Poll. 3, 77. Lucian. adv. Indoct. 873=1, 262. "Philo J. 2, 338. Galen. Clem. Alex. 264." Wakef. Mss.]

[* Ἀνδραποδώνης, ὁ, Aristoph. ap. J. Poll. 7, 16. "Fragm. 247." Schæf. Mss.]

[* "Ἀνδραποδία, (ἡ,) Hyperides ap. J. Poll. 3, 77. sed susp." Kall. Mss.]

¶ Ἀνδραποδώδης, εος, ὁ, ἡ, Mancipialis, Ad mancipium pertinens. Ἀνδραποδώδεις τρίχες, ap. Eust. Item ἀνδραποδώδης, Mancipio conveniens, Mancipio dignus, Servilis, δουλοπρεπής. Dicitur etiam homo ἀνδραποδώδης, Minime ingenuus, Nihil ingenuitatis habens, Illiberalis, Servili ingenio præditus, ap. Xen. (Ἀπ. 4, 2, 22.) Aristot. Rhet. 2, (11, 4.) Διὸ καὶ ἀνδραποδώδεις καὶ φαῦλοι καὶ ἀφιλότιμοι, οὐ νεμεσητικοί. Nec solum ἀνδραποδώδης, sed et βοσκηματώδης appellatur a philosophis qui mancipiorum s. pecudum more trahitur

B ab affectionibus pravis et perturbationibus: quinetiam voluptates pravæ vocantur a Plat. ἀνδραποδώδεις. [J. Poll. 3, 77. e Plat. Glossæ: Ἀνδραποδώδης· Degener, Voluptuosus, Servilis. "Xen. Mem. 1, 1, 16. ad Lucian. 1, 431. Heindorf. ad Plat. Phædr. 292. Ἀ. θρὶξ, Timæi Lex. 36. et n." Schæf. Mss.]

Ἀνδραποδωδῶς, Mancipialiter, si dici posset, Serviliter, Illiberaliter, Servili more, Mancipiorum more. Plato Sympos. Οὐδ' ἠγανάκτει ὡς ἀνδραποδωδῶς διακειμένου. [J. Poll. 3, 77. e Xen.]

Ἀνδραποδωδία, ἡ, Mancipialitas, si dici posset, Servilitas, contraria ingenuitati. Ab Aristot. ἀνδραποδωδία sic dicitur ut θηριωδία, inquit Bud. Polit. 7. Ἀτιμίαις ἀνελευθέροις ἀνδραποδωδίας χάριν. ["Plut. Mor. 1, 23." Schæf. Mss.]

¶ Ἀνδραποδίζω, vel Ἀνδραποδίζομαι, Mancipo, quasi ἀνδράποδον reddo, Mancipium reddo, Mancipium esse facio. Exp. usitatiore loquendi forma, Mancipio capio, In servitutem redigo. Item Captivum duco, vel In captivitatem abduco, vel in servitutem. Thuc.

C Παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσαι. Xen. (Ἀπ. 2, 2, 2.) Τὸ ἀνδραποδίζεσθαι τοὺς φίλους, ἄδικον εἶναι δοκεῖ. Plato de Rep. 1. (182.) Καὶ αὐτοὺς ἀνδραποδισάμενος δουλώσηται.

Dicimur etiam ἀνδραποδίζειν vel ἀνδραποδίζεσθαι urbes, quas subigimus et in servitutem redigimus, s. subjugamus. Thuc. Καὶ ἀνδραποδίσαντες τὴν πόλιν. Demosth. (34.) Φίλιππον δ' ἐᾷν πόλεις Ἑλληνίδας ἀνδραποδίζεσθαι. Pro eod. dicitur ἐξανδραποδίζεσθαι. Polyb. Πολλάκις δὲ καὶ ὅλας πόλεις ἐξανδραποδίζονται χρημάτων ἕνεκα.

Ἀνδραποδίζεσθαι passiva voce dicuntur itidem homines pariter et urbes, unde ἠνδραποδισμένη πόλις ap. Demosth., Mancipari, In servitutem redigi, In captivitatem s. in servitutem abduci. Metaph. vero usurpatur et in hac voce, assumta etiam aliquando præpos. ἐξ: ut ap. Plut. (5, 105.) Καίπερ ἐξηνδραποδισμένον κομιδῇ τοῖς μυρίοις ταλάντοις, Magnopere captum pollicitatione Ptolemæi regis, et veluti Ptolemæo mancipatum, ut vertit Bud.

D Ἀνδραποδίζειν, et Ἀνδραποδίζεσθαι præter signif. receptam signif. etiam generalius Vim alicui afferre, βιάζεσθαι, Hesych.

[Ἀνδραποδίζω, Xen. Ages. 7, 6. Symp. 4, 36. Mem. 1, 2, 62. 2, 2, 2. 4, 2, 14. "Ad Herod. 370. 492. Alciphr. 362. Heindorf. ad Plat. Gorg. 215. Fut. med., sensu pass., Herod. 445." Schæf. Mss.]

"Ἀνδραπόδισις, ἡ, i. q. ἀνδραποδισμός." [Xen. Apol. 25. Mem. 1, 2, 62.]

Ἀνδραποδισμὸς, ὁ, Mancipatio, Redactio in servitutem, Subjugatio. A quibusdam Captivitas alicubi exp., ab aliis Captivitatis servitus. De urbibus quoque dicitur, sicut et ἀνδραποδίζεσθαι. Demosth. (10.) Ἀλλ' ἀναστάσεως καὶ ἀνδραποδισμοῦ τῆς πατρίδος. || Ἀνδραποδισμὸς, per se positum, Plagium, Plagiarium crimen: sicut et ἀνδραποδιστὴς, Plagiarius. Plato de LL. 9. Ἀνδραποδισμοῦ ὑπόδικον ἐχέτω τὸν τεχνάζοντα μετὰ τοῦ δούλου.

Ἀνδραποδιστὴς, ὁ, Mancipator, Quisquis aliquem in servitutem redigit. Apud Xen. (Ἀπ. 1, 2, 6.) vocantur ἀνδραποδισταὶ ἑαυτῶν, Sibi ipsis servitutem imponentes

tanquam mancipiis, Seipsos in servitutem redigentes, libertatem suam vendendo. Sed peculiariter ἀνδραποδισταὶ vocantur Plagiarii, qui videlicet liberos homines in servitutem redigunt. Intelligimus enim Plagiarios, tam eos, qui liberum hominem vendunt pro servo, quam qui servum alienum vendunt, tanquam suum. Ἀνδραποδισταὶ, inquit Eust., οἱ τῶν ἀνδραπόδων πορισταὶ τοῖς ἐμπόροις. Erantque ἀνδραποδισταὶ plurimi in Thessalia, ut ex Eod., item e Suida, discimus; ap. quem legitur, διαβάλλονται δὲ οἱ Θετταλοὶ ὡς ἀνδραποδισταὶ καὶ ἄπιστοι. Dictus est autem ἀνδραποδιστὴς, ut ap. Suid. et Schol. Aristoph. legitur, παρὰ τὸ τὰ ἀνδράποδα ἀποδίδοσθαι, A venditione ἀνδραπόδων, Mancipiorum. Sed miror utrique horum in mentem non venisse, non posse aliam dari nominis ἀνδραποδιστὴς, quam nominis ἀνδράποδον etym.: et ἀνδράποδον esse primam vocem, a qua factum sit v. ἀνδραποδίζομαι, ab hac deinde verbalia ἀνδραποδισμὸς et ἀνδραποδιστής. [Gl. Plagiarius. "Xen. Mem. 1, 2, 6. ad 1, 2, 62. ad Char. 294. Kuster. Aristoph. 10. a." Schæf. Mss.]

[* Ἀνδραποδιστήριος, α, ον, ab * Ἀνδραποδιστὴρ, ῆρος, ὁ, Plagio serviens, aptus. Lycophr. 784.]

[* Ἀνδραποδιστικὸς, ἡ, ὸν, i. q. præcedens vox. Plato Soph. 1, 222. Ἀνδραποδιστικώτατος, J. Poll. 3, 77. ex Eupolide.]

Ἐξανδραποδίζομαι, i. q. simplex ἀνδραποδίζομαι, In servitutem redigo, ap. Herod. Plat. Plut. Vide supra metaph. signif. in Ἀνδραποδίζεσθαι. HINC ἐξανδραπόδισις, (ἡ,) In servitutem redactio, Mancipatio. [" Ἐξανδραποδίζω, Herod. 3. p. 169. Diod. S. 538. ἐξανδραπόδισις, Herod. 3, (140.)" Scott. App. ad Thes. Glossæ: Ἐξανδραποδίζω· Mancipo. * Ἐξανδραποδισμὸς, (ὁ·) Depeculatio. * Ἐξανδραποδιστὴς, (ὁ·) Seductor. " Ἐξανδραποδίζομαι, Plut. Mor. 1, 18. ad Herod. 370. Diod. S. 1, 276. ad 2, 165. Fut., sensu pass., Herod. 442." Schæf. Mss. "Hesych." Wakef. Mss.]

[* Προσεξανδραποδίζομαι, Etiam in servitutem redigo. " Demosth. 214(=375.) Καὶ τὰς μὲν Θεσπιὰς καὶ Πλαταιὰς οὐ τετείχικε, τὸν δὲ Ὀρχομενὸν καὶ τὴν Κορώνειαν προσεξηνδραπόδισται. Herod. 1. p. 63." Scott. App. ad Thes. "Wessel. ad Herod. 75." Schæf. Mss. "Pausan. 269." Wakef. Mss.]

" Προσανδραποδίζω, Insuper in servitutem redigo." [Herod. 8, 29.]

¶ Ἀνδραπόδιον, τὸ, Mancipiolum, ap. Athen. [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

[* " Ἀνδράπους, Mancipium. Hesych." Wakef. Mss.]

¶ ἈΝΔΡΙΑΣ, άντος, ὁ, Statua, Simulacrum. Est autem proprie Statua viri, utpote ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς facto nomine ἀνδριάς. In Ep. Phil. ap. Demosth. (164.) Ἀνδριάντα χρυσοῦν ἀνέστησεν εἰς Δελφούς. Aristot. Polit. 5. Ἀνδριάντα τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ καθήμενον. Copulantur sæpe ἀνδριάντες et γραφαί: ut ap. Plut. (1, 699.) Τὰς γραφὰς οὕτω προσαγορεύσαντα καὶ τοὺς ἀνδριάντας. Idem (7, 838.) Ποιήματα ἀλλότρια, καὶ γραφὰς καὶ ἀνδριάντας κ. τ. λ. [Plato de Rep. 4, 1. p. 327. Bip. Vide plura in Ἄγαλμα. Glossæ: Ἀνδριάς· Statua, Cippus. " Fischer. Ind. Palæph. Ruhnk. ad Timæi Lex. 6. Boissonad. Philostr. 377. Ἀνδριάντων ἐπιγραφαί, T. H. ad Lucian. Dial. 52. Opp. γραφή, Plut. 1, 345. Cor. De quant., Steph. Dial. 19." Schæf. Mss. " Philostr. 169. 787. Tzetz. Chil. 1, 539. Dio Chrys. 2, 105. Initio junctis cruribus, unde intell. Apollod. Bibl. 223. Huc respicit Aristot. de Mirab. 879. Philostr. 755. Myth. 30. Themist. 316. Il. 18, 488. Diod. S. 1. fin. Primus fecit διαβεβηκότας (unde moveri dicebantur, Plato 2, 970.) Dædalus, Villoison. Anecd. Gr. 1, 102." Wakef. Mss.]

[* Ἀνδριαντογλύφος, ὁ, ἡ, pro ἀνδριάντα γλύφων, Schol. Lycophr. 615.]

[* " Ἀνδριαντοειδὴς, (Statuæ formam habens.) Clem. Alex. Cohort. 4. p. 40." Kall. Mss. " Callim. 1, 478." Schæf. Mss.]

Ἀνδριαντοπλάστης, ὁ, Statuarum fictor, quasi ἀνδριάντων πλάστης, a πλάττω. [Eust. 156, 33.] HINC et Ἀνδριαντοπλαστικὴ, Ars fingendi statuas, i. q. ἀνδριαντοποιητική.

Ἀνδριαντοποιὸς, ὁ, Statuarius, Statuarum artifex. Μύρωνος τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ, ap. Athen. [486. Hippocr. 85, 36. Glossæ: Ἀνδριαντοποιός· Statuarius. " Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss. " Theocr. 5, 105. Schol. Pind." Wakef. Mss.]

Ἀνδριαντοποιΐα, ἡ, Statuarum confectio, Actio ipsa faciendi statuas. Exp. etiam Ars statuaria, Ars faciendi statuas; quod tamen magis proprie signif. nomine ἀνδριαντοποιητικὴ, sub. τέχνη. Xen. (Ἀπ. 1, 4, 3.) Ἐπὶ δ' ἀνδριαντοποιΐᾳ Πολύκλειτον τεθαύμακα.

Ἀνδριαντοποιέω, Statuas facio. [Pind. N. 5, 1.] UNDE Ἀνδριαντοποιητικὴ, Ars faciendi statuas, Ars statuaria. Sub. enim τέχνη. [" Euseb. Ocell. Luc. Plato. Myth. 517." Wakef. Mss.]

[* Ἀνδριαντουργέω, Statuas facio. Clem. Alex. 253. =296.]

[* " Ἀνδριαντουργὸς, (ὁ,) Statuarius. Schol. Pind. N. 5, 1." Wakef. Mss. * " Ἀνδριαντουργία, (ἡ,) Tzetz. Chil. 8, 193. v. 349. 11, 381. v. 628. 636." Schæf. Mss.]

[* Ἀνδριαντάριον, τὸ, Sigillum. " Schol. Lucian. Lexiph. 3. (2, 325.)" Kall. Mss. " Ad Timæi Lex. 165." Schæf. Mss.]

¶ Ἀνδριαντίσκος, ὁ, Statua parva. Syllaba σκος deminutionem denotat. [Plut. Thes. 1, 18. " Ad Charit. 693." Schæf. Mss.]

" ἌΝΗΤΟΣ, ap. Theophr. H. P. 9, 7. legitur inter " herbas, quibus εἰς τὰ ἀρώματα χρῶνται: eadem pro- " cul dubio cum ἀνήθῳ. Plinio enim teste, Anisum et " Anethum culinis et medicinis nascuntur, et in the- " riacam assumuntur, atque adeo Anethum ob fra- " grantiam suam coronis adhibetur, ut Virg. etiam " docet, Bucol. Narcissum et florem jungit beneolen- " tis anethi. Unde et Ἀνήτινος στέφανος ap. Theocr. 7, " (63.) Κἠγὼ τῆνο κατ' ἆμαρ, ἀνήτινον, ἢ ῥοδόεντα, Ἢ καὶ " λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων. Ubi Schol. " quoque annotat, magnum fuisse ἀνητίνων στεφάνων " usum, Alcæum et Sapphonem testes laudans: quo- " rum verba, super hac re mox afferam. Sed parum " probabile est quod subjungit, ἀνήτινον quibusdam " esse πᾶν ἄνθος, παρὰ τὸ ἄνω τείνεσθαι, ἤγουν ἵεσθαι: " quamvis et ἄνηθον, quod idem est cum hoc ἄνητον, " Etym. dictum velit παρὰ τὸ ἄνω θεῖν, διὰ τὴν ἐν " τάχει αὔξησιν. Alioqui et Ἄννητον reperitur, gemino " ν, ut ap. Athen. 5. ex Alcæo, Ἀννήτω μὲν περὶ ταῖς " δέραις περθέτω πλεκτάς. Et e Sapph. ibid. Παρθέσθ' " ἐραταῖς φόβαισι ὅρπακας ἀννήτω. Itidemque ἄννισον " pro ἄνισον." [In Schneider. Lex. legitur ἄνητον, τὸ, et quidem rectius. In Bekk. Anecd. 403. ἄννητον reperitur. " Ἄνητον, Jacobs. Anth. 7, 48. ἄνησον, ad Herod. 313." Schæf. Mss. * " Ἀνησοειδὴς, Schol. Nicand. Al. 186." Wakef. Mss. Vide Ἄνηθον.]

ἌΝΘΟΣ, εος, τὸ, Flos: secundum Etym. παρὰ τὸ ἄνω θεῖν ἐν τῷ αὐξάνεσθαι, Ex eo quod sursum ascendat dum crescit. Od. K. (304.) γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος. Il. P. (56.) ἄνθεϊ λευκῷ. B. (89.) ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. In gen. plur. dicitur ἀνθέων, non ἀνθῶν, ad differentiam τοῦ ἀνθ' ὧν, item participii ἀνθῶν a v. ἀνθεῖν. In Atticismis, ἀνθέων, οὐκ ἀνθῶν. Plut. de Sanitate, Ὥσπερ αἱ τῶν ἀνθέων ὀσμαί. Apud Athen. 11. Κατὰ τὴν ἀνθέων χώραν. Theophr. C. P. Ἔνια δὲ τῶν ἀνθέων ἐξ ἀποστάσεως κ. τ. λ. Et poëta quidam ap. Plut. (6, 348.) Αἰρόμενος ἄγρευμα ἀνθέων ἡδομένᾳ ψυχᾷ. Reperio tamen frequenter etiam ἀνθῶν ap. eosd. ut ap. Athen. 2. Καὶ τὰ τῶν ἀνθῶν εὐώδη. Apud Theophr. 2. Ἔνια τῶν ἀνθῶν νύκτωρ μὲν συμμύει. Et 3. Ἀμφισβητεῖ δὲ καὶ περὶ τῶν ἀνθῶν ἐνίων. Xen. K. (5, 5.) Τῶν ἀνθῶν τὰς ὀσμάς.

Ἄνθος dicitur et aliarum rerum quam herbarum et stirpium; ut ἄνθος ἁλὸς, Flos salis, quem deferri aiunt a fluvio Nilo, Diosc. 5. et ap. J. Poll. ἀδάμας χρυσοῦ ἄνθος. Apud Plut. πορφύρας ἄνθος. Apud Hom. πυρὸς ἄνθος, [Plut. 9, 688. Lucret. 1, 989. flammai flore coorto.]

Ἄνθος capitur etiam metaph. ut Flos ap. Lat.: ut ἥβης ἄνθος Il. N. (484.) Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον. Quo etiam modo dicitur ἄνθος τῆς ὥρας: unde ap. Plat. ἀνθοῦντες ἐν ὥρᾳ. ‖ Item ἄνθος per se positum, Decor corporis, ut Bud. exp. in

Plat. Symp. Καὶ ἂν ἐπιεικὴς ὢν τὴν ψυχήν τις, καὶ ἐὰν σμικρὸν ἄνθος ἔχῃ, ἐξαρκεῖ αὐτῷ καὶ ἐρᾶν καὶ κήδεσθαι. || Ἄνθος pro κόσμος: ut ap. Æsch. Pr. (7.) Τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, * παντέχνου πυρὸς σέλας: ubi Schol. exp. τὸν σὸν κόσμον.

[Ἄνθος, Theognis 451. τοῦ οὐχ ἅπτεται ἰὸς, Οὐδ' εὐρὼς, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει καθαρόν. Athen. 298. οἶνος λευκῷ πεπυκασμένος ἄνθει. Ἄνθος οἴνου, Flos vini, Columella 627. 638. "Ἄνθος, Gesner. Ind. in Orph. Ruhnk. H. in Cer. 108. Brunck. Soph. 3, 496.; ad Æsch. Pr. 420. Markl. Iph. p. 178. Wakef. Trach. 1000. Jacobs. Anth. 6, 420. 7, 27. 35. 137. 407. 8, 3. 242. 9, 41. 115. 262. 10, 53. 159. 388. 11, 280. 12, 369. T. H. ad Plutum p. 477. Heyn. Hom. 5, 654. De vino, ad Mœr. 72. De colore, ad Timæi Lex. 76. 153. Valck. Callim. 193. Abresch. Lect. Arist. 118. Toup. Opusc. 2, 54. ad Lucian. 1, 253. 2, 18. Musgr. ad Hippol. 544. Valck. Diatr. 179. 293. Wakef. S. C. 1, 17. Mitsch. H. in Cer. 149. Jacobs. Anth. 8, 29. Boissonad. Philostr. 382. 603. Reisk. ad Dionys. H. 3, 1957. b. De gen. plur., Herod. 456. Pierson. et n.: it. n. in Edit. Pauw. 200. Thom. M. 73. ad Charit. 329. ad Diod. S. 1, 332. Alciphr. 352. n. 355. Villois. ad Long. 236. Ἄνθος φλογὸς, Jacobs. Anth. 11, 131. Heyn. Hom. 5, 574. ἄνθεα φλογὸς, Toup. Emend. 2, 18. Wakef. S. C. 1, 90. 3, 175. ad Callim. 1, 65. Ὅ, τι περ ἄνθος ἦν, ad Lucian. 1, 436. ad Herod. 650. Ἄνθεα μαζῶν, Merrick. Tryphiod. Angl. p. 9. Ἄνθεα μήλων, Heyn. Hom. 5, 654. Ἄνθος conf. cum ἄνθρωπος, Jacobs. Anth. 6, 396. *Ἄνθος, ὁ, Avis, ad Anton. Lib. 52. Verh. 54. Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss. "Ἄνθος, Ramus, Surculus, Nonn. 478. 18. Germen arboris, Quint. Sm. 1, 488. Ἄ. ποίης, 14, 206. Apoll. R. Hom. ὄϊος, Lana, Theocr. 2, 2. Schol. Color venustus, Philostr. 777. Dionys. P. 1177. Ornamentum, Anthol. 274. D. Luc. 1, 51. Flos comæ, Albi capilli, Suid. 3, 576. Anthol. 277. 392. Odor, Flos, vini, Geopon. 1, 435. Odor unguenti, Clem. Alex. 209. Tinctura, Plato de Rep. 276. De sanguine, Philostr. 815. 845. alibi. Marina aspergo, Anthol. 105. Avis, Ælian." Wakef. Mss.]

[* Ἀνθοβαφής, ὁ, ἡ, Pulcre coloratus. Lucian. Amor. 578. "Ad Diod. S. 2, 609." Schæf. Mss. "Sext. Emp. p. 30. Philo J. 2, 478, 44." Wakef. Mss.]

[* Ἀνθοβάφεια, ἡ, Plut. Stobæi p. 380.]

Ἀνθοβάφος, in VV. LL. exp. Tinctor, sine auctore. Ἄνθινον quidem Hes. exp. βαπτόν. Vide Βάπτω. [Plut. 9, 301. ἁλίων ἀπὸ κόχλων Manetho 2, 326. "Basil. Hexaëm." Churchill. e Suicer. Mss. "Dorv. ad Charit. 220." Schæf. Mss.]

Ἀνθοβόλος, ὁ, ἡ, Flores jaciens, vel Flores emittens, ea forma qua dicitur ἰοβόλος. Exp. etiam Florulentus. Quidam ἀνθοβόλον τρίχα dixit in Anthol. [Marc. Arg. 23. "Jacobs. Anth. 9, 292." Schæf. Mss.]

Ἀνθοβολέω, Flores jacio, ad verbum, Spargo flores. Ἀνθοβολεῖν, inquit Bud., est Flores in aliquem jaculari, Floribus respergere, quod fit honoris causa civitates ingredientibus. Citat autem exemplum hoc e Plut. (3, 826.), in quo tamen passiva vox non activa usurpatur, Πολλοὶ δὲ στεφανηφοροῦντες ὑπὸ λαμπάδων ἐδέχοντο, καὶ παρέπεμπον ἀνθοβολούμενον. || Ἀνθοβολεῖν, Flores emittere. In VV. LL. exp. etiam Fragrare, Redolere: cujus signif. exemplum desidero. [Plut. 4, 225. Meleager 105. χαίτην. "Ad Diod. S. 2, 238. Jacobs. Anth. 6, 117. ad Charit. 328. a." Schæf. Mss. "Pausan. 319. et n. Pass., Plut. 3, 826." Wakef. Mss.]

[* Ἀνθοβόλησις, (ἡ,) Geopon. 10, 58. Πρὸ τῆς ἀνθοβολήσεως, Antequam flores emittat. "Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 59." Schæf. Mss.]

Ἀνθοβόσκον, ut refert Hes., idem est quod * ἀνθοτρόφον, Soph. Æthiop. ["Ἀνθοβόσκος, Brunck. Soph. 3, 498." Schæf. Mss.]

[* "Ἀνθογραφέω, Floride depingo, Philo J. 1, 33." Wakef. Mss.]

[* Ἀνθοδίαιτος, ὁ, ἡ, Meleager 108.]

[* Ἀνθοδόκος, ὁ, ἡ, Flores recipiens s. continens. Mosch. 2, 34.]

[* Ἀνθοκάρηνος, ὁ, ἡ, Tempora sertis redimitus. Oppian. C. 4, 235.]

[* Ἀνθοκόμος, ὁ, ἡ, Floriger. Satyr. Thyill. 6. λει-

A μῶνας. Pulcre coloratus, Oppian. C. 2, 190. οἰωνοί. "Pseudo-Chrys. Serm. 54. T. 7. p. 400. Τὰ δένδρα ἀνθοκόμοις πρέμνοις ὡραΐζεται." Seager. Mss.]

[* Ἀνθοκομέω, Floresco, "Floreo, Flosculis como. Chrys. Hom. 154. T. 5. p. 934. Ἀνθηκομεῖ δὲ δένδρα * ἐξεπιγόνους εἰς ἐκβολὴν ὠδίνουσα καρπούς." Seager. Mss. Epigr. adesp. 650. ἀνθοκομεῖ βοτάνας.]

[* Ἀνθοκρατέω, Floribus abundo. Lucian. Pseudol. 24. Vide Schneider. Lex. v. * Τροπομάσθλης.]

Ἀνθοκρόκος πήνη, Textum floridum, Chordula filo floridulo contexta, ut annotatur in VV. LL. [Eur. Hec. 471. "Heyn. Hom. 8, 512. ad Lucian. 2, 18. Steinbr. Mus. Tur. 1, 193. ad Il. Ψ. 762." Schæf. Mss.]

Ἀνθολόγος, ὁ, ἡ, Florilegus, ut apes florilegæ dicuntur a Lat. || Unde et Ἀνθολογία, (ἡ,) Florum collectio, et Florilegium exp. ap. Lucian. (1, 575.) || Invenitur et Ἀνθολόγιον ap. Suid. Ita enim vocat Librum collectaneorum Jo. Stobæi, quasi in quo sint auctorum Græc. collecti flores. At Græcorum Epigr.
B volumen extat inscriptum non Ἀνθολόγιον Ἐπιγραμμάτων, sed Ἀνθολογία Ἐπιγραμμάτων, a Planude, ut vulgo creditur. || Ἀνθολογικὰ, Libri de florum collectione, s. de legendis floribus scripti: ea forma qua dicitur ῥιζοτομικά. [Ἀνθολογία, Lucian. Pisc. 202. Ἀνθολόγος, Meleager 5. Strato 88. "Ad Charit. 709. 749." Schæf. Mss. "Manetho 5, 6. Ἀνθολόγιον, Clem. Alex. 14." Wakef. Mss.]

Ἀνθολογέω, s. Ἀνθολογέομαι, Flores lego, Flores decerpo s. carpo. Aristot. H. A. 9. Αἱ δ' ἀνθρῆναι ζῶσι μὲν οὐκ ἀνθολογούμεναι ὥσπερ αἱ μέλιτται, Vivunt autem ἀνθρῆναι non flores decerpendo, sicut apes. || Apud Hippocr. ἀνθολογεῖν cum accus. simpl. pro Legere vel Decerpere, in Ep. ad Crat. Τὰς παρὰ λίμναις βοτάνας ἀνθολογῆσαι, [528, 11. Glossæ: Ἀνθολογέω· Flores lego. "Abresch. Lect. Arist. 10." Schæf. Mss.]

[* Ἀνθονόμος, ὁ, ἡ, Flores depascens. Æsch. Suppl. 540. ἐπωπαί, cf. 44. ubi Ms. * ἀνθονομούσης ab ἀνθονομέω.]

C Ἀνθοποιὸς, ὁ, (ἡ,) Florificus, Flores producens.

Ἀνθοπωλέω, ad verbum, Flores vendo. Hes. tamen exp., si apud eum mendum non est, Vinum vendere, Pharmaca vendere, οἰνοπωλεῖν, φαρμακοπωλεῖν. Sed aliud v. quam ἀνθοπωλεῖν puto exp. voluisse Hes. hisce duobus.

[* "Ἀνθοτρόφος, Brunck. Soph. 3, 498." Schæf. Mss. "Flores depascens, Hesych." Wakef. Mss.]

Ἀνθοφόρος, ὁ, ἡ, Florifer, Florigerus; ut mensis Maius est ἀνθοφόρος. Pro quo ex Epigr. et ἀνθηφόρος citatur in VV. LL. [Meleager 2, 31. Eur. Iph. A. 1544. Aristoph. B. 433.: Schol. Biset. 354. "Dionys. H. 1, 166. Ἱερόν ἐστι—θεᾶς * Φερωνείας ὀνομαζομένης, ἣν οἱ μεταφράζοντες εἰς τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν, οἱ μὲν Ἀνθηφόρον, οἱ δὲ * Φιλοστέφανον, οἱ δὲ Φερσεφόνην καλοῦσιν." Scott. App. ad Thes. "Markl. Iph. 210. Musgr. 1544. ad Dionys. H. 1, 505. Ἀνθοφόρος, ibid. Piers. ad Mœr. 79. Jacobs. ad Anth. 1. 1. p. 17." Schæf. Mss. "Ἀνθηφόρος, Schol. Theocr. 11, 56." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀνθοφόρος· Florifer.
D * Ἀνθοφορία· Florifertum.]

Ἀνθοφόρια, (τὰ,) Proserpinæ festum, sic appellatum ex eo, quod Pluto eam rapuisset legendis floribus intentam. Scribitur etiam Ἀνθεσφόρια. Dicitur autem ead. forma, qua et ὠσχοφόρια, aliud festum.

Ἀνθοφορέω, Flores fero, vel Flores gero. Item, Flores comporto s. conveho. Citatur e Diosc. in præf. lib. 1. [Theæt. Epigr. 2. "Meretricem ago, Clem. Alex. 195." Wakef. Mss.]

Ἀνθοφυής, ὁ, ἡ, Flores emittens s. producens, Florulentus; ut Anthol. (Crinag. 27.) ἀνθοφυεῖ πτέρυγι exp. Ala florulenta. Vide Φύω.

[* "Ἀνθόχροια, (ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 4(=8, 128.)" Boissonad. Mss.]

[* "Ἀνθεσιουργοὺς θυγατέρας et Ἀνθεσιεργοὺς, Orph. Fr. ap. Act. Monac. Philol. 2, 145. vox dubia." Schneider. Lex.]

[* Ἀνθεσιπότητος, ὁ, ἡ, Antiph. ap. Athen. 644= Grotii Exc. 631.]

[* "Ἀνθεσίχρως, Athen. 135." Wakef. Mss.]

Ἀνθεσφόρια, τὰ, Festum Proserpinæ, inde dictum,

quod eam Pluto legendis floribus occupatam rapuerit. A Cœl. 14, 20. Hoc festum esse quidam putant, quod Romani Florifertum vocabant, auctore Festo. J. Poll. 1. Κόρης παρὰ Σικελιώταις Θεογάμια καὶ Ἀνθεσφόρια. [* "Ἀνθεσφόρος, ὁ, ἡ, Flores gerens. J. Poll. 4, 78. Eur. Bacch. 701." Scott. App. ad Thes. "Markl. Iph. A. p. 210. Musgr. 1544." Schæf. Mss.]

*Ἄνθοδμον, τὸ, Flos odoratus, Floris odor. Theophr. 4. Φυόμενα δ' ἐν τῇ γῇ, μεγάλα καὶ χλωρὰ, καὶ ἄνθοδμον ἔχοντα, Florem odoratum habere, vel Flore odorato esse. Bud.

Ἀνθοσμίας οἶνος, Florum odorem habens vinum, Odoriferum vinum, Odoratum vinum; eo modo quo dicitur Odorata cedrus a Virg. Ex ἄνθος et ὀσμή: vel ἀπὸ τόπου ἀνθοσμίου, ut ait Suid. Sunt et qui non a loco, sed a certo uvæ genere sic appellatum existiment. At Hes. habet duntaxat, Ἀνθοσμίας οἶνος· εὔπνους, καὶ ἄνθος ἔχων. Legimus ap. Plaut. (Curc. 1, 2, 1.) Florem vini veteris. Aristoph. Π. (807.) οἶνον ἀνθοσμίαν facit μέλανα. Vide Suid. item Athen. et Eust., e quibus disces vinum hoc fuisse factitium. B || Ἀνθοσμίαι λειμῶνες, Lucian. (2, 322.) Odorifera prata, Floribus variis fragrantia s. redolentia. ["Synes. Ep. 32. p. 178. Athen. 30. (31.)" Churchill. e Suicer. Mss. Aristoph. B. 1174. cf. Xenophanem ap. Athen. 462. μείλιχος, ἄνθεος ὀσδόμενος. Plin. 14, 11, 9. "J. Poll. 1, 248. 2, 77. Lucian. Dial. Sim. et Polystr. 122. 250. Xen. Ἑ. 6, 2, 4. Hippocr. de his, quæ Uterum non gerunt, 680. 685(=294, 26. 297, 43.) Plut. Symp. 2, 632. 4, 663." Scott. App. ad Thes. "Casaub. ad Athen. 68. 70. Mœr. 71. et n.: Bergler. ad Alciphr. p. 78. Toup. Opusc. 1, 498. Thom. M. 73. 303. T. H. ad Lucian. Dial. 10. ad Lucian. 1, 360. ad Herod. 532. ad Charit. 656. Brunck. Aristoph. 1, 204. T. H. ad Plutum p. 275. 277. Villois. ad Long. 260. Aristoph. Fr. 277. Boissonad. Philostr. 289." Schæf. Mss. "Fragrans, Longus 22." Wakef. Mss.]

Ἀνθηδὼν, όνος, ἡ, Apis sic dicta παρὰ τὸ τὰ ἄνθη ἔδειν, Ex eo quod edat flores. || Est item Urbs Bœotiæ et Palæstinæ, Hes. Hinc ἀνθηδόνιος οἶνος. Vide C Steph. B. [Gl. Ἀνθηδὼν, εἶδος σφηκός· Vespa. *Ἀνθηδονοειδὴς, ὁ, ἡ, Gallica, Genus mespili ita dictum, Theophr. H. P. 3, 10. Vide et 7, 12. "Ad Diod. S. 2, 219." Schæf. Mss.]

[* Ἀνθίον, τὸ, Flosculus. Diosc. 4, 153. ἀνθίων ὑποπορφύρων. "Clem. Alex. Str. 5, 8." Kall. Mss.]

Ἀνανθὴς, ὁ, ἡ, Flore carens; ut ap. Theophr. H. P. 1. Ἀνανθῶν δένδρων. Et metaph. Ἀνανθεῖ σώματι καὶ ψυχῇ, Plato Symp. Exp. etiam Floris infœcundus, Florem non proferens. ["Plut. Symp. 5, 9. 684." Kall. Mss. J. Poll. 1, 231. "Ruhnk. Orat. Gr. 86." Schæf. Mss. "Quint. Sm. 2, 637." Wakef. Mss.]

[* Ἁπαλοανθὴς, ὁ, ἡ, i. q. * ἁπαλῶς θάλλων, Hesych. v. Ἁπαλοβραχέα.]

Διανθὴς, ὁ, ἡ, Duplicem florem habens, ut exp. ἄνθη διανθῆ ap. Theophr. H. P. 1, 21. de rosa et lilio. Sed mirum ni pro hac signif. scripturus fuerit potius δυσανθῆ. [Schneider. Lex. "Gesner. Ind. in Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 89. Toup. Opusc. 2, 192. Schneider. D Scriptt. R. R. 3, 2. p. 82. Cattier. 70." Schæf. Mss. "Nicand. Th. 535. Multum florem habens." Wakef. Mss.]

[* Δυσανθὴς, ὁ, ἡ, Difficulter florens. J. Poll. 1, 231.]

Εὐανθὴς, ὁ, ἡ, Pulcre floridus, εὐθαλής. Invenitur et superl. Εὐανθέστατος. Accipitur et pro Venusto: unde εὐανθὴς γλῶσσα ap. Suid. || Εὐάνθης ὁ Σάμιος, Evanthes Samius, scriptor quidam ap. Plut. [1, 333. "Fuit etiam Bacchi cognomen, teste Phanodemo ap. Athen. 465." Schweigh. Mss. Aristoph. N. 1002. ἀλλ' οὖν λιπαρός γε καὶ εὐανθὴς ἐν γυμνασίοις διατρίψεις. Orph. Arg. 589. στέφανον, Antiphil. 6. εὐανθεῖ πορφύρᾳ, Ælian. H. A. 16, 4. βαφαὶ, Dionys. P. 999. νομοὶ, Sotades Athenæi 293. ἅλμη εὐανθεστέρα. In Orph. H. 9, 11. falso legebatur εὐάνθεια, sed v. Hermann. "Abresch. Lect. Arist. 38. Valck. ad Phœn. p. 640. Toup. Opusc. 1, 269. 2, 128. Thom. M. 432. Jacobs. Anth. 9, 41. Kuster. Aristoph. 61. 67. Villois. ad Long. 229." Schæf. Mss. "De lapide pretioso, Julian. 51, 2." Wakef. Mss.]

A "Ἐλλοβοανθὴς, (ὁ, ἡ,) Florem in siliqua edens, In "folliculo florens." [A Schneider. Lex. non agnoscitur. In eo tamen legitur:—* "Ἐλλοβόανθος, ὁ, ἡ, falsa lectio pro * ἐλλοβόκαρπος." Vide Κολοβοανθής.]

Κολοβοανθὴς, ὁ, ἡ, Mutilum florem habens, ad verbum. In VV. LL. exp. Minutulum florem edens. Ubi etiam additur ononin herbam flore pumilo esse et in siliqua, ob idque κολοβοανθῆ et ἐλλεβοανθῆ dici a Theophr. 6, 5. Ετ Κολοβοανθεῖν pro quo ibi Κολοβανθεῖν, Florem sessilem gerere, e Gazæ exp. affertur, ap. eund. Theophr. H. P. 8.

Λευκανθὴς, (ὁ, ἡ,) Florem album habens: unde λευκανθὲς κάρα, ap. Soph. (Œd. T. 752.) Canum caput, per catachresin. Ετ Λευκανθίζω, Albi floris more candeo, λάμπω, Hes. ["Λευκανθὶς, (ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 125." Boissonad. Mss. * "Λευκανθέομαι, Clem. Alex. Str. 320. e Ps. 4. 12." Kall. Mss. Λευκανθίζω, Eust. 87. Herod. 8, 27. γύψῳ οἰκία λευκανθίζουσα, Stob. Serm. 5. p. 159. Schow. ὑγρὰ διαυγῆ καὶ * λευκανίζοντα, Cassii Probl. 27. ubi l. λευκανθίζοντα. B Vide Schneider. Lex. "Λευκανθὴς, Jacobs. Exerc. 2, 35. Meleager 31, 1. Const. Manass. Chron. p. 7. Meurs. Λευκανθίζω, Alciphr. 340. Villois. ad Long. 160." Schæf. Mss. "Ælian. H. A. 927. LXX. Interprr. Λευκανθὴς, Nicand. Th. 531." Wakef. Mss.]

[* Λιανθὴς, falsa lectio pro ἁλιανθὴς, Orph. Arg. 584. "Gesner. Ind. in Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 89. Toup. Opusc. 2, 192.; Emend. 3, 55." Schæf. Mss.]

[* Μελανθὴς, ὁ, ἡ, Nigrum florem gerens, Denigratus. Æsch. Suppl. 160. Εἰ δὲ μὴ, μελανθὲς Ἢ * Διόκτυπον γένος. "Hesych." Wakef. Mss.]

"Μελάνθιος πόα, s. Μελάνθιον, Melanthium, Herba "quæ et * μελάνσπερμον dicitur, a nigro semine: in "officinis Nigella. Alio nomine Latini vocant Gith. "Vide Theophr. H. P. 1, 22. Diosc. 3, 93. Plin. 20, 17. "Inde Μελανθέλαιον, s. Μελάνθινον ἔλαιον, Oleum "e melanthio confectum, Diosc. 1, 47." [Gl. Μελάνθιον· Hoc Git, indeclinabile est; Gitter, Nigella. * "Μέλανθος, ad Herod. 426." Schæf. Mss.]

[* Μινυανθὴς, ὁ, ἡ, Ad parvum temporis spatium C florens. Maximus π. Καταρχ. 75. φιλίην μινυανθέα καὶ ταχύβουλον ἀστασίην. Μινυανθὲς τρίφυλλον, Nicand. Th. 522. Diosc. 3, 123. Plin. 21, 19, 30. Salmas. Exerc. 172. De h. v. Dissertationem scripsit E. H. Barker. "Ad Charit. 747." Schæf. Mss.]

[* Νεανθὴς, ὁ, ἡ, Novum florem gerens, Novus, Recens. Nicand. Epigr. adesp. 584. οἶνος. "Nicand. Al. 607." Wakef. Mss.]

[* Περιανθὴς, (ὁ, ἡ,) Floribus cinctus, Villois. Anecd. Gr. 1, 87. Nicander, Schol. Aristoph. I. 406." Wakef. Mss.]

[* Ποιανθὴς, ὁ, ἡ, Orph. Arg. 1048.]

[* "Ποικιλανθὴς, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 4." Boissonad. Mss. Ετ * "Ποικιλανθὶς, (ἡ,) p. 130." Kall. Mss. "Ibid. p. 8. Meurs. si scriptura certa." Schæf. Mss. "Ποικιλανθὴς, Clem. Alex. 238." Wakef. Mss.]

Πολυανθὴς, (ὁ, ἡ,) Multos habens flores, Floribus abundans; ut ἔαρ dicitur πολυανθὲς passim a poëtis. Sic ὕλη πολυανθὴς Od. Ξ. (353.), ubi admonet Eust. D non esse perpetuum epith., sed intelligi quæ πολυανθὴς sit ἐν καιρῷ τοῦ ἀνθεῖν. [* "Πολυανθέα γλήχων, Nicand. Th. 877. pro * πολυάνθεια. Πολυανθεῖ χροιῇ, Mosch. 2, 59. Forma * Πολύανθος, Orph. H. 50, 7. (Φαινόμεναι, ἀφανεῖς, * αὐλωνιάδες, πολύανθοι.)" Schneider. Lex. "Πολυανθὴς, Diod. S. 2, 644. Brunck. Apoll. R. 160." Schæf. Mss. "Suid. v. Βάκχος." Wakef. Mss.]

Πρωϊανθὴς, (ὁ, ἡ,) Mature florens, vel præmature, exp. in h. l. Theophr. Ὀψιανθὲς δὲ σφόδρα, καὶ ὀψιβλαστὲς, ἢ πρωϊανθὲς· ὁποτέρως τις λαμβάνει τὴν ὥραν.

[* Φερανθὴς, ὁ, ἡ, Floriger. Meleager 110. "Const. Manass. Amat. 3, 25. (Λάμπει ποτὲ καὶ φερανθὲς * ὀπωροφόρον ἔαρ.)" Boissonad. Mss.]

[* Φιλανθὴς, ὁ, ἡ, Flores amans s. fovens. Cognomen Bacchi, Eur. ap. Athen. 465. Ετ * "Φίλανθος, Timario in Not. Mss. de la Bibl. du Roi 9, 242." Boissonad. Mss. "Φιλανθὴς, Rufinus 10." Schæf. Mss.]

[* "Χαλκανθὴς, (ὁ, ἡ,) Colore purpureo. Strabo 1003." Wakef. Mss. Vide Χάλκανθος.]

Μήνανθος, ἡ, Mensiflora, ut Gaza interpr. ap. The-

ophr. H. P. 4, 11., ubi tamen et *μίνανθος* scribitur. [Vide Μινυανθής.]

Χάλκανθος, ὁ, et Χαλκάνθη, ἡ, et Χάλκανθον, τὸ, Atramentum sutorium: ut interpr. Celsus; q. e., ut inquit Gorr., Succus concretus, e chalcitide genitus et efflorescens. Secundum quam definitionem e *χαλκῖτις* et *ἄνθος* comp. esset. Cujus colores varii cum sint, nam et candidum est albæque violæ simile, et pallidum et viride et cœruleum, et omne præterea perspicuum et nitens, a superiori ætate Vitriolum appellatum est. De eo vide quæ idem Gorr. scribit prolixius Defin. Med. et Diosc. 5, 114. [Orph. Arg. 963. Strabo 3. p. 248. 14. p. 748. Diosc. 5, 88. Salmas. Exerc. 1158. Plin. 34, 24. Schol. Nicand. Th. 257. Schneider. Lex. UNDE * Χαλκανθώδης, ὁ, ἡ, Antyllus Oribasii 279. Matth. pro quo 280. *χαλκίζων*.]

Φάλανθος, ὁ, Calvus, Φαλακρός. Ἄνθος γὰρ ἡ λευκὴ θρὶξ, Suid. [J. Poll. 2, 26. *φάλαντος*. Epigr. adesp. 40. (Diog. L. Zenone 293. HSt.) *φάλανθον βρέγμα*. Schneider. Lex. " Jacobs. Anth. 11, 311. *φάλαντος*, Lennep. ad Phalar. 46. 214. ad Lucian. 1, 419. Kœn. ad Greg. 241." Schæf. Mss. " Diog. L. 470." Wakef. Mss. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Φάλανθος· *ὁ ἀναφαλανθίας, ὁ οὐδέπω μὲν φαλακρὸς, ὑπὸ δὲ τῆς οὐλότητος τῶν τριχῶν τὸ μέτωπον μεῖζον ἀναφαίνων, εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ φαλοῦ, ὅπερ ἐστὶ τὸ * λάμπρυσμα*.]

[* *Φαλανθίας* s. * *Φαλαντίας, ου, ὁ*, Calvus. Lucian. Philops. 18.=1, 49.]

" *Ἀναφαλαντίας, ου, ὁ*, Suidæ *ὁ ἀνάσιλλος*, uti " etiam *ἀνάσιλλος* per hoc *ἀναφαλαντίας* exp., h. e. " Calvus, s. Recalvus aut Recalvaster. Lucian."

" *Ἀναφαλαντίασις, ἡ*, Calvities, et quidem proprie " quæ in superciliis est, Superciliorum glabrities. " Aristot. H. A. 3, 11. Ἡ *μὲν οὖν κατὰ κορυφὴν* " *λειότης, φαλακρότης καλεῖται· ἡ δὲ κατὰ τὰς ὀφρύας*, " *ἀναφαλαντίασις*, ubi Gaza Salitium interpretatur, " tantisper, inquit, dum melius invenerit."

" *Ἀναφάλαντος, ὁ, ἡ*, i. q. *ἀναφαλαντίας*: quan- " quam hoc, non illud, usurpari velit Suid. Levit. 13, " (41.) Ἐὰν *δὲ κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ μαδήσῃ ἡ κεφαλὴ* " *αὐτοῦ, ἀναφάλαντός ἐστι*, Si a fronte ceciderint pili, " recalvaster est, ut Hebr. etiam textus versio habet. " Ibidem dixerat, Ἐὰν *δέ τινι μαδήσῃ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ*, " *φαλακρός ἐστι*, Si cui e capite pili defluant, calvus " est. Ubi itidem nota fieri discrimen inter *φαλα-* " *κρὸν* et *ἀναφάλαντον*, et *ἀναφάλαντον* aliquem dici " ratione frontis vel superciliorum, *φαλακρὸν* autem " ratione verticis cui pili defluunt."

" *Ἀναφαλάντωμα, τὸ*, i. q. *ἀναφαλαντίασις*, Calvi- " ties frontis vel superciliorum, Glabrities in fronte " vel superciliis. Levit. 13. Ἐὰν *δὲ γένηται ἐν τῷ* " *φαλακρώματι αὐτοῦ ἢ ἐν τῷ ἀναφαλαντώματι αὐτοῦ* " *ἁφὴ λευκὴ ἢ πυῤῥίζουσα, λέπρα ἐξανθίζουσά ἐστι*. " Nisi de ipso loco, qui recalvescit intelligi malis, ut " calvitium nonnulli de loco, qui calvescit."

[* *Ἀναφάλας, ὁ*, i. q. *ἀναφάλαντος*, Malalæ Chron. P. 1. p. 133. P. 2. p. 151. " Ad Lucian. 1, 419. *Ἀναφάλαντος, ἀναφαλαντίας*, ib. 418." Schæf. Mss.]

Μηλάνθη, ἡ, ut Eust. annotat e quodam vet. Auctore: Ζῶον *μεῖζον σφηκὸς ἐκ τῆς ἀνθήσεως τῶν μηλεῶν γεννώμενον, ᾗ ἀρχομέναις ἀνθεῖν προσιπτάμενον· οὗ παῖδες λίνον τρίπηχυ ἐξάπτοντες, ἐῶσι πέτεσθαι, καὶ φερομένου δι' ἠέρος ἑλικοειδῶς, ἡδόμενοι τῇ θέᾳ παρέπονται, τὰς χεῖρας ἐπικροτοῦντες*. Atticis autem *μηλόνθην* vocari scribit, et non ab *ὄνθος*, sed *ἄνθος* compositum esse: alio vero nomine *χρυσαλλίδα* quoque appellari. Vide Χρυσαλλίς. [Herodes Stobæi Serm. 77. p. 453. Ἡ *παῖσι μηλολόνθαις ἅμματ' ἐξάπτων*, ubi Ms. Par. *μηλάνθαισιν*. Philostr. Icon. 1, 28. Οὐδὲ *μῆλον οὐδὲ μηλάνθην*. Cf. Il. 9, 542. *Αὐτῇσι ῥίζῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων*, ubi v. not. " Ad Herod. 426. *Μηλόνθη*, Brunck. Aristoph. 2, 98." Schæf. Mss. " *Μηλάνθη*, Fructus quivis, Philostr. 803. * *Μηλολόνθη* s. * *μηλολάνθη*, Lusus quidam puerilis, Stob. p. 453. Cantharus, Hesych." Wakef. Mss.]

¶ Ἀνθηρός, (ά, όν,) Floridus, Florulentus. Dicuntur *ἀνθηραὶ* non solum herbæ et stirpes, sed et aliæ res metaph. ut Colores. Plut. (6, 200.) Οἱ *γραφεῖς ἀνθηρὰ χρώματα καὶ βάμματα μιγνύουσι*. Lucian. (1, 52.) *Ἀστείως πάνυ τὸ ἀνθηρὸν ἐπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων*. Rursus ap. Plut. de Anim. Tranq. *Ταῖς ἀνθηραῖς καὶ ποώδεσι χροιαῖς*. Ἀνθηρὸν etiam dicitur Quicquid amœnum est et jucundum aspectu: unde *ἀνθηρὸν* et *τερπνὸν* copulantur nonnunquam, ut ap. Plut. Pericle: Τῆς *χρόας τὸ ἀνθηρὸν ἅμα καὶ τερπνόν*. Interdum etiam *ἀνθηρὸν* dicitur Quod est jucundum auribus: unde ap. Isocr. Ἀνθηρότερον *καὶ χαριέστερον λέγοντας*. Sicut et ap. Aristoph. (N. 1027.) *ἄνθος* tribuitur *λόγοις*. Xen. K. Π. 1, (6, 38.) *νέα* et *ἀνθηρὰ* copulat, Καὶ *σφόδρα μὲν καὶ ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀνθηρὰ εὐδοκιμεῖ*. Denique *ἀνθηρὸν* dicebant generaliter Jucundum et aliquo modo amœnum ac delectabile. Plut. (6, 182.) hominem quoque *ἀνθηρὸν* dixit, Ἀεὶ *παρέχειν ἱλαρὸν καὶ ἀνθηρὸν καὶ πρὸς μηδὲν ἀντιβαίνοντα μηδ' ὑπεναντιούμενον ἑαυτόν*. ‖ Ἀνθηρὸν subst. est interdum, pro Floriditas, Amœnitas. [Gl. Floridus, Viridis. Eur. Iph. A. 73. *ἀνθηρὸς μὲν εἱμάτων στολῇ*. Cycl. 539. Καὶ *μὴν λαχνῶδες τοὖδας ἀνθηρᾶς χλόης*. " Act. Traject. 1, 216. Lucian. 1, 39. 246. Musgr. Hippol. 544. Thom. M. 571. et Add.: Salmas. ad Scriptt. H. A. 398. Jacobs. Anth. 7, 27. Kuster. Aristoph. 67. b. Ἀνθηρὰ, Titulus libri, Gell. N. A. Tom. 1, 4. Bip." Schæf. Mss. " Ἀνθηρὸς, Lætus, Hilaris, Plut. 2, 50. De vita, Max. Tyr. 48. De clara luce, Schol. Pind. P. 9, 158. Delicatus, de cibo, Philo J. 1, 679. De juvene, Oppian. C. 4, 176." Wakef. Mss.]

Ἀνθηρῶς, Floride. Item, Amœne, Jucunde: ut *ἀνθηρῶς λέγειν*. Isocr. Ἀνθηρότερον *καὶ χαριέστερον τῶν ἄλλων φαίνεσθαι λέγοντας*. [Plut. de Audit. p. 46.]

[* " Ἀνθηρεύομαι, Floreo. Hesych." Wakef. Mss.]

Ἀνθηρογραφεῖσθαι, Floride scribi. Cic. ad Att 2, 6. Et hercule sunt res difficiles ad explicandum, et *ὁμοειδεῖς*: nec tam possunt *ἀνθηρογραφεῖσθαι*, quam videbantur. [" Eust. Il." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνθηροποιέω, Germanus in Dormit. B. 97." Boissonad. Mss.]

[* Ἀνθηροποίκιλος, ὁ, ἡ, Floridus, Variegatus. Philo J. (1, 666.) 5, 136. P. Τινὲς *δὲ * ὁλοάργυροι καὶ * ὁλόχρυσοι, καὶ λιθοκόλλητοι στρωμναὶ, ἀνθηροποικίλοις καὶ χρυσοπάστοις ἔργοις, ὡς πρὸς ἐπίδειξιν καὶ πομπὴν, οὐ τὴν καθημέραν χρῆσιν διακεκοσμημέναι*.]

[* Ἀνθηρόπους, Schol. Aristoph. Π. 589.]

[* " Ἀνθηρόχειλος, (ὁ, ἡ,) Is. Porphyr. in Allatii Exc. 316." Boissonad. Mss.]

[* Ἀνθηρότης, ἡ, Pulcritudo, *λαμπρότης*. Schol. Pind. O. 9, 74. Theophr. C. P. 1, 27. ap. Schneider. Lex. " Nicet. Chon. 276." Kall. Mss.]

[* " Ἀνθηρικὸν χρῶμα, Diosc. ap. Salmas. Exerc. 388." Kall. Mss.]

[* Ὑπανθηρὸς, Aliquatenus floridus. Hippocr. 313, 6=1012.]

¶ Ἀνθινὸς, (ή, όν,) vel Ἀνθεινὸς, Floridus, Floreus, ut *ἀνθεινοὶ στέφανοι* ap. Plut. Floreæ corollæ, i. e. factæ e floribus. Vocatur mel *ἀνθινὸν*, quasi Floreum, quod vere factum est: quia videlicet e floribus favi construuntur, *ὡραῖον* autem, quod æstate. Od. I. (84.) lotum appellat *εἶδαρ ἀνθινόν*. ‖ Ἀνθινὰ dicuntur etiam Vestimenta: *ἀνθινοὶ χιτῶνες* ap. Athen. 12. *ἀνθιναὶ στρωμναὶ* ap. Eund. 4. Στολὴ *ἀνθινὴ*, Plut. Hellen. Pictas vero vestes, inquit Bayfius, ni fallor, *ἀνθινὰς* appellant, quarum multa mentio ap. Athen. Strab. et alios. ‖ Sciendum est autem et *ἀνθινὰ* dici nonnunquam per se: ut ap. Athen. 12. Syracusis lege prohibentur mulieres ornari auro, et *ἀνθινὰ φορεῖν*. [Hippocr. 195, 15. 242, 21. 260, 35. 37. 38. 45. 47. 48. 267, 38. 280, 38. 282, 3, 284, 48. Glossæ: Ἀνθινός· Florens. Ἀνθινὸν *χρῶμα*· Floralis color. " Casaub. ad Athen. 99. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 49. ad Thom. M. 73. ad Diod. S. 1, 250. 363. 492. Salmas. Scriptt. H. A. 398. Wakef. Ion. 199. Jacobs. Animadv. 163. Anth. 7, 35. Diod. S. 2, 537. ad 609. ad Dionys. H. 3, 1332. De veste, Toup. Opusc. 1, 357. ad Lucian. 1, 246. 248. * Ἄνθιος, Sylb. ad Pausan. 77. 94. Ruhnk. H. in Cer. 99. ad Xen. Eph. 123. Mitsch. H. in Cer. 145. Ilgen. Hymn. 526. 530." Schæf. Mss.]

[* Ἀνθίνη, ἡ, i. q. *ἄνθος*, Athen. 61. sed susp.]

¶ Ἀνθικὸς, (ή, όν,) VV. LL. exp. Floribus addictus, sed absque ullo exemplo. Citatur ibid. e Theophr. C. P. 4, 12. Ἀνθικὰ *σπέρματα* pro Florum semina.

Verum de scriptura hac non constat. [" Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 49." Schæf. Mss.]

¶ Ἀνθηνοειδὴς, ὁ, ἡ, VV. LL. interpr. Floridus in Theophr. H. P. 7, 12. Ἐν δὲ τῷ ἀνθερίκῳ συνίσταται σκώληξ, ὃς εἰς ἄλλο μεταβάλλει ζῶον πτηνὸν ἀνθηνοειδές: vide Ἀνθρήνη. Annotant etiam esse Gallicam mespili speciem, Theodoro. [Vide Ἀνθηδών.]

¶ Ἄνθιμος, ὁ, Floridus, in iisdem VV. LL. [Orph. Lith. 48. 94. Glossæ: Ἄνθιμος· Floralis.]

Ἀνθώδης, (ὁ, ἡ,) Flore plenus, Florulentus. Theophr. H. P. 1, 21. [Gl. Floridus. " Schol. Nicand. Th. 441." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνθήεις, εσσα, εν, M. Sidet. ap. Fabric. B. G. 1." Kall. Mss. poëtice pro ἀνθηρός.]

[* Κακανθέω, Schol. Nicand. Al. 419. ubi * Κακανθήεις, εσσα, εν, Florem perniciosum ferens.]

[* Ἀνθήμων, ὁ, ἡ, i. q. ἀνθεμόεις. Nicand. Al. 609.]

¶ Ἀνθοσύνη, ἡ, poëtis Floriditas. Citatur ex Anthol. pro Herbis luxuriantibus, [Agath. 5. 71.]

[* Ἀνθεὼν, ὁ, s. Ἀνθὼν, ὁ τόπος, Viretum, Viridarium, Gl.]

[* " Ἀνθεὺς, Sylb. ad Pausan. 77." Schæf. Mss. " Xen. de Venat." Kall. Mss.]

[* " Ἀνθευτικὸς, Qui ad flores attinet, Clem. Alex. 338. (ἀνθευτικὰ σπέρματα.)" Wakef. Mss. Si vera est vox, ab * ἀνθεύω formanda est.]

¶ Ἀνθέω, ήσω, Floreo. Usurpatur sæpe metaph. sicut ap. Lat. Florere. Ἀνθοῦσαι παρειαὶ, Florentes genæ, vel Floridæ genæ, quæ et εὐανθεῖς: nam barba velut efflorescere videtur in mento; unde et hoc quidam appellatum volunt ἀνθερεῶνα. Od. Λ. (319.) πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους Ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε γένυν εὐανθεῖ λάχνῃ. Hinc et ἀνθοῦντες ἐν ὥρᾳ, ap. Plat. et ἀνθοῦντες ἀκμὴν, citatur e Diosc. 1, 151. pro Florentes ætate, Vigorem ætatis adhuc habentes, vel ætatem vegetam. Apud Hippocr. autem ἀνθοῦντες sine adjunctione, pro ἀκμάζοντες, ut ait Erot. ‖ Ἀνθεῖν, Florere, Splendescere, Nitere: eo modo quo nitent et splendescunt colores. Xen. K. Π. 6, (4, 1.) Ὡς τε ἤστραπτο μὲν χαλκῷ, ἤνθει δὲ φοινικίσι πᾶσα ἡ στρατιά. ‖ Item Ἀνθεῖν, Florere, i. e. Inclarescere, Celebrari, et illustrem esse, In pretio esse, Vigere, In honore esse. Aristoph. (N. 962.) Ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν: (897.) Ταῦτα γὰρ ἀνθεῖ διὰ τουτουσί. Demosth. (21.) Τὰ τοιαῦτα εἰς μὲν ἅπαξ καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει, καὶ σφόδρα γε ἤνθησεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν, ἂν τύχῃ· τῷ χρόνῳ δὲ, κ. τ. λ. ‖ Ἀνθεῖν cum dat. Scatere, Exuberare. Lucian. (1, 55.) Τῶν δὲ ἀρετῶν ἔρημος ὁ χῶρος γενόμενος ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. [Gl. Ἀνθέω· Floreo, Florido, Floresco, Polleo, Vigeo, Frondeo. * Ἀνθοῦσθαι· Florescere. " Frequentor, Celebror. Plut. Antonio 1703. HSt. Ἀκμαζούσης δὲ τῆς συνουσίας, καὶ τῶν εἰς Κλεοπάτραν καὶ Ἀντώνιον ἀνθούντων σκωμμάτων, Μῆνας—φησί." Seager. Mss. Plut. Sertorio 18. Ἤνθει πρὸς δόξαν ἐκ τῶν ἀνδραγαθημάτων. " Casaub. ad Athen. 79. Eur. Hec. 1196. ad Xen. Eph. 135. Abresch. Lect. Arist. 113. 305. ad Lucian. 1, 251. Bergler. ad Alciphr. p. 4. Valck. Ep. ad Röv. 79. ad Corn. Nep. 151. Stav. ad Timæi Lex. 84. Bibl. Crit. iii, 2. p. 73. Musgr. ad Hippol. 544. Wakef. S. C. 1, 99. 3, 156. Mitsch. H. in Cer. 149. ad Diod. S. 1, 326. Valck. Callim. 297. ad Herod. 624. Jacobs. Anth. 1, 1. 48. 7, 26. Thom. M. 432. 885. Musgr. Iph. A. 1512. Wakef. Alc. 1106. Trach. 1000. 1089. T. H. ad Plutum p. 477. Transitive, Jacobs. Anth. 10, 152. Boissonad. Philostr. 375. De constr., Lobeck. Aj. p. 331. Ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς, Lucian. 1, 869. Φθείρων γὰρ ἤνθησεν, Pausan. 3, 105. * Ἀνθοῦσα, ad Lucian. 1, 251." Schæf. Mss. " Theod. 4, 355. (cf. Od. 11, 319.) Philostr. 695. Exubero (pediculis,) Pausan. 777. Ἀνθ. αἵματι, Phot. Bibl. 454." Wakef. Mss.]

Ἄνθημα, τὸ, vel Ἄνθησις, ἡ, Florum emissio, Florum productio, vel floris. Efflorescentia, Florescentia, si ita dici posset, Ipsa florendi actio. At ἀνθήματα potius usurpatur plur. pro ἐξανθήματα, quod exp. suo loco. [" Ἄνθημα, Brunck. Soph. 3, 525. Ἄνθησις, Mœr. 4. et n.: Thom. M. 127. Toup. Emend. 1, 87. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 278." Schæf. Mss. " Florum usus, Clem. Alex. 211." Wakef. Mss.]

[* Ἀνθηματικὸς, ἡ, ὸν, Floridus, Floribus ornatus, Phavor. i. q. ἀνθοφόρος, vox dubia, inquit Schneider. Lex.]

[* " Ἀνθητὴρ, (ῆρος, ὁ,) Valck. Adoniaz. p. 278." Schæf. Mss.]

Ἀνθητικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad florendum aptus, s. idoneus, Florendi vim habens. Exp. etiam Floribus fœcundus. Ead. forma dicitur qua βλαστητικὸς a βλαστεῖν.

¶ Ἀνθήλη, ἡ, ab ἀνθήσω fut. verbi ἀνθῶ, ut vult Etym. Est Flos evadens in lanuginem, Πάππον a quibusdam appellatam. Diosc. 3, (133.) Ἄνθος ἐκπαππούμενον, ὃ καλοῦσιν ἔνιοι ἀνθήλην. A quibusdam Panicula exp. et dicitur esse in frugibus certis, ut in panico et milio, item in plantis quibusdam lanosus flos, qualis in summa arundine per autumnum floret. Legitur ap. eund. Diosc. (1, 114.) Ἀνθήλη καλάμων. Ruellius Lanuginem paniculæ, Hermolaus Paniculæ florem reddit. [Theophr. H. P. 4, 11. Strabo 5. p. 142. Sieb. Schneider. Lex. Glossæ: Ἀνθήλη· Cannas arciva ulva, Panicula. " Casaub. ad Athen. 126. Toup. Opusc. 1, 505. Wakef. S. C. 1, 91. Phrynich. Ecl. 42." Schæf. Mss. " Strabo 346." Wakef. Mss.] " Ἀνθηλὰ, Hesychio περιδέραια."

Ἀνθήλιον, τὸ, Flosculus. Diosc. 3. Περὶ μασχάλας ἀνθήλια μικρὰ μήλινα, ubi Flosculi exp. Sic et ap. Eund. 4. Καυλίον ἔχει, ἐφ' οὗ ἀνθήλιον σφόδρα εὐῶδες. Quidam tamen ab ἀνθήλη putarunt esse demin., non ab ἄνθος. [" Jacobs. Exerc. 2, 132." Schæf. Mss. " Monile, Hesych." Wakef. Mss.]

¶ Ἄνθη, (ἡ,) pro ἄνθησις capitur, Suida teste. Legitur enim ap. eum, ἄνθης, ἀνθήσεως. Theophr. H. P. 7, (9.) Καὶ ἐνίων τὰ μὲν δένδρα τὴν ἄνθην ἀθρόαν ποιεῖται: ubi videtur ἄνθην pro ἄνθησιν dixisse. ‖ Ἄνθη tamen pro ἄνθος, Flos, ut docet Nicand. Schol. ead. signif. in VV. LL. e Philostr. citatur: et in l. c. Theophr. ἄνθην ἀθρόαν ποιεῖται exp. Florem universum profundunt. [" Valck. ad Theocr. 25. Mœr. 4. et n.: Thom. M. 127. 350. Toup. Emend. 1, 87. Koen. ad Greg. 21. Wakef. S. C. 1, 91. Phrynich. Ecl. 44. Cattier. 27. T. H. ad Plutum p. 477. Boissonad. Philostr. 315. 578. Plato Phædr. 198. Heindorf. Conf. cum ἄκανθα, Boissonad. Philostr. 313." Schæf. Mss. " J. Poll. 1, 197. Achill. Tat. 53. Synes. 70. Folia, Ælian. H. A. Philostr. 634. 663. Nicand. Al. 304. Æris rubigo, 528. Th. 626." Wakef. Mss.]

Ἀνθεστήρια, τὰ, ad verbum q. d. Floralia: ita dicebantur Bacchanalia, Διονύσια, Hes. Etym. Et Ἀνθεστηριὼν, ῶνος, (ὁ,) Mensis octavus ap. Atticos, quo videlicet Ἀνθεστήρια celebrabantur, ducta appellatione ἀπὸ τοῦ ἀνθεῖν, Quod tunc terra florere incipiat, ut Etym. scribit: s. Quod terræ fœtus magna e parte tunc floreant. Volunt enim hunc octavum mensem fuisse Aprilem. Aprilis, inquit Macrob. Sat. 1, 14. Ἀνθεστηριὼν vocatur ab eo, quod eo tempore cuncta florescant. Quidam etiam e Philostr. Aprilem esse tradunt, quo et pueri Athenis floribus coronarentur. Gaza tamen Novembrem esse censuit. Vide Erasm. in Proverbio, Θύραζε Κᾶρες, οὐκέτ' ἀνθεστήρια, Cares foras; peracta enim sunt Anthesteria. Sed in quibusdam Codd. Ἀνθυστήρια et Ἀνθυστηριὼν mendose legitur, nec non Ἀνθιστήρια et Ἀνθιστηριὼν in VV. LL. ‖ Hes. præterea Ἀνθεστηριάδας a Rhodiis ait appellatas puellas nubiles. [Plut. Sulla 14. " Demetrio 5, 31. Arato 366." Scott. App. ad Thes. " Ἀνθεστήρια, Bibl. Crit. II, 3. p. 51. Ammon. 8. Thom. M.: Add. ad 535. Brunck. Aristoph. 1, 158. Ἀνθεστηριὼν, Boissonad. Philostr. 567." Schæf. Mss.]

Ἀνανθέω, Refloresco. Exp. tamen in VV. LL. et Floreo, item Diu floreo; sed comp. ex ἀνὰ has signif. non admittit. [Theophr. C. P. 3, 30.]

Ἀπανθέω, Defloresco, Florem amitto; ut λειμῶνες ἀπηνθηκότες, Prata quæ flores amiserunt, vel Quæ florere desierunt. Quod dixerat Theophr. Οἱ δὲ τὰς πλείστας ἡμέρας λέγοντες, ἐν ταῖς ἑπτά φασιν ἀπανθεῖν. Plin. interpr., Hordea deflorescunt, cum tardissime, septem diebus. Plato Sympos. metaph. Ἀνανθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν οὐκ ἐνίζει ἔρως. Ubi mirum videri possit quod τῷ ἀνανθεῖ addatur ἀπηνθηκότι. Unde Ἀπάνθησις, (ἡ,) Floris amissio, Ipsa deflorescendi actio. Exp. etiam Florum marcor. Theophr. C. P. 5. Ὅταν ἐπινιφθῇ

κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, Eo tempore quo deflorescit. Plin. dicit In vitibus deflorescentibus, hac de re loquens. [" Marin. Proclo 21." Kall. Mss. Glossæ: Ἀπανθέω· Defloreo, Effloreo. " Casaub. ad Athen. 129. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 40. Valck. Callim. 242. ad Herod. 706. Wakef. Georg. 158. Kuster. Aristoph. 216." Schæf. Mss.]

Ἀπάνθησις, (ἡ,) q. d. Deflorescentia. Vulgo exp. Defloratio: quod si diceretur, activam non pass. signif. haberet. " Διανθέω, Perfloreo," [vox dubia, inquit Schneider. Lex. minus pensitate, cum e nullo alio verbo derivandum sit nom. διάνθησις.]

[* Διάνθησις, ἡ, Perflorescentia. Athen. 684.]

Ἐξανθέω, Effloresco, ut Num. 17, (8.) Ἐξήνθησεν ἄνθη, καὶ ἐβλάστησε κάρυα. ‖ Ἐξανθῶ interdum contra pro Defloresco, ἀπανθῶ. ‖ Ἐξανθεῖν in metaph. signif. multo frequentius est, interdum pro Scateo; ut apud Thuc. (2, 49.) Φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξηνθηκὸς, Pustulis parvis et ulceribus scatens. Unde, ut opinor, mutuatus Lucian. (1, 416.) Ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξηνθηκώς. Greg. autem cum adverbio usus est hac in signif. dicens κακῶς ἐξανθεῖν, perinde ac si quis diceret ἐξανθεῖν κακοῖς ἕλκεσι: ubi de leproso scribit, Μὴ πάλιν ἐξανθήσῃς κακῶς. Exp. autem ap. cum κακῶς ἐξανθεῖν, Vitiligine laborare. ‖ Ἐξανθῶ, ut Pullulo, metaph. signif. vel Emergo. Plut. (1, 14.) Ἐξήνθησαν αἱ κακίαι. Aristoph. Metaph. 3. Ἐκ γὰρ ταύτης τῆς ὑπολήψεως ἐξήνθησεν ἡ ἀκροτάτη δόξα τῶν εἰρημένων ἢ τῶν φασκόντων ἡρακλειτίζειν. A Basil. ponitur etiam, inquit Bud., pro Per summa emineo et erumpo. ‖ Ἐξανθῶ interdum et accus. jungitur pro Emitto, Plut. (4, 86.) Ἅμα τῷ ἀλεῖψαι καὶ θίγειν, ἐξήνθησε φλόγα τὸ σῶμα καὶ πυρὶ κατεσχέθη πᾶν. Sic usus est idem Plut. [7, 20. Scateo, Strabo 13. p. 901. Πολὺ πλῆθος μυῶν νύκτωρ ἐξανθῆσαν. Alciphro 1, 1. Τοῦ ὕδατος ἀφρὸς ἐξηνθήκει: 3, 23. Μέλιτος, οἷον αἱ * Βριλήσιαι λαγόνες ἐξανθοῦσιν. Plut. 8, 158. Τὸ φιλότιμον ἐξανθεῖ τὴν περιαυτολογίαν: 7, 700. Ταύτην τὴν δύναμιν ψυχαὶ ἐξανθοῦσι. Lucian. 3, 122. Ἐξήνθηκα ποικίλα ἄνθη. Plut. 7, 156. Ταχὺ ἐξανθεῖ τὸ μίλτινον: " Defloresco, Senesco, Deficio, In pejus ruo, Exolesco. Plato Politico 122. Τελευτῶντος δὲ ἐξανθεῖ τοῦ χρόνου, καὶ σμικρὰ μὲν τἀγαθὰ, πολλὴν δὲ τὴν τῶν ἐναντίων κρᾶσιν ἐπεγκεραννύμενος, ἐπὶ διαφθορᾶς κίνδυνον αὑτοῦ τε ἀφικνεῖται καὶ τῶν ἐν αὐτῷ. Plut. Mor. 2, 175." Seager. Mss. " Casaub. ad Athen. 129. Bergler. ad Alciphr. p. 4. ad Mœr. 398. ad Lucian. 1, 252—3. 416. Wakef. S. C. 1, 99. 137. Alciphr. 442. Musgr. Iph. A. 1512. Cattier. 73. Jacobs. Anth. 8, 180. T. H. ad Plutum p. 477. Plut. 4, 48. Cor. Emitto, Plut. S. N. V. 20. 82. 98." Schæf. Mss. " Effloresco, Æsch. Pr. 823. Scateo, de pediculis, Joseph. 85, 37. simil. Plut. 4, 609. De pulvere, 3, 603. Emitto, Clem. Alex. 239." Wakef. Mss. Glossæ: Ἐξανθέω· Pullulo.]

Ἐξάνθημα, τὸ, Quod effloruit. Vel Ἐξάνθημα, inquit Bud., Quod effloruit. Et subjungit e Laertio Diogene, Ἔλεγε τοὺς στεφάνους δόξης ἐξανθήματα. Vel q. d. Efflorescentia. ‖ Ἐξάνθημα, vel potius plur. Ἐξανθήματα dicuntur Pustulæ s. Papulæ, per metaph. Ἐξανθήματα, ut quidam scribunt, Eruptiones leves humorum per cutem, diversorum generum: adeo ut φλυκταίνας et ψυδράκια et ἐπινυκτίδας et λειχῆνας et alia multa tumorum genera comprehendant. Sunt qui putent ἐξανθήματα Plin. nunc Papulas, nunc Pituitæ eruptiones interpr., cum tamen ille non omnes Papulas ita vocet, sed eas demum, quæ a pituitoso humore fiunt. In VV. LL. ex Aristot. de Anim. 3. citatur etiam Ἐξάνθημα, ὃ καλεῖται λεύκη. [" Ad Lucian. 1, 253. ad Mœr. 398. Heyn. Hom. 4, 436." Schæf. Mss. Glossæ: Ἐξάνθημα· Papula.]

" Ἐξάνθησις, ἡ, Ipsa efflorescendi actio." [Gorr. Foës. Tzetz. ad Lyc. 23. Hippocr. 1248=393, 13. Schol. Apoll. R. 1, 972. " 2, 43." Boissonad. Mss. " Jacobs. Anth. 8, 220." Schæf. Mss. " Schol. Pind. Flos, Nicand. Al. 558. Schol." Wakef. Mss.]

[* Διεξάνθημα, τὸ, Pustula, i. q. ἐξάνθημα. Aretæus p. 7, 35.]

[* Προεξανθέω, Effero e me, Gigno, in malam etiam partem. Plut. de his, qui sero etc. 2, 552. Οὕτως ἄτοπα πολλὰ καὶ φαῦλα προεξανθοῦσιν αἱ μεγάλαι φύ-

A σεις. " Ante defloresco, Synes. 128." Wakef. Mss.]

[* Προεξάνθημα, τὸ, Quod ex aliqua re enascitur in superficie. Schol. Aristoph. Θ. 523. Suid. 2, 404.]

[* " Προεξάνθησις, ἡ, Pind. N. 6, 104. Schol." Wakef. Mss.]

[* Συνεξανθέω, Una effloresco s. enascor. Plut. de Orac. Def. 2, 434. " Symeo Magister Ep. 3." Boissonad. Mss.]

[* Ὑπερεξανθέω, J. Poll. 597.]

Ἐπανθέω, Superfloreo. Ἐπανθεῖν dicitur quod superfloret s. superflorescit, i. e. quasi in superficie efflorescit: ut Aristoph. N. (978.) τοῖς μήλοισιν ἐπήνθει χνοῦς, Lanugo malis superflorescebat. ‖ Ἐπανθεῖν metaph. frequentius usurpatur, pro Enitere, Effulgere, Existere, Conspicuum esse. Ac primum de colore. Lucian. (2, 465.) Χρὴ δὲ καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν, i. e. ἐπιπρέπειν. Sic dixit Synes. Καὶ εὐθὺς ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα. Et Gal. ad Glauc. 2. Καὶ ἔρευθος ἐπανθεῖ τοιοῦτον οἷον τοῖς λελουμένοις ἢ παρὰ τῷ πυρὶ θαλφθεῖσι: ubi Bud. interpr. Existit, vel Per

B summa scatet. Exp. etiam Emicat. Apud Herod. ἐπανθέουσα ἅλμη exp. Exudans salsugo. Bud. rursum ἐπανθεῖν interpr. Per summa eminere et conspicuum esse in his locis. Strabo 121. Ὕστερον δ' ὁρᾶσθαι πηλὸν ἐπανθοῦντα τῇ θαλάσσῃ. Basil. de Julitta loquens, Καὶ τῇ ἐπανθούσῃ φαιδρότητι τὸ περιχαρὲς τῆς ψυχῆς ἐμφαίνουσα. Ad alia etiam multa transfertur; ut ap. Aristoph. (N. 1174.) καὶ τοῦτο τοὐπιχώριον Ἀτεχνῶς ἐπανθεῖ. Lucian. (2, 64.) Ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει. Idem, Τοῦτο εἰς τοσοῦτον ἐπανθῆσαι τοῖς Ἕλλησι. Plato de LL. 4. (173.) Ὅπερ εὐθὺς παισὶ καὶ θηρίοις, τοῖς μὲν ἀκρατῶς ἔχειν πρὸς τὰς ἡδονὰς, σύμφυτον ἐπανθεῖ, τοῖς δ' ἐγκρατῶς, i. e. Bud. interpr. Quod elucet, Quod apparet in illis; vel, Quod præ se ferunt, ut dicitur indoles hoc vel illud præ se ferre, vel indoles talis aut talis elucere. [Alcæi Epigr. 10. Æsch. S. c. T. 930. δόμοι ἐπανθήσαντες πόνοις, Florentes laboribus, sed v. E. H. Barker. ap. Hermann. ad h. l. " Toup. ad Longin. 337. Jacobs. Exerc. 2, 37. ad Lucian. 1, 252—3. 2, 18. Wakef. S. C. 1,

C 99. 137. Jacobs. Anth. 7, 323. 354. Lucian. 2, 64. Heyn. Hom. 4, 239. 6, 29." Schæf. Mss. " Ἐπανθ. alicui gratia, Suid. v. Ἀδριανός. Effulgeo, de λέπρᾳ, Suid. v. λέπρα. De rebus, quæ aliquid decoris extrinsecus addunt, Eunap. 44. De pulvere insidente, Philostr. 882. Florere facio, Act., Heliod. Æth. 224." Wakef. Mss.]

[* Ἐπάνθημα, τὸ, Jambl. Protr. 362. i. q. ἐπάνθισμα.]

Ἐπάνθησις, ἡ, q. d. Superflorescentia.

[* " Ἐπάνθητος, Floridus. Hesych. v. * Ἐπίκροκον." Wakef. Mss.]

" Εὐανθέω, Bene et feliciter s. Pulcre floreo." [Hippocr. 215, 23. 275, 16. 444, 27.]

[* " Μετανθέω, (Colores vario.) Philostr. Icon. 1, 10. p. 779." Boissonad. Mss. " Abresch. Lect. Arist. 60. Toup. Emend. 1, 282." Schæf. Mss.]

Παρανθέω, i. q. ἀπανθῶ, Defloresco, Theophr. Συμβαίνει δὲ καὶ παρανθεῖν αὐτοῦ μέρος ἄλλο καὶ ἄλλο, καὶ τοῦτο ἄχρι τοῦ μετοπώρου. Idem, Ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ πικρίς· καὶ γὰρ αὕτη τοῦ ἦρος ἀνθεῖ, καὶ παραπλήσια τοῦ

D χειμῶνος καὶ τοῦ θέρους παρανθεῖ. Hæc Bud. qui et alium affert ejusd. Theophr. H. P. 8. locum, addens deceptum esse in h. v. Theodorum: Τεσσαράκοντα γὰρ ἡμερῶν ἀνθεῖν λέγουσι πλὴν ἀεὶ μὲν παρανθοῦντος ἑτέρου καὶ ἑτέρου λέγουσι· κατὰ μέρος γὰρ ἀνθεῖν: in q. v., inquit, Theodorus deceptus est, qui Florere interpretatur semper. In VV. LL. Παρανθῶ exp. Affloreo. Sciendum est autem eod. modo dici παρανθεῖν pro ἀπανθεῖν, quo παρηβηκὼς pro ἀφηβηκώς. ‖ Παρανθεῖν metaph. ap. Plut. (5, 383.) Ὅταν παρακμάζῃ καὶ παρανθῇ τὸ τῆς ὀργῆς, Cum consenuerit ira et deferbuerit. Bud. [" Verior videtur scriptura Codd. Vulc. et Anon. μαρανθῇ legentium." Reisk. J. Poll.]

[* Περιανθέω, Plut. 8, 569.]

" Προανθέω, Ante alia floreo, Flore prævenio, Præ" floreo, ut Plin. Præflorent talia et prægerminant." [Schol. Aristoph. Σ. 1106. " Pind. N. 5, 10." Boissonad. Mss. " Philo J. 1, 602. Plut. 2, 377. Hesych." Wakef. Mss.]

[* Προάνθησις, ἡ, Primus flos. Schol. Aristoph. Σ.

1106. Schol. Biset. ad Θ. 521. Suid. 2, 404. " Hesych." Wakef. Mss.]

[* Προσανθέω, Damasc. ap. Phot. 1045. Τὸ αὐτοκίνητον οὐ προσήνθει τῇ φιλοσοφίᾳ. " Philostr. 776." Wakef. Mss.]

" Συνανθέω, Simul floreo, Una floreo." [" Philostr. Etym. M." Wakef. Mss.]

[* " Ὑπερανθέω, (Egregie floreo.) Phile p. 58." Boissonad. Mss. J. Poll. 301. Ἀνθῶν, ὑπερανθῶν, στίλβων.]

[* Ὑπανθέω, Floreo, Vigeo. J. Poll. 1, 60. Καὶ ἦρος ὑπανθοῦντος. Philostr. 809. τὸ ἔρευθος. " Villois. ad Longum 175." Schæf. Mss. " Philostr. 778. J. Poll. 1, 156." Wakef. Mss.]

" Ἀνήνοθα, secundum quosdam est præt. med. " verbi ἀνθέω: ego tamen puto esse potius præt. med. " verbi ἀνελεύθω. Facit enim id primum ἀνήλυθα, " deinde ἀνῆλθα per syncopen: hinc Dorice ἀνῆνθα, " e quo ἀνήνοθα, epenthesi s. pleonasmo τοῦ ο: atque " adeo ἀνήνοθεν exp. ἀνεφέρετο, ἀνῄει, ἀνεπήδα, in h. " l. Od. P. Ὄφρα οἱ αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ " ὠτειλῆς. Sic Eust. ἀνήνοθεν exp. ἀνέρχεται, ἀναβαίνει in eod. lib., ubi poëta canit, πολλοὶ ἐν αὐτῷ " δαῖτα τίθενται Ἄνδρες, ἐπεὶ κνίσση μὲν ἀνήνοθεν, " Quoniam nidor carnium, quæ coquuntur, ascendit " s. sursum fertur." [" Il. Λ. 266. De h. v., vide Etym. M. Hom. H. in Cer. 279." Wakef. Mss.]

¶ Ἀνθίζω, Floridum reddo, Floribus conspergo. Quidam ἀνθίζειν exp. Floridare, ad verbum quidem, sed duriuscule. Ἀνθίζω, inquit Bud. Varietate distinguo, Multiplici materia et venustate exorno. Dionys. H in Isocr. Ἀνθίσαι βουλόμενοι τὴν λέξιν, Concinnitatem et nitorem orationi addere. Paus. Att. 1. Τῇ δὲ ἀριστερᾷ τοῦ θεοῦ χαρίεν ἐστὶ σκῆπτρον, μετάλλοις τοῖς πᾶσιν ἠνθισμένον. [Herod. 1, 98.: Βάπτει καὶ ἀνθίζει τὴν χεῖρα, Aristot. H. A. 5, 15.: Δελφάκια κρέα πυρὸς ἀκμαῖς ἠνθισμένα, Epicrates ap. Athen. 655. " Soph. El. 43. Οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ Γνῶσ', οὐδ' ὑποπτεύσουσιν ὧδ' ἠνθισμένον, i. e. ἠσκημένον Schol. Vertitur Immutatum. Legere malim ᾐκισμένον, Tam male affectum, Tam deformatum a senectute et longo tempore. Eur. Ion. 890. * Κρόκεα πέταλα φάρεσιν ἔδρεπον, Ἀνθίζειν * χρυσανταυγῆ, Ut eas variarem aureis floribus." Seager. Mss. " Abresch. Add. ad Aristæn. 124. Pierson. Veris. 102. Thom. M. 885. Wakef. Ion. 908. ad Lucian. 2, 18. ad Dionys. H. 3, 1332. Ἀνθίζομαι, ad Herod. 372." Schæf. Mss. " Med., Flores lego, Appian. 2, 666." Wakef. Mss.]

[* Ἄνθισμα, τὸ, Clem. Alex. 258. " Ad Lucian. 1, 374." Schæf. Mss.]

Ἀπανθίζω, Decerpo flores, Defloro. Metaph. pro Decerpo s. Colligo, apis more flores legentis. Lucian. (1, 575=3, 123.) Αὐτὰ γοῦν ἃ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος; Plut. (6, 108.) Ὁ μὲν ἀπανθίζεται τὴν ἱστορίαν, ὁ δὲ ἐμφύεται τῷ κάλλει τῇ κατασκευῇ τῶν ὀνομάτων. ‖ In VV. LL. annotatur capi Ἀπανθίζω pro Floreo etiam, i. e. pro neutro Ἀπανθῶ: sed exemplum hujus signif. desidero. [Æsch. Ag. 1673. ubi v. nott.: 1452. Philostr. V. S. 2, 1, 14. Ἐγχειρίδια τὴν ἀρχαίαν πολυμάθειαν ἀπηνθισμένα. Glossæ: Ἀπανθίζω· Præfloro, Decerpo. " Jacobs. Anth. 6, 108. Boissonad. Philostr. 287." Schæf. Mss. " De doctrinis aliunde selectis, Jambl. 122." Wakef. Mss.]

[* " Ἀπάνθισμα, (τὸ,) Schol. Pind. O. 2, 14. (coll. Thierschio in Act. Monac. 1, 314.) O. 3. ad titulum: Isthm. 7, 23. bis." Boissonad. Mss. " Geopon. in Prooemio Irenæi p. 1." Kall. Mss. " Schol. Theocr. 13, 27. Schol. Pind. O. 1, 20. P. 4, 23." Wakef. Mss.]

[* Ἀπανθισμὸς, ὁ, Linea subtilis et visum effugiens. " Actio flores decerpendi, Schol. Il. E. 629." Wakef. Mss.]

Διανθίζω, Floridis coloribus pingo, Bud. unde χλαμύδες διηνθισμέναι, Plut. Philopœm. 120. Idem interpr. διανθίζω, Eleganter et varie concinno, item Elegantia et varietate distinguo, et concinno, ap. Herodian. (5, 3, 12.) Τὴν δὲ κεφαλὴν ἐκόσμει στέφανος λίθοις πολυτελέσι διηνθισμένος. Basil. ad Divites, Ἔδαφος ταῖς ψηφῖσι διηνθισμένον, Vermiculatum pavimentum. Sic Greg. Ἡμεῖς μὲν οἰκήσομεν οἰκίας ὑπερλάμπρους, λίθοις παντοίοις διηνθισμένας. Ego existimo διηνθισμένος alicubi reddi posse Eleganter intertextus, ut in Herodian. l. c. [Photii Codex 161. Ὁ λόγος διήνθισται ἐκ τῆς Ἡροδότου ἱστορίας. Clem. Alex. Pæd. 2, 8. Διανθιζομένους τὴν χλόην, i. q. ἀπανθιζ. " Abresch. Lect. Arist. 305. Thom. M. 885." Schæf. Mss. " Floridum reddo, Joseph. 352, 31.: (auro,) Pausan. 500. Pass., Floribus coronari, Lucian. 2, 810. Clem. Alex. Variari, Ælian. H. A. 199. 617." Wakef. Mss.]

Ἐξανθίζω, Tingo: sequendo Suid. qui exp. βάπτω, afferens h. l. Ποικίλας ἐξηνθίκατε τὰς βαφάς. Sed ἐξανθίζω puto esse proprie Floridis quibusdam coloribus tingo. In VV. LL. male exp. et βλαστάνω, quod ponitur pro declaratione verbi ἐξανθῶ. In iisdem male citatur e Levit. ἐξανθίζουσα θρὶξ pro Fulvus capillus: cum manifesto errore legatur ἐξανθίζουσα pro ξανθίζουσα. Ετ Ἐξανθισμὸς in iisdem, Eruptio pustularum, [Diosc. 2, 101.] In qua signif. ἐξανθισμὸς erit ab ἐξανθίζειν posito pro ἐξανθεῖν: unde et ἐξανθήματα, quod itidem exp. Eruptiones pustularum s. papularum, diximus. [Gl. Ἐξανθίζω· Carpo, Excerpo, Enucleo. Ἐξηνθισμένος· Carptus, Enucleatus. Aristoph. Λ. 43. καθήμεθ' ἐξηνθισμέναι, Κροκωτὰ φοροῦσαι καὶ κεκαλλωπισμέναι. Philemo ap. Athen. 288. Ἰχθὺν ἄνωθεν ἐξηνθισμένον. Plut. Q. S. 4, 1. Ἐπὶ πλεῖστον ἐξανθίζεται τοῦ λειμῶνος. " Abresch. Add. ad Arist. 124. Lect. Arist. 38. Ἐξανθίζομαι, ad Dionys. H. 3, 1332." Schæf. Mss. " Ornor, Heliod. Æthiop. 337. * Ἐξανθιστέος, Clem. Alex." Wakef. Mss.]

[* Ἐξάνθισμα, τὸ, i. q. ἐξάνθημα. Hippocr. 157=431, 8. " Ad Lucian. 1, 253." Schæf. Mss.]

Ἐπανθίζω, Floridum reddo, i. e. Colorem hilariorem illino, ap. Lucian. inquit Bud. Utitur autem Lucian. cum alibi, tum hic, Οἱ δ' ἔπριον ἐλέφαντα καὶ ἔξεον καὶ ἐκόλλων καὶ ἐῤῥύθμιζον καὶ ἐπήνθιζον χρυσῷ. Idem Bud. ἐπανθίζω esse vult Floridis coloribus illustro, vel Floribus spargo, afferens h. l. Greg. de Homine, Τί οὖν ἐκεῖνό ἐστιν, ὃ καλοῦ τε καὶ κακοῦ συγκεκραμένην ἔχει τὴν γνῶσιν, ταῖς δ' αἰσθήσεως ἡδοναῖς ἐπηνθισμένον; [Insuper honoro, Æsch. Choëph. 147. κωκυτοῖς ἐπ. παιᾶνα. Philostr. 590. Ἀπαγγελία ὀνόμασι ποιητικοῖς ἐπηνθισμένη. " Piers. Veris. 102. Abresch. Add. ad Aristæn. 147. Wessel. ad Diod. S. 1, 58. ad Lucian. 2, 18. 63." Schæf. Mss.]

[* Ἐπάνθισμα, τὸ, Hippocr. 409, 24. 410, 12. 442, 21. 443, 31. Aretæus 3, 11.]

Ἐπανθισμὸς, (ὁ,) Exornatio s. Illustratio, quæ fit adhibendo floridos colores. In VV. LL. citatur e Diosc. (5, 107.) pro Flore: [Ἐπανθισμὸν πορφυροῦν ἐπαιωρούμενον τοῖς χαλκείοις, cf. Plin. 35, 6. Flos niger, qui adhærescit æreis cortinis. Ruf. Ephes. 42. Alciphr. Fr. 6. p. 225. Wagner.]

[* Κατανθίζω χρώμασιν, Diod. S. 643. Rhod. " Decoro, Hierocles 190. Diod. S. 2, 278. pass. κατηνθισμένος." Wakef. Mss.]

Περιανθίζω, Floribus undique orno, vel floridis quibusdam coloribus. Greg. teste Bud. περιηνθισμένον dixit τὸ περικεχρισμένον Jucundo colore. In VV. LL. περιανθίζω exp. Flores colligo. Item translate, Orno: in qua signif. citatur e Cyrillo, Περιανθίζεσθαι λόγοις τῆς ἀληθείας δόξας. [" Flores colligo, Suid. Phot. 4." Wakef. Mss.]

¶ Ἄνθεμον, τὸ, pro ἄνθος, Flos, κατὰ γλῶσσαν, ut vult Eust. unde fit ἀνθεμόεις. Suid. quoque ἄνθεμα Rosas interpr. ap. Aristoph. (A. 992.) ἔχων στέφανον ἀνθέμων. ‖ Ἄνθεμον, Herba quædam, Lat. Nigella, secundum Gazam. Ἄνθεμον φυλλῶδες, Nigella foliosa, ap. Eund. Plinius quoque hujus herbæ nomen agnoscit: attamen Anthemum 23, 8. aliter describit quam Theophr. 7, 13.; quod enim eo loco Theophr. Anthemo adscribit, id Plin. 21, 17. Anthemidi tribuit. ‖ Ἄνθεμα, Saltatio quædam plebeia, ut refert Athen. 14. (630.) quam saltantes hæc verba pronuntiabant, Ubinam mihi rosæ? ubi violæ? ubi apia pulchra? Hes. quoque annotat esse Mazæ quoddam genus, et itidem ἀνάθεμα: quod ab ἄνθος originem non habebit, sed ab ἀνατίθημι. [" Ἄνθεμον, Heyn. Hom. 8, 537. Wagner. ad Alciphr. 2, 225. Charito 717. Musgr.

Iph. A. 1298. Brunck. Aristoph. 1, 7. Jacobs. Anth. 8, 3. 242. 10, 304. Wakef. Georg. 158. "Ανθεμα, Hymn. Hom. 81. ad Diod. S. 1, 367. Valck. ad Adoniaz. p. 339. Toup. Opusc. 1, 406. "Ανθεμα, τὸ, Christod. Ecphr. 13. sed v. Jacobs. Charito 717. Meleager 114. Mnasalc. 2. Jacobs. Anth. 7, 319. 8, 242. Animadv. 119." Schæf. Mss.]

Ἀνθέμη, ἡ, Hesychio Herba, quæ alio nomine Amaracus vocatur.

Ἀνθεμόῤῥυτος, ὁ, ἡ, A flore fluens; ut ἀνθεμόῤῥυτον γάνος ap. Eur. (Iph. T. 633.) de melle. [" Valck. Phœn. p. 622." Schæf. Mss.]

[* Ἀνθεμουργὸς, ὁ, ἡ, E floribus opus suum conficiens, ut apis. Æsch. Pers. 611. " Wakef. Trach. 837." Schæf. Mss.]

" Βηράνθεμον, (τὸ,) Hesychio νάρκισσος, pleonasmo " forsan τοῦ β pro ἠράνθεμον." [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

" Εὐάνθεμον, (τὸ,) Hippocrati (257, 8. 45.) i. q. " aliis ἀνθεμὶς et χαμαίμηλον, ut testatur Gal." [* Εὐάνθεμος, ὁ, ἡ, i. q. ἀνθηρὸς, Floridus. Pind. O. 1, 109. Agath. Epigr. 39. ἥβη, Meleager 1. Ἶριν. " Hesych. 1, 1491." Dahler. Mss.]

Ἠράνθεμον, τὸ, Anthemidis species secundum Diosc. 3, 154. Plinius quoque 22, 21. Anthemidem ab aliquibus Eranthemum vocari tradit, quoniam vere floreat: ut comp. sit ex ἦρ, contr. ex ἔαρ, et ἄνθεμον.

[* " Καλυκάνθεμον, (τὸ,) Diosc. 462." Boissonad. Mss.]

Κηράνθεμον, τὸ, VV. LL. Diosc. 5, (17.) i. e. quod Aristoteli Hist. 9, 40. ἡ κήρινθος, Varroni Erithace, Plinio Cerinthus et Sandaraca, Gazæ et Marcello Cerago, Hermolao et Fuchsio Vernigo. Vide Ἐριθάκη.

[* Κριτάνθεμον, τὸ, Sedum. Hippocr. 219, 9=570. Τὸ ἐπὶ τῶν οἰκιῶν φυόμενον. Diosc. 457. 459.]

Λευκάνθεμον, τὸ, Anthemidis species, ut tradit Diosc. 3, 154. Plinius etiam 22, 21. Anthemidem ab aliquibus Leucanthemum et Leucanthemidem vocari scribit.

Μελάνθεμον, τὸ, Plin. 22, 21. Anthemidem sic ab aliquibus vocari scribit. [Diosc. 3, 154.]

[* Πολυάνθεμος, ὁ, ἡ, Multos habens flores. " Anacr. 56." Boissonad. Mss. Orph. H. 39, 17. 42, 3. Pind. O. 13, 21. Numen. ap. Athen. 371. Mimnermus. " Ruhnk. Ep. Cr. 255. Pierson. Veris. 34." Schæf. Mss.]

[* Πορφυράνθεμος, ὁ, ἡ, Qui purpureo flore est. Plut. 10, 737.]

[* " Φιλάνθεμος, i. q. φιλανθής. Nonn. Dionys. 17, 83." Wakef. Mss.]

[* Φοινικάνθεμος, ὁ, ἡ, de vere, Pind. P. 4, 114.]

Χρυσάνθεμον, et Χρυσανθέμιον, τὸ, Herba, quæ alio nomine Helichryson dicitur et Amarantus, item Buphthalmus et Chalcas. Lat. Caltha dicitur: ab herbariis vero quibusdam Calendula, et Cotula non fœtida, vel Anthemidis species coloris lutei esse putatur, ut annot. VV. LL. De qua vide Diosc. 4, 57. 58. Plin. 21, 6. 25. ‖ Χρυσάνθεμον quoque Hesychio adjectivum est, et signif. Aureum florem habens. [Schneider. Lex.]

[* " Καρανθεμόω, Method. Conviv. 116." Routh. Mss.]

Ἀνθέμιον, τὸ, Herba quæ et Gith, VV. LL. Hesychio τὸ ἐκλεκτὸν χρυσίον, ἢ γραμμή τις ἑλικοειδὴς ἐν κίοσι, καὶ τόπος Ἀθήνησιν ἐν τῇ Ἀκροπόλει. Bud. in suo Lex. unnot. in Eccles. 12, (6.) "Εως οὗ συνθλιβῇ τὸ ἀνθέμιον τοῦ χρυσοῦ, Suidam interpr. τὸ ἐκλεκτὸν χρυσίον, Olympiodor. autem οἱονεὶ ἀναθέμιον, τουτέστιν ἀναθήκην, Repositorium: Hieron. vero Vittam. [" Ἀνθέμιον, Nigella, Repositorium. Hesych. Ἀνθέμιον· ἤλεκτρον χρυσίου. Ita enim ap. eum et Suid. leg., non ἐκλεκτὸν χρυσίον. Salmas. e Lex. Ms. Ἀνθέμιον· τὸ κάθαρμα ἐκ τοῦ χρυσίου, τὸ ἤλεκτρον. Et Flos auri s. spuma." Churchill. e Suicer. Mss. Xen. K. A. 5, 4, 32. Ἐστιγμένους ἀνθέμιον. " Jacobs. ad Meleager 10." Schæf. Mss.]

Ἀνθεμὶς, ίδος, ἡ, pro ἄνθος capitur, sicut et ἄνθεμον. Suid. enim versum citat, in quo ἀνθεμίδων exp. ἀνθέων. Habet tamen ἀνθεμὶς formam demin. ‖ Item Ἀνθεμὶς, Anthemis, quæ ab aliquibus Argemona vocatur, ut tradunt VV. LL. Plin. 22, 21. ab aliquibus Leucanthemida, ab aliis Leucanthemum, ab aliis E-

A ranthemum, quoniam vere floreat: ab aliis Chamæmelum, quoniam odorem mali habeat: ab aliis Melanthemum nominari scribit. Quem vide et 21, 17. item Diosc. 3, 154. Orib. quoque in Collect. * Calliam et * Chrysocalliam appellari scribit. [Gl. Ἀνθεμὶς· Ligustrum. " Toup. Opusc. 1, 172. Diotim. 2." Schæf. Mss. " Flosculus, Joseph. 515, 40. Fabric. B. G. 2, 652." Wakef. Mss.]

[* Ἀνθεμίσιον, τὸ, i. q. ἀνθεμίς. Trallian. 7. p. 130.]

Ἀνθεμόεις, (εσσα, εν,) Floridus, Vernans, ἀνθηρός. Il. B. (476.) λειμὼν ἀνθεμόεις dicitur Pratum floridum. Ab Eust. exp. θαλερὸς et ἀνθηρός. Hesiod. itidem (Th. 878.) γαῖαν ἀνθεμόεσσαν dixit. At vero λέβης ἀνθεμόεις, secundum Gramm. aut Variegatus et veluti florum coloribus pictus: aut pro ἀναθηματικὸς, ab ἄνθεμα pro ἀνάθεμα, quod quidem sit ἀνάθημα. Vide Eust. [Anal. 3, 173. κύπασσιν, 2, 515. ἴτυς τρίγλης. " Ruhnk. Ep. Cr. 112. Pierson. ad Mœr. 79. ad Od. Γ. 440. Jacobs. Anth. 11, 232. Epigr.

B adesp. 114." Schæf. Mss. " Orpheus." Wakef. Mss.]

" Ἀνθεμοῦς, per contr. pro ἀνθεμόεις dicitur. Est " vero et Nomen urbis Syriacæ et Macedonicæ: un- " de Ἀνθεμούσιος dicitur Qui inde oriundus est, vel " ibi habitat: et fem. gen. Ἀνθεμουσία. Inde et " Ἀνθεμουσὶς λίμνη, quam Apollonius metri causa " Ἀνθεμοεισίδα vocat, 2. Rursum ab Anthemunte " urbe Macedoniæ, est Ἀνθεμουσία τάξις, ut docet " Hes. quo teste Ἀνθεμοῦς Nomen est etiam regionis " et fluvii. Ἀνθέμουσα autem, olim Samus dicta fuisse " traditur." [" Ἀνθεμοῦς, Valck. Phœn. p. 370. Ἀνθεμοῦσσα, Brunck. Apoll. R. 172. Boissonad. Philostr. 558." Schæf. Mss.]

Ἀνθεμώδης, ὁ, ἡ, Floridus i. q. ἀνθεμόεις. Hesych. Ἀνθεμώδη· ἄνθος ἔχοντα. [Æsch. Pr. 453. Eur. Bacch. 462. " Heyn. Hom. 8, 537. Jacobs. Anth. 11, 232. Ἀνθεμοειδής, 536." Schæf. Mss. Orph. H. 42, 4.]

Ἀνθεμίζομαι, ίσομαι: unde ἀνθεμίζεσθαι ex Æsch. (Suppl. 76.) citatur in VV. LL. pro eo, quod Livius Deflorari dicit, et Græci τὸ ἄνθος ἀποδρέπεσθαι.

C [* " Ἀνθεμάδιον, Alciphr. Fr. 6. sed v. nott." Boissonad. Mss. Ab ἄνθεμον formandum esset ἀνθεμίδιον, non ἀνθεμάδιον.]

ἈΝΘΙΑΣ, ὁ, Piscis quidam a floriditate dictus: alio nomine ἱερὸς ἰχθὺς, Sacer piscis, item Αὐλωπίας. Citatur ex Aristot. de Anim. 6, 17. Vide Athen. [7, 282. Gl. Ἀνθίας, ὁ ἰχθύς· Alupia. " Oppian. H. 1, 254. 3, 192. 205. Misc. Obs. 6, 460." Kall. Mss. " Heyn. Hom. 7, 210. 787. Verh. ad Antonin. Lib. 55. ad Il. Π. 407." Schæf. Mss. " * Ἀνθιεὺς, ὁ, Piscis quidam. Oppian." Wakef. Mss.]

[* Ἐπανθιάω, Effloresco, i. q. ἐπανθέω, Apoll. R. 3, 519. sed susp.]

[* Ἐπανθοπλοκέω, Strato Epigr. 7.]

[* " Ἐπάνθηρος, Floridus, Variegatus. Manetho 6, 343." Wakef. Mss. " Ad Charit. 782." Schæf. Mss.]

[* Ῥοδάνθη, * Ῥοδάνθειος, Anal. 3, 38. ἴσως δέ τις ἥξει ὄνειρος, "Ος με Ῥοδανθείοις πήχεσιν ἀμφιβαλεῖ. " Jacobs. Anth. 6, 116. Agathias 12." Schæf. Mss.]

ἈΝΘΕΡΕΩΝ, ῶνος, ὁ, Mentum; licet proprie Ἀν-

D θερεῶνα esse Quod sub mento carnosum est, quidam cum J. Poll. scripserint, γένυν ap. eum interpretantes Mentum. Sic autem dictum putatur ἀπὸ τοῦ ἀνθεῖν, Quod in eo barba efflorescat, s. Quod pilorum quasi flore vestiatur. Nam et Lat. poëtæ florem hac signif. dixerunt. Quo lubentius illi etymo acquiesco, rejiciens duo reliqua, quæ ab Etym. afferuntur, quorum unum est, διὰ τὸ δι' αὐτοῦ θορεῖν τὸ πνεῦμα: alterum, ut sit ἀνθερεὼν quasi ἐνθερεὼν, quia, inquit, κατὰ τὴν ἔνθεσιν τῆς τροφῆς, Dum imponitur ori cibus, κινεῖται ἐν τῷ καταπίνειν. Sed primam illam etym. particularius etiam, ut ita loquar, docet Eust. 141. ubi ἐκ τοῦ ἀνθηροῦ deductum esse tradit ἀνθερεὼν, mutato per systolen η in ε, et addito per pleonasm. altero ε, ac ejusdem esse formæ cum ἀκανθεὼν, χαραδρεὼν etc. Il. A. (501.) καὶ λάβε γούνων Σκαιῇ· δεξιτερῇ δ' ἄρ ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα Λισσομένη προσέειπε Δία. Ubi observare possumus, quod et a Plin. traditum est, Mentum in supplicando attingere, moris fuisse antiquis. E. (292.) Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὸς ἀτειρὴς, Αἰχμὴ δ' ἐξεχύθη παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα. Ubi Eust. annotat ἀνθερεῶνα esse

aperto τὸν ὑπὸ τὸ πρυμνὸν τῆς γλώττης, et, apertius loquendo, τὸ τέλος τοῦ * ὑπογενείου. Idem vero Gramm. in alium locum Il. Γ. (372.) p. 425. putat ἀνθερεῶνα et ἁπαλὴν δειρὴν pro eod. poni. Suid. certe et Hes. esse dicunt τὸν ὑπὸ τὸ γένειον τόπον: addit vero Suid. et λάρυγγα. Rufus Ephes. esse dicit τὸ ἄποξυ τῆς κάτω γνάθου. Ceterum Euphorionem scribit Etym. de muliere etiam dixisse ἀνθερεῶνα in hoc versu, Τέκνον, μὴ σύ γε μητρὸς ὑπ' ἀνθερεῶνος ἀμήσῃς: sed reprehensum fuisse ab iis, qui primi illius etymi auctores essent, videlicet παρὰ τὴν ἄνθησιν τῶν τριχῶν. Cælius Aurel. Chron. 1, 4. Gutturis atque rumæ partes, quas ἀνθερεῶνας appellant. Idem alibi, Collum atque gutturis partem, quam ἀνθερεῶνα vocant. || Ἀνθερεὼν a Nonno ponitur pro Ore, pars pro toto: scr. ἐπέτασσε θεηγόρον ἀνθερεῶνα. || Ἀνθερεὼν, Herbæ etiam cujusdam nomen, si Etym. credimus. [" Heyn. Hom. 8, 626. ad Anton. Lib. 278. Toup. Opusc. 1, 223. Wakef. Ion. 775. Nestor 3." Schæf. Mss. " Vox, Nonn. Jo. 1, 194. alibi." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀνθερεών· Mentum, Submentum.]

" Ἀνθερεὼν, ῶνος, ὁ, Mentum, ὁ ὑπὸ γένειον τόπος; " nomen sortitus παρὰ τὸ ἐκεῖ πρότερον ἐξανθεῖν τὰς " τρίχας, ut cum alii Grammatici et Lexicogr. tra- " dunt, tum J. Poll. 2.: scribit enim τὸ ὑπὸ γένυν " σαρκῶδες, ἀνθερεῶνα nominari, ἀπὸ τοῦ θριξὶν ἀνθεῖν, " Quod pili ibi efflorescant. Ideoque Eupolis repre- " henditur qui dixerit, Τέκνον, μὴ σύ γε μητρὸς ὑπ' " ἀνθερεῶνος ἀμήσῃς, quia in feminis ea pars depilis " est et glabra, nec efflorescit ibi lanugo ut in mari- " bus. Nisi ibi forte pro Gutture acceperit hoc vo- " cabulum. Nam Suida teste ἀνθερεὼν dicitur etiam " λάρυγξ: quocum facit Cæl. quoque Aurel. Chron. " 1, 3.: Ex utraque parte gutturis, quam Græci ἀν- " θερεῶνα vocant, nos Rumam. Et Acut. morb. 3, 3. " Gutturi, vel tonsillarum vicinitati, quam Græci ἀν- " θερεῶνα vocant. Hom. tamen aperte discrimen fa- " cit inter λάρυγγα s. λαιμὸν, qui Latinis est Gula s. " Guttur, Il. N. ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ Λαιμὸν " ὑπ' ἀνθερεῶνα, Guttur s. Gulam sub mento. Quo " modo accepit et Il. Γ. canens, Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος " ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης. Sub mento enim lorum " galeæ stringi solet. || Nonnus et pro Ore posuit " καταχρηστικῶς: ἐπέτασσε θεηγόρον ἀνθερεῶνα."

ἈΝΘΡΗΣΚΑ, τὰ, Flores; et ἄγρια λάχανα, τὰ παραπλήσια ἀνήθοις, VV. LL. Apud Etym. scribitur ἄνθρυσκα per υ, qui postquam dixit esse Flores, ab ἀναθρώσκειν deducit, additque Anisum quoque a Cretensibus sic appellari. Hesych. autem, Ἀνθρίσκιον, inquit, λάχανον ἔχον ἄνθος, ὡς * ἀθήνιον, ἢ τὸ ἄννησον. [Schneider. Lex.]

ἈΝΘΥΛΛΙΣ, ίδος, ἡ, Herba quam Salsolam vocat Ruellius, VV. LL. De qua vide Gal. 6. Simpl. Diosc. 3, 153. Plinius 21, 29. Anthyllion vocat, et Anthyllida 26, 8. ab aliis autem et Anthycellion nominari scribit. Ἀνθύλλιον, τὸ, idem, Plinio Gorr. (26, 8.) addit, Ἀλσίνην a quibusdam dici, auctore Diosc. Ideo in quibusdam Lex. Auricula muris exp. [Schneider. Lex. * Ἀνθύλλιον, τὸ, Demin. ab ἄνθος, Antonin. 4, 20. Diosc. 450. 468. " Hesych. Schol. Theocr. 5, 125." Wakef. Mss.]

ἌΝΘΡΑΞ, ακος, ὁ, Carbo. Ἐπ' ἀνθράκων ὀπτᾶσθαι, Athen. 3.: et 8. οἱ ἐξ ἀνθράκων et οἱ ἀπὸ τηγάνου opponuntur. Ἄνθρακες ἡμμένοι, Carbones accensi, i. e. Prunæ. Interdum tamen Ἄνθρακες sine adjectione dicuntur Prunæ. || Ἄνθραξ, Carbunculus, Gemma quædam. Ἄνθρακος σφραγὶς, Eccl. 35. || Ἄνθραξ, Carbunculus, Hulcus quoddam, s. Exhulceratio similis iis, quæ usta sunt, ut Paul. Ægin. post Galen. docet, addens fieri sanguine in atræ bilis naturam converso, cum inferbuerit. || Ἄνθραξ quoque Suidæ Piscis genus est, quod super carbones assatur. Vide Ἀπανθρακίζομαι. [Theophr. de Lap. Antig. Caryst. c. 186. (coll. Plin. 37, 7.) Reiz. Præf. ad Museum Florentinum p. xi. Ἰνδικῶν ἀνθράκων Athenæi 539. Vitruv. 7, 8. Glossæ: Ἄνθραξ· Carbo, Pruna. Ἄνθρακες· Carbones. " Toup. Opusc. 2, 88. Bergler. ad Alciphr. p. 235. Jacobs. Anth. 8, 137. De genere, Antip. Sid. 109. et Jacobs. Carbunculus, Toup. Opusc. 1, 302. Ἄνθρακες, ad Lucian. 1, 813. Ὀπτᾶσθαι ἐπὶ τῶν ἀ., Aristoph. Fr. 222." Schæf. Mss. " Gemma, Strabo. Morbi genus, Philo J. 810." Wakef. Mss.]

[* Ἀνθρακογένεσις, ἡ, falsa lectio pro ἄνθρακος γέν. Vide Wyttenb. ad Plut. 9, 688.]

[* Ἀνθραγογραφία, (ἡ,) Greg. Thaum. in Orig. 2." Kall. Mss.]

[* Ἀνθρακοθήκη, ἡ, Cella carbonaria, Gl.]

[* Ἀνθρακοκαύστης, ὁ, Schol. Aristoph. A. 325.]

Ἀνθρακοπώλης, (ὁ,) Qui carbones vendit, Carbonarius. J. Poll. 7. [Gl. Carbonarius.]

[* " Ἀνθρακουργία, (ἡ,) Nicet. Eugen. 2, 120. (Ἀδρὰν λαβὼν ἔρωτος ἀνθρακουργίαν:) 5, 73. (μὰ τὴν Ἔρωτος ἀνθρακουργίαν.)" Boissonad. Mss.]

Ἀνθρακὶς, ίδος, ἡ, Pruna, Ignis e congestis carbonibus, ut scriptum est in VV. LL. sed sine auctore. Suid. autem Ἀνθρακίδας dicit esse Pisces minutulos super carbonibus assari solitos: qui idem erunt, quos et Ἀπανθρακίδας ipse vocat, et Hes. Ἐπανθρακίδας.

Ἀνθρακιὰ, Carbonum strues, Carbonum congeries s. prunarum. (Il. I. 213.) Ἀνθρακιὴν στορέσας, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσε. Athen. 8. Τῶν ἰχθύων τινὰ ἀποθορόντα σὺν ἀνθρακιᾷ. Apud Diosc. 5. Ἀνθρακιὰν προσεμβάλλειν. || Ἀνθρακιὰ, Carbonaria fornax. Theophr. (H. P.) 5, (10.) Τέμνουσι δὲ καὶ * ἐξηθοῦσιν εἰς τὰς ἀνθρακιὰς τὰ εὐθέα τῶν ξύλων καὶ νέα. Idem, Εἰς μὲν τὴν ἀνθρακιὰν τὰ τοιαῦτα ζητοῦσι. Gaza Carbonem vertit. [Antiphili Epigr. ap. Huschk. 225. Glossæ: Ἀνθρακιά· Ramalis prunarum, Pruna. " Aristoph. I. 780. Eur. Cycl. 357." Seager. Mss. Hippocr. 226, 43. 255, 6. " Ad Mœr. 50. Toup. Opusc. 1, 491.; Emend. 4, 476. Wakef. S. C. 2, 156. Jacobs. Anth. 8, 187. 139. 356. 9, 412. 11, 287. 299. Heyn. Hom. 5, 575." Schæf. Mss. " Nonn. Dionys. 5, 23." Wakef. Mss.]

Ἀνθρακίας, ὁ, Ater ut carbonarius, Titionarii faciem habens. Lucian. (2, 766.) Ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως καὶ κατωπτημένος, Bud. [Gl. Ater.]

Ἀνθράκιος, ὁ, ἡ, Carbonum nigrorem habens, Niger ut carbo, Colorem carbonis habens.

Ἀνθρακόεις, (εσσα, εν,) Poët. ut Ἀνθρακόεις πυρσὸς, ap. Nonn. Ignis e carbonibus factus, q. d. Carboneus ignis.

Ἀνθρακώδης, (ὁ, ἡ,) Carbonem referens, Carbonis more ardens, vel rutilans. [Hippocr. 595, 38=236, 33. " Toup. Emend. 2, 536. Callim. 1, 446." Schæf. Mss. " Ἀνθρακοειδὴς, Cineraceo colore, Philo J. 1, 383." Wakef. Mss.]

[* Ἀνθρακάριος, Carbonarius, Gl.]

[* " Ἀνθρακηρὸς, J. Poll. 10, 111." Kall. Mss. " Ad Lucian. 1, 370." Schæf. Mss.]

[* Ἀνθρακίτης, ὁ, ET * Ἀνθρακῖτις, ἡ, γῆ. Plin. 37, 7.]

[* Πολυάνθραξ, ὁ, ἡ, Carbonibus abundans. Schol. Aristoph. A. 34.]

Ἀνθρακεὺς, έως, ὁ, Carbonarius, ead. forma qua dicitur κεραμεὺς pro Laterario. HINC Ἀνθρακεύω, Carbones conficio. Theophr. Φαῦλον δὲ τὸ ξύλον πρὸς τὸ καίειν καὶ ἀνθρακεύειν. Discrimen inter φλογιστὰ et ἀνθρακευτὰ notat Arist. Meteor. 4, (9.) || In VV. LL. exp. etiam Titiones facio. [" Æsop. Fab. 12. p. 135. Ed. Genev. 1628. Ἀνθρακεὺς ἐπί τινος οἰκῶν οἰκίας, ἠξίου καὶ γναφέα παραγενόμενον αὐτῷ συνοικῆσαι." Seager. Mss. " Jacobs. Anth. 12, 108. * Ἀνθρακευτὴς, Brunck. Soph. 3, 520. Ἀνθρακεύω, Callim. 1, 446." Schæf. Mss. " Ἀνθρακεὺς, Etym. M. Themist. 10. Appian. 2, 583. Theod. 1, 18. Ἀνθρακευτὴς, Ælian. H. A. 1, 8. p. 13. Suidas 3, 325." Wakef. Mss.]

[* Ἀνθρακευτὸς, ἡ, ὸν, vide Ἀνθρακεύς. A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

[* Φιλανθρακεὺς, Carbonarius, Carbonum amans. Aristoph. A. 336. Ἀπολεῖς ἄρα τὸν ἥλικα τόνδε (sc. λάρκον) φιλανθρακέα.]

Ἀνθράκιον, τὸ, Carbunculus, Parvus carbo. Et ut ap. Lat., sic et ap. Gr. interdum Gemma per hoc nomen deminutivi forma positum signif. || Ἀνθράκιον, Parvus caminus. Item μικρὸν τριπόδιον. Item χυτροπόδιον, Hesych. [Gl. * Ἀνθράκιος, Carbunculus. Ἀνθράκιον· Pruna, Carbunculus. " Græv. Lect. H. 589. Jacobs. Anth. 9, 13. Aristoph. Fr. 268." Schæf. Mss. " Suidas, et in Τρίπος." Wakef. Mss.]

¶ Ἀνθρακόω, ώσω, In carbones redigo, In carbones converto, Torreo, Asso. Et Ἀνθρακοῦσθαι, pass. In

carbones redigi. Sæpe etiam usurpatur compos. A Ἀπανθρακοῦσθαι, ut Lucian. pro Torreri s. Comburi. In VV. LL. pro eod. scribitur et ἀνθρακάω, sed vitiose, ut puto. [" Wakef. S. C. 2, 92. Kuster. Aristoph. 123. a." Schæf. Mss. " Schol. Arat." Wakef. Mss.]

[* Ἀνθράκωμα, τὸ, Pruna, Carbo. Diosc. Parab. 1, 48. Ἔπειτα ὀπτηθεῖσα ἐπ' ἀνθρακώματος.]

[* " Ἀνθράκωσις, (ἡ,) ἄνθραξ, Carbunculus, Gal." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. 4. " Theoph. Nonn. Epit. 70." Kall. Mss.]

Ἀπανθρακόω, ώσω, In carbones verto s. redigo, Incendo, ita ut in carbones redigam. Ἀπανθρακόομαι, pass. In carbones redigor; ut Lucian. (1, 316.) Ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. [" De Morte Peregr. 993. 1009." Scott. App. ad Thes. " Dial. Mort. 416 722.(=142.) Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τῦφος, καὶ πολλὴ κόρυζα. Ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρηπῖσιν οὐκ ἄξιον ὄντα. H. l. in Classical Journal jampridem emendavi. Tantum abfuit, ut Empedocles cum ipsis crepidis, quod profecto voluit, combustus sit, ut earum altera ejectata rationem mortis illius vindicavit, effeceritque ne deus immortalis haberetur. Diog. L. 322. HSt. ait Empedoclem ἐπὶ τοὺς κρατῆρας τοῦ πυρὸς ἐναλέσθαι, καὶ ἀφανισθῆναι βουλόμενον τὴν περὶ αὐτοῦ φήμην βεβαιῶσαι, ὅτι γεγόνοι θεός· ὕστερον δὲ γνωσθῆναι, ἀναῤῥιπισθείσης αὐτοῦ μιᾶς τῶν κρηπίδων· χαλκᾶς γὰρ εἴθιστο ὑποδεῖσθαι. Lego igitur: ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς γε κρηπῖσιν ἀξιοῦντα sc. ἀπανθρακοῦσθαι. Ed. Reitz. habet, οὐκ ἀνάξιον ὄ." Seager. Mss. [" T. H. ad Lucian. Dial. 51." Schæf. Mss.]

[* Ἐξανθρακόω. Etym. M. Εὔκηλον· εὔσχιστον, * εὔκαυστον. Ἐξανθρακώσαις πυθμένα εὔκηλον δρυός. Οὕτως εἴρηται εἰς τὸ Ῥητορικόν. Phot. Εὔκηλον· * εὔκαυστον, εὔσχιστον. Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ· Ἐξανθρακώσας πυθμένα εὔκηλον δρυός. Anonymus Rhedingerianus ap. Schneider. Lex. Λίθοι, οὓς ἐπειδὰν διαθερμάνῃ ὁ ἥλιος, ἐξανθρακοῦνται. " Toup. Opusc. 2, 87. Emend. 2, 536." Schæf. Mss.]

Καρανθρακόω, ώσω, i. q. ἀπανθρακόω: unde κατηνθρακωμένος, quod e Soph. (E. 58.) citat Bud. Lex. Pro C eod. in VV. LL. habetur et Καρανθρακέω. Hesych. addit, καρανθρακῶσαι esse etiam καροπτῆσαι. [Eur. Iph. A. 1601. " Wakef. S. C. 2, 93. Jacobs. Anth. 11, 291." Schæf. Mss.]

[* " Προανθρακόω, Nicet. Eugen. 4, 402. (Ὡς ἐξ ἐκείνων τῶν προηνθρακωμένων Καὶ λύχνον ἁδρὸν ἐξανάψει τις θέλων.)" Boissonad. Mss.]

Ἀνθρακίζω, i. q. ἀνθρακόω ap. Aristoph. Apud Eund. (Eip. 1136.) ἀπανθρακίζω, ead. signif. ut βοῦν ἀπηνθράκισ' ὅλον, πλακοῦντας ὦπτα. Apud Eund. (B. 506.) ἀπανθρακίζομεν exp. ἄνθρακας ζωπυροῦμεν, vel ὀπτὰ ἐσθίομεν. ‖ Ἀνθρακίζων ap. Aretham in Apoc. Carbonis s. Carbunculi speciem præ se ferens aut colorem habens, τόπαζος ἐρυθρὸς καὶ ἀνθρακίζων. Ead. forma dicitur, qua κρυσταλλίζων.

Ἀπανθρακίζω, Torreo, Asso. Attici, inquit Eust. pro ὀπτᾷν dicunt ἀπανθρακίζειν, ut etiam indicat Comicus, Athen. 7. Τοὺς γὰρ εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους ἰχθῦς εἰς ἅλμην ἀπέβαπτον. Idem, Φρύξας, ἑψήσας, κἀπανθρακίσας, ὀπτήσας, κ. τ. λ. Suid. Ἀπανθρακίζειν dicit esse Comedere ἄνθρακας, Piscium genus, quod assum editur: item ὀπτὰς ἐσθίειν, vel ἄνθρακας ζωπυρεῖν. Hinc verbale Ἀπανθράκισμα, τὸ, Quicquid tostum est in prunis, teste Bud. Item Ἀπανθρακὶς, ίδος, ἡ, Piscis cui convenit assatio, adeo ut quos Athen. dicit in illo priore loco, τοὺς εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους ἰχθῦς, dicere quis possit uno verbo ἀπανθρακίδας, quos pisces Hesych. ἐπανθρακίδας quoque nominat; scribit enim, Ἐπανθρακίδες· τὰ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενα ἰχθύδια. Et in Lex. Gr. legitur Aristoph. (A. 670.) ἐπανθρακίδας vocasse Pisciculos in prunis assatos. ‖ Est vero et Placentæ genus, secundum eund. Hesych. Ἀπανθρακίδες, inquit, οἱ πρὸς ὄπτησιν ἐπιτήδειοι ἰχθύες. Item, Ἀπανθρακὶς, πέμματος εἶδος. Athen. 3. Τοῦτο ἐλαφρόν τ' ἐστὶ καὶ ἄτροφον, καὶ μᾶλλον αὐτοῦ ἔτι ἡ ἀπανθρακὶς καλουμένη. Et paulo post Diocl. Caryst. ap. eum scribit, Ἡ δ' ἀπανθρακὶς ἐστι τῶν λαγάνων ἁπαλωτέρα· ἔοικε δὲ καὶ οὗτος ἐπ' ἀνθράκων γίνεσθαι, ὥσπερ καὶ ὁ παρ' Ἀττικοῖς ἐγκρυφίας. Intellige autem οὗτος ὁ ἄρτος: nam ibi varia enumerat ἄρτου genera. [Ἀπανθρακίζω, Aristoph. O. 1546. Athen. 385. " Herodian. Philæt. 451: et n.: Kuster. Aristoph. 196. 123. a. Ἀπανθράκισμα, Toup. Opusc. 1, 491." Schæf. Mss. " Philostr. 232." Wakef. Mss.]

[* Ἐπανθρακίζω, Super carbonibus asso, Aristoph. O. 1452. vox dubia, inquit Schneider. Lex. " Kuster. Aristoph. 196." Schæf. Mss.]

" Ἐπανθρακίδες, Pisciculi, qui super carbonibus s. " prunis assantur, τὰ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενα ἰχθύδια. " Aristoph. Σ." [1127. A. 670. " Kuster. Aristoph. 123." Schæf. Mss.]

ἈΝΘΡΗΝΗ, (ἡ,) Crabro, Vespa. Utroque modo enim exp. Gaza. Aristoph. N. (947.) τὼ ὀφθαλμὼ κεντούμενος ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν. Suid. ait esse Genus vespæ, sed poëtas abuti pro Ape. Hes. ait esse Genus apis. " Ἀρθρίναι, αἱ, Crabrones, ex Aristot. B " H. A. 5. de Gen. Anim. 3, 9. sed dicitur potius " ἀνθρῆναι." [" Ἀνθρήνη, Toup. Opusc. 1, 16. Emend. 1, 21. Valck. Hippol. p. 288." Schæf. Mss.]

Ἀνθρηνοειδής, ὁ, ἡ, Speciem habens ἀνθρήνης, Referens crabronem s. vespam, quæ ἀνθρήνη dicitur. Theophr. H. P. 7, 12. Ἐν δὲ τῷ ἀνθερίκῳ συνίσταται σκώληξ, ὃς εἰς ἄλλο μεταβάλλει ζῶον πτηνὸν ἀνθρηνοειδές· εἶθ' ὅταν ὁ ἀνθέρικος αὐανθῇ, διεσθίων ἐκπέταται. Quæ sic vertit Gaza, Vermis in albuco gignitur, qui in aliud animal volatile floridumque transfiguratur: quod, cum herba florere incipit, eroso statim operculo evolat. In qua interpr. non dubium est, quin Gaza vulg. lect. secutus sit, videlicet ἀνθηνοειδὲς, pro ἀνθρηνοειδές. Quam tamen veram esse lectionem nemo mihi, ut opinor, negarit. Sed et aliud legisse idem Gaza quam αὐανθῇ, [nempe ἀνανθῇ,] alioqui non ita fuisse interpretaturus videtur.

¶ Ἀνθρήνιον, τὸ, Favus vespæ, quæ dicitur ἀνθρήνη. Suid. Hes. [Philostr. Icon. 3, 13. Μουσῶν ἀνθρήνιον, Musarum favus. Toup. Emend. 1, 22. 4, C 437. Aristoph. Σ. 1080. 1107. " Jacobs. Exerc. 2, 132." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 1, 9." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνθρηνιώδης, Favi ad instar cellulis distinctus. Plut. Quæst. Nat. 917. Ὁ δὲ πολύπους τήν τε σάρκα προσειδεῖν αὐτόθεν ἀνθρηνιώδης καὶ πολύπορος, Multicavatus, Multicavus, ut ap. Varron. de R. R. 3, 16. Ovid. Met. 8, 561." Toup. Emend. 1, 22. " Opusc. 1, 16." Schæf. Mss.]

ἌΝΘΡΩΠΟΣ, ὁ, ἡ, Homo. Apud Plat. Cratylo ἐτυμολογεῖται vox hæc ἄνθρωπος, ut sit ὁ ἀναθρῶν ὀπωπάς. Ab Etym. dicitur ita nominatus παρὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν, A sursum aspiciendo. Ad quam etym. pertinebit illud Ovid. Pronaque cum spectent animantia cetera terras, Os homini sublime dedit, cœlumque tueri Jussit, et erectos ad sidera tollere vultus. Est et aliud ἔτυμον ap. Theophr. παρὰ τὸ διαθροῦν τὴν ὄπα. Ἄνθρωπος ἀγαθὸς ap. Plat. Minoe. Ἄνθρωπος πένης μέν τις, καὶ ἀπράγμων, ἄλλως δὲ D οὐ πονηρὸς, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρηστὸς, ap. Demosth. (518.) Lat. Homo probus, vel Vir probus. Inter ἄνθρωπον et ἄνδρα tale esse discrimen, quale inter Hominem et Virum, docuimus in v. Ἀνήρ. Æschines tamen (76.) ἄνθρωπον pro Viro dixit, scribens, ἄνθρωπος καὶ γυνὴ, pro ἀνὴρ καὶ γυνή. Cic. ἄνθρωπον Hominis maturam aliquando vertit, ut, διαλυομένου δὲ τοῦ ἀνθρώπου, Cum hominis natura morte dissolvitur. Apud Eund. ἀνθρώπου φύσει, Humana natura. Vide Lex. Cic. Gr. Lat. a me editum. ‖ Ἄνθρωπος, de muliere dictum. Demosth. (402.) Ἀδημονοῦσης δὲ τῆς ἀνθρώπου. Plut. (2, 46.) Τοιοῦτος ἔρως κατεῖχε τὴν ἄνθρωπον. " Ὤνθρωπος, Attice pro ὦ ἄνθρωπος, teste Suida. At " ὤνθρωπος, pro ὁ ἄνθρωπος, ὤνθρωποι pro οἱ ἄνθρ."

[" Ἄνθρωπος, Fischer. Ind. Palæph. Heindorf. ad Plat. Lys. 22. Contemtim dicitur, ideoque differt ab ἀνὴρ, ad Herod. 604. Valck. Oratt. 336. Etan. Ph. 156. Wassenb. de Nomin. propr. 21. ad Anton. Lib. 300. Heindorf. ad Plat. Gorg. 247. Ὁ, ἡ, Eichst. Quæst. 20. Ὁ ὤνι, Valck. ad Adoniaz. p. 377. Toup.

Opusc. 1, 92. Heindorf. ad Plat. Phædr. 322. ad Gorg. 168. Ἡ ἄν., Valck. ad Adoniaz. 395. Toup. Opusc. 1, 17. 2, 261. Koppiers. Obs. 43. Brunck. Aristoph. 1, 62. Wassenb. de Nomin. propr. 21. Ἄν. pleonastice positum, Zeun. ad Xen. K. Π. 67. Cum alio substantivo, Ilgen. Hymn. 205. Wessel. ad Herod. 36. ad Diod. S. 1, 124. Valck. Oratt. 336. Markl. Suppl. 445. Brunck. Apoll. R. 182. Villoison. ad Long. 277. Quot pepererit errores compendifactum ἄνος, Valck. Oratt. 365. ad Herod. 289. Fabric. Bibl. Gr. 1, 15. Wassenb. de Nomin. propr. 22. Ἄν. pro τὶς, ad Callim. 1, 13. Servus, ad Herod. 711. De vocat., Dawes. M. C. 262. ἄνθρωπε, ad Lucian. 1, 506. O bone, Lobeck. Aj. p. 398. ὦ ἄνθρωπε, Heindorf. ad Plat. Gorg. 20. Ἄν. et ἄνθος conf., Jacobs. ad Anth. 1, 396.: ἄν. et ἀνὴρ, Brunck. Aristoph. 1, 44.: ἄν. et αὐτὸς, ad Diod. S. 2, 646. Boissonad. Philostr. 571. Ἄν. et ἀνὴρ, Schneider. ad Xen. Anab. 53.; ad Hieron. 235. Unde? Fischer. Descr. Lect. 794—5. Adject., Steph. Dial. 36. Ὤνθρ., Brunck. Aristoph. 1, 65. 3, 95. 197. T. H. ad Plutum p. 292. Ὑπὲρ ἄνθρωπον, ad Diod. S. 1, 557. 722. 726. Diod. S. 2, 510. et n.: 2, 582. Bast Lettre 50. cf. Dionys. H. 4, 2313. Κατ' ἄνθρωπον, ad Diod. S. 1, 558. Ἄνθρωποι, Koen. ad Greg. 307. Ἄνθρωποι, οἱ ἄν., Markl. Suppl. 940. Lucian. 3, 270. Schneider. ad Xen. Hieron. 251. ad Œcon. 29.: Œcon. 6, 8. Plato Hipp. 131. Ἄν. γεωργοὶ, ἄν. νομάδες, Bast Lettre 15. Ἐξ ἀνθρώπων, Reisk. ad Æschin. 1, 83. Thom. M. 359. Add. Dionys. H. 2, 1099. Crusius ad Sueton. 468. Heindorf. ad Plat. Theæt. 378. Ἐξ ἀν. γίνεσθαι, ἐξ ἀν. ἀπελθεῖν, Mori, ad Pausan. 264. Boissonad. Philostr. 503. (Memno 10. Orell. an ἀποστάντος?) Ἄριστα ἀνθρώπων, Boissonad. Philostr. 571. Heindorf. ad Plat. Lys. 23. Theæt. 302. Schneider. ad Xen. Polit. 53." Schæf. Mss. "Ἄν. cum θνητὸς, Eur. Ion. 1381. et alibi cum βροτός. Homo, Stob. P. 146. A human being, man or woman, Dio Chrys. 2, 91." Wakef. Mss. "Τί γάρ ἐστιν ἄνθρωπος; ἀσθενείας ὑπόδειγμα, καιροῦ λάφυρον, τύχης παίγνιον· μεταπτώσεως εἰκών· φθόνου καὶ συμφορᾶς πλάστιγξ· τὸ δὲ λοιπὸν, φλέγμα καὶ χολή. Aristot. Stob. §. 96." Barnes. Mss. "De muliere dictum, Demosth. 197. Ὑμεῖς δ', ὄντες Ἀθηναῖοι, βάρβαρον ἄνθρωπον, καὶ ταῦτα γυναῖκα, φοβηθήσεσθε; Æsch. in Timarch. 83. Δήσαντες πρὸς τὸν κίονα αὐτὸν τὸν Πιττάλακον, ἐμαστίγουν τὰς ἐξ ἀνθρώπων πληγάς. 'Verbera, quanta maxima et sævissima ab hominum quoquam alicui infligi possunt, aut a vapulante tolerari.' Reisk." Seager. Mss. Glossæ: Ἄνθρωπος· Homo, Animal. Ἀνθρώπου κόμη· Cæsaries. Demosth. 1246. Τῶν ἐν ἀνθρώποις ἁπάντων δεινότατον. Xen. K. Π. 2, 2, 17.: ad Ind. Memorab. Heliodorus 2. p. 62. τὸ ἐξ ἀν. κάλλος, 99. τὰ ἐξ ἀν. χρήματα. Diog. L. Epicuro, Τὴν ἐξ ἀν. ἀσφάλειαν νομίζοντες περιποιήσεσθαι. Hippocr. Epist. 905. Τῆς ἐξ ἀν. εὐδαιμονίας γεγεμισμέναι πόλεις. Herod. 1, 53. Μαντήϊα μοῦνα ἐν ἀνθρώποισι.]

[* Ἀνθρωποβάτις ναῦς, ap. Hesych. v. Μορτοβάτις.]

Ἀνθρωποβόρος, ὁ, ἡ, Hominivorus, s. Homivorus, Homines vorans. Unde ἀνθρωποβορέω, Homines voro. [" Ἀνθρωποβόρος, Const. Manass. Chron. p. 66." Boissonad. Mss. "Philo J. Ἀνθρωποβορέω, Euseb." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνθρωποβορία, (ἡ,) Athenag. 306. Theoph. ad Autol. 3, 6, 15. sed 3, 4. (perperam) * ἀνθρωποβορεία." Kall. Mss. "Anaxag. 158." Wakef. Mss.]

[* Ἀνθρωπόβρωτος, ὁ, ἡ, Ab homine devoratus.]

[* " Ἀνθρωπογέννητος, (ὁ, ἡ,) Apollin. Ep. ad Basil. 87." Kall. Mss.]

Ἀνθρωπόγλωττος, ὁ, ἡ, Linguam humanam habens. [Aristot.]

[* Ἀνθρωπογναφεῖον, τὸ, Balneum. Clem. Alex. Pæd. 3, 9. p. 281. Εἰ μὴ οὖν πρός τι ὠφελεῖ τὰ λουτρὸν, ἤδη σφᾶς * ἐκλυτέον αὐτῷ· ἀνθρωπογναφεῖα ἐκάλουν αὐτὰ οἱ παλαιοί. "T. H. ad Plutum p. 395." Schæf. Mss. "Clem. Alex. p. 240." Wakef. Mss.]

[* Ἀνθρωπογονέω, Philo ap. Euseb. P. E. 8, 13." Kall. Mss. "Jacobs. Anth. 10, 257." Schæf. Mss. "Hominem genero, Philo J. 2, 494. p. 945." Wakef. Mss.]

Ἀνθρωπογονία, (ἡ,) Hominum generatio; quo nomine fertur inscripsisse quendam suum librum Aratus. Dicitur autem ἀνθρωπογονία ead. forma qua θεογονία. Greg. Ἀνθρωπογονίαν dixit librum Γενέσεως. [Joseph. c. Apion. 1, 8. Euseb. H. E. 1, 2. "Clem. Alex." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνθρωπογράφος, ὁ, ἡ, Qui homines pingit. Sic cognominatus est Dionysius quidam pictor. Plin." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. 4.]

Ἀνθρωποδαίμων, ονος, ὁ, (ἡ,) ex Eur. (Rhes. 971.) citatur pro Deus ex homine factus. Suid. autem scribit Ἀνθρωποδαίμονας fuisse Dæmones, qui humano induti corpore, atque sic et dæmones et homines existentes, totum orbem concusserint. [Procop. Anecd. 12.]

Ἀνθρωποδεστὴς, ὁ, in VV. LL. exp. Captator servorum, Plagiarius: quod vocabulum, si suspectum non videatur, proprie signif. Eum, qui hominem ligat: ex ἄνθρωπος et δέω. Sed tolerabilius ἀνθρωποδιστὴς, ut ἀνδραποδιστής "A δέω tamen diceretur potius ἀνθρωποδέτης. Non dubito igitur quin mendose scriptum sit pro ἀνδραποδιστής." Ex Addendis. "Suspecta est ea vox, quippe pro qua dicendum potius vel ἀνθρωποδέτης, vel ἀνθρωποδιστὴς, ut ἀνδραποδιστὴς, nisi potius ex hoc ἀνδραποδιστὴς detorta et depravata est."

Ἀνθρωπόδηκτος, ὁ, ἡ, Ab homine morsus, ap. Diosc. ut κυνόδηκτος a cane morsus. Diosc. de juglandibus loquens, Μετὰ δὲ κρομμύου πρὸς κυνόδηκτα καὶ ἀνθρωπόδηκτα ποιεῖ, Conferunt ad ea, quæ a cane vel homine morsa sunt. Exp. tamen illic Ad morsum caninum et humanum. Vide Δάκνω.

[* Ἀνθρωποδίδακτος, ὁ, ἡ, Ab homine doctus.]

Ἀνθρωποειδὴς, ὁ, ἡ, Humana specie præditus, Humanam formam habens. Apud Athen. 11. κόραι ἀνθρωποειδεῖς. Apud Eund. ὦτος dicitur esse ἀνθρωποειδὴς τὴν μορφήν. Apud Eund. 8. dicuntur veteres Τοὺς θεοὺς ἀνθρωποειδεῖς ὑποστησάμενοι. ["Hippocr. 498(=166, 11.) Diod. S. p. 12. Aristot. H. A. 2, 8. Herod. 2, 86. 142." Scott. App. ad Thes.] "Ἀνθρωπώδης, ὁ, ἡ, Humanus, vel Ad hominem aut humanam naturam proxime accedens." [" Ἀνθρωποειδὴς, Wessel. ad Herod. 66. De signis Zodiaci, ad Charit. 293." Schæf. Mss.]

Ἀνθρωποειδῶς, Humana specie, Secundum humanam formam. Exp. etiam Humane. [Schol. Il. N. 521. Diog. L. Epicuro 139.]

[* " Ἀνθρωποείκελος, (ὁ, ἡ,) Hesych. in Præf. Gloss." Kall. Mss.]

[* " Ἀνθρωπόθεος, (ὁ,) Nicephori P. CP. Disputatio cum Leone Armeno e Theodoro Grapto 163. Combef." Boissonad. Mss.]

[* Ἀνθρωποθηρία, ἡ, Plato Soph. 1, 223.]

[* " Ἀνθρωποθοινία, (ἡ,) Leo Diaconus 270." Boissonad. Mss.]

Ἀνθρωπόθυμος, ὁ, ἡ, Hominis animum habens, ἀνθρώπου θυμὸν ἔχων. In VV. LL. exp. Homini in furore similis. Vide Θυμός. [Plut. 7, 215. H.]

Ἀνθρωποθύω, Hominem sacrifico, ἄνθρωπον θύω. UNDE ἀνθρωποθυσία, (ἡ,) ap. Athanas. Sacrificatio hominis, Hominum immolatio. Plut. (9, 401.) Βούσιριν ἀπολύσας τῆς λεγομένης ἀνθρωποθυσίας καὶ ξενοκτονίας. [Ἀνθρωποθυσία, Athen. 172. Strabo 303.]

[* Ἀνθρωποθυτέω, i. q. ἀνθρωποθύω, Theophr. ap. Schol. Pind. P. 2, 3. a Schneider. Lex. suspectum, sed perperam. "Theod. Rhod. 7. p. 329. Nilus Narrat. p. 29. Ed. Combef. 1639." Boissonad. Mss. "Ad Diod. S. 1, 424." Schæf. Mss. "Philo J. 2, 28. Zenob. 5, 25." Wakef. Mss.]

[* Ἀνθρωποκομικὸς, ἡ, όν. Themist. Or. 15. p. 186. Καίτοι οὐκ ἴση ἡ φροντὶς ποιμένι τε προβάτων, καὶ ποιμένι λαῶν· ἀλλ' ἡ ἀνθρωποκομικὴ αὕτη τέχνη, ἣν βασιλικήν τε καὶ πολιτικὴν χρεὼν ὀνομάζειν, ζώου ἐπιμέλειαν ἔχει ποικιλωτέρου τε καὶ πολυπλοκωτέρου, ἢ τὰ θρέμματα. Vertitur Pascendorum hominum ars. Pierson. ad Mœr. 449.]

Ἀνθρωποκτόνος, (ὁ, ἡ,) Homicida, ap. Eur. Usurpatur vero et in prosa. HINC Ἀνθρωποκτονέω, Hominem vel homines interficio, Homines jugulo. Utitur idem Eur. Hec. (260.) Apud Greg. Naz. Ἀνθρωποκτονεῖν τοῖς δαίμοσιν, Homines sacrificare. Vide

Κτείνω. [Gl. Ἀνθρωποκτόνος, Homicida. Eur. Cycl. A 127. * Ἀνθρωποκτονία, ἡ, Heliod. 10, 7. "Clem. Alex. 26." Kall. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 49. (94, 2396.)" Boissonad. Mss. "Ἀνθρωποκτόνος, Lobeck. Aj. p. 270. Ἀνθρωποκτονέω, Thom. M. 921. Musgr. ad Hec. l. c." Schæf. Mss.]

[* "Ἀνθρωπολάτρης Νεστόριος, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 118. Combef.: Matth. Lect. Mosq. 2, 56. * Ἀνθρωπολατρία, (ἡ,) Sylburgii Saracenica p. 1." Boissonad. Mss. * Ἀνθρωπολατρέω, Hominem colo. * Ἀνθρωπολατρείαν affert Schneider. Lex. tanquam legitimam formam, cum ea vox a verbo nihili, ἀνθρωπολατρεύω, formanda esset. "Ἀνθρωπολάτρης, Xen. K. Π. 205." Wakef. Mss.]

[* Ἀνθρωπόλιχνος, ὁ, ἡ, Hominis cupidus, Stob. Phys. 1074. μυῖα.]

Ἀνθρωπολόγος, ὁ, ἡ, De hominibus libenter verba faciens, ap. Aristot. Eth. (4, 8.) Bud. [* "Ἀνθρωπολογέω, Humane loquor. Philo J. 1, 282. p. 146." Wakef. Mss.]

[* "Ἀνθρωπολοιγὸς, (ὁ, ἡ,) Greg. Naz. Carm." B Kall. Mss.]

[* Ἀνθρωπομάγειρος, ὁ, ἡ, Lucian. 6, 137. "Jacobs. Anth. 1. 1. p. 20." Schæf. Mss.]

[* "Ἀνθρωπόμιμος, (ὁ, ἡ,) Ignat. Ep. ad Antioch. 5, 6, 7." Kall. Mss. Plut. 10, 753. 763.]

Ἀνθρωπόμορφος, ὁ, ἡ, Humanam formam habens, ἀνθρώπου μορφὴν ἔχων. Apud Strab. ἀνθρωπόμορφος θεὸς, qui ap. Athen. ἀνθρωποειδής. ["Strabo 1159. Plut. de Superst. 167. 149. Diod. S. 136(=1, 231.)" Scott. App. ad Thes.]

[* "Ἀνθρωπομόρφως, Method. 420." Kall. Mss.]

[* "Ἀνθρωπομορφία, (ἡ,) Dionys. Areop. de Cœl. Hier. 15, 3." Kall. Mss.]

Ἀνθρωπομορφόω, Humanam formam tribuo, Efficio ἀνθρωπόμορφον. Fit enim ἀνθρωπομορφόω ex ἀνθρωπόμορφος· compositum autem est ἀνθρωπόμορφος ex ἄνθρωπος et μορφή.

[* Ἀνθρωπομορφιανὸς, ὁ, ἡ, Hæreticus, Deo humanam formam tribuens. "Georg. Alex. in Vita Chrys. 209. Οἱ μὲν Θεοφίλῳ προσέχοντες * Ὠριγενιαστὰς C καὶ ἀσεβεῖς ἐκάλουν τοὺς ἀδελφοὺς, οἱ δ' ἕτεροι ἀνθρωπομορφιανοὺς τοὺς ὑπὸ Θεοφίλου ἀναπεισθέντας ὠνόμαζον." Seager. Mss.]

[* Ἀνθρωπομορφίτης, ὁ, i. q. ἀνθρωπομορφιανός.]

[* "Ἀνθρωπόνεκρος, (ὁ, ἡ,) Andr. Cret. 305." Kall. Mss.]

[* Ἀνθρωπονομικὸς, ἡ, ὸν, Ad homines pascendos pertinens. Vide Ἀνθρωποκομικός. Plato Politico, 2, 266. 267.]

[* Ἀνθρωπόνοος, ὁ, ἡ, Ælian. H. A. 16, 10. "Ἀνθρωπόνους, Strabo 5. 669." Kall. Mss.]

Ἀνθρωποπαθὴς, ὁ, ἡ, Humanæ naturæ conditioni obnoxius. Ad verbum Humanis passionibus s. affectionibus obnoxius, ut Hom. ap. Eust. (28, 51.) deos fingit σωματώδεις καὶ ἀνθρωποπαθεῖς Patientes eadem, quæ et homines. Est etiam ἀνθρωποπαθὴς, ut ait Bud. Humanitatis affectu præditus, vel Humano more affectus. [Eust. 21, 13. Clem. Alex. 30. Vide Ἀνθρωπινοπαθής.]

Ἀνθρωποπάθεια, ἡ, Humanus affectus, Conditio hu- D manæ naturæ affectionibus obnoxiæ. Vide Bud. Comm. [Alciphr. 2, 1. "Bergler. ad p. 207." Schæf. Mss.]

Ἀνθρωποπαθῶς, Humano affectu. Hermog. hunc citans versum, Ἦ ῥα καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἣν παράκοιτιν, dictum hoc esse ait ἀνθρωποπαθῶς et ποιητικῶς.

Ἀνθρωποπαθέω, Humanum quippiam patior, Humano more afficior. Bud. Comm. ["Bergler. ad Alciphr. p. 207." Schæf. Mss.]

[* "Ἀνθρωποπατὴς, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Amat. 5, 5." Boissonad. Mss.]

Ἀνθρωποποιὸς, ὁ, (ἡ,) Hominum factor s. fabricator, i. e. humanarum formarum. Apud Lucian. (3, 45.) e statuariis alii sunt ἀνθρωποποιοὶ, Qui homines fingunt, alii θεοποιοὶ, Qui deos fingunt. ["T. H. ad Lucian. 1, 185." Schæf. Mss.]

[* "Ἀνθρωποποιέω, Greg. Nyss. Antirrh. adv. Apoll. 1, 9. p. 144." Kall. Mss.]

A Ἀνθρωποποιία, (ἡ,) ap. Lucian. (1, 189.) Hominum fabricatio s. humanarum formarum.

[* "Ἀνθρωποπολίτης, Suicer. Thes." Schæf. Mss.]

"Ἀνθρωποπρεπὴς, ὁ, ἡ, Hominem decens, Homini "congruens. UNDE Ἀνθρωποπρεπῶς, Convenienter "naturæ humanæ. Bud. e Damasc. Πλὴν ταῦτα ἀν"θρωποπρεπῶς ἐσχηματίζετο πρὸς ὅπερ ἡ χρεία ἀπῄτει." ["Ἀνθρωποπρεπῶς, Euthym. Zig. in Matth. Lect. Mosq. 1, 35." Boissonad. Mss. "Ἀνθρωποπρεπὴς, Cyrill. p. 52." Schæf. Mss.]

[* Ἀνθρωποῤῥαίστης, ὁ, Comœdiam hoc titulo ornatam scripsit Strattis, Schol. Eur. Or. 269.: Athen. 3. p. 127. perperam ——πορέστης. "Kuster. Aristoph. 67." Schæf. Mss.]

[* Ἀνθρωποσφαγέω, i. q. ἀνθρωποκτονέω. Vide ad Eur. Hec. 264. "Thom. M. 921. Brunck. ad Hec. l. c. cf. Musgr. ibid. et Porson." Schæf. Mss.]

[* "Ἀνθρωπόσχημος, (ὁ, ἡ,) Athan. 2, 220. Ed. Par. ap. Bast. Spec. Ed. Aristæn. p. 29." Boissonad. Mss.]

[* "Ἀνθρωποτρόφος, Qui homines alit. Hesych." B Wakef. Mss.]

[* "Ἀνθρωποϋπόστατος, Pseudo-Athan. Serm. in Annunt. S. Deiparæ 1, 6. 2, 396." Kall. Mss.]

Ἀνθρωπουργὸς, (ὁ, ἡ,) et Ἀνθρωπουργία, (ἡ,) ap. Eccl. Scriptt. i. q. ἀνθρωποποιὸς et ἀνθρωποποιία.

Ἀνθρωποφάγος, ὁ, ἡ, Homines comedens, Homines devorans, Humana carne vescens. Ἀνθρωποφάγοι ἰχθῦς, ap. Athen. 7. ‖ Ἀνθρωποφάγοι, peculiariter appellantur Populi quidam humana carne victitantes. [Strabo 307. Lucian. Dial. Jun. et Lat. 81. Aristot. H. A. 2, 1. Const. Manass. Amat. 2, 40. "Fischer. ad Palæph. 35. et Ind. s. v. Ἀνδροφάγος. ad Herod. 329." Schæf. Mss.]

[* Ἀνθρωποφαγέω, Homines voro. Eust. in Odyss. Prœm. p. 3. "Wessel. Diss. Herod. 72. ad Herod. 329." Schæf. Mss.]

Ἀνθρωποφαγία, (ἡ,) Hominum devoratio, Esus carnium humanarum. [Strabo 308. "Leo Diaconus 270." Boissonad. Mss. "Tat. ad Greg. 85. Plut. 3, 244. * Ἀνθρωποφαγικῶς, Eust. Il. 492, 7." Wakef. Mss.]

C [* Ἀνθρωποφανὴς, ὁ, ἡ, Philostorg. 3, 11.]

[* "Ἀνθρωποφθόρος, (ὁ, ἡ,) Etym. M. v. Βροτολοιγός." Kall. Mss. "Schol. Il. E. 31. * Ἀνθρωποφθορεὺς, Hesych." Wakef. Mss.]

[* "Ἀνθρωποφόντης, (ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 74(=139. Meurs.) Amat. 2, 38. (Ἰὸν ἀπερευγόμενος δεινὸν ἀνθρωποφόντην.)" Boissonad. Mss.]

[* "Ἀνθρωποφόρος, (ὁ, ἡ,) Amphil. 180." Kall. Mss.]

Ἀνθρωποφυὴς, ὁ, ἡ, Humanam habens naturam, Ortum humanum habens, vel ex hominibus. Herod. (1, 131.) ait Græcos existimasse deos esse ἀνθρωποφυεῖς, i. e. ut Valla exp. Ex hominibus ortos. [Diod. S. 189. Rhod. "Wessel. ad Herod. 66. * Ἀνθρωποφυϊκὸς, ἡ, ὸν, Suicer. Thes." Schæf. Mss.]

Compositum autem Ἀνθρωπάρεσκος non servat ο, sicut præcedentia. Est autem ἀνθρωπάρεσκος, Hominibus placere studens, Hominum favorem aucupans. Dicitur etiam ἄρεσκος citra comp. Gratiæ aucupator et captator, Qui ap. omnes gratiosus esse cupit. Paul.
D (ad Ephes. 6, 6.) Μὴ κατ' ὀφθαλμοὺς, ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, ἀλλ' ὡς δοῦλοι Χριστοῦ. Cyrill. Οἱ κενόδοξοι καὶ ὑπερήφανοι καὶ ἀνθρωπάρεσκοι. [Ep. ad Coloss. 3, 22. Suicer. Thes.]

Ἀνθρωπαρέσκεια, ἡ, Studium placendi hominibus. Dicitur et ἀρέσκεια citra comp. [Suicer. Thes.]

[* Ἀνθρωπαρεσκέω, Studeo hominibus placere. Ignat. Ep. 12. p. 262. Par.]

Ἀνθρωπόλεθρος, ὁ, (ἡ,) Hominum pernicies, Hominibus perniciem s. exitium afferens, Homicida, ὁ φονεὺς, Suid. Vide Ὄλεθρος.

Ἀπάνθρωπος, ὁ, ἡ, Inhumanus, Immanis, Crudelis: unde et v. Ἀπανθρωπεύομαι, adv. Ἀπανθρώπως, et nomen Ἀπανθρωπία. Est autem Ἀπανθρώπως, Inhumaniter, Citra ullam humanitatem, Crudeliter. ‖ Hesych. postquam ἀπάνθρωπος ap. Soph. dixit signif. Durus, Immisericors, addit quoque ἀνόητος, ἄφρων. [Gl. Inhumanus, Crudelis.] ‖ Ἀπάνθρωπος, Carens hominibus s. hominum frequentia, ut ἀπάνθρωπος πόλις ap. J. Poll., quæ et ὀλιγάνθρωπος. Lucian. (1, 194.)

Ἐρήμη καὶ ἀπάνθρωπος ἡ γῆ. [" Injucundus, Plut. Mor. 1, 208. Idem in Vita Cat. Utic. 1397. HSt. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ χάρις ἀγωγὸς ἀκοῆς ἐπέτρεχεν τῇ βραχύτητι τῶν νοημάτων, καὶ τὸ ἦθος αὐτοῦ καταμιγνύμενον ἡδονήν τινα καὶ μειδίαμα τῷ σεμνῷ παρεῖχεν οὐκ ἀπάνθρωπον." Seager. Mss. " Fischer. ad Palæph. 88. ad Lucian. 1, 194. Brunck. Soph. 3, 499. Timo Phlias. 34." Schæf. Mss.]

[* Ἀπανθρώπως, Joseph. A. J. 6, 13, 6. Lucian. Tim. p. 44. " Philostr. J. Poll." Wakef. Mss.]

Ἀπανθρωπία, ἡ, Inhumanitas, Crudelitas. Apud Lucian. (1, 156.) misanthropi γνωρίσματα enumerantur hæc, Δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ ὀργὴ, καὶ ἀπανθρωπία. Verbum autem Ἀπανθρωπεύομαι, Inhumanus sum, vel A consortio hominum abhorreo, μισανθρωπῶ. Hippocr. Ep. ad Philop. 1275. Σιγηροί τε γὰρ ἐνίοτε καὶ μονήρεες καὶ φιλέρημοι τυγχάνουσιν, ἀπανθρωπεύονταί τε, ξύμφυλον ὄψιν ἀλλοτριωτάτην νομίζοντες, Homines aversantur, Hominum consortium fugiunt. J. Poll. tamen Ἀπάνθρωπος et Ἀπανθρωπία et Ἀπανθρώπως dicere permittit, at Ἀπανθρωπεύεσθαι prohibet. Ἀπανθρωπεύεσθαι δὲ οὐκ ἐρεῖς, inquit. Est etiam Suidæ κακία, καὶ ὅταν τις μὴ κατ' ἄνθρωπον ποιῇ. [Gl. Ἀπανρωπία, Crudelitas. Hippocr. 17, 46. 439, 2. * " Ἀπανθρωπεία, J. Poll. 8, 14." Kall. Mss. * Ἀπανθρωπίζω, Stob. Ecl. Phys. 1096. " Ἀπανθρωπία, Solitudo, Joseph. 722, 25." Wakef. Mss.]

Αὐτοάνθρωπος, ὁ, Homo ipse per se, Hominis idea. Aristot. Eth. 1, (6.) Αὐτὸ, inquit Suid., ἔλεγον οἱ φιλόσοφοι, τὸ κυρίως λεγόμενον· καὶ τὴν ἰδέαν διὰ τοῦ Αὐτὸ ἐδήλουν, αὐτοάνθρωπος λέγοντες καὶ * αὐτοδόξαστον, τὸ κυρίως καὶ μᾶλλον δοξαστόν. [Lucian. 7, 268. Αὐτοανθρώπῳ ὅμοιον. " Ad Lucian. 1, 434. T. H. ad Lucian. Dial. 113." Schæf. Mss.

[* " Βουτραγάνθρωπος, Tzetz. Chil. 7, 485." Boissonad. Mss.]

Ἐνανθρωπέω, ήσω, et Ἐνανθρωπίζω, ίσω, Inter homines versor et ago. Hoc Συνανθρωπίζειν, ait Bud. in Comm. ἐνανθρωπεῖν etiam dicitur et ἐνανθρωπίζειν. Peculiariter hoc v. utebantur veteres Theologi de Christi inter homines conversatione loquentes: pro quo Eus. etiam dixit ἐν ἀνθρώποις πολιτεύεσθαι, ut ibid. annotat Bud. Gennadius, Καὶ προσλαβόμενος σάρκα, ἐνηνθρώπησεν. Hinc Ἐνανθρώπησις, (ἡ,) ut in Comm. habet Bud. ap. Dionys. et Greg. quæ signif. Conversationem vitamque Domini nostri hominis inter homines: s. ut annotat in suo Lex., Ærumnosa Dei inter homines apparitura, Dei incolatus, Deus per ora hominum ærumnose traductus sub integumento et persona justæ humanitatis: ἡ σάρκωσις τοῦ θεοῦ λόγου, Damasc. 74. 75. [" Ἐνανθρωπέω, Orig. Princip. 4, 1, 2." Routh. Mss. * Ἐνανθρωπότης, ἡ, Incarnatio, Suicer. Thes.]

Ἐξάνθρωπος, ὁ, ἡ, ut ἐξάνθρωπος ἡ συμφορὰ, ap. Athen. de spasmo loquentem, Quæ ex homine ratione prædito insanam beluam efficiat propemodum, vel Quæ ex hominum numero tollat. Unde Ἐξανθρωπισθῆναι, a v. ἐξανθρωπίζω, Ex homine in aliam quasi naturam verti, Ex hominum numero eximi, Hominem esse desinere. [Ἐξάνθρωπος, Æsch. in Timarch. 179. sed vide Ἄνθρωπος. Ἐξανθρωπίζω, Suicer. Thes. " Mortalem facio, Plut. Mor. 2, 475. Humano generi exæquo, 3, 347." Seager. Mss. " Plut. 8, 301. Ἐξανθρωπίσαντος φιλοσοφίαν ἀτυφίᾳ καὶ ἀφελείᾳ, ubi perperam legitur —ήσαντος: 5, 420. τὰ θεῖα. Hippocr. (47, 22.) σιτία ἐξηνθρωπισμένα." Schneider. Lex. Meursii Opp. 5, 302. n. " Ἐξάνθρωπος, Reisk. ad Æschin. 1, 83.: Wolf. ad l. c. Cattier. 73. Ἐξανθρωπίζω, ad Mœr. 228." Schæf. Mss. " Plut. 2, 360. Homini similis sum, Synes. 14." Wakef. Mss.]

Ἐξανθρωπέω, ήσω, In VV. LL. exp. Ad humanum cultum traduco. Plut. (8, 301.) Θαυμάζοντα Σωκράτους ἀνδρὸς ἀτυφίᾳ καὶ ἀφελείᾳ μάλιστα δὴ φιλοσοφίαν ἐξανθρωπήσαντος, Qui mansuetam reddidisset et plenam humanitatis philosophiam. [Vide Ἐξανθρωπίζω.]

Ἡμιάνθρωπος, (ὁ, ἡ,) Semihomo. Lucian. (3, 529.) i. q. ἡμίανδρος. [Gl. Semihomo. " Cf. Heinrich. Programma de Loco corrupto Protagoræ Platonis p. 23 —4." Boissonad. Mss.]

[* " Θηριάνθρωπος, Pseudo-Herodian. Partitt. 76." Boissonad. Mss.]

[* Ἱππάνθρωπος, ὁ, Centaurus. Eust. Od. Φ. p. 760.]

[* " Κυκνάνθρωπος, Tzetz. ap. Potter. ad Lycophr. p. 110." Kall. Mss.]

[* Λειπανθρωπία, ἡ, Penuria hominum. Eust. 18=23, 39. A Schneider. Lex. unice recepta est forma * λειπανθρωπεία, quæ a voce nihili, λειπανθρωπεύω, derivanda esset.]

[* Μιξάνθρωπος, ὁ, ἡ, Semihomo. Themist. Or. 23. " Wessel. ad Herod. 284." Schæf. Mss.]

Μισάνθρωπος, ὁ, ἡ, Osor hominum, Inhumanus: quo nomine Timo dictus est, Lucian. (1, 98.)

Μισανθρωπέω, ήσω, Odi homines, Alieno in homines animo sum. Bud. in Comm. scribit μισανθρωπεῖν esse id quod Hippocr. ἀπανθρωπεύεσθαι dicit, quibus oppositum est τὸ φιλανθρωπεύεσθαι.

Μισανθρωπία, ἡ, Odium hominum, Inhumanitas.

[* " Μυριάνθρωπος, (ὁ, ἡ,) Leo Diaconus 247." Boissonad. Mss.]

[* Ὀλιγάνθρωπος, ὁ, ἡ, Non frequens hominibus, i. q. ὀλίγανδρος. Xen. Œcon. 4, 8. " Dionys. H. 1, 77, 36. 142, 43." Scott. App. ad Thes. " Chrys. Serm. 71. T. 6. p. 722. Εἴ τις τὴν σύναξιν ταύτην τὴν ὀλιγάνθρωπον,—κἀκείνην τὴν σύναξιν τὴν πολυάνθρωπον—ὥσπερ ἐν ζυγῷ καὶ σταθμῷ θελήσει σταθμῆσαι." Seager. Mss.]

[* Ὀλιγανθρωπέω, Hominum paucitate laboro, i. q. ὀλιγανδρέω. Joseph. A. J. 11, 5. fin. Theogenes ap. Schol. Pind. N. 3, 21. Tzetz. ad Lyc. 176.]

Ὀλιγανθρωπία, ἡ, Paucitas raritasque hominum. Thuc. 3, (93.) Τὰ πράγματά τε ἔφθειρον, καὶ ἐς ὀλιγανθρωπίαν κατέστησαν. Idem signif. quod ὀλιγανδρία. [" J. Poll." Wakef. Mss.]

[* Πανάνθρωπος, ὁ, ἡ, ἀνάστασις ἡ ἐκ νεκρῶν, pro πάντων ἀνθρ. Suicer. Thes.]

Πολυάνθρωπος, ὁ, ἡ, Multos homines habens, Frequens hominibus. Aristot. Pol. 7. Ὅτι χαλεπὸν, ἴσως δ' ἀδύνατον, εὐνομεῖσθαι τὴν λίαν πολυάνθρωπον. [Gl. Ἡ πολυάνθρωπος· Celeberrima. " Diod. S. 209. Dionys. H. 1, 185. 243. Lucian. de Merc. cond. 249. 659. Thuc. 1. p. 20. Polyb. 3. p. 266." Scott. App. ad Thes. " Quod multi sciunt, Dionys. H. 1, 419." Schæf. Mss.]

[* Πολυανθρωπέω, i. q. πολυανδρέω. Eust. 23, 36.]

Πολυανθρωπία, ἡ, Multitudo et frequentia hominum; contrarium ei, quod proxime præcessit ὀλιγανθρωπία. [" Diod. S. p. 18. 19. 66. 294. 469. 544. Polyb. 1. p. 111. Xen. de Prov. 4, 49. Strabo 300." Scott. App. ad Thes.]

[* " Πολυανθρώπινος, (ίνη, ινον,) Basil. Sel. Theol. Vit. 294. 299." Boissonad. Mss.]

[* Πολυανθρωπησία, ἡ, i. q. πολυανθρωπία. Joseph. A. J. 1, 4, 1. Τοῦ δὲ θεοῦ κελεύσαντος αὐτοῖς εἰς πολυανθρωπησίαν στέλλειν ἀποικίας.]

Συνανθρωπέω, ήσω, Cum hominibus conversor et consuesco. Plut. (9, 273.) Ἀλλ' ἴσος καὶ ὁμαλὸς ἐσθῆτι καὶ διαίτῃ καὶ τροφαῖς παίδων καὶ θεραπείᾳ γυναικὸς, οἷον ὁμοδημεῖν καὶ συνανθρωπεῖν τοῖς πολλοῖς βουλόμενος. Quibus verbis, ut Bud. scribit in Comm., signif. Hominem plebicolam et ad popularitatem se componentem. Συνανθρωπεύω et Συνανθρωπίζω, quæ idem cum hoc signif., vide in Ἀνθρωπεύω et Ἀνθρωπίζω. [" Aristot. H. A. Ζῶα συνανθρωπευόμενα, et συνανθρωπίζοντα. Clearchus ap. Athen. 13. p. 611. Τὸ συνανθρωπίζον καὶ οἰκουρὸν εἶναι. " Lennep. ad Phal. 22." Schæf. Mss. " Porphyr. de Abst. p. 23." Wakef. Mss.]

[* Συνανθρωπιστικὸς, ἡ, ὸν, Qui cum hominibus versatur et degit. Basil. Hexaëm. 8. p. 73.]

[* Τρισάνθρωπος, ὁ, ἡ, Ter homo, i. e. Miserrimus, i. q. τρισάθλιος. Diog. L. 6, 47.]

Ὑπεράνθρωπος, ὁ, ἡ, Qui est supra hominem; Qui humanam conditionem excedit. A Bud. exp. Humanum fastigium excedens; dicitque accipi interdum pro ὑπὲρ ἀνθρώπινον μέτρον φρονῶν. [" Lucian. Catapl. 442. Ed. Salmur. Ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιος κατεφαίνετο, καὶ μονονουχὶ καλλίων καὶ

ὑψηλότερος ὅλῳ πήχει βασιλικῷ." Seager. Mss.]

"Φαγάνθρωποι, ab Hes. et Suida exp. ἀκάθαρτοι."

Φιλάνθρωπος, ὁ, ἡ, Amans hominum, Studiosus hominum, Humanus. Syn. Ep. 14. Περιέστημεν ἡμεῖς εἰς τὸ τοῖς μὲν ἠδικηκόσι γενέσθαι φιλάνθρωποι. Herodian. 4, (3, 6.) Χρηστός τε ὢν καὶ φιλάνθρωπος τοῖς συνοῦσι. Hinc compar. Φιλανθρωπότερος ap. Theoph. in Ep. et Φιλανθρωπότατος ap. Dem. Res quoque ea, quæ humaniter et benevole præstatur, Φιλάνθρωπος dicitur, ut ap. Dem. Φιλάνθρωπον οὐ ποιήσας, et Φιλάνθρωπα λέγειν, ap. Eund. ‖ Est etiam Herbæ nomen ap. Diosc. 3, 104. et ap. Plin. 27, 5., quæ alio nomine Aparine vocatur, inde dicta, quod hirsuta cum sit, vestibus hominum adhærescat; ut tradit idem Plin. 24, 19. [Gl. Humanus, Clemens. "Hilaris, Jucundus, Aptus ad reficiendum, recreandum. Plut. Cicerone 1621. HSt. Παρέδωκε τοῖς οἰκέταις ἑαυτὸν εἰς Καπίτας κατὰ πλοῦν κομίζειν, ἔχων ἐκεῖ χωρία καὶ καταφυγὴν ὥρᾳ θέρους φιλάνθρωπον, ὅταν ἥδιστον οἱ Ἐτησίαι καταπνέωσιν." Seager. Mss. "Ad Xen. Eph. 247. ad Charit. 314. 391. Diod. S. 1, 333. 2, 624. Plut. Alex. 30. Schm. Φιλάνθρωπον et Φιλάνθρωπα, Phalar. 296. ad Diod. S. 1, 472. 2, 240. 573. 622. 627. Τὰ φιλ., Dionys. H. 2, 1206." Schæf. Mss.]

Ἀφιλάνθρωπος, ὁ, ἡ, Humanitati non studens, Inhumanus. Unde Ἀφιλανθρωπία, ἡ, Inhumanitas; et Ἀφιλανθρώπως Inhumaniter. [Gl. Ἀφιλάνθρωπος· Inhumanus, Inclemens. Ἀφιλανθρωπία· Inhumanitas, Inclementia. Ἀφιλανθρώπως· Inclementer. Ἀφιλάνθρωπος, Plut. Non posse suaviter vivi etc. 1098.]

Φιλανθρωπία, ἡ, Amor hominum, Humanitas, et, ut Gell. interpr. 13, 15. Dexteritas quædam benevolentiaque erga omnes homines promiscua. Philo de V. M. 3. Τὰς δὲ χάριτος καὶ φιλανθρωπίας οὐ γέρως ἠξίωσεν, [sic Noster.] Item 1. Τοῦτο μὲν διὰ τὴν σύμφυτον ἐπιείκειαν καὶ φιλανθρωπίαν. [Gl. Humanitas, Clementia, Indulgentia. Diod. S. 17, 50. Χώρα ἐστερημένη πάσης φ. "Comitas, Blanda suavitas, Hilaris humanitas et familiaritas aperta. Demosth. 507. Φιλανθρωπία πρὸς φθόνον, καὶ δικαιοσύνη πρὸς κακίαν – ἀντιτάττεται. Idem φιλανθρωπίαν ὀνόματος dicit, de nomine loquens rei, legis puta, quæ utilitatis aliquid et emolumenti hominibus promittere videtur: 748. Οἵ τε γὰρ σώζοντες τὴν πόλιν εἰσὶ νόμοι, ὅν τε οὗτος ἔθηκεν, οὐδὲν ἐκείνοις τῶν αὐτῶν ἔχοντα, νόμος. Τὴν μὲν οὖν τοῦ ὀνόματος φιλανθρωπίαν, ὅτι ταύτην ἂν μάλιστα προσίεσθε, κατεῖδε. Res, quibus curatur corpus, Vitæ cultus, Recreatio, Refectio. Plut. Lycurgo p. 91. HSt. Γενόμενοι δὲ δωδεκαετεῖς, ἄνευ χιτῶνος ἤδη διετέλουν, ἓν ἱμάτιον εἰς τὸν ἐνιαυτὸν λαμβάνοντες, αὐχμηροὶ τὰ σώματα, καὶ λουτρῶν καὶ ἀλειμμάτων ἄπειροι· πλὴν ὀλίγας ἡμέρας τινὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ, τῆς τοιαύτης φιλανθρωπίας μετεῖχον." Seager. Mss. "Diod. S. 1, 333. Longus p. 4. Villois. Thom. M. 896. ad Diod. S. 2, 627. 630. Gratia hominum, Malm. de Aristox. 160." Schæf. Mss.]

[* Φιλανθρώπινον, τὸ, Indulgentia, Salarium, Gl.]

Φιλανθρωπινία, ἡ, i. q. φιλανθρωπία, ut citatur in VV. LL. e Schol. Il. H.

Φιλανθρώπως, Humaniter. Plut. (6, 619.) Εἴπερ οὖν οὕτως ἔχουσιν οἰκείως καὶ φιλανθρώπως πρὸς τοὺς ἀποθανόντας. Macc. 2, 9. Ἐπιεικῶς καὶ φιλανθρώπως παρακολουθοῦντα τῇ ἐμῇ προαιρέσει.

[* Φιλανθρώπινος, ίνη, ινον, Humanus. Et * Φιλανθρωπίνως, Humaniter. Et * Φιλανθρωπικός, ή, όν.]

Φιλανθρωπέω, ήσω, Humanus sum, Humanum me præbeo. Polyb. 1. Οἷς ἐὰν μὲν συγγνώμην τινὰ προσάγῃς καὶ φιλανθρωπίαν, ἐπιβουλὴν καὶ παραλογισμὸν ἡγούμενοι, ἀπιστότεροι καὶ δυσμενέστεροι γίνονται πρὸς τοὺς φιλανθρωποῦντας. Activam etiam signif. habet, et personæ accus. admittit, ut ap. Eund. 3. Καὶ τοὺς μὲν ἀπειθοῦντας ἐπολιόρκει τῶν τὴν παραλίαν οἰκούντων, τοὺς δὲ προσδεχομένους ἐφιλανθρώπει, Humanum se gerebat erga, Humaniter tractabat. ["Ad Diod. S. 1, 81." Schæf. Mss.]

[* Αὐτοφιλανθρωπία, ἡ, Humanitas ipsissima. Theologus ap. Stob. 267. "Greg. Naz. Or. 13. init." Boissonad. Mss.]

[* Πολυφιλάνθρωπος, ὁ, ἡ, Valde hominum amans, Humanissimus, Pius. Inter dubia vv. posuit Schneider. Lex., sed perperam. "Chrys. π. Μετανοίας 4.

A T. 6. p. 789. Πολυφιλάνθρωπός ἐστι καὶ φιλόστοργος." Seager. Mss.]

Φιλανθρωπεύομαι, εύσομαι, i. q. φιλανθρωπέω. Greg. Καὶ τοῦτο μόνον τῶν ἁπάντων οὐ καλῶς φιλανθρωπεύσασθε. Hinc particip. Φιλανθρωπευόμενος, Demosth. (384.) Φιλανθρωπευόμενος πρὸς αὐτοὺς, In comitatem benignitatemque compositus, ut Bud. Comm. interpr. Unde Φιλανθρώπευμα, τὸ, Liberale facinus et benignitatis plenum, ut idem Bud. exp. Plut. (5, 11.) Ἔχαιρε δὲ νικήσας, οὐχ οἷς ἕξειν, ἀλλ' οἷς ἀποδώσειν ἔμελλε· καὶ τῆς νίκης οὐ τὸν πλοῦτον οὕτως, οὐδὲ τὴν δόξαν, ὡς τὴν διάλυσιν τοῦ φιλανθρωπεύματος ἐκείνου, καὶ τὴν χάριν, ἠγάπησε. Idem, in lib. Utra Anim. prud. Ἀπομιμησάμενοι τὸ πρὸς τὸν ἡμίονον φιλανθρώπευμα τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων. [Φιλανθρωπεύω, Diod. S. 18, 18. Fr. 27. Heliod. 9. p. 454. Æsop. Fab. 62. August. "Plut. Solone 158. HSt. Τινὲς ἔγραψαν—οὐκ ἀποκοπῇ χρεῶν, ἀλλὰ τόκων μετριότητι κουφισθέντας, ἀγαπῆσαι τοὺς πένητας, καὶ σεισάχθειαν ὀνομάσαι τὸ φιλανθρώπευμα τοῦτο." Seager. Mss. "Φιλανθρωπεύομαι, Diod.

B S. 2, 272." Schæf. Mss. "Φιλανθρωπευθεὶς, Humaniter tractatus, 2, 643. Φιλανθρώπευμα, Julian. 419. Plut. 1, 86." Wakef. Mss.]

[* Φυγανθρωπεύω, Hominum consortium fugio. Aretæi Chron. 1, 6. Et * Φυγανθρωπία, ἡ, Hominum consortii devitatio, 1, 5.]

¶ Ἀνθρωπότης, (ἡ,) Humana natura, Humanæ naturæ conditio, pro quo a Theologis Lat. usurpatur Humanitas, ut h. l. Τίς δὲ τῆς ἀνθρωπότητος, ἣν δι' ἡμᾶς ὑπέστη, αἰτία; Apud Gennadium ἀνθρωπότης et ἀνθρωπεία φύσις pro eod., Οὐ γὰρ ἔλαβεν ἡ ἀνθρωπότης τοῦ Χριστοῦ τὴν θεότητα, ἀλλ' ἡ θεότης τοῦ λόγου προσέλαβε τὴν ἀνθρωπείαν φύσιν. [Gl. Humanitas. "Wakef. Trach. 260." Schæf. Mss.]

¶ Ἀνθρώπειος, (α, ον,) Humanus, Ad homines pertinens, Ad humanum genus pertinens; ut ἀνθρώπειον αἷμα, Athen. 13. Humanus sanguis. Ἀνθρώπεια πράγματα, Plato Apol. (15.) Res humanæ. Ἀνθρώπειον γένος, Lucian. (2, 786.) Hominum genus vel Humanum genus. ‖ Ἀνθρωπεία τέχνη, Thuc. Ars humana.

C Apud eund. Thuc. 7, (77.) Schol. exp. ἀνθρώπεια Humanæ naturæ convenientia: Καὶ ἀνθρώπεια δράσαντες ἀνεκτὰ ἔπαθον. Citatur ex eod. (4, 61.) ἀνθρώπειον pro Humano ingenio. Item ex Herod. Κατὰ τὸ ἀνθρώπειον, pro Quantus est hominum captus. Sed videndum est, ne forte accipiendum sit, ut ap. Thuc. (2, 50.) Κατὰ τὸ ἀνθρώπινον pro, Ut sunt res humanæ. Reperitur etiam interdum τὰ ἀνθρώπεια, pro τὰ ἀνθρώπεια πράγματα, Res humanæ, ut ap. Xen. [Ἀπ. 4, 6, 5. Glossæ: Ἀνθρώπειον δέρμα· Cutis. "Xen. Mem. 1, 1, 15. ubi v. Lectt. Varr.: it. 1, 1, 16. 1, 1, 19. Fischer. Ind. Palæph. Mœr. 26. et n.: Valck. Phœn. p. 512.; Diatr. 179. Wessel. Obs. 132. Toup. Opusc. 1, 386. Thom. M. 74. 380. 413. 414.; Add. ad p. 74. Wessel. ad Herod. 44. 130. 664. Wyttenb. Select. 426. Gronov. Var. Geogr. 151. ad Pausan. 372. ad Phalar. 263. Conf. cum ἀνθρώπινος, ad Dionys. H. 1, 276. 388. 5, 398. 2, 1190.; cum ἄλλος, Heindorf. ad Plat. Apol. p. xxvii. Καταλείπειν τὸ ἀνθρ., Mori, Boissonad. in Philostr. 503. Ἀνθρ. et ἀν-

D θρώπινος, Heindorf. ad Plat. Hipp. 143." Schæf. Mss.]

Ἀνθρωπείως, Humano more, Hominum more. Vel, Ut homines decet, Humanitus. Ἀνθρωπείως φράζειν ap. Aristoph. (B. 1058.) Thuc. 5, (103.) Οἷς παρὸν ἀνθρωπείως ἔτι σώζεσθαι. Ubi Schol. exp. Κατὰ τὸ ὀφειλόμενον τῷ ἀνθρωπείῳ γένει.

Ἀνθρωπήϊος Ion. pro ἀνθρώπειος, Humanus. Unde ἀνθρωπηΐη, Herod. (5, 25.) sine adjectione, Pellis hominis, vel Corium hominis ut Plaut. dixit, Meus herus elephanti corio contectus non suo est: Σφάξας ἀπέδειρε πᾶσαν τὴν ἀνθρωπηΐην: sed in h. l. Eust. legit ἀνθρωπείην? secundum quem ἀνθρωπείη erit Pellis hominis, sub. δορὰ, eod. modo quo dicitur τραγέη, λεοντέη, λυκέη, Hircina, Leonina, Lupina, sub. Pellis; κατ' ἔλλειψιν τοῦ δορὰ, inquit ille. Dicitur vero et per contr. ἀνθρωπῆ, sicut illa τραγῆ, λεοντῆ, λυκῆ. ["Ad Mœr. 27." Schæf. Mss.]

¶ Ἀνθρώπινος, ὁ, ἡ, Humanus, Ad homines pertinens. i. q. ἀνθρώπειος. Apud Plat. ἀνθρώπινον γένος, i. q. ἀνθρώπειον γένος. Apud Demosth. (1465.) ἀνθρώπινος λο-

γισμός. Apud Plat. rursum ἀνθρώπινος ἀμαθία. Dicitur etiam interdum ἀνθρωπίνη in fem. gen. Ἀνθρωπίνη σοφία ap. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Ἀνθρωπίνη φύσις ap. Plat. Humana natura. A Cic. etiam exp. Humani generis natura, et Φύσιν ἀνθρωπίνην ἔχειν, Hominem esse. || Dicitur etiam ἀνθρώπινον, Humanæ naturæ conveniens, Quod est secundum conditionem humanæ naturæ, ap. Xen. K. Π. 5, (4, 10.) Ἀνθρώπινον μὲν τὸ γεγενημένον πάθος. Et ap. Plut. (2, 142.) Ἐν δ' ἀνθρωπίνῳ πάθει γεγονώς. Apud eund. Xen. K. Π. 3, (1, 22.) Ἀνθρώπινά μοι δοκεῖς ἁμαρτεῖν, i. e. Ab humana natura non aliena. || Invenitur etiam τὸ ἀνθρώπινον pro eo, quod est Conditio humanæ naturæ, vel Res humanæ. Plato Epist. Τὸ γὰρ ἀνθρώπινον οὐ πάνυ βέβαιον, Res enim humanæ non valde sunt stabiles. Apud Thuc. Κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, Ut sunt res humanæ, vel Ut fert humanæ naturæ conditio. [Gl. Ἀνθρώπινος· Humanus. " Demosth. 1121. Τοῦτον οὐ μισεῖν, ὡς κοινὸν ἐχθρὸν τῆς φύσεως ὅλης τῆς ἀνθρωπίνης, προσήκει; 1081. Διατελεῖ γὰρ ἐν Πειραιεῖ κηρύττων· τοῦτο δ' ἐστὶν οὐ μόνον ἀπορίας ἀνθρωπίνης τεκμήριον, ἀλλὰ καὶ ἀσχολίας τῆς ἐπὶ τῷ πραγματεύεσθαι." Seager. Mss. " Xen. Mem. 1, 1, 9. 12. Fischer. Ind. Palæph. Mœr. 26. et n.: Valck. Phœn. p. 512. Wessel. Obs. 132.; ad Herod. 44. 130. 664. ad Phalar. 263. Thom. M. 74. 380. 413. 414.; Add. ad p. 74. Gronov. Var. Geogr. 151. Ἀνθρώπινον, τὸ, Lucian. 3, 368. Toup. Opusc. 1, 41. 386." Schæf. Mss. " Ἀνθρωπινώτερος, Plato Crat." Wakef. Mss.]

Ἀνθρωπινούστατος superl. usurpatur a Strab. 15. pro ἀνθρωπινώτατος. Appellat enim simiam animal ἀνθρωπινούστατον, quasi Humanæ naturæ maxime particeps, vel, Ad humanum ingenium proxime accedens.

Ἀνθρωπίνως, Humanitus, Hominum more, Ut fert humanæ naturæ conditio. Apud Athen. 9. dicit Comicus quidam, Ἀνθρωπίνως λαλεῖν, pro Humano more loqui, quod Aristoph. (B. 1058.) dicit ἀνθρωπείως φράζειν. || Videtur etiam interdum accipi ἀνθρωπίνως pro φιλανθρώπως, Humane, Ut decet humanam naturam. Demosth. (643.) Ἀνθρωπίνως ἐπεκούφισαν ——τὰς συμφοράς. Ibid. νόμος ἀνθρωπίνως καὶ καλῶς κείμενος. Ubi ἀνθρωπίνως a quibusdam exp. Clementer. [Gl. Humaniter. " Moderate, Diod. S. p. 69. Ὁ δ' Ἀκτισάνης ἀνθρωπίνως ἐνέγκας τὴν εὐτυχίαν, Civili animo et vicissitudinis rerum humanarum memori, Placate et moderate. Ita 11, 26. Gelo τὴν εὐτυχίαν ἀνθρ. ἔφερε. Sæpe etiam Clementiam, qua humaniter alios habemus, notat, quod ἀνθρ. χρήσασθαι, ἀνθρ. μεταχειρίζεσθαι dicunt Græci. Alibi est Humane s. Sorti humanæ convenienter. Andocides de Myst. Χρὴ γὰρ, ὦ ἄνδρες, ἀνθρωπίνως περὶ τῶν πραγμάτων κ. τ. λ." Brunck. Mss. " Longus p. 6. Villois.: ad Diod. S. 1, 69. 557. 2, 16.; Diod. S. 1, 318. ad Lucian. 1, 373. ad Phalar. 263." Schæf. Mss.]

[* " Ἀνθρωπινοπαθὴς, ὁ, ἡ, Affectibus humanis obnoxius, Naturæ vel affectibus humanis conveniens. Chrys. in Ep. ad Hebr. Serm. 5. T. 4. p. 459. Πολλῷ μᾶλλον περὶ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ καὶ παθόντος ἐν σαρκὶ, λέγοιντ' ἂν ταῦτα τὰ ἀνθρωπινοπαθῆ." Seager. Mss. Sed leg. ἀνθρωποπαθῆ.]

¶ Ἀνθρωπικὸς, (ἡ, ὸν,) i. q. ἀνθρώπινος, s. ἀνθρώπειος. Aristot. Rhet. 1. Καὶ δι' ἄλλας αἰτίας ἀνθρωπικάς. Plut. (6, 447.) Ἀλλὰ μεταβάλλειν ἐπὶ τὸ κρεῖσσον καὶ ἀνθρωπικώτερον πειρωμένους. Greg. Naz. Ἀνθρωπικωτέρας φωνὰς dicit Ad naturam humanam magis accedentes. [Xen. K. Π. 3, 1, 40. Ἀνθρωπικὰ ἁμαρτεῖν. " Ad Thom. M. 147. 732." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 401." Wakef. Mss.]

Ἀνθρωπικῶς, i. q. ἀνθρωπείως vel ἀνθρωπίνως, More hominum. Lucian. (1, 842.) Καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς: [Mort. Dial. 143.]

¶ Ἀνθρωπέη, ἡ, Humana pellis, sub. δορὰ, ut et in λεοντέη, ἀλωπεκέη, κυνέη: quæ tamen et per contr. dicuntur λεοντῆ, ἀλωπεκῆ: ut et J. Poll. 2. ἀνθρωπῆ. Herod. Varinus pro eadem ἀνθρωπίνη quoque ap. Herod. l. c. legi, scribit: in quo itidem sub. δορά. Vide Ἀνθρωπήιος. [" Ἀνθρωπῆ, ad Timæi Lex. 256. ad Herod. 384." Schæf. Mss.]

¶ Ἀνθρώπιον, (τὸ,) Homuncio, Homunculus, Homulus. Τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος ἀνθρώπιόν ἐστιν οὐδὲν ἐξ ἀρχῆς ὑγιὲς πεποιηκός. Demosth. (307.) Apud Xen.

A (Ἀπ. 2, 3, 16.) Τὰ πονηρὰ ἀνθρώπια. Idem signif. Ἀνθρωπάριον, τὸ, et Ἀνθρωπίσκος, ὁ. Aristoph. Π. (416.) ἀνθρωπαρίω κακοδαίμονε. [Gl. Ἀνθρώπιον· Homulus. Ἀνθρωπάριον· Homulus, Homuncio. " Ἀνθρωπίσκος, Gazæ Introd. Gr. p. 8. Lucian. Navig. 933. de Paras. 780. de Merc. cond. 252. Plato de Rep. 6. 495. Aristoph. Pac. 750. Eur. Cycl. 315." Scott. App. ad Thes. " Ἀνθρώπιον, ad Herod. 396. Ἀνθρωπίσκος, ad Diod. S. 1, 137." Schæf. Mss. " Ἀνθρώπιον, Eur. Cycl. 184. Ἀνθρωπάριον, Arrian. Schol. Theocr. Ἀνθρωπίσκος, Nugator, Clem. Alex. 347." Wakef. Mss.]

[* Ἀνθρωπόθεν, Humanitus, Gl.]

Ἀνθρωπεύομαι, More hominum ago, Ea quæ sunt hominis usurpo, ut Bud. exp. ap. Aristot. Eth. 10, (8.) Quidam vero interpr. E natura humana ago. Vel Ea ago, quæ ad hominem spectant. Nonnulli etiam, Humane ago. [Ψυχὴ ἀνθρωπευομένη, Stob. Phys. 1074.]

Συνανθρωπεύω, εύσω, et Συνανθρωπεύομαι, εύσομαι, Cum hominibus consuesco et conversor. Theophr. de Plant. 3. Καὶ τὰ μὲν, ἄγρια, τὰ δ', ἥμερα, ὥσπερ B τῶν ζώων τὰ συνανθρωπευόμενα καὶ τὰ δεχόμενα τιθάσσιον. Theologi quoque cum Christi hominis aut Angelorum cum hominibus conversationem declarare volunt, hoc verbo utuntur, sicut et eo, quod paulo ante præcessit, Ἐνανθρωπῆσαι. Synes. κατ' Ἀνδρονίκου: Καὶ εἰ δυνατὸν ἦν ἀγγέλῳ πλεῖν ἢ τριάκοντα ἐνιαυτοὺς συνανθρωπεύσαντι, μηδὲν ἀπολαῦσαι τῆς ὕλης κακὸν εἰς προσπάθειαν, τί δεῖ καταβῆναι τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Συνανθρωπίζω et Συνανθρωπέω huic synonyma sunt: quorum alterum vide in Ἀνθρωπίζω, alterum in ordine suo post Πολυάνθρωπος. [" Lennep. ad Phal. 22." Schæf. Mss. " Porphyr. Theophr. p. 41." Wakef. Mss.]

¶ Ἀνθρωπίζω, Homines imitor, Humano vel hominum more ago, aut Humano ingenio præditus sum. Suid. exp. τὰ τῶν ἀνθρώπων φρονῶ. || Archytas in Ep. ad Dionys. ἀνθρωπίζειν dicit pro Humaniter agere, Humanum se præbere, Humanitatis officia exhibere. || Ἀνθρωπίζομαι ap. Theologos Gr. Homo fio; ut ap. Greg. et Damasc. Christus dicitur ἀνθρωπισθεὶς Homo C factus; ἐνανθρωπεῖν pro eod. de Christo itidem, sæpe dicunt. || At Ἐξανθρωπίζομαι signif. Homo esse desino, vel in hominum numero esse, Ex hominibus abeo. [Lucian. Demon. 551=1006. J. Poll. 2, 5. ex Aristoph. " Fr. 278." Schæf. Mss. " Diog. L. 179." Wakef. Mss.]

Ἀνθρωπισμὸς, ὁ, Humanitas, i. e. Humani et compositi mores, non efferi; ut in illo dicto Aristippi, Οἱ μὲν γὰρ ἐπαιτοῦντες, τῶν χρημάτων, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἀνθρωπισμοῦ δέονται. Bud. Lex. Idem in Comm., Quod si literarum elegantia et ea, quæ humanitas a moribus excolendis dicta est, καὶ ἡ κατ' ἀνθρωπισμὸν παιδεία, tam adversa veritati sunt atque sapientiæ, ut etc. [" Diog. L. 2, 70." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνθρωπιστὶ, Creuzer. Meletem. 1, 55." Boissonad. Mss.]

Ἐνανθρωπίζω, vide Ἐνανθρωπέω.

Συνανθρωπίζω, ίσω, Cum hominibus versor, i. q. συνανθρωπεύω et συνανθρωπέω. Athen. de canibus loquens, Τό τε συνανθρωπίζον ζῶον καὶ οἰκουρόν. [Vide D Συνανθρωπεύω.]

¶ Ἀνθρωποῦσθαι, verbum fictitium ap. Plut. (10, 607.) Εἶτα κωμῳδῶν, Οὗτοί φησιν ἄνθρωπον εἶναι καὶ ἵππον καὶ τοῖχον οὐ λέγουσιν, αὐτοὺς δὲ τοιχοῦσθαι καὶ ἱπποῦσθαι καὶ ἀνθρωποῦσθαι.

ἈΝΙΑ, ἡ, Mœror, Tristitia. Secundum Etym. ab ἰῶ, Sano, fit ἴα: et præfixo α priv. interjectoque ν, ἀνία. Ideoque ι producitur in hoc nomine. Ponit et alias duas etym., quarum posteriorem videtur e Plat. Cratylo sumsisse. (Od. H. 192.) ἄνευθε πόνου καὶ ἀνίης. M. (223.) Σκύλλην δ' οὐκέτι μυθεόμην ἄπρηκτον ἀνίην. Soph. (Aj. 1005.) Ὅσας ἀνίας μοι καταστείρας φθίνεις. [Gl. Ἀνία ψυχῆς· Offensio animi. Ἀνία· Mœror, Molestia. Hippocr. 127, 21. " Markl. Iph. p. 356. Jacobs. Anth. 7, 269. De quant., Porson. Phœn. 1334. Jacobs. Anth. 12, 416. Ruhnk. Ep. Cr. 276. Brunck. Aj. 973. 1138. Damnum, Theogn. 76. Ἀνίαν φέρειν, Bast Lettre 73." Schæf. Mss. Pind. P. 4, 274. N. 1, 81.]

[* " Ἄνιος, Molestus. Brunck. ad Æsch. Pers. 251.

Tristis, ibid. 1060." Wakef. Mss.]

'Ανάνιος ET Δυσάνιος, (ὁ, ἡ.) Est ἀνάνιος, s. ἀνήνιος, Non habens ἀνίαν, Mœrorem s. Tristitiam, Mœrore carens. Sed ab Hesych., ut et ab Etym., exp. etiam ἀβλαβὴς, Innocuus, Innoxius. Quam signif. e consequenti puto sumi; nam quod est innocuum tristitiam non affert. Sed ponitur ab utroque et tertia signif., cujus ratio non facile reddi possit, volunt enim ἀνάνιον dici etiam Superbum. AT Δυσάνιος, qui et Δυσανίης, is dicitur Qui mœrorem levi de causa concipit; vel, ut inquit Gal., Cui res parvæ tristitiam afferunt, vel magnæ vehementiorem aut diuturniorem quam aliis hominibus. Utitur Hippocr.; item Antiphon teste Suida, ap. quem mendose legitur δυσάνισοι. Ab Aristot. Physiogn. δυσανίης opponitur τῷ εὐθύμῳ. Itidem vero Gal. δυσανίοις et εὔθυμον opponit: Δυσανίοις τε γὰρ οὖσι συνέβη ἐνίοτε τὴν ἡμέραν ἡδέως διαγαγεῖν, καὶ τοὐναντίον εὔθυμον λυπηθῆναι. Exp. δυσάνιος et Anxius. ET Δυσανιάω in VV. LL. Anxium reddo, Sum mœstus; sed sine auctore. "'Ανά-" νιος, quod exp. ὑπερήφανος, Doricum erit pro ἀνή-" νιος, Habenas respuens, Ferox et effrænis, ut δυσή-" νιος. Est et Nom. propr. ap. Athen. 'Ανανίως, Sine " dolore et molestia, Indolenter, ἀλύπως." [Δυσάνιος, Hippocr. 326, 34. Δυσανιάω, de q. v. dubitat Schneider. Lex., legitur in Plut. Cons. 404. Reisk. =422. Wytt. Τί τὸ χαλεπὸν ἐστι καὶ τὸ δυσανιῶν ἐν τῷ τεθνάναι; "'Ανάνιος, Toup. Opusc. 1, 228." Schæf. Mss. "'Ανανίως, Etym. M." Wakef. Mss.]

Δυσήνιος ap. Gal. Lex. Hippocr. contraria signif. ὁ μὴ εὐκόλως ἀνιώμενος. Sed abundare existimo particulam μή. Apud Erot. certe δυσήνιος exp. habet cum ea convenientem, quam τῷ δυσάνιος dedi: nisi quod in gen. ponitur. Scribit enim, Δυσήνιος· δυσθύμως καὶ δυσκόλως τὰς ἀνίας φερούσης: quod φερούσης mendose positum puto pro φέρουσα, aut φέρων: neque enim posse videtur δυσήνιος esse genitivus. [" Ad Mœr. 34. ad Timæi Lex. 125. ad Lucian. 1, 389. Musgr. Rhes. 247." Schæf. Mss. " Hippocr. 1108. Etym. M." Wakef. Mss.]

" Εὐάνιος, (ὁ, ἡ,) Hesychio ὁ μηδενὶ ἀνιώμενος, " πρᾶος, πειθήνιος, Qui moderate dolores fert, Mitis, " Morigerus."

" Λυσανίας, ὁ, dicitur ὁ λύων τὰς ἀνίας, Mœrores " et tristitias solvens. Apud Aristoph. vero N. (1162.) " Strepsiades de suo filio, Σωτὴρ δόμοις, ἐχθροῖς ἀνι-" αρὸς, Λυσανίας πατρῴων μεγάλων κακῶν, pro Disso-" lutor mœrorum, quos pater e magnis his malis " percipit. At δυσάνιος γυνὴ vocatur ἡ ἐπὶ τοῖς τυ-" χοῦσιν ἀχθομένη, Hesych." [" Pierson. Veris. 231. Jacobs. Anth. 7, 253. Brunck. Soph. 3, 487. Conf. cum * Λυσίας, Bast Lettre 96." Schæf. Mss.]

'Ανιαρὸς, (ὰ, ὸν,) Mœrorem afferens, Tristis, Mœstus. Item, 'Ανιαρὸς ἐχθροῖς, Aristoph. (N. 1162.) Hostibus gravis et molestiam afferens. Xen. K. Π. 1, (4, 14.) 'Ανιαρὸς δὲ καὶ σκυθρωπὸς ὢν σιωπῇ διῆγεν. Ibid. 8, (3, 17.) 'Ηδὺ et ἀνιαρὸν opponuntur. Apud Demosth. pro Cor. τὰ ἀνιαρὰ sine adjectione, Res adversæ, "Οτι τοῖς γεγενημένοις ἀνιαροῖς οὐδὲν ὁμοίως ἔσχε τοῖς ἄλλοις. || 'Ανιηρὸς pro ἀνιαρὸς ap. Herod. et poët., ut πτωχοὶ ἀνιηροὶ, Od. P. (377.) Herod. "Οσα δὲ σχέτλια καὶ ἀνιηρά. HINC comparat. ἀνιηρέστερος. [Od. B. 290. Hippocr. 17, 19. Glossæ: 'Ανιαρός· Molestus, Infestus. 'Ανιαρέστερος, Athen. 424. Vide Αἰδοιέστερος. Theocr. 22, 134. "'Ανιαρὸς, Xen. K. Π. 63. Pierson. Veris. 55. ad Charit. 225. Valck. ad Herod. 251. Difficilis, Theogn. 126. De quant., Porson. Orest. 224. Phœn. 1334. Brunck. Aristoph. 3, 207. 'Ανιαρέστερος, ad Mœr. 25. Valck. ad Herod. 142. ad Diod. S. 1, 166. De forma superl., Schneider. ad Xen. K. A. 70. Plut. 6, 106. Davis. ad Max. Tyr. 1, 45. 233. Reisk." Schæf. Mss. Pind. O. 12, 15. P. 4, 512. "'Ανιαρὸς, Oppian. H. 4, 209. Ut πονηρὸς, de forma, Arrian. J. 192. *'Ανιαρὴς, Od. B. 190. *'Ανιηρὴς, Suid." Wakef. Mss.]

'Ανιαρῶς, Mœste, Acerbe, Cum mœrore. Xen. ('Aπ. 1, 6, 4.) 'Ανιαρῶς ζῆν, Vitam acerbam ducere, Insuaviter vivere. [" Plato de LL. 2, 660. Soph. Antig. 322. Lucian. Amor. 560. Dionys. H. 1, 177." Schæf. Mss.]

" 'Ανηρὸς, Nicander Th. (701.) per syncopen pro " ἀνιαρὸς dixit, h. e. ἐπίπονος, Doloribus et ærumnis " obnoxius, Ærumnosus: ὅσα φῶτας ἀνηροὺς "Ερπετα " σίνονται. Ita enim Schol. exp. Etym. autem ἄνηρον " affert pro ἄβλαπτον, Illæsum, Innocuum."

'Ανιγρὸς, i. q. ἀνιαρὸς, et ex eo factum per syncopen, deinde per pleonasm. literæ γ, si Etym. credimus. Sed pro Pernicioso potius accipitur. Utitur Nicand. [Th. 701. Vide 'Ανηρός. " Pierson. Veris. 56. Jacobs. Anth. 10, 394. Manetho 3, 135. *'Ανιγρίδες, ad Pausan. 387." Schæf. Mss. " Nicand. Al. 36. fin. Oppian. C. 4, 406. (H. 1, 141.) Julian. 64. Perniciosus, Nicand. Th. 8." Wakef. Mss.] " Ab " Hes. exp. non solum φαῦλον, κακὸν, sed etiam " ἀσεβές: item ἀκάθαρτον, δυσῶδες."

" 'Ανιγροδέτης, Hesychio βυρσοδέψης, Coriarius."

'Ανιώδης, ὁ, ἡ, Molestus, Injucundus, ἀνιαρός. Theophr. [C. P. 6, 14. Vide Gazam, Heins. et Schneider. Lex.]

¶ 'Ανιάω, Molestia afficio, Mœrore afficio, Contristo, Tristitiam affero. Xen. K. Π. 1, (4, 25.) Καὶ φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς ἀνιᾶν. Pyth. Carm. Aur. (29.) 'Αλλὰ τάδ' ἐκτελέειν, ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσῃ. Apud Aristoph. (Εἰρ. 764.) Παῦρ' ἀνιάσας. || 'Ανιᾷν item pro Lædere et dolorem inferre corpori, ap. Gal. ut ait Bud. || 'Ανιάομαι, pass. Mœrore afficior, Contristor, Doleo. Xen. ('Aπ. 1, 1, 8.) Διὰ ταύτην ἀνιάσεται. K. Π. 8, (3, 17.) cum part. Δαπανῶντα ἰσχυρῶς ἀνιᾶσθαι, pro τῷ δαπανᾷν, vel τῇ δαπάνῃ. Od. O. (334.) cum dat. οὐ γάρ τίς τοι ἀνιᾶται παρεόντι, Nemo offenditur te præsente, i. e. tua præsentia, Nemo contristatur ob tuam præsentiam. Sic dicitur 'Ανιῶμαι τῷ πράγματι, Graviter rem fero, Res est mihi dolori. [Hippocr. 18, 11. 43, 12. 71, 43. 127, 41. 128, 15. 21. 24. 415, 22. 430, 3. 533, 42. Glossæ: 'Ανιάω· Conrusco, Offendo, Mœsto, Molesto. 'Ανιάομαι· Mœreor, Discrucior. 'Ανιᾶται· Luget. 'Ανιώμενος· Anxius. "'Ανιάω, Abresch. Lect. Arist. 131. 341. Toup. Opusc. 1, 392. Alciphr. p. 138. 158. Jacobs. Exerc. 2, 10. ad Lucian. 1, 238. Lennep. ad Phal. 100. 171. 261. ad Od. Υ. 178. ad Charit. 288. 481. Lucian. 2, 8. 50. De quant., Porson. Phœn. 1334. 'Ανιῶμαι, ad Herod. 616." Schæf. Mss. " Perf. pass. ἠνίημαι, Mosch. 4, 3." Wakef. Mss.]

[* "'Ανίαμα, (τὸ,) Dolor, Molestia. Leo Imper. Paneg. in Chrys. 284. Πάντων γὰρ συνεχομένων καὶ λυπουμένων ἐπὶ τῷ κατὰ τὸν διδάσκαλον ἀνιάματι, φησὶ πρὸς αὐτούς." Seager. Mss.]

[* Διανιάομαι, Vehementi mœrore afficior. Ælian. V. H. 1, 24.]

[* 'Επανιάομαι, J. Poll. 5, 129. Xen. Eph. 1, 15. Schol. Arat. 196.]

[* " Προσανιάω, Novum dolorem creo, Synes. 187." Wakef. Mss.]

" Συνανιάομαι, Simul contristor, Simul mœrore " afficior." [" Synes. 186. Pass., Æsch. Pr. 411." Wakef. Mss.]

'Υπανιάω, Dolere facio, Dolore afficio. Et 'Υπανιῶμαι, Doleo, Indoleo. Aristoph. N. (1195.) "Εωθεν ὑπανιῷντο τῇ νουμηνίᾳ. [" Wakef. S. C. 4, 88." Schæf. Mss.]

¶ 'Ανιάζω, i. q. ἀνιῶ, Od. T. (323.) τοῦτον ἀνιάζῃ. Capitur et pro pass. ἀνιᾶσθαι, ut θυμῷ ἀνιάζων, Il. Φ. (270.) Od. X. (87.) Item Od. Δ. (598.) ἀνιάζουσιν ἑταῖροι. [" Il. Σ. 300. Lucian. 2, 50. 'Αλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ (τῷ ἱστοριογράφῳ) μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν,—ἀλλὰ τοιοῦτος, οἷος ἦν, δειχθήσεται, μήτε 'Αλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ, ὠμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένῃ, εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο. Hic ἀνιάζεσθαι active accipi dicendum est, nisi recipiatur lectio, quam in Ephemeride Classica ego proposui, sc. μήτε (μελέτω αὐτῷ) εἰ 'Αλέξανδρος ἀνιάσεται." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 7, 475. 8, 500. ad Il. Ψ. 721. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 143. ad Lucian. 1, 238. Brunck. Apoll. R. 152. De quant., Porson. Phœn. 1334." Schæf. Mss. " Arat. 194. Neut., Oppian. C. 1, 259. H. 3, 150. Apoll. R. 4." Wakef. Mss.]

[* " 'Ανίαστες, Ruhnk. Ep. Cr. 55." Schæf. Mss.]

"ANTA, adv. poët., Coram, Palam, Ante oculos, In conspectu. Item, Aperte, Manifeste. "Αντα ἰδὼν, Il.

P. (167.) X. (874.) Item Ω. (630.) θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐῴκει: ubi ἄντα accipio eod. modo quo ἄντην ap. eund. poët. in hoc ipso loquendi genere, ut Od. B. (5.) θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην. Et Γ. (120.) ὁμοιωθήμεναι ἄντην. Sic autem ἄντην Eust. exp. ἄντικρυς et αὐτόχρημα. Dicitur autem etiam ἐς ἄντα ἰδών: ut O. (591.) ‖ Ἄντα cum casu, sc. cum gen., Ante, ἔμπροσθεν: ut Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα, Ante genas, vel E regione genarum. Dicitur etiam ἄντα τινὸς εἶναι, vel στῆναι, Esse ex adverso alicui, pro Esse ex adversa parte, Stare ex adverso, Stare contra, Esse adversus aliquem, Adversari alicui. Il. P. (166.) Ἀλλὰ σύ γ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας Στήμεναι ἄντα. Π. (622.) Ὅς κέ σευ ἄντα Ἔλθῃ ἀμυνόμενος. Θ. (424.) Τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι, Audebis adversus Jovem hastam attollere. Eust. ἄντα ἵστασθαι ait esse διάλυσιν τοῦ ἀνθίστασθαι. Et compos. Ἐσάντα, quod et Ἐς ἄντα divisim scriptum invenitur, pro simpl. ἄντα: ut Iliad. P. (334.) Ἔγνω ἐσάντα ἰδών. Od. Π. (458.) Γνοίη ἐσάντα ἰδών. Est aliud compos. Ἔναντα, quod Hes. exp. φανερῶς, Manifeste, [Manetho 6, 84. "Ἄντα, Heyn. Hom. 4, 675. 5, 459. 8, 24. 25. 86. 176. 730. Ἔναντα, 8, 24." Schæf. Mss. "Eur. Or. 1485. Ἔναντα δ' ἦλθε Πυλάδης Ἀλίαστος, οἷος, οἷος Ἕκτωρ ὁ Φρύγιος, ἢ τρικόρυθος Αἴας." Seager. Mss. "Ἔσαντα, Od. I. 142." Routh. Mss. "Ἄντα, Ruhnk. ad H. in Cer. 241. Toup. Opusc. 2, 59. Il. B. 626. Jacobs. Exerc. 1, 149. H. in Cer. 411. Wolf. Proleg. 250. Wakef. Phil. 258. Jacobs. Anth. 12, 376. Ἄντ', Il. O. 415. sed al. ἀντ', cf. Heyn. Hom. 7, 191. Ἔναντα, Brunck. Antig. 1298. Jacobs. Exerc. 1, 130. Huschk. Anal. 295. ad Charit. 772. *Κατέναντα, ad Charit. 734. Heyn. Hom. 7, 59. Manetho 3, 132. 152. 170. 186. 208. 397. (6, 76. 107. 173.)" Schæf. Mss. "Ἔναντα, Contra. Pind." Wakef. Mss.]

Ἄντην etiam pro ἄντα usurpatur, ut ll. cc. ex Hom. Apud Eund. Il. Σ. (307.) ἀλλὰ μάλ' ἄντην Στήσομαι. Et T. (15.) οὐδέ τις ἔτλη Ἄντην εἰσιδέειν. Eust. autem ἄντην εἰσιδέειν ait esse i. q. ἀντωπῆσαι ap. Hom. posteros. Idem vult ex ἄντην fieri ἄντα, sicut e κρύβδην fit κρύβδα. Sed legitur ap. Etym. esse ἄντω barytonum, e quo mutato in circumflexum ἀντῶ fiat ἄντην, et ex ἄντην deinde ἀντίος. Apud Eund. habetur ἄντα fieri per syncopen ex ἀντία, sicut ὦκα ex ὠκέα et σάφα e σαφέα: aut certe ἄντα ex ἀντῶ, sicut σῖγα e σιγῶ: unde priusne sit ἄντα an ἄντην, incertum manet. Ad ἀντίος autem quod attinet, a præpos. ἀντὶ Eust. deducit. Ego autem non video, quid obstet, quin ex ἄντα deducamus ἀντάω, e quo fiat barytonum ἄντω, unde sit ἄντην, nisi quis malit ex ἄντα formare. Ex ἄντην autem videndum est, an esse possit ἀντίος, quod e se formet ἀντιάω, sicut ἄντα format ἀντάω. [" Ad Od. B. 5. Aristoph. Fr. 289. Heyn. Hom. 4, 675." Schæf. Mss. "Cum gen. Oppian. C. 3, 210." Wakef. Mss.]

Ἄντον, E contrario, in VV. LL.

Ἀνάντης, ὁ, ἡ, καὶ τὸ ἄναντες, Acclivis, Arduus, Sursum tendens; ut ἀνάντης ὁδὸς, quod in VV. LL. citatur e Plat. et ἀνάντη ξύλα, τὰ ἄνω φερόμενα, ap. Varinum. Sic ἄναντες in neutro gen. et veluti substantive positum; ut Περιελθὼν ἀνάντη πολλὰ, et Πρὸς ἄναντες ἔτεινον τὴν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ: quæ duo exempla ap. VV. LL. reperiuntur. Annotat Suid. quicquid sit ἄναντες, id etiam esse πρόσαντες, at non versa vice; id enim quod πρόσαντες sit, abruptum esse et inaccessum, quodque non recipiat eum, qui ascendere cupiat: contrarium vero huic esse κάταντες. Hinc metaph. cum ea, quæ acclivia sunt, et in arduum tendunt, accessum habeant difficilem, eidem Suidæ signif. δύσβατον, λυπηρὸν καὶ δυσχερὲς, quodque opposita habeat ῥᾷστα, ἡδέα, τερπνά. Hesychio est etiam ὑψηλὸς, ἄνισος. Ceterum deductionem hujus comp. et seqq. non ponunt Gramm. Sed ab ἄντα s. ἄντην derivata esse videntur, licet ab illius signif. recedant, vel ab Ἀντάω, quod ex ἄντα factum esse puto. [Gl. Ἀνάντης· Arduus. "Aristot. Probl. s. 5. q. 1." Seager. Mss. "Toup. Emend. 1, 32. Thom. M. 333." Schæf. Mss. "Oppian. C. 4, 422." Wakef. Mss.]

[* "Ἀναντώδης, (ὁ, ἡ,) Hesych. 2, 285, 10." Dahler. Mss.]

[* Διάντης, Qui alterum ex adverso comitatur. Hippocr. 486, 45.]

[* Δυσάντης, ὁ, ἡ, Arduus, Gl.]

Ἐπάντης, ὁ, ἡ, Acclivis, Suid. interpr. ὑψηλὸς, ap. Thuc. (7, 79.) Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι—βαλλόμενοι ὑπὸ πολλῶν ἀπὸ τοῦ λόφου ἐπάντους ὄντος· δῄκνοῦντο γὰρ ῥᾷον οἱ ἄνωθεν· καὶ οὐ δυνάμενοι βιάσασθαι, ἀνεχώρουν. [" Thom. M. 333." Schæf. Mss.]

Καταντης, ὁ, ἡ, Declivis, Proclivis, Deorsum vergens: oppositum τῷ ἀνάντης et προσάντης, ut Suid. testatur, ut κατάντη ὁδὸν ap. Aristoph. et κάταντες, E regione, sicut exp. in VV. LL.; ap. Hes. autem ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. Xen. Ἑ. 3, (5, 13.) Καὶ ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐπεκυλίνδουν πέτρας ἐς τὸ κάταντες. Item metaph. Pronus, Facilis, vel κατὰ κρημνὸν, ap. eund. Hes. [Plut. Sulla 2. "Aristot. Met. 2, 9." Routh. Mss. "H. A. 6, 12." Seager. Mss. Glossæ: Καταντης· Declivis, Devexus. Κάταντες· Declivum, Proclive. "Jacobs. Anth. 7, 119. Musgr. Hel. 1459. Κάταντες, de accentu, Mœr. 207. et n.: Timæi Lex. 221. Herodian. 467. Greg. Cor. 60." Schæf. Mss. Rhes. 318.]

[* Καταντία, ἡ, Declivitas. Hippocr.]

Παράντης, ὁ, ἡ, Acclivis pariter et Declivis, Obliquus, ut habent VV. LL. Vide Πάραντα.

Προσάντης, ὁ, ἡ, Arduus, Adversus, Præruptus. Suid. enim interpr. ἀπότομον καὶ μὴ παρῆκον μηδὲ ἀποδεχόμενον τὸν ἀναβῆναι βουλόμενον: ut πρόσαντες χωρίον. Metaph. etiam a locis difficilibus transfertur ad personas, res, aut verba: quamobrem Suid. δυσχερὲς καὶ ἐναντίον interpr., et Hes. σκληρὸν, ἐχθρὸν, ἀηδές: in quem sensum in VV. LL. citatur e Xen. Ἀπολ. (33.) Οὐκ ἦν πρὸς τἄλλα τἀγαθὰ προσάντης: item λόγος προσάντης: item πρόσαντες ex Eur. Or. (788.) Unde προσάντως, Aspere, Hostiliter, Infeste: ut ap. Suid. Μήτε ἀκαίρως παρακαλεῖν μήτε προσάντως. Sic ap. Diod. προσάντως λέγειν. [Gl. Προσάντης· Acclivis, Arduus. Πρόσαντες· Editum. "Phrynich. Ecl. 168. Eur. Iph. T. 1012. Jacobs. Anth. 7, 393. ad Diod. S. 1, 639. ad Lucian. 1, 421. 2, 14. Heyn. Hom. 6, 581. Plut. Mor. 1, 23. Gellius 14, 4. Προσάντως, ad Diod. S. 1, 639. Orell. Suppl. ad Nic. p. 53." Schæf. Mss. "Odiosus, Eur. Med. 309. Πρόσαντες, Difficile, ibid. 385. Asperum, Molestum, Synes. 11." Wakef. Mss.]

Ἄναντα, τὰ, poët. pro ἀνάντη, Acclivia, Ardua, Alta. Suid. etiam δυσχερῆ interpr. et Hes. τὰ μὴ βεβρεγμένα: ap. Soph. Inach. Fr. τὰ μὴ κεκολλημένα, παρὰ τὸ ἀνεῖν, ὅ ἐστι κατακόπτοντα πτίσσειν.

Κάταντα, τὰ, itidem poët. κατωφερῆ, Suid. et pro κατάντη, a καταντης. Κάταντα, adv. Sursum deorsum, ἄναντα κάταντα. Lucian. (1, 683.) Σὺ δὲ ἄθλιος τὰ μὲν παραδραμὼν, τὰ δὲ βάδην ἄναντα πολλὰ καὶ κάταντα· τοιαύτη γὰρ, ὡς οἶσθα, ἡ πόλις· περιελθὼν, ἱδρωκάς τε καὶ πνευστιᾷς, Sursum deorsum cursitans, ut Terent. Bud. Sic Il. Ψ. (116.) Πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον. [" Demetr. Phal. 90. Morell." Routh. Mss.]

Πάραντα, τὰ, poët. et ipsum pro παράντη, et, ut Hes. exp. τὰ παρὰ τὸ ἀντικρὺ, οἷον πλάγια καὶ παρατετραμμένα τῆς εὐθείας ὁδοῦ.

Ἀνταῖος, (α, ον,) Adversus, item Adversarius, Contrarius, Infestus, Hostis. Citatur ex Eur. (Andr. 844.) ἀνταία πληγὴ pro Adversum vulnus: et ex Apoll. R. (1, 1141.) ἀνταίη δαίμων. Vide Hes. Ab ἄντα vel ἄντην. [Eur. Iph. A. 1324. Soph. Antig. 1308. "Heyn. Hom. 8, 88. 260. Ruhnk. Ep. Cr. 286. Brunck. Soph. 3, 498. Jacobs. Animadv. 101.; Anth. 8, 366. 11, 410." Schæf. Mss. Vide Ἀντῆον.]

"Διανταῖος, (α, ον,) Adversus s. Ex adverso penetrans. Diod. S. Διὰ τῶν πλευρῶν διανταίαν ἐνέγκας πληγὴν, Adverso vulnere trajectis lateribus. Hippocr. vero διανταίους vocat Transeuntes a summo usque ad imum, de Artic. (485, 26.) Ἄλλοι δέ τινες τόνοι νευρώδεες, διανταῖοι, πρόσφυτοι, παρατέτανται ἔνθεν καὶ ἔνθεν αὐτῶν, s. τῶν σφονδύλων. Ibi enim Gal. διανταίων nomine intelligendos esse ait τοὺς ἄνωθεν κάτω διήκοντας ἐπὶ πολὺ μακρούς. Sed ap. hunc sine diphthongo per ε scriptum est, ap. Hippocr. per αι diphthongum." [Æsch. S. c. T. 890. Choëph. 181. 377. 636. Eum. 327. Eur. Ion. 765.

" Diod. S. 2, 154." Schæf. Mss. " Hippocr. 809." Wakef. Mss.]

[* Διανταίως, Menemachus Oribasii p. 150. Matth. Καλάμου στενοῦ, μὴ διανταίως τετρημένου.]

'ΑΝΤΑΩ, Occurro, Obvius fio, Obviam eo, In occursum eo: pro quo in prosa usurpantur potius comp. συναντῶ vel ἀπαντῶ. Soph. (Aj. 533.) Μή σοί γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνοι, Tibi obvius factus. Hom. autem genitivo jungebat; ut Il. Π. (423.) 'Αντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος. Ap. Eund. exp. τυχεῖν, Consequi, Nancisci: junctum itidem genitivo: Od. Γ. (44.) Τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσατε δεῦρο μολόντες. Item P. (44.) 'Αλλ' ἄγε μοι κατάλεξον, ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς, pro ἔτυχες ὀπωπῆς, et ἔτυχες ὀπωπῆς per periphr. pro εἶδες, Vidisti. Sic et ap. Herod. (2, 119.) ἤντησας pro ἔτυχες, ubi scribit "Ηντησας ξεινίων μεγάλων. At vero in malam partem ap. Eund. (1, 114.) 'Αποικτίζετο τῶν ὑπὸ Κύρου ἤντησε, ubi ἀντᾶν exp. Perferre: sed verterim potius Nancisci; nam Lat. non solum Bonum, sed et Malum nancisci dicunt. ‖ 'Αντάομαι, pass. ap. Hes., idem. [Pind. O. 10, 49. " 'Αντάω, Musgr. Suppl. 765. Markl. Iph. p. 24. Musgr. 150. Rhian. 5. Jacobs. Anth. 9, 276. Brunck. Apoll. R. 233. De constr., Musgr. Troad. 211. Wakef. Phil. 954. Brunck. ad Eur. Or. p. 209. Wessel. ad Herod. 62. Valck. Phœn. p. 680. ad Charit. 325. Brunck. Œd. C. 1445. Phil. 719." Schæf. Mss. " Cum gen., Od. Δ. 327. Il. Π. 423. Supplico, Hesych." Wakef. Mss.]

" 'Αντέω, Ion. pro ἀντάω, Occurro, Obviam fio. " Il. H. οἱ δ' ἤντεον ἀλλήλοισι."

" 'Αντῆον, Hesychio δῶρον ἱκέσιον, Donum, quod " a supplice offertur." [Schneider. Lex. v. 'Ανταῖος. Vide et "Αντησις.]

"Αντησις, ἡ, ab ἀντάω, non ἄντω, ut modo docui, Occursus, Obviam itio. ‖ Item ἀντήσεις, Supplicationes, Supplices preces; λιτανεῖαι, ἱκετεῖαι, Hesych.

"Αντηστις etiam legitur cum pleonasmo literæ τ, in hoc versu, quem Etym. citat, 'Η δὲ κατ' ἄντηστιν θεμένη περικαλλέα δίφρον. [Od. Υ. 387.]

Δυσάντητος, ὁ, ἡ, Cujus malus s. sinister est occursus, Cui occurrere malum est et periculosum. Vel, Cui occurrere difficile est; ut δυσάντητον θέαμα ap. Lucian. (1, 110.) Ετ Δυσάντης, vel Δυσαντὴς, ut alii scribunt, pro eod. ap. poët. ut Oppian. C. 3. Φράζεο δὴ δύο φῦλα δυσάντεα, καρχαρόδοντα, Sinistri et inauspicati occursus. Citatur et e Nonno. Δυσάντη, δυσπρόσιτον, Hes. [" Musæus 324. Πάντοθι δ' ἀγρομένοιο δυσαντέϊ κύματος ὁρμῇ Τυπτόμενος πεφόρητο." Seager. Mss. Δυσάντητος, Lucian. 536. 890. Plut. Cons. 118. " Ruhnk. Ep. Cr. 273. Toup. Emend. 4, 423. T. H. ad Lucian. Dial. 97. Plut. Mor. 1, 464. ad Lucian. 1, 344. 2, 355. ad Diod. S. 1, 99. Schneider. ad Aristot. H. A. 2, 16." Schæf. Mss. " Procl. H. 2, 5. Δυσάντης, Oppian. C. 2, 360." Wakef. Mss.]

[* Εὐαντάω, Callim. 3, 268. Χαῖρε μέγα κρείουσα, καὶ εὐάντησον ἀοιδῇ, Facilem te præsta carmini.]

Εὐάντητος, ὁ, ἡ, contrarium proxime præcedenti Δυσάντητος, Hes. quoque interpr. καλῶς ὑπαντῶν, et VV. LL. Obvius, Expositus, Propitius. Suid. nomen etiam proprium esse scribit. Etym. annotat esse et Rheæ epith. pro δυσάντητος per εὐφημισμόν. [Θεὸς, Epigr. adesp. 203. "Αγρη, ἐδωδὴ, Oppian. C. 2, 488. * Εὐάντης, Apoll. R. 4, 147. ubi Schol. τὴν εὐάντητον καὶ * εὐεξίλαστον. " Εὐάντητος, ad Callim. 1, 145. Jacobs. Anth. 11, 409." Schæf. Mss.]

'Αντήδην, Suppliciter, * ἱκετευτικῶς, Hes. Fortasse autem et alteram signif. sequendo verbi ἀντᾶν, potest accipi aliquando pro Per occursum, vel In occursu, s. Occurrendo. [" Valck. ad Il. 22. p. 52." Schæf. Mss.]

[* " 'Αντήεις, Oppositus, Hostilis. Pind." Wakef. Mss.]

" "Ανταξ, Alternis, Vicissim, ἐν μέρει, Hes."

'Απαντάω, ήσω et ήσομαι, ap. Thuc. et Xen. Venio obviam, Obviam procedo, Occurro. Dicitur ἀπαντῶ σοι, vel ἀπαντῶ σοι ἐς ἐκεῖνον τὸν τόπον. Thuc. 2, (20.) 'Επειδὴ οὖν αὐτῷ ἐς 'Ελευσῖνα καὶ τὸ Θριάσιον πεδίον οὐκ ἀπήντησαν. Et 3. Καὶ ἔδει αὐτοὺς πανστρατιᾷ ἀπαντῆσαι τοῖς 'Αθηναίοις ἐς τὴν μεσόγειον. Ibid. 'Απὸ σημείου ἐς τὸ αὐτὸ κατὰ γῆν ἀπήντων. Dicuntur et οἱ ἀπαντῶντες sine adjectione, Obvii, Qui occurrunt, ut apud Lucian. (1, 52.) Θλίβων τοῖς οἰκέταις καὶ στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας. ‖ 'Απαντῶ exp. etiam Me confero, Me offero, Præsto sum, cum εἰς vel πρὸς varia accusativorum genera habentibus. Aristot. Eth. 9. Καὶ εἰς τὰ κήδη δὲ μάλιστα οἴονται δεῖν τοὺς συγγενεῖς ἀπαντᾶν, Ad funera deducenda se conferre et offerre, Bud. qui etiam antequam locum illum proferret, dixerat ἀπαντᾶν esse Officii gratia obviam ire, vel Deducere et comitari. Quibus Bud. verbis addi potest, quod nonnulli annotarunt, ἀπαντῶντας δούλους eos esse, quos Donatus Adversitores vocet, in illud Terentii Adelph. Neque servulorum quisquam, qui advorsum ierant. Et ἀπαντᾶν πρὸς τὴν κυρίαν, vel ἐπὶ τὴν κυρίαν, Obire diem vadimonii, eod. Bud. interpr. Exp. vero et Adesse ad judicium die vadimonii. Item, Ad vadimonium, vel Ad vadimonii diem occurrere. Sic 'Απαντᾶν ἐπὶ τὴν δίαιταν, Demosth. (544.) Sed et discipuli ad scholam ventitantes ἀπαντᾶν a Laërt. dicuntur in Theophr. Vita: 'Απήντων δὲ εἰς τὴν διατριβὴν αὐτοῦ μαθηταὶ πρὸς δισχιλίους. Huc autem referendam puto et illam signif., quæ a Bud. ponitur pro Convenire, Coire, Cogi, ex Aristot., quem vide Comm. 691. ‖ 'Απαντῶ pro Ruo, Evado et Erumpo, idem Bud. in h. l. Greg. 'Επ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ἀπαντᾷ τῶν ἑαυτοῦ συμφορῶν. In VV. LL. citatur ex 1 Reg. 22, (18.) ἀπάντα εἰς τούτους pro Irrue in hos. In iisdem citatur et e Plat. 'Απαντᾶν εἰς τὸν ἀγῶνα. E Lucian. (1, 265.) ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν. E Demosth. 'Απαντᾶν εἰς τὴν τίμησιν pro Obviam ire et deprecari pœnam. Ex Aristot. autem Pol. 'Απαντᾶν πρὸς τὸ τέλος pro Contendere ad finem.

'Απαντάω, Contingo, Evenio. Alex. de Fort. "Αν ἀπαντήσῃ ἐκ τοῦ σκάπτειν θησαυροῦ τινὸς εὕρεσις, Bud. 690. Et ἀπαντῶντα idem 691. exp. ap. Xen. Oblata et fortuita, non rogata aut impetrata, ut auguria oblata et auspicia. In Xen. tamen l. c. malit fortassis aliquis genitivi ἀπαντώντων facere nominativum ἀπαντῶντες: nisi alio loco illa interpr. comprobetur. ‖ 'Απαντῶ, de persona dictum pro Incido, ut proxime præcedens ἀπαντῶ, de re, pro Evenio, Contingo, eo sensu quo dicitur aliquis incidere in librum aliquem, e quo intelligitur et eum legere. Sic Athen. ἀπαντᾶν συγγράμμασι, et ἀπαντᾶν τῷ δράματι. Bud. ibid.

'Απαντάω, Respondeo, quod est Occurro, sensu eo quo dicitur occurrere objectioni. Isocr. Busir. (12.) 'Ισως ἂν οὖν τοῖς εἰρημένοις ἀπαντήσειας, ὅτι κ. τ. λ. Plut. Πρὸς οὓς οὐ χαλεπὸν ἀπαντῆσαι. Philo de Mundo, Πρὸς τοσαύτην τὴν εὑρεσιλογίαν ἀπαντῆσαι, Tantæ argutiæ respondere. Sunt autem qui in hujusmodi ll. ἀπαντᾶν exp. etiam Pedem conferre, Obsistere, Resistere. Quo pertinet ἀπαντῆσαι, quod citatur ex Aristoph. pro ἐναντιοῦσθαι et μάχεσθαι. Sed et ἀπαντᾷ μοι τοῦτο ex Æschine citatur pro Hoc mihi objicitur et respondetur. ‖ 'Απαντῶ, ponitur et pro Respondeo signif. Eventu convenio et congruo. Synes. 'Ωι τὴν διὰ λόγων τραφέντι τὰ παρὰ τῆς τύχης οὐκ ἀπαντᾷ κατὰ λόγον, Cui in literis educato fortunæ bona ut par erat non respondent.

['Απαντάω. Athen. 671. " Περὶ τῶν ἀπηντημένων, i. q. συμβάντων." Corai. Mss. Eur. Hippol. 1329. Œnomaus ap. Euseb. 5, 26. 'Επεὶ δ' αὐτοῖς οὐκ ἀπήντα ἡ ἐργασία. Strabo 1. p. 138. Οὐκ εὖ σοι ἀπαντᾶσθαι. " Aristoph. Λ. 420. Τοιαῦτ' ἀπήντηκ' ἐς τοιαυτὶ πράγματα, Talia ex istis evenire solent. Angl. Such doings have ended in this. Cum accus., Plato Philebo 166. Ed. Bas. 1(=85. B.) Τούτων τοίνυν ἑξῆς ὀψώμεθα, ἐὰν τῇδε ἀπαντῶμεν ἡδονὰς καὶ λύπας ψευδεῖς ἔτι μᾶλλον ἢ ταύτας φαινομένας τε καὶ οὔσας ἐν τοῖς ζώοις." Seager. Mss. Glossæ: 'Απαντάω· Occurro, Contravenio, Obvio occurro, Succurro, Obvio. " Ad Mœr. 115. Toup. Opusc. 1, 19. 581. Wyttenb. Ep. Cr. 52. Abresch. Lect. Arist. 127. Ammon. 139. Koen. ad Greg. 128. Zeun. ad Xen. K. Π. 347. Phrynich. Ecl. 126. Thom. M. 282. ad Diod. S. 1, 466. ad Charit. 587. Monthly Review, Aug. 1799. p. 437. Jacobs. Animadv. 39. 194.: Anth. 8, 36. T. H. ad Plutum p. 247. Greg. Cor. 38. Boeckh. ad Plat. Sim. p. xix. De constr., Lobeck. Aj. p. 340. ad Charit. 325. Τραύμασι, Plut. Alex. 138. Schm. 'Απαντῶν conf. cum πάντων, Musgr. El. 666. Jacobs. Animadv. 194. ad Lucian. 2, 447. Mitscherl. ad Heliod. 2, 293. ad

Strab. 5, 731.; ἀπαντώντων et ἀπάντων conf., T. H. ad Lucian. 1, 465. Wessel. ad Diod. S. 1, 94. 447. 428. Athen. 1, 7. De fut., Thucyd. 3, 115. Bip. 2, 170. 302. Baver. De Med., ad Charit. 620. Lucian. 2, 349. Respondeo, Plut. Ages. 66. Crus." Schæf. Mss. " Evenio, Ælian. V. H. 2, 14. Εἰς τὸν ἀγῶνα, Clem. Alex. 852." Wakef. Mss.]

" Ἀπαντητέον, Obviandum s. Occurrendum est, ut " ap. Aristot. Ἀπαντητέον πρὸς αὐτὸν, Ei occurren" dum est." [" Clem. Alex. 510. Orig. c. Cels. 748. " (5. p. 291.)" Kall. Mss.]

Ἀπαντᾷ ταῦτα τῆς Ἀναξαγόρου σοφίας, in VV. LL. citatur pro Abhorrent hæc ab Anaxagoræ sophia: sed mendose.

Ἀπάντημα, τὸ, ET Ἀπάντησις, εως, ἡ, frequentius; Occursus, Obviam itio, ut Cic. ad Att. dixit. || Item, Responsio, Plut. de Rep. Gerend. Πρὸς τὰς ἀπαντήσεις τὸν λόγον εὔστροφον ἔχειν. [Gl. Ἀπάντησις· Occursus, Congressus, Congressio. " Polyb. Exc. Peiresc. p. 38. Ern." Seager. Mss. " Diod. S. 2, 629. * Ἀπαντὴ, ἡ, ad Thom. M. 127." Schæf. Mss. " 3 Reg. 2, 8. 19. alibi." Wakef. Mss. " Eur. Or. 507. Καλῶς ἔθεντο ταῦτα πατέρες οἱ πάλαι· Εἰς ὀμμάτων μὲν ὄψιν οὐκ εἴων περᾶν, Οὐδ' εἰς ἀπάντημ', ὅστις αἷμ' ἔχων κυρεῖ, i. e. ἀπάντησιν, Schol.: Occursum. Mallem κυροῖ. Vide ad "Ἀν." Seager. Mss. Ἀπάντησις, Hippocr. 15, 33.]

" Ἀπαντώματα, ap. Hippocr. legitur in loco quo" dam in Ἀνακυρίωσις citato; sed perperam, ut opi" nor, et pro eo reponendum vel ἀπαντήματα, vel " ἀπαντώμενα, errore nato e compendio scripturæ."

[* Ἀπαντητικὸς, ἡ, ὸν, Obvius, ET * Ἀπαντητικῶς, Obviam, Et * Ἀπαντητὴς, ὁ, Deversoriarius, ET * Ἀπαντητήριον, τὸ, Apanteterium, Deversorium, ET * Ἀπαντὴ, Obvia, Gl.]

[* Ἀναπάντητος, ὁ, ἡ, Cic. ad Att. 9, 1.]

" Παραπαντάω, Occurro, Obvio," [Schneidero suspectum.]

Προαπαντάω, q. d. Præocurro, Obviam præcurro, ET Προαπάντησις, (ἡ,) Obviam itio, qua prævenitur aliquis. Est etiam προαπάντησις, ut in VV. LL. annot., Cum præpostero ordine prius se offert quod posterius est. [" Προαπαντάω, Thuc. 45. 192. Lucian. Ver. Hist. 1. p. 389. Προαπάντησις, Phavor. 623." Scott. App. ad Thes. " Προαπαντάω, Philo J. 1, 429. Joseph. A. J. 4, 4. 5. Dio Cass. 497." Wakef. Mss.]

[* Προσαπαντάω, Occurro. Clem. Alex. 778. Δι' ἀγάπης προσαπαντᾷ τῷ μέλλοντι. " Auctor Vitæ Theodori Grapti 198. Combef." Boissonad. Mss. Heliod. " Philostr. 143. In potestatem venio, Philo J. 704." Wakef. Mss.]

[* Συναπαντάω, Aristot. de Mirab. 57. " Jacobs. Anth. 11, 184." Schæf. Mss. " Hesych." Wakef. Mss.]

[* " Ὑπαπαντάω, Theodot. ap. Clem. Alex. 799. * Ὑπαπαντὴ, Amphil. 23." Kall. Mss. " Ὑπαπαντῶ, Diod. S. 2, 628." Schæf. Mss. " Socr. E. H. 1, 5." Wakef. Mss.]

[* Δυσαπάντητος, ὁ, ἡ, i. q. δυσάντητος. Hes. Suid. " Heyn. Hom. 7, 177." Schæf. Mss.]

Εὐαπάντητος φιλανθρωπία in VV. LL. ex 2 Macc. 14, (9.) affertur pro Humanitas omnibus promulgata: sed mendose. In iisdem εὐαπάντητος exp. Obvius, Comis. Quarum exp. prior falsa est: posterior ferri potest, si intelligamus εὐαπάντητον dici Comem, eo comitatis genere, quæ obviis exhibetur. [" Clem. Alex. 858." Kall. Mss.]

" Εὐαπαντησία, ἡ, Comitas." [Plut. 7, 735=441.]

" Ἐξαντάω, affertur pro Obsecro, Oro. Hes. ἐξαν" τῶν exp. ἀντιάζων τῆς κόῤῥης et ὑπογενειάζων." [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

[* " Ἐπαντέω, Quint. Smyrn. 1, 585." Wakef. Mss.]

Καταντάω, Devenio, Evado, Polyb. 4. Πολλάκις τὸ τολμᾷν περιττὸν εἰς ἄνοιαν καὶ εἰς τὸ μηδὲν καταντᾷν εἴωθεν, pro καταστρέφειν, inquit Bud. Comm. 691. Ubi et Κατηντήσαμεν εἰς τὴν Πτολεμαΐδα Act. 25, (13.) vult esse Devenimus. Ibid. Κατήντησεν εἰς Βαβυλῶνα e Diod. affert pro Tandem pervenit. Idem Bud. alibi e Greg. affert in primis illis signiff. Devenire et evadere: in Epitaph. patris sui, Καὶ τὸ εἰδέναι πόθεν γεγόναμεν καὶ ποῖ καταντήσομεν. Idem καταντήσει in h. l. Basilii alioqui simili, exp. Desinet, Exibit, p. 251. Τοῦτό σοι τὸ ἡδὺ εἰς πικρὸν καταντήσει πέρας. || Καταντᾷν εἰς ἑαυτὸν τὴν ἀρχιερωσύνην, pro Retorquere in seipsum, in VV. LL. citatur e Macc. 2, 4. [2 Macc. 4, 24. " Ad Xen. Eph. 163. ad Diod. S. 1, 291. 296. 395. 466. 688." Schæf. Mss. " Sext. Emp." Wakef. Mss. Glossæ: Καταντάω· Devenio.]

[* Κατάντημα, τὸ, Occursus; Fastigium ædificii; Finis, Terminus. Just. Mart. Dial. 276. Schol. Aristoph. B. 1026. Eust. Od. A. p. 10, 45. " Theod. Prodr. Not. Mss. T. 8. P. 2. p. 169." Boissonad. Mss. " Actus deveniendi, Exitus, Locus ad quem quis devenit, quo cursum finit. Chrys. in Gen. Or. 6. T. 1. p. 34. Ἀπ' ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ ἡ ἔξοδος αὐτοῦ (τοῦ ἡλίου) καὶ τὸ κατάντημα αὐτοῦ ἕως ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ." Seager. Mss. " Toup. Emend. 1, 186." Schæf. Mss.]

[* Προσαντάω, unde * Ἀπροσάντητος, ὁ, ἡ, Ad quem non patet accessus, Inaccessus. Suicer. Thes. In Plut. 9, 647. falsa est lectio pro ἀπροσαύδητος, notante Schneider. Lex.]

Συναντάω, Occurro s. Obvius fio, Incido in aliquem. Hes. Οἷ κείνῃσι συναντῶσι. Et Συναντῶμαι pass. pro eod. Herodian. 1, (17, 8.) Κατὰ δέ τινα δαίμονα συνήντηται τῇ Μαρκίᾳ τὸ παιδίον, Incidit in Marciam. || Συναντῶ et Συναντῶμαι pro Evenio. Laërt. Diogene: Εἴωθε λέγειν τὰς ἀρὰς αὐτῷ συνηντηκέναι· εἶναι γοῦν ἄοικος, ἄπολις κ.τ.λ. Item συναντήσεται ex Eccl. 2, (15.) vide in Συνάντημα. || Συναντέω etiam dicitur, ut ap. Nonn. Μάρθα ποσὶ φθαμένοισι συνήντεεν. [Chishull. p. 103. Ἡ συναντωμένη ἡμῖν εὐμένεια παρὰ τοῦ δαιμονίου. " Eur. Ion. 534." Seager. Mss. " Phrynich. Ecl. 26. ad Charit. 620. Bast Lettre 160. De constr., Lobeck. Aj. 340. Lesbon. 182. Valck. Callim. 262. Brunck. Med. 567. Med., Heyn. Hom. 7, 312." Schæf. Mss. " Sine subst., Dem. 166. Συναντέω, Apoll. R." Wakef. Mss. Glossæ: Συναντάω· Obvio, Occurro.]

Συνάντημα, τὸ, Occursus, Eventus. Eccl. 2, (15.) Ὡς συνάντημα τοῦ ἄφρονος καί γε ἐμοὶ συναντήσεται, i. e. ad verbum, Eventus amentis mihi eveniet. Vide Bud. Comm. 690. [Casaub. ad Athen. p. 11. " Eventus, ad Diod. S. 1, 69. Casaub. Athen. 1, 39." Schæf. Mss.]

[* Συνάντησις, ἡ, Occursus. " Matth. 8, 34. Dionys. H. 1, 251(=4, 262.) Hippocr. 22, 8=(15, 8.)" Scott. App. ad Thes. " Eur. Ion. 535." Seager. Mss. Glossæ: Εἰς συνάντησιν· Obviam. * " Συναντὴ, ἡ, i. q. συνάντησις, 3 Reg. 18, 16. * Ἀσυνάντητος, Ferus, Hesych." Wakef. Mss.]

[* Ἀντισυναντάω, Anal. 2, 375.]

[* " Ὑπερσυναντάω, Clem. Homil. 9, 15." Kall. Mss.]

Ὑπαντάω, vel Ὑπαντάομαι, Obviam procedo. Herodian. (2, 11, 11.) Ὑπήντων δὲ δαφνηφοροῦντες. Idem (2, 5, 8.) Καὶ δὴ ζωματίον προελθὼν, ὑπαντώμενος αὐτοῖς. Sunt qui exp. Honoris causa obviam procedo. Quæ exp. convenire illi priori Herodiani loco possit, et nonnullis illi similibus, sed aliis plurimis nequaquam. Imo et generalius esse puto ὑπαντῶ s. ὑπαντῶμαι, quam Obviam procedo: licet Bud. pro illius signif. exemplo addat et h. l. ejusdem scriptoris 3, (11, 4.) Προϊὼν δὲ φοβερὸς ἦν, ὡς μήτε τινὰς προσϊέναι, καὶ τοὺς ὑπαντωμένους ἀναστρέφειν: nam hic ὑπαντωμένους nequaquam esse dixerim Obviam procedentes, sed potius Qui forte illi obvii fierent. [Gl. Ὑπαντάω· Occurro, Obvio. Eur. Suppl. 399. Soph. Phil. 720. " Zeun. ad Xen. K. Π. 72, 347. Fischer. ad Palæph. 154. Toup. Opusc. 1, 529. Ammon. 139. Jacobs. Exerc. 2, 200. Koen. ad Greg. 128. Athen. 1, 7. ad Charit. 620. ad Lucian. 2, 79. T. H. ad Plutum 247. De constr., Brunck. ad Eur. Or. p. 209.; ad Phil. 719. Cum accus., Heyn. Hom. 5, 325. Conf. cum ἀπαντάω, Coray Theophr. 46. 64. T. H. l. l." Schæf. Mss.]

Ὑπάντησις, ἡ, Occursus. ET Ὑπαντὴ, ἡ, in VV. LL. pro eod. [Gl. Ὑπάντησις· Obviatio, Occursus. Ὑπαντή· Obvia. " Ὑπάντησις. Etym. M." Wakef. Mss.]

[* " Ὑπαντάζω, fut. ξω, Valck. Ep. ad Röv. 66." Schæf. Mss.]

[* Ὑπαντὰξ, i. q. ἀντικρύ. Aristoph. (Fr. inc. 132.) ap. Eust. 1419, 52=1442, 4.]

'Αντιπαντάω, ήσω, Occurro, VV. LL.

[" * 'Ανυπάντητος, ὁ, ἡ, Hes. v. 'Αβόλησαι." Kall. Mss.]

[* " 'Ανθυπαντάω, Longin. 18. (Καὶ τὸ πρὸς ἑαυτὸν ὡς πρὸς ἕτερον ἀνθυπαντᾷν.)" Kall. Mss. Ille sibi ipsi velut alteri objicienti occurrendi modus. "Toup. ad Longin. 323." Schæf. Mss.]

[* Παρυπαντάω, Occurro. Joseph. B. J. 1. p. 134. Παρυπήντησε δὲ αὐτῷ παρὰ δόξαν ἐρημία πολλή.]

[* Προϋπαντάω, Obvius fio, Prior occurro. Lycophr. 1141. Joseph. A. J. 8. p. 414. B. J. 2. p. 155. " Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 121. Combef." Boissonad. Mss. " Philo J. Longin." Wakef. Mss.]

" Προσυπαντάω, Venio in occursum, Obviam eo," [verbum a Schneider. Lex. suspectum, sed legitur in " Niceta Chon. ap. Fabric. B. G. 6, 407." Boissonad. Mss.]

'Υπαντέω pro ὑπαντάω, unde ὑπήντεεν 'Ηρακλῆϊ, Anthol. (Epigr. adesp. 287.) Occurrit Herculi.

¶ "Αντω, barytonum, i. q. ἀντάω circumflexum, Occurro, Obvius fio. Sed magis in usu est pass. "Αντομαι. Il. O. (698.) Φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν "Αντεσθ' ἐν πολέμῳ. ‖ Verum non signif. duntaxat Occurro, sed etiam Supplico, ut docet Etym. cum Hes. SIC et 'Αντήσεις ab eod. exp. ἱκετεῖαι, ET 'Αντήδην adv. * ἱκετευτικῶς: quæ tamen fiunt ab illo circumflexo v. ἀντάω, non ab hoc ἄντω, quod est barytonum. [" Aristoph. Θ. 977. 'Ερμῆν τε Νόμιον ἄντομαι, Καὶ Πᾶνα, καὶ Νύμφας φίλας, 'Επιγελάσαι προθύμως, Precor, Eur. Alc. 1101." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 7, 119. Brunck. Aristoph. 3, 183. Ænigma 17. Markl. Suppl. 259. Jacobs. Anth. 9, 245. Verh. ad Anton. Lib. 239. Valck. Phœn. p. 557.; Hippol. p. 230.; Callim. p. 23. Π. Β. 595." Schæf. Mss.]

'Απάντομαι, Resisto: ut in VV. LL. ex Eur. (Rhes. 901.) citatur. [" Phrynich. 226." Schæf. Mss.]

Συνάντομαι, Occurro; i. q. συναντάω in prosa. [Schol. ad Eur. Hec. 299. " Ammon. 7. Verh. ad Anton. Lib. 239. ad Lucian. 1, 193. Phrynich. Ecl. 126. Συνάντω, Archiloch. 39. Heyn. Hom. 5, 313. Bast Lettre 160." Schæf. Mss.]

'Υπάντομαι, Occurro. Herodian. (4, 11, 4.) Οὐκ ἀναμείνας δὲ ὁ 'Αρτάβανος ὑπήντετο αὐτῷ ἐν τῷ πρὸ τῆς πόλεως πεδίῳ.

¶ 'Απαντίζω, unde et Συναπαντίζω, ίσω, Concurro. Themist. 32. Διαφερόμενοι δὲ πρὸς ἀλλήλους περὶ τῶν ἀρχῶν, ἐς μίαν ἅπαντες δόξαν συναπαντίζουσι περὶ τῆς θέσεως τοῦ ἀπείρου. Citat Bud. [An leg. συναπαρτίζουσι? Strabo 13. p. 917. Αἱ Κάναι ἀντικεῖνται τῇ νήσῳ καὶ συναπαρτίζουσι, Respondent. Vide Nostrum in Συναπαρτίζω.]

'ANTI, Præpositio, i. q. Lat. Pro: ut Il. N. (447.) τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι, Tres pro uno interfectos esse. 'Εν ἀνθ' ἑνὸς, Unum pro uno, i. e. Unum uni conferendo s. componendo, Plato de LL. 4. Comicus quidam ap. Athen. 12. Γυναιξὶ δοῦλοι ζῶμεν ἀντ' ἐλευθέρων. Xen. 'Ε. 7. "Αλλον τινὰ φίλον ἀντὶ βασιλέως ζητεῖν, Alium quempiam amicum quærere pro rege, vel Alium amicum quam regem. Sic ἄλλος ἀντὶ, Hesiod. Th. (892.) ἵνα μὴ βασιληΐδα τιμὴν "Αλλος ἔχῃ Διὸς ἀντὶ θεῶν αἰειγενετάων. Alex. Aphrod. 'Ανθ' ἱματίων περιέβαλε πτερὰ, Pennas pro vestimentis, i. e. Pennas vestimentorum loco, aut vestimentorum vice. Il. I. (117.) ἀντί νυ πολλῶν Λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ὅν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ, Loco multorum populorum, vel Instar multorum populorum. Sic ἀντὶ πολλῶν ἂν γένοιο, Multorum instar fueris, vel esse possis. Ab Hes. ἀντὶ πολλῶν exp. ἴσος πολλοῖς.

'Αντὶ cum infin., articulo τοῦ interjecto, per circumlocutionem verti solet; ut Isoc. Paneg. (33.) 'Αντὶ δὲ τοῦ πρὸς ἑτέρους περὶ τῆς χώρας πολεμεῖν, ἐντὸς τείχους πρὸς ἀλλήλους οἱ πολῖται μάχονται, Pro eo, quod bellare deberent. Gall. Au lieu qu'ils devroient.

'Αντὶ, cum v. αἱροῦμαι sæpe jungitur, nonnunquam et cum δέχομαι, item ἀγαπῶ, et tum per Pro solet itidem reddi, transferendo ad verbum. Demosth. (9.) 'Αντὶ πολλῶν ἂν χρημάτων ὑμᾶς ἑλέσθαι νομίζω. Isocr. Evag. (1.) 'Αλλ' ἀντὶ τοῦ ζῆν ἀποθνήσκειν εὐκλεῶς

A αἱρουμένους. Synes. Πολλοὺς μὲν ἂν θανάτους ἀνθ' ἱερωσύνης εἱλόμην. Xen. K. Π. (8, 3, 12.) Εἰ δέξαιτ' ἂν βασιλείαν ἀντὶ τοῦ ἵππου. Rursus ap. Demosth. pro Cor. 'Αγαπᾷν τοῦτο ἀντὶ ἐκείνου. Videtur tamen in hujusmodi loquendi generibus posse ἀντὶ exp. etiam Præ. Ponitur vero et cum ἀλλάττεσθαι: ut ἀντὶ πάντων ἀλλαξαίμην. Quod Bud. exp. Nihil magis mereri velim.

'Αντὶ vertitur etiam interdum per Propter, vel per ablativum Gratia. Aristoph. N. (669.) "Ωστ' ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνον Διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον, Hujus præcepti gratia, vel Propter hoc præceptum. Demosth. Εἶτά μ' ἐρωτᾷς ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ἀξιῶ τιμᾶσθαι; Sic ἀνθ' ὅτου exp. Cujus rei gratia, Quamobrem: ad verbum Pro quo, Pro qua re. Demosth. 'Ως ἐγὼ μὰ τοὺς θεοὺς οὐκ οἶδα ἀνθ' ὅτου, Nescio cujus rei gratia, Nescio cur, vel quamobrem, Nescio qua de causa. Lysias, "Ητις ᾖ αὐτοῖς πρὸς τὴν πόλιν ἔχθρα, ἀνθ' ὅτου τοιαῦτα ἐτόλμησαν εἰς αὐτὴν ἐξαμαρτεῖν. Sic autem dicitur ἔχθρα ἀνθ' ὅτου Græce, ut

B Causa est quamobrem Latine, sicut annotat Bud., qui etiam docet ἀνθ' ὅτου et ἀνθ' ὧν pro eod. dici nonnunquam: sicut Quamobrem et Quas ob res a Cic. dictum est. Exp. autem Bud. ἀνθ' ὧν, Pro eo quod, Propterea quod, Idcirco quod. Isocr. Helen. (10.) Νομίζων ὀφείλειν τοῦτον τὸν ἔρανον ἀνθ' ὧν ἐκεῖνος αὐτῷ συνεκινδύνευσε. Lucian. (1, 423.) 'Απόδος φημὶ, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην. Aristoph. Π. (433.) δοῦναι δίκην 'Ανθ' ὧν ἐμὲ ζητεῖτον ἐνθένδ' ἀφανίσαι.

'Αντὶ in comp. æqualitatem indicat, ut in ἀντίθεος, ἀντιάνειρα, ἀντίχειρ. Sed et ap. Hom. Il. Θ. (163.) γυναικὸς ἄρ' ἀντετέτυξο, hic Eust. ait ἀντὶ γυναικὸς γενέσθαι, signif. ἴσον γυναικὶ γενέσθαι. ‖ Sed multo plura sunt compp. in quibus ἀντὶ signif. Contra s. Adversus.

[" 'Αντὶ, Heyn. Hom. 8, 126. Fischer. Ind. Palæph. Bergler. ad Alciphr. 236. Wakef. S. C. 1, 121. ad Herod. 451. Thom. M. 616. Markl. Suppl. 749. Wolf. Proleg. 250. Wakef. Herc. 858. Trachin. 707. Jacobs. Anth. 7, 186. Villois. ad Longum 225. Dionys.

C H. 1, 481. Ex adverso, Toup. Opusc. 1, 361. 'Αντὶ sub., Jacobs. Animadv. 273. Anth. 6, 355. Omissum supplendumque post verba emendi, vendendi &c., Valck. ad Theocr. x. Id. p. 17. 6. p. 314. ad Mœr. 155. Valck. Diatr. 286. Zeun. ad Xen. K. Π. 264. In Compos., Gesn. Ind. Orph. v. 'Αντιάχων. 'Αντὶ παντὸς, Phrynich. Ecl. p. 4.: ἀντὶ πάντων, Plut. Mor. 1, 598. ubi male Interpr.: ἀντὶ τούτου, Pausan. 3, 302.: ἀντὶ τοῦ, ap. Grammat. Valck. Phœn. p. 752. Thom. M. 308. 'Αντὶ μὲν ᾶ (pro τοῦ ᾶ,) Fischer. ad Weller. G. G. 1, 63. T. H. ad Plutum p. 109. Schleusner. ad Phot. 115. 'Αντὶ sequ. infin., Herod. 451. ubi v. Valck. it. ad 585. cf. 99. L. 1. c. 210. 'Αντὶ abund. cum comparat., Markl. Suppl. 419. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 351. Soph. Trachin. 578. Mémoir. des Inscr. 31. p. 214. Æqualitatem indicans, Heyn. Hom. 5, 459. 546. 548. 727. 'Αντὶ in obsecratt., Brunck. Apoll. R. 220. Conf. cum ὑπὲρ, ad Diod. S. 2, 429. Βελτίω ποιεῖν ἀντὶ χείρονος, Heindorf. ad Plat. Gorg. 237." Schæf. Mss. " 'Αντὶ,

D In usum alicujus, Eur. Alc. 972. Contra, Androm. 326. 'Αντ' ἐμοῦ, Pro, Æsch. Pr. Par, Æqualis, Appian. 1, 102. In mercedem, Plut. 2, 210. Cum comparat., ut αἱρετώτερον ἀντὶ, Melius quam, Xen. Laced. Resp. 200." Wakef. Mss. " Theognis 344. Τεθναίην δ' εἰ μή τι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνῶν Εὑροίμην, δοίης τ' ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας." Seager. Mss. Glossæ: 'Ανθ' ὅτι· Quamobrem. 'Αντί· Pro, Re. Xen. K. A. 4, 7, 6. στῆναι ἀντί τινος, i. e. κατέναντι. Il. 8, 233.] " 'Ανθ' ὅτου, " Pro quo, i. e. Quamobrem, Qua de causa. Greg. " Οὐκ οἶδ' ἀνθ' ὅτου. Interdum Propterea quod, Quo" niam, ὅτι. Ex Heraclito, Ταῦτα τοίνυν εἰρήσεσθαι " ἀνθ' ὅτου ποτὲ τὸν αὐτὸν ἀπεφηνάμην, Propterea " quia." [Æsch. Pr. 31. Thuc. 6, 83.]

¶ 'Αντίος, (α, ον,) Adversus, Ex adverso stans, E regione positus, vel ex adverso, Qui est in conspectu. Exp. etiam Obvius. Aliquando sine casu; ut Il. A. (535.) ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες. Λ. (216.) 'Αρτύνθη δὲ μάχη, στὰν δ' ἀντίοι. Sic Xen. K. Π. 7. (1, 4, 8,) Καὶ ὡς εἶδεν ἐκ τοῦ ἐναντίου παῖδα προσφερόμενον, ἀν-

τίος ἐλαύνει. Aliquando vero cum casu, et quidem genitivo, ut Il. E. (301.) ὅστις τοῦγ' ἀντίον ἔλθοι. Λ. (231.) Ὅς ῥα τότ' Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν. Itidem ap. Hesiod. Sc. (449.) in pugna dicitur aliquis ἵστασθαι ἀντίος alterius: Ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο. Ibid. (361.) Ἀντίος ἔστη ἐμεῖο, μάχης ἄμοτον μενεαίνων. Invenitur autem in prosa ἀντίος Λέσβου, pro Qui est e regione Lesbi. Apud Plut. (1, 530.) ἀντίος cum dat., Ἵππον ἔχων ἐξήλασεν ἀντίος ἀνδρὶ μεγάλῳ, Tendens adversus magnum virum. Herod. Ἀντία ἔθεντο τὰ ὅπλα αὐτοῖς, Arma illis contraria s. adversaria, i. e. adversum eos.

Ἐκ τῆς ἀντίης ex Herod. (8, 6.) citatur pro Ex adverso: eo videlicet modo quo dicitur ἐξ ἐναντίας.

Ἀντίος autem ponendum fuisset post Ἄντην Etym. sequendo, qui scribit ab ἀντῶ fieri ἄντην, ab ἄντην autem ἀντίος. Sed Eust. ab ἀντὶ putat deductum esse ἀντίος: qui tamen videri possit signif. præpositionis rationem minus habuisse.

Ἀντία Rhea dicta ex eo, quod Telchinibus adversaria fuit. Sed Etym. ab ἄντην deducit.

[Ἀντίος. Xen. K. A. 6, 6, 34. Πολὺ οἱ λόγοι οὗτοι ἀντίοι εἰσὶν ἢ οὓς ἐγὼ ἤκουον. "Heyn. Hom. 8, 89. 98. 260.: Ἀντίος et ἀντίον conf., 4, 228. 5, 47. 57. 192. 326. 576. 6, 159. 217. 282. 636. 7, 118. 291. 386. 609. (8, 220.) 8, 260. 280. Ἀντίος, Jacobs. Anth. 6, 54. 12, 131. Meleager 81. Dionys. H. 2, 900. Reiz. Præf. ad Herod. 18. Toup. Opusc. 1, 244. Herod. 119. et Wessel.: it. ad p. 169. 281. 473. 379. Ilgen. Hymn. 556. 641. Jacobs. Anth. 1, 21. De constr., ad Il. Υ. 422. ad Herod. 687. 699. 703. 721. ad Orest. 1460. De vulnere, Jacobs. Anth. 7, 405. 9, 24." Schæf. Mss.]

[* Ἀντιοστατέω, i. q. ἀνθίσταμαι. Soph. Phil. 640.]

Ἀντιόφρων, ονος, ὁ, (ἡ,) Contrarium sentiens, ἐναντία φρονῶν, Hes.

Ἀντιοχέω, ήσω, Adversor, Renitor, ἐναντιοῦμαι. Hes.

Ἀντιὰς, άδος, ἡ, et in plur. ἀντιάδες, Tonsillæ, ut Celsus vocat; quæ et παρίσθμια dicuntur. Esse autem partem corporis proprie, et non morbum, declarat Ruf. Ephes. de Part. Corp. 1. Παρίσθμια δὲ καὶ ἀντιάδες καὶ μῆλα, τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ φαρυγέθρου σαρκώδη καὶ ἀδενοειδῆ: easque quatuor esse tradit; nec dissentit J. Poll. Τῶν τοίνυν ἐντὸς ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν ὑπογλωττίδα τόπων, αἱ μὲν ἑκατέρωθεν προὔχουσαι σάρκες, ἀντιάδες καὶ παρίσθμια καλοῦνται. Unde autem dictæ sint, testatur idem Ruf. 2. Παρίσθμια δὲ εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐν στενῷ πόρῳ κεῖσθαι· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι τὰ στενὰ ἰσθμοὺς ἐκάλουν· ἀντιάδες δὲ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν * διάνοιξιν τοῦ στόματος ἀλλήλαις ἐναντίας φαίνεσθαι, καὶ μάλιστα ὅταν φλεγμαίνωσι. Paul. autem Ægin. 3, 26. ἀντιὰς in sing. pro Morbo ponit: Ἔστι δὲ ἀντιὰς ὄγκος σκληρώδης τῶν παρισθμίων. || Ἀντίας vero, ὁ, Nomen Historici ap. Plut. 7, 281. "Fabric. B. G. 2, 638." Wakef. Mss.]

Ἀντίον, Adv. Ex adverso, E regione. Αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος, i. e. ἀντικρὺ, ἐξ ἐναντίας. Capitur et pro Contra, Adversus; ut in ἀντίον ἵστασθαι, item ἀντίον αὐδᾷν, et ἀντίον εἰπεῖν, ap. Hom. Sed ἀντίον αὐδᾷν Od. O. (48.) exp. uno verbo Respondere: et Il. A. (230.) ἀντίον εἴπῃ, Contradixerit: ὅστις σέθεν ἀντίον εἴπῃ, Qui tibi contradixerit. At vero ἀντίον ἐλθεῖν (Il. H. 160.) est ἀπαντῆσαι Eustathio, Obviam venire. Ἀπαντίον pro eod. ponitur in VV. LL., ut ἐς τὴν ἀπαντίον, In ulteriorem s. continentem. Item et Καταντίον pro ead. signif. citatur ex Epigr. καταντίον ὄμμα βαλόντες. ["Ἀντίον, Wessel. ad Herod. 119. 169. 473. Ilgen. Hymn. 641. H. in Cer. 405. Jacobs. Anth. 1, 42. Wolf. Proleg. 250. Ἀντίον Αὐδᾷν, Aristoph. Fr. 289. Heyn. Hom. 5, 368. Καταντίον, Herod. 525." Schæf. Mss.]

Ἀντία, adv. aliud signif. eand. habens. Herod. ἀντία ἵζοντο τούτοις, usurpans dat. pro gen. Homeri, in l. c. ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος. Poëtæ ejusdem est ἀντία δεσποίνης φάσθαι, Od. O. (376.) ubi quidam exp. Coram domina, alii Adversus dominam; ut Ἀντία Πηλείωνος—μάχεσθαι, Il. Υ. (88.) στήμεναι ἀντία σεῖο, X. [253. "Hesiod. Opp. 2, 99." Seager. Mss. "Heyn. Hom. 8, 602. Wolf. Proleg. 250. Bibl. Crit. iii, 2. p. 33. Ilgen. Hymn. 376. ad Herod. 379." Schæf. Mss. "Oppian. C. 1, 218." Wakef. Mss.]

"Ἀντίον est etiam nomen, significans Liciatorium, "h. e. Lignum teres, quo circumacto textores licium "intendunt, ὁ ἱστουργικὸς κανών: ut J. Poll. quoque "docet, 7, 10. ubi cum dixisset ἱστουργία, ἱστουργεῖν, "subjungit mox, κανὼν εἰς τοῦτο, καλούμενος ἀντίον. "In qua signif. vocabulum hoc legitur 2 Reg. 21. "Τὸ ξύλον τοῦ δόρατος αὐτοῦ ὡς ἀντίον ὑφαινόντων. "Itidemque Paralip. 1, 11. ubi eadem historia re-"petitur. Vet. Interpres vertit, Ut liciatorium texen-"tium. Dicitur ἀντίον etiam ὁ μέγας ἱστὸς, Magnus "malus; malus nauticus teres est et crassus per-"inde ut ἱστουργικὸς ille κανών. Varin. refert præ-"terea ἀντίον nominari τὸ ἐν ἀκατίῳ ἱστίον, Velum na-"vis: necnon τὴν ναῦν, ἤγουν πλοῖον: item et φιάλην, "fortassis, inquit, διὰ τὸ ἐοικέναι στρογγύλῳ πλοίῳ: "ut σκάφαι etiam dicta sunt Vasa quædam potoria "a scapharum similitudine: sed et τὸν διοπτεύοντα "τὴν πόλιν ἄρχοντα ἢ τὸν δικαστὴν ita nominari. "Quod nescio quibus probari testimoniis possit; "nulla enim inter hæc convenientia est." [Gl. Ἀντίον, ἔνθα ὑφαίνουσιν αἱ γυναῖκες· Insublum, Insubulum, Insubula. Schneider. Ind. Scriptt. R. R. 376. "Kuster. Aristoph. 222. b." Schæf. Mss.]

[* Ἀντία, et * Ἄντιον, Nom. propr., ad Dionys. H. 3, 1909." Schæf. Mss.]

¶ Ἀντιάω, i. q. ἀντάω, Occurro, Obviam eo, vel Obviam venio, Obvius fio. Apoll. R. 2, (804.) Ἦτ' ἂν ἐϋξείνοισι διαμπερὲς ἀντιάοιτε Ἀνδράσιν, Occurratis perpetuo hominibus hospitum amantibus; vel, Incidatis in homines, vel, Incurratis in homines. Greg. Ἢ πυρὸς, ἠὲ θεοῖο φαεσφόρου ἀντιάσοντας, pro Vel in ignem, vel in Deum incursuros. || Capitur item ἀντιάω, sicut et ἀντάω, ut modo dictum fuit, pro Assequor, Consequor, τυγχάνω, μεταλαμβάνω: ut Anthol. ἀντιάσας γήραος, Senectutem consecutus. Ibid. ἠντίασα τέρματος, Assecutus sum finem. Sic Il. A. (67.) ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων Βούλεται ἀντιάσας, Consecutus nidorem, Adeptus nidorem. Od. Φ. (402.) Αἲ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν. Soph. (E. 869.) οὔτε του Τάφου ἀντιάσας, Οὔτε γόων παρ' ἡμῶν. Sunt qui ἀντιᾶν itidem pro μεταλαβεῖν vel κοινωνεῖν accipiendum tradiderint, in Il. A. 31., ubi jungitur accusativo, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν. Alii pro εὐτρεπίζουσαν s. ὑποστρωννύουσαν intelligunt. Vide Hes. et Eust. || Ἀντιάω, item Precor supplex, Supplico. Soph. Aj. (492.) Καί σ' ἀντιάζω πρός τ' Ἐφεστίου Διός. Eand. signif. et verbo ἄντω dedimus supra. || Ἀντιάομαι, etiam invenitur passiva voce. Apoll. R. 2, (24.) καὶ ὑπίσχεται ἀντιάασθαι, Occurrere armatus, Contra tendere, Tendere adversus eum. In altera autem signif., Il. Ω. (62.) Πάντες δ' ἀντιάασθε θεοὶ γάμου. "Ἀντιάαν, Ionico et poëtico pleonasmo τοῦ α "pro ἀντιᾶν. Hes. exp. μεταλαβεῖν, quo modo et "ἀντιόωσα accipit." [Thuc. 2, 40. Ἀντιώμεθα τοῖς πολλοῖς pro ἐναντιούμεθα. Æsch. Suppl. 390. ἀντιωθῆναι τοῖσδε. "Heyn. Hom. 4, 37. 20. 539. 5, 630. 8, 602. Ruhnk. Ep. Cr. 295. Il. A. 31. Wassenb. ad Hom. 21. ad Od. 6, 193. Brunck. Apoll. R. 44. 153. 176. Eratosth. 3. Boissonad. Philostr. 630. De constr., Lobeck. Aj. p. 340. De prosodia, Clark. ad Il. A. 67." Schæf. Mss.]

[* Ἐπαντιάω, Hom. Hymn. 1, 152. ὃς τότ' ἐπαντιάσειε, ubi v. not.]

Ὑπαντιάω, άσω, Occurro, i. q. in prosa ὑπαντάω.

¶ Ἀντιάζω, i. q. ἀντιάω, et in prosa etiam aliquando locum habens, non item ἀντιάω, Obviam procedo, vel Obviam prodeo. Plut. (5. 300.) Ἄλλων ἐπ' ἄλλοις ἀντιαζόντων, καὶ δεομένων ἐπείγεσθαι τὸν Δίωνα. Apud Lucian. quoque pro Occurro, Obviam prodeo, cum dat., sicut et ὑπαντιάζω. At vero ap. Herod. (2, 141.) cum accus. pro Obviam procedo infestus, Tendo adversus aliquem; ut, Ἀντιάζω τὸν Ἀραβίων στρατόν. Item, ἀντιάζωμεν τὸν ἐπιόντα. Apud Eund. habet accus. a præpos. εἰς rectum, ut ἀντιάζει εἰς πέλαγος, quod exp. In pelagus obviam contendit. [Herod. 4, 118. 121. Soph. Aj. 492. "Obsecro, Precor, El. 1009. Ἀλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν Ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι, κἀξερημῶσαι γένος, Κατάσχες

ὀργήν." Seager. Mss. "Il. A. 67. ubi v. Clark. de prosodia. Toup. Opusc. 1, 529. 2, 171. Jacobs. Exerc. 2, 123. Koen. ad Greg. 253. Chardon in Millin Mag. T. V. 2. an. p. 487. Herod. 319. Markl. Suppl. 272. Callim. Ep. 5. Huschk. Anal. 230. Jacobs. Anth. 9, 236. 10, 400. 11, 197. Julian. 429. Epigr. 6. Menses Roman. Athlet. Stat. 15. Epigr. adesp. 420. Heyn. Hom. 4, 20. 37. Fut. *ξω*, Valck. Ep. ad Röv. 66. De constr., Lobeck. Aj. p. 340." Schæf. Mss.]

[* *Ἀπαντιάζω*, i. q. *ἀπαντάω*. Archytas in HSt. Excerpt. 81. *Τὰ μὲν οὖν ἀντίαν φορὰν φερόμενα ἀπαντάξαντα αὐτὰ αὐτοῖς * συγχαλᾷν.* Sic Schneider. Lex. v. *Συγχαλάω*.]

Συναντιάζω, άσω, Occurro, i. q. *συναντάω* in prosa: unde *συνηντίαζον* ap. Soph. [Œd. T. 814.]

Ὑπαντιάζω, άσω, Occurro, Obviam eo, i. q. *ὑπαντιάω* et *ὑπαντάω*. Lucian. (2, 87.) *Ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα, καὶ ὑπηντίαζον ἡμῖν, ἠσπάζοντο μετὰ δακρύων οἱ ἑταῖροι.* Est etiam, Hostiliter occurro, Incurro; in qua signif. accus. admittit, sicut et *ἀντιάζω*: ut apud Plut. *Αἱ δὲ ἐπιτεταγμέναι σπεῖραι πρὸς τὴν κύκλωσιν ἐκδραμοῦσαι, ὑπαντιάζουσι τοὺς πολεμίους*, At subsidiariæ cohortes cursim circumductæ, in adversos hostes incurrunt; ut Bud. Comm. interpr. Synes. de fluctu idem h. v. usurpavit, itidem pro Occurrere: *Γίνεται δὲ τὸ τοιοῦτον ὅταν μὴ τῷ λήξαντι πνεύματι καὶ τὰ παρ' ἑαυτοῦ συναναπαύσηται κύματα, ἀλλ' ἰσχύον ἔχον τὸ ἐνδύσιμον τῆς κινήσεως, ὑπαντιάζῃ τῇ τοῦ πνεύματος ἐπικρατείᾳ, καὶ ἀντεμβάλλῃ ταῖς ἐμβολαῖς.* [Damm. Lex. Pind. Plut. Pompeio 71. Oppian. H. 2, 565. Pallad. 99. Plato Epigr. 6. " Fischer. ad Palæph. 154. Toup. Opusc. 1, 529. Zeun. ad Xen. K. Π. 348. Valck. Ep. ad Röv. 66. Jacobs. Anth. 6, 342. De constr., Lobeck. Aj. p. 340. Cum accus., Plut. 4, 170. Cor." Schæf. Mss.]

[* *Προϋπαντιάζω*, Obvius fio, Prior occurro. Philo J. 371.]

¶ *Ἀντιόω*, vel potius *Ἀντιόομαι*, Adversor, Sto contra, Tendo adversus. Apud Herod. *Ἀντιοῦμαι τὸν βάρβαρον*, Tendo adversus barbarum, ut dicit, *Ἀντιάζω τὸν Ἀραβίων στρατόν.* Citatur etiam *ἀντιούμενοι* pro Occurrentes prælio, et *ἀντιώσομαι* pro Obvius fiam. Denique *ἀντιωθῆναι* generaliter pro Adversari, Contrarium esse, in quo significatu frequentius est in prosa *ἐναντιωθῆναι*. "*Ἀντιόων*, et "*Ἀντιόωσα*, Ion. et poët. *τοῦ ο* pleonasmum habent " pro *ἀντιῶν* et *ἀντιῶσα*, quod *ἀντιόωσα* Hes. exp. " non solum *ἀπαντῶσα* et *παραγινομένη*, sed etiam " *μεταλαμβάνουσα* et *εὐτρεπίζουσα*: procul dubio " respiciens ad Il. A. *ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν*. Ubi " Schol. quoque exp. *τῆς ἐμῆς κοίτης ἀντιλαμβανομένην καὶ μετέχουσαν, καὶ ἐπιμελείας ἀξιοῦσαν.*" [" Wessel. ad Herod. 98. Koen. ad Greg. 253. ad Herod. 687. 690. 694." Schæf. Mss. " Arat. 499. Apoll. R. 1, 703." Wakef. Mss.]

[" Herodote (9, 7, 5.) fait dire aux Athéniens, Lacédémoniens, après être convenus avec nous *τὸν Πέρσην ἀντιώσεσθαι ἐς τὴν Βοιωτίην.* La difficulté gît dans *ἀντιώσεσθαι*. X traduit, Quum conveneritis nobiscum de occurrendo Persæ ad Bœotiam. Wess. pense que *τῷ Πέρσῃ* seroit plus conforme à l'usage. Quant à Reiske, il propose *πρὸς τὸν Πέρσην*, que Wess. approuve; non male, dit-il. M. Schw., après avoir cité les opinions de ses prédécesseurs, est d'avis qu'Hérodote a voulu *τὸν Πέρσην* pour éviter les deux datifs *ἡμῖν* et *τῷ Πέρσῃ* dans la même phrase. H. Et. aussi la cite avec une variante, sans indication de sources, et sans rien expliquer. Serai-je plus heureux? je ne sais: je vais du moins invoquer les principes, en regrettant le silence de Valck. sur la difficulté qui va nous occuper. Les verbes en *όω* ayant sens transitif, et régissant l'acc., ne pourroit-on pas dire que *τὸν Πέρσην* n'est point du tout pour *τῷ Πέρσῃ*; que cet acc. est régi par le fut. moyen *ἀντιώσεσθαι* et traduire: Etant convenus avec nous de mettre le Perse en présence, ou de forcer le Perse à venir en présence, pour terminer la lutte. Ce sens ne paroîtra pas trop déraisonnable aux militaires, qui savent qu'en guerre, le plus brave et le plus habile choisit lui-même le champ de bataille, et contraint son ennemi à s'y mesurer; aux militaires, gens de goût, qui, entre ces deux idées, Aller au-devant de l'ennemi, Forcer l'ennemi à venir en présence, jugeront que la dernière a quelque chose de plus fier; et aux Hellénistes, qui croiront peut-être que le moyen *ἐναντ.* avec l'acc. dans le sens de Aller au-devant de l'ennemi, ne sauroit être Grec. Ce principe sur la désinence *οω*, si j'en ai fait une juste application, et l'exemple tiré d'Hérodote, méritent d'obtenir une place dans nos Grammaires Grecques." Gail. Mss.]

Ἐναντίος, (*α, ον*,) pro *ἀντίος*, Adversus, Qui est in conspectu s. coram, Qui est e regione, Oppositus. Il. Z. 251. *Ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ.* Ubi Eust. *ἐναντίη* scribit non signif. *ἐναντίωσιν*, sed poni pro *ἀντιπρόσωπος*: sicut et paulo ante dictum sit, *θάλαμοι κουράων ἑτέρωθεν ἐναντίοι.* Sic autem et ap. Xen. K. Π. 3, (3, 20.) *Ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις* invenio pro Obvertere hostibus, q. d. Adversa hostibus ponere, s. Ex adverso hostium: *Μωρὸν γὰρ, τὸ κρατεῖν βουλομένους τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος καὶ ἄοπλα καὶ ἄχειρα ταῦτα ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις φεύγοντας.* Thuc. 1. *Δύο γὰρ ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον.* Et quod Diosc. 4. dixit *ἐναντία ἀλλήλοις φύλλα*, quidam e Plin. interpr. Adversa inter se folia. Xen. K. Π. 1, (4, 8.) *Καὶ ὡς εἶδεν ἐκ τοῦ ἐναντίου κάπρον προσφερόμενον, ἀντίος ἐλαύνει.* *Ἐξ ἐναντίας* adv. pro Ex adverso, E regione, Adversa fronte; quod et una voce scriptum invenitur *Ἐξεναντίας*. Aristot. de Mundo, *Ἡ μὲν ἶρις ἐξεναντίας φαίνεται ἡλίου τε καὶ σελήνης.* Sic *ἐξεναντίας*, vel *ἐξ ἐναντίας προσιὼν*, Ex adverso prodiens, s. Adversum. Ponitur *Ἐξεναντίας* et pro E contrario, Contra, de qua signif. infra dicetur. ‖ *Ἐναντίον* adv. itidem pro Ex adverso, Adversum, Coram. Od. Z. (329.) *Αὐτῷ δ' οὔπω φαίνετ' ἐναντίον.* At Il. A. (534.) *σφοῦ πατρὸς ἐναντίον* exp. Obviam suo patri: *θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν Ἐξ ἑδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον*, Dii una omnes consurrexerunt e sedibus obviam suo patri. In soluta etiam oratione frequens est pro Ex adverso, Coram. Thuc. 6. p. 206. *Ἀλλ' ἐναντίον ἁπάντων ἤδη λέγειν.* Plato Epist. *Καί με τούτων ἐναντίον διηρώτησας*, Et me coram istis interrogasti, vel Istis præsentibus. Sic *ἐναντίον ὁρώντων*, ap. Eund. de LL. Et *ἐναντίον βλέπειν*, Demosth. [51.]

Ἐναντίος, Adversarius, Hostis. Hesiod. Th. *Ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι*, quod exp. Hesych. *ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους.* Homericum autem exemplum hujus signif. non itidem occurrit, mihi quidem, ut alterius. Thuc. 4. p. 142. *Καὶ μὴ τοὺς ἐναντίους οὕτω κακῶς δρᾷν ὥστε αὐτοὺς τὰ πλείω βλάπτεσθαι.* Xen. (Ἀπ. 2, 7, 2.) *Οἱ γὰρ ἐναντίοι κρατοῦσι τῆς γῆς.* Et *ἐναντίον τινὶ πράττεσθαι* dicitur quod fit adversus aliquem; ut ap. Demosth. (299.) *Ἅπανθ', ὅσα πώποτε ἐναντία ἐπράξατε Θηβαίοις, ἀναμιμνήσκοντες.* Et *ἐναντίον* pro Adversus. In qua signif. videtur et ab Hom. poni, ut Il. O. (303.) *Ὑσμίνην ἤρτυνον, ἀριστῆας καλέσαντες, Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον.* In prosa autem dicitur etiam *ἐναντία* adv. Thuc. 3, (55.) *Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ἐβοήθουν ἡμῖν ἐναντία Θηβαίοις.* Idem (1, 29.) *Ἔπλεον ἐπὶ τὴν Ἐπίδαμνον, Κερκυραίοις ἐναντία πολεμήσοντες.* ‖ *Ἐναντίος*, Adversus, Contrarius. Lucian. (3, 83.) *Οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν, ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες.* Cic. ap. Plat. *κατὰ τὰ ἐναντία* et *κατὰ τἀναντία*, Contrarie et Contrariis cursibus, vertit, ut videbis in meo Cic. Lex. Xen. E. 4, (6, 13.) *Ἀπεκρίνατο, ὅτι τὰ ἐναντία λέγοιεν τοῦ συμφέροντος*, Contraria utilitati. Sed frequentius dicitur *τἀναντία*, sicut et *τοὐναντίον*. Æschin. *τἀναντία τῶν καλῶν.* Plato de Rep. 1. *Τῷ δὲ ἀδίκῳ πάντα τούτων τἀναντία ὑπάρχει.* Dicitur et cum dat. *τἀναντία τούτοις*: ut Aristot. Pol. 5. *Περὶ ὧν δὲ στασιάζουσιν, ἔστι κέρδος καὶ τιμὴ, καὶ τἀναντία τούτοις.* Sic et cum dat. personæ, Isocr. *Τοὐναντίον δὲ πέπονθα τοῖς πλείστοις τῶν ἀνθρώπων.* Sed et cum gen. interdum, ut *τἀναντία τούτων*, Xen. Contra quam isti. Interdum vero sequentem habet particulam *ἤ*, ut Lat. Contra habet partic. Quam. Plato Symp. *Ἦ οἶσθα ὅτι τοὐναντίον ἐστὶ πᾶν ἢ ὃ ἔλεγεν*; Sic Demosth. *Ἐναντία ἢ ἔδει.* Aristoph. (Π. 14.) *τοὐναντίον δρῶν ἢ προσήκει.* Observandum autem in illo Plat. loco *πᾶν τοὐναντίον*, quod et ap. alios non infrequens

est, eod. modo dici quo Gall. Tout le contraire. Habet vero hoc nomen et compar. *ἐναντιώτερος*, et superl. *ἐναντιώτατος*. Aristot. Eth. 2, 8. *Τὰ γὰρ ἀπέχοντα πλεῖον τοῦ μέσου, ἐναντιώτερα δοκεῖ εἶναι.* Apud Thuc. autem 3, (42.) *Δύο τὰ ἐναντιώτατα.* Et Xen. ('Απ. 2, 3, 5.) Πᾶν *τὸ ἐναντιώτατόν ἐστι.* Plut. de Frat. Am. Τὰς *ἐναντιωτάτας ἔχοντα δυνάμεις.* Adv. autem ponitur *τοὐναντίον* pro E contrario, Contra: vel *τἀναντία*. Xen. ('Απ. 1, 5, 6.) Ὅς, *τἀναντία τούτων, ἐγκρατὴς μέν ἐστι τῶν διὰ τοῦ σώματος ἡδονῶν*, pro Contra quam isti. Sed et *κατὰ τὰ ἐναντία* exp. etiam per adv. Contrarie, vel Contrario modo. At *ἐπὶ τἀναντία χρῆσθαι* ex Aristot. Pol. affertur pro In contrariam partem uti. De *ἐναντίως* autem infra dicetur.

[" Ἐναντίος, Valck. Phœn. p. 723. Toup. Opusc. 1, 316.; Emend. 1, 370. Zeun. ad Xen. K. Π. 636. Brunck. ad Andr. 952. Jacobs. Anth. 6. 60. Wakef. Herc. F. 247. De constr., Zeun. ad Xen. K. Π. 526. Herod. 667. Cum gen., Dionys. H. 1, 478. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 24. ibid. 30. 49. Xen. Hell. 4, 6, 13. Kiessl. ad Jambl. V. P. 84. I. q. *ἐρίζων*, Valck. ad Herod. 222. Conf. cum *ἐναντίον*, Heyn. Hom. 5, 6, 243—4. 570. 6, 146. 456. 7, 25. 76.; c. *ἀντ.*, Lobeck. Aj. p. 407. Schneider. ad Xen. K. A. 82. Ἐναντίος *ἤ*, Dionys. H. 5, 172. 3, 1439. Plato Euthyphr. 43. Fischer. Phædr. 341.; Gorg. 114. (Xen. K. A. 250. Weisk. Hoogev. 478. Sch. 1.) Schneider. ad Xen. Mem. 248. Ed. 3. Ἐξ *ἐναντίας*, Bibl. Cr. iii, 2. p. 34. Valck. Diatr. 194. Ἀπ' *ἐναντίας*, Casaub. Athen. 1, 47. Ἐναντίος *ἑαυτῷ*, Lobeck. Aj. p. 415. Ἐναντίον, Brunck. ad Andr. 952. Jacobs. ad Anth. 1. 1. p. 21.; Anth. 6, 54. 60. 8, 104. ad Charit. 453. Coram, Plat. Charm. 60. Heindorf. Dionys. H. 3, 1445. Demosth. 1, 221. Τοὐναντίον, Diod. S. 1, 326, 328. 2, 258. 306. 552. Heindorf. ad Plat. Gorg. 112. Πᾶν *τοὐν.*, Wakef. S. C. 4, 148. Diod. S. 1, 726. Boissonad. Philostr. 445. Plato Lys. 47.; de LL. 56. Ast. Πολὺ *τοὐν.*, Lucian. 2, 203. Καὶ *τοὐν. καὶ αὖ*, Heindorf. ad Plat. Phædr. 322. Κατὰ *τοὐν.*, Diod. S. 2, 260. Τὸ *ἐν. αὐτῷ*, E contrario, Dionys. H. 5, 360. Τοὐν. *τούτου πᾶν*, Plato Apol. 150. Heindorf. Demosth. 1308, 8. Τοὐν. *ἔχω*, sequ. gen., Plato Gorg. 211. Ἐναντίον·—*γὰρ*—, Schneider. ad Xen. Mem. 210. Ed. 3. Ἐξ *ἐναντίου*, Toup. Emend. 2, 489. Ἐναντία, Ernest. ad Hymn. Hom. p. 11. Bibl. Cr. iii, 2. p. 33. ad Diod. S. 1, 143. Τἀναντία, Heindorf. ad Plat. Charm. 94. Thuc. 2, 122. Baver. Τἀν., E contrario, ad Xen. Mem. 4, 2, 4. 1, 2, 60. Πολὺ *τἀν.*, Demosth. 1262. Τἀν. *τούτων*, Xen. Mem. 1, 2, 60.: cf. K. Π. 5, 5, 24. Ἐκ *τῶν ἐναντίων*, Erfurdt. ad Antig. p. 122. Ed. min." Schæf. Mss. " Ἐναντίος, cum gen., Quint. Sm. 1, 6. Ἐξ *ἐναντίας*, Hierocles 146. Ἐναντίον, Retro, Stob. p. 599." Wakef. Mss. Glossæ: Ἐναντίος· Adversarius, Contrarius, Sinister. Ἐναντίον· Adversum, Contrarium. Ἐναντίον, *ἀντικρύ*· Ante conspectum. Ἐξ *ἐναντίας*· Contra, Obviam. Ἐξεναντίας *μέρος*· Diversa pars. Κατ' *ἐναντίον*· Adversus, Contra.]

" Ἐναντία, ut *ἐναντίον*, adv. pro *ἐξ ἐναντίας*, Ex " adverso, Adversum, Contra. Apoll. R. 2. *ἐναντία* " *χερσὶν ἔμιξε.*"

[* Ἐναντιόβουλος, ὁ, ἡ, Polemo Phys. 2, 12. sed Adamant. 2, 41. habet *παλίμβολος*. Vide omnino Schneider. Lex. v. Παλίμβολος. * " Ἐναντιόβολος, Qui contrariæ est sententiæ, Suid." Wakef. Mss.]

[* Ἐναντιόδρομος, ὁ, ἡ, UNDE * Ἐναντιοδρομέω, In contrarias partes curro, Occurro. Theophr. 408. Strabo 1072. " Eustath." Wakef. Mss.]

[* " Ἐναντιοδρομία, (ἡ,) Stob. 1. p. 6. Heer." Boissonad. Mss.]

[* Ἐναντιοδύναμος, ὁ, ἡ, Adversus, Contrarius, Contrariam vim habens. Eust. 108, 3=81, 20. Nicomach. Arithm. 1. p. 78.]

[* Ἐναντιόζυγος, ὁ, ἡ, ET * Ἐναντιοζύγως, Theolog. Arithm. p. 11.]

[* Ἐναντιολόγος, ὁ, ἡ, Contraria loquens.]

[* Ἐναντιολογέω, Contraria loquor. Eust. 78, 21. " Strabo 15. p. 4." Boissonad. Mss.]

Ἐναντιολογία, ἡ, Contradictio. [" Euseb. * Ἐναντιολογικὸς, Promtus contradicere, Galen. 1, 353. 27." Wakef. Mss.]

[* Ἐναντιοπαθὴς, ὁ, ἡ, ET * Ἐναντιοπαθῶς, ET * Ἐναντιοπαθέω, Nicomach. Harmon.]

[* Ἐναντιοπετὴς, ὁ, ἡ, In contrariam partem lapsus, Qui in adversum cecidit, a Schneidero susp. " Hesych." Wakef. Mss.]

[* Ἐναντιοποιολογικὸς, ἡ, ὸν, Qui semet ipsum cogit contraria dicere. Plato Soph. 116=1, 268. ubi al. * Ἐναντιολογικός.]

[* Ἐναντιοπραγέω, Adversor, Ab adversariarum partibus sto. Diod. S. 3, 64. p. 139. 175. 488. Rhod.]

[* Ἐναντιοτροπὴ, ἡ, Conversio contraria, Schneidero susp. " Diog. L. 9, 7. (557.)" Boissonad. Mss. " Ad Lucian. 2, 4. * Ἐναντιοτροπία, (ἡ,) Boëckh. de Metr. Pind. 291." Schæf. Mss.]

[* Ἐναντιόφημος, ὁ, ἡ, Contraria dicens, Sibi non constans. Schol. Pind. N. 1, 88.]

[* " Ἐναντιοφορέω, In contrarium feror. Euseb. P. E. 286." Wakef. Mss.]

Ἐναντιόφωνος, ὁ, ἡ, Contrariam vocem habens. [Hes. et Phav. v. Ἀντίφωνα.]

[* Ἐναντιώνυμος, ὁ, ἡ, Nicomach. Arithm. 1. p. 78. ET * Ἐναντιωνυμέω, Theolog. Arithm. p. 41. *Πρωτίστη ἐναντιωνυμούμενα καὶ * ἀντωνυμοῦντα ἔχουσα τὰ μόρια.* Schneider. Lex.]

Ἐναντίβιος, ὁ, (ἡ,) Adversarius, q. d. Vim et potentiam contrariam habens. Ἐναντίαν *βίαν ἔχων*: unde esse puto *ἐναντίβιος* dictum quasi *ἐναντιόβιος*. Usitatius est adv. Ἐναντίβιον, Adversus, Contra. Od. Ξ. (270.) *οὐδέ τις ἔτλη Μεῖναι ἐναντίβιον.* Il. Υ. (130.) *Δείσετ' ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ Ἐν πολέμῳ.* Et ibid. (85.) cum gen., *Πηλείδεω Ἀχιλῆος ἐναντίβιον πολεμίζει.*

" Ἐναντικάσχειν, Aristot. de iis dixisse traditur, " qui mutuis inter se beneficiis certant, alter alterum " afficientes donisque remunerantes." [A Schneidero non agnoscitur.]

Ἐναντιότης, ἡ, Contrarietas ap. Philosophos, [Gl. Contrarietas, Refragatio. " Lucian. Vit. Auct. 192. 136. Plato Phæd. 1, 105. 186." Scott. App. ad Thes. " Valck. ad Herod. 222." Schæf. Mss.]

Ἐναντίως, Contrarie, Contrario modo, cum gen. Aristot. Probl. Ἐναντίως *αὐτῶν ἔχει.* Et ap. Hermog. *ἐναντίως ἔχει* pro *ἀνάπαλιν.* Demosth. autem (10.) Ἐναντίως *ἔχει πρὸς τὰς καταλλαγὰς* dixit pro *ἐναντίον ἐστὶ ταῖς καταλλαγαῖς*, Contrarium est, Vel, Adversatur. [" Valck. Phœn. p. 723. Sequ. ἤ, Dionys. H. 5, 34. 35. Cum gen., Boissonad. Philostr. 400." Schæf. Mss.]

¶ Ἐναντιόομαι, Adversor, Repugno, Obsto. Thuc. 5. *Καὶ εὐθύς τε καθισταμένῃ τῇ πόλει ἠναντιοῦντο.* Isocr. *Τούτοις μὲν τοῖς νόμοις ἠναντιοῦντο.* Dicitur etiam Ἐναντιοῦμαί *σοι εἰς τοῦτο*, Thuc. 1, (136.) *Καὶ ἅμα, αὐτὸς μὲν ἐκείνῳ χρείας τινὸς, καὶ οὐκ ἐς τὸ σῶμα σώζεσθαι, ἐναντιωθῆναι.* Dicitur et cum *πρὸς*, et quidem non solum cum accus. rei, sed et interdum cum accus. personæ: ut *ἐναντιωθεὶς πρὸς τοῦτο*, Huic rei adversatus, Plut. Pericle. Et ap. Eund. Camillo, *ἐναντιοῦσθαι πρὸς ἀνθρώπους.* Sed et cum infin. dicitur *ἐναντιοῦμαι*; ut ap. Plat. Apol. (20.) *Τότ' ἐγὼ μόνος τῶν πρυτάνεων ἠναντιώθην ὑμῖν μηδὲν ποιεῖν παρὰ τοὺς νόμους*, Repugnabam vel Obsistebam quominus faceretis. Exp. etiam Intercedebam ne faceretis. Ibid. (19.) *Ὅ μοι ἐναντιοῦται τὰ πολιτικὰ πράττειν*, pro Quod me deterret a republica capessenda. Sed malim simpl. retinendo propriam signif. verbi, Quod mihi obstat ne rempublicam capessam. ‖ Sed et res, quæ contrarium exitum habet ei, quem cupimus, dicitur nobis *ἐναντιοῦσθαι.* Ita enim intelligo ap. Thuc. 8. *Ὡς δὲ αὐτῷ τὰ ἐν τῇ Λέσβῳ πάντα ἠναντιοῦτο.* ‖ Nonnunquam etiam *ἐναντιοῦμαι πρὸς ταῦτα* est Contradico his, ut ap. Plat. Item *ἐναντιοῦσθαι* dicitur aliquid pro *ἐναντίον εἶναι*, Contrarium esse. [Gl. Ἐναντιοῦμαι· Adversor, Resisto, Obsisto, Reluctor, Obvio, Occurso, Reclamo, Refragor, Officio. Ἐναντιώθη· Commisit. " Dorv. ad Char. 207. Wessel. ad Herod. 98. Koen. ad Greg. 253. Tyrwh. ad Aristot. 212. Kuster. Præf. ad Jambl. ad Dionys. H. 2, 1181. 1194, 1236." Schæf. Mss.]

Ἐναντίωμα, (τὸ,) Quod adversatur, s. obsistit. Thuc. 4, (69.) *Γνόντες δὲ οἱ τῶν Ἀθηναίων στρατηγοὶ, ὅτι ἐναντίωμά τι ἐγένετο.* Ubi Valla interpr. Impedimentum.

Animadvertentes autem, inquit, Atheniensium duces A huic rei impedimentum intercessisse. Demosth. Ἡ παρὰ τῆς τύχης τι συμβέβηκεν ἐναντίωμα. Quod malim per verbum interpretari, Fortuna in re aliqua adversata sit. Sunt qui Offensionem reddant. || Ἐναντίωμα, Repugnantia in factis aut dictis, Cum alicujus facta s. dicta inter se discrepant. Athen. 5. (178.) Τὰ δ' ἐν τῷ Χαρμίδῃ ἐναντιώματα ἐξ αὐτοῦ τοῦ διαλόγου ὁ βουλόμενος εἴσεται. [" Ad Lucian. 1, 764. Tyrwh. ad Aristot. 212." Schæf. Mss.]

" Ἐναντιωματικὸς, (ἡ, ὸν,) Adversativus, Contrarius." [Schol. Soph. Aj. 122. Schol. Apoll. R. 2, 214. " Etym. M. Schol. Arat." Wakef. Mss.]

[* Ἐναντιωματικῶς, Adversative. Eust. 730, 46.]

Ἐναντίωσις, ἡ, Repugnantia, et q. d. Contrariatio; ut ἐναντιότης est Contrarietas. Interdum tamen illud pro hoc etiam accipitur. Isocr. plur. ἐναντιώσεις aliquoties dixit, ut Panath. (38.) Καὶ τοσούτων ἐναντιώσεων μεστοὺς, Quo multa repugnantia loquitur. [" Dionys. H. 2, 491." Schæf. Mss.]

" Ἀντεναντίωσις, ἡ, Figuræ nomen esse dicitur, B " cum videlicet negationis oppositione atque per " contrarium dicimus, quod velut per affirmationem " dictum volumus intelligi, ut, Ἴσως οὐ τῶν πολλῶν " ἐγενόμην φαυλότερος."

[* " Ἀπεναντίος, Procop. de Æd. 1, 11. 4, 8. de B. P. 1, 16. 2, 10. 11. 16. 21. 28. etc. de B. V. 1, 2. 11, 7." Kall. Mss. " Ἀπεναντίαν, Boissonad. Philostr. 535." Schæf. Mss.]

[* Ἀπεναντίως, Contra. Lucian. de Mor. Phil. p. 26. Heliod. 10. p. 466. " Ad Lucian. 1, 287." Schæf. Mss.]

[* " Κατεναντίος, cum gen., Arat. 100." Wakef. Mss.]

Ἀπέναντι ET Κατέναντι, ITEM Ἀπεναντίον ET Κατεναντίον, Ex adverso, E regione. Contra, ut Virg. dicit Italiam contra, Et Coram, In conspectu. Matth. 21, (2.) Πορεύεσθε εἰς κώμην τὴν ἀπέναντι ὑμῶν. Et 27, (61.) Καθήμεναι ἀπέναντι τοῦ τάφου. At 27, (24.) pro Coram, Ἀπενίψατο τὰς χεῖρας ἀπέναντι τοῦ ὄχλου. Marc. (11, 2.) κώμην τὴν κατέναντι dixit quam Matth. C l. c. τὴν ἀπέναντι. Sic autem et e Lucian. affertur κατέναντι Ὀλυμπίων pro Ex adverso Olympiorum. || Sed et pro Adversus ap. Plut. legitur. Quo dixit modo Greg. quoque, Κατέναντι Κυρίου τραχηλιῶν, pro Adversus Dominum. Ἔναντι etiam in ead. signif. habetur in VV. LL. sed sine auctore. [" Ἀπέναντι, ad Diod. S. 2, 283. Κατέναντι, Heyn. Hom. 5, 459. Plato Charm. 62. Musgr. Herc. F. 1052. Wessel. Add. ad Diod. S. 1, 66." Schæf. Mss. Glossæ: Κατέναντι· Diverso.]

Ἀπεναντίον ET Κατεναντίον, VEL Ἀπεναντία ET Κατεναντία, eand. cum proxime præcedentibus signif. habent. Usitatiora tamen sunt κατεναντίον et κατεναντία, quam ἀπεναντίον et ἀπεναντία. Pro quo dicitur et Ἀπεναντίας. Chrys. Λόγος ἀπεναντίας τοῖς εἰρημένοις ἱστάμενος, q. d. Stans adversus, i. e. Adversans, Repugnans. Sed scribitur etiam ἀπ' ἐναντίας, sicut ἐξ ἐναντίας quoque scribi divisim, antea docui. Κατεναντίον autem, uti dixi, frequentiore est in usu. Pro Ex adverso, s. E regione, Apoll. R. 2. (350.) κατεναντίον ἄρκτου. D Ibid. (4, 1686.) κατεναντία νήσου. Sic Dionys. κατεναντία κεῖνται. In Anthol. autem cum gen., alia signif.: nam κατεναντίον ἦλθον ἀγῶνος exp. simpl. Descenderunt in certamen. At κατεναντίον pro Adversus, cum dat.; Hesiod. (Sc. 73.) τίς κεν ἐκείνῳ Ἔτλη θνητὸς ἐὼν κατεναντίον ὁρμηθῆναι; Sic autem in eadem Anthol. Σωφροσύνη καὶ Ἔρως κατεναντίον ἀλλήλοισιν Ἐλθόντες. [Ἀπ' ἐναντίας, Synes. Dione 35. " Jacobs. Anth. 6, 367. Matth. Anecd. 1, 23. Bibl. Cr. iii, 2. p. 33. Ἀπεναντίον, ibid. p. 34. Schol. ad Plutum p. 188. T. H. ad Diod. S. 2, 283. 347. Κατεναντίον, Theocr. 1, 22. Jacobs. Anth. 12, 136." Schæf. Mss. " Ἀπεναντίας, i. e. ὁδοῦ, Julian. p. 28." Wakef. Mss.]

[* " Διεναντίος, Epiphan. Hær. 66, 10." Kall. Mss.]

Ὑπεναντίος pro ἐναντίος, Adversarius, Hostis. Hesiod. (Sc. 347.) ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν. Citatur autem et e Xen. (K. Π. 3, 3, 26.) οἱ ὑπεναντίοι pro οἱ ἐναντίοι, Hostes. Sic autem et Polyb. Τὴν τόλμαν αὐτοῦ καταπεπληγμένων τῶν ὑπεναντίων. ET Ὑπεναντίως, adv. ut ὑπεναντίως ἀλλήλοις ἔχει, pro ἐναντίως, Sibi mutuo adversantur, Inter se repugnant. ET Ὑπεναντιοῦμαι, itidem pro ἐναντιοῦμαι; ut ὑπεναντιούμενος ἐκείνοις Plut. Pericle, Adversans illis. Ex Eod. autem et Bud. affert ὑπεναντιωθεὶς, pro Refragatus, Obsistens. Sed non semper tamen vacat in his compp. præpositio; nam idem Bud. ὑπεναντίος vertit Subcontrarius ap. Aristot. Polit. 2. Ὑπεναντίος δὲ καὶ ὁ περὶ τὴν τεκνοποιΐαν νόμος πρὸς ταύτην τὴν διόρθωσιν. Idem ὑπεναντίως ἀντικείμενα interpr. Subcontrarie opposita. Jam vero et in Ὑπεναντιοῦμαι mihi non dubium est quin præpositio ὑπὸ aliquid de signif. τοῦ ἐναντιοῦμαι remittat; ut fit ὑπεναντιοῦμαι, Aliqua e parte adversor, s. Aliquantum adversor. Nisi quis malit, Clanculum s. occulte adversor. [Gl. Ὑπεναντίος· Adversus, Adversarius. Ὑπεναντίον· Adversum, Contra. " Ὑπεναντίος, ap. Euseb. 8, 10." Routh. Mss. Ὑπεναντιόω, Hippocr. 100, 17. 102, 37. 107, 10. " Ὑπεναντίος, Zeun. ad Xen. K. Π. 320. ——ως, ad Lucian. 1, 287." Schæf. Mss. " E contra, Plut. Luc. Philo J. p. 11. ——ος, Expositus, Aristot. Rhet. Al. 243. Contrarius, Ælian." Wakef. Mss.]

[* Ὑπεναντιότης, ἡ, Contrarietas, Quædam diversitas, Vicissitudo. Strabo 8. p. 530. 10. p. 697. Diog. L. Epicuro.]

[* Ὑπεναντίωμα, τὸ, Repugnantia, Schneidero susp. sed vide " Orig. in Jo. 6, 3. ut legi debet," Routh. Mss. " Heyn. Hom. 8, 71." Schæf. Mss. " Aristot." Wakef. Mss.]

[* Ὑπεναντίωσις, ἡ, i. q. præc. voc. " Demosth. 1405. Τοσαύτας ὑπεναντιώσεις πρὸς ἄλληλα λαβοῦσα ἡ τύχη, πρὸς τὸ δέον ἅπανθ' ὁμολογούμενα ἀπέδωκεν. Pseudo-Longin. 10. Καθ' ὑπεναντιώσεις ἅμα ψύχεται, καίεται, * ἀλογιστεῖ, φρονεῖ, Per vices sibi oppositas." Seager. Mss. " Hesych. 2, 1455. 8." Dahler. Mss. " Hippocr. 422, 17. 1245. (73, 15. 391, 25.) Plut. de Aud. Poët. p. 20. Aristot. de Soph. Elench. 1, 295." Scott. App. ad Thes. " Tyrwh. ad Aristot. 212." Schæf. Mss.]

[* " Καταντίος, α, ον, i. q. ἐναντίος, ET adv. * Καταντία, i. q. κάταντα. Oppian. H. 2, 555. Anal." Schneider. Lex.]

" Καταντιβολέω, affertur pro Precor, diciturque " cum accus. construi, nullo tamen id exemplo nec " auctoritate." [J. Poll. 2, 69. ubi al. * Ἀπαντιβολέω, vel * Ἐπαντιβολέω. Joseph. B. J. 65. 85. 127. 326. " Καταντιβολέω, Aristoph. Fr. 286." Schæf. Mss. " Euseb. Etym. M. Hes." Wakef. Mss.]

" Μέσακμον, Hesychio κανὼν τοῦ ἱστοῦ, s. τὸ ἀντίον, " Malus textorius. Suid. habet: Μεσάτμῳ· τῷ κανόνι, τῷ μέσῳ καλάμῳ τοῦ ἱστοῦ. In 1 Reg. 17. le- " gitur μεσάντιον: Ὁ κοντὸς τοῦ δόρατος αὐτοῦ ὡσεὶ " μεσάντιον ὑφαίνοντος." [Gl. Μεσάντιον· Liciatorium.]

[* Προσαντίος, α, ον, (Schneidero perperam Προσάντιος,) i. q. προσάντης et ἐναντίος. Hesych.]

" Ἀντιγενίδειος τρόπος, ap. Plut. de Musica dicitur " Concentus quidam musicus, procul dubio ab An- " tigenide inventore, quem Suid. dicit fuisse μουσικὸν " αὐλῳδὸν Φιλοξένου." [" Ἀντιγενίδης, Jacobs. Anth. 7, 57. ——ας, Plut. Mor. 1. 769." Schæf. Mss.]

ἈΝΤΙΚΡΥ, adv. Ex adverso, E regione. Item Adversum. Ex ἀντὶ et κάρα fit ἀντίκαρα, deinde ἀντικαρὺ, et per sync. ἀντικρὺ, inquit Etym. At ego simpl. ex ἀντὶ derivo, cetera pro syllabica adjectione habens. Quidam Gramm. circumflectendam vocalem υ putarunt in h. v.; passim tamen acuto, non circumflexo accentu notata reperitur. Genitivo jungitur tam in prosa, quam in carmine; ut ἀντικρὺ Χίου, E regione insulæ, quæ dicitur Chios. Il. Θ. (301.) Ἕκτορος ἀντικρὺ, Adversus Hectorem. Ponitur etiam sine casu pro E regione, vel Coram, In conspectu, item Palam. Il. E. (130.) Μήτι σύγ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι, ubi notandum est υ correptum in hoc adv. quod alibi producitur. HINC compos. Ἀπαντικρὺ et Καταντικρύ. Pausan. in Lac. Ἀπαντικρὺ δὲ ἦτε ὀνομαζομένη κολώνα. Aristot. de Mundo, Καταντικρὺ ἀλλήλων δύο σημεῖα. Legitur et ap. ipsum Hom. Od. (K. 559.) Ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσεν, ubi Schol. exp. κατευθύ. Dicitur etiam ἐκ τοῦ ἀπαντικρὺ et ἐκ τοῦ καταντικρὺ pro ἀπαντικρὺ et καταντικρύ. || Ἀντικρὺ,

Penitus: ut Il. P. (49.) Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή. Item Γ. (359.) Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα, i. e. διόλου s. διαμπερὲς, ut docet Eust. ‖ Ἀντικρὺ pro ἄντικρυς, Aperte. Il. Π. Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, i. e. φανερῶς, Hes. Eust. [" Ἀντικρὺ, Heyn. Hom. 4, 524. 643. 5, 15. 16. 25. 35. 370. 469. 470. 6, 164. 394. 396. 474. 481. 7, 160. 189. 196. 203. 298. 8, 97. 308. 489. 532. 535. Aristoph. Fr. 289. Phrynich. 194. Wakef. Phil. 792. Schol. Plat. 88. Brunck. Apoll. R. 115. 186. 198. Verh. ad Anton. Lib. 295. Timæi Lex. 37. et n.: Herodian. 462. et n.: Ammon. 17. Eran. Ph. 160. Thom. M. 83." Schæf. Mss. "Aperte, Philo J. 1, 18. Synes. 213. Plut. 2, 225." Wakef. Mss.]

Ἄντικρυς, adv. pro ἀντικρὺ ponitur aliquando, i. e. E regione, Ex adverso, ut ap. Thuc. 2. Οἰόμενοι πύλας τὰς θύρας τοῦ οἰκήματος εἶναι, καὶ ἄντικρυς δίοδον ἐς τὸ ἔξω, ubi Schol. annotat hic ἄντικρυς idem esse quod ἐξ ἐναντίας, semper tamen alibi signif. φανερῶς. Suid. quidem certe putavit ἀντικρὺ duntaxat, non item ἄντικρυς, accipi pro ἐξ ἐναντίας. Citatur tamen e Plut. Lycurgo ἄντικρυς itidem pro ἐξ ἐναντίας, ubi legitur, Ἄντικρυς καταστάς. ‖ Ἄντικρυς, frequentius ac fere semper pro Aperte, Plane, Palam, Propalam. Lucian. (1, 684.) Ὕβρις ἄντικρυς καὶ ἀτιμία, Injuria est manifeste; vel Injuria est manifesta. Idem, (1, 201.) Φθόνος ἄντικρυς τὸ τοιοῦτο. Plut. Pericle: Κρατῖνος δ' ἄντικρυς παλλακὴν αὐτὴν εἴρηκε. Idem in Fabio, Οὐ περιπλοκὰς, οὐδὲ παραγωγὰς, ἀλλ' ἄντικρυς ἔφη προσελθών. Idem, Πρὸς Γερμανοὺς ἄντικρυς ὑπὲρ Κελτῶν ἐπολέμησε, Aperte, s. Aperto Marte, ut Bud. vertit. Apud Eund. Lycurgo, ἡ ἄντικρυς ἀφαίρεσις, Manifesta ablatio. A Gramm. exp. φανερῶς, item διαῤῥήδην. Demosth. ἄντικρυς et σαφῶς copulat in Aristocrate. Suid. vult signif. ἀληθῶς in h. l. Ὑποβλήτους ἂν εἴποι τις αὐτοὺς εἶναι καὶ νόθους ἄντικρυς. ‖ Ἄντικρυς, Fere; cujus signif. exemplum hoc citatur e Gaza in Somnio Scipionis, Ὅστις ἀριθμὸς, σύνδεσμος ἄντικρυς ἁπάντων τῶν ὄντων ἐστί. [" Ἄντικρυς, Quint. Sm. 4, 376. 8, 323. 13, 97." Wakef. Mss. "Phrynich. Ecl. 194. Jacobs. Anth. 6, 169. Brunck. Apoll. R. 115. 186. 198. Aristoph. Fr. 249. Heyn. Hom. 4, 358. 524. 643. 5, 15. 16. 370. 459. 469. 470. 6, 164. 396. 474. 481. Manifeste, 5, 132. Plut. Alex. 133. Schm. Dionys. H. 3, 1360. Οὐκ—ἄντικρυς, Hephæstio p. 1." Schæf. Mss. Draco Straton. 60. "Prorsus, Omnino, Aristoph. Θ. 442. Π. 134. 328. 384. Ο. 962." Seager. Mss.]

Ἀπαντικρὺ, E regione, ἐκ τοῦ ἀντικρὺ, Ex adverso. Vide supra. [" Phrynich. Ecl. 195. Valck. ad Eran. Ph. 161. Thom. M. 83. Toup. Emend. 2, 203." Schæf. Mss. "Demosth. de Chers. p. 39. Xen. E. 6, 4, 4. Hippocr. 268, 39. 807(=55, 8. 484, 22.)" Scott. App. ad Thes.]

Καταντικρὺ, E regione, Ex adverso, καταντικρὺ τῆς ὄψεώς ἐστι. Thuc. 7, (57.) Πλαταιεῖς δὲ καταντικρὺ Βοιωτοὶ Βοιωτοῖς μόνοι εἰκότως κατ' ἔχθος. [" Fischer. ad Palæph. 87. ad Timæi Lex. 37. Ammon. 17. Phrynich. Ecl. 194. Duker. Præf. Thuc. 8. Heyn. Hom. 4, 524. —ὺ, —ὺς, Valck. ad Eran. Ph. 161. Thom. M. 83." Schæf. Mss.]

" ἈΝΤΙΓΟΝΕΙΟΣ, possessivum nomen a proprio " Ἀντίγονος, ut Ἀντιγόνειος κλίνη ap. Suid., ἡ τοῦ " Ἀντιγόνου, Lectica Antigoni. Sine diphthongo " ETIAM Ἀντιγόνιος scribitur, ut Ἀντιγόνιος βόλος " ap. Hesych. Jactus in ludo tesserario Antigonius " dictus, ab Antigono inventore. Apud Eund. et " Ἀντιγόνιον, (τὸ,) Nomen herbæ et floris. Est ab " Ἀντίγονος et ALIUD derivatum, sed fem. gen., ni- " mirum Ἀντιγονὶς, i. q. Ἀντιγόνειος s. Ἀντιγονία, " veluti Ἀντιγονὶς ναῦς, Athenis inter sacras naves, " ut Schol. Demosth. docet: proculdubio in ho- " norem Antigoni regis, qui ob beneficia nominatus " ab universa Græcia fuit Εὐεργέτης et Σωτὴρ, ut tra- " dit Suid. Sed et Ἀντιγονὶς quædam φιάλη est ap. " Athen. 11. ut Σελευκίς: forsan a similitudine ejus, " qua Antigonus delectabatur. Ab Ἀντίγονος est " ETIAM Ἀντιγόνεια, Urbis nomen: ut Ἀντιόχεια ab " Ἀντίοχος. Item VERBUM Ἀντιγονίζω, Antigono " faveo, Antigoni partes sequor, ut Ἀλεξανδρίζω. " Rursum ap. Hes. legitur Ἀντίγονον· ἀκακία: quod " VV. LL. puto præbuisse occasionem Ἀντίγονος " interpretandi Sine malitia, itemque Beneficus. Sed " videndum ne Ἀντιγόνιον scripserit, et ἀκακίαν " Plantam intelligi voluerit. AT Ἀντιγόγνοιαι, quod " ap. Suid. legitur, exponiturque οἱ τροχοὶ τοῦ ἅρ- " ματος, mendosum est, proque eo scribendum Ἀν- " τυγόχνοιαι." [* Ἀντιγονὶς, Niceph. Greg. ap. Hermann. Gr. Gr. 320. Ἀντιγονὶς καὶ αὐτὸ εἶδος ποτηρίου, ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ἀντιγόνου τὴν ἐπωνυμίαν εἰληφός. " Ἀντιγονὶς, Poculi genus, Bentl. Opusc. 12. Diod. S. 2, 440. Ἀντιγονίζω, Valck. Oratt. 225." Schæf. Mss. " Ἀντιγονίζω, τὰ τοῦ Ἀντιγόνου φρονῶ, Gram. anonymus in Cod. Par. 1630. p. 251." Boissonad. Mss.]

" ἈΝΤΙΚΥΡΙΚΟΝ, (τὸ,) vocarunt quidam eam " Herbam, quæ vulgo Helleborus dicitur, s. Vera- " trum. Vocarunt autem ἀντικύρικον nomine ab An- " ticyra deducto, quæ est Urbs, in qua provenit. " Steph. tamen Byz. duas Anticyras esse tradit, et in " harum altera nasci. Extat porro hæc appellatio " ἀντικύρικον ap. Hes. Sed et ap. Plin. legimus, Est " etiamnum aliud sesamoides Anticyræ nascens, quod " ideo aliqui Anticyricon vocant." [" Ἀντίκυρα, Bergler. ad Alciphr. p. 276." Schæf. Mss.]

" ἈΝΤΙΟΧΟΣ, ὁ, Nom. propr. filii Herculis: unde " Ἀντιοχίδαι dicuntur Posteri ipsius seriique nepotes: " et Ἀντιοχὶς φυλὴ Athenis tribus Antiochidarum, " cujus mentio ap. Plat. Dicit vero et Demosth. " Epitaph. Οὐκ ἠμνημόνουν Ἀντιοχίδαι Ἡρακλέους " ὄντα Ἀντίοχον· δεῖν οὖν ἡγήσαντο ἢ ζῆν ἀξίως τῶν " ὑπαρχόντων, ἢ τεθνάναι καλῶς. ‖ Est etiam Nomen " regis cujusdam Asiatici: a quo Urbs quædam de- " nominata Ἀντιόχεια, ut Ἀντιγόνεια ab Antigono. " Cujus urbis civis dicitur Ἀντιοχεὺς, et Ἀντιόχειος: " fem. gen. Ἀντιοχίς: ut Steph. B. testatur, qui et " alias Ἀντιοχείας memorat, duodecim videlicet. AT " Ἀντιοχεύομαι, pro Fio Antiochensis, Donor civitate " Antiochiæ: item, Sequor partes Antiochi, nescio " unde afferant VV. LL. Fuerunt porro et alii An- " tiochi, de quibus Suid., qui præterea annotat, Ἀν- " τιόχειαν urbem dictam fuisse Ἀντιοχίδα quoque." [" Ἀντιοχεὺς, Philipp. 21. Ἀντιοχὶς, Jacobs. Anth. 6, 238. Heindorf. ad Plat. Gorg. 167. Act. Traj. 1, 216. * Ἀντιοχικὸς, Diod. S. 2, 619." Schæf. Mss.]

ἌΝΤΛΟΣ, ὁ, vel Ἄντλον, τὸ, Sentina. Dicitur et Ἀντλία. Od. O. (478.) Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὡς εἰναλίη κήξ: ubi Didymus exp. τῇ ἀντλίᾳ τοῦ πλοίου: ἄντλον, scribit Eust., ὁ τόπος ἔνθα τὸ ὕδωρ συῤῥέει τό,τε ἄνωθεν καὶ τὸ ἐκ τῶν ἁρμονιῶν: quod, inquit, ἀντλία etiam dicebatur, ut ostendit is qui scripsit Ἄντλος, ἀντλία, δεξαμενή. Observandum autem est hic ἄντλον priore loco neutrum, posteriore ἄντλος masc. ab Eust. poni: si modo ipse ita scriptum reliquit, ac non potius ἄντλος utrobique. ‖ Ceterum ἄντλον Hes. vult secundum quosdam signif. etiam Mare, pro qua signif. citatur Eur. Hec. (1025.) Ἀλίμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον ἐμπεσὼν Λέχριος. ‖ Item Ἄντλος, Acervus manipulorum, σωρὸς δραγμάτων, Hesychio. Secundum Suid. ἡ συγκομιδὴ τῶν ἀσταχύων ἐν τῇ ἅλῳ. [Ἄντλος, Pind. O. 9, 79.: Sentina, Oppian. 5, 279.: Nicand. Th. 114. Addæus 1. Quint. Sm. 1, 352.: Manetho 6, 424. Κοσμηταὶ κήπων ἄντλοις ὕδωρ φορέοντες. Eur. Troad. 686. Heracl. 169. Glossæ: Ἄντλος· Sentina. Ἀντλία πλοίου· Sentina. Ἡ ἀντλία· Hic haustus. " Ἄντλος, Toup. Opusc. 2, 172. ad Timæi Lex. 64. Valck. Animadv. ad Ammon. 114. Jacobs. Anth. 6, 393. 9, 227. Lobeck. Aj. p. 346. Heyn. Hom. 7, 114. ad Charit. 673. Barnes. Troad. 686. Musgr. ibid. Id. Heracl. 169. Mare, Id. ad Hec. 1025. Steinbr. Mus. Tur. 1, 320. ad Lucian. 1, 340. ad Od. M. 411. Ἄντλον, ad Lucian. 1, 340. Jacobs. Anth. 9, 227." Schæf. Mss.]

[" Ἄντλος, Ἄντλον, Ἀντλία, quemadmodum Lat. Sentina, et Aqua sordida, i. e. mari in naves ingesta, s. per tenues rimas et juncturas hiantes sese insinuans: et, Ipse locus navis inferior ad carinam, quo confluit hæc aquæ illuvies, fœtoremque gravem et

molestum contrahit. Apud Zenob. c. 1. n. 23. 'Εμπόρου τινὸς τὴν ναῦν ἁλῶν πληρώσαντος, καὶ καθεύδοντος, τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι συνέβη καὶ ἐκτῆξαι τοὺς ἅλας, Contigit sentinam, quæ per inertiam dormitantis naucleri evacuata non fuerat, tantum increvisse, ut irrumpens in ipsam navim sales liquefaceret. Metaph., Æsch. S. c. Th. 802. Πόλις τ' ἐν εὐδίᾳ καὶ κλυδωνίου Πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο, Aquam utique marinam, quam fluctus procellis agitati in navim involvunt: significat rejectos oppugnatores et depulsos, quantocunque impetu irruerent, intra mœnia penetrare non potuisse. Eur. Troad. 686. Ὁ δ' ἄντλος εἴργων ναός· ἣν δ' ὑπερβάλῃ Πολὺς ταραχθεὶς πόντος, Undam insultantem a navi arcens: caute nimirum deflectendo et subterfugiendo molem fluctuum imminentem. T. H. ad Lucian. 1, 108. "Αντλος Hesychio est etiam θάλασσα, atque ὁ σωρὸς τῶν δραγμάτων: posterior explicatio stabilitur auctoritate Nicandri Th. 114. Ἢ ὅταν αὐαλέου θέρεος μεθ' ἀλώϊα ἔργα Ζωσάμενος, θρίναξι βαθὺν διακρίνεαι ἄντλον. Ibid. 546. Τὸν μὲν ἔχις βουβῶνος ὑπὲρ γεάτοιο χαράξας Ἄντλῳ ἐν ὑπνώοντα χυτῆς περὶ τέλσον ἀλωῆς: ubi editi male ἄντρῳ: alteram, quæ unice vera est, lectionem præferunt Codd., et firmat Schol.: Ἐγγὺς ὕδατος, ἢ ἐγγὺς θημονίας, ἀμφότερα γὰρ τὸ ἄντλον σημαίνει. Darnaud. Lect. Gr. 18." Brunck. Mss.]

[* "Αντλη, ἡ, i. q. ἄντλος. Alcæus Heracl. Alleg. 5. Παρέξει δ' ἄμμι πόνων πολλὴν ἄντλην, Multos nobis labores exantlandos dabit.]

Κάταντλος ET **'Υπέραντλος**, (ὁ, ἡ,) ut κάταντλον vel ὑπέραντλον σκάφος, Cujus sentina exundat, inquit Budæus. J. Poll.: "Ὑπερκατέβη (τὸ κῦμα) εἰς κοίλην τὴν ναῦν, εἰσέπεσε· κάταντλον ἦν τὸ σκάφος. Usitatius est ὑπέραντλον σκάφος, quod ab eod. alibi ponitur. Transfertur autem ὑπέραντλος et ad alia, pro Redundans, Exuberans, Circumfluens: unde ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου dicit Lucian. (1, 108.) Exuberantem improbitatem hominum, et quæ omnem modum supergreditur. Apud Eund. (1, 129.) dicit Plutus de prodigo, Φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιῤῥοὴν, μὴ ὑπέραντλος γενόμενος ἐπικλύσω αὐτόν. Sed et cum gen. interdum ponitur; ut ὑπέραντλος συμφορᾶς [sic] ap. Eur. (Hipp. 767.), Cui calamitas exuberat, et major est quam ut ei ferendæ par sit. ET **'Υπεραντλεῖσθαι** ap. Lucian. (1, 653.) pro ὑπέραντλον ἔχειν τὸ σκάφος. [Κάταντλος, J. Poll. 1, 77, 113. "Plut. Mario 790. HSt. Αὐτὸς δὲ ἤδη τοῖς τε πόνοις ἀπειρηκὼς, καὶ ταῖς φροντίσιν οἷον ὑπέραντλος ὢν καὶ κατάπονος τὴν ψυχὴν— οὐκ ἀνέφερε." Seager. Mss. "Heraclitus ad Amph. Ἐὰν ὑπέραντλον γένηται τὸ σῶμα." Gataker. Mss. "Toup. Opusc. 1, 516. Valck. Hippol. p. 246.; Diatr. 170. ad Lucian. 1, 340. Meleager 77." Schæf. Mss.]

[" 'Υπέραντλος, ut et κάταντλος, prius de navi dicitur, de cursu navis, de naviculario ipso. Pro secundo facit Suid. Ὑπέραντλον· πλήρη. Οἱ δὲ ὑπέραντλον ποιησάμενοι τὸν πλοῦν, ἀσφαλῶς παρεκομίσθησαν εἰς τὴν νῆσον. Pro tertio Diphilus Comicus ap. Athen. 292. Ναύκληρος ἀποθύει τις εὐθὺς ἀποβαλὼν Τὸν ἱστὸν, ἢ πηδάλια συντρίψας νεὼς, Ἢ φορτία γ' ἐκρίψας ὑπέραντλος γενόμενος: ita scribendi sunt isti versus. Toup. ad Suid. 3, 251. Ναῦς ὑπέραντλος, Cujus Sentina, vel aqua per fatiscentes rimas illabente, vel tumidis fluctibus desuper infusis, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius, neque exhauriri possit, atque adeo periculum instet, ne mersa navis intereat. Philo 884. Hercules μόνος πλήρωμα καὶ ἕρμα ὢν ἐναυβάρει, δέος παρασχὼν τοῖς συμπλέουσι, μὴ τὸ σκάφος ὑπέραντλον γένηται. Apud Dion. Cass. 473. Mæcenas rem Romanam cum navi procellis jamdudum agitata componens, Augustum adhortatur ut ejus gubernacula capessat: Μήτ' οὖν χειμαζομένην ἔτ' αὐτὴν περιΐδῃς· ὁρᾷς γὰρ ὡς ὑπέραντλός ἐστι· μήτε περὶ ἕρμα περιῤῥαγῆναι ἐάσῃς. Phædra ap. Eur. Hipp. 767. dicitur χαλεπᾷ ὑπέραντλος οὖσα συμφορᾷ." Brunck. Mss.]

'Αντλίον, τὸ, Vas, quo aqua sentinæ exhauritur; quod alio nomine vocatur ἀντλιαντλητήρ. Eust.

'Αντλία, ἡ, secundum Bud., Ministerium et pœna exhauriendæ sentinæ. Artemid. Oneirocr. Συνέβη δὲ, τοῦτον ἰδόντι τὸν ὄνειρον, εἰς ἀντλίαν καταδικασθῆναι. [Soph. Phil. 482. T. H. ad Lucian. 1, 340. Eur. Hec. 1018. Aristoph. Pac. 17. 18. Plura vide in "Αντλος. "Valck. ad Ammon. 107.: ad Lucian. 1, 340. Toup. Opusc. 2, 172. Brunck. Aristoph. 3, 119." Schæf. Mss.]

" 'Αντλεία, ap. Hes. bis scriptum pro ἀντλία, ex-" poniturque καδίσκος, σκάφη, τοῦ πλοίου τὸ σκαφίδιον. " Intellige autem σκάφης et σκαφίου nomine, Vas " haustorium s. Haustrum." [Forma ἀντλεία etiam a Schneidero agnoscitur; sed procul dubio corrupta est, cum a verbo nihili ἀντλεύω derivanda esset.]

'Υπάντλεια, τὰ, Vasa ærea, Cadi, Hes. [A Schneidero non agnoscitur. Omnino leg. * ὑπάντλια, quod etiam ordo verborum in Hesychio admittit. Silet tamen Albert. Vide quæ modo in 'Αντλεία notavimus. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: "Αντλιον· ὑπάντλιον.]

¶ **'Αντλέω**, Haurio, Exhaurio. Proprie Exhaurio sentinam, ut usurpatur a Luciano (1, 424.) Aristot. Œcon. 1. Τὸ γὰρ ἠθμῷ ἀντλεῖν τοῦτ' ἔστι. Jo. 2, (8.) Ἀντλήσατε νῦν καὶ φέρετε τῷ ἀρχιτρικλίνῳ. || Reperitur ἀντλεῖν positum etiam pro Infundere, Anthol. Φαῦλος ἀνὴρ πίθος ἐστὶ τετρημένος, εἰς ὃν ἁπάσας Ἀντλῶν τὰς χάριτας, εἰς κενὸν ἐξέχεας. || 'Αντλεῖν, Exhaurire laborem, Exantlare, quod vulgus dicit Exanclare. Æsch. Pr. p. 27. meæ Ed. (v. 375.) Ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην. Sic ap. Eur. (Hipp. 898.) ἀντλεῖν βίον, Ærumnosam vitam exantlare. Lucian. (1, 672.) Ἀνδρῶν πολυετῆ δουλείαν ἠντληκότων. In VV. LL. scribitur 'Αντλάω quasi signif. i. q. ἀντλέω, cum tamen non possit ἀντλάω aliud esse quam ἀνατλάω, ex eo factum per sync. et ita accipit hoc v. Etym., cum scribit, Ἀντλῶ, παρὰ τὸ ἄντλον, τοῦτο ἐκ τοῦ ἀντλᾷν καὶ καρτερεῖν ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ διὰ τῶν ἐσφιγμένων τόπων εἰσερχόμενον. ["Verumtamen composito verbo * Καταντλάω notione Affundendi, Perfundendi, usus est Nicander ap. Athen. 3. 126. Ζωμὸν δὲ βρομέοντα κατάντλασον." Schweigh. Mss. Ἀντλούμενος ὄλβῳ, Manetho 4, 93. Glossæ: Ἀντλέω· Haurio. Ἀντλῆσαι· Auclare. " 'Αντλέω, Theognis 681. Valck. Hippol. p. 233. 261. 276. ad Lucian. 1, 340. 672. ad Phalar. 295. Lucianus Ep. 32. Dionys. H. 2, 1209. θάλασσαν, Jacobs. Anth. 11, 307." Schæf. Mss.]

"Αντλημα, τὸ, Haustus, vel Haustio, si dici posset. Exp. etiam Perfusio a Ruellio ap. Diosc. 4, 64. Καὶ τὸ ἄντλημα δὲ αὐτῶν ἀντληθὲν ὑπνοποιόν ἐστι. Interpr. enim, Eorundem fotu et perfusione somnus allicitur. Fuerit tamen alioqui ἄντλημα etiam Infusio, quemadmodum ἀντλεῖν pro Infundere annotavimus paulo ante. || Est etiam ἄντλημα, Vas ad hauriendam aquam, Haustorium, vel Haustrum, ut e Lucr. (5, 317.) interpr. Valla. Jo. 4, (11.) Ἄντλημα οὐκ ἔχεις, pro ἀντλητήριον. [Gl. Ἄντλημα· Hauritorium. "Plut. Mor. s. 974. Wytt." Seager. Mss. "Ad Mœr. 195." Schæf. Mss.]

[* "Αντλησις, ἡ, i. q. præc. voc. Glossæ: Ἄντλησις· Haustus. Ælian. V. H. 1, 24.]

'Αντλητής, VEL **'Αντλητὴρ**, ῆρος, ὁ, Haustor. Sed ἀντλητὴρ exp. etiam κάδος ναυτικὸς ab Hes. Cadus nauticus. Secundum Eust. autem ἀντλιαντλητὴρ, Vas, quo aqua sentinæ hauritur; et scribit quendam e vett. tradidisse ἀντλιαντλητῆρα, non κάδον appellandum esse. || Est vero et Cyathi nomen ap. Athen. (424.) qui et ἀρυστὴρ dicitur. ['Αντλητὴρ, J. Poll. 10, 31. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀντλιαντλητῆρα. Μένανδρος Μεσσηνίᾳ· Οἱ δ' ἁρπάσαντες τοὺς κάδους τοὺς στρογγύλους, Ὕδρευον ἀνδρειότατα κηπ... (an * κηπίδια?) πάλιν. Ἤντλουν λέγειν δεῖ, καὶ κάδους οὐ δεῖ λέγειν, Ἀλλ' ἀντλιαντλητῆρας. Ἀριστοφάνης δὲ Προαγῶνι καὶ Ἐπιλύκος * Κοραλίσκῳ τὸ αὐτὸ τοῦτο ἀντλίον κεκλήκασιν. " 'Αντλητὴρ, Zeun. Ind. Xen. K. Π. s. v. κύαθος. Lex. Herod. 176. Manetho 4, 257. Ἀντλητὴς, Callim. 1, 430." Schæf. Mss. * " 'Αντλῆτις, Suid." Wakef. Mss.]

'Αντλητήριον, τὸ, idem Vas, quod et ἀντλητήρ. Dio, Οὔτε γὰρ πολλὰ ἢ καὶ μεγάλα τὰ ἀντλητήρια εἶχον. [Gl. Hauritorium. "Schol. Æsch. S. c. T. 802." Boissonad. Mss. "Thom. M. 473. 479." Schæf. Mss. "Etym. M. Hes." Wakef. Mss.]

[* " 'Αντλητὸς, Toup. Opusc. 2, 224." Schæf. Mss.]

[* "Ἀντλητικὸς, (ἡ, ὸν,) Const. Manass. Chron. A 259, 6669." Kall. Mss.]

[* Ἀναντλέω, Exantlo. Strabo 3. p. 218. πόνους, Dionys. H. 8, 51. "Eus. Mort. Pal. 12. Hesych. Infundo, Clem. Alex. 182." Wakef. Mss.]

Ἀπαντλέω, τλήσω, Haurio alicunde, Exhaurio. Capitur etiam metaph. pro Hauriendo minuo; ut ap. Æsch. Pr. p. 10. meæ Ed. (v. 83.) τί σοι Οἷοί τε θνητοὶ τῶν δ' ἀπαντλῆσαι πόνων; Ubi Schol. male ἐλευθερῶσαι, cum duntaxat sit ἐπικουφίσαι: ut ap. Eur. (Alc. 355.) ἀπαντλοίην ἂν βάρος ψυχῆς, i. e. ἐπικουφίσαιμι, Allevarim, Allevare possim, vel Lenierim. Ἀπαντλοίην ἂν Hes. exp. ἐπικουφίσαιμι ἂν, ex h. l. Eur. aut simili quopiam verba illa sumens. Sunt et qui exp. hic Exhaurire possim; sed Exhaurire est plus quam ἐπικουφίζειν: nam qui exhaurit aquam loci alicujus, nihil prorsus in eo relinquit; qui simpl. ex ea haurit, eam minuit, non locum prorsus evacuat. Passiva voce est Ἀπαντλέομαι, Haurior. Citatur autem in VV. LL. e Diosc. 5, 23. Ἀπαντλούμενον νομὰς ἵστησι, pro Nomas fotu cohibet. At ibi legitur non ἀπαντλούμενον, sed καταντλουμένη, statim initio, Ὀξάλμη ὠφελεῖ καταντλουμένη πρὸς νομὰς κ.τ.λ. et exp. a Ruellio, Acida muria contra nomas fotu auxiliatur. Et sic passim ap. Diosc. participium hoc usurpatur; item verbale κατάντλημα, ut 5, 21. non semel. Vide paulo post. [" Ad Orest. 1641. Wakef. Alc. 361.; S. C. 4, 143. Jacobs. Anth. 12, 103." Schæf. Mss.]

[* "Ἀπαντλητέον, Geopon. 6, 18." Kall. Mss.]

Ἀπάντλησις, ἡ, Haustio, Exhaustio, ET Ἀπάντλημα, Quod haustum est, eod. modo quo a καταντλεῖν dicitur κατάντλησις et κατάντλημα. [Neutra vox in Schneider. Lex. legitur. " Aristot. Probl. s. 2, 33. Plut. de Stoic. Repugn. 1049." Kall. Mss.]

" Διαντλάω s. Διαντλέω, Exhaurio, Exantlo." [Πόλεμον, Plato Menex. 289=2, 241. νόσον, Pind. P. 4, 521. πόνους, Eur. Andr. 1217. Plut. Arato 52. " Eur. Herc. F. 1373. Μακρὰς διαντλοῦσ' ἐν δόμοις οἰκουρίας." Seager. Mss. " Mitsch. H. in Cer. 155. 260. ad Phalar. 295. Dionys. H. 2, 1088." Schæf. Mss. " Æsch. Socr. 39. Schol. Il. N. 507. Vitam C traho, Ælian. V. H. 465." Wakef. Mss.]

[* Διαντλίζω, Exhaurio. Hippocr. 18, 15.]

[* "Προδιαντλέω, Ante exhaurio, et metaph. Ante conficio. Athen. 5. init. Πολὺς λόγος προδιήντληται, Multa verba jam in superioribus facta sunt." Schweigh. Mss.]

[* Εἰσαντλέω, Infundo, Ingero. Athen. 416.]

Ἐξαντλέω, Exhaurio, Haustam aquam aut aliud effundo. Lucian. (1, 129.) Πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῶν: unde Ἐξαντλοῦμαι pass. Idem (1, 800.) Ἐπιῤῥεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν. Et metaph. ap. Eund. (1, 128.) Πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος καὶ ἐξαντλούμενος. Naz. autem dixit Ἐξαντλεῖν ὧν ἔχομεν pro ἀντλεῖν ἐξ ὧν ἔχομεν. ‖ Ἐξαντλεῖν, Exantlare et perferre, inquit Bud. citans hæc Basilii verba de homine loquentis, Ζῶον μυρίοις πάθεσιν ὑποκείμενον, τὸ ἐκ γενετῆς εἰς γῆρας μυρίων κακῶν ἑσμὸν ἐξαντλοῦν, Exantlans. Sic autem Eur. ante eum ἐξαντλεῖν γόους, Exantlare luctus, (Suppl. 838.) D i. e. Perferre. [Τὸ πολὺ τῆς οὐσίας, Alciphr. 1, 21. Glossæ: * Ἐξαντλάω· Exhaurio. Ἐξαντλέω, Exhaurio. Ἐξαντλεῖ, δαπανᾷ· Exantlat. Ἐξαντληθήσεται· Exhaurietur. " Ad Orest. 1641. Musgr. Troad. 198. ad Lucian. 1, 672. 803. ad Phalar. 295. Markl. Suppl. 838. Fut., Eldik. Suspic. 40. Valck. Hippol. p. 233. Brunck. Orest. 845." Schæf. Mss. " Ἐξαντλέω (Vitam,) Menander ap. Stob. 343. Eximo, Heliod. Æth. 7." Wakef. Mss.]

[* Ἐξάντλημα, τὸ, Haustrus, Haustrum. Aretæus 8, 12.]

[* Ἐξάντλησις, ἡ, Exhaustus, Gl.]

[* Ἀνεξάντλητος, ὁ, ἡ, Inexhaustus, Gl. " Chrys. Serm. 112. T. 6. p. 935. Αἱ πηγαὶ τὸν πότον πλουσίως παρέχουσαι, ἀνεξάντλητον ἔχουσι τὸν θησαυρόν." Seager. Mss.]

Μετεξαντλέω, Haustum transfundo. Athen. 5. Μετεξήντλησε πάλιν τὴν θάλασσαν ὀργάνοις, quod Bayf. interpr. Rursusque aquam marinam extraxit machinis.

[* Συνεξαντλέω, Una vel Simul exhaurio.]

[* Ὑπεξαντλέω, Exhaurio v. c. sentinam. Eur. Ion. 927. Κακῶν γὰρ ἄρτι κῦμ' ὑπεξαντλῶν φρενὶ, Πρύμνηθεν αἴρει μ' ἄλλο σῶν λόγων ὕπο.]

Ἐπαντλέω, contrarium præcedenti ἐξαντλῶ; ut ἐπαντλῶ ὕδωρ, Haustam aquam infundo; nam exponendo simpl. Infundo, non puto proprietatem hujus exprimi verbi, Lucian. (1, 129.) Ὥστε ἐς τὸν τῶν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος. Sic et (1, 379.) Εἰς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν. Et metaph. pro Impleo; unde ap. Plut. (6, 406.) Ὅρα δὲ καὶ τοῦ βίου τὸ ὀδυνηρὸν καὶ τὸ πολλαῖς φροντίσιν ἐπηντλημένον, Refertum, Abundans. Quo pertinet quod in VV. LL. habetur sine auctore Ἐπηντλημένος ταῖς φροντίσι. Sed et τῶν λόγων ἐπαντλεῖν eod. metaph. genere dicitur a Synes. ut videlicet Lat. Funditare verba. Bud. tamen ἐπαντλεῖν τῶν λόγων ait esse ap. illum Fundere verba; sed malim frequentativo Funditare uti. Existimo autem illud loquendi genus ex hoc (Eur.) Jambico sumsisse Synes.
B Σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους: qui affertur a Plut. (8, 1.) Sed Synes., ut videmus, genitivo usus est. Philo de V. M. 1. Ἀναπεπταμένοις ὠσὶ τοῦ πάκτου μυρίας διαβολὰς ἐπήντλουν. ‖ Ἐπαντλεῖν, ap. medicos, quod et καταντλεῖν, et ἐπιβρέχειν, et καταιονᾶν, Infundere ad fovendum, vel Infusione fovere. Gal. Ἐπαντλεῖν οὖν χρὴ τοῖσδε διὰ τρίτης ἢ τετάρτης ὕδωρ θερμὸν, ὅρον ἔχοντα τοῦ παύσασθαι τῆς καταιονήσεως τὴν εἰς ὄγκον ἐρυθρὸν ἔπαρσιν τῶν σαρκῶν. Et pass. Ἐπαντλεῖσθαι: ut Diosc. 2, 99. Οὖρον ἀνθρώπου πρὸς δῆξιν ἁρμόζει ἐπαντλούμενον, deinde, Τὸ δὲ κυνῶν ἐπάντλημα, κυνοδήκτοις, Si pars foveatur illa. [Plato Phædro 253=205. Bas. 1. Κἂν ἐκ Διὸς ἀρύτωσιν, ὥσπερ αἱ Βάκχαι, ἐπὶ τὴν τοῦ ἐρωμένου ψυχὴν ἐπαντλοῦντες, ποιοῦσιν ὡς δυνατὸν ὁμοιότατον τῷ σφετέρῳ θεῷ." Seager. Mss. Lucian. 8, 275. n. Ὄχλον ὀνομάτων τῷ θηρίῳ, Ælian. H. A. 16, 51. 4, 43. " Ad Lucian. 1, 379. 672. ad Diod. S. 1, 39. 294. Toup. Opusc. 1, 203. Valck. Hippol. p. 261. Plut. Mor. 1, 423. Wakef. Trach. 992. Jacobs. Anth. 9, 432. Wakef. S. C. 4, 143. Boissonad. Philostr. 553." Schæf. Mss. " Eur. Inc. Fr. 11. Ingero in aliquem, Heliod. Æth. 86. Philostr. 173. 249. 531. Philo J. 609. Hauriendo impleo, 719.; et ita pass., 1080. Sicco, Diod. S. 29." Wakef. Mss.]

[" Ἐπαντλέω. Χώρα ἐπαντλεῖσθαι dicitur, quæ aqua in eam infusa s. derivata irrigatur. Diod. S. 1, 309. de insulis in Nilo, ὧν τὰς μὲν ὑπὸ Αἰθιόπων ἐπαντλουμένας γεωργεῖσθαι κέγχρον. Hoc explicat Strabo 1174. Νήσους δ' ὁ Νεῖλος κατεσπαρμένας ἔχει παμπόλλας, τὰς μὲν καλυπτομένας ὅλας ἐν ταῖς ἀναβάσεσι, τὰς δ' ἐκ μέρους· ἐποχετεύεται δὲ τοῖς κοχλίαις τὰ λίαν ἔξαλα, Quæ vero mari eminent, infusa cochlearum ope aqua irrigantur. Ita ἐπάντλησις, Aquæ ad irrigandum derivatio, quæ si ex infimo loco in altum evehenda est, cochlearum ope tollitur, ut in Babylonicis hortis, erant πρὸς τὰς ἐπαντλήσεις τῶν ὑδάτων ὄργανα, δι' ὧν ἀνεσπᾶτο πλῆθος ὕδατος ἐκ τοῦ ποταμοῦ." Brunck. Mss.]

Ἐπάντλημα, (τὸ,) ET Ἐπάντλησις, (ἡ,) ap. Medicos, Infusio aquæ, vel alius liquoris, fovendi potissimum D gratia. Vel, Ipsa actio perfundendi quempiam aqua, vel alio liquore, s. fovendi eo aliquam corporis partem: unde Fotus etiam redditur, et Fomentum. Diosc. 2. Ἐπάντλημα γαγγραίνης ἐστὶ χρήσιμον, Ejus fotus gangrænæ utilis est, vel Eo fovere gangrænam utile est. Sic in loco, qui paulo ante cum ἐπαντλεῖν citatur, fuit, Τὸ δὲ κυνῶν ἐπάντλημα κυνοδήκτοις (ἁρμόζει,) Si illo foveantur, vel Si illis infundatur. ‖ Ἐπάντλησις, Infusio aquæ in hominem qui lavatur, Bud. e Gal. Vide Κατάντλημα et Κατάντλησις. [Ἐπάντλησις, Diod. S. 2, 10.]

Καταντλέω, Hausta aqua perfundo, et proprie cum magna quadam abundantia. Alioqui simile est τῷ ἐπαντλεῖν. Dicitur metaph. ut ap. Aristoph. Σ. (483.) ἀλλ' ὅταν ξυνήγορος Ταῦτα ταὐτά σου καταντλῇ, His accusationibus te asperget, Has accusationes in te fundet, vel funditabit. Et γέλωτα καταντλῆσαί τινος, Risu obruere, inquit Bud., vel Ridendum exponere. Plato de Rep. 7. (171.) Καὶ φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντλήσομεν, Majore ludibrio philosophiam

afficiemus. ‖ Καταντλεῖν, usitatum medicis, ut de ἐπαντλεῖν modo dictum est. Sed ut e Gal. modo habuimus, Ἐπαντλεῖν τοῖσδε ὕδωρ θερμὸν, ita sciendum est ab eod. dici inversa illa constr. καταντλεῖν ὕδατι θερμῷ: ut, Καταντλεῖν οὖν ὕδατι θερμῷ ὅσον ἱκανὸν, διαφορῆσαι τοὺς τοιούτους ἰχῶρας. Sic Idem, Ἐλαίῳ γε μὴν ἀπ' ἀρχῆς τῆς θεραπείας οὐχ ὕδατι καταντλῶ τὸ πεπονθὸς μόριον, Perfundo oleo s. foveo. Sic ap. Diosc. καταντλεῖν θαλάσσῃ τὰ ἕλκη. Et pass. voce dicitur vicissim ipsum ὕδωρ, vel ipsum ἔλαιον καταντλεῖσθαι, Infundi fotus gratia, i. e. eo foveri pars ægra. Aphrod. Probl. 1. Τὸ θερμὸν ἔλαιον καταντλούμενον ὠφέλιμον, quod in VV. LL. redditur Calidum oleum perfusum prodest. Cum potius dicendum sit, Si calido oleo pars illa perfundatur. Aut, Calidum oleum infusum, Si calidum oleum infundatur. Aut, Si calido oleo pars foveatur. Vel, Calidi olei fotus. Sic, Καταντληθεῖσα θερμὴ ἀμόργη ποδαγρικοὺς ὠφελεῖ, Diosc. Idem, Τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῶν καταντλούμενον, κάταγμα πωροῖ τάχιον, Si ossa fracta eorum decocto foveantur, celerius solidantur. Sed et καταντληθεῖσα exp. ap. Eund. 3, 11. e Barbaro et Marcello, Calens imposita. ‖ At Καταντλήσας τὴν λιθάργυρον εἰς ἀγγεῖον alio modo ab eod. Diosc. dicitur: ubi καταντλήσας quidam interpr. Ex alto fundens: alii, Transferens. [Gl. Καταντλέω· Fomento. Κατάντλησόν με· Fomenta me. Athen. 221. Δοκεῖτέ μοι σφοδροῖς κατηντλῆσθαι λόγοις. " Method. ap. Epiphan, Hær. 64. c. 70." Routh. Mss. " Casaub. ad Athen. 78. Apoll. Dysc. 76. Mœr. 71. 73. et n.: Musgr. Herc. F. 871. Ruhnk. Hist. Orat. 91. Heindorf. ad Plat. Lys. 6." Schæf. Mss. " Diog. L. 279. Cum accus., Joseph. 347, 13. De oratoribus, Longin. 12. fin." Wakef. Mss.]

[* " Καταντλητέον, Geopon. 16, 7." Kall. Mss.]

[* Καταντλάζω, Nicander ap. Athen. 3. p. 126. Ζωμὸν δὲ βρομέοντα κατάντλασον, i. q. καταμίγνυε. Ita Schneider. Lex.; sed Schweigh. Mss. (quem vide in Ἀντλέω,) illud κατάντλασον derivat a καταντλάω.]

Κατάντλημα, τὸ, ET Κατάντλησις, (ἡ,) i. q. ἐπάντλημα et ἐπάντλησις, sed illa his usitatiora, et quidem de Perfusione, quæ fit fotus gratia, potius quam de alia ulla. In VV. LL. exp. κατάντλημα, Fomentum, quod cum infusione fit, Fotus, q. d. Exhaustio. Quod postremum verbum perperam additur. Diosc. 1. Κατάντλημα ποδάγρας ἄριστον τὸ ἀφέψημα τῶν φύλλων, Foliorum decocto podagras foveri utilissimum est. Ibid. Ἐν καταντλήμασι καὶ πυριάσεσι redditur, In liquidis et siccis fomentis. [" Longin." Routh. Mss. " Mœr. 73." Schæf. Mss. " Κατάντλησις, Stob. 550. Erot." Wakef. Mss.]

[* Ἐγκαταντλέω, UNDE * Ἐγκατάντλησις, ἡ, Exhaustio, Actio exhauriendi, Hippocr. Εὐσχημ. 4. Actio perfundendi aqua vel alio liquore aliquam corporis partem, ubi al. * Ἐγκατακλύσιος, al. * Ἐγκαταπλήσιος.]

[* Μεταντλέω, Transfundo hauriendo. Pallad. Epigr. 72. Καὶ συγκυκῶσα καὶ μεταντλοῦσα πάλιν. " Const. Manass. Chron. p. 41." Boissonad. Mss. " Jacobs. Anth. 10, 238." Schæf. Mss. " Geopon. 615." Wakef. Mss.]

Περιαντλέω, Circumfundo. Plut. (8, 2.) Σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους, μᾶλλον δὲ περιαντλῶν λόγους ἀνθρώπῳ λαλοῦντι μὲν πρὸς τοὺς οὐκ ἀκούοντας, μὴ ἀκούοντι δὲ τῶν λαλούντων. Item περιαντλούμενον pro καταντλούμενον, de quo modo dictum fuit. Diosc. 2. Περιαντλούμενον κνησμοὺς πραΰνει. [" Epiphan. Hær. 78. p. 1038." Routh. Mss. "Schol. Oppian. H. 1, 155." Wakef. Mss.]

[* Προαντλέω, UNDE * Προάντλησις, ἡ, Fotus. Tralllian. 1. p. 18. Ὥστε δυνηθῆναι κατασχεῖν εἰς τὰ κάτω μᾶλλον τὴν ὕλην προτραπεῖσαν διὰ τῆς προαντλήσεως ἅμα καὶ ἀνατρίψεως, Ut materia, quæ fotu simul et fricatione accita fuerit, ad ima potius derivari possit.]

Προσαντλέω, ήσω, Haurio, i. q. ἀντλέω. Addunt VV. LL. esse etiam Fovere ap. Alex. Trallian. [Vide præc. voc.]

[* Συναντλέω, Simul haurio, Simul laboro, Simul perficio. Eur. Ion. 199. Ἀσπιστὰς Ἰόλαος, ὃς Κοινοὺς αἰρόμενος πόνους Δίῳ παιδὶ συναντλεῖ.]

[* Ὑπαντλέω, Exhaurio, UNDE * Ὑπάντλησις, ἡ, Exhaustio velut e sentina, Diod. S. 2, 10. ubi v. not.]

ἌΝΤΡΟΝ, τὸ, Antrum, Locus subterraneus aut profundus. Hesych. Lucian. (2, 27.) Καὶ ἐς οἷον ἄντρον κατέφυγε κιττοῦ, καὶ μυῤῥίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων. Ammon. inter ἄντρον et σπήλαιον ita distinguit, ut ἄντρον Caverna sit sua sponte orta, σπήλαιον autem manufacta. Quam tamen differentiam Hes. non observat, qui ἄντρον esse dicit σπήλαιον, ἢ σπήλαιον σκοτεινόν. In VV. LL. signif. etiam Cuniculos, et Atramentarium in Anthol. ἀπὸ τοῦ ἄνω τετρῆσθαι. [Gl. Ἄντρον· Antrum, Cavea, Caverna. " Ammon. 18. Longus 5. Villois. 7. Fischer. Ind. Palæph. Ἀ. Νυμφῶν, Toup. Append. in Theocr. 4. Πανὸς, Opusc. 2, 277." Schæf. Mss. " Templi adyta, Lycophr. 208." Wakef. Mss.]

[* Ἀντροδίαιτος, ὁ, ἡ, In spelunca vivens, Orph. H. 31, 3. Minervæ epith. " Pierson. Veris. 30." Schæf. Mss.]

Ἀντροειδὴς, ὁ, ἡ, Antri formam habens. Ἀντρώδης, Antri plenus, Cavernosus, σπηλαιώδης, Hes. [" LXX. Interprr. Ἀντροειδὴς, Euclid. 603. Procop. 3 Reg. 2." Wakef. Mss.]

[* Ἀντροφυὴς, ὁ, ἡ, In antris natus. Oppian. H. 3, 210. Cf. * Κοιλοφυὴς, ap. Eund. ibid. 3, 653.]

[* Ἀντροχαρὴς, ὁ, ἡ, Antris gaudens, Libenter in antris agens, Orph. H. 10, 12. Panis epith.; 50, 5. Nympharum, Ἀντροχαρεῖς, σπήλυγξι κεχαρμέναι, ἠερόφοιτοι. " Pierson. Veris. 30." Schæf. Mss.]

[* Ἄντροθε νέομαι, Ex antro Chironis redeo, Pind. P. 4, 181.]

Ὕπαντρος, ὁ, ἡ, Qui sub antro est vel in antro degit; ut ὕπαντρος γῆ, et ὕπαντρος πέτρα, quod VV. LL. Saxum cavum interpr.; item ὕπαντροι ap. Hes., Qui in antris latitant aut degunt. [Ælian. V. H. 785. " Cavernosus, Strabo, Myth. 204." Wakef. Mss.]

" Ἀντραῖος, (α, ον,) Nom. τοπικὸν ex ἄντρον signif. " σπήλαιον, teste Steph. B. qui Eur. in Capris eo uti " scribit, afferens et fem. ἀντραία. SED ET Ἀν- " τρίτης, (ὁ,) inde dicendum esse tradit." [" Eur. Æg. Fr. 11. p. 415." Seager. Mss.]

Ἀντριὰς, άδος, ἡ, Quæ libenter in antris versatur, ἡ τοῖς ἄντροις φιλοχωροῦσα, Suid., cujus hoc exemplum affert e quodam, quem non nominat, auctore: Ὄφρ' εἴην λιπαρὸν παίγνιον ἀντριάδων. [" Valck. ad Theocr. 10. Id. p. 9. Jacobs. Anth. 7, 284. 8, 117. Bast Lettre 147." Schæf. Mss. " Theod. 2." Wakef. Mss.]

" Ἀντρὼν, ῶνος, s. Ἄντρων, ωνος, Urbs quædam " Thessaliæ, ex eo nominata, quod οἱ ἐκεῖ τόποι ἀν- " τρώδεις εἰσὶν, h. e. σπηλαιώδεις καὶ ὑπόνομοι, atque " adeo εὐφυεῖς πρὸς μύλωνας ἔχει λίθους. Dicuntur " igitur hinc Ἀντρώνιοι ὄνοι proverbialiter οἱ πρὸς " ἄλετον δεξιοί. Ita Steph. B. et Eust. At Suid. " Ἀντρώνιον ὄνον dici vult ὡς μεγίστων γινομένων ἐν " Ἀντρῶσιν. Unde proverbialiter Ἀτρώνιος ὄνος dici " putatur de Magno et stolido, quod Antrone magni " reperirentur asini, joco petito ex homonymia voca- " buli ὄνος. Vide et Etym."

ἌΝΤΥΞ, υγος, ἡ, ap. poët. Ambitus et Circumferentia, proprie quidem currus: sed transfertur et ad alia. Idem autem valere dicit Eust. ἄντυγα et ἴτυν et κύκλον, masc. vel neutro gen. et ἀψῖδα s. ἀψῖν. Ἄντυξ, inquit Hes., ἅρματος περιφέρεια. Alii, ἡ περιφέρεια ἀνωτάτη τοῦ ἁρματίου δίφρου. Item ἄντυγες plur. αἱ περιφέρειαι τῶν ἁρμάτων, secundum Suid. citantem hunc versum, Ζωστῆρι πρισθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων. Hesiod. (Sc. 64.) Ἅρματα δ' εὐποίητα καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον. (Il. E. 728.) δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσιν. Et Λ. (535.) καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον, Ambitus, qui sunt circa sellam curulem. In VV. LL. ἄντυξ exp. Summa curvatura rotarum, Semicirculus ante currum amplectens ambas rotas, Gyrus rotæ superior. Ponitur etiam interdum ἄντυξ s. ἄντυγες pro Toto curru: ut etiam potest accipi in versu, quem citat Suid., ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων: et in Anthol. ἄντυγα quidam vocavit Currum, a parte totum. Est et ἄντυξ ἀσπίδος, Orbis clypei: ut Il. Z. (118.) Ἄντυξ, ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης. Dicitur et ἐπὶ ζυγοῦ τῆς κιθάρας, inquit Eust.: unde et ἄντυγα χορδῶν dixit Eur. (Hipp. 1135.) Item ἄντυγι

μηρῶν dixit quidam in Anthol. pro Circumferentia s. Ambitu femorum, vel Rotunditate. ‖ Dicitur vero *ἄντυξ* etiam de cœlo, videlicet *οὐρανοῦ ἄντυξ*, sicut et *οὐρανοῦ ἁψὶς*, quasi dicas Fornix cœli: a Lat. poëtis dicitur itidem metaph. Axis cœli. Eust. Ἡ *μεταφορὰ δὲ καὶ οὐρανοῦ ἄντυγα ἐγύρωσεν*, ut ostendit illud, *ἐξ ἀντύγων οὐρανίων*. ‖ Denique et temporis *ἄντυγα* dixit Nonn. quasi Gyrum temporis s. Circulum; quod tempus circumagi et circumvolvi videatur. [Gl. Ἄντυξ· Pertica, Temo, Virg. Antus, Ancus. Ἄντυγες· Clitellæ. Theocr. 25, 247. Auctor Rhesi 118. Callim. 3, 140. *ἄντυγες φορέουσι*. T. H. ad Lucian. Dial. Deor. 25. "Heyn. Hom. 5, 48. 131. 7, 520. Timæi Lex. 38. et n.: Musgr. ad Eur. p. 197. Theocr. 2. fin. 22, 184. Bibl. Philol. 3, 196. Valck. Hippol. p. 285. 290. Iphig. A. 229. Musgr. Iph. T. 110. Rhes. 987. Herc. F. 1297. Jacobs. Anth. 10, 294. 308. 11, 196. 270. 12, 256. Monum. Byz. 34. Lobeck. Aj. p. 369. Currus, Eur. Phœn. 1200. ad Il. E. 262. Z. 117. Musgr. ad Hippol. 1135. Moschus 2, 88. Wakef. S. C. 3, 56. ad Callim. 1, 121. ad Lucian. 1, 279. Brunck. Phil. 678. Dionysius 2. Jacobs. Anth. 10, 192. Ἀντ. clypei, Heyn. Hom. 5, 203." Schæf. Mss. "Pars citharæ, Eust. Il. 456." Wakef. Mss.]

"Ἀντυγόχνοιαι, vide Ἀντιγόνειος. Dicitur et citra compos. *ἀντύγων χνόαι*, quod Hes. exp. *ἡ περιφέρεια τοῦ ἅρματος, οἱ τροχοί*."

Εὐάντυξ, υγος, ὁ, ἡ, Pulcram circumferentiam aut orbem habens, * *εὐάξων*, Suid. "Εὐάντυξ, Pulcros habens *ἄντυγας* s. axes." [Paul. Sil. Ecphr. 121. *κορυφὴν εὐάντυγα νηοῦ Ἀνστήσας*.]

Θραυσάντυξ, υγος, ὁ, ἡ, Frangens canthum s. orbem currus, Aristoph. N. (1264.) Ὦ *σκληρὲ δαῖμον, ὦ τύχαι θραυσάντυγες Ἵππων ἐμῶν*: ubi tamen Interpres non male legit * *θραυσάμπυκες*, propter sequens *ἵππων*.

[* "Κυανάντυξ, υγος, (ὁ, ἡ,) Synes. H. 9, 45. (οὐρανοῦ.)" Boissonad. Mss.]

Ὑψάντυξ, υγος, ὁ, ἡ, Alte cameratus, Altos fornices habens, [Schneidero susp. "Nonn. Jo. 5, 5." Wakef. Mss.]

Ἀντυγωτὸς, (ἡ, ὄν,) Colligatus, Alligatus in modum *τῶν ἀντύγων*. A v. Ἀντυγῶ deductum, inquit Suid., qui *ἀντυγωτὸς* exp. *συνδεδεμένος*, Hes. *ἀναδεδεμένος*.

[* Καταντυγώδης, ὁ, ἡ, Nicet. Annal. 17, 2.]

ἈΝΥΩ, item Ἀνύτω vel Ἀνύττω, thema illud magis poët., hæc magis pros., Perficio, Efficio, Conficio, Perago, Expedio. Ἀνύσας *τὸ ἔργον*, Cum opus confecisset s. perfecisset. Od. Π. (373.) *ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα*. Invenitur etiam *ἀνύσας πολλὴν ὁδὸν*, pro Cum viam longam confecisset. Sic et *δρόμον ἀνύειν*, Cursum conficere s. exigere; et O. (294.) *ὄφρα τάχιστα Νηῦς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ*, Conficeret cursum per mare. Alii exp. Transmitteret. Ἆνυε *πικρὸν ἔρωτα*, Theocr. (1, 93.) Peragebat amorem acerbum, i. e. Transigebat tempus in acerbo amore. Citatur item *ἀνύω εἰρεσίαν*, ex Anthol. pro Expedio remigationem. Ibid. *ἤνυσεν ὑμέναιον*, Peregit nuptias. Ceterum Hom. teste Eust. dixit *ἀνύειν*, sexta conjugatione: qui autem post eum fuerunt Attici, *ἀνύτειν*, tertia conjugatione, quemadmodum *ἀρύεσθαι* dicitur et *ἀρύτεσθαι*. Ubi notandum et *ἀνύτειν* et *ἀρύτεσθαι* scribere Eust. unico *τ*. Scriptum tamen reperitur *ἀνύττειν* cum *ττ* in certis quorundam Auctorum locis: ut Aristoph. Thuc. Plat. et Suid. *ἀνύττειν* itidem habet. Sed ap. Xen. non semel cum simplici *τ* habetur. Verum suspecta esse possint in hac scriptura exemplaria. Hoc constat, si *ἀνύττω* dicatur Attice, lingua communi dici *ἀνύσσω*; cujus tamen nullum exemplum reperire potui. Præterea Schol. Thuc. scribit Atticos pro *ἀνύττειν* dicere *ἀνύτειν*. Plato de Rep. 6. (74.) Ὃ *πράττων ἂν, ἀλγῶν τε πράττοι, καὶ μόγις σμικρὸν ἀνύττων*; Suid. e quodam Historico citat, Ὁ *δὲ Νῖνος ἐν ἀμηχανίᾳ ἦν, μηδὲν δυνάμενος ἀνύττειν*, i. e. *πράττειν*, inquit. Ibid. Ἐπεὶ *οὐδέν τι πλέον εἶχον ἀνύττειν οἱ βάρβαροι*. Lat. dicunt Nihil promovere. Dicunt etiam interdum Nihil agere, eod. modo quo dicitur *οὐδὲν ἀνύειν*, pro Nihil promovere, Nihil proficere,
A Frustra in re aliqua laborare: unde *ἀνύσας οὐδὲν* quidam exp. Re frustra tentata. Demosth. *ὡς δ' οὐδὲν ἤνυε*, Cum autem frustra conaretur, Bud. Jungitur et participio, pro Prosum, Confero. Thuc. 2, (65.) Ἐφόρουν *δὲ ὕλην ἐς αὐτὸ, καὶ λίθους, καὶ γῆν, καὶ εἴ τι ἄλλο ἀνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον*. Schol. autem exp. *τελεσιουργεῖν πρὸς ὕψος*. Apud Hom. *ἀνύω* cum participio. Il. Δ. (56.) Οὐκ *ἀνύω φθονέουσ', ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐσσι*. ‖ Ἀνύω exp. etiam Impleo; ut *ἤνυσε γῆρας*, Anthol. Implevit senectutem. Et ap. Soph. *ἀνύειν τὸν Ἀΐδαν*, Implere fata. Sed potest et hic *ἀνύω* accipi, ut in *ἀνύω ὁδόν*: ut sit *ἤνυσε γῆρας*, Exegit senectutem; et *ἀνύειν τὸν Ἀΐδαν* sit *ἀνύειν τὴν πρὸς τὸν Ἀΐδαν ὁδόν*. ‖ Est præterea *ἀνύω* i. q. *ἀναλίσκω*, Consumo; ut Od. Ω. (71.) Αὐτὰρ *ἐπειδή σε φλὸξ ἤνυσεν Ἡφαίστοιο*. Capitur etiam pro Perdo, Destruo, ut docet Schol. Soph. ‖ Quibus signiff. vicina est hæc, qua ponitur pro Occido: unde *ἀνυσθεὶς* participium pass. pro *πεφονευμένος* ap. eund. Schol. Idem vero et compositum *ἐξανύω* signif. Il.
B Λ. (365.) Ἦ *θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας*. ‖ Junctum autem *ἀνύω* cum accus. et præpos. *ἐκ* signif. Impetro, vel Obtineo, aut Consequor; ut Anthol. *ἠνυσάμην τοῦτο ἐκ μοιρῶν*, Hoc a Parcis impetravi. Sed et cum accus. solo; ut Aristoph. Π. (194. 196.) *ἀνύσῃ τάλαντα*. Sic et Theocr. (5, 144.) *ἀνυσάμην τὸν ἀμνόν*.

Ἁνύτω, cum spiritu aspero, ut docet Suid., Eust. item ex Ælio Dionysio, pro *σπεύδειν*, Festinare, Properare. Tamen cum ap. alios, tum ap. Aristoph. in hac etiam signif. tenuatur, ut in h. l., ubi ei *μέλλειν* opponit, Π. (607.) *ἀλλ' οὐ μέλλειν χρῆν σ', ἀλλ' ἀνύτειν*, vel *ἀνύττειν*, ut alii ibi legunt. Sæpe item partic. *ἀνύσας* hoc sensu usurpatur, pro Festinatione adhibita, vel Cum festinatione; quod aptius redditur adverbio Propere, vel Confestim; ut N. (181.) Ἄνοιγ', *ἄνοιγ' ἀνύσας, τὸ φροντιστήριον*. Idem, *λέγ' ἀνύσας ὅ, τι φῄς ποτε*. Dicitur etiam ab Eod. *ἀνύσας τι*, pro *ἀνύσας* simpl.; *τὶ* enim vacat, ut, Ἀκολουθήσῃς *ἐμοὶ ἀνύσας τι δευρὶ θᾶττον*. Item, *ἀνύσας τι κατάθου*. Idem,
C invertens hanc loquendi formam, dicit *ἄνυε πράττων*, pro *πράττε ἀνύσας*.

Ἀνύομαι pass. Perficior, Efficior, Conficior, unde *ἤνυσται* 3 præt. sing., Effectum est, et partic. *ἀνυσθεὶς* ap. Soph. ‖ Ἀνύσσεσθαι autem pro *ἀνύσσειν*, et *ἠνυσάμην*, ll. cc. pro *ἀνύσειν* et *ἤνυσα*, sunt ab *ἀνύομαι* signif. act. sub voce passiva habente.

Ἀνύμενος partic. pro *ἀνόμενος*, vide paulo post in Ἄνομαι.

"Ἄνυμι, i. q. *ἀνύω*, Perficio, Ad finem perduco, unde *ἄνυται*, quod Hes. exp. *τελειοῦται*." ["Theocr. 2, 92. Pierson. Veris. 203. Wessel. Diss. Herod. 155. Valck. Hippol. p. 165. Musgr. Heracl. 210. Brunck. Apoll. R. 222." Schæf. Mss. "Ἄνυμαι, Finior, Quint. Sm. 5, 410." Wakef. Mss.]

[Ἀνύω, Gl. Efficio, Conficio, Exequor, Impetro. Ἀνύει· Impetrat, Proficit. Ἀνύσω· Perficiam. Ἀνύσῃ· Elicuerit. Ἀνύσαι· Impetrare, Intimari. Ἀνύων· Impetrans. Ἀνυσθείσης· Exacta. Ἤνυεν· Fungeretur. Ἠνυκέναι· Peregisse. Ἤνυσε· Executus fuit, Impetra-
D vit, Profecit. Ἠνυσμένον· Effectum. "Absolute acceptum, Soph. Phil. 720. Νῦν δ' *ἀνδρῶν ἀγαθῶν Παιδὸς ὑπαντήσας, Εὐδαίμων ἀνύσει, Καὶ μέγας ἐκ κείνων*. Festino, Aristoph. Π. 229. 349. 648. 974. N. 181. 506. 1253. I. 71. 119. A. 570. Σ. 202. 398. 847. 1159. Ἄνυε *πράττων* pro *πράττε ἀνύσας*, Π. 413. O. 241. Σ. 1168." Seager. Mss. Apoll. R. 4, 1039. Ὑμμι *πάτρην καὶ δώματα ναιέμεν αὖτις ἤνυσα*. Æsch. Pers. 720. Πῶς *δὲ καὶ στρατὸς τοσόσδε πεζὸς ἤνυσεν περᾶν*; Æsch. Dial. 3, 15. Εἰς *πομπὴν ῥημάτων ἀνύτει*. Porson. Phœn. 463. Æsch. Ag. 1151. *ἠνυτόμην τροφαῖς*, Educabar.]

["Ἀνύω, Zeun. ad Xen. K. Π. 100. 794. ad Charit. 560. Dawes. M. C. 455. Theocr. 1, 93. ubi v. Valck. Toup. Opusc. 1, 27. ubi et de *ἀν*. Valck. Phœn. p. 189. ad Thom. M. 115. Jacobs. ad Anth. 1, 27.; Præf. ad B. et M. p. x.; Animadv. in Eur. 15. Wakef. S. C. 2, 4. 14. ad Herod. 652. Erfurdt. ad Philoct. p. 246. An *ἠνυσάμην*? Markl. Iph. p. 110. 414. Musgr. Troad. 595. Wakef. Ion. 1127. Herc. F.

385. 625. 1277. Philoct. 712. 720. Jacobs. Anth. 7, 408. 10, 165. 11, 67. 106. 132. 277. Antip. S. 23. Villois. ad Long. 102. Diod. S. 2, 530. Heyn. Hom. 4, 564. De constr., Brunck. Œd. C. 1755. De signif. cum gen., Dawes. M. C. 206. De quant., Dawes. l. c. De spiritu, Mœris 179. et n. De fut., Heyn. Hom. 7, 63. Cum participio, Aristoph. Fr. 250. Act. et med., Wakef. Trach. 993. Jacobs. Animadv. 96. Anth. 7, 147. 238. Brunck. Aristoph. 1, 246. In med., Consequor, Toup. Add. in Theocr. 400. Valck. ad 10. Id. p. 149. Harles. ad Theocr. 106. Dawes. M. C. 205. Brunck. Trach. 997. Bowyer. de Verb. Med. 323. De itinere, Ruhnk. Ep. Cr. 196. Zeun. ad Xen. K. Π. 79. Musgr. ad Hippol. 742. ad Char. 231. Brunck. Œd. C. 1562. Aj. 607. Markl. Suppl. 1142. Wakef. Trach. 657. Huschk. Anal. 232. Jacobs. Anth. 8, 104. 227. 9, 56. 107. Lollius Bass. 11. Brunck. Aristoph. 2, 147. Wessel. ad Dion. Cass. 1501. Perdo, Wakef. S. C. 4, 250. Jacobs. Anth. 12, 225. Heyn. Hom. 6, 183. Ἀνύσασθαί τι παρά τινος, Brunck. ad Bacch. 131. Ἀνύσας, Charit. 560. Ἀνύσας λέγε, Mœr. 62. et n. Ἄνυσον, Aristoph. Fr. 216. Ἀνύμενος, Brunck. Apoll. R. 30. 235. Ἀνύττω, Toup. Opusc. 1, 27. Porson. in Toup. 4, 497. Zeun. ad Xen. K. Π. 395. Brunck. Œd. C. 1562. Antig. 805. Fischer. ad Æschin. 152. Ἀνύτω et ἀνύττω, Zeun. ad Xen. K. Π. 100. 240. ad Thom. M. 115. Koen. ad Greg. 28. Ἀνύτω, Markl. Iph. p. 414. Wakef. Herc. F. 625. Steph. Dial. 26. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 215. Omnino Porson. Phœn. 463. Brunck. Aristoph. 1, 261. T. H. ad Plutum p. 200. Kuster. Aristoph. 12. Brunck. 2, 216. Porson. Hec. p. 70. Ed. 2. Boëckh. ad Plat. Sim. p. xxxix. De quant., Kuster. Aristoph. 5." Schæf. Mss. "Ἀνύω, Consumo, In cinerem redigo, Od. Ω. 71. Celeriter facio, ut φθάνω, Aristoph. passim. Ἀν. (viam), Philo J. 882. et ἐπὶ τόπον, Nonn. Dionys. 506, 12. Ἀν. ἔς τι, To come to, Oppian. H. 3, 135. et sine præpos., Eur. Suppl. 1141. Troad. 595. Med., Consequor, Leon. Tar. 95. 2. Anthol. 255. Ἀνύττω, Ἀνύτω, Dio Cass. 534. Arrian. I. 116. Plut. 2, 453. Thuc. Festinare, Aristoph. Adeo, Peto, Soph. Antig. 816. Med., Cresco, Æsch. Ag. 1168. * Ἀνυτέον, Arrian. I. 221." Wakef. Mss. "Plato de Rep. 6, 486." Routh. Mss.]

Ἄνυσις, ἡ, Perfectio, Effectio, s. Effectus. Il. B. (347.) ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτοῖς, ubi exp. ἐντελὴς πρᾶξις in parvis Scholiis. Apoll. R. 2, (310.) Πείρατα ναυτιλίης ἐνέπων, ἄνυσίν τε κελεύθου, Viæ confectionem, eo modo quo ἀνύειν ὁδὸν interpr. Viam conficere. ‖ Item ἄνυσις, Profectus. Od. Δ. (544.) ἐπεὶ οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν, Quia non nanciscemur aliquid commodi e fletu. Alibi πρῆξις pro eod. ab ipso dicitur, in ead. sententia exprimenda, Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο. Est autem πρῆξις pro πρᾶξις. Possemus tamen ἄνυσιν Effectum h. l. etiam interpr. [Gl. Ἄνυσις· Efficacitas, Effectus, Efficacia. "Finis, Theocr. 25, 93. ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα,—Τῶν μέν τ' οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνετ' ἰόντων, Οὐδ' ἄνυσις, nisi legatur ἄνεσις, Remissio." Seager. Mss. "Heyn. Hom. 8, 702. Jacobs. Præf. ad B. et M. p. x. ad Herod. 570." Schæf. Mss.]

[* Ἀνυσιεργὸς, ὁ, ἡ, (in Hederic. et Schneider. Lexx. perperam scribitur Ἀνυσίεργος, Laboriosus.) Theocr. 28, 14.]

Ἀνύσιμος, ὁ, ἡ, Efficax, Effectum magnum habens. Item, Conducibilis, Utilis. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Εἰς τὸ πειθομένους ἔχειν οὐδὲν εἶναι ἀνυσιμώτερον τοῦ κ.τ.λ. Plato de LL. 4. (186.) Κάλλιστον, καὶ ἄριστον, καὶ ἀνυσιμώτατον πρὸς τὸν βίον τὸν εὐδαίμονα. Apud Lucian. Ἀνυσιμώτατον φάρμακον, i. e. Præsentissimum, Bud. [" Ἀνυσιμώτατα, Plato de Rep. 518." Routh. Mss. "Mitsch. ad Achill. Tat. Præf. p. v. (e Bibl. Crit. Amst.) Bibl. Crit. 1, 2. p. 60. Plut. Mor. 1, 6. Oxon. Zeun. ad Xen. K. Π. 122." Schæf. Mss. "Itinere conficiendus, Jambl. V. P. 113." Wakef. Mss.]

"Ἀνυσίμως, Suidæ ἐνεργῶς, πρακτικῶς, τελείως, "Efficaciter, Perfecte, Absolute." [Plato Theæt. 1, 144. "Orig. c. Cels. 1. p. 4. Ἐὰν δὲ μὴ κινηθῇς καὶ ὑπὸ τῶν ἑξῆς ὑπαγορευθέντων ἀνυσίμως, καὶ ἐπ' αὐτοῖς τὴν ὁμοίαν συγγνώμην αἰτῶν, ἀναπέμπω σε— ἐπὶ τοὺς

A ἡμῶν συνετωτέρους." Seager. Mss.]

[* Ἀνύτης, ὁ, Gerulus, Efficax, Gl. "Etym. M. 781, 54." Wakef. Mss.]

Ἀνυστὸς, (ἡ, ὸν,) Qui effici potest, Efficibilis, si dici posset. Ἀνυστὸν καθέστηκε, Effici potest; et ὡς ἀνυστόν ἐστι, pro κατὰ τὸ δυνατὸν, vel κατὰ δύναμιν, Quoad fieri potest, Pro viribus. Plut. (1, 227.) Ἐπεθύμησεν, ὡς ἀνυστὸν ἐξ ἀνθρωπίνης προνοίας, ἀθάνατον αὐτὴν ἀπολιπεῖν. ‖ Item ἀνυστὸν, Promtum, Facile. Bud. e Phalar. [Xen. K. A. 1, 8, 11. Laced. Resp. 1, 3. n.: Hippocr. 15, 12. 29. 21, 37. 33, 39. 82, 28. 86, 30. 101, 49. 129, 16. 140, 28. 169, 22. 541, 35. Apoll. R. 3, 717. "Eur. Heracl. 961." Wakef. Mss. "Phalar. 334. Wyttenb. Select. 151. Schneider. ad Xen. K. A. 63. * Ἀνυτὸς, Schneider. ad Arrian. Ven. 463." Schæf. Mss.]

Ἀνήνυστος, ὁ, ἡ, Qui perfici nequit, Qui ad finem perduci nequit, ἀτέλεστος. Od. Π. (111.) ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ. [Oppian. C. 4, 196. "Ad Phalar. 278. Ruhnk. Ep. Cr. 194. ad Charit. 296. Valck. Hippol. p. 297.;

B Eran. Ph. 165." Schæf. Mss. "Apoll. R. Tryphiod. 445." Wakef. Mss.]

"Εὐήνυστος, (ὁ, ἡ,) Effectu s. Confectu facilis." [* "Εὐήνυτος, Idem. Hesych." Wakef. Mss.]

Ἀνυστικὸς, (ἡ, ὸν,) vel Ἀνυτικὸς, Efficax, Effectum magnum habens. Xen. (O. 20, 22.) Ἀνυτικωτάτη χρημάτισις ἀπὸ γεωργίας, Efficacissima et promtissima opum comparandarum ratio. [Gl. Ἀνυστικός· Efficax. "Polyb. 716. Dionys. H. 2, 126." Scott. App. ad Thes. "Eust. 107, 17." Seager. Mss. "Zeun. ad Xen. K. Π. 122." Schæf. Mss. "Joseph. 999, 7. Hesych." Wakef. Mss.] "Ἀνυτικὸς, Efficax, VV. LL. "sed perperam, ut opinor, pro ἀνυστικός." ["M. Anton. 4, 50." Wakef. Mss. Diosc. Præf.: Parab. 2, 115.]

[* "Ἀνυστικῶς, Longin. Fr. 202." Boissonad. Mss.]

Ἀνυστέα positionis adv. pro ἀνυστέον, ap. Atticos, ut βαδιστέα pro βαδιστέον, inquit Corinthus. Efficere oportet, Perficere oportet. [Suid. Phav.]

Ἀνήνυτος, ὁ, ἡ, i. q. ἀνήνυστος: nisi quod illud ma-

C gis poët. sit. Eust. dicit ἀνήνυστος esse regularius formatum; ἀνυστὸς enim dici, non ἀνυτός: attamen sicut γνωστὸς in simpl. dicitur, ἀλλόγνωτος autem in comp., sicut et in aliis, ita etiam ἀνήνυτος dici abjecto σ, ut, Ἀνήνυτον τέλος λαμβάνει, Ad finem non perducitur. Et ἀνήνυτος αἰὼν, Phalar. Hesychio etiam est δύσκολος et ἀκατόρθωτος. Signif. etiam Inanis, μάταιος: ea enim quæ perfici non possunt, frustra cum fiant, vana sunt; ut Philo de Mundo, Ἔννοιαν ἀνήνυτον κατασκευάζουσιν εἰς τὴν τοῦ ἑνὸς εὕρεσιν. Suidæ signif. etiam Multus, Innumerabilis, Infinitus, Immensus. Polyb. Μεγίστης προφαινομένης δυσχρηστίας περὶ τὰς τροφὰς, ἅτε καὶ τὸ μῆκος ἀνήνυτον ἔχειν δοκούσης τῆς ὁδοῦ. Cui simile exemplum aliud citat, Ὅπλα τε χαλκευόμενος, καὶ βελῶν ἀνήνυτον ἀριθμὸν κατασκευάζειν προστάττων. ["Plato Gorg. 507." Routh. Mss. "Eur. Hel. 1301. μὴ 'πὶ τοῖς ἀνηνύτοις Τρύχου σὺ σαυτὴν, Ob res, quæ reparari nequeunt. Maritus tuus Menelaus mortuus est, et reviviscere non potest." Seager. Mss.] "Ἀνάνυτος, i. q.

D "ἀνήνυτος, et Dorice pro eo positum. Adverbialiter "Theocr. (15, 87.) ἀνάνυτα κωτίλλουσαι, Sine fine "garrientes, vel etiam Inania et vana." ["Ἀνήνυτος, Valck. ad Adoniaz. p. 379. Abresch. Lect. Arist. 306. Toup. Opusc. 2, 27. Valck. Animadv. ad Ammon. 119. Thom. M. 119. 842. Xen. Eph. 11. ad Phalar. 278. T. H. ad Plutum p. 303. * Ἀνηνύτως, Brunck. Soph. 3, 446." Schæf. Mss. "Ἀνήνυτος, Cum quo nequis te expedire, Philo J. 1, 153. Ingens, 452. Innumerabilis, 2, 471." Wakef. Mss.]

Πανάνυτος, ὁ, ἡ, Qui omnino effici potest, Πάντη δυνατὸς, Suid. [Phot.]

Δυσήνυτος, ὁ, ἡ, Effectu difficilis, δυσκατόρθωτος, Suid. Hes. Sed Suid. habet δυσήνυκτος. Hes. autem utrumque. [* "Δυσήνυστος, —τος, Valck. Hippol. p. 297." Schæf. Mss.]

[* Ἀπανύω, Od. H. 325. καὶ ἄτερ καμάτοιο τέλεσσαν Ἤματι τῷ αὐτῷ, καὶ ἀπήνυσαν οἴκαδ' ὀπίσσω, ubi al. ἀπήγαγον, sed illud exquisitius. Sic dicitur ἀνύειν εἰς, Tendere aliquo. Quint. Sm. 5, 1. Ἀλλ' ὅτε δὴ

πολλοὶ μὲν ἀπηνύσθησαν ἄεθλοι. Schneider. Lex. * " Ἀπάνυμαι, 9, 1." Wakef. Mss.]

Διανύω, s. Διανύτω, ύσω, Conficio, Perficio; ut διανύειν τὴν ὁδὸν καὶ τὸν πλοῦν. Greg. Ἵνα τὸ ἑξῆς τῆς ὁδοῦ πρόθυμοι διανύσωσι. Xen. (Ἀπ. 2, 4, 7.) Ἃ πόδες διανύουσι. Διανύεσθαι in voce pass. et signif. act. citat Bud. e Ptol. Τοὺς πρὸς ἀλλήλους αὐτῶν διάπλους οὐρίοις ἀπαρκτίαις ἢ νότοις διανύεσθαι. In pass. quoque signif. reperiri Hes. et Suid. testantur, cum διανυσθῆναι per τελειωθῆναι exp. quomodo et βίος διηνυσμένος in VV. LL. citatur. [Gl. Διανύω· Perago, Exigo, Conficio. Πέλαγος, πόντον, Palæph. 16, 2. Hesiod. Opp. 635. Διανύσας εἰς Βαβυλῶνα, sub. τὴν ὁδὸν, Diod. S.] " Διηνυκέναι, Peregisse s. Perfecisse." [" Διανύω, Diod. S. 1, 632. 664. 721. 2, 217. 221. 246. 312. 342. 436. Thom. M. 655. Wakef. Trach. 657. Dionys. H. 2, 1252. 3, 1323. Conf. cum διανεῖν, Heindorf. ad Plat. Phædr. 307. De tempore, Villois. ad Long. 16. Διανύττω, Abresch. Lect. Arist. 128. Bast. Specim. nov. Ed. Aristæn. 36. De διανύω et διανύτω, non διανύττω, ad Xen. Mem. 2, 4, 7. Δ. de itinere, H. in Cer. 380. Fischer. ad Palæph. 125. et Ind. Xen. K. Π. 79. ibique Zeun. Xen. Eph. 20. n. 26. 163. Abresch. Add. ad Aristæn. 137. Valck. Hippol. p. 252. Brunck. Orest. 1689." Schæf. Mss. " Sine subst., Polyæn. 349. Joseph. 959, 31." Wakef. Mss.]

" Διανυτέον, Perficiendum, Exequendum."

" Διάνυσμα, τὸ, Iter s. Itineris confectio, Iter quod " conficitur et διανύεται. Polyb. (9, 15.) Πρὸς τῶν " ἡμερῶν καὶ τῶν νυκτῶν λόγον συμμετρεῖσθαι τὰ διανύ- " σματα καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. Idem (9, " 14, 8.) Πῶς γὰρ ἄν τις εὐστοχήσειε πορείας καὶ διανύ- " σματος ἡμερησίου, πῶς δὲ νυκτερινοῦ, μὴ κατανοήσας " τὰς τῶν προειρημένων διαφοράς; Sunt qui interpr. " Progressum, ut Pompeius ap. Cic. dicit, Audivi " Cæsarem firmo progressu in castrum Truentinum " venisse. Et Cæsar, Maximo progressu. Pro quo " alibi dicit, Magnis itineribus." [Διάνυσμα πορείας, Confectio itineris, Tempus intra quod confici iter potest, Polyb. 9, 13, 6. n.]

Διάνυσις, ἡ, Iter; ut Bud. interpr. in h. l. Ptolem. Πειρᾶται δὲ τὸ εὔλογον τοῦ νοτίου πέρατος δεικνῦναι διὰ φαινομένων τινῶν καὶ διὰ τῶν ἱστορηθεισῶν διανύσεων κατά τε γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν.

[* Ἀδιάνυτος, ὁ, ἡ, Inextricabilis, Gl.: Qui perfici non potest.]

[* Προδιανύω, Ante perficio, Ante demonstro. Clem. Alex. 645. Ἀνόητοι ἄρα οἱ ἄπιστοι ἐκ τῶν προδιηνυσμένων ἡμῖν δείκνυνται.]

Ἐξανύω, ύσω, Perficio, ἐκτελέω, κατεργάζομαι, τελειόω, εἰς τελευτὴν ἄγω, Hes. et Eust. ut ap. Soph. (A. 719.) πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσεν. Et ἐξανύσαιμι ἔπος, et τὸν βίον ἐξανύσαι, quæ in VV. LL. citantur. Ἐξανυέτω αἷμα ead. LL. ap. Eur. (Iph. T. 1460.) interpr. Eliciat sanguinem, et ap. Herod. (7, 183.) Ἐξανύουσι τῆς Μαγνησίης χώρης ἐπὶ Σηπιάδα, Oram Magnesiam tenent super Sepiadem: quæ exp. suspecta merito esse possit. In iisdem ἐξανύω neutr. cum infin. positum reperitur, ut ἐξανύω κρατεῖν, pro Efficio ut cohibeam. [" Viam confecerunt (pervenerunt) usque ad Sepiadem ditionis Magnesiæ. Merito suspecta Stephano fuit altera interpr." Schweigh. Mss. Glossæ: Ἐξανύω· Efficio. Ἐξανύσασιν· E meritis. " Plut. Quæst. Gr. 298." Kall. Mss. Lex. Xen. " Valck. ad Phœn. p. 189. Wakef. S. C. 2, 4. 15. ad Charit. 231. 266. ad Il. Υ. 452. ad Herod. 503. Brunck. Œd. C. 1562. Bacch. 131. Musgr. Andr. 537. Markl. Iph. p. 110. Musgr. Iph. T. 1460. Troad. 595. Wakef. Herc. F. 625. Musgr. ibid. Wakef. 1276. Trach. 1022. Phil. 712. Heyn. Hom. 6, 183. Δρόμον, Brunck. Aristoph. 2, 147. De itinere, Markl. Suppl. 1142. ad Charit. 666. Schneider. ad Xen. K. A. 40. Ἐξανύτω, Valck. Hippol. p. 207. Markl. Iph. p. 110. 414. Wakef. Herc. F. 625. Porson. Phœn. 463." Schæf. Mss. " Ἐξανύω, Debello, Appian. 1, 850. Devinco, 2, 276. Interficio, Il. Λ. 365." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνεξάνυστος, ὁ, ἡ, Theophyl. Bulg. in Latinos 261. Mingarell." Boissonad. Mss.]

Δυσεξήνυτος, ὁ, ἡ, Effectu difficilis. Δυσεξήνυτος δεσμὸς, Inenodabilis nexus, Eur. (Hipp. 1237.) ut habent VV. LL. [* " Δυσεξήνυστος, —νυτος, Brunck. et Musgr. ad Eur. l. c. Valck. Hippol. p. 297." Schæf. Mss.]

" Συνεξανύτω, Simul perficio s. conficio, Una con- " ficio." [" Plut. Mor. 1, 539. 2, 221. Wytt." Seager. Mss.: 7, 172. οὐ συνεξανύτων sub. τὸν δρόμον. * " Συνεξανύω, Idem. Dio Chrys. 1, 395." Wakef. Mss.]

Ἐπανύω, ύσω, Perficio, ἐπιτελέω. Hes. enim ἐπήνυσεν per ἐπετέλεσεν exp.: unde pass. ἐπανύομαι, a quo ἐπηνύσθη ap. Hesiod., cujus hoc in VV. LL. citatur hemistichium, Νίκη ἐπηνύσθη, i. e. ἐπληρώθη, ut Varinus annotat, [Sc. 311.]

Κατανύω, ύσω, Conficio, Perago, συντελῶ, Hes. ut κατανύειν τὴν πορείαν, et κατανύσαι δρόμον. Plut. Dione, Σταδίους νυκτὸς κατηνυκὼς ἑπτακοσίους. Apud Synes. Ep. 73. quidam interpr. Consumere in h. l. Ὁ δὲ λιμὸς καὶ ὁ πόλεμος οὔπω πᾶν ὅσον ἔδει κατήνυσαν, sicut et Hes. κατανύουσι per καταναλίσκουσι exp. Apud Soph. tamen (E. 1461.) φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν, cum gen. construitur, duplicemque, ut annotat Interpres, admittit exp.: nam vel signif. Nacti sunt, ἐπέτυχον, qui enim aliquid peragit, idipsum adipiscitur postquam perfecit; vel κατ' ἐκείνης ἤνυσαν, Contra illam peregerunt id quod volebant, ut Ægistho intelligendum relinquerent, id in ea s. in eam perpetratum esse, quod ipsi de Oreste nuntiarant, cædem videlicet. Neutr. quoque et absolute reperitur; nisi quis et ibi accus. πορείαν, aut ὁδὸν, aut simile quid subintelligi malit; ut κατανύω εἰς λιμένα, Pervenio in portum: sicut καταίρω καὶ κατάγω, ut Bud. annotat. Et in VV. LL. κατανύει νηῦς, Navis meat, et κατανύσας νηΐ ex Herod. Nave delatus. [Xen. K. Π. 8, 6, 17. Damascius Photii, Τὸ τέρας κατηνύσθη εἰς pro ἐτελεύτα. Tiber. 3, 2. οὐ κύνες με κατήνυσαν. Καθανύω, Att. pro κατανύω, Phrynichus Bekkeri p. 14. " Porson. Phœn. 463. Κατανύω, Jacobs. Animadv. in Eur. 15. Dawes. M. C. 206. 456. ad Herod. 503. Brunck. El. 1451. Markl. Iph. p. 110. Brunck. Apoll. R. 30. Porson. Phœn. l. c. Pervenio, ad Diod. S. 1, 690. 721." Schæf. Mss. " Pervenio, per se, Plut. 1, 321. Attingo ascendendo, Stob. 294. Interficio, Anthol. 43. Destruo, Oppian. H. 2, 673. * Κατανύτω, Xen. K. Π. 316." Wakef. Mss.]

Προανύτω, ύσω, Ante vel Citius perficio. Xen. K. Π. 2. (4, 5, 10.) Οὕτω γὰρ ὁρωμένους εἰκὸς πλέον προανύτειν ὧν χρῄζομεν. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 395. * Προανύω, Thom. M. 655. ad Dionys. H. 5, 255." Schæf. Mss. " Jambl. Myst. 83. Προανύομαι, Finior, J. Poll. 37." Wakef. Mss.]

[* Συνανύω, ET * Συνανύτω, ET * Συνανυτέω, Simul efficio, Simul perago. Primum legitur in Aristot. Phys. Plut. Alcibiade 206. Tertium autem occurrit in Æsch. Ag. 1131. " Συνανύω, Una perficio, Appian. 1, 360. Una pervenio, Plut. 3, 17. Hesych. v. Ξυνάνεσθαι." Wakef. Mss.]

Ὑπανύω, ύσω, Ministro; unde ὑπανῦσθαι, quod Hes. ὑπουργεῖν interpr. Sed repono ὑπανύσασθαι.

¶ Ἄνω, poët. pro ἀνύω: imo, ut Eust. vult, prototypum est τοῦ ἀνύω. Od. Γ. (496.) ἔνθα δ' ἔπειτα Ἦνον ὁδὸν, i. e. ἤνυον καὶ ἐτελείουν. Eust. Inde et ap. Aristoph. (Σ. 369.) partic. ἄνων, Ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστ' ἄνοντος ἐς σωτηρίαν, i. e. ἀνύοντος τὰ πρὸς σωτηρίαν et εὑρίσκοντος, inquit Interpr. ‖ Ἄνομαι, pass. i. q. ἀνύομαι: unde illud, quod Aristoph. Interpr. citat, μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται. Il. Σ. (473.) Ὅππως Ἥφαιστός τ' ἐθέλοι, καὶ ἔργον ἄνοιτο, i. ἀνύοιτο, τελειοῖτο, Hes. Apoll. R. 2, (494.) νέον ἤματος ἀνομένοιο, quod exp. Recens desinente die, i. e. In crepusculo. Citatur vero ex alio ejus loco ἀνυμένοιο, sed f. l. itidem ἀνομένοιο. Sic pro ἀνυμένου, quod Codd. excusi habent ap. Arat., alicubi in Mss. reperi ἀνομένου. Extat autem et ap. Herod. ἀνόμενον ἔτος, Exactus annus, Bud. [Herod. 7, 20. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄνοις· ἀντὶ τοῦ ἀνύοις. Φρύνιχος. Ἄνοντος· ἀνύοντος. " De quant., Heyn. Hom. 7, 403. Ἄνω, ἄνομαι, Wessel. Diss. Herod. 155. Ilgen. Hymn. 213. Eichst. Quæst. 26. Jacobs. Præf. ad B. et M. p. x. Wessel. Herod. 89. ad Od. B. 58. Γ. 496. Brunck. Andr. 1129. ad Od. P. 537. Ernest. ad Hymn. Hom. 25. ad Herod. 520. 652. Perficio, Wakef. Trach. 505. Monthly Review, July 1799. p. 319. Fischer. ad

Weller. G. G. 1, 105. Brunck. Apoll. R. 30. 213. 222. 235. Aristoph. 2, 216. Jacobs. Anth. 11, 67. Heyn. Hom. 6, 47." Schæf. Mss. "Perficio, Xen. in Suid. Plat. 1, 415. Cresco, Etym. M. Pass., ἄνομαι, Pind." Wakef. Mss.] "Ἄνεται, Hes. exp. non solum "ἀνύεται, sed etiam ἀναλοῦται, afferens præterea ἄνε- "σθαι pro αὐξάνεσθαι, sed addens ab aliis exp. φθείνειν."

Ἄνη, ἡ, Hesychio ἄνυσις, πρᾶξις, Effectus, Actio. Sed Hes. habet ἀνὴ, cum ἄνην legamus ap. Callim. H. in J. (90.) Ἀνὴ vero adj. quod Hes. δεινὴ interpr. quodque pro αἰνὴ ab aliquo Poëta usurpatum videtur, locum hic non habet. "Dorice pro eod. dicitur "Ἄνα, unde est accus. ἄναν, quod Hes. exp. ἄνυσιν, "itidem ut ἄνην." [Æsch. S. c. T. 715. "Heyn. Hom. 8, 89. Ilgen. Hymn. 213. ad Herod. 520. Brunck. Aristoph. 2, 216." Schæf. Mss.]

Ἀανὴς, ὁ, ἡ, Qui perfici nequit, οὐ τελεσθησόμενος, inquit Hes. Ἀάνης autem cum accentu in penult. eid. Hesychio χρήσιμος signif. [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

[* "Διάνω, Brunck. ad Æsch. Pers. 674." Schæf. Mss.]

Κατάνομαι, Eust. in Od. P. (537. B. 58.) πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον Μαψιδίως, τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται, interpr. Absumere, et εἰς ὄλεθρον τελειοῦν, καθ' ὁμοιότητα τοῦ καταφαγεῖν, ita ut sit εἰς ὄλεθρον ἀνύειν. Sic etiam κατανύω, δαπανῶ Hesychio signif., cujus exemplum e Syn. vide in Κατανύω. [Arat. 464. κατανομένων ἐνιαυτῶν. "Heyn. Hom. 6, 47. 7, 403. ad Od. B. 58. P. 537. Brunck. Apoll. R. 30." Schæf. Mss.]

"Προσανῶν, Hesychio προσαύξων, Insuper augens, "Adaugens, Incrementa insuper addens, quia ἀνεῖν "sit αὔξειν et ἀνὴ significet αὔξησιν."

[* Συνάνω. Hes. ξυνάνεσθαι exp. συνανύεσθαι.]

ἌΝΩ, adv. loci, Supra, vel Sursum; oppositum habens κάτω, Infra: atque ut hoc a κατὰ, sic illud fit ab ἀνά. Signif. autem tam in loco, quam ad locum. Οἱ ἄνω ὄντες, Qui sunt superne, vel in superioribus locis. Ἡ ἄνω πόλις dicitur pro Ἀκρόπολις. Item a Philostr. et aliis Rex Persarum vocatur ὁ ἄνω βασιλεύς. Sic Athen. 3. Πωλεῖται περὶ Πέρσας τε καὶ τοὺς ἄνω τόπους πρὸς χρυσίον. Od. Λ. (595.) Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον, i. e. Sursum. Cum articulo ὁ ἄνω, vel ἡ ἄνω, Superior: τὸ ἄνω, Superius. Τὰ ἄνω τῆς οἰκίας, Partes superiores domus: ap. Xen. (Ἱπ. 1, 2.) Ὥσπερ γὰρ οἰκίας οὐδὲν ὄφελος ἂν εἴη, εἰ τὰ ἄνω πάνυ καλὰ ἔχει. Habet interdum gen. ἄνω: ut ἄνω τῶν πραγμάτων ap. Æschin. (32.) Καὶ μικρὸν προαγαγὼν ἄνω τῶν πραγμάτων, Cum altius repetere res cœpisset, Bud. Copulantur sæpe ἄνω et κάτω, aliquando interjecta conjunctione καὶ, aliquando sine ea. Lucian. (1, 137.) Ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινοστῶν, ἄχρις ἂν λάθω τινὶ ἐμπεσὼν, ad verbum, Sursum deorsum vagor. At vero ap. Plat. Hipp. min. ἄνω καὶ κάτω πλανᾶσθαι vult Bud. esse, Toto cœlo errare. Et ap. Chrys. in 1 ad Cor. ἄνω καὶ κάτω positum pro Ubique et passim. Plato rursus Gorgia, Οὐκ οἶδ' ὅπῃ στρέφεις ἑκάστοτε τοὺς λόγους ἄνω καὶ κάτω, ὦ Σώκρατες. Sic ἄνω καὶ κάτω τοὺς νόμους στρέφειν dixit Demosth. in Mid. Plato autem, ἄνω καὶ κάτω μετατίθεσθαι τοὺς νόμους, in Minoë. Et Demosth. (263.) Τῶν μὲν οὖν λόγων, οὓς οὗτος ἄνω καὶ κάτω διακυκῶν ἔλεγε περὶ τῶν παραγεγραμμένων νόμων. Plato Philebo, Ἀεὶ γὰρ ἅπαντα ἄνω τε καὶ κάτω ῥεῖ. Dicitur etiam ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλεσθαι. Gal. Therap. 1. Ἀλλ' Εὐρίπου δίκην ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλονται. Apud Dinarch. Ἄνω καὶ κάτω μεταβαλλόμενος, Homo varius et inconstans. Denique ἄνω καὶ κάτω ποιεῖν vel ποεῖσθαι, ad verbum, Sursum deorsum facere, pro Miscere, Turbare. Demosth. (424.) Πάντ' ἄνω καὶ κάτω τἀκεῖ πεποίηκε. Idem (120.) Ἅπαντας λελύμανται, καὶ ἄνω καὶ κάτω πεποίηται τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα. Nostrates dicunt ead. plane loquendi forma, Mettre tout ce que dessus dessous. Vide Erasm. Prov. Sursum ac deorsum.

Ἄνω, adv. etiam temporis, non tantum loci. Unde οἱ ἄνω χρόνοι, Demosth. Superiora tempora. Pro eod. vero dicitur οἱ ἐπάνω χρόνοι, quod frequens est ap. Diod. S. qui etiam τοῖς ἐπάνω opponit τοὺς ὑποκειμένους. Apud Philostr. οἱ ἄνω πρὸ αὐτοῦ, Ejus majores.

[Ἄνω, Gl. Susu, Sursum, Supra, Super. Ἄνω κάτω· Susum, Deorsum. Ὁ ἄνω· Superus, Supernus. Μικρῷ ἀνωτέρω· Paulo superius. Πρὸς τὰ ἄνω· Sursum versum. Τῇ ἄνω· Sursum versum. Ἄνω, pro præpositione, cum gen., ut ἄνω γόνατος, Athenæi Philetærus T. 1. p. 79. θαλάττης, Dionys. Hal. A. R. 1, 56.]

["Ἄνω, Heyn. Hom. 8, 711. Thom. M. 77. Brunck. Aj. 918. Valck. Hippol. p. 303.; ad Herod. 289. Albert. Peric. Cr. 54. ad Charit. 342. Herc. F. 617. Huschk. Anal. 265. ad Diod. S. 1, 660. 2, 262. Philostr. 256. Αὐξάνεσθαι τὸ ἄνω, In altum surgere, Toup. in Schol. Theocr. 216. Τὸ ἄνω, Boissonad. Philostr. 386. Ἄνω τε καὶ κάτω, Valck. Diatr. 200. cf. ad Herod. 195. Musgr. Bacch. 602. Τἄνω κάτω, Valck. Callim. 258. cf. Casaub. Athen. 1, 18. Athen. 225. Musgr. Troad. 1243. Ἄνω, κάτω, Ammon. 63. ad Lucian. 1, 389. Herc. F. 1310. Eum. 653. Abresch. Æsch. 2, 94. Jacobs. Animadv. 102. Huschk. Anal. 67. Heyn. Hom. 7, 202. Brunck. Aristoph. 3, 177. Jacobs. Anth. 8, 292. Aristoph. Pac. 1180. Heindorf. ad Plat. Gorg. 115. 157. 221.; ad Theæt. 320. Boëckh. Præf. ad Plat. Sim. p. xviii. Ἄ. καὶ κάτω διαλέγεσθαι, T. H. ad Plutum p. 109. Ἄ. cum gen., Athen. 21. v. Casaub. 54. Valck. Adoniaz. p. 404. Dionys. H. 1, 141. Ἄ. γίγνεσθαι, de spiritu, Anhelum fieri et ilia ducere, Bentl. Epist. ad T. H. 83. Valck. Adoniaz. p. 316. Heringa Obs. 239. Τὸ πνεῦμα ἄ. ἔχειν, Huschk. Anal. 66. Jacobs. Anth. 10, 261. Οἱ ἄ., de majoribus, ad Herod. 461. Aristot. H. A. 491. Schn.: Schneider. 2, 257. Homines viventes, Ruhnk. Vell. 239. Wessel. Diod. S. 1, 58. T. H. ad Lucian. Dial. 13. ubi et de τὰ ἄ. Οἱ ἄ. χρόνοι, ad Diod. S. 1, 665. Ἄ., de via, Brunck. Aristoph. 2, 147. 216. Ἄ. βαίνειν, Lobeck. Aj. p. 403. Ἄ. ῥεῖν, Wakef. Trach. 837. Ὁ ἄ. τόπος, ad Dionys. H. 5, 403. Ἄ., a mari remotior, Bast Lettre 15. Boissonad. Philostr. 447. cf. Heyn. Hom. 5, 598. Pleonast., Græf. ad Meleag. 104. Conf. cum ἄλλων, ad Diod. S. 2, 262. 286—7." Schæf. Mss. "Ἄ. cum gen., Callim. H. in Jov. 24. Οἱ ἄνω τοῦ χρόνου, Antiqui, Ælian. H. A. 103." Wakef. Mss.]

Ἀνωτέρω, pro quo et Ἀνώτερον, Compar. ab ἄνω, Superius, Altius; ut μικρὸν ἀνωτέρω στόματος. Et pro Superioribus temporibus, vel Altius repetita temporum memoria, Herod. (1, 190.) Ἀνωτέρω οὐδὲν πραγμάτων προκοπτομένων. Ab ἀνωτέρω fit nomen Ἀνώτερος, Superior: unde et Ἀνωτερικός: ut ἀνωτερικὰ μέρη, Superiores partes. Apud Gal. ἀνωτερικὰ φάρμακα sunt contraria τοῖς ὑπηλάτοις. ‖ Ἀνωτάτω autem Superl., In supremo loco. Philo de Mundo, Ἀνωτάτω εἶναι πρὸς αὐτῷ τῷ αἰθέρι. Et ὁ ἀνωτάτω, Summus, Supremus, Qui est in supremo vel summo loco. Apud Philosophos τὰ ἀνωτάτω γένη, Summa genera. Gal. Ἀπὸ τῶν πρώτων καὶ ἀνωτάτω γενῶν ἀρξάμενος. Laërt. Zenone, Τῶν δὲ παθῶν τὰ ἀνωτάτω εἶναι γένη τέτταρα, λύπην, φόβον, ἐπιθυμίαν, ἡδονήν. Dicitur etiam τὰ ἀνωτάτω sine subst. γένη: ut Diosc. Κατὰ δὲ τῶν ἀνωτάτω μερίζεται διχῇ, In summa duo genera dividitur. Philo, Φθορᾶς τέτταρας εἶναι τρόπους τοὺς ἀνωτάτω συμβέβηκε, Summaria divisione, ut vertit Bud. Et ap. Naz. Τρεῖς αἱ ἀνωτάτω δόξαι περὶ Θεοῦ, ἀναρχία καὶ πολυαρχία καὶ μοναρχία, i. e. Generalissimæ. Nisi quis malit ἀνωτάτω ad tempus referre; ut sint αἱ ἀνωτάτω Antiquissimæ, quasi Ex altissimo repetitæ. [Gl. Ἀνωτέρω, ἐπὶ χρόνου· Superius. Ἀνώτερος· Superior. Ἀνωτερικός· Supernus, Superans. * Ἀνώτατος· Summus, Supremus. "Ἀνώτερος, Chrys. de Sacerd. 6, 7. p. 246." Routh. Mss. Jo. Lydus de Mens. 25.] "Legitur ap. Hippocr. quoque (50, 44. "292, 25. 543, 21.) ἀνωτερικὸς pro Superior, Altior." [Ἀνώτερος, 520, 45. ἀνωτέρω, 53, 4. 312, 14. 328, 26. 331, 38. 483, 49. 484, 6. "Toup. Opusc. 1, 234. Ἀνώτερον, Xen. Eph. 44. ad Diod. S. 1, 179. Ἀνωτέρω, ad Diod. S. 1, 179. Ἀνωτάτω, Phalar. 8. 92. Οἱ ἀνωτάτω, ad Lucian. 1, 433. Fabric. ad Sext. init. cf. Wakef. S. C. 2, 48. ad Diod. S. 1, 124. Κατὰ τὸ ἄ., Fischer. ad Weller. G. G. 1, 25. Τὸ ἄ. σύμφορον, Summum bonum, ad Dionys. H. 2, 1091. Ἀνώτατος, Thom. M. Add. ad 908." Schæf. Mss. "Ἀνώτερος, Superior, potestate, Dio Chrys. 74." Wakef. Mss.

Ἀνωτάτω, Diosc. Parab. 3, 2. * Ἀνωτέρωθεν, Superne, Hippocr. 275, 3.]

" Ἀνώφλιον, τὸ, Suidæ τὸ ὑπέρθυρον, Limen superius."

" Ἀνώφυτος, Desuper natus, VV. LL. Sonaret tamen potius In supernis natus, aut etiam Qui sursum versus crevit." [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

" Ἀνωφύω, Renascor, Repullulo, Regermino. Hes. enim ἀνωφύουσα affert pro ἀναβλαστάνουσα, qua signif. alioqui dicitur ἀναφύουσα."

Ἄνωθεν, adv. ab ἄνω deductum, signif. habens e loco, propter additam syllabam θεν. Exp. Desuper, Superne, E superiori loco, E superioribus vel supernis locis, Ab alto. Ponitur interdum sine casu, interdum cum gen. Ὁ ἄνωθεν, Superior, Qui est a superiori loco; et τὰ ἄνωθεν, Superiora, vel Quæ sunt a superioribus locis. Apud Herod. ἄνωθεν τοῦ στρατοπέδου, E loco, qui supra exercitum. Ἄνωθεν pro Cœlitus, E cœlo, non semel in N. T.

Ἄνωθεν signif. quoque temporis habet, sicut et ἄνω: quemadmodum tam Superiorem locum quam Superius tempus, vel Superiora tempora Lat. dicunt. Demosth. (121.) Ἐν τοῖς ἄνωθεν χρόνοις: cum pro eod. dixisset ante Ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις. Unde οἱ ἄνωθεν, Qui superioribus fuerunt temporibus, i. e. Majores, Avi. Naz. Ἐκ τοῦ πατρὸς αὐτῷ φίλων καὶ τῆς ἄνωθεν ἑταιρίας, Ex antiqua amicitia, ut Bud. vertit. Synes. Λάκων γὰρ ἄνωθεν εἰμι. ‖ Capitur etiam pro A principio, ut Naz. Carm. Ὧν τὸ μὲν ἦες ἄνωθε, ubi obiter notandum est literam ν metri causa ablatam. Sic et ap. Demosth. Capitur vero et pro Altius repetendo, ut docet Bud. ex eod. Demosth. et e Themist. Demosth. (566.) Ἐγὼ καὶ τοῦτο διδάξω, ἄνωθεν δέ· βραχὺς γάρ ἐσθ' ὁ λόγος, ὃν λέξω, κἂν ἄνωθεν ἄρχεσθαι δοκῶ. Apud Eund. idem valet ἐξ ἀρχῆς εἰπεῖν περί τινος. Quidam ἄνωθεν ἀρξάμενος interpr. Ab ipso exorsus capite. Bud. ap. eund. Demosth. (1082.) ἄνωθεν ἐξετάζειν τὸ γένος exp. Genealogiam repetere, et aliis verbis Græcis ἄνωθεν διεξελθεῖν τὰ περὶ τοῦ γένους. ‖ Capitur etiam pro Denuo, De integro, sicut annotat Bud., et sic accipiunt quidam ap. Paul. ad Gal. 4, (9.) Οἷς πάλιν ἄνωθεν δουλεύειν θέλετε: et ap. Io. 3, (7.) Ἄνωθεν γεννηθῆναι, Denuo nasci, ut Bud. vertit. Alii male ἄνωθεν hic accipiunt pro Ex alto, i. e. Cœlitus. Notandum est autem ἄνωθεν poni pro Denuo, eod. modo quo ἐξ ἀρχῆς, quod proprie sonat A principio. Et fortasse in illo Pauli loco ἄνωθεν exp. non debet Denuo, ne sint πάλιν et ἄνωθεν posita ἐκ τοῦ παραλλήλου, sed Ab initio, ut etiam in Bezæ interpr. habetur: qui et πάλιν Retrorsum vertit. ‖ Hoc autem scire oportet, ἄνωθεν quoque reddi aliquando Retro; ut οἱ ἄνωθεν ἄρχοντες, Retro principes, Bud.

[Ἄνωθεν, Desuper, Supernis, Deinsuper, Gl. Dorice ἄνωθα, Tab. Heracl. ut ἔμπροσθα pro ἔμπροσθε. " Toup. Append. in Theocr. 31. Opusc. 2, 21. Fischer. ad Palæph. 149. Albert. Peric. Cr. 54. Theocr. 22, 164. Thom. M. 77. Plut. Mor. 1, 959. Phrynich. Ecl. 116. 196. ad Charit. 450. 530. Philoct. 1002. Wakef. Georg. 150. Jacobs. Anth. 12, 381. I. q. ἄνω, Brunck. Trach. 1012. Hel. 1020. Plut. 6, 324. Hutt. Τὰ ἄ., Pausan. 377. Dionys. H. 1, 326. Conf. cum ἄνω, ad Diod. S. 2, 334." Schæf. Mss. " E cœlo, Themist. 227. Ælian. H. A. 511. N. T. Rursum, Stob. 618." Wakef. Mss.]

[* " Ἀπάνωθεν, Symm. Prov. 24, 18." Kall. Mss. " —θε, Desuper, 2 Reg. 12, 24." Wakef. Mss.]

" Ἐξάνω, Hesychio ἄνωθεν, Desuper." [" Wakef. Trach. 505." Schæf. Mss.]

Ἐπάνω, cum gen., Supra; ut ap. Ceb. Theb. Ἐπάνω πάντων ἐστί: sic ἐπάνω τοιούτων εἰμί. Interdum signif. Supra quam, Amplius quam, 1 Cor. 15, (6.) Ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς. Marc. 14, (5.) Ἠδύνατο γὰρ τοῦτο πραθῆναι ἐπάνω τριακοσίων δηναρίων. Additur etiam adverbiis temporis, ut (Exod. 30, 14.) Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ἐπάνω, Ab eo die et deinceps. [Gl. Ἐπάνω· Insuper, Super, Supra, Sursum. " Toup. Emend. 2, 156. Thom. M. 512. ad Diod. S. 2, 294. Τὰ ἐπα., Antecedentia, Heyn. Hom. 6, 214." Schæf. Mss.]

Ἐπάνωθι, cum gen., Idem. Epigr. Τῆς κήλης δ' ἐπάνωθι τὰ φορτία πάντα τεθεικώς. [Lucian. Epigr. 19. " Jacobs. Anth. 9, 423." Schæf. Mss.]

Ἐπάνωθεν, Desuper. Bud. ap. Thuc. Καὶ τἄλλα ἔθνη ἐπάνωθεν, vertit In vertice montis. [Theocr. 7, 5. οἱ ἐπάνωθεν, Antiqui. Glossæ: Ἐπάνωθεν· Desuper. " LXX. in Jud. 3, 21." Routh. Mss. " Toup. Addend. in Theocr. 393. Valck. Theocr. x. Id. p. 102. Wakef. S. C. 2, 14. Jacobs. Anth. 7, 207. 9, 423." Schæf. Mss.]

[* " Ἐπανότης, ἡ, Epiphan. Hær. 66, 49." Routh. Mss.]

Ὑπεράνω, cum gen., Supra. Gal. ad Glauc. Μικρὸν δὲ ὑπεράνω τῶν πεπονθότων χωρίων ἐπιτιθέναι σπόγγον. Paul. ad Eph. 4, (10.) Ἀναβὰς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν: ut et 1, (21.) Καὶ ἐκάθιζεν ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις, ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς: ubi vet. Interpr. exp. Longe super. Cum autem absolute ponitur, accipitur pro Sursum in cœlis. [Gl. Ὑπεράνω· Supra. " Lucian. Hermotim. 591. Ὁ μὲν γὰρ πίθος ἔτι μενέτω σοι—ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις· πυρὸς ὑπεράνω, καὶ μετὰ τοῦτο κύαμοι, εἶτα κριθαὶ, καὶ ὑπὸ ταύταις φακοί. Polyb. Exc. Peiresc. 46. Ern. Φησὶ γὰρ τοὺς ποιητὰς καὶ συγγραφέας διὰ τὸν ὑπεράνω πλεονασμὸν ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν διαφαίνειν τὰς ἑαυτῶν φύσεις. An hic ὑπεράνω idem signif. quod Immodicus?" Seager. Mss. " Apoll. Dysc. 85. Toup. Opusc. 2, 73. Plut. Mor. 1, 20. 34. ad Lucian. 1, 209." Schæf. Mss.] Ὑπεράνωθεν, De loco superiori, Desuper. [A Schneider. Lex. non agnoscitur. " —θε, Schol. Arat. 12. Hesych." Wakef. Mss.]

" ἈΝΕΚΑΣ, Suid. exp. ἄνω, Sursum, In altum, afferens ex Eupol. Autolyco, Ἀνεκάς τ' ἐπαίρω τὸ σκέλος, et e Cratini Heroibus, Ἐκ γῆς ἀνεκὰς εἰς αὐτοὺς βλέπων. Sic Aristoph. Σ. (17.) Ἀναρπάσαντα τοῖς ὄνυξιν ἀσπίδα Φέρειν ἐπίχαλκον ἀνεκὰς εἰς τὸν οὐρανὸν, Sublimem ferre in cœlum usque, ut Schol. quoque exp. ἄνω, εἰς ὕψος, πάνυ ἑκάς: particula illa πάνυ indicans derivatum esse adv. hoc ex ἑκὰς et ἃ epit." [Hippocr. 588. 564. 655. 657. 687 = 231, 46. 276, 46. 278, 12. Plut. Theseo 33. Ἀνεκὰς τὸ ἄνω τοὺς Ἀττικοὺς ὀνομάζειν. " Ἀνεκὰς, Pind. O. 2, 38. Heyne pense qu'il pourroit signifier Cœlitus. Cœlitus signifiant E cœlo, Divinitus, A Deo, la Scholie de l'illustre M. Heyne me semble inadmissible; et l'analogie et le ἀνεκὰς εἰς οὐρανὸν d'Aristoph. Vesp. 18. prouvent assez qu' ἀνεκὰς et ἀνέκαθεν diffèrent." Gail. Mss. " Ad Mœr. 77. Valck. Diatr. 285. Aristoph. Fr. 233." Schæf. Mss. " Dio Cass. 128. Erot." Wakef. Mss.]

" Ἀνέκαθεν, i. q. ἄνωθεν, Desuper, E loco alto et superiore. E Plut. Numa affertur etiam ἡ ἀνέκαθεν φορὰ pro Motus superne factus. ‖ Ἀνέκαθεν dicitur etiam pro κατὰ τὴν ἄνωθεν ἀκολουθίαν, et pro τὸ γένος, veluti, Τὰ ἀνέκαθεν ἀπὸ Μελάμποδος γεγονὼς, Originem s. Genus ducens a Melampode, h. e. a Melampode ortus, si priscum et summum generis auctorem requiras. Sic Plut. rursum Solone, Κοδρίδης ἀνέκαθεν. Athen. 1. Τοῦ Μιτυληναίου Λέοντος, τοῦ ἀνέκαθεν Ἀθηναίου, Qui Atheniensis genere est si progenitores ipsius spectes, a quibus ortum trahit. Hes. ab ἑκὰς derivat, exponitque μακρόθεν, ἐκ πολλοῦ, item ἀπ' ἀρχῆς: Suid. autem ἄνωθεν." [Τὸ ἀνέκαθεν γένος, Herod. 1, 70. 5, 94. Lex. Polyb. Glossæ: Ἀνέκαθεν· Ab origine. " Pausan. 1, 321. et ibi Fac. et Kuhn. Thom. M. 77. Wessel. Herod. 80. Herod. 398. 403. 453. 461. ad Pausan. 286." Schæf. Mss. " De tempore, Herod.: v. Phryn. 116. Plut. 1, 78. Schol. Pind. O. 2." Wakef. Mss.]

ἈΝΩΓΩ, ἤνωγον, ἀνώξω, ἤνωξα, ἤνωγα s. ἄνωγα absque augmento. Jubeo, Hortor, Suadeo, Instigo. Od. E. (139.) Ἐῤῥέτω, εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. Π. (404.) Αὐτός τε κτενέω τούς τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω. Κ. (531.) Δὴ τότ' ἔπειθ' ἑτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι. Præt. autem med. ἄνωγα sæpe pro præsenti accipi solet; ut Od. Γ. (317.) Ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα. In pass. quoque signif. reperiri testatur Hes. qui ἀνῶκται exp. κελεύεται: licet τῷ ἄνωχθι et ἀνώχθω act. signif. tribuat; nam κέλευε et κελευέτω interpr. Eustathius hoc v. ab ἄνω, i. e. ἀνύω derivatum esse scribit, ut ex τρῶ, τρώγω.

Ἀνωγέω, etiam pro eod. dicitur, ut Od. Ξ. (336.) ἔνθ' ὅγε μ' ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ: item (246.) Αἰγυ-

πτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι, i. e. *προέτρεπε*. Il. B. (280.) *παρὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη Εἰδομένη κήρυκι σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει*, Populum jubebat silere. Hes. *ἠνώγεα* etiam ponit, quod interpr. *ἐκέλευον*: sed VV. LL. *ἠνώγεια*.

[Ἀνώγω, s. Ἀνωγέω. Apoll. R. 1, 693. 4, 100. Ἄνωγμεν, Hymn. Hom. 2, 350. ut ἔοιγμεν. "Ἀνωγέω, Heyn. Hom. 7, 125. 781. Ἀνώγω, 5, 279. 375. 663. 6, 177. 147. 555. 563. 7, 36. 125. 139. 440. 454. 506. 781. 8, 630. Cum infin. fut., 7, 651. Absolute dictum, 8, 519. H. in Cer. 191. Clark. ad Il. A. 313. ad Herc. F. 241. De constr., Brunck. Apoll. R. 197. Ἄνωγα, Brunck. ad Æsch. Pr. 955. ad Andr. p. 161. Eichst. de Dram. 145. Heyn. Hom. 6, 27. Cum inf. fut., Il. 19, 208. * Ἀνώγημι, ἀνώγηθι, ἄνωχθι, Brunck. Phil. 100. Ἄνωχθι, Alcest. 1065. Callim. 1, 514. Heyn. Hom. 6, 19. Ἄνωγε, Callim. 1, 574. Ἠνώγει, Heyn. Hom. 4, 205. 5, 169. 471. 7, 125. Porson. Hec. p. xvii. Ed. 2.:—'Attici semper dicunt ἄνωγα, nunquam ἤνωγα, sed augmentum plusquam perfecto tempori reservant, Œd. C. 1598.'" Schæf. Mss. "Ἄνωγμεν, Hom. H. Apoll. 528. Ἀνώγημι, Hom. Etym. M. Schol. Il. K. 67." Wakef. Mss.]

Ἀνωγὴ, ἡ, Jussum, Adhortatio, *παρακέλευσις*, Suid. [Apoll. R. 1, 1134. "Valck. Adoniaz. p. 291. Pierson. Veris. 208." Schæf. Mss.]

Ἄνωξις, ἡ, Idem. Item *βούλευσις*, Hes.

Ἄνωχμον, τὸ, *παρακελευστικὸν*, Hes.

ἈΞΙΝΗ, ἡ, Ascia, Dolabra. Exp. etiam Securis, cum tamen Securim constet esse *πέλεκυν*, et ita constituenda sint duo diversa securis genera: cum Hom. et Xen. distincte hæc duo ponant *ἀξίνας* et *πελέκεις*, Il. O. *Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνησι μάχοντο*. Xen. Ἑ. 3. *Πολλὰ δὲ ξίφη, πολλοὺς δὲ ὀβελίσκους, πολλοὺς δὲ πελέκεις καὶ ἀξίνας*. Rursus Il. N. (612.) *Ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ, Μακρῷ, ἐϋξέστῳ*. Vult autem Eust. ab *ἄγω* signif. *κλᾷν*, Frangere, derivatum esse *ἀξίνη*: intelligens videlicet a fut. *ἄξω* sumendam esse deductionem. Quod si vera est hæc etym., non satis commode videtur reddi nomine Securis, si quidem a secando dicta est securis, *ἀξίνη* a frangendo. [Gl. Ἀξίνη· Dolabra, Dolabrum. Ἀξίνη ἱεροφάντου, ὡς Πλαῦτος· Acceres. Ἀξίνη τεκτονική· Dolabra, Ascia. Plut. 1, 150. "Heyn. Hom. 8, 529. ad Mœr. 345. Valck. Diatr. 145.; ad Herod. 546. Thom. M. 802. Diod. S. 2, 528." Schæf. Mss.]

[* "Ἀξινοκράτημα, (τὸ,) ad Hesych. 2, 1262. 29. (e Lex. Reg. Ms. *Στελεὸς καὶ στειλιὸς*, l. *στειλειός· τὸ ἀξινοκράτημα*.)" Dahler. Mss. Vide Zonar.]

Ἀξινομαντεία, ἡ, Divinatio per securim s. asciam. Plin. 36, 19. Hoc dicuntur uti Magi in ea, quam vocant *ἀξινομαντείαν*.

[* "Ἀξινοπλάτεια, ἡ, ad Mœr. 345." Kall. Mss. * "Ἀξινοπλάτειον, ibid." Schæf. Mss.]

[* "Ἀξινορύγιον, ad Mœr. 345." Schæf. Mss.]

Ἀξινάριον, τὸ, item Ἀξινίδιον, Demin. Parva ascia, Dolabella, Securicula, secundum quosdam. "Ἀξινίδιον, i. q. *ἀξινάριον*: ambo enim Demin. sunt ab *ἀξίνη*, teste Suida." [Gl. Ἀξινάριον· Dolabella. Joseph. B. J. 2, 8, 7.: *ἀξινίδιον*, 2, 8, 9. "Ἀξινάριον, Porphyr. Abst. 338." Wakef. Mss.]

ἌΞΙΟΣ, (α, ον,) Dignus, cum gen., et tam in bonam, quam in malam partem, ut *ἄξιος ἐπαίνου*, Dignus laude; *ἄξιος μέμψεως*, Dignus reprehensione. Xen. uno eodemque in loco usurpat in utramque partem: K. Π. 5, (5, 5.) *Οὐκ ἂν ἐπαίνου σοὶ ἄξιος εἴην μᾶλλον ἢ μέμψεως*. Ubi notandum poni dat. *σοὶ* eod. modo quo (Ἀν. 2, 5, 1.) *Ἐξετάζει ἑαυτὸν, ὁπόσου τοῖς φίλοις ἄξιος εἴη*. Est autem *ἄξιός εἰμι τούτου σοὶ*, Dignus sum hac re tibi, pro Mereor hoc a te. Ponitur vero dat. hic cum *ἄξιος*, et in malam partem; ut *ἄξιος ἦν θανάτου τῇ πόλει*, Dignus erat morte civitati, pro Judicio civitatis, i. e. Dignum morte censebat civitas. Verum sæpius sine hoc dat. personæ ponitur, cum solo gen. Demosth. (521.) *Δείξω πολλῶν θανάτων, οὐχ ἑνὸς, ὄντα ἄξιον*. Idem ibid. *Μῖσος, καὶ φθόνος, καὶ ὀργή· τούτων γὰρ ἄξια ποιεῖς*. Xen. K. Π. 5, (4, 17.) *Ἄξια ἐπιμελείας*, Digna studio et cura. *Ἄξια σπουδῆς*, Plut. et *ἀξία λόγου πόλις*, Thuc. Xen. K. Π. 4, (2, 14.) *Οἱ δὲ τὰ πλείστου ἄξια ἐλάμβανον ὧν διασωσόμενοι*, Res plurimo dignas, Res maximi pretii, Res plurimi æstimandas, h. e. Pretiosissima quæque. Dicitur etiam vir aliquis *πλείστου ἄξιος*, sicut et *ἄξιος τοῦ παντὸς* ap. Aristoph. (O. 797.) q. d. Quantivis pretii: cui opponitur *ἄξιος οὐδενὸς*, Nullius pretii. *Λύει καὶ ποιεῖ τοῦ μηδενὸς ἀξίαν*, ap. Demosth. (700.) Nullius auctoritatis. Aliquando vero additur dat. rei in hoc loquendi genere, ut, *Ἄξιος πλείστου καὶ πλούτῳ καὶ γένει*, i. e. Maximi faciendus tum nomine divitiarum, tum nobilitatis. Interdum et dat. personæ; ut *ἄξιος πλείστου πᾶσιν*, Maximi faciendus ab omnibus, vel Qui maximi fit. Sic *ἄξιος πολλοῦ πᾶσι*, Magni faciendus; vel, Qui magni fit, Qui magno est in pretio ap. omnes. Item *πλείστου ἄξιον* pro Operæ pretium, ut ap. Andoc., *Ὅπερ μοὶ πλείστου ἄξιον ἐγένετο*, Quod mihi fuit operæ pretium fecisse. Apud Xen. autem, (K. Π. 3, 1, 9.) *Πλείστου ἄξιοι κεκτῆσθαι* videtur dici pro *οὓς πλείστου ἄξιόν ἐστι κεκτῆσθαι*. Utitur autem Bud. his vv. Operæ pretium in exprimenda etiam hac loquendi forma, *ὅσον ἀξία γυνὴ παροῦσα*: e Demosth. (1364.) *Ἴστε δήπου καὶ αὐτοὶ, ὅσου ἀξία ἐστὶ γυνὴ ἐν ταῖς νόσοις, παροῦσα κάμνοντι ἀνθρώπῳ*, Quantum operæ pretium afferat ægroto, Quam utilis sit ægroto, Quanti æstimetur opera et cura muliebris circa ægrotum, Bud. Dicitur etiam aliquid esse *παντὸς ἄξιον*, vel *ἄξιον τοῦ παντός*: ut *παντὸς ἄξια χρήματα*, Thuc. Xen. Ἀν. 2, (2, 3.) *Ἃ δὲ καὶ οὕτως ἡμῖν δοκεῖ παντὸς ἄξια εἶναι, ὥστε πάντες*. Synes. *Ἄξιον τοῦ παντὸς τὸ χωρίον*. Alicubi *ἄξιος* cum *οὐκ* commodius redditur Indignus, quam Non dignus; ut ap. Plat. Epist. 7. *Οὐκ ἄξιος ὀνείδους γέγονε τῇ πόλει*, pro Indignus fuit dedecore. Aristot. Pol. 2. *Ὡς οὐκ ἴσων ἄξιοι ὄντες*, Tanquam qui indigni sint, qui æquam cum ceteris portionem accipiant, vel, Tanquam indignum sit eos accipere. Alicubi *ἄξια* verti potest utroque modo, vel Digna, vel Non indigna; ut *ἄξια σαυτοῦ φρονεῖς*, Te digna, vel Te non indigna, aut Quæ te decent. || Ἄξιος autem cum infin., ut ap. Isocr. Paneg. (2.) *Οὐδὲν γὰρ ὅ, τι τῶν τοιούτων οὐκ ἄξιός εἰμι πάσχειν*: et ap. Plat. Apol. (26.) *Τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτίσαι*; et ap. Soph. (A. 932.) *ἄξιος θρήνων τυχεῖν*. Il. Ξ. (472.) *Ἦ ῥ' οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντικεφάσθαι Ἄξιος*. || Dicitur etiam *ἄξιόν ἐστι*, cum infin., pro Dignum est, Æquum est, Decet, Par est. Aristot. Ethic. 3. *Ἄξιον ζῆν τῷ ἀνδρείῳ*, Æquum est ut vir fortis vivat. Xen. *Οὐκ οἴει σοὶ ἄξιον εἶναι ἐπιμεληθῆναι ὅπως διασωθῇ*. Idem, *Ἄξιόν ἐστιν ἐμοὶ μισεῖν αὐτὸν*, Decet me eum odisse, Par est ut eum oderim.

Ἄξιος cum gen., pro *ἀντάξιος*, Æquiparandus, Il. Θ. (234.) *νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί ἐσμεν Ἕκτορος*. O. (719.) *Νῦν δ' ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε Νῆας ἑλεῖν*.

Ἄξιος, Æstimationem habens et pretium, Æstimabilis. Bud. interpr. Plut. *Οὐσίαν διακοσίων ταλάντων ἀξίαν*. Idem, *Οὔτε τριῶν ἄξια ταλάντων κεκτημένος*, Valentia tribus talentis, Quæ æstimari possent tribus talentis. Xen. Ἑ. 4, (1, 13.) *Φαρνάβαζος ἧκεν ἔχων στολὴν πολλοῦ χρυσοῦ ἀξίαν*. Demosth. autem dat *τῷ ἄξιος* hac in signif. præpositionem *εἰς* cum accus., ut, *Ἄξια σύμπαντα εἰς μυρίας δραχμάς*. Idem, *Κατέλιπε δὲ ξύλα κλίνεια εἰς ὀγδοήκοντα μνῶν ἄξια*.

Ἄξιον, Pretiosum, Magni pretii, *τίμιον*. Xen. K. Π. 3, (3, 2.) *Καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες εἴ τι ἕκαστος ἄξιον εἶχε*, i. e. *πολυτελές*. || Habet vero et contrariam signif. ap. Atticos: capitur enim pro *εὔωνον*, ut discimus ex J. Poll. Suid. Eust. et aliis, i. e. Vile. Unde *ἀξιώτερον* et *ἀξιώτατον*, Vilius, Vilissimum. Lysias (727.) *Καὶ ἀξιώτερον τὸν σῖτον ὠνήσεσθε*. Idem (718.) *Ἡγούμενος συμφέρειν ὑμῖν τοῖς παρὰ τούτων ὠνουμένοις, ὡς ἀξιώτατον τούτους πρίασθαι· δεῖν γὰρ αὐτοὺς ὀβολῷ μόνον πωλεῖν τιμιώτερον*. Aristoph. Ἱ. (645.) *Οὐπώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας*.

"*Παραξίαν*, affertur pro Indigne; sed divisim potius scr. *παρ' ἀξίαν*."

["Ἄξιος, Fischer. Ind. Palæph. Toup. Opusc. 1, 40. Mœr. 56. et n.: Thom. M. 80. ad Charit. 279. Valck. Callim. 131.; ad Herod. 520. 552. 611. 727. ad Diod. S. 2, 643. ad Phalar. 371. ad Charit. 466. Musgr. Heracl. 316. Wakef. Eum. 438. Coray Theo-

phr. 174. Jacobs. Anth. 7, 401. 11, 39. Dionys. H. 1, 399. Heyn. Hom. 5, 191. 8, 468. Wakef. S. C. 5, 4. Villois. ad Long. 296. Absolute, Musgr. El. 1062. Salubri pretio parandus, Casaub. ad Athen. 94. ad Lucian. 1, 343. 798. 2, 37. Toup. Opusc. 1, 44. 2, 23. Herod. Phil. 453. Wessel. Probab. 250. Schneider. Ind. ad Scriptt. R. R. 418. ad Lucian. 1, 262. Kuster. Aristoph. 111. et Ind. Decens, Dionys. H. 3, 1330. Æquiparandus, Heyn. Hom. 5, 459. Conf. cum ἄναξ, Bast. Spec. nov. Ed. Aristæn. 33.; cum αἴτιος, Dawes. M. C. 254. Brunck. Aristoph. 3, 145. ad Dionys. H. 2, 696. 944. 3, 1744. Heyn. Hom. 7, 174. 8, 643. (? Aristoph. A. 1062.) Πλέονος ἄ., sequ. gen., Plut. Mor. 1, 598. Ἄ. θανάτου, Xen. Mem. 1, 1, 1.; τινὸς, Reisk. ad Dion. Chrys. 2, 424.; ταλάντου, Valck. Adoniaz. p. 313.; λόγου, Fischer. ad Palæph. 140. Wessel. ad Diod. S. 1, 5.; μηδενὸς, ad Charit. 218.; πολλῶν, Brunck. Aristoph. 3, 145. Porson. Hec. p. 22. Ed. 2.; πάντων, Heyn. Hom. 7, 124.; ἐπαίνου τινὶ, ad Phalar. 310. Xen. Mem. init. K. Π. 5, 5, 14. Eur. Alc. 447. Ἄ. ἀλλήλων γάμος, ad Charit. 213. Ποιεῖν λόγον ἄ., Casaub. ad Athen. 123. Ἄ. cum dat., Plato de LL. 438. Ast. 474. Schneider. ad Xen. K. Π. 377. Ed. 2. Ἄξιός εἰμι, pro ἄξιόν ἐστιν ἐμὲ, Weisk. ad Xen. 3, 240. Ἄ. cum inf. pass., ad Lucian. 2, 190. Ἀ. τιμὴ, Xen. Eph. 33. Musgr. Heracl. 299. Ἄξιόν ἐστί τινι, Xen. Mem. 2, 10, 2. Ἄξιον, sine εἰμὶ, ad Diod. S. 1, 566. Ἄξιον cum inf., Diod. S. 1, 565. Julian. 46. a. Aristoph. N. 1074. Ἰ. 616. 624. Kuster. Ind. s. v. Dionys. H. 2, 1103. Οὐκ ἄξιον, Non expedit, Musgr. Alc. 631. Phrynich. Ecl. 122. Ἄξιόν ἐστι, sequ. inf., Toup. ad Longin. 273. 327. Plut. Mor. 1, 538. 644. 653. ad Herod. 495. 749. Ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι, Aristoph. A. 8. 205. Strabo 5, 542. Dionys. H. 2, 1177. Xen. K. A. 2, 3, 25. Plato Theæt. 292. Kiessl. ad Jambl. V. P. 363. Ἄξια φέρεσθαι, πάσχειν, Valck. Callim. 131. Ἀρετῆς ἄξια, Gött. Anz. 788. 61. St. p. 616. Ἄξια, Plur., Dionys. H. 4, 2066. Ἄξια, adv., Brunck. ad Theogn. 1043. Dioscor. 29. et Jacobs." Schæf. Mss. " Æstimabilis, Xen. K. A. p. 551. Dio Chrys. 1, 55. Æqualis, Herod. 1, 32. Parvo pretio, Theophr. Char. 51. Athen. 47. B. J. Poll. 1, 51. Suid. Ἄξιον, Decet, Philostr. 81. Lys. p. 12." Wakef. Mss. Od. 20, 383. Ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι. Procop. Arc. 25. Ἀξιωτέραν ἀπεδίδοντο. Eur. Med. 1124. Τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς. Plato Epist. 7. p. 114. Οὐκ ἀξίω ὀνείδους γεγόνατον τῇ πόλει τὼ Δίωνα ἀποκτείναντε; Herod. 1, 32. Οὐδὲ ἰδιωτέων ἀνδρῶν ἀξίους ἡμέας ἐποίησας. " Aristot. Rhet. 2, 11. et 13. Frequens, Vilis, Vulgaris, Aristoph. Σ. 491. Ἧς (τυραννίδος) ἐγὼ οὐκ ἤκουσα τοὔνομ' οὐδὲ πεντήκοντ' ἐτῶν· Νῦν δὲ πολλῷ τοῦ ταρίχους ἐστὶν ἀξιωτέρα. O. 549. Ζῆν οὐκ ἄξιον ἡμῖν, Εἰ μὴ κομιούμεθα παντὶ τρόπῳ τὴν ἡμετέραν βασιλείαν. N. 1074. Καίτοι τί σοι ζῆν ἄξιον, τούτων ἐὰν στερηθῇς;" Seager. Mss. Glossæ: Ἄξιος· Meritus, Dignus. Ἄξιος ἐπαίνου· Laudabilis. Ἄξιον· Dignum, Operæ pretium, Condignum. Ἄξιόν ἐστι· Valet. Ἄξιον λόγου· Operæ pretium. "Ἄξια κομίζω, Ignat. Ep. ad Polyc. s. 6." Kall. Mss.]

[* Ἀξιοβαρὴς, ὁ, ἡ. Ælian. H. A. 7, 5. Ἐπειδὰν δὲ ὑποβλέψῃ ταυρηδὸν, φρίττει μὲν παραχρῆμα, καὶ ἐγείρει τὴν λοφιάν· ὑπανισταμένης δὲ ἄρα ταύτης καὶ ὀρθουμένης, καὶ γυμνουμένων τῶν περὶ τὸ στόμα χειλῶν, ἐκπέμπει διὰ τῆς φάρυγγος ἀξιοβαρὲς καὶ βρωμῶδες, ὡς καταλαμβάνεσθαι μὲν τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς ἀέρα. " Alter Cod. Gesn. ὀξειοβαρές. Triller. τοξικὸν βαρὲς, Pavo ad Philen ἆσθμα * ἰοβαρὲς legit, quæ posterior emendatio mihi placet." Schneider. Sed ἰοβαρὴς nusquam alibi legitur.]

Ἀξιοβίωτον, Dignum vivere. Οὐκ ἀξιοβίωτον εἶναι, Xen. E. 4, (4, 61.) Indignum esse vivere, Οἳ ἐνόμισαν οὕτω μὲν οὐκ ἀξιοβίωτον εἶναι, i. e. Vitam acerbam fore. Sic dicitur ut ἀβίωτον.

[* Ἀξιοδάκρυτος, ὁ, ἡ, Deflendus, Deplorandus, Lacrymabilis. Schol. Eur. Med. 1221.]

[* " Ἀξιοδιήγητος, (ὁ, ἡ,) Euseb. H. E. 3, 30." Kall. Mss.]

[* " Ἀξιοεπίτευκτος, (ὁ, ἡ,) Ignat. Ep. ad Rom. in Epigr." Kall. Mss.]

[* Ἀξιοεργὸς, ὁ, ἡ, Pretio dignus aliquo, Laborando idoneus. Xen. Œcon. 7, 34. In Schneider. Lex. scribitur ἀξιόεργος.]

[Ἀξιόζηλος, ὁ, ἡ, Dignus æmulatione, Optabilis. Ælian. V. H. 12, 64. Ἐνταφίοις ἀξιοζήλοις.]

Ἀξιοζήλως, Digne æmulatione, i. e. Egregie. Exp. etiam Laudabiliter. Vide Ζῆλος. [Suid. Phav.]

Ἀξιοζήλωτος, ὁ, ἡ, Dignus æmulatione. Item, Non spernendus, Non negligendus. Bud. Ab ἐζήλωται 3 pers. præt. τοῦ ζηλόομαι, fit ζηλωτός. [Suid. " Euseb. V. C. 3, 47. p. 418." Boissonad. Mss. Diosc. p. 2. " Jambl. V. P. 46. Cyrill. 5. 133. Stob. 425, 10." Wakef. Mss.]

[* " Ἀξιοζήτητος, Quæsitu dignus, Euseb. P. E. 255." Wakef. Mss.]

[* Ἀξιοθάνατος, ὁ, ἡ, Morte dignus. Schol. Æsch. S. c. T. 582. * Πρόσμορον· τὸν ἀξιοθάνατον.]

Ἀξιοθαύμαστος, ὁ, ἡ, Admiratione dignus, Admirabilis. Xen. (Ἀπ. 1, 4, 4.) Athen. [205. Suid. v. Ἀξιάγαστος.]

Ἀξιοθέατος, ὁ, ἡ, Spectatu dignus, Visendus, ap. Lucian. Herodian. 1, (7, 8.) Πρὸς δὲ τῇ τῆς ἡλικίας ἀκμῇ, καὶ τὴν ὄψιν ἦν ἀξιοθέατος. Herod. (1, 14.) Ionice usurpat ἀξιοθέητος: [2, 111. 176. 182. " Thom. M. 514." Schæf. Mss. " Xen. Joseph. 693, 48." Wakef. Mss.]

[* Ἀξιόθεος, i. q. ἀξιοθέατος. Alciphr. 3, 55. Ἀλλὰ πάντα φροῦδα καὶ οὐκ ἀξιόθεα. " Ita scriptum in utroque Ms., non ἀξιοθέατα." Bergler. " Vix tamen illud invenias." Wagner. Imo legitur in " Niceta Paphl. Or. 339. Dionys. Areop. 79. Ignat. Ep. sæpe." Kall. Mss. " Schneider. ad Xen. Hier. 227." Schæf. Mss.]

Ἀξιόθρηνος, ὁ, ἡ, Luctu dignus. Eur. [Alc. 907.]

[* Ἀξιοθριάμβευτος, ὁ, ἡ, Sueton. Calig. 47=p. 546. Crus.]

[* Ἀξιοκαταφρόνητος, ὁ, ἡ, Dignus quem contemnamus, Dignus contemtu. Jambl. V. P. 206.]

[* " Ἀξιόκερσος, ὁ, (Hades,) ET * Ἀξιόκερσα, ἡ, (Proserpina.) Schol. Apoll. R. 1, 917." Kall. Mss.]

Ἀξιοκοινώνητος, ὁ, ἡ, Dignus qui admittatur in societatem, Dignus cum quo societas contrahatur. Plato de Rep. 2. (235=371.) Διάκονοι τὰ μὲν τῆς διανοίας μὴ πάνυ ἀξιοκοινώνητοι ὦσι.

Ἀξιόκτητος, ὁ, ἡ, Dignus qui quæratur et possideatur, Digno pretio quæsitus, vel Quærendus justo pretio, Bud. Xen. K. Π. 5, (2, 5.) Καὶ δύναμιν τὴν σὴν καὶ θυγατέρα ἀξιόκτητον ἐγχειρίσας μοι. Theodor. H. E. Ἡ δὲ βασιλὶς τῆς θεραπείας μισθὸν ἐξεκόμισεν, ὃν ἐνόμιζεν ἀξιόκτητον, χρυσὸν καὶ ἄργυρον. [" Pausan. 22. Philostr. 928. Theod. 4, 429." Wakef. Mss.]

Ἀξιόλεκτος, (ὁ, ἡ,) Dictu dignus, Laudabilis, pro quo perperam ap. Hes. ἀξιόλεπτον scriptum esse manifestum est, [Schneidero susp. " Quid si vero * ἀξιόληπτος legamus? Ita conjicit Suicer. Suppl. L. G. 333. Thes. 1, 399. Vox frequens est ap. Cyrill. Alex. pro Dignus qui apprehendatur, Pretiosus, Acceptus. Vide exempla ab eo allata. Non tamen ἀξιόλεκτος displicet, quia exp. ἐπαίνετος, quod potius cum τῷ λέγειν, quam λαμβάνειν, convenit." Albert. " Ἀξιόληπτος, Binii Conc. gen. 2, 14." Boissonad. Mss.]

Ἀξιόλογος, ὁ, ἡ, Dignus commemoratione, Memorabilis, Laudabilis. Item, Non aspernandus, Non pœnitendus, Alicujus pretii. Xen. (K. Π. 8, 2, 8.) Τῇ δὲ θεραπείᾳ καὶ τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν φίλων βασιλεύοντα περιγενέσθαι τοῦτο ἀξιολογώτερον. Thuc. 3. (4, 23.) Οἱ δ' Ἀθηναῖοι, ἐγκλήματα ἔχοντες, ἐπιδρομήν τε τῷ τειχίσματι παράσπονδον, καὶ ἄλλα οὐκ ἀξιόλογα δοκοῦντα εἶναι, i. e. ut scribit Schol. εὐτελῆ τινὰ καὶ ψυχρά. [Gl. Ἀξιόλογος· Honestus, Egregius. Ἀξιόλογοι· Elegantes. Ἀξιόλογον· Operæ pretium. Ἀξιολογώτατος· Dignissimus, Perfectissimus. * Ἀξιολογότης· Honestitas. Diod. S. 18, 26. cum gen. pro ἄξιον, sed Schneidero susp. Hippocr. 54, 9. 428, 9. " Ἀξιόλογος, Valck. Phœn. p. xx. Wessel. Diod. S. 1, 5. 525. 701. 2, 275. ad Lucian. 2, 116. ad Thuc. 1, 3." Schæf. Mss.]

Ἀξιολόγως, Memorabiliter, Ita ut res sit commemoratione digna, Egregie, Præstanter.

[* Ἀξιολογούμενα, τὰ, Dionys. Hal. A. R. 1, 78. perperam pro ἀξιούμενα.]

[* Ἀναξιόλογος, ὁ, ἡ, Diod. S. Ecl. 2, 1, 31.]

[* " Ἀξιομάθητος, (ὁ, ἡ, Sciri dignus.) Jambl. V. P. 3. p. 38. (Πολὺ δὲ μᾶλλον ἔρωτι καὶ ὀρέξει θεωρίας καὶ εὐλαβείᾳ τοῦ μή τι αὐτὸν τῶν ἀξιομαθήτων διαλάθῃ ἐν θεῶν ἀποῤῥήτοις ἢ τελεταῖς φυλαττόμενα.)" Kall. Mss.]

Ἀξιομακάριστος, ὁ, ἡ, Dignus qui felix prædicetur, Dignus qui inter felices annumeretur; et ἀξιομακαριστότατος superl. ap. Xen. Ἀπολ. (34.) Dignus qui inter felicissimos annumeretur.

[* Ἀξιομανὴς, ὁ, ἡ, Hes. et Phavorino δυνατώτερος.]

[* Ἀξιομάχητος, ὁ, ἡ, i. q. seq. voc. Herod. 7, 236.]

Ἀξιόμαχος, ὁ, ἡ, ad verbum, Dignus qui cum alio prælietur. Capitur pro Viribus par ad pugnam, Par conserendæ pugnæ, In pugna æquiparans alium. Cum dat. vel præpos. πρὸς habente accus. Thuc. Ἀξιόμαχοι δοκοῦντες εἶναι τῇ Ἀργείων συμμαχίᾳ. Paus. Achaicis, Καὶ Λακεδαιμόνιοι συνιέντες οὐκ ἀξιόμαχοι πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς εἶναι. Idem, Ἐπιστάμενος ὡς οὐκ ἀξιόμαχος πρὸς τοὺς Ῥωμαίους εἴη. Notandum est vero et hostem hosti dici ἀξιόμαχον: et ejus δύναμιν, i. e. Exercitum, dici itidem ἀξιόμαχον: ut ap. eund. Paus. Ἀξιόμαχος δύναμις πρὸς τοὺς νεωτερίζοντας. Fit autem ἀξιόμαχος a μάχη, unde et alia multa compp. Alii malunt a v. μάχεσθαι. [" Plut. Sulla 19." Kall. Mss. Diod. S. 18, 35. Τῶν διαβεβηκότων οὐκ ἀξιομάχων ὄντων τοῖς πολεμίοις. " Ad Xen. Eph. 171. Diod. S. 1, 301. Herod. 550. 616. Pausan. 3, 101. Boissonad. Philostr. 563. cf. Lucian. 1, 849." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 965. Hesych. Philo J. * Ἀξιομάχως, Æquo Marte, Plut. 3, 118." Wakef. Mss.]

[* Ἀξιομιμέομαι, Imitor, Bourd. Schol. Aristoph. Θ. 523.]

[* " Ἀξιομίμητος, Stob. 334." Wakef. Mss.]

Ἀξιομίσητος, ὁ, ἡ, Dignus qui odio habeatur, Dignus odio. Plut. (7, 126.) Μισοῦνται δὲ πολλοὶ δικαίως, ὡς οὓς ἀξιομισήτους καλοῦμεν. Μισεῖν est Odisse. 3 sing. præt. a pass. μισεῖσθαι est μεμίσηται.

[* Ἀξιομισὴς, ὁ, ἡ, Odio dignus. Dio Cass. 78, 21.]

[* Ἀξιόμισος, ὁ, ἡ, Æsch. Eum. 362. " Abresch. Æsch. 2, 50." Schæf. Mss.]

Ἀξιομνημόνευτος, ὁ, ἡ, Dignus commemoratione, Dignus cujus fiat mentio, Memorabilis. Xen. Ἑ. 4, (8, 1.) Καὶ τῶν πράξεων τὰς μὲν ἀξιομνημονεύτους γράψω, τὰς δὲ μὴ ἀξίας λόγου παρήσω. Ubi notandum ἀξιομνημονεύτους et ἀξίας λόγου, pro eod. poni, et ἀξίας λόγου valere i. q. ἀξιολόγους comp. Verbi pass. μνημονεύομαι 3 sing. præt. est μεμνημόνευται, unde μνημονευτός. [Gl. Ἀξιομνημόνευτος· Commemorabilis, Memorabilis. * Ἀξιόμνηστον· Memorabile.]

[* " Ἀξιόμορφος, (ὁ, ἡ, Speciosus.) Manetho 4, 513." Kall. Mss. " Ad Charit. 315." Schæf. Mss.]

Ἀξιόνικος, ὁ, ἡ, Dignus victoria, Dignus qui vincat. Vel, Idoneus ad victoriam adipiscendam, Vincere idoneus, vel Qui victoriam emeruit et ea dignam fortitudinem præstitit, s. dignum robur. Xen. K. Π. 1, (7, 5.) Καὶ εἴ τις ἀθλητὴς πολλὰ πονήσας καὶ ἀξιόνικος γενόμενος, ἀναγώνιστος διατελέσειεν. Herod. (9, 26.) Ἀξιονικότεροί ἐσμεν Ἀθηναίων. Idem, Ἀξιονικότερος οὐδεὶς τοῦ Ξέρξεω ἔχειν τὸ κράτος. Julian. Ep. Οὔτε ἑτέρου τινὸς θεῶν ἀξιονικοτέρου πρὸς τοσοῦτον γίγαντος καθαίρεσιν. [Gl. Ἀξιόνικον· Palmarium. " Herod. 593. 703. et n.: Dionys. H. 2, 666." Schæf. Mss.]

[* " Ἀξιοπαθέω, Just. Mart. 254. Ed. Benedict." Kall. Mss. " Hesych. 1, 764. 11." Dahler. Mss. " Ad Lucian. 1, 369." Schæf. Mss.]

[* Ἀξιοπάθεια, ἡ, Memorabilis affectio. Hippocr. Epist. 1285. " Joseph. A. J. 15, 2." Wakef. Mss.]

Ἀξιοπενθὴς, ὁ, ἡ, Dignus luctu, Lamentabilis, ap. Eur. (Hipp. 1476.) qui et ἀξιόθρηνος pro eod. usurpat; nam et πένθος signif. i. q. et θρῆνος, videlicet Luctum. [Bekkeri Phrynichus: Ἀξιοπενθής· ὁ ἄξιος τοῦ δι' ἀρετὴν πενθεῖσθαι. " Valck. Hippol. p. 322." Schæf. Mss.]

[* " Ἀξιοπένθητος, (ὁ, ἡ, Dignus qui lugeatur.) Const. Manass. Chron. p. 82. (155, 3983.)" Boissonad. Mss.]

Ἀξιόπιστος, ὁ, ἡ, Fide dignus, Dignus cui fides habeatur, Dignus cui credatur. Refert in suis Apophth. Plut. quendam dixisse de eo, qui caput et barbam tingebat, Τὸν ἄπιστον ἐν θριξὶ, μὴ νομίζειν ἀξιόπιστον ἐν πράγμασι. Exp. Gramm. ἀξιόπιστος, ὁ πιστεύεσθαι ἱκανός: sicut ἀξιόχρεως, ὁ ἐπιλῦσαί τι χρέος ἱκανός: cui definitioni consentaneum est hoc, quod ajunt dixisse Lycurgum, Τὸ μὲν ἀξιόχρεων ἐν τῇ οὐσίᾳ, τὸ δὲ ἀξιόπιστον ἐν τοῖς τρόποις κεῖσθαι. Interdum dicitur ἀξιόπιστος εἰς τοῦτο: ut Xen. (Ἀπ. 1, 5, 2.) Ἀξιόπιστον εἰς ταῦθ' ἡγησόμεθα, quod exp. Dignum cujus fidei hæc committantur. ‖ Accipitur etiam ἀξιόπιστος, sicut et ἀξιόχρεως interdum, pro ἱκανὸς, et ἀρκῶν, Idoneus, Sufficiens. Plut. Καὶ ναύλοχα πρὸς τοσαύτην ναυτιλίαν ἀξιόπιστα. [Gl. Ἀξιόπιστος· Tætricus, Durus, Severus, Honestus, Idoneus. " Plut. Bruto 1846. HSt. Τοῦτο τῷ Δίωνι κάλλιστόν ἐστιν· οὐ γὰρ εἶχε τὸν ἀμφισβητοῦντα, καθάπερ ὁ Βροῦτος Κάσσιον, ἄνδρα πρὸς μὲν ἀρετὴν καὶ δόξαν οὐχ ὁμοίως ἀξιόπιστον, εἰς δὲ τὸν πόλεμον οὐκ ἐλάττονας—συμβολὰς παρασχόμενον." Seager. Mss. " Ad Herodian. 469. Ammon. 18. Plut. Mor. 1, 578. Phalar. 232. ad Charit. 580. Ἀξ. λαλῆσαι, 9." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 272. Joseph. A reasonable man, Hesych." Wakef. Mss.]

Ἀξιοπίστως, Cum fide sufficiente. In Pandectis ἀξιοπίστως ἀσφαλίζεσθαι, ut ait Bud. est Idoneis sponsoribus cavere; quod de stipulante melius dicitur, ut Lat. Cavere sibi stipulantem dicimus aut ementem. [* Ἀξιοπιστοτέρως, Schol. Bisct. Aristoph. Λ. 45.]

Ἀξιοπιστία, ἡ, Fidei sufficientia, Fides idonea. Naz. Μὴ ζήτει ἀξιοπιστίαν τοῦ κηρύσσοντος ἢ τοῦ βαπτίζοντος. [Gl. Honestitas, Auctoritas. Schol. Eur. Hipp. 411. Schol. Soph. E. 47. Strabo 121. Diod. S. p. 14. Rhod.]

[* Ἀξιοπιστοσύνη, i. q. ἀξιοπιστία. Manetho 4, 503. Θηλυγενεῖς δὲ γυναῖκες, ἐπὴν Κρόνος ὡρονομήσῃ, Φύσονται λαμπραὶ, * βαθυχρήμονες, * ὀλβομέλαθροι, Ἀξιοπιστοσύνῃ μεμελημέναι. " Ad Charit. 580." Schæf. Mss.]

[* Ἀξιοπιστεύω, Suid. v. Ἀναπειστηρίαν, coll. Schol. Aristoph. N. 873. " Hesych. 1, 764. 11." Dahler. Mss. Schneider. Lex. " Ad Lucian. 1, 369. * Ἀξιοπιστέω, ibid." Schæf. Mss.]

Καταξιοπιστεύομαι, εύσομαι, cum gen. pers., Fide indignum aliquem judico; aut, Dico adversus aliquem quæ fide indigna sint. Nam alteram harum signif. habere videtur in h. l., quem Suid. affert, Ἵνα δὲ μὴ δόξωμεν τῶν τηλικούτων ἀνδρῶν καταξιοπιστεύεσθαι, μνησθησόμεθα μιᾶς παρατάξεως. [Polyb. 12, 17.]

[* " Ἀναξιόπιστος, (ὁ, ἡ,) Aster. Homil. p. 55. Rub." Boissonad. Mss. " Fide indignus, Aristid. Quint. 70." Wakef. Mss.]

[* " Ἀξιόπλοκος, (ὁ, ἡ,) Ignat. ad Magnes. 13. (p. 893. Μετὰ τοῦ ἀξιοπρεπεστάτου Ἐπισκόπου ὑμῶν, καὶ ἀξιοπλόκου καὶ πνευματικοῦ στεφάνου τοῦ Πρεσβυτέρου ὑμῶν, καὶ τῶν κατὰ Θεὸν Διακόνων.)" Kall. Mss. Vertitur Digne contexta.]

[* " Ἀξιοπόθητος, (ὁ, ἡ,) Nicet. Paphlag. 364." Kall. Mss. " Laud. S. Eustathii 67." Boissonad. Mss.]

Ἀξιόποινος, ὁ, ἡ, Dignus pœna, Qui pœnam meruit, vel Qui meritas dedit pœnas, Qui digne punitus est. Item ἀξιόποινος, Meritas pœnas de aliquo sumens, Digne aliquem puniens. Apud Spartanos erat Minerva ἀξιόποινος, teste Paus. [3, 15, 4.]

[* Ἀξιοπραγία, ἡ, Rerum honestarum susceptio, actio. Clem. Alex. 226.]

Ἀξιοπρεπὴς, ἡ, Qui dignitate præditus est, i. e. dignatione, Quem honor decet, Honore dignus, ut interpr. Bud., censens ex ἀξία, meo quidem judicio, et verbo πρέπω compositum, non ex ἄξιος. Xen. Σ. (8, 40.) Καὶ νῦν ἐν τῇ ἑορτῇ ἀξιοπρεπέστατος δοκεῖς εἶναι τῶν προγεγενημένων· καὶ σῶμα ἀξιοπρεπέστατον μὲν ἰδεῖν τῆς πόλεως ἔχεις, ἱκανὸν δὲ μόχθους ὑποφέρειν. Exp. etiam Dignitatem præ se ferens. Ετ subst. hinc factum Ἀξιοπρέπεια, (ἡ,) Dignitas, Amplitudo. Ετ adv. Ἀξιοπρεπῶς, Cum dignitate; ut valeant i. q. simpll. ἀξία et ἀξίως. Observavi tamen non pauca cum πρέπω compp. nomina pro simpll. accipi. [Schol. Aristoph. Θ. 977.]

[* Ἀξιοπροστάτευτος, ὁ, ἡ, Imperio dignus. J. Poll. 1, 178. de Imperatoris laude: Ἄοκνος, εὔτολμος, —— * προστατευτικὸς, ἀξιοπροστάτευτος, * διασκεπτικός.]

[* " Ἀξιόσεπτος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 86. 103. (163, 4203. 196, 5047.)" Boissonad. Mss. * " Ἀξιοσεβὴς, (ὁ, ἡ,) Venerabilis, Eust." Wakef. Mss.]

Ἀξιόσκεπτος, ὁ, ἡ, Dignus consideratione s. animadversione, Considerandus. Xen. Ἑ. 5, (6, 1, 4.) Ἐγὼ

ἀπεκρινάμην ὅτι τὰ μὲν ἄλλα ἀξιόσκεπτα λέγει. A

'Αξιοσπούδαστος, ὁ, ἡ, Dignus cura et studio, Dignus quem studiose consectemur. Pro eod. dicitur σπουδῆς ἄξιος et ἀξιοσπούδαστος, sicut ἀξιόλογος et λόγου ἄξιος. Fit tamen ἀξιοσπούδαστος non ex ἄξιος et σπουδὴ, sed ex ἄξιος et ἐσπούδασται 3 sing. præt. a σπουδάζομαι. [Gl. 'Αξιοσπούδαστον· ἄξιον σπουδῆς, Operæ pretium, Favorabile. Xen. Laced. Rep. 10, 3. Plut. de Lib. educ. p. 5. " Philo J." Wakef. Mss.]

[* 'Αξιοστράτηγος, ὁ, ἡ, Dignus imperatore, Imperatori laudem gignens, ET * 'Αξιοστρατηγικὸς, ή, όν, ET * 'Αξιοστρατήγητος, ὁ, ἡ, Lex. Xen. Dio Cass. 36, 7. 41, 55. 45, 42. Arrian. Anab. 4, 11, 9. Schneider. Lex. " Schneider. ad Xen. K. A. 145. Wyttenb. Select. 386." Schæf. Mss.]

'Αξιοτέκμαρτος, ὁ, ἡ, Sufficientibus argumentis probatus. Ab 3 sing. præt. verbi τεκμαίρομαι. [Xen. Mem. 4, 4, 10.]

[* 'Αξιοτίμητος, ὁ, ἡ, Pretiosus, Gl.]

[* 'Αξιότιμος, ὁ, ἡ, i. q. præc. voc. Appian. 874.]

'Αξιοφίλητος, ὁ, ἡ, Dignus qui ametur. Xen. (O. 10, B 3. et 5.) A πεφίληται, 3 sing. præt. τοῦ φιλοῦμαι.

'Αξιόχρεως, ω, ὁ, ἡ, Qui solvendo est, Sufficiens ad solvendum debitum. Locuples, i. e. Qui satisfacere potest. Unde per translationem dicitur ἀξιόχρεως μάρτυς, ut Lat. Locuples testis, pro Fide dignus. Apud Demosth. (101.) ἀξιόχρεως ἐγγυητής. Plato Apol. (5.) 'Αξιόχρεων ὑμῖν τὸν λέγοντα ἀνοίσω, Dignum cui credatis, ἀξιόπιστον. Capitur etiam generaliter pro Sufficiens alicui rei vel incœpto, Par alicui rei, Idoneus ad aliquid, Dignus. Ponitur autem ἀξιόχρεως interdum per se, interdum cum infin., interdum cum præpos. εἰς accusativo juncta. Xen. K. Π. 7, (5, 25.) 'Οπόσοι ἐπικαίριοι ἦσαν καὶ ἀξιοχρεώτατοι αὐτῷ ἐδόκουν κοινωνοὶ εἶναι καὶ πόνων καὶ ἀγαθῶν. Demosth. (36.) Τῶν δ' ἄλλων οὐδενὸς ὄντος ἀξιόχρεω περὶ τῶν πρωτείων ἡμῖν ἀντιτάξασθαι. Idem, Οἱ νομίζοντες αὐτοὺς ἀξιόχρεως εἶναι τοῦ Φιλίππου ξένους προσαγορεύεσθαι. Herod. 'Αξιόχρεως δοκεῖ ἐναντιωθῆναι. Paus. 'Αρμονίας δὲ ἢ κάλλους εἵνεκα ἀρχιτέκτων ποῖος ἐς ἅμιλλαν γένοιτ' ἂν ἀξιόχρεως; Vide 'Αξιόπιστος. || 'Αξιόχρεως, Satis C amplus, Non aspernandus, Non pœnitendus. Apud Athen. 'Εξουσία μέγεθος ἀξιόχρεων ἔχουσα, Justam magnitudinem, quod est ἀξιόλογον. Sic παρασκευὴ ἀξιόχρεως ap. Thuc. (6, 21.) exp. Justus apparatus; secundum Schol. ἀσφαλής. Idem alibi ap. Eund. ἀξιόχρεων exp. μεγάλην. [" Clem. Alex. 826." Routh. Mss. " Demosth. 381. Σκοπεῖτε τοίνυν, τί ἔσται τίμημα, ὃ τοιαύτην ἕξει τὴν ἀξίαν, ὥστε τοσούτων ἀδικημάτων ἀξιόχρεων φαίνεσθαι. Satis amplus, πόλις ἀξιόχρεως, Polyb. 1, 30." Seager. Mss. Glossæ: 'Αξιόχρεως· Idoneus. 'Αξιόχρεων· Idoneum. Herod. 5, 65. 'Αξιόχρεω ἀπηγήσιος. Demosth. 1427. Οἱ πολιτευόμενοι ἀξιόχρεῴ εἰσι δοῦναι. " Pausan. 1, 322. Valck. Phœn. p. xx. Herodian. 469. et n.: Ammon. 18. Zeun. ad Xen. K. Π. 699. ad Herod. 403. 625. ad Phalar. 232. Duker. Præf. Thuc. p. 7. Diod. S. 1, 525. 2, 275. 568. Brunck. Aristoph. 2, 57. 'Αξιοχρέους, Diod. S. 1, 430. 701. Dionys. H. 1, 313. 2, 877. De acc., ad Diod. S. 2, 387. Conf. cum ἀξιόμαχος, ad Dionys. H. 2, 1072." Schæf. Mss.] D

'Αξιόχρεον, cum ο in fine, Suid. barbarum esse ait: citatur tamen plur. ἀξιόχρεα e Lucian. a sing. ἀξιόχρεον. [" 'Αξιόχρεος, Dionys. H. 3, 1700. 1801." Schæf. Mss.]

'Αξιοχρέως, adv. Sufficienter, ἱκανῶς, ut habet Hes. Nisi forte legendum est ap. eum ἀξιόχρεως et ἱκανός.

Compp. autem, in quibus perditur ο nominis ἄξιος, sunt hæc:

'Αξιάγαστος, ὁ, ἡ, Admiratione dignus, Admirabilis. Δέσποτα ἀξιάγαστε, Syn. Ex ἤγασται 3 præt. ab ἀγάζομαι fit ἀγαστός. [Xen. Laced. Rep. 10, 2. " Julian. p. 190." Wakef. Mss.]

'Αξιάκουστος, ὁ, ἡ, Dignus auditu, Dignus qui audiatur. Xen. (Σ. 4, 43.) 'Αξιοθέατοί τε καὶ ἀξιάκουστοι, Digni qui spectentur pariter et audiantur. || Sonat ἀξιάκουστον etiam Memorabile; quod enim est memorabile, auditu dignum est. Ex ἤκουσται 3 sing. præt. ab ἀκούομαι fit ἀκουστός.

'Αξιακρόατος, ὁ, ἡ, Idem, Dignus auditu. Xen. (A. 4, 2.) Χοροὺς ἀξιακροατωτάτους καὶ ἀγῶνας ἀξιοθεατωτάτους. Ab ἠκρόαται 3 sing. præt. ab ἀκροῶμαι fit ἀκροατός.

[* 'Αξιαπόλαυστος, ὁ, ἡ, Stob. Ecl. Eth. p. 118.]

[* " 'Αξιαρχικὸς, Nicet. Or. in S. Thom. 371. sed f. l. ἁγιαρχικός." Kall. Mss.]

'Αξιαφήγητος, ὁ, ἡ, Dignus commemoratione, Dignus qui commemoretur, Memorabilis, Commemorandus. Herod. (1, 16. 177. 2, 99. 137.) utitur, sed Ion. scribens ἀξιαπήγητος; ut ἀξιαπηγητότατα ἔργα, Maxime memorabilia. Fit ex ἀφήγηται 3 præt. ab ἀφηγοῦμαι. Pro eodem dicitur ἀξιομνημόνευτος. [Joseph. A. J. 15, 11, 5. Arrian. de Exp. Alex. 1. p. 1. 2. " Toup. ad Longin. 402. Corai. Mus. Oxon. Consp. 12. Herod. 399. (403.) Valck. ad 140." Schæf. Mss. " Superl., Joseph. 703, 21." Wakef. Mss.]

[* " 'Αξιελέητος, (ὁ, ἡ,) Pseudo-Diogenes Epist. 27." Boissonad. Mss.]

[* " 'Αξιέντρεπτος, (ὁ, ἡ,) Clem. Alex. 347=805." Kall. Mss.]

'Αξιέπαινος, ὁ, ἡ, vel 'Αξιεπαίνετος, Laude dignus, Laudabilis, Prædicandus, Commendabilis. Xen. K. Π. 3, (3, 5.) 'Ενόμιζε γὰρ, εἰ ἕκαστος τὸ μέρος ἀξιέπαινον ποιήσειε, τὸ ὅλον αὐτῷ καλῶς ἔχειν. [" 'Αξιέπαινος, Jacobs. Anth. Proleg. 51." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 125. * 'Αξιεπαίνως, Apollon. Vit. Æschin. 16." Wakef. Mss. Vide supra 1533. b. Suid. Hes.]

'Αξιεπιθύμητος, ὁ, ἡ, Dignus qui expetatur, ἐπέραστος, Varin.

'Αξιέραστος, ὁ, ἡ, Dignus qui ametur, Amabilis; qui a Xen. (O. 10, 3.) dicitur ἀξιοφίλητος: nam ἀξιοφίλητος est ἄξιος φιληθῆναι, ut ἀξιέραστος est ἄξιος ἐρασθῆναι: ab ἤρασται 3 sing. præt. a pass. ἐρῶμαι. Apud Eund. (K. Π. 5, 2, 5.) τέκνα ἀξιέραστα: et ap. Plut. (1, 150.) 'Αξιέραστον αὐτὴν θεῷ γεγονέναι, Dignam visam Deo, quæ ab eo amaretur, vel Dei amorem emeruisse. [" Jambl. V. P. 45." Wakef. Mss.]

'Επαξιέραστος, ὁ, ἡ, Idem. Philo de V. M. [A Schneider. Lex. non agnoscitur. " Philo J. 2, 166." Wakef. Mss.]

[* " 'Αξίερος, (ἡ, Ceres,) Schol. Apoll. R. 1, 917." Kall. Mss. " Etym. M." Wakef. Mss.]

[* " 'Αξιεφήγητος, superl., Hes. Etym. M." Wakef. Mss.]

[* 'Αξιήκοος, ὁ, ἡ, Epist. Socr. 33.]

[* " 'Αξιονόμαστος, (ὁ, ἡ,) Ignat. ad Eph. 4. (p. 880. Τὸ γὰρ ἀξιονόμαστον Πρεσβυτέριον, ἄξιον ὂν τοῦ Θεοῦ, οὕτως συνήρμοσται τῷ 'Επισκόπῳ, ὡς χορδαὶ κιθάρᾳ.)" Kall. Mss.]

[* 'Αξιόρατος, ὁ, ἡ, Lucian. de Conscr. Hist. 2, 43.]

[* " 'Αξιύμνητος, (ὁ, ἡ,) Nectar. Homil. p. 11. Ed. Par. 1554." Boissonad. Mss.]

[* " 'Αξιώλεθρος, (ὁ, ἡ,) Procop. de B. G. 4, 30. Æd. 6, 5." Kall. Mss.]

" 'Ανάξιος, ὁ, (ἡ,) Indignus. Demosth. Phil. 4. 'Ανάξιον ὑμῶν καὶ τῶν πεπραγμένων τοῖς προγόνοις. " Sic pro Cor. Δεινὸν ἡγεῖται εἶναι καὶ ἀνάξιον τῆς " τῶν προγόνων δόξης, Indignum gloria majorum: " imo eam obscurans et fœdans. Sic, Οὔτε τὰ ἄλλα " ἀναξίῳ ὑμῶν ὄντι, Neque alioqui indigno vestra " affinitate. Herodian. vero 8. dixit, Τέλει μέντοι " τοιούτῳ ἐχρήσαντο, ἀναξίῳ τε καὶ ἀνοσίῳ, σεμνοὶ καὶ " λόγου ἄξιοι πρεσβῦται, Hunc finem vitæ habuerunt " indignum et nefarium. 'Αναξία, ἡ, Indigna, fem. " genus masculini 'Ανάξιος. || Exponitur etiam Indignitas, sed nullo exemplo probatur. || Æschyl. " vero in Litaniis ἀναξίαν vocavit τὴν βασιλείαν, Regnum, Hes. nimirum ab ἄναξ." [Gl. 'Ανάξιος· Immerens, Indignus. Plato Protag. 110. Τίς ἄλλη ἀναξία ἡδονῆς πρὸς λύπην ἐστί; 'Ανάξιοι ἀγῶνες, ab ἄναξ. Schol. Ven. Il. 23, 630. et " Heyn. Hom. 8, 479. 'Ανάξιος, ad Lucian. 1, 416. Jacobs. Anth. 8, 217. 'Αναξία, ad Xen. Eph. 280. Lobeck. Aj. p. 244. 'Ανάξια δρᾷν, Valck. Callim. 132." Schæf. Mss. " Nullius pretii, Plut. 2, 5." Wakef. Mss.] " 'Αναξίως, Indigne, Secus ac dignitas et merita postulant, Immerito, Immerenter. Isocr. Busir. Τοῖς ἀναξίως " δυστυχοῦσι. Thuc. 3. 'Ωι τινί ποτ' ἂν καὶ ἀναξίως " ξυμπέσοι, Immerito, Immerenter. Item cum gen. " ἀναξίως ὑμῶν, Indigne vobis, h. e. Vestro immerito, " ut Plaut. loquitur, s. Non pro vestra dignitate, " Contra quam meriti estis." [Gl. Immerite.]

[* " Ἀναξιότης, (ἡ,) Coteler. Patr. Apost. 1, 330." Kall. Mss.]

[" Ἀναξιοπαθέω, Clem. Alex. 189(=161.) Joseph. A. J. 15, 13, 2. p. 744. 803. Plut. Parall. 309. Dionys. H. 1, 208." Scott. App. ad Thes. " Strabo 249. Plut. 1, 788." Kall. Mss. " Tatian. 50. Worth." Routh. Mss. Glossæ: Ἀναξιοπαθεῖ· Dedignatur, Aspernatur. " Stob. 228." Wakef. Mss.]

[* " Ἀναξιοπάθεια, (ἡ,) Joseph. A. J. 15, 2, 7. p. 743. 767. 874." Scott. App. ad Thes. Hippocr. Ep. ad Demag.]

Ἀντάξιος, (α, ον,) Æquiparandus, Æqualis pretii; ut, Χρυσὸς οὐκ ἀντάξιος τῆς ἀρετῆς, Aurum non est æquiparandum cum virtute. Il. I. (401.) ψυχῆς ἀντάξιον, Cum anima æquiparandum, Tanti faciendum quanti anima. Λ. (514.) Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. Xen. (Ἀπ. 2, 10, 3.) Πολλῶν οἰκετῶν οἶμαι ἀντάξιον εἶναι, Existimo multorum servorum instar esse. Rursus Il. A. (136.) ἀντάξιον ponitur sine gen., pro Æqualis pretii, ἴσον τῇ τιμῇ, τὸ ἰσότιμον. [" Sententiam, quam affert HSt., Χρυσὸς κ. τ. λ., est e Plat. de LL. 5. p. 604. cf. Wyttenb. ad Plut. de Util. p. 636. ad p. 92. d." Boissonad. Mss. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 215. " Toup. Opusc. 2, 196. Valck. Hippol. p. 214. ad Herod. 552. ad Phalar. 371. Thom. M. 868. ad Charit. 714. Wakef. Alc. 308.; S. C. Præf. viii. Boissonad. Philostr. 506. 550. Heyn. Hom. 5, 702. 6, 209. 7, 124. Οὐκ ἀντάξιον λόγου, i. e. μεῖζον λόγου, Valck. ad Phalar. p. x." Schæf. Mss.]

Ἀπάξιος, ὁ, (ἡ,) Indignus. Plato Ep. 7. Οὐκ ἀπάξιον ἀκοῦσαι νέῳ καὶ μὴ νέῳ, Non indignum est juvene et non juvene audire. Eodem utitur de LL. [" Wessel. Diss. Herod. 194. ad Herod. 548." Schæf. Mss.]

Ἀπαξία, ἡ, Indignitas, VV. LL. [Stob. Phys. p. 142. Jambl. Protr. 277. " Arrian. Ep. 13." Wakef. Mss.]

Ἐπάξιος, (ὁ, ἡ,) Dignus; ut ἐπάξιος γάμος, Soph. (E. 977.) Greg. Τοῦτο τῶν ἀοιδίμων ἐξοριῶν καὶ φυγῶν τοῦ ἀνδρὸς ἐπάξιον, Dignius et magnificentius, [sic.] Bud. [" Plato Soph. 218." Routh. Mss. " Musæus 66. Ἀτρεκέως ἱέρειαν ἐπάξιον εὕρατο Κύπρις." Seager. Mss. " Ad Charit. 204. Wessel. Diss. Herod. 194. Voss. Myth. Br. 1, 203. ad Lucian. 1, 241. Wessel. Herod. 140. 548. Eumen. 272. Wakef. 438. Abresch. Æsch. 2, 64. Palladas 72. Leontius 20." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 3, 115. Apoll. R." Wakef. Mss.]

Ἐπαξίως, Digne, Pro dignitate et merito, Naz. Τοῦ κολάζοντος ἐπαξίως. [" Clem. Alex. 492." Routh. Mss.]

" Ἰσάξιος, (ὁ, ἡ,) Pari et æquali dignus præmio, " Æquivalens et æquipollens pretio. Porphyr. Abst. " Οὕτως ἰσάξιόν ἐστι τὸ δρώμενον, Adeo nihil interest " inter utrumque factum," [199. " Toup. in Schol. Theocr. 213." Schæf. Mss.]

[* Κατάξιος, ὁ, ἡ. " Soph. Φ. 1009. ὥς μ' ἐθηράσω, Λαβὼν Πρόβλημα σαυτοῦ παῖδα τόνδ' ἀγνῶτ' ἐμοί, Ἀνάξιον μὲν σου, κατάξιον δ' ἐμοῦ, Ὃς οὐδὲν ᾔδη πλὴν τὸ προσταχθὲν ποιεῖν. Eur. El. 46. Αἰσχύνομαι γὰρ ὀλβίων ἀνδρῶν τέκνα Λαβὼν, ὑβρίζειν, οὐ κατάξιος γεγώς." Seager. Mss. " Stob. 249. Æschin. 569." Wakef. Mss.]

Καταξίως, Digne, Pro dignitate. Καταξίως ἐμοῦ, Soph. (E. 800.) Pro mea dignitate. [Polyb. 1. p. 123. Τοὺς αἰτίους τῆς ἀποστάσεως τιμωρήσασθαι καταξίως.]

[* Πανάξιος, ὁ, ἡ. Oppian. C. 3, 407. Ἰχνεύμων βαιὸς μὲν, ἀτὰρ μεγάλοισιν ὁμοίως Μέλπεσθαι θήρεσσι πανάξιος εἵνεκα βουλῆς, Ἀλκῆς τε κρατερῆς ὑπὸ νηπεδανοῖσι μέλεσσιν.]

[* " Προσάξιος, (ὁ, ἡ,) Amphil. 39." Kall. Mss.]

Ἀξίως, Digne, Pro dignitate. Ponitur interdum sine casu; ut Isocr. Paneg. (23.) Τότε μὲν γὰρ ᾤμην ἀξίως δυνήσεσθαι περὶ τῶν πραγμάτων εἰπεῖν. Demosth. (68.) Πάντες μὲν ἀεὶ γλίχονται λέγειν, ἀξίως δ' εἰπεῖν οὐδεὶς δεδύνηται. Frequentius autem cum gen. ut idem Isocr. κ. Σοφ. in ead. sententia exprimenda, Ὃς ἂν ἀξίως μὲν λέγῃ τῶν πραγμάτων. Idem Paneg. (2.) Ἐγὼ δ' ἢν μὴ καὶ τοῦ πράγματος ἀξίως εἴπω, καὶ τῆς δόξης τῆς ἐμαυτοῦ. Unde existimare possit aliquis in locis illis prioribus post ἀξίως sub. reliquisse Isocr. et Demosth. genitivum τῶν πραγμάτων. Capitur autem A tam in bonam, quam in malam partem, sicut et ipsum nomen ἄξιος. Isocr. Archid. (29.) Σκεπτέον δ' ὅπως ἀξίως ἡμῶν αὐτῶν πολεμήσομεν. Demosth. (37.) Πράττειν ἀξίως ὑμῶν αὐτῶν. Citatur item e Plat. Apol. (21.) Πράττων ἀξίως ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, pro Faciens ut decet virum probum, Viri probi fungens officio. Nisi forte πράττειν aliter hic exp. potest. Ἀξίως τῶν καλῶς πεποιημένων, Xen. K. Π. 5, (4, 7.) In malam autem partem, ut, Ἀξίως τοῦ ἀδικήματος, Æschin., Pro dignitate sceleris, i. e. Ut meretur scelus. Quidam vertunt Pro magnitudine sceleris. ‖ Cum autem dicunt ἀξίως λόγου, non debet ἀξίως verti Pro dignitate; sed ἀξίως λόγου, Digne commemoratione, i. e. Ita ut res sit vel fuerit vel esset digna commemoratione, aut memoratu; ut, ἀξίως λόγου μαχόμενοι, Pugnantes ita ut res foret memoratu digna, i. e. Pugnam memoratu dignam edentes. Dicunt pro eod. ἀξιολόγως uno verbo. ‖ Ἀξίως, pro εὐώνως, Vili pretio, ut ἀξίως πιπράσκειν, J. Poll. [Gl. Ἀξίως· Merito, Digne. " Ad Charit. 212. Markl. Iph. p. 171. ad Phalar. 298. Abresch. B Æsch. 2, 19." Schæf. Mss.]

Ἀξία, ἡ, Dignitas, eo sensu quo dicitur Pro dignitate rei, i. e. Ut res meretur. Demosth. (518.) Τὴν κατ' ἀξίαν τῶν πεπραγμένων παρὰ τούτου δίκην λαβεῖν. Κατὰ τὴν ἀξίαν, Pro dignitate, Pro merito, vel meritis, Isocr. Areop. (8.) Τὴν δὲ κατ' ἀξίαν ἕκαστον τιμῶσαν. Sic ap. Plat. (Xen. K. Π. 2, 3, 6.) Κατὰ τὴν ἀξίαν τιμᾶσθαι. Dicitur et πρὸς ἀξίαν; ut τοῦ πρὸς ἀξίαν διαιρέτης, i. e. Ejus quod pro cujusque dignitate est. Et ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, Ultra quam meremur, Quæ merito nostro majora sunt, ap. Areop. Et παρὰ τὴν ἀξίαν, Præter dignitatem, i. e. Indigne, Immerito; ut παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχῶ: et cum gen., Demosth. (20.) Ἢ ὡς οἱ παρὰ τὴν αὐτῶν ἀξίαν δεδουλωμένοι Θετταλοί.

Ἀξία, Dignitas, i. e. Dignatio, inquit Bud., Ἀξίωμα. Demosth. (246.) Τὸ φρόνημα ἀφεῖσαν καὶ τὴν ἀξίαν τὴν ἑαυτῆς. Cui signif. vicina est ea, qua dicuntur οἱ ἐπ' ἀξίας, Magistratus. Lucian. (1, 64.) Καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφοροῦντες. Sic dicitur ut οἱ ἐπ' ἐξουσίας.

C Ἀξία, Æstimatio. Xen. K. Π. 8, (4, 15.) Τὸν γὰρ πολλὰ δοκοῦντα ἔχειν, μὴ κατ' ἀξίαν τῆς οὐσίας φαίνεσθαι ὠφελοῦντα τοὺς φίλους, ἀνελευθερίαν ἔμοιγε δοκεῖ περιάπτειν. Apud Basil. in Ep. κατ' ἀξίαν εὐτελὲς exp. Æstimatu vile. Plato de LL. 9. Τὴν δὲ τῆς βλάβης ἀξίαν, εἴτε διπλῆν, εἴτε τετραπλασίαν, οἱ δικασταὶ ταττόντων. Citatur et e Xen. (Ἀπ. 2, 5, 2.) ἀξίαι plur. εἰσί τινες ἀξίαι φίλων, pro Sunt quædam amicorum æstimationes et valores. Sed non satis Lat. est v. Valor.

Ἀξία, Justum pretium. Xen. (Ἀπ. 1, 6, 11.) Οὐδενὶ ἂν μὴ ὅτι προῖκα δοίης, ἀλλ' οὐδ' ἔλαττον τῆς ἀξίας λαβὼν, Minus justo pretio, inquit Bud. Et Æschin. Τῆς ἀξίας ἀποδίδοσθαι, Justo pretio vendere, ut ait Idem. Et Aristot. Eth. 9. Τὴν ἀξίαν τάττειν pro Indicare, quod institoris est et venditantis merces. Dicitur pro eod. ἀξιοῦν una voce. Item ἀξία, Justa merces, Digna merces, Aristot. Eth. 9. Οὐ γὰρ πρὸς χρήμαθ' ἡ ἀξία μετρεῖται, pro Neque enim digna merces philosophiæ pecunia rependitur, Bud. interpr. D Sciendum est autem ἀξία in hujusmodi loquendi formulis posse pro substantivo accipi, sicut in ll. cc. in quibus Æstimationem interpr., ut ἀξία sit pro ἀξία τιμή: vel sub. τιμή, ut ἀξία censeatur adjectivum. At vero in hoc loquendi genere, quod est ap. Lucian. (1, 541.) ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν, et (1, 577.) ὑπέχειν τὴν ἀξίαν, constat ἀξίαν non esse subst., sed adj., et τιμωρίαν debere subaudiri post ipsum, vel δίκην. Dicitur autem τὴν ἀξίαν ἀποτίνειν, vel ὑπέχειν a Luciano, Qui dat meritas pœnas, Qui dat pœnas quas meretur, vel, Quibus dignus est. Est defectuosa locutio, inquit Bud., τὴν ἀξίαν ἀνταποδοῦναι ἢ ἀντιλαβεῖν, h. e. τιμὴν τὴν ἀξίαν καὶ τιμωρίαν. Exemplum autem τοῦ ἀξίαν ἀνταποδοῦναι, item τοῦ τὴν ἀξίαν ἀντιλαβεῖν, non ponit Bud., sed ead. esse videtur ratio in hoc genere loquendi, ἀξίαν ἀποδιδόναι, quæ est ap. Xen. K. Π. 4, (1, 2.) Ὧν δ' ἕκαστος ἄξιος ἐπειδὰν παρ' ὧν προσήκει πύθωμαι, τότε τὴν ἀξίαν ἑκάστῳ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ πειράσομαι ἀποδιδόναι.

['Ἀξία, Gl. Meritum, Dignitas, Dignatio. Herod. 4,

201. Ὑποτελέειν ἀξίην βασιλέϊ: 7, 39. Τὴν μὲν ἀξίην οὐ λάμψεαι. Diod. S. 14, 10. Κατὰ τὴν ἰδίαν ἀξίαν. " Xen. Mem. 1, 6, 11. Pausan. 1, 396. Valck. Adoniaz. p. 357. Fischer. ad Palæph. 199. et Ind. Ammon. 18. ad Lucian. 1, 265. ad Herod. 369. Thom. M. 854. Wakef. Herc. F. 144. Luzac. Exerc. 152. Diod. S. 1, 646. 723. Duker. Præf. Thuc. p. 7. Κατ' ἀξίαν, Villois. ad Long. 281. Ad Charit. 212. Καταξίαν, 228. Παρὰ τὴν ἀξίαν, Bibl. Crit. iii, 2. p. 50. ad Diod. S. 1, 391. Xen. Eph. 71. T. H. ad Lucian. Dial. 39. Diod. S. 1, 363." Schæf. Mss.]

Ἀξιότης, ἡ, pro ἀξία, Dignitas, Dignatio.

¶ Ἀξιόω, Dignum esse censeo, Dignor. Cum gen., ut ap. Soph. ἠξίωσαν Schol. exp. ἄξιον ἡγήσαντο: et ap. Thuc. ἀξιῶ Schol. itidem exp. ἀξίους ἡγοῦμαι. Sic ἀξιοῦσιν αὑτοὺς πάντων, Omnia sibi vendicant, Dignos se existimant qui accipiant omnia. In malam etiam partem, ut Demosth. (283.) Ἄν περ τοὺς οὐκ ὀρθῶς συμβουλεύοντας ὑμῖν παραπέμψαντες, τῆς προσηκούσης ἀτιμίας ἀξιώσητε, Dignos ea censueritis; vel potius, Ea affeceritis ut dignos. Plato Apol. (28.) Οὐκ εἴθισμαι ἐμαυτὸν ἀξιοῦν κακοῦ οὐδενός. Sæpius cum infin., pro Dignum esse judico, eo modo quo dixit Virg. Si credere dignum est, Æquum esse censeo. Aristoph. Π. (931.) Σὺ γὰρ ἀξιοῖς τἀλλότρια πράττων ἐσθίειν. Xen. Ἀξιοῦσιν αἱ πόλεις τοῖς ἄρχουσιν, ὥσπερ ἐγὼ τοῖς οἰκέταις, χρῆσθαι. Lucian. (2, 902.) Τοῖς τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν, ubi ἀξιοῦμεν quidam non vertunt Æquum existimamus, sed Operæ pretium esse existimamus, nonnulli, Volumus. Sic et ἀξιοῖς quidam vertunt Vis in Aristoph. l. c., item in Isocr. Archid. (7.) Εἰ δὲ μηδεὶς ἂν ὑμῶν ἀξιώσειε ζῆν, ἀποστερούμενος τῆς πατρίδος, et in similibus. At μὴ ἀξιῶ est Indignum censeo, Indignor. Aristot. Pol. 5. Διὸ καὶ τοῖς ἐπιεικέσι πολεμοῦσιν, ὡς βλαβεροῖς πρὸς τὴν ἀρχὴν, οὐ μόνον διὰ τὸ μὴ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι δεσποτικῶς, Quod indignum censeant se dominico imperio parere: pro διὰ τὸ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι μὴ δεσποτικῶς. Paus. Messeniis, Οὐκ ἠξίου τὸν ἄνδρα ἰδιωτεύειν, Indignabatur. Thuc. Ὑμᾶς οὐκ ἀξιῶν τὰ μὴ δεινὰ ἐν ὀῤῥωδίᾳ ἔχειν. Item, ἀξιῶ, inquit Bud., Perhibeo, Existimari volo, Talem me esse prædico. Arrian. Αὐτὸς δὲ ἀπ' Ἄργους τῶν Ἡρακλειδῶν εἶναι ἠξίου. Sic ferme Thuc. Καὶ τὰ μὲν παλαιὰ καὶ μέγιστα τοιοῦτοι ἠξιώσαμεν εἶναι, Dignos nos esse censuimus, qui tales nos exhiberemus. Quæ exempla Bud. affert. Videtur autem ἀξιῶ itidem pro Existimari volo, et Talem me esse prædico, sumi quoque ap. Plut. Οὐ πλούσιοι μόνον καὶ λόγιοι εἶναι ἀξιοῦσιν, ἀλλ' εἰ μὴ κ. τ. λ. Exp. ἀξιῶ et per v. Peto s. Postulo, quæ signif. finitima est supradictæ, pro Æquum esse censeo; cum enim ἀξιῶ vertitur Peto s. Postulo, intelligendum est Peto ut rem, quam æquam esse judico; ut, χρόνον ἠξίουν λαβόντες ἀπολογήσασθαι, Petebant sibi dari spatium ad respondendum iis, quæ objecta ipsis erant. Aliquando copulantur ἀξιῶ et παρακαλῶ, item ἀξιῶ et δέομαι. Demosth. (282.) Οἵτινες ἀξιώσουσι καὶ παρακαλέσουσιν αὐτὸν ποιήσασθαι τὰς ἀνοχάς. Ibid., Ἀξιῶ καὶ δέομαι πάντων ὁμοίως ὑμῶν ἀκοῦσαί μου. Et rursus, Ἀξιῶ δὲ καὶ δέομαι τοῦτο μεμνῆσθαι ὑμᾶς.

Ἀξιῶ, Existimo, Puto. Plato Apol. (2.) Ἀξιώσατε οὖν καὶ ὑμεῖς—διττούς μου κατηγόρους γεγονέναι. Citatur item ex Herod. (6, 87.) ἀξιόω ἀδικέεσθαι pro Injuriam mihi fieri arbitror. Item ap. Philosophos pro δοξάζω καὶ δογματίζω, et Quasi axioma constituo, vel ὑποτίθεμαι: quod nostrates dicunt, Ego id pro una maxima pono; quasi pro uno axiomate. Ita Bud. citans Aristot. Probl. 17. Τὸ μὲν δὴ τῷ ἀριθμῷ τοὺς αὐτοὺς ἀξιοῦν εἶναι ἀεὶ τοὺς γινομένους, εὔηθες.

Ἀξιῶ, Indico, quod institoris est et venditantis merces. Plato de LL. 11. Ὁπόσης ἂν τιμῆς ἀξιώσει τὸ πωλούμενον. Aristot. autem τὴν ἀξίαν τάττω dicit pro Indico. Bud.

Ἀξιόομαι, pass. Dignus censeor, Dignus existimor vel habeor; ut ap. Plut. Publicola, ἀξιωθεὶς βουλῆς, Dignus habitus senatu, i. e. Dignus habitus, qui in senatum reciperetur. Item ἀξιωθεὶς vel ἠξιωμένος τούτων, Qui hæc emeruit, Qui hæc est consecutus tanquam iis dignus: Ἀξιωθεὶς τιμῆς, Affectus honore, quo dignus est habitus, Quem dignati sunt alii A honore: Ἀξιωθεὶς κοινῆς τραπέζης, Dignus habitus, qui ad communem mensam admitteretur: Ἀξιωθεὶς τῶν δωρεῶν, Donatus muneribus, quibus dignus censebatur. Sunt autem necessariæ hæ aut similes periphrases ad exprimendam vim v. Græci: non solent tamen semper adhiberi; nam ἀξιωθεὶς δωρεῶν vertitur brevius a quibusdam, Muneribus honestatus; et ἀξιωθεὶς κοινῆς τραπέζης, Ad communis mensæ honorem admissus. Itidem ἀξιωθεὶς τιμωρίας, ubi notandum ἀξιοῦμαι in malam partem capi, Affectus supplicio; pro Dignus judicatus, qui afficeretur supplicio. Cic. de Orat. 3. Dignari posuit pass. signif. Græco ἀξιοῦσθαι plane respondens: Res complures dissimiles, quæ tamen simili laude dignentur, ὅμως δὲ ἐπαίνῳ παρομοίῳ ἀξιούμενα.

[" Ἀξιόω, Diod. S. 1, 295. 332. 364. 2, 207. ad Herod. 671. 687. Soph. Œd. T. 944. Act. Traj. 1, 243. Valck. Callim. 133.; Phœn. p. 388. Toup. Opusc. 2, 23. 44. 174. Thom. M. 78. ad Charit. 257. 579. 706. Iph. T. 955. Herc. F. 1346. Jacobs. B Anth. 6, 143. Kuster. V. M. 54. 90. Dionys. H. 1, 278. 4, 2178. Boissonad. Philostr. 495. 499. Heyn. Hom. 6, 567. Existimo, Phalar. 248. Lucian. 1, 495. Herod. 479. Dionys. H. 1, 70. 204. 5, 210. Plato Apol. 139. Heindorf. Dignor, Herod. 496. Peto, Schweigh. Emend. in Suid. 13. Eur. Hipp. 75. Koen. ad Greg. 68. Diod. S. 1, 102. Thom. M. 871. Larcher. Herod. 2, 361. Diod. S. 2, 505. Dionys. H. 1, 112. 2, 666. Pass., Diod. S. 1, 704. 2, 167. Τὸ ἀξιωθὲν, Postulatum, Ammon. 139. Eran. Ph. 174. Opp. δεῖσθαι, Diod. S. 2, 624. Honoro, Musgr. Heracl. 918. El. 252. Monthly Review, Febr. 1799. p. 200. Porson. Hec. p. 23. Ed. 2. Lobeck. Aj. p. 393. Ἀξιοῦσθαί τινος, Aliquid accipere, Abresch. Paraphr. 171. De pœna, Diod. S. 1, 318. ad 321. Ἀξιοῦσθαι ὑπό τινος, Diod. S. 1, 222. Ἀξιοῦσθαι, an sine subst. pro κοσμεῖσθαι ponatur, Wakef. Diatr. 20. Ἀξιώσαιμ' ἂν, Dionys. H. 2, 1154. Cum infin., Thom. M. 160. ad Lucian. 1, 597. ad Diod. S. 2, 65. 336, 436. Simon. Dial. 28. ad Dionys. H. 4, 2178. Orationi interjectum, C ad Phalar. 357. Dionys. H. 2, 1184. Οὐκ ἀξιῶ δεδιέναι, Non timendum puto, ibid. 1188. 1193. Ἀ. τιμωρίας, Hellen. Siebel. p. 91. De constr., Brunck. Aristoph. 3, 11. (ad 182.) Diod. S. 2, 244. 267. 293. 301. 304. 305. 331. 362. 561. Diversum a θέλω, Dionys. H. 5, 354." Schæf. Mss. Soph. Aj. 1114. οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας. Eur. Hec. 317. Or. 1167. 1210. Herod. 7, 16. Οὐκ ἀξιεύμενός ἐστι θρόνον ἵζεσθαι. Polyb. 4, 47. Ἀξιοῦντες——καταλύσειν. " Clem. Alex. 855." Routh. Mss. Glossæ: Ἀξιόω· Digno, Censeo, Desidero, Oro, Postulo, Posco, Mereor, Deprecor, Peto. Ἀξιώσεις· Dignabis. Ἀξιοῦμαι· Mereo. Ἀξιωθῇ ἢ γένηται ἄξιος· Meruerit. Ἀξιωθείς· Dignatus.]

Ἀξίωμα, τὸ, Dignitas, Auctoritas, Amplitudo. Demosth. (277.) Ὡς δὲ τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα λαβὼν ἀφίκετο εἰς τοὺς Ἀμφικτύονας. Eur. (Hec. 293.) Τὸ δ' ἀξίωμά κἂν κακῶς λέγῃ τὸ σὸν, Πείσει. Unde οἱ ἐν ἀξιώματι dicuntur, ut et οἱ ἐπ' ἀξιώσεως, et οἱ ἐπ' ἀξίας, Magistratus, Qui honores gerunt; vel Primates: unde et εἰς ἀξίωμα παράγειν, Honoribus augere, Ad honores D provehere. || Huic signif. est affinis hæc, quam ponit Bud. e Constantino in Grammatica, ut capiatur pro Auctoritate, i. e. Dicto vel Scripto magni alicujus Auctoris: Πολλὰ γὰρ περιέχει ἀξιώματα τῶν ποιητῶν εἰς βεβαίωσιν τῆς ἀληθείας. Item pro Senatus auctoritate Gazam usurpasse annotat.

Ἀξίωμα, ap. Dialecticos, Enuntiatio vel Enuntiatum, Quicquid enuntiatur, Effatum, Pronuntiatum. Nam his omnibus modis Cic. interpr. hoc Gr. vocabulum, ut videbis in meo Lex. Cic. Gr. Lat. Gellius Proloquium vocat. Donatus in Terent. annotat ἀξίωμα esse Sententiam vel Enuntiationem, quæ uno verbo nexam contineat et perfectam intelligentiam, eamque a vett. Verbum appellatam. Verba ipsius Donati proferam; enarrans enim h. l. Terentii in Andria, Quin tu dic uno verbo, Uno verbo, ἀξιώματι, Una sententia. Nam ἀξίωμα Sententia est, vel Enuntiatio uno verbo nexam continens et perfectam intelligentiam; ἀξίωμα enim constat e nomine et verbo. Item in h. l. Eunuchi, Utinam istuc verbum ex animo ac

vere diceres. Verbum, inquit, pro Dicto. Sed proprie ἀξίωμα, i. e. Sententia vel Enuntiatio, quæ uno ligatur et astringitur verbo, Verbum a vett. dicebatur. Item in locum illum Adelph., Non meum illud verbum facio. Nunc verbum, inquit, pro ἀξιώματι posuit, quod uno stringitur verbo. Idem alibi, Completæ, inquit, sententiæ pronuntiatio ἀξίωμα nominabatur. Plut. (10, 203.) Τὸ ῥῆμα καὶ τοὔνομα ποιεῖ τὴν πρώτην τό τ' ἀληθὲς καὶ τὸ ψεῦδος δεχομένην σύνθεσιν, ἣν οἱ μὲν πρότασιν, οἱ δ' ἀξίωμα, Πλάτων δὲ λόγον προσηγόρευε. Cic. itidem dicit, Itaque contendit omnes nervos Chrysippus, ut persuadeat omne ἀξίωμα aut verum esse aut falsum. Item alibi, Licet enim Epicuro concedenti omne enuntiatum aut verum aut falsum esse non vereri, etc. Notandum est autem Plut. l. c. generaliter dicere ἀξίωμα esse πρότασιν, non certum genus προτάσεως: quidam tamen προτάσεις ἀπίστους s. ἀναποδείκτους appellari putarunt ἀξιώματα potius quam τὰς ἀποδείξεως δεομένας: sed Alexander in Aristot. Topic. 8. ostendit utrasque ab eo dici ἀξιώματα. Quid autem Thesis ab Axiomate differat, vide ap. Bud. in prior. Annot. in Pand. ex Jo. Grammatico.

['Ἀξίωμα, Gl. Dignatio, Dignitas, Honos, Meritum, Stipendium, Censura, Auctoritas, Affatum. Ἀξίωμα στρατιωτικόν· Scutarium. Ἀξίωμα στρατιωτικὸν φέρων· Stipendiarius, Scutarius. Plut. Symp. 2, 9. "Ad Charit. 453. Wakef. Ion. 617. Diod. S. 2, 231. ad 2, 531. ad Dionys. H. 1, 116. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀξία. Beck. ad Hecub. 293. Ammon. 18. Thom. M. 79. Wakef. Diatr. 19. ad Herod. 739. Casaub. Athen. 1, 45. Οἱ ἐν ἀξιώμασιν, Argum. Troad." Schæf. Mss.]

[* Ἀξιωμάτιον, τὸ, Dignitatula. Arrian. in Epict. 2, 2, 10.]

Ἀξιωματικὸς, (ἡ, ὀν,) Habens ἀξίωμα, i. e. Auctoritatem. Auctoritate præditus, Auctoritatis plenus, vel Auctoritatis et dignitatis, Plenus majestatis, Augustus. Dionys. de Isocr. Ὑψηλότερός ἐστι Λυσίου κατὰ τὴν ἑρμηνείαν, καὶ μεγαλοπρεπέστερος μακρῷ, καὶ ἀξιωματικώτερος. Plut. (10, 666.) Ἐπεὶ ἡ μὲν τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀξιωματικὸν, ἡ δὲ τὸ παθητικὸν ἀποδίδωσι. Item, Dignatione et majestate venerandus, C Dignitate oris præditus, ut ap. Plut. (3, 707.) || Ponitur etiam τὸ ἀξιωματικὸν substantive pro Amplitudine et dignitate, ut ait Bud. Idem in Comm. scribit, Auctoritas est ἀξίωμα, τὸ ἀξιωματικὸν, τὸ κῦρος, ἡ πίστις, ut Auctoritas instrumenti. || Ἀξιωματικοὶ, Qui in dignitatibus sunt constituti. Bud. e Pand. [Gl. Ἀξιωματικός· Dignitosus, Honorarius. Ἀξιωματικοί· Honorati. "Supplex, Polyb. Exc. Leg. 13. Διόπερ, ἀφεμένους τοῦ δικαιολογεῖσθαι, συνεβούλευε, τρέπεσθαι πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν λόγον, καὶ δεῖσθαι τοῦ στρατηγοῦ, συγγνώμης τυχεῖν ἐν τοῖς ἡμαρτημένοις. 'Preces, Deprecationem,' Ern." Seager. Mss. Ἀξιωματικὰς ἐντολὰς δοὺς τοῖς πρεσβευταῖς, Mandans legatis, ut precibus uterentur, 31, 15, 3. 32, 7, 16. "Toup. Opusc. 2, 139." Schæf. Mss. "Diog. L. 247." Wakef. Mss.]

Ἀξιωματικῶς, Cum auctoritate, Cum dignitate. || Item ap. Dialecticos ἀξιωματικῶς τι λέγειν, Aliquid ut axioma ponere, quod nostrates dicunt Aliquid pro una maxima ponere. Bud. ["Dionys. H. de Adm. Vi Dic. in Dem. 2, 308. Αὐστηρῶς καὶ ἀξιωματικῶς. D Schol. Aristoph. A. 95. Eust. 78, 4(=144, 34.)" Scott. App. ad Thes.]

Ἀξίωσις, ἡ, i. q. ἀξίωμα: unde οἱ ἐν ἀξιώματι et οἱ ἐπ' ἀξιώσεως iidem sunt, videlicet Primates vel Magistratus. || Est etiam Amplitudo, ut ait Bud. A Suida exp. τιμὴ in quibusdam locis, quos citat. || Et ἀξίωσιν Plut. (2, 386.) vocat Postulatum, ut ait Idem. || Apud Thuc. autem (2, 88.) ait ἀξίωσιν esse Existimationem vel Præsumtionem et fiduciam sese non spernentis: Καὶ οἱ στρατιῶται ἐκ πολλοῦ ἐν σφίσιν αὐτοῖς τὴν ἀξίωσιν ταύτην εἰλήφεσαν, μηδένα ὄχλον Ἀθηναῖοι ὄντες Πελοποννησίων νεῶν ὑποχωρεῖν. Schol. autem ἀξίωσιν hic exp. πεῖραν. Quidam vero ἀξίωσιν λαμβάνειν hic vertunt Sibi tribuere vel assumere: ut Plut. Pericle, Οὐκ ἦν ἄδικος ἀξίωσις αὐτῷ, pro Non injuria id sibi assumebat. Citatur ex eodem Thuc. ἀξίωσις τῶν ὀνομάτων pro σημασία. Præterea ex Hermog. pro Pœna, ex Æschine pro Instituto. Sed alii aliter accipiunt ap. utrumque. Æsch. locus est c. Ctes. (85.) Καὶ τὴν ἀξίωσιν ταύτην οἴει λανθάνειν A ἡμᾶς. [Gl. Ἀξίωσις· Petitio, Oratio, Postulatio, Desiderium, Prærogativa, Rogatio, Petitium, Petitorium, Postulatum, Dignatio. Κατ' ἀξίωσιν καὶ συγχώρησιν· Precario. Dionys. Hal. A. R. 1, 58. Ἀξιώσει μορφῆς βασιλικός. "Preces, Postulatum, ποιεῖσθαι τὰς ἀξιώσεις καὶ παρακλήσεις, 1, 67, 10. μετ' ἀξιώσεως, Adjectis precibus, 7, 11, 9. 22, 7, 2." Lex. Polyb. "Dionys. H. A. R. 4, 2129. (Οἳ κἂν εἰ μηθὲν ἄλλο, τήν γέ τοι δόξαν τῆς ἀξιώσεως ἔχουσιν εὐπρεπῆ.) 1, 152. 2, 1095. 1199. Diod. S. 2, 357. Thom. M. 247. 871. Postulatum, Valck. Ammon. 139. Phalar. 108. Thom. M. 79. Dignitas, Dionys. H. 5, 24. 2, 1201. Opinio, ad Phalar. 264." Schæf. Mss.]

Ἀξιωτέον, Adv. positivum, Existimandum est.

"Δυσαξίωτος, (ὁ, ἡ,) Qui non facile exoratur." [Schol. Soph. Œd. T. 335.]

[* "Εὐαξίωτος, (ὁ, ἡ,) Qui facilem aurem postulationibus commodat, Exorabilis. Chrys. de Prov. 4. T. 6. p. 875. Ἐπίγνωθι τὸν δεσπότην—τὸν συγγνωμονικὸν, τὸν εὐπαραίτητον, τὸν εὐαξίωτον." Seager. Mss.]

B [* Ἀναξιόω, Indignum judico. Eur. El. 256. El. Οὐ πώποτ' εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη θιγεῖν. Or. Ἁγνευμ' ἔχων τι θεῖον, ἢ σ' ἀναξιῶν; Ἀπαξιῶν edidit Matth. "Cf. omnino Schæf. ante Anacr. Tauchnitz. p. viii." Boissonad. Mss.]

Ἀνταξιόω, Vicissim peto, Vicissim postulo, Bud. At in VV. LL. ἀνταξιῶ τὰ ὅμοια citatur e Thuc. pro Paria rependo; sed locus examinandus est: [6, 16. Τὰ ἴσα νέμων, τὰ ὅμοια ἀνταξιούτω. "Paria repeto, Thuc. 4, 29. Bipont." Schæf. Mss. "Vicissim postulo, Plut. 1, 79. Athen. 579." Wakef. Mss.]

Ἀπαξιόω, ώσω, Dedignor, Non dignor, Indignum judicio, Contemno; poniturque interdum absolute, ut, Μηδέ τις ἀπαξιούτω ἢ τύχης πταῖσμα νομιζέτω, ὅτι κ.τ.λ. Interdum cum infin., ut ap. Herodian. 7, (12, 6.) Τὸ δὲ δεινὸν ἑκάστοτε ηὔξετο, τοῦ μὲν τοσούτου δήμου ἀπαξιοῦντος ὑπ' ὀλίγων καταφρονηθῆναι. Interdum cum accus. ut Appian. Ὁ δὲ δῆμος τὸν Μάρκιον μετιόντα τὴν ὑπατείαν οὐκ ἐχειροτόνησε, οὐ τὸν ἄνδρα ἀπαξιῶν, ἀλλὰ τὸ φρόνημα δεδιὼς αὐτοῦ. Plut. (7, 721.) Καὶ τὴν ἀνωμαλίαν, ἣν περὶ τὸν θεὸν ποιεῖ, πῇ μὲν ἀποστρεφόμενον καὶ ἀπαξιοῦντα τὴν κακίαν, πῇ δὲ πάλιν αὖ προσιέμενον, Aversantem et aspernantem vitia, ut Turn. interpr. Interdum cum gen. rei et accus. pers., ut Aristot. de Mundo, Οὐδ' αὐτὴν τῶν καλλίστων ἀπηξίωσε. Ἀπαξιῶν, Renuens, Invitus, Dedignans. Plut. Αὐτοῦ τοῦ Μίλωνος μεταβαλεῖν ἐσθῆτα φαιὰν ἀπαξιώσαντος, ubi Bud. μεταλαβεῖν quoque legi posse existimat, et Indignari ap. Lat. sic etiam accipi annotat. Ἀπαξιόω Hes. exp. quoque ὑπερηφανεύομαι. [Memnon 4. τὸν τύραννον, Dionys. Hal. A. R. 7, 34. τὴν ἀπολογίαν. Glossæ: Ἀπαξιόω· Dedignor. "Timæi Lex. 18. ad Herod. 573. Eumen. 368. Lucian. 2, 283. Lobeck. Aj. p. 306. ad Dionys. H. 3, 1385. (bene Reisk.) Plut. Crasso 21. Post ἀπαξ., μὴ redundat, Fac. ad Paus. 3, 193." Schæf. Mss.]

Ἀπαξίωσις, ἡ, Dedignatio, Plin. Contemtio, Despicientia, Cic. καταφρόνησις, Suid. Polyb. Ὁ δὲ Φίλιππος ἐδυσχέραινεν ἐπὶ τῇ τῶν Κερκυραίων ἀπαξιώσει. ["Dionys. H. 2, 1017." Schæf. Mss.]

Ἐπαξιόω, ώσω, Postulo, Rogo, ut VV. LL. interpr. ap. Soph. [Phil. 803. Œd. C. 1497. El. 651. "Abresch. Æsch. 2, 65." Schæf. Mss.]

[* Ἐπαξίωσις, ἡ, i. q. ἀξίωσις. Dionys. Hal. A. R. 4, 2352.]

Καταξιόω, Dignor, Dignum judico, τιμῆς ἀξιῶ. Suid. Οἱ δ' οὐ καταξιοῦντες τὸν Τίμαρχον, διὰ τὸ συνειδέναι τίς ἦν, οὐ προσεδέξαντο. In pass. signif. plerumque cum gen. construitur et signif. Dignus judicor aut sum qui etc. ut Luc. (21, 36.) Καταξιωθῆτε ἐκφυγεῖν ταῦτα πάντα. Ejusd. 20, (35.) Οἱ καταξιωθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν. Interdum cum gen. ut 2 Thess. 1, (5.) Εἰς τὸ καταξιωθῆναι ὑμᾶς τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ. [Æsch. S. c. T. 669. Δίκη προσεῖδε καὶ κατηξιώσατο, pro προσιδεῖν κατηξ. "Demosth. 1383." Seager. Mss. Glossæ: Καταξιοῖ· Dignatur. Καταξιοῦται· Dignus judicatur. Κατηξιώθη· Meruit. "Markl. Suppl. 958. ad Charit. 564. Wakef. Phil. 1095.; S. C. 4, 14. Valck. Adoniaz. p. 403. Thom. M. 78. P. Abresch. l. l. ad Ἀξ. ad Diod. S. 1, 272. 295." Schæf. Mss.]

[* " Καταξίωσις, ἡ, Existimatio, Dignitas, Reverentia, Admiratio. Polyb. 1, 78. *Μᾶλλον παρωρμήθη διὰ τὴν 'Αμίλκου τοῦ στρατηγοῦ καταξίωσιν*: 3, 91. *'Εξ ὧν καὶ παρασημήναιτ' ἄν τις τὴν κατάπληξιν καὶ καταξίωσιν παρὰ τοῖς συμμάχοις τοῦ 'Ρωμαίων πολιτεύματος*." Seager. Mss.]

[* *Προσαξιόω*, Insuper rogo. Polyb. 3. p. 232.]

[* *Συναξιόω*, Dignor, sed de pluribus. Lex. Xen.]

[* " *Γεῤῥαιναξία*, ἡ, Lucian. Gymn. 32. (2, 913. *Γέῤῥον τετράγωνον σκέπασμα ἐκ στερεᾶς βύρσης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο Σκύθαι ἐν τοῖς πολέμοις ἐσκεπασμένοι. Φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων σημαινομένων παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Παρ' Ἐπιχάρμῳ μὲν γὰρ γεῤῥαιναξία καὶ εἴρηται ἐπὶ τῶν αἰδοίων*.)" Boissonad. Mss. In Sturzii Empedocle h. v., quam corruptam esse censemus, frustra quæsivimus. Hesych. *Γέῤῥα· τὰς σκηνὰς, καὶ τὰ γυναικεῖα καὶ ἀνδρῷα αἰδοῖα, γέῤῥας*.]

"ΑΟΡ, *ρος, τὸ*, Ensis, vel "Αορ: cum ᾰ vel α: nam etiam producitur. Od. K. (439.) *Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ*. (333.) *'Αλλ' ἄγε δὴ κολεῷ μὲν ἄορ θέο*. (Il. K. 489.) *"Οντινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραστάς*. Quibus in Il. corripitur α, sicut et in aliis multis. Sic ap. Hesiod. (Sc. 457.) *ἐρυσσάμενος δ' ἄορ ὀξύ*. At producitur cum alibi, tum Il. Υ. (462.) *Τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας*. Sic autem et in comp. producitur α, ut in proxime sequente *χρυσάωρ*. Ceterum ab *ἀείρω*, deducit *ἄορ* Etym. " "Αωρ, Ensis, Mulier, VV. LL. " sed scribitur potius per *ο*." [Gl. "Αορ· Spata. "Αωρ· Mulier. " Heyn. Hom. 5, 101. 6, 656. 7, 731. 8, 146. Ruhnk. Ep. Cr. 150. Theocr. 22, 191. Mitsch. H. in Cer. 106. 245. Musgr. El. 476. Callim. 1, 434. De quant., Luzac. Exerc. 52." Schæf. Mss. " De armis, generaliter, Etym. M. Schol. Il. E. 509. Dio Chrys. Instrumentum, generaliter, Callim. H. in Del. 31. Oppian. C. 2, 553." Wakef. Mss.]

[* *Δολιχάορος, ὁ, ἡ*, Philetas ap. Heyn. Hom. 8, 146. " Ibid. 6, 656." Schæf. Mss.]

Χρυσάωρ, ορος, ὁ, ἡ, Ensem aureum gestans. Hesiod. *'Απόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ*. Sed puto accipi, intelligendo e parte totum, pro Eo, qui splendida arma gestet. ‖ Suid. habet etiam accus. *χρυσάορον*, quem exp. non solum * *χρυσοφάσγανον*, sed etiam * *χρυσοκίθαρον*. [Heyn. Apollod. 689. Apud Herod. 8, 77. "Αρτεμις. Strab. 975. * *Χρυσαορεὺς Ζεύς*. " In Lydia Amnem quendam reperio dictum * *Χρυσαόραν*, qui Mastaura Lydiæ oppidum interfluit. Steph. B. *Ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως ῥεῖ Χρυσαόρας λεγόμενος*. Fortean hunc amnem e vicinitate nominis *Χρυσαόραν* appellarint, et cum Pactolo confuderint propter aureas arenas. Urbs Cariæ quædam dicta est * *Χρυσαορὶς*, Steph. B. teste, sed et Totam Cariam Epaphroditus sic appellatam scripsit: *'Επαφρόδιτος δὲ καὶ τὴν Καρίαν πᾶσαν Χρυσαορίδα λέγεσθαι*. Colebatur ap. Cares Jupiter *Χρυσαορεὺς*, cujus in ædem commune Carum conveniebat, non solum ob sacrificia, sed etiam ad deliberationes. Hinc et Conventus ipse * *Χρυσαορικὸς* vocabatur, cujus meminit Strabo 14. (ubi vulgo legitur, *Καλεῖται δὲ τὸ σύστημα αὐτῶν Χρυσαορέον*: Cod. Med. *Χρυσαορέων*: an *Χρυσαορεῖον*? Vide supra cxlv. b. et n. ‖) Lydia autem Cariæ vicina, et Cares Lydos et Mysos fratrum loco habebant, et sacris suis solennibus admittebant. Videndum ergo, an *Χρυσαόρας* ille fluvius nomen dederit Cariæ et Jovi *Χρυσαορεῖ*. Nam non solum Lydiam, sed etiam Cariam annexam potuit permeare. Ut inde et Caria omnis vocitata sit *Χρυσαορίς*. Strabo templum Jovis *Χρυσαορέως* prope urbem Stratoniceam fuisse scribit. Ptolemæus eam *Στρατονίκην* in Lydia, quæ Mæonia est, collocat. *Στρατονίκη* et *Στρατονίκεια* eadem." Salmas. in Solin. 588. " *Χρυσάωρ*, Heyn. Hom. 5, 100. 711. 6, 656. 7, 51. Gesner. Ind. Orph. Ruhnk. H. in Cer. 4. Clark. ad Il. A. 43. Ilgen. Hymn. 231. *Χρυσάορος*, Mitsch. H. in Cer. p. 103. 106. 245. Ilgen. Hymn. 503. ad Diod. S. 1, 262. ad Herod. 655. *Χρυσαορεὺς*, Heyn. Hom. 5, 101. *Χρυσαορικὸς*, 230." Schæf. Mss.]

"ΑΠΑΞ, adv. Semel; ut *οὐχ ἅπαξ μόνον, ἀλλὰ δὶς καὶ τρὶς*, Non semel tantum, sed bis atque adeo ter. Od. M. (22.) *ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι*, Cum alii homines semel moriantur, non bis. Ponitur autem hac in signif. cum gen. interdum; ut *ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ*, Semel in anno, et *ἅπαξ τῆς ἡμέρας*, Semel in die. Herod. autem dixit *ἅπαξ ἐν τῇ ζωῇ*, Semel in vita. ‖ Item, ut dixit Horat. Quem semel arripuit, tenet occiditque legendo, sic Isocr. Panath. *Καὶ σώζειν ἅπερ ἂν ἅπαξ κατάσχωσι*. Apud nostrates Une fois, quod proprie signif. Semel, ut Deux fois, Bis, sic etiam capitur. Ita enim redderemus Isocr. verba, Et garder ce qu'ils auront une fois empoigné. Quidam *ὅταν ἅπαξ* interpr. sunt Simulatque, in h. l., *"Οταν ἅπαξ ἐκτέκωσιν, εὐθὺς δέονται*, Simulatque semel pepererint. Posset etiam exp. Si semel pepererint. Gall. Depuis qu'une fois ils auront.

"Απαξ, Semel, quod vernacula lingua dicit, Tout en un coup, vel Tout à coup. Od. M. (350.) *Βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι*. Potius enim *ἅπαξ* cum *ὀλέσσαι*, quam cum *χανὼν* jungendum est. Eod. modo videtur accipi et ap. Thuc. 1. *Καὶ ἐδόκει, ἅπαξ περὶ ἁπάντων βουλευσαμένους*, ubi Schol. exp. *παντελῶς*. Videri etiam possit dixisse *ἅπαξ περὶ ἁπάντων*, pro *περὶ ἀπαξαπάντων*, de quo comp. dicemus paulo post. Ut vero *ἅπαξ* exp. Thuc. Schol. *παντελῶς*, ita et Semel accipi solet pro Omnino s. Prorsus, quod est *παντελῶς*, in Cic. pro Deiot. Cum facile exorari Cæsar, tum semel exorari soles. Gall. Une fois pour toutes.

Εἰς ἅπαξ, quod et *Εἰσάπαξ*, ap. Demosth. (21.) quod dicitur Gallice, Pour une fois, Pour un coup; barbare autem Una vice: *Τὰ τοιαῦτα εἰς μὲν ἅπαξ καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει· καὶ σφόδρα γε ἤνθησεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν, ἂν τύχῃ· τῷ χρόνῳ δὲ φωρᾶται, καὶ περὶ αὐτὰ καταῤῥεῖ*. Fortasse non male *εἰς ἅπαξ καὶ βραχὺν χρόνον* redderemus, Ad certum aliquod tempus, idque breve. Aut utendo adv. Semel, videtur opus esse particula Duntaxat, vel hujusmodi alia, Semel duntaxat et ad breve tempus.

["Απαξ, Gl. Semel, As. " "*Απαξ—δεύτερον*, Theoph. ad Autol. 187. Wolf." Routh. Mss. " Bibl. Crit. iii, 2. p. 37. Jacobs. Exerc. 1, 55. Thom. M. 336. 479. *Εἰς τὸ ἅ.*, ad Lucian. 1, 375. "Α. et *ἅπας* conf., Porson. in Toup. Emend. 4, 497. Wakef. S. C. 1, 78. Lucian. 1, 112. "Α., Raro, Thom. M. 391. 684. 729. 798. Schleusner. Lex. v. *Παρακαλέω*. *Εἰς ἅ.*, Wakef. Phil. 443. Jacobs. Anth. 11, 111. Probl. Arithm. 37. Schneider. Xen. K. A. 244. *Τὸ ἅ.*, Duker. Præf. Thuc. p. 8. "Α. *ποτὲ*, Plut. Alex. 98. Schm. coll. 97." Schæf. Mss. " Omnino, Arrian. Generaliter, Stob. 127, 9." Wakef. Mss.]

Εἰσάπαξ, vide proxime præcedens *Εἰς ἅπαξ*. " *Εἰσάπαξ*, Semel, Simul et semel. Quod Gallice dici- " tur Tout en une fois, vel Tout à la fois. Vide *Εἰς* " *ἅπαξ*." [" Herod. 495. Boissonad. Philostr. 287." Schæf. Mss.]

'Εφάπαξ, i. q. *εἰσάπαξ* et *καθάπαξ*. [" Cyrill. Catech. 14. p. 152." Boissonad. Mss. " Duker. Præf. Thuc. p. 8." Schæf. Mss.]

Καθάπαξ, Semel, Omnino, Prorsus, *συλλήβδην*, Hesych. Demosth. c. Mid. *"Ατιμος ἔσται καθάπαξ*. Idem (294.) *Οἱ καθάπαξ ἐχθροὶ τῆς πόλεως τοὺς 'Αθηναίων κρίνουσι φίλους*. In VV. LL. exp. etiam Per omnia, Denique. Et citatur e Diosc. *ἐν τῷ καθάπαξ*, itidem pro Omnino. " *Κατάπαξ*, Prorsus, VV. LL. " perperam pro *καθάπαξ*, nisi sit Ionicum." [Gl. *Καθάπαξ*· Omnino, Prorsus. " Clem. Alex. 933." Routh. Mss. " Demosth. 377. *Οὕτω καθάπαξ πέπρακεν ἑαυτόν*. In perpetuum, Od. Φ. 349. *Τῶν οὔτις μ' ἀέκοντα βιήσεται, αἴ κ' ἐθέλοιμι Καὶ καθάπαξ ξείνῳ δόμεναι τάδε τόξα φέρεσθαι*." Seager. Mss. " Verheyk. ad Anton. Lib. 53. Ammon. 26. Alciphr. 258. 348. Pausan. 156. Thom. M. 253. 479. 776. Steph. Dial. 60. Palladas 85. Schol. ad Aristoph. Π. 1147. Duker. Præf. Thuc. p. 8. ad Corn. Nep. 109. Fischer. Dionys. H. 5, 53. 67. Heyn. Hom. 7, 242. ad Demosth. de Cor. 400. Harl. alt. Kiessl. ad Jambl. V. P. 510. *Πάντα καθάπαξ*, Crusius ad Suet. 38." Schæf. Mss.]

" *Προσάπαξ*, Semel, ap. Aphthon. (Progymn. 108.) " pro *ἅπαξ*, ut *πρόπας* pro *πᾶς*," [sed de h. v. dubitat Schneider. Lex.]

'Απαξάπας, (*ασα, απαν*,) Semel omnis. Usurpatur potius in plur. *ἀπαξάπαντες*: ut Aristoph. Π. (111.)

Μὰ Δί' ἀλλ' ἀπαξάπαντες, i. e. ὁμοῦ πάντες, ut inquit A Schol., Simul omnes. Dici etiam posset Semel et Simul omnes. Bud. ap. Lucian. (1, 721.) ἀπαξαπάντων exp. Omnium omnino. [" Eur. Fr. p. 496. ἐὰν τρισμυρίας Ἀλώπεκάς τις συναγάγοι, μίαν φύσιν Ἀπαξάπασιν ὄψεται, τρόπον θ' ἕνα." Seager. Mss. " Toup. Opusc. 1, 11. Act. Traj. 1, 217. ad Thom. M. 124. Ruhnk. ad Xen. Mem. 220. Casaub. Athen. 399. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 225. ad Lucian. 1, 721." Schæf. Mss.]

Ἀπαξαπλῶς, In universum, Omnino. Exp. etiam Sine delectu a Bud. ap. Lucian. (1, 551.) Καὶ ἅπαντας ἀπαξαπλῶς ὑβρίζων. [Clem. Alex. " Jacobs. Exerc. 1, 55. Alciphr. 436. Lucian. 3, 328." Schæf. Mss.]

" ἈΠΑΡΙΝΗ, ἡ, Aparine, Herba, quæ alio nomine " ὀμφαλόκαρπος dicitur, a seminis figura, quod e me- " dio subcavum esse dicitur velut umbilicus. Dicitur " et φιλάνθρωπος et φιλεταίριος ac φιλίστιον, quoniam " amare homines videtur, dum prætergredientium " vestimentis adhærescit. Multa de hac Theophr. " H. P. 7, 14. Diosc. 3, 92. Plin. 27, 5. qui quam B " Theophr. l. c. ἀπαρίνην vocat, 21, 17. Lat. voca- " bulo appellat Lappam: eandem tamen Lappam an- " numerans frugum morbis 18, 17." [Theophr. H. P. 8, 8. Galium Aparine Linn. UNDE * Ἀπαρινής, ὁ, ἡ, χυλὸν ἀπαρινέα pro ἀπαρίνης, Nicand. Th. 953.]

" ἈΠΑΥΡΑΩ, Eripio, Aufero. Il. A. Τήν ῥα βίῃ " ἀέκοντος ἀπηύρων. Apud Eund. non semel ἀπηύρα " θυμὸν, quod exp. ἀφείλετο, ut Il. Z. (17.) ἀλλ' ἄμφω " θυμὸν ἀπηύρα. Sic ap. Hesiod. μελίφρονα θυμὸν " ἀπηύρα, vel ἀπηῦρα cum circumflexo, ut ab aliis " scribitur. At vero in hoc versu ejusdem poëtæ " (Opp. 240.) Πολλάκι δὴ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς " ἀπηύρα, aliam signif. habet. Ut enim annotat Eust., " ἀπαυρεῖν hic idem valet quod ἐπαυρεῖν, i. e. ἀπο- " λαύειν. Sed quamvis hanc lectionem una cum " Eustathio agnoscat et Tzetz. in illo Hes. versu, " vulg. Edd. tamen habent ἐπαυρεῖ, eodem alioqui " sensu. Significat enim poëta, contingere sæpenu- " mero, ut civitas universa e viro improbo damnum C " capiat, s. ex unius viri improbitate, i. e. ob impro- " bum virum s. viri unius improbitatem pœnas luat, " eodemque cum illo involvatur exitio. Sciendum " est porro præter secundum illud thema Ἐπαυρέω, " quod constituitur ab Eust., afferri et tertium, quod " est barytonum, videlicet Ἀπαύρω." [Æsch. Pers. 945.; Pr. 28. Τοιαῦτ' ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου, ubi v. nott. Apoll. R. 4, 344.; 4, 916. οἱ νόστον ἀπηύρων. Eur. Andr. 1034. φόνον πρὸς τέκνων ἀπηύρα. Od. Δ. 646. Ἦ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρατο νῆα μέλαιναν, ubi v. not. " Ἀπαιράω, Brunck. Æsch. l. c. Heringa Obs. 11. Wassenb. ad Hom. 150. Hesiod. Θ. 423. ad Il. Θ. 108. ad Lucian. 1, 328. 337. ad Od. Δ. 646. Græv. Lect. Hes. 536. Pamphil. 1. Aufero, Heyn. Hom. 4, 98. 5, 186. 460. 587. 6, 98. 144. 7, 77. 8, 75. 146. 467. Ἀπαύρω, 5, 460. 587. Ἀπαύρομαι, Jacobs. Anth. 6, 415. Ἀπαυρόμενα, ad Charit. 230. Wessel. Obs. 165. ad Od. l. c. ad Androm. 1029. * Ἀπαυρέω, Brunck. ad Apoll. R. 9. Græv. Lect. Hes. l. c." Schæf. Mss.] D

[* Ἀπαυρίσκω, Expendo, Consumo, Exhaurio. Hippocr. 37, 19=245, 28.: 177, 35=513, 48. Ἀπὸ τῆς κοιλίης τὸ ποτὸν ἐς τὸ ἄλλο σῶμα ἀπαυρίσκεται, ubi v. nott. " Heringa Obs. 11." Schæf. Mss.]

" ἘΠΑΥΡΕΩ, ET ἘΠΑΥΡΙΣΚΩ, ITEM ἘΠΑΥ- " ΡΟΜΑΙ, Fruor, Utilitatem et fructum percipio: " ἀπολαύω, καρποῦμαι. Construitur aliquando cum " gen., aliquando cum accus. Cum gen., ut ἐπαύρε- " σθαι βιότοιο, ap. Apoll. R. (1, 677.) et (4, 964.) ἐπ- " αύρεσθαι ἀνέμου. Sic Hippocr. dicit, Περσῶν ὄλβου " ἐπαύρεσθαι. Idem, Τὸ σῶμα τρύχεται τῶν σίτων " ἐπαυρισκόμενον. Et Themist. in Exploratore, Ὡν " οὐκ ἐγχωρεῖ ἐξ ἴσου τὸν ἐλαττούμενον ἐπαυρίσκεσθαι. " Necnon ante hos Hom. Il. Σ. (302.) Τῶν τινα βέλ- " τερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν ἤπερ Ἀχαιούς. Cum accus., " Andoc. p. 19. Τί ποτε οὗτοι περικαίονται, εἴ τι ὑμᾶς " χρὴ ἀγαθὸν ἐμοῦ ἐπαύρεσθαι; Si vos oportet aliquo " commodo a me affici, Aliquid fructus et utilitatis e " me percipere. Ubi nota præter accus. rei habere " etiam gen. pers. Alioqui et sine casu absolute po- " situm reperitur, itidem pro Frui, Fructum capere. " Od. P. (81.) Εἴ κεν ἐμὲ μνηστῆρες—— Λάθρῃ κτεί- " ναντες, πατρώϊα πάντα δάσονται, Αὐτὸν ἔχοντά σε " βούλομ' ἐπαυρέμεν, ἤ τινα τῶνδε, Malo te ea habere " et iis frui, quam aliquem ex hisce. Hippocr. de " Morb. 4. Ἐπὴν γὰρ ἐς τὴν κοιλίην πέσῃ τὰ βρώματα " καὶ τὰ ποτὰ, ἐπαυρίσκεται τὸ σῶμα ἀπὸ τῆς κοιλίης, " καὶ πληροῦται σὺν τῇσι πηγῇσι. Cui adde h. l. " Ejusd. de Nat. Inf. Καὶ ὁκόταν ἀφίκηται ἐς τὰς μή- " τρας τοῦ γάλακτος, τὸ παιδίον ἀπ' αὐτοῦ ἐπαυρίσκεται " ὀλίγον: nisi hic ὀλίγον nomen esse velis, non adv. " His vero in ll. nota etiam addi ἀπό. ‖ Verum et in " malam partem accipitur pro Damnum accipere, " Pœnas luere. In qua signif. itidem interdum sine " casu ponitur; ut Il. Z. (353.) Τούτῳ δ' οὔτ' ἂρ νῦν " φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἂρ ὀπίσσω Ἔσσονται· τῷ κέν μιν " ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω, Quare suspicor eum fructus ejus " mali percepturum; i. e. Damna inde passurum " et pœnas daturum. Interdum cum gen., Hesiod. " Opp. (1, 238.) Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀν- " δρὸς ἐπαυρεῖ. Il. A. (410.) ἵνα πάντες ἐπαύρωνται " βασιλῆος, Luant noxam regis; s. Ut plectantur " Achivi, quod rex delirarit. Idem et cum accus. rei, " Od. Σ. (106.) Μηδὲ σύ γε ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρα- " νος εἶναι, Λυγρὸς ἐὼν, μή πού τι κακὸν καὶ μεῖζον " ἐπαύρῃ, Ne forte et graviore afficiare malo, Ne " forte et majus damnum capias. ‖ Signif. etiam " Capesso. Nam Bud. e Plut. 574. affert Πᾶσαν ἀρ- " χὴν ἐπαιρόμενοι, pro ἁπτόμενοι, Capessentes et quasi " καρπούμενοι. ‖ Item Assequor, Consequor, Con- " tingo. Il. O. (316.) Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ, πάρος " χρόα καλὸν ἐπαυρεῖν, Ἐν γαίῃ ἵσταντο λιλαιόμενα " χροὸς ἆσαι, Antequam attingerent et assequerentur " corpus, quod petebant. Ψ. (340.) λίθου δ' ἀλέασθαι " ἐπαυρεῖν, Cave autem saxum contingas: Μή πως " ἵππους τε τρώσῃς, κατὰ θ' ἅρματα ἄξῃς. Itidem Ni- " cand. Th. 763. ὅστις ἐπαύρῃ, Schol. exp. ἤν τις αὐ- " τῶν ἅψηται. Rursum pro Consequi, Assequi, Nan- " cisci. Apoll. R. 2, (174.) εἴ κ' ἐσθλοῖο κυβερνητῆρος " ἐπαύρῃ, i. e. τύχῃ. Hes. diversis modis exp. Af- " fert enim ἐπαύρασθαι et ἐπαυρεῖν pro ἀπολαῦσαι, " ἐπιτυχεῖν, ἐπιψαῦσαι: itidemque ἐπαύρῃ pro ἐπιτύ- " χῃ, ἐπιψαύσῃ: necnon ἐπαύροι pro ἀπολαύοι, μετα- " λαμβάνοι. Affert etiam ἐπαύρωνται pro ἐπαίσθωνται. " Item ἐπαυρεθέντα pro ἐπιβάλλοντα. Ubi ut ἐπαυ- " ρεθέντα legitur per ε in antepen., ITA ET Ἐπαύρεσις, " (ἡ,) ap. Thuc. 2, (53.) Ὥστε ταχείας τὰς ἐπαυρέσεις " καὶ πρὸς τὸ τερπνὸν ἠξίουν ποιεῖσθαι. Ubi tamen " quidam ἐπαυρήσεις scribi annotant in vet. Codd. " Schol. exp. ἀπολαύσεις καὶ ἡδυπαθείας, Fruitiones " et voluptatum perceptiones. Porro notandum est " non reperiri solum ἐπαύρεσθαι, sed etiam ἐπαυρέ- " σθαι: verum illud, esse præsentis temporis, signif. " ἀπολαύειν, hoc, aor. 2. signif. ἀπολαῦσαι, ita deri- " vatum ab ἐπαυρέω, aut ἐπαυρίσκω, ut εὑρέσθαι ab εὑ- " ρέω s. εὑρίσκω. Ac ut in aor. 1. med. dicitur εὕ- " ρασθαι, sic etiam ἐπαύρασθαι, et in indic. modo " ἐπηῦρα." [Schneider. Lex. Theognis 113. Οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθόντες. Ἐπαύρω, Anal. 1, 194. Ἐπαύρεσις et Ἐπαύρησις, Herod. 7, 158. " Ἐπαυρέω, Toll. Apoll. R. 274. Villois. 334. Paris. Brunck. 9. Wassenb. ad Hom. 150. Græv. Lect. Hes. 536. 557. Heyn. Hom. 5, 265. 6, 189. 220. 470. 481. 7, 6. 58. Ἐπαύρω, 8, 428. Ἐπαύρομαι, Brunck. Æsch. Pr. 28. Clark. Il. A. 410. Wessel. Herod. 59. Wakef. S. C. 2, 153. ad Od. Σ. 106. ad Herod. 589. Helen. 476. Wakef. Eum. 476. Jacobs. Animadv. 136. Anth. 6, 415. 9, 296. 11, 333. Heyn. Hom. 4, 111. 679. 6, 220. 499. 7, 6. Ἐπαυρίσκω, 6, 499. Toup. Longin. 288. ad Herod. 589. Ἐπαύρησις, ἐπαύρεσις, Jacobs. Animadv. 277. Alter. in Lucret. 251." Schæf. Mss. " Ἐπαυρέω, Tango, Nicand. Th. 764. Ἐπαύρεσις, Thuc. 2, 80. Stob. 452." Wakef. Mss. * Προσεπαυρισκόμαι, i. q. * προσαπολαύω, Insumo, Hippocr. 174, 22=509, 22.]

[* Προσαύρω, ET * Προσαυρίζω, i. q. προστυγχάνω. Omnino v. Schneider. Lex.]

" ἈΠΕΛΟΣ, dicitur τὸ ἕλκος καὶ τραῦμα, Hulcus " et Vulnus, παρὰ τὸ μὴ προσπελάζειν τὴν σάρκα, ἀλλὰ " διῃρῆσθαι, quemadmodum ἕλκος quoque denomina- " tum παρὰ τὸ διειλκύσθαι τὴν σάρκα ἐκ τῆς τομῆς.

" Vel τὸ ἀφελόμενον, Ionice φ verso in π. Vel ita dici-" tur ἀπὸ τῶν Θεσσαλικῶν ἀπέλων, ἅπερ ἐστὶ πολυφάρ-" μακα, ut significet τὸ ἀθεράπευτον, Incurabile. Hæc " Etym. Sic Eust. 842. Διότι δὲ τὰ παρελκυσθέντα οὐ " πελάζει, διὰ τοῦτο ἐτόλμησέ τις καὶ ἄπελος τὸ ἕλκος " εἰπεῖν, διὰ στέρησιν τοῦ πελάζειν. Itidemque alibi " duobus in Il. ubi etiam indicat quis ille sit, qui hoc " vocabulo ita usus est, nimirum Callim." [" 1, 553." Schæf. Mss.]

" 'ΑΠΗΝΗΣ, ὁ, ἡ, Immitis, Inclemens, Sævus, Cru-" delis. Hesychio σκληρὸς, ὠμὸς, κακός. Od. Τ. Ὃς " μὲν ἀπηνὴς αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀπηνέα εἰδῇ: Il. Α. βασι-" λῆος ἀπηνέος: Ψ. ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής: Ο. ἀπη-" νέα μῦθον. At Aristoph. N. (970.) ὅπως τοῖς ἔξωθεν " μηδὲν δείξειαν ἀπηνὲς, quod exp. ἀνήμερον, ἄκοσμον, " Acerbum s. Asperum, Insolens. Dictum porro τὸν " ἀπηνέα volunt quasi ἄπωθεν ὄντα τοῦ αἰνεῖσθαι, vel " quasi ἡνίαις μὴ εἴκοντα, metaphorice ἀπὸ τῶν δυση-" νίων ἵππων." [Hippocr. Ep. 1286. " Ruhnk. Ep. Cr. 205. Wakef. Herc. F. 1164. Jacobs. Anth. 7, 181. Longus 134. Villois. Brunck. Aristoph. 2, 105. Conf. cum ἀπενὴς, Crus. ad Plut. Ages. 74." Schæf. Mss. " De terra, Dionys. P. 768." Wakef. Mss. * 'Απηνῶς, Gl. Inclementer. Schol. Æsch. Pr. 152. 231.]

" 'Απηναῖος, (α, ον,) Hesychio ἀπάνθρωπος, σκληρὸς, " Inhumanus, Durus, s. Immitis, i. q. ἀπηνής." [A Schneider. Lex. non agnoscitur. " Jacobs. Anth. 7, 181." Schæf. Mss.]

" 'Απήνεια, ἡ, Suidæ ἀπανθρωπία, Inhumanitas." [" Valck. ad Herod. 222." Schæf. Mss. Chrys. in Jo. Hom. 13. T. 2. p. 607.]

" 'Απηνεώθη, Suid. affert pro ὠμὸς ἐγεγόνει, Im-" mitis et crudelis factus erat, a them. 'Απηνεόω, " Reddo ἀπηνέα. Exp. etiam Obstupuit, et tunc est " ab 'Απενεόομαι." [" Cf. Nicet. Paphl. 26. ἀπη-νεοῦντο, in Martyrum Triadi, edita a Combef. Par. 1666." Boissonad. Mss.]

[* 'Απηνητεύομαι, Nicet. Annal. 8, 7.]

[* " 'Απηνόδικος, Musgr. Herc. F. 887." Schæf. Mss.]

" 'ΑΠΙΚΙΑ, Placentarum quædam genera, deno-" minata ab Apicio quodam Romano, homine qui " ἀσωτίᾳ καὶ τρυφῇ πάντας τοὺς ἄλλους ὑπερηκόντισε, " ut post Athen. testatur Suid. unde et a Plin. vo-" catur Altissimus nepotum gurges. Sub ejusdem " nomine editus est libellus quidam de Re Culinaria, " ut Archestratus Γαστρονομίαν edidit, s. 'Ηδυπά-" θειαν, s. Δειπνολογίαν, s. 'Οψοποιΐαν: disceptatur e-" nim de inscriptione ejus libri." [" 'Απίκιος, Athen. 1, 12. Jacobs. Anth. 11, 87." Schæf. Mss. * " 'Απίκια, Etym. M." Wakef. Mss.]

" 'ΑΠΛΗΚΕΥΩ, ap. Suid. legitur, sed sine expo-" sitione. Tantum enim ei subjungit, Καὶ ἄπληκτον, " ita enim vet. Cod. Ms., τόπος ἔνθα καταλύουσι τῆς " ὁδοιπορίας τὰ στρατόπεδα, Locus in quem exercitus " ex itinere divertit. Varin. habet 'Απλῆκτον, quod " exp. κατάλυμα, Deversorium: ΕΤ 'Απληκεύω, μένω, " Maneo."

'ΑΠΕΙΛΗ, ἡ, Comminatio, Minæ. Apud Lat. dicitur plur. tantum Minæ: ap. Gr. utroque numero usurpatur. Apud Hom. frequens est in plur. Il. Ν. (219.) ποῦ τοι ἀπειλαὶ Οἴχονται, τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον υἷες 'Αχαιῶν; Od. Ν. (126.) οὐδ' ἐνοσίχθων Λήθετ' ἀπειλάων, τὰς ἀντιθέῳ 'Οδυσῆϊ Πρῶτον ἐπηπείλησε. Il. Ξ. (479.) 'Αργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι. Demosth. (515.) Πολλὰς δὲ δεήσεις, καὶ χάριτας, καὶ νὴ Δία ἀπειλὰς ὑπομείνας. Plut. (2, 126.) Πολλάκις γὰρ ἐν ἀπειλαῖς καὶ προκλήσεσι κατὰ τὰς μάχας γενόμενοι καὶ κομπάσαντες. ‖ 'Απειλὴ τοῦ πνιγμοῦ, ap. Alex. Aphrod. eod. fere modo dicitur, quo τὸ φθορὰν ἀπειλοῦν πάθος, sicut videlicet Lat. dicitur Minari ruinam paries, cum ei periculum impendet a ruina. Unde et ἀπειλὴ τοῦ πνιγμοῦ a quibusdam non Minitatio strangulationis, sed Periculum strangulationis exp. ‖ 'Απειλὴ est etiam Gloriatio, καύχησις, Eust. [Gl. 'Απειλή· Minatio, Comminatio, Interminatio, Minæ. " Heyn. Hom. 7, 177. 8, 29. 537. 841. Gloriatio, 5, 326. 6, 644." Schæf. Mss. " Vis, Impetus,

A Clem. Alex. 179. bis. Et ita rectius Euseb. H. E. 204. Clem. Alex. 204. Hyemis, 221. 334. Venti, Joseph. 1008, 10. Æstus, Nonn. Dionys. 12, 283." Wakef. Mss.]

'Απειλέω, ήσω, Minor, Minitor, Interminor. Aliquando ponitur cum solo dat. pers., aliquando cum dat. pers. et accus. rei. Il. Α. (181.) ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε. Od. Υ. (272.) μάλα δ' ἧμιν ἀπειλήσας ἀγορεύει. Xen. K. Π. 6, (3, 11.) Καὶ τοῖς μὲν τὸ δέον ποιοῦσιν ἐπικελεύειν, τοῖς δὲ κακυνομένοις ἀπειλεῖν ἰσχυρῶς. Rursus Il. Ο. (212.) Ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ. Alicubi vero ne dat. quidem personæ ponitur, sed sub. relinquitur. Il. Φ. (368.) ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε. Demosth. (42.) 'Απειλεῖ καὶ λόγους ὑπερηφάνους, ὥς φασι, λέγει. Itidem nonnunquam cum solo accus. rei, sub. videlicet dat. pers.; ut ἀπειλέω θάνατον, Herod. Mortem minitor. Dicitur etiam ἀπειλῶ σοι sequente εἰ μή. Xen. K. Π. 4, (5, 6.) Καὶ τῷ πεμπομένῳ δὲ ἠπείλησεν, εἰ μὴ ἰσχυρῶς ταῦτα ἀπαγγείλοι. Apud Aristoph. autem Π. (88.) ἀπειλῶ

B sequente ὅτι: ἠπείλησ', ὅτι Ὡς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς καὶ κοσμίους Μόνους βαδιοίμην. Et cum infin.; ut ap. Æschin. 'Απειλῶ εἰσαγγέλλειν. Interdum etiam pro dat. pers. ponitur gen. cum præpos. κατά: ut Plut. Camillo, Μεγάλας ζημίας ἀπειλῶν κατὰ τοῦ μὴ ὑπακούσαντος, Ingentes mulctas minitans ei, qui non paruisset. E q. l. apparet perinde esse s. dicas, ἀπειλῶ σοι εἰ μὴ ἀπαγγείλῃς, s. ἀπειλῶ σοι μὴ ἀπαγγείλαντι. Dicitur etiam ἀπειλεῖν eo modo quo Minari, in hoc genere loquendi, Ruinam minari.

'Απειλέομαι, pass. pro Minis terreor, ut exp. Bud. ap. Xen. Σ. (4, 31.) Οὐκ ἔτι δὲ ἀπειλοῦμαι, ἀλλ' ἤδη ἀπειλῶ ἄλλοις. Potest etiam exp. Minas perfero. ‖ Eust. autem participium aor. med. ἀπειλησάμενος pro ἀπειλήσας poni docet.

'Απειλεῖν, pro αὐχεῖν s. καυχᾶσθαι, Gloriari, Il. Θ. (150.) Ὥς ποτ' ἀπειλήσει. Od. Θ. (383.) Ἠ μὲν ἀπειλήσας βητάρμονας εἶναι ἀρίστους. Vult autem Eust. v. ἀπειλεῖν pro hac signif. aliam habere etym. quam pro altera. Sed neutra satis certa est, imo nec satis

C verisimilis; licet utraque nitatur etiam Etym. auctoritate, qui tradit ἀπειλεῖν capi et pro εὔχεσθαι, ut οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι: cujus signif. meminit et Eust.

['Απειλέω, Gl. Minor, Minitor, Interminor, Immineo, Emineo. " Heyn. Hom. 5, 441. 686. 6, 397. 8, 142. 531. 535. 841. Xen. Mem. 1, 1, 18. Fischer. Ind. Palæph. Valck. Phœn. p. 64. Abresch. Lect. Arist. 84. Wassenb. ad Hom. 26. 35. Thom. M. 62. 86. Dawes. M. C. p. 307. ad Od. 8, 383. Markl. Suppl. 542. ad Charit. 665. 720. Lobeck. Aj. p. 228. Glorior, Heyn. Hom. 5, 326. 441. De constr., Fischer. Palæph. 108. ad Xen. Eph. 186. Cum infin., ad Lucian. 1, 243. 365. ad Diod. S. 2, 337." Schæf. Mss. "Cum minis jubeo, sic vulgo, Theocr. 24, 16. sed non placet. Ingrata prædico, Ælian. 387. *'Απειλείω, poët., Musæus 122. Nonn. Dionys. 20, 204." Wakef. Mss.]

[* 'Απείλημα, τὸ, Minæ. Soph. Œd. C. 691. Phrynichus Bekkeri.]

'Απειλητὴρ, ῆρος, ὁ, Comminator, s. Minator, Qui comminationibus uti solet, s. minis, Minax. Et 'Α-

D πειλήτειρα, ἡ, Comminatrix: ut ἀπειλήτειρα φωνὴ ap. Nonn. Vox comminatrix, Vox minitabunda. HINC et adjectivum 'Απειλητήριος, ὁ, ἡ, i. q. ἀπειλητικὸς, ut ἀπειλητήριοι λόγοι ap. Herod. (8, 112.) Verba minacia, Verba minarum plena. ‖ 'Απειλητὴρ, Jactator vanus, ὁ μόνον καυχώμενος καὶ εἰς κενὸν αὐχῶν. Ita enim accipit ἀπειλητῆρες Eust. Il. Η. (96.) Ὤ μοι ἀπειλητῆρες, 'Αχαιΐδες, οὐκέτ' 'Αχαιοί. Sed potest et in altera signif. accipi. Ceterum sciendum est ἀπειλητικὸς et ἀπειλητὴρ a v. ἀπειλῶ potius esse deducta, quam a nom. ἀπειλή: quod quidem secundum quosdam itidem ab ἀπειλῶ derivatum dicemus, secundum alios contra hoc v. ab illo nomine. [Etym. M. 'Απειλητῆρες· * καυχηταὶ, ἀπειλεῖν εἰδότες καὶ ἀπαγγέλλεσθαι, τοὺς δὲ τοιούτους καὶ καυχηματίας λέγουσιν. " Magis analogum * καυχηταὶ, ut αἰχμηταὶ 40, 38." Sylb. et sic Suid. et Schol. Il. Η. 96. ADDE *'Απειλητὴς, ὁ, Diod. S. 1, 354. " 'Απειλητὴρ, Antiphil. 4. Heyn. Hom. 5, 326." Schæf. Mss. " Nonn. Callim. Eustath. 'Απειλητὴς, Joseph. 979, 30." Wakef. Mss.]

'Απειλητικὸς, (ἡ, ὸν,) Minax, ut ἀπειλητικὰ νόμιμα, Plato de LL. Minaces leges, vel Plenæ minarum: ut Plena minarum verba vocat Horat. ἀπειλητικοὺς λόγους. [" Plato Phædr. 210. Bas. 1. Περὶ σμικροῦ πράγματος ῥήσεις παμμήκεις εἰπεῖν, καὶ περὶ μεγάλου πάνυ σμικρὰς ——, καὶ αὖ φοβερὰς καὶ ἀπειλητικάς." Seager. Mss. Glossæ: 'Απειλητικός· Minax, Trux. " Dio Cass. 36. p. 14. Lucian. Vit. Auct. 190. Catapl. 231. Muscæ Enc. 860." Scott. App. ad Thes. " Etym. M. Schol. Il. A. 25." Wakef. Mss.]

[* 'Απειλητικῶς, Minaciter. Glossæ: 'Απειλητικῶς· Minabiliter. Schol. Aristoph. N. 1302.: Schol. Biset. ad Θ. 1198. A. 684. " Bekkeri Phrynichus 34. Schol. Aristoph. Π. 233." Boissonad. Mss. " Eust. 106, 32." Seager. Mss. " Serv. ad Æn. 6, 749." Wakef. Mss.]

[* 'Απειληφόρος, ὁ, ἡ, Minas offerens, Minax. " 'Απειληφόρος ὀργὴ, Chrys. Minax ira," Suicer. Thes. " Chrys. in Ps. 46. T. 1. p. 654. Όταν αἱ ἀφόρητοι κολάσεις ἐκεῖναι καὶ τιμωρίαι, ὅταν αἱ ἀπειληφόροι δυνάμεις, ὅταν αἱ ῥομφαῖαι ἐσπασμέναι." Seager. Mss.]

[* 'Ανταπειλέω, Vicissim minor. Themist. Or. 7. p. 95. * " 'Ανταπειλάω, Philo J. 2, 469." Wakef. Mss.]

" Διαπειλέω, Interminor, Interpositis minis territo, " vel etiam simpl. Minitor. Æsch. c. Tim. p. 12 (=35. Tauchn.) Διαπειλησαμένων τοῦ Μισγόλα καὶ " τοῦ Φαίδρου τοῖς ξένοις." [" Polyb. 1, 78. Διηπειλήσατο, μηδένα φέρειν ὅπλον πολέμιον κατ' αὐτῶν, Interpositis minis interdixit." Seager. Mss. Appian. 1, 350. Plut. Alex. 76. " Herod. 516. Cattier. p. 72. Diod. S. 1, 612. 2, 190. 464. 567. 615." Schæf. Mss. " Polyæn. 400. Schol. Pind. P. 2, 34. Idem valet in Med., Diod. S. 2, 429." Wakef. Mss.]

" 'Εναπειλοῦμαι, in VV. LL. exp. Impense glorior, " sed perperam. Signif. enim potius Minitor in, vel " ob." [" Dionys. H. 1, 306. 'Εφίσταντο γὰρ αὐτοῖς —ὄψεις ὀνείρων φοβεραὶ, τιμωρίας ἐναπειλοῦσαι μεγάλας." Scott. App. ad Thes. " Ad 2, 972. Reisk." Schæf. Mss.]

'Επαπειλέω, Minor, Comminor. Nam ἐπὶ in h. v. vel vehementiam addit, vel vacat; ut præp. in Comminor. Il. A. (319.) Λῆγ' ἔριδος τὴν πρῶτον ἐπηπείλησ' 'Αχιλῆϊ. Soph. Aj. (312.) ἐμοὶ τὰ δείν' ἐπηπείλησ' ἔπη, ad verbum, Mihi aspera verba comminatus est, quod potius per ablat., Mihi asperis vel acerbis verbis comminatus est. Vide 'Επηπείλησα ap. Suid. [Gl. 'Επαπειλέω· Comminor. Apoll. R. " Act. Traj. 1, 228. ad Herod. 451. Fischer. Ind. Palæph. Markl. Suppl. 542. ad Charit. 665. Lobeck. Aj. p. 228." Schæf. Mss. "Arat. 765. Isocr. Xen." Wakef. Mss.]

[* " 'Επαπείλησις, (ἡ,) Suid. v. 'Ανάτασις." Kall. Mss.]

[* Προσεπαπειλέω, Insuper minor. " Dio Cass. p. 82." Scott. App. ad Thes. " Dionys. Alex. in Routhii Rel. SS. 4, 364." Boissonad. Mss.]

[* Καταπειλέω, Interminor, Minor. Soph. Œd. C. 690. " Eumath. 309." Boissonad. Mss. " Chrys. in 2 Ep. ad Tim. Serm. 8. T. 4. p. 365. Διὰ τί ταῦτά φησιν; οὐ συγγινώσκων αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ σφόδρα καταπειλῶν." Seager. Mss. " Toup. Opusc. 1, 327." Schæf. Mss.]

[* " Προαπειλέω, Onosander 14. p. 67." Boissonad. Mss. " Athan. 1, 40." Kall. Mss.]

[Προσαπειλέω, vide supra 179. b. et n. " Zosim. 1, 70." Boissonad. Mss.]

[* Συναπειλέω, Comminor, Pluribus simul minor.]

[* 'Υπαπειλέω, Subminor, Clam minor. Lex. Xen.]

'ΑΠΛΟΟΣ, et per contr. ἁπλοῦς, gen. ἁπλοῦ, Simplex, Non involutus; ut ἁπλοῦς λόγος, Simplex oratio, Non involuta oratio, vel Nulla involucra habens. Isocr. Paneg. (46.) Ἔστι δὲ ἁπλοῦς καὶ ῥᾴδιος ὁ λόγος ὁ περὶ τούτων. Ab Eod. Panath. 'Απλοῦς λόγος et χαλεπὸς inter se opponuntur. Eur. (Rhes. 84.) 'Απλοῦς ἐπ' ἐχθροῖς μῦθος, ὁπλίζειν χέρα. Ubi ἁπλοῦς μῦθος pro ἁπλοῦς λόγος ponitur. Denique per ἁπλοῦν λόγον, Simplicem orationem, intelligunt Orationem non involutam, nullasque ambages habentem, sed et apertam et brevem, nihilque fuci habentem. Dicunt etiam sæpe ὡς ἁπλῷ λόγῳ, pro Ut aperte breviterque loquar et sine ullis ambagibus. Videtur autem mihi

A Liv. duo hæc Gr. verba voluisse ad verbum exprimere, cum dixit, Simplicem suam orationem esse; ea enim se dicturum, quæ ni fiant, nulla sit pacis conditio. De via itidem usurpavit Xen. K. Π. 1, (3, 4.) 'Απλουστέρα καὶ εὐθυτέρα παρ' ἡμῖν ἡ ὁδὸς, quasi Minus ambagiosa via. ‖ 'Απλοῦς ἀνὴρ etiam dicitur sicut ap. Lat. Simplex vir. A quibusdam tamen ἁπλοῦς ἀνὴρ exp. etiam Vir candidus. Plato de Rep. 2. (214.) Ἄνδρα ἁπλοῦν καὶ γενναῖον, κατ' Αἰσχύλον, οὐ δοκεῖν, ἀλλ' εἶναι ἀγαθὸν ἐθέλοντα. Sic ἁπλοῦς τρόπους opposuit dolo Aristoph. Π. (1158.) Οὐ γὰρ δόλου νῦν ἔργον, ἀλλ' ἁπλῶν τρόπων. ‖ Sed ἁπλοῖ vocati etiam fuerunt, Qui mente carerent, i. e. Stulti. Isocr. ad Nicocl. 'Απλοῦς δὲ ἡγοῦνται τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας. Sic ἁπλοῦν pro εὔηθες, Stultum, Bud. citat ex Aristot. Meteor. 1.

'Απλοῦν, Plane verum et sine controversia, ut ait Bud. citans Plat. Phædr. Εἰ μὲν γὰρ ἦν ἁπλοῦν τὸ μανίαν κακὸν εἶναι, καλῶς ἂν τοῦτο ἐλέγετο· νῦν δὲ τὰ κ. τ. λ. Huc autem facit fortasse, quod ait Eur. (Phœn. 472.)
B 'Απλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ. Fieri etiam potest ut ἁπλοῦν copulatum cum δίκαιον sit ita accipiendum; ut, cum dicit Demosth. (594.) 'Απλοῦν μὲν οὐδὲ δίκαιον οὐδὲν ἂν εἰπεῖν ἔχοι, et Xen. K. Π. 3, (1, 18.) Οὐδὲν ἔφη, ὦ Κῦρε, ἔχω ἁπλούστερον εἰπεῖν, οὐδὲ δικαιότερον. Nisi quis malit ἁπλοῦν hic esse Simplex, i. e. Minime fucatum; cui interpr. non magnopere repugnabo.

" 'Απλούστερος, aspiratum, compar. ab ἁπλοῦς, Simplicior: ψιλὸν autem ἀπλούστερος, ab ἄπλους, Minus " potens navigare, veluti cum Suid. a Thuc. ἀπλουστέρας νῆας vocari ait οὐ τὰς ἄπλους παντελῶς, ἀλλὰ " τὰς διὰ πληρώματος ἔνδειαν καὶ ἀπλόους ἱσταμένας. " Locus est p. 253. ubi Schol. quoque idem annotat, " sed habens ἀπλοώτερας, qui compar. est ab ἄπλοος."

['Απλοῦς, Gl. Sincerus, Simplex. Plato Theæt. 31.; Heindorf. ad Phædr. 47. " Soph. Œd. T. 519. οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν Ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει, 'Αλλ' ἐς μέγιστον." Seager. Mss. " Musgr. Herc. F. 1240. Ion. 1068. Cattier. p. 100. Wakef. S. C. 5, 12.
C ad Diod. S. 1, 602. Jacobs. Anth. 10, 56. Heindorf. ad Plat. Gorg. 73. De vestibus, Mœr. 87. et n.: ad 369. 402. ad Timæi Lex. 86. Thom. M. 80.; ad 125. 'Απλούστερος, Dawes. M. C. 354. Jacobs. Anth. 8, 196. Xen. K. Π. 35. * 'Απλότατος, Zosimus Epigr. 3. 'A. et ἁπαλὸς conf., Jacobs. Exerc. 2, 46." Schæf. Mss. " Ignarus, Strabo 24. Nomen Apollinis, Plato 1, 405." Wakef. Mss.]

" 'Απλῆ, in VV. LL. affertur pro Simpliciter, " ἁπλῶς."

" 'Απλαῖ, sub. κρηπῖδες, aut tale quid, Calcei simplices, h. e. Simplex habentes solum, s. simplicem " soleam. Scribit n. Callistr. ap. Suid. ἁπλᾶς dici " τὰ * μονόπελμα τῶν ὑποδημάτων." [" Demosth. 1267. Λακωνίζειν φασὶ, καὶ τρίβωνας ἔχουσι, καὶ ἁπλᾶς ὑποδέδενται. ' Genus soccorum aut calceorum, quibus usi videntur fuisse homines austeritatem in moribus Laconicam et modestiam affectantes.' Reisk." Seager. Mss. " Toup. Emend. 2, 48." Schæf. Mss.]

" Φιλάπλους, Simplicitatis amans. Item, Φιλαπλοϊ-
D " κὸς, (ἡ, ὸν,) pro eod. ap. Lucian." [Pisc. 207=3, 137. Glossæ: Φιλάπλους· Incautus.]

[* " 'Απλοπαθὴς, ὁ, ἡ, Sext. Emp. p. (140.) 155. (αἴσθησις.)" Kall. Mss. " 'Απλοπαθεῖς qui sensus appellat, tantum ait simplici passione s. incursu rerum sensibilium κατὰ ἐπέρεισιν καὶ * νύξιν τῶν αἰσθητῶν, sect. 51., non actione mentis sensum constare." Fabric. p. 140. Hinc * 'Απλοπάθεια, ἡ, ap. Eund. p. 140. Καὶ τὰς μὲν αἰσθήσεις, ἁπλοπαθείας εἶναι.]

[* " 'Απλοποτήριον, (τὸ,) Diod. Tars. LXX. Gen. 44, 2." Kall. Mss.]

[* 'Απλοσχήμων, ὁ, ἡ, Eandem simplicem speciem habens. Strabo 1213.]

[* 'Απλοτομέω, unde * 'Απλοτομία, ἡ, Simplex sectio. Chirurg. vett. 90. Ἔσθ' ὅτε γὰρ ἐπὶ ῥωγμῆς μεγάλης καὶ ἡ ἁπλοτομία εὐθετεῖ, περιτενοῦς ὄντος τοῦ τῆς κεφαλῆς δέρματος: 158. Γίνονται δὲ καὶ συμφυεῖς δάκτυλοι ἐκ φύσεως, καὶ χρὴ τὴν σύμφυσιν ἁπλοτομεῖν. Paul. Æg. 6, 34.]

[* " 'Απλόφυλλον, (τὸ,) Diosc. 456.; f. l. * ὁπλόφυλλον." Boissonad. Mss.]

'Απλόη, ἡ, Simplicitas. Synes. (288.) ἁπλόην τῶν πολιτευμάτων. Opponitur et τῷ διπλόῃ in propria signif. sumto.

[" 'Απλοσύνη, (ἡ, i. q. ἁπλότης.) LXX. Job. 21, 23." Kall. Mss.]

'Απλότης, ητος, ἡ, Simplicitas, ut ἁπλότης τῶν τρόπων, sicut ἁπλοῦς τρόπους dicit Aristoph. l. c. Æschin. (86.) Ἔπειτα ἐπὶ τὴν ἁπλότητα καταφεύγῃ. [" Ad Lucian. 1, 438. Conf. cum ἀπαλ., ad Diod. S. 1, 186." Schæf. Mss. " Innocentia, Clem. Alex. 86." Wakef. Mss.]

" Αὐτοαπλότης, (ἡ,) Ipsa simplicitas. Ὁ δὲ βασι-" λεὺς τὸν τρόπον ἦν αὐτοαπλότης, καὶ σιωπῶσά τις ἐπιεί-" κεια. Bud." [" T. H. ad Lucian. Tim. 54." Kall. Mss. " Valck. Phœn. p. 180. ad Lucian. 1, 434." Schæf. Mss.]

'Απλῶς, Simpliciter, Simplici modo, Simplici via et ratione, Non accurate. Versus est Comici cujusdam ap. Athen. Ἀγροικότερός εἰμι, ὥσθ' ἁπλῶς μοι διαλέγου, q. d. Crassa Minerva. Ita enim interpr. puto hic ἁπλῶς, quod hæc interpr. convenire optime videatur cum ἀγροικότερος. Sic usus est Aristot. scribens, Λίαν οὖν ἁπλῶς εἴρηται. Isocr. ad Phil. (18.) ἁπλῶς et ἀκριβῶς, Accurate, inter se opponit: Μήτε παντάπασιν ἁπλῶς, μήτε λίαν ἀκριβῶς. Et Paneg. (2.) Τὸν δ' ἀκριβῶς ἐπιστάμενον λέγειν, ἁπλῶς οὐκ ἂν μὴ δυνάμενον εἰπεῖν. Quibus in ll. videtur ἁπλῶς posse etiam exp. Inelaborate. Præsertim cum alibi ἁπλῶς εἰρῆσθαι dicat, quæ μηδεμιᾶς κοσμιότητος μετέχει in Panath. Budæus pro Nullo delectu, Inscite, Imperite, Stulte, ab eod. Isocr. alibi poni ait. Sunt qui itidem ap. Plut. Solone ἁπλῶς exp. Nullo habito delectu, ubi jungitur cum ἀνέδην. ‖ Aliquam cognationem habet cum præcedentibus ἁπλῶς, cum pro Leviter ponitur. Eur. (Iph. A. 899.) οὐχ ἁπλῶς φέρω, Non leviter fero, i. e., Majorem in modum id mihi dolet. Quidam verterunt, Dolet id mihi non vulgariter. Bud. in Isocr. l. c. Μήτε παντάπασιν ἁπλῶς, μήτε λίαν ἀκριβῶς, vult ἁπλῶς esse Leviter, vel Tenuiter. Idem ait Areopagitam οὐχ ἁπλῶς usurpasse pro Non de nihilo, Non abs re.

'Απλῶς, Simpliciter, Uno modo; sicut dicitur interdum Simplex et unius modi. Plut. (6, 79.) Καὶ πότερον ταῦτα τῶν ἁπλῶς, ἢ τῶν πολλαχῶς λεγομένων ἐστὶ παρ' αὐτοῖς.

'Απλῶς, Simpliciter, i. e. Per se, Sine adjectione, quod et Absolute dicit vulgus, præsertim cum tractantur grammatica.

'Απλῶς, Simpliciter, Candide, Sine fuco. Demosth. Ὥσπερ αὐτὸς ἁπλῶς καὶ μετ' εὐνοίας πάντας εἰρηκὼς τοὺς λόγους. Non male etiam verterit aliquis, meo quidem judicio, ἁπλῶς καὶ μετ' εὐνοίας, Simpliciter et amice, ut dixit Plin. junior in quadam Ep. Simpliciter et amice reprehenderunt.

'Απλῶς, Omnino, Prorsus. Theophr. C. P. 3. Ἁπλῶς δὲ τό γε λίθους ἐκλέγειν οὐδ' ἐκ γῆς ψιλῆς οἴονταί τινες συμφέρειν. Pro eod. dicit paulo post ὅλως δέ. Quidam Comicus ap. Athen. 9. Ἁπλῶς γὰρ οὐδὲ ἓν μὰ τοὺς θεοὺς, ὧν λέγει συνίημι. Idem sonat ἁπλῶς et in hac phrasi ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν. Isocr. ad Phil. Πᾶσιν, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ἀφειδῶς ὁρμῆσαι πρὸς τὸν πόλεμον, i. e. Omnino, vel Ut in universum loquar, inquit Bud. Exp. etiam, Ut summatim dicam, Ut uno verbo eloquar. Jungitur vero ἁπλῶς cum πάντες s. πάντα, et extra hoc loquendi genus. Demosth. (54.) Νῦν τε ἃ γιγνώσκω πάνθ' ἁπλῶς, οὐδὲν ὑποστειλάμενος, πεπαρρησίασμαι, ubi ἁπλῶς itidem verti potest Omnino, s. Prorsus.

[" 'Απλῶς, Chrys. de Sacerd. 4, 4. 180." Routh. Mss. Xen. K. A. 1, 6, 33. " Plut. Artax. 1857. HSt. Περὶ δὲ τῆς αὐτοῦ Κύρου τελευτῆς ἐπεὶ Ξενοφῶν ἁπλῶς καὶ συντόμως, ἅτε δὴ μὴ παρὼν αὐτὸς, εἶπεν, οὐδὲν ἴσως κωλύει τὰ Δείνωνος ἰδίᾳ καὶ πάλιν τὰ Κτησίου διελθεῖν." Seager. Mss. Glossæ: 'Απλῶς· Simpliciter. " Mœr. 46. Thom. M. 341. 509. Iphig. A. 899. Musgr. Hel. 1437. Ion 537. Jacobs. Anth. 7, 119. 10, 99. Cattier. p. 99. Huschk. Anal. 13. Diod. S. 1, 684. Epigr. adesp. 99. et Jacobs. Aristoph. A. 873. ad Dionys. H. 2, 709. Boissonad. Philostr. 565. 'A. ὡς ἔστιν εἰπεῖν, Vit. Sophocl. p. ix. 'A. εἰπεῖν, Thom. M. 4. cf. Wyttenb. Select. 418. Ἡ ἁ. δίκη, Valck. Diatr. 187. ad Callim. 106. Soph. Fr. inc. 52. Μηδὲν ἁ., Diod. S. 2, 252. 373. 393. Αὐτὸ τὸ ἁ. λέγειν, Boissonad. Philostr. 417. 'A. οὕτως, Schol. Aristoph. Π. p. 187. T. H. cf. Lobeck. Aj. p. 386. Heindorf. ad Plat. Gorg. 73. Jambl. Protr. 54. Kiessl. Οὕτως ἁ., Wolf. in N. T. 5, 742. Plut. Ages. c. 5. Simpliciter, Temere, Sine delectu, Bibl. Crit. III, 2. p. 7. Frustra, Plut. Mor. 1, 273." Schæf. Mss. " Plut. 2, 72." Wakef. Mss.]

[* 'Απλουστέρως, Simplicius. Strabo 392. 398. " Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss.]

¶ 'Απλοϊκὸς, (ἡ, ὸν,) Simplex, Candidus, Apertus, Non fucatus, Homo minime malus, Non versutus. Lucian. (1, 173.) Πρὸς ἄνδρα οἷόν σε ἁπλοϊκὸν καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν. Idem, (1, 210.) Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστὶ καὶ ἁπλοϊκός. Apud Eund. in superl. gradu, Ἁπλοϊκώτατος ἄνθρωπος. Huic opponitur πανοῦργος, Vafer, Versutus, Versipellis. ‖ Dicitur etiam de rebus, ut ἁπλοϊκὸς λόγος. Unde illud, Τῷ ἁπλοϊκῷ τῶν λόγων ἀντίκειται τὸ ἐγκατάσκευον καὶ ἐμπερίβολον.

'Απλοϊκῶς, Cum simplicitate, Candide, Sine fuco. [Schol. Soph. Œd. T. 70. " Heyn. Hom. 7, 253." Schæf. Mss.]

¶ 'Απλοῒς, ΐδος, ἡ, Vestis simplex, cui opponitur διπλοΐς. Ut plurimum dicitur ἁπλοῒς sine ἐσθής. Hom. tamen dixit ἁπλοΐδας χλαίνας, Od. Ω. (275.) Δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας. J. Poll. 7, 13. ἁπλοΐδες, ἀπληγίδες, διπλησίδες, et δίβολοι quid sint, his verbis indicat. Lænæ quædam sunt ἁπλοΐδες, de quibus Hom. (Il. Ω. 646.) Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι, quædam vero διπλαῖ, ut Διπλῆν, ἐκταδίην: has autem Attici ἀπληγίδας et διπλησίδας et διβόλους nominabant. [Il. Ω. 230. " Heyn. Hom. 4, 474. 8, 637. 732. ad Mœr. 87. Toup. Opusc. 1, 47. 2, 199. ad Charit. 261. Musgr. Rhes. 442. Kuster. Aristoph. 75. Brunck. Soph. 3, 500. Jacobs. Anth. 11, 53." Schæf. Mss.]

" 'Απλήγιος, ὁ, (ἡ,) Simplex, i. q. ἁπλοῦς, e quo et " derivatum est, et propterea aspirandum, ut illud: " Eupolis, Urbibus, Οὔτ' ἆρ πολυπράγμων ἐστὶν, ἀλλ' " ἀπλήγιος. UNDE 'Απληγὶς, ίδος, ἡ, i. q. ἁπλοῒς, " h. e. Simplex s. Non ampla admodum, ita ut du-" plicari s. corrugari nequeat, ut Suidæ ἀπληγὶς χλαῖ-" να est ἱματίδιον σύμμετρον, in h. l. Aristoph. Ana-" gyro, ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς χλανίδος τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν, " E mea læna faciens alias tres lænas simplices. Iti-" dem Poll. 7. cum lænarum s. chlænarum dixisset " alias esse ἁπλοΐδας, ut (Il. Ω. 646.) Χλαίνας τ' ἐνθέ-" μεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι: quasdam duplices, " ut ap. Eund. Διπλῆν, ἐκταδίην, subjungit, Ταύτας δὲ " οἱ Ἀττικοὶ ἀπληγίδας καὶ διπλησίδας, pro quo malim " διπληγίδας, καὶ διβόλους ὠνόμαζον. Ubi nota has " duas vv. esse Atticas. Apud Hes. scriptum ἀπλήτιος " pro illo ἀπλήγιος, et ἀπλῆτις pro ἀπληγίς. Ita enim " ap. eum legimus, 'Απλήτιος· ἁπλοῦς, et 'Απλῆτις· " σύμμετρος χλαῖνα, οὐ δυναμένη διπλωθῆναι. Superi-" orem autem scripturam habent Suidæ exemplaria, " non excusa solum, verum etiam Ms.: sed et Etym. " et Lex. meum vet." [" 'Απλήγιος, Aristoph. Fr. 220. 'Απληγὶς, Brunck. Soph. 3, 500.; Aristoph. 3, 163. Mœr. 87. et n.: Valck. Phœn. p. 115." Schæf. Mss. * " 'Απληγὸς, Andr. Cr. 192. Pisid. de M. O. 386." Kall. Mss.]

" Διπλησίδες s. χλαῖναι, eædem sunt, quæ δίβολοι " s. διπλαῖ, Duplices lænæ, ut testatur J. Poll. Sed " scr. potius διπληγίδες, ut in 'Απλήγιος docui."

'Απλοΐζομαι, Simplicem et candidum me exhibeo. Simplicitate utor. Xen. 'Απ. 4, (2, 18.) Λέγεις, ἔφη, σὺ οὐδὲ πρὸς τοὺς φίλους ἅπαντα δεῖν ἁπλοΐζεσθαι; i. e. Sine calliditate loqui. Bud. interpr. Sine cautione loqui et agere, et aperte animi sententiam indicare.

¶ 'Απλόω, Expando, Explico, Extendo, et pass. 'Απλόομαι, Expandor. Unde præt. ἡπλωμένος, Expansus. Capitur etiam a Dionys. Areop. pro Singularis et simplex, et ἡνωμένος, inquit Bud., quod, si quis expansa et explicata convolvat, e simplicibus faciet duplicia, aut etiam multiplicia: ἁπλῶσαι τῷ λόγῳ, Her. [Gl. 'Απλόω· Explico, Simplico, Paudo. Ἅπλωσον· Expande. 'Απλόομαι· Pandor. 'Απλοῦσθαι· Porrigi. 'Ηπλωμένος· Patulus. " Sensu literali, Eust. 105, 26." Seager. Mss. Vide Διαπλόω. " Heyn. Hom. 8, 330."

" Gesner. Ind. Orph. Pierson. Veris. 115. Bergler. ad Alciphr. 278. Ernest. Batrachom. p. 414. Ilgen. Hymn. 329. Thom. M. 785. Wakef. Phil. 773.; S. C. 4, 53. Huschk. Anal. 228. 'Α. πτερὸν, Achill. Tat. 9." Schæf. Mss. " Vulgo veritatem, Clem. Alex. 89. Spargo, Dionys. P. 235. Dilatare gaudio, Artem. 64. Pass., Spargor, Divulgor, de rumore, Phot. 135." Wakef. Mss.]

[* "Απλωμα, τὸ, Expansio, Dilatatio.: Gl., Tractus. Schol. Aristoph. O. 1218. " Greg. Naz. Od. 1, 111." Boissonad. Mss.]

[* "Απλωσις, ἡ, Gl. Prolixura. " Athan. 1, 837." Kall. Mss.]

[* " 'Απλωτικὸς, (ἡ, ὸν,) Dionys. Areop. 2, 41. (Cœl. Hier. 1, 2.)" Kall. Mss.]

'Αναπλόω, ώσω, Explico, Expando. Diosc. lib. 2, 189. "Οπερ (πέπερι) κατὰ τοὺς οἰκείους καιροὺς ἀναπλούμενον βότρυς ἀνίησι, Dehiscens, pandensque sese; ut Ruell. interpr. Reperitur et ἀνηπλωμένος, Explicatus, Expassus. [Mosch. 2, 60. "Ορνις (ταὼς) ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθέϊ χροιῇ, Ταρσὸν ἀναπλώσας. Vide Διαπλόω.]

B

[* 'Ανάπλωσις, ἡ, Explicatio. Erotian. Præf. fine. " Evolutio, Villoison. Anecd. Gr. 2, 203." Wakef. Mss.]

[* " Διαπλόω, Hexapl. inc. Gen. 38, 29. Euseb. H. E. 124." Kall. Mss. Athen. 504. Οὐδὲ ταῖς ὥραις διαπλοῦσθαι, pro quibus vv. Xen. Conviv. 2, 25. αὔραις διαπνεῖσθαι. " Omnes manu exarati Codd. tam operis plenioris, quam Epitomæ, istam scripturam tuentur cum Ven. Edit. Atque etiam atque etiam videndum puto, ne unice vera hæc sit scriptura, ipsique Xenophonti restituenda: ap. quem mihi quidem non elegantissime, sed perincommode, vulgo legi illud ταῖς αὔραις διαπνεῖσθαι, in ista utique orationis connexione, videtur. Verbum διαπλοῦσθαι ignorant quidem omnia, quæ consulere nobis licuit, Lexx. et Glossaria: videri autem debet significatum haud multo diversum habere ab eo, quem habet cognatum ἀναπλοῦσθαι, sc. Expandi. Cujus significatus exemplum mire huc faciens e Diosc. 2, 188. in Ed. qua equidem utor, cap. ροζ'. et in Lat. vers. 148., protulit HSt. Thes., "Οπερ κατὰ τοὺς οἰκείους καιροὺς ἀναπλούμενον βότρυς ἀνίησι, Quod justo tempore expansum racemos emittit. Eandem fere notionem habet etiam simplex verbum 'Απλόω, teste Etym. 123. 'Απλῶ σημαίνει τὸ ἐπ' εὐθείας τὰς παλάμας ἐκτείνω, ἐξ οὗ· 'Ο δ' ἐμὲ τὰς παλάμας ἐν τῷ σταυρῷ ἁπλώσας." Schweigh.]

C

[* 'Εναπλόω, UNDE * 'Ενάπλωσις, ἡ, Simpl. ad Epict. 156.]

'Εξαπλόω, ώσω, Expando, Explico. Suidæ autem est Duplico, aut Multiplico, in h. l. "Αρ' ἐστὶ ταῦτα δὶς ἐξαπλῶν κακά; i. e. διπλασιάζων, πολυπλασιάζων. Ubi notandum est scribi in Ed. Chalchondylæ ἐξάπλῶν, cum ἁ in medio dictionis: in Soph. autem divisim ἐξ ἁπλῶν, Aj. (277.) "Αρ' ἐστὶ ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά; ita ut a Suida locus iste male sit citatus et exp. [Gl. 'Εξαπλόω· Expando. " Auctor Philop. c. 17." Routh. Mss. " Ammon. 8. Toup. Longin. 395. Ernest. Batrachom. p. 416." Schæf. Mss. " Sext. Emp." Wakef. Mss.]

D

[* 'Εξάπλωσις, ἡ, Explicatio.]

[* " 'Εξηπλωμένως, Schol. Oppian. H. 2, 113." Wakef. Mss.]

[* Προσεξαπλόω, Insuper, Etiam explico, expono. Erotian. Præf. 2. Προσεξαπλοῦντες δὲ καὶ τὰς παρὰ τοῖς ἄλλοις τέλεον παραλελειμμένας. " Sext. Emp." Wakef. Mss.]

[* 'Εφαπλόω, Impono, Circumdo. Orph. Arg. 454. 1333. " Hesych. 1, 1312. 18." Dahler. Mss. " Explico, Dispando, Chrys. in Gen. Or. 6. T. 1. p. 37. 'Επειδὰν γὰρ ἴδῃς αὐτὴν (τὴν γῆν) τοῖς ἄνθεσι καλλωπιζομένην, καθάπερ ἱμάτιον ποικίλον ἐφηπλωμένην αὐτῇ πανταχόθεν τὴν βλάστην τὴν ἀπὸ τῶν βοτανῶν." Seager. Mss. " Longus 15. et Villois. 44. Toup. Opusc. 1, 70. ad Charit. 219. Wakef. Herc. F. 361." Schæf. Mss. " Extendo, Euseb. H. E. 8, 7. 113. Expando, Plut. 2, 167. De luce, Hierocles 232." Wakef. Mss.]

A " 'Εφαπλώματα, (τὰ,) Suidæ sunt quæ Aristophani " πεπλώματα." [Gl. 'Εφάπλωμα· Culcitra. " Ad Charit. 219." Schæf. Mss.]

[* " 'Αντεφαπλόω, Nicet. Eugen. 7, 228. (μὴ γὰρ ἰσχύειν "Εφασκεν ἡ δύστηνος, καὶ προσκειμένη Τὰς χεῖρας αὐτῆς ἀντεφήπλου τοῖς νέοις.)" Boissonad. Mss. Manus ambas protendebat.]

[* " Προσεφαπλόω, Const. Manass. Chron. p. 105." Boissonad. Mss. " Anonym. V. Chrys. 320." Seager. Mss.]

[* Καθαπλόω, Explico, Expando. Aristæn. 2, 4. Schæf. Meletem. 88. " Abresch. Lect. Aristæn. 209." Schæf. Mss.]

[* Προαπλόω, UNDE * Προάπλωσις, ἡ, Hes. Πρόθεσις· προαίρεσις, προάπλωσις.]

[* Συναπλόω, Explico, Evolvo. Callistr. Stat. ap. Philostr. 904.]

[* 'Υφαπλόω, Substerno stragulas vestes, quasi Explico sub aliquo. Eust. Il. N. p. 773, 38. Od. A. p. 32, 19. " Dionys. Areop. 188. 229. 239. 266." Kall. Mss. Heraclid. Alleg. 130. " Nectar. Hom. p. 5. 6. Ed. Par. 1554." Boissonad. Mss. " Galei Myth. 461. Hierocles 16." Wakef. Mss.]

[* " 'Υφαπλωτέον, Thessalonicus in Bandini Anecd. 18." Boissonad. Mss.]

[* " 'Εξυφαπλόω, (Explico.) Nicet. Eugen. 2, 268. (Τὸ * λεπτοϋφὲς ἐξυφάπλου μοι φάρος.)" Boissonad. Mss.]

[* " Προσυφαπλόω, Leo Diaconus 189. 190., in Not. Mss. 8, 277." Boissonad. Mss.]

¶ Διπλόος, διπλοῦς, (διπλόη, διπλῆ, διπλόον, διπλοῦν,) Duplus, ut 1 Tim. 5, (17.) Οἱ καλῶς προεστῶτες πρεσβύτεροι, διπλῆς τιμῆς ἀξιούσθωσαν, Duplici honore. Sic διπλοῦς λόγος, Duplaris proportio, et διπλοῦν ὄνομα, Nomen compositum: διπλοῦν κόκκινον, Bis tinctum coccinum, Exod. 25, (4.) ut habetur in VV. LL. Eust. inter διπλοῦν et διπλάσιον sic distinguit, ut διπλοῦν κατὰ μέγεθος dicatur, διπλάσιον autem κατ' ἀριθμόν.

Διπλοῦς cum gen. Duplo major quam: cujus exemplum cum Gazæ interpr. in VV. LL. hoc affertur, Τὸ μέγεθος διπλῆς τῆς χρηστῆς μελίττης, Duplo major quam apes frugi. In qua signif. Matth. 23, (25.) usus est comparativo, Ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν.

Διπλοῦς, ut referunt VV. LL., Marcello interdum signif. non Duplex, sed Latus et grandis, ut Diosc. 2, 213. quemadmodum etiam Lat. Duplex; ut Virg. Georg. duplici aptentur dentalia dorso. Et paulo post, Duplex per lumbos agitur spina.

Διπλοῖ in plur. accipitur etiam pro Duo, ut διπλοῖ βασιλῆες: item διπλόα ἤματα: quorum prius e Soph. (Aj. 970.) posterius ex Apoll. R. (1, 588.) citatum reperitur in VV. LL.

Διπλοῦς Duplicem etiam et versipellem signif., ut contra ἁπλοῦς Hominem simplicem: διπλοῦς ἀνὴρ, Eur. [Rhes. 395.]

Διπλῆ, ἡ, Nota est et σχηματισμὸς in Comœdiis atque Tragœdiis, cujus una species dicitur ἔσω νενευκυῖα, altera ἔξω βλέπουσα: figura est trianguli obliqui sine basi. Vide Hephæst. Schol. Aristoph. H. [253. Cic. ad Att. 8, 2.] Διπλῆ etiam Hesychio est ὀρχήσεως εἶδος ἢ κρούσματος.

[Διπλοῦς, Gl. Biplex, Duplex, Duplus. Διπλοῖ· Dupliones, Duplices. Διπλοῦς χρύσινος, ἤγουν ὀβολός· Dipundium. " Fischer. ad Anacr. 3. ad Mœr. 369. Soph. Œd. T. 1249. Timæi Lex. 86. et n.: Ammon. 42. Eran. Ph. 166. Thom. M. 242. ad Charit. 644. Musgr. Herc. F. 950. El. 492. Jacobs. Animadv. 140. Anth. 8, 58. Wakef. S. C. 4, 199.; Georg. 67. 83. Boeckh. Plat. Min. 95. Lobeck. Aj. p. 287. Heyn. Hom. 6, 644. Διπλοῖ, διπλῶ, Valck. Phœn. p. 458. Διπλῇ χείρ, Wessel. Diss. Herod. 189.; Herod. 471. Wakef. S. C. 2, 13. 17. Χλαῖνα διπλῆ, Heyn. Hom. 4, 474. 6, 29. De via, Brunck. Œd. T. 716. Versipellis, Bentl. ad Horat. Carm. 1, 6, 7. Wolf. in Add. ad Xen. Hell. 120. Schneider.: Rhes. 395. 423. Jacobs. Anth. 10, 247. ad Dionys. H. 5, 402. Διπλοῖ στρατηλάται, Philoct. 793. 'Η διπλόος τοῦ Σαμίου, Jacobs. Anth. 7, 279. Διπλόον εἷμα, 9, 339. De tribus, Musgr. Suppl. 332. Conf. cum τριπλοῦς,

Brunck. Œd. T. 707. Erfurdt. Διπλῆ, Schol. Aristoph. Π. 253. Saltatio, Brunck. Aristoph. 1, 135. Kuster. 223. b. Ὀνόματα διπλᾶ, Heindorf. Plat. Phædr. 318. * Διπλὸς, Huschk. Anal. 233." Schæf. Mss. " Διπλόος, Binus, Duo, Eust. Od. 17. Athen. 446." Wakef. Mss.]

Διπλόη, ἡ, Duplicitas. Themist. de Anima 2. (250.) Ὥσπερ δὲ ἐν τοῖς ἠθικοῖς διττὸν τὸ τέλος ἐλέγετο, οὕτω δὴ καὶ ἐν τῇ φύσει ταύτην τὴν διπλόην θετέον. Bud. Comm. Pisides ap. Suid. Ἐπέσχεν ὑμῶν τὴν βολὴν ὑπηγμένην ἡ τοῦ χιτῶνος ἐμπεσοῦσα διπλόη. Greg. ἐν τῷ περὶ * Φιλοπτωχίας Λόγῳ, διπλόην appellat Varium et multiplicem Scripturæ intellectum, de allegoria legis loquens: Εἰ μέν τοι καὶ ἄλλο κρύπτων ἀπόρῥητον καὶ βαθύτερον, οἷα τὰ πολλὰ τοῦ νομικοῦ βάθους καὶ τῆς διπλόης, οὐκ ἐμὸν τοῦτο εἰδέναι. Διπλόη etiam, sicut διπλόος de Versipelle dici paulo ante indicavi, Vafritiam versutiamque ac fraudem signif. hominis aliud in ore, aliud in corde habentis, opponiturque τῇ ἁπλότητι, i. e. ἀφελείᾳ. Greg. alter frater Basilii, de Homine: Τὸ ὄντως ἀγαθὸν ἁπλοῦν καὶ μονοειδές ἐστι τῇ φύσει, πάσης διπλόης καὶ πρὸς τὸ ἐναντίον συζυγίας ἀλλότριον· τὸ δὲ κακὸν ποικίλον τε καὶ κατεσχηματισμένον. Bud. Comm. Διπλόη, inquit Suid., ἡ ἔξωθεν ἀρετὴ φαινομένη, ἔσωθεν δὲ γέμουσα κακίας. Καὶ οἱ φιλίαν μὲν ὑπισχνούμενοι, προϊέμενοι δὲ αὐτὸν τοῖς πολεμίοις. [Schneider. Lex. " Abscessus, Plut. Mor. s. 802. Wytt. Ὄζους ἐν ξύλῳ, καὶ διπλόας ἐν σιδήρῳ. Plato Soph. 115. Bas. 1. Τὸν * δοξομιμητὴν δὴ σκοπώμεθα, ὥσπερ σίδηρον, εἴτε ὑγιὴς, εἴτε διπλόην ἔχων τινά ἐστιν ἐν ἑαυτῷ. Angl. Flaw." Seager. Mss. Ossis calvariæ duplicata lamina, maxime cava et mollissima, Hippocr. 896. " Ad Timæi Lex. 86. ad Lucian. 2, 188. Lobeck. Aj. p. 379." Schæf. Mss. " Theod. 1, 439. Plut. 2, 407. Synes. 36. Clem. Alex. 901." Wakef. Mss.]

Διπλῇ, adv. Dupliciter. Synes. Epist. 98. Διπλῇ τιμώμενοι, καὶ τῷ μεγέθει τῶν γραφομένων καὶ τῇ σπουδῇ τῶν γενομένων. Διπλῇ ἤ, Duplo magis quam, sicut etiam διπλόος ἤ. Plato de Rep. 1. Διπλῇ ἢ οἱ ἄλλοι ἀσπάζονται αὐτὰ, Duplo amplius quam ceteri ea amplectuntur, [sub. μᾶλλον. " Διπλῇ, Phrynich. Ecl. 132. Charito 493. 644. Ion. 773. * Διπλῶς, Musgr. Herc. F. 950." Schæf. Mss. Gl. Bifariam.]

[* Διπλοειμάτος, ὁ, ἡ, Duplicato pallio utens. " Diog. L. 350." Wakef. Mss.]

[* " Διπλόθριξ (πίτυς,) Duplex folium habens, Oppian. Aucup. (1, 23.) p. 180." Wakef. Mss.]

" Διπλοσήμαντος, ὁ, ἡ, Duplicem habens signif. " Aristot." [Schol. Aristoph. N. 225.]

" Διάδιπλος, (ὁ, ἡ,) Duplex. Nam ap. Diosc. 3, " 105. ἀσπιδίσκια διάδιπλα interpr. Duplicia scuta, " Duplices peltæ, Duplices clypeoli."

Διπλοῒς, ΐδος, ἡ, Læna duplicata, διπλουμένη χλανὶς ἐν τῷ φορεῖσθαι, Hes. VV. LL. de hac intelligi dicunt quod Horat. Ep. 1. dixit, Contra quem duplici panno patientia velat: item Tunicam et Pallium ap. LXX. Interprr. exp. et Chlamydem 1 Reg. 24, [6. Hippocr. 145, 25. 30. " Toup. Opusc. 1, 48. 388. ad Il. X. 441. ad Lucian. 1, 509. Jacobs. Anth. 7, 71. 8, 57. 58. Heyn. Hom. 4, 474. Διπλοῒς, διπλοὶς, ad Mœr. 275." Schæf. Mss.]

[* " Διπλοΐδιον, Porson. Hec. p. li. Ed. 2. Mœr. 276. ad Herodian. Phil. 446. * Διπλήδιον, ibid. et n." Schæf. Mss. Idem ad Greg. Cor. 527. Vide Διπλάσιος.]

" Ἡμιδιπλοΐδιον, (τὸ,) Dimidiata diplois. Alii e " Martiale interpr. Semicinctium. Utitur autem eo " Aristoph. Eccl. (318.) Τουτὶ τὸ τῆς γυναικὸς ἡμιδι- " πλοΐδιον, ubi Schol. ἱμάτιον, ἀναβόλαιον, Vestem, " Amiculum." " Ἡμιπλοΐδιον, τὸ, esse dicitur Genus " vestis muliebris, sed metuo ne perperam pro ἡμιδι- " πλοΐδιον." [" Ἡμιδιπλοΐδιον, Porson. Hec. p. li. Ed. 2. ad Mœr. 276. Toup. Opusc. 1, 565.; Emend. 4, 481." Schæf. Mss. " Etym. M. Hes." Wakef. Mss.]

Διπλοΐζω, ίσω, Duplico, Hes. [i. q. διπλασιάζω. Æsch. Ag. 844. " Διπλοΐζω, διπλοίζω, ad Mœr. 275." Schæf. Mss.]

[* Ἐπιδιπλοΐζω, Duplico, Ingemino. Æsch. Eum. 1017. " Ad Mœr. 275." Schæf. Mss.]

[* Διπλάω, Hippocr. 254, 37. Οὖρον λαβὼν παλαιὸν καὶ σιδήρου σκωρίην ὅσην διπλᾷ ἐς τὰ θρύμματα, " Urinam veterem sumito et ferri recrementum tantum, ut in fragmenta resolvi possit," Foës.]

Διπλόω, ώσω, i. q. διπλοΐζω, Duplico. Plut. Camillo, Κάμπτεσθαι σίδηρον καὶ διπλοῦσθαι, Flecti ferrum atque duplicari. [Gl. Διπλόω· Duplico, Duplo, Complico, Plico. Διπλωθέντες· Duplicati. Διπλώσατε τὰ ἱμάτια· Plicate vestimenta. Ἐδίπλωσεν· Duplavit, Duplicavit. " Huschk. Anal. 291. Thom. M. 242. Musgr. El. 492. Jacobs. Anth. 11, 318." Schæf. Mss.]

Δίπλωμα, τὸ, Vas, ut Gorr. tradit in suis Defin. Medic., duplex; id quod patet e Gal. lib. 7. τῶν κ. Τόπους, ubi Critonis arteriacas describit; eas enim ipse ἐν διπλώματι coquendas præcipit: quo modo unguentarii unguenta sua præparare solent, in magnum lebetem calidam aquam infundentes, et in eum alterum statuentes, qui medicamentum, quod coqui debet, contineat: deinde suppositis carbonibus aut lignis, quæ fumum non faciunt, ignem accendentes. Idem habet etiam lib. 5. ubi coquendi olei lentiscini rationem instituit. Verum non semper ab eo δίπλωμα dicitur, sed aliquando διπλοῦν ἀγγεῖον, et διπλοῦν σκεῦος, quo nihil est in officinis pharmacopœorum usitatius, a quibus et Duplex vas et Balneum Mariæ appellatur. Hæc ille. Sunt etiam διπλώματα, ut annotat Bud. in Pand., quas Literas patentes nunc appellamus: cujusmodi sunt Edicta et Mandata principum regio signo sancta, et quas Bullas pontificias vocant. Cic. in Ep. Diploma statim non est datum, de literis Cæsaris loquens, quibus Balbus restituebatur. Verbum est Græcum, quippiam duplicato compositum significans aut complicatum, ut linteum, quod πτύγμα dicitur. Paulo post scribit appellari a Macrobio Chartulas complicatas et lino trajectas obsignatasque, eoque in loco Codicillos etiam Lat. ab eo vocari; unde Codicillaris potestas Lampridio. Vocari igitur Codicillos Chartulasve signo principali obsignatas, vel Tesseras, quibus agnitis, qui ἔπαρχοι dicuntur, h. e. Præsides et alii magistratus præfectique, vehicula cum equis publici cursus accommodarent. Plura qui desiderat, consulat ejus Annot. post. in Pand. [Gl. Δίπλωμα· Diploma. " Jacobs. Anth. 7, 187." Schæf. Mss.]

[* Δίπλωσις, ἡ, Gl. Duplicatio. Eust. 35, 50. Aristot. Rhet. 3, 3, 1. " Ad Mœr. 306." Schæf. Mss.]

[* Ἀδίπλωτος, (ὁ, ἡ,) Eust. 185, 44.]

[* Ἀναδιπλόω, Reduplico. Lex. Xen. " Bekkeri Phrynichus 20. (Ἀληλιμμένον· ἀναδιπλοῦντες λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ ἠλειμμένον.)" Boissonad. Mss.]

Ἀναδίπλωσις, ἡ, Figura ap. Gramm. q. d. Reduplicatio. Fit tanquam ab Ἀναδιπλόω. Vide Ἀναδιπλασιασμός. [Hæc figura ab Auctore ad Herennium 4, 28. vocatur Conduplicatio, quæ est—ejusdem unius, aut plurium verborum iteratio. Aristot. H. A. 3, 17. " Greg. Cor. 216. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 512." Schæf. Mss. " Demetr. Phal. 63. Morel." Routh. Mss.]

" Ἐπαναδιπλόω, Reduplico, s. Replico. UNDE " Ἐπαναδίπλωμα, dicitur Id quod reduplicatum s. " replicatum est. Gaza Replicamentum vertisse di- " citur in h. l. Aristot. H. A. 2. Ἐπαναδίπλωμα ἔχει " τὴν χολὴν, quem alii sic reddunt, Fel replicatum " reversumque habet. ITEM Ἐπαναδίπλωσις, (ἡ,) " Reduplicatio, Geminatio, vel Replicatio. Figuræ " nomen est ap. Rhetores. Jul. Ruf. Ἐπαναδίπλωσιν " esse dicit cum idem verbum in eadem sententia et " primum est et extremum, ut, Unum illud tibi, nate " dea, proque omnibus unum. Et, Ipsum obtestemur, " veniamque petamus ab ipso. Latine dici Inclu- " sionem ait. Est alioqui ap. Gramm. quoque No- " men figuræ, quam Reduplicationem et Geminatio- " nem vocant: qualem esse dicunt in poëticis illis " λελάχωσι pro λάχωσι, λελαθέσθαι pro λαθέσθαι." ['Ἐπαναδίπλωσις, Aristot. H. A. 1, 791. Schol. Aristoph. N. 266. Apoll. R. 3, 1012. " Greg. Cor. 80. 202. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 314." Schæf. Mss. " Repetitio, Clem. Alex. 945." Wakef. Mss.]

[* Συναναδιπλόω, UNDE * Συναναδίπλωσις, ἡ, Gl. Conduplicatio.]

" Ὑπαναδίπλωσις, (ἡ,) Reduplicatio, rectius ἐπαναδίπλωσις."

" Ἐπιδιπλόω, et Ἐπιδιπλασιάζω, Duplico, Ingemino." [Vide Ἐπιδιπλασιάζω.]

[* Ὑποδιπλόω, Gl. Duplico. Unde * Ὑποδίπλωσις, ἡ, Duplicatio, Schol. Lycophr. 771.]

" Διπλάζω, Duplex s. Geminus sum, ut Soph. Aj. " (266.) p. 17. chorus interroganti se Tecmessæ ma- " litue Φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν, Ἢ κοινὸς ἐν κοι- " νοῖσι λυπεῖσθαι ξυνὼν, respondet, Τό τοι διπλάζον, ὦ " γύναι, μεῖζον κακὸν, Majus sane malum est, quod du- " plex est, h. e. τὸ ἀμφοτέρους λυπεῖσθαι. Exp. etiam " Duplico, Gemino, ut διπλασιάζω: sed sine exemplo. " Id autem nobis suppeditat Menander ap. Athen. 8. " Πῶς οὐχὶ τὸ κακὸν τῶν ἱερῶν διπλάζεται;" [Bekkeri Phrynichus 89. " Brunck. Apoll. R. 7. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 349." Schæf. Mss.]

[* Διπλασμὸς, ὁ, i. q. πλασιασμός. Eust. Od. p. 27. Ὁ δὲ πεσσὸς παρὰ τὸ πεσεῖν ἐτυμολογεῖται, κατὰ διπλασμὸν τοῦ σ. " Ad Timæi Lex. 217." Schæf. Mss.]

[* Ἐπαναδιπλάζω, Reduplico, Replico, Rursus interrogo. Æsch. Pr. 822.]

Τριπλόος, (s.—οῦς, ῆ, οῦν,) Triplus, Triplicatus. Τριπλοῦν ὀθόνιον, Triplicatum linteum; τριπλᾶ κηρία, Triplices favi. Aristot. de Anim. 5. [Gl. Τριπλοῦς· Triplex. Τριπλοῦν· Triplum. * Τριπλῶς· Trifariam. " Τριπλῶς, Pseudo-Herodian. Partitt. p. 134." Boissonad. Mss. " Τριπλόος, Toup. Opusc. 2, 74. 187. Τριπλᾶ, Mœr. 369. et n. De via, Brunck. Œd. T. 716." Schæf. Mss. " Diosc. 14. Nicand. Al. 326. Pind." Wakef. Mss.]

Τριπλῇ, adv. Tripliciter, Triplicato. Il. A. (128.) αὐτὰρ Ἀχαιοὶ Τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν, i. e. ut exp. Hes. τριπλασίονα καὶ τετραπλάσια.

Τετραπλόος, Quadruplus. Luc. 19, (8.) Εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν, Reddo quadruplum. [Gl. Τετραπλοῦς· Quadruplex. Τετραπλῆ· Quadruplex. Τετραπλοῦν· Quadruplum. " Τετραπλᾶ, Mœr. 369. et n." Schæf. Mss.]

Τετραπλῇ, Quadrupliciter, cujus exemplum vide in Τριπλῇ.

[* Τετραπλῶς, Quadrifariam.]

Πενταπλόος, eod. modo dictum esse videtur: unde sit πενταπλόος Calix ap. Athen. 11. (495. 496.) cui nomen inditum, quod in eo quinque rerum species essent commixtæ, vinum, mel, caseus, farina, et paululum olei. Præmii autem loco calix is dabatur in ludis publicis, ephebis cursu certantibus, Athen. l. c. et Erasm. Chiliad. Sed et πενταπλᾶς φλιὰς ἐποίησε legitur 3 Reg. 6. pro Quincuplicia limina. [Gl. Πενταπλοῦς· Quincuplex. Πενταπλῆ· Quincuplex. Πενταπλοῦν· Quincuplum. " Coray Theophr. 177. * Πενταπλῶς, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 306." Schæf. Mss.]

Ἑξαπλόος, οῦς, Sescuplex, ut Bud. exp. Unde et Ἑξαπλῇ adv. quod ex Areop. citat. Sic Ἑπταπλοῦς, et cetera hujusmodi, s. a denario numero, s. centenario, s. millenario, s. alio formata fuerint, secundum eand. analogiam exp. poterunt, quæ singulatim omnia hic inserere prolixum nimis esset. " Origenem Ἑξαπλᾶ " vocasse Edit. Sacræ Scripturæ, tradunt ex Euseb. " H. E. 6. forsan a sexcuplici versione." [Gl. Ἑξαπλοῦς· Sextuplex. Ἑξαπλοῦν· Sextuplum. * Ὀκταπλοῦν· Octoplum. * " Εἰκοσαπλοῦς, Viginticuplus, Hesych." Wakef. Mss. " Heyn. Hom. 8, 313." Schæf. Mss.]

" Πλασιάζω, Multiplico, si non mentiuntur VV. LL."

¶ Διπλάσιος, (ία, ιον,) ET Διπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, Duplo major, cum gen. ut ap. Polyb. Διπλάσιος ἑαυτοῦ φαίνεται, Duplo major apparet quam sit, Bud. interpr. Isocr. Panath. (542.) Διπλασίαν πεποιηκέναι τὴν Ἑλλάδα τῆς ἐξ ἀρχῆς συστάσης. Aristot. de Mundo, Ἐν διπλασίονι τούτων χρόνῳ. Interdum cum ἢ: ut Isocr. de Pace, Διπλασίας ἢ νῦν τὰς προσόδους λαμβάνουσαν. Plato Epist. 7. (111.) Διπλασίαν τὴν πατρῴαν ἀρχὴν μόνον ποιήσει, Duplo majorem reddere. Vel, ut alii, Duplicare. || Διπλάσιος, et interdum etiam Διπλασίων, Duplex, διπλοῦς. Thuc. 2, (76.) Διπλάσιόν τε πόνον ἔχειν, καὶ ἐν ἀμφιβόλῳ μᾶλλον γίγνεσθαι. Sic διπλασίας ζημίας dixit Idem 3, (67.) Isæus, Διπλάσιον καθίστησι τὸ μίασμα, Geminat piaculum, Bud. Idem ap. Demosth. Ἀποδιδότωσαν διπλάσια τὰ χρήματα, interpr. Esto dupli persecutio. Sic ap. Plat. de LL. διπλασίαν ἐκτίνειν vertitur Duplum restituere. Apud Eund. Πλέον ἢ διπλασίας τιμῆς ἄξιος, Duplici honore aut eo amplius dignus. Et, Σὺν διπλασίονι ἐλαίῳ, in VV.
A LL. pro Cum olei partibus duabus. || Διπλάσιοι plur. ap. Plut. Apoph. 206. pro Bis tot, ut annotat Bud. || Διπλάσιον ἔσθος, Anthol. 2. Duplicata vestis. [" Aristot. Met. 1, 5." Routh. Mss. " Διπλάσιος, Ammon. 42. Eran. Ph. 166. Zeun. Xen. K. Π. 263. ad Herod. 462. 677. Thom. M. 242. ad Diod. S. 1, 426. Cattier. p. 110. Jacobs. Anth. 8, 58. Dionys. H. 3, 1501. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 139. Διπλήσιος, Jacobs. Anth. 7, 316. Διπλασίων, Villois. Long. 240." Schæf. Mss. " Acc., διπλασίω, Philostr. 266." Wakef. Mss. " Cf. Διφάσιος." Schweigh. Mss.]

[* Διπλάδιος, ὁ, ἡ, pro διπλάσιος, ut ἔσθος διπλάδιον, Antip. Sid. 61. " Jacobs. Anth. 6, 380. 8, 58." Schæf. Mss. Vide Διπλοΐδιον.]

Διπλασίως, ut διπλασίως ἐλάττω, Plato de LL. Duplo minora. [" Διπλ. ἔτι, Dionys. H. 4, 2123. Eutolm. 4." Schæf. Mss.]

Διπλασιολογία, (ἡ,) ut γνωμολογία, verba Sophistarum, ap. Plat. Phædro (s. 114.) Bud. [318. Heindorf.]

Διπλασιάζω, Duplico, Duplo majorem facio. Plut.
B (8, 288.) Διπλασιάσασι τὸν ἐν Δήλῳ βωμόν. Philo de V. M. 1. Διπλασιάσαι τὴν χαράν. Hinc Διπλασιασμὸς, (ὁ,) Duplicatio. Plut. περὶ Ἀδολ. [Lysias 908. Ἡ ὁλκὰς ἐδιπλασίασεν. Glossæ: Διπλασιάζω· Duplico, Itero, Gemino. Διπλασιασμός· Iteratio, Duplicatio, Geminatio. " Διπλασιάζω, Diod. S. 1, 327. * Διπλασιόω, Tzetz. Exeg. in Il. 87, 15. 88, 16. 21. 103, 26. Διπλασιασμὸς, Figura grammatica, Greg. Cor. 88. 218. ad Charit. 311. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 288. * Διπλασιαστικὸς, Müller. ad Tzetz. 789. (l. —στικοὶ γάρ.)" Schæf. Mss. " A military movement, Hesych." Wakef. Mss.]

[* " Ἀδιπλασίαστος, (ὁ, ἡ,) Eust. Il. 818. 23." Wakef. Mss.]

Ἀναδιπλασιάζω, i. q. ἀναδιπλόω, et ἐπιδιπλόω, Reduplico. Unde Ἀναδιπλασιασμὸς, (ὁ,) Reduplicatio, quæ et ἀναδίπλωσις. Cujus exempla sunt hæc, δάπτω δαρδάπτω: et κάμω κεκάμω: sic λάθω λελάθω, λάχω λελάχω. Trypho exempla reduplicationis in nominibus etiam ponit hæc, ἀταρτηρὸς pro ἀτηρὸς, et
C ἐτήτυμος pro ἔτυμος. [Ἀναδιπλασιάζω, Eust. 562. Ἀναδιπλασιασμὸς, Schol. Biset. Aristoph. Pac. 119. Θ. 18. A. 235. " Fischer. ad Weller. G. G. 2, 288." Schæf. Mss. " Schol. Il. Ξ. 155." Wakef. Mss.]

" Ἐπιδιπλασιάζω, et Ἐπιδιπλόω, Duplico, Ingemi- " no." [" Ἐπιδιπλόω, LXX. Interpp. Arrian. T. 178. * Ἐπιδίπλωσις, (ἡ,) Philo J. 2, 479." Wakef. Mss.]

Τριπλάσιος, (ία, ιον,) Triplo major, s. amplior, ET Τριπλασίων, (ονος, ὁ, ἡ,) pro eod. Item pro Triplus, τριπλοῦς. Et Τριπλασιάζω, Triplico, vel Triplo majorem facio. [" Τριπλάσιος, cf. Τριφάσιος," Schweigh. Mss. " Ammon. 43. Cattier. p. 110. Τριπλασίων, ad Diod. S. 1, 254. Cattier. l. c." Schæf. Mss. " Τριπλασιάζω, Procop. Apollod. Bibl. Julian. 374." Wakef. Mss.]

Τετραπλάσιος, (ία, ιον,) Quadruplo major, s. amplior. Et Τετραπλασίων, (ὁ, ἡ,) pro eod. Plato de Rep. 2. (231.) Τετραπλάσιον χρόνον τε καὶ πόνον ἀναλίσκειν, Quadruplo temporis plus impendere. Aristot. Probl. Ἐν τετραπλασίονι λόγῳ, In quadrupla pro-
D portione. Diosc. Ἐν τετραπλασίονι ἀγγείῳ, In vase quadruplo capaciore: vel, Quadruplæ capacitatis, ut alii reddunt. Idem lib. 1. Τετραπλασίων σμύρνα παρὰ τὸ κιννάμωμον, Myrrhæ quadrupla ad cinnamomum proportio. [Gl. Τετραπλάσιος· Quadruplus. " Ammon. 43. Thom. M. 242." Schæf. Mss. " Τετραπλασίων, Schol. Hom." Wakef. Mss.]

Τετραπλασιάζω, Quadruplico, ead. forma, qua διπλασιάζω, et τριπλασιάζω. Sed et Τετραπλασιασμὸς, (ὁ,) verbale, [quod a Schneider. Lex. non agnoscitur.]

Πενταπλάσιος, (ία, ιον,) Quincuplo major s. amplior; vel Quintuplus. Exp. et Quinquies tantus. Et Πενταπλασίων, pro eodem. Sic Ἑξαπλάσιος, ET Ἑπταπλάσιος, Sescuplo major, vel Sescuplex. Exp. et Sexies tantus; ut ἐξαπλήσιος τοῦ κρητῆρος, quod Herodoti esse puto, Sexies tantus quam crater. Sic Ὀκταπλάσιος, Octuplus, et Octuplicatus etiam, e Liv., sic denique et reliqua hujusmodi, secundum eand. signif. analogiam, ut suis locis dicetur. Et Πενταπλασιάζω, Ἑπταπλασιάζω, itidem. [" Πενταπλάσιος,

Herod. 6, 13." Schweigh. Mss. "Dionys. H. 1, 586." Scott. App. ad Thes. *Πενταπλασίως, Quintupliciter, Quintuplo plus. *Ἑξαπλασίων, i. q. ἑξαπλάσιος. Glossæ: Ἑπταπλάσιον· Sextuplum.] "Pro eodem dicitur "et Ἑπταπλασίων, ονος, ὁ, ἡ," [" Clem. Alex. 692." Routh. Mss. "Greg. Naz. p. 46. post Philon. de Sept. Ed. Hœschel." Boissonad. Mss.] "Ἑπταπλα-"σίως, Septuplo, Septies. Plato, Ἑπταπλασίως φαυ-"λότερος." [* Ἑπτακοσιοπλασιάκις, Septingenties, Plato de Rep. 9. 587. Ὀκταπλάσιος, Plato Tim. 3, 35. *Ὀκταπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. ὀκταπλάσιος. *"Ὀκταπλασιάζω, Psell. in Cantic. Cant. ad c. 6, 7." Boissonad. Mss.] "Ἐννεαπλάσιος, (ία, ιον,) No-"venario numero auctus, Novies tantus, ut, cum "Ibycus ap. Athen. 2, (c. 8.) dicit, Τὴν ἀμβροσίαν "τοῦ μέλιτος κατ' ἐπίτασιν ἐννεαπλασίαν ἔχειν γλυ-"κύτητα." [* "Ἐννεαπλασίων, Casaub. ad Athen. 81." Schæf. Mss. * "Εἰκοσαπλασίων, (ονος, ὁ, ἡ,) Schol. brev. Il. X. 349." Boissonad. Mss. "Etym. M." Wakef. Mss.] "Εἰκοσαπλάσιος, Vigecuplus, Vi-"cies auctus, Plato Tim."

"Παραπλάσιοι τῶν πολεμίων, pro Multo plures ho-"stibus."

"Πολυπλάσια τῶνδε, ex Epigr. affertur pro Multo "plura his. Apud Suid. legitur et ADVERB. Πολυ-"πλασίως in expositione τοῦ Ἐπὶ πολλῷ, accipit au-"tem pro Multipliciter, quod et πολλαπλασίως di-"citur. Itidem affertur VERB. Πολυπλασιάζω pro "πολλαπλασιάζω, Multiplico. Sed rara hæc esse "existimo." [Schol. Eur. Hec. 574. Glossæ: *Πο-λυπλασίων· Multiplex. Πολυπλασιάζει· Multiplicat. *Πολυπλασιασμός· Multiplicatio. "Πολυπλάσιος, Me-thod. ap. Epiphan. 64, 39." Routh. Mss. Aristot. Anal. post. 1, 12. De forma πολυπλασίων dubitat Schneider. Lex. "Πολυπλάσιος, Agis Epigr. Πολυ-πλασιάζω, Nicom. Parm. 15. Pass., Etym. M." Wakef. Mss. "Philo Carpas. in Cantic. Cant. p. 52. 124." Boissonad. Mss.]

¶ Δίπλαξ, ακος, ἡ, Duplicata vestis, διπλῆ, μεγάλη διπλοῖς, ὥς τε διπλῇ χρῆσθαι, inquit Hes. Il. Γ. (126.) ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε, Δίπλακα, μαρμαρέην, ubi Eust. dicit sub. ἱστουργίαν aut ὑφήν, aut tale quid: quosdam autem sub. χλαῖναν, et intelligere per δί-πλακα, Magnam, quæ dupla indui possit; et paulo post, ἣν ἰδιωτικῶς εἰπεῖν, *δίμιτον νοοῦσί τινες. Alibi vero scribit non solum de Læna dici, verum, ut et τρίπλαξ, de aliis quoque. Ac certe Il. Ψ. (243.) legitur etiam δίπλακι δημῷ. Aliam autem habere originem hæc duo δίπλαξ et τρίπλαξ quam διπλοῦς, τρι-πλοῦς, videtur existimasse idem Eust. [Schneider. Lex. "Heyn. Hom. 4, 472. 696. 7, 520. 8, 338. 402. Toup. Opusc. 1, 388. Jacobs. Exerc. 2, 171. ad Il. X. 441. Antip. Sid. 82. Wakef. S. C. 4, 199." Schæf. Mss.]

Τρίπλαξ, ακος, ἡ, Triplex, *τρίπτυχος, τριπλῆ, Hes. Il. Σ. (480.) περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινήν, Τρί-πλακα, μαρμαρέην, i. e. *τρίθετον, κατὰ τρεῖς πλάκας, inquit Eust. [" Heyn. Hom. 4, 474. 7, 520." Schæf. Mss.]

ἈΠΟ, Præpositio solum gen. regens, Abs, vel A. Il. Π. (303.) Οὐ γάρ πώ τι Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀ-χαιῶν Προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν, Fugiebant a navibus. Υ. (4.) θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι Κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου, Convocare deos a vertice Olympi; ἀπὸ autem differre hoc modo a παρὰ dicit Ammonius, ut ἀπὸ inanimatis jungatur, ut ἀπ' Ἀθηνῶν, Ab Athenis: παρὰ animatis, ut παρὰ Σω-κράτους, A Socrate. Hom. autem, inquit, permutato præpositionum usu, dixit παρὰ νηῶν ἀνιόντε pro ἀπὸ τῶν νηῶν, sicut alibi usurpans ἀπὸ in propria signif. scripsit, Οὐδέποτε προτρέποντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν. Eust. quoque in Il. Σ. (137.) Τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο ἄνακτος, annotat, magis proprie di-ctum esse παρ' Ἡφαίστοιο, quam παρὰ νηῶν: nam παρά τινος, convenire animato, ἀπό τινος, inanimato. Usurpant vero ἀπὸ cum in aliis loquendi generibus, in quibus Lat. A vel Abs, tum vero in his; ut ἀπὸ πάντων σχολὴν ἄγων, Naz. Ab omnibus feriatus. Plut. (2, 33.) Οὐδὲν ἐλπίσαι τῇ πόλει χρηστὸν ἀπὸ τῆς στρατείας ἐκείνης λέγουσι, Nihil commodi sperasse ab

A illa expeditione: vel Ex illa. Ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, vel ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, quod Cic. A memoria exponere, dixit quodam loco, pro Memoriter. Ἀφ' ἑαυτοῦ δυνά-μενος χρήσιμος εἶναι ap. Xen. (Ἀπ. 2, 10, 3.) A seipso utilitatem afferre valens. Isocr. de Pace, Τὰς συμ-φορὰς τὰς ἀπ' αὐτῶν γιγνομένας, Calamitates, quæ ab ipsis procedunt. Item, ut Lat. dicunt Ab illo tem-pore, sic Græci ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου, et sæpius omisso gen. χρόνου. Isæus, Ἀπ' ἐκείνου Ἀθήναζε δέκα ἐτῶν οὐκ ἀφίκετο. Ex illo etiam dicunt Latini subaudientes itidem Tempore. Ἀπὸ τοῦ νῦν, et ἀπὸ τουδὶ, Ab hodierno die. Sed exp. ἀπὸ τουδὶ, sicut τὸ ἀπὸ τούτου, et τὸ ἀπὸ τοῦδε, aliis etiam modis. Apud Thuc. (2, 15.) ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀρχαίου, sub. iti-dem χρόνου. Item ἀπὸ in hac signif. cum adv. ut ἀπὸ πέρυσι, Ab anno superiore. Inest vero temporis signif. et in aliis loquendi formulis cum ἀπό: ut ἀπὸ γενέσεως, A primordio; ἀπὸ γενετῆς, A nativitate. Item ἀπὸ sequ. μέχρι, ut ἀπὸ τετάρτης ἡμέρας μέχρι ταύτης τῆς ὥρας. Sic ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, A prin-
B cipio usque ad finem. LXX. autem Interprr. post ἀπὸ posuerunt ἕως: 3 Reg. 13. Ἀπὸ πονηροῦ ἕως ἀγαθοῦ οὐκ ἐλάλησε. Sed et ipsam ἀπὸ sine μέχρι Cic. vertit Usque a, cum ἀπὸ πρώρης ap. Arat. in-terpr. Usque a prora. Apud Eund. πρώτης ἀπὸ νυκτὸς reddit Idem, Prima confestim a nocte. ‖ Quin-etiam ut A in Lat. lingua sumitur pro Post, sic et ἀπὸ in Gr. ut ἀπὸ δείπνου, A cœna. Il. Θ. (54.) Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Ῥίμφα κατὰ κλισίας· ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο: ubi annot. Schol. ἀπ' αὐτοῦ esse μετ' αὐτὸ, sub. τὸ δεῖπνον, et ita usur-pari alibi ἐκ. Sic dicitur ἀπὸ δείπνου εἶναι, Cœnatum esse. Eod. vero modo usurpatur γίνεσθαι et γενό-μενος cum ἀπό: ut Plut. (2, 546.) Ἀπὸ τῶν στρατιω-τικῶν γενόμενος ἔργων, Post munera militaria peracta, Postquam munera militaria obisset. Bud. vertit Post munera militaria quiescens. Est item ap. Diod. S. passim obvium hoc loquendi genus, ἀπὸ δὲ τούτων γενόμενος, pro Post hæc a se peracta, vel His pera-ctis, His finitis. Et sic rursum Plut. Othone, Ἀπὸ
C τούτων γενόμενος, μετὰ μικρὸν ἤκουσε θορύβου. Idem (4, 177.) Γενόμενος δὲ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἐκείνης, τρίτην ἠγάγετο γυναῖκα, Πομπηΐαν. Quod tamen et aliis modis exp. potest, sed eod. sensu. Ut autem capitur ἀπὸ his in Il., ita et cum dicitur ἀπὸ σάλπιγγος, et ἀπὸ παραγγέλσεως, secundum quosdam. Exp. enim ἀπὸ σάλπιγγος, Post tubam, i. e. Post auditam tu-bam, vel Post tubæ sonitum, Cum tuba insonuerit; et ἀπὸ παραγγέλσεως, Post imperium quasi per ma-nus traditum, vel Post denuntiationem. Quidam etiam verterunt, Ex imperio; sed ego mallem Per imperium, quam Ex imperio, vel Post imperium, ut paulo post docebo. Ἀπὸ σάλπιγγος autem non vi-deo quo alio possit verti modo, quam per Post. Xen. Ἱππ. (3, 12.) Καὶ τὸ ἀπὸ σάλπιγγος αὐτὸ δεύτερον θᾶττον ἐπελαύνειν, καλόν. ‖ Item quod dicitur Græ-cis ἀπὸ πράγματος, vel potius ἄπο, Lat. est ad ver-bum, Abs re, ex imitatione Græcorum ut quidem creditur. Vide Ἄπο.

Ἀπὸ, E, ut ἀπὸ τοῦ τείχεος μάχεσθαι, vel ἀπὸ τῶν
D νεῶν, Pugnare e muro, Pugnare e navibus, potius quam A navibus. Xen. Ἑ. 1. Ἀπὸ τῶν νεῶν ἐμάχοντο. Potest etiam verti E muro.

Ἀπὸ, Ex. Apud Xen. (A. 2, 2, 8.) Λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, Nihil perci-pimus neque e terra, neque e domibus. Ubi ob-servandum in priori parte periodi ἐκ, in posteriori autem, ἀπὸ Xen. posuisse indifferenter. Posset vero tam ἀπὸ quam ἐκ per præpos. A reddi, si λαμβάνο-μεν verteremus Accipimus. Sic et Isocr. de Pace, Τὰς συμφορὰς τὰς ἀπ' αὐτῶν γιγνομένας, possumus ἀπὸ vel per Abs, vel per Ex reddere, prout hoc vel illo ute-mur verbo in exprimendo participio γιγνομένας. Iti-dem vero ἀπὸ et ἐξ indifferenter usurpant, cum dicunt ἀπὸ τοῦ ἴσου vel ἐκ τοῦ ἴσου, aut sine articulo, ἐξ ἴσου: i. e. Ex æquo, pro Æquo jure. Thuc. Καὶ μέχρι μὲν ἀπὸ τοῦ ἴσου ἡγοῦντο, προθύμως εἰπόμεθα. Sic et ἀπὸ τῆς ἴσης dicitur ab Eod. (1, 15.) pro Ex æqua conditione: vel potius præpos. omissa, Æqua condi-tione. Item ut Græce ἀπὸ μέρους, sic Lat. E parte. Dicitur etiam ἀπὸ συνθήματος, ut Lat. E composito, E

compacto et constituto. Sic dicitur ἀπὸ κελεύσματος et ἀπὸ ἑνὸς σημείου ap. Thuc. Ἀπὸ vertitur Ex et in hujusmodi loquendi generibus, ἀπὸ δικαστηρίου ζῆν, item ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν. Xen. K. Π. 3, (2, 12.) Εἰθισμένοι ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν, Soliti e bello vivere, i. e., victum quærere; ut dixit Ovid. Vivitur e rapto. Sic ap. quendam, Victus e rapina. Est autem ap. Isocr. ἀπὸ δικαστηρίων ζῆν. Huc pertinet ἀπὸ τῶν κοινῶν πλουτεῖν ap. Aristoph. (Π. 569.) Citatur etiam e Thuc. ἀπὸ πολέμου ἐφθάρησαν, pro E bello sunt attriti, sed Lat. diceretur Bello attriti, præpos. omissa. At in hac locutione, ἀπὸ τῆς λύπης κοιμώμενος, potest ἀπὸ verti E, vel Præ; ut sit, In somnum conversus e mœrore, vel Præ mœrore.

Ἀπὸ, De, Matth. 15, (27.) Καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἀπὸ τῶν ψιχίων ἐσθίει, Canes de micis comedunt: ἀπὸ τῶν σῶν ἀναλίσκω, ap. Isocr. Absumo de tuis bonis, vel de tuo. Sic ἀπὸ τῶν σῶν δειπνῶ, Cœno de tuo, ut ap. Terent. Olet unguenta de meo, pro Meis sumtibus. Aristoph. Π. ἀπὸ τῶν ἐμῶν δειπνήσετον. Plut. Publicola, Ἀπὸ τῶν οὐσιῶν πολίτας εἰς πόλεμον εἰσενεγκεῖν χρήματα, De suis facultatibus. Quidam tamen exp. Pro suis facultatibus, i. e. Pro modo s. proportione suarum facultatum.

Ἀπὸ, Per, ut Il. Θ. (279.) Τόξου ἀπὸ κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας. Sic ap. Thuc. Schol. ἀπ' αὐτῶν exp. δι' αὐτῶν. Sic, Ἀφ' ἑαυτοῦ δυνάμενος χρήσιμος εἶναι, ap. Xen. l. c. vertitur Per se valens prodesse. Plut. (7, 316.) Ἡ γὰρ φύσις ἀγωγός ἐστιν ἀφ' ἑαυτῆς πρὸς τὸ καλὸν, i. e. Per se: Potest tamen aliis modis verti. Bud. interpr. Suapte sponte. Apud Chrys. Κατελύθη πόλεμος ἀπὸ προσευχῆς, Per preces bellum finitum est, s. cessavit. Nisi quis malit ἀπὸ προσευχῆς vertere Post preces. Item ἀπὸ προγραφῆς, Per programma, Programmate. Xen. (Ἱππ. 3, 4.) Τάς γε μὴν ἐξαγωγὰς τοῦ ἱππικοῦ ἧττον ἂν οἱ πολέμιοι αἰσθάνοιντο, εἰ ἀπὸ παραγγέλσεως γίγνοιντο μᾶλλον, ἢ ἀπὸ κήρυκος, ἢ ἀπὸ προγραφῆς. Sic ap. Eund. l. c. ἀπὸ παραγγέλσεως malim vertere Per denuntiationem, quam Post denuntiationem; quia ipsemet διὰ παραγγέλσεως alicubi dicit, quod aliis in ll. ἀπὸ παραγγέλσεως. Item ἀπ' ἐμοῦ, A me, i. e. Per me, h. e. Non obstabo. Xen. K. Π. 3, (2, 11.) Καὶ ἐπὶ τούτοις ἔλαβον καὶ ἔδοσαν πάντες τὰ πιστά· καὶ ἐλευθέρους μὲν ἀμφοτέρους ἀπ' ἀλλήλων εἶναι συνετίθεντο, Et utrosque liberos per utrosque esse placuit, h. e. παρ' ἀλλήλων, ἀλλήλων ἕνεκα, Bud.

Ἀπὸ, Absque. Thuc. 6. Ἔλεγε δὲ τοὺς Ἀθηναίους αὐλίζεσθαι ἀπὸ τῶν ὅπλων ἐν τῇ πόλει, i. e. χωρὶς ὅπλων, inquit Schol. Sic et cum vidua vocatur ἡ ἀπ' ἀνδρὸς οὖσα quasi ἡ ἄνευ vel χωρὶς ἀνδρὸς οὖσα. Itidem ἀπ' ὀμμάτων dicitur ὁ ἄνευ ὀμμάτων, Qui est sine oculis, Qui caret oculis, Oculis captus, ὁ πηρωθεὶς, inquit Eust. ut Δίδυμος ὁ ἀπ' ὀμμάτων. Similem signif. habere dicit ἀπὸ in hoc loquendi genere, ὁ ἀπὸ ἐπάρχων, ὁ ἀπὸ βασιλέων. Manasse autem hæc ex Hom. ἀπὸ θυμοῦ, pro ἔξω ψυχῆς. Quidam tamen non ἀπὸ θυμοῦ legunt, sed ἄπο θυμοῦ, scribentes ἄπο cum accentu in priore. Sic et ἄπο τῶν ὅπλων ap. Synes. pro Procul ab armis, ut postea dicetur.

Ἀπὸ, cum gen. suo aliquando nomine uno reddendum, ut, Οἱ ἀπὸ τῶν μαθημάτων, Laërt. Mathematici: sic, Οἱ ἀπὸ φιλοσοφίας καὶ λόγων, Philosophi et Literati, vel Studia literarum tractantes. Sic Οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς, Stoici: et Οἱ ἀπὸ τοῦ Περιπάτου, Peripatetici. Athen., Εἷς τῶν ἀπὸ τῆς Στοᾶς, i. e. εἷς τῶν Στωϊκῶν. Sic Οἱ ἀπὸ βήματος, Concionatores: et Οἱ ἀπὸ θυμέλης, Comici vel Tragici, ut vertit Bud. ap. Plut. Demetrio. Quidam vero Οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς [Φιλοσοφίας] vertunt, Qui sunt e philosophorum numero: et Οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς, Qui sunt e Stoicorum numero, vel Qui sunt Stoicæ factionis; ut Οἱ ἀπὸ τοῦ Περιπάτου, Qui sunt Peripateticæ factionis, qui Sectæ potius dicere debuerant, quam Factionis. Sed rectius hic est quod brevius, Stoici, Peripatetici. ‖ Ead. autem interpr. ratio tenenda est et in his locutt., ὁ ἀπὸ τηγάνου, ὁ ἀπ' ἀνθράκων: nam ὁ ἀπὸ τηγάνου idem aliter dicitur uno verbo, ὁ τηγανιστὸς, i. e. In sartagine frixus. Athen. Ἡ δὲ ἀπὸ τηγάνου, βαρεῖα καὶ δύσπεπτος. Idem, Ὁ δ' ἀπ' ἀνθράκων, γλυκύτερος. Alibi dicit pro eod. ὁ ἐξ ἀνθράκων.

Ἀπὸ, cum gen. suo per adv. redditur interdum, ut ἀπὸ ταυτομάτου, vel ἀπὸ τύχης, Fortuito, vel Forte fortuna. Ἀπὸ μνήμης, vel ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, Memoriter exponere: quod etiam dixit Cic. alicubi ad verbum, A memoria. Sic et cum dicitur ἀπὸ τοῦ προφανοῦς, pro προφανῶς s. φανερῶς, ut Thuc. et ἀπὸ σπουδῆς pro σπουδαίως, ut Hom. et ἀπὸ τοῦ παραχρῆμα, pro παραχρῆμα, ut Xen.

Ἀπὸ, cum gen. suo interdum per nomen ablativi casus redditur, Aristoph. Π. (377.) ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ Ἐθέλω διαπρᾶξαι, Parva impensa, Parvo sumtu, vel Parvis sumtibus, Cum parvo impendio. Sic et ἀπὸ σμικρῶν positum reperitur. Itidem Demosth. (256.) Στεφανοῦσιν Ἀθηναίων τὴν βουλὴν χρυσῷ στεφάνῳ ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα, quidam vertunt ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα, Impendio sexaginta talentorum. Sed videtur posse verti simplicius στεφάνῳ ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα, Corona e sexaginta talentis. Vel sine præpos., Corona talentorum sexaginta.

Ἀπὸ, in quibusdam loquendi generibus vix potest reddi Lat. sine alicujus vocabuli adjectione; Thuc. 2. Οἱ ἀπ' Ἀθηναίων Ἴωνες, Ab Atheniensibus in coloniam deducti Iones, οἱ ἄποικοι τῶν Ἀθηναίων, inquit Schol. Puto verti etiam posse, Ab Atheniensibus oriundi. ‖ Apud Plut. Othone, Ἀπ' ἐλαττόνων θαῤῥοῦσι exp. Audent cum sint pauciores.

Ἀπὸ, per tmesin etiam ponitur, sicut et aliæ præposs.: nec vero in carmine duntaxat ita usurpatur, sed interdum et ab Herod. Il. Σ. (92.) Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ. Aristoph. Π. (65.) Εἰ μὴ φράσεις γὰρ, ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. Herod. (1, 24.) Καὶ ἀπὸ μὲν ἑωυτὸν ὤλεσαι, ἀπὸ δὲ ὤλεσας Κῦρον. Cum autem in tmesi postponitur præpositioni, tum et accentum in priorem rejicit, aliarum præposs. more, quæ sunt dissyllabæ; ut, βλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει.

Ἀπὸ, supervacaneum interdum ap. poët. cum advv. νόσφιν, οὐρανόθεν, et aliis hujusmodi. Nam dicunt ἀπὸ νόσφιν et ἀπ' οὐρανόθεν pro simpl. νόσφιν et οὐρανόθεν. ‖ Contra autem defectum præpositionis ἀπὸ notat Schol. Thuc. 3, (31.) Ἐπειδὴ τοῦτον τὸν κίνδυνον φοβεῖται, τῶν ἐν Ἰωνίᾳ πόλεων καταλαβεῖν τινά.

¶ Ἄπο, adv. retracto in priorem syll. accentu. Ἀπὸ θυμοῦ, inquit Bud., vel potius ἄπο, pro ἀποθύμιος, Non e sententia, Non cordi; ut ἄπο θυμοῦ ἦν αὐτοῖς ὁ ἄρχων, i. e. μισητὸς, inquit Suid. Sunt qui velint ἄπο tam in hoc loquendi genere, quam in istis, ἄπο γνώμης, ἄπο πράγματος, ἄπο καιροῦ, aliisque ejusmodi, proprie sonare ἄποθεν, Procul; ut aperte ap. Hom. cum alibi, tum Il. B. (292.) Καὶ γάρ τίς θ' ἕνα μῆνα μένων ἄπο ἧς ἀλόχοιο Ἀσχαλάᾳ. Sic ἄπο πατρίδος, Procul a patria. (162.) ἀπόλοντο φίλης ἄπο πατρίδος αἴης. Alicubi χωρὶς exp. eod. sensu, ut Od. O. (516.) ἄπο τῶν ὑπερωΐῳ ἱστὸν ὑφαίνει, Seorsum ab his. Sed pro Procul in multo pluribus ll. aperte positum reperitur. Sic et in illo dicto, ἄπ' οὔατος εἴη ἔπος. Item in ἄπ' ὀφθαλμῶν γίνεσθαι. Sic et ἄπ' ἐλπίδος dicitur Procul a spe. Apoll. R. 2, (863.) μάλα πολλὸν ἄπ' ἐλπίδος ἔπλετο νόστος. Aliter tamen ἄπ' ἐλπίδος quidam exp. ap. Plut. (1, 634.) Ἦν καὶ Τυῤῥηνία καὶ Καρχηδὼν ἐνίοις ὄνειρος οὐκ ἄπ' ἐλπίδος. Exemplaria tamen vulg. ἀπ' ἐλπίδος habent, non ἄπ' ἐλπίδος, sed perperam. Huc pertinet et οὐκ ἄπο δόξης, quod Eust. exp. οὐ πόῤῥω τῆς περὶ ἐμοῦ ὑπολήψεως, in Il. K. (324.) Σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἄπο δόξης. Scribitur tamen in vulg. Hom. Edd. non ἄπο, sed ἀπό. Itidem in h. l. Synes. Σύνευξαι Κυρηναίοις μικρὸν ἀπὸ τῶν ὅπλων γενέσθαι, Bud. leg. censet ἄπο, interpr. Procul ab armis. Exp. tamen ἄπο non solum per Procul, s. Longe, sed et per alias voces in hujusmodi formulis sermonis. Afferam autem Bud. interpr. Ἄπο γνώμης, inquit, Longe a sententia animi. Paus. Καί πως ταῦτα Ἴωνι ἐγένετο οὐκ ἄπο γνώμης, Satis e sententia evenerunt. Idem valet ἄπο θυμοῦ pro ἀποθύμιος, Non ex animi sententia, Displicens. Themist. Ὅτι παντάπασιν αὐτῷ ἄπο θυμοῦ καὶ ἀλλοτρία ἡ μέλαινα ψῆφος, i. e. οὐ καταθύμιος. Item ἄπο pro ἔξω vult sumi Bud. in ἄπο τρόπου, quam signif. Eust. dat huic præpositioni in ἄπο θυμοῦ, vel ἀπὸ θυμοῦ, ut ap. illum scribitur, cum ἄπο θυμοῦ exp. ἔξω ψυχῆς. Addit præterea Bud. idem propemodum esse ἄπο τρόπου, quod ἄπο σκοποῦ. Plato, Οὐκ ἄπο τρόπου τοίνυν ἐστὶ διαιρεῖν δίχα, Satis consentaneum erit, Non alienum

erit. Naz. Τόδε λέγεται ὑπὸ πλειόνων, καὶ πιστεύειν οὐκ ἄπο τρόπου, Non ab re est, Satis consentaneum est ejus moribus. Item οὐκ ἄπο τρόπου pro Non immerito, citat e Gal. et huic ἄπο τρόπου opponi docet πρὸς τρόπον et κατὰ τρόπον. At vero ἄπο σκοποῦ, quod idem fere esse cum ἄπο τρόπου putat, ut modo dictum est, exp. Præter propositum, Præter intentionem et consilium. Item Non absurde. Vertit et per Procul in h. l. Dionysii H. Δοκεῖ δή μοι μὴ ἄπο σκοποῦ ἂν εἰκάσαι τὴν μὲν Ἰσοκράτους ῥητορικὴν τῇ Πολυκλείτου καὶ τῇ Φειδίου τέχνῃ, i. e. inquit, Non absurde, Non procul a cohærenti et congruenti comparatione. Huc pertinet ἄπο καιροῦ, quod aliquando ponitur adv. pro ἀκαίρως: interdum vero præfixo articulo præbet usum adjectivi; dicunt enim τὸ ἄπο καιροῦ, Quod intempestivum est. Item ἄπο καιροῦ sub. ἐστι, ut Plato, Ἴσως γὰρ οὐκ ἄπο καιροῦ πάλιν ὥσπερ ἴχνος μετελθεῖν. At vero ἄπο πράγματος est ap. Lat. e Gr. imitatione, Abs re: de hac autem loquendi formula dicetur in Πρᾶγμα. Ceterum sciendum est reperiri in variis auctorum locis junctum cum supradictis genn. γνώμης, θυμοῦ, καιροῦ, et reliquis, servato accentu in posteriore; sed tamen tanti refert alicubi utro modo scribatur, ut sit etiam contrarius pro diversa scriptura sensus. In exemplum proferam hoc loquendi genus, ἀπὸ γνώμης, cui plane contrarium est ἄπο γνώμης. Dio Hist. p. 60. nostræ Ed. Ἐκεῖνος γὰρ τοῦτό τε οὐκ ἀπὸ γνώμης σφᾶς πεποιηκότας εἰδώς. Ubi ἀπὸ γνώμης prorsus ita dicitur, ut ἀπὸ ψυχῆς ap. Demosth. Si igitur ibi ἄπο scripseris cum accentu in priore, plane contrarium sensum et alienum loco illi dederis. Vicissim si in Paus. l. c. pro ἄπο γνώμης scripseris ἀπὸ γνώμης, contrariam sententiam illius loci et minime ei consentaneam habueris.

Ἄπο cum πρὸ, vacante πρό: ut ἄπο cum νόσφιν vacante vicissim ἄπο: (Il. Π. 334.) ἄπο πρὸ νεῶν, Procul a navibus. Apoll. R. 2, (329.) νηὸς ἄπο πρὸ μεθέντες. Il. A. (541.) ἐμεῦ ἄπο νόσφιν ἐόντα: ubi exp. vel Procul vel Seorsum, et legitur ἄπο in vulg. exempl., quod positum sit per anastrophen, utpote præcedente gen. ἐμεῦ, at non item in præcedentibus ll. cum πρό: ac certe non satis commode scribi videtur cum accentu in priore, sequente illa præpositione. Quare ad vitandam incommoditatem hanc satius est ἀποπρὸ conjunctum scribere. Vide igitur suo loco Ἀποπρὸ sicut et Ἀπόπροθι, et Ἀπόπροθεν.

[" Ἀπὸ, Wakef. S. C. 3, 2. Fac. Pausan. 1, 413. Fischer. Ind. Palæph. Toup. Opusc. 2, 128. Sylb. Pausan. 61. Ammon. 20. Wakef. Eum. 183. Georg. 20. Conf. cum αὐτὸ, ad Mœr. 83.; cum ὑπὸ, ad Xen. Ephes. 183. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 506.; Select. 407. Thom. M. 817.; Add. ad 172. Wakef. Herc. 1037. ad Diod. S. 2, 438. 459. (Dionys. H. 2, 1175.) Wolf. ad Xen. Hellen. 123.; cum ἐπὶ, ad Diod. S. 1, 203. 721. Markl. Suppl. 644. Wakef. Herc. 1037.; cum ὑπὲρ, ad Diod. S. 2, 329. Ἀ. τινος γίνεσθαι, ad Diod. S. 1, 128. Ἀ. ποτηρίου etc. πίνειν, ad Charit. 272. Ἀ. φωνῆς, Wyttenb. Select. 414. Ἀφ' ἑαυτοῦ, Valck. Ammon. 2. Diod. S. 1, 524. Ἀφ' ἡμέρας, ἀφ' ἑσπέρας πίνειν, Koppiers. Obs. 88. Ἀφ' ἡλικίας ἀνθεῖν, Alciphr. 116. Ἀφ' ἑσπέρας, ad Charit. 288. Diod. S. 2, 282. Ὁ ἀπό τινος φόβος, ad Diod. S. 1, 94. Ἀ. μνήμης ἔχειν, Oblitum esse, ad Il. Γ. 191. Ἀ. θυμοῦ ποιεῖν τινά τινι, Valck. Herod. 222. Ἀ. τοῦ σταδίου αἱρεῖν, de cursore, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 8. Παῖς ἀπὸ, Verh. Anton. Lib. 144. Ἀφ' ἑαυτοῦ τι πράττειν, Mœr. 88. Ἡ ἀ. Λέσβου σταγὼν, pro Λεσβία, de his et similibus, Valck. Theocr. x. Id. p. 39. Ἀ. νόσφιν, H. in Cer. 303. Οὐκ ἀ. δόξης, Inepte? ad Mœr. 75. Οὐκ ἀ. τρόπου, Plut. Mor. 1, 11. Συγκεῖσθαι ἀ., Longin. 166. Weisk. Ἀναγράψεις ἀ. τοῦ εἴδους, Philostr. 212. Boissonad. Ὁ ἀ. Κυζίκου, Cyzicenus, Wessel. Dion. Cass. 1501. Κτίζειν πόλιν ἀ. τινος, ad Diod. S. 2, 364. cf. 2, 425. et v. l. Ὁ ἀ. Φωκέων ναὸς, Fanum de manubriis Phocensium exstructum, 2, 168. Pausan. 3, 171. Ἀφ' ὧν, E quo, Postquam, Heindorf. Plat. Gorg. 194. Ἡ ἀ. τοῦ ξίφους μάχη, ad Diod. S. 2, 169. Τοὺς ἀ. Ἀλεξάνδρου βασιλεῖς, Diod. S. 2, 365. Ἀ. γε τούτων, Heindorf. Plat. Gorg. 103. Οἱ ἀ. γῆς, ad Charit. 703. Schmieder. ad Plut. Alex. 61. Τἀπ' ἐμοῦ, Herc. F. 187. El. 666. Φθόνος, οἶκτος ἀ. τινος, Abresch. Æsch. 2, 116. Ἀ. δείπνου γίνεσθαι, Herod. 139. Diod. S. 1, 684. Ἡ ἀ. τῶν θεῶν ὀργὴ, Huschk. Anal. 63. Ἡ ἀ. τοῦ δυνάστου τιμωρία, Diod. S. 2, 434. Συντάσσεται ἀ., εἰς, Phavor. v. Μέλει. Boissonad. Philostr. 595. Ἀ. abundans, ubi secundi casus periphrasin facit, Wakef. S. C. 3, 176. cf. Fischer. Plat. Phædon. 276. Diod. S. 1, 326. 2, 476. 1, 345. Jacobs. Exerc. 1, 216.; Anth. 6, 308. 9, 30. 10, 152. 11, 307. 12, 16. 33. Epigr. adesp. 420. Ἀ., Ope, Beneficio, Propter, Morus ad Paneg. 44. Præ, pro ὑπὸ, ad Xen. Ephes. 247. An pro ὑπὸ, Wyttenb. Select. 407. 428. Plut. Mor. 1, 506. Wessel. Herod. 225. Diod. S. 1, 11. 49. 109. 242. 312. Verh. Anton. Lib. 83. Wolf. Add. ad Xen. Hell. 123. Schneider. Bergler. Alciphr. 120. Morus ad Paneg. 22. ad Charit. 548. (Ion. 272.) ad Diod. S. 1, 543. ad Pausan. 186. Pausan. 400. Wolf. ad Xen. Hellen. 123. Ἀ., de spatio loci v. temporis, ad Charit. 282. Diod. S. 2, 431. 451. Dionys. H. 1, 39. 347. 507. Boissonad. Philostr. 359. Alciphr. 184. Ἀ., Statim post, ad Charit. 288. Post, Athen. 26. Valck. Phœn. 134. ad Lucian. 1, 331. Procul ab, Xen. Mem. 1, 2, 25. Valck. Theocr. Adoniaz. p. 238. ad Diod. S. 1, 545. I. q. ἐπὶ, ἐν, Plut. Mor. 1, 701. Zeun. ad Xen. K. Π. 679. Heyn. Hom. p. 76. 86. 4, 613. Fischer. Palæph. 191. b. et Ind. Ad Charit. 263. cf. Valck. Phœn. p. 416. Xen. Ephes. 18. ad Il. T. 375. I. q. ἐκ, ad Lucian. 1, 800. Ἀ., cum gen. pretii, Bibl. Crit. iii, 1. p. 106. Ἄπο, Gesner. Ind. Orph. Valck. Theocr. Adoniaz. l. c. Steinbr. Mus. Tur. 1, 171. Brunck. Apoll. R. 71. Heyn. Hom. 4, 147. 252. 5, 600. 724. 6, 163. 491. Bast Lettre 94. Ἀπὸ, ἄπο, Heyn. Hom. 7, 437. 8, 47. Ἀπ' οὔατος, ἀπὸ θυμοῦ, 7, 471." Schæf. Mss. " Propter, Lucian. Nonn. 366. Eur. Andr. 202. Is. 538. Eryc. 9. Cum, ut instrumento, ἀ. βιοῦ, Cum arcu, Il. Ω. 605. Athen. 570. Alc. Mess. 17. Ἀ. Ἑλλήνων, More Græco, Philostr. 102. Ἀ. κακῶν, Liber malis, Simon. 18. Ἀφ' ἡδονῆς, Injucundus, 491. Ἀ. τινος λούειν, Callim. H. in Del. 124. Ἀ. τινος, A stranger to, Ælian. H. A. 667. Ἀ. τριῶν σταδίων, As far as to the space of, Joseph. 1135. Pro διά, Eur. Troad. 767. Omittitur, Æsch. S. c. Th. 218. 236. Ἀπὸ, μετὰ, Sext. Emp. 31." Wakef. Mss. " Ἀ. σκοποῦ, Abs re, Hom." Barnes. Mss. " Pro ὑπὸ, Thuc. 1, 17. Ἐπράχθη ἀπ' αὐτῶν οὐδὲν ἔργον ἀξιόλογον, cf. Not. et Var. Lect. ad 1, 24. Duker." Schweigh. Mss. Ἀπό τινος γίνεσθαι, Lucian. 4, 169. Ταύτης ἐστὶ κώμη ἡ Ἀμάρυνθος ἀφ' ἑπτὰ σταδίων τοῦ τείχους, Strabo 10. p. 30. S. pro ἑπτὰ στάδια ἀφέστηκε ἀπὸ τ. τ. At p. 324. Νησίδιόν ἐστιν ἐν τέτρασιν τῆς Δήλου σταδίοις. " Aristoph. O. 151. βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου, Melanthii causa: I. 538. Ὃς ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀριστίζων ἀπέπεμπεν, 'Modico sumtu,' Brunck. Demosth. 701. Βούλομαι μικρὰ πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν· ἔσται δὲ ταῦτα οὐκ ἀπὸ τοῦ πράγματος, Non aliena a causa." Seager. Mss. Glossæ:—Ἀπ' ἀρχῆς· A primo. Ἀπό· A, Ab, Abs, Dis, Re, De, E. Ἀπὸ ἄλλων τινῶν, Ab aliquibus. Ἀπὸ τῆς ἀναβολικῆς· Ab astratura. Ἀπὸ τῶν *ἀντεπιτρόπων· A famulariis, lib. de Off. Proconsulis. Ἀπὸ ἀρχαιογονίας· Ab origine. Ὁ ἀπὸ γένους· Generosus. Ἀπὸ διαθήκης· E testamento. Ἀπὸ τῆς δύσεως· Ab occidente. Ἀπὸ τοῦ ἐπιτηδεύματος· De professione. Ἀπὸ ἑτέρων τινῶν· Ab aliquibus. Ἀπὸ εἴτινος· Ab aliquo. Ἀπὸ εὐτελοῦς· Ab humili. Ἀπὸ καταβολῆς· Ab initio. Ἀπὸ νώτου· A tergo. Ἀπὸ ξένης· Peregre, adverbialiter. Ἀπὸ τοῦ πλανᾷν· Planum, Fallacem. Ἀπὸ ποίων· A quibus. Ἀπὸ πολλῶν· De multis. Τὴν ἀπὸ προγόνων οἰκίαν· Captam. Ἀπὸ ῥίζης· A stirpe. Ἀπὸ τόπου· Inde loci. Ἀπὸ τούτου· A modo. Ἀπὸ τούτων· Ab iis. Ἀπὸ τρόπου· Ab re. Ἀπὸ τροχίας· E præcelato. Ἀπὸ μηδενός· A nequo. Ἀπὸ μηδένων· A nequibus. Ἀπὸ μήτινων· A nequibus. Ἀπὸ ὁποίου· A quali. Ἀπὸ ὁποίων δήποτε· A qualibuscunque. Ἀπὸ ποίου γάρ· A quonam. Ἀπὸ ποταποῦ· A quali. Ἀπὸ σπουδῆς· Ex industria. Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἡλικίας· Ab ineunte ætate. Ἀπό τινος· Ab aliquo, A quodam, A quoquam. Ἀπό τινός ποτε· A quoquam, A quopiam. Ἀπό τινος γάρ· A quonam. Ἀπὸ τοιούτου· A tali. Ἀπὸ τοῦ τυχόντος· A quopiam. Ἀπὸ τρίτης ἡμέρας· E nudiustertiana. Ἀπὸ τύχης· Fortuito. Ἀπὸ χθές· Ex hesterna. Ἀφ' ἑκάστου· A quoque. Ἀφ' ἧς· E qua. Ἀφ' ἧς ἄν· A quaqua, A qua-

cunque. Ἀφ' ἧς δήποτε· A quacunque. Ἀφ' οὗ· E quo. Ἀφ' οὗ ἄν· A quoquo, A quocunque. Ἀφ' οὗ δήποτε· A quocunque. Ἀφ' οὗπερ ἄν· A quoquo. Ἀφ' ὧντινων ἄν ποτε· A quibusquibus.]

Ἄποθεν, vel Ἄπωθεν, E longinquo, Eminus, Procul, πόῤῥωθεν. Aristot. de Mundo, Πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας εἰκὸς τῆδε ἀντιπόρθμους ἄποθεν κεῖσθαι. Plut. (1, 91.) ἄποθεν τῆς Ἄλβης, Procul ab Alba. Sic ἄπωθεν per ω cum gen. Thuc. (3, 111.) Προκεχωρηκότες δὲ ἤδη ἄπωθεν τῆς Ὄλπης, θᾶσσον ἀπεχώρουν. Aristoph. Π. (674.) κειμένη ὀλίγον ἄπωθεν τῆς κεφαλῆς. Citatur et ex Æschin. (68.) ἄπωθεν ἀπὸ τοῦ κλέμματος. Et sine casu, ex Apoll. R. 2, (48.) σῖγα δ' ἄπωθεν ἑστηκώς. Et ibid. (431.) ὅσσον ἄπωθεν ἤλασσαν. Thuc. 4. Ἐν κεληντίῳ ἄπωθεν ἐφεπόμενος. Et Ἀπώτερος καὶ Ἀπώτατος, Remotior, Remotissimus: quibus usitatiora sunt adv. Ἀπωτέρω, Ἀπωτάτω, Magis procul, Maxime procul. Æschin. c. Ctes. Οἷς ἦσαν ἀπωτέρω οἱ κίνδυνοι, A quibus pericula longius aberant. Sic ἀπωτάτω δειλίας ὁ τρόπος, Longissime ab ignavia absunt hi mores. Quæ advv. cum nominibus per articulum conjuncta, nominum vim habent, ut Οἱ ἀπωτέρω φίλοι ap. Suid. Qui quidem amici sunt, non tamen affinitate aut familiaritate proximi et conjunctissimi. ["Ἄποθεν, Aristot. de Anima 45. Sylb." Routh. Mss. Glossæ: Ἄποθεν· Procul. Ἄπωθεν· Eminus, Longisecus, Longe, Longius, Eminus. Ἀπωτέρω· Ulterius. * Ἀπωτέρως· Longinquo. "Ἄποθεν, cum gen., Heyn. Hom. 8, 371. Bergler. Alciphr. 6. 286. Toup. Opusc. 2, 67. Ammon. 48. Thom. M. 544. Wakef. Phil. 473. T. H. ad Aristoph. Π. p. 463. Diod. S. 1, 270. 2, 409. ad. 1, 116. 2, 417. Schneider. ad Xen. K. A. 64. Ἄποθεν Græcum esse negat Porson. in Toup. 4, 489. Phalar. 102. Mitsch. H. in Cer. 181. Ἄ. ἀπὸ, Schneider. ad Xen. Pol. 401. Ἄπωθεν, Theocr. 1, 45. Bergler. Alciphr. 6. ad Diod. S. 1, 116. Ilgen. Hymn. 581. Thom. M. l. c. Musgr. Iph. A. 983. Porson. Med. p. 18. ad Diod. S. 1, 417. Ἄπωθε, Antip. Sid. 105. Ἄ. ἀπὸ, Lobeck. Aj. p. 334. Ἀπώτερος, Ammon. 48." Schæf. Mss. "Ἄπωθε, Quint. Sm. 6, 646." Wakef. Mss.]

"Ἄπυθεν, Hesychio ἄπυθεν, s. potius ἄπωθεν."

"Ἀπαὶ, poëtice pro ἀπό. Il. Λ. (476.) Ἰῷ ἀπαὶ "νευρῆς βεβλημένον. Hesiod. ἐδάμασσε βαλὼν αἰζήιος "ἀνὴρ Ἰῷ ἀπαὶ νευρῆς." [Sic ὑπαὶ, διαὶ, παραὶ, pro ὑπὸ, etc. "Ad Charit. 282. 724. Brunck. Œd. C. 900. Musgr. Iph. T. 454. Porson. Phœn. 866. Heyn. Hom. 5, 194. 332. 6, 202. 236. 401. 7, 242." Schæf. Mss.]

"¶ Ἄψ, Retro, Retrorsum, In aversum, ut ἂψ "ἰέναι, Regredi, Reverti. Od. O. (213.) οὐδέ σε φημὶ "Ἄψ ἰέναι κενεόν. Item, Rursus, Iterum, ut Hes. quo- "que exp. non solum εἰς τὰ ὀπίσω, sed etiam πάλιν, "ἐκ δευτέρου. Il. A. Ἂψ ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος, "Iterum in vaginam intrusit, In vaginam reposuit s. "recondidit. Et alibi, ἂψ δ' αὖθις, Rursus autem, "ἐκ παραλλήλου positis his duabus particulis synonymis." ["Heyn. Hom. 4, 672. 6, 62. 7, 217. 8, 213. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. lxii. Valck. Diatr. 139. Ἄψ et αἶψ' conf., Brunck. Poët. Gnom. 307. Wakef. S. C. 2, 128. ad Od. M. 199. Ilgen. Hymn. 405. Ἂψ δ' αὖθις, Il. 8, 335. Ἄψ, Vicissim, Heyn. Hom. 5, 549." Schæf. Mss. "I. q. αἶψα, Etym. M. 184, 33. Nicand. Al. 539." Wakef. Mss.]

¶ Ἄπιος, (η, ον,) Longinquus, Procul remotus; ut ἀπία γῆ, (Il. A. 270.) Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης: ubi tamen Eust. aliam quoque exp. affert; vult enim ἀπίην dici vel τὴν ἀλλοδαπὴν et μακρὰν, ex ἄπο, vel Peloponnesiam ab Apide: hunc autem Phoronei filium fuisse tradunt. Meminerunt et alii utriusque interpr. [Il. 3, 49. Od. 7, 25. 16, 18.: τιν' ἀπίαν γᾶν, Soph. Œd. C. 1683. Æsch. Ag. 266. Suppl. 790. Vide Ἀπία. "Casaub. Athen. 73. Heyn. Hom. 4, 84. 460. 677. Mitis, Musgr. Rhes. 226." Schæf. Mss.]

Ἄπιος, (ἡ,) Pirus, secundum quosdam ita dicta, quod primum ex illa Apia regione, de qua modo dictum est, allata fuerit. Sic autem appellatur non solum Pirus arbor, sed et Pirum fructus, ap. Athen. (650.) et Diosc. Ita enim hic 1, 168. Ἀπίου δὲ πολλὰ εἴδη, πᾶσαι δὲ στύφουσιν: 1, 169. Ἡ δὲ ἀχρὰς εἶδός ἐστιν ἀγρίου ἀπίου. Eust. in Hom. Ὄγχνη δὲ κυρίως κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ ἀγρία ἄπιος, ἤτοι ἡ ἀχρὰς, διὰ τὸ ἄγχειν τὸν προσιέμενον: subjungit et etym. ἄπιος, inquiens, dicitur, ut non habens πιότητα. Refragantur Eustathio quidam, putantes ab Apia regione deductum nomen ἄπιος, uti dixi. Ἄπιοι πέπειροι, Pira matura, Diosc. 5. Apud Theocr. (7, 120.) ἀπίοιο πεπαίτερος, Piro maturior. A quibusdam ἄπιος appellatur Pirus sativa, ut ἀχρὰς, Pirus agrestis; sed Eust. auctor est ἀχράδα dici etiam ἐπὶ τῶν ἡμέρων: et e Plut. Probl. citatur ἀχρὰς positum pro ἄπιος. || Ἄπιος e Theophr. (H. P. 9, 10.) affertur pro Herba, quæ alio nomine ἰσχὰς dicitur. || Fungi etiam species esse putatur ἄπιος. [Ἰσχὰς, Euphorbia apios Linn. Diosc. 4, 177.] || Ἄπιοι di- "cuntur αἱ ἀχράδες a Peloponneso olim dicta Apia, "ut refert Plut. Hellen. his verbis, allata simul "ratione nominis: Ἀχράδας δὲ πρῶτον ἐν Πελοπον- "νήσῳ φανῆναι τοῖς Ἕλλησιν, ἔτι τῆς χώρας ἐκείνης "Ἀπίας προσαγορευομένης, ὅθεν ἄπιοι ἀχράδες μετω- "νομάσθησαν. Apud Athen. tamen contra, lib. 14., "Peloponnesus Ἀπία olim vocata dicitur ἀπὸ τῶν "ἀπίων, διὰ τὸ δαψιλεύειν ἐκεῖ τὸ φυτόν." ["Ἄπιος, Pirus, Athen. 1, 44. Toup. Opusc. 2, 175.; Append. in Theocr. 15. Jacobs. Anth. 8, 383." Schæf. Mss. Glossæ: Ἄπιος, τὸ δένδρον· Pirus. Ἄπιοι· Volemi. Ἄπιος· Pirum, Pirus. Ἄπιος, ὁ καρπός· Pirum.]

"Ἄπιον, τὸ, Pirum, Fructus τῆς ἀπίου arboris. Ita "enim Suid. Ἄπιον, οὐδέτερον· Ἄπιος δὲ, θηλυκόν. "Veruntamen et fem. ἄπιος pro Ipso fructu usurpa- "tum reperitur: veluti cum Athen. 14. dicit, τὴν "ἀμαμηλίδα esse ἕτερόν τι τῆς ἀπίου καὶ ἥδιον: et "Æschylides ibid., ἀπίους ἡ νῆσος φέρει κρατίστας. "Et Alexis paulo ante, εἶδές ποτε Πεινοῦσιν ἀνθρώποις "ἀπίους παρακειμένας. Ibid. legitur, Τοὺς ἀπίους ἐν "ὕδατι εἰσέφερον εἰς τὰ συμπόσια, idque sine ullo men- "do: nam Schol. Aristoph. aperte testatur masc. "etiam gen. ἄπιος dici, auctores citans Plat. de LL. "Alexidem, et Pherecr., e quo affert hunc jambum, "Πρὶν ἀνακυκῆσαι τοὺς ἀπίους ἁρπαζέτω. Sed et ipse "dicit, ὁ λεγόμενος παρ' ἡμῖν ἄπιος στένωσιν τῇ γαστρὶ "παρέχει." ["Ἄπιον, Pirum, Toup. Opusc. 2, 175." Schæf. Mss. "Schol. Theocr. 7, 144." Wakef. Mss. Glossæ: Ἄπιον· Pirum. Ἄπια· Pira.]

Ἀπιοειδὴς, ὁ, ἡ, Piri formam s. speciem habens; et ἀπιοειδῆ φύλλα exp. Folia velut piri. [In Schneider. Lex. non legitur. "Galen." Wakef. Mss.]

Ἀπίτης οἶνος, Vinum e piris factum. Quod Normandi vocant Poiré: ut vinum e malis factum Pommé. [Angl. Perry.]

"Ἀπία, ας, ἡ, Apia, dicta olim, quæ nunc Pelo- "ponnesus ut refert Schol. Thuc. Quomodo acci- "piunt nonnulli ap. Il. A. (270.) Τηλόθεν ἐξ Ἀπίης "γαίης. Alii tamen appellativum esse volunt, exp. "ἀλλοδαπῆς καὶ μακρὰν ἀπεχούσης. || Ἀπία Scythis "dicitur Tellus, dea, Herod. 4. Vide et Ἄπιος." "Ἀπίη, Ion. pro Ἀπία, unde ἀπίης γαίης, Hom., "quod Hes. exp. τῆς μακρὰν ἀπεχούσης, afferens si- "militer ἀπίη pro ἀλλοδαπῆ, ἀλλοτρία. Itidemque "Suid." ["Ἀπίη γαῖα, Wolf. Præf. ad Od. p. xxvii. Ed. 2. Wassenb. Hom. 42. ad Od. 7, 25. 16, 18. Brunck. Œd. C. 1301." Schæf. Mss.]

[* Ἀπίδιον, τὸ, v. E. H. Barker. in Classical Journal 31, 113. Trallian. 7. p. 133.]

"ΑΠΟΛΛΩΝ, ωνος, ὁ, Apollo: Jovis et Latonæ "filius, Dianæ frater, quem poëtæ cognominant "φοῖβον, χρυσοκόμαν, χρυσάορα, ἀργυρότοξον, ἑκηβό- "λον: item μάντιν, μουσικὸν, ἰατρὸν, λαοσσόον, ἀπο- "τρόπαιον, προστατήριον. Porro notandum est in "accus. dici non solum Ἀπόλλωνα, sed etiam Ἀπόλ- "λω, vel facta apocope, vel contractis ω et α post "ejectum ν. Legimus enim ap. Demosth. pro Cor. "Τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον. Vocat. est Ἄπολλον: "qui interdum admirationi servit, ut Ἡράκλεις quo- "que et similia. Derivata INDE sunt, Ἀπολλωνό- "πολις, s. Ἀπόλλωνος πόλις: cujus τὸ ἐθνικὸν est "Ἀπολλωνοπολίτης, teste Steph. B.: ap. quem est "et Ἀπόλλωνος Νῆσος cum suo gentili Ἀπολλωνησί-

" της. Ab eodem dicta CIVITAS Ἀπολλωνία: e qua " qui oriundus est, Ἀπολλωνιάτης vocatur, et fem. " Ἀπολλωνιᾶτις. AT Ἀπολλωνιεὺς esse ex Ἀπολ- " λώνιον, tradit Steph. B., ut Δουλιχιεὺς e Δουλίχιον. " ALIOQUI Ἀπολλώνιον dicitur etiam Templum " Apollinis, s. Fanum, ut Thuc. Schol. testatur et " Steph. quoque B. Præterea est inde POSSESSIVUM " nomen Ἀπολλώνειος: ut Ἀπολλώνεια ἔργα ap. " Suid., τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος. Item ALIUD possessi- " vum fem. generis, Ἀπολλωνιάς: quo vocabulo τὴν " δάφνην vocari, auctor est Hes.: ut Ovidio quoque " laurus dicitur Apollinea, Claudiano præterea Fati- " dica et venturi præscia; et Statio, Amantes carmina " laurus. Sunt vero et PROPRIA inde NOMINA, ut " Ἀπολλόδωρος, Ἀπολλοκράτης, Ἀπολλοφάνης, Ἀπολ- " λώνιος, Ἀπολλωνίσκος: ITEM fem. Ἀπολλωνία et " Ἀπολλωνίς. SED ET Ἀπολλῶς quidam dictus est, " cujus mentio Act. Apost. 18. et alibi: at Ἀπολ- " λύων, Apoc." "Ἄπολλον, vocat. a nom. Ἀπόλ- " λων, O Apollo: interdum et Per Apollinem." [Ἀπολλωνίσκος, Athen. 636. " Ἀπόλλω, Ἀπόλλωνα, Mœr. 33. et n.: Toup. Opusc. 1, 78. Thom. M. 98. ad Diod. S. 1, 227. ad Herod. 457. ad Diod. S. 1, 286. 324. 384. De accus., Thom. M. 591. Jacobs. Anth. 9, 268. (mire errat Zeun. Animadv. ad Anacr. 114.) Porson. Orest. 584. De etymo, Jacobs. Anth. 10, 148. De quant., 11, 372. Ὦ 'πόλλων, Brunck. Aristoph. 1, 206. * Ἀπολλονία, Epigr. adesp. 135. Ἀπολλωνιὰς, Jacobs. Exerc. 2, 141. * Ἀπολλωνίεια, Ἀπολλώνεια, ad Mœr. 380. Ἀπολλώνιον, Fabric. Bibl. Gr. 1, 325. Cattier. p. 52. Huschk. Anal. 224. ad Diod. S. 1, 651. * Ἀπολλωνόβλητος, Macrob. 295(=191.)" Schæf. Mss. " Ἀπόλλω, Diog. L. 1, 82." Wakef. Mss. * " Ἀπολλωνιακὸς, Olympiod. V. Plat. p. 2. Beck. 77. Fischer. * Ἀπολλωνικὸς, ap. Eund. init." Boissonad. Mss.]

*ΑΠΤΩ, Necto, Annecto, Alligo. Ita Bud. e Lucian. locum tamen non proferens. Sed habemus Anthol. in hoc satis vulgato Stat. Flacci disticho, *Χρυσὸν ἀνὴρ εὑρὼν ἔλιπε βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσὸν Ὃν λίπεν οὐχ εὑρὼν, ἧψεν ὃν εὗρε βρόχον*, Laqueo collum nodavit, ut Naso loquitur; vel Alligavit. Intelligendum est autem in priore versu, ut de hoc obiter admoneam, non simpl. *ἔλιπε βρόχον*, sed *ἔλιπε βρόχον*, quem *ἅπτειν ἤθελεν*. At vero, *Ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου*, Od. Λ. (277.) est *κρεμάσασα*, vel *ἐκδήσασα ὑψόθεν*, Eust. Suidæ quoque *ἅπτων* est *δεσμεύων*, addenti et *κρατῶν*. Sed et Plato Cratylo, *Τὸ δὲ ἅπτειν, καὶ δεῖν, ταυτόν ἐστι*. Sunt qui *ἅπτειν* sumi etiam putent pro *σφίγγειν*. Ceterum multo frequentius est h. v. in compp., quibus vero cum præposs. componatur, e seqq. patebit. Pass. item participia *ἁπτόμενος* et *ἡμμένος* inveniuntur posita, pro Annexum, et quod Cic. vocat Aptum; ut, cum ab eo dicitur Sapiens totus esse aptus e sese. Aristot. de Part. An. 2. *Οὔτε ὀστοῦν ἐστὶν αὐτὸ καθ' αὑτὸ οὐδὲν, ἀλλ' ἢ μόριον ὡς συνεχὲς ἢ ἁπτόμενον καὶ προσδεδεμένον*. Bud. postquam *ἁπτόμενος* esse dixit Aptus, i. e. Consertus et Compositus, hoc ipsum exemplum affert. Idem, Aptus etiam est, inquit, *ἁπτόμενος καὶ ἀναρτώμενος*, Dependens ex aliquo. Citatur autem et e Plut. *Λοιμὸς ἐμπίπτει ἁπτόμενος καὶ καρπῶν ἀφορίας*. Quod exp. Pestis incidit, sterilitas quoque agrorum consequitur. Et ex Eod. *Τοῦ φρονεῖν καὶ λογίζεσθαι πεφυκότος ἅπτεται*, pro Cum rationali animi parte conjungitur. Sed Bud. *ἅπτομαι* pro *συμφύομαι* etiam affert e Theophr. i. e. Hæreo, Conglutinor, 567. Invenitur *ἡμμένος*, sicut et *ἐξημμένος*, etiam pro Suspensus, Appensus. ‖ *Ἅπτομαι* autem pro Tango, Capesso, &c. ejusque compp. seorsum ponere decrevi.

[Ἅπτω, Necto, Æsch. Choëph. 865. *πάλην τινί*. " Ruhnk. Ep. Cr. 248. Valck. Hippol. 230. Wakef. S. C. 1, 17. ad Charit. 482. 524. 724. 778. Musgr. Rhes. 208. Wakef. Eum. 307. Jacobs. Anth. 8, 80. Lobeck. Aj. p. 326." Schæf. Mss.]

*Ἅπτω, Accendo. Aristoph. *ἅπτε, παῖ, λύχνον*. Sic *λύχνον ἅπτειν*, Luc. 8, (16.) 11, (33.) 15, (8.) Et pass. *Ἅπτομαι*, Accendor, unde *ἡμμένος* partic. Accensus, ut *ἡμμένος σφηνίσκος*, Palus accensus vel ignitus, Ari-

A stoph. (Π. 301.) de Cyclope excæcato loquens. Idem, (N. 1490.) *Δᾷδ' ἐνεγκάτω τις ἡμμένην*. Metaphorice etiam ponitur interdum *ἅπτεσθαι*, ut *ἁπτομένης τῆς μέθης*, in VV. LL. pro Cum accenderetur ebrietas, q. d. Cum incalesceret ebrietas. In illis tamen exp. Inter initia ebrietatis. [Gl. Ἅπτω· Accendo, Mico. " Ἅπτω, Accendo, Valck. Phal. p. xix.; ad Hippol. 230.; Diatr. 157. Fischer. Anacr. 15. Lennep. Phal. 25. ad Lucian. 1, 526. Jacobs. Anth. 6, 72. 11, 315. Wakef. Phil. 743. 745. Agathias 63. Paul. Sil. 74. 152. Conf. cum *ἅπτω*, Boissonad. Philostr. 600. *Λύχνων ἡμμένων*, ad Herod. 606. *Ἀψαμένων*, Plut. Alex. 57. Schm. *Ἅπτειν, ἅπτεσθαι*, ad Lucian. 1, 519." Schæf. Mss. " Arrian. Epict. 1, 19. 20. Hom. Od. I. 379." Wakef. Mss. Callim. H. in D. 116.]

¶ *Ἅπτομαι*, Tango, Attingo, ut *ἅπτεσθαι νηὸς*, Il. B. (152.) Lucill. Epigr. *Εἶπε, καὶ ἐκτείνας μόνον ἥψατο*. Matth. 14, (36.) *Ἵνα μόνον ἅψωνται τοῦ κρασπέδου*. Ubi observa additum *μόνον*, sicut in præcedente, ad majorem emphasin. Apud Paul. ad 1 Cor. 7, (1.)
B *Γυναικὸς μὴ ἅπτεσθαι*, Mulierem non attingere; quo declarari existimatur viri cum muliere congressus. Plut. autem (1, 453.) *ἅπτεσθαι Πελοποννήσου*, pro In Peloponnesum pervenire. Exp. et In Peloponnesum appellere. Sed malim, v. Attingere retinendo, Cesarem imitari, qui Britanniam attingere, eod. plane modo dixit, B. G. 4, (33.) Sed et Tangere hac in signif. Cic. dixit post Plaut. ‖ *Ἅπτομαι* in alia etiam signif. metaph. possumus ad verbum interpr. Tango; videlicet cum pro Taxo ponitur, s. Increpo. Herod. 5, (92.) *Ἑστεῶτες ἐπὶ τῶν θυρέων ἀλλήλων ἅπτοντο καταιτιώμενοι*. Sic Ter. Eun. (3, 1, 30.) Tangere usurpavit, Quo pacto Rhodium tetigerim in convivio. Hoc et Perstringere dicitur. ‖ Sed *ἅπτεσθαι ἀνθρώπου* non tantum dicimur, cum eum tangimus verbis, sed et cum manum in eum injicimus: in qua signif. e Plut. citatur; et e Plat. de LL. *ἅπτομαι βιαζόμενος*, pro Manus infero. Possumus autem *ἅπτεσθαι ἀνθρώπου*, et Invadere hominem interpr. alicubi; ut, cum pestis ap. Thuc. 2, (48.) *Τοπρῶτον ἐν τῷ Πειραιεῖ ἥψα-*
C *το τῶν ἀνθρώπων*, Invasit homines. Quæ interpr. verbo *ἅπτεσθαι* convenit cum aliis etiam genitivis juncto, ut, cum dicitur a Plut. Publicola, *ἅπτεσθαι τῶν πολιτῶν λιμὸς*, Fames invadere cives. In VV. autem LL. *ἅψασθαι τῶν κτημάτων*, Pignora capere, exp. ex auctoritate Budæi. At cum Diosc. *περὶ ἄγνου* scribit, *Ἅπτεται δὲ καὶ κεφαλῆς, κάρον ἐπιφέρων*, possumus quidem et hic Invadit caput, interpr. sed magis tamen proprie cum Bud. Tentat caput. Hujus autem signif. verbi Tento, exempla vide cum ap. Bud. tum in Thes. L. L., quem pater meus edidit. Ceterum in VV. LL. affertur et *ἁψάμενος αὐτῆς*, e Plut. pro Ejus amore vecors; quod mendosum puto. ‖ *Ἅπτομαι*, inquit Bud., Attingo et tracto artem aliquam, et illi studeo; ut *ἅπτεσθαι τῶν μαθημάτων*, Plato; *ἅπτεσθαι μουσικῆς*, Athen. Cum hujusmodi autem genitivis *ἅπτεσθαι* exp. et aliis modis, sc. Vacare, Operam dare, Animum adjicere; ut *ἅπτεσθαι γυμνασίων*, Gal. *ἅπτεσθαι τῆς τέχνης*, Plut. Interdum tamen *ἅπτεσθαί τινος μαθήματος* est simpl. Attingere et degustare; pro quo
D itidem *γεύεσθαι* dicunt. Sic Plato de Rep. 3. (312.) *Τί δὲ ἂν αὖ γυμναστικῇ πολλὰ πονῇ καὶ εὐωχῆται εὖ μάλα, μουσικῆς δὲ καὶ φιλοσοφίας μὴ ἅπτηται*; Et paulo post, *Ἅτε οὔτε μαθήματος γευόμενον οὐδενός*. ‖ *Ἅπτομαι λόγων* in VV. LL. citatur ex Eur. pro Utor rationibus, non reddita verbi *ἅπτεσθαι* signif. Ex Eod. *ἅπτομαι τῆς τύχης ἄριστα*, pro Res mihi succedit prosperrime. Afferuntur et hæc, e Plut. ut opinor, *Ταχὺ καὶ νεανικῶς ἔοικεν ἅπτεσθαι τοῦ Θεμιστοκλέους τὰ πολιτικὰ πράγματα*, pro Celeriter et audacter visus est remp. attigisse Themist. Quasi vero *ἅπτεσθαι τοῦ Θεμιστοκλέους τὰ πολιτικὰ πράγματα* dictum esset inversa constr. pro *ἅπτεσθαι τὸν Θεμιστοκλέα τῶν πολιτικῶν πραγμάτων*. Sæpe autem et per Capesso redditur: ut Plut. *Τότε δὲ Καῖσαρ ἐλθὼν ἥψατο πολιτεύματος*. Apud Eund. vero (2, 550.) *ἅπτεσθαι τῆς πολιτείας* quidam exp. Animum ad capessendam remp. appellere. Rursum *ἅπτεσθαι τῶν ὅπλων*, Arma capessere, ap. Eund. *Ἅπτομαι* cum nonnullis genitivis vertitur et per Aggredior, quod verbo Capesso affine est; ut

ἅπτεσθαι τῶν πραγμάτων dicitur a Thuc. Sic ἅπτεσθαι τοῦ πολέμου, ap. Eund. 5. (8, 2.) Bellum uggredi, vel Bellum capessere. Apud eund. Thuc. 2, (17.) ἅπτεσθαι τῶν πρὸς τὸν πόλεμον, Capessere quæ ad bellum pertinent, Incumbere in apparatum eorum, quæ etc. Apud Plut. tamen (2, 54.) ἅπτεσθαι πολέμου accipitur etiam pro Committere bellum, si Budæo credimus. In loco tamen, quem affert, malim ἥψαντο πολέμου vertere, Prælium aggressi sunt, vel Prælium committere cœperunt. Nam Prælium committere duo significat.

Ἅπτομαι, Gusto, Esito. Bud. ex h. l. Plut. Ἐβρώθη δὲ καὶ φλοιὸς, ὡς λέγεται, καὶ ζώων ἀγεύστων πρότερον ἥψαντο. Alibi autem e Laërt. affert in Pythagora, 419. Ἀλεκτρυόνος μὴ ἅπτεσθαι λευκοῦ, ὅτι ἱερὸς καὶ ἱκέτης. Idem, Τῶν ἰχθύων μὴ ἅπτεσθαι ὅσοι ἱεροί. Sed multo antiquioris scriptoris addo testimonium, Thuc. 2, (50.) Τὰ γὰρ ὄρνεα καὶ τετράποδα ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται.

[Ἅπτομαι, Xen. K. Π. 1, 6, 25. Πόνοι ἅπτονται τοῦ σώματος, Symp. 3, 2. λόγων, Plato 2, 145. ἔργου. Glossæ: Ἥψατο· Tetigit, Attigit. "Ἅπτομαι, Wakef. S. C. 4, 127. Brunck. Apoll. R. 47. Boissonad. Philostr. 418. 452. 521. 544. 569. 581. 586. 603. Thom. M. 480. ad Charit. 529. Wakef. Phil. 743. 745. Valck. Phœn. p. 152.; Hippol. p. 230. ad Charit. 225. 281. Abresch. Lect. Aristæn. 171. Wassenb. Hom. 136. ad Xen. Eph. 133. Wyttenb. Select. 422. Musgr. Bacch. 617. ad Phalar. 233. Ἅ. καρδίας, Bergler. Alciphr. 187. Valck. Herod. 312.; τοῦ νόμου, Valck. ad Il. 22. p. 72.; θαλάττης, ad Charit. 261.; τῆς τύχης, ad Hesych. 1, 130.; εὐνῆς, Porson. Phœn. 960. σίτου, Boissonad. Philostr. 518. Aristot. H. A. 417. Schn. Ἡμμένος ἡλικίας, Thom. M. 800. Ἐφήβου ἁπτόμενος, Philostr. 202. Boissonad. Ἧψαι, Jacobs. Anth. 10, 44. Inhærere, Heyn. Hom. 7, 139. Edere, Bergen. Obs. 204. ad Herod. 363. Wakef. S. C. 4, 192. Pausan. 324. ad Lucian. 1, 683. Rapere, Xen. Mem. 3, 6, 11. De vino, Casaub. Athen. 63. De coitu, Valck. Phœn. p. 349.; Hippol. p. 258. Editio Lips. Euripidis 3, 214. Conf. cum τύπτω, ad Diod. S. 2, 337." Schæf. Mss. "Severe perstringo, Lucian. Necyom. Cupio, Philostr. 51. Edo, Vescor, Diod. S. 1, 94. Ælian. Ἡμμένος, Plato Phæd. 57. Ἡμ. παιδείας, Compos doctrinæ, Zosim. 427.; ἡλικίας, Qui ætatem attigit, Lucian. 3, 627. Ἅ. cum dat., Pind. I. 4, 20. P. 10, 44. Nemes. 138." Wakef. Mss.]

[* Ἁπτέον. Plato de LL. 7, 525. 10. p. 891. "Suid. Clem. Alex. (659.)" Wakef. Mss.]

Ἅμμα, τὸ, Nexus, Vinculum. Item Illaqueamentum, ut Bud. ex Hes. scribit. Dionys. P. de Apolline, p. 73. Ed. paternæ, χρυσέης ἀναλύεται ἅμμα φαρέτρης, i. e. λύει τὸν τῆς φαρέτρας δεσμὸν, inquit Eust., qui in alio ejusdem poëtæ loco ἅμμα τόξου exp. τὸν σύνδεσμον. Sed VV. LL. ap. Eund. ζώνην etiam signif. tradunt. Xen., inquit Bud., ἅμματα pro Maculis retium accipere videtur: unde dicit περιδρόμους ἀναμμάτους, Enodes. J. Poll. autem (5, 29.) dicit βρόχους, Maculas, ἐκ τεττάρων ἁμμάτων συνεστηκέναι: inde δεχάμματος ἄρκυς. Hæc Bud. Legimus certe et ap. Plut. (10, 65.) ἅμμασι τῶν βρόχων, sed de Arundine piscatoria, Ἔπειτα τὴν ὁρμιὰν οὐ ποιοῦσι πολύπλοκον τοῖς ἅμμασι τῶν βρόχων, οὐδὲ τραχεῖαν, quæ Grynæus interpr., Et funiculum ipsum nodorum vinculis nec multiplicibus nec asperis faciunt. ‖Ἅμμα, metaph. ut ἅμμα κορείας, Vinculum virginitatis, Anthol. Et ἅμματα παρθενίης, ibid. [Gl. Ἅμμα· Nodus. Ἅμμα λόγχης· Amentum. Ἅμμα τῶν ἀκοντίων· Amentum. Ἅμμα, ἐπὶ πάλης· Nexum. "Est proprium palæstræ nomen, ut Lat. Nexus. Cf. Gesner. Quintil. 2, 8, 13." Schweigh. Mss. Plut. Alcib. 2. Ἐν μὲν γὰρ τῷ παλαίειν πιεζούμενος, ὑπὲρ τοῦ μὴ πεσεῖν ἀναγαγὼν πρὸς τὸ στόμα τὰ ἅμματα τοῦ πιεζοῦντος, οἷος ἦν διαφαγεῖν τὰς χεῖρας. Ἀφέντος δὲ τὴν λαβὴν ἐκείνου, καὶ εἰπόντος· Δάκνεις, ὦ Ἀλκιβιάδη, καθάπερ αἱ γυναῖκες· Οὐκ ἔγωγε, εἶπεν, ἀλλ' ὡς οἱ λέοντες. Vide Fabri Agonist. Eur. Hipp. 781. Bacch. 695. Lucian. 6, 141. Ἅμμα κατ' ἰξύος δήσας. "Ἅμμα, ad Charit. 788. Musgr. Hel. 1382. Jacobs. Anth. 6, 189. 434. 8, 80. 9, 34. 193. 11, 135. 207. Philippus 27. ad Diod. S. 2, 230. Ἅμμα et ὄμμα, Gronov. Diatr. Stat. 149. Lips. Vocabulum luctæ proprium, Heyn. Apollod. 417. Ruhnk. Ep. Cr. 195. Wyttenb. Plut. S. N. V. 143. Funis, Valck. Phœn. p. 405. Toup. Opusc. 1, 354. 2, 60. 186. Ilgen. Hymn. 624. ad Charit. 375." Schæf. Mss. "Articulus, Plut. 1, 192. Florum nondum apertorum nodus, Oppian. C. 1, 123. Nutrix, Mater, Rhea." Wakef. Mss.]

Ἀνάμματος, ὁ, ἡ, Vinculo s. Nodo carens; ut περιδρόμους ἀναμμάτους, dicit Xen. (K. 2, 5.) pro Enodes, interpr. Bud. Ετ Δεχάμματος, ap. eund. Xen. (K. 10, 2.) Decem ἅμματα habens; UT Τριακονθάμματος, (K. 2, 5.) Constans triginta ἅμμασι. Nam δεχάμματος ἄρκυς ab eo dicitur, δίκτυα autem τριακονθάμματα. Vide Ἅμμα.

[* Ἀμμή, Sutrum, Gl.]

Ἅψις, ἡ, Tactus, Tactio. Item Contrectatio et Attrectatus, quidam Ciceroniane posse reddi volunt. Ἅψις, inquit Bud., Tactus, pro ἀφῆ, ap. Aristot. Meteor. 4. Κίνησις ὑπὸ τοῦ κινοῦντος ἡ ἐγγίνεται ἀπὸ τῆς ἅψεως. Citatur ex Eod. de Anim. 4. Ἅψις χυμῶν.

¶ Ἀψὶς, ῖδος, ἡ, vel Ἁψὶς, cum α habente spiritum asperum aut lenem, Connexio, ut quidem ap. Il. E. (487.) ἀψῖδες λίνου exp. ab Hes. videlicet συναφαί, item ἅμματα. Etym. quoque signif. ait δεσμόν. Μήπως ὡς ἀψῖσι λίνοιο ἁλόντε πανάγρου. Ubi Eust. exp. τὰς καμπὰς καὶ ἀγκάλας. In VV. autem LL. hæc leguntur, Ἀψὶς, Testudo, Fornix, Arcus, Arcuata figura, vel Constructio arcuatim facta, Plinio; Arcuatum curvamen, Ovidio. Sic ἀψὶς τροπαιοφόρος, Arcus triumphalis, qui imperatoribus erigi consueverat. Qui honos concessus est etiam Liviæ Augusti uxori, et antea nulli feminæ; sed tamen non fuit extructus. Dio, Καὶ εἰκόνες αὐτῷ ἐπ' ἀψίδων ἔν τε τῇ τοῦ Τιβέριδος γεφύρᾳ ἐποιήθησαν κ.τ.λ. Item, Ἀψίς τε τροπαιοφόρος ᾠκοδομήθη. Cic. hujusmodi arcus appellat Fornices: et Liv. Dec. 4. lib. 2. Fornicibus signa aurata instituit. Ἀψὶς est etiam Curvatura rotæ, i. e. Lignum supra rotas tenens scalas, s. in quo figuntur radii: videlicet Ligneus rotæ circulus; ἀπὸ τοῦ ἅπτεσθαι, A tangendo, quod rotæ, cum volvuntur, terram contingant. Hesiod. (Opp. 426.) Τρισπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδώρῳ ἀμάξῃ, ubi accentu acuto notatur prior. Signif. etiam Vinculum, παρὰ τὸ ἅπτειν, quod est δεσμεῖν. Dicuntur item ἀψῖδες Circuli in stellis, teste Plin. Apud Hom. l. c. ἀψῖδες λίνου per periphr. pro δίκτυα, Retia, Plagæ, ἅμματα καὶ συναφαὶ τοῦ δικτύου. Hactenus VV. LL. His autem addo, primum quod ad ἀψῖδα attinet, de Rota dictam, Plut. (6, 393.) Τροχοῦ περιστείχοντος, ἄλλοθ' ἡτέρα Ἁψὶς ὕπερθε γίγνεθ', ἄλλοθ' ἡτέρα: quæ puto Proverbialia esse alicujus poëtæ verba. Hesychio quoque ἁψῖδες sunt τὰ κύκλα τῶν τροχῶν, αἱ περιφέρειαι, ἢ καμάραι. Suid. habet duntaxat ἁψῖδες, καμάραι. Quod autem ad etymum attinet, non dubium est, quin omnibus hujus vocis signiff. accommodatius sit deducere eam ab ἅπτω, Connecto, quam ab ἅπτομαι, Tango; nam etiamsi missam faceremus exp. Hesychii συναφαὶ et ἅμματα in Hom. l. c. et Eust. sequeremur, καμπὰς exp. Curvaturas, scimus omnem curvaturam et arcuatam figuram ἅπτειν inter se partem unam cum altera. De iis autem, qui ἀψῖσι scripserunt in Hom. l. c. notantes α spiritu tenui, quamvis alioqui hæc vox ab ἅπτω deducatur: de ἄψιν item, quod ap. Hesiod. l. c. legitur, consule Eust. et Etym. In illo certe Plut. loco ἁψὶς reperio cum α spiritum habente asperum; sic et ap. Hesych. ἁψῖσι bis, cum ἁ itidem: sed idem habet ἀψῖδες cum ἀ, sicut et Suid. In Dion. tamen l. c. videmus ἐπ' ἀψίδων, non ἐφ' ἁψίδων scriptum esse. Sed in ea Hom. Edit., quam octo ab hinc mensibus dedi, ἁψῖσι legitur cum α habente spiritum asperum, quod eam scripturam antiquissimum et fide dignissimum Bibliothecæ meæ exemplar comprobet. [Archestr. ap. Athen. 7. p. 326. Ὅταν Φαέθων πυμάτην ἀψῖδα διφρεύῃ. Ἀψῖδος κύκλος, Anal. 1, 416. Glossæ: Ἀψίς· Forfex, Arcus, Fornix. Ἀψὶς, καὶ πόρνη· Fornix. "Heringa Obs. 147. ad Charit. 245. Valck. Hippol. p. 297. ad Lucian. 1, 493. Markl. Suppl. 991. Jacobs. Animadv. 171.; Anth. 7, 230. 9, 143. 11, 88. 256. 267. 12, 187. Huschk. Anal. 279. Ἀψὶς, T. H. ad Aristoph. Π. p. 378. et Schol. Diod. S. 2, 471.

Heyn. Hom. 5, 97. 711. Heusing. Emend. 326. Heindorf. Plat. Phædr. 252. Boëckh. in Plat. Min. 192. Ligneus rotæ circulus, Heyn. Hom. 5, 130." Schæf. Mss. " Connexio, Oppian. H. 4, 146. Arcus, Dio Cass. 579." Wakef. Mss.]

"Ἄψις φρενῶν dicitur ab Hippocr. ἡ παραφροσύνη, " ut interpr. Gal. Comm. 3. εἰς τὸ Περὶ Διαίτης Ὀ- " ξέων. Gorr. Sonat Tacta mens, i. e. Læsa." [Schneider. Eclog. Phys. p. 41. Hippocr. 249, 19. 353, 46. 374, 25. 376, 1.]

[* Ἀψιδοειδὴς, ὁ, ἡ, In modum apsidis formatus s. structus.]

[* Ἀψιδόω, δικτύοις μόλιβδος, Anal. 2, 212. " Toup. Opusc. 2, 125. Jacobs. Anth. 9, 143." Schæf. Mss.]

[* Ἀψιδωτὸς, ή, όν, Arcuatus, Gl.]

¶ Ἄψος, τὸ, Membrum. Od. Δ. (794.) Εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δέ οἱ ἄψεα πάντα, Soluta ei sunt omnia membra (dormienti.) Esse autem hic ἄψεα i. q. μέλη, ostendit epith. quod somno tribuitur, λυσιμελής: perinde ac si hic diceremus λύθεν δέ οἱ μέλεα. Unde etiam refelli posse existimo alteram illam τοῦ λυσιμελὴς exp. ἀπὸ τοῦ λύειν τὰ μελεδήματα s. τὰς μελεδῶνας. Ceterum vult Etym. ἄψεα proprie esse Juncturas membrorum, per catachr. autem pro Membris accipi, ab ἅπτω, ἄψω: et dici ἄψεα, quasi τὰ ἐξ ἀλλήλων συγκείμενα καὶ συνηρμοσμένα. Hes. vero negat etiam plane aliud quam Juncturas membrorum signif. Sed Suid. Etymologistæ assentitur; qui tamen quod ad etymum attinet, deducit ἀπὸ τοῦ ἐφάπτεσθαι ἀλλήλων. Præterea illud epith. λυσιμελὴς dubitationem hanc tollere videtur. Quanquam si quis in Hom. l. c. ἄψεα Juncturas membrorum interpr. sensus idem maneret. Affert autem Etym. h. l. Nicandri, Τῶν δέ τε καμνόντων ὀλίγος περὶ ἄψεα θυμός. [Apoll. R. 2, 199. ὀλίγος περὶ ἄψεα θυμὸς pro σῶμα. Oppian. H. 3, 538. δεσμοῦ ἄψεα.] " Αἴψεα, " Hes. exp. τὰ μέλη, Membra, sed annotans, quos- " dam scribere ἄψεα, et quidem rectius." [Ἄψος, Valck. Animadv. ad Ammon. 121. Ἄψος, Toup. Opusc. 2, 28. Emend. 2, 18. ad Charit. 756. Huschk. Anal. 171." Schæf. Mss. " Regionis pars, Orph. Arg. 737." Wakef. Mss.]

Ἀπτὸς, (ἡ, ὸν,) q. d. Tangibilis, Qui tangi potest, Sub tactum cadens. Cic. ἀπτόν ἐστι vertit alicubi Tangi potest. Alibi reddit Tangitur. Alibi interpr. Sub tactum cadit. Sed et Tractabile dixit, quod Plato dixerat ἀπτὸν in Timæo. Harum autem interprr. testimonia e meo Cic. Lex. petere potes. Plut. (9, 730.) Οὔτε ὁρατὸν, οὔτε ἀκουστὸν, οὔτε ἀπτὸν, οὔτε ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσι γνωστόν. [" Galei Myth. 546." Wakef. Mss.]

Ἄαπτος, ὁ, ἡ, q. d. Intangibilis, vel Non tangendus, ap. Hom. Cujus tamen vocis controversa est ap. Gramm. derivatio, ut ex his patebit, quæ olim ex illis annotavi. Ἄαπτος, q. d. Non tangibilis. Vel, Non tangendus, et Evitandus. Aut, Lædi nescius, Qui lædi non potest, Cui noceri non potest. Ἄαπτοι χεῖρες ap. Hom. et Hesiod. aliquot ll., ἃς οὐ δύναταί τις ἰάψαι, τουτέστι βλάψαι, Quas nemo potest lædere, Lædi nescias, q. d. Inviolabiles. Nam ab ἴψ fit v. ἰάπτω, unde nomen ἴαπτος: cui præfixo α priv. ἀίαπτος, et sublato ι, ἄαπτος. Aut, si α primum sit ἐπιτατικὸν, exp. Quæ valde possunt lædere. Etym. et Suid. ex Herodian. Idem Etym. ponit et aliam derivationem, ab ἅπτω pro ἅπτομαι, Tango, ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο, Quas nemo possit attingere: quasi ἀπροσίτους, ἀπροσπελάστους, Inaccessas, Ad quas prope accedi non possit, aut accedendum non sit. Hes. exp. et ἀπτοήτους, Interritas, Imperterritas; quæ exp. est Aristarchi, ut testatur Eust. Idem ait Aristoph. scripsisse ἀέπτους per ε, quasi ἀῤῥήτους, Ineffabiles. Vel, Quas sequi nemo possit. Ego illam deductionem ab ἅπτομαι, ut simplicissimam, ita tutissimam esse existimo. [" Heyn. Hom. 4, 150. 6, 385." Schæf. Mss. " Formidabilis, Oppian. 5, 629." Wakef. Mss.]

Ἀπτικὸς, (ἡ, ὸν,) Tangendi vim habens, Tangendi facultate præditus. Et ἀπτικὴ αἴσθησις, q. d. Tactivus sensus aut tactorius, et ἀπτικὴ δύναμις, Tactiva vis. Et ἀπτικώτατος, pro Tangendi vim præcipue s. præ ceteris obtinens; ut lingua est ἀπτικώτατον μόριον: nam gustus est quædam tactus species. [" Aristot. de Anima 3, 12." Routh. Mss. Idem de Part. Anim. 2, 12. γλῶττα ἀπτικωτάτη. " Thom. M. 632." Schæf. Mss.]

[* Κηριάπτης, Ceriforus, Gl.]

[* Ἄπτρα, ἡ, ἡ τοῦ λύχνου θρυαλλὶς, ET Ἀπτρίον, τὸ, Schol. in Dionys. Thracem, ap. Bekk. Anecd. Gr. 794. Bast. ad Greg. Cor. 28.]

Ἀνάπτω, Adalligo, Religo, Appendo, Suspendo ad. Od. T. (274.) Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε, χρυσόν τε. Ubi Eust. ἀνῆψεν vult esse ἐξέδησεν, vel ἀνέθετο, aut ἐξήρτησεν, ut, cum dicitur βρόχον ἀνῆψε. Idem alibi docet ἀνῆφθαι ἔκ τινος τόπου dici πέρατα σχοινίων, pro ἐκδεδέσθαι, exp. h. l. Od. M. (51.) ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω. Apoll. R. 2, (160.) τῇ καὶ τὰ περὶ πρυμνήσι' ἀνῆπτο. Sed et ἀναψόμεθα act. signif. pro Religabimus, ex Eur. Med. (798.) citatur, Ἐκ τῶνδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων. Et e Philostr. Ἀναψάμενοι τὸ πλοῖον. ‖ Ἀνάπτομαι, Circumjicio, Induo: ut Anthol. στέρνοις νεβρίδ' ἀναπτομένη: unde metaph. τάρβος ἀνάψομαι Apoll. R. (2, 643.) pro περιθήσομαι: in quo cum arbitror imitari illam Hom. metaph. (Od. I. 214.) ἐπιειμένος ἀλκὴν, aliaque hujusmodi. Ἀνάπτομαι ἐν καμάτοισι citatur ex Eod. pro κεῖμαι.

Ἀνάπτω, Circumpono, Appono alicui quasi ei alligans; ut μέμψιν ἀνάπτειν τινὶ, Anthol. quod videtur dictum ad imitationem Hom. phrasis μῶμον ἀνάπτειν, Od. B. (86.) ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι, quod quidam exp. Notam inurere; sicut et ap. Apoll. R. 2, (245.) τί νύ τοι τόσα κήδε' ἀνῆπται; Cur tibi tot dolores sunt inusti? Bud. scribit ἀνάπτειν μῶμον sibi videri dictum translatione sumta ab iis, qui ridiculum quid suspendunt iis, quos ridere volunt. Sequendo autem hanc Bud. exp. ἀνάπτειν proprie esset Appendere, i. e. Ad aliquem suspendere. ‖ Ἀνάπτω, Attribuo, Tribuo, Acceptum fero. Plut. Probl. Τὰ μὲν πλεῖστα τῶν γαμικῶν εἰς τὴν Ἥραν ἀνῆπτον. Ibid. Μοναίσῃ τὴν χάριν ἀνάπτων, Beneficium acceptum ferens. Idem, (1, 172.) Τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς πολιτείας εἰς τὸν Πύθιον ἀνῆψε. Sic et alibi utitur eodem modo. Alex. de Fato, Ἀνάπτειν εἰς ἑαυτὸν αἰτίαν τῶν γινομένων, Sibi causam vindicare. Exp. etiam ἀνάπτειν τινὶ in hujusmodi locis Referre ad aliquem, i. e. Referre rem quampiam ad aliquem tanquam ejus auctorem. Existimo autem, qualem habet metaph. ἀνάπτω in hujusmodi loquendi genere, talem habere propemodum v. Pendere ap. Lat., ut, cum dico, Salutem meam e tua pendere humanitate existimo: perinde est ac si ita loquerer, Τὴν ἐμὴν σωτηρίαν ἀνάπτω τῇ σῇ φιλανθρωπίᾳ: ut hic ἀνάπτω proprie sit Appendo, sicut in præcedenti locutione ἀνάπτειν μῶμον. Viderint tamen VV. DD. an bene judicem.

[Ἀνάπτω, Adalligo, Philostr. V. A. 6, 11. γρᾶες ἀνημμέναι κόσκινα, ut Horat. Suspensi lævo loculos tabulamque lacerto. Apoll. R. 2, 214. χάριν τοι ἀνάπτομαι. " Porson. Med. p. 13. Epigr. adesp. 420. Musgr. Ion. 1491. Herc. F. 35. 478. T. H. ad Aristoph. Π. 189. Jacobs. Animadv. 265.; Anth. 6, 62. 126. 7, 75." Schæf. Mss. Apoll. R. 3, 829. ἀνήψατο χερσὶν ἐθείρας. " Ἀνάπτω, Refero, Plut. 1, 67. Julian. 82. Ἀνάπτω τί τινος, Oppian. H. 3, 534. Ἀνάπτομαι, Induo sibi, Philostr. 581. Sibi acquiro, Philo J. 482. Philostr. 194. 367. Dedico, Ælian. H. A. 647. In meam potestatem redigo, Philo J. 1, 19. In me habeo, 39. Philostr. 584. Surgo, Phot. Bibl. 476. Extruo, Ædifico, Theodor." Wakef. Mss.]

Ἀνάπτω, Accendo, Incendo. Plato Timæo, Φῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν ἐν τῇ πρὸς γῆν δευτέρᾳ τῶν περιόδων, Cic. interpr. Deus ipse solem quasi lumen accendit ad secundum supra terram ambitum. Ἀνάπτομεν itidem exp. Incendimus s. Adolemus in hoc Nonni hemistichio, ἀνάπτομεν ὄργια βωμοῖς. Et Πῦρ ἀναπτόμενον ὑπὸ τῶν παρθένων, Plut. Camillo. ‖ Item ἀνάπτω, Incendo, metaph. Suscito, Exuscito. Chrys. Μηδὲ τὸ κοιμηθὲν ἤδη πένθος ἀνάψαι πάλιν. Æschin. (51.) Κἀνταῦθα ἀναφθέντος τοῦ δήμου καὶ πάλιν ἰσχύσαντος. ‖ Ἀνάπτω τὸ πνεῦμα, pro Spiritum traho, citatur ex

Aristot. Probl. in VV. LL. || 'Ανάπτομαι, Incendor. Item metaph. Exuscitor, sequendo signiff. activæ vocis. Exempla etiam quædam cum exemplis act. vocis habes. [Gl. 'Ανάπτω· Suscito. " Diod. S. 2, 528. ad Charit. 633. 778. Musgr. El. 801. Jacobs. Anth. 11, 186." Schæf. Mss. " Cum gen., Philostr. 6." Wakef. Mss.]

[" 'Ανάπτω, Eur. Phœn. p. 92. Valck. : ad Lucian. 1, 521. Musgr. Med. 107. Andr. 1196. Brunck. Bacch. 172. Valck. Phœn. 215. ; Animadv. ad Ammon. 221. Toup. Opusc. 1, 276. Fischer. Anacr. 15. Valck. Hippol. 246. 249. ad Herod. 173. ad Lucian. 1, 349. ad Charit. 281. Brunck. Orest. 608. Boissonad. Philostr. 462. 643. Lobeck. Aj. p. 252. Dedico, ad Il. Ω. 605. ad Od. B. 86. 'Ανάπτομαι, ad Diod. S. 1, 692. Jacobs. Anth. 11, 74." Schæf. Mss.]

[* " 'Ανακτέον, Strabo 93." Wakef. Mss.]

" "Αναμμα, τὸ, Id ipsum quod ἀνῆπται et accen- " sum est, Ignis s. Fax accensa et ardens. Apud " Suid. Τὸν μὲν ἥλιον, ἐκ μεγάλης θαλάττης νωθρὸν " ὄντα ἄναμμα. At ἀνάμματα, τὰ, significare Recor- " dationes, ut VV. LL. tradunt, falsissimum est. Vel " enim declarantur ea voce Accensi ignes, Accensæ " faces ; vel, Enodia, et τὰ μὴ ἔχοντα ἄμματα : in illa " significatione, a nom. sing. ἄναμμα, in hac ab ἀνάμ- " ματον." [Heyn. ad Schowii Heraclidis Alleg. p. xxiii. Pseudo-Longin. 32.: Diog. L. Zenone 145. et Plut. 9, 525. νοερὸν ἀνάμμα. " Eust. Il. 976, 51. Clem. Alex." Wakef. Mss.]

" "Αναψις, ἡ, Accensio, interdum et * ἀναζωπύρησις, " Ignis extincti suscitatio." [" Dionys. H. 1, 121. Schol. Soph. Œd. T. 21." Scott. App. ad Thes.]

[* 'Ανάπτης, ὁ, Greg. Naz. Or. 32. δήμου ἀνάπται.]

" 'Αναπτικὸς, (ἡ, ὸν,) Incendiarius, VV. LL. Signifi- " caret potius Incendendi vim habens s. Incendens." [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

" "Αναπτος, ὁ, ἡ, Intactus, Hesychio ἄληπτος, " * ἀπίαστος, Qui prehendi nequit, vel Non prehen- " sus." [Schol. Aristoph. Θ. 897. " Accensus, Nonn. Jo. 18, 86." Wakef. Mss.]

[* " 'Ανταναπτω, Theodor. Diacon. Acroas. 1, 188." Boissonad. Mss. " Pisid. de M. O. 1494." Kall. Mss.]

'Εξανάπτω, cum gen. et accus. Appendo aut Suspendo ad, vel ex. Eur. Iph. T. (1350.) οἱ δ' ἐπωτίδων "Αγκυραν ἐξανῆπτον, pro ἀνῆπτον ἄγκυραν ἐξ ἐπωτίδων, Anchoram ex epotidibus suspendebant. Alii autem interpr. Anchoram de epotidibus demittebant. [Ibid. 1408. : Or. 826. ἐξανάψῃ δύσκλειαν. Strabo 423. Plut. 9, 13. " Valck. Hippol. p. 249. Epigr. adesp. 1." Schæf. Mss.]

[* " Διανάπτω, Annecto, Adalligo, Constipo, ἀνάπτω, Strabo." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. 4.]

[* " 'Επανάπτω, Pisides ap. Suid." Kall. Mss.]

[* " Περιανάπτω, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 116. Combef." Boissonad. Mss. " Apoll. R. 2, 160." Wakef. Mss.]

[* Προσανάπτω, Adjungo. Schol. Aristoph. O. 568. " Ad Dionys. H. 1, 273." Schæf. Mss.]

[* " 'Υπανάπτω, Tzetz. Chil. 2, 524. Eumath. 70. Const. Manass. Chron. p. 64(=55. Meurs. 78. 120.) Psellus in Cantic. Cant. ad c. 3, 7." Boissonad. Mss. " Ignat. Mart. 4. p. 164." Kall. Mss. " Subincendo, Eust. Ism. p. 70." Wakef. Mss.]

'Ανθάπτομαι, Vicissim aliquid aggredior, Vicissim manus injicio, Bud. ex Herod. (7, 138.) Exp. ab eod. Capesso : et citantur hæc exempla. Plato de Rep. 7. (149.) Καὶ πείθειν—ἐπὶ λογιστικὴν ἰέναι, καὶ ἀνθάπτεσθαι αὐτῆς, μὴ ἰδιωτικῶς. Idem in Epist. dixit, ἔργου ἀνθάψασθαι. Itidem Arrian. 'Επεὶ * μαλθακῶς ἀνθήψαντο τοῦ ἔργου. Thuc. 8. (97.) 'Ανθάπτεσθαι τῶν πραγμάτων, i. e. ἀντιλαμβάνεσθαι, Capessere res, i. e. rerum administrationem. Hujusmodi autem in ll. vacat præpositio. || Capitur etiam pro Attingo, Attactu lanio. Aristoph. (B. 474.) "Εχιδνά θ' * ἑκατογκέφαλος, ἣ τὰ σπλάγχνα σοῦ Διασπαράξει, πλευμόνων τ' ἀνθάψεται. || Dicitur etiam ἀνθάπτεσθαι φρενῶν, ut Lat. Tangere animum res, quæ tristitiam nobis affert, Eur. Med. (55.) || 'Ανθάπτεσθαι capi etiam videtur pro Increpare, s. Reprehendere, sicut ἀντιλαμβάνεσθαι interdum. Thuc. 8. p. 279. Διόπερ καὶ περὶ τῆς μισθοφορᾶς οὐκ ἐντελοῦς οὔσης * μαλακωτέρως ἀνθήπτετο. Ubi quidam signif. putant Increpabat. Nam Vallæ certe interpr. nulla iniri ratio potest : Eoque libentius ferebat stipendium non esse persolutum. [Blomf. Æsch. Pers. 709. " Soph. Trach. 780. * διώδυνος Σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο." Seager. Mss.]

" 'Αντάπτομαι, Ion. pro ἀνθ., E diverso manus inji- " cio. Et ἀντάπτομαι τοῦ πολέμου, E diverso bellum " suscipio. VV. LL. ex Herod." [" 'Ανθάπτομαι, Valck. Hippol. p. 197. Wakef. S. C. 1, 99. Cattier. 87. Porson. Med. p. 82." Schæf. Mss.]

'Αφάπτω, Suspendo : unde ἀπαμμένος, pro Suspensus, Herod. (2, 121.) ab ejus pass. voce. Idem, (1, 214.) 'Εναπῆπται αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸν ἀσκὸν, Demisit vel Affixit in utrem cruore plenum. [Alii legunt ἐναπῆκε.] 'Αφάπτω item Applico, Admoveo, Suid. Hactenus Bud. Suid. tamen ἀφάπτειν exp. προσκολλᾷν in Appiano, Ξύλα, ἃ ἔμελλον ὡς καταπέλτας ἐκ χειρὸς ἐς τοὺς ἐλέφαντας ἀφάπτειν. [Theocr. 25, 52. Alciphr. 3, 22. " Wessel. Herod. 160." Schæf. Mss. " Alligo, LXX. Interprr." Wakef. Mss.]

" 'Αφάψαι, Hesychio est non solum συνδῆσαι, ut " Suidæ quoque προσκολλῆσαι, sed etiam μύξαι."

[* 'Εναφάπτω, Immitto. Aristot. de Cœlo 3, 3. Herod. 1, 214. " Wessel. ad Herod. 101." Schæf. Mss.]

'Ενάπτω, Alligo, Adalligo. Item Illigo. Suid. ἐνάπτοντες exp. ἐκδεσμοῦντες, Alligantes, in h. l. Τὰς σχεδίας εἰς τὰ περὶ τὸ χεῖλος πεφυκότα τῶν δένδρων ἐνάπτοντες. Basil. de vipera illa, cujus mentio fit Act. Apost. Οὐχ' ὁρᾷς ὅτι φρυγανιζομένῳ τῷ Παύλῳ ἐνάψας ὁ ἔχις, οὐδεμίαν προσετρίψατο βλάβην, Cum se illigasset Paulo. 'Ενάπτειν Bud. exp. etiam Innectere, Committere, Adjungere. || Et pass. 'Ενάπτομαι pro Alligor, Annector. Item Committor, Coagmentor : unde θώρακος κύτει 'Ενημμένῳ, Aristoph. (Ei. 1225.) Commisso, Coagmentato. Est ἐνημμένος et Indutus ; ut ap. Eund. ('Eκ. 80.) διφθέραν ἐνημμένος. Sic et ἐνῆπται ap. Lucian. (3, 82.) Καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος. Sed et ἐναψάμενος ead. signif. ap. Eund. (1, 111.) 'Εναψάμενος διφθέραν ἐργάζομαι τὴν γῆν. [" Αἰθίοπες δὲ παρδαλέας τε καὶ λεοντέας ἐναμμένοι, Herod. 7, (69.)" Brunck. Mss. "Eur. Ion. 1491. Παρθένια δ' ἐμᾶς ματέρος Σπάργαν' ἀμφίβολά σοι τάδε ἐνῆψα, Indui." Seager. Mss. " Induo, Philostr. 156. Alciphr. 446. Galei Myth. 203. Induor, Phorn. 70. Villois. Anecd. Gr. 1, 29. Diog. L. 5, 21. Dio Chrys. 1, 231. 2, 84. et passim." Wakef. Mss.]

'Ενάπτομαι, Tango, Attingo. Aristot. Metaph. 1. Οὗτοι δὲ δὴ πάντες τῆς τοιαύτης αἰτίας ἐνημμένοι εἰσὶ, pro Attigerunt hujusmodi genus causæ. Et paulo post, ἥψαντο pro eod. dicit, Οὗτοι μὲν οὖν ταύτης τῆς αἰτίας ἥψαντο μόνον. Bud.

[" 'Ενάπτομαι, Jacobs. Animadv. 278. Anthol. 9, 293. 11, 74. ad Diod. S. 1, 692. Aristoph. Fr. 241. Boissonad. Philostr. 324. 380. 579. 'Ενημμένος. Toup. Append. in Theocr. 37. Wakef. S. C. 1, 70. Wessel. Diod. S. 1, 15. ; Herod. 541." Schæf. Mss.]

'Ενάπτω, Incendo : ἡ σχίζα γοῦν ἐνημμένη, Aristoph. [Ei. 1031.] "Xen. Æn. 352 (sic)." Wakef. Mss.

[" 'Ενάπτω, ad Lucian. 1, 345. 349. ad Charit. 281." Schæf. Mss.]

"Εναμμα, (τὸ,) Vinculum. "Εναμμα τῆς ἀγκύλης, Plut. (2, 629.) Amentum jaculi, vel Nodus amenti jaculi. [Diod. S. : Menander ap. Clem. Alex. Str. 5. p. 605. βελόνης. " Luzac. Exerc. 153. (Amictus,) Wessel. Diod. S. 1, 15." Schæf. Mss.]

'Εξάπτω, Annecto, Innecto, Alligo. Item Appendo. Lucian. (3, 83.) Οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει ταῖς σειραῖς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχὰς, i. e. Bud. interpr. Cum enim pictori reliquum jam nihil esset, unde catenularum extrema innecteret. Apud Alex. Aphr. ἐξάπτειν τὸ βάρος, pro Appendere pondus. In VV. LL. citatur e Plut. Themist. Τὴν γῆν ἐξῆψε τῆς θαλάσσης, pro Ad mare terram adjunxit, quæ interpr. mihi non placet. Ex Eur. (Iph. A. 1216.) autem affertur in iisdem, 'Ικετηρίαν δὲ γόνασιν ἐξάπτω σέθεν (Τὸ σῶμα τοὐμὸν), pro Tuis genibus supplex advolvor. 'Εξάπτεσθαι pass. hanc etiam act. signif. retinet ; nam ἐξημμένος κορυφῆς ab Areop. dicitur pro A summitate dependens ; ut annotat Bud., qui et ἐξημμένος τὴν πήραν eod. dici modo tradit, quo ἐξηρτημένος τὴν

κύραν. Idem e Synes. affert, Τὰ *τῆς σωματικῆς διαθέσεως ψυχικῆς αἰτίας ἐξῆπται*, pro Dependent a etc. Idem *ἐξάπτεσθαι τῶν πολεμίων* e Polyb. (1, 373.) et Plut. affert pro Hærere vestigiis: h. e. E vestigio sequi et assequi. Vide Comm. p. 78. [" Clem. Alex. Pæd. 1, 4." Routh. Mss. " Markl. Iph. A. p. 170. 200. Musgr. 1449. ad Lucian. 2, 105. Boissonad. Philostr. 381. Ἐξ. λιτὰς, Musgr. Heracl. 227. (Orest. 377.) Invado, Diod. S. 1, 666. ad 1, 704. Τὸ *ἐξημμένον*, Schol. Aristoph. Π. p. 34. Ἐξάπτεσθαι naves captas, Diod. S. 1, 699." Schæf. Mss. " Ἐξάπτομαι, Induor, Joseph. Anthol. 2, 34. Prehendere, Amplector, Eust. Il. 539. Pugnam committo, Diod. S. 11, 14. Ἐξάπτομαι *ἀληθείας*, Phot. Bibl. 290." Wakef. Mss.]

Ἐξάπτω, Accendo, Succendo. Plato Epist. 7. Ἐξάπτει *τὸν χυμόν*. Synes. Ep. Τὸν *ἐνόντα σμικρὸν ἔτι τῆς ὀρθοδοξίας σπινθῆρα θάλψαι τε καὶ ἐπιπλέον ἐξάψαι*. Et, Ἐξαπτόμενα *καὶ σβεννύμενα*, ap. Eund. [Gl. Accendo. Ἐξάπτω *ἐς θυμὸν, ἐς ἔρωτα, ἐς οἶστρον*, Ælian. H. A.: Τῶν *ἀνέμων ἐς κύματα ἐξαπτόντων τὸν κόλπον καὶ ἐκμαινόντων*, 14, 26.: Βοῤῥᾶς *ἐκωθεῖ αὐτὸν καὶ ἐξάπτει κατιέναι ἄγριον*. " Charito 482. 623. Jacobs. Anth. 6, 71. Wakef. Eum. 943. ad Pausan. 288. Brunck. Aristoph. 3, 57. Ἐξαφθεὶς, Dionys. H. 2, 930." Schæf. Mss. " Accendo pugnam, Plut. Exaspero, Ælian. V. H. 2, 13." Wakef. Mss.]

[" Ἐξάπτω, Thom. M. 50. Toup. Opusc. 1, 407. ad Charit. 281. Mœr. 169. et n.: Valck. ad Phalar. p. xix." Schæf. Mss.]

[* " Ἐξημμένως, Irate, Schol. Il. I. 512." Wakef. Mss.]

[* Ἔξαμμα, *τὸ*, Ansa, Themist. Or. 10. p. 166.: *πυρὸς*, Plut. 9, 773. " Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 28." Schæf. Mss.]

[* " Ἐξαμματίζω, Hesych. 1, 1309. 4." Dahler. Mss. " Heyn. Hom. 6, 438." Schæf. Mss. " Deligo, Implico, Apollon. Lex." Wakef. Mss.]

Ἔξαψις, *ἡ*, Accensio, Inflammatio, Alex. Probl. [" Philo J. 2, 472, 7." Wakef. Mss.]

[* Προσεξάπτω, Magis accendo, Irrito. Joseph. A. J. 14. p. 700. *τὴν ὀργήν*. " Charito 482. 489." Schæf. Mss.]

[* Συνεξάπτω, Accendo. Plut. " 2, 433. Clem. Alex. 274. 321. M. Anton. 9, 9. Heliod. Æth. 317." Wakef. Mss.]

[* Ὑπεξάπτω, Succendo, Inflammo. Ælian. V. H. 14, 41. Ἀλλὰ *καὶ ἐκ τοῦ οἴνου * ὑπαναφλεγόμενος καὶ ὑπεξαπτόμενος, ἐγίνετο φανικώτερος*. " Suid. v. Τονθορύζει." Boissonad. Mss. " Ælian. H. A. 793." Wakef. Mss.]

" Δυσέξαπτος, *ὁ, ἡ*, Qui ægre accenditur." [Plut. Romulo 27. p. 65. HSt. (sed v. Schneider. Lex.) Αὕτη *γὰρ ψυχὴ ξηρὴ, ἀρίστη, καθ' Ἡράκλειτον, ὥσπερ ἀστραπὴ νέφους διαπταμένη τοῦ σώματος· ἡ δὲ σώματι πεφυρμένη, καὶ περίπλεως σώματος, οἷον ἀναθυμίασις ἐμβριθὴς καὶ ὁμιχλώδης, δυσέξαπτός ἐστι καὶ δυσανακόμιστος*. " Wakef. Eum. 262." Schæf. Mss.]

[* Εὐέξαπτος, *ὁ, ἡ*, Accensu facilis, Qui facile accendi potest. M. Anton. 9, 9. p. 268. Ὥστε *καὶ πᾶν τὸ ὑλικὸν τὸ ὀλίγῳ ξηρότερον, εὐέξαπτον εἶναι*. " Const. Manass. Chron. p. 87." Boissonad. Mss. Eust. 87, 27 = 65, 43. " Villois. Anecd. Gr. 1, 224." Wakef. Mss.]

Ἐφάπτω, Alligo. Ἐφάψαι, inquit Hes., *δῆσαι ἱμάντα*. Et pass. Ἐφάπτομαι, Alligor. Item Impendeo, ut, quod supra caput alligatum est, illi impendet. Il. B. (15.) Τρώεσσι *δὲ κήδε' ἐφῆπται*, pro *ἐπήρτηται*, Impendent, Bud. [" (Astringo,) Brunck. Antig. 40." Schæf. Mss.]

Ἐφάπτω, Accendo. A cujus pass. *ἐφημμένος*, Accensus, Ardens. Et metaph. *νεῖκος ἐφῆπται*, Contentio exarsit. Il. Φ. (513.) Ἐξ *ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται*. [Pass. Accendor, Eur. Bacch. 777.]

Ἐφάπτομαι, Attingo, Contingo. Et Pertineo, Attineo, inquit Bud. subjungens ex Aristot. Ethic. 3. Οὐδὲ *δὴ ἐν ἁπάσαις ταῖς ἀρεταῖς τὸ ἡδέως ἐνεργεῖν ὑπάρχει, πλὴν ὅσον ἐφάπτεται τοῦ τέλους*, Attinet ad finem bonorum. Interdum pro simpl. Tangere; ut *τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο*. Et ap. Soph. (Aj. 1172.) Ἱκέτης *ἐφάψαι πατρός*. Apud Plut. quoque *ἐφάπτεσθαι*, pro Attrectare sumi testatur Bud. ‖ Ἐφάπτομαι, Capesso, vel rursus Attingo signif. putat Bud. ap. Plat. de LL. 10. Ὁπόσοι *πώποτε τῶν περὶ φύσεως ἐφήψαντο ζητημάτων*. Idem Bud. *ἐφάπτομαι*, inquit, Capesso; unde *συνεφάπτομαι*, Simul suscipio et aggredior. Plut. pro Aggredior opus faciendum. Plato pro Assequor: ut *ἐφάπτεσθαι τῆς ἀληθείας*. Hæc Bud. Videtur autem a Plut. Numa dici *ἐφάπτεσθαι θεοῦ νοήσει* sensu eod. quo a Plat. *ἐφάπτεσθαι τῆς ἀληθείας*: ut sit Deum assequi mente, s. intellectu. Exp. tamen et Deum intelligere, vel percipere. ‖ Ἐφάπτομαι, addit Bud., Vindico, i. e. *ἀντέχομαι*. Plato de LL. 337. [" Theognis 6. *σὲ θεὰ τέκε πότνια Λητὼ, Φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη*." Seager. Mss. " Ad Charit. 623. Ἐφάπτομαί *τινος*, Tango aliquem, Longus 7. Villois." Schæf. Mss. " Amplector, Simm. 3. Affecto, Eur. Ion. 1076. Attingo, cum dat., Pind." Wakef. Mss.]

[" Ἐφάπτομαι, Abresch. Lect. Aristæn. 63. Wassenb. ad Hom. 136. Wessel. Herod. 95. Wyttenb. Select. 355. ad Herod. 668. Ἐπὶ—*ἐάφθη*, Heyn. Hom. 6, 467. 605." Schæf. Mss.]

[" Ἐφάπτω, ab h. v., quod Ionice *ἐπάπτω* sonat, formatur partic. pass. *ἐπαμμένος*, Indutus, Præditus. Herod. 8, 105. Παῖδες *εἴδεος ἐπαμμένοι*, Speciosa forma præditi: 1, 199. de virginibus, Εἴδεός *τε ἐπαμμέναι καὶ μεγάθεος*." Schweigh. Mss. Soph. Antig. 40. Trach. 933. Chandler. Inscr. n. 150. Pind. O. 1, 138. 9, 19. P. 8, 86. N. 8, 60. I. 4, 20. " Ἐφάπτω, Heyn. Hom. 8, 210. Ἐπάμμεναι (sic,) Heyn. Hom. 8, 206. Ἐπαμμένος, Casaub. Athen. 1, 70." Schæf. Mss.]

[* " Ἐφαπτέον, Clem. Alex. Pæd. 2, 9. p. 218 = 187." Kall. Mss.]

Ἔφαμμα, vide Ἐφαπτίς.

[* " Ἐφαμματίζω, (Alligo,) Hesych. 1, 1309. 4." Dahler. Mss.]

Ἐφαψίς, (*ἡ*,) Vinctura, ut exp. a Bud. in h. l. Gal. Ὄνυχές *εἰσι δέρματος ἐφαψίς*: [sed v. Schneider. Lex., ubi et e Procli Paraphr. Ptolem. p. 36. Ἐν *ταῖς ἐφαπτίσι*, affertur. " Tactus, Schol. Apoll. R. 1, 842. Æsch. Suppl. 46." Wakef. Mss. In Æsch. l. c. *ἔφαψιν* legitur.]

Ἐφαπτίς, *ίδος, ἡ*, Vestis militaris genus. Utebantur et Græci equites, inquit Bayf., eo genere vestis, quam *ἐφαπτίδα* appellat Athen. 5. Πάντες *οἱ προειρημένοι εἶχον πορφυρᾶς ἐφαπτίδας, πολλοὶ δὲ διαχρύσους καὶ ζωωτάς*. Bud. quoque ex eod. loco Vestem militarem fuisse probat. Hinc fit, ut *ἐφαπτὶς* Sagus aut Paludamentum a nonnullis reddatur. J. Polluci certe est *συστρεμμάτιόν τι φοινικοῦν ἢ πορφυροῦν, ὃ περὶ τὴν χεῖρα εἶχον οἱ πολεμοῦντες ἢ οἱ θηρῶντες*. Ubi suspicatus sum aliquando tale quid ab eo intelligi, quale est quod vocamus Echarpe. In VV. LL. citatur ex Josepho A. J. *ἐφαπτὶς* pro *ἐπωμὶς*, Superhumerale. Ceterum ap. Strab. *ἐφαπτίδας* mulieribus etiam tributum invenio, 7. (451.) Προμάντεις *ἱέρειαι, * πολιότριχες, λευχείμονες, * καρπασίνας ἐφαπτίδας ἐπιπεπορπημέναι*. AT Ἔφαμμα generaliter signif. videtur Quodvis indumenti genus. A Suida certe exp. generali vocabulo *περίβλημα*, afferente etiam Polybii locum: ap. quem ita legitur 2, (28.) nam a Suida paulo aliter scribitur: Οἱ *δὲ Γεσσάται, ὑπολαβόντες οὕτως ἔσεσθαι πρακτικώτατοι, διὰ τό τινας τῶν τόπων βατώδεις ὄντας ἐμπλέκεσθαι τοῖς ἐφάμμασι, γυμνοὶ μετ' αὐτῶν τῶν ὅπλων κατέστησαν τοὺς σάγους ἀποῤῥίψαντες*. Ubi observandum, quod generali voce *ἐφάμματα* vocarit, postea particulari *σάγους* dixisse. Ceterum *ἐφαπτὶς* et *ἔφαμμα* hic posui, quod majori cum ratione videantur ab *ἐφάπτω* deduci signif. Annecto et Vincio, aut ab ejus pass. quam ab *ἐφάπτομαι* quod Attingo declarat; nam ea, quibus amicimur, corpori velut circumalligata esse videntur. [" Ἐφαπτὶς, H. Stephani interpretationem probat et firmat Holsten. Epist. Append. Nov." Boissonad. Mss. Ἔφαμμα, Athen. 196. " Nexus, Polyb. 116. Ἐφαπτὶς, Appensus, Alligatus, Hesych. et v. Κτενωτήν." Wakef. Mss. " Ad Mœr. 139." Schæf. Mss.]

" Ἐφαπτὸς, (*ἡ, ὸν*,) Hesychio *ὑπὸ θεοῦ κεχαρισμένος*." [Idem in v. Λόκμη.]

" Ἐφάπτωρ, (*ὁ, ἡ*,) exp. Captator. Æsch. Suppl. " (736.) p. 332. Ἴσως *γὰρ ἢ κῆρυξ τις ἢ πρέσβεις μόλοι*, " Ἄγειν *θέλοντες ῥυσίων ἐφάπτορες*. Ubi Schol. *ῥυσίων ἐφάπτορες* exp. *ἐνεχυράζοντες ἡμᾶς διά τινος* " *ἁρπαγῆς*: alii, Captis pignoribus nos coercentes.

" P. 322. (417.) idem poëta dixerat, Καὶ μήτε δῆρις " ῥυσίων ἐφάψεται, quod itidem interpretabimur Ca- " ptabit." [Orph. H. 50, 7. ubi v. Hermann. " Æsch. Suppl. 318. 544." Wakef. Mss.]

Ἀνέφαπτον, Intactum. Vide exemplum ap. Suid., qui tamen ἀψηλάφητον exp. [Schneider. Lex.]

Παρεφάπτομαι, Leviter attingo, inquit Bud., Stringo, h. e. προσψαύω. Plut. (8, 266.) Ἡ δὲ τῶν θεῶν τάξις καὶ δημιουργία τὴν δευτέραν πρόνοιαν δηλοῖ, καί πως καὶ τρίτης παρεφάπτεσθαι ἔοικεν. Et addit, Minus est παρεφάπτομαι quam συνεφάπτομαι ap. Eund. 753.

[* " Προσεφάπτομαι, Nicet. Callist. 1. p. 14." Kall. Mss.]

Συνεφάπτομαι, Simul capesso, Simul suscipio et aggredior, ut modo dictum fuit. Sic Plut. (2, 621.) Παρεκάλει τῆς διακονίας συνεφάψασθαι. Sic ap. Eund. (1, 621.) Τὴν θεὸν οὐκ ἀποστατοῦσαν, ἀλλὰ συνεφαπτομένην τοῦ ἔργου καὶ συνεκτελοῦσαν. Sub. autem dat. personæ; nam proprie dicitur συνεφάπτομαί σοι τοῦ ἔργου, Tecum opus aggredior. Quod exp. etiam Adjuvo te in opere. Chrys. Θεοῦ δὲ ῥοπὴ συνεφάπτεται τῶν πόνων ἡμῖν, Nostros labores sublevat. Lucian. Παρακαλοῦντες τὰς θεὰς συνεφάψασθαι τοῦ συγγράμματος. Plut. Galba, Πολλοὶ τοῦ φόνου μὴ συνεφαψάμενοι, Qui ceteris in perpetranda cæde adjutores non fuerant. Vel, Qui operam suam in perpetranda cæde non præstiterant. Verti etiam potest, Qui manus cædis immunes habebant, præsertim cum ἐφάπτεσθαι sit manuum. ‖ Συνεφάπτεσθαι paulo aliter ap. Athen., ubi dicuntur Stoici συνεφάπτεσθαι τῆς ἡδονῆς, Simul cum aliis voluptatem capessere, ut ejus fautores. Bud. tamen simpl. Simul capessere et suscipere exp. Athenæi autem locus est hic, Καὶ τῶν Στωϊκῶν τινὲς συνεφήψαντο ταύτης τῆς ἡδονῆς. ‖ Συνεφάπτομαι, inquit Bud., minus est quam συναίρομαι, quasi Summis digitis attingo, vel Simul onus attingo: non etiam Tollo et in humeros suscipio. Hæc quidem ille; sed ego et συναίρεσθαι et συνεφάπτεσθαι et συλλαμβάνεσθαι, tria verba tribus diversis metaphoris indifferenter a Gr. scriptt. pro Adjuvare s. Opitulari poni observavi. [" Themist. 212. Plut. 1, 42. 2, 539. Philo J. Euseb. Phot. Bibl. 355." Wakef. Mss.]

Καθάπτω, Annecto, Alligo, Appendo. Anthol. 4. τίς ὁ ψεύστας στυγνὰ καθάψε μάταν. Nam hic esse puto καθάψε pro καθῆψε, sicut μάταν pro μάτην. Xen. (K. 6, 9.) Ἐμβαλλέτω τὰ ἐνόδια εἰς τὰς ὁδοὺς, καθάπτων τοὺς περιδρόμους ἐπὶ τὴν γῆν. Synes. metaph. Καθάπτω τοιγαροῦν ὑμᾶς διὰ τῆς ἐπιστολῆς, i. e. Copulo et invicem devincio. At vero Act. Apost. (28, 3.) Καθῆψε τῆς χειρὸς αὐτοῦ exp. Invasit manum ejus: sed ego duram esse hanc interpr. arbitror, cum nec in v. ἅπτω, nec in aliis ejus compp. ullum hujus signif. addatur exemplum. Malim igitur vertere, Illigavit se ejus manui; ut sit καθῆψεν pro καθῆψεν ἑαυτήν: quod tamen et ipsum rarum esse fateor. Sed eod. modo Basil. dixisse mihi videtur ἐνάψας pro ἐνάψας ἑαυτὸν, in h. l. Φρυγανιζομένῳ τῷ Παύλῳ ἐνάψας ὁ ἔχις: ubi eand. refert historiam. Nisi forte et hic ἐνάψαι dixisse Basil. pro Invasisse, dicat aliquis: verum is, quicunque sit, hoc dicto linguæ Gr. rudem se ostendet. Fateor tamen ad sensum aut nihil, aut parum interesse, utro modo καθῆψε τῆς χειρὸς interpr. In VV. certe LL. citatur etiam καθάπτουσι εἰς τὸ ὀστοῦν, pro Os attingunt, ex Aristot. de Anim. 5. ‖ Καθάπτειν et pro Induere. Soph. Tr. (1051.) Καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐριννύων Ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον. Non tamen simpl. hic est Induit, sed Induit velut illaqueando me illa et irretiendo: unde aptissime vertit Cic. vel potius Accius, Quæ me irretivit veste furiali inscium. Vide Καθαπτός. [Gl. Καθάπτω· Necto. " Toup. Opusc. 2, 75. Brunck. Antig. 1222. Musgr. Ion. 1006. Wakef. 1025. Lobeck. Aj. p. 326. Markl. Suppl. 1211. Iph. p. 155. Thom. M. 480. Theocr. Epigr. 3. Archias 24. Wakef. S. C. 4, 114." Schæf. Mss.]

Καθάπτομαι, Tango animum alicujus meis dictis. Il. A. (582.) Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι. Ubi exp. etiam Demulce, Delinito. Quin-

A etiam sunt qui καθάπτεσθαι interpr. Perstringere, Lacessere. At ego, cum videam καθάπτεσθαι tam in bonam, quam malam partem sumi in vett. poëtis, aptiorem non mihi videor excogitare posse interpr. illa, Tango animum alicujus verbis meis; quod et ipsum in utramque sumi potest partem. Nam Eust. certe nequaquam subscripserim, scribenti in Od. B. 39. ἔπειτα γέροντα καθαπτόμενος προσέειπε, esse καθάπτεσθαι simpl. τὸ ἀμείβεσθαι, vel ἀποτείνεσθαι διὰ λόγου πρός τινα. Et (Υ. 22.) καθαπτόμενος φίλον ἦτορ, esse pro ἑαυτῷ λαλῶν: de q. l. postea dicam. Addit autem, ap. Hom. quidem posteros esse τραχύτερον ἐν λόγοις προσφέρεσθαι, cum gen. Sed et ap. Hesiod. (Ἔργ. 1, 330.) habemus χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσι, sicut in illo Hom. versu, et rursus Il. K. μαλακοῖς ἐπέεσσι: in quo Hesiodi loco καθαπτόμενος redditur Incessens, habita sc. illius loci duntaxat ratione. Sed et Il. O. 127. ἡ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἄρηα, licet non addatur χαλεποῖσι, aut hujusmodi quidpiam, talia tamen esse videmus, quæ se-
B quuntur, ut non male hic fortasse reddatur Perstringebat, vel Increpabat. At, cum dicitur Od. Υ. (22.) Ὣς ἔφατ', ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ, nequaquam cum Eust. dixerim esse simpl. Se ipsum alloquens vel Seipsum compellans, sed Tangens animum suum his dictis et afficiens. Perinde ac si dixisset, Quæ verba animum ejus tetigere, ejusque motum compressere; sequitur enim, ἐν πείσῃ μένε.

Καθάπτομαι, ap. Hom. posteros in malam partem pro Perstringo, Incesso, Taxo, Mordeo dicaciter, Increpo. Thuc. 6, (16.) Ἐπειδή μου Νικίας καθήψατο. Lucian. (2, 788.) Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὑβρισταί εἰσι, καὶ οὐ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεοὺς, κ. τ. λ. Plut. (9, 394.) Ἡ δὲ Ἡροδότου κακοήθεια λειοτέρα μέν ἐστιν, ἀμέλει καὶ μαλακωτέρα τῆς Θεοπόμπου, καθάπτεται δὲ καὶ λυπεῖ μᾶλλον, ὥσπερ κ. τ. λ. Idem alibi, Καθήψατο πικρῶς Διομέδοντος.

Καθάπτεσθαι τῶν μαρτύρων, inquit Bud., est Testari,
C Testem laudare et vocare citareque. Herod. 8, (65.) Ταῦτα μὲν Δικαῖος ὁ Θεοκύδεος ἔλεγε, Δημαρήτου τε καὶ τῶν ἄλλων μαρτύρων καταπτόμενος, i. e. Eorum, quæ dicebat, gnaros esse aiebat et testes. Hæc Bud. E quo VV. LL. afferunt præterea, καθάπτεσθαι παρόντος ap. Herod. esse verbum juris, pro Præsenti manum injicere, i. e. Manu prehendere et proficiscenti obstare. ‖ Καθάψομαι σῶμα in iisdem citatur ex Eur. (Rhes. 202.) pro Induam corpus, item, Καθηψάμην τυραννίδος, e Plut. Solone, pro Tyrannidem invasi. Item, ex ejusd. Numa, Καθαψάμενος βαφῆς ἀκράτου καὶ ἰσχυρᾶς, pro Cui tinctura vehemens et acris inusta est. ‖ Gal. καθαπτόμενοι vult Hippocrati esse etiam αἰσθανόμενοι σφοδρῶς.

" Κατάπτομαι, Ion. pro καθ. Ex Herod. (8, 65.) κατά- " πτομαι μαρτύρων, Testes cito. Et, Κατάπτομαι τοῦ Δη- " μαρήτου, (ibid.) Demaratum testem cito, Ad Dema- " ratum refero." [Sic 6, 68. Θεῶν τῶν τε ἄλλων καταπτόμενος ἱκετεύω, Deos obtestatus.]

[Καθάπτω, Arrian. Ep. 3, 20. Τοῦ τραχήλου μου
D καθάπτων, Collum meum contrectans, sed dubitat Schneider. Lex. " Cum accus., Καθάπτεσθαι ἁμάρτημα, Plut. Mor. 2, 967. Wytt." Seager. Mss. Glossæ: Καθάπτομαι· Taxo. " Καθάπτομαι, Thom. M. 480. Wakef. S. C. 4, 126. Heyn. Hom. 4, 155. 6, 345. 7, 29. 214. Boissonad. Philostr. 386. 501. De vino, Casaub. Athen. 63. Cum accus., Il. A. 582. ad Il. B. 203. Mori Ind. Xen. Hellen. ad Od. B. 77. Υ. 22. Wyttenb. Plut. 1, 665. ad Herod. 468. Valck. Callim. 297. Herod. 648." Schæf. Mss. " Culpo, Exprobro, Plut. 2, 171. Irascor, Nonn. 776, 1. Manus injicio, ut amicus, Quint. Sm. 2, 125. Adhæreo, cum gen., Plut. 4, 445. Increpo, Arat. 119. Induo remisse, sine zona, Eust. Dionys. P. 946. Sonitum percipio, Gal." Wakef. Mss.]

Κάθαμμα, Vinculum, Nodus, ἅμμα, vide Καθαπτός. [Eur. Hipp. 676. " Valck. p. 238. Musgr. 671. Luzac. Exerc. 20." Schæf. Mss.]

Καθαπτὸς, (ή, όν,) Ligatus, Vinctus, Astrictus. Hes. καθαπτὰ λύεις Proverbium esse ait de illis, qui nodum aliquem solutu difficilem solvere conarentur. Sed alii

pro καθαπτὰ in hoc Prov. κάθαμμα legunt: cujus tamen locum perperam occupavit ap. Suid. vox κάθαρμα. Κάθαμμα λύειν, inquit Erasm., Nodum solvere, dicebatur qui negotium alioqui impeditum facile conficeret. || Aristoph. B. (1212.) θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς Καθαπτὸς, pro ἐνδεδυμένος, Suidæ, Indutus, Amictus. Existimo autem verbali καθαπτὸς sicut et v. καθάπτω, hanc etiam signif. dari quod, ut antea dixi, ea, quibus amicti sumus, velut circumalligata sint corpori. Hinc etiam ἔφαμμα pro περίβλημα, ut supra dictum est. || Κάθαπτος, accentu in antepen. pro alia signif. vide ap. Hesych. || Καθαπτὸν ὄργανον, q. d. Tactionale, Quod tangitur, s. pulsatur. Sic dicitur ap. Athen. ut ἐντατὸν ὄργανον et ἐμπνευστόν. A Bud. καθαπτὸν exp. Tactionale. [" Eur. Hypsip. Fr. 1, 2. p. 449." Seager. Mss. " Wessel. Diod. S. 1, 15." Schæf. Mss.]

Καθαπτικοὶ λόγοι, Verba, quibus aliquem perstringimus, Mordacia dicta, Bud.

[* Παρακαθάπτω, Annecto. J. Poll. 1. p. 149.]

Περικαθάπτω, Alligo. Ap. Diosc. περικαθάπτουσιν ἄμβικα, Operculum alligant, Bud. Ego malim Circumalligant, si utriusque præpos. vis exprimenda sit. In VV. autem LL. περικαθάπτω exp. Apto, Pertracto, Cooperio; qui postremus error natus est, ut opinor, ex eo, quod alligandi operculi mentio fiat a Diosc. [" Plut. Antonio 1700. HSt. Ἐπεὶ δὲ ἁλιεύων ποτὲ καὶ δυσαγρῶν ἤχθετο, παρούσης τῆς Κλεοπάτρας, ἐκέλευσε τοὺς ἁλιεῖς, ὑποκολυμβῶντας κρύφα, τῷ ἀγκίστρῳ περικαθάπτειν ἰχθῦς τῶν προεαλωκότων, i. q. περιπεῖραι." Seager. Mss. Strabo 1115. " Med., Plut. 2, 364." Wakef. Mss.]

[* Μεθάπτετε, Anal. 2, 51. falsa lectio pro μὲ θάπτετε. " Μεθάπτω, Philostr. 760. 793." Wakef. Mss.]

" Παράπτομαι, Obiter et in transcursu tango. Item, " Perperam tango, cum tangendum non sit, Aberrante " manu attingo. In Hippiatr. Πρόσκαυσον, φυλασσό- " μενος μὴ παράψῃ τοῦ τένοντος. Exp. etiam Demul- " cendo decipio." [" Attingo, Epiphan. Hær. 63, 4. Hippol. in Theoph. 3. p. 262. Fabr." Routh. Mss. Schol. Lycophr. 309. Οἱ δέ φασιν, ὅτι τὰ ἔντερα αὐτοῦ ἐξελκύσασαι, παράπτουσι τῷ τροχῷ. Πλάτα χερσὶ παραπτομένα, Soph. Œd. C. 717. ubi al. παραπεπταμένα. " Plut. Ag. et Cleom. 1508. HSt. Ἤδη δὴ κειμένων ἁπάντων, ἐπιπορευόμενος ὁ Παντεὺς, καὶ τῷ ξιφιδίῳ παραπτόμενος καθ' ἕκαστον, ἀπεπειρᾶτο μή τις διαλανθάνοι ζῶν." Seager. Mss. " Ad Timæi Lex. 81. ad Lucian. 1, 683." Schæf. Mss. " Geopon. 648. Jambl. V. P. 66." Wakef. Mss.]

Περιάπτω, Circumnecto, Circumappendo, Adalligo, ut Περιάπτων βραχίονι λίθους, Diosc. 2. Et pass. voce περιάπτεσθαι ead. signif. ut Lucian. (3, 593.) Περιάπτεται τῆς Γοργόνος κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει. Sic Plut. Pericle, Περιαπτομένη λίθους πολυτελεῖς. || Sed, ut Bud. annotat, Περιάπτω est etiam Pro amuleto appendo. Quam signif. a Bud. poni intelligendum est tanquam peculiarem; sicut et hanc, qua esse ait Gesto pro ornamento colli. Exempla vide p. 568. || Περιάπτω, Acquiro, Concilio, Comparo. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 13.) Τῇ πόλει περιάπτειν τι ἀγαθόν. Et (K. Π. 1, 5, 7.) Μεγάλας δὲ τιμὰς τῇ πόλει περιάψειν. Et in malam partem aliquando pro Impono, Imprimo, Injungo; ut Plato Apol. (23.) Αἰσχύνην τῇ πόλει περιάπτειν. Sic Aristoph. Π. (590.) Πολὺ τῆς πενίας πρᾶγμ' αἴσχιον ζητεῖς αὐτῷ περιάψαι. Vide Bud. ibid. [Gl. Περιάπτω· Obdo. Xen. Hier. 11, 13. δύναμιν. " Valck. Phœn. p. 215. Schneider. Ind. ad Xen. Mem. Toup. Emend. 1, 131. Wakef. S. C. 2, 123. 3, 138. ad Od. B. 86. ad Diod. S. 1, 352. ad Phalar. 311. Jacobs. Anth. 10, 252. T. H. ad Aristoph. Π. p. 188. Kuster. Aristoph. 123. Boissonad. Philostr. 439." Schæf. Mss. " Comparo, Athen. 660. * Περάπτω pro περιάπτω, Pind. P. 3, 94." Wakef. Mss.]

[* " Περιάπτω, de igne, Lennep. ad Phal. 25." Schæf. Mss.]

Περίαμμα, τὸ, Quod circumnectitur et circumalligatur alicui; sed peculiariter περιάμματα appellantur Quæcunque ad arcendas noxas alicui corporis parti, præsertim autem collo, alligantur; unde Amuleta interpr. Bud. Diosc. de Hippoglosso, Δοκεῖ δὲ ἡ κόμη περίαμμα εἶναι χρήσιμον κεφαλαλγοῦσι. Plin. tamen de ea loquens ita dixit, Capitis dolorem corona ex iis imposita minuit. Sunt qui περιάμματα differre velint ab iis, quæ ἀποτρόπαια vocantur, quæ e superstitiosa magiæ vanitate proficiscuntur: cum περιάμματα e naturæ proprietate agant, eaque Gal. non improbet. Naz. autem περιαμμάτων appellatione ἀποτρόπαια etiam complexus putatur, ubi dicit, Οὐδὲν δεῖ σοι περιαμμάτων καὶ ἐπᾳσμάτων, οἷς ὁ πονηρὸς συνεισέρχεται. Anthol. (Lucill. 37.) Οὐκέτ' ἀνηγέρθη καὶ περίαμμα φέρων. Ita enim leg., licet vulg. exempl. habeant καίπερ ἴαμα. [" Valck. Hippol. p. 238. ad Diod. S. 1, 142. 382. Jacobs. Anth. 9, 464. T. H. ad Aristoph. Π. p. 189. Steph. ad Xiphil. 368." Schæf. Mss.]

Περίαπτος, ὁ, ἡ, Circumnexus, Circumalligatus. Sed peculiariter dicitur τὸ περίαπτον pro proxime præcedente περίαμμα. Citatur e Diosc. 3, 167. Ἔστι περίαπτον δυστοκούσαις, pro Alligatur pendetque e collo iis, quæ difficulter pariunt. Et ex alio Ejusd. loco, Φασὶ δὲ ὅτι περίαπτον ἐξ αὐτοῦ θηρία διώκει, pro Gestatum ex eo amuletum. E Theophr. item affertur περίαπτα copulatum cum ἀλεξιφάρμακα. Aristot. Ethic. 1, 8. Οὐδὲν δὴ προσδεῖται τῆς ἡδονῆς ὁ βίος αὐτῶν, ὥσπερ περιάπτου τινὸς, ἀλλ' ἔχει τὴν ἡδονὴν ἐν ἑαυτῷ. Ubi Lambinus περίαπτον Appendicem reddit. [Gl. Περίαπτον· Monile. " Amuletum, Plato de Rep. 426." Routh. Mss. " Bernard. Reliq. 113. ad Diod. S. 1, 142. 382. Schneider. Ind. ad Xen. Mem. Wakef. S. C. 3, 138. Mitscherl. H. in Cer. 176. Jacobs. Anth. 9, 464. Schol. ad Aristoph. Π. 590. et T. H.: Schol. ad 885. Steph. ad Xiphil. 368." Schæf. Mss. " Amuletum, Strabo 1047." Wakef. Mss.]

[* Ἀντιπεριάπτω, UNDE * " Ἀντιπερίαμμα, (τὸ,) Euseb. in Ps. 389." Kall. Mss.]

Προσάπτω, Alligo, Appendo, Affigo, προσαρτῶ. Et metaph. ap. Lucian. (1, 45.) Καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων, de iis, qui animi intentionem defigunt in præteritæ voluptatis recordationem. Ita Budæus. Cic. certe in Plat. Timæo προσάπτειν vertit Affigere, ut videre potes p. 20. mei Lex. Cic. || Apud Soph. (E. 356.) Τιμὰς προσάπτω σοι, Tibi honores attribuo, pro Te honoro, Te colo. Sed et in malam partem interdum: ut Isocr. Busir. (§. 2. Cor.) Τηλικαύτην αὐτῷ τὸ μέγεθος παρανομίαν προσῆψας. Bud. ἀνάπτω tribus tanquam synonymis interpr. Attribuo, Contribuo, Assigno, in h. l. Aristot. de Mundo, Τὴν δὲ Αἴγυπτον οἱ μὲν τῇ Λιβύῃ, οἱ δὲ τῇ Ἀσίᾳ προσάπτουσιν. Quod et προσνέμουσι dicitur. Et προσάπτω σοι τοῦτο, Hoc tibi attribuo, tanquam auctori, Hujus te auctorem facio. Lucian. (1, 88.) Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην. [Gl. Προσάπτω· Adjungo, Applico, Annecto, Apto, Affigo, Adapto, Attribuo. " Gal. de Pecc. corr. 7. Τί χρὴ νομίζειν περὶ τῶν ἀδήλων αὐτοῖς προσάπτεσθαι;" Gataker. Mss. Κῦδός τινι, Il. Ω. 110. Πρὸς τοὺς αὐλοὺς τοῖς χείλεσι, Palæph. 48, 2. " Valck. Phœn. p. 545.; Hippol. p. 163. Abresch. Lect. Aristæn. 236. Wessel. Diod. S. 1, 21. Brunck. Œd. T. 668. ad Phalar. 311. Wakef. Herc. F. 1099. Porson. Med. p. 94. Jacobs. Anth. 11, 47." Schæf. Mss. " Prope venio, neut., Soph. Lariss. ap. Steph. Byz." Wakef. Mss.]

Προσάπτομαι, Leviter tango, Primoribus digitis tango, Attingo. Xen. (Ἀπ. 1, 3, 12.) Προσαψάμενα μόνον τῷ στόματι, Quæ solum attigerint ore, ubi στόματι dat. est instrumenti. Diosc. Προσάπτεται τῆς τριχὸς, Pilum attingit. Capitur etiam metaph. ut, Προσαψάμενοι μόνον τῶν πραγμάτων ap. Æschin. (505.) Philo de Vita Mos. 2. Ἐπειδὴ συνέβαινε μηδενὸς ἀδικήματος ἑκουσίου προσάψασθαι: quod Turn. exp. Nullum crimen voluntate susceptum in se admiserat. [Gl. Προσάπτομαι· Attingo. " Heyn. Hom. 8, 614. ad Xen. Eph. 133. T. H. ad Lucian. Dial. 103. Cattier. 90. Wakef. S. C. 4, 126. Boissonad. Philostr. 461." Schæf. Mss. " Leviter tango, Gusto, Edo, Ælian. H. A. 219." Wakef. Mss.]

[* " Ποτιάπτω, Heyn. Hom. 8, 613. Luzac. Exerc. 107." Schæf. Mss.]

" Προσαπτέον, Tangendum, Attingendum, cum gen., " Greg. Naz." [Προσαπτέος, Annectendus, J. Poll." Wakef. Mss.]

Προτιάπτω, pro *προσάπτω*, poët. *Προτιάπτω, προσάπτω*, Suid. At Hes. habet *Προτιάπτω, προπέμπω*: sed puto reponendum esse *προϊάπτω*, quod tamen suo loco non erit. [" Heyn. Hom. 4, 7." Schæf. Mss.]

" *Προσαφὴ*, Attactus. Diosc. 4. *Τὰ φύλλα ἔχει* " *χνοῦν ὑπότραχυν, κατὰ τὴν προσαφὴν κνησμὸν ἐμποι-* " *οῦντα*, Attactu pruritum facientia s. moventia."

[* *Προσαφὴς, ὁ, ἡ*, Attiguus, Gl. " Hippocr. (178, 14=)514. (*Ὅτι προσαφὴς αὐτῷ ἐστὶν ὁ στόμαχος τοῦ ἀνθρώπου ἀεὶ χάσκων*.)" Wakef. Mss.]

Συνάπτω, Colligo, Conjungo. Synes. Ep. 57. *Τί δὲ συνάπτειν πειρᾷ τὰ κεχωρισμένα παρὰ τοῦ θεοῦ*; Plut. Lycurgo, *Συνάπτει τὴν ἀνδρείαν τῇ μουσικῇ*. Idem (5, 663.) *Καὶ συνῆψε τοῖς περὶ Καικίνναν*: (6, 28.) *Ἵν' ἐφεξῆς καὶ τὰ ἄλλα τὰ φέροντα πρὸς τὴν ὀρθὴν τῶν νέων ἀγωγὴν συνάψω*, Conjungam, Contexam: vel Adjungam, Attexam. Et metaph. *Συνάπτων εὐνοίᾳ καὶ τὰς νήσους πρὸς ἀλλήλας*, Philostr. Ep. Sed et *συνάπτειν* per se pro *συνάπτειν εἰς εὔνοιαν*. Xen. (*Ἀπ.* 2, 6, 22.) *Διὰ τούτων ἡ φιλία διαδυομένη συνάπτει τοὺς καλούς τε κἀγαθούς*. Sic Lat. Conjuncti homines, et Conjunctio. Quinetiam ut Conjunctio de affinitate dicitur interdum, sic et *συνάπτειν* interdum ad eam pertinet; ut *συνάπτω γάμον*, Eur. (Phœn. 1056. cf. Iph. T. 1228. Ion. 941.) et *κῆδός σοι συνάψαι*, ap. Eund. (Andr. 620. cf. 649. Herc. F. 477.) || *Συνάπτω* Bud. non solum Conjungo et Consero exp. (addunt VV. LL. et Copulo, Coagmento,) sed etiam Coalescere facio, Ferrumino, Conglutino, ap. Theophr. Sed exemplum signif. Conserendi nullum affert Bud.: quod nobis alioqui suppeditat hoc loquendi genus *συνάπτειν τὴν μάχην*, ap. Plut. (1, 56.) quod Lat. Conserere prælium, Manus conserere. Ead. autem forma *συνάπτοντες ἱππομαχίαν Ἀμαζόσι*, ap. Aristid. Sic et *συνάπτω σοι πόλεμον* dicitur, Eur. (Hel. 55. Rhes. 428.) vel *πρός σε*, Thuc. Item *συνάπτω σοι εἰς χεῖρας*, Plut. Pericle. Sed et *συνάπτω σοι* sine adjunctione, ead. signif. sc., pro Prælium consero, Confligo tecum, Congredior. Plut. Antonio, *Τῶν ὁπλιτῶν συναπτόντων ἅμα τῇ βοῇ καὶ πατάγῳ τῶν ὅπλων*. In quibus loquendi generibus videri potest sub. accus. *μάχην*, aut alius hujusmodi: at, cum dicitur *συνάπτω σοι εἰς χεῖρας*, tunc vix possit accus. itidem sub. ideoque *συνάπτω* neutraliter accipi fateamur necesse est. Optime autem respondet *συνάπτειν* hac in signif. Gallico v. Attaquer, cum dicitur S'attaquer: nam, ut hodie proferatur et pronuntietur S'attaquer, pro S'attacher, sermonis nostri ex Italo corruptela obtinuit. Jam vero ut *συνάπτειν πόλεμον* est Prælium committere, i. e. Confligere, sic etiam *συνάπτειν τινὰς* est Committere aliquos ad prælium, ut Plut. Alcibiade, *Περικλέους συνάψαντος αὐτοὺς*, ubi exp. etiam, Cum Pericles eos ad bellum excitasset. ||*Συνάπτω* exp. etiam Contraho, non solum in supradictis illis loquendi generibus *συνάπτω γάμον* et *συνάπτω κῆδος*, sed et in aliis, ut in *συνάπτειν κακά τινι* ap. Eur. (Herc. F. 1213.) ubi tamen exp. etiam Invehere, item Cumulare; item in quodam Theophr. loco *συνάπτειν μέλη*, Contrahere membra et comprimere. || Quinetiam *Συνάπτω* neutraliter, Bud. tamen dicit passive, pro Hæreo, ap. Eund. *ὃ οὐ συνάπτει τῇ γῇ*, Quod non hæret solo. Idem vero Theophr. *συνάπτειν* cum eod. dat. pro Contingere dicit. Sic Aristot. H. A. 3, (7.) *Αὗται δὲ συνάπτουσι περὶ τὰς ἰγνύας ταῖς ἑτέραις φλεψίν*. Et Herod. *συνάπτει τῷ πεδίῳ*, pro Planitiei contiguus est. Aristot. de Anim. 2. *Συνάπτει πρὸς τὸ ὑπογάστριον*, Jungitur hypogastrio. In VV. LL. *Τύχη δέ μοι συνάπτει ποδὸς* exp. Fortuna me pede contingit. Exp. *συνάπτειν* et Coire; ut ap. eund. Aristot. *Πόροι συνάπτοντες εἰς ἕν*, Meatus in unum coëuntes. Sed et cum accus. *ὅρκους* redditur hoc eod. v.; nam *συνάπτειν ὅρκους* interpr. Jurejurando coire.

Συνάπτω, Convenio, Congruo, Quadro, Consentaneus sum, inquit Bud. afferens ex Aristot. Metaph. 7. *Τῷ δὲ καθόλου καὶ τῷ γένει καὶ αἱ ἰδέαι συνάπτουσι*. Vide Comm. 615. *Καὶ εἴ τι ἄλλο συνάπτει πρὸς τὴν ἀπορίαν ταύτην*, Theophr. C. P. 4. Si quid aliud ad hanc dubitationem attinet. Gall. Qui y attouche, i. e. Eam attingit.

Συνάπτω, Appropinquo, Advento, Appeto, Polyb. 5. *Συνάπτοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος*. Et *συνάπτειν εἰς* A *Σελεύκειαν*. Vide Bud. Comm. 614.

Συνάπτομαι pass. Colligor, Connector, Conjungor: unde et *συνημμένος*, Conjunctus, Connexus. Synes. Ep. 19. *Ἀλλ' εἰ διῴκισα γράμμασι τοὺς συνημμένους τῇ γνώμῃ*. Apud Greg. *Λόγος πᾶσι συνημμένος*, Ratio omnibus conjuncta et quasi inhærens. Ex Anthol. affertur, *ἄρσενι γὰρ θήλεια συνάπτεται* pro Congruit: ex Aphthonio autem, *συνήφθην Λητοῖ* pro Congressus sum cum Latona, q. d. Commistus sum. Apud Herod. (7, 158.) *Συνῆπτό μοι νεῖκος πρὸς ἐκείνους*, Contractæ erant inimicitiæ. Magis tamen ad verbum respondet phrasis Gallica, Attacher une querelle: pro quo dicitur Attaquer, ut paulo ante admonui. || *Συνάψασθαι* med. itidem pro Contrahere; ut *συνάψασθαι κῆδος* Thuc. Contrahere affinitatem. Sic, *Συνάψασθαι τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον*, Lucian. [1, 834.]

[*Συνάπτω*, Gl. Annecto, Copulo, Jungo, Conjungo, Coaduno, Coëo, Continuo, Ferrumino, Condenso, Committo, Consero, Combino. *Συνάπτει γάμον*· Copulat. *Σύναψον*· Copula. *Συνημμένον*· Connexum. *Συν-* B *αφθέν*· Unitum. Eur. Phœn. 714. *εἰς λόγους τινὶ*, sub. *ἑαυτὸν*, Aristoph. Λ. 469.: Polyb. 10, 40. *Τῆς ὥρας συναπτούσης*, pro *συγκλειούσης*, Pind. P. 4, 440. *Ὥρα γὰρ συνάπτει*, pro *ἐπείγει*. M. Anton. 3, 12. *Ἐὰν τοῦτο συνάπτῃς*, Indesinenter facias. Med., Diod. S. 13, 42. *φιλίαν*. " Pausan. 1, 323. Beck. Eur. 206. a. Valck. Phœn. p. 475. Musgr. Med. 107. Markl. Suppl. 479. 566. 1003. Musgr. 566. 1013. Charit. 523. 623. 740. 773. 787. Musgr. Iph. A. 120. Heracl. 808. Hel. 1459. Wakef. Trach. 12.; S. C. 5, 5. Porson. Phœn. 714. Luzac. Exerc. 88. Jacobs. Anth. 7, 409. Heath. ad Eur. 123. b. Callim. 1, 442. Diod. S. 2, 461. 480. ad Dionys. H. 1, 583. Lobeck. Aj. p. 326. Σ. *μάχην τινὶ*, Valck. Phœn. p. 418. cf. 469.; *πόλεμον*, Boissonad. Philostr. 528.; *ὅρκους*, Eur. Phœn. 1247. Σ. *εἰς χεῖρας*, Diod. S. 2, 376. 414. Contrahere in pauca, *λόγον*, Koppiers. Obs. 50. De coitu, T. H. ad Aristoph. II. p. 263. Attingo, Advenio, Eur. Phœn. 1107. ubi v. Musgr. Diod. S. 1, 204. Polyb. 3, 284. (nihil mutandum.) 2, 417. Toup. Opusc. 1, C 279. 354. Brunck. Soph. 3, 345. Græv. Lect. Hes. 629. Eur. Hippol. 187. ubi v. Musgr. Toup. Emend. 2, 70. ad Charit. 390." Schæf. Mss. " Plut. 3, 93." Wakef. Mss.]

[* *Συνημμένως*, Conjunctim: Gl. Continuatim. " Hes. Gal." Wakef. Mss.]

[* *Συναπτέον*, Schol. Soph. Œd. T. 224. " Brunck. El. 21. Orest. p. 218." Schæf. Mss.]

Σύναμμα, τὸ, Copula, Vinculum. Plut. (4, 42.) *Τὸν Ἀλέξανδρον ἀμηχανοῦντα λῦσαι, διατεμεῖν τῇ μαχαίρᾳ τὸ σύναμμα*. Utitur et Aristot.

[* " *Συναμματίζω*, Nicand. Al. 381. Schol." Wakef. Mss.]

Σύναψις, (ἡ,) Conjunctio, Connexio. A Bud. exp. Cohærentia ap. Aristot. Metaph. 10. fin. *Ὥστε δῆλον ὅτι συνεχὲς ἐν τούτοις ἐξ ὧν ἕν τι πέφυκε γίνεσθαι κατὰ τὴν σύναψιν*. Quod Plato dixit in Timæo, *Ἔν τε ταῖς συνάψεσι*, Cic. reddidit, Cumque inter se pene contingant; ut videbis p. 29. mei Lex. Cic. In VV. LL. *σύναψις τῶν χειρῶν* e Bud. Ep. prior. exp. D Consertio manuum; sed et *σύναψις* sine adjunctione, Prælium. [" T. H. ad Aristoph. II. p. 385." Schæf. Mss.]

Συναπτὸς, (ἡ, ὸν,) Continuus; ut *συναπτὸς ἐνιαυτὸς*, Continuus annus, in Pand. sæpe, ut inquit Bud. Apud Aristoph. autem (*Ἐκ.* 508.) *Χαλᾶτε συναπτοὺς ἡνίας Λακωνικὰς*, Schol. exp. *τὰς συναπτούσας καὶ δεσμούσας τὰ ὑποδήματα*, Quæ colligant et connectunt. [Gl. *Συναπτός*· Continuus, Connexus. " Charit. 756. Cattier. 32." Schæf. Mss.]

[* " *Συναπτῶς*, Eust. 120, 6." Seager. Mss.]

" *Ἀσύναπτος, (ὁ, ἡ,)* Non conjunctus, Non cohæ- " rens, vel, Qui conjungi et cohærescere nequit, " Incoibilis, Insociabilis." [Aristot. H. A. 3, 7.]

Συναπτικὸς, (ἡ, ὸν,) Colligatorius, Colligandi vim habens: cui opponitur *χωριστικός*, [Gl. Copulativus, Conjugalis. " Porson. Hec. p. 75. Ed. 2." Schæf. Mss.]

[* *Συναπτικῶς*, Copulative, Vi copulandi. Schol. Od. B. 169.]

Συναφὴ, ἡ, ET *Συνάφεια*, i. q. *σύναψις*, Conjunctio,

Connexio, et q. d. Coalescentia: cui opponitur διάζευξις: ut Plut. (7, 913.) Καθάπερ ἐν διαγράμματι μουσικῷ φθόγγοι διάζευξιν, οὐ συναφὴν ποιοῦσι. Interdum συναφὴ peculiariter dicitur de Commistione corporum maris et feminæ: unde ἡ κατὰ τὴν συναφὴν ἡδονή, Voluptas quæ est in coitu. || Συνάφεια, idem, uti dixi: quod Basil. usurpavit de Conjunctione conjugali; nam virum et uxorem vocat etiam συναφθέντας κατὰ τὸν βίον. Chrys. συνάφειαν μέλους dixit metaph. loquens, Τί τῶν πάντων οὐ πρακτέον ἡμῖν ὥς τε τὸν ἀδελφὸν εἰς συνάφειαν τοῦ μέλους ἡμῖν συντελοῦντα ἀνακτήσασθαι; Ut revocemus ad Ecclesiæ gremium fratrem errore mathematicorum abductum, Bud. [Gl. Συναφή· Series, Conjunctio, Conjugium, Copulatus. Συνάφεια· Contextus, Continuatio, Series, Condensatio. * Συναφία· Contextus, Conjunctio, Continuatio, Consortium, Copulatio. Συναφά· Coagmenta. "Συναφή, Timæi Lex. 94. ad Charit. 740. 772. 776. 788. Συνάφεια, Dawes. M. C. 30. T. H. ad Aristoph. Π. p. 346. Phalar. 372. Wakef. S. C. 4, 221." Schæf. Mss. "Συναφή, Hierocles 24." Wakef. Mss.]

Συναφής, ὁ, ἡ, Conjunctus, Contiguus, συναφὴν ἔχων. ["Joseph. 1125, 42." Wakef. Mss.]

"Ἐπισυνάπτω, Insuper adnecto. In VV. LL. redditur Coagmento, Conjungo, Continuo. Afferturque e Plut. Camillo, Πόλεμον σὺν δίκῃ ἐπισυνάπτουσι, ubi vacare prior præpos. videri possit, ut sit "pro συνάπτειν πόλεμον." [Gl. Ἐπισυνάπτω· Injungo, Innecto, Annecto. Ἐπισυνάψωμεν· Ingeremus. "Polyb. 3. p. 220. Diod. S. 445. Thuc. 2. p. 101. Dionys. H. 1, 71. 117. 122. 2, 43. 53." Scott. App. ad Thes. "Const. Manass. Chron. p. 120. Basil. Cæsar. ad Greg. Naz. in Notitia Mstorum T. 11. P. 2. p. 119." Boissonad. Mss. "Athan. 1, 692." Kall. Mss. "Jacobs. Anth. 6, 109. Diod. S. 1, 714. Dionys. H. 1, 225." Schæf. Mss. "Adjungo, Euseb. Phot. Bibl. p. 1371. Galei Myth. 464. Plut. 1, 137. Nemes. 6. Vicinus sum, Phot. Bibl. 745. Conjungo, Heliod. Æth. 3. Hierocles 146. 202. Repeto, Hesych." Wakef. Mss.]

[* "Ἀνεπισύναφος, (ὁ, ἡ,) Non cohærens. Clem. Rom. Or. 14. ap. Orig. Philocal. 23. Ἡ ἐν ἐκλείψει, ἢ ἀνεπισύναφος; ἢ ἐν ἀμαυροῖς ἄστροις." Seager. Mss.]

[* Συνεπισυνάπτω, Insuper annecto, Insuper conjungo. Nov. Const. Imp. L.]

"Παρασυνάπτω, Continuo, Connecto, Hermog. "Vel, Connecto præter aliud. Unde Συναπτικὸς "σύνδεσμος ap. Gramm., quod exp. Subcontinuativa "conjunctio." [Gl. Παρασυνημμένα· Subdisjunctiva. "Philo J. Diog. L. 409." Wakef. Mss.]

[* Παρασυναπτικός, ἡ, όν, Continuus. "Fischer. ad Weller. G. G. 3, 243. Bekkeri Anecd. 2, 486. 501. Schol. Eur. p. 180. Matth." Schæf. Mss.]

[* Προσυνάπτω, Ante conjungo. Tatian. 156=66.]

[* Προσσυνάπτω, Addo, Adjungo, Annecto. Tatian. l. c. "Sext. Emp. Athen. 180." Wakef. Mss.]

Ὑφάπτω, Succendo. Xen. K. Π. 5, (1, 8.) Τὸ μὲν πῦρ τοὺς ἁπτομένους καίει· οἱ δὲ καλοὶ καὶ τοὺς ἄποθεν θεωμένους ὑφάπτουσι, ubi metaph. accipitur. [Gl. Ὑφάπτω· Succendo. Cf. Alexander Parthenii c. 14. Ὑπὸ δειρὴν ἀψαμένη. "Lennep. ad Phalar. 25." Schæf. Mss.]

[* "Ὑφάπτομαι, Leviter tango, Schol. Pind. O. 9, 59." Wakef. Mss.]

[* "Ἐξυφάπτω, (Incendo,) Euseb. H. E. 10, 4." Kall. Mss. "Heyn. Hom. 8, 177." Schæf. Mss.]

[* Φωταψία, ἡ, Schneider. Lex.]

¶ Ἀφή, ἡ, Tactus, Sensus qui manuum ministerio fit, Contrectatio; ut ἀφὴν ἐνδίδωσι, Tactum (sui) præbet, Tangi potest. || Ἀφὴ signif. etiam generalius Manuum functionem; ut Plat. (11, 182.) Καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη μὲν συνειλεγμένον τὰς ἀφάς, καὶ τῷ σώματι ῥωμαλέον, ἀσθενῆ δὲ τὴν ψυχήν, Offendimus eum recuperata manuum functione et viribus, ψηλαφήσεις καὶ ἀντιλήψεις ἀθροίσαντα καὶ συναγείραντα. Vehemens enim morbi impetus vires prosternit ut manus nihil sustinere queant: quarum functio cum recuperatur, dicimur συνειλέχθαι τὰς ἀφάς. Ita quidam V. D. exp. || Ἀφὴ est etiam Ictus, Percussio, πληγή. Ἀφὴ annotant VV. LL. esse etiam Pulverem quo palæstritæ post unctionem inspergebantur; ut

A corpora ceromate et sudore lubrica, mutuas luctantium prehensiones admitterent. Vel potius Illum jactum pulveris insidiosum, quo luctator utebatur ut antagonistam apprehensum facilius supplantaret; deque eo intellexisse Plin. 35, 11. Ovid. Met. 9. Ille cavis hausto spargit me pulvere palmis, Inque vicem fulvæ jactu flavescit arenæ. Martial. item pro Lat. voce usurpasse 7, (69.) Perottumque male Apodyterium exp. Eadem LL. scribunt esse etiam Commissuram, Juncturam. ¶ Ἀφὴ præterea ab ἅπτω, Incensio, Accensio, ut Herod. 7, (215.) Περὶ λύχνων ἀφάς, Circa lucernarum accensionem, Sub crepusculum noctis. Ἀφὴ est etiam χροιὰ λέπρας Hes. et Suidæ: quæ tamen ἀλφή, vel potius ἀλφὸς dicitur, i. e. Vitiligo, ut in VV. LL. habetur. Ceterum ἀφὴ pro Tactu hic posui, post compp. ab ἅπτομαι, propter illa, quæ a se derivata habet verba. [Gl. Ἀφή· Tactus. Ἡ ἀφή· Hic tactus, tractus, tractatus. Ἀφὴ νοσοῦντος προβάτου· Contagium. Ἀφὴ παλαιστῶν· Regula. "Pulvis, Arena, in palæstra et in stadio, πολ-

B λὴν ἀφὴν καταπεῖν, 3, 15, 4. n.: 3, 22, 52. En. 29, 2. οἱ ἀλτῆρες, ἡ ἀφή, οἱ νεανίσκοι, 4, 4, 12." Ind. in Epictet. Ἀφὴν προσφέρειν, Plut. Q. S. 8, 10. Dionys. H. in Lysia 13. Οὐδὲ ἀφὰς ἔχει καὶ τόνους ἰσχυρούς. Sic Aristot. φθόγγων, et φωνῆς ἀφάς. Plut. Antonio 27. Ἀφὴν εἶχεν ἢ * συνδιαίτησις. Hippocr. 350, 46. 430, 35. 502, 23. "Abresch. Lect. Aristæn. 63. Wakef. S. C. 3, 167. Thom. M. 632. Accensio, ad Diod. S. 2, 341. Λύχνων ἀφή, ad Herod. 606." Schæf. Mss. "Philostr. 339. Schol. Nicand. Th. 761. Tactus manus, Tzetz. Chil. 5, 750. Color lepræ, LXX. Interpr." Wakef. Mss.]

"ΑΦΑΡ, Statim, Continuo, ταχέως, εὐθέως, Hesychio, ut et ap. Od. ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσιν, exp. "εὐθύ. Sunt qui ab ἅπτομαι derivent, exponentes "ταχέως καὶ ἅμα τῷ ἅψασθαι. Etym. quatuor significare ait: τὸ ταχέως, ut, ἄφαρ δέ σε Παλλὰς "Ἔγχει ἐμῷ: item τὸ πρόχειρον καὶ παραχρῆμα, ut, "(Il. 13, 815.) ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ "ἡμῖν: necnon τὸ αἰφνίδιον, ut, Ὣς δ' ἄφαρ ἐκ Τρώων

C "ἐλάσαιατο μώνυχας ἵππους: denique τὸ ῥᾳδίως, ut "ἄφαρ δὲ οἱ ἄγγελοι ἦλθε. Inde COMPAR. Ἀφάρτερος, Celerior, Velocior, Pernicior, ut Etym. quoque et Lex. meum vet. ἀφάρτεροι exp. in Il. Ψ. "(311.) Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι: recte; "præcedit enim, ἀλλά τοι ἵπποι Βάρδιστοι θείειν, τῷ "τ' οἴω λοίγι' ἔσεσθαι, Equi sunt tardissimi. Inde "et ADVERB. Ἀφαρεί, idem cum suo primitivo "significans, ut Etym. docet: qui de ἄφαρ locutus, "subjungit, Ἐξ οὗ καὶ οἱ Ἴωνες καὶ Ἐφέσιοι Ἀφαρεὶ "λέγουσι τὸ ταχέως καὶ ἀσκόπως ποιεῖν τι ἢ φθέγγεσθαι. Et paulo post, cum dixisset compar. ἀφάρτεροι esse ab adv. ἄφαρ τὸ ταχέως, addit, Ἔνθεν οἱ "Ἀλεξανδρεῖς Ἀφαρεὶ λέγουσι τὸ ἐσπουδασμένως καὶ "ταχέως καὶ ἀπερισκέπτως ποιεῖν τι ἢ λέγειν. Itidem "et Suid. Apud Eust. vero sine diphthongo SCRIPTUM Ἀφαρί: 158. Τὸ δὲ Ἄφαρ, ὃ μέχρι καὶ ἐς ἄρτι "περιφέρεται παρὰ τοῖς λέγουσιν Ἀφαρὶ τὸ αὐτίκα. "Dicit porro et ipse ἄφαρ ab ἅπτομαι derivari, et "tenuari veluti Æolicum." [Theognis 716. τῶν ἄφαρ

D εἰσὶ πόδες. Apoll. R. 2, 539. ἤ κε φέροι μιν ἄφαρ, βριαρήν περ ἐοῦσαν. Dionys. Bassaric. ap. Steph. B. v. Κάσπειρος, Ἰνδῶν ὅσσοι ἔασιν ἀφάρτερα γούνατ' ἔχουσιν. "Gesner. Ind. Orph. Heyn. Hom. 4, 678. 6, 105. 107. 194. 513." Schæf. Mss.]

"ΑΦΘΑΙ, sunt in oris superficie Ulcera maligna "et serpentia, ignea quadam caliditate prædita, quæ "præcipue teneros adhuc pueros exercent et sæpe "consumunt: interdum vero etiam viris et mulieribus accidunt, sed in his idem periculum non est. "Incipiunt a gingivis, deinde palatum totumque os "occupant, tum ad uvam faucesque descendunt: "quibus obsessis non facile fit ut puer convalescat. "Sunt autem modo subalbida, modo subrubra, modo nigra velut eschara: pessima et maxime lethalia sunt, quæ nigra sunt. Hæc Gorr. e Celso, Gal. "et J. Poll. Quanquam vero, inquit idem Gorr., "nomen hoc proprie de Ulceribus oris dicatur, "aliquando tamen et in aliarum partium ulceribus "usurpatur, veluti testium: ut videre est ap. Gal. 9. "τῶν κατὰ Τόπους, et ap. Paul. 3, 54. ubi ἀφθῶντας

" διδύμους curant, h. e. Testes veluti aphthis exulce- " ratos. Hippocr. et de fistula pulmonis dixit, de " Morb. 2. Ἢν ἀφθήσῃ ἡ σύριγξ τοῦ πνεύμονος, πυρετὸς " ἴσχει βληχρός. Ubi nota VERB. Ἀφθάω, significans " Aphthis laboro, Laboro ulcere illo quod aphtha " dicitur: vel etiam Laboro ulcere aphthæ simili. " Hippocr. Γυναικ. 1. Ἢν παιδίον ἀφθᾷ τὰ αἰδοῖα. " Et rursum, Ἢν ἀφθήσῃ τὰ αἰδοῖα. || Rursum ἄφθα " est Nomen ἐνέματος, descripti a Gal. 9. τῶν κατὰ " Τόπ., quod idem est, paucis variantibus, cum Pa- " stillo, qui ab Aëtio et Paulo διὰ φελλῶν appellatur, " propterea quod subere constet. Gorr. A supe- " rioribus vero ἄφθαις, præter ἀφθάω derivatur ET- " IAM Ἄφθιφος, i. q. ἀφθῶν. Nam Cæl. Rhod. 16, " 20. Cum dixisset Aphthas medicis dici Ulcera oris, " quibus præcipue infestentur infantes, subjungit: " Unde ἄφθιφον corrivari placet eruditis, Quem ejus- " modi vexet affectio. Inde ET Ἀφθώδης, (ὁ, ἡ,) " significans itidem Aphthis laborans. Hippocr. " Epid. 3. Στόματα πολλοῖσιν ἀφθώδεα. Idem dicit " Ἀφθώδεα ῥεύματα ἐπώδυνα, Coac. Progn." [Ἄφθαι, Hippocr. 244, 25. 266, 44. 393, 22. Ἀφθάω, 151, 46. 226, 40. 227, 48. 229, 5. 242, 15. 263, 14. 290, 18. Ἀφθώδης, 323, 2. 440, 48. Ἄφθιφος a Schneider. Lex. non agnoscitur.]

Ἀναφὴς, ὁ, ἡ, ap. Naz. Intactilis: quod Lucr. Intractatus vocat, et Gratius Intactus: ut annot. VV. LL. Hesych. interpr. ἄψαυστος, ἀψηλάφητος, ὁ μὴ ἐψηλαφημένος. Plut. de Primo Frigido, Τὸ δὲ ἀναφὲς καὶ ἄχρωστον, καὶ ὅλως ἄποιον, οὐκ ἔχει διαφορὰν, ἀλλ' ὅμοιόν ἐστι, i. e. Turn. interpr. Quod autem intractabile est, quod coloris et qualitatis penitus est expers, differentiam nullam habet, sed semper simile est. [Plut. 8, 877. 878. et 577. ap. Schneider. Lex. " Non tangendus, Philo J. 993." Wakef. Mss.]

Εὐαφὴς, ὁ, ἡ, Qui facile tangi potest, Facile contrectabilis. Hes. et Suid. interpr. etiam εὐμάλακτος, quod VV. LL. exp. Facili lentore mollis. HINC Εὐαφῶς adv. ap. Lucian. (2, 64.) Decenti tactu, ut habent VV. LL., ut, Ὑποβάλλειν τοὺς δακτύλους εὐαφῶς. [Εὐαφὴς, Schneider. Lex. "Clem. Alex. Pæd. 263." Routh. Mss. " Casaub. Athen. 99. Toup. Opusc. 2, 70.; Emend. 2, 505. Brunck. Trach. 602. Jacobs. Anth. 10, 152. Εὐαφέως, εὐαφῶς, Wakef. Trach. 602." Schæf. Mss. " Εὐαφὴς, Dulcis tactu, Nonn. 42, 183. Εὐαφέως, Molliter, Aret. 95. Εὐαφῶς, Molliter, M. Anton. 333. Leviter, Celeriter, Lucian. 1, 851." Wakef. Mss.]

[* Εὐάφεια ET * Εὐαφία, ἡ, Mollitudo, Mollis contactus. Heraclides ap. Athen. 48. Anal. 2, 390. " Εὐάφεια, Casaub. Athen. 99. Toup. Emend. 2, 505. Εὐαφία, Pierson. Veris. 93. Toup. Opusc. 2, 69.; Emend. l. c. Wakef. Trach. 602. Jacobs. Anth. 10, 152. Lucian. 2, 64." Schæf. Mss. " Agath. 8. Ruf. 2. —εια, Athen. 48." Wakef. Mss.]

[* Εὐάφιον, τὸ, Gal. ap. Schneider. Lex.]

Ἀφάω, άσω, Contrecto, Tracto, ψηλαφῶ. Il. Z. (322.) ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα, i. e. ψηλαφῶντα, ἢ λαμπρύνοντα, et ut habet Eust. χειριζόμενον, φιλοκαλοῦντα. Dicitur autem ἀφόω poët. pro ἀφάω, ut κομόω pro κομάω: nam verba in άω desinentia in όω ipsi interdum finiunt. [" Jacobs. Anth. 11, 236. Heyn. Hom. 5, 259." Schæf. Mss.]

Ἀφάσσω, Palpo, Contrecto, ψηλαφῶ, παρὰ τὴν ἀφὴν, i. q. præcedens ἀφάω. Apoll. R. 2, (710.) ἐν χεροῖν ἀφάσσει. Est etiam Demulceo: item et Solicito cum accus. ut scribunt VV. LL. nullo tamen addito exemplo. [Hes. Ἀφάσσειν· ψηλαφᾷν. Herod. 3, 69. Ἄφασσον αὐτοῦ τὰ ὦτα.—Ἐπίλαμπτος δὲ ἀφάσσουσα ἔσται. " Musæus 32. Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέοικε τεὴν ἱέρειαν ἀφάσσειν: 126. Κύπριδος οὔ σοι ἔοικε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσσειν." Seager. Mss. Hippocr. 147, 5. 148, 36. 215, 15. 216, 10. " Wessel. Herod. 232. Wakef. Alc. 360. Callim. 1, 547." Schæf. Mss.]

Ἀμφαφάω, Contrecto, et q. d. Circum attrecto, τῇ ἀφῇ διερευνῶ, ut Eust. exp. in Od. Θ. (196.) Καί κ' ἀλαός τοι, ξεῖνε, διακρίνειε τὸ σῆμα Ἀμφαφόων. Sic ap. Apoll. R. 2, (199.) Τοίχους ἀμφαφάων. Idem quoque Hom. in pass. signif., ut O. (461.) χρύσεον ὅρμον— Χείρεσιν ἀμφαφόωντο. At Θ. (215.) Εὖ μὲν τόξον οἶδα ἐΰξοον ἀμφαφάασθαι. Eust. exp. μεταχειρίζεσθαι. Addunt VV. LL. reperiri quoque in Epigr. pro ὑφαίνω. [Aretæus 6, 4. " Οἷά τ' Ἀριστίππου τρυφερὴ φύσις ἀμφαφόωντος Ψεύδη, Diog. L. Aristippo p. 73. HSt." Seager. Mss. " Valck. ad Mosch. p. 348. (2, 95.) Timo Phlias. 12. Heyn. Hom. 5, 260." Schæf. Mss. " Orph. (Lith. 1, 18. 5, 7.)" Wakef. Mss.]

" Παραφάω, Admota manu tango, Contrecto. Παρ- " αφάσαι, Hippocrati est παράψασθαι μετὰ καθέσεως: " ut * Ἐσαφάσαι, τὸ εἰσβαλόντα τὴν χεῖρα ἅψασθαι. " Unde et τοὺς κρυπτοὺς τόπους τοὺς κατὰ τὸ γυναικεῖον " αἰδοῖον, NOMINANT Παραφάσιας. Ita Gal. Lex. " Hippocr. subjungens paulo post, hæc δασέως le- " genda esse, non autem ψιλῶς, ut ἀλλοφάσσειν: nam " ἐγκεῖσθαι istis vocabulum τῆς ἀφῆς. Non male igitur " scriberetur Παραφάσαι, Παράφασις, Ἐσαφάσαι. " Nam et in medio spiritus discriminis causa poni " solitos fuisse, ex Eust. discimus." [Παραφάσιας, Hippocr. 663=282, 23. ubi παραφύσιας mendose legitur. Εἰσαφάσσω, Attrecto, Tracto, Immitto manum concertandi causa, 216, 12. 223, 4. εἰσαφάσσειν τὸν δάκτυλον, εἰσαφάσσεσθαι τῷ δακτύλῳ, i. q. εἰσμάσσεσθαι. Hesych. * Εἰσαφάσματα· * εἰσπτήματα, ἀπὸ τοῦ εἰσαφιέναι. Ἢ σπαράγματα, Αἰσχύλος Προμηθεῖ Λυομένῳ.]

Ψηλαφάω, ήσω, Tango, Contrecto. Eust. musicum esse vocabulum dicit, comp. ex ἀφάω et ψάω, s. ejus derivativo ψάλλω, cujus aor. 1. est ἔψηλα: proprieque de chordarum contactu dici, παρὰ τὸ τὸ ψαλτήριον ἀφᾷν. Etym. e μῆλα, Oves, deducit, et ἀφάω: unde mutato μ in ψ fiat ψηλαφῶ. Xen. Ἱπ. (2, 4.) Καὶ ἅπτεσθαι δὲ χρὴ ὧν ψηλαφωμένων ὁ ἵππος μάλιστα ἥδεται. Metaph. etiam accipitur pro Perscrutari, sumta translatione a cæcis, qui palpando viam quærunt: ut ap. Polyb. Ὑπάρχων φύσει ποικίλος πᾶν πρᾶγμα ἐβάσταζε καὶ πᾶσαν ἐπίνοιαν ἐψηλάφα. Joseph. A. J. Καὶ ὅπως τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ψηλαφηθέντα ὑπ' Ἀντιόχου, Attentata. Plut. de Socr. Τῷ γὰρ ὄντι τὰς μὲν ἀλλήλων νοήσεις οἷον ὑπὸ σκότῳ, διαφανῶς διὰ φωνῆς ψηλαφῶντες γνωρίζομεν. Pro eod. ponitur etiam Ψηλαφέω in VV. LL. et a Suida Ψηλαφίζω. [Gl. Ψηλαφάω· Palpo, Tracto, Contracto, Obtracto, Troito. Dorv. Crit. Vann. 314. Suid. 1, 417. Πᾶσαν ἐπίνοιαν ἐψηλάφα. Ψηλαφίζω, Anaxilas ap. Suid. Hippocr. 146, 41. 244, 31. 277, 42. 290, 42. 327, 32. 329, 22. " Ψηλαφάω, Mœr. 421. et n.: Toup. Opusc. 1, 565." Schæf. Mss. " Rem gero, Joseph. 584, 29." Wakef. Mss.]

Ψηλάφημα, τὸ, Contrectatio. Polyb. Ἀεὶ γάρ τι προσαιτῶν, καὶ προσδεόμενος ἢ φιλήματος ἢ ψηλαφήματός τινος, παρακολουθεῖ. Bud. Sed puto hæc esse Xen. [Σ. 8, 23. " Matth. Gloss. min. 37." Schæf. Mss.]

Ψηλάφησις, ἡ, Contrectatio, Palpatio. Plut. de Sui Laude copulat γαργαλισμοὺς et ψηλαφήσεις. [Gl. Ψηλάφησις· Tractus, Tractatus. " Matth. l. c." Schæf. Mss. " Hippocr. Hesych." Wakef. Mss.]

[* " Ψηλαφητὴς, (ὁ,) Qui contrectat. Schol. Oppian. 2, 435." Wakef. Mss.]

Ψηλαφητὸς, (ἡ, ὸν,) Contrectabilis, Palpabilis, Qui tactu percipi potest.

[* " Ψηλαφητὶ, Nilus Narrat. p. 20. Combef. 1639." Boissonad. Mss.]

Ψηλαφίη etiam reperiri ap. Hippocr. (16, 3.) scribunt VV. LL. ibique Interpr. exp. Frictionem. [" Ψηλαφία, Matth. l. c." Schæf. Mss.]

[* Ψηλαφίνδα· παιδιά τίς ἐστιν, ἑνός τινος δεδεμένου τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τοὺς ἐν κύκλῳ ψηλαφῶντος, καὶ λέγοντος ἑκάστου τοὔνομα. Phrynichus Bekkeri.]

" Ἀψηλάφητος, (ὁ, ἡ,) Intactus, ἀνέπαφος, Hes." [Gl. Intractabilis. Niceph. Constantinop. ap. Suicer. Thes. Eccl. v. Τριὰς n. ii. Suid. v. Ἀνέφαπτον. In Schneider. Lex. non legitur. " Non tangendus, Schol. Pind. O. 6, 87." Wakef. Mss.]

[* Εὐψηλάφητος, ὁ, ἡ, Tractabilis, i. q. εὐαφὴς, Suid. " Casaub. Athen. 99." Schæf. Mss. " Etym. M. * Εὐψηλαφήτως, Hesych." Wakef. Mss.]

[* Ἀναψηλαφάω, Contrecto. Glossæ: Ἀναψηλαφοῖντο· Retractentur. UNDE * Ἀναψηλάφησις, ἡ, Contrectatio, Investigatio, Indagatio, Eust. Od. B. 91, 35. " Brunck. Soph. 3, 433." Schæf. Mss. " Eust. Il. 193, 3." Wakef. Mss.]

[* Ἀντιψηλαφάω, Gl. Obtrecto.]

[* Διαψηλαφάω, Pertrecto. Glossæ: Διαψηλαφήσωσι· Detrectarint.]

[* Ὑποψηλαφάω, vide Ὑπομηλαφῆσαι.]

" ΜΗΛΑΦΗΣΑΙ, Hesychio ψηλαφῆσαι, Tangere, " Contrectare."

[* Ὑπομηλαφῆσαι· * ὑποψηλαφῆσαι. Etym. M. " Hesych. Clam, s. Leniter contrectare." Wakef. Mss.]

" ΕΠΑΦΗ, ἡ, Attactus, Contactus, Contrectatio. " Plato Tim. Τοῖς ἐναντίοις μέρεσι τῆς ὄψεως περὶ τὰ " ἐναντία μέρη γίνεται ἐπαφή. Quæ Cic. vertit, Con- " trariis partibus oculorum contrarias partes attin- " gunt." [Diosc. 2, 37. Plut. Lys. 23. Ἐκμελοῦς φιλοτιμίας ἐπαφή. " Remora, Cohibitio ? Plut. Mor. 2, 816." Seager. Mss. " Thom. M. 290." Schæf. Mss. " Castigatio, Plut. 2, 46. Synes. 48." Wakef. Mss.]

" Ἐπαφὴς, ὁ, ἡ, Sensu dubius, si non mentiuntur " VV. LL."

[* " Ἔπαφος, Wessel. Herod. 179." Schæf. Mss.]

[* Ἐπάφιος, ίη, ιον, ad Orph. H. 50, 7.]

" Ἐπαφάω, et Ἐπαφάομαι, ῶμαι, Contrecto, Tango. " Utrumque affert Hes. Et ἐπάφησεν enim affert pro " ἐπαφήσατο, et ἐπαφᾶται pro ψηλαφᾷ, ἐπιψαύει. Sic " Naz. μαλακῶς ἐπαφώμενοι, Molliter contrectantes." [Hecatæus ap. Schol. Ven. Il. 15, 302. ἐπαφήσας. Agathias Ep. 10. κιθάρης ἐπαφήσατο, Alciphr. 3, 12. μουσικῆς. " Orig. c. Cels. 272. Καὶ δοκεῖ μοι ἐπαφώμενος τῶν πραγμάτων, ἀληθές τι εἰρηκέναι. Mosch. 2, 50. Ἐν δ' ἦν Ζεὺς ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θεείῃ Πόρτιος εἰναλίης." Seager. Mss. Æsch. Pr. 873. Ἐνταῦθα δή σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα, Ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θιγὼν μόνον. Incertus ap. Schol. Soph. Œd. C. 1375. ὁ δὲ λαβὼν χερὶ, Ἔγνω 'παφήσας, εἶπέ τ' ἐκ θυμοῦ τάδε. Hippocr. 56, 24. 58, 29. 30. 243, 10. 248, 16. 281, 10. 283, 32. " Ἐπαφάω, Bergler. ad Alciphr. 86. Ἐπαφάομαι, Koen. ad Greg. 258. Wakef. S. C. 3, 71." Schæf. Mss. " Suid. Attingo, Clem. Alex. 45. Fricor, Experior, Synes. 275. Perf. ἐπάφασμαι, Clem. Alex. Protr. 59. Cum gen., Arat. 91." Wakef. Mss.]

[* Ἐπάφημα, τὸ, Diogenis Epist. 10. ET * " Ἐπάφησις, (ἡ, i. q. ἐπαφὴ,) Clem. Alex. 206." Corai. Mss. " Lascivo sensu, Argum. Æsch. Pr." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνεπαφὴς, (ὁ, ἡ,) Athan. 2, 274." Kall. Mss.]

" Ἀνέπαφος, ὁ, ἡ, Intactus, οὗ οὐδεὶς ἐφῆπται, ἀθι- " γὴς, ideoque interdum Purus, interdum Sincerus, " vel Integer; metaphoricam enim plerumque signif. " habet, veluti cum Chrys. dicit, Ἀνέπαφον τὴν ἀκοὴν " καὶ τῷ δευτέρῳ τηροῦσιν οἱ δικασταί. Item Demosth. " ἀνέπαφον ὑποθήκην, vocat Intactum pignus, et cui " nemo adhuc manum injecerit, h. e. Nemini oppi- " gneratum, Or. π. Λακρ. Παραγρ. 62. Παρέξουσι τοῖς " δανείσασιν τὴν ὑποθήκην ἀνέπαφον. Et 206. Τὰ ὑπο- " κείμενα ἐμφανῆ καὶ ἀνέπαφα παρασχεῖν. Suid. quo- " que ἀνέπαφος exp. ἀνεύθυνος, Non obnoxius, non " solum ἀψηλάφητος, ἀθιγὴς, καθαρός." [Intactus, M. Anton. 3, 4. " Nectar. Homil. p. 5." Boissonad. Mss. Glossæ: Ἀνέπαφος· Intactus, Immunis. " Jacobs. Anth. 11, 88." Schæf. Mss. "Stob. 281, 14. Etym. M. Hes." Wakef. Mss.]

ἈΠΑΛΟΣ, (ἡ, ὸν,) Tener, Delicatus, Mollis, a nom. ἁφὴ secundum Etym. et Eust.; nam ab ἁφὴ Tactum signif. fit ἁφαλὸς, deinde mutata in tenuem aspirata ἀπαλὸς, ut sit ἀπαλὸς, quasi Tactui cedens; quæ enim mollia sunt, tactui cedunt: unde contra quæ sunt dura, vocantur ἀντίτυπα. Dicitur autem ἀπαλὸς tam de persona, quam de re: et tam de re, quæ ad animum, quam de re, quæ ad corpus pertinet; aut etiam tam de re incorporea et intellectuali, quam de habente corpus, et tangibili, ut vulgo loquuntur. Hom. Od. Φ. (151.) dixit χέρας ἀτρίπτους ἀπαλάς. Et Il. T. (92.) ἀπαλοὶ πόδες, Molles pedes; in q. l. σκληρὸς contrarium est τοῦ ἀπαλός. Sic et τυρὸς ἀπαλὸς, Caseus mollis, Anthol. Item ἀπαλὸς οἶνος, Vinum molle s. tenerum, Diosc., cujus vini meminit et Eust. sicut et contrarii σκληροῦ: ait autem vina Tarentina et omnia sub hoc climate esse tenera. Quidam tamen ap. Diosc. οἶνον ἀπαλὸν pro Novo vino, i. e. Musto, accipiunt. Addit autem Eust. metaph. appellari vinum vel σκληρὸν vel ἀπαλόν. Dicuntur et σιτία ἀπαλὰ, Cibi delicati. Item στρωμναὶ ἀπαλαὶ pro μαλακαί. Apud Gr. poëtas ἔρως est ἀπαλὸς, sicut ap. Lat. Amor s. Cupido mollis, s. tener: itidem omnia ἐρωτικὰ, Amatoria s. Cupidinea, i. e. ad Cupidinem pertinentia, dicuntur ἀπαλά. Plato Symp. Τῷ αὐτῷ δὴ καὶ ἡμεῖς χρησόμεθα τεκμηρίῳ περὶ ἔρωτα, ὅτι ἀπαλός. Huc pertinet quod est ap. Hesiod. Th. (989.) ἀπαλὰ φρονέοντα.

Ἀπαλὸς, Mollis, i. e. Non vehemens. Lentus: ut ἀπαλὸν πῦρ, Ignis mollis, Ignis lentus. Coquus ap. Athen. 7. exp. quomodo assaverit pisces quosdam, ait, Οὕτως ἀπαλὸν ἔδωκα καὶ πρᾶον τὸ πῦρ. In Anthol. ἀπαλὸν πνεῦμα, Mollis aura.

Ἀπαλὸν adv. pro ἀπαλῶς, Od. Ξ. (465.) Καί θ' ἀπαλὸν γελάσαι, Molliter ridere.

[" Ἀπαλὸς, Toup. in Corrig. ad calcem Vol. 2. Theocr. Warton.; Emend. 4, 477. Jacobs. Anth. 6, 425. 7, 321. De vino, Casaub. ad Athen. 68. De hortis Adonidis, Valck. ad Adoniaz. p. 396. De portu, Ruhnk. Ep. Cr. 157. (Cratinus ap. Phrynichum Bekkeri.) De caseo, Mœr. 403. et n. De lacrymis, Musgr. Phœn. p. 236. Voss. Myth. Br. 1, 143. 151. Wolf. Hesiod. 140. De igne, ad Diod. S. 1, 192. De pedibus, Heyn. Hom. 5, 643. 7, 622. De risu, Jacobs. Anth. 7, 107.; ἀπαλὸν γελᾶν, 8, 18.; ὑπομειδιᾶν τὸ ἀπαλὸν, Bergler. ad Alciphr. 162. Villois. ad Long. 85. Ἀπ. κῦμα, Jacobs. Anth. 12, 24. Ἀπ. et παλαιὸς conf., Heyn. Hom. 7, 807." Schæf. Mss. " De pede leniter, sine strepitu incedente, Rhian. 1. fin. De molli terra, Plut. 2, 164. De arena, Philostr. 847. De vino, Strabo 404. De aqua, Eust. Il. 819, 5. De vento, Anthol. 26. De novali, Philostr. 860. De crinibus, Hom. Batr. 204. Lentus, de igne, Diod. S. 3, 25. 34." Wakef. Mss. " Ἀταλὸς poëticum, ἀπαλὸς in prosa magis usitatum. Illud ab ἀτάλλειν derivatur; istud compositum, quasi οὐ παλαίων, Absque obluctatione obsequentem et morigerum se præbens. Sylb. ad Clem. Alex. 39(=89=109.)" Gataker. Mss. Ἀπαλώτερος, Theophr. H. P. 7, 4. Glossæ: Ἀπαλός· Tener, Mollis, Tenellus, Molliculus.]

[* Ἀπαλῶς, Molliter, Delicate, vide Ἀπαλοβραχέα.]

Ἀπαλότης, ἡ, Teneritudo, Teneritas, Mollities. Plato Symp. Πρὸς τὸ ἐπιδεῖξαι θεοῦ ἀπαλότητα. [Hippocr. 12, 7. " Synes. 53. Clem. Alex. 105." Wakef. Mss.]

[* " Ἀπαλόομαι, LXX. Jer. 51, 46." Kall. Mss. Glossæ: Ἀπαλοῦμαι· Tenerasco.]

[* " Ἀπάλωσις, (ἡ,) Athan. 1, 837." Kall. Mss.]

Ἀπαλύνω, Tenerum reddo, Mollio, Emollio. Xen. A. (2, 1.) ἀπαλύνειν et διαθρύπτειν posuit pro Emollire, et quasi deliciis frangere: Τῶν παίδων πόδας μὲν ὑποδήμασιν ἀπαλύνουσιν, σώματα δὲ ἱματίων μεταβολαῖς διαθρύπτουσι. ‖ Capitur etiam pro Delicate et molliter attingo et tero, ut ait Bud. citans Xen. (Ἱπ. 5, 5.) Τῶν δ' ἐν τῇ ῥάχει τριχῶν ἄλλῳ μὲν ὀργάνῳ, οὐδενὶ δεῖ ἅπτεσθαι, ταῖς δὲ χερσὶ τρίβειν καὶ ἀπαλύνειν, ᾗπερ φύσει κέκλινται. [Gl. Ἀπαλύνω· Mollifico, Mollio. Ἀπαλύνομαι· Mollesco. Ἀπαλύνεσθαι· Emollescere. Hippocr. 112, 16. 113, 29. 343, 23. 430, 44. 489, 7. 504, 19. 510, 41. " Toup. Opusc. 1, 165. Zeun. Ind. Xen. Polit." Schæf. Mss.]

[* Ἀπαλυσμὸς, ὁ, Mollior agendi modus. Hippocr. 489, 8.]

[* " Ἀπαλόβιος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 136." Boissonad. Mss.]

" Ἀπαλοβραχέα, Hesychio * ἀπαλοανθέα, * ἀπα- " λῶς θάλλοντα: haud scio an παρὰ τὸ ἀπαλοῖς ὕδασι " βρέχεσθαι, s. βρέχεσθαι ἐν τῷ ἀπαλὰ εἶναι."

[* Ἀπαλόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, Mollem comam habens. Eur. Bacch. 1183.]

[* Ἀπαλοκουρίδες, Molles et teneræ squillæ. Epicharm. ap. Athen. 304. ubi v. not.]

[* " Ἀπαλόπαις, Puer delicatus, Hesych." Wakef. Mss.]

[* " Ἀπαλοπάρῃος, Valck. Ep. ad Röv. p. xlii." Schæf. Mss.]

[* " Ἀπαλόπνοος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 6(=10. Meurs.) 80. in var. lect., 84. 99.: Amat. 3, 20." Boissonad. Mss.]

[* Ἀπαλόπους, ὁ, ἡ, Mollipes, Gl.]

[* " Ἀπαλοπτέρυξ, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 133." Boissonad. Mss.]

Ἀπαλόσαρκος, ὁ, ἡ, Teneram carnem habens aut cutem, [i. q. μαλακόσαρκος. Athen. 355. Hippocr. 427, 3. 588, 51=113, 39. 231, 49.]

[* " Ἀπαλόστομος οἶνος, Hes. v. Γλύξις." Boissonad. Mss. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 244.]

[* Ἀπαλόστρακος, ὁ, ἡ, Molli testa tectus, i. q. μα-

λακόστρακος. Nemes. de N. H. 21.]

'Απαλοτρεφής, ὁ, ἡ, Molliter nutritus, Cibis delicatis nutritus. Apud Hom. ἀπαλοτρεφὴς σίαλος a quibusdam exp. Porcus saginatus. Eust. vult appellatum ἀπαλοτρεφῆ ad differentiam τῶν συάγρων. Il. Φ. (363.) Κνίσσῃ μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο. [Λειμῶνες, Anal. 2, 300. "Heyn. Hom. 8, 187. Jacobs. Anth. 6, 120. Herodes 17." Schæf. Mss.]

'Απαλοφόρος, ὁ, ἡ, Mollifer ad verbum, Mollia ferens, vel Mollia gestans, videlicet vestimenta, ὁ τὰ μαλακὰ φορῶν, ut Matth. 11, [8. Etym. M. Phav. v. 'Αβροείμονες.]

[* 'Απαλόφρων, ὁ, ἡ, Molli animo præditus. Marc. Arg. 32. "Clem. Alex. 108." Wakef. Mss. Nicet. Eugen. 6, 27.]

'Απαλόχρους, ὁ, ἡ, vel 'Απαλόχροος, όον, Teneram cutem habens; ut Hesiod. Έργ. 2, (137.) Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησιν. Invenitur et ἁπαλόχροον σῶμα καὶ λεπτόδερμον. || Potest etiam signif. Mollem colorem habens, ut χροῦς pro Colore capitur: sicut in his compp. μονόχρους, ποικιλόχρους, πολύχρους. [" Anal. 1, 5. Valck. Phœn. p. 504. Meleager 46." Schæf. Mss. " Ibid. 10. Musæus." Wakef. Mss.]

'Απαλόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, i. q. ἀπαλόχρους. Nam χροῦς pro χρῶς in multis compp. accipitur.

[* " 'Απαλόψυχος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 84." Boissonad. Mss. " Indole miti præditus, Hesych. v. Γλυκύθυμος." Wakef. Mss.]

[" 'Ενάπαλος, (ὁ, ἡ,) Mollis, de vino, Eust. Il. 897." Wakef. Mss.]

[* " 'Εφάπαλος, (ὁ, ἡ,) Geopon. 10, 78. (Οὕτω δὲ χρηματίζεται τὸ φυτὸν ἐφάπαλον ὄν.)" Kall. Mss. Dum tenera est, ut vertitur. Sed G. legit ἐφ' ἁπαλόν.]

" Πανάπαλος, (ὁ, ἡ,) Tenerrimus. Od. N. (223.) " 'Ανδρὶ δέμας εἰκυῖα νέῳ ἐπιβώτορι μήλων Παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασι." [" Philo J. 2, 432." Wakef. Mss.]

" 'Απαλίας, ου, ὁ, Hœdus tenellus s. delicus, Hœdus adhuc mollis et teneræ ætatis, ut Diog. L. (8, " 20.) tradit, ap. quem Pythag. dicitur in sacrificiis " usus esse ἀλέκτορσι μόνον καὶ ἐρίφοις γαλαθηνοῖς, " τοῖς λεγομένοις ἁπαλίαις· ἥκιστα δὲ ἄρνασι. Sed " ibi quidam Codd. ante γαλαθηνοῖς habent interjectam particulam καί: quæ scriptura si vera est, " intelligi potest de Porcis delicis s. nefrendibus, " quos ἀπαλοσάρκους esse notum est."

" 'Απάλιον θῦμα, Hesychio δελφάκιον, Porcellus, " Porcus delicus, ut Varro appellat; ea enim victima " est tenerrima et delicatissima. Unde et ap. Hom. " ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο κνίσσῃ."

[* " 'Απαλία, (ἡ, Teneritas,) Geopon. 1, 8. (τοῦ ἀέρος.)" Kall. Mss.]

¶ 'Αμαλὸς, (ὁ, ὀν,) Mollis, Tener. Item Debilis, Imbecillis. Pro ἁπαλός. Hes. ἀμαλὸν exp. ἀπαλὸν, ἀσθενῆ. Od. Υ. (14.) Ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα. Il. Χ. (310.) 'Αρπάζων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν. || Eust. tamen vult ἀμαλὴν ἄρνα posse etiam intelligi, secundum vett., τὴν μαλλωτὴν καὶ τριχώδη, Villosam; esseque et aliam scripturam, videlicet ἄρνα μαλὴν pro ἄρν' ἀμαλήν. Unde et ap. Theocr. (26, 1.) legi μαλοπάρῃος signif. i. q. * ἀπαλοπάρῃος. Hinc etiam esse μαλερόν. Reperitur vero et ἁμαλὸς cum spiritu aspero: sed frequentior altera scriptura cum tenui, licet ab ἁπαλὸς aspirato deductum putetur, quam et deducta ab eo vv. ἀμαλάπτω et ἀμαλδύνω retinent. [Eur. Heracl. 75. γέροντ' ἀμαλὸν, i. q. ἀσθενῆ. " Heyn. Hom. 5, 588. 8, 303. Wessel. Probab. 38. Jacobs. Anth. 10, 52." Schæf. Mss.]

'Αμαλῶς, Molliter, Imbecille. Exp. etiam μετρίως, εὐκόλως, ab Etym. et Hes. ab hoc vero et ἁπλῶς, sed habent ejus exemplaria mendose scriptum ἀμαλλῶς duplici λ. Quid autem ἀμαλῶς signif. Hippocrati, vide in Gal. Lex. [Hippocr. 131, 30.]

" 'Αμάλλως, Hesychio μετρίως, εὐκόλως, ἀσθενῶς, " ἁπλῶς. Sed forsan scr. potius ἀμαλῶς ab ἀμαλός."

'Αμαλλόω, Aboleo. 'Αμαλλοῖ, ἀφανίζει, Hes. Sed scr. potius existimo ἀμαλόω unico λ, si quidem sit ab ἀμαλῶς.

'Αμαλάπτω, Perdo, Corrumpo. Proprie autem Cor-

A rumpo velut tenerum quiddam et molle. Lycophr. (34.) ἠμάλαψε κάρχαρος κύων. " 'Αμαλλάπτω, Destruo, " Depopulor, VV. LL. perperam pro ἀμαλάπτω."

'Αμαλδύνω, i. q. ἀμαλάπτω: itidem ab ἀμαλὸς deductum, ut vult Eust. || Capitur et pro Demolior, Everto, Solo æquo, Il. M. (32.) Τεῖχος ἀμαλδύνας. Et pass. 'Αμαλδύνομαι in ead. signif. H. (463.) Ὥς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται 'Αχαιῶν. || Secundum Hes. ἀμαλδύνειν est non solum Abolere, sed etiam Tabefacere. || Exp. et Deleo, Oblitero, VV. LL. || 'Αμαλδύνομαι, Pass. Corrumpor. || Item Evertor, Destruor: ut τεῖχος ἀμαλδύνηται ap. Hom. l. c. Apud Aristoph. Ει. (380.) tanquam tragicum verbum usurpatur ἀμαλδυνθήσομαι, pro Perdar, E medio tollar: 'Αλλ', ὦ μέλε', ὑπὸ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι. Gal. et Erot. ap. Hippocr. ὄμματα ἀμαλδύνεται exp. ἀφανίζεται et ἀμαυροῦται. [Hippocr. 27, 48. 32, 12. 234, 39. 235, 15. 287, 1. Apoll. R. 1, 834. Schneider. Lex. " Ruhnk. H. in Cer. 94. Mitscherl. 144. Toup. Opusc. 2, 167.; Emend. 4, 497. Heyn. Hom. 5, 388.
B 606. 6, 274. 275." Schæf. Mss.]

'Απαμαλδύνω etiam dicitur, præfixa sc. huic verbo præpositione ἀπό. Itidem pro Perdo, Corrumpo, Aboleo. Greg. in Carm. Ἄστρασιν ἥλιος, ἠελίῳ δὲ νέφος Κάλλος ἀπημάλδυνε. [Leon. Tar. 49. " Perdo, Quint. Sm. 8, 209. Nonn. 33, 24." Wakef. Mss.]

'Αμάνδαλον, etiam fit ab ἀμαλδύνω. Nam ab ἀμαλδύνω primum fit ἀμάλδανον, Evanidum, Abolitum: deinde per transpositionem literarum ἀμάνδαλον, quo utitur Alcæus. 'Αμαλδύνω, inquit Etym., ἀμάλδανον, τὸ ἀφανὲς καὶ ἀφανιζόμενον, καὶ καθαιρέσει ἀμάνδαλον. Ubi καθαιρέσει manifestum est esse depravatum: fortasse ὑπερθέσει est reponendum, ut sit ὑπερθέσει pro ὑπερβιβασμῷ. || Ab ἀμάνδαλον autem fit 'Αμανδαλόω, Aboleo, Lædo; nam ἀμανδαλοῖ exp. Hesych. ἀφανίζει, βλάπτει. [Schneider. Lex. v. 'Αμαλδύνω.]

" 'ΑΠΤΟΕΠΗΣ, έος, ὁ, ἡ, Qui in dicendo est intre- " pidus, ὁ ἐν τῷ εἰπεῖν οὐ πτοούμενος: ideoque liberior " et παῤῥησιαστικώτερος. Il. Θ. (209.) Ἥρη ἀπτοεπὲς, " ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; Ubi Schol. quoque exp.
C " ἀπτόητε, et ἐν τῷ λέγειν θρασεῖα: sed annotans, " quosdam δασέως scribere ἁπτοεπὲς, ut sit καθαπτομένη λόγοις, Mordacior in dicendo: quemadmodum " Hes. quoque ἀπτοεπὲς exp. non solum ἀπτόητον " τοῖς ἔπεσιν, et οὐ σκάζον, sed etiam κακολόγον, Maledicum." [" Heyn. Hom. 5, 452." Schæf. Mss. " Nonn. J. 8, 6." Wakef. Mss.]

" 'ΑΠΥΩ, Sono, Sonitum reddo: interdum et Vo- " ciferor, Clamo. In priore signif. Anthol. de hirco " vitis palmites rodente, Τῷ δ' ἔπος ἐκ γαίης τόσον " ἄπυε, Τεῖρε κάκιστε, Γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα. In " posteriore, ap. Hesiod. (Sc. 316.) Κύκνοι ἀερσιπόται μεγάλ' ἤπυον. Interdum accipitur pro Sono " i. e. Loquor; ut ap. Herod. (2, 15.) Τίνα γλῶσσαν " πρῶτον ἀπύουσι, i. e. φθέγγονται. Aliquando vero " signif. etiam Dico; ut Soph. Aj. (887.) Τίς ἄν " δῆτά μοι—Τὸν ὠμόθυμον, εἴ ποθι πλαζόμενον λεύσσων, 'Απύοι; Quis mihi dicat immitem Ajacem " sicubi errantem viderit? ut Schol. quoque exp.
D " εἴποι. Et forsan hæc primaria est signif., siquidem ex ἔπω derivatum volunt κατὰ τροπὴν, ut ἀργαλέον ex ἔργον. HINC 'Απύτης a vetere quodam, " Alexandro nimirum, Uranopolis conditore, ut refert " Athen. 3. (98.) ἐκθετικῶς dictus est ὁ κῆρυξ, teste " Eust., utpote cujus proprium sit φωνεῖν et clamare " s. vociferari." [Epigr. adesp. 230. ἱερὰν φάτιν ἄπυε ποίμναις. " Ruhnk. Ep. Cr. 63. Eur. Hec. 152. Valck. Diatr. 97. Wessel. Herod. 111. Musgr. Orest. 1253. Porson. 1250. Leon. Tar. 61. Aristoph. I. 1023." Schæf. Mss.]

" 'Ηπύω, Sono: item Clamo et Voco. Od. K. 83. " ὅθι ποιμένα ποιμὴν Ἠπύει εἰσελάων, ὁ δέ τ' ἐξελάων " ὑπακούει, i. e. μετὰ βοῆς προσφθέγγεται. UNDE " 'Ηπύτης, ὁ, Vociferator, Clamator, Qui cum clamore verba sonat et pronuntiat. Il. H. (384.) Στὰς " ἐν μέσσοισιν, μετεφώνεεν ἠπύτα κῆρυξ: Macedonice " pro ἠπύτης, i. e. * φωνητὴς, κράκτης, * βοητής: aliis " μεγαλόφωνος. Quin ET "Ηπυτος hinc denominatus " Præco quidam, ET "Ηπυτον quoddam ὄρος in Thracia, " παρὰ τὸ ἐκεῖ τὸν Πρωτέα ἠπύειν. Eust." [Orph.

Arg. 6. λιγύφωνον ἀοιδὴν Ἠπύσω. Mosch. 2, 120. γάμιον μέλος. Ἠπύτα σύριγξ, Quint. Sm. 6, 170.: Τρίτων, Ælian. H. A. 13, 21.: πόντος, Oppian. C. 2, 136. " Ἠπύω, Heyn. Hom. 7, 531. Ἠπύτης, Valck. Adoniaz. p. 280. Heyn. Hom. 5, 374. Lobeck. Aj. p. 271. Ἠπύτα, de accus., Wolf. ad Hesiod. 134. * Ἤπυς, Heyn. Hom. 6, 465." Schæf. Mss. " Ἠπύω, Act., In-voco, Pind. * Ἠπύη, Vox, Hesych." Wakef. Mss.]

[* Ἀνηπύω, i. q. ἀναφωνέω. Mosch. 2, 97. Apoll. R. 4, 1197.]

[* Ἐπηπύω, Il. 18, 502. Cf. Orph. Arg. 530. " Heyn. Hom. 7, 531. 802." Schæf. Mss.]

" Βριήπυος, Vehementer clamans, sonans, ὁ * βρια-
" ρῶς ἠπύων. Hesychio μεγαλόφωνος, μέγας, δεινός.
" Martis epith., Il. N. (521.) quem alibi χαλκεόφωνον
" vocat." [" Cattier. 94. Heyn. Hom. 6, 465." Schæf. Mss.]

" ἈΠΦΥΣ, dicitur ὁ πατὴρ, Pater, καθ' ὑποκορι-
" σμὸν, idque a pueris: ut e Theocr. discimus: 15,
" (11.) Gorg. Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα
" τοιαῦτα, Τῶ μικκῶ παρεόντος· ὅρη, γύναι, ὡς ποθορῇ
" τύ. Prax. Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος, οὐ
" λέγω ἀπφῦν. Gorg. Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν
" πότνιαν· καλὸς ἀπφύς. Schol. quoque ibi annot.
" ἀπφῦν ὑποκοριστικῶς dici τὸν πατέρα, nimirum ἀφ'
" οὗ τις πέφυκεν: ab hoc autem, τὸν πρεσβύτην. Sed
" et Ἀπφὰ, teste Suida est ἀδελφῆς καὶ ἀδελφοῦ ὑπο-
" κόρισμα: pro quo Hes. habet Ἀπφία, Eust. ἄπφα,
" qui hoc ἄπφα secundum quosdam esse ait ὑπο-
" κόρισμα Ἀττικόν. Ἄπφαν, inquit idem, τὴν ἀδελ-
" φὴν Ἀττικῶς μόνη ἡ ἀδελφὴ εἴποι ἄν· καὶ πάππαν,
" τὸν πατέρα μόνος ὁ παῖς, ὥσπερ καὶ μαμμίαν τὴν μη-
" τέρα. Meminit vero et nominis Ἀπφὺς ibid. ὁ
" μέντοι ἀπφὺς, inquit, παρὰ Θεοκρίτῳ πατρὸς κλῆσις,
" ἣν βρέφος ἂν προσείποι πατέρα, τὸν ἀφ' οὗ ἔφυ· τοιοῦ-
" τον γάρ τι ἡ λέξις ὑποβάλλει νοεῖν. Porro ex illo
" ἄπφα fieri dicit Ἀπφίον, esseque ὑποκόρισμα ἐρωμέ-
" νης. Fit vero inde et Ἀπφάριον; quod ἐρωμένου
" est ὑποκόρισμα: veluti in h. l. Xenarchi ap. Athen.
" (569.) Αὗται βιάζονται γὰρ * εἰσέλκουσί τε, Τοὺς
" μὲν γέροντας ὄντας, ἐπικαλούμεναι Πατρίδια, τοὺς δ'
" ἀπφάρια, τοὺς νεωτέρους, i. e. ἀδέλφια, Fraterculos,
" ut Eust. tradit quosdam exp. ipse tamen censens
" potius esse veluti πατέρια, a Dorico illo ἀπφὺς signif.
" Patrem. Ἀπφῶ quoque pro πατρὸς accipit Hes. in
" 4 Reg. 2, (14.) ubi Elisæus, cum aquas Jordanis
" pallio Heliæ percussisset, ipsæque divisæ non es-
" sent, ait, Ποῦ ἐστὶ Θεὸς Ἠλίου ἀπφώ: forsan quia
" paulo ante idem Heliam vocarat πατέρα. Suid.
" autem interpr. τοῦ ἀποκρύφου, s. τοῦ ἀποκρυβέντος:
" rursum Hes. διπλασία χάρις, et ἡ Πνεύματος Ἁγίου
" διττὴ ἐνέργεια. Est tamen non Gr. vocabulum illud
" ἀπφὼ eo in loco, sed retentum e textu Hebr., in
" cujus versione exp. Etiamnunc; ut Suid. quoque
" iterum ἀπφὼ positum annotat ἀντὶ τοῦ νῦν." [Ἀπ-φῦς, Bekk. Anecd. Gr. 857. " Valck. Theocr. 306. Ἀπφῦς, Ἀπφάριον, Ἀπφία, Koen. ad Greg. 148." Schæf. Mss. " Ἀπφίον, Eust. Il. 429." Wakef. Mss.]

ἌΡΑ, Utique, Profecto. Item pro Itaque, Igitur. Apud Hom. autem pro expletiva habetur, magna e parte. Sed ego ita mihi ap. eum observasse videor, subjunctam quidem particulæ δὲ aut alii, fere esse expletivam: at, cum sola ponitur, non itidem: ut Il. I. (29.) Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ: (50.) Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἷες Ἀχαιῶν: (79.) Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπί-θοντο. Sic Od. Ξ. (452.) Πὰρ δ' ἄρα μιν Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν. Et (457.) in tribus membris, quæ duobus versibus continentur, primo datur δ' ἂρ, vel, ut alii scribere malunt, δ' ἄρ': secundo δ' ἄρα: tertio αὐτάρ: ita enim legimus, Νὺξ δ' ἂρ ἐπῆλθε κακὴ σκοτομήνιος, ὗε δ' ἄρα Ζεὺς Πάννυχος· αὐτὰρ ἄη Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος. His certe omnibus in Il. aliisque hujusmodi nemo mihi, ut opinor, negarit eund. plane sensum cum sola particula δὲ manere. Alicubi tamen δ' ἄρα aliter reddenda videtur Latine quam δὲ sola, ubi videlicet in priore parte illæ duæ, in posteriore autem hæc duntaxat ponitur, ut Od. Γ. (155.) Ἡμί-σεες δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες Αὖθι — Ἡμίσεες
A δ' ἀναβάντες ἐλαύνομεν. Hic enim ἡμίσεες δ' ἄρα κ.τ.λ. reddiderim, Ac dimidia quidem pars &c. at in ἡμί-σεες δ' ἀναβάντες, δὲ per Autem, s. Vero. Ut autem post δὲ vacat frequenter ἄρα, sic et post ὡς vacare videri possit; ut Od. Z. (232.) cum dixisset in principio comparationis, Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ, duobus interjectis versibus, subjungit in accommodatione, Ὡς ἄρα τῷ κατέχευε κ.τ.λ. Itidem vero alibi. Sic et post articulum postpositivum ὃς abundare merito judicetur; ut Il. O. (309.) ἀριπρεπέ', ἣν ἄρα χαλκεὺς Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι. Denique ap. Hom. vacare ut plurimum particulam ἄρα existimo, eod. plane modo quo ῥά. Imo vero hanc ipsam eand. esse cum illa puto, ablata litera α e principio, ut contra in ἂρ aufertur e fine. Sunt et qui post οὐκ vacare existiment ἄρα: ut ap. Hesiod. Ἔργ. (1, 11.) Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος. Sic hic οὐκ ἄρα videtur esse Haud equidem; ubi Equidem emphasi non caret. Sic autem ἄρα vacat et post ἦ: ut Il. Σ. (429.) Ἥφαιστ', ἦ ἄρα δή τις, ὅσαι θεαί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ, ubi annotat
B Eust. quoque παρέλκειν particulam ἄρα, cum sola ἦ ad interrogationem sufficiat. Sed addit, quod ad accentum attinet, Hom. posteros fuisse etiam hic scripturos ἆρα cum circumflexo. Sed simul intelligit, ut opinor, fuisse ipsum producturos. Invenitur tamen ἄρα quoque priore longa; ut infra docebo. Alicubi certe ita vacat, ut interim quandam vinciendæ orationis et quasi continuandæ vim habeat, et quidem cum affirmatione eorum, quæ dicuntur; ut Il. H. (467.) cum dixisset Hom. Νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν οἶνον ἄγουσαι, interjectis quatuor versibus subjungitur, Ἔνθ' ἄρα, vel ἔνθεν ἂρ, ut in aliis Codd. legitur, οἰνίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί, Ἄλλοι μὲν χαλκῷ κ.τ.λ. Sed qua Lat. particula reddi commode possit, hoc vero non facile fortasse dici possit. Bud. certe δὴ signif. ait in illo: sed δὴ variis Lat. particulis, pro loco, reddi scimus. Esse autem ἄρα in prosa quoque παραπληρωματικὸν, docet Idem; afferens e Demosth. Καὶ δὴ καὶ τοῦτο ἀκούω σε λέγειν, ὡς ἄρα τρεῖς σε γραψάμενοι πρότερον κ.τ.λ. Sed in quibusdam
C Il. videtur velle aut παραπληρωματικὸν esse omnino, aut debere reddi per Tandem; ut Xen. Ὦ Ζεῦ καὶ πάντες θεοὶ, οἵους ἄρα ἔχομεν ἑταίρους. Sic ap. Eund. Ὁπόσοις ἄρα, et πότερος ἄρα. At post εἰ vel ἂν vult reddi per Forte; ut Demosth. Εἴ τις ἄρα ἐστὶν ἄξιος. Idem, Ἂν ἄρα ταῦτα λέγωσιν. Greg. Ἂν ἄρα δύνωνται, Si forte possint. Sed et Thuc. ipsum sic sæpe uti scribit. Sic et ap. Xen. post ἐὰν μὴ, itidem pro Forte: ἐὰν μὴ ἄρα, Nisi forte. Alicubi vero particula Nam subjunctiva ad interpr. Græcæ ἄρα adhibetur; ut, cum τίς ἄρα vertitur Quisnam. Sic ap. Xen. Καὶ τί ἄρ' οἴει παθεῖν, καλὸν φιλήσας; Quidnam.

Ἄρα, Utique, Nempe. Lucian. Ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη, ὑμεῖς, ὦ ξένοι: ac si diceret, οὐκοῦν Ἕλληνες ὑμεῖς. Bud.

Ἄρα, vel Ἄρα οὖν, aut Ἄραγε, Igitur, Ergo, interdum præpositum, interdum postpositum. Plato de Rep. 5. Ἄρα οὖν ἐκ τοῦδε τὸ τοιόνδε γίνεται. Xen. O. (1, 8.) non autem Synes. ut in VV. LL. et in Comm. Bud. Κἂν ἄρα γε ἵππον τις πριάμενος μὴ ἐπίσταιτο
D κ.τ.λ. Si quis igitur, vel, Ita si quis equum emerit. Sic enim leg. in Bud. Comm., qui alibi tradit hic ἄρα adjunctam vim interrogationis habere. Idem hoc in Plut. loco, Μίαν ἄρα, Κορνηλία, Κορνηλία, τύχην εἶδες τὴν ἀμείνονα: ἄρα itidem esse vult Igitur, sed quæ indignationem includat. Idem Bud. in alio rursum Xen. loco, Οὐδ' ἄρα γε ἡ γῆ interpr. Ita ne terra quidem, vel, Nimirum ne terra quidem. Invenitur ἄρα postpositum etiam particulæ οὖν, junctæ cum ποτέ: ut Philo de Mundo, Ὅπου ποτ' οὖν ἄρα τὰς ῥίζας καθῆκε, σκεπτέον, Ubinam igitur radices egerit considerandum.

¶ Ἆρα, interrogativum, cum ᾱ, non ᾰ, An, Utrum, Aristoph. (Ei. 1087.) ἆρα παύσει φενακίζων; Desinesne imponere? Sed frequentius adjunctam habet aliquam particulam. Idem Aristoph. N. ἆρά γε ταῦτ' ἄρ' ἐγώ ποτ' ὄψομαι; ubi ἆρα exp. Utrum, ἄρα autem δή.

Ἆρά γε, et Ἆρ' οὖν, pro Utrum. Ἆρά γε ponitur et pro Numquid; de qua signif. vide in Ἆρα μή. Interdum vero Ἆρ' οὖν, pro Nonne igitur? Ἆρά ποτε, Utrum tandem? Synes. ut docet Bud.

Ἆρα μὴ, Nunquid et Utrum, quod in consequentia sermonis ἀλλὰ μὴ dicitur. Bud. Sic et ἆρά γε exp. Nunquid in Aristoph. Π. (546.) ἆρά γε ἀποφαίνω κ.τ.λ. Sic in N. ἆρά γε αἰσθάνει κ.τ.λ. Citatur et e Theocr. ἆρά γέ πα, pro Nunquid forsitan?

Ἆρ' οὐκ, Nonne. Interdum vero ἆρ' οὖν οὐ pro eod. Vide exempla ap. Bud. Citatur autem e Soph. οὐκ ἆρ', inverso harum particularum ordine, itidem pro Nonne, Οὐκ ἆρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ πλὴν κ.τ.λ.

Ἆρα, pro ἄρα signif. δὴ, aut etiam prorsus vacante, affertur e Soph. Τίνος ποτ' ἆρ' ἔπραξε χειρὶ δύσμορος; Et, Ὤμοι βαρείας ἆρα τῆς ἐμῆς τύχης. Sed alii in his aliisque hujusmodi ll. ἄρα scribunt, etiamsi α producatur.

"¶ Ἄρ, ap. poëtas i. q. ἄρα, Utique, Profecto: "item Itaque, Igitur: sæpius particula expletiva, ut "ἄρα quoque."

"Ἄρεν οὖν, pro ἄρα οὖν, Hes."

[Ἆρα, Gl. Nunquid? Ἄρα· Igitur. Ἆρά γε οὐ; Nonne? Ἄρα οὖν· Nempe ergo. Ἆρά ποτε· Ecquando? Ἆρά γέ τις; Quisquamne? Ἆρά τις; Et quis? Ecqu is? Quisquamne? Ἆρά τι; Ecquid? Μὴ ἄρα· Ne forte. Μήτι ἄρα; Numnam? Numquidnam? Μήτι γε ἄρα· Nempe non. Πότε ἄρα; Utrumne. Πότερον ἄρα· Utrumne. Ποῦ ἄρα; Ubinam? Quorsum? Τί ἄρα; Quid ita? Τοῦτον ἄρα; Huncne? Τοῦτο ἄρα; Idne? "Ἆρα μή; Num? An? Soph. El. 446. ἆρα μὴ δοκεῖς Λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν; Οὐκ ἔστιν: Antig. 632. Ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων Τῆς *μελλονύμφου, πατρὶ *λυσσαίνων πάρει; Ἄρα, Sane, Aristoph. Ἐκ. 365. Ἄρ' οἶδ' Ἀμύνων· ἀλλ' ἴσως ἀρνήσεται. Ἆρα, particula interrogandi, Θ. 1. 8. 260. 263. Ἄρα, et ἄρα, Igitur, 166. Ο. 280. Σ. 664. 839. Ἆρά γε; An? Num? Π. 546. 641." Seager. Mss. Ἆρα, Herod. 9, 9.]

["Ἄρα, Wakef. S. C. 2, 97. Zeun. ad Xen. K. Π. 732. ad Callim. 1, 243. Toup. Opusc. 2, 200. 269. Valck. Hippol. p. 306.; Diatr. 237. ad Il. Υ. 215. Markl. Suppl. 496. Musgr. ibid. Markl. Iph. p. 145, 239. Jacobs. Anth. 6, 70. Wakef. Ion. 349.; Herc. F. 340.; Phil. 1288.; Georg. 21. Jacobs. Anth. 8, 59. Herod. 229. Heyn. Hom. 6, 278. 425. 460. 463. 484. 537. 547. 560. 574. 598. 599. 603. 606. 609. 617. 7, 48. 57. 58. 91. 148. 170. 189. 200. 235. 239. 247. 291. 309. 332. 337. 350. 357. 384. 398. 425. 450. 483. 506. 509. 528. 531. 569. 598. 630. 667. 680. 687. 692. 8, 6. 24. 60. 74. 109. 121. 146. 152. 182, 188. 223. 253. 267. 289. 310. 356. 382. 384, 460. 461. 497. 503. 514. 517. 522. 596. 655. 662. 664. 724. 755. Ἄρα, ἀρά, Leon. Tar. 67. Brunck. Aristoph. 1, 61. 272. 2, 40. 120. 199. 3, 68. 155. T. H. ad Aristoph. Π. p. 236. 317. 326. Ernest. ad Callim. 326. ad Dionys. H. 5, 203. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 21.; Heindorf. ad Lys. 15.; ad Gorg. 52. 88. Xen. Œcon. 1, 15. Zeun. ad Xen. K. Π. 78. Ammon. 23. Eran. Ph. 162. ad Charit. 267. Leunep. ad Phalar. 46. ad Lucian. 1, 398. Brunck. Antig. 1273. Porson. Præf. ad Hec. p. viii. xiii. Brunck. Œd. T. 1099. Hermann. ad Aristoph. N. p. 28. Clark. ad Il. Α. 308. Valck. Phœn. p. 214.:—'Vulgo quidem interrogat ἆρα, ἄρα concludit argumentationem; sed hoc, affirmandi significatu positum ap. Poëtas, ubicunque versus syllabam postulat longam, ἆρα quoque scribendum, optime decernit Dorv. Vann. Cr. 227.' (cf. ad Hippol. 141. Lips. Valck. ibid. p. 213.) Ἄρα, de ejus sede, ad Lucian. 1, 294. Valck. Hippol. p. 306. Xen. K. Π. 369. 413. ad Dionys. H. 3, 1385. Heindorf. ad Plat. Gorg. 249. Ἄ., in fine versus, Eur. Hec. 1105. Valck. Hippol. p. 217.; initio, Brunck. Aristoph. 3, 142. Xen. K. Π. 4, 6, 4. Heindorf. ad Plat. Charm. 73.; Buttmann. ad Gorg. 514. Sæpius repetitum, ad Od. Ρ. 465. In quæstionibus, Wakef. Phil. 222. Monthly Review, Jan. 1799. p. 91. Bast Lettre 219. Ἄ., Tandem, interrogantis, Valck. Phœn. p. 513. Nimirum, Bibl. Crit. iii, 2. p. 97. Δ' ἄρ', Heyn. Hom. 6, 345. 7, 190. Ῥα, Aristoph. E. 532. Ἄρ' et ἂν conf., Porson. Med. p. 70.; γ' ἄρ' et γὰρ, Brunck. Aristoph. 2, 33. Lobeck. Aj. p. 302. Valck. Phœn. p. 271.; ἄρα et ῥα, Brunck. Apoll. R. 30. 213. Heyn. Hom. 5, 260.; ἄρα et ἅμα, 8, 432. Γ' ἄρα, ἄρα, Brunck. Aristoph. 3, 120. Τ' ἄρ, Heyn. Hom. 4, 11. 12. 6, 345. 7, 133. 361. 455. Il. 18, 6. Τ' ἄρ', γ' ἄρ', Porson. Phœn. 724. Heyn. Hom. 6, 86. Lobeck. Aj. p. 302. Τ' ἄρ', γὰρ, Heyn. Hom. 4, 500. (226.) 7, 425. 455. Ἄρα δή ποτε, ad Callim. 1, 186. Ἄ. δὴ, Wakef. Ion. 1188. Εἰ μὴ ἄ., Nisi forsitan, Xen. Mem. 1, 2, 8. Δ' ἄρα τε, Il. 13, 493. Εἰ ἄ. τι, Heindorf. ad Plat. Charm. 108. Γὰρ — ἄρα —, Aristoph. E. 22. Ἄρ, Valck. Diatr. 118. Brunck. Aristoph. 1, 97. Heyn. Hom. 7, 435. 438. Ἄρ, ἄρ', Heyn. Hom. 4, 45. Οὐκ ἄρα, 7, 792. Usus ejus in sententiis generall., ad Dionys. H. 3, 1675." Schæf. Mss. "Ἠδ' ἄρα, And of course, Orph. Arg. 586. Τοίνυν ἄ., J. Poll. 152. Ἄ. δὴ, Il. H. 360. Apoll. R. 1, 898. Ἄ. δή ποτε, 2, 228. Ἄ. τε, Il. N. 493. Ξ. 18." Wakef. Mss.]

["Ἆρα, Xen. Mem. 1, 1, 15. ad Mœr. 263. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 26. Markl. Suppl. 376. Musgr. 496. Markl. ib. Meleag. li. Iphig. A. 311. 876. Markl. p. 165. 171. 286. 342. Rhes. 118. Heracl. 640. Wakef. Ion. 349. 559. El. 374. Alc. 348. 488. 783. Phil. 1253. Eum. 190. 991. Jacobs. Anth. 6, 99. Archiloch. 38. 39. Aristoph. A. 435. Archias 35. Philipp. 70. Mucius Scæv. Ep. Marc. Arg. 17. Porson. Med. p. 87. De ejus sede, Leunep. Phalar. p. 46. Poët. Gnom. 234. Brunck. Aristoph. 3, 144. Porson. Hec. p. xxviii. Ed. 2. Ἆ., Nonne? Soph. Phil. 976. Pro ἄρα, Theocr. 7, 105. Οὐκ ἆρ', Valck. Diatr. 206. 220. Toup. Emend. 4, 482. cf. Porson. Præf. ad Hec. p. viii. xiii. Ἆρα οὐ, ἆρ' οὐ, Schneider. ad Xen. Œcon. 19. 22. Ἆρ' οὖν οὐ, Boëckh. ad Plat. Sim. p. xxi. Ἆρα μὴ, Soph. El. 446. Ἆ. εἰ, Xen. Œcon. 6, 2. Ἆ. οὖν, ἄρα οὖν, Heindorf. ad Plat. Gorg. 101. Buttm. 514. Boëckh. ad Sim. p. xxi.; in Min. 145. Τ' ἆρα, Lobeck. Aj. p. 302. Τίνος ἆ.; Jacobs. Anth. 12, 144. Γ' ἆ., γ' ἄ., Porson. Phœn. 1366. Lobeck. Aj. l. c." Schæf. Mss. "Ἆ., ad finem sententiæ, Max. Tyr. 128. Joseph. 253, 6. Ἆρ' ἤ, vel ἦ ἆρα, interrog., Liban. 21." Wakef. Mss.]

ἈΡΑ, ἡ, Precatio, Preces. Vel, Supplices preces. Od. Δ. (767.) θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς, ubi Eust. εὐχὴν signif. existimat. Il. O. (599.) Θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρὴν Πᾶσαν ἐπικρήνειε, i. e. τὴν ἱκετείαν, inquit idem Eust. Sed et Herod. 6, (63.) ita usum hac voce comperio, Ἀρίστωνι ἀρὴν ἐποιήσαντο παῖδα γενέσθαι. Sic autem et plur. ἀραὶ, ut Lat. Preces, et alio nomine Græco in prosa usitato εὐχαί: ut ἀράων ἀΐων, Il. O. (378.) et ἀράων ἀΐουσα, Ψ. (199.) Et Hesiod. Ἔργ. (2, 344.) Οὐ γὰρ τοί γε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δέ τ' ἀράς. Est autem supra ἀρὴ Ion. pro ἀρά.

Ἀρὰ, Imprecatio, Diræ. Cui signif. primum locum non dedi, ut vulgo solet, quod habeatur ap. Hom. posteros potius quam ap. ipsum Hom. Æschin. (69.) Καὶ προστροπὴν καὶ ἀρὰν ἰσχυρὰν ὑπὲρ τούτων ἐποιήσαντο. Γέγραπται γὰρ οὕτως ἐν τῇ ἀρᾷ, εἴ τις τάδε, φησὶ, παραβαίνοι, ἐναγὴς ἔστω Ἀπόλλωνος. Idem (71.) Εἴρξεται τοῦ ἱεροῦ καὶ ἐναγὴς ἔσται καὶ τῇ ἀρᾷ ἔνοχος. Plato, Ἀρᾷ Διὸς ἐνεχέσθω. Dicitur ἔνοχος εἶναι τῇ ἀρᾷ vel ἐνέχεσθαι, Qui diris imprecationibus devotus est, ob idque detestandus; ut docet Bud. Æschinem afferens l. c. E Plut. Solone citatur, Ἀρὰς ποιεῖσθαι κατὰ τοῦ ἐξάγοντος. Et ex Ejusd. Theseo, Ἀρὰς θέμενος κατὰ σοῦ. Et e Camillo, Ἀρὰς θέμενος ἐπὶ τοὺς πολίτας, Civibus mala imprecatus. Legimus vero ap. Eund. Amat. Narrat. Λακεδαιμονίων ἀρὰς ποιουμένου, pro κατὰ Λακεδαιμονίων. Dicitur et ἐπαρᾶσθαι ἀράς: et ἐπαρᾶσθαί τινι τὰς παλαμναιοτάτας ἀράς: item ἐπαρᾶσθαι δεινὰς καὶ φρικώδεις ἀρὰς, ap. Appian. Parthico, Ἀρὰς ἐπηρᾶτο δεινὰς αὐτῷ καὶ φρικώδεις, δεινούς τινας θεοὺς καὶ ἀλλοκότους ἐπ' αὐταῖς καλῶν καὶ ὀνομάζων.

Ἀρὰ, Noxa, Damnum, Od. P. (538.) ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι. At Il. Ω. (67.) copulat ἀρὴν et λοιγὸν, itidem cum ἀμῦναι, et Σ. (100.) dicit ἀρῆς ἀλκτῆρα.

["Ἀρὰ, Valck. Phœn. p. 26. Thom. M. 108. Græv. ad Hes. 596. Wolf. ad 119. ad Il. Ξ. 485. Od. X. 208. Abresch. Æsch. 2, 132. Jacobs. Anth. 8, 26. 298. Pausan. 379. Aristoph. Fr. 276. Heyn. Hom. 6, 332. 613. 656. 7, 97. 442. 508. 8, 138. Conf. cum εὐχὴ, Porson. Phœn. 68. De quant., Pauw. Præf. ad Phrynich. Ecl. Ἀ. κατά τινος, Toup. Opusc. 1, 21. Eur. Hippol. p. 2. Valck.; ad Herod. 614.

'Αραὶ, Stanl. Eum. 420. "Ηκεν ἀρὰς, Eur. Phœn. 1373. 'Αρὰς ἐπισπεῖραι, ad Eran. Ph. 158." Schæf. Mss. Glossæ: 'Αρὰ, ἡ κατάρα· Execratio, Maledictio. 'Αραί· Diræ.]

"Εναρος, ὁ, ἡ, Diris devotus, ἔνοχος et ἐπικατάρατος ab Hes. exp. Sed repono ap. eum ἀρᾷ ἔνοχος.

'Αραῖος, (αία, αῖον,) Imprecationibus diris devotus, ut accipi dicit Bud. a Soph. Antig. (867.) πρὸς οὓς ἀραῖος, ἄγαμος "Αδ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι. Ubi Schol. exp. ἐπικατάρατος. Observandum est autem ἀραῖος fem. etiam ibi poni. Citatur et ex Eur. (Hel. 701.) in VV. LL. Εἴθ' ἦν ἀραῖον δαίμοσι βροτῶν γένος: qui versus ibi exp. Utinam liceret hominibus deos execrari; cum contra dicendum fuerit, sequendo illam τοῦ ἀραῖος exp., Utinam liceret diis homines execrari. || Sed ἀραῖος act. etiam sumitur pro Eo, qui imprecatur, et diris devovet: ut Soph. Tr. (1202.) εἰ δὲ μὴ, μενῶ σ' ἐγὼ, Καὶ νέρθεν ὤν, ἀραῖος εἰσαεὶ βαρύς. Plane enim rejicio hic Schol. exp. ἐπάρατος. Accipitur autem active ἀραῖος in h. l. quoque, qui in VV. LL. affertur, σοῖς ἀραία δώμασι γενήσομαι. || 'Αραῖος, Noxius, ut ἀρὰν signif. etiam Noxam dixi; nam ἀραίας pro βλαβερὰς a Soph. poni auctor est Hes. At Etym. ἀραιότερος exp. βαρύτερος: addens, ἀραῖος, ἀτυχὴς, ἄθλιος. [Ζεὺς 'Αραῖος, i. q. 'Ικέσιος, Soph. Phil. 1182. Active, Eur. Hippol. 1426. Passive, Καὶ σοῖς ἀραία γ' οὖσα τυγχάνω δόμοις, Med. 610. Ad Plat. de LL. 11. p. 159. "Soph. Œd. T. 276. "Ωσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὧδ', ἄναξ, ἐρῶ." Seager. Mss. "Toup. Opusc. 2, 179. Valck. Hippol. p. 316. Musgr. 1415. Iph. T. 778. et Musgr. Wakef. Trach. 1202. Phil. 1182. Brunck. Soph. 3, 501. Boëckh. in Plat. Min. 191. Heyn. Hom. 7, 169." Schæf. Mss. "Imprecans, Æsch. S. c. T. 905." Wakef. Mss.]

¶ 'Αράομαι, ήσομαι, Precor, Vota facio. Il. A. (35.) Πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἠρᾶθ' ὁ γεραιὸς 'Απόλλωνι ἄνακτι. Ibid. (351.) Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο. Z. (115.) Δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἑκατόμβας. Cum infin., ap. Eund. ubi exp. etiam Optare, Od. T. (533.) Καὶ δή μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο. Σ. (212.) Πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι. At Soph. jungens itidem infinitivo, addidit et dat. θεοῖς, scribens, ἥ σε πολλάκις Θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν. Apud Herod. cum accus. ἀρᾶσθαι ἀγαθά. || 'Αρῶμαι, Imprecor; ut ἀρᾶσθαι ἀρὰς, Eur. (Phœn. 67.) Imprecari diras. Od. B. (135.) ἐπεὶ μήτηρ στυγερὰς ἀρήσετ' 'Ερινῦς Οἴκου ἀπερχομένη. Quod minus usitate dicetur Imprecabitur Erinnyas, pro Precabitur et invocabit adversus me. Eust. tradit ἐπιθεάζειν hoc sensu dictum fuisse. Demosth. 'Αρώμενος ἐξώλειαν αὐτῷ καὶ γένει καὶ οἰκίᾳ. ['Αράω τὰς ὁδοὺς, Tab. Heracl. 223. Glossæ: 'Αρῶμαι· Imprecor, Execror.] "|| 'Αρασάμεναι, Hes. exp. non solum ποιοῦσαι ἀρὰς, "sed etiam ἀλειψάμεναι." ["'Αράομαι, Valck. Phœn. p. 26. Jacobs. Anth. 8, 298. 12, 243. Villois. ad Long. 294. Heyn. Hom. 5, 340. 7, 507. De prosodia, Clark. ad Il. A. 67. Toup. Opusc. 1, 53. De aor. 1., Heyn. Hom. 4, 97." Schæf. Mss. "Oppian. C. 3, 225." Wakef. Mss.]

"'Αράω, άσω, Juro; Ligo. Hes. enim ἀράσαι affert pro ὀμόσαι et δῆσαι. At ἀράομαι diversas ab "his signiff. habet, ut supra docui."

'Αρημένος, Læsus, Damnum passus. Od. I. (403.) Τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας; i. e. βεβλαμμένος: ut exp. ab ipso etiam Eust., in qua signif., licet ipse hoc non addat, necesse fuerit ab ἀράομαι deducere, quod sit ab ἀρὰ signif. βλάβην, non autem ab illa signif. ἀρᾶς, qua pro εὐχῇ ponitur. Hesychio autem ἀρημένος confuse est βεβλαμμένος et εὐχόμενος. Quod autem de ἀρημένος Hom. l. c. idem et de ἀρημένος in Od. Σ. (53.) dicendum censeo, "Ανδρα γέροντα δύῃ ἀρημένον. At in Il. Z. 2. "Υπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος alia etiam affertur exp., et quidem multo, meo quidem judicio, aptior: videlicet κεκρατημένος: sed ita ut ἁρημένος scribatur, cum α habente spiritum asperum. Existimo autem de hoc ipso loco intelligi debere, quæ ab Etym. scribuntur, sc., 'Αρημένον, τὸ κατειλημμένον καὶ παραπεποδισμένον: deinde dicit, Fortasse ab ἀρηρέναι: nequaquam enim ab ἀρὰ deductum esse. Quibus hæc adduntur, nullo tamen vinculo cum præcedentibus juncta, αἱρῶ, αἱρήσω, ᾕρημαι, καὶ ἀρημένον. Intellexit autem, ut opinor, si cui non placeat illa derivatio ab ἀρηρέναι, ut certe nullo modo mihi placet, posse hanc alteram sequi ab αἱρῶ. Sed secundum hanc deductionem male ap. eum ἀρημένον cum spiritu tenui scriptum est. Ceterum in illo loco δύῃ ἀρημένον, scribi etiam ἀρήμενον cum accentu in antepen., ut ἀκαχήμενον, tradit Eust. [" Ad Od. 6, 2. 9. 403. 11, 135. Heyn. Hom. 6, 25. 333." Schæf. Mss.]

"'Αῤῥημένος, Læsus, VV. LL. Suid. habet unico ρ "scriptum ἀρημένος, quod itidem exp. βεβλαμμένος."

"'Αράσιμος, (ὁ, ἡ,) Suidæ ὁ * καταράσιμος, Detestabilis."

'Αρητὴρ, ῆρος, ὁ, ad verbum Precator, Sacerdos. Il. A. (11.) Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα 'Ατρείδης. In hoc autem vocabulo manifestam Etym. futilitatem perspicere operæ pretium est; ut eum ejusdem in aliis etiam multis, quæ nobis minus perspecta esse possunt, suspectum habeamus. Nam, cum ἀρητὴρ verbale esse τοῦ ἀρῶμαι luce clarius sit, ut si a Precor deducamus Precator, ille tamen quasi plane nescius in quam se partem vertere debeat, scribit, 'Αρητὴρ, ἱερεὺς, vel παρὰ τὰς ἀρὰς ἃς ποιεῖ, vel παρὰ τὸ αἴρειν τὰς χεῖρας εἰς ὕψος, vel παρὰ τὸ ἀρέσκειν θεῷ, vel παρὰ τὸ ἀρῶ ἀρᾷς, ἀράσω, ἀρατὴρ et ἀρητὴρ Ion. Et 'Αρήτειρα, ἡ, Sacerdos, femina, in poëmatio, quod antiquo Musæo falso tribuitur. ['Αρητὴρ, Il. E. 78. "Clark. ad Il. A. l. c. Tyrwhitt. ad Aristot. 177. Paul. Sil. 30. Heyn. Hom. 4, 13. 'Αρήτειρα, Valck. Animadv. ad Ammon. 86." Schæf. Mss. "Musæus 68. Callim." Wakef. Mss.]

"'Αρατήριον, τὸ, Laus, ab ἀρὰ, quod est Imprecatio, VV. LL. sed nescio qua auctoritate." [Plut. Theseo 34. Hesychio ἀρητήριον, Etym. M. * ἀρατήσιον. "'Αρητήριον, Valck. Phœn. p. 642." Schæf. Mss.]

[* "'Αρατικὸς, (ἡ, ὸν,) Laërt. ap. Suid. v. 'Αξίωμα, 7, 66. Philo 3, 62." Kall. Mss.]

'Αρητὸς, (ἡ, ὸν,) Precibus expetitus. Item, Ejusmodi quem deprecari debeamus. Item, Diris devotus. Nonnunquam et Perniciosus. Vide Eust. Pro Perniciosus, i. e. βλαβερὸς, citatur etiam e Soph. [Ant. 972. Il. P. 37. Ω. 741. Quint. Sm. 11, 120. μόρος δ' ἐκίχανεν ἀρητός. Schneider. Lex. "Jacobs. Anth. 8, 298. Ernest. ad Il. P. l. c." Schæf. Mss. * "'Αρητῶς, Supplicando, Schol. Od. H. 54." Wakef. Mss.]

[* ""Αρατος, (Nomen pr.,) Jacobs. Anth. 8, 297. 10, 49. * 'Αράτειον, 12, 203." Schæf. Mss.]

"'Απάρατος, (ὁ, ἡ,) Execrabilis, Execrandus, vel "Deprecandus, ἄπευκτος, e Plut. Apophth. Ab Hes. "exp. non modo ἄπευκτος, sed et ἀπέραντος." [" Ad Plut. Mor. 1, 959. ad Eur. Hel. 54." Schæf. Mss.]

Δημάρητος s. Δημάρατος, ὁ, (ἡ,) Populi votis expetitus. Id nomen Aristo Lacedæmoniorum rex filio suo indidit, ut narrat Herod. 6, (63.) quia Πανδημεὶ Σπαρτιῆται 'Αρίστωνι——ἀρὴν ἐποιήσαντο παῖδα γενέσθαι. [" Valck. Adoniaz. p. 261. Herod. 466." Schæf. Mss.]

"Παραρητὸς, (ἡ, ὸν,) e Cyrillo affertur pro Cui supplicatur."

Πολυάρητος, ὁ, (ἡ,) Multis precibus expetitus, Multis votis exoptatus; ut Od. Z. (280.) "Η τίς οἱ εὐξαμένῃ πολυάρητος θεὸς ἦλθεν, Οὐρανόθεν καταβὰς, i. e. πολύευκτος. [T. 404. In prosa dicitur πολυάρατος, Damascius ap. Suid. v. Χρηματισμός.] "Πολυάῤῥητος, quidam scribunt pro πολυάρητος: male; nec enim geminatione hic opus est, cum α longum sit." [" Heyn. Hom. 7, 295. Heindorf. ad Plat. Theæt. 361. Ruhnk. H. in Cer. 220. Mitsch. 174. Valck. Adoniaz. p. 261. Ilgen. Hymn. 539." Schæf. Mss.]

[* Σουνιάρατος, ὁ, ἡ, Ποσειδῶν, Aristoph. I. 560. cf. O. 868. * Σουνιέρακος. " Musgr. Cycl. 292. Kuster. Aristoph. 69. 110." Schæf. Mss.]

"Δωσιάραις, Hesychio κακὰ διδούσαις, Mala s. Dira "dantibus, Malorum s. Dirorum datricibus."

"'Αρατειχεύειν, Hesychio καταρᾶσθαι, addens tamen a quibusdam exp. στρατεύεσθαι."

'Αναράομαι, άσομαι, Imprecationem aut Votum factum revoco: ἀναρᾶσθαι citat e Callisth. Suidas, et exp. διαλύειν τὴν γενομένην ἀράν. [" Valck. Hippol. p. 259.; ad Herod. 647." Schæf. Mss.]

[* "'Εναράομαι, Acta S. Philoromi 159. Combef."

Boissonad. Mss.]

Ἐξαράομαι, άσομαι. Ἐξαράσασθαι, inquit Suid., est Vota persolvere, h. e. vota quæ in templorum fundationibus fieri solent. [Æsch. c. Ctes. 508. " Etym. M." Wakef. Mss.]

Ἐπαρὰ, ἡ, Imprecatio, Execratio, κατάρα, accipiturque in malam partem, ut apparet ex Il. I. (454.) nam, cum dixisset, Πολλὰ κατηρᾶτο, στυγερὰς δ' ἐπεκέκλετ' Ἐριννῦς, mox (456.) addit, θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς. [Diræ Tejorum p. 98. " Koen. ad Greg. 109. Tyrwh. ad Orph. 33. Heyn. Hom. 5, 627." Schæf. Mss.]

Ἐπαράομαι, άσομαι, Imprecor. Construitur cum dat. pers. et accus. rei; ut Appian. Parth. Ὁ δὲ Ἀτήϊος προσδραμὼν ἐπὶ τὴν πύλην, ἔθηκεν ἐσχαρίδα καιομένην ἐπὶ τὴν πύλην· καὶ τοῦ Κράσσου γενομένου κατ' αὐτὸν, ἐπιθυμιῶν καὶ κατασπένδων, ἀρὰς ἐπηρᾶτο δεινὰς αὐτῷ καὶ φρικώδεις, δεινούς τινας θεοὺς καὶ ἀλλοκότους ἐπ' αὐταῖς καλῶν, καὶ ὀνομάζων. Sic Æschin. (67.) Ἐπαρώμενος αὐτῷ τὴν ἐξώλειαν: et Ἐπαρησάμενος Πέρσῃσι πολλά. [Demosth. 275. Τί οὖν ταῦτα ἐπήραμαι; 1348. Ἐπαρασάμενος ἃ οὔτε ἐγένετο, οὔτε εἶδεν, οὔτε ἤκουσεν οὐδενὸς πώποτ' ἀνθρώπων. Glossæ: Ἐπαράομαι· Insecro, Incapito. " Valck. Phœn. p. 24. 26.; ad Herod. 429. 647. Brunck. Œd. C. 1375. Thom. M. 533. Luzac. Exerc. 179. 186." Schæf. Mss.]

Ἐπαράσιμος, ὁ, ἡ, Execrabilis. Phocyl. (13, 16.) Σπέρματα μὴ κλέπτειν· ἐπαράσιμος, ὅστις ἕληται.

Ἐπάρατος, ὁ, ἡ, Execrabilis, Diris devotus. Thuc. 2, (17.) Τό, τε Πελασγικὸν καλούμενον, τὸ ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν, ὃ καὶ ἐπάρατόν τε ἦν μὴ οἰκεῖν. Æschin. c. Ctes. Καὶ λιμὴν ὁ νῦν ἐξάγιστος καὶ ἐπάρατος ὠνομασμένος. Hinc et superlat. ἐπαρατώτατος ap. Synes. Budæus Comm. scribit idem signif. ἐναγὴς, ἐξάγιστος, ἀλιτήριος, ἐπάρατος, κατάρατος, ἐπικατάρατος, ἀρᾷ ἐνεχόμενος vel ἔνοχος, et quo Paul. (1 Cor. 16, 22.) utitur ἀνάθεμα, et μιάστωρ, quod poëtæ sibi vendicant. [Gl. Ἐπάρατος· Execrabilis, Dirus. " Heyn. Hom. 8, 746. ad Plut. Mor. 1, 959." Schæf. Mss.]

[* Προσεπαράομαι, Insuper imprecor. " Suid. v. Ἀδριανὸς, et Ἐξώλεια." Wakef. Mss.]

Κατάρα, ἡ, Imprecatio, Execratio. Plut. de Frat. Amor. Ὥσπερ ἐκ τραγικῆς τινὸς κατάρας θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχόντες. Sic ap. Herod. κατάρας ποιεῖσθαι, ut ἀρὴν ἐποιήσαντο idem ipse auctor dixit, contrario tamen sensu. [Gl. Κατάρα· Execratio, Devotio. Κατάραι· Diræ. " Valck. Phœn. p. 24. 26. Wessel. Diod. S. 1, 54. Tyrwh. ad Orph. 33. Wakef. S. C. 5, 144. Pausan. 378." Schæf. Mss.]

[* " Αὐτοκατάρα, (ἡ,) Greg. Naz. ap. Hoeschel. ad Orig. c. Cels. 477." Kall. Mss.]

Καταράομαι, άσομαι, Execror, Diris devoveo, Imprecor. Reperiturque interdum sine casu, ut ap. Aristoph. Σ. (614.) καὶ μή με δεήσῃ Εἰς σε βλέψαι, καὶ τὸν ταμίαν, ὁπότ' ἄριστον παραθήσει, Καταρασάμενος, καὶ τονθορύσας. Interdum cum dat. personæ solo, ut ap. Eund. N. (871.) καταρᾷ σὺ τῷ διδασκάλῳ; Interdum cum dat. personæ et accus. rei, sicut præcedens ἐπαράομαι: Anthol. (Lucill. 39.) Ἤν τιν' ἔχῃς ἐχθρὸν Διονύσιε, μὴ καταράσῃ Τὴν Ἶσιν τούτῳ, μηδὲ τὸν Ἀμφικράτη, Ne impreceris. Interdum cum accus. rei aut personæ solo; ut καταρᾶσθαι τὴν στάσιν ap. Aristidem. Matth. 5, (44.) Εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς. || Καταράομαι quoque in pass. signif. reperitur: unde illud Matth. 25, (41.) Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον. [Gl. Καταρώμεθα· Execramur. Κατηράσαντο· Devovissent. Καταρῶμαι· Execror, Insecror, Imprecor. " Xen. K. A. 7, 7, 28. Ἀκούσας ταῦτα ὁ Σεύθης κατηράσατο τῷ αἰτίῳ τοῦ μὴ πάλαι ἀποδεδόσθαι τὸν μισθόν." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 8, 707.; ad Apollod. 125. Anton. Lib. 16. Verh. Valck. Phœn. p. 26.; ad Eran. Ph. 158. ad Xen. Eph. 202. ad Herod. 362. 614. Diod. S. 1, 293. Charit. 520. Aristoph. A. 816. et Brunck. Sequ. inf., Heyn. Hom. 5, 627. Cum dat., Gernhard. ad Cic. Off. 285. Cum acc., ad Plut. 5, 80. Hutt. De constr., 6, 179. Hutt." Schæf. Mss. " Perf. κεκατήμμαι, LXX. Interprr." Wakef. Mss.]

[* Κατάρασις, ἡ, Maledictio, Ipsa execratio. " LXX. Interprr." Wakef. Mss.]

A [* Καταράσιμος, ὁ, ἡ, Execrabilis. " Moschop. π. Σχεδ. 146." Boissonad. Mss. Suidæ ἀράσιμος, ὁ καταράσιμος.]

Κατάρατος, (ὁ, ἡ,) Diris devotus, Execratione dignus, κατάρας ἄξιος. Demosth. (322.) Οὐχὶ τοὺς καταράτους τούτους ὥσπερ θηρία μοι προσβαλλόντων, οὐδαμῶς παρέδωκα ἐγὼ τὴν ἐς ὑμᾶς εὔνοιαν, Sceleratissimos homines, Bud. Comm. 453. vide Ἐπάρατος. [Gl. Κατάρατος· Execrabilis, Devotus, Derectarius, Sceleratus. " Ad Mœr. 170." Schæf. Mss.]

Δημοκατάρατος, (ὁ, ἡ,) A populo diris devotus, Populo execrabilis et invisus. Citatur e Naz.

Ἐπικατάρατος, ὁ, ἡ, Execrabilis: ut Jo. 7, (49.) Ἀλλ' ὁ ὄχλος οὗτος, ὁ μὴ γιγνώσκων τὸν νόμον, ἐπικατάρατοί εἰσιν. Vide Ἐπάρατος. [Gl. Ἐπικατάρατος· Maledictus. " Hesych." Wakef. Mss.]

[* " Θεοκατάρατος, (ὁ, ἡ,) Athan. 2, 309." Kall. Mss.]

[* " Λαοκατάρατος, (ὁ, ἡ,) Symm. Prov. 11, 26." Kall. Mss.]

[* Παγκατάρατος, ὁ, ἡ, Omnino execrandus. Ari-
B stoph. A. 588. " Brunck. Aristoph. 1, 14." Schæf. Mss.]

[* " Τρικατάρατος, (ὁ, ἡ,) Acta Jun. Bacchi 114. Combef." Boissonad. Mss.]

¶ Ἀρειὰ, ἡ, et ap. poëtas Ion. etiam Ἀρειή, Comminatio, Minæ, Verba minacia, et quibus etiam alicui imprecamur. Unde Il. Υ. (109.) λευγαλέα ἔπη et ἀρειὴ copulantur. At P. (431.) μειλιχίοις sc. ἔπεσι ἀρειῇ opponitur, Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ. Ubi Eust. Ἀρειὴν δὲ λέγει τὴν ἀρὰν, ἤτοι ἀπειλήν. Et addit, Ἀντίκειται δὲ τῇ ἀρειῇ πάντως οἱ μειλίχιοι λόγοι. Idem ibid., sicut et aliquot aliis Il., fieri hanc vocem ab ἀρὰ per pleonasm. diphthongi ει scribit. Apud Hes. autem legimus ἀρειὴ exp. non solum ἀπειλὴ, sed etiam βλάβη. Idem vero et plur. ἀρειὰς habet exp. ἀπειλάς. Sed in vulg. editt. legitur ἀρείας cum accentu in penult., sicut et in ἀρείας, quod exp. πύλους Περσικάς. [" Heyn. Hom. 7, 355. 8, 33. 178." Schæf. Mss.]

Ἀρειάω, pro ἀπειλῶ, Minor, Etym.

" Ἀραρημένος, pro ἠρημένος, ab ἀρῶ dicitur At-
C " tica loco augmenti reduplicatione duarum initialium " præsentis literarum: ἀρῶ autem per systolen pro " ἀρειῶ, e nom. ἀρειή. Ita Etym., sed non exp." [Vide Sylb.]

" ΕΠΗΡΕΙΑ, ἡ, Damnum, quod per vim s. violentiam alicui infertur, Injuria, Contumelia. Suid. " exp. βλάβην ap. Thuc. 1, (26.) Τούς τε φεύγοντας " ἐκέλευον κατ' ἐπήρειαν δέχεσθαι αὐτούς: ubi tamen " κατ' ἐπήρειαν videtur signif. Per contumeliam. Subjungit autem et alios ejusd. scriptoris locus: addit- " que de bello proprie dici, et esse πολεμικὴν καταδρομήν: utpote a nom. Ἄρης derivatum. Unde " quidam Insultum bellicum interpr. Demosth. (229.) " Ἐχθροῦ μὲν ἐπήρειαν ἔχει, καὶ ὕβριν, καὶ λοιδορίαν, " καὶ προπηλακισμὸν ὁμοῦ, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. In " alio quodam ejus loco Bud. vertit Calumniam. Ut " autem existimem ἐπήρεια proprie dici de Damno, " quod infertur ab eo, qui est superior, ut in bello " fit, in causa est quod ἐπήρεια δαίμονος in plerisque
D " legitur. Lucian. (1, 724.) Χαλεπὸν μὲν, ἄνθρωπον " ὄντα, δαίμονός τινος ἐπήρειαν διαφυγεῖν. Philostr. in " quadam Ep. Ταῦτα δὲ εἴα διὰ τὸ ἑκούσιον ἀνοίᾳ μᾶλλον ἢ ἐπηρείᾳ δαίμονος γενόμενα." [" Xen. Mem. 3, 5, 17. Bergler. ad Alciphr. 16. Ruhnk. ad Xen. Mem. 232. ad Herod. 442. ad Diod. S. 1, 491." Schæf. Mss. " Odium, Joseph. 729. Plur., Manetho 4, 331." Wakef. Mss.]

" Ἐπηρεάζω, Damno afficio, Incommodo alicui, " Molestiam exhibeo, Negotium facesso, Vexo. A " Bud. redditur Incommodo, necnon Offendo, ap. " Lucian. A Demosth. autem sæpe accipi testatur " pro Molestus sum alicui. Apud quem tamen reddit " Obtrectare, in Mid. Ἡ πράξεσιν ἐχούσαις φιλοτιμίαν " ἐπηρεάζων, Aut ejus actiones a munificentia manantes obtrectans. Schol. Thuc. ἐπηρεάζοι exp. βλάπτοι, in h. l. Καὶ παρήγγειλε παραφυλάσσειν μὴ ἄρα " πού τις ἀπὸ τῆς ἄλλης στρατιᾶς ἐνὼν ἐπηρεάζοι αὐτοῖς. Redditur etiam Injuria afficio, Injuriam infero. Atque adeo invenitur alicubi junctum cum " ὑβρίζω, et quidem ap. Demosth. quoque. Ab eod. " cum προπηλακίζω quoque copulatur. Apud Plut.

“ autem legimus, Δι' ὕβριν καὶ περιφρόνησιν ἐπηρεά- A
“ ζων. Apud Eund. Fabio, Αὐτὸν ἐπηρεάσειν ἑαυτῷ,
“ καὶ καταστριβήσεσθαι περὶ τὸν πόλεμον, Ipsum sibimet
“ detrimento fore. || 'Επηρεάζομαι, Damno afficior,
“ Calumnias et negotia facessita patior, ut Bud. vertit
“ in Demosth. in Mid. 'Επηρεαζομένῳ μοι καὶ ὑβριζο-
“ μένῳ. Et in isto, Μηδὲ πάντες ἐπηρεάζεσθε χορη-
“ γοῦντες.” [Herod. 6, 9. Τάδε σφι λέγετε ἐπηρεάζον-
τες. Antipho 713. Wyttenb. ad Plut. 6, 860. “ Ind.
Xen. Mem. Ruhnk. ad 232. ad Lucian. 1, 264. ad
Herod. 442. T. H. ad Aristoph. Π. p. 297. Argum.
Aristoph. N. Diod. S. 2, 608. ad Lucian. 3, 266.”
Schæf. Mss.]

“ 'Επηρεασμὸς, ὁ, Vexatio, Molestiæ exhibitio; aut
“ etiam Obtrectatio: ut ἐπηρεάζω poni nonnunquam
“ pro Obtrecto, dictum est. Ab eod. illo v. 'Επη-
“ ρεάζομαι sunt alia duo VERBALIA compp. 'Ανεπη-
“ ρέαστος et Εὐεπηρέαστος, Damnis s. Injuriis obnoxius,
“ Cui facile noceri potest. Gal. Meth. 2. Εὐεπηρέ-
“ αστος ὑπὸ τῶν ἔξωθεν αἰτιῶν, Causarum externarum
“ injuriis obnoxius, Expositus injuriis, quæ e causis B
“ externis proveniunt. Chrys. σῶμα εὐεπηρέαστον
“ appellavit Corpus humanum, utpote tot injuriis
“ morbisque obnoxium. Illud autem 'Ανεπηρέαστος
“ exp. infra.” [“ Diod. S. 2, 446.” Schæf. Mss.]

“ 'Επηρεαστικὸς, (ὴ, ὸν,) Qui ad exhibendam mo-
“ lestiam s. ad facessendum negotium propensus est,
“ Qui lubenter negotium facessit, Vexator. Reddi-
“ tur etiam Injuriosus: item Calumniosus. Itidem-
“ que ADVERB. 'Επηρεαστικῶς, Injuriose, Calumniose.
“ Sed Calumniosus et Calumniose, parum Latina sunt
“ fortasse: ac pro illo malim Calumniator; pro hoc
“ autem, Per calumniam.” [“ Gal. 1, 353, 41. 'Επη-
ρεαστικὸς, Stob. E. P. 12.” Wakef. Mss.]

“ 'Ανεπηρέαστος, (ὁ, ἡ,) Nullis affectus injuriis s.
“ contumeliis, vel etiam Nullis injuriis et contumeliis
“ obnoxius.” [Euseb. V. C. 546=373. Πάντων λει-
τουργημάτων ἀνεπηρεάστους διατελεῖν. Joseph. A. J. 15,
11, 1. “Diod. S. 2, 643.” Schæf. Mss. “Nicet. Schol.
in Greg. Naz. 65. Matth.” Boissonad. Mss. * “ 'Αν-
επηρεάστως, Joseph. A. J. 16, 2. fin.” Wakef. Mss.] C

[“ Εὐεπηρέαστος, (ὁ, ἡ,) Cui facile noceri potest,
Qui facile lædi aut damnum accipere potest. 'Απὸ
τῶν μικροτάτων, ἀπὸ τῶν εὐεπηρεαστοτάτων ἀρχόμενος,
ἀπὸ χύτρας, ἀπὸ ποτηρίου, 4, 1, 111.” Ind. in Epict.]

[* 'Ενεπηρεάζω, Insulto, Vexo, Calumnior. *Προσ-
επηρεάζω, Addo contumeliam, injuriam, damnum,
Dio Cass. 682.]

“ ῎ΑΡΑΚΟΣ, ὁ, in Leguminum censu ponitur a
“ Gal. de Alim. Fac. 1, 17. Ibi enim, cum ὄσπρια no-
“ minari dixisset ἐκεῖνα τῶν Δημητρίων σπερμάτων, ἐξ
“ ὧν ἄρτος οὐ γίνεται, has eorum species enumerat,
“ κυάμους, πισοὺς, ἐρεβίνθους, φακοὺς, θέρμους, ὄρυζαν,
“ ὀρόβους, λαθύρους, ἀράκους, ὤχρους, * φασήλους, τῆλιν,
“ φακῆν. Cap. autem 27. quod Περὶ 'Αράκων inscripsit,
“ docet σπέρμα hoc esse παραπλήσιον τῷ τῶν λαθύρων:
“ imo esse qui putent ipsum non esse diversum et
“ aliud ab illo, cum usum et vim habeat eand., quam
“ οἱ λάθυροι, nisi quod durius sit et coctu difficilius,
“ ideoque et in ventriculo concoquatur ægrius. Ibid. D
“ annotat, ap. Aristoph. in Holcadibus et alibi per κ
“ efferri: sua autem ætate ἄραχον per χ vocatum
“ fuisse ἄγριόν τι καὶ στρογγύλον καὶ σκληρὸν, ὀρόβου
“ μικρότερον, ἐν τοῖς Δημητρίοις καρποῖς εὑρισκόμενον:
“ huncque ἄραχον ῥίπτεσθαι ἐκλεγόμενον, ὥσπερ καὶ
“ τὸν πελεκῖνον. Theophr. quoque H. P. 8, 8. ἄρα-
“ κον dici scribit τὸ ἐν τοῖς φακοῖς γινόμενον τραχὺ καὶ
“ σκληρόν. Vide et 'Αραχίδνα. || ῎Αρακος Tyrrhenorum
“ dialecto dicitur ὁ ἱέραξ, Accipiter, teste Hes. Ab
“ ῎Αρακος porro sunt DEMIN. 'Αράκιον, (τὸ,) ET 'Α-
“ ρακίσκος, (ὁ,) NECNON 'Αρακὶς, (ἡ.) Quæ omnia
“ ap. Gal. leguntur. Is enim in Hippocr. suo Lex.
“ ἀρακίδας vocari scribit πυρίνους ἀρακίσκους: intelli-
“ gens, arbitror, semina aliqua quæ ἀράκων specie
“ tritico innascuntur, ut vicia et similia. Et l. 7.
“ τῶν κ. Τόπ. dicit, Δίδου ἡλίκον ἀράκιον εἰς κοίτην,
“ Araci magnitudine da cubitum ituris: pro quo ap.
“ P. Ægin. legimus, Δίδου ἄρακι ἴσον εἰς κοίτην: quod
“ ἄρακι, si mendo caret, est a NOM. ῎Αραξ, signif. i. q.
“ ἄρακος.” “ 'Αρακίδας, Gal. (l. c.) esse dicit πυρίνους
“ ἀρακίσκους, s., ut quidam Codd. habent, εἶδος ὀσπρί-
“ ου, Speciem leguminis. ῎Αρακος certe, e quo ἀρα-
“ κὶς hoc demin. forma factum est, Legumen est.”
[“ ῎Αρακος, i. q. ἱέραξ, Koen. ad Greg. 279. Aristoph.
Fr. 260. ῎Αραξ, Koen. l. c. * 'Αράκυνθος, Heyn. ad
Virg. Bucol. 41.” Schæf. Mss. “ ῎Αραξ, i. q. ἄρακος,
Clem. Alex. 338.” Wakef. Mss.]

“ 'Αραχίδνα, ἡ, Planta quædam e genere τῶν ἀμφι-
“ κάρπων, sub terra spargens duo radicum genera:
“ unum, crassum et in profundum descendens: alte-
“ rum vero, tenue et per summa multipliciter sese
“ diffundens, in quo fructus nascitur: foliis autem
“ caret nec quidquam supra terram emittit; ut The-
“ ophr. docet, H. P. 1, 1. 11. Unde Plin. 21, 15.
“ Aracidna quidem, inquit, et Aracos, cum habeant
“ radices ramosas et multiplices, nec folium nec her-
“ bam aut quidquam aliud supra terram habent. Ubi
“ miretur aliquis cur Aracos dixerit, cum Theophr.
“ non τοῦ ἀράκου, sed τοῦ ἀρακοειδοῦς mentionem
“ faciat; dicit enim 1, 11. Τῆς ἀραχίδνης καὶ τοῦ
“ ὁμοίου τῷ ἀράκῳ, Arachidnæ et ejus quod araco
“ simile est. Atque adeo aracus legumen est non
“ sub terra nascens, sed supra terram, folia etiam su-
“ pra terram emittens contra quam ἡ ἀραχίδνα. 'Α-
“ ραχίδνα tamen hæc ab ἄρακος denominata videtur
“ ob similitudinem aliquam, seminis fortasse: ideo-
“ que per κ, quam per χ scribere malim, ut ap. Plin.
“ quoque l. c. habetur non Arachidna, sed Aracidna.”
[Ut ἔχις ἔχιδνα, sic ἄρακος, ἄραχος ἀραχίδνα.]

“ 'Αράκη s. 'Αράκτη, Hesychio φιάλη, Phiala.”

[* 'Αρακὶς, Athen. 12, 24. Æolice pro φιάλη.]

“ 'Αρακτὸν, Atramenti sutorii species quædam. Di-
“ osc. enim 5, 114. tradit, Τὸ κατὰ σταλαγμὸν διηθου-
“ μένων ὑγρῶν εἴς τινας ὑπονόμους συνιστάμενον χάλ-
“ κανθον, ideoque nominatum σταλακτικὸν, a Peteesio
“ vocari πινάριον, ab aliis πηκτὸν, ἐφθὸν, ἀρακτὸν,
“ * λογχωτόν.” [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

“ 'ΑΡΑΡΙΖΕΙΝ, Athenienses ἐπὶ κυνῶν dicunt, ἀπὸ
“ τῆς ἂρ φωνῆς, inquit Ammon. v. Φωνεῖν, subjungens,
“ παρ' ἡμῖν δ' ὑλακτεῖν λέγεται, innuensque idem hæc
“ valere. Qua in re ei non assentior; dicoque ἀρα-
“ ρίζειν s. ἀράζειν, ut J. Poll. habet, proprie canes
“ dici, cum irritati τὸ ἂρ φωνοῦσιν, at vero ὑλακτεῖν,
“ cum latrant, illudque fieri ore clauso et lingua vi-
“ brata, hoc autem, aperto ore et plenam palato vo-
“ cem effundente.” [“ Ammon. 145. Valck. Animadv.
232.” Schæf. Mss.]

“ 'Αράζειν, ET 'Ρύζειν, canum propria vox, diversa
“ autem a latratu et clangore.” [J. Poll. 5, 86. Philo
J. 1, 694. 'Αῤῥάζω, Dionys. H. Epitome 16, 5. Æ-
lian. H. A. 5, 51. “ 'Αράζω, Zeun. ad Xen. K. Π.
64. Segaar. in Daniel. 43. Valck. ad Ammon. 232.
*Καταῤῥάζω, Heyn. Hom. 6, 170.” Schæf. Mss.]

“ ῎ΑΡΑΨ, αβος, ὁ, ἡ, Arabs, et plur. ῎Αραβες, Ara-
“ bes, Populi nomen, quorum ἡ χώρα DICITUR 'Αρα-
“ βία, possessiva forma pro 'Αραβία χώρα s. 'Αραβία
“ γῆ. Est enim 'Αραβία fem. generis nomen e MASCU-
“ LINO 'Αράβιος, quod possessivum est et signif. τὸν
“ τῶν 'Αράβων s. τὸν παρὰ ῎Αραψι, ut, cum Athen.
“ (145.) dicit στρουθοὶ οἱ 'Αράβιοι pro Struthiones, qui
“ ap. Arabas proveniunt, s. Struthiones Arabici; nam
“ ET 'Αραβικὸς dicitur alia forma possessiva: unde ap.
“ Steph. B. 'Αραβικὴ θάλασσα. Itidemque ap. Plin.
“ non solum Arabicum mare, sed etiam Arabicæ
“ alites, Arabicæ arbores lanigeræ, Arabica resina,
“ Arabicæ gemmæ, Arabicum linum. At 'Αράβιος
“ αὐλητὴς, proverbialiter dictum ἐπὶ τῶν ἀπαύστως
“ διαλεγομένων, ab Arabio et barbaro mancipiorum
“ genere, quod tibiis inflatis Δραχμῆς μὲν ηὔλει, τετ-
“ τάρων δ' ἐπαύετο, teste Steph. B. Hes. et Suida: qui
“ et ipse dicit Græcos olim usos ad tibiarum cantum
“ mancipiis Arabicis et barbaris, quæ, cum semel in-
“ cepissent inflare tibias, nonnisi jussa vel coacta de-
“ sisterent. Eodemque sensu Cantharum dixisse, κι-
“ θαρῳδὸν ἐξηγείρατε 'Αράβιον: et Menandrum, 'Αρά-
“ βιον ἆρ' ἐγὼ κεκίνηκα αὐλόν. Sed et ἄγγελον 'Αρά-
“ βιον dici ἐπὶ τοῦ ἀκαταπαύστου, innuunt iidem, qui
“ nimirum a loquendo desistere nequeant. Apud Suid.
“ rursum οἱ 'Αράβιοι pro οἱ ῎Αραβες, Arabii, s. Ara-

"bes, Gens Arabica: οἱ δὲ Ἀράβιοι ἀρετῇ πολλῇ A
"τῶν ἄλλων διαφέρουσι. Poëtæ metri causa gemi-
"nato ρ DICUNT Ἀῤῥαβία, ET Ἀῤῥάβιος, ET Ἀῤῥα-
"βικός: ut Dionys. P. Ἀῤῥαβίου κόλπου μύχατον ῥόον,
"ὅστε μεσηγὺ Εἰλεῖται Συρίης τε καὶ Ἀῤῥαβίης ἐρατει-
"νῆς. Et rursum, Ἀῤῥαβικοῦ κόλποιο καὶ Αἰγύπτοιο
"μεσηγύ: quanquam et simpl. ρ eadem reperiantur
"scripta in quibusdam Codd. tam Mss. quam im-
"pressis. Rursum ab Arabibus derivata et alia duo
"possessiva fem. tantum generis, NIMIRUM Ἀραβίς
"ET Ἀράβισσα, valentia i. q. Ἀραβική s. Ἀραβία:
"quæ enim Ἀραβικὴ πνοὴ dicitur, eadem et Ἀραβίς,
"nimirum ἡ τυφωνικὴ καὶ ἡ μετὰ κονιορτοῦ, quoniam
"Typhonicus ventus est, qui ab Arabia spirat et pul-
"vereus. Inde et VERB. Ἀραβίζω, Arabes imitor,
"lingua nimirum aut moribus: vel Arabibus faveo,
"Ab Arabum partibus sto: τὰ τῶν Ἀράβων φρονῶ,
"Suidæ." [* Ἀραβιστὶ, Eust. in Dionys. P. 954. Ἀ-
ράβιος, 939. Diod. S. 2. p. 95. Strabo 195. 1125.
1155. "Ἄραψ, Wyttenb. ad Plut. 1, 527. De scri-
ptura, ad Diod. S. 1, 159. Ἄραβες et Βάρβαροι conf., B
Wessel. Diod. S. 1, 63. 138. 215. 2, 5. * Ἀραβάρχης,
Wessel. de Jud. Arch. 63. Ἀραβία, Schweigh. E-
mend. in Suid. 14. Charito 592. Ἀῤῥάβιος, Wakef.
Ion. 1194. ad Lucian. 1, 793." Schæf. Mss. "Ἀ-
ραβιστὶ, Phot. Bibl. 374." Wakef. Mss.]

"ἌΡΒΗΛΟΣ, (ὁ,) Scalper sutorius, s. Scalprum
"sutorium. Schol. enim Nicandri ἀρβήλους dici scri-
"bit τὰ κυκλοτερῆ σιδήρια, οἷς οἱ σκυτοτόμοι τέμνουσι
"καὶ ξέουσι τὰ δέρματα: qui hæc in Th. 423. Γνα-
"πτόμενοι μυδόωσιν ὑπ' ἀρβήλοισι, sic exp. ξεόμενοι
"τοῖς ἀρβήλοις, ἢ σμίλαις ἢ ξύστροις. Etym. et Lex.
"meum vetus nominativum sing. non ἄρβηλος po-
"nunt, sed ἄρβηλον. Ita enim ap. eos legitur, Ἄρ-
"βηλον· σμιλίον, σκυτικὸν περιφερὲς, ἔστι δὲ καὶ ὅπλον.
"‖Ἄρβηλα, τὰ, est etiam Nom. loci ap. Plut. et
"Suid." [" Ad Diod. S. 2, 286." Schæf. Mss. Glos-
sæ: Ἄρβηλον· Sicila. * Ἀρβήλιον· Ficilis, Sicilicis.]

"ἈΡΒΥΛΗ, ἡ, Calceamenti quoddam genus περισ- C
"σῶς εἰργασμένον, denominatum παρὰ τὸ ἁρμόζεσθαι
"τοῖς ποσὶν, quasi * ἁρμύλη, ut vult Etym. J. Poll.
"vero non περισσῶς εἰργασμένον ὑπόδημα fuisse dicit,
"sed εὐτελὲς τὴν ἐργασίαν. Eur. Or. (140.) Σῖγα,
"σῖγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης Τίθετε, μὴ ψοφεῖτε,
"μηδ' ἔστω κτύπος. Ubi Schol. esse dicit Calceamenti
"genus κοίλου καὶ βαθέος: recte. Nam et Gal. hoc
"ipsum attestatur, Comment. 4. in Hippocr. de Ar-
"tic., ubi exp. hæc verba, Ὅταν δ' ἐς ὑποδήματος
"λόγον ἴῃ, ἀρβύλαι ἐπιτηδειόταται αἱ πηλοπατίδες κα-
"λούμεναι: annotat, ἀρβύλας esse κοῖλον ὑπόδημα καὶ
"περιεσφιγμένον ἀκριβῶς ὅλῳ τῷ ποδὶ μέχρι τῶν σφυρῶν:
"idque manifestum esse ex ipso etiam Hippocr., dum
"dicit πηλοπατίδας s. πηλοβατίδας, nimirum διὰ τὸ πα-
"τεῖσθαι τὸν πηλὸν ὑπ' αὐτῶν, s. quoniam βαίνειν
"ἀσφαλῶς ἐν πηλῷ δυνατόν ἐστι τοῖς ὑποδεδημένοις
"τοιοῦτον ὑπόδημα. Tales ap. Lat. sunt Perones. Inde
"DEMIN. Ἀρβυλίς, ίδος, ἡ, idem cum suo primitivo
"signif., ut Theocr. 7, (25.) ὥς τευ ποσὶ νισσομένοιο
"Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει, Ita D
"ad tui incedentis calceos lapilli resonant. SED ET
"Ἀρβυλόπτερος, (ὁ, ἡ,) inde dicitur Perseus, quo-
"niam juxta poët. fabulas suis ἀρβύλαις habebat af-
"fixas alas: Eustathio * πτερόπους, ut Catullo quoque
"Pennipes. Sed et Val. Flacc. dicit Aërei Perseos
"plantaria: innuens et ipse eum habuisse plantaria
"alata, quibus aëra more avium tranaret. ‖ Rursum
"Ἀρβύλη est etiam μέρος τι περὶ τὴν ἄντυγα τοῦ ἅρ-
"ματος, nimirum ἔνθα ἡ ἡνιόχου στάσις ἐστί: ut Eust.
"accipiendum ait in Eur. Hipp. (1188.) Μάρπτει
"δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος, Αὐταῖσιν ἀρβύλῃσιν
"ἁρμόσας πόδα. Etym. tamen ibi pro Calceis acci-
"pit, et revera non video quid obstet quominus ita
"accipiendum sit." [Ἀρβύλη, Anal. 1, 230. Foës.
Œcon. Hippocr. * Ἁρμύλη extat et in Hesychio.
Ἀρβυλόπτερος, Lycophro 839. Eust. 746, 35. 905,
43. "Ἀρβύλη, Valck. Theocr. x. Id. p. 106.; Hippol.
p. 289.; Diatr. 145. Jacobs. Anth. 7, 96. T. H. ad
Aristoph. Π. 6. Ἀρβυλίς, Wakef. Ion. 94. Jacobs.
Anth. l. c. 12, 26. * Ἀνάρβυλος, Valck. Phœn. p.
624.; Hipp. p. 289.; Diatr. 145. Jacobs. Exerc. 1,
68." Schæf. Mss. * Ἄρβυλος, Draco 22.]

"Καταρβύλοις χλαίναις, Soph. Troilo dicit pro
"ποδήρεσιν, ὥστε καὶ ἐπὶ τὰς ἀρβύλας χαλᾶσθαι, Hes.
"i. e. Talaribus, ad ipsa usque calceamina demis-
"sis." [" Brunck. Soph. 3, 516." Schæf. Mss. " He-
sych. v. Καθ. et Κατ." Wakef. Mss.]

"ἌΡΔΑ, Inquinamentum: μολυσμὸς, Hesychio.
"Apud Gal. autem in Lex. legitur Ἄρδας, et exp.
"ῥύπος τις καὶ ἀκαθαρσία. Habetur ET Ἄρδαλος ap.
"Hes. et Erot. et ille quidem exp. * μόλυσμα, sicut
"Ἄρδα ei est μολυσμὸς, hic ῥύπον s. μολυσμόν: sed
"addens, dici etiam hominem ἄρδαλον, Qui munde
"non vivit. Est porro et VERB. Ἀρδαλόω, hinc de-
"ductum, Inquino, Conspurco: ap. eund. Erot. nec-
"non Gal. At Hes. particip. pass. Ἀρδαλωμένους
"exp. ταρασσομένους. Apud Eund. legimus Ἀρδά-
"λους, εἰκαίους. Item Ἀρδαλίδες, Musæ. Est autem
"Ἄρδαλος et Nom. propr. viri Trœzenii musici, ap.
"Plut. (10, 655.)" [Ἄρδα, Pherecr. ap. Eust. 1761,
29. Meinek. Cur. Cr. 42. G. Burges. in Classical
Journal 43, 163. Ἀρδαλόω, Hippocr. 227, 14. 239,
4=582. 589. "Ἄρδαλος, Valck. Adoniaz. p. 292.
* Ἀρδάλιος, Plut. Mor. 1, 591." Schæf. Mss.]

"Ἀρδάλια, τὰ, Urceorum vasorumque figlinorum
"fundi: quos et γοργόρας vocari tradit Hes. VV.
"LL. Apud Eund. Ἀρδανίαι, αἱ τῶν κεραμίων γά-
"στραι." [Eur. Alc. 100. ubi v. nott. J. Poll. 8, 66.
Eust. Il. Θ.707. Bekk. Anecd. Gr. 441. " Ἀρδάνιον,
Kuster. Aristoph. 215." Schæf. Mss. Vide Ἄρδω.]

"ἌΡΔΙΣ, (εως, ἡ,) Cuspis teli. Redditur et Acu-
"leus sagittæ. Affertur et plur. Ἄρδεις ex Herod.
"pro Pharetræ; cum Hesychio Ἀρδικὸς sit pharetra.
"Deducit autem Etym. ἄρδις ab ἄρω, quod est ἁρμόζω.
"Hesych. habet ἄρδιας, quod exp. τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα."
[Herod. 4, 81. " Wessel. ad 101. 319. Valck. Theocr.
Adoniaz. p. 227.; Diatr. 115. 135.; Callim. 292.
Koen. ad Greg. 225. 241. Musgr. Iph. A. 774. Wakef.
Herc. F. 1065. Jacobs. Anth. 7, 220. Callim. 1, 494."
Schæf. Mss. " Cuspis, Æsch. Pr. 878. * Ἀρδίον, Sa-
gitta, Serv. ad Æn. 8, 453." Wakef. Mss.]

[* Ἀρδιοθήρα, ἡ, Forceps, Serv. ad Æn. 12, 404.
" Ad Herod. 101." Schæf. Mss. * " Ἀρδιώθηρ, Serv.
ad Æn. 8, 453." Wakef. Mss.]

"ἈΡΔΙΤΤΟΣ, Locus quidam Athenis, ab Ar-
"ditto Heroe, qui Athenienses seditione laborantes ad
"concordiam cum jurejurando adegit. In eo judices
"jurejurando judiciali se astringebant. Et Ἀρδιττοὶ,
"Perjuri, Etym. At vero Hesychio Ἀρδηττοὶ per η,
"sunt Qui facile ad jusjurandum veniunt. Vide et
"alia ap. J. Poll."

ἌΡΗΣ, Mars, ab ἀρὰ signif. βλάβην: si Eust. cre-
dimus, afferenti tamen alicubi et aliud etymum, vide-
licet παρὰ τὴν στέρησιν τοῦ εἴρειν. Etym. autem alia
quædam addit. Ἄρης, Mars: ut Il. O. (733.) Δαναοὶ
θεράποντες Ἄρηος. In Bœot. φόβον Ἄρηος φορεούσας.
Δ. (441.) ubi dicitur Ἔρις esse Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασι-
γνήτη ἑτάρη τε. E. (31.) Ἆρες, Ἄρες, βροτολοιγὲ, μι-
αιφόνε, τειχεσιπλῆτα: ubi observa α hujus nominis
diversam habere quantitatem eod. in loco. Et aliis
denique plurimis in Il. cum ap. hunc poët., tum ap.
alios, Ἄρης pro Deo Marte. ‖ Ἄρης, Prælium; ut et
Mars accipitur a Lat. Il. B. (381.) Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ
δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα, quod alibi ἔριδα Ἄρηος
συνάγειν, et συνάγειν ὑσμίνην, ut Ξ. (485.) Σ. (213.)
Αἴ κέν πως σὺν νηυσὶν Ἄρεως ἀλκτῆρες ἵκωνται, i. e.
ἀποτρεπτικοὶ τοῦ πολέμου, ut inquit Schol. Sic et ap.
Soph. Ant. (C. 1679.) Ἄρης pro πόλεμος. Nec solum
generaliter πόλεμον signif., sed et peculiari signif. τὴν
πρὸς πόλεμον ὁρμήν, inquit Eust. ut Il. P. (211.) δῦ
δέ μιν Ἄρης Δεινὸς, ἐνυάλιος. Ubi tamen exp. idem
Gramm. ἔνθεος γέγονε πλησθεὶς Ἄρεος. Schol. Soph.
in Aj. vult Ἄρης accipi pro λύσσα s. μανία. ‖ Ἄρης,
Vulnus, Plaga, Il. N. (569.) ἔνθα μάλιστα Γίγνετ' Ἄρης
ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι, i. e. πληγὴ καὶ τραῦμα,
inquit Eust. Nec solum pro Vulnere, sed et pro Cæde
ipsa, quæ fit vulnerando. Qua in signif. usus est

etiam Soph. Aj. (254.) πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρην Ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπείς. Ubi Schol. exp. θάνατον, sed aptius exp. φόνον, afferens Ἄρης ἀλεγεινὸς, ex Hom. l. c. quasi ibi Ἄρης Mortem signif., cum pro Vulnere accipiatur, ut dictum est. Ἄρης item pro Ferro: de qua signif. vide Eust.

Ἄρης, in communi sermone gen. habet Ἄρεος, inquit Eust.; et ut dicitur Σωκράτης Σωκράτεος Σώκρατες, eod. modo Ἄρης Ἄρεος Ἄρες. At vero gen. Ἄρεως per ω est a nominativo Æolico Ἄρευς, quo usus est Alcæus. Sed in Il. Σ. (213.) Αἴ κέν πως σὺν νηυσὶν Ἄρεως ἀλκτῆρες ἵκωνται, Aristarchum legisse Ἄρεω, qui genitivus esset similis τῷ Μενέλεω, et Πείρεω. Ionice autem Ἄρηος ab eod. nominativo Ἄρης. Sed et gen. illi datum fuisse Ἄρου, under per extensionem Ionicam dixisse Archilochum παῖδ' Ἄρεω μιηφόνου. Quinetiam habuisse gen. Ἄρητος, ut ostendit Ἀρητιάδης patronymicum ap. Hom. et Ἀρητίων demin. Vide Eust. Reperitur certe in prosa gen. Ἄρεος, dat. Ἄρεϊ, vel potius cum contractione Ἄρει. Accus. Ἄρην. Apud Aristoph. autem (Π. 328.) etiam Ἄρη sine ν.

[" Ἄρης, Wolf. ad Hesiod. 119. ad Il. Ξ. 485. Charito 485. Markl. Suppl. 578. Musgr. Rhes. 239. Heyn. Hom. 4, 268. 5, 709. 6, 332. 471. 7, 323. 442. 460. 606. 799. 8, 132. 197. 253. Wakef. Trach. 11. Jacobs. Anth. 8, 260. 9, 207. 12, 111. Lobeck. Aj. p. 328. Markl. Iph. p. 131. Abresch. Æsch. 2, 118. Porson. Phœn. 134. 950. 1020. Brunck. Aristoph. 1, 251. 3, 195. T. H. ad Aristoph. Π. p. 103.; ad Lucian. 2, 280. De declinat., ad Lucian. 1. xxxiv. Brunck. Œd. C. 947. Heyn. Hom. 5, 9. De quant., Charito 657. Heyn. Hom. 5, 71. Græf. ad Meleagr. 83. Conf. cum ἀνὴρ, Jacobs. Anth. 12, 121.; cum ἀρὴ, Heyn. Hom. 6, 332. 613. De gen., ad Charit. 258. Koen. ad Greg. 286. ad Xen. Eph. 206. Wolf. ad Hesiod. l. c. Charito 724. Jacobs. Animadv. 265.; Anth. 7, 105. Brunck. Apoll. R. 74.; Aristoph. 2, 174. ad Dionys. H. 1, 82. Erfurdt. ad Antig. p. 120. Heyn. Hom. 6, 332. Ἄρεως, Palæph. 44. Ἄρεος, Valck. Phœn. p. 89. Brunck. Soph. 1, 413. Ὄζοι Ἄρηος, Wolf. ad Hesiod. 100. Dat., Ἄρει, Philostr. 100. Boissonad. Ἄρηϊ, Charito 666. 766. Ἄρῃ, Ibid. 762. Heyn. Hom. 5, 142. De accus., ad Diod. S. 1, 338. 390. Brunck. Aj. 254. Heyn. Hom. 5, 172. Lobeck. Aj. p. 259. 400. Ἄρην, Ἄρη, illud magis Atticum, Brunck. ad Æsch. Pers. 84.; ad Phœn. 133. 947. Valck. p. 346. 367. 397.; ad Callim. 93. Ἄρην, Brunck. Soph. 3, 511. Ἄρεα, Charito 763. Antip. Th. 14. Schol. ad Aristoph. Π. 328. Belin. ad Lucian. 1, xxxvi. Ἄρην πνέειν, Lobeck. Aj. p. 401. Ἄρες, Ἄρες, T. H. ad Aristoph. Π. p. 150. Heyn. Hom. 5, 9. Ἄρης, Vulnus, Plaga, Musgr. Iph. T. 445. Heyn. Hom. 5, 53. 6, 453. 613. Ferrum, Jacobs. Anth. 8, 307. 12, 357. Epigr. adesp. 436. Heyn. Hom. 5, 53. 6, 453. Ruhnk. Ep. Cr. p. 69. ad Il. N. 444. Φ. 112. Κοινὸς Ἄρης, Lobeck. Aj. p. 401. Ἄρευς, Koen. ad Greg. 84. Brunck. Œd. C. 947. Heyn. Hom. 5, 9. * Ἀρεὺς, ad Diod. S. 2, 426." Schæf. Mss. " Gen., Ἀρέου, Eust. Il. 392. Ἄ. Ferrum, Clem. Alex. 863. Oppian. H. 4, 554. Noxius, Eust. Il. 392, 18. Ira, Theod. 4, 321. Ἄ. πολέμου, Quint. Sm. 3, 20." Wakef. Mss. Glossæ: Ἄρης· Mars, Mavors, Quirinus, Gradivus.]

Ἀρηΐθοος, (ὁ, ἡ,) Bellicosus, Egregius bellator, q. d. Celer s. Agilis in prælio. Il. Υ. (176.) ἀρηϊθόων αἰζηῶν. Vide Hes. et Eust. [" Heyn. Hom. 4, 609." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 1, 748." Wakef. Mss.]

[* Ἀρηϊκτάμενος, Il. X. 22, 72. a κτάω, κτείνω, i. q. ἀρηΐφατος. " Heyn. Hom. 8, 253." Schæf. Mss.]

Ἀρηΐφατος, ὁ, ἡ, In prælio occisus. Il. T. (31.) Ω. (415.) Μυίας, αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσι. Od. Λ. (41.) Ἄνδρες ἀρηΐφατοι. ET Ἀρείφατος pro eod. Sed ἀρείφατοι φόνοι ex Eur. (Suppl. 603.) affertur, ubi ἀρείφατοι fuerit simpl. pro ἄρειοι, vel a Marte perpetrati. || Hes. autem ἀρεΐφατον λῆμα exp. ἰσχυρὸν, pro ἄρει ἐοικὸς, inquit, citans Æschylum. Etym. quoque ἀρείφατος vult signif. non solum τὸν ἐν πολέμῳ πεφονευμένον, sed etiam τὸν ἐν πολέμοις ὀνομαζόμενον, e quo intelligi πολεμικόν. [" Ἀρηΐφατος, Heraclitus ap. Clem. Alex. Str. 4. p. 571." Routh. Mss. " Heyn. Hom. 7, 602. Ἀρείφατοι ἀγῶνες, Æsch. Eum. 916. Abresch. Æsch. 2, 125. Markl. Suppl. p. 190. Ἀρηΐφατος, Albert. Peric. Cr. 43. Heringa Obs. 200. Jacobs. Anth. 8, 130. Crinag. 25." Schæf. " Orph. Arg." Wakef. Mss.]

[* Ἀρηΐφθορος, ὁ, ἡ, Marte s. in prælio occisus, i. q. ἀρηΐφατος. Cornut. 21. (Myth. 192.) Πτώματα ἀρηΐφθορα, ubi falso legitur ἀρηΐφθογγα.]

Ἀρηΐφιλος, (ὁ, ἡ,) q. d. Marti carus, vel, Cui carus est Mars, Bellicosus, Strenuus bellator; ut Ἀρηΐφιλος Μενέλαος, Il. Γ. [21. 52. B. 778. Δ. 152. Od. Ξ. 169. Pind. I. 8, 50. " Tryphiod. 653." Wakef. Mss.]

[* " Ἀρειθύσανοι, (Martis fimbriæ,) ad Hesych. 1, 528. 14." Dahler. Mss.]

Ἀρεικάτοχος, perperam in VV. LL. scribitur, de quo vide in Κάτοχος.

Ἀρειμανὴς, ὁ, ἡ, ET Ἀρειμάνιος, q. d. Marte furens, Bellandi amore insanus, Martius, Bellicosus. Dionys. P. ἵνα παῖδες ἀρειμανέων Ἀριμασπῶν, ubi Eust. ait vocatos Arimaspos ἀρειμανέας vel ἀρειμανίους, ostendens se legere vel ἀρειμανέων, vel ἀρειμανίων. Sed ἀρειμανέων certe regularius esse nemo mihi negarit; atque adeo sic etiam legimus in Epigr. Simyli ap. Plut. (1, 115.) Ὅπλα δ' ἐπιπροβαλόντες ἀρειμανέων ἀπὸ χειρῶν. Apud Etym. perperam, ut opinor, ἀρειμάνειος cum ει in penult. Ἀρειμάνιος, inquit Bud. Bellicosus et pugnax. Strabo de Gallis, et Plut. Laërt. 288. Idem Plut. Themistocle 39. in fine pro Marte ponere videtur. Hæc Bud. Apud Plut. certe (7, 86.) invenio copulata πολεμικὸς et ἀρειμάνιος. || Persis autem Ἀρειμανὴς est Ἀΐδης, Hes. AT Ἀρειομανὴς, Arianus, ab Ario, Eccl. Hist. ET Ἀρειομανίτης, pro eod., ap. Theodorit. H. E., ut annotat Bud. [" Ἀρειμάνιος, Const. Manass. Chron. p. 12(=24. Meurs.) Herod. Epimer. 185.: Ἀριμάνιος, Moschop. in not. ad Herod. l. c." Boissonad. Mss. Κριὸς, Diog. L. 6, 61. " Adamant. Physiog. 1, 13." Kall. Mss. " Ἀρειμανὴς, Dionys. P. 31. 285. Strabo 298. Appian. 1, 661. Ἀρειμάνιος, Philo J. 2, 375. Plut. 2, 268. Ἀριμάνιος, 1, 126." Wakef. Mss.]

[* Ἀρειμανιότης, ἡ, Stob. Ecl. Eth. 322. " Stob. P. 195." Wakef. Mss.]

Ἀρείτολμος, (ὁ, ἡ,) q. d. A Marte audaciam sumens, Martius, Bellicosus. Citatur ex Anthol. [" Zosimus Epigr. 4." Schæf. Mss. " Etym. M." Wakef. Mss.]

[* " Ἀρειόω, Etym. M. 751, 1. (Τὸ γὰρ μειῶ, καὶ τελειῶ, καὶ ἀρειῶ, καὶ ἀχρειῶ, παρὰ τὸ μεῖος, καὶ τέλειος, καὶ ἀχρεῖος, καὶ Ἄρης.)" Wakef. Mss.]

[* Ἀρεϊκὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἄρειος, Schneidero perperam susp. et scriptum ἀρεικός. Glossæ: Ἀρεϊκός· Mavortius. " Const. Manass. Chron. p. 25. 28. 122. (49. 53. 95. 142. Meurs.) Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 276. (Καὶ πάλιν κατὰ τρίτην εἰσβολὴν ὁ Ἀγαμέμνων σὺν τῷ αὐταδέλφῳ αὐτοῦ Μενελάῳ τὸ Ἑλληνικὸν ἅπαν συγκροτήσας τῆς Ἑλλάδος ἀρεϊκὸν στράτευμα, εἰς πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐξώρμησεν:) 285. (Ἀρεϊκοὺς ἄνδρας Ἕλληνας:) * Ἀρεϊκῶς, 292. (Ὁπηνίκα γὰρ ἐντὸς εἰσῆλθεν ὁ Δούρειος, οἱ ἐν τῇ γαστρὶ τούτου ἠρέμα πρὶν καθεζόμενοι ἀρεϊκῶς βοῇ ἅπαντες εἰς τὸ φῶς * συνεξέθορον ἔνοπλοι, καὶ μηροῦ τὰ ξίφη κἀντεῦθεν ἐρύσαντες, ἀρεϊκῶς κατὰ τῶν Τρώων ἐχώρησαν.)" Boissonad. Mss. " Ad Mœr. 186. Tzetz. Exeg. Il. p. 129, 11." Schæf. Mss. " Themist. 165." Wakef. Mss. Ἀρεϊκῶς, Hermeas Schol. Plat. Phædr. 130.]

Ἄρειος, (ὁ, ἡ,) ET ap. poët. Ἀρήϊος, Martius, Ad Martem pertinens. Il. Δ. (407.) Παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τεῖχος Ἄρειον, i. e. Martis, τὸ τοῦ Ἄρεος, inquit Eust., vel κρεῖττον τοῦ ἐνταῦθα κατὰ Τροίαν τείχους. Et Ἄρειος pro Martius, in Ἄρειος πάγος, Martius collis, proprie. Lat. tamen potius Vicus Martius. Dictus et comp. voce Ἀρειόπαγος, a quo et Judices, quorum ibi tribunal erat, dicti Ἀρειοπαγῖται. Vide Πάγος. Alterum adjectivum Ἀρήϊος, poët. uti dixi, Martius, Ad Martem pertinens, vel Marti conveniens: ut τεύχεα Ἀρήϊα, item ἔντεα Ἀρήϊα, ap. Hom., ut et Lat. Martia arma. Hes. tamen Ἀρήϊα exp. πολεμιστήρια, ad hh. ll. Hom. respexit, ut opinor. Sed et ἀρήϊος Bellicosum signif., ut Lat. Martius. Il. Π. (166.) ἀρήϊος Ἀχιλλεύς. N. (499.) ἄνδρες ἀρήϊοι. Ceterum scribit Eust. 894. Τοῦ δὲ ἀρήϊος πρωτότυπον τὸ ἄρειος: quibus tamen repugnantia scribere videtur 217.

[*Ἄρειος*, Fischer. Ind. Palæph. v. *Δίρκη*. Eur. Herc. F. 412. Heyn. Hom. 4, 630. 7, 126. Cognom. Minervæ, Toup. Opusc. 1, 372. *Ἀρειότερος*, Gesner. Ind. Orph. Phrynich. Ecl. 55. Monum. Byz. 15. Epigr. adesp. 578. Jacobs. Anth. 12, 313. (Coluth.) *Ἀρήϊος*, Valck. Diatr. 217.; ad Herod. 358. 501. Thom. M. 652. Hadrian. 2. Lobeck. Aj. p. 239. *Ἀρήϊον ὅπλον*, Herod. 4, 23. Heyn. Hom. 4, 518. 5, 263." Schæf. Mss. "Ad Martem pertinens, Manetho 4, 263. *Ἄρειος*, Robustus, Fortis, Oppian. C. 4, 442." Wakef. Mss. "Theognis 560." Routh. Mss. Glossæ: "Ἄρειος· Martialis. *Ἀρήϊος*· Quirinalis, Martiatus.]

Ἄρειος proprium etiam nomen cum aliorum, tum celebris illius Hæretici, unde *Ἀρειομανὴς* et *Ἀρειομανίτης*, de quibus paulo ante dixi. Eust. de *ἄρειος* loquens, *Ἐξ οὗ*, inquit, *καὶ κύριον παρὰ τοῖς ὕστερον, Ἄρειος διὰ διφθόγγου, ὁ κατὰ τῆς ἀληθείας φερωνύμως ἀρεϊκός*. Sed et Psaltes quidam olim dictus fuit *Ἄριος* cum solo ι. [* *Ἀρειανίζω*, Arianus sum, Arii hæresin sequor. Suid. v. *Ἀέτιος*: *Τὰ αὐτὰ μὲν οὖν ἐφρόνει Ἀρείῳ, καὶ τὴν αὐτοῦ συνεκρότει δόξαν· πρὸς δὲ Ἀρειανίζοντας διεκρίνετο. Ἦν δὲ καὶ πρότερον αἱρετικὸς ἄνθρωπος Ἀέτιος, καὶ τῷ Ἀρείου δόγματι *διαπύρως συνηγορῶν ἐσπευδεν*. Et paulo post: *Ἀλλ' εἰ τὰ αὐτὰ τοῖς Ἀρειανίζουσιν ἔλεγεν*. Respicitur Socr. H. E. 2, 35. p. 132. UNDE * "*Ἀρειανικὸς, (ἡ, ὀν*, Ad Arii hæresin pertinens,) Theodoret. Opp. 3, 542. 826. 852. 862. 910. * *Ἀρειανόφρων*, Athan. 2, 48." Kall. Mss. "*Ἀρειανίζω*, Jacobs. Anth. 12, 193." Schæf. Mss.]

[* "*Πανάριον*, ita inscribitur Epiphanii opus adv. Hær." Routh. Mss.]

"*Ἀρειόπαγος*, vel *Ἀρειοπάγος, (ὁ, ἡ,)* secundum ali-
" os, Vicus Martis, Vicus Martius, ut in VV. LL. red-
" ditur. Sed rectius videtur verti Collis Martis. Erat
" autem Locus, in quo judices, ab eo Areopagitæ dicti,
" judicia exercebant: in arce, si Hesychio credimus.
" Paus. in Atticis ita vocatum scribit, *Ὅτι πρῶτος*
" *Ἄρης ἐνταῦθα ἐκρίθη*. Alia autem ap. Etym. vide.
" Sed ap. eum, sicut alibi passim, scriptum est *Ἄρειος*
" *Πάγος*, disjunctim. HINC *Ἀρειοπαγίτης*, Judex,
" qui in Areopago judicia de causis capitalibus ex-
" ercebat. Sed magis usitatum est *Ἀρεοπαγίτης*,
" cum ε solo. Horum severitas in Proverbium abiit,
" ut videbis ap. Suid., et Erasm. Adag." [" *Ἄρειος Πάγος*, Dinarch. c. Dem. 92. 93. 94.: Dem. c. Lept. 381. Æsch. c. Ctes. 18. 146. Lucian. Pisc. 206. 216. Xen. Mem. 3, 5, 20. Athen. 566. Luc. Act. Apost. 17, 22. Sed Soph. Œd. C. 1001. *Ἄρεος εὔβουλον Πάγον*." Scott. App. ad Thes. Herod. 8, 52. Glossæ: *Ἀρεοπαγίτης*· Areopagita. ET * *Τρισαρειοπαγίτης, ὁ*, Cic. ad Att. 4, 15. ADDE * *Ἀρειοπαγῖτις, ἡ*, ET *Ἀρειοπαγιτικὸς, ἡ, ὸν*, ut, " *Ἀρ. βουλὴ*, Schol. Æschinis 247. Bekk." Boissonad. Mss. "*Ἀρειόπαγος*, Heyn. Apollod. 1045.; ad Il. Δ. 185. Toup. Emend. 1, 101. ad Lucian. 1, 418. 423. T. H. ad Lucian. Dial. 112. ad Herod. 641. Stanl. Eum. 688. Luzac. Exerc. 181. Jacobs. Anth. 12, 335. *Ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλὴ*, Plut. Cimone 10. 15.; Cicerone 24. *Ἀρειοπαγίτης*, Wakef. Eum. 952. Proverbialiter, Homo severus et taciturnus, Bergler. ad Alciphr. 52. * *Ἀρεοπαγῖτις*, Alciphro 226. * *Ἀρεοπαγιτικὸς*, Wakef. Eum. 618. ad Dionys. H. 5, 182." Schæf. Mss.]

"*Ἀρειοπέδιον, (τὸ,)* Martius Campus, VV. LL."

"*Ἀρητιὰς, άδος, ἡ*, Martia, Bellicosa, ex Apoll. R. 2.
" *ἀρητιάδα Μεναλίππην*," [ab *Ἄρης*, *Ἄρητος*. "Valck. Phœn. p. 684. Brunck. Apoll. R. 132." Schæf. Mss. * "*Ἀρηϊὰς*, Ad Martem pertinens, Bellicosus, Quint. Sm. 1, 186. (*Ἀρηϊάδος βασιλείης*:) 316." Wakef. Mss.]

¶ *Ἀρείων, (ονος, ὁ, ἡ,)* Præstantior. Proprie autem Marte præstantior, Præstantior armis, utpote ab *Ἄρης*. Od. Υ. (133.) *χείρονα* et *ἀρείονα* inter se opponuntur. *Ἀρείων* exp. alicubi et Melior. Sic et *ἄρειον* interdum Præstantius, interdum Melius. Hesiod. E. (1, 157.) *δικαιότερον καὶ ἄρειον*. Phocyl. (183.) *τί γὰρ ἡδύτερον καὶ ἄρειον*; " *Ἄρειον*, Melius, Præstantius, (ut *ἀρεί-*
" *ων*, Melior, Præstantior,) vel Martium, Bellicosum,
" ut *Ἄρειος*, Martius." [* *Ἀρειότερος*, Anal. 3, 135. Vide *Ἄρειος*. " *Ἄρειον* et *ἄμεινον*, Heyn. Hom. 7, 607. 8, 272.: *Ἀρείων*, Equus, 8, 429.; ad Il. Ψ. 346. Valck. Phœn. p. 659.: Heyn. Hom. 5, 285. 329. 7, 126. Schneider. ad Xen. K. A. 15. Melior, Præstantior, ad Herod. 478." Schæf. Mss. "Longior, Oppian. C. 3, 472." Wakef. Mss.]

¶ *Ἄριστος*, Præstantissimus, Optimus, superl. gradus: ut *ἀρείων*, compar. Proprie Marte præstantissimus, Armis præstantissimus, s. prælio; sed generaliter accipitur: unde cum *ἄριστος* additur *τὰ πολεμικὰ*, sub. *κατὰ*, vel *ἐν τοῖς πολεμικοῖς*, ut a Plut. Publicola, pro Eo, qui sit præstantissimus in rebus bellicis. Il. T. (258.) *Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος*. Od. Ξ. (414.), *Ἄξεθ' ὑῶν τὸν ἄριστον*. Interdum cum accus., interdum et cum dat.; ut Il. Γ. (39.) *Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε*. At Ψ. (482.) *Αἶαν, νείκει ἄριστε*. Interdum vero huic nomini præfigitur *ὄχα*, sicut et adverbio *Ἄριστα*, de quo paulo post. Sed et *πολλὸν ἄριστος*, Il. A. (91.) Et *μέγ' ἄριστον*, pro Longe præstantissimus, B. (274.) ‖ Apud Thuc. 3. cum infin., *ἄριστοι ἀπατᾶσθαι*, Maxime idonei qui fallamini. Schol. *ἐπιτήδειοι καὶ ἕτοιμοι*.

Ἄριστοι, Optimates, Primores, Proceres. Qui et Summates Plauto. In VV. LL.

Ἄριστος, de re etiam dicitur, non solum de persona; ut *ἄριστον σῶμα*, Xen. E. *Ἄριστα μὲν τὰ σώματα ἔχοντας, εὐτάκτους δὲ καὶ εὐοπλοτάτους*, Præstantissima corpora, vel Robustissima, Firmissima. Apud Hom. *ἀρίστη βουλὴ*, Præstantissimum consilium, vel Optimum. Sic Herodian. 2, (2, 13.), *Συμβουλεύουσι γὰρ ἡμῖν ἀεὶ τὰ ἄριστα καὶ σωτήρια*.

[*Ἄριστος*, Soph. E. 1099. *τὰ ἄριστα* pro *ἀριστεῖα*: *ἃ δὲ μέγιστ' ἔβλαστε Νόμιμα, τῶνδε φερομέναν Ἄριστα τᾷ Ζηνὸς εὐσεβείᾳ*. "Ad Mœr. 135. ad Diod. S. 1, 279. Fischer. Ind. Palæph. v. *Ἀγαθὸς*, ad Lucian. 1, 191. Wakef. Phil. 3. Heyn. Hom. 4, 328. 396. 6, 351. 1. q. *μέγιστος*, Wakef. Herc. F. 1019. 1. q. *ἀριστεὺς*, Heyn. Hom. 6, 501. Conf. cum *κράτιστος*, Brunck. Aristoph. 3, 98. (Heyn. Hom. 4, 396.) *Πάντ' ἄριστος*, Athen. 1, 6. *Κάλλιστος καὶ ἄριστος*, Plato Phædr. 283. *Ὁ λόγος τοῦ ἀρίστου*, Heindorf. ad Plat. Phædr. 223. * *Ἀρίστως*, Anon. de Vit. Pythag. 60. Kuster." Schæf. Mss. Glossæ: *Ἄριστος*· Egregius, Optimus. *Ἄριστοι*· Optimates. "*Ἀρίστως*, Niceph. Call. 1. p. 38." Kall. Mss.]

Ἄριστα, adv. Præstantissime, Optime. Od. N. (365.) *Αὐτοὶ δὲ φραζώμεθ' ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται*. Cum gen. interdum; ut *ἄριστα ἠθῶν ἔχει*, Optime moratus est. Sed hic gen. possit et *τῷ ἔχει* tribui. ‖ *Ἄριστα* pro *ἄριστον* etiam, notat ap. Hom. Eust. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 98." Schæf. Mss. Glossæ: *Ἄριστα*· Optime.]

Ἀριστίνδην, aliud adv. Præstantissimos vel Optimos quosque deligendo. Ead. forma dicitur qua *πλουτίνδην*. Aristot. Pol. 2. *Ταύτην δ' αἱροῦνται τὴν ἀρχὴν ἀριστίνδην*, In hunc magistratum optimum quemque legunt, Bud. Ibid. *Ἀριστίνδην καὶ πλουτίνδην δεῖ αἱρεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας*, Optimos et ditissimos quosque eligere in magistratus. Lucian. (2, 651.) *Πλουτίνδην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ ἀριστίνδην καθίζειν*. Sic *Οὐκ ἀριστίνδην μὲν ἐπιλελεγμένους*, Isocr. Paneg. (264. Aug.) Et ap. Plat. de LL. 9, (7.) *Ἐκ τῶν περυσινῶν ἀρχόντων ἀριστίνδην ἀπομερισθὲν δικαστήριον*, exp. Optimus quisque ex eorum numero electus, qui anno proxime præterito functi magistratibus fuerunt. [Lat. Optimatim. " Dionys. H. 4, 1982. ad Diod. S. 2, 206. Timæi Lex. 49. et n.: Ruhnk. ad Longin. 252.; Toup. 304." Schæf. Mss. "*Ἀριστίδην* pro *ἀριστίνδην*, Const. Manass. Chron. 4526. p. 176. sed susp. lect." Kall. Mss.]

[* "*Ἀρισταῖος, ὁ*, Nobilis heros ob inventam *μελιτουργίαν καὶ ἐλαιουργίαν*. Docuit et ovium curam. P. 9, 104." Damm. Lex. Pind. Vide et Hippocr. 312, 48.]

¶ *Ἀριστεύω, σω*, Præstantissimus sum omnium et maxime strenuus, Omnium fortissime me gero. Il. Z. (208.) *Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων*. Quoniam autem a superlativo fit, sicut *καλλιστεύω* a *κάλλιστος*, genitivo itidem jungitur interdum, ut Ibid. (460.) *Ἕκτορος ἥδε γυνὴ, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι Τρώων ἱπποδάμων*. Ubi observa et infin.: ut et Π. (551.) *ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι*, pro *ἐν τῷ μάχεσθαι*, aut *κατὰ τὸ μάχεσθαι*. Perinde ac si dixisset, *ἀριστεύεσκε μάχῃ*, aut *κατὰ τὴν μάχην*: aut certe *ἐν τῇ μάχῃ*: ut ap. Corn. in Alleg. *Ἐν γὰρ τῇ πρὸς τοὺς γίγαντας μάχῃ παραδίδοται ἠριστευκυῖα ἡ*

Ἀθηνᾶ. Nam et in soluta oratione frequens est hujus verbi usus. Xen. (Ἀπ. 3, 5, 10.) cum gen. usurpat, sicut Hom.: Ἐν οἷς πολέμοις ἐκεῖνοι δῆλοί εἰσι πάντων ἀριστεύσαντες τῶν καθ' ἑαυτοὺς ἀνθρώπων. Sic Plut. Numa, ἀριστεύων τῶν βαρβάρων, ubi exp. Bellicosissimus barbarorum. Soph. autem, Aj. (435.) accus. rei junxit, Τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ. Quæ vide ut interpretatus sim in Καλλιστεῖον.

Ἀριστεύειν, ponitur etiam generalius pro Strenuum se præstare, Strenue vel fortissime dimicare. Plut. Solone, ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Apud Naz. autem ἀριστεύειν κατά τινος, Fortissime pugnare adversus aliquem. Lucian. Ἐν τοσούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἠρίστευε τῷ Ζηνοθέμιδι συμμαχῶν.

Ἀριστεύειν, de alia etiam præstantia dicitur, quam quæ est in rebus bellicis; ut ap. Theocr. (12, 27.) ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς, Præstantissimi arte remigandi. Et ab Appiano B. C. 2. dicitur territorium optimum ἀριστεύειν, ubi scribit, Ἀριστεύουσα γῆ ἡ περὶ Καπύην.

[Ἀριστεύω, Herod. 7, 144. Ἑτέρη Θεμιστοκλέϊ γνώμη ἐς καιρὸν ἀρίστευσε, pro ἐνίκησε. Glossæ: Ἀριστεύω· Fortiter facio. "Ruhnk. Ep. Cr. 13. Harles. ad Theocr. 288. Valck. Hippol. p. 271.; ad Herod. 553. Brunck. Aj. 435. Musgr. Bacch. 1197. Phrynich. Ecl. 106. ad Diod. S. 1, 410. Jacobs. Anth. 7, 394. 12, 326. Huschk. Anal. 285. Heyn. Hom. 6, 65. Excello, cum gen., Toup. Epist. de Syrac. 338. Valck. Adoniaz. p. 389. Ἀρ. πρὸς, ad Lucian. 1, 423. Σπέρχειν, Jacobs. Anth. 7, 372." Schæf. Mss.] B

[* Ἀρίστευμα, τὸ, Præclarum facinus. Eust. 86, 46 = 115, 14.]

[* "Ἀριστευτὴς, (ὁ,) Secundi Sent. 16." Kall. Mss. "An improver, 25. Galei Myth. 639." Wakef. Mss.]

Ἀριστευτικὸς, (ἡ, ὸν,) Qui quasi ita comparatus sit natura, ut omnium fortissime se gerat. Vel, Fortitudine ceteros superare solitus. In VV. LL. exp. Strenuus, non expressa vi vocabuli. [" Max. Tyr. 306." Wakef. Mss.]

Ἀριστεὺς, έως, ὁ, Qui omnium præstantissime et fortissime in bello se gerit, Omnium fortissimus. Addo autem gen. Omnium, ut ostendam vim habere superlativi. Sic Hom. ἀριστῆας Δαναῶν et ἀριστῆας Παναχαιῶν dicit. Plut. Quæst. Rom. Ἄλλοις ἀριστεῦσι καὶ στρατηγοῖς ἔδωκαν. Rursus ap. Hom. paulo etiam generalius pro Optimatibus s. Proceribus, et Quibusvis, qui primarii sint inter alios; ut Od. Z. (34.) ἀριστῆες πάντων Φαιήκων. O. (28.) μνηστήρων ἀριστῆες. [" Valck. Phœn. p. 417. ad Diod. S. 1, 279. 288. Phrynich. Ecl. 106. ad Lucian. 2, 304. Heyn. Hom. 5, 541. Conf. cum ἄριστος, Porson. Med. p. 7. Müller. ad Lycophr. p. 54. (Apud Boissonad. Philostr. 456. Schol. videtur legisse ἀριστέων.) Ἄριστος et ἀριστεὺς, cf. Potter. ad Lycophr. 532. Ἄνδρες ἀριστεῖς, Porson. Med. l. c. * Ἀριστεὺς, nom. propr., Bergler. ad Alciphr. 4." Schæf. Mss. " Plur., Argonautæ, Diod. S. 247, 8. Plut. 10, 118." Wakef. Mss.] C

Ἀριστεία, ἡ, Egregia strenuitas, Egregiæ fortitudinis specimen. Exp. etiam Præclarum militiæ facinus. Et simpl. Fortitudo, Strenuitas. Soph. (Aj. 443.) Κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί. Et ἀριστείας ἀγωνιστὴν γενέσθαι. Et in Anthol. ἀριστείης σύμβολα δεικνύμενοι. Herodian. 7, (2, 15.) Ταύτην τὴν μάχην καὶ τὴν ἀριστείαν αὐτοῦ. [" Ad Dionys. H. 3, 1569. 1701. 1773. ad Mœr. 77. Valck. ad Herod. 156. Phrynich. Ecl. 202. Thom. M. 470. ad Diod. S. 2, 210. Στέφανοι ἀριστείας, ad Dionys. H. 2, 884. 1258." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀριστεῖαι· Fortia facta.] D

Ἀριστεῖον, τὸ, ead. forma dictum qua καλλιστεῖον, Fortitudinis præmium, Præmium s. Honorarium, quod datur fortitudinis ergo: proprie Quod datur ei, qui omnium fortissime et strenuissime se gessit. Xen. E. 1, (2, 7.) Κρατίστοις γενομένοις ἀριστεῖα ἔδωκαν. Isocr. Paneg. (§. 20. Cor.) Καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς κινδύνους διενεγκόντες, εὐθὺς μὲν τῶν ἀριστείων ἠξιώθησαν. Æschin. (84.) Ἀποτυχὼν τῶν ἀριστείων. E Plut. autem Theseo affertur γέρας ἀριστεῖον, pro ἀριστεῖον simpl. || Ἀριστεῖον, generalius pro alio etiam præmio; ut σοφίας ἀριστεῖον, Sapientiæ præmium, Plut. Themistocle. [" Ad Dionys. H. 2, 1258. 3, 1569. 1701. ad Herod. 662. Jacobs. Anth. 9, 324. Wakef. Phil. 1429." Schæf. Mss. Hippocr. 80, 30.]

[* " Ἀρίστειος (οἶνος,) J. Poll. 6, 15." Kall. Mss. sed lect. susp.]

[* Ἀριστείης, Æger quidam, Hippocr. 333, 1.]

[* Προαριστίδιος πλοῦς, Scylax ap. Schneider. Lex.]

[* Ἀριστείδης, Hippocr. 332, 26. * Φιλαριστείδης, Anal. 3, 125. " Thomas Scholast." Schæf. Mss.]

[* Διαριστεύομαι, Certo cum aliquo. Pseudo-Longin. 13. Πρὸς Ὅμηρον διηριστεύετο.]

[* Καταριστεύω, Excello. J. Poll. 1, 176. Λογάδες, ἀριστεύοντες, καταριστεύοντες.]

[* " Προαριστεύω, Const. Manass. Chron. p. 37 (= 71. Meurs.)" Boissonad. Mss.]

[* Συνηριστεύω, Simul cum alio rem optime gero, Excello cum alio. Eur. Tro. 805. Συναριστεύσων ἅμ' Ἀλκμήνης γόνῳ. Max. Tyr. 9. " Charito 703." Schæf. Mss.]

[* " Ἀρισθάρματος, ὁ, ἡ, Qui curru est præstantissimus. Γέρας, P. 5, 39. Decus partum ἐν τῷ ἀριστεύειν ἅρματι." Damm. Lex. Pind.]

[* " Ἀρισταγόρα, Toup. Opusc. 1, 227." Schæf. Mss. * Ἀρισταγόρας, Æger quidam, Hippocr. 409, 29.]

[* " Ἀρίσταρχος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron., sed cum variante λῄσταρχος." Boissonad. Mss. " Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 24. Valck. Phœn. p. 550.; ad Herod. 462." Schæf. Mss.]

[* Ἀριστάρχειος, Herodicus ap. Athen. 222. " Hephæstio p. 74." Kall. Mss. " Wassenb. ad Hom. 60. Wolf. Proleg. 237. 257. 270." Schæf. Mss.]

" Ἀριστάρχέω, Optime impero, vel Optime gero " magistratum, Bud. ex Aristot. Polit. 2."

[* " Ἀριστάρχία, (ἡ,) Const. Manass. Chron. 6316." Kall. Mss.]

[* Ἀρίστιππος, Æger quidam, Hippocr. 342, 40. 357, 34.]

[* Ἀριστόβιος, ὁ, ἡ, Qui recte vitam transigit, Heliodor. 2, 35. p. 110. 369. Cor.]

[* " Ἀριστόγαμος, (ὁ, ἡ,) Sapph. Fr. 203." Kall. Mss.]

" Ἀριστόδημος, pro Podice, vide Hesych." [A Schneider. Lex. non agnoscitur. Æger quidam, Hippocr. 328, 25.]

[* Ἀριστοεπέω, Recte loquor, dico, Suicer. Thes. ET * Ἀριστοεπὴς, ὁ, ἡ, Recte loquens, ibid.]

[* " Ἀριστοκλεὴς, (ὁ, ἡ,) Anthol." Kall. Mss.]

[* Ἀριστοκράτης, Æger quidam, Hippocr. 359, 22.]

" Ἀριστοκρατέω, Optime impero, in VV. LL. At " vero Ἀριστοκρατοῦμαι, Sum s. Vivo sub optimatum " imperio, Ab optimatibus regor s. gubernor. Plato " de Rep. Εἶτ' οὐκ οἶσθ', ἔφη, ὅτι τῶν πόλεων αἱ μὲν " τυραννοῦνται, αἱ δὲ δημοκρατοῦνται, αἱ δὲ ἀριστο" κρατοῦνται; Hinc ET Ἀριστοκρατία, (ἡ,) Optimatum " principatus, Reip. status, quæ gubernatur ab opti" matibus. ATQUE Ἀριστοκρατικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad ari" stocratiam pertinens, i. e. ad optimatum principa" tum. Ἀριστοκρατικὴ πολιτεία, i. q. ἀριστοκρατία, " Aristot. Polit. 2. Affertur et ἀριστοκρατικωτέρα " πολιτεία. Interdum Ἀριστοκρατικὸς, Aristocratiæ " studiosus, i. e. principatus optimatum, Aristocratiæ " favens, s. Aristocratiæ fautor. A quo ADVERB. " Ἀριστοκρατικῶς, Ut convenit Aristocratiæ, vel Ut " fit in aristocratia: More optimatum, penes quos " est principatus, s. Ut decet optimates etc. Apud " Cic. autem ad Att. 1, 12. Tum Pompeius μάλ' ἀρι" στοκρατικῶς locutus est, sonat potius ἀριστοκρατικῶς, " Ut decet eum, qui aristocratiæ favet: vel, Favendo " aristocratiæ." [" Ἀριστοκρατέω, Aristoph. O. 125. Xen. E. 6, 4, 18. Plato de LL. 4. T. 2. p. 713. Dionys. H. 1, 374. Ἀριστοκρατία, Aristot. Rhet. 1, 8, 2. Xen. Mem. 4, 6, 12. Plato Polit. 2, 291. Dionys. H. 1, 372. Ἀριστοκρατικὸς, 1, 376. 405. Aristot. Eth. Nic. 5, 3. Ἀριστοκρατικῶς, Strabo 10. p. 686." Scott. App. ad Thes. * Ἀριστοκράτεια, ἡ, legitur in Schneider. Lex., quod vocabulum ab adj. * ἀριστοκρατὴς deducendum esset. " Ἀριστοκρατία, ad Dionys. H. 2, 844." Schæf. Mss. " Max. Tyr." Wakef. Mss.]

[* " Ἀριστοκρέων, ad Diod. S. 2, 420." Schæf. Mss.]

[* Ἀριστοκύδης, Nom. propr. ap. Hippocr. 305, 1.]

[* " Ἀριστολόγημα, (τὸ,) Amphil. 71." Kall. Mss.]

[* Ἀριστόμαντις, εως, ὁ, ἡ, Optimus, Præstantissimus vates, i. q. ἄριστος μάντις. Soph. Φ. 1369.]

[* 'Αριστομάχος, ὁ, ἡ, Præstantissimus in prælio, i. A
q. ἄριστα μαχόμενος. Stob. Ecl. Phys. 992. " Bergler.
Alciphr. 391. * 'Αριστομάχειος, Huschk. Anal. 204."
Schæf. Mss. " 'Αριστομάχος, Pind." Wakef. Mss.]

[* 'Αριστόνικος, ὁ, ἡ, Athen. 457. ἐν μάχῃ κράτος.
" Const. Manass. Chron. p. 65. (3171. p. 123.)"
Schæf. Mss.]

" 'Αριστονομία, (ἡ,) Optimatum regimen, ἡ διανομὴ
" τῶν ἀρίστων, Suid. εὐνομία, Hes."

[* 'Αριστόξενος, Anthol. UNDE * " 'Αριστοξένειος,
Plut. Alex. 4, 8, 4. 'Εν 'Υπομνήμασιν 'Αριστοξενείοις."
Scott. App. ad Thes. " Casaub. Athen. 1, 31." Schæf.
Mss.]

[* " 'Αριστόπαις, Theodos. Diacon. Expugn. Cretæ
Acroas. 3. v. 208." Boissonad. Mss.]

[* " 'Αριστοπάτειρα, Valck. Callim. 40." Schæf. Mss.]

[* 'Αριστοπολιτεία, ἡ, Inscr. Muratorii p. 553. Λα-
βόντα τὰς τῆς ἀριστοπολιτείας τιμὰς κατὰ τὸν νόμον.
ET * 'Αριστοπολίτης.]

" 'Αριστοπόνος, ὁ, ἡ, Cujus optimus est labor, Opti-
" me laborans, apis epith. ap. Phocyl." [Pind. O. 7, 91. B
χερσὶ, " Manibus præclare operantibus. Sic γηπόνος,
ὁ, ἡ, Qui terram colit, active." Damm. ADDE * 'A-
ριστοπονεὺς, ὁ, Manetho 4, 511. κράτιστοι "Ανδρες,
ἀριστοπονῆες, ἐλεύθερα λήματ' ἔχοντες. " Ad Charit.
252. 'Αριστοπόνος, Jacobs. Anth. 8, 206. Huschk.
Anal. 284." Schæf. Mss. " Nicand. Al. 448. Schol.
e Phocyl." Wakef. Mss.]

[* 'Αριστοπόσεια, ἡ, Beato nupta. Oppian. C. 1, 6.
Νύμφη ἀριστοπόσεια, λεχὼ δέ τε * καλλιτόκεια 'Ασσυ-
ρίη Κυθέρεια.]

[* " 'Αριστοπραγέω, Strenue ago, Eust. Il. 473, 48."
Wakef. Mss.]

[* 'Αριστόσκοπος, ὁ, ἡ, Tzetz. Exeg. in Il. 27.]

[* 'Αριστοτέλης, ὁ, UNDE * " 'Αριστοτέλειος, Dionys.
H. 2, 199. 'Αριστοτελίζω, Strabo 163. 907. 'Αριστοτε-
λικὸς, (ἡ, ὸν,) Lucian. Demon. 555." Scott. App. ad
Thes. " 'Αριστοτελίζω, Theod. Prodr. in Not. Mss.
6, 554." Boissonad. Mss. * 'Αριστοτελίδης, Tzetz.
Exeg. in Il. 15. Βαρβάροις γὰρ, καὶ χειρώναξι, καὶ κι-
ναίδοις, καὶ λάγνοις οὐκ ὢν τοιοῦτος χαρίζεται, ἢ ποίνι- C
μος καὶ κατ' Αἰσχύλον * καμψίπους 'Ερινὺς μετελεύσαιτο,
καὶ τὸν ἐκείνου νῦν εὐτυχέστατον βίον, οὐ γὰρ εὐδαίμονα
εἴποιμι, μή τις 'Αριστοτελίδης ἡμᾶς αἰτιάσαιτο, σὺν
Τελχῖνι δαίμονι φθονερῷ * κακοδαιμόνως ἐπιταράξειεν.
" 'Αριστοτέλης et ἄριστος conf., Bast Lettre 96."
Schæf. Mss.]

[* Φιλαριστοτέλης, Strabo 907.]

" 'Αριστοτόκος, ὁ, ἡ, Qui optimos parit." [" Pas-
sive, (Auctor) Rhesi 909. "Ολοιτο δὲ Λαερτίδας, "Ος μ'
ἄπαιδα γέννας "Εθηκεν ἀριστοτόκοιο." Seager. Mss.
* 'Αριστοτόκεια, Theocr. 24, 72. Tryphiod. 389.
" Oppian. C. 1, 6. 3, 62." Wakef. Mss.]

" Δυσαριστοτόκεια, ἡ, Hes. ἐπὶ κακῷ ἄριστον τεκοῦσα
" ἢ τὸν δι' ἀριστείαν δύστηνον, Quæ optimam quidem
" prolem edidit partu, sed infelici fato, ut Helena
" Hectorem, et Thetis Achillem. Dicit enim hæc ap.
" Hom. Il. Σ. (54.) "Ω μοι ἐγὼ δειλὴ, ὤ μοι δυσαριστο-
" τόκεια, conquerens sese fortissimum et præstantissi-
" mum peperisse heroem, sed infelici fato." [" Heyn.
Hom. 7, 435. 8, 337. T. H. Auct. ad Hesych. 2, 112. D
ad Il. l. c." Schæf. Mss.]

[* 'Αριστουργὸς, ὁ, ἡ, ET * 'Αριστουργέω, UNDE
* " 'Αριστουργία, Const. Manass. Chron. p. 129.
* 'Αριστούργημα, (τὸ,) 136. * Τρισαριστεργάτης, 65
(=123. Meurs.)" Boissonad. Mss.]

[* 'Αριστοφάνης, ὁ, UNDE * " 'Αριστοφάνειος, He-
phæstio 74. 75. 91." Kall. Mss. " Schol. Aristoph.
Π. 179. Athen. 387. 485. Dionys. H. 2, 53. 121. Cic.
Oratore 190. Ita factus est Anapæstus is, qui Aristo-
phaneus nominatur." Scott. App. ad Thes. " Heyn.
Hom. 7, 776. Act. Traj. 1, 236. Schol. Aristoph. Π.
253. 487. 797. ad Lucian. 1, 662. Dionys. H. 5, 413.
'Αριστοφάνης et 'Αντιφ. conf., Heyn. Hom. 5, 538."
Schæf. Mss.]

" 'Αριστοφάνειον, τὸ, Nomen emplastri emollientis,
" quod constat picis libris quatuor, apochymatis lib.
" duabus, ceræ libra una, opopanacis uncia una, aceti
" hemina." [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

[* " Ψευδαριστοφάνειος, Athen. 1, 8." Boissonad.
Mss.]

A [* 'Αριστοφυὴς, ὁ, ἡ, Ecphantus ap. Stob. Serm.
146=324.]

['Αριστώδιν, ινος, ὁ, ἡ,] " 'Αριστώδινες Athenæ,
" Epigr. (Anal. 2, 515.) Quarum partus sunt optimi,
" Quæ pariunt optimos s. præstantissimos." [" Chri-
stod. Ecphr. 391. Theætet. 4." Schæf. Mss. " Nonn.
Dionys. 258, 5. 494, 13." Wakef. Mss.]

[* 'Αριστοφῶν, Nom. propr. Hippocr. 330, 42.]

[* " Παντάριστος, Man. Palæologus, in Not. Mss.
T. 8. P. 2. p. 331." Boissonad. Mss.]

" "ΑΡΙΣΤΟΝ, τὸ, Prandium. Est autem valde con-
" troversum h. v. etymum. Sic dictum putatur, ut
" VV. LL. ex Etym. annotant, quasi ἀόριστόν τι ὄν:
" utpote ἀόριστον κατὰ καιρόν. Vel quod πρὸς τὸν
" "Αρεα proficiscentibus, i. e. ad Martem, apparare-
" tur. Athen. et Plut. nihil interesse putant inter
" ἄριστον et ἀκράτισμα, nisi quod hoc a meracius po-
" tandi consuetudine nomen accipere suspicentur,
" quod panis buccella mero tingeretur: hoc autem,
" διὰ τὴν ἑωθινὴν ὥραν, Propter matutinam horam.
B " Unde Hom. scribit Eumæum ἄριστον parasse ἅμ' ἠοῖ
" φαινομένηφι, In auroræ exortu. Alii ἀπὸ τοῦ ἀραὶ,
" Preces, dictum putant, quia veteres nisi deos pre-
" cati ad prandium non accedebant. Ita VV. LL.
" Plut. Symp. 8, 6. Καὶ πιθανὸν ἐδόκει, διὰ τὴν ἑωθι-
" νὴν ὥραν ἄριστον ὠνομάσθαι, καθάπερ τὸ αὔριον.
" Quidam ap. Eund. Apophth. dicit πρὸς ἄριστον sibi
" ὀψοποιοῦ loco esse τὴν νυκτοπορίαν, at πρὸς δεῖπνον,
" τὴν ὀλιγαριστίαν. Apud Thuc. ἄριστον ποιεῖσθαι,
" Prandere. Est alioqui multo frequentius in hac
" signif. COMPOS. 'Αριστοποιοῦμαι. Xen. K. A. 4.
" Οἱ δὲ στρατηγοὶ παρήγγειλαν τῇ στρατιᾷ ἀριστο-
" ποιεῖσθαι. Idem E. 1. 'Εν τῇ γῇ ἀριστοποιούμενοι.
" Affertur vero et act. vox e Xen. K. Π. 2. 'Ως οἱ
" στρατιῶται ὁμοῦ ἐγένοντο, ἀριστοποιῆσαι παρήγγειλε:
" nisi potius et hic leg. sit ἀριστοποιεῖσθαι. Invenitur
" autem et pass. signif. particip. ἀριστοποιούμενα ap.
" Xen. pro iis, quæ parantur in prandium: tanquam
" videlicet ab act. 'Αριστοποιῶ, Prandium apparo: ut
" Δειπνοποιῶ, Cœnam apparo. 'Αριστάω, i. q. illud
C " ἀριστοποιοῦμαι, Prandeo. Athen. 4. 'Αριστᾷ καὶ δει-
" πνεῖ. Plut. 'Ηριστηκότας οὐχ ἁπλοῦν ἄριστον." [Gl. "A-
ριστον· Prandium. "Αριστον δειλινόν· Merenda. " Ca-
saub. ad Athen. 11. 96. Toup. Epist. de Syrac. 342.
Xen. K. Π. 23. Zeun. ad 210. Lennep. ad Phal. 52.
ad Od. B. 20. Heyn. Hom. 4, 267. 5, 424. 6, 110.
138. 8, 615. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 85.
ad Il. Δ. 42. X. 299. Ω. 124. Valck. ad Theocr. x. Id.
p. 15. 415. "Αρ. αἱρεῖσθαι, Brunck. Aristoph. l. c."
Schæf. Mss.]

" 'Αριστόδειπνον, τὸ, Prandium cœnæ conjunctum,
" VV. LL. J. Poll. (6, 102.) Menandrum usum esse
" tradit, sed non addens in qua signif." [Hes. Alexis
ap. Athen. 47. " Casaub. ad Athen. 96." Schæf. Mss.]

['Αριστοποιέω, vide "Αριστον. Xen. K. Π. 3, 2, 11.
4, 1, 9. Lex. Polyb. " Fischer. ad Palæph. 19. Zeun.
Ind. ad Xen. K. Π. v. 'Αριστᾶν, et p. 135. 'Αριστο-
ποιέομαι, ad Diod. S. 1, 410." Schæf. Mss.]

" 'Αριστοφόρον, τὸ, Vas, in quo prandium fertur."
[A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

D " 'Αριστωτὸς, ὁ, Prandii tempus, Hes." [ubi Soping.
conjicit * 'Αριστητὺς, ut δειπνηστύς. A Schneider. Lex.
non agnoscitur.]

['Αριστάω, vide "Αριστον.] " 'Αριστῶν, Prandens,
" ab ἀριστάω. At vero 'Αρίστων, ωνος, ὁ, Propr. nom."
[Hippocr. 366, 29. Herod. 6, 63. UNDE * 'Αριστώνειος,
Strabo 1139. * 'Αριστίων, Hippocr. 339, 12. " Toup.
Opusc. 1, 68." Schæf. Mss. Glossæ: 'Αριστάω· Pran-
deo. * 'Αριστέω· Pransito. * 'Αρίστημι, Athen. 423. " A-
ristoph. I. 815. Καὶ πρὸς τούτοις ἀριστώσῃ τὸν Πειραιᾶ
προσέμαξεν." Seager. Mss. " Ind. Xen. Mem. K. Π.
Athen. 1, 19. Casaub. ad p. 96. Eichst. de Dram.
150. ad Diod. S. 1, 410. De quant., Dawes. M. C.
162. 'Ηρίσταμεν, Aristoph. Fr. 267." Schæf. Mss.]

[* " 'Αριστητὴς, (ὁ,) Suid. v. 'Εστιάτωρ, Hes. v. Δαι-
τυμόνες." Boissonad. Mss. Hippocr. 75, 16. Glossæ:
* 'Αριστεταί· Pransores. Sed f. l. ἀριστηταί. * " 'A-
ριστητήριον, Monum. Eccl. Coteler. 2, 215." Boisso-
nad. Mss. * " 'Αριστητικὸς, (ἡ, ὸν,) Phrynich. Σοφ.
Προπαρ. 79. ('Αριστητικός· ἀντὶ τοῦ ἔθος ἔχων ἀριστᾶν.
Εὔπολις Δήμοις.)" Kall. Mss. " 'Αριστητὴς, ad Am-

mon. 60." Schæf. Mss. "'Ἀριστητικὸς, Prandendi cupidus, Etym. M." Wakef. Mss.]

"'Ἀριστίζω, Prandio excipio, Prandium præbeo. " Aristoph. I. (538.) Ὃς ἀπὸ μικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀρι- " στίζων ἀπέπεμπεν." [A. 659. τούτους μὲν ἄγων μετὰ σαυτοῦ, Ἀρίστισον εὖ. Hippocr. 149, 48. 154, 9. 156, 35. 157, 20. 266, 36. " Eichst. de Dram. 150. Brunck. Aristoph. 2, 164." Schæf. Mss.]

[* 'Ἀριστάζομαι, Hippocr. de Morb. 2, 15. p. 474. sed v. Schneider. Lex.]

"'Ἀνηριστηκὼς, Qui pransus non est: particip. " præt. ab ἀναριστάω, Non prandeo, Prandio absti- " neo. Hippocr. de Diæta Morb. acut. (371, 40.) " Καὶ οἱ μὲν πλεῖστοι τῶν ἀνηριστηκότων οὐ δύνανται " κατεσθίειν τὸ δεῖπνον. Ubi et Gal. hoc ἀνηριστηκότες " exp. ἀνάριστοι μείναντες. Eod. sensu ἀναρίστητος."

[* 'Ἀναρίστησις, ἡ, Abstinentia a prandio. Hippocr. 109, 13=379, 17.]

"'Ἀναρίστητος, et 'Ἀνάριστος, ὁ, ἡ, Impransus: h. e. " Non pransus, Qui prandium non sumsit. Aristoph. " (Polyido ap. Suid.) Διὰ τῆς ἀγορᾶς τρέχω ἀναρίστη- " τος ὤν. Alexis (ap. Eund.) Πάντως ἀναρίστητος οὐ " δυνήσομαι Διακαρτερῆσαι τηλικαύτην ἡμέραν. Utitur " Antiphanes quoque ap. Suid.: qui usitatius præ- " cedens ἀναρίστητος esse ait quam sequens ἀνάριστος, " cujus hoc unicum e Menandro (Polybio 3, 71.) af- " fert exemplum, Βουλόμενος ἀναρίστους καὶ πρὸς τὸ " μέλλον ἀπαρασκεύους λαβεῖν τοὺς ὑπεναντίους, Im- " pransos, μήπω ἠριστηκότας, inquit. Potest tamen " hoc ἀναρίστους, et forsan rectius, exponi etiam Pran- " dio carentes, Rebus ad prandium necessariis non " instructos, Non habentes quod pranderent. Alio- " qui et Xen. E. 7. Ἐκβοηθοῦσιν ἔτι ὄντες ἀνάριστοι καὶ " αὐτοὶ καὶ ἵπποι. Et Plut. de Def. Orac. Μικρὸν εἰς τὸ " στόμα λαμβάνοντα διημερεύειν ἀνάριστον καὶ ἄδει- " πνον, Impransum et incœnatum diem totum durare." ['Ἀναρίστητος, Toup. Emend. 1, 49. " Eupolis ap. Athen. 2, 28. Bekk. Anecd. 377." Boissonad. Mss. 'Ἀνάριστος et ἀκράτιστος, Theocr. 1, 51. 'Ἀνάριστος, Hippocr. 7, 42. 102, 25. 104, 16. 35. 106, 8. 107, 32. 37. 45. " Toup. Ep. de Syrac. 342.; Opusc. 2, 261. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 15. 415. Aristoph. Fr. 263. 'Ἀναρίστητος, Ibid. Ruhnk. H. in Cer. 200. Valck. Adoniaz. p. 415. Toup. Opusc. 1, 34." Schæf. Mss.]

[* 'Ἀναριστία, ἡ, i. q. ἀναρίστησις. Hippocr. 103, 48. 107, 38=371, 38. 377.]

[* Διαριστάω, Athen. 413. Τίτορμος διηριστήσατο αὐτῷ βοῦν, ubi olim legebatur διερίσατο. " Διαριστά- ομαι, Salmas. Exerc. Plin. 27." Schæf. Mss.]

[* 'Ἐναριστάω, J. Poll. 9, 102. " Prandeo in, Nic. Dam. 417." Wakef. Mss. Hippocr. 101, 15. 105, 13.]

" Καταριστάω, Prandeo. Athen. (423.) ex Anti- " phont. Politico." [Phrynich. Σοφ. Προπαρ. 48. " Ad Lucian. 1, 389. ad Mœr. 222." Schæf. Mss.]

[* Προαριστάω, Ante prandeo. Hippocr. 388, 53 =371, 41. " Diog. L. 2, 139." Boissonad. Mss. " Polyæn. 266." Wakef. Mss.]

[* Προσαριστάω, Insuper prandeo. Hippocr. 542, 39=198, 19.]

" Συνάριστος, Compransor, Qui simul prandet, Xen." [a Schneider. Lex. susp.] " SIC Συναριστάω, Simul " prandeo. Est etiam Menandri Fabula, inscripta " Συναριστῶσαι, J. Poll. Athen." [240. Achill. Tat. 2, 33. " Æsch. c. Tim. p. 35. Tauchn." Boissonad. Mss. " Philo J. Hesych." Wakef. Mss.]

[* 'ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ, ά, όν, Sinister; Infaustus; Stultus. Glossæ: 'Ἀριστερός· Sinister. 'Ἀριστερὰ χείρ· Scæva. 'Ἀριστερόν· Lætrum. Εἰς τὰ ἀριστερά· Sinistrorsum. Soph. A. 183. Οὔ ποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ, Παῖ Τελαμῶνος, ἔβας Τόσσον, ἐν ποίμναις πιτνῶν, Mente aberrasti, excidisti. " Od. E. 277. Eur. Iph. T. 1381. Or. 1476. Hec. 1133. Bacch. 1123. Demosth. 531. 926. 1072." Seager. Mss. " Zeun. ad Xen. K. Π. 210. ad Herod. 702. Phrynich. Ecl. 110. Thom. M. 796. ad Pausan. 3, 235. Heyn. Hom. 5, 341. 6, 308. 638. bis. 'Ἀριστερὸς et δεξιὸς conf., Schneider. ad Xen. K. A. 117. Ἐν ἀριστερᾷ, ἐπ' ἀριστερᾷ, ad Diod. S. 2, 375. 'Ἀριστερᾷ, ἐν ἀρ., ad 1, 631. et ipse Diod. S. Duker. Præf. Thuc. 11. Porson. Hec. p. 69. Ed. 2. Ἐπ' ἀριστερὰ, Huschk. Anal. 65.

A Heyn. Hom. 4, 704. 6, 308. Ἐπ' ἀρ., ἐπαρ., ad Herod. 452. 'Ἀρ. πούς, Toup. Emend. 1, 310. 'Ἀριστεράχειρὸς, Duker. Præf. Thuc. 11. * 'Ἀριστερόφι, Heyn. Hom. 6, 425." Schæf. Mss. " Ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς, Sinistrorsum, Od. E. 277." Wakef. Mss.]

[* 'Ἀριστεροζυγὴς, ὁ, ἡ, Phrynicho (Σοφ. Προπαρ.) ζύγιος σειραφόρος, ὁ οἴσων τὴν σειράν.]

[* 'Ἀριστερόχειρ, ρος, ὁ, ἡ, Qui tantum sinistram habet; Qui sola sinistra utitur. Glossæ: 'Ἀριστερόχειρ· Mancussetus. " Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss. " Synes. 160." Wakef. Mss.]

[* " 'Ἀριστερεύω, Sinistra manu utor. Inc. et LXX. sec. Compl. 1 Par. 12, 2. ἀριστερεύοντες, Sinistrantes. In Vat. legitur ἐξ ἀριστερῶν." Schleusner. Lex. in V. T. * " Ἐπαριστερεύομαι, Sinistra manu utor, Perversus sum, Hesych. v. Σκανεύεσθαι." Wakef. Mss.]

" 'Ἀμφαριστερὸς, (ἡ, ὸν,) Lævus utraque manu, Qui " dextra ut sinistra utitur. Ambisinister dici potest " ut Ambidexter: ἄνθρωπος ὁ ἀμφοτέρωθεν ἀριστερὸς, " ut Gal. exp. afferens ex Aristoph. Ταγηνισταῖς. Hes.

B " exp. non solum ἀμφοτέρωθεν ἀριστερὸς, sed etiam " οὐκ αἴσιος, οὐ δεξιὸς, Non dexter, sed sinister et in- " felix, addens, opponi τῷ περιδεξίῳ." ['Ἀμφαριστερὸς, ὁ, ἡ, inquit Schneider. Lex. sed de hac re nobis liceat dubitare: vide Ἐπαρίστερος. " Phrynich. Ecl. 110. Aristoph. Fr. 270." Schæf. Mss.]

[* " Ἐξαριστερῶν, Herod. Epimer. 257." Boissonad. Mss.]

" Ἐπαρίστερος, (ὁ, ἡ,) Sinister, Ineptus. Phrynich. " (Ecl. 110.) vult non ἐπαρίστερος dici, sed σκαιός. " Est tamen INDE Ἐπαριστερότης, (ἡ,) in lib. de Virt. " et Vit., qui Aristoteli inscribitur, pro Sinisteritas, " Ineptia, Insulsitas. Item ADVERB. Ἐπαριστέρως, " Sinistre, Inepte, ap. Plut." [" Ἐπαριστερὰ ἔμαθες γράμματα, Theognis Athenæi 104. 671. Hesychio κακὸς, ἀηδής. Adv. Ἐπαριστέρως γὰρ αὐτὸ λαμβάνεις, Menander. Ἐπ' ἀριστερὰ, Athen. 181." Schneider. Lex. Ἐπαρίστερος, Aristoph. O. 1566. Athen. 179. Herod. 4, 191. Glossæ: Ἐπαρίστερος· Sinister, Lævus, Perversus. " Plut. Mor. 1, 125." Seager. Mss.

C " Casaub. ad Athen. 54. Wessel. Herod. 145. Thom. M. 795. Brunck. Aristoph. 2, 196. Kuster. 196. b. Manetho 3, 375. Ἐπαριστερὰ, ad Herod. 452." Schæf. Mss. " Infelix, Hesych. Ἐπαριστέρως, Inepte, Perverse, Menand. in Clem. Alex. 504." Wakef. Mss.]

'ΑΡΗΓΩ, ξω, Auxilior, Opem fero: proprie autem in bello, cum ab Ἄρης deducatur. Il. A. (77.) Ἦ μέν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν. Usus est et Xen. hac voce, licet alioqui poëtica: K. Π. 1, (5, 7.) τοῖς φίλοις ἀρήγειν. O. (5, 7.) ἀρήγειν τῇ χώρᾳ. Sed et Diosc. usus est, 'Ἀρήγει ποδαγρικοῖς. E quo affertur et juncta accusativo ἀρήγει καὶ ἐπιληψίας: sed manifesto errore pro ἐπιληψίαις. ‖ Eur. (Med. 1275.) cum accus. rei et dat. personæ dixit, ἀρῆξαι φόνον Δοκεῖ μοι τέκνοις, Arcere cædem a filiis, vel Propulsare. Sic ἀρκεῖν et pro Propulsare et pro Auxiliari accipi docui antea, quorum alterum ex altero pendet. [Gl. 'Ἀρήγω· Opitulor. Æsch. S. c. T. 119. ἄρηξον ἅλωσιν, Eum. 558.: Pind. P. 2, 173. σιγᾷν ἀρήγει. Il. A. 521. In Hippocr. persæpe legitur, ut 67, 4.

D 45. 71, 35. 42. 73, 24. etc. " Fischer. Ind. Palæph. Xen. K. Π. 93. Harles. Ind. Theocr. Valck. ad Herod. 219. Wakef. Eum. 575. Stanl. 574. Abresch. Æsch. 2, 85. Heyn. Hom. 5, 711. 6, 369." Schæf. Mss.]

[* Ἄρηξις, ἡ, Auxilium. Soph. Œd. C. 864. El. 881.]

[* 'Ἀρηγὸς, ὁ, ἡ, Auxiliarius, Gl. " Heyn. Hom. 5, 101." Schæf. Mss.]

'Ἀρηγὼν, όνος, ὁ, ἡ, Auxiliator, Auxiliatrix, vel Defensor, Il. Δ. (7.) Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων, [Batrachom. 242. i. q. βοηθός. " Heyn. Hom. 5, 100. 101. 711." Schæf. Mss. " Adj., Oppian. 5, 108." Wakef. Mss.]

[* 'Ἀρηγοσύνη, ἡ, Anal. 3, 242. Chandler. Inscr. 33. " Jacobs. Anth. 12, 86. Epigr. adesp. 428." Schæf. Mss.]

[* " 'Ἀρώγω, Poëta ap. Fabric. Bibl. Gr. 3, 638. 41." Kall. Mss.]

'Ἀρωγὸς, i. q. ἀρηγὼν, (Il. Δ. 235.) Οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγός. Apud Soph. (Aj. 201.) Ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος exp. Curatores navis et adjutores: ab aliis, Defensores. Apud Eund.

(835.) Ajax Ἐριννῦς invocat ἀρωγοὺς, Auxiliatrices, vel Vindices. Diosc. ut verbo ἀρήγειν utitur, ita et hoc nomine, quod ab eo deductum est, Δύναμιν ἔχει ἀρωγὸν τῶν περὶ ὑστέραν παθῶν, Vim auxiliarem habet. Citatur et ex Anthol. ἀρωγὸς βροχετῶν, Arcens pluvias: et rursus e Soph. (El. 462.) τὰ ἀρωγὰ pro τὰ ὠφέλιμα, Quæ prosunt. Vide et Ἐπαρωγὸς post Ἐπαρήγω. [" Heyn. Hom. 7, 531. 802. 8, 469. Ind. Thuc. Porson. ad Hec. 166. p. 13. Ed. 2. ad Herod. 589. Eum. 489. Dionys. H. 2, 1113. 1257." Schæf. Mss. " Adj., Pind. * Ἀρωγής, Nicand. Al. 110." Wakef. Mss. Soph. Aj. 357. ἰὼ Γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας. Schneider. Lex.]

Ἀρωγοναῦται δαίμονες, Anthol. Defensores nautarum dii, Auxiliantes nautis dii. Exp. etiam, Dii faventes et propitii nautis. [Anal. 2, 215. " Ἀρωγοναύτης, Toup. Opusc. 1, 152. Wakef. S. C. 1, 54. Jacobs. Anth. 9, 154." Schæf. Mss.]

Ἀρωγὴ, (ἡ,) Auxilium. Il. Δ. (408.) Ζηνὸς ἀρωγῇ. Ψ. [574. " Heyn. Hom. 8, 469. Valck. Ammon. 108. Appian. 3, 87. Wakef. Phil. 562. Plut. Alex. 137. Schm. Conf. cum ἀνωγὴ, Brunck. Apoll. R. 77." Schæf. Mss. " Plato Menex. §. 7. Gottl. coll. Pseudo-Diog. Ep. 1. in Not. Mss. T. 10. P. 2." Boissonad. Mss.]

Ἀπαρήγω in VV. LL. quod, si non est perperam positum pro ἐπαρήγω, signif. Auxiliando propulso.

" Ἀπαρωγὸς, quod VV. LL. afferunt pro Opitu- " lator, in ἐπαρωγὸς mutandum esse arbitror."

Ἐπαρήγω, i. q. simpl. ἀρήγω, Auxilior. Il. A. (408.) ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι, pro ἐπαρῆξαι Τρωσὶν, i. e. βοηθεῖν. Hinc Ἐπαρηγὼν et Ἐπαρωγὸς, pro Ἀρηγὼν et Ἀρωγὸς, Auxiliator, Auxiliatrix. Item Adjutor; ut Apoll. R. (1, 1039.) ἐπαρηγόνες exp. Adjutores. Itidem Anthol. τὸ ζωᾶς ἐπαρωγὸν, Vitam adjuvans. Apoll. R. 1. (32.) τοῖον ἐῶν ἐπαρωγὸν ἀέθλων. Sic Ἐπαρωγὴ pro ἀρωγὴ, Auxilium, Apoll. R. [1, 302. Ἐπαρήγω, ut ἐπιβοηθέω, Xen. K. Π. 6, 4, 18. " Eur. El. 1350. Τοῖς μὲν μυσαροῖς οὐκ ἐπαρήγομεν: Ἐπαρωγὸς, Hec. 162. Ποῦ τις θεῶν Ἢ δαιμόνων ἔστ' ἐπαρωγός;" Seager. Mss. Ἐπαρηγὼν, Orph. Arg. 89. ξυνῶν ἐπαρηγόνα μόχθων. Ἐπαρωγὴ, Oppian. * Ἐπαρωγὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἐπαρωγὸς, Nicand. A. 110. * Ἐπάρηξις, ἡ, Eust. 39, 41. " Ἐπαρηγὼν, Brunck. Apoll. R. 133. Ἐπαρωγὸς, Porson. Hec. 1661. Antip. S. 27. Brunck. Apoll. R. 133. Porson. Hec. p. 13. Ed. 2. Heyn. Hom. 4, 602." Schæf. Mss. " Ἐπαρήγω, LXX. Interprr. Ἐπαρωγὸς, Depulsor, Orph. Hymn. 38, 4." Wakef. Mss.]

[* Συνεπαρήγω, Una juvo, auxilior. Eust. 40, 25= 30, 36.]

Συναρήγω, Simul auxilior. At in VV. LL. simpl. Auxilior.

" Συναρωγὸς, (ὁ, ἡ,) Auxiliator. Epigr." [Philippi 21.]

ἈΡΕΤΗ, ἡ, Virtus, sed proprie Virtus bellica. E variis enim etymis, sequor illud, quod ab Ἄρης eam deducit. Qua in re etymo Lat. vocis Virtus juvari me posse existimo; hanc enim a Vir derivari notum est, et quidem ab ea signif., qua pro Forti et strenuo et quasi habente aliquid Ἄρεος, Martis, usurpatur. Ceterum et Artem fuerunt, qui ab ἀρετὴ ortum putarint: quæ et Donati fuit opinio. Il. N. (277.) Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν. Ψ. (578.) αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε. Od. P. (322.) Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρύοπα Ζεὺς Ἀνέρος, εὖτ' ἄν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἕλῃσι. Σ. (204.) πόσιος ποθέουσα φίλοιο Παντοίην ἀρετήν. Sic et alibi dicit παντοίην ἀρετήν: sed et plur. παντοίας ἀρετάς: ut Il. O. (642.) Παντοίας ἀρετὰς, ἠμὲν πόδας, ἠδὲ μάχεσθαι: ubi observa ἀρετὰς tribui ποσὶν eod. modo, quo dicit Il. Y. (411.) ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων: cum quibus optime convenit ἀρετὴ ἵππου Ψ. (374.) cum ea in optime currendo sita sit. Eust. in Od. Θ. (237.) Ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν ἥ τοι ὀπηδεῖ, annotat hic ἀρετὴν non dici solum ἀνδρίαν, ut alibi, sed simpl. τὴν περὶ τοὺς ἀέθλους δεξιότητα. At ἀνδρίαν peculiariter signif. ubi dicit, Οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι: item (Il. X. 268.) Παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο. Addit idem Eust. ἀρετὴν signif. et eam, quam εὐδαιμονίαν, Beatitudinem, posteri hujus poetæ appellarint: Od.

A Σ. (132.) Ὄφρ' ἀρετὴν παρέχωσι θεοὶ, καὶ γούνατ' ὀρώρῃ. Et (250.) ἤτοι ἐμὴν ἀρετὴν, εἶδός τε, δέμας τε, Ὤλεσαν ἀθάνατοι. Hinc autem esse v. ἀρετᾷν: ut ἀρετῶσι λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ. Item, οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα. At ego, quod tam docti Gramm. pace dictum sit, ἀρετὴν existimo potius vocari in illis II. Vigorem corporis, quam Felicitatem; cum præsertim in priore subjungatur καὶ γούνατ' ὀρώρῃ: quod simile est illi Theocr. (14, 70.) οἷς γόνυ χλωρόν.

Ἀρετὴ, ap. prosæ scriptores interdum Virtus generali appellatione, ut ap. philosophos, oppositam habens κακίαν, quam Hesiod. appellans κακότητα, ei itidem opponit, interdum peculiarius, prout hoc vel illud ei adjungitur, aut prout de hac vel illa re agitur. Cic. ap. Plat. ἀρετὴν vertit Virtutem. Ab eod. autem alibi ἡ κατ' ἀρετὴν πρᾶξις redditur Actio honesta. Apud Isocr. ad Demon. ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ exp. Virtus morum. Apud Plut. Fabio, ἀρετὴ πολιτικὴ, Civilis disciplina. Sed et ap. Plat. Apol. Socr. δικαστοῦ γὰρ αὕτη ἀρετὴ, Hoc enim judicis est officium.

B Quæ interprr. a vi vocis ἀρετὴ longius recedere videntur. ‖ Ἀρετὴ in prosa etiam tribuitur aliis, quam hominibus, vel brutis, ut ἀρετὴ τῆς χώρας, Plato de LL. Regionis præstantia, aut bonitas, i. e. Feracitas.

[" Ἀρετὴ, Heyn. Hom. 8, 60. Ruhnk. Ep. Cr. 297. Fischer. Ind. Palæph. Morus ad Isocr. Paneg. 62. Zeun. ad Xen. K. Π. 425. ad Herod. 507. ad Charit. 453. Wakef. Herc. F. 356.; Phil. 1420. Jacobs. Anth. 6. 197. 7, 342. 9, 23. Wakef. S. C. 4, 189. Perizon. Curt. Vind. 68. Ruhnk. ad Vell. 382. Laus, Heyn. Virg. 2, 82. Brunck. ad Virg. 432. ad Soph. 494. Both. Toup. ad Longin. 349. Heyn. ad Virg. Æn. 1, 461. (Vitruvius 1, 1, 6. Laguna ad Cic. Epist. p. 96.) Odyss. 14, 402. Fortitudo, Wakef. S. C. 3, 197. ad Callim. 1, 35. Conf. cum ἱστορία, ad Diod. S. 2, 189. An Hom. dicat ἀρεταί, Heyn. Hom. 7, 106. Παντοία ἀρετὴ, 4, 410. 7, 106. Ἀρετὰς αὔξειν, Toup. Longin. 382. Διαφόρους ταῖς ἀνδρείαις καὶ ἀρεταῖς, Diod. S. 2, 499." Schæf. Mss. " Excellentia quævis, Ælian. V. H. 437. Fertilitas terræ, Diod. S. 1, 398.

C Joseph. A. J. 12, 1. Strabo 207. Res prosperæ, Od. Σ. 132." Wakef. Mss. " Theognis 29. Πέπνυσο, μηδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκοισι Τιμὰς μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο, μηδ' ἄφενος. Vertitur Potentiam." Seager. Mss. Xen. Hier. 2, 2. Διαφέροντας ἀρετῇ ἵππους, 6, 16.: 11, 6. ἅρματος ἀρετῇ. Thuc. 1, 33. Ἐς τοὺς πολλοὺς ἀρετὴν φέρουσα. Glossæ: Ἀρετή· Industria, Navities, Virtus, Fortitudo.]

Ἐνάρετος, ὁ, ἡ, Virtutis particeps, vel Virtute præditus, ut exp. Bud. in h. l. Damasc. Καθαρώτερα γὰρ τὰ ἄϋλα τῶν ὑλικῶν, καὶ ἐνάρετα τῶν κακίᾳ συνεζευγμένων. Herodian. 2, (8, 3.) Ἔνδοξον καὶ ἐνάρετον ἀρχὴν, Imperium gloriosum et commendabile virtutis ergo, eod. Interpr. A Suida autem in Θέογνις appellatur ἐνάρετος βίος, Vita per virtutem transacta. Philosophi tamen, si Eust. credimus, cum ἀρετὴν dicant, ab ea tamen virum ἐνάρετον denominare dubitant, et potius ἑτερωνύμως appellant σπουδαῖον. [" Heyn. Hom. 7, 143. 8, 526. Fischer. Ind. Palæph. Bernard. Reliq. 110. Valck. Hipp. p. 309. Plut. Mor. 1, 973.

D Phrynich. Ecl. 144. Boissonad. Philostr. 489." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 333. 871. Insignis, Splendidus, de veste, Palæph. 70." Wakef. Mss. " Ignat." Routh. Mss. Glossæ: Ἐνάρετος· Eximius, Supereminens, Industrius, Nobilis.]

[* " Ἐναρέτως, Probe, Cum virtute. Chrys. in Gen. Or. 36. T. 1. p. 295. Μετάστασίς τίς ἐστι (ὁ θάνατος) τοῖς ἐναρέτως βιοῦσιν ἀπὸ τῶν χειρόνων ἐπὶ τὰ βελτίω." Seager. Mss.]

" Ἰνάρετος, Hesychio ἱκανὸς, ἐνάρετος, pro quo per " diphthongum potius scr. εἰνάρετος."

[* Μνησάρετος, unde * Μνησαρέτη. Plut. 9, 270. Hutt. " Quæst. Gr. 296." Kall. Mss.]

[* Πανάρετος, ὁ, ἡ, Omni virtutum genere ornatissimus. Lucian. Philops. 828. " Absoluta virtute perfectus. Chrys. in Gen. 67. T. 1. p. 518. Ὁ θαυμαστὸς οὗτος καὶ πανάρετος—πρὸς τὰ ῥήματα αὐτῶν συνεχύθη." Seager. Mss.]

Φιλάρετος, ὁ, ἡ, Virtutis studiosus. Aristot. Ethic. 1, 8. Καὶ ὅλως τὰ κατ' ἀρετὴν τῷ φιλαρέτῳ, sc. ἡδέα ἐστί.

[" Wakef. S. C. 5, 89." Schæf. Mss.]

[* "Φιλαρέτως, Martyrol. S. Bonif. 347." Kall. Mss.]

'Αρετάω, Virtutis felicitatem assequor, i. e. quæ virtutem comitatur. Od. Θ. (329.) Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα. Ubi vulgo exp. Non recte succedunt. Alii, Non reddunt beatum. Vel, Ad felicitatem non perveniunt. At mea illa exp. aptius vim verbi exprimere mihi videtur; ut hic sit sensus, Quem successum habet virtus, eundem habere non possunt iniqua facta. Affert tamen Eust. aliam exp., sed quæ convenire non possit cum h. l., Od. T. (114.) ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτῷ, vel ὑπ' αὐτοῦ, ut in aliis, quod ille exp. ἐν εὐδαιμονίᾳ ζῶσι: ego itidem Virtutis felicitatem consequuntur, Vel, Debitam virtuti felicitatem percipiunt. Possint tamen et aliæ expp. utriusque loci afferri. [Procop. B. G. 4. cap. ult. Ἀμφότεροι δὲ οἱ μὲν θανατῶντες, οἱ δὲ ἀρετῶντες ἐπὶ τοὺς πέλας ἵεντο. " Ad Timæi Lex. 68." Schæf. Mss. " De fertilitate terræ, Philo J. 2, 77. Dio Cass. 150. Jambl. V. P. 27." Wakef. Mss.]

[* " 'Αρέτας, ad Diod. S. 1, 697. 2, 426. * 'Αρεταῖος, Phrynich. Ecl. 145." Schæf. Mss.]

'Αρεταίνω ap. Eust. videtur esse i. q. ἀρετάω. [" Hesych." Wakef. Mss.]

[* 'Αρεταλόγος, ὁ, ἡ, " Placita loquens ad sui ostentationem, et aliorum oblectationem. Juvenal. 15, 15. bilem aut risum fortasse quibusdam Moverat ut mendax aretalogus. Suet. Aug. 74. Aut acroamata et histriones interponebat, ac frequentius aretalogos. Ad q. l. Casaub.:—' Aretalogos censeo appellatos miseros philosophos, mera hominum mendicabula, sectæ fere Cynicæ aut Stoicæ, qui, cum scholam et sectatores non haberent, convivia beatorum frequentabant, et Romulidas saturos variis de virtute et vitiis disputationibus oblectabant. Alii Aretalogos ajunt esse circulatores quosdam, qui in compitis mira de suis pharmacis pollicentur; vel fabulosorum voluminum scriptores, ut Amadisii et similium. Salmas. ad Vopisc. Aurel. 42. enumerat inter varias mimorum species." Forcellin. Lex. " Wakef. Alc. 791." Schæf. Mss.]

[* 'Αρεταλογία, ἡ, Strabo 1152. Manetho 4, 447. Ἐν τ' ἀρεταλογίῃ μυθεύματα ποικίλ' ἔχοντας, ubi vertitur In sermonibus de virtute. " Ad Diod. S. 2, 453." Schæf. Mss.]

[* Δαμαρέτη, Propr. nom. UNDE * Δαμαρέτιος, ὁ, ἡ. Diod. S. 11. p. 256. Νόμισμα ἐξέκοψε τὸ κληθὲν ἀπ' ἐκείνης Δαμαρέτιον, sc. ab uxore Gelonis, Damaretes. " Ad Diod. S. 1, 424. Jacobs. Anth. 6, 228. * Δαμάρατος, T. H. ad Aristoph. Π. p. 352." Schæf. Mss.]

[* 'Αρετόω, Simpl. ad Epict. p. 37=19. Ἡ ψυχὴ τοῖς χείροσιν ὀρέξεων εἴδεσι κακυνομένη, τοῖς δὲ κρείττοσιν ἀρετουμένη.]

[* " 'Αρετίζω, In gratiam suscipio, Placide accipio. 1 Sam. 25, 35. Ἠρέτισα τὸ πρόσωπόν σου. Sed Kreyssigio Symb. P. 5. p. 12. (probantibus etiam nobis) ibi cum Grabio rescr. videtur ᾑρέτισα, quod valet i. q. ᾖρα ap. Aqu. Gen. 19, 21. Cf. Scharfenb. Anim. ad ll. ll. et Fischer. ad Leusden. de Dial. N. T. 152." Schleusner. Lex. in V. T.]

[* Διαρετίζομαι, Virtutem excolo, Synes. 28.]

'ΕΝΑΙΡΩ, Occido, Interficio. Il. Θ. (296.) Ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω. N. (338.) Ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ. Et ἐνήρατο med. ap. Hesiod. (Θ. 316.) pro ἐνῆρεν, Occidit, Καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλέϊ χαλκῷ. Ceterum ἐναίρω quidam ab Ἄρης, alii ab ἔναρα, Spolia, deduxerunt, unde τῷ ἐναίρειν, sicut et τῷ ἐναρίζειν, nonnulli Spoliandi signif. perpetuo includi voluerunt. Quod tamen falsum esse videmus cum aliis in ll., tum Il. Φ. (485.) Ἤτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν. Alii ἐναίρω interdum separatam habere Spoliandi signif. scripserunt, sicut et interdum Occidendi. Ego vero, etiamsi ἐναίρειν nonnunquam sit Spoliare, cujus tamen signif. exemplum non affertur, multo magis rationi consentaneum esse judico, ut, postquam ἐναίρω ab Ἄρης deductum fuerit, ab ἐναίρω deinde ἔναρα derivemus, a quo ἐναρίζω formari nemo non videt. ‖ Sed ἐναίρω ponitur etiam pro Corrumpo, Perdo: qua in signif. utitur Hom. pass. ἐναίρεσθαι, Od. Θ. (263.) Μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο. Lubenter autem verbo Corrumpere hic utor, quod Plaut. et post eum Ovid. Oculos lacrymis corrumpere dixerit. [Buttmann. Lexil. 276. " Valck. Phœn. p. 132. Wakef. Herc. F. 365. Abresch. Æsch. 2, 99. Jacobs. Anth. 8, 260. Brunck. Soph. 3, 462. Conf. cum ἀναιρῶ, Heyn. Hom. 5, 468." Schæf. Mss. " Ἤναρεν, Eur. Andr. 1182. Part. ἐναρηρὼς, Occisus, Etym. M." Wakef. Mss.]

" 'Εναρεῖν, Hesychio κυΐσκεσθαι, διαλέγεσθαι."

" 'Ενάρεσθαι, ap. Eund. legitur, expositum ἀπολλύειν, φθονεῖν, ἐρείδειν, ἀπολαύειν. Sed hæc valde " suspecta sunt."

'Εναροκτάντας dicitur θάνατος, i. e. Interfector, ut sit θάνατος ἐναροκτάντας, Mors interfectrix; ex ἐναίρω et κτείνω alioqui synonymis, ut μυθολογεύω e duobus itidem synonymis esse factum videmus. Lege Eust. 437. [Æschyl. ap. Hes.]

'Εξεναίρω, Interficio. Hesiod. (A. 329.) aor. 2. usus est, Κύκνον τ' ἐξεναρεῖν. ET Κατεναίρω, idem, Anthol. Hesych. habet etiam κατενήρατο pro Interfecit. [Κατεναίρω, Nicand. A. 400. Unde κατήναρες, Callim. H. in A. 101. " Soph. Antig. 871. Ἰὼ δυσπότμων Κασίγνητε γάμων κυρήσας, Θανὼν ἔτ' οὖσαν κατήναρές με. Od. Λ. 518. Ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ Ἡρῶ' Εὐρύπυλον, πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι Κήτειοι κτείνοντο." Seager. Mss. " Wakef. Ion. 1155. Pamphil. 2. Brunck. Soph. 3, 433." Schæf. Mss. " Orph. Arg. 664." Wakef. Mss.]

¶ Ἔναρα, Spolia, Exuviæ, σκῦλα, λάφυρα. Il. Z. (480.) Θ. (535.) ἔναρα βροτόεντα, quæ Leonidas λάφυρα αἱματόεντα Anthol. Z. (480.) φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα Κτείνας δήϊον ἄνδρα. Θ. (535.) Χαλκῷ δῃώσας, ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι. P. (13.) Χάζεο· λεῖπε δὲ νεκρὸν, ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα. Hesiod. quoque A. (367.) λιπὼν ἔναρα βροτόεντα. Hesych: ἔναρα exp. etiam ὅπλα: sed restringendum id esse puto ad Arma, quibus spoliatus hostis fuerit. [" Heyn. Hom. 6, 103. 107. 8, 206. Jacobs. Anth. 6, 126." Schæf. Mss. " Forsan i. q. ἔνερα, Ad mortuos pertinentia." Wakef. Mss.: cf. Buttmann. Lexil. 276. * " Ἔναρ, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 149. ad Mœr. 152." Schæf. Mss.]

" 'Εναραφόρος, Hesychio σκυλοφόρος, sed alphabetica series postulat scribi ἐναροφόρος." [Anal. 3, 138. Ἄλλον ὑπὲρ νίκας ἐναρηφόρον ἔνδοθι Σούσων Ὁ θρασὺς ἀνστήσει Μῆδος ἄνακτι τύπον.]

'Εναρφόρος, ὁ, ἡ, per sync. pro ἐναροφόρος, Spolia ferens, Exuvias ferens, q. d. Exuvifer. E consequenti autem, Bellicosus, Strenuus bello. Etym. ET 'Εναρηφόρος pro eod. Anthol. ['Εναρφόρος, Hesiod. A. 192.]

'Εναρίζω, i. q. ἐναίρω, Interficio. Item Spolio. Vel Interficio et interfectum spolio. Il. P. (413.) Νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον. Φ. (224.) Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων. ET 'Εξεναρίζω, Idem, Il. Δ. (488.) Σιμοείσιον ἐξενάριξε. ITEM Κατεναρίζω, Idem: Soph. Aj. (26.) λείας κατηναρισμένας ἐκ χειρός. ‖ 'Εναρίζειν pro συκοφαντεῖν etiam, Hes. [" 'Εναρίζω, Wakef. Trach. 94. Jacobs. Anth. 6, 201. Heyn. Hom. 5, 30. 156. 7, 153. 'Ενάριζον ἀπ', cum duplici accus., Il. 12, 195. 15, 343. 'Εξεναρίζω, Heyn. Hom. 5, 156. 273. 336. 6, 184. 8, 321. Toup. ad Longin. 383. Lips. Κατεναρίζω, Toup. Opusc. 2, 159. Valck. Callim. 290. Brunck. Soph. 3, 517. Lobeck. Aj. p. 224." Schæf. Mss. " 'Εναρίζω, Spolio, de urbe, Quint. Sm. 7, 693." Wakef. Mss. 'Εναρίζω, Gl. Evito. Pro λωποδυτέω, Oppian. H. 2, 416. εἵματα ἐναρίξαι. Soph. Trach. 94. ἐναριζομένα νὺξ, Nox confecta. Hesiod. A. 194.: " 'Εξεναρίζω, Θ. 289. Il. Z. 417." Seager. Mss.] " Κατηναρισμένα, Interemta, Expoliata. Hes. e Soph. Aj."

[* 'Απεναρίζω, Spolio armis, i. q. σκυλεύω. Il. 12, 195. τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα: 15, 343.]

ἍΡΑΒΟΣ, ὁ, Strepitus, κτύπος. Hes. ψόφος, θόρυβος. Eust. dicit δοῦπος non tam Asperum sonitum signif. quam ἄραβος. Hom. enim δουπεῖν de corpore in terram cadente dicere, de armis autem ἀραβεῖν: Il. E. (41.) Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. Hesiod. Δεινὴ δέ σφ' ἰαχὴ, ἄραβός θ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων. Est ἄραβος, inquit Camer., Stridor dentium, ut in frigore et consternatione. Quo modo Il. K. (375.) ἄραβος δὲ διὰ

στόμα γίνετ' ὀδόντων Χλωρὸς ὑπαὶ δείους. Etymologo ἄραβος est ἡ ἐν ἄρει βοὴ, ut sit ἄραβος quasi ἀράβοος. Vel, ἡ ἐν ὄρει βοὴ, quasi ὄραβος. Vel, ἡ ἐπὶ τὴν ἔραν βοὴ, quasi ἔραβος. Et quamvis primum etymum posuerit ἡ ἐν ἄρει βοὴ, subjungit tamen, de ferro nonnisi per catachresin dici. [" Plut. Mor. 3, 663." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 6, 78." Schæf. Mss.]

'Αραβικὸς, (ἡ, ὸν,) quoque hinc derivatum videtur: nam ἀραβικὴ πνοὴ Hes. interpr. τυφωνική: ut sit Ventus repentinus et procellosus. Ετ 'Αραβίδες, Venti pulverem excitantes, αἱ μετὰ κονιορτοῦ πνοαὶ, ut idem Hes. exp.

" 'Αράβη, ἡ, Erotiano ap. Hippocr. βλάβη, Noxa, " Damnum." [" Heringa Obs. 51." Schæf. Mss.]

'Αραβέω, ήσω, Strepitum s. Fragorem edo. Il. E. (42.) Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ, i. e. ἐψόφησεν, ἤχησεν, Hes. Reperitur etiam cum accus., ut μάτην ἀράβησαν ὀδόντας, ap. Apoll. R. 2, [231. " Wakef. Alc. 767. Heyn. Hom. 4, 648." Schæf. Mss.]

'Αμφαραβέω, Circumstrepo. Il. Φ. (408.) 'Επτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών· ἐκόνισσε δὲ χαίτας, Τεύχεά τ' ἀμφαράβησε. Apud Hesiod. autem A. (64.) ἀμφαράβιζον scribitur a v. ἀμφαραβίζω: sic enim in omnibus habetur exemplaribus, "Αρματα δ' εὐποίητα καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον.

" "ΑΡΑΔΟΣ, ἡ ἀπὸ τῶν γυμνασίων τῆς καρδίας κίνησις, Motus et palpitatio cordis e gymnasticis exercitiis, Cordis pulsus post vehemens exercitium, " ut Nicandri quoque Schol. Th. (776.) de scorpione, " ἄραδον κακὸν ὤπασε τύψας, annotat ἄραδον dici κίνησιν σώματος μετὰ γυμνασίας καὶ ἀλγηδόνος. Erotian. autem ἄραδον dici tradit ταραχώδη κίνησιν καὶ σάλον, quemadmodum Gal. quoque Comm. 2. in " lib. de Victu in Morb. acut. annotat, vocem ἄραδον significare ταραχήν τινα καὶ οἷον μάχην ἐν τῇ γαστρὶ γινομένην ἐκ τῶν διαφόρων ταῖς δυνάμεσι σιτίων: et Comm. 1. Τὴν ἐν τῷ πέττεσθαι γινομένην ταραχήν: cum nimirum cibi dum concoquuntur, in " stomacho turbas dant et tumultuantur, aut cum " murmure agitantur. Hippocr. verba priore in " loco hæc sunt, de ptisana, Οὔτε στύψιν ἔχον οὔτε " ἄραδον κακόν. In posteriore, hæc, Φακὸς δὲ στύφει " καὶ ἄραδον ἐμποιέει, ἢν μετὰ τοῦ φλοιοῦ ᾖ. Vicinam " porro signif. habet ἄραβος, et ambo ab ἀράσσω derivata videntur, significareque Strepitum s. Crepitum " eorum, quæ inter se colliduntur, qualis est etiam " ἀραγμὸς δεσμῶν ap. Eur. (Rhes. 569.) Fragor vinculorum. ‖ 'Αράδους Hes. rursum exp. λεπτὰς, " βλαβεράς." [Hippocr. 9, 6. 177, 43. 369, 11. 382, 38. 449, 45.]

" 'Αραδέω, Turbo s. Commoveo et conturbo, unde " præt. perf. pass. ἀράδηται, quod Hes. exp. κεκίνηται, συγκέχυται, Commotum et confusum est. Apud " Eund. legitur ἀράδει, expositum θορυβήσει, ταράξει, " sed suspectam id scripturam habet; saltem enim " circumflexo accentu ultima notanda esset." ["Heyn. Hom. 6, 643." Schæf. Mss.]

'ΑΡΑΣΣΩ, v. 'Αράττω, άξω, Eustathio proprie est τὸ διὰ σιδήρου τέμνω, παρὰ τὸ "Αρης, Amputo, Abscindo; sic enim Hom. et Herod. utuntur. Il. N. (577.) Δηΐπυρον δ' "Ελενος ξίφει σχεδὸν ἤλασε κόρσην Θρηϊκίῳ, μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν. Item Pulso, Tundo. Greg. τῶν θυρῶν ἀρασσομένων. Syn. de quodam supra modum superbo et elato, οὗτος, inquit, ἀράσσει τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανόν. Item Illido, συγκρούω. Lucian. (2, 927.) Τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. Sic quoque ἀράσσεσθαι, duæ res dicuntur, i. e. Collidi inter se et conflictari. Alciphro, Καὶ οἱ ἄνεμοι πρὸς ἀλλήλους ἀρασσόμενοι. Metaph. item de verbis probrosis ἀράσσειν dicitur, ut Soph. (Aj. 725.) ὀνείδεσιν ἤρασσον, Convitiis impetebant. Hesychio præterea ἀμέλγειν signif. Notandum vero est, ἀῤῥάξαι scribi et ἀράξαι: sicut et ἀπαῤῥάξαι, καταῤῥάξαι, etc. [" 'Αράσσω, Fischer. ad Anacr. 14. Wakef. S. C. 1, 134. 2, 8. ad Herod. 660. Bergler. ad Alciphr. 5. Pierson. Veris. 75. Beck. ad Eurip. 219. Toup. Opusc. 1, 118. 2, 216. Valck. ad Ammon. 159.; ad Herod. 625. ad Diod. S. 1, 211. Charito 622. 788. Wakef. Phil. 374. Huschk. Anal. 95. 177. Heyn. Hom. 6, 472. Lobeck. Aj. p. 333. Conf. cum ταράσσω, Porson. Hec. p. 70. Ed. 2. Apto, Ruhnk. Ep. Cr. 220. Μέλος, Huschk. Epist. in Propert. 9. De lyra, Gesner. Ind. in Orph. et v. "Ηρ.: 'Α. πύλαν 'Αΐδαο, Theocr. 2, 160." Schæf. Mss. " Edo sonum, Nonn. D. p. 34. v. 20. Attero, p. 146. v. 1. Orph. Arg. 380. Vi excutio, Oppian. H. 3, 558. Pulso, Nicand. 778. 'Α. θυμὸν, Occido, 706. "Υμνον, Nonn. D. 1, 15. 26, 205. Aor. 1. pass., ἠράχθην, Quint. Sm. 13, 95. Perf. pass., ἤραγμαί, et Att., ἀρήραγμαι, Hesych." Wakef. Mss. Parthen. 55. λιθάδεσσι. Glossæ: 'Αράσσω· Pulso. 'Αράσσεται· Prændit. " Eur. Iph. T. 327. Tro. 279. Andr. 1155." Seager. Mss.]

" 'Αράσσω, i. q. ἀράττω: hoc enim Atticum tantum est, illud linguæ communis. Hes. porro ἀράσσει exp. non solum συντρίβει et τύπτει, sed etiam " ἀμέλγει, Mulget: ut 'Αρακτῆρα quoque exp. *ἀμελκτῆρα. Idem præterea ἀρασσόμενα affert non solum " pro προσρηγνύμενα et πλησσόμενα, sed etiam pro " θορυβούμενα. Affert et ἀραχθεὶς pro διωχθείς."

[* 'Αράγδην, Lucian. Lexiph. 526.]

[* "Αραγμα, τὸ, i. q. ἀραγμός. Eur. Cycl. 203. τυμπάνων.]

'Αραγμὸς, ὁ, Collisio, Pulsatio, Strepitus: ἀραγμὸς δεσμῶν Eur. (Rhes. 569.) Fragor vinculorum: ἀραγμὸς τῶν στέρνων, Percussio pectoris, Planctus, Soph. Œd. C. [1609. Æsch. S. c. T. 251. pro κτύπος. Eur. Phœn. 1149. Lycophro 940. " Beck. ad Eur. 219. Toup. Opusc. 2, 47." Schæf. Mss.]

[* " "Αραξις, (ἡ,) Cassii Probl. 25." Kall. Mss.]

[* " "Αραξα, Nomen herbæ. Plut. 10, 797." Kall. Mss. Glossæ: * "Αραξ, τὸ ὄσπριον· Arax.] " 'Αραξὸς, Etymologo herba quædam." [" "Αραξ, Koen. ad Greg. 279." Schæf. Mss. " I. q. ἄρακος, Clem. Alex. 338." Wakef. Mss.]

" 'Αράξης, ου, ὁ, Araxes, Fluvius quidem ex eo nominatus, quoniam ἀπὸ τοῦ Καυκάσου καταῤῥήγνυται, " i. e. Magno cum ἀραγμῷ et strepitu delabitur e " Caucaso monte: παρὰ τὸ ἀράσσειν, Etym." [" Jacobs. Anth. 8, 398. ad Diod. S. 2, 213." Schæf. Mss.]

[* 'Αραξόχειρα τύμπανα, Anal. 2, 212.]

" 'Αράγω, Discerpo, Dilacero. Hes. enim ἀράγειν " affert pro σπαράσσειν."

[* " 'Αναράσσω, Jacobs. Animadv. 132." Schæf. Mss. UNDE] " 'Ανάρακτος, Hesychio δημόσιος, Publicus."

'Απαράσσω, άξω, Dejicio, Deturbo, Depello, *ἀποκατάγνυμι, Hes. Il. Ξ. (497.) ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε, Αὐτῇ σὺν πήληκι, κάρη. Sic Herod. 8, (90.) Τοὺς ἐπιβάτας ἀπὸ τῆς καταδυσάσης νηὸς βάλλοντες ἀπήῤῥαξαν. [" 'Απαράττω, ad Dionys. H. 3, 1542. 1716. 1721. Wessel. Herod. 309. 660. 'Απαράσσω, Wakef. Trach. 1015. Dionys. H. 1, 121. Plut. Alex. 39. Schm. Heyn. Hom. 6, 472." Schæf. Mss. Glossæ: 'Απαῤῥάσσω· Deturbo. " Joseph. 1135. Quint. Sm. 13, 95. Etym. M. 13, 33. Perrumpo, Synes. 91. Abscindo, 118. To wrench off, Quint. Sm. 10, 217." Wakef. Mss.]

Διαράσσω, άξω, Pertundo, Perrumpo, Perfringo. Hesiod. A. (364.) τὸ δὲ τέτρατον, ἤλασα μηρὸν, Παντὶ μένει σπεύδων· διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξα: per tmesin pro διήραξα, sc. δουρί. [" Wakef. S. C. 3, 167." Schæf. Mss. " Dio Chrys. 1, 286." Wakef. Mss.]

[Εἰσαράσσω, vide infra 'Εσαράσσω. Dio Cass. 329. Τοὺς λοιποὺς ἐς τὰς ναῦς ἐσήραξαν: 659. Τὴν ἵππον ἐς τοὺς πεζοὺς ἐσήραξε: 1145. "Ωστε καὶ ἐς τὸ στρατόπεδον αὐτοὺς ἐσαραχθῆναι. Glossæ: Εἰσήραξον· Inger. " Ad Herod. 402." Schæf. Mss.]

'Εναράσσω, άξω, Illido, Pausan. Messen. Οἱ κριοὶ ἐπὶ τὸν βωμὸν αὐτόματοι καὶ βίᾳ τὰ κέρατα ἐναράξαντες, ἀποθνήσκουσι. Bud. [Τρίαιναν cum dat., Philostr. 783.]

'Εξαράττω, άξω, Exturbo, Effringo, ἐκρήγνυμι, κρούω, Suid. hæc verba citans, Καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἐξήπτοντο εἰς ὀργὴν καὶ ἠπείλουν τὰς θύρας ἐξαράξειν, h. e. συντρίψαι, καταβαλεῖν. Metaph. etiam ἐξαράττειν λόγοις τινὰ, sicut ἀράττειν ὀνείδεσι, (ap. Soph. l. c.) Verbis probrosis incessere, λοιδορεῖν. Aristoph. N. (1373.) 'Εγὼ δέ τ' οὐκ ἠνεσχόμην· ἀλλ' εὐθὺς ἐξαράττω Πολλοῖς κακοῖς κ' αἰσχροῖσι, i. e. κρούω αὐτὸν, λοιδορῶ, πλήττω πολλοῖς κακοῖς, Schol. [Ælian. H. A. 15, 16. πεφραγμένην εἴσοδον. Rufus Fragm. p. 176.] " Apud Hes. legitur " ἐξαράσαντες ab hoc them., expositum ψοφήσαντες,

" κρούσαντες." [" Ἐξαράττω, Toup. Opusc. 1, 117.; Emend. 4, 446. Plut. Mor. 1, 66. Wessel. Herod. 309. Wakef. S. C. 1, 134. Dawes. M. C. 485. Brunck. Aristoph. 1, 122. Lobeck. Aj. p. 333. De augm., Brunck. Aristoph. 3, 26." Schæf. Mss. " Fores perfringo, Ælian. H. A. 845. Ferio, Synes. 198." Wakef. Mss.]

Ἐξάραγμα, τὸ, Fractura, σύντριμμα, Gal. ap. Hippocr.

Ἐπαράσσω, άξω, Irruo, Illidor, Impingor, Incumbo: ut Bud. in Comm. exp. afferens h. l. e Synes. Ἕως ἄνεμος ἐπαράσσει πολὺς, κῦμα ἐλαύνων ὑψηλὸν καὶ τραχύ. Vide Ἐπιῤῥάσσω. [" Fischer. ad Anacr. 14." Schæf. Mss. " Synes. 161." Wakef. Mss.]

Ἐσαράσσω, άξω, Repello: unde illud ap. VV. LL., Ἐσαράξαντες ἐς τὰς νέας. [" Repello, Rejicio in, Herod. 5, 216. Ἐσαράξαντές σφεας ἐς τὰς νέας: 4, 128. Ἐσαράξαντες τὴν ἵππον, sc. ἐς τοὺς πεζοὺς, Postquam equites in pedites rejecerunt, Usque ad pedites repulerunt." Schweigh. Mss. " Dio Cass. 329." Wakef. Mss.]

" Καταράσσω, s. Καταράττω, frequentius geminato " ρ scribitur Καταῤῥάσσω et Καταῤῥάττω, nisi forte in " carmine." [Clearch. ap. Athen. 393. " Καταράττω, Diod. S. 1, 51. 2, 218." Schæf. Mss. " LXX. Interprr." Wakef. Mss.]

" Ἐπικαταράττω, Percutio, Impetuose impello, " VV. LL." [" Dionys. H. 4, 2028. 2029. 2223." Schæf. Mss.]

[* Περιαράττω, Effringo, Confringo allidendo. J. Poll. 1, 111. de vento, Ἐκ τοίχων ἐμπίπτοντος, ἢ περιπνέοντος, ἢ ἀνωθοῦντος, ἢ περιαῤῥάττοντος: 114. de passionibus navis, Ναυαγεῖν, περιῤῥῆξαί που τὴν ναῦν, προσαῤῥάξαι, περιαῤῥάξαι, περιθραῦσαι. " Περιαράττω, Nicand. 843." Wakef. Mss.]

Προσαράσσω, άξω, Allido, προσκρούω. Suid. προσβάλλω, συγκρούω, Bud. Alciphro, Καὶ τῶν κυμάτων τὰ μὲν πρὸς ταῖς πέτραις προσηράσσετο, τὰ δὲ εἴσω ἀνοιδοῦντα ἐῤῥήγνυτο. Greg. de Homine, Ταῖς ἔνδοθεν προσαρασσόμενον προσβολαῖς. [Lucian. Dial. Mer. 15. Προσαράξασα αὐτῷ τὰς θύρας. " Bergler. ad Alciphr. 5. Valck. ad Ammon. 9. ad Diod. S. 1, 211. ad Lucian. 2, 140." Schæf. Mss. " Pulso, Them. 50. Herod. 1, 107. Neutr., Zosim. 56. Act., Ælian. H. A. 147. Pass., 687." Wakef. Mss.]

[* Προσάραξις, ἡ, Illisio. Schol. Æsch. Pers. 412.]

Συναράσσω, άξω, Collido, συγκρούω, Confringo, Bud. Lucian. Οὐ μέντοι ἔφθη συναράξαι τοῖς ὀδοῦσι. Sic in pass. (2, 103.) Πολλαὶ μὲν οὖν ἀντίπρωροι συνηράσσοντο ἀλλήλοις, Invicem v. mutuo collidebantur et confringebantur. Arrian. 5, (20, 15.) Ἐποκειλάντων πολλῶν πλοίων ἐπὶ ταῖς πέτραις καὶ συναραχθέντων, ubi Bud. ἐπὶ τὰς πέτρας emendandum censet. Huc pertinet etiam συναρήρακται ap. Hes. pro συγκέκοπται. Συναράττω est etiam Confligo, vel Confligor, Bud. Comm. Aristot. de Mundo, Συναραττόντων ἀνέμων παντοίων. Est autem h. v., ut Bud. in Comm. annotat, τῶν διττολογουμένων: συναράσσω enim et συῤῥάσσω reperitur. [" Alio sensu, Apoll. R. 2, 616." Routh. Mss. Vide Συναράρω. Glossæ: Συναράττω· Compulso. " Ad Herod. 660. Musgr. Heracl. 379. Diod. S. 2, 444. et v. l.: ad Lucian. 2, 95. Compingo, Ruhnk. Ep. Cr. 220." Schæf. Mss. " De turba, Plut. 2, 501." Wakef. Mss.]

Ὑπαράττω, άξω, Succutio, κινῶ, πλήττω, Suid. ap. quem hoc citatur exemplum, Ἵππων χρεμετιζόντων, τῆς γῆς τοῖς ποσὶν αὐτῶν ὑπαραττομένης, ὅπλων κρουομένων.

ῬΑΣΣΩ, άξω, i. q. ἀράσσω, ut Bud. Comm. scribit, annotans v. esse διττολογούμενον: unde ῥάξαι, quod Suid. ex Apollod. citans exp. καταβαλεῖν. Demosth. (1259.) Εἶθ' ὑποσκελίσαντες καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον, οὕτω διέθηκαν ἐναλλόμενοι καὶ ὑβρίζοντες, ὥστε κ. τ. λ. Alliserunt, Dejecerunt. Bud. Sic Esaiæ 9. Ῥάξει ὁ Θεὸς τοὺς ἐπανισταμένους ἐπὶ ὄρος Σιὼν ἐπὶ αὐτὸν, Elidet, ut Hieron. interpr. Huc pertinet etiam Ῥαχθεὶς quod Hes. exp. σπαραχθείς. Ῥάσσω signif. etiam Eustathio τὸ ἐῤῥωμένως καταπίπτω: indeque dicit esse καταράκτης: ῥάσσω autem derivari a ῥῶ, ut a φῶ φάσσω. [Omnino v. Schneider. Lex. " Heyn. ad Apollod. 1160. ad Timæi Lex. 50. Segaar. in Daniel. 43. ad Herod. 661. ad Charit. 351. Thom. M.: Add. ad 535. Charito 733. Musgr. Ion. 166." Schæf. Mss.]

Ῥάξις, εως, ἡ, ὅθεν σύῤῥαξις, Conflictus acierum. Bud. e Plut.

[* Ῥακτὴρ, ῆρος, ὁ, UNDE] Ῥακτήριος, (α, ον,) ψοφώδης καὶ θορυβώδης, Strepitum multum edens, Hes. hunc e Philoct. versum citans, Μέλη βοῶν ἄναυδα καὶ ῥακτήρια. Ῥακτήριον vero Eidem est Saltatio quædam. Ῥακτήρια autem plur. exp. τύμπανα, item κέντρα, ἀντὶ τοῦ κῶπαι, διὰ τὸ ἀράττεσθαι. ET Ῥάκτρια, τὰ ῥαβδία, ἐν οἷς τοὺς καρποὺς ἀπαράσσουσι. Hes. Ῥάκτος quoque huc pertinere videtur, quod Hes. exp. λόφος, et Ῥάκτοι, quod Eidem signif. φάραγγες, πέτραι, χαράδραι, [Loca confragosa. Schol. Lycophr. 92. ῥακτῶν βουσταθμῶν interpr. τραχέων. " Brunck. Soph. 3, 528." Schæf. Mss.]

Ἀποῤῥάττω, άξω, Amputo, Avello, ἀποκόπτω, Suid. qui hoc Proverbium citat de iis, qui vi aliquid faciunt, ἀποῤῥαγήσεται τεινόμενον τὸ καλώδιον. INDE est ἀποῤῥὰξ, (ἡ,) quod Hes. ἀποῤῥῶγα, ἀπόσπασμα, ἀπότμημα exp. Ἀπόῤῥαξις AUTEM, (ἡ,) Modus ludendi pila, cujus præter hunc tres adhuc alii ab J. Poll. 9, (103. 105.) recensentur, ἐπίσκυρος, φαιννίδα, οὐρανία: hunc autem sic describit: Ἔδει τὴν σφαῖραν εὐτόνως πρὸς τὸ ἔδαφος ῥήξαντα, ὑποδεξάμενον τὸ πήδημα τῆς σφαίρας, τῇ χειρὶ πάλιν ἀντιπέμψαι· καὶ τὸ πλῆθος τῶν πηδημάτων ἠριθμεῖτο. [" Ἀποῤῥάσσω, Defringo, Philo J. 959. Joseph. 1053. 1134." Wakef. Mss.]

Ἐπιῤῥάσσω, άξω, Irruo, Incumbo, et i. q. ἐπαράσσω, ut Bud. Comm. docet, e Diod. citans Οὗτοι μὲν οὖν μετὰ βίας πολλῆς ἐπιῤῥάξαντες τοῖς πολεμίοις, εὐθύμως ἠγωνίζοντο. [" Dionys. H. 3, 1541. Toup. Opusc. 1, 123.; Emend. 1, 188. Jacobs. Anth. 9, 197. Diod. S. 2, 498. 500." Schæf. Mss. " Appian. B. C. 2, 59. Ἄνεμος ἐπέῤῥαξεν." Schweigh. Mss. " Diod. S. 11, 7. Philo J. 2, 175." Wakef. Mss.]

Ἐπιῤῥακτὸς, (ἡ, ὸν,) Incumbens hiatu; ut ἐπιῤῥακτὴ θύρα ap. Plut. (9, 125.) Ἀριστόδημος ὁ Ἀργεῖος εἰς ὑπερῷον οἴκημα ἐνδυόμενος, θύραν ἔχων ἐπιῤῥακτὴν ἧς ὑπεράνω τιθεὶς τὸ κλινίδιον, ἐκάθευδε μετὰ τῆς ἑταίρας, Quæ in modum portæ cataractæ claudebatur, h. e. incumbentem in hiatum introitus. Bud. Comm. VV. LL. interpr. Porta pendula et recidens, e Livio. [Plut. Q. S. 7, 1. " Ἐπιῤῥακτὴ, sc. θύρα, ad Herod. 378." Schæf. Mss.]

" Ἐνράσσει ταῖς πύλαις αὐταῖς καὶ φλιαῖς καὶ μο- " χλοῖς, ὅση τε ἄλλη περὶ αὐταῖς ἦν ξύλωσις, ex Jose- " pho (A. J. 5, 8, 10.) affertur de Sampsone, pro " Irruit, Impressionem facit. Quale fere ap. Maro- " nem est Arietare in portas et duros objice postes: " ap. Terent., Insultare fores calcibus: ap. Lucan. " Vi portas perfringere." [Gl. Ἐνράσσω· Illido.]

Καταῤῥάσσω, άξω, Frango, Rumpo. Herod. et Καταράττω, Ἔστε δὴ ὑπεφάνη τοῦ θώρακος μέρος, καταῤῥαχθείσης τῆς ἐπ' αὐτῷ ἐσθῆτος: ἀντὶ τοῦ καταῤῥαγείσης, κατεῤῥωγυίας, Bud. Comm. Est etiam Impetuose deturbo, καταῤῥίπτω, καταβάλλω, Hes. Demosth. (675.) Κατέῤῥαξε δ' εἰς τὴν θάλασσαν ἅπαντας. Neutr. aliquando signif. Erumpo, Diod. Εἰς δὲ τοῦτο τὸ χάσμα καταράττων ὁ ποταμὸς μετὰ πολλοῦ ψόφου, ἀφρώδης γίνεται. Aristot. de Mundo, Νέφη τε συνίστανται, καὶ ὄμβροι καταράσσουσι, χιόνες τε καὶ χάλαζαι. In qua signif. etiam pass. usurpatum reperitur: Ὄμβρων καταῤῥαγέντων μεγίστων, Herod. Aliquando Defluo et Casito more salientium aquarum, quod et κατακρουνίζειν dici Bud. in Comm. auctor est. Gal. Meth. 8. Ἔτι δὲ μᾶλλον εἰ κρουνὸς ὕδατος ψυχροῦ καταράττει τοῦ ἀγγείου, ubi gen. junxit ἀντὶ τοῦ, ἀράττει κατὰ τοῦ ἀγγείου. Idem, Εἰς οὓς καταράσσουσιν ὕδατος κρουνοὶ πλείους. Idem Meth. 13. transitive usus est, Ἐγχεῖν μὲν οὖν τῷ ὀφθαλμῷ τὰ φάρμακα, πρῶτον μὲν ἐπαίροντας τὸ ἄνω βλέφαρον, δεύτερον δὲ καταράσσοντας καθάπερ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Καταράττω Hesychio est etiam περικτυπέω. [" Καταῤῥάσσω, Dionys. H. 3, 1906. Toup. Opusc. 1, 407. Musgr. Ion. 166. Wakef. Eum. 26. Diod. S. 2, 490. Heyn. Hom. 7, 151. Καταῤῥάττω, Cum strepitu defluo, Lucian. 1, 515. Repello, ad Herod. 402. 723." Schæf. Mss. Clearch. ap.

Athen. 393. " Philo J. 620. Diod. S. 39. Polyb. 619. Strabo 312. Plut. 1, 179. Joseph. 596, 33. Neutr., Strabo 770. Diod. S. 1, 51." Wakef. Mss.]

[* Καταῤῥακτὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. καταῤῥάκτης. Lycophro 169. κέρκος, 539.]

Καταῤῥάκτης, vel Καταράκτης, ὁ, Cataracta: qua voce et Lat. utuntur. Locus est, ut Bud. in Comm. scribit, abruptus et præceps in flumine, unde aqua ruit potius quam fluit: ut Cataractes Nili ap. Strab. lib. ult. Καταῤῥάκται, inquit Eust. in Dionys. Ἐν τῷ καθόλου λέγονται οἱ πετρώδεις τόποι, οὓς ἐν τῷ καθ' ὁδὸν βαίνειν οἱ ποταμοὶ ἀναχαιτίζοντας τὸν ῥοῦν εὑρόντες, ὑπερβαίνουσι, πολὺ συναγαγόντες ῥεῦμα, καὶ τῇ πλημμύρᾳ καταῤῥάσσοντες, ἤτοι ἄνωθεν βιαίως κατιόντες· ἐξ οὗ καὶ οὐρανοῦ καταῤῥάκτας φαμέν. Vide et Suid. v. Καταῤῥάκται, ubi Istri cataractas describit. Καταῤῥάκτης est etiam Vectis, quo porta obfirmatur, ὁ κατὰ πύλας ἐπιβλής: ut Eust. exp. in Il. Ω. (453.) θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς Εἰλάτινος. Dionys. H. 8. Καταῤῥάκτας τῶν πυλῶν διακόψας. Signif. etiam Ipsam portam cataractam, ut Liv. vocat, et i. q. θύρα ἐπιῤῥακτὴ paulo supra. Eust. vero adhuc specialius dicit esse ὄνομα πύλης ἐνδομύχου συντελούσης ἐν πολιορκίᾳ πόλεως: alibi autem θύραν καταῤῥάσσουσαν κλιμάκων ἄνω, eandemque esse videri, quam Hom. Od. Χ. (126.) ὀρσοθύραν nominat. Plut. Antonio (77.) Καὶ τοὺς καταῤῥάκτας ἀφῆκε κλείθροις καὶ μοχλοῖς καρτεροὺς ὄντας. Apud Soph. autem (Œd. C. 1590.) καταῤῥάκτην ὀδὸν, i. e. οὐδὸν, Schol. dictum vult διὰ τὸ νομίζειν ἐκεῖνον τὸν τόπον κατάβασιν ἔχειν εἰς Ἅιδου, quem ante nominarat χαλκόπουν οὐδόν. Quidam vero Lexicogrr. καταῤῥακτὴν ὁδὸν hic legunt, ut sit a καταῤῥακτός: sicut et ap. Arat. (26.) scribunt ὑπερῷον θύρᾳ καταῤῥακτῇ κλειόμενον: quo modo dicitur et θύρα ἐπιῤῥακτή. ‖ Est præterea Nomen avis rapacis: καί τι ὄρνεον ἀετῶδες, ait Eust. in Dionys. P. Καταῤῥάκτης καλεῖται, ὡς ἄνωθεν καταῤῥάσσον ἐν τῷ θηρεύειν τὰ ὄρνεα. Plin. 10, 44. aves quas Cataractas ab Juba vocari tradit, Diomedeas nominat. Vide etiam Aristot. de Anim. 2. et 9, 12. In Levit. 11. Judæis hujus avis esu interdicitur: ubi Mergulum interpr. Notandum autem est et καταράκτης scribi uno ρ, et καταῤῥάκτης, ρ duplicato. [" Καταῤῥάκτης, Dionys. H. 3, 1668. ad Herod. 378. 523. Brunck. Soph. 3, 516. ad Diod. S. 2, 235. Schneider. ad Xen. K. A. 11. Καταράκτης, ad Herod. 378. Thom. M. 926." Schæf. Mss. Arrian. Alex. 7, 7. Plin. Ep. 10, 69. Cataractis aquæ cursum temperare. Procop. Æd. 2, 2. Τὸ στόμιον ἔφραττον, καταῤῥάκτας τε ἐκ σανίδων συνηρμοσμένων καθιέντες. Ammian. 24, 1. Cataractæ ad defundendas reprimendasque aquas rigare suetas opere saxeo structæ. Diod. S. 17, 97.: cf. Curt. 9, 4. Vortex rapidissimus. Herod. 5, 16. In Plut. Mor. 1399. ἐπιῤῥακτὴ θύρα legitur, cf. Q. S. 7, 5. p. 307. Hutt. Πύλας βαλανάγραις, καὶ μοχλοῖς, καὶ καταῤῥάκταις ὀχυρὰς, coll. etiam Schol. Eur. Phœn. 114. Oppiano Ixeut. est Pelecanus bassanus Linn. Omnia hæc Schneideri diligentiæ atque eruditioni debentur. " Καταράκτης, Præceps imber, Hesych. LXX. Interpp. * Καταρακτικῶς, Eust. Il. 565, 40." Wakef. Mss. Glossæ: Καταράκτης· Cataracta, Obex.]

Προσράσσω, i. q. προσρήγνυμι: nam Suid. προσρῆξαν exp. προσράξαν. HINC Πρόσραξις, ἡ, quod Bud. interpr. Conflictus, citans Philon. Τῶν κόσμων γένεσιν ἀλληλοτυπίαις καὶ ἐπιπλοκαῖς τῶν ἀτόμων ἀνατιθέασι· τὴν δὲ φθορὰν, ἀντικοπαῖς καὶ προσράξεσι τῶν γεγονότων. [" Aor. 2. pass. προσεῤῥάγην, Schol. Eur. Med. 527. Πρόσραξις, Philo J. 2, 489." Wakef. Mss.]

Συῤῥάσσω, άξω, Confligo, συμβάλλω, Bud. συμπίπτω, Hes. Xen. E. 7, (5, 16.) Ὡς εἶδον τάχιστα τοὺς πολεμίους, συνέῤῥαξαν. Philo de Mundo, Γίνεται γὰρ τοῦ κουφοτάτου καὶ βαρυτάτου τότε τῶν φύσει ἀντιπάλων ἀναγκαία συῤῥαξάντων διαμάχη, Siquidem tunc necesse est ut levissima natura et gravissima, quæ sunt adversaria, inter se conflictentur, Bud. Dicitur etiam de fluminibus cum impetu confluentibus. Diod. S. Μεγάλων δὲ ῥείθρων εἰς ἕνα τόπον συῤῥαττόντων, ἴλιγγες πολλαὶ καὶ φοβεραὶ συνίσταντο. VV. LL. interpr. etiam Convenire inter se, in h. l. Thuc. Συῤῥάξουσι σφίσιν αὐτοῖς: qui locus suspectus tamen esse possit. [Dionys. Hal. A. R. 8, 8. cum dat. pro Confligo, Xen. E. 4, 3, 19. Συνέῤῥαξαν εἰς τὴν μάχην, Diod. S. 16, 4. " Ad Diod. S. 2, 444." Schæf. Mss. " Thuc. 8, 96. Od. Θ. 137. Dionys. H. 1, 1540. Plut. 1, 286. Joseph. 465, 30. De fluviis confluentibus, Diod. S. 2, 235." Wakef. Mss. Schneider. Lex. v. Συῤῥήσσω.]

Σύῤῥαξις, ἡ, Conflictus, συμβολὴ, σύναψις. Plut. Τὴν μετὰ δρόμου καὶ φοβερὰν γινομένην σύῤῥαξιν. Idem (7, 337.) addidit etiam gen. ὅπλων: Ἐπεὶ ἔν γε πέλταις καὶ σαρίσσαις, καὶ ἀλαλαγμοῖς καὶ συῤῥάξεσιν ὅπλων, ἀκίνητος ἦν.

ῬΗΣΣΩ, pro quo tam in prosa, quam in carmine dicitur potius Ῥηγνύω vel ῥήγνυμι, ξω, χα, Frango, Rumpo, Dirumpo. Il. Ψ. (373.) Ἀντικρὺ χρόα τε ῥῆξω, σύν τ' ὀστέ' ἀράξω. M. (198.) τεῖχός τε ῥῆξαι. Hesiod. A. (140.) Οὔτ' ἔῤῥηξε βαλὼν, οὔτ' ἔθλασε. Rursus Il. Γ. (375.) Ἥ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ἶφι κταμένοιο: ubi Eust. ῥῆξαι esse ait βίᾳ ἑλκυσμοῦ διακόψαι τὸ συνεχές. Ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν, O. (615.): item ῥήγνυσκε φάλαγγας, H. (141.) eo modo quo Lat. Perrumpere aciem: hac enim interpr., cum etiam sit ad verbum, nullam aptiorem reperiri posse existimo. Et Ῥήσσομαι, pro quo Ῥήγνυμαι, aor. 2. pass. ἐῤῥάγην: unde particip. ῥαγείς. Xen. K. Π. (1, 6, 12.) Ὥσπερ ἱματίων ῥαγέντων εἰσί τινες ἀκέσται. Item E. 5, (4, 58.) Ῥήγνυται ὁποιαδὴ φλέψ.

Ῥῆξαι φωνὴν, Aristoph. Demosth. ut Virg. Rumpere vocem: sc. Post silentium loqui, et quasi vocem gestientem edere, i. e. Sinere ut erumpat. Bud. Comm. 782. Ibid. ῥῆξαι φωνὴν de elephante a Plut. dictum interpr. Stridorem vocis emisisse. Sic ῥῆξαι κλαυθμὸν, Plut. Pericle: et ῥῆξαι δάκρυα, Anthol. In fletum erumpere, In lacrymas erumpere. Vel ἔῤῥηξε δάκρυα, Eruperunt ei lacrymæ. ‖ Ῥήγνυμι, Edo, Erumpere facio; ut Plut. (Mario 19.) Ῥήγνυσι πηγὰς ναμάτων θερμῶν ὁ χῶρος, Emittit fontes, Scatet fontibus, quasi terra rupta scatebram elidit. Ita Bud.: qui et subjungit ex Il. Υ. (55.) ἔριδα ῥήγνυντο, pro Excitarunt, Ediderunt.

Ῥήγνυσθαι fluctus et undæ dicuntur, h. e. Rumpi et dividi. Est etiam Divelli. Plato Pol. 2. ῥαγῆναι τῆς γῆς: pro quo Cic. Off. 3. eum locum interpr. Cum terra discessisset. Greg. de Basilio, Καὶ τὸ ῥαγῆναι κόσμου, Divelli, Abstrahi, Abripi, Bud. ‖ Ῥήγνυσθαι, Cum vehementia et fragore elidi, et superne decidere, ut procellosa pluvia et grando solet. Aristot. Ῥηγνυμένων δὲ χειμώνων ἐξαισίων. ‖ Ῥήγνυσθαι, Erumpere. Aristot. Τοῖς δὲ θήλεσι ῥήγνυται τὰ καταμήνια. Bud.

Ῥήσσω, Vehementer ferio, Il. Σ. (571.) τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ, Μολπῇ τ' ἰΰγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. Hic enim Eust. ῥήσσοντες esse ait σφοδρότερον τὴν γῆν ποσὶ παίοντες. Exp. et κροτοῦντες. Hes. ῥήσσει exp. τέμνει et σχίζει: item τύπτει, κροτεῖ. Ceterum, cum vulgo soleant ῥήξω et cetera tempora a ῥήγω inusitato deduci, malui a ῥήσσω, quod non prorsus inusitatum videmus esse. Apud Hom. certe ἔριδα ῥήγνυντο exp. ἔῤῥησσον. Itidem Suid. ῥήγνυσκε exp. διέῤῥησσε, et ῥηγνύμενον, διαῤῥησσόμενον. Sic etiam ῥηγνύμενον κῦμα exp. προσρησσόμενον: quæ expp. sunt tanquam a ῥήσσω usitato. Sed et ap. Lucam 8, (29.) Διαῤῥήσσων τὰ δεσμά. Vide et καταῤῥήσσω.

[Ῥήσσω, Artemid. 1, 60. Salmas. ad Achill. Tat. 657. Apoll. R. 1, 539. πέδον ῥήσσωσι πόδεσσι, ut Horat. Od. 1, 37. Pulsare pedibus terram. Hymn. Hom. 1, 516. οἱ δὲ ῥήσσοντες ἕποντο. Ruhnk. Ep. Cr. 1, 26. Glossæ: Ῥήγνυμι· Rumpo, Frango. Ῥήσσω, Rumpo, Allido. Ἔῤῥηξεν· Allisit. Ἐῤῥάγη· Dissiluit. Ῥαγείς· Ruptus. " Ῥήσσω, Heyn. ad Apollod. 1160. Casaub. ad Inscr. Herc. 354. Cren. ad Timæi Lex. 50. Mœr. 337. et n.: Toup. Opusc. 2, 137. Wakef. S. C. 2, 7. ad Callim. 1, 139. Brunck. ad Anal. 103. Thom. M. 778. Markl. Iph. p. 110. Musgr. Herc. F. 687. Wakef. Trach. 919. Jacobs. Anth. 7, 179. 9, 378. Heyn. Hom. 5, 473. 7, 553. 804. Pulso, Alexand. Ætol. 3. Alcæus Mess. 12. Pulso tympanum, Dioscor. 38. Ῥῆξαι φωνὴν, Ernest. ad Aristoph. N. p. 15. Valck. ad Ammon. 135. Jacobs. Anth. 10, 385. Ῥαγῆναι, ἐῤῥωγέναι, Valck. Hipp. p. 309. ubi omnino de forma posteriore." Schæf. Mss. " Allido, sc. Adversarium

in palæstra, Artem. 18. 52. Facio erumpere, Orac. p. 473. Edo sonum, Hesych. et in Ψοφεῖ. Perf. ἔῤῥηχα, LXX. Interprr. Perf. pass. ἐῤῥηγμαι, J. Poll. Od. Θ. 137." Wakef. Mss. " Ῥήγνυμι, Heyn. ad Apollod. 1161.; Hom. 6, 377. 8, 21. ad Lucian. 1, 404. Wakef. S. C. 2, 7. Œd. T. 1076. Musgr. Cycl. 700. Rhes. 410. Troad. 751. Wakef. Trach. 852.; Phil. 397.; S. C. 4, 123. 5, 99. Boissonad. Philostr. 403. Ῥηγνύω, Thom. M. 407. 788. Ῥηγνύναι φωνὴν, Visconti. Inscr. Triop. 68. Markl. Suppl. 710. Jacobs. Anth. 7, 404. 11, 57. 12, 131. Wakef. S. C. 4, 172.; δάκρυα, Jacobs. Anth. 7, 403. Epigr. adesp. 482. Ὁ ὑετὸς ῥήγνυται, Heyn. Hom. 7, 190. De fonte prorumpente, Plut. Pelop. 16. De undis, Bergler. ad Alciphr. 5. Wessel. Diod. S. 1, 22. Ῥ. cum ἐρείπω conf., Lennep. ad Phal. 18. Ῥηγνύασι, ῥηγνύουσι, Mœr. 337. et n., ubi et de ῥηγνῦσιν." Schæf. Mss. " Excito, Erumpere facio, Il. 5, 55. Perf. med. ἔῤῥηγα, Philostr. 851. De luce erumpenda, LXX. Interpp. In vocem erumpo, sine subst., Galen. LXX. Interpp. et ita forsan Quint. Sm. 13, 460. Aor. 2. pass. ἐῤάγην, 14, 594. De imbribus, Ælian. H. A. 387. Ῥ. κλαυθμὸν, Plut. 1, 172. Pass., Violenter irascor, Arrian. Epict. 172." Wakef. Mss.]

" Ἐῤῥαγέως, Hesychio ταχέως, quod et * ῥαγαίως." " Ἐῤῥεῶς, Hesychio ταχέως."

Ῥῆγμα, τὸ, Quod ruptum est. Item Ruptio; ῥήγματα γῆς Aristot. Ruptiones terræ, Ubi terra rupta dehiscit. Bud. Discessiones terræ, item Salebras interpr. ‖ Ῥῆγμα peculiariter ap. Medicos est etiam Ruptum, s. Ruptio, ut Gorr. vertit, qui addit, esse Carnosæ partis solutionem citra vulnerationem; nec in musculis tantum, sed in venis etiam atque arteriis ῥήγματα fieri, quosdam contendere, e Gal. de sanguinis rejectione disserente: unam enim ejus causam τὴν ῥῆξιν, Rupturam vasis, ab eo constitui, quam peculiari nomine Cels. 4, 4. ῥηγμοχασμὸν, Hiantem rupturam, vocarit. Omnem autem ex ictu vel gravi casu vel alio quopiam valente motu, vel e distentione excitari; cum ecchymosi quidem omnino, aliquando vero et cum contusione circum ipsam præruptam carnem consistere. Gal. Ἡ δὲ διαίρεσις τῆς ἑνώσεως, κατὰ μὲν ὀστοῦν, ὀνομάζεται κάταγμα· κατὰ δὲ τὰς νευρώδεις ἶνας, σπάσμα· κατὰ δὲ τοὺς μῦς, ἕλκος καὶ ῥῆγμα. Demosth. (294.) ῥήγματα et σπάσματα copulat. At (24. 156.) ῥῆγμα et στρέμμα. HINC Ῥηγματίας, (ὁ,) s. Ion. ap. Hippocr. ῥηγματίης, Qui ruptis laborat, i. e. τοῖς ῥήγμασι, ut Bud. Comm. exp.: s. ὁ ἐῤῥωγός τι τῶν ἐντὸς ἔχων: ut Gal. exp. ἐν ταῖς Γλώσσαις. Diosc. Ὠφελεῖ ἰσχιαδικοὺς, τρομώδεις, ῥηγματίας. Pro eod. Ῥωγματίας etiam ap. Hippocr. reperitur, ut Gal. tradit. ‖ Ῥῆγμα, Hesychio est etiam τάσις ἀνέμου κατὰ μῆκος, * στάλαγμα. [Gl. Ῥῆγμα· Vulsura. Hinc Lat. Rima, ut a φλεγμονὴ Flemina. Ῥηγματίας, Hippocr. 159, 25. 149, 34. 152, 48. 455, 7. 10. * Ῥηγματώδης, ὁ, ἡ, Qui abscessu intus rupto pus emittit, 357, 18=1217. " Ῥῆγμα, Wakef. S. C. 3, 113.; Ion. 473. Boissonad. Philostr. 507." Schæf. Mss. " Vestis, Etym. M. Caverna, Philostr. 810. Dio Chrys. 99. Cicatrix, Hesych. Phot." Wakef. Mss.]

Ῥηγμοχασμὸς, ὁ, Hians ruptura, de qua Cels. 4, 4. in hunc modum scribit: Auctoresque medici fuerunt, vel exesa parte aliqua sanguinem exire, vel rupta, vel ore alicujus venæ patefacto; primam, διάβρωσιν, secundam, ῥηγμοχασμὸν, tertiam, ἀναστόμωσιν appellant. Gorr. tamen dubitat num leg. sit ῥῆγμα aut χάσμα, cum Gal. et reliqui medici ῥῆξιν simpl. dixerint, et nemo alius eam dictionem videatur usurpasse. [Falsam esse istam lectionem censet et Schneider. Lex.]

[* Ῥηγματίτης, τὸ ἐθνικὸν a * Ῥῆγμα, πόλις, ὡς Ἅρμα, Steph. B.]

Ῥῆξις, ἡ, Ruptura. Quidam e Plin. Fracturam interpr. Aristot. de Mundo, κατὰ ῥῆξιν νέφους, In fractura nubis. Apud Medicos autem ῥῆξιν Gorr. idem esse tradit quod ῥῆγμα: quosdam tamen e vett. etiam ῥαγάδας sic vocasse. In VV. LL. dicitur esse etiam Exulceratio oculi in cornea tunicula ex ictu vel vehementi inflammatione facta, quæque disruptionem tunicarum oculi afferat, ac humores, per quos videmus, diffluere compellat. [" Valck. Phœn. 1261." Schæf. Mss.]

" Ῥηξίνοος, (v. Ῥηξίνους, ὁ, ἡ,) Bacchus, Epigr. " (Anal. 2, 517.) Qui animum enervat et frangit." [" Jacobs. Anth. 10, 409." Schæf. Mss.]

[* Ῥηξίχθων, ὁ, ἡ, Terram rumpens saltando. Orph. H. 51, 9.]

[* Ῥηξόθεμις, ιδος, ἡ, Cic. ad Att. 14, 10. ubi al. * Ῥοιζόθεμις,]

Μονόρηξ, Defractus, Abscissus: ἀπεῤῥηγμένος, ἀπεσπασμένος, Hes.

Ῥήκτης, ὁ, Ruptor, Effractor. Aristot. de Mundo, cum terræ motuum species recenset, etiam σεισμοὺς ῥήκτας commemorat, nimirum τοὺς χάσματα ἀνοίγοντας καὶ γῆν ἀναῤῥηγνῦντας, ubi Bud. Effractores interpr. quod hiatum vi eruptione facta patefaciant.

Ῥηκτικὸς, (ἡ, ὸν,) Ruptorius, Rumpendi vi præditus. [Hippocr. 345, 34.]

[* Ῥηκτὸς, ἡ, ὸν, Qui frangi potest. Apoll. R.]

Ἄῤῥηκτος, ὁ, ἡ, Infractus, Infragilis, quo utitur Ovid., ἄσχιστος, στερεὸς, ἰσχυρός: ut ἄῤῥηκτος νεφέλη, Il. (Υ. 150.) i. e., ut exp. Eust., πυκνοτάτη, δι' ἧς οὐδ' ἂν ἥλιος διαδράκοι. Sic φωνὴ ἄῤῥηκτος, B. (490.) Vox frangi aut debilitari nescia. Philo de Mundo, Δεσμὸς οὐκ ἄῤῥηκτος, ἀλλὰ μόνον δυσδιάλυτος. Greg. quoque πλάκας θεοῦ ἀῤῥήκτους dixit. [" Heyn. Hom. 4, 286. 8, 39. Charito 476. Jacobs. Anth. 9, 22. Ruhnk. Ep. Cr. 194. Harles. ad Theocr. 344. Brunck. ad Theogn. 297. Simonid. 2, 116." Schæf. Mss. " Hesiod. E. 96." Seager. Mss. Glossæ: Ἄῤῥηκτος· Irrumpibilis. Ἄῤῥηκτοι· Artiores.]

[* Ἀῤῥήκτως, Firme, Stabiliter. Aristoph. Λ. 181. " Wyttenb. ad Plut. 1, 405. Lips. Conf. cum ἀῤῥήτως, Brunck. Aristoph. 1, 19." Schæf. Mss.]

Ῥηγὴ, ἡ, Ruptio. Gal. ap. Hippocr. exp. σχίσμα, ῥῆγμα.

" Ῥήγιον, τὸ, Rhegium, Urbs in finibus Italiæ, " prope Siciliam, dicta ἀπὸ τοῦ ῥαγῆναι, i. e. A fra- " ctura, quæ contigit terræ motu. Vide Plin. Ejus " Cives et incolæ, Ῥηγῖνοι, Rhegini. A quibusdam " vero et οἱ δειλοὶ sic appellati fuerunt. Vide Suid. " Hes." [" Ῥήγινος (sic,) Diod. S. 1, 644. 719. ad 2, 540." Schæf. Mss.]

Ῥαγὰς, άδος, ἡ, Ruptura, Fissura, Rima. Diosc. 1, 95. Πρός τε τὰς ἐν ποσὶ καὶ δακτυλίῳ ῥαγάδας ἁρμόζει. Peculiariter autem Ῥαγάδας Medici vocant Ani fissuras: sic enim Scrib. Larg. 223. interpr. Cels. autem, 6, 18. Ῥαγάδια vocat; cum nimirum in ano cutis exciditur: et Nicol. Alex., ut referunt VV. LL., ῥαχμάδας. Gorr. dicit esse Ani hulcuscula oblonga, vocarique etiam Rimas, quibus ani musculus veluti proscissus sit, non aliter quam labra quandoque et manus e vehementi frigore. Dici vero etiam ῥήξεις a quibusdam vett., a Plin. Fissa. Ῥαγὰς Hes. exp. πήλυξ, ἡ σταφυλὶς, ῥωγάς. [" Heyn. Hom. 8, 443. ad Mœr. 397. Huschk. Anal. 259. Jacobs. Anth. 9, 480. Ῥαγάδες, ad Diod. S. 2, 352." Schæf. Mss. " Epiphan. Hær. 37, 1." Routh. Mss. " Rima, A chap, Diog. L. Pittaco p. 30. HSt. Τοῦτον Ἀλκαῖος Σαράποδα μὲν καὶ Σάραπον ἀποκαλεῖ, διὰ τὸ πλατύπουν εἶναι, καὶ ἐπισύρειν τὼ πόδε· Χειροπόδην δὲ, διὰ τὰς ἐν τοῖς ποσὶ ῥαγάδας, ἃς χειράδας ἐκάλουν." Seager. Mss. * Χειροπόδην est vox nihili, pro qua scr. χειροπόδα. Vide Χειρόπους. " Artem. 220. Diod. S. 1, 48. LXX. Interprr." Wakef. Mss. Glossæ: Ῥαγάς· Rima. Ῥαγάδες· Rupes, Fissuræ.]

[* Ῥαγὴ, ἡ, i. q. ῥαγὰς et ῥῆγμα. Hippocr. 30, 18. 29. 30. " Ruptura, Aret. 58." Wakef. Mss. * " Ῥάγαι, ad Diod. S. 2, 352." Schæf. Mss.]

Ἀῤῥαγὴς, έος, ὁ, ἡ, Infractus, Infragilis, et i. q. ἄῤῥηκτος. Hes. exp. στερεὸς, * ἀκαταπόνητος. Chrys. Τῆς ἐκκλησίας τεῖχος ἀῤῥαγές. Theophr. H. P. 5, 5. (3, 7.) Τὰ δὲ ἀγάλματα γλύφουσιν ἐκ τῶν κέδρων, κυπαρίττου, λωτοῦ, πύξου· τὰ δὲ ἐλάττω, καὶ ἐκ τῶν ἐλαϊνῶν ῥιζῶν· ἀῤῥαγεῖς γὰρ αὗται, καὶ ὁμαλῶς πως σαρκώδεις, Fissuris carent, Integræ sunt. Ἀῤῥαγὲς autem ὄμμα Hes. (e Soph.) exp. οὐ δακρύον, Non lacrymans: quo pacto dici etiam soleat κατεῤῥάγη μου δάκρυον. [" Epiphan. Hær. 59, 11." Routh. Mss. Glossæ: Ἀῤῥαγής· Infractus, Inviolatus. " Antip. S. 29. Brunck.

Soph. 3, 502. Abresch. Lect. Aristæn. 218. Alciphro 260. Wakef. S. C. 3, 71." Schæf. Mss. Infragilis, Dionys. P. 1006." Wakef. Mss.]

" Ἀῤῥαγίδες, Hesychio *στήμονες, κρόκαι*, Stamina, " Tramæ." [Leg. *ἀγαθίδες*, s. potius ipse Hes. corrupte sic scriptum legerat.]

[* Διχοῤῥαγὴς, ὁ, ἡ, Duplicem rupturam habens, Dupliciter ruptus. Eur. Herc. F. 1007. *πιτνεῖ δ' εἰς πέδον, πρὸς κίονα Νῶτον πατάξας, ὃς πεσήμασι στέγης Διχοῤῥαγὴς ἔκειτο κρηπίδων ἔπι.*]

Δυσραγὴς, ὁ, ἡ, Difficilis ruptu ut *δυσραγέστερα σκύτη*, Lucian. [2, 905.]

" Ἡμιῤῥαγὴς, ὁ, ἡ, Semifractus, Semilacerus." [Gl. Ἡμιραγής· Interruptus. Ἡμιραγῆ ποιέω· Interrumpo. " Ἡμιῤῥαγὴς. Pierson. Veris. 85." Schæf. Mss.]

[* Νεοῤῥαγὴς, ὁ, ἡ, Recens ruptus. Aret. 62. Κὴν μὲν ἡ φλὲψ ν. ἔῃ.]

[* Περιῤῥαγὴς, ὁ, ἡ, Disruptus, Circumfractus, Circumcisus. Clem. Alex. Pæd. 2. p. 186. Μὴ *ταῖς πλατείαις κύλιξι διαχέουσαι τὰ χείλη περιῤῥαγεῖς γένωνται πλατυνομένου τοῦ στόματος*. Anal. 2, 265. " Jacobs. Anth. 7, 67, Statyll. Fl. 13." Schæf. Mss. " Leon. Tar. 8. Etym. M." Wakef. Mss.].

[* Πλευμοῤῥαγὴς, ὁ, ἡ, Ruptura pulmonis laborans, Hippocr. 191, 20. Vide *Πλευμοῤῥωγής*.]

[* Ποδοῤῥαγὴς, ὁ, ἡ, Anal. 2, 289. *ὕδατα*. " Toup. Add. in Theocr. 393. Jacobs. Exerc. 2, 33.; Anth. 9, 335." Schæf. Mss.]

" Πολυῤῥαγὴς, (ὁ, ἡ,) Multas habens rupturas. Item " Multis partibus erumpens, vel Multo suo impetu " rumpens obvia quæque, Violentus. Nam Schol. " Nicandri in Th. 59. *ποταμοῖο πολυῤῥαγέος κατὰ* " *δίνας*, istud *πολυῤῥαγέος* signif. ait vel *τὸν πολλὰς* " *ῥεύσεις ἔχοντα*, vel *τὸν βίαιον καὶ πάντα ῥήσσοντα* " *διὰ τὸ ῥαγδαῖον*," [vel * *ῥευματώδη*.]

Πυροῤῥαγὴς, ὁ, ἡ, Igni fractus, ut *πυροῤῥαγῆ κεράμια* ap. Suid. *ὅσα ἐν τῷ πυρὶ ῥήγνυται ἐν τῷ ὀπτᾶσθαι*, Lateres vel Testæ, quæ in igne, dum coquuntur, rumpuntur: citat autem Suid. h. l. e Cratino, *Ἴσως πυροραγὲς καὶ κακῶς ὠπτημένον*. Quoniam autem fictilia, quæ ignis vi crepuerint, *σαθρὸν ἠχεῖ*, ut Suid. habet, et inutilia sunt, metaph. *πυροῤῥαγὴς* signif. *σαθρὸς, ἄχρηστος*: ut Aristoph. A. (933.) *ἐπεί τοι καὶ ψοφεῖ Λάλον τι καὶ πυροῤῥαγὲς, Κἄλλως θεοῖσιν ἐχθρόν.* [Schol. Ven. Il. B. 219. " Musgr. Hec. 1190. Brunck. Aristoph. 3, 101. Kuster. 125." Schæf. Mss.]

[* Στημοῤῥαγέω, Per stamen rumpo, Vestem discindo. Æsch. Pers. 839. *πάντα γὰρ Κακῶν ὑπ' ἄλγους λακίδες ἀμφὶ σώματι Στημοῤῥαγοῦσι ποικίλων ἐσθημάτων.*]

[* Φυλλοῤῥαγέω, et * Φυλλοῤῥαγία, falsæ lectiones pro *φλοιοῤῥαγέω* et * *φλοιοῤῥαγία*, de quibus vv. alibi dicetur.]

[* Ἀῤῥαγαδωτὸς, ὁ, ἡ, Absque fissura, sic Schneider. Lex. sed rectius forsan scripserit, ή, όν: ut * *ἀγκυλωτὸς, ἀλυσιδωτὸς, ῥαβδωτὸς, χειριδωτὸς, ή, όν.* Math. vett. 23. *Τρίχες αὐτῇ μιγήσονται, ἵνα τηρήσωσιν ἀῤῥαγάδωτον*: ita enim editum est.]

[* Ῥαγοειδὴς ET contr. Ῥαγώδης, ὁ, ἡ, Rimosus, vox Schneidero susp.]

Ῥαγόεις, (εσσα, εν,) Rimosus, Lacer. Nicand. (Th. 821.) *Οὐδέ τί οἱ φλὸξ Σίνεται ἀσβέστη ῥαγόεν δέρος, ἄκρα τε γυίων*, Schol. *τὸ διεῤῥωγός· διέῤῥηκται γὰρ τὸ δέρμα τῆς σαλαμάνδρας, δι' ὧν ῥωγάδων ὁ ἱδρὼς αὐτῆς καταστάζων, τὸ πῦρ κατασβέννυσι.*

[* Ῥαγόπους, ὁ, ἡ. Hes. *Χειροπόδες· ῥαγοπόδες.* Vide Ῥαγὰς et Χειρόπους. " Etym. M. 810, 28." Wakef. Mss.]

Ῥαγόω, ώσω, Seco, *τέμνω*: Suid. et Etym. v. Ῥάχος.

Ῥάγδην, Abrupte. Plut. (7, 648.) Τὸ δὲ *τοῖς δαίμοσι τούτοις, μονονουχὶ ῥάγδην λαμβάνοντας ἐκ τῶν ἐπῶν τῶν Ἐμπεδοκλέους, ἁμαρτίας καὶ ἄτας καὶ πλάνας θεηλάτους ἐπιφέρειν*, Abrupte ex Emped. versibus capientes: [3, 325. H.] HINC *Ῥαγδαῖος, (α, ον,)* Impetuosus, Vi perrumpens, *ὀξὺς, ὁρμῆς μεστὸς, ἄθρους, σφοδρὸς, ἰσχυρὸς, φοβερὸς, σκληρὸς*, Hes. *ταχὺς, κεκινημένος, βίαιος*, Suid.: qui dicit metaph. esse ab imbribus. Theophyl. Ep. 24. Καὶ *ῥαγδαῖος σκηπτὸς ἡμῖν ἐπεδήμησε*. Plut. (7, 757.) *ῥαγδαῖον* et *σφοδρὸν* conjungit. De homine præcipiti et impetuoso dici apparet ex hh. ll., quæ Suid. affert. Antiphanes *Ἀγροίκοις, Ῥαγδαῖος, ἄμαχος*. Diphilus *Πολυπράγμονι, Τί ποτ' ἐστίν; ὡς ῥαγδαῖος ἐξελήλυθεν*. UNDE *Ῥαγδαιότης, ἡ*, Impetuositas: pro quo in VV. LL. perperam scriptum est *Ῥαγαδαιότης*. [" *Ῥαγδαῖος*, Clem. Alex. Pæd. 185. Auctor Philop. 24." Routh. Mss. Plato 1, 237. Bip. *ῥαγδαῖον* et *φιλοκίνδυνον* conjungit. * " *Ῥαγδαίως*, Impetuose, Chrys. T. 7. p. 46. *Οὔτε ὁ ὑετὸς, καίτοι ῥαγδαίως φερόμενος, οὔτε οἱ ποταμοὶ—παρεσάλευσάν τι τῆς οἰκίας ἐκείνης*." Seager. Mss. " *Ῥαγδαῖος*, ad Lucian. 1, 335.; T. H. ad Dial. 95. ad Diod. S. 1, 141. Aristoph. Fr. 239. Boissonad. Philostr. 403. Jacobs. Anth. 6, 206." Schæf. Mss. " Geopon. 1, 469. Plut. 1, 237. * *Ῥαγδαίως*, Suid. 3, 659. * *Ῥαγδαιοτέρως*, Etym. M." Wakef. Mss.]

¶ *Ῥάκος, τὸ*, Lacera vestis, *διεῤῥωγὸς ἱμάτιον*, Eust. distinguens illud a *τρίβων*, quem dicit esse *ἱμάτιον ἀποβεβληκὸς τὰς κροκίδας, εἴτουν κρόκας*, quod idiotæ *στημονίζων* vocent. Aristoph. (Π. 540.) *ἀνθ' ἱματίου μὲν ἔχειν ῥάκος, ἀντὶ δὲ κλίνης Στιβάδα σχοίνων.* || Apud Medicos autem Panniculum interdum signif. interdum Linteolum. Gal. *Ἀναλαμβανέσθω διπτύχῳ ῥάκει τριβακῷ ὀξαλίδος χυλὸς*, Excipiatur succus oxalidis panniculo vestis detritæ. Diosc. *ῥάκος λινοῦν* sæpe dixit, *ἀντὶ τοῦ ὀθονίου*, ut *Λινῷ ῥάκει πωμάσαντες τὸ ἀγγεῖον*. Bud. Comm. *ῥάκη λινᾶ* ap. Diosc. Ruellius vertit Lacerata linteola, Marcell. Linteorum lacinias, ut annotant VV. LL. || *Ῥάκος* in Aristoph. B. (503.) *Σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι Κἀπ' εὐτελείᾳ τόνδε Τὸν * σανδαλίσκον καὶ τὸ ῥάκος*, quidam, ut Schol. scribit, Larvam exp. quidam *τριβώνιον*. Apud Eund. Π. (1065.) VV. LL. exp. Cicatricem, s. Rugam et laciniam faciei, *Εἰ δ' ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμύθιον, Ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη*, ut habet Bud. || Transfertur etiam, ut ead. VV. LL. tradunt, in Hominem nihili, ap. Lucian. Timone a veste detrita reticulataque sumto convitio. Æolice vero *Βράκος* pro *Ῥάκος* dicitur pleonasmo literæ *β*, ut *βράδιον, βρόδον, βρίζα*, pro *ῥάδιον, ῥόδον, ῥίζα*, sicut docet Eust. [Anal. 2, 180. *μυριέτης ἀλίοιο βίου ῥάκος*. Schneider. Lex. " Valck. Phœn. p. 114. Lennep. ad Phal. 19. Jacobs. Emend. 33. Valck. Diatr. 288. ad Callim. 2, 16. ad Lucian. 1, 398.; T. H. ad Dial. 108.; Belin. ad 5, 82. ad Diod. S. 1, 353. 2, 399. Wakef. Phil. 274. Jacobs. Anth. 8, 409. 9, 66. 11, 163. 12, 30. T. H. ad Aristoph. Π. p. 395. Conf. cum *φᾶρος*, Jacobs. Anth. 6, 356." Schæf. Mss. " De sene, Anthol. 75." Wakef. Mss. Glossæ: *Ῥάκος·* Pannum, Pannus, Linteolum.]

Ῥακόδυτος, ὁ, ἡ, Pannis laceris obsitus: *ῥακόδυτος στολή*, Eur. Rhes. (712.) UNDE *Ῥακοδυτέω, ήσω*, Pannis laceris obsitus sum. Chrys. in Ep. ad Rom. *Αὐχμῶσα, πεινῶσα, ῥακοδυτοῦσα*. [Legitur et * *Ῥακοδύτης, ὁ*, sed forma hæc perperam Schneidero suspecta est. " Pannosus, Chrys. in Matth. Hom. 74. T. 2. p. 461. *Ὁ πένης, ὁ ῥακοδύτης, ὁ ἄτιμος καὶ ἐξ ἀτίμων· τί γὰρ ἦλθον ἔχων;*" Seager. Mss.]

Ῥακοφορέω, ήσω, Laceram vestem gesto: UNDE *Ῥακοφορῶν, ῥάκεσιν ἐσθημένος*, Pannosus, Bud. [sed Schneidero susp.]

Ῥακένδυτος, (ὁ, ἡ,) Lacera veste indutus: *κακοείμων*, [Monachus. ET * *Ῥακενδύτης, ὁ, ἡ*, UNDE * *Ῥακενδυτέω*.]

[* *Ῥάκινος, ίνη, ινον*, Schneidero susp. Glossæ: *Ῥάκινος·* Panneus.]

Ῥακόεις, (εσσα, εν,) Pannis laceris plenus, Pannosus, Anthol. [Antiphil. ined. *χῶρον*. " Huschk. Anal. 226. Jacobs. Anth. 9, 412. Epigr. adesp. 176." Schæf. Mss.]

Ῥακώδης, ὁ, ἡ, Lacer, *ῥωγαλέος καὶ διεῤῥωγώς*: ut *ῥαγῶδες σῶμα*, Anthol. Gal. 2. ad Glauc. *Συμβαίνει πολλάκις ἧπαρ τὸ περὶ τῷ κατὰ τὴν ἀπόστασιν ἀθροισθέντι πύῳ δέρμα λεπτὸν ἱκανῶς γενέσθαι καθάπερ τι ῥάκος· ὅθεν ἡγοῦμαι τὸ ὄνομα αὐτῷ πρὸς τῶν ἰατρῶν τεθεῖσθαι, τὸ ῥακῶδες.* Ubi Linteosum reddi posse Bud. Comm. existimat, ad h. l. explicandum hæc e Celso 2. de Sudore adducens, Si minore vi opus est, etiam solum linteum: si majore, extincti titiones, involutique panniculis et sic circumdati. *Ῥακώδεις*

κόλποι, Sinus, quibus tenuis cutis et attritis vestium A fragmentis similis superjacet, VV. LL. [Gl. Ῥακώδης· Pannosus. " Jacobs. Anth. 8, 409. 10, 175. T. H. ad Aristoph. Π. p. 395." Schæf. Mss. " Senilis, Anthol. 477." Wakef. Mss.]

Ῥακωλέον, ῥάκος, Hes. [A Schneidero non agnoscitur.]

Ῥακόομαι, Laceror, et in modum detriti panniculi rumpor. Plut. (8, 545.) Τὰ δὲ ὑπὸ θηρίων δηχθέντα, καὶ τοὺς ὄνυχας μελαίνεται, καὶ τριχοῤῥοεῖ, καὶ τοῖς δέρμασι φλιδᾷ καὶ ῥακοῦται, Bud. Comm. Diosc. 5, 102. Οὐλὰς ἀπρεπεῖς, ἐῤῥακωμένα πρόσωπα καὶ σπίλων ἔμπλεα, Rugosas facies et cicatricosas laceratasque, Ruell. Rugosos vultus, Marcell. Sic etiam ῥάκος superius e Bud. ῥυτίδα exposui. [" Clem. Alex. Str. 491." Routh. Mss. " Ῥακόω, Wakef. Trach. 1103. T. H. ad Aristoph. Π. p. 395. * Ῥάκωσ Thom. M. Add. ad 535." Schæf. Mss. " Rugosum reddo, Clem. Alex. 281. Hippocr. 507. Pass., Plut. 2, 642. Perf. pass. ἐῤῥάκωμαι, Diosc." Wakef. Mss.]

Ῥάκωμα, τὸ, Ex attritis panniculis consuta vestis, B Budæo i. q. ῥάκιον, citanti in Comm. Aristoph. A. (432.) Ὦ παῖ, δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα. Plinio vero 27, 12. Rhacoma aliud est, videlicet i. q. Rha ponticum, ut Gorr. docet. [" Argum. Acharn." Schæf. Mss.]

Ῥάκωσις, ἡ, Vocabulum medicum est: quid autem sit, ostendit P. Ægin. 6, 67. Χαλωμένου τοῦ κατὰ τὸν ὄσχεον δέρματος, χωρὶς τῶν ἔνδον αὐτοῦ σωμάτων, ἡ ῥάκωσις γίνεται, Cum scroti cutis laxatur absque iis, quæ intra ipsum sunt, etc. [Cæl. Aurel. Chron. 5. p. 599. Cum corpora pannescunt. Vide Schneider. Lex. " T. H. ad Aristoph. Π. p. 395." Schæf. Mss. " Zenob. 6, 42." Wakef. Mss.]

" Καταρακόω, s. Καταῤῥακόω, Lacero. Unde κατεῤ-
" ῥακωμένος, Laceratus. Soph. Tr. p. 370. (1103.)
" Νῦν δ' ὧδ' ἄναρθρος, καὶ κατεῤῥακωμένος, Τυφλῆς ὑπ'
" ἄτης ἐκπεπόρθημαι τάλας, i. e. τὰς σάρκας σαπεὶς
" καὶ ἔχων αὐτὰς κρεμαμένας ὡς ῥάκη, Schol., Cui
" carnes computruerunt et veluti panni laceri de-
" pendent." C

Ῥακεάζω, Vestimenta desicco, ἱμάτια ξηραίνω, Hes. [A Schneidero non agnoscitur.]

[* Ῥάκελος, i. q. τραχὺς, σκληρός. * Ῥάκαλον Hes. exp. ῥόπαλον.]

Ῥάκιον, τὸ, demin. a Ῥάκος, Vestis vilis, detrita et pertusa, Bud. Aristoph. (A. 415.) Δός μοι ῥάκιόν τι τοῦ παλαιοῦ δράματος. Sumitur etiam pro Vili et detrito panniculo. Luc. (1, 332.) Τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον. Aristoph. Σ. (128.) ἡμεῖς δ' ὅσ' ἦν τετρημένα, Ἐνεβύσαμεν ῥακίοισι, κἀπακτώσαμεν. [Gl. Ῥάκιον· Pannuelum. " Belin. ad Lucian. 5, 82. Jacobs. Anth. 7, 59. ad Diod. S. 2, 399." Schæf. Mss.]

Ῥακιοσυῤῥαπτάδης, (ὁ, ἡ,) ὁ τὰ ῥάκια συλλέγων. Eur., ut docent VV. LL., ab Aristoph. (B. 842.) sic cognominatus fuit, quod aliorum poëtarum dictis, ceu plumis alienis, se ornarit: vel quod fere pannosos reges in scenam produxerit. [" Brunck. Aristoph. 3, 74." Schæf. Mss.] D

Ῥακίδες, (αἱ,) Surculi, Rami, ὀρόδαμνοι, κλάδοι, Hes. [Vide Ῥάχος et Ῥάδιξ. " Nicand. Th. 534." Wakef. Mss.]

" Περιῤῥακῖδες, proprie οἱ ἀπὸ τῶν φοινίκων κλάδοι,
" Palmarum termites. Nicander vero et aliis plantis
" tribuit, Th. (535.) de thymbra, ἥ τε καθ' ὕλην Οἴας
" θ' ἑρπύλλοιο περιῤῥακῖδας ἀέξει, Ramulos, Sarculos.
" Ita Schol."

¶ Ῥαχὴ, et in plur. ῥαχαὶ, in vite dicuntur, ut in VV. LL. annotatum est, Flagella, vel potius Brachia, quæ Duramenta et Duramina vocant Colum. et Plin., quæ in novellis vitibus putare, agriculturæ lege vetitum est. Sicque ap. Theophr. C. P. 3, 9. leg. est, Ἅπαν δὲ φυτὸν, ὅταν ἐκβλαστῇ τοπρῶτον, ἐᾷν ῥιζωθῆναι, μηδὲν κινοῦντα τῶν ἄνω· καθάπερ ἐπὶ τῶν ἀμπέλων ποιοῦσιν, ἀφιέντες τὰς ῥαχάς. [Schneider. Lex. " Ῥαχαὶ, Frequentia sarmentorum. Inde * Ῥαχὰς, Fruticetum, a fragore, qui auditur e conflictione flagellorum, sicut et Lat. vox a fragore." Scaliger Theophr. 3, 10.]

Ῥάχος, τὸ, a quo ῥάχη Hes. exp. * ἀποῤῥαχίσματα et ἀποσπάσματα. Et ῥάχος, ου, ὁ, Spinosus palus, Etym. et Eust. Apud eund. Hes. habetur ῥαχοὶ, cujus expp. ibi vide. [Schneider. Lex. " Φυλλίας ῥάχος, Sylb. ad Pausan. 177. 188.; Fac. ad 304. Valck. ad Ammon. 220.; ad Herod. 568. Ῥάχος, ὁ, Brunck. Soph. 3, 528." Schæf. Mss. " Xen. 579." Wakef. Mss.]

[* Ῥαχὰς, Locus sylvosus et sublimis. Vide Ῥαχή. Hes. Inscr. Sicula Gruteri p. 212. 213.]

Ῥαχία, ἡ, Rupes excurrens in mare, ita dicta quod circum illam fluctus collidantur. Vide Etym. et Schol. Thuc. p. 125. (4, 10.) Καὶ ἀμυνομένους παρ' αὐτὴν τὴν ῥαχίαν. Suid. a Thuc. ῥαχίαν appellari scribit Locum, cui alliduntur fluctus, dicens etiam esse ἀκτὴν, Iones autem sic appellasse τὴν ἄμπωτιν καὶ ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης, i. e. ut Cam. interpr., Maris gurgites et recessum. Idem meminit Proverbii, Ῥαχίας λαλίστερος. Hes. ait ῥαχίαν nominari πάντα πετρώδη αἰγιαλόν. Vide Eust. Etym. Valla ap. Herod. 2. ῥηχίην vertit, Vadosum æstuarium. Quidam addunt, Reciprocationem fluctuum s. Aquarum æstum ita dici. || At Etym. vult et Terram quandam in metallis ῥαχίαν appellari: et ap. Soph. ῥαχίαν de Monte dici. Quinetiam Locum arboribus consitum, a quibusdam ῥαχίαν fuisse nominatum. [" Diod. S. 3, 15. Τὰς δὲ οἰκίας ἔχουσιν οὐκ ἄποθεν τῆς θαλάττης παρὰ τὰς ῥαχίας, καθ' ἃς εἰσιν οὐ μόνον βαθεῖαι κοιλάδες. Et inferius: Ὅταν γὰρ πλημμυρὶς τῆς θαλάσσης ἐπὶ τὴν χέρσον φέρηται λάβρως, ἡ μὲν θάλαττα πᾶσαν τὴν ῥαχίαν ἐπικλύζουσα καλύπτει." Brunck. Mss. " Ἁλίστονοι ῥ., Æsch. Pr. 713. χέρσοισι ῥ., Dioclis Ep. 4. ἀνεκβάτους ῥ., Lycophro 379. ῥ. πέτρᾳ καὶ πάγῳ, Nicet. Annal. 3, 4. Heliodor. πρὸς ταῖς ῥ. τῶν κυμάτων, Polyæn. 5, 6. Ad Herod. 8, 129. Agathem. 2, 17. Epitome Strabonis 3. p. 31. 32. Hudson. Plut. Sertorio 7. Τοῦ πελάγους ἀνισταμένου (ζεφύρῳ λαμπρῷ,) καὶ τὰ πλοῖα πλάγια ταῖς ῥ. περιβάλλοντος. Athen. 9. p. 377. Νόει ὄχλου τοιούτου ῥακείαν ἠθροισμένην, i. q. θόρυβον: Plut. 9, 155. 160." Schneider. Lex.] " Βρακείας, Hes. " dici scribit τραχεῖς τόπους, Loca aspera." [De v. ῥαχία plurima scripsit E. H. Barker. in Classical Journal 21, 38—41. 30, 311-2.; et in British Critic, Sept. 1811. p. 228—30. Adde Boissonad. in Classical Journal 28, 358. Glossæ: Ῥαχία· Cautes. " Ῥάχις, Dorsum; ῥαχία, Saxum, quod extat e mari. Virg. Æn. 1. Dorsum immane mari summo." Scaliger ad Aristot. H. P. Ῥαχία, " Dionys. H. 1, 535. Boissonad. Philostr. 452. Jacobs. Anth. 9, 74. Herod. 598. ad 680. Ῥαχίας, Brunck. Soph. 3, 528." Schæf. Mss. " Restagnatio maris, Dio Cass. 211. Paus. 10. Herod. 2, 11. De violento imbre, Ælian. H. A. 387. Strepitus, Plut. 9, 155." Wakef. Mss. " Τὰ κύματα, ἃ περὶ τὸν αἰγιαλὸν ῥήσσονται, Angl. Breakers: the broken waves, Where in white foam the ocean raves Upon the shelving shore. Polyb. 1, 37. Τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ῥαχίας πρὸς ταῖς σπιλάσι καὶ τοῖς ἀκρωτηρίοις καταγνύμενα. Figurate, Sonitus, Strepitus, Fremitus, Plut. Mor. 789. Λόγου μὴ ῥαχίαν ποιοῦντος ἐν δήμῳ καὶ ψόφον, ἀλλὰ νοῦν ἔχοντος." Seager. Mss.]

[* Ῥαχιώδης, ὁ, ἡ, Scopulosus. Strabo 1093. ῥ. et ἀλίμενον conjungit: 373. Ῥ. γὰρ καὶ προσεχὴς ὁ πλησίον αἰγιαλός. " Toup. Opusc. 1, 381." Schæf. Mss.]

[* " Δυσράχιος, (ὁ, ἡ, Scopulosus,) Litus habens scopulosum." Wakef. Mss.]

Ῥάχις, ἡ, Spina dorsi, ita dicta secundum quosdam a metaph. τῆς ῥαχίας, quæ signif. Rupem in mare excurrentem, ut modo dictum fuit. Alii alias hujus appellationis reddunt rationes, de quibus consule Etym. Ῥάχις pro Dorso folii citatur in VV. LL. Item pro Dorso terræ, ex Anthol. Et pro Dorso montis, ut Lucian. loquitur, ap. Herod. 4. et Anthol. itidem dicitur La côte d'une montagne. In iisdem LL. ῥάχις est Pars lævis, a qua in polypode ordo acetabulorum inchoatur, ap. Aristot. de Anim. 4. HINC Ῥαχίτης, (ὁ,) ut ῥαχίτης μυελὸς, Spinalis medulla, Spinæ dorsi medulla. ET Ῥαχίζω, Per spinam disseco. Quidam autem generalius exp. Concido ingenti plaga, quod optime respondet nostrati verbo Echiner. Soph. Aj. (56.) ἔκειρε πολύκερων φόνον, Κύκλῳ ῥαχίζων. Et (299.)

ἔσφαζε κἀῤῥάχιζε. Vide Schol. A q. v. deductum Ῥαχιστὴς, (ὁ,) signif. Virum perditum, et qui gravia mala perpetrat, si eid. Schol. credimus, sed ap. eum legitur hæc vox sine σ. Hesychio autem Ῥαχιστὴρ, (ῆρος, ὁ,) non solum hoc signif., sed etiam Mendacem et ostentatorem. [Ῥάχις, Archelaus Antigoni 96. μυελὸς κοίλης ῥ. Dionys. Hal. A. R. 5, 44. ὀρεινὴν ῥ. pro ὄρους ῥ. Glossæ: Ῥάχις· Spina, Dorsum. Ῥάχεις· Tesqua. Ῥαχιαῖος, α, ον, Ad spinam dorsi pertinens, Hippocr. 399, 44. 438, 49. Ῥαχίτης, 129, 32. 440, 6. * Ῥαχῖτις, ἡ, ut ῥ. νόσος. * Ῥαχιστὸς, ἡ, ὸν, Amph. ap. Athen. 295. κρανίων μέρη ῥ. Ῥαχίζω, Æsch. Pers. 430. Οἱ δ', ὥστε θύννους ἤ τιν' ἰχθύων βόλον, Ἀγαῖσι κωπῶν, θραύσμασίν τ' ἐρειπίων Ἔπαιον, ἐῤῥάχιζον. "Ῥάχις, Phrynich. Ecl. 127. Thom. M. 637. Wakef. Herc. F. 350.; Trach. 675. Leon. T. 98. Jacobs. Anth. 11, 73. Heyn. ad Apollod. 1157. Ruhnk. Ep. Cr. 131. 170. Toup. Emend. 1, 213. ad Charit. 240. Ὄνου ῥάχις, Jacobs. Anth. 6, 165. Wakef. Georg. 9. Ῥ. ἱερὰ, Agathias 55. Dorsum montis, ad Diod. S. 2, 640. Dionys. H. 2, 946. Musgr. Hippol. 747. Ῥαχίζω, Ῥαχιστὴς, Toup. Opusc. 1, 199. 396.; Emend. 2, 132. Ῥαχιτὴς, Opusc. 1, 396." Schæf. Mss. "Ῥάχις, Dorsum montis, Polyb. 251. Ῥαχίζω, Pass., Schol. Il. I. 208. Ῥαχιτὴς, Dorsualis, Toup. Suid. 2, 132. Gloriosus, Improbus, Strabo 373." Wakef. Mss.]

[* Ῥαχάδην, Spinatim, Hes. Schneidero susp. Cf. Λοχάδην.]

[* Ῥακίζω, ET * Ῥακκίζω, et * Ῥακχίζω, i. q. ῥαχίζω. "Hes. Phot." Wakef. Mss.]

[* Ῥαχόω, Schneider. Lex. v. Ῥάχος.]

[* Ὑποῤῥαχὶς, ίδος, ἡ, J. Poll. 2, 136. Ὑποῤῥαχὶς δέ ἐστιν, ἡ μέχρι ὀσφύος κοιλότης.]

¶ Ῥὰξ, αγὸς, ἡ, Acinus. Plato de LL. 8, (430.) Ἐὰν δὲ δὴ δοῦλος μὴ πείσας τὸν δεσπότην, τῶν χωρίων ἅπτηταί του τῶν τοιούτων, κατὰ ῥᾶγα βοτρύων καὶ σύκων συκῆς, ἰσαρίθμους πληγὰς τούτοις μαστιγούσθω, Juxta acinorum in racemo numerum. Non tantum vero de uvæ acinis ῥὰξ dicitur, verum etiam de aliarum plantarum acinis; nam Diosc. trago ῥᾶγας tribuit, et Theophr., sicut et idem Diosc. allio: quas allii ῥᾶγας Plin. Nucleos interpr. 19, 6. Vide et Ῥὼξ paulo post. || Ῥᾶγες vocantur etiam, ut Ruf. Eph. testatur, τὰ ἔσωθεν πέρατα τῶν δακτύλων, quæ et κορυφὰς nominat, Extremitas nimirum digitorum intro vergens, quæ rotundior est, ubi pulpulæ teretes digitos terminant, q. d. Uvas. Cam. ["Ῥὰξ, Soph. ap. Clem. Alex. Str. 565." Routh. Mss. J. Poll. 2, 146. "Pierson. ad Mœr. 39. Valck. Ammon. 175.; Callim. 289. Vit. Soph. p. x. Epigr. adesp. 130. Phrynich. Ecl. 26. Thom. M. 774. Jacobs. Anth. 6, 270. 8, 354. 9, 196. Diodor. Zon. 6. Epigonus 1. Brunck. Soph. 3, 440." Schæf. Mss. "Apoll. Sm. 5. Araneæ species, Ælian. H. A. 161." Wakef. Mss.]

"Ῥάγα, Vigor, Vis, Impetus, ἀκμὴ, βία, ὁρμὴ, "Hes. Est etiam accus. a nom. ῥάξ."

[* "Ῥάγος, i. q. ῥάξ, Nicand. Al. 184." Wakef. Mss.]

Ῥαγοειδὴς, et (contr.) Ῥαγώδης, ὁ, ἡ, Acini formam habens. Hoc nomine appellatur secunda oculi tunica, ὅτι, ut scribit Ruf. Eph., Ἔοικε ῥαγὶ τῇ ἔξωθεν λειότητι καὶ τῇ ἔσωθεν δασύτητι. Gorr. inde dictam vult, quod uvæ folliculo, a quo pediculus avulsus est, quam simillima sit; ut enim illum, ita et hanc tunicam parte sui anteriore leviter compressam esse, et in medio ad pupillam, perforatam. Hanc sic describit Cels. 7, 7. Huic (κερατοειδεῖ) interior adjuncta est media parte, qua pupilla est, modico foramine concava, circa tenuis, ulterioribus partibus ipsa plenior, quæ ῥαγοειδὴς a Græcis nominatur. J. Poll. 2, (70.) hanc tunicam ῥογοειδῆ etiam vocat; sed mendose, ut opinor. ["Theoph. Nonn. 72. Suid. v. Κόρη." Routh. Mss.]

Ῥαγολόγος, ὁ, (ἡ,) Acinorum collector, epith. est echini in Anthol. ut testatur Suid. UNDE Ῥαγολογέω, ήσω, Acinos lego; quo Theocr. Schol. (5, 113.) utitur, accus. ei jungens, ut videre potes in Ῥαγίζω. ["Suid. Gloss. SS. 103." Routh. Mss. "Ῥαγολόγος, Epigr. adesp. 131. * Ῥαγολογία, Toup. Opusc. 2, 201." Schæf. Mss. "Suid. Ἐπιφυλλίδα." Wakef. Mss.]

[* Μεγαλόῤῥαξ, αγος, ὁ, ἡ, Magnos habens acinos. "Strabo 1057." Wakef. Mss.]

Μικρόῤῥαξ, αγος, ὁ, ἡ, Parvos acinos habens. Μικρόῤῥαξ σταφυλὴ citat Bud. e Plat. de LL. 8.

Ὀμφακοῤῥὰξ, ᾶγος, (ὁ, ἡ,) Acerbos et immaturos acinos habens. Anthol. unico ρ, Ἡ τοὺς ὀμφακορᾶγας ἐγείναο τοὺς ἀπεπάντους Βότρυας, [Anal. 2, 231.]

[* Πεντάῤῥαγος, ὁ, ἡ, Anal. 1, 223. "Toup. Opusc. 1, 526. Jacobs. Anth. 7, 76." Schæf. Mss.]

Ῥαγικὸς, (ἡ, ὸν,) q. d. Acinalis. Ῥαγικοὶ μίσχοι ap. Theophr. H. P. 3, (18.) Acinorum pediculi.

Ῥάγιον, τὸ, Acinus parvus. || Est etiam Phalangii species, ut Aëtius Tetrab. 4, 1, 18. testatur, figura rotunda, colore vero nigra, acini uvæ nigræ similitudine: unde etiam appellationem accepit. Ῥὼξ vero a Nicandro dicitur, ut inferius videbis. ["Phrynich. Ecl. 26. Thom. M. 775." Schæf. Mss. "Etym. M. 705, 52." Wakef. Mss.]

Ῥαγίζω, ίσω, Acinos carpo. Theocr. 5, (113.) Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι, i. e. τοὺς ῥᾶγας ἀναλέγουσι, ῥαγολογοῦσιν αὐτὰς, Schol. ["Jacobs. Anth. 9, 196." Schæf. Mss.]

[* Ῥάγος, τὸ, ET * Ῥαγόω, i. q. τέμνω, Suid. Etym. M., Schneidero susp.]

¶ Ῥωγὴ, ἡ, Fissura, ῥῆξις, * ἀποῤῥωγὴ, * ἀπόῤῥηξις, Hes. [i. q. ῥαγή. "Od. X. 143. Oppian. C. 4, 391. Nonn. D. 1, 418." Wakef. Mss.]

Ῥωγαλέος, (α, ον,) Rimosus, Fractus, κατεῤῥηγμένος, διεῤῥωγὼς, διεσχισμένος, κατατετρημένος, ῥακώδης, Hes. * πολύσχιστος, Eust. Od. N. (435.) Ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ: (438.) πήρην Πυκνὰ ῥωγαλέην. ["Valck. Ep. ad Röv. 67. Heyn. Hom. 4, 272." Schæf. Mss. "Manetho 6, 435." Wakef. Mss. Wolf. Anecd. Gr. 3, 43.]

Ῥωγὰς, άδος, ἡ, adj. Lacera, Fracta, Rimosa, διεῤῥωγυῖα, Suid. citans hoc exemplum, Ἐν τῇ δ' ἔκειτο ῥωγὰς αἰπόλων πήρα, Ἄρτων ἑώλων πᾶσα καὶ κρεῶν πλήρης. Nicand. Th. (644.) Ἢ σφέλᾳ, ἢ ὅλμῳ κεάσας, ἢ ῥωγάδι πέτρῃ, Schol. τῇ λιθίνῃ ἴγδῃ. Hes. exp. etiam κρημνὸς διεσχισμένος: ita ut sit i. q. Rupes Lat. aut Saxum hians. Nicand. Th. (389.) Οὐ γὰρ, ὅτ' ἂν χαράδρεια λίπῃ καὶ ῥωγάδα πέτρην, Schol. κεχαραγμένην, τουτέστι τὸν φωλεόν. Ῥωγὰς Hesychio in plur. signif. etiam ῥαγάδας γῆς, Rimas terræ, quod Marcellum quoque in Diosc. 4. tradere annotant VV. LL. Idem Hes. scribit ῥωγὰς signif. etiam aliis ὀρσοθύραν, aliis * ἐκτομάδα, aliis θυρίδας, aliis κλίμακας καὶ αὐτοὺς τοὺς βαθμοὺς τῶν κλιμάκων. [Apoll. R. 4, 1448. ῥωγάδος ἐκ πέτρης. Κάπετος, Posidipp. 17. "Toup. Opusc. 1, 122. 2, 122. Jacobs. Anth. 8, 152." Schæf. Mss.]

Ῥωγμὴ, ἡ, Rima, Bud. Comm. citans Aristot., Καὶ τιθασσευόμενος δὲ ἤδη δρυοκολάπτης, ἀμύγδαλον εἰς ῥωγμὴν ξύλου ἐνθεὶς, ἐν τρίτῃ πληγῇ διέκοψε. Interpr. etiam Salebram ibid. Ῥωγμὴ quoque ap. Medicos est, ut Gorr. habet, Divisio calvariæ superficiaria, vel profunda quidem, sed eatenus, ut fractum os loco non moveatur. Differentia est fracturæ capitis, ut habetur ap. Paul. 6, 9. [Aristot. H. A. 9, 9. "Heringa Obs. 62." Schæf. Mss. "Fractura, Hippocr. 987. (alibi.)" Wakef. Mss.]

Ῥωγμὸς, ὁ, Rima, ῥῆξις, ὄγκος, κοῖλος τόπος, Hes. ῥῆξις γῆς, Suid. [Bio 11. Ἐκ θαμινῆς ῥαθάμιγγος, ὅκως λόγος, αἰὲς ἰοῖσας, Χὰ λίθος ἐς ῥωγμὸν κοιλαίνεται. "Brunck. edidit ῥωχμόν: utraque forma fuit usitata." Valck. P. Ægin. 6, 33. Μετά τινος ῥωγμοῦ πνεύματος ἐξιόντος. "Toup. Opusc. 2, 83. Valck. ad Bion. 328. Heyn. Hom. 8, 443." Schæf. Mss.]

[* "Ῥωγμοειδὴς, ὁ, ἡ, Rimæ speciem referens. Hippocr. 903(=448, 23.)" Wakef. Mss.]

["Ῥωχμὴ, (ἡ,) Rima. Wakef. ad Bion. 14, 2. Jacobs. Anth. 12, 209." Schæf. Mss. "Fabric. B. G. 1, 21. Fremitus oris, Clem. Alex. 219." Wakef. Mss. Marc. Sidet. 79.]

Ῥωχμὸς, ὁ, Scissura, Rima, ῥῆξις, ἢ βάθος γῆς, ἢ ῥηγμὸς, Hes. ῥῆγμα γῆς, Suid. Proprie vero Scissuram in genere signif.: Il. Ψ. (420.) Ῥωχμὸς ἔην γαίης, et Eust. ῥῆγμα exp. et Schol. ῥῆξις, addens postea ad ampliorem exp. τόπος κεχαραγμένος ὑπὸ ὀμβρίου ὕδατος. Bud. Comm. Terræ discessionem reddit et χάσμα. VV. LL. Terræ labem e Cic. interpr. [Clem. Alex.

Pæd. 2, 9. Aret. Acut. 1, 6. Cæl. Aurel. Acut. 2, 10. Rhogmus, i. q. Ronchus, a ῥέγχω. " Wakef. ad Bion. 14, 2. Valck. ad 328. Wakef. S. C. 3, 113. Heyn. Hom. 8, 443." Schæf. Mss. Eust. 335. " Opplan. C. 3, 323. Manetho 4, 322." Wakef. Mss.]

[* Βαθύῤῥωχμος, ὁ, ἡ, Præruptus. Quint. Sm. 1, 686. τοῦ δ' ὑπὸ ποσσὶν Ἄγκεα κίνυτο μακρὰ, βαθύῤῥωχμοί τε χαράδραι.]

'Ρὼξ, ωγὸς, ἡ, Fissura, ῥῆγμα, Eust. σχίσμα, Varin. UNDE Ἀμφιῤῥὼξ, ῶγος, (ὁ, ἡ,) Undiquaque ruptus, ἠνεῳγμένος, Suid. ut Anthol. (Antip. S. 34.) κλωβοὺς τ' ἀμφιῤῥῶγας, et Apoll. R. (1, 995.) ἀμφιῤῥῶγας πέτρας. ET Ἀῤῥὼξ, ῶγος, (ὁ, ἡ,) Infractus, i. q. ἄῤῥηκτος et ἀῤῥαγὴς, [Soph. Ant. 251. "'Αμφιῤῥὼξ, Jacobs. Anth. 8, 25. Brunck. Apoll. R. 45. 215." Schæf. Mss.]

'Ρὼξ, Suidæ est etiam εἶδος πέτρας, si mendo carent ejus exempla. Apud Hom. vero Od. X. (143.) Ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο, Eust. exp. διόδους, ῥήγματα, θυρίδας: dicens quosdam in neutro etiam gen. ῥῶγας accepisse ut κῶας. "'Ρῶγες, Pars " magnæ domus, VV. LL.: quæ hanc interpr. su" munt ex ista exp. μεγάρου μέρος. Vide Eust."

'Ρὼξ, idem quoque signif. quod ῥὰξ, et κόκκος, ut Hes. et Suid. habent, ὁ ῥὼξ ἐν τῷ βότρυϊ, Acinus in racemo. Es. 68. 'Ρωγῶν μείζους θύλακοι, Acinis majores folliculi. Eust. tamen ῥὼξ pro Acino sumtum, barbarum esse scribit. Hes. vero, in 'Ρᾶγα, scribit, Ἣν ἡμεῖς ῥῶγα, Ἀττικοὶ ῥᾶγα. HINC Πυκνοῤῥὼξ, ῶγος, (ὁ, ἡ,) Densus acinis, epith. vitis. [Epigr. Diodori 3. Schneidero est πυκνόῤῥωξ, afferenti ETIAM * Πυκνόῤῥωγος, ὁ, ἡ, sed nobis susp. est ista forma. " Πυκνοῤῥὼξ, πυκνοῤῥὰξ, Jacobs. Anth. 8, 203." Schæf. Mss.] ET Φιλοῤῥὼξ, ῶγος, (ὁ, ἡ,) Amans acinorum; itidem vitis epith. in Epigr. de Soph. [Anal. 1, 168. ἄμπελος. " Brunck. Soph. 1. p. XI. Ed. 4. Jacobs. Anth. 6, 331." Schæf. Mss.] ET Εὐρώγης, ὁ, ἡ, q. d. Bene acinatus, Acinosus. Εὐρώγεα πεντάδα σταφυλῆς, [Anal. 2, 166. " Jacobs. Anth. 7, 76. Leutul. Getul. 3." Schæf. Mss.]

'Ρὼξ, inquit Gorr., ὁ ῥαγοειδὴς χιτών: sic dicta est Tunica uvea, quæ tantam habet cum uva similitudinem, ut uvæ etiam nomine donata sit.

'Ρὼξ quoque dicitur Phalangium quoddam ab acini similitudine, quod ipsum et 'Ράγιον ab Aëtio dictum fuisse paulo ante indicavi. Etym. tamen Scorpii speciem esse vult; de quo Nicand. Th. (716.) αἰθαλόεις ῥὼξ Κέκληται, πισσῆεν, ἐπασσύτερος ποσὶν ἕρπων. Ubi notandum est, cum Animalculum id signif., ῥὼξ a fem. in masc. transire.

[" 'Ρὼξ, Epiphan. Hær. 45, 1. cf. LXX. in Lev. 19, 10." Routh. Mss. Glossæ: 'Ρώξ· Acinus, Acina. 'Ρῶγες· Acini, Grana. " Pierson. ad Mœr. 37. Phrynich. Ecl. 26. Thom. M. 774. Jacobs. Anth. 6, 331. 8, 354." Schæf. Mss. " Schol. Nicand. Th. 655." Wakef. Mss.]

[* Ἰσχιοῤῥωγικὸς, ἡ, ὸν, ut ἰσχιοῤῥ. στίχος, Jambi species, Tyrwhitt. de Babrio 28=17=13. " Schneider. ad Æsop. 39." Schæf. Mss.]

" Λοφόῤῥωγα, Hesychio τὸν ἀπεῤῥωγότα τοὺς ὤμους." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* Μικρόῤῥωξ, ωγος, ὁ, ἡ, i. q. μικρόῤῥαξ, et μικροῤῥοπύγιος. " Parvas uvas habens, Hesych." Wakef. Mss.]

[* Πλευμοῤῥὼξ, ET, teste Schneider., * Πλευμοῤῥωγὴς, ὁ, ἡ, Vulsus. Hippocr. 191, 21=533, 10.]

[* 'Ρωγολογέω, i. q. ῥαγολογέω, UNDE * Ἐπιῤῥωγολογέω, Racemos lego, i. q. * ἐπικαρπολογέω. " Ad Hesych. 1, 1382. 14." Dahler. Mss. Joseph. Macc. 3. τοὺς ἀμπελῶνας.]

¶ 'Ρηγμὶν, ῖνος, ἡ, Littus. Eust. dicit esse i. q. θὶν et αἰγιαλὸς, περὶ ὃν ῥήσσονται καὶ θείνουσιν, ὅ ἐστι τύπτουσι, τὰ κύματα πλήττοντα: ideoque et παραπλῆγας ἀκτὰς vocari. Alibi autem ῥηγμῖνα ab Hom. appellari ἐπιφάνειαν, ἤτοι τὸ ἐπιπολάζον θαλάσσης, quam et εὐρέα νῶτα θαλάσσης nominet, παρὰ τὸ ῥήγνυσθαι κύμασι: ἢ ἐπεὶ κύματα ῥήγνυται καὶ ἐκεῖ. Et βαθεῖαν in Od. M. (214.) addi, propterea quod ῥηγμὶν ἡ κατὰ τοὺς αἰγιαλοὺς sit ἀβαθὴς vel ἀγχιβαθὴς, hæc autem βαθεῖα: dicit enim Hom. l. c. Ὑμεῖς μὲν κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα

A βαθεῖαν Τύπτετε. Bud. vero scribit ῥηγμῖνα proprie esse τὸ ὕδωρ τῇ γῇ προσρηγνύμενον, citans h. l. Aristot. Meteor. 2, (8.) Τοῦτο δὲ συμβαίνει περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἐν τῇ θαλάττῃ· ὅταν μὲν γὰρ κυμαίνουσα ἐκβαίνῃ, σφόδρα παχεῖαι καὶ σκολιαὶ γίνονται αἱ ῥηγμῖνες· ὅταν δὲ γαλήνη, διὰ τὴν μικρὰν ἔκκρισιν, λεπταί εἰσι καὶ εὐθεῖαι. [" Heyn. Hom. 8, 56. Dawes. M. C. 161. 498. Markl. Iph. p. 258. Jacobs. Anth. Proleg. 54. Gesner. Ind. Orph. Jacobs. Exerc. 2, 172. Wakef. S. C. 3, 141." Schæf. Mss. Vide notata in Ἀκτή. " Ipse fluctus, Angl. A breaker, Il. E. 229. Cum ἀκτὴ, Quint. Sm. 3, 510." Wakef. Mss.]

'Ρηγμὸς, ὁ, Littus, διὰ τὸ ῥήσσειν τὰ κύματα ἐκεῖ. Hes. [Gl. 'Ρήγεος, 'Ρηχεὸς, 'Ρηγμός· Maceries. " 'Ρηγμὸς, Heyn. Hom. 8, 107. 443." Schæf. Mss.]

'Ρήσσω, ῥῆξαι, antiquis signif. etiam βάπτω, Tingo. [" Eust. Il. 694, 7." Wakef. Mss.]

'Ρῆγος, τὸ, Stragula tincta. Eust. tradit ῥῆγος de quorundam sententia esse τὸ * σαγίον, διὰ τὰ ῥήγματα τῶν κροσσῶν: alibi vero dicit, ῥήγεα τὰ βαπτὰ ἱμάτια
B ἢ ὑφάσματα, ἢ καὶ ἄλλως τὰ περιστρώματα, καὶ πάντα τὰ βαπτά· παρὰ τὸ ῥῆξαι ὅ ἐστι βάψαι, κατὰ γλῶσσαν, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. Od. Γ. (349.) Ὧι οὔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ. Hes. vero exp. etiam ῥάκος, περίστρωμα, σπάραγμα, προσκεφάλαια. HINC 'Ρηγεὺς, έως, ὁ, Tinctor, βαφεὺς, Hes. Pro eod. ap. Etym. legitur 'Ραγεὺς, et ap. Hes. 'Ρογεύς. 'Ρεγεὺς quoque VV. LL. idem signif., quemadmodum ῥέγος etiam ap. Hes. exp. βάμμα, ῥάκος et ῥάμμα, cujus exemplum Etym. affert ex Anacr. ποιεῖ ἁλιπόρφυρον ῥέγος: et ῥέγμα ab Etym. pro eod. ponitur, citante h. l. ex Ibyco, Ποικίλα ῥέγματα, at ap. Hes. scribitur etiam 'Ρεγισταὶ ead. signif. [" 'Ρηγεὺς, βαφεὺς, a ῥῆγος, βεβαμμένον ἱμάτιον, a ῥῆξαι, βάψαι. Dalechamp. Ὅμηρος τῶν στρωμάτων, τὰ μὲν κατώτερα λῖτα εἶναι φάσκει, ἤτοι λευκὰ, καὶ μὴ βεβαμμένα, ἢ πεποικιλμένα· τὰ δὲ περιστρώματα ῥήγεα, καλὰ, πορφύρεα. Athen. 2." Gataker. Mss. Vide Schneider. Lex. et infra v. Χρυσοῤῥαγής.] " 'Ρέγος, Cingulum, Hes." [" Il. I. 657. Αἱ δ' ἐπιπειθόμεναι στόρεσαν λέχος ὡς ἐκέλευσε, Κώεά
C τε, ῥῆγός τε, λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον. Od. Δ. 297. Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ Πορφύρε' ἐμβαλέειν στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 5, 682. 8, 732. 'Ρήγεα, Casaub. ad Athen. 98. ad Lucian. 1, 377. ad Od. Γ. 349." Schæf. Mss. " 'Ρηγεὺς, Schol. Il. I. 657." Wakef. Mss.]

[* Δύσρηκτος, ὁ, ἡ, Qui non facile perrumpi potest.]

[* Ἀμφιῤῥήγνυμι, Undique rumpo. Quint. Sm. 1, 39. Αἰθέρος ἀμφιραγέντος ὑπαὶ νεφέων ἐριδούπων. Cf. Il. Θ. 554. Π. 300. Οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπεῤῥάγη ἄσπετος αἰθήρ. " Heyn. Hom. 6, 451. * Ἀμφιρήσσω, Koen. ad Greg. 40. ad Il. N. 439." Schæf. Mss.]

Ἀναῤῥήγνυμι, v. Ἀναῤῥηγνύω, Diffringo, Disrumpo. Item, Disseco, Diffindo. Aristot. de Mundo, Σεισμοὶ βίαιοι πολλὰ μέρη τῆς γῆς ἀνέῤῥηξαν. Soph. Aj. (236.) Τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνεῤῥήγνυ.

Ἀναῤῥήγνυμι, Erumpere facio, Erumpo, act. sumtum, pro Emitto cum eruptione. Ἀναῤῥήγνυμι, inquit Bud. Effundo, Violenter edo, Emitto, Enitor. Greg. εἰς Ἀθαν. Καὶ ὃν ὤδινε πόῤῥωθεν ἐν ἑαυτῷ βασι-
D λίσκον τῆς ἀσεβείας, ἀναῤῥήξας ἀθρόως.

Ἀναῤῥήγνυμαι, Diffringor, Disrumpor. Item, Dissecor. ‖ P. Ægin. ἀναῤῥηγνύμενα ulcera sunt, quæ præpropere cicatricem duxerunt, et postea φλεγμαίνοντα ἀναῤῥήγνυται, ut scribit Bud., non addens quomodo ἀναῤῥήγνυσθαι sit in hujusmodi ll. interpr. Ego autem existimo posse exp. Disrumpi, vel Rumpi: ut Tibull. 2, 3, (10.) dixit Pustulam ruptam: Læderet et teneras pustula rupta manus.

Ἀναῤῥήγνυμαι, Erumpo, ut ἀναῤῥήγνυνται πηγαὶ, Erumpunt fontes, Greg. Apud Eund. Ὥσπερ πῦρ ἐμφωλεῦον ὕλαις, ἢ ῥεῦμα βίᾳ κρατούμενον, εἰ καιροῦ λάβοιντο, ἀνάπτεσθαι καὶ ἀναῤῥήγνυσθαι φιλοῦσι: ubi ἀναῤῥήγνυσθαι videtur ad ῥεῦμα, sicut ἀνάπτεσθαι ad πῦρ referre. Plut. Ἐθνῶν τοσούτων ἅμα ἀναῤῥαγέντων. Idem, Cicerone (19.) Ἀλλ' εἰς ἅπαν ἀναῤῥαγήσεσθαι τόλμης, In omnem erupturos audaciam. Apud Eund. (1, 14.) Ἀνεῤῥάγησαν κακίαι. Sic dicitur aliquando ἀνεῤῥάγη πόλεμος, Erupit bellum.

Ἀνέῤῥωγα, ut ἔῤῥωγα a simpl. ῥήγνυμαι, Disruptus

sum. Apud Aristot. de Anim. 2. Ἀνεῤῥωγὸς στόμα exp. a quibusdam Os rescissum; at secundum Bud. exp. fuerit Hians vel patens; est enim ἀνεῤῥωγὼς interdum Apertus, Hians, Patens: cujus signif. exempla citat duo ex Aristot. Est tamen ἀνεῤῥωγὼς proprie Disruptus s. Discissus, aut Dissectus; sed, quia quæ disrupta s. dissecta sunt, hiant, ideo recte illo modo exp.

" Ἀναῤῥωγὼς, VV. LL. afferunt pro Patens, Apertus, Hians, Hiulcus s. Rimis fissus; sed scr. potius " ἀνεῤῥωγώς. Alioqui enim augmento careret."

[" Ἀναῤῥήσσω, Chrys. π. Προν. 4. T. 6. p. 873. Πόσοι θήκας τῶν κατοιχομένων ἀναῤῥήσσουσι; Active sumtum, Excito, Plut. Flamin. 684. HSt. Ἐνταῦθα δὴ ταῖς κατηγορίαις λαμπροὶ, λαμπρῶς τὰς πόλεις ἀνεῤῥήγνυσαν Αἰτωλοί." Seager. Mss. Aristot. Meteor. Ὕδατα ἀνεῤῥάγη. Glossæ: Ἀνεῤῥωγώς· Passus. "Ἀναῤῥήγνυμι, Anton. Lib. 216. Verh. Musgr. Hec. 1040. ad Charit. 255. Soph. Œd. T. 1075. Wakef. S. C. 4, 216. Villois. ad Long. 305. Consero, sc. pugnam, Theocr. 22, 172. Ἀναῤῥήττω, Diod. S. 1, 698. 2, 29. 206. Conf. cum ἀναῤῥίπτω, ad 2, 283. 311." Schæf. Mss. " Ἀναῤῥήγνυμι, Voce erumpo, Suid. Erumpo in bellum, Plut. 2, 327. Pass. 4, 208. Joseph. 956. Erumpere facio, Philo J. 1, 389. Dirumpo, Joseph. 404, 17. Diffindo, sc. terram fodiendo, Eur. Tro. 1153. Ἀνεῤῥωγὼς, Patens, Athen. 315." Wakef. Mss.]

Ἀνάῤῥηξις, ἡ, Disruptio, Discissio. Plut. (5, 215.) Ἐμβολαὶ νηῶν οὐκ ἦσαν, οὐδὲ ἀναῤῥήξεις. [" Schol. Nicand. Th. 240. ET * Ἀναῤῥηξία, (ἡ,) Idem, Villois. Anecd. Gr. 1, 197." Wakef. Mss.]

[* " Ἀναῤῥαγὲς, Non frangibile, Schol. Æsch. Pr. 6. e vitiosa lectione." Wakef. Mss.]

Ἀναῤῥῶγες, αἱ, Nomen e præt. ἀνέῤῥωγα formatum, Ruptura s. Disruptura, Pars disrupta, vel Rima, s. Hiatus. Gramm. exp. illum locum, ἀναῤῥῶγας μεγάροιο, τὰς ἐν τῷ μεγάρῳ διόδους· ἵν' ᾖ τὸ * ἀνάῤῥηγμα τοῦ τοίχου· ἢ τὰς ῥαγάδας· οἱ δὲ τὰς ἀναβάσεις. Sed melius ἀνὰ ῥῶγας, de quo in Ῥώξ.

[* Ἀναῤῥήκτως, Sine disruptione. Aristoph. A. 182. Ξυνωμόσαμεν, ὅπως ἀναῤῥήκτως ἔχῃ, Rata sint. Cf. Ἀνάπταιστος. " Kuster. Aristoph. 237." Schæf. Mss.]

[* Ἐπαναῤῥήγνυμι, Erumpo, Rursus frango, disrumpo. Hippocr. 68, 18. 351, 16. 367, 9. 418, 39 =98. 415. 1201. " Plut. 4, 491." Wakef. Mss.]

[* Προαναῤῥήγνυμι, Ante prorumpere facio s. emitto. Eust. in Od. p. 208, 41.]

[* Προσαναῤῥήγνυμι, Prorumpere facio. Plut. Cleom. 30. τῇ κραυγῇ τὸ ὑπόστημα: " Crass. 3, 282. Philo J. de V. Contempl. 897." Scott. App. ad Thes.]

Ἀποῤῥήγνυμι, v. Ἀποῤῥηγνύω, ήξω, aor. 1. ἀπέῤῥηξα, a th. ἀποῤῥήσσω, quod etiam usurpatur, sicut et simpl. ῥήσσω, Abrumpo, Disrumpo, Frango. Ut autem dicunt Lat. Abrumpere vitam, sic et Græci ἀποῤῥῆξαι βίον: Eur. (Iph. T. 974.) ἀποῤῥήξειν βίον. Sed et ψυχὴν ἀποῤῥῆξαι, Animam abrumpere; ut Anthol. Ἐνθάδ' ἀποῤῥήξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κεῖμαι. Itidem ap. Suid. incertus scriptor: Ἀποῤῥῆξαι τὴν ψυχὴν διψῶντα, μόλις καὶ ὀψὲ τούτου τυχόντα. Cum autem Lat. dicant Abrumpere silentium, Græci ἀποῤῥῆξαι φωνὴν dicunt, q. d. Vocem abrumpere. Pisides ap. Suid. Οἱ λίθοι τάχα φωνὰς ἀποῤῥήξουσι. Lat. autem Vocem alicujus s. Sermonem abrumpere est i. q. Interrumpere. ‖ Aliquando ἀποῤῥῆξαι præter accus. habet gen., et tum signif. Quasi abrumpendo divellere: ut Æschin. Οὐ γὰρ ἔφη δεῖν ἀποῤῥῆξαι τῆς εἰρήνης τὴν συμμαχίαν. Neutra etiam signif. usurpatur ἀποῤῥῆξαι a Luciano pro Erumpere. Sic et in Anthol. ἀποῤῥήξας ἀπὸ δεσμῶν, Cum erupisset e vinculis. Vel Cum se proripuisset.

Ἀποῤῥήγνυμαι, Abrumpor, Disrumpor, Frangor. Ἀποῤῥήγνυμαι τὸν ὦμον, Frangor humerum. Xen. Φοβούμενοι μὴ ἀποῤῥηγνύωνται τοὺς ὤμους. Sic poëtæ Lat. Fractus brachia, i. e. Cui fracta sunt brachia, v. Fracta brachia habens. Aor. 2. ἀπεῤῥάγην tanquam ab ἀποῤῥήσσομαι. Partic. aor. 2. ἀποῤῥαγείς. Plut. Ἀποῤῥαγέντος αἰθρος ἐφάνη σῶμα φλογοειδές, Hiatu cœli velut per abruptionem facto: ad verbum, Abrupto cœlo. Apud Thuc. 5. ἀποῤῥαγὲν est Avulsum,

A Καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον κέρας αὐτῶν τὸ πρὸς τὴν ἠόνα, ὅπερ δὴ καὶ προσεχώρησει, εὐθὺς ἀποῤῥαγὲν ἔφευγε, i. e. ἀποσπασθὲν τῆς ἄλλης τάξεως, Schol. Præt. ἀπέῤῥηγμαι minus est usitatum, et pro eo usurpatur potius præt. med. ἀπέῤῥωγα, de quo jamjam dicam. Secundum J. Poll. ἀπεῤῥῆχθαι et ἀπεσχίσθαι dicuntur interdum ἐπὶ τοῦ στασιάζειν καὶ διχογνωμονεῖν.

Præt. med. est ἀπέῤῥωγα, unde part. ἀπεῤῥωγώς: nam ut in aor. mutatur η in α, ita in hoc præt. med. η in ω, præter consuetudinem: ἀπέῤῥωγεν, inquit Suid. non ἀπέῤῥηκται. Signif. autem ἀπέῤῥωγα, Abruptus sum, vel Avulsus, cum gen., præfixam habente præpos. ἀπό. Paus. Atticis, Ἀπεῤῥώγασι δὲ ἀπ' αὐτῆς ῥηϊδες. Aliquando sine ἀπό: Τῆς φίλης ἀπεῤῥωγὼς συζυγίας, Naz. i. e. ἀπεσχισμένος, Suid.; secundum quem ἀπεῤῥωγὼς interdum est etiam κατεσχισμένος.

['Αποῤῥήγνυμι, Gl. Defringo, Interrumpo, Abrumpo, Erumpo, Prorumpo. Ἀποῤῥήσσει· Abrumpit. Ἀπεῤῥωγός· Abruptum. Ἀπεῤῥωγότα· Prorupta, Abrupta. Memno 2. Τοῦ βίου ἀπέῤῥηξεν. " Toup. Opusc.
B 1, 475. Valck. Hipp. p. 309.; Callim. 160.; ad Herod. 636. 701. Musgr. Cycl. 700.; Troad. 751. Lennep. Phal. 243. Jacobs. Anth. 6, 290. 9, 16. 197. Dionys. H. 330. 2, 1033." Schæf. Mss. " Cum vi demitto, Diod. S. 11, 12. Ψυχὴν, Ælian. V. H. 853. Æsch. Pers. 507.; et βίον, Phot. 367. Moribus improbus fio, Euseb. H. E. 3, 23. Dissolutus sum, Clem. Alex. 959. Stob. 85, 7. Prorumpo vocem, Appian. 1, 540." Wakef. Mss.]

[Ἀπόῤῥηγμα, τὸ, vide Ἀποῤῥώξ. Segmentum, Fragmentum avulsum, Hes. " Heyn. Hom. 4, 392." Schæf. Mss. " Etym. M." Wakef. Mss.]

[* Ἀπόῤῥηξις, ἡ, Eruptio, a Schneidero non agnoscitur. " Aret. de C. M. A. 2, 1. Stob. Ecl. Phys. 598." Kall. Mss. Glossæ: Ἀπόῤῥηξις· Proruptus.]

[* Ἀπόῤῥηκτος, ὁ, ἡ, Anal. 2, 237.]

" Ἀποῤῥαγοὶ, ita enim reponunt pro ἀποῤῥαγεῖ, " quod in vulg. Edd. legitur, Hesychio sunt καθαρμοὶ, " Purgationes s. Expiationes."

C Ἀποῤῥὼξ, ῶγος, ὁ, ἡ, Abruptus, Præruptus. Polyb. 5. Κατὰ δὲ τὰ πλεῖστα μέρη κρημνοῖς καὶ πέτραις ἀποῤῥῶξιν περιεχομένη. Bud. Præruptas petras interpr. Plut. Φρούριον ἀποῤῥῶγι κρημνῷ περικοπτόμενον, Alexandro, Πρὸς τόπους ἀποῤῥῶγας ἐλαύνων. At vero ἀκταὶ ἀποῤῥῶγες sunt Homero αἱ διεῤῥωγυῖαι, si Eust. credimus, ὡς οὕτω στόμα εἶναι τῷ λιμένι δι' αὐτῶν: Od. N. (98.) δύο δὲ προβλῆτες ἐν αὐτῷ Ἀκταὶ ἀποῤῥῶγες, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι. Est autem διεῤῥωγυῖαι ad verbum Interruptæ: e quo intelligitur Dehiscentes. Idem Eust. alibi ἀποῤῥῶγας πέτρας esse vult, τὰς ἀλλήλων ἀπεῤῥηγμένας, Quæ sint aliæ ab aliis abruptæ et avulsæ. ‖ Substantivum etiam est ἀποῤῥὼξ aliquando pro Fragmentum avulsum, v. Pars avulsa: ἀπόῤῥηγμα, Hes. Schol. Nicand. exp. simpl. μερὶς, Pars s. Portio, Th. (519.) ἔνθεν ἀποῤῥὼξ Δραχμαίη μίσγοιτο ποτῷ ἐνὶ κιρῥάδος οἴνης. Sed exp. præterea ἀπόῤῥοια, item ἀπόσταγμα ab Hes. quam signif. non dubium est quin ei dare voluerit in hh. ll. Homeri: Od. I. (359.) Ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀποῤῥώξ. K. (514.)
D Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κώκυτός θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥώξ. Eust. quoque ἀπόῤῥοιαν exp. in priore loco, in altero autem ad eam exp. lectores remittit. At certum est, ut uno in loco accipitur, ita esse in altero accipiendum. Est autem ἀπόῤῥοια ad verbum Emanatio. Ab Hes. exp. etiam ἀπόσταγμα, quod est Stillamentum s. Distillamentum, si verbum verbo reddatur: quæ interpr. videtur præsertim loco priori esse accommodata. Sed in h. l. Arati, οἵη ποταμοῖο ἀποῤῥὼξ, Schol. afferens illum priorem Hom. locum, νέκταρός ἐστιν ἀποῤῥὼξ, exp. οἷον ἀπόῤῥοια καὶ ἀπόσπασμα, tanquam sc. etiam pro signif. ἀποῤῥοίας eand. habeat derivationem. Ac certe Eust. quoque vult hoc nomen in signif. ἀποῤῥοίας esse derivatum, non minus quam cum est adj., ut cum dicunt ἀποῤῥῶγα πέτραν vel κρημνόν. Videtur autem posse ἀπόῤῥηγμα s. ἀπόσπασμα etiam de fluvio dici, sicut ei tribuuntur brachia: ut sit ἀποῤῥὼξ tanquam Brachium ab eo avulsum. Sed, cum in priore illo Hom. loco non agatur de flumine, ei quoque vix convenire

possit. [" Ἀποῤῥὼξ, Orph. ap. Clem. Alex. Str. 723." Routh. Mss. Il. B. 755. Vide Schol. Ven. ad Bœot. 262. " Xen. K. A. 6, 4, 2. Τὸ μὲν εἰς τὴν θάλατταν καθῆκον αὐτοῦ, πέτρα ἀποῤῥώξ." Seager. Mss. Philostr. 838. Ἡ δ' ἀποῤῥὼξ, καὶ ἡ ἀποῤῥαγεῖσα πέτρα. " Pierson. Veris. 232. Wolf. ad Hesiod. 125. Wakef. S. C. 2, 15. Jacobs. ad Meleagr. 11. ad Diod. S. 1, 128. 184. Schneider. Fr. Pind. p. 3. Phrynich. Ecl. 26. Kuster. Aristoph. 239. Jacobs. Anth. 8, 318. 373. 11, 203. Brunck. ad Apoll. R. 45. 163. Heyn. Hom. 4, 392." Schæf. Mss. " Abruptus, Plut. 3, 107. Callim. Fragmentum, Quint. Sm. 1, 502. Rupes prærupta, Joseph. 1148, 33." Wakef. Mss.]

" Ἀποῤῥωγὰς, άδος, ἡ, Abrupta s. Ruptura avulsa, " ut 2 Macc. 14, (45.) Ἐπί τινος πέτρας ἀποῤῥωγάδος, " quæ et ἀποῤῥὼξ dicitur, Lat. Rupes, Prærupta pe- " tra." [" Defendit h. v. ex analogia L. G., quæ adjectiva in ὰς terminata, veluti διψὰς, non respuit, v. Buttmann. Gr. Gr. 59. p. 77., Kreyssig. Symb. P. 14. p. 13." Schleusner. Lex. in V. T. Sed, quamvis recte legatur διψὰς, ut ἐθὰς, ὀργὰς, φυγὰς, Etym. M. 595, 20. 629, 31. adde et μαινὰς, ῥωγὰς, φοιτὰς, a verbis διψάω etc. formata; non ideo dici potest ἀποῤῥωγὰς ab ἀποῤῥὼξ, præsertim cum illud ἀποῤῥὼξ et masc. et fem. generis sit, atque adeo prosæ scriptori se ipsum satis commendet. Quod si licentia danda est, non prosæ scriptori, sed poëtæ concedenda est. Ἀποῤῥωγὰς porro nusquam alibi legitur, quod corruptelæ suspicionem firmat. " Segaar. in Daniel. 12. 90." Schæf. Mss.]

[* Ἀποῤῥωγὰς, Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. exp. ἐξοχὰς ἀπεσχισμένας.]

[* " Ἀποῤῥωγαλίζω, ξω, Valck. Ep. ad Röver. 67." Schæf. Mss.]

[* Συναποῤῥήγνυμι, Una abrumpo. " Joseph. B. J. 339. Plut. Mario 2, 497." Scott. App. ad Thes. " Pass. Schol. Nicand. Al. 483." Wakef. Mss.]

Διαῤῥήγνυμι, vel Διαῤῥηγνύω, Diffringo, Dirumpo, Perrumpo. Et Διαῤῥήγνυμαι, Diffringor, etc. Item Dehisco, ut interpr. Plin. ap. Aristot. Interdum διαῤῥήγνυσθαι est Rumpi, Crever. Xen. K. Π. 8, (2, 11.) Οὔτε ἐσθίουσι πλείω ἢ δύνανται φέρειν· διαῤῥαγεῖεν γὰρ ἄν. Sic Lucian. (2, 28.) Ὑπερεμπίπλαται ἔτνους τινὸς ἢ ταρίχου, ἔστ' ἂν διαῤῥαγῇ ἐσθίων. Et ut Invidia rumpi dicitur Lat., et Gall. quoque Crever d'envie, sic et διαῤῥήγνυσθαι ὑπὸ τοῦ φθόνου. Lucian. (1, 151.) Ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου. Dicitur et διαῤῥήγνυσθαι sine adjectione: ut Demosth. (251.) Νῦν διαῤῥαγῶσί τινες τούτων. Bud. vult διαῤῥήγνυμι itidem dici pro Rumpo, i. e. Stomachum moveo, Disrumpo, Dolore et indignatione impleo; sed exemplum non affert. At Lat. verbi Rumpor metaph. positi exempla vide ap. eum p. 784.

Διαῤῥήσσω, Idem: ut διαῤῥήσσων τὰ δεσμὰ, Luc. 8, [29.] Διεῤῥηχὼς, Qui dirupit. Præt. med. διέῤῥωγα, Diruptus sum: unde partic. διεῤῥωγὼς, Diruptus; ut, Τὸ διεῤῥωγὸς ῥάψαι, Chrys. Suere quod diruptum est. Ἱμάτια διεῤῥωγότα, Vestes scissæ, 1 Reg. 4, (12.) Et διεῤῥωγότα χείλη, Diosc. 1. exp. Fissa labia, Rimosa labia. [Glossæ: Διαῤῥήσσω· Dirumpo, Perrumpo, Corrumpo. Διαῤῥήγνυμι· Dissilio, Stomachor. Διεῤῥωγώς· Rimosus, Lacer. Διεῤῥηγμένος· Rimosus. " Κἂν σὺ διαῤῥαγῇς, Etsi tu rumparis, M. Anton. 1, 8, 4." Gataker. Mss. Hippocr. 44, 29. 70, 49. et sæpe. " Διαῤῥήσσω, Heyn. Hom. 8, 383. Wakef. S. C. 3, 167. Διαῤῥήγνυμι, ad Diod. S. 2, 186. Kuster. Aristoph. 107. Διεῤῥωγὼς, Ruhnk. Ep. Cr. 75. Wakef. Phil. 274. Jacobs. Anth. 11, 125. Fractus, Bergler. ad Alciphr. 58. Toup. Opusc. 2, 293. Διαῤῥαγῶ, Rumpar, ad Mœr. 72. Toup. Opusc. 2, 127. ad Xen. Eph. 234. ad Lucian. 1, 404.; T. H. ad Dial. 108. ad Herod. 701." Schæf. Mss. " Διαῤῥήγνυμι, Dio Chrys. 1, 280." Wakef. Mss.]

[* " Διάῤῥηγμα, (τὸ,) Fragmentum, Ruptura, Hes." Wakef. Mss.]

[* Διάῤῥηξις, ἡ, Fissio, Diruptio, Divortium fluminis. Schol. Aristoph. A. 431. Joseph. A. J. 18, 9, 1.]

Διαῤῥήκτης, ὁ, Insidiator, ἐπίβουλος, Hes. si mendo carent exemplaria. [A Schneidero non agnoscitur.]

[* " Ἀδιάῤῥηκτος, (ὁ, ἡ,) Illacerabilis. Chrys. Hom. 145. T. 5. p. 910. Ἐκ δὲ ὑφασμάτων, χιτῶνος ἀδιαῤῥήκτου· ἐκ δὲ θαλάσσης, πορφυρᾶς στολῆς." Seager. Mss. " Etym. M. Schol. Il. B. 490." Wakef. Mss.]

[* Διαῤῥαγὴ, ἡ, Diruptio. Foës. Œcon. Hippocr.]

Διαῤῥὼξ, (ῶγος, ὁ, ἡ,) Abruptus; διαῤῥὼξ κυμάτων ἁρμὸς, in VV. LL. citatur ex Eur. (Iph. T. 262.) pro Compages fluctibus abrupta, i. e. Anfractus. Sed hæc mihi suspecta sunt. [In Ed. Matth. legitur ἀγμός. " Oppian. H. 3, 242. 5, 216." Wakef. Mss.]

[* Διαῤῥωγὴ, ἡ, Interruptio vinculorum et hiatus. Hippocr. 802=481, 48. Ἐπιδεσίων διαῤῥωγὰς, ubi al. * διαῤῥεωγὰς, Erotian. corruptius διαροχάς. Vide Schneider. Lex.] " Διαρωχμίας, Hesychio διαστάσεις, " intellige autem τῶν διεῤῥωγότων, Quæ a se invicem " dirupta hiascunt." [Sunt qui legant * διαρωχμάς. Vide Schneider. Lex.]

[* Ἐπιδιαῤῥήγνυμι, Disrumpo, Post, Insuper disrumpo. Aristoph. I. 701. ἐγὼ δέ, σ' ἢν μή γ' ἐκπίω, Κἀπεκροφήσας, αὐτὸς ἐπιδιαῤῥαγῶ, " ubi lego, κατ' ἐκροφήσας." Seager. Mss.]

Ἐκρήγνυμι, v. Ἐκρηγνύω, Effringo, Scindo. Apud Soph. Aj. (782.) ἐκρήξει neutr. positum, Erumpet, ἐκρήξει μάχη. Itidem vero ex Aristot. Meteor. 2. p. 192. Bud. affert ἐκρῆξαι, Erumpere. Sed Ἐκρήγνυσθαι potius dicitur pro Erumpere. Gal. ad Glauc. 1. Κνησαμένων γὰρ αὐτῶν ἅπαξ που ἢ δὶς, εὐθὺς ἐκρήγνυται sc. τὸ αἷμα, Erumpit, Profluit: ut antea dixerat ῥέον de ead. re. Sed ἐκρήγνυσθαι majorem quandam vehementiam habet. Aristot. Ἐκρήγνυνται γὰρ αἱ φλύκταιναι, Erumpunt. [Vide et Ἀναῤῥήγνυμι.] Herod. Ἐκραγῆναι ἐς αὐτὸν, Erumpere præcipitem in iram, Excandescere, Bud. Comm. 783. Ibid. νότος ἐκραγεὶς ex Aristot. Coortus. Idem Bud. in Lex. ἐξεῤῥάγη ὁ πόλεμος affert e Themistio pro Bellum exarsit, v. Excitatum fuit, in Exploratore, Καὶ ἐντεῦθεν ὁ πόλεμος ἐξεῤῥάγη Ἀχαρνᾶσί τε καὶ Αἰτωλοῖς. [Herod. 6, 129. ἐκραγῆναι. Il. Ψ. 420. Ῥωχμὸς ἔην γαίης, ᾗ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ Ἐξέῤῥηξεν ὁδοῖο. Hippocr. 24, 40. 132, 41. etc. " Charito 142. Diod. S. 2, 308. Boissonad. Philostr. 506. Lobeck. Aj. p. 337. Ἐκρ. φωνὴν, Boissonad. Philostr. 491. Ἐκρήττω, Valck. Phœn. p. 144.; Hipp. p. 309. Toup. Opusc. 2, 18. Charito 13. 64. Jacobs. Exerc. 2, 199. Wakef. S. C. 3, 177. Herod. 653." Schæf. Mss. " Moribus effræuor, Suid. Emitto, Plut. 1, 181. De luctu, Charito 64. Perf. part. ἐξεῤῥωγὼς, de scopulo, Joseph. 652, 31. Pass., Nicand. Al. 211." Wakef. Mss.]

Ἔκρηγμα, τὸ, Quod ex alio abruptum est, aut abscissum: Gal. ap. Hipp. ἔκρηγμα exp. ἀπόσχισμα ῥάκους. Est etiam Abruptus locus, Salebra. Item, Eruptio aquarum in magnis imbribus, Bud. e Theophr. Suid. autem dicit ἐκρήγματα esse τὰ ἐκ τῶν χειμάῤῥων γινόμενα ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα. [Plut. Antonio 5. Διὰ ψάμμου βαθείας καὶ ἀνύδρου περὶ τὸ ἔκρηγμα καὶ τὰ τῆς Σερβωνίδος ἕλη γινομένης αὐτοῖς τῆς πορείας. Hippocr. 354. " Toup. Opusc. 1, 104.; Emend. 1, 160. ad Diod. S. 2, 368. Plut. Alex. 144. Schm." Schæf. Mss. " Ruptura, Strabo 66. Diod. S. 16. Locus a torrente excavatus, Polyb. 662. 665. Fragmentum avulsum, Plut. 4, 133. Etym. M." Wakef. Mss.]

Ἔκρηξις, ἡ, Diruptio. In VV. LL. Effractura e Paulo Jurisc. Item Vociferatio; sed sine auctore. Scimus tamen dici ῥῆξαι φωνὴν, et interdum ῥῆξαι quoque sine adjectione, si vel ipsi Hes. credendum est, pro Vociferari. [Hippocr. 150, 41. 164, 31. " Eruptio aquæ, Schol. Theocr. 7, 5." Wakef. Mss.]

Ἐκραγὴ, (ἡ,) Suidæ i. q. ἔκρηξις: nam hoc per illud exp.

[* Ἀπεκρήγνυμι, UNDE * " Ἀπέκρηξις, (ἡ,) Eruptio. On trouve dans Diog. L. 10, 115. * ἐπέκρηξιν, qu'il faut changer en ἀπέκρηξιν." Corai. Mss. Vel * ὑπέκρηξιν ?]

[* Προεκρήγνυμι, Ante tempus erumpo. Hippocr. 50, 30. Ὥσπερ καὶ αἱ νοῦσοι, ἐὰν προεκρηγνύωνται.]

" Ὑπεκραγεὶς, Suberumpens, ab ὑπεκρήγνυμαι." [Plut. 1, 507.]

[* Ἐῤῥήγνυμι, s. * Ἐῤῥήσσω, i. q. ἐῤῥάσσω. Glossæ: Ἐῤῥήσσω· Irrumpo. Ἐῤῥαγείς· Elisus. " Illido, Chrys. Statuar. 11. T. 6. p. 536. Ἵνα ἀλύπως ἐῤῥηγνυμένη τούτῳ, μηδὲν ἀηδὲς πάσχῃ." Seager. Mss.]

[* Ἔνρηξις, ἡ, Illisio, Gl.]

" Ἐπιῤῥήγνυμι, Violenter invado, Insilio, VV. LL. " sed non sine mendi suspicione. Ἐπιῤῥηττόμενα, " Prominentes duritiæ, σκιῤῥώματα, VV. LL. e Ruel- " lio." [" Ad Hesych. 1, 1380. 23." Dahler. Mss. Il. Ω. 454. 456. Arat. 292. Oppian. H. 1, 634. Soph. Œd. T. 1244. Πύλας δ' ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιῤῥήξασ', ἔσω, Κάλει τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρόν. "Ἐπιῤῥήγνυμι, Alciphro 394. Ἐπιῤῥήσσω, Jacobs. Anth. 9, 197. Boissonad. Philostr. 404. Heyn. Hom. 6, 554." Schæf. Mss. " Ἐπιῤῥήγνυμι, de vi pluviæ, Ælian. H. A. 389. Ἐπιῤῥήσσω, de ventis, Arat. 289. Vi illido, Nonn. D. 11, 194." Wakef. Mss.]

Καταῤῥήγνυμι, v. Καταῤῥηγνύω, Confringo, Diffringo, Dirumpo, Discindo. Et Καταῤῥήγνυμαι, Confringor, etc. ut ἐσθὴς καταῤῥήγνυται, Lucian. Vestis dirumpitur. Sed active etiam καταῤῥηγνύμεναι τοὺς πέπλους dixit Xen. K. Π. 3, (1, 8.) ‖ Καταῤῥήγνυμι, Cum impetu decidere facio, Dejicio. Gal. Ἡ δὲ γαστὴρ αὐτῶν κατέῤῥηξε χολώδη, Venter dejecit biliosa, Bud. Apud Plut. Fabio, Κατέῤῥηξεν εἰς χάρακα τοὺς πολεμίους, Compulit, Fecit ut se proriperent, vel ut ruerent. Et Καταῤῥήγνυμαι, Ruo, Decido, Delabor. Bud. e Strab. Εἰς κρημνὸν, καθ' ὃν καταῤῥήγνυται τὸ ὕδωρ. In VV. LL. καταῤῥήγνυσθαι ἐπὶ τὴν γῆν exp. Ad terram discissum labi. Item, ἄνεμος κατεῤῥήγνυτο, e Plut. Fabio, exp. Ventus cum fragore incidebat. Et ex Aristoph. (I. 644.) κατεῤῥάγη πόλεμος, Erupit bellum. A Bud. 784. κατεῤῥωγὼς exp. etiam Abruptus, Salebrosus, ex Aristot. ET Καταῤῥήσσω, idem. Καταῤῥήττει κοιλίαν, e Diosc. citatur pro Turbat ventrem. Exp. etiam Constrepo, Insono, ex Hes. [" Appian. Hispan. 54. Κατεῤῥήγνυντο τὰς γαστέρας, Dysenteria laborabant." Schweigh. Mss. " Ælian. H. A. 3, 18. ἡ γαστὴρ κατεῤῥάγη. Soph. κατεῤῥάγη μου δάκρυον, Hes. v. Ἀσταγὲς ὄμμα. Athen. 130. Πολλοὺς κατέῤῥηξεν ἡμῶν γέλωτας: 211. Γέλωτος πολλοῦ καταραγέντος." Schneider. Lex. Glossæ: Καταῤῥήγνυμαι· Infringo. " Καταῤῥήγνυμι, Apoll. Dysc. 46. Teuch. Bergler. ad Alciphr. 130. ad Xen. Eph. 234. Wakef. S. C. 3, 183. 5, 100. Valck. Hipp. p. 309. Zeun. ad Xen. K. Π. 323. Valck. ad Herod. 230. 665. Thom. M. 565. Brunck. Soph. 3, 502. ad Diod. S. 2, 186. Kuster. Aristoph. 111. Boissonad. Philostr. 403. De bello, Dionys. H. 3, 1503. Κατέῤῥωγα, Wakef. Alcest. 1089.; S. C. 5, 119. Κατεῤῥωγὼς, Valck. ad Herod. 230. Conf. cum κατερείπω, Lennep. ad Phal. 18. De imbre, ad Diod. S. 1, 141. De sono, Græv. Lect. Hes. 603. Καταῤῥήσσω, Valck. ad Herod. 230." Schæf. Mss. " Καταῤῥήγνυμι, Decido per, Philostr. 265. Violenter irruo in, pass., Argum. Æsch. Pr. Decidere facio, Joseph. 33. 228. Clem. Alex. 74. Plut. 4, 806. De violento vento, Philo J. 987. Κατεῤῥωγὼς, Cum impetu cadens, Heliod. Æth. 296. Καταῤῥήσσω, Dilacero, Diod. S. 1, 783. De pluvia, Schol. Arat. 142." Wakef. Mss. Julian. 198.]

[* Κατάῤῥηξις, ἡ, κοιλίης, Hippocr. ap. Schneider. Lex. loco non indicato. Vide seq. voc.]

[* Καταῤῥηκτικὸς, ἡ, ὸν, Celeriter ruinam aut alvum ciens. Hippocr. de Rat. Vict. 387, 37. 392, 36. 394, 6.]

[* Καταῤῥαγὴ, ἡ, Dilaceratio. Lycophro 256. πέπλων.]

" Καταῤῥῶγες πέτραι, s. simpliciter καταῤῥῶγες sub. " πέτραι, αἱ διὰ τὸ μὴ ἀντέχειν κύμασιν ἀποῤῥαγεῖσαι " πέτραι εἰς ῥωχμοὺς, Eust. 335(=253, 35.) Etymo- " logo sunt πέτραι κατεῤῥηγμέναι." [Soph. Phil. 950. " Jacobs. Anth. 8, 873." Schæf. Mss.]

[* Καταρώγεα· γῆν τινὰ πρὸς φυτείαν ἀμπέλων εὔθετον. Hes. In Schneider. Lex. est καταρωγέα. Silet Albert.]

" Ἐπικαταῤῥήγνυμαι, Super aliqua re frangor, q. d. " Superconfringor." [" Joseph. A. J. p. 84. Dionys. H. 1, 614." Scott. App. ad Thes.]

Περικαταῤῥήγνυμι, Diffringo, Lacero, VV. LL. Et Περικαταῤῥήγνυμαι, e Xen. K. Π. [5, 1, 2. Schol. Biset. Aristoph. A. 357. " Wakef. S. C. 5, 106." Schæf. Mss. " Suid. 2, 479. Dionys. H. 1, 1849. N. Dam. 453." Wakef. Mss.]

[* Προκαταῤῥήγνυμι, Gl. Præfringo, Prærumpo, Dio Cass. p. 3. Τὰς γὰρ γεφύρας οἱ βάρβαροι προκατέῤῥηξαν.]

[* Προσκαταῤῥήγνυμι, Discindo, Insuper, Etiam discindo. " Dio Cass. 730." Wakef. Mss.]

Παραῤῥήγνυμι, v. Παραῤῥηγνύω, Disrumpo, Diffringo, VV. LL. Παραῤῥαγεὶς, Disruptus. Et παρεῤῥωγὼς, Idem. [" Abruptus, Plut. Alex. 17. cf. J. Poll." Schweigh. Mss. " Aristoph. B. 414. Dionys. H. 1, 182." Scott. App. ad Thes. Plut. Graccho 2. Τραχυνόμενον τῇ φωνῇ καὶ π. δι' ὀργήν. Theophr. 6, 3. φωνὴ παρεῤῥωγυῖα. Soph. Phil. 845. " Schweigh. Emend. in Suid. 84. Valck. Hipp. p. 309. Charito 693." Schæf. Mss. " Polyb. 596. Dionys. H. 1, 482. Plut. 1, 361. Diod. S. 1, 581. Joseph. 614, 34. Hesych. Disrumpo, Polyæn. 194. Arrian. sæpe." Wakef. Mss.]

[* Παράῤῥηξις, ἡ, Impetus, Incursus in hostem. Arrian. Exp. Alex. 2. p. 78.]

Περιῤῥήγνυμι, v. Περιῤῥηγνύω, Circumfringo. ‖ Περιῤῥῆξαι, Circumfundere flumen et circumdare. Isocr. Busir. (13. Cor.) Τόν τε Νεῖλον περὶ τὴν χώραν περιέῤῥηξε. Et περιῤῥήγνυται ὁ ποταμὸς, exp. Fluvius divortia facit, Fluvius diffusus circumjectos rigat campos, e Curtio. Et περιῤῥωγέναι ex Aristot. de Anim. 8. Circumruptum esse. [" Περιῤῥήγνυται ὁ ποταμὸς κατὰ τὸ ὀξὺ τοῦ Δέλτα, Herod. 2, 16." Schweigh. Mss. " Περιρηξάμενος, Æsop." Routh. Mss. " Quint. Sm. 8, 322." Schneider. Lex. sed ibi non legitur. " Περιῤῥηγνύω, Valck. Phœn. p. 520. Charito 7. Bergler. ad Alciphr. 130. ad Xen. Eph. 141. 191. 193. 233. ad Lucian. 1, 267. Zeun. ad Xen. K. Π. 323. ad Charit. 307. 441. Huschk. Anal. 175. Wakef. S. C. 5, 106. Περιῤῥήσσω, ad Diod. S. 2, 186." Schæf. Mss. " Præ dolore vestem discindo, Arrian. 306. Charito 5, 16. Sine subst., Joseph. 411, 48. Circum rumpere facio, Plut. 2, 499. Diffringo, sc. digitum, Diog. L. 382." Wakef. Mss.]

" Περίῤῥωξ, (ὁ, ἡ,) Præruptus, Circumcirca abru- " ptus," [Schneidero περιῤῥὼξ, afferenti Polyb. 9, 27. " Toup. Opusc. 2, 270." Schæf. Mss.]

[* Ἐμπεριῤῥήγνυμι, Disrumpo. Aristot. H. A. 5, 26, 3.]

[* Προῤῥήγνυμι, Prorumpo. J. Poll. 5, 79. Glossæ: Προραγέν· Præruptum. " Cattier. 88." Schæf. Mss.]

Προσρήγνυμι, v. Προσρηγνύω, Allido. Et Προσρήγνυμαι, Allidor, Illidor, Offenso. Basil. Athanasio, Ἀλλήλοις συῤῥήγνυνται, [sic.] Bud. 784. Exp. προσρήγνυμαι et his verbis, προσκαταράσσομαι, προσκόπτω, προσκρούω. [Gl. Προσρήσσω· Illido, Applodo, Allido, Affligo. Eust. 98, 48=131, 8. " Valck. ad Ammon. 160. Wakef. Trach. 821. Cattier. 89." Schæf. Mss. " Joseph. 404, 16. Confligo, Euseb. P. E. 10." Wakef. Mss.]

[* Πρόσρηξις, ἡ, Impetus, Conflictus. Glossæ: Πρόσρηξις· Illisio. Schol. Il. A. 34.]

Συῤῥήγνυμι, v. Συῤῥηγνύω, Confringo. ‖ Item Committo, Irrito: ut πόλεμον συῤῥήγνυσιν, Plut. e Chrysippo ap. Bud. 784. Et Συῤῥήγνυται πόλεμος, Committitur bellum. Thuc. Οὐ μέντοι ὁ πόλεμός πω συνεῤῥώγει, Haud dum tamen commissum erat bellum. Συῤῥήγνυσθαι dicuntur et qui inter se confligunt et pugnant. Bud. l. c. e Chrysost. Idem in Lex. e Plut. Alex. Πότου δὲ νεανικοῦ συῤῥαγέντος, pro, Fervente jam convivio. [" Dicitur etiam Fluvius συῤῥηγνύειν, i. e. Irrumpere, Magno cum impetu influere in alium fluvium, Herod. 1, 80." Schweigh. Mss. Cf. Diod. S. 17, 98. Ῥείθρων μεγάλων εἰς ἕνα τόπον συῤῥαττόντων. " Συνεῤῥάγη πόλεμος, et συνεῤῥώγει, Dio Cass. Συνεῤῥωγότων αὐτῶν ἐς τὸν πόλεμον, Idem, Confligo bellum, Confligo cum aliquo (bello,) Οἱ μὲν κατὰ πρόσωπον αὐτοῖς συνέῤῥαξαν, Idem, Πρὸς τοὺς Πάρθους συνεῤῥώγεσαν, Idem. Αἱ πεζαὶ δυνάμεις συνεῤῥάγησαν, Τὰ στρατεύματα συνέῤῥαξαν εἰς μάχην μεγάλην, Plut. Galba 6. Τοῦ πρὸς Ἀλβάνους πολέμου συῤῥαγέντος, Plut. 7, 276. Τὸν πόλεμον φιληδονία, τὸν δὲ πλεονεξία συῤῥήγνυσιν, 10, 338. Αἰδοῖον συνεῤῥωγὸς εἰς ἓν τρῆμα τὸ ἐξωτάτω, Aristot. H. A. 1. Κραυγὴ συνεῤῥήγνυτο πανταχόθεν ἄσημος, Plut. Arato 21. Κακοῖσι συνέῤῥηκται πολέεσσιν, Od. Θ. 137. pro συνέφθαρται, βέβλαπται." Schneider. Lex. Glossæ: Συῤῥήσσοντα· Singultantem, Singultientem. " Aristoph. E. 674. τὸ γὰρ ἄστυ Μίαν οἴκησίν φημι ποιήσειν ξυῤῥήξασ' εἰς ἓν ἅπαντα, Omnia in unum committendo." Seager. Mss. Heraclid. Alleg. 52. Οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνὴ

παρ' αὐτῷ συνέῤῥωσεν, Pugna committitur: v. Schneider. Lex. " Wessel. Herod. 39. Thom. M. 819. Committo, sc. bellum, Toup. Opusc. 2, 38. Valck. Hipp. p. 309." Schæf. Mss. " In dissidium erumpo, Dio Cass. 427. Cominus confligo, Joseph. 999, 42. Pass., ut med., Phot. Bibl. 116. Galei Myth. 477." Wakef. Mss.]

[* Σύῤῥηγμα, τὸ, Conflictus. Plut. 7, 382. Σύῤῥηγμα φάλαγγος.]

Σύῤῥηξις νεφῶν, Conflictus, σύῤῥαξις. Ab aliis autem exp. Nubium fragor, e Greg. Naz.

[* Ὑποῤῥήγνυμι, Subtus rumpo, Rumpo sub. Il. Θ. 558. οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπεῤῥάγη ἄσπετος αἰθὴρ: Π. 300. " Heyn. Hom. 7, 190. 8, 39." Schæf. Mss. " Plut. 1, 185. Ælian. H. A. 325. Ὑποῤῥήσσω, Flagello lacero, Callim. H. in D. 322." Wakef. Mss.]

[* Ὑποῤῥὼξ, ῶγος, ὁ, ἡ, perperam pro ἀποῤῥώξ. Schol. Aristoph.]

[* " Ῥώσσω, ξω, Frango. Etym. M." Wakef. Mss.]

" Καταρῆς ἄνεμος, ab Alcæo et Sapphone dicitur " τὸ συνεστραμμένον πνεῦμα καὶ καταράσσον, διὰ τὸ " κατωφερῆ ὁρμὴν ἔχειν, ut Eust. (in Il. 459, 29.) tra- " dit ex Aristoph. Grammatico. Typhonem fere vo- " cant ejusmodi procellam et turbinem." [Sunt qui legant * Καταρτης a καταίρω.]

" Βράκαλον, (τὸ,) Hesychio ῥόπαλον, Fustis." [Schneider. Lex. v. Ῥάσσω.]

" Βράκετον, Hesychio δρέπανον * κλαδευτήριον, Falx " putatoria." [Schneider. Lex. v. Ῥάσσω. " Thom. M. Add. ad 535. * Βράκετρον, ibid." Schæf. Mss.]

" Ῥαβάττω v. Ῥαβάσσω, Sursum ac deorsum eo: " unde esse puto ap. Gallos v. Ramasser. Vide Hes., " qui et aliter exponi tradit," [τύπτω καὶ ψόφον ποιῶ, ῥάσσω τοῖς ποσὶ, ἄνω καὶ κάτω βαδίζω: Phot. σοβῶ, καὶ τρέχω, καὶ συντόνως * ποδοκτυπῶ, ἄνω καὶ κάτω * ἀντιβαδίζω. Vide Ἀραβάσσω, et Schneider. Lex. v. Ῥάσσω.]

" Ἀραβήσσειν, Ionicum esse verbum, et signif. " ὀρχεῖσθαι, Saltare, annotat Varin." [Schneider. Lex. v. Ῥάσσω.]

" Ἀῤῥάβαξ, (ακος, ὁ,) Saltator, a VERBO Ἀραβάσ- " σω, Salto. Hes. enim ἀῤῥάβακα dici scribit τὸν " ὀρχηστὴν, ἀπὸ τοῦ ἀραβάσσειν, quod est ὀρχεῖσθαι. " Sed addit, a quibusdam exp. βλάσφημον. Eadem " tradit Eust. e Paus." [1854. Schneider. Lex. v. Ῥάσσω.]

[* Ῥύσσω, i. q. ῥάσσω et ῥήσσω. UNDE * Ῥυκάνη, ἡ, Gl. Runcina, Tribula. * Ῥυκανίζω Runcio, Runcino, Anal. 1, 227. ῥυκάνη εὐαγής: 3, 197. Οὐ ῥυκάνη πεπονημένος, οὐδ' ἀπὸ μίλτου. Hes. Ξίφαι· τὰ ἐν ταῖς ῥ. δρέπανα ἢ σιδήρια. Ut τρυτάνη Trutina, sic ῥυκάνη Runcina. ADDE * Ῥυκάνησις, ἡ, e VERBO * Ῥυκανάω. Math. vett. 109. Οὐ γὰρ χρεία ἐπὶ τῶν τοιούτων ἔργων ῥυκανήσεως λεπτουργίας, ἀλλὰ ἰσχύος. " Ῥυκάνη, T. H. ad Eur. Suppl. T. 3. p. 351. b. Lips. Wakef. Ion. 902. Jacobs. Animadv. 217. Anthol. 11, 240." Schæf. Mss.]

ἈΡΑΙΟΣ, (ά, όν,) Rarus, Tenuis, Spongiosus: contrarium ei, quod densum est. Il. Π. (161.) Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ: at Eust. στερεαῖς. Diosc. 5, 102. Ὀθόνιον καθαρὸν ἀραιόν. Aristot. de Mundo, (4, 4.) Ἔστι δὲ ὁμίχλη μὲν, ἀτμώδης ἀναθυμίασίς τις ἄγονος ὕδατος, ἀέρος μὲν παχυτέρα, νέφους δὲ ἀραιοτέρα, Nube rarior. Sic ἀραιὸς σφυγμὸς ap. Medicos, Pulsus rarus; ἀραιὸν πνεῦμα, Spiritus qui longo tempore trahitur, ap. Hippocr. Epidem. 1. Gorr. Hesiod. E. (3, 45.) Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι ἀραιὰς, Leves, Agiles: κούφας, ἐλαφράς: ἀπὸ ξύλων ἀνίκμων δηλονότι καὶ οὐ πυκνῶν ἀπὸ φύσεως, Schol. Signif. etiam Tenuis et angustus ap. Hes. ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστιν. Contra in VV. LL. ἀραιὸς πόρος, Amplum foramen. ‖ Est etiam Imbecillis, ἀσθενής, Hesych. Il. Σ. (411.) χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. Ἀραιότερος quoque Hesychio βραδύτερος signif. [Gl. Ἀραιός· Rarus. Il. E. 425. χεῖρα ἀραιὴν, i. e. ἀσθενῆ, λεπτήν. " Quint. Sm. 9, 466. (sed ibi non legitur,) ἔχεν δ' ἄρα χεῖρας ἀραιὰς—ἐπ' ἀνέρας: (Anal. 1, 249. Χεῖρα γὰρ εἰς ἀραιὰν παιδὸς πέσον.) Nicand. Th. 240. φλύκταιναι ἀραιαὶ, 336. ἀραιὴ σύρη, 557. ἐγκεφάλου μήνιγγας ἀραιάς: 575. δάφνης ἀραιστέρης, ubi Schol. λεπτοφύλλου: Al. 470. ὀστλίγεσσιν ἀραιᾶς τευθίδος. Apoll. R. 3, 763. ἀραιὰς ἶνας. J. Poll. 4, 73. αὐλὸς ἀραιός: 10, 166. στέλεχος. Xen. Laced. Resp. 11, 6. Φάλαγγες ἀραιαί τε καὶ βαθύτεραι. Simpl. ad Epict. 305. Τὰ ἀραιότερα καὶ σταθηρότερα τῶν ἠθῶν." Schneider. Lex. " Meurs. ad Apoll. Dysc. 82. Toup. Opusc. 2, 178. ad Mœr. 422. Toup. ad Longin. 343. Albert. Peric. Cr. 65. Plut. Mor. 1, 194. ad Callim. 1, 183. Jacobs. Anth. 7, 157. Brunck. Soph. 3, 501. Aristoph. Fr. 244. Lucian. 2, 329. Heyn. Hom. 4, 164. 588. 7, 169. 501. Lobeck. Aj. p. 313. Schol. Apoll. R. 27. Conf. cum ἀριστερὸς, Kuster. Aristoph. 55. De spiritu, ad Mœr. 179. Toup. Emend. 3, 40." Schæf. Mss. " Rimosus, J. Poll. 1, 82. Tener, Oppian. H. 2, 522. De oculis, Quint. Sm. 5. fin." Wakef. Mss.]

Ἀραιά, ἡ, signif. ap. vett., ut scribit Ruf. Eph. Ventrem et universa intestina, quanquam Hes. Tenuia tantum interpr. Pro intestinis usurpasse videtur Nicand. Th. (133.) διὰ μητρὸς ἀραιὴν Γαστέρ' ἀναβρώσαντες, ἀμήτορες ἐξεγένοντο. UNDE etiam μεσάραιον, i. q. μεσεντέριον, Gorr.

Ἀραιότης, ητος, ἡ, Raritas, Laxitas spongiosa: cui opponitur πυκνότης, Densitas. Ἀραιότης τῆς γλώσσης, Linguæ fungositas, Bud. Plut. de Plac. Phil. 4. Ἀραιότης τῆς γῆς, Raritudo terræ, Colum. [" Ἀραιότης σώματος, Hippocr. 382. 1255." Scott. App. ad Thes. Idem 74, 15. 111, 13. 173, 12. 345, 21. 397, 33. 452, 21. " Etym. M. Hes." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀραιότης· Laxitas, Raritas, Infrequentia.]

Ἀραιῶς, Rare, Raris intervallis, Leviter. Item μὴ ἡρμοσμένως, Suid., qui h. l. citat: Εὗρον δὲ τὴν θύραν τοῦ μνήματος ἀραιῶς ἐπικειμένην. [Hippocr. 35, 47. 49. 36, 3. Dio Chrys. 1, 483. " Diod. S. 37." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀραιῶς· Raro.]

[* Ἀραιόδους, ὁ, ἡ, Aristot. H. A. 2, 3.]

[* Ἀραιόθριξ, ὁ, ἡ, Gl. Tenuis. " Hes. v. Ψαιδρὰ, Ψεδνὴ, Ψεδνός." Boissonad. Mss. " Schol. Lucian. Dial. Mort. 25. Mœris v. Ψεδνός." Kall. Mss. " Mœr. 421. et n.: ad Lucian. 1, 432. Jacobs. Anth. 9, 422. Villois. ad Long. 228." Schæf. Mss. " Suid. v. Ψεδνή." Wakef. Mss.]

" Ἀραιόσαρκος, (ὁ, ἡ,) Raram s. Laxam carnem " habens. Athen. (288.) Ἀραιοσαρκωτέρους τε καὶ " ἀτροφωτέρους." [Hippocr. (241, 35. 48=34, 26. 32.) 231, 40.]

[* Ἀραιόστημος, ὁ, ἡ, Rarum stamen habens, i. q. μανόστημος, Hes. " Ad Timæi Lex. 177. Jacobs. Anth. 7, 68. ad Clem. Alex. 235." Schæf. Mss.]

" Ἀραιοσύγκριτοι, Quibus libera corporis transpira- " tio est, alio nomine * εὐδιάπνευστοι: nomine indito " a corporis raritate, quæ plurimum valet ad transpi- " ratum. Gorr." [Cf. * Πυκνοσύγκριτος.]

[* Ἀραιόφθαλμος, ὁ, ἡ, Raros habens oculos. Geopon. 5, 8. κλῆμα.]

[* Ἀραιόφυλλος, ὁ, ἡ, Rara folia habens, i. q. μανόφυλλος. Phav. Μανίφυλλον· ἀραιόφυλλον. Vocem hanc, quam suspectam habet Schneider. Lex., satis probat Zonaræ glossa, unde sua sumsit compilator iste Phav.: Μανίφυλλον· ἀραιόφυλλον. Μανὸν γὰρ τὸ ἀραιόν. Οὕτως Ὧρος ὁ Θηβαῖος. " V. Μανόφυλλον in Lexx." Tittm. Imo μανίφυλλον est vox nihili contra Gr. linguæ analogiam formata; idemque dicendum est de v. * φοξίχειλος, quam etiam Gaisford. ad Simonid. Fr. et Schneider. Lex. receperunt pro * φοξόχειλος, quod extat ap. Schol. Ven. Il. B. 219.]

[* " Διάραιος, (ὁ, ἡ,) Penitus rarus vel laxus. Chrys. π. Προν. 1. T. 6. p. 864. Ἂν δὲ ἀσθενὲς ἔχῃ καὶ διάραιον (τὸ σῶμα,) κἂν ἀρίστης ἀπολαύῃ τῆς τῶν ὡρῶν κράσεως, οὐδὲν αὐτῷ πλέον." Seager. Mss.]

" Μεσάραιον, τὸ, i. q. μεσεντέριον. Siquidem, Hes. " auctore, ἀραιὴ dicitur ἡ γαστὴρ καὶ λεπτὰ ἔντερα, " Venter et tenuia intestina. Item ἀραιὸν dicitur τὸ " λεπτὸν καὶ στενὸν, Tenue et angustum. Eam ob " rem μεσάραιον dicitur, quasi in medio intestinorum " tenuium vel ventre positum, non autem a raritate, " ut quidam existimarunt. Gorr. Alii dicunt esse " Membranam venis, arteriis, nervisque contextam, " per cujus vasa, QUÆ Μεσαραϊκὰ inde dicuntur, ali- " mentum e ventriculo in hepar distribuitur. QUIN

" ET Μέσαρχον vocari τὸ μεσεντέριον, quod omnes A " venas quæ ad ipsum ex hepate feruntur, una cum " adjacentibus arteriis circumquaque ambit et com- " plectitur, VV. LL." [Μεσάραιον, Trall. 12. p. 221. Καὶ ἐπὶ φλεγμονῇ τοῦ ἥπατος, καὶ γαστρὸς, καὶ μεσαραίου.]

'Αραιόω, ώσω, Rarefacio, Relaxo. Gal. Τὴν μὲν πύκνωσιν ἰᾶσθαι χρὴ τοῖς ἀραιοῦσι, τὴν δὲ πίλησιν τοῖς χέουσι, Rarefacientibus. Aphrodis. Probl. 1. Πρὸς τῇ τελευτῇ τοῦ ἀρίστου ἀραιούμεθα, Ad finem prandii relaxamur. Sic ἀραιουμένων τόπων. Huic opponitur στενοῦσθαι καὶ θλίβεσθαι καὶ στενοχωρεῖσθαι. [Gl. 'Αραιόω· Disraro, Rarefacio. 'Αραιοῦμαι· Rarefacio. (* 'Αραίνομαι· Raresco.) Hippocr. 85, 3. 91, 24. 104, 35. 120, 9. " Aristot. Probl. 2, 32." Seager. Mss. " Perf. pass. ἠραίωμαι, Schol. Arat. p. 122." Wakef. Mss.]

[* " 'Ηραιωμένως, Particulatim, Schol. Oppian. H. 1, 548." Wakef. Mss.]

'Αραίωμα, τὸ, Interstitium, Rima, Hiatus, Raritas. Bud. e Lucian. [2, 94. 105. Pseudo-Longin. 10, 12. B Λυμαίνεται γὰρ ταῦτα τὸ ὅλον, ὡσανεὶ ψήγματα ἢ ἀραιώματα. Heliod. Æth. 9. 'Επειδὴ δὲ ἐπιβρίσαν τὸ ὕδωρ εἰς ὕψος τε ἤρετο, καὶ διὰ τῶν ἀραιωμάτων τῆς γῆς, οἷς μέλαινα καὶ εὔγειος οὖσα πρὸς τῆς θερινῆς ὥρας κατέσχιστο, πρὸς τὰ βάθη κατεδύετο. " Strabo 297. Diod. S. p. 26. 111. 126." Scott. App. ad Thes. Hippocr. 171, 16. " Ruhnk. ad Longin. 253.; Toup. 305. Diod. S. 1, 214. ad Herod. 527." Schæf. Mss. " Ruf. Eph. 58. Phot. 728." Wakef. Mss.]

'Αραίωσις, ἡ, Rarefactio, Attenuatio. Aristot. de Mundo, Γίνεται δὲ (ἡ ὁμίχλη) ἤτοι ἐξ ἀραιώσεως ἀρχῆς νέφους, ἢ ἐξ ὑπολείμματος, Gignitur vel e nubis primordiis rarescentibus, vel e reliquiis nubis, Bud. [Gl. 'Αραίωσις· Laxatio, Laxamentum. Hippocr. 61, 34. 347, 24(=278, 1.) " Diod. S. 3. p. 129." Scott. App. ad Thes. " Diog. L. 552. Schol. Arat. 123." Wakef. Mss.]

'Αραιωτικὸς, (ἡ, ὸν,) Rarefaciendi vim habens. 'Αραιωτικὰ φάρμακα, Gorr. Relaxantia medicamenta; sic dicuntur quæ meatus cutis aperiunt, quibus contraria sunt τὰ πυκνωτικὰ, Condensantia. [Diosc. 1, 75.] C

[* 'Εξαραιόω, Rarefacio. Aret. 107. 'Ατὰρ καὶ τὰ μαλάγματα τοιάδε χρὴ ἔμμεναι ὁκοῖα λεπτῦναι, ἢ ἐξαραιῶσαι, ἢ οὔρησιν τρέψαι.]

'ΑΡΑΧΝΗΣ, ὁ, Araneus v. Aranea. Hesiod. E. (3, 13.) νεῖ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης. Suid. distinguit inter 'Αράχνης et 'Αράχνη, ita ut ἀράχνης sit Animalculum ipsum, ἀράχνη autem Tela: quæ tamen differentia non semper observatur, sicut videre est ap. Plut. (10, 29.) Τὰ δὲ ἀράχνης ἔργα κοινὸν ἱστῶν γυναιξὶ, καὶ θήρας σαγηνευταῖς, ἀρχέτυπον. Dictam autem volunt aut παρὰ τὸ ἀραιὰ ἴχνη ἔχειν, aut παρὰ τὸ εἰς τὸν ἀέρα αἴρειν τὰ ἴχνη. ‖ 'Αράχνη, ἡ, Araneæ tela proprie, ut volunt Gramm.: item Aranea, sicut e præcedenti patet, et e Diosc. 2, 68. ubi et ὁλκὸν et λύκειον ab aliquibus eam vocari scribit. Pro Araneæ tela ponitur in Anthol. Καὶ τάχ' ἂν ἐῤῥοίζητο δι' αἰθέρος εἰ μὴ ἀράχνη Τοὺς πόδας ἐμπλεχθεὶς ὕπτιος ἐκρέματο. 'Αραχνία pro 'Αράχνη Att. esse Hes. auctor est: 'Αράχνηκες autem exp. ἀράχναι. [" 'Αραχνία, ἡ, Theodoret. H. E. 4, 25." Kall. Mss. 'Αραχνίαν non agnoscit D Schneider. Lex. Glossæ: 'Αράχνη· Aranea, Araneum. Hippocr. 55, 45. " 'Αράχνης, Ruhnk. Ep. Cr. 188. Segaar. Epist. ad Valck. 8. Ammon. 24. Toup. Opusc. 1, 483. Eran. Ph. 56. Valck. Diatr. 168. Thom. M. 108. Brunck. Soph. 3, 501. Callim. 1, 544. 'Αράχνη, Valck. ad Chrys. 42. Toup. Opusc. 2, 41. Jacobs. Anth. 6, 282. 8, 29. Lucill. 65. 'Αράχνης χιτὼν, πέπλος, Toup. Opusc. 2, 89.; Emend. 2, 536." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1469. Κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι τῷδ' 'Ασεβεῖ θανάτῳ βίον ἐκπνέων, qui versus repetuntur 1494. E. H. Barker. Class. Recr. 412—15. per ἀράχνης ὕφασμα intelligit Cujus fila sunt tenuissima in araneorum modum, i. e. Vestem sericam. Locis ibi citatis adde Suid. 'Αραχναῖος μίτος· ὁ λεπτότατος, afferentem etiam ex Epigr. Ἶσον ἀράχνᾳ Τεῦξαι λεπταλέον μίτον ἐπιστάμεναι. Eust. de Ismeniæ et Ismenes Amor. 42. Teucher. 'Αραχνώδης ὁ χιτὼν τῇ παρθένῳ: 136. ἔκ τινος ἀραχνώδους λίνου. Weitz. ad Prudent. p. 473. Philostr. Icon. 2, 29. Ὅρα καὶ τὴν ἀράχνην ὑφαίνουσαν ἐκ γειτόνων, εἰ μὴ παρυφαίνει καὶ τὴν Πηνελόπην, καὶ τοὺς Σῆρας ἔτι, ὧν τὰ ὑπέρλεπτα, καὶ μόλις ὁρατά. J. Poll. 2, 71. Τὰ δὲ μέρη τῶν ὀφθαλμῶν, χιτῶνας ἐκάλεσαν οἱ ἰατροὶ, τέσσαρες δὲ εἰσι τὸν ἀριθμὸν, —— ὁ δὲ τέταρτος ἀραχνοειδής. Sed Æschyli mens secundum Schutz. est hæc:—' A nefanda muliere sic veste captus, quemadmodum aranea bestiolam cassibus suis irretire solet.' Schutziique opinionem contra Barkerum defendit J. W. in Classical Journal 14, 296. Quod si articulus τῆς ante ἀράχνης positus esset, tutius, nostra saltem sententia, de ipsa Clytæmnestra tanquam aranea verba illa intellexissent.]

[* 'Αραχνὸς, ὁ, i. q. ἀράχνης. Æsch. Suppl. 900.]

[* " 'Αραχνὶς, ίδος, i. q. ἀράχνης, Hes. v. Σκληρός." Wakef. Mss.]

'Αραχνοειδὴς, s. 'Αραχνώδης, ὁ, ἡ, Aranei formam habens, v. Telæ araneæ formam habens, Araneosus: unde ἀραχνοειδὴς χιτὼν, Oculi tunica a Medicis propter tenuitatem dicta, quæ et ὑαλοειδὴς et ἀμφιβληστροειδὴς vocatur, ut scribit Ruf. Eph. [Phav. Hippocr. Prænot. 40, 52=404, 29. " Ælian. H. A. 8, 16. (467.)" Kall. Mss.] Citatur in VV. LL. ex Aristot. H. A. 5, 23. et exp. Araneæ speciem imitans: [9, 7. " Eust. Ism. 38." Wakef. Mss.]

[* " 'Αραχνοειδῶς, Theodos. Diacon. Acroas. 1, 152." Boissonad. Mss.]

'Αραχνοϋφὴς, ὁ, ἡ, Ab aranea contextus. [Phav. 'Αραχνοϋφεῖς· ὡς ὑπὸ ἀράχνης ὑφασμένοι. In Philone de Somn. 1115. perperam legitur * ἀραχνοφυεῖς ἀμπεχόνας. " Ad Diod. S. 2, 609." Schæf. Mss. " Subtilissime textus, Philo J. 1, 666. 2, 479." Wakef. Mss.]

'Αραχναῖος, (α, ον,) Ad araneam pertinens, aut Ab aranea factus: ut ἀραχναῖος μίτος, Anthol. et ἀραχναῖα νήματα. ET 'Αράχνειος pro eod., Suid. 'Αραχνικὸς quoque, (ἡ, ὸν,) idem Suid. e Callia citat: quod quidem non exp. eand. tamen cum præcedentibus signif. habere videtur. [ADDE * 'Αραχνήεις, εσσα, εν, Nicand. Th. 734. " 'Αραχναῖος, Jacobs. Anth. 7, 172. 8, 29. 30. 253. Archias 11. * 'Αραχναία, (pro ἀράχνη,) Jacobs. Anth. 6, 328. 9, 359. 'Αραχναίη, Wakef. S. C. 3, 157. 'Αράχνειος, Valck. ad Chrys. 42." Schæf. Mss. " 'Αραχναῖος, Tenuis, Nicand. A. 490." Wakef. Mss.]

'Αράχνιον, τὸ, Araneæ tela. Od. Π. (35.) 'Οδυσσῆος δέ που εὐνὴ Χήτει ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κεῖται ἔχουσα. ‖ 'Αράχνιον, Araneus et Aranea. Aristot. Τῶν δ' ἀραχνίων τῶν γλαφυρῶν καὶ ὑφαινόντων ἀράχνιον πυκνὸν, δύο ἐστὶ γένη. Bud. ut 'Αράχνιον, sicut et 'Αράχνη, sit non solum Tela sed et Animal. 'Αράχνιον etiam, ut ap. Lat. Araneum, Vitium est olivis et vitibus peculiare. Theophr. H. P. 4, 17. Γίνεται δὲ καὶ ἄλλο νόσημα περὶ τὰς ἐλαίας, ἀράχνιον καλούμενον· φύεται γὰρ τοῦτο καὶ διαφθείρει τὸν καρπόν. Plin. 17, 24. Araneam vocat, cum veluti telæ involvunt fructum et absumunt. [Hippocr. 42, 33. 191, 31. 235, 43. 240, 44. " Valck. ad Chrys. 42. Thom. M. 108. Valck. Diatr. 168, 170. ad Od. Π. 34. Jacobs. Anth. 6, 283. 8, 29." Schæf. Mss. " Arat. D. 301." Wakef. Mss.]

'Αραχνιώδης, ὁ, ἡ, Araneosus, [s. potius Ad ἀράχνιον pertinens. Hippocr. 54, 11. 442, 38.]

[* " 'Αραχνίδιον, (τὸ,) Araneum, contemtim. Chrys. in 1 Ep. ad Cor. Serm. 40. T. 3. p. 514. 'Αλλ' ἵνα μὴ ἐπιπλέον τὰ ἀραχνίδια διακόπτοντες ματαιοπονῶμεν, φέρε, τῆς ῥήσεως ταύτης τὴν δύναμιν ὑμῖν ἀναπτύξωμεν." Seager. Mss.]

'Αραχνιόω, ώσω, Et pass. 'Αραχνιοῦμαι, Araneis squalere, Araneis vitiari, ut annotat Bud. citans Aristot. de apibus, Ὅταν γὰρ μὴ ἔχωσιν ὅδον ᾗ προσπορεύονται, οὐ προσκαθίζουσιν· εἶτ' ἀραχνιοῦνται τὰ κηρία. Araneari Gaza interpr. 'Αραχνιόω, Aranei speciem refero, VV. LL. [Hippocr. Nat. Oss. 309=63, 10. 'Ηραχνίωκε τοῦ σπληνὸς φλεβίοις. " Ad Od. Π. 34." Schæf. Mss. " Aristot. de Anim. 9, 40. Nonn. 38, 14. * 'Αραχνιάω, Etym. M." Wakef. Mss.]

[* Συναραχνιόω, Tenuibus veluti aranearum telis implico. Hippocr. 281, 41. Ὁ τράχηλος ξυναραχνιοῦται, ubi Foës. leg. putat * ξυναρθμοῦται. Schneider. Lex.]

" 'Αῤῥιχᾶσθαι, Hesychio εἰς ὕψος ἀναβαίνειν χερσὶν " καὶ ποσὶν, In altum scandere manibus et pedibus, " quod et ἀναῤῥιχᾶσθαι dicitur."

" Ἀναριχᾶσθαι, Hesychio ἀναβαίνειν ἐν πέτραις, " Scandere rupes."

" Ἀναῤῥιχᾶσθαι, Suidæ est τὸ πρὸς ἄναντες ἀναβαίνειν, ἅμα ταῖς χερσὶν ἀντιλαμβανόμενον καὶ στηριζόμενον, ut cum aliquis parietem, murum, aut rupem " ascendens, manibus etiam firmat gradum, arrepta " nimirum re aliqua, cui inhærere queat: ut arborem " etiam perreptat aliquis preheusis ramusculis aut " cavo aliquo: quod Quintil. dicit Reptare per ma- " nus et genua. Aristoph. pro simpl. Scandere usur- " pavit, Pac. (69.) Ἔπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος, " Πρὸς ταῦτ' ἀναῤῥιχᾶτ' ἂν εἰς τὸν οὐρανόν. Ubi Schol. " quoque annotat, ἀναῤῥιχᾶσθαι dici τὸ πρὸς τοίχους " ἀναβαίνειν χερσὶ καὶ ποσί: addens, derivatum esse " ex ἀράχνη καθ' ὑπερβιβασμὸν quasi * ἀραχνιᾶν. Su- " pra unico ρ scriptum habuimus ex Hes. ‖ Suid. ἀναῤῥιχώμενος exp. etiam δρασσόμενος, Arripiens, Pre- " hendens." [" Aristot. H. A. 9, 40. de apibus, ubi Gaza vertit Perreptando flores." Seager. Mss. Ælian. H. A. 7, 24. Glossæ, (quas aliis corrigendas relinquimus:) * Ἀναῤῥίχομαι· Agrappo mantius, Scando murum. Philostr. Icon. 2, 29. proprio sensu: Ἀλλ' ἔστιν οἰκητὸς ἀράχναις μόναις· φιλεῖ γὰρ τὸ ζῶον ἐν ἡσυχίᾳ διαπλέκειν· ὅρα καὶ τὰ μηρύματα· τοῦτο ἀναπτύουσαι τὸ νῆμα, καθιέσαν ἐς τοὔδαφος, δεικνύει δὲ αὐτὰς ὁ ζωγράφος κατιούσας δι' αὐτοῦ, καὶ ἀναῤῥιχωμένας, ἀερσιποτήτους κατὰ τὸν Ἡσίοδον, καὶ μελετώσας πέτεσθαι. Etym. M. Εὑρίσκεται δὲ καὶ χωρὶς τῆς αν συλλαβῆς παρὰ Ἱππώνακτι, ἀριχῶμαι. Hes. * Ἀριχωτῶν· ἐκδύειν ζητῶν. * Ἀρίχεται· γλίχεται, ἐπιθυμεῖ.] " Ἀρόχεται, Hesychio γλίχεται, ἐπιθυμεῖ, Appetit." [Vide Interpr. ad Eund. et Schneider. Lex. " Thom. M. 61. Mœr. 63. et n.: Brunck. Aristoph. 3, 215. ad Lucian. 2, 334." Schæf. Mss. " Dio Cass. 355. Imperf. ἀνηῤῥιχώμην, Etym. M." Wakef. Mss.]

[* Ἀναῤῥίχησις, ἡ. Porphyr. de Pros. ap. Villois. Anecd. Gr. 2, 114. Ὥσπερ καὶ τὸ υ πάσης λέξεως ἄρχον, πάντες μὲν δασύνουσιν, οἱ δὲ Αἰολεῖς ψιλοῦσιν. Αὐτίκα τὸ τοὔρχας, (τύρχας exhibet Schneider. Lex.) Αἰολικὸν ὄν, ψιλοῦται· σημαίνει δὲ τὴν ἐπὶ τοῦ τείχους ἀναῤῥίχησιν. " Forte * ὕρχας," Villois. Imo omnino sic leg. sensu postulante, neque aliter Schol. in Dionys. Thrac. 693. Bekker., ubi eadem verba leguntur. " Suid. 1, 908." Wakef. Mss.]

" Ἄῤῥιχος, Hesychio κόφινος s. ἀγγεῖον λύγινον, " Cophinus, s. Vas vimineum, Vas e vimine: ut Ety- " mologo quoque et Eust. ἄῤῥιχοι sunt κόφινοι οἰσύινοι. Non idem tamen prorsus esse ἄῤῥιχον et " κόφινον, ex Aristoph. patet, O. (1309.) Ἀλλ' ὡς " τάχιστα σὺ μὲν ἰὼν τὰς ἀῤῥίχους Καὶ τοὺς κοφίνους " ἅπαντας ἐμπίπλη πτερῶν. Putandum igitur est, ex " eodem quidem genere esse ambo, habere tamen " aliquid differentiæ, ut Schol. ibi annotat: qui præ- " terea ibi notandum ait eum fem. genere dixisse τὰς " ἀῤῥίχους: nimirum Ionice: nam Eust. et Etym. " tradunt Atticos masc. genere dicere τοὺς ἀῤῥίχους, " Iones autem fem. τὰς ἀῤῥίχους. Plut. περὶ Φιλοπλ. " fin. Ἄλλος ἰσχάδων ἄῤῥιχον ἠκολούθει κομίζων. " Rursum Aristoph. Schol. et Suid. tradunt suo tem- " pore ἀῤῥίχους vocatos fuisse σωράκων τι εἶδος: ap. " quos legitur et fem. NOMEN ἡ Ἀῤῥίχη: dicitque " Suid. præterea τὰς ἀῤῥίχας esse εἶδος κοφίνων, οὓς " εἰώθασι διὰ σχοινίων ἀνιμᾷν. Vide et Ταρσός. Di- " citur etiam Ἄρσιχος." [Mœris 56. Cf. Καψάκιον. Bekk. Anecd. Gr. 446. Etym. M.: Ἄῤῥιχος λέγεται ὁ κόφινος, ἐν ᾧ κομίζουσι τοὺς βότρυς· ἐξ αὐτοῦ ἀῤῥιχῶ καὶ ἀναῤῥιχῶ. " Mœr. 55. et n.: Thom. M. 148.; Add. ad 535. Jacobs. Anth. 7, 383. 9, 455. ad Diod. S. 2, 435." Schæf. Mss.]

" Ἄρσιχος, ὁ, vulgo exp. Loculus, Arcula, Cru- " mena: ut Diod. S. de Lamia, Διὰ τοῦτο ἐμυθολόγησάν τινες, ὡς εἰς ἄρσιχον ἐμβάλοι τοὺς ὀφθαλμούς. " Politian. certe huc respexisse creditur, cum Lamiæ " tribuit oculos emissitios et exemtiles, quos sibi " affigat ut oscillaria, ac vicissim detractos in loculum " conjiciat. Locus est Ed. meæ p. 754. (20, 41.) ubi " γράφεται etiam μάρσιππον. Sed magis placet ἄρσιχον: " quod Atticum esse dico pro ἄῤῥιχον, ut ἄρσενα pro " ἄῤῥενα: addoque, accipi posse non solum pro Ci- " sta viminea, Cista vitilis, s. Cista de vimine texta, " ut loquuntur Colum. Plin. Ovid., sed etiam pro " Cista lignea et Arcula s. Capsula: nam Schol. A- " ristoph. et Suid. ἀῤῥίχους et ἀῤῥίχας suo tempore " nominatum fuisse σωράκων τι εἶδος tradunt: σωράκων autem nomine Hes. vocari ait ἀγγεῖα, εἰς ἃ " σῦκα βάλλεται, s. * ξυλοκανθήλια, Vascula, in quæ " conjiciuntur ficus, ut sunt cistæ s. cistellæ vimineæ, " lento de vimine calathi, sportulæ vitiles, οἰσύινοι " κόφινοι s. σπυρίδες, Cistas ligneas, s. Loculos e " ligno: ut Babrius quoque ap. Suid. dicit πίθους " σύκων, σωράκους τε φοινίκων, Doliola ficuum et pal- " marum cistas. Porro quod Diod. specialiori vocabulo " ἄρσιχον dicit, Plut. generaliori vocat ἀγγεῖον, ini- " tio sui περὶ Πολυπρ. libelli: Ὥσπερ ἐν τῷ μύθῳ τὴν " Λαμίαν λέγουσιν οἴκοι μὲν εὕδειν τυφλήν, ἐν ἀγγείῳ " τινὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσαν ἀποκειμένους, ἔξω δὲ " προϊοῦσαν περιτίθεσθαι καὶ βλέπειν." [" Ad Mœr. 56. Thom. M. Add. ad 535. Jacobs. Anth. 7, 384. ad Diod. S. 2, 435." Schæf. Mss.]

ἈΡΓΟΣ, (ἡ, όν,) Albus; Il. A. (50.) Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργούς, i. e. λευκούς, et alio nomine hinc derivato ἀργεννούς: ut et Gymnasium quoddam Atheniensium dictum Κυνόσαργες a cane albo, inquit Eust. qui tamen et alias duas expp. affert: videlicet per antiphrasin τοὺς ταχεῖς θέειν, vel revera ἀργούς, Pigros s. Desides, qui τραπεζῆες dicuntur. Sic et equus πόδαργος ab Hom. appellatus, v. quasi Pedes habens albos, v. quasi Pedes habens celeres. Sed et χῆνα ἀργὴν (Od. O. 161.) alii Album anserem interpr. alii Pigrum s. Desidem: quam posteriorem interpr. sequitur Eust. nullam alterius mentionem faciens. Denique in aliis etiam plerisque ll. utroque modo h. v. exp.; cum tamen multa ab ea derivata sine controversia Albedinis signif. habeant. [" Ἀργός, Valck. Callim. 253.; Diatr. 7. ad Charit. 325. Wakef. S. C. 2, 91. 93. 4, 23. 25. 211. 5, 143. ad Herod. 374. 631. Diod. S. 1, 286. Lex. Herod. 174. Fac. ad Paus. 1, 108. 2, 414. Muncker. ad Anton. L. 72. Verh. Valck. Adoniaz. p. 360. ad Mœr. 20. Eur. Phœn. 773. Heringa Obs. 52. Toup. Opusc. 2, 195. ad Diod. S. 2, 472. Boissonad. Philostr. 336. Heyn. Hom. 5, 549. 8, 362. Wakef. Trach. 565. Albus, Jacobs. Anth. 6, 51. Piger, Toup. Epist. de Syrac. 335. Nicht gesshehen, Eldik. Suspic. Specim. 2. Ungemünst, Paus. 1, 381. Vertitur Velox, Il. A. 50. cf. Wassenb. ad Hom. 25. De canibus, Valck. ad Ammon. 148. De fulmine, Wakef. Phil. 1199. Ἀργός, ἡ, Thom. M. 109. Koen. ad Greg. 25.; ad Ὀρφανός. Xen. Œcon. 4, 8. Zeun. ad Xen. K. Π. 109. 115. 271. 280. Ἀργή, ἡ ἀργός, Phrynich. Ecl. 38. Markl. Suppl. 41. Kuster. Aristoph. 52. 214. Porson. Med. 18.; Hec. 12. Ed. 2. Boissonad. Philostr. 295. 318. 336. Ἀργὴ γῆ, Mitsch. H. in Cer. 218. Ἡ ἀργὴ τῆς χώρας, Kuster. Aristoph. 13. Ἀργαὶ ἄελλαι, Gesner. Ind. Orph. Ἀργὰ πρόσωπα, Lobeck. Aj. p. 393." Schæf. Mss. " Non signatus, de metallis, Paus. 235. Rudis, Non claboratus, Dio Chrys. 1, 406. De lana impexa, Paus. 859." Wakef. Mss. Hippocr. 57, 20. Schneider. Lex.]

" Ἄργος, τό, Urbis Pelasgicæ nomen, clarissimæ " olim per totam Græciam et principis: unde et " pro Græcia universa interdum ponitur, ut cum " Theocr. (15, 142.) dicit Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί. Id " enim interpr. Græciæ culmina Pelasgi." [" Ἄργος δὲ λαβὼν παρὰ Φορωνέως τὴν βασιλείαν, ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν Πελοπόννησον ἐκάλεσαν Ἄργος, Apollod. At alibi Phoroneo in regnum successisse Apin. Scalig. ad Eus. Apollodoro consentit Hygin." Gataker. Mss. Hippocr. 541, 12. " Heyn. Hom. 4, 693. 5, 554. 584. 7, 66. 630. 678. Musgr. Iph. A. 515.; T. 189.; Heracl. 290. Valck. Phœn. p. 733. ad Diod. S. 1, 712. Ipsa Græcia, Eur. Tro. 993." Schæf. Mss.]

[* " Ἀργόθεν, Fischer. ad Palæph. 139. Valck. Phœn. p. 299. Eur. Iph. A. 1356. T. 70. Rhes. 458. Apoll. R. 1, 118. Damaget. 3." Schæf. Mss.]

" Ἀργεῖαι, (αἱ,) Hes. ὑποδήματα πολυτελῆ γυναικεῖα, Calcei muliebres pretiosi: procul dubio quia " Argis confici solerent, ut Ἀμυκλαΐδες, quia Amy- " clis. Est enim Ἀργεία fem. nomen gentile ex Ἄρ-

"γος derivatum: ut Ἀργείη Ἑλένη, et Ἀργείη Ἥρη, Ion. pro Ἀργεία, Argiva: item Ἀργεία ὁδὸς, Plut. Via Argiva, i. e. Via quæ Argos fert. Notandum vero, cum Ἑλένη dicitur Ἀργείη, accipiendum latius pro Peloponnesia, v. Græca, ut Argivorum quoque nomine Latini interdum universos Græcos intelligunt, quod Argos olim in Græcia nobilissima et princeps urbs esset. Cum vero Juno dicitur Ἀργεία, accipiendum pro Argis coli solita; fanum enim ibi ejus erat et lucus. Sed et absolute Ἀργείη s. Ἀργεία positum reperitur, pro Ἀργείη χθὼν et Ἀργεία γῆ, ut Λακωνία, pro Λακωνία γῆ. Porro dicuntur οἱ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ soliti esse κεκωμῳδῆσθαι: adeo ut Ἀργεῖοι φῶρες Proverbio dictum fuerit ἐπὶ τῶν προδήλως πονηρῶν, teste Suida, qui et alius Parœmiæ meminit, nimirum Ἀργείους ὁρᾷς, usurpatam eam dicens ἐπὶ τῶν ἀτενῶς καὶ καταπληκτικῶς ὁρώντων. Apud Hes. vero est Ἀργεία σφυρὰ Proverbialiter itidem dictum; Argivos enim a Comicis fuisse taxatos ait ὡς φιλοδίκους καὶ συκοφάντας: pro quo Eust. habet Ἀργεία φωρὰ e Pausania, Proverbialiter et ipso hoc dictum referente, quoniam ἐσκώπτοντο οἱ Ἀργεῖοι εἰς συκοφάντας. ‖ Idem Hes. cum Ἀργείη exp. Πελοποννησία, subjungit, Hesiod. posuisse etiam pro λευκῇ, Alba: quemadmodum et Ἀργεῖοι cum exp. οἱ Ἕλληνες, καὶ ἐκ τῶν Εἱλώτων οἱ πιστευόμενοι, addit, ἢ λαμπροὶ, Clari, Splendidi." [" Ἀργεῖος, Markl. Iph. 12, 245. Musgr. 515.; Heracl. 290. Heyn. Hom. 4, 322. 441.: Albus, 556. Ἀργεῖοι φῶρες, Aristoph. Fr. 221. Ἀργεία γῆ, Valck. Phœn. p. 242. * Ἀργέος, ad Diod. S. 1, 713. * Ἀργειὰς, ad Herod. 427. * Ἀργεάδης, ad 382." Schæf. Mss.]

[* " Αὐτάργειος, Aristoph. ap. Athen." Kall. Mss. "Bergler. Alciphr. 369. Jacobs. Anth. 7, 163." Schæf. Mss.]

" Ἀργείων, ωνος, ὁ, i. q. Ἀργεῖος, Hes. nempe Ἀργείωνας exp. τοὺς Ἀργείους."

[* Ἀργικὸς, ή, ὸν, Eur. Phil. 1. " Valck. ad Ammon. 212.; Diatr. 116." Schæf. Mss.]

" Ἀργεοφάντης, ex Epigr. affertur pro Argivorum sacerdos s. pontifex, ea forma dictum qua ἱεροφάντης."

" Ἀργόλαι, a Suida dicuntur fuisse species serpentum, quos Alexander Macedo Argis, urbe Pelasgica, Alexandriam tralatos injecit in fluvium ad perimendas aspides. Dicti sunt igitur παρὰ τὸ Ἄργος: e quo derivatum et possessivum NOMEN Ἀργολικὸς, (ή, ὸν,) æquivalens τῷ Ἀργεῖος. Unde fem. gen. ἡ Ἀργολικὴ, sc. γῆ, seu χώρα, Argolicus ager. Item aliud possessivum fem. duntaxat generis, NIMIRUM Ἀργολὶς, ίδος, ἡ, itidem significans Argolica, Herod." [" Ἀργολικὸς, Dionys. H. 1, 212. * Ἀργολίζω, Xen. E. 4, 8, 34. 5, 2, 6." Scott. App. ad Thes. * Ἀργολιστὶ, Soph. ap. Schol. Pind. I. 6, 86. " Ἀργόλας, Wyttenb. Select. 387. ad Diod. S. 2, 105. Aristoph. Fr. 246. Ἀργολικὸς, ad Dionys. H. 2, 677. * Ἀργολικῶς, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 187. Ἀργολὶς, ad Herod. 427. Hercul. 1018. Philodem. 2. * Ἀργολιστὶ, Brunck. Soph. 3, 435." Schæf. Mss. " Ἀργολὶς, Æsch. Suppl. 244. Ἀργολίζω, Steph. B. 102." Wakef. Mss.]

" Ἀργανθὼν, s. Ἀργανθώνη, Nom. Montis in Mysia. UNDE Ἀργανθώνειος, SIVE Ἀργανθώνιος, forma possessivorum, ut, Ἀμφ' Ἀργανθώνειον ὄρος προχοάς τε Κίοιο. Item, Χθιζόν μοι κνώσσοντι παρ' Ἀργανθώνιον αἶπος, Juxta culmen montis Arganthonis. ‖ Simylus et Fluvii nomen esse indicat hoc versu, Μύσιον ἀπύοντα παρὰ ῥόον Ἀργανθώνης. Hæc Etym. et Lex. meum vet." [" Ἀργανθώνη, Toup. Opusc. 1, 53. 141. Brunck. Apoll. R. 217." Schæf. Mss.]

" Ἀργὼ, (ἡ,) Navis illa Jasonis a poëtis celebrata, ap. Latinos itidem Argo. Gen. Ἀργοῦς, ap. Eur. Med. Accepisse autem putatur hoc nomen ab Argo, ejus fabricatore: vel quod ἐν Ἄργει, quod est Urbis nomen, fabricata fuerit, teste Hegesippo Historico: vel a v. ἀργὸς, Velox. Ἀργὼ est etiam Signum cœleste. Apud Hes. autem est εἶδος φυτοῦ, a quo ipsa navis Argo."

" Ἀργῷος, Argous, ut Horat. dixit Argoum remigem. Ἀργῴη τρόπις, Epigr. Argoa carina, Carina Argus. Ἀργῴη ναῦς, Apoll. R. 2. Argoa navis, i. e. Argo. Sic Eur. Ἀργῷον σκάφος, Med. (477.) Ταυτὸν συνεισέβησαν Ἀργῷον σκάφος." [" Ἀργῷος, Valck. ad Ammon. 5. ad Diod. S. 1, 300. Wakef. Phil. 723. Antip. S. 96. Brunck. Apoll. R. 163.; Soph. 3, 426." Schæf. Mss. " Eur. Andr. 793." Wakef. Mss.]

" Ἀργωναύτης, v. potius Ἀργοναύτης, Argonauta. Nam in VV. LL. quidem legitur Ἀργωναύτης per ω, sed alibi nusquam hanc scripturam invenio. Quinetiam Horat. (Epod. 3, 9.) syllabam secundam corripuisse videmus: Ut Argonautas præter omnes, candidum Medea mirata est ducem. HINC Ἀργοναυτικὰ, (τὰ,) Poëma de Argonautis: cujusmodi est Apollonii R. poëma, et id quod Orpheo ascribitur. Fuerunt vero et alii Ἀργοναυτικῶν ποιηταὶ ap. Græcos: ap. Latinos cum alii, tum Val. Fl. [" Ἀργοναύτης, laudatur Apoll. R. ἐν Ἀργοναύταις, Toup. Append. in Theocr. 9.: cf. Eund. ad Longin. 344. Diod. S. 2, 545." Schæf. Mss.]

[* Ἀργοναύτης, ὁ, Piger nauta. " Ludit in h. v. Martial. ad Gr. verba respiciens, quibus ἀργοναύτης etiam Pigrum nautam significat. Itaque sic claudit Epigr. (3, 67.) de pigris nautis: at Vos tamen placidas vagi per undas Tota luditis otium carina: Non nautas puto vos, sed Argonautas." Forcellin. Lex. Cf. * " Ἀργοπορία, (ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 83." Boissonad. Mss.]

[* " Ἀργοναυαρχέω, Philo J. 886." Wakef. Mss.]

Ἄργυφος, ὁ, ἡ, Albus. Il. Ω. (621.) Ἦ, καὶ ἀναΐξας ὄϊν ἄργυφον ὠκὺς Ἀχιλλεὺς Σφάξ'. Ubi Eust. notandum esse scribit, ὑφὴν non solum de Vestibus, sed etiam de Animalibus dici. Od. K. (85.) Τὸν μὲν βουκολέων, τὸν δ' ἄργυφα μῆλα νομεύων. HINC Ἀργύφεος, ὁ, (ἡ,) Idem. Od. E. (230.) Αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη, i. e. * λευκοϋφὲς, Eust. Suidas etiam μέλας exp. respiciens forsan ad ἀργύφεον σπέος, Il. Σ. (50.) Ἀργυφὺς, ύος, VV. LL. pro eod. ponunt, nullo tamen addito exemplo. [" Ἀργύφεος, Heyn. Hom. 7, 434. 8, 729. Jacobs. Anth. 7, 22. 9, 225. 11, 49. 120. 127. 132. Brunck. Apoll. R. 124. 155. Ilgen. Hymn. 579. Hymn. in Cer. 196. Ruhnk. Ep. Cr. 59. Pierson. Veris. 211. * Ἀργυφὴς, Wolf. ad Hesiod. 113. Græv. Lect. Hes. 631." Schæf. Mss. " Ἄργυφος, Oppian. C. 1, 121. Nonn. D. 1, 185. De aqua, Oppian. C. 2, 39. Ἀργύφεος, Albus, de Luna, Nonn. 15, 242. 44, 190. De Solis radiis, Orph. Fr. Ἀργυφὴς, de corpore humano, Hom. H. in Ven. 2, 10. Quint. Sm. 12, 527. Nonn. 34, 213." Wakef. Mss.]

[* " Ἄργος, Argus, pastor, a Mercurio occisus, Heyn. Hom. 4, 362. 367. 441. 564. 671." Schæf. Mss.]

" Ἀργείφοντης, ὁ, Argicida, Mercurii epith. ab occiso Argo illo πολυοφθάλμῳ καὶ πανόπτῃ. Nisi Pausaniæ potius credimus, qui in suo Lex. Ἀργειφόντης exp. * ὀφιοκτόνος, rationis loco subjungens, quod ἄργην quidam appellant τὸν ὄφιν, ut refert Eust. Nota igitur hic illud ἄργης, pro quo infra Ἀργᾶς. Meminit vero ejus et Hes.; nam ἄργην ἔπεφνεν affert pro ὄφιν, addens, dracontis esse epitheton. Vide ap. Eund. plura de Ἀργειφόντης." " Ἀργιφόντου, Hesychio * καθαροφόνου, ut supra Ἀργειφόντου quoque exp." [" Ἀργειφόντης, Heyn. Hom. 4, 213. 352. 8, 591. ad Lucian. 1, 489." Schæf. Mss. * " Ἀργοφόνος, Mercurius, Hes." Wakef. Mss.]

[* " Ἄργις, Orph. ap. Clem. Alex. 5, 8. Kuhn. ad Paus. 104." Kall. Mss.]

[* " Ἄργεσσα, Italia. Dio Cass. p. 2." Wakef. Mss.]

[* " Ἄργυννις, Clem. Alex. p. 32." Kall. Mss.]

[* Ἀργιβόειος, ὁ, ἡ, Albos boves habens, Ælian. H. A. 12, 36. Vide Λευκόκρως.]

[* Ἀργικέραυνος, ὁ, ἡ, Lucidum fulmen habens. Il. 19, 121. " Epith. Jovis, qui celerrimum fulmen emittit, (O. 8, 5.)" Damm. Lex. Pind. " Wakef. S. C. 2, 92.; Phil. 1199." Schæf. Mss.]

[* Ἀργίλιψ, ὁ, ἡ, Nicand. T. 213. ἀργίλιπες, i. q. ἔκλευκοι. * " Ἀργιλίπης, idem. Archil. Schol. ibid." Wakef. Mss.]

" Ἀργίλοφοι, Hesychio λαπάραι κωδίων: addenti,

"alios exp. *τρωκτὸς*, et *μηλωταί*." [Aristoph. Σ. 672. Soph. ap. Schol. Pind. O. 10, 17. *ἀργείλοφος Ζεφυρίου κολώνα*, i. q. *λευκόλοφος*.]

"*Ἀργιμήτας ταῦρος*, Hesychio *ὁ* * *ταχυμήτης*, s. *λευκὸς παραγώγως*: dici autem tradit de tauro, qui Europam transfretavit." [" Eust. Od. 2, 18. i. q. *ταχύμητις* s. *λευκός*." Schneider. Lex.]

[* " *Ἀργινεφὴς*, (ὁ, ἡ,) Brunck. Soph. 3, 442." Schæf. Mss.]

[* *Ἀργομέτωποι λίθοι*, Math. vett. 82.]

[* " *Ἀργόπους*, (ὁ, ἡ,) Callim. 1, 494. Const. Manass. Chron. p. 137. Meurs." Schæf. Mss.]

[* " *Ἀργόχρως*, (ὁ, ἡ,) Cyr. Theod." Kall. Mss.]

Λέπαργος, ὁ, ἡ, Albus. *Λέπαργος βοῦς, ὁ λαπάρας ἔχων λευκὰς, ἀλλὰ καὶ λέπαργός φασιν ἡ χιὼν παρὰ τὸ λευκαίνειν τὸ λέπας*, Eust. " Vide et *Ἀμορμεύειν*." [Theocr. 4, 45. Asinus, Nicand. T. 349.]

" *Λίταργος*, (ὁ, ἡ,) Suidæ *ὁ ἀργὸς*, Velox, Celer. UNDE *Λιταργίζειν*, Festinare, Celeri gradu proficisci. Aristoph. Pac. (561.) *Εἴθ' ὅπως λιταργιοῦμεν οἴκαδ' ἐς τὰ χωρία*, i. e. *συντόμως δραμούμεθα*, Schol. derivans *παρὰ τὸ λίαν ἀργόν*. Ex h. v. fit VERBALE *Λιταργισμὸς*, ὁ, Rapidus cursus aut fuga. Ejusdem Aristoph. Schol. (N. 1253.) scribit *λιταργισμοὺς* vocata fuisse *τὰ σκιρτήματα*, Saltus, s. Saltus lascivos: qui itidem COMPOS. *Ἀπολιταργιεῖς* exp. non solum *ἀποφεύξῃ*, sed etiam * *ἀποσκιρτήσεις*: afferens et aliud etymon, nimirum *λίτην* dici *τὴν θύραν*, Januam, et *ἀργὸν*, Celerem: INDE *Ἀπολιταργίζειν* dici pro Celeri gradu a foribus se proripere." [" *Λίταργος*, Wakef. S. C. 1, 35. * *Ἀπολιταργέω*, *Ἀπολιταργίζω*, Brunck. Aristoph. 2, 117." Schæf. Mss. " *Ἀπολιταργέω*, Etym. M. Hes." Wakef. Mss.]

" *Πελαργὸς*, ὁ, Ciconia, quæ et *Πελαγὸς* dicitur, poët. ellipsi *τοῦ ρ*: alioqui id *ρ* requirit etymon vocabuli; denominatur enim *παρὰ τὸ πελὸν*, i. e. *μέλαν*, et *τὸ ἀργὸν*, i. e. *λευκὸν*, quoniam pennas habet albas et nigras. Vide de avi hac Aristot. H. A. 8, 3. Ælian. Oppian. Ixeut. necnon Plin. 10, 23. Hesychio *πελαργὸς* est etiam *ἄγγος τι κεράμεον*, Testaceum s. Fictile vas. *Πελαργοὺς* Attici vocarunt etiam *τοὺς Πελασγοὺς*, nimirum *διὰ τὸ πλανήτας εἶναι καὶ δίκην ὀρνέων ἐπιφοιτᾶν ἐφ' οὓς ἔτυχε τόπους*. Strabo 5. E *πελαργὸς* COMP. *Πελαργοχρὼς*, *ῶτος*, ὁ, (ἡ,) Ciconiæ colorem habens, i. e. In quo et *τὸ πελὸν* et *τὸ ἀργὸν χρῶμα* visitur, Et niger et albus color: ut *πελαργοχρῶτες νῆες* ap. Lycophr. (24.) *αἱ κατὰ πελαργοὺς κεχρωσμέναι*, Eust. Inde ET *Πελαργικὸς*, (ή, όν,) Qui ciconiarum est, s. Qualis ciconiarum est, Ciconiarum proprius: quomodo *Πελαργικὸς νόμος*, et *Πελαργικὸν*, esse dicitur *τὸ ἀντιτρέφειν τοὺς γονεῖς*: nam ciconiarum est parentes senio confectos nutrire, in volando etiam fessos juvare portareque, ut testantur. Aristot. Plin. Aristoph. O. (1353.) *Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν νόμος Παλαιὸς, ἐν τοῖς τῶν πελαργῶν κύρβεσιν· Ἐπὴν ὁ πατὴρ ὁ πελαργὸς ἐκπετησίμους Πάντας ποιήσῃ τοὺς πελαργιδεῖς τρέφων, Δεῖ τοὺς νεοττοὺς τὸν πατέρα πάλιν τρέφειν*. Quo loco nota ETIAM *Πελαργιδεῖς*, pro *οἱ τῶν πελαργῶν νεοττοί*, Ciconiarum pulli, a nom. *Πελαργιδεὺς*, ut *ἀετιδεύς*. AT *Πελαργῖτις*, (ἡ,) Herba quædam nominatur, lienosis medens. Gal. *τῶν κατὰ Τόπους* 9. *Ἡ βοτάνην τὴν λεγομένην πελαργῖτιν κόψας καὶ σήσας δίδου*." [*Πελαργικὸς*, Callim. Fr. Suid. 3, 71. *Πελαργιδεὺς*, Suid. v. *Ἀετιδεῖς*. " *Πελαργὸς*, Plato Alcib. 1. fin." Routh. Mss. " *Πελαργικὸς*, Heyn. Hom. 7, 287. *Πελαργὸς*, ad Mœr. 75. Phrynich. Ecl. 40. *Πελαργοί*, Brunck. Aristoph. 2, 172. Kuster. 193. Callim. 1, 538. *Πελαργιδεῖς*, Toup. Emend. 1, 312. Brunck. Aristoph. 3, 150. * *Πελαργίδης*, Valck. Adoniaz. 402. Huschk. Anal. 102. *Πελαργοχρὼς*, Musgr. Iph. A. 283." Schæf. Mss. " *Πελαργιδεῖς*, Plut. 10, 123." Wakef. Mss.]

[* *Πελαργώδης*, ὁ, ἡ, Ciconiæ similis, Ciconiam referens. Strabo. " Ad Diod. S. 1, 98." Schæf. Mss.]

" *Πελαργᾶν*, Pythag. vocabat *τὸ νουθετεῖν*, auctore Suida, Monere, Admonere, Commonefacere." [Diog. L. in Pythag. 20. Falsa est, ut ajunt, lectio pro * *παιδαρτάω*. Cf. * *Παιδάρτησις*, Jambl. V. P. s.
A 101. p. 218. *Τὰς ἐπανορθώσεις τε καὶ νουθετήσεις, ἃς δὴ παιδαρτάσεις ἐκάλουν ἐκεῖνοι*. " Logan. p. 96. pro *παιδαρτάσεις* scribit *παιδαρτύσεις*, item *παιδαρτᾶν* c. 31. (*Ἐκάλουν δὲ τὸ νουθετεῖν, παιδαρτᾶν*,) mendosum habet. Frustra; non enim debebat Logan. h. v. derivare ab *ἀρτάω*, Appendo, sed ab * *ἀρτάω* s. *ἀρτέω*, Aptum reddo. *Παιδαρτᾶν* igitur proprie est Pueros comparare, Componere." Kiessl. " Nisi hic quoque latet toties in *παιδα* corruptum *πεδα*. Quod alii habent *πελαργᾶν*, item vitiatum, prima tamen syllaba videtur integrius. Ceterum *παιδαρτᾶν* i. q. *μεθαρμόζειν*." Schæf.]

" *Ἀντιπελαργεῖν*, Gratum esse, Beneficium rependere, metaph. a ciconiis, quæ parentes senio jam confectos alis suis impositos vehunt, aluntque; nec solum genitricum senectam invicem educant, sed etiam duces fessos ad terga recipiunt, ut Plin. testatur, et Suid. ‖ Etym. vero et Lex. meum vet. *ἀντιπελαργεῖν* exp. *ἀντιστρέφειν*." [Anon. ap. Sturz. ad Etym. M. 747.: " Leg. videtur *ἀντιτρέφειν*." Sic
B et Noster in v. *Πελαργὸς* alicunde citat. Imo *ἀντεκτρέφειν*. Suid. *Πελαργικοὶ νόμοι· διὰ τὸ ἀντεκτρέφειν τοὺς γονεῖς. Οὕτως Ἀριστοφάνης*. " *Ἀντιπελαργέω*, Clem. Alex. 337." Routh. Mss. " Orig. c. Cels. 4. p. 228. *Παραλαμβάνει μετὰ ταῦτα, εἰς τὸ κατασκευάσαι, ὡς οἴεται, εὐσεβεστέρους εἶναι τοὺς πελαργοὺς τῶν ἀνθρώπων, τὰ περὶ τοῦ ζώου ἱστορούμενα, ἀντιπελαργοῦντος, καὶ τροφὰς φέροντος τοῖς γεγεννηκόσι*." Seager. Mss. " Abresch. Lect. Aristæn. 158. Jacobs. Anth. 6, 88. Kuster. Aristoph. 195." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 126. Jambl. V. P. 40." Wakef. Mss.]

" *Ἀντιπελάργησις*, et *Ἀντιπελαργία*, ἡ, Beneficii relatio. Pro eodem *Ἀντιπελάργωσις* legitur ap. Suid. in Ms. etiam Cod.," [Basil. Hexaëm. 8. p. 75.: Schol. Triclin. Soph. El. 1059. Glossæ Isidori: Antipelargosin, talionem.]

" ΠΕΛΑΣΓΟΙ, *οἱ*, Pelasgi, Gens Græciæ fuerunt erronea et *σποράς*. Et Thessaliam enim tenuisse dicuntur, et Peloponnesum, et Lesbum: necnon Larissam: feruntur et Lemnum condidisse Imbrum-
C que: pars eorum cum Tyrrheno navigasse in Italiam: ortum autem duxisse a Pelasgo Arcade, patre Lycaonis. Quin et Atticam incoluerunt, sed ob injurias quasdam inde ejecti fuerunt, ut fusius docet Herod. 6. Iidem ab Atticis dicti fuerunt *Πελαργοὶ*, quoniam erant *πλάνητες*, et *δίκην ὀρνέων ἐπεφοίτων ἐφ' οὓς ἔτυχε τόπους*: Strabo 5. UNDE *Πελαργικὸν τεῖχος* Athenis in arce, a Tyrrhenicis Pelasgis conditum. Aristoph. O. (832.) *Τίς δ' αὖ καθέξει τῆς πόλεως τὸ Πελαργικόν*; Dixisse enim *Πελαργικὸν* pro *Πελασγικὸν*, ex Hesych. patet. Herod. 6. fin. innuit fuisse Murum circum arcem ductum; eum enim locantibus Atheniensibus mercede extructum fuisse a Pelasgis, qui tum sub Hymetto habitabant. At *Πελασγικὸν Ἄργος*, dictum volunt nonnulli Thessalicum, a Pelasgis, qui Thessaliam incoluerunt. Sed rectius sentire videtur Eur., qui in Archelao scribit, Danaum, cum Argos venisset, et rerum potitus esset, lege sanxisse ut Argivi a se transnominarentur *Δαναοί*, cum antea VOCARENTUR *Πελα-*
D *σγιῶται*, a regione *Πελασγίᾳ*: quomodo Steph. quoque tradit *Πελασγίαν* dictam fuisse *τὴν τοῦ Ἄργους χώραν*, Regionem Argivam: unde *Πελασγιώτας*, et fem. gen. *Πελασγιώτιδας* appellari ejus Incolas. Herod. vero dicit non solum *Πελασγιώτιδες γυναῖκες*, sed etiam *Πελασγίδες*." [*Πελασγὶς*, 7, 42. * " *Πελασγιακὸς*, ή, όν, Steph. B. 634. *Πελασγιῶτις*, ibid. Herod. 2. p. 154. Diod. S. 169." Scott. App. ad Thes. " *Πελασγοί*, ad Timæi Lex. 215. ad Herod. 343. Phrynich. Ecl. 40. Bast Lettre 116. *Πελασγία*, Markl. Suppl. 367.; Herc. F. 464. *Πελασγικὸς*, Musgr. Heracl. 317. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 8. *Πελασγικὸν τείχισμα*, ad Herod. 502. *Πελασγιῶται*, Thom. M. 793." Schæf. Mss. " *Πελασγικὰ γράμματα*, Diod. S. 200." Wakef. Mss.]

Πόδαργος, ὁ, ἡ, Albos v. Celeres pedes habens, Eust. Est vero etiam Nom. propr. equi, ut Podarge nomen Harpyiæ. [" Ilgen. Hymn. 493. Steph. Dial. 56. Heyn. Hom. 7, 167." Schæf. Mss. " Lycophro 106." Wakef. Mss.]

Πύγαργος, ὁ, ἡ, Nates albas habens: unde et Effeminatus dici queat. Substantive vero sic dicitur Aquilæ genus cauda albicante, quam ap. Aristot. Theod. ait Albicillam Latine dici posse: quæ et νεβροφόνος dicitur, et a Theod. Hinnularia vertitur. Apud Eust. est una e tribus ἐρωδιοῦ speciebus: [" Brunck. Soph. 3, 527." Schæf. Mss.]

[* " Πύραργος, ὁ, ἡ, Schol. Lycophr. 91. πύραργον· δειλὸν, ἢ αἰσχρὸν, ἢ ἅρπαγα. Lege quæ sequuntur. Schol. Æsch. Ag. 116. ὅ τ' ἔξοπιν * ἐξόπιν * ἀργίας· ὁ ἐξοπίσω λευκὸς, ὅ ἐστιν, ὁ πύραργος." Scott. App. ad Thes. A Schneidero non agnoscitur.]

Ἀργᾶντες ταῦροι, Albicantes tauri, Pind. (Fr. inc. 140.) οἱ διὰ λίπος ἢ πιμελὴν λευκοὶ, Eust.

Ἀργεννὸς, (ἡ, ὸν,) Albus, Candidus. Il. Γ. (141.) ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσι. Oppian. 3. Ἀργεννῶν ἐρίφων τε πολύπλοκον ἁρπακτῆρα, Candidorum hædorum. Sic lilia ἀργεννὰ dicuntur, Anthol. Ἀργεινὸς etiam reperitur in ead. signif., sicut κελαδεινὸς, Pind. (Pyth. 3, 200.) κελαδεννός. [" Ἀργεννὸς, Heyn. Hom. 7, 541. Gesner. Ind. Orph. Rubnk. Ep. Cr. 238. Valck. Adoniaz. 363. * Ἀργένναος, Jacobs. Anth. 11, 320. Ἀργεινὸς, Valck. Adoniaz. 363." Schæf. Mss.]

Ἀργεστὴς, ὁ, Albus. Noti epith., quem Eust. Λευκόνοτον quoque a Sophis vocari tradit. ‖ Ἀργεστὴς, ὁ, Velox. Quidam, ut tradit Eust., volunt epith. Noti esse, non autem Ventum aliquem specialem, cum quatuor tantum ventorum mentio fiat ap. Hom., Noti, Euri, Boreæ, Zephyri. Il. Λ. (306.) ὡς ὁπότε Ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ Ἀργεστᾶο νότοιο βαθείῃ λαίλαπι τύπτων. Aristot. tamen et Strabo ac ceteri scriptores hunc etiam ventum agnoscunt. Sed notandum est tunc accentum in penult. retrahi, qui in ult. rejicitur, cum epith. est, non autem proprium: ut Eust. annotat. Gell. 2, 22. Caurum Latine vocat, dicitque ab Occidente adversus Aquilonem flare. Aristot. de Mundo, Καὶ τῶν Ζεφύρων ἀργέστης μὲν ἀπὸ τῆς θερινῆς δύσεως πνέων, ὅν τινες καλοῦσιν Ὀλυμπίαν, οἱ δὲ Ἰάπυγα. Hes. Ἀργέσται· οἱ ἐτήσιοι. [" Æsch. S. c. T. 60." Schneider. Lex. sed ibi legitur ἀργηστὴς ἀφρός: neque aliter exhibet ipse Schneider. v. Ἀργήεις. " Diod. S. 1. p. 25." Scott. App. ad Thes. " Ἀργεστὴς, Heyn. Hom. 8, 177. Ἀργέστης, (sic,) ad Il. Λ. 305. Hesiod. Θ. 379. ubi v. Wolf. Græv. Lect. Hes. 626. Wakef. S. C. 2, 93. Wessel. Diod. S. 1, 47. 2, 192. Heyn. Hom. 6, 171. Lobeck. Aj. p. 273." Schæf. Mss. " De ventis generaliter, Nicand. A. 172." Wakef. Mss.]

Ἀργῆς, ῆτος, ὁ, Albus, Candidus. Il. Γ. (419.) κατασχομένη ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ. Sic ἀργῆτα κεραυνὸν, Hes. λευκὸν ἢ ταχύν. Tradunt VV. LL. declinari et ἀργὴς, ἀργέτος: unde ap. Hom. ἀργέτι δημῷ. Etym. vero cum Eust. συστολὴν esse tradit. ‖ Ἀργῆς, ῆτος, ὁ, Velox etiam signif., colligi queat ex h. l. Aristot. de Mundo, Τῶν δὲ κεραυνῶν, οἱ μὲν ταχέως διάττοντες, ἀργῆτες λέγονται, E fulminibus, quæ raptim emicant, ἀργῆτες vocantur. Quo sensu ap. Hom. ἀργῆτι κεραυνῷ dictum videri possit. ‖ " Ἀργὴς, " ἔτος, per μεταβολὴν et συστολὴν dicitur pro ἀργῆς. " Unde dat. ἀργέτι, et accus. ἀργέτα, quibus Hom. " usus est, ut Il. Λ. Ἐν Τροίῃ ἄσειν ταχέας κύνας " ἀργέτι δημῷ, i. e. λευκῇ πιμελῇ, λευκῷ λίπει, Alba " pinguedine, Candido adipe. Φ. Ἰχθὺς, ὅς κε φάγῃσι " Λυκάονος ἀργέτα δημόν." [" Ἀργὴς (sic,) Valck. Phœn. p. 361. Wakef. S. C. 2, 91. Stanl. Eum. 45. Heyn. Hom. 4, 542. 5, 438. 6, 264. Lobeck. Aj. p. 242. 271. Wakef. Alc. 1090.; Trach. 675.; Phil. 1199. Jacobs. Anth. 11, 142." Schæf. Mss. " Nicand. Θ. 105." Wakef. Mss. Aristoph. O. 1747. ἀργῆτες κεραυνοί. " Diog. L. Empedocle 335. HSt. Ζεὺς ἀργὴς, Ἥρη τε φερέσβιος, ἠδ' Ἀϊδωνεὺς, Νῆστίς θ', ἣ δακρύοις * ἐπικικροῖ ὄμμα βρότειον. Il. Θ. 133. Βροντήσας δ' ἄρα δεινὸν, ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνόν." Seager. Mss. Schneider. Lex. v. Ἀργήεις.]

" Ἄργης, vide Ἀργειφόντης. Meminit vero Gal. in " Lex. suo Hippocr. dicens ὄφιν quendam ita nominari, respiciens ad Epid. 5. (1160.) de juvene quodam ebrio et dormiente supino, Τούτῳ ὄφις ἐς τὸ " στόμα παρεισεδύετο ἀργής: Ubi nota adjective po" situm esse et ὀξυτονεῖσθαι. Apud eund. Gal. legitur compar. ἀργέστερον, Comment. 2. in Hipp. " de Fract. Οὐκ ἀρέσκεται τῇ χρήσει τοῦ τοιούτου ξύλου " πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἀπηνοῦς ὄντος· τὸ γὰρ Ἀργέ" στερον, οἷον ἀπηνέστερον ἢ ἀηδέστερον, δῆλον, διὰ τὸ " μηδὲν εἴκειν. Sed mendosum est illud ἀργέστερον, " et pro eo scr. ἀστεργέστερον, ut est in textu Hip" pocr., et ut ipsa exp. declarat; quod enim Inamabile est, nam id proprie sonat ἀστεργὲς, idem et " Immite et injucundum. ‖ Ἀργὴς, έος, ὁ, ἡ, VV. LL. " afferunt pro Otiosus, Feriatus: sed nescio unde." [" Ἀργῆς, s. ἄργης, Wakef. Eum. 181." Schæf. Mss.]

" Ἀργᾶς, Hes. ὄφις: ut Harpocr. quoque annotat, " Dores, maxime autem Argivos, ἀργᾶν vocasse τὸν " ὄφιν, veluti Achæum in Adrasto: Timarchum ta" men Rhodium scribere non κατὰ γλῶσσαν ita vocari " τὸν ὄφιν, sed ἀργᾶς esse γένος τι ὄφεων: quosdam " vero Draconis epith. esse velle τὸ ἀργᾶς. Nominari " porro Demosth. ab Æsch. ἀργᾶν et ὄφιν, forsan διὰ " τὸ θηριῶδες, utpote qui ἐπιτροπῆς τοῖς ἐπιτρόποις " δίκας ἔλαχε. Suid. vero addit, ἀργᾶν dici τὸν " δεινότατον παρ' ἡλικίαν, s. τὸν δεινότατον καὶ θηρι" ώδη τὸν τρόπον, nimirum instar ἀργᾶ καὶ ὄφεως. Hes. " ἀργᾶν dictum fuisse ait etiam τὸν μοχθηρὸν ποιητήν: " secundum alios autem, tyranni nomen esse. Ἀοιδοῦ " nom. propr. est ap. Athen. 4. qui et 14. Ἀργᾶν " tradidit fuisse ποιητὴν μοχθηρῶν νόμων. Hæc ipsa et " Plut. confirmat. Nam in Vita Demosth. 1554. " meæ Edit. (c. 4.) tradit ἄργας, scribitur enim pa" roxytonως, fuisse Demosth. paronymon, idque τεθὲν " v. πρὸς τὸν τρόπον, ὡς θηριώδη καὶ πικρὸν, nam τὸν " ὄφιν a poët. quibusdam nominari ἄργαν, v. πρὸς " τὸν λόγον, ὡς ἀνιῶντα τοὺς ἀκροωμένους, ab Arga " poëta νόμων πονηρῶν καὶ ἀργαλέων. Sed verisimi" lius meo judicio est, ἄργαν s. ἀργᾶν appellatum " fuisse διὰ τὴν τῶν τρόπων θηριώδη πικρίαν, cum ipse " Demosth. pro Cor. dicat, Βάσκανον δὲ καὶ πικρὸν " καὶ κακόηθες οὐδέν ἐστι πολίτευμα ἐμόν. Quod " porro ad accentum attinet, dico Ἄργας paroxy" tonon non esse damnandum, cum et Ἄργης dicatur " ὁ ὄφις, ut supra docui: pro quo ἄργης Dor. positum " Ἄργας." [" Dionys. H. 8, 363. Wyttenb. Select. 248." Schæf. Mss.]

[* " Ἀργέτις ἠὼς, Nonn. D. 5, 516. 16, 124." Kall. Mss. " Jacobs. Anth. 11, 142. Lobeck. Aj. 242. * Ἀργέτης, Heyn. ad Apollod. 1162." Schæf. Mss.]

Ἀργετὸς quoque in VV. LL. Albus, sed sine exemplo; forsan pro gen. ἀργέτος; quem per συστολὴν ab ἀργὴς fieri Eust. tradit, ut modo dixi. [" Ἄργετος, (sic,) Koen. ad Greg. 278." Schæf. Mss.]

Ἀργηστὴρ, ῆρος, ὁ, Albus, Splendidus, i. q. ἀργῆς, Hes.

[* " Ἀργηστὴς, ὁ, Wakef. Eum. 181. Abresch. Æsch. 2, 20." Schæf. Mss. Vide Ἀργεστής.]

Ἀργήεις, (εσσα, εν,) Albus. Lucian. (1, 99.) Ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος κεραυνός. Ἀργείης quoque Suid. exp. λευκός. [" Ἀργήεις, Heyn. Hom. 8, 137. Gesner. Ind. Orph." Schæf. Mss. " Lucian. Dial. Empedocles ap. Athenag. 80." Routh. Mss. " Ἀργήεις, εσσα, εν, unde contr. ἀργῆς, ῆντος, (ut αἰγλήεις, contr. αἰγλῆς, αἰγλῆντος:) item * ἀργὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, Nicand. Θ. 631.; ἀργὴς, έος, ὁ, ἡ, et * ἀργηστὴς, ου, ὁ." Schneider. Lex. Contra ἀργέτι δημῷ ap. Hom. pro ἀργῆτι. De adjectivis, quæ recto casu desinunt in ηεις, multa scripsit E. H. Barker. in Wolf. Anal. Lit. 3, 280. " Nicand. A. 204. Velox, Orph. Arg. 123. Pellucidus, de liquore, Nicand. A. 98. Plur. ἀργῆντα, Oppian. C. 2, 140." Wakef. Mss.]

" Ἀργείης, (ὁ,) Suidæ ὁ λευκὸς, Albus, Candidus; " sed suspecta mihi est ea scriptura, quantumvis in " Ms. etiam Cod. habeatur; atque omnino puto re" ponendum Ἀργήεις, innuente id alphabetica quo" que serie. Apud Hes. vero Ἀργειὴς est nomen " κυβευτικοῦ βόλου, Jactus tesserarii." [De v. ἀργείης pro ἀργήεις jure dubitat et Schneider.]

[* Ὑπαργήεις, εσσα, εν, Subalbicans, i. q. ὑπόλευκος. Nicand. Θ. 663. E. H. Barker. in Wolfii Anal. Lit. 3, 280.]

Ἀργινόεις, (εσσα, εν,) Albus, Splendidus. Il. B. (647.) καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον, i. e. * λευκόγεων:

[656.] Apoll. R. (2, 738.) *ἀργινόεσσαν ἀεὶ περιτέ-* A
τροφε πάχνην. Hesychio est etiam *αἰγιαλώδης.* [" Toup. Opusc. 2, 178. Ilgen. Hymn. 575. Jacobs. Anth. 7, 390. Heyn. Hom. 4, 351. 353. 5, 555. Heusing. Emend. 328." Schæf. Mss. " Dionys. P. 1176." Wakef. Mss.]

" *'Αργινοῦσσαι*, contr. pro *'Αργινόεσσαι*, dictæ In-" sulæ quædam, ob terram argillaceam. In Lex. " meo vet. et ap. Etym. hæc leguntur: *'Αργινοῦσαι*, " (simplici enim *σ* ibi scriptum,) *ἀργιλώδεις. Εἰσὶν* " *αἱ τοιαῦται εἰς καρπῶν ἀνέσεις φαῦλαι καὶ ὡς ἐπι-* " *τοπλεῖστον μηλόβοτοι, καθάπερ ἡ Σκύρος καὶ αἱ λεγό-* " *μεναι 'Αργινοῦσαι.* Ubi etiam notandum in priore " *'Αργινοῦσαι τῷ ι* superscriptum esse *ε*, ad indican-" dam diversam scripturam, nimirum *ἀργενοῦσαι*, ut " ap. Etym. habetur. Rursum in Lex. illo meo legi-" tur, *'Αγινοῦσα, ἐστὶν ἡ λευκή.*"

Ἄργιος, (α, ον,) Albus, Celer, Hes.

[* "*Ἄργιον*, Adiantus, Diosc. 472." Boissonad. Mss.]

[* *'Αργίας*, i. q. *ἀργὸς* et *ἀργᾶς*. Æsch. Ag. 115. B
ubi v. Blomf.]

[* " *'Αργιώτης*, Musgr. Ion. 1577." Schæf. Mss.]

'Αργαίνω, ανῶ, Albico, *λευκαίνω*, Eust. ex Eur. Alcmæone, Oppian. C. 3, (299.) *Γαστέρα δ' ἀργαίνουσαν ἔχει πολιῇ ῥαθάμιγγι.* [*'Αργαίνω* autem ex * *ἀργάω* derivandum est. " *'Αργάω*, Pind. in Eust. p. 1393." Wakef. Mss.]

¶ *Ἄργεμον, τὸ*, s. *Ἄργεμος*, secundum J. Poll. *ὁ*, s. *Ἄργεμα, ατος, τὸ*, Oculi ulcusculum, quod in iridis circulo nascitur, partem quidem aliquam candidi, partem vero etiam nigri comprehendens. Id extra quidem iridem rubicundum, intra vero candidum apparet. Gorr. Eos autem, qui illo vitio laborant, *'Επαργέμους* vocat J. Poll. 2. Aristot. de Anim. 9. *'Επάργεμός ἐστι καὶ πεπήρωται τοὺς ὀφθαλμούς. 'Επάργεμα ὄμματα*, inquit Hes., Oculi qui a leucomatis prorsus excæcati sunt, addens, *καὶ πάντα δὲ τὰ τυφλὰ καὶ ἀφώτιστα οὕτως λέγονται.* " *'Επάργεμος*, dicitur " et de animante et de oculo. Nec enim tantum af-
" fertur ex Aristot. H. A. 9. *'Επάργεμος καὶ οὐκ ὀξυω-* C
" *πὸς*, sed etiam aliunde *'Επάργεμα ὄμματα*, pro " Leucomate laborantes oculi, *τετυφλωμένοι ὑπὸ λευ-* " *κωμάτων*, Albugine obscurati." [Æsch. Pr. 497. Ag. 1121. Choëph. 663.] ET *'Αργεμώνη, (ἡ,)* Herba, quod argema et nubeculos sanare a Diosc. dicitur, Gorræo hinc vocata videtur: quam Inguinariam a quibusdam appellatam esse scribit Plin. 25, 9. Marcellus autem Empiricus a Græcis Sarcocollam nominari tradit; cujus descriptionem vide ap. Diosc. 2, 208. " *'Αργεμόνη*, ap. Hes. per *ο μικρὸν* scriptum." || *Ἄργεμοι, οἱ*, J. Poll. 2. *Μετ' αὐτὰς* sc. *φάλαγγας, ὄνυχες, ὑφ' οἷς τὰ νεῦρα παύεσθαι λέγουσιν, ὧν τὰ μὲν ὑπὸ τῷ ὄνυχι, κρυπτὰ, τὰ δὲ ἄνωθεν, ἄργεμοι*, Album illud quod supra unguem est. [*Ἄργεμα, τὸ*, Theophr. H. P. 9, 10. "*Ἄργεμον*, Brunck. Soph. 3, 501. *Ἄργεμος*, Toup. Opusc. 2, 102." Schæf. Mss. *Ἄργεμον*, Hippocr. 300, 48.]

Διάργεμος, ὁ, ἡ, Aliqua e parte albus, et aliqua e parte niger. Ita Suid. citans (Babrium:) *'Αλλ' οἱ μὲν ὑμῶν, μέλανες· οἱ δὲ, τεφρώδεις· Ἕτεροι [δὲ] ξανθοὶ καὶ* D
διάργεμοι στήθη.

¶ *Ἄργιλος* s. *Ἄργιλλος* secundum Hes., *ἡ*, Terra alba et pura, Suid., qui hoc Epigr. citat, *'Ακρίδα Δημοκρίτου * μελεσίπτερον ἅδε θανοῦσαν Ἄργιλος δολιχὰν ἀμφὶ κέλευθον ἔχει.* Plin. 17, 7. *Λευκάργιλλον* vocant Græci Candidam argillam, qua in Megarico agro utuntur, sed tantum in humida frigidaque terra. [*Ἄργιλλος*, Theophr. Plutarchi Q. S. 5, 3. Geopon. 2, 27, 8. 7, 12, 19. Varro de R. R. 1, 57. Theophr. H. P. 8, 11. 9, 4. C. P. 6, 3. Oppian. H. 4, 658. " A sterilitate nomen invenit; *ἀργὸς* enim Ignavus. Scalig. Theophr. 3, 28." Gataker. Mss. "*Ἄργιλλος*, Toup. Opusc. 2, 178. ad Charit. 516. Jacobs. Anth. 6, 402. * *'Αργίλη*, ad Timæi Lex. 49." Schæf. Mss. " *'Αργίλη*, Domus subterranea, Eust. Dionys. P. 1176." Wakef. Mss.]

"*'Αργίλληψιν*, Hes. affert pro *γῆν μὴ βλαστάνουσάν* " *τι*, sed susp."

[*Λευκάργιλλος, ὁ, ἡ*, vide *Ἄργιλος*. Strabo 9. p. 440. Geopon. 9, 4. " Jacobs. Anth. 7, 77." Schæf. Mss.]

[* *Σκληράργιλλος γῆ*, Argilla dura. Geopon. 9, 4.] A

'Υπάργιλος, ὁ, ἡ, Subargilus, ut Gaza vertit. Malim dicere Subargillaceus. Theophr. 9, 4. *Γῆν ὑπάργιλον καὶ πλακώδη.*

[* *'Αργιλόεις* et *'Αργινόεις, εσσα, εν*, Dionys. P. 1176. ap. Schneider. Lex. v. *Ἄργιλλος.*]

'Αργιλώδης, ὁ, ἡ, Argillosus, Argillaceus. Suidæ etiam *ῥυπαρός*. Item *'Αργιλλώδης γῆ, λευκὴ, καὶ καθαρὰ*, [Geopon. 2, 27. Theophr. H. P. 8, 11. " Ad Diod. S. 2, 391. *'Αργιλώδης*, Timæi Lex. 48. et n. ubi et de *ἀργιλλώδης*. Toup. Opusc. 2, 178." Schæf. Mss.]

'ΕΝΑΡΓΗΣ, (*ὁ, ἡ*,) Clarus, Evidens. De persona aut re, quæ oculis cernitur. Od. Π. (161.) *χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς.* Lucian. *Κυνηγετοῦντί οἱ φανέντα ἐναργῆ τὸν θεὸν ἐπισκῆψαι.* Polyb. *Ποτὲ μὲν ἑστὼς ἐναργὴς, σπανίως δὲ κεκλιμένος*, Interdum stans ante omnium oculos, raro recubans, Turnebo interpr. || De re item dicitur aut verbo. Demosth. (538.) *Τῷ πάσχοντι καὶ τοῖς ὁρῶσιν ἐναργὴς ἡ ὕβρις φαίνεται*, Est
B injuria reipsa conspicua omnibus numeris evidentiæ, Bud. *'Εναργεῖς λέξεις* ap. Hermog., *αἱ σημαντικώτεραι καὶ πληκτικαί.* Hesychio est quoque *βέβαιος, ἀσφαλής.* [Gl. *'Εναργής·* Liquidus, Evidens. *'Εναργέστερον·* Præsentius. *'Εναργέστατον·* Impigrabile. Hippocr. 67. *ἐναργῆ ἐνύπνια.* Aret. 37. *ἄρθρα*, Prominentes articuli. " Heyn. Hom. 8, 36. ad Lucian. 1, 179. Musgr. ad Hec. 77. Toup. Opusc. 2, 218. Beck. in Bibl. Philol. 1, 75. Ammon. 139. 142. Herod. 398. Wakef. Trach. 11. Jacobs. Anth. 8, 17. 9, 51. 11, 231. ad Diod. S. 1, 525. ad Dionys. H. 5, 384. *'Εν.* et *ἐνεργὴς* conf., Schweigh. ad Polyb. 5, 117. Abresch. Paraphr. 268. Wessel. Diod. S. 1, 47. 49." Schæf. Mss.]

'Ενάργεια, ἡ, Evidentia, Illustratio, ut Cic. et Quintil. interpr. Demetr. *Γίνεται δὲ ἐνάργεια, πρῶτον μὲν ἐξ ἀκριβολογίας καὶ τοῦ παραλείπειν μηδὲν, μηδ' ἐκτέμνειν.* [Gl. Perspicuitas. " Wessel. Diod. S. 1, 47. 49. Jacobs. Anth. 9, 183. Conf. cum *ἐνεργ.*, cf. Baxter. ad Horat. Od. 2, 12, 28." Schæf. Mss. " Velocitas, Etym. M." Wakef. Mss.]

C *'Εναργέως*, ET *'Εναργῶς*, Evidenter, Perspicue. Plut. *Καὶ τῆς σκέψεως ὠφέλειαν ἐναργῶς παρίστησι*, Luculenter. [Gl. Impedio, Evidenter. Hippocr. 17, 10. 14. " *'Εναργῶς*, ad Xen. Mem. 3, 4, 17. ad Diod. S. 2, 212. Jacobs. Anth. 11, 231. Conf. cum *ἐνεργῶς*, ad Diod. S. 2, 302." Schæf. Mss.]

[* *'Εναργότης, ἡ*, i. q. *ἐνάργεια*. J. Poll. 4, 97.]

[* *'Εναργώδης, ὁ, ἡ*, i. q. *ἐναργής*. Aret. 30. *Εὖτε καὶ ὄνειροι ἀληθέες, δειματώδεες, ἐναργώδεες.*]

[* *'Ενάργημα, τὸ*, vox Epicurea, Res evidens, manifesta, i. q. *τὸ φαινόμενον*, Diog. L. 10, 93. " Schneider. ad Epicur. 108. 112." Schæf. Mss.]

'ΑΡΓΥΡΟΣ, *ὁ*, Argentum. Od. Z. (232.) Ψ. (150.) *Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ Ἴδρις.* Δ. (73.) *Χρυσοῦ τ', ἠλέκτρου τε, καὶ ἀργύρου, ἠδ' ἐλέφαντος.* Hoc commation alicujus poëtæ a Timotheo cantatum refert Plut. Apophth. (9, 51. H.) *Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς.* Xen. K. Π. 8, (7, 3.) *Τὸ δ' ἐμὸν σῶμα, ὦ παῖδες, ὅταν τελευτήσω, μήτε ἐν χρυσῷ θῆτε, μήτε ἐν ἀργύρῳ.* Athen. 6. *Ὁ δὲ ἄργυρος ὀλίγος*
D *ἦν ἐν τοῖς μετάλλοις.* Et *ἀργύρου πεποιημένα ἀγάλματα*, cum gen. sine præpos. ad declarandam materiam, ap. Paus. Atticis, Ex argento facta. At cum Argenteum numum signif. volunt, s. Pecuniam, *ἀργύριον* dicunt. [" *'Εξ 'Αλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη*, Hom." Barnes. Mss. Hippocr. 887. *ἄνθη ἀργύρου*, ut alibi *ἄνθος ἀργυρίου*, Spuma argenti. Glossæ: *Ἄργυρος*. Argentum. *Ἄργυρος ἄσημος·* Argentum. " Linozostis, Diosc. 475." Boissonad. Mss. " Fischer. Ind. Palæph. Conf. cum *ἀργύριον*, Villois. ad Long. 284. Diod. S. 2, 353. et v. l. ad Dionys. H. 3, 1330." Schæf. Mss.]

'Αργυρόβιος, ὁ, ἡ, Nervum arcus habens argenteum, *ἀργυρότοξος*, factum vocabulum ex illo Hom. Il. A. (49.) *Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο*, [Eust.]

'Αργυρογνώμων, ονος, ὁ, (ἡ,) Argenti spectator, ut Bud. in Ann. pr. in Pand. interpr., Qui argentum ad Lydium lapidem probat, *τραπεζίτης, δοκιμαστής*, Hes. Lucian. (1, 810.) *Καὶ ὑπάρχειν σοι καὶ κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας, διαγινώσκειν ἅτε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παρακεκομμένα.* Hos et *κολλυβιστὰς* et *ἀργυραμοι-*

βοὺς, inter minutulos numularios, Campsores vulgo dictos, ponit Bud. publicamque causam non habere dicit. [Arrian. in Epict. 1, 20, 8. 2, 3, 3. " Mœr. 54. et n.: Thom. M. 109. ad Charit. 254. ad Lucian. 1, 253. Beckm. ad Marbod. 151. Phrynich. Ecl. 193. Auri spectator, Simon. Dial. 63." Schæf. Mss.]

[* " Ἀργυρογνωμονικὸς, (ἡ, ὸν, Probandi argenti peritus.) Arrian. in Epict. 2, 3, 2." Kall. Mss.]

[* " Ἀργυρογνωμονέω, (Probo argentum.) Eust. Ism. 11. p. 434. ad Charit. 91." Kall. Mss. " Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 434." Boissonad. Mss. " Ad Charit. 254." Schæf. Mss.]

[* " Ἀργυροδέκτης, (ὁ,) Greg. Naz. Od." Kall. Mss.]

Ἀργυροδίνης, ὁ, ἡ, Argenteos vortices habens, ἀργυρέαις δίναις, ὅ ἐστι ῥεύμασι, διοικούμενος, Eust. Il. B. (753.) Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ, i. e. λαμπρὰ καὶ καλὰ ῥεύματα ἔχοντι· δῖναι γὰρ, αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί. [" Ruhnk. Ep. Cr. 168. Wolf. ad Hesiod. 99." Schæf. Mss.]

[* " Ἀργυρόδουλος, (ὁ, ἡ,) Cyrill. ap. Suid. v. Σπαδών." Kall. Mss.]

Ἀργυροειδὴς, ὁ, ἡ, Argenti formam habens: Argenteus, Camer. [" Eur. Iph. A. 751. Ion. 95. Diod. S. 3. p. 126. Lucian. Dial. 101. Athen. 93. Hippocr. Prædict. 2. p. 102(=420, 13.)" Scott. App. ad Thes. " Diod. S. 1, 215. Merrick. Tryphiod. Angl. p. 23." Schæf. Mss. Ἀργυρώδης, Lex. Xen.]

[* " Ἀργυρόεις, Jacobs. Anth. 10, 191. Heyn. Hom. 4, 353." Schæf. Mss.]

Ἀργυρόηλος, ὁ, ἡ, Argenteos clavos habens, Hes. Il. B. (45.) ἀμφὶ δ' ἄρ ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον, i. e. ἀργυροῖς ἥλοις διαπεπαρμένον, Schol. Eustathius ἀργυρόηλον dictum esse tradit διὰ τὴν ἀργυρέην κώπην, cujus meminit Hom. Il. A. [219. " Heyn. Hom. 4, 203. 6, 123. Lobeck. Aj. p. 358." Schæf. Mss.]

Ἀργυροθήκη, ἡ, Argento reponendo destinatus locus, Loculus in quo servatur pecunia. J. Poll. 4, 2. tradit ἀργυροθήκην ab Atticis γραμματεῖον quoque vocatam fuisse, et γραμματεῖον Βοιωτικόν. [Cf. Ἀργυριοθήκη.]

[* " Ἀργυροθώραξ, (ὁ, ἡ,) Adrian. Soph. in Allatii Exc. 251." Kall. Mss.]

[* " Ἀργυροκάπηλος, (ὁ, ἡ, Qui argentariam exercet.) Cyrill. Hom. 14. ap. Cang. Gl. M. et I. G. v. Ἀστρογοητεία." Boissonad. Mss. Suicer. Thes. Sed dubitat Schneider. Lex.]

Ἀργυροκόπος, ὁ, (ἡ,) Qui argentum s. argenteos numos cudit, Qui pecuniam signat: Argentarius, Mensarius, Opifex et faber argentarius, VV. LL. Plut. (9, 301.) Χρυσοχόους καὶ ἀργυροκόπους. HINC Ἀργυροκοπέω, Argenteos numos cudo, vel, ut Cic. loquitur, Argenteum signo. Chrys. ad Thessal. 42. Τοῦτο θρήνων ἄξιον ὅτι εἰς κενὸν ἀργυροκόπος ἀργυροκοπεῖ, h. e. Concionator concionatur, Bud. ET Ἀργυροκοπεῖον, (τὸ,) Locus cudendo argento destinatus, Officina argentaria, Signandæ pecuniæ officina, Ubi moneta percutitur. Athen. 5. Μάλιστα δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοπείοις εὑρίσκετο καὶ χρυσοχοείοις, εὑρησιλογῶν καὶ φιλοτεχνῶν πρὸς τοὺς τορευτὰς καὶ τοὺς ἄλλους τεχνίτας. Bud. Ἐν ᾧ κόπτεται τὸ νόμισμα, ὃ νῦν τινὲς σημαντήριον καλοῦσι. Suid. ex Harpocr. ap. quem scribe Ἀργυροκοπεῖον. ET Ἀργυροκοπιστῆρες λόγων, quod J. Poll. (7, 103.) e Cratini Trophonio affert, per jocum et metaph. dictum; non enim verba aut orationem cudere proprie dicere possis. Proprie vero nihil aliud signif. quam ἀργυροκόποι. Varinus exp. τραπεζῖται καὶ οἱ τὰ ἀργύρια ἐργαζόμενοι. [Gl. Ἀργυροκόπος· Argentarius, Faber argentarius, Monetarius. " Toup. Opusc. 1, 493. Ἀργυροκοπεῖον, ad Lucian. 1, 507. Ruhnk. Hist. Or. 52." Schæf. Mss.]

[* " Ἀργυρόκρανος, (ὁ, ἡ,) Orac. 5, 551. p. 304. Obsop." Kall. Mss.]

[* " Ἀργυρόκυκλος, (ὁ, ἡ,) Nonn. D. (18, 10. καὶ ἀργυρόκυκλον ἀπήνην, Rotas argenteas habentem:) 36, 358." Kall. Mss.]

[* " Ἀργυρολαμπέω, Psell. in Cantic. Cant. ad c. 1, 11." Boissonad. Mss.]

[* " Ἀργυρολίβανος, (ὁ, ἡ,) Needham. ad Geopon. 11, 16." Kall. Mss.]

Ἀργυρολόγος, (ὁ, ἡ,) Qui argentum s. pecuniam
A colligit. Coactor, ut Bud. interpr. qui Susceptores, ἀποδέκτας, et ἀποδεκτῆρας, et ταμίας dictos fuisse tradit. Thuc. Καὶ ἐπὶ τοὺς ξυμμάχους ἀργυρολόγους ναῦς δώδεκα, Coactrices, Exactrices pecuniæ. Hesychio τελώνης.

Ἀργυρολογέω, ήσω, Pecunias posco et exigo, εἰσπράττω, Bud. Construitur cum accus. Polyb. de Lacedæm. Ὅτ' ἠναγκάσθησαν φόρους μὲν τοῖς νησιώταις ἐπιτάττειν, ἀργυρολογεῖν δὲ πάντας τοὺς Ἕλληνας. Synes. Simplicio, Ἐπὶ τοὺς ξένους οὐκ ἦν ἀργυρολογεῖν, ἠργυρολόγησε δι' αὐτῶν τὰς πόλεις. HINC Ἀργυρολόγητος, (ὁ, ἡ,) Ad pecuniam colligendam institutus. 2 Macc. 11, (3.) Ἀργυρολόγητον ἱερὸν ποιήσειν, Templum in pecuniæ quæstum habiturum esse. [Cf. Χαλκολογέω, et Lat. Ærusco. " Ἀργυρολογέω, Thuc. 2, 69. p. 142. 178. Xen. E. 1, 1, 8. Bergler. ad Alciphr. 205. Diod. S. 2, 588." Schæf. Mss.]

Ἀργυρολογία, ἡ, Argenti, i. e. Pecuniæ, coactio et exactio. Xen. (E. 1, 1, 5.) Ἐντεῦθεν, πλὴν τετταράκοντα νεῶν, ἄλλαι ἄλλῃ ᾤχοντο ἐπ' ἀργυρολογίαν.
B [" Clem. Alex. 1, 5." Routh. Mss.]

Ἀργυρομιγὴς, ὁ, ἡ, Argento mixtus. [Strabo 220.]

[* " Ἀργυρόνομος, (ὁ, ἡ,) Const. Apost. 2, 37." Kall. Mss.]

[* Ἀργυροπάρτοις ὅπλοις, Polyæn. 4, 16. " Leg. * ἀργυροπάστοις. Τὰ ἀργυρόπαστα τῶν ἐνδυμάτων sunt in Melissæ Ep. ap. Galei Myth. 749." Koen. ad Gregor. 454=214. " Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss.]

Ἀργυρόπεζα, ἡ, Argenteos pedes habens. Il. A. (538.) Ἀργυρόπεζα Θέτις, i. e. *λαμπρόπους, ἀπὸ μέρους ὅλη καλὴ, πέζα γὰρ ὁ πούς, Schol. Eust. allegorice dictam ait, quoniam αἱ πέζαι maris, i. e. Extremitates prope litus, ἀργύρεαι sint ὡς διάλευκοι: interiora vero nigriora; vel καλλίσφυρος, καὶ ἡ παρ' Εὐριπίδῃ (Med. 1164.) ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί: vel κόσμον λαμπρὸν περὶ τὰς ὤας τοῦ ἱματίου ἔχουσα. [Quo compendio scribatur, docet Bast. Comm. Palæogr. 823. " Wakef. ad Mosch. 4, 75. Valck. Adoniaz. 392. ad Il. A. 538. Jacobs. Anth. 7, 23. Heyn. Hom.
C 4, 144." Schæf. Mss.]

[* " Ἀργυρόπηχυς, (ὁ, ἡ, Pulcras habens ulnas,) Nonn. D. 42, 418." Kall. Mss.]

[* Ἀργυροποιὸς, ὁ, Anal. 2, 478. ut Lucian. Contempl. 12. χρυσοποιός, Lat. Aurifex. " Probl. Arithm. 5." Schæf. Mss.]

Ἀργυρόπους, οδος, ὁ, ἡ, q. d. Argentipes, Argenteos pedes habens. Athen. 5. Ταύταις δ' ἑξῆς ἐπόμπευον ἐν χρυσόποσι μὲν φορείοις ὀγδοήκοντα γυναῖκες, ἀργυρόποσι δὲ πεντήκοντα, Lecticis cum pedibus argenteis, Cam. Sic et κλίναι ἀργυρόποδες. Ἀργυρόπους δίφρος, ὁ Ξέρξου, ὃς αἰχμάλωτος ἐπεκαλεῖτο, ἐφ' οὗ καθεζόμενος ἐθεώρει τὴν ναυμαχίαν, ἀνέκειτο δὲ εἰς τὸν παρθενῶνα τῆς Ἀθηνᾶς, Harpocr. [" Charito 706." Schæf. Mss.]

Ἀργυροπρᾶται in Pand. Græcis, vel Ἀργυροπράκται fortasse, ab exigendis venditarum rerum pretiis, dicti Numularii, ut Bud. in Ann. in Pand. tradit, dicens eos non tam pecuniarum permutationem, quam majorem negotiationem exercuisse: pecunias etiam eis custodiendas dari solitas, fœnerato interdum, interdum gra-
D tuito: Romæ autem etiam auctionibus intervenisse, et pecunias ibi a licitantibus stipulantes, auctionantibus repræsentasse: et hujuscemodi argentarios publicam causam habuisse. Horum instar nunc fere esse ap. nos qui Vinarii venditroes Pecuariique dicuntur, et Cetarii Piscariique, operam negotiantibus præbentes identidem commeantibus, ne in foro diu sedere cogantur et a singulis emtoribus pretia expectare. [" Ἀργυροπράτης, Bekker. Anecd. 442." Boissonad. Mss. " Ἀργυροπράκτης, Coactor." Schneider. Lex.]

Ἀργυροπρακτικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad argentum elaborandum faciens. Hinc Ἀργυροπρακτικὴ, sc. τέχνη, Argentaria. Ἀργυροπρακτικὴν ἐργάζεσθαι, Argentariam facere, ut e Cic. interpr. Bud. Comm. Ἀργυροπρακτικὰ ἐργαστήρια, Argentariæ officinæ. Argentarias absolute vocat Plaut.

[* " Ἀργυρόπυλος, (ὁ, ἡ,) Sozom. H. E. 8, 4." Kall. Mss.]

[* " Ἀργυροπυλεῖον, (τὸ,) Sozom. H. E. 8, 4." Kall. Mss.]

'Αργυροπωλέω, ήσω, Pecunia numerata vendo. Bud. e Polyb. 3, (13.) 'Αργυροπωλήσας δὲ τὰς πόλεις, καὶ κυριεύσας πολλῶν χρημάτων. [Schneider. Lex.]

[* 'Αργυρόριζος, ὁ, ἡ, Radices argenteas habens. Stesich. ap. Strab. 3. p. 221. Ταρτησσοῦ πηγάς.]

[* 'Αργυροῤῥύτης, ὁ, ἡ, Argentifluus, Fluenta habens argentum vehentia. Eur. Herc. F. 386. Πέραν δ' ἀργυροῤῥύταν Ἕβρον ἐξεπέρασ' ὄχθον. "Wakef. Ion. 95." Schæf. Mss.]

[* "'Αργυροσάλπιγξ, Const. Manass. Chron. p. 48." Boissonad. Mss.]

[* "'Αργυροσκελὴς, (ὁ, ἡ,) Nicet. Eugen. 1, 156. (πόδες.)" Boissonad. Mss.]

[* 'Αργυροσκόπος, ὁ, ἡ, i. q. ἀργυρογνώμων, Phrynich. Σ. Π. 18.]

[* 'Αργυροστερὴς, ὁ, ἡ, Furax. Æsch. Choëph. 999. "Abresch. Æsch. 2, 128." Schæf. Mss.]

[* 'Αργυροταμιεῖον, τὸ, Ærarium, Gl.]

[* "'Αργυρότευκτος, Epiphan. adv. Hær. 1, 1, 6." Routh. Mss.]

[* 'Αργυρότοιχος, ὁ, ἡ, Parietes argento ornatos habens. Æsch. Ag. 1547.]

'Αργυρότοξος, ὁ, ἡ, Argenteum arcum habens,. * καλλίτοξος, Hes. * λαμπρότοξος, Eust. Il. Φ. (229.) Ὦ πότνι, ἀργυρότοξε Διὸς τέκος. [" Wakef. Herc. F. 1093." Schæf. Mss.]

[* 'Αργυροτράπεζα, ἡ, Mensa argentaria, Mensa argentea, Schneidero susp.]

'Αργυροφάλαρος, ὁ, ἡ, Argenteis phaleris ornatus. Athen. (194.) Ὧν (ἱππέων) οἱ μὲν πλείους ἦσαν χρυσοφάλαροι καὶ χρυσοστέφανοι, οἱ δ' ἄλλοι ἀργυροφάλαροι.

[* 'Αργυροφανὴς, ὁ, ἡ, Instar argenti splendens. Suicer. Thes.]

'Αργυροφεγγὴς, ὁ, ἡ, Argento splendens. Anthol. ἐν ἀργυροφεγγέϊ λιμῷ, Fame, quam afferebant lances argento splendentes, i. e. argenteæ, utpote cibo vacuæ. [" Lucill. 26." Schæf. Mss. " Nonn. J. 7, 104. D. 4, 24." Wakef. Mss.]

[* 'Αργυρόφλεψ, ὁ, ἡ, νῆσος, Schol. Plat. 208.]

[* 'Αργυροφύλαξ, ακος, ὁ, Argentarius.]

'Αργυροχάλινος, ὁ, ἡ, Argenteis frenis ornatus. [" Philostr. Icon. 28. p. 804. Soph. 25. p. 532." Scott. App. ad Thes. " Toup. Emend. 3, 190." Schæf. Mss.]

[* "'Αργυροχεύμων, (ὁ, ἡ, Argentifluus.) Const. Manass. Chron. p. 127 (=241. Τὰς φλέβας γὰρ ἁπανταχῇ * διακρουνήσας ὤφθη, * Χρυσεοδίνης Πακτωλὸς, Νεῖλος ἀργυροχεύμων.)" Boissonad. Mss.]

'Αργυροχόος, ὁ, Argenti fusor, Faber argentarius.

[* 'Αργυροχοέω, Argentum fundo vel conflo, de vasculariis. Suicer. Thes.]

[* "'Αργυροχοεῖον, (τὸ,) Aster. Hom. 40. Ruben." Boissonad. Mss.]

[* "'Αργυρόχρωος, (ὁ, ἡ,) Pseudo-Chrys. Serm. 15. T. 7. p. 283. Ὦ μετάνοια—— * ἐλπιδόπνοον ἄνθος, σὲ οἱ νεμόμενοι ἀργυρόχρωοι ἄνδρες πορφύρεα σκῆπτρα τῆς Τριάδος ἐρεύγονται! βομβαλοβομβάξ." Seager. Mss.]

'Αργυρουκόπις, ἀργυρολόγος, ἐκ τοῦ παρεπομένου, Hes.

'Αργυράγχη, ἡ, Argentangina, Argentaria angina. Bud. Ea Demosth. cum pecuniis corruptus in concione synanchen excusasset, laborare quidam dixerunt. Gell. 11, 9. Bud. in Pand. Erasm. Chiliad. [" Wyttenb. Select. 269." Schæf. Mss.]

'Αργυραμοιβὸς, ὁ, Numularius, Argentarius, ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργυρίου ἀλλασσόμενος, ὁ τραπεζίτης, ὁ ἀργυροπράτης, κολλεκτάριος, Suid. HINC 'Αργυραμοιβικῶς, Numulariorum more. ['Αργυραμοιβὸς, Theocr. 12, 37. * 'Αργυραμοιβικὸς, ἡ, ὸν, ut ἀργυραμοιβικὴ sub: τέχνη, Lucian. "'Αργυραμοιβικῶς, Idem Quom. Hist. Scr. 351." Scott. App. ad Thes. * "'Αργυραμοιβία, ἡ, Plut. Marcello 544. HSt. Χρήμασιν ἐζημίωσαν Καπετωλῖνον, ἐξ ὧν ὁ Μάρκελλος ἀργυραμοιβίαν ποιησάμενος, τοῖς θεοῖς καθιέρωσεν." Seager. Mss. "'Αργυραμοιβὸς, Mœr. 54. et n.: Timæi Lex. 48. et n.: Thom. M. 109. 539. ad Charit. 294. ad Lucian. 1, 253. Phrynich. Ecl. 192. 'Αργυραμοιβία, ad Mœr. 54. 'Αργυραμοιβικὴ, ibid. 'Αργυραμοιβικὸς, ——ῶς, Phrynich. Ecl. 193." Schæf. Mss.]

'Αργυράσπιδες, οἱ, Argenteis parmis insignes, Bud. τάγμα τι στρατιωτικὸν ὑπὸ 'Αλεξάνδρου, Hes. Horum mentionem facit Athen. [538. " Ad Diod. S. 2, 204." Schæf. Mss.]

[* "'Αργυρένδετος, (ὁ, ἡ,) Argento illigatus. Chrys. in Matth. Hom. 63. T. 2. p. 404 (=690.) Σὺ μὲν πλέθρων γῆς τόσων καὶ τόσων μέμνησαι—καὶ ὀχημάτων ἀργυρενδέτων καὶ * χρυσεμπαστῶν." Seager. Mss.]

[* "'Αργυρένδυτος, (ὁ, ἡ,) Cyrill. Hier. 147. Gretser. ad Codin. 271." Kall. Mss.]

'Αργυρηλάτης, ὁ, Argenti cusor, ἀργυροκόπος, Hes.

[* 'Αργυρήλατος, ὁ, ἡ, Argenteus. Eur. Ion. 1181. Ἦν δὴ φερόντων μόχθος ἀργυρηλάτους Χρυσέας τε φιάλας.]

'Αργυρίππη, ἡ, q. d. Argenteos equos habens, Urbis nomen a Diomede conditæ. Suid.

[* 'Αργυροποδέκτης, ὁ, Argenti susceptor, Gl.]

'Αργυρώνητος, ὁ, ἡ, Argento emtus, Venalis, Venalitius, Emtitius, οἰκέτης ἀργυρίου ἀγοραστὸς, Hes. δοῦλος, Suid. ap. quem legitur etiam 'Αργυρώνη. Plut. pellices ἀργυρωνήτους vocat, Emtitias. At ἀργυρώνητος σέθεν ap. Eur. (Alc. 676.) Mancipium tuum, Emtitius tuus servulus. [Æsch. Ag. 922. " Athen. 264. Herod. 4, 72. Demosth. 87. Lucian. pro Merc. Cond. 265. 490. 538." Scott. App. ad Thes. " Toup. Opusc. 2, 63. Ammon. 86. ad Charit. 280. 281. 716." Schæf. Mss. " Herod. LXX. Interprr." Wakef. Mss.]

'Ανάργυρος, ὁ, ἡ, Argento carens, Pecuniis destitutus, Pecunias non habens, etiamsi aliarum facultatum copia suppetat. Suid. Plato de LL. 3. (111.) Πλούσιοι δ' οὐκ ἄν ποτ' ἐγένοντο ἄχρυσοί τε καὶ ἀνάργυροι ὄντες. Athen. 6. Καὶ πρὸ τῆς τούτου βασιλείας, ἀνάργυρος, ἔτι δὲ ἄχρυσος ἦν ὁ Πύθιος. [Paul. Sil. 74. δώρημα. " Jacobs. Anth. 11, 177." Schæf. Mss. " Dio Cass. 502." Wakef. Mss.]

[* 'Αναργυρία, ἡ, Inopia pecuniæ, Cum pecunia numerata non est. Pand. Gr.]

'Επάργυρος, ὁ, ἡ, Inargentatus, ut Plin. loquitur: * ἐπηργυρωμένος, ut legitur ap. Athen. (359.) Κλίνας ἐπαργύρους dixit Herod. de Delphicis donariis loquens. Hesychio autem ἐπάργυρος est etiam μισθωτός: [1, 50. 9, 79. " Herod. 23. ad 728." Schæf. Mss. " Philo J. Dio Cass." Wakef. Mss.]

[* "'Ισάργυρος, (ὁ, ἡ,) Argento contra carus. Theopomp. ap. Athen. 526. 'Ισοστάσιος γὰρ ἦν ἡ πορφύρα πρὸς ἄργυρον ἐξεταζομένη. Heringa Obs. 276. Achæus ap. Eund. 689. 'Ισάργυρόν τ' ἐς χεῖρα Κυπρίου λίθου Δώσουσι κόσμον, χριμάτων τ' Αἰγυπτίων. Sic ἰσόχρυσος, Archestr. ibid. 305. (et Archippus ap. Nostrum in voce.) Cf. Il. X. 351." Blomf. ad Æsch. Ag. 932. Τρέφουσα πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον Κηκῖδα * παγκαίνιστον, εἱμάτων βαφάς.]

Κατάργυρος, ὁ, ἡ, Inargentatus, Argenteus. Athen. 4. Καὶ κατὰ τὴν ἄφοδον τοῖς μὲν ἐν ἀξιώμασι, φορεῖα σὺν τοῖς κομίζουσι· τοῖς πλείοσι δὲ, καταργύροις σκευαῖς κεκοσμημένους ἵππους, Partim equos instratos argenteis ephippiis referebant, Bud. [" Callixenus ap. Athen. 5, 199. D. Κατάργυρος ὅλος, Totus argenteus: pro quo ibid. paulo ante uno vocabulo ὁλάργυρος dicitur." Schweigh. Mss. " Diod. S. 2, 607." Wakef. Mss.]

" Λαβάργυρος, ὁ, (ἡ,) Qui pecuniam accipit, Qui " nil nisi pecunia accepta facit. Apud Athen. (406.) " cum Ulpian. dixisset, Τίς δ' αὕτη ἡ λιθίνη βαλλη" τὺς, οὐκ ἄν τι εἴποιμι, εἰ μὴ παρ' ἑτέρου ἑκάστου μι" σθὸν λαβών: subjicit Democr., 'Αλλ' ἔγωγε οὐκ ὢν " λαβάργυρος ὡρολογητὴς, κατὰ τὸν Τίμωνος * πρόδει" πνον, λέξω τὰ περὶ τοῦ 'Ηγήμονος." [" Eust. Il. 1481, 28." Wakef. Mss.]

[* Μισάργυρος, ὁ, ἡ, UNDE * " Μισαργυρία, (ἡ, Contemtus pecuniæ,) Diod. S. 504." Scott. App. ad Thes.]

" 'Ολάργυρος, (ὁ, ἡ,) Totus argenteus, Qui e solido " argento est. Athen. (vide Κατάργυρος:) Τράπεζα " ὁλάργυρος δωδεκάπηχυς." [" Ad Herod. 728." Schæf. Mss.]

Πανάργυρος, ὁ, ἡ, Totus argenteus, Hes. E solido argento constans. [" Brunck. Soph. 3, 391." Schæf. Mss.]

[* Περιάργυρος, ὁ, ἡ, Argenteus, Argento oblitus. Hierem. Ep. Athen. 538.]

Πολυάργυρος, ὁ, ἡ, Multum argenti habens. [" Diod. S. 216. Herod. 5. p. 303." Scott. App. ad Thes. " Jacobs. Anth. 7, 68." Schæf. Mss. " Suid. 3, 111. Superl., Eust." Wakef. Mss.]

Ὑδράργυρος, ὁ, Argentum vivum. Metallum est, inquit Gorr. Defin. med. in argentifodinis nascens, album, aquæ instar liquidum, et valde mobile: paulo post cum duo ejus genera posuisset, addidit, Nomen enim ex aqua et argento ductum est, quod argenti quidem colorem referat, nec tamen ut argentum uno loco consistat, sed aquæ modo diffluat: ob id ab Aristot. ἄργυρος χυτὸς dicitur, quod nomen Alex. Aphrod. ὑδράργυρον interpr. Verum Plin. purum illud et nativum nominat Argentum vivum: factitium autem illud e minio, Hydrargyrum, diversis verbis diversas res signif. putans. Hæc ille, ap. quem plura reperies, et ap. Diosc. 6, 29. Theophr. de Lap. Plin. 33, 8. [" Ὑδράργυρος, ὁ, ἡ, Heusing. Emend. 442." Schæf. Mss.]

Ὑπάργυρος, ὁ, ἡ, Subargenteus, In quo argentum mixtum est, Bud. Eur. (Rhes. 970.) ὑπάργυρος χθὼν, propter metalla. Polluci vero κίβδηλος est. At Hes. ὑπάργυρον, τὸ κιννάμωμον exp. [Inscr. Attica Chandleri 11, 3. στέφανος ὑπ. καὶ ἐπίχρυσος, et in alia ap. Stuart., πρόσωπον ὑπάργυρον κατάχρυσον, et ὑποξύλου καταχρύσου. Lex. Xen. Pind. P. 11, 65. φωνὰ, Argento venalis. Vide Schneider. Lex. " Musgr. Cycl. 292. Callim. 1, 456." Schæf. Mss.]

Φιλάργυρος, ὁ, ἡ, Amans argenti, Cupidus pecuniæ, Avarus. Plut. (7, 793.) Ὀργιλώτατος γὰρ ὁ φιλάργυρος πρὸς τὸν οἰκονόμον, ὁ γαστρίμαργος πρὸς τὸν ὀψοποιόν. Est φιλαργυρώτατος Xen. [Gl. Φιλάργυρος· Avarus, Cupidus.]

Φιλαργυρέω, Pecuniæ avidus sum. 2 Macc. Οἱ δὲ φιλαργυρήσαντες, Cupiditate pecuniæ ducti, Bud. [" Alciphro 194." Schæf. Mss.]

Φιλαργυρία, ἡ, Argenti amor, Pecuniæ cupiditas, Avaritia, φιλοχρηματία, Hes. ὑπόληψις τοῦ τὸ ἀργύριον καλὸν εἶναι. Plut. (7, 773.) Οὐδ' οἱ τὴν ἐπιθυμίαν διὰ τὴν φιλαργυρίαν ψέγοντες κατορθοῦσιν. [Gl. Avaritia, Aviditas, Numaria cupiditas.]

Ἀφιλάργυρος, ὁ, ἡ, Non amans pecuniæ, Non avarus. [Ep. ad Hebr. 13, 5. 1 Tim. 3, 3.]

[* Ἀφιλαργύρως, affert Schneider. Lex. sed ἀμαρτύρως.]

[* Ἀφιλαργυρέω, Absum ab avaritia. Suicer. Thes.]

[* Ἀφιλαργυρία, ἡ, Vacuitas ab avaritia. Hippocr. de Dec. Hab. p. 23=15, 32. " Divitiarum contemtus, Chrys. Liturg. T. 6. p. 1004. Ἀφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυροὺς ἐναπέθετο." Seager. Mss. " Diod. S." Wakef. Mss.]

" Λιχνοφιλάργυρος, (ὁ, ἡ,) qui λίχνος quidem est, " sed φειδωλός. Hes. e Philolai Urbibus."

[* Χρυσάργυρον, τὸ, Zosim. 38, 6. Evagr. 3, 40.]

Ψευδάργυρος, ὁ, (ἡ,) Adulterinum argentum, quod justam bonitatem non attingit. VV. LL. e Strab. [908. Savot. in Thes. Ant. Rom. T. 11. p. 1197.]

¶ Ἀργύρεος, οῦς, (έα, ᾶ, εον, οῦν,) Argenteus, ut χρύσεος e χρυσός: ἀργύρεος κρητὴρ Od. Δ. (615.) Ο. (115.) Il. Ε. (729.) ἀργύρεος ῥυμός. Γ. (331.) Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας. At in prosa per contr. dicitur ἀργυροῦς, sicut et χρυσοῦς, et in plur. ἀργυροῖ, ἀργυραῖ, ἀργυρᾶ. Apud Athen. ἀργυροῦν ποτήριον, et ἀργυροῦ πίνακος, et ἀργυραῖς θυείαις, et ἀργυρᾶ κέρατα: ap. Plut. ἀργυροῦς ἥλους, et ἀργυρᾶς λεκανίδας. Reperio tamen ap. Athen. 2. ἀργύρεον etiam, sicut et χάλκεον: Καὶ εἰς χάλκεον ἢ ἀργύρεον ἄγγος ἐγχεόμενον, οὐ ποιεῖ τὸ ἰῶδες. ‖ Hes. vult ἀργύρεον signif. etiam Splendidum et pulcerrimum, item Splendidum et nitidum. ‖ Ἀργυρέα λιμὸς, q. d. Argentea fames, pro Argenti penuria, sequendo Hes., qui exp. ἀργυρίου σπάνιν. At in Anthol. 2. p. 186. meæ Ed. Argentea fames signif. Famem, quam famelico relinquunt apposita vasa argentea, sed alioqui vacua, aut certe minimum cibi habentia. ‖ Ἀργυρέαις λόγχῃσι μάχου, καὶ πάντα κρατήσεις, ap. Suid. Argenteis hastis pugna, et omnia superabis. Vide quæ Erasm. post Suid. de hoc Proverbio scribit, in horum vv. exp. Argenteis hastis pugnare. ‖ " Affertur et Ἀργύρειος " pro Argenteus, quod Ionicam epenthesin τοῦ ι ha- " bere dicetur, ut χρύσειος metri gratia." [Gl. Ἀργύρειος· Argenteus. Ἀργύρεα· Argentea. Ἀργυροῦν νόμισμα· Argentum signatum. Ἀργυροῦν σκεῦος· Argentum factum. " Eur. Fr. Scir. p. 471. Beck." Seager. Mss. " Pierson. ad Mœr. 57. 369. Koen. ad Greg. 151. Greg. C. 201. ad Callim. 1, 11. Phrynich. Ecl. 88. Thom. M. 923. Jacobs. Anth. 7, 22. 8, 380. Steph. Dial. 14." Schæf. Mss. " De fluvio, Oppian. H. 1, 23. Accus. ἀργυρᾶν, Athen. 230." Wakef. Mss.]

¶ Ἀργυρόω, ώσω, Argento, Deargento, ut χρυσόω, Deauro, Inauro, Bud. e Plut. Philop. affert, Καταργυρουμένων θυρεῶν πλῆθος καὶ χαλινῶν. At Ἀργύρωμα, (τὸ,) quamvis formam verbalis hinc deducti habeat, alienam tamen signif. habet: nam ἀργυρώματα Bud. esse ait Vasa argentea ap. Laërt. Arcesila, Καί ποτέ τινος ἀργυρώματα λαβόντος εἰς ὑποδοχὴν φίλων. Idem alibi e Polyb. et Athen. (202. 210. 231. 540.) affert ἀργυρώματα pro Vasis argenteis, s. Ornatu v. Supellectile argentea. Quidam Argentum mensale e Vopisco interpr. Lysias ἀργυρώματα itidemque χρυσώματα dixit, teste J. Poll. [7, 104. 174. " Ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα ἀοιδαὶ, I. 2, 13. Cantus argentati facies, i. e. Argenti amorem in vultu præ se ferentes quasi. Ἀργυρωθέντες, Argento donati, N. 10, 80." Damm. Lex. Pind. " Ἀργυρώματα, Vasa argentea. * Ἀργυρωμάτια, Vascula argentea, 3, 26. 36. n. legitur et * Ἀργυρωματίδια: 4, 6, 4." Ind. Epict. " Ἀργυρόω, Wessel. Herod. 292. Ἀργύρωμα, Wakef. Ion. 1049. Casaub. Athen. 1, 28." Schæf. Mss. " Eust. Od. O. p. 567, 38. Dionys. H. 2, 180." Scott. App. ad Thes.]

Ἀπαργυρόω, ώσω, In argentum verto, h. e. Argento muto: sicut ἀποχρυσόω signif. Auro muto. Bud. ex Artemid. [44. Vide Ἀπαργυρίζω. " Wessel. Herod. 292." Schæf. Mss.]

Ἐξαργυρόω, ώσω, Adæro, i. e. Ære æstimo. Bud. Annot. post. in Pand. Ἐξαργυρώσας VV. LL. ap. Herod. interpr. Qui in pecuniam redegit. [Herod. 6, 86. Thuc. 8, 81. " Thom. M. 920." Schæf. Mss.]

Ἐπαργυρόω, ώσω, Inargento, Argento obduco. Athen. (359.) ἐπίταττέ μοι μὴ πόλλ' ἄγαν, Μηδ' ἄγρια λίαν, μηδ' ἐπηργυρωμένα, Μέτρια δέ.

Καταργυρόω, vide Ἀργυρόω, [" Largitione corrumpo. Soph. Ant. 1077. Καὶ ταῦτ' ἄθρησον εἰ κατηργυρωμένος Λέγω." Seager. Mss. " Plut. 2, 166. Diod. S. 1, 67." Wakef. Mss.]

Περιαργυρόω, ώσω, q. d. Circumargento, Argento circumobduco. Athen. 11. Ἐκπώματα ποιεῖν ἐξ αὐτῶν, τὰ χείλη περιαργυροῦντας καὶ χρυσοῦντας. [Stob. Serm. 230. ῥύπος περιηργυρωμένος.]

Ἀργυρεύω, inquit Bud., Argentum effodio, i. e. μεταλλεύω. Strabo (393.) Τῶν δὲ ἀργυρευόντων ἰδιωτῶν ἐν τρισὶν ἡμέραις τάλαντον Εὐβοϊκὸν ἐξαίρουσι. Hinc Ἀργυρεῖον, τὸ, Argentifodina, Bud., Strabo et Alciphro 182. Sic et Xen. (Απ. 2, 5, 2.) Νικίας λέγεται ἐπιστάτην εἰς τἀργυρεῖα πρίασθαι ταλάντου, Quem præficeret argentifodinis. Ἀργυρεῖον exp. etiam Argentarii officina, et Argentaria, e Plauto. [Diod. S. 5, 36. ἀργυρευόντων, ubi al. * ἀργυρευτῶν. " Ἀργυρεῖα, Argentifodina. Ita fere ubique, Steph. et Leuncl. auctt. edidit Wels. Sed Edd. vett. habent ἀργύρια, quod et ipsum rectum est: v. Ern. ad Απ. 2, 5, 2. ubi etiam Wels. habet τἀργύρια. 3, 6, 12. in Attica minus ex iis redit, quam olim. Unde Πο. 4. totum agit de iis instaurandis. §. 5. Est ἀργυρείοις ἔργοις, in qua formula præsidium invenire possunt, qui scripturam ἀργυρεῖα defendunt. Cf. Ἄτμητος et Κατατέμνειν." Lex. Xen. Vetus atque Attica scriptura procul dubio est παραγωγικῶς ἀργυρεῖον, quam recentiores scriptt. et librarii ὑποκοριστικῶς in ἀργύριον mutarunt. Grammaticus SG. ap. Ruhnk. Hist. Or. 44. " Ἀργυρεύω, ad Diod. S. 1, 359. Ἀργυρεῖον, ad Charit. 250. Bergler. ad Alciphr. 160. Wessel. ad Diod. S. 1, 58. ad Herod. 569. Thom. M. 706." Schæf. Mss.]

[* Ὑπαργυρεύω, Argentum anxie quæro, et veluti effodiendo investigo. Glossæ: Ὑπαργυρεύω· Obæro. Ὑπαργυρεύομαι· Obæror. * Ὑπαργύρευσις· Obæratus, Obæratio. Ὑπαργυρεύω, Plut. 9, 306=6, 218. H.= Mor. s. 832. Wytt. Ἀπαιτούμενοι, δασμολογούμενοι, δουλεύοντες, ὑπαργυρεύοντες, Adulterina moneta circumventi.]

'Αργυρικὸς, (ἡ, ὸν,) Pecuniarius. 'Αργυρικὴ ζημία, Mulcta, Plut. Solone. 'Αργυρικὸς ἀγὼν, ap. Athen. 12. 'Αργυρικὸν Argentatum etiam VV. LL. e Liv. interpr. [" Diod. S. 1, 215. 2, 610. ad Dionys. H. 2, 677." Schæf. Mss. 3 Esdr. 8, 27.: cf. Esdr. 7, 26. Joseph. A. J. 11, 5. p. 560.]

'Αργύρινον, τὸ, γραμματεῖον, ὃ καὶ Βοιωτικὸν καὶ κοῖλον λέγεται, Hes. i. q. ἀργυροθήκη, J. Poll.

'Αργυρὶς, ίδος, ἡ, Argentea phiala ; ut χρυσὶς, Aurea phiala. Χρυσὶς δὲ καὶ ἀργυρὶς, φιάλαι μὲν ἄμφω, τοὔνομα δὲ ἐκ τῆς ὕλης ἔχουσι, J. Poll. Citatur et ex Athen. 11. (502.) hac signif. || Ego autem ap. eum (3, 98.) reperio Alexarchum quendam nova finxisse vocabula, e quibus fuisse ἀργυρίδα pro Drachma. || Apud Suid. ἀργυρὶς, θήκη. Hesychio est etiam λιθάργυρος. [Pind. O. 9, 137. " Timæi Lex. 48. et n.: ad Mœr. 390. Toup. Opusc. 1, 575. ad Lucian. 1, 206. 'Α. χρυσῆ, Valck. Phœn. p. 14." Schæf. Mss.]

'Αργυρίτης, ἀργυρίου, i. e. Pecuniæ, signif. habens, vide post 'Αργύριον. [Sed ibi non legitur. " Ad pecuniam pertinens, Plut. 9, 264." Wakef. Mss. " Ad Diod. S. 1, 260. Thom. M. 810. Lobeck. Aj. p. 274." Schæf. Mss.]

'Αργυρῖτις, ιδος, ἡ, ut ἀργυρῖτις ψάμμος, Argentea arena, Diosc. Sic ἀργυρίτιδες φλέβες, Venæ argenteæ, Aristot. 'Αργυρῖτις, sicut χρυσῖτις, inquit Suid. ἡ ἐργαζομένη χρυσὸν καὶ ἄργυρον. In VV. LL. ἀργυρῖτις, Terra, e qua effoditur argentum, Spuma argenti quæ in Sicilia fit, a candore quasi argentea dicta. [Strabo 218. Lex. Xenoph. " Demosth. 974. Κατεργασάμενος τὴν ἀργυρῖτιν, ἣν οἱ ἐμοὶ οἰκέται εἰργάσαντο, καὶ ἔχων τὸ ἀργύριον, τὸ ἐκ ταύτης τῆς ἀργυρίτιδος." Seager. Mss. Glebam argento fœtam. " Lobeck. Aj. p. 274." Schæf. Mss.]

¶ 'Αργύριον, τὸ, Argentum, i. e. Numi argentei. Et generaliter Pecunia, e quocunque sit metallo. Unde ἀργυρίου πωλῆσαι, et πωλῆσαι vel πιπράσκειν πρὸς ἀργύριον, ut in Proverbio Πιπράσκει δ' ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον. Xen. K. Π. 3, (1, 19.) Χρήματα δ', ἔφη, σὺν τοῖς θησαυροῖς, οἷς ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἔστιν, εἰς ἀργύριον λογισθέντα, πλείω τῶν τρισχιλίων. Plut. Galba, Προὔπιεν αὐτῇ πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας ἀργυρίου. 'Αργύριον, Pecunia quæ debetur, Demosth. c. Timocr. ut annotat Bud. Plur. etiam ἀργύρια pro sing. ἀργύριον, ap. Aristoph. (N. 753.) et Eupol. inventum a se testatur J. Poll. || 'Αργύρια, Argentei numi. Matth. 26, [15. Glossæ: 'Αργύριον· Pecunia, Argentum, As. 'Αργυρίου τιμῶν· Peculio, As. " Xen. Mem. 1, 2, 7. Fischer. Ind. Palæph. Timæi Lex. 48. et n.: Zeun. ad Xen. K. Π. 109. Ammon. 94. ad Diod. S. 1, 72. Aristoph. Fr. 242. De quant., Kuster. Aristoph. 4. De plur., 59. Aristoph. Fr. 258. Diod. S. 2, 512. Ruhnk. Hist. Or. 44. 'Α., Numi, Fischer. ad Palæph. 152. Loretta ad Antig. 237. Beckm. Πρὸς ἀργύριον, Boissonad. Philostr. 596. * 'Αργύριος, Diod. S. 2, 513." Schæf. Mss.]

'Αργυριοθήκη, ἡ, Argenti, i. e. Pecuniæ, theca, q. d. Repositorium argenti. Vide 'Αργυροθήκη.

'Αργυριοκόπος, ὁ, Argentarius. 4 Reg. 12, [10. "sec. Ald. ubi nihil huic voci respondet in textu Hebr." Schleusner.]

[* Χρυσαργύριον, τὸ, Auraria, Gl. " Const. Manass. Chron. p. 119. Meurs. Vid. Cang. Gloss. s. v. Ruhnk. ad H. in Cer. 4. Clark. ad Il. A. 43. Ilgen. Hymn. 231." Schæf. Mss.]

'Αργυρίζω, Flagito, v. Aufero argentum. Exp. et Concutio a Bud. Comm. Et 'Αργυρίζομαι, Capturas facio, Nundinor, Lucror, Bud. e Demosth. Eod. sensu, ni fallor, dicimus Faire argent de tout. Ετ 'Αργυρισμὸς, (ὁ,) Capturarum consectatio, Idem Bud. Dicitur autem ead. forma qua χρηματισμός. ['Αργυρίζω, Schol. Aristoph. I. 262. Joseph. B. J. 1, 26, 4. " Dinarch. c. Dem. (97=)32. Πάντοθεν ἀργυριζόμενοι, καὶ πεποιηκότες τὴν πόλιν ἀδοξοτέραν ἑαυτῶν, καὶ νῦν εἰλημμένοι δῶρα καθ' ὑμῶν εἰληφότες. Athen. 'Ηργυρίσαντο αἱ προστᾶσαι, Meretrices, ἐπ' οἰκημάτων." Seager. Mss. 'Αργυρισμὸς, " Strabo 7. p. 460. Dionys. H. 2, 118." Scott. App. ad Thes. " Ad Lucian. 1, 267. 'Αργυρίζομαι, Valck. ad Ammon. 177. Casaub. ad Sueton. 443. Med., ad Diod. S. 2, 562." Schæf. Mss. " Mihi pecunias exigo, Joseph. 649, 32. 991, 44." Wakef. Mss.]

'Απαργυρίζω, Ære muto, i. e. Vendo. Themist. in Sophista, Τὸν οἶνον καὶ τὰ ὄψα ἀπαργυρίζων. Est etiam Exigo pecuniam, in Pand. ΕΤ 'Απαργυρισμὸς, ὁ, ibid., [Gl. Adæratio.]

" 'Εξαργυρίζω, In argentum redigo, i. e. Pecunia " permuto, Pecunia vendo. Thuc. 8, (81.) p. 288. " Οὐδ' ἢν δέῃ τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ στρωμνὴν ἐξαργυ- " ρίσαι, i. e. ἀργυρίου πωλῆσαι." [Gl. 'Εξαργυρίζω· Adæro. 'Εξαργυρίζεται· Adærat. * 'Εξαργυρισμός· Adæratio, Æstimatus. Meurs. Opp. 5, 672. Polyb. 32, 22. 'Εξαργυρίσασθαί τινα. " Demosth. 59. "Ην ἐνθάδ' ἐκέκτητο οὐσίαν φανερὰν, ταύτην ἐξαργυρίσας, πρὸς ἐκεῖνον ἀπάγων ᾤχετο. Isæus 116. Τὸν μὲν τούτου οἶκον σὺ, ὦ Δικαιόγενες, παραλαβὼν, κακῶς καὶ αἰσχρῶς διολώλεκας· καὶ ἐξαργυρισάμενος, πενίαν ὀδύρει." Seager. Mss. " Hæreditate pecunia mutata," Reisk. " 'Εξαργυρίζω, ad Xen. Eph. 218. ad Herod. 477. Thom. M. 920. ad Diod. S. 2, 562." Schæf. Mss. " Suid. 2, 370. In argentum redigo, Diog. L. 3, 26. Pass., Plut. 4, 424. Pecunia vendo, Clem. Alex. Q. D. S. 946. Med., Euseb. H. E. 5, 7." Wakef. Mss.]

'Αργυρίδιον, (τὸ,) Pecuniola. Aristoph. (Π. 147.) Ἔγωγέ τοι διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον Δοῦλος γενένημαι: [240. O. 1621. A. 1050. Eust. 20, 2. " Toup. Opusc. 1, 455. Dawes. M. C. 213. ad Charit. 469. Brunck. Aristoph. 1, 241. Fr. 272." Schæf. Mss.]

"ΑΡΔΩ, σω, Irrigo. "Αρδομαι, Irrigor, ut Ibycus ap. Athen. (601.) Κυδώνιαι μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν ἐκ ποταμῶν. || "Αρδω, Potum præbeo, Aquor, v. Adaquo, Aquatum duco, ut Bud. interpr. ap. Herod. "Αρσαι τὸν ἵππον. Et Eust. ex Eod. affert "Ηρδε τὸν ἵππον pro ἐπότιζεν. " 'Αρδέεσκε, Irrigabat, Herod. Ionice." [Hom. Hymn. 9, 3. Pind. O. 5, 53. Eur. Suppl. 207. Steph. B. v. 'Αρέθουσα. Glossæ: 'Αρδόμενος· Riguus. " Aristid. Monod. de Smyrna: Αὖξον, καὶ τρέφον, καὶ ἄρδον, sc. τὰς ὄψεις. Plut. Mor. 848. HSt. Τὸ χαῖρον ἄρδεται καὶ τέθηλε. Porphyr. de Abst. 370. Ξηροῦ σώματος, καὶ μὴ χυμοῖς ἀλλοτρίων σαρκῶν ἀρδομένου. Plato 714. Fic. Τὸ λογιστικὸν ἄρδοντος καὶ αὔξοντος: 756. 1095." Seager. Mss. " Valck. ad Theocr. x. Id. p. 173. 331. Eichst. de Dram. 144. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 117. Koppiers. Obs. 5. Wakef. S. C. 2, 135. ad Herod. 377. Musgr. Suppl. 207. Jacobs. Anth. 6, 348. 10, 384.; Animadv. 54. 132. 224. Huschk. Anal. 167. Fischer. Descr. Lect. 795—96. Kuster. Aristoph. 105. Boissonad. Philostr. 311. (Sic leg. Dionys. H. 2, 1067. cf. Hom. Hymn. 389. W.) Cum gen., Hom. Hymn. 87. Potum præbeo, Ruhnk. Ep. Cr. 61. Ilgen. Hymn. 584. * 'Αρδέσκω, Wessel. Herod. 109." Schæf. Mss. " Hom. Hymn. 16, 3. Clem. Alex. 664. Philo J. 216. Hes. aor. 1. ἦρσα. "Α. τὸν ἵππον, Plut. 1, 267. Plene satior, Hippocr. 252. Jambl. 53. Instillo, Philo J. 955. Suppedito, 956." Wakef. Mss.]

'Αρδμὸς, (ὁ,) Irrigatio. Item Potus, vel potius ποτισμὸς, Aquatio. Il. Σ. (521.) 'Εν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσι. Od. N. (247.) ἐν δ' ἀρδμοὶ ἐπηετανοὶ παρέασιν. Sed vult Etym. ἀρδμὸς esse ab ἀρδῶ circumflexo; fuisse enim ἄρδμος scr. ab ἄρδω barytono. Ετ 'Αρδηθμὸς pro eod. Nicand. ap. Etym. quod certe commodius ab illo ἀρδῶ circumflexo deduci constat, a quo et ἀρδέεσκε ap. Herod. [" 'Αρδμὸς, Heyn. Hom. 7, 539. 'Αρδηθμὸς, ibid. Wakef. Phil. 752. Valck. Ep. ad Röv. 44." Schæf. Mss. 'Αρδηθμὸς, Lycophro 622. " 'Αρδμὸς, Nonn. D. 26, 184." Wakef. Mss.]

" 'Εφαρδμὸν, Hesychio * ἀρδευτὸν πεδίον."

[* Εὐαρδὴς, ὁ, ἡ, Bene irrigatus, Irrigationi aptus et conveniens. Plut. 9, 615. " Vita Fabric. 284." Schæf. Mss.]

Νεοαρδὴς, ὁ, ἡ, Nuper irrigatus. Il. Φ. (346.) 'Ως δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν Αἶψ' ἂν ξηράνῃ. Videtur autem et h. comp. esse potius ab ἀρδῶ circumflexo. [" Heyn. Hom. 8, 180." Schæf. Mss.]

'Αρδάνιον, τὸ, Vas in quo pecudes adaquantur. Vel potius, Certa pars vasis, quod κεράμιον appellabatur. De illa voce lege J. Poll. (8, 66.) Eust. (Il. Θ. 707.) Hes.; Suid. ap. quem pro κεράμιον γάστρα, reponendum puto κεραμίου γάστρα, ex Hes. et Eust. Constat autem ἀπὸ τοῦ ἄρδειν derivari. [Eur. Alc. 100. Vide

'Αρδάλιον, et ῎Αρδα. "Kuster. Aristoph. 215." Schæf. **A** Mss.]

[* " 'Αρδέτας, Plut. Amat. 761." Kall. Mss.]

Διάρδω, ET 'Επάρδω, ET Καταρδω, pro simpl. ἄρδω, Irrigo. Utitur Arrian. verbo ἐπάρδω, quod et ceteris usitatius est. Καταρδω, autem ex Aristoph. A. (658.) citatur metaph. pro Perfundo laudibus: Οὔτε πανουργῶν, οὔτε κατάρδων, ἀλλὰ τὰ βέλτιστα διδάσκων. "Κατ-" ἄρδειν, Hesychio non solum ποτίζειν, sed etiam εὐ-" φραίνειν, ut ἰαίνειν." ITEM Προσάρδω: unde Προσάρδομαι, Irrigor et Alluor, VV. LL. [* " 'Ενάρδω, Gramm. ap. Hermann. G. G. 446." Boissonad. Mss. 'Επάρδω, Lucian. Amor. 581. Κατάρδω, Pind. I. 6, 94. " Primitiva notione Irrigandi utitur Antiphanes, et cum gen. construit, ap. Athen. 300. Θρῄκης κατάρδων ποταμὸς, Fluvius Thraciam irrigans." Schweigh. Mss. Προσάρδω, Schneidero susp. " 'Επάρδω, Toup. ad Longin. 378. Wakef. Ion. 172. Bast Lettre 111. Boissonad. Philostr. 311. Κατάρδω, Bast Lettre 111. Wakef. Georg. 136. Acharn. 658. Kuster. 123." Schæf. Mss. " Προσάρδω, Joseph. 1121, 21. * 'Υπάρδω, Schol. Nicand. A. 139. Apoll. R. 4, 1735." **B** Wakef. Mss.]

¶ 'Αρδεύω, i. q. ἄρδω, Irrigo. Item Adaquo. In VV. LL. citatur e Theophr. 'Αρδευόμενα τοῖς ψυχροῖς, Adaquata frigidis. Et 'Αρδευόμενος σὺν ὕδατι, Aqua subactus, e Gazæ interpr. [Gl. Rigo, Irrigo. " Diod. S. 21. 22. 168. 219." Scott. App. ad Thes. Antiphanes ap. Koppiers. 5. Æsch. Pr. 876. ὃς καρπώσεται ῞Οσην * πλατύῤῥους Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα. " Eichst. de Dram. 144. 146. Diod. S. 1, 365. Musgr. Hel. 3. Jacobs. Animadv. 132." Schæf. Mss. " Recreo, Theod. 1, 14." Wakef. Mss.]

[* " 'Αρδευτέον, Geopon. 9, 11. 11, 7." Kall. Mss.]

῎Αρδευσις et ἀρδεία, (ἡ,) Irrigatio v. Adaquatio. Usitatiora hæc, ac præsertim ἄρδευσις, quam ἀρδμός. [Gl. ῎Αρδευσις· Irrigatio. 'Αρδεία· Irrigatio. 'Αρδεία, Strabo 314. ῎Αρδευσις, Athen. 207. " 'Αρδεία, ad Herod. 377." Schæf. Mss. " Geopon. 854. Theod. 1, 24. Ælian. H. A. 397. Dio Chrys. 82. ῎Αρδευσις, Polyb. 2, 196. Joseph. 94, 38." Wakef. Mss.] **C**

[* " 'Αρδεύσιμος, Irriguus, Hesych." Wakef. Mss.]

[* 'Αρδευτής, ὁ, Irrigatax, sio Gl. Manetho 4, 258. 'Αρδευταὶ φορβῆς.]

[* 'Αρδευτὸς, ὁ, ἡ, Irrigatus. Sosithei Fr. 'Αρδευτὰ εὖ * καρπεύματα. " Eichst. de Dram. 144." Schæf. Mss. " Hesych. (v. 'Εφαρδμόν.)" Wakef. Mss.]

[* 'Ανάρδευτος, ὁ, ἡ, Non irriguus, Siccus. Suicer. Thes.]

[* 'Εναρδεύω, Gl. Irrigo. 'Εναρδευθέντος· Irrigato. * 'Εναρδευτής· Irrigator.]

[* 'Επαρδεύω, Irrigo. Etym. M. ῎Αρσην· παρὰ τὸ ἄρδω, τὸ ποτίζω, καὶ τὸ * μετεγχέω· ὁ γὰρ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ ἐπαρδεύει, ubi scr. videtur τὴν γυναῖκα. " Nonn. D. 11, 165." Wakef. Mss.]

[* 'Επάρδευσις, ἡ, Irrigatio, Adaquatio. Diog. L. Epicuro 645. " Etym. M. 603, 7. Xen. K. Π. 30." Wakef. Mss.]

[* Καταρδεύω, Irrigo. Schol. Æsch. Pr. 812.]

[* Κατάρδευτος, ὁ, ἡ, Irriguus, Gl.]

[* 'Ακατάρδευτος, ὁ, ἡ, Non rigatus, Siccus.] **D**

[* Μεταρδεύω, Derivo. Heracl. Alleg. 18. Ταῦτα ὥσπερ ἐκ πηγῆς τῶν 'Ομηρικῶν ἐπῶν ἐς τοὺς ἰδίους διαλόγους μετήρδευσεν.]

[* Προαρδεύω, Prius rigo. Clem. Alex. 326. Καθάπερ γὰρ οἱ γεωργοὶ προαρδεύσαντες τὴν γῆν.]

" ῎ΑΡΙ, vocula quæ præfixa vocabulis ap. poëtas, " est epitatica, i. e. significationem auget: sonans " Valde, ἄγαν, seu, ut scribit Hes., μεγάλως. At " quod apud Etym. habetur, περὶ Δωρικῶς ἀρὶ, si " verum est, videtur intelligendum non de περὶ præ-" positione, sed de particula περὶ, quæ itidem voca-" bulis nonnullis præfixa eundem usum præstat." [" Cattier. 93." Schæf. Mss.]

" ΕΡΙ, Particula in comp. solum usitata, inten-" dens et augens signif. eorum, quibuscum compo-" nitur, ut ζᾶ. Apud Hes. legitur ἐρὶ, exp. πολὺ, " μέγα, ἰσχυρόν. At ἔρι est vocat. a nom. ἔρις." [" ῎Ερι, Casaub. ad Athen. 139. Cattier. 93." Schæf. Mss.]

[* " 'ΑΡΚΑΣ, (άδος, ὁ,) et * 'Αρκάδιος, (ὁ, ἡ,) Fischer. ad Palæph. p. 33. Toup. Opusc. 2, 42. 'Αρκὰς, Jacobs. Anth. 10, 129. 133. Brunck. Soph. 3, 416. 502. Callim. 1, 457. Fem., Valck. Diatr. 145. Toup. Emend. 2, 465. Pro 'Αρκάδιος, Koen. ad Greg. 45. * 'Αρκαδικὸς, Jacobs. Anth. 10, 133. ad Diod. S. 2, 48. Diod. S. 2, 51. * 'Αρκάδισσα, Thom. M. Add. ad p. 144." Schæf. Mss. " 'Αρκὰς, Arcas, pro Strenuus, Philostr. 322." Wakef. Mss. * " 'Αρκαδιανὸς, Malalæ Chron. * 'Αρκαδικὶς, Theodoret. Opp. 1, 562." Kall. Mss.]

" ῎ΑΡΚΕΥΘΟΣ, ἡ, Juniperus, dicta παρὰ τὸ τὴν " ἀρὰν κεύθειν, i. e. βλάβην: ejus enim odorem omnia " reptilia aversantur. Vel, διὰ τὸ ἔχειν τὰς ἀκαν-" θας κεκρυμμένας. Vide Etym. A Nicandro autem " Θ. (584.) Μηδέ σέ γε χραίσμη πολίου λάθοι ἠὲ " κέδροιο ῎Αρκευθος, vocatur ἄρκευθος ὁ καρπὸς τῆς " κέδρου, si Schol. credimus, quoniam et Ipsa arbor **B** " dicitur ἄρκευθος. Quibus addit, ῎Εστι δὲ καὶ εἶδος " βοτάνης. Sed a Marc. Virgilio ibi legitur ἀρκευθὶς, " non ἄρκευθος: nullaque fit hujus lectionis mentio. " 'Αρκευθὶς, inquit, in communi signif. æstimatione " Juniperi bacca nunc est: et nihilominus ille cum " Cedrum dixisset, ab juniperi appellatione baccam " intulit, quam Cedrida dicturus erat. Quo fit ut " pro comperto habendum sit, Cedrum Juniperum-" que natura alioqui diversas arbores, mutata invi-" cem appellatione quondam dici et signari solitas. " Quinetiam ex Interpr. illam ipsam lect. affert: ap. " quem tamen vulg. Edd. habent itidem ἄρκευθος, " non ἀρκευθίς. Ego certe Marcelli lectionem potius " sequendam esse, ipsumque emendatiore exemplari " usum fuisse existimo. Sed quid si non jungamus " hanc vocem, s. ἀρκευθὶς s. ἄρκευθος, cum κέδροιο, " sed separatim legamus, et verba illa μηδέ σε λάθοι " repetita nominativo ἀρκευθὶς præfigamus? Nihil " insolens, meo quidem judicio, habebit hæc lectio, " v. potius interpunctio: de qua tamen alii potius **C** " judicent. Ceterum ἀρκευθὶς, cum alioqui sit Bacca " s. Fructus juniperi, Dioscoridi est etiam Ipsa arbor, " 1, 104. ῎Εστιν ἀρκευθὶς, ἡ μὲν μικρὰ, ἡ δὲ μεγάλη. " Ab ῎Αρκευθος est etiam ADJ. 'Αρκεύθινος, (ίνη, ινον,) " Juniperinus: ut ἀρκεύθινος οἶνος, Diosc. 5. Junipe-" rinum vinum, Vinum ex junipero confectum. Sic " ἀρκεύθινα ξύλα, Juniperina ligna, e 3, (1) Reg. 6," [31. 2 Par. 2, 8. Aqu. Ps. 119, 4. Gl. ῎Αρκευθος· Juniperus, Juniperum. Arbutus. 'Αρκευθίς· Juniperus, Juniperum. 'Αρκεύθινος non agnoscitur a Schneider. Lex. " ῎Αρκευθος, Longus 15. Brunck. Apoll. R. 144." Schæf. Mss. 'Αρκευθὶς, Plut. de Is. et O. 383.]

'ΑΡΚΕΩ, a quo Latinos suum Arceo sumsisse facile crediderim, Propulso. Il. Z. (16.) 'Αλλά οἱ οὔτις τῶν γε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Sic et O. (534.) ῞Ος οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον. Dixerat autem (O. 529.) πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ. Ubi meminisse oportet ejus, quod ab Eust. scribitur 622. sc. ubi additur accus. ὄλεθρον vel θάνατον, ali-**D**usve hujusmodi, tum esse plenum loquendi genus; at, cum non additur, habere ellεipsin; ut, cum dicitur ἐτελεύτησε pro ἐτελεύτησε τὸν βίον. Soph. Aj. (535.) 'Αλλ' οὖν ἐγὼ 'φύλαξα, τοῦτό γ' ἀρκέσαι, Propulsare ab illo mortem: ἀποσοβῆσαι τοῦτο, sc. τὸ θανεῖν: hanc enim Schol. exp. sequor potius quam alteram, εἰς τοῦτο ἀρκέσαι, τῷ παιδὶ ὑπηρετῆσαι. Huc autem pertinet et illud ἀρκέσει quod a Schol. exp. κωλύσει, (Aj. 727.) ὡς οὐκ ἀρκέσει Τὸ μὴ οὐ λίθοισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν. At VV. LL. interpr. Ut non par esset futurus, quin lapidibus totus discerptus interiret. ‖ 'Αρκῶ, Auxilior, βοηθῶ, quæ signif. e præcedente quodammodo pendet; nam qui malum aliquod a quopiam propulsat, ei opitulatur; ut Soph. Aj. (824.) ἄρκεσόν μοι pro ἐπάρκεσον: βοήθησον, Schol. i. e. Opitulare. Sic ἀρκεῖν φίλοις, (El. 322.) ‖ Sed et (Aj. 439.) Οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς, a Schol. exp. non solum δείξας et ποιήσας, sed etiam βοηθήσας: quarum expp. nullam probare possum; nam illæ duæ priores sensum quidem aptum afferunt, sed inusitatam huic verbo dant signif. At

postrema vult ἀρκέσας esse pro βοηθήσας, sed cui novam et inusitatam μεταβατικοῦ naturam tribuit. Existimo igitur sumendum potius pro Qui suppeditavi, ut ex ἀρκῶ signif. Sufficio, fiat ἀρκῶ, ejusdem quidem signif., sed μεταβατικόν: nam qui aliqua suppeditat, facit ut illa sufficiant. Durum tamen esse fateor Suppeditare cum hujusmodi accus. ideoque malim interpr. simpl., extendendo paulo latius signif., Qui præstiti. Sed ἀρκεῖν pro Suppeditare ap. ipsum etiam Dem. sumi putat Bud.

'Αρκέω ap. posteriores Scriptt., Sufficio, Satis sum. Item Par sum, Satisfacio: cum ἐπὶ, vel πρὸς, habentibus accus. vel cum dat. Plato de Rep. 2. Πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν. Chrys. Οὐκ ἀρκῶ πρὸς τὸν τοῦ πράγματος ὄγκον. Synes. Κλέψας σαυτὸν ἀπὸ τῶν δημοσίων χρόνον ὅσον ἀρκέσαι πρὸς μέτρον ἐπιστολῆς, Quantum satis esse possit ad scribendum epistolam. Apud Eund. cum dat. Πῶς ἀρκέσω μερίμναις ἐχούσαις συνέχειαν, Par esse potero solicitudinibus, v. Satisfacere. Sed et cum particip. e Chrys. affertur, Οὐκ ἂν ἤρκεσαν ἀπολογούμενοι, Non suffecissent ad respondendum. Sed et e Soph. citatur ἀρκείτω μένων, pro Sit satis eum manere. ‖ 'Αρκεῖν res etiam dicitur, ut ἀρκεῖ μοι ταῦτα, Sufficiunt mihi ista, Ista mihi sunt satis. Herodian. 4, (7, 9.) Σῖτον γὰρ ἀλήσας τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ ὃς ἤρκει μόνῳ. Demosth. c. Timocr. Πότερον εἰσοιστέος ἐστὶν ὁ νόμος καινὸς, ἢ δοκοῦσιν ἀρκεῖν οἱ κείμενοι. Unde τὰ ἀρκοῦντα, Quæ sufficiunt, Quæ satis sunt. Xen. K. Π. 8, (2, 11.) 'Επειδὰν τῶν ἀρκούντων περιττὰ κτήσωνται. Sed dictum est illud, τὰ ἀρκοῦντα ἔχομεν. Sed ἀρκεῖ μοι ταῦτα exp. etiam His contentus sum. Thuc. Καὶ οὐδὲ ταῦτά σοι ἤρκεσε. Frequenter autem in hac signif. additur infin., ut Isocr. de Pace, (236. Aug.) Οὐκ ἤρκεσε δ' αὐτοῖς ταῦτα ἐξαμαρτεῖν. Interdum vero additur et μόνον, quod vacat; ut Xen. K. Π. 1. Οὐ τὰ χωρία μόνον ἀρκεῖ σκέψασθαι. Quamvis autem ἀρκεῖ μοι ταῦτα reddatur His contentus sum, proprie tamen sonat Sufficiunt mihi ista, vel Satis sunt; quæ idem valent. At, cum dicit Diosc. Τινὲς ἐνὶ τούτων ἀρκοῦσι τῇ χρήσει, ibi ἀρκοῦσι de persona dictum, necessario vertendum est Contenti sunt. Sed rarum est ἀρκοῦσι ita positum, nisi me memoria fallit, potiusque dicitur ἀρκοῦνται, de quo mox tractabo.

'Αρκέω, Duro, Permaneo. Thuc. 1. Καὶ οἴεσθε ἡσυχίαν οὐ τούτοις τῶν ἀνθρώπων ἐπιπλεῖστον ἀρκεῖν, οἳ ἂν κ. τ. λ. Quam signif. esse potius comp. διαρκῶ, docebo ubi compp. recensebo.

'Αρκέομαι, Sufficio, Par sum. Thuc. Οὔτε γὰρ ἰατροὶ πρῶτον ἠρκοῦντο θεραπεύοντες, 2, [47. Οὔτε γὰρ ἰατροὶ ἤρκουν τοπρῶτον θεραπεύοντες ἀγνοίᾳ.] Sed frequentius est pro Contentus sum, Acquiesco. Nam qui contentus est aliquibus rebus et acquiescit, illæ ei sufficiunt. Hinc partic. ἀρκεσθεὶς ap. Plut. 'Αρκεσθεὶς τούτοις. Et partic. præs. Ep. ad Hebr. 13, (5.) 'Αρκούμενοι τοῖς παροῦσι. Interdum copulatur cum ἀγαπῶ, ut, 'Αγαπῶ καὶ ἀρκοῦμαι τοῖς δεδιῃτημένοις, Acquiesco arbitrorum sententia.

[" 'Αρκέω, Longus 15. Thom. M. 83. Clark. ad Il. A. 449. Toup. Longin. 293. Bergler. ad Alciphr. 143. Alciphro 8. ad Timæi Lex. 103. Wessel. Diss. Herod. 87. Toup. Opusc. 2, 188. ad Lucian. 1, 353. Brunck. Aj. 590. 1242.; Œd. T. 1061.; El. 322. ad Herod. 524. 708. ad Phalar. 258. ad Charit. 555. 598. Markl. Iph. p. 196. Musgr. Heracl. 575.; Hel. 706.; Herc. F. 1126. Wakef. 1246.; Eum. 213. Abresch. Æsch. 2, 26. Simonid. 36. Athlet. Stat. 38. Jacobs. Anth. 7, 153. Schneider. ad Xen. Mem. 77. Philipp. 31., Brunck. Aristoph. 2, 46. ad Lucian. 1, 771. Heyn. Hom. 4, 269. 6, 441. 7, 89. 8, 138. Lobeck. Aj. p. 333. Auxilior, Eur. Hec. 1081. Arceo, Repello, Porson. Phœn. 938. Valeo in, Pertineo ad, Heindorf. ad Plat. Theæt. 392. 'Αρκεῖ, Valck. Phœn. p. 137.; Hippol. p. 194.; ad Herod. 579. T. H. ad Lucian. 1, 190. Zeun. ad Xen. K. Π. 145. ad Phalar. 228. ad Charit. 615. Luzac. Exerc. 29. Sufficit, Xen. Mem. 1, 1, 15. 1, 2, 1. Οὐ μόνον ἀρκεῖ, ἀλλὰ καὶ, Schneider. ad Xen. E. 143. Fere sequitur infin., sed non semper, Xen. Mem. 4, 4, 9. Sequ. ἂν, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 10. 'Αρκεῖν, de act. et med., Lennep. ad Phalar. 135. ad Diod. S. 1, 126. Cum infin., Epigr. adesp. 32. Bast Lettre 106. 'Αρκείτω, Anthol. 1, 187. Fut. ἀρκέσω, Porson. Orest. 1605. Med., Jacobs. Animadv. 216. 292. Antip. Sid. 24. Pompeius Jun. 1. Leonid. Al. 21. Diod. S. 2, 550. Xen. Mem. 4, 4, 9. Boëckh. ad Plat. Sim. p. xxxix. 'Αρκεῖσθαι, Contentum esse, sequ. infin., Athen. 18. Xen. Mem. 2, 1, 8. Valck. Adoniaz. p. 350. Greg. Cor. 198. ad Lucian. 1, 437. ad Diod. S. 1, 111." Schæf. Mss. " 'Αρκέω, Schol. Eur. Hipp. 529. Cum gen., Athen. 233. Propulso, Musæus 323. Nicand. Θ. 585. Anthol. 201. Lycophro 289. Possum, cum nom., Antip. Thes. 30. Suppedito, Villois. Anecd. Gr. 2, 57." Wakef. Mss. Glossæ: 'Αρκέω· Sufficio. 'Αρκεῖ· Sufficit, Satis est. 'Αρκεῖσθε· Contenti estote. 'Αρκέσθητι· Contentus esto. 'Αρκοῦμαι· Tempero, Contento. " Soph. Tr. 711. ὅτ' οὐκέτ' ἀρκεῖ. Apoll. R. 2, 1125. ἀρκέσσαι χατέοντι. Æsch. Eum. 213. καὶ παρ' οὐδὲν ἠρκέσω Ἥρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα. Herod. 9, 32. 'Αρκέομαι τούτοις. Æsch. Pr. 621. Τοσοῦτον ἀρκῶ σοι σαφηνίσαι μόνον. Plut. Solone 27. Ἤρκει γὰρ αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ τοῦ τρόπου κατανόησιν παρασχεῖν. Strabo 10. p. 252. S. 'Επὶ τοσοῦτο ἠρκεῖτο τῇ συντροφίᾳ, vulg. ἤρητο, Ms. ἥδετο. Xen. E. 3, 2, 21. Καὶ οὐ μόνον ταῦτ' ἤρκει, ἀλλὰ καὶ κ. τ. λ. Soph. Ant. 314. οὐχ ὑμῖν Ἅιδης μοῦνος ἀρκέσει. Ælian. H. A. 5, 3. Περιβάλλειν ἀρκέσειε. Plato Theæt. 80. Ταὐτὸν σκῶμμα ἀρκεῖ ἐπὶ πάντας." Schneider. Lex. " Joseph. A. J. 777. Τούτοις ἀρκεσθείς. Polyb. Exc. Val. 1402." Seager. Mss.]

'Αρκούντως, Sufficienter, Satis, Abunde. Thuc. 1, (22.) 'Ωφέλιμα κρίνειν αὐτὰ ἀρκούντως ἕξει. Et ἀρκούντως ἔχειν, pro ἀρκεῖσθαι, Contentum esse. Apud Xen. (A. 1, 6, 9.) 'Ο τοῖς ῥᾴστοις ἐντυγχάνειν ἀρκούντως χρώμενος, exp. Qui rebus inventu difficillimis contentus utitur, q. d. Qui ita utitur ut sit contentus. [Gl. Sufficienter. " Wyttenb. Select. 363." Schæf. Mss.]

[* " 'Αρκτέος, Opitulandus. Philostr. Ep. 21." Wakef. Mss.]

Ἄρκεσμα, τὸ, Auxilium. Hes. v. 'Αρκός.

Ἄρκεσις, ἡ, Auxilium, βοήθεια. Item Utilitas, ut exp. ap. Soph. Œd. C. (73.) Καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις; [" Porson. Hec. 752." Schæf. Mss.]

'Αρκέσιον, Antrum Idæ Creticæ, sic a Curetibus nominatum; ab ἀρκέσαι signif. βοηθῆσαι, quod opem tulerit illis, cum Saturnum fugerent: sc. eos occultando. Vide Xenion. ap. Etym. e cujus verbis perperam intellectis annotatur ἀρκέσαι, pro Abscondere.

[* 'Αρκεσίγυιος, ὁ, ἡ, Roborans membra. Eur. ap. Athen. 446. οἶνος. " Heyn. Hom. 5, 248." Schæf. Mss.]

'Αρκετὸς, (ἡ, ὸν,) Sufficiens. 'Αρκετὸν, Sufficit, Satis est, Anthol. Matth. 6. et 10. 1 Pet. 4. ET 'Αρκετῶς Sufficienter, Satis, Hes. [Chrysipp. ap. Athen. 113.]

[* Πανάρκετος, ὁ, ἡ, Semper s. Ad omnia sufficiens. Æsch. Choëph. 66. νόσος. Callim. ἥλιος. " Lobeck. Aj. p. 243." Schæf. Mss.]

¶ 'Αρκὸς, Auxilium. Hes. Apud quem vide et alias signiff. [Ἄρκος, Schol. Oppian. H. 3, 148. Ἄρκος ὀδόντων· ὡς ἀμυντήριον, * ἀποσόβησιν. " Sic scr. e vett. libris." Brunck. Mss.]

" 'Αρκὴς, (ὁ, ἡ,) Velox, ταχὺς, Hes."

Ἄρκιος, ὁ, ἡ, Propulsatorius, Vim propulsandi habens: cui signif. primum do locum, sequendo ordinem, quem tenui in exp. τοῦ ἀρκῶ. Nicand. Θ. (837.) Οἷσιν ἐγὼ τὰ ἕκαστα διείσομαι ἄρκια νούσων, i. e. ἀποτρεπτικὰ καὶ βοηθητικά. At A. (549.) ἄρκιον exp. βοηθητικὸν, item ὠφελιμώτατον. Suid. certe ἄρκιον exp. et ipse non solum ἱκανὸν, sed et ὠφέλιμον. Cui signif. affinis Oppian. C. 3, (173.) Κεύθετ' ἐνὶ σπήλυγγι, τόθι σκέπας ἄρκιον εὐρύ. Hic enim ἄρκιον σκέπας exp. Idoneum tegmen.

Ἄρκιος, Sufficiens. Anthol. 'Ασταφὶς οἰνοπόταις ἄρκιος ἡ Βρομίου. Sic Hesiod. E. (1, 368.) Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω. Sed potest et alia afferri, ut paulo post docebo. Ἄρκιον Eust. appellari etiam scribit τὸ μέτριον. ‖ Ἄρκιος dicitur et de persona; estque ἄρκιος ποιεῖν Qui sufficit ad faciendum, Cui sufficiunt vires: et brevius, Qui facere potest. Apoll. R. 2, (799.) τῖσαι χάριν ἄρκιός εἰμι. Sed et ἄρκιον itidem licebit sumere pro δυνατὸν, Il. B. (393.) οὔ οἱ ἔπειτα Ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς.

Eust. tamen exp. οὐδέν οἱ ἔσται ἄρκιον, i. e. ἐπαρκέσει, εἰς τὸ φυγέειν, κ. τ. λ.

Ἄρκιος, ab Hes. exp. etiam ἕτοιμος: quæ signif. fortasse convenire possit Hesiodo l. c. ut promissam mercedem jubeat esse ἄρκιον, i. e. ἕτοιμον, Paratam: h. e. Non differri. Sic et E. (1, 349.) Ὡς ἂν χρηΐζων καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὕρῃς, cui aliquis fortasse illam Hesychii exp. accommodare velit: sed hic ἄρκιον videtur posse simpl. sumi pro Quod tibi sufficiat, Quod tibi satis sit. In illo autem altero versu μισθὸς ἄρκιος itidem fortasse fuerit simpl. Merces quæ satis sit, et qua contentus esse possit. Moschop. dicit ἱκανὸς τῇ γνώμῃ αὐτοῦ.

Ἀρκιον, tanquam compar. gradus, ab Hes. exp. etiam αἱρετώτερον: quæ exp. vide an convenire possit h. l. Anthologiæ, τὸ δ' ὀππόσον ἡδὺ ποθῆναι Μέτρον, ἐμοὶ πάσης ἄρκιον εὐφροσύνης.

[Ἄρκιος, Oppian. C. 3, 185. δέμας ἄρκιος, 1, 182. στόμα ἄρκιον, 401. κάρηνον, Nicand. Θ. 508. Παντὶ γὰρ ἀρκιός ἐστι, τό μιν πανάκειον ἔπουσιν. "Il. O. 502. Αἰδὼς, Ἀργεῖοι· νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι, Ἠὲ σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν." Seager. Mss. "Ruhnk. Ep. Cr. 170. Brunck. ad Anal. 106. ad Charit. 720. 783. Crinag. 16. Loll. Bass. 6. Leon. T. 78. Cattier. 22. Jacobs. Anth. 9, 48. Onestes 5. Callim. 1, 434. Heyn. Hom. 6, 65. Ἄρκιον, Heyn. Hom. 4, 269. 7, 62. 83." Schæf. Mss. "Oppian. C. 3, 477." Wakef. Mss.]

Ἐπάρκιος, pro ἄρκιος. Anthol. Πλοῦτον ἔχειν ἐθέλω τὸν ἐπάρκιον, ubi ἐπάρκιον lubenter exp. μέτριον, quam signif. τῷ ἄρκιον etiam dat Eust., ut sit quod dixit Alph. Mitylen. Αὐτάρκους ἔραμαι βίου. [Hes. ἐπαρκείους exp. βοηθούς. Oppian. H. 4, 377. πάσῃσιν ἐπάρκιος ἔπλετ' ἀκοίτης. "Jacobs. Anth. 11, 137." Schæf. Mss.]

[* Πανεπάρκιος, ὁ, ἡ, Sufficiens ad omnia. Suid. v. Παλαμήδης. Anal. 2, 398. "Jacobs. Anth. 10, 177." Schæf. Mss.]

[* Ὑπάρκιος, Tryphiod. 272. ubi Schæf. ἐπάρκιος.]

Ἀνταρκέω, Sufficiunt mihi vires ad resistendum, Par sum ad resistendum. Hoc proprie sonare puto ἀνταρκῶ, sequendo signif. τοῦ ἀρκῶ. Sed et simpl. pro Resisto videtur sumi. Sic ap. Suid. inc. Scriptor, Πρὸς τὰς παρατάξεις ἀντήρκουν μόλις, ubi ille exp. ἐξίσχυον et ἠδύναντο. Bud. autem vult ἀνταρκεῖν esse Ad ultimum usque obsistere, et non cedere; ap. Plat. Ep. 3. (p. 79.) Καὶ περὶ σοῦ δυσχυριζόμην ὡς οὐχ οἷός τ' ἔσοιο ἀνταρκέσαι τοῖς διαβάλλουσιν ἡμᾶς. ["Jacobs. Anth. 9, 65." Schæf. Mss. "Paus. 332. Par sum ad capiendum, Arrian. T. 96." Wakef. Mss.]

Ἀπαρκέω, Sufficio: unde ἀπαρκεῖ pro ἀρκεῖ, Sufficit, Satis est. Ετ Ἀπαρκής, (ὁ, ἡ,) Sufficiens. Hes. ἀπαρκῆ exp. non solum αὐτάρκη, sed etiam ἁρμόζοντα, [Schneidero susp. "Ἀπαρκέω, Dionys. H. 4, 2156. Aristoph. Fr. 263. ad Diod. S. 2, 601. Thom. M. 83. Mœr. 286. et n.: Valck. ad Phal. p. xv." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 389. "Ἀπαρκεῖ, Sufficit, Satis est, 1, 6, 17. (cf. 14.) 1, 11, 28. 1, 17, 10. Ἐν τῶν γεγονότων ἀπήρκει πρὸς τὸ αἰσθέσθαι τῆς προνοίας, 1, 16, 7." Ind. Epict. "Eur. Fr. inc. 14. p. 481. Ὧν οὐκ ἀπαρκεῖ πλησμονή." Seager. Mss. "Ἀπαρκέομαι, Lycophro 1303." Wakef. Mss.]

[* "Ἀπαρκούντως, J. Poll. 9, 154." Kall. Mss. "Thom. M. 83." Schæf. Mss.]

Διαρκέω, Sufficientes vires habeo, Par sum. Cum πρὸς, Lucian. (2, 934.) Διαρκεῖν πρὸς τοῦ πένθους τὸ μέγεθος, Parem esse tam magno luctui, Esse ferendo tam magno luctui: (3, 235.) Διαρκεῖν πρὸς τὸ δίψος. Simile illud (1, 690.) Διαρκέσαι πρὸς τὸν ἆθλον εἰ θέλεις. Rursus ap. Eund. cum præpos. ἐν, Διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. Phalaris autem cum dat., Διαρκῶ λύπῃ, Dolori ferendo sufficio. Sic autem et simpl. ἀρκῶ cum πρὸς habente accus. item cum solo dat. in ead. signif., antea annotatum fuit. ‖ Διαρκῶ, Duro, Perduro, Permaneo. Lucian. (2, 30.) Ἀπόσιτοι δὲ καὶ ἑπτὰ (ἡμέρας) διαρκοῦσιν οἱ πολλοί. Sic πρὸς ὀλίγον διαρκεῖν, Parumper durare. Plut. Fabio, Οὐ διήρκεσε τῷ βίῳ πρὸς τὸ τοῦ πολέμου τέλος, Non permansit in vita, Vita ei usque ad belli exitum non superfuit. E Luciano rursum affertur, διαρκῶ λέγων, Pergo dicere.

Διαρκῶ, Suggero: ut Διαρκεῖν τοῖς γεωργοῦσι, Plut. Solone, Suggerere victum agricolis. Et Æsop. Fab. Διαρκεῖν εἰς τροφὴν, Suppeditare. Item Isocr. Ἵνα εὐδοκιμῇς ἅμα καὶ διαρκῇς, pro Ut pariter laudem consequaris, et facultates suppeditent. Sed alii cum διαρκῇς repetunt εὐδοκιμῶν, hoc sensu, Ut tibi gloriam compares, et partam quam diutissime conserves.

[Διαρκέω, Gl. Perstino. "Pind. N. 7, 71. Βουλαὶ Λαΐου διήρκεσαν. Æsch. S. c. T. 827. cf. Dion. Cass. 38, 19. Aristot. Mirab. 74. Τὰ ἐν ταῖς φωλείαις διαρκοῦντα θηρία, ubi Theophr. 469. Ed. Heins. habet * διαναρκῶντα. Æschin. Ep. 5. Ὅσοις ἐγὼ μεδίμνοις ἐμαυτὸν διαρκεῖν ἂν δυναίμην. Phalar. Ep. 38. τῇ λύπῃ." Schneider. Lex. "Lennep. ad Phal. 135. Thom. M. 594. Wakef. Eum. 445. Bos. Proleg. ad V. T. * * * 4. ad Diod. S. 2, 516. 641. ad Dionys. H. 2, 694. Lucian. 2, 30." Schæf. Mss. "Perduro, Aristid. 2, 332. Dio Chrys. 117." Wakef. Mss.]

[* "Διαρκούντως, Joseph. 646, 22." Wakef. Mss.]

Διαρκής, ὁ, ἡ, Sufficiens, Abunde instructus, Qui satisfacere potest. Theophr. C. P. 2. Διαρκὴς εἰς ἄμφω ἡ φύσις, Utrique parti natura satisfacere potest. Plut. Solone, Πρὸς ὕδωρ οὐ ποταμοῖς ἐστὶν ἀεννάοις ἡ χώρα διαρκής. Item, Τὰ ἐπιτήδεια διαρκῆ, Quæ satis esse possint. Rursum Plut. Fabio, Ὀχυρὸς δὲ καταληφθεὶς στρατοπέδῳ καὶ διαρκὴς εἰς ἅπαντα. ‖ Durans, Perdurans. Gal. Ὅσῳ σφοδροτέραν καὶ διαρκεστέραν τὴν ἴσχυν τοῦ σώματος ἡ σύμμετρος τροφὴ παρέχει. Sic ap. Lucian. (2, 905.) Δυσραγέστερα καὶ πολλῷ διαρκέστερα, Quæ diutius durant. Ex Hermog. affertur et τὸ διαρκὲς substantive pro Continuatio. ["Dionys. H. ap. Euseb. H. E. 6, 41." Routh. Mss. Glossæ: Διαρκές· Durabile. "Dionys. H. 2, 694. 1163." Schæf. Mss. "Perdurans, Ælian. V. H. 64." Wakef. Mss.]

Διαρκῶς, Sufficienter, item Perseveranter. Ælian. Καὶ ἔτι μᾶλλον τῇ πολιορκίᾳ διαρκῶς ἐνεκαρτέρει. Xen. (Ἀπ. 2, 8, 6.) Ῥᾷστα ζῆν καὶ εἰς τὸ γῆρας διαρκέστατα. In utroque autem l. Perseverandi et Perdurandi signif. habet; ideoque male VV. LL. illic διαρκῶς Sufficienter, hic διαρκέστατα Sufficientissime exp. ["Hierocles (28.)" Routh. Mss. "Demoph. 9." Wakef. Mss.]

Διάρκεια, ut, Πρὸς τὴν διάρκειαν τοῦ πνεύματος ap. Hermog. i. e. Tempus, quo durare unus spiritus potest ejus, qui aliquid pronuntiat. Sunt qui Continuationem interpr. [Theophr. C. P. 1, 12.]

[* Συνδιαρκέω, Simul duro, perduro, permaneo.]

"Ἐνηρκεῖ, Hesychio ἐνδέχεται: alii, Sufficiens vel "Idoneum est." [A Schneidero non agnoscitur. "Schol. Pind. N. 6, 103." Wakef. Mss.]

Ἐξαρκέω, Sufficio, Sum satis. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 30.) Ἐξαρκέσει μοι ἐπὶ τοὺς ἀγαθοὺς τὰς ψυχὰς ἡ αὐτὴ ἐπιστήμη. Eur. (Hipp. 280.) τάδ' ἐξαρκεῖ πόσει, Hæc sunt satis marito. In VV. LL. tamen, Hæc probantur marito. Cum πρὸς aut εἰς, Aristid. Οὐκ ἐξήρκουν εἰς ἀντιπάλων μέρος. Diosc. 5. Εἰς ποικιλίαν ἐξαρκεῖ. Et cum infin. ut ἀρκεῖ. Antipho, Καὶ οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτῷ τοσαῦτα καὶ τηλικαῦτα τὴν πόλιν ἀδικῆσαι, Non satis illi fuit, Non contentus fuit. ‖ Xen. (Ἀπ. 2, 4, 7.) Ταῦτα ὁ φίλος πρὸς τοὺς φίλους ἐξήρκεσεν, Hæc amicus amicis abunde suppeditavit. [Gl. Ἐξαρκέω· Sufficio. Pind. N. 1, 47. O. 5, 55. Æschin. Dial. 2, 86. Ἵνα ἐξαρκοίμεθα πρὸς τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰς ἐνδείας τοῦ σώματος, ubi v. not. "Ind. Xen. Mem. ad Mœr. 286. Valck. Hipp. p. 174. 194. 240. Phalar. 28. ad Lucian. 1, 771. Jacobs. Animadv. 133. Brunck. Aristoph. 2, 46. Boëckh. ad Plat. Sim. p. xxxiv. Ἐξαρκεῖ μοι ἔχοντί τι, Demosth. 1155, 7." Schæf. Mss. "Ἐξαρκέω μέχρι τινὸς, Attingere possum, Clem. Alex. 788." Wakef. Mss.]

Ἐξαρκούντως, Sufficienter, Satis, Quantum satis est, Abunde. Isocr. Ἐξαρκούντως δεδήλωται, Plene, Bud. [Gl. Sufficienter. "Ἐξ. ἔχω τινὶ, Plat. Gorg. 160." Schæf. Mss.]

Ἐξαρκής, ὁ, ἡ, Sufficiens. Ἐξαρκῆ, ἀρκοῦσαν, Hes. [Æsch. Pers. 236. πλοῦτος ἐξαρκὴς δόμοις; Soph. Tr. 334. ὡς σύ γ' οἷ θέλεις Σπεύδῃς, ἐγὼ δὲ τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ.]

[* "Παρεξαρκέω, Tzetz. Chil. 3, 976." Boissonad. Mss.]

[* Συνεξαρκέω, Sufficio, Satis magnus sum. Strabo

959. " Si vera est, ut videtur, Coraii emend., legentis συνεξαρκεῖν pro * συνεξάρχειν, ap. Æschin. Dial. 3, 12." Boissonad. Mss.]

Ἐπαρκέω, Propulso, Il. B. (873.) οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Sic Apoll. R. 2, (1163.) ἐπαρκέσσαι κακότητα, Ærumnam propulsare, Defendere ab ærumna. Et pro Opitulor, Opem fero. Soph. (Aj. 360.) σέ τοι μόνον δέδορκα Ποιμένων ἐπαρκέσοντα, Opem laturum. Eod. modo Eur. Hec. (985.) φίλοις ἐπαρκεῖν. At Or. (801.) cum accus. loco dat., εἴ σε μὴ ἐπαρκέσω. ‖ Suppedito, Suggero, quibus verbis subest Auxiliandi signif., Aristot. Eth. 6. Οἱ δ' εὖ ποιοῦντες οὐ δύνανται ἐπαρκεῖν τοσαῦτα, ὅσων οἱ πάσχοντες δέονται. Sic Xen. Ἐπήρκει μοι ὁπόσον ἐδυνάμην φέρεσθαι. Et cum Attico gen. ap. Eund. (Mem. 1, 2, 60.) Πᾶσιν ἀφθόνως ἐπήρκει τῶν ἑαυτοῦ. Sic Aristot. Eth. 9. Ἐπαρκεῖ τῆς τροφῆς τοῖς γονεῦσι. Interdum cum solo dat., ἐπαρκεῖν τοῖς δεομένοις, Subvenire egenis, ut Aristoph. Π. (830.) Isocr. et Demosth. ‖ Οὐκ ἐπαρκεῖ πέψαι γαστὴρ, Alex. Aphrod. Non sufficit venter ad concoquendum, Non sufficientes vires habet: et brevius, Non potest. [Gl. Ἐπαρκέω· Sufficio. Pind. N. 6, 103. Eur. Cycl. 300. Ξένια δοῦναι καὶ πέπλοις ἐπαρκέσαι. Lucian. Nigr. 35. in Ep. Sat. 36. Plut. Solone 18. Τόσον κράτος, ὅσσον ἐπαρκεῖν, ἔδωκα. Crinag. 16. ἐπήρκεον θνητοῖσιν ἰητῆρες. " Ind. Xen. Mem. ad Thom. M. 84. ad Od. P. 568. ad Paus. 88. Act. Traj. 1, 91. Valck. Diatr. 83. ad Lucian. 1, 343. Jacobs. Anth. 8, 254. T. H. ad Aristoph. Π. p. 285. Diod. S. 2, 600. et n.: Heyn. Hom. 4, 52. 269. 437. De constr., Brunck. ad Eur. Or. p. 209. Conf. cum ὑπάρχειν, Heyn. Hom. 6, 144. Ὁ ἐπαρκέσων τινὸς, Lobeck. Aj. p. 277." Schæf. Mss.]

Ἐπαρκούντως, Sufficienter; ἐπαρκούντως δ' ἐμοὶ, Soph. [E. 354. " Ad Thom. M. 84." Schæf. Mss.]

Ἐπάρκεια, (ἡ,) Auxilium, Eur. Hec. (741.) Καὶ δὴ τίν' ἡμᾶς εἰς ἐπάρκειαν καλεῖς; ‖ Apud Polyb. sæpe pro Suppeditatione, ut 5. Καὶ τῆς ἐξ ἐκείνων τῶν τόπων ἐπαρκείας διακλεισθησόμενον, Exclusum iri commeatu, qui inde suppeditabatur. [In Eur. l. c. * ἐπάρκεσιν legit Porson., cujus notam adi. Ἐπάρκειαι et χορηγίαι, Polyb. 6, 49.]

Ἐπάρκειος, Auxiliator. Sed ab Hes. ἐπάρκειοι exp. non solum βοηθοὶ, sed etiam ἔμπειροι, si mendum non est. ‖ At ἐπάρκιος cum solo ι, pro Sufficiens, vide post Ἄρκιος.

[* Ἐπάρκεσις, ἡ, Suppeditatio, Auxilium, Opitulatio, i. q. ἐπάρκεια. Soph. Œd. C. 447. Ἐκ ταῖνδε δ', οὔσαιν παρθένοιν, ὅσον φύσις Δίδωσιν αὐταῖν, καὶ τροφὰς ἔχω βίου, Καὶ γῆς ἄδειαν, καὶ γένους ἐπάρκεσιν. Vide Ἐπάρκεια. " Ad Herod. 578." Schæf. Mss.]

Ἐπαρκὴς, ὁ, ἡ, Sufficiens. Ἐπαρκὲς, αὔταρκες, Hes. [Dionys. P. 1101. Ἀλλ' ἔμπης ζωῆσιν ἐπαρκέες εἰσὶ κέλευθοι, i. q. ἐπαρκοῦσαι. Nicand. Al. 563.]

[* " Ἐπαρκῶς, Sufficienter, Quantum satis est, i. q. ἐπαρκούντως. 1 Macc. 11, 35. Πάντα ἐπαρκῶς παρίεμεν αὐτοῖς, Omnia hæc pro liberalitate nostra remittimus ipsis. In Alex. et Compl. legitur ἐπαρκέσομεν αὐτοῖς." Schleusner. Lex. in V. T.].

" Καταρκεῖ, Sufficit. Et, Ἐμοὶ δὲ φῶς ἓν ἡλίου " καταρκέσει, Mihi sufficiet, Eur." [Rhes. 447. Herod. 1. p. 13. " Valck. Phœn. p. 39. Brunck. Soph. 3, 395." Schæf. Mss.]

[* Καταρκὴς, ὁ, ἡ.] " Καταρχὴς, Hesychio ἀσφαλὴς, " τέλειος." [Leg. ut et Schneider. monet, καταρκής. Vide Interprr.]

[* Παραρκέω, Sufficio, falsa lectio pro ἀρκέω, Lucian. Cynic. 5. " Abresch. Æsch. 2, 26." Schæf. Mss.]

Προσαρκέω, Auxilior, Opem fero, VV. LL. Sed cum exp. προσβοηθῶ, inclusam habebit Motus signific. ut sit Auxilio venio, Ad opem ferendam venio. [" Huschk. Anal. 257. Brunck. Soph. 3, 441. Προσαρκέομαι, Toup. ad Longin. 390." Schæf. Mss. " Eur. Hec. 850. θέλοντα μέν μ' ἔχεις Σοὶ ξυμπονῆσαι, καὶ ταχὺν προσαρκέσαι. Soph. Œd. C. 73. Ὡς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ, κερδάνῃ μέγα." Seager. Mss. Plato Theæt. 66. p. 370. Heind. Ταῦτα τῷ ἑταίρῳ εἰς βοήθειαν * προσηρξάμην κατ' ἐμὴν δύναμιν σμικρὰ ἀπὸ σμικρῶν, ubi al. προσηρκεσάμην, al. προσήρκεσα μέν. Sic * συνεξαρκέω et * συνεξάρχω permutari, supra notatum est.]

[* Συναρκέομαι, Sufficio, Satisfacio. Cum dat., Theophr. Char. 3. Ἔργον γὰρ συναρκεῖσθαι τοῖς μήτε σχολὴν μήτε σπουδὴν διαγινώσκουσιν. " Cum iis durare, Pati, Ferre, Acquiescere." Seager. Mss.]

Αὐτάρκης, ὁ, ἡ, Sufficiens, q. d. Sibi sufficiens, vel Per se sufficiens, Sufficientes ad aliquid vires habens. Aristot. de Mundo, Ὅταν τὸ πνεῦμα γῆν σείειν μὴ ᾖ αὔταρκες, Cum spiritus impar quatiendæ terræ fuerit. Sic cum infin., Herod. Αὐτάρκεις ἐσομένους ἀντιστῆναι τοῖς ἐπιβουλεύουσιν. Thuc. 2, (51.) Σῶμά τε αὔταρκες ὂν οὐδὲν διεφάνη πρὸς αὐτὸ, ἰσχύος πέρι ἢ ἀσθενείας, Declarans nullum corpus resistere morbo potuisse. Quod Valla non intellexit, ut ego in mea Ed. Lat. docui. Ead. constr. dixit Basil. Ep. ad Naz. Κάλυμμα εἶναι σαρκὸς πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος αὔταρκες, Frigori et æstui obsistere valens, q. d. Satis virium habens adversus frigus et æstum. Rursum Thuc. 2. Καὶ τὴν πόλιν τοῖς πᾶσι παρεσκευάσαμεν καὶ ἐς πόλεμον καὶ ἐς εἰρήνην αὐταρκεστάτην, Rebus omnibus instructissimam, v. Ita ut ei abunde suppetant omnia. Sic et αὐτάρκης πρὸς ἀρετὴν exp. Satis instructus ad virtutem suopte ingenio. Quo etiam modo exp. ap. Xen. (Ἀπ. 4, 8, 11.) Μηδὲ ἄλλου προσδέεσθαι, ἀλλὰ αὐτάρκης εἶναι πρὸς τὴν τούτων γνῶσιν.

Αὔταρκες dicitur de re, Quod satis est, Quod sufficit, Quo quis contentus esse possit. Sed et de persona dicitur αὐτάρκης: estque αὐτάρκης, Qui contentus est eo, quod habet, Qui sufficere sibi putat, quæ habet. De re dictum: Herod. 8. Ὅτι τοῖς μὲν πάντα αὐτάρκη ἦν, εἰ καὶ ἐπὶ πλέον πολιορκοῖντο. Idem 7. Ἃ δὴ μικρὰ καὶ ὀλίγα οὐδ' αὐτάρκη τῇ αὐτοῦ βουλήσει ᾤετο. Minora quam ut ipsius cupiditati satisfacerent, J. Poll. interpr. Apud Gal. Ὅσον αὔταρκες, Quantum satis sit. De persona autem dictum αὐτάρκης signif., uti dixi, Qui suis contentus est, Qui est sua sorte contentus: ut, cum dicitur, Μόνος ἐν ἀνθρώποις πλούσιος ὁ αὐτάρκης, quod vulgo nostrates dicunt, Il n'est richesse que de contentement. Sed αὐτάρκης dicitur etiam Qui habet, quo contentus esse possit; Qui habet, quæ sufficiant. Unde opponitur αὐτάρκης et ἐνδεής: ut Aristot. Eth. 10. Οὐδενὸς γὰρ ἐνδεὴς ἡ εὐδαιμονία, ἀλλ' αὐτάρκης. Sic Philo de Mundo αὔταρκες et προσδεὲς opponit. E Xen. (Ἀπ. 2, 6, 2.) affertur, Ὅς τις δαπανηρὸς ὢν, καὶ μὴ αὐτάρκης ἐστὶ, Copias non habet sufficientes. Sed et cum gen. ut Αὐτάρκης τῆς χώρας. Aristot. Œcon. 2. Satis habens agri. ‖ Verum αὐτάρκης Bud. interpr. etiam, Qui sibi satis esse potest, ap. Laërt. Aristippo, Τοὺς δὲ σοφοὺς, αὐτάρκεις ὑπάρχοντας, μὴ δεῖσθαι φίλων. Idem αὐτάρκης interpr. Modico contentus, ap. eund. Laërt. Αὐτάρκης τε ἦν καὶ σεμνός: et, Καὶ δὴ καὶ αὐταρκέστατος ἦν.

Αὔταρκες videtur etiam dici τὸ μέτριον, Mediocre. Ac certe ita accipio in hoc Alphei Mitylenæi versu, Anthol. Αὐτάρκους ἔραμαι βίου, Μακρῖνε: quem convenire existimo cum eo, quod in alio ejusd. lib. loco dicitur, Πλοῦτον ἔχειν ἐθέλω τὸν ἐπάρκιον. Sed et τὸ αὔταρκες substantive pro Mediocritate s. Frugalitate alicubi me legere memini. Bud. autem, postquam dixit αὐτάρκη signif. μέτριον, i. e. Eum qui sit frugi, s. Eum qui sibi sufficere novit, e Lucian. (1, 675.) affert: Ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὔταρκες τοῦ σοῦ τρόπου: ubi τὸ αὔταρκες substantive itidem ponitur pro αὐτάρκεια.

[Αὐτάρκης, Gl. Contentus. " Strabo 189. Polyb. 3, 31. Lucian. Cynic. 1107. Dionys. H. 1, 80. Xen. K. Π. 4. p. 272." Scott. App. ad Thes. " Ind. Xen. Mem. Valck. Hipp. p. 175. Bernard. Reliq. 106. ad Charit. 512. Musgr. Heracl. 839. Jacobs. Anth. 9, 48. Leonid. Al. 30. Dionys. H. 5, 224. Sibi sufficiens, Xen. Mem. 4, 7, 1." Schæf. Mss.]

Αὐτάρκως, Satis, Sufficienter: ut αὐτάρκως ἔχω, Tantum quantum mihi sufficiat. Herodian. 3, (14, 17.) Ὡς δὲ αὐτάρκως ὤφθη αὐτῷ τὰ πρὸς τὸν πόλεμον εὐτρεπίσθαι. [Gl. Satis, Abunde, Prolixe, Commode. " Αὐτ. ἔχειν ἐπί τινι, Porson. Hec. p. 23. Ed. 2." Schæf. Mss.]

Αὐτάρκεια, ἡ, Animus sua sorte contentus. Exp. et Frugalitas, quam signif. et τῷ αὔταρκες substantive posito dedi, in h. l. Polyb. Ἄξιος μὲν ὁ ἀνὴρ ἐπαινεῖσθαί τε καὶ θαυμάζεσθαι, μάλιστα δὲ τῆς αὐταρ-

κείας τοῦ βίου. [Gl. Sufficientia, Frugalitas. " Aristot. de Rep. 1, 2." Seager. Mss. " 1 Tim. 6, 6. Athen. 164. Hippocr. Ep. ad Damag. 1284. Dionys. H. 1, 128. 276. 302. Plut. Numa 1, 137." Scott. App. ad Thes. Dicitur ET ὑποκοριστικῶς, * Αὐταρκία, quod vocab. Schneider. affert, sed ἀμαρτύρως. " Αὐτάρκεια, Jacobs. Anth. 8, 197. 9, 49." Schæf. Mss.] A

[* Αὐταρκησία, ἡ, Idem. Symm. Ecl. 6, 2.]

Αὐταρκέω, Sufficio, Satis sum, VV. LL. Αὐταρκῶ, Duro, i. e. Non deficio, Bud. e Gaza. Fortasse autem signif. etiam Animo sum sua sorte contento. [Gl. Αὐτάρκησον· Contentus esto. Isocr. Archid. 32. pro καρτερέω.]

[* " Γυιαρκής, ὁ, ἡ, Membra defendens a malo, Membris sufficienter valens. Ἀνωδυνίας γυιαρκέος, Π. 3, 12. Indolentiæ sufficientis membris, i. e. Valetudinis perfectæ." Damm. Lex. Pind. " Vegetus, Oppian. H. 5, 465." Wakef. Mss.]

" Εὐαρκής, (ὁ, ἡ,) πόλις, Munita et ad tolerandam " obsidionem commoda. Strabo 5. p. 105(=365.) " Τῇ δὲ Ἄλβᾳ, διὰ τὸ ἐν βάθει τῆς χώρας ἱδρῦσθαι, καὶ " διὰ τὸ εὐαρκὲς, πολλάκις ἀντὶ φρουρᾶς ἐχρήσαντο Ῥω- " μαῖοι. Et alibi itidem. Bud." B

Ζωαρκής, ὁ, ἡ, Vitæ auxilians, et vitam adjuvans, vel Ad vitam sustentandam sufficiens: unde ζωαρκὲς πνεῦμα ap. Nonn. exp. Vitalis spiritus; et ζωαρκὴς μῦθος, Vivifica oratio, Alma oratio. [" Ruhnk. Ep. Cr. 210. Wessel. Obs. 9. Wakef. Herc. F. 151. * Ζωάρκεια, Schol. Eur. 84. Matth." Schæf. Mss. " Procl. H. 1. 2. Suid." Wakef. Mss.]

[* Ξεναρκής, ὁ, ἡ, Hospitibus æquus, Justus in hospites, " Hospites defendens ab injuria aut inopia, Hospitibus sufficienter præbens. Δίκῃ ξεναρκέϊ, Justitia hospitibus sufficiente, N. 4, 20." Damm. Lex. Pind. Ξεναρκής, Nom. propr. unde ADJ. * Ξενάρκειος, ὁ, ἡ, ut Pind. Π. 8, 26. Ξ. υἱόν.]

Ὀλιγαρκής, ὁ, ἡ, Paucis contentus, Modico contentus. Unde etiam exp. Frugalis, v. Homo frugi. Et τὸ ὀλιγαρκὲς substantive, Contentum esse paucis, Animus paucis contentus. Lucian. (1, 170.) Τῶν ἡδονῇ χαιρόντων κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν. ET Ὀλιγαρκία s. Ὀλιγάρκεια, (ἡ,) idem Greg. Θαυμαστὸν ἡ ἐγκράτεια καὶ ὀλιγαρκία. At in VV. LL. mendose ὀλιγαρκία redditur Penuria cibi, cum hæc signif. sit vocabuli ὀλιγαρτία. [Rectius Noster scripsisset, Ὀλιγάρκεια παραγωγικῶς, et ὑποκοριστικῶς ὀλιγαρκία, Suid. * Ὀλιγαρκέομαι, Geopon. 14, 7, 25.] C

Παναρκής, ὁ, ἡ, Undequaque sufficiens, vel sufficientes vires habens. Suid. autem παναρκέος exp. Magni et potentis: et ἡλίου παναρκέος vult esse τοῦ πανταχῇ λάμποντος, quæ exp. vim afferre τῷ ἀρκῶ mihi videtur. [" Wakef. S. C. 1, 131. Epith. Solis, Callim. 1, 432." Schæf. Mss. " Forsan leg. πανανγής, Clem. Alex. 714." Wakef. Mss.]

" Πανταρκής, (ὁ, ἡ,) Omnibus sufficiens s. Omnes " juvans, Hes." [Æsch. Pers. 860. Εὖθ' ὁ γεραιὸς Πανταρκής, ubi Blomf. leg. conjicit παντάρχης, cui conjecturæ favet, quod Rob. παντάχης exhibeat. Ἀρκέομαι autem et ἄρχομαι permutari, alibi demonstravimus.]

Πολυαρκής, ὁ, ἡ, Ad multa sufficiens. Vel Multum sufficiens. Item, Diu durans, Pertinacis usus, inquit Bud. afferens e Lucian. (1, 476.) Διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας. In VV. LL. Πολυαρκέστατον τῶν ἄλλων γυμνασίων e Gal. exp. Uberrima omnium exercitationum. Quæ interpr. non placet. || AT Πολυάρκης, Propr. nom. cujusdam Lacedæmonii, Plut. [1, 650. * Πολυαρκῶς, Hesychio τελείως ἀρκῶν. " Πολυαρκής, Diu durans, ad Diod. S. 1, 102." Schæf. Mss. " Lycophro 1, 477. Varius, Multiplex, Oppian. C. 4, 10." Wakef. Mss.] D

Ποδάρκης, non Ποδαρκής, (ὁ, ἡ,) ideoque a superioribus separavi, Pedibus sufficientes vires habens, Pedibus satis valens, sc. ad evadendum aut ad persequendos hostes, ut scribit Etym. Unde etiam, Pedibus celer, Hes. Vox est poët. [" Ποδαρκής, Heyn. Hom. 4, 52. Conf. cum ποδώκης, Heyn. Hom. 8, 425." Schæf. Mss. " Ποδαρκὴς ἡμέρα, O. 13, 54. Celeriter fugiens dies, ἡ * ὀξύδρομος." Damm. Lex. Pind. Adde P. 5, 43. Ἀκηράτοις ἀνίαις * Ποδαρκέων δώδεκα Δρόμων τέμενος, ubi Heyn. interpr. Valens, Superans cursu.]

ἌΡΚΤΟΣ, ὁ, ἡ, vel Ἄρκος, de quo infra, Ursus. Lucian. (2, 383.) Τὸν δὲ κυνικὸν ἐν ἄρκτου δέρματι φιλοσοφοῦντα. Est etiam Nomen piscis ap. Aristot. et Oribas., quem Interpr. Lat. Ursam vocant. || Est præterea Signum cœleste, quod Lat. Septentrionem, Ursam, et Græci a similitudine ἅμαξαν, Currum, etiam vocant. Eust. dicit hanc fuisse filiam Lycaonis, nomine Callisto; eamque ob amoris cum Jove commercia ab Junone in ursam conversam, atque a Diana jaculo confectam, ab Jove ejus miserto inter astra relatam. Aliter fabulam narrant Arati et Hesiodi Scholl., quos consule. Il. Σ. (487.) Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν. Duæ autem sunt ursæ; quarum major Helice, minor Cynosura appellatur. Accipitur vero etiam pro Parte orbis septentrionali; ut Herod. 2. Διέπεμψε καὶ εἰς τὰ γειτνιῶντα ἔθνη, καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἄρχοντας τῶν ἐπὶ ἄρκτῳ Ῥωμαίοις δουλευόντων ἐθνῶν. [" Heyn. Hom. 7, 524. 525. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 216.; ad Anacr. 13. ad Lucian. 1, 620. Paus. 1, 421. ad Herod. 365. Signum cœleste, Wakef. Trach. 130. ad Lucian. 1, 764. Ἄ., ἡ, Ursus, Verh. ad Anton. L. 49. 301. Muncker. 138. Conf. cum ἄριστος, Schleusner. ad Phot. 45.; cum Ἄρτεμις, Ruhnk. Ep. ad Ernest. 94.; cum ἄκρος, Bredow. Ep. Par. 70. Ἄρκτων ὄρος, ad Diod. S. 2, 296. De virginibus, Aristoph. Fr. 255. De plur., Bredow. Ep. Par. l. c." Schæf. Mss. Glossæ: Ἄρκτος, τὸ ζῶον· Ursus, Ursa. Ἄρκτος, ἐν τῷ οὐρανῷ· Septentrio. Ἄρκτος, ἡ κατ' οὐρανόν· Septentrio. " Virgo decennis, Minervæ consecrata, Aristoph. A. 645." Seager. Mss. " Ἄρκτος, Meridies, Hes. Πρὸς ἅ." Wakef. Mss.]

[* " Ἀρκτοειδής, (ὁ, ἡ,) Ursiformis. Orig. c. Cels. (304=)295. Τὸν Θαυθαβαὼθ ἔφασκεν εἶναι τὸν ἀρκτοειδῆ." Seager. Mss.]

[* Ἀρκτομιμέομαι. Schol. Aristoph. A. 646. Ἀρκτωμιμοῦμεναι (sic) τὸ μυστήριον ἐξετέλουν.]

[* " Ἀρκτόμορφος, Tzetz. ad Lyc. 481." Kall. Mss.]

[* Ἀρκτόμυς, ὁ, Mus ursinus sic dictus, quod velut ursus binis pedibus incedit.]

Ἀρκτοφύλαξ, ακος, ὁ, Ursæ custos. De quo Arat. Ἀρκτοφύλαξ, τόν ῥ' ἄνδρες ἐπικλείουσι Βοώτην, Οὕνεχ' ἁμαξαίης ἐπαφώμενος εἴδεται ἄρκτου. Quos versus sic Cic. reddidit, Arctophylax, vulgo qui dicitur esse Bootes, Quod quasi temone adjunctam præ se quatit ursam. Arati Schol. dicit hunc esse * Ἀρκάδα, quem et Eust. ab ἄρκος pro ἄρκτος dictum vult, Callistus ex Jove filium: qui una cum matre a pastore, cui nutriendus traditus fuerat, interfectus, ab Jove una cum matre inter sidera sit collocatus.

[* " Ἀρκτοφύλεια, Mich. Apost. 4, 40." Kall. Mss.]

[* Ἀρκτόχειρ, ὁ, ἡ, Ursæ manus habens. Artemid. 5, 49. Ἔδοξέ τις μεταμορφωθεὶς ἀρκτόχειρ γεγονέναι. Cf. Schneider. Lex.]

Ἀρκτοῦρος, ὁ, ad verbum, Ursæ cauda. Stella est, inquit Serv., post caudam majoris ursæ posita: unde Arcturus dicta est, ἀπὸ τῆς οὐρᾶς καὶ ἄρκτου. Arat. ὑπὸ ζώνῃ δέ οἱ, sc. ἀρκτοφύλακι, αὐτὸς Ἐξ ἄλλων ἀρκτοῦρος ἑλίσσεται ἀμφαδὸν ἀστήρ: quod Cic. sic vertit, Huic autem subter præcordia fixa videtur Stella micans radiis, Arcturus, nomine claro. Huic Schol. Hesiodi tribuit, quod Arctophylaci attribuit Schol. Arati. || Est etiam Herbæ nomen quæ alio nomine ἄρκτιον dicitur; de qua Diosc. 4, 6. Gal. Simpl. 6. Plin. 27, 5. [" Ἀρκτοῦρος, Heringa Obs. 132. Fischer. ad Anacr. 13. Leon. Tar. 92. Alcæus Mess. 20. Perses 5. Huschk. Anal. 236." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. in V. T.]

Ἀρκτεῖος, (α, ον,) Ursinus. Ἀρκτεῖον στέαρ, Ursinus adeps. [Vide Ἄρκειος. In Schneider. Lex. est ἄρκτειος, non ἀρκτεῖος.]

" Ἄρκτιον, Herba similis Verbasco foliis, nisi quod " hirsutiora rotundioraque sunt: radice tenera, dulci " albaque: caule molli, longo: semine cumini parvo. " Vis ejus est tenuis, siccans, et mediocriter astrin- " gens. Herbarii Lappam minorem vocant. Hæc e " Diosc. Gorræus, a quo scribitur Ἄρκτειον. Diosc. " 4, 106. Ἄρκτιον habet; eamque ἀρκτοῦρον ab aliis

" vocari tradit. Vide et Gal. Simpl. 6. Plin. 27, 5." A
[" "Αρκτιον, Nicand. 841." Wakef. Mss.]

[* " "Αρκτια, τὰ, Athan. 2, 135." Kall. Mss.]

[* " Προσάρκτιος, (ὁ, ἡ, Septentrionalis.) Const. Manass. Chron. p. 72." Boissonad. Mss. Strabo. " Joseph. 972, 14." Wakef. Mss.]

[* Ὑπάρκτιος, ὁ, ἡ, Septentrionalis, Qui est sub Septentrionibus. Plut. Sertorio 17.]

Ἀρκτῆ, ἡ, Ursina, sc. pellis. Sub. enim δορὰ, ut in λεοντῆ, ἀλωπεκῆ, et similibus. [" Ad Herod. Philet. 446. ad Timæi Lex. 256." Schæf. Mss.]

Ἀρκτικὸς, (ὴ, ὸν,) Septentrionalis, ut πόλις ἀρκτικός. AT Ἀνταρκτικὸς, (ὴ, ὸν,) Septentrionali oppositus. [ET * Προσαρκτικὸς, ἡ, ὸν, Septentrionalis, Strabo 112. " Ἀρκτικὸς, Fischer. ad Weller. G. G. 3, 234. Hephæst. 1. Tzetz. Exeg. in Il. 88." Schæf. Mss.]

Ἀρκτῷος, (ῴα, ῷον,) Arctous, Septentrionalis. Herod. 2. Ἀπὸ τῆς ἀρκτῴας θαλάσσης ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν βλέπουσαν διῆκον. [Gl. Ἀρκτῷος Septentrionalis. Οἱ ἀρκτῷοι Septentrionales.]

Ἀρκτεύω, In ursæ occisæ honorem, v. simpl. in ejus B memoriam, virgines Dianæ consecro. Et ἀρκτευόμεναι παρθένοι, virgines quæ ita consecrabantur. Nam pestem, quæ ob interfectam ursam Dianæ sacram in Attica grassabatur, non prius cessaturam respondit oraculum, quam compellerent virgines τῆς τελευτησάσης ἄρκτου ἀρκτεύειν. Sed et ipsæ puellæ ἄρκτοι vocabantur. Vide Harpocr. Suid. et Hes. item J. Poll. necnon Cæl. Rhod. 26, 19. qui et Libanii testimonium affert. HINC Ἀρκτεία, (ἡ,) Illa consecratio virginum Dianæ, ἡ τῶν ἀρκτευομένων παρθένων τελευτὴ, Hes. sed posito τελευτὴ pro τελετή. ET Ἐναρκτεύειν, Occidere, VV. LL., [quod vocab. a Schneidero non agnoscitur. " Ἀρκτεύω, Valck. Hippol. p. 318. Aristoph. Fr. 255. ad Lucian. 1, 620." Schæf. Mss.]

"Αρκος pro "Αρκτος non dici, quamvis e cujusdam Gramm. auctoritate tradat Eust. et alicubi afferat exemplum e quodam Comico, qui ut risum moveret, τ exemerit: Ψελλόν ἐστι, καὶ καλεῖ τὸν ἄρκτον ἄρκον: in multis tamen derivatis abjectum esse τ ostendit. Etym. vero ἄρκος primario ab ἀρκῶ derivatum vult, deinde τ C insertum: etymologiæ autem ab ἀρκῶ rationem addit, quoniam ἐπαρκεῖ ἑαυτῷ, et hyemem transigit sine congesto victu. [Gl. "Αρκος Ursus. Schleusner. Lex. in V. T. " Segaar. in Daniel. 30. Valck. ad Ammon. 228. ad Lucian. 1, 293. ad Diod. S. 1, 263. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 216. Hœschel. ad Philon. Opusc. 253. Jacobs. Anth. 9, 48. Onestes 5. Callim. 1, 434. Heyn. Hom. 6, 65." Schæf. Mss.]

[* Ἀρκοπίθηκος, ὁ, Philostorg. H. E. 3, 11.]

[* " Ἀρκόπους, (ὁ, ἡ,) Adiantus. Diosc. 472." Boissonad. Mss.]

[* " Ἀρκότροφος, (ὁ, ἡ,) Procop. H. A. p. 40." Kall. Mss.]

[* " Ἀρκόφθαλμος, (ὁ,) Herba quædam. Diosc. 4, 54." Gataker. Mss.]

[* " Ἀρκόφυτος, Tussilago. Diosc. 438." Boissonad. Mss.]

Ἀπαρκίας, (ου, ὁ,) sic enim euphoniæ gratia scribi e Rhet. Lex. docet Eust. s. Ἀπαρκτίας, Ab ursas. Septentrione flans ventus. Gell. 2, 22. Lat. Septentrionarium D vocat, objectum directumque in Austrum. Aristot. de Mundo, Τῶν βορεῶν ἰδίως ἀπαρκτίας καλεῖται ὁ ἀπὸ τοῦ πόλου κατὰ τὸ μεσημβρινὸν πνέων. [Gl. Ἀπαρκτίας Septentrio. Ἀπαρκίας Septentrio. " Ἀπαρκτίας, Plur., Diod. S. 1, 47." Wakef. Mss.]

"Αρκιος, ὁ, ἡ, Septentrionalis; ut ἄρκιος πνοὴ, Eust. ἡ τοῦ ἀπαρκίου, Flatus Septentrionarii venti. Citat vero h. l., Καὶ μὴν πελάζει καὶ καταψύχει πνοὴ "Αρκιος ὡς, ναύτῃσιν ἀσκεύοις μολών.

"Αρκειος, (εία, ειον,) Ursinus, i. q. ἀρκτεῖος, ut λίπος ἄρκειον, Ursinus adeps. [Gl. "Αρκεια Ursina. " Ad Lucian. 2, 230." Schæf. Mss. " Dio Chrys. 1, 235. Geopon. 1, 385." Wakef. Mss.]

" "Αρκειον, (τὸ,) Herba palustris, latis foliis, ut personæ loco esse possint, ideoque eam Lat. Personatam appellarunt. Sunt autem ejus folia cucurbitæ similia, sed majora, duriora, nigriora, et hirsutiora. Caulis subcandidus: quanquam etiam interdum nullus reperiatur. Radix magna, intus A candida, foris nigra. Officinæ lappam majorem appellant. Vires habet discutiendi, siccandi, et astringendi. A plerisque "Αρκτειον scribitur. Gorr. Etiam Προσωπίδα et Προσώπιον vocatam tradit Diosc., quod nomen respondet Latino Personata." [Gl. "Αρκειον Personatio.]

"Αρκιλοι, οἱ, Ursorum catuli, τὰ τῶν ἄρκτων, ἤγουν ἄρκων, νεογνὰ, Eust. qui alibi σκύμνους quoque appellat. Notandum vero est, ap. J. Poll. scribi Ἀρκτύλοι ab ἄρκτος, cum υ, [et quidem recte, ut demin. " Ælian. N. A. 7, 47. pro, Παρδαλέων δὲ σκύμνοι καὶ ἄρκηλοι, (imo Ælian. σ. τε καὶ,) leg. π. δ. σ. καὶ * παρδαλιδεῖς· ἄρκτων δὲ σκύμνοι καὶ ἄρκτιλοι. Sic enim locum citat Eust. Od. I. p. 1625, 48. nisi quod ἄρκιλοι habet." Blomf. Gloss. ad Æsch. Ag. 140. Imo ἄρκηλοι, ἄρκτιλοι et ἄρκιλοι sunt voces nihili, pro quibus reponendæ sunt ἀρκτύλοι et ἀρκύλοι. Omnino vide quæ de Æl. et J. Poll. locis scripsimus supra 1286. c— 87. b. " "Αρκηλος, Segaar. in Daniel. 30." Schæf. Mss. " Athen. 201." Wakef. Mss.]

B "ΑΡΚΥΣ, ἡ, Rete. Xen. K. (2, 4.) Τὰς δὲ ἄρκυς Φασιανοῦ ἢ Καρχηδονίου λεπτοῦ λίνου· καὶ τὰ ἐνόδια καὶ τὰ δίκτυα. Et οἱ ἐπὶ ταῖς ἄρκυσι, Retia servantes, Bud. J. Poll. vult ἄρκυες magnitudine inferiores esse, quam δίκτυα et ἐνόδια, κεκρυφάλῳ autem κατὰ σχῆμα similes. Eust. Paus. auctoritate ab ἄρκος derivatum vult, addens ab Atticis aspirari. Suid. vero vel ab ἕλκω, verso λ in ρ, vel ab ἀγρεύω, vel ab εἴργω, τὸ κωλύω. "Αρκυς Hes. exp. etiam μεσάγκυλον: et in plur. "Αρκυα, δίκτυα, λίνα. ¶ "Αρκυς, Reticulum, Ornamentum muliebre. Hes. γυναικεῖον κεκρύφαλον vocat. VV. LL. interpr. etiam Caliendrum, Vitta. [" Orig. de Orat. 27." Routh. Mss. Glossæ: * "Αρκον Reticulum. "Αρκυες Casses. " Jacobs. Exerc. 1, 107. Valck. Diatr. 168.; ad Herod. 545. Charito 716. Wakef. Eum. 112. 147. Scolion 23. Jacobs. Anth. 11, 290. De spiritu, ad Mœr. 179. Schneider. ad Xen. de Ven. 424. Ἐντὸς ἀρκύων γίνεσθαι, ad Mœr. 124." Schæf. Mss.]

Ἀρκυοστασία, ἡ, Retium tentio, ἡ δικτύων στάσις, C J. Poll. Ἀρκυοστάσιον autem, τὸ, vel ἀρκυστάσιον, Locus in quo tenduntur retia, τόπος ἐν ᾧ ἵστανται τὰ δίκτυα, J. Poll. (5, 32.) Xen. K. (6, 6.) Ἵνα ἐὰν ᾖ πλησίον τὸ ἀρκυοστάσιον τῶν * ζητησίμων, μὴ φοβῆται ἀκούων ὁμοῦ τὸν ψόφον· ἐὰν δὲ ᾖ ἀπ' ἀλλήλων πολὺ, ἧττον κωλύει πρωῒ καθαρὰς ποιουμένους τὰς ἀρκυοστασίας. Q. l. notandum est Flor. Ed. habere ἀρκυοστάδιον pro ἀρκυοστάσιον. Bud. tamen ἀρκυοστάσιον legit in Comm. [" Ἀρκυοστασία, Wakef. Trach. 831." Schæf. Mss. " Artem. 94. 189." Wakef. Mss.]

Ἀρκύστατος, (η, ον,) q. d. Retium tensivus. Eur. Or. (1419.) Τοῖς δ' ἐς ἀρκυστάταν Μηχανὰν ἐμπλέκειν Παῖδα τὴν Τυνδαρίδ' ὁ Μητροφόντας δράκων, Irretientibus machinis: περιβλήματι λίνου ἐμπλέκειν καὶ ἐμβάλλειν τὴν Ἑλένην, οἷον εἰς ἀρκυστάτην μηχανὴν καὶ ὡς περίβλημα λίνων, Schol. AT Ἀρκύστατα, τὰ, Loca ubi retia figuntur, Hes. sed VV. LL. e Soph. (E. 1476.) pro Ipsis retibus ponunt. [Vide nott. ad Æsch. Eum. 112. Ag. 1386. Pers. 97. Schneider. Lex. " Ad Mœr. 65. 124." Schæf. Mss.]

D Ἀρκυωρὸς, ὁ, Retiarius custos, Qui stat ad retia ad indaginem, Bud. ὁ τῶν ἀρκύων φύλαξ, Eust. Suid. Xen. K. (6, 11.) Τὸν δὲ κυνηγέτην ἔχοντα ἐξιέναι ἠμελημένην ἐλαφρὰν ἐσθῆτα, ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον, καὶ ὑπόδεσιν, ἔν τε τῇ χειρὶ ῥόπαλον· τὸν δὲ ἀρκύωρον ἕπεσθαι: ubi notandum accentum collocari in υ, sicut et a Bud. Comm. HINC Ἀρκυωρέω, ήσω, Retia custodio, Sto ad retia ad indaginem. Accus. jungitur ap. Eupol. ut citat Eust. σὺ δὲ τὰ καλώδια Ταῦθ' ἀρκυώρει: e q. l. ostendere vult, ἄρκυς ab Atticis aspirari; quod etiam in Flor. Xen. Ed. videre est. [Ἀρκυωρέω, Ælian. V. H. 1, 2. " Ἀρκυωρὸς, Charito 716. Zeun. ad Xen. K. H. 237." Schæf. Mss. " Ἀρκυωρέω, Hes. Etym. M. Eust. Il. 714, 13." Wakef. Mss.]

["Αρκυον, τὸ, Gl. Reticulum, Cassiculus. Hes. Etym. M. Schæf. Melet. 111.]

[* Πολύαρκυς, ὁ, ἡ, ἄγρη, Oppian. C. 4, 10. ubi v. nott.]

" ἈΡΜΕΝΙΑΚΑ μῆλα, Armeniaca mala; eadem

A " quæ Lat. Præcocia, Diosc. 1, 166. Est autem hoc " Ἀρμενιακὸς nom. possess. e gentili Ἀρμενία s. Ἀρ- " μένιος, ut Αἰγυπτιακὸς ex Αἰγύπτιος s. Αἰγυπτία. " Ab eodem Diosc. 5, 105. memoratur et quoddam " Ἀρμένιον, s. χρῶμα: quod Plin. quoque Arme- " nium appellat et inter colores numerat 35, 6. No- " minis rationem Idem ibid. explanat: Armenia mittit, " quod ejus nomine appellatur. Lapis hic quoque " chrysocollæ modo infectus. Idem meminit et co- " tum Armeniacarum, et aluminis Armeniaci; sed " et prunorum Armeniacorum, quæ ab externa " gente denominata ait. Arborem quoque ea feren- " tem, Armeniacam vocat, quod ex Armenia advecta " sit. Ab Ἀρμένιος est et ADVERB. Ἀρμενιστὶ, " quod Lat. dicunt Armeniace." [Trall. 12. p. 239. Ὁ δὲ Ἀρμενιακὸς λίθος καλούμενος, εἴτε πεπλυμένος εἴτε ἄπλυτος ὢν προσφέροιτο. * " Ἀρμενὶς, Arabius 1." Schæf. Mss. " Ἀρμενιστὶ, Armeniorum more, Strabo 764. Eust." Wakef. Mss.]

B ἈΡΝΕΟΜΑΙ, Recuso. Item Nego, Inficior, Od. Α. (249.) Ἡδ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον. (Θ. 358.) Οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. At Il. Τ. (304.) Λισσόμενοι δειπνῆσαι· ὁ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων, videtur jungi cum infin. δειπνῆσαι repetito ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. Apud Demosth. (319.) quoque cum accus. Καὶ ταῦτ' ἀρνούμενος πάντα τὸν ἔμπροσθεν χρόνον ταύτην τὴν χρείαν: ubi exp. non solum Recusans, sed et Detrectans. || Apud Eund. (124.) cum infin. et particula μὴ, pro Nego, Inficior: Οὐδ' ἂν ἀρνηθεῖεν ἔνιοι ὡς οὐκ εἰσὶ τοιοῦτοι. Apud Eund. Ὑπὲρ ὧν ἤρνηται μὴ λαβεῖν. In Anthol. autem nove dictum, Ἀνέρας ἠρνήσαντο, καὶ οὐκ ἐγένοντο γυναῖκες, Negarunt se viros esse. Itidem vero cum accus. Ἀρνεῖσθαι τοὺς δανειστὰς, ex Aristoph. Schol. affertur pro Rejicere et repellere fœneratores. Hes. ἄρναν ait Clazomeniis signif. Jusjurandum, unde esse ortum ἔξαρνος. [Herod. 6, 13. Orph. Α. 174. Οὔτις τοι μακάρων ἀρνήσεται εὐχωλῇσι. Glossæ: Ἀρνέομαι· Nego, Infitior, Diffiteor, Recuso. " Wessel. Diss. Herod. 187.; ad Herod. 444. Dionys. H. 3, 1773. Toup. C Opusc. 1, 495. 2, 186. Xen. Eph. 82. Valck. Hipp. p. 318. ad Callim. 1, 145. Wakef. Ion. 1045. Abresch. Æsch. 2, 88. Antip. Sid. 9. Crinagor. 46. Tull. Gemin. 1. Conditionem oblatam respuo, T. H. ad Aristoph. Π. p. 446. Sequi negat, Brunck. Aristoph. 3, 222. Cum partic., Wakef. Alc. 1180. Negatio post hoc verbum abundans, Bergler. ad Alciphr. 215. Koen. ad Greg. 43. ad Herod. 609. Οὐκ ἀρνήσομαι, Eum. 466. Wakef. 463. Jacobs. Anth. 12, 8. * Ἀρνέω, Herod. Philet. 445." Schæf. Mss. " Cum dat. rei, Orph. Lap. 174. Ἀρ. περί τι, Joseph. 1066, 17." Wakef. Mss.]

[* " Ἀρνητέος, Euseb. H. E. 10, 5. Aristot. Top. 9, 3." Kall. Mss. " Heliod. Æth. 50." Wakef. Mss.]

Ἀρνησίθεος, vel Ἀρνησόθεος, (ὁ, ἡ,) Negans Deum, ὁ τὸν θεὸν ἀρνούμενος. Prius illud e Chrys. posterius hoc e Cyrillo est. [Ἀρνησόθεος vox nihili est contra Gr. linguæ analogiam formata.]

[* " Ἀρνησίχριστος, (ὁ, ἡ,) Poëtaster ante Wernsdorfii Philen 67. p. 22." Boissonad. Mss.]

D [* Ἀρνησίχωλος, ὁ, ἡ, Gl. Claudaster.]

Ἄρνησις, ἡ, Recusatio: frequentius, Negatio, Inficiatio. Lucian. (2, 276.) Ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομῆσθαί σοι. [Gl. Ἄρνησις· Negatio. Ἄρνησιν· Infitias. Ἄρνησις γλώσσης· Inficiatio. " Toup. Emend. 1, 467. Abresch. Æsch. 2, 87." Schæf. Mss.]

[* Ἀρνήσιμος, ίμη, ιμον, Soph. Φ. 74. " Abresch. Æsch. 2, 88." Schæf. Mss.]

[* Ἀρνητὴς, ὁ, Gl. Infitiator, Negator.]

Ἀρνητικὸς, ἡ, ὸν, Negativus, ut ap. Gramm. Ἀρνητικὰ μόρια, Negativæ particulæ, i. e. Quibus utimur ad negandum, ut οὐ et μή. [" Eust. 160, 21." Seager. Mss. Glossæ: Ἀρνητικός· Negativus. Schol. Aristoph. Θ. 846. " Fischer. ad Weller. G. G. 1, 257." Schæf. Mss.]

[* " Ἀρνητικῶς, (Negative.) Schol. Æschinis 267. Bekk." Boissonad. Mss. Schol. Aristoph. B. 1503.]

[* " Ἀναρνητικὸς, (ἡ, ὸν,) Schol. Soph. Œd. T. 1200." Boissonad. Mss.]

A Ἀπαρνέομαι, ήσομαι, Pernego, quia est significantius quam simpl. ἀρνοῦμαι: nam et ἀρνοῦμαι καθόλου exp. et ap. Suid. ἄπαρνος itidem ὁ ἀρνούμενος καθόλου. Cum accus., ut Plut. (1, 651.) Τὸν Ἀνθεμοκρίτου φόνον ἀπαρνούμενοι, τὰς αἰτίας εἰς Ἀσπασίαν καὶ Περικλέα τρέπουσι, Cædem pernegantes, vel Prorsus inficiantes. Thuc. (6, 56.) Τὸν δ' οὖν Ἁρμόδιον ἀπαρνηθέντα τὴν πείρασιν, ὥσπερ διενοεῖτο προὐπηλάκισεν. Apud Plat. Ep. 7. ἀπηρνήθην absolute ponitur: Ἐπειδὴ οὖν οἴκαδέ τ' ἐσώθην καὶ καλοῦντος τὸ δεύτερον ἀπηρνήθην, καθάπερ εἶπον, νῦν δὲ κ. τ. λ. Plane denegavi ad eum vocantem accedere. Citat Bud. ex eod. Plat. Μὴ ἀπαρνηθεὶς γένῃ, Noli mihi negare, i. e. Recusare. [Gl. Ἀπαρνέομαι· Abnuo, Denego, Recuso, Abnego, Diffiteor, Infitior, Aspernor. Ἀπηρνήσατο· Abdixit. " Schol. Luc. Icarom. 23." Boissonad. Mss. " Fischer. ad Palæph. 141. Wessel. Diss. Herod. 187. Bergler. ad Alciphr. 212. Eur. Hipp. 1266. Herod. 248. ad Callim. 1, 165. Græv. Lect. Hes. 561. ad Herod. 444. Valck. B Callim. 250. Wakef. Alc. 750. Abresch. Æsch. 2, 88." Schæf. Mss.]

[* Ἀπάρνησις, ἡ, Gl. Abnegatio, Recusatio. " Philo J. 2, 438." Wakef. Mss.]

[* Ἀπαρνητὴς, ὁ, Gl. Abnegator, Denegator.]

[* " Ἀπαρνητικὸς, (ἡ, ὸν,) Eust. 29, 44." Seager. Mss.]

Ἄπαρνος, ὁ, ἡ, Qui prorsus inficiatur, Qui pernegat, ὁ ἀρνούμενος καθόλου, Suid. Sic dicitur ut ἔξαρνος ab ἐξαρνοῦμαι, atque adeo ab J. Poll. conjunguntur hæc duo ἔξαρνος et ἄπαρνος. [Soph. Ant. 435. Καὶ τάς τε πρόσθεν τάς τε νῦν ἠλέγχομεν Πράξεις· ἄπαρνος δ' οὐδενὸς καθίστατο. Herod. 3, 99. Passive, Æsch. Suppl. 1047. Πάθος τ' οὐδὲν ἄπαρνον τελέθει * Θεάκτορι Πειθοῖ. " Wessel. Herod. 248." Schæf. Mss.]

Ἐξαρνέομαι, Idem, et interdum pro simpl. ἀρνοῦμαι. Æschin. Οὐκ ἐξαρνοῦμαι πράττειν. UNDE Ἐξάρνησις, (ἡ,) Negatio, Inficiatio. ET Ἐξαρνητικὸς, (ἡ, ὸν,) Aristoph. N. (1172.) Inficiandi peritus, Νῦν C μέν γ' ἰδεῖν εἶ πρῶτον ἐξαρνητικὸς, Κἀντιλογικός. A Bud. tamen exp. Inficiator, sed malim Inficiandi peritus, aut In inficiando exercitatus. [Ἐξάρνησις, Plato de Rep. 7. p. 531. " Ἐξαρνέομαι, Negatio post h. v. abundans, Bergler. ad Alciphr. 215." Schæf. Mss.]

Ἔξαρνος, ὁ, ἡ, positum cum verbo εἰμὶ, pro ἐξαρνοῦμαι, Inficior. Herod. 3. Δεινῶς γὰρ καὶ ὁ Πρηξάσπης ἔξαρνος ἦν μὴ μὲν ἀποκτεῖναι Σμέρδιν. Sic Demosth. Ἔξαρνος ἦν μὴ τεθεικέναι. Plat. Hippia, Πῶς γὰρ ἂν τολμῷμεν ἔξαρνοι εἶναι τὸ καλὸν μὴ καλὸν εἶναι; Lucian. (1, 190.) Ἔξαρνος εἶ μὴ εἰργάσθαι αὐτά: (1, 394.) cum duplici negatione, Νοῦν μὲν γὰρ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. Ponitur et cum ὡς: ut Aristid. Ἔξαρνος γίνομαι ὡς οὐχ οὕτω ταῦτ' ἔχει. Et cum περὶ, ut, Ἔξαρνον εἶναι περὶ τῶν χρημάτων, Isocr. Sed et cum gen. sine περὶ, in h. l., qui in VV. LL. affertur sine auctore, Τοῦ τρίτου ταλάντου ἔξαρνος γίνεται. Dicitur certe et ἔξαρνός εἰμι τοῦτο. Demosth. c. Aristocr. D Τὰς συνθήκας ἔξαρνος γίνεται. Isæus, Θαυμάζω εἰ ἔξαρνοί εἰσι τὰ ὡμολογημένα. Idem, Ἔξαρνος τὴν μαρτυρίαν. Et Ἔξαρνον εἶναι τὴν δίαιταν, Isocr. Paragr. (234. Aug.) Hes., ut supra docui, scribit ἄρναν Clazomeniis esse Jusjurandum, unde factum esse ἔξαρνος. [Gl. Ἔξαρνος· Inficians, Inficiator, Negabundus. " Lucian. Dial. 56. ad Lucian. 1, 394. Musgr. Iph. T. 259. Steph. Dial. 32. Plato Lys. 8. et Heindorf.; Charm. 71.; Hipp. 142. Plato 1, 1. p. 111. Bekk. Cum accus., Demosth. 2, 849, 27. 857, 7. Ἐξ. ὑπὲρ, Dionys. H. 3, 1386." Schæf. Mss.]

[* Ἀνεξάρνητος, ὁ, ἡ, Qui non abnegat. J. Mart. adv. Tryph. 195. " Clem. Alex. Str. 1. p. 377." Routh. Mss. " Ap. Const. 421. Tatian. fin." Wakef. Mss.]

[* " Συνεξαρνέομαι, Athan. 1, 512." Kall. Mss.]

[* " Ἐπαρνέομαι μὴ ἔχειν, Palæph. 141." Schæf. Mss. * " Ἐπαρνησίθεος, Epiphan. adv. Hær. 54, 5. * Ἐπαρνησίθεια, 60, 4." Routh. Mss.]

[* Καταρνέομαι, Nego. Soph. Ant. 442. Φῂς, ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε;]

'ΑΡΟΩ, όσω, Aro, ut ἀρόης χθόνα, Hesiod. E. (2, 97.) Od. I. (108.) Οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν, ubi Eust. ἀρόωσι videri ait esse 2 conjug. Utuntur et prosæ scriptt. 'Αρηρομένος, Aratus, Hes. Suid. Ετ Ἄρομα, Aratio, eid. Hes. Item Ἄροσις, (ἡ,) Aratio. Il. I. (134.) Ἐν δ' ἄροσις λείη, Schol. ἀροτρίασις. Et in plur. γῆς ἀρόσεις, Aristot. Ἄροσις etiam χώρα εἰς τὸ σπείρεσθαι ἐπιτηδεία, Schol. Hom.: unde exp. quoque Ager frumentarius. Ετ Ἀρόσιμος, (ιμη, ιμον,) Arabilis. Ἀρόσιμος γῆ exp. etiam Aratus s. Cultus ager, et Seges. Ετ Προηρόσια, (τὰ,) Sacrificia quæ ante arationem fiebant. Item Προηροσία, (ἡ,) Sacrificium, Athen. Item Πρατaροσία, (ἡ,) Precatio quæ fiebat incipiente aratione. Quæ tria ap. Hes. tribus diversis ll. habentur; sed duo posteriora mihi suspecta sunt. Vide ap. Suid. Προηρόσια et Προηροσίαι. " Ἀρόμμεναι, Dor. et poët. pro ἀροῦν, Arare. " Hesiod. E. (22.) σπεύδει μὲν ἀρόμμεναι ἠδὲ φυ- " τεύειν," [ubi v. nott. Geopon. 3, 6, 8. Εἰς νειὸν ἀρόσαι. Plato Phædro s. 138. Εἰς Ἀδώνιδος κήπους ἀρῶν, pro σπείρων. Soph. Œd. T. 1497. τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν, 1485. ἠρόθην, Satus sum. Ἀρηρομένος, Il. 18, 549. ἀρήροτο Herod. 4, 97. Apoll. R. 3, 1343. Ἄρομα, Arvum, Ælian. H. A. 7, 8. Procop. Ædif. 4, 3. *Ἄρωμα, Aristoph. Ει. 1158. ὠφελοῦντος τοῦ θεοῦ τἀρώματα. ‖Ἄροσις, i. q. ἄρουρα, Etym. M. 147. Θρηϊκίης ἄροσιν χιονώδη ναιετάουσιν, Dionys. P. 418. 998. * " Ἀρώσιμος, (i. q. ἀρόσιμος,) Soph. Ant. 569. Ism. Ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου; Cr. Ἀρώσιμοι γὰρ χἀτέρων εἰσὶν γύαι. Obscœne: v. Lucr. 4, 1267. Plaut. Asin. 5, 2, 24." Seager. Mss. Schol. * παιδοποιήσιμοι, * εὐγεώργητοι. Προηρόσιος, Liban. 3, 65. (1, 687.) Plut. 10, 604. θεούς: " Προηρόσια, Mor. 1, 625." Seager. Mss. " Ἀρόω, Heyn. Hom. 7, 546. Fischer. Ind. Palæph. Mœr. 22. et n.: ad Mœr. 130. Steinbr. Mus. Tur. 1, 1, 157. Thom. M. 111. Bergler. ad Alciphr. 116. (de coitu.) Wakef. S. C. 2, 85. ad Herod. 325. Brunck. Soph. 3, 419. Wakef. Eum. 414. Jacobs. Anth. 9, 168. 11, 307. Procreo, ad Lucian. 1, 373. T. H. ad Lucian. Dial. 103. Fut., Jacobs. Anth. 12, 127. Ἀρόσω, Antip. Sid. 56. et Jacobs. Fut. Ἀρῶ, Brunck. Aristoph. 1, 158. Ἀροῦν, Villois. ad Long. 218. Ἀρ. εἰς, Heindorf. ad Plat. Phædr. 344. Ἀρόωντε, Jacobs. Anth. Proleg. 95. Ἀρήροτο, Brunck. Apoll. R. 235. Ἄρομα, Act. Traj. 1, 218. Ἄρωμα, Brunck. Soph. 3, 502. Ind. Aristoph.; Brunck. 3, 227. ad Lucian. 2, 322. Ἄροσις, Valck. ad Ammon. 13. Heyn. Hom. 5, 563. Προηρόσια, Musgr. Suppl. 29. Schol. ad Aristoph. Π. 390.; T. H. p. 389. Thom. M. Add. ad p. 535. * Προηροσία Δημήτηρ, Bergler. Alciphr. 348." Schæf. Mss. " Ἀρόω, Potum do, Irrigo, Steph. B. 505. ut γεωργῶ. Aor. 1. ἤροσα, Philostr. 840. Ἠρόμην, imperf. ab * ἄρομαι, Apoll. R. Ἄρομα, Ager aratus, Ælian. H. A. 391. 877. Προηρόσιος, Arist. 1, 196. Προηροσία Δημήτηρ, Plut. 2, 158. Max. Tyr. 31, 4." Wakef. Mss.]

" Ἀρόωσις, (ἡ,) Hesychio ἀροτρίωσις, Aratio, ubi " etiam nota Ἀροτρίωσις, ab ἀροτριόω, Aro, Aratro " findo."

Ἄροτος, pro ἄροσις, Aratio. Hesiod. E. (2, 2.) ἀρότοιο δὲ δυσσομενάων, sub. ἄρχεσθαι. Apoll. R. 2, (1003.) βοῶν ἄροτος μέλει, Boum aratio: unde et βόες ἀροτῆρες dicuntur. Plur. ἀρότοισι, Od. I. (122.) Οὔτ' ἄρα ποίμνῃσιν καταΐσχεται, οὔτ' ἀρότοισιν. Et tragica allegoria ἄροτος παίδων, Procreatio liberorum. Usus est autem et Lucian. (1, 127.) Νόμῳ γυναῖκα παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων. ‖Ἄροτος, Annus, Soph. secundum Eust. Vide Ἀροτός. ‖Ἀροτὸς, ὁ, Arandi tempus, quod Arat. (D. 321.) appellat ἀροτήσιον ὥρην, ap. Theophr. Sed non constanter hanc accentus differentiam pro ista signif. retineri ap. Eum, scribit Bud. ‖ Itidem vero ἀροτὸν pro Anno, non ἄροτον, ap. Soph. quidam scr. putant, nullum tamen ejus locum proferentes. At ego contra in duobus ejus ll. ἄροτον, non ἀροτὸν pro Anno scriptum invenio, assentiente ipso etiam Schol. Tr. (69.) Τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον: (825.) Δωδέκατος ἄροτος. Eod. fere modo Lat. poët. Messes pro Annis dicunt. Quod tamen ad differentiam illam attinet, vanam esse puto; præsertim cum dicat Eust. ἄροτον proparoxytonum signif. non solum τὸ τοῦ ἀροτριᾷν ἔργον, sed et ἐνιαυτὸν Sophocli. Sic et differentiam, quæ inter ἄμητος et ἀμητὸς statuitur, confundi antea docui. Bud. Comm. 846. ἄροτον, Segetem et terram subactam signif. tradit: ἀροτὸν autem, Sementem, i. e. Tempus et ipsam actionem serendi, quæ tamen confundi.

[" Ἄροτος, Lucian. Timone, ubi v. T. H. Sed et Seges; unde metaph. Eur. Med. 1281. τέκνων, ὧν ἔτεκες, Ἄροτος, Liberorum seges, Liberi." Schweigh. Mss. Glossæ: Ἄροτος· Seges, Sementis. " Ἄροτος, Satio, quæ cum tertia aratione ap. vett. conjuncta erat: sc. vere terram proscindebant, æstate iterabant, et post Pleiadum occasum serebant, protinusque tertio arabant. Hesiod. Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων Ἄρχεσθ' ἀμητοῦ, ἀρότοιο δὲ δυσσομενάων. Sic ἄροτος, Satio intelligenda est. De gruis abitu, ἥ τ' ἀρότοιο σῆμα φέρει καὶ χείματος ὥρην, (sic.) Theophr. de Pl. Ὧραι δὲ τοῦ σπόρου τῶν πλείστων δύο· πρώτη δὲ καὶ μάλιστα ἡ περὶ Πλειάδων δύσιν, ᾗ καὶ Ἡσίοδος ἠκολούθηκε, καὶ σχεδὸν οἱ πλεῖστοι· διὸ καὶ καλοῦσί τινες αὐτὴν ἄροτον. Etiam ap. Hesiod. sæpe ἀροῦν est Serere." Brunck. Mss. " Ἄροτος, ἀροτὸς, Reiz. de Acc. 111. Græv. Lect. Hes. 561. Muncker. ad Anton. Lib. 91. Verh. Ἄροτος, Musgr. El. 1132. Wakef. Alc. 601. Annus, Trach. 69. 825. Brunck. Soph. 3, 502. Generatio prolis, Bergler. ad Alciphr. 24. T. H. ad Lucian. Dial. 103. Plut. Mor. 1, 567. Vann. Crit. 609. ad Lucian. 1, 372. Brunck. ad Theogn. 1150. ad Charit. 239. Ἐπ' ἀρότῳ παίδων, Bast Lettre 222. Ἄρ. et ἄροτρον conf., Vann. Crit. 1, 1. Wyttenb. ad Plut. 2, 1, 225. T. H. ad Lucian. Dial. 103. ad Lucian. 1, 372. Wessel. Herod. 302. Græv. Lect. Hes. 562. Wakef. Ion. 1114. Musgr. 1095. Phavor. 1564. Jacobs. Anth. 9, 104. Eadem conf. in Plut. Mor. 1, 669. ubi miror nihil a Wyttenb. monitum esse." Schæf. Mss. " Seges, Arat. D. 355. Generatio prolis, Oppian. A. 4, 26. Terra arabilis, Eur. Cresph. 12." Wakef. Mss.]

Ἀροτὸς, ἡ, ὸν, Arabilis, Qui arari potest. [" Ad Charit. 325." Schæf. Mss.]

[* " Ἀροτικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad aratrum vel aratorem pertinens, Rusticus, Athen. 186." Wakef. Mss.]

Ἀνήροτος, ET Εὐήροτος, (ὁ, ἡ.) Est autem Ἀνήροτος, Inaratus. Nam quod dicit Hom. Od. I. (109.) Ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται, id ipsum est, quod ab Horat. scribitur, Reddit ubi Cererem tellus inarata quotannis. Hom. ibid. (123.) Ἀλλ' ἥγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα. Abiit autem in Proverbium prior ille Hom. versus. AT Εὐήροτος, est Aratu facilis, vel Bene aratus, εὐήροτον, καλῶς ἠροτριωμένον, Suid. ET Εὐάροτος ap. Arch. in Anthol. εὐάροτον αὔλακα. " Εὐάροτος, Bene aratus, v. Aratu " facilis, ut εὐάροτον πεδίον, Apoll. R. 2. et αὖλαξ " εὐάροτος, Epigr. (Anal. 3, 44.) ubi tamen scriptum " εὐάροτρος." [" Nonn. Theodoret. vocat Manna, ἀνήρ. καὶ ἄσπορον ἄρτον." Suicer. Mss. " Ἀνήροτος, Ruhnk. Ep. Cr. 149. ad Charit. 240. 325. Ilgen. Hymn. 345. ad Diod. S. 1, 331. Lucian. 2, 340. Boissonad. Philostr. 290. Εὐάροτος, Heyn. Hom. 5, 664. Porson. ad Odyss. 54. Lips. Jacobs. Exerc. 2, 109. Εὐάροτος, εὐάροτρος, ad Charit. 240. Jacobs. Anth. 9, 104. 11, 73." Schæf. Mss. " Ἀνήροτος, Oppian. K. 1, 461. Innuptus, Nonn. Εὐήροτος, Steph. B. 347." Wakef. Mss.] " Δυσήροτος, (ὁ, ἡ,) Aratu difficilis." [" Ruhnk. Ep. Cr. 27. 149. ad Callim. 1, 148." Schæf. Mss. " J. Poll." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνηροσία, (ἡ,) Orac. 3, 433. p. 260. (* Ἀσπορίην, καὶ ἀνηροσίην, καὶ πῦρ ἐπὶ γαίης.)" Kall. Mss.]

Ἀροτὴρ, ῆρος, ὁ, Arator, ut βοῦν ἀροτῆρα, Hesiod. (E. 2, 23.) Lat. itidem Bovem aratorem dicunt; quem Ovid. appellavit etiam Ruricolam: ποιμὴν, οὐδ' ἀροτὴρ, Il. Ψ. [835. Gl. Arator. " Reiz. Acc. 121. Valck. Diatr. 29. Jacobs. Anth. 12, 325. Pater, ad Lucian. 1, 373. Adj., Brunck. Apoll. R. 182." Schæf. Mss. " Pater, Nonn. D. 3, 289." Wakef. Mss.]

Ἀρότης, ὁ, in prosa, i. q. poët. ἀροτὴρ, [Gl. Arator. " Reiz. Acc. 121. Jacobs. Anth. 9, 232. Callim. 1, 573." Schæf. Mss. " Pind. (N. 6, 56. I. 1, 67.) Ælian. H. A. 877." Wakef. Mss.]

[* Ἀροτήριος, ία, ιον, Ad arationem pertinens. Lycophro 156.]

'Αροτήσιμος, ὁ, ἡ, Arabilis, Anthol. Ετ 'Αροτήσιος, ὁ, ἡ, Ad arationem pertinens. Apud Arat. (D. 321.) autem ἀροτήσιος ὥρη, Arationis tempus. [" 'Αροτήσιμος, ad Charit. 240." Schæf. Mss.]

[* 'Αροστὸς, ἡ, ὸν, Arandus. Arat. 7. λέγει δ' ὅτε βῶλος ἀρίστη Βουσί τε καὶ μακέλῃσι. " Fuerunt olim, v. Auctorem Vitæ Arati p. 275., qui legerent ἀροστὴ, ut Asclepiades, v. Schol. ubi ἀροστὴ leg." F. C. Matth.]

'Αρόσσειν, ap. Greg. pro ἀροῦν, Arare : Τὸ δὲ γαῖαν ἀρόσσειν Μόχθος. [A Schneidero non agnoscitur.]

" Πρωτηρότης, (ὁ,) Qui primus aravit, vel arat. " Hesiod. E. (488.) Οὕτω κ' ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζει." [" Πρωτηρότης, ὀψαρότης, Ammon. 108." Schæf. Mss.]

[* " 'Αρούσιον, (τὸ,) Isatis sativa. Diosc. 450." Boissonad. Mss.]

'Αρύτται, dicti Servi a Syracusanis, Eust. At vero ex J. Poll. affertur ἀρύτραι, e Syracusanorum itidem lingua, pro iis, qui, cum alioqui liberi essent, propter inopiam serviebant. [A Schneidero non agnoscitur.]

[* 'Αναρόω, UNDE * 'Υπαναρόω, Anon. ap. Suid. v. 'Υποψαμμότερος : 'Υπανήροσε τὸν τόπον.]

[* 'Απαρόω, unde * " 'Απάρωσις, (ἡ,) Wolf. Anecd. Gr. 3, 43." Kall. Mss. Sed ibi non legitur. " 'Απαρόω, Suid." Wakef. Mss.]

'Αφαρόω, Aro, i. q. simpl. ἀρόω, Suid. 'Αφάροτος autem, quod Etym. exp. * ἀναροτρίαστος, deducens a φάρος signif. ἄροσις, unde et φαροῦν pro ἀροῦν Hes. affert, et pro quo Hes. ἄφαρος in ead. signif. ponit, locum hic non habet.

" "Αφαρος, ὁ, ἡ, Investis : item Inaratus. Hes. enim " affert non solum ἄφαροι pro * ἀνείματοι, * ἀνένδυτοι, " sed etiam ἄφαρον pro ἀνήροτον, ut Suid. quoque " ἄφαρον γῆν dici scribit τὴν λιπαρὰν, τὴν πολλὰ μήπω ἀροτριωθεῖσαν. Etym. quoque ita dici tradit τὴν " ἀγεώργητον γῆν, παρὰ τὸ φέρω, afferens e Callim. " (p. 246.) Ἢ ἄφαρον φαρόωσι." [" Heins. ad Sil. 342." Gataker. Mss. ad Heraclid. Alleg. 285. " Ad Mœr. 79. Valck. Callim. 294." Schæf. Mss.]

" 'Αφάροτος quoque, (ὁ, ἡ,) Etym. et Lexico meo " vet. ἡ * ἀναροτρίαστος γῆ, addentibus, φάρος γὰρ ἡ " ἄροσις, derivantibusque hæc a φάρσαι significante " σχίσαι, Findere. Sunt qui 'Αφάρωτος scribant et " pro ἄγονος accipi dicant, ut φάρσαι quoque pro " γεννῆσαι." " 'Αφάρωτος, Hesychio ἀνδρειώτατος." [Ad Heraclid. Alleg. 285. " Toup. Opusc. 1, 482. 535." Schæf. Mss.]

[* 'Εξαρόω, unde * " Κατεξαρόω, Clem. Alex. Protr. 46. ex emend. Potteri." Routh. Mss.]

Καταρόω, i. q. simpl. ἀρόω, Aro ; unde καταροῦσι, Arant, VV. LL. ex Aristoph. [O. 582. οἷσιν τὴν γῆν καταροῦσι.]

Περιαρόω, Circumaro, ut Plin. loquitur ; unde περιαρόσειεν citatur e Plut. [1, 416. Ετ * " Περιάροσις, (ἡ, Circumarandi actio,) Dionys. H. 1, 73." Scott. App. ad Thes. " Περιαρόω, Dionys. H. 2, 902." Schæf. Mss. " Plut. 9, 265." Wakef. Mss.]

[* 'Υπαρόω, Theophr. H. P. 8, 11. C. P. 3, 25. Varro R. R. 1, 29. p. 324. " Ad Mœr. 23." Schæf. Mss.]

¶ "Αροτρον, τὸ, Aratrum. Od. Σ. (373.) εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ. Et πηκτὸν ἄροτρον aliquoties ap. Eund. Plut. Hell. 'Αρότρου καὶ σκύρου ἀρχηγόν. [Gl. Aratrum. " Græv. Lect. Hes. 559. Musgr. Ion. 1095. Antip. Sid. 56. Conf. cum ἄροτος, Jacobs. Anth. 9, 232. ad Dionys. H. 1, 32. Βοῦς ἑκούσιος ὑπ' ἄ., Jacobs. Anth. 7, 266." Schæf. Mss. " "Αρ., τὸ αἰδοῖον, Nonn. D. 18, 228. ut Lucr. Vomer, et Virg. Arvum." Wakef. Mss. " Γειοτόμον δαμάλῃσιν ἐπιθύνουσιν ἄροτρον, Oppian. K. 1, 137." Barnes. Mss.]

[* 'Αροτροδίαυλος, ὁ, ἡ, Jacobs. Anth. 13, 690. Huschk. Anal. 233.]

[* 'Αροτροειδὴς, ὁ, ἡ, Aratri figuram habens. Diod. S. 3. p. 101.]

[* 'Αροτροπόνος, ὁ, ἡ, Aratro laborans, ζεύγλη, " Jacobs. Anth. 9, 189." Schæf. Mss.]

'Αροτρόπους, (ὁ, ἡ,) Vomer. Judic. 3, (31.) 'Εν τῷ ἀροτρόποδι τῶν βοῶν ἐπάταξε τοὺς ἀλλοφύλους. Dicitur usitatius ὕννις. [Schleusner. Lex. in V. T.]

'Αροτροφορέω, Aratrum fero. Arch. (Anal. 2, 197.) καὶ σὺ, θάλασσα, Δελφῖνας γαίῃ ζεῦξον ἀροτροφορεῖν. [" Leonid. Al. 36." Schæf. Mss.]

[* " 'Επάροτρος, (ὁ, ἡ,) Qui aratrum habet. Eust. Ism. 129." Wakef. Mss.]

'Αροτραῖος, (αία, αῖον,) Ad aratores pertinens, Rusticus, Agrestis. 'Αροτραίη θαλάμη ex Epigr. (Anal. 2, 37.) affertur pro Thalamus agrestis. [" Jacobs. Anth. 6, 133. 8, 105." Schæf. Mss.]

'Αροτρεὺς, έως, ὁ, i. q. ἀροτὴρ s. ἀρότης, Arator. Ετ 'Αροτρεύω, Aro, ap. Nonn. ἄλλος ἀροτρεύει σπόρον. UNDE 'Αροτρευτὴρ, ὁ, Arator, Anthol. ['Αροτρεὺς, Theocr. 25, 1. 51. 'Αροτρεύω, Lycophro 1071. Orph. A. 4, 10. Nicand. * " 'Αρότρευμα, (τὸ, Poëta ap.) Stob. Ecl. Phys. 1000." Kall. Mss. " 'Αροτρεὺς, Jacobs. Anth. 6, 127. ad Demosth. c. Mid. 117. Spald. 'Αροτρευτὴρ, Jacobs. Emend. 33. ; Anth. 9, 66." Schæf. Mss.]

[* 'Αροτρητὴς, ὁ, " ad Charit. 240. Jacobs. Anth. 8, 328. Agath. 30." Schæf. Mss. " Adj., Arans, Antip. Thess. 47." Wakef. Mss.]

[* 'Αρότριος, ὁ, ἡ, Orph. H. 33, 3. * Χρυσολύρη, * σπέρμειε, ἀρότριε, Πύθιε, Τιτάν. " Bergler. ad Alciphr. 349." Schæf. Mss.]

'Αροτριάω, i. q. ἀροτρεύω, sed usitatius. Et pass. 'Αροτριῶμαι, unde ἀροτριαθεὶς, et ἠροτριαμένος. Ετ 'Αροτριόω, unde ἀροτριοῦν. Et pass. particip. ἠροτριωμένος. ITEM 'Αροτριάζω, unde ἠροτριασμένος, Suid. HINC 'Αροτρίασις, (ἡ,) Aratio. [Gl. 'Αροτριῶ· Aro. 'Αροτρίασις· Aratio, Aratura, Cuma. * " 'Αροτρίαμα, (τὸ,) cf. not. Bened. ad Lucian. Lexiph. 2. p. 352." Kall. Mss. * 'Αροτρίωμα, τὸ, Schol. Aristoph. Ec. 1158. " 'Αροτρίωσις, (ἡ,) Hes. v. Πραταροσία." Boissonad. Mss. Extat et ap. Nostrum in v. 'Αρόωσις. 'Αροτριάζω, Schol. Soph. Aj. 1306. * 'Αροτριασμὸς, ὁ, Ant. 348. Τινὲς δὲ ἵπποις χρῶνται εἰς ἀροτριασμόν. * 'Αναροτρίαστος, ὁ, ἡ, " Callim. 1, 570. 'Αροτριάω, Heyn. Hom. 7, 546. Fischer. Ind. Palæph. ad Mœr. 22. 130. Thom. M. 111. Wakef. S. C. 2, 85. 'Αροτρίαμα, Brunck. Soph. 3, 502. Ind. Aristoph. v. "Αρωμα. 'Αροτριόω, ad Herod. 325. * 'Αροτρίασμα, Act. Traj. 1, 218." Schæf. Mss. " 'Αροτριόω, Callim. H. in D. 161. Schol. Od. I. 123. 'Αροτρίασις, Schol. ibid. 122. * 'Αναροτρίαστος, Schol. ibid. 109. * Εὐαροτρίαστος, Etym. M. 141, 2. * 'Αροτριαστὴς, Arator. Etym. M." Wakef. Mss.]

[* 'Εξαροτριῶ, Gl. Exaro.]

[* Προαροτριάω, Ante aro. Schol. Aristoph. Ec. 1158.]

¶ "Αρουρα, ἡ, Arvum, Arata terra, Ager. Exp. et Campus. Il. Σ. (542.) 'Εν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν πίειραν ἄρουραν, Εὐρεῖαν, τρίπολον. Z. (195.) φυταλιῆς καὶ ἀρούρης copulantur, ubi φυταλιὰ Eustathio est ἡ φυτοφόρος γῆ : at ἄρουρα, ἡ ψιλὴ ἄροσις. Et plur. ἄρουραι, Ψ. (599.) Ληΐου ἀλδήσκοντος ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι. Φ. (405.) Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε, Τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης. Ubi observa, quod dixerat πεδίον, vocare ἄρουραν. Sic Γ. (115.) ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα exp. Exiguus campus. Soph. (Aj. 1286.) 'Υγρᾶς ἀρούρας βῶλον dixit. Ab Aristot. pro Segete poni ἄρουραν scribit Bud. ‖ Sed ἄρουρα generaliter etiam pro γῆ, Terra, Tellus : unde illud Hom. cum Hesiodo commune ζείδωρος ἄρουρα : quo etiam sensu dicitur Il. Z. (142.) βροτῶν, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν. Sic accipitur ἄρουρα et (Σ. 104.) ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, Telluris inutile pondus. Et plerisque aliis Il. ‖ "Αρουρα, Cypriis σωρὸς σίτου σὺν ἀχύροις, Hes. ‖ "Αρουρα, Terræ mensura centum cubitorum, Eust. ex Herod. Bud. autem ap. Herod. ἄρουραν idem fere esse scribit, quod Jugerum. Idem hæc scribit, "Αρουρα, Josepho c. Appion. et alibi, est Mensura : ἄρουρα πόδας ἔχει, Suid., i. e. Ulnas, ὀργυιὰς, octo, et trientem, est enim ulna sex pedum, vel passus decem : ut passum pro quinque pedibus intelligamus. Hæc Bud. [Gl. "Αρουρα· Rus, Arvum, Seges. "Αρουραι· Segetes. "Αρουρα θερισθεῖσα· Defrensa, Defrens. "Αρουρα τεθερισμένη· Defrensa. Leopard. Emend. 5, 22. Soph. Œd. T. 1257. Æsch. S. c. T. 738. cf. Œd. T. 1211. " Heyn. Hom. 4, 318. 5, 229. Wakef. Herc. 411. Jacobs. Anth. 6, 348. Terræ mensura, Herod. 185. Metaph., Jacobs. ad Meleagr. 1. De coitu, Bergler. ad Alciphr. 116. T. H. ad Lucian. Dial. 103. * "Αρουλα, Boissonad. Philostr. 412." Schæf. Mss. " Cum πεδίων, Eur. Herc. F. 368." Wakef. Mss.]

[* Ἄρουρον, τὸ, Gl. Arvum. "Nonn. D. 1, 289." Kall. Mss.]

Ἀρουροπόνος, ὁ, ἡ, Agricola, q. d. In arvo laborans. [Anal. 2, 217.]

[* Ἀρουροφύλαξ, ὁ, ἡ, Arvi custos. Plut. de Fluv. 8, 443. H.=1152. ubi Reines. legit * Αὐροφύλαξ, Auri custos. De v. * αὐρὰ vel αὐρὸς, Aurum, omnino vide G. J. Voss. Etym. L. L.]

Ἐπάρουρος, (ὁ, ἡ,) Qui circa arvum opus facit, Agricola. Exp. etiam Hortulanus mercenarius, ex Hes., qui habet ἐπίγειος, κηπουρὸς ἐπιμίσθιος. At Eust. ὁ γῆν ἐργαζόμενος, ἁπλῶς ἐπίγειος. Affertur autem hoc nomen ex Od. Λ. (488.) Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ. Sed meminit et alius lectionis Eust. sc. * πάρουρος, nimirum legendo κε πάρουρος, ut ita vocetur ὁ εἰς φυλακήν τινα τεταγμένος * μισθωτικῶς. [Gl. Ἐπάρουρος· Rusticarius. "T. H. ad Lucian. Dial. 24. ad Lucian. 1, 399." Schæf. Mss.]

[* Πολυάρουρος, ὁ, ἡ, Agris dives. Vide Πολύηρος. "Xen. K. A. 451." Wakef. Mss.]

Ἀρουραῖος, (αία, αῖον,) Ad arvum pertinens, In arvo nascens, Ruralis. In VV. LL. etiam Arvalis et Arvensis, e Gaza ap. Theophr. Ἀρουραία θεὸς ab Aristoph. (B. 840.) jocose vocatur Euripidis mater quasi Agrestis dea, quod olerum venditrix esset: ut et ap. Hes. legitur. A Demosth. autem (307.) Æschines ἀρουραῖος Οἰνόμαος vocatur, quod Æschines Œnomaum in Tragœdia perperam egisset; ut habetur in VV. LL. Meminit et Hes. sed ad pravam actionem non referens. ["Theodoret." Routh. Mss. Glossæ: Ἀρουραῖος· Arvalis. Ἀρουραῖος μῦς· Sorex, Bufo. "Aristoph. A. 762. Diod. S. 3. p. 114." Scott. App. ad Thes. "Toup. in Schol. Theocr. 217. Pierson. ad Mœr. 7. Brunck. Soph. 3, 437." Schæf. Mss.]

Ἀρούριον, τὸ, Rusculum, Agellus. Εἴπερ ἐπομβρηθῇ τὸ ἀρούριον ὅσσον ἀπόχρη, Epigr. [Agathiæ 71.]

ἍΡΠΗ, (ἡ,) Falx. Hesiod. (Θ. 179.) δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἅρπην, Μακρὴν, καρχαρόδοντα, φίλου δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς Ἐσσυμένως ἤμησεν. Ubi et pro Ense falcato sumi potest, et quidem aptius fortasse; quæ etiam signif. huic voci tribuitur. || Ἅρπη, Avis quædam aquilæ similis, s. ex aquilarum genere. Eust. ait esse vel ἰκτῖνον, v. Aliud animal ἀετῶδες, in Il. T. (350.) Ἡ δ' ἅρπῃ εἰκυῖα τανυπτέρυγι, λιγυφώνῳ. Tzetzes quoque ἰκτῖνον esse putavit, i. e. Milvum. || Ἅρπη, Stellæ quædam parvæ et crebræ, quæ in summa Persei dextra notantur; unde illud, εἰς τὴν ἅρπην καταστερίζονται: nam Harpem poëtæ Perseo affinxerunt. Unde Naso de illo loquens, Vertit in hunc harpen spectatam cæde Medusæ. Lucian. (1, 323.) Τῇ δεξιᾷ τὴν ἅρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, sc. τῆς Μεδούσης. || Ἅρπη, ut in VV. LL. annotatur, signif. item ap. Medicos Humorem quendam e flava bile totum corpus late corripientem. || Ἅρπην Hes. vult esse etiam ἄνεμον. ["Ἅρπη, Clem. Alex. 62." Routh. Mss. Oppian. Ixeut. 1, 2. Ælian. H. A. 2, 47. 33, 9. 22. Aristot. H. A. 9, 1. δρέπανον, Philostr. V. A. 2, 11. καλαύροπα, Hes. ὅρπη, Eust. 1188. Ζῶον θαλάσσιον, λαρῷ πολεμοῦν· φιλεῖ δὲ τροφὴν συνάγειν καὶ φυλάσσειν ἐπὶ τοῖς κάρφεσιν εἰς χορηγίαν τοῖς νεοσσοῖς. "Heyn. Hom. 7, 682. Wolf. ad Hesiod. 82. ad Lucian. 1, 323. Wakef. Ion. 195. Brunck. Soph. 3, 502. Ensis falcatus, Heyn. ad Apollod. 12. 82. 302. Comment. Lips. Lit. 2, 81. Christ. Pierson. Veris. 3. Mitscherl. H. in Cer. 106. 245. Avis, Muncker. ad Anton. Lib. 131." Schæf. Mss. "Deus, Nicand. Θ. 567." Wakef. Mss.]

[* Ἁρπάλαγος, ὁ, Oppian. K. 1, 153. Ἁρπάλαγον, κάμακάς τε, καὶ εὔπτερον ὠκὺν ὀϊστόν.]

[* "Ἅρπος, Tzetz. ad Lyc. 348." Kall. Mss.]

Ἁρπετὸς, Cretensibus ἰκτῖνος, Milvus, teste Hes. qua in signif. quosdam ἅρπην etiam accipere ap. Hom. modo dictum est.

[* "Ἁρπτὴρ, (ῆρος, ὁ,) Marc. Sid. in Fabric. Bibl. Gr. 1, 17. n. 8. (Καὶ τρυγὼν ἅρπη τε.)" Kall. Mss. "Fabric. putat esse Arpterem Plinii 32, 11. Ibi enim pro Arbores legit ipse Arpteres, ut p. 879. pro Faber s. Zeus emendat Chalceus. Cf. noviss. Plinii Interpr. Gallicos 3, 626." Schneider.]

"Ἁρπάναι, Hesychio μάνδραι βοσκημάτων, Caulæ."

[* "Ἅρπιννα, Equus Œnomai. Tzetz. ad Lyc." Gataker. Mss.]

Ἁρπάω, Rapio, Etym. Ἁρπῶμαι, Falce utor, Rapio, Hes. [* "Ὑπάρπω, Jacobs. Anth. 11, 82." Schæf. Mss. "Ἁρπάω, i. q. ἁρπάζω, Nonn. D. 28, 19. LXX. Interpp." Wakef. Mss.]

¶ Ἁρπάζω, σω, et mutatione Dor. τοῦ σ in ξ, ξω, inquit Eust. Rapio. Il. E. (556.) Τὼ μὲν ἄρ ἁρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα Σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον. Ita enim leg. est, sicut et mea Ed. habet, non ἁρπάζοντο, ut in multis exempl. legitur. Aristoph. Π. (372.) Μῶν οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας; || Ἁρπάζω, Corripio. Lucian. (1, 528.) Ἁρπασάμενος τὰ τόξα κατετόξευσε τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιοὺς, Correpto arcu. Et metaph. Cito intelligo et mente percipio, quasi Mente corripio, e Soph. citatur. De qua signif. vide Συναρπάζω. || Ἁρπάζω σε τοῦ πυρὸς, Eripio te ex igne. || Ἁρπάμενος, pro ἡρπασμένος, nove dictum, mihi quidem certe nove, a Maced. (19.) ἁρπαμένης ἴχνια Φερσεφόνης, Raptæ Proserpinæ vestigia, [ab * Ἅρπημι. J. Poll. 9, 105. Med. ἁρπάζομαι, Anton. Lib. 41. Glossæ: Ἁρπάζω· Rapio, Rapto, Prædor. Ἁρπαγείς· Raptus. Ἥρπασα· Rapui. Ἡρπαγμένος· Raptus. "Æsch. c. Ctes. 415. Μὴ ἅρπαζε τὴν φιλοτιμίαν, μηδὲ ἐξαιροῦ τῶν δικαστῶν τὰς ψήφους ἐκ τῶν χειρῶν, μηδ' ἔμπροσθεν τῶν νόμων, ἀλλ' ὕστερος πολιτεύου. 'Ἁρπάζειν τ. φ. Remunerationem studii erga remp., Vi a rep. extorquere, et Ante tempus rapere, non expectando, donec resp. ultro tibi deferat signif. memoris sui animi.' Reisk." Seager. Mss. "Anton. Lib. 284. Verh. Fischer. Ind. Palæph. ad Herod. 740. Brunck. Andr. 660. Abresch. Lect. Aristæn. 319. Wakef. S. C. 2, 30. 3, 112. 5, 133. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 19. 38. ad Charit. 420. 507. Wakef. Ion. 535. Thom. M. 424. Musgr. Hel. 1390. Jacobs. Anth. 6, 410. 10, 266. 12, 46. 12, 127. Coray Theophr. 330. Brunck. Apoll. R. 129. Diod. S. 2, 322. ad 589. Lobeck. Aj. p. 223. Fut., Philipp. 24. Brunck. Aristoph. 2, 88. Pac. 1118. Dionys. H. 3, 1318. Schneider. ad Xen. K. Π. 505. Ed. 2. Plut. 6, 391. Hutt. Hellen. Liebel. 51. Ἁρπάξω, Valck. ad H. 22. p. 56. De quant., ad Mœr. 71. Brunck. Aristoph. 3, 34. Aor. 1., Jacobs. Anth. 10, 389. Ἡρπάσθην, ἡρπάγην, Mœr. 182. et n.: ad p. 208. ad Diod. S. 1, 316. 2, 37. ad Herod. 584. Perf., Bast Lettre 100. Ἡρπασμένος, Athen. 1, 41. De pilæ ludo, T. H. ad Plut. p. 282. Ἁρπ., Celeriter eripio periculo, Celeriter arripio, ad Charit. 264. I. q. ὀξέως νοεῖν, Lobeck. Aj. p. 220. Ἁρπ. ὁδὸν, ad Charit. 263. Ἁρπ. πνεύματα, Lobeck. Aj. p. 219. Ἁρπ. τὸ λεχθὲν, ibid. p. 223." Schæf. Mss. "Absolute, sine casu, Long. p. 10." Wakef. Mss.]

[* Ἡρπαγμένως, Gl. Raptim.]

Ἅρπασμα, τὸ, Rapina. Plato de LL. [10. p. 906.]

[* Ἁρπασμὸς, ὁ, i. q. ἁρπαγμός. Plut. Symp. 2. A Schneidero non agnoscitur.]

[* "Ἁρπασμοπιτυοκάμπται, T. H. ad Lucian. 1, 225." Schæf. Mss.]

[* "Ἅρπασις, (ἡ,) Bekk. Anecd." Boissonad. Mss. Vide Ἀπάγγελσις.]

"Ἅρπασος, (ὁ,) Cariæ fluvius, a prærapido impetu "sic nominatus, cum Daphnus prius appellaretur. "Ab eo AUTEM Ἅρπασα, (ἡ,) Civitas dicta. Etym. "Steph. B." ["Anton. Lib. 130." Schæf. Mss.]

[* "Ἁρπαστὴς, (οῦ, ὁ,) Cephal. Anth.: vide Reisk. Ind. * Ἁρπασταῖος, (αία, αῖον,) Orac. Sibyll. 1. p. 172. Obsop." Kall. Mss.]

Ἁρπαστὸς, (ἡ, ὸν,) q. d. Raptitius. Ἁρπαστὸν, εἶδος σφαιριστικῆς, Eust. (Od. Θ. p. 316, 3.) In VV. LL. est Genus pilæ grandioris, dictum quod quisque arripere nitatur; unde Martial. (4, 19.) Sive harpasta vagus pulverulenta rapis: [7, 31. Arrian. Epict. 2, 5, 15. n. (ET * Ἁρπάστιον, τὸ, 2, 5, 19.) T. H. ad Plutum p. 282. Meleag. 45. ἁρπαστὸν κώμοις. "Ἁρπαστὸς, Jacobs. Anth. 6, 63. Ἁρπαστὸν, 111. Athen. 14." Schæf. Mss.]

[* Ἁρπαστικὸς, ή, ὸν, Rapax, i. q. ἁρπακτικός. Aristot. Physiogn.]

Ἅρπαγμα, τὸ, i. q. ἅρπασμα, Quod raptum est, Rapina, Præda rapta. Josephus, Ἅρπαγμα καὶ λάφυρον

γεγόναμεν. ‖*Ἅρπαγμα Æschini (85.) Furtum, Concussione quæsita pecunia, Bud.: Τὰ δὲ περὶ τὰς τριήρεις καὶ τοὺς τριηράρχους ἁρπάγματα. Ατ Ἁρπαγμὸς, ὁ, Raptus, Ipsa rapiendi actio, Direptio: in qua signif. usitatius est Ἁρπαγὴ, de quo postea. Ετ Ἁρπάγδην ap. poët. Rapaciter. Item Raptim. De quo Lat. adv. vide paulo post in Ἁρπακτικῶς. Ετ Ἁρπακτὸς, (ἡ, ὸν,) ead. formatione, Raptus, Ereptus, Furto ablatus. Hesiod. E. (1, 318.) Χρήματα δ' οὐχ ἁρπακτά· θεόσδοτα πολλὸν ἀμείνω. Ibidem vero ἁρπακτὸς πλόος exp. παράβολος καὶ ῥιψοκίνδυνος a Tzetze. Ιτεм Ἁρπακτὴρ, ὁ, Raptor, pro quo in prosa Ἁρπακτὴς, ut Greg. Ἁρπακτῶν καὶ βιαστῶν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Il. (Ω. 262.) Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες. Fem. autem Ἁρπάκτειρα, Raptrix, Epigr. (Antip. Sid. 105.) Hιnc et Ἁρπακτικὸς, Rapiendi peritus, Rapax. Et Ἁρπακτικῶς, Rapaciter, Cum rapacitate. Item Festinanter; ut Lat. quoque suum Raptim usurpant. [Ἁρπαγμὸς, Schleusner. Lex. in N. T. Plut. de Liberis educ. p. 11. Ἁρπάγδην, Apoll. R. 1, 1016. 4, 675. Glossæ: Ἁρπακτής· Rapinator. Ἁρπακτικός· Rapidus. Ἁρπακτικὸς, Schol. Apoll. R. 2, 269. Ἁρπακτικῶς, Etym. M. v. Ἁρπαλέως, Phav. *Ἁρπακτὺς, ύος, ἡ, Raptus, i. q. ἁρπαγὴ, Ionice, ad Callim. 1, 62. *"Ἁρπακτήριος, ὁ, ἡ," Schneider. Lex. seu potius ία, ιον, i. q. ἁρπακτικὸς, Lycophro 156. πόθον, Rapacem. "Ἅρπαγμα, Bergler. ad Alciphr. 235. Wakef. S. C. 3, 112. 114. 116. 5, 133. Ἁρπαγμὸς, Toup. ad Longin. 286. Wakef. S. C. 3, 112. 5, 133. Valck. Callim. 219. Fac. ad Paus. 1, 73. Ἁρπάγδην, Wakef. S. C. 3, 118. 158. Cattier. 57. Bianor 2. Ἁρπακτὸς, Wakef. S. C. 3, 113. Ἁρπακτὴρ, Bentl. ad Callim. 277. Ἁρπακτὴς, Jacobs. Anth. 7, 58. 302. Ἁρπακτὺς, Ruhnk. Ep. Cr. 132. Valck. ad Herod. 42." Schæf. Mss. "Ἅρπαγμα, Præda rapta, Joseph. A. J. 11, 5. 6. Ἁρπάγδην, Oppian. A. 2, 567. Ἁρπακτὴρ, Tryphiod. 163. Leon. Tar. 27. Julian. 87. Ἁρπακτικῶς, Schol. Od. Z. 250." Wakef. Mss.]

Ἁρπαγὴ, ἡ, Raptus, Ipsa rapiendi actio, ἁρπαγμός: ut, cum dicuntur milites a Thuc. (4, 104.) et Xen. (K. Π. 4, 2, 12.) ἐφ' ἁρπαγὴν τραπέσθαι. Et ἁρπαγὴν ποιήσασθαι, Thuc. Apud Xen. autem etiam ἁρπαγὴν ποιῆσαι. Apud Plut. Othone, ἁρπαγὴ τοῦ κρητῆρος exp. Interversus crater. Item ἁρπαγαὶ in plur. ut, Οὐδ' ἁρπαγὰς χρημάτων, οὐδ' αἰσχύνας γυναικῶν καὶ παίδων. Isocr. Paneg. (§. 22.) Καὶ γυναικῶν αἰσχύνας καὶ χρημάτων ἁρπαγάς. Polit. ap. Herodian. (7, 9, 3.) Τὰς ἐξ ἐπιδρομῆς ἁρπαγὰς, vertit Incursus et populationes. Hιnc Ἁρπάγιμος, (ὁ, ἡ,) Rapto quæsitus. Item Abreptus, ut ψυχὴ ἁρπαγίμη, Epigr. Ubi tamen exp. etiam Rapax.

Ἁρπάγη, Harpago, instrumentum uncos habens, quo vasa e puteis retrahuntur, ut inquit Hes. addens λύκον ab Eur. vocari; qua metaph. Liv. itidem Lupum appellasse videmus. Prius autem dixerat, ἁρπάγη, ξυστήρ. J. Polluci est etiam κρεάγρα, 232.: Κρεάγραν, ἣν καὶ ἁρπάγην ἐκάλουν, καὶ λύκον καὶ ἐξαυστῆρα. Vide Eund. et 373. ubi male ἁρπαγῆς pro ἁρπάγης. Ετ Ἁρπάγια dicta quædam ἀγγεῖα, Vasa, itidem a rapiendo: de quibus Alex. Aphrod. Probl. 1, (95.) Ἐπὶ τῶν λεγομένων ἁρπαγίων ἀγγείων ὁ δάκτυλος ἐν τῷ στόματι ἐντιθέμενος αὐτῶν τὸ ὕδωρ οὐκ ἐᾷ ῥεῖν διὰ τοῦ πυθμένος: quæ verba ita redduntur, Vasa, quæ harpagia nominantur, si digito admoto foramen eorum superius obturetur, aquam nullam per fundum emittunt. Bud. ἁρπάγιον Aphrodiseo in Probl. Vas esse ait clepsydræ simile. [Aristot. Physic. 4, 6.]

Ἁρπάγη, dictus etiam locus in quo raptus fuit Ganymedes, si Eust. credimus. Ιdεм locus Ἁρπάγιον appellatus fuit, ut scribitur ap. Athen. (601.) et in alio ipsius quoque Eust. loco, ubi nullam ἁρπάγης mentionem facit, adeo ut pro illa ἁρπαγίου signif. suspicione ap. me non prorsus careat. Ceterum et Ἁρπάγειον ap. Eum scribitur p. 986.

[Ἁρπαγὴ, Gl. Rapacitas, Præda, Rapina, Clarigatio, Exceptio. Ἁρπαγαί· Divelliones. *Ἁρπαγίμως· Raptim. Μετὰ ἁρπαγῆς· Raptim. "Ἁρπαγὴ, Dionys. H. 1, 96. 101. Herod. 2, 118. 3, 48." Scott. App. ad Thes. "Eur. Cycl. 33. Καὶ νῦν τὰ προσταχθέντ' ἀναγκαίως ἔχει, Σαίρειν σιδηρᾷ τῇδέ μ' ἁρπαγῇ δόμους.

A Jo. Milton. ad marg.: Vel ἁρπάγῃ, recte, ut puto; ἁρπαγὴ enim Actionem notat, ἁρπάγη, Instrumentum." Seager. Mss. "Rastellum, vel Crates ferrea cum multis dentibus. Lat. Hyrpicem vocant." Brunck. Mss. Ἁρπάγιμος, Callim. "Ἁρπαγιμαῖος, αία, αῖον, Eust. 55, 22. (=41, 42.)" Seager. Mss. Orph. 28. Ἁρπαγιμαῖα λέχη μετοπωρινὰ νυμφευθεῖσα. Phrynich. Σ. Π. "Ἁρπαγὴ, Porson. Phœn. 1035. ad Lucian. 1, 295. Musgr. ad Cycl. 33. Rapax, Idem ad Eur. p. 216. Ἁρπαγὴν ποιεῖσθαί τι, Thuc. 2, 400. Baver. Ἁρπαγὴ, Ἁρπάγη, Reiz. de Acc. 111. Ammon. 22.; Valck. ad p. 35. ad Mœr. 232. Eran. Philo 161. Ἁρπάγιον, Heyn. Hom. 8, 58. Ἁρπάγιμος, Pallad. 87. Ἁρπαγιμαῖος, Bast Lettre 116." Schæf. Mss. "Ἁρπάγιμος, Philo 79. Ἁρπαγιμαῖος, de forma Lunæ, Schol. Arat. D. 91." Wakef. Mss.]

[* Ἁρπαγεὺς, ὁ, Raptor, i. q. ἅρπαξ. Themist. Or. 21. p. 247. "Greg. Nyss. Antirrh. in Zacagnii Monum. 123." Kall. Mss. "Severian. in Creat. Mund. 3. (Chrys. 7, 606.) Εἶδες ἁρπαγέα ὑδάτων, (τὴν θάλασ-
B σαν,) εἶδες πῶς κατατέτρηται κάτωθεν." Seager. Mss.]

[* "Ἅρπαγος, (ὁ,) forma recentioris Græcismi pro ἅρπαξ. Schol. Cod. Dorv. Διαβάλλει τοῦτον ὡς ἅρπαγον." T. H. ad Aristoph. Π. 800. "Koen. ad Greg. 278." Schæf. Mss.]

[* Δισάρπαγος, ὁ, ἡ, Lycophro 613.]

Ἅρπαξ, αγος, ὁ, (ἡ,) Rapax, trajectis literis. Interdum cum gen. ut Aristoph. N. (351.) ἅρπαγα τῶν δημοσίων. Reperitur et ἁρπαγίστατος superl. [ap. Etym. M. ex Eod.] ‖*Ἅρπαξ substant. etiam, Rapina, ἁρπαγή. Hesiod. (E. 356.) Δὼς ἀγαθὴ, ἅρπαξ δὲ κακή. ‖*Ἅρπαξ, Harpago, ἁρπάγη, de quo paulo ante. ["Chrys. in 1 Ep. ad Tim. Serm. 4. T. 4. p. 267. Εἰπὲ γάρ μοι, τοὺς ἅρπαγας, τὰ σκεύη, ποῖα φήσομεν κατεσκευάσθαι καλῶς, τὰ δυνάμενα ἁρπάζειν μετὰ ἀκριβείας καὶ κατέχειν, ἢ τὰ διαπεπλασμένα καλῶς;" Seager. Mss. Glossæ: Ἅρπαξ· Raptor, Rapax, Rapo, Hemero. De ult. v. Hemero vide not. "Valck. Adoniaz. p. 327.; ad Ammon. 35. Toup. Opusc. 1, 467. Phrynich. Ecl. 190. ad Charit. 420. Bianor 4. Fischer. ad Weller. G. G. 1,
C 386. 2, 56. Strato 23. Lobeck. Aj. p. 271. Opp. δὼς, Mitscherl. H. in Cer. 152. Ἁρπαγίστατος, Aristoph. Fr. 269." Schæf. Mss.]

Ἁρπαξίβιος, ὁ, ἡ, E rapto vivens. Proprie sonat, Rapiens victum, ut Μισθοφόρων ἁρπαξιβίων σκηνὴ στρατιωτῶν, poëta quidam (Archestr.) ap. Athen. (p. 4.) Subjungo autem h. v. illi ἅρπαξ, non quod ab ea deducatur, sed quod eand. cum ea formationem habeat. ["Casaub. ad Athen. 7." Schæf. Mss. "Eust. Il. fin." Wakef. Mss.]

[* Ἁρπαξομίλης, ὁ, Phrynicho Σ. Π. ὁ ἁρπάζων τὰς ἀφροδισίους ὁμιλίας καὶ ῥᾳδίως διακορὴς γινόμενος.]

[* Δελεάρπαξ, γος, ὁ, ἡ, de pisce, Anal. 1, 245. "Jacobs. Anth. 7, 145." Schæf. Mss.]

[* Μεριδάρπαξ, γος, ὁ, ἡ, Muris epith. ap. Batrachom. 256.]

[* Ὑδράρπαξ, γος, ὁ, i. q. κλέψυδρα. Simplic. ad Aristot. de Cœlo 127.]

[* "Φιλάρπαξ, γος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 68. 69." Boissonad. Mss.]

D [* Χρεάρπαξ, ὁ, ἡ, Pecuniæ raptor. Manetho 4, 330. δεινούς τε χρ. ἐργολάβους τε.]

[* Ψυχάρπαξ, ὁ, ἡ, Nicet. Ann. 17, 9.]

Ἁρπαλέος, ὁ, ἡ, [s. potius, έα, έον,] ut ἁρπαλέα κέρδη Od. Θ. (164.) Lucra quæ avide rapiuntur. E quo intelligitur, Quorum cupidissimi et studiosissimi sumus: ἁρπαλέα, τὰ πάνυ περισπούδαστα, Eust. Ἁρπαλείων autem δίκη ap. Plut. Polit. Repetundarum actio exp. Quam exp. falsam esse alii ejusdem et aliorum scriptt. ll. ostendunt. Ετ Ἁρπαλέως, Raptim, Cum festinatione, Promte. Item, Avide. Od. Z. (250.) Ἦτοι ὁ πῖνε καὶ ἦσθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς Ἁρπαλέως, q. d. Cibum et potum avide rapiebat, ut solent famelici. Subjungit enim, δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος. Ιτεм Ἁρπάλιμος, (ίμη, ιμον,) quod idem videtur esse Hesychio cum Ἁρπαλέος. Ετ Ἁρπαλίζομαι, Lubenter accipio. Addo autem Καρπάλιμος et Καρπαλίμως: nam Hesychio καρπάλιμος est Celer, et καρπαλίμως itidem Celeriter; pro quo Lat. eod. metaph. genere Raptim dicunt. Sequor autem longe brevio-

rem viam et tutiorem, deducendo *καρπάλιμος* et *καρπαλίμως* ab *ἀρπάλιμος*, quam secutus sit Etym. [" Mimnerm. (p. 99. Schæf.) *Ἄνθεα τῆς ἥβης γίγνεται ἀρπαλέα Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶν*, Si rapidi sint juventutis flores." Seager. Mss. Theognis 1353. Oppian. A. 1, 468. *κάματοι ἀρπ. εἰρήνης*. Plut. 6, 481. *Ὑγιαίνοντι σώματι πᾶν ἡδὺ ποιεῖ, καὶ ἀρπαλέον, καὶ πρόσφορον.* " *Ἀρπαλέος*, Quod studiose festinatur et quasi rapitur. *Ἀρπ. δόσιν*, Π. 8, 93. Avide apprehensum donum; Munus, quod cupide arripitur. *Φροντίδα*, 10, 96. Curam avide arreptam." Damm. Lex. Pind. Apoll. R. 4, 56. *χαίρειν ἀρπαλέως*. ADDE * *Ἀρπαλὸς*, quod vocab. agnoscit quidem Schneider., sed *ἀμαρτύρως* affert. *Ἀρπαλίζομαι*, Æsch. Eum. 981. S. c. T. 245. *κωκυτοῖσιν*, Excipere lamentationibus. Cf. * *Δαμαλίζω* et *Πυκταλίζω*.] " *Καρπαλίμως*, aliquoties legitur ap. " Hom. ut Il. Γ. *Καρπαλίμως τε φέρειν ἄρνας*: B. " *Καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας*, Celeriter, Cito, " Ocyus." [" *Ἀρπαλέος*, Qui cupide appetitur, Plut. Mor. 1, 497. Wakef. S. C. 3, 113. 116. 118. *Ἀρπάλειος*, ad Diod. S. 2, 245. 267. *Ἀρπάλεια, τὰ*, Wyttenb. Select. 334. *Ἀρπαλέως*, Wakef. S. C. 3, 117. *Ἀρπαλίζω*, 3, 116. Valck. Hipp. p. 188. Wakef. Eum. 986. Abresch. Æsch. 2, 131." Schæf. Mss. " *Ἀρπαλέος*, Avide raptus, Oppian. A. 1, 468. *Ἀρπάλειος*, Suid. *Ἀρπαλέως*, Valde, Apoll. R. 4, 56. Raptim, Diog. L. 256." Wakef. Mss.]

¶ *Ἀρπεδὼν, όνος, ἡ*, Funiculus; ut Suid. exp. addens signif. et *ἱστὸν* in hoc hemistichio, *ἀραχναίης εἴκελον ἀρπεδόσι*. [Joseph. A. J. 3, 7. Glossæ: *Ἀρπεδών*· Peniclum. *Ἀρπεδόνες*· Penicli. * *Ἀρπεδόνιον*· Peniculus, Peniculum. Archias 5. " *Ἀρπεδὼν*, Jacobs. Anth. 8, 253." Schæf. Mss.]

Ἀρπεδόνη, ἡ, Funis, Laqueus. J. Poll. (5, 33.) cum *ποδάγραν* s. *ποδοστράβην* describit, inter cetera addit, *Καὶ ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν στεφάνην βρόχου σειρά τις ἐκτέταται, ἣν καὶ σειράδα καὶ ἀρπεδόνην καλοῦσι· πλέγμα δ' ἐστὶν ἐκ σπάρτου στερεὸν ἡ σειράς.* Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) *Δολοῦν ὗς ἀγρίους πλέγμασι καὶ ὀρύγμασιν, ἐλάφους τε ποδάγραις καὶ ἀρπεδόναις.* Lascari in Epigr. est etiam Instrumentum, quo filum rotando glomeratur, VV. Ll.. Pollux vero *ἀρπεδόνας* Herod. *νήματα* dixisse testatur: Critiam autem *ἀρπεδόνην τε λύσιν ἱστοῦ*, *τραγικώτερον*. Accipi etiam potest pro Chorda arcus in Epigr., quod Suid. citat, *καὶ πολλοὺς οἰστοὺς Τόξον πορφυρέης ἧκεν ἀφ' ἀρπεδόνης*: ab ipso tamen exp. *ἡ διὰ σπάρτου θήρα*, [Posidipp. 7.: adesp. 16. Apollonid. 15. Antip. Sid. 26. *Ἀρπεδόναι*, Hesychio *τῶν ἀμαυρῶν ἀστέρων σύγχυσις*. Vitruv. 9, 7. ubi perperam legitur *ἑρμηδόνη*. " Ad Mœr. 383. Toup. Emend. 1, 444. Jacobs. Anth. 8, 253. 11, 295. Brunck. Aristoph. 2, 119." Schæf. Mss. " Telum, Paus. 519." Wakef. Mss.]

Ἀρπεδονίζω, ίσω, Illaqueo; *διὰ σπάρτων θηρῶ*, ut Hes. exp. addens, esse etiam *λωποδυτεῖν*, Spoliare.

¶ *Ἄρπυς, (ὁ,)* Amor, ap. Æoles ut Hes. tradit. Etym. rationem addit, *παρὰ τὸ ἀρπάζειν τὰς φρένας*, citans h. l. e Parthenio in Crinagora, *Ἀμφοτέροις ἐπιβὰς ἄρπυς ἐληΐσατο*. [" Jacobs. Anth. 11, 144." Schæf. Mss.]

¶ *Ἅρπυιαι, αἱ*, Rapaces quædam deæ, quas Zetes et Calais Boreadæ profligarunt. Hesiod. Θ. (267.) *Ἠϋκόμους δ' ἅρπυιας, Ἀελλώ τ', Ὠκυπέτην τε, Αἵ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἕπονται Ὠκείῃς πτερύγεσσι.* Eust. scribit fuisse Dæmonia alata, quæ etiam homines vi raperent: unde si quis ex hominum oculis abreptus esset, ab Harpyiis dilaniatus dicebatur. ‖ Scribit Idem esse etiam Ventos * *καταιγιδώδεις καὶ ἀρπακτικούς*, ut et Hesiodi Schol. *ἀρπακτικὰς πνοὰς, τὰς ἐκ τῆς τῶν ὑδάτων ἀναδόσεως γιγνομένας*, et Hes. *ἀνέμων συστροφὰς καὶ θυέλλας*. *Ἅρπυια*, Hesychio est etiam *ἁρπαγὴ διὰ τάχους*. Etym. ab *ἅρπω*, i. e. *ἀρπάζω*, derivari dicit, ut ab *αἴθω αἴθυια*, ab *ἄγω ἀγυιά*: alibi scribens *Ἀρέπυιαι* etiam per pleonasm. *τοῦ ε* pro eod. dici. [" *Ἅρπυια*, Visconti Inscr. Triop. 81. ad Od. A. 241. Heyn. ad Apollod. 196. Fischer. Ind. Palæph. Heyn. Hom. 7, 167. 281. Wakef. Eum. 48. Jacobs. Anth. 9, 389. Brunck. Apoll. R. 69." Schæf. Mss. " Procella, Philo J. 1, 333." Wakef. Mss.]

[* *Ἀρπυιόγονος, ὁ, ἡ*, i. q. *ὀρνιθόγονος*, Tzetz. ad Lyc. 653. " Toup. Opusc. 2, 254. Voss. Myth. Br. 1, 221." Schæf. Mss.]

Ἀναρπάζω, Abripio, Sursum rapio. Il. I. (560.) *ὅτε μιν ἑκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων*, ubi Eust. ait supervacaneam esse præpos. in *ἀνήρπασεν*, aut signif. *τὴν ἄνω τοπικὴν σχέσιν*. Ego hic existimo apte interpr. nos *ἀνήρπασε* Sublimem rapuit, ut Virg. dixit Æn. 5. Sublimem pedibus rapuit Jovis armiger uncis. Sic ap. Plut. Romulo, *Ἀνηρπασμένος εἰς θεοὺς*, Sublimis raptus ad deos. At Od. O. (426.) *Ἀλλά μ' ἀνήρπαξαν τάφιοι*, possit videri potius supervacaneam habere præpos. verbum *ἀνήρπαξαν*. ‖ Interdum Subito e medio tollo. Julianus Amerio, *Γυναῖκα νέαν καὶ σώφρονα τῷ γήμαντι πρὸ ὥρας ἀναρπασθῆναι*, De medio subito tolli, Bud. Sic Lucian. *Πρὸ ὥρας ἀνηρπάσθης*. Lat. ead. utentes metaph. dicunt Immatura morte præripi, et interdum et simpl. Rapi. Celeritatem autem indicari verbo *ἀναρπάζεσθαι* e Plut. Cons. ad Apoll. apparet; *Ἐὰν ταχέως ἀποθάνῃ, ὀδύρονται, λέγοντες, ἀνηρπάσθη· ἐὰν μακρῶς, μέμφονται, ὅτι καταφθινήσας καὶ τιμωρηθεὶς ἀπέθανε.* Existimo autem *ἀναρπάζειν* cum celeritate impetum etiam denotare ut plurimum: ideoque videndum est annon *ἀναρπάζειν* alicubi verti possit Transversum rapere.

Ἀναρπάζω, Ad pœnam rapio, De medio tollo. Demosth. (136.) *Οὐκ ἀνηρπασμένος ἂν ἦν ὁ ταῦτα γράψας.* Idem c. Mid. *Λέλοιπα τὴν τάξιν, φόνου κοινωνῶ, δεῖ με ἀνηρπάσθαι.*

Ἀναρπάζω, Sedibus evello. Æschin. *Πόλις ἀστυγειτόνων καὶ συμμάχων ἐκ μέσης τῆς Ἑλλάδος ἀνήρπασται.* Signif. etiam *ἀναρπάζεσθαι*, Sedibus evelli, h. e. *ἀνασπᾶσθαι*, inquit Bud. citans exemplum præcedens.

Ἀναρπάζομαι, Pass. Abripior, Sursum rapior. ‖ Item Subito e medio tollor. ‖ Item, Ad pœnam rapior. ‖ Præterea Sedibus evellor. Exempla autem passivi verbi in activo posita sunt. Ceterum interdum fut. *Ἀναρπάσομαι*, ponitur pro *ἀναρπάσω*, ut ap. Plut. Othone, *Ἀναρπασόμενοι τοὺς ἐναντίους*, pro *ἀναρπάσοντες*.

[" *Ἀναρπάζω*, pro *συναρπάζω*, Corripio, aut *ὑφαρπάζω*, Surripio, Demosth. 822. *Οὐ φανερῶς οὑτωσὶ μικροῦ δεῖν τρία τάλαντα ταῦτα ἀνηρπάκασιν*; 'Furati sunt,' Reisk. Lycurg. 161." Seager. Mss. " Valck. Phœn. p. 385. Abresch. Lect. Aristæn. 130. ad Charit. 318. ad Herod. 720. Markl. Iph. 76. Musgr. Hel. 50. 1390. ad Diod. S. 1, 585. 2, 589." Schæf. Mss.]

Ἀνάρπαστος, ὁ, ἡ, Abreptus, Sursum raptus, Sublimis raptus: ut *ἀνάρπαστος* dicitur Ganymedes, i. e. Sublimis raptus. Ac fortasse Virg. vim hujus verbi exprimere volens, dixit de eo, Sublimem pedibus rapuit Jovis armiger uncis. ‖ Item *ἀνάρπαστος*, Repente aut Subito raptus. Lucian. (1, 513.) *Καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρπάστους γενομένους ὑπὸ τοῦ βελτίστου θανάτου.* ‖ Sunt etiam *ἀνάρπαστοι*, Qui de medio tolluntur, et qui sic revocantur e provinciis, Bud. Herodian. (7, 3, 8.) *Πλείστους γοῦν τῶν ἔθνη καὶ στρατόπεδα πεπιστευμένων ἀναρπάστους ἐποίει*, h. e. Rapi ad se jubebat, abrogato imperio. [Valck. ad Herod. 370. Glossæ: *Ἀνάρπαστος*· Arreptitius. " Ad Xen. Mem. 4, 2, 33. Eur. Hec. 206. ad Charit. 318. 416. Thom. M. 894." Schæf. Mss. " Abreptus, Joseph. 622, 38. Porph. 116." Wakef. Mss.]

[* *Ἀναρπαγὴ*, Raptus improvisus. Eur. Hel. 50. *ὁ δ' ἄθλιος πόσις, Στράτευμ' ἀθροίσας, τὰς ἐμὰς ἀναρπαγὰς Θηρᾷ*, ubi v. nott.]

[* *Ἀναρπάγδην*, Cum impetu, Raptim, Transversum rapiendo. Apoll. R. 4, 579. 1232.]

[* *Ἐξαναρπάζω*, Abripio. Eur. Iph. A. 75. Hel. 1581.]

" *Προαναρπάζω*, Ante s. Prior *ἀναρπάζω*. Demosth. " c. Mid." [c. 35. Spald. Schol. Pind. O. 1, 69. Chrys. Hom. in Matth. 2, 57.]

[* *Προσαναρπάζω*, Gl. Rapto.]

" *Συναναρπάζω*, Simul rapio vel corripio, trahendo " sursum. Redditur etiam Simul rapio sursum et " traho." [Lucian. 1, 641.]

Ἀφαρπάζω, Abripio, Rapio. Aristoph. Π. (677.) *ὁρῶ τὸν ἱερέα Τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας.* Et pass. *Ἀφαρπάζομαι*, Abripior, Rapior: unde *ἀφηρπάγη* ap. Plut. et *ἀφηρπασμένος φλοιὸς*, Xen. (K. 9,

18.) Raptus cortex e ligno, Bud. [Gl. Abripio, Eripio, Arripio, Raptito, Diripio, Deripio. Ἀπαρπάζει· Abripit. Ἀπαρπαγεὶς· Abreptus. Ἀφήρπασεν· Diripuit. "Jacobs. Anth. 6, 38. 9, 281. ad Diod. S. 1, 585." Schæf. Mss.]

[* Ἀφαρπαγὴ, ἡ, Gl. Abreptio.]

Διαρπάζω, Diripio. Item Discerpo. Apud Xen. K. Π. 7, (2, 4.) Διαρπάσαι πόλιν, Diripere urbem. Paulo ante dixerat ποιῆσαι ἁρπαγήν. Apud Plat. autem de Rep. 1. διαρπασόμενος act. signif. pro Discerpturus. Ετ Διαρπαγὴ, (ἡ,) Direptio. Ετ Εὐδιάρπαστος, (ὁ, ἡ,) Direptu facilis, Direptioni expositus. [Gl. Διαρπάζω· Diripio. * "Διάρπασις, (ἡ,) Bekk. Anecd. 1, 438." Boissonad. Mss. Vide Ἀπάγγελσις. Διαρπαγὴ, Gl. Direptio, Peculatio, Peculatus. Diod. S. 308. 360. 425. Rhod. Polyb. 8. p. 746. Schleusner. Lex. in V.T. * Διαρπαγμὸς, ὁ, Num. 14, 3. sec. Oxon. Εὐδιάρπαστος exhibet et Schneider. Lex., sed ἀμαρτύρως. "Διαρπάζω, Fischer. Ind. Palæph. Wakef. Alc. 668." Schæf. Mss. "Διαρπαγὴ, Appian. 2, 775." Wakef. Mss.]

[* Προδιαρπάζω, Ante diripio. "Dio Cass. p. 36. Joseph. B. J. 2. p. 200." Scott. App. ad Thes.]

[* Προσδιαρπάζω, Insuper diripio. Polyb. 4. p. 475. "Dio Cass. 501." Wakef. Mss.]

[* "Εἰσαρπάζω, Lysias 29. Οὕτως, ὦ ἄνδρες, ἐκεῖνος τούτων ἔτυχεν, ὧνπερ καὶ οἱ νόμοι κελεύουσι τοὺς τὰ τοιαῦτα πράττοντας, οὐκ εἰσαρπασθεὶς ἐκ τῆς ὁδοῦ, οὐδ' ἐπὶ τὴν ἑστίαν καταφυγὼν, ὥσπερ οὗτοι λέγουσι: 143. Φύλακας δὲ κατέστησαν ἐπὶ τοῦ τέγους, ἵν' ὁπότε ἐξέλθοι τὸ μειράκιον, εἰσαρπάσαιεν αὐτόν." Seager. Mss.]

Ἐξαρπάζω, Eripio, cum gen. Plut. (1, 734.) Μινούκιον ἐξαρπάσας Ἀννίβου, Eripiens Annibali Minucium, q. d. Eripiens e manibus Annibalis. Exp. etiam, Liberans ab Annibale Minucium. Chrys. Τὸν τοῦ δεσμωτηρίου φύλακα τῆς πλάνης ἐξήρπασε, Ab errore eripuit. Sic ἐξαρπάζομαι, Eripior: unde ἐξήρπαστο, ap. Demosth. de Cor. sine casu, Ἐξήρπαστ' ἂν ὁ τοιοῦτος. Hom. autem ἐξήρπαξε dixit Il. Γ. (380.) τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη. [Gl. Ἐξαρπάζω· Proripio, Eripio. Il. Υ. 597. "Ad Herod. 740. Diod. S. 2, 540.; Med., 435." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 1016.]

[* "Προεξαρπάζω, (Ante præripio.) Nicet. Eug. 2, 50. (Καλλιγόνην μοι τὴν προεξηρπαγμένην.)" Boissonad. Mss. "Chrys. in 2 Ep. ad Cor. Serm. 10. T. 3. p. 601. Τίνος ἕνεκεν οὐκ ἐνταῦθα κολάζει;—ἵνα—τοὺς ἐκ μεταβολῆς ἀρίστης δυναμένους σωθῆναι μὴ προεξαρπάσῃ τῆς σωτηρίας." Seager. Mss.]

"Καθαρπάζω, Corripio. Aristoph." [I. 852. Eur. Andr. 812. 1122. Glossæ: Καταρπάζω· Deripio. * Καταρπαγή· Dereptio.]

[* Προκαθαρπάζω, Ante rapio, Præripio. Schol. Il. B. 302.]

[* "Συγκαθαρπάζω, Nicet. Eugen., in Not. Mss. 6, 231." Boissonad. Mss.]

[* Παραρπάζω, Abripio, Rapio. Lucill. 30.]

Προαρπάζω, Præripio. Greg. in Macc. Encomio, Προαρπάζοντες ὥσπερ θησαυροὺς τὰς βασάνους, Præripientes cruciatus, tanquam thesauros. [Gl. Præripio, Præcipio. "Lucian. Timone 50. 214. 614. Plato Gorg. 1, 454." Scott. App. ad Thes. "Heindorf. ad Plat. Gorg. 28. ad Charit. 416." Schæf. Mss.]

"Προαρπαγὴ, (ἡ,) Præreptio."

[* Προσαρπάζω, Gl. Arripio. Lucian. bis Accus. 752.]

Συναρπάζω, Corripio. Aristoph. N. (775.) ταχέως τουτὶ ξυνάρπασον. Apud Soph. Aj. (16.) ξυναρπάζειν φρενὶ, ad verbum, Corripere mente, pro Statim mente percipere. Quæ signif. vereor ne falso in VV. LL. tribuatur τῷ ἁρπάζω per se posito. [Gl. Corripio, Obripio, Obrepto. Συναρπάζω τὸ ζητούμενον, Peto principium, Sext. Emp. Lucian. 6, 269. Vales. ad Harpocr. v. Ὅτι ἑξακισχίλια. Eur. Iph. A. 531. Bacch. 443.: 728. Κύρει δ' Ἀγαυὴ πλησίον θρώσκουσά μου· Κἀγὼ * ξυνεκπήδησ', ὡς συναρπάσαι θέλων. "Ad Timæi Lex. 139. Casaub. ad Athen. 1, 60. Lips. Toup. Opusc. 1, 298. 2, 41. 242. ad Charit. 264. ad Lucian. 1, 267. Valck. Callim. 74. 181.; ad Herod. 740. Brunck. Aj. 16. Markl. Iph. p. 76. Musgr. Hel. 1390. Coray Theophr. 329. Jacobs. Anth. 9, 140. Kuster. Aristoph. 57. Lobeck. Aj. p. 223." Schæf. Mss. "Stupro, Plut. 1, 19. Statim percipio, Stob. 378." Wakef. Mss.]

[* Συναρπαγὴ, ἡ, Gl. Obreptio. Hederic. Lex.: Direptio, Rapina. Can. Apost. 32.]

[* Συναρπακτικὸς, ἡ, ὸν, UNDE * "Συναρπακτικῶς, Didymus de Trin. 2, 3." Routh. Mss.]

[* Εὐσυνάρπαστος, ὁ, ἡ, Qui facile abripi potest. Suicer. Thes. Ετ * Εὐσυναρπάστως, Ut facile corripi possit.]

Ὑφαρπάζω, Subripio, Clam rapio. Aristoph. N. (490.) jocosa metaph. dixit ὑφαρπάζειν σοφόν τι. Et ὑφαρπάζειν τὸν λόγον, Sermonem interpellare, Herod. (5, 5.) "Ὑπαρπάζω, Ionice ap. Herod. pro ὑφαρπάζω, "ut ὑπαρπάσας τὸν λόγον, Sermonem interpellans." [Gl. Surripio, Surpo. Ὑφαρπάσῃ· Præsumat. * Ὑφαρπίζω· Surripio. * Ὑφάρπασις· Usurpatio. "Ὑφαρπάζω, Meleag. 123. Kuster. Aristoph. 57." Schæf. Mss. * "Ὑφάρπαμαι, Agath. 47." Wakef. Mss.]

[* "Ὑφαρπαγὴ, (ἡ,) Athan. 1, 294." Kall. Mss.]

[* Προϋφαρπάζω, Ante surripio. Schol. Aristoph. El. 288.]

"ἈΡΠΕΔΕΣ, Humo æquale, Planum. Apud Nicandr. vero Θ. (420.) de dryino s. chelydro, κάρη γε μὲν ἀρπεδὲς αὔτως Ὕδρῳ εἰσκόμενον, Schol. exp. "οἷον * ἐπίπλατον καὶ ὁμαλόν: signif. ea voce dicens, "eum non esse ὀξυκέφαλόν τινα: item κατὰ τὴν ἀρπεδόνα λεπτόν. Vide Ἀρπεδόεις."

"Ἀρπεδίζω, Solo æquo, Complano, Pavio. Hes. "enim ἀρπεδίσαι exp. ὁμαλίσαι, ἐδαφῆσαι: vel potius "ἐδαφίσαι."

"Ἀρπεδόεις, i. q. ἀρπεδής. Unde fem. ἀρπεδόεσσα, "quod Etym. ait esse epitheton ὁδοῦ, per sync. pro "ἀριπεδόεσσα: ex ἄρι enim comp. esse. Sed miror "cur exponat ἡ ἄγαν πελιδνή: et cur, postquam "dixit esse κατὰ συγκοπὴν παρὰ τὸ ἄρι συγκειμένην "λέξιν, subjungat, Πέπονθε δὲ, ἵνα μὴ σημαίνηται ἡ "ἄγαν ὁμαλὴ ὁδός· ὁδοῦ γάρ ἐστιν ἐπίθετον. Meminit ibidem et superioris ἄρπεδες, annotans Nicandrum eo in loco videri ἀντὶ ἐπιτάσεως μόνης τὴν "λέξιν παραλαμβάνειν. Hæc Etym. et Lex. meum "vet. e parte: ap. quos nota proparoxytonως scriptum esse ἄρπεδες: apud Nicandr. vero in Ms. "etiam Cod. oxytonως ἀρπεδές: ap. utrosque autem "ψιλῶς, secundum etymon, quo ex ἄρι et πέδον esse "derivatum dicitur: δασέως tamen ap. Hes. scriptum "ἁρπεδόεσσα: quod itidem exp. ἰσόπεδος, ὁμαλή: et "ἀρπεδόεν: itidem ὁμαλόν: necnon ἀρπεδίσαι: ut "Nicandri quoque vulg. exempl. scriptum habent "ἀρπεδές." "Ἐρπέδοσσα, Hesychio ἐπίπεδος."

"Ἄρπεζα, Nicandri Scholiastæ est τὸ κάτω καὶ "ἔσχατον τοῦ ὄρους: i. e. ἡ ὑπώρεια, ἡ πέζα τοῦ ὄρους, "veluti ὀρόπεζα: Θ. 393. Ἀλλ' ἥ γ' ἀρπέζαις τε καὶ ἐν "νεμέεσσι πεσοῦσα, * Φωλείει * βαθύϋπνος. Et 647. χλοάοντος ἐν ἀρπέζαισιν ἐρίνου. Apud Hes. SCRIPTUM "Ἄρπεσα pro illo ἄρπεζα. Dicit enim ἀρπέσας esse "τοὺς αἱμασιώδεις τόπους: ab aliis autem exponi τείχη "καὶ περιβόλους: item et τὰ κλημάτώδη χωρία. Ex "Herod. autem AFFERTUR Ἄρπεζον pro Murus e "silicibus et lapillulis, sine cæmento et luto constructus. Apud Nicandr. quoque ἄρπεζαν interpr. "Maceriam, Sepem s. Septum, nihil vetat; sed intelligendo de Septo s. Maceria humiliore et depressiore. Rursum ap. Hes. LEGITUR Ἄρπισσαι, expositum itidem αἱμασιαὶ ἢ τάφροι, Sepes vel Fossæ." ["Ἄρπεζα, ἄρπεζος, Valck. Adoniaz. p. 248. Wessel. Diss. Herod. 42.; ad Herod. 85." Schæf. Mss.]

"ἈΡΠΙΑΘΟΣ, ET Ἀρπίαλος, Hesychio est φοῖνιξ. "Scribendum autem esse ἀρπίαθος pro ἀρπίσθος, et "alphabetica series et accentus arguunt, errore nato "e compendio scripturæ."

"ἈΡΡΑΒΩΝ, ῶνος, ὁ, Suidæ, Etym. et Lex. meo "vet. ἡ ταῖς ὠναῖς περὶ τῶν ὠνουμένων διδομένη πρώτη "καταβολὴ, ὑπὲρ ἀσφαλείας, Pecunia quæ in emtionibus primo dependitur ad fidem majorem faciendam iis, quæ emta sunt, persolvendis: s. Pars "solutionis, quæ fidem facit totius summæ persol-

"vendæ: qua etiam re differt a Pignore s. Hypotheca, ut Hieron. quoque annotavit. Exp. enim Paul. ad Ephes. 1: Ὅς ἐστιν ἀῤῥαβὼν τῆς κληρονομίας ἡμῶν, Pignus, inquit, Lat. Interpres pro Arrhabone posuit. Non idipsum autem Arrhabo, quod Pignus sonat. Arrhabo enim, futuræ emtionis quasi quoddam testimonium et obligamentum datur: Pignus vero, h. e. ἐνέχυρον, pro mutua pecunia opponitur, ut, cum illa reddita fuerit, reddenti debitum pignus a creditore reddatur. Lat. non solum Arrhabonem vocant, ut Plaut. et Terent., sed etiam Arrham, ut Plin. Plut. Galba, Ἐφθάκει προειληφὼς ἀῤῥαβῶσι μεγάλοις τὸν Ὀβίννιον, Ovinium jam præoccuparat s. præceperat magna arrhabonis loco numerata pecunia: pollicitus nimirum, se ei re perpetrata reliquam, quam pepegerat, persoluturum. Rursum Paul. 2 ad Cor. 1, 5. Δοὺς ἡμῖν τὸν ἀῤῥαβῶνα τοῦ πνεύματος. Ab Hes. vero ἀῤῥαβὼν exp. non solum * πρόδομα, sed etiam ἄγκιστρον: qui præterea ἀῤῥαβῶνα Σίφνιον Proverbialiter accipi docet pro Infami arrhabone, ὡς τῶν Σιφνίων ἀσελγῶν ὄντων. Hinc VERB. Ἀῤῥαβωνίζω, Arrhabone confirmo contractum emtionis. Hes. ἀῤῥαβωνίζεται exp. ἀῤῥαβῶνι δίδοται. Meminit Etym. quoque hujus verbi, sed non exp." [* Ἀῤῥαβωνιακὸς, ἡ, ὸν, Gloss. SS. Hes. 165. "Ἀῤῥαβωνίζω, Severian. in Creat. Mund. 4. (Chrys. 7, 608.) Ὁ Παῦλος ὁ λαλοῦντα ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὸν Χριστὸν, ὁ Πνεύματι Ἁγίῳ κυβερνούμενος τὴν παρὰ τῶν ἀκροατῶν ἠῤῥαβωνίζετο προσευχήν." Seager. Mss. Glossæ: Ἀῤῥαβών· Arra. "Thom. M. 619." Schæf. Mss. "Ἀῤῥαβωνίζομαι, Pignus accipio, Clem. Alex. 95. 115." Wakef. Mss.] "Ἀραβὼν, ap. Suid. perperam unico ρ scriptum."

[* Προαῤῥαβωνίζω, Euseb. V. C. 1, 3: p. 334.]

"Ἄρφα, et Ἄρχα, Hesychio ἀῤῥαβὼν, Arrhabo s. Arrha."

ἌΡῬΗΝ, v. Ἄρσην, ενος, ὁ, ἡ, Mas s. Masculus: de sexu dictum; ut Aristoph. (N. 682.) περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ, Ἅττ' ἄῤῥεν' ἐστὶν, ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα. Nec tantum de Animantibus dicitur, sed etiam de Plantis: cum ap. alios, tum ap. Theophr., ut, cum dicit duo genera γογγυλίδων esse, ἄῤῥεν καὶ θῆλυ. Et φοίνικες ἄρσενες itidem ap. Athen. Ἄῤῥενα vero ᾠὰ, Masculos edentia. || Metaph. signif. Strenuum, Fortem, et Qui effeminatus non sit. Synes. Ἔγωγέ τοι τὰ μὲν ἄλλα ἄῤῥην εἰμὶ, Vir sum, Sum forti et virili animo. Anthol. ἄρσενος ἦμαρ Ὁμήρου, Masculi Homeri, i. e. Qui fortia ducum facta cecinit. Plut. (6, 390.) Παρασκευάζειν αὐτοῦ τὴν ὑπομονὴν ἄῤῥενα καὶ γενναίαν. Et ἄρσην βοὴ, ἄρσην ῥώμη, ἄρσην ἀκμή. || Ἄῤῥενα vel ἄρσενα Hesychio signif. [Aristoph. Θ. 125.] etiam τῶν κονδύλων τὰ ἐξέχοντα καὶ τὰ εἰς κοιλότητα ἐμπίπτοντα. Eust. ab ἄρδειν derivat, sicut ab ὕω υἱὸς, διὰ τὴν σπερματικὴν ὑγρότητα. [Gl. Ἄῤῥην· Masculus, Mas. Ἄῤῥεν· Mas. Ἄρσην· Masculus, Mas. Soph. Phil. 1455. κτύπος ἄρσην, Fragor vehemens. * "Ἄρσης, Masculus, Symm. Jer. 30, 6. Formam hanc Lexx. ignorant, et procul dubio leg. ἄρσην." Schleusner. Lex. in V. T. "Ἄῤῥην, Pierson. ad Mœr. 37. Valck. Phœn. p. 22.; Diatr. 24. Heyn. ad Apollod. 1050.; Hom. 8, 108. Ruhnk. Ep. Cr. 301. Mœr. 26. et n.: Thom. M. 112.; Add. ad 535. Lennep. ad Phalar. 118. Porson. Phœn. 54. Fac. ad Paus. 2, 72. Ἄῤῥεν, i. q. παῖς ἄῤῥην, Bast Lettre 107. Ἡ ἄῤῥην, Schneider. ad Nicand. Θ. 254. Παιδίον ἄῤῥεν, Longus 4. Villois. Alciphro 432. Fischer. Ind. Palæph. Καὶ ἔτεκεν υἱὸν ἄῤῥενα, Apocalyps. 12, 5. it. ad v. 13. cf. Brunck. ad Eur. Andr. 136. Ἄρσην, ad Mœr. 189. Brunck. ad Med. 927.; Hec. 8. Toup. Opusc. 1, 513. Valck. Hipp. p. 221. Brunck. Anal. 1, 3. Markl. Iph. 385. Musgr. Hel. 173. Jacobs. Anth. 6, 93. 8, 302. 324. 11, 291. Philipp. 25. De arbore, Wakef. Trach. 1196. Vehemens, Jacobs. Anth. 7, 167. Brunck. Soph. 3, 441. Ἄρσην κόρος, Dawes. 361. Ἄρσενες et ἄνθρωποι conf., Porson. Hec. p. 73. Ed. 2." Schæf. Mss. "Ἄῤῥην, Purus, Schol. Callim. plus semel." Wakef. Mss.]

Ἀῤῥενικὸς, vel Ἀρσενικὸς, (ἡ, ὸν,) Masculinus; ut ἀρσενικὸν γένος ap. Gramm. || Ἀῤῥενικὸν vero s. Ἀρσενικὸν, quod Eust. ἰδιωτικῶς ἀρσενίκιον dici tradit, Lat. Auripigmentum vocatur, τὸ τῶν γραφέων φάρμακον, ut tradit idem Eust. addens ex Ælio Dionys. ἀῤῥενικὸν, non ἀρσενικὸν dicendum esse: quod tamen ap. scriptt. non observatur. De hoc Diosc. 5, 121. Plin. 33, 4. Gorr. Defin. Med. Pro hoc legitur ap. Hesych. Ἀρνικὸν, quod tamen exp. χρώματος εἶδος χλωρόν. [Pseudo-Herodian. Epimer. 240. Ἀρνικόν· ὁ ἀνήρ. "Quid sit ἀρνικὸν, non capio. Forte ἄνορ, ἀρσενικὸν, ὁ ἀνήρ. Hes. * Ἄνορ· νοῦς ὑπὸ Σκυθῶν. Conjectura ἀρσενικὸν non est aliena: etenim p. 192. hoc nomen inter masculina positum fuit." Boissonad. Sed melius scripsit Toup. Emendd. 4, 58.:— "Hinc exp. Callim. Lav. Pall. 29. ἄρσεν ἔλαιον, sc. χλωρόν: quod omnes Interprr. fugit. Scribendum autem pro ἀρνικὸν, ἀῤῥενικόν." Cf. Σανδαράκη. Glossæ: Ἀῤῥενικόν· Masculinum. Ἀρσενικός· Masculinus. Ἀρσενικόν· Masculinum, Auripigmentum. "Ἀῤῥενικὸς, Dionys. H. 5, 41. Ἀρσενικὸς, Ruhnk. Ep. Cr. 175. Jacobs. Anth. 11, 291. De signis Zodiaci, ad Charit. 293." Schæf. Mss.]

"Ἀῤῥενικῶς, pro Masculino genere, ap. Gramm. Athen. 13. Ἀῤῥενικῶς εἰρημένον τὸν Τίγριν." "Ἀρσενικῶς, Attice pro ἀῤῥενικῶς, Masc. genere, ut, cum Athen. 3. dicit ap. Atticos ἀρσενικῶς dici ὁ τάριχος: et ab Hom. non solum ἀρσενικῶς ἀργὸν χῆνα, sed θηλυκῶς etiam ἀργὴν χ." [Jo. Lydus de Mens. 126. "Eust. 132, 15." Seager. Mss. "Schol. Theocr. 1, 5. 132.; Soph. Œd. T. 65." Boissonad. Mss. "Ἀρσενικῶς, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 382. 386. Schol. Aristoph. Π. 538. Duker. Præf. Thuc. p. 12. Brunck. Soph. 3, 444. 451. Aristoph. Fr. 286. Genere masc., Valck. Adoniaz. p. 392." Schæf. Mss.]

[* "Ἀρσενικοφανὴς, Fähs. ad Soph. 254." Schæf. Mss.]

[* Ἀῤῥένως. "Diogenes ap. Stob. S. 254. p. 841 (=572.) Εὖγε, ὦ τύχη, ὅτι μου ἀῤῥένως προέστηκας, Benefactum, o fortuna, quod viriliter mecum egisti, ubi si vertas ad Lobeckii (p. 345.) mentem, Viriliter mihi restitisti, ne commoda quidem existit sententia." Erfurdt. ad Soph. Aj. 794.]

[* Ἡμιάῤῥην, ενος, ὁ, ἡ, i. q. εὐνοῦχος. Ctes. Pers. 5. "Ad Herod. 311." Schæf. Mss. "Eunuchus, Ptol. Heph. 317. Phot. Bibl. 110." Wakef. Mss.]

[* "Θηλάρσην, (ὁ, ἡ,) Nazianz. Carm. 19." Kall. Mss.]

[* Φυγαρσενία, q. d. Virifugium. Manetho 4, 64. Ἔνθα φυγαρσενίης μυστήρια τεύχετ' ἄκυστα. "Charito 593." Schæf. Mss.]

[* "Ἀρσένκανθος, Pulegium. Diosc. 473." Boissonad. Mss. Leg. * Ἀρσενάκανθος.]

[* "Ἀρσενοβάτης, Brunck. Lectt. in Anal. 4. Jacobs. Anth. 6, 65. * Ἀῤῥενοβάτης, * ἀῤῥενοβασία, Toup. Emend. 3, 169." Schæf. Mss. "Ἀῤῥενοβασία, Virilis concubitus, Theoph. ad Autol. 120." Wakef. Mss.]

[* Ἀρσενογενὴς, ὁ, ἡ, Æsch. Suppl. 831. * "Ἀῤῥέγονος, ad Charit. 279." Schæf. Mss.]

[Ἀῤῥενοειδὴς et contr.] Ἀῤῥενώδης, (ὁ, ἡ,) Virilis, Fortis, unde Ἀῤῥενωδῶς, Mascule, Fortiter.

"Ἀῤῥενόθηλυς θεὸς, Deus promiscui sexus, fem. nimirum et masc., qualem finxisse Marcionem discimus e Greg. E quo affertur et Ἀῤῥενοθήλεος σωματότητος." [Jo. Lydus de Mens. p. 25.] "Ἀρσενόθηλυς, Attice pro ἀῤῥενόθηλυς dicitur. Herm. Barbar. Castig. in Plin. 7, 3. annotat Th. Gazam ἀῤῥενοθήλεις ap. Aristot. vertisse Masculo-feminos; sic autem a philosopho vocari Animalia, quæ ipsa se ineunt, ut inter pisces trochus. Serv. Deorum quoque epitheton esse dicit Æn. 10. teste Bud." [" Hermes Pœmand. p. 3. 5. Ed. 1554." Boissonad. Mss. Schol. Lycophr. 1292. Eubul. ap. Athen. 449. "Ἀῤῥενόθηλυς, ad Diod. S. 2, 521. Jacobs. Anth. 12, 347." Schæf. Mss. "Euseb. P. E. 109. Ἀρσενόθηλυς, Plut. 2, 368." Wakef. Mss.]

[* "Ἀρσενόθυμος, (ὁ, ἡ,) Procl. H. in M., Bibl. der Alt. Litter. et Kunst. T. 1." Boissonad. Mss. "Wakef. S. C. 4, 248." Schæf. Mss. "Animo masculo, Nonn. D. 34, 356." Wakef. Mss.]

[* 'Αῤῥενοκυέω, Prolem masculam edo. Strabo 316.]

[* 'Αῤῥενομανέω, Masculos depereo. Suicer. Thes.]

[* 'Αρσενομίκτης, ου, ὁ, Qui cum Maribus concumbit. Manetho 4, 590. Φύσονται μάχλοι, διδυματόκοι, ἀρσενομίκται. " Ruhnk. ad Rutil. 95." Schæf. Mss.]

[* " 'Αῤῥενομιξία, (ἡ, Horrendus concubitus virorum cum viris.) Sext. Emp. Hypot. 1, 152. et alibi: cf. Ind." Boissonad. Mss. " Chrys. in Ps. 6. T. 1. p. 553. Μεγάλα ἐκ τούτων ἀναστέλλων κακά· διὰ μὲν τοῦ προτέραν, τὴν ἀῤῥενομιξίαν." Seager. Mss. " Wessel. Herod. 63." Schæf. Mss. " Euseb. Clem. Alex. 223. Cyr. 211." Wakef. Mss.]

[* " 'Αρσενόμματος, Qui pueros intuetur, lascivo sensu, Hesych." Wakef. Mss.]

[* 'Αρσενόμορφος, ὁ, ἡ, Masculina facie præditus. Orph. 35, 7.]

[* 'Αρσενοπληθὴς, ὁ, ἡ, Plenus maribus. Æsch. Suppl. 30.]

[* " 'Αῤῥενοποιὸς, (ὁ, ἡ,) Quæ mares parit, s. Qui mares giguit, Ælian. H. A. 417." Wakef. Mss.]

[* " 'Αῤῥενοπρεπὴς, (ὁ, ἡ,) Aristid. Quint. 92." Wakef. Mss.]

[* " 'Αρσενοπάτης, (ου, ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 26. 131." Boissonad. Mss.]

[* " 'Αρσενοτὴ, Staphis agria. Diosc. 473." Boissonad. Mss.]

[* " 'Αῤῥενοφανὴς, (ὁ, ἡ,) Virilem formam habens, Hesych." Wakef. Mss.]

[* " 'Αῤῥενοφθόρος, (ὁ, ἡ, Masculorum corruptor.) Basil. Cæsar. Epist. in Zonaræ Exp. Can. p. 60." Boissonad. Mss.]

[* 'Αῤῥενοφθορέω, Masculos corrumpo. Suicer. Thes.]

[* " 'Αῤῥενοφθορία, (ἡ,) Argum. S. c. T. Æschyli." Boissonad. Mss. " Valck. Diatr. 23." Schæf. Mss.]

[* " 'Αῤῥενόφρων, (ὁ, ἡ,) Suid. v. Δεββώρα. Psell. in Cantic. Cant. ad c. 1, 13. Const. Manass. Chron. p. 126." Boissonad. Mss.]

" 'Αῤῥενωπὸς, (ὁ, ὸν,) Qui virili facie est, Qui facie " sua s. aspectu prodit sese virilem esse et fortem, " Ipso aspectu masculum se esse ostendens. Lucian. " Hermot. 'Αῤῥενωποὺς, ἐν χρῷ κουρίας. Idem in Scy- " tha, Οὕτω μέγας ἐστὶ καὶ καλὸς ἀῤῥενωπήν τινα τὴν " εὐμορφίαν. Syn. simpliciter pro Virili s. Forti po- " suit, Ep. 140. 'Αῤῥενωπότερον ἡμῖν τὸν φίλον ἀπε- " δείκνυε. At τὸ 'Αῤῥενωπὸν, ET ἡ 'Αῤῥενωπία, Ma- " scula s. Virilis facies: interdum etiam Animus vi- " rilis fortisque et generosus; is enim sub mascula " facie latet. Plut. de Fort. Alex. Οὐ διεφύλαττον αὐ- " τοῦ τὸ ἀῤῥενωπὸν καὶ λεοντῶδες. Plato, 'Υπὸ θάῤῥους " καὶ ἀνδρείας καὶ ἀῤῥενωπίας. Quibus exemplis addi " potest et Synes. Ep. 56. Καὶ εἴ τι φιλοσοφίας ὄφελος, " εἰς ἀῤῥενωπότερον ἀνακτήσομαι, exponique In virili- " orem naturam revocabo. Apud Hes. legitur ETIAM " 'Αῤῥενωπάδες, expositum ἀνδρόγυνοι. Qua voce " haud scio an intelligat Feminas quæ mascula s. vi- " rili sunt facie, Quarum facies virilitatis aliquid " præ se fert, Viragines: ut ex Aristot. quoque de " Gener. Anim. 2, 5. ἀῤῥενωπὸς γυνὴ affertur pro Vi- " rago. Apud Eust. habetur præterea ETIAM 'Αῤῥε- " νὼψ ET 'Αῤῥενῶπας, sed in malam partem utrum- " que. Nam p. 827. ait, 'Η δὲ τοιαῦτα νομοθετήσασα " βλασφημία καὶ τὸν ἐπαινετῶς ἀῤῥενωπὸν ἀῤῥενῶπα " ἔφη παρονομάσασα * ψογερῶς, καὶ οὕτω σκώψασα τὸν " ἀνδρόγυνον καὶ ὡς εἰπεῖν * ἀῤῥενοπίπην πρὸς ὁμοιό- " τητα τοῦ παρθενοπίπης καὶ * πυῤῥοπίπης. Et p. 1452. " 'Ο γύνις, ἄλλο τι ὢν αὐτὸς παρὰ τὸν παρθενοπίπην " καὶ τὸν ἀῤῥενῶπαν, ὃς ἐδήλου τὸν ἀνδρόγυνον. Vide- " tur Lucian. quoque in loco illo, quem in 'Αῤῥενω- " πὸς primum citavi, ad hanc signif. alludere voluisse." ['Αῤῥενωπὸς, Clem. Alex. 297. Lucian. 3, 13. Glossæ: 'Η ἀῤῥενωπὸς γυνή· Virago. * 'Αῤῥενωπῶς, Viriliter, Mascule. " 'Αῤῥενωπὸς, Toup. Opusc. 2, 290. Huschk. Anal. 112. Lucian. 1, 871. Lobeck. Aj. p. 274. * 'Αῤῥενωπότης, Const. Manass. 50. Meurs. (sic leg.)" Schæf. Mss. " 'Αῤῥενωπία, Zeno in Clem. Alex. 297." Wakef. Mss.]

[* 'Αῤῥενώνυμος, ὁ, ἡ, UNDE * 'Αῤῥενωνυμέω, Masculino nomine appello, Eust. 425, 26. " Ad Mœr. 255." Schæf. Mss.]

[* " 'Αῤῥενότης, (ἡ,) Hierocles 318. Dionys. Areop. 245." Kall. Mss. " Aristid. Quint. 101. Stob. 491." Wakef. Mss.]

[* " 'Αῤῥενίζω, Hominem ago, Clem. Alex. 217." Wakef. Mss. UNDE * " 'Αῤῥενιστέον, Clem. Alex. (Pæd. 2, 9.) 185." Corai. Mss.]

'Αῤῥενόω, ώσω, Masculum reddo. Syn. Ep. 146. 'Επιθυμήσας ἀῤῥενῶσαι τὴν ἱεράν σου ψυχήν. Et pass. 'Αῤῥενοῦσθαι, quod Masculescere dixit Plin. [13, 13. Lucian. Amor. 568. Eur. Bacch. 687. " Synes. 37. Quint. Arist. 97. Galei Myth. 498. Philo J. Perf. pass. ἠῤῥένωμαι, Clem. Alex." Wakef. Mss. Glossæ: 'Αῤῥενόω· Masculo.]

'Απαῤῥενόω, ώσω, Idem. Fit autem ab ἄῤῥην, ut a θῆλυς et θηλύνω, ἀποθηλύνω, Effemino. [Cf. 'Απανδρόω. Theophr. H. P. 7, 4.]

" 'ΑΡΡΗΦΟΡΟΣ, (ὁ, ἡ,) Hesychio ὁ μυσταγωγός. " Qua expositione sua innuit ἀῤῥηφόρον dici pro ἀῤῥη- " τοφόρον, i. e. τὸν τὰ ἄῤῥητα καὶ μυστήρια φέροντα. " UNDE 'Αῤῥηφορία, ἡ, pro ἀῤῥητοφορία, dicitur ἡ τῶν " ἀῤῥήτων φορὰ, Gestatio arcanorum: Nomen festi " ap. Athenienses, ex eo nominati quoniam ἀῤῥήτοις " συνέστη, Hes. ET 'Αῤῥηφορεῖν pro ἀῤῥητοφορεῖν, " Secreta illa et arcana sacra gestare, τὸ τὰ ἄῤῥητα " φέρειν. Affert Harpocr. e Dinarcho c. Pyth.: ita " autem exp. Τέσσαρες μὲν ἐχειροτονοῦντο δι' εὐγένει- " αν ἀῤῥηφόροι, δύο δὲ ἐκρίνοντο· αἳ τῆς ὑφῆς τοῦ πέπλου " ἦρχον καὶ τῶν ἄλλων τῶν περὶ αὐτὸν, λευκὴν δ' ἐσθῆτα " ἐφόρουν· καὶ εἰ χρυσία περιέθεντο, ἱερὰ ταῦτα ἐγίνοντο. " Leguntur eadem hæc iisdem verbis ap. Suid. nisi " quod ap. eum in vetusto etiam et Ms. Cod., idque " sua serie, SCRIPTUM 'Αῤῥηνοφορεῖν. Atque adeo " ita eum scripsisse patet ex eo, quod infra etiam suo " ordine affert 'Αῤῥηφορεῖν. Dicit enim ἀῤῥηφορίαν θυ- " σίαν nominari, quoniam τὰ ἄῤῥητα ἐν κίσταις ἔφερον " τῇ θεῷ αἱ παρθένοι: et 'Αῤῥηφόρους, τὰς τὰ ἄῤῥητα " φερούσας μυστήρια. Veruntamen nescio quibusnam " superior illa scriptura probari possit modis, cum " posterior hæc multo sit receptior, ut quæ non ap. " Harpocr. solum habeatur et ipsum Suid., Etym. et " Hes., sed etiam in Lex. meo vet. In eo enim anno- " tatur, ἀῤῥηφορίαν fuisse ἑορτὴν ἐπιτελουμένην τῇ 'Α- " θηνᾷ ἐν τῷ Σκιροφοριῶνι μηνί: dictam veluti ἀῤῥητο- " φορίαν, διὰ τὸ ἄῤῥητα καὶ μυστήρια φέρειν. Aliquan- " toque post additur, ἀῤῥηφορίαν fuisse τὸ χρυσῆν " ἐσθῆτα φορεῖν καὶ χρύσεα· τέσσαρας δὲ παῖδας κεχει- " ροτονῆσθαι κατ' εὐγένειαν ἀῤῥηφόρους ἀπ' ἐτῶν ζ' μέ- " χρι ια'. Quibus subjungitur, Τοιοῦτοι δὲ ιβ' ἐκρίνοντο, " οἳ διὰ τῆς ὑφῆς τοῦ ἱεροῦ πέπλου ἦρχοντο καὶ τῶν ἄλ- " λων τῶν περὶ αὐτόν· λευκὴν δὲ ἐσθῆτα ἐφόρουν καὶ " χρύσεα. Eadem habet Etym. iisdem pene verbis, " nisi quod pro posteriore ἀῤῥηφορία ap. eum legitur " ἀῤῥηφορεῖν, eodem alioqui sensu; nam ἡ ἀῤῥηφορία et " τὸ ἀῤῥηφορεῖν idem sunt. Iidem porro Lexicogr. " omnes mentionem faciunt et alius scripturæ; per ε " enim ajunt scribi ETIAM 'Ερσεφορία pro ἀῤῥηφορία, " nimirum διὰ τὸ τῇ Ἕρσῃ ἐπιτελεῖσθαι τήνδε τὴν πομ- " πὴν, τῇ Κέκροπος θυγατρὶ, s. quoniam τῇ Ἕρσῃ ἐπόμ- " πευον in hoc festo. Etym. vero non solum HABET " 'Εῤῥεφορία, sed ET 'Ερσιφορία. Annotat enim, scribi " etiam διὰ τοῦ ε 'Ερσιφορία, παρὰ τὴν Ἕρσιν, τὴν Κέ- " κροπος θυγατέρα, quoniam ταύτῃ ἦγον τὴν ἑορτήν. " Ea tamen mihi scriptura non probatur, imo et præ- " cedens mira videtur, ideoque malim per η scribere " in secunda syllaba, sc. 'Εῤῥηφορία, vel 'Ερσηφορία, " mutato solum α in ε, utpote cum nullarum aliarum " literarum mutationis mentionem faciant prædicti " Lexicographi." " 'Εῤῥηφόροι, Hesychio αἱ τῇ Ἕρσῃ " ἐπιτελοῦντες τὰ νομιζόμενα." ['Αῤῥηφόρος, Suid. v. Παναγής. Cf. Aristoph. A. 642. Paus. 1, 27.; Dionys. Hal. A. R. 2, 22. ubi legitur ἀῤῥητοφόρος. " 'Αῤῥηφόρος, Fac. ad Paus. 1, 101. ad Mœr. 142. 'Αῤῥητοφόρος, ad Dionys. H. 1, 280. 'Αῤῥηφορία, ad Mœr. l. c. 'Αῤῥηφορέω, Brunck. Aristoph. 1, 45." Schæf. Mss.]

" 'Αρνηφόρος, ἡ, Agnifera esse videtur ap. Athen. " 3. (111.) Τὸν ναστὸν καλούμενον, ὃς ταῖς ἀρνηφόροις " γίνεται. Sed scr. potius ἀῤῥηφόροις."

---

*ΑΡΣ, ἀρνὸς, ὁ, ἡ, Agnus, Il. Γ. (103.) Οἴσετε ἄρν'

ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν. Λ. (66.) Αἴ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων Βούλεται ἀντιάσας. Ubi Eust. dicit addi τελείων, ut poëta signif. Agnos grandiores, cum ἄρνες sint immaturiores adhuc et minores. Aliud autem signif. Ἄρνες ap. Theophr. 8, 7. Βλαστάνουσι δὲ καὶ οἱ στάχυες μικροὶ, καὶ τούτους οὓς καλοῦσιν ἄρνας: ubi Theod. Agnos vertit. Notandum vero tradere Eust. ἄρνες non habere nominativum monosyllabum, sed Ἀρὴν ένος, et per sync. νός: eumque vel ab ἀρὰ esse, quod in votis faciendis precibusve agni sacrificarentur; vel a ῥὴν ut ἀσταφὶς a σταφὶς, et similia. [" Ἄρνες, Nuper nati; ἀμνοὶ, Qui sunt biennes; ἀρνειοὶ, Triennes vel etiam ultra; λειπογνώμονες dicuntur, cum dentes amiserunt, e quibus cognoscitur, quot annos nati sint. Hoc fit post annum septimum." Vir doctus ad marg. Seageriani exempl. " Valck. ad Theocr. x. Id. p. 144. Eran. Ph. 157. Thom. M. 111. Toup. Append. in Theocr. 33. Pierson. Veris. 171. Ammon. 24. Markl. Suppl. 226.; Iph. p. 385. Jacobs. Anth. 9, 440. Heyn. Hom. 4, 470. 8, 295. Ἄ. μέλαινα, Kuster. Aristoph. 71. Ἀρνέων, Heyn. Hom. 4, 508. Mars, Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss. Schneider. Ecl. Phys. 115. n.]

Ἀρνὸς, ὁ, Agnus qui annum excessit; scribitur enim ap. J. Poll. 7. Τὸν δὲ ἔτειον ἄρνα, εἴποις ἂν ἀμνὸν ἢ ἀρνίον· εἶτα εἴποις ἀρνὸν, ὃς καὶ ἀρὴν παρὰ ποιηταῖς. Ubi tamen Ἀρνειὸν aliquis fortasse legere malit; quamvis ap. Etym. Horus ex Herodiano dicat ει in ἀρνειὸς prorsus πλεονάζειν. [" Ἀρνὸς, Const. Manass. Amat. 2, 30." Boissonad. Mss. A. Gell. 4, 3. coll. Festo.]

[* " Ἀρνοβοσκὸς, (ὁ,) Toup. Opusc. 2, 66." Schæf. Mss.]

Ἀρνόγλωσσον, τὸ, Agnina lingua, s. Plantago. Diosc. 2, 153. Addunt VV. LL. reperiri etiam Ἀρνόγλωσσος, ἡ. [Plin. 25, 8. " Artem. 215." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀρνόγλωσσον, βοτάνη· Plantago.]

[* Ἀρνοκόμης, Apollo Nomius ap. Macrob. 1, 17. p. 303.]

" Ἀρνορκίη, ita enim reponendum pro ἀρνορίη, " Hesychio ὁ μετὰ τοῦ ἀρνὸς αἰρομένου γινόμενος ὅρκος, " Juramentum, quod fit in altum sublato agno. Nisi " forte scripsit ἀναιρουμένου, Cæso; nam cæso agno " fœdus cum juramento inire solebant, ut discimus " ex Il. Γ. Virg. Æn. 12." [" Alberti Peric. Cr. 66." Schæf. Mss.]

[* " Ἀρνοτροφία, (ἡ, Agnorum educatio,) Geopon. 18, 1." Kall. Mss.]

Ἀρνοφάγος, ὁ, ἡ, Agnos devorans. [" Charito 731." Schæf. Mss. " Manetho 4, 255. Nonn. J. 2, 111." Wakef. Mss.]

Ἀρνόφυλλον, τὸ, q. d. Agnifolium, Herba qua agni delectantur. Hes. Cytisum exp., addens herbam esse θαμνώδη. [A Schneidero non agnoscitur.]

Ἀρνεοθοίνης, ὁ, Agnis vescens. VV. LL. ex Anthol. [Anal. 2, 134.]

[* Εὔαρνος, ὁ, ἡ, Agnis abundans, Bonos agnos habens. Anal. 1, 246. 2, 107.]

Πολύαρς, ρνος, ὁ, ἡ, τὸ, Multos agnos habens. Il. B. (106.) Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστῃ, i. e. πολυθρέμμονι, Pecoribus abundanti, Diviti, a parte totum intelligendo, ut docet Eust. [" Fischer. ad Palæph. 83. Græv. Lect. Hes. 522." Schæf. Mss.]

[* Πρόαρνα, Civitas sic dicta, unde * Προάρνιος, Steph. B.]

Ὕπαρνος, ὁ, ἡ, Agnum sub se habens, ut ὕπαρνος ποίμνη ap. Hes.: et ὕπαρνος Ovis, ap. VV. LL. ex Eur. [Andr. 558. Μέτασσαι Suidæ τὰ ὕπαρνα πρόβατα. Callim. " Heyn. Hom. 6, 41. ad Callim. 1, 53." Schæf. Mss.]

Ἀρνακὶς, ίδος, ἡ, Agnina pellis una cum lana, Suid. Aristoph. (N. 730.) οἴμοι· τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι Ἐξ ἀρνακίδων γνώμην * ἀποστερητρίδα; ubi Schol. ad ἀρνεῖσθαι allusisse poëtam dicit. J. Poll. Ἔνδοθεν δὲ αὐτῷ ὑπερῤάφθω ἀρνακὶς, ὡς μὴ τρίβοιτο ὑπὸ τοῦ δέρματος ἡ δειρὴ τοῦ κυνός. Potest etiam Calceamenti genus hyberno tempore ex agninis pellibus confecti exp. in h. l. Plat. Symp., quem J. Poll. citat, Ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους τε καὶ ἀρνακίδας. [Herodianus Piersoni 445. Glossæ: Ἀρνακὶς, τὸ προβάτειον δέρμα· Pellis lanata. " Toup. Emend. 1, 156. Græv. Lect. Hes. 571. Jacobs. Anth. 9, 428. Brunck. Aristoph. 2, 97. Kuster. 59." Schæf. Mss. " Theocr. Hesych." Wakef. Mss.]

Ἄρνειος, (εία, ειον,) Agninus. Ἄρνεια κρέα, Lucian.: ἄρνειος φόνος, Agnina cædes, Soph. ubi Tricl. dicit esse synecdochen, partem pro toto grege, et Eust. exp. τὸν τῆς λείας ἁπάσης τῆς συμμίκτου. [" Ad Thom. M. 111. 865. Heyn. Hom. 4, 509. " Schæf. Mss. Glossæ: Ἀρνεῖον, ἄρνεια· Agnus, Agnina. Ἄρνειον κρέας· Agnina.]

Ἀρνεῖον, τὸ, proprie Locus, ubi agninæ carnes venduntur, Marcellum agninarum carnium, * κρεωπωλεῖον τῶν προβάτων, Hes. [A Schneidero non agnoscitur.]

[* " Ἄρνειον, (τὸ,) Plantago. Diosc. 445." Boissonad. Mss. Vide Ἀρνόγλωσσον.]

Ἀρνειὸς, ὁ, Agnus adultior. Eust. dicit esse πρόβατον ἄῤῥεν, καὶ τέλειον, οὐκ ἀτελὲς κατὰ ἄρνα καὶ τὸ ἀρνίον. Est itaque ἆρς unius anni, deinde ἀρνίον s. ἀμνὸς, tum ἀρνειὸς, et deinceps λειπογνώμων, J. Poll. annotat, licet ap. eum ἀρνὸς scribatur; ut videbis in Ἀρνός. Ἀρνεῖος autem cum εῖ, Mensis nomen est, ut tradit Eust. [Gl. Ἀρνειός· Agnus. " Ammon. 24. Pierson. Veris. 171. Eran. Ph. 157. Thom. M. 111. Heyn. Hom. 4, 489. 8, 295. Ἀρνεῖος, Mensis, Festum Argivorum, Chardon. Magaz. Encycl. 1796. N. 1. p. 97. 105." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 5, 439. I. q. ἀρνὸς, Babr. ap. Suid. v. Τριγχός." Wakef. Mss.]

[* " Ἀρνέα, Herod. Philet. 445. * Ἀρνὶς, Bast Lettre 164." Schæf. Mss.]

Ἀρνίον, τὸ, Agnellus, ut Ἀτρέος χρυσόμαλλον ἀρνίον, quod Eust. dicit esse ποτήριον ἀργύριον, χρυσέῳ ἐμπεπαισμένον ἀρνίῳ περὶ τὸ τοῦ πυθμένος μέσον, [Atrei aureus aries, Varro R. R. 2, 1, 6. Gl. Ἀρνίον· Agnus. " Ad Thom. M. 111. ad Lucian. 2, 294." Schæf. Mss. Schneider. Lex.]

[Ἀρνὼν, ῶνος, ὁ, a Schneider. susp. sed in Glossis legitur: Ἀρνὼν, ὁ τόπος· Agnile.]

[* Ἀρνεύω, i. q. κυβιστάω. Lycophro 1103. Hes. * Ἤρνυεν· ἐκυβίστα. " Ἤρνυε, Removebat, Polycrates ap. Euseb. H. E. 5, 27. (p. 192.)" Routh. Mss. " Wakef. Eum. 463. Lobeck. Aj. p. 381." Schæf. Mss. " Lycophro 465." Wakef. Mss.]

¶ Ἀρνευτὴρ, ῆρος, ὁ, Urinator, κυβιστητὴρ, δύτης, κολυμβητής. Il. Π. (742.) ὁ δ' ἄρ, ἀρνευτῆρι ἐοικὼς, Κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου, ubi Eust. annotat, Ἀρνευτὴρ, ὁ ἐπὶ κεφαλὴν εἰς θάλασσαν δυόμενος, καθ' ὁμοιότητα τῆς τῶν ἀρνῶν πορείας, οἳ σκιρτῶντες, τοῖς μὲν ὀπισθίοις ποσὶν ἅλλονται, τὴν δὲ κεφαλὴν τῇ γῇ πελάζουσι. HINC Ἀρνευτήρια, τὰ, Urinatorum exercitia, VV. LL. κυβιστητήρια, Hes. [" Ἀρνευτὴρ, Valck. Phœn. p. 399. Heyn. Hom. 6, 342. 7, 261." Schæf. Mss.]

Ἀρνευτὴς, ὁ, Piscis alio nomine ἵππουρος et ἱππουρεὺς dictus διὰ τὸ συνεχὲς ἐξάλλεσθαι. Eust. ex Athen. Plin. etiam Hippuri piscis meminit. Frequenter, ut habent VV. LL., subsilit, ac desilit, caprarum modo, quæ posterioribus innixæ pedibus saliunt et terræ caput impingunt. [A Schneidero non agnoscitur.]

ἌΡΝΥΜΑΙ, Capio, Recipio, Consequor. Proprie autem volunt esse, Dando ἄρνα, pro eo aliquid vicissim accipere: vel brevius, ἄρνα re quapiam permutare, et, ut loquitur Eust. ἄρνα διδόντα ὡς ἐν καταλλαγῇ, ἀντιλαμβάνειν τι ἕτερον χρήσιμον: per catachresin vero ἀντικαταλλάσσεσθαι: sic vero et a πῶλος esse πωλεῖν, et ab ὄνος secundum quosdam ὠνεῖν, quod in pecoribus veterum divitiæ et commercia consisterent. Hinc certe μισθὸν ἄρνυσθαι, Mercedem capere, Aristot. et Plato de Rep. 1. Φαμὲν δέ γε τοὺς μισθὸν ἀρνυμένους ὠφελεῖσθαι τοὺς δημιουργούς. Et in Protagora, Σεαυτὸν ἀπέφηνας ἀρετῆς διδάσκαλον, πρῶτος τούτου μισθὸν ἀξιώσας ἄρνυσθαι. Idem composita voce dicitur μισθαρνεῖν, quo et ipse in illo priore loco utitur. Et ἄρνυμαι βίοτον ἐκ χειρῶν, Anthol. Consequor victum e manibus, i. e. e labore manuum. Et ἄρνυμαι κλέος, Eur. (Alc. 56.) Consequor gloriam. Sic autem vulgo exp. ἄρνυμαι ap. Hom. quoque:

sed illi, meo quidem judicio, potius signif. Capto et Consequi s. Adipisci conor, quam Capio et Consequor. Il. X. (160.) ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην Ἀρνύσθην, Non captabant, Non conabantur adipisci. Sic τιμὴν ἄρνυμαι videtur esse potius Conor pœnas sumere, quam Pœnas sumo, tam Il. A. (159.) Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ σοί τε, κυνῶπα, Πρὸς Τρώων, quam E. (553.) Τιμὴν Ἀτρείδῃσ' Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ Ἀρνυμένω. Ideoque verterim utrobique Ad sumendum pœnas, non Sumentes pœnas. Fortasse etiam commode reddetur τιμὴν ἀρνύμενοι πρὸς Τρώων, Pœnas expetentes a Trojanis. Nam alicubi ap. Cic. Qui expetit pœnas ab aliquo, dat operam ut sumat, nondum autem sumit. Sic autem et Od. A. (5.) ἄρνυσθαι conatum signif., Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων, Consequi conans vitam suam, i. e. vitæ suæ incolumitatem, et sociorum reditum. At Schol. inepte mihi videtur ubique verbo ἀντικαταλλάσσεσθαι hoc exp. || Ἄρνυμαι, pro αἱροῦμαι, ap. Plat. de LL. 12. Ζωὴν αἰσχρὰν ἀρνύμενοι μετὰ τάχους μᾶλλον ἢ μετ' ἀνδρείας καλὸν καὶ εὐδαίμονα θάνατον. [" Timæi Lex. 49. et n.: Brunck. Lect. in Anal. 305. Dawes. M. C. 56. Eur. 3, 150. Lips. Steinbr. Mus. Tur. 1, 326. Valck. Hipp. p. 178. Wassenb. ad Hom. 85. ad Charit. 279. 755. ad Od. A. 5. ad Callim. 1, 127. ad Herod. 662. Mnasalc. 16. Antip. Sid. 22. Kuster. V. M. 90. Jacobs. Anth. 12, 345. Heyn. Hom. 4, 61. 5, 106. 279. 391. 8, 273." Schæf. Mss. " Cum gen., Arat. 638." Wakef. Mss.]

Ἀπάρνυμαι, Aufero, ἀφαιροῦμαι, Hes.

[ΑΡΗΝ, vide Nostrum in Ἀρς. " Casaub. ad Athen. 26. ad Mœr. 35. Markl. Suppl. p. 226. Brunck. Soph. 3, 511." Schæf. Mss.]

[* Ἀρηνοβοσκός· * προβατοβοσκός. Σοφοκλῆς Τυροῖ. Καὶ γράφεται δὲ * Ἐῤῥηνοβοσκὸς, διά τε τοῦ ε, καὶ τῶν β' ῥῶ. " Ad Herod. Philet. 435. Toup. Opusc. 2, 66. Brunck. Soph. 3, 502. 511." Schæf. Mss.]

[* Πολυάρην, ὁ, ἡ, unde dat. πολυάρενι et contr. πολύαρνι, Il. B. 106.]

" ῬΗΝ, ῥηνὸς, ἡ, Ovis. Unde Εὔῤῥην, ηνος, ὁ, (ἡ,) " et Εὔῤῥηνος, (ὁ, ἡ,) εὔβοτος, Etymologo ὁ * καλλιπρό- " βατος, Pulcras ferens oves, s. Pulcras agnas. Hinc " etiam Πολύῤῥην, (ηνος, ὁ, ἡ,) Multas oves habens, " aut generalius Multa pecora." [Ῥὴν, ῥηνὸς, ῥῆνα, ἡ, unde Lat. Rheno. Nicand. Θ. 453. Εὔῤῥην, Apoll. R.: εὐῤῥήνου ἀπὸ κόρσης, Anthol. Pal. 2, 591. Πολύῤῥην, Æschyl. " Ῥὴν, Heyn. Hom. 5, 561. 7, 734. ad Mœr. 35. Brunck. Apoll. R. 7. 193. Jacobs. Anth. 9, 41. Εὔῤῥην, Wakef. Alc. 599. Brunck. Apoll. R. 6. Εὔῤῥηνος, Ruhnk. Ep. Cr. 219. Πολύῤῥην, 207. Heyn. Hom. 5, 561. 588. * Πολύῤῥηνος, Gesner. Ind. Orph. Jacobs. Anth. 9, 41. Brunck. Apoll. R. 136." Schæf. Mss. " Πολύῤῥην, Dionys. P. 767. Πολύρηνος, Quint. Sm. 2, 330. * Ῥήνεος, * Ῥηνὸς, i. q. ῥὴν, Hesych." Wakef. Mss.]

" Ὑπόῤῥηνος, (ὁ, ἡ,) ead. forma qua dicitur ὕπαρνος " et ὑπόπορτις, Ovis sub se habens agnum, Gravida " ovis vel fœta; nam ῥῆνες dicuntur οἱ ἄρνες, Schol. " Aristoph." [Il. K. 215. Τῶν πάντων οἱ ἕκαστος οἶν δώσουσι μέλαιναν, Θῆλυν, ὑπόῤῥηνον. " Heyn. Hom. 6, 41." Schæf. Mss.]

" Ῥήνικες, (αἱ,) Ovium aut Agnorum pelles. Af- " fertur ex Hippocr." [247, 23.: * ῥηνικοῖσι, 340, 19. Agninis. Ῥῆνιξ, ἡ, et * ῥῆνις, ιδος, ἡ, ut ἀρνακὶς ab ἀρνός. " Ῥήνικες, Hes. Etym. M. Gal. Apoll. R. 4, 1497. Schol. Il. I. 194." Wakef. Mss.]

[* Ῥηνοφορεὺς, ὁ, Hymnus in Bacchum, Orphico modo scriptus, in Anthol. 3, 217. Ῥηξίνοον, ῥαδινὸν, * ῥικνώδεα, ῥηνοφορῆα, i. q. paulo ante legitur νεβριβόπεπλον.]

[* " Ῥηνιουργὴς, (ὁ, ἡ,) ad Herod. 543." Schæf. Mss.]

[* " Ῥήνη, * Ῥήναια, * Ῥήνεια, Insula prope Delum, Toup. App. in Theocr. p. 33. ad Herod. 482. Ῥήνεια, ad Diod. S. 1, 518." Schæf. Mss.]

ἈΡΤΗΡΙΑ, ἡ, Arteria, Spiritus semita, Plin. Spiritus conceptaculum, Gell. ut et ap. Soph. (Trach. 1056.) πλεύμονος ἀρτηρίας Accius vertit Pulmonum spiritus. Philar. dicit esse Corpus in longum porrectum, teres instar canalis, ac sinuosum, duabus tunicis contextum, e corde propagatum, et in singula corporis membra distributim diffusum, aëris et spiritus naturalis abundantioris receptaculum, mixti cum pauculo admodum sanguine. Ruf. vero Ephes. tradit Arterias a vet. Græcis φλέβας, Venas, vocatas fuisse: item ἀορτὰς, πνευματικὰ ἀγγεῖα, σήραγγας, κενώματα, et νεῦρα. Earum complura genera ponit Gorr. quem consule. Volunt autem dictam ἀπὸ τοῦ τὸν ἀέρα τηρεῖν, ut refert etiam Philar. vel ab ἅλλεσθαι, quasi ἀλτηρίαν, verso postea λ in ρ. Sed prior illa nominis hujus notatio ut multo receptior, ita et longe verisimilior est, siquidem pro primitivo habendum non est hoc nomen. [Gl. Ἀρτηρία· Vena vitalis. " Ad Lucian. 2, 9. 234. Musgr. Rhes. 786. Ἀ. τραχεῖα, ad Thom. M. 129." Schæf. Mss. " Aliud vult Jambl. V. P. 51. 53. * Ἀρτήριον, Clem. Alex. 221." Wakef. Mss.]

[* Ἀρτηριοτομέω, Gal. ap. Schneider. Lex.]

Ἀρτηριοτομία, ἡ, Arteriæ dissectio. Est Remedii genus, quod arteria secta adhibetur. Gorr. [Trall. 1. p. 31.]

Ἀρτηριακὸς, (ἡ, ὸν,) Arteriacus, Ad arteriam pertinens; ut ἀρτηριακὸν πάθος, i. q. βράγχος, Raucitas, ut scribit Paul. 3, 28. Gorr. || Ἀρτηριακὸς vero de homine intellectum, est i. q. βραγχώδης, Raucus. Est enim raucitas proprius asperæ arteriæ affectus. || Ἀρτηριακὴ non addito vel τῆς ἀντιδότου vel alio quopiam nomine, dicitur a recentioribus Med., ut ait Gal., τὸ τῆς ἀρτηρίας τραχείας φάρμακον. Gorr.

Ἀρτηριώδης, ὁ, ἡ, Arteriosus, ut anatomici interpr. Ἀρτηριώδης φλὲψ, Arterialis vena, Gorr.

ἌΡΤΙ, Modo, Paulo ante, πρὸ μικροῦ, ἐξ ὑπογύου. Plato, Ἦν ἄρτι ἦσαν οἱ τῇδε πεπνυσμένοι, Nuper vel Nuperrime. Sic ἄρτι Thuc. dicit 6. p. 206. quod p. 201. dixerat νεωστί. Sic ἐς φάος ἄρτι μολόντος, Epigr. Recens nati, i. e. ἄρτι γεγονότος. Conjungitur etiam cum præs. et tunc solet verti Nunc, Jam, Primum. Soph. Aj. (9.) Ἔνδον γὰρ ἁνὴρ ἄρτι τυγχάνει. Xen. (Ἀπολ. 27.) Ἡ ἄρτι δακρύετε; An nunc fletis? Theophr. ὅταν ἄρτι φύηται, Cum primum emergit. Sic ap. Herodian. 1, (4, 8.) Ἄρτι τῆς μειρακίων ἡλικίας ἐπιβαίνοντα, ubi Polit. vertit, Primas nunc adolescentiæ metas ingredientem. Sic Jo. 9, (19.) Πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; Notandum tamen Isocr. c. Sophist. (§. 10.) ἄρτι in præs. cum præt. etiam copulasse, Οἱ μὲν οὖν ἄρτι τῶν σοφιστῶν ἀναφυόμενοι, καὶ νεωστὶ προσπεπτωκότες ταῖς ἀλαζονείαις, Modo, Recens. Ἄρτι μὲν, ἄρτι δὲ, Bud. ap. Lucian. sæpe signif. scribit Tum hoc, tum illud. Ἄρτι genitivo etiam jungi tradit idem Bud. ut παραυτὰ, citans e Greg. 189. Ἄρτι τῶν κατὰ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ νεωτερισθέντων, et exp. Commodum. [Gl. Ἄρτι· Modo, Nuper. " Xen. Eph. 78. Alciphro 220. ad Lucian. 1, 235. Valck. Hipp. p. 250.; Phœn. p. 50. Phrynich. Ecl. 8. Brunck. Antig. 1283. Musgr. Bacch. 1267. Fischer. Præf. ad Anacr. 18. Mœr. 68. et n. Timæi Lex. 50. et n.: Ammon. 23. Eran. Ph. 162. Thom. M. 112. Villois. Long. 146. 176. ad Helen. 309. Wakef. Ion. 768. Eur. El. 493. Wakef. Phil. 735. Jacobs. Anth. 7, 49. Aristoph. A. 71. Antip. Sid. 32. et Jacobs. ii. 63. Philipp. 35. 36. Marcus Arg. 24. Wakef. Georg. 49. Porson. Or. 248. ad Diod. S. 2, 397. Epigr. adesp. 408. Græf. ad Meleagr. 70. Plato Charm. 64. Heindorf. ad Theæt. 281. Heyn. Hom. 7, 607. Ἄρτ', Erycius 2. Etiamnum, Plut. Mor. 1, 879. Cum fut., Lucian. 3, 553. Heindorf. ad Plat. Charm. 108. Conf. cum ἤδη, ad Diod. S. 2, 396.; cum ἀντὶ, ad 2, 448.; cum ἄρα τι, Heindorf. ad Plat. l. c. Ἄρτι μὲν, ἄρτι δὲ, Lucian. 1, 24. Ἄρτι ποτε, Valck. Callim. 45." Schæf. Mss.]

Ἀπ' ἄρτι, Ab hoc tempore in posterum; copulat enim temp. præs. vel paulo ante præt. cum fut. Frequens est in N. T. ut Jo. 1, (51.) Ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγότα. Itidem Matth. 26, (29.) Οὐ μὴ πίω ἀπ' ἄρτι ἐκ τούτου τοῦ γεννήματος.

Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας, Usque in tempus præsens. Utitur Paul. 1 Cor. 4, [11.]

Ἕως ἄρτι, Idem, Usque in præsens. Jo. 5, (17.) Ὁ Πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται.

[* Ἑσάρτι, Ad hoc tempus. Eust. 35, 22. " Μέχρι καὶ ἐσάρτι, ad Mœr. 255." Schæf. Mss.]

'Αρτιβλαστὴς, Qui nuper germinavit. 'Αρτιβρεχὴς, Nuper rigatus. 'Αρτίγαμος, Qui modo uxorem duxit. Sic 'Αρτιγενὴς, 'Αρτίγονος, 'Αρτιδαὴς, et alia multa hujusmodi vide in nominibus aut verbis, quibuscum comp. est hoc adv. At 'Αρτίπους, 'Αρτίστομος, 'Αρτίφρων, et hujusmodi compp., quibus Integritatis et velut Incolumitatis cujusdam signif. includitur, vide post "Αρτιος: hoc autem post "Αρω.

'Αρτίως, Modo, Paulo ante, Nuper. Signif. enim i. q. ἄρτι, licet Suid. et Ammon. distinguant. Demosth. Παρεγραψάμην, ὡς ἠκούσατε ἀρτίως. Sic Plato ἀρτίως εἶπον. Aristoph. (N. 1149.) ὃν ἀρτίως εἰσήγαγες. Apud Æschin. cum plusquamperfecto exp. Recens s. Recenter. "Οτε ἀρτίως κατεληλύθει ὁ δῆμος, Cum recens rediisset, vel Cum paulo ante rediisset. ‖ 'Αρτίως, Aristoph. N. (726.) exp. Jam, vel Jamdudum, Σω. 'Απολεῖ κάκιστ'. Στ. ἀλλ', ὦ 'γαθ', ἀπόλωλ' ἀρτίως. [Gl. 'Αρτίως. Modo, Tantum quod. Soph. Aj. 678. ἐπίσταμαι. "Eur. Phœn. p. 37. 69. Valck. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 20. ad Timæi Lex. 50. Ammon. 23. Eran. Ph. 162. ad Thom. M. 112. ad Lucian. 1, 235. Hel. 632. Wakef. Trach. 768. 1130. Porson. Or. 248. Aristoph. Fr. 254. ad Diod. S. 2, 397. 'Α. νεοσφαγὴς, Lobeck. Aj. p. 371." Schæf. Mss.]

[* Προσαρτίως, Nuper. 3 Macc.]

"'Αρτιωτὰ, Hesychio βραχυτάτῳ χρόνῳ συντετε-
"λεσμένα, Brevissimo tempore perfecta, ab ἀρτίως,
"signif. πρὸ μικροῦ." [A Schneidero non agnosci-
"tur.]

'ΑΡΧΗ, ἡ, Principium, Initium, Exordium. Il. Λ. (603.) κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή. Hesiod. (E. 1, 40.) ἀρχὴ δέ τε ἥμισυ παντός. Plato Pol. 2. 'Αρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον. Opponitur τῇ ἀρχῇ τέλος, s. τελευτὴ vel πέρας: ut Demosth. (288.) 'Αλλ' ἀπὸ τῆς ἀρχῆς διὰ πάντων ἄχρι τῆς τελευτῆς διεξῆλθον. Idem (1394.) "Εστι γὰρ, ἔστιν ἁπάσης ἀρετῆς ἀρχὴ μὲν σύνεσις, πέρας δὲ ἀνδρία: (29.) Πρὶν δὲ τὴν ἀρχὴν ὀρθῶς ὑποθέσθαι, μάταιον ἡγοῦμαι περὶ τῆς τελευτῆς ὁντινοῦν ποιεῖσθαι λόγον. Frequens item est ἀρχὴν ποιήσασθαι, ut et Lat. Initium facere, pro Incipere. Isocr. Panath. Ποιήσασθαι πόῤῥωθεν τὴν ἀρχήν: Hel. Encom. (2, 338.) Τὴν μὲν οὖν ἀρχὴν τοῦ λόγου ποιήσομαι τὴν ἀρχὴν τοῦ γένους αὐτῆς. Sed et ἀρχὴν λαμβάνειν, ut Lat. Initium sumere, ap. Plat. de LL. A quo et ἀρχὴν ἄρξασθαι dicitur in Tim. Θείαν ἀρχὴν ἤρξατο ἀπαύστου καὶ ἔμφρονος βίου. Quæ Cic. interpr. Divinæ, sempiternæ sapientisque vitæ induxit exordium. Et ibid. "Η γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς τινὸς ἀρξάμενος, pro An ortus sit ab aliquo temporis principatu, Eod. interpr. Sed et ἀρχὴν ibid. ab illo redditum Causam, vide in meo Cic. Lex. simulque et alios ll., in quibus h. v. interpr. ‖ 'Αρχὴ exp. etiam Fundamentum, ut ἀρχὴν βάλλεσθαι, Plato in Epist. Fundamenta jacere. Et Demosth. (21.) Τῶν πράξεων τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ὑποθέσεις, ubi ἀρχὰς quidam Fundamenta interpr. Sic autem ἀρχὴν ὑποθέσθαι paulo ante ex eo attuli. ‖ Herodian. 2, (9, 7.) 'Αρχὴν τῆς ἀγορᾶς, Ingressum fori, ut Polit. interpr. At de ἀρχὴ posito ab Aristot. pro τὸ οὗ ἕνεκα, lege Bud. Comm. 130. Item de his loquendi generibus τὸ ἐν ἀρχῇ αἱρεῖσθαι, et τὸ ἐξ ἀρχῆς αἱρεῖσθαι, vide pp. 142. 143. ‖ Jungitur gen. ἀρχῆς cum præp. ἀπὸ et ἐξ: et dicitur ἀπ' ἀρχῆς, quod et conjunctim scriptum invenitur ἀπαρχῆς, vel ἐξ ἀρχῆς, pro Ab initio vel A principio. A Rhetoribus vocatur locus ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, qui a Donato dicitur A summo ad imum: in quo persequimur ordinem criminum, et signa non simul omnia, sed carptim singula, ut inquit Sulp. Victor. Vide exempla ap. Donat. in Andr. Consule et Hermog. Appellatur hic locus et τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους. In quibusdam ll. N. T., non alibi, quod sciam, ἀπ' ἀρχῆς ponitur non simpl. pro A principio, sed pro A principio mundi, et quod alibi dicitur ἀπ' ἀρχῆς κόσμου, et ἀπ' ἀρχῆς κτίσεως, ut Jo. 8, (5.) 'Εκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς. Ad h. enim l. et alios hujusmodi respexisse puto eos, qui ἀπ' ἀρχῆς dixerunt signif. etiam Ab ævo, vel Ab ævo condito. At ἐξ ἀρχῆς usitatius est itidem pro Ab initio, accipiendo simpl., inveniturque et ipsum conjunctim scriptum. Demosth. autem non solum ἐξ ἀρχῆς dicit pro Ab initio, sed et τὸ ἐξ ἀρχῆς pro eod. ut, de Cor., Τὸ γὰρ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ὀρθὴν καὶ δικαίαν τὴν ὁδὸν τῆς πολιτείας εἰλόμην. Aliquando ὁ ἐξ ἀρχῆς vertitur Primus: ut ἡ ἐξ ἀρχῆς τάξις, Primus s. Primæ originis ordo; v. simpl. Originis ordo. Alicubi ὁ ἐξ ἀρχῆς redditur etiam Pristinus. Sed ponitur ἐξ ἀρχῆς sine articulo, pro Denuo, Ab integro, quod ἐξ ὑπαρχῆς dici etiam solet. Demosth. 'Εξ ἀρχῆς με συκοφαντεῖ. Interdum vero jungitur cum πάλιν vel αὖθις, ἐκ τοῦ παραλλήλου: ut ἐξ ἀρχῆς πάλιν, Aristoph. Dicitur et ἐν ἀρχῇ, pro Initio. Herodian. 8, (1, 10.) 'Ο δὲ στρατὸς ἤχθετο ἐν ἀρχῇ λιμοῦ πειρώμενος. Idem 5, (4, 23.) Δέον ἐν ἀρχῇ τοῦτο ποιῆσαι, quod Polit. interpr. Quod statim a principio facere oportuerat, etc. 'Αρχὴν quoque adv. positum, ut τέλος pro Denique, Postremo, signif. Principio, Ante omnia. Quidam vero interpr. etiam Primo, In primis, ap. Plat. Axioch. 'Αρχὴν γὰρ, ὦ 'Αξίοχε, συνυποθέμενος ἄλλως γέ πως μίαν αἴσθησιν κατὰ τὸ ἀνεπιστήμον, Principio enim, nisi una supponeres etc. 'Αρχὴν, inquit Bud. ap. Lucian., Principio, Primum, h. e. Jamprimum. Et τὴν ἀρχὴν ead. signif. ut Nonnus pro eo, quod legitur ap. Jo. 8, 25. Τὴν ἀρχὴν ὅ,τι καὶ λέγω ὑμῖν, dixit ἐξ ἀρχῆς, i. e. Ab initio. Alias tamen varias h. l. Jo. expp. habes in Annot. Bezæ. Ponitur certe τὴν ἀρχὴν et in alia quadam signif., quam a paucis intellectam puto, quod ostendunt variorum interpr. lapsus, a nemine vero Lat. expressam invenio, ac non facile quidem certe exprimi posse existimo. Ejus autem exempla sunt. Xen. K. Π. 1, (2, 3.) Οἱ δὲ Περσικοὶ νόμοι προλαβόντες ἐπιμέλονται, ὅπως τὴν ἀρχὴν μὴ τοιοῦτοι ἔσονται οἱ πολῖται, ὥστε πονηροῦ τινὸς ἔργου ἢ αἰσχροῦ ἐφίεσθαι, pro eo, quod est, ut præcedentia ostendere videntur, Dant operam, ut ne ullo quidem modo tales sint. Vel, Ut prorsus etiam non sint tales; jungendo Prorsus vel Omnino non cum Tales, sed cum Sint. Sic ibid. (1, 6, 13.) Τοῦ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ κάμνειν τὸ στράτευμα, τούτου σοι δεῖ μέλειν. Tibi danda est opera ut prorsus non ægrotet: vel, Ut plane non ægrotet: vel Danda tibi est opera ut ne ægrotet quidem. Quæ tamen interpr. mihi ipsi non satisfaciunt; et memini me alias afferre olim, quæ magis satisfacerent, sed quæ hoc tempore non succurrunt. Interpres certe utroque in loco τὴν ἀρχὴν vertit Initio. Apud Thuc. Οὐδὲ πειρῶνται ἀρχὴν exp. Ne tantulum quidem conantur. Idem, 6. Λέγοντες οὐδὲ ἐπαγγεῖλαι τὴν ἀρχήν.

'Αρχαὶ, Initia, Cic. interpr. ut, cum hæc Stoicorum verba, 'Αρχαὶ τῶν καθηκόντων, τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν, interpr. Officia proficiscuntur ab initiis naturæ. Utitur et Aristot. et alii hoc plur. Quo differant ἀρχαὶ et στοιχεῖα vide ap. Suid. Junctus autem et hic plur. cum præp. adverbialiter ponitur. Dicitur enim κατ' ἀρχὰς vel τὸ κατ' ἀρχὰς, pro Initio, vel Ab initio. Demosth. in Philipp. "Οτε μὲν δὴ μέγας ἐκ μικροῦ καὶ ταπεινοῦ τὸ κατ' ἀρχὰς ὁ Φίλιππος ηὔξηται. Scribitur etiam καταρχὰς conjunctim et τοκαταρχάς. Sed et τὰς ἀρχὰς adv. ponitur sine κατά: ut Polyb. 16. Τὰς μὲν ἀρχὰς ἀγωνίζεσθαι γενναίως, τέλος δὲ κ. τ. λ. ‖ 'Αρχαὶ τῶν δεσμῶν a quibusdam exp. Summæ ansæ vinculorum, in h. l. Lucian. Οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει ταῖς σειραῖς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς. At Bud. vertit Extrema catenularum. ‖ 'Αρχαὶ, Primitiæ, VV. LL. Hes. autem ἀρχὰς exp. ὑποθέσεις et βαθμίδας.

'Αρχὴ, Principatus, (ut ἀρχὴ in altera signif. Principium,) Imperium, Dominatus, Ditio. Item, Magistratus; ut in Proverbiali dicto Biantis, quod Aristot. refert in Ethicis, 'Αρχὴ ἄνδρα δείκνυσι. Thuc. 1. Μὴ χρῆσθαι τοῖς λιμέσι, τοῖς ἐν τῇ 'Αθηναίων ἀρχῇ, Qui in ditione Atheniensium erant. Idem, 2. Τῆς ἀρχῆς ἀπολυθῆναι βουλόμενοι, Dominatu liberari cupientes. Idem, 1. 'Επὶ τῆς ἐκείνου ἀρχῆς, ἧς κατ' ἐνιαυτὸν 'Αθηναίοις ἦρξε, In illius magistratu. Plur. etiam dixit ἀρχὰς, 2. Καὶ καταλύσας τῶν ἄλλων πόλεων τά τε βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχὰς, Conciliabula et magistratus. Pro Imperio s. Dominatu, cum gen., ut ἀρχὴ ναυτῶν, Imperium in nautas, Plato de Rep. Sic ἐν ἀρχῇ στρατοῦ γενόμενος exp. Qui militibus præfuit. Et ἐν ἀρχῇ γενόμενος, sine gen. Summam potestatem adeptus. ‖ 'Αρχαὶ in VV. LL. pro Principe parte s. sede, ex Alex. Aphr. citatur, 'Εν ταῖς ἀρχαῖς ἵδρυται τὸ θερμὸν, ἐν καρδίᾳ καὶ ἥπατι.

A ['Αρχὴ, Gl. Origo, Magistratus, Ora, Exordium, Auspicium, Principatus, Initium, Principium, Ortus, Magisterium, Potestas, Imperium, Præsidatus. 'Αρχὴ, τὸ προοίμιον· Exordium. 'Αρχαί· Crepundia, Lites, Stilites. 'Αρχῇ· Initio. Τὴν ἀρχήν· Jam tum. Αἱ ἀρχὴν λαβοῦσαι ἐν δικαστηρίῳ δίκαι ἐξ ἀντικαθεστώτων· Lites contestatæ. 'Αρχὴ βιβλίου ἢ ἄλλου του· Exordium, Inceptio. 'Αρχὴ γένους· Primordium. 'Αρχὴ ἔργου· Inchoatio, Inceptio, Initium, Exordium. 'Αρχὴ λῃστείας· Ducatus latronum. 'Αρχὴ ξίφους· Mucro. 'Αρχὴ πόλεως· Principatus. 'Αρχὴ χιλιάρχων· Tribunatus. 'Απ' ἀρχῆς· A primo. * 'Εξαπαρχῆς· Deintegro. 'Εν ἀρχῇ· Initio, Principio. 'Εξ ἀρχῆς· A principio. Παρὰ τὰς ἀρχάς· In primis. Vide Schneider. Lex. " 'Αρχὴν, Primo, Niceph. H. E. 2, 38." Routh. Mss. " Omnino, Xen. K. A. 7, 7, 17. Χαλεπώτερον ἐκ πλουσίου πένητα γενέσθαι, ἢ ἀρχὴν μὴ πλουτῆσαι. 'Αρχὴ, Magistratus, i. e. Qui magistratum gerit, Demosth. 1145. Reisk. 'Οφείλοντας τὰ σκεύη τῇ πόλει ἡ ἀρχὴ, παραλαβοῦσα παρὰ τῆς προτέρας ἀρχῆς, ἡμῖν παρέδωκε: in Steph. 1. p. 294. Hervag. 2. Οὐδὲν ἄλλο B εἶχον ποιῆσαι, πλὴν ὑπολαμβάνειν τὴν ἀρχὴν ἠδικηκέναι με. In Ed. Reisk. 1119. substitutum est τὴν 'Αρχίππην." Seager. Mss.]

[" 'Αρχὴ, Fischer. Ind. Palæph. Lennep. ad Phalar. 151. 296. ad Herod. 468. Musgr. Andr. 1098. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Ruhnk. ad Tim. 4. Clark. ad Il. Γ. 100. Valck. ad Ammon. 71. ad Charit. 417. Wakef. Alc. 698. Jacobs. Anth. 6, 311. Heyn. Hom. 4, 469. Conf. cum ἀκμὴ, ad Dionys. H. 3, 1846.; cum ἀρετὴ, ad Diod. S. 2, 182. 616.; cum ὑπεροχὴ, ad 2, 463. Propositio evidens ap. philosophos, Ernest. ad Cic. 4, 1. p. 471. Extremitas, ad Timæi Lex. 241. Valck. Hipp. p. 245. 762.; ad Herod. 308. Wyttenb. Select. 328. Wessel. Diod. S. 1, 42. Jacobs. Anth. 11, 50. ad Diod. S. 2, 201. 'Α. et ἡγεμονία quomodo differant, ad Herod. 620. 'Α. κακῶν, ἀγαθῶν, ad 426. 'Η ἀ. τῆς τυραννίδος, Phalar. 234. cf. 236. 'Α. ἄκρα, Wakef. Trach. 1256. 'Εξ ἀρχῆς, Toup. C Append. in Theocr. 6. Abresch. Lect. Aristæn. 249.; Æsch. 2, 41. Lennep. ad Phalar. 84. Diod. S. 1, 461. 472. 2, 256. Jacobs. Animadv. 202. 252. Lucian. 2, 53. Dionys. H. 3, 1358. 1361. 1368. 1382. Αὖθις ἐξ ἀρχῆς, Plut. Mor. 1, 489. Diod. S. 1, 34. Οἱ, τὰ ἐξ ἀ., ad Lucian. 1, 179. Amst. 'Εκ νέας αὖθις ἀ., Plut. Mor. 4, 892. Τὸ ἀπ' ἀ., Demosth. 1, 668, 24. 'Αρχὴν, Omnino, Plut. Mor. 1, 453. Olim, Wessel. Herod. 44. Lennep. ad Phalar. 83. Τὴν ἀρχὴν, Fac. ad Paus. 1, 236. 2, 484. Muncker. ad Anton. Lib. 176. Verb. Zeun. ad Xen. K. Π. 114. ad Xen. Eph. 164. ad Lucian. 1, 267. 390. 391. 2, 73. 169. 354. Wessel. Herod. 115. 452. 679. Omnino Lennep. ad Phalar. 82. 99. 137. 233. 251. Wakef. S. C. 2, 22. Brunck. Phil. 1239. Wakef. ibid. Jacobs. Animadv. 54. 295.; (an ἀρχὴν ap. Wakef. S. C. 4, 90.?) Anth. 8, 225. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 224. Kuster. Aristoph. 15. Heindorf. ad Plat. Gorg. 105. Gersdorf. Beastr. 1, 495. 'Ες ἀρχὴν, Lennep. ad Phalar. 84. Fac. Paus. 1, 441. 'Αρχαὶ, ad Charit. 454. Archontes, Diod. S. 1, 672. 'Εν ἀρχαῖς, 2, 586. Dionys. H. 2, 661. 717. 1177. 1180. Vita Æschyli p. D 2. med. Tauchnitz. Polyb. 1, 207. Τὰς μὲν ἀρχὰς, 1, 301. 2, 12. Κατ' ἀρχὰς, Memno 82. Orell. 90. ad Phalar. 251. Diod. S. 2, 616. Dionys. H. 2, 1077. Schneider. ad Aristot. H. A. 415." Schæf. Mss. " 'Αρχὴ, Funis, Diod. S. 3. Act. Apost. 10, 11. 'Αρχὰς, Ab initio, Polyb. 1, 433." Wakef. Mss.]

" 'Εξαρχῆς, pro ἐξ ἀρχῆς, Ab initio, A principio. " Demosth. Αὖθις ἐξαρχῆς λέγε. Item ἡ ἐξαρχῆς τάξις, " Primus ordo." [Gl. 'Εξαρχῆς· Denuo. " Zeun. ad Xen. K. Π. 62. Thom. M. 315. Luzac. Exerc. 171. Aristoph. Π. 866. 1113.; T. H. ad p. 295. ad Diod. S. 2, 106. 287. 584. ad Lucian. 2, 265. Τὸ ἐξαρχῆς, Paus. 83. 385. 'Εκ τοῦ ἐξαρχῆς, Toup. Opusc. 1, 169.; Emend. 1, 255. Τὰ ἐξ., Demosth. 1247, 5. Αὖθις ἐξ., Paus. 383. Πάλιν ἐξ ἀρχῆς, Aristoph. El. 996. 1327." Schæf. Mss.]

" Καταρχῆς, affertur pro Ab initio, quod et ἀπ' " ἀρχῆς, et ἐξ ἀρχῆς."

" Καταρχὰς, s. Κατ' ἀρχὰς, Ab initio. Plut. Solone. " Sic αὐτίκα καταρχὰς, Jam inde ab initio, Herod. " Dicitur vero et τὸ καταρχὰς, quo inter alios usus " est Demosth." [Gl. Καταρχάς· Initio. " Thom. M. 427. Musgr. Herc. F. 123. Cum gen., Schol. ad Aristoph. Π. 469." Schæf. Mss.]

" 'Εξυπαρχῆς, Denuo, A principio, Iterum. Lucian. " 'Αναλαβὼν ἐξυπαρχῆς βόα." [" Aristot. de Anim. 2. init." Routh. Mss. " Ab initio, Hesych." Wakef. Mss.]

'Αρχῆθεν, Ab initio, ἐξ ἀρχῆς. Utitur Herod. 3, (80.) Φθόνος δὲ ἀρχῆθεν ἐνεμφύεται ἀνθρώπῳ. Utitur et Philo, Καὶ ἡ τῶν κατασκευασάντων ἀρχῆθεν μεγαλόνοια. [" Orig. c. Cels. 2, 75." Routh. Mss. Glossæ: 'Αρχῆθεν· Denuo. Herod. 3, 25. Plut. Cat. Min. c. 28.; Amat. 759. Athen. 504. " Valck. Diatr. 153.; ad Herod. 668. Toup. Opusc. 1, 364. Ammon. 73. 77. Phrynich. Ecl. 34. Wakef. S. C. 5, 15. Brunck. Soph. 3, 399." Schæf. Mss.]

'Αρχογλυπτάδης, ὁ, Magistratus ambiens, quasi τὰς ἀρχὰς γλύφων, Etym. Eust. [159, 45. A Schneidero non agnoscitur. " Lobeck. Aj. p. 367." Schæf. Mss.]

'Αρχοειδὴς, ὁ, ἡ, q. d. Principii formam habens. Bud. ἀρχοειδὲς interpr. Primigenium, Primarium, ubi scribit Aristot. Οὐδέν ἐστιν ἀρχοειδέστερον τῶν ἀξιωμάτων. Affert ex Eod. de Part. Anim. 3. hæc de jecore dicta, Κεῖται γὰρ οὐδαμῶς πρὸς ἀρχοειδῆ θέσιν. [Gl. 'Αρχοειδής· Primogenius.]

'Αρχολάβος, (ὁ,) q. d. Magistratus susceptor. In VV. LL. exp. Quadruplator. Habetur ap. Hes. v. 'Αρχώνης. [A Schneidero non agnoscitur.]

'Αρχολίπαρος, (ὁ, ἡ,) Magistratus ambiens, quasi λιπαρῶν ἵνα ἀρχῆς τύχῃ, vel ὁ ἐκ τῆς ἀρχῆς λιπαινόμενος, Etym. Eust. (159, 45.) Potest et ab ἄρχω esse. [A Schneidero non agnoscitur.]

[* 'Αρχομηνία, ἡ, i. q. νουμηνία. Chandler. Inscr. Att. 54. Buttmann in Idelers Hist. Unters. S. 396.]

[* " 'Αρχοποιὸς, (ὁ, ἡ,) Dionys. Areop. p. 36." Kall. Mss.]

[* " 'Αρχῳδὸς, (ὁ, ἡ,) Gretser. ad Codin. 2, 2, 4." Kall. Mss.]

'Αρχώνης, ὁ, Magistratuum emtor. Aliter tamen Etym. Rursus aliter Hes. Utrumque vide. [Andocides 65. 'Αργύριος γὰρ οὑτοσὶ, ὁ καλὸς κἀγαθὸς ἄρχων, εἰς ἐγένετο τῆς πεντηκοστῆς τρίτον ἔτος. " Ex ἄρχων εἰς efficio unum vocab. ἀρχώνης, Princeps collegii ejus, quod vectigal quinquagesimæ redemit." Reisk. " Valck. Diatr. 293." Schæf. Mss.]

[* " 'Αρχωνίδας, * "Αρχωνδας, Valck. ad Adon. 267.; Phœn. p. 764." Schæf. Mss.]

'Αρχαιρεσία, ἡ, et plur. 'Αρχαιρεσίαι, item 'Αρχαιρέσια, τὰ, Comitia. Ita enim Charisius interpr. ἀρχαιρεσίας. Q. d. Electio s. Electiones magistratuum. Aristot. Pol. 3. 'Επί τε τὰς ἀρχαιρεσίας καὶ τὰς εὐθύνας τῶν ἀρχόντων. Plut. autem ἀρχαιρέσια dixit neutro ut testatur Bud. Comm. 142. 'Αρχαιρεσία autem vel potius ἀρχαιρεσίη Ion. affertur ex Herod. [Gl. 'Αρχιαιρέσια· Comitia, Comitiæ. 'Αρχιαιρεσίοις· Comitiis. 'Αρχιαιρεσίων ἑορταί· Calata. 'Αρχιαιρέσια, δὶς τοῦ ἔτους γινόμενα· Calata comitia. 'Αρχαιρέσια· Comitia. 'Αρχαιρεσίαι· Comitatus, Comitia. Herod. 6, 58. " 'Αρχαιρέσιον, ad Dionys. H. 3, 1709. 1858. 'Αρχαιρέσια, ad Mœr. 10. Schweigh. ad Appian. 3, 481. Plut. 2, 227. Cor. 'Αρχαιρεσία, ad Diod. S. 1, 459. ad Dionys. H. 2, 1091. 1246." Schæf. Mss.]

[* 'Αρχαιρεσιακὸς, ἡ, ὸν, Gl. Comitialis.]

'Αρχαιρεσιάζω, Comitiis intersum, Ad comitia eo. Item, Creo et designo in comitiis magistratum, Bud. ibid. e Plut. 'Αρχαιρεσιάζω exp. etiam Magistratum ambio, Prehenso, Livio: Sum magistratuum candidatus. Plut. Othone, 'Αρχαιρεσιάζοντες ὑπὲρ Ὄθωνος, Pro Othone ambientes. [" Plut. Crasso 1003. HSt. cum infin., Καὶ δὴ ἀρχαιρεσιάζοντες ἦσαν οὐκ ὀλίγοι τὴν νίκην ἐκείνῳ τοῦ πολέμου προσήκειν." Seager. Mss. " Magistratum ambio, Polyb. 26, 10. Athen. 5, 193." Schweigh. Mss. " Toup. Ind. Longin. v. Καταρχ. Lex. Herod. 176." Schæf. Mss.]

[* " Καταρχαιρεσιάζω, Longin. 44. Ἆρα δὴ ἐν τῇ τοσαύτῃ λοιμικῇ τοῦ βίου διαφθορᾷ δοκοῦμεν ἔτι ἐλεύθερόν τινα κριτὴν τῶν μεγάλων, ἢ διηκόντων πρὸς τὸν αἰῶνα, κἀδέκαστον ἀπολελεῖφθαι, καὶ μὴ καταρχαιρε-

σιάζεσθαι πρὸς τῆς τοῦ πλεονεκτεῖν ἐπιθυμίας; 'Verbum exquisitissimum, et non nisi Longino nostro usurpatum. *'Αρχαιρεσιάζειν*, Comitia habere ad creandos magistratus, To hold court. Est et *ἀρχαιρεσιάζειν*, Ambire, Plebem demulcere, quod candidati solent. Hinc *καταρχαιρεσιάζειν*, Ambiendo vincere, s. Malis artibus finem propositum assequi. *Καταρχαιρεσιάζεσθαι*, Muneribus seduci, corrumpi, Got over. Atque hinc Longin. intelligendus. Sed de hoc consulendi VV. DD. ad Hes. Harpocr. J. Poll. Cf. etiam Suid. Etym.' Toup. Erravit: idem h. v. a Plut. usurpatum est, Graccho 1539. HSt. *Λεύκιος γὰρ 'Οστίλιος, ἀνὴρ ὀλιγαρχικὸς, καὶ δυνατὸς ἐν τῇ βουλῇ, πρότερον μὲν ἐξέπεσεν, ὑπατείαν παραγγέλλων, τοῦ Γαΐου τὸν Φάννιον προαγαγόντος, ἐκεῖνον δὲ καταρχαιρεσιάσαντος.* Vide Classical Journal T. 2. p. 822." Seager. Mss. "T. 7. p. 240." Boissonad. Mss. "Ad Hesych. 1, 562." Dahler. Mss.]

Συναρχαιρεσιάζω, In petitione adjuvo, Candidato faveo et adsum, Bud. ["Plut. Pomp. 1144. HSt.: 1173.: Cicerone 1589." Seager. Mss. "Wyttenb. Select. 326." Schæf. Mss.]

[* "*'Αρχεάναξ*, Jacobs. Anth. 8, 154." Schæf. Mss.]

[* "*'Αρχεβούλειον μέτρον*, Hephæstio 27. 92." Kall. Mss. "*'Αρχεβούλειος*, Callim. 1, 500." Schæf. Mss.]

[* "*'Αρχεδίκης, ου, ὁ*, Jure æquo imperans, *ὁ κατὰ δίκην ἄρχων*, qui et *ὁ* * *δικαίαρχος* dicitur. *'Αρχ. τοκέων*, Π. 4, 196. Justorum et recte imperantium parentum. Οἱ *ἀρχεδίκαι* sunt Justi et legitimi et humani principes." Damm. Lex. Pind.]

[* "*'Αρχέλοχος*, Heyn. Hom. 6, 292. 369. 610. 656." Schæf. Mss.]

[* "*'Αρχέμαχος*, Heyn. Hom. 6, 369." Schæf. Mss.]

[* "*'Αρχέπολις, ὁ, ἡ*, Princeps civitatis. *'Αρχ. θήσεις νιν*, Constitues eam reginam civitatis, Π. 9, 92. Nympham Cyrenen." Damm. Lex. Pind. "Fischer. Descr. Lect. 795—96." Schæf. Mss.]

'Αρχέτυπον, τὸ, Exemplar primigenium, vel Forma primigenia, Bud. interpr. Latini quoque Archetypum dicunt, Gr. v. retinentes. Exp. et Forma princeps. Aristot. de Mundo, *Τὸ ἀρχέτυπον τοῦ χρόνου καὶ παράδειγμα.* Existimo autem *ἀρχέτυπον* dici quasi *ἀρχὴν τοῦ τύπου*, ut Principium typi appelletur typus initio factus et omnium primus, idemque hic post *'Αρχὴ*, non post *"Αρχω* posui. Fateor tamen posse etiam signif. *τοῦ ἄρχειν* hoc comp., sicut et similibus, inclusam videri, eod. sensu. Non male autem *ἀρχέτυπον* verti Primam formam, ostendit synon. *πρωτότυπον*. Ceterum hujus vocis primum et proprium usum esse arbitror in imaginibus; ut Lucian. (1, 841.) *Τῆς εἰκόνος ταύτης ἀντίγραφός ἐστι νῦν 'Αθήνησι πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ μετενηνεγμένη· τὸ ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ κ. τ. λ.* Dicitur et *ἀρχέτυπος γραφὴ*, ut ap. Phil. de V. M. 3. *Πρὸς ἃς ἔδει, καθάπερ ἀπ' ἀρχετύπου γραφῆς καὶ νοητῶν παραδειγμάτων αἰσθητὰ μιμήματα ἀπεικονισθῆναι.* Per metaph. autem tam *ἀρχέτυπον* subst. quam *ἀρχέτυπος* adj. de aliis etiam rebus dicitur. Ετ *'Αρχετυπία, (ἡ,)* Exemplar, Idea, ut interpr. Bud. in h. l. Dionys. Areop. de Cæl. Hier. *Καὶ δυνατόν ἐστιν δι' αὐτῶν ἀνάγεσθαι πρὸς τὰς ἀΰλους ἀρχετυπίας.* [Gl. *'Αρχέτυπον·* Principale. Onesicritus ap. Diog. L. 6, 84. Dionys. H. Dinarcho, Lucil. Atil. Fortunat. 2686. "Wyttenb. Ep. Cr. 32. Valck. ad Chrys. 54. T. H. ad Lucian. 1, 209. *'Αρχέτυπος*, ad Dionys. H. 1, 175." Schæf. Mss.]

"*'Αρχέχορος, (ὁ, ἡ,)* Qui præest choro, Choragus, "s. Qui choros inchoat. Epigr. [adesp. 720. Eur. Tro. 151. *Ποδὸς ἀρχεχόρου πληγαῖς Φρυγίαις Εὐκόμποις ἐξῆρχον θεούς.* "Ad Charit. 291. Musgr. Troad. 147. Jacobs. Anth. 12, 299." Schæf. Mss.]

[* "*'Αρχεχόριος*, Gruter. Inscr. p. 328." Kall. Mss.]

[* "*'Αμφοδάρχης, (ὁ,)* Viarum urbis præfectus. Philo in Poliorcetico (Math. Vett. 93.)" Suicer. Mss. Glossæ: *'Αμφοδάρχης·* Victor, (sic,) Magister pagi.]

"Αναρχος, ὁ, ἡ, Principio carens, quod de Deo solo dicitur. Exp. etiam Æternus, e consequente. Greg. *'Ο δὲ Υἱὸς, ἐὰν μὲν ὡς αἴτιον τὸν Πατέρα λαμβάνῃς, οὐκ ἄναρχος· ἀρχὴ γὰρ Υἱοῦ ὁ Πατὴρ, ὡς αἴτιος· ἐὰν δὲ τὴν ἀπὸ χρόνου νοῇς ἀρχὴν, καὶ ἄναρχος.* Ετ *Συνάναρχος, (ὁ, ἡ,)* Una cum alio carens principio, ut Christus dicitur *τῷ Πατρὶ συνάναρχος*, Patri coæternus. ‖ *"Αναρχος*, Principe s. Duce vel Dominatore carens, Qui nullius dominatui subest. Il. B. (703. 726.) *Οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν.* Plato de LL. 12. *Μηδέποτε ἄναρχον μηδένα εἶναι.* Ετ *'Αναρχία, (ἡ,)* Status eorum, qui principe s. dominatore carent, q. d. Principis aut dominatoris carentia. Philo de V. M. 3. *"Ωσπερ ἀναρχίας γενομένης, ἄφετοι πρὸς ἀσέβειαν ὥρμησαν*, Quasi tum imperium nullum esset. *'Αναρχία*, inquit Bud., dicitur de republ. cum carent magistratibus. Xen. E. 8. de statu Atheniensium dixit sub xxx Tyrannis. ‖ *'Αναρχία*, Contumacia adv. eos, qui nobis præesse debent, Detrectatio imperii. Item, Soluta licentia, Licentia qua unusquisque pro libidine omnia agit. Sumitur autem e consequente hæc signif.; licentia enim est ubi vel nullus est, qui imperet, vel imperium detrectatur. *'Αναρχία δούλων καὶ παίδων*, Bud. ex Aristot. Pol. pro Licentia. Sic exp. et ap. Plat. de LL. 12. *Τὴν δ' ἀναρχίαν ἐξαιρετέον ἐκ παντὸς τοῦ βίου κ. τ. λ.* ubi tamen videndum, num et in altera signif. sumi possit. Philo de V. M. 1. *"Οταν εἰς ἀναρχίαν ἐκδιαιτῶνται*, cum imperium detrectantes insolescunt.

[*"Αναρχος*, Gl. *"Αναρχα·* Improcerata. *'Αναρχία*, Xen. E. 2, 3, 1. n. Æsch. S. c. T. 1038. *"Εχουσ' ἄπιστον τήνδ' ἀναρχίαν πόλει.* * "*'Ανάρχως*, Nicet. Paphl. Or. in Jacob. 377. Andr. Cr. in Dormit. Mar. 2, 136. Clem. Alex. 703. Amphil. 136. Method. 313. Cyrill. Hær. p. 94. ad Sibyll. Orac. p. 97. Ed. Amstel. Pisides de M. O. 1657." Kall. Mss. "Vita S. Sylvestri 296. Combef." Boissonad. Mss. "Orig. Philoc. 24. p. 86. *Οὐκ ἔστιν ἀνάρχως κακὰ, οὐδὲ ἀγέννητα τὰ κακά.* Chrys. in Jo. Hom. 4. T. 2. p. 574. *Τὴν γὰρ ζωὴν ἀεί τε εἶναι, καὶ ἀνάρχως εἶναι, καὶ * ἀτελευτήτως, πάντες ἂν ὁμολογήσαιεν.*" Seager. Mss. "*"Αναρχος*, Ammon. 18. Jacobs. Anth. 11, 188. Eum. 699. Stanl. 529." Schæf. Mss.]

["*Συνάναρχος*, Psell. in Cantic. Cant. ad c. 3, 4." Boissonad. Mss. "Chrys. Hom. 824. T. 5. p. 816. *'Εγώ εἰμι ὁ συνάναρχος τοῦ πατρὸς λόγος, τῆς ἀκτίστης ἀρχῆς ὁ κλάδος.*" Seager. Mss.]

[* *"Απαρχος, ὁ, ἡ*, Præfectus, Dux, falsa lectio pro *ἔπαρχος* vel *ὕπαρχος*, Æsch. Pers. 325.]

[* "*'Αρίσταρχος, (ὁ, ἡ,)* Const. Manass. Chron., sed cum variante *λῄσταρχος*." Boissonad. Mss. "Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 24. Valck. Phœn. p. 550.; ad Herod. 462. * *'Αριστάρχειος*, Wassenb. ad Hom. 60. Wolf. Proleg. 237. 257. 270. Herodic. Epigr." Schæf. Mss.]

[* "*'Αστεράρχης, (ὁ,* Princeps siderum.) Nicet. Eugen. 1, 1. (*Νῦν τοῦ φεραυγοῦς ἀστεράρχου φωσφόρου*:) 4, 300. (*'Ο λυπηρὸς αὐτὸς ἀστεράρχης φωσφόρος.*)" Boissonad. Mss.]

[* *'Αστράρχη, ἡ*, Orph. H. 8, 10. *'Αστράρχη, * τανύπεπλ', * ἑλικοδρόμε, πάνσοφε κούρη.*]

[* "*'Αστροάρχην*, Luna Phœnicibus dicta, quam Afri Uraniam vocant. Herodian. Bassiano. 5. *παρὰ τὴν τῶν ἄστρων ἀρχὴν*, A præfectura s. imperio, quod in astra obtineat. Jun. ad Gen. 1. Num Pœni nomen Græcum imponerent? Sed Græcis mos vocabula peregrina ad linguæ suæ etymologiam detorquere. Orph. de Luna, *'Αστράρχη, * τανύπεπλ', * ἑλικοδρόμε, πάνσοφε κούρη.* *'Αστάρτη* utrobique intelligitur. Astoreth ut Hebræi, *'Αστάρτη* ut Græci, vetustissimum celeberrimumque Sidoniorum, Tyriorum, itaque etiam Phœnicum numen. 2 Reg. 23, 13. Aug. Quæst. Judic. 16. Juno sine dubitatione a Punicis Astarte vocatur: Juno Pœnorum numen, Æn. 1. Juno Lucina, Ter. Andr. Eadem quæ Luna, Cic. Nat. Deor. 2. Fuller. Miscell. 1, 13." Gataker. Mss.]

[* "*Αὐσονάρχης, (ὁ,)* Const. Manass. Chron. p. 66. 84. 113. Jo. Diaconus in Bandini Anecd. v. 194." Boissonad. Mss. Phile de Anim. Propr. p. 6. 66.]

[* "*Αὔταρχος, (ὁ, ἡ,* Qui summæ rerum præest, Qui summam rerum potestatem obtinet.) Const. Manass. Chron. p. 110. var. lect." Boissonad. Mss. Dio Cass. 986.]

[* "*Αὐταρχὴ, (ἡ,)* Simpl. ad Epict. p. 9. T. H. ad Luc. Timone 54." Kall. Mss.]

[* *Αὐτάρχης, ὁ*, i. q. *αὐτοκράτωρ*.]

[* “ Αὐταρχέω, (Ipse summæ rerum præsum.) Const. Manass. Chron. p. 120.” Boissonad. Mss. Dio Cass. 381. 661. et persæpe. “ Xiphil. 229. RSt.” Schæf. Mss.]

[* Αὐταρχία, ἡ, Summa rerum potestas. Hesych. Miles. p. 48. Dio Cass. 419. 698. 742. 787. 939. 1179. 1190.]

[* “ Βαρβαραρχία, (ἡ,) Nicet. Eugen. 5, 330.” Boissonad. Mss.]

[* Βοήθαρχος, Præfectus auxiliorum. Polyb. 1, 79. Appian. 1, 391. 395.]

[* “ Γενουαρχία, (ἡ,) Georg. Cedren. p. 3.” Kall. Mss.]

[* “ Δαιμονιάρχης, (ὁ,) Falster. Amœn. Philol. 2, 9.” Kall. Mss.]

[* Δείπναρχος, ὁ, ἡ, UNDE * “ Δειπναρχέω, Theod. Prodr. in Lazer. 2. Misc. 566.” Boissonad. Mss.]

“ Δεκάρχης, SIVE Δέκαρχος, ου, ὁ, i. q. δεκαδάρχης “ s. δεκάδαρχος, Decurio, Decanus: interdum et De-“ cemvir. Priore utitur Herod. pro Decano s. Decu-“ rione. INDE Δεκαρχία, ἡ, Decemviratus, Decem-“ virum imperium s. dominatus. Apud Suid. Τὰς “ ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατασταθείσας ἐν ταῖς πόλεσι “ δεκαρχίας. Vide et Δεκαδαρχία.” [Gl: Δεκάρχης· Decurio. Δέκαρχος· Decanus. Δεκαρχία· Decurionatus. * Δεκαρχικός· Decurionalis. Δεκαρχική· Decemvirilis. “ Δεκάρχης, Herod. 7, 81. Δεκαρχία, Dionys. H. 1, 115. 654. 665. 676. Xen. E. 3, 4, 7. Δέκαρχος, Dionys. H. 1, 85. Xen. K. Π. 2. p. 113. 117.” Scott. App. ad Thes. “ Zeun. ad Xen. K. Π. 163. 165. 171. 353. ad Dionys. H. 1, 266. Δεκαρχία, 4, 2143. 2144. 2146. 2147. 2149. ad 2227. ad Corn. Nep. 170. Stav.” Schæf. Mss.]

“ Δεκαδάρχης, SIVE Δεκάδαρχος, ὁ, Decem militi-“ bus præfectus, Decurio. Xen. K. Π. 8. Ὡς γὰρ τὰ “ πολλὰ δεκάδαρχοι μὲν, δεκάδων ἐπιμέλονται· λοχα-“ γοὶ δὲ, δεκαδάρχων· χιλίαρχοι δὲ, λοχαγῶν· μυ-“ ρίαρχοι δὲ, χιλιάρχων. Et 4. Τοὺς δὲ δεκαδάρχους “ τῇ δεκάδι ἕκαστον παραγγέλλειν. UNDE Δεκαδαρ-“ χία, ἡ, Ejusmodi præfectura dicitur. Alioqui δεκα-“ δαρχία est etiam Decemviratus, h. e. Decemvirum “ collegium et potestas. Plut. Probl. Rom. Ὑπὸ τῆς “ δεκαδαρχίας ἀνθυπατικῆς, A decemviris, qui consu-“ lari potestate erant, s. Per tribunos consulari pote-“ state. Isocr. Panath. (§. 25.) Ὑπὲρ τοῦ μὴ περιπε-“ σεῖν, ὀλιγαρχίας γενομένης, τηλικούτοις κακοῖς τὸ μέ-“ γεθος, ἡλίκοις ἐπὶ τῶν δεκαδαρχιῶν, καὶ τῆς δυναστείας “ τῆς Λακεδαιμονίων. Sed ibi quidam Codd. habent “ δεκαρχιῶν. Non male; nam et ap. Dionys. H. “ passim legimus δεκαρχία pro Decemviratus: ut “ A. R. 10. Ἐδόκει τε ἄριστα τὸν ἐνιαυτὸν ἐκεῖνον ἡ Ῥω-“ μαίων πόλις ὑπὸ τῆς δεκαρχίας ἐπιτροπευθῆναι. Idem “ tamen et δεκαδάρχους vocat Decemviros, τοὺς δεκάρ-“ χους, ut sub finem ejusdem lib., Οἷς τὰ πραττόμενα “ ὑπὸ τῶν δεκαδάρχων ἀνιαρὰ ἦν. Item VERBUM Δε-“ καδαρχεῖν, Decurionem vel Decemvirum esse, Hes.” [Gl. Δεκαδάρχης, δεκάδαρχος· Decurio. Δεκαδαρχία· Decurionatus. “ Δεκαδάρχης, Joseph. B. J. 2, 20, 7. p. 208. 231. 357. Xen. K. Π. 2. p. 113. Δεκαδαρχία, Dionys. H. 1, 652. 689. 690. Diod. S. 14. p. 402. Δεκάδαρχος, Xen. K. Π. 2. p. 112. 116. 261. 559.” Scott. App. ad Thes. “ Joseph. Vita s. 24.” Boissonad. Mss. “ Demosth. Phil. 2. p. 71. Τί δ' οἱ Θετταλοί; ἆρ' οἴεσθ', ἔφην, ὅτ' αὐτῶν τοὺς τυράννους ἐξέβαλε, καὶ πάλιν Νίκαιαν καὶ Μαγνησίαν ἐδίδου, προσδοκᾷν τὴν καθεστῶσαν νῦν δεκαδαρχίαν ἔσεσθαι παρ' αὐτοῖς; ‘Decemviratum nunc ap. eos institutum. Philippum decuriones singulis civitatibus præfecisse intelligo, id quod et Lacedæmonii fecerunt.’ Wolf.” Seager. Mss. “ Δεκαδάρχης, Dionys. H. 4, 2152. Δεκαδαρχία, ad 1, 357. 4, 2144. 2146. 2149. 2227. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 236. ad Diod. S. 1, 578. 641. 649. ad Corn. Nep. 170. Stav. Valck. Oratt. 261. Δεκάδαρχος, Zeun. ad Xen. K. Π. 163. 165. 171. 353.” Schæf. Mss. “ Δεκαδαρχία, in re militari, Arrian. T. 93.” Wakef. Mss.]

[* Δεκαταρχία, ἡ, Gl. Decurionatus.]

[* Διαιτάρχης, ὁ, ἡ, Gl. Atriensis, Lib. de Off. Proconsulis.]

“ Δίαρχοι, Hesychio teste, sunt οἱ Ἑλλανοδίκαι.”

[* Διδύμαρχος, ὁ, Æger quidam ap. Hippocr. 409, 38.]

[* Δικαίαρχος, ὁ, ἡ, UNDE] “ Δικαιαρχία, ἡ, Hesychio “ ἀρχὴ δικαία, Justum imperium. Possit etiam Justo-“ rum imperium signif. Suidæ autem est ἡ δικαίως “ ἄρχουσα. AT Δικαιάρχεια, Nom. propr. urbis “ Italicæ, quæ et Puteoli. Unde Δικαιαρχειεὺς et “ Δικαιαρχείτης, Puteolanus. Steph. B.” [“ Δικαιάρχεια, Jacobs. Anth. 9, 49. 201. ad Paus. 371, 373.” Schæf. Mss. “ Δικαιαρχία, Philostr. V. A. 7, 10.” Kall. Mss.]

“ Δισσάρχας βασιλεῖς, vocat Soph. (Aj. 389.) Me-“ nelaum et Agamemnonem, quoniam illi duo reges “ erant et imperatores Gr. copiarum. Eandem ob “ rem et δικρατεῖς nominat.” [“ Δισσάρχης, Brunck. ad Æsch. Pers. 554.; Soph. 3, 514.” Schæf. Mss.]

[* “ Δυαρχία, (ἡ,) Athan. 1, 302.” Kall. Mss.]

[* Δυωδεκαδάρχης, ὁ, Qui duodecim viris præest.]

“ Δωδεκάδαρχος, (ὁ, ἡ,) ET Δωδεκαδάρχης, ου, ὁ, Qui “ duodecim viris præfectus est, Duodenarius præfe-“ ctus. Posteriore utitur Xen.; prius ap. Hes. legi-“ tur, exponiturque δωδεκάδος ἡγεμὼν, Dux duodecim “ virum.”

[* “ Εἰδεάρχης, Dionys. Areop. 176.” Kall. Mss.]

“ Εἰκαδάρχης, Viginti virorum præfectus. Hesychio “ εἰκαδάρχαι sunt προστάται τινὸς συστήματος.”

“ Ἑκατοντάρχης, ου, ὁ, SIVE Ἑκατόνταρχος, Cen-“ turio. Xen. Ἑκατατόνταρχοι τῶν ἱππέων.” [Gl. Ἑκατόνταρχος· Centenarius, Centurio. “ Ἑκατοντάρχης, Act. Apost. 10, 1. Dionys. H. 1, 84. Athen. p. 11. Ἑκατόνταρχος, Matth. 8, 8. Xen. K. Π. 358. * Ἑκατονταρχία, (ἡ,) Joseph. B. J. 376. Dionys. H. 1, 544.” Scott. App. ad Thes. * Ἑκατονταρχέω, Schneider. Lex. affert, sed ἀμαρτύρως.]

“ Ἑξάδαρχος, (ὁ, ἡ,) Sex virorum præfectus, Sex “ viris imperans.” [Lex. Xenoph.]

[* “ Ἑξακοσίαρχος, (ὁ, ἡ, Sexcenturio.) Polyæn. “ Strat. 1. Prooem.” Kall. Mss.]

[* “ Ἐξουσίαρχος, (ὁ, ἡ,) Andr. Cr. p. 23.” Kall. Mss.]

“ Ἐπιθήραρχος, (ὁ, ἡ,) dici videtur de eo, qui τῷ “ θηράρχῳ s. aliis θηράρχοις præest. In VV. LL. Qui “ quatuor elephantis dominatur, Duplaris ferarius, e “ Gaza. Item Ἐπιθηραρχία, (ἡ,) Duplaris feraria.” [Ælian. Tact. 22. ubi al. ἐλεφανταρχία.]

[* Ἐπιλεκτάρχης, ὁ, Præfectus militum extraordinariorum. Plut. Arato 22. p. 1904. HSt.=5, 344. Οὓ κατέστησεν αὐτὴν ὁ ἐπιλεκτάρχης.]

“ Εὐαρχία, ἡ, Ductus principatusque probus. Uti-“ tur hoc vocabulo Schol. Hom. εὐηγεσίης exp. εὐαρ-“ χίας, παρὰ τὸ εὖ ἡγεῖσθαι. ITIDEMQUE Εὔαρχος e “ Lycophr. affertur pro Bonus ductor et imperator. “ Eustath. vero ex eo affert εὐάρχῳ μύλῳ pro βασιλι-“ κῷ γρόνθῳ. Alioqui idem εὔαρχος dicitur et Servi “ esse epith. signif. Moriger, Imperio parens, Regi fa-“ cilis. AT Εὐαρχίσασθαι, Hesychio est ἀπάρξασθαι, “ afferenti et εὐαρχιῶ pro ἄρξομαι.” [Εὔαρχος ἐμπολεὺς, Phanias 7.; ὁ ὠνούμενος εὔαρχος, Aristot. Elench. 33.; Ἀχιλλεὺς εὔαρχος, Lycophro 233. “ Toup. Opusc. 2, 16. Jacobs. Anth. 8, 172. ad Lucian. 2, 319. Etym. 388, 45.” Schæf. Mss.]

[* “ Ἐφήβαρχος, (ὁ, ἡ,) Juventutis moderator, Munus publicum in civitatibus Græciæ, 3, 1, 34. 3, 7, 19.” Ind. Epict. * Ἐφηβαρχέω, et * Ὑπεφηβαρχέω, Inscr. Cumana, Caylus Recueil 2. Pl. 60.]

“ Ζυγαρχία, (ἡ,) Duo currus. Ælian. enim τὰ δύο “ ἅρματα scribit vocata fuisse ζυγαρχίαν: duas autem “ ζυγαρχίας, συζυγίαν.” [A Schneidero non agnoscitur.]

[* “ Ἡμεράρχης, (ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 38. (=72. Meurs.)” Boissonad. Mss.]

[* Ἤραρχος, ὁ, ἡ, UNDE] “ Ἠραρχικὸς, (ἡ, ὀν,) A “ vere incipiens, e Gaza de Mens.”

[* “ Ἰβηράρχης, (ου, ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 121.” Boissonad. Mss.]

[* Καλλιαρχέω, Inscr. Cyzicena, Caylus Recueil 2. Pl. 67.]

[* Κανονάρχης, ου, ὁ, Præfectus canonum, Qui monachos ad canendos canones in vigiliis excitat. “ Nili Epist. 355.” Boissonad. Mss.]

[* “ Κένταρχος, (ὁ, ἡ,) Schol. Æschinis 731. Ἀγρίους· τοὺς σφόδρα ἐπτοημένους περὶ τὰ παιδικὰ καὶ χαλε-

τοὺς παιδεραστάς· ἐπονομάζονται δὲ καὶ Τρίβαλλοι, καὶ κένταρχοι: ibid. Οὗτοι παιδερασταὶ ἄγριοι, καὶ Τρίβαλλοι, καὶ κένταρχοι." Seager. Mss.] A

[* "Κερατάρχης, (ου, ὁ,) Ælian. Tact. 22." Kall. Mss. ET * Κεραταρχία, ἡ, Schneider. Lex.]

[* Κίναρχος, ὁ, ἡ, i. q. ἄψυχος, Hes.]

[* Κλέαρχος, ὁ, Nom. propr., UNDE * "Φιλοκλέαρχος, Plut. Artax. 5, 290." Scott. App. ad Thes.]

[* "Κλήραρχος, (ὁ, ἡ,) Theod. Prodr. in Not. Mss. 6, 519. * Κληραρχέω, Const. Manass. Chron. p. 25. var." Boissonad. Mss.]

[* Κλιματάρχης, (ου, ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 73. 89.]

[* Κοινοβιάρχης, ου, ὁ, Gl. Abbas.]

[* "Κοιτωνιάρχης, Tzetz. Chil. 6, 407." Boissonad. Mss.]

[* Κολοιάρχης, ου, ὁ, Graculorum præfectus. Aristoph. O. 1212. Πρὸς τοὺς κ. προσῆλθες; οὐ λέγεις; Vide not. "Kuster. Aristoph. 195." Schæf. Mss.]

[* "Κράταρχος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 110." Boissonad. Mss.]

[* Κυπριάρχης, (ου, ὁ, ἡ,) Cypri præfectus. 2 Macc. 12, 2.]

[* Λοχάρχης, ου, ὁ, Gl. Decurio. "Const. Manass. Chron. p. 73." Boissonad. Mss. Legitur ET * Λόχαρχος, ὁ, ἡ. * "Λοχαρχέτης, Stob. P.E. p. 4." Wakef. Mss.]

[* "Λυκιάρχης, (ου, ὁ,) Montfaucon. Palæogr. 161." Kall. Mss. Strabo 980.]

"Μεραρχία, ἡ, vocantur αἱ δύο χιλιαρχίαι, Agmen "constans e viris bis mille quadragintaocto, et ὁ τοῦ "μέρους τούτου ἡγούμενος dicitur Μεράρχης, (ου, ὁ.) "Ita Ælian. Tact." ["Arrian. T. 30." Wakef. Mss.]

[* Μεριδάρχης, ου, ὁ, Qui particeps est principatus. Joseph. A. J. 12. p. 610.]

[* Μεριδαρχία, ἡ, Ordinum militarium præfectura, Provincia. Joseph. A. J. 15. p. 760. "Muncker. ad Anton. Lib. 41. Verh." Schæf. Mss.]

[* Μεταλλάρχης, ου, ὁ, Paul. Alex. Apotelesm. 4.]

[* "Μισάρχης, (ου, ὁ,) Invisus princeps. 2 Macc." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 203.]

Μόναρχος, ὁ, (ἡ,) vel Μονάρχης, (ὁ,) Monarcha, C Qui solus dominatur, s. imperat. Æschyl. Pr. (332.) ὁρῶν ὅτι Τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ. Thuc. 1. Τύραννον δὲ ἐῶμεν ἐγκαθεστάναι πόλει, τοὺς δὲ ἐν μιᾷ μονάρχους ἀξιοῦμεν καταλύειν. Apud Herod. 3. μούναρχος, Ionice inserto υ. Apud Aristot. et alios μονάρχης. ET Μοναρχία, (ἡ,) Solius dominatus, Unius imperium, Monarchia. Herod. 3. Κῶς δ' ἂν εἴη χρῆμα κατηρτημένον μουναρχίη, τῇ ἔξεστι ἀνευθύνως ποιέειν τὰ βούλεται; ET Μοναρχικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad monarchum pertinens, s. ad monarchiam. Μοναρχικὴ δύναμις, Monarchæ potentia. Et ap. Plat. τὸ μοναρχικὸν, Quod peculiare est monarchiæ. || Μοναρχικὸς, inquit Bud., Monarchiæ favens. Appian. C. B. 5. Ἐγὼ δὲ Φουλβίας ᾐσθόμην μοναρχικῆς. ET Μοναρχέω, Solus impero, s. dominor. Et pass. Μοναρχοῦμαι, ut regio dicitur μοναρχεῖσθαι, quæ unius duntaxat dominatui subest, Quæ ab uno solo regitur. Interdum autem μοναρχεῖν gen. habet, ut ap. Strab. 5. Ὑπὸ τοῦ Σύλλα μοναρχήσαντος Ῥωμαίων. [Gl. Μόναρχος· Dictator. Μοναρχία· Dictatura. Μοναρχικόν· D Dictatorium. Pind. Il. 4, 270. μόναρχον σκῆπτρον. "Μοναρχία, Summum imperium in exercitum, Xen. K. A. 6, 1, 21. Ἐμοὶ οἱ θεοὶ οὕτως ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐσήμηναν, ὡς καὶ ἰδιώτην ἂν γνῶναι, ὅτι ταύτης τῆς μοναρχίας ἀπέχεσθαί με δεῖ." Seager. Mss. "Μόναρχος, Valck. Herod. 237. Musgr. Rhes. 31. Fem., Dionys. H. 3, 1441. Μοναρχία, Bergler. ad Alciphr. 220." Schæf. Mss.]

[* Συμμοναρχέω, Simul impero s. dominor, Tyrannidis socius sum. "Appian. 2, 783." Wakef. Mss.]

"Μυριάρχης, (ου, ὁ,) SIVE Μυρίαρχος, ὁ, Qui decem "virum millibus præest, Decem millium præfectus. "Xen. K. Π. 6. Τούτους δ' οἱ μυριάρχαι ἔταττον εἰς "ἑκατὸν πανταχῇ τὴν μυριοστὴν ἑκάστην. Et 8. Μυ-"ρίαρχοι δὲ χιλιάρχων ἐπιμέλονται." ["Andr. Cr. 236." Kall. Mss. "Polyæn. 4." Wakef. Mss.]

[* Μυριοντάρχης, ὁ, SIVE * Μυριόνταρχος, ὁ, ἡ, i. q. μυριάρχης. Schol. Æsch. Pers. 314. 999. "Brunck. Pers. 554." Schæf. Mss.]

[* Μυσάρχης, ου, ὁ, Detestabilium consiliorum auctor.]

[* "Ναυτίλαρχος, (ὁ, ἡ,) Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 50." Boissonad. Mss.]

[* Ξυστάρχης, ου, ὁ, i. q. γυμνασιάρχης. Ammian. 21. p. 286. Falkoner. ad Inscr. Athl. p. 33. "Murator. Inscr. p. 313." Kall. Mss. Ξυσταρχέω, affert Schneider. Lex., sed ἀμαρτύρως. "Suid." Wakef. Mss.]

["Ξυστάρχης, Xystarches, ap. Tertullian. legitur, ad Mart. c. 3. et Spiritui S. tribuitur; significat autem Principem gymnasii, aut loci, in quo athletæ hyeme exercentur præsidem." Ita V. D. ad marg. Steph. Thes.]

Ὀλιγαρχία, ἡ, Paucorum dominatus. Thuc. 6. p. 211. Πρῶτα μὲν, δῆμον ξύμπαν ὠνομάσθαι, ὀλιγαρχίαν δὲ μέρος. Idem 8. p. 291. Ἐν ᾧπερ καὶ μάλιστα ὀλιγαρχία ἐκ δημοκρατίας γενομένη ἀπόλλυται. Sciendum est autem ὀλιγαρχίαν dici etiam peculiarius Paucorum eorumque divitum dominatum. Ὀλιγαρχία, inquit Bud., Plato de Rep. 8. 104. 107. Ἡ ἀπὸ τιμημάτων κατάστασις τῆς πολιτείας. Sic ab ipso appella- B tur ἐν ᾗ οἱ πλούσιοι μόνοι ἄρχουσι. ET Ὀλιγαρχικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad oligarchiam pertinens. Et ὀλιγαρχικὸν, Peculiare oligarchiæ. Apud Thuc. autem 8. p. 285. ἐν ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ, Statu oligarchiæ. Idem 6. p. 216. Ἐπὶ συνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ. || Ὀλιγαρχικὸς, Oligarchiæ favens, Paucorum dominatu gaudens. ET Ὀλιγαρχέω, unde ὀλιγαρχοῦντες, Pauci dominatum obtinentes. Et πόλεις ὀλιγαρχούμεναι, ap. Plat. et Aristot. Civitates dominatui paucorum subditæ. [Gl. Ὀλιγαρχία· Paucorum principatus, Paucorum dominatio, Paucorum imperium. "Ὀλιγαρχέω, Geopon. 14, 7, 25." Kall. Mss. * Ὀλιγάρχης, ου, ὁ, Dionys. H. 11, 43. * "Ὀλιγαρχικῶς, Demosth. de Rhod. Libert. 82. Καὶ πολιτευομένους ὀλιγαρχικῶς. Plato 2, 555." Scott. App. ad Thes. "Ὀλιγαρχία, Phrynich. Ecl. 172. Xen. Mem. 1, 2, 12. Au sine artic., Heindorf. ad Plat. Apol. xviii. Ὀλιγαρχικὸς, ad Timæi Lex. 98." Schæf. Mss.]

[* Ὀρειάρχης, ου, ὁ, Rhian. Epigr. 8. "Ad Hesych. 1, 1392." Dahler. Mss.]

[* Ὀρνίθαρχος, ὁ, ἡ, Curator avium. Aristoph. O. 1214.]

[* "Πάγαρχος, Isid. Pelus. 2. Epist. 91. fin." Boissonad. Mss.]

[* Πάναρχος, ὁ, ἡ, Potentissimus, Omnibus imperans. Soph. Œd. C. 1357.]

"Παντάρχας, ου, ὁ, Omnibus imperans, Omnium "dominus. Aristoph." [O. 1058. Soph. Œd. C. 1140. * "Πανταρχέω, Athan. 1, 692." Kall. Mss. Suid. Παντοκρατορία· πανταρχία. * "Πάνταρχος, Const. Manass. Chron. p. 36." Boissonad. Mss. "Παντάρχης, Brunck. Æsch. Pers. 554.; ad Œd. C. 1085.; Aristoph. 2, 178." Schæf. Mss.]

[* Πεντηκόνταρχος, ὁ, ἡ, Qui quinquaginta militibus præest. Xen. de Rep. Athen. 1, 2. * "Πεντηκονταρχέω, Demosth. 1215." Seager. Mss. * Πεντηκονταρχία, ἡ, Munus et dignitas, qua quis quinquaginta militibus præest, Quinquaginta virorum principatus.]

[* Πεντεκόσταρχος, ὁ, ἡ, Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Πεντηκόνταρχος· ὁ ἄρχων τῆς πεντηκοστῆς τοῦ τέλους καὶ τῶν πεντηκοστῶν, ubi leg. videtur πεντηκόσταρχος — * πεντεκοστωνῶν: v. Schneider. Lex. Cf. Ἀρχώνης.]

[* "Περσάρχης, (ου, ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 19. 53. 65. 66. 76. 127." Boissonad. Mss.]

[* Πλεισταρχία, ἡ, πόλις Καρίας,—τὸ ἐθνικὸν * Πλεισταρχίτης, Steph. B.]

[* "Πλεισταρχία, (ἡ,) Greg. Naz. Carm. p. 28. (Ἀναρχία γάρ ἐστιν ἡ πλεισταρχία.)" Kall. Mss. Vertitur: Cum namque plures imperant, nemo imperat.]

[* "Ποιμέναρχος, (ὁ, ἡ,) Theodos. Diacon. Acroas. 4, 27. Jo. Diacon. Carm. in Bandini Anecd. v. 371. 410. Germanus in Dormit. B. Mar. 107." Boissonad. Mss.]

Πολύαρχος, ὁ, (ἡ,) et (τὸ) πολύαρχον, pro πολυαρχία, Multorum dominatus. Greg. Naz. Τὸ πολύαρχον στασιῶδες, Ubi multi dominantur, ibi seditio esse solet. ET Πολυαρχία, (ἡ,) i. q. Hom. πολυκοιρανίην appellat. ["Πολυαρχία, Schol. Il. B. 204. Eust. 43, 24 (=151, 21.) Xen. K. Π. 6. p. 325." Scott. App. ad

Thes. * Πολυάρχιον, τὸ, Genus epithematis, Trall. 1. p. 14. Ἔπειτα δὲ καὶ ἐπιθέμασι πολυαρχίῳ ἢ φιλαγρίῳ. " Πολύαρχος, Ruhnk. ad H. in Cer. 9. Musgr. Rhes. 381." Schæf. Mss. " Phorn. 103. Pluto, Galei Myth. 234. Πολυαρχία, Xen. Ap. 431." Wakef. Mss.]

" Πρωτάρχης, (ου, ὁ,) e Macc. 1, 10. affertur pro " Militiæ princeps. Forsan dicitur de Præfecto τῶν " πρωτοστατῶν." [Manetho 4, 399. νεῶν, ubi perperam legitur * πλωτάρχας. * Πρώταρχος, ὁ, ἡ, Æsch. Ag. 1203. ἄτη. " Const. Manass. Chron. p. 91. 133." Boissonad. Mss. " Πρωτάρχης, ad Diod. S. 2, 469." Schæf. Mss.]

[* Ῥυμάρχης, ου, ὁ, Præfectus regionis, Magister vici. Æneas Tact. 2.]

[* " Σατραπάρχης, (ου, ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 52(=99. Meurs.) * Σατραπαρχία, (ἡ,) Nicet. Eugen. 5, 85." Boissonad. Mss.]

[* Σκηνάρχης, ου, ὁ, Gl. Benarius.]

[* " Σκυθάρχης, (ου, ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 119." Boissonad. Mss.]

[* Στασιάρχης, ου, ὁ, SIVE * Στασίαρχος, ὁ, ἡ, Princeps, Caput, Auctor seditionis. Æsch. Suppl. 13.]

[* Στενώπαρχος, ὁ, ἡ, Curator vicorum.]

[* " Ταραξάρχης, ου, ὁ, Turbarum auctor. Pallad. V. Chrys. p. 39." Boissonad. Mss.]

[* " Τεκνοχέω, (a * Τέκναρχος,) Const. Apost. 2, 57." Kall. Mss.]

[* Τοξάρχης, ου, ὁ, SIVE * Τόξαρχος, ὁ, ἡ, Præfetus sagittariorum. Ad Æsch. Pers. 554. " Τόξαρχος, J. Poll. 798. Thuc. 3. p. 227. Τοξάρχης, Arrian. de Exp. Alex. p. 19." Scott. App. ad Thes.]

[* " Τορμάρχης, (ου, ὁ,) Eust. 455, 37. Ἧς ὁ προάρχων τορμάρχης λέγεται," Scott. App. ad Thes.: a Schneidero non agnoscitur.]

[* " Τρίαρχος, (ὁ, ἡ,) Theoph. ad Autol. 2, 46." Kall. Mss. * Τριαρχία, ἡ, Triumviratus, Dio Cass. 285.]

Φίλαρχος, ὁ, ἡ, Imperii s. Imperandi cupidus. Et Φιλαρχία, (ἡ,) Imperii s. Imperandi cupiditas aut Dominandi. [Gl. Φίλαρχος· Ambitiosus. Φιλαρχία· Ambitus. ADDE * " Φιλαρχέω, Dio Cass. p. 22. Diod. S. 460. * Φιλαρχικὸς, (ἡ, όν,) Schol. Aristoph. Σ. 1500. Φίλαρχοι τότε παῖδες ἦσαν ὄντως, νῦν φιλαρχικώτεροι." Scott. App. ad Thes. " Φίλαρχος, Plato. Φιλαρχία, Dionys. H. 1, 223. Dio Cass. 104. Joseph. Clem. Alex." Wakef. Mss.]

[* " Φιλαρχίδης, Schol. Naz. Carm. p. 25." Kall. Mss. " Lobeck. Aj. p. 367." Schæf. Mss.]

[* " Φιλαρχιάω, Magistratus vel Principatum appeto. Cels. ap. Orig. c. Cels. 7. p. 343. Μηδὲ * παριτητὸν εἶναι πρὸς τὸν πατέρα τῷ πλουτοῦντι, ἢ φιλαρχιῶντι, ἢ σοφίας ἢ δόξης ἀντιποιουμένῳ." Seager. Mss.]

[* " Φρήταρχος, ὁ, Inscr. Gruter. p. 125. Ignarra de Phratriis 133." Schneider. Lex. Si a φρήτρη deducendum est, scr. * Φρητραρχος.]

[* " Χιμάραρχος, (ὁ, τράγος,) Leonidæ Epigr. ap. Jacobs. Anth. 13, 673." Boissonad. Mss.]

[* " Χωράρχης, (ου, ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 13. 19. 52. 86. 89. * Χωραρχία, (ἡ,) 102." Boissonad. Mss. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Χωράρχαι· οἱ ἄρχοντες τῆς χώρας.]

[* Ἀρχηγενὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἀρχέγονος. Æsch. Ag. 1639. Καὶ ταῦτα τάχη κλαυμάτων ἀρχηγενῆ. " Ἀρχηγενὴς dicitur ea res, unde origo alius cujusvis rei ducitur; idem fere, quod alibi ἀρχηγός." Blomf. " Theoph. ad Autol. 1, 7. p. 96. Wolf., uti leg. locus, (Τούτου μηνύει Διόνυσον ἀρχηγέτην γεγονέναι.)" Routh. Mss. Vertitur Auctorem. Sed nihil mutandum.]

Ἀρχηγὸς, ὁ, (ἡ,) Præses, Dux, Auctor. Isocr. Panath. Δικαίως ἐκείνοις μὲν ἅπαντες ἐγκαλέσαιμεν ὡς ἀρχηγοῖς γεγενημένοις καὶ διδασκάλοις τῶν τοιούτων ἔργων. Tale est ἀρχηγὸς τοῦ κακουργήματος, quod exp. Princeps et architectus maleficii, e Cic. pro Cluent. Idem Isocr. (1, 120.) Τεῦκρος μὲν ὁ τοῦ γένους ἡμῶν ἀρχηγὸς, Auctor generis, vel Princeps generis, ut Ovid. loquitur. Ita usus est et Plut. (2, 1.) Τὸ Ἀλκιβιάδου γένος ἄνωθεν Εὐρυσάκην τὸν Αἴαντος ἀρχηγὸν ἔχειν δοκεῖ. In Anthol. Τόλμα νεῶν ἀρχηγὲ, Audacia auctor navium. ET Ἀρχηγικὸς, (ἡ, όν,) ut inquit Bud., Principalis, Præcipuus; ut ἀρχοειδής. Areop.

A Πάντων οὖν εἰκότως τῶν ἄλλων ἀρχηγικώτερον ὡς ὢν ὁ θεὸς, ἐκ τῆς πρεσβυτέρας τῶν ἄλλων αὐτοῦ δωρεῶν ὕμνηται. [Eur. Hipp. 885. Αἶ, αἶ, κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον. " Rector, quo sensu occurrit Eur. Iph. T. 1303. Tro. 1267. Simonid. Anal. 1, 133. Thuc. 1, 132. Theocr. 22, 110. Sed multo frequentior signif. est Auctor rei cujusquam, ut Soph. Œd. C. 60. Plato Cratylo 54. Bas. 2. Menander in Πλοκίῳ, Cleric. p. 152. πολλῶν μοι κακῶν Ἀρχηγόν. Phocyl. ap. Stob. et Etym. M. 321, 44. Χρυσὲ, κακῶν ἀρχηγέ. Eur. (l. c.) Sic Cleanthes H. in Jov. 2. Isocr. ad Nic. 98. Diomedes ap. Gaisford. in Procl. p. 410. Cornut. p. 79. Eust. 790, 23. Quæ loca eo indicavi, ut monerem in hoc sensu capiendam esse h. v. in Ep. ad Hebr. 2, 10. Τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας, Auctorem, non Ducem, salvationis." Blomf. Gloss. ad Æsch. Ag. 250. Neque aliter interpretatus est Schleusner. Lex. in N. T. Vide Lex. Polyb. Athen. 378. " Act. Apost. 3, 15. Diod. S. p. 7. 84. 135. 226. 230. 231. 234. 235. 433. 577. Xen. E. 3, 3, 5. Lucian. Macrob. 916." Scott. App. ad

B Thes. Glossæ: Ἀρχηγός· Auctor. Ἀρχηγὸς ὄχλου· Manipularius. " Eur. Ion. 723. Hipp. 152. * Ἀρχηγικῶς, Dionys. Areop. 262." Kall. Mss. " Ἀρχηγὸς, Valck. Hipp. p. 258.; Phœn. p. 532. Toup. Opusc. 1, 249.; Emend. 1, 377. Wakef. S. C. 2, 120. Abresch. Paraphr. 107. ad Diod. S. 1, 381. 390. 696. ad Herod. 683. Bentl. ad Callim. 308. Heindorf. ad Plat. Lys. 357." Schæf. Mss. " Causa rei, Clem. Alex. 711." Wakef. Mss.]

Ἀρχηγέτης, ου, ὁ, Præses, Princeps, Dux. Herod. (9, 85.) Quam signif. ἀρχηγὸς quoque habet interdum. Ἀρχηγέται Hesychio non solum ἄρχοντες, sed et peculiariter ἥρωες ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, ἢ θεοὶ ἐν Ἀθήναις. Xen. E. 6, (3, 4.) Ἡρακλεῖ τε τῷ ἡμετέρῳ ἀρχηγέτῃ. Vide Ἀρχαγέτης. Et Ἀρχηγέτις, ἡ, Plut. Alcib. ἀρχηγέτις Ἀθηνᾶ, quod quidam e Cic. exp. etiam Patrona. ET Ἀρχηγετεύω, Principatum obtineo, Præsum. AT Ἀρχηγετέω, Soph. E. (86.) Incipio, Auspicor. ITEM Ἀρχηγετόω, i. q. Ἀρχηγετεύω. [Gl. Ἀρχηγέται· Deductores. Soph. Œd. T. 752.

C Eur. Or. 554. El. 890. Pind. Π. 5, 80. O. 7, 143. Strabo p. 3. Plato Lyside 2, 205. Xen. E. 6, 5, 47. 7, 3, 12. n. Hippocr. 308, 43. Ἀρχηγέτις, Lycophro 1349. Schol. Biset. Aristoph. A. 645. Ἀρχηγετεύω, Herod. 2, 123. " Ἀρχηγέτης, Valck. Adoniaz. 291.; Diatr. 29. 41. 95. Abresch. Paraphr. 107. Musgr. Troad. 447. Heindorf. ad Plat. Lys. 9. 357. Ἀρχηγέτις, Brunck. Aristoph. 1, 46. Ἀρχηγετέω, ad Herod. 717." Schæf. Mss.]

Ἀρχαγέτης, cum α in secunda syll. Dorico sermone, aut etiam peculiariter Spartano, Plut. (1, 172.) qui ἀρχαγέτας appellari Reges scribit: ἀρχαγέται δὲ, οἱ βασιλεῖς λέγονται.

[* Μιξαρχαγέτας, ου, ὁ, Plut. 7, 188. " Μιξαρχαγέτης, Valck. Adoniaz. 278.; Oratt. 330." Schæf. Mss.]

Ἀρχικὸς, (ἡ, όν,) inquit Bud., Imperitandi peritus vel cupidus: unde ἀρχικώτατα ἔθνη, Isocr. Paneg. Idem alibi h. l. afferens dicit ἀρχικὸν dici vel Imperitare solitum, vel Ad imperitandum aptum. Sed invenio ἀρχικὸς simpl. etiam positum; ut Synes. Ὅμοιόν

D τι αἰτοῦμεν καὶ παρὰ τῆς τέχνης τῆς ἀρχικῆς, Ab arte imperatrice vel gubernatrice. Et ap. Aristot. Pol. 4. Τὸ γὰρ ἐπιτάττειν ἀρχικώτερόν ἐστι, exp. ἀρχικώτερον Imperiosius. Plut. autem (6, 17.) genitivo junxit: Καὶ ὁ μὲν νοῦς ἀρχικός ἐστι τοῦ λόγου. [Gl. Ἀρχικός· Principalis, Primarius, Imperitabundus. Ἀρχικὴ ῥάβδος· Fascis. " Ἀρχικώτατος, Clem. Alex. Str. 7. p. 832." Routh. Mss. " Ἀρχικὸς, Plut. Mor. 1, 18. Valck. Diatr. 116. Peritus imperandi, Xen. Mem. 1, 1, 7. cf. 8. 1, 1, 16." Schæf. Mss.]

[* " Ἀρχικῶς, Pseudo-Diog., in Not. Mss. T. 10. P. 2. p. 264." Boissonad. Mss. " Ptochari Dram. 73. Pachymer. ad Dionys. Areop. Div. Nom. 10, 6. p. 25. 36. 37. 262. 275." Kall. Mss.]

¶ Ἀρχαῖος, (αία, αῖον,) Pristinus, Antiquus, nam et Lat. Antiquum aliquando pro Pristino dicunt, ut εἰς τὸ ἀρχαῖον, Aristoph. In pristinum statum. Sic εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκατάστασις dicitur In pristinum statum restitutio. Et πάλιν εἰς τὰ ἀρχαῖα καταστῆσαι. Item, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἄγειν, In pristinam formam vel

priorem restituere. Sed et ἀρχαῖος ἑταῖρος ap. Xen. (Ἀπ. 2, 8, 1.) ut Ovid. Antiquus amicus. In VV. LL. annotatur etiam οἱ ἀρχαῖοι, Majores; ut τὰ ἀρχαῖα, Avita bona. Quinetiam ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, Ab initio. Hes. certe ἀρχαῖον inter cetera vult esse πρῶτον, sed accipiens πρῶτον pro τὸ ἐξ ἀρχῆς: ut, si εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκαταστῆσαι interpr. In priorem statum restituere, h. v. Priorem signif. Pristinum, et qui fuerat ἐξ ἀρχῆς, i. e. Initio. Ex his autem patet, cur hanc signif. præcedere voluerim. ‖ Ἀρχαῖον, τὸ, Sors usurarum. Isocr. Καὶ τὸ ἀρχαῖον καὶ τοὺς τόκους ἀποδώσειν. Demosth. (1292.) Ἡμῖν δὲ οὐχ ὅπως περὶ τοῦ τόκου ὁ λόγος ἐστὶν, ἀλλ' οὐδὲ τἀρχαῖα ἀπολαβεῖν δυνάμεθα. Dicitur autem ἀρχαῖον sub. δάνειον, s. δάνεισμα, quod alibi additur. Invenitur et ἀρχαίου κεφαλαίου ap. Demosth. c. Aphob., sed κεφαλαίου synon. irreptitium esse putatur. Vide Bud. 132. 133. Ἀρχαῖον, ut ibid. docet, dicitur etiam de bonis alicujus pro Sorte et capite, unde fructus et reditus manat, adeo ut τἀρχαῖα vocet Demosth. τὰ πατρῷα, Avita bona, quorum accessio ἔργον, et πρόσοδος, et ἐπικαρπία appellatur. Hanc autem vocis ἀρχαῖον signif., cujus exempla ibi habes, sc. pro Sorte bonorum, priore loco ponit, ego posteriore: sed utracumque prior sit, existimo, sicut in illa sub. δάνειον, ut sit ἀρχαῖον δάνειον: sic et in hac sub. ἀγαθὰ cum ἀρχαῖα, ut sit ἀρχαῖα ἀγαθά. Minime autem recedit ab ἀρχῆς signif. hic vocum istarum usus; cum possimus, meo quidem judicio, et ἀρχαῖον δάνειον exp. τὸ ἐξ ἀρχῆς, et ἀρχαῖα ἀγαθὰ itidem τὰ ἐξ ἀρχῆς. Dico autem ἀρχαῖα tantum in hac posteriore Sortis signif., cum ἀρχαῖον singul. ne ipse quidem Bud. ullo exemplo comprobet.

Ἀρχαῖος, Antiquus, Vetustus, παλαιός. Nam, cum ap. alios, tum ap. Æschin. ἀρχαῖον et παλαιὸν pro eod. legimus. Dem. Phal. Οἷον τὸ ἀρχαῖοι ἀντὶ τοῦ παλαιοὶ ἐντιμότερον· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἄνδρες ἐντιμότεροι. Apud Eund. Τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα: Athen. οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ, et ὁ ἀρχαῖος βίος: Lucian. ἀρχαῖα παραδείγματα: Synes. ἔθος ἀρχαῖον καὶ πάτριον. Denique v. h. generaliter de persona et re in usu est. Dicitur ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, et εἰς τὸ ἀρχαῖον, substantive. Thuc. 2. Καὶ νῦν ἔτι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου. Idem ibid. Ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀρχαίου, Jam inde usque a prima antiquitate. Ad verbum, ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, Ab antiquo. Et εἰς τὸ ἀρχαῖον, In antiquum, pro In antiquum morem, s. Priscum. Dicitur etiam τὸ ἀρχαῖον adv. pro Antiquitus, Olim, cum ab aliis, tum a Paus. ‖ Ἀρχαῖος, Stultus, Ineptus. Plato Euth. Καὶ ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος. Alia exempla habes ap. Bud. 132. Quid autem huic signif. metaph. occasionem dederit, exposui in ea, quam scripsi pro Herodoto Apologia. Vide et Ἀρχαϊκός.

[Ἀρχαῖος, Gl. Amicus, Pristinus, Vetustus, Antiquus, Annicularis, Priscus, Stultus. Ἀρχαῖοι· Antiquissimi. Ἀρχαιότερος· Antiquior. Ἀρχαιότατος· Antiquissimus. Εἰς ἀρχαῖον ἀποκαθιστῶ· Antiquo. Ἐξ ἀρχαίου· Antiquitus. Κατὰ τὸ ἀρχαῖον· Antiquitus. Ἀρχαιέστερος, Pind. Hymn. ap. Bekk. Anecd. Gr. 80. Philemo Lex. 4. "Julian. Satyr. Παχὺς καὶ ἀρχαῖος. Gal. de Dogm. Hippocr. e Plat. 1, 6. c. 6. 303. Ὥστ' ἀρχαῖος ὄντως εἶναι δόξειεν ἂν ὁ μὴ γινώσκων αὐτός." Gataker. Mss. "Ἀρχαῖος, Heindorf. ad Plat. Theæt. 362. Valck. ad Ammon. 17. Wakef. Trach. 555. Abresch. Æsch. 2, 102. Kuster. Bibl. Chois. 58. Stultus, Fatuus, Harles. Ind. ad Julian. Cæs. Act. Traj. 218. ad Lucian. 1, 232. 233. ad Diod. S. 1, 96. Musgr. Hel. 1062. Jacobs. Anth. 6, 324. Kuster. Aristoph. 239.; Brunck. 2, 95. ad Lucian. 2, 191. Seneca Benef. 3, 16. I. q. πρότερος, Herod. 579. Conj. cum παλαιὸς, Wakef. Eum. 730. Abresch. Æsch. 2, 86. 102. Marcell. de V. Thuc. p. 8. ad Strab. 4, 124. Demosth. 1, 597, 18. Conf. cum Ἀχαιὸς, ad Thom. M. 139. ad Od. Γ. 349. Οἱ ἀρχαῖοι conf. cum οἱ ἄρχοντες, Heyn. Hom. 6, 257. Ἐκ τοῦ ἀρχαίου, Crusius ad Suet. 96. Ἐξ ἀρχαίου, ad Diod. S. 2, 551. Ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν ἐπιστολῶν διέμεινεν, Lucian. 1, 728. Ἀρχαῖον, Wakef. S. C. 4, 13. Brunck. Aristoph. 2, 114.; Kuster 62. Düker. Præf. Thuc. 9. Sors, Alciphro 106. 280. ad Thom. M. 145. Pro ἀρχεῖον, ad Dionys. H. 1, 292. Adv., Dionys. H. 2, 682. Τὸ ἀρχαῖον, Hutchinson. Xen. K. A. 617. Paus. 388. Düker. Præf. Thuc. 9. Olim, Paus. 1, 419. Koen. ad Greg. 196. ad Lucian. 1, 421. Ἀρχαῖοι ἡμίθεοι, Jacobs. Anth. 7, 386. Quid οἱ ἀρχαῖοι in talibus, ὡς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, T. H. ad Lucian. 1, 175. Bernard. Reliq. 70. Ἐξ ἀρχαίων, Wessel. Diod. S. 1, 18. 393. 584. 678. Ἀρχαῖα γράμματα, Jacobs. Anth. 11, 367. Τἀρχαῖα, Olim, Demosth. 1, 632. Ἀπὸ τοῦ ἀρχαιοτέρου, Heyn. Hom. 6, 138. De superl., Phrynich. Ecl. 22. Τὰ ἀρχαιότατα, Stanl. Eum. 2. *Ἀρχαίη, Charito 600. 736." Schæf. Mss. "Ἀρχαία, pro ἀρχὴ, Pind. P. 4, 188. ita Schol. male. *Ἀρχῆος pro ἀρχαῖος, Bœot., Etym. M. 32, 7." Wakef. Mss.]

[* Ἀρχαιόθεν, de q. v. dubitat Schneider., extat in Glossis, ubi vertitur Antiquitus.]

[* Ἀρχαιογέρων, Gl. Magnævus.]

Ἀρχαιόγονος, ὁ, ἡ, q. d. Antiquus origine, Primigenius, Primordialis. Aristot. de Mundo (6, 16.) Διὰ τὴν πρώτην καὶ ἀρχαιόγονον αἰτίαν, Propter principem causam et primordialem, Bud. Alii eod. sensu, Primam causam et primigeniam. In VV. LL. ἀρχαιόγονος vertitur Primigenus e Varr. Primigenius et Principialis, e Lucr. Primitivus, e Colum. Primitius, ex Ovid. Dicitur et ἀρχέγονος pro eod. ET Ἀρχαιογονία, (ἡ,) Antiqua origo. A Basil. autem sæpe pro Antiquitate ponitur, teste Bud. in Græc. autem Pand. simpl. pro Origine, ut Idem scribit. [Gl. Ἀρχαιογονία· Origo originalis. "Tzetz. Exeg. in Il. 41. 43, 6." Schæf. Mss.]

[* Ἀρχαιογράφος, ὁ, ἡ, Gl. Antiquarius.]

[* Ἀρχαιοειδὴς, ὁ, ἡ, Antiquitatem redolens. Demetr. Phal. 256. p. 142.]

Ἀρχαιολογέω, De rebus antiquis dissero, Res antiquas s. priscas scribo. Lucian. At Thuc. 7, (69.) Οὐ πρὸς τὸ δοκεῖν τινὶ ἀρχαιολογεῖν, i. e. Camer. interpr. Vetera quædam declamitando ingerere. ‖ Item, Antiquo sermone utor. ET Ἀρχαιολογία, (ἡ,) Historia de rebus antiquis, ut Josephi, et Catonis Origg., Bud. Dicitur et plur. ἀρχαιολογίαι. Plut. de Herod. Αἱ γὰρ ἐκβολαὶ καὶ παρατροπαὶ τῆς ἱστορίας μάλιστα τοῖς μύθοις δίδονται καὶ ταῖς ἀρχαιολογίαις. [Gl. * Ἀρχαιολόγοι· Atellani. Ἀρχαιολογία· Origo. "Ἀρχαιολογέω, Lucian. Lexiph. 530. Diod. S. 172. Dionys. H. 1, 59. Ἀρχαιολογία, 1, 11. 49. Diod. S. p. 3. 6. 146. *Ἀρχαιολογικὸς, (ἡ, ὸν, Qui antiquitatem rimatur, Antiquitatis peritus,) Strabo 10. p. 694(=452.)" Scott. App. ad Thes. "Ἀρχαιολογέω, Lucian. 2, 337." Schæf. Mss. "Philo J. 1, 178. *Ἀρχαιολόγιον, Strabo 848." Wakef. Mss.]

[* Ἀρχαιόνομος, ὁ, ἡ, Suidæ Anonymus in Αἵρεσις: Θεοφιλῶν καὶ ἀρχαιονόμων ἠθῶν τε καὶ ἐπιτηδευμάτων.]

[* "Ἀρχαιοπαράδοτος, (ὁ, ἡ,) Phot. Epist. 1, 3, 5." Kall. Mss.]

[* Ἀρχαιοπινὴς, ὁ, ἡ, Antiquitatem redolens. "Dionys. H. 2, 303." Scott. App. ad Thes. "Ruhnk. Præf. ad H. in Cer. p. x. Toup. ad Longin. 336." Schæf. Mss.]

Ἀρχαιόπλουτος, (ὁ, ἡ,) vide * Παλαιόπλουτος, [Jam inde a majoribus dives. Æsch. Ag. 1035. Ἀρχ. δεσποτῶν πολλὴ χάρις. "Toup. Opusc. 2, 108. Wakef. S. C. 4, 7." Schæf. Mss.]

[* Ἀρχαιοπρεπὴς, ὁ, ἡ, Antiquitatis decore commendatus. Plato Soph. 101. Bas. 1. Τὸ μὲν, ἀρχαιοπρεπές τι πάτριον, ᾧ πρὸς τοὺς υἱεῖς μάλιστα ἐχρῶντό τε, καὶ ἔτι πολλοὶ χρῶνται τανῦν." Seager. Mss. "Æsch. Pr. 408. Dionys. H. 1, 11. 2, 47. 204. 271. 304." Scott. App. ad Thes. "Schol. Pind. I. 1, 26." Wakef. Mss.]

Ἀρχαιότροπος, ὁ, ἡ, Antiquis moribus præditus. Et ἀρχαιότροπα ἐπιτηδεύματα, Thuc. 1, (71.) Instituta quæ mores antiquos resipiunt, i. e. Simplicitatem antiquam præ se ferentia. Ita enim puto interpr.: non, ut in VV. LL., Antiqui mores. ET Ἀρχαιοτρόπως, Antiquis moribus, Antiqua morum simplicitate. At ἀρχαιοτρόπως εἰπεῖν, ex Isocr. Paneg. affertur pro, Antiquo loquendi more uti, s. antiquis vocabulis. ET Ἀρχαιοτροπία, (ἡ,) Antiqui mores, ut Bud. interpr. ap. Plut. Phoc. (3.) Ἡ Κάτωνος ἀρχαιοτροπία. Sed ἀρχαιοτροπία exp. etiam Prisca vivendi forma. [Har-

pocr. v. Ἀρχαίως. Damascius Photii p. 1067. "Ἀρχαιότροπος, Toup. ad Longin. 337. Fabric. Bibl. Gr. 1, 92. Jambl. Prot. fin. Ἀρχαιοτρόπως, Heindorf. ad Plat. Phædr. 317." Schæf. Mss.]

[* "Ἀρχαιότυπος, (ὁ, ἡ,) Phavorino ὁ παλαιὸς νόμος." Scott. App. ad Thes. Suidam affert Schneider. Lex.]

[* Παναρχαῖος, Vetustissimus.]

Φιλάρχαιος, [ὁ, ἡ, s. Φιλαρχαῖος, αία, αῖον,] Antiquitatis amator, Antiquarius, Athen. (126.) Νίκανδρον ἀεὶ τεθαύμακας τὸν ἐποποιὸν ὡς φιλάρχαιον καὶ πολυμαθῆ. [Gl. Φιλαρχαῖος· Antiquarius. "Bibl. Crit. 1, 1, 120. Ruhnk. Diss. de Longino §. vi. p. 13. Toup. ad Longin. 403. et Ind." Schæf. Mss.]

Ἀρχαίως, Antique, Antiquo more, Antiqua morum simplicitate, Absque malitia. Interdum Stulte. Demosth. Philipp. 3. Οὕτω δ' ἀρχαίως εἶχον. [Gl. Gnare, Antea. "Kuster. Bibl. Chois. 58. Heindorf. ad Plat. Phædr. 317." Schæf. Mss.]

Ἀρχαιότης, ἡ, Antiquitas, Paus. [Gl. Antiquitas, Vetustas. "Lucian. 1, 232. 233. Stoliditas, ad Diod. S. 1, 96. Alciphro 434." Schæf. Mss. "Dio Chrys. 1, 431." Wakef. Mss. "Dionys. H. 2, 111. Diod. S. p. 6. bis: 81. 143. 200. 288." Scott. App. ad Thes.]

Ἀπαρχαιόω, ώσω, Antiquum reddo, Obsolescere facio. Ἀπαρχαιόομαι, Antiquus fio, Obsolesco, unde ἀπηρχαιωμένον ὄνομα, vel ἀπηρχαιωμένη λέξις, Obsoleta vox. Dionys. H. de Thuc. Καὶ *γλωττηματικὴν καὶ ἀπηρχαιωμένην καὶ ξένην λέξιν παραλαμβάνων ἀντὶ τῆς κοινῆς καὶ συνήθους. Et de Isocr.: Καὶ γὰρ αὕτη ἡ λέξις πέφευγεν ἀπηρχαιωμένην τῶν ὀνομάτων ἀπειροκαλίαν. Antiph. ap. Athen. (503.) Ἔπειτα μηδὲν τῶν ἀπηρχαιωμένων Τούτων περάνῃς, τὸν Τελαμῶνα, μηδὲ τὸν Παιῶνα, μηδ' Ἁρμόδιον. Notandum est autem hoc comp. non præcedente, quod sciam, simpl. Ἀρχαιόω. [Gl. Ἀπαρχαιόω· Antiquo, Obsoleo. Ἀπαρχαιόομαι· Obsolesco. "Thom. M. 216." Schæf. Mss.]

¶ Ἀρχαϊκὸς, et Attice ἀρχαιϊκὸς, (ή, ὸν,) Antiquitatem s. Antiquam simplicitatem aut rusticitatem præ se ferens, s. in moribus, s. quod ad artem attinet. Plut. Publicola, Ἁπλοῦς ἀνδριὰς καὶ ἀρχαϊκὸς τῇ ἐργασίᾳ. Exp. etiam τὸ ἀρχαϊκὸν, Simplex, Imperitum, Stultum. Et ἀρχαιϊκὰ φρονεῖς, Aristoph. (N. 821.) i. e. μωρὰ et εὐήθη et ληρώδη. Ετ Ἀρχαϊκῶς, Antiquo more, Antiqua simpl. s. rusticitate, Pingui quadam Minerva. Item Stulte. [" Ἀρχαϊκῶς, Schol. Biset. Aristoph. Εἰρ. 1160. Α. 174. Diod. S. 141. 221. 375." Scott. App. ad Thes. " Ἀρχαϊκὸς, Valck. Adoniaz. p. 272. ad Diod. S. 1, 96. 2, 618. Dionys. H. 1, 513. Ἀρχαιϊκὸς, Phrynich. Ecl. 12. Ἀρχαϊκῶς, Ruhnk. Orat. Gr. 87." Schæf. Mss.]

Ἀρχαΐζω, Antiquitatem s. Antiquos imitor: unde Ἀρχαϊσμὸς a Gramm., et nominatim a Donato in Terent., vocatur Loquendi genus, in quo priscum sermonem imitamur. Ετ Ἀπαρχαΐζω, quod aliter exp. sc. Antiquum reddo, Antiquo nomine appello. Item, Antiquitatis formam tribuo, ut Athen. (117.) Τὸν ἐφ' ἡμῶν, φησὶ, φιλόσοφος, ὀρχηστὴν, Μέμφιν ἐκάλεσαν, ἀπαρχαΐζοντες τὴν διὰ τοῦ σώματος αὐτοῦ κίνησιν τῇ τῶν πόλεων ἀρχαιοτέρᾳ καὶ βασιλικωτέρᾳ. [Clem. Alex. Protr. p. 6. Δι' ὃν ἀρχαΐζομεν, ὅτι ἐν ἀρχῇ ὁ Λόγος ἦν. *Ἀναρχαΐζω πατρίδα, Jacobs. Anth. 7, 399. Glossæ: Ἀρχαΐζω· Antiquo. " Ἀρχαΐζω, Liebel. Archil. p. 10." Schæf. Mss. " Ἀρχαΐζω, Inter antiquos pono, Clem. Alex. 397. Ἀπαρχαΐζω, Ad summam antiquitatem refero, Schol. Pind. N. 3, 22." Wakef. Mss.]

" Ἀρχαϊσμὸς, (ὁ,) Veterum s. Priscorum imitatio: " cum aliquis ἀρχαΐζει, et veteres aliqua in re sequi" tur, in primis autem in sermone s. dictione: unde " figuræ nomen est ap. Gramm.: veluti Donat. ap. " Terent. annotat, ἀρχαϊσμὸν esse quod dixerit Ple" rique omnes; neque enim Plerique hic παρέλκειν " aut subdistinctione avellendum ab Omnes, sed pro " una parte orationis hoc dixisse veteres, ut Græci " πάμπολλα, Latini rursum Plussatis. Itidem, ἀρχαϊ" σμὸν esse dicit ap. Eund. Nihil ornati, pro Nihil " ornatus: ut ap. Salust., Senati decreto pro Sena" tus decreto: item cum dicit Ludum ludere, Fu" rere furorem, Facere facinus. Et rursum, Quod " autem addidit Malo, dicens videlicet Dolo malo, " ἀρχαϊσμὸς est: quia sic in XII Tabulis a vett. " scriptum est. Item, Quamvis per Nemo, homo in" telligatur, tamen addidit Homo, ut vett. solent, τῷ " ἀρχαϊσμῷ. Item, Præterea autem, ἀρχαϊσμὸς est " figura; nam vett. libenter conjunctiones multi" plicabant. ‖ VV. LL. e Bud. ἀρχαϊσμὸς interpr. " etiam Antiquitas, et Inveterata ac deplorata igno" rantia." [Gl. Antiquitas. "Schol. Arat. Φ. 1." Boissonad. Mss. A Schneidero non agnoscitur.]

[* Ἀρχεῖος, εία, εῖον, i. q. ἀρχαῖος. "Fischer. ad Weller. G. G. 1, 231." Schæf. Mss.]

Ἀρχεῖον, τὸ, Magistratuum curia, Locus collegii cogendi. Bud. e Paus. Idem pro ἀρχὴ i. e. pro Ipso magistratu ex Aristot. affert. Vide p. 132. Ἀρχεῖον exp. etiam Archivum, quam vocem ex illa sumtam esse constat; item Tabularium e Cic. Est autem Servio, in illud Virg., nec populi tabularia vidit, Armarium et instrumentum publicum, in quo acta publica asservantur. Quod optime convenit cum iis, quæ de ἀρχεῖον ab Hes. et Suid. scribuntur. ‖ Bud. illo in loco addit, τὰ ἀρχεῖα non modo τὰ βασίλεια, Regiam, sed etiam in castris Prætorium et Principia signif. ap. Xen. sæpe. Sic Plut. (5, 616.) Ἀκόλαστον οὖσαν τὴν γυναῖκα τοῦ ἡγεμόνος παρεισήγαγε νύκτωρ εἰς τὸ στρατόπεδον ἐν ἐσθῆτι στρατιωτικῇ, καὶ διέφθειρεν ἐν τοῖς ἀρχείοις. Suidas, si ejus exempl. mendo carent, ap. Xen. legit ἀρχαῖα. [Gl. Ἀρχεῖον· Comomonentum. "Reg. Munimentum: Germ., *Ἄρχιον· Monumentum." Ducang. "Archivum, Apollon. ap. Euseb. H. E. 5, 18." Routh. Mss. Collegium, Dionys. Hal. A. R. 2, 26. 72. Zenob. 3, 100. "Fac. ad Paus. 1, 374. 378.; Sylb. 234. Valck. Adoniaz. 272. Zeun. Ind. in Xen. K. II. Heringa Obs. 205. Toup. Emend. 1, 326. Phrynich. Ecl. 97. ad Diod. S. 1, 694. 2, 241. 306. ad Dionys. H. 1, 292. 389. 390. 3, 1344. 1388. 1421. Dionys. H. 3, 1741. 1749. 1846. Magistratus, Plut. Mor. 1, 870." Schæf. Mss. "Dio Chrys. 2, 292." Wakef. Mss.]

" Ἀρχειῶται, Alciato Qui publico archivo præ" erant; VV. LL., Custodes tabulariorum: dicti " παρὰ τὰ ἀρχεῖα."

Ἀρχίδιον, τὸ, q. d. Imperiolum, Parvum imperium. Item, Parvus magistratus, Magistratus pedaneus, ut Bud. vertit ap. Demosth. Ὑπογραμματεύων καὶ ὑπηρετῶν ἀρχιδίοις. Aristoph. O. (1111.) λαχόντες ἀρχίδιον. [* " Ἀρχίδιος, (ία, ιον, Philolaus ap.) Stob. Ecl. p. 420. (Καὶ περιαγεόμενος ἐξ ἀρχιδίου.)" Kall. Mss. Vertitur Perpetuo.]

¶ Ἄρχω, Incipio, Initium facio. Od. Γ. (68.) μύθων ἦρχε. Χ. (437.) Ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν. Il. A. (571.) ἦρχ' ἀγορεύειν, pro quo alibi μύθων ἦρχε, Verba facere cœpit. Sed illud Gr. loquendi genus melius respondere puto Gallico, Il commença à dire, pro Il se mit à dire, vel Il vint à dire: quo tertio utitur Herod., ut alibi docebo. Interdum ἄρχειν exp. etiam Principium esse, s. Originem, vel Auctorem esse. Thuc. (2, 12.) Ἥδε ἡ ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι μεγάλων κακῶν ἄρξει. Et ante eum Herod. eod. verbo in re simili exprimenda usus erat, Ἄρξειν ἐπειρώτησιν ταύτην Λακεδαιμονίοισι μυρίας κακότητος. Plato Ep. 3. Τῶν δ' ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς γραμμάτων ἦρχεν, Caput erat. ‖ Et ἄρχειν, Priores partes occupare, ut docet Bud., quem vide p. 130. Apud Thuc. ἄρχω τῆς μάχης, Prior pugnam capesso. Sic ἄρχειν πολέμου ap. Eund. et ἄρχειν τῆς διαφορᾶς. Ita ponitur ἄρχω et cum gen. χειρῶν, cum dicitur ἄρξαι χειρῶν ἀδίκων, ut ap. Demosth. Qui prior lacessivit aut rixam aut bellum, et qui prior percussit, ut interpr. Bud. Qui alioqui ἄρχειν ἀδικίας ap. Paus. vertit Principium et causam scelerum dare. Observandum est autem, ἄρχειν in hac posteriore signif. multo esse usitatius prosæ scriptoribus quam in altera, pro qua ἄρχεσθαι potius dicunt. Hom. autem pro gen. posuit partic. in hoc loquendi genere Il. B. (378.) ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων, i. e., ut docte exp. Eust., προκατῆρξα τοῦ χαλεπαίνειν, non, ut imperite redditur in VV. LL., Incipiebam irasci.

Ἄρχομαι, Incipio, Initium facio, vel Initium sumo. Od. O. (166.) et aliis II. ἤρχετο μύθων, quod alibi ἦρχε μύθων. Xen. E. 6, (3, 4.) Ἄρχεσθαι μὲν αὐτοῦ

ὡς σχολαίτατα. Sic ἄρχομαι συγχύσεως. Et ἀρξομένους τοῦ μὴ ψεύσασθαι. Et ἄρχομαι ἀπὸ τούτων, Demosth. Lucian. Sic ap. Plut. Apophth. Τὸ μὲν ἀπ' ἐμοῦ ἐμὸν γένος ἄρχεται, τὸ δὲ σὸν ἐν σοὶ παύεται. At Hom. præpositionem omisit, Il. I. (97.) Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι. Citatur autem et e Plat. de LL. ἀρχόμενος τέχνης, Qui initium sumit ab arte. Ut sit perinde ac si legeretur ἀπὸ τέχνης, hanc interpr. sequendo. Xen. usus est et præp. ἐκ pro ἀπὸ, dicens Ἄρχομαι ἐκ τῆσδε τῆς ἀρχῆς. Ponitur et cum adv. e loco: ut Isocr. Nicocle, Ἐντεῦθεν γὰρ ὑποτιθέμενος ἠρξάμην. Sed et ἄρχεσθαι ἀρχὴν e Plat. Tim. affertur pro Rationem principii inire. Præteritum est ἦργμαι: a quo participium ἠργμένος, quo utitur Greg. sæpe, ut annotat Bud. Interdum autem sine casu, ut ἀρχομένης ἀπὸ νυκτὸς, Aratus, quod Cic. interpr. Prima de nocte; et θέρεος ἀρχομένοιο, Ad æstatis primordia: ad verbum Incipiente nocte, Incipiente æstate.

Ἄρχομαι, pro ἀπάρχομαι, Od. Ξ. (428.) ὠμοθετεῖτο συβώτης, Πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων. Vide Ἀπάρχομαι. B

Ἄρχομαι, Initium habeo. Greg. de Theol. 1. Οὐκ ἄρχεται γὰρ ὑπὸ χρόνου ὁ χρόνων δεσπότης. Vide Bud. 134. 135. Fortasse autem potest ἄρχεται hic aliter etiam exp.

Ἄρχω, Principatum obtineo, Impero, Imperium teneo, Dominor, Præsum. Item, Magistratum gero, s. Magistratu fungor. Il. I. (69.) Ἀτρείδη, σὺ μὲν ἄρχε, σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι. Dativo alicubi jungitur; Π. (65.) Ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι. Sed in prosa gen. potius; Xen. K. Π. 1, (1, 3.) Ὡς ἀνθρώπῳ πεφυκότι πάντων τῶν ἄλλων ζώων εἴη ῥᾷον ἢ ἀνθρώπων ἄρχειν. Et (1, 1, 2.) Ἄρχοντες μὲν εἰσι καὶ οἱ βουκόλοι τῶν βοῶν. Apud Thuc. 2. Ἄρχειν τῆς στρατιᾶς, Ducem esse, s. Imperatorem. Cum accus. autem dicitur ἀρχὴν ἄρχειν, Magistratum gerere, Magistratu fungi. ‖ Ἄρχομαι pro ἄρχω, Impero, Imperium obtineo, in VV. LL. perperam ponitur, ex Il. B. (345.) Ἄρχευ Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας. Ibi enim ἄρχευ non est pro ἄρχου, sed mendose scriptum est ἄρχευ pro ἄρχευ' cum apostropho, i. e. ἄρχευε, ab ἀρχεύω, C quo alibi utitur Hom.

Ἄρχων, Principatum obtinens, s. imperium, Qui præest, vel præfectus est, Magistratus. Aristot. de Mundo, Οἷον στρατιᾶς ἄρχοντι, ἢ πόλεως, ἢ οἴκου. At e Plut. Fabio citatur, Ὑμῖν τῶν ἄλλων ἄρχων ἐστὶ, pro Vobis aliis in rebus imperat. Sæpe sine gen. Polyb. Οἱ καθιστάμενοι μὲν ὑπὸ τῶν ὑπάτων, ἄρχοντες, προσαγορευόμενοι δὲ PRÆFECTI. ‖ Sed ἄρχων, privato nomine peculiarique dicebatur Athenis Qui ita præerat judicibus, judiciorumque moderator erat, ut Romæ Prætor. Vide Bud. 130. Hinc sæpe ap. Demosth. ἐπὶ ἄρχοντος, addito nomine hujus vel illius; ut ἐπὶ ἄρχοντος Νικοκλέους, et ἐπὶ Χαιρώνδου ἄρχοντος, κ. τ. λ. Cicero Gr. h. v. retinuit.

Ἄρχομαι, Sum sub principatu s. dominatu, Sum sub imperio, dicitur etiam Subesse imperio, Mihi imperatur. Herodian. 6, (8, 7.) Τὸν δὲ Ἀλέξανδρον ἐπέσκωπτον ὡς ὑπὸ τῆς τε μητρὸς ἀρχόμενον. Ubi Polit. interpr. Quod sub matris auctoritate adhuc esset. Ἄρχομαι δουλικὴν ἀρχὴν, ap. Aristot. Pol. redditur D Servile jugum fero. Sæpe vero redditur Ἄρχομαι verbo Pareo vel Obtempero; ut ἄρχομαι ὑπὸ τῶν νόμων, Plut. Apophth. Obtempero legibus. Et ἄρχομαι ταῦτα, Plato de LL. In his pareo. Sic vero et Cic. ἄρχεσθαι vertit ap. hunc ipsum, ut videbis in meo Lex. Cic. Lectorem tamen admoneo, ut diligenter attendat quibus ll. hæc interpr. conveniat: quæ alioqui multis non convenit, et qua in plerisque abusos esse Interprr. comperi. Non enim quicunque ἄρχονται, dici possunt parere; cum rebelles non desinant propterea ἄρχεσθαι. Observandum est autem ἀρχομένους sæpe dici sine adjectione pro Iis, qui sunt sub imperio vel dominatu, s. ditione alicujus; et qui alio nomine ὑπήκοοι appellantur: Lat. vel potius non satis Lat. Subditi. Xen. K. Π. 7, (1, 18.) Τὸ φιλεῖσθαι ἄρχοντα ὑπὸ τῶν ἀρχομένων. Idem 8, (8, 1.) Οἵτε ἀρχόμενοι Κῦρον ὡς πατέρα ἐσέβοντο.

Ἄργμενος, pro ἀρχόμενος, Etym.

" Ἀργμένος, ex Herod. affertur pro Initium habens, A " quod Ionico more caret augmento pro ἠργμένος ex " ἄρχομαι."

[Ἄρχω, Gl. Impero, Præsum. Ἄρχει· Præest, Judicat. Ἄρχει λέγειν· Infit. Ἄρχομαι· Ordior, Cœpto, Initio, Inchoo, Cœpi, Incipio. Ἄρχεται· Infit, Incipit, Auspicatur, Occipit. Ἀρχομένων· Subjectorum. Ἀρχομένου· Ineuntis. Ἄρξω· Præero. Ἄρξας· Conditor. Ἄρξαι· Infc. Ἀρξάμενος· Orsus, Exorsus. Ἦρξεν ἀρχήν· Gessit magistratum. Ἠρξάμην· Orsus sum, Cœpi, Inchoavi. Ἤρξατο· Est orsus, Cœpit. " Eur. Med. 120. alio sensu." Routh. Mss.]

["Ἄρχω, ad Xen. Eph. 241. Valck. Diatr. 23. Wyttenb. Select. 378. ad Herod. 468. Valck. Callim. 259. Fischer. Ind. Palæph. Valck. Phœn. p. 202.; Hipp. p. 208. ubi et de usu periphrastico. Xen. K. Π. 5. 42. 43. Ammon. 22. Toup. Opusc. 1, 510. 2, 90. 207. Thom. M. 116. 163. ad Phalar. 340. ad Charit. 458. Ion. 1195. Luzac. Exerc. 143. Jacobs. Anth. 7, 196. Boissonad. Philostr. 496. Heyn. Hom. 5, 681. De constr., Herodian. Philet. 441. et n.: Brunck. Soph. 3, 425. Heyn. Hom. 4, 262. 302. 404. Prior aliquid facio, de constr., Brunck. El. 522. Lobeck. Aj. p. 374. Archon sum, ad Xen. Mem. 2, 2, 13. Jacobs. Anth. 6, 238. ad Diod. S. 2, 19. I. q. κρατέω, νικάω, Heyn. Hom. 5, 543. Ἄρχω τινὸς, Achill. Tat. 11. Ἄρχω, ἄρχομαι τοῦ λόγου, Zeun. ad Xen. K. Π. 333. Ἄρχειν πρότερον, ad Dionys. H. 4, 2270. Ἦρχε, ἦρξε, Heyn. Hom. 7, 376. Ἄρχων, Thom. M. 147. ad Herod. 468. 548. Act., Med., Kuster. V. M. Præf. 5, 26. 110. De compp. ex ἄρχω, Fischer. ad Weller. G. G. 2, 54. Heyn. Hom. 4, 410." Schæf. Mss. " Cum dat., Æsch. Pr. 939. Incipio, cum accus., Pind. ap. Schol. Eur. Hec. 684." Wakef. Mss.]

[" Ἄρχομαι, Toup. Append. in Theocr. 44. Ruhnk. Ep. Cr. 289. Fischer. Ind. Palæph. Valck. Phœn. p. 452. Jacobs. Exerc. 1, 97. Lennep. ad Phal. 69. Pass., Clark. ad Il. A. 82. Herod. 578. Musgr. Iph. A. 442. Ἄρξομαι pass., Herod. 578. 580. et n. (coll. Xen. K. A. 133. ubi leg. ἀρξομένους,) 746. ad Eur. Med. 120. Ἄρχομαι cum particip., Villois. ad Long. 60. Zeun. ad Xen. K. Π. 11. Herod. 251. Græv. Lect. Hes. 540. Musicorum, Toup. ap. Warton. ad Theocr. 2, 315. Valck. Callim. 104. Cum infin. periphrasi inservit, Kuhn. ad Paus. 37. Abund., Wakef. S. C. 2, 125. Ἄρχεσθαι et ἅπτεσθαι conf., ad Dionys. H. 3, 1626. Ἄρχομαι τοῦ λέγειν, Achill. Tat. 11. Ἀρχ. ἀπό τινος, Xen. K. Π. 87. Ἄρχεσθαί τινος ἀπό τινος, Longin. 170. Weisk. Simon. Dial. 112. Plut. Ages. 4, 3. Xen. Mem. 4, 2, 5. Ἀρξάμενος ἀπὸ, Heindorf. ad Plat. Gorg. 83. Ἀρχ. χειρῶν ἀδίκων, Valck. Phœn. p. 533. Πόθεν ἄρξομαι, Markl. Iph. p. 64. Ἦρκται, Jacobs. ad Anth. 6, 45. Philipp. 34. Diod. S. 1, 709. 731. Ἤργμεθα, Plato de LL. 154. Ast.: 218. 244. Ἀρχθῆναι, Thom. M. 574." Schæf. Mss. " Ἄ. ἀδίκων, Ælian. H. A. 943. Obtempero, Æsch. Pers. 591. Ἀ. χειρῶν ἀδίκων, Lysias 40. Aristot. Rhet. 143." Wakef. Mss.]

[Ἄρχων, οντος, ὁ, Gl. Præpositus, Moderator, Rector, Magistratus, Præses, Judex, Princeps. * Ἀρχοντικοί· Magistratus, Potestas. Ἀρχοντικὴ ἡμέρα· Justidium. Ἀρχοντικὴ ἐξουσία· Potestas. " Ἀρχοντικὸς, Olympiod. in Plat. Gorg. Clem. Alex. Pæd. 225." Routh. Mss. " Eust. 125, 35. Pseudo-Chrys. Serm. 27. T. 7. p. 323." Seager. Mss. * " Ἀρχοντικῶς, Schol. Il. A. 446. Ed. Bongiovann." Boissonad. Mss. " Ἄρχων, Thom. M. 270. 447. ad Charit. 407. 454. 456. ad Diod. S. 1, 435. Ἄρχων λογίου, Jacobs. Anth. 12, 102. Ἄρχοντες, ad Charit. 213. 272. Wessel. Diss. Herod. 194. Bernard. Rel. 23. Οἱ τῆς πόλεως ἄρχοντες, Xen. Mem. 1, 2, 9. Ἀρχοντικὸς, Jacobs. Animadv. 250. Julian. Æg. 38." Schæf. Mss. * Ἀρχοντίκια, Officia Eccl., Suicer. Thes. * Ἀρχοντιάω, Principatum ambio, Schol. Aristoph. Σ. 341. ὁ τύραννος καὶ ἀρχοντιῶν.]

" Ἀπάρχων στρατευμάτων, Præfectus militiæ, VV. " LL. sine exemplo et ulla auctoritate."

[* " Πανάρχων, Omnium rector. Philo J. 2, 452= 871." Wakef. Mss. Συνάρχων, Gl. Collega, vide Συνάρχοι. * " Φιλάρχων, Stob. 243, 35." Wakef. Mss.]

Ἀρχὸς, ὁ, Princeps, Qui imperium obtinet, Dux.

Vox poët. pro qua in prosa ἄρχων. Il. B. (234.) οὐ μὲν ἔοικεν Ἀρχὸν ἐόντα, κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν. Interdum cum gen. (493.) Ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε προπάσας. || Ἀρχὸς, Podex. Item Intestinum rectum, Aristot. de Gen. Anim. 4. ut habent VV. LL. Suspicor autem huic signif. Podicis occasionem præbuisse ejusmodi aliquem jocum, qualis est in Anthol. in eo, quod incipit Πορδὴ ἀποκτείνει πολλοὺς κ. τ. λ. Ετ Ὄρχαμος itidem pro ἀρχὸς, Princeps; et ex eo ortum; nam ex ἄρχω fit ἀρχὸς, deinde ἄρχαμος, ea forma qua πλόκαμος e πλόκος, et mutato α in ο, ὄρχαμος. Scio tamen et aliam deductionem afferri. Ceterum ὄρχαμος ab Hom. jungitur genitivo, Od. Ξ. (22. 121.) συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν, ubi Eust. ait ita vocari Subulcum, vel tanquam ἀρχικὸν ἄνδρα, vel tanquam ἄρχοντα δούλων ἑτέρων. Ego vero existimo ita dici ut Gall. C'est le roi des hommes. Quo etiam modo jocatus est auctor opusculi, quod Moretum inscribitur, de illo suo fortissimo heroe. [Gl. Ἀρχός· Extalis, Podex, Princeps. " Jacobs. Animadv. 225. Wakef. Trach. 733. Ὄρχαμος, Ilgen. Hymn. 215. ad Od. Ξ. 22." Schæf. Mss. " Ἀρχὸς, Intestinum rectum, Clem. Alex. 225. Dionys. H. 1, 315." Wakef. Mss.]

" Ἄρχαμος, i. q. ὄρχαμος, ambo autem ab ἀρχὸς, " Eust."

" Ὀρχάμη, (ἡ,) J. Polluci (7, 147.) δασεῖα δένδρεσι " οὐχ ἡμέροις γῆ, Terra arboribus sylvaticis densa, " Arboretum, Arbusta."

[* Ἀρχέτης, ου, ὁ, i. q. ἄρχων. Eur. Heracl. 753. παρὰ θρόνον ἀρχ.: El. 1156. " Musgr. Ion. 913." Schæf. Mss.]

[* Ἀρχεσίμολπος, ὁ, ἡ, Qui cantui præest. Stesichorus ap. Athen. 180. " Wolf. Proleg. 264." Schæf. Mss.]

[* " Ἀρχεσίφωτος, (ὁ, ἡ,) Cyr. Theod." Kall. Mss.]

Ἀρχέκακος, ὁ, ἡ, Qui initium dedit malorum, Auctor malorum, Causa et origo malorum, ut ἀρχ. νῆες, Il. E. (63.) Ἀρχεκάκους, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο, ubi ostendit Eust. esse velut etymon, q. d. αἱ κακῶν κατάρξασαι τοῖς Τρωσὶ πᾶσι. Idem alibi quoque ἀρχέκακος ab ἄρχω deductum tradit. Quod ideo dico ne quis miretur hic a me positum potius, quam post Ἀρχή. [" Ad Herod. 426. Wolf. Proleg. 273. Marcell. de V. Thuc. p. 4." Schæf. Mss.]

Ἄργμα, τὸ, vel potius plur. Ἄργματα, Primitiæ, pro ἀπάργματα, ut modo dixi ἄρχομαι pro ἀπάρχομαι. Od. Ξ. (446.) Ἦ ῥα, καὶ ἄργματα θῦσε θεοῖς.

Ἀρκτέον, Incipiendum est. Soph. Aj. (860.) ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα. Philo, Ἀρκτέον τῆς ἀντιῤῥήσεως. [" Isocr. 298. Soph. Œd. T. 629." Wakef. Mss. " Ad Diod. S. 2, 65." Schæf. Mss.]

[* " Ἀρκτικὸς, Inceptivus, Initialis. Eust. 113, 44." Seager. Mss. Glossæ: Ἀρκτικός· Inchoativus. Ἀρκτικόν· Principale. " Hesych. Ep. ad Eulog. ad fin." Schæf. Mss. " Villoison. Anecd. Gr. 2, 114." Wakef. Mss.]

" Δύσαρκτος, ὁ, ἡ, Imperii habenas difficulter ad- " mittens, Qui regi sese imperio vix sinit, Contumax. " Plut. Lucullo, Οὐδὲν γὰρ δυσαρκτότερον ἀνθρώπου εὖ " πράσσειν δοκοῦντος, Nihil contumacius homine rebus " secundis elato. Bud. Sic Idem δύσαρκτος δῆμος in- " terpr. Cui difficulter imperatur: subjungens hunc " ejusd. Plut. locum, Οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον καὶ " τραχὺ καὶ δύσαρκτον ὡς ἀνὴρ ἔφυ εὐπραγίας δοκούσης " ἐπιλαμβανόμενος." [" Appian. 2, 383. Æsch. Choëph. 1024." Wakef. Mss.]

[* Εὔαρκτος, ὁ, ἡ, Tractabilis, Moriger. Æsch. Pers. 191. Ἐν ἡνίαισι δ' εἶχεν εὔαρκτον στόμα.]

" Ἀρχία, (ἡ,) pro Principatus affertur in VV. LL. " ex J. Poll. 8., sed susp. Mendosissimum autem est " Ἀρχήντας, quod in iisdem VV. LL. exp. Jampri- " mum."

" Δυσαρχία, ἡ, Difficultas imperandi, Quando im- " peratori milites vix obediunt. Appian. B. C. 5. " Οὕτω μὲν ἐς στάσεις τότε πάντα καὶ ἐς δυσαρχίαν " τοῖς στασιάρχαις τὰ στρατόπεδα ἐτέτραπτο, de militum " licentia post bellum Pharsalicum. Bud."

[* " Ἀρχαρὰς, Adiantus. Diosc. 472." Boissonad. Mss.]

[* " Ἀρχίνης, Mandragora. Diosc. 467." Boissonad. Mss.]

" Ἀρχάνου, Piscis, meminit Aristot. H. A. 8, 2. " Τὸν τῶν κεστρέων γόνον, ὅταν αὐξηθῶσι, τότε κατε- " σθίεσθαι ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰχθύων καὶ μάλιστα ὑπὸ τοῦ " ἀρχάνου. Gaza eum Archanum vocat: VV. LL. " etiam ἀρχάναν, a nom. ἀρχάνας." [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

" Ἀρχενόμενα, Hesychio ξύλα, Ligna, sed susp."

Ἀρχεύω, i. q. ἄρχω, Dominor, Impero. Il. E. (200.) Ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας. Sic et B. (347.) Ἄρχευ' Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας: ita enim leg. ἄρχευ' cum apostropho, ut sit pro ἄρχευε, sicut Ed. mea habet; non ἄρχευ, ut superiores: quod esse pro ἄρχου, tanquam ab ἄρχομαι, falso annotant VV. LL. ut admonui antea. [Cum gen., Apoll. R. 1, 347. " Eldik. Suspic. 6. Heyn. Hom. 4, 262." Schæf. Mss.]

[* " Ἀρχεύτας, Musgr. El. 1149." Schæf. Mss.]

[* Ἀνάρχομαι, Denuo ordior. Andronicus de Pass. 743. ὀργὴ ἀναρχομένη. " Dans le passage d'Andronicus il faut lire ἐναρχομένη, au lieu d'ἀναρχ. Dans Plutarque Sylla 30. V. 3. p. 164. j'ai changé l'ἀνήρχετο en ἐνήρχετο, que j'aurois dû peut-être même écrire sans préposition, ἤρχετο. Ainsi l'Ἀνάρχομαι est un mot fort douteux." Corai. Mss. Sed ecce derivatum ab illo ipso verbo, ἄναρκτος, atque etiam in Glossis extat: Ἀνάρχομαι· Redorior. " Ordior, Ruhnk. Ep. Cr. 289." Schæf. Mss.]

Ἄναρκτος, ὁ, ἡ, Nullius imperio subditus. Hes. e Soph. Utitur et Thuc. 5, (99.) p. 194. " Ἀναρκτῆ, " Hes. affert pro * ἀνυπότροπον, sed susp." [Ἄναρκτος, Æsch. Eum. 529. " Dio Cass. 40. p. 159. Plut. 2, 754." Churchill. e Suicer. Mss. Glossæ: Ἄναρκτον· Inexortum. " Stanl. ad Æsch. l. c. Abresch. Æsch. 2, 82. Brunck. Soph. 3, 498." Schæf. Mss.]

Ἀπάρχομαι, inquit Bud., Primitias solvo et decerpo, cum gen. Herod. Πάντων ἀπαρχόμενοι, καὶ θυσίας οἱ προσάγοντες. Item, Libamenta facio, ex Eod. 4. Vide Comm. 141. Plut. (6, 603.) Τί δὲ θύσομεν, ἢ σπείσομεν, ἢ τίνος ἀπαρξόμεθα; Sed et hæc afferuntur hujus signif. exempla. Idem Theseo, Ἀπάρχεται τῷ θεῷ τῆς κόμης, De coma primitias dat Deo, s. Offert. Ibidem, Ὡς καὶ καρπῶν ἀπάρχονται. Plato de LL. Olον ἀπάρξασθαι πάσης ἀρχῆς ἕνα δικαστὴν, Velut quasdam Deo primitias offerentes, unum judicem deligere e singulis magistratibus. Idem, Ἀπάρχομαι τοῦ ὠτὸς, Pro primitiis aurem præcido. Hactenus VV. LL. Reperio autem et cum præp. ἀπὸ, ap. Philon. de V. M. 1. Ἀπὸ τῶν ἐτησίων ἀπάρχεται καρπῶν. At Hom. accusativo jungit; Il. T. (254.) Κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος: Od. Ξ. (422.) ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν.

Ἀπάρχομαι, pro ἄρχομαι, Aristides, Ἔδοξεν ἀπάρξασθαι τοῖς τοῦ βασιλέως ἐπιτάγμασι, Placuit delibanda jam esse regis mandata. Ἀπάρχομαι, Primas partes accipio, Primitias occupo, ut Arethas, Χριστὸς πρῶτος ἀπήρξατο τῆς ἐξ αὐτοῦ καὶ δι' αὐτὸν ἐλπιζομένης * παλιnζωΐας. Et ap. Greg. idem Christus ἀπήρξατο τῆς ἀναστάσεως, Edidit primordium resurrectionis. Vide p. 141. || Suid. addit, ἀπάρχεσθαι esse τὸ τοῖς ἀγύρταις ἀργύριον ἐμβάλλειν: ap. quem plura vide. || Et ap. Eust. 1183. Ἀπηργμένον ἀντὶ τοῦ εὐνουχισθέντος.

[Ἀπάρχομαι, Gl. Delibo, Initio. Ἀπάρχομαι πράγματος· Inchoo. Ἀπάρχεται· Auspicatur, Delibat, Libat. * Ἀπάρχω, Clem. Alex. p. 41. Act., Dionys. H. Τὸν ἀπάρχοντα τῶν ὀρχηστῶν. " Ἀπάρχω, et ἀπάρχομαι, Initium capio, Primitias decerpo. N. 4, 76. ἔνθα Τεῦκρος ἀπάρχει, in forma activa, Primitias habet, Initium habet; pro quo quidem alii legunt ὑπάρχει, Auctor regni conditi est; sed acutiores tamen defendunt ibi τὸ ἀπάρχειν, Primitias habere et decerpere, quod et multo est aptius, nam princeps simul est sacerdos." Damm. Lex. Pind. " Ἀπάρχω, Incipio, Auspicor, i. q. ἐξάρχω, quo tamen frequentius utuntur scriptt. Poëta inc. in Anthol. HSt. p. 92. Ὕμμι δ' ἀπάρξει Σαπφὼ χρυσείην χεραὶν ἔχουσα λύρην. Sic ibi scr. erat juxta (secundum) Mss. et vett. Edd. Imo p. 369. ubi idem Epigr. repetitur, ἀπάρξει scriptum est." Brunck. Mss. Ἀπάρχομαι, Ælian. V. H.

8, 1. Ἀπηργμένοι, Deminuti, Mutilati, Anaxandr. ap. A Athen. 300. "Ἀπάρχομαι, ad Dionys. H. 1, 103. 4, 2226. Heyn. Hom. 7, 661. Timæi Lex. p. 1. Harles. ad Theocr. 296. Herodian. Philet. 448. et n.: ad Callim. 1, 197. Herod. 364. ad Charit. 327. Huschk. Anal. 12, 228. Theodorit. 9. Boissonad. Philostr. 632. Jacobs. Anth. 8, 355. Schol. Aristoph. II. p. 474. Villois. ad Long. 174. Brunck. Aristoph. 3, 68. Ἀπάρχω, Jacobs. Anth. 12, 157." Schæf. Mss.]

[* "Ἀπαρκτέον, Clem. Alex. Pæd. 2, 9. 187." Kall. Mss. "Philo J. 438." Wakef. Mss.]

Ἀπαρχὴ, ἡ, et frequentius Ἀπαρχαί, Primitiæ. Plut. Τῷ πυρὶ τὰς ἀπαρχὰς ἐπιβάλλουσαν. Theophylact. Ep. Οὐ γὰρ ταῖς σίμβλων αὐτὸν ἀπαρχαῖς ἐτιμήσαμεν. Apud Plat. de LL. Ἀπαρχὴν ἀποτελεῖν. Interdum metaph. ap. Phil. de V. M. 3. Ψυχικοῦ κάλλους ἀπαρχὴν πρεπωδεστάτην ἀπήρξαντο. Ubi ἀπαρχὴ exp. Libamentum. || Ἀπαρχὴ, ap. Paul. 1 Cor. 15, (20.) redditur Initium ab Ambrosio. Hes. autem h. l. peculiariter exp. ἀπαρχὴ Χριστὸς, signif. dicens πρῶτος Χριστός: sed mendose legitur ap. eum ἀπαρ- B χῆς pro ἀπαρχή. [Gl. Ἀπαρχή· Libamen, Primitia, Delibatus, Delibatio, Præmetium, Incœptio, Inchoatio. Ἀπαρχαί· Primitiæ. Ἀπαρχὴ γένους· Primordium. Ἀπαρχὴ γλεύκους· Sacrim. Thuc. 6, 20. ἀπαρχαὶ λόγων. "Villoison. ad Long. 27. 70. Valck. Phœn. p. 325. ad Callim. 1, 197. ad Lucian. 1, 534. Porson. Phœn. 871." Schæf. Mss.]

Ἀπάρχημα, i. q. ἀπαρχὴ, VV. LL. [Schneidero susp. Et quidem recte; nam ἀπάρχημα deducendum esset ab ἀπαρχέω, verbo nihili.]

Ἄπαργμα, τὸ, vel potius Ἀπάργματα plur. i. q. ἀπαρχαὶ, Primitiæ. Greg. de Baptismo, Τοῦτό σοι ἀπαργμάτων ὡρίων καιριώτερον, Anniversariis primitiis, quibus amicis antiqui parentare solebant. || Ἀπάργματα, quæ a tragicis appellantur μασχαλίσματα, sc. τὰ τοῦ φονευθέντος * ἀκρωτηριάσματα. Vide Etym. [Aristoph. Pac. 1056. Ἄγε νῦν ἀπάρχου, κᾆτα δὸς τἀπάργματα. Lycophro 106. "Ἄπαργμα, Heyn. Hom. 5, 558." Schæf. Mss.]

"Διῆρξα, ap. Lysiam (Fr. p. 25.) pro διὰ τέλους ἦρξα, C "teste Harpocr. et Suida, a Διάρχω. At διήρχθην, "quod Hes. exp. ἐκωλύθην, est a Διέργω, et scribitur "etiam per diphth. ει." [Reiskio, Ad finem gessi magistratum. Dio Cass. 100. 263. 676. 706.]

Ἐνάρχομαι, Incipio; ut Plut. (4, 815.) Καὶ μόλις ἐνήρξατο τοῦ λόγου. Idem ἐνάρχεσθαι sine adjectione dixit in Camillo, ἐνάρχεσθαι μέλλοντος, Cum dicendi initium facturus esset. || Ἐνάρχομαι σπλάγχνων e Philostr. citatur pro Libationem facio extis. Et ἐναρχέσθω τις κανᾶ, ex Eur. (Iph. A. 1471.) pro Rite quis auspicetur canistra, i. e. Auspicetur tollere e corbe frondes, Erasmo interpr. || Ἐνηργμένος part. pass. ap. Synes. Τοῖς ἐνηργμένοις πρέποντα ἐποικοδομοῦντες. [Schleusner. Lex. in V. T. Eur. El. 1142. Æschin. Or. 511. coll. Eur. Iph. A. 435. * "Ἐνάρχω, Incipio. Sir. 38, 16. ἔνηρξε θρήνου. Rarius sic dicitur ἄρχω pro ἄρχομαι, sed ἐξάρχω sæpius ita dicitur, v. c. 3 Macc. 4, 6." Schleusner. l. c. Glossæ: Ἐνήρξατο· Inchoavit. "Lucian. 1, 5. Valck. Diatr. 248. Boissonad. Philostr. 631. Dionys. H. 2, 1066. Musgr. D Iph. A. 955. Fischer. Descr. Lect. 798-9. p. iv. Diod. S. 2, 588." Schæf. Mss.]

[* "Ἔναρξις, (ἡ,) Initium, Schol. Oppian. H. 2, 1." Wakef. Mss.]

[* Ἔναρχος, ὁ, ἡ, Principium habens, Magistratu fungens. Appian. teste Schneider. Lex. Adde Suicer. Thes. "Tzetz. Exeg. in Il. 70, 8." Schæf. Mss.]

[* "Ἐναρχία, (ἡ,) Dionys. Areop. de Div. Nom. 2, 4." Kall. Mss.]

[* "Ἐναρχικὸς, (ἡ, ὸν,) Andr. Cr. p. 21. Dionys. Areop. 169. 170. 171. 189." Kall. Mss.]

[* Ἐναρκτικὸς, ἡ, ὸν, Gl. Inchoativus.]

[* Ἐναρχίζω, UNDE * Ἐναρχισμὸς, ὁ, Gl. Strena, pro quo alibi: * Εὐαρχισμός· Strena, Superaria.]

Προενάρχομαι, Ante incipio, VV. LL. [Schneidero susp. sed legitur 2 Cor. 8, 6. et 10.]

Ἐξάρχω, Incipio, Auspicor, ut Od. Δ. (19.) μολπῆς ἐξάρχοντες, Cantum incipientes. Exp. etiam, Cantum præeuntes et auspicantes; vel Cantus auspices. Idem Il. Σ. (51.) Ω. (761.) ἐξῆρχε γόοιο. Sic Plut. Romulo, Ἐξάρχων ἐπινικίου παιᾶνος: Lycurgo, Ἐξῆρχεν ἐμβατηρίου παιᾶνος. Lucian. (2, 932.) itidem de cantu, sed sine casu, Ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. Dicitur et de aliis rebus, ut Plut. Galba, Παντὸς ἐξάρχειν δόγματος, quod Bud. interpr. Auctorem fieri et confirmatorem senatusconsultorum. Jungitur ἐξάρχειν accusativo quoque; ut Il. B. (273.) Βουλάς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς, ubi ἐξάρχων βουλὰς exp. Auctor existens consiliorum. Ego malim, Primus proponens consilia, aut aliquid hujusmodi: sensu tamen non valde diverso. Xen. quoque K. Π. 3, (3, 26.) accus. dedit h. v. Ἐξῆρχεν αὖ Διοσκούροις παιᾶνα τὸν νομιζόμενον: 7, (1, 5.) παιᾶνα ἐξάρξω. Sic ab Eod. (E. 2, 4, 10.) dictum est, Ἐξάρξομαι οὖν ἡνίκ' ἂν καιρὸς ᾖ παιᾶνα. Vide p. 141. 142. In VV. LL. affertur ex Eur. (Iph. T. 743.) ἐξάρχω ὅρκον pro Jurare incipio. Et e Soph. cum accus. personæ et dat. rei, (E. 556.) εἰ δ' ἔμ' ὧδ' ἀεὶ λόγοις Ἐξῆρχες, pro Si me hujusmodi verbis aggressa fuisses.

B Ἐξάρχομαι etiam dicitur; ut ap. Apoll. R. (1, 362.) ἐξάρχωμαι ἀεθλεύων. Xen. E. (2, 4, 10.) ἐξάρχομαι παιᾶνα: quod exemplum miror a Bud. proferri, cum paucis ante lineis scripsisset ἐξάρχω tantum dici activa voce. Sed et ἐξάρχου κανᾶ ap. Eur. (Iph. A. 435.) pro Primus auspicare canistra, Primus coronam e calatho carpe, ut vertit Erasmus.

[Ἐξάρχω, Athen. 180. πρὸς αὐλόν. "Ἐξάρχετε φωνᾷ, Incipite voce et cantu, N. 2, 40." Damm. Lex. Pind. "Xen. K. Π. 53. ad Xen. Eph. 171. Zeun. ad Xen. K. Π. 328. T. H. ad Lucian. Dial. 59. Wyttenb. Select. 378. Tyrwh. ad Aristot. 130. Ilgen. Hymn. 580. ad Herod. 489. Wolf. Proleg. 263. Eur. Iph. T. 743. Musgr. Troad. 147. Jacobs. Anth. 6, 173. Winstanl. Aristot. 277. Heyn. Hom. 4, 249. 7, 567. 8, 336. 743. Ἐξάρχομαι, Musgr. Iph. A. 435. 955. Act., Med., Kuster V. M. 28." Schæf. Mss.]

"Ἐξάργματα, τὰ, Primitiæ. Ita dicuntur Exteriora "membra quæ prima amputantur in truncatione cor- "poris alicujus. Apoll. R. 4, (477.) Ἥρως δ' Αἰσο- C "νίδης ἐξάργματα τάμνε θανόντος· Τρὶς δ' ἀπέλειξε "φόνου, τρὶς δ' ἐξ ἄγος ἔπτυσ' ὀδόντων. Ἧι θέμις "αὐθέντῃσι δολοκτασίας ἱλάεσθαι. Ubi annotat Schol. "τοὺς δολοφονοῦντας antiquitus fecisse quædam "* ἀκρωτηριάσματα cadaveris interemti, hæcque sum- "sisse et suspendisse e collo ipsorum: horum autem "ἀκρωτηριασμάτων fuisse infinita et multa ἐξάργματα: "deinde sumto ejus sanguine ter in os inspuisse: "hoc autem fecisse ad expiationem cædis dolo fa- "ctæ." [" Wessel. Herod. 309. Brunck. Apoll. R. 155." Schæf. Mss.]

Ἔξαρχος, Inceptor, ut dixit Terent.: O mearum voluptatum omnium inventor, inceptor, perfector. Item Dux, Princeps, ut ἔξαρχος τῶν ἱερῶν, Plut. Numa. Sic ὁ τῆς ἑορτῆς ἔξαρχος, Naz. Item Princeps alicujus rei conficiendæ. Basil. ἔξαρχοι τῶν καθελόντων αὐτούς. Exp. etiam Præcentor. [Gl. Ἔξαρχος· Magister, Princeps. Ἔξαρχοι· Proceres, Principes, Primores. Ἔξαρχος γαζοφυλακίου· Præfectus ærarii. Polyæn. 2, 1, 14. τῆς στάσεως, Auctor, Princeps, De- D mosth. 313. "Ad Xen. Eph. 1171. * Ἐξαρχία, Toup. Opusc. 1, 169." Schæf. Mss. "Ἔξαρχος, Callim." Wakef. Mss.]

[* "Προεξάρχω, Andr. Cr. 77." Kall. Mss. "Etym. M. 542." Wakef. Mss. * "Προεξάρχων, Const. Porphyrog. de Imag. Edess. 92." Boissonad. Mss.]

[* Συνεξάρχω, Auctor Axiochi 12. Μαινομένῳ δήμῳ συνεξάρχειν. "Συνεξάρχειν unice verum est, idemque signif., quod χαρίσασθαι τῷ δήμῳ ap. Xen. Mem. 1, 1, 18. quibus vv. Idem 4, 4, 2. opponit verba, ἐναντιοῦσθαι ὁρμῇ τοῦ δήμου, et Plato Apol. 20. ἐναντιοῦσθαι καὶ ἐναντία ψηφίζεσθαι." Fischer. * Συνεξαίρειν proponit T. H. ap. Luzac. de Socr. Cive 112.]

Ἐπάρχω, Impero, Imperito, Dominor. Xen. K. Π. 4, (6, 2.) Χώρας ἐπάρχω πολλῆς. Sic Εὐρώπης ἐπῆρχον, Isocr. Paneg. Et ἐπάρξαντας Μακεδονίας, ap. Eund. || Ἐπάρχειν, ut inquit Bud., signif. etiam Præesse, Præfici, malim Præfectum esse, faciendo Præfectum nomen, ut Herodian. (4, 12, 1.) Ἦσαν δὲ αὐτῷ ἐπάρχοντες τῶν στρατοπέδων δύο. HINC Ἔπαρχος, (ὁ, ἡ,)

Præses, Præfectus; ut ἔπαρχος πόλεως ap. Herodian. (2, 6, 12.) item (1, 8, 2.) ἔπαρχος τοῦ στρατοῦ, vel τῶν στρατοπέδων, Præfectus urbis, vel Præfecturam urbis gereps, et Præfectus exercitibus, vel Præfectus prætorii, ut Polit. alicubi vertit. Plut. Galba, ἔπαρχος τῆς αὐλῆς, Aulæ præfectus. Ibid., Τῆς αὐλῆς καὶ τῶν δορυφόρων ἔπαρχος. Ponitur etiam interdum ἔπαρχος sine adjectione, et sic utitur Herodian. quoque, ubi Polit. interpr. Præfectum. Quidam ἔπαρχον per se positum signif. aliquando putant Præsidem provinciæ, Prætorem. HINC Ἐπαρχία, (ἡ,) Præfectura, Provincia. Plut. Δολοβέλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας. ET Ἐπαρχιώτης, (ου, ὁ,) Provincialis, Qui est e provincia. ET Ἐπαρχιῶτις, ἡ, in Pand., ut scribit Bud., Provincialis mulier.

Ἐπάρχομαι, inquit Bud., Auspicor, Cœpi. Il. A. (471.) Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι, i. e. τοῦ πίνειν ἀρξάμενοι, καὶ σπεῖσαι ἐπιβαλόμενοι. At Eust. aliter exp., quem consule.

" Ἐπῆρξε, Licuit, Facultas fuit. In VV. LL. Fa-" cultatis fuit. Videndum autem, ne potius scr. sit " ὑπῆρξε."

['Επάρχω, Xen. K. Π. 1, 1, 4. Isocr. ad Phil. 122. cum gen.: Hymn. in Apoll. 125. Ἀλλὰ Θέτις νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν Ἀθανάτῃσιν χερσὶν ἐπήρξατο. Glossæ: Ἐπάρχομαι· Incapito. Ἐπαρῶμαι· Insecro, Incapito. Ἔπαρχος· Præfectus. Ἔπαρχος Ῥώμης, τῆς πόλεως· Præfectus urbis. Ἔπαρχος τῶν τεχνιτῶν· Præfectus fabrorum. Ἔπαρχος τῆς κοόρτις· Præfectus cohortis. " Ἐπάρχω, Timæi Lex. 239. Act. Traj. 1, 228. Xen. K. Π. 6. Zeun. ad 410. Valck. Phœn. p. 533. Wyttenb. Select. 369. 378. ad Diod. S. 1, 373. 2, 82. Epigr. adesp. 142. Ἐπάρχομαι, Ruhnk. Ep. Cr. 11. Ernest. ad Hymn. Hom. 10.; Ilgen. 231. ad Od. 7, 183. Wessel. Herod. 309. Heyn. Hom. 4, 128. Ἔπαρχος, Brunck. ad Æsch. Pers. 325. Mus. Turic. 1, 215. ad Xen. Eph. 242. Wyttenb. Select. 370. 434. ad Diod. S. 1, 117. 727. Hermann. Obs. 109. Musgr. Bacch. 1003. ad Charit. 407. Wakef. Eum. 635. Conf. cum ὕπ., Jacobs. Anth. 11, 194. 257. 266. Ἐπαρχία, Ruhnk. ad Longin. 255. Wyttenb. Select. 315. 370. Diod. S. 2, 498." Schæf. Mss. " Ἐπάρχω, Impero, Stob. 524, 40. Joseph. 1334, 48." Wakef. Mss. Glossæ: * Ἐπαρχότης· Præfectura. Ἐπαρχία· Provincia. Ἐπαρχιώτης· Provincialis. Ἐπαρχιῶται· Provinciales. Πρὸς τὴν ἐπαρχότητα· Ad præfecturam. Ἔπαρχος, Æsch. Choëph. 659. δωμάτων γυνή, Domina, Ag. 1219. νεῶν pro ναύαρχος. " Ἐπαρχότης, Phot. Bibl. in Olympiodoro, Passio S. Bonif. 311. * Ἐπαρχέω, Just. M. 99." Kall. Mss. Ἔπαρχος, ἐπαρχία, Schleusner. Lex. in V. T. * " Ἐπαρχικός, (ἡ, όν, Ad magistratum pertinens, Proconsularis,) Plut. Cicerone 1610. HSt. Καὶ δῶρα μὲν οὐδὲ τῶν βασιλέων διδόντων ἔλαβε, δείπνων δὲ τοὺς ἐπαρχικοὺς ἀνῆκεν. Ἐπαρχότης, Chrys. in Ep. ad Coloss. Serm. 2. T. 4. p. 98. Ἐάν τις εὐτελὴς καὶ βασιλεὺς γένηται, δυνατὸν αὐτῷ ἐπαρχότητα δοῦναι ᾧ βούλεται." Seager. Mss. " Ἐπαρχιώτης, Inscr. ap. Just. M. Apol. 1." Routh. Mss. " Julian. Ep. 17." Schweigh. Mss. " Euseb. V. C. 1, 49. 2, 20. ubi ἐπαρχεώτης, non bene, ut videtur; et ἐπαρχεώτης, 2, 24. ubi cf. Vales., 47. 48. 55. 61." Boissonad. Mss. * " Ἐπαρχιακός, (ἡ, όν,) Provincialis, Modestinus." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. " Ἐπαρχικός, Wyttenb. Select. 315." Schæf. Mss. " Plut. 4, 816." Wakef. Mss.]

" Ἐπαρχή, esse dicitur Decima, aliquando etiam " ἐπαρχία." [A Schneidero non agnoscitur.]

[" Ἐπαρχεῖα, J. Poll. 4, 66. (Μέρη δὲ τοῦ κιθαρῳδικοῦ νόμου, Τερπάνδρου κατανείμαντος, * ἔπαρχα, ἐπαρχεῖα, * μέταρχα, κατάτροπα, * μετακατάτροπα, ὀμφαλός, σφραγίς, ἐπίλογος, ubi v. Jung.)" Kall. Mss.]

[* Ἀντέπαρχος, ὁ, ἡ, Gl. Subpræfectus.]

[* Τρισέπαρχος, ὁ, ἡ, Maximus prætor. Epigr. adesp. Byz. 4. 10.]

[* " Παρεπάρχω, Schol. Eur. Hec. 1043. Or. 582." Kall. Mss.]

[* Προσεπάρχω, Præterea impero. Joseph. 8. p. 418= " 338. locus corruptus." Wakef. Mss.]

Κατάρχω, Prior, vel Primus, facio, vel dico. Plato Sym. Ἀλλὰ τύχῃ ἀγαθῇ καταρχέτω Φαῖδρος, καὶ ἐγκωμιαζέτω τὸν ἔρωτα, Sed, quod bonum faustumque sit, Phædrus primas dicendi de amore partes habeat. Sic Basil. Ἰδοὺ μὲν νῦν καὶ κατάρχομεν τοῦ γράμματος αὐτοί, En nunc priores scribendi officium occupamus. Xen. Ἀπ. 2, (3, 11.) cum infin. interjecto articulo τοῦ, Κατάρχοιμι τοῦ καλεῖν ἐκεῖνον, Prior illum invitarem, q. d. Anteverterem illum invitare. E Phalar. autem affertur cum infin. sine articulo, κατάρχω πλημμελεῖν. || Item, Auctor sum alicujus rei, Exemplum præbeo. Athen. Ὥστε τὸν ὅλον χρῶτα * παραλεαίνεσθαι, καὶ τῆς ψιλώσεως ταύτης τοῖς λοιποῖς κατάρξαι: (515.) Ἥτις πρώτη κατῆρξε μὲν τῆς εἰς Λυδοὺς πρεπούσης τιμωρίας, Quæ exemplum ultionis præbuit, vel Quæ initium dedit ultionis. Vel, inverso genere loquendi, A qua ultio initium sumsit. Vel, Quæ prima fuit ultrix. Nam quomodo hic κατάρχω per Lacesso aut Provoco cum Bud. interpr. possimus, non satis intelligo. || Item, Princeps sum alicujus artis aut facultatis; ut Bud. exp. in h. l. Chrys. Διὸ καὶ Ἑρμῆς εἶναι ἐνομίζετο παρὰ τοῖς ἀπίστοις, διὰ τὸ τοῦ λόγου κατάρχειν. Sed κατάρχειν hic Chrys. dixit simpl. pro eo, quod Act. Apost. 14, (12.) est ἡγεῖσθαι, ubi id narratur. Rursum Bud. ap. Laërt. τὸν τῆς Ἀκαδημίας κατάρξαντα vertit Academicorum principem et conditorem. || Κατάρχειν simpl. etiam Incipere, Inchoare, ut quidem interpr. VV. LL. cum gen. itidem, ut κατάρχω μάχης, Eur. (Suppl. 675.) κατάρχω τοῦ πολέμου, Plut. Thes. Invenitur autem κατάρχω et accus. junctum, ut Plato Euthydemo, Θαυμαστὸν γάρ τινα ἀνὴρ κατῆρχε λόγον. || Κατάρχειν pro ἐξάρχειν, Aristot. Καθάπερ κορυφαίου κατάρξαντος συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορός. Unde ὁ κατάρχων, Præcentor, Præsultor.

Κατάρχω, Imperito, Dominor, Præsum. Plato Protag. Σὺ γὰρ κατάρχεις τοῦ λόφου. Sic Basil. Οἱ τῶν ψυχῶν ὑπηρεσίαν λαβόντες, ἔτι καὶ τῶν ψυχῶν κατάρχειν φιλονεικεῖτε.

Κατάρχομαι, Incipio, Inchoo, ut κατάρχεσθαι τῆς μάχης, Polyb. Sic Plut. (6, 576.) Κατάρχεσθαι τοῦ λόγου. Et κατάρξασθαι τῶν ἱερῶν, sæpe ap. Demosth. Auspicari sacra. E Plut. Publicola affertur καταρξαμένη τῆς πράξεως, Quæ rei auctor et hortatrix fuit. || Κατάρχεσθαι, inquit Bud., est etiam Victimam ferire: et ad alia transfertur. Lucian. (1, 6.) Σκυτάλην τινὰ κειμένην πλησίον λαβών, οὐ πρᾴως οὐδὲ * προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, Capiti meo valide incussit, ut sacrificantes solent. Plut. (4, 288.) Ἅπαντας γὰρ ἔδει κατάρξασθαι καὶ γεύσασθαι τοῦ φόνου. Lucian. (2, 513= 6, 63.) Ἤδη δὲ Ἰφιγένεια κατάρχεται τούτων, i. e. Cultrum jam adigit. Quod et καθικνεῖσθαι dicitur; est enim καθικνεῖσθαι Ferire. || Κατάρχομαι, Hostiam et sacrificium libo; quod fiebat antequam hostiam ferirent. Herod. Ἐπεὶ δὲ αὐτοῦ πρὸς τῷ βωμῷ κατήρχοντο. Apud Hom. autem cum accus., Od. Γ. (445.) Χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο. Vide Bud. 140. || Κατάρξομαι θανόντα δεσπότην γόοις in VV. LL. affertur ex Herod. pro Prosequar luctu mortuum herum. [Eur. Andr. 1200. Θανόντα δεσπόταν γόοις Νόμῳ τῷ νερτέρων κατάρξομαι, ubi Matth. legit κατάρξω.]

[" Κατάρχω, Soph. Œd. C. 1019. ὁδοῦ κάταρχε. Diod. S. 14, 74. Ἡ φιλοτιμία κατῆρχε τὴν ἡλικίαν. Eur. Hec. 685. Κατάρχομαι νόμον βακχεῖον. Schol. Eur. Iph. T. 40. Κατάρχομαι μέν, σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει. Serv. ad Æn. 10, 541. Aristoph. O. 959. μὴ κατάρξῃ τοῦ τράγου, Eur. Alc. 75. Plut. de Audit. Ὥσπερ ἐν τελετῇ κατηργμένης αὐτοῦ φιλοσοφίας." Schneider. Lex. Glossæ: Κατάρχομαι· Inchoo.]

[" Κατάρχω, ad Phal. 341. Musgr. Heracl. 601. Wakef. Ion. 1639. Porson. Med. 19. Wyttenb. Select. 378. De constr., ad Diod. S. 1, 699. Heindorf. ad Plat. Phædr. 316. Boissonad. ad Marin. 83. Κατάρχομαι, Markl. Iph. 378. Wakef. Alc. 74.; S. C. 4, 22.; Georg. 157. Larcher. Herod. 2, 254. Jacobs. Anth. 8, 222. Porson. Or. 949.; Phœn. 582. T. H. ad Aristoph. Π. p. 418. Diod. S. 2, 464. Toup. Append. in Theocr. 44. Ernest. ad Hom. Hymn. 10. Valck. Phœn. p. 201. 216. K. ἱερείον, Kuster. Aristoph. 193. Dionys. H. 1, 141. 228. 288. Boissonad. Philostr. 632. Κατηργμένος, Plato Phædr. 283. Act. Med., Kuster. V. M. 28. De constr.,

Musgr. Or. 957.; Brunck. ad p. 198.; El. 522.; Hec. 681.; Musgr. ibid.; Beck. ibid. Steinbr. Mus. Tur. 1, 279. ad Lucian. 1, 176. Herod. Philet. 448. et n.: Beck. ad Eur. 290. Valck. Phœn. p. 532.; Diatr. 23. Argum. Eur. Hec. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 177. ad Od. Γ. 445. Wessel. Herod. 308. 327.; Valck. ibid. ad Charit. 327. Porson. Hec. 685. Casaub. Athen. 1, 24." Schæf. Mss.]

Καταρχὴ, ἡ, Initium, Exordium. Polyb. Μείζονος πολέμου καταρχή. Athen. Ἐντεῦθεν τὴν καταρχὴν ποιησόμεθα. Bud. 139. || Καταρχὴ, Libatio, Primitiæ, VV. LL. [Gl. Incœptio, Origo. Auspicium actionis, unde Maximi liber Περὶ Καταρχῶν. "Valck. Phœn. p. 159. Jacobs. Animadv. 183. Huschk. Anal. 111." Schæf. Mss.]

" Κατάργματα, τὰ, Primitiæ, Eur. (Iph. T. 244.) " E Plut. Theseo (21.) affertur pro Lustratione, quæ " e primitiis frugum fit."

[* " Καταρκτικὸς, (ἡ, ὸν,) Eust. 328, 14." Seager. Mss. " Plut. de Stoic. Repugn. 1056. Sext. Emp." Kall. Mss. Αἴτιον κατ., Plut. 10, 362.

Προκατάρχω, q. d. Præexisto, Anteverto, Antegredior. Gal. Ἅπαντά τε τὰ προκατάρχοντα τῆς νόσου. || Προκατάρχω, Præpolleo, Antiquiore loco numeroque habeor. Dionys. Areop. ap. Bud. 140. ET Προκάταρξις, (ἡ,) Principium, Origo. SIC Προκαταρκτικὸς, (ἡ, ὸν,) Principalis, Originalis, Primarius, ap. Basil. Idem p. 141. At προκάταρξις τῆς δίκης in Pand. Gr. Litis contestatio. Quod tamen est a προκατάρχομαι, potius quam a προκατάρχω. Dicitur etiam τῆς δίκης προκατάρχεσθαι, non item προκατάρχειν, quod sciam.

Προκατάρχομαι, Auspicor. Synes. Vide Bud. 140. Apud Thuc. autem 1, (25.) Οὔτε Κορινθίῳ ἀνδρὶ προκαταρχόμενοι τῶν ἱερῶν, Valla interpr. Neque in suis sacris virum Corinthium præficiebant, cum hoc aut simili modo interpr. debuerit, Neque rem divinam auspicabantur, viro Corinthio operante sacris. || Προκατάρχεσθαι δίκης, in Pand. Contestari litem. Et ἡ δίκη προκατήρχθη, ibid.

[" Προκατάρχομαι, Orig. in Jo. 32, 11." Routh. Mss. Heyn. Opusc. 1, 326. Glossæ: Προκατάρχομαι· Contestor. Προκάταρξις, ἐπὶ δίκης· Contestatio. Προκαταρκτικόν· Principatus. " Προκατάρχομαι, Diod. S. p. 74. Eust. 54, 43." Scott. App. ad Thes. Προκαταρκτικὸς, cui oppon. καταληκτικὸς, Dem. Phal. 21. Trallian. 12. p. 203. " Αἴτιον, Gal. de Sect. c. 8., quod τῷ προηγουμένῳ oppon." Gataker. Mss. " Προκατάρχω, Toup. Opusc. 1, 56. Valck. Phœn. p. 532. 534. Brunck. El. 522. Wakef. S. C. 4, 31. Diod. S. 2, 574. Dionys. H. 3, 1490. et Reisk. Προκαταρκτικὸς, Heyn. Hom. 6, 582." Schæf. Mss. " Προκατάρχω, Auspicor, Appian. 2, 157. Incipio, Joseph. 330, 34. Dio Cass. 604. Προκαταρκτικὸς, Galei Myth. 750. Diosc. 420." Wakef. Mss.]

" Προκατάργματα, (τὰ,) Libamina, quæ ante hostiæ " percussionem et sacrificium fiebant, ut προθύματα, " s. Ea, quibus rem divinam auspicabantur," [Schneidero susp., sed respicitur Schol. Aristoph. Π. 660.]

[* Συγκατάρχω, Simul impero, Schneidero susp. sed v. Suicer. Thes. " Cyrill. 2." Wakef. Mss.]

" Προάρχω τῆς ἀδικίας, Prior injuriam facio, Inju- " riæ auctor sum, Phalar." [Schol. Pind. O. 13, 563. " Hermes Poëmand. p. 3. Ed. 1554." Boissonad. Mss. Glossæ: Προάρξας· Antecessor, Prædecessor. Dio Cass. 47, 21. " Phalar. 72." Schæf. Mss.]

[* " Προαρχὴ, (ἡ,) Irenæus p. 58. 60." Kall. Mss.]

[* " Πρόαρχος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 125." Boissonad. Mss.]

[* " Προσάρχομαι, Incipio, Inchoo. Plato Theæt. p. 79. Bas. 1. Ταῦτα, ὦ Θεόδωρε, τῷ ἑταίρῳ σου εἰς βοήθειαν προσηρξάμην κατ' ἐμὴν δύναμιν, σμικρὰ ἀπὸ σμικρῶν· εἰ δ' αὐτὸς ἔζη, μεγαλειότερον ἂν τοῖς αὑτοῦ ἐβοήθησε." Seager. Mss. Vide Προσαρκέω.]

Συνάρχω, Una impero, s. dominor, Una magistratu fungor, Collega sum in magistratu. Demosth. ITEM Σύναρχος, (ὁ, ἡ,) i. q. συνάρχων, Collega. ET Συναρχίαι συνιοῦσαι, Collecti magistratus, VV. LL. [Gl. Συναρχία· Collegium. " Polyb. 4, 4. Ἀνεκαλοῦντ' αὐτὸν εἰς τὰς συναρχίας. 'Conventus magistratuum,' Ernest." Seager. Mss. Aristot. Pol. 4, 14. Æneas c.

A 4. " Συνάρχω, Fischer. ad Weller. G. G. 2, 42. 312. Συνάρχομαι, Greg. C. 188. et n.: 189. 228. * Συναρχομένως, Fischer. ad Weller. G. G. 3, 79. Ὁ τούτου συνάρχων, Lobeck. Aj. p. 277." Schæf. Mss.]

[* " Ἐπισυνάρχω, i. q. συνάρχω." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

[* Ὑπεράρχω, Prædominor. Schleusner. Lex. in V. T.]

" Ὑπεράρχιος, ὁ, ἡ, Qui principium omne excedit, " Qui est supra quodvis principium, sicut ὑπερτελὴς, " Qui est supra omnem finem. Apud Dionys. Areop. " de Deo utrumque dicitur."

Ὑπάρχω, Initium do rei, Primus facio, aut dico; ut ap. Thuc. ὑπάρχω τούτου, Primus hoc facio. Ita enim puto reddi posse, si simpl. quæratur interpr. in h. l. 1. p. 25. Οὐδ' αὖ πρῶτοι τοῦ τοιούτου ὑπάρξαντες. Bud. tamen recte et ipse ὑπάρχω interpr. Auctor sum, Meum est hoc institutum et exemplum. Vel, Initium rei do; ut Andoc. Οἳ ὑπῆρξαν τῆς ἐλευθερίας ἁπάσῃ τῇ Ἑλλάδι. Nam capitur tam in bonam, quam in B malam partem. Et in mutua beneficentia ὁ ὑπάρξας prior est: at ὁ ἀντευποιῶν et εὐεργετῶν, posterior, ap. Aristot. Demosth. pro Cor. Διὰ τὰς εὐεργεσίας, ἃς ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς. Sic Isocr. Plat. (3, 60.) Ὥστε δικαίως ἂν τὴν αὐτὴν εὐεργεσίαν ἀπολάβοιμεν, ἥνπερ αὐτοὶ τυγχάνομεν εἰς ὑμᾶς ὑπάρξαντες. Ubi observa, sicut et in illo Demosth. loco, εἰς ὑμᾶς, cum alioqui dici etiam possit ὑμῖν. Sic enim cum dat. personæ, ap. Æschin. (31.) Καὶ τὰς εὐεργεσίας, ἃς ὑμεῖς ὑπήρξατε Ἀμύντᾳ. Plut. autem pro illo rei accus. dedit gen. Πάλαι δεόμενος χρείας τινὸς ὑπάρξαι καὶ φιλανθρωπίας πρὸς αὐτὸν, Jamdiu occasionem quærens materiamque hominis promerendi beneficio quopiam atque benignitate. Quibus exemplis consentanea est part. pass. ὑπηργμένον signif., de quo infra. Ceterum ὑπάρχω ead. signif. sed in malam partem; a Bud. exp. Lacesso, Excito contentionem aut simultatem. Demosth. (1350.) Ὥστε ἀνεπίφθονον αὐτῷ τιμωρεῖσθαι τὸν ὑπάρξαντα. Sic Plato ἀμυνόμενον opponit τῷ ὑπάρχοντι in Gorgia, Ἀμυνομένους, μὴ ὑπάρχοντας. Quibus ex- C emplis immiscet Bud. et hoc. Demosth. Τῆς γὰρ ἔχθρας πρότερος οὗτος ὑπῆρξεν. Ubi tamen ὑπάρχω non signif. per se Excito contentionem aut simultatem, cum addatur gen. ἔχθρας: sed duntaxat Initium do, Incipio, Auctor sum. Possit etiam, meo judicio, τῆς ἔχθρας πρότερος ὑπῆρξεν apte verti, Ab illo simultas profecta est, ubi vacare πρότερος observandum est. Sic autem ὑπάρχω cum aliis gen. ut ἀδικίας et βίας. Sed ὑπάρχω ἀδικίης ap. Herod. (4, 1. 7, 9.) non est simpl. Infero injuriam; nec ὑπάρχω βίας ap. Plut. (1, 16. 69.) est simpl. Infero vim, ut in VV. LL. habetur, sed Prior infero injuriam, Prior vim infero.

Ὑπάρχω, Sum, Aristot. de Part. Anim. 1. Πολλὰ κοινὰ πολλοῖς ὑπάρχει τῶν ζώων. Cujus signif. et hæc afferuntur exempla: Demosth. Ὑπάρχω πράττειν ἕτοιμος: et ὑπάρχω ἐμαυτῷ μάρτυς: et ὑπάρχει ἀληθές. Idem (226.) Τοσαύτην (εὔνοιαν) ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα. Idem alibi, Ὑπάρχει μοι πρός σε ἀπέχθεια. Et Aristot. Pol. 5. Ὑπάρχει μῖσος τοῖς τυράννοις, In tyrannos odium existit. Apud Herodian. D (3, 10, 11.) Καὶ πρὸς γένος αὐτῷ ὑπάρχοντα. Jungitur et cum præt. Demosth. (190.) Ἅπαντες ἐγνωκότες ὑπάρχειν μοι δοκεῖτε: (30.) Ὑπῆρχον Ὀλύνθιοι δύναμίν τινα κεκτημένοι. Dicitur etiam ὑπάρχω ὢν, ut τυγχάνω ὢν, sed longe rarius. Herod. ὑπῆρξε ἐόντα ταῦτα. Demosth. c. Mid. Οὐ γὰρ ἐχθρός γε ὑπῆρχεν ὤν. || Ὑπάρχω exp. etiam Suppeto; ut Demosth. Ὑπάρχει σοι τοῦτο παρ' ἐμοῦ. Idem, Ἃ ὑπάρξαι δεῖ παρ' ὑμῶν. Et, Ὑπάρχει παρ' ὑμῶν τὰ δέοντα. Idem, ὑπάρχουσα οὐσία, Quæ suppetunt facultates, Bona quæ adsunt, vel Præsentia bona. Pro quo dicitur et uno verbo, sed præfixo articulo, τὰ ὑπάρχοντα, ap. Demosth. (Æschin. 45.) Et cum gen. personæ, τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, Matth. Luc. et Paul. Theopomp. ap. Athen. 6. ὑπάρχοντα et ἀπόντα inter se opponit, Καὶ τῶν μὲν ὑπαρχόντων ἠμέλουν, τῶν δὲ ἀπόντων ἐπεθύμουν. Plato Timæo, τούτου δ' ὑπάρχοντος, pro Cum hoc sit, vel Cum hoc ita sit: quod tamen Cic. vertit, Hoc posito. Et ibid. τούτων δὲ ὑπαρχόντων, E quo posito et constituto etc. Vide mei

Cic. Lex. 13. 14. ‖ At *ὑπάρχω σοι*, pro Adsum tibi, i. e. Faveo, Sto a tuis partibus, ap. Demosth. Vide Bud. 135.

Ὑπάρχει μοι τοῦτο ποιεῖν, Hoc mihi facere licet, vel Contingit mihi hoc facere, sed accipio Contingit, ut ap. Horat. Non cuivis homini contingit adire Corinthum, Mihi facultas est. *Ὑπάρχειν*, inquit Bud., est etiam Licere, Contingere, Evenire. Demosth. *Ἐμοὶ μὲν ὑπῆρξε φοιτᾶν ἐς τὰ προσήκοντα διδασκαλεῖα.* Et Plato Symp. *Ὡς ὑπάρχον μοι πάντ' ἀκοῦσαι*, Tanquam mihi liceret. Plut. (2, 410.) *Τότε δὲ ἀναλαβεῖν τὸν στρατὸν καὶ διαναπαῦσαι οὐχ ὑπῆρξε*, Non licuit. Thuc. *Ὥσπερ ὑπῆρχε*, Ut licuit, Ut tempus tulit. Vide Bud. 136. His autem subjungendum puto *ὑπάρχοντα* pro *δυνατὰ*, et *ἐκ τῶν ὑπαρχόντων*, pro *ἐκ τῶν δυνατῶν*, ut ap. Thuc. exp. Schol. Sed in VV. LL. *ἐκ τῶν ὑπαρχόντων* exp. Pro præsenti copia, E præsentibus facultatibus. Item, Pro præsenti rerum conditione, Pro præsentis temporis ratione, *ἐκ τῶν παρόντων*, Plato Ep. 7. *Τίνες οὖν δὴ δίκαι ἀναγκαίως ὀρθαὶ γίγνοιντ' ἂν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῖς;* ‖ Item, *Ὑπάρχει σοι ταῦτα*, Hæc tibi obtingunt et obveniunt, Polyb. Et, *Ταύτην παρὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς ὑπάρξασαν τιμὴν*, Divinitus delatum honorem. Basil. *Καὶ οὐδὲν ὑπῆρξεν αὐτῷ*, sub. *ἐκ τοῦ μηχανήματος, πλὴν τοῦ δημοσιεῦσαι τὴν ἔχθραν*, Nihil ei obtigit vel obvenit ex eo: puto enim et hic posse verba illa retineri, q. d. Nihil commodi vel utilitatis ei fuit ex ea re. ‖ *Ὑπῆρχεν αὐτῷ ἢ φεύγειν ἐκ Χαλκίδος, ἢ τεθνάναι ἐγκαταλειφθέντι*, Æschin. (66.) Necesse erat, inquit Bud. Cui exemplo addo Demosth. c. Mid. *Ταῦτα καὶ τοιαῦθ' ἕτερ' αὐτῷ παθεῖν ὑπάρξει.* Hoc enim *ὑπάρξει* itidem signif. puto Necesse erit. ‖ *Ὑπάρχουσα τιμὴ* sic dicitur ut *γιγνομένη τιμὴ*, pro Justo rei pretio, Bud. e Demosth. ‖ *Ὑπάρχει τὸ κινούμενον τῆς τοῦ κινοῦντος ἰσχύος*, Quod movetur, superat vires ejus quod movet, VV. LL. ex Aristot. de Gen. Anim. 5. Et ex Eod. de Part. Anim. 3. *Ὑπάρχει τῶν ἀμφοτέρων ἄκρων τὸ μέσον.*

Ὑπάρχομαι, unde *ὑπῆργμαι*, et part. *ὑπηργμένος*. Bud. *ὑπηργμένον*, sequendo eam signif., quæ data fuit verbo *ὑπάρχω* cum accus. *εὐεργεσίαν*, esse dicit Beneficium, quod paria meretur et gratiam postulat rependendam. Vide exempla ex Aristot. et Demosth. 135. At ex Herod. *ὑπηργμένον* citatur pro Injuria ultro illata.

Ὑπάρχομαι, Incipio. Gal. *Γράφειν ὑπηρξάμην*, Scribere cœpi. Idem, *Ὡς ὑπήρξατο*, Ut cœperat. ‖ At cum scribit Idem, *Καὶ μὲν δὴ καὶ περὶ τῆς τῶν νοσημάτων διαφορᾶς, ὁπόσα τέ ἐστι καὶ ὁποῖα, καὶ περὶ τῶν συμπτωμάτων, Ἱπποκράτης μὲν πρῶτος πάντων, ὧν ἴσμεν, ὑπάρξασθαι φαίνεται*, interpr. cum Bud. Præivisse posteritati et præmonstrasse, ut sit pro *εἰσηγήσασθαι*. Existimo tamen posse etiam verti, Prima ejus scientiæ velut elementa tradidisse.

Ὑπάρχω, Impero, Imperium gero, Præsum. Strabo, *Τοσοῦτον δ' εὐτυχίᾳ διήνεγκεν ἡ πόλις αὕτη ὡς τεττάρων μὲν ἐθνῶν τῶν πλησίον ὑπῆρξε.* Bud. autem postquam *ὑπάρξαι* poni dixit pro *ἄρξαι*, i. e. *ἀρχήν τινα ἄρξαι*, e Synes. affert, *Ὥστε ἄρξαι ποτὲ παρασχεῖν, ἢ ὑπάρξαι μεγίστην ἀρχήν.* Ubi tamen videtur Synes. comp. a simpl. voluisse distinguere. Et *Ὕπαρχος*, (ὁ, ἡ,) Præses, Præfectus. Herod. 5. *Καὶ καταστησάμενος Ἀρταφέρνεα ἀδελφεὸν ἑωϋτοῦ ὁμοπάτριον ὕπαρχον εἶναι Σαρδίων.* Xen. K. Π. 8, (3, 19.) *Διδάσκειν τῶν ὑπάρχων τινὰ ὅ,τι τις βούλοιτο· ἐκείνους δὲ ἔφη πρὸς αὐτὸν ἐρεῖν.* Idem E. 7, (4, 19.) *Καὶ Ἀνδρόμαχος μὲν ὁ Ἠλεῖος ὕπαρχος, ὅσπερ αἴτιος ἐδόκει εἶναι συνάψαι τὴν μάχην.* Bud. de h. v. signif. in Comm. ita, *Ὕπαρχος*, Rector provinciæ dicitur a Strab. de Ægypto loquente. Apud Lucian. signif. etiam Legatum in exercitu. Apud Aristot. et Herod. signif. *σατράπην*. Hæc ille, qui in Lex. scribit *ὕπαρχον* pro Præside et præfecto a Greg. sumi. Locum Luciani hunc esse arbitror, (1, 381.) *Ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τοπρῶτον ὕπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἠξιώθην, ἄριστος κριθείς.* In VV. LL. *ὕπαρχος* exp. etiam Proprætor. Hesychio autem *ὕπαρχος* est *οἰκονόμος, πολέμου στρατηγός.* ‖ *Ὕπαρχος* tamen proprie, addit Bud., *τὸν ἀρχόμενον* signif. h. e. *τὸν ὑπ' ἀρχὴν ὄντα: ἔπαρχος* vero *τὸν ἐν ἀξιώματι.* Soph. Aj. (1105.) *Ὕπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας, οὐχ ὅλων Στρατηγὸς, ὥστ' Αἴαντος ἡγεῖσθαί ποτε.* Hactenus ille. At ego discrimen hoc ap. Gr. scriptt. observatum non reperio: qui, ut opinor, itidem cum *ὕπαρχον* vocant Præfectum s. Præsidem, præpositioni *ὑπὸ* subjectæ alii potentiæ signif. includunt; ut sit *ὕπαρχος* quasi *ὁ ὑπ' ἄλλῳ ἄρχων*, ut *ὕπαρχος* cum pro Satrapa ponitur signif. *τὸν ὑπὸ τῷ βασιλεῖ ἄρχοντα*, adeo ut aptissime reddi posse videatur Gallica voce Lieutenant; quæ certe et ipsa utrumque itidem signif.: nam qui sub rege alicujus loci imperium obtinet, dicitur Lieutenant du roi: quod si contingat aliquem in ejus locum ad tempus sufhci, hic ejus legatus dicetur itidem esse Le lieutenant du lieutenant du roi; ut *ὕπαρχος* dicitur priore signif. *ὁ ἄρχων ὑπὸ τῷ βασιλεῖ*, at posteriore, *ὁ ἄρχων ὑπὸ τῷ τοῦ βασιλέως ὑπάρχῳ.* In illo tamen Soph. l. et similibus *ὕπαρχος ἄλλων*, fateor resolvi aptius in *ὑπὸ τὴν ἀρχὴν ὤν.* [Polyb. 7, 9, 5. *ὕπαρχοι Καρχηδονίων.* "" *Ὑπαρχικὸς*, (ἡ, ὄν,) Vales. ad Euseb. H. E. p. 7." Kall. Mss. "*Ὑπαρχία*, ἡ, Munus s. Potestas legati; Dominatus, s. Potestas in alium. Strabo 281. Glossæ: *Ὕπαρχος·* Præfectus. *Ὕπαρχος τοῦ πραιτωρίου·* Præfectus prætorii. " Brunck. ad Æsch. Pers. 325. Mus. Turic. 1, 215. ad Xen. Eph. 242. Wyttenb. Select. 434. Zeun. ad Xen. K. Π. 761. ad Herod. 355. 380. ad Diod. S. 1, 117. 727. Thom. M. 701. ad Charit. 407. Jacobs. Anth. 10, 192. 11, 78. 12, 78. Brunck. Soph. 3, 531." Schæf. Mss.]

[*Ὑπάρχω*, Gl. Adsum. *Τὸ ὑπάρχον·* Quod est. *Ὑπάρχοντα·* Bona, Fortunæ. *Τὰ ὑπάρχοντα·* Constituta bona. *Ὑπαρχόντων ἀγοραστής·* Bonorum emtor. *Ὑπαρχόντων διακατοχή·* Bonorum possessio. *Ὑπάρχει γνῶσις·* Inest notitia. *Ὑπάρχουσιν·* Habentur. *Ὑπῆρξεν·* Provenit, Licuit. " Xen. K. Π. 8, 8, 20. *Οἷς ἐπιχώριον εἶναι ὑπῆρχε*, Athen. Resp. 3, 9. Mem. 4, 5, 1. Auctor Rhesi 633. *ὑπάρχειν κατθανόντα.* Fischer. ad Plat. Phæd. 29, n. 23. Plut. Them. 5. *Δοκῶν ἐξ οὐχ ὑπαρχόντων παρ' ἀξίαν ἐπαίρεσθαι*, Indigne supra fortunas suas. *Ὑπαρχομένου τοῦ ἦρος*, Sub initium veris, Ælian. H. A. 16, 26. i. q. *ὕπαρχός εἰμι*, Strabo 2. p. 135. Thuc. 6, 87. *Καὶ ᾧ μὴ ὑπάρχομεν χωρίῳ*, i. q. *ἄρχομεν.* Xen. K. A. 1, 1, 4. *Ἡ μήτηρ ὑπῆρχε τῷ Κύρῳ.* Wyttenb. ad Ecl. Hist. 382. Demosth. 408. *Τὴν ὑπάρχουσαν αἰσχύνην εἰς τοὺς αἰτίους ἀπώσασθαι.* M. Anton. 9, 1. *Τὰ ὄντα πρὸς τὰ ὑπάρχοντα πάντα οἰκείως ἔχει.*" Schneider. Lex. " Incipio, *Τάδ' οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος*, Aristarchus Trag. ap. Athen. 13. e Menandri Olynth. Grotius, *Ὡς οὐχ.*" Gataker. Mss. " Adsum tibi, i. e. Faveo, Sto a tuis partibus. Demosth. 358. *Ἀλλὰ καὶ τούτους μαλακοὺς ἐποίησε τὸ τὸν Φίλιππον ὑπάρχειν αὐτοῖς πεισθῆναι.* Pro *προκατάρχω*, Xen. K. A. 5, 5, 7." Seager. Mss.]

[" *Ὑπάρχω*, Brunck. El. 522. ad Charit. 390. ad Phal. 341. Thom. M. 867. Barnes. Rhes. 633. Musgr. Heracl. 182. Wakef. Herc. F. 697. Musgr. 695. Jacobs. Animadv. 229. Diod. S. 1, 381. 2, 306. et var. lect. ad 527.: 2, 539. *Ὑπάρχει*, Philostr. 160. Boissonad. Plato Gorg. 130. Markl. Suppl. 1231. Jacobs. Animadv. 300. Cum infin., Licet, Solet, Xen. Mem. 4, 5, 1. Plut. de S. N. V. 6. Xen. Eph. 15. Reiz. Acc. 86. Valck. Phœn. p. 416.; omnino p. 532.; Diatr. 240. 244. Toup. Opusc. 1, 512. Herod. 499. ad Diod. S. 1, 373. Herod. 510. ad 511. 728. Ammon. 140. Greg. Cor. 63. Wyttenb. Select. 381. Wessel. Herod. 280. Lennep. ad Phal. 124. ad Od. Ω. 285. Faveo, Schneider. ad Xen. K. A. 4. ad Polit. 310. Crusius ad Sueton. 57. Conf. cum *ὑπερέχω*, ad Diod. S. 2, 633. Müller. ad Lycophr. 518. Bredow. Ep. Par. 119. Opp. *ἀμύνεσθαι*, Heindorf. ad Plat. Gorg. 36. *Ὑπάρχειν συμβαίνει*, Dionys. H. 5, 374. *Τὰ ὑπάρχοντα*, ad Lucian. 1, 295. *Ἐκ τῶν ὑπαρχόντων*, Lobeck. Aj. p. 303. *Τούτων ὑπαρχόντων*, ad Dionys. H. 5, 329. Cum *εἰμὶ*, Herod. 437. *Ὑπάρχει εἶναι*, Schneider. ad Xen. K. Π. 658. Ed. alt.; ad Pol. 131. 423. *Ὑπάρχει ἐμοὶ, ἐν ἐμοὶ*, Heindorf. ad Plat. Gorg. 261. *Ὑπηργμένος*, ad Herod. 451. *Ὑπαργμένος*, Herod. 515." Schæf. Mss. " Initium do, Origo esse, Plut. 3, 661. Eur. Herc. F. 1172. Menand. p. 134. Incipio, cum accus., Heliod. Æth.

128.; cum gen., Arrian. 2, 14, 12. Med. cum gen., Ælian. H. A. 209. Cum ἐκ, 709. Cum infin., 781. Ὑπῆρξεν, Causa fuit, cum gen., Eur. Andr. 273. et Schol. cf. Dio Chrys. 1, 696." Wakef. Mss.]

[* Ὕπαργμα, τὸ, Substantia, i. q. ὕπαρξις. Parthen. 1, 8. "Ad Mœr. 87." Schæf. Mss.]

Ὑπαρχὴ, ἡ, Principium, Initium, Ortus: unde ἐξ ὑπαρχῆς i. q. ἐξ ἀρχῆς: ut Aristot. de Part. Anim. 4. Πάλιν ἐξ ὑπαρχῆς περὶ τῶν ἐναίμων ἐπισκεπτέον, Denuo ab exordio, Rursus ab integro. Lucian. (1, 456.) Κᾆτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν, Deinde denuo revixit. || Signif. etiam Beneficium ultro collatum, i. e. Priorem beneficentiam, quæ et προϋπαρχὴ dicitur. Bud. ['Ἐξ ὑπαρχῆς, A priore, Plut. Q. S. 6, 4. "Epiphan. Hær." Routh. Mss. "Plut. de S. N. V. 53. Valck. Diatr. 196. Wyttenb. Select. 287. 293. Lucian. 1, 361. 456. 646. 3, 96. Soph. Œd. T. 132. Brunck. El. 522. Thom. M. 868. Matth. Anecd. Gr. 1, 24. Sueton. 863. Oudend." Schæf. Mss. "Philo J. 1, 406. 2, 593. Stob. 90, 24." Wakef. Mss.]

Ὕπαρξις, ἡ, q. d. Existentia. A Bud. exp. Substantia et Vita: unde inquit, Ἀνυπαρξία Areopagitæ Interitus. Quomodo autem ὕπαρξις differat ab οὐσία, vide ap. Eund. 137. Idem alibi ὕπαρξιν interpr. Subsistentiam in quodam loco, ubi ἀπὸ τῆς οὐσίας distinguitur. Apud Alex. Aphrod. Probl. 1. Ἔχει ἐν συμμέτρῳ κράσει τὴν ὕπαρξιν τὸ ἀνθρώπου σῶμα, exp. Constat habitu temperato hominis corpus. Et ap. Eund. Λαμβάνειν τὴν ὕπαρξιν ἐξ αἵματος, E sanguine provenire. Et, Διδόναι τῇ τριχὶ τὴν ὕπαρξιν, Edere s. Producere capillum, τρίχα φύειν. Invenitur et ὑπάρξεις plur. Ammon. Τὰ μὲν γὰρ ὀνόματα τὰς ὑπάρξεις σημαίνουσι τῶν πραγμάτων, τὰ δὲ ὀνόματα τὰς ἐνεργείας ἢ τὰ πάθη. || Ὕπαρξις, Substantia, ut Quintil. loquitur, i. e. Bona, Facultates. Polyb. Ὑπάρξεις γε μὴν ἑκάστοις ἦν θρέμματα καὶ χρυσός. Sic ad Hebr. 10, (34.) ET Ἀνυπαρξία, (ἡ,) contrarium, q. d. Inexistentia. Apud Areop. Interitus, ut modo dictum fuit. [Xen. Eph. 5, 9. Πολλὴ ἐσθημάτων ὕπ. Glossæ: Ὕπαρξις· Substantia, Opes, Essentia. Apud Aristot.:—"The first principle or Foundation, as it were, of a thing; hence also The Summit of Essence." Taylor. Ἀνυπαρξία, Suicer. Thes. "Ὕπαρξις, ad Xen. Eph. 278. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 243. Diod. S. 2, 457. 614. 615. Bona, Facultates, Dionys. H. 2, 956. 3, 1330." Schæf. Mss. "Ἀνυπαρξία, Clem. Greg. Nyss." Wakef. Mss.]

[* Ὑπαρκτέον, Plato de Rep. 2, 467.]

Ὑπαρκτὸς, (ἡ, ὸν,) Existentiam habens. Suid. autem ὑπαρκτὰ exp. μόνιμα et ὑπάρχοντα: CUI opponitur Ἀνύπαρκτος, Non existens, vel Qui existere non potest, s. in rerum natura esse. Plut. (10, 18.) Ἀσυστάτου καὶ ἀνυπάρκτου γενομένης. (1, 233.) Ἀνύπαρκτος ἡ λεγομένη περὶ τὸν σοφὸν διάθεσις. Philo de Mundo, ἀϊδιότητα et τὸ ἀνύπαρκτον inter se opponit. [Ὑπαρκτὸς, Epicurus ap. Diog. L. 10, 135. ubi Ms. ὑπαρκτικός. "Orig. c. Cels. 4. p. 223. Ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος δεδόσθω, ὑπαρκτὸν εἶναι τὴν οἰωνιστικήν." Seager. Mss. * "Ἀνυπάρκτως, Basil. in Hexaëm." Kall. Mss. "Ἀνύπαρκτος, ad Diod. S. 1, 364. Callim. 1, 459." Schæf. Mss. "Plut. 2, 360. Philo J. 2, 456, 34." Wakef. Mss.]

Ὑπαρκτικὸς, (ἡ, ὸν,) ut ὑπαρκτικὸν ῥῆμα ap. Gramm. Substantivum verbum, quale est εἰμὶ, Sum. Eust. cum alibi sæpe, tum p. 75. [Gl. Substantivus. "Sensu gramm., Schol. Eur. Or. 673." Boissonad. Mss. "Thom. M. 184. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 310. 346. 2, 497." Schæf. Mss.]

[* "Ἀνθυπάρχω, (Ex adverso existo.) Plut. de Sol. Anim. 960." Kall. Mss. "Porphyr. 264." Wakef. Mss.]

[* "Ἀνθύπαρξις, (ἡ,) Nicet. Eugen. 6, 3. (Καὶ πᾶσαν ἀνθύπαρξιν εὖ κινουμένην.)" Boissonad. Mss. Vertitur, Supellectilem omnem, quæ facile removeri poterat.]

"Αὐθύπαρκτον, Per se subsistens, * αὐθυπόστατον, "Hes." [ab * Αὐθυπάρχω. "Schol. Oppian. H. 1, 763." Wakef. Mss.]

"Ἐνυπάρχω, Insum. Aristot. Metaph. 2. Ἐξ ὧν "ἐστὶ τὰ ὄντα ἐνυπαρχόντων, de elementis. Et rursum, "Ἐξ ὧν ἐνυπαρχόντων ἐστὶν ἕκαστον πρῶτον. Et in 4. "Αἴτιον δὲ λέγεται ἕνα μὲν τρόπον, ἐξ οὗ γίνεταί τι "ἐνυπάρχοντος, velut æs statuæ, argentum phialæ. "Nam ex argento fit phiala, et ipsum argentum in "phiala est ac cernitur. Idem in 10. itidem de ele"mentis, Ταῦτα δὲ πάντες ἐνυπάρχοντα τοῖς συνθέτοις "τιθέασι, Inexistentia. Itidem affertur ἐνυπάρχειν "τοῖς οὖσι pro Inesse rebus. Sed affertur et ἐνυπάρ"χοντα ὠὰ ἐκ τῆς ὀχείας, pro Ova per initionem s. ini"tum concepta." [Aristot. Anal. Post. 1, 4, 7. Ἐνυπάρχειν τοῖς κατηγορουμένοις ἢ ἐνυπάρχεσθαι. Athen. 429.]

[* "Ἐνύπαρξις, (ἡ,) Clem. Alex. 440." Kall. Mss.]

[* Καθυπάρχω, i. q. ὑπάρχω. Plut. Cicerone 23. "Ad aliquem contingo, Plut. 4, 791." Wakef. Mss.]

[* Μεθυπάρχω, Just. M. 400=174. ET * Μεθύπαρξις, ἡ, Cum quid post s. secundum aliam rem subsistit, ibid.]

"Παρυπάρχω, pro Adsum, quod est Patrocinor, "Adjuvo. Affertur e Schol. Eur." ["Or. 578. 1158." Boissonad. Mss. "Schol. Oppian. H. 2, 474. 13, 273." Wakef. Mss.]

Προϋπάρχω, interdum pro ὑπάρχω: ut (Demosth. c. Lept. 36.) Οἱ προϋπάρχοντες τῷ ποιεῖν εὖ, Qui priores partes occupant in beneficentia, Qui beneficentia præveniunt, Qui priores munificentiam exercent. Eod. sensu ap. Isocr. προϋπάρχειν cum gen. (1, 332.) προϋπάρχειν τῶν εὐεργεσιῶν. Hinc προϋπηργμένα, Demosth. Beneficia in quempiam antea collata. Vide Bud. Comm. 138. Rursus ap. Isocr. (1, 390.) ponitur προϋπάρχειν in malam partem, προϋπάρξαι τῆς ἔχθρας: ut antea habuimus ὑπάρξαι τῆς ἔχθρας. || Προϋπάρχω, Sum ante, Præcedo tempore; ut οἱ προϋπάρχοντες νόμοι, Præcedentes leges, vel Antegredientes tempore, Antiquiores leges. Paus. Ἦ προϋπῆρξεν Ἀγαμέμνονι φόνος Ταντάλου, An præcesserit illi cædes, i. e. An præcesserit cædes ab illo perpetrata. Dicitur et προϋπηργμένα pro προϋπάρξαντα, Quæ præcesserunt, Antecedentia facta. Demosth. (314.) Οὐ καταισχύνας μὰ Δί' οὐδὲν τῶν προϋπηργμένων τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ. Eod. vocabulo ead. in re utens Aristot. Rhet. 1, (9, 3.) dixit, Ὅσα κατὰ τὸ προσῆκον (ἐπαινεῖν) οἷον, εἰ ἄξια τῶν προγόνων, καὶ τῶν προϋπηργμένων. [Demosth. ap. Schneider. Lex. Πρὸς τὸ τελευταῖον ἐκβὰν τῶν προϋπαρξάντων ἕκαστον κρίνεται. "Ad Diod. S. 1, 294. 676. 2, 6. Porson. Phœn. 1238. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 403. Prior incipio, Paus. 1, 396. Valck. Phœn. p. 416." Schæf. Mss. "Προϋπηργμένα, Joseph. 623, 12." Wakef. Mss.]

[* "Προϋπαρχόντως, Ex existentia antecedenti. Chrys. Hom. 155. T. 5. p. 937. Καὶ τίς γνώσεται αὐτόν; τὸ δὲ καὶ ἄνθρωπος δηλονότι καὶ προϋπαρχόντως ὅτι καὶ Θεός." Seager. Mss.]

Προϋπαρχὴ, ἡ, Antegressa beneficentia, Beneficentia qua quis prævenit alterum. Aristot. Ethic. 9, (2.) Ἐνίοτε γὰρ οὐδ' ἐστὶν ἴσον τὴν ἑτέρου προϋπαρχὴν ἀμείψασθαι.

Προΰπαρξις, (ἡ,) q. d. Præexistentia. Damasc. Τοῦτο τῶν Ὠριγένους ληρημάτων τὸ ἀτόπημα, προΰπαρξιν ψυχῶν δογματίσαντος, Qui animas ante corpora creatas jam olim fuisse prodidit. Proprie autem προΰπαρξις Deo tribuitur, ut qui sit et ante ipsam ὕπαρξιν, et ante τὰ ὑπάρχοντα, ut Schol. Dionys. Areop. scribit. Bud. 139. 141.

"Προσυπάρχω, Insuper concedo s. dor. Demosth." [Οὐδὲ ταφῆναι προσυπῆρχεν ἐμοί. "Schol. Eur. Or. 762." Kall. Mss. "Joseph. 338, 1." Wakef. Mss.]

Συνυπάρχω, Simul sum, vel Una sum. Philo de Mundo, Ἢ τὰ φύσει συνυπάρχοντα, δεικνὺς ἀπαρτώμενα τῆς συζυγίας. ["Valck. Diatr. 54. Thom. M. 307." Schæf. Mss.]

"Συνύπαρχος, (ὁ, ἡ,) q. d. Compræfectus, Collega "ejus qui est ὕπαρχος."

[* Συνύπαρξις, ἡ, Coëxistentia. Suicer. Thes.]

[* Συνύπαρκτος, Qui simul est, Qui simul existit, ET * Ἀσυνύπαρκτος, ὁ, ἡ, Qui simul non subsistit, utrumque voc. ap. Suicer. Thes. Hoc etiam ap. Sext. Emp. reperitur.]

[* Ὑπερυπάρχω, UNDE * Ὑπερύπαρξις, ἡ, Superexistentia. Suicer. Thes.]

[* "Ἀρχεφηβεύω, Inscr. ap. St. Croix des Gouvern. Fédér. 132." Schæf. Mss.]

'Αρχίατρος, (ὁ, ἡ,) Princeps medicorum. Verum sciendum ἀρχι non semper in compp. verti Princeps, sed interdum Præfectus, vel Qui præest: interdum etiam aliter. Sic ἀρχίατρος verti etiam potest Qui medicis præest. [Erotian. procem. 1. Glossæ: 'Αρχίατρος· Archiater.]

" 'Αρχιβούκολος, (ὁ, ἡ,) Bubulcorum princeps." [Schol. Il. A. 39.]

[* 'Αρχίβουλος, ὁ, ἡ, Suid. v. Βουληφόρος. " Etym. M. 208." Boissonad. Mss.]

[* " 'Αρχιγαλάκτης, ου, (ὁ,) Gruter. Inscr. 495." Kall. Mss.]

[* 'Αρχιγένεθλος, ὁ, ἡ, i. q. ἀρχεγόνος. Orph. H. 13, 6. Παμβασίλεια 'Ρέα, πολεμόκλονε, ὀβριμόθυμε, Ψευδομένη σώτειρα, * λυτηριὰς, ἀρχιγένεθλε: Fr. 6, 15.]

[* 'Αρχιγένειος, ὁ, ἡ, Gl. Lanuginosus. 'Αρτιγένειος corrigit Dorv. ad Char. 216=30. " Is. Porphyrog., in Allatii Exc. 307. 310. 313. 314." Boissonad. Mss. Hesych. v. Λίαξ. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Schæfer., in Classical Journal 24.]

[* " 'Αρχιγέρων, Cod. Theod. T. 5. p. 302." Schæf. Mss.]

'Αρχιγραμματεὺς, έως, ὁ, Princeps scribarum. [Plut. Eumene 1. (3, 337.) Glossæ: 'Αρχιγραμματεῖς· Cancellarii.]

[* " 'Αρχιδάμιος, ad Diod. S. 1, 501." Schæf. Mss.]

" 'Αρχιδεσμοφύλαξ, (ακος, ὁ,) Præfectus custodum " carceris, s. Qui præest iis, qui vinctos in carcere " custodiunt." [Schleusner. Lex. in V. T.]

[* 'Αρχιδεσμώτης, ου, ὁ, Princeps captivorum. Schleusner. Lex. in V. T.]

[* 'Αρχιδιάκονος, ὁ, ἡ, Suicer. Thes.]

[* " 'Αρχιδιδάσκαλος, (ὁ, ἡ,) Pallad. V. Chrys. 117." Kall. Mss.]

[* " 'Αρχιδιδασκαλία, (ἡ,) Athan. c. Arian. 2, 12." Kall. Mss.]

" 'Αρχιδικαστὴς, οῦ, ὁ, Judicum præfectus s. præses, " Magistratus Alexandriæ, qui judicibus præerat, " auctore Strab." [1148. Diod. S. 1, 48. " Ad 1, 86." Schæf. Mss. " Manetho 1, 404. Stob. 308. Plut." Wakef. Mss.]

" 'Αρχίδικος, ὁ, ἡ, Qui præest causis et judiciis. J. " Poll. e Demosth."

[* " 'Αρχιδύναμος, (ὁ, ἡ,) Dionys. Areop. Eccl. Hier. 8, 1." Kall. Mss.]

" 'Αρχιειρεσία, ἡ, Suidæ κωπηλασία, Remigatio. " Sonat tamen potius Principatus inter remiges." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* " 'Αρχιεπίσκοπος, (ὁ, ἡ,) Theodoret. 3, 1048. 4, 1163. 1197. 1198. 1200. 1203. 1243. 1331." Kall. Mss. Suicer. Thes.]

" 'Αρχιεταῖρος, (ὁ, ἡ,) Sodalium princeps, Qui prin- " cipem inter sodales locum obtinet, ut Chusi dici- " tur ἀρχιεταῖρος Davidis, 2 Reg. 16." [" Schleusner. ad Samuel. p. 135." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. in V. T.]

" 'Αρχιευνοῦχος, (ὁ, ἡ,) Eunuchorum præfectus s. " princeps. Ezech. 2." [" Daniel. vers. Septuag. 1, 3. 7. 8. 9. 10. Segaar." Boissonad. Mss. " 'Αρχευνοῦχος, Heliodor. Æth. 374." Wakef. Mss. " 'Αρχιευνοῦχος, ad Charit. 439." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. in V. T.]

" 'Αρχίζωος, (ὁ, ἡ,) Vitæ initium præbens, Vitæ " auctor, ut Dionys. Areop. baptismum vocavit ἀρ- " χίζωον et ἀρχίφωτον. Sic Greg. ἀρχεγόνον ὕλην " dixit Primordialem materiam, e qua omnia genita " sunt: et Oceanus ἀρχεγόνος πάντων dicitur, quo- " niam ex eo omnia esse nata crederentur. Affertur " ex eodem Dionysio et 'Αρχιζωΐα, (ἡ,) sed sine " expos."

[* 'Αρχιθάλασσος, ὁ, ἡ, Anal. 2, 218.]

[* " 'Αρχίθεος, Dionys. Areop. 178. Pseudo-Athan. in Annunt. Deip. s. 9. (1, 817.) Man. Calec. 188." Kall. Mss.]

" 'Αρχιθέωρος, (ὁ, ἡ,) Præfectus eorum, qui θεωροὶ " dicebantur, Qui principem locum obtinet inter θεω- " ροὺς, Qui præest τοῖς θεωροῖς, h. e. Iis qui sciscita- " tum oracula mittuntur: ut Demosth. quoque Com- " ment. scribit ἀρχιθέωρον dici τὸν ἄρχοντα θεωρῶν: " θεωροὺς autem fuisse τοὺς ἔξω τοῖς θεοῖς ἀποφέροντας. " Bud. interpr. etiam Præfectus sacrorum: quoniam " sc. θεωροὶ dicuntur etiam οἱ τῶν θείων φροντίζοντες, " Quibus sacrorum et rei divinæ cura commissa est. " Minus recte Argyropylus vertit Præfectus ludorum " et spectaculorum, ut idem Bud. annotavit. Dinar- " chus in Demosth. p. 90. 'Επεὶ δὲ Νικάνωρ εἰς 'Ολυμ- " πίαν ἧκεν, ἀρχιθέωρον αὐτὸν ἀπέδωκε τῇ βουλῇ. Ubi " quem ἀρχιθέωρον vocat, paulo ante πρεσβευτὴν etiam " nominarat, Πρεσβευτὴν αὐτὸς αὐτὸν προβαλλόμενος: " nam et οἱ θεωροὶ sunt e genere τῶν πρεσβευτῶν. " Ibidem utitur SUBST. 'Αρχιθεωρία, (ἡ,) pro Munere " s. Dignitate architheorica, Νικάνωρι διὰ τῆς ἀρχιθεω- " ρίας ἐντυχεῖν ἐβούλετο, i. e. Petebat ut sibi ἀρχιθεω- " ρία decerneretur, ut eo pacto Olympiam profectus " commodius cum eo colloqui posset. Est porro ab " 'Αρχιθέωρος etiam VERB. 'Αρχιθεωρέω, significans " Sum ἀρχιθέωρος, Theoris præsum, Principem locum " teneo inter eos qui sciscitatum oracula ablegantur. " Demosth. Εἴασε δὲ ἀρχιθεωροῦντα ἀγαγεῖν τῷ Διὶ " τῷ Νεμίῳ τὴν κοινὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως θεωρίαν. UNDE " 'Αρχιθεώρησις, ἡ, dicitur αὐτὸ τὸ ἀρχιθεωρεῖν, s. ἡ " ἀρχιθεωρία, Munus illud architheoricum. Citat J. " Poll. ex Isæo, e quo et ἀρχιθεωρία affert et ἀρχιθεω- " ρεῖν. Sed notandum est, scribi ap. eum oxytonως " ἀρχιθεωρὸς, retento primitivi accentu, ut *'Αρχε- " ρανιστὴς quoque φυλάσσειν τὸν τόνον τοῦ ἐρανιστὴς " tradit Bud. ipse tamen scribens proparoxytonως " ἀρχιθέωρος, ut et in Dinarchi l. habet Ed. Ald." ['Αρχιθεώρησις, Lysias 700. " 'Αρχιθέωρος, Xen. Mem. 3, 3, 12. Valck. ad Ammon. 94.; ad Herod. 479. ad Diod. S. 1, 297. Thom. M. 447. Charito 655." Schæf. Mss. " Heliod. Æth. 121. Dinarch. 57." Wakef. Mss.]

[* " 'Αρχίθρονος, (ὁ, ἡ,) Andr. Cr. 166." Kall. Mss.]

[* " 'Αρχιθύτης, ου, (ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 102(=192.)" Boissonad. Mss.]

[* 'Αρχιθιασίτης, ου, ὁ, Dux chori Bacchici. Inscr.]

[* 'Αρχικέραυνος, ὁ, ἡ, Auctor fulminis. " Cleanthes H. in J. 31." Boissonad. Mss. Orph. Fr. 6. Ζεύς.]

" 'Αρχίκλοπος, (ὁ, ἡ,) Suidæ ὁ ἀρχαῖος κλέπτης, An- " tiquus fur. Sonat tamen potius Princeps et præ- " fectus furum, Qui furum turbæ præest; habent " enim et ipsi sui gregis duces. Sic certe 'Αρχικλὼψ " exp. Princeps furum, ut ἀρχιλῃστὴς Princeps et dux " latronum." ['Αρχικλὼψ, Plut. Arato 6.]

[* 'Αρχικυβερνήτης, ου, ὁ, Præfectus summus. Plut. Alex. 66. Strabo 1022. 1051. Diod. S. " 2, 443. et n.: Charito 600." Schæf. Mss.]

[* 'Αρχικυνηγὸς, ὁ, ἡ, Magister rei venaticæ. Joseph. A. J. 16, 10. " Charito 555." Schæf. Mss. " Manetho 5, 289." Wakef. Mss.]

[* 'Αρχίλοχος, ὁ, Nom. viri propr., UNDE * " 'Αρχιλόχειον μέτρον, Hephæstio 53. 89." Kall. Mss. " 'Αρχιλόχειος, Jacobs. Anth. 6, 246. Huschk. Anal. 204." Schæf. Mss.]

" 'Αρχιμανδρίτης, ου, ὁ, Qui pluribus monachis præ- " est, cum per turmas in monasteriis dividebantur, " Bud.: qui et Abbatem interpr. Metaphorice igi- " tur cœnobium μάνδρα dicitur, quod est Ovile: et " inde ἀρχιμανδρίτης, Qui præest iis, qui in cœnobio " vivunt monachis." [Gl. * 'Αρχιμανδρῖτις· Abbatissa.]

[* " 'Αρχιμηνία, (ἡ,) Herodian. Epimer. 93." Boissonad. Mss. " Montfaucon. Palæogr. 453." Kall. Mss.]

[* " 'Αρχιναύτης, ad Charit. 600." Schæf. Mss.]

[* " 'Αρχιπάπας, (ὁ,) Montfaucon. Palæogr. 75." Kall. Mss.]

[* " 'Αρχιπάρθενος, (ὁ, ἡ,) Method. Patarens. 70." Kall. Mss. " Etym. M. 702, 6." Wakef. Mss.]

" 'Αρχιπατριῶται, (οἱ,) Principes familiarum, ex " Josue 21." [" Daniel. vers. Septuag. 3, 94. Segaar." Boissonad. Mss.]

[* " 'Αρχιπερσοσατράπης, (ου, ὁ,) Nicet. Eugen. 5, 331." Boissonad. Mss.]

" 'Αρχίπλανοι, (οἱ,) dicti ap. Lucian. (6, 102.) Prin- " cipes Scytharum, eorum nimirum, qui πλανῶνται, " et ex eo Νομάδες dicuntur." [* " 'Αρχιπλάνης, (ου, ὁ,) Itineris dux, Lucian. 2, 547." Wakef. Mss.]

[* 'Αρχιπρεσβευτὴς, οῦ, ὁ, Princeps legationis. Diod. S. 14, 25. Strabo 1147.]

[* "Ἀρχιπροσήλυτος, (ὁ, ἡ,) Vales. ad Euseb. 23." Kall. Mss.]

[* "Ἀρχιπροφήτης, (ου, ὁ,) Clem. Alex. Str. 1, 15. 303. Euseb. H. E. 1, 3." Kall. Mss. "Ad Epist. Socrat. 254. Lips." Schæf. Mss. "Propheta summus, Philo J. 1, 594." Wakef. Mss.]

[* Ἀρχιραβδοῦχος, ὁ, Gl. Lictor primus, Summus lictor.]

[* "Ἀρχισατράπης, ου, ὁ, Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 114. Nicet. Eugen. 1, 237. 5, 181." Boissonad. Mss.]

"Ἀρχισιτοποιὸς, ὁ, Panificum s. Pistorum princeps, Qui pistoribus præest s. præfectus est, ut in aulis regum et principum." [Philo J. 548. Schleusner. Lex. in V. T.]

[* "Ἀρχισοφιστὴς, (οῦ, ὁ,) Pallad. V. Chrys. 117." Kall. Mss.]

[* "Ἀρχισύμβολον, (τὸ,) Panem et vinum in Sacra Cœna vocat Dionys. Areop. Eccl. Hier. 3. Contempl. 3, 1. p. 244., quod inter symbola s. sacramenta principatum teneant: Ἡ δὲ θειοτάτη τοῦ ἑνὸς ταὐτοῦ καὶ ἄρτου, καὶ ποτηρίου κοινὴ καὶ εἰρηναία μετάδοσις, * ὁμοτροπίαν αὐτοῖς ἔνθεον ὡς ὁμοτρόφοις νομοθετεῖ, καὶ τοῦ θειοτάτου δείπνου καὶ ἀρχισυμβόλου τῶν τελουμένων εἰς μνήμην ἱερὰν ἄγει. Pachymer. ad h. l. 268.: Κυριακὸν δεῖπνον, ἀρχισύμβολον λέγει, οἱονεὶ * ἀρχικοινωνικόν." Suicer. Thes.]

[* "Ἀρχιτέχνας, (ὁ, Artifex.) Epiphan. Hær. 62, 5. p. 517. (Ἀλλὰ ἑαυτῷ ἀναπλασάμενος ὁ ἀρχιτέχνας Λόγος σῶμα ἀπὸ Μαρίας.)" Routh. Mss.]

"Ἀρχιτρίκλινος, (ὁ,) Architriclinus, Triclinii præfectus, h. e. Cui commissa est cura adornandi convivii, Qui apparando convivio præest; solebant n. in tricliniis instrui convivia, quæ loca sunt constrata tribus ad discumbendum lectis." [Suicer. Thes. Heliodor. 7. p. 359. "Casaub. ad Athen. 118." Schæf. Mss.] "Ἀρχιυπασπιστὴς, Primarius et princeps inter ὑπασπιστάς. Plut. Eumene init."

[* Ἀρχιυπηρέτης, ου, ὁ, Gl. Viator.]

"Ἀρχίφυλοι, (οἱ,) Principes tribuum, s. Præfecti tribuum. Deuteron. 19," [10. Jos. 21, 1.]

[* Ἀρχιφὼρ, ῶρος, ὁ, Princeps furum, Nomen magistratus ap. Diod. S. p. 50. Rhod.]

"Ἀρχίφωτος, ὁ, ἡ, Initium et auctor luminis. Dionys. Areop. Baptismum ita vocat, quoniam post eum animæ initiatorum Christianæ religioni solent φωτίζεσθαι et illuminari. Vide Ἀρχίζωος." [Suicer. Thes.]

ἌΡΩ, Apto, Adapto. Vel neutra signif. Congruo. Vix dici potest quam multa vocabula ab hoc them. derivent Gramm. alioqui tamen inusitato, ut ego quidem arbitror, licet ab eo formata quædam tempora non raro ap. poët. sint in usu. Ego hic ex Etym. et Eust. quædam quæ ad sequentia viam nobis velut sternant, proferam; quibus et mea adjungam.

Ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, exp. Etym. ἁρμόσαντες κατὰ ψυχήν. Sunt autem ista verba ex Il. A. (136.) Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ Ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται. Ubi ἄρσαι κατὰ θυμὸν volunt esse Congruum animo et desiderio alicujus reddere: ut sc. id in quo alicui gratificamur et in quo satisfacimus animo ejus, id animo ejus velut congruum est. Sed quod attinet ad deductionem, ponitur hæc, ut receptissima, ita et simplicissima, ut sit ἄρσαντες ab ἄρσω fut. Æol. τοῦ ἄρω. Sic et Od. A. (280.) Νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐείκοσιν, ubi ἄρσαι νῆα est Munire et instruere: quod qui facit, aptam reddit. Sic Apoll. R. 2, (1063.) Δούρασί τε ξυστοῖσι καὶ ἀσπίσιν ἄρσατε νῆα. At Od. B. (289.) Ὁπλισσόν τ' ἤϊα καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα Eust. exp. quidem γέμισον, sed dicit esse ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος, quia ἥρμοσται τὸ πληροῦν τῷ πληρουμένῳ. Apud Hesiod. (A. 325.) habetur media vox ἀρσάμενος pro ἄρσας, Ἥφαιστος ποίησε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε Ἀρσάμενος παλάμῃσι, i. e. Apte fabricatus, ut quidam interpr.: sed vide infra alio sensu dictum ἀρηρὸς παλάμαις δόρυ. Legitur et comp. ἐπάρσαι, tanquam ab ἐπάρω, Il. Ξ. (167.) πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε Κληῗδι κρυπτῇ, i. e. ἐφήρμοσε, inquit Eust., ab ἄρω ἄρσω, Æol. baryton.; unde et illud, ἄρσαντες κατὰ θυμόν. Invenitur et ἄρηρε act. pro ἥρμοσε, de quo paulo post.

Ἄρθεν pro ἄρθησαν, i. e. συνηρμόσθησαν, Il. Π. (211.) Μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν. Pro συνηρμόσθησαν, inquit Eust. ab ἀρῶ τὸ ἁρμόζω. Affert tamen et aliam exp., sed quam minus probat.

Ἄρηρα, præt. med., de cujus formatione ita Etym. Ἄρω, i. e. ἁρμόζω, fut. ἀρῶ: præt. med. ἦρα. Est et ἀρῶ circumfl., fut. ἀρέσω, præt. ἤρκα, med. ἦρα, et per redupl. Att. ἄρηρα, particip. ἀρηρώς. Progrediens autem longius ad formandum particip. ἀραρυίας, quod ap. Hom. habetur, addit: Et mutatione Dor. vocalis η in α, fit med. præt. ἄραρα, particip. ἀραρώς. Ab hoc ἄρηρα est ἀρήρῃ subj. Od. E. (361.) Ὄφρ' ἂν μέν κεν δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ. At Il. Γ. (338.) ἀρήρει legitur, Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, ubi exp. ἥρμοστο, Hastam, quæ ejus manui quadrabat; q. d. Quæ mensuræ manus congruebat. E consequenti autem intelligendum est, Quam facile vibrabat. Puto enim quod Hom. dicit, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, perinde esse ac si quis in prosa dicat ἔγχος τὸ εὐμεταχείριστον αὐτῷ ὄν. Sic Il. Π. (139.) Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρα, τά οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. Apud Apoll. R. (2, 1076.) ἄλλος ἄρηρεν ἄλλῳ exp. Cohæret. Ex Hesiod. autem (Θ. 812.) citatur ῥίζῃσιν ἀρηρὼς, Hærens radicibus. Et ἀρηρότα σκολόπεσσι τείχεα, Od. H. (45.) Munita, κατησφαλισμένα: ut ἄρσαι νῆα ἐρέτῃσι antea exp. fuit Munire et instruere. || Ἄρηρε affertur etiam pro Decretum et statutum est, ex Eur. et Epigr. Quæ signif. affinitatem habebit cum θυμήρης, quod τοῦ ἀρέσκειν signif. habet. || In act. autem ἄρηρε, Compegit, Od. E. (248.) Γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν. Eτ comp. Συνάρηρα, unde particip. συναρηρὼς, ap. Apoll. R. 2, (1112.) θοοῖς συναρηρότα γόμφοις, Compacta, Coagmentata. Eτ Ἤραρα atque Ἄραρα, unde illud ἀραρυίας paulo ante memoratum, mutato η in α, metri causa: Il. Δ. (110.) Καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων, i. e. ἥρμοσε, Adaptavit. At Od. E. (95.) Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ, quidam ἤραρε interpr. Confirmavit, vel Corroboravit, aut Instauravit: alii, Exhilaravit, alii, Composuit et quasi compegit. Sed non dubium est, quin hic ἤραρε inclusam habeat τοῦ ἀρέσκειν, quod et ipsum hinc derivatur, signif., quam et τῷ θυμήρης includi modo dictum fuit: ut sit Satisfecit animi sui desiderio. Possit tamen fortasse et sic exp. Animum, i. e. Animi desiderium, reddidit apte et convenienter expletum. Mirum autem nemini videri debet quod tribuat θυμῷ hujusmodi desiderium, cum Xen. τῇ ψυχῇ idem tribuat. Ceterum ἤραρα sunt qui per metath. factum esse volunt ex ἄρηρα.

At ἄραρα, ut in Epigr. ἄραρε πόδα exp. Accommodavit pedem, particip. habet ἀραρὼς, quod pass. accipitur pro Compactus, Aptatus, Innexus, ut Il. Γ. (331.) Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας. Alibi, θυσάνοις ἀραρυῖαν. Sed et pass. ἀραροίατο ex Apoll. R. affertur, itidem pro ἁρμόσειε. Ιτεμ Ἀράρω præs. ab hoc præt. formatum, ut πεπλήγω a πέπληγα, et πεφύκω a πέφυκα. Il. Π. (212.) Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων, Ὣς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι. Eτ Ἀραρίσκω ab hoc ἀράρω, Od. Ξ. (23.) Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα, ubi ἀραρίσκειν est Adaptare. Sed ετ Ἄρηρα formavit præs. ἀρήρω, e cujus pass. est Προσαρήρεται addita præp. ap. Hesiod. E. (2, 49.) Γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῆϊ. Sic autem e præt. ὄρωρα factum ὀρώρω, deinde ὀρώρομαι, unde sit ὀρώρεται Od. T. (377.) docet Eust.

Ἄρμενος, Congruens, Aptus. Ex ἀρῶ, inquit Etym., fit ἀραρῶ: unde ἀραρημένον, et per sync. ἄρμενον. Od. E. (254.) Ἐν δ' ἱστὸν ποίει καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῇ. Hesiod. E. (2, 42.) μάλα γάρ νύ τοι ἄρμενος οὕτω, i. e. ἁρμόδιος. Idem A. (116.) μάλα γάρ νύ οἱ ἄρμενα εἶπεν, Valde apta et opportuna, et quæ animo ejus satisfacerent. Apud Eund. autem H. (22.) jungitur cum infin., Οὐδὲ μὲν ἡ πρώτη, ἕκτη, κούρῃ τε γενέσθαι Ἄρμενος. || Ἄρμενα

sunt qui interpr. Necessaria ap. Eund. A. (84.) Οἵ ῥά μιν ἠσπάζοντο καὶ ἄρμενα πάντα παρεῖχον. Quod loquendi genus habetur et in Theog. Sed malim utrobique, retinendo usitatam signif., ἄρμενα interpr. Ad ejus usus accommoda. Idem E. (2, 25.) Χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι, ubi exp. Parata. At Tzetz. exp. ἁρμόδια καὶ μὴ τοῦ πρέποντος ἀποδέοντα. Ετ Ἐπάρμενος pro ἄρμενος, ex Eod. itidem affertur.

"Ἄρσω, Hesychio non solum fut. est, sed etiam " thema præsentis temporis. Nec enim tantum ἄρσω " exp. ἁρμόσω, verum etiam ἄρσει affert pro μέμφε" ται."

"Ἄρσαι, Hesychio non solum ἁρμόσαι, σκευάσαι, " sed etiam ποτίσαι, quorum prius est ab ἄρω Æolico " more formatum, ut κέρσω, φθέρσω: posterius autem " ab ἄρδω: a quo ἄρδω est et ἀρσάμεναι, quod Idem " exp. ἀλειψάμεναι, πιοῦσαι. Idem rursum ἄρσαντες " exp. non modo ἁρμόσαντες, verum etiam εὐαρεστή" σαντες."

"Ἀραιήσει, Hes. affert pro ἁρμοστὸν ποιήσει, A" ptabit et quadrare faciet, ab Ἀραιέω vel Ἀραιάω, " derivatum ex ἄρω."

["Ἄρω, Ruhnk. Ep. Cr. 220. Koen. ad Greg. 271. Charito 757. Musgr. Iph. A. 80. Brunck. Apoll. R. 92. Heyn. Hom. 4, 56. 6, 293. 7, 178. 179. 334. 693. 8, 213. 499. Ἄραρε, aor. 2., Brunck. Or. 1331.; Andr. p. 142.; El. 147. ('ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρε φρένας, 'Animo meo apta, Accommodata est,' Schweigh. Mss.); Med. p. 380. 382. Musgr. ad Phœn. p. 193. Valck. Hipp. p. 281. Toup. Emend. 1, 83. Wakef. Ion. 94. Jacobs. Anth. 6, 126. 8, 393. Porson. Or. 1323.; Med. p. 34. 38. 59. Ἄραρον, Heyn. Hom. 6, 292. 7, 179. Brunck. ad Or. p. 211.; El. 147. Ἀράρῃ, 7, 178. 179. Ἀραρὼς, Valck. Hipp. p. 281. ad Il. Ξ. 181. Brunck. ad Or. p. 211. Musgr. El. 948. Jacobs. Anth. 8, 393. Heyn. Hom. 5, 138. 6, 511. 560. Schneider. ad Vitruv. 1, 494. Ἀραρὼς τὰς φρένας, Heyn. Hom. 8, 475. Ἀραρὸς, Timæi Lex. 48. et n.: Wolf. ad Hesiod. 116. Ἄρηρεν, Ruhnk. Ep. Cr. 159. Brunck. ad Or. p. 211. Valck. Hipp. p. 281. Ἀρηρὼς, Musgr. ad Eur. 193. Wolf. ad Hesiod. 116. ad Il. Ω. 269. Ἠρήρει, Heyn. Hom. 7, 179. Ἤραρε, 4, 574. 7, 179. Ἄρσαντες, Wassenb. ad Hom. 33. Koen. ad Greg. 216. Ἄρμενος, Ruhnk. Ep. Cr. 129. Voss. Myth. Br. 1, 126. Theocr. 285. Valck. Ilgen. Hymn. 392. Græv. Lect. Hes. 579. Jacobs. Anth. 6, 356. 12, 411. Brunck. Apoll. R. 15. Epigr. adesp. 127. Gratus, Theogn. 703. Ἀρηράμενος, Heyn. Hom. 7, 546. Ἀρηρέμενος, ἀρηράμενος, Brunck. Apoll. R. 36. 124. 164. Ἄωρτο, 125. Ἀράρω, Heyn. Hom. 6, 293. Ruhnk. Ep. Cr. 220. Ἀρήρω, ibid. * Ἄρω, Heyn. Hom. 7, 178." Schæf. Mss. "Aor. 1. ἦρσα, Il. Ξ. 339. Ἀρηρὼς, Instructus, Oppian. H. 4, 363. Ἀραρὸς, 3, 367." Wakef. Mss. Vide Schneider. Lex: v. Ἄρω, Ἄρηρα, Ἀρηράμενος, Ἄρμενος, Ἀράρισκε, Ἀρίρω, Ἀραρὼν, Ἤραρα. "Ἀραρὼς, Orig. de Orat. 5. Clem. Alex. 338." Routh. Mss.]

"Ἀραρὸν, Hesychio non solum πάγιον, βέβαιον, " Bene compactum et stabile; sed etiam κατάρατον, " Execrandum."

"Ἀραρῶς, Hesychio * ἁρμοδίως, * προσηρμοσμένως, " ἁρμοζόντως, ἀσφαλῶς, Apte, Convenienter: item " Firmiter. Habet tamen non Ἀραρῶς, sed ἀραρῶσαι, " Aptare, vel Firmare."

"Ἀραρινοὶ, Hesychio sunt ὅσα * παρασφηνοῦνται " λιθάρια εἰς τὰς ῥαγάδας, Lapilli, qui in fissuras ri" masque parietum induntur ut cuneoli." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* Ἀραρότως, SIVE * Ἀρηρότως, Apte, Commode. "Ἀραρότως, Theodor. Rhaitens. de Incarn. 228. Balfor." Boissonad. Mss. "Ad Hesych. 1, 511, 8." Dahler. Mss. "Diod. S. 117. Polyb. 3. p. 276." Suicer. Thes. Ἀρηρότως, Eur. Med. 1192. "Plato Phædro 240." Routh. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. Hesych. v. Ὁμαρτῇ. "Ἀραρ., ἀρηρ., Valck. Hipp. 281. ad Diod. S. 1, 201. Ἀραρ., Porson. Med. 83. Plato Phædro 230." Schæf. Mss. "Ἀραρότως, Æsch. Suppl. 952. Dio Chrys. 1, 127. Arcte, Diod. S. 168." Wakef. Mss.]

Ἄρμενος, ὁ, et Ἄρμενον, τὸ, Velum, Carbasus;

A quam signif. Eust. sumtam putat ex Od. E. (254.) Ἐν δ' ἱστὸν ποίει καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ. Sed ἄρμενα Eust. habet neutro gen. || Ἄρμενα τέχνης generaliter, pro Instrumentis artis, ex Epigr. affertur. Ετ Τριάρμενος ναῦς, ab ἄρμενον signif. Velum, Trinis velis instructa navis. Item τριάρμενα πλοῖα exp. Robustissima navigia ap. Lucian., Τριάρμενα καὶ ἀνώλεθρα πλοῖα. || "Ἄρμενον, Hippocrati i. q. ὄργανον, " ut cum dicit ἄρμενα μηχανᾶσθαι et παρασκευάζειν: " intelligens non solum σμίλας, τρύπανα, ἄγκιστρα, ξυ" στῆρας, μηνιγγοφύλακας, sed etiam τροχοὺς, λεκάνας, " πυέλους, et si qua alia instrumenta aut vasa chirurgo " ad curanda corpora sunt necessaria. || Hesychio ἄρ" μενον est * φιάλιον." [Hippocr. 376, 11. 456, 47. 468, 26. 473, 23. 502, 26. 511, 14. Glossæ: Ἄρμενον· Velum, Velum nauticum. Ἄρμενα· Vela, Armamenta. * Ἀρμενόπετες· Velivolum. * Ἀρμενίζω· Velifico. Ἄρμενος, Hesiod. E. 407. A. 84. 116. Pind. N. 3, 100. O. 8, 96. Theocr. 13, 68. Apoll. R. 4, 237. 889. "Ἄρμενα, in Æneæ Poliorc. 21. Omne instrumen-
B tum, Omnem apparatum belli significat." Seager. Mss. * "Ἀρμενοθήκη, (ἡ,) ad Hesych. 2, 145, 17. * Ἀρμενοφόρος, (ὁ, ἡ,) 2, 77, 18." Dahler. Mss. Suid. v. Ἱστιοφόρος. * Ἀνάρμενος, ὁ, ἡ, Anal. 3, 332. * "Διαρμένιος, (ὁ, ἡ,) Synes. Ep. 4. p. 163. (Ταχὺ δὲ μετὰ τῶν ὁλκάδων ἦμεν τῶν διαρμενίων, Bina trahentibus vela.) * Ἐννεάρμενος, (ὁ, ἡ,) Tzetz. ad Lyc. 101." Kall. Mss. * Ἐπάρμενος, i. q. ἐπαρτὴς, Hesiod. E. 601. 627. Brunck. ad Apoll. R. 1, 234. Τριάρμενος, Schneider. Ecl. Phys. 430. "Ἄρμενον, Valck. Adoniaz. 339.; ad Ammon. 115. Toup. Opusc. 1, 185. Theocr. 22, 13. Arnaud. Var. Conj. 209. 415. ad Charit. 215. Musgr. Or. 705. Coray Theophr. 305. Antip. Sid. 9. ad Diod. S. 1, 417. Leonid. T. 4. Jacobs. Anth. 7, 66. 86. Kuster. Aristoph. 110. Ἐπάρμενος, Græv. Lect. Hes. 579. Brunck. Apoll. R. 15. Jacobs. Anth. 10, 323. Τριάρμενος, Lucian. 2, 337." Schæf. Mss.]

Ἄρος, (ὁ,) Utilitas, ὄφελος, ap. Æsch. (Suppl. 889.) ab ἀρῶ, Eust. [ad Od. A. p. 63.]

"Ἀρὸς autem, ὁ, Locus irriguus, Pratum, aut
C " Guttula etiam. Hes. enim ἀροὺς affert pro τὰ λιβά" δια, quod illas habet signif." [A Schneidero non agnoscitur. An huc pertinet sequens vox?] "Πολύ" ηρος, (ὁ, ἡ,) Hesychio * πολυάρουρος, πλούσιος, Dives " agri, Locuples."

"Βαρύαρον, Hesychio ἰσχυρὸν, στερέμνιον, Firmiter " compactum et coagmentatum, ita ut dissolvi diffi" culter possit." [A Schneidero non agnoscitur.]

"Πανηρίαις, Hes. affert pro κατὰ πάντα ἡρμοσμέ" ναις."

Πάραρος, ὁ, ἡ, Non bene compositum corpus habens, vel Non bene compositam mentem habens, Theocr. (15, 8.) Vide Eust. ["Heyn. Hom. 5, 337. 8, 475. Wakef. S. C. 4, 161. Toup. Ep. de Syrac. 328. Musgr. in Theocr. Warton. 2, 411. Πάραρος, Πάρῳρος, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 170. 239. 241.; ad Herod. 236." Schæf. Mss. "Valck. Adoniaz. p. 242." Boissonad. Mss. "Schol. Theocr. πάραρος deducit a παραείρω, unde παρήορος: recte, ut videtur. A παραιωρέω fit παρήορος, πάρηρος, παρᾴορος, πάρῳρος.
D Unde cum ι subscripto pingenda hæc vox. Ὁ πάρῳρος, Homo fatuus et immorigerus. Si ab ἄρω esset, secunda syllaba corriperetur." Brunck. Mss. "Unde Hes. * Παραρεῖν· φληναφεῖν. Παρηρία· μωρία. Πάρηρος· μωρός. Archil. Τίς σὰς παρήειρε φρένας;" Schneider. Lex.]

[* Χαλκοάρης, ὁ, ἡ, Ferro armatus apte, Armis præstans, i. q. χαλκήρης, quod vide. Pind. I. 4, 107. χαλκοαρᾶν ὀκτὼ θανόντων: 5, 51. Μέμνονα, "Ferro strenue et apte utentem." Damm.]

[* "Χεριάρης, ὁ, ἡ, Manu aptus et apte utens. Χεριάρα τέκτονος, Manu apti, i. e. Artificiosi fabri, Π. 5, 47." Damm. Lex. Pind.]

"Ἀνήρης, (ὁ, ἡ,) Hes. ex Æsch. Salamine affert pro " ἀνδρώδης, Virilis. Itidemque Etym., qui ab aliis " exp., ait etiam ἀνάρμοστος. Idem tamen, ut et Lex. " meum vet. et Suid., ἀνήρεις dici ait etiam ἀνάνδρους, " ἢ χήρας, ἢ παρθένους, Viris carentes vel orbatus: " sed derivans ab ἄνω, τὸ πράττω."

Ἐρίηρες ἑταῖροι, ap. Hom. sæpe, Apti socii, Soda-

les quorum nobis apta est societas. Vel, Socii cum quibus bene nobis convenit, ut demus τῷ ἄρω eam metaph., quam habet et v. Convenire. Exp. etiam, Qui amicitia inter se apte juncti sunt, vel Apto quodam amicitiæ vinculo inter se juncti. [Buttmann. Lexil. 151. " Cratin. ap. Athen. 9, 34." Boissonad. Mss. " Koen. ad Greg. 207. Heyn. Hom. 4, 460." Schæf. Mss.]

Ἐρίηρος, (ὁ, ἡ,) ut ἐρίηρος ἀοιδὸς, Od. Α. (346.) Cujus cantus harmoniam habet; nam et ἁρμονία fit ab ἁρμόζω, hoc autem ab ἄρω; ὁ ἐναρμονίως ᾄδων, Eust. [Buttmann. Lexil. 151. " Reiz. Acc. 122." Schæf. Mss.]

" Ἀρεμὸς, Amicitia et harmonia animæ, ab ἄρω, " Etym."

Ἀνάρσιος, ὁ, (ἡ,) Hostis, Cui cum altero non convenit, τῷ ἄρω et τῷ Convenire eand. metaph. tribuendo. Il. Ω. 365. Οἵ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν. Sic et Od. Ξ. (85.) hæc conjungit. ET Ἀνάρσια, Intolerabilia, item Iniqua. Suid. et Hes. cui Ἄρσιον itidem est δίκαιον. ET Ἄναρσις, Rixa, Bellum, VV. LL. [Ἀνάρσιος, Herod. 3, 10. Suid. v. Σοβαρὸς, Apollon. Lex. 123. Timæi Lex. 30. et n.: ad 97. " Theocr. 2, 6. Musgr. ad Eur. 221. Herod. 198. 417. et n.: Musgr. Ion. 1097. Wakef. Trach. 853. Jacobs. Anth. 8, 263. Fem., Lobeck. ad Aj. p. 245. Hostilis, Herod. 5, 89. 90." Schæf. Mss. " Ἄναρσις, Etym. M." Wakef. Mss.]

[* Ἐνάρω, Inapto, Apto, i. q. ἐναρμόζω. Od. Χ. 45. Ε. 236.]

" Ἐναρὴς, (ὁ, ἡ,) Hesychio ἐνηρμοσμένος."

" Ἐπαρηρὸς, Homero ἐνηρμοσμένον, ab ἐπάρω," [i. q. ἐφαρμόζω. Arat. 83. εὖ ἐπαρηρὼς ποσσίν.] " Ἐπῆρσε, " Aptavit, ἐφήρμοσε. Legitur illud ἐπῆρσε (Il. Ξ. 167.) " tanquam ab aor. sequente fut. Æolicum. Nam τοῦ " ἄρω fut. Æolicum est ἄρσω." [" Ἐπάρω, Heyn. Hom. 4, 56. 6, 554. 555. 593. 652." Schæf. Mss. " Ἐπάρηρε, Manetho 2, 23. Dionys. P. 1130." Wakef. Mss.]

" Καταρω, Obfirmo, Occludo. Hes. enim κάταρσον " affert pro κατάκλεισον." [A Schneidero non agnoscitur.]

" Κατήρης, (ὁ, ἡ,) Pendens. Hes. enim κατήρη exp. " κρεμαμένην. Ex Eur. (Iph. T. 1346.) affertur κα- " τήρει ταρσῷ, pro Remigio. At κατῆρες πλοῖον, Bud. " e Valla interpr. Navigium actuarium." [Eur. Suppl. 122. κατήρη χλανιδίοις, El. 498. κατήρης ὀσμῇ, i. q. ἀνθοσμίας: πλοῖον, Herod. 8, 21. sed hoc derivandum est ab ἔρω, ἐρέω, ἐρέσσω, cf. Τριήρης. Nicand. Θ. 69. ἀεὶ φύλλοισι κ. Vide et Κατηρεφής. " Valck. Phœn. p. 34. Herod. 628. Markl. Suppl. 110. Musgr. ibid. Markl. Iph. p. 398. Musgr. Heracl. 632. Heath. Eur. 155. T. H. ad Aristoph. Π. p. 369." Schæf. Mss.

" Προσάρω, Apto. Exponitur etiam Convenio, ut " προσαρμόζω." [Il. Ε. 725. ἐπίσωτρα προσαρηρότα. " Soph. Ant. 619. Εἰδότι δ' οὐδὲν, προσέρπει, Πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσάρῃ. Sed in Brunck. Ed. legitur πόδα τις ψαύσῃ." Seager. Mss. "Ruhnk. Ep. Cr. 220." Schæf. Mss.]

" Συναραρυῖα phalanx, ap. Lucian. exp. συνηρμο- " σμένη. Vide Συναρηρὼς in Ἄρω." [Hymn. Hom. 1, 164. " Ruhnk. Ep. Cr. 220. ad Charit. 736." Schæf. Mss. " Villois. Anecd. Gr. 2, 114. Aor. 1. part. συνάρσας, Quint. Sm. 3, 100." Wakef. Mss.]

" Συνηρὲς, Hesychio σύσκιον, sed videndum ne pro " συνηρὲς reponi debeat συνηρεφές." [Δαῖτα συνήρεα, Nicand. Α. 512. pro συνημμένην, συνηρμοσμένην. Cf. Κατήρης. " Συνήρης, Musgr. Troad. 1067." Schæf. Mss.]

ἈΡΘΜΟΣ, ὁ, Amicitia. Inde ducta signif. quod per amicitiam apta voluntatum conjunctio et veluti cohærentia quædam esse soleat. Ἄρω, ἤρμαι, ἁρμὸς, et epenthesi τοῦ θ, ἀρθμός. Hæc Etym. qui et affert ex Apoll. R. (2, 755.) ἀρθμὸν ἔθεντο μετὰ σφίσιν. In VV. LL. ἀρθμὸς ὁμοφροσύνης, exp. Fœdus concordiæ. [" Heyn. Hom. 7, 539. Jacobs. Animadv. 221. Callim. 1, 514. Ruhnk. Ep. Cr. 28. Albert. Peric. Cr. 65. 93. Ilgen. Hymn. 471. Valck. Callim. 295." Schæf. Mss. Hom. Hymn. 2, 521.]

Ἄρθμιος, ὁ, (ἡ,) Amicus. Herod. (7, 101.) Ἀθηναίων μὴ ἐόντων ἄμμιν ἀρθμίων, τῷ δὲ βαρβάρῳ συμμάχων. Ex Eod. affertur, Ἄρθμια ἦν σφι ἐς ἀλλήλους, pro Intercedebat amicitia inter eos. ET Ἀρθμία, ἡ, Amicitia, Concordia. [Ἄρθμιος, Od. Π. 427. Herodian. 1, 18. " Theognis, Οὔ ποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμιοι, οὐδὲ φίλοι." Brunck. Mss. " Albert. Peric. Cr. 66. Ilgen. Hymn. 471. Herod. 475. ad 550. Simmias Ovo." Schæf. Mss.]

[* Ἀνάρθμιος, i. q. ἐχθρὸς, s. ἀνάρσιος. Plut. 10, 265=1030. " Albert. Peric. Cr. 66." Schæf. Mss.]

[* Συνάρθμιος, ὁ, ἡ, i. q. ἄρθμιος. Oppian. H. 5, 423. τὸ καὶ φιλότητι γενέθλης Κέχρηνται, μέγα δ' εἰσὶ συνάρθμιοι ἀλλήλοισιν.]

Ἀρθμέω, Amicitiæ vinculo jungor cum alio; unde ἀρθμήσαντες exp. Eust. εἰς ἀρθμὸν, ἤγουν ἁρμονίαν φιλικὴν ἐλθόντες ἀλλήλοις, Il. Η. 302. Ἠδ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντες, ubi tamen legitur potius ἀρθμήσαντε sine σ, quæ lectio et ap. Etym. extat. [Stob. Serm. 1. p. 15. Συνθεῖναι καὶ ἀριθμάσασθαι, ubi Schow. * εὐρυθμίσασθαι, Jacobs. ἀρθμήσασθαι, Schæf. Meletem. 1. p. 129. εὖ ῥυθμίσαι. " Jacobs. Animadv. 220. Heyn. Hom. 5, 358." Schæf. Mss.]

[* Συναρθμέω, ἐμοῖς ἐπέεσσιν, Apoll. R. 4, 418. * Συναρθμόω, vide Hippocr. Foës. 729(=2, 662.): not. 213. " Συναρθμέω, Brunck. Apoll. R. 154. Συναρθμόω, Callim. 1, 514." Schæf. Mss.]

¶ Ἀριθμὸς, ὁ, Numerus. Dici quidam putarunt ἀριθμὸν quasi ἀρθμὸν, quod fiat ἐκ μονάδων ἁρμογῆς. Od. Δ. (451.) πάσας δ' ἄρ ἐπῴχετο, λέκτο δ' ἀριθμόν. Π. (246.) Ἀλλὰ πολὺ πλέονες τάχα δ' εἴσεαι ἐνθάδ' ἀριθμόν. Xen. K. Π. 6, (2, 5.) Ἀριθμὸν ἔλεγον εἰς δώδεκα μυριάδας. Ponunt autem ἀριθμὸν per accus. in quibusdam loquendi generibus ubi nos dicimus Numero per ablat., ut δέκα, vel δώδεκά εἰσι τὸν ἀριθμὸν, Numero sunt decem vel duodecim. Sic Plato, Νομοφύλακας ποιήσασθαι ἀριθμὸν τριάκοντα καὶ πέντε. Xen. E. 3, (4, 13.) Παρόμοιοι τοῖς Ἕλλησι τὸν ἀριθμόν. Pro eo autem, quod dicimus Lat. Denarius numerus, Duodenarius numerus, etc. dicere solent, ὁ δέκα ἀριθμὸς, et ὁ δώδεκα ἀριθμὸς, etc. ‖ Εἰς ἀριθμὸν τελεῖν, Censeri in numero, Annumerari, ut quidam ap. Athen. 14. Κεὶς ἀνδρῶν μὲν οὐ τελοῦσιν ἀριθμόν. Observavi autem sæpe copulata ἀριθμὸν et σταθμὸν, interdum etiam ἀριθμὸν et μέτρον, in re pecuniaria. Xen. Σ. (4, 45.) Σταθμῷ καὶ ἀριθμῷ ὡς πλείστου πλούτου ἐπιθυμῶν οὐ παύομαι. Ibid. (4, 43.) Οὔτ' ἀριθμῷ, οὔτε σταθμῷ ἐπήρκει μοι, ἀλλ' ὁπόσον ἐδυνάμην φέρεσθαι, τοσοῦτόν μοι παρεδίδου. Plut. (6, 663.) Ἀργυρίου δὲ καὶ χρυσίου οὐκ ἀριθμὸν, ἀλλὰ σταθμὸν ἔσεσθαι. Quem alibi comperio idem narrantem dixisse μέτρον, quod hic σταθμόν. Idem Pericle, Παντὸς μὲν ἀναλώματος, παντὸς δὲ λήμματος δι' ἀριθμοῦ καὶ μέτρου βαδίζοντος. Sic infra, Ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες, e Xen. proferam. Plur. ἀριθμοὶ, Numeri; ut ἀριθμοὶ τακτικοὶ, Numeri militares, Bud. interpr. ap. Xen. K. Π. 3, (3, 8.) Οὗτοι γὰρ ἀπολελυμένοι ἦσαν τοῦ καταλέγεσθαι ἐν τοῖς τακτικοῖς ἀριθμοῖς. Et ut dicitur Lat. Omnes habere numeros, Omnes implere numeros, Omnibus numeris absolutum esse, sic dixit Isocr. Busir. (§. 8.) Ἅπαντας δὲ τοὺς ἀριθμοὺς περιλαβὼν, ἐξ ὧν ἄριστ' ἄν τις τὰ κοινὰ διοικήσειεν, ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς τὰς αὐτὰς πράξεις μεταχειρίζεσθαι προσέταξεν. ‖ Ἀριθμὸς affert Erasm. ex Aristoph. (N. 1204.) pro Numerus, eo etiam sensu quo legimus ap. Horat. (Ep. 1, 2, 27.) Nos numerus sumus, et fruges consumere nati. [Gl. Numerus. Herod. 3, 6. Πολλοὶ ἀριθμῷ. Xen. K. A. 5, 6, 12. ἓν κεράμιον ἀριθμῷ, 2, 2, 26. ὁδοῦ ἀριθμός. Dionys. H. Rhetor. 9, 15. Πάντας τοὺς ἀριθμοὺς τῆς ἱκετείας. M. Anton. 3, 1. τοὺς τοῦ καθήκοντος ἀριθμούς. Xen. K. A. 7, 1, 7. cf. 7, 5, 11. Ταῦτ' οὐκ ἀριθμὸς λόγων, ἀλλ' ἔργα, Soph. Œd. C. 382. Eur. Tro. 1476. Heracl. 1097. Bacch. 209. Ion. 1014. " Ἀριθμὸς, Valck. Ep. ad Röv. p. xxiii.; ad Phœn. p. 202. Tyrwh. ad Aristot. 213. ad Diod. S. 1, 381. Eur. Hec. 784. Musgr. Bacch. 209.; El. 1054. 1132.; Ion. 1014. ad Charit. 603. Dawes. M. C. 447. Jacobs. Animadv. 200.; Anth. 9, 26. 10, 136. Agathias 19. et Jacobs. Boëckh. in Plat. Min. 151; Heindorf. ad Theæt. 301. Conf. cum ῥυθμὸς, ad Dionys. H. 5, 104.; cum ἀρ-

θμὸς, Heyn. Hom. 4, 623. Homo nullius pretii, Toup. ad Longin. 289. Ruhnk. ad Timæi Lex. 284. et Ind. Barnes. Troad. 476. Musgr. Heracl. 997. Brunck. Aristoph. 2, 116.; Kuster. 62. Boissonad. Philostr. 562. De quant., Brunck. ad Eur. Or. p. 206. Οὐκ ἐπὴν ἀ., Herod. 585. 595. Ὁ τρίτος ἀ., Heindorf. ad Plat. Charm. 93. Ὁ δέκατος ἀ., Etym. 343, 13. 368, 5. cf. 595, 13. 610. fin. Porphyr. de V. P. 48. Kuster. bis. Anonym. de V. P. 57. Kuster. Rittersh. ad Porphyr. 76, 6. Kuster. Ἀπ' ἀριθμοῦ, Agathias 26. Ἀριθμῷ, ad Herod. 464. Ἐν ἀριθμῷ, Heyn. Hom. 4, 691. Ἀριθμῷ παῦρα, Simonid. 4. Τὸν ἀριθμὸν, Davis. ad Justin. M. 442. Theætet. 4. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 25. ad Dionys. H. 1, 334. 2, 681. Bast Lettre 184. Εἰς ἀριθμὸν, Brunck. Soph. 3, 391. Ἀριθμοὶ, Cohortes, Crus. ad Sueton. 2, 284." Schæf. Mss. "Ἀ. χρυσοῦ, Xen. K. Π. 287. Ordo militum, Julian. 283." Wakef. Mss.]

[* "Ἀρίθμιος, (ὁ, ἡ,) Rhian. ap. Stob. Serm." Kall. Mss. "Valck. Phœn. p. 60.; ad Herod. 550. Jacobs. Anth. 7, 321." Schæf. Mss.]

[* "Ἀμετράριθμος, (ὁ, ἡ,) Tzetz. Chil. 9, 619." Boissonad. Mss.]

Ἀνάριθμος, ὁ, ἡ, Innumerus: ἀνάριθμοι, πλεῖστοι, ἄπειροι, ut Suid. exp. citans Heracliti dictum, Εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπος τρισμύριοι· οἱ δ' ἀνάριθμοι, οὐδείς. Xen. K. Π. 7, (4, 8.) Παμπόλλους μὲν ἱππέας ἄγων, παμπόλλους δὲ τοξότας καὶ ἀκοντιστὰς, σφενδονήτας δὲ ἀναρίθμους. Ἀνήριθμος ap. poët., idem, α in η metri causa mutato. Soph. Tr. (246.) Ἡ κἀπὶ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον Χρόνον βεβὼς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον; ‖ Accipitur vero etiam pro Homine, qui in nullo numero est, ut Cic. loquitur; Soph. Aj. (600.) Ἐγὼ δ' ὁ τλάμων Παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος Ἰδαίᾳ μίμνω λειμωνίᾳ πόᾳ Μήλων, ἀνήριθμος, i. e. ἐν οὐδενὶ ἀριθμῷ ταττόμενος, ἀλλὰ παρερριμμένος, Schol. [Soph. El. 232. θρήνων. "Ἀνάριθμος, Valck. Adoniaz. p. 354. ad Phal. 292. Markl. Suppl. 969. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 48. Brunck. Soph. 3, 498. Ἀνήριθμος, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 174. 354.; Hipp. p. 295.; Callim. 288." Schæf. Mss. "Lycophro 981." Wakef. Mss.]

Ἀναρίθμιον autem Hesychio est ἐχθρὸν, sicut vicissim Ἐναρίθμιος, φίλος. [" Plut. de Anim. Procr. 1030." Kall. Mss. Vide Ἀνάρθμιος. "Bentl. Callim. 1, 493." Schæf. Mss.]

[* "Ἀπειράριθμος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 20. 26. 28. 77(=38. 50. 54. 145. Meurs.)" Boissonad. Mss.]

[* "Δυσάριθμος, (ὁ, ἡ,) Cyr. Theod." Kall. Mss.]

[* Δωδεκάριθμος, ὁ, ἡ, Nonn.]

[* Εἰκοσάριθμος, ὁ, ἡ, Etym. M. "Suid. 2, 22." Wakef. Mss.]

Ἐνάριθμος, ὁ, ἡ, Non vulgaris, Qui aliquo in numero habetur, Bud. Plato Philebo, (4, 222.) Τὸ δ' ἄπειρόν σε ἑκάστων καὶ ἐν ἑκάστοις πλῆθος, ἄπειρον ἑκάστοτε ποιεῖ τοῦ φρονεῖν, καὶ οὐκ ἐλλόγιμον, οὐδ' ἐνάριθμον, ἅτ' οὐκ εἰς ἀριθμὸν οὐδένα ἐν οὐδενὶ πώποτε ἀπιδόντα. [" Plato Soph. 42." Routh. Mss. Ἐνήριθμος, Hesych. Callim. Fr. 127. "Bentl. ad Callim. 1, 493. Ἐνάριθμος, Thom. M. 305. Jacobs. Anth. 7, 20. Callim. 1, 493." Schæf. Mss.]

Ἐναρίθμιος, ὁ, (ἡ,) Qui annumeratur, Annumeratus, In numero habitus, Bud. συμψηφισθεὶς, καταριθμηθεὶς, Hes. Il. B. (202.) σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις, Οὔτέ ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ, Neque numeratus in bello, neque in consilio. Od. M. (65.) ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι, Quæ in numerum illum sufficiatur. Apoll. R. (1, 647.) ὑποχθονίοις ἐναρίθμιος. Basil. Ἐναρίθμιον ἔχειν τοῖς σοφοῖς. Hesychio est etiam φίλος, συνήθης, ut ἀναρίθμιος, ἐχθρός. [Rhian. Epigr. 1. μετ' ἀθανάτοις. Schleusner. Lex. in V. T. "Thom. M. 305. Jacobs. Anth. 7, 20. Callim. 1, 493." Schæf. Mss.]

[* Ἑξάριθμος, ὁ, ἡ, Sextuplex. Schol. Pind. O. 10, 29.]

[* "Ἑπτάριθμος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 130. 131." Boissonad. Mss.]

[* "Ἑτεράριθμος, Matth. Camariota Compend. Rhet. p. 12. Scheffer." Boissonad. Mss.]

Ἰσάριθμος, ὁ, ἡ, Numero par. Herodian. 6, (6, 10.) Ὡς σχεδὸν ἰσαρίθμου γενομένου τοῦ ἑκατέρωθεν πεσόντος στρατοῦ. Plur. vero signif. Totidem. Greg. Ἐννοῶ

A καὶ τὴν τρισσὴν ἐμφύσησιν τοῦ Ἠλίου προφήτου, καὶ τοῦ αὐτοῦ τὴν ἰσάριθμον κατὰ τῶν σχιδάκων ἐπίκλισιν. Alibi ἴσην pro eod. ponit, Ἐλισσαίου τε τὴν ἴσην διάκαμψιν ἐπὶ τὸν παῖδα τῆς Σουμανίτιδος, Totidem inclinationes et incurvationes; quasi totam, ut totam quotam: h. e. τοσαύτας ἐπικλίσεις ἢ διακάμψεις, ut idem ipse loquitur. Bud. "Ἰσήριθμος, i. q. ἰσάριθμος, "Æqualis numero et par. Plur. ἰσήριθμοι uno verbo "redditur Totidem." [Ἰσάριθμος, Callim. * "Ἰσαρίθμως, Dionys. Areop. 78." Kall. Mss. "Bekk. Anecd. Gr. 795." Boissonad. Mss. Themist. 367. Ἰσήριθμος, Antip. Th. 19. "Ἰσάριθμος, ad Timæi Lex. 217. Jacobs. Anth. 9, 95. 11, 161. Ἰσήριθμος, Musgr. Iph. A. 242. Wakef. Phil. 1205." Schæf. Mss.]

[* "Ἀνισάριθμος, (ὁ, ἡ,) Numero impar. Επ. 3. Τὸ ἀνισ. ἐτῶν, Non pares numero annos." Lex. Xen.]

Μεταρίθμιος, (ὁ, ἡ,) Annumeratus, Connumeratus. Apoll. R. [1, 205. "Æstimatione habitus, Oppian. H. 2, 43." Wakef. Mss.]

[" * Μυριάριθμος, (ὁ, ἡ,) Nic. Hydrunt. ap. Bast.
B Spec. Nov. Ed. Aristæn. p. 8. Const. Manass. Chron. p. 19(=37. Meurs.)" Boissonad. Mss.]

[* Πεντάριθμος, ὁ, ἡ, Quinque numero, Schneidero susp.]

[* Πολυάριθμος, ὁ, ἡ, Gl. Multiplex. Diod. S. 410. Rhod.]

Συνάριθμος, ὁ, ἡ, q. d. Connumerus, Qui eodem num. continetur et eum auget. Citatur e Phalar. Συνήριθμος, Epigr. [" Συνάριθμος, Simonid. 20. Συνήριθμος, Jacobs. Anth. 8, 375." Schæf. Mss.]

[* "Τετράριθμος, (ὁ, ἡ,) Epigr. ante Cocchii Chirurgos Gr. p. 35." Boissonad. Mss. Suid. v. Μακεδόνιος, ubi tamen v. Kust.]

[* "Τοσάριθμος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 72(=137. Meurs.)" Schæf. Mss.]

[* Τοσουτάριθμος, ὁ, ἡ, Tantum numerum explens. Æsch. Pers. 431.]

"Ὑπεράριθμος, ὁ, ἡ, Qui est ultra numerum, q. d. "Supernumerarius."

¶ Ἀριθμέω, ήσω, Numero, ut φώκας ἀριθμήσει, Od.
C Δ. (411.) et μνηστῆρας ἀριθμήσας, Π. (235.) Xen. K. Π. 8, (2, 11.) Τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες, πράγματα ἔχουσι: eo modo quo antea ἀριθμὸν et μέτρον copulata ostendimus. Ἀριθμέομαι, Numeror: unde infin. poët. Il. B. (124.) ἀριθμηθήμεναι, pro ἀριθμηθῆναι. Ἀριθμοῦμαι ἐν γράμμασι, Numeror inter literas, ap. Lucian. (1, 84.) μακάρων ἀριθμεῖται, Theocr. (13, 72.) Inter beatos numeratur. Apud Greg. Εἰς Θεοῦ παράταξιν ἀριθμήθητι, In Dei acie connumereris. Idem, Εἰς ἓν ἀριθμουμένους, Qui numerantur in unum, ut Unum sit neutr. pro Qui uno numero copulantur, ut ibi exp. Sed ponitur ἀριθμοῦμαι etiam act. pro ἀριθμῶ, ap. Thuc. et Aristot. ut docet Bud. 314. ‖ Ἀριθμεῖν τι ἐν εὐεργεσίας μέρει, Demosth. c. Mid. Numerare aliquid in beneficii loco, ut etiam Cic. loquitur. [Gl. Numero. "Mosch. 4, 67. μάλα μέν γε * φιλοθρηνής κέ τις εἴη, Ὅστις ἀριθμήσειεν ἐφ' ἡμετέροις ἀχέεσσι." Seager. Mss. * "Ἀριθμητέον, Orig. c. Cels. 48." Kall. Mss. "Philippus 66. Jacobs. Animadv. 159.; Anth. 7, 270. T. H. ad Aristoph. Π. p. 151.
D Villois. ad Long. 211. ad Diod. S. 2, 200. 319. Heyn. Hom. 4, 217. Valck. Hipp. p. 319.; ad Mosch. 371. Bacch. 1307. Pro ἡγοῦμαι, Reisk. ad Dion. Chrys. 1, 649. Τρεῖς αὐτὰς ἀριθμοῦσι, Potter. ad Lycophr. 1502. Ἀριθμητέον, ad Charit. 519." Schæf. Mss. "Ἀριθμέομαι, Numeror, ἔς τινας, Ælian. H. A. 253. Cum gen., sine præp., Dio Chrys. 1, 185. * Ἀριθμίζω, i. q. ἀριθμέω, Hes." Wakef. Mss.]

[* Ἀρίθμημα, τὸ, Numerus, Numeratio. Æsch. Eum. 750. "Abresch. Æsch. 2, 107." Schæf. Mss.]

Ἀρίθμησις, ἡ, Numeratio, Enumeratio. Et Ἀριθμητὸς, (ἡ, ὸν,) Numerabilis. Cui Ἀναρίθμητος opponitur Innumerabilis. Item Immensus, ut Soph. Aj. (646.) ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος. Et plur. Ἀναρίθμητοι, Innumerabiles. At Εὐαρίθμητος, Numeratu facilis, Et e consequenti, Paucus. Εὐαρίθμητοι, Plato Apol. (32.) et Symp. Et Ἀριθμητικὸς, (ἡ, ὸν,) Numerandi peritus. Plut. (6, 664.) Καθάπερ οἱ τῶν ἀριθμητικῶν δάκτυλοι νῦν μὲν μυριάδας, κ.τ.λ. Item Ἀριθμητική, sub. τέχνη, Numerandi ars, Ari-

metica. Interdum autem additur *τέχνη*, vel *ἐπιστήμη*: ut Plut. de Prud. Anim. *Τὴν ἀριθμητικὴν ἐπιστήμην αὐτῶν.* Interdum 'Αριθμητικὸς, Ad arithmeticam pertinens, ut *ἀριθμητικὴ ἀναλογία* ap. Aristot. [Gl. 'Αριθμητικὸς καὶ *'Αριθμητὴς, (οῦ, ὁ,) Numerarius. 'Αριθμητικόν· Numerale. "'Αρίθμησις, Eust. 144, 28." Seager. Mss. "'Αριθμητὴς, Tzetz. ad Lyc. 980." Kall. Mss. 'Αριθμητὸς, Epigr. adesp. 34. 'Αριθμητικὸς, "Theophyl. Epist. 61. Τὸ ἀριθμητικὸν τῷ ἁρμονικῷ συγγενές." Gataker. Mss. * "'Αριθμητικῶς, Schol. Pind. Π. 1, 31." Boissonad. Mss. Schol. Aristoph. A. 3. 'Αναρίθμητος, Eur. Ion. 837. Hel. 1695. * Δυσαρίθμητος, ὁ, ἡ, Innumerabilis. "Aster. Homil. p. 46. Ruben." Boissonad. Mss. Appian. B. C. 2. p. 776. Εὐαρίθμητος, Gl. Numerabilis. * "Πολυαρίθμητος, Magno numero constans, Numerosus, Pseudo-Chrys. Serm. 5. T. 7. p. 241. Ἡ σελήνη—τὰ μέτρα ἀπαρασάλευτα φυλάττει μετὰ τῶν ἀστέρων τῶν πολυαριθμήτων χορῶν." Seager. Mss. "'Αριθμητὸς, Jacobs. Anth. 7, 261. 10, 136. 11, 307.; Animadv. 159. Markl. Suppl. 969. 'Αριθμητικὴ, Plato Gorg. 26. 'Αναρίθμητος, Zeun. ad Xen. K. Π. 669. Musgr. Hel. 1695.; Ion. 855. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 48. Brunck. Soph. 3, 498. Εὐαρίθμητος, Fac. ad Paus. 1, 345." Schæf. Mss. "'Αρίθμησις, Jambl. V. P. 48." Wakef. Mss.]

'Αναριθμέω, Enumero, Dinumero. Et 'Αναριθμοῦμαι, pro eod. affertur e Demosth. In Axiocho, qui Platoni inscribitur, *Νυνὶ δὲ ἠρέμα κατ' ἐμαυτὸν ἀναριθμήσομαι τὰ λεχθέντα*, Apud me tacitus recensebo, vel repetam. [Æsch. Dial. 3, 22. Glossæ: 'Αναριθμεῖ· Renumerat. Paus. Arc. 3.]

[* "'Ανταριθμέω, Paus. 845. * 'Ανταριθμητέον, J. Poll. 2, 4." Kall. Mss. "'Ανταριθμέω, Cattier. 67." Schæf. Mss.]

'Απαριθμέω, ήσω, Pernumero, Percenseo, ut exprimatur aliquo modo vis *τοῦ ἀπὸ*, vel simpl. Numero, Enumero, Recenseo. Xen. O. (9, 10.) *Καὶ ἀπαριθμήσαντες καὶ γραψάμενοι ἕκαστα.* Isocr. ad Phil. (§. 10.) *Ἐπειδὰν ἀναγινώσκῃ τις τὸν λόγον ἀπιθάνως, καὶ μηδὲν ἦθος ἐνσημαινόμενος, ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμῶν.* Usurpatur interdum *ἀπαριθμοῦμαι* act.: sicut et *ἐξαριθμοῦμαι*, item *καταριθμοῦμαι*. Et *ἀπαριθμησάμενος* particip. med. ap. Xen. '*Απαριθμησάμενος ἅπαν τὸ στράτευμα*, Cum recensuisset universum exercitum. Pass. autem 'Απαριθμοῦμαι, Pernumeror, Percenseor, vel Numeror, Enumeror: unde particip. *ἀπηριθμημένος* ap. Isocr. Archid. *Καὶ τοσούτων ἀπηριθμημένων κακῶν, πολὺ πλείω τὰ παραλελειμμένα τῶν εἰρημένων ἐστίν.* ‖ '*Απαριθμῶ τὰ χρήματα*, Numero pecuniam, i. e. Repræsento pecuniam: unde ap. J. Poll. conjunguntur *καταβαλεῖν, καταθέσθαι, ἀπαριθμῆσαι*: itidem, *καταβολὴ, κατάθεσις, ἀπαρίθμησις.* Suid. quoque *ἀπαριθμησόμενος* exp. *ἀποδώσων*, item *καταβαλούμενος*, in h. l. *Ὁ δὲ Γέτης ἀφίκετο, ὡς ἀπαριθμησόμενός τι τῶν ἐνιαυσιαίων χρημάτων, πρὸς τὸν στρατηγὸν τῶν Ῥωμαίων.* Sed præstat habere Xen. testimonium sic utentis K. Π. 3, (1, 19.) *Ἐγὼ δέ σοι ὑπισχνοῦμαι, ἂν θεὸς εὖ διδῷ, ἀνθ' ὧν ἂν ἐμοὶ δανείσῃς, ἢ ἄλλα πλείονος ἄξια εὐεργετήσειν, ἢ τὰ χρήματα ἀπαριθμήσειν, ἢν δύνωμαι.* Suid. addit, *καὶ ἀπαριθμῶν ἀντὶ τοῦ ἀποπληρῶν*, sed exemplum non affert. [Gl. 'Απαριθμῶ· Abnumero, Denumero. 'Απαριθμοῦμαι· Enumero. "Casaub. in Conspect. Mus. Ox. 28. Valck. Adoniaz. 329.; ad Herod. 637. Winstanl. Aristot. 289. T. H. ad Aristoph. Π. p. 151. ad Paus. 384." Schæf. Mss. "Solvo pecuniam, Polyæn. 235." Wakef. Mss.]

'Απαρίθμησις, ἡ, Pernumeratio, Percensio; vel, Numeratio, Enumeratio, Recensio. Item pro *καταβολή*: ut *ἀπαρίθμησις χρημάτων*, i. q. *καταβολὴ, κατάθεσις*, ut modo ex J. Poll. docuimus. [Schol. Biset. Aristoph. O. 1717. "Dio Cass." Wakef. Mss.]

[* "Προαπαριθμέομαι, Jo. Cantacuz. Hist. 1, 2. p. 13." Boissonad. Mss.]

Διαριθμέω, ήσω, Dinumero, Distincte numero, Numerando discerno, Enumero. Plato de LL. 7. (383.) *Μὴ ἀριθμεῖν τὸ παράπαν εἰδὼς, μηδὲ νύκτα καὶ ἡμέραν διαριθμεῖσθαι δυνατὸς ὤν.* Est etiam *διαλογίζεσθαι*, Hes. [Plato Gorg. 21. *Οὐδὲν διαριθμησαμένη τριβὴ καὶ ἐμπειρία*: Phædro 130. "*Διαριθμεῖσθαι*, Delectu quasi habito discerni et distribui, aliis in hanc partem discedere jussis, aliis in illam. Æsch. in Ctes. 598. *Φάσκων τοὺς μὲν ὀλιγαρχικοὺς ὑπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας διηριθμημένους, ἥκειν πρὸς τὸ τοῦ κατηγόρου βῆμα, τοὺς δὲ δημοτικοὺς πρὸς τὸ τοῦ φεύγοντος.* 'Delectos, Excerptos, Distinctos, et in suas quosque classes distributos, atque seorsim stare jussos. Tu, qui cum optimatibus facis, hac ito; tu, qui popularis es, illac: ut pastor pecus dinumerat, albas a nigris separans.' Reisk." Seager. Mss. "Ad Eur. Bacch. 209. Musgr. Iph. T. 966. Heindorf. ad Plat. Gorg. 136." Schæf. Mss. "Jambl. V. P. 48." Wakef. Mss.]

Διαρίθμησις, ἡ, Dinumeratio, Supputatio. Vitr. [" Plut. 2, 27." Wakef. Mss.]

[* Προσδιαριθμέω, Stob. Ecl. Phys. 1. p. 15.]

[* Εἰσαριθμέω, Diod. S. Ecl. 12.]

"'Εναριθμέω, Numero in s. inter, Annumero. Affer-"tur ET 'Εναρίθμητος, ὁ, (ἡ,) pro Annumeratus," [J. Poll. 4, 162. "'Εναριθμέω, Eur. Or. 615. *Εἰ τοὐμὸν ἔχθος ἐναριθμεῖ, κῆδός τ' ἐμὸν, Μὴ τῷδ' ἀμύνειν φόνον ἐναντίον θεοῖς*, Si curas. Schol. *Ἐναριθμεῖ δὲ ἀντὶ τοῦ φροντίζει καὶ ἐν φροντίδι ἔχεις.*" Seager. Mss. Herod. 7, 59. "Soph. Œd. T. 1211. Schol. Aristoph. Θ. 811. Lucian. de Merc. cond. 267." Scott. App. ad Thes. "'Εναρίθμητος, Annumeratus. 2 Macc. 3, 6. ubi tamen alii pro *ἐναρίθμητον* rectius habent *ἀναρίθμητον*." Schleusner. Lex. in V. T. "'Εναριθμέω, ad Herod. 538. 694. Musgr. El. 1054. * 'Εναριθμητέον, Brunck. Aristoph. 2, 207. 'Εναρίθμητος, Fac. ad Paus. 1, 345. * 'Εναριθμητικὸς, Thomson. Proleg. ad Parmenid. p. viii." Schæf. Mss. "'Εναρίθμησις, Enumeratio, Schol. Nicand. Θ. 156." Wakef. Mss.]

" 'Εξαριθμέω, Enumero, Pernumero, Recenseo. "Isocr. de Pace (2, 226.) *Ἀπολλυμένας τίς ἂν ἐξαριθμήσειε*; Et 'Εξαριθμέομαι, pro eodem. Chrys. *Εἴ τις πάντας ἐξαριθμεῖσθαι βούλοιτο*, Si quis omnium inire "numerum velit. Sic Greg. *Ἐξαριθμεῖσθαι σταγόνας ὑετοῦ.* Themist. *ἐξαριθμεῖσθαι* dixit sequente *ὁποσάκις*, ut et ap. Latinos dicitur Numerare sequente "Quoties. INDE 'Εξαρίθμησις, ἡ, Enumeratio." [Gl. 'Εξαριθμέω· Denumero, Enumero. 'Εξαριθμήσασθαι· Percensere. 'Εξαρίθμησις· Denumeratio. " '*Ἐξαριθμεῖν* dicitur debitor æs alienum diluens, et in mensa numularii nummis præsentibus refundens,' Reisk. Demosth. 832. *Θεογένης γὰρ, ὁ * προβαλίσιος, ὁ μισθωσάμενος αὐτοῦ τὸν οἶκον, ἐν τῇ ἀγορᾷ ταῦτα τὰ χρήματα ἐξηρίθμησεν*: 1238. *Ἐξαριθμήσας αὐτῷ τὰς ἑκκαίδεκα μνᾶς.*" Seager. Mss. 'Εξαρίθμησις, Suid. *Γραμματείας ἐξαριθμήσεις.* * "'Εξαριθμητικὸς, (ἡ, ὸν,) J. Poll. 4, 162." Kall. Mss. * "'Εξαριθμόομαι, Numero, Africanus ap. Syncell. 323." Routh. Mss. "'Εξαριθμέω, Valck. Adoniaz. p. 329.; ad Herod. 538." Schæf. Mss. "'Εξαρίθμησις, Appian. 2, 287. Procop. Expositio, Artemid. 12." Wakef. Mss. * 'Εξαριθμοζυγοκαμπανοτρυτανίζω, Basil. 3, 123.]

[* "'Ανεξαρίθμητος, (ὁ, ἡ,) J. Poll. 3, 88. 4, 162." Kall. Mss.]

[* Δυσεξαρίθμητος, ὁ, ἡ, Vix numerabilis. "Theophyl. Bulg. in Latt. 279. Mingarell." Boissonad. Mss. "Plut. Symp. 4. p. 667. Polyb. 3. p. 292." Scott. App. ad Thes. "Orig. Philoc. 26. p. 96. *Ἄλλα δὲ δυσεξαρίθμητα οἴσουσιν οἱ βουλόμενοι ἐν σωματικοῖς καὶ τοῖς ἐκτὸς εἶναι ἀγαθὰ καὶ κακά.*" Seager. Mss.]

[* "Προεξαριθμέω, (Ante enumero,) Schol. Pind. N. 3, 128. 10, 17." Boissonad. Mss.]

[* Συνεξαριθμέω, Annumero, Connumero. "Diod. S. 485. Joseph. B. J. 225." Scott. App. ad Thes. "Strabo 959." Wakef. Mss.]

[* "'Επαριθμέω, Aristid. 1, 223. (*ταῖς ἡμέραις τὰς πόλεις*:) 391. J. Poll. 4, 162. Schol. Lucian. 219." Kall. Mss.]

" Καταριθμέω, Enumero, Connumero, vel simplici-"ter Numero. Plut. Solone, *Ἕβδομον ἐν τοῖς σοφοῖς καταριθμοῦσι*, Septimum inter sapientes numerant s. "enumerant. Passiva etiam vox in act. signif. usur-"patur: itidemque media. Isocr. ad Dem. (§. 3.) "*Εἰς πάσας τὰς ἐκείνου πράξεις καταριθμησαίμεθα.* "Æschin. *Καταριθμοῦμαι πρὸς ὑμᾶς*, Apud vos enu-"mero et recenseo. Et cum *ἐν*, Polyb. 5. *Τὸ δὲ πλεῖστον οὐδ' ἐν ἀδικήματι κατηριθμεῖτο τὴν πρᾶξιν, ὡς καθηκόντων αὐτῷ τινῶν ἀντιποιούμενος*, Ne in in-"juria quidem numerabat, i. e. injuriæ loco ponebat

"hoc facinus, utpote quo sua aliqua vendicasset, A
"non aliena occupasset." [Gl. Καταριθμέω· Denumero. "Diod. S. 1, 328. Bergler. Alciphr. 429. Jacobs. Anth. 6, 209. Villois. ad Long. 209. Callim. 1, 468. Med., Plato Gorg. 19. Plut. Flamin. c. 17." Schæf. Mss. *"Καταριθμητέον, Philo J." Wakef. Mss.]

[* Καταρίθμησις, ἡ, Enumeratio, Dinumeratio. "M. Anton. 1, 4, 39." Gataker. Mss. "Joseph. c. Apion. 1, 21, 8. p. 452. Ἔστι δὲ τοιαύτη τῶν χρόνων ἡ καταρίθμησις." Scott. App. ad Thes.]

[* Ἐγκαταριθμέω, Schol. Pind. O. 10, 58. "Bergler. Alciphr. 429. ad Paus. 410." Schæf. Mss. "Pass., In numero habeor, Clem. Alex. 263." Wakef. Mss.]

[* Προκαταριθμέω, Ante numero. Schol. Il. N. 689. Προλελεγμένοι· προκατηριθμημένοι. "Stob. 461." Wakef. Mss.]

[* Προσκαταριθμέω, Annumero. Plut. Marcello 2, 281.]

"Συγκαταριθμέομαι, Simul enumero, pro συγκαταριθμέω. Ex Aristot. in Præd." ["Lex. Constant. ap. Euseb. V. C. 2, 30." Boissonad. Mss. "Eust. B
107. ult. Pseudo-Chrys. Liturg. T. 6. p. 992. Συγκαταρίθμησον αὐτοὺς τῇ ἐκλεκτῇ σου ποίμνῃ. Orig. c. Cels. 3. p. 132. Ἀναγκασθήσεται ἰσχυρότερον αὐτὸν φῆσαι τούτων, οἷς αὐτὸν συγκατηρίθμησεν. *Συγκαταριθμητέον, Connumerandum, 1. p. 9. Καὶ τοῦτ' αὐτοῖς συγκαταριθμητέον." Seager. Mss. "Bekk. Anecd. Gr. 777, 20." Boissonad. Mss. "Bergler. Alciphr. 429." Schæf. Mss. "Ælian. V. H. 172. Schol. Il. T. 188. Philo J. 1104." Wakef. Mss.]

"Παραριθμέω, pro Annumero, e Phalar." [Plut. 6, 293. (Mor. 785.) Stob. Ecl. Eth. 232. "Ad Lucian. 1, 625." Schæf. Mss. "Philo J. 1, 613. Plut. 2, 78." Wakef. Mss.]

[* Προαριθμέω, UNDE] "Προαρίθμησις, (ἡ,) Prænumeratio, Greg. Naz."

[* "Προσαριθμέω, (Annumero.) Joseph. A. J. 9. p. 482. J. Poll. 1, 58.: *Προσαριθμητέον, 1. p. 94. 9, s. 44. p. 1006." Scott. App. ad Thes. "10, 95." Kall. Mss.]

[* Συναριθμέω, Gl. Annumero, Connumero. "E C
Vita Euthymii Monum. Coteler. 2, 245." Boissonad. Mss. "Æschin. 275. 299. Isæus 98. Συγχωρούντων ἡμῶν τῷ ἄρχοντι μὴ συναριθμεῖν, ἀλλὰ συγχέαι τὰς ψήφους, ἀφίστατο μὲν Δικαιογένης. Chrys. Hom. 154. T. 5. p. 931. Κατ' ἀριθμὸν ψυχῶν ἕκαστος τὸ ἀρκοῦν αὐτῷ συναριθμηθήσεται εἰς πρόβατον." Seager. Mss. Vide Ὑπαριθμέω. "Schol. Aristoph. Σ. 1401. Schol. Eur. Hec. 1183. Plato Philebo 2, 23. Lucian. Amor. 577. Æschin. de F. L. 260. Strabo 12. p. 811. *Συναρίθμησις, (ἡ, Connumeratio,) Athen. 490." Scott. App. ad Thes. "Med., Plat. 2, 23." Wakef. Mss.]

[* Ἀσυναρίθμητος, ὁ, ἡ, Qui connumerari non potest. Cyrill. Alex. c. Jul. 10. p. 344.]

[* "Ὑπαριθμέω, Annumero post et tanquam inferiorem. Chrys. Hom. 102. T. 5. p. 666. Παρερμηνεύουσι κακῶς, οὐ συναριθμοῦντες, ἀλλ' ὑπαριθμοῦντες τῷ πατρὶ τὸν υἱόν." Seager. Mss. "Athan. 1, 93. 380." Kall. Mss. Basil. 3, 35.]

"Ὑπαρίθμησις, (ἡ,) q. d. Subnumeratio, e Greg. Naz." ["Athan. 1, 380." Kall. Mss.] D

ἌΡΘΡΟΝ, τὸ, Articulus, s. Artus, ut Virg. Et magnos membrorum artus, magna ossa, Compages. Plin. Nodos corporum vocat, Articulos Celsus: ut annotat Camer. Est naturalis ossium σύνταξις, ut definit Gal. de Oss. Vel, est Ossium conjunctio ad motum comparata. Hippocrati est Ossis caput, s. Ossis processus aut finis rotundus, qui in alterius ossis cavitatem inseritur. Gorr. Soph. Tr. (781.) Μάρψας ποδός νιν ἄρθρον ᾗ λυγίζεται, Ubi lentescit vinculum compagis. Camer. Eur. Hec. (67.) Ἤλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα. Sic Diosc. ἄρθρων ἀλγήματα, ἄρθρα λελυμένα. || Herod. Naturam equæ ἄρθρα etiam vocavit, quod membrum hoc sine obscœnitate suo nomine minus exprimi posse videatur et generis appellatione notari soleat. Camer. Herod. 3, (87.) Τῆς ἵππου ταύτης τῶν ἄρθρων ἐπιψαύσας τῇ χειρί. Idem 4, (2.) Τούτους (φυσσητῆρας ὀστεΐνους) ἐσθέντες ἐς τῶν θηλέων ἵππων τὰ ἄρθρα, φυσῶσι τοῖς στόμασι. || Ἄρθρον metaph. dicitur etiam de voce, ut ἄρθρον τῆς φωνῆς ποιεῖν, Vocis articulum formare, Aristot. Anim. 4. Et ἡ ἐν ἄρθροις φωνὴ, Vox explanata, Gaza: quemadmodum ap. Latinos Cic. etiam Articulatim distincteque dicere; Lucr. Articulatim discerni, et Articulate salutem dicere, itidem Cic. dixit. Epicharmea autem ἄρθρα φρενῶν Quintus Cic. interpr. Nervos et artus sapientiæ. Ἄρθρον est etiam, ut Articulus ap. Lat. vocabulum grammaticum, omnibus satis notum. Etym. deducit ab ἀρῶ τὸ ἁρμόζω, παρὰ τὸ ἀρηρέναι ἀλλήλοις: aut ab αἴρω verso τ in θ. [Gl. Ἄρθρον· Artus, Articulus. Ἄρθρα· Articuli. Ἄρθρον χειρός· Copula. "Ἄρθρα et ἄκρα, ad Charit. 227. Τὰ ἄρθρα, Apollod. 273. Genitalia, Valck. ad Herod. 249.; ad Callim. 1, 73. Schneider. ad Aristot. H. A. 271." Schæf. Mss. "Ἄρθρον, τὸ αἰδοῖον, utriusque sexus, Ælian. H. A. 1, 17. 3, 47. Lucian. 2, 358." Wakef. Mss.]

[* Ἀρθρίδιον, τὸ, M. Anton. 4, 3. p. 95.]

Ἀρθρέμβολος, ὁ, ἡ, Qui membris injicitur. Et plur. τὰ ἀρθρέμβολα, Instrumenta tormentorum, quæ artubus in quæstionibus ad confessionem exprimendam adhibentur, Fidiculæ. Δαμαστήρια, βασανιστήρια, ὄργανα βαλλόμενα εἰς τὰ ἄρθρα, vel ὄργανα *στρεβλωτικά, εἰς ἃ ἐξαρθροῦσιν οἱ δήμιοι τὰ τῶν καταδίκων μέλη. Hes. Greg. Encom. Macc. Ἣν οὐδὲν ἔκαμψεν, οὐδ' ἐμαλάκισεν· οὐδὲ ἀτολμοτέραν ἐποίησεν, οὐκ ἀρθρέμβολα προτεινόμενα, οὐ τροχοὶ προβαλλόμενοι, οὐ τροχαντῆρες. ["Orig. Exhort. ad Mort. 15." Routh. Mss. "Josephi Macc. 8. p. 508. 10. (16.) p. 511." Schleusner. Lex. in V. T. UNDE *Ἀρθρεμβολέω, Mathem. Vett. p. 10. Εἰς ἣν ἀρθρεμβολεῖται ὁ ἀδηγὸς, ET *Ἀρθρεμβόλησις, ἡ, Apollonius Chirurg. Vett. 171.]

[* Ἀρθροκήδης, ὁ, ἡ, Lucian. Tragop. 15. πόνοις.]

[* Ἀρθροπέδη, ἡ, i. q. γυιοπέδη. Anal. 2, 53. Schneidero susp. "Toup. Opusc. 2, 241. Jacobs. Anth. 8, 165." Schæf. Mss.]

Ἄναρθρος, ὁ, ἡ, q. d. Inarticulatus, Non articulosus, Plin. Articulis carens aut Male articulatus. Opponitur, ut Bud. docet, τῷ ἀρθρώδει καὶ διηρθρωμένῳ. Aristot. Physiogn. Καὶ ὅλον ἄναρθρόν τε καὶ ἀσύμμετρον. Oppian. K. 3. Σάρκα δ' ἄσημον, ἄναρθρον, ἀείδελον ὠπήσασθαι. Idem ἄναρθρον *θορόεν βρέφος dixit, quod Hesych. *ἀτύπωτον vocat. Vide Ἔναρθρος. Metaph. est etiam ἄτονος, ἀσθενὴς, Hes. Debilis, Artuum beneficio destitutus, Enervis, Plin. Soph. (Tr. 1103.) Ὅδ' ἄναρθρος καὶ κατερρακωμένος. Eur. Or. (221.) ὅταν μ' ἀνῇ νόσος Μανίας, ἄναρθρός εἰμι, κἀσθενῶ μέλη, i. e. ἀδύναμος, μὴ δυνάμενος χρῆσθαι τοῖς ἄρθροις, Schol. || Dicitur etiam ut ἄρθρον, de voce. Plut. De Socr. Μυκᾶσθαι καὶ ἀφιέναι φωνάς τινας ἀνάρθρους, Indistinctas. || Est etiam ἀμέριστος, *κάταρθρος Hesychio, ἀτράνωτος Suidæ: ap. quem accipitur etiam grammatice ἐπὶ συλλαβῆς λειπούσης στοιχεῖον, ἢ λόγου λείποντος συλλαβήν. HINC Ἀναρθρία, ἡ, Articulorum s. Artuum debilitas, et q. d. Enervitas. [Ἄναρθρος, Hippocr. 33, 12. 81, 8. "Ἀναρθρία, Aristot. Probl. 10, 38." Seager. Mss. "Ἄναρθρος, Valck. Phœn. p. 520. ad Orest. 228. Brunck. p. 217. *Ἀνάρθρως, Thom. M. Add. ad 908." Schæf. Mss. "Indiligenter, Plut. 2, 611. Inarticulate, Schol. Il. K. 502. Ἄναρθρος, Mutus, Ælian. H. A. 81." Wakef. Mss.]

Ἀδίαρθρος, ὁ, ἡ, Inarticulatus, Non articulis nodisque distinctus, ut pedes elephantorum. Οὗτος γὰρ τὰ περὶ τοὺς δακτύλους ἀδιαρθρότερα ἔχει τῶν ποδῶν, i. e. Leviter discretos, ut Gaza reddidit. Bud. ἀδίαρθρος δάκτυλος, Indivisus digitus, idem Gaza. ["Ἀδιαρθρότερος, Theophr. 160." Suicer. Mss. Aristot. H. A. 2, 1. Schneidero susp.]

[* "Εἰσαρθρέω, Murator. Inscr. 2075." Kall. Mss. "Wessel. Herod. 281." Schæf. Mss.]

Ἔναρθρος, ὁ, ἡ, Articulatus. Athen. 8. Τῶν ζώων τὰ μὲν ἔναρθρα, ὡς ἄνθρωπος, ὄνος, βοῦς· τὰ δὲ, ἄναρθρά ἐστιν, οἷον ὄφεις, ὄστρεα, πνεύμονες. Metaph. etiam φωνὴ ἔναρθρος dicitur: unde Hes. exp. εὐάρμοστον, ἢ ὑπὸ γράμμασι δηλουμένη φωνή. HINC Ἐνάρθρως, Articulate s. Articulatim, quibus Cic. utitur, ἠκριβωμένως. [Gl. Ἔναρθρος· Articulatus. Ἐνάρθρως· Articulatim. "Ἔναρθρος, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 32." Schæf. Mss. "De sermone, Ælian. H. A. 225." Wakef. Mss.]

Ἔξαρθρος, ὁ, ἡ, Ex articulis suis emotus, Luxatus, ἐξωστεϊσμένος, ἐκμελὴς, Suid. || Hippocrati ἐν τῷ π. Ἄρθρων signif. etiam Eum cui extant juncturæ ἐν

τῷ κατὰ φύσιν ἔχειν, i. e. Absque vitio, Cam. Cui articuli naturaliter extant et prominent, Gorr. e Gal. [" Gal. Sect. Opt. c. 20. s. 9. 10." Gataker. Mss. Hippocr. 475, 25. 508, 42. 511, 38.]

Ἐξαρθρέω, ήσω, Articulis, s. Artubus, emotus sum, Excido. Gal. *Πάντα τὰ ἐξηρθρηκότα τὴν ἐπ' οἰκείαν χώραν ἐπάνοδον ἐνδείκνυται: ἐξαρθρηκὸς κῶλον*, Luxatum membrum, Cam. *Ἐξαρθρεῖν* et *ὀλισθαίνειν* ita a quibusdam distingui tradit Gorr. ut *ἐξαρθρεῖν* usurpetur ad ea ossa signif., quæ toto loco mota sunt; *ὀλισθαίνειν* vero ad ea, quæ paululum, non autem e toto naturali sede excesserunt: hanc tamen differentiam ab Hippocr. *ἐν τῷ π. Ἄρθρων* non observari. [Hippocr. 474, 30. 480, 1, 3. 14. 36. 490, 21. 34. 37. 38. 40. 41. 491, 48. 492, 39. 495, 5. 30. 496, 23. 26. 29. 501, 49. 508, 4. 509, 25. 47. " Ad Diod. S. 1, 157." Schæf. Mss.]

Ἐξάρθρημα, τὸ, Luxatio, *ἔκπτωσις ἄρθρων, ἐστραμμένον, στρέμμα*, Bud. Positio articuli depravata et præter naturam, ut definit Gorr., addens esse qui per *ἐξάρθρημα* non Omnem luxationem intelligant, sed Eam tantum, in qua totus articulus a sua sede omnino recessit; parvam enim luxationem *παράρθρημα* vocari. Sic etiam Ægin. *ἐξάρθρημα* intelligi dicit *περὶ ἄρθρου τελείως ἐξεστηκότος, παράρθρημα* vero *περὶ παρακινηθέντος μόνον, ἐνηνεγμένου δέ.* [Hippocr. 476, 40. 493, 31. 494, 1. 506, 43. 508, 48. Glossæ: *Ἐξάρθρημα·* Exarticulatio.]

Ἐξάρθρησις, ἡ, i. q. *ἀρθρῆσαν κῶλον*, Luxatum membrum. Bud. [Hippocr. 491, 2. 535, 6.]

Παραρθρέω, ήσω, Ex articulis parum dimoveor aut dimotus sum et detortus, Paululum luxatus sum. Gal. de Usu Part. 12. de spina dicit, firmiorem quidem illam futuram fuisse, si fabricata hanc esset natura de uno continuo osse, *Οὔτε ἐξαρθρῆσαί ποτε, οὔτε παραρθρῆσαι δυνησομένης αὐτῆς.* [Hippocr. 479, 6.]

Παράρθρημα, τὸ, Parva luxatio, per quam scilicet articulus paululum a suo loco naturali excessit: in quo differt *ἀπὸ τοῦ ἐξαρθρήματος*, quod magna perfectaque luxatio est. Dicitur et alio nomine * *διακίνημα.* Gorr. Gal. de Comp. Med. 2. *Ποιεῖ καὶ πρὸς παραθρήματα καὶ λυγίσματα*: quæ tantum * *παρακινήσεις* sunt. [" Pallad. in Hippocr. 917." Wakef. Mss.]

Παράρθρησις, ἡ, Idem. [Plut. Luculli comp.]

[* " *Προαρθρεύω*, Theod. Prodr., Not. Mss. T. 8. p. 93." Boissonad. Mss.: nobis susp.]

Σύναρθρος, ὁ, ἡ, Articulo copulatus. Apud Hes. vox est Gramm. *μετὰ ἄρθρον προηγουμένου τῶν ὀνομάτων.* [" Heyn. Hom. 6, 553. 7, 626. Ammon. 49. 129." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 264. *Τορὸν γὰρ ἥξει σύναρθρον αὐταῖς.*]

[* *Ἀσύναρθρος, ὁ, ἡ*, Vox Gramm. Qui articulo non copulatur substantivo. Etym. M. 67, 17. 20. " Ammon. 49. Callim. 1, 547." Schæf. Mss.]

[* *Ἀσυνάρθρως*, Sine articulo. " Hermes Pœmand. p. 2. Ed. 1554." Boissonad. Mss. Inarticulate, Merc. Trism. " Heyn. Hom. 4, 194." Schæf. Mss.]

Ἀρθρικὸς, (ἡ, ὸν,) Articularis, Articulis quadrans et conveniens, Gorr. ex Hippocr. Ex articulis laborans, Podagricus vel Chiragricus. Arthricus, Cic. ad Pæt. Latine dici potest Articularius. Plaut. in Mercat. Nec podagricus est nec articularius, Bud. Notandum tamen, ap. Cic. Ep. 9, 23. Arthriticum quædam exemplaria habere, non Arthricum, ut legit Bud. [Gl. Articularis.]

Ἀρθρῖτις, ἡ, Artuum s. Articulorum dolor, ut Cic. vocat: Articulorum morbus, ut Scrib.: Vel, ut Plin., Morbus articularis s. articularius. Est, ut Gorr. docet, Articuli tumor dolorificus, quem fluxio in eum decumbens excitavit. Aret. *Ξυνὸς μὲν ἁπάντων τῶν ἄρθρων πόνος ἡ ἀρθρῖτις· ἀλλὰ ποδῶν μὲν, ποδάγρην καλέομεν· ἰσχιάδα δὲ, ἰσχίων· χειράγρην δὲ, χειρῶν.* Herodian. 3, (14, 4.) *Ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος νόσου κάμνων.* [Gl. *Ἀρθρῖτις·* Articuli dolor. * " *Ἀρθρίτης, (ου, ὁ,)* Marinus Proclo 31." Kall. Mss. " *Ἀρθρῖτις*, ad Charit. 694. Cattier. 50." Schæf. Mss.]

Ἀρθριτικὸς, (ἡ, ὸν,) Articulorum morbo laborans, Articularius, ut Plaut. vocat: Cic. vocab. Gr. retinet. Aret. *Μάλιστα μὲν οὖν ἅπασι ἀρθριτικοῖσι ξυνὰ ἄκεα.*
A Diosc. 1, 102. *Ἀρήγει τι καὶ ποδαγρικοῖς καὶ ἀρθριτικοῖς.* [Gl. *Ἀρθριτικός·* Articularius. * *Ἀρθριτικῶς·* Articulate.]

Ἀρθρώδης, ὁ, ἡ, Articulosus, Plin. et Quintil. Xen. K. (4, 1.) *Τὰς κεφαλὰς ἐλαφρὰς, σιμὰς, ἀρθρώδεις, ἰνώδη τὰ κάτωθεν τῶν μετώπων.* Aristot. *Καὶ ὅλον τὸ σῶμα ἀρθρῶδες καὶ νευρῶδες.* Alibi *διηρθρωμένον* dixit. Xen. opponit *τῷ ἄναρθρος.* Bud. [" Arrian. T. 195." Wakef. Mss.]

Ἀρθρωδία, ἡ, est *διάρθρωσις*, in qua ossis cavitas articulum excipiens superficiaria est, caputque, quod in eam inseritur, humile atque depressum. Ita Gorr., ap. quem, si desideras, plura reperies.

¶ *Ἀρθρόω, ώσω*, Articulo, ut Lucr. Mobilis articulat verborum dædala lingua, Fingo, Formo; ut *ἀρθροῦν τὴν φωνήν.* ‖ Est etiam Articulatim distincteque formo et explico, Explano, *τρανῶ*, Hes. ut *ἀκριβῶς διελεῖν καὶ ἀρθρῶσαι τὰ τοῖς οὖσι συμβεβηκότα.* [Gl. *Ἀρθροῦσθαι·* Membrare. Theognis 760. *Ἀπόλλων Ἀρθρῶσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον*, ubi Ms. *ὀρθῶσαι.*
B Nic. Damasc. 458=248. Cor. " Wakef. S. C. 4, 9." Schæf. Mss.]

[* *Ἀπαρθρόω*, Gl. Articulo, Deartuo. Hippocr. 797. Et * *Ἀπάρθρωσις, ἡ*, Articulatio, Foës. Œcon. Hippocr.]

Διαρθρόω, ώσω, Articulis suis distinguo. Apud Medicos, ut Cam. annotat, est Jungo; ut *διηρθρωμένοι δάκτυλοι.* Sic lacertus ad cubitum *διαρθροῦται*, Annectitur s. Articulatur. Sic costas singulas singulis vertebris *διαρθροῦσθαι* scribit Gal. quod *προσαρθροῦσθαι* dixit Hipp. Cam. Est etiam Effingere et conformare, Cam. *ἐκμάττειν, ἀπομάττειν*, Exprimere, Bud. *διατυποῦν*, Suid. ut Plato Symp. (303. 304.) *Καὶ τὰς μὲν ἄλλας ῥυτίδας τὰς πολλὰς ἐξελέαινε, καὶ τὰ στήθη διήρθρου, ἔχων τι τοιοῦτον ὄργανον οἷον οἱ σκυτοτόμοι, περὶ τὸν καλόποδα, λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας.* Sic lingua vocem in palato resonantem *διαρθροῖ*, Fingit. Cam. ‖ Est præterea Membratim et artuatim absolvere, componere, Exacte fingere. Item Explicare. Ita Bud. citans Ethic. 1, 7.
C *Δόξειε δ' ἂν παντὸς εἶναι προαγαγεῖν καὶ διαρθρῶσαι καλῶς ἔχοντα τῇ περιγραφῇ*, Ultimam manum imponere. Ponitur et pro Explanare, Metaphys. 1, 9. et de Gen. Anim. 1. *Συγκεχυμένον καὶ μὴ διηρθρωμένον.* Bud. Sic *διαρθροῦν τὰ λεγόμενα*, quod * *διαδηλοῦν* Hes. exp. *διαρθροῦν τὴν λέξιν*, Articulatim vocabula reddere, ut e Gaza interpr. VV. LL. Hesychio præter *ἀκριβοῦν*, est etiam *ὁμολογεῖν.* [Plut. Demosth. 11. Ælian. H. A. ap. Schneider. Lex. *Ἡ ἄρκτος τίκτει σάρκα ἄσημον, εἶτα τῇ γλώττῃ διαρθροῖ αὐτὴν καὶ οἱονεὶ διαπλάττει.* Glossæ: *Διαρθρόω·* Artuo. * " *Διαρθρωτέον*, Simpl. in Epict. p. 4." Kall. Mss. " *Διαρθρόω*, Thom. M. 447. Wakef. S. C. 5, 14. Plato Phædr. 273. et Heindorf." Schæf. Mss. " Membratim compono, Ælian. H. A. 91. Clarum facio, Galei Myth. 454. Explico, Jambl. 86. Porphyr. 51." Wakef. Mss.]

Διάρθρωσις, ἡ, Articulatio, ut Plin. vocat, Membratura, Artuum commissura, ut *διάρθρωσις κεφαλῆς*, Camer., ubi cervix committitur cum capite. *Διάρ-*
D *θρωσιν* Gorr. scribit a Gal. sæpe accipi generatim pro Omni ossium compositione ad motum voluntarium comparata: nonnunquam speciatim sumi, esseque alteram *τοῦ ἄρθρου*, Articulationis, differentiam: alio vero nomine *προσάρθρωσιν* ab Hippocr. vocari, esseque Ossium connexionem omnino laxiorem: sic ut evidens facilis magnusque motus sit, cujusmodi in cruribus, brachiis, manibus et pedibus habeatur. Ejusque tres differentias a Gal. statui, *ἐνάρθρωσιν, ἀρθρωδίαν, γίγγλυμον.* Accipitur pro Artuum agilitate ap. Plut. (1, 202.) *Αἱ γὰρ συχναὶ καὶ διάκενοι μᾶλλον ἕξεις ὑπακούουσι πρὸς τὴν διάρθρωσιν.* Est etiam Explanatio, Bud. [" Orig. c. Cels. 4, 20." Routh. Mss. " Fischer. ad Weller. G. G. 1, 32." Schæf. Mss. " Expositio distincta, Longin. Fr. 5." Wakef. Mss.]

Διαρθρωτικὸς, (ἡ, ὸν,) Articulandi et membra committendi vim habens.

Ἀδιάρθρωτος, ὁ, ἡ, Articulis membrisque suis non distinctus: *ἀδιάρθρωτον ἔμβρυον*, Fœtus informis, Ca-

mer. *Σῶμα ἀκαλλὲς καὶ ἀδιάρθρωτον*, Lucian. *Ἀδιάρθρωτος γλῶττα τῶν ἰχθύων*, Inexplanata, Theod. Item *ἄσημος, ἀνάρμοστος*, Hes. *ἀτράνωτος*, Suid. [" Pour la seconde signification, (Undeutlich,) on a une meilleure autorité dans Lucien (Philopatr. 16.) *Ἀδιόρθωτα τὰ τῶν ποιητῶν καὶ ἀμφίλοξα*, où il faut lire *ἀδιάρθρωτα*. Voy. Hippocr. Traité des Airs, des Eaux, et des Lieux, T. 2. p. 391. de ma Traduction." Corai. Mss. * *Ἀδιαρθρώτως*, Confuse, Obscure, Schol. Lycophr. 740. *Κακῶς, καὶ συγκεχυμένως, καὶ ἀδιαρθρώτως.* " *Ἀδιάρθρωτος*, Ælian. H. A. 869. Non distincte expositus, Schol. Arat. 55." Wakef. Mss.]

[* *Εὐδιάρθρωτος, ὁ, ἡ*, Bene articulatus, Bene copulatus. Eust. 106, 12=79, 52.]

[* *Ἀναδιαρθρόω*, Theophr. C. P. 2, 20. ubi Gaza * *ἀποδιαρθρούμενα* habet.]

[* *Προδιαρθρόω*, Ante definio, explico, constituo. Sext. Emp. p. 694. " Euseb. P. E. 33." Wakef. Mss.]

[* *Συνδιαρθρόω*, Una digero, compono. " Aristot. Met. 1, 7." Routh. Mss.: T. 2. p. 850.]

[* *Παρεσαρθρόω*, Diog. L. 10, 66. ubi al. * *παρεσαρθρέω*. Vide Ross.]

Ἐξαρθρόω, ώσω, Artus suis locis emoveo. Hes. de organis * *στρεβλωτικοῖς, εἰς ἃ ἐξαρθροῦσιν οἱ δήμιοι τὰ τῶν καταδίκων μέλη.* Aristot. Physiogn. *Ἐξηρθρωμένας ἐπωμίδας*, Scapulas extantes, Camer. [Hippocr. 38, 10. Schleusner. Lex. in V. T. " Ad Charit. 294." Schæf. Mss.]

Ἐξάρθρωμα, τὸ, s. *Ἐξάρθρωσις, ἡ*, dicitur ab Hippocr. cum os citra fracturam suo loco movetur: quod malum alio etiam nomine *ἔκπτωμα* atque *ἔκπτωσις* appellatur. Gorr. [Gal.]

" *Καταρθρόω*, Articulo," [Schneidero susp.]

[* " *Παραρθρόω*, i. q. *παραρθρέω*, Æsch. Dial. 3, 9. ubi Mss. ——*θρῆσαν*." Schneider. Lex.]

Προσαρθρόω, ώσω, Per articulos annecto. Costas singulas singulis vertebris *προσαρθροῦσθαι* scribit Hippocr. pro quo *διαρθροῦσθαι* dixit Gal. ut refert Camer. [Hippocr. 485, 35.]

Προσάρθρωσις, ἡ, Hippocrati i. q. *διάρθρωσις*, Ossium motorum commissura naturalis. Gorr. Vide *Διάρθρωσις*.

Συναρθρόω, ώσω, q. d. Coarticulo, Compingo, Cam. ex Ethic. 1. [Hippocr. 505, 25. " Theod. 4, 37." Wakef. Mss.]

Συνάρθρωσις, ἡ, Compages ossium, Camer. *συνάρθρωσις τῶν μελῶν*, Membrorum compactio, ut Cic. vocat.

Συνάρθρωσις, inquit Gorr., est Compositio *κατ' ἄρθρον* ossium, quæ nec valide nec manifesto, sed obscure et difficulter moventur. Cujus species tres sunt, *ῥαφὴ, γόμφωσις, ἁρμονία.* Idem paulo ante scribit *σύμφυσιν* et *συνάρθρωσιν* ap. Hippocr. idem esse. [Hippocr. 505, 40.]

ἈΡΤΑΩ, *ήσω*, Appendo, Suspendo. Et *Ἀρτάομαι*, Appendor, Suspendor: unde *ἠρτῆσθαι*, Suspensum esse; ut ap. Synes. Ep. 4. *Τοῖς οὖν ἐν τῷ τοιῷδε πλέουσιν ἀπὸ λεπτοῦ φασὶ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι*, Illis e tenui filo vitam esse suspensam ajunt. Greg. *Ἐν ἤρτηται τοῦ ἑνὸς*, Unum ex altero pendet. || *Ἀρτῶμαι* metaph. est etiam Pendeo animi, et spem meam in aliquo collocatam habeo, ut inquit Bud. afferens ex Herodiano 4, (14, 14.) *Ἤρτηται νῦν πᾶσα ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ τῆς ὑμετέρας ἀνδρείας τε καὶ πίστεως.* At Polit. interpr., Nunc totum Rom. imperium in virtutem vestram recumbit et fidem. || *Ἀρτῶμαι ἔκ τινος*, addit Bud., Adjunctus sum alicui, Socius vel comes sum alicui, et assecla. Xen. E. 6, (1, 4.) *Καὶ τῶν ἐξ ὑμῶν ἠρτημένων πόλεων.* In VV. LL. *ἤρτηνται τὰς ἀρχὰς* exp. Originem ducunt. Et e Philostr. *Ἤρτητο ἐκ Φοινίκων στρατὸς*, E Phœnicibus exercitus constabat. [Gl. *Ἤρτημαι*· Dependo, Pendo. *Ἤρτηται*· Pendit. *Ἠρτῆσθαι*· Pendere. *Ἠρτημένον*· Suspensum. Apud Conon. 35. *Φορμίδα κάλῳ ἀρτησάμενος.* " Gesner. ad Orph. 426. ad Herod. 490. ad Charit. 496. Xen. Hell. 438. Thiem." Schæf. Mss. " Cum gen., Ælian. H. A. 417." Wakef. Mss.]

[* *Ἠρτημένως*, vide *Ὁμαρτῆ*.]

Ἄρτημα, τὸ, Quod suspensum est, vel appensum, Item Appendix. Sed *ἄρτημα* peculiari signif. Lorum e quo marsupium dependet. Vide et Hes. [Herod. 2, 69. Plut. Cat. Minore 38. Strabo 1. p. 23.]

[* *Ἀρτησμὸς, ὁ*, Bekk. Anecd. Gr. 447. * *ἀνακρεμασμός*.]

" *Ἀρτητὰ*, Hesychio non solum *κρεμαστὰ*, Pensilia " s. Suspensa, sed etiam *θαυμαστὰ*, Admiranda s. " Mirabilia."

[* *Ἰσάρτητος, ὁ, ἡ*, Philo 3, 488. *Ἀλλὰ ἰσάρτητα καὶ ἰσοστάσια βαίνων*, ubi v. not.]

Ἀρτάνη, ἡ, Laqueus. Item, Suspendium. Soph. Ant. (54.) *Πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον.* || J. Poll. 10. *Ἀρτάνη* est *σπαρτίον, ὃ λαμβάνει ὅστις ἀνέλκει τὸν ζυγόν.* " Hesychio non solum *ἡ διὰ καλωδίων ἀγχόνη*, et * *αἰχμαλώτισις ἐπὶ δεσμοῦ*, sed " *ἀρτάνας* idem affert etiam pro *βασιλείας* et *στάσεις*." [Æsch. Suppl. 167. " Brunck. Soph. 3, 502." Wakef. Mss.]

" *Ἀτάρτη*, Hesychio *βρόχος*, Laqueus. *Καθ' ὑπερβιβασμὸν* igitur pro *ἀρτάνη* dictum est; eo enim " significatur Restis apta suspendio. Ατ *Ἄταρνον*, " *τὸ*, Ferrum in modiolo rotæ, quod axem terit, *τὸ* " *ἐντὸς τῆς πλήμνης σιδήριον, ὃ τρίβει τὸν ἄξονα*: alio " nomine dictum *γάρνον* aut *δέστρον*, teste J. Poll. 1." " *Γαρνὸν*, Hesychio *τὸ ἔσω τῆς πλήμνης σιδήριον, ὃ* " *τὸν ἄξονα τρίβει.* J. Poll. proparoxytonως habet " *γάρνον*, qui et *ἄταρνον* nominari ait et *δέστρον*."

[* " *Ἀταρνεὺς*, * *Ἀταρνείτης*, Valck. Diatr. 152.; ad Herod. 77. *Ἀταρνεὺς*, ad Diod. S. 2, 122." Schæf. Mss.]

Ἀναρτάω, Suspendo: *ἀναρτῶ ἐμαυτὸν βρόχῳ*, Suspendo me laqueo: *ἀναρτῆσαι, ἀνακρεμᾶσαι*, Hes. Suid. || At *ἀναρτᾶν ἑαυτὸν εἴς τινα* metaph. dicitur pro Spem suam et præsidium in aliquo locare, et cum eo vitæ subsidia sociare. Demosth. (1480.) *Εἰς τὸν δῆμον ἀναρτήσασιν ἑαυτοὺς*, Qui populo se adjungunt et populares esse volunt, Bud. Ego autem suspicor, *ἀναρτᾶν ἑαυτὸν εἴς τινα* perinde esse ac si diceretur *ἀναρτᾶν τὰς ἑαυτοῦ ἐλπίδας εἴς τινα*, Suspendere suas spes ex aliquo, h. e. Suspensas ex aliquo vel pendentes ex aliquo suas spes habere. Dicitur etiam *ἀναρτᾶν τινὰ ταῖς ἐλπίσι.* Procop. ap. Suid. *Ὁ δὲ ἐπανῆκεν ἐπιστολὴν ἔχων ταῖς ὁμοίαις ἐλπίσιν αὐτοὺς ἀναρτῶσαν*, i. e. Suspendente simili spe; ut dicitur aliquem vel alicujus animum suspendere expectatione: pro Suspensum habere, vel tenere, s. detinere: ut Suet., Ambiguis responsis et callida cunctatione suspendere. Et Plaut., Suspendere alicujus animum, non addito ablat.

Ἀναρτάομαι, Suspendor; ut *ἀνηρτημένος τοῦ ἅρματος* ap. Philostr., Suspensus e curru. || In metaph. quoque signif. ut act. Demosth. (346.) *Ἀναρτωμένους ἐλπίσιν ἐξ ἐλπίδων.* Præt. autem *ἀνήρτημαι* exp. Suspensus sum, vel Pendeo; ut, *Εἰς τὸ θεῖον ἀνηρτῆσθαι ταῖς ἐλπίσι τὸν Νουμᾶν.* Sed et versa vice *ἐλπίδες* dicuntur *ἀνηρτῆσθαι*, ut Lat. Spes pendere. Chrys. de Sacerd. *Ἀνηρτῆσθαι τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας εἰς ἕτερον μηδὲν*, Salutis spes non aliunde pendere. Invenitur et, *Ἐκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι*, ap. Lucian. (1, 110.) pro eo quod Lat. dicitur, reddendo verbum verbo, E nutu meo pendentes. Interdum et alii dativi quam *ἐλπίσι* huic verbo adjunguntur; ut *ἀνηρτημένος ταῖς ἐπιθυμίαις*, Suspensus e cupiditatibus, vel potius Pendens e cupiditatibus. Plut. autem (5, 655.) *Πάντων πρὸς αὐτὸν ἀνηρτημένων ταῖς ὄψεσι*, i. e. interpr. Bud., Cum omnes eum oculis designarent, ex eo suspensi, Cum omnes in eum versi essent, nutum ejus expectantes, et e vultu ejus pendentes. Quod autem Plato dixit, *Ὅτῳ γὰρ ἀνδρὶ εἰς ἑαυτὸν ἀνήρτηται πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα*, vertit Cic., Nam cui viro e seipso apta sunt omnia, quæ ad beate vivendum ferunt. Quo in loco præp. *εἰς* habet h. v. sicut et in ll. cc. At in Plut. l. c. jungitur *τῷ πρός*.

Ἀνηρτημένοι ταῖς ψυχαῖς, Suid. exp. *ἐπηρτημένοι*, citans h. l. *Οἱ δὲ ταῖς ψυχαῖς ἀνηρτημένοι, κατεφρόνησαν μὲν τῶν κοινῶν τῆς ἱκεσίας νόμων, παρ' οὐδὲν δὲ ἡγήσαντο τὴν τῶν συγγενικῶν ἀφιδρυμάτων θεῶν εὐσέβειαν.*

Ἀνήρτημαι cum infin. familiare Herodoto pro Suspensus sum deliberatione aliquid agendi: ut (7, 8.) *ἀνάρτημαι στρατεύεσθαι*, et (6, 88.) *ἀναρτημένος ἔρδειν*

κακῶς. Item, Ἀναρτημένον σοῦ χρηστὰ ἔργα καὶ ἔπεα A ποιέειν. In VV. LL. tamen, ἀνήρτημαι in hujusmodi ll. redditur Animatus sum.

Ἀναρτῶμαι, signif. act. idipsum declarat quod ἀναρτῶ. Habet vero et aliam signif. de qua sic Bud. Ἀναρτῶμαι pass. tantum, Concilio mihi et Ascisco, Amicitiaque devincio. Xen. K. Π. (1, 1, 5.) Ἀνηρτήσατο δὲ τοσαῦτα φῦλα, ὅσα καὶ διελθεῖν ἔργον ἐστίν. (Ibid. 1, 4, 1.) Ταχὺ δὲ τοὺς πατέρας αὐτῶν ἀνήρτητο, Amicos et bene cupientes reddidit suo congressu, ita ut divelli ab ejus amicitia non possent. Hactenus Bud. Non dubito autem quin ἀνήρτητο sit eod. modo accipiendum in h. l. Philostr. Ἀνήρτητο τοὺς Τρῶας τῷ λόγῳ. Alii tamen vertunt, Oratione Trojanos suspendebat. Ceterum notandum est Bud. addere in præcedentis loci interpr. verba hæc, Ita ut develli ab ejus amicitia non possent, ad exp. metaph. Fortasse autem eam sine periphrasi possimus exp. si ἀναρτῶμαι reddamus Mihi obstringo. Nam qui alicui est obstrictus, ex eo veluti suspensus est; adeo ut sit mihi Obstringo vel Devincio, quasi E me suspendo. B

['Ἀναρτάω, Gl. Suspendo. Ἀναρτάομαι· Devincio. Ἀναρτήσασθαι· Reparare. "Orig. in Jo." Routh. Mss. "Ἀναρτάω, Pierson. Veris. 37. Alciphro 88. Lennep. ad Phal. 169. Thom. M. 49. Wessel. Herod. 45. 479. Jacobs. Anth. 8, 416. Diod. S. 2, 593. 628. Boissonad. Philostr. 576. Ἀναρτῶμαι, ad Herod. 510. ad Charit. 342. Concilio mihi, Xen. K. Π. 9. 49. Zeun. 179. 193. Ἀν. ἐλπίσι, Bergler. Alciphr. 252." Schæf. Mss. "Differo, Synes. 8. A me suspendo, Philostr. 723. Cum dat., Eur. Plisth. Fr. 1." Wakef. Mss.]

Ἀνάρτησις, ἡ, Suspensio, * ἀνακρέμασις, καὶ ἡ ἐπὶ ξύλου καθήλωσις, Suid. ‖ Metaph. Obstrictio, Devinctio, quæ videlicet fit bene merendo de aliquo.

[* Προσαναρτάω, Suspendo vel Appendo. Lucian. 7, 260.]

[* "Ὑπεραναρτάω, Theod. Prodr., Not. Mss. P. 2. p. 142." Boissonad. Mss.]

Ἀπαρτάω, Suspendo, Appendo; ut ἀπαρτῶ τὰς ἐλπίδας ἐκ τούτου, Suspendo spes ex hoc, i. e., In hoc C spem meam colloco. Ex eo autem pendere spes nostra dicitur, in quo illam collocamus. Lucian. Timone, Ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου. Eur. autem (Andr. 413.) ἀπαρτῆσαι δέρην, Collum appendere. Sic Ἀπαρτῶμαι, Suspendor; ut Diosc. Βοτάνιον ἐκ μόσχων ἀπηρτημένον, Herbula pediculis annexa: q. d. E pediculis suspensa. Tale est ἀπηρτημένας ἐκ σχοινίων. ‖ Ἀπαρτῶ, q. d. Seorsum suspendo, pro Dirimo, Distraho, Dissocio. Lucian. de Hist. Scrib. Οὔτε ἄγαν ἀφιστῶντα καὶ ἀπαρτῶντα. Ἀπαρτῶμαι, Dirimor, Separor, Disto, ut Philo de Mundo, Ἀπαρτώμενα τῆς συζυγίας, Dirimi e sua conjugatione. Ἀπήρτηνται ἀλλήλων πλεῖστον, Aristot. Magno inter se distant intervallo. Gaza autem, ἀπηρτημένα τῶν ῥιζῶν φύεται, vertit Procul radicibus erumpunt. Ἀπαρτῶμαι ap. Xen. Aberro, Longius digredior. Vide Bud. 738. ["Clem. Alex. 944." Routh. Mss. Thuc. 6, 21. Ἀπαρτήσαντες ἐς ἀλλοτρίαν.] "Ἀπηρτημένον, Suspensum, Pendens: item "Longe situm et remotum, Hesychio μακρὰν ὄν. Ἀπ- D "ηρτισμένον autem Absolutum, Perfectum: τέλειον "eidem." "Ἀπαρτέω, Ion. pro ἀπαρτάω, ut ἀντέω "pro ἀντάω." ["Ἀπαρτάω, Paus. 1, 323. Lennep. ad Phal. 168. Wakef. S. C. 1, 98. Wyttenb. ad Plut. 1, 419. Plut. Mor. 1, 936. Wessel. ad Dion. Cass. 1501. Thom. M. 327. Dirimo, ad Charit. 320. Lucian. 2, 58. 3, 499. Ἀπαρτῶμαι, ad Diod. S. 1, 237. 2, 186. 430. Toup. Opusc. 2, 8. Stanl. Eum. 188. Ἀπηρτημένος, Boissonad. Philostr. 280." Schæf. Mss. "Semoveo, Dionys. H. 2, 1022. Philo J. 2, 223. 330. Heliod. Æth. 227. Med. Plut. 2, 113. Disto, Diod. S. 3, 67, 3. Separor, Diod. S. 202." Wakef. Mss.]

[* Ἀπηρτημένως, M. Anton. 4, 45. Οὐ γὰρ οἷον καταρίθμησίς τίς ἐστιν ἀπηρτημένως, καὶ μόνον τὸ κατηναγκασμένον ἔχουσα, ubi vertitur, Neque enim rerum enumeratio simplex est a se invicem discretarum, quæ necessitate tamen quadam contineantur. "Wyttenb. ad Plut. 1, 419." Schæf. Mss.]

"Ἀπάρτησις, ἡ, Appensio, s. Suspensio." ["Clem. Alex. 248." Wakef. Mss.]

[* Ἀπαρτής, ὁ, ἡ, Suspensus. Hippocr. de Artic. 803. ubi v. Foës. A Schneidero non agnoscitur.]

[* Συναπαρτάω, E. H. Barker. ad Etym. M. 836.]

Διαρτάω, Diduco, Dirimo, Intervallo quodam intercipio. Plut. (2, 215.) Καὶ διαρτῶντος ὁδὸν ἡμερῶν ὀκτὼ τὴν δύναμιν ἀπὸ τῶν Συρακουσῶν. Et ap. Philon. de Mundo, διαρτηθὲν, Diductum et non cohærens. Bud. 739. ["Orig. Comm. in Matth. 17, 17." Routh. Mss. "I. q. διαρτίζω, Æschyl. ap. Etym. M. Τοσαῦτα, κῆρυξ, ἐξ ἐμοῦ διάρτασον. Hesych. Διάρτασον· διάστειλον. Διαρτώμενον· καταρτιζόμενον." Schneider. Lex. "Segaar. in Daniel. 20. Toup. Opusc. 2, 189. ad Lucian. 1, 335. Wakef. Alc. 505. Dionys. H. 1, 116. Diduco, L. Bos. Proleg. ad V. T. * * * 4. ad Dionys. H. 1, 99. 225." Schæf. Mss. "Separo, Philo J. 2, 68. Decipio, Dionys. H. 1, 99." Wakef. Mss.]

[* Διάρτησις, ἡ, E. H. Barker. ad Etym. M. 327. "Sext. Emp. P. 2, 146. 152." Kall. Mss. "Separatio, Philo J. 1, 338." Wakef. Mss.]

Ἐξαρτάω, Suspendo, Alligo, Annecto. Herodian. (7, 9, 20.) Ἐξαρτήσας ἧς ἐπεφέρετο ζώνης, τὸν τράχηλον ἐν βρόχῳ. Et ἐξαρτᾷν χρυσίον, Suspendere de collo aurum. Synes. Ep. 109. metaph. Τοσούτων ἡμᾶς ἐξαρτῶσι κριτῶν οἱ πρὸς δόξαν τὴν ἔξω ζῆν ἀναγκάζοντες, q. d. E tot judicibus nos suspendunt, Vel Tot judicibus nos alligant, pro Pendere nos e tot judicibus volunt. Bud. docte, Pendere nos e tot hominum judicio faciunt. E Plut. autem Themistocle affertur, Ἃ δὲ τούτων ἐξαρτῶσιν ἔνιοι, pro Quæ ex his nonnulli contexunt. ‖ Ἐξαρτῶ, eod. metaph. genere quo ap. Lat. Devincio, pro Amicitiam alicujus concilio, quasi eum e me suspendendo, i. e. e meo nutu. Synes. Ep. 98. Ἐξηρτήσω σαυτοῦ καὶ ἐποίησας εἶναι σούς. Idem ἐξήρτητο, ead. signif. dixit, et quidem itidem act. Ep. 20. Alibi autem pass. Δεῖ δὴ καὶ ἀλλήλων ὑμᾶς ἐξηρτῆσθαι.

Ἐξαρτάομαι, itidem Dependeo. Aristid. in Panath. Ὃ δὲ τούτου ἐξήρτηται, Ex hoc dependet, Hujus est appendix. Apud Eund. Ἑνὸς ἀνδρὸς δόξης ἐξαρτώμενοι, E viri unius gloria pendentes. Tale est, ἐξήρτηνται τοῦ ἀποβησομένου, Pendent ab eventu. In VV. LL. affertur e Xen. K. Π. 5, (4, 10.) Ἐξαρτήσεται τῆς ἰσχύος, pro Pendebit e viribus et sustentabitur. Rursus e Plut. Galba, Ἑνὸς ἐξηρτημένα στρατεύματα, Ab uno sustentati exercitus. Ἐξαρτῶμαι exp. Pendeo, in alia etiam signif. sc. pro Magnopere deditus sum; ut Athen. 12. Οὕτω δὲ ἐξήρτηντο τῶν ἡδυπαθειῶν οἱ τότε. ‖ Ἐξήρτημαι, Conjunctus sum, Adhæreo. Plut. (5, 184.) Τὰ γὰρ μεγάλα πεδία τῶν λόφων τούτων ἐξήρτηται, Ingens planicies his collibus conjuncta est, vel adhæret. Vel, His collibus continuo subjacet, ut Bud. interpr. Item Ἐξήρτημαι, Conjunctus et connexus sum, Conjunctam habeo rationem, Idem e Plat. ‖ Ἐξήρτημαι τούτου, Sum comes, Sum assectator. Cingo et δορυφορῶ. Plut. Ἐξηρτημένον ὁρῶντες αὐτοῦ τὸ πλῆθος, Videntes plebem eum cingentem et consectantem. ‖ Ἐξήρτηται ἡ χώρα πρὸς νότον, ap. Strab. pro Assurgit, Attollitur. Bud. 739. Idem vero et Ἐξαρτῶ interpr. Elevo, Tollo sursum, μετεωρίζω: sed exemplum non addit. ["Ἐξαρτάω, Orig. in Matth." Routh. Mss. Glossæ: Ἐξαρτάω· Obstringo. Ἐξήρτησεν· Instruxit. Ἐξήρτημαι· Pendeo. Χρυσία, λίθους, Synes. Ep. 3. τόξοισι, Æsch. Pr. 711. E. H. Barker. Class. Recr. 184—6. 481—2. "Ἐξαρτάω, Villois. ad Long. 70. 81. 265. Bergler. Alciphr. 9. Toup. Opusc. 2, 70. Jacobs. Exerc. 2, 108. ad Herod. 316. 571. ad Diod. S. 1, 202. ad Charit. 342. Thom. M. 327. Markl. Suppl. 734. ad Charit. 549. Musgr. Troad. 129. Wakef. Alc. 187. Stanl. Eum. 738. Schwebel. Mos. 99. ad Diod. S. 1, 576. 2, 408. Brunck. Aristoph. 2, 3. Diod. S. 2, 507. sed vide ad 564. it. Add. ad 507. Boissonad. Philostr. 355. Ἐξαρτᾶσθαι ἐλπίδων, Bergler. Alciphr. 252." Schæf. Mss. "Ἐξαρτάω, Tollo, Strabo 1121. Ἐξαρτάομαι, Mihi devincio, concilio, Synes. 174." Wakef. Mss.]

"Ἐξαρτηδὸν, Hesychio est μετὰ τοῦ ἐκκρέμασθαι."

"Ἐξάρτημα, (τὸ,) pro Appendix affertur ex Her- "mog." [Nicomachi Music. Tatian. 65. "T. H. ad Aristoph. II. p. 190." Schæf. Mss.]

"'Εξάρτησις, (ἡ,) Suspensio. 'Εξάρτησιν ἔχει, De-" pendet, ἐξήρτηται." [Aristot. H. A. 1, 777. 793. 807.]

[* Ἐνεξάρτητος, ὁ, ἡ, Mathem. Vett. 56.]

[* Προεξαρτάω, Suspendo in re aliqua. Diod. S. 112. Rhod. " 1, 193." Schæf. Mss.]

'Επαρτάω, Suspendo desuper, unde ἐπαρτᾶσθαι dicitur quod impendet, ἐπικρεμάννυμι. Suid. ex Æliano, cujus ll. ap. cum vide. Æschin. (25.) Καὶ φόβους ἐπήρτησα τοῖς ἀκροωμένοις, pro Metum injeci. Et pass. ἐπηρτημένος κίνδυνος, ap. Herodian. (2, 3, 16.) Impendens periculum. Vide Bud. 740. [" 'Επαρτάω, Clem. Alex. Strom. 446." Routh. Mss. Glossæ: 'Επαρτάω· Impendeo. 'Επηρτημένος· Impendens. " 'Επαρτάω, Heyn. Hom. 5, 478. 6, 447. Thom. M. 904. Apoll. R. p. xiv. Platonius." Schæf. Mss. " 'Επ. φόβον, Incutio, Porphyr. de Abst. 4." Wakef. Mss.]

Καταρτάω, a quo καταρτήσω affertur in VV. LL. ex Herod. (5, 106.) sed quod videtur esse male scriptum pro καταρτίσω. Sic et κατηρτημένον ap. Eund. pro κατηρτισμένον legi puto 3, [80. Κῶς ἂν εἴη χρῆμα κατηρτημένον μουναρχίη; Hippocr. Epid. 1. p. 984. Πρωὶ κατήρτητο καὶ κατενόει πάντα, ubi Gal. καθειστήκει, ἐσωφρόνει: de Rat. Vict. in A. M. 399. Οὐδὲν λέγουσι κατηρτημένον. " Valck. ad Herod. 238. 431. 722. ad Diod. S. 1, 596. 2, 234. 399." Schæf. Mss. Glossæ: Καταρτῶ· Intrico.]

" Κατάρτησις, ἡ, affertur pro Aptatio."

Παραρτάω, Suspendo e cingulo, vel Succingo ut ensem. Lucian. (3, 82.) Καὶ τὸν γωρυτὸν παρήρτηται. Ετ Παράρτημα, (τὸ,) Quicquid ita suspensum gestatur, Quicquid ab alio dependet et annexum est ut appendix, Quicquid applicatur et admotum suspenditur. Lucian. Οἴεσθε γάρ, ἔφην, ἐπαιδαῖς τισὶ τὰ τοιαῦτα παύεσθαι ἢ τοῖς ἔξωθεν παραρτήμασι; [" Valck. ad Theocr. Adon. p. 241." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 7." Wakef. Mss.]

" Περιαρτάω, ut περιάπτω, Circum appendo s. al-" ligo." [" J. Poll. 1. p. 143." Scott. App. ad Thes. " Jacobs. Anth. 9, 392." Schæf. Mss.]

[* " Περιάρτημα, T. H. ad Aristoph. Π. p. 190." Schæf. Mss.]

" Προαρτᾷ, Hesychio * προαρμόζει, προτείνει." [A Schneidero non agnoscitur.]

Προσαρτάω, Appendo. A cujus pass. est partic. προσηρτημένος: ut προσηρτημένον χύτρᾳ ap. Diosc. quod exp. Appensum ollæ. Et προσηρτημένα Bud. e Theophr. pro Adhærentia. || Et metaph. Ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ, sc. τῇ ἡδονῇ, προσηρτημένους, Deditos huic voluptati et ex ea pendentes. Plut. Pompeio, προσαρτᾶσθαι μειρακίοις, Sociare se juvenibus factiosis et ab eis non discedere, ut inquit Bud. Alii, Et iis adhærescere. Ετ Προσάρτησις, (ἡ,) Appensio, Additamentum, VV. LL. [Gl. Προσαρτάω· Appendo. Προσαρτάομαι· Appendeo. Hippocr. * " Προσάρτημα, (τὸ,) Gal. Dogm. Hippocr. e Plat. 1, 4. c. 10. Clem. Alex. Str. 1, 2. 176. Προσαρτήματα τὰ πάθη." Gataker. Mss. Προσάρτησις, Hippocr. de Artic. 810=485, 41. " Προσαρτάω, Xen. Eph. 77. ad Charit. 299." Schæf. Mss. " Pass., Annector, Manetho 4, 200." Wakef. Mss.]

Συναρτάω, Appendo, Annecto. Pro qua signif. affertur in VV. LL. συναρτήσας γένος, ex Eur. Med. (564.) Et Συναρτῶμαι, Appendor, Annector, Connector; ut συνήρτηται τῇ φλεβί, Venæ connectitur, Aristot. de Anim. 1. Item συνηρτῆσθαι, Adhærere. || Συνηρτῆσθαι pro ἀκολουθεῖν, Bud. e Plut. 734. Ετ Συνάρτησις, (ἡ,) Connexio rerum et colligatio, cum una ab altera dependet. Bud. ἀκολουθίαν exp. ap. Plut. Vide 734. [Lucian. 2, 74. Plut. Pompeio 51. Συνηρτῆσθαι Βέλγαις καὶ Σουήβοις. " Συναρτάω, Brunck. Med. 567.; Apoll. R. 93. Valck. Hipp. p. 198. ad Lucian. 1, 267. Conf. cum συναντάω, Porson. Med. p. 47." Schæf. Mss. " Connecto, Longus, p. 9." Wakef. Mss.]

" 'Ασυνάρτητος, (ὁ, ἡ,) Non connexus, Non cohæ-" rens, s. Qui connecti et cohærescere nequit. Suidæ " * ἀσυνάρμοστος, Non congruens. E Greg. certe " affertur pro Non consentaneus, Non conveniens, " Ineptus." [Versus asynartæti e Hephæstio 83. 199. Marius Victor. 2552. " Method., de Resur." Routh. Mss. " Chrys. in Jo. Hom. 47. T. 2. p. 748. Τὸ δὲ ἑξῆς δοκεῖ μὲν ἀσυνάρτητον εἶναί τι, ἂν μὴ τὸν νοῦν ἐξετάσωμεν." Seager. Mss. * 'Ασυναρτήτως, Schol. Aristoph. N. 246. * 'Ασυναρτησία, ἡ, Epiphan.]

[* Ὑπαρτάω, Subligo, Suspendo e. Ælian. H. A. 5, 7.]

"Αρτιος, ὁ, ἡ, Integer, Incolumis, Non læsus. Quod si afferenda sit interpr. quæ hujus vocis originem ostendat, si quidem fides illis habenda est, qui ab ἄρω deducunt, hanc aut aliquam hujusmodi afferri posse existimo, ut ἄρτιος sit Compagem suam habens, s. retinens. Quia quæ integra sunt, veluti compacta et coagmentata sunt: contra eorum, quæ non integra sunt, et quibus aliquid deest, partes velut dissolutæ esse videntur. Sed, ut ingenue fatear, nec mihi satis hæc satisfaciunt, nec aptiora tamen excogitare me posse arbitror, ad tuendam hanc etym. ab ἄρω, quam tamen sequatur et brevium Schol. auctor, cum ἄρτια exp. ἡρμοσμένα, necnon Hes. exp. προσηρμοσμένα; sed ille habet etiam ὑγιῆ, et quidem priore l.; ap. hunc autem præcedunt exp. duæ, ἀπηρτισμένα et τέλεια.

B Idem paulo post, ἄρτιον, ὑγιές, ὁλόκληρον. Et quod ad deriv. illam attinet ab ἄρω, ipse quoque Eust. ἀρτύνειν, quo prius est ἀρτύειν, ab ἀρῶ deducit: quod ἀρτύνειν ab ἄρτιος esse, sicut et ἀρτίζω, neminem inficiaturum existimo. Quinetiam Idem p. 839. ἄρτιον et ἀραρότα copulat, scribens, ἀρτύνεσθαι δὲ μάχην λέγει τὸ τοὺς στρατιώτας, ὡς ἔφη, στῆναι, καὶ οὕτως ἄρτιον καὶ ἀραρότα γίνεσθαι τὸν στρατόν· τὸ γὰρ φεύγειν, οὐ μάχην ἀρτύει, ἀλλὰ φυγὴν ἔχει καὶ δίωξιν. Quæ cum ita sint, ego quoque hoc etym. τοῦ ἄρτιος ab ἄρω s. ἀρῶ, sequendum putavi, dum melius aliquod se offerret. Alioqui certe, si cum bona Gramm. venia potuissem, primitivi locum τῷ ἄρτιος dedissem. Ceterum mihi nunc aliud in mentem venit, quod illud etym. adjuvet; ut nimirum ἄρτια ap. Hom. interpr. Consentanea, et cum φρεσὶν ἄρτια ᾔδει dicit Il. E. (326.) et alibi, unde et comp. ἀρτίφρων, et cum ἄρτια βάζειν Od. Θ. (240.) Quidni vero ἄρτια βάζειν interpr. Consentanea loqui, cum hæc Lat. vox aliquam τοῦ ἄρω signif. includat? Illud autem φρεσὶν ἄρτια

C ᾔδει conferre possumus cum eo, quod Lat. dicunt Mentem bene compositam, et Incompositos animi motus, οὐκ ἀρτίους, οὐκ ἀραρότας. Hæc sunt, quæ de hac signif. nunc afferre possum. Meam vero conjecturam de ratione, propter quam ἄρτιος Integrum signif., paulo ante protuli. Igitur ad exempla venio. Lucian. (1, 531.) Καὶ οὐδὲ ἄρτιον τὼ πόδε χωλευθῆναι γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πτώματος. 2 Tim. 3, 17. Ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος, Ut perfectus sit homo Dei, ad omne opus bonum perfecte instructus. Sunt autem qui hanc τελειότητος signif. a numero sumtam putant, qui ἄρτιος appellatur, i. e. Par, et impari opponitur. || Ἄρτιοι ποιεῖν ταῦτα ex Herod. affertur pro Huic rei faciendæ sufficientes; sed suspectus est locus. Ετ 'Αρτίως Integre, Perfecte, Hes. Item pro ἁρμοδίως, Cohærenter et apte; ut in hac expos., quam e nescio quo Schol. affert Bud., ἀπαρτίζω esse τὸ ἀρτίως συμπληρῶ, τουτέστιν ἁρμοδίως καὶ * ἡρμοσμένως. Sed et 'Απαρτίως ap. Hippocr. legimus, quod exp. ἀπηρτι-

D σμένως καὶ ἀκριβῶς. Ατ 'Απάρτιον προγράφειν e Plut. pro Auctionem bonorum facere et auctionari, vide ap. Bud. Comm. 736. Ετ comp. 'Απαρτιλογία, Ratio quæ quadrat, in qua nihil nec excurrit, nec deest. Bud. ex Herod. p. 736. Consule et Eust. de h. v.

"Αρτιος ἀριθμός, Par numerus, cui opponitur περισσός, Impar. Plut. de Def. Orac. Τῷ περισσῷ τοῦ ἀρτίου κρατηθέντος. Sed et illi, quorum par est numerus, dicuntur ἄρτιοι: ut Lucian. (1, 783.) Οὕτω μὲν γάρ, ἢν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταί, οἷον ὀκτώ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. Sunt autem qui existiment ἄρτιον suam τελειότητος signif. hinc accepisse, quod sc. ἄρτιος ἀριθμὸς, Par numerus, a Geometris τέλειος dicatur, qui τοῖς ἑαυτοῦ μέρεσιν ἴσός ἐστιν: et hinc ἄρτιον appellari Quod omnibus suis partibus constat, ita ut nihil neque desit neque supersit. Hinc comp. 'Αρτιοπέρισσος, ὁ, ἡ, Parimpar; ut ἐκ τῆς ἀρτιοπερίσσου φύσεως, VV. LL. Item adv. 'Αρτιάκις, Pariter, i. e. Pari numero. Plut. de Def. Orac. Ἡ δὲ πεντὰς ἂν μὲν ἀρτιάκις λαμβάνηται, τὸν δέκα ποιεῖ τέλειον· ἐὰν δὲ περισσάκις, ἑαυτὸν πάλιν ἀποδίδωσιν, At quinarius si

pariter sumatur, decem perfectum numerum edit: sin impariter, se rursum procreat. Ετ Ἀρτιάζω, Ludo par impar, Gall. Je joue à pair ou non. Aristoph. Π. (816.) Στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν Χρυσοῖς. A QUO Ἀρτιασμὸς, (ὁ,) Lusus eorum, qui ludunt par impar; ut exp. Bud. in Aristot. Rhet. 3, (5, 1.) Τύχοι γὰρ ἄν τις ἐν τοῖς ἀρτιασμοῖς, ἄρτια ἢ περισσὰ εἰπών.

["Ἄρτιος, Porphyr. V. P. 318." Routh. Mss. "Ἀπάρτιον προγράφειν, (Auctionem bonorum,) Plut. Cicer. 37.; Apoph. 205(=772.) Ἀπάρτια, τὰ, (i. q. ἔπιπλα,) J. Poll. 10, 18. 19. Ἀρτιάκως (sic,) Jambl. in Nicom. 27." Kall. Mss. "Ἄρτιος, Heyn. Hom. 5, 61. 6, 538. 8, 298. Toup. Opusc. 1, 452. ad Il. E. 326. ad Charit. 238. Phrynich. Ecl. 117. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 44. Heindorf. ad Plat. Gorg. 18. Wakef. Eum. 476. Jacobs. Animadv. 246.; Anth. 8, 129. 417. 9, 473. 12, 358. Paratus ad aliquid faciendum, Herod. 705. Ἄρτια περισσὰ παίζειν, Schol. Aristoph. Π. p. 392. T. H. Ἀρτιοπέρισσος, Phrynich. Ecl. 117. Ἀπάρτιον, Wyttenb. Select. 433. Ἀπαρτιλογία, Heringa Obs. 25. ad Herod. (7, 29.) 524. Ἀρτιάζω, Valck. Adoniaz. p. 393. Koppiers. Obs. 5. T. H. ad Aristoph. Π. p. 281. Jacobs. Anth. 9, 181. 10, 100. 11, 307. Heindorf. ad Plat. Lys. 13. Brunck. Aristoph. 1, 270." Schæf. Mss. Glossæ: Ἄρτιος, ὁ τέλειος ἀριθμός· Perfectus, Integer, Incolumis. Theophr. H. P. 2, 7. Stobæo Ecl. Eth. p. 150. ἀρτία χείρ, Manus integra. Ἀρτίως, Gl. Modo, Tantum quod. Soph. Aj. 678. ἐπίσταμαι. * Ἀπαρτιλογέω, i. q. ἄρτια βάζω, Eust. 305, 5. Ἀπαρτιλογία, ibid. et Dio Cass. 43. p. 226=360. Ἀρτιάζω, Xen. Hipparch. 5, 10. Ἀρτιοπέρισσος, Philo J. de M. O. p. 3. Ετ * Περισσάρτιος, ὁ, ἡ, Compositus e pari et impari numero, J. Poll. 4, 162. "Ἄρτιος, in superl., Philostr. 516." Wakef. Mss. "Ἀρτιάκις, Plato Parmenide 145. Bas. 1. Ἀρτιά τε ἄρα ἀρτιάκις ἂν εἴη, καὶ περιττὰ περιττάκις, καὶ ἄρτια περιττάκις, καὶ περιττὰ ἀρτιάκις. Ἀπάρτιον, Plut. Mor. 1, 815. Wytt." Seager. Mss. Glossæ: Ἀπάρτιος· Auctio, * Ἀπαρτία, ἡ, i. q. ἀπαρτισμὸς, ap. LXX. i. q. ἀποσκευή, ap. J. Poll. 10, 18. 19. i. q. ἀπάρτιον. Hesych. Ἀπαρτύειν· ἀποκηρύσσειν, Ταραντῖνοι.]

[* Ἀρτιότης, ἡ, Integritas. Stob. Ecl. Eth. p. 144. αἰσθητηρίων. "Schol. Lucian. bis Accus. 21. Philo ap. Jo. Damasc. in Parall. 11. Diog. L. ap. Suid. v. Ἀδιάφορα." Kall. Mss. Diog. L. Zenone. "Ad Charit. 238." Schæf. Mss. "Membrorum integritas, Arrian. Ep. 117. p. 141." Wakef. Mss.]

[* Ἀρτίωσις, ἡ, Nicet. Annal. 3, 2. "Eust. 156, 36." Seager. Mss.]

"Ἀπηρσίως, ap. Hippocr. legi dicunt pro Accu-" rate, ἀπηρτισμένως, ἀκριβῶς, pro quo reponunt "ἀπαρτίως."

Ἀρτιεπὴς, Ἀρτιμελὴς, Ἀρτίπους, pro quo ap. Lucian. ἄρτιος τὼ πόδε, Ἀρτίφρων, &c. priorem illam ἀρτίου signif. servantia, vide in Ἔπος, in Μέλος, et sic in ceteris.

"Ἀνάρτιος, ὁ, (ἡ,) Impar, οὐκ ἄρτιος," [" i. q. ἀνάρσιος." Schneider. Lex. Plato Phæd. 104. 105. "Jacobs. Anth. 6, 356." Schæf. Mss.]

[* "Διαρτία, ἡ, Nicet. Annal. 4, 6. Τὴν διαρτίαν τοῦ σώματος εὐφυής: 21, 3. Porphyrog. ap. Rutgers. V. L. 510." Kall. Mss. "Thessalonicus in Bandini Anecd. 118. Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 304. Nicet. Chon. ap. Fabric. B. G. 4, 417." Boissonad. Mss. "Const. Manass. p. 128. Meurs. vide Du Cang. Glossar." Schæf. Mss. "Suid." Wakef. Mss.]

"Κατάρτιον, τὸ, ex Hom. affertur pro Malus nau-" ticus, τὸ ἱστίον. Utitur eo Hesych. v. Καρχήσιον." [" Cf. Misc. Obs. Nov. T. 1. p. 66." Boissonad. Mss. Clem. Alex. 290. Artemid. 2, 12. 3, 14.: 2, 58. et Etym. M. * καταρτία. Glossæ: * Κατάρτιος· Arbor. "Κατάρτιον, Valck. ad Ammon. 115." Schæf. Mss.]

¶ Ἀρτίζω, Compono, Adorno, Præparo. Et Ἀρτίζομαι, pass. sed signif. act., ap. Theocr. (13, 43.) νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο. Sed usitatiora compp. Ἀπαρτίζω, Ἐξαρτίζω, Καταρτίζω. [Anal. 2, 112. Καὶ τὸν ἐμὸν βασιλῆα τὸν ἄλκιμον εὖ μὲν ἐκείνῳ Ἴλαον, εὖ δ' ὕμνοις ἄρτισον ἡμετέροις. "Antip. Th. 18. ad Diod. S. 1, 656." Schæf. Mss.]

A Ἀπαρτίζω, Perfectum et absolutum reddo, Omnibus numeris expleo. Et pass. Ἀπαρτίζομαι, ut ap. Basil. Hexaëm. κόσμος ἀπαρτισθεὶς, Mundus omnibus suis partibus absolutus. Ἀπηρτισμένος εἰς ἀπώλειαν, Consummatæ iniquitatis effectus, Bud. e Chrys. 737. At Ἀπηρτισμένος ἀριθμὸς, vide in Ἀπαρτιλογία. ‖ Ἀπαρτίζω, addit Bud., fere absolute ponitur: et affert ex Aristot. Pol. 5, (10.) Ὥστε ἀπαρτίζειν πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς, quod interpr. Ut æquare prudentia et gravitate morum possit magnitudinem dignitatis et principatus. ‖ Quare et pro Quadrare ponitur, subjungit idem, ut ap. Aristot. Ἐν τῇ ἀπαρτιζούσῃ ὥρᾳ pro ἐν τῇ καθηκούσῃ, ut alibi loquitur. Ex eod. Aristot. affert pro Adæquare, ut a Cic. dicitur, Equitum urna adæquavit. Vide Comm. 734. 735. ‖ Ἀπαρτίζειν, Dispertire, Dividere; unde ap. Joseph. A. J. Ἀπαρτίζεται εἰς ἑπτὰ κεφαλάς. Ετ Ἀπαρτιζόντως, Perfecte, Expleto numero, Ita ut nihil desit, nihilque supersit, inquit Suid., quem adi. Ετ Ἀπαρτισμὸς, (ὁ,) Perfectio, eo sensu quo dicitur ali- B quis Perficere opus, cum extremam ei manum imposuit, ut Luc. 14, 18. Εἰ ἔχει τὰ πρὸς ἀπαρτισμὸν, An habeat, quæ ad perfectionem operis requiruntur. HINC et Ἀπαρτὶ, quod exp. ἀπηρτισμένως, i. e. Plene, Omnino, et q. d. Explete. Vide Suid. Apud Hes. ἀπαρτιᾷ, mendose, ut opinor, exp. ἀπηρτισμένως, ἀκριβῶς. [" Ἀπαρτίζω, alio sensu, Iren. 5, 13." Routh. Mss. "Ἀπαρτισμὸς, Eust. 114, 6." Seager. Mss. * "Ἀπάρτισμα, (τὸ,) Symm. 3 Reg. 7, 9. Ignat. ad Philad. §. 9." Kall. Mss. "Ἀπαρτίζω, Heyn. Hom. 8, 298. ad Mœr. 82. Ammon. 105. Thom. M. 104. ad Charit. 288. 291. 512. ad Diod. S. 1; 237. Phrynich. Ecl. 196. ad Dionys. H. 5, 149. Wessel. ad Dion. Cass. 1501. Ἀπαρτισμὸς, oppon. πλάτος, Dionys. H. (de Comp. 24.) 5, 186. Ἀπαρτὶ, Wessel. Diss. Herod. 43.; ad Herod. 398.; Add. ad 182. Ruhnk. Hist. Or. 44. * Ἀπάρτι, Brunck. Aristoph. 1, 254. T. H. ad Aristoph. Π. p. 116. Kuster. Aristoph. 8. Callim. 1, 500. (Jo. 14, 13.) Ἀπηρτισμένως, Dionys. H. 1, 232." Schæf. Mss. * Ἀπαρτιτόκου μητρὸς, Inscr. C Murator. p. 966. Glossæ: Ἀπαρτίζω· Perficio, Consumo. Ἀπαρτίζει· Peragit, Transfigit. Ἀπαρτίζεται· Peragitur. Ἀπαρτισθέντων· Peractis. Ἀπαρτίζω λόγον· Peroro. Ἀπηρτισμένος· Transactus, Perfectus. Ἀπαρτισμός· Consummatio. "Artemid. 3, 58. ἀπαρτίσαι et τελειῶσαι, ubi falsa est lectio ἀπαρτῆσαι. Æsch. S. c. T. 371. Σπουδῇ δὲ καὶ τοῦδ' οὐκ ἀπαρτίζει πόδα, falsa lectio pro καταρτίζει, secundum Hermann." Schneider. Lex. ubi editum est καταργίζει. "Καταρτίζει, ita Guelph.: οὐκ ἀπαρτίζει, ceteri." Blomf. "Demetr. Phal. de Eloc. 2. Βούλεται μέντοι διάνοιαν ἀπαρτίζειν τὰ κῶλα ταῦτα." Seager. Mss. Ἀπαρτιζόντως, Diog. L. 7, 60. Ὅρος δέ ἐστιν—λόγος κατὰ ἀνάλυσιν ἀπαρτιζόντως ἐκφερόμενος. "Ἀπηρτισμένως, Phav. v. Ἀπαρτὶ, vide Kust. ad Aristoph. Π. 388. ubi exp. Plene, Perfecte, Omnino, Dionys. H. 1, 74, 13." Scott. App. ad Thes. "Chrys. Hom. 54. T. 5. p. 366. Οὐ κατηγόρησεν ἀπηρτισμένως, ἵνα αὐτοῖς ἐλπίδα δῷ διορθώσεως καὶ προθεσμίαν μετανοίας." Seager. Mss. * Ἀπάρτισις, ἡ, Perfectio, Consummatio, Nov. Const. D L. Imp. Ἀπαρτισμὸς, Eust. 21, 8. 23, 30.] "Ἀπαρ-" τιστικὸς, (ἡ, ὸν,) Cui τοῦ ἀπαρτίζειν vis inest, Abso-" lutorius, Ad perfectionem et consummationem " rei alicujus conducens." [" Ἀπαρτίζω, Finio, Perago, Phot. Bibl. 1318. Arat. Schol. 58." Wakef. Mss.]

[* Ἀναπάρτιστος, ὁ, ἡ, Imperfectus, Mancus. Glossæ: Ἀναπάρτιστον· Imperfectum. Diog. L. Zenone 63.]

[* Εὐαπάρτιστος, ὁ, ἡ, Perfectus, Absolutus. Schol. Eur. Hipp. 362. "Wakef. S. C. 4, 169." Schæf. Mss.]

[* "Προσαπαρτίζω, Eust. 152, 6." Seager. Mss.]

Συναπαρτίζω, i. q. ἀπαρτίζω. Bud. 735. e Themist. Συναπαρτίζειν γὰρ τοῖς τόποις αὐτὰ ἀναγκαῖον, Æqua esse magnitudine. Chrys. Τὸ γὰρ ἐκείνων κάλλος τῷ βίῳ τούτῳ συναπαρτίζεται. [" Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 270. 304." Boissonad. Mss. Strabo 13. p. 917. S. Αἱ Κάναι ἀντίκεινται τῇ νήσῳ καὶ συναπαρτίζουσι, Respondent.] "Συναπηρτισμένος, Perfectus, " Consummatus. Hes. et Suid. exp. πεπληρωμένος." [" Συναπαρτίζω, Dionys. H. 2, 212. Accurate quadro,

Schol. Arat. 69. Pass., Clem. Alex. 644." Wakef. Mss.]

[* Συναπαρτισμὸς, ὁ, Gl. Consummatio.]

[* Διαρτίζω, Compingo, Fingo, Formo. Hesych.]

[* Διάρτισις, ἡ, E. H. Barker. ad Etym. M. 327.]

Ἐξαρτίζω, Absolutum reddo. Item, Absolvo, Expleo, ut Act. 21, 5. Ὅτε δὲ ἐγένετο ἡμᾶς ἐξαρτίσαι τὰς ἡμέρας, i. e. Explevisse dies illos, vel Peregisse. ‖ Ἐξαρτίζω, Apparo, Adorno, Instruo, vel Perfecte instruo: unde 2 Tim. 3, (17.) Πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος, Instructus, ut vet. etiam Interpr. reddit. Rectius tamen alii, Perfecte instructus. [Gl. Ἐξαρτίζω· Instruo. Ἐξηρτισμένος· Exstructus, Instructus, Politus. * Ἐξάρτισις γραμματίου· Instrumentum. * Ἐξαρτιστήριον· Apparitorium. Ἐξάρτια παντὸς πράγματος· Hoc instrumentum. An leg. * ἐξαρτία, ἡ? Cf. Ἀπαρτία. "Ἐξαρτίζω, Lucian. Ver. Hist. 1." Boissonad. Mss. Arrian. Peripl. Erythr. πλοῖα, ap. quem p. 8. et 11. legitur * Ἐξαρτισμὸς, ὁ. Eust. 56, 21. Τὸ δὲ ἐπὶ ἐξαρτίσεως τὴν εἰς πλοῦν ὥσπερ ἐνταῦθα. "Ἐξαρτίζω, Toup. Opusc. 2, 199. ad Diod. S. 1, 655. 2, 564." Schæf. Mss. "Ἐξαρτισμὸς, Arrian. T. 154." Wakef. Mss.]

[* Εἰσαρτίζω, Insero, Immitto: Hippocr. 471.]

[* Ἐπαρτίζω, Paro, Perficio, i. q. ἐπαρτύνω, et ἀρτίζω: unde ἐπαρτίσσειεν, Apoll. R. 1, 1210. ἐπαρτίζοιτο, 877.]

Καταρτίζω, pro ἀπαρτίζω, Perficio, Absolvo. Bud. Καταρτίζω, inquit Idem, Absolutum reddo: ut Greg. Naz. Καταρτίζειν οὓς ἐπιστεύθημεν, Absolvere et consummatos reddere; Item, Omnibus numeris partibusque absolvo, et absolute compono; ut Luc. 6, (40.) Κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. ‖ Interdum καταρτίζειν, Accommodare et concinne aptare, Coagmentare; ut Hebr. 10, (5.) Σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι. Greg. Καὶ εἰς τὴν προφητείαν καταρτιζόμενον, Compositum animo et veluti concinnatum ad prophetiæ donum accipiendum. Basil. Ὁ πᾶσι τοῖς μέρεσι τῆς ἀρετῆς κατηρτισμένος πρὸς τὸ τέλειον, Omnibus virtutis numeris coagmentatus et absolutus. Sic 1 Cor. 1, 10. Καὶ μὴ ᾖ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἦτε δὲ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοῒ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ: part. κατηρτισμένοι Beza reddendum putat Coagmentati, vel Coadunati et compacti, ut totum quippiam, quod suis omnibus partibus apte inter se cohærentibus componitur. Rom. 9, 22. Σκεύη ὀργῆς, κατηρτισμένα εἰς ἀπώλειαν, vertit, Vasa iræ coagmentata ad interitum. Alii verterunt Aptata, Apparata. Ad hujus autem annot. te remitto pro aliorum etiam ll. N. T. exp. in quibus h. v. habetur. Ceterum ut hic κατηρτισμένα quidam verterunt Aptata, quorum primus fuit Vet. Interpr., ita et Bud. καταρτίζει vertit Aptat et accommodat, in h. l. Basil. Διὰ τῆς παραινέσεως ταύτης τὴν πνευματικὴν γεῦσιν τῆς ψυχῆς καταρτίζει. Sed vertit etiam, Fingit, Format; addens et Gr. exp. ἀραρυῖαν ποιεῖ καὶ ἁρμόζουσαν. Καταρτίζω, E multis unum compono; ut Diosc. Præf. lib. 6. Τὰ κατηρτισμένα τῶν ἐδεσμάτων, Edulia e multis rebus concinnata et composita. ‖ Καταρτίζω hinc ducta metaph., Ad concordiam atque unanimitatem reduco, Perturbatos et seditionem agitantes sedo et compono, Herod. (5, 28.) Μέχρι οὗ μιν Πάριοι κατηρτίσαντο, Diremptos consociarunt, Dissidentes conciliarunt. Hæc Bud. qui huc refert signif. illius etiam καταρτίζετε, quod ad Galat. 6, (1.) legitur, ut sit pro Componite: et addit translationem esse ἀπὸ τῶν ἐξαρθρημάτων, cum luxati artus sibi restituuntur; nam καταρτίζειν pro Reponere in artus membra luxata, dicit Ægin.: sic autem et Galli metaph. dicunt Remettre un homme, pro Commotum et immodice perturbatum sibi restituere, s. mentis suæ potestati, e qua exierit; sed videtur et aliam ille l. interpr. admittere, de qua in proxime sequentibus. ‖ Καταρτίζω enim est etiam, Reconcinno, Resarcio, Instauro; ut Polyb. Ναῦς καταρτίσαντες ἀνήγοντο. Sic Matth. 4, (21.) Καταρτίζοντας τὰ δίκτυα αὐτῶν. Eod. autem modo quidam illo loco ad Galat. (6, 1.) Καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πρᾳότητος, interpr. Instaurare hujusmodi hominem. Quæ interpr. magis mihi placet quam altera: quæ tamen eund. fere sensum efficit. Vet. Interpr. vertit, Instruite. Vide Bud. Comm. 737. 738. [Gl. Καταρτίζω· Struo, Instruo, Construo, Conficio, Perficio, Reficio. Κατηρτισμένος· Constructus, Instructus, Confectus, Aptatus. Nicand. Θ. 954. καταρτίζοιο κύκλους. Blomf. Gloss. ad Æsch. S. c. T. 370. "Valck. ad Herod. 238. 385. 431. 722. ad Charit. 512. Diod. S. 1, 596. ad 2, 234. 399. ad Dionys. H. 1, 434. ad Liv. 1, 136." Schæf. Mss. "Ad concordiam adduco, Stob. 20." Wakef. Mss.]

Κατάρτισις, ἡ, Perfectio, Absolutio. Item, Instauratio; ut 2 Cor. 13, 9. Τοῦτο δὲ καὶ εὐχόμεθα, τὴν ὑμῶν κατάρτισιν, ubi Vet. Interpr. Consummationem vertit; alii Instaurationem; sicut et v. 11. καταρτίζεσθε idem Interpr. Perfecti estote, quod alii Instauramini. E Plut. Themist. affertur ἐπιμέλεια καὶ κατάρτισις pro Cura et institutio. ET Καταρτισμὸς, (ὁ,) idem. Apud Ægin. Restitutio luxatorum in naturalem situm legitimumque. Basil. de animo dixit, Ἀλλὰ πάντα εἰς οἰκοδομὴν καὶ καταρτισμὸν τῶν ψυχῶν ἡμῶν γραφῆναι οἰκονομήσαντα: ubi vertunt Instructionem. ‖ Καταρτισμὸς, Reconciliatio, servando metaph. signif. ipsius verbi. ‖ Item, Reconcinnatio, Ipsa resarciendi actio, Instauratio. ET Καταρτιστὴρ, (ῆρος, ὁ,) Reconciliator; quo sensu Herod. (5, 28.) καταρτιστῆρας dixit, sicut et κατηρτίσαντο, Reconciliarunt. [Gl. * Καταρτίσματα· Instructa. Καταρτιστήρ, et * Καταρτιστὴς, οῦ, ὁ, Themist. Or. 1. p. 61. Herod. 5, 106. 161. J. Poll. 1, 153. * "Κατάρτισις, (ἡ, Instauratio, Perfectio, Absolutio,) Plut. Alexandro 1225. HSt. Τοῖς περὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐγκύκλια παιδευταῖς οὐ πάνυ τι πιστεύων τὴν ἐπιστασίαν αὐτοῦ καὶ κατάρτισιν,—μετεπέμψατο τῶν φιλοσόφων τὸν ἐνδοξότατον καὶ λογιώτατον, Ἀριστοτέλην." Seager. Mss. "Καταρτισμὸς, Clem. Alex. 638." Wakef. Mss.]

[* "Ἀκατάρτιστος, (ὁ, ἡ,) Irenæus Fr. 6." Kall. Mss.]

"Δυσκατάρτιστος, (ὁ, ἡ,) in Hippiatr. Ὅσοι δὲ δυσ-" κατάρτιστοι ἐν τῇ ἐπιβάσει ἢ νωχελεῖς. Ubi videtur " signif. Eos, qui conceptum non perficiunt. Bud."

"Προκαταρτίζω, Ante absolvo. 2 Cor. 9. Ἵνα προ-" καταρτίσωσι τὴν προκατηγγελμένην εὐλογίαν ὑμῶν. " Ubi Vet. Interpr. et Erasm. verterunt Præparent: " non satis plene." ["Ad Diod. S. 2, 193." Schæf. Mss.]

"Παραρτίζεσθαι, Hesychio παρασκευάζεσθαι, Ap-" parari." [Plut. Lucullo 7. (p. 906. HSt.=496.) Ἔτι δὲ ναῦς, — ὅπλων, καὶ βελῶν, καὶ χρημάτων γεμούσας, παραρτισάμενος, ἐνέβαλεν εἰς Βιθυνίαν, ubi Ms. -τυσάμενος, cf. 12.]

[* Συναρτίζω, Dionys. H. de Comp. 22. p. 296. Schæf. falsa lectio pro συναπαρτίζω. "Ad Hesych. 2, 1307, 16." Dahler. Mss. "Schol. Soph. Aj. 939. Eur. Or. 1687." Kall. Mss. "Ad Dionys. H. 5, 5, 149." Schæf. Mss. "Colligo, Congrego, Hesych." Wakef. Mss.]

¶ Ἀρτύω, et Ἀρτύνω, interjecto ν, Apparo, Adorno, Instruo, Struo. Od. Υ. (242.) Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε Ἤρτυον, Π. 448. τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον. Et Ξ. (469.) λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες, i. e. παρασκευάσαντες vel συνάξαντες, Hes. Apud Herod. Ἤρτυσαν τὴν ἐπιβουλὴν, Insidias struxerunt. Il. Ο. 303. Ὑσμίνην ἤρτυνον, ἀριστῆας καλέσαντες, Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον: quod Eust. exp. Il. Β. 55. * ἀραρότως ἐμάχοντο. Et Ἀρτύνομαι, pass. pro eod. Τοὺς ὅγε συγκαλέσας πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν. ‖ Ἀρτύω, Condio. Soph. ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς. A cujus pass. ἠρτυμένος, Conditus; ut Athen. 2. Ὄψῳ πονηρῷ πολυτελῶς ἠρτυμένῳ. HINC Ἄρτυσις, (ἡ,) Ipsa actio condiendi. AT Ἄρτυμα, (τὸ,) Condimentum; ut Batrachom. (41.) Κοσμοῦντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσι. Plut. (6, 30.) Ἡ ἀνάπαυσις, τῶν πόνων ἄρτυμά ἐστι. A QUO Ἀρτυματώδης, ὁ, ἡ, In condiendis cibis usum habens, Ad condiendos cibos accommodatus. ET Ἀρτυτὸς, (ἡ, ὸν,) aliud verbale, quod exp. Condimentarius e Plin. ap. Diosc. 2. ἀρτυτοῖς ἁλσὶ, Condimentario sali, vel Conditaneo sali. "Ἀρτυτὸς, Condimentarius, s. Conditaneus: ut Cato " Conditaneas oleas dicit, quæ solent condiri. Diosc. " 5, 180. ἀρτυτοῖς ἁλσὶ, Conditaneo s. Condimentario " sale." Ἀρτυτικὰ autem pro Fructibus cinaræ, qui vulgo Artichauts, ex Alex. Trall. affertur. ITEM Ἀρτὺς, (ἡ,) et Ἄρτυνος. Ab Hes. ἀρτὺς exp. φιλία, Amicitia: item σύνταξις: sed ἀρτὴν habent ejus exemplaria, non ἀρτὺν, et quidem exp. non solum φιλίαν,

sed etiam σύμβασιν ἢ κρίσιν: at ἄρτυς, σύνταξις. Ἄρτυνος autem, ἄρχων. Sed tradunt alii, ἀρτύνους fuisse ἀρχόντων Epidauriorum peculiare nomen. At Ἀρτῦναι pro Quibusdam Argivorum magistratibus ex Herod. affertur. Sic ἁρμοστὰς a Lacedæmoniis appellatos fuisse antea docui, cujus signif. ead. est ratio. ΑΤ compp. Ὀψαρτύτης et Ὀψαρτυτικὸν vide in Ὄψον. [" Ἀρτύω, Heyn. Hom. 4, 204. 6, 65. 158. 282. 291. 637. 7, 492. Thom. M. 115. 159. 417. Brunck. Soph. 3, 502. Valck. Adoniaz. p. 230. Brunck. ad Æsch. Pers. 770. Mœr. 177. et n.: Toup. Opusc. 2, 280. ad Od. Δ. 771. Salmas. ad Tertull. 460. Ἀρτύνω, Valck. Phœn. p. 88. Bibl. Crit. 1, 4. p. 94. ad Charit. 744. Brunck. Apoll. R. 25. Ἄρτυμα, Valck. Adoniaz. p. 230. ad Mœr. 177. Plut. Mor. 1, 31. Thom. M. 416. Brunck. Soph. 3, 502. Ἀρτ. ξηρὸν, ad Mœr. 352. Ἀρτυτὸς, Casaub. ad Athen. 121. * Ἀρτύνη, Ἄρτυνος, Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 16. * Ἀρτύνης, * Ἀρτῦνος, Heyn. Hom. 4, 205." Schæf. Mss. " Ἀρτύω, Chrys. de Sac. 6, 492." Routh. Mss. Glossæ: Ἀρτύω· Condio, Condito. Ἠρτυμένον· Conditum. Ἄρτυμα· Condimentum, Conditura, Pulmentum. Ἄρτυσις· Conditura. Ἀρτυτόν· Conditum. Ἀρτυτικόν· Conditaneum. * " Ἀρτυματικὸς, Suid. v. Ἄνηθον. Ἄρτυσις, Athen. 148. 368. Plut. de Fort. 99. 137. Diod. S. 98." Scott. App. ad Thes. * Ἀρτύνας, Thuc. 5, 47. Plut. Q. Gr. * Ἀρτυτὴρ, ὁ, Gruter. Inscr. p. 217. Inscr. Doric. Musei Veron. p. 14. " Ἄρτυσις, Geopon. 1, 530." Wakef. Mss.]

" Ἀρμύματα, Hesychio ἀρτύματα, Condimenta."

" Ἀρτυλία, ἡ, Suida teste, est ἡ διαθήκη: itidem- " que Hesychio: qui et ἄρτυμα affert pro διαθήκη, " δίκη." [* Ἀρτυρία, ἡ, Athen. 544. ubi v. Cas. * " Ἀρτυλέω, vel * Ἀρτυλίζω, vel * Ἀρταλέω, Apto, Compono, Hesych." Wakef. Mss.]

[* Ἀρτυσίλαος, * Ἀρτυσίλεως, * Ἀρτυσίτραγος, ὁ, ἡ, Athen. 173.]

[* " Ἀνάρτυτος, (ὁ, ἡ,) Inconditus, Insulsus, Insipidus. Symm. Job. 6, 6. ἀνάρτυτον, sc. βρῶμα, Cibus inconditus, adeoque insipidus. Vide et Symm. Ez. 13, 10. 22, 28." Schleusner. Lex. in V. T. * " Ἀναρτύτως, Incondite, Inconcinne, Chrys. in Matth. Hom. 68. T. 2. p. 431. Οἱ οἰκοδομοῦντες τὸν τοῖχον, καὶ ἀλείφοντες ἀναρτύτως." Seager. Mss. " Boissonad. Philostr. 551." Schæf. Mss.]

[* Εὐάρτυτος, ὁ, ἡ, Bene conditus. Athen. 165.]

Ἀναρτύω, Adorno, Struo, Molior, VV. LL.

Ἐξαρτύω, Adorno, Apparo, Instruo. Thuc. 2, (3.) Καὶ τἄλλα ἐξήρτυον, ᾗ ἕκαστον ἐφαίνετο πρὸς τὰ παρόντα ξύμφορον ἔσεσθαι. Polyb. 5. Καὶ ταύτας ἐξήρτυε τὰς παρασκευάς. Sic Herodian. (3, 1, 16.) Ἐξήρτυε τὰ καθ' ἑαυτόν. Idem, Ἐξήρτυε ὅσα συνοίσειν ἔμελλεν. Idem (2, 14, 13.) Ἐξήρτυε δὲ καὶ στόλον ναυτικόν. Utitur et alibi sæpe. Interdum autem et ἐξαρτύεσθαι signif. act. dicitur; ut (Thuc.) 1. Ναυτικά τε ἐξηρτύετο Ἑλλάς. Pass. autem signif. ἐξαρτύεσθαι ap. Eund. 1. Καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄριστα ἐξήρτυνται, πλούτῳ τε ἰδίῳ καὶ δημοσίῳ, Et reliquo omni apparatu instructissimi sunt. Sic 6. Καὶ ναυσὶ καὶ πεζῷ ἅμα ἐξαρτυθείς. Et ἐξηρτυμένος σιτίοις. Plut. Pericle. || Ἐξαρτύειν est etiam παιδεραστεῖν, Hes. [" Verba, ναυτικά τε ἐξηρτύετο ἡ Ἑλλὰς, sunt Thuc. 1, 13. cf. Burges. ad Troad. 127." Boissonad. Mss. " Tatian. 44. p. 946. Worth." Routh. Mss. Glossæ: Ἐξαρτύω· Condio. " Bergler. ad Alciphr. 9. Toup. Opusc. 2, 199. ad Herod. 571. Markl. Suppl. 734. ad Charit. 549. Musgr. Troad. 129. Wakef. Eum. 476. Schwebel. ad Onos. 99. ad Diod. S. 1, 202. 576. 597. 655. 2, 408. Diod. S. 2, 409.; Add. ad 507. Med., Kuster. V. M. 78." Schæf. Mss. " Eur. El. 422. Plut. 2, 87. Reisk. Med., 4, 701." Wakef. Mss.]

Ἐξάρτυσις, (ἡ,) Apparatus, ut ἐξάρτυσις τοῦ στόλου, Suid. [Jambl. V. P. 16. i. q. κατάρτυσις. " Adaptatio, Stob. 249." Wakef. Mss.]

[* Μετεξαρτύω, UNDE * Μετεξάρτυσις, ἡ, Mathem. Vett. 58.]

Ἐπαρτύω, Apto, Adapto, Od. Θ. (447.) Αὐτίκ' ἐπήρτυε πῶμα, i. e. συνήρμοττε, Eust. [" Heyn. Hom. 7, 100." Schæf. Mss.]

[* Ἐπαρτύνω, Idem. Oppian. K. 2, 443. αὐτῷ σοι ἐπαρτυνέουσιν ὄλεθρον. " H. in Cer. 128." Schæf. Mss.]

Καταρτύω, Compono, Coagmento, Instruo. Pro παρασκευάζω citatur e Plat. de LL. Et κατηρτυμένοι ap. Alciphr. 123. Instructus, Bud. qui addit, Greg. εἰς Πεντηκοστὴν dixisse καταρτύειν pro Astruere, i.e. Affirmare et tueri argumentando, Ἐπεὶ δὲ ἀπεσκευασάμεθα τὸ ἀλλότριον, φέρε καταρτύσωμεν τὸ ἡμέτερον. Apud Plut. autem Sertorio φρενὸς κατηρτυμένης, Mentis stabilis et compositæ, Bud. [" Soph. Œd. C. 71. καταρτύσων μολεῖν. Pass., Antig. 478. Σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους Ἵππους καταρτυθέντας, Instructos." Schweigh. Mss. Lucian. 4, 206. οἱ κατηρτυμένοι τῶν ζωμῶν. Philostr. V. A. 7, 23. κατηρτυκότες ἵπποι: 5, 33. Τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ κατηρτυκέναι. Bekkeri Anti-Atticista: Κατηρτυκέναι ἐλέγοντο οἱ μηκέτι βόλον ἔχοντες ἵπποι. Εὐριπίδης Αἰόλῳ. Æsch. Eum. 476. Ἄλλως τε καὶ σὺ μὲν κατηρτυκὼς ὅμως Ἱκέτης προσῆλθες καθαρὸς ἀβλαβὴς δόμοις, Schol. τέλειος τὴν ἡλικίαν, τοῦτο δὲ ἀπὸ τῶν ζώων. Plato Menone 24. e Solone: περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἀνδρὸς, Οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει. Metaph. Eur. Fr. 167. Νῦν δ' ἀμβλὺς εἰμι καὶ κατηρτυκὼς κακῶν. " * Καταρτύνω, Philostr. V. S. 1, 7." Kall. Mss. " Καταρτύω, Alciphro 30. Toup. Opusc. 2, 230. Valck. ad Herod. 238. 431. Wakef. Eum. 476. Abresch. Æsch. 2, 72. ad Diod. S. 2, 399. ad Dionys. H. 1, 434. Præparo, ad Lucian. 2, 57. Conf. cum κοσμῶ, ad Dionys. H. 5, 4." Schæf. Mss. " Rego, Philostr. 349. Dominor, Longin. 174. Καταρτύνω, Philostr. 491. Κατηρτυκὼς, Full-grown, de equo, Hesych." Wakef. Mss.]

[* Κατάρτυσις, ἡ, Conditio ciborum, Disciplina, Institutio. Glossæ: Κατάρτυσις· Confectio. Plut. Themist. 2. de equis, Παιδείας καὶ καταρτύσεως. Vide Καταρτύω. " Brunck. Antig. 478." Schæf. Mss. " Jambl. V. P. 96." Wakef. Mss.]

Παρακαταρτύομαι, Compono, E multis unum facio, VV. LL. [Schneidero susp.]

[* Προκαταρτύω, Tempero, Compono. Plut. 6, 112. ap. Schneider. Lex. Τοὺς δυσκαθέκτους πρὸς τὰ δεινὰ, καὶ θυμοειδεῖς, καὶ προκαταρτύοντες.]

Παραρτύω, Compono, Accommodo, Bas. Ep. [Eust. 75, 34. Philo 5, 226. Ἐγὼ δὲ τὰ τοιαῦτα ἡδυσμάτων τρόπον παρηρτῦσθαι ταῖς ἱεραῖς ἀναγραφαῖς, βελτιώσεως ἕνεκα τῶν ἐντυγχανόντων, ὑπολαμβάνω. " Toup. Emend. 1, 185." Schæf. Mss. " Condio, Philo J. 894. et ita pass. 1149." Wakef. Mss.]

[* " Παράρτυμα, (τὸ,) Condimentum. Chrys. Hom. 10. T. 5. p. 42. Σὺ; καθάπερ ἅλας φιλανθρωπίας, γέγονας πονηροῦ βίου παράρτυμα." Seager. Mss. " Philo J. 393." Wakef. Mss.]

[* " Παράρτυσις, (ἡ,) Philo de V. Contempl. 238. in Dahlii Chrestom. Philon." Boissonad. Mss. " Condimentum, Philo J. 1, 389. p. 897." Wakef. Mss.]

[* Προσαρτύω, UNDE * Προσάρτυμα, τὸ, Schol. Aristoph. O. 533. " Kuster. Aristoph. 192." Schæf. Mss.]

Συναρτύω, Apparo, Instruo, Adapto. Apud Apoll. R. 2, (1077.) ἀσπίσι νῆα συναρτύσαντες ἔρεψαν, exp. Instruentes. Legitur autem et συναρτύναντες. [I. q. ἀσπίσιν ἄρσατε νῆα, 1063. Legitur et συναρτήσαντες. 4, 355. συναρτύνασθε μενοινήν. " Συναρτύνω, Brunck. Apoll. R. 93." Schæf. Mss.]

¶ Ἀρτέω, ήσω, et Ἀρτέομαι, Apparo, Paro, ut ἀρτέεσθαι νέας, et ἀρτέετο ἐς πόλεμον, et ἠρτέοντο πολεμεῖν ἐξ ἀρχῆς: quæ exempla ex Herod. (5, 120.) afferuntur: ἀρτέονται Hes. exp. ὁπλίζονται. ΕΤ Ἐπαρτὴς, ὁ, ἡ, Paratus, Qui est in promtu; ut Od. Θ. (151.) καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι: et Ξ. (332.) καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν' ἑταίρους. Sic ἐπαρτέες νῆες, et ἐπαρτέα πάντα, ap. Apoll. R. [1, 234.] " Ἐπαρτηίαν, Hesychio πα- " ρασκευὴν, Apparatum." [Ion. pro ἐπαρτείαν. Orph. Arg. 275. Καί οἱ ἐπαρτέα θῆκεν ἀρηρότα πορσύνοντες, ubi v. not. " Ἐπαρτὴς, Brunck. Apoll. R. 15. Ruhnk. Ep. Cr. 240. Bibl. Crit. 2, 2. p. 34." Schæf. Mss. " Oppian. K. 4, 395." Wakef. Mss.] ΙΤΕΜ verb. comp. Παραρτέομαι, Præparo, Struo, Herod. Et παραρτέετο στρατιὴν, Comparabat exercitum, [7, 20. 142. 8, 76. 81. 9, 29. " Ἀρτέομαι, Valck. Oratt. 342. Wessel. Diss. Herod. 50. ad Herod. 45. 63. 436. 664. 723. Παραρτέομαι, Herod. 655. Porti Lex. v. Ἀναρτ." Schæf. Mss. " Arrian. 342." Wakef. Mss.]

'Αρτεμὴς, ὁ, ἡ, Incolumis, Integer. Il. H. (308.) A 'Ως εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα. Ετ 'Αρτεμέω, Incolumis sum: vel, Valeo, Sum integris viribus: vel, Viribus præditus sum. Hes. 'Αρτεμέα, inquit in illum l. Eust. 577. pro ὑγιῆ, quasi ἀτεμέα (sic,) vel ἄρτιον. UNDE et ῎Αρτεμις, Diana, secundum quosdam, Lat. Diana, ἡ περιποιουμένη ὑγείαν. [" 'Αρτεμὴς, Plato Crat. 406(=56.)" Routh. Mss. " Od. N. 43. ἀμύμονα δ' οἴκοι ἄκοιτιν Νοστήσας εὕροιμι σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν." Seager. Mss.] " Hes. ἀρτεμῆ exp. " non solum σῶον, ὑγιᾶ, sed etiam σώφρονα. 'Αρτεμία, " ἡ, Incolumitas, Salus s. Sanitas, Epigr." [Agath. 55. Et ἀρτεμὲς σκέλος, Philipp. 9. " 'Αρτεμὴς, Bibl. Crit. 2, 4. p. 93. Heringa Obs. 145. Toup. Opusc. 1, 286. 2, 281. Jacobs. Anth. 9, 150. 11, 406. Heyn. Hom. 5, 101. 'Αρτεμία, Wessel. Probab. 338. Jacobs. Anth. 8, 399. 11, 87." Schæf. Mss. " 'Αρτεμέω, Nonn. 36, 136." Wakef. Mss.]

" ῎Αρτεμις: ab Artemide DICTUM 'Αρτεμίσιον, (τὸ,) " Templum Artemidis, Fanum Dianæ, quæ ῎Αρτεμις " Græce nominatur: ut cum Plut. Q. Rom. quærit B " cur τοῖς μὲν ἄλλοις 'Αρτεμισίοις soleant ἐλάφων κέ- " ρατα προσκατταλεύεσθαι, Romæ autem τῷ ἐν 'Αβεν- " τίνῳ, βοῶν κέρατα. Hyperides vero peculiari quo- " dam modo 'Αρτεμίσιον appellavit τὸ τῆς 'Αρτέμιδος " ἄγαλμα, Simulacrum s. Statuam Dianæ, idque non " semel, ut testatur Harpocr. et Suid.: qui et Eu- " bœæ promontorium esse dicunt 'Αρτεμίσιον, pro- " culdubio et ipsum Dianæ sacrum. Item plur. τὰ " 'Αρτεμίσια dicitur Festum in honorem Dianæ. Athen. " 12. 'Αρτεμίσια, μεγίστη ἐν Κυρήνῃ ἑορτή. Inde ET ἡ " 'Αρτεμισία, non tantum Feminæ, sed et Herbæ no- " men. Plin. 25, 7. Mulieres quoque hanc gloriam af- " fectavere, in quibus Artemisia uxor Mausoli, ado- " ptata herba quæ antea Parthenis vocabatur. Sunt " qui ab Artemide Ilithyia cognominatam putent: " quoniam privatim medeatur feminarum malis. Est " autem absinthii modo fruticosa, majoribus foliis " pinguibusque. Hæc ille ibi inter alia, duo ejus re- " censens genera, ut et Diosc. 3, 127. 128. De Ar- " temisia autem Cariæ regina, v. Suid. et multa ap. C " Herod. At 'Αρτεμίσιος μὴν Macedonibus Is est, " qui Romanis Maius, si Suidæ credimus. Galenus " vero Comm. in Epidem. 1. in hujus mensis initio " æquinoctium vernum ponere dicitur: quod in Mar- " tium Romanorum incidit. Porro ῎Αρτεμις gen. ha- " bere dicitur, Dorice 'Αρτέμιτος, Æolice 'Αρτέμιος: " communiter autem facit 'Αρτέμιδος." [Gl. ῎Αρτεμις· Diana. * " 'Αρτεμεδῖιον, Dictamnus, Diosc. 453. (f. l. 'Αρτεμιδῖιον.) * 'Αρτεμιδόβλητος, Macrob. 1, 17. p. 273(=296.)" Boissonad. Mss. Vide Σεληνόβλητος. 'Αρτεμίσιον, Herod. 4, 34. " ῎Αρτεμις, Fischer. Ind. Palæph. Valck. Hipp. p. 282. ad Charit. 376. Obstetrix, Valck. Hipp. p. 183. ad Lucian. 1, 287. Nusquam tragici senarium claudit h. v., Valck. Diatr. 138. ῎Α. 'Εφεσίων, Toup. Opusc. 1, 493. ῎Α. παρθένος, Valck. Diatr. l. c. ῎Α. Διὸς κόρη, ibid. * ῎Αρτμις, Toup. Emend. 2, 512. 'Αρτέμιδες, ad Charit. 232. 'Αρτεμίσιον, Anton. Lib. p. 6. Athen. 254. T. 1. Lips. ad Xen. Eph. 132. Toup. Append. in Theocr. 4. Koen. ad Greg. 139. 'Αρτεμίσιος, Fischer. Ind. Palæph. v. Βένδεια. Koen. l. c. * 'Αρτεμισίων, ibid. * ῎Αρταμις, Koen. ad Greg. 138. Brunck. Aristoph. 1, 76." Schæf. Mss. * 'Αρταμίτιος, Chishull. Antiq. 126.]

" 'Αρτέμων, ονος, ὁ, Artemo: h. e. Velum navis " majus: quod Jabolenus juriscons. de VV. Signiff. " magis additamentum quam partem navis esse dicit. " Græci alio nomine ἀκάτιον vocant. Luc. Act. 27. " Καὶ ἐπάραντες τὸν ἀρτέμονα τῇ πνεούσῃ, κατεῖχον εἰς " τὸν αἰγιαλὸν, Sublato artemone ad auræ flatum. " ‖ 'Αρτέμων dicitur etiam Trochlea quædam in illo " tractoriæ machinæ genere, quod * πολύσπαστον " nominatur. Vitruv. 10, 5. In radice autem machinæ " collocatur tertia trochlea: eam autem Gr. ἐπάγοντα, " nostri Artemonem appellant. Ea trochlea religatur " ad machinæ radicem, habens orbiculos tres, per " quos trajecti funes traduntur hominibus ad ducen- " dum. Proculdubio autem uterque ἀρτέμων dicitur " παρὰ τὸ ἠρτῆσθαι: nisi forte posterior dicitur παρὰ " τὸ ἀρτῆσαι: quoniam eo ingentia pondera tolluntur, " ut Alciatus sentit. ‖ Est etiam Nom. propr. cum " aliorum, tum περιφορήτου cujusdam, de quo multa " Athen. Plut. et Suid." [Gl. 'Αρτέμων πλοίου· Artemo. * 'Αρτεμώνιος, Eudocia p. 27. Phav. v. Αἴας, Tzetz. ad Lycophr. 365. " 'Αρτέμων, Fabric. B. G. 2, 113." Schæf. Mss.]

῎ΑΡΤΑΜΟΣ, ὁ, Lanius, Coquus. Hoc autem a dissecandis carnibus nomen habent. Apud Lycophr. (797.) Interfector, ut πατρὸς ἄρταμος κληθήσεται. Vide Eust. qui ἄρταμον dictum tradit quasi τὸν εἰς ἄρτια τέμνοντα. HINC 'Αρταμέω, et Διαρταμέω, Concido in frusta. Item Trucido: ἄνδρας ἀρταμοῦσιν, Eur. [Alc. 497. El. 815. Peliad. Fr. 9. p. 462. Etym. M. 150. Διαρταμέω, Æsch. Pr. 1031. Oppian. A. 2, 622. " Philo 1010. cf. Segaar. ad Daniel. p. 20." Boissonad. Mss. " ῎Αρταμος, Zeun. ad Xen. K. Π. 174. ad Herod. 590. Brunck. Soph. 3, 502. Wakef. Alc. 505. 'Αρταμέω, Valck. Diatr. 200.; ad Herod. 590. Wakef. l. c. * Διαρταμάω, ad Herod. 590." Schæf. Mss. B " ῎Αρταμος, Interfector, Lycophro 236. 317. Coquus, Sicarius, Schol. Oppian. A. 2, 622. Διαρταμέω, Oppian. l. c. Philo J. 2, 564." Wakef. Mss.]

'ΑΡΕΣΚΩ, έσω, εκα. Apud Hom. ἀρέσαι, sicut et ἀρέσασθαι, pro Placare, s. Amicum reddere; ut Il. I. (120.) T. (138.) ῎Αψ ἐθέλω ἀρέσαι. Bud. interpr. Placare. Volunt autem ἀρέσκω non solum accipere fut. τοῦ ἀρῶ, sc. ἀρέσω, sed ab hoc ipso fut. formari. Vide Eust. Utitur autem Hom. ead. signif. voce med. 'Αρέσασθαι: ut T. (179.) Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω. Et Od. Θ. (402.) Τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι ὡς σὺ κελεύεις. At Il. Δ. (362.) ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ' εἴ τι κακὸν νῦν Εἴρηται: ubi Schol. ἐξιλεωσόμεθα, item θεραπεύσομεν. Quæ posterior exp. convenit cum ea, quæ ab Hes. datur infinitivo ἀρέσασθαι, sc. ἰάσασθαι. Eust. tamen vult in illo etiam l. esse συναρμοσθῆναι φιλικῶς: sed mihi videtur debuisse distinguere inter ἀρέσασθαι junctum accus. personæ, et ἀρέσασθαι habens accus. rei. Ceterum Xen. quoque (Mem. 4, 3, 16.) dixit ἱεροῖς θεοὺς ἀρέσκεσθαι pro Placare. C ‖ 'Αρέσκω ap. Hom. posteros, Placeo. Xen. (Απ. 2, 2, 12.) Τῷ γείτονι βούλει σὺ ἀρέσκειν; Isocr. de Pace, 'Αρέσκοντας ὑμῖν λόγους ἐροῦσιν. Thuc. 3, (34.) ῞Ωστε ἢν μηδὲν ἀρέσκον λέγῃ. Jungitur et accus. et dicitur vel res vel persona ἀρέσκειν τινὰ, Placere alicui. Thuc. 1. Εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει, Si quid horum tibi placet, Tibi probatur. Sic ἀρέσκω σε, Tibi placeo. Bud. 'Αρέσκω σε exp. ἀρεστὸς φαίνομαι, et Probo me tibi; ut Syn. 'Αλλ' ἐπεὶ τούτοις ὑμᾶς οὐκ ἀρέσκομεν, Quoniam nosmet vobis non approbamus, Quoniam nobis his non satisfacimus. Plato de Rep. 8. ῞Η τις αὐτὸν ἀρέσκοι, Quam maxime ipse probet. Hæc et alia exempla Bud. 730. At Cic. ἀρέσκειν cum accus. vertit simpl. Placere, in Plat. Ep. ad Dionis propinquos, 'Ελθόντα δέ με ὁ ταύτῃ λεγόμενος αὖ βίος εὐδαίμων οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἤρεσε. Hæc enim Cic. interpr. Vita illa beata, quæ ferebatur, nullo modo mihi placuit. Jungitur et infin. ut ἀρέσκει μοι παίζειν, Placet mihi ludere, vel Libet. Herodian. 2, (2, 1.) Καὶ πρῶτον ἀρέσκει προελθεῖν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. ET D part. τὸ ἀρέσκον, Placitum: et τὰ ἀρέσκοντα, Placita: ut Plut. inscripsit Lib. Περὶ τῶν 'Αρεσκόντων τοῖς Φιλοσόφοις. ET 'Αρεσκόντως, Grate. Xen. (O. 11, 19.) Μὴ τὴν ὥραν ἀρεσκόντως γέ μοι ταῦτα ποιεῖς, Non ita ut hora mihi placeat. Bud. Comm. Ubi nota, casum cum quo verbum construitur, in adv. retineri. Eur. (Iph. T. 463.) ἀρεσκόντως σοι, Ex animi tui sententia.

'Αρέσκομαι τούτῳ, q. d. Placetur mihi hac in re, nam prorsus ad verbum reddi non potest, i. e. Satisfit mihi, Acquiesco, Placet conditio. Lucian. (1, 436.) Δεῖ γὰρ ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι. Aristot. Eth. 4. Καὶ τῷ Σιμωνίδῃ οὐκ ἀρεσκόμενος, In hoc Simonidi non astipulatus, Simonidis sententiam non probans. Bud. 730. Redditur ἀρέσκομαι et aliis vv. eod. tamen sensu; ut Herod. (3, 34.) Οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ κρίσει, Invisam habens sententiam. Et Thuc. (2, 68.) Οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ καταστάσει quidam reddunt, Exosus domicilium: alii, Gravatus habitare. Apud Eund. 1, (129.) Λόγοις τοῖς ἀπὸ σοῦ ἀρέσκομαι redditur, Tuis verbis gaudeo; quæ interpr. habetur et in VV. LL. Sed

distinguit Aristot. χαίρειν, Gaudere, ab ἀρέσκεσθαι, cum scribit Eth. 9. Μήτ' ἀρεσκόμενοι τοῖς αὐτοῖς, μήτε χαίροντες καὶ λυπούμενοι.

"'Ἀρεσθεὶς cum dat., ita dicitur, ut ἀρέσκομαι."

["'Ἀρεσσάμενος, Theognis 740." Routh. Mss. "'Ἀρέσκω, Heyn. Hom. 4, 623. 5, 546. 730. 7, 637. 645. 697. Levesque in Thuc. 4, 287. Valck. Hipp. p. 177. 194. Toup. Opusc. 2, 91. Wessel. Herod. 59. Schneider. ad Xen. Œcon. 30. Thom. M. 298. 444. Brunck. Aristoph. 2, 46. Athlet. Stat. 44. De constr., Brunck. ad Eur. Or. p. 214.; Musgr. 1607. Bibl. Crit. 2, 1. p. 40. Toup. Opusc. 1, 55.; Emend. 1, 83. Mœr. 175. et n.: Herodian. 463. Act. Traj. 1, 248. Lesbon. 182. Koen. ad Greg. 27. Porson. in Toup. Emend. 4, 440. ad Lucian. 1, 441. Brunck. Antig. 211.; Aj. 584. Bergler. Alciphr. 392. Schol. Aristoph. Π. p. 31. et T. H. Brunck. Aristoph. 1, 252. Lucian. 1, 760. et n. Conf. cum ἀρκῶ, ad Diod. S. 2, 603. ad Thuc. 1, 362. Baver. (ἀρκέσει præfero.) 'Ἀρ. ἐπί τινι, ad Mœr. 77. 'Ἀρέσκον, τὸ, ad Diod. S. 1, 91. 'Ἀρέσκομαι; Ind. Xen. Mem. K. Π. Zeun. Musgr. ad Eur. 193. Paus. 1, 380. ad Mœr. 184. Toup. ad Longin. 344.; Opusc. 1, 543. ad Lucian. 1, 437. (436.) ad Herod. 579. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 13. ad Il. Z. 319. Herod. 722. 728. Cum infin., Paus. 390. Med., Kuster. Aristoph. 107. 'Ἀρέσκομαι θεοὺς, Valck. ad Xen. Mem. 249. Placo, unde, Verh. ad Anton. L. 302. 'Ἀρέσασθαι, Gratificari, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 18. *'Ἀρέω, Verh. ad Anton. Lib. 302. Herod. 230." Schæf. Mss. Glossæ: 'Ἀρέσκω· Placeo. 'Ἀρέσκει· Libet, Placet, Juvat. 'Ἀρέσκων· Placitus. 'Ἀρέσκομαι· Placo. 'Ἀρέσῃ· Libeat. 'Ἀρέσαν· Placitum. Theognis 740. σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσκόμενοι, pro σπονδαῖς θεούς. 'Ἀρέσκεσθαί τι, Il. Δ. 362. Vide et Apoll. R. 1, 963. Herod. 4, 78. 5, 36. 6, 128. ἠρέσκοντο, Schneidero susp.: Thuc. 1, 35. Παρ' ὁποτέρους ἂν ἀρέσκηται ἐλθεῖν, pro βούληται, 8, 84. "Plut. Graccho 1530. HSt. Τῶν περὶ Γάϊον καὶ Φούλβιον αὐτοῦ δι' ἐκκλησίας πυνθανομένων τι φρονοίη περὶ τῆς Τιβερίου (Γράκχου) τελευτῆς, οὐκ ἀρεσκομένην τοῖς ὑπ' ἐκείνου πεπολιτευμένοις ἀπόκρισιν ἔδωκεν." Seager. Mss. "'Ἀρέσκω, Thuc. 1, 28. Med., Amice hospitio excipio, Apoll. R. 1, 963. Volo, Paus. 293. Dio Chrys. 1, 49. Placeo, Gratificor, cum accus., Joseph. 996, 9. Dio Chrys. 2, 280. Corinth. 27. Aor. 1. pass. ἠρέσθην, Geopon. 1, 328. Philo J. 1, 384. Joseph. A. J. 12, 9. Hinc corr. Schol. Æsch. Pr. 128." Wakef. Mss. Hesiod. A. 254. αἱ δὲ φρένας εὖ τ' ἀρέσαντο Αἵματος ἀνδρομέου. Hesych. v. 'Ἀδήσεις. Soph. El. 409. ἤρεσε. Themist. Or. 6. ἀρέσκεσθαι καὶ ἱλάσκεσθαι τὸν θεόν. Æsch. Suppl. 662. Τοιγάρτοι καθαροῖσι βω-Μοῖς θεοὺς ἀρέσονται.]

'Ἀρεστὸς, (ἡ, ὸν,) Placitus, Gratus: ὅπως ἀεὶ ἀρεστὸς ὦ τῇ πόλει πράττων τὰ πολιτικά. Plut. Τοῖς δὲ χρηστοῖς οὐκ ἦν ἀρεστός. Et in Cæsare, 'Ἀρεστὸς τῷ δήμῳ, Popularis. Bud. Comm. Sic, Τὸ δὲ αἱρετὸν, ἀρεστὸν, Cic. vertit, Quod optabile, id esse expetendum. 'Ἀρεστὸν autem Bud. in Annot. in Pand. ait esse i. q. Græci alias ψήφισμα et δόγμα appellant, Lat. autem Decretum et Placitum; indeque esse quæ vulgo Arresta dicuntur, cum potius per unum r Aresta dici debeant; et sicut Placita Plin. appellarit maxime ratas opiniones medicorum, sententiasque constantes inter medicos de ratione medicinæ, quales sunt Aphorismi Hippocr., ita populi scita et senatusconsulta, et Curiæ Gallicæ Aresta, i. e. Placita, intelligi posse: nam τῷ Placere pro Decernere et Statuere senatusconsulto, antiquos uti solitos. 'Ἀρετὸς, (ἡ, ὸν,) etiam in VV. LL. pro eod. ponitur, eique oppositum Δυσάρετος: sed sine auctore et exemplo. [Gl. 'Ἀρεστός· Placidus. *'Ἀρεστῶς, Grate, Herod. 6, 129. 'Ἀρεστὸς, Simonid. Fr. 230, 46. "Soph. Ant. 500. Plut. Pelopida 527. HSt.: M. Anton. 6, 16. Xen. Mem. 3, 2, 10. Φιλεῖν γε μὴν, inquit Socr. Theodotæ meretrici, εὖ οἶδ' ὅτι ἐπίστασαι οὐ μόνον μαλακῶς, ἀλλὰ καὶ εὐνοϊκῶς· καὶ ὅτι ἀρεστοί σοί εἰσιν οἱ φίλοι, οἶδ' ὅτι οὐ λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ ἀναπείθεις. Ita, substituendo ἀρεστοὶ pro ἄριστοι, in Emendd. meis, editis anno 1818., h. l. restitui." Seager. Mss. "'Ἀρεστὸς, Valck. Phœn. p. 760. Lennep. ad Phal. 33. Wyttenb. Select. 356. ad Herod. 390. Conf. cum ἄριστος, Schneider. ad Xen. Mem. 191. Ed. 3. *'Ἀρεστία, Ammon. 146." Schæf. Mss. "'Ἀρεστῶς, Plut. 2, 6." Wakef. Mss. "'Ἀρέσκεια et *ἀρεσκία,—fortasse hæc vox reddenda est Symmacho, cui Jud. 4, 9. in marg. Cod. 85. Holm. tribuitur ἡ ἀριστία, et in marg. Cod. 108. ἡ *ἀρεστεία σή, nisi novam vocem ἀρεστεία vel ἀρεστία, ab ἀρεστὸς, fingere quis malit. Vide tamen 'Ἀριστεία." Schleusner. Lex. in V. T. Imo 1. non nova est v. ἀρεστία, cum legatur ad Ammon. l. c., 2. ἀρεστεία ab ἀρεστὸς derivari nequit.]

"'Ἀνήρεστον, Hesychio ἀρεστὸν, sonat tamen potius τὸ οὐκ ἀρεστὸν, Non placens."

Αὐτάρεστος, (ὁ, ἡ,) Sibi ipsi placens, ὁ ἐφ' ἑαυτῷ ἀγαλλόμενος, Hes. αὐθάδης, Bud. [Gl. *Αὐτάρετος· Sibi placens. "Αὐτάρεστος, Valck. ad Ammon. 2." Schæf. Mss.]

Δυσάρεστος, ὁ, ἡ, Cui placere difficulter queas, Morosus. Isocr. (p. 28.) 'Ομιλητικὸς ἔσῃ, μὴ δύσερις ὢν μηδὲ δυσάρεστος. Idem Panath. (§. 4.) Οὕτω μοι τὸ γῆράς ἐστι δυσάρεστον καὶ μικρολόγον καὶ μεμψίμοιρον. Eur. Or. (232.) Δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες. Δυσάρεστοι τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας, Ægre ferentes rem domesticam, Non contenti re familiari; ut interpr. VV. LL. ap. Lucian. Δυσάρεστον, τὸ, Morositatem et offensionem signif. ut Chrys. Τὸ δυσάρεστον τῶν νοσούντων. Sic Plut. Διαφυγεῖν βουλόμενος τὸ δυσάρεστον καὶ φιλαίτιον τῶν πολιτῶν. Idem (6, 560.) pro Animo offenso posuit, 'Ἀλλ' ἐνίοις εἰς ἅπαντα τὸν βίον ἐμμένει τὸ πρὸς ἀλλήλους δυσάρεστον. [Gl. Δυσάρεστος· Morosus. "Aristoph. Ec. 180. Χαλεπὸν μὲν οὖν ἄνδρας δυσαρέστους νουθετεῖν, Οἳ τοὺς φιλεῖν μὲν βουλομένους δεδοίκατε, Τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἀντιβολεῖθ' ἑκάστοτε." Seager. Mss. "Toup. Opusc. 1, 96. Wakef. Eum. 479. Molestus, Alciphro 208." Schæf. Mss. "Æsch. Eum. 932. *Δυσάρης, Idem. Hesych." Wakef. Mss.]

Δυσαρέστως, Morose: δυσαρέστως ἔχειν πρός τινα, Offenso esse animo, Bud. dicens esse i. q. δυσαρεστεῖν.

[*Δυσαρεστία, ἡ, Gl. Morositas. "Clem. Alex. 187(=81.)" Kall. Mss. "Hierocles 126." Wakef. Mss.]

Δυσαρεστέω, ήσω, est, ut Bud. Comm. tradit, Non hilariter affectus sum, Implacidè me habeo, Morosum me præbeo, ut ægroti, qui in lecto acquiescere nequeunt et jactantur. Synes. 'Ενθαδὶ δὲ οἷον μέν ἐστιν ὑπελθεῖν δένδρων σκιάν· κἂν δυσαρεστήσῃς, ἐστὶν ἀμεῖψαι δένδρον ἐκ δένδρου, Et si illic ex animi sententia non sis, licet ad aliam transire aliamque. Aristot. H. A. 6. 'Εὰν γὰρ ἐνοχληθῇ ὑπό τινος ἢ περὶ τὴν νεοττείαν, ἢ πτερὸν ἐκτιλθῇ, ἢ ἄλλο τι πονήσῃ, ἢ καὶ δυσαρεστήσῃ, κατέχει, καὶ οὐ τίκτει, μελλήσασα. Eand. signif. habet in pass. Gal. Ther. 8. Ἔτι δ' εἰκότως τὰ τοιαῦτα παραγγέλματα κοινά τε ὑγιαινόντων ἐστὶ, καὶ τῶν ἤδη δυσαρεστουμένων, h. e. ut Bud. ibid. interpr. Qui jam morbo conflictantur, ut Celsus loquitur; et qui jam implacidi sunt a mala valetudine adventante et ineunte. Sic enim Gal. intellexit. Hipp. Τό, τε ἐὸν καὶ τὸ ἐσόμενον προορώμενοι, δυσαρεστεῦνται πᾶσι. Addit, ap. Polyb. quoque περὶ Πολιτειῶν in pass. usurpatum non semel reperiri. At notandum, in illo Hipp. loco construi cum dat. cum in ceteris exemplis nullus ei casus sit additus. Δυσαρεστεῖν etiam, ut addit, est δυσαρέστως ἔχειν πρός τινα, Offenso esse animo. Polyb. 2. Μετὰ ταῦτα δυσαρεστήσαντες τοῖς τοῦ προῃρημένου βασιλέως παισὶν ἐπὶ τῷ μὴ νομίμως αὐτῶν ἄρχειν, i. e. οὐκ εὐδοκήσαντες. Idem voce pass. 3. 'Επείπερ ἐξ ἀρχῆς δυσηρεστοῦντο, καθάπερ οὗτός φησι, τοῖς ὑπ' 'Αννίβου πραττομένοις: ἀντὶ τοῦ, ἐπείπερ οὐκ ἀπεδέχοντο, ἐπειδὴ ἀπηρέσκοντο. Basil. Ταῦτα οὖν εἰδὼς, παῦσαι δυσαρεστούμενος ταῖς θείαις οἰκονομίαις. [Jambl. V. P. s. 49. Chio Ep. 7. Diod. S. 18, 62. 'Αντιγόνῳ δυσηρέστει. "Toup. Opusc. 1, 96. Diod. S. 1, 337. 526. ad 2, 304. 2, 622." Schæf. Mss. "Med. Jambl. 204." Wakef. Mss.]

[*Δυσαρέστημα, τὸ, Gal. de Opt. Secta 11. Αἱμοῤῥαγία ἐγγενομένη περιέγραψε τὸ δυσαρέστημα, καὶ τὸ βάρος. "Stob. 546." Wakef. Mss.]

Δυσαρέστησις, ἡ, Displicentia sui et tædium, ut Seneca dixit: s. Displicina, quo vocabulo Plaut. usus est. Plato Axiocho, Κλαυθμυριζόμενον δὲ καὶ ταύτην τῆς δυσαρεστήσεως μίαν ἔχον φωνήν. Polyb. Τῶν τοι-

οὕτων ἐπιτηδευμάτων δυσαρέστησις, ubi Interpr. Talium rerum detestatio. [" Clem. Alex. Pæd. 209." Routh. Mss. " Polyb. Exc. Leg. 50." Seager. Mss. " Clem. Alex. 82. Artemid. 169. Offensio, Euseb. Dio Cass. 323. J. Poll. 2, 643." Wakef. Mss.]

Εὐάρεστος, ὁ, ἡ, Bene placens, Gratus, Placitus, Bud. Comm. Basil. Ἵνα καταξιωθῶμεν δουλεῦσαι, ὡς ἐστιν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ. [" Athan. 1, 87." Kall. Mss. " Heyn. Hom. 7, 645." Schæf. Mss. Glossæ: Εὐάρεστος· Placidus. * Εὐαρέστως· Complacuo. " Εὐαρέστως, Clem. Alex. Str. 1. 318." Kall. Mss. " Chrys. in Gen. Or. 30. T. 1. p. 243. Καὶ τὴν παρόντα βίον εὐαρέστως αὐτῷ διανύσωμεν, καὶ ἐν τῷ μέλλοντι φιλανθρωπίας τινὸς ἀξιωθῶμεν." Seager. Mss. Ep. ad Hebr. 12, 28. " Εὐαρέστως, Stob. 6, 14." Wakef. Mss.]

[* " Εὐαρεστία, (ἡ,) Clem. Homil. 9, 22." Kall. Mss. " Hierocles 124." Wakef. Mss.]

Εὐαρεστέω, ήσω, Libens acquiesco, et hilaritate comprobo, ut Bud. vertit ap. Plut. (6, 463.) Οὕτως οὐδὲ νῦν μετὰ θεῶν ὢν, καὶ τούτοις συνεστιώμενος, εὐαρεστήσειεν ἂν τῇ τοιαύτῃ ὑμῶν διαγωγῇ, i. e. οὐκ ἐνασμενίσειεν ἄν. Aretha in Apocal. 21. Οὐ γὰρ ἐν ταπεινοῖς καὶ χαμαιζήλοις ὁ ὕψιστος εὐαρεστεῖ κατοικεῖν. In pass. quoque idem signif. ut ap. Diod. S. Πάσαις δὲ πρεσβείαις φιλοτιμηθεὶς κεχαρισμένας δοῦναι τὰς ἀποκρίσεις, εὐαρεστουμένας ἀπέλυσε κατὰ τὸ δυνατὸν, h. e. ut Bud. Comm. exp. ἀσμένως διακειμένας, Bene secum actum esse et comiter existimantes, Nihil quicquam succensentes aut ægre ferentes dimisit. Chrys. in Hebr. 7. Ὁρᾷς οἵαις θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεὸς, Quibus placatur, Quas libenter admittit, ἀρέσκεται. Bud. Reperitur vero et cum accus. constructum, ut Epicurus, Τῷ τὰ ζῶα ἅμα τῷ γεννηθῆναι, τὴν μὲν ἡδονὴν εὐαρεστεῖσθαι, τῷ δὲ πόνῳ προσκρούειν: Cic. ut in meo Cic. Lex. Gr. Lat. annotavi, sic vertit, Omne animal, simul atque natum sit, voluptatem appetere, eaque gaudere ut summo bono; dolorem aspernari, ut summum malum. Εὐαρεστέω signif. etiam Placeo; ut Basil. Ὁ πρῶτος εὐαρεστήσας Ἀβὲλ, ποιμὴν ὑπῆρξε: et ad Ambros. Mediol. Ἐδοξάσαμεν τὸν Θεὸν ἡμῶν τὸν καθ' ἑκάστην γενεὰν ἐκλεγόμενον τοὺς αὐτῷ εὐαρεστοῦντας. [" Heyn. Hom. 4, 623. 7, 296. 645. Dionys. H. 4, 2031. Diod. S. 1, 224. 2, 250. 463. 512.; ad 1, 641. Jacobs. Animadv. 28. 96. Steph. de Dial. Att. Dedicat." Schæf. Mss. Diog. L. 10, 137. cum accus., ubi tamen Ms. τῇ pro τὴν exhibet. Epist. Melissæ, πρὸς ἕνα ἄνδρα.]

Εὐαρέστησις, ἡ, Placabilitas. Aristot. Ἡ ἐκ δοκιμασίας εὐαρέστησις, quasi Placabilitas, Animus non æger, et Placide composita mens, ut in Comm. Bud. exp. VV. LL. ap. Naz. interpr. etiam Gratiæ reconciliatio. [" Dionys. H. 4, 2145. Ammon. 18. Diod. S. 2, 512." Schæf. Mss. Glossæ: Εὐαρέστησις· Arbitrium. " Clem. Alex. Str. 2. p. 797. cum alio sensu." Routh. Mss. " Joseph. 535, 16. Voluntas, Stob. 230." Wakef. Mss.]

Εὐαρεστήριος, (ία, ιον,) Placatorius, [Schneidero susp., exhibenti ὁ, ἡ. Vide Ἀρεστήριος. " Ad Dionys. H. 1, 168." Schæf. Mss.]

[* Εὐαρεστικὸς, ἡ, ὃν, Ad placendum accommodatus. M. Anton. 9, 6.]

Ἀρεστὴρ, ῆρος, ὁ, Libum: εἶδος πλακοῦντος τοῖς θεοῖς ἀφιερωμένος, ὥσπερ καὶ τὸ πόπανον, παρὰ τὸ ἀρέσκω, ὁ τοῖς θεοῖς ἀρέσκων, Etym.: vel δι' οὗ ἐστὶ πρὸς τὸ θεῖον ἀρέσασθαι, Eust. ex Ælio Dionys. [J. Poll. " Ad Lucian. 1, 340." Schæf. Mss.]

[* Ἀρεστήριος, ία, ιον, sive ὁ, ἡ, Gratus. Dionys. Hal. A. R. 1, 67. ἀρεστήριοι θυσίαι, ubi Ms. εὐαρεστήριαι. " 1, 168." Schæf. Mss.]

Ἀρεστήριον, τὸ, ἱερεῖον καὶ θῦμα, πέμμα πρὸς θυσίαν, [Gratum sacrificium.]

Ἀπαρέσκω, έσω. Displiceo, Non placeo, Improbor. Thuc. Καὶ δῆλον ὅτι εἰ τοῖς πλείοσιν ἀρέσκοντές ἐσμεν, τοῖσδ' ἂν μόνοις οὐκ ὀρθῶς ἀπαρέσκοιμεν. Plut. in Cæsare, Ἤρκει γὰρ, ἔφη, τὸ μὲν χρῆσθαι τοῖς ἀπαρέσκουσι. Dicitur etiam ἀπαρέσκει μοι τοῦτο, Displicet mihi istud. Item cum infin., ut ἀπαρέσκει μοι παίζειν, Displicet mihi ludere. Qui infin. mutari potest in nominativum in interpr. ut si dicas, Displicet mihi lusus. Interdum articulus τὸ præfigitur infi- A nitivo, ut Laërt. Platone, Καὶ τὸ πολλὰ δὲ καθεύδειν ἀπήρεσκεν αὐτῷ. ‖ Jungitur etiam accus. personæ interdum, sicut et simpl. ἀρέσκω. Plato, Ἐν μέντοι με τῶν ῥηθέντων ἀπαρέσκει. ‖ At vero junctum accusativo rei signif. Improbo, Repudio; sed id quidem non itidem ap. classicos: sic usi sunt LXX. Interpr. Sirac. 21, (17.) Ἤκουσεν ὁ σπαταλῶν καὶ ἀπήρεσεν τὸν λόγον, Et improbavit sermonem. Vel, Et sermo illi displicuit.

Ἀπαρέσκομαι, Ægre fero, vel implacide: oppositum τῷ ἀρέσκομαι, inquit Bud. Dativo jungitur. Herodian. 5, (2, 11.) Ἀπηρέσκοντό τε αὐτοῦ τῷ βίῳ, ὡς ἀνειμένῳ μᾶλλον ἢ κατ' ἄνδρα στρατιωτικόν. Item Improbo; ut Philop. Ἀπαρέσκεται ὁ Ἀριστοτέλης τῇ τῶν ἰδεῶν δόξῃ. In Pandectis, Οὐδεὶς ἀναγκάζεται πωλεῖν ἀπαρεσκόμενος τῷ μέτρῳ ἢ τῷ τιμήματι. Sic dicitur ἀπαρέσκομαι αὐτοῦ τῷ βίῳ, Ejus vitam improbo, Displicet mihi ejus vita. Sed et dici possit ἀπαρέσκομαι αὐτῷ οὕτω βιοῦντι. Jungitur enim h. v. dativo etiam personæ. Et dicitur ἀπαρέσκομαί σοι, B Tu mihi displices; sicut ἀπαρέσκω σοὶ, Displiceo tibi. Citatur e Naz. Τῇ μητρὶ ἐν οἷς ἀπηρέσκετο, ὅμως ἐπείθετο: ubi tamen non existimandum est esse aliam constr. quam cum dat.; nam intelligendum est ita, τῇ μητρὶ ἐπείθετο ἐν ἐκείνοις οἷς ἀπηρέσκετο, i. e. ἃ αὐτῷ ἀπήρεσκεν, Quæ ipsi displicebant.

Ἀπαρέσκομαι, Placo, Demereor; aor. med. sic usurpatur cum accus., Il. T. (183.) οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν βασιλῆα Ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ, i. e. εἰς ἀρέσκειαν ἀγαγεῖν. Dixerat autem paulo ante, Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω Πιείρῃ. Ait autem Eust. per hæc indicari τὸ εἰς φιλίαν συναρμοσθῆναι. Idem annotat ἄνδρ' ἀπαρέσασθαι imperfectum videri esse sermonem; at ἀπαρέσασθαι δαιτὶ vel δώροις, integrum. Ceterum quod attinet ad illam exp. τὸ εἰς φιλίαν συναρμοσθῆναι, si rationem habuisset loci, quem exponebat, ut posset cum eo illa exp. accommodari, dixisset τὸ εἰς φιλίαν συναρμόσαι: ut et Hes. active exp.; et accusativus cui jungitur, evincit ita exponendum.

C [" Ἀπαρέσκω, Heyn. Hom. 7, 645. Plut. Mor. 1, 19. Musgr. Ion. 745. Μὴ ἀπάρεσκέ πω. Ἀπαρέσκομαι, Heyn. Hom. 4, 623. Tyrwh. de Babr. 175. Lips. Thom. M. Add. ad 908. Jacobs. Anth. Proleg. 67." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀπαρέσκω· Displiceo. Ἀπήρεσεν· Displicuit. " Ægre fero, Schol. Theocr. 1, 61. Fut. ἀπαρέσω, Stob. 304, 29. Aor. 1. ἀπηρέσθην, Babr. 19. Med. Aversor, Schol. Il. A. 248." Wakef. Mss.]

Ἀπάρεστος, ὁ, ἡ, Ingratus, Injucundus, Talis ut placere non possit. Contrarium τῷ ἀρεστὸς, quod fit ab ἀρέσκω simpl.

Δυσαρέσκομαι, Displiceo, ἀπαρέσκομαι, Hes. Δυσαρεσκόμενοι, μὴ ἀρέσκοντες, ap. Eund.

[* Ἐναρέσκομαι, Delector aliqua re, Schneidero susp. Extat ap. Schol. Bourd. in Aristoph. Θ. 523.]

Ἐξαρέσκομαι, Placo, Xen., ut Bud. Comm. annotat, dativo fere semper jungit; O. (5, 3.) Καὶ γὰρ ἡ προβατευτικὴ τέχνη συνῆπται τῇ γεωργίᾳ, ὥστε ἔχειν καὶ D τοῖς θεοῖς ἐξαρέσκεσθαι θύοντας. Demosth. (1396.) accusativo copulavit, Ἐὰν τοὺς κυρίους δώροις ἐξαρέσηται. [" Valck. ad Xen. Mem. 250. Xen. Œcon. 5, 19.; Schneider. ad 30. 35." Schæf. Mss.]

Ἐπαρέσκομαι, Placo, Reconcilio, VV. LL. [Schneidero susp. " Heyn. Hom. 7, 646. 8, 595. ad Il. T. 183." Schæf. Mss.]

[* Καταρέσκω, unde Ms. καταρέσαντος pro καταινέσαντος, Herod. 3, 53.]

Συναρέσκει, impersonaliter, Complacitum est, ut Terent. et Plaut. loquuntur. Demosth. (404.) Καὶ συνήρεσκε ταῦτά μοι, καὶ συνέπραττον αὐτῷ, i. e. Bud. interpr. Et jam mihi complacita sunt. Xen. (E. 2, 3, 18.) Οὐδέ γε τὸ φρουροὺς μισθῶσαι συνήρεσκέ μοι. [Gl. Συναρέσκει· Complacet. Apoll. R. 3, 901. Εἴ μοι συναρέσσετε τήνδε μετοινήν: 4, 373. καὶ θέμις, ἣν ἄμφω συναρέσσαμεν: 3, 1100. ὡς Θησῆϊ τότε ξυναρέσσατο Μίνως — ὡς ἄμμι πατὴρ τεὸς ἄρθμιος εἴη. " Brunck. Apoll. R. 126. Heyn. Hom. 5, 376." Schæf. Mss. " Med., Nicom. Harm. 36." Wakef. Mss.]

[* Ὑπεραρέσκω, Appian. B. C. 2, 428. " Toup. A Opusc. 1, 518." Schæf. Mss.]

¶ *Ἄρεσκος, (η, ον,) Blandus, Gratiæ aucupator et captator, Qui ap. omnes gratiosus esse cupit, ab omnibusque gratiam inire; ut Bud. interpr. addens Aristot. Ethic. 9, (10.) hujusmodi homines, amicos civiles vocare, non privatos, Οἱ δὲ πολύφιλοι, καὶ πᾶσιν οἰκείως ἐντυγχάνοντες, οὐδενὶ δοκοῦσιν εἶναι φίλοι, πλὴν πολιτικῶς, οὓς καλοῦσιν ἀρέσκους. Ethic. 4, (5.) Ἐν δὲ ταῖς ὁμιλίαις καὶ τῷ συζῆν,——οἱ μὲν ἄρεσκοι δοκοῦσιν εἶναι· οἱ πάντα πρὸς ἡδονὴν ἐπαινοῦντες, καὶ οὐθὲν ἀντιτείνοντες, ἀλλὰ δὴ οἰόμενοι δεῖν ἄλυποι τοῖς ἐντυγχάνουσιν εἶναι, quasi Obsecundatores, ac sese omnibus dantes. Bud. ibid. dicit hos vulgo Curiales vocari.

[* Ἀπάρεσκος, ὁ, ἡ, Gl. Fastidiosus.]

[* Αὐτάρεσκος, ὁ, ἡ, Gl. Sibi placens, i. q. αὐθάδης. " Const. Manass. Chron. p. 79." Boissonad. Mss. Schol. Aristoph. Θ. 711. Λ. 1118. " Unde * Αὐταρέσκεια, ἡ, Basil. (2, 590.)" Schneider. Lex. Imo αὐταρέσκεια secundum Gr. linguæ analogiam derivandum esset ex αὐταρεσκὴς, voce nihili; αὐταρεσκεία ex αὐταρεσκεύω: * αὐταρεσκία ab αὐτάρεσκος, vel ὑποκοριστικῶς, recentiorum scriptt. modo, pro αὐταρεσκεία. " Αὐτοαρεσκεία, Basil. Schol. in Greg. Naz. T. 11. Not. Mss. P. 2. p. 137." Boissonad. Mss. " Αὐταρεσκία, Philo J. 2, 661. Mang." Kall. Mss. " Αὐταρεσκία s. Αὐταρέσκεια, Nimius amor sui rerumque suarum, et, ex adjuncto, Vita e lubidine acta. Symm. Cohel. 6, 9. Ὀδεύειν αὐταρεσκίᾳ, Ambulare pro Arbitrio, h. e. ita ut tibi nimis placens aliorum consilia non audias. Voce αὐταρέσκεια usus quoque est Basil. (l. c.) Vide Kreyssig. Symb. P. 6. p. 8. Pro αὐταρέσκεια Montfauc. ac Biel. perperam in Lexx. sua transtulerunt Αὐταρκεσία, Sufficientia, quæ vox in utroque Lex. expungenda est." Schleusner. Lex. in V. T. " Αὐτάρεσκος, ad Thom. M. 123." Schæf. Mss.]

Δυσάρεσκος, ὁ, ἡ, Contrariam τῷ ἄρεσκος habet signif. unde vitio vertitur adulatori in Eur. Parasito ap. Athen. (247.) Οὐ δεῖ παρασιτεῖν ὄντα δυσάρεσκον σφόδρα.

[* Δυσαρεσκέω UNDE * Δυσαρέσκησις, ἡ, i. q. δυσαρέστησις, Cæl. Aur. M. Chr. 5, 10.]

Εὐάρεσκος, (ὁ, ἡ,) Blandus, Placere cuilibet volens, unde Εὐαρέσκως ἔχειν Bud. exp. ἄρεσκον εἶναι, Dare se alicui. Item, Placidus, Obtemperans: pro qua signif. Bud. adducit Xen. (Ἀπ. 3, 5, 5.) Δοκεῖ μοι ἀνδρὶ ἀγαθῷ ἄρχοντι νῦν ἡ πόλις εὐαρεσκοτέρως διακεῖσθαι [ubi v. not. Glossæ: * Εὐαρέσκησις· Placor.]

[* Ὀχλοαρέσκης, ὁ, Qui populo studet, Timo Phlias. 15. ap. Diog. L. 252.]

[* " Ψευδαρεσκεία, ἡ, Method. 421." Kall. Mss.]

Ἀρέσκεια, ἡ, Comitas assentatrix, ut Bud. interpr. in h. l. Theophr. Char. Ἡ δὲ ἀρέσκειά ἐστι μὲν, ὡς ὅρῳ περιλαβεῖν, ἔντευξις οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίστῳ ἡδονῆς παρασκευαστική. Athen. 6. Ταύτην δὲ τὴν κολακείαν τινὲς, ἐκτρέποντες τοὔνομα, ἀρέσκειαν προσαγορεύουσιν. Est eid. Bud. Facetosa urbanitas, χαριεντισμὸς, κομψότης, σεμνολογία, Lepos in sermone. Laërt. Pythag. Ἀπείχετο καταγέλωτος, καὶ πάσης ἀρεσκείας, οἷον σκωμμάτων διηγημάτων. Interpretatur etiam Gratiam D in h. l. Diod. de Hephæst. S. funere, Τῶν γὰρ ἡγεμόνων ἕκαστος στοχαζόμενος τῆς τοῦ βασιλέως ἀρεσκείας, διεσκεύαζεν εἴδωλα δι' ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ καὶ τῶν ἄλλων θαυμαζομένων παρ' ἀνθρώποις, Hoc maxime spectans quomodo regis gratiam ea ratione iniret. [" Arrogantia vertitur ap. M. Anton. 5, 18., nempe ubi quis sibi nimis placet." Schweigh. Mss. Glossæ: Ἀρέσκεια· Hic Placor, Venustas. Schleusner. Lex. in V. T. ubi ET * Ἀρεσκία, ἡ. Vide Symm. Ps. 80, 10. " Ἀρέσκεια, Bergler. ad Alciphr. 204. Diod. S. 2, 567. 592." Schæf. Mss.]

Ἀρεσκεύομαι, εύσομαι, Comiter appello, Comiter cum aliquo ago et blandior, Bud. φιλοφρονοῦμαι, Hes. Plut. (6, 13.) Οἱ μὲν ταῖς τῶν ἀρεσκευομένων ἡττώμενοι κολακείαις. HINC Ἀρέσκευμα, τὸ, Blanda appellatio et adulatoria, Bud. Comm. e Plut. (5, 19.) Οὗτος γὰρ ἦν ὁ τῶν σοφῶν τούτων καὶ περιττῶν καινουργὸς ἀρεσκευμάτων. [* Ἀρεσκευτικὸς, ἡ, ὸν, M. Anton. 1, 16. " Ἀρεσκεύομαι, ad Xen. Œcon. 5, 19. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 13. Ἀρέσκευμα, ad Xen. Œcon. l. c." Schæf. Mss.]

Ἐξαρεσκεύομαι, εύσομαι, Placo, Diis sacrifico, VV. LL. [Mihi indulgeo, Clem. Alex. Pæd. 3. 250. Τὸ ἐπιθυμητικὸν εἰς μοιχείας καὶ λαγνείας, καὶ εἰς φθορὰς ἐξαρεσκευόμενον. " Ad Xen. Œcon. 5, 19.; Schneider. ad 30. 35." Schæf. Mss. " Allicio, Clem. Alex. 214." Wakef. Mss.]

Quæ ab ἄρω derivata spiritum ejus tenuem in asperum mutarunt. Alioqui certe τὸ ἁρμὸς cum suis deriv. huc non rejecissem: imo nec diverso literarum genere scripsissem, utpote simpl. verbalis formam habens.

ἉΡΜΟΣ, ὁ, Apta commissura, Coagmentatio, Compages. Ἁρμὸς, inquit Bud., pro Compage in h. l. Xen. (K. 5, 29.) Οὐδὲν γὰρ τῶν ὄντων ἰσομέγεθες τούτῳ, ὅμοιόν ἐστι πρὸς ἁρμόν. In Hippiatria addit idem Bud., pro Luxati membri compage poni videtur. Ἁρμὸς λίθου pro Lapidis commissura citatur e Schol. Aristoph. Ἁρμοὺς, ut inquit J. Poll., quidam appel- B lant tam Summi humeri quam cubiti articulum, q. d. Compages, alii κορώνας, alii κονδύλους. Eid. J. Poll. ἁρμοὶ sunt Interstitia dentium. [Hippiatria 128. Veget. 5, 46. Chandler. Inscr. p. 77. l. 9. 10. Dionys. Hal. A. R. 5, 7. ἁρμὸς θύρας. Eur. Erecth. Fr. Ἁρμὸς πονηρὸς ἐν ξύλῳ παγείς. Glossæ: Ἁρμόν· Commissuram. Ἁρμοί· Compages, Coagmenta lignorum, lapidum, Joseph. A. J. 1, 3. Hippocr. 56, 16. " Ἁρμὸς, Ruhnk. ad Longin. 253. Abresch. Lect. Aristæn. 105. Bernard. Rel. 24. 33. Valck. Hipp. p. 250. Toup. Emend. 2, 549. ad Diod. S. 1, 161. Markl. Iph. p. 260. Jacobs. Animadv. 221. Bast Lettre 218. Dionys. H. 2, 858. Plut. Alex. 6. Schmied." Schæf. Mss. " Plut. 4, 7." Wakef. Mss.]

Ἁρμοῖ, adv. Congruenter, ἁρμοδίως. ‖ Ἀρμοῖ autem cum tenui, Nuper, νεωστὶ, ἀρτίως. Sic Etym. et Schol. Theocr. 4, (51.) Ἁ γὰρ ἄκανθα Ἀρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. Æsch. Pr. V. (616.) Ἀρμοῖ πέπαυμαι τοὺς ἐμοὺς θρηνῶν πόνους. Nam secundum hæc, quæ modo dixi, fuerit ita scr. ἀρμοῖ cum tenui. Sed C Eust. contra ait magis receptum esse ut ἁρμοῖ cum aspero scribatur pro νεωστί. Existimari autem vocem esse Syracusanorum; dici enim ἁρμὸς, ἁρμοῦ, ἁρμῷ, e quo per systolen ἁρμοῖ, ut ἐξοῖ pro ἔξω, et ἐνδοῖ pro ἔνδον ap. Theocr. Vide et Etym. Hes. vult ἁρμοῖ non solum signif. ἀρτίως et προσφάτως, sed etiam ἡσυχῇ et ἐξαίφνης. Erotian. ἁρμῷ, nam ita legitur ap. eum, ait signif. ἡσυχῇ, et μικρῶς. [Hippocr. 233, 47. 243, 18. 290, 41. " Theocr. 4, 51. Ruhnk. Ep. Cr. 198. Valck. Ep. ad Röv. 49. Koen. ad Greg. 168. Jacobs. Anth. 7, 22. Callim. 1, 431. 524." Schæf. Mss.]

" Ἁρμίως, Gal. ap. Hippocr. exp. παραχρῆμα, " Doricam esse vocem annotans. Ead. signif. ἁρμοῖ " dicitur."

" *Ἅρμη, Hippocrati dicitur πᾶσα σύνοδος τραυμάτων, teste Erotiano, qui ipsum παρὰ τὸ ἡρμόσθαι de" rivatum ait, ego potius ab ἄρω. Gal. ap. Eund. ἅρ" μης exp. τῆς ἐν κεφαλῇ ῥαφῆς, Suturæ in capite. " Hesychio vero ἅρμη est non solum σύνοδος, σώματος " ἁρμογή, Coitus s. Commissura, Corporis compages, " sed etiam ἦχος τόνου καὶ φωνῆς, item λευκή." [" Ἀρμή, (sic,) Toup. Opusc. 2, 97.; Emend. 2, 549. ad Diod. S. 1, 161." Schæf. Mss. Ἀρμὴ scribitur et in Schneider. Lex. Quint. Sm. 11, 361. μία δ' ἅπαν ἥρμοσεν ἅρμη.]

Ἁρμολογέω, Congruenter coagmento, Apte committo, Concinno, Apte compingo; ut ἡρμολόγησε τάφον, Epigr. (Philipp. 78.) Et ἁρμολογουμένη οἰκοδομὴ exp. Structura coagmentata, Epigr. ET Συναρμολογῶ, pro eod., quod etiam exp. Congruente proportionum ratione construo. Ad Ephes. 2, 21. Ἐν ᾧ πᾶσα ἡ οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὔξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ. Et 4, 16. Ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον κ. τ. λ. utrobique pro Congruenter coagmentato. [Gl. * Ἁρμολόγος· Coagmentarius. * Ἁρμολόγησις· Compaginatio, Compagitus. Συναρμολογέω· Compagino, Compago. Συνηρμολογημένος· Compactus. Ἁρμολόγησις inter dubia vv. recenset Schneider. Lex. * Ἁρμολογία, ἡ, pro Eodem, Basil. Magn. 2, 541. * " Εὐαρμολογέω, Ignat. Ep. ad Eph. s. 9." Kall.

Mss. Συναρμολογέω, Æschin. "'Αρμολογέω, συναρμολογέω, Jacobs. Anth. 9, 204." Schæf. Mss.]

[* 'Αρμαλόω, Hes. 'Ηρμαλώσατο· συνέλαβον.]

[* "Αναρμος, ὁ, ἡ, Sext. Emp. p. 136.]

[* 'Ανταρμὸς, Gl. Antarium. Vide nott.]

" Βητάρμονες, Hesychio sunt ὀρχησταὶ, οἱ διὰ ποδῶν " ὀρχούμενοι, dicti nimirum ἀπὸ τοῦ ἡρμοσμένως βαί- " νειν, Quoniam apto et concinno gressu incedentes " saltant, s. Quoniam apto et decente gradu pedes " moventes tripudiant. Od. Θ. (250.) 'Αλλ' ἄγε Φαιή- " κων βητάρμονες ὅσσοι ἄριστοι Παίσατε. Ατ Βηταρμὸς " dicitur Saltatio ista, quam οἱ βητάρμονες desaltant, " apto et concinno incedentes gressu. Apoll. R. " 1. (1135.) ἄμυδις δὲ νέοι 'Ορφῆος ἀνωγῇ Σκαίροντες " βηταρμὸν ἐνόπλιον ὠρχήσαντο, Καὶ σάκεα ξιφέεσσιν " ἐπέκτυπον. Ubi Schol. quoque annotat, βηταρμὸν " dici τὴν ὄρχησιν, παρὰ τὴν ἁρμόδιον βάσιν αὐτῶν: " propter epitheton vero ἐνόπλιον, intelligi τὴν πυῤ- " ῥίχην: ea enim est ἐνόπλιος ὄρχησις." [Manetho 6, 507. 'Ηὲ καὶ ὀρχηθμοῦ βητάρμονας ἄνδρας ἐόντας Θῆκαν. " Βητάρμων, ad Charit. 786. Βηταρμὸς, Wakef. S. C. 3, 95." Schæf. Mss. " Βητάρμων, Manetho 2, 335. De digitis, Nonn. p. 334." Wakef. Mss.]

[* "Δίαρμος, Clem. Alex." Kall. Mss.]

[* Πυκνάρμων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. πυκνός. Democr. ap. Stob. Phys. 1. p. 594.]

[* Σύναρμος, ὁ, ἡ, Philo Mathem. p. 64. de Sept. Mirac. c. 2. Σύναρμον καὶ κατεξεσμένον τὸ πᾶν ἔργον.]

¶ 'Αρμόζω, vel 'Αρμόττω, σω, Quadro, Congruo, Convenio, utpote apte cohærens: ἁρμόζειν autem act. cum suo pass. postea exponam. Xen. K. Π. 1, (3, 14.) "Εγνων βέλτιον εἶναι ἀμφοτέροις τὸν ἁρμόζοντα ἑκάτερον ἔχειν χιτῶνα, Utrumque habere sibi congruentem tunicam, s. Convenientem; i. e., ut præcedentia ostendunt, magnum magnam, parvum parvam. Habetur autem eo ipso in l. ἁρμόττων pro eod., 'Οπότε μὲν κατασταθείην τοῦ ἁρμόττοντος κριτής. Diosc. 6, 1. 'Αρμόττοντα τοῖς φάρμακον πεπωκόσι, exp. Congruentia iis, qui venenum biberunt. Malim tamen Conducentia; ut sit pro συμφέροντα. Ex Isocr. autem affertur præpositioni πρὸς junctum, Τόδε πρὸς τὰς συνουσίας ἁρμόττει, Hoc ad vitæ consuetudinem accommodum est. Et ex Eod. in Paneg. Πρὸς δὲ τοὺς οὐκ εἰσὶν ἁρμόττοντες λόγοι: e Theophr. C. P. 3. 'Αρμόττει εἰς δυσχειμέρους τόπους, Frigidis locis convenit. Sæpe vero et infin. jungitur: ut Isocr. de Pace (§. 1.) Οὐ μὴν ἀλλ' εἰ καὶ περὶ ἄλλων τινῶν πραγμάτων ἥρμοζε τοιαῦτα προειπεῖν. Et cum infin. pass. ap. Eund. Evag. (§. 27.) "Απαντα τὰ τοιαῦτα περὶ τὴν ἐκείνου ῥηθῆναι φύσιν μάλιστ' ἂν ἁρμόσειε. Plato Ep. 8. Βασιλέας ἁρμόττει γίνεσθαι κυρίους ἱερῶν τε, κ. τ. λ.

'Αρμόζω, vel 'Αρμόττω, act. signif. Apto, Adapto, Apte coagmento: cui act. ideo posteriorem l. dedi, quod et minus usitata esse videatur quam altera, et pass. inter hanc et illam non tamen incommode interjecta fuisset. Od. E. (247.) Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοισι. Dicitur et ἁρμόζεσθαι in hac act. signif. ut ibid. (162.) ἁρμόζεο χαλκῷ Εὐρείην σχεδίην, ubi redditur Apta, vel Concinna; sed malim Apte compinge. Sed et in prosa ἁρμόζεσθαι pro ἁρμόζειν ponitur, ut Plut. Solone, Τοὺς νόμους ἁρμόζεται τοῖς πολίταις, Leges accommodat civibus. Et Philo de Mundo, Τὰς κεφαλὰς ἡρμόζετο τῷ αὐχένι, Capita cum cervicibus compegit. Qui duo ll. ita exp. in VV. LL.; additur autem et hic ex eod. Themist. 'Αρμοττόμενος πόλιν πρὸς θάλασσαν, et redditur, Civitatis animos ad rem marinam disponens. Suid. ἁρμόζεσθαι cum ead. constr. exp. ἐπιτηδείως διατίθεσθαι in h. l. Auctoris anonymi, 'Ο δὲ νυκτὰς ἐπῄει τὰς εἰσόδους ἁρμοζόμενος πρὸς τὴν ὑποκειμένην πρόθεσιν. Rursus in VV. LL. ἁρμόζεσθαι σύριγγας, cujus exempla habes et ap. Bud. 314. Componere fistulas. Et ἁρμόσασθαι αὐλὸν e Luciano itidem Componere. || 'Αρμόττειν τὴν πόλιν, Lucian. Constituere et temperare civitatem, Bud. interpr., unde et ἁρμοσταὶ dicti. Quod harmostarum munus exercere, videtur appellasse Xen. ἁρμόζειν (Λ. 14, 2.) 'Αρμόζοντας ἐν ταῖς πόλεσιν, et (14, 4.) 'Αρμόζοντες ἐπὶ ξένης. || 'Αρμόζειν vel ἁρμόζεσθαι, Jungere connubio, Nuptui dare, Bud.: addendum autem et Despondere, ut paulo post docebo.

A Appian. "Ηρμοσαν δ' ἐν τῷδε τῷ δείπνῳ τὴν Πομπηΐου θυγατέρα Μαρκέλλῳ. Chio Matridi, "Ηρμοσται δὲ καὶ τὰς ἄλλας παῖδας ἤδη τοῖς χαριεστάτοις 'Αθήνῃσι. Sed et ipse vir dicitur sibi ἁρμόζεσθαι vel ἁρμόζεσθαι γυναῖκα, ut Herod. (5, 47.) 'Αρμοσάμενος Τήλυος θυγατέρα. Et "Ηρμοσται τὴν Μίλωνος θυγατέρα Δημοκήδης γυναῖκα. 2 Cor. 11, (2.) 'Ηρμοσάμην γὰρ ὑμᾶς ἑνὶ ἀνδρὶ, παρθένον ἁγνὴν παραστῆσαι τῷ Χριστῷ, ubi vet. Interpr. ἡρμοσάμην vertit Despondi, Erasmus Adjunxi, Beza Præparavi. Fortasse autem Despondi retineri possit, sic interpr., Vos uni viro despondi, nimirum Christo, quos sisterem illi, tanquam castam virginem. Possumus autem dicere ἁρμόσασθαι puellam alicui, vel Aliquem sibi eam ἁρμόσασθαι, quæ tamen illi postea non sistatur et connubio detur; ut in Herod. l. c. post ἁρμοσάμενος Τήλυος θυγατέρα, sequitur ψευσθεὶς δὲ τοῦ γάμου. Quare hic Despondendi verbo uti possumus, in interpr., at nullo modo Jungere connubio, aut Nuptui dare, interpr. Sciendum est autem Lat. quoque non solum patrem puellæ vel adolescentis B dici Despondere, sed ipsum etiam adolescentem Despondere sibi puellam.

'Αρμόζομαι, vel 'Αρμόττομαι, pass. Aptor etc. Chrys. Αἱ ψυχαὶ διὰ τῶν ἁγίων προσευχῶν ἁρμόζονται καὶ συνεστήκασι. Ubi exp. Compinguntur. Fortasse autem commodius exp. Stat firma earum compages. A Plat. autem de Rep. 8. ἡρμοσμένη ψυχὴ, vocatur Animus compositus et sibi consentiens, qui vacuus est vanis cupiditatibus, ut vult Bud. 314. ubi vide l. Idem ἥρμοσται exp. Aptus est, in h. l. Polybii, Πᾶς γὰρ 'Ρωμαῖος ὁμοίως ἥρμοσται πρὸς πάντα τόπον καὶ καιρὸν, καὶ πρὸς πᾶσαν ἐπιφάνειαν.

["'Αρμόζω, Heyn. Hom. 4, 519. 7, 322. Valck. Phœn. p. 776. Thom. M. 111. 424. ad Lucian. 1, xxxiii. 256. Wessel. Herod. 186. ad Il. P. 210. Zeun. ad Xen. K. Π. 46. Brunck. Hec. 432. Jacobs. Animadv. 225.; Anth. 11, 31. 12, 99. 116. ad Diod. S. 1, 593. 641. 'Αρμόσσω vel 'Αρμόττω, Zeun. ad Xen. K. Π. 46. 67. Thom. M. 111. Dionys. H. 2, 690. 'Αρμόττω, Greg. C. 67. Sequ. infin., Simon. Dial. 7. C 'Αρμόζει, impers., Ammon. 96. Phalar. 166. 'Αρμόττει, Schol. Aristoph. Π. p. 180. 185. T. H. Dionys. H. 5, 151. 3, 1500. 'Αρμόζων, Boissonad. Philostr. 376. Fut. ξω, Valck. Ep. ad Röv. 66. 'Αρμόχθη, Idem ad Theocr. x. Id. p. 114. 'Αρμόζω, Sum harmosta, Morus ad Isocr. Paneg. 68. Do nuptum, ad Charit. 215. De lyra, tibia, Bergler. Alciphr. 50. Μουσικοὺς ἥρμοττε, Philostr. 140. Boissonad. Med., Plut. Mor. 1, 567. ad Charit. l. c. Herod. 394. 467.; ad 387. 'Αρμόζεσθαι πρός τι, ad Lucian. 1, 430." Schæf. Mss. Glossæ: 'Αρμόζω· Congruo, Competo, Arto, Accommodo, Compago. "Αρμοσον· Apta. 'Αρμόσαι· Jungere. 'Αρμόζων· Competens, Conveniens, Aptus, Congruus. 'Αρμόζομαι· Spondeo. 'Αρμόζονται· Jubent. 'Ηρμοσμένον· Aptum. Eur. Bacch. 227. Καί σφας σιδηραῖς ἁρμόσας ἐν ἄρκυσι, Or. 235. πόδας ἐπὶ γαίας. Parthen. p. 17. 28. 31. Herod. 5, 47. 6, 65.: Ælian. H. A. 13, 21. 'Αρμόζειν τὴν 'Ελλάδα, pro ἁρμοστὴν εἶναι τῆς 'Ελλάδος. Soph. Œd. C. 908. Τούτοισιν (sc. νόμοισι) οὐκ ἄλλοισιν ἁρμοσθήσεται. Pind. N. 8, 19. ἁρμόζειν D τὸν στρατὸν ἐν 'Αθάναις. " Aristoph. I. 1236. Παῖς ὢν ἐφοίτας ἐς τίνος διδασκάλου; Ibid. 'Εν ταῖσιν εὐστραις κονδύλοις ἡρμοττόμην." Seager. Mss. "'Αρμόζομαι, med., de eo, qui se ad instrumentum musicum accommodat, Plut. 2, 175. et sonum percipit, 625. Officium ἁρμοστῆρος ambio, Xen. Laced. R. Me accommodo, Jambl. p. 158. Mihi apto, i. e. Nubo, Ælian. H. A. 697." Wakef. Mss.]

[* "'Αρμοζομένως, Schol. Aristoph. Π. 247." Kall. Mss.]

'Αρμοζόντως, Congruenter, Convenienter, ut ἁρμοζόντως ἔχει, Congruit, Convenit, [i. q. ἁρμοδίως. "Diod. S. 3. p. 106. Suid. 1, 892." Scott. App. ad Thes.]

[* 'Αρμοττόντως, i. q. ἁρμοζόντως. Schol. Aristoph. Θ. 399.]

[* 'Ηρμοσμένως, Apte. " Suid. 1, 314. Schol. Soph. Tr. 58. Diod. S. 571." Scott. App. ad Thes. "Schol. Apoll. R. 1, 537." Wakef. Mss.]

[* "'Αρμοστέον, Geopon. 20, 1. Clem. Alex. 166. 167. (195.)" Kall. Mss.]

'Αρμογὴ, ἡ, Apta junctura, Compages, Coagmentatio. Lucian. (1, 843.) Καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων, καθὸ συνάπτεται, καὶ συνδεῖται τῷ γυναικείῳ τὸ ἱππικὸν, κ. τ. λ. Herodian. 3, (3, 11.) Διέστησε τῷ ὕδατι κατ' ὀλίγον αὐτοῦ τὰς ἁρμογάς. || A Suida ἁρμογὴ exp. εὐταξία in h. l. Μαθόντες δὲ τὴν τῶν πολεμίων ἁρμογὴν τῆς πορείας. || Eupolis autem ἁρμονίαν, Musicam, etiam appellavit ἁρμογὴν, J. Poll. 4, c. 8. || 'Αρμογὴν vocari etiam volunt quidam Colorum transitum, in pictura. [Gl. 'Αρμογή· Junctura, Compages, Commissura, Compaginatio, Aptatio, Commissum. 'Αρμογαί· Compages, Juncturæ, Compagines, Commissuræ. "Polyb. 17, 25." Seager. Mss. "Diod. S. 1, 161." Schæf. Mss.]

'Αρμοσία, ἡ, Gubernatio, VV. LL. 'Αρμόσυνοι, Moderatores. Ita dicti ap. Lacedæmonios Magistratus, qui mulieres in officio continebant. Vide Hes.

[* "Αρμοσις, ἡ, Gl. Aptatio, Compaginatio.]

[* "Αρμοσμα, τὸ, Idem. Eur. Hel. 418. Τρόπις δ' ἐλείφθη ποικίλων ἁρμοσμάτων, 'Εφ' ἧς ἐσώθην μόλις ἀνελπίστῳ τύχῃ.]

'Αρμοστὴς, ὁ, Moderator, Temperator; ut quos suis urbibus Lacedæmonii præficiebant, ἁρμοστὰς appellabant, quod eorum munus esset omnia bene componere et quasi concinnare, quod est ἁρμόζειν s. ἁρμόττειν: quo etiam sensu ἁρμόττειν τὴν πόλιν, et ἁρμόζειν ἐν τῇ πόλει dicitur. Xen. E. 1, (1, 23.) Καὶ ὁ Λάκων ἁρμοστὴς 'Ετεόνικος. Demosth. (258.) Καὶ τὰ κύκλῳ τῆς 'Αττικῆς κατεχόντων ἁρμοσταῖς καὶ φρουραῖς. Plut. (1, 232.) ἁρμοστὰς et σωφρονιστὰς copulavit. Ab Eod. (9, 60.) ἁρμοστὴς et διαλλακτὴς conjunguntur, extendente latius ἁρμοστοῦ signif. Sic autem et J. Poll. 1. scribit διαλλακτὰς, Reconciliatores, ab Herod. dici καταρτιστῆρας: posse autem et ἁρμοστὰς appellari. || 'Αρμοστὰς Dionys. Areop. appellavit Episcopos etiam, ut tradit Bud. Comm. 315. quos adi: simul et ejus Annot. in Pand. || 'Αρμοστὴς, Cui desponsa est puella, ut ἁρμόζειν pro Despondere; J. Polluci μνηστήρ. Sed hunc τοῦ ἁρμοστὴς usum probare non videtur; cum scribat, 'Ο δὲ πενθερὸς ἐγγυᾷ, ἁρμόζει· ὅθεν τινὲς τῶν πολλῶν ἁρμοστὴν τὸν μνηστῆρα ἐκάλεσαν. [Gl. 'Αρμοστής· Aptator. 'Αρμοστὴς γάμου· Sponsus. "Morus ad Isocr. Paneg. 68. Valck. Ep. ad Röv. 66. ad Charit. 363. Abresch. Æsch. 2, 35. ad Diod. S. 1, 593. Brunck. Aristoph. 2, 178. ad Lucian. 3, 332. ad Dionys. H. 2, 1025." Schæf. Mss.]

'Αρμοστὴρ, ῆρος, ὁ, Hesychio i. q. et ἁρμοστής. Bud. Comm. hæc, ex aliquo, ut opinor, Gramm. sumta, scribit, 'Αρμοστῆρας ἐκάλουν πάλαι 'Αθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ εὖ ζῆν διατάττοντας, i. e. ἁρμοστῆρας olim Athenienses appellabant Qui statum civitatis ita ordinabant et componebant, ut bene honesteque viveretur. || Eidem ἁρμοστῆρες sunt λίθοι δύο πρὸς τῷ αὐτῷ τῆς θύρας τιθέμενοι, Antepagmenta Vitruvio, ut quidam annotarunt. [" Ad Charit. 363." Schæf. Mss.]

[* 'Αρμόστωρ, ὁ, i. q. ἁρμοστὴρ, ναυτῶν, Æsch. Eum. 453.]

[* " 'Αρμοστὺς, (ἡ,) ad Lucian. 1, 354." Schæf. Mss.]

'Αρμοστὸς, (ἡ, ὸν,) Conveniens, Congruens. Philemo ap. Athen. 13. Καί μοι λέγειν τοῦτ' ἔστιν ἁρμοστὸν, Σόλων. [Gl. 'Αρμοστός· Aptus, Habilis. 'Αρμοστή· Sponsa.]

[* " "Αρμοστρον, Valck. ad Herod. 159." Schæf. Mss. Glossæ: "Αρμοστρα· Sponsalia.]

[* 'Αρμοστικὸς, ἡ, ὸν, Gl. Sponsalis.]

'Ανάρμοστος, ὁ, ἡ, Incongruus, Inconcinnus, Inconveniens, Minime conveniens, Non quadrans, Non habilis. Xen. Scutum inhabile vocat ἀνάρμοστον, ut ait Bud. Lucian. (2, 15.) 'Ορῶντες τὸ ἀσύφηλον, καὶ ἀνάρμοστον, καὶ δυσκόλλητον τοῦ πράγματος. Plut. Pericle, 'Ρῆμα μηδὲν ἐκπεσεῖν ἄκοντος αὐτοῦ πρὸς τὴν προκειμένην χρείαν ἀνάρμοστον. Hes. ἀγόμφωτα exp. ἀνάρμοστα. || 'Ανάρμοστος sine adjectione, Inconcinnus, Incompositus, Ineptus. Aristoph. N. (908.) Τυφογέρων εἶ, κἀνάρμοστος. Sic etiam Budæo est σόλοικος, σκαιὸς, ἀπίθανος, ἀπειρόκαλος, μάταιος. [Imparatus, Thuc. 7, 67. Glossæ: 'Ανάρμοστον· Absonum, Absurdum. "Toup. Opusc. 2, 43. Valck. ad Herod. 159. Abresch. Æsch. 2, 35." Schæf. Mss. "Heliod. Æth. 92. De musicis instrumentis, Dio Chrys. 2, 42." Wakef. Mss. "Lucian. adv. Indoct. 545. 'Επειδή ποτε καὶ ᾆσαι καὶ κιθαρίσαι πάντως ἔδει, ἀνακρούεται μὲν ἀνάρμοστόν τι καὶ ἀσύντακτον." Seager. Mss.]

'Αναρμόστως, Incongrue, Inconvenienter, Inconcinne, Inepte. [Strabo 408. Plato de Rep. 9. 590. Athen. 134. Schol. Aristoph. N. 25. Σ. 1167. Herod. 3, 80.]

'Αναρμοστία, ἡ, Incongruentia, Incongruitas, Inconvenientia. A Plat. Phædro, τῇ ἁρμονίᾳ et κατακοσμήσει opponitur. Plut. de Anim. Procr. Τοῦτο δὲ ἦν ἀναρμοστία ψυχῆς οὐκ ἐχούσης λόγον, i. e. Turn. interpr. Animi proportione carentis non apta et incommoda comparatio. || Apud Lucian. ponitur pro Ineptia, Bud. [" Plut. 2, 439." Wakef. Mss.]

'Αναρμοστέω, Sum ἀνάρμοστος, Incongruus; Non congruo, Non convenio, Non quadro. Plato de LL. 4. 'Εν δὲ σχήματι νόμου ἀναρμοστεῖ λεγόμενα. Apud Eund. de Rep. 5. (29.) ἁρμόττειν et ἀναρμοστεῖν opposita: "Αρα ἃ νῦν δὴ διήλθομεν, εἰς μὲν τοῦ ἀγαθοῦ ἴχνος ἡμῖν ἁρμόττει, τὸ δὲ τοῦ κακοῦ ἀναρμοστεῖ; [" Heindorf. ad Plat. Gorg. 118." Schæf. Mss.]

[* Δυσάρμοστος, ὁ, ἡ, Non facile compingendus. Appian. B. M. 193=1, 690. UNDE * Δυσαρμοστέω, ET " Δυσαρμοστία ἠθῶν, Plut. (1, 257.) de viro et " uxore discordibus, Bud."

Εὐάρμοστος, ὁ, ἡ, Aptus, Habilis, Dexter, Quadrans: τοῦ συμφέροντος στοχαζόμενος, ut Suid exp., addens hoc exemplum, 'Εδόκει πρὸς πάντας τοὺς καιροὺς εὐαρμοστότερος εἶναι. Sic de puero Basil. Εὐμαθὴς καὶ πρὸς πάντα εὐάρμοστον. Et Isocr. (2, 446.) "Εξιν ψυχῆς πρὸς ἅπαντα εὐάρμοστον dixit. Bud. interpr. etiam Versatilis ingenii homo, πρὸς πάντα τὴν φύσιν εὔστροφον ἔχων. Εὐάρμοστον Quod harmonice compositum est, εὔρυθμον, ut Bud. interpr. ap. Dionys. H. in Vita Lysiæ: "Εστι δὲ καὶ ἐπὶ κινήσεως μελισμοῦ καὶ πλοκῆς φθόγγων. HINC Εὐαρμόστως, Apte, Concinne. Isocr. (2, 392.) 'Εώρα γὰρ τοὺς μὲν ἄλλους τόπους οὐκ εὐκαίρως, οὐδ' εὐαρμόστως πρὸς τὴν τοῦ σύμπαντος κόσμου φύσιν ἔχοντας. [Gl. Εὐάρμοστος· Habilis, Aptus. Εὐαρμόστως· Habile. " Eur. El. 702. κληδὼν 'Εν πολιαῖσι μένει φήμαις, Εὐαρμόστοις ἐν καλάμοις Πᾶνα μοῦσαν ἡδύθροον Πνέοντ', ἀγρῶν ταμίαν, Χρυσέαν ἄρνα καλλιπλόκαμον πορεῦσαι." Seager. Mss. Hippocr. 119, 9. 318, 5. Aristot. Eudem. 3, 2. " Εὐάρμοστος, Fabric. B. G. 1, 351. Εὐαρμόστως, ad Corn. Nep. 5. Stav." Schæf. Mss. " Εὐάρμοστος, Accommodatus, Plut. 3, 613. superl." Wakef. Mss.]

" Εὐαρμοστέω, Sum εὐάρμοστος et concinnus. Hip- " pocr. in Παραγγελίαις (18, 34.) Εὐαρμοστεῦσα " πνεύματί τε, καὶ θερμασίῃ, καὶ χυμῶν κατεργασίῃ." [" Plut. 1, 71." Wakef. Mss.]

Εὐαρμοστία, ἡ, Aptitudo, Dexteritas, Lepos, Bud. Comm. Plut. Pomp. "Ασκησις ἐν ὅπλοις, πιθανότης λόγου, εὐαρμοστία πρὸς ἔντευξιν. Plato de Rep. 3. (291.) Εὐλογία ἄρα καὶ εὐαρμοστία, καὶ εὐσχημοσύνη, καὶ εὐρυθμία εὐηθείᾳ ἀκολουθεῖ, Honestus igitur sermo et congruentia et condecentia et concinnitas, consequentia sunt bonitatis morum, Bud. [Isocr. 'Αντιδ. 94. Orell. Μὴ μόνον τοῖς λεγομένοις, ἀλλὰ καὶ ταῖς τούτων εὐαρμοστίαις συμπείθειν τοὺς ἀκούοντας. " Boissonad. Philostr. 399." Schæf. Mss. " Philo J. 1, 213. Accommodatio, Aristid. 1, 388. Accommodating manners, Plut. 3, 707. De corpore, Philostr. 678. Clem. Alex. 571." Wakef. Mss.]

[* 'Ιππαρμοστὴς, ὁ, i. q. ἵππαρχος, Equitatui præfectus. Lex. Xen.]

'Αναρμόζω, s. 'Αναρμόττω, όσω, Adapto, Copulo. Dionys. H. 4. Πρεσβυτέρῳ τὴν πρεσβυτέραν ἀναρμόσας: quemadmodum ἁρμόζειν de conjugali etiam copulatione dici docui.

[* 'Ανθαρμόζω, Phav. 'Αντήρεις ἀνθηρμοσμένους. " Adapto, Schol. Pind. P. 4, 63." Wakef. Mss.]

'Αφαρμόζω, vel 'Αφαρμόττω, Non convenio. Bud. Comm. dicit opponi τῷ ἐφαρμόζω, esseque ἀπέοικα, Dissonus sum, et ἀπρεπὴς, citans e Basil. Hom. 10. "Εκβαλε ἀπό σου διάνοιαν ἀφαρμόζουσαν τῷ μεγέθει τοῦ Θεοῦ. VV. LL. exp. etiam Accommodo ap. Lucian. [" Synes. 6." Wakef. Mss.]

Διαρμόζω, vel Διαρμόττω, όσω, Disjungo, Disgrego; sic enim interpr. esse, non cum VV. LL. Compono,

Coapto, Dispono, patet ex Eur. Or. (1452.) Ἔκλῃσε δ' ἄλλον ἄλλοσε στέγης· Τοὺς μὲν ἐν σταθμοῖσιν ἱππικοῖς· Τοὺς δ', ἐν ἐξέδραισι, τοὺς δ' Ἐκεῖσ' ἐκεῖθεν, ἄλλον ἄλλοσε Διαρμόσας ἀπόπρο δεσποίνας, i. e. Phil. Melanchth. interpr. Avelleus procul a domina; at Schol. προσαρμόσας καὶ συγκλείσας. [" Plut. 7, 200. H. Διαρμόζεται τὸν βίον, 1, 273. pro ἀκριβέστερον ἁρμ. Coriol. 38. Σῶμα διηρμοσμένον μέρεσι pro ἡρμ." Schneider. Lex. " Plut. Phocione 1367. HSt. Ἐβούλετο τὴν Περικλέους, καὶ Ἀριστείδου, καὶ Σόλωνος πολιτείαν, ὥσπερ ὁλόκληρον, καὶ διηρμοσμένην ἐν ἀμφοῖν, (sc. τῷ λέγειν καὶ τῷ στρατηγεῖν,) ἀναλαβεῖν καὶ ἀποδοῦναι." Seager. Mss. " Penitus apto, Concinno, Plut. 1, 108. 232." Wakef. Mss.]

Ἐναρμόζω, vel Ἐναρμόττω, όσω, Concinno, Coapto. Dionys. H. de Isocr. Εἰς περιόδους ἐναρμόζων ἅπαντα τὰ νοήματα. Est etiam Adjungo, Adapto, i. e. Cum aliis apto, ut Bud. exp. in hh. ll. Synes. Ἀλλὰ κἂν ταῖς ἐφημερίσι, περὶ ἃς ἐσπούδακα, τὴν ἐπιστολὴν ἐναρμόσας, ὡς συχνῶν ἡμερῶν ἔχοιμ' ἂν ὑπομνήματα. Lucian. (1, 223.) Πήχεις γὰρ (τῇ χελώνῃ) ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας. Paus. Λιθία δὲ ἐνήρμοσται πάλαι, ὡς μάλιστα αὐτῶν ἕκαστον ἁρμονίαν τοῖς μεγάλοις λίθοις εἶναι. Item Apto, Accommodo. Synes. Τοῦτό σοι δρᾶμα ἐκ τραγικοῦ κωμικὸν, ὅ,τε δαίμων ἡμῖν ἐνήρμοσε, κἀγὼ τοῖς πρός σε γράμμασι. Neutr. quoque usurpatur; unde Bud. exp. etiam præter ἐφαρμόττειν et ἐπιβάλλειν, Convenire, Cohærere, Quadrare, ἐντρέχειν, e Greg. Sic ap. Plut. (9, 395.) Εἰς ταῦτα τῶν ἐξεταζομένων ἕκαστον ἂν ἐναρμόττῃ τίθεσθαι. [Gl. Ἐναρμοσθεὶς· Impactus. Plut. Themist. 5. Τοῖς πολλοῖς ἐνήρμοττε, pro ἤρεσκε. Schleusner. Lex. in V. T. " Ad Lucian. 1, 345. ad Phal. 102. Boissonad. Philostr. 323. Wakef. Herc. F. 176. Brunck. Aristoph. 1, 33.; Kuster. 238.; Fr. 229. Fut. όξω, Valck. Ep. ad Röv. 66." Schæf. Mss. " Ἐναρμόττω, Plut. 2, 510. Congruo, neutr., 1, 111." Wakef. Mss.]

" Ἐνάρμοστος, (ὁ, ἡ,) affertur pro Concinnus, " Compositus." [" 4 Macc. 14, 3. ubi pro ἐναρμόστους alii ἁρμονίους habent. Vide Interprr. ad J. Poll. 4, 58." Schleusner. Lex. in V. T. " Fabric. B. G. 1, 351." Schæf. Mss.]

Ἐξαρμόζω, vel Ἐξαρμόττω, Harmonico concentui non sum consonus. In VV. LL. ἐξαρμόζω exp. Avello, Disjungo. Et subjungitur, ἐξαρμόσαι, i. e. τὴν ἁρμονίαν καὶ συμφωνίαν καταλῦσαι, Sociatam nervorum concordiam, ut loquitur Fabius, dissolvere; ut sit quod Gall. dicitur Désaccorder. Sed hæc nullo testimonio ibi confirmantur. [Philostr. Icon. 2, 4. Ὁ τροχὸς ἐξήρμοσται. " Avello, Philostr. 805." Wakef. Mss.]

[* " Εὐαρμόζω, Mathem. Vett. 53. * Εὐαρμόττω, 55. * Εὐαρμοστέον, Clem. Alex. 99." Kall. Mss.]

Ἐφαρμόζω, vel Ἐφαρμόττω, Adapto, Accommodo. Hesiod. (E. 1, 76.) Πάντα δέ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη. Philo de V. M. 2. Ἄλλοτε ἀλλοίας ἐφαρμόζοντα λέξεις. Apud Synes. Ep. 4. exp. Insero, vel Adjungo, Ἀλλὰ κἂν ταῖς ἐφημερίσι, περὶ ἃς ἐσπούδακα, τὴν ἐπιστολὴν ἐφαρμόσας. [Vide Ἐναρμόζω.] ‖ Ἐφαρμόζω, neutr. Congruo, Convenio, Cohæreo, Quadro et Consentaneus sum, cum dat. vel cum ἐπὶ aut πρὸς habentibus accus. Vide Bud. 439. Eτ Ἐφαρμογὴ, (ἡ,) Convenientia, Cohærentia, Quadratio. Plut. (9, 119.) Τῇ πρὸς αὐτὸν (τὸν κανόνα) ἐφαρμογῇ καὶ παραθέσει. Vide Bud. ibid. [" Ἐφαρμόζω, Heyn. Hom. 7, 322. Jacobs. Anth. 9, 430. 11, 172. Congruo, ad Il. P. 210. * Ἐφαρμοστέον, Lucian. 2, 8." Schæf. Mss. Glossæ: Ἐφαρμόζω· Accommodo. Ἐφαρμογή· Responsus. Ἐφαρμογαί· Commissuræ. Ἐφαρμοστέον, Plut. 6, 124. Polyb. 1, 14, 8. Ἐφαρμόζω, Leon. Tar. 91. Lucian. 28. Archias 14. Paul. Sil. 69. Ἐφαρμόττω, C. D. Beck. Decennalia V. Friderici Augusti etc. p. 5.]

[* Ἐφάρμοσις, ἡ, Convenientia. Tim. Locr. ap. Plat. 8=3, 95. " Galei Myth. 547." Wakef. Mss.]

[* " Ἐφάρμοστος, (ὁ, ἡ,) Heyn. Hom. 7, 514.]

[* Συνεφαρμόζω, Adjungo. Schol. Aristoph. O. 424.]

Καθαρμόζω, Adapto, Compono. Eτ comp. Συγκαθαρμόζω, Soph. (Aj. 922.) Πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι, quod exp. περιστεῖλαι. [" Συγκαθαρμόζω, Schol. Eur. Or. 1687." Kall. Mss. Eur. Bacch. 917. Οὐχ ὡς ἐγώ νιν ὑπὸ μίτρᾳ καθήρμοσα. Meleager 2. καθήρμοσε στέφανον. * Ἐγκαθαρμόζω, Apto, Quadro, Aristoph. Λ. 684. " Καθαρμόζω, ad Phal. 102. 274. Musgr. Rhes. 766. Jacobs. Animadv. 270.; Anth. 11, 163. Συγκαθαρμόζω, Wakef. S. C. 2, 127." Schæf. Mss.]

Μεθαρμόζω, vel Μεθαρμόζομαι, Transmuto adaptando aliter. Interdum etiam vertitur simpl. Apto, Accommodo: et ita Bud. in h. l. Basil. Τοῖς ῥήμασι τῆς πίστεως ὡς ἰατροὶ κέχρηνται, κατὰ καιρὸν ἄλλοτε ἄλλως πρὸς τὰ ὑποκείμενα πάθη μεθαρμοζόμενοι. Interdum simpl. Commuto, Verto, Transfero. Philo de Mundo, Μεθαρμοσάμενος ψευδῆ δόξαν εἰς ἀλήθειαν. Idem de V. M. 2. Εἰς Ἑλλάδα γλῶτταν τὴν Χαλδαϊκὴν μεθαρμόζεσθαι διενοεῖτο. Idem ibid. Πρὸς τὰς τῶν καιρῶν καὶ τῶν πραγμάτων μεθαρμοζομένη τροπὰς, Subinde se commutans. ‖ Μεθαρμόζω ap. Lucian. Emendo et castigo, i. e. Meliorem reddo, Bud. Sic Suid. μεθάρμοσον exp. ἐπανόρθωσον. Idem Bud. tradit μεθαρμόζομαι in malam partem poni a Greg. pro In deterius formo, vel In pejus digero, ut, Οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, ἐξαίφνης μεθαρμόζεταί τε καὶ μετατάττεται. [Eur. Alc. 1160=1176. Νῦν γὰρ μεθηρμόσμεσθα βελτίω βίον Τοῦ πρόσθεν. " Lucian. Amor. 1022. Ἡ δὲ σὴ μοῦσα, τῆς συνήθους μεθαρμοσαμένη σπουδῆς, ἱλαρῶς τῷ θεῷ συνδιημερευσάτω, A consueta conversa gravitate." Seager. Mss. " Μεθαρμόττομαι, Dionys. H. 4, 2210. Μεθαρμόζω, Jacobs. Anth. 6, 140. 11, 389. Huschk. Anal. 16. ad Dionys. H. 1, 275. Lobeck. Aj. p. 332. Græf. ad Meleagr. 146. Dionys. H. 3, 1443. Μεθαρμόζομαι, ad Phal. 273. Wakef. Alc. 1179.; S. C. 3, 178. Brunck. ad Æsch. Pr. 309. Abresch. Lect. Aristæn. 115. Toup. Opusc. 1, 304." Schæf. Mss.]

[* " Μεθάρμοσις, (ἡ,) Mutatio. Polyb. (18, 28, 6.) Exc. Leg. 9. (2, 540.) Καὶ γίνεται μεθάρμοσις δεσποτῶν, οὐκ ἐλευθέρωσις τῶν Ἑλλήνων." Seager. Mss.]

[* Συμμεθαρμόζω, Apto, Conveniens alteri reddo. " Dionys. H. 2, 311." Scott. App. ad Thes.]

Περιαρμόζω, Circumapto, Circumadapto, Apte circumpono. Plut. Camillo, Τοῖς θυρεοῖς περιήρμοζε λεπίδα χαλκῆν. [Æschin. Dial. 3, 5. τὸ σκῆνος. Aristoph. Ek. 273. " Boissonad. Philostr. 351." Schæf. Mss.]

[* Προαρμόζω, vide Προαρτάω. " Hesych." Wakef. Mss.]

Προσαρμόζω, vel Προσαρμόττω, Adapto, Accommodo. Plato Timæo, Καὶ μέσον μέσῃ ξυνάγων προσήρμοττεν, quæ Cic. interpr. Atque ita medio medium accommodans copulabat. Plut. Solone, Πράγματα νόμοις προσαρμόζων. [Gl. Accommodo. " Boissonad. Philostr. 323. ad Lucian. 1, 345. Fut. ξω, Valck. Ep. ad Röv. 66." Schæf. Mss.]

Συναρμόζω, vel Συναρμόττω, q. d. Coapto, Coagmento, Concinno, Apte compono: ut Deus dicitur hominis corpus συναρμόσαι. Apud Xen. Ἀπ. 1, (4, 8.) pass. Τὸ σῶμα συνήρμοσταί σοι. Plut. Solone, Συναρμόσασθαι πρὸς ἄριστον τὴν πόλιν. Ex Eur. autem affertur, συνήρμοσεν ὄψιν ὀμμάτων, Conjunxit oculos. ‖ Συναρμόζω, neutr. Congruo, Convenio, Quadro. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 20.) Οὐδ' ἂν τοῖς χρηστοῖς οἱ πονηροί ποτε συναρμόσειαν εἰς φιλίαν. Συναρμόττουσι ap. Plat. Timæo, Cic. vertit Copulantur. [Epigr. adesp. Her. 21. χείλεα στομάτεσσι. Glossæ: Συναρμόζω· Compagino, Concinno, Augmento. Συναρμόζει· Compagit. Συναρμόζεται· Compingitur. " M. Anton. 4, 18. Πᾶν μοι συναρμόζει, ὅ σοι εὐάρμοστον." Gataker. Mss. " Abresch. Æsch. 2, 76. Toup. ad Longin. 361. Fut. ξω, Valck. Ep. ad Röv. 66. Med., ad Charit. 215." Schæf. Mss.]

[* Συναρμοττόντως, Plato de LL. 2. 967. Schol. Aristoph. Θ. 338.]

[* Συναρμοστέον, Accommodandum, Aptandum. Plato Tim. 3, 18.]

[* Συνηρμοσμένως, M. Anton. 4, 39. συντέτακται.]

[* Συναρμογὴ, ἡ, Apta compositio, Concinnitas. Ocell. 1, 8. " Eust. 50, 12. Plut. Plat. Quæst. 1007. Tim. Locr. de Anima Mundi 3, 95." Scott. App. ad Thes. " Galei Myth. 508. Villoison. Anecd. Gr. 2, 112. Jamb. V. P. 110." Wakef. Mss.]

[* Συνάρμοσις, ἡ, Gl. Compaginatus. Schneidero perperam susp., cum legatur etiam in Nov. Const. L. Imp. Eτ * Συναρμοσία, ἡ, pro Eodem, eidem Schneidero susp.]

Συναρμοστὴς, ὁ, Coagmentator, Concinnator. E Naz. autem affertur pro Conciliator, Ἐγὼ τούτου συναρμοστὴς, ἐγὼ νυμφοστόλος. At e Luciano Anachars. πολιτείας συναρμοστὴν, Reip. moderatorem. Sed exp. etiam Συναρμοστὴς, Simul præfectus, Collega illius magistratus, quem ἁρμοστὴν vocari dictum est. Sed exemplum hujus signif. non additur. [" Lucian. 1, 5." Schæf. Mss. " 2, 893." Wakef. Mss.]

[* Συναρμοστικὸς, ἡ, ὸν, Coagmentativus, Copulativus, Concinnandi vim habens. Jambl. Myst. 4, 12. Nov. Const. L. Imp.]

[* Συναρμοστέω, Aptus, Congruens sum. Schol. Aristoph. Θ. 146.]

[* Συναρμοστία, ἡ, Congruentia, Convenientia. Nov. Const. L. Imp.]

[* Ἀσυνάρμοστος, ὁ, ἡ, Incongruus, Inconcinnus. Plut. Symp. 7, 5. p. 709. Schol. Aristoph. O. 1377. Sext. Emp. p. 13. (Pyrrh. 1, 43.) " Bekk. Anecd. 378." Boissonad. Mss.]

" Εὐσυνάρμοστος, (ὁ, ἡ,) Qui facile aptari potest et " coagmentari."

¶ Ἁρμόδιος, (α, ον,) Congruus, Conveniens, Aptus; et i. q. ἄρμενος ap. Hesiod. ut Tzetz. exp. ‖ Ἁρμόδιοι, Hesychio sunt etiam Domestici s. Familiares, Cognati, Amici. Item Suidæ ἀρεστοί. ‖ Ἁρμοδίου autem μέλος, Proverb. est de lugubribus ac tristibus, ut Erasmus annotat: erat autem Cantilena in Harmodium et Aristogitonem, qui Athenienses Pisistratidarum tyrannide liberarunt. Vide Erasm. Chil. et Aristoph. Schol. [Theognis 422. 724. Hippocr. 599=239, 14. Parthen. 16. " Aristoph. A. 1093. Ὀρχηστρίδες, τὰ φίλταθ' Ἁρμοδίου, καλαί. 'Hic positum pro Festivo convivio, cujus sub finem cani solebant scolia; simulque alludit ad notissimum Harmodii scolium.' Brunck." Seager. Mss. Glossæ: Ἁρμόδιος· Aptus, Congruus, Affabilis. " Bast Lettre 194. Bentl. Opusc. 54. Toup. Opusc. 2, 115. Valck. ad Ammon. 83. Koen. ad Greg. 174. Ἁρμόδιον, Thom. M. 397. Ἁρμόδιος, Canticum, Koppiers. Obs. 31. Nom. propr., Brunck. Aristoph. 3, 107." Schæf. Mss.]

[* Ἁρμοδίως, Gl. Competenter. Schol. Eur. Hec. 553. Joseph. A. J. 1, 1. " Congruenter, Convenienter, Orig. Philoc. 21. p. 56. Ἃ γὰρ λέγει πρὸς τὸν ἁμαρτάνοντα ὁ Ἀπόστολος, λεγέσθω πρὸς τὸν Φαραώ· καὶ πάνυ ἁρμοδίως νοηθείη ταῦτα ἀπαγγελλόμενα αὐτῷ." Seager. Mss. " Valck. Hipp. p. 311." Schæf. Mss.]

Ἁρμοδιοτυπὴς, ὁ, ἡ, Concinnus, Congruus, ὁμοίως ἢ ἴσως διακείμενος, Hes. [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

Ἀναρμόδιος, ὁ, ἡ, Non idoneus. Quod e Theoph. Instit. 1. tit. 23. citant VV. LL. Exp. etiam Inconveniens, e Quintil. et Incongruens, e Plin. [* Ἀναρμοδίως, Suid. 1, 79. " Bekk. Anecd. Gr. 363." Boissonad. Mss. " Ἀναρμόδιος, Suid. 3, 468. Zosim. 39." Wakef. Mss.]

[* Ἐναρμόδιος, ὁ, ἡ, Eust. ad Dionys. P. p. 8.]

¶ Ἁρμονία, ἡ, i. q. ἁρμὸς, Compages, Coagmentatio, Apta commissura. Hom. plur. usus est Od. E. (248.) Γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν, (361.) Ὄφρ' ἂν μέν κεν δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ. Phocyl. (13, 96.) de homine dixit, i. e. de hominis corpore, Οὐ καλὸν ἁρμονίην ἀναλυέμεν ἀνθρώποιο. Quidam ἁρμονίαν τοῦ σώματος Compactionem membrorum corporis e Cic. interpr. Aristot. de Mundo, Ἐν ἁρμονίᾳ τηροῦσι καὶ ἐν τάξει τὸ πᾶν σχῆμα τῆς ψαλίδος: ubi exp. In cohærente coagmentatione. Aristoteli inquit Bud. de fornicato opere loquenti, ἁρμονία est Coagmentatio et compages, s. Cohærentia. ‖ Ἁρμονία autem, Concentum quidam vertunt, ap. Musicos quæ sit, declarat Aristot. de Mundo, Μουσικὴ δὲ ὀξεῖς ἅμα καὶ βαρεῖς, μακρούς τε καὶ βραχεῖς φθόγγους μίξασα ἐν διαφόροις φωναῖς, μίαν ἀπετέλεσεν ἁρμονίαν, i. e. Bud. interpr. Musica autem acutis et gravibus sonis, longisque et brevibus una permixtis in diversis vocibus, unum ex illis concentum absolutum reddidit. Sic et Plato de LL. 2. p. 213. Τῇ δὲ τῆς κινήσεως τάξει ῥυθμὸς ὄνομα εἴη· τῇ δ' αὖ τῆς φωνῆς, τοῦ τε ὀξέος ἅμα καὶ βαρέος συγκεραννυμένων, ἁρμονίας ὄνομα προσαγορεύοιτο. Quo respexisse puto Quintil. cum ἁρμονίαν esse dixit Dissimilium concordiam. Cic. autem de h. v. consule in meo Cic. Lex. Plut. (7, 310.) Ἡ

A δὲ Πάριδος πάντως μαλακήν τινα καὶ θήλειαν ἁρμονίαν ἐρωτικοῖς ἔψαλλε μέλεσι. Existimo autem, cum ἁρμονία de Musicis sonis dicitur, ἐλλειπτικῶς poni, ac sub. gen. φωνῶν, aut alium hujusmodi. Ceterum particularius etiam loquentes Musici ἁρμονίας esse quatuor dicunt; de quibus Lucian. (1, 851.) Καὶ τῆς ἁρμονίας ἑκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον· τῆς Φρυγίου τὸ ἔνθεον, τῆς Λυδίου τὸ Βακχικὸν, τῆς Δωρίου τὸ σεμνὸν, τῆς Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. Athenæo autem (14.) 266. sunt hæ tres, ἡ Δώριος, ἡ Αἰολὶς, (ἣ καὶ ὑποδώριος λέγεται) ἡ Ἰαστί. HINC Ἁρμονικὸς, ἡ, ὸν, Ad harmoniam pertinens, Harmoniam habens. Interdum vero Ἁρμονικὸς dicitur Harmoniæ musicæ peritus, vel simpl. Musicæ peritus, aut Musicus. Plato Phædro, Ὥσπερ ἂν μουσικὸς ἐντυχὼν ἀνδρὶ οἰομένῳ ἁρμονικῷ εἶναι, ὅτι δὴ τυγχάνει ἐπιστάμενος ὀξυτάτην καὶ βαρυτάτην χορδὴν ποιεῖν. De Aristoxeni sectatoribus qui ἁρμονικοὶ vocabantur, quod auribus plus tribuerent auctoritatis quam rationi, contra quam ii, qui κανονικοὶ vocabantur, lege Cæl. Rhod. UNDE comp. Ἐναρμονικὸς, B (ἡ, ὸν,) Ad harmoniæ musicæ modulos compositus, et Ἐναρμονικὸν, (τὸ,) Melodiæ musicæ quoddam genus, quod Macrob. 2, 4. in Somn. Scip. propter nimiam sui difficultatem ab usu recessisse scribit: e reliquis vero duobus, nam tria commemorat, chromaticum infame esse mollitie; medium autem, i. e. diatonum, mundanæ musicæ doctrina Platonis ascribi. De his Ptol. etiam in Musicis, Plut. Vitruv. 5, 4. Cæl. Rhod. 9, 3. SED ET Ἁρμονίδης, Nom. propr. fabri ap. Hom. ab ἁρμονία deductum esse puto, cum ille ἁρμονίας duobus ll. dicat de Compage navis.

[" Ἁρμονία, Heyn. Hom. 8, 293. Ruhnk. ad Longin. 253. Toup. Opusc. 1, 567. Valck. Hipp. p. 182. Wakef. S. C. 3, 158. Reiz. ad Aristot. Pol. 84.; Tyrwh. ad 136. Lennep. ad Phal. 150. ad Herod. 717. Boëckh. in Plat. Min. 129. Jacobs. Anth. 7, 123. 355. 8, 69. 9, 57. 195. ad Lucian. 1, 831. Heindorf. ad Plat. Hipp. 133.; ad Theæt. 400. Ἁρμονικὸς, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 27. Toup. Opusc. 1, 567. 574. * Ἁρμονίζω, Jacobs. Anth. 7, 127." C Schæf. Mss. Glossæ: Ἁρμονία, ἡ τῆς κιθάρας· Series. Ἁρμονία μελῶν ἀνθρώπου· Compago. Æsch. Pr. 552. Διός. Plato Philebo 7. * " Ἁρμονικῶς, Aristæn. (13, 21.) 1, 13. p. 33." Boissonad. Mss. * Ἁρμονιακὸς, ἡ, ὸν, Schol. Eur. Phœn. 4. Καὶ μὴν τότε εὐδαίμονες ἦσαν αἱ Θῆβαι διά τε τὸν Ἁρμονιακὸν γάμον, August. et Havn. Ἁρμονίας. A Schneider. Lex. non agnoscitur. " Ἁρμονία, Corporis commissura, Schol. Nicand. Θ. 459." Wakef. Mss.]

Ἁρμόνιον, τὸ, Quod apte cohæret, VV. LL. [" Ἁρμόνιος, Orig. in Jo. 6, 26." Routh. Mss. Sapient. 16, 20. * Ἁρμονίως, Joseph. A. J. 8, 3, 2. " Ἁρμόνιος, Koen. ad Greg. 107." Schæf. Mss. " Vox suspecta, Clem. Alex. 557. Ἁρμονίως, Apte, Jamb. V. P. 37. Benevole, 16." Wakef. Mss.]

[* Ἁρμονιώδης, ὁ, ἡ, Epist. Socr. 39. Ἁρμονιωδεστάτῳ ἀνδρὶ, i. q. Commodus, Amicus, Schneidero susp.]

Ἐναρμόνιος, ὁ, ἡ, Harmoniæ musicæ modulis inclusus, ἐμμελὴς, Suid. ἐναρμόνια μέλη, ἐναρμόνιον ᾆσμα, D ἐναρμόνιον κροῦμα. Transfertur etiam ad alia, et signif. Concinnus, Apte compositus. Philo de Mundo, Τάξιν ἐναρμόνιον τὰ τοῦ κόσμου μέρη εἴληχε, Continuam digestionem et cohærentem. Sic Plut. de Def. Orac. Ἐναρμόνιος δὲ καὶ ἡ τοῦ κόσμου σύνταξις. ET Ἐναρμονίως, Composite ad musicæ melodiæ modulos, ut ἐναρμονίως ᾄδων, Eust. [Ἐναρμόνιον νέκταρ ἀνακρούου, Antip. Sid. 75. Damascius ap. Phot. Bibl. 1054. " Ἐναρμόνιος, Jacobs. Anth. 8, 42. 69. ad Dionys. H. 5, 42. Boëckh. in Plat. Min. 129. Modulationis genus, Bergler. Alciphr. 68." Schæf. Mss. " Ἐναρμονίως, Theod. 4, 353." Wakef. Mss.]

[* " Εὐαρμόνιος, (ὁ, ἡ,) J. Poll. 6, 28." Kall. Mss.]

Παναρμόνιος, ὁ, ἡ, Omnibus harmoniæ numeris constans, Admodum concinnus, πάντοθεν ἡρμοσμένος, Suid. Παναρμόνιον autem Hesychio est εἶδος ὀργάνου ἐξ ὅλου τεταγμένον· ἁρμονία γὰρ ἡ εὔτακτος ἀκολουθία. [Athen. 182—3. (e Plat. de Rep. 3. 399.) Plato de Rep. 3, 10. (396.) Οὐδὲ παναρμονίου ἡμῖν δεήσει ἐν ταῖς ᾠδαῖς τε καὶ μέλεσιν: et 15. Μελοποιΐα καὶ ᾠδὴ ἡ ἐν τῇ παναρμονίῳ (sc. μουσικῇ) καὶ ἐν πᾶσι ῥυθμοῖς πε-

ποιημένη. Lucian. de Salt. 518=913. Νῦν ἔοικεν (ἡ ὄρχησις) ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετελέσθαι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι, καὶ παναρμόνιον, καὶ * πολύμουσον ἀγαθόν. " Heindorf. ad Plat. Gorg. 188." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 600. Aristid. 30." Wakef. Mss.]

Πολυαρμόνιος, ὁ, ἡ, Multas harmonias habens, πολυαρμόνια ὄργανα, ut πολύχορδα καὶ παναρμόνια, Bud. e Plat. [de Rep. 2, 399. Lucian. de Salt. 502.]

[* Συναρμονιάω, Apte convenio, de numeris versuum et concentu musico. Schol. Aristoph. I. 461.]

¶ Ἁρμαλιά, s. Ion. Ἁρμαλιή, Cibus: παρὰ τὸ ἁρμόζειν καὶ ἰσχυροποιεῖν τὰ μέλη, Hes. ἢ παρὰ τὸ αἴρειν τὰ σώματα, ἢ ὅτι δίκην ἅρματος φέρει τὰ σώματα, Etym. Hesiod. (E. 2, 178.) Τῆμος θώμισον βοῦς', ἐπὶ δ' ἀνέρι τὸ πλέον εἴη Ἁρμαλιῆς. Apud Suid. Ὧν ἄπο πλειοτέρην οἴσεαι ἁρμαλιήν. Et ap. Hes. ἁρμαλιᾶς ὄχος, Vehiculum, quod exercitui commeatum circumvehebat: ἢ * τροφίτης καὶ θρεπτικός: et ἁρμαλιᾶς ὄχος, ὁ σκευοφόρος. Etym. VV. LL. exp. etiam Velum navis; quæ exp. mihi suspecta est. [Apoll. R. 1, 393. " Jacobs. Anth. 9, 102." Schæf. Mss.]

" Ἁρμαλίας ὄχος, vel Ἁρμαλιᾶς ὄχος, ut ap. Hes. " scriptum est, Vehiculum quod exercitui commeatum " circumvehebat, ut dictum fuit in Ἁρμαλιά. Sed ibi " mentio alterius scripturæ, sc. ἁρμαλίας, facta non " est; quæ in VV. LL. habetur; quam sequendo, " fuerit ἁρμαλίας adjectivum. Sed fortassis temere " aliquis ita scripsit: cum Etym. auctor nominetur, " apud quem tertia scriptura extat in vulg. editt., " nimirum ἁρμαλιάς. Ibidem crassus est, sed mani- " festus error ὄχλος pro ὄχος: ita enim legitur, ἁρμα- " λιάς, ὄχλος ὁ σκευοφόρος: quem tamen errorem VV. " LL. retinuerunt: interpretantur enim, Turba por- " tans arma."

ἉΡΜΑ, ατος, τὸ, Currus, Quadrigæ. De equis proprie dici annotat Eust. Od. P. (117.) Ἵπποισι προὔπεμψε καὶ ἅρμασι κολλητοῖσι. Xen. K. Π. Μετὰ δὲ τούτους ἐξήγετο ἅρμα λευκὸν χρυσόζυγον. Herodian. Ἅρμα ἑξάπωλον, ubi Polit. vertit, Sejuges equi. Athen. tamen ἐλεφάντων ἅρματα dixit, et Etym. ζεῦγος βοῶν itidem exp. Ἅρματα plur. ab Hom. pro sing. sæpe usurpari σεμνότερον καὶ ἡρωϊκώτερον, docet Eust. addens, in sing. raro ap. eum reperiri. Ἁρμάτων ὄχους pro ἅρματα dixit Eur. Phœn. (1197.) ἐξήλαυνον ἁρμάτων ὄχους Ἱππεῖς, ὁπλῖται. ‖ Ἅρμα accipitur etiam, ut annot. VV. LL. pro Pondere et onere, Hierem. 14. ‖ Est etiam Nom. propr. pagi Bœotici prope Mycalessum, nomen sortiti a fracto ibi Adrasti curru, aut a curru Amphiarai eo confugientis: item Locus Atticæ in Parnethi, ut scribit Eust. addens Proverb. Ὁπότ' ἂν ἀστράψῃ δι' Ἅρματος, de rebus raro evenientibus et longo tempore interjecto: ait enim, ἤγουν ὀψέ ποτε καὶ διὰ χρόνου ἀδήλου: [cf. Plut. Q. S. 5, 5.] Unde Gentile nom. Ἁρματεύς. Ἅρμα autem ab ἄρω derivari docet Eust. ex Aristarcho, dicens eum quemadmodum ἅρμα aspiratur, etiam ἅρσαντες aor. 1. ab ἄρω aspirare. [Gl. Ἅρμα· Currus, Vehiculum. Ἅρμα θεῶν· Thensæ. Ἅρμα δρεπανηφόρον· Currus falcifer. Σὺν ἅρματι ἀγωνιζόμενος ἵππος· Currilis equus. Plato de LL. 8, 409. ἅρματος τροφεύς: cf. Herod. 8, 115. et vide Ἁρματοτροφέω. Strabo 9. 619. Eustathio ad Il. B. 384. ἅρματα i. q. ὅπλα. Inscr. Pocockii p. 38. Τοῖς λοιποῖς τοῖς προσήκουσιν ἅρμασι πᾶσι. * Ἅρμα, ἡ, Plut. Amat. 60. H. Ἅρμα χρυσοχάλινον, Xen. " Muncker. ad Anton. L. 73. Verh. Thom. M. 110. Musgr. Herc. F. 881.; Iph. T. 110. 370.; Hel. 1511. ad Charit. 443. 556. 788. Wakef. Alc. 494. Jacobs. Anth. 6, 237. 252. Heyn. Hom. 5, 491. De bigarum et quadrigarum vetustate, Valck. Phœn. p. 19. De navi, Markl. Iph. p. 35. De equis, Xen. Hier. 11, 5. Ἅ. ἵππων, Herod. 530. Ἅ. δρακόντων, Argum. Medeæ: Ἅ. χαλκοῦν, Toup. Opusc. 2, 297. Ἅρματα pro ἅρμα, Valck. Phœn. p. 390. Heyn. ad Virg. 2, 86. Dawes. M. C. 250. Ernest. ad Il. II. 371. Ἁρμάτων et ἁμαρτῶν conf., Heyn. Hom. 6, 129. * Ἅρματα, Arma, Thom. M. 652. Ἅρμα, Nom. propr., Musgr. Ion. 285. Jacobs. Anth. 11, 200." Schæf. Mss. " Ἅ. θαλάσσης, Navis, Nonn. J. 6, 64. Oppian. A. 1, 190. I. q. ἁρμὸς, Nonn. 608, 18." Wakef. Mss.]

[* Ἁρματοδρόμος, ὁ, ἡ, Curru certans auriga. Schol. Apoll. R. 1, 1333.]

Ἁρματοδρομία, ἡ, Curule certamen, Bud. Cum cursu currus certant. [Strabo 5. p. 361.]

[* Ἁρματοδραμεῖν, Apollod. 3, 5, 5. p. 196.]

[* " Ἁρματοεργὸς, (ὁ,) Heyn. Hom. 8, 653." Schæf. Mss.]

[* Ἁρματόκτυπος, ὁ, ἡ, Æsch. S. c. T. 188. ὄτοβος. " Sic * πεδιοπλόκτυπος βοὰ, 83." Blomf. " Const. Manass. Chron. p. 122." Boissonad. Mss.]

Ἁρματομαχέω, ήσω, E curru pugno, Eust. dicens usitatum id certamen fuisse Achæis utentibus ἐσφαιρωμένοις δόρασι. [" Schol. Il. Π. 811." Wakef. Mss.]

Ἁρματοπηγὸς, ὁ, (ἡ,) Currus fabricans, Qui currus compingit, Carpentarius, ut Valla exponit. Il. Δ. (485.) Τὴν μέν θ' ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ αἴθωνι σιδήρῳ Ἐξέταμ', i. e. ἅρματα συμπηγνύων, τέκτων, Schol. Unde Ἁρματοπηγέω, Currus fabricor. [" Ἁρματοπηγὸς, Heyn. Hom. 4, 644." Schæf. Mss. " Schol. Apoll. R. 1, 752. Theocr. (25, 247.)" Wakef. Mss.]

Ἁρματοποιὸς, ὁ, Qui currus fabricatur, Camer. [* " Ἁρματοποιέω, J. Poll. 7, 115." Kall. Mss.]

[* " Ἁρματοστρόφος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 42. 65. 102. 103(=79. 124. 194.)" Boissonad. Mss.]

Ἁρματοτροφέω, ήσω, Curules equos alo, ἅρματα τρέφω. Diog. L. Polemone, Τὸν πατέρα αὐτοῦ πρῶτόν τε εἶναι τῶν πολιτῶν καὶ ἁρματοτροφῆσαι: sic enim ibi leg. pro ἁρμοτροφῆσαι. Unde Ἁρματοτροφοῦντες, quos ex Ælio Dionysio Cæl. Rhod. 18, 25. ab Atheniensibus ἡνιόχους, q. d. Aurigas, vocatos fuisse tradit et ditissimos atque ἀξιολόγους habitos. [Ἁρματοτροφέω, Xen. Ages. 9, 6. p. 77. " Ad Herod. 411. Jacobs. Anth. 6, 243." Schæf. Mss. " Diog. L. 237." Wakef. Mss.]

Ἁρματοτροφία, ἡ, Curulium equorum nutritio. Bud. ap. Xen. ἱπποτροφίαν exp. [Xen. Hier. 11, 5.]

Ἁρματοτροχία, ἡ, Curriculi orbita. Bud. ex Æliano (H. A. 2, 36.) Pro eod. Hom. ἁρματροχία dixit propter versum. Il. Ψ. (505.) οὐδέ τε πολλὴ Γίνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν Ἐν λεπτῇ κονίῃ: ubi notandum est accentum poni in ultima, licet alibi in penult. reperiatur. Differunt autem Ἁρματροχιὰ et Ἁματροχιὰ, ut Eust. docet: quod ἁρματροχιὰ sit τῶν τροχῶν (ἁρματείων) ἐγχάραξις, s. ἴχνος τροχῶν ἅρματος, i. e. Vestigium a currente curru impressum: ἁματροχιὰ autem * ὁμοδρομία, ἢ μᾶλλον ἡ ὁμοῦ συμβολὴ τῶν τροχῶν, aut secundum veteres ἡ εἰς ταυτὸ σύνοδος τῶν τροχῶν. [" Ἁρματοτροχία, Heyn. Hom. 8, 443. 460. Ἁρματροχία, Callim. 1, 496. Ammon. 11. ad Il. Ψ. 422. 505." Schæf. Mss. Glossæ: Ἁρματοτροχία· Orbita. Ἁρματοτροχιὰ, ἡ χάραξις τοῦ τροχοῦ· Orbita. " Ἁρματροχιὰ, Philo J. 1, 312=198." Wakef. Mss.]

[* Ἁρματηγὸς, ut ἁρματηγῶν τροχῶν, Parthen. 6. i. q. ἁρματείων.]

Ἁρματηλασία, ἡ, Currus agitatio, Aurigatio, Curule certamen. Xen. K. Π. (6, 1, 27.) Καὶ τὴν Κυρηναίων ἔτι νῦν οὖσαν ἁρματηλασίαν κατέλυσεν.

Ἁρματηλάτης, ὁ, Auriga, ἡνίοχος, Hes. Xen. Σ. (2, 27.) Χρὴ τοὺς οἰνοχόους μιμεῖσθαι τοὺς ἀγαθοὺς ἁρματηλάτας, θᾶττον περιελαύνοντας τοὺς κύλικας. Et per sync. Ἁρμηλάτης pro eod. [Gl. Ἁρματηλάτης· Quadrigarius, Vehicularius. Xen. K. Π. 7, 1, 15. Soph. El. 703. Pind. II. 5, 153. " Koppiers. Obs. 12. Valck. Diatr. 95. Wakef. Herc. 1301. Musgr. ibid. Ἁρμηλάτης, Koppiers. l. c." Schæf. Mss.]

Ἁρματηλατέω, ήσω, Aurigo, Certo aurigatione in curuli certamine, ut Bud. exp. adducens Xen. Σ. (4, 6.) Ἁρματηλατοῦντα δεῖ ἐγγὺς μὲν τῆς στήλης κάμψαι, Αὐτὸν δὲ κλινθῆναι ἐϋξέστου ἐπὶ δίφρου. Et Ἁρμηλατέω, idem. [" Koppiers. Obs. 12." Schæf. Mss.]

Ἁρματήλατος, ὁ, ἡ, Per quem currus agi potest aut actus est: ut ὁδὸς ἁρματήλατος, i. e. Bud. exp. ἁμαξιτὸς, ἁμαξήλατος, ut ἱππήλατος, λεωφόρος. Via vehicularis et curulis. Plaustraria via, Militaris via. Et Ἁρμήλατος, idem. [Eur. Herc. F. 1288. Ἰξίων.]

[* Ἁρματηστροφία, (ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 105=199. ubi corr. * Ἁρματοστροφία.]

Ἁρματωλία, ἡ, Aurigatio. Aristoph. Ei. (415.) Καὶ

τοῦ κύκλου παρέτρωγον ὑφ' ἁρματωλίας, ubi Schol. annotat poëtam, cum dicere debuisset ὑπὸ ἁμαρτίας, ἀντὶ τοῦ ἁμαρτάνοντες, dixisse ὑφ' ἁρματωλίας, ἀντὶ τοῦ φειδόμενοι τῶν ἁρμάτων αὐτῶν, aut τῆς τῶν ἁρμάτων ἡνιοχείας. [" Brunck. Aristoph. 3, 130." Schæf. Mss.]

'Αρμάμαξα, ἡ, Carruca, Carpentum. Sunt qui putent differre ab ἅρμα, quod illa esset vilior. Herod. 7, (41.) 'Εκ τοῦ ἅρματος ἐς ἁρμάμαξαν, E curru in essedum: ap. Xen. K. Π. 3, (1, 23.) tribuitur plerumque mulieribus, 'Αναβάντες ἐπὶ τὰς ἁρμαμάξας σὺν ταῖς γυναιξίν. Item 7, (3, 1.) 'Ενθεμένη εἰς τὴν ἁρμάμαξαν, ἐν ᾗπερ αὐτὴ ὠχεῖτο. (Ibid. 6, 3, 11.) "Ος ἄρχεις τῶν ἁρμαμαξῶν, αἳ ἄγουσι τὰς γυναῖκας. Ibid. tamen σκευοφόρων ἁρμαμαξῶν meminit, et Athen. (206.) Alexandri corpus ἁρμαμάξῃ portatum scribit: et ex Aristide citant VV. LL. Οὐκ ἐφ' ἁμαξῶν περιῄεσαν, ἀλλὰ ἐφ' ἁρμαμαξῶν νομάδες τινὲς βασιλεῖς. [Gl. 'Αρμάμαξα· Carpentum. Xen. K. Π. 6, 3, 30. " Zeun. ad 246. 606. ad Herod. 530. ad Diod. S. 1, 447. 2, 186. 277. ad Charit. 443. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 251." Schæf. Mss.]

'Αρμάξοικοι. Bud. e Strab. 7. de barbaris nomadibus loquente, citat, et paulo post ἁρμάξοικοι Σκύθαι: pro quo leg. videtur 'Αμάξοικοι, aut certe ἁρμαμάξοικοι, sicut in 'Αρμάμαξα legimus nomades reges non in ἁμάξαις, sed ἁρμαμάξαις circumiisse; qui ita dicti fuerunt, quod in plaustris domicilia haberent, quæ quo vellent circumducere possent.

" 'Αρμακία, (ἡ,) Porticus. 'Αρμακίας, στοᾶς, Hes."

" 'Αρμάριον, (τὸ,) Arcula, aut potius * 'Ερμάριον, " demin. 'Ερμᾶς enim Arcas vocabant Antiqui, in " quibus idola collocabant. VV. LL. ex Etym., ap. " quem tamen hæc nondum inveni. Videtur certe " esse Lat. Armarium, ideoque aspiratione opus non " habere."

'Αρμάτειος, (εία, ειον,) Curulis: ut ἁρμάτειον μέλος, Eur. Or. (1385.) inde dictum, ut Etym. e Didymo et Alexandro docet, quod caneretur vel in Hectorem curru raptatum, vel in matrem deum curru a Phrygibus circumduci solitam, vel in nubentes virgines, quas itidem curru antiqui vehebant: unde et πάροχοι dicebantur. Vel ἀπὸ τοῦ συντόνου καὶ ἐσπευσμένου δρόμου τοῦ ἅρματος. Vel ab Harmateo inventore. At ἁρμάτειον φθόγγον ap. Eund. dicit esse ὀξὺν καὶ λεπτόν. Plut. (7, 322.) 'Αντιγενίδου ποτὲ τὸν ἁρμάτειον αὐλοῦντος νόμον. Sic ap. Suid. (Plut. 6, 5.) ἁρμάτειοι τροχοὶ, et Eur. (Iph. A. 230.) ἁρμάτειοι σύριγγες. [Plut. 10, 657. " Mor. 1, 6. Oxon. Markl. Iph. p. 33. Jacobs. Anth. 7, 57." Schæf. Mss.]

'Αρμάτιος, (ία, ιον,) idem, ut ἁρμάτιος νόμος, et ἁρμάτιον μέλος, Suid. Compositum, ut VV. LL. e Valgio in Plut. Musicam referunt, ab Olympo Marsyæ discipulo de Hectore bigis raptato. Xen. K. Π. 6, (4, 4.) Ταῦτα εἰπὼν, κατὰ τὰς θύρας τοῦ ἁρματίου δίφρου ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸ ἅρμα. Fortasse autem ἁρμάτειος bb. ll. scr. [neque aliter scribere debebat Atticus scriptor, utpote cui in deliciis esset forma paragogica ειος, non hypocoristica ιος. " 'Αρματίαι, plur., J. Poll. 7, 205." Kall. Mss. " 'Αρμάτιος, Muncker. ad Anton. L. 73. Verh.: ad Dionys. H. 3, 500." Schæf. Mss. " Philo J. 2, 62." Wakef. Mss.]

[* " 'Αρματιαῖος, (αία, αῖον,) Theodoret. Θεραπ. 59, 34." Kall. Mss.]

[* 'Αρμάτινος, ίνη, ινον. Apollon. Soph. 227. Toll. Λέγει δὲ καὶ τὸν ἁρματινὸν δίφρον, neque aliter citavit Spitzner. de Versu Gr. Heroico 148. Sed secundum Gr. linguæ analogiam scr. ἁρμάτινος.]

'Αρματῖται, οἱ, Bigales, Bigarii, VV. LL.

'Αρματόεις, (εσσα, εν,) Curulis. Athen. 1, (28.) e Critia, Θήβη δ' ἁρματόεντα δίφρον συνεπήξατο πρώτη.

[* 'Αρματῷος, Apollon. Soph. 678. sed nobis susp.]

'Αρματεύω, εύσω, Aurigo. Eur. Or. (995.) Ποντίων σάλων 'Ηιόσιν ἁρματεύσας, Aurigans in litore marinorum fluctuum. Eod. vero sensu paulo ante dixerat, Πέλοψ ὁπότε πελάγεσι * Διεδίφρευσε. Schol. tamen exp. ἐκ τοῦ ἅρματος βαλών.

[* " 'Αρματίζομαι, Lycophro 1319." Kall. Mss. A Schneidero non agnoscitur.]

'Αρμάτιον, τὸ, Curriculum, Curt. Parvus currus, [Gl. Curriculus.]

[* " Εὐάρματος, ὁ, ἡ, (Pulcrum currum habens,) Currus regendi peritus. Εὐάρματος 'Ιέρων, Π. 2, 9. (4, 13. I. 2, 24.) Curribus honestatus et victoriis curulibus." Damm. Lex. Pind. " Const. Manass. Chron. p. 117." Boissonad. Mss. " Heyn. Hom. 4, 702." Schæf. Mss.]

[* Πολυάρματος, ὁ, ἡ, Multos currus habens. Soph. Ant. 152. Θήβη.]

[* " 'Ριμφάρματος, ὁ, ἡ, Celeres currus habens. Διφρηλασίας ῥιμφαρμάτου, O. 3, 67. Aurigationis velocis." Damm. Lex. Pind. Soph. Œd. C. 1062. ἢ ῥιμφαρμάτοις Φεύγοντες ἁμίλλαις.]

[* Φιλάρματος, ὁ, ἡ, Rei equestris, Certaminum equestrium s. curulium, belli denique amans. Pind. I. 8, 43. Eur. Herc. F. 467. Σὺ δ' ἦσθα Θηβῶν τῶν φιλαρμάτων ἄναξ.]

[* " Χαλκάρματος, ὁ, ἡ, Ærato curru utens, πόσις 'Αφροδίτας, Π. 4, 155. Mars." Damm. Lex. Pind.]

[* " Χρυσάρματος, ὁ, ἡ, Aurato curru, μήνη, O. 3, 35. cui alias argentum proprium." Damm. Lex. Pind. Adde Π. 5, 10. I. 6, 27.]

"ΑΡΩΜΑ, τὸ, Aroma, Odoramentum: θυμίαμα, * εὐωδίαμα μυρεψικὸν, Suid. Plut. Alex. 'Ωδώδει δὲ θεσπέσιον οἷον ὑπὸ ἀρωμάτων καὶ μύρων ὁ οἶκος. ¶ "Αρωμα autem ap. Aristoph. (Ei. 1158.) pro ἀροτρίωμα, et ap. Eupolid. pro ἄλφιτον, hujus loci non sunt, sed ad 'Αρόω pertinent. [Gl. "Αρωμα· Odoramentum, Suavitas odorum. 'Αρώματα· Odores. Theophr. de Odor. 442. Heins. Οἱ τὰ ἀρώματα καὶ διαπάσματα συντιθέντες: H. P. 6, 8. "Ανθη καὶ ἀρώματα. " "Αρωμα, Thom. M. 459. Locus, ubi venit, Brunck. Aristoph. 1, 40. Conf. cum βρῶμα, ad Orphica 265. 'Αρώματα, Locus, ubi ἀρ. veneunt, Toup. Opusc. 2, 213. Græv. Lect. Hes. 613. ad Charit. 258. ad Lucian. 1, 281. Heringa Obs. 164." Schæf. Mss.]

[* " 'Αρωματοποιέω, Odoramenta facio, Hesych." Wakef. Mss.]

[* 'Αρωματοπώλης, ὁ, Gl. Odorarius, Rimentarius. " Artemid. 109." Wakef. Mss.]

'Αρωματοφόρος, ὁ, ἡ, Aromata ferens. Plut. (4, 61.) "Οταν, ἔφη, τῆς ἀρωματοφόρου κρατήσῃς, 'Αλέξανδρε, πλουσίως οὕτως ἐπιθυμιάσεις. [Agathem. Geogr. 226. Philostr. V. A. 2. p. 56. Ετ * 'Αρωματοφορέω, Aromata fero. " 'Αρωματοφόρος, Strabo 67." Wakef. Mss.]

[* 'Αρωματεῖον, Gl. Murina.]

'Αρωματικὸς, (ή, ὸν,) Aromaticus, Odoratus. Plut. εὐωδέστερον τὸ ἀρωματικὸν ἴσχειν.

'Αρωματίτης, ὁ, Aromatites, quo etiam Plin. (14, 16. 19, 5.) utitur; nam quod Diosc. 5, 64. ἀρωματίτης οἶνος dicit, illi Aromatites est, i. e. Vinum ex aromatis confectum, Aromatites etiam gemma a Plin. commemoratur 37. 10. [" Cattier. 55." Schæf. Mss. " Etym. M. 420, 43." Wakef. Mss.]

'Αρωματώδης, ὁ, ἡ, Aromata redolens, Odoratus. Athen. 1. Οὗτος ὁ * ταινιωτικὸς, πρὸς τὸ ἡδὺς εἶναι, ἔχει τι καὶ ἀρωματῶδες.

'Αρωματίζω, ίσω, Aromata resipio. Aphrod. Probl. 1. 'Η τῶν δορκῶν κόπρος ἀρωματίζει. Act. etiam signif. habet, significatque Aromatis s. Odoramentis imbuo. Diosc. (2, 91.) 'Αρωματιστέον δὲ στέαρ μόσχειον καὶ ταύρειον, ἔτι δὲ ἐλάφειον, καὶ μυελὸν τοῦδε τοῦ ζώου, τὸν τρόπον τοῦτον: pro quo paulo post εὐωδιάζειν act. signif. dixit. [" Casaub. ad Athen. 71." Schæf. Mss. " Strabo, Diod. S. 1, 161." Wakef. Mss.]

[* " 'Αρωματιστὴς, i. q. ἀρωματίτης, Etym. M." Wakef. Mss.]

'Υπαρωματίζω, Subodoratus sum, Aromata aliquatenus redoleo. Diosc.

" "ΑΣΑΡΟΝ, τὸ, Asarum, Herba quæ et νάρδος " ἀγρία dicitur, i. e. Nardum sylvestre, quia nardi " vim habet, ut post Diosc. testatur Plin. 12, 13. " Alii esse Virgilianum baccar volunt: quia et ipsum " appellari Nardum rusticum Plin. testatur. Sed iis " ipse non assentitur: nam 21, 6.: Sed eorum quo- " que, inquit, error corrigendus est, qui baccar ru-

sticum nardum appellavere; est enim alia herba sic cognominata, quam Græci Ἄσαρον vocant: cujus speciem figuramque diximus in nardi generibus. Idem ibidem addit: Quinimo Asaron invenio vocitari, quoniam in coronis non addatur. Quod etymon mihi equidem mirum videtur; potiusque ita appellatum dicerem, quoniam in scopis non addatur: præsertim cum Diosc. quoque contra Plin. esse πόαν στεφανωματικὴν dicat, 1, 9. INDE Ἀσαρίτης οἶνος, Vinum asaro conditum, Diosc. 5, 60." [Ἄσαρον, Asaron, Europ. Linn.]

"ἈΣΕΛΓΗΣ, ὁ, ἡ, Petulans, Insolens, Protervus, Improbus: s. Petulanter et proterve injurius; idem enim prorsus est atque ὑβριστής. Isocr. Panath. Τοὺς μὲν δικαίους καὶ σεμνούς, τοὺς δὲ ἀσελγεῖς καὶ λίαν φιλαπεχθήμονας. Demosth. in Mid. Ἀσελγὴς καὶ βίαιος εἰς ἐμέ. Ubi nota cum βίαιος conjungi; ut J. Poll. quoque annotat Eupol. ἀσελγῆ ἄνεμον vocasse τὸν βίαιον, Ventum violentum. Interdum, ut ὑβριστὴς quoque, specialiter pro Lascivo ponitur, B et Eo qui petulanter indulget libidinibus, stuprisque violentis. Athen. 11. fin. Πολυτελῶς ἠσκοῦντο, καὶ τῆς εὐμορφίας τῶν καθ' ἡμᾶς ἀσελγῶν πλείονα πρόνοιαν ἐποιοῦντο. Sic Lucian. dicit ἀσελγέστεροι τῶν ὄνων, Asinis lasciviores; libidinosissimum enim hoc animal est. Itidem Bud. Comm. 1075. scribit τὸ ἀσελγὲς poni pro Obscœnitate et stuprorum flagitiosa consuetudine: et Demosth. Comm. τὸν ἀσελγέα accipi pro αἰσχρουργόν. Denominatum porro volunt τὸν ἀσελγέα ab urbe quadam Selge, ajuntque a hic esse στερητικόν, quod omnes ejus urbis incolæ probi et modesti essent, aliis contra epitaticon τὸ α esse dicentibus, omnesque illos cives fuisse improbos et petulantes. Derivatum inde primum ADV. Ἀσελγέως, SEU Ἀσελγῶς, significans Petulanter, Proterve, Improbe. Plut. Hellen. Τάτε ἄλλα τοῖς πλουσίοις ἀσελγῶς προσεφέροντο, καὶ παριόντες εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν, ἠξίουν ἑστιᾶσθαι καὶ δειπνεῖν πολυτελῶς· εἰ δὲ μὴ τυγχάνοιεν, πρὸς βίαν καὶ μεθ' ὕβρεως ἐχρῶντο πᾶσι. Ubi nota ἀσελγῶς προσφέρεσθαί τινι esse i. q. C μεθ' ὕβρεως χρῆσθαί τινι. Atque ut ibi copulantur πρὸς βίαν et μεθ' ὕβρεως, ita Demosth. quoque in Mid. dicit ἀσελγῶς καὶ βιαίως χρήσασθαί τινι. Isocr. vero, Λοιδοροῦσι λίαν ἀσελγῶς καὶ θρασέως καὶ τὸν ἄλλον βίον τοῦ πατρὸς, Proterve et audacter. Deinde SUBST. Ἀσέλγεια, ἡ, Petulantia, Protervia, Improbitas, s. Lascivia: aut Petulans et proterva injuria. Demosth. Phil. 4. Ἡ μὲν οὖν ἀσέλγεια καὶ πλεονεξία, ᾗ πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους Φίλιππος χρῆται, τοσαύτη τὸ πλῆθος ὅσην ἠκούετε. Idem in Pantæn. Ἀξιῶν αὐτὸς βασανίζειν τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἐπιλαβόμενος εἷλκε, καὶ ἐνέλιπεν οὐδὲν ἀσελγείας. Æschin. vero dixit etiam διὰ τὴν ἀσέλγειαν τῆς δαπάνης, quasi Ob petulantes sumtus: quibus nimirum pecuniæ veluti petulanter effunduntur; pro Immodicos sumtus: ut idem τὴν ἀσέλγειαν opponit τῇ μετριότητι καὶ σωφροσύνῃ. Pro Lascivia et proterva libidine Philo de V. M. 1. Διὰ τῆς τῶν γυναικῶν ἀσελγείας καὶ ἀκολασίας, Per mulierum obscœnam libidinem et protervam petulantiam. Est præterea derivatum inde D VERB. Ἀσελγέω, Sum ἀσελγὴς, Petulanter et insolenter ago, s. Proterve et improbe ago. Dicitur etiam ἀσελγεῖν εἴς τινα, Petulanter in quempiam esse injurium, Per petulantiam aliquem pulsare aut convitiis proscindere: unde τὸ εἴς τινα ἠσελγημένον dicitur Illa ipsa petulans et proterva injuria, quæ alicui illata est: ut Demosth. in Mid. Τὰ εἰς ἐμὲ καὶ τοὺς φυλέτας ἠσελγημένα: i. e. ὕβρις. Et ut ἀσελγὴς pro Lascivo petulanterque libidinoso poni dictum est, ita Plato quoque in Symp. ἀσελγεῖν usurpavit pro Petulanter et libidinose agere, Lascivire. Dicitur ETIAM Ἀσελγαίνω pro ἀσελγέω, eadem signif. Demosth. in Mid. Ὃ ἂν λάβωσιν ἀσελγαίνοντα, τοῦτον κολάζειν. Apud Eund. in Ep. Philippi, Τοὺς οὕτως ὑπερηφάνως ἀσελγαίνοντας. In posteriore signif. pro Lascivire et Protervis libidinibus indulgere: Æschin. c. Tim. Τὸ ἀσελγαίνειν ἀργύριον μισθούμενον: quod Bud. interpr. Stupri consuetudinem habere cum catamito pretio conducto. Idem Bud. A passivum ἀσελγαίνεσθαι etiam affert pro Petulantem injuriam vel contumeliam pati: quod et Ἐνασελγαίνεσθαι dicitur voce comp." [Aristoph. Π. 560. παρὰ τῷ μὲν γὰρ ποδαγρῶντες, Καὶ γαστρώδεις, καὶ παχύκνημοι, καὶ πίονές εἰσιν ἀσελγῶς, "Immodice, Supra modum." Seager. Mss. * "Ἀσέλγημα, (τὸ,) Polyb. 38, 2. Const. Manass. Chron. 1209." Kall. Mss. Theoph. 3, 453. Ἀσελγὴς, Pisides ap. Etym. M. 151. Glossæ: Ἀσελγής· Ganearius, Libidinosus, Luxuriosus, Impudica, Nuga, Obscænus, Flagitiosus, Petulcus, Impudicus, Lascivus, Incestus. Ἀσέλγεια· Luxus, Impudicitia, Lascivia, Libido. Ἀσελγαίνω· Lascivio. "Ἀσελγὴς, Casaub. ad Athen. 38. Thom. M. 116. ad Charit. 468. Brunck. Aristoph. 1, 258. Jacobs. Anth. 12, 131. Ἀσελγῶς, Brunck. Aristoph. l. c.; Kuster. 11. Ἀσέλγεια, Lennep. ad Phal. 131. Casaub. ad Athen. 1, 49. ad Charit. 464. Brunck. Aristoph. l. c. Ἀσελγέω, T. H. ad Aristoph. Π. p. 411. ad Diod. S. 2, 373. Ἀσέλγημα, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 29." Schæf. Mss. "Κριὸς ἀσελγὴς, Ingens, Hes. Ἀσελγαίνω, Orator quidam in Etym. M. 430, 38." Wakef. Mss. * Ἀσελγία, Hippocr. 530. 532.]

"Ἀσάλγαν, Hesychio ὕβριν, quo sensu et ἀσέλγειαν dicunt, item ἀμέλειαν, et πενίαν. Ἀσαλγάνας autem affert pro φοβερός: addens, dictum esse aliquantum barbare."

"Ἀνασελγαίνομαι, Petulanti injuria afficior, Petulanter et lascive in me agitur. Aristoph. Σ. (61.) Οὐδ' Ἡρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξαπατώμενος, Οὐδ' αὖθις ἀνασελγαινόμενος Εὐριπίδης, ubi Schol. exp. ὑβριζόμενος, * κατακωμῳδούμενος: subjungens, κατ' αὐτοῦ γὰρ καθῆκε τὰς Θεσμοφοριαζούσας." ["Brunck. Aristoph. 2, 204." Schæf. Mss.]

"Ἐνασελγαίνω, Petulans et injurius sum in, Petulanti injuria s. contumelia afficio. Pass. ἐνασελγαίνομαι, Petulanti injuria et contumelia afficior. Et ἐνησελγημένα vel ἐνασελγαινόμενα, Ejusmodi contumeliæ s. injuriæ. Apud Bud. τὰ ἐξυβρισμένα αὐτῷ καὶ ἐμπεπαρῳνημένα καὶ ἐνησελγημένα. Ubi nota ἐνησελγημένα ab ἐνασελγεῖσθαι. ‖ Hes. ἐνασελγαίνων exp. πορνεύων, Scortans, vel Stuprans." [Phot. Bibl. 152. J. Poll. 8, 75. "Diod. S. 2, 527." Schæf. Mss. "Ἐνασελγέω, Lascivio. Aqu. sec. marg. Cod. 108. Jud. 19, 25. ἐνησέλγησαν, Lascivierunt in ea. Syr. Bar. Hebr." Schleusner. Lex. in V. T.]

[* "Συνασελγαίνω, Const. Apost. 2, 8. (218.)" Kall. Mss.]

ἌΣΙΣ, εως, ἡ, Limus. Eust. dicit esse ῥύπον ἐν ὕδασι ξηρὸν, ἢ συντομώτερον κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὸ ἐξ ὕδατος ξηρὸν, ἢ σαφέστερον εἰπεῖν, ἡ ἰλὺς· παρὰ τὸ ἄζω, τὸ ξηραίνω: addens quibusdam synonyma esse hæc, ἰλὺς, ἄσις, χέραδος. Il. Φ. (321.) τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω. Nicand. Θ. (175.) οἵην τε πολύστομος εἰς ἅλα Νεῖλος Πλησάμενος κατέχευεν ἄσιν. ¶ At ᾆσις cum ι subscripto est ab ᾄδω, Cano. ["Ἄσις, ad Mœr. 60. ad Charit. 297. ad Lucian. 2, 74. Heyn. Hom. 4, 279. 6, 109." Schæf. Mss. "Ad Charit. 341. Oppian. A. 3, 433." Wakef. Mss. Arcad. 34.]

Ἄσιος, (ία, ιον,) Limosus, ἰλυώδης, ut Eust. inter alias multas expp. h. l. Il. B. (461.) Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, exp. ¶ Ἄσιος vero λίθος, qui et σαρκοφάγος, Celso 4, cap. ult. ab Asia dictus est, Galeno autem et Plinio 36, 17. ab Asso Troadis, unde et Assius scribitur. "Ἄσσιος, Hesychio προκόλπιος, Sinui prætentus. Alioqui Ἄσσιος est ἐθνικὸν ex Asso, oppido Troadis." ["Ἄσιος, Casaub. ad Athen. 87. Wassenb. ad Hom. 70. Greg. Cor. 177. Heyn. Hom. 4, 279." Schæf. Mss.]

"Ἀσειύγειαι, ex Etym. affertur pro αἱμασιαί, Sepes; sed suspectum est." "Ἀσιογεία, ἡ, Sepes, VV. LL. pro quo supra Ἀσειογεία." [Schol. Il. Φ. 321. In Schneider. Lex. scribitur Ἀσειόγεια, Ἀσιόγεια.]

"Ἀσία, ἡ, Asia, Tertia orbis terrarum pars, denominata secundum quosdam ab Asia Promethei matre, secundum alios ab Asio quodam Lydo, secundum alios ἀπὸ τοῦ πολλὴν ἄσιν ἔχειν, i. e. ἰλὺν, ut Steph. B. annotat, qui et insulæ Æthiopicæ et oppidi Lydiaci nom. esse tradit. INDE Ἀσιαγενὴς, ὁ, ἡ, Natus in Asia, Ex Asia ortus s. oriundus.

"Athen. 12. Ὁρῶν τοὺς Ἀσιαγενεῖς στολαῖς πολυτελῶς **A** ἠσκημένους. Idem dicit etiam 14. Δοκοῦντος τοῦ ὀνόματος Ἀσιαγενοῦς εἶναι, cum vocabulum illud in Asia natum videretur, i. e. Esse Asiæ incolis peculiare. Inde ET Ἀσιάρχης, (ὁ,) Princeps s. Præfectus Asiæ. Act. Ap. 19. Præterea inde sunt varia nomina ἐθνικά: quorum PRIMUM, sequendo alphabeticam seriem, est Ἀσιαῖος, i. q. Ἀσιαγενής. SECUNDUM, Ἀσιανὸς, Asianus: ut Strabo 10. Ἦν δὲ ἐμπόριον κοινὸν τῶν τε Ἀσιανῶν καὶ τῶν Εὐρωπαίων καὶ Νομάδων. Lat. quoque dicunt Asianos: Ovid. Asiacos etiam, ut, Asiacas casuras aspicis arces. TERTIUM, Ἀσιάτης, ὁ, Asiata: cujus FEM. Ἀσιᾶτις. Ex hoc vero est POSSESS. Ἀσιατικὸς, (ἡ, ὸν,) Latinis itidem Asiaticus: unde ap. Cic. Asiatica oratio, et Asiaticæ pecuniæ. Præter hæc sunt DUO fem. tantum nimirum Ἀσιὰς ET Ἀσὶς, idem signif. ac Ἀσιανὴ, Ἀσιᾶτις, s. Ἀσιατική. Quæ n. Ἀσιανὴ γαίη dicitur, eadem et Ἀσίς. Dionys. P. Ἰσθμὸς ἄνω τέταταί τις ὑπέρτατος Ἀσίδος αἴης Κασπίης τε μεσηγύ. Et Ovid. in Aside terra Mœnia **B** constituis. Item ut Ἀσιᾶτις dicitur ἡ κιθάρα, sic etiam Ἀσιὰς, ut Aristoph. (Θ. 120.) Ἀσιάδος κρούματα. Vocatam autem Ἀσιάδα s. Ἀσιάτιδα ajunt τὴν τρίχορδον κιθάραν, quoniam in Asia, Lydiæ ad Tmolum oppido, inventa sit, ut Suid. et Etym. tradunt: ut alii, quoniam in Lydia primum reperta sit, quæ Asia olim dicebatur; vel ab inventore Asio. Ex insula autem Ἀσία esse ἐθνικὸν nomen Ἀσιεὺς, tradit Steph. B., qui ejusdem civem vocari Ἀσιάτην quoque ait. Ἀσιήτης, Ion. pro Ἀσιάτης dicitur. Unde fem. Ἀσιῆτις, Ion. itidem pro Ἀσιᾶτις, Asiatis s. Asis, ut Ἀσιῆτις γῆ ap. Suid. ἡ τῆς Ἀσίας. At Ἀσιήτης ὕμνος ex Eur. (Iph. T. 179.) affertur pro Hymno luctuoso: nisi potius sit Asiaticus, aut Qui Asiatide cithara canitur." [Ἀσὶς, Diod. S. 11, 62. Ἀσιὰς, Aristoph. Θ. 126. Eur. Or. 1396. Bacch. 1167. Ion. 1356. Ἀσιατικὸς, Athen. 477. 657. Strabo 1053. Ἀσιᾶτις, Eur. Andr. 1. Iph. T. 397. Troad. 1218. Fr. Erechth. 121. * Ἀσιατογενὴς, ὁ, ἡ, i. q. Ἀσιαγενὴς, Æsch. Pers. 12. Πᾶσα **C** γὰρ ἰσχὺς * Ἀσιητιγενὴς Ὤιχωκε. "Vulgo Ἀσιατογενής. Sed Ἀσιατιγενὴς Turn. probante Pauwio, quod leviter immutatum recepi. Infra 61. χθὼν Ἀσιῆτις. Sic a Σοῦσα formatur * Σουσιγενὴς, 649." Blomf. * Ἀσιανογενὴς, ὁ, ἡ, Schneidero susp. "Ἀσιηγενὴς, Oppian. K. 1, 235. * Ἀσιῆθεν, Const. Manass. Chron. 6329. p. 246." Kall. Mss. "Ἀσία, ad Herod. 536. Casaub. ad Athen. 87. ad Charit. 198. 272. Wakef. Ion. 1376. Musgr. 1356. Simonid. 40. Heyn. Hom. 4, 270. Ἡ κάτω Ἀσ., Valck. ad Herod. 65. Ἀσίας—γαίης, Aristot. Rhet. 198. Reiz. Ἀσίας, Heyn. Hom. 4, 589. Ἀσιαγενὴς, ad Herod. 567. Gronov. Obs. 4, 25. ad Diod. S. 2, 220. 604. Ἀσιάρχης, Eckhel. Doctr. Num. T. 4. Jacobs. Anth. 12, 313. Ἀσιανὸς, Lesbon. de Schem. 178. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 47. ad Paus. 364. Ἀσιᾶτις, Brunck. Andr. 127. Ἀσιήτης, Musgr. Iph. T. 179. Ἀσιῆτις, Iph. T. 397. Herc. F. 645. Schol. Aristoph. II. p. 357. T. H. Ἀσιὰς, Valck. Phœn. p. 501. ad Charit. 305. Moschus 2, 9. **D** Musgr. Cycl. 442. Brunck. Aristoph. 1, 91.; Kuster. 218. Heyn. Hom. 4, 279. Plut. 4, 25. Cor. Troad. 743. 927. 1219. Ion. 74. Wakef. 1376. Musgr. 1356. Ion. 1608. Musgr. El. 143. Huschk. Anal. 108. Bianor 12. Ἀσὶς, Jacobs. Exerc. 2, 196. ad Diod. S. 1, 451. Simonid. 40. Cattier. 37. Heyn. Hom. 4, 279. Ἀσιατογενὴς, Brunck. ad Æsch. Pers. 13. Valck. Phœn. p. 500. Ἀσιῆθεν, Ex Asia, ad Charit. 198. * Ἀσιακὸς, Jacobs. Anth. 8, 211." Schæf. Mss. * "Ἀσιανῶς, Dio Cass. 547. Ἀσιαγενὴς, Dio Chrys. 1, 86. Ἀσιηγενὴς, poët., Oppian. K. 1, 235." Wakef. Mss.]

ἈΣΑΜΙΝΘΟΣ, ἡ, Solium balneatorium, Pelvis, ἡ κατὰ λουτρὸν πύελος, λεκάνη, Eust. λουτὴρ, σκάφη, Schol. Od. Δ. (48.) Ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστους λούσαντο. Eust. dictum vult παρὰ τὸ ἄσιν s. ἄσην: in Il. enim dupliciter a veteribus illud v. scribi testatur: μινύθειν, sordibus diminuendis, h. e. eluendis. Est vero et Poculum, inquit J. Poll., ὡς Ὅμηρός τε μηνύει, Τηλεμάχου διδόντος Μενέλεῳ δύ' ἀσαμίνθους, καὶ Κρατῖνος ἐν Χείροσιν, Ἐξ ἀσαμίνθου κύλικος λείβων. Alibi tradit quosdam in Cratini Heroibus pro κιβωτὸς accipere, quosdam pro Poculo. ["Bekk. Anecd. Gr. 359." Boissonad. Mss. Artemid. 1, 64. Paus. 10, 34. Λοῦτρα ἀσάμινθοι κατὰ τρόπον τὸν ἀρχαῖον. "Fac. ad Paus. 3, 283. Brunck. Soph. 3, 502. Heyn. Hom. 6, 109." Schæf. Mss.]

"Ἀσάμιος, Balneum domesticum, Labrum, et Omne concavum, VV. LL. Sed perperam pro ἀσάμινθος, ut ex Hes. patet, unde eæ expp. desumtæ sunt."

[* Ἀσαμὶς, ἡ, Placenta. Athen. 4, 21.]

ἈΣΒΟΛΗ, καὶ Ἄσβολος, ἡ, Fuligo, ἡ αἰθάλη τοῦ πυρὸς, ἡ στακτὴ, Suid. Gorræo est i. q. λιγνὺς, tradenti e Gal. esse Vaporem terrestrem e materiis immodice assis ustisque. Adhærescit non tantum caminis, sed etiam fornacibus et lucernarum rostris, ut e Plin. patet. Athen. 13. Τὰς ὀφρῦς πυῤῥὰς ἔχει τις; ζωγραφοῦσιν ἀσβόλῳ. Aphrod. Probl. 2. Ὀρέγονται ἀσβόλης ἢ ὀστράκων. Eust. dictam vult quasi τὴν ἄσιν, ὅ ἐστι ῥύπον, βάλλουσαν μετὰ ὄψεως. ["Ἀσβόλη, Clem. Alex. Pæd. 255. Epiphan. Hær. 56." Routh. Mss. Simonid. Fr. 230, 61. Glossæ: Ἀσβόλη· Fuligo, Carronum. Phrynich. Σ. Π.: Ἄσβολος· θηλυκῶς λέγουσιν, Ἱππῶναξ δ' ἀρσενικῶς. Τινὲς δὲ καὶ τὴν ἀσβολὴν, l. ἀσβόλην. "Ἀσβολὴ, 3, 16, 3. Μὴ καὶ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς ἀσβολῆς." Ind. Epictet. "Ἀσβόλη, ad Mœr. 11. ad Diod. S. 1, 188. Phrynich. Ecl. 44. Ἄσβολος, ibid.: ad Mœr. l. c." Schæf. Mss. "Ἀσβόλη, Alc. p. 92." Wakef. Mss. Ἀσβόλη, Ἄσβολος, ὁ, et ἡ, Spohn. de Extr. Odyss. Parte 158.]

[* Ἀσβολαίνομαι, Gl. Fuscor.]

[* Ἀσβολοποιὸς, ὁ, Eust. 1949, 36. Τοῦτ' ἔστιν αἶψα ὀλλύντι ἢ ἀσβολοποιῷ.]

Ἀσβολόεις, (εσσα, εν,) Fuliginosus, poët.

Ἀσβολώδης, ὁ, ἡ, Idem, in prosa. ["Diosc. Etym. M." Wakef. Mss.]

Ἀσβολόω, ώσω, Fuligine inficio. Athen. 13. Ἄνθρωπον ἄχρι στόματος ἠσβολωμένον. Ἀσβολάω ETIAM reperitur: unde Ἀσβοληθὲν ap. Hes., quod præter μέλαν exp. etiam μέγα, ὑψηλόν. [Gl. Ἀσβολῶ· Favillo. Ἀσβολάω, Plut. Cim. 1. "Ἀσβολόω, Fuligine inficio. Ἠσβολωμένος, Fuliginosus, 3, 16, 3. n.: ubi perperam ἠσβοληµ. expressum erat." Ind. in Epictet. * "Ἀσβολέω, Const. Manass. Chron. 1209." Kall. Mss. "Ad Lucian. 1, 327. Ἠσβολημένος, Const. Manass. Chron. 48. Meurs." Schæf. Mss. "Ἀσβολόω, Athen. 581." Wakef. Mss.]

Ἀπασβολόομαι, ώσομαι, Fuliginem excutio, Ruell. interpr. in Diosc. 5, 87. Ἔνιοι δὲ δίχα τοῦ θείου καὶ τῶν ἄλλων συνθέντες ἐν χύτρᾳ, καίουσιν ἐφ' ἱκανὰς ἡμέρας· οἱ δὲ τῷ θείῳ μόνῳ χρῶνται, ἀπασβολοῦνται μέντοι. Ubi tamen quibusdam potior videtur Marcelli versio, Nonnulli solo sulphure utuntur, verum fuligine hoc nigrescit. Apud Eund. alibi, ἀπασβολωθῇ vertitur In fuliginem evanescat s. transeat.

"ἈΣΚΑΛΑΒΟΣ, SIVE Ἀσκαλαβώτης, (ὁ,) Hesychio est γαλεὸς, Suidæ γαλεώτης: qui et καλαβώτην nominari ait, esse autem Animalculum simile lacertæ, domus parietes perreptans: ut Aristot. quoque H. A. 9. tradit, τὸν ἀσκαλαβώτην ascendere summas arbores non aliter atque οἱ δρυοκολάπται. Plin. Stellionem vocat multis in ll., et cum alibi, tum 29, 5. de stellione loquens ait, Hunc Græci coloten vocant, et ascalaboten, et galeoten. Ubi etiam addit, in Italia non nasci." [Gl. Ἀσκαλαβώτης· Stellio. Linnæo Lacerta Gecko. "Ἀσκάλαβος, ad Anton. L. 162. Verh. 192. De acc., Bast Lettre 119. Ἀσκαλαβώτης, Beckm. ad Antig. p. 232. Brunck. Aristoph. 2, 73.; Kuster. 54." Schæf. Mss.]

"Καλαβώτης, est ἰχθὺς ποιὸς, Piscis quidam: et σαῦρος: pro quo supra ἀσκαλαβώτης. Itidem vero Levit. 11. ubi quædam Edd. habent καλαβώτης καὶ σαῦρα, Complut. habet ἀσκαλαβώτης καὶ σαῦρα, Stellio et lacerta."

"Ἀσκόλαχα, quod Hesychio est * ἀκαλαβώτης, suspectum est."

"Κωλώτης, ου, ὁ, Stellio: qui et ἀσκαλαβώτης, et γαλεώτης. Dicitur εὐστόχως ἅλλεσθαι περὶ τὰς μυίας, inquit Hes. et Suid. qui hos e Babrio jam-

" bos affert, Σοφῆς ἀράχνης ἱστὸν εὗρε κωλώτης, Καὶ " λεπτὸν ἐνέδυ φᾶρος ἐκτεμὼν τοίχου. Idem Suid. et " τὸν Διόνυσον, Bacchum, Κολώτην dici tradit. Alio-" qui est Nom. propr. Epicurei cujusdam, quem Epi-" curus ὑποκοριστικῶς vocare solebat Κολωτάραν, et " Κολωτάριον. Vide Plut. πρὸς Κωλώτην. AT Κω-" λωτὴ, ἡ, ap. Aristot. (H. A. 9, 1.) esse Avis dicitur, " Gazæ itidem Colota." [Κωλώτης, Babriæ Fab. p. 137. " Brunck. Aristoph. 2, 73." Schæf. Mss.]

" 'ΑΣΚΑΛΑΦΟΣ, (ὁ,) Ascalaphus, Avis nomen, " ap. Aristot. H. A. (2, 17.) Item Nom. propr. Il. B. " Suid. dictum ait παρὰ τὸ ἀσκαλὲς τῆς ἀφῆς, et si-" gnif. λίαν σκληρόν. Itidemque Etym. Ubi etiam " nota 'Ασκαλές." [Ovid. Met. 5, 539. Anton. Lib. 14. Schneider. Lex. " Jacobs. Animadv. 303." Schæf. Mss. Arcad. 84. Barker.]

[* 'Ασκαλάφη, ἡ, Gl. Urtica marina, Accia, Accela.]

" 'ΑΣΚΑΝΤΗΣ, (ὁ,) Hesychio est κράβατος, κλινίδιον " εὐτελὲς, Grabatus, Vilis lectulus: ut Suidæ quoque ἡ " μικρὰ κλίνη, τὸ πτωχὸν κλινίδιον. Idem cum Schol. " Aristoph. esse dicit σκίμποδα s. δίφρου τι εἶδος, N. " (633.) ἕξει τὸν ἀσκάντην λαβών. Addunt tamen, et hic " quosdam pro Grabato accipere: quemadmodum " J. Poll. quoque ἀσκάντην numerat inter ea, ἐφ' ὧν " ἐστὶ κατακεῖσθαι, ut sunt κλίναι, σκίμποδες, στιβάδες. " In Epigr. pro Sepulcro etiam poni tradunt, (An-" tiphil. 35. νεκυοστόλον,) Dor. 'Ασκάντας dicitur. " Callim. ap. Etym. καὶ τὸν μὲν ἐπ' ἀσκάντα κάθισεν." [" Ad Mœr. 58. Ruhnk. Ep. Cr. 186. Phrynich. Ecl. 20. Jacobs. Anth. 9, 61. Brunck. Aristoph. 2, 93. Callim. 1, 526. ad Lucian. 2, 329." Schæf. Mss.]

" "ΑΣΚΑΡΟΙ, Hesychio sunt Genus calceorum s. " sandaliorum: secundum alios κρόταλα, Crepitacula, " ut J. Poll. quoque ἄσκαρον tradit Crepitaculi quod-" dam genus esse, 4, 9. fuisse enim πλινθίον * τετρα-" πηχυαῖον, habuisseque διειλκυσμένα πηνία, ἃ περι-" στρεφόμενα ἦχον ἐποίει, παραπλήσια κροτάλῳ: pu-" tare autem quosdam cum hoc ἀσκάρῳ eamdem esse " τὴν ψιθύραν. INDE 'Ασκαροφόρος, (ὁ, ἡ,) Qui gestat " ἀσκάρους. Hes. tamen ἀσκαροφόρον exp. φορτηγὸν, " Bajulum." [Neutra vox a Schneidero agnoscitur.]

" 'Ασκέρα, ἡ, Attici calceamenti genus, ut testantur " Suid. Hes. et Eust. Item J. Poll. tradit fuisse " ὑπόδημα λάσιον χειμῶνι χρήσιμον, Calceamentum " hirsutum, utile hyemali tempore: ut sunt οἱ πῖλοι." [T. H. ad J. Poll. 1204. Lycophro 855. 1322. " Toup. Opusc. 1, 339. Wakef. S. C. 1, 77. Muncker. ad Anton. L. 157. Verh. Heringa Obs. 27." Schæf. Mss.]

[* " 'Ασκέρικον, τὸ, Demin. Hipponax ap. Schol. Lycophr. 855." Schneider. Lex. Sed 1. ἀσκέρικον non est demin., cum nomina, quæ in ικος desinunt, semper sint adjectiva, et per, Pertinentia ad, verti possint; 2. accentu mutato scribi debebat ἀσκερικόν. " Hipponax l. c. Δὸς χλαῖναν Ἱππώνακτι, καὶ * κυπασσίσκον, Καὶ * σαμβαλίσκα, κἀσκερίκα. Scribe * ἀστερίσκα: nam v. ἀστέρικον, quam Schneider. exhibet, nibili est. Scr. autem esse videtur παροξυτόνως, ex analogia." Spohn. Comm. de Extr. Odyss. Parte p. 128. Welcker. ad Hipponactis Fragmm. p. 35—40.]

'ΑΣΚΕΩ, ήσω, Exerceo. Xen. K. Π. 2, (3, 11.) Ὅτι τά τε σώματα περιπατοῦντες ἀσκεῖτε. Sic Lucian. (2, 284.) Θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκοῦσα δὲ τὸ σῶμα. Rursum Xen. (K. Π. 2, 1, 7.) 'Ασκεῖν τὰ σώματα πρὸς ἰσχύν. Apud Herod. 'Ασκέων πεντάεθλον, Exercens pentathlon, vel Exercens se pentathlo: utroque enim modo exp. Interdum cum accus. personæ, itemque accus. rei, ut Xen. K. Π. 8, (6, 5.) p. 136. Καὶ ἀσκεῖν αὐτόν τε καὶ τοὺς σὺν ἑαυτῷ τὰ πολεμικά. Idem 'Iπ. (1, 19.) 'Ασκεῖν τὴν ἱππικὴν, et τὴν ἱππικὴν μελετᾷν pro eod. posuit, sc. pro παιδεύεσθαι, ut annotat Bud. Apud Isocr. 'Ασκεῖν ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιστάς. || 'Ασκῶ interdum etiam redditur Colo; ut ἀσκεῖν τὴν ἀρετὴν, Xen. (Απ. 2, 6, 20.) Colere virtutem. Sic Isocr. ad Nic. 'Ασκεῖν δικαιοσύνην, et 'Ασκεῖν σωφροσύνην. Nonnunquam vertitur Operam

A dare, vel Vacare, ut λόγους ἀσκεῖν, et ἀσκεῖν τὴν τέχνην. In qua signif. jungitur etiam infin., ut ἀσκῶ ποιεῖν, Xen. Sic et Act. Apost. 24, (16.) sequendo vulgata exempl. ἀσκῶ ἔχειν, quod Bud. interpr. Meditor habere; sed in nonnullis vett. libris lego ἔχων, interpungendo post ἀσκῶ. E Luciano etiam affertur ἀσκῶν κιθαρίζειν, quod esse videtur pro ἀσκῶν τὸ κιθαρίζειν. || 'Ασκῶ, Doceo, inquit Bud. ap. Plat. Euthyd. Σοφίαν τε καὶ ἀρετὴν ἀσκεῖν. Sic Aristoph. (Π. 47.) 'Ασκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον: item ἀσκῶν κρατεῖν ex Aristot. affertur pro Vincere docens. Huc pertinet 'Ασκῶ pro Instruo, Chrysost. de orando Deo, 'Ραθυμοῦντες ἡμεῖς καθ' ἑαυτῶν ἀσκοῦμεν τὸν πονηρόν. Ut autem 'Ασκῶ pro Doceo, sic 'Ασκοῦμαι pro Doceor, Studeo, ponitur. Unde Greg. Εἰ λόγους ἀσκούμενοι, κακίαν μάθοιεν. Sed et Plut. ἀσκούμενοι cum μανθάνοντες copulavit. Sic Athen. 'Ασκηθεὶς τὰ πολεμικὰ, pro πεπαιδευμένος, Eruditus et exercitatus in rebus bellicis. Sic autem et act. ἀσκεῖν pro παιδεύεσθαι modo fuit annotatum. Ita dicitur ἀρετὴν
B ἀσκεῖσθαι. At cum accus. ἄσκησιν in h. l., qui in VV. LL. affertur, 'Ασκούμενος τὴν κυνικὴν ἄσκησιν ὑπὸ τῷ 'Ροδίῳ; ubi exp. Cynicam disciplinam secutus sub Rhodio. 'Ασκεῖσθαι ap. Lucian. præp. πρὸς junctum, πρὸς τοῦτο ἀσκοῦνται.

'Ασκέω, Elaboro, Concinno, Elaborate concinno, Orno; ut ἀσκήσασα χιτῶνα, Od. A. (439.) Utitur et Philo V. M. 3. Ὡς δὲ ταῖς ἐσθήσεσιν ἤσκησεν αὐτούς. Herodian. 4, (7, 4.) Κόμας τε τῇ κεφαλῇ ἐπετίθετο ξανθὰς, καὶ εἰς κουρὰν τῶν Γερμανῶν ἠσκημένας. Qui ll. diligenter observandi sunt; nam simpl. hac in signif. rarus est in prosa usus, nisi me memoria fallit. || At ἀσκεῖν γένειον magis nove pro Nutrire barbam, ap. eund. Herodian. 5, (2, 7.) Polit. interpr.

[" 'Ασκέω, Heyn. Hom. 4, 533. 574. 6, 89. 559. 7, 562. Toup. Opusc. 2, 217. Zeun. ad Xen. K. Π. 140. Jacobs. Præf. ad B. et M. p. xxv.; Exerc. 2, 99.; Animadv. 64.; Anth. 9, 95. Irmisch. ad Herodian. 3, 1142. Wessel. ad Herod. 260. Xen. Mem. 1, 2, 10. 3, 13, 6. 4, 5, 1. Valck. Hipp. p. 280.; Diatr.
C 260. Koen. ad Greg. 254. ad Lucian. 1, 236. 2, 284. 3, 476. 477. ad Charit. 464. Musgr. Iph. T. 914.; Troad. 199. Wakef. Trach. 223.; S. C. 5, 112.; Georg. 45. Boissonad. Philostr. 482. 575. Orno, Wessel. Herod. 166. Koen. ad Greg. 254. Diod. S. 1, 321. 356. ad Herod. 602. Musgr. Dan. init. Villois. ad Long. 107. Fallitur Crusius ad Suet. 192. 'Ασκῶ et σκοπῶ, Heindorf. ad Plat. Gorg. 274. 'Ησκημένος, Assuetus, Plut. Alex. 82. Schm. Χρυσοῦ ἠσκημένος, 51. 'Ασκεῖν πένταθλον, Paus. 1, 376. Wessel. Herod. 260." Schæf. Mss. Glossæ: 'Ασκέω· Colo, Percolo, Exerceo, Meditor, Erudio. Ἤσκησα· Percolui. 'Ησκημένος· Politus. Oppian. A. 2, 22. Eur. Hel. 1110. δόλια ἐξευρήματα ἀσκοῦσα, pro δόλους ὑφαίνουσα. I. q. θεραπεύω, Colo, Pind. Π. 3, 193. δαίμονα, Θέμιν, O. 8, 29. N. 11, 9. ut in prosa, ἀρετὴν, τέχνην, λόγους. Polyb. 9, 20. Περὶ τὰς τέχνας ἀσκεῖν. Xen. K. Π. 2, 3, 8. Σῶμα τροφῇ ἀσκεῖν: 2, 1, 20. πρὸς ἰσχύν. Phrynich. Σ. Π.: 'Ασκεῖν, καὶ ἀσκηταὶ, καὶ * ἀσκητικῶς· τὸ ἀγωνιστικῆς ἐπιμελείας τυγχάνειν ἀσκεῖν ἐστίν.
D Εὔπολις, Ἵππον κέλητ' ἀσκοῦντα θές· οἷον ἀγωνιστήν. Σημαίνει καὶ τὸ μετ' ἐπιμελείας τι κατασκευάζειν. " Demosth. Olynth. 3, 36, 12. Ἐχθρὸν δ' ἐφ' ἡμᾶς αὐτοὺς τηλικοῦτον ἠσκήκαμεν, ' Adv. nos ipsi armavimus, instruximus, aluimus, artibus veluti palæstricis et campestribus erudivimus.' Reisk." Seager. Mss. " Soleo, Plut. 2, 486. Acquiro divitias, Philo J. 926. Neut., Eur. El. 1073. (εἰς κάλλος ἄσκει.) Med., Colo, Hierocles 142. Fingendo imitor, Philo J. 1003. ut in act., Polyb. 64. Soph. El. 1036." Wakef. Mss.]

" 'Ασκητέος, Exercendus. Et 'Ασκητέον, Exercendum est." [Erotian. Plut. Mor. 1, 28. Wytt.]

[" * 'Ησκημένως, J. Poll. 1, 157." Kall. Mss.]

Ἄσκημα, τὸ, Id in quo nos exercemus. Xen. Γυμνικῶν ἀσκημάτων τὰ πολλά. AT Ἄσκησις, (ἡ,) Ipsa actio se exercendi, Exercitatio. Xen. K. Π. 8, (1, 2.) Πολεμικὴν ἄσκησιν, et πολεμικῶν ἄσκησιν, pro eod. dixit. Et Ἄσκησις εἰς τὸν πόλεμον, Plut. Lycurgo. || Sed ap. Lucian. aliosque nonnullos ἄσκησιν peculiari signif. poni animadverti pro Studio, quod certæ

cuipiam philosophicæ sectæ impenditur; ut ἐν Βίων Πράσει (Lucian. 3, 88.) de Diogene Philosopho, Καὶ τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται; ubi Interpr. vertit Artem, perperam, meo judicio. Sic in illo, quem antea protuli l., Ἀσκούμενος τὴν κυνικὴν ἄσκησιν. ‖Ἄσκησις, ap. Basil. pro Exercitatione mentis in rebus divinis, et earum meditatione, ut scribit Bud.; unde Ἀσκητὴς et Ἀσκητήριον et Ἀσκητικὸς βίος peculiaria Eccles. Scriptt.: de quibus vv. paulo post. Sed et μοναδικὴ ἄσκησις legitur in Hist. de J. Cæs. Τὴν κόμην ἀποκειράμενος καὶ μοναδικὴν ἄσκησιν ὑποκρινάμενος. [Gl. Ἄσκησις· Institutio, Industria, Cultus. Τῇ ἀσκήσει· Cultu. Ἀσκήσεων· Studiorum. Plut. 8, 344. Ἀθλητὰς καταλύσαντας ἄσκησιν. Strabo 5. p. 112. Ἡ τοιαύτη ἄσκησις ἐκλέλοιπεν. "Ἄσκημα, Soph. El. 1325. Xen. Hipparch. 8, 6, 1.: K. Π. 7, 5, 79. Dionys. H. 2, 64, 10." Scott. App. ad Thes. "Ruhnk. Ep. Cr. 57. Toup. Opusc. 2, 217. Jacobs. Animadv. 295. Ἄσκησις, Ammon. 38. Jacobs. Anth. 6, 73. Vita athletarum, ad Xen. Mem. 3, 14, 3." Schæf. Mss.]

Ἀσκητὴς, (ὁ,) aliud verbale itidem a 3 pers. formatum, q. d. Exercitator. Cum gen. ap. Xen. K. Π. 1, (5, 7.) Ἀσκηταὶ ὄντες τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἔργων. Sine adjectione autem, pro Athleta, ap. Plat. de Rep. 3. Ἡ τῶν ἀσκητῶν ἕξις. ‖ Ἀσκητὴς ap. Eccles. scriptt. Qui se in rerum divinarum meditatione exercet, ut Damascenum, Τοὺς θεοφόρους ἀσκητὰς, i. e. Monachos, inquit Bud. Utitur et Theodorit. Ἐν μὲν οὖν ἀσκηταῖς καὶ τῆς ἀρετῆς φροντισταῖς αὐτοὶ κατ' ἐκεῖνον διέλαμπον τὸν καιρόν. Et Ἀσκήτρια, (ἡ,) Puella aut Quævis mulier, quæ meditationi rerum divinarum se dicavit. Ἀσκήτριαι, inquit Bud., Puellæ Deo dicatæ. Ἀσκήτριαι, ut in VV. LL., inter sacras mulieres nominantur in Pand., cum de raptu virginum agitur. Moniales quidam vocant. Et Ἀσκητικὸς, (ἡ, ὸν,) q. d. Exercitativus, vel Exercitatorius, Ad exercitationem comparatus, Ad exercitationem pertinens. Exp. etiam Exercitationi vacans. Intelligitur autem peculiariter de exercitatione animi in meditandis rebus divinis; ut ἀσκητικὴ πολιτεία ap. Theodorit. Et Ἀσκητικὸς βίος, et ἀσκητικαὶ παλαίστραι, ap. Eund. Et Ἀσκητήριον, (τὸ,) q. d. Locus exercitationis s. meditationis, Secessus exercitatorius, Secessus quem incolebant hi ἀσκηταὶ, Basil. Cœnobium, Monasterium. Greg. tamen utrumque posuit, sc. ἀσκητήρια et μοναστήρια, cum in Or. in Basil. scribit, Ἀσκητήρια καὶ μοναστήρια δειμάμενος. [Gl. Ἀσκητής· Curator. Ἀσκηταί· Cælibes. Ἀσκήτριαι· Sanctimoniales. * "Ἀσκητὴρ, ῆρος, ὁ, Gal. de Artibus, Ὦ κῶφοι ἀσκητῆρες, ἄθλιοι ἄνδρες." Gataker. Mss. Ἀσκητικὸς, Dio Cass. 324. * Ἀσκητικῶς, Basil. 3, 611. "Theodor. Opp. 2, 1072. J. Poll. 3, 145." Kall. Mss. "Ἀσκητικὸς, Brunck. Aristoph. 1, 71.; Kuster. 240." Schæf. Mss.]

Ἀσκητὸς, ἡ, όν. Dicitur ἀσκητὸν, Quod exercitatione consequi possumus. Aristot. Ethic. 1. Πότερόν ἐστι μαθητὸν, ἢ ἐθιστὸν, ἢ ἄλλως πως ἀσκητόν. Sic Xen. (Απ. 1, 2, 23.) Ἔμοι γε δοκεῖ πάντα τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἀσκητὰ εἶναι. At e Plut. Lycurgo affertur ἀσκητὸς ἀνὴρ pro Viro exercitato et experiente. ‖Ἀσκητὸς, Elaboratus, Arte elaboratus, Affabre factus, ut Od. Δ. (134.) ἀσκητὸν νῆμα. Sic ἀσκητὸν λέχος. Item Ornatus, Theocr. (1, 33.) Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι. Apud Hesiod. autem (E. 2, 164.) πῖλον ἀσκητὸν quidam interpr. Pileum habilem. [Ælian. H. A. 16, 10. κόμαι. "Lichtenst. de Simiar. form. 69. Jacobs. Exerc. 2, 99. Voss. Myth. Br. 1, 126. Jacobs. Anth. 8, 35. 9, 95. Hadrian. 1. Heyn. Hom. 6, 55." Schæf. Mss.]

"Ἀνάσκητος, (ὁ, ἡ,) Inexercitus s. Inexercitatus. "Xen. K. Π. 8. Οἴονται σφίσιν ὁμοίους τοὺς ἀνασκήτους τοῖς ἠσκηκόσιν ἔσεσθαι. Sic Philo de V. M. 1. "Συμπλακεὶς δὲ, οὐ πρὸς ἀμελετήτους καὶ ἀνασκήτους "ἔγνω τὴν μάχην οὖσαν, Non sibi cum rudi tyrone "et inexercitato certamen esse intellexit. Et Plut. "de Orac. Pyth. Τὸν ἐν λόγοις ἀθεώρητον καὶ ἀνάσκητον. Et Ἀνασκήτως, Inexercitatorum more, Sine "exercitio, ut ἀνασκήτως διακείμενοι: qui iidem sunt, "atque οἱ ἀνάσκητοι." [" Ἀνάσκητος, Polyb. 1. p. 87. Plut. 1, 137. Themist. 289." Churchill. e Suicer. Mss. Clem. Alex. 937. "Galen. 1, 1. Plut. 1, 137. Polyb. 62." Wakef. Mss.]

"Ἀνασκησία, ἡ, i. q. ἀγυμνασία, Non exerceri, vel "exercitatum esse, ideoque exp. et Inertia et Imperitia. In præced. signif. accipit J. Poll." [" Defectus exercitationis, Clem. Alex. 386." Churchill. e Suicer. Mss. "Wessel. Herod. 238." Schæf. Mss.]

[* Ἄσκη, ἡ, i. q. ἄσκησις. Plato Comicus ap. J. Poll. 3, 154.] "Ἄσκλη, (ἡ,) Hesychio i. q. ἄσκησις, Exercitatio." [" Ἄσκη, Pierson. ad Mœr. 5. ad Thom. M. 127. T. H. ad Aristoph. Π. p. 477." Schæf. Mss.]

"Ἀσκεία, Hesychio κόσμησις: item θρησκεία, εὐ"σέβεια, Cultus."

"Ἀσκεθὴς, ὁ, ἡ, Illæsus, Innocuus, Incolumis, ἀβλα"βής. Od. Ξ. (255.) οὐδέ τις οὖν μοι Νηῶν πημάνθη, "ἀλλ' ἀσκεθέες καὶ ἄνουσοι Ἥμεθα, τὰς δ' ἄνεμός τε "κυβερνῆταί τ' ἴθυνον. Dicitur et Ἀσκηθής." [" Manetho 6, 457." Wakef. Mss.]

"Ἀσκηθὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἀσκεθὴς, Illæsus, Incolumis, "ἀβλαβής. Od. E. Ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἣν πατρίδα "γαῖαν ἵκηται. Il. K. εἰς ἡμέας ἔλθοι Ἀσκηθής. Od. "Λ. ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν Ἀσκηθὴς, οὔτ' ἄρ βεβλημένος "ὀξέϊ χαλκῷ Οὔτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένος." [Antimach. ap. Athen. 469. μέλι ἀσκηθές. "Ad Herod. 434. ad Charit. 545. Jacobs. Anth. 6, 315. 8, 101. Timo Phlias. 23. Heyn. Hom. 6, 41. 7, 786. 8, 589." Schæf. Mss. "Non lædendus, Integer, Jambl. Protr. 118." Wakef. Mss. Orph. Arg. 672. Apoll. R. 2, 692.]

"Πανασκηθὴς, (ὁ, ἡ,) Omnino illæsus, Salvus et in"columis, Hes."

Διασκέω, Exorno, sequendo illam simpl. signif., quæ ex Hom. posita est. A cujus pass. est particip. Διησκημένοι, Athen. 217. Διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ, Compti, Compositi, Ornati.

[* Ἐνασκέω, Exerceo in aliqua re. Med., Disco aliquid, Exerceo me in. Polyb. 1, 63, 9. Lucian. 188. "Agathias 70." Schæf. Mss. "Pass., Philo J. 1020." Wakef. Mss.]

Ἐξασκέω, Exerceo. A cujus pass. est ἐξήσκηντο, Athen. Οὕτως ἐξήσκηντο πρὸς τὰς ἡδυπαθείας. Quæ Bud. interpr. Sic eruditi et docti erant in luxu. Xen. (Ἱππ. 2, 11.) Ἢν ταῦτα πάντα ἐξησκημένοι ὦσιν οἱ ἱππεῖς. In VV. LL. ἐξασκεῖν pro Docere affertur e Plut. Pericle, Ἐξασκήσας ἕξιν δι' ἐναντιολογίας εἰς ἀπορίαν κατακλείουσαν. ‖ Ἐξασκῶ autem pro Exorno, Como, sicut et de διασκῶ modo dictum fuit. Item Elaboro, Affabre facio, vide ex Athen. et Lucian. ap. Bud. 318. [Gl. Ἐξησκημένοι· Politus. "Lucian. Amor. 1027. Salmur. Ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο." Seager. Mss. "Jacobs. Spec. 109.; Anth. 12, 413. ad Charit. 541. Ἐξησκημένος, cum gen., Thom. M. 184. * Ἐξάσκησις, Kuster. Aristoph. 53." Schæf. Mss.]

[* Προσεξασκέω, Magis excolo et excolendo orno. Joseph. B. J. 3, 10, 7. "Plut. 4, 200." Wakef. Mss.]

"Ἐπασκέω, Exerceo, Factito, Colo, Do operam. He"rod. Ἐπασκήσας παγκράτιον. Itidem ἐπασκῆσαι τέχνην "dicitur aliquis, Qui ei dat operam. Et ἐπασκεῖν τὴν "ἀρετὴν, Qui ei incumbit. Sic ap. Aristoph. N. σοφίαν "ἐπασκεῖ. Hom. usus est pass. ἐπησκῆσθαι pro Excul"tum et accuratum esse, Exornatum esse: Od. P. "266. ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ Τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, quod "Schol. exp. μετ' ἐπιμελείας διακεκόσμηται. ‖Hesychio "ἐπασκεῖν est σέβεσθαι, ἁγνεύειν: forsan peculiariter "dictum περὶ τῶν ἀσκητῶν λεγομένων, qui ceteris "studiis relictis mentem exercebant in cognitione et "meditatione rerum divinarum. Porro ab h. v. est "VERBALE Ἐπασκητὴς, (ὁ,) Exercitator. Hesychio "auctore ἐπασκηταὶ sunt οἱ ἀθληταὶ, Athletæ: utpote "exercendo certaminibus corpori operam dantes." [Athen. 418. "Plut. Mor. 1, 355. Wytt. cujus vide not." Boissonad. Mss. Poëta Cyclicus ap. Schol. Eur. Or. 1392. Ἐπασκητὴς a Schneidero non agnoscitur. "Ἐπασκέω, Jacobs. Anth. 11, 384. Stanl. Eum. 188. Wakef. S. C. 5, 112. Wessel. Herod. 260. 481." Schæf. Mss. "Med., Æschin. 569. * Ἐπασκητέον, Arrian. T. 27." Wakef. Mss.]

"Κατασκέω, ήσω, Exerceo, Erudio. Unde κατη"σκημένος, Exercitatus, Eruditus. Basil. in Hexaëm. "Homil. 6. Οὐδεὶς οὐδὲ τῶν πάνυ κατησκημένων τὸν

" *νοῦν, καὶ περὶ τὴν φθειρομένην ταύτην φύσιν ὀξυω-* " *πουντων.*" [Plut. Ages. 33. *Δίαιτα ἀκριβὴς καὶ κατησκημένη.*]

" *Προασκέω*, Ante exerceo. Aphthon." [Pass., Hierocles 212." Wakef. Mss.]

[* *Προσασκέω*, Exerceo. Joseph. B. J. 3, 5, 7. Polyb. 5, 109, 4. " Philo J. 1, 657." Wakef. Mss.]

" *Συνάσκησις*, (ἡ,) Continentia, in VV. LL. Quæ " signif. habetur et in primis Lexx. ; sed nullum ejus " affertur exemplum. At vero *Συνασκήσει*, fut. verbi " *Συνασκέω*, Erotian. ap. Hippocr. exp. *συναρμόσει*." [Gl. *Συνησκημένος*· Agitatus. " Simul exerceo. Demosth. 450. Ἔτι *τοίνυν, ὅταν μὲν ἴδητε δεινότητα, ἢ εὐφωνίαν, ἤ τι τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων ἀγαθῶν ἐπὶ χρηστοῦ καὶ φιλοτίμου γεγενημένον ἀνθρώπου, συγχαίρειν καὶ συνασκεῖν ἅπαντας δεῖ*, Exercitio ejus favere, In excolendo, elaborando adjuvare." Seager. Mss. *Συνάσκησις*, Clem. Alex. Str. 1. p. 270. 370. Dionys. Hal. A. R. 2, 74. (T. 1. p. 395.) Manetho 4, 345. *Πευκῆέν τε * λέπασμα συνασκοῦντας σὺν ἐλαίῳ.* " *Συνασκέω*, ad Charit. 751. Phalar. 6." Schæf. Mss. Pass., Clem. Alex. 577. Med., Julian. 21.]

[* *Συνησκημένως*, Gl. Polite.]

Σωμασκέω, Corpus exerceo. Sed de gymnasticis exercitationibus, quales sunt athletarum, peculiariter dicitur. Satyrus ap. Athen. (534.) Ἐν *Θήβαις δὲ σωμασκῶν καὶ γυμναζόμενος.* Polit. ap. Herodian. 7, (1, 26.) *ἰσωμασκούντων* interpr. Exercitatissimorum. Ετ *Σωμασκία*, (ἡ,) Corporis exercitatio ; in qua signif. affertur e Xen. (Απ. 3, 9, 11.) Bud. autem *σωμασκίαν* interpr. Curationem corporis, eo sensu, quo Curare cutem dixit Horat. in loco, quem Suid. affert. [" Tatian. 39. p. 83." Routh. Mss. Glossæ: *Σωμασκία*· Corporatura. " Cf. Paus. 378." Schæf. Mss. "Jambl. V. P. 17." Wakef. Mss.]

ἈΣΚΟΣ, (ὁ,) Utris. Il. Γ. (247.) Ἀσκῷ *ἐν αἰγείῳ*, In utre caprino. Lucian. (1, 508.) *ἀσκὸς βοὸς*, Pellis bovis. ‖ Ἀσκὸς de Hominis corpore etiam dicitur vel vivo vel mortuo. Vide Eust. ‖ Ἀσκὸς de Homine obeso et vinigurgite, eo fere modo, quo Gallice Un sac à vin, Antiphanes ap. Athen. [Herod. 3, 9. *ἀσκοὺς καμήλων*· Glossæ : Ἀσκός· Uter, Utris, Follis, Follex, Lagena, Culeum. Ἀσκὸς *βόειος*· Culeus. Ἀ*σκοῦ στόμα*· Hic Arvianus, Amiciquus. Ἀσκὸς *ταύρειος*· Culeum. " Pellis, Herod. 7, 26. Uter, Plato Euthyd. 274. Bas. 1. Ἕ*τοιμός εἰμι παρέχειν ἐμαυτὸν τοῖς ξένοις καὶ ἐὰν βούλωνται δέρειν ἔτι μᾶλλον ἢ νῦν δέρουσιν, εἴ μοι ἡ δορὰ μὴ εἰς ἀσκὸν τελευτήσει, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου, ἀλλ' εἰς ἀρετήν.* Cedrenus : *Οἱ δὲ ὡς ἀσκὸν μᾶλλον αὐτὸν* (Πιλάτον) *λέγουσιν ἐκδαρῆναι, καὶ οὕτως ἀποθανεῖν.* Aristoph. N. 442. *Τουτὶ τό γ' ἐμὸν σῶμ' αὐτοῖσι Παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν, Αὐχμεῖν, ῥιγοῦν, ἀσκὸν δαίρειν*, Utre excoriare. Plut. Solone 157. HSt. Ἤ*θελεν γάρ κεν κρατήσας, πλοῦτον ἄφθονον λαβὼν, Καὶ τυραννεύσας Ἀθηνῶν μοῦνον ἡμέραν μίαν, Ἀσκὸς ὕστερον δεδάρθαι κἀπιτετρίφθαι γένος.*" Seager. Mss. " Thom. M. 458. Jacobs. Anth. 6, 169. Fischer. Ind. Palæph. Corpus, Heyn. Apollod. 877. Ἀ. *ταύρειος*, ad Anton. L. 279. Verh. : ad Herod. 523. Alciphro 2, 104." Schæf. Mss. " Humanum corpus, Philo J. 2, 462, 28." Wakef. Mss.]

[* Ἀσκοδέτης, ὁ, Lorum utris, Nicand. Θ. 928.]

[* Ἀσκοδορέω, Excorio. Pallad. de Brachman. p. 7. Ἐ*κέλευσεν αὐτὸν ἀσκοδορηθῆναι.*]

[* Ἀσκοθύλακος, ὁ, Aristoph. ap. J. Poll. 10, 160. Bekk. Anecd. 452. Ἀσκοθύλακον· *Διοκλῆς Βάκχαις, καὶ Ἄρχιππος Ἀμφιτρύωνι δευτέρῳ.* " Aristoph. Fr. 232." Schæf. Mss.]

[* Ἀσκοκήλης, ὁ, Gl. Herniosus. * " Ἀσκοκήλη, (ἡ,) Uter inflatus, Max. Planudes Vit. Æsop. p. 19. Gesner. 1628 (=14.) *Πότερον στέλεχός ἐστι δένδρου ἢ ἄνθρωπος οὗτος ; εἰ μὴ φωνὴν εἶχεν, οὐδὲν ἂν ἔδει μὴ οὐχὶ δοκεῖν ἀσκοκήλη.* A Schneidero non agnoscitur.]

Ἀσκοπήρα, (ἡ,) Marsupium, ut Suid. exp. Usus est autem *τῷ* Ascopera et Sueton. [" Ad Herodian. Philet. 442. Aristoph. Fr. 275." Schæf. Mss.]

[* Ἀσκοποιὸς, ὁ, Gl. Coriarius.]

Ἀσκοπυτίνη, Vas vinarium, (Antiphanes ap.) J. Poll. (10, 73.) Judith. [10, 5. Gl. Ἀσκοπυτίνη· Ascura. * Ἀσκοπυτίθνη· Ascora. " Muncker. ad Anton. L. 43. Verh." Schæf. Mss.]

" Ἀσκύτονοι, Hesychio *κυνοῤῥαῖσται, κρότωνες*, Ricini."

" Ἀσκοτὸς, dicitur *ὁ ἀβλαβὴς καὶ ὑγιὴς, ἀπὸ με-* " *ταφορᾶς τοῦ ἀσκοῦ*, si Etymologo credimus."

" Ἀσκουρῶτις, Hesychio *ἄρκτος ἡ μικρὰ*, Ursa mi- " nor."

Ἀσκοφλαυρίζειν, pro quo Eust. 1552. *ἀσκῷ φλαυρίζειν.*

Ἀσκοφόρος, (ὁ, ἡ,) Utres ferens in sacris Bacchanalibus, ετ Ἀσκοφορεῖν, Utres ferre in illis, Etym. [155. Suid. 1, 353. Phav. 127, 2. " Ἀσκοφόρος, Toup. Opusc. 1, 252." Schæf. Mss.]

[* Ἀσκαύλης, ὁ, Dio Chrys. 71. p. 381. *Φασὶ δὲ καὶ γράφειν, καὶ πλάττειν ἱκανὸν αὐτὸν εἶναι, καὶ αὐλεῖν τῷ τε στόματι καὶ ταῖς μασχάλαις ἀσκὸν ὑποβάλλοντα.* " Signif. illud tibiæ genus, quod appensum habet utrem s. follem, qui brachiis agitatus tibiam animat. Nos vulgo Caprum Polonicum et Sackpfeife appellamus. Græci tales tibicines *ἀσκαύλας* appellant ; Latini Utricularios." Reisk. Glossæ : Ἀσκαύλης· Utricularius. Hinc sua sumsit V. D.]

[* " Ἀσκὶς, (ίδος, ἡ,) Elleborus albus. Diosc. Notha 473." Boissonad. Mss.]

Ἀσκίτης *ὕδερος*, Hydropis species, in quo humoris aquosi s. serosi copia cum paucissimo spiritu in membrana abdominis interiore inter peritonæum et intestina continetur, et veluti in utre quodam, unde nomen habet, conclusa est. Gorr. ‖ Et *ἀσκῖται*, Cujusdam populi nomen, de quo lege Eust.

Ἄσκωμα, (τὸ,) Pellis muniens remos qua parte scalmo incumbunt, ut ex Hes. Suid. et Aristoph. Schol. aııotatur. Sed eid. Schol. alibi est Lorum quo remus scalmo alligatur. Aristoph. A. (97.) Ἄ*σκωμ' ἔχεις που περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω.* Vide et alia de h. v. ap. J. Poll. [Schol. Aristoph. Π. 364. Festus : Folliculare appellatur pars remi, quæ folliculo est tecta. Mathem. Vett. 20. *Κάλαμοι ἀσκώμασιν ἐμφυσώμενοι.* Apollod. Poliorc. 21. *Σύριγξ ἀσκώματα ἔχουσα.* Antyllus Oribasii p. 321. Matth. " Thom. M. 458. Brunck. Aristoph. 1, 166." Schæf. Mss. " Utriculus, Strabo 1094." Wakef. Mss.]

¶ Ἀσκώλια, (τὰ,) Festum Bacchi Athenis, in quo super *ἀσκοὺς*, Utres, inflatos et unctos unico pede saltabant, ut delabentes risum excitarent. Hinc Ἀσκωλιάζειν, Super utrem salire. Quo pertinet quod dixit Virg. G. 2, (384.) Mollibus in pratis unctos saliere per utres. ‖ Ἀσκωλιάζειν generaliore etiam signif. pro Saltare unico innitentem pedi. Aristoph. Π. (1129.) Ἀσκωλίαζ' *ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν.* At Plato Symp. 248. Ὥ*στε ἐφ' ἑνὸς πορεύσονται σκέλους ἀσκωλιάζοντες.* Gal. ad Glauc. 2. *Καὶ ἀσκωλιάζειν δὲ κατὰ θατέρου σκέλους ἐποίουν τὸ παιδάριον, ὅπως ἐπ' ἐκεῖνο φέροιτο τὸ πλέον τῆς τροφῆς.* Exp. etiam Claudicare. Vide J. Poll. Hes. Eust. Ετ Ἀσκωλιασμὸς, (ὁ,) Saltatio illa *τῶν ἀσκωλιαζόντων.* [Ἀσκώλια, Gorii Inscr. 2, 104. Ἀσκωλιάζω, Aristot. Incess. Anim. 4. Ælian. H. A. 3, 15. Ἑ*στᾶσιν ἀσκωλιάζουσαι.* Ruhnk. ad Tim. Phrynich. Σ. Π. : Ἀσκωλιάζειν, *καὶ * ἀσκωλίζειν· σημαίνει τὸ ὥσπερ ὑπὸ σκώλου πεπληγμένον ἐφ' ἓν σκέλος ἅλλεσθαι.* Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. : Ἀ*σκωλίζοντες· ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενοι, χωλαίνοντες, ἢ στερούμενοι τῶν κατὰ φύσιν, ὅθεν καὶ σκιμβάζειν τὸ αὐτὸ λέγουσιν οἱ Ἀττικοί.* " Ἀσκώλια, Valck. ad Il. 22, p. 66. Casaub. Athen. 1, 31. Ἀσκωλιάζω, ad Herod. 734. Bergler. Alciphr. 394. Brunck. Aristoph. 1, 286. ad Lucian. 2, 321. Ἀσκωλίζω, Valck. Adoniaz. p. 189." Schæf. Mss. " Ἀσκωλιάζω, Ælian. H. A. 3, 13." Wakef. Mss.]

" Ἀγκωλιάζων, Hesychio *ἀλλόμενος τῷ ἑτέρῳ ποδὶ*, " Qui alteri insistens pedi saltat. Qua signif. dici- " tur et *ἀσκωλιάζειν*."

" Ἀσκαλιάζοντες, Hesychio *χωλεύοντες, ἐφ' ἑνὸς* " *κώλου βαδίζοντες.* Pro quo dicitur potius *ἀσκω-* " *λιάζοντες.*"

¶ Ἀσκίον, *τὸ*, Utriculus, Parvus uter, Plut. Artaxerxe, Ἐ*ν ἀσκίῳ φαύλῳ διεφθαρμένον ὕδωρ.* Ετ Ἀ*σκίδιον*, (τὸ,) Aristoph. [Εκ. 306. Ἀσκίον, Hippocr. 261, 19. 491, 16. 521, 47. * Ἀσκεῖον, 482, 36. Glos-

sæ: 'Ασκίον· Utricium. 'Ασκίδιον· Utriciscum. " Kuster. Aristoph. 211." Schæf. Mss.]

"ʺΑΣΚΡΑ, Hesychio δρῦς ἄκαρπος, Quercus in-" fructuosa. Est et Urbis nomen: e qua oriundus " Hesiod., 'Ασκραῖος inde dicitur. AT Ζεὺς 'Ασκραῖος, " forsitan quod ibi coleretur."

"ʺΑΣΚΥΡΟΝ, SIVE 'Ασκυροειδὲς, (τὸ,) Hyperici " genus est, ab aliis dictum 'Ανδρόσαιμον, ut testatur " Diosc. 3, 172. ubi latius ipsum describit. Itidem " Plin. 27, 4. Androsæmon, s. ut alii appellavere, " Ascyron, non est absimile Hyperico. Idem discri-" men facit inter Ascyron et Ascyroides: nam capite " sequ., Ascyron, inquit, et ascyroides, similia sunt " inter se et hyperico: majores habet ramos quod " ascyroides vocatur, ferulaceos, omnino rubentes, " capitulis parvis, luteis. Hesychio ʺΑσκυραι sunt βο-" τάναι τινές." [Hypericum Androsæmon Linn.]

'ΑΣΠΑΖΟΜΑΙ, Amplector, s. Amplexor, Comiter accipio, Amice excipio, Amanter complector. Item Saluto. Il. K. 542. τοὶ δὲ χαρέντες Δεξιῇ ἠσπάζοντο ἔπεσσί τε μειλιχίοισι: ubi Eust. scribit esse περιπλέκεσθαι, et quasi εἰς ἑαυτὸν σπᾶσθαι. Od. Γ. 35. Χερσίν τ' ἠσπάζοντο καὶ ἑδριάασθαι ἄνωγον, ubi Schol. exp. ἐπεσπῶντο καὶ εἷλκον διὰ δεξιώσεως εἰς ἑαυτούς: addens et talem quendam ἀσπασμοῦ morem suo tempore ap. nonnullas gentes receptum. Scribit etiam, pro Osculari solitos veteres addere dat. φιλήματι. Xen. K. Π. 6, (3, 8.) 'Ησπάσαντο ἀλλήλους ὡς εἰκὸς ἐκ δυσελπίστου: 6, (4, 4.) Οὐκ ἔχουσα ἡ Πάνθεια πῶς ἔτι ἄλλως ἂν ἀσπάσαιτο αὐτὸν, κατεφίλησε τὸν δίφρον. Aristoph. N. (1145.) Στρεψιάδην ἀσπάζομαι, ubi exp. Salvere jubeo. Synes. ʺΑσπασαι κἀκεῖνον παρ' ἐμοῦ, Saluta illum verbis meis. Quidam tamen volunt ἀσπάζεσθαι, ubi pro Salutare ponitur, non esse simpl. Salutare, sed osculo et complexu. Verum meminisse oportet ejus, quod modo ex Eust. protuli, de addito dat. φιλήματι. Pro hoc autem invenio etiam additum μετὰ τοῦ φιλεῖν a Plut. Pericle, 'Ησπάζετο καθ' ἡμέραν αὐτὴν μετὰ τοῦ φιλεῖν. Sed et ἀσπάζεσθαι τῷ στόματι ex Eod. affertur pro Osculari. Quinetiam cum scribit in Fabio, Περιλαβὼν τὸν Φάβιον ἠσπάζετο, hic ἠσπάζετο quidam interpr. Osculabatur. In nonnullis vero aliorum quoque auctorum ll., ubi sine adjectione ponitur h. v. ita redditum a quibusdam Interprr. fuit. ‖ 'Ασπάζεσθαι αὐτοκράτορα, eod. modo quo Lat. Salutare imperatorem, Salutando appellare. Plut. 'Ασπασαμένων αὐτὸν αὐτοκράτορα τῶν στρατιωτῶν. Sic ap. Eund. Fabio, Οἱ δὲ στρατιῶται τοὺς στρατιώτας, πάτρωνας ἠσπάζοντο. Ex Eod. Numa affertur ἀσπάζεσθαι ἐρωτικῶς, pro Adamare.

'Ασπάζομαι, Amplector, i. e. Amo; ut ἀσπάζομαι χρήματα, Plat. de Rep. 1. ubi ἀγαπῶ pro eod. ponitur, Amore pecuniarum teneor. Sic ἀσπάζομαι ἡσυχίαν, Amo quietem, vel Delector quiete. 'Ασπάζομαι, inquit Bud., Amplector: pro Cupide apprehendo aliquid. Xen. (K. 3, 7.) 'Ασπαζόμεναι δὲ τὰ ψεύδη, Fallax vestigium amplectentes pro certo. Et ἀσπάζομαι τοῦτο, addit idem Bud., Hujus rei cupidus sum. Hermog. (412.) ubi περὶ δριμύτητος disserit, dicit Soph. φίλανδρον appellasse Atalantam διὰ τὸ ἀσπάζεσθαι σὺν ἀνδράσιν εἶναι.

['Ασπάζομαι, Gl. Saluto, Amplector. 'Ασπάζεσθαι· Consalutare. ʺΑσπασαι· Saluta. Xen. K. Π. 1, 4, 1. 4, 2, 42. 6, 1, 47. 6, 4, 10. Mem. 2, 3, 9. Plut. Antonio 77. ταῖς κώπαις. " Xen. Eph. 113. Struchtmeyer. Anim. Cr. 131. Jensii Ferc. Lit. 13. ad Charit. 224. 311. Phrynich. Ecl. 10. Musgr. ad Eur. p. 217. Jacobs. Anth. 9, 171. 10, 168. T. H. ad Aristoph. Π. p. 380. Straton. Epigr. 19. ad Lucian. 2, 175. Dionys. H. 1, 184. 200. Amo, Xen. K. Π. 76. Cum infin., Brunck. Soph. 3, 532. 'Ασπ. καὶ φιλῶ, Heindorf. ad Plat. Lys. 37. Valck. ad Chrys. 38. ubi inter alia hæc:—' Amice aliquem complecti a quibusvis Atticis scriptt. dicitur ἀσπάζεσθαι.'" Schæf. Mss. *" 'Ασπαστέος, Amplectendus, Plato." Wakef. Mss.]

" 'Ασπακάζομαι, Hes. per jocum et * πεπαιγμένως " dici ait pro ἀσπάζομαι, Amplector. Affert tamen " ET 'Ασπακῶς pro φιλοφρόνως, Humaniter, s. Hu-" maniter amplectendo."

'Ασπασμὸς, ὁ, Amplexatio, Salutatio. 1 Cor. 16, (21.) 'Ο ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου. Matth. 23, (7.) Marc. 12, (38.) Luc. 11, (43.) Τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς. AT ʺΑσπασμα, (τὸ,) Res quam amplexamur. Plut. (8, 402.) Πάντων ἥδιστον ἡμῖν ἄσπασμα, καὶ θέαμα, καὶ ἄκουσμα παρεῖχεν ἑαυτήν. At in VV. LL. τῷ ἄσπασμα signif. τοῦ ἀσπασμοῦ duntaxat tribuitur. [Gl. 'Ασπασμός· Salutatio, Amplexus, Rogatura. ʺΑσπασμα, Anal. 2, 147. Eur. Hec. 819. ἐν εὐνῇ φίλτατα ἀσπάσματα: Iph. T. 376. El. 596. Lucian. Amor. 585. " Crinagor. 27. 'Ασπασμὸς, Theogn. 840. ad Lucian. 1, 260." Schæf. Mss. "ʺΑσπασμα, Plut. 2, 608." Wakef. Mss.]

[* 'Ασπαστικὸς, ἡ, ὸν, Gl. Salutatorius. Polyb. 28, 3, 10. " Dignus qui salutetur, Etym. M. 142, 38." Wakef. Mss.]

[* 'Ασπαστικὸν, τὸ, Salutatorium, quod erat locus extra basilicam, ubi peregrini excipiebantur. Glossæ: 'Ασπαστικὸν βασιλέως· Labratum.]

[* 'Ασπαστὴρ, ῆρος, ὁ, UNDE * 'Ασπαστήριος, ία, ιον, " Theodor. 4, 1245." Kall. Mss.]

'Ασπαστὸς, (ἡ, ὸν,) Quem quis amplecti velit, Amplectendus, Optatus, Acceptus. Od. Ψ. (239.) Ὡς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσοροώσῃ. Et (E. 398.) ἀσπαστὸν, Res grata, Digna quam amplectamur. Herodian. 3, (11, 18.) Προσποιησάμενος καὶ εὐκταῖα καὶ ἀσπαστὰ ἀκούειν, i. e. Quasi hæc ei conditio summopere amplectenda videretur, Bud. At Politian., Cum se optata ac lubentia simularet audire. Herod. comparativo ἀσπαστέστερος usus est, itidem pro Gratiore. Apud Hesiod. (A. 42.) ἀσπαστὸν adverbialiter etiam. ET 'Ασπαστῶς, Libenter. Herodian. 2, (15, 8.) Οἷς πιστεύσας ὁ 'Αλβῖνος τὴν τιμὴν ὑπεδέξατο ἀσπαστῶς. ET 'Ασπαστὺς, ύος, ἡ, Salutatio, Callim. [Fr. 427. " 1, 572. Ruhnk. Ep. Cr. 132. ad Lucian. 1, 354." Schæf. Mss.]

'Ασπάσιος, (ία, ιον,) poët. i. q. ἀσπαστὸς poët. pariter et pros. Od. Λ. (430.) 'Ασπάσιος παίδεσσιν ἰδὲ δμωοῖσιν ἐμοῖσιν Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι. Et ut dicitur Lubens hoc facio, pro Lubenter, ita et ἀσπάσιος pro ἀσπασίως interdum ponitur ab Hom. ET 'Ασπασίως, Il. Φ. (610.) ἀσπασίως ἐσέχυντο 'Ες πόλιν, [" Heyn. Hom. 6, 176. 7, 470. Lucillius 99. ad Il. A. 326. Od. K. 131. 'Ασπάσιος, H. in Apoll. Del. 63. Lennep. ad Phal. 117." Schæf. Mss. 'Ασπασίως, Theocr. 16, 7. Eust. 786. Bas.] " 'Ασπασίῃ, Adv. pro ἀσπασίως dici " testatur Etym. 'Ασπασίη autem, Ion. pro ἀσπασία. " Interdum et Feminæ nom. propr." ['Ασπάσιος, Hippocr. 474, 40.: Nom. propr. 340, 47. 362, 2. 411, 14.]

'Ανταασπάζομαι, Resaluto, Vicissim amplector, Bud. [Gl. Resaluto. Joseph. B. J. 2, 15, 3. Xen. K. Π. 1, 3, 3. 5, 5, 40. Appian. B. C. 3, 934.]

[* 'Εναασπάζομαι, i. q. simpl. Plut. 7, 213. H. Schneidero susp.]

[* " Προασπάζομαι, Euseb. H. E. 295." Kall. Mss.]

[* Συνασπάζομαι, Una saluto, complector. Heliodor.]

[* 'Υπερασπάζομαι, Valde amplector, Valde amanter tracto. Ælian. V. H. 10, 16. 14, 14. Æschin. Epist. 123=673. Reisk. Dio Cass. 992. Xen. Symp. " Philostr. 536. Plut. 2, 229. Clem. Alex." Wakef. Mss.]

" 'ΑΣΠΑΛΑΘΟΣ, ὁ, Aspalathus, Frutex multis " spinis horrens, detracto cortice rubens aut in pur-" puram vergens, odoratus, sed gustatu amarus, flore " rosæ. Radix ejus unguentis expetitur: unde, puto, " et Gal. ap. Hippocr. Γυναικ. 2. (297.) τὴν μέλαιναν " ῥίζαν interpr. Radicem aspalathi aromatici. Pro-" lixiorem ejus descriptionem habes ap. Diosc. 5, 19. " Plin. 12, 24.: 24, 13. Theocriti quoque Schol. " esse Spinæ genus ait, sed venenatæ; quippe quo " percussi cervi emoriantur: dictum autem παρὰ τὸ " μὴ ῥᾳδίως ὑπὸ τῶν πληγέντων ἀποσπᾶσθαι, ἤτοι " ἀφαιρεῖσθαι, Quod non facile evelli s. eximi queat e " corpore eorum, qui in eam impegerunt. Plato " etiam et Theocr. spinosam esse plantam testantur. " Ille enim de Rep. 10. refert tyrannos aspalathi

" spinis ap: inferos laniari: ap. hunc vero 4, (57.) " Corydon Batto, quem ἄκανθα ἀρμοῖ ἐπάταξε, dicit, " Εἰς ὄρος ὅκχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε· Ἐν " γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωσι. Ubi etiam " nota sylvestribus et montanis spinis cum annume- " rari." [Plut. de Is. et Os. 383. Plato de Rep. 7. p. 326. Ἐπ' ἀσπαλάθων κάμπτοντες. Theophr. H. P. 9, 7. de Odor. 226. Theocr. 24, 84. Prosper Alpinus de Pl. Exot. 1, 6. 7. Athen. 685. Ἁπαλὰς ἀσπαλάθους. " Ad Mœr. 58. Wessel. Herod. 47.; Valck. 252. Jacobs. Anth. 8, 142." Schæf. Mss.]

" Ἀσπάλαξ, ακος, ὁ, Talpa: si Etymologo credimus, " παρὰ τὸ σπᾶν dicitur, quoniam semper terram un- " guibus suis vellicat et perforat. Quia vero cæcum " est hoc animal, Proverbio dicitur Ἀσπάλακος τυ- " φλότερος, de eo qui visu supra modum hebeti est et " obtuso, vel etiam prorsus cæcus." [Schol. Lycophr. 121. Theophr. H. P. 1, 11. Schneider. Lex. Glossæ: Ἀσπάλαξ· Talpa. " Brunck. Aristoph. 3, 97." Schæf. Mss. " Æsop. Fab. 51." Seager. Mss.]

" Ἀσφάλαξ, ακος, ὁ, pro ἀσπάλαξ dici μεταθέσει τοῦ B " π εἰς φ, testatur Etym. et Lex. meum vet. Sic ἀσφά- " ραγος pro ἀσπάραγος dicitur Attice, et σφόνδυλος pro " σπόνδυλος." [Gl. Talpa, Mus cæcus. Draco 51. " Epiphan. Hær. 52. init." Routh. Mss.]

[" Σφάλαξ, κος, ὁ, pro ἀσφάλαξ, Draco 51. Glossæ: Σφάλαξ· Verris. Schneider. Lex.]

" Σπάλαξ, ακος, ὁ, Talpa. Vide Ἀσπάλαξ, quod " idem signif. Hinc, ut opinor, est Σπαλακία, (ἡ,) pro " Cæcitate: propter cæcitatem σπάλακος, Talpæ. " Sed Σπάλακες dicitur etiam de Quodam genere " equorum, Hes. Item Herba quædam ap. Theophr. " H. P. 1, 11. vocatur Σπάλαξ." [" Clem. Alex. 45, 89." Routh. Mss. " Thom. M. 635. Brunck. Aristoph. 3, 97." Schæf. Mss.]

" ἈΣΠΆΡΑΓΟΣ, ὁ, SIVE Ἀσφάραγος Att., Asparagus. Ita dicitur, quod primum in lucem prodit " oleris germen, priusquam in folia explicetur: s. re- " centissimus turio qui edendo est. Gal. enim de " Alim. Fac. 2, 58. scribit ἀσπαράγους ab omnibus C " ferme Gr. nominari τοὺς ἁπαλοὺς καυλοὺς, ὅταν αὐ- " ξάνονται πρὸς τὴν τοῦ καρποῦ τε καὶ σπέρματος ἐκβο- " λήν: cujusmodi ἐκβλάστημα in brassica peculiariter " nominari κῦμα quasi κύημα. Ibid. vero et alia re- " censet λάχανα, quæ ejusmodi ἀσπάραγον ferunt, " nimirum lactucam, atriplicem, blitum, betam, mal- " vam: rhaphanum quoque, rapum, sinapin, nastur- " tium, pyrethrum: sed et bulbum, apium, sium, " ocimon, lapathum, oxylapathum: omnes denique " herbas λαχανώδεις dicit τοιοῦτόν τινα ποιεῖν καυλὸν " πρὶν * ἐκκαρπεῖν. Omnium vero, inquit, eorum, " quæ δριμέα sunt et θερμὰ, τὸν ἀσπάραγον εἶναι ὑγρό- " τερον συμβέβηκε. Et Athen. 2. e Diphilo Medico " refert, Ὡς ὁ τῆς κράμβης ἀσφάραγος, λεγόμενος ἰδίᾳ " ὅρμενος, εὐστομαχώτερός ἐστι καὶ εὐεκκριτώτερος. Ubi " etiam nota per φ scribi, more Attico: ut Gal. quoque " et Athen. ll. cc. annotant, ceteros Gr. per π dicere " ἀσπάραγος, Atticos autem per φ. Verum et planta " quædam; fruticis ea modo ramos plures emittit, " cacumine in torulos turbinato, caule exili, in spi- D " nosam aristam fastigiato, foliis fœniculi: appella- " tur ἀσπαράγου s. ἀσφαράγου nomine, velut a parte " potiori: nam ejus asparagus s. caulis tenellus præ " ceterorum olerum asparagis in cibos maxime expe- " titur. Isque vel κηπεύσιμος est et altilis: vel syl- " vestris, quem a locis, in quibus nascitur, πετραῖον " et ἕλειον vocant, Lat. Corrudam. Mentio utriusque " ap. Diosc. 2, 152. Gal. de Alim. Fac. 2, 9: et " Simpl. Medic. 6.: item Plin. 19, 4. 8.: 20, 10. Sed " et Athen. 2. utriusque meminit, illum vocans σπαρ- " τὸν, Sativum: hunc autem, ὄρειον et ἕλειον, Mon- " tanum et palustrem. Ubi etiam Attici ἀσφάραγος " hoc e Theopompo Comico affert exemplum, Κἆ- " πειτ' ἰδὼν ἀσφάραγον ἐν θάμνῳ τινί. Meminit " Theophr. et alius asparagi, quem in censu τῶν ἀκαν- " θικῶν ponit, et quidem eorum, quæ ἁπλῶς εἰσὶν " ἄκανθαι οὐδὲ φύλλον ἔχουσιν οὐδὲν παρὰ τὴν ἄκανθαν, " ut plenius videbis H. P. 1, 10.: 6, 1. 3. Unde et " Plin. 21, 15. In totum spina est asparagus; nullum " enim folium habet. Arbitror vero et hunc a parte

A " potiore asparagum esse denominatum. Theophr. " enim l. c. nimirum H. P. 6, 3. testatur eum κορυνῶδές " τι μικρὸν ἐκφύειν παρὰ τὰς ἀκάνθας, illumque ipsum " turionem esse ἐδώδιμον. Porro ab Ἀσπάραγος et " Ἀσφάραγος DERIVANTUR Ἀσπαραγία, ET Ἀσφα- " ραγωνιά, ἡ. Est autem Ἀσπαραγία, Ipsum asparagi " plantarium: h. e. Ipsa asparagi planta cum sua " radice aut etiam cespite, sicut σχοινία dicitur junci " planta cum suo cespite. Theophr. H. P. 6, 3. " Ἀναβλαστάνει δὲ ὁ καυλὸς ἐκ τῆς ἀσπαραγίας τοῦ " ἦρος, καὶ ἐδώδιμός ἐστιν· εἶθ' οὕτως ἀποτραχύνεται " καὶ ἐξανθεῖται προϊούσης τῆς ὥρας. Ἀσφαραγωνιὰ " vero idem est cum spinoso illo Theophr. asparago: " ut e Plut. Connub. Præc. (1, 411. H.) patet. Ibi enim " cum dixisset, Ἐν Βοιωτίᾳ τὴν νύμφην κατακαλύψαντες, " ἀσφαραγωνιᾷ, antiqui Codd. nonnulli habent ἀσπα- " ραγωνιᾷ, στεφανοῦσιν: subjungit, Ἐκείνη γὰρ ἥδι- " στον ἐκ τραχυτάτης ἀκάνθης καρπὸν ἀναδίδωσιν: ut " Theophr. suum ἀκανθώδη ἀσπάραγον dicit ἀναδι- " δόναι ἐκ τῆς ἀσπαραγίας καυλὸν ἐδώδιμον: quem B " καυλὸν vocat etiam κορύνην a forma clavæ. Nisi " forte peculiariter ἀσπαραγωνιὰ, s. ἀσφαραγωνιὰ, " dicitur Ramusculus aut Frons ex asparago illo spi- " noso." [Ἀσπάραγος, Anal. 2, 208. 209. Phrynich. Σ. Π.: Ἀσφάραγος· διὰ τοῦ φ. Βοτάνης εἶδος ἀσφάραγος, πρὸς τὰς καθάρσεις ἐπιτήδειον. Οἱ δὲ πολλοὶ τὰ ὅρμενα τῶν λαχάνων διὰ τοῦ π ἀσπαράγους καλοῦσι, δυσὶ περιπίπτοντες ἁμαρτήμασιν, ὅτι τε διὰ τοῦ π λέγουσι, δέον διὰ τοῦ φ, καὶ ὅτι τὸ ἰδίως καλούμενον ἐπί τινος πόας, ἐπὶ πάντων τῶν ἐξορμενιζόντων λαχάνων τίθενται. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀσφάραγον· φάρυγγα, στόμαχον, λαιμόν. Λέγεται δὲ καὶ τὸ ἀκανθῶν ἀποφυόμενον βλάστημα. Ἔστι δὲ καὶ βοτάνης εἶδος ἀσφάραγος, πρὸς τὰς καθάρσεις ἐπιτήδειον. Οὕτω μὲν οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ φ τὴν λέξιν προφέρουσιν, οἱ δὲ πολλοὶ μὴ ἀκριβοῦντες διὰ τοῦ π λέγουσι, καὶ ἁπλῶς τὰ τῶν λαχάνων ὅρμενα ἀσπαράγους καλοῦσιν. Glossæ: Ἀσπάραγος· Cuma, Asparagos. " Casaub. Athen. 129. Plut. S. N. V. 29. ubi v. Wytt. 45. ad Mœr. 361. Phrynich. Ecl. 40. Jacobs. Anth. 9, 134. Ἀσφάραγος, C Casaub. l. c. ad Mœr. 35. 361. Toup. Opusc. 1, 222. ad Il. X. 325. 328. Heyn. Hom. 8, 308. 309. Phrynich. l. c. Wakef. Herc. F. 151. Brunck. Soph. 3, 524." Schæf. Mss. Hippocr. 52, 1. 95, 13. 255, 22.]

" Ἀσφάραγος, ὁ, Gula, Guttur: λαιμὸς, φάρυγξ: se- " cundum quosdam, παρὰ τὸ σφαραγεῖν, τὸ ἠχεῖν, " quoniam δι' αὐτοῦ ἡ φωνὴ φέρεται. Hom. λευκανίην " et ἀσφάραγον pro eodem ponit, Il. X. (324.) Φαίνετο " δ', ᾗ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι Λευκανίης, ἵνα " τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος· Τῇ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαὼς ἔλασ' " ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς· Ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος " ἤλυθ' ἀκωκή· Οὐ δ' ἄρ ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε " χαλκοβάρεια. Ubi annotat Eust. quosdam e vett. " scribere non ἀπ' ἀσφάραγον, sed ἀπὸ σφάραγον, di- " cereque σφάραγον esse λαιμὸν s. βρόχον, ἀπὸ τοῦ " περὶ τὸν τόπον ψόφου: nam quadrisyllabum ἀσφά- " ραγον esse καυλὸν ἀκάνθων, qui et ἀσπάραγος dici- " tur, per π: ut et p. 1220. e vet. quodam Gramm. " refert, Ὅτι ἀσφάραγος ἐν τῷ φ, τὸ ἐκ τῶν ἀκανθῶν " ἀναφυόμενον· τὸ δ' ἐκ τῆς κράμβης, ὅρμενον. Quorum D " ἀσφαράγων s. ἀσπαράγων meminit et p. 899. ubi " eos esse dicit vel ὀρείους aut ἐλείους, vel σπαρτοὺς, " et hos quibusdam in ll. provenire magnarum feru- " larum aut Cypriæ arundinis crassitudine, altitudine " cubitali aut duodecimpedali. Suid. quoque utrius- " que ἀσφαράγου meminit; cum enim ἀσφάραγον exp. " φάρυγγα, λαιμὸν, στόμαχον, subjungit, ita dici etiam " τὸ ἀκανθῶν ἀποφυόμενον βλάστημα, et βοτάνης τι εἶ- " δος: et ἁπλῶς ἀσφαράγους s. ἀσπαράγους nominari " τὰ τῶν λαχάνων ὁρώμενα πρῶτα. Qua de re supra " in Ἀσπάραγος. Forsan etiam ὁ κατ' ἄνθρωπον " ἀσφάραγος dicitur ab illo τῶν ἀκανθῶν, ob similitu- " dinem, uterque enim est oblongus, teres, cavus."

" Σφάραγος, (ὁ,) Guttur, Fauces. Interdum vero " Sonus qui gutture emittitur. Vel potius illo v. " proprie Sonus hic gutturis significatur, et ex eo " Ipsum guttur nomen id accepit: si sequamur, quod " Eust. e quibusdam vett. refert; ap. quem habetur " duntaxat σφάραγος, cum ap. Hes. sit σφάραγγος. " HINC Σφαραγέω, ET Σφαραγίζω, Gutture sonum " edo. Interdum vero generalius de alio quoque

" sono: ut Hom. pass. voce utens, de oculo Cyclo- " pis, qui urebatur, dixit, Od. I. (398.) Γλήνης καιο- " μένης, σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι: ubi Eust. expp. " veterum affert, ἐτείνοντο, et κατεπονοῦντο, necnon " ἐσπαράττοντο: addens, νοεῖσθαι κατά τινα ἦχον, " unde ἐρισφάραγον a Pind. usurpari ἐπὶ * πολυήχου. " Paulo post addit, v. illo signif. quendam βρασμόν. " Sed in hoc, qui ibi (440.) sequitur, loco, de ovibus, " quibus ubera lacte distenta erant, Θήλειαι δ' ἐμέ- " μηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς· Οὔθατα γὰρ σφαρα- " γεῦντο, simpl. διάτασιν signif. tradit. Bud. exp. " Lacte distenta dolore oves afficiebant. Alterius " autem v. exemplum ap. Hesiod. (Θ. 706.) extat, " Σὺν δ' ἄνεμοι ἐνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον, " ubi ἐσφαράγιζον quidam interpr. Ciebant; sed " intelligendum est id fieri cum strepitu. Apud Hes. " legitur σφαραγγεῖ, quod exp. σφραγίζει: sed utrum- " que mendosum esse videtur, ac reponi debere σφα- " ραγεῖ, et σφαραγίζει. Itidemque ubi ἐσφράγιζον " exp. ἐδόνουν et μετὰ ψόφου ἤχουν, reponendum esse " ἐσφαράγιζον." [" Σφαραγίζω, Wolf. ad Hesiod. 121. Jacobs. Anth. 8, 180. Heyn. Hom. 7, 665. 8, 309." Schæf. Mss.]

" Ἀσφαραγέω, e Theocr. (17, 94.) affertur pro " Strepito, qua signif. dicitur potius σφαραγέω," [ubi v. nott.]

[* " Βαρυσφάραγος, ὁ, ἡ, Valde tonans et sonans graviter. I. 8, 47. πατρὶ, Jovi. Idem dicitur Ἐρι- σφάραγος, i. e. * πολύηχος." Damm. Lex. Pind. " Βα- ρυσφάραγος, Jacobs. Anth. 12, 160." Schæf. Mss.]

" Ἐρισφάραγος, (ὁ, ἡ,) Hesychio * μεγαλαύχην, " * ὑψηλοφόρος, Qui magno et elato collo est." [Eust. 163. " Heyn. Hom. 8, 309. ad Il. X. 325. Jacobs. Anth. 12, 160." Schæf. Mss. " De Neptuno, Hom. H. Merc. 187." Wakef. Mss.]

" Σμαραγέω, ET Σμαραγίζω, Resono, Strepitum " edo, s. fragorem, aut stridorem, Strido. Il. B. (210.) " σμαραγεῖ δέ τε πόντος. Apud Hesiod. autem, γαῖα " φερέσβιος ἐσμαράγιζεν." [Il. B. 463. σμαραγεῖ δέ τε λειμών: Φ. 199. ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ. Dionys. P. 805. Hippocr. 658=278, 42. Ἡ γαστὴρ αἴρεται, καὶ φυσᾷ, καὶ σμαραγεῖ. Quint. Sm. 14, 557. " Heringa Obs. 112. Casaub. Athen. 1, 52." Schæf. Mss.] " Ἐπισμαραγέω, Insono, Instrepo, Infremo." [Opp. K. 2, 78. 4, 170. A. 2, 159. Orph. 973. Schneider. Præf. ad Emend. p. v. Quint. Sm. 2, 549. Nonn. Jo. p. 163. D. 48. 958.]

[* Σμαραγὴ, ἡ, Strepitus. Oppian. A. 5, 243. Πολλὴ δὲ σμαραγὴ, πολλὴ δ' ἀνὰ πόντον ἀϋτὴ Σπερχομένων τέτρηχε καὶ ἀλλήλους ἐς ἄεθλον Κεκλομένων. " Pierson. Veris. 175." Schæf. Mss. * Βαρυσμάραγος, ὁ, ἡ, Graviter resonans, Anal. 2, 442. Nonn. Dionys. 13. p. 382. 36. p. 900. 1, 155. 6, 121. " Proclus H. in Sol. 30." Schæf. Mss.] " Ἐρισμάραγος, ὁ, (ἡ,) Ma- " gnos strepitus edens, Jovis epith., qui et Ἐρίγδουπος " et Ἐρίκτυπος dicitur, Lat. Altitonans. Hesiod. A. " ἐρισμαράγοιο Διὸς κλειτοὶ ἐπίκουροι," [Θ. 815. Orph. H. 19, 1. " Jacobs. Anth. 12, 160. Toup. Opusc. 1, 277. ad Lucian. 1, 324." Schæf. Mss. " De Jove, Nonn. 36, 304. 40, 214. Musæus 318." Wakef. Mss. * Μεγαλοσμάραγος, Lucian. Jup. Trag. 680. * Φιλοσμάραγος, Nonn. D. 3. 76. 13, 37. alibi.]

ἈΣΠΙΣ, ίδος, ἡ, Clypeus. Is autem rotundus erat, ut Virg. auctore intelligi potest, qui pergrandem Cyclopis oculum comparat clypeo Argolico, scutum vero, formæ oblongæ, majusque clypeo: i. q. θυρεὸς, quia similitudine forium denominatur, ut ostendit Turneb. Advers. 11, 27. Il. Δ. (448.) ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι. Item ἀσπὶς ταυρείη, Π. (360.) πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦριν, Λ. (32.) Et φαεινὴ ἀσπὶς, Χ. (25.) Et ἀσπίδας εὐκύκλους, Ξ. (428.) Plura ἀσπίδος epith. et quæ ejus sint partes, vide ap. J. Poll. Παρ' ἀσπίδα καθίστασθαι, In clypeum se locare, Xen. (Λ. 11, 8.) est i. q. Ad sinistram. || Ἀσπὶς ponitur etiam pro Ipso clypeatorum agmine, s. Ipsis clypeatis, Herod. Ἀσπὶς ὀκτακισχιλίη. Lucian. Ἀσπίδος τοσαύτης ἄρχειν. Apud Xen. vero E. 2, (4, 8.) Καὶ ἐγένοντο βάθος οὐκ ἔλαττον ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. Birclzheimer. interpr. Ordine lato non minus quam quinquaginta hominum instructo. Suid. etiam τάξιν esse vult in h. l. Aristoph. Ἵστασθ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας. Εἰς ἀσπίδα ἥξειν, Eur. Phœn. (1335.) Ἤκουσε, τέκνα μονομάχῳ μέλλειν δορὶ Εἰς ἀσπίδ' ἥξειν βασιλικῶν δόμων ὕπερ, Schol. exp. εἰς μάχην, εἰς συμβολὴν, In certamen. Ἀσπὶς Eust. derivat ab α priv. et σπίζω, i. e. ἐκτείνω, ἡ μὴ πλέον τοῦ μετρίου μεμηκυσμένη ἢ κυρίως ἡ κυκλοειδὴς καὶ μὴ εἰς μῆκος ἐκτεταμένη. Aristoph. vero Schol. etiam ab ipsa aspide, διὰ τὸ εἰς κύκλους πολλοὺς ἑλισσόμενον (τὸ ζῶον τοῦτο) καθεύδειν· κυκλικαὶ γὰρ ἦσαν αἱ ἀσπίδες τῶν παλαιῶν· ὡς Αἰσχύλος, (S. c. T. 495.) Ἅλω δὲ πολλὴν, ἀσπίδος κύκλον λέγω.

¶ Ἀσπὶς, ίδος, ἡ, Aspis, Serpentis genus. P. Ægin. 5, 18. Τρία τῆς ἀσπίδος εἴδη, φησὶν ὁ Γαληνός· τῆς μὲν, χερσαίας καλουμένης, τῆς δὲ χελιδονίας, τῆς δὲ τρίτης, πτυάδος.

[Ἀσπὶς, Gl. ὁ ὄφις, Aspis. Ἀσπὶς, τὸ ὅπλον· Clypeus, Scutum. Ἀσπὶς ἱππική· Parma. Ἀσπὶς ληστρική· Citra. Oppian. K. 3, 433. Ἀσπίδα δ' ἰοφόρον τοίαις ἐδαμάσσατο βουλαῖς. Xen. K. A. 1, 7, 10. Eur. Med. 250. παρ' ἀσπίδα στῆναι. " Polyb. 17, 20. Ἐξ ἀσπίδος παρενέβαλε, A sinistra, Ernest." Seager. Mss. " Valck. Adoniaz. p. 287. Thom. M. 117. 459. 574. ad Il. 5, 130. ad Callim. 1, 172. Musgr. Alc. 501. Phrynich. Ecl. 160. Abresch. Æsch. 2, 67. Jacobs. Anth. 7, 83. T. H. ad Aristoph. Π. p. 432. ad Diod. S. 2, 36. Aristoph. Fr. 273. Unde? Heyn. Hom. 6, 253. Ἀ., Clypeus, Θυρεὸς, Scutum, Fischer. Descr. Lect. 793—4. ad Diod. S. 2, 501. Clypeatorum agmen, Markl. Iph. p. 28. Villois. ad Long. 156. Mollus ad h. l. Duker. Præf. Thuc. p. 7. Boissonad. Philostr. 447. Ἀσπὶς σύσσημον, ad Diod. S. 2, 444. Ἀ. ἐξ Ἄργους, Jacobs. Anth. 9, 181. Παρ' ἀσπίδος, A sinistra parte, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 617. Ἐπ' ἀσπίδα, Toup. Opusc. 1, 206. Zeun. ad Xen. K. Π. 672. Coray Theophr. 319. Heyn. Hom. 6, 326. Ἀναδέξαι ἀσπίδα, Herod. 492. 494. Larcher 4, 420. ad Herod. 494. Ἀσπίδες, i. q. ὁπλῖται, Bibl. Crit. 3, 2, p. 32. Ἐπ' ἀσπίδων, Beck. ad Eur. 228. Ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας, Toup. Opusc. 1, 56. Πρὸς τὰς ἀσπίδας τὰ δοράτια ἀράττειν, (E. H. Barker. Class. Recr. 101—4.) ad Diod. S. 1, 78. Ἀσπὶς, Serpentis genus, Toup. Opusc. 2, 200. Wessel. ad Diod. S. 1, 42. 97. Jacobs. Anth. 9, 214." Schæf. Mss. " Ἀσπὶς, Clypeatorum agmen, Philostr. 688. Heliod. Æth. 101. Eur. Suppl. 572. Ἐπὶ μιᾶς ἀσπίδος, Exigua manu militum, Isocr. 2, 78. 16." Wakef. Mss.]

[* " Ἀσπιδογόργων, (ὁ, ἡ,) Epiphan. Hær. 22. p. 61." Routh. Mss.]

Ἀσπιδόδηκτος, ὁ, ἡ, Ab aspide morsus s. ictus.

[* " Ἀσπιδόδουπος, ὁ, ἡ, Clypeis sonum gravem faciens. I. 1, 31. ἐν δρόμοις, In armatis decursionibus." Damm. Lex. Pind.]

[* Ἀσπιδοειδὴς, ὁ, ἡ, Clypei formam habens. Diod. S. 3, 127.]

[* Ἀσπιδοθῆραι, Gl. Marsæ.]

[* Ἀσπιδοθρέμμων, ὁ, ἡ, Bello vivens, Bellicosus, ἀσπίδι, i. e. πολέμῳ, τρεφόμενος. Schol. Eur. Phœn. 802. " Valck. p. 701." Schæf. Mss.]

[* Ἀσπιδοπηγὸς, ὁ, Clypeorum compactor s. fabricator. J. Poll. 1, 149. Suid. Themist. 197.]

Ἀσπιδοπηγεῖον, τὸ, Ubi clypeus figitur, Suid. [Locus, ubi clypei compinguntur, officina fabricandis scutis. Demosth. pro Phorm. 600. 601. 604. (945. Reisk.) ET ὑποκοριστικῶς, * Ἀσπιδοπήγιον, τὸ, legitur.]

[* " Ἀσπιδόπληκτος, (ὁ, ἡ,) J. Poll. 7, 155." Kall. Mss.]

Ἀσπιδοποιὸς, ὁ, Qui clypeos fabricatur. J. Poll. 7. Ἀσπιδοποιΐα, ἡ, Clypeorum fabricatio. Item Clypei descriptio quæ ap. Hom. habetur, Eust. [Gl. Ἀσπιδοποιός· Scutarius. " Fischer. Descr. Lect. 793—4. Ἀσπιδοποιΐα, Græv. Lect. Hes. 596." Schæf. Mss. " Serv. Æn. 6, 752." Wakef. Mss.]

Ἀσπιδότροφος, ὁ, ἡ, Qui aspidibus vescitur, Gal.

Ἀσπιδοφέρμων, ονος, ὁ, ἡ, Qui clypeo se alit, Qui e clypeo, et per consequens e bello, vivit. Eur. Phœn. (802.) Γέννᾳ Σπαρτῶν, Ἀσπιδοφέρμονα θίασον εὔοπλον, i. e. ut Schol. exp. ἀσπιδοθρέμμονα, φέρσαι γὰρ τὸ θρέψαι, τὸν ἐν ἀσπίδι τραφέντα, τουτέστι τὸν Σπαρτῶν λαὸν τὸν πολεμικόν. Eust. ἀσπιδοφέρμονα θίασον exp. ἀσπιστάς. [" Valck. Phœn. p. 299. 701." Schæf. Mss.]

'Ασπιδοφόρος, ὁ, ἡ, Clypeum gestans, Clypeatus. ET 'Ασπιδηφόρος, Eur. (Phœn. 1103.) pro eod. s. ut Suid. exp. πολεμιστής: [Bacch. 779. Suppl. 390. et Markl. Æsch. S. c. T. 19. * 'Ασπιδοφορέω, Schol. Aristoph. N. 984. " 'Ασπιδηφόρος, Valck. Phœn. p. 296. 307. 702." Schæf. Mss. " 'Ασπιδοφορέω, var. lect. Joseph. 373, 43." Wakef. Mss.]

[* 'Ασπιδοχελώνη, ἡ, Eust. Hexaëm., i. q. * ἀσπιδόεσσα χελώνη Oppian. A. 1, 397.]

'Ασπιδαποβλὴς, ῆτος, ὁ, Qui clypeum abjicit, Desertor militiæ, ῥίψασπις. Aristoph. Σ. (592.) Εἶτ' Εὔαθλος, χὠ μέγας οὗτος κολακώνυμος ἀσπιδαποβλής: [" Brunck. 2, 224." Schæf. Mss.]

[* 'Ασπιδηστρόφος, ὁ, ἡ, Æsch. Ag. 798. Ἵππου νεοσσὸς, ἀσπιδηστρόφος λεώς. " Malim ἀσπιδηφόρους. S. c. T. 19. * οἰκιστῆρας ἀσπιδηφόρους. Sin minus, saltim scr. * ἀσπιδοστρόφος, quippe in hujusmodi compositis non adhibebant η, nisi ad vitandum brevium syllabarum concursum: v. Eust. in Gloss. ad S. c. T. 415." Blomf. Imo et euphoniæ gratia ο in η mutarent, ubi nullus brevium syllabarum concursus esset.]

'Ασπιδοῦχος, ὁ, ἡ, Clypeum tenens, Clypeatus, Eur. [Suppl. 1143. " Brunck. Soph. 3, 429." Schæf. Mss. " Steph. B. 183." Wakef. Mss.]

'Αργύρασπις, ιδος, ὁ, ἡ, Argenteum clypeum gestans.

Λεύκασπις, ὁ, ἡ, Album clypeum habens. Il. X. (294.) Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν ἀΰσας, ubi Eust. annotat, Οἷα ἐπίσημον, ὡς εἰκὸς, ἔχοντα λευκὸν σάκος· καθὰ καὶ 'Αργεῖοι παρὰ Σοφοκλεῖ (A. 106.) λευκάσπιδες ἱστοροῦνται. [Eur. Phœn. 1106. Xen. E. 3, 2, 15. Κᾶρας λευκάσπιδας, ut in K. A. Persæ * λευκοθώρακες, E. 2, 4, 25. λευκοῦσθαι τὰ ὅπλα. Æsch. S. c. T. 90. λεύκασπις λαὸς, cf. Virg. Æn. 9, 548. parma inglorius alba. " Wakef. Georg. 30. Schneider. ad Xen. Hell. 115. Valck. Phœn. p. 299." Schæf. Mss.]

[* Μίκρασπις, ὁ, ἡ, Plato Critia 61=3, 119. J. Poll. 7, 155. " Ad Dionys. H. 3, 1500." Schæf. Mss.]

Ὅμασπις, ὁ, ἡ, Una cum alio clypeum gestans, Commilito. Epigr. [Theæt. Schol. 3.]

- 'Ρίψασπις, ὁ, ἡ, Clypeum abjiciens, et fugiens, Ignavus, Suid. i. q. paulo ante ἀσπιδαποβλὴς, ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα. J. Poll. e Plat. 'Ρίψασπις μὲν γὰρ οὐκ ἐν πᾶσιν ὀνομάζοιτ' ἂν δικαίως, ἀποβολεὺς δὲ ὅπλων. [" Ad Charit. 218." Schæf. Mss.]

Φέρασπις, ὁ, ἡ, Clypeum ferens, Clypeatus. Item Bellicosus. Epigr. (adesp. 388.) Πικρὴν ἀλλήλοις Ἕκτωρ χάριν, ἠδὲ φέρασπις Αἴας ἐκ πολέμου μνῆ μ' ἔφερον φιλίης. Item φέρασπις 'Αθήνη, Epigr. [Christod. Ecphr. 388. Hom. Hymn. " Wakef. S. C. 4, 248. Jacobs. Anth. 12, 91. Musgr. Suppl. 676." Schæf. Mss. " Æsch. Ag. 702." Wakef. Mss.]

Χάλκασπις, ὁ, ἡ, Æreum clypeum gestans, Bellicosus. Eur. [Iph. A. 764. Herc. F. 795. Strabo 12. p. 201. S. Γηγενεῖς καὶ χαλκάσπιδας. " Wakef. Phil. 727." Schæf. Mss.]

[* Χρύσασπις, ὁ, ἡ, Aureum clypeum gestans. " Const. Manass. Chron. p. 79. 112." Boissonad. Mss. Epigr. adesp. Byz. 4. " Jacobs. Anth. 11, 256." Schæf. Mss.]

[* 'Ασπιδόεις, εσσα, εν, i. q. ἀσπιδοειδής. Oppian. K. 1, 214. 397. " Clem. Alex. 188. Schol. Phot. 747. Diod. S." Wakef. Mss.]

[* " 'Επασπίδιος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 108." Boissonad. Mss. sed nobis susp.]

'Υπασπίδιος, ὁ, ἡ, Clypeo tectus. Il. (N. 158.) Κοῦφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων, i. e. ἐντὸς τῆς ἀσπίδος βαίνων, καὶ οὐ προβάλλων τὰ ἴχνη, ἀλλ' ὑπ' αὐτὴν τὸ σῶμα κρύπτων, ut exp. Eust. addens aliis esse ἐνόπλια οἷον ὀρχούμενος: quomodo et Soph. Schol. Aj. (1407.) τὸν ὑπασπίδιον Κόσμον φερέτω exp. ἐνόπλιον. Eur. (Rhes. 740.) ὑπασπίδιον κοῖτον ἰαύει, Sub clypeo dormit. [" Const. Man. Chron. p. 108." Boissonad. Mss. Il. N. 807. Asius ap. Athen. 525. ὑπασπίδιος πολεμιστής. " Toup. Opusc. 1, 206. Heyn. Hom. 6, 400. 512. 7, 242." Schæf. Mss.]

'Ασπιδιώτης, ὁ, Clypeatus, ἀσπιστής, i. q. Miles, a parte totum intelligendo, quemadmodum et αἰχμητής, εὐκνήμις, θωρηκτής, κορυστής, ἱπποκορυστής, et similia. Eust. [ad Il. A. p. 52, 49. Lucian. Nav. 941. alludens ad Il. B. 61. (al. 554.) Π. 167. Glossæ: 'Ασπιδιώτης· Scutatus. Epigr. adesp. 391. " Ad Diod. S. 2, 36. Heyn. Hom. 4, 320." Schæf. Mss.]

[* " 'Ασπιδίτης, (ὁ,) Steph. B. v. 'Ασπίς." Kall. Mss. " Brunck. Soph. 3, 429." Schæf. Mss.]

'Ασπιδὴς, ὁ, ἡ, In clypei modum rotundus, περιφερὴς δίκην ἀσπίδος πάντοσε ἴσης: ut Eust. exp. Od. Λ. (753.) ἐπόμεσθα δι' ἀσπιδέος πεδίοιο: addens, si cui hæc exp. non satisfaciat, leg. διὰ σπιδέος, ut sit ἐκτεταμένον καὶ πλατὺ, παρὰ τὸ σπίζω τὸ ἐκτείνω. Hesychio est etiam ἀσπίδας ἔχων: sed male ap. eum ἀσπίδες legitur, et interpungendum est post πεδίον. Qui errores VV. LL. falsæ exp. occasionem dederunt. [" Wolf. Proleg. 280. Heyn. Hom. 6, 252." Schæf. Mss.]

'Ασπιδηΐα, ἀσπίδας, Hes. Resolutum forsan Ion. ex 'Ασπιδεῖα, quod ἀσπίδων πτυχὰς exp. dicens esse etiam Partem navis πρὸς πρύμνᾳ. [" 'Ασπιδεῖον, Bentl. Ep. ad T. H. 109." Schæf. Mss.]

'Ασπιδὸν, adv. q. d. Clypeatim, Testudine facta, δίκην συνασπισμοῦ. Suid. [A Schneidero non agnoscitur.]

'Ασπίδιον, τὸ, Parvus clypeus. Sic etiam dictum a veteribus est ἄλυσσον, quod fructum ferat duplicium scutorum effigie, Gorr. [Diosc. 456. Glossæ: 'Ασπίδιον· Clypeus. Strabo 3. p. 231. Epigr. adesp. 606. ἀσπιδίοις εὐτελέσι. " Thom. M. 574." Schæf. Mss.]

[* " Φευξασπίδιον, (τὸ,) Polium. Diosc. 458." Boissonad. Mss.]

'Ασπιδίσκος, ὁ, Parvus clypeus. 'Ασπιδίσκοι vero, Hesychio τῆς κιθάρας τὰ ἐπ' ἄκροις πήχεσιν. ET 'Ασπιδίσκη, (ἡ,) itidem Parvus clypeus, Hes. Apud J. Poll. vero est etiam τὸ κυρτούμενον τοῦ ταῤῥίου in curru: et ap. Hes. περιφερὴς κόσμος ὅπλοις ἐοικώς: ut et 'Ασπιδίσκιον, (τὸ,) ap. Eust. quod πελτάριον exp. [Glossæ: 'Ασπιδίσκιον· Clypeolum. * 'Ασπιδισκάριον· Parma. 'Ασπιδίσκη, Schol. Aristoph. A. 395. Joseph. B. J. 335. 'Ασπιδίσκιον, Schol. Il. E. 453. Eust. 260, 35. Schol. Thuc. 1, 8. p. 8. Diosc. 3, 105. Hesych. v. Κόρυμβος. 'Ασπιδίσκος a Schneidero non agnoscitur. " 'Ασπιδίσκος, Heyn. Hom. 5, 135. 'Ασπιδίσκιον, Thom. M. 574. ad Lucian. 1, 395." Schæf. Mss. " 'Ασπιδίσκιον, Schol. Il. M. 426." Wakef. Mss.]

¶ 'Ασπίζω, ίσω, Clypeo protego et defendo. ['Ησπικότες, βοηθησάντες, Hes. συνελθόντες, Suid. " Conf. cum ἀσπάζ., Wyttenb. ad Plut. 1, 915." Schæf. Mss.]

'Ασπιστὴρ, ῆρος, (ὁ,) Clypeatus, φυλακτήρ, ut Suid. exp. ap. Soph. Aj. (565.) 'Αλλ' ἄνδρες ἀσπιστῆρες, ἐνάλιος λεώς. [" Ad Diod. S. 2, 36." Schæf. Mss. " Nonn. J. 18, 12. D. 2, 414. Oppian. A. 2, 564." Wakef. Mss.]

'Ασπιστὴς, ὁ, Clypeatus, Miles, a parte totum intelligendo, ut αἰχμητής, θωρηκτής, κορυστής, sicut docet Eust. Il. Δ. (90.) ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων Λαῶν. [" Musgr. El. 444. Jacobs. Animadv. 190. ad Diod. S. 2, 36. 'A. μόχθοι, Lobeck. Aj. p. 399." Schæf. Mss.]

[* 'Ασπίστωρ, ορος, ὁ, Idem. Æsch. Ag. 413. κλόνους. " Lobeck. Aj. p. 399." Schæf. Mss.]

Συναναπίζω, ίσω, Simul dimico, VV. LL. [Luc. " Falsa lectio pro συνασπίζω." Schneider. Lex.]

[* 'Επασπίζω, unde * " 'Επασπισμὸς, (ὁ,) ad Charit. 610." Schæf. Mss.]

Παρασπίζω, ίσω, A latere stans clypeo munitus pugno: παρασπίζειν, inquit Bud., dicitur qui quasi παραστάτης et socius est certaminis et periculi in prælio, a latere non discedens. Plut. Pelop. 92. HINC Παρασπιστὴς, ὁ, Qui a latere stans clypeo munitus pugnat; παρεστὼς ὁπλίτης, Hes. [" Eur. Herc. F. 1099. τόξα τ' ἔσπασται πέδῳ, Ἃ πρὶν παρασπίζοντ' ἐμοῖς βραχίοσιν, Ἔσωζε πλευρὰς, ἐξ ἐμοῦ τ' ἐσώζετο: Phœn. 1444. ἐθρήνει τὸν πολὺν μαστῶν πόνον, Στένουσ', ἀδελφή θ' ἡ παρασπίζουσ' ὁμοῦ, Quæ comitatur, (ἡ συνοῦσα, πλησιάζουσα:) Ion. 1528. Μὰ τὴν παρασπίζουσαν ἅρμασίν ποτε Νίκην 'Αθηνᾶν Ζηνὶ γηγενεῖς ἔπι: Cycl. 6. 'Ενδέξιος σῷ ποδὶ παρασπιστὴς γεγὼς, 'Εγκέλαδον— Ἔκτεινα: El. 886. Σύ τ', ὦ παρασπίστ', ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου Παίδευμα, Πυλάδη, στέφανον ἐξ ἐμῆς χερὸς Δέχου: Phœn. 1172. 'Ορῶ δὲ Τυδέα, καὶ παρασπιστὰς πυκνούς." Seager. Mss. " Παρασπιστὴς, Dionys. H. 1,

84. 24—31." Scott. App. ad Thes. "Μὴ παρασπιστὴς ἐμοὶ γένοιτο, Æschyl. ap. Aristid." Gataker. Mss. "Παρασπίζω, ad Diod. S. 1, 262. Dionys. H. 1, 458." Schæf. Mss.]

Προασπίζω, Clypeo objecto protego, Propugno: προασπίζω καὶ προΐσταμαι, inquit Bud., κυρίως λέγεται ἐπὶ τῶν ἔμπροσθεν ἱσταμένων ἐν πολέμῳ, καὶ βοηθούντων τοῖς ὄπισθεν, Sum inter principes et antesignanos. Herodian. (6, 2, 14.) Καὶ τὰ ἐπικείμενα στρατόπεδα ταῖς ὄχθαις τῶν ποταμῶν, προασπίζοντα τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς, Milites limitaneos, qui imperii fines tuentur. UNDE Προασπιστὴς, (ὁ,) ET Προασπιστὴρ, (ὁ,) Propugnator, Qui inter clypeatos primus certamen init; πρόμαχος, βοηθὸς, Hes. ["Προασπίζω, Heyn. Hom. 8, 289. Boissonad. Philostr. 492. Dionys. H. 2, 1258. Προασπιστὴς, 1, 445(=1, 145.) Προασπιστὴρ, Jacobs. Anth. 8, 27. Ruhnk. Ep. Cr. 125." Schæf. Mss. Heliod. 5. p. 131. Ἀθηνᾶ προασπίζουσα τὴν Γοργοῦς κεφαλὴν εἰς θώρακα: 9. p. 430. Ὑπὸ τοῖς ὁπλίταις προασπιζόμενοι. Glossæ: Προασπίζω· Protego. Προασπιστής· Protector. "Προασπίζειν τινὸς, Herod. 1, 218. Προασπιστὴρ, Nonn. J. 17, 34." Wakef. Mss.]

Συνασπίζω, Confertis clypeis pugno, Testudine facta pugno, Testudine succedens pugno; ut Bud. e Liv. exp. Lucian. Πάντες ἅμα συνασπίσωμεν ἐπ' αὐτόν. UNDE Συνασπισμὸς, ὁ, Cum confertis clypeis pugna initur: ὅταν ἕκαστος ἀνὴρ ἐν τῇ φάλαγγι κατέχῃ πῆχυν ἕνα, Suid. Συνασπισμὸν Bud. vult esse ap. Cæsar. in h. l. Confertissima acie phalange facta successerunt. Et ap. Liv. (34, 39.) Sublatis super capita scutis, continuatis ita inter se, ut non modo ad cæcos ictus, sed nec ad inferendum quidem e propinquo telum, loci quicquam esset, testudine facta subibant. Sic Il. N. (130.) Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ, Ἀσπὶς δ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ. ET Συνασπιστὴς, ὁ, Qui una sic pugnat, Commilito, [Soph. Œd. C. 379. Antip. Th. 16. Διόνυσος Πείσωνι. Συνασπίζω, Polyb. Diod. S. 156. Συνασπισμὸς, 511. Ælian. Tact. 11. "Eur. Cycl. 39. Κῶμοι συνασπίζοντες Ἀλθαίας δόμους Προσῆτ.'" Seager. Mss. "Συνασπίζω, ad Diod. S. 1, 262. 2, 226. Boissonad. Philostr. 152. Musgr. Cycl. 39." Schæf. Mss. "Neutr., Joseph. 958, 34. Συνασπισμὸς, Suid. 2, 75." Wakef. Mss.]

Ὑπασπίζω, ίσω, a Bud. ponitur, sed sine exp. et exemplo. UNDE Ὑπασπιστὴς, ὁ, Clypeatus, Satelles, δορυφόρος, Suid. qui etiam hæc affert, Τῷ δὲ Χοσρόῃ ὑπασπισταὶ καὶ δορυφόροι τριάκοντα ὑπῆρχον. Est etiam βοηθὸς, Hesychio, Adjutor, Defensor; ut Eur. Phœn. (1219.) ἔρημος παῖς ὑπασπιστοῦ σέθεν, i. e. ἀσπιδηφόρου, Schol. [Gl. Ὑπασπιστής· Protector, Armiger. Herod. 5, 111. Ælian. H. A. 11, 9. n.: Æsch. Suppl. 197. ὄχλος * ὑπασπιστήρ. Ὑπασπίζω Schneidero suspectum est. "Ὑπασπιστὴς, Valck. Phœn. p. 382. Toup. Opusc. 1, 298. Diod. S. 2, 349." Schæf. Mss. "Polyæn. 158." Wakef. Mss.]

Ὑπερασπίζω, Clypeo protego, Propugno; βοηθῶ, ἀντιλαμβάνω, Hes. Polyb. Ὑπερασπίζοντες καὶ σώζοντες πολίτην. Naz. Orat. Ἵνα ὑπερασπίσῃ σου. Basil. Ὑπερασπιζόμενος ὑπὸ θεοῦ. UNDE Ὑπερασπισμὸς, ὁ, Defensio, Propugnatio. ET Ὑπερασπιστὴς, ὁ, Propugnator. [Gl. Ὑπερασπίζω· Protego, Propugno. Ὑπερασπιστής· Protector. * Ὑπερασπιστὴρ, Ps. 17, 38. * Ὑπερασπίστρια, Joseph. de Macc. 15. "Ὑπερασπίζω, Thom. M. 156. Diod. S. 2, 237. 445. 501. 637. Heyn. Hom. 5, 7." Schæf. Mss. "Med., Etym. M. 91, 13." Wakef. Mss.]

Ἐνασπιδόω, Clypeo armo: unde ἐνασπιδώσομαι, Phav. Καθοπλίσομαι, ἀσπίδι περιβαλοῦμαι. [Aristoph. A. 368. ἐνασπιδώσομαι, i. q. παρασκευάσομαι.]

[* Ἐπασπιδόω, Philo 5, 146. Εὐλάβειαν * ἐπασπιδήσεται, ubi Ms. ἐπασπιδώσεται. "Pro clypeo sumo, Philo J. 1, 669." Wakef. Mss.]

Συνασπιδόω, i. q. συνασπίζω. Xen. E. 7, (4, 23.) Οἱ δ' Ἀρκάδες ἄθροοι συνασπιδοῦντες: [E. 3, 5. "* Συνασπιδέω, Dionys. Alex. ap. Euseb. P. E. 4, 25." Routh. Mss. sed nobis susp. est h. l.]

"ΑΣΠΡΟΣ, ἡ, ap. Theophr. H. P. 3, 10. Quercus species est, Cerrus, ut putatur. Sunt qui ἄσπρις leg. dicant." [Ἄσπρις exhibet Schneider. Lex., conferens Hesychii Ἄσκρα· δρῦς ἄκαρπος: et citans Ælian. H. A. 1, 26. Γίνονται δὲ ἐν τοῖς καλουμένοις ἄσπροις χωρίοις, ubi ipse V. D. hæc notavit:—"Si vox sana est, (et, nostra saltem sententia, satis sana est,) dicitur pro λεπραῖς, quam Oppian. A. 3, 338. (Κάνθαρος, ὃς πέτρῃσιν ἀεὶ λεπρῇσι γέγηθε,) habet." Glossæ: * Ἀσπρότης· Aspritudo, Candor. Hinc tuenda est opinio illa Perotti, paulo vehementius et acrius a G. J. Vossio Etym. L.L. rejecta:—"Asper unde sit, docere conatus Perottus, cum ait: 'Monendum judicamus, Asperum a Græco deduci; quippe Græci ἀσπρὸν Asperum, ἀσπρότην (l. ἀσπρότητα) Asperitatem dicunt.' Sed quæ de Gr. istis vv. scribit, plane commentitia sunt. Aspis, ἀσπὶς, quæ vox Græcis non tantum Serpentis genus, sed et Clypeum notat. Perottus non audiendus, cum Clypeum dici vult ἀσπίδα ob asperitatem signorum; nempe, quia Græcis, ut falso putat, Asperum ἀσπρὸν dicatur, et ἀσπρότης Asperitas." Ceterum cum eodem Perotto scr. ἀσπρὸς, non ἄσπρος. Voces enim, quæ desinunt in ρος et duarum sunt syllabarum, e tri-syllabicis, quæ in ερος terminantur, deducendæ sunt, ut λεπερὸς λεπρός.]

"ΑΣΣΙΣΤΑ, Hes. ex Æsch. Hedonis affert pro "ἔγγιστα, Proxime. Sic ET Ἆσσον dicitur pro ἐγγὺς "s. πλησίον, Prope, s. Propius. Il. Z. (143.) Ἆσσον "ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι, Propius ac"cede, ut eo citius ad exitii metam pervenias. Ψ. "(667.) Ἆσσον ἴτω ὅστις δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον. "Et 8. Ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἅρμασιν ἆσσον ἰόντες, "Πάτροκλον κλαίωμεν, Sed una cum ipsis equis et "curribus prope accedentes ad cadaver, ipsum de"fleamus Patroclum. Cum gen. etiam construit: "ut Il. X. (4.) Τείχεος ἆσσον ἴσαν σάκε' ὤμοισι κλί"ναντες. Itidemque ex Hesiodo affertur, ἔρχεται "ἆσσον Βρώσιος, Ad pastum propius accedit. Ex hoc "porro ἆσσον est COMPAR. Ἀσσότερος, et SUPERL. "Ἀσσότατος. Athen. 13, (8.) Προσαγαγόντος δ' αὐ"τοῦ τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν κύλικα, ἐγγυτέρω τὴν κύλικα "τοῦ ἑαυτοῦ στόματος ἦγεν, ἵνα δὴ ἡ κεφαλὴ τῇ κεφαλῇ "ἀσσοτέρα γένηται. Quibus verbis subjungit, Ὡς δὲ "ἦν κάρτα πλησίον, προσλαβὼν τῇ χειρὶ, ἐφίλησεν. "Ubi tria habes synonyma, ἐγγυτέρω, πλησίον, ἀσσο"τέρω. Nam et Ἀσσοτέρω in compar. dicitur adver"bialiter et Ἀσσότερον, ut ἐγγυτέρω et ἐγγύτερον. "Od. T. (506.) Αὖτις ἄρ ἀσσοτέρω πυρὸς ἕλκετο δίφρον "Ὀδυσσεὺς Θερσόμενος, Propius ignem trahebat sel"lam sese calefacturus. Et in Epigr. ἀσσοτέρω πε"λάσαι, Propius accedere. Itidem in superl. dicitur "Ἀσσοτάτω, ut ἐγγυτάτω, Proxime: velut Epigr. ἀσ"σοτάτω νεφέων, Proxime nubes." ["Aristoph. I. 1306. ἥ τις ἀνδρῶν ἆσσον οὐκ ἐληλύθει, Quæ cum viris nondum consueverat, sc. triremis. Prosopopœia h. l. est." Seager. Mss. "Ἆσσον, Theocr. 1, 112. 25, 73. Rhian. 5. Jacobs. Anth. 9, 486. Heyn. Hom. 4, 149. (sed cf. Il. 9, 508.) Kuster. Aristoph. 116. Lobeck. Aj. p. 306. Ἆσσον ἰέναι, Clark. ad Il. A. p. 54. Valck. Diatr. 263.; ad Herod. 468. Ἀσσότερος, Huschk. Anal. 28. Toup. Opusc. 2, 92. Ἀσσότατος, Crinagor. 9. Ἀσσοτάτω, 22. 33." Schæf. Mss.]

[* Ἀσσύτερος, i. q. ἐπασσύτερος. Oppian. K. 4, 121. 202.]

"Ἐπασσύτερον, Vox Æolica familiaris poëtis, facta "ἐκ τοῦ ἆσσον, ideoque signif. τὸ ἐγγὺς καὶ τῇ ἐπαλ"ληλίᾳ πυκνὸν, Eust. Itaque ἐπασσύτεροι facere "aliquid dicuntur, qui id faciunt unus post alium "continua serie sequentes. Il. Δ. (427.) Ὣς τότ' "ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες. Et Λ. (383.) "Θνῆσκον ἐπασσύτεροι, E vestigio unus super alium: "vel etiam Conferti, Crebri, Schol. πυκνότεροι, ἀθρόοι, "Hes. ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις, qui itidem ἐπασσύτερον affert "pro ἀλλεπάλληλον. Affertur et Ἐπασσυτέρην δὲ "κυλίνδων ἱμάσθλην, pro Crebram volvens scuticam." [Apoll. R. 1, 579. οὖρος ἐπασσύτερος, Crebrior ventus: 2, 472. βιότοιο χρησμοσύνη. "Oppian. K. 4, 181." Wakef. Mss.]

[* Ἐπασσυτεροτριβὴς, ὁ, ἡ, Æsch. Choëph. 423. πολύπλαγκτα δ' ἦν ἰδεῖν, Ἐπασσυτεροτριβῆ τὰ χερὸς ὀρέγματα, ubi Schol. ἀλλεπάλληλον κτύπον ποιοῦντα.]

ΑΣΤΗΡ, έρος, ὁ, Stella. Il. Δ. 75. Οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω, Ἢ ναύτῃσι τέρας, ubi

annotat Eust., quod et ab aliis traditur, ἀστέρα unum esse corpus; at ἄστρον esse ζώδιον multos habens ἀστέρας, quæ tamen differentia in Epigr. confunditur, ubi ἀστέρα pro Astro legimus, ut in VV. LL. scribitur. Ubi et affertur ex Il. E. (5.) Ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, pro Sydere, quod Canicula dicitur, Gr. κύων, et alio nomine * κύναστρον. || In iisdem ἀστέρων γένος, pro Quibusdam aquatilibus marinis, ex Aristot. et Plin. || Ἀστὴρ Ἀττικὸς, Aster Atticus, Herba, quæ et βουβώνιον, q. d. Inguinalis, appellatur. A stellæ quidem similitudine, ἀστὴρ, quod autem in Atheniensi agro optima et frequens nasceretur, Ἀττικὸς appellata fuit. Gorr. || Ἀστὴρ pro Collyrio quodam, item pro Stomachico medicamento, item pro Pastillo, vide ap. Gorr. || Ἀστὴρ, Samia terra. Frequentius tamen γῆ ἀστὴρ, vel Σάμιος ἀστὴρ, Gorr. e Gal. P. Ægin. Aetio, et Celso. || Ἀστὴρ, Gemma, quæ et * βαλλὴν, vulgo Rubis balais; ut in VV. LL. annotatur e Plut. (10, 757.) || Ἀστὴρ, Urbis nomen; item cujusdam Viri Olynthii, qui Philippum altero oculo privavit. [Ἀστηρ, Arcadio 19.] || Ἀστὴρ Hesychio Pharetra etiam est. [" Ἀστὴρ, ad Charit. 463. Jacobs. Anth. 6, 330. 353. 8, 123. 9, 225. 12, 202. Alcæus Mess. 7. Kuster. Aristoph. 224. Thomas Scholast. Wessel. Herod. 105. Musgr. ad Eur. Phœn. p. 183. Valck. Præf. ad Ammon. p. xv. Ammon. 26. Toup. Opusc. 2, 138. Eran. Philo 155. Valck. Hipp. p. 285. Lennep. ad Phal. 57. Divus, Numen, Musgr. Heracl. 854. Meteoron ignitum, Siebelis Obs. in Philochor. 5. Passow. ad Musæum 72. Nom. propr., Wassenb. ad Hom. 90. Conf. cum ἀὴρ, ad Diod. S. 1, 199.; cum ἄστρον, ad 1, 323. 384. De discrimine inter ἀστὴρ et ἄστρον, Brunck. ad Anacr. 111. Valck. Callim. 42. Ἀστὴρ, qui κατ' ἐξοχὴν, Brunck. Apoll. R. 10.; Aristoph. 2, 177. Ἀ. διάττων, Ruhnk. Ep. Cr. 24. cf. Ilgen. ad Hymn. 338. Ἄστρασι, Matth. Anecd. 1, 4. 7. 37. (Arcad. 138.) Heyn. Hom. 8, 241." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀστήρ· Stella. Ἀστέρες· Astra, Stellæ. Piscis, Oppian. K. 2, 181. Ixeut. 3, 2. Ad Anthol. Pal. 389. " Planta quædam, Schol. Nicand. A. 149." Wakef. Mss. " Sol, Aristoph. A. 1007. ὥσπερ τὰ στέρος, Αὐτοῦ κυκλοτέρους ὄντος ὀρθαὶ πανταχῇ Ἀκτῖνες ἀπολάμπουσιν. 'Sol poëtis κατ' ἐξοχὴν ἀστὴρ vocatur.' Brunck." Seager. Mss.]

[* Ἀστεροδίνητος, ὁ, ἡ, Proclus Lyc. ap. Anal. 2, 442. " Jacobs. Anth. 10, 282." Schæf. Mss.]

Ἀστεροειδὴς, ὁ, ἡ, Stellæ formam habens: ἀστεροειδὴς τὸ σῶμα. Eur. Schol. (Phœn. 127.) UNDE Ἀστεροειδῶς, adv. Stellæ in modum, [" Schol. Lips. Il. E. 734. T. 5. p. 713. Heyn. Eust. 599, 36." Routh. Mss. Ἀστεροειδὴς, Eur. Andr. 1. νῶτα αἰθέρος ἀστεροειδέα. Aristoph. Θ. 1074. Vide et Ἀστερωπός. " Ἀστερώδης, Heyn. Hom. 7, 489. Ἀστεροειδὴς, Toup. Opusc. 1, 98. Ἀστεροειδῶς, Fabric. B. G. 1, 366. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 237. Heyn. Hom. 5, 713." Schæf. Mss. " Ἀστεροειδὴς, Stellæ similis, Pind. Fr. Plut. 9, 687. Ἀστερώδης, Stellatus, Schol. Arat. 47." Wakef. Mss.]

[* Ἀστεροθετέω, UNDE * Ἀστεροθέτημα, τὸ, Eudocia p. 80.]

[* " Ἀστερολέσχης, (ὁ,) Const. Manass. Chron. 2040. 2090 (=80. 82. Meurs.) * Ἀστερολεσχέω, 3913. p. 151 (=80.)" Kall. Mss.]

[* " Ἀστερόμαντις, (ὁ,) J. Poll. 8, 188. Theodoret. Opp. 2, 639." Kall. Mss.]

[* " Ἀστερομαρμαρυγὴ, (ἡ,) Stellarum coruscatio, Schol. Arat. 44." Wakef. Mss.]

[* " Ἀστερόμορφος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Amat. 9, 67. (Ὁ πρώην ἀστερόμορφος, ὁ κάλλους αὐγὰς λάμπων.)" Boissonad. Mss.]

[* Ἀστερόνωτος, ὁ, ἡ, Nonn. D. 2, 335. (ἡμέτερον γὰρ Οὐρανὸν ἀστερόνωτον ἀδελφεὸν ἡνιοχεύσω: 20, 293.]

[* Ἀστεροόμματος, ὁ, ἡ, Epith. Noctis, Stellata, proprie Oculorum loco stellas habens. Orph. H. 33, 12. ὕπερθέ τε καὶ δι' ἀμολγοῦ Νυκτὸς ἐν ἡσυχίαισιν, ὑπ' ἀστεροόμματον ὄρφνην.]

[* " Ἀστεροπληθὴς, (ὁ, ἡ,) Euseb. P. E. 193." Wakef. Mss.]

Ἀστεροσκόπος, ὁ, ἡ, Stellarum contemplator. [" Const. Manass. Chron. p. 38. (72. 101. Meurs.)"

A Boissonad. Mss. * Ἀστεροσκοπέω, Sext. Emp. p. 348. 349. * " Ἀστεροσκοπία, Sext. Emp. Math. 5, 80. * Ἀστεροσκοπικὸς, (ἡ, ὸν,) ut ἀστεροσκοπικὴ sub. τέχνη, cf. Huet. ad Orig. p. 52." Kall. Mss. " Orig. Philoc. p. 77." Seager. Mss. " Ἀστεροσκύπος, Artemid. 156. Ἀστεροσκοπία, 129." Wakef. Mss.]

[* " Ἀστεροτοξία, (ἡ,) Sylburgii Saracenica 49. 50. Euthym. Zigab. 49." Boissonad. Mss. " Ad Hesych. 1, 234, 13." Dahler. Mss.]

[* Ἀστεροφεγγὴς, ὁ, ἡ, Stellis fulgens, Noctis epith. Orph. H. 2, 3. Κλῦθι μάκαιρα θεὰ, κυαναυγὴς, ἀστεροφεγγής: 4, 4. Ὑψιφανὴς Αἰθὴρ, κόσμου στοιχεῖον ἄριστον, Ἀγλαὸν ὦ βλάστημα, σελασφόρον, ἀστεροφεγγές. " Eichst. Quæst. 16." Schæf. Mss. " Nonn. D. 1, 463." Wakef. Mss.]

[* " Ἀστερόφοιτος, (ὁ, ἡ,) Nonn. D. 2, 262. (Ἄντυγα δ' ἀστερόφοιτον ἀπορρίψειεν Ὀλύμπου: 8, 98. Καὶ στέφος ἀστερόφοιτον ἐπιχθονίης Ἀριάδνης, Σύνδρομον Ἠελίοιο, συνέμπορον Ἠριγενείης:) 38, 275. (p. 980.) 44, 173. 47, 251. 700. (p. 1216.)" Kall. Mss.]

B Ἀστερωπὸς, ὁ, (ἡ,) Stellatam faciem habens, Stellatus, κατάστικτος, Eur. Phœn. (127.) γίγαντι Γηγενέτᾳ προσόμοιος, Ἀστερωπὸς ἐν γραφαῖσιν, i. e. ἀστεροειδὴς τὸ σῶμα, καὶ τὴν ἐσθῆτα γραπτὸς, τὸ ὄμμα λαμπρὸν ἔχων ὁμοίως ἀστέρι, Schol.: [" Valck. p. 46. Jacobs. Exerc. 1, 51. Musgr. Hippol. 851. ad Charit. 224. ad Callim. 1, 115. Markl. Suppl. 993. Wakef. Ion. 191." Schæf. Mss.]

[* Ἀνάστερος, ὁ, ἡ, Obscurus. Arat. 228. Vide Ἄναστρος. " Manetho 4, 527. (Ὁππότε δ' ἀρσενικοῖς δισσοὶ μέγα * φεγγοβολῶσιν Ζωϊδίοις κατὰ χῶρον ἀνάστερον:) 5, 648." Kall. Mss. Sed ibi non legitur. Greg. Naz. 2, 168. " Ad Charit. 596." Schæf. Mss.]

" Διάστερος, (ὁ, ἡ,) Stellis distinctus, Stellatus. Me-
" taph. Lucian. (5, 304.) Στεφάνη λίθοις Ἰνδικοῖς διά-
" στερος, pro Corona gemmis Indicis stellata, s. Ve-
" luti stellis distincta."

[* Ἑλικάστερος, ὁ, ἡ, Manetho 4, 224. Ἦν δὲ σεληναίην ἑλικάστερον * αἰθροβολήσῃ, Obliquantem.]

Ἑξάστερον, Pleiades, a sex stellis, licet septem videantur. Eust. Arat. [" Suid. v. Πλειάς." Wakef. Mss. Pseudo-Herodian. Epimer. 111. ubi perperam ἑξ.]

C [* Ἑπτάστερος, ὁ, ἡ, Qui septem habet stellas. Clem. Alex. 685. 813. Πλειάδες. Nonn. D. 38. p. 988. " Eratosth. Cataster. p. 6. 8." Kall. Mss. " Fischer. ad Anacr. 13." Schæf. Mss. " Galei Myth. 111." Wakef. Mss.]

[* Εὐάστερος, ὁ, ἡ, Stellis cinctus, Splendide lucidus, Lucidissime fulgens. Orph. H. 8, 3. Ἐννυχία, δᾳδοῦχε, κόρη εὐάστερε, Μήνη: 8, 11. Ἐλθὲ μάκαιρ' εὔφρων, εὐάστερε. Arat. 237. " Ruhnk. Ep. Cr. 276." Schæf. Mss.]

[* Ἰσάστερος, ὁ, ἡ, Stellis similis, Pulcer, Præclarus. Joseph. de Macc. 17. * " Ἰσαστὴρ, Valck. Callim. 43. (ex 4 Macc. 17, 5. Σὺ τοὺς ἰσαστέρας ἑπτὰ παῖδας φωταγωγήσασα πρὸς τὴν εὐσέβειαν.)" Schæf. Mss.]

Κατάστερος, ὁ, ἡ, Stellatus, Naz. Or. de Cauda Pavonis.

[* Πολυάστερος, ὁ, ἡ, Valde stellatus, de nocte lucida. Manetho 4, 26. * Τετραπόδης τε λέων πολυάστερος ἔμπυρος οἶκος. Hes. v. Εὐρυκόωσα. * Πολυάστηρ, (ὁ, ἡ,) Euseb. P. E. 126. suspectum est a Schneidero. Saltim scr. πολυαστήρ. " Πολυαστὴρ, Wakef. Ion. 888. Lydus de Mens. 15." Schæf. Mss. Cf. Eund. ad Dionys. H. de C. V. 200.]

D [* Συνάστερος, Greg. Naz. 2, 167.]

Ἀστερίζω, unde ἠστερικέναι, Plut. In stellam vertisse, [nempe Placit. 2, 13. ubi v. nott. Glossæ: Ἀστερίζω· Stello. " Valck. Callim. 43." Schæf. Mss. " Pass., Schol. Theocr. 1, 123." Wakef. Mss.]

[* " Ἀστερισμὸς, (ὁ,) Valck. Callim. 35." Schæf. Mss. Sed ibi tantum καταστερισμὸς reperitur. " I. q. ἀστερίσκος, si vera lect., Diod. S. 2, 344." Wakef. Mss.]

Καταστερίζω, ίσω, Stellis distinguo, ut Bud. interpr. ap. Procl. de Sphæra, Καταστερίζειν τὴν σφαῖραν, et κατηστερισμένα ζώδια. Apud Procl. etiam est Καταστερίζονται εἰς ἅρπην, Cum stellis suis in falcem formantur, s. distinguuntur. Et ap. Schol. Hom. Κατηστερισμένας ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ταύρου ὑάδας. Exp.

etiam In stellarum numerum refero, in h. l. Ζεὺς δὲ συμπαθήσας αὐτὸν κατηστέρισε. [" Plut. Mor. 2, 262. Wytt." Seager. Mss. " Brunck. ad Eur. Or. p. 203. Bacch. 905. ad Diod. S. 1, 354. ad Charit. 394. Fischer. ad Palæph. 40. Valck. Callim. 42. (43. 44.) Matth. Anecd. 1, 6. Dionys. H. 1, 153." Schæf. Mss. " Stellis distinguo, Schol. Il. Σ. 486. Inter astra colloco, Schol. Il. X. 29." Wakef. Mss. Cf. Καταστερόω.]

[* Καταστέρισις, ἡ, Gl. Constellatio.]

[* Καταστερισμὸς, ὁ, Relatio in astra. Eratosthenis Καταστερισμοὶ, Enarratio eorum, quæ in astra sunt relata, iisque nomen dedere. " Heyn. ad Apollod. 48. ad Diod. S. 2, 344." Schæf. Mss. Valck. Callim. 35. Vide Καταστερόω.]

Ἀστέρειος, (α, ον,) Stellans, Sidereus. Suid. [" Sidereus, Stellatus." Schneider. Lex.]

Ἀστέριος, (ία, ιον,) Stellans. Ἀστέριος λίθος, Asteria gemma, Plin. 37, 9. quæ unde hoc nomen invenerit, vide ibid. || Ἀστερία vero s. Ἀστερίη, Persæ uxor, Hesiod. Θ. (409.) Item una ex Alcyonidibus, de qua Suid. Et Urbs Lydiæ, quæ et Asteris, licet Asteris Eustathio sit Insulæ nomen, cujus civis Ἀστεριώτης et Ἀστέριος. Et ἀστερία βατὶς, Piscis quidam, Athen. 8. || Ἀστέριον, Phalangium, Nicand. Θ. (725.) Plin. 29, 4. Item Urbs Thessaliæ, Il. B. (737.) de qua Eust. [" Ἀστέριον, Spondylium, Aster Atticus, Cannabis sativa, Diosc. 456. 461. 470." Boissonad. Mss. Ἀστέριος, ὁ Κρητῶν βασιλεὺς, Ζεὺς προσαγορευόμενος, Tzetz. Exeg. in Il. 14. Schneider. Lex. exhibet, Ἀστέριος, ὁ, ἡ: citatur tamen ex Arato 695. ἀστερία νὺξ, ubi al. οὐρανίη, et Epigr. adesp. 525. ἀστερίην περιωπήν. " Eichst. Quæst. 16. Callim. 1, 500." Schæf. Mss.]

Ἀστερίας, ὁ, Stellaris: ἀστερίας ἐρωδιὸς, Asterias Plinio, 10, 60. Avis e genere ardeolarum: v. Aristot. H. A. 9, 1.: Ἀστερίας ἱέραξ, 9, 36. Ἀστερίας γαλεὸς, Athen. 11. Piscis e mustellorum genere. [E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 240. ubi ET adj. * Ἀστερίων, ET * Ἀστερίτης. Illud legitur in Dracone 17. 105. pro Nom. propr. Ἀστερίων, Ἀστερίωνος. " Ἀστερίας, Avis, Muncker. ad Anton. L. 51. Verh. Ἀστερίων, Paus. 1, 238. ad Diod. S. 1, 304. Ἀστερίτης, Lobeck. Aj. p. 274." Schæf. Mss. " Ἀστερίας, Steph. B. 197, 3. Aurea aquila, Ælian. H. A. 107." Wakef. Mss.]

[* Ἀστεριαῖος, αία, αῖον, Cleom. 1, 11. τὸ μέγεθος.]

[* Ἀστεριακὸς, ἡ, όν. " Asteriace a Celso 5, 14. enumeratur inter ea medicamenta simplicia, quæ carnem alunt, et ulcus implent: videtur autem intelligere ipsum asterem Samium, cui eandem vim tribuit Gal. de Comp. Pharm. sec. Loc. 7, 4.: vide etiam de Simpl. Medic. Fac., lib. 9. cap. de Terra Samia." Forcellin. Lex. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 241.]

[* Ἀστερὶς, ἡ, Arcad. p. 34. Barker. Τὰ εἰς ερις ὑπὲρ δύο συλλαβὰς θηλυκὰ ὀξύνεται, ἀστερὶς, νυκτερίς. A Schneidero non agnoscitur.]

Ἀστερίσκος, ὁ, Stellula, Asteriscus. Erat nota, ut Eust. refert, literæ X similis, quatuor punctis distincta, singulis in singulis angulis, (※): solebat addi locis insignibus, quemadmodum contra obelus τοῖς ἀθετουμένοις: asteriscus autem et obelus simul, iis quæ optime expressa essent, sed non posita suo loco. Est etiam Herbæ nomen ap. Theophr. 4, 13. quam Inguinalem vertit Gaza. [" Aster Atticus, Diosc. 470." Boissonad. Mss. Mathem. Vett. 7. p. 18. Schneider. Lex. Eust. in Od. II. 608, 28. Phav. 129. " Fischer. ad Weller. G. G. 1, 237. Schol. Aristoph. Π. 253. Callim. 1, 462. ad Diod. S. 2, 344. Heyn. Hom. 4, 632. 5, 713." Schæf. Mss.]

Ἀστερόεις, (εσσα, εν,) Stellatus, ἀστέρας ἐμπεποικιλμένους ἔχων, Suid. [" Heyn. Hom. 7, 164. 489. Wakef. Ion. 888. Germanic. Cæs. Epigr. Jacobs. Anth. 9, 88. 392." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀστερόεις· Sidereus. Apoll. R. 3, 1000.]

[* Ἀστερόθεν, E stellis, Ex astris. A Schneidero non agnoscitur.]

[* Ἀστερόω, Constello, Stellis distinguo, i. q. ἀστερίζω, quod vide. Arat. 508. ἀστερόωνται. " Stob. Ecl. Phys. 508." Kall. Mss. " Inter sidera colloco, Arat. 546." Wakef. Mss.]

[* Ἀστερωτὸς, ἡ, ὸν, Gl. Stellatus. " Sallust. de Diis c. 4." Kall. Mss. " Julian. 165." Wakef. Mss.]

[* " Καταστερόω, 5, 5. Inter sidera colloco; In numerum stellarum refero, Hygin. Fab. 195.; Astris addo, Ovid. Fast. 5, 543.; i. q. καταστερίζω ap. Eratosth. Catast. 24. 29. 32. Apollod. 3. p. 205.: unde Καταστερισμοὶ, Plin. Epist. 5, 17, 7. ubi v. Gesner., quales reliquit Eratosth., scripseratque Hipparchus, Suid. v. Ἵππαρχος: h. e. ποιέω ἀστέρα, Paus. 8, 3. εἰς τὰ ἄστρα ἀνάγω, et τίθημι ἐν τοῖς ἄστροις, Eratosth. l. c. 32. 33. 34. Apud Cic. Tusc. 5, 3. est Stellatus Cepheus, ubi v. Davis. Glossæ: Ἀστερίζω· Stello. Nam Orio est juxta Taurum, et constat stellis septem et decem, Hygin. Astron. Poët. 3, 33. Eratosth. 32." Fischer. Ind. Palæph. " Chrys. in Gen. Or. 6. T. 1. p. 35(=57.) Ἰδεῖν ἐν μέσῃ τῇ νυκτὶ τὸν οὐρανὸν κατηστερωμένον, καὶ καθάπερ τισὶν ἄνθεσι τῇ διαφορᾷ τῶν ἄστρων καλλωπιζόμενον." Seager. Mss. " Schol. Arat. 48.; Chrys. 35. Galei Myth. 16." Wakef. Mss.]

¶ Ἄστρον, τὸ, Astrum, Sidus, Signum s. ζώδιον e multis stellis constans, ut docui in Ἀστήρ: sed ut ἀστὴρ pro ἄστρον, sic etiam, et quidem frequentius, ἄστρον pro ἀστὴρ ponitur: sicut Lat. Sidus pro Stella. Il. K. (252.) Ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρῴχηκεν δὲ πλέον νύξ. Hesiod. Θ. (382.) Ἄστρα τε λαμπετόωντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται. Aristot. de Mundo, Τῶν γε μὴν ἄστρων τὰ μὲν ἀπλανῆ, τὰ δὲ πλανητά. Lucian. (2, 294.) in propria signif. usus est, Κασσιόπεια, καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ Κηφεὺς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἡ τῶν μετὰ ταῦτα πίστις. || Ἄστρον peculiariter appellatur Astrum Canis s. Canicula; ut Alcæus ap. Athen. Τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται. Sic ap. Xen. Τοῦ ἄστρου ἐπιόντος. Theophr. C. P. 6. Περὶ τροπὰς καὶ περὶ ἄστρον: H. P. 2. Ὑπὸ τὸ ἄστρον. Hinc ἀστρόβλητα δένδρα, de quibus infra. Ἄστρασι pro ἄστροις ap. poët. ut ὀνείρασι pro ὀνείροις, per metaplasm. Usi sunt tamen hoc dat. Greg. etiam et Damasc. [Ἄστρασι, vide in Ἀστήρ. Glossæ: Ἄστρον· Sidus, Stella. Ἄστρα· Sidera. Ἄστρον Ὠρίωνος, Ὁράτιος ὥς φησι· Jugula. Ubi v. nott. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 240. Ælian. H. A. 2, 7. Schol. Pind. O. 1, 9. Posidon. ap. Stob. Ecl. p. 54. Theo ad Arat. Phæn. (11.) Ἰστέον δὲ, ὅτι ἀστὴρ μέν ἐστιν, ὃ καὶ μόνον ἐστὶ, καὶ οὐ καθ' αὑτὸν κινεῖται, οἷον Κρόνος, Ζεὺς, καὶ τὰ τοιαῦτα· ἄστρον δὲ, τό, τε κινούμενον, καὶ τὸ ἐκ πλείστων ἀστέρων σύστημα, οἷον καρκίνος, (sic Buhl. sed l. καρκῖνος,) λέων· καὶ ἐπιτολὴ δέ τινος ἀστέρος νεωτερίζουσά τι τῶν περιγείων, ἄστρον λέγεται, οἷον ἀρκτούρου ἐπιτολή· λέγεται δὲ καὶ ὁ ἥλιος ἄστρον ἰδίως· παρὰ δὲ Πινδάρῳ, Ἄστρον ὑπέρτατον. Νῦν δὲ ὁ Ἄρατος τοὺς ἀστέρας ἄστρα εἴρηκε. " Ἄστρον, Astrum, e pluribus stellis compositum. O. 1, 9. (Εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν Ἔλδεαι, φίλον ἦτορ, Μηκέθ' ἁλίου σκόπει Ἄλλο θαλπνότερον Ἐν ἁμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον Ἐρήμας δι' αἰθέρος,) ubi est pro ἀστέρα." Damm. Lex. Pind. " Ἄστρον, Musgr. Phœn. p. 183.; Valck. p. 184.; Præf. ad Ammon. p. xv. Wessel. Herod. 105. Ammon. 26. Toup. Opusc. 2, 138. Eran. Philo 155. Jacobs. Anth. 12, 202. Canis, Canicula, Theogn. 1006. Luna, Toup. Opusc. 1, 37. Helice, Valck. Phœn. p. 315. Conf. cum ἀστὴρ, Luzac. Exerc. 92. A. et ἀστὴρ, Brunck. Anacr. 83. Lips. A. et ἀστὴρ juncta, Tzetz. Exeg. in Il. 32, 14. 15. 79, 25. 27. 80, 12. 132, 15. A. Ἑλλάδος, Corinthus, Jacobs. Anth. 6, 223. 8, 4. Epigr. adesp. 487. Ἄστρα, Signa Zodiaci, Porson. Phœn. 1. Ἄστρων βέλος, Musgr. Hippol. 531. Ἄστροις σημαίνεσθαι, Toup. Opusc. 1, 573.; Emend. 4, 482. ad Diod. S. 1, 166. Brunck. Œd. T. 795." Schæf. Mss. " Sol, J. Poll. 443. Luna, Hes. v. Σελήνας." Wakef. Mss.]

[* " Ἄστριον, (τὸ,) Coronopus. Diosc. 445. Const. Manass. Chron. p. 67(=127.)" Boissonad. Mss. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Eund. 239. 240. ubi ET * Ἀστρίτης, ὁ, ET * Ἀστρεία, ἡ, Sideratio, Stellatio, * Ἀστρειώτης, ὁ, ET * Ἄστρυλον, τὸ, Parvum sidus, ut ἄστυ * ἄστυλον. " Ἄστριον, Kuster. Bibl. Chois. 67. Callim. 1, 527." Schæf. Mss.]

[* Ἀστράρχη s. * Ἀστροάρχη, ἡ, ap. Martian. Capell. 8. p. 273. est Venus, h. e. Astrorum princeps, sic a Phœnicibus dicta, quæ ab Afris Urania s. Cœlestis dicitur, notante Forcellin. Lex. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 242. Orph. H. 8, 10. Ἀστράρ-

χη, τανύπεπλ', * ἑλικοδρόμε, πάνσοφε κούρη.]

'Αστρόβακοι, ὁ, Astronomus, Suid.

'Αστροβλὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, Sidere caniculæ perculsus, Sideratus. Proprie dicitur de plantis novellis, cum siccata tellure humorem trahere nequeunt, aut sidere quocunque modo afflantur: unde homines arescente corpore, ἀστροβλῆτες, et Lat. Siderati dicuntur: ut Bud. in Pand. docet, addens, hoc ab Aristot. et Ægineta σφακελίζειν etiam dici. 'Αστροβλὴς γίνεται, Sideratur, ὑπὸ βροντῆς καροῦται. Et ἀστροβλῆτες ἄμπελοι, Eust. [" Il. 581, 44." Wakef. Mss.]

'Αστρόβλητος, ὁ, ἡ, idem, ἀστροβολούμενος, σφακελίζων, Bud. Theophr. C. P. 5, 10. scribit ἀστρόβλητα γίνεσθαι τὰ φυτὰ et μίσχους, i. e. Siderari plantas novellas ac surculos, suæ causa imbecillitatis: quod accidit, cum siccata tellure humorem trahere nequeunt; quapropter plurima pereunt sub sidus. Aristot. de Juv. et Sen. (6.) Εἰ τοῦ θέρους ἰσχυρὰ συμβαίνει καύματα, καὶ μὴ δύναται τὸ σκώμενον ἐκ τῆς γῆς ὑγρὸν καταψύχειν, φθείρεται μαραινόμενον τὸ θερμὸν, καὶ λέγεται σφακελίζειν καὶ ἀστρόβλητα γίνεσθαι τὰ δένδρα. [Ad Geopon. 5, 36.]

[* 'Αστροβλησία, ἡ, Sideratio, i. q. ἀστροβολία. Vide ad Geopon. 5, 36.]

'Αστροβολία, ἡ, q. d. Sideris perculsio, Sideratio. Theophr. C. P. 5, 10. 'Η μὲν οὖν ἀστροβολία διὰ ταῦτα συμβαίνει, καὶ ἔτι διὰ τὰς πληγὰς τὰς ἔξωθεν καὶ τὰς ἑλκώσεις. Vide 'Αστροβλὴς, 'Αστρόβλητος, et ἀστροβολισμός. [Ad Geopon. 5, 36. " Thom. M. 297." Schæf. Mss.]

'Αστροβολέομαι, Sidere caniculæ percellor. Theophr. C. P. 5, 11. "Ενιοι δὲ καὶ τὸ ἀστροβολεῖσθαι σφακελίζειν καλοῦσι. Hes. tradit esse etiam Morbum quendam puerorum. [Ad Geopon. 5, 36.]

'Αστροβολησία, ἡ, i. q. ἀστροβολία et ἀστροβολισμός. Theophr. C.P. 5, 11. Κοινότατα δὲ φαίνεται τῶν νοσημάτων εἶναι τοῦτό τε καὶ ἡ ἀστροβολησία. [Ad Geopon. 5, 36.]

'Αστροβόλητος, ὁ, ἡ, Sideratus, ὑπὸ τοῦ κυνὸς βαλλόμενος, Hes. [" Musgr. Hippol. 531." Schæf. Mss.]

[* 'Αστροβολίζομαι, Gl. Sideror. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 239. Ad Geopon. 5, 36.]

'Αστροβολισμὸς, ὁ, q. d. Sideris perculsio, quam Sphacelismum quidam appellant, ut inquit Theophr. C. P. 5, 11. Sideratio Plinio, morbus nimirum arborum afflatarum sidere, quocunque modo id acciderit. Peculiare autem nomen Siderationis est sub ortu canis, siccitatum vapor, cum insitæ ac novellæ arbores emoriuntur, præcipue ficus et vites. Bud. in Pand. [Ad Geopon. 5, 36.]

" "Αστροβλον, Hes. dici scribit τὸν * ταχυλόγον, " ab aliis τὸν συνεστραμμένον, aut δεδονημένον, nimi- " rum e στρέφομαι." [Schneider. Lex. v. 'Αστροβολίως.]

'Αστροβόλιον, ἐνὶ 'Ιταλίᾳ, ἔνιοι δὲ τὸ δεδονημένον, ἡ * ἀστρόβιλον. Hes. [Schneider. Lex. v. 'Αστροβολίως.]

'Αστροβολίως, vel, (ut Hes. habet,) ἀστροβόλως, ἐντρεχῶς, Πλάτων, οἱ δὲ ταχέως, Varin. " Etym. M." [Schneider. Lex.]

'Αστροβόας, ταχὺς, συνεστραμμένος, ἐντρεχὴς, Hes. [Schneider. Lex. v. 'Αστροβολίως.]

[* 'Αστροβόλον, τὸ, Nom. lapidis. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 240.]

[* 'Αστρογείτων, ὁ, ἡ, Ita editus, ut astris vicinus videatur. Æsch. Pr. 720. ἀστρογείτονας δὲ χρὴ Κορυφὰς ὑπερβάλλουσαν, εἰς μεσημβρινὴν Βῆναι κέλευθον. Eust. Od. B. p. 18, 51.]

[* 'Αστρογοητεία, ἡ, Astrologia præstigiatrix. Suicer. Thes. affert e Cyrillo Alex. Hom. Pasch. 14. p. 195. Φιλοψευδῆ καὶ * ἀργυροκάπηλον ἀστρογοητείαν. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 242. A Schneidero non agnoscitur. Si formanda sit hæc vox ex * ἀστρογοητεύω, scr. ἀστρογοητεία cum Suicero; sin vero ex * ἀστρογοὴς, leg. ἀστρογοήτεια.]

[* 'Αστροδίαιτος, ὁ, ἡ, Sub dio etiam noctu agens. Orph. H. 10, 5. * Αἰγομελὲς, βακχευτὰ, * φιλένθεε, ἀστροδίαιτε. " Pierson. Veris. 30. Jacobs. Anth. 9, 249." Schæf. Mss.]

[* 'Αστροειδὴς, ὁ, ἡ, Astri formam habens, Sideribus similis, sc. motu aut alia re. Strabo 3. p. 262. et per contr. 'Αστρώδης, Jo. Lyd. de Mens. 51. "Οτι οἱ

A κομῆται ἐν τοῖς ὑπὸ σελήνην κόλποις συνίστανται, ἀστρώδη τινὰ φύσιν ἐπιδεικνύμενοι: 118. ubi eadem verba leguntur.]

[* 'Αστροθεάμων, ὁ, ἡ, Eust. ad Dionys. P. p. 7. Phot. Bibl. 362.]

[* " 'Αστροθεάτης, Toup. Opusc. 2, 138." Schæf. Mss.]

[* 'Αστροθέτης, ὁ, Qui conjungit stellas, et iis nomen facit. Orph. H. 63, 2. Οὐράνιον Νόμον, ἀστροθέτην. " Pseudo-Callisth. in Fabric. B. G. 14, 149. (Εἰσὶ γὰρ ὀνειροκρίτες, l. ὀνειροκρίται, * σημειολύται, ὀρνεοσκόποι, μάντεις, * 'Αμμονμάντεις, * γενεσιλόγοι, ἀστροθέται, ἀστρολόγοι.)" Boissonad. Mss. " Toup. Opusc. 2, 138." Schæf. Mss.]

[* 'Αστροθετέω, Stellas quasdam vicinas conjungo, (imaginem, ἀστερισμὸν vocant,) eisque nomen tribuo. Strabo p. 6. " Heyn. Hom. 7, 526. Toup. Emend. 2, 610." Schæf. Mss.]

" 'Αστροθέτημα, τὸ, Positus stellarum, s. Stellæ si- " mul positæ. Affertur e Schol. Il. Δ." [75. Suid. v.

B 'Αστήρ. Phav. 121. Καὶ ἄρκτος, τὸ ζῶον, καὶ τὸ ἀεικίνητον ἀστροθέτημα. Eudocia p. 80. Διὸ καὶ ἐπεὶ ἄρκτον ὁ μῦθος κατὰ * ζωονυμίαν τὸ τῆς Καλλιστοῦς ὠνόμασεν * ἀστεροθέτημα, ubi corr. ἀστροθέτημα, quod Bastii (in Ind. Scapulæ Lex., Oxonii 1820. editi,) diligentiam effugisse miramur. " Musgr. ad Phœn. p. 183. Toup. Opusc. 2, 138." Schæf. Mss.]

'Αστροθεσία, ἡ, Plures stellæ simul positæ quæ sidus faciunt. Constellationem quidam vocant. Athen. ἀστροθεσία τῶν Πλειάδων. Bud. ἀστροθεσίαν interpr. Astri posituram, ut Arcturi et Virginis, atque aliorum, e Schol. Arati. [" Valck. Callim. 202." Schæf. Mss.]

'Αστρόθετος, ὁ, ἡ, Ad stellarum positum pertinens: 'Αστροθέτους κανόνας, Epigr. [Pallad. 62. " Toup. Opusc. 2, 138. Jacobs. Anth. 10, 233." Schæf. Mss.]

'Αστροθύτης, ὁ, Qui astris sacrificat, Astrorum cultor. Planetarios et Venerarios tales vocari a Tertull. tradunt VV. LL. [Diog. L. Proœm. 8. Scalig. ad Euseb. p. 5. " Toup. Opusc. 2, 137." Schæf. Mss.]

[* 'Αστροκυκλόεις, εσσα, εν, Astris involuta, vertitur

C ad Maneth. 4, 167. Δωδεκατημορίων τ' ἀστροκυκλόεσσαν ἐνισπεῖν Ζωδιακήν. " Ad Charit. 224." Schæf. Mss.]

'Αστρόκυνος, Canis sidereus, quem Ægyptii Solechyn vocant, ut tradit Cæl. Rhodig. (17, 27.) dicens inde Cynicum annum vocatum esse. [A Schneidero non agnoscitur. Alii, * 'Αστροκύων. Vide 'Αστρομύων, et E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 242.]

[* " 'Αστρολάτρης, (ὁ,) Theod. Prodr. Ep. f. 78." Bast. in Ind. Scapulæ Lex. Oxonii 1820. edito.]

[* 'Αστρολέσχης, ὁ, Nicet. Annal. 3, 7. 6, 2. (p. 42. 61.) " Const. Manass. Chron. 2982. (83. 116. Meurs.)" Kall. Mss. Ετ * 'Αστρολεσχέω, ap. Schneider. Lex.]

'Αστρολόγος, ὁ, Qui ex astrorum supputatione futura prædicit. Qui Chaldæi olim nuncupabantur et Genethliaci, Augustini temporibus Mathematici et Planetarii, nunc Astrologi passim vocantur, quandoque et in sacris literis Divini. Cæl. Rhodig. Hinc 'Αστρολογία, ἡ, Scientia illa astrologorum. Hes. γενε-

D θλιολογίαν exp. Vide Epigr. Εἰς 'Αστρολόγους. Ετ 'Αστρολογικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad astrologiam pertinens. Plut. de Anim. Prud. Μηδὲν ἀστρολογικῶν κανόνων δεόμενον. Ετ 'Αστρολογέω, ήσω, Circa astrologiam versor, Astrologiam tracto. Athen. (378.) 'Εδίδασκεν ἡμᾶς πρῶτον ἀστρολογεῖν. ['Αστρολόγος, Gl. Astrologus. " Diod. S. 1. p. 17." Scott. App. ad Thes. Xen. Mem. 4, 7, 4. Cic. de Off. 1, 6. Epigr. adesp. 504. Θαλῆν, Pseudo-Callisth. in Fabric. B. G. 14, 149. 'Αστρολογικὸς, Athen. 291. 'Αστρολογέω, "378. Schol. Lycophr. 363. Diod. S. 1. p. 62. 'Αστρολογία, p. 32. 62. 227. ter." Scott. App. ad Thes. Polyb. 9, 14, 5. * 'Αστρολόγημα, τὸ, Constellatio, Horoscopus. "'Αστρολόγος, Fischer. Ind. Palæph. 'Αστρολογία, Eran. Philo 156. Plut. Mor. 1, 572. ad Diod. S. 1, 91." Schæf. Mss.]

[* 'Αναστρολόγητος, ὁ, ἡ, Expers astronomiæ. Strabo 2. p. 129.]

[* " 'Αστρολογιστὴρ, (ῆρος, ὁ,) Heyn. Hom. 8, 374. An * ἀστραγαλισταῖς ?" Schæf. Mss.]

[* 'Αστρόμαντις, εως, ὁ, Qui ex astrorum contem-

platione futura prædicit. Ετ * "Ἀστρομαντικὸς, (ἡ, ὸν,) Sext. Emp. Math. 9, 132." Kall. Mss. Diod. S. Ecl. 1, 36. Ετ *Ἀστρομάντεια, ἡ, ibid.: Sext. Emp. p. 581. Schneiderus habet ἀστρομαντεία, quod ab ἀστρομαντεύω, voce nihili, deducendum esset. "Diod. S. 2, 534." Schæf. Mss. "Ἀστρόμαντις, Julian. 130." Wakef. Mss.]

Ἀστρομύων, Stella quæ Ægyptiis Isis et Sothis dicitur, ut tradit Orus Apollo: dicens inter reliqua sidera principatum obtinere videri, ut quæ, dum oritur, nunc major sit, nunc minor, interim splendidior, interim vero secus. [Vide Ἀστρόκυνος.]

Ἀστρονόμος, ὁ, Astrorum scientiæ peritus. Plato Epinom. Σοφώτατον ἀνάγκη τὸν ἀληθῶς ἀστρονόμον εἶναι, μὴ τὸν καθ' Ἡσίοδον ἀστρονομοῦντα, καὶ πάντας τοὺς τοιούτους, οἷον δυσμάς τε καὶ ἀνατολὰς ἐσκεμμένον, ἀλλὰ τὸν τῶν ὀκτὼ περιόδων τὰς ἑπτὰ περιόδους. Consule locum. Hinc Ἀστρονομία, ἡ, Astrorum scientia, ἡ τῶν ἄστρων διανομή. Suid. Plato Sympos. Ὧν ἐπιστήμη, περὶ ἄστρων τε φορᾶς καὶ ἐνιαυτῶν ὥρας, ἀστρονομία καλεῖται. Ετ Ἀστρονομικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad astronomiam pertinens, item Qui astronomiam tractat. Philo de Mundo, Γένει μὲν ἦν Χαλδαῖος, πατρὸς δὲ ἀστρονομικοῦ. Ετ Ἀστρονομέω, ήσω, Astronomiam tracto. Aristoph. N. (193.) Στ. Τί δῆθ' ὁ πρωκτὸς ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπει; Μα. Αὐτὸς καθ' αὑτὸν ἀστρονομεῖν διδάσκεται. [Ἀστρονομικὸς, Plato de Rep. 7. p. 530. Tim. T. 3. p. 27. Strabo 16. p. 1074. * "Ἀστρονομικῶς, J. Poll. 4, 16. 155." Kall. Mss. Ἀστρονομέω, Jambl. V. P. 112. Plato de Rep. 7. p. 530. Lucian. Icarom. 725. *Ἀστρονόμημα, τὸ, Brunck. Anal. 2, 69. "Ἀστρονομία, Eran. Philo 156. ad Diod. S. 1, 91. Observatio siderum, Boissonad. Philostr. 162. Conf. cum ἀστρολογία, Hœschel. ad Philon. Opusc. 215. Οἱ ἐν ἀστρονομίᾳ, Astronomi, Toup. Opusc. 2, 137. Ἀστρονομέομαι, Med., Brunck. Anal. 69. Ἀστρονόμημα, Timo Phlias. 8. Lennep. ad Phal. 167." Schæf. Mss.]

[* Ἀστροπλὴξ, γος, ὁ, ἡ, Gl. Siderosus. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 239. "Sic leg. ap. Schneider. ad Aristot. H. A. 648." Schæf. Mss. "Geopon. 1, 346." Wakef. Mss.]

Ἀστροπολέω, ήσω, Circa astra s. astrorum scientiam versor. Ἀστροπολοῦντας, περὶ τὰ ἄστρα ἀναφέροντας τὴν διάνοιαν, Varin.

[* "Ἀστροσκοπία, (ἡ,) Cedren. p. 8." Kall. Mss.]

[* Ἀστροτέχνημα, τὸ, Tzetz. Chil. 5. p. 83.]

[* "Ἀστροταξία, ἡ, Sylburgii Saracenica 49. 50. ad Hesych. 1, 234, 13." Dahler. Mss. "Euthym. Zigab. 49." Boissonad. Mss.]

Ἀστροφαὴς, ὁ, ἡ, Stellis, aut Stellarum in modum, resplendens, λαμπρὸς, λευκὸς, Hes. ["Diod. S. 1, 13. Euseb." Wakef. Mss.]

[* "Ἀστροφανὴς, (ὁ, ἡ, Idem,) Diod. S. 1, 11. Eumolp. ap. Tzetz. Exeg. in Il. 53." Kall. Mss.]

[* Ἀστροφέναξ, ακος, ὁ, ἡ, Nicet. Annal. 8, 7.]

[Ἀστροφορέω, unde * "Ἀστροφόρητος, (ὁ, ἡ,) Synes. H. 2, 15. (p. 316.)" Boissonad. Mss. "Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss.]

Ἀστροφόρος, ὁ, ἡ, Stellifer, Stelliger.

[* "Ἀστροφύτευτος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 4(=8.)" Boissonad. Mss.]

Ἀστροχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, Stellis velut tunica indutus, Stellis amictus. Orph. Arg. (1026=1031.) Νὺξ δέ οἱ ἀστροχίτων μέσσην παράμειβε πορείαν: [510. Ἀλλ' ὅτε γ' Ὠκεανοῖο ῥόον βαπτίζετο Τιτὰν, Μήνη δ' ἀστροχίτων ἔπαγεν μελαναυγέα ὄρφνην. "Ruhnk. Ep. Cr. 261." Schæf. Mss. "Poët. in Etym. 806, 1. Nonn. 946, 17." Wakef. Mss.]

[* Ἀστρωπὸς, ὁ, ἡ, pro ἀστερωπὸς, Sidereus, Sideris modo splendens, Stellatus. Eur. Herc. F. 406. Ἀστρωποὺς τε κατέσχεν οἴκους * Εὐανορίᾳ θεῶν.]

Ἄναστρος, ὁ, ἡ, Astris carens, Non stellatus. Damasc. Ὃν οἱ ἔξω σοφοὶ ἄναστρον σφαῖραν ἔλεγον. Exp. etiam ἀφεγγὴς, Obscurus. [Vide Ἀστρόω. Theod. Prodr. Epigr. fol. 1, 2. Niceph. Blemmid. 179. "Ad Liv. 1, 190. Const. Man. Chron. 4. Meurs. bis." Schæf. Mss.]

Ἔναστρος, ὁ, ἡ, Astris apertus, ut exp. VV. LL. Theophr. C. P. 5, 18. Κατὰ δὲ τὴν ὀρεινὴν, καὶ ψυχρὰν, ἢ καὶ ὅλως ἔναστρον [γῆν. In Schneider. Lex. est 3, 18. "Ἐν. μαινὰς, Wessel. Probab. 41." Schæf. Mss.]

[* Κύναστρον, τὸ, Canicula, Stella Sirius. Schol. Lycophr. 397. "Schol. Oppian. A. 1, 46." Wakef. Mss.]

[* Πολύαστρος, ὁ, ἡ, Valde stellatus, Sideribus abundans, de cælo. Eur. Ion. 870. τὸ Διὸς πολύαστρον ἕδος. "Wakef. 888." Schæf. Mss. "Schol. Arat. 83." Wakef. Mss.]

[* "Σύναστρον, A fellow-star, Manetho 3, 63." Wakef. Mss.]

[* Συναστρία, ἡ, Simultas. Procli Paraphr. Ptol. 267.]

[* Ὕπαστρος, ὁ, ἡ, Sidereus, Cælestis, A sideribus ortus, ductus. Æsch. Suppl. 399. ὕπαστρον δέ τοι Μῆχαρ ὁρίζομαι γάμου δύσφρονος Φυγᾷ, Schol. τὴν δὲ τοῦ γάμου μηχανὴν ὁριοῦμαι τοῖς ἄστροις, ἀντὶ τοῦ, μηχανήσομαι φεύγειν δι' ὁδοῦ μακρᾶς τὸν γάμον· οἱ γὰρ μακρὰν ὁδὸν φεύγοντες, δι' ἄστρων σημαίνεσθαι ἔλεγον.]

Ἀστραῖος, ὁ, Crii et Eurybiæ filius, quem Arat. ἄστρων ἀρχαίων πατέρα vocat. [* "Ἀστραίη, Wessel. Probab. 135." Schæf. Mss. "Ἀστραῖος, Stellatus, Nonn. 34, 6. p. 22." Wakef. Mss.]

Ἀστρικὸς, (ἡ, ὸν,) Sideralis, Plin. ["Ernest. ad Callim. 334." Schæf. Mss.]

Ἀστρῷος, (α, ον,) Sidereus, ὁ ἐκ τῶν ἄστρων, Suid. ut ἀστρῷα σώματα, Alex. Aphr. Probl. ἀστρῴην ἀνάγκην, Epigr. (Musar. Imag. 2, 520.) Ἀστρῷος autem ἀετὸς, Aquila quæ ad sidera volando ascendit, Sublimipeta. [Schneidero ἀστρῷος, ὁ, ἡ. Pallad. 115. ἀστρῷον οἶκον. Schol. Lycophr. 397. "Il. 22. p. 20. Valck. Jacobs. Anth. 6, 176. 10, 416." Schæf. Mss. "Schol. Apoll. R. 1, 936." Wakef. Mss.]

[* "Ἀστρηγὴς, (ὁ, ἡ,) Jacobs. Anth. 8, 386." Schæf. Mss.]

"Ἀστρεκίας, Hesychio * ἀστροφανίας."

[* Ἀστρόω, Simplic. ad Aristot. de Cælo 2. Σφαίρας ἠστρωμένας καὶ ἀνάστρους. Schneider. Lex.]

[* "Συναστρόω, Pseudo-Callisth. ap. Bernard. ad Psell. de Lap. p. 6." Boissonad. Mss.]

ἈΣΤΡΑΠΤΩ, Fulguro. Ἀστράπτειν, inquit Eust., e quo ἀστραπὴ, videtur fieri παρὰ τὸ ἀστέρας ἰάπτειν, i. e. ἀστεροειδεῖς θέας πέμπειν. Secus Etym. quem adi. Il. I. (237.) Ζεὺς ἀστράπτει: P. (595.) Ἀστράψας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε. Aristot. Rhet. 2. Οἷον εἰ ἤστραψε καὶ ἐβρόντησε. ‖ Ἀστράπτειν, Fulgere, Coruscare, Micare. Oppian. K. 3. καὶ ἀστράπτοντα σίδηρον. Idem ibid. Καὶ πυρὸς ἀστράπτουσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί. Sic Xen. K. (6, 15.) Ἀστράπτουσαι τοῖς ὄμμασιν. Aristot. de Mundo, Περίβολον χρυσῷ, καὶ ἠλέκτρῳ, καὶ ἐλέφαντι ἀστράπτοντα. Pass. etiam usus est Xen. K. Π. (6, 4, 1.) Ὥστε ἤστραπτο μὲν χαλκῷ, ἤνθει δὲ φοινικίσι πᾶσα ἡ στρατιά. Sed suspicabitur aliquis fortasse mendose scriptum esse ἤστραπτο pro ἤστραπτε. [Gl. Ἀστράπτω· Fulguro, Fulgurio, Fulgeo, Mico, Corusco. Musæus 276. Οὐ δαΐδων ἤστραπτε σέλας θαλαμηπόλον εὐνήν. Orph. H. 19. Ἀστράπτοντα σέλας νεφέων παταγοδρόμῳ αὐδῇ: Fr. 23. Ἀλλὰ καὶ ἵππον ἰδεῖν φωτὸς πλέον ἀστράπτοντα. "Valck. Phœn. p. 40. Zeun. ad Xen. K. Π. 609. ad Charit. 361. Jacobs. Anth. 6, 58. 8, 403. 9, 185. 12, 231. Musgr. Ion. 285. Wakef. S. C. 5, 76. Kuster. Aristoph. 121." Schæf. Mss. "De puellæ facie, Charito 64, 8. Oppian. K. 1, 360. Fulgeo, Excello, 2, 23. Nitidus suo specie, Nonn. 506." Wakef. Mss.]

[* Ἀστραπτεὺς, s. * Ἀστραπεὺς, ὁ, Fulgurator. Orph. H. 19, 5. "Ἀστραπεὺς, Wakef. S. C. 2, 92." Schæf. Mss.]

[* Ἀστραπτικὸς, ἡ, ὸν, Schol. Il. A. 580.]

"Στράπτω, i. q. ἀστράπτω." [Soph. Œd. C. 1515. Apoll. R. 1, 544. Schneider. Lex. Orph. H. 18. Ζεῦ πάτερ, * ὑψίδρομον πυραυγέα κόσμον ἐλαύνων, Στράπτων αἰθερίου στεροπῆς πυρυπέρτατον αἴγλην: 11, 10. Πρωτογόνοις στράψας φολίσι, μεγαλώνυμε ναίων. Hinc ap. Hes. Στροπὴ et Στροφὴ pro ἀστραπή. "Pierson. Veris. 139. Brunck. Œd. C. 1514. Bentl. Aristoph. 322. Transitive, Brunck. Apoll. R. 129. * Στραπὴ, Bentl. l. c." Schæf. Mss. "Emicare facio, Apoll. R. 3, 1017. Oppian. 3, 349." Wakef. Mss.]

Ἀστραπὴ, ἡ, Fulgur, Fulgetra, s. Fulgetrum. A-

ristoph. N. (583.) *βροντὴ δ' ἐῤῥάγη δι' ἀστραπῆς.* Unde autem oriatur ἀστραπὴ, ita docet Aristot. de Mundo, Κατὰ δὲ *τὴν τοῦ νέφους ἔκρηξιν πυρωθὲν τὸ πνεῦμα καὶ λάμψαν, ἀστραπὴ λέγεται,* Fulgetra est spiritus ignitus et coruscans, dum nubes disrumpuntur. Ead. de re et Alex. Aphrod. Probl. 1. Ἐπὶ *τῆς παρατρίψεως τῶν νεφῶν ἐν χειμῶνι ἐκπύρωσις τίκτεται ἡ λεγομένη ἀστραπή.* In attritu nubium, *ἐκπύρωσις* gignitur, cui nomen *ἀστραπὴ* inditum est. Plur. etiam dicitur *ἀστραπαί*: ut Xen. E. 7, (1, 21.) Ἐξ *αἰθρίας ἀστραπάς τε καὶ βροντὰς λέγουσιν αἰσίους αὐτῷ φανῆναι.* ‖ Metaph. Fulgor, Splendor, ut *ὅπλων ἀστραπή*: unde quidam Tragicus dixit, *κατέσχον ἅπαν πεδίον ἀστραπαῖς.* HINC Ἀστραπαῖος, (*αία, αῖον,*) q. d. Fulguralis; ut *ἀστραπαῖα ὕδατα*, Plut. Symp. (4, 2.) Aquæ fulgurales, i. e. quæ cadunt cum fulgurat. Ἀστραπαῖος *ἄνεμος*, Aristot. Meteor. 2. q. d. Ventus fulguralis, Ventus qui fulgura ciet. At Ἀστραπαῖος Ζεὺς, Fulgurator Jupiter, ap. Aristot. de Mundo. [Gl. Ἀστραπή· Fulgur, Fulgor, Dium, Fulgetrum, Coruscatio. Orph. H. 14, 9. Ἀστραπαῖε, *βρονταῖε, κεραύνιε, φυτάλμιε Ζεῦ,* ubi al. * Ἀστράπιε. Ἀστραπὴ et *σέλας*, E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 239. " Ἀστραπή, Valck. Phœn. p. 592. ad Charit. 271. ad Diod. S. 1, 229. Jacobs: ad Anth. 1, 1. p. 20. Wakef. Ion. 296.; Musgr. 285. Wakef. S. C. 5, 41. Kuster. Aristoph. 122. Boissonad. Philostr. 440. Ἀστραπαῖος, Thom. M. 565. Musgr. Ion. 285. Valck. Phœn. p. 40." Schæf. Mss. " Ἀστραπή, de armis, Eust. Il. 359, 29." Wakef. Mss.]

[* " Ἀστραπηδὸν, More fulguris, Euseb. P. E. 378." Wakef. Mss.]

[* Ἀστραποβροντοχαλαζορειθροδάμαστος, ὁ, ἡ, Fulgure, tonitru, grandine, flumine affligens. Basil. Epist. T. 3. p. 467.]

[* Ἀστραποειδὴς, ὁ, ἡ, Gl. Coruscus.]

[* Ἀστραπόπληκτος, ὁ, ἡ, Seneca Quæst. Nat. 1, 15. Ab his (fulgoribus) tecta videmus icta sine fulmine, quæ *ἀστραπόπληκτα* Græci vocant. " Pro *ἀστραπόπληκτα* leg. puto * *σελαόπληκτα*. Profecto longe aliud fulgor, quæ est *ἀστραπή*, et fulgor, quod est *σέλας*: atqui de eo fulgore ibi loquitur Seneca, quod Græci *σέλας* appellant." Salmas. Exerc. Plin. 799. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 239.]

[* " Ἀστραπόφρικτος, (ὁ, ἡ,) Fulgure perterrefactus, attonitus. Pseudo-Chrys. Serm. 83. T. 7. p. 498. * Βροντόβραστοι, * *βριμόβρυχοι, ἀστραπόφρικτοι,* * *βελοβυλκοθυμβοσεισμοφόνοι γενήσονται.* Vide * Νευροσύμφορος." Seager. Mss.]

[* Ἀστραπηβόλος, ὁ, ἡ, Eumath. 6. p. 197.: * Ἀστραπηβολέω, 3. p. 70. ex emend. Boissonadii ad Tiber. Rhet. p. 18. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 238. Vulgo *ἐκ νεφῶν ἀστραβολεῖ*, quod etiam Bast. Ind. Scap. Lex. Oxon. 1820. concoquere potuit.]

[* Ἀστραπηλάτης, ὁ, Tzetz. Exeg. in Il. 75. *Καὶ ὁ ἀστραπηλάτης καλούμενος λίθος.*]

[* Ἀστραπηφόρος, ὁ, ἡ, Fulgura ferens. Eur. Bacch. 2. *Σεμέλη λοχευθεῖσ' ἀστραπηφόρῳ πυρί.* " Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 141." Boissonad. Mss. Anonymus in Notit. Mss. 6, 500. *Αὐτῷ θεᾶσθαι χάριν ἀστραπηφόρον*, ubi *αὐτοῦ* corrigit Idem ad Tiber. Rhet. p. 18.]

" Ἀστραπηφορέω, Fulgura fero, s. Subservio in " bajulandis fulguribus. Aristoph. O. (721.) Ὑφ' *ἅρ-* " *ματ' ἐλθὼν Ζηνὸς, ἀστραπηφορεῖ*, quod exp. *ταῖς* " *ἀστραπαῖς ὑπηρετεῖ.*" [" Voss. Myth. Br. 1, 248." Schæf. Mss.]

[* " Ἄστραψις, (ἡ,) Suid. 2, 503." Wakef. Mss.]

[* Ἀναστράπτω, Eust. Erot. 34.]

[* " Ἐξαναστράπτω, Empedocles de Sphæra 86. in Fabric. B. G. 2, 482." Kall. Mss.]

[* " Συναναστράπτω, Andr. Cr. 31." Kall. Mss.]

Ἀπαστράπτω, Fulguro, Corusco. Vel Circumquaque fulguro, Neutr. Interdum act. et accus. jungitur, sicut ἀπολάμπω. Lucian. *Χρυσίον εἶδον πολύ· πῶς οἴει καλὸν, οἵαν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτον,* Qualem fulgorem ejaculans. Ad verbum, Qualem splendorem effulgurans, si ita loqui fas esset. [Arat. 430. ubi v. not. Meleager 19. *φλόγα δ' οἷα προφαίνων* Παιδὸς (sc. Ἔρως) *ἀπαστράπτει κάλλος ἐραστὸν ἰδεῖν.* " Ruhnk. Ep. Cr. 117. Abresch. Add. ad Aristæn. 121. ad Charit. 258. 298. Jacobs. ad Anth. 5, 37. Brunck. ad Aj. 40. Wakef. Eum. 54. Jacobs. Anth. 8, 411. Wakef. S. C. 4, 248." Schæf. Mss. " Musæus 56. Cum accus., Oppian. K. 3, 479." Wakef. Mss.]

[* " Προαπαστράπτω, Cyr. Hier. 183." Kall. Mss.]

Ἀνταπαστράπτω, s. Ἀνταστράπτω, Contra fulguro, E contrario fulguro, vel Ex adverso, Fulguro adversus fulgurantem; ut Salmoneus dicitur *τοῖς οὐρανίοις κεραυνοῖς ἀνταπαστράπτειν*: et ap. Lucian. idem *ἀνταστράπτων τοῖς κεραυνοῖς*, sicut *ἀντιπαταγῶν ταῖς βρονταῖς.* [" Ἀνταστράπτω, Schol. Od. Λ. 234. Nonn. D. 17, 12." Wakef. Mss.]

Διαστράπτω, Fulguro. Proprie sonat, Diffulguro. [Schneidero susp. " Mosch. 2, 86." Wakef. Mss.]

Ἐναστράπτω, q. d. Infulguro, Intra fulguro; Interno fulgore radio, VV. LL. [" Eust. Il. Julian. 137. Illucesco, Philo J. 399." Wakef. Mss.]

Ἐξαστράπτω, q. d. Effulguro, Fulgur emitto. [" Tryphiod. 102." Wakef. Mss. * Συνεξαστράπτω, Phot. Bibl. 321.]

[* Ἐπαστράπτω, Fulgeo, Emitto splendorem. Philipp. 53. *φόνιον πῦρ*, Bianor 13. *τρὶς ἐπαστράψας.* " Ad Charit. 223 (=40.)" Schæf. Mss. " Nonn. D. 18, 74." Wakef. Mss.]

Καταστράπτω, Fulgore vel Fulgetra illustro, Bud. qui et pass. affert e Greg. *Καπνιζόμενόν τε τὸ ὄρος βλεπέτω καὶ καταστραπτόμενον.* Quod quidam interpr. Montem fulgure coruscantem. Idem, *Καὶ πᾶσαν φωτὶ καταστραπτομένην τὴν πόλιν.* ‖ Κατήστραψε impers. e Plut. Galba affertur pro Fulguravit. [Damascius Photii p. 1030. Soph. Tr. 444. Cf. Καταβροντάω, Themist. Or. 27. " Achill. Tat. 17. Valck. Phœn. p. 41. Zeun. ad Xen. K. Π. 609. Musgr. Ion. 285. Wakef. Trach. 281. 437." Schæf. Mss. " Κάλλει, Heliod. 66." Wakef. Mss.]

Περιαστράπτω, Splendore circumdo, Illumino, Illustro, Bud. citans e Greg. de Nat. Domini, *Καὶ τὸ φῶς τὸ ποιμένας περιαστράψαν.* Act. 9, 3. *Καὶ ἐξαίφνης περιήστραψεν αὐτὸν φῶς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ*, ubi *περιήστραψεν αὐτὸν* verti solet Circumfulsit eum; quod tamen v. cum hac constr. non satis Lat. esse creditur. Alii igitur reddunt, Lux eum circumfudit; quod non placet. Alii, Lux ejus oculos perstrinxit. Ego malim, Fulgor oculos ejus perstrinxit: non quod *φῶς* Fulgorem signif., sed ut interpr. hujus v. compenset quod alioqui deesset interpr. *τοῦ περιήστραψεν.* Hoc autem ex 26, (13.) ubi Paul. ipse ead. de re loquens inducitur, *περιέλαμψε* exp. possumus. Basil. Hom. 2. in Hexaëm. *Τῇ ὑπερβολῇ τοῦ κάλλους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν περιαστράπτοντα*, Pulcritudine supra modum magna oculos nostros perstringentia. ‖ Περιαστράπτω, alia etiam constr., tanquam neutr., Act. 22, (6.) *Ἐξαίφνης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ περιαστράψαι φῶς ἱκανὸν περὶ ἐμέ.*

" Περιστράπτω, Circumfulguro, VV. LL. perperam " pro *περιαστρ.*"

Προσαστράπτω, Affulgeo, ut *προσαστράπτειν τοίχῳ*, Affulgere muro, Greg. Naz. [" Philostr. 773." Wakef. Mss.]

Συναστράπτω, Pariter corusco, e Greg. Naz. affertur. [" Nonn. D. 3, 428." Wakef. Mss.]

[* Ὑπεραστράπτω, Valde splendeo. Arrian. Cyneg. 195. " Nicet. Paphlag. in Martyrum Triadi, edita a Combef. p. 2." Boissonad. Mss.]

[* " Ὑπαστράπτω, Philostr. 2. p. 73. (77.)" Kall. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 94., sed melius in var. lect. *ἀπ.*" Boissonad. Mss. Greg. Naz. 2, 164. " Boissonad. Philostr. 596." Schæf. Mss.]

¶ Ἀστεροπὴ, poët. i. q. *ἀστραπή*, Fulgor: UNDE Ἀστεροπητὴς, (ὁ,) Jupiter, Fulgurator. Il. A. (609.) *Ὀλύμπιος ἀστεροπητής*: [580. H. 443. M. 275. Soph. Phil. 1213. Lucian. Tim. p. 32. Nonn. D. 8, 249. *Ἀστεροπῇ γαμίῃ κεκορυθμένος.* " Alcæus Mess. 6. Wakef. Eum. 1001. Toup. Opusc. 2, 70.; Emend. 2, 505. ad Diod. S. 1, 229. Ἀστ., *στεροπή*, Heyn. Hom. 6, 32. 134. 156. 629. Ἀστεροπητὴς, Wakef. Philoct. 1198. Heyn. Hom. 4, 154. 166. ad Lucian. 1, 209." Schæf. Mss. * Ἀστέροπος, Arcad. 67.]

" Ἀστεροπαῖος, Nom. propr. ap. Hom. Quem quia " *περιδέξιον* vocat, i. e. *ἀμφιδέξιον*, Ambidextrum, " Athen. initio sui Dipnosophistici Larensium Roma- " num alterum Ἀστεροπαῖον vocat, utpote *ἐπίσης ἀμ-* " *φοτέρων τῶν φωνῶν προϊστάμενον.*" [" Lucian. 1,

209." Schæf. Mss. " Jovis epith., Phornut. 13." Wakef. Mss.]

Στεροπὴ, (ἡ,) pro eod. ET Στέροψ, Soph. [A. 1127. Eust. Il. 10, 13.] || Item Fulgor, Splendor; ut χαλκοῦ στεροπὴ, (Il. Λ. 83.) HINC Στεροπηγερέτης, (ὁ,) ead. forma qua νεφεληγερέτης, Qui fulgur suscitat: Jovis epith. Hes. Ceterum si ἀστεροπὴ e στεροπὴ factum dicamus, non contra, στεροπὴ autem dici velimus παρὰ τὸ στερεῖν ὀπωπῆς, s. παρὰ τὸ στερεῖν τοὺς ὦπας τοῦ ὁρᾷν, alibi collocandum fuerit; sed quid vetet ab ead. origine, a qua et ἀστραπὴ, derivare, non satis intelligo. [Soph. Tr. 99. Il. T. 362. γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν Χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς. At Στερόπη, Nom. propr. ap. Apollod. * Στεροπεὺς, Poëta ap. Plut. 10, 642. Ἦμος δὲ στεροπῆας (pro στεροπέας) ἀπεπτοίησεν ὀνείρους ὁ ἥλιος ἀνασχὼν, ubi al. Ἦμος δ' ἠπεροπῆας pro ἠπεροπευτάς. Schneider. Lex. Στεροπηγερέτης, Quint. Sm. 2, 164. Διὸς στεροπηγερέταο. " Nonn. D. 8, 246." Schneider. Lex. sed ibi non legitur. " Στεροπὴ, Heyn. ad Hesiod. 152. ad Diod. S. 1, 229. Monthly Review, Jan. 1799. p. 91. Lux, Splendor Solis, Wakef. Diatr. 11. An de die, Porson. Hec. p. 8. Ed. 2. Στέροψ, ad Lucian. 1, 433. * Στερόπης, Wakef. S. C. 1, 67. Στεροπηγερέτης, Heyn. Hom. 7, 189." Schæf. Mss. " Στέροψ, Soph. in Eust. Il. 698." Wakef. Mss.]

[* Φοινικοστερόπης, ὁ, Rubra fulmina jaciens, Epith. Jovis, Pind. O. 9, 10.]

"ἈΣΤΡΆΒΗ, ἡ, Hesychio est τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ξύλον ὃ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι, Lignea sella s. Ephippium ligneum, quod manu tenent sessores: cujusmodi ap. Lat. fere sunt Clitellæ. Sunt enim et ipsæ ex ephippiorum genere, sed sarcinis potius quam sessoribus imponendis factæ. Eust. etiam interpr. Sellam et σαγμάριον in h. l. Machonis Comici, qui ab Athen. 13. quoque citatur: ὦ τρισάθλιε Ὀνηλάτ', εἰ μὴ θᾶττον ἐκστήσῃ ποτὲ Ἐκ τῆς ὁδοῦ, τὰ γύναια ταῦτα καταβαλῶ Σὺν τοῖς ὀναρίοις (φησὶ) καὶ ταῖς ἀστράβαις, Una cum asinis et sellis s. Clitellis. Verba sunt athletæ occurrentis in στενοχωρίᾳ quadam Gnathænio meretrici, quæ Εἰς Πειραιᾶ κατέβαινε πρὸς ξένον τινὰ Ἔμπορον, ἐραστὴν, εὐτελῶς ἐπ' ἀστράβης, Τὰ πάντ' ἔχουσ' ὀνάρια μετ' αὐτῆς τρία Καὶ τρεῖς θεραπαίνας. Sed addit rursum Hes. poni h. v. etiam ἐπὶ τῶν * ἀναβατικῶν ὄνων: majorem vero partem ita vocasse τὴν * σωματηγὸν ἡμίονον, interdum etiam πάντα ἁπλῶς τὰ * σωματηγοῦντα ὑποζύγια, Mulos aut alia jumenta dossuaria, Mulas clitellarias: ut Eust. quoque alio in loco tradit ἀστράβας vocari τοὺς καταμόνας * σωματηγοῦντας ἡμιόνους. Quomodo accipi potest in h. l. Demosth. c. Mid. Ἐπ' ἀστράβης δὲ ὀχούμενος ἐξ Ἀργούρας τῆς Εὐβοίας. Et Alciphro, Ἐπ' ἀστράβης φέρου. INDE Ἀστραβηλάται dicuntur οἱ τὰς ἀστράβας ἐλαύνοντες, Qui agitant asinos clitellarios s. mulos dossuarios, Agasones, Muliones: ut Lucian. Lexiph. Τὰ ἀμφὶ τὴν τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀστράβης ὀχηθεὶς, ὁ γὰρ ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε. Paulo post dicit, Ἀνατεθεὶς ἐπὶ τὴν ἀστράβην, ἐδάρην τὸν ὄρρον. Est inde et VERB. Ἀστραβεύειν, quod J. Poll. (7, 186.) una cum præcedente ἀστραβηλάτης e Plat. Comico affert, sed non exp. Ambiguum itaque est significetne Mulum dossuarium s. Asinum clitellarium agito, ἀστραβηλατέω, an ἐπισάττω, Impono sellam mulo dossuario, Mulum dossuarium clitellis insterno. Dictam porro τὴν ἀστράβην volunt παρὰ τὸ μὴ στοβεῖσθαι, μηδὲ στρέφεσθαι, ut Demosth. Schol. scribit, qui fuisse ait genus καθέδρας utplurimum εἰς ὕψος ἀνῆκον, ὥστε τῶν καθεζομένων κατέχειν τὰ νῶτα. ADDE Ἀστραβιστὴρ, (ὁ,) Hes. esse dicit Instrumentum quoddam veluti δίοπτρον: forsan παρὰ τὸ ἀστραβίζειν signif. ἰθύνειν, et reddere * ἀστραβῆ."

"Ἀστραβαλίζειν, Hesychio εὐθύνειν, ὁμαλίζειν, Corrigere s. Dirigere, Complanare, ἀστραβῆ ποιεῖν." "Ἀστροβαλίζειν, ap. Hes. legitur exp. ὁμαλίζειν, εὐθύνειν. Sed pro eo alphabetica series postulat, ut reponatur ἀστραβαλίζειν: quam etiam scripturam supra secutus sum, confirmante eam Etym."

[Ἀστράβη, Arcad. Grammaticus 104. Barker. Lysias 747. R. Glossæ: Ἀστραβηλάτης· Mulio. Æsch. Suppl. 300. καμήλοις ἀστραβίζουσαι. "Ἀστράβη, ad Mœr. 33. 57. 139. 140. Bergler. Alciphr. 241. ad Lucian. 1, 366. 2, 321. Ἀστραβηλάτης, Pierson. ad Mœr. 58. Toup. Opusc. 1, 352. ad Lucian. 2, 321." Schæf. Mss. "Suid. 2, 697. Ἀστράβη, Schol. Pind. Π. 5, 6." Wakef. Mss.]

"ἈΣΤΡΆΓΑΛΟΣ, ὁ, i. q. σπόνδυλος s. σφόνδυλος. Il. Ξ. (465.) Τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ, Νείατον ἀστράγαλον, Ad imum spondylum, Ad imam vertebram. Et Od. Λ. τέγεος πέσον, ἐκ δέ μοι αὐχὴν Ἀστραγάλων ἐάγη. J. Poll. quoque 1. testatur Hom. τοὺς τραχήλου σπονδύλους nominasse ἀστραγάλους, alio v. dictos στροφεῖς, et a Pherecrate στρόφιγγας. || Ἀστράγαλοι dicuntur etiam τὰ ἔνδον κρυπτόμενα ὑπὸ τῶν σφυρῶν, εἰς ἃ καταλήγουσιν αἱ περόναι, ut Idem tradit eod. lib. Gorræo est Ossiculum prope quadratum intra infimos tibiæ et suræ processus comprehensum, et quidem ita comprehensum ut neque videri neque tangi possit. Talum Lat. appellant. Xen. Ιπ. Ὀκλάζειν μὲν τὰ ὀπίσθια ἐν τοῖς ἀστραγάλοις. Sic Diosc. 2, 62. ἀστράγαλος ὑὸς, Talus suis. Et Lucian. Τῇ ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιγι παίοντες, Scutica implicitos habente astragalos; solebant enim flagris implicare ejusmodi ossicula ad duriores incutiendas plagas: unde et ἀστραγαλωταὶ eæ μάστιγες nominantur. At pro Tormenti genere quæstionibus peculiari, accipiunt in h. l. Diodori de Agathocle, Ἐνίοις δὲ ἀστραγάλους προσθεὶς βιαιότερον, δειναῖς ἀλγηδόσι περιέβαλλεν. || Item ἀστράγαλοι Quidam lusorii sunt, quos Lat. itidem Talos, et demin. voce Taxillos appellant: sunt autem Ossicula illa ἐκ τῶν σφυρῶν carnis nudata involucro: diversa a tesseris, quæ κύβοι Gr. appellantur. Il. Ψ. (87.) Ἤματι τῷ ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος Νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθεὶς, Ob talos, s. In talorum lusu, ira in eum accensus; puerorum enim lusus hic est τῶν ἔτι τυτθῶν ἐόντων. Plut. Alcibiade, Ἔπαιζεν ἀστραγάλοις ἐν τῷ στενωπῷ. Apud Eund. de Fort. Alex. Dionysius tyrannus jubet τοὺς μὲν παῖδας ἀστραγάλοις, τοὺς δ' ἄνδρας ὅρκοις ἐξαπατᾷν. Apud Eundem rursus Philippus Macedo de Atheniensibus dicit, Δοκοῦσι νομίζειν ἐν ἀστραγάλοις ὑφ' ἡμῶν νενικῆσθαι. Apud Athen. vero 12. Anacreo τὸν περιφόρητον Ἀρτέμωνα, cum pauper adhuc esset, dicit habuisse ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὠσὶ, Ligneos talos, forsan quod mancipiis ii solerent appendi; nam mox de eo dicit, Πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεὶς αὐχένα, πολλὰ δ' ἐν τροχῷ, πολλὰ δ' ἐν νώτῳ σκυτίνῃ μάστιγι θωμιχθείς: quæ servis præcipue adhiberi solent tormenta. || Sunt et ap. Architectos ἀστράγαλοι quidam, procul dubio a similitudine τῶν περὶ τὰ σφυρὰ et eorum quibus pueri ludunt. Vitruv. 3, 3. de Ionicis columnis loquens, Et una pars fiat cum suis astragalis et supercilio superior trochilus. Aliquanto post, Capituli autem crassitudo sic est facienda, ut e novem partibus et dimidia tres partes præpendeant infra astragalum summi scapi. Et 4, 6. de antepagmentis sacrarum ædium, Sculpendum est cymatium Lesbium cum astragalo. || Denique ἀστράγαλος dicitur Frutex quidam parvus ramo et folio ciceris: unde et rura Gallica Montanum vel Rusticum cicer nominant: Lat. autem, Talum, Glandulam et Ficum terræ, ut Gorr. refert, qui et addit, videri ἀστραγάλου nomen illi inditum fuisse propter radicem rotundam duramque, et ob id animalium talo similem. Vide et Diosc. 4, 62. Plin. 26, 8. || Theocr. 10. Ἀστράγαλος adjective etiam usurpavit, οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοί τευ, ubi Schol. exp. posse ait vel εὔρυθμοι καὶ ὀρθοὶ, vel λευκοὶ ὡς οἱ ἀστράγαλοι. Porro ab Ἀστράγαλος DERIV. Ἀστραγαλίτης, ὁ, Astragalo similis, Astragalum similitudine referens. Ἀστραγαλῖτις, (ἡ,) dicitur a quibusdam ἡ ἶρις, quam aliqui Ἰλλυρικὴν appellant, ut refert Gorr. e Gal. 1. τῶν κ. Τόπ. Item DEMIN. Ἀστραγάλιον, τὸ, Taxillus, Parvus talus. Et VERB. Ἀστραγαλίζω, i. q. ἀστραγάλοις παίζω, Talis s. Taxillis ludo, ut testatur J. Poll. 9, (99.) ubi et ἀστρίζειν dici ait τὸ ἀστραγαλίζειν: poëtasque quosdam τοὺς ἀστραγάλους vocasse ἀστρίας, Aristoph.

" vero ἀστρίχους. Plin. 34, 8. de Polycleto, Fecit et distringentem, et nudum talo incessentem: duosque pueros, item talis nudos ludentes, qui vocantur ἀστραγαλίζοντες. Cratinus vero Comicus ap. Athen. (267.) τοῖς ἄρτοις ἠστραγάλιζον, Panibus loco taxillorum ludebant. Pro quo ἀστραγαλίζειν Teleclides ἀναστραγαλίζειν dicit ibid. paulo post, Μήτρας δὲ τόμοις καὶ χναυματίοις οἱ παῖδες ἀνηστραγάλιζον. Proprie autem ἀναστραγαλίζειν esse videtur τὸ τοὺς ἀστραγάλους ἀναῤῥίπτειν, s. τὸ τοῖς ἀστραγάλοις ἀναῤῥιφθεῖσι παίζειν. E v. ἀστραγαλίζω est VERBALE Ἀστραγάλισις, (ἡ,) Lusus taxillorum: ut Suet. dicit Lusus aleæ. Aristot. Rhet. 2. (1, 11.) Est et aliud VERBALE, Ἀστραγαλωτὸς, (ἡ, ὸν,) sc., tanquam e v. ἀστραγαλοῦσθαι. Significat autem Talos implicitos habens: ut ἀστραγαλωτὴ μάστιξ dicitur Flagellum cui ossicula ejusmodi implicita sunt ad duriores incutiendas plagas: quod Lucian. vocat μάστιγα ἐξ ἀστραγάλων, ut supra docui. Itidemque Eust. ἀστραγαλωτὰς μάστιγας dici scribit τὰς ἐξ ἀστραγάλων ἐνειρομένων κατακροτουμένας. Plut. adv. Colot. Οὐδὲ μάστιγος ἐλευθέρας δεόμενος, ἀλλὰ τῆς ἀστραγαλωτῆς ἐκείνης, ᾗ τοὺς Γάλλους πλημμελοῦντας ἐν τοῖς μητρῴοις κολάζουσι. J. Poll. quoque teste ap. Cratetem in Ἑορταῖς, ἀστραγαλωτή τις μάστιξ dicta est. || Et ap. Athen. 4. quidam ἱμᾶσιν ἀστραγαλωτοῖς μαστιγοῦται. At de ἀστραγαλωτῇ συπτηρίᾳ, vide in Συπτηρία."

" Ἀστραγάλας, Hes. dici scribit τὰς πονηρὰς s. τὰς κακοήθεις κύνας: afferens etiam ἀστραγάλη pro ἡ τῆς ἱερᾶς ῥίζα. Eust. vero annotat e vett. in Hom. Comment. plerosque ἀστραγάλῃσι scripsisse pro ἀστραγάλοισι in l., quem in Ἀστράγαλος attuli, esseque Ion."

[Ἀστράγαλος, Gl. Talus. * Ἀστραγαλῖνος, ὁ στρουθός· Cardelus. * Ἀστραγαλίσκος· Taxillus, Parra. Τοῖς ἀστραγαλίσκοις τοῦ χάρτου· Capitulariis. Ἀστραγαλωτοῖς· Talaribus. Schol. Hom. ap. Heyn. p. 374. Ἀστραγάλαι Ἔρωτός εἰσι μανίαι καὶ κυδοιμοί. Leon. Tar. 23. Κἀστραγάλαις, αἷς πόλλ' ἐπεμήνατο. Aristot. H. A. 2, 2, 10. " Athenag. Leg. 23. p. 106. vide Gesneri not." Routh. Mss. Ad Anthol. Pal. p. 205.; A. XLVIII. Arcad. 199. Barker. Schleusner. Lex. in V. T. " Ἀστραγαλίσκος, Hes. v. Φάλαρα." Boissonad. Mss. J. Poll. 6, 99. * Ἀστραγάλειος, ὁ, ἡ, Talaris, Aq. Gen. 37, 3. Schleusner. Lex. in V. T. Ἀστραγαλῖνος, ὁ, Carduelis, Oppian. Ixeut. 3, 2. Cf. Ποικιλίς. * Ἀστραγαλόμαντις, ὁ, ἡ, Artemid. 2, 74. * Ἀστραγαλώδης, ὁ, ἡ, Schneider. Lex. sed ἀμαρτύρως, extat autem ap. Hes. et Phav. v. Ἀντίζηλον, Tzetz. Chil. 10, 187. Ἀστραγάλισις ab Eodem non agnoscitur. * Ἀστραγαλισμὸς, ὁ, Lusus taxillorum vel aleæ. * Ἀστραγαλιστικὸς, ἡ, ὸν, Talarius, Eust. Od. A. p. 29, 6. sive * Ἀστραγαλιτικός. * " Ἀστραγαλόω, (Tormento ἀστραγάλου afficio,) Kuhn. ad J. Poll. 10, 54." Kall. Mss. Meurs. ad Hesych. Miles. 127. Ἀστραγαλωτὸς, Schleusner. Lex. in V. T. Eryc. Epigr. 2. Plut. 13, 197. H. Apul. Met. 8. p. 173. 175. Pric. Cf. Καρπωτὸς, et Στραγγαλωτός. " Ἀστραγάλη, Heyn. Hom. 7, 547. 8, 374. * Ἀστραγαλιστὴς, vide * Ἀστρολογιστής. Ἀστράγαλος, Jacobs. Anth. 7, 52. 9, 392. 10, 14. 12, 44. 454. Diodor. Sard. 15. Lucill. 2. ad Diod. S. 2, 458. Heyn. Hom. 6, 610. Valck. Adoniaz. 393. Fischer. Ind. Palæph. Apoll. Dysc. 67. Teuch. Harles. ad Theocr. 174. Toup. Opusc. 1, 442. 539. Wessel. ad Herod. 48. 262. Ἀστράγαλος, ἡ, ad Timæi Lex. 176. Ἀστραγαλίσκος, Heyn. Hom. 5, 136. Ἀστραγάλισις, Toup. Opusc. 1, 461. Ἀστραγαλωτὸς, 1, 291. 442. ad Diod. S. 2, 458." Schæf. Mss. " Ἀστραγάλη, Eust. Il. 1398. Ἀστραγάλισις, Aristot. Rhet. 52. * Ἀστραγαλωτὶ, Hesych. Miles. 14." Wakef. Mss.]

" Ἀστρίαι, SIVE Ἄστριες, (οἱ,) Taxilli: illud, a nom. sing. Ἀστρίας, hoc vero ab Ἄστρις. Utriusque meminit Eust. 1289. ubi cum de lusoriis ἀστραγάλοις locutus esset, addit, Καὶ τὸ οὕτω παίζειν, Ἀστρίζειν ἔλεγον· καὶ τοὺς τοιούτους ἀστραγάλους, ἀστρίας ἢ ἄστριας. Καλλίμαχος οὖν Ζορκός που λέγει δωρηθῆναί τινι πέντε νεοσμήκτους ἄστριας. Hes. et Etym. posterioris tantum meminerunt. Sic enim ille, Ἄστριες· ἀστράγαλοι. Ἄστριχοι, τὸ αὐτό. Hic vero, allato hoc e Callim. hemistichio, δέκα δ' ἄστριας αἴνυτο λάτρον, subjungit, ἄστρις ex ἀστράγαλος dictum esse ὑποκοριστικῶς, demin. forma, ut λάστρις e λάσταυρος, Ἄμφις ex Ἀμφιάραος, Χάλδις e Χαλδαῖος. Prioris tamen ἀστρίαι et J. Poll. 9. meminit: Τὸ μὲν οὖν ἀστραγάλοις παίζειν, Ἀστραγαλίζειν καὶ Ἀστρίζειν ἂν εἴη· ἔνιοι δὲ τῶν ποιητῶν τοὺς ἀστραγάλους καὶ Ἀστρίας ὠνόμαζον, Ἀριστοφάνης δὲ καὶ Ἀστρίχους. Quibus in ll. nota demin. illud Ἄστριχος, i. q. ἄστρις, et ab eadem profectum origine: nota et v. Ἀστρίζειν, ita ex ἄστρις derivatum, ut synonymum ei ἀστραγαλίζειν ex ἀστράγαλος." [Antiphanes Koppiers. p. 5. " Ἀστρία, Ἄστρις, Callim. 1, 527. Jacobs. Anth. 12, 424." Schæf. Mss.]

" Ἀναστράγαλος, (ὁ, ἡ,) Talo s. Talis carens, Talum s. Talos non habens."

[* Ἀναστραγαλίζω, falsa lectio pro ἀστραγαλίζω, Athen. 268.]

[* Βασαναστράγαλος, Articulorum tortor, Lucian. Tragop. 198. * " Βασαναστραγάλης, 3, 656." Schæf. Mss.]

" Ἡμιαστράγαλον, affertur pro Semitalus." [Ex Aristot. H. A. 2, 1. In Schneider. Lex. affertur * Ἡμιαστράγαλος, ὁ.]

[* Πολυαστράγαλος, ὁ, ἡ, Anal. 2, 295. μάστιξ. Winkelmann Monimenti antichi 2, 8. " Toup. Opusc. 1, 291." Schæf. Mss.]

[* Φιλαστράγαλος, ὁ, ἡ, Amans talorum. Anal. 2, 38. " Jacobs. Anth. 8, 34. 12, 454. * Φιλαστραγάλη, Toup. Opusc. 2, 225." Schæf. Mss. " Suid. 2, 468." Wakef. Mss.]

[* Ἀπαστραγαλίζω, Strabo 17. p. 1146. A Schneidero non agnoscitur.]

[* Συναστραγαλίζω, Simul talis ludo. Max. Tyr.]

ἌΣΤΥ, Urbs, Astu, Terent. in Eun. Il. B. (803.) Πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμου ἐπίκουροι. (660.) Πέρσας ἄστεα πολλά. Thuc. 6, (45.) Τῶν μὲν πόλεων οὐ δεχομένων αὐτοὺς ἀγορᾷ, οὐδὲ ἄστει, ὕδατι δὲ καὶ ὅρμῳ. Idem 1. Καὶ κατ' ἔθνη καὶ καθ' ἕκαστον ἄστυ. Aristoph. N. (46.) Ἔπειτ' ἔγημα Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους Ἀδελφιδῆν ἄγροικος ὢν, ἐξ ἄστεος. At Il. P. (144.) Φράζεο νῦν ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς, Eust. dubitat an ἄστυ Hom. vocet Arcem, πόλιν autem, Reliquam urbis partem in inferiore loco sitam, aut versa vice, an ἐκ παραλλήλου hæc duo pro uno posuerit. Addit etiam, πόλιν veteres hic intellexisse πολιτείαν, at vero ἄστυ τὸ τεῖχος. || Ἄστυ peculiare fecerunt Athenienses Urbis suæ nomen: sicut et postea πόλις vocata fuit peculiari nomine Alexandria. Hinc et ἀστοὶ et ἀσταὶ, Cives Athenienses. Sed et ἀστὴ ἐλαία, quæ inde erat: præsertim vero quæ ex arce; quam etiam pro sacra habebant. Eust. 349. 1383. [" Ἄστυ, Fischer. Ind. Palæph. Thom. M. 727. Dawes. M. C. 419. Muret. 2, 12. Wakef. Alc. 490. Insula, Verh. ad Anton. L. 237. Penzel. ad Strab. 1362. Athenæ, Valck. Ammon. 179. ad Lucian. 1, 353. Diod. S. 2, 439. Wessel. ad 1, 33. Ammon. 115. Eran. Philo 172. ad Charit. 273. Constantinopolis, Jacobs. Anth. 11, 195. Sine artic., Dionys. H. 4, 1983. Conf. cum αὐτὸ, ad Dionys. H. 1, 504. Ἄ. Κυράνας, Ruhnk. Ep. Cr. 102. ad Callim. 2, 14. Ἄ. Κορίνθου, Simonid. 33. Antip. S. 84. Πόλις καὶ ἄστυ, Heyn. Hom. 8, 54. De gen., Porson. Or. 751.; Phœn. 856. Brunck. Aristoph. 2, 19. Fac. ad Paus. 3, 170. 267. Valck. Phœn. p. 317. Ἄστεος, Palæph. 192. Ἄστεως, Aristoph. Fr. 227. Ἄστει, Jacobs. Anth. 7, 397. Ἀστεῖ, 12, 407. Ἐν ἄστει, Heindorf. ad Plat. Phædr. 214. Demosth. 1276, 7. Ὑπ' ἄστυ, Suburbanus, Toup. ad Longin. 303. Ἄστεα, Monum. Byz. 30. Oppian. A. 4, 204. * Ἄστη, ad Lucian. 1, 250. ad Herod. 350. 731. Supplic. 952. ad Diod. S. 1, 334. Huschk. Anal. 201. Boissonad. Philostr. 594. Ἄστεσι, Luzac. Exerc. 14. Antip. S. 34. 51. Macedon. 32. * Ἄστυδε, Bergler. ad Alciphr. 9. Alciphro 20." Schæf. Mss. Ἄστυ, Xen. Mem. 2, 7, 2. Corn. Themist. 4, 2. Glossæ: Ἄστυ· Urbs. Ἄστυ, ap. Hom. hiatum admittit, Spitzner. de Versu Gr. Her. 115. * Ἄστη, Nom. urbis, ad Anthol. Pal. 661.

* 'Ἀστήεις, Fluvii nom., Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 354.]

" 'Ἀστυβοώτης, ὁ, In urbe clamans, vel Per urbem " clamans. Epith. esse κήρυκος, Il. Ω. (701,) tradit " Etym." [" Heyn. Hom. 8, 739. Valck. Adoniaz. p. 280." Schæf. Mss.]

'Ἀστυγείτων, ονος, ὁ, ἡ, Urbi vicinus, proprie; sed generalius ponitur pro Finitimus, Conterminus. Thuc. 1, (15.) Κατ' ἀλλήλους δὲ μᾶλλον ὡς ἕκαστοι ἀστυγείτονες ἐπολέμουν. Et πόλις ἀστυγείτων, Urbs nostræ finitima. Plut. Romulo, 'Ἀστυγείτων 'Ρώμης πόλις, Civitas Romæ propinqua. Apud Aristot. autem Pol. 7. 'Ἀστυγείτονες πόλεμοι. Ετ 'Ἀστυγειτονικὸς, (ἡ, ὸν,) ut [Plut. 6, 325.] ἀστυγειτονικοὶ πόλεμοι, Bella finitima, VV. LL. Videtur autem intelligi de bellis, quæ inter finitimos geruntur, ut et ἀστυγείτονες πόλεμοι, Aristot. [" 'Ἀστυγείτων, Pamphilus M. Expos. Capp. Actt. Apost. 207. Fabric. Ed. Hippolyti." Routh. Mss. Glossæ: 'Ἀστυγείτων· Confinis, Proximus urbis. * 'Ἀστυγειτονέω, In vicinia urbis habito, Æsch. Suppl. 301. " 'Ἀστυγείτων, Diod. S. 1, 491. 729. ad Il. Γ. 166. Fischer. Ind. Palæph. Valck. Hipp. p. 287." Schæf. Mss.]

[* " 'Ἀστυδάμας, Jacobs. Anth. 6, 310. ad Diod. S. 1, 676." Schæf. Mss.]

[* 'Ἀστυδρομέω, Per urbem vagor, discurro, Incursionibus vasto. Æsch. S. c. T. 207. μηδ' ἐπίδοιμι τάνδ' 'Ἀστυδρομουμέναν πόλιν.]

[* " 'Ἀστυδρομία, (ἡ,) Festum ap. Afros Suidæ memoratur." Blomf. Gloss. ad Æsch. S. c. T. 207. Imo scr. * 'Ἀστυδρόμια, τά. Cf. nos supra 151. n. Sic vitiose ap. Paus. 2, 32. * Λιθοβολία, ἡ, pro * Λιθοβόλια, τὰ, Λαγηνοφορία, ἡ, ap. Nostrum in voce, v. Schweigh. ad Athen. 276. ubi ex Eust. affertur Φαγησία et Φαγησιποσία pro Athenæi Φαγήσια, Φαγησιπόσια: Προηροσία ap. Nostrum pro * Προηρόσια. Cf. et nos supra 512. c.]

[* 'Ἀστυμέριμνος, ὁ, ἡ, Synes. H. 3, 59. p. 319. " Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss.]

[* 'Ἀστύνικος, ὁ, ἡ, Æsch. Eum. 913. πόλις, pro ἄστυ καὶ πόλις νικῶσα, de Athenis.]

'Ἀστυνόμος, ὁ, q. d. Urbis administrator, Ædilis, aut Qui ædilitium aliquod munus obtinet. 'Ἀστυνόμοι, inquit Bud., Curatores decoris urbium, viarum et ædificiorum commode ædificandorum: cujusmodi decem Athenis fuisse perhibentur. Demosth. (735.) Εἰ μέν τις ἀγορανόμος, ἢ ἀστυνόμος, ἢ δικαστὴς κατὰ δήμους γενόμενος, κλοπῆς ἐν ταῖς εὐθύναις ἑάλωκεν. Ετ 'Ἀστυνομία, (ἡ,) Ædilitatis munus, aut ei simile. Vide Aristot. Pol. 6, (8.) p. 183, et Plat. de LL. 6. p. 261. At inter ea munera, quæ maxime necessaria sunt, inquit Bud. in Annot. post. in Pand., prima est ἀστυνομία, quasi Quædam lex urbica quæ de rebus statuit. Quo sub genere multæ formæ continentur, &c. Sed miror Bud. scripsisse, ἀστυνομίαν dici quasi Quandam legem urbicam, cum ἀστυνομία ea forma dicatur qua οἰκονομία et alia multa: et ut οἰκονόμος dicitur quasi Administrator s. Dispensator domus, a νέμω, deinde οἰκονομία Administratio domus: ita et ἀστυνόμον quasi Urbis administratorem, et ab eo ἀστυνομίαν quasi Urbis administrationem appellari, minime obscurum sit. [Gl. 'Ἀστυνόμος· Jecorus, (sic.) 'Ἀστυνομία· Ædilatus. Vide 'Ἀγορανόμος. Æsch. Ag. 88. Pind. N. 9, 73. ἀγλαΐαι ἀστυνόμοι, " Decora civitatem decentia," Damm. Soph. Ant. 355. ὀργάς. Plato de LL. 6. p. 759. 763. 844. 849. * 'Ἀστυνόμιον, τὸ, Edictum ædilitium, Plato 11. p. 918=131.: cf. 'Ἀγορανόμιον. * 'Ἀστυνόμη, Nom. propr., Tzetz. Exeg. in Il. 44. " 'Ἀστυνόμος, Eum. 918. Valck. ad Ammon. 71." Schæf. Mss.]

" 'Ἀστυνομικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad astynomos s. ædiles " pertinens, Ædilitius, ut ἀστυνομικὰ νόμιμα, Aristot. " Pol. 2."

[* 'Ἀστυνομέω, Ædilis sum. Dio Cass. 195=318. " Demosth. 1461, 11. Δεινότατοι γάρ ἐστιν ἀφελέσθαι μὲν ὅσα ὑμῖν ὑπάρχει, καὶ νόμους περὶ τούτων θεῖναι, ἄν τις ἀστυνομήσῃ δὶς, ἢ τὰ τοιαῦτα· στρατηγεῖν δ' ἀεὶ τοὺς αὐτοὺς ἐᾷν." Seager. Mss. " Ad Timæi Lex. 148." Schæf. Mss.]

'Ἀστύοχος, ὁ, ἡ, Urbem tuens s. protegens, verbo ἔχω eam habente signif., quam et in πολιοῦχος multisque aliis, ut Epigr. (Paul. Sil. 66.) ἀστυόχου τείχεος, et (Agath. 43.) ἀστυόχου μερίμνης, Urbem tuentis curæ, i. e. Curæ qua quis urbem tuetur. [" Jacobs. Anth. 11, 80. Paul. Sil. 66." Schæf. Mss. " Nonn. D. 26, 10." Wakef. Mss.]

[* " 'Ἀστυπάλαια, Lennep. ad Phal. 128." Schæf. Mss.]

[* " 'Ἀστυπόλος, (ὁ, ἡ,) Synes. de Regno p. 27. Nicet. Chon. Jo. Man. s. 2. p. 7." Kall. Mss.]

'Ἀστυπολεῖν, In urbe versari, Per urbem incedere. Athen. 217(=526.) Θεόπομπός φησι χιλίους ἄνδρας αὐτῶν ἁλουργεῖς φοροῦντας στολὰς ἀστυπολεῖν. Eust. autem πόλινδε ἔρχεσθαι, Od. Α. (189.) ait esse ἀστυπολεῖν. ‖ At Hes. ἀστυπολεῖ exp. * ἀγελοφορεῖ et * ἰχθυοφορεῖ. [Max. Tyr. Or. 38. Blomf. ad Æsch. S. c. T. 207. " T. H. ad Hesych. 1, 589." Schæf. Mss. " Synes. 23." Wakef. Mss.]

[* 'Ἀστυπολία, ἡ, Hierocles Œcon. ap. Stob. Serm. 83. p. 490.]

[* 'Ἀστυπολίτης, ὁ, Suid. v. Δημοποίητος, falsa lectio pro αὐτοῖν πολίτης. "Petit. LL. Att. 2, 4." Kall. Mss.]

" 'Ἀστυπορεῖ, Etym. affert pro * σιλλοφωνεῖ, τυ" ροπωλεῖ."

" 'Ἀστύτριψ, (ὁ, ἡ,) Hesychio ὁ ἐν ἄστει διατρίβων, " ὁ ἐν πόλει ἀναστρέφων, Qui in urbe versatur." [Critias ap. J. Poll. 9, 17. Philostr. Icon. 26. Cf. Οἰκότριψ.]

'Ἀστὸς, ὁ, Civis. Et 'Ἀστὴ, fem. Xen. Πο. (2, 2.) 'Ισηγορίαν τοῖς μετοίκοις πρὸς τοὺς ἀστούς. Plut. Alcibiade, 'Εταίραις ξέναις καὶ ἀσταῖς συνόντος. ‖ 'Ἀστοὶ peculiariter vocati Cives Athenienses, ut modo dictum fuit in "Ἀστυ. [Gl. 'Ἀστός· Civis. " Demosth. 1312. Μαρτυρεῖ τοῖς ἔργοις ἀστὴν ταύτην καὶ πολίτην εἶναι. ' Ergone ἀστὸς et πολίτης inter se differunt? Videntur ἀστοὶ esse Athenis nati et educati, et domicilia habentes; πολῖται autem poterant esse, qui Athenas nunquam vidissent, neque pedem illuc intulissent.' Reisk. Vide 1251. 1307. 1315." Seager. Mss. " 'Ἀστὸς, Markl. Suppl. 355. ad Charit. 523. Pierson. Veris. 38. Mœr. 199. Valck. ad Herod. 149. 577. Conf. cum αὐτὸς, Jacobs. Anth. 6, 148. Brunck. Aristoph. 1, 114. Bast Lettre 123. ad Dionys. H. 3, 1315. Sæpe latet vitiatum, ad Anton. L. 168. Verh. Reisk. Lebensbesshr. 187. Jacobs. Animadv. in Eur. 25. 60. ad Herod. 197. 731. Brunck. ad Œd. C. 737.; ad Orest. p. 196. Markl. Suppl. 355. Atheniensis per eminentiam, Ruhnk. ad Rutil. Lup. 117. 'Ἀστὴ, Bergler. Alciphr. 24. ad Herod. 731." Schæf. Mss. " Joseph. 420, 1. Dio Chrys. 1, 446." Wakef. Mss. 'Ἀστὸς et ξένος junctim, ad Anthol. Pal. 558.: cum αὖος conf., 663.]

'Ἀστικὸς, pro quo et 'Ἀστυκὸς scriptum invenitur, sed rarius, nisi me fallit memoria, Urbicus, Urbanus, Qui in urbe habitat. Opponitur τῷ ἀγροίκῳ et ἀγροδιαίτῳ. Apud Lucian. (1, 259.) Πῶς ἂν οὖν συνηθείην ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς, καὶ ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι κ. τ. λ. Statim post, Τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἁβρῶν μᾶλλον καὶ ἀστικῶν. Sic ap. Theocr. (20, 4.) οὐ μεμάθηκα 'Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν, ita enim ibi scribitur ἀστυκὰ cum υ. Synes. autem de Insomn. ἀστικῷ et ἀγροδιαίτῳ inter se opponit. ‖ 'Ἀστικὸς, Scitus, Festivus. Item Prudens, Circumspectus. UNDE 'Ἀστικῶς, Festive. Et Prudenter: nam * εὐσυνέτως et εὐφρόνως Suid. exp. in quodam, quem affert, loco. ITEM 'Ἀστιατικὸς ead. signif. e Sozomeno affertur, ἀστικὰς παρθένους vocante ἀστιατικὰς, Urbicas. [Gl. 'Ἀστικὸς, ὁ, πολιτικός· Urbanus. 'Ἀστυκὸς, Æsch. Eum. 999. Suppl. 510. 626. " 'Ἀστικὸς, Jacobs. Anth. 8, 307. Brunck. Aristoph. 2, 69.; Kuster. 57. Dionys. H. 2, 673. Ruhnk. ad Longin. 259.; ad Rutil. Lup. 117. Ammon. 26. Toup. Opusc. 2, 162. ad Charit. 273. 'Ἀστυκὸς, Longus, 112. 116. 133. Villois. Valck. ad Ammon. 26. Toup. in Corrig. ad calcem Vol. 2. Theocr. Warton.; Append. in Theocr. 36. Conf. cum 'Ἀττικὸς, Stanl. Eum. 1000. Ruhnk. ad Rutil. Lup. l. c. Τὰ ἀστυκὰ, Musgr. Troad. 474." Schæf. Mss. 'Ἀστικὰ et ἄξια conf., ad Anthol. Pal. 492.]

'Ἀστεῖος, (ὁ, ἡ, et εία, εῖον,) i. q. ἀστικὸς, propria signif. Eust. Hes. ‖ Urbanus, metaph. Festivus, Lepidus; qui et χαρίεις dicitur. Item Comis. Isocr. ad Nic. (1, 80.) 'Ἀστεῖος εἶναι πειρῶ καὶ σεμνός· τὸ μὲν γὰρ τυραν-

τίδι πρέπει, τὸ δὲ πρὸς τὰς συνουσίας ἁρμόττει. Idem ibid. Τοὺς δὲ βουλομένους ἀστείους εἶναι, ταπεινοὺς φαινομένους. A Xen. K. Π. 2, (2, 5.) ἀστεῖοι et εὐχάριτες copulantur. Apud Athen. 12. cum infin.: mulier quædam dicitur ἀστεία ἀποκρίνασθαι. Sed et dictum ipsum vocatur ἀστεῖον ab Aristoph. Unde etiam ἀστεῖα apophthegmata, Aristot. Rhet. 3. Apud Lucian. autem ἀστεῖα πέπονθας, sine adjectione: Quale est, ἀστεῖα πάρεστιν ἡμῖν. || Ἀστεῖος generaliore signif. Cui aliqua gratia inest, Venustus, Elegans, Honestus. Act. 7, 20. de Mose, Καὶ ἦν ἀστεῖος τῷ Θεῷ, Fuit venustus divinitus. Ita enim malo cum Beza interpr. quam cum aliis, Gratus Deo. Imo vero non dubitem ἀστεῖον hic e Philone, cum assentiatur N. T. textus, exp. ἀστεῖον ὀφθῆναι. Qui etiam scribit de eod. Γεννηθεὶς οὖν ὁ παῖς εὐθὺς ὄψιν ἐνέφηνεν ἀστειοτέραν ἢ κατ' ἰδιώτην, Indolem liberaliorem et honestiorem; vel, Generosiorem. Quinetiam Plut. de Socr. Gen. αἰσχρὰν et ἀστείαν inter se opposuit, Ἐγὼ καὶ πλούτου χάριν τε καὶ κτῆσιν εἶναι νομίζω τὴν μὲν, αἰσχρὰν, τὴν δὲ, ἀστείαν. Ubi animadverte de re dici hoc nomen. Sic et ἐσθῆτα ἀστειοτέραν legimus ap. Herodian. 4, (14, 4.) et ἀργυροῦν ποτήριον ἀστειότατον τὴν ὄψιν, ap. Athen. 3. Synes. Ep. 57. ἀστεία ἀπολογία, Honesta excusatio. || Ἀστεῖος, si Bud. credendum est, pro Eo, qui justæ ac quadratæ est magnitudinis, Aristot. Eth. 4. Vide Comm. 173. In VV. LL. tamen e Plat. Pol. 1. affertur ἀστεῖος καὶ εὐήθης pro Probo et simplici. Item e Plut. Themist. ἀστεῖος ἄρχων pro Bono principe. Et Ἀστείως, Urbane, Festive, etc. Plut. (6, 470.) Τὸ παιχθὲν ἀστείως ὑπὸ Φιλίππου, μετὰ σπουδῆς μιμητέον. Item Ἀστειότης, ἡ, Urbanitas, Festivitas. Et Ἀστειοσύνη, (ἡ,) pro eod. ut quidam annotarunt. Sed et Comp. Ἀστειολογία, (ἡ,) ap. Lucian. et Ἀστειοῤῥημοσύνη idem signif. Verum in VV. LL. Ἀστεϊλογία scriptum est uno in loco, in altero Ἀστυολογία, utrobique perperam. Et Ἀστειοῤῥημονέω, Facete loquor, vel Festive, Festivo sermone utor. [Gl. Ἀστεῖος· Festivus, Lepidus, Luculentus, Scitus, Bellus, Comis, Urbanus, Elegans. Ἀστείως· Festive, Urbanatim. Ἀστειότης· Festivitas, Eloquentia, Sales, Urbanitas. Ἀστειότητες· Facetiæ. * Ἀστειολόγος· Eloquens, Disertus. Strabo 9. p. 497. Sieb. Τὸν ἐλλέβορον τὸν ἀστεῖον. Plut. Them. 5. Timol. 3. Heindorf. ad Plat. Lys. Ἀστειότης, Schol. Aristoph. O. 195. Ἀστειοσύνη, Libanii Antiochicus 322. R. Ἀστειολογία, M. Anton. 1, 7. Ἀστειοῤῥημονέω, Schneidero susp. sed Phav. e Zonara habet: Ἀστειοῤῥημονήσωμεν· * εὐμορφολογήσωμεν. "Eadem et Cyrill. meus. Desunt exempla. Sed bonæ notæ verbum, quamvis suspectum videtur (videatur) Schneidero, quod vix dubito quin restituendum sit Suidæ v. Ἀστεῖα λέγεις, ubi vv. Κωμικὴ ἡ συμπλοκὴ ejicienda videntur Kustero, sed injuria." Tittmann. "Οἶνος ἀστεῖος, Plut. Mor. 3, 506. Pulcer, Elegans, in moribus et rebus gerendis, Demetrio 1656. HSt. Καὶ ταῦτα μὲν ἀστεῖα τοῦ Σελεύκου." Seager. Mss. "Ἀστεῖος dans le sens de Rusé, je ne crois pas qu'il soit encore marqué dans les Lexiques. Anaxilas dans Athénée 572. paroît l'avoir employé dans ce sens, puisqu'il l'oppose à l'ἁπλοῦς. On le prouveroit encore par le rapprochement d'Astutus, (Astucieux,) des Latins, dérivé d'Astu, comme l'ἀστεῖος vient d'Ἄστυ." Corai. Mss. "Ἀστεῖος, Thom. M. 247. 392. ad Charit. 752. Jacobs. Anth. 8, 307. T. H. ad Aristoph. Π. p. 231.; Fr. 288. Boissonad. Philostr. 595. Plato Phædr. 238.; Heindorf. ad Lys. 5. ad Mœr. 74. 75. 442. Ruhnk. ad Longin. 259. Abresch. Lect. Aristæn. 119. Ammon. 26. Toup. Opusc. 2, 162. Thom. M. 117. Plut. Mor. 1, 94. Wakef. S. C. 3, 130. Zeun. ad Xen. K. Π. 771. Ἀστειότης, Kuster. Aristoph. 196. Ἀστειοσύνη, Thom. M. 117." Schæf. Mss. Omnino v. Bast. de VV. nihili ad calcem Scapulæ Oxon. "Ἀστεῖος, Bonus, de morbi signis, Hippocr. 153. Virtutis amans, Philo J. 865. Bonus, 1, 97. 2, 254. De vino, Plut. 2, 620. De melle, Strabo 749. De honestis voluptatibus, Clem. Alex. 276. Ἀστειολογία, M. Anton. 1, 7." Wakef. Mss.]

Ἀστεΐζομαι, Urbanitate sermonis utor, Facete loquor, Facetus sum. Plut. (2, 448.) Περὶ τεχνῶν καὶ τεχνιτῶν ἀστεϊζόμενος, Urbane disserens, ut interpr. Bud. Idem ap. Schol. Aristoph. Ἵνα καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῆς θαλάττης δοκῇ ἀστεΐζεσθαι, vertit Facete et dicaciter loqui. Idem Bud. h. l. Josephi Apion. 2. Οὕτω γὰρ ἀστεϊζόμενος γέγραφε interpr.; sic enim scripsit facetus videri volens. Ab Hes. ἀστεΐζεσθαι, ap. eum tamen ἀστεΐζεσθαι, exp. etiam πολιτεύεσθαι. Et Ἀστεϊσμὸς, (ὁ,) Urbanitas, Festivitas. Apud Suid. autem Ἀστισμὸς scriptum est, quod exp. πιθανολογία. Item Ἐναστεΐζομαι, quod Hesychio est ἐνοικῶ, non retinens simpl. sign. At Προσαστειασάμενος Suid. exp. ἀστεῖόν τι προσειπών. Ita enim ap. eum legitur, non προσαστεϊσάμενος. [Ἀστεϊσμὸς, ὁ, Schol. Lycophr. 397. Philostr. 804. Ἐναστεΐζομαι, a Schneidero non agnoscitur. "Longin. 34. Ἄφατοί τε περὶ αὐτὸν εἰσὶν ἀστεϊσμοὶ, μυκτὴρ πολιτικώτατος, εὐγένεια, ubi v. Ruhnk." Seager. Mss. "Ἀστεΐζομαι, ad Mœr. 74. 75. Ruhnk. ad Longin. 259. Toup. Opusc. 2, 37. Jacobs. Anth. 8, 307. Callim. 1, 462. Ἀστεϊσμὸς, ad Mœr. 75. Ruhnk. ad Longin. l. c. Toup. Opusc. l. c. Brunck. Soph. 3, 402. ad Callim. l. c. * Ἀστεϊσμα, Jacobs. Anth. Proleg. 84. Προσαστειάσασθαι, Heyn. Hom. 4, 471." Schæf. Mss.]

Ἀστειεύομαι, i. q. ἀστεΐζομαι, Bud. sed sine auctore. [Steph. B. v. Ἄστυ, Schol. Aristoph. A. 1057. "Schol. Pind. O. 2, 44." Wakef. Mss.]

[* Ἀνάστειος, ὁ, ἡ, Inurbanus, Infacetus. Athen. 585. "Ruhnk. ad Longin. 259. Callim. 1, 472." Schæf. Mss.]

[* Ἐθελάστειος, ὁ, ἡ, Heliod. 7. 319=368. "T. H. ad Lucian. Dial. 113. ad Charit. 752." Schæf. Mss.]

[* Ὑπεράστειος, ὁ, ἡ, Supra modum urbanus, Valde facetus. Athen. 250.]

[* "Ἀστίον, ad Callim. 1, 535." Schæf. Mss.]

"Προάστειον, τὸ, Suburbium, s. Suburbanum. Xen. "Hell. 3. Τὰ προάστεια καὶ τὰ γυμνάσια καλὰ ὄντα ἐλυ-"μαίνετο. Sic Herodian. 8. Τὰ προάστεια, καὶ εἴ τι "τῶν πυλῶν ἔξωθεν ἦν, ὑπὸ τοῦ Μαξιμίνου στρατοῦ κα-"τέστραπτο. Idem 2. Ἔν τε τῇ πόλει καὶ κατὰ τὰ "προάστεια. Lucian. Hermot. Ἀμφὶ τὰ προάστεια "καὶ πρὸς ταῖς πύλαις. Rursum Herodian. 3. Ἔν τινι "προαστείῳ κρυπτόμενος, In quodam suburbio, s. sub-"urbano. At Philo V. M. 1. Ὅροι τινὲς ἀνεφαίνοντο "γῆς οἰκουμένης καὶ προάστεια χώρας, Suburbana re-"gionis, metaph. Reperitur et Προάστιον, sine "diphthongo, metri causa, ap. Soph. (El. 1431.) "et Epigr. Apud Hes. vero non προάστειον solum, sed "et Προάστεων, ambo exp. πρὸ τῆς πόλεως." [Polemo R. 1. Ὀστεῦν ἐγκεφάλοιο προάστιον. Glossæ: Προάστεια· Suburbia, Suburbana. * Προάστειος· Suburbanus. Προάστιον· Suburbanum, Processio. Προάστια· Progestia. "Προάστιον, metri causa, Eur. Alc. 839. Æsop. Fab. 23. p. 148. Ed. Genev. 1628. Ἀνήρ τις ὑπὸ χειμῶνος ἐν τῷ αὐτοῦ προαστείῳ, Villa suburbana, ἀπολειφθεὶς, num ἀποληφθεὶς? πρῶτα μὲν τὰ πρόβατα κατέφαγεν, εἶτα τὰς αἶγας." Seager. Mss. Herod. 3, 142. Etiam in prosa scribitur προάστιον, ὑποκοριστικῶς, more recentiorum; sed Atticorum est προάστειον. "Προάστιον, Jacobs. Anth. 9, 75. Valck. Adoniaz. p. 396. Προαστεῖον, ——ιον, ad Charit. 250. * Προάστιος, Brunck. Soph. 3, 461. * Προαστίτης, (ὁ,) Steph. B. v. Ἄστυ." Schæf. Mss.]

[* "Σύναστις, (ἡ,) Schol. Eur. Med. 20. e Simonide, (Ἀλόχου δὲ Κολχίδος συνάστεος.)" Kall. Mss.]

¶ Ἀστυλὶς, vel Ἀστυτὶς, (ἡ,) Lactucæ genus rotundum ac minimæ radicis et latis foliis. Eam Athen. 2, (69.) a Pythagora εὐνοῦχον appellatam scribit, quod Veneri refragetur; ut Plin. etiam (19, 8.) loquitur de ea scribens. Sed habet Astylida, cum ap. Athen. l. c. ἀστυτίδα legamus. || Ἀστυλὶς præterea Hesychio Planta est ἰξὸν producens. [Cf. Ἄστυτος. "Ἀστυτὶς, Casaub. ad Athen. 144, 19." Schæf. Mss.]

"Ἄστυρον, τὸ, Hesychio πόλισμα, Oppidum. Apud "Etym. scribitur oxytonως ἀστυρὸν, qui demin. esse "ait ex ἄστυ, afferens e Callim. ἄστυρον εἰσανέβαινεν." [Toup. Emend. 3, 40. Nicand. A. 131. "Brunck. Apoll. R. 157. Callim. 1, 423. 476. 539." Schæf. Mss.]

"ΑΣΦΑΛΤΟΣ, ἡ, Bitumen, Pinguis et oleosus "succus, plurima aërea et ignea substantia tempe-

“ ratus, ideoque flammam promtissime concipiens. A
“ Duum generum est : unum liquidum, alterum fos-
‘ sile. Liquidum, ceu spuma quædam est aquis in-
“ natans, præsertim in mari mortuo: molle quidem
“ dum innatat, postea vero resiccatum, pice durius
“ evadens. Innatat vero et fontibus quibusdam
“ tam crassum ut limus videri possit: quod et ipsum
“ spissescit vel asservando vel coquendo. Fossile
“ autem, siccum e terra eruitur, lapidum aut carbo-
“ num modo nigrum, splendensque picis instar. Porro
“ liquidum alii ἔλαιον vocarunt, ab oleacea pingue-
“ dine: alii πετρέλαιον, quod effluat e saxis: alii
“ νάφθαν, alii * κάφουραν: alii πισσάσφαλτον. Fossile
“ vero, alii γαγάτην appellarunt, alii Σαμοθράκιον s.
“ Θράκιον λίθον: alii ἄνθρακα ὀρυκτὸν, Fossilem car-
“ bonem: alii ἀμπελῖτιδα γῆν s. φαρμακῖτιδα. Hæc
“ inter alia Gorr. Vide et Diosc. 1, 100. Plin. 35,
“ 15. Meminit Vitruv. quoque 8, 3. et Joseph. Capt.
“ Jud. 4. Alex. Aphrod. Probl. 2. neutro genere ex-
“ tulisse ἄσφαλτον dicitur. Porro hinc DERIV. 'A-
“ σφαλτίτης, ὁ, cujus fem. 'Ασφαλτῖτις: ut ἀσφαλτῖτις B
“ λίμνη, Lacus bitumen fundens: Suidæ ἔνθα ἡ ἄ-
“ σφαλτος γίνεται: quo nomine dici Mare mortuum
“ vulgo appellatum, testatur Hieronymus. Plin.
“ quoque asphaltiten lacum vocat: ut 7, 15. Quin
“ et bituminum sequax alioquin ac lenta natura, in
“ lacu Judææ, qui vocatus Asphaltites, certo tem-
“ pore anni supernatans, nequit sibi avelli, ad omnem
“ contactum adhærens, præterquam filo quod tale,
“ menstruum nimirum mulierum, virus infecerit. A-
“ lioqui ἀσφαλτίτης dicitur etiam ὁ τελευταῖος τῆς
“ ὀσφύος σπόνδυλος, Ultima lumborum vertebra, ut J.
“ Poll. tradit 2, (179.) si tamen ita scripsit: mira
“ enim hæc appellatio est, nisi sit παρὰ τὸ οὐ σφάλλε-
“ σθαι. ITEM 'Ασφάλτιον, (τὸ,) dicitur ab ἀσφάλτου
“ quoddam τρίφυλλον s. * ὀξυτρίφυλλον, quoniam ejus
“ foliorum, ubi adoleverunt, ἀσφάλτου ὀσμὴ ἐστι, teste
“ Diosc. 3, 123. Plin. quoque 21, 9. Asphaltii memi-
“ nit inter trifolii genera. Sunt inde et duo verba:
“ PRIMUM 'Ασφαλτίζω, Bitumen refero, Bitumini
“ similis sum: ut Diosc. 1. 'Ασφαλτίζει τῇ ὀσμῇ, Bi- C
“ tumen odore refert, i. e. Bituminis odorem reddit,
“ Bitumen redolet: ALTERUM, 'Ασφαλτόω, Bitumine
“ illino. Genes. 6. Καὶ ἀσφαλτώσεις αὐτὴν ἔσωθεν καὶ
“ ἔξωθεν τῇ ἀσφάλτῳ, Bitumine ipsam et foris et in-
“ tus illines. Ubi etiam nota dat. ἀσφάλτῳ. Xen.
“ eo significatu dicit ἀσφάλτῳ κεχρισμέναι. Inde
“ VERBALE 'Ασφάλτωσις, (ἡ,) Bituminis illitus. Bi-
“ tuminatio dici queat, ut Picatio vocatur ἡ πίσσωσις
“ s. πίττωσις. Ceterum dici τὴν ἄσφαλτον παρὰ τὸ
“ σφάλλεσθαι Suid. innuit, dum eam scribit τοσαύτην
“ ἀσφάλειαν ποιεῖν τοῖς κτίσμασιν, ὥστε ταῖς ὀπταῖς
“ πλίνθοις καὶ τοῖς λεπτοῖς λίθοις συμμιγεῖσαν, ἰσχυρο-
“ τέραν γίνεσθαι παντὸς σιδήρου.” [* “ ῎Ασφαλτος, ὁ,
ἡ, Probus, Bonus, Vitio carens, Eust. 1945, 60.”
Spohn. Comm. de Extr. Odyss. Parte 181. * 'A-
σφαλτίας, ὁ, σπόνδυλος, J. Poll. 2, 179. “ 'Ασφαλ-
τῖτις, Strabo 487. Joseph. A. J. 1, 9. 9, 1, 2.: B. J.
258. 296. 'Ασφαλτώδης, Strabo l. c.” Scott. App. ad
Thes. 'Ασφάλτιον, τὸ, a Schneidero non agnoscitur,
nec 'Ασφαλτίζω. 'Ασφαλτώδης, Aristot. de Sens. 5. D
Dio Cass. 76. 1265. Schol. Nicand. 'Ασφάλτωσις,
Glossæ SS. Hes. 41. “ Suid. v. 'Ασφαλτῖτις.” Bois-
sonad. Mss. Glossæ: ῎Ασφαλτος· Bitumen, Aplustra.
'Ασφαλτόω· Bitumino. * “ 'Ασφαλτωδεστέρως, Magis
secundum illum oblinendi modum, qui bitumine fit,
Orig. c. Cels. 4. p. 191. Οὐ πίσσῃ τινὶ, οὐδ' ἄλλῃ
τοιαύτῃ ὕλῃ ἀσφαλτωδεστέρως ἐκέχριστο. Sed vera
lectio videtur ἀσφαλτωδεστέρῳ.” Seager. Mss. “ ῎A-
σφαλτος, Valck. ad Chrys. 14. ad Diod. S. 1, 120.
126. 160. Jacobs. Anth. 11, 182. 'Ασφαλτίτης, Ja-
cobs. Anth. l. c. 'Ασφαλτῖτις, Diod. S. 2, 316. ad
393. 'Ασφαλτώδης, Reiz. Belg. Gr. 631.” Schæf. Mss.
῎Ασφαλτος, Arcad. 83, 4.]

“ 'ΑΣΦΟΔΕΛΟΣ, ὁ, Asphodelus, Planta e genere
“ τῶν βολβωδῶν, πολλὰ εἰς τροφὴν παρεχομένη χρή-
“ σιμα· καὶ γὰρ ὁ ἀνθέρικος ἐδώδιμος σταθευόμενος, καὶ
“ τὸ σπέρμα φρυγόμενον· πάντων δὲ μάλιστα ἡ ῥίζα
“ κοπτομένη μετὰ σύκου καὶ πλείστην ὄνησιν ἔχει, καθ'
“ 'Ησίοδον, inquit Theophr. H. P. 7, 12. ubi fusius
“ eum describit. Unde Plin. 21, 17. Asphodelus
“ manditur et semine tosto et bulbo; sed hoc in ci-
“ nere tosto, dein sale et oleo addito: præterea tuso
“ cum ficis, præcipua voluptate, ut videtur Hesiodo.
“ Hesiodi verba, ad quæ respicit uterque, hæc sunt,
“ E. (41.) Νήπιοι, οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντὸς,
“ Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.
“ Rursum Plin. ibid., Radix ejus napis modicis simi-
“ lis est, neque alia numerosior, LXXX simul acer-
“ vatis sæpe bulbis. Theophr. et fere Græci, prince-
“ psque Pythagoras, caulem ejus cubitalem, et sæpe
“ duum cubitorum, foliis porri sylvestris, ἀνθέρικον
“ vocavere; radicem vero, i. e. bulbos, ἀσφόδελον.
“ Nostri illud, Albucum vocant, et Asphodelon Ha-
“ stulam regiam. Eadem fere habet Diosc. 2, 199.
“ ‖ Oxytonως autem 'Ασφοδελὸς, Prati epith. est Od.
“ Λ. (539.) Ω. (13.) κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα: in quo
“ defunctorum animas agitare dicit. Etym. de ἀσφό-
“ δελος et ἀσφοδελὸς loquens: Βαρύνεται ὁ καρπὸς,
“ ὀξύνεται ὁ τόπος ὁ περιέχων αὐτούς: qui etiam ad-
“ dit, dici * σφοδελὸς quoque, ἀφαιρέσει τοῦ ᾱ. Ea-
“ dem tradit Eust. addens simul, ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
“ i. e. ἀσφοδέλων περιεκτικὸν, fingi esse ap. inferos
“ διὰ τὸ τῶν ἀσφοδέλων ἄκαρπον. Hes. substantive
“ quoque accipere videtur pro Prato s. Horto; de
“ ἀσφόδελος enim locutus, subjungit, 'Ασφοδελὸς δὲ
“ ὀξυτόνως, λειμὼν, παράδεισος: atque adeo in VV.
“ LL. exp. Herbosus hortus, Pratum ubi asphodeli
“ proveniunt. 'Ασφοδελώδης, ὁ, ἡ, Asphodelo simi-
“ lis: s. Qui de asphodeli genere est.” [Gl. 'Ασφό-
δελος· Asphodelus, Ebulum, Albucium. Sprengel.
Antiq. Botan. p. 78. Plin. 22, 22. Arcad. 53. Bar-
ker: Draco 22. Epigr. Aristotelis ap. Eust. ad Od.
p. 573. Bas. πολύρριζον. Paus. 10, 38. Asphodelus
Ramosus Linn.: Gal. de Alim. Fac. 2. p. 335. Or-
nithogalum Pyrenaicum Linn. 'Ασφοδελώδης, Schol.
Od. Λ. 539. Ω. 13. 'Ασφόδελος, ἀσφοδελώδης, Spohn.
Comm. de Extr. Odyss. Parte 39. * 'Ασφοδέλινος,
ίνη, ινον, Schæf. ad Theocr. 26, 4. Lucian. 2, 123.
“ 'Ασφόδελος, Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 220.;
Præf. ad Ammon. p. xv. Ammon. 26. Eran. Philo
161. Thom. M. 118. Plut. Mor. 1, 621. Ilgen. ad
Hymn. 421. ad Lucian. 1, 470. 471. 622. Jacobs.
Anth. 6, 240. Boëckh. in Plat. Min. 159. 'Ασφοδελὸς,
ad Mœr. 35. Heyn. Hom. 5, 275. 'Ασφοδελώδης, ad
Diod. S. 2, 448.” Schæf. Mss. “ 'Ασφόδελος et ἀσφο-
δελός. Les Grammairiens prétendent que le premier
signifie la Plante d'Asphodèle, et que le second,
avec l'accent sur la dernière syllabe, est un Nom
collectif, c'est-à-dire, il désigne le Lieu planté d'A-
sphodèles. Cette distinction me paroît gratuite;
car dans cinq endroits, où Homère se sert de ce mot,
on trouve constamment ἀσφοδελὸν λειμῶνα, ce qui
peut très-bien être une erreur de copiste mise à la
place d' ἀσφοδελῶν, génit. plur., λειμῶνα, Pré des
asphodèles. L'exemple d' ἐρινεὸς, Il. Z. 433. qu'on
cite à l' appui du collectif ἀσφοδελὸς, ne prouve
rien: car il n'est pas sûr, qu'Homère l'ait em-
ployé dans un sens collectif.” Corai. Mss.]

[* Σφοδελὸς, ὁ, Valck. Adoniaz. p. 220. Toup.
Emend. 2, 198. Jacobs. Anth. 7, 178.]

'ΑΤΑΛΟΣ, (ἡ, ὸν,) Tener; eo præsertim sensu, quo
pueriles ætas tenera appellatur: unde ap. Hesiod. (Θ.
989.) Παῖδ' ἀταλὰ φρονέοντα, exp. Puerum puerilia
sapientem. Sic et Hom. Vide 'Αταλόφρων. De etymo
autem τοῦ ἀταλὸς lege Etym. et Eust. [“ Jacobs.
Anth. 6, 186. Heyn. Hom. 5, 271. 6, 375. 7, 550.
Hom. H. in Cer. 24. 'Αταλὰ φρονέουσα, Voss. Mitis
animum; vide ibi Ruhnk. Pierson. Veris. 170. Wolf.
ad Hesiod. 140. 'Αταλὸς et ἀπαλὸς, Heyn. Hom. 8,
54. * 'Αταλῶς, Heyn. Hom. 5, 50.” Schæf. Mss. E-
rinnæ Epigr. 1. II. P. 567. Eur. El. 699. “ 'Αταλὸς,
de genis, Oppian. K. 3, 214.” Wakef. Mss. 'Αταλὸς
et ἀπαλὸς conf., Friedemann. Mantissa Obss. Cr. et
Gramm. in Quint. Sm. 267.]

“ 'Αζάλαι, Hesychio νέαι, ἁπαλαί, Juvenes vel
“ Recentes, Teneræ, ut idem sit cum ἀταλαί.”

'Αταλόφρων, s. 'Αταλάφρων, (ὁ, ἡ,) Tener. Ad ver-
bum, Tenera sapiens, s. cogitans, Nondum per tene-
ram ætatem de laboriosa re ulla cogitans: juxta illud

(Eur. Med. 48.) *νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.* Il. Z. (400.) *Παῖδ' ἐπὶ κόλπον ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὔτως*: Σ. 567. *Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες*, ubi Eust. ex *ἀταλὰ φρονέοντες* comp. esse dicit *ἀταλάφρων*. Hes. tamen *ἀταλόφρων* habet; quæ scriptura analogiam aliorum hujusmodi compp. magis retinere mihi videtur. [" 'Αταλόφρων, Heyn. Hom. 5, 271. 'Αταλάφρων, 270." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 12, 164." Wakef. Mss.]

'Αταλόψυχος, ὁ, ἡ, Molli animo præditus, Qui est pusilli et angusti animi. Affertur ex Epigr. [Agath. 23. " Jacobs. Anth. 11, 66." Schæf. Mss.]

'Ατάλλω, vel 'Αττάλλω, Delicate nutrio, tanquam videlicet tenellum puerum, Magna cura educo. Soph. (Aj. 559.) *νέαν ψυχὴν ἀτάλλων*. Exp. et Adolesco, Cresco; et ita quidam interpr. ap. Hesiod. E. (1, 130.) *'Αλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ 'Ετρέφετ' ἀτάλλων μέγα νήπιος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ*. Est etiam *σκιρτᾷν* Il. N. (27.) *ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτῷ*, ubi Bud. interpr. Lusitabant. Pono autem 'Ατάλλω post 'Αταλὸς, non contra, ut 'Αττασθάλλω post 'Ατάσθαλος. Sciendum est porro 'Αττάλλω a nonnullis ideo scribi, quod producat primam. Nec vero tantum aliam scripturam, sed et aliam etym. ei dederunt; quorum ego neutrum rationi consentaneum esse puto. Ετ 'Ατιτάλλω, idem. Od. O. (499.) *Παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἐῆος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω*: Ξ. (41.) *σύας σιάλους ἀτιτάλλω*, Nutriendo sagino. Sed ap. Theocr. (15, 111.) *'Αρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν* exp. *δεξιοῦται*. Hesych. habet etiam præt. *ἀτίτηλα*, quod exp. *ἀνέθρεψα*. [" 'Ατάλλω, Heyn. Apollod. 1147. Ruhnk. ad Tim. 7. Toup. ad Longin. 295. Ilgen. Hymn. 516. Wakef. Ion. 1396. Heyn. Hom. 6, 375. Lobeck. Aj. p. 305. 'Ατιτάλλω, ad Callim. 1, 76. Ilgen. Hymn. 516. Jacobs. Anth. 12, 229. 276. Heyn. Hom. 5, 50. 6, 375. 8, 601." Schæf. Mss. Philostr. Icon. 2, 3. 'Αττάλλει ὑπὸ ταῖς μητράσι. H. in Merc. 400. *Ἠχί ῥά οἱ τὰ χρήματ' ἀτάλλετο νυκτὸς ἐν ὥρῃ*. Oppian. K. 1, 271. *Ἵππων δ', ὅσσα γένεθλ' ἀτιτήλατο μυρίος αἶα*. Theocr. 17, 58. 'Ατάλλω primam producit, Spitzner. de Versu Gr. Her. 77. 'Ατιτάλλω, ad Anthol. Pal. 296. * Συνατιτάλλω, Opp. K. 4, 237. * Συνατάλλω, Aristot. H. A. 9, 7. * 'Υπατάλλω, Toup. ad Longin. 295. Il. N. 27. *ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτῷ*.]

" 'Ατέλλω, Lætor, Augeo, VV. LL. sed metuo ne " perperam pro *ἀτάλλω*."

'Ατάλματα, Pueriles lusus, Saltus pueriles, *ἅλματα, παίγνια*, Hes. [" Ruhnk. ad Tim. 7." Schæf. Mss.]

'ΑΤΑΩ, *ήσω*, Lædo, Noceo, Noxam s. Damnum infero. Et pass. 'Ατάομαι, Lædor, Damno afficior. Soph. Aj. (269.) *ἀτώμεσθα νῦν*: Ant. (314.) *'Εκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας 'Ατωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους*. Utitur et aliis aliquot: utuntur vero et alii. Sed vult Eust. *ἀτάω* esse posterorum Hom. *ἀτέω* autem ipsius Hom. quod annotat in Il. Υ. 332. *Αἰνεία, τίς σ' ὧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει κ. τ. λ.*, ubi exp. pass. *βεβλαμμένον*, addens etiam *εἰς φρόνησιν*. Verum Hes. *ἀτέοντα* vult esse *ἀτιμάζοντα*, de hoc ipso l. fortasse intelligens.

Ἄτω, et per pleonasm. τοῦ α, 'Αάτω, i. q. *ἀτάω*, Lædo. Od. Λ. (61.) *Ἆσέ με δαίμονος αἶσα κακὴ καὶ ἀθέσφατος οἶνος*, Il. T. (95.) *Καὶ γὰρ δή νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο, τόν περ ἄριστον κ. τ. λ.* Ita enim leg. est, ut etiam vetustissimus meus Codex habet. Od. Δ. (503.) *Εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε, καὶ μέγα ἄσθη*. Sed receptior est lectio *μέγ' ἀάσθη*. Sicque Hom. alibi passim in h. v. α geminat; ut Od. K. (68.) *Ἄασάν μ' ἕταροί τε κακοί*, quasi ab 'Αάτω. Il. Θ. (237.) *τῇδ' ἄτῃ ἄασας*. Item Od. Φ. (296.) *Ἄασεν ἐν μεγάρῳ*: med. Il. I. (115. 533.) *ἀασάμην*, et *ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ*. In quibus ll. accipitur med. pro pass. quæ tamen et ipsa in frequenti est ap. eum usu, ut Il. T. (113.) *ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη*: Π. (685.) *καὶ μέγ' ἀάσθη Νήπιος*. Sic etiam Hesiod. E. (1, 281.) *ἐν δὲ δίκην βλάψας, νήκεστον ἀάσθη*. Legimus vero et *ἀᾶται* in præs. Il. T. 91. *Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται*: 129. *Αὖτις ἐλεύσεσθαι Ἄτην, ἣ πάντας ἀᾶται*. Unde et Ἄω thema videmus quosdam constituisse. Ceterum Eust. vult in *ἆσε* et *ἄσατο*, et similibus esse α per synæresin s. crasin, pro *ἄασε* et *ἀάσατο*, atque adeo *ἄτη* quoque pro *ἀάτη* eod. modo dictum esse. Vide p. 1173, ubi inter cetera scribit, *ἄσασθαι* cum unico α in principio, esse potius *κορέσασθαι*. Item, '*Απὸ γὰρ τοῦ ἀᾶσθαι, ἀάτη καὶ ἄτη γίγνεται*. Ei tamen hac in re assentiri nequeo, α e pleonasmo esse potius existimans. ‖ 'Ασάμην ap. Apoll. R. 2. (313.) Schol. exp. *ἐλυπήθην*.

[" 'Ατάω, Valck. Oratt. 342. Abresch. Lect. Aristæn. 68. Jacobs. Exerc. 1, 76.; Anth. 6, 395. Brunck. Soph. 3, 503. Heyn. Hom. 8, 83. 'Ατέω, Valck. Oratt. l. c. Wessel. Diss. Herod. 87. ad Il. Υ. 332. ad Herod. 610. Heyn. Hom. l. c. Ἄτω, Brunck. Soph. l. c. Heyn. Hom. 5, 460. 546. 698. 7, 624. 'Αάτω, 5, 460. 546. 650. 698. 6, 178. 583. 7, 707. 'Αάσθη, 7, 254. 630. 636. 707. 'Αάσθη μέγα, θυμῷ, H. in Cer. 246. 258. De *ἀασάμην*, Dawes. M. C. 179. ad Il. A. 340. * 'Ααττάω, Dawes. M. C. 181. 'Ατημένος, Heyn. Hom. 8, 83. 'Αάω, 5, 698. 'Αάομαι, 7, 621. 624. 635. 637. 707." Schæf. Mss. Ἄασε pro ἆσε, ab ἄτω, Parthen. 21. " 'Ατέω ab ἄτη derivatur a Grammaticis, sed minus probabiliter. Apud Hom. et Herod., qui forte soli usurparunt, dicitur de eo, qui perabunde se gerit, et nullam suæ salutis rationem habet. Il. Υ. (l. c.) ubi vet. Schol. *ἀφροντιστοῦντα σαυτοῦ*. Herod. 7, (223.) *'Απεδείκνυντο ῥώμης ὅσον εἶχον μέγιστον ἐς τοὺς βαρβάρους, παραχρεώμενοί τε καὶ ἀτέοντες*, Corporibus suis minime parcentes et suæ salutis nullam rationem habentes." Brunck. Mss. " Ατάομαι, Manetho 5, 97." Wakef. Mss.]

" 'Αάσκω, Noceo, Lædo, Damno afficio, Exitium " fero. Hes. enim *ἀάσκει* affert pro *βλάπτει, φθείρει*. " Ab hoc th. procul dubio est aor. 1. *ἄασα*, Ion. et " poët. carens augmento: cujus frequens ap. Hom. " usus est: ut Il. Θ. (235.) *ἦ ῥά τιν' ἤδη ὑπερμενέων* " *βασιλήων Τῇ δ' ἄτῃ ἄασας*, i. e. *ἔβλαψας*· Sic *ἄασαν* " plur. ab eod. th. signif. *ἔβλαψαν*: et infin. ap. " Hes. *ἀάσαι* est *πολλαχῶς καὶ ἄγαν βλάψαι*. Ubi " cum addit *πολλαχῶς καὶ ἄγαν*, videtur innuere esse " comp. h. v. ex ᾱ epitatico et *ἆσαι*. Inde aor. 1 " pass. *ἀάσθην*, carens et ipso augmento: ap. Hesiod. " *νήκεστον ἀάσθη*, pro *ἀνιάτως ἐβλάβη*. Aor. quoque " med. *ἀασάμην* pass. habet signif.: unde et Hes. " ipsum exp. *ἐβλάβην, περιέπεσον*. Il. I. 'Αασάμην, " *οὐδ' αὐτὸν ἀναίνομαι*. Apoll. R. 2. *Ἤμβροτον,* " *ἀασάμην τε κακὴν καὶ ἀμήχανον ἄτην*. Et rursum, " *'Αασάμην καὶ πρόσθε Διὸς νόον ἀφραδίῃσι Χρείων ἐξ-* " *είης τε καὶ ἐς τέλος*, ubi Schol. exp. *ἐλυπήθην*: " malim *ἐβλάβην* Hes. activa etiam signif. aor. hunc " med. accipi docet, dum *ἀάσαντο* exp. *ἔβλαψαν*. " ‖ Varinus *ἀάσαι* quatuor signif. ait, *τὸ κορέσαι, τὸ* " *καθυπνῶσαι, τὸ λυπῆσαι, καὶ τὸ πολλαχῶς καὶ ἄγαν* " *βλάψαι*. Qua in re assentior ei quod ad posteriores " duas signif. attinet, quæ tamen pro una habendæ " sunt: priorum duarum exempla desidero; nam " potius *ἆσαι* scribendum est."

'Αασίφορος, ὁ, ἡ, quasi *ἄσην φέρων*, i. e. *ἄτην*, Damnum afferens, Damnosus. Nam et sequendo Etym. ex *ἄση* factum fuit *ἄτη*, mutato σ in τ. [" Hesych." Wakef. Mss.]

'Αασίφρων, (ὁ, ἡ,) Læsus mente, Læsam mentem habens, i. e. Demens, *φρενοβλαβὴς* et *φρεσὶν ἀασθεὶς*, ut (Od. Φ. 301.) Vide Hes. Ab Eust. autem *ἀεσίφρων* quoque ita exp. sed male, ut opinor, diversas signif. et a diversis etymis ortas confundente. Ceterum hoc *ἀασίφρων* a verbo ipso factum dicere possumus, ea formatione qua *βλαψίφρων*: non autem ab *ἄση* posito pro *ἄτη*, ut *ἀασίφορος*. [" Heyn. Hom. 8, 46." Schæf. Mss. Vide 'Αεσίφρων.]

" Ἄεσις, (ἡ,) Labor s. Molestia, Noxa, Damnum, " *πόνος, βλάβη*, Hes." [Leg. * Ἄασις. Neutra vox agnoscitur a Schneidero.]

" 'Αασστὸς, (ὁ, ἡ, ὸν,) Illæsus, Cui nemo nocuit nec " damnum dedit, *ὃν οὐκ ἆσέ τις*, ex α et *ἄτω*. Hes. " *ἀαστὸν* exp. non solum *ἀβλαβὲς*, verumetiam *ἀνα-* " *μάρτητον*, In quo peccatum non est." [A Schneidero non agnoscitur.]

¶ Ἄτη, ἡ, Noxa, Damnum, Clades, Il. T. (136.) *Οὐ δυνάμην λελαθέσθ' ἄτης ᾗ πρῶτον ἀάσθην*. Item B. (111.) I. (81.) *Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ*. Quo respicientem Soph. (Aj. 123.) dixisse puto

ἄτῃ ξυγκατέζευκται κακῇ. Est enim ead. usus metaph. Hesiod. E. (2, 31.) Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει. ‖ Ἄτη ap. Hom. Dea quædam damna et infortunia hominibus immittens, cujus descriptio est Il. I. (501.) Sed et T. (91.) Ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται. Hanc Noctis esse filiam cecinit Hesiod. Apud Eur. autem Or. (251.) ἆται vocantur Erinnyes, Ἆται γὰρ αὗται πλησίον θρώσκουσί μου. [Hodie legitur, Αὗται γὰρ, αὗται, et sic Porson. et Matth. qui de lectione, Ἆται γὰρ, satis memorabili prorsus silent.] HINC Ἄατος, (ὁ, ἡ,) Innocuus, Innoxius, ex α priv. et ἄτη, ut sit ἄτης expers, i. e. Noxæ, s. Damni: licet alii ab ipso v. ἄτω deducendum putarint. Vel contra, Valde noxius, ut α non sit priv., sed intens., sicut Apoll. R. 1, (459.) ἄατος ὕβρις pro ἡ ἄγαν βλαπτική, ut ibi scribit Schol. DE Ἀάατος autem hæc sunt, quæ olim scripseram. Ἀάατος, Innoxius, vel contra, Non innocuus, Noxius, Il. Ξ. (271.) Ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ. Ubi annotat Eust. e tribus α duo esse priv. nam secundum α esse priv. ἄτης, at primum tollere hanc privationem: unde ἀάατον appellari τὸ μὴ στεροῦν ἄτης τοὺς ἐπιόρκους, i. e. Quod non privet noxa perjuros, sed maxime causa sit noxæ illis: et ead. forma dici ἀάατος, qua ἀνάπηρος, ἀνάπυστος, ἀνάγνωστος: de quibus suo loco dicemus. Addit, Quidam autem, eo quod ἀάτη appelletur βλάβη, Noxa, ἄατον quidem exp. ἀτηρὸν, Noxium; ἀάατον autem, τὸ * πολυβλαβὲς, Valde noxium. Item Od. Φ. (91.) κατ' αὐτόθι τόξα λιπόντε, Μνηστήρεσσιν ἄεθλον ἀάατον, ubi idem Schol. scribit, ἀάατος autem nunc quoque ὁ ἀτηρὸς, παρὰ τὴν ἄτην, i. e. Noxius, ab ἄτη, quod Noxam signif.; nam ab h. v. per priv. ἄατος, Innoxius, et per secundam priv. ἀάατος, Non innoxius, sed noxius. Potest vero et pro Multum noxius accipi, tanquam ab ἀάσαι, Nocere. Unde ἄατος simpl. Noxius, et per ἐπίτασιν, Intensionem, ἀάατος, Valde noxius. Item Od. X. (5.) Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται: ubi idem scribit, ἀάατος posse hic esse Carens noxa, vel contra, Valde noxium, per ironiam. Hæc Eust. Ab Apoll. R. 2, (77.) κράτος ἀάατος videtur appellari ὁ ἀβλαβής, q. d. Robore inviolabilis. Qua non male fortassis utamur et in illo Hom. versu, quem primum citavi, ut sit ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ, Inviolabilis aqua Stygis: unde Virg. dixit, Stygiamque paludem, Dii cujus jurare timent et fallere numen.

[" Ἄτη, ad Mœr. 60. Jacobs. Specim. 34.; Animadv. 42. 79.; Anth. 11, 115. Valck. Hipp. p. 193. qui omnino videndus. Musgr. Hipp. 276. 550.; Med. 245. Dawes. M. C. 181. 234. ad Lucian. 1, 351. Græv. ad Hesiod. 597. ad Herod. 478. Væssen. Anim. c. 6. Heyn. Hom. 4, 111. 469. 679. 5, 266. 546. 6, 81. 7, 271. 619. 704. 806. 8, 695. Dionys. H. 3, 1650. Ἄτης λόφος, Heyn. Hom. 7, 12. Ἀάτη, Heyn. Hom. 5, 698. 6, 583. 7, 621. 707. 730. Dawes. M. C. 181. 182. Ἄατος, Heyn. Hom. 5, 76. 698. 6, 583. 8, 288. Ἀάατος, 5, 698. 6, 583. 654. 7, 501. Dawes. M. C. 181." Schæf. Mss. Ἄτη, Rhian. ap. Stob. Serm. 4. p. 115. Anal. 1, 479. Quint. Sm. 1, 217. Ἀλλ' ἄγε θάρσος ἄατον ἐνὶ στέρνοισι λαβόντες. Glossæ: Ἄτη· Ærumna.]

[* " Αὐάτα, ἡ, Pind. Π. 2, 52. 3, 42. pro ἄτα, ἄτη, ἀάτη, ἀάτα." Schneider. Lex. " Heyn. Hom. 7, 709. 730. Αὐάτη, 5, 698. Burgess. Præf. ad Dawes. p. xxx. 181.; Toup. Emend. 1, 249." Schæf. Mss.]

" Ἀάτυλος, (ύλη, υλον,) Illæsus, Nihil damni passus, " ἀβλαβής, Hes. Ejusdem originis cum ἄατος, et ἀ- " αστός." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* " Ἄτος, Bunium. Diosc. 471." Boissonad. Mss.]

Ἄνατος, (ὁ, ἡ,) Innoxius, Damnosus, ἀβλαβής, Hes. Reperio autem h. v. ap. Soph. Œd. C. (780.) ubi κακῶν ἄνατος τῶνδε, Schol. exp. ἀβλαβής, vel ἀναίτιος. HINC Ἀνατεὶ adv. Sine damno, Impune; pro quo Hes. Ἀνατὶ cum solo ι, exp. ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης, ap. Eund. Ant. (485.) Εἰ ταῦτ' ἀνατεὶ τῇδε κείσεται κράτη: ubi Schol. χωρὶς βλάβης καὶ τιμωρίας. Plato quoque de LL. 9. ἀνατεὶ κτεινέτω, et 11. ἀνατεὶ τυπτέτω, dixit, utrobique pro Impune. Suid. quoque Ἀνατὶ habet cum nudo ι, et exp. ἀβλαβῶς, καὶ ἄνευ τίσεως καὶ τιμωρίας. Citatur autem et ex Isæo. [Vide Ἀναιτος. Æsch. Suppl. 357. ἄνατον πρᾶγμα. " Aristoph. Ec. 1020. Ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔστω τὸν νέον Ἕλκειν ἀνατεί." Seager. Mss. " Ἄνατος, Dawes. M. C. 234. Brunck. Œd. C. 786.; El. 734.; Soph. 3, 497. 498. Ἀνατεὶ, Valck. Herod. 213. ad Diod. S. 2, 450. Wakef. Eum. 59. 76. Brunck. Aristoph. 2, 56. 3, 199.; Kuster. 215. Ἀνατὶ, ad Timæi Lex. 31. Wakef. Eum. 59. Brunck. Aristoph. 2, 56.; Kuster. 215." Schæf. Mss.]

Ἐξάντης, Indemnis, quasi ἔξω ἄτης, Qui incolumis evasit, Qui defunctus est malo. Plato Phæd. Ἐξάντη ἐποίησε τὸν αὐτὴν ἔχοντα. Et cum gen. κακοῦ, item νόσου, necnon τρώματος, Suid. ‖ Ἐξάντης Hippocrati, teste Gal. est ὑγιής. ‖ Etymologico est etiam Mente motus, Furens. [Hippocr. 132, 30. 159, 14. 244, 36. 339, 20. Foës. Œcon. Ælian. H. A. 3, 5. Φαγοῦσα ὄφεως χελώνη, καὶ * ἐπιτραγοῦσα ὀριγάνου ἐξάντης γίνεται τοῦ κακοῦ. Dio Chrys. Or. 4. Euseb. P. E. 4, 16. " Ad Timæi Lex. 108. Act. Traj. 1, 227. Steinbr. Mus. Tur. 1, 305. Toup. Opusc. 1, 94. Valck. Diatr. 193. Suid. 1, 346. Heindorf. ad Plat. Phædr. 244. Schneider. ad Aristot. H. A. 671." Schæf. Mss. " Synes. 75. Zenob. 3, 195. Dio Chrys. 1, 168. Julian. 192." Wakef. Mss.]

Ἀτηρὸς, (ά, όν,) Noxius, Damnosus. Ἀτηρὸν, βλαβερὸν, Hes. UNDE Ἀταρτηρὸς, pleonasmo τοῦ ταρ, pro eod. ut Hesiod. (Θ. 610.) ἀταρτηροῖο γενέθλης. Hom. autem ἀταρτηρὰ ἔπη appellat Contumeliosa verba s. Aspera. Il. A. (223.) Πηλείδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν Ἀτρείδην προσέειπε. ET Ἀταρτᾶται, Nocet, Fatigat, Contristat, Hes. [" Ἀτηρὸς, Heringa Obs. 53. Toup. Opusc. 1, 216. Valck. Hipp. p. 234.; Diatr. 29. Brunck. Soph. Ant. 4. (ubi Corai proponit ἄγης ἄτερ,) Wakef. Eum. 1008.; Herc. F. 376. Trach. 264. (ἀτηρᾷ φρενί.) Fischer. Descr. Lect. 795—6. Heyn. Hom. 5, 151. Ἀταρτηρὸς, Theocr. 22, 28. Wolf. ad Hesiod. 116. Heyn. Hom. l. c.; 8, 588." Schæf. Mss. Ἀτηρὸς, Soph. Phil. 1303. Aristoph. Σ. 1290. Theognis 425. Ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν: 613. Βουλεύου δὶς καὶ τρὶς ὅ τοί κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ· Ἀτηρὸς γὰρ ἀεὶ λάβρος ἀνὴρ τελέθει. Philodemus col. 34. ap. Schneider. Lex.: Καὶ Δάμων εἰ τοιαῦτα πρὸς τοὺς ἀληθινοὺς Ἀρεοπαγίτας ἔλεγε καὶ μὴ τοὺς πλαττομένους ἐφενάκιζεν * ἀτηρῶς. Glossæ: Ἀτηρός· Ærumnosus, Durus. * Ἀτηρογνώμος· Durus. Æsch. Pr. 745. Δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης, (ubi Blomf. " Fatalis, vox poët.") Ag. 1492. Φεῦ, φεῦ, κακὸν αἶνον ἀτηρᾶς τύχας ἀκορέστου. " Aristoph. Σ. 1299. Οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρότατον ἄρ' ἦν κακὸν, Καὶ τῶν ξυνόντων πολὺ παροινικώτατος;" Seager. Mss. Quint. Sm. 4, 222. οὐδέ τις αὐτῶν Λείπεται οὐδ' ἠβαιὸν, ἀταρτηρῶν μάλ' ἐόντων: 6, 360. Καί ῥ' οἱ μὲν λάεσσιν * ἀταρτηρῶς ἐμάχοντο. Arcad. 71, Draco 74. Hesych. * Ἀταρᾶσθαι· βλάπτεσθαι· Ἀτάρημαι· βέβλαμμαι.]

[* Ἀτήριος, ὁ, ἡ, i. q. ἀτηρός. Æsch. Eum. 1010. τὸ μὲν ἀτήριον Χώρας κατέχειν. " Heyn. Hom. 7, 635. Brunck. Soph. Ant. 4. Wakef. Eum. 1008." Schæf. Mss.]

" Ἀτηρία, Suid. v. Ἀτηρὸν, quod exp. βλαβερὸν, " affert e Plat. Comici Phaone, indicans ab eo deri- " vatum esse, et ejus signif. sequi." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* Ἀτηρής, ὁ, ἡ, Noxius. Plato Crat. 52. Bas. 1. (=395.) Τοῖς δ' ἐπαΐουσι περὶ ὀνομάτων ἱκανῶς δηλοῖ, ὃ βούλεται ὁ Ἀτρεύς· καὶ γὰρ κατὰ τὸ ἀτηρὲς, καὶ κατὰ τὸ ἄτρεστον, καὶ κατὰ τὸ ἀτηρὸν, πανταχῇ ὀρθῶς αὐτὸ, forsan αὐτοῦ, τὸ ὄνομα κεῖται. Hippocr. 80, 45. (de Aëre et Loc. 11.) Ἀτηρέα γαστρὸς καὶ σκληνύς. " Violentus, Heringa obs. 293." Schæf. Mss.]

[* " Ἀτηρεύομαι, Phot. Hes. Σικελίζειν." Wakef. Mss.]

ἈΤΑΣΘΑΛΟΣ, ὁ, ἡ, de cujus comp. lege Etym. et Eust. Damnorum magnorum auctor, Perniciosus, Improbus, Scelestus. Item Vecors. Od. Θ. (166.) Ξεῖν' οὐ καλὸν ἔειπας· ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. Et ἀτάσθαλος ὕβρις, Il. (86.) ἀτάσθαλον μένος, Il. N. (634.) Rursum Od. Π. (93.) ἀτάσθαλα μηχανάασθαι: quo loquendi genere utitur et Hesiod. E. (1, 239.) ET Ἀτασθαλία, (ἡ,) Improbitas damna inferens, s. damna inferre gaudens. Item Protervia, Petulantia. Exp. et Temeritas, item Vecordia. Sed ap. Hom. in plur.

passim invenio; sing. autem ubi legerim, non satis memini. Od. Φ. (146.) ἀτασθαλίαι δέ οἱ οἴῳ Ἐχθραὶ ἔσαν: M. (300.) μή πού τις ἀτασθαλίῃσι κακῇσι Ἢ βοῦν ἠὲ τι μῆλον ἀποκτάνῃ. Il. Δ. (409.) Κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. Sic Od. K. (437.) Τούτου γὰρ καὶ κεῖνοι ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. A. (34.) οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσι. Et eod. sensu Ψ. (67.) Τῷ δι' ἀτασθαλίας ἔπαθον κακόν. Hesiod. E. (1, 259.) ὄφρ' ἀποτίσῃ Δῆμος ἀτασθαλίας βασιλήων. ET Ἀτασθάλλω, ATQUE Ἀτασθαλέω. Priore utitur Hom. pro Improbe ago, Proterve me gero, Od. Σ. (57.) Μή τις ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων, ἐμὲ χειρὶ παχείῃ Πλήξῃ ἀτασθάλλων. Posteriore usus est Greg. Carm. Καὶ γάρ με πληγῇσιν ἀτασθαλέοντα δαμάζων, Ἕλκει πρὸς ζωήν. [Oppian. A. 3, 491. Ζήλῳ μαργαίνουσαν ἀτάσθαλα. Hymn. Hom. 14, 6. Arrian. Ind. (ap. Schneider. Lex.) Μηδέ τι ἄλλο ἀτάσθαλον ἐργάζεσθαι, —— εἰ γὰρ περιστρέφοιτο ὑπὸ ἀτασθαλίης: Alex. 7, 14. Ἀτασθαλία ἡ ἐς τὸ θεῖον. Ἀτάσθαλος, Hippocr. 531, 45. 532, 16. Lucian. de Astrol. 990. Ed. Salmur. Ἴκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀτασθαλίῃ χρεόμενος, καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς πάλον ἀερθεὶς τῷ νῷ, ἐξέπεσε τῆς ἀληθηΐης. "Ἀτάσθαλος, Gesner. Ind. Orph. Theocr. 22, 131. H. in Apoll. Del. 67.; in Hercul. p. 92. Ἀτασθαλία, Ruhnk. Ep. Cr. 206. 259. Athen. 12.; Casaub. 33. ad Charit. 633. Heyn. Hom. 4, 631." Schæf. Mss. * "Ἀτασθάλιος et * Ἀτασθάλειος, Etym. M." Wakef. Mss.]

ἈΤΕΜΒΩ, Contristo, Tristitia afficio; quod qui facit, damnum infert. Od. B. (90.) Ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. Item sæpe pro Privo. Atque adeo in illo etiam l. Eust. exp. στερίσκει: quam exp. sequendo, signif., ut opinor, Privat animum illorum sua spe, i. e. Frustratur. Sic et Ἀτέμβομαι pro ὀδυνῶμαι et pro στέρομαι, Hes. Cujus posterioris signif. exempla sunt ap. Hom. frequentia. Vult autem Eust. ἀτέμβειν esse dictum quasi εἰς ἄτην ἐμβιβάζειν, sicut ἀτέμβεσθαι quasi εἰς ἄτην ἐμβαίνειν. [Apoll. R. 2, 56. 1199. 3, 99. "Ad Od. Υ. 294. Brunck. Apoll. R. 126. Cometas 2. Paulus Sil. 67. Heyn. Hom. 6, 245." Schæf. Mss. Apoll. de Adv. 610.]

"Ἀτέμβιος, (ὁ, ἡ,) Etymologo μεμψίμοιρος, Querulus, Qui semper incusat sortem suam, vel etiam Miser."

[* Τέλβει, Hesychio ῥήγνυται, ὀδυνᾶται, σχίζει, ἢ πείθει. Τέλβεσθαι· μεμψιμοιρεῖν, ἐπικαλεῖν. "L. * Τέμβει —— Τέμβεσθαι." Is. Voss. "Pro τέλβει, quando σχίζει exp., ad Τέμνει respici videtur. Vide ad Τέμμειν." Albert.]

"Τέμμειν, Hesychio πείθειν et τιμᾶν." [ubi v. nott.]

"Στέμβω, Contumelia s. Injuria afficio. Item Perpetuo moveo. Vide Eust." [235, 8=178. Στέμβειν, τὸ ὑβρίζειν, et τὸ συνεχῶς κινεῖν.]

"Στεμβάζω, Convitior, Irrideo, Hes."

"Ἀστέμβακτος, (ὁ, ἡ,) Contumeliis probrisque carens: κατ' ἀπόφασιν τοῦ στεμβάξαι, τὸ ὑβρίσαι, Etym. qui etiam addit, Lycophr. (1117.) ἀστέμβακτα usurpasse pro * πολυστένακτα, μεμπτά: afferens ex eo, Δύσζηλος ἀστέμβακτα τιμωρουμένη, Lamentabiliter, Flebiliter. Nisi malis τραχέα, χαλεπά: quam signif. Hes. τῷ ἀστεμφὴς quoque tribui docet."

"Στόβος, (ὁ,) Convitium, Opprobrium: UNDE Στοβάζω, Convitior, Opprobria in aliquem jacto. Utrumque habet Hes." [ubi tamen editum est: Στοβός· λοιδορία, ὄνειδος. Στοβάζειν· κακολογεῖν. * Στυβασμάτων· λοιδοριῶν. Στόβος extat ap. Lycophr. 395. ubi alii στόμβος, al. στόμος, Schol. λοιδορία. Salmas. in Solin. 395. "Στόβος, Musgr. Ion. 601. Wakef. Eum. 937. Brunck. Apoll. R. 119. Στόμβος, Wakef. Eum. l. c." Schæf. Mss.]

[* Ἄστοβος, ὁ, ἡ, i. q. ἀλοιδόρητος, Hes.]

[* Στοβέω, i. q. λοιδορέω. Etym. M. Ἐστόβεον· ἐλοιδόρουν.]

"Ἐπιστοβεῖν, Irridere, Convitiari, Contumelia afficere. Apoll. R. 3, (663.) Μή μιν κερτομέουσαι ἐπιστοβέωσι γυναῖκες, Schol. χλευάζουσαι λοιδορήσωσι, et μωμήσωνται. Apud Eund. 4, (1725.) Τὰς δ' αἰσχροῖς ἥρωες ἐπεστοβέεσκον ἔπεσσι, Χλεύῃ γηθόσυνοι, Schol. ἐλοιδοροῦντο, ὕβριζον. At vero Etym. post ἐπιστοβέωσι, addit ex illo priore l. Μή μιν κερτομέουσαι ἐπιστυβέωσι: subjungens, ἐπιστομέωσι, καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς β." [Vide Brunck. Cf. Ἐπεσβολία.]

[* Στορβάζω, Hesychio κακολογέω.]

[* Στηβύσσω, Hesychio ἀδολεσχέω, ubi v. nott.]

"Στέμφω, Moveo, UNDE Ἀστεμφὴς, poëtice, Immotus, Immobilis, Firmus et stabilis." [Schneider. Lex. v. Στόμφος.]

"Ἀστεμφὴς, ὁ, ἡ, Immotus: ἀμετακίνητος, ἀκίνητος, βέβαιος, Hes. et Suid. Iliad. Γ. (219.) Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε πρόπρηνες ἐνώμα, Ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν. Il. B. (344.) ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλήν. Hes. ἀστεμφῆ exp. non solum ἀκίνητον, sed etiam τραχὺν, χαλεπὸν, Asperum, Difficilem: forsan eo sensu quo Lat. Rigidum dicunt. Ad quam signif. sunt qui referant Epigr. (Duridis, Anal. 2, 59.) Νυκτὶ σὺν ἀστεμφεῖ πάντα κατεκλύσατε. Inde ADV. Ἀστεμφέως, s. Ἀστεμφῶς, Immote, Rigide, Firmiter. Od. Δ. Ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν, μᾶλλόν τε πιέζειν, Sed vos firmiter eum tenete, magisque premite. Reperitur porro et per β SCRIPTUM Ἀστεμβὴς ap. Hes. exp. ἀτάραχος, ἀθαμβὴς, Non perturbatus, Stupore non attonitus nec metu perculsus. Itidemque ap. Etym. qui ἀκίνητος exp., derivans a v. στέμβειν, τὸ κινεῖν συνεχῶς." [Τελαμὼν, Theocr. 13, 37. δόμος, Orph. Arg. 662. Crudelis. Mosch. 4, 113. "Ἀστεμφὴς, Heyn. Hom. 4, 497. Jacobs. Anth. 7, 74. 8, 183. 11, 76. Aristoph. Fr. 277. 281. Toup. Emend. 1, 86.; Opusc. 1, 14. 57. Athen. 1, 49. Gesner. Ind. Orph. et v. Σταθμός. Bibl. Crit. 1, 1, p. 76. Ἀστεμφέως, Heyn. Hom. l. c. Hesiod. Θ. 748. Ἀστεμβὴς, Jacobs. Anth. 8, 183. * Στεμφὴς, Bibl. Crit. l. c." Schæf. Mss. "Ἀστεμφὴς, Compactus, Arat. D. 146. Oppian. A. 4, 613." Wakef. Mss.]

"Στέμφυλον, τό: cujus plur. στέμφυλα magis est in usu. Sunt autem στέμφυλα, Vinacei s. Vinacea. Redditur et Brisa e Colum.: item Floces, e Nonio. Gal. exp. τὰ στερεὰ λείψανα τῆς σταφυλῆς. Apud Hippocr. στέμφυλα γλυκέα: ap. Gal. στέμφυλα ξηρά: ap. Diosc. στεμφύλων ἀπόβρεγμα * νεοθλίπτων. ‖ Στέμφυλα, Fraces, de olivarum expressarum reliquiis et retrimentis. Aristoph. N. (45.) Βρύων μελίτταις, καὶ προβάτοις, καὶ στεμφύλοις. Ubi Schol. de oleis proprie dici ait. Athen. quoque ab Atticis στέμφυλα vocatas esse tradit τὰς τετριμμένας ἐλαίας: at βρύτεα, quæ ab aliis appellabantur στέμφυλα. Androcles ap. Aristot. Rhet. 2. legem lege egere dicit, ut οἱ ἰχθύες δέονται ἁλὸς, et τὰ στέμφυλα ἐλαίου. At Στεμφυλίδες sunt Olivæ nigræ, sicut πιτυρίδες sunt αἱ φαῦλαι, ut testatur Athen. (56.) Στεμφυλῖτις vero est Lora, quam alio nomine Attici δευτερίαν appellant." [Στεμφυλίδες in Athen. l. c. falsa lectio est pro στεμφυλίτιδες. Alciphro 3, 20. Ὄζοντα στεμφύλων. Geopon. 9, 31. ubi Ms. στρέμφυλα, Hippocr. 157, 7. 184, 25. 376, 7. Στεμφυλῖτις, 94, 43. 165, 26=359, 8. 497, 8. Dicitur et * Στεμφυλίτης οἶνος. Glossæ: Στέμφυλον· Vinacium, Vinacia, Brisa, Incibi. Στέμφυλα· Vinacia, Vinacea, Flaces, Floces vini. Στεμφυλίτης· Vinacium. "Στέμφυλον, Phrynich. Ecl. 180. Thom. M. 809. Musgr. Iph. A. 124. Brunck. Aristoph. 2, 69. Jacobs. Anth. 11, 86. Aristoph. Fr. 258. Bast Lettre 97. ad Mœr. 157. 357. ad Timæi Lex. 239. * Στέμφυλος, Bibl. Crit. 1, 1, p. 76. Στεμφυλίδες, Casaub. ad Athen. 114." Schæf. Mss. "Στέμφυλον, Aristot. Rhet. 138. Alciphro 338." Wakef. Mss.]

"ἈΤΥΖΩ, ύξω, Terreo, Metu percello: vel etiam Perturbo: exp. enim non solum φοβέω, ἐκπλήττω, sed etiam ταράσσω. Item, Obstupefacio, Stupore percello, Attono. Theocr. (1, 56.) Αἰπολικὸν τὸ θάημα· τέρας γέ τυ θυμὸν ἀτύξαι, Animum tibi percellat et obstupefaciat: ut Schol. quoque exp. τοῦτο τὸ θέαμα· τεράτιον ὂν, τὴν σὴν ἐκπλῆξαι διάνοιαν, τὴν σὴν ψυχὴν καταπλῆξαι δι' ὑπερβολὴν κάλλους. Ἀτύζομαι, Terreor, Metu percellor: vel etiam Metuo, Horreo. Il. Z. (467.) Ἂψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης Ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχθεὶς, Territus conspectu patris, Exhorrescens conspectum patris. Perculsus, Aversatus, ἐκπλαγεὶς, ἀποστραφεὶς, Hes. Frequentissimus ap. eund. est usus participii ἀτυζόμενος pro Pavefa-

ctus, Attonitus, Consternatus: seu, ut Hes. exp., *ἐκπλησσόμενος, θορυβούμενος, ταραττόμενος.* Od. Λ. (604.) *Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν οἰωνῶν ὥς, Πάντοσ' ἀτυζομένων.* Il. Z. (41.) *αὐτὼ μὲν ἐβήτην Πρὸς πόλιν, ᾗπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο,* Quo alii metu consternati s. attoniti fugiebant. Et 38. *ἵππω γάρ οἱ ἀτυζομένω πεδίοιο, Ὄζῳ ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ, ἀγκύλον ἅρμα Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ,* In campo consternati et attoniti pavore, utpote qui in ramum myricæ incurrissent et sese læsissent. At Σ. (7.) *Νηυσὶν ἐπικλονέονται ἀτυζόμενοι πεδίοιο,* signif. Fugientes per campum præ timore, quo consternati sunt; id enim sonat *ἀτύζεσθαι πεδίοιο,* i. e. *φεύγειν διὰ πεδίοιο ἀτυζόμενον.* Porro ut Metuere et Timere aliquando infin. sibi junctum habent ap. poëtas, ita et hoc *ἀτύζεσθαι.* Il. X. (474.) *Αἵ ἑ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι,* Metuentem interire: h. e. metuentem sibi ab interitu. Contra aliquis *οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζεσθαι* dicitur cum ne tantillum quidem metuit, s. ne tantillum quidem solicitus est aut curat. Apoll. R. 2, (635.) *Εἷο μὲν οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζομαι.* Ibid. *οὐδ' ἠβαιὸν ἀτυζόμενοι παρεόντας.* || Ap. Nicand. vero de eo loquens, quem hausta cicuta suffocat, *ὁ δ' ἠέρα παῦρον ἀτύζει, Οἷα κατηβολέων,* Schol. *ἕλκει, σπᾷ,* et *ὀλίγον ἀναπνεῖ*: sed annotans, scribi etiam *ἀλύζει.* || *Ἀττύζει,* Hes. exp. *ἐπιτιμᾷ, ταράσσει,* item *ἀπολύει*: afferens et pass. *Ἀττύζεσθαι,* itidem pro *φοβεῖσθαι, ταράττεσθαι.* Similiter *Ἀττύζηλον* affert pro *φοβερὸν,* addens etiam *ἀφανὲς, ἄσημον.* Sed hæc per geminum *τ* scriptura mihi admodum suspecta est, atque adeo ipse eam Hes. suspectiorem reddit, dum *ἀπὸ τῆς ἄτης* illa derivari annotat. Quinimo unico *τ* ap. eum scriptum est *Ἀτυζομένη* et *Ἀτυζόμενος*: quorum illud exp. *φοβουμένη, θορυβουμένη, ταραττομένη*: hoc autem, *λυπούμενος, ἐκπλησσόμενος.* Atque adeo unico *τ* scribi ap. Hom. et alios poët. non solum *ἀτύζω,* sed *ἀτυζηλὸς* etiam, mox docebo exemplis ex iis allatis. Nisi itaque metri causa geminatum illa habeant *τ* ap. Hes., mendose scripta esse arbitror." [Eur. Troad. 808. *ἀτυζόμενος πώλων.* " Heyn. Hom. 5, 190. 283. 445. 583. 7, 25. 425. 8, 345. Brunck. Apoll. R. 23. Theodorit. 14. Ruhnk. Ep. Cr. 86. ad Il. I. 243. Brunck. ad Anal. 103." Schæf. Mss. " Med., Pind. Il. 1. 26." Wakef. Mss. Adde O. 8, 51. Vide Damm.]

" *Ἀτυζηλὸς, (ἡ, ὀν,)* Terribilis, Terrificus: *ἐκπληκτικός.* Apoll. R. 2. *αἱ δὲ φέβοντο Τηλοῦ ἀτυζηλῷ ὑπὸ δείματι κεκληγυῖαι.* Apud Hes. scriptum *ἀττύζηλον* gemino *τ* et proparoxytonως; sed tollendum esse alterum *τ*, e metro hic apparet: oxytonως autem efferendum esse, Schol. Apoll. refert ex Herodiano."

" ἌΤΕΡ, Sine, Citra, Absque, i. q. *ἄνευ* et *χωρίς*: sed poëtis familiarius. Ac ut illa gen. sibi junctum habent, ita et hoc Od. M. *ἄτερ καμάτοιο τέλεσσαν.* Il. Δ. *ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε.* Sed et postponitur interdum suo gen., ut Apoll. R. 2. *πάλου ἄτερ ἐγγυαλίξαι.* Porro licet poëtis sit familiarius, uti dixi, prosæ tamen scriptores quidam id usurparunt, si bene memini. Affertur certe ex eorum aliquo, non nominato tamen, *ἄτερ πολιτείας* pro Semotus a reip. negotiis. Quemadmodum vero poëtæ rursum *ἄνευθε* dicunt pro *ἄνευ,* ita ETIAM *Ἄτερθε* s. *Ἄτερθεν* pro *ἄτερ,* cum gen. construentes itidem ut illud, et in eadem signif. nimirum pro Sine, Absque, Citra, Præter: interdum etiam Seorsum ab. Sed illo utuntur sequente consonante: hoc autem, sequente vocali. Soph. Aj. p. 39. *ἄτερθε τοῦδε,* Præter hunc." [" *Ἄτερ πολιτείας,* Plut. de Util. ab Inim. statim ab init., et ibi Wytt." Boissonad. Mss. *Ἄτερθε,* Nicand. Æolice * *Ἄτερθα,* Etym. M. Glossæ: *Ἄτερ·* Præter. " Hesiod. E. 113. *Ὥστε θεοὶ δ' ἔζωον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες, Νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ οἰζύος.*" Seager. Mss. " *Ἄτερ,* Dionys. H. 2, 684. 1198. 3, 1513. 1811. 4, 2181. Plut. 5, 49. Hutt. Theocr. 3, 48. Casaub. ad Inscr. Her. 353. Cren. Valck. Phœn. p. 10.; ad Mosch. 373. Græv. Lect. Hes. 520. ad Charit. 301. Wakef. Eum. 553. Lobeck. Aj. p. 316. Postpositum, Duker. Præf. Thuc. p. 6. *Ἄτερθε,* Lobeck. Aj. l. c." Schæf. Mss.]

" *Ἀπάτερθε,* et *Ἀπάτερθεν,* i. q. *ἄποθεν, χωρὶς,* Seorsum ab. Hom. Il. E. *Αἰνείαν δ' ἀπάτερθεν ὁμίλου θῆκεν Ἀπόλλων.* Idem et priore utitur Il. B." [" Conf. cum *ἀπάνευθεν,* Heyn. Hom. 5, 90. 412." Schæf. Mss.]

" *Ἐπάτερθεν,* Hesychio *ἐπέκεινα.*" [A Schneidero non agnoscitur.]

" ἈΤΘΙΣ, *ίδος, ἡ,* i. q. *Ἀττικὴ,* Attica: ut ap. Mus. legimus *Ἀτθίδος νύμφης.* Sic *Ἀτθὶς γυνὴ* dicitur, et *Ἀτθὶς διάλεκτος.* At vero *ἡ Ἀτθὶς* absolute et substantive ponitur pro *ἡ Ἀτθὶς γῆ,* s. *ἡ Ἀττικὴ χώρα.* Item *Ἀτθὶς* dicta fuit una filiarum Cranai, ut testatur Paus. in Attic. Vocativum facit *Ἀτθί,* ut Epigr. (Even. 13.) *Ἀτθὶ κόρα, μελίθρεπτε.*" [" Ad Herod. 427. Ruhnk. Ep. Cr. 293. Jacobs. Exerc. 1, 137.; Anth. 6, 141. 142. 325. Markl. Suppl. 1211. Artemo 1. Erycius 12. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 40. T. H. ad Aristoph. II. p. 208. ad Lucian. 2, 43. *Ἡ παλαιὰ, νέα,* T. H. ad Aristoph. II. p. 128." Schæf. Mss. Ad Anthol. Pal. 126. ubi Jacobs. in Indice:—" Cf. Max. Tyr. Diss. 24. p. 478. Reisk. *Ἀτθὶ, σοὶ δ' ἐμέθεν μὲν ἀπήχθετο φροντίσδην*: et, *Ἠράμαν μὲν ἐγὼ σέθεν, Ἀτθὶ, παλαὶ πόκα.* Sappho ap. Hephæst. 42-3. Gaisf." *Ἀτθὶς* et *εὐθὺς* conf., ad Anthol. Pal. 461. *Ἀτθὶς,* Dionys. H. 2, 6, 5. 209, 26. Strabo 513.]

" *Ἀττὶς, ίδος, ἡ,* Hesychio sunt *Ἀθῆναι,* Athenæ. Idem igitur *Ἀττὶς* hic est quod *Ἀτθὶς* supra, Atheniensis regio una cum urbe. Inde POSSESS. *Ἀττικὸς, (ἡ, ὀν,)* Atticus, Pertinens ad Athenienses, s. Atheniensium proprius et peculiaris: ut *Ἀττικὴ λέξις* et *Ἀττικὴ προσῳδία,* et *Ἀττικὸν σχῆμα* ap. Gramm.: et alibi *Ἀττικαὶ ἰσχάδες, Ἀττικαὶ κύλικες, Ἀττικὸς κέραμος.* Itidemque Athen. 9. *Παραθῶ τε δεῖπνον ὄζον αὔρας Ἀττικῆς*: ap. quem et 4. deridentur *τὰ Ἀττικὰ δεῖπνα,* nimirum ut parciora. Et Lucian. de conscr. Hist., *Θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν.* Apud Eund., *Ἀττικὴ δριμύτης τῶν σκωμμάτων*: qui itidem dicit, *Ὅρα μή τις εἰρωνείαν φῇ, καὶ μυκτῆρα οἷον τὸν Ἀττικὸν, προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ.* Ubi *μυκτὴρ Ἀττικὸς* Proverbialiter dicitur de Salsa irrisione. Manarunt vero ab eis et alia Proverbia: ut *Ἀττικὴ πίστις,* Attica fides: *ἐπὶ τῶν βεβαίαν φυλαττόντων πίστιν,* De iis qui inviolatam fidem servant, teste Suida, afferente et *Ἀττικὸς μάρτυς.* In vituperio autem, *Ἀττικὸν βλέπος,* Atticum os, pro Impudens os, quoniam nimirum *ἐπ' ἀναιδείᾳ διεβάλλοντο οἱ Ἀθηναῖοι,* s. *πανοῦργον,* ut annotat Schol. Aristoph. N. (1176.) *Ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος.* Idem Schol. *Ἀττικὰς* exp. etiam *βραδυνούσας καὶ ὑστεριζούσας τοῦ καιροῦ,* s. *μελλούσας ἐν τῷ πράγματι,* (Λ. 56.) *ἀλλ' ὄψει τοι σφόδρ' αὐτὰς Ἀττικάς*: taxans nimirum tarditatem et cunctationem Atheniensium. *Ἀττικὰ γράμματα* autem Hes. *τὰ ἀρχαῖα ἐπιχώρια* vocari dicit: itidemque Harpocr., quem vide. Dicitur præterea aliquid esse *Ἀττικὸν,* Atticis peculiare, ideoque elegantius. Lucian. Solœc., *Περιστερόν τινος εἰπόντος, ὡς δὴ Ἀττικόν.* At *τὸ Ἀττικὸν,* Attica elegantia. Plut. *Τοὺς Πλάτωνι καὶ Ξενοφῶντι χρωμένους διὰ τὴν λέξιν, ἕτερον δὲ μηθὲν ἀλλ' ἢ τὸ καθαρόν τε καὶ Ἀττικὸν ὥσπερ δρόσον καὶ χνοῦν ἀποδρεπομένους.* *Ἡ Ἀττικὴ,* absolute sæpe dicitur pro *ἡ Ἀττικὴ χώρα,* Attica regio, s. Atticus ager: ut Athen. *Παρεγενήθη εἰς τὴν Ἀττικήν*: et, *Εἰς κόρακας αἴρειν ἐκ τῆς Ἀττικῆς.* Plur. itidem *οἱ Ἀττικοὶ* ponitur pro *οἱ Ἀττικοὶ ἄνδρες,* et Atticæ regionis incolæ. Athen. 3., *Μακεδονίζοντας οἶδα πολλοὺς τῶν Ἀττικῶν*: 9. *Οὐδεὶς δ' Ἀττικῶν Σίναπι ἔφη.* Dicitur aliquis etiam ob sermonis elegantiam leporesque *Ἀττικὸς* esse, licet ex Attica non oriundus. Lucian. de Hist. scr., *Ὑπὲρ τοῦ κομιδῇ Ἀττικὸς εἶναι.* Athen. 13. *Ἦν σφόδρα εὔθικτος καὶ Ἀττικὴ πρὸς τὰς ἀποκρίσεις,* i. e. Responsionibus ejus inerat *Ἀττικὸς μυκτὴρ,* et *Ἀττικὴ δριμύτης τῶν σκωμμάτων,* ut Lucian. supra loquitur. Porro est inde ADV. *Ἀττικῶς,* Attice, More Atticorum, More Attico: ut cum Gramm. dicunt aliquid

" Ἀττικῶς enuntiatum esse. Lucian. vero dicit etiam Ἀττικῶς σολοικίζειν, de iis, qui cum Atticam affectent elegantiam, in solœcismos incurrunt. Dicitur ET Ἀττικηρῶς pro Ἀττικῶς: sed joco potius. Antiphanes ap. Athen. 4, (6. p. 137.) Μέλλοντα δειπνίζειν γὰρ ἄνδρα Θετταλὸν, Οὐκ Ἀττικηρῶς οὐδ' ἀπηκριβωμένως, sed * μεγαλίως: taxantur enim τὰ Ἀττικὰ δεῖπνα ut parciora et macriora, laudantur Thessalica ut lautiora. Inde est et COMP. Ἀττικουργὴς, (ὁ, ἡ,) In Attica factus, vel Factus more Attico, Qui Attici operis est, ideoque elegantioris. Vitruv. 4, 16. Genera sunt enim thyrωmatωn hæc, Doricum, Ionicum, Atticurges. Synes. Ep. 74. Ἔπεμψά σοι τὸν λόγον Ἀττικουργῆ τῆς ἀκριβοῦς ἐργασίας, Orationem Attici operis, i. e. Attica lingua scriptam 52.; Κομίζοντα στολὰς Ἀττικουργεῖς. ITEM Ἀττικίζω, Atticisso: h. e. Atticos sequor, Atticos imitor s. æmulor; et peculiariter in dictione. Lucian. Solœc. Ἀττικίζοντος δέ τινος καὶ Τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου. Demetr. Phal. Διόπερ οὐδὲ ἐκωμῴδουν Δωρίζοντες, ἀλλὰ πικρῶς Ἠττίκιζον. Lynceus vero Samius ap. Athen. 14. dicit, Τὰς * Βριγινδαρίδας καλουμένας ἰσχάδας τῷ μὲν ὀνόματι βαρβαρίζειν, ταῖς δὲ ἡδοναῖς οὐδὲν ἧττον τῶν Ἀττικῶν Ἀττικίζειν, Suavitate Atticis non esse inferiores; præ ceteris enim Atticæ caricæ a saporis jucunditate et gratia commendabantur. Dicitur Ἀττικίζειν etiam is, qui τὰ τῶν Ἀττικῶν φρονεῖ, Qui Atticis studet: h. e. Qui Atheniensium partes sequitur, Qui ab Atheniensium partibus stat. Thuc. 3. Μόνους αὖ Βοιωτῶν Ἀττικίσαι. Sic Xen. Hell. 6. p. 346. Ἐν ἑκάστῃ πόλει οἱ μὲν Λακωνίζουσιν, οἱ δὲ Ἀττικίζουσιν: pro quo ante dixerat, Εἰσὶ μὲν δήπου πασῶν τῶν πόλεων αἱ μὲν τὰ ἡμέτερα, αἱ δὲ τὰ ὑμέτερα φρονοῦσαι. INDE Ἀττικισμὸς, ὁ, Atticismus, Atticorum imitatio; et quidem peculiariter in dictione: unde et exp. Sermo Atticus, Atticum loquendi genus, ideoque lepidius. Quintil. In Tragœdiis gravitas, in Comœdiis elegantia et quidam velut Atticismus inveniri potest: ubi ἐπὶ δριμύτητος τῶν σκωμμάτων s. ἐπὶ Ἀττικοῦ μυκτῆρος accipitur, ut loquitur Lucian. Alioqui Ἀττικισμὸς dicitur etiam Studium partium Atticarum. Thuc. 3, (64.) Ἐς τὸν ἡμέτερόν τε ἀκούσιον Μηδισμὸν, καὶ τὸν ὑμέτερον ἑκούσιον Ἀττικισμόν. Et 4, (133.) ἐπικαλέσαντες Ἀττικισμὸν, Crimini dantes quod cum Atheniensibus fecissent. ITEM Ἀττίκισις, ἡ, i. q. Ἀττικισμὸς, Imitatio Atticorum, s. Atticæ elegantiæ. Lucian. Lexiph. Ὀφελὸς ἐσμεν τῆς Ἀττικίσεως ἄκρον. ET Ἀττικιστὴς, ὁ Atticæ linguæ studiosus, Atticæ dictionis et elegantiæ affectator. Postremum derivatum EST Ἀττικωνικοὶ, per contemptum et derisum usurpatum pro Ἀττικοί: testatur enim Schol. Aristoph. quosdam ita vocasse τοὺς Ἀθηναίους, εὐτελίζοντας καὶ ἐνυβρίζοντας: Ei. (215.) Εἰ δ' αὖ τι πράξαιντ' ἀγαθὸν Ἀττικωνικοί."

[" Ἀττικὸς, Ruhnk. ad Longin. 259.; ad Rutil. Lup. 117. Lesbon. de Schem. 178. Koen. ad Greg. 27. Posidipp. 17. et Jacobs. Ἀττ. quasi ἀκτικὸς, Koen. ad Greg. 315. Conf. cum αὐτὸς, T. H. ad Aristoph. II. p. 256.; Kuster. 13. Diversi Ἀττικοὶ et Ἀθηναῖοι, Steph. de Dial. Att. Dedicat. Γράμματα Ἀττ., Fischer. ad Weller. G. G. 1, 8. Ἀττικὴ, Ammon. 5. Ἀττικῶς, Jacobs. Anth. 9, 425. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 101. Ἀττικίζω, Toup. Opusc. 1, 22. Phrynich. Ecl. 166. Thom. M. 579. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 312. Brunck. Aristoph. 2, 252. Hinc dicit Atticissare Villois. ad Long. 16. Ἀττικισμὸς, Ruhnk. ad Longin. 259. Thom. M. 936. Ἀττίκισις, Lucian. 2, 336. Ἀττικιστὴς, Valck. ad Lesbon. 182. Koen. ad Greg. 27. Qualis Mœris, vide Pierson. ad Mœr. 17.; qualis Ælianus, vide Eund. 75. * Ἀττικιστὶ, Fischer. Descr. Lect. 795-6. * Ἀττικίων, (ὁ,) Aristoph. Pac. 214. Lucian. 2, 324. * Ἀττικοπέρδιξ, Toup. Opusc. 2, 222." Schæf. Mss. " Ἀττικουργὴς, Synes. 222. Cyrill. 179. Ἀττίκισις, Philostr. 834.; (Epist.) 916. Ἀττικιστὴς, Jambl. V. P. 81. * Ἀττικεύομαι, Morem Atticum habeo, Eust. Ism. 438." Wakef. Mss. * Ἀττικὸν, Nom. emplastri, ulceribus glutinandis valde efficax, Hippocr. 1138. Ὃς ἐν τῇ κνήμῃ ἕλκος ἔσχε, καὶ τῷ Ἀττικῷ ἐχρήσατο. Ἀττικῶς, Schol. Aristoph. N. 145. A. 13. (Schol. Biset. 89.) Θ. 887. Schol. Thuc. 1, 10. Ἀττικοὶ et Ἀθηναῖοι promiscue, Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 336. Ἀττικοπέρδιξ, Athen. 115. Ἀττικουργὴς, Vitruv. 3, 3. J. Poll. 1, 149. Etym. M. 168, 7. * Ἀττικουργέω, Phav. Ἀττικουργούμενον· τὸ κατὰ Ἀττικὸν τρόπον εἰργασμένον. " Ἀττικεύω, Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 438. Ἀττικισμὸς, Suid. v. Λυσίας, Dionys. H. in Reiskii Orr. Gr. 6, 160." Boissonad. Mss. Ἀττικιστὴς, Basil. Epist. 3, 447. Ἀττικιστὶ, Schol. Aristoph. A. 720. Athen. 287. 323. " Demosth. 1424. Νῦν δ' ἔγωγε, εἴ τις αὐτῶν ἀφέλοιτο τὸ γινώσκεσθαι, καὶ τὸ τῇ φωνῇ λέγειν Ἀττικιστὶ, πολλοὺς ἂν οἴομαι, τοὺς μὲν Ἀρκάδας, τοὺς δὲ Λάκωνας αὐτῶν εἶναι νομίσαι." Seager. Mss.]

[* Ἀνάττικος, ὁ, ἡ, Non Atticus, Eust. 63, 23=84, 21. Steph. B. v. Ἀθῆναι. " Thom. M. v. Ἑωσάμην." Boissonad. Mss. A Schneidero scribitur Ἀναττικός. " Ad Thom. M. 136. 369. 392. Phrynich. Ecl. 104. 108. 178." Schæf. Mss. " Suid. 1, 71." Wakef. Mss.]

" Ἐναττικίζω, Attice loquor, vel Cantillo in Philostr. Her. (665=329. Boiss.) Ἐναττικίζουσι τῷ χωρίῳ οἱ ἀηδόνες."

[* Ἐξαττικίζω, Phot. Bibl. 150. * Καταττικίζω, Basil. Ms. Schol. in Greg. Naz. p. m. 40.]

[* Ὑπεράττικος, ὁ, ἡ, Valde Atticus. Lucian. Lexiph. 533. A Schneidero scribitur Ὑπερραττικός. ET * Ὑπερραττίκως, ap. Eund. in Demon. 552. ADDE * Ὑπερραττικίζω, Nimium affecto Atticismum, Philostr. V. A. 1, 17.; Ep. 1. p. 916. ET * Ὑπερραττικισμὸς, ὁ, Atticismi nimia affectatio, Phot. Bibl. 117. (51.) " Ὑπερραττικὸς, ὑπερραττικίζω, ad Lucian. 2, 349." Schæf. Mss.]

[" * Ὑπάττικος, (ὁ, ἡ,) Sub-Atticus. Diog. L. (2, 19.) 91." Wakef. Mss. " Timo Phlias. 10. Bergler. Alciphr. 212." Schæf. Mss. UNDE * Ὑπαττίκιζω, Atticæ linguæ elegantiam affecto.]

[* " Χρυσάττικον, (τὸ,) Alex. Trall. 11. Barth. Advers. 810." Kall. Mss. Legitur et * Χρυσάττικος οἶνος, Trall. 1. p. 34. Glossæ: Χρυσάττικον· Chrysatticum.]

" ἌΤΜΕΝΟΣ, ὁ, ET Ἀτμὴν, ένος, ὁ, Famulus, Servus. Quorum illud ap. Hes. et Eust. legitur, hoc ap. Etym. et Suid. et in Lex. meo vet. utrumque exp. δοῦλος. Sed quod ad ἄτμενος attinet, tradit Eust. ita vocari non solum τὸν δοῦλον, sed etiam τὸν τεταγμένον ἐλεύθερον: quemadmodum οἰκεὺς quoque ab Hom. vocatur non modo ὁ δοῦλος, verum etiam ὁ κατ' οἶκον φιλητός. Hes. ἄτμενον exp. non οἰκέτην tantum, sed et ἄπαυστον. Quod ad etym. attinet, verisimilius illud ap. Etym. est, dici ἀτμὴν per syncopen pro ἀτιμὴν, a τιμή: quoniam sc. οἱ δοῦλοι sunt ἀτίμητοι et inhonorati. INDE Ἀτμενία, ἡ, Servitus: interdum etiam Infortunium, Calamitas; in infortunio enim ponitur servitus: Hesychio δουλεία, δυστυχία. Ex Epigr. (Paul. Sil. 66.) affertur etiam pro Administratio. ITEM Ἀτμενώνητον huc pertinet, quod Hes. exp. δουλικὸν, et μωρὸν, Servile, Fatuum. SED ET Ἀτμένιος, (ὁ, ἡ,) hinc originem habere testatur Schol. Nicand.; exp. enim ipsum * πολυκατέργαστος, * πολυδούλευτος, μετὰ κακοπαθείας γενόμενος, subjungit, quia ἀτμένες dicuntur οἱ δοῦλοι, οἷς ἕπεται τὸ κακοπαθεῖν. Vocat autem Nicand. τὸ ἔλαιον epitheticῶs ἀτμένιον, quoniam multo et fere servili labore conficit: id ipsum eandem ob causam appellans etiam ἀτμένιον λίπος, A. 178, 426. vel etiam quoniam conficiebatur a servis et rusticis. Denique hinc derivant VERBUM Ἀτμεύω. Sic enim Etym. Ἀπὸ γοῦν τοῦ Ἀτμὴν, Ἀτμῶ, καὶ Ἀτμεύω, τὸ δουλεύω: itidemque Lex. meum vet. Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀτμὴν γίνεται Ἀτμῶ καὶ Ἀτμεύω. Sed et Nicand. Schol. ἀτμεύειν esse dicit δουλεύειν, quia ἀτμένες dicuntur οἱ δοῦλοι: A. 172. Ἥν τε καὶ ἀτμεύειν ἀνέμοις πόρεν Ἐννοσίγαιος, de mari loquens, ut mox dicit, καὶ ἀχύνετον ἔτρεσεν ὕδωρ Ἀργέστας, Metuit ventos sicuti servi suos dominos. Mira tamen hæc derivatio videri merito potest, nisi ἀτμεύειν

"dicamus συγκεκόφθαι ἐκ τοῦ ἀτμενεύειν, quod ita ab ἄτμενος formatum est ut δουλεύειν a δοῦλος." ['Ατμὴν, Schneider. Lex. 'Ατμενία, e Maneth. 6, 59. sed per errorem. Idem de v. 'Ατμενώνητος altum silet. "Ἄτμενος, Ammon. 71.; Valck. Animadv. 98. 'Ατμὴν, Jacobs. Anth. 11, 171. Valck. ad Ammon: 100. 'Ατμενία, 35. 100. ad Charit. 771. Jacobs. Anth. l. c. 'Ατμεύω, ibid." Schæf. Mss. * "'Ατμένης, i. q. ἄτμενος, Schol. Nicand. A. 172. 'Ατμενεύω, Servus sum, Cyrilli Lex." Wakef. Mss.]

"ἌΤΡΑΚΤΟΣ, ὁ, ἡ, Fusus. Plut. Probl. Rom. de sponsa, Εἰσφέρει μὲν ἠλακάτην καὶ τὴν ἄτρακτον, ἐρίῳ δὲ περιστέφει τὴν θύραν τοῦ ἀνδρός. Ubi nota fem. usurpatum: masc. autem ap. Aristot. de Mundo, Τὰ περὶ τὰς μοίρας καὶ τὸν ἄτρακτον, εἰς τοῦτό πως νεύει, Quæ de parcis et fuso feruntur, huc tendunt. Itidem ap. Suid. ex Epigr. (Archiæ 11.) ἀραχναίοιο μίτου * πολυδινέα λάτριν Ἄτρακτον, δολιχᾶς οὐκ ἄτερ ἀλακάτας. Et rursum, (Philipp. 18.) καὶ * δακτυλότριπτον Σφονδυλοδινήτῳ νήματι νηχόμενον. Ibidem, Τόν τε καρηβαρέοντα * πολυῤῥοίβδητον ἄτρακτον Κλωστῆρα στρεπτᾶς εὔδρομον ἁρπεδόνας. Ubi aperte accipitur pro Fuso. Ut enim ibi vocatur πολυδινὴς et δακτυλότριπτος, ita Ovid. teretem versabat pollice fusum. Item, versato ducentem stamina fuso. Et Plin. Mulieres per itinera ambulantes torquent fusos. Idem Plin. (21, 15.) ἄτρακτον interp. non Fusum, sed Colum; et forsitan non male. Vide Σπληνίον. || Metaph. certe a fusi aut colus similitudine ἄτρακτος dicitur τὸ βέλος, Jaculum s. Sagitta; perinde enim ut illa teres est et oblongum, torno etiam ut illa factum. Soph. Phil. 290. ὃ μοι βάλοι Νευροσπαδὴς ἄτρακτος. Menander ap. Suid. 'Ετοξάζετο κατὰ τοῦ βαρβάρου, καὶ μάλα εὐστοχώτατα τὸ κέρας ἐκτείνας, ἀφίησι τὸν ἄτρακτον κατὰ τοῦ Κώχ. Et Procop. Τινὸς τῶν ἐν ταῖς ἐπάλξεσιν ἀμυνομένων εὐστοχώτατα ἀφιέντος τὸν ἄτρακτον, ἀνῄρηται βλαβείς. || Ita etiam nominatur Mali nautici pars quædam, nimirum τὸ ὑπὲρ τὴν κεραίαν, Quod supra antennam est. Porro derivatur INDE 'Ατρακτοειδής, ὁ, ἡ, Fuso similis. ITEM 'Ατρακτυλὶς, (ἡ,) Spina quædam cnico similis, quoniam antiquæ mulieres fusos inde aut colos fabricabantur: qua de re vide quæ e Theophr. Diosc. Theocr. Schol. Plin. attuli in Σπληνίον. Theocr. 4. metri causa dicit 'Ατρακτυλλίδες gemino λ, quomodo et ap. Diosc. scriptum est." Gl. Ἄτρακτος. Fusum, Fusus, Colus. Τὸ * 'Ατράκτιον· Fusus. 'Ατρακτυλίς· Colus. Ἄτρακτος, J. Poll. 1, 91. Auctor Rhesi 312. ἀτράκτων τοξόται. 'Ατρακτυλὶς, Theophr. H. P. 6, 4. Plin. 21, 16. Diosc. 3, 107. Carthamus Lanatus Linn. "Ἄτρακτος, Plato de Rep. 10. 616." Routh. Mss. "'Ατρακτώδης, Heyn. Hom. 8, 511. Ἄτρακτος, Apollod. 245. ad Anton. L. 169. Verh. Pierson. ad Herodian. 464. Toup. Opusc. 1, 110. 417. ad Charit. 301. Jacobs. Anth. 7, 109. 8, 255. Porson. Med. 19. Wakef. Trach. 637. 714. Brunck. Soph. 3, 503. Jaculum, Toup. Opusc. 2, 9.; Emend. 2, 14. Jacobs. Spec. 18. Ἄ. ἀνάγκης, Act. Traj. 1, 215. 'Ατρακτυλὶς, Casaub. ad Athen. 146. Wakef. Herc. F. 5." Schæf. Mss.]

"'ΑΤΤΑΚΙΤΑΙ, οἱ, e Placentarum genere sunt. Athen. 14. Ἄλλα πλακούντων γένη, ὀστρακίτης, ἀττακῖται. Sed vereor ne ἀττανῖται scripserit: ut aliquanto ante in placentarum itidem censu, e Pamphilo retulerat, τὸν ἀττανίτην καλούμενον vocari ἐπίχυτον, allato simul Hippon. Οὐδ' ἀττανίτας κηρίοισιν ἐμβάπτων. Sicut n. ὀστρακῖται nominabantur οἱ ἐπ' ὀστράκων σκευαζόμενοι, ita ἀττανῖται, οἱ ἐπ' ἀττάνων, h. e. τηγάνων, qui in sartagine conficiebant. Ita enim Hes. Ἄττανα, τὰ τήγανα, καὶ πλακοῦς ὁ ἐπ' αὐτῶν σκευαζόμενος, ἀττανίτης suppl. esse, patet ex eo, quod paulo post sequitur, 'Αττανίτας, τηγανίτας." [Vide Τήγανον.]

"'ΑΤΤΑΛΙΔΕΣ, Hesychio πλακοῦντες ἔνθρυπτοι: forsan ab Attalo quopiam denominati, qui vel eos appararet scite, vel in deliciis haberet. Ab Attalo certe 'Αττάλεια dicta Civitas Pamphyliæ maritima, ut 'Αντιόχεια ab Antiocho, 'Αλεξάνδρεια ab Alexandro." [* 'Ατταλικὸς, ή, όν, Strabo 906. "'Αττάλεια, ad Paus. 373. * 'Ατταλίζω, Koen. ad Greg. 152. * 'Ατταλιστὴς, (ὁ,) ad Diod. S. 1, 251." Schæf. Mss.]

"'ΑΤΤΑΡΑΧΟΣ, (ὁ,) Hesychio τὸ ἐλάχιστον, Res minutissima: qui etiam addit, quosdam ita vocatas dicere τὰς καλουμένας ψίχας, Minutissima panis fragmenta, quæ decidunt, dum scinditur aut frangitur, Micas: alios autem τὰς ἐπὶ τῶν ἄρτων φλυκταίνας, Pustulas quæ sunt in panibus, s. quæ erumpunt in summa panis parte, dum in furno coquitur: quas pustulas Lat. appellant Hettas: scribit enim Festus, Hettas dici quibusdam pustulas, quæ in coquendo pane solent assurgere: a quibus accipi rem nullius pretii, ut, cum dicimus Non hettæ te facio. J. Poll. quoque 7, c. 5. Τοῦ γε μὴν ἄρτου αἱ μὲν κατὰ τὸ ἄνω μέρος οἱονεὶ φλύκταιναι, ἀττάραγοι· αἱ δὲ ἐκ τοῦ κάτω, ἐψηθίαι· αἳ δὴ προσέχεσθαι εἰώθασι τῷ κριβάνῳ ὑπεροπτώμεναι. Nota autem ap. eum scribi per γ, sicut ap. Athen. quoque et Eust. Ille enim 14. ex Apollodoro et Theodoro tradit ψώθια vocari τοῦ ἄρτου τὰ * ἀποψανόμενα, quæ a nonnullis nominari ἀτταράγους. Hic autem, p. 1631. eadem refert ex eod. Athen. et p. 1817. cum e Paus. docuisset, ψώθια esse ὑπερόπτων ἄρτων θραύσματα, s. τὰ ὑποκάτω τοῦ ἄρτου, subjungit, τὰ δὲ τοιαῦτα ψώθια καὶ ἀτταράγους ἐκάλουν τινές. Sunt igitur ἀττάραγοι Pustulæ s. Minuta fragmenta, quæ pani nimium cocto deraduntur aut sponte decidunt. Pro illo vero ἐψηθίαι, in l. J. Poll. ex Eust. repone ψώθια, s. ψωθία, ut ap. Athen. scriptum est." [T. H. ad Lucian. 1, 506. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.; 'Αττάραγοι· οἱ ψίχες ὑπὸ τῶν 'Αττικῶν καλοῦνται. Callim. Epigr. Οὐδ' ὅσον ἀττάραγόν σε δεδοίκαμεν. "Jacobs. Anth. 7, 271. Bentl. ad Callim. 318. Heyn. ad Apollod. 1150. ad Mœr. 331. ad Lucian. 1, 416." Schæf. Mss.]

"'ΑΤΤΑΤΑΙ, Interjectio est, i. q. Lat. Atat, et Gr. βαβαὶ s. φεῦ. 'Ιατταταιὰξ autem, Flentis interjectio s. exclamatio est." ['Ατταταὶ, Aristoph. B. 57. Θ. 230. Soph. Phil. 758. Legitur ET * 'Ατταταιὰξ, et ap. Aristoph. A. 1198. * 'Ατταλαττατὰ, 1190. * 'Ατταπαττατά. "Wakef. Phil. 743. Brunck. Aristoph. 1, 151. 180.: Kuster. 64." Schæf. Mss.]

"'Ιατταταὶ, Adv. est σχετλιαστικὸν, ut Heu Lat. Utitur autem ea exclamatione Aristoph. cum alibi, tum N. (707.) tribuens eam cuidam, qui vexabatur a pulicibus. Idem in l. (5.) dicit, 'Ιατταταιὰξ τῶν κακῶν, ἰατταταί. Ubi Suid. scriptum habet 'Ιαταρταιὰξ, dicens esse ἐπίῤῥημα θρηνητικόν." "'Ιαταιὰξ; ab Hes. exp. φεῦ, Heu." [" Thom. M. 463. Brunck. Aristoph. 1, 180." Schæf. Mss.]

"'ΑΤΤΕΛΑΒΟΣ, s. 'Αττέλεβος, (ὁ,) Hesychio εἶδος κνωδάλου, ζῶον μικροῦ καὶ λεπτοῦ, s. Species ἀκρίδος, et quidem ἀκρὶς μικρά: ut Suidæ quoque ἀκρίς τις, Locusta quædam. Sic Hieron. etiam Comment. in Nah. 3. Locustæ et bruchus et parva genimina locustarum, quæ vocantur Attelabi. Et mox, Porro attelabus, quem significantius Comessorem interpretatus est Aquila, parva locusta est inter locustam et bruchum, et modicis pennis reptans potius quam volans, semperque subsiliens: et ob hanc causam ubicunque orta fuerit, usque ad pulverem cuncta consumit: quia donec crescant pennæ, abire non potest. Et rursum, Confertur exilienti attelabo et locustæ, quæ in die frigoris, eo quod avolare non possit, resideat in sepe, et postea orto sole et illius ardore calefacta exiliat, et ad alias regiones avolans, nequaquam meminerit sepis, in qua tempore frigoris sederat. Verba Prophetæ secundum LXX. Interpr. hæc sunt, Βροῦχος ὥρμησε καὶ ἐξεπετάσθη· ἐξήλατο ὡς ἀττέλαβος ὁ σύμμικτός σου, ὡς ἀκρὶς ἐπιβεβηκυῖα ἐπὶ φραγμὸν ἡμέρᾳ πάγους· ὁ ἥλιος ἀνέτειλε, καὶ ἀφήλατο, καὶ οὐκ ἔγνω τὸν τόπον αὐτῆς. Videtur porro ὁ ἀττέλεβος s. ἀττέλαβος dici παρὰ τὸ ἅττειν, quoniam parvas habens pinnas subsilit potius quam volat. Nota autem per ᾰ in penultima scribi et in l. illo Prophetæ, et ap.

" Hieron.; per ἐ ap. Suid. et Hes.: quanquam ap. A " cum et altera habeatur scriptura, ἡ διὰ τοῦ ᾱ, extans " et ap. Plin. 29, 5.: Locustarum minimæ sine pennis, " quos attelabos vocant." [Herod. 4, 172. Eust. ad Dionys. P. 210. Anal. 2, 331. Arcad. 46. Barker. " INDE *Ἀττελεβώδης, (ὁ, ἡ,) Attelebi naturam habens. Unde COMP. * Κεπφαττελεβώδης, e Bentl. Emend. ap. Athen. 263. 310. nisi ibi, propius ad vet. scripturæ vestigia, leg. Ὅσοι * κουφαττελεβώδη ψυχὴν κέκτηνται." Schweigh. Mss. ADDE *Ἀττελεβόφθαλμος, ὁ, ἡ, Oculos habens locustæ oculis similes. Eubulus ἐν * Σφιγγοκαρίωνι ap. Athen. 450. de ichneumone Ægyptio: Ἀττελεβόφθαλμος μὲν, πρόστομος, * ἀμφικέφαλλος. Prominentes oculi intelligendi sunt. " Magnos esse ichneumoni oculos, testificantur, qui vivum animal observarunt, Buffon Hist. Nat. 11, 180." Schweigh. ET * Attelebussa, Insula in Mari Lycio, sic dicta a locustarum hujusmodi copia, Plin. 5, 31. Æm. Port. Lex. Ion. " Ἀττέλαβος, Jacobs. Anth. 9, 483. Ἀττέλεβος, —αβος, Mœr. 316. ubi in n. et de ἀττέλαβος: Toup. Opusc. 2, 80. ad Herod. 357. Ἀττελεβώδης, Toup. Opusc. l. c." Schæf. Mss.] B

" Ἀττάκης, ὁ, Lev. 11. numeratur inter reptilia vo- " lucria, quæque quatuor ingredientia pedibus salti- " tant: Καὶ ταῦτα φάγεσθαι ἀπ' αὐτῶν τὸν βροῦχον, " καὶ τὰ ὅμοια αὐτῷ, καὶ τὸν ἀττάκην, καὶ τὰ ὅμοια αὐ- " τῷ· καὶ τὸν ὀφιομάχην, καὶ τὰ ὅμοια αὐτῷ· καὶ τὴν " ἀκρίδα, καὶ τὰ ὅμοια αὐτῇ. Sed Complut. Ed. ibi " habet ἀττακόν: ut et in Hebr. textus versione est " Attacum. Forsan i. q. ἀττέλεβος."

[* Ἀττακεὺς, ὁ, Gl. Salmo.]

AY, Rursum. Item Retro, s. Retrorsum, ap. poët. unde αὖ ἐρύειν ap. Hom. quod et conjunctim αὐερύειν scribitur. At pro Rursus in prosa etiam legitur. Interdum vero αὖθις αὖ ponuntur ἐκ παραλλήλου. Demosth. 145. Καὶ τούτων ἕτερ' αὖθις αὖ πεπρακότων. Idem, Καὶ ἀπεστεῖλατ' αὖθις αὖ τοὺς πρέσβεις. Ponitur etiam pro Versa vice; et pro Contra; ut Demosth. Οὐδ' ἔστιν οὐδενὶ τῶν ἡμετέρων ἐχθρῶν τρόπαιον οὐδὲν ἀφ' ἡμῶν τε κἀκείνου, ἡμῖν δ' αὖ ἀπὸ πολλῶν πολλά. Item pro Vicissim. Aristid. 113. Ἀνθ' ὧν αὖ καὶ πρώτη πόλεων C ἥδε ἐτίμησεν ἐκεῖνον ταῖς τῶν θεῶν τιμαῖς. At αὖ præcedente καὶ in h. l. Plat. videtur sumi pro Tum vero: Ἔφη γὰρ δοκεῖν οἱ τάτε ἄλλα σοφώτατον γεγονέναι Σόλωνα καὶ κατὰ ποίησιν αὖ πάντων ποιητῶν ἐλευθεριώτατον. Item δ' αὖ respondens particulæ μὲν, Aristid., Τοιοῦτοι μὲν πρὸς τοὺς δόντας θεοὺς γενόμενοι, οὕτω δ' αὖ καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμιλήσαντες ἀνθρώποις. Et δὲ pro δὴ sæpe, quod et Hes. annotat, item παραπληρωματικὸν non raro. ¶ Αὖ αὖ fictitiæ voculæ ad imitationem latratus canum, Aristoph. Σ. [903.]

¶ Αὖτε pro αὖ, Rursus. Apoll. R. 2. (416.) πῶς αὖτε τοσὴν ἁλὸς εἶμι κέλευθον; Exp. autem πάλιν, Rursus, in hh. etiam ll. Il. B. (105.) Αὐτὰρ ὁ αὖτε Πέλοψ δῶκ' Ἀτρέϊ ποιμένι λαῶν, et (107.) Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι: sed malim interpr. Vicissim, aut ejus interpr. omittere. At Γ. (180.) Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴποτ' ἔην γε, accipitur pro δὲ, quod etiam confirmat interlinearis exp. mei vet. exemplaris, quæ est hujusmodi, Ἀνδράδελφος δὲ ἐμοῦ τῆς ἀναιδεστάτης ὑπῆρχεν. Sic et A. (238.) puto accipi, νῦν D αὖτέ μιν υἷες Ἀχαιῶν Ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι. Sic autem et X. (171.) bis: in posteriore loco pro Autem ponitur, sed in priore supervacaneum esse videtur: Ἕκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηεν, Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὖτε Ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὖτέ ἑ δῖος Ἀχιλλεὺς Ἄστυ περὶ Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκει. ‖ Αὖτε pro Posthac poni censeo in Il. I. (135.) Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὖτε Ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι, Νῆας ἅλις κ. τ. λ.

[" Αὖ, ad Xen. Mem. 2, 2, 14. Zeun. ad Xen. K. Π. 15. Koen. ad Greg. 110. Wakef. Ion. 226. 1153.; Phil. 1089. Brunck. Aristoph. 1, 33. Retro, Retrorsum, Toup. Opusc. 2, 180. Versa vice, Contra, Heusing. ad Mall. 145. 160. Toup. Opusc. 1, 135. Wakef. S. C. 1, 52. Vicissim, Markl. Iph. p. 55. Mutui aliquid significans, et reddendum Vicissim, Buttmann. ad Plat. Gorg. 524. Iterum, Markl. Suppl. 626. A Quoque, Iterum, Heindorf. ad Plat. Theæt. 401. De l'autre côté, Lævesque in Thuc. 3, 255. Hesiod. Θ. 367. Vero, pro δὲ, Toup. Opusc. 2, 180. I. q. δὴ, Brunck. Hippol. p. 192.; Androm. p. 138. Heyn. Hom. 5, 3. I. q. δὲ, Apoll. R. 1, 43. Heyn. Hom. 4, 379. (ad v. 718.) 383. 395. 502. 6, 144. Conf. cum ἂν, Valck. Phœn. p. 148. 169.; Hipp. p. 192. Brunck. Med. 817.; Hec. 732.; Phœn. 412.; Hipp. 271.; Phil. 290. 1089. Steinbr. Mus. Tur. 1, 282. Musgr. Alc. 362. Markl. Suppl. 854.; Iph. p. 338. Wakef. Ion. 226. Porson. Phœn. 412. Brunck. Aristoph. 2, 172. 223. Boissonad. Philostr. 445. 583.; cum οὖν, ad Lucian. 1, 750. ad Dionys. H. 5, 298.; cum εὖ, ad Charit. 545.; cum οὐ, Wakef. Trach. 724.; cum ἄρ, Heyn. Hom. 5, 118. 6, 63. 8, 53. Δ' αὖ et δ' οὖν conf., Heindorf. ad Plat. Gorg. 247. Δὲ et δ' αὖ conf., Brunck. Aristoph. 2, 162. 232. 3, 111. Heyn. Hom. 5, 94. 6, 201. 353. 501. 7, 97. Αὖ post negatt., Heindorf. ad Plat. Gorg. 183. Buttmann. 524. Δ' αὖ, initio sermonis, Il. 7, 24. Αὖ—μετὰ τοῦτο —, Nunc—mox, Toup. Opusc. 1, 370. Δ' αὖ, Heyn. B Hom. 4, 318. 359. 361. 395. 7, 386. Boissonad. Philostr. 445. 549. Schneider. ad Xen. K. A. 131. Τ' αὖ, δ' αὖ, Valck. Phœn. p. 169. Εἶτ' αὖ, Brunck. Phil. 290. Valck. Phœn. p. 149. Toup. Opusc. 1, 455. Αὖ πάλιν, Scheller. Præf. ad Ælian. 24. Nott. ad Max. Tyr. 2, 1. Soph. Trach. 1088. Heindorf. ad Plat. Gorg. 47. Δὲ αὖ, Xen. Mem. 1, 2, 12. Καὶ—αὖ, Heindorf. ad Plat. Charm. 97.; Καὶ αὖ, 85.; Τε αὖ, Phædr. 199. 333.; Gorg. 113. Μηδ' αὖ, Epigr. adesp. 235. Ἢ αὖ, ad Charit. 545. Αὖ, ubi nil præcessit, Heyn. Hom. 8, 53. Νῦν αὖ, νῦν δ' αὖ, 8, 338. Αὖτε, H. in Cer. 123. 137. Ruhnk. Ep. Cr. 111. Wakef. Ion. 614.; Eum. 49. 258.; S. C. 4, 157. Jacobs. Anth. 6, 90. Cleobul. 2. Antip. Th. 61. Christod. Ecphr. 86. Brunck. Apoll. R. 149.; Aristoph. 2, 189. Vesp. 1015. Heyn. Hom. 4, 71. 134. 240. 5, 386. 6, 479. 7, 515. 8, 10. 106. 192. 265. 292. I. q. δὲ, Heyn. Hom. 4, 383. 502. Il. 7, 30. 311. 345. et Heyn. Αὖτε et αὖ, 8, 472. Καὶ δ' αὖτε, 8, 196. Αὖτε δ' α., 8, 482. Conf. cum αὖ, Heyn. Hom. C 4, 490. 607. 5, 157. 268. 424. 6, 259. 414. 416.; cum αὖτις, 5, 314. Δ' αὖτε, 4, 314. 323. 344. 465. 502. 602. 5, 500. 6, 313. 414. 416. 479. Æsch. Pers. 183. Αὖτ' ἐξαῦτις, Il. 15, 287. Αὖτε, δ' αὖτε, Heyn. Hom. 7, 66. 111." Schæf. Mss. Αὖτε, Il. A. 578. Glossæ: Αὖ· Certe. " Item, Aristoph. I. 207. Ὁ δράκων γάρ ἐστι μακρὸν, ὅ τ' ἀλλᾶς αὖ μακρόν. Rursus, Θ. 703. Οἷον αὖ δέδρακεν ἔργον, οἷον αὖ, φίλαι, τόδε; Contra, Demosth. 409. Ἡδὺ πολλοὺς ἐχθροὺς ἔχειν; οὔ, οὐδ' αὖ ἀσφαλές. Heu, Simonides, αὖ τάλας ἀνὴρ, Ὅστις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται. Αὖτε, Hesiod. Θ. 299. Ἥμισυ μὲν νύμφην, ἑλικώπιδα, καλλιπάρῃον, Ἥμισυ δ' αὖτε πέλωρον ὄφιν. Il. H. 448. Οὐχ ὁράας δ', ὅτι αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ;" Seager. Mss. Αὖ πάλιν et πάλιν αὖ, ad Anthol. Pal. 491. 663. 761. Αὐερύσαι et αὖ ἐρύσαι, 110. Αὖτε et αὖ, 76. Jacobs. in Ind. ad Anthol. Pal. 1027.:—" Hermippus ap. Athen. 1. p. 27. ἐκ δ' αὖ Ἰταλίας χόνδρον, scr. αὖτ' Ἰταλ." " Αὖτε, cum ἐξαῦτις, Il. N. 642." Wakef. Mss.]

D ΑΥΘΙΣ, Rursus, Iterum, αὖ. Item Αὖθι, necnon Αὖθιν, ut πέρυσι et πέρυσιν, si Eust. credimus. Sed et Αὖτις pro αὖθις, ap. Hom. frequentissimum est; quod tamen αὖτις Ion. linguæ ascribitur. Interdum cum πάλιν ponitur αὖθις, et ἐκ παραλλήλου dicitur αὖθις, ut Il. B. (276.) Οὔ θήν μιν πάλιν αὖθις, vel αὖτις, ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ. Ita et ap. Aristoph. Sic etiam Demosth. 145. αὖθις αὖ. Rursum autem Hom. dixit, Il. A. (27.) ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα. Idem sæpe cum v. simpl. ponit, loco præpositionis ἀνὰ cum illo junctæ; ut αὖτις ἵκωμαι, Od. Ξ. (140.) pro ἐπανέλθω. Et αὖτις ἰέναι ap. Eund. exp. ἀναχωρεῖν. Et αὖθις καὶ αὖθις, pro Identidem, VV. LL. Αὖθις, In posterum, Posthac, Postea. Od. Ξ. (405.) Αὖθις δὲ κτείναιμι. Plato Apol. (10.) Ἐάν τε νῦν, ἐάν τε αὖθις ζητήσητε ταῦτα, οὕτως εὑρήσετε. Sic εἰς τὸν αὖθις χρόνον, In posterum. Et ὁ αὖθις χρόνος, Posterum tempus, Sequens tempus, Philo. Item οἱ αὖθις, Posteri, VV. LL. ex Isocr. ‖ Αὖθις pro Retro etiam, ut tradit Eust.

Sed Il. Γ. (36.) vel Retro vel Rursus interpr. possumus, Ὡς αὖθις, vel αὖτις, καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων.

[" Αὖθις, Kuhn. ad Paus. 212. Fischer. Ind. Palæph. Ammon. 27. Eran. Philo 158. Koen. ad Greg. 224. Wakef. S. C. 2, 142. ad Charit. 677. Markl. Iph. p. 322. Abresch. Æsch. 2, 77. Jacobs. Animadv. 160. ad Diod. S. 2, 366. Heyn. Hom. 4, 134. Posthac, Alcest. 1155. ad Charit. 356. Zeun. ad Xen. K. Π. 76. 153. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 6. Toup. Opusc. 2, 290. ad Herod. 472. Deinde, Postea, Porti Lex. Pind. 109. Herod. 242. Xen. K. A. 2, 4, 5. Eur. Iph. A. 350.; T. 1432. Philoct. 82. 541. Philippus 19. et Jacobs. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 5. Statim, ad Od. Σ. 338. Αὖθις, αὖτις, i. q. ὕστερον, Valck. Diatr. 256. Brunck. Lectt. in Anal. 10. Toup. Opusc. 1, 196. Αὖθις αὖ, Valck. Phœn. p. 179. Nott. ad Maxim. T. 2, 1. Musgr. Ion. 1513. Wakef. Alc. 933.; Phil. 952. (Phavorin. 1208, 24. 1216, 54.) Markl. ad Max. T. 691. Brunck. Aristoph. 1, 202. 2, 189.; Kuster. 59. Αὖθ. αὖ, πάλιν αὖθ., αὖ πάλιν αὖθ., Zeun. ad Xen. K. Π. 7. Toup. Emend. 3, 55. Αὖθ. αὖ πάλιν, Wakef. S. C. 1, 52. Wessel. ad Simson. 92. Philoct. 952. et Brunck. Musgr. Hel. 938. Ἔτι αὖθ. αὖ, Brunck. Aristoph. 2, 139. Ὁ αὖθ. χρόνος, Musgr. Iph. T. 905. Πάλιν αὖθ., Toup. Opusc. 2, 191. ad Callim. 2, 13. Lennep. ad Phal. 164. Alcest. 186. Brunck. Soph. 3, 438. Porson. Hec. p. xlix. Ed. 2. Εἰς αὖθ., Wakef. Eum. 1017. Αὖθ. αὖτ', Aristoph. A. 895.; Brunck. 2, 189. Νῦν μὲν, αὖθ. δὲ, Plato Charm. 99. Πρότερον μὲν, αὖθ. δὲ, J. Poll. 2, 917. Αὖθ. conf. cum λυθεὶς, ad Herod. 472.; cum αὐτῆς, Boissonad. Philostr. 481. Quid ap. Suidam? T. II. ad Aristoph. Π. p. 273. Αὖθ. et αὖθι, Heyn. Hom. 8, 398. Verh. ad Anton. L. 295. Αὖθι, interdum i. q. αὖθις, sed v. Brunck. Aristoph. 2, 91. Αὖτις, Verh. ad Anton. L. 297. 302. ad Il. A. 27. 513. Musgr. ad Eur. 237. Harles. ad Theocr. 191. Ammon. 27.; Valck. ad 73. Koen. ad Greg. 224. ad Herod. 194. ad Callim. 1, 174. Brunck. Aristoph. 2, 189. Heyn. Hom. 4, 18. 57. 136. 233. 250. 457. 5, 172. 442. 603. 6, 133. 219. 339. 7, 19. 48. 258. 273. 305. Eur. Iph. A. 452. 1011.; T. 1312. Markl. Iph. p. 266. 300. Musgr. El. 127. Jacobs. Animadv. 83.; Anth. 7, 108. Brunck. Apoll. R. 176. Αὖτις et πάλιν juncta, Ruhnk. ad H. in Cer. 398. Ilgen. ibid. Ἂψ αὖτις, Hesiod. Θ. 169. Posthac, Il. A. 140. Brunck. ad Poët. Gnom. 308. ad Callim. 1, 12. Αὖτις ἰέναι, Reverti, Il. A. 27. Αὖτι, ad Il. 9, 427. Heyn. Hom. 4, 274. 5, 621. Ἐνθάδε—αὖθι, Il. 23, 624." Schæf. Mss. Αὖθις et αὖτις, ad Anthol. Pal. 284. Αὖθι pro αὖθις, 537. Αὖτις παλίνορσος, 108. Glossæ: Αὖθις· Rursum, Iterum. Αὖθις, Arcad. 29. Barker.; αὖθι, 183. " Αὖθις, In posterum, Stob. 302, 20. Xen. K. A. 539. Oppian. 3, 83. Aliquando opponitur τῷ μὲν, Soph. Ant. 173. Αὖθις καὶ πάλιν, Heliod. 20." Wakef. Mss.]

[* " Ἀπαῦθις, Athen. 11." Kall. Mss. A Schneidero non agnoscitur.]

Εἰσαῦθις, ut αὖθις, In posterum, In futurum, Posthac. Plato de Rep. 1. Τοῦτο εἰσαῦθις σκεψόμεθα. Plut. Romulo, Τῆς εἰσαῦθις εὐνοίας πηγή. Plut. Ὁ πλείστην μὲν αὐτῷ χάριν ἐν τῷ παρόντι καὶ εἰσαῦθις ἤνεγκε. Sicut dicitur etiam εἰσέπειτα. At Xen. Σ. (2, 7.) Τοῦτο μὲν, ἐπειδὴ ἀμφίλογόν ἐστιν, εἰσαῦθις ἀποθώμεθα, pro εἰς τὸν αὖθις χρόνον. Ubi malim εἰς αὖθις disjuncte scribere, ut in plane simili l. Thuc. 4. p. 142. Τὰς ἰδίας διαφορὰς ἐς αὖθις ἀναβαλώμεθα. " Ἐσαῦτις, s. Ἐσαῦθις, Iterum, Denuo. Pro Alias, ex " Apoll. R. 2. ἐσαῦτις ἐνίψομεν. Scribuntur vero hæc " et divisim." [" Εἰσαῦθις, Plato Phæd. 63." Routh. Mss. " Phrynich. Ecl. 90. Markl. Suppl. 413. 551. Valck. Diatr. 257. Eur. Iph. T. 377. Arcesilaus 1. Jacobs. Anth. 8, 254. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 250. Brunck. Aristoph. 2, 91. ad Lucian. 1, 655. 821. Εἰσαῦθ., ἐσαῦθ., Heindorf. ad Plat. Gorg. 4. Ἐσαῦτις, Brunck. Apoll. R. 85. Aristoph. Eccl. 983." Schæf. Mss. " Heliod. 183." Wakef. Mss. Glossæ: Εἰσαῦθις· In posterum.]

Ἐξαῦτις, pro αὖτις s. αὖθις, Rursus, Denuo. Il. Γ. A (433.) ἐξαῦτις μαχέσασθαι. Hesiod. (Θ. 654.) ἐξαῦθις ἀμείβετο. Et Apoll. R. 2. (1159.) ἐξαῦθις ἀμείψατο. Vacat autem ἐξαῦθις cum ἀμείβεσθαι: quidam interpr. Vicissim respondere. [Gl. Ἐξαῦτις· Continuo, Statim. Od. Δ. 213. Ἐξαῦθις, Archiloch. Fr. 3. Athen. 366. " Ἐξαῦτις et ἐξαῦθις, Brunck. Apoll. R. 229." Schæf. Mss.]

[* Μεταῦτις, Postea. Herod. " Brunck. Apoll. R. 154. * Μεταῦθις, Abresch. Æsch. 2, 77." Schæf. Mss.]

[* " Συναῦθις, Andr. Cr. 36." Kall. Mss.]

ΑΥΤΑΡ, s. Ἀτὰρ, Autem, Sed, Verum, Item, Ceterum. Od. N. (285.) Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὖ ναιομένην ἀναβάντες Ὤιχοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ. Ubi pro Autem accipitur, sicut et alibi sæpe. Non raro etiam eas, quæ modo positæ fuerunt, signiff. habet, necnon et alias, in Il., qui passim ap. hunc poët. occurrunt, et qui alioqui citare volenti altius repetendi essent, ut structura orationis perspici et inde hujus particulæ vis cognosci posset; ideoque B ad eos lectorem remittendum censui. SED ET Ἀτὰρ pro eod. dicitur. Quam particulam Eust. vult sumi pro conjunctione δὲ, et quidem δὲ locum obtinente conjunctionis δὴ, in h. l. Il. X. (331.) Ἕκτορ, ἀτάρ που ἔφης, Πατροκλῆ' ἐξεναρίζων, Σῶς ἔσσεσθ', ut sit pro Ἕκτορ, ἔφης δή. Sed ἀτὰρ non in carmine duntaxat, verum et in prosa usurpatur; ut videbis ap. Bud. 916. Ceterum cum Eust. αὐτὰρ ex ἀτὰρ factum putet interjecto υ, ego contra αὐτὰρ præcedere puto, atque adeo esse αὐτὰρ quasi αὖτε ἄρ: quod quidem si verum non est, at multo verisimilius esse contendo quam infinita, quæ passim ap. Gramm. leguntur.

[" Αὐτὰρ, Clark. ad Il. A. 464. Thom. M. 119. 426. ad Il. Ξ. 101. ad Callim. 1, 121. ad Herod. 404. Mitsch. H. in Cer. 148. Wakef. Eum. 914. Jacobs. Anth. 9, 392. Heyn. Hom. 4, 29. 87. 448. 674. In apodosi, Ilgen. Hymn. 556. Il. 3, 290. Heyn. Hom. 5, 150. Repetitum, 4. 125. In precibus, Wakef. Phil. 1041. Pro καὶ, Heyn. Hom. 6, 212. 351. Differt ab ἀλλὰ, 539. cf. 7, 120. De accentu, Cal- C lim. 1, 559. Αὐτὰρ ἔπειτα, Jacobs. Anth. 10, 268. Αὐτὰρ, αὖτ' ἄρ, Heyn. Hom. 4, 668. 674. Ἀτὰρ, Thom. M. 119. 426. ad Timæi Lex. 52. Valck. Phœn. p. 551.; ad Herod. 404. Mitsch. H. in Cer. 210. Jacobs. Animadv. 304. Porson. Hec. p. lvi. Ed. 2. Heyn. Hom. 8, 426. Conf. cum αἰτὰρ, 5, 217. 6, 250. I. q. καὶ, 7, 153. Ἀτάρ τε, Il. 4, 484. Ἀ. μὲν, Heyn. Hom. 5, 205. Ἀ. που, 8, 310." Schæf. Mss. Αὐτὰρ, Schol. Il. Γ. 1. Arcad. 84. Barker. Αὖταρ ἄρα, Hymn. Hom. 2, 69. Glossæ: Ἀτάρ· At. Αὐτάρ· Ast. Job. 6, 21. ἀτὰρ δὲ, Nunc autem. Hes. Ἀτὰρ δέ· πλὴν, ὅμως δέ. " Αὐτὰρ, Deinde, Oppian. 2, 392. I. q. Tum, post δὲ, 1, 576. 2, 192. Αὐτὰρ οὖν δὴ, Dio Chrys. 1, 223. Αὐτάρ ῥα, Od. Z. 3. Αὐτὰρ ἄρα, Il. B. 103. Αὐτὰρ ὁ—ῥα, K. 73. Αὐτὰρ ἐπεὶ—δὲ, Od. A. 384. Ἀτὰρ, Quinetiam, Apoll. R. 4, 764. Ὥσπερ—ἀτὰρ δὴ καὶ, Clem. Alex. 21. Ἀ. οὖν καὶ, Ælian. V. H. 207. Ἀ.—γε, Apoll. R. 1, 302. 624. Od. Γ. 298. Ἀ. μὲν, Il. Z. 125." Wakef. Mss.]

D ΑΥΓΗ, ἡ, Splendor, Lux. Il. X. (134.) Ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ Ἢ πυρὸς αἰθομένοιο, ἢ ἠελίου ἀνιόντος. At αὐγὴν πυρὸς Eust. alibi exp. Locum, qui ab igni ardente illustratur; ut Od. Z. (305.) ἡ δ' ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ, i. e. τόπῳ φωτιζομένῳ ὑπὸ τοῦ πυρός. Et Ψ. (89.) Ἕζετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίον ἐν πυρὸς αὐγῇ, i. e. ἔνθα σέλας ἀφίει τὸ πῦρ. ‖ Αὐγὴ ἡλίου, ut Lat. Lux, accipitur etiam pro Die; ut ap. Nicand. Θ. (275.) ἐννέα δ' αὐγὰς Ἠελίου μογέων ἐπιόσσεται, οἷσι κεράστης Οὐλόμενον, κακοεργὸν ἐνιχραύσῃ κυνόδοντα. ‖ Αὐγαὶ plur. ut Lat. Lumina, Oculos quoque signif. Nicand. A. (501.) Ἢ ὅθ' ὑπὸ ζοφέης νυκτὸς κεκαλυμμένος αὐγὰς, i. e. ὀφθαλμοὺς Schol. ‖ Αὔγη vero, cum accentu in penult., Nom. propr. Haleæ filiæ, Schol. Soph. [Gl. Αὐγή· Lux, Splendor. Αὐγὴ ἡλίου· Jubar. Αὐγὴ φωτός· Lumen. Αὐγὴ et λύγα conf., ad Anthol. Pal. 189. Αὔγη et αὔτη conf., Add. p. xxxiii. Ruhnk. ad Tim. 264. Soph. Aj. 69. " Αὐγὴ, Wakef. Ion. 191. 904.; Alc. 606. Jacobs. Anth. 7, 171. 9, 393. 12, 330. Huschk.

Anal. 295. Boissonad. Philostr. 294. Muncker. ad Anton. L. 71. Verb.: ad Il. N. 837. Ruhnk. Ep. Cr. 181. T. H. ad Eur. Suppl. T. 3. p. 351. Lips. Valck. ad Ammon. 76.; Diatr. 233. Wolf. ad Hesiod. 94. Toup. Emend. 1, 394. Conf. cum *αὐτὴ*, Wakef. Phil. 1199. Jacobs. Anth. 9, 434. Fac. ad Paus. 3, 250. ad Dionys. H. 5, 220. Beck. Præf. ad Plut. p. xxxv. Bast Lettre 87. Conf. cum *αὐδὴ*, Jacobs. Anth. 6, 187. *Πυρὸς αὐγὴ*, Heyn. Hom. 5, 574. ad Il. I. 206. *Διὸς αὐγαὶ*, 6, 517. *Ὀμμάτων αὐγαὶ*, Valck. Phœn. p. 527.; cf. Eund. ad Ammon. 76. *Ὑπ' αὐγὰς*, ad Timæi Lex. 264. Eur. Hec. 1140. ubi v. Brunck.; Musgr. ad 1154. Steinbr. Mus. Tur. 1, 332. Brunck. Aristoph. 1, 113.; Kuster. 220. Schol. adesp. 58. Longin. 14. Mor.: Heindorf. ad Plat. Phædr. 321. *Πρὸς αὐγὰς ἡλίου*, Lobeck. Aj. p. 367. Heyn. Hom. 6, 517." Schæf. Mss. " Oculi, Philostr. 763. Nicand. A. 441. Ortus maris, Dionys. P. 487. Oriens, 662." Wakef. Mss.]

Αὐγοειδὴς, ὁ, ἡ, q. d. Splendoris formam habens, Splendidus; ut ap. Suid. *Ὡς ἔχει τι ἡ ψυχὴ αὐγοειδὲς ὄχημα λεγόμενον, ἀστροειδές τι καὶ ἀΐδιον.* Philo de Mundo, *Φῶς αὐγοειδέστερον τοῦ πυρός.* [In Schneider. Lex. non legitur. " Orig. c. Cels. 2. p. 97(=432.) *Κατὰ τὴν ὑφεστηκυῖαν ἐν τῷ καλουμένῳ αὐγοειδεῖ σώματι ψυχήν.*" Seager. Mss. (Cf. E. H. Barker. Amœnitt. Philosoph. in Classical Journal 44.) Hierocles 212. sæpius, Plut. 8, 236. 9, 669.; " S. N. V. 94. Wessel. Probab. 189. Jacobs. Animadv. 304." Schæf. Mss. " Damasc. in Suid. Greg. Nyss. 3, 636. Aristid. Quint. Jambl. Myst. 73." Wakef. Mss.]

" *Ἀμφαυγεῖ*, Hesychio *ἀντιλάμπει*, nisi potius scr. " * *ἀμφιλάμπει*: signif. enim Collucet, Undique re" splendet." [A Schneidero non agnoscitur. Leg. *ἀνταυγεῖ*: respicitur enim Eur. Or. 1533. ubi Schol. *ἀντιλάμπει*.]

[* *Ἀναύγητος*, ὁ, ἡ, Ater, Obscurus, Non splendens. Æsch. Pr. 1036. *θελήσῃ τ' εἰς ἀναύγητον μολεῖν Ἅιδην*, ubi Blomf. " Haud illuminatum." " Pierson. Veris. 166." Schæf. Mss.]

Ἀνταυγὴς, ὁ, ἡ, Lucis s. Splendoris reflexionem habens. UNDE *Ἀνταυγέω*, Lucem reflecto, vel splendorem; a QUO *Ἀνταύγεια*, (ἡ,) ap. Plut. Lucis s. Splendoris reflexio, Lux reflexa, q. d. Oblucentia, vel Offulgentia. Bud. [*Ἀνταυγὴς*, Aristoph. Θ. 909. Orph. H. 5, 9. *Ἠδὲ Πρίηπον ἄνακτα, καὶ* * *Ἀνταύγην ἑλικωπὸν*, (ubi vulgo legitur *ἀνταυγῆ*, Gesner. conj. * *αὐταυγῆ*. " *Ἀνταύγην* scripsi: vide Fr. 7, 4. * *Εὐβουλῆά τ' ἄνακτα, καὶ Ἀνταύγην ἀρίδηλον.*" Herm.) 6, 5. *Ἀνταυγεῖς, πυρόεντες, ἀεὶ γενετῆρες ἁπάντων*: 69, 6. * *Κυανόχρωτοι ἄνασσαι, ἀπαστράπτουσαι ἀπ' ὄσσων Δεινὴν ἀνταυγῆ φάεος* * *σαρκοφθόρον αἴγλην.* *Ἀνταύγεια*, Schol. Aristoph. l. c. (e Diod. S. 14. p. 411. 605. Rhod.) * " *Ἀνταυγία*, (pro *ἀνταύγεια, ὑποκοριστικῶς*,) Theodoret. *Θεραπ.* 59." Kall. Mss. Glossæ: *Ἀνταύγεια*· Reluminatio. *Ἀνταυγέω*, Schol. Aristoph. l. c. " Eur. Or. 1533. *Ἄπεχε φάσγανον· πέλας γὰρ δεινὸν ἀνταυγεῖ φόνον*, Schol. *ἀντιλάμπει*: Fr. inc. B. 46. p. 497. *Εἰ μὲν πρὸς αὐγὰς ἡλίου, χρυσωπὸν ἦν* * *Νώτισμα θηρός· εἰ δὲ πρὸς νέφη βάλοι*, * *Κυανωπὸν, ὥς τις Ἶρις, ἀνταυγεῖ σέλας.*" Seager. Mss. " *Ἀνταυγὴς*, Wakef. Ion. 562. Diod. S. 2, 223. Gesner. Ind. in Orph. Toup. Opusc. 1, 42. Brunck. Philoct. 917. *Ἀνταύγεια*, Toup. Opusc. l. c. *Ἀνταυγέω*, Ruhnk. Ep. Cr. 219. Valck. Diatr. 194. Brunck. Or. 1541." Schæf. Mss. " *Ἀνταύγεια*, Philostr. 822. Xen. 573, 5. *Ἀνταυγέω*, Stob. 403, 3. Hippocr. (43, 5=) 253." Wakef. Mss.]

[* *Χρυσανταυγὴς*, ὁ, ἡ, Auro resplendens, Aureus. Eur. Ion. 890. " Musgr. ibid. Wakef. 908." Schæf. Mss.]

[* *Αὐταυγὴς*, ὁ, ἡ, vide *Ἀνταυγής*. Wakef. Eum. 54. 390.]

Ἀπαυγὴ, ἡ, Splendor lucis. Effulgentia, Fulgetra, Bud. HINC *Ἀπαυγάζω*, Splendorem reddo, ut corpus splendidum, vel Lucem edo. Et pass. *Ἀπαυγάζομαι*: UNDE *Συναπαυγάζομαι*. Basil. *Ἀλλ' ὁμοῦ τε φλὸξ ἀνέλαμψε, καὶ συναπηυγάσθη τὸ φῶς.* Ab h. v. fit VERBALE *Ἀπαύγασμα*, τὸ, Effulgentia, Relucentia. Greg., *Μεγάλου φωτὸς μικρὸν ἀπαύγασμα*: ubi quidam exp., Ingentis luminis exiguus radius. Videtur autem Greg. h. v. sumsisse ex Ep. ad Hebr. 1, (3.) *Ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης, καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, φέρων τε τὰ πάντα κ. τ. λ.* [Heliod. 3. p. 134. 4. p. 176. Callim. H. in D. 181. *Ἀλλ' ἤδη περὶ νηὸν ἀπαυγάζοιντο φάλαγγες Δυσμενέων*: 124. *ἀλλά μοι Ἥρη Δαψιλὲς ἠπείλησεν· ἀπαύγασαι, οἷος ἔφεδρος Οὔρεος ἐξ ὑπάτου σκοπιὴν ἔχει.* Ubi *ἀπαύγασαι* ab * *Ἀπαυγάομαι* derivat Schneider. Lex. *Ἀπαύγασμα*, Heliod. 5. p. 248. *φωτὸς ἡμερινοῦ.* *Ἀπαυγασμὸς*, ὁ, Plut. Mor. 83. " *Ἀπαυγάζω*, Wakef. Trach. 747. Jacobs. Anth. 7, 27. Callim. H. in Del. 125.; item ad 182. 2, p. 11." Schæf. Mss. " *Ἀπ. χροιὰν*, Colorem exhibeo, Heliod. 179." Wakef. Mss.]

Ἀπαύγεος, ὁ, ἡ, Fulgidus, Lucidus, Hes. Est autem ex *ἀπαυγὴ* factum, [secundum quam tamen derivationem scr. esset * *Ἀπαυγὴς*, et sic correxit D. R.]

[* *Βλαβεραυγὴς*, ὁ, ἡ, Schneidero perperam *Βλαβεραύγης*, In damnum splendens. Manetho 4, 309. *Ὁππότε δ' ἂν τούτοισι Κρόνου βλαβεραυγέος ἀστὴρ Συννεύῃ κατὰ χῶρον ἀνοικείοισι κελεύθοις*: 472. *Ἢν δὲ Κρόνου βλαβεραυγὲς ἐς αἰθέρα φέγγος ἀθρήσῃ.*]

[* *Βολαυγὴς*, ὁ, ἡ, Splendorem reflectens, Splendidus. Manetho 4, 272. *Ἀστέρ' Ἐνυαλίοιο θοαῖς ἀκτῖσι βολαυγῶν Ζωϊδίων.* ET * *Βολαυγέω*, Lucem jacio, 430. *Ὁππότε δ' ἂν Κυθέρειαν ἐν ἀκτίνεσσι βολαυγῇ.*]

" *Γαναυγέας*, Hesychio *τελείους ἐν τῷ ὁρᾷν*. Vi" detur tamen sonare potius *τοὺς τῇ αὐγῇ γανόωντας*." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* *Δηλαυγὴς*, ὁ, ἡ, UNDE] " *Δηλαυγῶς*, Hesychio " *ἄγαν φανερῶς*. Dicitur et *Τηλαυγῶς*: sed illud " sonat ejusmodi cum *αὐγῇ*, quæ omnibus sit *δήλη*." [Etiam hoc a Schneidero non agnoscitur, quod tamen extat in Glossis, ubi exp. Dilucide.]

[* *Διαυγὴ*, ἡ, Aristæn. 1, 4. Schneidero susp.]

[* *Διαύγιον*, τὸ, i. q. *τρύπημα*. Hero de Spir. " Ad Herod. 527." Schæf. Mss.]

[* *Διαυγάω*, i. q. *διαυγάζω*, quod vide. " Dionys. H. 2, 960." Schæf. Mss.]

Διαυγὴς, ὁ, ἡ, Pellucidus, Translucidus, Quintil. Limpidus, *λαμπρὸς, φωτεινὸς*, Hes. *διαφανής*: ut *διαυγὲς ὕδωρ*, Epigr. Philo de Mundo, *Μηδεμιᾶς ἐνορωμένης διαυγοῦς λιβάδος.* Et *διαυγὲς νᾶμα*, [Antiphil. 31.:] *διαυγὴς πηγή.* Item, *Ὄμματα διαυγέστερα τῶν ἐκπωμάτων, ὡς δύνασθαι δι' αὐτῶν καὶ τὴν ψυχὴν ἰδεῖν.* HINC *Διαύγεια*, ἡ, Perlucens splendor. ET [*ὑποκοριστικῶς*,] *Διαυγία* pro eod., ut *Διαυγίαις λίθων*, quod Suid. e Naz. exp. *ἔκλαμψις*. [Gl. *Διαυγής*· Limpidus, Lucidus. *Διαυγές*· Perspicuum, Lucidum, Limpidum, Liquidum, Translucidum. *Διαυγές μοί ἐστιν*· Liquet mihi. * *Διαυγῶς*· Liquido. " *Διαυγῶς*, Amphil. 44." Kall. Mss. Callim. L. P. 21. *Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἑλοῖσα.* Damoch. 4. *τὸ διαυγὲς ἐν ὄμμασι.* Bianor 2. *ἅλμης.* Epigr. adesp. 113. *ἐξ ἀμεθύστου.* Philet. 1. *χαλκόν.* Apoll. R. 1, 221. *φολίδεσσι πτέρυγας.* Hippocr. 290, 24. Diod. S. 17, 82. *Κατὰ δὲ μέσην τὴν ὀροφὴν ἀπολελειμμένης διαυγείας· διὰ ταύτης ὁ καπνὸς ἐκφέρεται.* " *Διαυγὴς*, Ruhnk. Ep. Cr. 164. T. H. ad Eur. Suppl. T. 3. p. 351. Lips. Abresch. Lect. Aristæn. 8. Thom. M. 865. Wakef. Alc. 445. Jacobs. Anth. 5, 48. 6, 387. 9, 465. 10, 122. 11, 120. *Διαύγεια*, 9, 466. Diod. S. 2, 223. ad Herod. 527." Schæf. Mss. " *Διαυγὴς*, de veste, Galei Myth. 749.: Nicand. 727. *Διαύγεια*, Philostr. 710. Themist. 175. Hierocles 296. *Διαυγέω*, Schol. Arat. 100. * *Ἐνδιαυγέομαι*, 109." Wakef. Mss.]

[* *Ἑλικαυγὴς*, ὁ, ἡ, Orph. Fr. 7, 25. *Κέκλυθι τηλεπόρου δίνης ἑλικαυγέα κύκλον Οὐρανίαις στροφάλιγξι περίδρομον αἰὲν ἑλίσσων.* Schneider. Lex. de sensu dubitat. " Macrob. 217." Wakef. Mss.]

" *Ἐξαυγὴς*, (ὁ, ἡ,) Splendens. Eur." [Rhes. 304. * " *Ἐξαύγεια*, (ἡ,) Andr. Cret. 175. ET (*ὑποκοριστικῶς*,) * *Ἐξαυγία*, Method. 410." Kall. Mss.]

[* *Ἐριαυγὴς*, ὁ, ἡ, Valde splendens. Orph. Fr. 7, 11. *Σῶμα θεοῦ πλάττειν ἐριαυγοῦς Ἠελίοιο.*]

[* " *Ἐρυθραυγὴς*, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 3(=7. Meurs.)" Boissonad. Mss.]

[* *Εὐαυγὴς*, ὁ, ἡ, Illustris. Æsch. Pers. 466. Eur. Suppl. 652. Bacch. 661. Plato de LL. 12. et Timæus. Vide *Εὐαγής*. ET * *Εὐαυγία*, ἡ, Jambl. Protr. p. 360. (152.) *Λαμπροτάτη τις εὐαυγία.* Vide *Εὐαγής*. " *Εὐαυγὴς*, Brunck. ad Æsch. Pers. 464.;

ad Bacch. 651.; Musgr. 661. T. H. ad Eur. Suppl. A
T. 3. p. 351. Lips. ubi et de εὐαυγία." Schæf. Mss. "Εὐαύγεια, Jambl. V. P. 79." Wakef. Mss.]

[* "Ἡμεραυγής, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 22. 100. 117." Boissonad. Mss.]

[* "Θεαυγής, (ὁ, ἡ,) Psell. in Cantic. Cant. ad c. 2, 7. ET * Θεαύγεια, (ἡ,) Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 540. Lazer. Misc. 1, 60." Boissonad. Mss.]

[* "Καπναυγής, ὁ, ἡ, i. q. * καπνύμαντις. Inscr. Gr. n. 3. Morisani." Schneider. Lex.]

Κυαναυγής, ὁ, ἡ, Cæruleum splendens, κυαναυγέσιν ὀφρύσι, Eur. (Alc. 261.) Nigris superciliis, ut quidam exp. [Κυαναυγέας ἄνθρακας, M. Sidet. 45. p. 98. Schneider. Phrynich. Σ. Π.: Κυαναυγὴς θάλαττα, καὶ κυαναυγὲς ὕδωρ, καὶ κυαναυγὴς ποταμός. Aristoph. O. 1389. Τῶν διθυράμβων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίγνεται Ἀέρια, καὶ σκότιά γε, καὶ κυαναυγέα. Lucian. de Domo 905. Τὸ ὑπὸ τῷ ἡλίῳ κυαναυγὲς, εἰ σκιασθείη, χλοαυγές ἐστιν. Orph. H. 2, 3. κυαναυγής, * ἀστεροφεγγής: * ποντοπλάνοι δελφῖνες, ἁλιρρόθιοι, κυαναυγεῖς: L. B
209.: H. 22, 1. * κυαναυγέτιν ἕδρην. Vide Μελαναυγέτις. "Κυαναυγής, Eichst. Quæst. 16. ad Diod. S. 1, 102. Alciphro 274. ad Charit. 751. Wakef. Alc. 266." Schæf. Mss.]

[* Λαμπραυγής, ὁ, ἡ, Splendidus. Manetho 4, 415. Ἀκτῖσι φαέθουσι βαλῇ λαμπραυγέσι κόσμου. "Const. Manass. Chron. p. 2. 67. (4. 33. 127.) Amat. 3, 21. (Οὐ πάντοτε τὸ πρόσωπον τοῦ λαμπραυγοῦς ἡλίου Ἀχλύες * παχυνεφέλοι θολοῦσι καὶ σκοτοῦσιν.)" Boissonad. Mss. UNDE * Λαμπραυγέτις, ἡ, Manetho 1, 301. et 4, 201. Ζῆνα δ' ὅτ' ἂν Φαέθοντα βαλῇ λαμπραυγέτις ἀκτίς: vide ad Κυαναυγέτις. "Ad Charit. 264. Λαμπραυγής, ibid.; 719." Schæf. Mss.]

[* Λευκαυγής, ὁ, ἡ, Candidus cum splendore. "Const. Manass. Chron. p. 5." Boissonad. Mss. Antiphanes ap. Athen. 623.]

Λιπαυγής, ὁ, ἡ, Splendore s. Lumine defectus, Obscurus. Orph. H. (2, 2.) Ταρτάριον λειμῶνα βαθύσκιον ἠδὲ λιπαυγῆ. [Λιπαυγέσιν ὀφθαλμοῖς, M. Sidet. 56. p. 99. Schneider. Plato Jun. Epigr. 1. χῶρον. C
"Const. Manass. Chron. p. 3." Boissonad. Mss. "Huschk. Anal. 274." Schæf. Mss.]

[* Μαλακαύγητος, ὁ, ἡ, Oculo mollis, Epith. somnii ap. Diog. L. Aristotele. Aristot. ap. Athen. 696. "et in Maittairii Misc. 163. sed corr. * μαλακαύχητος." Kall. Mss. Anal. 1, 177.]

"Μαραυγεῖν, exp. Perstringi lumina. Utitur eo "verbo Plut. περὶ Σαρκοφ. 1. fin. Ὀφθαλμὸς, ὑγροῦ "πλεονάσαντος ἀναπλησθεὶς, μαραυγεῖ καὶ ἀτονεῖ πρὸς "τὸ οἰκεῖον ἔργον. Et de Exilio (8, 367.) Ἔστι δὲ "καὶ χρώματα λυπηρὰ τῇ ὄψει, πρὸς ἃ γίνεται τὸ συγ"χεῖσθαι καὶ μαραυγεῖν." [Plut. Mor. 2, 542. Wytt. UNDE * Μαραυγία, ἡ, Archytas ap. Stob. Serm. 1. p. 17. Τὸ λαμπρὸν φάος μαραυγίαν περιτίθησι τοῖς ὀφθαλμοῖς. Schneider. Lex. Vide Ὀραυγέομαι.]

Μελαναυγής, ὁ, ἡ, Atrum splendens, Ater. Eur. Hec. (152.) φοινισσομέναν Αἵματι παρθένον ἐκ χρυσοφόρου Δειρῆς νασμῷ μελαναυγεῖ, i. e. μέλαιναν ὄψιν ἔχοντι, Schol. [Orph. Arg. 515. Μήνη δ' ἀστροχίτων ἔπαγεν * μελαναυγέτιν ὄρφνην. "Hiatus μελαναυγέα D
ὄρφνην in Nostro ferri non potest. Quare μελαναυγέτιν scripsi. Sic * κυαναυγέτιν H. 23, 1. Usitata hæc forma ætati, qua vixit Noster. Sic Maximus 50. 523. * ἀργέτιν αἴγλην: 584. * πολυωπέτις αἴγλη. Et alia forma 305. 587. ἀργέτα μήνην." Hermann. Cf. Λαμπραυγέτις. "Μελαναυγής, Wakef. Eum. 52. Toup. Opusc. 2, 252. Beck. ad Eur. Hec. 154." Schæf. Mss.]

[" Νικαυγής, ὁ, ἡ, falsa lectio pro * Νυχαυγής, Noctu lucens. Orph. H. 2, 7. Ὑπνοδότειρα, φίλη πάντων, * ἐλάσιππε, νυχαυγής, (ubi Gesner. "Notat ea, quæ ægre quidem et obscure, sed videri tamen per noctem possunt:") 14. Ἔλθοις εὐμενέουσα, φόβους δ' ἀπόπεμπε νυχαυγεῖς, ubi, quod Noster pro vulg. νικαυγεῖς feliciter conjecerat, νυχαυγεῖς confirmavit Cod. Par.: 70, 8. Ἄλλοτε μὲν προφανὴς, ποτὲ δὲ σκοτόεσσα, νυχαυγής. "Eichst. Quæst. 16. Wakef. Ion. 1068." Schæf. Mss.]

* Ὀραυγέομαι, Stob. Phys. 854. ex Aresa: Συμπείθει μὲν γὰρ ὁ νόος ὀραυγούμενος. "V. ὀραυγούμενος, Lexicographis ignota, quæ mox bis iterum occurrit, (Ὁ μὲν νόος ὀραυγούμενος καὶ στιβαζόμενος τὰ πράγματα, ἃ δὲ θύμωσις ὁρμὰν καὶ ἀλκὰν ποτιφερομένα τοῖς ὀραυγαθεῖσιν,) rite derivatur ex ὁράω et αὐγή, ut oppositum μαραυγέω e μαραίνω et αὐγή, atque ut hoc de iis dicitur, qui oculos hebetes habent, sic illud erit Acute discerno, quod bene de mente dicitur." Heeren.]

Παναυγής, ὁ, ἡ, Omni e parte splendidus. [Orph. H. 9, 3. Πανδαμάτωρ, ἀδάμαστε, κυβερνήτειρα, παναυγής. UNDE * "Παναύγεια, (ἡ,) Philo de Mundo." Kall. Mss. In Schneider. Lex. citatur e Philox. Gl., sed in Labbæi Glossariis locum frustra quæsivimus.]

[* Πανταυγής, ὁ, ἡ, Manetho 1, 287. et 4, 122. Ὄμμα βαλῇ πανταυγὲς ἐν ἡμερινῇσι λοχείαις. "Ad Charit. 261." Schæf. Mss.]

Περιαυγής, ὁ, ἡ, Circumquaque splendens, Perlucidus. Plut. (7, 591.) Ἐν κατόπτροις ἐπιπέδοις τε καὶ κοίλοις καὶ περιαυγέσι φασμάτων καὶ εἰδώλων ἀφ' ἑνὸς εἴδους μυρίας * παραπτώσεις. AT Περίαυγος, ὁ, ἡ, Undiquaque splendidus. Aristot. de Mundo, Ἄλως δέ ἐστιν ἔμφασις λαμπρότητος ἄστρου περιαυγής, i. e. Area est edita imago sydereæ claritatis undique illustrata, Bud. [* Περιαυγή, ἡ, Lux circumquaque lucens, Plut. 7, 71. * Περιαυγέω, i. q. περιαυγάζω, Strabo 16. p. 1115. Χρυσοειδὲς ἀπολάμπων φέγγος, ὅσον μεθ' ἡμέραν μὲν οὐ ῥᾴδιον ἰδεῖν ἐστί· περιαυγεῖται γάρ· νύκτωρ δ' ὁρῶσιν οἱ συλλέγοντες. Pseudo-Longin. 17, 7. "Περιαυγής, T. H. ad Eur. Suppl. T. 3. p. 351. Lips." Schæf. Mss. "Philo J. 1, 631. Circumspiciens, Stob. 2, 42. * Περιαύγεια, Clem. Alex. 680. Philo J. 2, 500." Wakef. Mss.]

[* Προσαυγή, ἡ, Splendor, Lumen. Eur. Alc. 204. ubi v. nott. UNDE * Προσαυγέω: a quo FIT * Προσαύγησις, ἡ, Dor. ποταύγασις, Stob. 331. ἁλίου. "Προσαυγή, Musgr. et Barnes. ad Eur. l. c. Προσαύγησις, Jacobs. Animadv. 260." Schæf. Mss.]

[* "Σελαυγής, (ὁ, ἡ,) Jo. Diaconus in Bandini Anecd. v. 151." Boissonad. Mss.]

Σκιαυγέω, Cæcutio more eorum, qui ex umbra aut tenebris prodeuntes, ad lucis aspectum caligant, ἀμβλυώττω, Gal. Gloss. [Hippocr. 210, 10. 388, 26=57, 11. 558, 21. Foës. Œcon. 344.]

Συναύγεια, ἡ, Corradiantia, Bud. interpr. ap. Plut. de Plac. Phil. Πλάτων κατὰ συναύγειαν τὸ ὁρατικὸν συμβαίνειν οἴεται. [Schneider. Lex. "Tittmann. ad Lexic. Gr. 83." Schæf. Mss. "Nemes. 141." Wakef. Mss.]

Τηλαυγής, ὁ, ἡ, Longe splendorem suum spargens, aut Eminus splendens; τηλεφανής. Est et Nom. propr. ap. Suid. ["Procul splendens, Procul conspiciendus et agnoscendus. Τηλαυγὲς πρόσωπον, O. 6, 4. Longe splendens frontispicium. Τηλαυγέσιν στεφάνοις, II. 2, 10. i. e. εὐσυνόπτοις καὶ διαυγεστάτοις. Sic * Τήλοδμος, ὁ, ἡ, Quod procul olet." Damm. Lex. Pind. Diod. S. 1, 50. Ὁρᾶν τηλαυγέστερον. Glossæ: Τηλαυγής· Lucidus, Prætulgens, Iquipidus (sic.) Τηλαυγές· Epicrocum. "M. Anton. 7, 65." Gataker. Mss. "Τηλαυγής, T. H. ad Eur. Suppl. T. 3. p. 351. Lips. Toup. ad Longin. 395. Wakef. Trach. 524." Schæf. Mss. Theognis 562.]

Τηλαυγῶς, Splendorem suum longe spargendo, λαμπρῶς, Hes. ["Fischer. ad Weller. G. G. 1, 321." Schæf. Mss.]

[* "Τηλαύγεια, (ἡ,) Herodian. Epimer. 132. ET (ὑποκοριστικῶς,) * Τηλαυγία, Nicephori P. CP. Disp. cum Leone Armeno e Theodoro Grapto 160. Combef." Boissonad. Mss.]

Τηλαυγέω, ήσω, Longe splendorem spargo, Eminus splendeo. UNDE Τηλαύγημα, τὸ, et Τηλαύγησις, ἡ, Splendor longe dispersus aut eminus apparens. Τηλαύγημα vero Suidæ est etiam ἀρχὴ λέπρας ἐν τῇ τοῦ σώματος ἐπιφανείᾳ: pro quo Hes. habet ἀρχὴ λαμπρά. [Τηλαύγημα, τηλαύγησις, Biel. Thes. "Τηλαύγημα, LXX. Interpr. Τηλαύγησις, Clem. Alex. 798." Wakef. Mss.]

[* Ὑπεραυγής, ὁ, ἡ, Valde splendens. Lucian. Ver. Hist. 385. Πυρώδεις ἤδη καὶ ὑπεραυγεῖς. * Ὑπεραυγέω, Eust. ad Dionys. P. p. 189.]

Ὕπαυγος, ὁ, ἡ, Qui est sub luce. Comp. ex Homerico, ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, Od. B. (181.) quod, ut Eust.

docet, idem est ac ὑφ' ἡλίῳ, aut ὑφ' ἥλιον. [Paulus Alexandr. Apotelesm. (ap. Schneider. Lex. v. Ὑπεραυγὴς,) ἀστὴρ, Stella combusta. Oraculum ap. Jo. Lydum de Mens. 32. Καὶ χθόνιοι κόλποι τε, καὶ ἠέριοι, καὶ ὕπαυγοι. * Ὑπαυγὴς, Jambl. ap. Stob. Serm. 3. p. 85. Schow.: cf. Ruhnk. ad Tim. 265.]

Χρυσαυγὴς, ὁ, ἡ, Auri in modum splendens. Citatur e Naz. et Dionys. P. Et Epigr. (Agath. 60.) Χρυσαυγέϊ νηῷ. UNDE Χρυσαυγέω, ήσω, Auri in modum splendeo. Χρυσαυγοῦντα vero Hes. præter στίλβοντα exp. etiam ἀστράπτοντα. [* Χρυσαυγίζω, Liban. 4, 1071. "Matth. ad Gloss. Min. 32. Χρυσαυγὴς, Wakef. Herc. F. 396.; Phil. 393. Jacobs. Anth. 10, 274." Schæf. Mss. * "Χρυσαύγεια, Eust. Il. 574." Wakef. Mss.]

Αὐγήεις, (εσσα, εν,) Splendidus. Accipitur etiam pro Eo, qui oculorum acie valet: ut Nicand. Θ. (34.) μαράθου δέ ἐ νήχυτος ὅρπηξ Βοσκηθεὶς ὠκύν τε καὶ αὐγήεντα τίθησι, i. e. ὀξυδερκίαν παρέχει, Schol.

Αὐγὴς, (ὁ, ἡ,) Dilucidus, Perspicuus, VV. LL.

[* Αὐγῆς, ἐκ τοῦ *Αὐγέας, Arcad. 23. Barker.]

[* Αὐγινὸς, ἡ, ὸν, Gl. Lucidus.]

"Αὔγιον, (τὸ,) a quibusdam dicitur Ruta, ut tra-"dunt VV. LL." ["Ocimoïdes, Isatis sativa, Diosc. 450. 464." Boissonad. Mss.]

[* Αὐγέω, Splendeo, i. q. αὐγάζω, neutr. Job. 29, 3.] "Αὐγεῖν, Hesychio ἀλγεῖν, Dolere."

[* Αὐγητὴρ, ῆρος, ET *Αὐγητὴς, ὁ: UNDE *Αὐγήτειρα, ἡ, Illuminatrix, Epith. Lunæ, Orph. H. 8, 5. Αὐγήτειρα, φίλιππε, Χρόνου μῆτερ, *φερέκαρπε. Legitur ET *Αὐγίτης οἶνος ap. Hippocr. de Morb. 3. p. 492. ubi v. Foës., qui in Œcon. 68. αὐτίτην corrigit.]

[* Αὐγίζω, UNDE *Αὐγισμὸς, ὁ, Gl. Luxus.]

[* "Διαυγίζομαι, Illustror, Dilucidus sum. Aqu. Job. 25, 5. Διαυγισθήσεται." Schleusner. Lex. in V. T.]

[* "Πυραυγίζω, Const. Manass. Chron. p. 67 (=128. Meurs.)" Kall. Mss.]

Αὐγάζω, άσω, Illustro. Naz. de Pascha, Οὐρανὸς κόσμον ὅλον αὐγάζων. Et pass. Illustror, ibid. Αὐγασθέντες ὑπὲρ λίθον σάπφειρον. || Αὐγάζω, tam act. quam pass. signif. etiam Video, Aspicio, Intueor. Act., ut Soph. Phil. (217.) ναὸς Ἄξενον αὐγάζων ὅρμον, i. e. δύσορμον τὸν λιμένα ὁρῶν, Schol. Philo V. M. 3. Ἵνα καὶ αὐτὸς οἷον πρὸς κάτοπτρον αὐγάζῃ τὸν ἴδιον νοῦν, Inspiciat, Contempletur. Pass., Il. Ψ. 458. Οἶος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι, i. e. θεωρῶ, Schol. Epigr. Τρητὸν γὰρ θεμένη χερὶ κόσκινον, εὖ διὰ πυκνῶν Σχοίνων ἠελίους πλείονας ηὐγάσατο, Plures soles vidit. Hesiod. E. (2, 96.) οὐδὲ πρὸς ἄλλους Αὐγάσεαι. Apoll. R. 2. (682.) οὐδέ τις ἔτλη Ἀντίον αὐγάσσασθαι ἐς ὄμματα καλὰ θεοῖο. || Αὐγάζω, Neutr. etiam reperitur pro Splendeo, Illucesco, ut ap. 2 Cor. 4, (4.) Εἰς τὸ μὴ αὐγάσαι αὐτοῖς τὸν φωτισμὸν τοῦ εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ. ET Αὐγάω, αὐγάζομαι, Hes. ["Αὐγάζω, Heyn. Hom. 6. 529. 8, 448. Musgr. Hel. 69. Jacobs. Animadv. 260.; Anth. 7, 120. 155. 8, 3. 337. Leon. Tar. 1. Antip. S. 59. Leon. Al. 10. Marcus Arg. 27. 30. Brunck. Apoll. R. 81.; Soph. 3, 406. 456. Epigr. adesp. 543. ad Charit. 217. Wessel. Probab. 136. Toup. Opusc. 2, 15. 56. ad Callim. 1, 119. 2, 11. Valck. Callim. 292. De quant., ad Mœr. 96. Video, Aspicio, Wakef. S. C. 2, 114." Schæf. Mss. "Video, cum accus., Lycophro 420. Orph. H. 6, 10. (αἰὲν ἀτειρεῖς Αὐγάζοντες ἀεὶ νυκτὸς ζοφοειδέα πέπλον.)" Wakef. Mss. Leon. Tar. 64. Αὐγάζων δαλόν. Orph. L. 178. Αὐτὰρ ὅγ' ἠελίοιο καταντίον αὐγάζοντος Αὐτίχ' ὑπὲρ δαΐδων ὀλίγην ἀκτῖνα τανύσσει. Eur. Bacch. 586. "Αὐγάζω τι, Circumspicio, ut inveniam. Auctor Rhesi 793. Καί μ', ἔγχος αὐγάζοντα καὶ θηρώμενον, Παίει πάρος νείαιραν εἰς πλευρὰν ξίφει Ἀνὴρ ἀκμάζων. Αὐγάζομαι, Plut. Mor. 1, 952. Wytt." Seager. Mss. "La généalogie de ce mot est ἄω, αὔω, * αὔγω, (d'où αὐγὴ,) αὐγάζω: comme de ἄω, * αὔδω, (d'où αὐδὴ,) αὐδάζω, et de κράω, κραύω, * κραύγω, (d'où κραυγὴ,) κραυγάζω." Corai. Mss.]

[* Αὐγασία, ἡ, Gailius in Classical Journal e Ms. Codice affert, sed locum frustra quæsivimus. Cf. Ἀνταυγασία.]

Αὔγασμα, τὸ, ET Αὐγασμὸς, ὁ, Splendor. [Αὔγασμα, Schleusner. Lex. in V. T.]

[* Ἀνταυγάζω, Resplendeo. Schol. Aristoph. Θ. 909. Καὶ ἀνταυγάζειν λέγεται τὸ ἐναντίον φῶς παρέχειν καὶ παραδιδόναι. Heliod. 1. p. 5. Χρυσοϋφοῦς δὲ τῆς ἐσθῆτος πρὸς τὸν ἥλιον ἀνταυγαζούσης. "Illustro, Philo J. 856." Wakef. Mss.]

[* Ἀνταυγασία, ἡ, Gl. Reluminatio.]

Διαυγάζω, άσω, act. Illustro, Illumino, φωτίζω, Hes. || Est etiam Diffulgeo, Transpareo. Plut. de fulg. Τῇ δὲ πληγῇ καὶ τῷ σχισμῷ διαυγάζει, Diffulget. Bud. Alex. Aphr. Πλέον διαυγάζεται, Magis resplendet: sic etiam διαυγάζεσθαι pro Splendere, Bud. e Theodoro profert. || Διαυγάζω neutr. quoque est Diluceo, Dilucesco. Bud. Polyb. 3, (104.) Ἅμα τῷ διαυγάζειν, Cum diluculasset, Bud. Sic 2 Petr. 1, (19.) Ἕως ἡ ἡμέρα διαυγάσῃ. AT Διαυγεῖσθαι, διορᾶσθαι, Hes. [Hippocr. Epist. 1278. Ὅκως μὴ διαυγαζόμενα τῇσι πνοῇσι ἐκλείπῃ, ubi Ms. διαριπιζόμενα. Philo Mathem. 57. Κεκενωμένον καὶ διαυγαζόμενον πάντοθεν, Perspicuum. Plut. Arato 22. Ἡμέρας διαυγούσης. Antyllus Chirurg. Vett. 122. Ὁ ὄγκος διαυγήσει. Glossæ: Διαυγάζει· Perlucet, Lucescit. "Wakef. S. C. 4, 238." Schæf. Mss. "Eutrop. 707." Wakef. Mss. Greg. Naz. 1, 275.]

[* Διαύγασμα, τὸ, Gl. Diluculum. "Pellucidus splendor, luc. Hab. 3, 3." Schleusner. Lex. in V. T.]

Διαυγασμὸς, ὁ, Translucens splendor. Plut. de Plac. Phil. de fulgure, Ἡ δὲ διαστολὴ παρὰ τὴν μελανίαν τοῦ νέφους τὸν διαυγασμὸν ἀποτελεῖ, Effulgentiam efficit, Bud.

[* Ἐναυγάζω, Incendo, sc. ignem vel candelam. Lycophro 71. Philo J. 1, 146. P. Καὶ ὥσπερ, οἶμαι, ἀνατείλας (ὁ) ἥλιος τὸν ζόφον τοῦ ἀέρος φωτὸς ἀνέπλησεν, οὕτω καὶ ἀρετὴ ἀνατείλασα ἐν ψυχῇ, τὴν ἀχλὺν αὐτῆς ἐναυγάζει, καὶ τὸν πολὺν σκότον σκεδάννυσι. Ælian. H. A. 1, 58. Αἱ δὲ φάλαγγες ἀπόλλυνται νύκτωρ, ἐναυγάζοντος λύχνου τεθέντος πρὸ τῶν σμηνῶν. "Med., Schol. Pind. I. 4, 73." Wakef. Mss.]

[* "Ἐναύγασμα, Illuminatio. Philo J. 1, 88. (62.)" Wakef. Mss.]

"Ἐπαυγάζω, Luminis radiis illustro, et splendorem "affero, i. q. αὐγάζω. In pass. aliquando signif. "Splendesco; aliquando Splendeo. UNDE Ἐπαύ-"γασμα, τὸ, Splendor." [Lucian. 6, 232. Ὡς ἐπικεχρῶσθαι καὶ ἐπηυγάσθαι μόνον, ubi Ms. ἐπηλυγάσθαι. Polyæn. 1, 39, 1. Ὡς ἐπηύγαζεν, al. ὑπηύγαζεν, Sub primam lucem: 7, 8, 2. Ἱππεῖς δὲ τοὺς ἐλαφροτάτους κατέλιπον ὑπαυγαζούσης ἕω. "Jacobs. Anth. 8, 3. Antip. S. 52. ad Mœr. 163. Wakef. S. C. 3, 172." Schæf. Mss. "Med., Inspicio, Anthol. 2, 1." Wakef. Mss.]

[* "Ἀντεπαυγάζω, Const. Manass. Chron. p. 121. (229. 5917.)" Boissonad. Mss.]

[* "Συνεπαυγάζω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 207." Boissonad. Mss.]

"Ἐσαυγάζω, ex Epigr. (Diotimi 1.) pro Inspicio," [Εἶδος ἐσαυγάζων μοῦνον γλυκύ.]

"Καταυγάζω, άσω, Illumino, Illustro, καταφωτίζω. "Nonn. ὃς ἀνέρα πάντα καθαίρει Πνευματικαῖς ἀκτῖσι "καταυγάζων φύσιν ἀνδρῶν, pro eo quod Joannes "initio sui Evangelii, Φῶς τὸ ἀληθινὸν, ὃ φωτίζει πάν-"τα ἄνθρωπον. Sic pass. Greg. Τῷ φωτισμῷ τῆς "γνώσεως κατηυγάσθησαν, Cognitionis fulgore illu-"minati s. Illustrati sunt. Nonn. rursum neutr. "usurpasse dicitur pro Luceo et resplendeo; ap. Jo. "8. Sed locus, qui citatur, corruptus est, et incer-"tum quomodo emendandus. Pass. et med. vv. ac-"cipiuntur et ipsæ neutr. pro Video, Specto, Aspe-"cto: ut Anthol. Ζῆνα κατηυγασάμην, Jovem spe-"ctavi. A superiore καταυγάζω, Illumino, Illustro, "est VERBALE Καταυγασμὸς, ὁ, Illustratio, Illumi-"natio." [Heliod. 5. p. 255. Χαρίκλειαν στολῇ χρυσοϋφεῖ καταυγάζουσαν. "Opprimo splendore, Heliod. 62." Wakef. Mss. "Clem. Alex. Protr. 70. Καταυγαζόμεθα τὸν Θεόν." Routh. Mss. "Jacobs. Anth. 9, 250. Antip. S. 52. ad Charit. 362." Schæf. Mss.]

[* Καταυγαστὴρ, ῆρος, ET * Καταυγαστὴς, ὁ, UNDE * Καταυγάστειρα, ἡ, Illuminatrix, Epith. Lunæ ap. Orph. H. 8, 6. * Ἠλεκτρὶς, βαρύθυμε, καταυγάστειρα, λοχείη.]

[* Ἐγκαταυγάζομαι, Epiphan. Anc. s. 105. T. 2. p. 106.]

[* Μεταυγάζω, Philostr. 793. Ἱστία ἀλουργῆ μεταυγάζοντα ἐν τῷ κόλπῳ.]

" Παραυγάζω, Repræsento, s. Imagine repræsento, " παρεμφαίνω. Dionys. P. (89.) Προπρηνὴς, κριοῖο παρ- " αυγάζουσα κάρηνον, Τοὔνεκά μιν καὶ κριοῦ ἐφημί- " ξαντο μέτωπον." [Strabo 2. p. 202. S. Παραυγάζεσθαι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου: 359. Παραυγάζεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀπὸ τῆς ἕω καὶ ἀνατολῆς ἀντιπεριϊσταμένου τοῦ φωτός. " Illustro præter solitum, Strabo 197. Eust. Il. 87, 31." Wakef. Mss.]

" Περιαυγάζω, i. q. περιαστράπτω s. περιλάμπω, " Splendore luceque circumfundo, Circumquaque il- " lumino, Collustro. Heliod. Ἡλίου περιαυγάζοντος " τὰς ἀκρωρείας." [" Schol. Lucian. Tim. 20." Boissonad. Mss. " Wessel. Ep. ad Ven. 6." Schæf. Mss.]

[* Περιαύγασμα, τὸ, Heliod. 8, 9. p. 329. Cor. Achill. Tat. 3, 5. p. 246.]

[* Προσαυγάζω, Specto, Resplendeo, Dor. ποταυγ. ap. Diotogenem Stobæi Serm. 46. Joseph. A. J. 12, 2, 8. p. 591. Lycophro 1082. " Jacobs. Animadv. 24. 260. Musgr. Hel. 69. Koen. ad Greg. 84. * Προσαύγασις, ibid." Schæf. Mss. " Προσαυγάζω, Joseph. 515, 1. Cum dat., Apoll. R. 1, 1231." Wakef. Mss.]

[* Συναυγάζω, UNDE * Συναυγασμὸς, ὁ, Radiorum s. Lucis e var. ll. in unum confluxus s. concursus, Collucentia, Collustratio. Plut. 893.]

[* Ὑπεραυγάζω, Valde splendeo, " Splendore superor, Eust. Il. 621, 42." Wakef. Mss.]

" Ὑπαυγάζω, Splendesco, VV. LL. Sed potius so- " nat q. d. Subsplendesco." [Heliod. 97. Apoll. R. 1378. Philostr. 564. " Wakef. S. C. 4, 238. Koen. ad Greg. 32." Schæf. Mss.]

" ΑΥΣΟΝΕΣ, Suidæ οἱ βασιλεῖς, παρὰ τὸ αὔω τὸ " τολμῶ, οἱ πάντα ἐπιτολμῶντες τῷ προστάγματι: iti- " demque Lex. meo vet. Alioqui Αὔσονες dicuntur " οἱ Ἰταλοὶ, Itali, vel potius Gens quædam Italiæ: a " QUIBUS possess. forma Αὐσόνιον πέλαγος s. Αὐσό- " νιος πόντος dicitur ἡ Σικελικὴ θάλασσα, Mare Sicu- " lum; quia nimirum Italiam alluit. Regio eorum " Αὐσονία dicitur, sub. χώρα s. γῆ. Ipsi etiam Αὐ- " σόνιοι: ut ap. Strab. Τῷ τῶν Αὐσονίων ἔθνει. Vide " et Steph. B." [Zonar. 340. cxxxi. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αὐσονίων· Ἰταλῶν. * Αὐσόνειος, Strabo 2. p. 185. sed forma hæc nobis susp. * Αὐσονῖτις, ἡ, Lycophro 593. * " Αὐσονοκράτωρ, (ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 65(=123. 233.)" Boissonad. Mss. Vide D. V. in Classical Journal 14, 319.; E. H. Barker. ibid. 15, 90. Αὐσονία, Tzetz. Exeg. in Il. 9. 135. Αὐσονία ἀπὸ * Αὔσονος, τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης παιδός. " Αὐσόνιος, Jacobs. Anth. Proleg. 54. Antip. Th. 10. Jacobs. Anth. 10, 207. * Αὐσονὶς, (ἡ,) Christod. Ecphr. 305. Epigr. adesp. 400. * Αὐσονιεὺς, (ὁ,) Christod. Ecphr. 398." Schæf. Mss.]

ΑΥΤΟΣ, ἡ, ὁ, Ipse, a, um. Refert interdum personam, interdum rem. Il. Θ. (54.) Ἔνθ' ἵππους ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, Λύσας ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν· Αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο κύδεϊ γαίων, Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν. Hic refert personam; est enim αὐτὸς δὲ videlicet ὁ πατήρ. At in iis quæ proxime sequuntur, est αὐτοῦ referens rem. Subjungit enim: Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο, sc. τοῦ δείπνου. Sed hic magis necessarius fuit relativi usus, quam in illo priore l.; poterat enim copulativa particula verbo καθέζετο juncta idem efficere. Sed observavi, ut alicubi relativum duntaxat esse, ita etiam alicubi cum relatione emphasin quoque aliquam inclusam habere. Sic 69. Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα: at 75. Αὐτὸς δ' ἐξ Ἴδης μεγάλ' ἔκτυπε. Sic I. (12.) αὐτὸς δὲ κατὰ πρώτοισι πονεῖτο. Fortasse autem de h. etiam l., plurimi autem alii quærentibus occurrent, dici idem possit, ubi fem. habetur αὐτή: Z. (287.) Ὣς ἔφαθ'· ἡ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ', ἀμφιπόλοισι Κέκλετο· ταὶ δ' ἄρ' ἀόλλισσαν κατὰ ἄστυ γεραιάς· Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα. At simpl. relationem rei indicat in l. c. ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο. Itidem vero in isto K. (492.) μηδὲ τρομεοίατο θυμῷ Νεκροῖς ἀμβαίνοντες· ἀήθεσσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν. De αὐτοὺς in Il. A. (4.) lege Eust. Ceterum in prosa multo frequentior est hujus pronominis usus quam carmine; poëtæ enim aliis particulis sæpe loco ejus utuntur. Xen. K. Π. 1, (4, 18.) Σημανθέντων δὲ τῷ Ἀστυάγει, ὅτι πολέμιοί εἰσιν ἐν τῇ χώρᾳ, ἐκβοηθεῖ καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ ὅρια σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὡσαύτως. Thuc. 4. Καὶ ἀπ' αὐτοῦ δύνασθαι, Ex ea re, vel Ex illa re. Alia exempla passim occurrent. VV. LL. annot. hoc pronomen αὐτὸς in SS. Libris nonnunquam abundare, figura Hebr., ut, cum dicitur ὃν ἔχρισεν αὐτόν: quod quidem hic ἀπροσδιόνυσον est: cum in hujusmodi opere, in quo de lingua Gr. agitur, Hebraismi tractandi non sint. At ego exemplum αὐτοῦ abundantis, nisi ego valde fallor, ex ipso Thuc. proferam, 2. p. 151. Τῷ δὲ Ἱπποκράτει ὄντι περὶ τὸ Δήλιον, ὡς αὐτῷ ἠγγέλθη, ὅτι Βοιωτοὶ ἐπέρχονται, πέμπει τὸ στράτευμα κ. τ. λ.

Αὐτὸς non semper relativum est, sed et quandam demonstrationis signif. habet. Lucian. (1, 743.) Αὐτὸ ἔφησθα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιγνόμενον. Tale fere est, Ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενόμενοι. Interdum vero pronomini demonstrativo additur: ut, Ἀθηναῖοι αὐτοὶ οὗτοι, Thuc. 6. Idem 1. Καὶ λεγόντων ἄλλο μὲν οὐδὲν, ὧν πρότερον εἰώθεσαν, αὐτὰ δὲ τάδε, ὅτι κ. τ. λ. Sed et αὐτὸ τοῦτο peculiari quodam loquendi genere dicitur. Lucian. (2, 318.) Οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο, ἰδιῶται. Synes. Ep. 4. Ἐγγὺς μὲν ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀπολώλεκεν, αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ περιέσωσεν. Alio autem modo dicitur, Αὐτὸ τοῦτο εὐφραίνομαι, sub. præp. pro Hoc ipso nomine lætor. ‖ Jungitur αὐτὸς et cum ἐκεῖνος, et dicitur αὐτὸς ἐκεῖνος, vel ἐκεῖνος αὐτός: ut Plut. de Socr. Gen. Ἐκεῖνον μὲν οὖν αὐτὸν ἔφησε. Sed et cum ἐγὼ jungitur ab Hom. et cum σύ: nam αὐτὸς per se etiam vv. primæ quoque et secundæ personæ jungitur; ut Od. Z. (219.) ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς Ἅλμην ὤμοιϊν ἀπολούσομαι: Φ. (207.) Ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ κακὰ πολλὰ μογήσας Ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν. Ubi tamen majorem quandam emphasin habere videtur quam in præcedente l., præsertim cum addatur ὅδε. Et cum pronomine secundæ personæ σὺ, Tu, ut Od. P. (81.) Αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν, ἤ τινα τῶνδε. Interdum vero σε, sicut et με, longiore intervallo ab αὐτὸν separat. Xen. vero K. Π. 3. Αὐτοὺς ἡμᾶς dixisse videtur pro Nosmetipsos. Ceterum, ut jungitur αὐτὸς cum ἐγὼ, sic et ἐμὸν αὐτοῦ πρᾶγμα, Eur. Quod Lat. imitantur, cum dicunt, Meum ipsius negotium.

Αὐτότατος, Aristoph. (Π. 83.) ut Plaut. Ipsissimus.

Αὐτοῦ pro ἐμαυτοῦ, vel σεαυτοῦ, vel ἑαυτοῦ: itidemque in ceteris casibus: et αὐτῶν pro ἑαυτῶν, etc. Vide in Ἐμαυτοῦ, in Σεαυτοῦ, in Ἑαυτοῦ, post Ἐγὼ, post Σὺ, post Ἕ. Sed sciendum est αὑτοῦ potius scribi, cum pro ἑαυτοῦ vel σαυτοῦ ponitur. Sic et Soph. Aj. (1132.) Τούς γ' αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους, (οὐκ ἐῶ θάπτειν,) ubi ponitur pro τοὺς ἐμαυτοῦ πολεμίους, sunt qui αὑτοῦ scribere malint cum spiritu aspero.

Αὐτὸς, cum numeralibus nom., eo sensu quo Gallice dicitur Lui troisième, Lui quatrième. Thuc. 8. Ὧν ἦρχε Δωριεὺς ὁ Διαγόρου, τρίτος αὐτός. Sic 1. πέμπτος αὐτὸς, et alibi sæpe. Sic autem et Hom. usus est, si bene memini.

Αὐτὸς ἕκαστος, vide Ἕκαστος. Αὐτός τις, vide Τίς.

Αὐτὸς, Ipsemet. Il. Γ. (105.) Ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὄφρ' ὅρκια τάμνῃ Αὐτός. Ita enim puto hic accipi αὐτὸς, cum sequatur, ἐπεί οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι. Sic autem exp. puto et Jo. 4, (2.) Καίτοι γε Ἰησοῦς αὐτὸς οὐκ ἐβάπτιζεν, Non baptizabat ipsemet. Sic autem positum in aliis etiam N. T. ll. observasse mihi videor.

Αὐτὸς de aliquo κατ' ἐξοχὴν, ut de Pythagora Αὐτὸς ἔφα. Sic et ap. Hom. Vide Eust.

Αὐτὸς ποιῶ τοῦτο, Sponte mea hoc facio, Ultro, (Il. Θ. 293.) τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις.

Αὐτὸς pro μόνος, Solus, Aliorum ope non adjutus: ut (ibid. 99.) αὐτός περ ἐὼν, προμάχοισιν ἐμίχθη.

Αὐτοῖς pro σὺν αὐτοῖς, ut αὐτοῖς ὅπλοις, et αὐτοῖς ἀνδράσι, Bud. 989. ‖ At, cum dicitur αὐτοῖς ῥήμασι, vel αὐταῖς λέξεσι, quod et per adv. αὐτολεξεὶ, signif. His ipsis verbis, vel Illis ipsis verbis, Ad verbum. Liban. V. Dem. Εἴρηται γοῦν οὕτως αὐτοῖς ῥήμασι.

Plut. (10, 622.) Τοῦτο γὰρ ὁ Κολώτης αὐταῖς λέξεσιν ἐκπεφώνηκεν.

¶ Ὁ αὐτὸς, Idem: qua in signif. et αὐτὸς sine ὁ, Eur. et Soph. Athen. 12. Τὴν αὐτὴν ἰδεῖν ὄψιν ἐν τῇ αὐτῇ νυκτί. Cum dat., ut ποιῶ τὰ αὐτά σοι, Eadem tecum facio, Eadem quæ et tu facio; ut et Horat. A. P. (ad fin.) dativo junxit Idem, Invitum qui servat, idem facit occidenti. Sed et Lucr. dixerat, eadem aliis sopitus quiete est. Thuc. (3, 70.) Τοὺς αὐτοὺς Ἀθηναίοις φίλους καὶ ἐχθροὺς νομίζειν, pro Eosdem quos et Athenienses. Sic Xen. E. 5, (3, 26.) Τὸν αὐτὸν μὲν ἐχθρὸν καὶ φίλον Λακεδαιμονίοις νομίζειν. Sic et alibi passim ap. hosce Historicos in describenda fœderum formula; ut Gall. dicitur Ami des amis, Ennemi des ennemis. Isocr. ad Phil. cum καὶ junxit, Οὐ τὴν αὐτὴν ἔχων διάνοιαν νῦν καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ἡλικίαν. Idem vero cum τὴν αὐτὴν addidit et ταύτην ibid. Ὅτε ἔγραφον τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Thuc. Ὁ αὐτός εἰμι τῇ γνώμῃ dixit, Idem sum sententia, pro Ejusdem sum sententiæ, cujus et antea fui: vel, In eadem permaneo sententia. Et εἰς τὸ αὐτὸ, vel ἐπὶ τὸ αὐτὸ, pro In unum et eund. locum. Et ap. Thuc. Ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερον, exp., Sententiæ in idem convenere. Scribitur autem et ἐπιτοαυτὸ, una voce. At κατὰ τὸ αὐτὸ, Uno et eodem tempore. Interdum tamen κατὰ τὸ αὐτὸ de loco etiam dicitur; ut κατὰ τὸ αὐτὸ ἐγένοντο. ITEM ταυτὸ vel ταυτὸν, sicut et τοιοῦτον neutr. pro τὸ αὐτὸ, Idem. Aristoph. κατὰ ταυτό. Plato Ep. 7. Ταυτὸν δὴ καὶ Δίωνα ἔσφηλε. Idem de LL. ταυτὸν δικαστήριον. Ibid. Εἰς ταυτὸν συνελθεῖν. Et Isocr. Helene, Εἰς ταυτὸν συνήγαγε. Philo de Mundo, Ἓν καὶ ταυτὸν ὑποκείμενον. Chrys. ταυτὸν cum ὥσπερ junxit, sequ. εἰ, Ταυτὸν ποιήσεις, ὥσπερ ἂν εἰ τὸν ἰχθὺν ἐκ τοῦ ὕδατος ἐξήγαγες. Cum dat., de qua constr. modo dictum fuit, ut, Οὐ κατὰ ταυτὰ τοῖς πολλοῖς, Non eodem modo quo vulgus. Dicitur autem et ταυτὰ ταῦτα. Dem. Ταυτὰ δὲ ταῦτα Ἀργεῖοι ἐψηφισμένοι εἰσί. Plato, Ταυτὰ οὖν ταῦτα, Eadem hæc. Sciendum est autem ταὐτὰ etiam scriptum inveniri, sed rarius sicut, et ταὐτὸ s. ταὐτόν. HINC Ταυτότης, (ἡ,) q. d. Identitas. Aristot. Eth. 8. Et pro ταυτολογία, VV. LL. ET Ταυτίζω pro εἰς ἓν τάττω, ap. Philop. i. e. Tanquam unum et idem censeo et pono. Ita Bud. qui et Ταυτίζεσθαι ex Eod. affert, Μετήλλαξε δὲ τοὺς ὅρους, διὰ τὸ ταυτίζεσθαι· ταυτὸν γάρ ἐστι τὸ ἀπὸ δείπνου περιπατεῖν τῷ ὑγιαίνειν. Eust. 1512. Ὅτι δέ ποτε καὶ ταυτίζονται τὸ φέρειν καὶ τὸ ἄγειν, pro Ponuntur in eadem signif. Suid. autem ταυτίζομαι exp. ἰδιοποιοῦμαι. AT compp. a ταυτὸ, ut Ταυτοδυναμεῖν, Ταυτοεπεῖν, Ταυτολογεῖν, vide in iis vv. cum quibus ταυτὸ comp. [* Ταυτάζω, i. e. τὰ αὐτὰ λέγω, omnino v. Ruhnk. ad Tim. 254. "Ταυτότης, ad Mœr. 128. Thom. M. 835. Dionys. H. 5, 69. Ταυτίζω, Thom. M. l. c. Eust. ad Dionys. P. 38. Erfurdt. ad Soph. Aj. 571.; Brunck. 658." Schæf. Mss. "Ταὐτὸ τοῦτο, Hoc ipsum, Stob. 455, 37. Ταὐτὸ repetitum, Aristid. 1, 384, 1. Ταὐτά τοι, Ælian. H. A. 143." Wakef. Mss.]

"Αὐτὸ, Att. pro αὐτὸν, Ipsum: ut ἐκεῖνο, τοῦτο, et alia similia iidem efferunt sine ν, quod tamen interdum addi comperitur, sed rarius. Aliquando habet adjunctum τοῦτο: ut αὐτὸ τοῦτο εὐφραίνομαι, Hoc ipso nomine lætor. Et, αὐτὸ δὴ τοῦτο, sub. ἐστὶ, Hoc ipsum est, Ita se res habet. Rursum αὐτὸ solum, exp. etiam Res ipsa: ut αὐτὸ δείξει, Res ipsa indicabit. Αὐτὸ συμβαίνει, pro ἀκριβῶς συμβαίνει, Omnino congruit, et a recta ratione ita deprehenditur et exacto numero. Bud. e Demosth. Αὐτὸ præmissum habens articulum τὸ, signif. Idem: ut εἰς τὸ αὐτὸ, et ἐπὶ τὸ αὐτὸ, In idem, s. In unum eundemque locum. Et, Κατὰ τὸ αὐτὸ ἐγένοντο, In eundem locum congressi sunt. Interdum vero κατὰ τὸ αὐτὸ est Eodem modo, item, Eodem tempore, Una, Simul."

"¶ Ωὐτὸς, Ion. pro αὐτὸς dicitur, Ipse. Frequens ap. Herod. et Hippocr. At ὡὐτὸς esset pro ὁ αὐτὸς, Idem."

[Αὐτὸς, Gl. Αὐτός· Putus, Iste, Idem, Ipse, Ipsipse. Αὐτὸς ἑαυτόν· Semet. Ὁ αὐτός· Idem, idemque. Αὐτό· Ipsud, Ipsum, Ideo. Τὸ αὐτό· Idem. Αὐτὸ μόνον· Tantummodo. Αὐτοὺς τούτους· Eos ipsos. Ἐν τῷ αὐτῷ· Eodem, Inibi, Obiter. Εἰς αὐτόν· Im, In eum. Εἰς τὸ αὐτό· In unum. Ἐπὶ τὸ αὐτό· Ibidem, In id ipsum, In unum, In semetipsum. Κατὰ τὸ αὐτό· Per idem. Παρ' αὐτό· Illico. Thuc. 1, 146. Αὐτὸς αὐτοῦ παθητικώτερος, cf. Plut. Niciæ init. Αὐτὸ τὸ αὐτὸ, Plato Alcib. 1. T. 2. p. 130. Κατ' αὐτὸ, Polyb. Herodiani 1, 12, 7. Omnino v. Hermanni Diss. de Pronom. Αὐτὸς, in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. V. 1. p. 42—76. * Αὐτότερος αὐτῶν, Epicharm. ap. Apoll. de Pronom. 340. Αὐτὸς, Peculiaris usus, ad Anthol. Pal. 537.: pro ὁ αὐτὸς, 285. 358.: pro οὗτος, 68. 186.: αὐτῶν per pleonasm. post pronom. relativum illatum, 757.: per appositionem junctum cum pronom. personali, Add. XLVI.: αὐτὰ et ἄττα conf., 40.; αὐτοῦ et εἶτα, 104.; αὐτὴ et λύπη, 644. "Αὐτὸς, Solus. Aristoph. A. 504. Αὐτοὶ γάρ ἐσμεν: Θ. 472. αὐταὶ γάρ ἐσμεν, κοὐδεμί' ἐκφορὰ λόγου. Theocr. 10, 19. τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος, Ἀλλὰ καὶ ὡ 'φρόντιστος Ἔρως. Demosth. Phil. 3. p. 123. Τέτταρας μῆνας ἢ πέντε, τὴν ὡραίαν αὐτὴν στρατεύεσθαι. Polyb. 6, 48. Ὑπ' αὐτὸ, Sub idem tempus. Longin. 10. Οὐ θαυμάζεις, ὡς ὑπ' αὐτὸ τὴν ψυχὴν, τὸ σῶμα, τὰς ἀκοὰς, τὴν γλῶσσαν, τὰς ὄψεις, τὴν χρόαν, πάνθ' ὡς ἀλλότρια, διοιχόμενα ἐπιζητεῖ; Idem signif. ὑπὸ τὸ αὐτὸ, v. Toup. Αὐτὸ τοῦτο, Hoc ipsum et nihil præterea, Nil nisi. Max. Tyr. 38, 4. Αὐτὸ τοῦτο ἄνδρες ἀγαθοὶ, οὐ ποιηταὶ, λέγω. Ταυτὸν pro τὸ αὐτὸ, Idem, Aristoph. Π. 253. Ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταυτὸν θύμον φαγόντες: 153. Καὶ τούς γε παῖδάς φασι ταυτὸ τοῦτο δρᾶν." Seager. Mss.]

[Αὐτὸς, Fischer. Ind. Palæph.; ad Weller. G. G. 2, 200. ad Charit. 676. 721. Jacobs. Animadv. 208. 320. Casaub. ad Plaut. Cas. 4, 2, 11. Coray Theophr. 172. Heyn. Hom. 4, 241. 394. 5, 433. 6, 342. 366. 385. 7, 330. Jacobs. Anth. 6, 53. 286. 323. 7, 56. 167. 253. Abresch. Æsch. 2, 86. Larcher Herod. 4, 436. Hutchinson. ad Xen. K. Π. p. 611. 4. Forster. Ind. ad Plat. Dial. Porson. Phœn. 1245. Aristoph. A. 504. 507.; Kuster. 121. ad Dionys. H. 2, 746. 3, 1315. Αὐτὸς, ή, όν, Philoct. 546. 1256. Eum. 628. Solus, Toup. Opusc. 2, 223.; ad Longin. 306.; Add. in Theocr. 396. ad Xen. Eph. 284. Zeun. ad Xen. K. Π. 762. ad Lucian. 1, 230. 404. Larcher Herod. 4, 286. ad Herod. 406. 608. Cyclop. 530. Casaub. ad Athen. 71. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 57. 148. 207.; ad Phœn. p. 418. Koppiers. Obs. 113. Boëckh. in Plat. Min. 94. Sic Ipse, Cic. Acad. 2, 93. Pro μόνος, ad Xen. Mem. 2, 6, 4. 3, 14, 3. Abresch. Lect. Aristæn. 225. Ipse, de magistro, animo, imperatore, Brunck. Aristoph. 1, 114. Jacobs. Anth. 11, 7. 285. 308. Ernest. ad Cic. 4, 1. p. 475. ad Il. A. 14. ad Od. 9, 40. 10, 26. 14, 265. 20, 24. ad Callim. 1, 138. Abresch. Lect. Aristæn. 207. ad Xen. Œcon. 3, 5. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 75. Muncker. ad Anton. L. 230. Verh. Kuster. Aristoph. 54. 68. T. H. ad Aristoph. Π. p. 335. Ipse, Xen. Mem. 1, 1, 16.; ad 3, 10, 15.: Ego ipse, ad 2, 3, 13. Is ipse, Heindorf. ad Plat. Phædr. 335.; ad Lys. 4. Sponte sua, Zeun. ad Xen. Mem. 1, 2, 16.; Ernest. ad 1, 3, 7. Warton. in Theocr. 2, 119. Ruhnk. Ep. Cr. 130. 269. Pierson. Veris. 38. ad Callim. 1, 41. Græv. Lect. Hes. 548. Heracl. 502. Wakef. Georg. 13. 107. Αὐτὸς pro ἐκεῖνος, Heindorf. ad Plat. Hipp. 161. Pro σὺ, Buttmann. ad Plat. Gorg. 526. Quid αὐτὸς in compositis? Valck. Diatr. 41. Arnaud. Var. Conj. Ind. Brunck. Phil. 691. Bergler. Alciphr. 369.; Wagner. 2, 221. Wakef. S. C. 4, 47. Cattier. 99. Jacobs. Anth. 8, 359. Compos. cum nomm. propr., Jacobs. Anth. 6, 417. Emphatice positum, ut in αὐτὸς ἔφα, ad Lucian. 1, 241. Markl. Suppl. 765. Musgr. Iph. T. 74. ad Callim. 1, 29. Sæpius αὐτὸς ita nomini adjungitur, ut emphasin addat, Pierson. Veris. 245. Wakef. Trach. 507. Αὐτὸς emphat. in talibus, παρ' αὐτὴν τὴν ὁδὸν, Markl. Suppl. 659. 663. 1212. Exempla, quibus non αὐτὸς ponitur, sed ipsum subjectum repetitur, Wytt. ad Plut. S. N. V. 28.; Select. 377. 384. Αὐτὸς sub., Fischer. ad Palæph. 67. 112. 113. 148. Δεομένου, sub. αὐτοῦ, ad Charit. 9. 228. Ad αὐτὸς nomen e præcedentibus assumendum, e. g. e κλέπτειν, κλέπτης,

A Brunck. Aristoph. 1, 259. T. H. ad Aristoph. Π. p. 143. 172. De αὐτὸς Ἰωάννης, Ipsissimus, Jacobs. Anth. 10, 327. 385. 12, 73. Αὐτὸς, redundans, Markl. Iph. p. 159. Jacobs. Anth. 8, 263. Wakef. S.C. 5, 16. (Steph. Dial. 28.) Heindorf. ad Plat. Phædr. 206.; ad Charm. 72.; ad Gorg. 123. Xen. K. A. 2, 4, 7. Lennep. ad Phal. 137. ad Lucian. 1, 296. Post ὃς redund., Schell. Præf. ad Ælian. p. xxvi. De mira phrasi, ὧν ὁ μὲν αὐτῶν, ubi αὐτ. redundat, Paus. 121. Schellers Wörterb. p. 3027. Menandri Epigr. Jacobs. Exerc. 2, 121. cf. Musgr. Andr. 651.; Iph. A. 156. Dawes. M. C. 293. ad Diod. S. 1, 109. Brunck. Philoct. 316. et Wakef. Jacobs. Anth. 7, 257. Αὐτῷ redund., Alberti. Peric. Cr. 20. ad Lucian. 1, 514. Xen. K. A. 1, 7, 20. Plato Lys. 17. Zeun. ad Xen. K. Π. 377. Wyttenb. Select. 376. Αὐτὸς, sæpius repetitum, Abresch. Æsch. 2, 111. Præmissum rei, de qua loquaris, Harles. ad Demosth. de Cor. 451. Ed. 2. Τῷ αὐτὸς oppon. γυνὴ, Heindorf. ad Plat. Gorg. 224. Αὐτὸς et ἐναντίον conf., ad Dionys. H. 1, 148. Dici vix potest, quam crebro αὐτὸς alius vocis locum occuparit, Jacobs. Animadv. 227. B ubi exempla. Αὐτὸς, Ipse, de ejus sede, T. H. ad Lucian. Dial. 81. Αὐτὸς in exprimenda vicinitate, ad Callim. 1, 17. Αὐτὸς, Ipse, ὁ αὐτὸς, Idem, Dawes. M. C. Præf. p. iii. 133. Valck. Phœn. p. 340. Toup. App. in Theocr. 7. Brunck. ad Poët. Gnom. 235. Eur. Hec. 299. Κἀκ τῶν δοκούντων ἀὐτὸς, οὐ ταὐτὸν σθένει, ubi Porson.:—' Αὐτὸς sine articulo non valet Idem, sed Ipse: ὡὐτὸς igitur citat H. Steph. in Præf. ad Thes. L. G. Edidi autem ἀὐτὸς e Dawesii præcepto et analogiæ rationibus.' (Sic scribit v. 1216. ἀ'γαθοί.) Soph. Œd. T. 458. ubi scribo ἀὐτός. Sic et Wakef. in Herc. F. 933. Idem in Alc. 140. scribit ὡὐτός; cf. Brunck. Œd. T. 557. 1194.; Œd. C. 1486.; Antig. 929.; Philoct. 521.; El. 917.; Med. 255. Markl. Suppl. 867.; Iph. p. 52. 319. 398. Dawes. M. C. 426. Brunck. Aristoph. 3, 175. 'Ο αὐτὸς, Dionys. H. 4, 2161. 'Ο αὐτὸς, Idem, cum substant. junctum, fere sic ponitur, ut substant. tertium locum obtineat, P. Abresch. Paraphr. 190. ubi laudat Patrem Diluc. Thuc. Auctar. 417.: sed v. Plut. Mor. 1, 414. C 'Ο αὐτὸς cum dat., Zeun. ad Xen. K. Π. 305. ad Herod. 329. 'Ο αὐτός τινι, ad Xen. Mem. 2, 1, 5. Muncker. ad Anton. L. 53. Verb. Αὐτὸς, Idem, pro ὁ αὐτ., Apoll. R. 1, 199. 4, 690. 1502. cf. Huschk. Anal. 295. Antip. S. 95. Hippias. Stratus 928. Ταυτὰν pro τὴν αὐτὴν, Brunck. Phil. 854. cf. Barnes. El. 521. 'Ο αὐτὸς, ad Lucian. 2, 72. 149. 151. 304. 'Εν ταῖς δ' αὐταῖς, Plato de LL. 281. Ast. 'Επὶ τοῖς αὐτοῖς, an Similiter? ad Xen. Eph. 286. Τὴν αὐτὴν ὁδὸν, Il. 6, 391. Αὐτὸς μόνος, Beck. ad Eur. 221. Abresch. Lect. Aristæn. 167. Zeun. ad Xen. K. Π. 306. Simonid. x. Casaub. Athen. 1, 92. Stobæus 325. Schow. Diod. S. 2, 121. 127. 214. Hal. Porson. Phœn. 1245. Brunck. Soph. 3, 526. ad Lucian. 1, 787. Boëckh. in Plat. Min. 94. Αὐτὸ μόνον, ad Timæi Lex. 228. Wessel. ad Diod. S. 1, 28.; 1, 392. Bast Lettre 97. Add. ad Valck. Callim. 28. Αὐτὸς ὁ, Fischer. ad Palæph. 17. Brunck. Aristoph. 1, 233.; T. H. ad Π. 3. Villois. ad Long. 282. 299. 301. ad Dionys. H. 2, 957. Weisk. ad Longin. 378. D Αὐτὸς ὁ, et ὁ αὐτὸς, ad Herod. 469. Καὶ αὐτὸς, Toup. Opusc. 1, 474. Lucian. 2, 27. 235. Καὐτὸς, Jacobs. Anth. 7, 38. Πειράσομαι τῷ πάππῳ—συμμαχεῖν αὐτῷ, Xen. K. Π. 1, 3, 13. Œcon. 1, 2. de talibus, v. Wessel. ad Diod. S. 1, 15. 109. 284. 336. ad Herod. 486. Heusinger. Præf. ad Cic. Off. p. xlv. cf. Od. Z. 48. Αὐτὸς ἄγγελος, Markl. Suppl. 589. Αὐτός τις, Lucian. 1, 802. Αὐτὸς αὐτοῦ, Bast Lettre 176. Soph. Aj. 1121. 1132. Lobeck.; Τὰς αὐτὰς αὐτοῦ ξυμφορὰς ἧττον στένει, Timocl. Longin. 98. Mor.: cf. 170. Δεύτερος αὐτ., Herod. 2, 308. Schæf.: Porson. Præf. ad Hec. p. xi.:—' Soph. Œd. T. 248. Dignus qui exscribatur, integer locus: Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ' εἴτε τις Εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα, Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρίψαι βίον. Cum pronomen sit non omnino necessarium, expungendum facile quis conjiciat, et conjecit Jo. Burton. Verum, ne illos videar imitari, qui scrupulum injectum quocunque modo eximere cupiunt, fateor, νιν hic tam eleganter addi, ut quamvis aliam medicinam adhibere malim, quam illud expungatur. Et defenditur simillimo loco, Trach. 287. ΑΥΤΟΝ δ' ἐκεῖνον, εὖτ' ἂν ἁγνὰ θύματα 'Ρέξῃ πατρῴῳ Ζηνὶ τῆς ἁλώσεως, Φρονεῖν ΝΙΝ ὡς ἥξοντα. Sed levi opera res peragenda, et unius literulæ jactura reponendum ἄμωρον.' Athen. 1, 14. Markl. Suppl. 244. Wakef. Trach. l. l. ad Herod. 571. Diod. S. 1, 676. 2, 264. Paus. 378. Sic νιν abundat, Troad. 1138. Wakef. Phil. 315. Οἱ αὐτοῦ, Parentes, συγγενεῖς, etc. ejus, Quicunque ad genus alicujus pertinent, Valck. Oratt. 353. Ὅγ' αὐτὸς, Mitsch. H. in Cer. 210. Αὐτὸς οὗτος, Valck. et Wessel. ad Herod. 233. Markl. Suppl. 938. 'Ο αὐτὸς οὗτος, Zeun. ad Xen. K. Π. 575. Εἷς καὶ ὁ αὐτὸς, Diod. S. 1, 440. Αὐτὴ conf. cum ἀκτὴ, ad Herod. 593.; cum αὐγὴ, Jacobs. Exerc. 2, 150. Valck. Diatr. 164. cf. Beck. Præf. ad Plut. p. xxxv. ad Callim. 1, 160. ad Diod. S. 1, 216. Mitsch. H. in Cer. 187. Brunck. Phil. 1199. Ἥδε αὕτη, ἥδε αὐτὴ, ad Herod. 562. 'Η αὐτὴ αὕτη, ad Herod. 403.: Lucian. 1, 263. Αὐτή σοι ἐγὼ πλησίον, En adsum prope, ubi T. H.:—' Αὐτὴ scribatur an αὕτη, parum refert; in multis enim αὐτὸς et οὗτος commutantur:' cf. Wakef. Diatr. 21. Τοὐμὸν αὐτῆς, Soph. El. 252. Plat. Gorg. 170. Αὐτῆς ἡμέρας, Eodem die, Valck. Herod. 273. 'Εν αὐτῇ τῇ Τροίᾳ, ἐν αὐτῇ Τροίᾳ, Boissonad. Philostr. 449. Αὐτῇ, dat., Jacobs. Anth. 7, 182. Αὐτὸ, Thom. M. 834. Boissonad. Philostr. 623. Αὐτὸ ἐκεῖνο, αὐτὸ τοῦτο, Res ipsa, Markl. ad Max. T. 1, 478. Αὐτὸ τοῦτο, αὐτὰ ταῦτα, Valck. Adoniaz. p. 207.; ad Herod. 680. Orest. 664. et Brunck.; it. 1181. Iph. A. 1351. 1363. 1375. Αὐτὸ μόνον, αὐτὸ ἐκεῖνο, αὐτὸ τοῦτο, αὐτὸ τοῦτο μόνον, Toup. ad Longin. 396. Valck. ad Chrys. 6. Αὐτὸ τοῦτο, ad Phalar. 274. Troad. 955. Helen. 312. El. 261. Philoct. 77. 438. 1022. Wakef. Eum. 1003. ad Lucian. 1, 694. 714. Aristoph. I. 780. Lucian. 2, 314. Heyn. Hom. 5, 547. Ruhnk. ad Vell. P. 266. Heindorf. ad Plat. Phædr. 239. 291.; Hipp. 182.; Gorg. 6. 24. Xen. K. A. 1, 9, 21. Τὸ αὐτὸν, Boissonad. Philostr. 436. 494. 581. 586. 612. Heindorf. ad Plat. Phædr. 343. Ταὐτὸν, Unum idemque, Toup. ad Longin. 313. Ταὐτὸν δ' εἰπεῖν, Hoc est, Valck. Hipp. p. 284. Εἰς ταὐτὸν ἥκειν, ἰέναι, Steinbr. Mus. Tur. 1, 282. Valck. Hipp. p. 192. Ταὐτὸν, ταὐτὸ, τὸ αὐτὸ, ad Mœr. 368. Τὸ ταὐτὸν, Matth. Gr. Gr. 386. Κατ' αὐτὸ, Simul, Eodem tempore, Toup. Opusc. 1, 355. Κατὰ τὸ αὐτὸ, κατὰ ταὐτὰ, Kuhn. ad Paus. 219. Κατὰ τὸ αὐτὸ, Diod. S. 2, 461. Εἰς τὸ αὐτὸ, ἐπὶ τὸ αὐτὸ, 2, 328. 'Επιτοαυτὸ, Duker. Præf. Thuc. p. 8. Αὐτὸ conf. cum αὐτὰ, Porson. Med. p. 45. Ταὔτ', i. e. τὸ αὐτὸ, Brunck. Aristoph. 1, 205. Τὸ αὐτὸ φρονεῖν, ad Herod. 332. Ταὐτὸ τοῦτο, Eur. Ion. 1338. 'Εκ τοῦδε ταὐτοῦ στόματος, Heracl. 54. Αὐτὸ τὸ ὑγιαίνειν, Bona valetudo, ut hac utar, Xen. Mem. 4, 2, 31. Male intellexit Zeun. Αὐτὸ συμφορᾶς, Eur. Troad. 679. 1036. Musgr. Hel. 949. Αὐτὸ δεῖξαι, Heindorf. ad Plat. Theæt. 387. Αὐτὸ ἡ νόησις, 298. Αὐτὸ λέγω, αὐτὸ τοῦτο λ., Hoc ipsum dico, Schneider. ad Xen. Mem. 186. 187. Ed. 3. Αὐτον encliticum, Heyn. Hom. 6, 310. Ταὐτῷ, τῷ αὐτῷ, Fischer. ad Plat. Euthyphr. 40. 'Εν τῷ γὰρ αὐτῷ, Jacobs. Animadv. 230. 'Εν ταυτῷ, Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 602. Αὐτὸν pro ἑαυτ., Doun. Demosth. 264. Ἔλουον αὐτοὺς αὐταί, Dionys. H. 3, 1332. Malim αὗται: Ἵπποι τε καὶ αὐτοὶ, al. καὶ ἄνδρες, Heyn. Hom. 6, 210. Οὗτοι οἱ αὐτοὶ, Herod. 4, 94. Τὰ ὑμέτερ' αὐτῶν, Kuster. V. M. 89. Schol. Aristoph. H. 22. T. H. Αὐτοὶ Σπαρτιᾶται, Genuini Spartiatæ, ad Herod. 696. Musgr. Cycl. 411.: Dawes. M. C. 294.:—' Αὐτοὶ πελεκᾶντες, Illi pelecani neutiquam sonat. Valet equidem in sermone poëtico Ipsi pelecani; at in soluto sive Comico, nisi accedente articulo, ne istud quidem; nec vero quidquam aliud,' etc. ubi v. Οἷς—αὐτοῖς, Soph. Phil. ut αὐτ. redundet; sed v. Monthly Review, Febr. 1799. p. 203. Huschk. de Archil. 226. Αὐτοὺς et αὖ τοὺς conf., Wyttenb. ad Plut. 1, 56. 131. 490.; Select. 435. cf. ad Herod, 233. 530. Zeun. ad Xen. K. Π. 594. 747. ad Il. B. 681. Brunck. Aristoph. 1, 79. 116. 3, 197: Αὔτ', 1, 189. Ταὐτὰ πάσχειν, Toup. Opusc. 1, 191. Ταὐτὰ ταῦτα, Ruhnk. ad Xen. Mem.

237.; Valck. 250. Zeun. ad K. Π. 220. Ταῦτα ταὐτὰ, Heindorf. ad Plat. Lys. 30. (ταὐτὰ ταῦτα ?) Aliud ταὐτ', aliud ταῦτ', Kuster. Aristoph. 58. 74. Ταὐτὰ, τὰ αὐτὰ, ad Herod. 629. Ταῦτα et ταὐτὰ, Wyttenb. Select. 431. ad Herod. 485. Markl. Iph. p. 138. Musgr. El. 770. Ταῦθ' et ταὔθ', Brunck. Œd. T. 284. 574.; Antig. 211. Markl. Suppl. 435. Τὰ αὐτὰ, i. e. κατὰ τὰ αὐτὰ, Brunck. Œd. T. 574. Αὔθ' ἕκαστα, non αὖθ' ἕκ., Brunck. Æsch. Pr. V. 958. Eur. Phœn. 504. cf. Valck. p. 180. Αὐτὸν et αὖ τὸν conf., Heyn. Hom. 8, 477. Αὐτὰ et αὖ τὰ conf., T. H. ad Aristoph. Π. p. 264.; Brunck. 2, 223. Callim. 1, 451. ad Lucian. 1, 781. Bentl. Aristoph. 320. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 25. Heyn. Hom. 4, 362. 642. Αὐτὰ ταὐτὰ, Musgr. Hel. 1482. Ion. 739. Κατὰ ταὐτὰ ἢ εἰ, Paus. 325. Αὐτὰ ἔργα, αὐτὰ τὰ ἔργα, ad Dionys. H. 1, 287. Αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα, 1, 189. Ταὐτὰ et ταῦτα conf., Coray Theophr. 315. T. H. ad Aristoph. Π. p. 174.; Brunck. 2, 91. ad Lucian. 1, 800. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 31. Heyn. Hom. 6, 442. Schneider. ad Xen. K. A. 93. 101. Heindorf. ad Plat. Gorg. 138. 179. 268. Boëckh. ad Simon. p. xviii. in Plut. Min. 169. Ταυταγὶ, Brunck. Aristoph. 1, 11. Ὡὐτὸς, Brunck. ad Theogn. 910.; Med. 255.; Hec. 293.; Phœn. 931.; Hipp. 1012.; Poët. Gnom. 294. Valck. Phœn. p. 340. Wyttenb. ad Plut. 1, 414. * Αὐτότερος, Valck. Adoniaz. p. 207. Αὐτότατος, Kuster. Aristoph. 3. 5. De hoc superl., Dawes. M. C. Præf. p. ii. iii. Weller. G. G. 102. Thom. M. 128. Cattier. 142. * Αὐτὸς, Wakef. Alc. 6. 37. 186. 372. 612. 713. 1101. 1164.; Trach. 440. 473. 546. 539. 568. 608. 746. Jacobs. Anth. 10, 330. Longus 88. Villois. Αὐτὴ, de matre, Heyn. Hom. 8, 254." Schæf. Mss. "Ἀὐτὸς, Solus, Philostr. 271. Ipse, 680. Pind. P. 9, 108. Idem, cum dat., Plut. 1, 64. Per se, Arat. 310. Αὐτ. ἕκαστος, Unusquisque, Apoll. R. 2, 152. Αὐτ. cum ὅς, Ipse, Plut. 2, 408. Ego ipse, Od. X. 38. Ὦ αὐτὴ, O tu, Clem. Alex. 869. Αὐτοὶ, Nos, Vos, Apoll. R. 3, 537. quod doctos fefellit ad Stob. 583. Αὐτὸν, neut. accus., Philo J. 1, 317. Pythagoreus in Clem. Alex. 662. Αὐτά τισι, Ælian. V. H. 492." Wakef. Mss.] "Αὔτως, s. "Αὕτως, i. q. οὕτως, Sic, Hoc modo. Soph. (Aj. "1178.) ῥίζαν ἐξημημένος Αὔτως, ὅπωσπερ τόνδ' ἐγὼ "τέμνω πλόκον, Ita ut ego incido hunc cirrum. Iti-"dem Il. Σ. Ἀλλ' αὔτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν Τρώεσσι "φάνηθι, i. e. οὕτως ὡς ἔχεις. Itidem Hes. accipit "Od. Π. (143.) Οὔπω μέν φασιν φαγέμεν καὶ πιέμεν "αὔτως: exp. nimirum ὁμοίως et ὡσαύτως. Q. in l. "nota etiam illud ὡσαύτως ex hoc αὔτως et ὡς "compos. Hom., rursum interveniente particula δὲ, "dicit ὡς δ' αὔτως, Od. Υ. (238.) Ὣς δ' αὔτως Εὔμαιος "ἐπεύξατο πᾶσι θεοῖσι. Interdum est Eodem modo, "Itidem, Pariter. || Signif. etiam ἁπλῶς, ὡς ἔτυχεν, "Utcunque: item εἰκῇ, διακενῆς, μάτην, Temere, "Frustra. Quo modo Hes. accipit in h. l. Hom. "Αὔτως γὰρ ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν. Porro quod ad "spiritum attinet, annotat Eust. Æol. aspirari: alio-"qui ψιλοῦσθαι, utpote ex αὐτὸς derivatum: atque "adeo tenuari, patet ex eo, quod tenues literæ ipsum "præcedentes in aspiratas non vertuntur: ut Il. Γ. "(220.) Φαίης κεν ζάκοτόν τε τιν' ἔμμεναι, ἄφρονά τ' "αὔτως. Et Od. Ξ. (151.) Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὔτως μυ-"θήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ, Ὡς νεῖται Ὀδυσεύς. Verun-"tamen sciendum, in vet. meo Iliadis exemplari in l. "præcedente quantumvis antecedente tenui, tamen "aspirari, sicut ap. Herod. quoque legitur ἀπ' οὗ, et "similia." ["Anacreo ap. Athen. 534. Γυναιξὶν αὔ-τως, pro ὁμοίως. Theognis 1249. Σὺ μὲν αὔτως ἵππος pro ὡς." Schneider. Lex. "Hesiod. Θ. 702. εἴσατο δ' ἄντα Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' οὔασιν ὄσσαν ἀκοῦσαι, Αὔτως ὡς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν Πίλνατο. Il. Ζ. 400. Παῖδ' ἐπὶ κόλπον ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὔτως. Ξ. 18. Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ, Ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα Αὔ-τως, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσε, i. e. ἀπρά-κτως Schol. Nequicquam, Frustra: (sic O. 513. Od. N. 336.) P. 143. Ἕκτορ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολ-λὸν ἐδεύεο· Ἦ σ' αὔτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει φύξηλιν ἐόντα, Sine causa, Sine merito tuo. Ψ. 268. ἄπυρον κατέθηκε

A λέβητα, Καλὸν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ' αὔτως: 621. δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον Αὔτως· οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις, οὐδὲ κ. τ. λ. Od. Ξ. 151. Ἀλλ' ἐγὼ οὐχ αὔτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ, Ὡς νεῖται Ὀδυσεὺς, i. e. ἁπλῶς, Negligenter, εἰκῇ." Seager. Mss. "Heyn. Hom. 4, 138. 220. 261. 497. 699. 5, 47. 192. 6, 16. 189. 456. 512. 522. 651. 7, 358. 381. 457. 482. 559. 8, 131. 263. 347. 370. 408. 477. 678. 745. Wakef. Ion. 909.; Phil. 315. Αὔτως, Valck. ad Theocr. X. Id. p. 135. Theocr. 2, 133. 3, 30. Wassenb. ad Hom. 64. Heyn. ad Virg. 2, 42. Jacobs. Animadv. 27.; Anth. 6, 126. 8, 155. Wakef. S. C. 4, 199. Lobeck. Aj. p. 399. Schneider. ad Xen. Œcon. 18. Frustra, H. in Cer. 83. Abresch. Lect. Aristæn. 279. Sponte, Apoll. R. 2, 790. Il. 9, 599. Αὔτως, Il. B. 342. Wolf. ad Od. Ξ. 151. ad Il. E. 255. Wakef. S. C. 1, 51. 2, 56. 3, 127. 167. ad Il. Ξ. 16. O. 128. Brunck. Œd. T. 930. De spiritu, Apoll. R. 227. Heyn. Hom. 4, 55. 220. 261. 497. 5, 571. 6, 388. Αὔτως conf. cum ἄλλως, 5, 689. Ὧδ' αὔτως, 7,
B 86. Νήπιος αὐτ., 5, 271." Schæf. Mss. "Ὡς αὔτως, Orph. H. 37, 8. In a natural, neglected state, Oppian. A. 3, 469. Without order or contrivance, Dionys. P. 193." Wakef. Mss.]

Ἐξαυτῆς, vel Disjunctim Ἐξ αὐτῆς, Continuo, Statim, q. d. Ex hac ipsa hora, ut Gall. Sur l'heure; omnino enim puto sub. ὥρας: atque adeo h. v. signif. illis etiam advv. includi, Αὐτίκα, Παραυτίκα et Αὐτόθεν, Παραυτόθεν. Rarus tamen est τοῦ ἐξαυτῆς usus, cujus exempla duo affert Suid. Habetur etiam ap. Marc. 6, (25.:) Ep. ad Phil. 2, [23. "Epiphan. Hær. 66, 8." Routh. Mss. Arat. 641. Joseph. A. J. 7, 6. 15, 6. Brunck. Apoll. R. 4, 984. "Polyb. 13, 5. Τινὲς μὲν ἐβοήθουν ἐξαυτῆς. Theognis 231. Ἄτη δ' ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνεται." Seager. Mss. Glossæ: Ἐξ αὐτῆς· Actutum, E vestigio, Illico. "Ἐξαυτῆς, Wakef. Eum. 111. Polyb. 2, 673. Ern. Brunck. Apoll. R. 175. 229. Argum. Equitt. ad Diod. S. 2, 505. Memno 127. Orell. Toup. Opusc. 1, 21." Schæf. Mss. "Joseph. 679, 21." Wakef. Mss.]

C [* Αὔταυτος, Lat. Ipsipsus, quod voc. ap. Plaut. reperitur. Sophro ap. Apoll. Dysc. de Pronom. 339. Αἱ δὲ μὴ ἐγὼν ἔματτον ταῖς αὐταύταις χερσὶν, pro αὐταῖς ταύταις, Koen. et Bast. ad Greg. Cor. 365. Valck. Adoniaz. p. 206. "Dorica vox e Sophrone allata, pro simpl. αὐτὸς, cujus compositionem haud dissimilem Apoll. ipse ibid. C. 3. * αὐτάρερος adjicit, et inferius 349. αὐτοχειρία δρᾶσαι, de eo, qui sibi ipsi manus infert, dictum." Spitzner. de Versu Gr. Her. 192.]

"Περιαυτίζεται, Hesychio μεγαλοφρονεῖ, itemque "Suidæ περὶ αὑτοῦ μέγα φρονεῖ: quod et περιαυθαδί-"ζεται. Suid. exp. etiam ἐν αὐτῇ τῇ λέξει ἐνδιατρίβει. "Vide et Περιενιαυτίζεσθαι." ["Cyrill. 100." Wakef. Mss.]

"Περιαυτολογεῖν, De se loqui, Ipsum se prædicare "et jactitare, ut solent homines gloriosi. Unde "Περιαυτολογία, (ἡ,) Sui ipsius prædicatio et lauda-"tio. Plut. Cicer. Ἡ δὲ Κικέρωνος ἐν τοῖς λόγοις ἀμε-"τρία τῆς περιαυτολογίας, ἀκρασίαν τινὰ κατηγορεῖ "πρὸς δόξαν. Idem de Laude propria, Τοὺς στεφανου-
D "μένους ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἑτέρους νικῶντας ἀναγορεύουσι, "τὴν ἀηδίαν τῆς περιαυτολογίας ἀφαιροῦντες. Et rur-"sum, Τὴν ἐν ἀλλοτρίοις ἐπαίνοις εἰς μέσον ὑπὸ φθόνου "καὶ ζηλοτυπίας ἐξωθουμένην περιαυτολογίαν. Ibid. ἡ "περιαυτολογία dicitur habere μέγα ὁρμητήριον τὴν "φιλαυτίαν. Odiosa ut plurimum et injucunda est "hæc περιαυτολογία et laus propria: ferri tamen po-"test ubi moderata est: ut Virg. Sum pius Æneas "fama super æthera notus. Sic Achilles Il. Φ. (108.) "Οὐχ ὁράας, οἷος κἀγὼ, καλός τε μέγας τε;" [Περιαυτολογέω, Eust. in Il. A. p. 71, 23. 75, 40. 92, 7. 95, 34. "Greg. Cor. 2." Schæf. Mss. "Sext. Emp." Wakef. Mss.]

"Φίλαυτος, (ὁ, ἡ,) Amator sui ipsius, Nimius sui "amator, Nimium seipsum amans, Qui nimis sibi "placet. Aristot. Rhet. 1. Ἐπεὶ δὲ φίλαυτοι πάντες, "καὶ τὰ αὐτῶν ἀνάγκη ἡδέα εἶναι πᾶσιν· οἷον ἔργα, "λόγους· διὸ φιλοκόλακες ὡς ἐπιτοπολύ. Est etiam "φίλαυτος, ὁ αὑτοῦ ἕνεκεν πάντα πράττων ἐν τοῖς κατὰ "τὸ λυσιτελές. Vide Aristot. Eth. Hinc Φιλαυτία,

" (ἡ,) Amor sui ipsius, Amor nimius sui, Nimium sui " amantem esse. Aristoteli Eth. 9. duplex est, ἡ μὲν, " ἐπαινουμένη, ἡ δὲ, ψεγομένη." [* Φιλαύτως, Lucian. Amor. 572. Καλὸν δὲ, οἶμαι, μὴ φιλαύτως ἀπολαῦσαι θελήσαντας κ. τ. λ. De v. * Φιλαυτέω dubitat Schneider. Lex., sed Suicer. Thes. attulerat e Basilio 2, 546. Cyrillo in Jo. 646. " Orig. in Jo. 28, 18." Routh. Mss. " Φίλαυτος, Const. Manass. Chron. p. 132." Boissonad. Mss. Vide et Αὐτοφίλαυτος. " Φιλαυτία, Plut. Romulo p. 68. HSt. Τοῦτο δὲ φιλαυτίας ἁμάρτημα καὶ χαλεπότητος." Seager. Mss. " Φίλαυτος, Koppiers. Obs. 5. Φιλαυτέω, Matth. ad Gloss. Min. 16." Schæf. Mss.]

[* " Ἀφίλαυτος, (ὁ, ἡ,) Plut. de Sui Laudo 542." Kall. Mss. UNDE * Ἀφιλαύτως, Clem. Alex. Str. 8. p. 914.]

[* Αὐτοφίλαυτος, ὁ, ἡ, Sui amans, falsa lectio pro αὐτῷ φίλαυτος, Joseph. A. J. 5, 6, 3. p. 204.]

Αὐτοάγαθος, Αὐτοαλήθεια, Αὐτοάνθρωπος, etc. item Αὐτογνώμων, Αὐτοδίδακτος, etc.: αὐτὸς in his aliud signif. quam in illis: vide in vv. ipsi pronomini adjunctis. Quod et de altero compp. genere dictum puta, ut Φίλαυτος, Περιαυτολογῶ, etc.

[* Αὐτοειδὴς, ὁ, ἡ, Prorsus similis. M. Anton. 11, 12. " Heyn. Hom. 8, 368." Schæf. Mss. * Αὐτοειδῶς, Philo J. 939.]

" Αὐτοεῖναι, Ipsum esse, vel etiam Per se esse: " Deus a Theologis vocatur τοῦ αὐτοεῖναι et τῆς αὐ" τοζωῆς nomine, ὡς ὁ αὐτὸ τὸ εἶναι παραγαγὼν καὶ " ὑποστήσας, ut Bud. 462. tradit e Dionys. Areop." [Maximus Schol. 282.]

" Αὐτοέντης, (ὁ,) Hesychio est αὐτόχειρ, Qui sua " ipsius manu perimit, Qui propria manu cædem pa" trat, i. e. Interfector, Percussor, i. q. αὐθέντης, at" que adeo αὐθέντης ex αὐτοέντης factum est. Soph. " Œd. T. (106.) p. 154. Τούτου θανόντος, νῦν ἐπιστέλ" λει σαφῶς Τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς. Inde " ADV. Αὐτοεντεὶ, Suis ipsius manibus, Propria ma" nu, s. Sibiipsi allatis manibus: ut, cum Dio Coc" ceius dicit, Ἀνάγκην οἱ προσήγαγεν αὐτοεντεὶ ἀπο" λέσθαι, Coëgit eum, ut sibiipsi manus inferret." [" Αὐτοέντης, Thom. M. 205. Brunck. Soph. 3, 503.; El. 272. Acta Soc. Traj. 1, 77. Valck. Diatr. 189. Dominus, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 31. Unde? Heyn. Hom. 5, 62." Schæf. Mss.]

" Αὐθέντης, (ὁ,) i. q. αὐτοέντης: e quo et factum " est: i. e. αὐτόχειρ, Qui sua manu perimit, Qui sua " ipsius manu cædem infert: s. ὁ ἐξ ἑαυτοῦ ἐπί τινος " φόνον ἱέμενος, veluti αὐτοέντης τις ὤν, Schol. Apoll. " R. ut Thuc. quoque Schol. (3, 58.) proprie ita dici " scribit τὸν αὐτόχειρα, et Phrynich. τὸν αὐτόχειρα " φονέα. Eur. Andr. (172.) Ἢ παιδὶ πατρὸς, ὃς σὸν " ὤλεσεν πόσιν, Τολμᾷς ξυνεύδειν, καὶ τέκν' αὐθέντου " πάρα Τίκτειν, Ex homicida parere liberos. Et " (Rhes. 873.) Καὶ πῶς με κηδεύσουσιν αὐθεντῶν χέρες; " Manus eorum, qui illis ipsis manibus cædem patra" runt. Apoll. R. 2. αὐθέντας Ἀμύκοιο, Amyci per" cussores. Thuc. quoque 3. p. 103. usus est hoc v. " in ead. signif. Τί ἄλλο ἢ ἐν πολεμίᾳ τε καὶ παρὰ " τοῖς αὐθένταις πατέρας τοὺς ὑμετέρους καὶ ξυγγενεῖς " καταλείψετε; In hostili solo et ap. interfectores. " Alia exempla habes ap. Bud. Comm. 813. ex He" rod. Antiphonte, Appiano, et aliis. || Porro ut " αὐτόχειρ dicitur aliquis etiam sui ipsius respectu, " Is nimirum, qui ipse sibi manus infert, ita Etymo" logo αὐθέντης est ὁ φονεὺς ὁ ἑαυτὸν κτιννύων, s. ὁ ἑαυτὸν " βάλλων τοῖς ἔντεσι, i. e. τοῖς βέλεσι: et Eur. Schol. ὁ " δι' αὐτοῦ ἱεὶς τὸ ξίφος. Dicitur adjective et φόνος αὐ" θέντης de Cæde, quæ propria manu fit. Æsch. " Eum. (212.) Οὐκ ἂν γένοιθ' ὅμαιμος αὐθέντης " φόνος, Consanguineorum cædes propria manu pa" tranda non est. || Apud recentiores vero aliam " signif. et longe diversam habet. Nam Schol. " Thuc. cum dixisset αὐθέντας proprie vocari τοὺς " αὐτόχειρας, subjungit, Οἱ δὲ νῦν, αὐθέντας τοὺς κυ" ρίους καὶ δεσπότας: ut Hesychio quoque αὐθέντης " est non solum αὐτόχειρ, φονεὺς, sed etiam * ἐξουσι" αστής: et Etymologo ὁ ἑαυτὸν ἐπαφεὶς εἰς πάντα, " καὶ ὢν αὐτεξούσιος, καὶ μὴ ἄλλου, ἀλλ' ἑαυτοῦ ὤν: " qui et ipse τῇ συνηθείᾳ hunc hujus v. usum tribuit, " derivans ipsam παρὰ τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ἔντης, ut et " Lex. meum vet. Est igitur αὐθέντης etiam Dominus, " Qui pro arbitrio et auctoritate sua quidvis agendi " potestatem habet: Budæo αἴτιος, αὐτουργὸς, ἐπι" στάτης: ut Gaza quoque de Mens. annotavit olim " h. v. signif. τὸν αὐτόχειρα, postea vero signif. cœ" pisse i. q. Auctor Lat. Agnoscit Phrynichus quo" que hunc ejus usum, sed damnat: Αὐθέντης μήποτε " εἴπῃς ἐπὶ τοῦ δεσπότου, ὡς οἱ περὶ τὰ δικαστήρια " ῥήτορες, ἀλλ' ἐπὶ αὐτόχειρος φονέως. INDE Αὐ" θεντία, ἡ, Potestas, Auctoritas. Basil. Ἐκκλησιάσαν" τες μετ' αὐθεντίας: eo significatu quo Matth. 7. de " Christo dicit, Διδάσκων αὐτοὺς ὡς ἐξουσίαν ἔχων. " Synes. Ep. 66. Αὐτὸ δὴ τοῦτο ἐστὶ τὸ ἐρώτημα, " πρὸς ὃ δεῖ τὴν αὐθεντίαν τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς " ἀποκρίνασθαι ἁπλῶς καὶ σαφῶς. Gaza quoque dixit, " Αὐθεντίαν διεσώζετο εἰς τοὺς οἰκείους, pro eo quod " Cic. de Senect., Tenebat auctoritatem in suos. " Inde et ADV. Αὐθεντικῶς, Cum auctoritate. Cic. ad " Att. 9, 18, (14.) Atque eum loqui quidam αὐθεν" τικῶς narrabat, se pœnas persequi eorum, in quos " Sulla crudelis hoc socio fuisset. Et 10, 10. (9.) " Erat illud etiam persuasum, Pompeium cum ma" gnis copiis iter in Germaniam per Illyricum fecisse; " id enim αὐθεντικῶς nuntiabatur, i. e. Certo auctore. " Quomodo et ap. Jurisconsultos Authentica instru" menta et scripta dicuntur, quæ certam et justam " habent auctoritatem. Julian. in Tract. de Fide " Instrum. Quicunque a fisco convenitur, non ex " indice et exemplo alicujus scripturæ, sed ex au" thentico conveniendus est. Item VERB. Αὐθεντέω, " Auctoritatem meam accommodo, s. Auctoritate " mea probo, aut Auctorem me præbeo. Basil. Ἀπο" σταλῆναί τινας καὶ αὐθεντῆσαι περὶ τὸ πρᾶγμα. Alibi " cum gen., Ἡ αὐτὸς κατάρχων καὶ αὐθεντῶν τοῦ τολ" μήματος. Bud. Comm. 814. Apud Paul. vero 1 ad " Tim. 2, (12.) uxor vetatur αὐθεντεῖν ἀνδρὸς, pro " Auctoritatem sibi in virum usurpare, Non sibi " sumere potestatem in virum: ut et Philemo dicit " ἀγαθῆς γυναικὸς esse Μὴ κρείττον' εἶναι τἀνδρὸς, " ἀλλ' ὑπήκοον." [Αὐθέντης τῆς ἱεροσυλίας, Diod. S. 16, 62. Δήμου αὐθέντης χθονός. Auctor, Valck. Diss. 187. Arcad. 35. Schleusner. Lexx. in V. et N. T. " Αὐθεντικῶς, Clem. Alex. 804. Αὐθεντία, 189. Chrys. de Sac. 4, 5. 182." Routh. Mss. Glossæ: Αὐθέντης· Auctor, Perpennius. Αὐθένται τῶν (νόμων·) Jurisdoctores. * Αὐθεντικόν· Auctoratitium, Authenticum. Αὐθεντέω· Auctoro. * Αὐθέντημα· Auctoramentum. Αὐθεντία· Auctoritas. " Chrys. in 1 Ep. ad Cor. Serm. 14. T. 3. p. 329. Οὐκέτι γὰρ λοιπὸν ὡς παρεξετάζων ἐκείνοις ἑαυτὸν λέγει, ἀλλ' αὐθεντικῶς." Seager. Mss. " Αὐθέντης, Valck. Diatr. 187. Brunck. El. 272.; Antig. 1176. ad Mœr. 58. 81. Acta Soc. Traj. 1, 74. Phrynich. Ecl. 46. Thom. M. 205. Markl. Suppl. 442.; Musgr. ibid. Wakef. Eum. 211. Abresch. Æsch. 2, 47. Luzac. Exerc. 158. Brunck. Soph. 3, 503. Diod. S. 2, 130. ad 163. Dominus, Wytt. ad Plut. S. N. V. 31. Αὐθεντία, Valck. Diatr. 188. Phrynich. Ecl. 46. Thom. M. 205. Markl. Suppl. 442. * Αὐθεντεία, (ἡ, forma vitiosa,) Wolf. ad Reiz. de Acc. incl. p. xviii. Phrynich. Ecl. 47. * Αὐθέντρια, (ἡ,) ibid. Αὐθεντικός, ibid. Αὐθεντέω, ad Mœr. 58. Thom. M. 128. Valck. Diatr. 188. Phrynich. Ecl. 47. Markl. Suppl. 442. ad Diod. S. 2, 163." Schæf. Mss. " Αὐθεντία, Synes. 207. Αὐθεντεία, (l. Αὐθεντία,) Clem. Alex. 189. Αὐθεντικῶς, 804." Wakef. Mss.]

" Αὐτάντης, Hesychio ὁ προεστὼς τινος πράγματος καὶ " αὐθεντῶν. Idem igitur est, ac αὐθέντης s. αὐτοέντης."

[* Διαυθεντέω, Sext. Emp. 454.]

" Ἐναυθεντέω, Auctoritatem obtineo inter, Aucto" ritate valeo in, vel apud. Greg. Ἐδίδου τῇ πολιᾷ " τὸ ἐναυθεντεῖν, ὡς οἰκείοις, τοῖς ἀλλοτρίοις."

[* Ὑπεραυθεντέω, Gl. Auctoro, Exauctoro.]

" Συνέντης, (ὁ,) Hesychio συνεργός." [A Schneidero non agnoscitur.]

Αὐτοῦ, Adv. in loco, Ibi, Illic. Interdum etiam pro Hic. Od. O. (199.) Μή με πάρεξ ἄγε νῆα διοτρεφὲς, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ. Apud Thuc. et Xen. αὐτοῦ pro Illic, et pro Ibidem, teste Bud. E Plat. affertur τῇδε αὐτοῦ positum ἐκ τοῦ παρ' ἀλλήλου, sicut ex Aristoph. Π. (1187.) καὐτός μοι δοκῶ Χαίρειν ἐάσας,

ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμένειν." Wakef. Trach. 130. Thom. M. 315. Od. N. 205. O. 454. Heindorf. ad Plat. Phædr. 194. Schneider. ad Xen. Hellen. 458.; ad K. Π. 491. Ed. 2. Wakef. Eum. 932.; S. C. 4, 76.; Georg. 13. Jacobs. Animadv. 68.; Anth. 7, 269. 8, 6. Simon. Dial. 9. Plato Theæt. 282. ad Plut. 6, 108. Hutt. Voss. Virg. L. G. 4, p. 888. T. H. ad Aristoph. II. p. 31. Brunck. Aristoph. 1, 256. Seidler. Dochm. 400. Villois. ad Long. 113. 138. ad Diod. S. 2, 78. Fischer. ad Xen. K. Π. 448. Heyn. Hom. 4, 699. 5, 630. 676. 7, 238. 524. 661. Valck. Adoniaz. p. 305. Fischer. ad Palæph. 132. et Ind. v. Αὐτός. Hic, Diod. S. 1, 244. et n.: 2, 313. Illuc, Herod. 190. Αὐτοῦ τῇδε, Cleobul. 1. et Jacobs. Matth. Obs. Cr. 38. ταύτῃ, Dionys. H. 1, 48. Herod. 1, 189. f.; p. 99. 319.; Valck. 339. 531.; Wessel. 101. 206. 236. 451. Koen. ad Greg. 161. Hymn. Hom. 103. cf. Herod. 471. 514. 530. 568. 612. 751. Œd. C. 78. Αὐτοῦ ταύτῃ ἐν τῷ στρατοπέδῳ, Herod. 4, 315. Αὐτοῦ ἔνθα, Il. 8, 207. Heyn. Hom. 5, 452. Ἐνθάδ' αὐτοῦ, Plut. Solone 15. Aristoph. II. 1187. Κεῖθι αὐτοῦ, Ilgen. ad Hymn. 319. 411. Αὐτοῦ ὧδε, Meleager 63. Κατὰ χώραν αὐτοῦ, Paus. 1, 285. Loca, ubi αὐτοῦ abundat, Schneider. Bibl. Philol. 1, 136. ad Herod. 339. 676. Ammon. 52. Valck. Hipp. p. 180. Αὐτῶ, Koen. ad Greg. 60. 161. Αὐτῶ ἐπ' αἰόνος, Theocr., quod male exp. Toup. Add. in Theocr. 396. Αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ, Il. 21, 17." Schæf. Mss. "Αὐτοῦ, cum gen., Arat. D. 298. Statim, Illico, Hippocr. 36." Wakef. Mss. Αὐτῶ ὁρῇς Φύσκα, Sophro ap. Apoll. de Adv. 604. pro αὐτόθεν.]

Αὐτόσε, Adv. ad locum, Illuc, Huc. Item Eodem, ut exp. in Plat. de Rep. 2. Σκυτοτόμον αὐτόσε προσθήσομεν. [" Coray Theophr. 305. Ibi, ad Callim. 1, 61.; sed vide Brunck. ad h. l. p. 101." Schæf. Mss. Plato Alcib. 1, 39.]

Αὐτόθι, itidem Adv. in loco, Ibi, Illic, vel Istic. Od. Ξ. (67.) Τῷ κέ με πόλλ' ὤνησεν ἄναξ εἰ αὐτόθ' ἐγήρα: O. (326.) λιλαίεαι αὐτόθ' ὀλέσθαι. Synes. Ep. 20. Τὸ δὲ μὴ βαρεῖαν αὐτῷ τὴν αὐτόθι γενέσθαι διατριβὴν, ὑμέτερον ἔργον, pro Istic, Apud vos. ET Αὐτόθεν, Adv. e loco, Illinc, Inde, vel Istinc. Thuc. 2. Αὐτόθεν ὁρμώμενον: 7. Ὑπὸ τῶν αὐτόθεν τε ξυμβοηθησάντων. Apud Basil. pro Istinc. Ep. ad Leont. Χρόνια μέν σοι τὰ παρ' ἡμῶν γράμματα, οὐ μὴν χρονιώτερα τῶν αὐτόθεν. Xen. Νῦν μέντοι αὐτόθεν φαίνομαι, Ubi redditur, Ex hoc ipso loco. || Αὐτόθεν ap. Eund. (Απ. 2, 8, 3.) exp. Ab hoc tempore, Κρεῖττόν ἐστιν αὐτόθεν τοῖς τοιούτοις τῶν ἔργων ἐπιτίθεσθαι. Sic et Lat. Dehinc et Abhinc sunt temporis advv. || Αὐτόθεν autem, teste Bud., est etiam E tempore, ap. Hermog. Vide Comm. 886. || Αὐτόθεν, Confestim, Protinus, ut idem Bud. scribit, vel Jam inde, Polyb. 90. fin. In VV. etiam LL. Plato de LL. 11. Αὐτόθεν τὸ ἀργύριον καταβάλλω, pro E vestigio pecuniam numero. Donatus certe in Terent. Andr. 3, 2. Missa est ancilla illico, Quod, inquit, Græci dicunt αὐτόθεν ἐπιφορᾷ. Nam loci signif. est etiam brevitatem temporis notans. || Αὐτόθεν, Primore specie, Bud. e Basil. 231.

[" Αὐτόθι, Thom. M. 315. Lucian. 2, 320. ad Dionys. H. 3, 1315. Fischer. Ind. Palæph. ad Xen. Mem. 3, 6, 12. Thom. M. 77. Valck. Hipp. p. 180. Ilgen. Hymn. 221. Ruhnk. ad Xen. Mem. 232. ad Plut. Mor. 1, 885. Protinus, Casaub. ad Athen. 111. Ἀπ' αὐτόθι, Heyn. Hom. 6, 127. Αὐτ. et αὐτοῦ conf., 6, 543. 7, 697. Αὐτ. ἐν—, Vita Xenoph. e Diog. L. p. xii. Ed. meæ, Plut. Thes. 9. 13. T. 3. p. 327. Cor. Il. 24, 673. 707. Hic, Dionys. H. 4, 2108. Τὸ αὐτόθι, Præsens, 3, 1887. Παρ' αὐτόθι, Heyn. Hom. 8, 389. Αὐτόθεν, Diod. S. 1, 46. 186. 488, 27. (cf. 21.) 2, 579. Thom. M. 315. ad Xen. Mem. 2, 8, 1. et Ind.: 3, 6, 12. Toup. ad Longin. 343.; Opusc. 2, 215. Jacobs. Animadv. 228. Anth. 7, 230. Porson. Phœn. 480. Lucian. 1, 657. ad Charit. 272. Ruhnk. ad Xen. Mem. 232. Boissonad. Philostr. 452. ad Dionys. H. 1, 311. 2, 767. Heindorf. ad Plat. Gorg. 81. Herod. 647. Plut. Mor. 1, 527. Wyttenb. Select. 380. ad Plut. 1, 313. ad Herod. 339. Confestim, Schweigh. ad Appian. 3, 238. Phalar. 254. Dionys. H. 2, 1181. ad Od. 8, 449. Casaub. ad Athen. 111. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 26. Heyn. Hom. 8, 34. Αὐτόθεν ἐξ ὕδατος, 7, 610. Heindorf. ad Plat. Theæt. 348.; cum dat., ad Plat. Lys. 393. Continuo, Temere, Bibl. Crit. 1, 3, 49. Primum, ad Diod. S. 1, 117. Conf. cum αὐτόθι, Duker. Præf. Thuc. 11. Schneider. ad Xen. Pol. 90. Αὐτ. οἴκοθεν, ad Dionys. H. 2, 1190. Ἐνθένδ' αὐτ., Acharn. 116. Αὐτ. πόθεν, Lucian. 2, 220. Αὐτ. ἐξ ἑδρέων, Od. 13, 56. Ἐκ τοῦ Ἄργους αὐτ., Thuc. 3, 333. Bipont. Beck. Comment. Acad. p. lxiii. (cf. Ind. ad Cornel. Nep. v. Indidem.) Theocr. 25, 170. Plut. 5, 212. Αὐτόθε, Sponte sua, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 95." Schæf. Mss. Schneider. Lex. v. Αὐτόθεν confert Latinum Ilico, i. e. Eloco, et e Plauto Rud. 1, 5, 9. affert, Illico hinc imus haud longule ex hoc loco. Glossæ: Αὐτόθι· Ibi, Ibid, Inibi. Αὐτόθεν· Inde, Indidem. Αὐτόθεν, Continuo, Temere, Levi argumento, Plut. 2, 57. 181. 361. Pseudo-Longin. 32. Bibl. Gr. 1, 3. " Ultro, Sponte, Demosth. 1215. Ἐκ πολλῶν μὲν τοίνυν τεκμηρίων οἴομαι ὑμῖν ἐπιδείξειν Πολυκλέα, ὅτι οὔτε αὐτόθεν διενοεῖτο παραλαμβάνειν παρ' ἐμοῦ τὴν ναῦν, οὔτ,' ἐπειδὴ ὑφ' ὑμῶν καὶ τοῦ ψηφίσματος τοῦ ὑμετέρου ἠναγκάσθη ἐπὶ τὴν ναῦν ἀπιέναι, ἐλθὼν ἠθέλησέ μοι διαδέξασθαι αὐτήν. Plut. Arato 1887. HSt. Ἐκ δὲ Καρίας χρόνῳ πολλῷ περαιωθεὶς εἰς Αἴγυπτον, αὐτόθεν τε τῷ βασιλεῖ διακειμένῳ πρὸς ἑαυτὸν οἰκείως, ἐνέτυχε, καὶ θεραπευομένῳ γραφαῖς καὶ πίναξιν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος. Angl. Both favourably disposed towards him of his own accord, and etc." Seager. Mss.]

"Καταυτόθι, Ibi. Apoll. R. 2. καταυτόθι δηριυθῆναι." [" Brunck. Apoll. R. 48. 83. 149. ad Od. Φ. 55. Heyn. Hom. 6, 57. 8, 151." Schæf. Mss. Il. Φ. 201.]

* "Παραυτόθι, ad Il. N. 42. Ψ. 147. Heyn. Hom. 6, 57. 327. 379. 8, 389." Schæf. Mss. A Schneidero non agnoscitur.

Παραυτόθεν, Confestim et quasi Jam hinc ex hac ipsa hora. Arrian. Παραυτόθεν ὡς ἔχομεν ἐκεξιόντες. [" Ad Il. N. 42." Schæf. Mss.]

Αὖθι, i. q. αὐτόθι, et ex eo per sync. factum. Od. O. (454.) παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες. Apoll. R. 2, (439.) est etiam adv. ad locum pro Huc, ἡμέας αὖθι πέλασσε. [" Fac. ad Paus. 1, 343.; Kuhn. 212. Ammon. 27. Eran. Philo 158. Wakef. S. C. 1, 52. Callim. 1, 442. ad 1, 29. H. in Dian. 46. Simmias 3. Bentl. Aristoph. 323. Heyn. Hom. 4, 134. 259. 5, 617. 6, 18. 293. Abund., Brunck. Soph. 3, 440. Ἐν Λακεδαίμονι αὖθι, Heyn. Hom. 4, 503. Il. 11, 48. Ἐνθάδε—αὖθι, Il. 23, 674." Schæf. Mss. " On the spot, Apoll. R. 1, 303." Wakef. Mss. Il. A. 412.]
" Αὖτι pro αὐτόθι usurpari tradunt VV. LL. Sed in " eo signif. scribitur potius αὖθι."

[* Καταῦθι, Illuc, i. q. καταυτόθι. Od. K. 567. Ὣς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ· Ἑζόμενοι δὲ καταῦθι γόων, τίλλοντό τε χαίτας. " Ad Od. Φ. 55. Heyn. Hom. 7, 368. Brunck. Apoll. R. 48. 76." Schæf. Mss.]

[* " Παραῦθι, Heyn. Hom. 8, 391." Schæf. Mss.]

[* " Αὐτόφι, s. Αὐτόφιν, (Ibi, Ipsis pro dat. αὐτοῖς.) Heyn. Hom. 6, 127. 327. 379. 7, 661. 8, 37. 482. Παρ' αὐτόφι, 389. 482. Αὐτόφι et αὐτόθι conf., ibid. Αὐτόφι, Il. N. 42. T. 255. Υ. 140. Φ. 147. 640." Schæf. Mss.]

[* Ἐπαυτόφι, Arat. D. 248. falsa lectio pro ἐπ' αὐτόφι, i. e. αὐτοῦ.]

" Παραυτόφι, poët. pro παρ' αὐτῷ, Apud ipsum, " Hes." [" Heyn. Hom. 6, 327. 379." Schæf. Mss. A Schneidero non agnoscitur.]

¶ Αὐτίκα, Statim, Quamprimum, Extemplo, Illico; ut αὐτόθεν quoque Donato esse Illico, modo dictum fuit. Item, Primo quoque tempore. Il. I. (135.) Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται. Od. O. (56.) αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν ἠώς. Il. B. (442.) Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε. Jungitur autem cum ἔπειτα: ut B. (322.) Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευε. Et cum νῦν, ut Od. I. (355.) καί μοι τεὸν οὔνομα εἰπὲ Αὐτίκα νῦν. Sic et Υ. (63.) Apud Herod. Αὐτίκα τε εἶδον καὶ πλῆθος δακρύων ἀνέδωκα, pro Cumprimum vidi, magnam lacrymarum vim effudi. Sed alii pro Quamprimum utuntur, uti dixi, s. Statim. Jungitur autem in prosa quoque cum illis

omnibus temporibus. Cum autem futurum habet, redditur etiam Mox. Cum quo fut. sæpe adjunctum habet μάλα, vel δὴ μάλα: ut Aristoph. (Π. 347.) Ἔσομαι μὲν οὖν αὐτίκα μάλα. Demosth. Ἀγανακτήσει τοίνυν αὐτίκα δὴ μάλα. Idem, Ὅσας ἀκούσεσθε αὐτίκα δὴ μάλα. Plato de Rep. 1. Εἴσῃ αὐτίκα δὴ μάλα. Et ὡς αὐτίκα in VV. LL. Quamcelerrime, Quamprimum. Item Αὐτίκα cum gen. ut αὐτίκα νυκτὸς, Statim nocte, Simulatque nox advenit. ‖ Αὐτίκα, In præsens, In præsentia. Od. Ξ. (403.) ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα. Sic autem est usus Thuc. 2. præfixo articulo τὸ, ut solet præfigi adverbio πρῶτον, et aliis, Οὔτε ὅς τις ἔπεσι μὲν τὸ αὐτίκα τέρψει. Hanc autem signif. frequentius habet in prosa, cum αὐτίκα interjicitur inter articulum et nomen, ad quod ille pertinet; ut Thuc. 4, (108.) Ἐν τῷ αὐτίκα φόβῳ, In præsenti metu: 1. Ἐπεὶ καὶ τὰ δίκαια χεῖρον τίθενται φιλονεικίας ἕνεκα τῆς αὐτίκα: 3. Ἕτοιμοι ἦσαν τὴν αὐτίκα φιλονεικίαν ἐκπιμπλάναι. Sed alicubi τὸν αὐτίκα non solum Præsentem, sed simul etiam Brevem vel Momentaneum interpr. esse quosdam videmus: 1, (124.) Μὴ φοβηθέντες τὸ αὐτίκα δεινὸν, τῆς δὲ ἀπ' αὐτοῦ διὰ πλείονος εἰρήνης ἐπιθυμήσαντες, Præsentem belli asperitatem eamque brevem: 6. p. 200. τὸ μὲν αὐτίκα et τὸ δὲ μέλλον inter se opponit: 4. p. 156. legimus ἐν τῷ αὐτίκα. ‖ Αὐτίκα, aut Αὐτίκα δὲ vel δὴ, aut Αὐτίκα γέ τοι s. δή που, alium etiam habet usum, quem a nemine annotatum reperio. Is autem est, cum nobis ad ejus, quod diximus, confirmationem, in promtu esse exemplum docere volumus, atque adeo id proferimus, q. d. Ne longe abeam, Ne longe exempla petam. At sic utuntur non Xen. duntaxat et Plato, sed et reliqui omnes, ut opinor, Gr. scriptt. Usus autem est et Callim. H. in Apoll. (J. 76.) Αὐτίκα χαλκῆάς μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο. Aristoph. Π. (130.) Αὐτίκα ita positum, sequente γὰρ, Αὐτίκα γὰρ ἄρχει διὰ τίν' ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν; redditum fuit a nonnullis Principio, ab aliis Jamprimum, de quibus interprr. alibi dicam. ET Παραυτίκα comp. pro eod. nisi quod augere videtur simpl. αὐτίκα signif. ut sit non solum In præsens tempus, sed quasi In præsens momentum. Sæpe tamen simpl. pro αὐτίκα ponitur. Sic Xen. K. Π. 2, (2, 15. 8, 1, 11.) αἱ παραυτίκα ἡδοναὶ, et Dem. (72.) ἡ παραυτίκα ἡδονὴ καὶ ῥᾳστώνη, cui opponitur τὸ ποθ' ὕστερον συνοίσειν μέλλον. Et ἐς τὸ παραυτίκα, et ἐν τῷ παραυτίκα, pro ἐς τὸ αὐτίκα et ἐν τῷ αὐτίκα. Apud Paul. autem 2 Cor. 4, 17. Τὸ γὰρ παραυτίκα ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως ἡμῶν, exp. Momentanea levitas oppressionis nostræ. ET Παραυτὰ pro eod. ap. Polyb., Bud. Interdum autem genitivo jungitur παραυτὰ pro Simulatque; ut Greg. Παραυτὰ τῶν συμβαινόντων, Simulatque miraculum factum fuit. Vide Bud. 242. Dubium est autem sitne παραυτὰ e παραυτίκα per sync. factum, an eod. modo dicatur quo ἐξ αὐτῆς, et αὐτόθεν, ac παραυτόθεν.

[" Αὐτίκα, ad Timæi Lex. 55. Voss. Myth. Br. 1, 117. Wakef. S. C. 2, 142. Markl. Suppl. 551. Jacobs. Anth. 8, 395. Crinagor. 26. Heyn. Hom. 4, 355. 8, 515. Il. 4, 5. 69. 105. 5, 841. (ubi male Heyn.) 6, 472. Heindorf. ad Plat. Gorg. 43. Exempli causa, ad Xen. Mem. 4, 7, 2. Toup. ad Longin. 326. Markl. ad Max. Tyr. 1, 465. 696. Ammon. 105. Eran. Philo 172. Koen. ad Greg. 194. 201. Wakef. S. C. 3, 64. ad Callim. 1, 30. Vicissim, ad Od. 8, 497. 10, 487. Ibi, Tum, ad Il. Ψ. 768. Ut hoc utar, Anonym. V. Thuc. 10. ad Dionys. H. 1, 285. 130. Αὐτ. ἐπειδὰν, Zeun. ad Xen. K. Π. 359. Αὐτ. ὡς εἶχον, Fac. ad Paus. 1, 97. Αὐτ. νυκτὸς, Theocr. 2, 119. Αὐτ. μάλα, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 13. ad Timæi Lex. 55. T. H. ad Lucian. Dial. 102. Zeun. ad Xen. K. Π. 758. Xen. Hell. 7, 1, 12. Seidler. Dochm. 391. Αὐτ. μάλα ὕστερον, Ruhnk. ad Rutil. 76. Αὐτ. δὴ μάλα, Plut. Mor. 1, 8. Αὐτ. μάλιστα, Valck. Diatr. 121. Αὐτ. πρῶτον, Heindorf. ad Plat. Gorg. 87. Αὐτ. νῦν, αὐτ. δὴ, T. H. ad Aristoph. Π. p. 466. Τοαυτ. Duker. Præf. Thuc. 9. Heroic. adesp. 22. Ἐς αὐτ., Aristoph. Ει. 367. Παραυτίκα, Xen. K. Π. 88. Ammon. 39. Valck. Diatr. 179. 256. ad Charit. 106. Wakef. Alc. 13. Duker. Præf. Thuc. 9. bis: ad Lucian. 1, 653. Heyn. Hom. 6, 513. Τοπαραυτίκα, Herod. 516. Duker. Præf. Thuc. 9. 10. Τὸ π. ἡδὺ, Heindorf. ad Plat. Phædr. 227. Τόγεπ., Aristoph. Σ. 833. Τοῦ π. Herod. 565. Duker. Præf. Thuc. 10. Ἐν τῷ π., Plato Phædr. 229. Παραυτὰ, ad Charit. 311. Fischer. ad Palæph. 39.; ad Weller. G. G. 1, 302. Apoll. Dysc. 59. Teuch. Valck. Diatr. 179. Wakef. Phil. 1334.; S. C. 4, 62. 68. 231. Wolf. Herodian. xvi. Toup. Emend. 4, 178. Bentl. Aristoph. 319. Schleusner. ad Phot. 24. Orell. ad Epist. Socr. 442. Heyn. Hom. 8, 37. Aliud est in Diod. S. 1, 491." Schæf. Mss. " Αὐτίκα, Exempli causa, Ælian. V. H. 2, 25. Stob. 97, 44. Porphyr. 102. n. 1. Plato 38. Arrian. T. 71. Modo, Manetho 3, 218. In primis, Liban. 126. Circa, Circiter, Clem. Alex. 365. Cum gen., Phot. B. 172, 34. Αὐτ. δὴ μάλα, Plut. 10, 16. Αὐτ. ῥα, Apoll. R. 1, 656." Wakef. Mss. " Αὐτίκα, Mox, Alias, Xen. K. A. 3, 2, 22. Ἀλλ' εἰ μέν τινος ἄλλου δεῖ πρὸς τούτοις, οἷς λέγει Ξενοφῶν, καὶ αὐτίκα ἔξεστι ποιεῖν· ἃ δὲ νῦν εἴρηκε, δοκεῖ μοι ὡς τάχιστα ψηφίσασθαι ἄριστον εἶναι. Exempli gratia, Ac primo quidem, Atque ut in inde ordiar, Brunck.: Ne longius abeam, sed exemplo utar statim succurrente, Reisk. Anglice, For instance, As for example. Aristoph. Θ. 151. Χρὴ τὸν ποιητὴν ἄνδρα πρὸς τὰ δράματα, Ἃ δεῖ ποιεῖν, πρὸς ταῦτα τοὺς τρόπους ἔχειν. Αὐτίκα, γυναικεῖ' ἢν ποιῇ τις δράματα, Μετουσίαν δεῖ τῶν τρόπων τὸ σῶμ' ἔχειν. Vide et Π. 130. O. 166. 378. 574. 1000. Hoc sensu αὐτίκα reddi potest, Non longe abieris. Cic. ad Div. 7, 19. Cogitare debebis nullam artem literis, sine interprete et sine exercitatione aliqua percipi posse. Non longe abieris. Num jus civile vestrum ex libris cognosci potest?" Seager. Mss. Glossæ: Αὐτίκα· Mox, Protinus, Illico, Continuo, Extemplo, Ilicet, Statim, Actutum. * " Ἀπαυτίκα, Statim, Illico, Dio Cass. 127. * Ἐπαυτίκα, Orph. A. 28." Scott. App. ad Thes. * Ἐσαυτίκα, Arat. 769. 1102. * Καταυτίκα, Theocr. 3, 21.] " Μετ-" αυτίκα, Mox, Statim post." [Παραυτίκα, Gl. Continuo, Confestim, E vestigio, Jamjam, In continenti. Vales. ad Euseb. T. 1. p. 4. Παραυτὰ, Epist. Socr. 11. Ἥκοντες παραυτὰ τοῦ θανεῖν, pro ἐγγύς. Valck. Diatr. 179. B. Æsch. Ag. 746. Eur. Fr. Inûs 69. " Καταυτίκα, Vox non Gr., Valck. ad Theocr. x. Id. 72. Μεταυτίκα, Duker. Præf. Thuc. 9." Schæf. Mss.]

ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ, ὁ, ἡ, et interdum Αὐτομάτη, E seipso aliquid faciens, non alieno impulsu, Spontaneus, Ultroneus. Il. B. (408.) Αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, Spontaneus venit, vel Sponte sua venit, aut Ultro venit, i. e. Non invitatus. Sic et Aristoph. (Π. 1190.) αὐτόματος ἥκων. Et Thuc. 6. Τὰ δ' αὐτόματα ἥξει. Et morbi ap. Hesiod. E. (1, 103.) αὐτόματοι φοιτῶσι, Non accersiti. Rursum Il. E. (749.) Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ: pro quo Lat. quidam poëta dixit, Sponte sua patuere fores. Ita et Xen. E. 6. (4, 7.) Ὡς οὔτε νεῴ πάντες αὐτόματον ἀνεῴγοντο. Athen. 12. Ἐλαίαν ἱερὰν αὐτομάτην ἀναφθῆναι. Quinetiam, terra, quæ sponte sua et inarata, cum Hor., vel, ut Virg. loquitur, nullo cogente, fert fructum, dicitur ab Hesiodo E. (1, 118.) καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα Αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον. Sic αὐτόματος πόνος, Epigr. (Paul. Sil. 70.) Labor non coactus, sed ultro susceptus. At vero αὐτόματοι βόες Apoll. R. (1, 686.) exp. Injussi, Qui a nemine reguntur, Rectore carentes. Αὐτόματοι autem μηχαναὶ dicuntur αἱ καθ' αὑτὰς ἐνεργοῦσαι, Opera mechanicorum, quæ per se moveri et aliquid efficere videntur: qualia sunt horologia. Eust.

Αὐτόματος γίνεται exp. etiam interdum Sponte naturæ oritur, vel Fortuito oritur. Et, ut inquit Gell. 13, 1. quod Cic. Fatum atque Naturam videtur dixisse, id multo ante Demosth. (296.) Τὴν πεπρωμένην καὶ τὸν αὐτόματον θάνατον appellavit; αὐτόματος enim θάνατος quasi Naturalis et fatalis, nulla extrinsecus vi coactus venit. At Demosth. (11.) Νυνὶ γὰρ ὃ πάντες ἐθρυλλεῖτε, γέγονεν αὐτόματον, ubi redditur potius Fortuito evenit. Sic et Æsch. c. Ctes. Ἐὰν δ' αὐτόματόν τι συμβῇ. Quibus ll. addi possit Demosth. (11.) Τὸ μὲν παρὸν ἀεὶ προϊέμενοι, τὰ δὲ μέλλοντα αὐτόματα οἰόμενοι σχήσειν καλῶς. Sed et ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, pro αὐτόματον γίνεσθαι, dicitur: item, ἀπ' αὐτομάτου, et ἐκ τοῦ αὐτομάτου: quæ exp., Sponte naturæ, Fortu-

ito, Casu quodam, Temere. Cic. quoque ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου Fortuito interpr. Plato Apol. (29.) Ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἂν ὑμῖν τοῦτο ἐγένετο, ἐμὲ τεθνᾶναι δή. Xen. (Απ. 4, 2, 4.) Ἀπ' αὐτομάτου παραγίνονται. Et ἐκ ταὐτομάτου, Plut. de Orac. Μηδένα λόγῳ θείῳ κυβερνώμενον ἔχουσαν, ἀλλὰ πάντας ἐκ ταὐτομάτου καὶ γεγονότας καὶ συνισταμένους, ubi exp. Fortuito et temere. Interdum vero αὐτόματον, s. ταὐτόματον, et τύχη copulantur; ut ibid. Ἀλλὰ χρωμένη πρὸς πάντα τῷ κατὰ τύχην καὶ αὐτομάτῳ, ubi exp. Fortuna et temeritate. Alicubi autem αὐτόματον redditur etiam Casus temerarius. Quomodo autem αὐτόματον differat ab eo, quod τύχη appellatur, docet Aristot. Physic. 2. Plut. de Fato 649. Vide et Themist. Item Alex. de Anim. 159. 160. ‖ Dicitur autem et Ταὐτόματον pro eod. quod etiam ταὐτόματον invenitur scriptum, cum apostropho in prima syll. sed rarius, pro τὸ αὐτόματον. Sic ἐκ ταὐτομάτου in Plut. l. c. In VV. tamen LL. affertur ταὐτομάτου præcedente etiam τοῦ, in h. l. Ἀπὸ τοῦ ταὐτομάτου παραγινόμενος μάρτυς, Testis fortuito interveniens. Budæo ταὐτόματον, ita enim scribit, est Casus temerarius, in h. l. Polyb. Ἔστι γὰρ ὅτε καὶ ταὐτόματον ἀντέπραξε ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν. Ceterum quod ad etymum attinet, ex auctoribus, ad quos modo te remisi, eam petere poteris; item ex Eust., cui tamen in eo assentiri nequeo, quod τῷ αὐτόματος pro una signif. unum dat etymum, pro altera autem alterum. Quod autem in una earum, αὐτόματος ex αὐτὸς et μάτην componit, in hoc certe auctorem habet ipsum etiam Aristot. l. c. Ετ Αὐτομάτως, Sponte, Ultro, Sine alieno impulsu. Item, Fortuito, Temere. Plut. de Pyth. Orac. Ἔπεσεν αὐτομάτως τῆς ἡμέρας ἐκείνης ᾗ κ. τ. λ. Et, Αὐτομάτως ὁ θεὸς ἀνίησι τὰ ἀγαθὰ, Ultro, Sponte sua, non autem Temere vel Fortuito, ut in VV. LL. redditur. Sæpe autem αὐτομάτως, et ἀπὸ τύχης s. κατὰ τύχην copulantur, q. d. Temere et fortuito, ut a Plut. l. c. et in Fabio. Ετ Αὐτοματία, (ἡ,) q. d. Spontaneitas, Fortunæ temeritas, Eventus rerum fortuitus. Plut. (8, 146. 9, 251.) Timoleontem Αὐτοματίας templum struxisse tradit.

[Αὐτόματος, Gl. Per se, Injussus, Sponte, Ultroneus. Αὐτόματον· Per se. Αὐτομάτως· Temere, Sponte. Αὐτομάτως, Theocr. 21, 26. Hippocr. 389, 46. "Αὐτόματος, ad Xen. Mem. 4, 2, 4. Ruhnk. Ep. Cr. 130. ad Corn. Nep. 161. Stav. Toup. Opusc. 2, 190. Valck. ad Herod. 146. 314. ad Diod. S. 1, 235. 503. ad Charit. 461. 785. Larcher Herod. 2, 286. Phrynich. Ecl. 40. Jacobs. Anth. 7, 167. 9, 337. 12, 374. Diosc. Epigr. 24. Antip. S. 96. Huschk. Anal. 71. Fischer. Præf. Weller. G. G. p. xi. Brunck. Heyn. Hom. 4, 595. 6, 542. Αὐτομάτη, Rufin. 2. Leontius 17. Heindorf. ad Plat. Phædr. 327. Toup. Opusc. 2, 70. Diod. S. 1, 139. 235. Αὐτόματον, ad Timæi Lex. 141. Ταὐτόματον ἡμῶν, Monthly Review, Aug. 1799. p. 440. Ἀπ' αὐτομάτου, Jacobs. Anth. 11, 388. ad Dionys. H. 2, 793. Ἐξ αὐτομάτου, Wakef. Trach. 1150. Γῇ αὐτομάτῃ, Toup. Opusc. 1, 189. Αὐτόματα, ad Charit. 461. 512. Αὐτομάτως, Wakef. S. C. 3, 167. Fischer. Ind. Palæph. Paulus Sil. 18. et Jacobs. Diod. S. 2, 575." Schæf. Mss. "Αὐτοματία, Plut. 2, 542." Wakef. Mss.]

"Αὐτομάτην, ΕΤ Αὐτοματεὶ, SEU Αὐτοματὶ, Sua "sponte, Ultro." [Diod. S. 2, 25. "Αὐτομάτην, ad Charit. 785. Αὐτοματεὶ, ad Diod. S. 1, 139." Schæf. Mss. "Αὐτοματὶ, Nonn. D. 4, 153." Wakef. Mss. "Chrys. Hom. 133. T. 5. p. 846. Ὁ γάλακτος καὶ μαζῶν δημιουργὸς, αὐτοματὶ ῥεῖθρα φέρεσθαι ποιῶν, παρὰ μητρὸς παρθένου τροφὴν λαμβάνει." Seager. Mss.]

"Αὐτοματήσαντες, Hesychio ἀφ' ἑαυτῶν πράξαντες, "ab Αὐτοματέω. Idem certe et infinitivo αὐτοματεῖν "utitur in exponendo Αὐτοφαρίζειν." [A Schneidero non agnoscitur.]

"Αὐτομάτηγα, Hesychio σπέρμα ἀνδρὸς, Semen viri."

[* Αὐτοματοποιέω, ΕΤ * Αὐτοματοποίησις, ἡ: unde * Αὐτοματοποιητικὸς, ἡ, ὸν, ut Αὐτοματοποιητικὰ Heronis Alex. ap. Mathem. Vett. Par. 1693. "Ad Timæi Lex. 141." Schæf. Mss.]

Αὐτοματουργοὶ, (οἱ,) Artifices operum, quæ αὐτόματα vocari paulo ante dictum est.

Αὐτοματίζω, Sponte facio. Xen. K. Π. 4, (5, 10.) Ἀλλὰ μὴν μέμψεώς γε πῶς ἐσμὲν ἄξιοι εὖ, τε ποιοῦντες

A ἐκεῖνον, καὶ οὐδὲ ταῦτα αὐτοματίσαντες; i. e., inquit Bud., Qui ne sponte quidem fecimus quod illi conducibile est, sed eo permittente. Aristot. de Gen. Anim. 1. Τὰ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ σπέρματος γίνεται, τὰ δ' ἐκ τοῦ ὥσπερ αὐτοματίζειν τὴν φύσιν, i. e., inquit idem Bud., Sponte naturæ. Ετ Αὐτοματισμὸς, (ὁ,) Actio, quæ sponte fit, aut Ille quasi habitus agendi sponte, [" Dionys. H. 1. p. 4. p. 53. 285. Hippocr. de Rat. Vict. 406(=384, 1.)" Scott. App. ad Thes. Αὐτοματίζω, Hippocr. 381, 23. "Ad Mœr. 88. Act. Traj. 1, 219. Zeun. Ind. Xen. K. Π. et ad 393. Diod. S. 2, 152." Schæf. Mss. "Sponte venio, Diod. S. 121. Pass., Plut. 3, 668. Αὐτοματισμὸς, Joseph. 466, 41. Porphyr. A. 29. Dionys. H. 1, 13." Wakef. Mss.]

Ἀπαυτοματίζω, Sponte subministro. Philo V. M. 1. Εὔυδρον ὄντα καὶ εὔχορτον, καὶ προβατευσίμην ἄφθονον πόαν ἀπαυτοματίζοντα. [" T. H. ad Lucian. Dial. 40. Callim. 1, 534" Schæf. Mss. Heliod. 8. p. 398. πόαν καὶ χίλον. Schneider. Lex. "Ἀπαυτοματίζομαι, Schol. Pind. Π. 4, 107." Wakef. Mss. "Plut. B Mor. s. 717. Wytt. Ἡ τύχη τοῦτο μουσικῶς ἔοικεν ἀπαυτοματίσαι, Fortuito lusu effecisse." Seager. Mss.]

ΑΥΧΗΝ, ένος, ὁ, Cervix, τὸ μεταξὺ κεφαλῆς καὶ ὤμων, Aristot. vel, ut Idem alibi, τὸ μεταξὺ προσώπου καὶ θώρακος. Il. Θ. (327.) Αὖ ἐρύοντα, παρ' ὦμον ὅθι κληῒς ἀποέργει Αὐχένα τε στήθός τε: Π. (339.) ὁ δ' ὑπ' οὔατος αὐχένα θεῖνε. Aristoph. N. (592.) Εἶτα φιμώσητε τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα. Dicitur autem et de brutis, ut Hom. de bobus et anseribus, Xen. de equis. ‖ Αὐχὴν metaph. Angustia loci, Angustus locus; ut Lat. Fauces. Atque adeo Cervix ap. Melam. Sic Herod. VV. LL. τὸ εὐρύτατον τοῦ αὐχένος dixit de Faucibus Thermopylarum, qua illæ maxime paterent. Sic ap. Eund. 4. αὐχένα Βοσπόρου, et 6. αὐχένα Χερσονήσου. Aristot. de Mundo, loquens de mari, Κατὰ στενόν τε καὶ ἐπιμήκη διήκων αὐχένα. Et Basil. ὄρους αὐχένα dixit. ‖ Αὐχὴν Pars clavi et gubernaculi, in quam gubernator incumbit, ut ex J. Poll. (1, 90.) annotatur. Quo pertinere existimo h. l. Chrys. C in 2 ad Cor. 78. Τοῖς ναύταις παρακελευόμενος, ἐπὶ τῶν αὐχένων καθήμενος. At Eustathio 1533. Αὐχὴν et Αὐχένιον est ipsum πηδάλιον. De etymo autem hujus v. dicam in Αὐχῶ. "Αὐφὴν, Æolice pro αὐχὴν dici tradunt." [Gl. Αὐχήν· Cervix. Αὐχένες· Gubernaculum. Αὐχὴν πλοίου· Gubernaculum. Αὐχὴν πηδαλίου· Temo. Αὐχὴν ἀνθρώπου· Cervix, Vertex. Polyb. 1, 75. Strabo 5. p. 365. Herod. 1, 72. Heliod. 5. p. 248. J. Poll. 1, 90. Damm. Lex. Pind. Geopon. 19, 22. Μάθε δὲ, ὅτι ἡ προσηγορία τοῦ τραχήλου ὅλην κύκλῳ τὴν περιοχὴν τοῦ τραχήλου δηλοῖ; αὐχὴν δέ ἐστιν ἐπὶ μὲν τῶν ἀνθρώπων τὸ ὀπίσω μέρος τοῦ τραχήλου· ὀρθὸς γὰρ ἵσταται ἄνθρωπος· ἐπὶ δὲ τῶν ζώων τὸ ἄνω μέρος· κέκυφε γὰρ τὰ ζῶα. Ὅταν δὲ ἀκούσῃς δειρὴν, ἐπὶ μὲν τῶν ἀνθρώπων νόει τὸ ἔμπροσθεν μέρος, ἐπὶ δὲ τῶν ζώων, τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ τραχήλου. Niceph. Gregoras ap. Hermann. Gr. Gr. 327=Matth. Gloss. Gr. Min. 5. Αὐχὴν μὲν τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου· δέρη δὲ τὸ ἔμπροσθεν, ἔνθα ὁ λάρυγξ. "Αὐχὴν proprie Ipsa cervix, a tergo spectata D præsertim, juncturas colli et vertebras continens; δειρὴ s. δειρὰ, Collum totum a facie spectatum, in quo guttur, arteria etc." Gesner. Orph. 1017. "Ammon. 27. Thom. M. 129. Jacobs. Exerc. 2, 73. 125.; Anth. 6, 408. 7, 320. 8, 198. 9, 345. 10, 180. 181. 11, 147. Larcher Herod. 2, 307. Epigr. adesp. 428. Sine artic., Philostr. 264. Boissonad. Locus angustus, Wessel. Herod. 35. 320. Wakef. S. C. 3, 26. Diod. S. 1, 328. Herod. 610. Pars clavi, Græv. Lect. Hes. 514. 516. Αὐχ. γῆς, Rittersh. ad Oppian. 169. ad Charit. 319. Ἐπ' αὐχένα ἐπιβαίνειν, Wakef. Trach. 1035. Αὐχένιον, Græv. Lect. Hes. 514. 516." Schæf. Mss. "Angustia loci, Joseph. 1104, 13. Ut nos, A neck of land, Xen. K. A. 474. De extremitate rami, Eust. Il. 903. Plur. de uno, Orph. A. 137." Wakef. Mss.]

[* Αὐχενίας, ου, ὁ, Gl. Cervicosus, Schneidero injuria susp.]

Ἀναύχην, (ὁ, ἡ,) Cervice carens; ut Empedocl. κόρσας ἀναύχενας vocat Capita sine cervicibus, Aristot. de Anim. 3.

[* Βρισαύχην, ὁ, ἡ, Hes. Ὁ βρισαύχην· ὅτον αὐχένα βαρῶν. "Toup. Opusc. 2, 62.; Emend. 2, 493." Schæf. Mss.] A

Βυσαύχην, (ὁ, ἡ,) Qui humeros adducens, cervicem contrahit, quales in judicio naturarum Aristot. insidiosos esse ait. Aristophani sunt utres βυσαύχενες. Camer. ex J. Poll. [Xenarch. ap. Athen. 2. p. 64. βολβὸς, Æl. Dionys. ap. Eust. Il. p. 156.] "Βυσσαύχην ap. Eust. scriptum pro βυσαύχην, ut habent Suid. et Hes." [" Βυσαύχην, Toup. Opusc. 2, 62.; Emend. 2, 493. Heyn. Hom. 4, 238." Schæf. Mss. " Βυσσαύχην, Longo collo, Athen. 63. Eust. Il. 773, 23." Wakef. Mss.]

Γυλιαύχην, (ὁ, ἡ,) Qui collo est gracili et prælongo. Vide et alias expp. ap. Schol. Aristoph. Ei. (789.) γυλιαύχενας ὀρχηστὰς, Ναννοφυεῖς. [" Brunck. Aristoph. 3, 141." Schæf. Mss.]

Δολιχαύχην, (ὁ, ἡ,) Cervicem prælongam habens. De cygno dicitur Eur. (Iph. A. 794.) ut δουλιχόδειροι (Il. B. 460.) de eod. [Eur. Hel. 1503.]

Ἐριαύχην, (ὁ, ἡ,) Cervicem elatam et arduam s. proceram habens; ut ἐριαύχενες equi (Il. A. 159.) ὑψαύχενες καὶ γαῦροι. Eust. [1153, 35. Adde Il. K. 305. P. 496. Ψ. 171. Pind. ap. Plut. Q. S. 1, 5. κλόνος, ubi al. * ῥιψαύχην, cf. 7, 5. " Heyn. Hom. 6, 65." Schæf. Mss.] B

[* Εὐαύχην, ὁ, ἡ, Tzetz. Posthom. 478. * Εὐήλιξ, εὐαύχην, λευκὸς ἔην, * μακρόῤῥις.]

[* Θρασαύχην, ὁ, ἡ, Nicet. Annal. 19, 2.]

[* Καμπυλαύχην, ὁ, ἡ, Inflexum collum habens. Athen. 398.]

[* Καρτεραύχην, ὁ, ἡ, Valida cervice. Hippocr. 1164=343, 15. Gal. 5, 443. 18. ET * Κρατεραύχην, Plato Phædro 3, 253=205. Bas. 1. Ἵππος σκολιὸς, πολὺς, εἰκῇ συμπεφορημένος, κρατεραύχην, βραχυτράχηλος.]

Κυρταύχην, (ὁ, ἡ,) Cui incurva est cervix, [Incurvicervicus, Pacuv. ap. Quintil. 1, 3, 70.]

Μακραύχην, ET Μακραύχενος, (ὁ, ἡ,) in VV. LL. Cui collum est prælongum. Eur. Phœn. (1180.) μακραύχενα κλίμακα per catachresin appellavit Altas scalas. [" Μακραύχην, Athen. 1, 11." Schæf. Mss. " Μακραύχενος, Hippocr. (312, 18=)1006." Wakef. Mss.] C

[* Μακροκαμπυλαύχην, ὁ, ἡ, ET * Μακροκαμπυλαύχενος, ὁ, ἡ, Longum et curvum collum habens, Epith. avium quarundam. Epicharm. Athenæi 2. p. 65=250. 9. p. 398=473. " Wolf. ad Hesiod. 97." Schæf. Mss. " Epicharm. in Eust. Il. 1148." Wakef. Mss.]

[* Μεγαλαύχην, Heyn. Hom. 6. 65. Phot. Bibl. 108. * Μεγαλαυχενία, ἡ, Carm. Sibyll. p. 368.]

Μεσαύχην, (ὁ, ἡ,) μεσαύχενες, Media cervice ligati, VV. LL. [ἀσκοὶ, Hes. Etym. M. Phot. ex Aristoph. Schneider. Lex.]

[* Πλατυαύχην, ὁ, ἡ, Laticervicus. Manetho 5, 185. Ἀσπίδος * αὐτομανοῦς, πλατυαύχενος.]

[* Πολυαύχην, ὁ, ἡ, Multicervix, Multa habens capita. Geopon. 19, 22. de canibus: Ἐγκρίνουσι δὲ καὶ τοὺς μέγα τὸ χάσμα ἔχοντας, ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς πολυαυχένας, καὶ * παχυτραχήλους. ET * Πολυαύχενος, ὁ, ἡ, Schol. Il. A. 499. Quint. Sm. in Anal. 2, 475. ὕδραν. " Brunck. Soph. 1, 223." Schæf. Mss.] D

[* Ῥιψαύχην, ὁ, ἡ, Cervicem vel Caput jactans. Plut. Symp. 706=Mor. 2, 708. Wytt. UNDE * Ῥιψαυχενέω. Vide Ἐριαύχην et Ὑψαύχην.]

Σκληραύχην, (ὁ, ἡ,) Qui dura est cervice. Cui indomita est cervix, ut Horat. loquitur. Vel, Cui cervix est rebellis, cum Claudiano: σκληροτράχηλος, ἀκαμπὴς, Suid. [" Bibl. Crit. 4, 4. p. 94. Plut. Mor. 1, 7." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 73. Plut. 2, 2." Wakef. Mss.]

Στειναύχην pro στεναύχην, (ὁ, ἡ,) Arctæ cervicis s. angustæ; ut στειναύχην λάγωος, Epigr. [Marc. Arg. 21. " Toup. Opusc. 2, 242." Schæf. Mss.]

[* Στρεψαύχην, ὁ, ἡ, Theopomp. Athenæi 484. κώθων. Apollin. Metaphr. 233.]

[* Τριαύχην, ὁ, ἡ, Tria capita habens, Epith. Hecates, Lycophro 1186.]

Ὑψαύχην, (ὁ, ἡ,) q. d. Alticervix, Elatam cervicem habens; ut ὑψαύχην ἵππος καὶ ἀγέρωχος, Greg. Naz. Caput erectis cervicibus altum ferens: qui ab Hom. ἐριαύχην dicitur. Est etiam Apollinis epith. Epigr. ‖ Ὑψαύχην metaph. Superbus; quod superbi elata cervice incedere soleant. Sed ὑψαύχην per catachresin aliter etiam usurpatur; ut, cum Nonn. φωνὴν ὑψαύχενα appellavit Vocem altam. HINC Ὑψαυχενέω, et Ὑψαυχενίζω, et Ὑψαυχέω, Cervicem effero, Cervice erecta incedo, de equo proprie, ut ὑψαυχενήσας ἵππος ap. J. Poll.: metaph. autem et de Superbis hominibus dicitur. Plut. autem (8, 140.) ἀνοήτους καὶ κενοὺς esse dicit τοὺς ὑψαυχενοῦντας, scribens, Ὥσπερ οὖν τοὺς ἐν τῷ περιπατεῖν ἐπαιρομένους καὶ ὑψαυχενοῦντας, ἀνοήτους ἡγούμεθα καὶ κενοὺς, i. e. Camer. interpr. Quemadmodum eos, qui inter deambulandum sese efferunt, et cervicem extendunt, stolidos et leves esse ducimus. Ὑψαυχῶ autem dixit Phocyl. (13, 36.) Ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος. Ὑψαυχενίζω pro ead. signif. ex Epigr. (Philippi 50.) citatur. Superbit, Fastu turget, q. d. Cervicem attollit. Plut. Σεμνύνεσθαι, ὑψαυχεῖν, καὶ κομᾷν, καὶ μεγαληγορεῖν. [Ὑψαύχην, Paul. Sil. 35. Epigr. adesp. 77. Irenæus 3. κραδίης, Agath. 56. ἑσπερίην, Orac. Sibyll. 679. Ῥώμη. " Eur. Bacch. 1059. Ὄχθον δ' ἐπεμβὰς εἰς ἐλάτην ὑψαύχενα Ἴδοιμ' ἂν ὀρθῶς Μαινάδων αἰσχρουργίαν." Seager. Mss. Ὑψαυχέω, Plut. 7, 352. ap. Schneider Lex. Ælian. H. A. 4, 29. Κρατήσας δὲ (ὁ ἀλεκτρυὼν) γαῦρός ἐστι, καὶ ὑψαυχενεῖ, καὶ ευδρουμένῳ ἔοικεν. * Ὑψαυχενία, ἡ, Epiphan. 1, 607. Δι' ἣν ἠθέλησεν ὑψαυχενίαν ἑαυτῷ ἐπισπάσασθαι, καὶ ἐπαρθῆναι κατὰ τῆς ἀληθείας, διὰ τῆς κομπώδους αὐτοῦ φλυαρίας, καὶ ἐκ Διαβόλου ἐπισπειαμένης ἐννοίας. " Ὑψαύχην, Brunck. Bacch. 1050. Jacobs. Anth. 9, 346. Heyn. Hom. 5, 144. Ὑψαυχενέω, Dionys. H. 3, 1413. Ὑψαυχέω, Brunck. Soph. 3, 531." Schæf. Mss. " Ὑψαυχενέω, Philo J. 119. Suid. 1, 582. Achill. Tat. Ὑψαυχενίζω, Etym. M. 51, 14." Wakef. Mss.]

Ὑψηλαύχην, (ὁ, ἡ,) Idem. UNDE Ὑψηλαυχενία, (ἡ,) de equo, Bud. ex J. Poll. [Xen. Iπ. 10, 13. Ἡδόμενον τὸν ἵππον τῇ ὑψηλαυχενίᾳ, Cervicis elatione. In Schneider. Lex. legitur ὑψηλαυχενεία, vox nihili, quæ a verbo nihili ὑψηλαυχενεύω derivanda esset.]

¶ Αὐχένιος, ὁ, ἡ, q. d. Cervicalis, Ad cervicem pertinens; ut αὐχένιοι τένοντες, Od. Γ. (450.) Et αὐχένιος ζυγὸς, Jugum quod cervici imponitur. Αὐχένιον κύρτος, Jugum, VV. LL. Αὐχένιον autem substantivum vide in Αὐχήν. HINC Διαυχένιος, ET Ἐπαυχένιος, ITEM Παραυχένιος, NECNON Περιαυχένιος, ET Ὑπαυχένιος. Apud Plat. διαυχένιος μυελὸς exp. Cervicis medulla, q. d. Cervicalis medulla. At ἐπαυχένιος ζυγὸς, [Pind. II. 2, 171.] Jugum quod cervici imponitur; quod et αὐχένιος ζυγὸς dicitur. Παραυχένιος autem, Collo impositus et aptatus; ut παραυχενίῃ φαρέτρῃ, Epigr. (adesp. 269.) Et Περιαυχένιος, ut περιαυχένιος στρεπτὸς, Torques quæ cervici circumponitur. Apud Greg. Naz. autem de Basil. Περιαυχένιον ῥάκος σφενδονᾶσθαι προσέταττεν, pro Sacerdotali veste, Volaterr. interpr. At Bud. Cucullum signif. suspicatur. At Ὑπαυχένιος, Cervici subjectus, Qui est sub cervice. Et Ὑπαυχένιον substantivum, Lucian. (2, 716.) Cervical. Quod cervici supponitur; ut ὑπαγκώνιον, Quod cubitis supponitur. At Ὑπαύχενον, (τὸ,) Arat. (487. 524.) quod nonnullis mendi suspectum est, vide in meo Cic. Lex. [* Περιαυχένιον, τὸ, Monile, Heliod. 7. p. 397. Glossæ: * Ἐπαυχένιον· Cervicale. Περιαυχένιον· Liliolum. Ὑπαυχένιον· Cervical, Cervicale. " Περιαυχένιος, Dionys. H. 1, 632. Herod. 3, (20.) p. 167." Scott. App. ad Thes. Ὑπαυχένιος κόμη, Heliod. 3. p. 134. Ἐπαυχένιον κυνάγχαν, Rhian. Epigr. 8. " Αὐχένιος, Ruhnk. Ep. Cr. 145. Mitsch. H. in Cer. 126. Ἐπαυχένιος, ad Charit. 240. Περιαυχένιος, Alciphro 280. Wessel. Ep. ad Ven. 8. Ὑπαυχένιος, ad Charit. 240. Jacobs. Anth. Proleg. 54.; Anth. 11, 73. Boissonad. Philostr. 449. Ὑπαυχένιον, Ammon. 192." Schæf. Mss. " Αὐχένιος, Nicand. 877. Oppian. A. 2, 341. Tryphiod. 308. Manetho 2, 76." Wakef. Mss.]

" Ἐναυχένιος, (ὁ, ἡ,) Qui in collo est, s. Collo injectus, Collo insertus, ut ἐναυχένιος βρόχος, Epigr." [Antip. S. 84. " Jacobs. Anth. 8, 80." Schæf. Mss.]

[* Καταυχένιος, ὁ, ἡ, Anal. 2, 392. πλοκάμους. " Apud Merrick. ad Tryphiod. p. 70. Reisk. Misc. Lips. 9, 130. Athan. 1, 632(=1, 350.)" Kall. Mss.]

“ Μεταυχένιον, τὸ, Quod post cervicem est. J. Poll. “ 2. cap. de spina et dorso, Νῶτα ὑπ' αὐχένι κεῖσθαι, “ Dorsum cervici subjacere: ejus τὸ ἔγκυρτον nomi- “ nari χελώνιον: τὰ δὲ ἑκατέρωθεν ὠμοπλατῶν, πτερύ- “ για: ὧν τὰ πλάγια vocari μεταυχένια. Sunt qui “ interpr. Interscapilium e Marcello empirico.”

¶ Αὐχενίζω, Cervicem incido, Cervicem frango. Gall., uno itidem verbo, Engorger. Soph. Aj. (298.) Καὶ τοὺς μὲν ηὐχένιζε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων Ἔσφαζε. || Αὐχενίζειν in Hippiatria, inquit Bud., Loro caput equorum complecti et astringere, ad hoc ut venæ intumescant, et sanguis detrahatur scalpro. Ετ Αὐχενιστὴρ, (ὁ,) Lorum quo id fit, [Lycophro 1000. “ Wakef. Eum. 463.” Schæf. Mss. “ Αὐχενίζω, Augo, Philo J. 2, 372.” Wakef. Mss.]

Ἀπαυχενίζω, i. q. αὐχενίζω. Niger tamen in Philostr. Her. (12.) ἀπαυχενίσαι ταῦρον interpr. Frænare taurum. Apud Philon. de Mundo (1, 317.) ἀπαυχενίζειν pro Contumaciter reluctari, Bud. interpr. Vide Suid. [“ Ἀπ. ζυγὸν, Theophyl. Ep. 41.” Gataker. Mss. Philostr. Jun. Icon. 1. Jacobs. Exerc. 2, 121. “ Diod. S. 2, 529. Jacobs. Anth. 9, 354. Boissonad. Philostr. 572.” Schæf. Mss.]

Διαυχενίζομαι, Cervicem attollo s. erigo: vel, quod Gall. dicitur, S'engorger: quod ut de equis primum, deinde per metaph. de superbis dicitur, sic et διαυχενίζεσθαι. Vide J. Poll. [Suid. Διαυχενίζεσθαι: Ὁ δὲ τὰ φρονήματα καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν στρατιωτῶν ἀνηρέθιζε, καὶ διαυχενίζεσθαι πρὸς τὸ ἀγέρωχον ταῖς μελέταις ἐξεκάλει καὶ φιλοκίνδυνον. Ἀντὶ τοῦ, ὑψοῦ τὸν αὐχένα ἔχειν. Alibi: Ἀνηρέθιζεν· ἐπί τι παρώτρυνε καὶ παρέθηγεν. Εὐνάπιος· Ὁ δὲ τά τε φρονήματα καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν στρατιωτῶν ἀνηρέθιζεν. Schneider. Lex.]

Ἐξαυχενίζομαι, unde Ἐξαυχενισμὸς, (ὁ,) quod exp. Excervicatio, ex Hieron. in Nah. 3. et Contumacia pervicax.

Παραυχενίζω, Cervicem demitto, Propendeo collo devexo, VV. LL. At Hes. habet duntaxat παραυχενίζων, παρακλίνων.

[* Περιαυχενίζομαι, Theophyl. 3. p. 507.]

ΑΥΧΕΩ, Glorior, Jacto me. Thuc. 2, (39.) Κρατήσαντες δέ τινας ἡμῶν, πάντας αὐχοῦσιν ἀπεῶσθαι, Superatis aliquibus e nobis, gloriantur omnes pulsos esse. Philo V. M. 1. Ὁ μὴ μόνον τὸν κόσμον, ἀλλὰ καὶ τὸν κοσμοποιὸν αὐτὸν αὐχῶν ὁρᾶν. Lucian. (1, 242.) Μόνος οὖν αὐχήσεις προῖκα πεπλευκέναι. Et cum accus., Aristid. Μόνοις γὰρ ἡμῖν ὑπάρχει καθαρὰν εὐγένειαν τε καὶ πολιτείαν αὐχῆσαι. Sic Synes. Ἱπποκράτην αὐχοῦντι. At in Batrachom. (57.) Ξεῖνε λίαν αὐχεῖς ἐπὶ γαστέρι. In VV. LL. habetur et pass. Αὐχοῦμαι, sed sine auctore: quem etiam reperiri non posse existimo, sicut et Bud. putavit; scribit enim, Αὐχεῖν, ut opinor, act. tantum dicitur. Ceterum, cum inter alia τοῦ αὐχὴν etyma ponatur unum, quo ab αὐχῶ deducitur, ego contra non dubito, quin αὐχῶ ab αὐχὴν derivatum sit, ut αὐχῶ signif. i. q. compp. ὑψαυχέω et ὑψαυχενέω. Quod si aliquod quærendum sit τοῦ αὐχὴν etymum, nullum magis rationi consentaneum esse arbitror, quam ut ab αὐχμὸς deducatur, ob siccitatem et duritiem, dicaturque αὐχὴν quasi αὐχμήν. De quo Eust. 1917. [“ Αὐχὴν dicitur quasi αὐχμὴν, extruso μ, ob euphoniam. Nam, nisi id μ subesset, deberet αὐχὴν in obliquis suum η tenere. Est igitur ab αὔω, Sicco, et proprie ponitur de Cervicis dura parte.” Damm. Lex. Pind. Eur. Heracl. 832. Πόσον τιν' αὐχεῖς πάταγον ἀσπίδων βρέμειν: 931. Οὐ γάρ ποτ' ηὔχει χεῖρας ἵξεσθαι σέθεν. Glossæ: Αὐχέω· Glorior. Arcad. 153. Barker. “ Thom. M. 761. Troad. 765. Musgr. Herc. F. 1016. Wakef. Trach. 265. Apollonid. 13. Thallus Miles. 5. Antiphil. 19. Jacobs. Anth. 8, 368. 9, 98. (sed aliter interpung.) ad Lucian. 2, 248. Schneider. Præf. ad Demetr. p. ix. Brunck. ad Æsch. Pers. 738. ad Herod. 529. Existimo, Barnes: Heracl. (ll. cc.) Hel. 1635. El. 939. Wakef. Eum. 564. Abresch. Æsch. 2, 84. De augm., Herodian. 460. Pierson. Αὐχέω ὑπὲρ et ὑπό τινος, Casaub. ad Athen. 82.” Schæf. Mss.]

Αὐχὴ, (ἡ,) Gloriatio, Jactatio, Animi elatio, κόμπος, ἀλαζονεία, VV. LL. Apud Hes. autem habetur αὐχὰν, καύχησιν. Ετ Αὔχημα, (τὸ,) Idem; sed usi-
A tatius. Utitur Thuc. 2, (62.) Accipitur autem et in bonam partem a Damasceno. Item Αὐχητικὸς, (ἡ, ὸν,) q. d. Jactabundus, Gloriabundus, vel Ad jactantiam comparatus. Ετ Αὐχήεις (εσσα, εν,) Idem, Epigr. (Samii 1.) Apud Nonn. autem pro Alacri et cui cervix est erecta, VV. LL. [“ Αὔχημα, Musgr. Herc. F. 1016. Dionys. H. 3, 1411. 4, 2277. Casaub. Athen. 1, 39. Valck. Phœn. (1143.) p. 396. Ἐφ' οἷον εἰσὶν αὐχήματος, Dionys. H. 3, 1365. Αὐχήεις, Ruhnk. Ep. Cr. 62. 144.” Schæf. Mss. “ Superbus, Oppian. A. 2, 677. Lætus, Nonn. J. 4, 230.: Sam. 1. Steph. B. 717.” Wakef. Mss. Αὔχημα, Pind. Π. 1, 179. * ὀπισθόμβροτον δόξης αὔχημα, “ Post mortem homines sequens gloria famæ.” Damm. “ Soph. Œd. C. 742—5. Dionys. H. 1, 143. 182. Lucian. Amor. 573.” Scott. App. ad Thes. * Αὐχηματίας, (ὁ,) Schol. Lucian. pro Imag. 10. “ Eust. Il. 407, 42.” Wakef. Mss. * “ Αὔχησις, Hesych. Thuc. 6, 16. Aq. Prov. 4, 9. * Αὐχήτης, (ὁ,) J. Poll. 9, 146. (Ὁ γὰρ αὐχήτης, βίαιον.)” Kall. Mss.]

B “ Αὐχὴς, Jactabundus, VV. LL. Sed metuo ne per- “ peram pro αὐχήεις.”

“ Δυσαυχὴς, (ὁ, ἡ,) Difficilis gloriator, Molestus “ sese jactando. Apoll. R. 3, (976.) Οὔτοι ἐγὼν, οἷοί “ τε δυσαυχέες ἄλλοι ἔασιν Ἀνέρες, ubi Schol. καυχώ- “ μενοι * ἀλαζονικῶς ἐν ἑτέρων διαβολαῖς.”

Κεναυχὴς, ὁ, ἡ, Vane jactabundus, Vana jactans, Il. Θ. [230. “ Zenodot. Diogenis L. 7, 30.” Boissonad. Mss. Κεναυχὴς, Anal. 2, 78. πλοῦτον. Epigr. adesp. 34. κάλλος. Plut. Consol. 321. H., ap. Schneider. Lex. ubi perperam scribitur κεναύχης. “ Κεναυχὴς, Diog. L. 383. Nonn. D. 1, 424.” Wakef. Mss.]

[* Μαλακαύχητος ὕπνος, Aristot. Athenæi 696. ubi * μαλακαύγητος, Schneidero susp. “ Μαλακαυχητὸς, (sic,) Jacobs. Anth. 6, 364. Brunck. Anacr. 81.” Schæf. Mss.]

Μεγαυχὴς, ὁ, ἡ, Magna jactans, Epigr. [Meleagri 123. Antip. S. 93. Θῆβαι, Epigr. adesp. 288. Æsch. Pers. 647. Δαίμονα μεγαυχῆ, ubi Blomf. “ Illustrem.” “ Brunck. ad Æsch. Pers. l. c.” Schæf. Mss.
C “ Oppian. A. 1, 64.” Wakef. Mss.]

Μεγάλαυχος, ὁ, ἡ, Magna jactans. Vel simpl. Jactator. Item Μεγάλαυχα, Res magnæ jactantiæ plenæ. Ita enim exp. puto Lucian. Καὶ ἄλλος ἐν τῷ Θεαιτήτῳ πολλὰ μεγάλαυχα καὶ σοβαρὰ περιτέθεικε τῷ Σωκράτει. Ετ Μεγαλαυχία, (ἡ,) Jactantia. Ετ Μεγαλαυχέω, vel Μεγαλαυχέομαι, Magna Jacto, s. grandia, Vel, Jacto me de magnis rebus. Aut simpl. Jacto. Utriusque v. exempla sunt ap. Bud. 356. eas tamen non interpr. [Æsch. Pers. 538. νῦν (μὲν) Περσῶν Τῶν μεγαλαύχων καὶ πολυάνδρων Στρατιὰν ὀλέσας: S. c. T. 1057. Ὦ μεγάλαυχοι καὶ * φθερσιγενεῖς Κῆρες Ἐρινύες. Epigr. adesp. 497. et 628. Ἑλλὰς, 188. Τράλλιν, Bianor 7. μητέρες. Pind. Π. 8, 19. * “ Μεγαλαύχως, Hasii Ind. Leon. Diac. 232.” Boissonad. Mss. * Μεγαλαυχὴς, ὁ, ἡ, Orph. Υ. 62, 3. Πάντιμ', * ὀλβιόμοιρε, Δικαιοσύνη μεγαλαυχής. Μεγαλαυχέω, Gl. Glorior, Magnifico, S. Jacob. Epist. 3, 5. Diod. S. 13. 466. Æsch. Ag. 1537. μηδὲν ἐν Αἴδου Μεγαλαυχείτω, Agath. 13. καθ' ἡμετέρης μελεδώνης. Μεγα-
D λαυχία, Joseph. A. J. 19, 1, 12. de Macc. 3. Plato Lys. 2, 206. * Μεγαλαύχημα, τὸ, ετ * Μεγαλαύχησις, ἡ, Hasii Ind. Leon. Diac. 232. * Μεγαλαύχητος, ὁ, ἡ, Epigr. Paus. 1, 13. Anal. 1, 226. Τῆς μεγαλαυχήτου σκῦλα Μακηδονίας, “ Murator. Inscr. 128.” Kall. Mss. “ Μεγάλαυχος, Jacobs. Anth. Proleg. 75. Epigr. adesp. 188. Paus. 1, 368. Batrach. 175. Μεγαλαυχὴς, Brunck. ad Æsch. Pers. 641. Μεγαλαυχία, Plut. Mor. 1, 2. Oxon. Μεγαλαυχέομαι, Thom. M. 601. Toup. Opusc. 1, 278. Μεγαλαύχητος, Paus. 1, 46.” Schæf. Mss. * “ Μεγαλαυχητέον, Philo J. 180.” Wakef. Mss.]

[* Καταμεγαλαυχάω, Schneider. affert ex Hes. loco non indicato. Saltem scr. esset Καταμεγαλαυχέω, e Gr. ling. analogia.]

[* Ὑπεραυχὴς, ετ * Ὑπέραυχος, ὁ, ἡ, Jactabundus, Valde gloriosus vel elatus. Phrynich. Bekkeri: Ὑπέραυχοι· οἱ ὑπὲρ τὸ δέον αὐχοῦντες. “ Const. Manass. Chron. p. 73.” Boissonad. Mss. “ Soph. Ant. 1351: μεγάλοι δὲ λόγοι Μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων Ἀποτίσαντες, Γήρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν.” Seager. Mss.

Æsch. S. c. T. 479. 1057. Ὑπεραυχὴς, J. Poll. λέων, Tryphiod. 669. "Ὑπέραυχος, ad Dionys. H. 1, 476." Schæf. Mss. "Philo J. 1, 310. Xen. Ages. sub fin." Wakef. Mss.]

Ὑπεραυχέω, Valde glorior, vel me jacto. Phal. Ὑπεραυχεῖν ἐπὶ χρηστότητι.

[* Διαυχέω, Glorior, Clem. Alex. Str. 6. p. 757. Schneidero susp.]

[* Ἐναυχέω, Glorior in. Hes. "Philo J. 1, 422." Wakef. Mss.]

Ἐξαυχέω, Glorior, vel Valde glorior: θαρσῶ, σεμνύνομαι, VV. LL. [Soph. Ant. 390. Σχολῇ ποθ' ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγώ: Phil. 869. Οὐ γάρ ποτ', ὦ παῖ, τοῦτ' ἂν ἐξηύχησ' ἐγὼ, Τλῆναί σ' ἐλεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα Μεῖναι. Eur. Suppl. 504. νῦν φρονεῖν ἄμεινον ἐξαύχει Διός. "Porson. Med. p. 70." Schæf. Mss.]

Ἐπαυχέω, ut ἐπαυχῶ τοῖς σοῖς λόγοις, pro αὐχῶ ἐπὶ τοῖς σοῖς λόγοις, Glorior ob ea, quæ dicis; vel Efferor: nam, Ἐπαυχήσας δὲ τοῖσι σοῖς λόγοις, ap. Aristoph. (O. 629.) exp. μεγαλοφρονήσας διὰ τῶν σῶν λόγων. ‖ At ἐπαυχῶ λάμψειν ap. Soph. (E. 65.) exp. βεβαίως οἶδα et πέποιθα: ut Gall. dicitur Je me vante de cela, de re, quam nobis certo pollicemur, utpote quæ omnino in nostra sit potestate. [" Nonn. 48, 869." Wakef. Mss.]

¶ Καυχάομαι, Glorior, Me jacto. Item Exulto. Lycurgus ap. Suid. Ἐφ' οἷς καυχᾷ, οἱ ἄλλοι αἰσχύνονται. Apud Aristot. Pol. 5. Διὰ τὸ καυχήσασθαι εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ, exp. Quia jactasset se ejus abusum esse ætate. Paul. aliquando h. v. utitur, ut 2 Cor. 9, 2. Τὴν προθυμίαν ὑμῶν καυχῶμαι, Jacto, vel Jactans prædico. [" Similiter καυχᾶσθαί τι, Gloriari de aliqua re, dixit Athen. 627. Ἐκαυχήσατο τὸ δύνασθαι κ. τ. λ." Schweigh. Mss. Glossæ: Καυχῶμαι· Glorior, Jactor. Pind. O. 9, 58. "Jacobs. Anth. 6, 150. 164." Schæf. Mss.]

Καύχημα, τὸ, Gloriatio, Jactatio. Item, Id, de quo quis gloriatur, q. d. Gloriamentum, ut ap. Lesbonact. Καὶ κατὰ τοῦτο δύο φέρεσθε καυχήματα ἀρετῆς· οὔτε γὰρ ἐξελάσθητε κ. τ. λ. Sic et ap. Paul. ad Rom. 4, (2.) καύχημα ἔχει, vertitur, Habet quod glorietur. Hinc Καυχηματίας, (ὁ,) Gloriosus, Jactator; ut φρονηματίας, φρυαγματίας, in Schol. Aristoph. [P. 40. Gl. Καύχημα· Exultatio, Gloriatio, Gloria. Καυχηματίας· Gloriabilis. Etym. M. 121. *Καυχηματικὸς, ἡ, ὸν, Schol. Ven. Il. Θ. 535. Καύχημα, Pind. I. 5, 65. "Musgr. El. 1. Casaub. Athen. 1, 39. Καυχηματίας, Heyn. Hom. 6, 646." Schæf. Mss.]

Καύχησις, ἡ, Gloriatio, Jactatio. Utitur sæpe Paul. ut ad Rom. 15, 17. ἔχω καύχησιν, sicut et de καύχημα ἔχει modo dictum fuit, exp. Habeo quod glorier. Exp. autem eod. sensu potest, Gloriandi occasionem habeo. Et Καύχη, (ἡ,) e Pind. affertur pro eod. [N. 9, 17. Καύχας ἀοιδὴ πρόσφορος, Cantio conveniens gloriæ. "Καύχησις, ad Thom. M. 127. Toup. Emend. 1, 87. Καύχη, ibid." Schæf. Mss.]

[* Καυχητὴς, οῦ, ὁ, Jactator, Glossis Alapator. "*Καυχηστὴς legitur pro καυχητὴς, in Etym. M. v. Ἀπειλητῆρες, et in Schol. Ven. Il. H. 96. sic leg. puto." Bast. Ind. Scap. Oxon. "Καυχητὴς, Muncker. ad Anton. L. 158. Verb." Schæf. Mss.]

[* "Καυχητιάω, T. H. ad Aristoph. Π. p. 174." Schæf. Mss. "Suid. v. Κομήσης." Wakef. Mss.]

[* Καυχὰς, άδος, ἡ, Jactatrix, nobis susp. In Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. citatur Pind. N., nempe 9, 17., qui locus ad καύχη pro καύχησις pertinet.]

"Καυχαλὶς, Hesychio φλύκταινα, Pustula. Cf. "Καυκαλίς." [" Ad Mœr. 398." Schæf. Mss.]

[* Ἀκαυχησία, ἡ, Jactantiæ vitatio, Non jactantia. Ignat. ad Polycarp. 5.]

Ἐγκαυχάομαι, Jactor, Glorior, pro quo in VV. LL. habetur Ἐναυχάομαι, q. d. Insuperbio: ut ἐγκαυχᾶσθαι πλούτῳ, Insuperbire divitiis. [" Clem. Alex. 127." Wakef. Mss.]

[* Ἐκκαυχάομαι, Glorior. Eur. Bacch. 31. ὧν νιν οὕνεκα κτανεῖν Ζῆν' ἐξεκαυχῶνθ', ὅτι γάμους ἐψεύσατο.]

Ἐπικαυχάομαι, q. d. Glorior adv. aliquem, Insulto alicui. Unde Ἐπικαύχησις, (ἡ,) Insultatio, Hermog. [" Ἐπικαυχάομαι, Schol. Il. Y. 388." Wakef. Mss.]

Κατακαυχάομαι, Idem. Paul. ad Rom. 11, (18.) Μὴ

A κατακαυχῶ τῶν κλάδων. In VV. LL. ponitur et Καταυχῶμαι pro ead. signif., et affertur ex Ep. Jac. 2, (13.) Καὶ καταυχᾶται ἔλεος κρίσεως: quæ omnia falsa sunt; cum ibi non καταυχᾶται, sed κατακαυχᾶται legatur. [Cf. Æsch. Pers. 351. πλήθει *καταυχήσας νεῶν, ubi κατακαυχήσας exhibent Ald. Turn. Barocc. "Καταυχέω, Glorior. Αὐχέω, Confidenter dico. Vide Gloss. in Prometh. 710." Blomf. At Schneider. Lex. ex * Αὐχάω derivat.]

ΑΥΩ, potius quam Αὔω cum tenui, ut ostendit Ἀφαύω, Sicco, Arefacio. Item Accendo: ut Od. E. (490.) ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι. [" Φαύω, αὔω, ut φεῦ, Heu, Canin." Gataker. Mss. Arat. D. 303. πῦρ αὔηται σπουδῇ. "Αὔω, Wakef. Eum. 334. ad Diod. S. 1, 672. Brunck. Aristoph. 1, 202. Heyn. Hom. 6, 201. 378. Valck. ad Ammon. 35. Toup. Opusc. 2, 197. De Spiritu, Lobeck. Aj. p. 346." Schæf. Mss.]

"Αὔω, vel Αὔω. Hes. αὖε, scriptum ψιλῶς, si-
B "gnif. ait ἐφώνει, ἐβόα: δασέως autem, ἐξέκαιεν, "ἀνῆπτε πῦρ. Aliquanto post tamen αὖσαι exp. non "solum βοῆσαι, sed etiam καῦσαι, φλέξαι, nulla facta "mentione diversitatis spiritus: et forsan utrumque "tenuari posse videatur, cum reperiamus καταῦσαι "pro καθαῦσαι s. κατακαῦσαι: nisi Ion. positum dicamus ut κατικέσθαι et similia. ‖ Eust. αὖσαι ait "signif. etiam θιγεῖν et ἅψασθαι, Tangere: unde "esse χραῦσαι, signif. χροὸς αὖσαι. Hes. quoque "αὔῃ exp. ἅψηται. ‖ Rursum Hes. αὔω exp. θερ-"μαίνω et διαχέω. ‖ Etym. αὔω ait signif. quatuor: "τὸ λάμπω, unde esse αὔριον: τὸ ξηραίνω, unde αὖος, "ὁ ξηρός: τὸ καίω, unde βάναυσος, ὁ παρὰ τὸ πῦρ "ἐργαζόμενος: τὸ βοῶ, unde ap. Hom. Αὖε δ' Ἄρης "ἑτέρωθεν. Esse vero et αὔω signif. καθεύδω: cu-"jus hoc exemplum affert e Nicand. Θ. ἐν δ' ἀμάθοισιν Ἢ καὶ ἀμαρτροχιῇσι κατὰ στίβον ἐνδυκὲς αὔει: i. e. "καθεύδει, ἢ διατρίβει. Ubi Schol. quoque hoc αὔει "positum ait pro ἰαύει, et signif. κοιμᾶται, aut διάγει."

Αὖος, (α, ον,) Siccus, Aridus; ut ξύλα αὖα, Od. E.
C (240.) et Σ. (308.) Sic Paus. Achaicis, Τὰ αὐότατα τῶν ξύλων: quibus χλωρὰ opponit. Hesiod. E. Αὔην καὶ διερὴν ἀρόων, Siccam et humidam. Plato de LL. 6. Ὕλη αὔη καὶ ξηρά. Item αὖον βοᾷν, Sonum acutum edere: ut Il. M. (160.) κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν. Vide Eust. Observandum est autem h. v. cum tenui scribi, licet αὔω aspiretur, a quo derivatum esse creditur. Hinc Αὐότης, (ἡ,) Siccitas, Ariditas. [" Αὖος, Heyn. Hom. 6, 201. 297. 301. 447. Jacobs. Anth. 9, 355. 431. 12, 465. Brunck. Aristoph. 1, 128.; Kuster. 66. 73. 222.; T. H. ad H. p. 288. Bast Lettre 118. ad Lucian. 1, 353. 442. 476. ad Callim. 1, 235. Musgr. Andr. 1041. Ernest. Obs. in Aristoph. N. p. 36. Wyttenb. Ep. Cr. 2. Valck. Phœn. p. 586. ad Mœr. 205. Timæi Lex. 55. et n. Obstupefactus, Albert. Peric. Cr. 102. ad Xen. Eph. 179. Wessel. Probab. 253. Alciphro 446. Pauper, Valck. Adoniaz. p. 292. Harles. ad Theocr. 264. Αὖος ὑπὸ καύματος, Verh. ad Anton. L. 160. Pierson. Veris. 37. De spiritu, T. H. ad Aristoph. Π. p. 229.
D Heyn. Hom. 6, 297. 378. 451." Schæf. Mss. "Theodoret. Hæret. Fab. 3. c. ult." Routh. Mss. "Quasi mortuus, Heliod. 22. De nuper mortuo, Philostr. 807. Mortuus, Ælian. H. A. 71." Wakef. Mss. Exsanguis, Aristoph. Θ. 853. Schol. ad B. 196. Apud Arcad. 37. est Αὖος ὁ ξηρός. Bast. de VV. nihili ad calcem Scap. Oxon. v. Ἄναλως.]

Αὖος, Fluvius, cujus accolæ dicti Παραύαιοι, ut scribit Steph. B. h. v.

"Αὔσαις, Hesychio πνοαῖς, κραυγαῖς, ab αὔω."

"Αὐσὸν, Hesychio ξηρὸν, Aridum."

"Αὐόνη, (ἡ,) Siccitas, Ariditas. Etymologo ξηρότης: "qui ipsum ab αὔω, τὸ ξηραίνω, ita derivari ait, ut "ἐχόνη ab ἔχω, περόνη a πείρω, βελόνη a βάλλω. "A Varino exp. non solum ξηρασία et αὐχμὸς, sed "etiam φθορὰ, κακοπάθεια, λύπη: item κραυγὴ, ab "αὔω, Clamo." [Simonid. Fr. 17=230, 20. Ἄπρηκτον αὐόνην ἔχει. "Wakef. S. C. 1, 53. Αὐονὴ, (sic,) i. q. κραυγὴ, Brunck. Lectt. in Anal. 18.; ad Poët. Gnom. 311." Schæf. Mss.]

" Αὖονον, Hesychio est ξύλον ξηρὸν, Lignum aridum: ap. quem legitur et Αὖοτα, αὐλὸν, ξηρὸν, " νεκρόν: a nom. sing. Αὔων."

Αὐαλέος, (α, ον,) i. q. αὖος. Hesiod. (E. 2, 206.) αὐαλέος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος. ET Αὐσταλέος, Idem. Nonnunquam et pro Squalidus, Squalens. Apoll. R. 1, (200.) αὐσταλέος κονίῃσι. Et αὐσταλέης κεφαλῆς, Epigr. [adesp. Byz. 26. " Porson. Orest. 219. Jacobs. Anth. 10, 380. Heinrich. ad Hesiod. A. p. 188. Heyn. Hom. 7, 735. Ruhnk. Ep. Cr. 168. Pierson. Veris. 37. ad Callim. 1, 237. ad Charit. 290. Αὐαλέος, Harles. ad Theocr. 214. ad Callim. 1, 15. 235. ad Charit. l. c. Wakef. Phil. 954. Jacobs. Anth. 6, 432. 10, 315. 380. 11, 63. Porson. l. c. Heinrich. l. c." Schæf. Mss. " Obstupefactus, Oppian. A. 2, 78. Αὐσταλέος, Aridus, de ligno, K. 4, 128. Siccus, unde Famelicus, Callim. H. in Cer. 17. Vide nos in Lucret. 4, 621." Wakef. Mss. Od. T. 327. Εἰ κεν ἀϋσταλέος κακὰ εἱμένος ἐν μεγάροισι Δαινύῃ.]

[* Αὐηλὸς, i. q. αὐαλέος. Anal. 1, 181. ubi Ms. * Αὐηρός. " Jacobs. Anth. 7, 324." Schæf. Mss.]

" Αὐγαλέος, ap. Theocr. pro αὐαλέος, Siccus, Aridus, VV. LL. Sed procul dubio ea scriptura " mendosa est."

" Αὐαλὸς, Hesychio ὁ Διόνυσος, Bacchus."

" Αὖανος, Panis quidam ad placentarum genus " proxime accedens, et Placenta potius quam Panis. " J. Poll. 6. Αὖανος δὲ ἄρτος, ἐγγυτέρω πλακοῦντος."

[* Αὐστὴρ, ὁ, ET * Αὔστρα, ἡ, Haustrum, Instrumentum, quo urna aqua plena e puteo extrahitur. Valck. ad Ammon. 35. Eust. 867. Cf. Ἐξαυστήρ. Schneider. Lex.]

" Λαύστρανον, (τὸ,) quidam λύκον, Lupum, quidam " φρέατος ἅρπαγα, Uncinum s. Harpaginem, qua ex- " trahitur aqua e puteo, Hes." [Valck. ad Ammon. 35. Schneider. Lex. v. Αὐστήρ.]

Ἀναύω, Accendo. VV. LL. sine auctore. [" Ad Lucian. 1, 349." Schæf. Mss.]

Ἀφαύω, Idem. Et pro Exarefacio, sicut ἀφαυαίνω, Aristoph. (Ex. 146.) Vide Bud. 549. [Aristoph. I. 394. τοὺς στάχυς, El. 1144. ἄφαυε τῶν * φασήλων τρεῖς χοίνικας, ubi Schol. ἄφαυσον, Suid. ἄφευε. Cf. Ex. 13. ἀφεύων τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα, ubi Ms. ἀφαύων, Θ. 216. 236. 590. Simonid. Athenæi 659. Καὶ ὡς ἄφευσα, χὡς ἐμίστυλα κρέα. Nicand. Fr. 9. ἀφεύσαις. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀπευήκασιν ἀπεξηρασμέναι εἰσίν. Ἀφεῦσαι· ἀποκαῦσαι, περιφλέξαι. Vide Εὕω, et Ἀπευέω, Ἀφευέω, s. Ἀφεύω. " Brunck. Aristoph. 1, 202. Toup. Emend. 4, 480." Schæf. Mss.]

" Ἄφαυστος, ὁ, ἡ, Illibatus, VV. LL. forsan ab " αὔω, τὸ ψαύω καὶ θιγγάνω, ut idem sit cum ἄψαυ- " στος, Intactus."

[* Διαύω, falsa lectio in Eur. Herc. F. 1049.]

Ἐναύω, Accendo; ut πῦρ ἐναύειν, Herod. Xen. Dinarch. Et Lucian. (1, 112.) Τὸν κεραυνὸν ἐναυσάμενος ἐκ τῆς Οἴτης. Et ἐναύεσθαι ἀπὸ ἑτέρου πυρὸς, Plut. Numa. Vide Bud. Comm. HINC Ἔναυσμα, (τὸ,) Id quo ignis accenditur; Igniarium; item Suscitabulum quidam interpr. e Nonio. ‖ Item metaph. Fomes, Fax, i. e. Incitamentum. Herodian. (2, 15, 3.) Τοιαῦτα ἔχων ἐναύσματα εἰς βασιλείας ἐπιθυμίαν. Vide Bud. ibid. [Anal. 1, 196. Τᾶν Σαπφοῦς χαρίτων ἄνθος ἐναυσάμενος, sensu, inquit Schneider. Lex., dubio. " Polyb. 17, 11. Ἐναύσασθαι τῆς ἐλευθερίας, Aspirare ad libertatem: 9, 22. Τῆς Ἑλλάδος ἔναυσμα. Plut. Flamin. (11.) p. 686. HSt. Ἀλλόφυλοι δὲ ἄνδρες, ἐναύσματα μικρὰ καὶ γλισχρὰ κοινωνήματα παλαιοῦ γένους ἔχειν δοκοῦντες,—ἐξελόμενοι τὴν Ἑλλάδα δεσποτῶν χαλεπῶν καὶ τυράννων ἐλευθεροῦσιν." Seager. Mss. " Ἐναύσασθαι παρὰ τῆς Ἐλευσινίας τὸ θάῤῥος, Sumsisse a Cerere animum, 3, 20. ubi v. nott.: vide et Ἐλευσινία. Hes. Ἐναύσασθαι· ἐξάψαι. Sed in Phav., qui exscripsit glossam, rectius, ut opinor, legitur ἐξάψασθαι." Fischer. Ind. Æsch. Socr. Dial. Ælian. ap. Schneider. Lex. Καί τινα ἐξ αὐτοῦ διδασκαλίαν ἐναυσάμενος, et, Ἐντεῦθεν τὸν λόγον ἐναυσάμενος Εὐριπίδης. * Ἔναυσις, ἡ, Eur. Sisyph. Fr. 1, 32. p. 472. ἵν' ἀστραπῆς Κατεῖδ' ἐναύσεις, Plut. 3, 194. " Ἐναύω, Toup. Emend. 3, 63.; Opusc. 2, 197. ad Lucian. 1, 349. ad Herod. 614. Musgr. Bacch. 842.; Orest. 47. Heyn. ad Apollod. 1161. Valck. ad Ammon. 153. Jacobs. Anth. 6, 420. Ἔναυσμα, ibid. ad Diod. S. 2, 556. ad Timæi Lex. 130. Pierson. Veris. 31." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 64. Max. T. 11. Incitamentum, Herod. 2, 460. Lux, Jambl. V. P. 44." Wakef. Mss.]

Ἐξαύω, Accendo, Torreo, ὀπτῶ, Eust. e Plat. Comico. " Ἐξαῦσαι, Eximere, Extrahere: Hesychio " ἐξελεῖν, itidemque J. Polluci, (6, 88.) UNDE Ἐξαυ- " στὴρ, iisdem testibus, dicitur ἡ κρεάγρα, alio no- " mine ἁρπάγη dicta et λύκος, Lat. Fuscina, Lupus " ferreus, Harpax s. Harpago, quia sc. eo instru- " mento coqui ex aqua fervente carnes eximunt." [De v. ἐξαῦσαι, Eximere, cf. Αὐστὴρ, Καταῦσαι, Καταυστής. Arcad. 19. Barker.: Τὰ εἰς ηρ ὀξύνεται καὶ βαρύνεται· καὶ ὀξύνεται μὲν ἁπλᾶ ὄντα ἀρσενικά. Ὁ μὲν λόγος τοῦ τ προηγουμένου τοῦ η, σωτὴρ, ἐλατὴρ, καμπτὴρ, ἐξαυστήρ. * Ἐξαύστηρ δὲ κύριον, ὡς τὸ * Ἀμάτηρ, καὶ * Ἄντηρ, καὶ Ἄστηρ κύριον. " Ἐξαυστὴρ, Valck. ad Ammon. 34." Schæf. Mss. " Æschyl. in Etym. M." Wakef. Mss.]

[* " Ἐφαύω, Inspiro. Eur. Rhes. 323. ἐξώστης Ἄρης Ἔφαυσε λαίφη τῆσδε γῆς μέγας πνέων. Variæ sunt conjecturæ: ἔφασε, ἔθραυσε, ἔπαυσε, ἔφυσε, ἔθραυε, ἔφλασε, ἔφλυσε, ἐφύσησε. Ohe! ' Ἔφαυσε h. l. compositum puto ex αὔω, Spiro.' Heath. In Flor. ἔθραυε." Seager. Mss.]

Καταύω, Torreo. Item ἀφανίζω, Eust. 1547. ex Alcmane, ubi et hanc scripturam notat cum τ, licet ab αὔω aspirato. [" Lobeck. Aj. p. 346." Schæf. Mss.]

" Καταυστὴς, (οῦ, ὁ,) Hesychio * καταδυστὴς, Uri- " nator, a VERBO Καταῦσαι, quod Idem exp. κατα- " δῦσαι, sed et καταυλῆσαι." [Cf. Αὐστὴρ et Ἐξαῦσαι. " Lobeck. Aj. p. 347." Schæf. Mss.]

[* Προσαύω, UNDE * Προσαυστικὸς μάγειρος, Posidipp. Athenæi 662. e Grotii emend. " Nos e membranis nostris * προσκαυστικὸς eodem sensu recepimus, nempe Qui edulia adurere solet, quo fit ut ingrato sint sapore. Aristoph. Σ. 828. Ἡ Θρᾷττα προσκαύσασα πρώην τὴν χύτραν. Alibi ap. Nostrum 623, idem verbum προσκάεται in bonam partem positum videmus, Fervet." Schweigh.]

" Εὔω, s. Εὕω, Uro, Ustulo, admota sc. flamma, ut " porcorum setas admota flamma adurere solent et " absumere: Hesychio καίω, φλογίζω. Od. B. σιά- " λους θ' εὕοντας ἐν αὐλῇ: Ξ. Εὗσεν μίστυλλέν τε: I. " Πάντα δὲ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμὴ, " Γλήνης καιομένης, Adussit. Hesiod. E. (703.) mala " uxor et δειπνολόχη τὸν ἄνδρα καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα " Εὕει ἄτερ δαλοῦ, Sine titione urit s. torret. Qui- " bus e ll. patet εὕειν non semper esse τὸ μαδᾶν ὕδατι " ζέοντι, ut Schol. Hom. exp., sed generaliter φλογί- " ζειν, καίειν." [Il. Ψ. 32. Πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ, Εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο. " Thom. M. 807. Wakef. Ion. 1313. Kuster. Aristoph. 115. ad Lucian. 2, 333. Heyn. Hom. 5, 631. 8, 363." Schæf. Mss.]

" Εὔστρα, in Comœdia dicitur ἡ τῶν συῶν * φλο- " γίστρα, ut refert Eust. 1286. derivans ipsum ab " εὔω. Sic 1446. εὔστραν ap. Comicum esse dicit " ἐργαστήριον, ἐν ᾧ χοῖροι καὶ τὰ τοιαῦτα εὕονται: ex " antiquis exp. βόθρον, ἐν ᾧ περιφλέγουσι τὰς τῶν ὑῶν " τρίχας. Locus Aristoph., quem Comici nomine " intelligit, est I. (1236.) Ἐν ταῖσιν εὔστραις κονδύ- " λοις ἡρμοττόμην. Ubi Schol. quoque exp. * φλο- " γίστραις, ὅπου τὰ ἱερὰ θύεται: addens, εὔστραν esse " τὸ μαδιστήριον, dictam ἀπὸ τοῦ εὕειν καὶ φλογίζειν τοὺς " χοίρους. Sic vero et J. Poll. 6. εὔστρας dictas fuisse " scribit etiam τοὺς βόθρους, ἐν οἷς εὕεται τὰ χοιρίδια. " Alioqui enim εὔστρα vocata fuit ἡ ὀρεινὴ κριθὴ, alio " nomine ἀμφίκαυτις dicta a Comicis et Tragicis, ἀπὸ " τοῦ περικεκαῦθαι: seu, ut alii volunt, ἡ πρώτη ἔκφυσις " τῶν πυρῶν, quam appellant λήϊον ὡραῖον, διὰ τὸ " τοὺς πρωΐμους καέντων τῶν ἀχύρων ἐπιτηδείους εἶναι " εἰς τροφὴν, inquit Schol. Aristoph. Sic Eust. 1446. " εὔστραν e Pausania exp. τὸ ἐκ σταχύων καυθέντων " ἔδεσμα τοὺς ἀνθέρικας ἀποβαλόντων, ἤτοι τὸν περικε- " καυμένον στάχυν: alios vero sic nominatam velle

" τὴν ὡρίμην κριθὴν, quæ et ἀμφίκαυστις ap. Æl. Di- " onys. vocatur. Comicos etiam ἐπὶ γυναικείου μορίου " usurpare hoc voc.: Cratinum vero sic dicere τὴν " ὀσφύν. Notandum vero reperiri et εὔστρα, tenui s. " leni spiritu, ut εὔω." [" Kuster. Aristoph. 115." Schæf. Mss. " Schol. Od. B. 300." Wakef. Mss.]

" 'Αφεύω, Accendo, Inflammo: unde Aristoph. " 'Αφευθεὶς τὸν πρωκτὸν, quod Suid. exp. φλογισθείς. " Apud Eund. legitur hic trochæus, 'Αλλ' ἄφευε τῶν " φασήλων, ω γύναι, τρεῖς χοίνικας, desumtus ex Ει. " (1144.) Sed vulg. Edd. ibi habent ἄφαυε, quod " Schol. exp. φρύξον, Torre, addens quosdam scri- " bere ἄφαυσον, exponereque ζέσον, Fervefac, s. In " fervida coque." [Vide 'Αφαύω. " Brunck. Aristoph. 2, 4. Toup. Emend. 4, 480. Casaub. ad Athen. 125." Schæf. Mss. " 'Ηφευμένος, Athen. 375." Wakef. Mss. Hes. 'Απευήκασιν· ἐξηρημέναι εἰσίν. " Scr. ἐξηραμμέναι. Ita Suid. (imo ap. eum est, 'Απευήκασιν· ἀπεξηραμμέναι εἰσίν.) Apud quem male vertitur Exiccati etc. pro Exiccatæ, Arefactæ sunt, ut recte Portus. Idem: 'Απεσκληρυμένος· ἐξηραμμένος. 'Απευήκασιν est pro ἀπηυήκασιν, ut mox 'Απεῦδα pro 'Απηῦδα, derivandumque ab αὔω, * αὐάω, αὐαίνω, unde ἀφαναίνω. Philo J. 875. Τὰς ῥίζας ἀφανάναντες. Hæc olim. Subjicio Kusteri notam:—' L. ἐξηραμμέναι εἰσὶν, Arefactæ, vel Siccatæ sunt. 'Απηυήκασιν autem est a v. * 'Απεύω, fut. ἀπεύσω, præt. ἀπῆυκα, et interposito η, omissoque augmento, ἀπεύηκα, ab εὔω, Uro, Torreo.'" Albert. " 'Εξευασμένον, minus recte pro ἐξηυασμένον. —— Similis vel menda, vel scribendi forma in, 'Απευήκασιν· ἐξηραμμέναι εἰσίν. Quod sine dubio nascitur ab antiquo * 'Απαυάω, cujus activi præteritum perf. vim passivam induit, ut in οἴνῳ βεβαρηκότες, τετμηότι θαλλῷ, τετιηκὼς, et τετιηὼς, aliisque pluribus." T. H. ad Hesych. 1287. Zonar.: 'Απευήκασιν· ἀπεξηραμμέναι εἰσίν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Απευήκασιν· ἀπεξηρασμέναι εἰσίν. De forma ξηρασμένος vide Schæf. ad Apoll. R. 2. p. 235.]

[* " 'Εφεύω, Casaub. ad Athen. 125." Schæf. Mss. " Nicandri versum ex Athen. his vv. citat Eust. ad Il. O. p. 1020, 42. Καί τε μύκητας ἀμανίτας τότ' ἐφεύσαις ἢ ἀφεύσαις, ἀντὶ τοῦ φώξαις, φλογίσαις, ὀπτήσαις. Inde lect. ἀφεύσαις adoptavi, quæ analogiæ convenientior mihi visa erat; sic enim et ἀφεψεῖν (sic) dicitur, Decoquere, et ἀφαύειν, i. q. ἀφεύειν denotans, et alia similia." Schweigh.]

¶ Αὐαίνω, Arefacio. Et Αὐαίνομαι, Arefio. Ετ Αὐασμὸς, (ὁ,) Exiccatio. Item, Siccitas. Ετ Αὔανσις, (ἡ,) Arefactio. Item Senium et tabes plantarum. Bud. Ιτεμ Αὐαντικὴ νόσος. " Αὐαντὴ, (ἡ,) Morbus qui- " dam desiccans ap. Hippocr. (156, 10=484.) teste " Gorr." [" Αὔανσις, Clem. Alex. Pæd. 210." Routh. Mss. Theophr. C. P. 5, 15.; * Αὐάζω, Fragm. p. 470. " Aristot. H. A." Kall. Mss. Αὐαίνω, Hippocr. 55, 32. 138, 48. 165, 19. 166, 43. 171, 22. 195, 36. 38. 234, 43. 236, 29. 238, 31. 35. 261, 44. 289, 23. 515, 18. Αὐάζω, Exicco, 295, 5. Αὐασμὸς, 115, 2. * Αὐήνος pro Αὐάνος, Resiccatus, 165, 19. " Αὐαίνω, Demosth. 423. e Solone, Αὐαίνει δ' ἄτης ἄνθεα φυόμενα. Soph. E. 819. ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλῃ Παρεῖσ' ἐμαυτὴν, ἄφιλος αὐανῶ βίον. Xen. K. A. 2, 3, 9. 'Ο δὲ φοίνιξ, ὅθεν ἐξαιρεθείη ὁ ἐγκέφαλος, αὐαίνετο." Seager. Mss. " Αὐαίνω, Wakef. S. C. 5, 55. Kuster. Aristoph. 73.; Fr. 284. Αὐ. vel αὐ., Jacobs. Anth. 7, 344. Wakef. Ion. 97.; Phil. 954.; Eum. 13. 334.; S. C. 1, 53. Schneider. ad Xen. K. A. 95. ad Lucian. 1, 442. Brunck. Phil. 954." Schæf. Mss. " Perdo, Extinguo, Æsch. Choëph. 257. Pereo, Sam. 2. Αὐασμὸς, Suid. v. Αὐαίνεται." Wakef. Mss.]

[* 'Εξαυάζω, Theophr. Fr. 470. ubi al. αὐάζω.]

'Αφαναίνω, i. q. αὐαίνω, ap. Theophr. Et pass. 'Αφαναίνομαι, Athen. 7., ubi dicuntur Sirenes suos auditores fecisse ἀφαναίνεσθαι, i. e. Cibi obliviscentes. Ita enim leg., non ἀφαναίνεσθαι, ut in quibusdam Codd. Ετ 'Εξαναίνω, ιτεμ Καθαναίνω, pro eod. Vide Bud. 549. [" Καθαναίνω, Nicand. Georg. ap. Athen. 4. 133. 'Εξαναίνω, Exicco, Herod. 4, 173. 'Ο ἄνεμος τὰ ἔλυτρα τῶν ὑδάτων ἐξηύηνε." Schweigh. Mss. " 'Αφαναίνω, Brunck. Aristoph. 2, 11.; T. H. ad Π. p. 229.; Kuster. 73. 210. 223. Wakef. Eum. 943. Jacobs. Anth. 9, 296. Toup. Opusc. 2, 181.; Emend. 3, 43. ad Lucian. 1, 442. 'Εξαναίνω, T. H. ad Aristoph. Π. p. 402. Aristoph. Fr. 284. Schneider. ad Xen. K. A. 105. Heyn. Hom. 8, 182. Wakef. S. C. 1, 53. Koen. ad Greg. 227. ad Herod. 580." Schæf. Mss. " 'Αφαναίνω, Athen. 290. Consumo, Philo J. 1, 452. Torreo, Heliod. 90. Rigidum facio, 142. 'Εξαναίνω, Hippocr. 251. (41, 45. 91, 26.) Pass., Ælian. H. A. 273. Erotian. Eur. Rhes. 304. Καθαναίνω, Lucian. 2, 409." Wakef. Mss. Theophr. H. P. 8, 10. Ξηραίνει καὶ ἀφαναίνει. Aristoph. Ec. 146. Δίψει γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἀφανανθήσεται. 'Εξαναίνω, i. q. ἐξαύω, Aristot. de Vita et Morte 3. T. H. ad Hesych. 1288. Καθαναίνω, Lucian. 5, 269. Lycophro 397. Vide Καταναίνω.]

" 'Απαναίνω, Resicco, Arefacio, VV. LL. pro quo " dicitur potius ἀφαναίνω, vel ἀπαφαναίνω." ['Απαναίνω, Quint. Sm. 1, 65. 4, 441. 12, 125. " Aristot. de Gen. Anim. 5, 5. Steph. B. v. Γναρός." Kall. Mss. Glossæ: 'Απαναίνομαι· Inaresco. " Koen. ad Greg. 227. Musgr. Androm. 296." Schæf. Mss. " Exicco, Philo J. 1, 8. 'Απαφαναίνω, Aristoph. " Eust. Il. 832." Wakef. Mss.]

" 'Επαφαναίνω, Desicco, Exicco. Ex Aristoph. B. " (1089.) ὥστ' ἐπαφανάνθην Παναθηναίοισι γελῶν, i. e. " ἐξηράνθην, Suid." [pro ἐπιγελῶν ἀφαυάνθην, ubi " falso legitur ἀπεφ. " Brunck. Aristoph. 1, 202.; " Kuster. 73. ad Lucian. 1, 442. Brunck. Phil. 954. " Toup. Opusc. 2, 181." Schæf. Mss.]

[* Προαφαναίνω, Ante arefacio. Philo J. 731. " Προαφαναίνομαι, 2, 370." Wakef. Mss.]

[* " Συναφαναίνω, Method. Conv. 103." Routh. Mss.]

" Διαναίνω, Perarefacio, Desicco, unde διαναν- " θῆναι, quod ap. Suid. simpl. exp. ξηρανθῆναι." [" Herod. 802." Wakef. Mss.]

" Συνεξαναίνω, Simul arefacio, Simul exicco."

" Καταναίνω, affertur pro Sicco, Splendidum red- " do. In priore signif. scribitur et Καθαναίνω," [quod vide. Archiloch. " Jacobs. Anth. 6, 122. 176. Wakef. S. C. 5, 153." Schæf. Mss. " Plut. 2, 367. 658." Wakef. Mss.]

[* Παραναίνω, Theophr. C. P. 3, 7, 11. Schneider. Lex.]

[* Προσαναίνω, Exicco. Æsch. Pr. 146. Σὸν δέμας εἰσιδούσᾳ Πέτραις προσαναινόμενον, ubi Blomf. " Προσαναίνομαι πέτραις, Scopulis affixus exiccor," asterisco notans non nisi ap. Æsch. reperiri verbum illud, quod tamen usurpavit " Hippocr. (271=)648." Wakef. Mss.]

[* Συναναίνω, Simul exicco. Eur. Cycl. 456. κυκλώσω δαλὸν ἐν φαεσφόρῳ Κύκλωπος ὄψει, καὶ συναυανῶ κόρας. Hippocr. 72, 6. 138, 37. 271, 32. 451, 41. " Heringa Obs. 48." Schæf. Mss.]

ΑΥΣΤΗΡΟΣ, (ὰ, ὸν,) ab αὔω enim fit αὐστὸς, deinde αὐστηρὸς, Austerus; ut αὐστηρὸς χυλὸς, Austerus sapor. Et αὐστηρὸς οἶνος, Austerum vinum, Diosc. || Αὐστηρὸς de homine dictum, Austerus, Severus, Rigidus; ut in hoc eleganti dicto illius, qui interrogatus, cur, cum alioqui esset αὐστηρὸς, inter pocula se exhilararet, ita enim interpr., Διὰ τί αὐστηρὸς ὢν, ἐν τῷ πότῳ διαχεῖται, respondet, Καὶ οἱ θέρμοι πικροὶ ὄντες, βρεχόμενοι γλυκαίνονται. Diog. L. Zenone 363. Καὶ ἄλλον δὲ εἶναι αὐστηρὸν παραπλησίως λεγόμενον τῷ αὐστηρῷ οἴνῳ. Cyrillus αὐστηρὸν κριτήριον τοῦ Θεοῦ appellavit. Plut. Αὐστηρὰν καὶ λιτὴν τράπεζαν τοῦ Φωκίωνος dixit Mensam frugalem et tenuem, Bud. Linacer autem αὐστηρὸν vertit Tædium afferens, in Gal. ῎Επειτα τὸ μὲν ἔλαιον ἀπομάττειν· αὐστηρὸν γάρ. [" Clem. Alex. Str. 7. p. 858." Routh. Mss. Glossæ: Αὐστηρός· Austerus, Severus, Tetricus, Durus. Αὐστηρόν· Severum, Stlinquadruum (sic.) Αὐστηρά· Merara (sic.) Luc. Evang. 19, 21. Appian. B. C. 4. 1057. Polyb. 4, 20, 7. 9, 1, 2. " Valck. ad Ammon. 35. ad Thom. M. 125. Phrynich. Ecl. 155." Schæf. Mss.]

Αὐστηρῶς, Austere, Severe. Item Tenuiter; ut Plut. 'Αθρύπτως καὶ αὐστηρῶς διαιτώμενος, quod convenit cum αὐστηρὰ καὶ λιτὴ τράπεζα, ex Eod. l. c. [" Dionys. H. 2, 308." Scott. App. ad Thes.]

Αὐστηρότης, (ἡ,) Austeritas, item Severitas. Quid

autem αὐστηρότητα gignat, vide ap. Alex. Aphrod. in Probl. || In VV. LL. Αὐστηρία, (ἡ,) etiam affertur e Theophr. (C. P. 6, 18.) sed mendosam esse v. puto. [" Αὐστηρότης, Eust. 53, 27." Seager. Mss. " Plato Theæt. (1,) 178. sc. οἴνου." Routh. Mss. Glossæ: Αὐστηρία· Severitas, Tetricitas. Αὐστηρότης· Severitas. Unde defenditur Theophr. locus, a Nostro suspectus. Vox αὐστηρία legitur etiam in Polybio 4, 21, 1. " Clem. Alex. 85." Wakef. Mss. Αὐστηρότης, Athen. 188. Plato de LL. 2, 666. Xen. K. A. 5, 4, 16. " Jacobs. Anth. 6, 313." Schæf. Mss.]

[* " Καταύστηρος, ὁ, ἡ, i. q. αὐστηρὸς, Austerus, Morosus, 1, 25, 15." Ind. in Epictet. " Arrian. Epict. 129. 147." Wakef. Mss.]

[* Λειαύστηρος, ὁ, ἡ, J. Poll. 6, 15. Καὶ ὁ μὲν οἶνος, πῶμα, καὶ πόμα, καὶ ποτόν· ἡδὺς, ἐπαγωγὸς, γλυκὺς, αὐστηρὸς, λειαύστηρος. Plin. 24, 14. τὰ λειαύστηρα vocat Dulcia cum quadam acrimonia. Vide Jung.]

[* Παραύστηρος, ὁ, ἡ, Dicæarchus Hudsoni p. 13.] Ὑπαύστηρος, (ὁ, ἡ,) Subausterus. Diosc. [ὂς, ἁ, ὂν, Schneider. Lex.]

[* " Φιλαύστηρος, (ὁ, ἡ,) Philo de Creat. (1, 39.) p. 37." Kall. Mss. " Hasii Ind. in Timarion. 242." Boissonad. Mss.]

ΑΥΧΜΟΣ, ὁ, ab αὔω pleonasmo literæ χ, Siccitas e vehementi æstu. Siccitas aëris a Bud. vertitur, in h. l. Theophr. Τὴν μελάγγειον ἐπαινοῦντες ὡς δυναμένην καὶ ὄμβρον καὶ αὐχμὸν φέρειν. Aristoph. N. (1120.) τῷ αὐχμῷ opponitur ἐπομβρία. Thuc. 1, (23.) Αὐχμοί τε ἔστι παρ' οἷς μεγάλοι, καὶ ἀπ' αὐτῶν καὶ λ. μός. Philo V. M. 1. Τοῖς δὲ αὐχμὸν τε καὶ φλογμὸν ἐν μέσῳ χειμῶνι (προεῖπε.) Αὐχμὸς exp. etiam Squalor; ut αὐχμοῦ πλέως, Squalore obsitus. Apud Synes. autem de Insomniis αὐχμὸς νοῦ, Penuria mentis. || Αὐχμοὺς etiam afferunt VV. LL. e quodam Theophr. l. pro Lucernarum luminibus; sed eum mendosum esse constat. [" Abresch. Æsch. 2, 112. T. H. ad Aristoph. Π. p. 287. 289. Boissonad. Philostr. 376. 548. 582. Toup. Add. in Theocr. 394. Ernest. Obs. in Aristoph. N. p. 36. ad Lucian. 1, 252. Valck. Diatr. 51. ad Charit. 290. De paupertate, Valck. Adoniaz. p. 292." Schæf. Mss. Arcad. 58, 13. Barker. " Plut. Antonio 1698. HSt. Τῇ δ' ὑστεραίᾳ πάλιν ἀνθεστιῶν αὐτὴν, ἐφιλοτιμήθη μὲν ὑπερβαλέσθαι τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν ἐπιμέλειαν· ἀμφοῖν δὲ λειπόμενος,—πρῶτος ἔσκωπτον εἰς αὐχμὸν καὶ ἀγροικίαν τὰ παρ' αὐτῷ." Seager. Mss. Orph. Α. 15, 87. Glossæ: Αὐχμὸς, ὁ ῥύπος· Squalor, Illuvies. Αὐχμὸς, ἡ ἐν τῇ γῇ ξηρότης· Siccitas. Αὐχμός· Pædor, Situs. " Squalor, Lycophro 976. Labor, Chrys. 77. De mente, Diog. L. 238." Wakef. Mss.]

Αὐχμη, i. q. αὐχμὸς, VV. LL. [" Αὐχμὴ (sic,) Wakef. Phil. 226." Schæf. Mss. " V. αὐχμὴ expulit Hermann. rectissime ex Orph. Α. 268. (coll. 15, 87. αὐχμοὺς,) sed loco Phrynichi Σ. Π.: Αὐχμὸς, καὶ αὐχμή." Spohn. Comm. de Extr. Odyss. Parte 177. Quint. Sm. 9, 372. ὀλοὴ δὲ παρῆϊδας ἀμφέχυτ' αὐχμὴ Λευγαλέον ῥυπόωντος. Hinc Αὐχμήεις, de quo mox dicetur.]

" Κάταυχμον, (τὸ,) Suid. affert cum hoc exemplo " (Theophyl. Simoc. Hist. 5, 4.) Ἦν δὲ τὸ φρούριον " τῷ καταύχμῳ τῆς ὑδρεύσεως ἁλωτὸν τοῖς πολεμίοις. " Sed non exp. Videtur signif. Squaliditatem." [Cf. Epist. 8.]

Αὐχμώδης, ὁ, ἡ, Æstuosus, Aridus præ æstu. Item Squalidus. Τοὺς αὐχμώδεις φυκοῦντας οἰκῶν, Synes. In VV. LL. αὐχμῶδες ἔτος, Squalens annus: αὐχμώδεις πυρετοὶ, et ξηρὸν καὶ αὐχμῶδες σῶμα, e Gal. ad Glauc. Item αὐχμῶδες ὄρος, Mons opacus, 1 Reg. 23, [48. Eur. Or. 223. κόμη, Strabo 17. p. 1185. τόπος, Theophr. H. P. 3, 10. Hippocr. 90, 47. 444, 19.]

Αὐχμήεις, (εσσα, εν,) ap. poët. Squalidus. Hom. [H. 18, 6. " Ruhnk. Ep. Cr. 62. ad Lucian. 1, 252." Schæf. Mss. " Dionys. P. 182. (Ἡ γὰρ διψηρή τε καὶ αὐχμήεσσα τέτυκται.)" Wakef. Mss. HINC * Ὑπαυχμήεις, Nicand. Fr. 5. De adjj., quæ recto casu desinunt in ηεις, omnino vide quæ scripsit E. H. Barker. in Wolfii Anal. Lit. 2, 279—281.]

Αὐχμηρὸς, (ἁ, ὸν,) Squalidus. Lucian. (1, 8.) Ἦν δὲ ἡ μὲν, ἐργατικὴ καὶ ἀνδρικὴ, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην. Idem (2, 265.) Βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ

A σκληρὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος. [" Jacobs. Anth. 8, 164. 9, 161. 12, 279. Ilgen. Hymn. 575. Ruhnk. Ep. Cr. 151. ad Xen. Mem. 228. Toup. Opusc. 2, 40. ad Charit. 290. ad Lucian. 1, 442." Schæf. Mss. " Pauper, Manetho 2, 454. (vide nos ad Lucret. 4, 621.) 3, 57. Tristis, 2, 169. Atrox, Barbarus, Heliod. 10. si vera est lectio." Wakef. Mss. " De humoribus, Aristot. Probl. s. iii. q. 5. Δριμὺ γὰρ καὶ αὐχμηρόν." Seager. Mss. Glossæ: Αὐχμηρός· Squalidus, Hispidus, Hirsutus.]

[* " Αὐχμηρῶς, Philostr. 147." Kall. Mss. Philo 355.]

[* Αὐχμηροκόμης, ου, ὁ, Comam squalidam habens. Athen. 131. * " Αὐχμηρόκομος, (ὁ, ἡ,) ad Charit. 290." Schæf. Mss. " Athen. 111." Kall. Mss.]

[* " Αὐχμότης, (ἡ,) Clem. Alex. 179." Kall. Mss.]

[* Αὐχμαλέος, έα, έον, Squalidus, Aridus. Wessel. Obs. 2, 20.] " Αὐχαλέοι, Hesychio sunt σεμνοὶ, " Gloriosi, vel etiam Jactabundi." [Athen. 526.]

Αὐχμάω, Areo præ æstu. Synes. (140.) Αὐχμώσῃ τῇ φορᾷ, quod e consequente exp. Sterili. Est etiam B Squaleo. [" Ad Lucian. 1, 253." Schæf. Mss.] || Αὐχμέω, Idem. [" Ernest. Obs. in Aristoph. N. p. 36. ad Lucian. 1, 252. Plato Phædr. 266." Schæf. Mss. Αὐχμάω, Hippocr. Prænot. 37, 21=402, 2. Phrynich. Σ. Π.: Αὐχμὸς, καὶ αὐχμὴ, καὶ αὐχμῶντα, ὡς ἀπὸ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, καίτοι αὐχμῶ αὐχμεῖς, ὡς ἡ πρώτη κλίνεται. Cf. Ἀτολμάω. Αὐχμέω, Gl. Squaleo: Plato de Rep. 10, 8. J. Poll. 2, 33. Od. Ω. 249. Aristoph. N. 441. 917. " Αὐχμάω, de malo frugum proventu, Synes. (l. c.) proprie Areo; inde Squaleo, i. e. Non oleo humector: vide Joseph. 1060. Squaleo, Philostr. 701. * Αὐχμόω, Nonn. D. 682. (47, 153.)" Wakef. Mss. Αὐχμόομαι, Schleusner. Lex. in V. T.]

" Ἐξαυχμέω, Squaleo. Affertur et Ἐξαυχμοῦται " pro Exiccatur. Legitur vero id ap. Diog. L. " Zenone (454.) qui dicit φθαρτὸν εἶναι τὸν κόσμον, " quia ἐξαυχμοῦται καὶ ἐξυδαροῦται. Theophr. C. P. " 5, (12.) utitur τῷ ἐξαυχμῶσαι pro Squalescere, Ex- " arescere: Ὅταν ἐξαυχμώσαι δι' ἀνυδρίαν."

C [* Ἐπαυχμήσας Ζεὺς, " Brunck. Soph. 3, 441. Valck. Theocr. x. Id. p. 87." Schæf. Mss. " Ἐκαυχμάω, Stob. p. 344." Wakef. Mss.]

ἈΦΑΥΡΟΣ, (ἁ, ὸν,) Imbecillis, Debilis. Hesiod. ἀφαυρότατοι δέ τε ἄνδρες. Il. H. (457.) Ὃς σέο πολλὸν ἀφαυρότερος χεῖράς τε μένος τε. Sequor autem Eust. in hac derivatione τοῦ ἀφαυρὸς ab αὔω. [" Jacobs. Anth. 11, 107. Heyn. Hom. 5, 347. 387. 6, 352. Brunck. Œd. C. 1018. Eur. Phœn. p. xxiv. Valck." Schæf. Mss. " Synes. 96. Apoll. R." Wakef. Mss. Arcad. 72. Barker.]

[* " Ἀφαυρῶς, Jacobs. Anth. 7, 160. 12, 270. Toup. Opusc. 1, 172." Schæf. Mss.]

[* Ἀφαυρότης, ἡ, Anaxagoras ap. Sext. Emp. Mathem. 7. p. 153. Ὑπ' ἀφαυρότητος αἰσθήσεων οὐ δυνατοί ἐσμεν κρίνειν τἀληθές.]

[* Ἀφαυρόω, Nicet. Annal. 17, 4. " Erotian. v. Ἀμαλδύνεται." Kall. Mss.]

ΑΥΩ, Clamo, Resono, Reboo. Il. Υ. (48.) αὖε δ' D Ἀθήνη: (51.) αὖε δ' Ἄρης. Apoll. R. 2. (567.) αὖε δὲ πόντος Σμερδαλέον, ubi exp. Reboabat. || Item, Flo: unde Αὔη, quod proxime sequitur. || At Αὔω, Dormio, vide in Ἰαύω. [Æsch. S. c. T. 169. Αὔειν, λακάζειν. " Αὔω, Ejulo, Hes. Αὖε· ψιλῶς μὲν, ἐφώνει, δασέως δὲ καὶ ἐξέκαιεν, ἀνῆπτε πῦρ. E Schol. Il. Υ. 51. (cf. Nostrum in Αὔω.) Schol. Ven. Α. 461. Αὖε δ' ἑταίρους· ψιλῶς, τέτακται γὰρ ἐπὶ τοῦ φωνεῖν, ὅταν δὲ ἐπὶ τοῦ ξηραίνειν, ἢ ἅπτειν, τότε * δασυντέον, ἔστι γὰρ σύνθετον. Apud Diog. L. 7, 28. Zeno Stoicus citat e Nioba Dramate, Æsch. an Sophoclis mihi non liquet: Ἔρχομαι· τί μ' ἀϋτεῖς. Quæ recepit Brunck. Recte Suid. v. Αὔεις: Ἔρχομαι, τί μ' αὔεις; quod ex Hom. consuetudine est. Apoll. R. 4, 147. αὖε δ' ἄνασσαν Νυκτιπόλων. De etym. nugantur, ut solent, Gramm. Est enim ab αὖ interjectione, unde etiam αὐδή." Blomf. Vide Schæf. in Αὔω, Sicco.]

" Αὐῆλαι, Hesychio ᾆσαι, Cantare, quod videtur " esse e them. Αὐάλλω, derivato ex αὔω, signif. φωνέω."

Αὔη, (ἡ,) Flatus, Hes. qui exp. πνοή. Unde et τῷ Αὔω danda fuerit τοῦ πνέω signif.

Ἄνανος, ὁ, ἡ, Vocis expers, et proprie Clamoris expers. Item Mutus. Vide Ἄνεως.

Ἄνεως, (ὁ,) i. q. ἄνανος, e quo deducitur. Nam ex αὔω fit ἄνανος: e quo, ἄναος: ex hoc autem, Att. ἄνεως. Il. Γ. (84.) οἱ δ' ἔσχοντο μάχης, ἄνεῴ τ' ἐγένοντο. B. (323.) Τίπτ' ἄνεῳ ἐγένεσθε. At τοῦ ἄνανος exempla non reperio. Secutus autem sum in formatione deductionem, quæ mihi præ ceteris placuit. [" Ἄνεως, Valck. ad Eran. Philon. 170. ad Herod. 384. Heyn. Hom. 4, 258. 468. 5, 531. Ἄνεω, 6, 482. Brunck. Soph. 3, 497. Zeun. ad Xen. K. Π. 499. ad Od. Ψ. 93." Schæf. Mss. Schneider. Lex. Draco 13.: Ἄνανος, καὶ ἄναος, καὶ Ἀττικῶς ἄνεως, μακρὸν τὸ α. Κανὼν γὰρ ὁ λέγων, ὅτι παρεπόμενόν ἐστι τῇ ἐκ τοῦ α συνεστώσῃ διφθόγγῳ μετὰ τὴν ἀπόστασιν τοῦ ὑποτακτικοῦ φωνήεντος ἐκτείνειν τὸ α, οὐχ ἑτέρου λόγου ἐπικρατοῦντος, οἷον κλαίω κλάω, οὔραιον * οὐράδιον. Οὕτως οὖν ἄνανος, καὶ ἄναος, καὶ Ἀττικῶς ἄνεως, ὡς λαὸς λεὼς, ναὸς νεώς.]

" Ἄνεω, Adv. pro ἀφώνως, * ἀλάλως, Mute. Od. Ψ. " (93.) Ἡ δ' ἄνεω δὴν ἧστο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανεν, " pro ἄνεως, Muta, Tacita, et veluti attonita." [Apollon. de Adv. 555. Herod. 5, 27. Μετὰ δὲ οὐ πολλὸν χρόνον ἄνεως κακῶν ἦν, pro ἄνευ.]

" Ἄνεος, Mutus, Tacitus, ut Hes. exp. ἥσυχοι, ἄφω- " νοι. Attice ἄνεως dicitur. Ἀνεοστασίη, ἡ, Hesychio " θάμβος, Stupor attonitus, cum nimirum aliquis stat " ἄνεος, et velut attonitus. Ἄφεος, Hesychio ἄφω- " νος." [" Ruhnk. Ep. Cr. 212. Heyn. Hom. 5, 688." Schæf. Mss. . " Ἄνεος, cum ἄναυδος, Apoll. R. 4, 693." Wakef. Mss.]

" Τηΰσιος, ία, ιον, Inanis. Od. O. σὺ δὲ τηϋσίην " ὁδὸν ἔλθῃς, Inane iter confeceris, Frustra iveris." [Hymn. Hom. 2, 540. ἔργον ἢ ἔπος. " Ilgen. Hymn. 349. D. R. ad H. in Cer. 323. ad Od. Γ. 316." Schæf. Mss. * Τηϋσίως, Temere, Frustra, Irrito conatu, Theocr. 25, 230. Etym. M. Τηϋσίη· ἡ ματαία, τροπῇ τοῦ δ εἰς τ, καὶ τοῦ ε εἰς η, δευσίη γάρ ἐστιν, ἡ ἔκλυτος, παρὰ τὸ δεύω· τὸ ὑγρὸν καὶ ἔκλυτον νοεῖται. * Αὐσίον· καὶ ὁ μὲν Ἴβυκος αὔσιον λέγει, οἷον, Οὐ γὰρ αὔσιον παῖς Τυδέως, ὁ δὲ Ἀλκμὰν, * Ταυσία παλλακίω, ὁ δὲ ποιητὴς, κατὰ διάστασιν καὶ τροπὴν τοῦ α εἰς η, οἷον, Τηϋσίην ὁδόν· οὐδεὶς γὰρ τὸν σχηματισμὸν αὐτοῦ κατώρθωσεν. Ἐγὼ δὲ ἡγοῦμαι, ὅτι πρῶτον τὸ παρ' Ἰβύκῳ, δεύτερον τὸ παρὰ Ἀλκμᾶνι, τρίτον τὸ παρὰ Ὁμήρῳ κατὰ διάστασιν. Οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ Παθῶν. Hesych. * Ταύσιμον· μάταιον. Ubi Albert. " Omnino ταύσιον, vel ταῦσιον leg., pro quo Hes. Τηΰσιον· μάταιον."]

¶ Ἀΰω per dialysin, i. q. αὔω: ut Il. B. 334. ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν. P. 183. Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας. ET comp. Ἀναΰω, Exclamo: unde ἀνάϋσαν, Theocr. [Apoll. R. 4, 75. ἀνήϋσε.] HINC Ἀϋτέω, Idem; ut Il. M. 160. κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν. Sic Hes. πλῆμμαι μέγ' ἀΰτευν. UNDE Ἀϋτὴ, (ἡ,) Clamor, Vox; ut Od. P. 434. τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' ἀϋτή: pro quo in proxime sequenti versu dicit βοήν. Et Il. O. 312. ὦρτο δ' ἀϋτὴ Ὀξεῖ' ἀμφοτέρωθεν, de clamore bellico. || Ἀϋτὴ interdum e consequenti pro Ipso bello; ut Od. Λ. 382. Οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσσαν ἀϋτήν. Alioqui ἀϋτὴν a bello interdum separat, ut Il. A. 492. ποθέεσκε δ' ἀϋτήν τε πτόλεμόν τε.

[" Ἀΰω, Wakef. Ion. 1467. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 1, p. 2. Heyn. Hom. 6, 301. 447. 8, 191. Valck. Phœn. p. 320. De constr., Wolf. Proleg. Hom. 34. Ἀΰσω, Eur. Ion. 1462. est aor. 1. conj. Ἀναΰω, Theocr. 4, 37. Ἀϋτέω, Heyn. Hom. 6, 301. 7, 451. Valck. Diatr. 13.; Phœn. p. 320. ad Charit. 265. Ἀϋτὴ, Musgr. Or. 1248. Pierson. Veris. 181. Wassenb. ad Hom. 53. Ilgen. Hymn. 619. Jacobs. Anth. 11, 30. Heyn. Hom. 4, 618. 6, 263. 7, 124. Conf. cum φωνὴ, 6, 202.; cum ἀκτὴ, Brunck. Œd. T. 184." Schæf. Mss. " Ἀϋτέω, Indico, Nuntio, Manetho 4, 39." Wakef. Mss. Æsch. S. c. T. 133. Καὶ σὺ, Λύκει' ἄναξ, λύκειος γενοῦ Στρατῷ δαΐῳ Στόνων ἀϋτᾶς: 380. Τοιαῦτ' ἀϋτῶν.]

" Ἀμφαΰω, Circumsono, ab αὔω, signif. Sono: " unde ἀμφαῦον Hesychio itidem περιήχουν." [A Schneidero non agnoscitur. * " Ἀμφαϋτέω, Il. M. 160." Wakef. Mss.]

[* Ἀναϋτέω, Acclamo, Alloquor. Coluth. 83. 129. 143. Oppian. K. 4, 301. Αἶψα δ' ἀνηΰτησαν, ἰὼ μάκαρ, ὦ Διόνυσε. " Nonn. 10, 288. p. 286." Wakef. Mss.]

[* " Ἀνταΰω, Contra sono, Regero sonum, Π. 4, 350. Ἀντάϋσέν οἱ, Respondit ei." Damm. Lex. Pind. " Oppian. K. 2, 78. (Αὐτὰρ ὅγ' ἀντήϋσεν.)" Boissonad. Mss.]

[* " Ἐξαΰω, Trachin. 565." Schæf. Mss.]

[* Ἐπαϋτέω, Acclamo. Callim. H. in A. 102. Quint. Sm. 4, 262. ἐπηΰτησε δὲ λαός: 9, 130. * " Ἐπαΰω, Heyn. Hom. 5, 51. 68. Theocr. p. 232. Valck. Ἐπαϋτέω, Jacobs. Anth. 6, 411. Acclamo, Theocr. 22, 91." Schæf. Mss. " Apoll. R. 4, 1337. Callim. H. in Dian. 58. (μεγάλην δὲ βοὴν ἐπὶ Κυρνὸς ἀΰτει.)" Wakef. Mss.]

[* " Ὑπαΰω, Theocr. 22, 144. (Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπὲκ κόρυθος μέγ' ἀΰσας.)" Wakef. Mss.]

" Ἐνεὸς, (ά, ὸν,) Mutus. Hesychio ἄφωνος. Aristot. " Probl. Ἐνεοὶ καὶ κωφοὶ γίγνονται, Muti et surdi fiunt. " Et rursum, Διὰ τί μόνον τῶν ἄλλων ζώων ἄνθρωπος " γίνεται ἰσχνόφωνον; πότερον ὅτι καὶ ἐνεόν; ἡ γὰρ " ἰσχνοφωνία, ἐνεότης ἐστί. Ubi etiam nota SUBST. " Ἐνεότης, ἡ, Mutitas, ut Gaza vertit. Sed reperi- " untur hæc et gemino ν scripta." " Ἐννεὸς, Mu- " tus, Qui loqui nescit, ἄφωνος, Hes. Aristot. Probl. " Μετὰ τὸ γενέσθαι πολὺν χρόνον ἐννεοί ἐσμεν· εἶτα " ὀψέ ποτε ψελλίζομεν, A prima origine muti sumus; " deinde vix tandem balbutimus. Plato Crat. (273.) " Εἰ φωνὴν μὴ εἴχομεν, μηδὲ γλῶτταν, ἐβουλόμεθα δὲ " δηλοῦν ἀλλήλοις τὰ πράγματα, ἆρ' οὐκ ἂν, ὥσπερ νῦν " οἱ ἐννεοὶ, ἐπιχειροῦμεν ἂν σημαίνειν ταῖς χερσὶ, καὶ " κεφαλῇ, καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι; Rursum Aristot. l. c. " Ὅσοι δὲ κωφοὶ γένωνται ἐκ γενετῆς, πάντες καὶ ἐννεοὶ " γίνονται. Interdum usurpatur pro κωφὸς, Surdus, " ut a Suida quoque exp. non solum ἄφωνος, sed " etiam κωφὸς, necnon ἐξεστηκὼς, μετέωρος, νωχελὴς, " in exemplum afferente Xen. K. A. 4. Τοῖς δὲ παισὶν " ἐδείκνυσαν ὥσπερ ἐννεοῖς ὅ,τι δέοι ποιεῖν. Reperitur " et simplici ν scriptum." [Orac. ap. Polyæn. 6, 53. Τίπτ' * ἐνεῶς κτίσσαι πολύπουν μενεαίνετε χῶρον Κοῦροι Ἀθηναίων; Aristot. de Sens. 1. Ἐννεοὶ καὶ κωφοί. Timæi Lex.: Ἐνεός· ὁ ἐστερημένος φωνῆς. Ubi Ruhnk.:—" Plato Theæt. 141. Ὁ μὴ ἐνεὸς ἢ κωφὸς ἀπ' ἀρχῆς. Pro Stupido et insulso est in Alcib. 2. p. 39. Οἱ μὲν μεγαλοψύχους, οἱ δὲ εὐηθεῖς, ἕτεροι δὲ ἀκάκους, καὶ ἀπείρους, καὶ ἐνεούς. Ubi v. Schol. Quod ap. Hesych. legitur, Νενός· εὐήθης, non cum Sopingio e Βλεννὸς, sed ex Ἐνεὸς depravatum existimo; nisi quid præsidii sit in v. Callimachea Νενίηλος. J. Poll. 5, 120. Τάττοιτο δ' ἂν ὁ εὐήθης καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνοήτου, ὃς ἂν λεχθείη καὶ μωρὸς, ἔμπληκτος, ἀπόπληκτος, ἐνεός. Jo. Siceliota Ms. in Hermog. Ἐνεὸς, ὁ ἠπορηκὼς κατά τι, καὶ γεγονὼς ἀχανὴς, ἢ ὁ εἰς ἑαυτὸν ἐστραμμένος, οἷον ὁ ἐν ἑαυτῷ ὢν, καὶ μὴ πρὸς ἄλλον λαλῶν. Vide Albert. Gloss. N. T. 70. Ab ἐνεὸς duplex VERBUM formatum est * Νεάζω et * Ἐνεόω. Lex. Rhet. Ms. (251. Bekk.) Ἐνεός· ὁ διὰ μωρίαν λήθαργος καὶ ἀμνήμων, ἀφ' οὗ καὶ Ἐνεάζειν λέγομεν τοὺς διὰ μωρίαν περιβλέποντας (παραβλέποντας ap. Bekk. rectius.) Quam glossam, ut alias multas, ex hoc Lex. descripsit Etym. M. 340. (ubi et περιβλέποντας: Ἐνεός· ὁ ἄφωνος, ἀπὸ τοῦ τὴν ἰωὴν παρ' ἑαυτῷ ἔχειν, ἢ ὁ διὰ μωρίαν λήθαργος καὶ ἀμνήμων, ἀφ' οὗ καὶ ἐνεάζειν λέγουσι τοὺς διὰ μωρίαν περιβλέποντας:) * Ἀπενεόω, Alexandrinis proprium, Suid. e Daniele 4, 16. laudat: Ἀπηνεώθη· ὠμὸς ἐγεγόνει. Toup. Emend. 1, 50. ridet inscitiam hominis, qui h. v. ab ἀπηνὴς derivarit, (et sic etiam Noster supra in Ἀπηνής. Cf. Schleusner. Lex. in V. T.) At ego Suid. scripsisse suspicor: Ἀπηνεώθη· νωδὸς ἐγεγόνει. Est enim νωδὸς i. q. ἐνεὸς, Attonitus, Obstupefactus. Ipse Suid. et Schol. Plat. l. c. Ἐνεός· νωδὸς, νωχελὴς κ. τ. λ. Hesych. Νωδός· ἐνεὸς, κωφὸς, μὴ λαλῶν." Moschop. 152.: Ἐνεός· ἐπὶ τοῦ ἰσχνοφώνου, ἀπὸ τούτου καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκπλαγέντος, καὶ ἀφώνου μείναντος. Etym. G. Ἐνεός· ὁ ἄφωνος, ἀπὸ τοῦ τὴν ἰωὴν παρ' ἑαυτῷ ἔχειν. Zonar. Ἐνεός· ἄφωνος, οὐχὶ ὁ ἠλίθιος, ἀπὸ τοῦ τὴν ἰωὴν παρ' ἑαυτῷ ἔχειν. " Scribitur in Lexx. ἐνεὸς et ἐννεὸς, sed illam hujus v. scripturam probat Albert. (l. c.) ad Act. 9, 7. ubi Ἐννεοι εἱστήκεισαν. Comparat is ἄνεος ap. Hom. Cf. Dion. Cass. 62, 16." Tittm. " Ἐνεὸς, Ruhnk. Ep. Cr. 212. Valck. ad Eran. Philon. 170. Reiz. Præf. ad Herod. xxiii. in

Sched.: ad Charit. 381. Duker. Præf. Thuc. p. 4. 'Ἐννεὸς, Thom. M. 636. 'Ἐνεόω, 'Ἀπενεόω, Toup. Opusc. 1, 47." Schæf. Mss. Glossæ: 'Ἐνεός· Mutus, Stupidus. 'Ἐνεὸς λίθινος· Cippus.] "Ἔμβρεος, Hes. ἐνεὸς, μωρός."

" 'Ἐνίηλος, Hesychio ἀνόητος, Demens, Stultus."

" Νενίηλος, Cæcus, τυφλὸς, Hes.: item ἀπόπληκτος, " ἀνόητος, Attonitus, Demens, Vecors, ut et a Schol. " Callim. H. in J. 63. Ὃς μάλα μὴ νενίηλος exp. μα- " ταιόφρων." [" Toup. Opusc. 2, 113. Albert. Peric. Cr. 94." Schæf. Mss.]

" Νεννὸς, Stultus, Fatuus, εὐήθης, Hes."

" Νινητὸς, Stultus, Vecors, ἀνόητος, pro quo νενίη- " λος etiam, ET Νινιαστὴς dici tradit." [* Νινηλὸς et * νενιαστὴς exhibet Schneider. Lex.]

ΑΥΔΗ, ἡ, Vox. Eust. αὐδὴν putat esse potius τὴν ἀνθρωπίνην, at φθογγὴν esse φωνὴν simpl. et generaliore signif.; sed quod ab αὔω et δέω volunt fieri αὐδὴν, ut ita dicatur διὰ τὸ ἐναρμονίως συνδεδέσθαι, hæc vero subtilitas nimis longe petita mihi videtur. Il. A. 249. Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. Pro quo Hesiod. Θ. (97.) γλυκερὴ οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή. Rursum Il. Τ. (418.) Ὣς ἄρα φωνήσαντος Ἐριννύες ἔσχεθον αὐδήν. HINC Αὐδήεις, (εσσα, εν,) Voce præditus, Vocalis: ut Il. Τ. 407. Αὐδήεντα δ' ἔθηκε. Et αὐδήεσσα γυνὴ, Voce humana prædita, vel Celebris. Vide Eust. ET compp. Ἄναυδος, et Ἔναυδος, pro quo ET 'Ἐναυδὴς, Voce carens, Mutus: et Voce præditus, Vocalis. Od. E. (456.) ἄπνευστος καὶ ἄναυδος. Epigr. χαλκὸς ἀναυδής. Sed ἄναυδον ἔργον Soph. Aj. (948.) Nefandum factum: in qua interpr. ad v. Lat. etym. respicio. Oppositum autem Ἔναυδος, quod non solum φωνήεις, Vocalis, ab Hes. exp., sed et ἔμπνους, Spirans; ut vicissim in Hom. l. c. copulantur ἄπνευστος καὶ ἄναυδος. [" Αὐδὴ, ad Od. K. 136. Musgr. Or. 1248.; Herc. F. 1026. Markl. Suppl. 1055. Thom. M. 907. Tubæ, ad Mœr. 176. Heyn. Hom. 7, 699. Αὐδήεις, Wolf. ad Hesiod. 80. ad Od. 5, 334. 10, 136. Valck. Callim. 287. Musgr. Med. 174. Heyn. Hom. 7, 699. Ἄναυδος, Ruhnk. Ep. Cr. 302. Toup. Opusc. 2, 112.; Emend. 2, 571. Valck. ad Ammon. 135. ad Xen. Eph. 179. Valck. Diatr. 186. Brunck. Trach. 863. ad Charit. 410. Jacobs. Anth. 7, 227. Brunck. Soph. 3, 528." Schæf. Mss. Αὐδήεις, Nicand. A. 573. Arcad. 117. Barker. "Ἄναυδος, Philo J." Wakef. Mss. Hippocr. 269, 41. 278, 27. 283, 28. 324, 49. 325, 4. 340, 1. 410, 47. 432, 42. 439, 4=195. Æsch. S. c. T. 892.] " 'Ἀν- " αύδως, Mute, Tacite, ἀλόγως, ἀφώνως, ut Gal. exp., " qui hæc verba Hippocr. Prorrh. 2. Αἱ ἐν πυρετοῖσι " πρὸς ὑποχόνδριον ὀδύναι ἀναύδως ἱδρῶτι λυόμεναι, sic " exp. αἱ ἐν πυρετοῖς πρὸς ὑποχόνδρια ὀδύναι ἅμα ἀφω- " νίῃ, ἱδρῶτι λυόμεναι. 'Ἀναυδὴς, ὁ, ἡ, Ineffabilis, " aut Non fandus, Nefandus: item et active Non " loquens, Mutus. Hes. n. ἀναυδέα affert pro ἄῤῥητα " et ἄφωνα. 'Ἀναυδία, ἡ, Loqui non posse. Gal. " Comm. 3. in Epidem. 3. Τὸ τοιοῦτον μοχθηρότερον " εἶναι τῆς, ὡς ἂν εἴποι τις, ἀναυδίας, h. e. τὸ μηδ' οἰ- " μῶξαι μηδὲ βοῆσαι δύνασθαι, s. τὸ ἄφωνον, τοῦ ἀν- " αύδου καὶ τοῦ μὴ δυναμένου διαλέγεσθαι." [" 'Ἀναυδὴς, Athen. 2, 54." Boissonad. Mss. 'Ἀναυδία, Hippocr. 113, 49. 176, 24. 241, 19. 287, 1. 425, 21. 434, 18. " 'Ἀναύδως, Joseph." Wakef. Mss.]

[* Πάναυδος, ὁ, ἡ, Hippocr. 439, 4=195. Foës. Œcon. 290.]

¶ Αὐδάω, ήσω, Vocem edo, Loquor. Interdum absolute, interdum cum accus. Il. A. (92.) καὶ ηὔδα μάντις ἀμύμων. Σ. (424.) Αὔδα ὅ,τι φρονέεις: E. (786.) Ὃς τόσον αὐδήσασχ', ὅσον κ.τ.λ. || Αὐδῶ affertur et pro Alloquor ex Od. E. (28.) υἱὸν φίλον ἀντίον ηὔδα. || Αὐδάομαι signif. etiam act. ut ποικίλως αὐδωμένου, Eust. Sic et Soph. (Aj. 572.) act. exp., Ηὐδᾶτ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν, Dicebat ut verteret, pro Hortabatur ut etc. || Αὐδᾶσθαι autem ex Herod. citatur pro Loqui. [" Αὐδάω, Trach. 1106. Jacobs. Anth. 8, 188.; Animadv. 308. Wakef. Ion. 911. 1607.; Phil. 240. Abresch. Æsch. 2, 96. Ruhnk. ad H. in Cer. 405. Eur. Phœn. p. 44. ubi vertendum Dico, Valck. ad p. 290. 575.; ad Hippol. p. 302.; Diatr. 30. ad Od. K. 36. Brunck. Phil. 784. Musgr. Androm. 620. Jubeo, Rhes. 562. Meleager 57. Wakef. Herc. F. 1218. Med., Steph. Dial. 65. Τὴν—ἀντίον ηὔδα, Il. Τ. 203. (cf. Λ. 136.) Heyn. Hom. 5, 33. 535." Schæf. Mss. * " Αὐδώω, pro αὐδάω, Oppian. A. 1, 378. (τὸ μὲν κέντροισι κελαινοῖς Κεντρίναι αὐδώωνται ἐπώνυμοι:) 776. ἐκ δὲ γενέθλης Οὔνομ' * ἐπικλήδην ἀφρίτιδες αὐδώωνται.)" Wakef. Mss. " Αὐδῶ σιωπᾶν, Soph. Œd. C. 864. Jubeo." Seager. Mss.]

" Αὐδήσασκε, Ion. pro ηὔδησε, Vocem emisit, nisi " malis ab αὐδησίσκω deducere, et pro imperf. acci- " pere. Il. E. (l. c.) Ὃς τόσον αὐδήσασχ', ὅσον ἄλλοι " πεντήκοντα."

'Ἀναύδητος, ὁ, ἡ, Non dicendus, Non commemorandus. Soph. Aj. (715.) Κοὐδὲν ἀναύδητον φατίξαιμ' Ἄν, εὖ τέ γ' ἐξ κ.τ.λ. Schol. ἀπόῤῥητον, ἀνέλπιστον, ἄλεκτον. Ego puto signif. Nihil est quod dici non queat, vel Nihil est quod dicere non liceat, sc. fieri posse, cum hoc, quod alioqui incredibile habitum fuisset, evenisse videamus. || At Nicand. A. (573.) ἀναύδητον pro ἄναυδον posuit, Αὐδήεσσαν ἔθηκεν ἀναύδητόν περ ἐοῦσαν. [" Archias 28. Erfurdt. ad Trach. p. 321. Lobeck. Aj. p. 330." Schæf. Mss. Nicander Anal. 2, 99. " Eur. Ion. 783. Ἄφατον, ἄφατον, ἀναύδητον Λόγον ἐμοὶ θροεῖς." Seager. Mss.]

" Αὐδάξασθαι, Locutos esse vel loqui, Herod.: e " quo Camer. et Αὐδάζειν affert, itidem pro Vocem " emittere s. Loqui:" [" Αὐδάζομαι, 2, 55. 57. 5, 51." Schneider. Lex. " Ηὐδαξάμην, Dionys. P. (22. Κεῖνον δ' Εὐρώπης Ἀσίης θ' ὅρον ηὐδάξαντο: 94. Ἥν τε καὶ 'Ἰονίην περιναίεται ηὐδάξαντο.)" Wakef. Mss. Nicand. Vide Αὐγάζω. " Alcæus Mess. 8." Schæf. Mss.]

" 'Ἀναύδακτον, Hesychio ἀνεξήγητον, ἄλεκτον, " Quod dicendo exprimi non potest, Ineffabile." [A Schneidero non agnoscitur.]

" 'Ἀνταυδάω, Vicissim loquor, Obloquor, Respon- " deo." [Soph. E. 1478. οὐ γὰρ αἰσθάνει πάλαι Ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾷς ἴσα;]

'Ἀπαυδάω, ήσω, Veto, Interdico, Prohibeo, ἀπαγορεύω. Soph. Aj. (741.) Τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης Μὴ ἔξω παρήκειν. Sic Eur. (Suppl. 469.) Ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ— Ἄδραστον εἰς γῆν τήνδε μὴ παριέναι. Itidem Aristoph. (I. 1072.) ἀπαυδᾷ μὴ διδόναι. Idem (B. 369.) Τούτοις αὐδῶ, καὖθις ἀπαυδῶ, καὖθις τὸ τρίτον μάλ' ἀπαυδῶ, Ἐξίστασθαι μύσταισι χοροῖς. Q. l. citat Suid. postquam dixit ἀπαυδῶ signif. ἀπαγορεύω, item ἀπολέγομαι: cum tamen neutrum signif. h. l., sed potius Denuntio, ut Bud. tradit. A quibusdam exp. Jubeo: et ita ἀπαυδῶ duo prorsus contraria signif.

'Ἀπαυδῶ, sicut et ἀπαγορεύω, Deficio. Theophr. H. P. 5. Σημεῖον δὲ ὅτι οὐδέποτε ῥήγνυνται, καθάπερ ἐλαίᾳ καὶ δρῦς· ἀλλὰ πρότερον σήπονται ἢ ἄλλως ἀπαυδῶσι. Lucian. Ἤδη ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπηυδηκὼς, Triduana fame confectus: vel Qui deficit præ fame. Exp. item Enectus fame. Suid. ἀπαυδῶ exp. etiam ἀπολέγομαι, uti modo dixi. In Fab. Æsop. ἀπαυδῶ pro Lassesco, Bud. Itidem in Anthol. ἀπαυδήσας, Fessus, Defatigatus.

'Ἀπαυδῶ, Loquendi facultate deficior. 'Ἀπαυδῆσαι enim Erotian. ap. Hippocr. vult esse οἷον ἄφωνον γενέσθαι.

[" 'Ἀπαυδάω, de luctu, Orig. in Jo. 10, 26." Routh. Mss. " Markl. Suppl. 342. Jacobs. Anth. 8, 142. 11, 315. Epigr. adesp. 488. ad Lucian. 1, 699. Gell. N. A. 1. p. 7. Bip. Theocr. 22, 129. ubi v. Harles. Wakef. S. C. 1, 66. ad Lucian. 1, 277. Defatigor, Fischer. Ind. Palæph. v. 'Ἀπειπεῖν." Schæf. Mss. " Deficio, Themist. 121. Succumbo, Plut. 2, 189." Wakef. Mss. Lucian. Philopatr. 18.]

[* 'Ἀπαύδησις, ἡ, Antyllus Oribasii p. 256. Matth.]

[* 'Ἀναπαύδητος, ὁ, ἡ, Indefatigabilis. Clem. Alex. Str. 2. p. 492.]

" 'Ἀναπαυδήτως, ap. Suid. legitur, sed sine exp.; " procul dubio tamen pro More eorum, quæ non- " dum ἀπηύδησαν." [A Schneidero non agnoscitur.]

Προαπαυδάω, Prius deficio, vel defatigor. [M. Anton. 6, 29. Plut. 783. (9, 132.) " Aretæus 112." Wakef. Mss.]

'Ἐξαυδάω, Eloquor. Il. A. (363.) 'Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ. [" Valck. Adoniaz. p. 366.; ad Phœn. p. 424." Schæf. Mss. Soph. Phil. 395. 1232. " Eur. Hipp. 595." Wakef. Mss.]

" Ἐπαυδῆσαι, Insuper dicere, ἐπειπεῖν, Suidæ: " aliis Alloqui." [Soph. Phil. 395. ubi al. ἐξαυδ.] A

[* Καταυδάω, i. q. κατείπω. Soph. Ant. 86.]

" Καταύδησις, ἡ, affertur ex Hippocr. Ἐπαγγελίαις " pro Vociferatio, κραυγή. Locus est circa fin., " ubi dicit, Καταύδησις λυπέει φιλοπονίης κρατερῆς ὕπο."

Μεταυδάω, q. d. Interloquor, cum dat., Od. A. (31.) ἔπε' ἀθανάτοισι μετηύδα, pro ηὔδα μετ' ἀθανάτοισι, Verba inter deos faciebat, et q. d. in medio deorum cœtu. Sic N. (36.) Φαιήκεσσι μετηύδα. ‖ Μεταυδᾶν, cum accus. etiam personæ, pro Alloqui, Apoll. R. 2, (54.) Αὐτὰρ ὃ τόν γ' ἐπέεσσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα. Ubi quidam putant esse pro Alloquebatur post. [" Brunck. Apoll. R. 222. Heyn. Hom. 4, 213. Alloquor, Moschus 4, 61. Conf. cum προσαυδάω, Heyn. Hom. 7, 26." Schæf. Mss.]

Παραυδάω, Alloquendo consolor. Od. O. (53.) Καὶ μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ. At Λ. (487.) cum accus. rei, Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ. Ubi Eust. nimium generali exp., meo quidem judicio, παραυδᾶν exp. παραμυθεῖσθαι. Sed B ut durum est Ne mihi consolare mortem, ita nimium audax, Ne mihi commemora mortem, ut habet vulg. interpr. ad verbum, quo fit ut interpr. putem, Ne me de morte consoleris. Aut, Ne mihi mortis solatia afferas, i. e. afferre coneris. [" Suadeo, Hortor, Quint. Sm. 5, 261. (ἐγὼ δὲ ἐ μοῦνος Ἀχαιῶν Ἄξω, μειλιχίοισι παραυδήσας ἐπέεσσι, Δῆριν ἐς αἰζηῶν.)" Wakef. Mss.]

[* Προαυδάω, Prædico, Denuntio. Aristoph. O. 556. Ἱερὸν πόλεμον προαυδᾶν αὐτῷ.]

Προσαυδάω, Alloquor, Compello; ut Od. Ξ. (484.) Ὀδυσῆα προσηύδων. Aliter autem construitur Il. A. (201.) qui et alibi sæpe repetitur, Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. [" Brunck. Apoll. R. 222. Valck. Hipp. p. 253.; Phœn. p. 424. Gesner. Ind. Orph. v. Προσηύδα. Conf. cum μετ., Heyn. Hom. 8, 287. 289. 319. Προσαυδήτην, 8, 256. Il. 11, 136. προσ. τινὰ ἔπεα, Heyn. Hom. 6, 339." Schæf. Mss. Eur. Suppl. 775. 805.]

Ἀπροσαύδητος, ὁ, ἡ, Non compellatus. Item Insalutatus. C In VV. LL. exp. etiam Colloquii expers, et subjungitur, Καὶ καταλλάσσουσιν ἀπροσαύδητοι, Commercia habent citra colloquii usum. [I. q. ἀπροσηγόρητος. Plut. 2, 29=2, 356.]

Συναυδάω, q. d. Simul loquor, Consentio, Assentior: ead. forma qua et σύμφημι pro Assentior ponitur. Item ap. Soph. (Aj. 943.) pro Confiteor. [" Wakef. S. C. 2, 10." Schæf. Mss.]

" ἈΦΕΛΗΣ, ὁ, ἡ, Simplex. Lucian. Ὡς ἀφελὴς " παῖς ἐστὶ καὶ ἁπλοϊκός. Item, Ἀφελὴς δίαιτα καὶ " λιτὴ, Quæ est ἀπερίεργος, Simplex s. Tenuis et " frugalis, omnique luxu carens: ut et ἀφελὴς λόγος " ap. Rhett. Oratio simplex et fuco carens. Hesychio " ἀφελὴς est ἀσινὴς, καθαρὸς, ὁλόκληρος, ὁ μήτε πλεο- " νάζων, μήτε δέων τι τοῦ σώματος, Illæsus, Purus, " Integer, Cui nec superfluum quippiam in corpore " est, nec deest. Idem πεδία ἀφελῆ dici scribit τὰ " * σύνδενδρα, Arboribus consita: procul dubio re- " spiciens ad Aristoph. de Cratino; I. (526.) ὃς D " πολλῷ ῥεύσας ποτ' ἐπαίνῳ, Διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων " ἔῤῥει: subjungit enim, καὶ τῆς στάσεως παρασύρων " Ἐφόρει τὰς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους καὶ τοὺς ἐχθροὺς " προθελύμνους. Schol. vero ibi ἀφελῆ πεδία allego- " rice dictum ait τὸ ἐπὶ τῆς φράσεως ἄκομψον καὶ ἁ- " πλοῦν: i. e. τὴν ἀφελῆ λέξιν, s. τὴν ἁπλῆν φράσιν: " qui et ἀφελῆ γυναῖκα dici scribit τὴν ἀπόνηρον καὶ " * δωσίπυγον, ut in hoc Gnomico Hexametro, Μισῶ " τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σώφρονα λίην, Odi quæ sim- " plex nimium est, odi et nimis castam. Inde ADV. " Ἀφελῶς, Simpliciter, Nude: ἁπλῶς: ut τὰ ἐπιστό- " λια ἀφελῶς γράφειν, Schol. Aristoph. et Suid. VV. " LL. exp. Simpliciter, Ingenue: item Incuriose, In- " considerate. Inde et SUBST. Ἀφέλεια, ἡ, Simpli- " citas. Damascius ap. Suid. de Isidoro, Πρὸς τῇ " ἀφελείᾳ καὶ ἀψεύδειαν ἠγάπα διαφερόντως. Plut. " Symp. Ὧν εἰκός ἐστι καὶ τὸν Ἡσίοδον προξενεῖν ἡμῖν " τὴν λιτότητα καὶ ἀφέλειαν. Apud Eund. reperitur " ET Ἀφελία, (ἡ, ὑποκοριστικῶς,) pro eodem: ut de " Deo Socr. Ἀνδρὸς ἀτυφίᾳ καὶ ἀφελίᾳ μάλιστα δὴ

A " φιλοσοφίαν ἐξανθρωπήσαντος. At Ἀφελότης, ητος, ἡ, " nescio unde acceperint VV. LL. itidem pro ἀφέ- " λεια, Simplicitas."

[" Ἀφελὴς, ad Charit. 505. Jacobs. Anth. 10, 178. Brunck. Soph. 3, 504. Ruhnk. Ep. Cr. 73. Toup. Opusc. 2, 182. 193. Glaber, Brunck. Lectt. in Anal. 15. cf. Fischer. ad Anacr. 118. (* Ἀφελὴς pro * ἀφελλὴς,) Sine φέλλοις, Lapidibus, de campis, ad Timæi Lex. 270. (Aristoph. I. l. c.) Conf. cum ἀσφαλὴς, ad Lucian. 1, 380. 2, 212. Ἀφελῶς, Ἀφέλεια, Toup. Opusc. 2, 182." Schæf. Mss. I. q. ἀκήρατος, J. Poll. 1, 29. Ἀφελῶς ἔφαγε, Frugaliter, Plut. Cæs. 17. pro quo Sueton. Cæs. 53. Etiam largius. Ἀφελότης, Schleusner. Lex. in N. T. Œcum. in Act. Apost. 2, 46. " Chrys. in Jo. Hom. 76. T. 2. p. 870. Προσεκαρτέρουν ταῖς εὐχαῖς ἐν ἀγαλλιάσει καὶ ἀφελότητι." Seager. Mss. " Ἀφελῶς, Athen. 419. Dionys. H. 2, 132." Scott. App. ad Thes. Theognis 1211. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀφελές· τὸ ὑγιὲς, καὶ ὁλόκληρον, ἢ τὸ ἁπλοῦν καὶ ἀκατασκεύαστον. Ἀριστο- B φάνης Ἱππεῦσι (l. c.) Διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔῤῥει καὶ τῆς στάσεως παρέσυρεν. Καὶ οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ ἱερεῖς ἐδοκιμάζοντο Ἀθήνησιν, εἰ ἀφελεῖς καὶ ὁλόκληροι. Ἔστι μὲν γὰρ ὁ μὲν οὐκ ἀφελὴς ὁ βεβλαμμένος τι τοῦ σώματος, ἢ καὶ ᾧ πρόσεστί τι μὴ φύσει προσῆκον· οὐχ ὁλόκληρος δὲ, οὗ τι ἄπεστι καὶ ὁ ἐλαττούμενός τινι τῶν κατὰ φύσιν. Glossæ: Ἀφελής· Simplex. " Ἀφέλεια, Modestia, Plut. 2, 461. Clem. Alex. 198." Wakef. Mss.]

" Ζαφελὴς, Suidæ ὁ πάνυ ἀφελὴς, Admodum sim- " plex: et ADV. Ζαφελῶς, itidem πάνυ ἀφελῶς. Hes. " vero longe diversas his signiff. tribuit. Nam ζαφελὲς " ei est ἄγαν σκληρὸν, ἄγριον, θυμῶδες, itidemque " ζαφελῶς, * μεγαλοκότως: item μεγάλως ηὐξημένον, " ἰσχυρόν: necnon * πολύφλογον. Quarum expp. " secundam sequitur Etym. Tradit enim ζάφελον " per sync. dici quasi ζαόφελον, παρὰ τὸ ζα καὶ τὸ " ὀφέλλω, τὸ αὔξω, ut sit ὁ ἄγαν ηὐξημένος, ideoque " ἰσχυρὸς, σφοδρὸς, ἐπίμονος. Hom. utitur compo- " sitis ἐπιζάφελος et ἐπιζαφελῶς, idque de ira. Il. I. C " (525.) ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι: Od. Z. ὁ " δ' ἐπιζαφελῶς μενέαινεν Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ." " Ἐπι- " ζάφελος, ὁ, (ἡ,) Contumax, Vehemens, VV. LL. " Apud Hes. tamen legitur neutr. Ἐπιζαφελὲς, " non ἐπιζαφελόν: quod ab illo exp. θυμῶδες, item " ὀργίλον, et χαλεπὸν, ἰσχυρὸν, * ἐπίσκοτον," [l. ἐπίκοτον.] " Hinc ADV. Ἐπιζαφελῶς, quo utitur Hom. " Il. I. (516.) ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι. " Ubi ἐπιζαφελῶς quidam interpr. Vehementer: alii, " Ardenter, derivantes ἐπιζαφελὴς, e quo est hoc ἐπι- " ζαφελῶς, a v. φλέγω." [Apoll. R. 4, 1672. ἐπιζάφελον κοτέουσα. Orph. A. 1370. Schneider. Lex. v. Ζαφελής. " Ζαφελὴς, Jacobs. Anth. 7, 37. Ζάφελος, Heyn. Hom. 5, 646. Ἐπιζάφελος (sic,) 645. 646. Ἐπιζαφελῶς (sic,) 645. Ἐπιζαφελὸς (sic,) Ilgen. Hymn. 463. Ἐπιζαφελὸς, —ῶς, Ruhnk. Ep. Cr. 274." Schæf. Mss.]

" Ἀψελὲς, Hesychio ὑγιὲς, pro quo supra ἀφελές."

" ἌΦΕΝΟΣ, ὁ, τὸ, Divitiæ, Opes, s. Reditus, D " Census, et quidem proprie unius anni, ut volunt " Gramm.; dicunt enim esse τὸν ἀπὸ ἑνὸς ἔνου, ὅ ἐστιν " ἐνιαυτοῦ, συνηγμένον πλοῦτον, s. τὸν ἀπὸ τῶν ἐνιαυ- " σίων γεννημάτων, τὴν ἀφ' ἑνὸς ἐνιαυτοῦ περιουσίαν: " πλοῦτον vero, τὴν ἀπὸ πολλῶν. Od. Ξ. (98.) οὐδὲ " ξυνεείκοσι φωτῶν Ἔστ' ἄφενος τοσσοῦτον: cum " prius dixisset, Ἦ γάρ οἱ ζωή γ' ἦν ἄσπετος, οὔτινι " τόσση Ἀνδρῶν ἡρώων: pro eodem accipiens ἄφενος " et ζωὴν, Opes nimirum et Copias ad vitam susten- " tandam necessarias; in quarum censu ponit ar- " menta, ovium, et caprarum, porcorumque greges. " Rursum Il. Ψ. Ἀλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων· μέγα " γάρ οἱ ἔδωκε Ζεὺς ἄφενος. Et A. (171.) ἄφενος καὶ " πλοῦτον ἀφύξειν. Sic Hesiod. Οὐκ ἄφενος φεύγων, " οὐδὲ πλοῦτόν τε καὶ ὄλβον. Idem masculino utitur, " E. (23.) ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων Εἰς ἄφενον " σπεύδοντα." [" Jacobs. Anth. 6, 281. Heyn. Hom. 4, 65. 8, 415. Græv. Lect. Hes. 510. Toup. in Schol. Theocr. 216. Wolf. ad Hesiod. 75. Valck. ad Ammon. 102. 113. 196." Schæf. Mss. Crinag. 33. Blomf. ad Callim. H. in J. 94.: cf. Censorem Blomf. Edi-

tionis Jenensem, in E. H. Barkeri Aristarcho Anti-Blomf. 82. Spitzner. de Versu Gr. Her. 75.]

[* Εὐηφενὴς, ὁ, ἡ, i. q. ῥυηφενής. " Heyn. Hom. 8, 372. Ruhnk. Ep. Cr. 130." Schæf. Mss. Hesych. Ad Il. Ψ. 81.]

" Ἀφνειὸς, s. Ἀφνεὸς, (ὁ, ἡ,) per sync. ab ἄφενος " dicitur, Dives, Opulentus. Od. P. Ἦσαν δὲ δμῶες " μάλα μυρίοι, ἀλλά τε πολλὰ, Οἷσίν τ' εὖ ζώουσι καὶ " ἀφνειοὶ καλέονται, Quibus beatam opibus vitam " deguut et opulenti nominantur, ubi nota idem fere " esse εὖ ζῆν et ἀφνειὸν εἶναι, ut supra ζωὴ ἄσπετος " et μέγα ἄφενος: Od. Λ. ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα " δυναμένοιο Ἢ γάμῳ, ἢ ἐράνῳ, ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ. " Hesiod. E. πολύμηλοί τ', ἀφνειοί τε: Θ. Τὸν δ' " ἀφνειὸν ἔθηκε, πολύν τέ οἱ ὤπασεν ὄλβον. Phocyl. " Οὐδὲ γυνὴ κακὸν ἄνδρ' ἀπαναίνεται ἀφνεὸν ὄντα, " Qui quidem dives sit et opulentus. Nec vero ho- " mo solum, sed δόμος etiam ἀφνειὸς dicitur: ut Od. " P. Καὶ γὰρ ἐγώ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον " Ὄλβιον, ἀφνειόν. Construitur porro ἀφνειὸς modo " cum gen. modo cum accus. Cum gen. ut ἀφνειὸς " βιότοιο, Il. Z. Dives opum, quas vitæ usus requirit. " Itidemque Od. A. Ἢ ἀφνειότερος χρυσοῖό τε ἐσθῆ- " τός τε: ut Virg. quoque dicit Dives opum, Dives " pecoris, Dives pictaï vestis et auri. Cum accus., " ut Hesiod. (E. 455.) ἀνὴρ φρένας ἀφνειὸς, Vir dives " pectoris: i. e. Prudens et consultus; pectoris " enim opes et divitiæ, prudentia: sed per antiphra- " sin' pro μωρὸς, Fatuus, Stultus, teste Eust., qui " etiam addit, κοινότερον dici ἀφνειὸς βίοτον, quam " ἀφνειὸς βιότου, cum gen., qua in re haud scio an " assentiendum ei sit. Comparativum ἀφνειὸς facit " ἀφνειότερος: ut paulo ante ex Hom., ἀφνειότερος " χρυσοῖο, Ditior auri. Superlat. vero duplicem ha- " bet; unum, regularem: ut Il. Υ. Ὃς δὴ ἀφνειότατος " γένετο θνητῶν ἀνθρώπων, Ditissimus mortalium: " alterum, irregularem, ut ap. Antimach., ἀφνειέστα- " τος ἔσκεν. Habet vero et Ἀφνεὸς, cujus exemplum " habuisti supra e Phocyl., suum comparativum, sed " regularem: ut Soph. (E. 457.) χερσὶν ἀφνεωτέραις. " Eodemque modo in superl. dici potest ἀφνεώτατος. " Est porro et VERB. Ἀφνείομαι, Ditesco, πλουτίζο- " μαι. Cratin. ῥυδὸν ἀφνείονται.

" Si quis vero ἀφνειὸς nolit ex ἄφενος derivare, " saltem derivabit e NOM. Ἄφνος per sync. ex ἄφενος, " et signif. i. q. ipsum ἄφενος. Usus autem eo Pin- " darus est, Οἱ δ' ἄφνει πεποίθασιν, ut testatur " Etym., qui et VERB. Ἀφνέω inde fieri dicit, et ab " eo VERBALE Ἀφνήμων, (ονος, ὁ, ἡ,) cujus ex An- " tim. (Fr. 61.) hoc affert exemplum, sed mutilum, " Πολλὰ δὲ μῆλα, τάπερ ἀφνήμονας ἄνδρας. Deriva- " tum vero inde et aliud VERB. Ἀφνύω nimirum: " cujus Hes. meminit, ἀφνύει afferens pro ἀφενύνει, " ὀλβίζει. Sed pro illo ἀφνύει putarim reponendum " ἀφνύνει, innuente id ἀφενύνει, quod sequitur; ex " eo enim per sync. factum est ἀφνύνει, ut ἄφνος ex " ἄφενος. Itaque ἀφνέω s. ἀφνῶ, i. signif. q. πλουτέω, " Ditesco vel Dives sum: Ἀφνύνω autem, i. q. πλου- " τίζω, Dito, Locupleto, Opibus cumulo, Opibus " beatum reddo."

[" Ἀφνειὸς, Thom. M. 721. Wakef. Phil. 393. Jacobs. Anth. 11, 152. Heyn. Hom. 4, 411. 6, 146. 544. Gesner. Ind. Orph. Ammon. 113.; Valck. ad 196. Eran. Philo 172. Lesbon. 182. Brunck. El. 457. An ἀφνειά? Heyn. Hom. 4, 324. Ἀφνεὸς, Jacobs. Anth. 9, 376. Aristodic. 2. Theogn. 190. (559.) Brunck. El. 457. Ἄφνος, ad Charit. 463. 786." Schæf. Mss. " Ἀφνειὸς, Schol. Od. B. 190. Cum πλούσιος, Orph. A. 1104." Wakef. Mss. Theocr. 25, 22. Pro ἀφνείομαι, quod Noster exhibet, Schneider. Lex. habet * Ἀφνειόομαι.]

" ΑΦΛΑΣΤΟΝ, τὸ, Summa puppis pars. J. Poll. " enim 1. τὰ ἄκρα τῆς πρύμνης vocari ἄφλαστα dicit: " ὧν ἐντὸς ὀρθὸν ξύλον πεπηγέναι, et vocari στηλίδα. " Itidem Paus. e Didymo refert ἄφλαστον nominari " τὸ ἐπὶ πρύμνης ἀνατεταμένον εἰς ὕψος ἐκ κανονίων " πλατέων ἐπικεκαμμένων, διήκοντος δι' αὐτῶν πλα- " τέος κανονίου, ὑπηρεισμένου τούτῳ * στηλίσκῳ ὄπι- " σθεν τοῦ κυβερνήτου, ut testatur Eust. 1039., qui " etiam addit, ἐκ τῶν κανονίων καὶ τοῦ θρανίου sus- " pendi tæniam, nimirum εἰς παράσημον τῆς νηός: " denominatum esse παρὰ τὸ μὴ ῥᾳδίως φλᾶσθαι, i. e. " θλᾶσθαι. Ibid. ex eod. Didymo tradit ἄφλαστον " diversum esse ab ἀκροστολίῳ, ut et Schol. Apoll. " R. Apollonius tamen in suo Lex. hoc ἄφλαστον " per ἀκροστόλιον exp., ut Etym. quoque ἄφλαστα " vocari ait τὰ ἀκροστόλια τῆς νηός: itidemque Hes. " et Suid. τὸ ἀκροστόλιον et τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης, " ἀποτεταμένον εἰς ὕψος. Sed aliam, imo contrariam " ii rationem nominis afferunt ei, cujus ex Eust. " paulo ante memini: nimirum ἄφλαστα dici κατ' " ἀντίφρασιν, quoniam sunt εὔφλαστα s. * εὔθλαστα. " Sed miror cur Schol. Apoll. ἄφλαστον esse voluerit " σανίδιον κατὰ τὴν πρῶραν, cum in puppi ei locum " tribuat Hom. Il. O. Ἕκτωρ δὲ πρύμνηθεν, ἐπεὶ λά- " βεν, οὐχὶ μεθίει, Ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων. " Itidemque Germanicus Cæsar, Fulgent Argoæ stellis " aplustria puppis: Lat. enim paucis immutatis lite- " ris Aplustre vocat τὸ ἄφλαστον: licet Festus Aplu- " stria dicta velit, quia erant amplius quam essent " necessaria usu. Quin et Etym. ἄφλαστα dici ait " τὰ πρυμνήσια, κόρυμβα autem τὰ * πρωρήσια. Ve- " runtamen ipsi etiam ἀφλάστῳ tribuit κόρυμβα Apoll. " R. 2, (628.) ἀφλάστοιο παρέθρισαν ἄκρα κόρυμβα. " Cui l. similis hic Lucani, validis aplustre lacertis, " Avulsasque rotant excusso remige sedes: huic " autem Lucani, ille Silii, Et transtra et mali, lace- " roque aplustria bello. Cic. vero et ante eum Lucr. " dixit etiam Aplustra pro Aplustria, teste Prisci- " ano." [" Heyn. Hom. 5, 582. 7, 123.; ad Apol- " lod. 198." Schæf. Mss. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄφλαστα· τὰ ἀκροστόλια, Ἀπολλόδωρος. Ὁ δὲ Δίδυμος τὸ ἐπὶ τῆς πρύμνης εἰς ὕψος ἐκ κανονίων πλατέων ἐπικεκαμμένον.]

ἈΦΡΟΣ, ὁ, Spuma. Lucian. (2, 220.) Ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα. Nonn. ἀπέπτυεν ἀφρὸν ὀδόντων: sic ἀφρὸς ἀφύης, ἀφρὸς θαλάσσης, ἀφρὸς νίτρου. || Ἀφρὸς, etiam Piscis quidam est, ut videbis in Ἀφύη. " Aristoph. ἀφρὸν vocat etiam τὸ ἀφρῶδες διαχώρημα, " Spumeum s. Spumosum excrementum, Hes.: qui " ἀφρὸς exp. etiam μωρὸς, ἄφρων, ἄνους." [Vide Ἄφρος. Archestr. Athenæi 7. p. 285. Æsch. Eum. 183. Ἀνῇς ὑπ' ἄλγους μέλαν ἀπ' ἀνθρώπων ἀφρὸν, ubi Ms. ἄφρον, teste Schneider. Lex. Arcad. 197. " Wakef. Eum. 482. Abresch. Æsch. 2, 20. ad Charit. 268. Valck. Callim. 258. Ἀφρὸς ἀνθεῖ, Bergler. Alciphr. p. 4. Λίτρου, Phrynich. Ecl. 134." Schæf. Mss. " Uvæ succus, Nonn. 416, 17. Semen, Etym. M. Nonn. D. 5, 611. (Οὐ τόσον ἱμείρων ἐπεμήνατο Κυπρογενείῃ, Ἣν ποθέων, ἀκίχητα γονὴν ἔσπειρεν ἀρούρης, Θερμὸν ἀκοντίζων αὐτόσσυτον ἀφρὸν Ἐρώτων.)" Wakef. Mss.]

" Ἀφρόγαλα, ακτος, τὸ, Spuma lactis, s. Lac spu- " mosum: h. e. Tantopere agitatum ut totum in " spumam versum sit: Remedium adversus calidam " ventriculi intemperiem præstantissimum, et inter " laudatos cibos a Romanis habitum. Gorr. Meminit " Gal. Meth. Med. 7. et Aëtius. Vide Μέλκα." [Cornar. ad Gal. sec. LL. 532.]

Ἀφρογενὴς, (ὁ,) ἡ, E spuma genita. ET Ἀφρογένεια, ἡ, Idem. Sunt autem Epith. Veneris. Hesiod. Θ. (196.) τὴν δ' Ἀφροδίτην, Ἀφρογένειάν τε θεὰν καὶ ἐϋστέφανον Κυθέρειαν Κικλήσκουσι θεοί τε καὶ ἀνέρες· οὕνεκ' ἐν ἀφρῷ θρέφθη. [Ἀφρογενὴς Παφίη, Anal. 3, 200. Clem. Alex. Cohort. p. 13. Orph. E. 11. Ἀφρογενής τε θεά. Statyll. Fl. 8. Ἀφρογένεια, Paul. Sil. 1 k. " Ἀφρογενὴς,—εια, Wolf. ad Hesiod. p. 84. ad Charit. 521. 607. 614. 774. Manetho 2, 177. 184. 359. 3, 195. 277." Schæf. Mss.]

Ἀφρόκομος, ὁ, ἡ, Spumantes capillos habens, aut Spumans in capillis. Musæus, (161.) Ἀφροκόμους ῥαθάμιγγας ἔτι στάζοντα θαλάσσης. [" Jacobs. Anth. 11, 279." Schæf. Mss. " Nonn. D. 2, 616. (Οὐκέτι λευκαίνουσι συῶν προβλῆτες ἀκωκαὶ Ἀφροκόμῳ ῥαθάμιγγι διάβροχον ἀνθερεῶνα;) 9, 48. (κροκόεις δὲ περὶ στέρνοισιν ἑκάστης Ἀφροκόμῳ ῥαθάμιγγι χιτὼν λευκαίνετο κούρης:) 45, 326. 46, 161." Wakef. Mss.]

[* Ἀφρόλιτρον, τὸ, Attice pro ἀφρόνιτρον. " Casaub. ad Athen. 85." Schæf. Mss.]

'Ἀφρόνιτρον, τὸ, Aphronitrum, Spuma nitri. Aët. 2, 60. 'Ἀφρόνιτρον καὶ νίτρου ἀφρὸς διαφέρουσιν ἀλλήλων, ὅτι ὁ μὲν τοῦ νίτρου ἀφρὸς ξηραντικώτερόν ἐστι φάρμακον, ἀλεύρῳ πυρίνῳ παραπλήσιον εἰς τὸ ὀφθῆναι· ἀφρόνιτρον δὲ, οὐκ * ἀλευρῶδες, οὐδὲ διαλελυμένον, ἀλλὰ πεπηγός. Gorr. ἀφρόνιτρον scribit esse Genus nitri fossile, ἀφρὸν vero νίτρου, Nitrum factitium; quamvis Diosc. utrumquesub nomine ἀφροῦ τοῦ νίτρου comprehendere videatur: Aphronitrum vero ab Aphrolitro tantum differre, quantum hoc ipsum Aphronitrum a sale; esse enim Aphronitrum medium Aphrolitri atque salis. Ceterum Phrynich. (Ecl. 134.) Atticos h. v. non uti scribit, sed pro ea ἀφρὸν νίτρου dicere. [Diosc. 5, 131. Plin. 31, 46.: Nitri spuma rubentis, Ovid. Medicam. 73.: Flos nitri, ἄνθος νίτρου. Schneider. Lex. Trall. 2. p. 191.]

'Ἀφροσέληνος, ὁ, q. d. Spuma lunæ. Nomen est lapidis, qui alio nomine σεληνίτης dicitur, διὰ τὸ εὑρίσκεσθαι αὐτὸν νυκτὸς μεστὸν ἐν τῇ τῆς σελήνης παραυξήσει: ut Diosc. 5, 169. tradit. Plin. 37, 10. Seleniten et ipse vocat, dicens e candido translucere melleo fulgore, imaginem lunæ continentem, reddereque eam in dies singulos crescentis minuentisque numero. Marcell. Lunarem Latinis nominari scribit. [Lapis specularis.]

'Ἀφροσκόροδον, τὸ, Allii prægrandis genus, sic dictum, quod eo trito in oleo et aceto, mirum in modum excrescat spuma. Sic Gorr. addens appellari etiam * 'Ἀντισκόροδον. Colum. 2, 3. Ulpicum, quod quidam Allium Punicum vocant, Gr. autem ἀφροσκόροδον.

[* 'Ἀφροτόκος, ὁ, ἡ, Nonn. D. 44, 166. 45, 56.]

[* 'Ἀφροφόρος, ὁ, ἡ, Spumam ferens, Spumans. Chrys. 6, 558. Par. Suicer. Thes.]

'Ἀφροφυὴς, ὁ, ἡ, Spumam innatam habens; sic enim exp. ἀφροφυῆ πέταλα θριδάκων, Epigr. [Anal. 2, 91. ubi al. * 'Ἀβροφυῆ. Vide ad Anthol. Pal. 556.]

'Ἀφριλόγος, ὁ, ἡ, Spumilegus. VV. LL. ex Epigr. [Philipp. 13. ubi rectius 'Ἀφρηλόγος.]

"Ἄναφρος, (ὁ, ἡ,) Spumæ expers, Non spumens s. " spumosus: ut ἄναφρα διαχωρήματα, Hippocr. π. " Χυμ." [114, 49=47.]

"Ἔπαφρος, (ὁ, ἡ,) Super quo spuma est. Tradit " enim Gal. quosdam Hippocr. enarratores ἔπαφρα " ab eo dici velle τὰ τὸν ἀφρὸν ἄνωθεν ἐποχούμενον " ἔχοντα, s. ἐφ' ὧν ὁ ἀφρὸς φαίνεται: nimirum cum " Prorrhet. 1. dicit, Κοιλίη δὲ ἔπαφρα χολώδεα προσ- " διέρχεται." [Hippocr. 307, 47. 49. 319, 33. 38. 332, 28. 411, 3. 443, 32.]

Ὕπαφρος, ὁ, ἡ, Spuma tectus, Spumosus, Non manifestus, VV. LL. citantia ex Eur. (Rhes. 711.) ὕπαφρον ὄμμα. Varino est * ὑγρασίαν ἔχων ἐμφερῆ ἀφρῷ. Item κρύφιος καὶ ὕπουλος. [" Wessel. Probab. 47. Valck. Anim. ad Ammon. 137.; Diatr. 93." Schæf. Mss.]

'Ἀφριόεις, (εσσα, εν,) Spumosus, ἀφρώδης. 'Ἀφριόεν γένειον, Epigr. (Antip. Th. 26.) ET 'Ἀφρώδης, ὁ, ἡ, Spumosus. 'Ἀφρῶδες ἕλκος, J. Polluci 4. est ᾧ ἐπανθεῖ λευκότης τις ἢ μελανία. ['Ἀφριόεις, Nicand. 'Ἀφρώδης, Hippocr. 61, 23. 114, 44. et persæpe, Gl. Spumeus. "'Ἀφριόεις, Jacobs. Anth. 8, 307. Ruhnk. Ep. Cr. 69." Schæf. Mss.]

"Ἄφρος, Apher s. Afer, Filius Saturni, rex olim " Libyæ, a quo posteri ejus et universi Libyes post- " modum Ἄφροι dicti sunt, et 'Ἀφρικὴ ab ipsis Regio, " Suid. At Hes. ἄφρον proprie esse dicit θάλλον." [Gl. Ἄφρος· Afer. Ἄφροι· Pœni.]

" 'Ἀφρικὴ, dicta est ἡ Λιβύη, Libya, ab Aphro s. " Afro quodam, ut Joseph. et Solin. testantur: licet " Serv. vocatam ita putet quasi Expertem frigoris " horridi s. φρίκης, eo quod inter meridiem et ortum " sit interjecta. Suid. strictius accipit hoc nomen, " dicens, Καρχηδὼν, ἡ καὶ 'Ἀφρικὴ καὶ Βύρσα λεγομένη. " Sed latius distendit eam Plin. 5, 4. qui in proœm. " lib. 3. dixerat, terrarum orbem universum in tres " dividi partes, Europam, Asiam, Africam: et init. " lib. 5. Africam Græci Libyam appellavere. INDE " 'Ἀφρικανὸς, (ἡ, ὸν,) Aphricanus s. Africanus, vel " Apher aut Afer, i. e. Ex Africa oriundus, vel In " Africa nascens et proveniens, ut 'Ἀφρικανὰ σῦκα, " Athen. 13. At P. Corn. Scipio 'Ἀφρικανοῦ cogno- " mentum vel agnomen meruit ob res præclare in A- " frica gestas. Est et Nom. propr. ap. Plut." ['Ἀφρικανὸς, Draco 17. " 'Ἀφρικὴ, ad Charit. 436." Schæf. Mss.]

" 'Ἀφρῖνον, Hes. dici scribit τάλαρον, τὸ ἐκ τῶν " ἑλκυσμάτων τῶν ἐρίων."

" 'Ἀφρίους, Hes. dici scribit ἀθέρας."

" 'Ἀφρὶς, Hesychio μύρτον, Myrti bacca, nisi forte " sit ἡ κλιτορίς."

'Ἀφρέω, ήσω, Spumo: unde ἄφρεον ap. Hes. ἤφριζον, ἵδρουν. 'Ἀφροῦντα, ἀφρίζοντα, πομφολυγώδη, ut exp. Gal. ap. Hipp. [27, 36. 37, 45. 125, 15. 141, 17. 357, 23. 28. Il. Λ. 282. Ἄφρεον δὲ στήθεα, ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃ, ubi Pseudo-Did. ἀφροῦ ἐπληροῦντο, ἵδρουν. " 'Ἀφρέω, Heyn. Hom. 5, 536." Schæf. Mss.]

[* 'Ἀφρηστὴς, οῦ, ὁ, Anal. 2, 100. Vide 'Ἀφρῖτις. 'Ἀφρηστὴς et ἀφριστὴς, ad Anthol. Pal. 267. " Jacobs. Anth. 8, 270. Wakef. Georg. p. 100. * 'Ἀφρηστὸς, Toup. Emend. 2, 101." Schæf. Mss.]

[* 'Ἀφριάω, i. q. ἀφρέω. Oppian. A. 1, 770. αὐτίκα πᾶσα Μισγομένη δίνῃσι * παλιμπνοίῃσι θάλασσα Σίζει τ', ἀφριάᾳ τε, καὶ ἵσταται οἰδαίνουσα: K. 2, 437.]

[* 'Ἐπαφριάω, Nonn. D. 43. p. 1132.]

[* 'Ἀφριέω, Spumo. Hippocr. 174, 1. 'Ἐγχέοντες γὰρ τὸ γάλα ἐς ξύλα κοῖλα, σείουσι, τὸ δὲ ταρασσόμενον ἀφριεῖ καὶ διακρίνεται.]

[* " 'Ἀφριόω, (Spumo.) Nonn. D. 1, 153. (χαραδραίων δὲ ῥεέθρων * Μυγδονὶς ἀφριόωσα φάραγξ ἐπεβόμβεεν ἀτμῷ:) 6, 358. (ὅττι καὶ αὐτὸς Ἄπλους ἀφριόωντι ῥόῳ κυμαίνεται αἰθήρ.)" Kall. Mss. Oppian. K. 1, 342. Ὡς ἵππον σπέρχοντα, γαμήλιά τε χρεμέθοντα, Πρόσθεν ἑῆς ἀλόχοιο, κλυτὸν πόσιν, ἀφριόωντα Δηρὸν ἐρητύουσι φίλης λελιημένον εὐνῆς: (cf. A. 1, 770. θάλασσα Σίζει τ', ἀφριάᾳ τε:) " A. 5, 183. Quint. Sm. 6, 221." Wakef. Mss.]

[* 'Ἀφρόω, Spumo. " Casaub. ad Athen. 79." Schæf. Mss.]

[* " 'Ἀπαφρόω, Clem. Alex. Pæd. 1. 122. (105.)" Kall. Mss.]

[* 'Ἐξαφρόω, Clem. Alex. Pæd. 1. 126=46.]

'Ἀφρίζω, ίσω, i. q. ἀφρέω, Spumesco, Spumam excito, VV. LL. [Gl. Spumo. Diod. S. 3. 104. "Soph. E. 719. Ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις Ἤφριζον, εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί. Sed lego 'ΗΦΛΟΙΣΜΟΝ." Seager. Mss. Cf. 'Ἀφρισμός. Schleusner. Lex. in V. T. Phrynich. Σ. Π.: 'Ἀφρίζειν καὶ ἀναφρίζειν. " 'Ἀφρίζω, Wakef. Georg. p. 11. Heyn. Hom. 6, 169. Casaub. ad Athen. 79." Schæf. Mss.]

[* 'Ἀφρισμὸς, ὁ, Spumatio. Orph. Λ. 475. Οἳ δ' ἄρ' ἀπὸ σφετέρου πεπαλαγμένοι ἀφρισμοῖο Στρωφῶντ' ἔνθα καὶ ἔνθα κυλινδόμενοι κατὰ γαῖαν. Sic Gesner. post Salmas. probante Tyrwhitto, pro vulg. ἄφαρ οἴμοιο. " V. ἀφρισμὸς, ab HSt. neglectum, Scottus e Favorino in v. 'Ἀφλοισμὸς attulit, (vett. Glossographos exscribente: vide 'Ἀφλοισμὸς infra.) Habet etiam Schol. Il. O. 607. ('Ἀφλοισμός· ὁ ἀφρισμὸς, κατὰ Αἰτωλούς. Λαμβάνεται δὲ καὶ πεποιημένως ἐπὶ ἰδιώματος ὕδατος ἦχον.) Quo minus ἀφρισμοῖο reponi debuit, sed ἀφλοισμοῖο. Il. l. c. 'Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνετο. Hesych. 'Ἀφλοισμός· ἀφρός. Vide ibi Interpr. et Toll. ad Apoll. Lex. 182." Hermann.]

[* " 'Ἀφριστὴς, (οῦ, ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 7. et var. * 'Ἀφριστήρ: 80. 122. (=14. 151.)" Boissonad. Mss. 'Ἀφριστὴς, Schol. Ven. B. ad Il. A. 535. Vide 'Ἀφρηστής.]

[* " 'Ἀναφρίζω, Phrynich. Σ. Π. 26. ('Ἀφρίζειν καὶ ἀναφρίζειν.)" Kall. Mss.]

'Ἀπαφρίζω, Despumo, [Gl. Despumo. " Alexis: Ὁμοιότατος ἄνθρωπος οἴνῳ τὴν φύσιν Τρόπον τιν' ἐστί· τὸν γὰρ οἶνον τὸν νέον Πολλή γ' ἀνάγκη καὶ τὸν ἄνδρ' ἀποζέσαι, Πρώτιστον ἀπαφρίσαι, κἀπανθῆσαι, πάλιν Σκληρὸν γενέσθαι." Seager. Mss. " Geopon. 1, 547. Eust. Il. 614, 6." Wakef. Mss.]

" 'Ἐξαφρίζεσθαι, In spumam redigi. Act. vero ἐξ- " αφρίζω exp. Despumo." [Æsch. Ag. 1033. χαλινὸν δ' οὐκ ἐπίσταται φέρειν, Πρὶν αἱματηρὸν ἐξαφρίζεσθαι μένος, ubi Blomf. "'Ἐξαφρίζομαι, Despumo. Schol. 'Ἀπὸ τῶν στρηνιώντων ὑποζυγίων, ἃ οὐκ εἴκοντα τῷ χαλινῷ, ἀφρίζει μετὰ αἵματος. Stanl. laudat Virg. G. 3, 203. spumas agit ore cruentas." Sed errat existimans

non nisi ap. Æsch. reperiri h. v., quod extat et in A
Clem. Alex. 44. unde * Ἐξαφρισμὸς, ὁ, Despumatio, Ejectio spumæ, ap. Eund. Pæd. 1. p. 122=101. " Ἐξαφρίζω, Theod. 4, 334." Wakef. Mss.]

Ἐπαφρίζω, i. q. ἀπαφρίζω, VV. LL. [Spumam ago, Spumo. Aristoph. Il. 1207. Mosch. 5, 5. ἁ δὲ θάλασσα Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ. " Wakef. Georg. p. 11. T. H. ad Plutum p. 478. Jacobs. Anth. 9, 223. Valck. Callim. 269." Schæf. Mss.]

" Παραφρίζω, Spumo. Nicand. A. (223.) Θήγει λευ- " κὸν ὀδόντα, παραφρίζει τε χαλινοῖς, ut et Virg. " Spumantis apri."

[* " Περιαφρίζω, Greg. Nyss. (3, 193.) in Wolfii Anecd. 2, 324." Kall. Mss.]

[* Προσαφρίζω, Spuma oppleo. Heliod. 3. 130.]

[* Ὑπεραφρίζω, Valde spumo. Eubul. ap. Athen. 471. 472. " T. H. ad Plutum p. 432. Jacobs. Anth. 11, 222. Aristoph. Fr. 273." Schæf. Mss.]

[* Ὑπαφρίζω, Spumo, Spumare incipio. Eust. 445, 40.]

" ἈΦΛΟΙΣΜΟΣ, ὁ, Etymologo est ψόφος ποιὸς, s. B
" ἀφρὸς, nimirum παρὰ τὸ ἀφρὸς dictus pro * ἀφρισμὸς, " mutatione literæ ρ in λ, et pleonasmo τοῦ ο. Eust. " hæc eadem tradit, qui etiam addit Æolicum esse " pro ἀφρός: ap. Hom.: nimirum Il. O. (607.) de " Hectore pugnare gestiente, Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στό- " μα γίνετο. Apud Hesych. non Ἀφλοισμὸς solum " legitur, expositum ἀφρὸς, sed etiam Ἀφλοισβὸς, ex- " positum ἀφρὸς ὁ ἐκ ταραχῆς: forsitan c φλοῖσβος. " Apud Suid. vero, in Ms. etiam Cod., Ἀφλυσμὸς, " ἀφρός: sed ea scriptura non placet, siquidem eam " expos. sequamur." [Schneider. Lex. Vide Ἀφρισμὸς, et Ἠφλοισμός. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀφλοισμός· ἀφρός. " Heyn. Hom. 7, 99." Schæf. Mss.]

" Φλοῖσβος, ὁ, Sonitus, quem aqua edit, præsertim " cum fluctus excitantur. Unde πολύφλοισβος θά- " λασσα Homero sæpe. Generalius etiam pro τάρα- " χος, θόρυβος." [Lycophro 379. Φλοίσβων δίναις. Mnasalcas 4. Φλοῖσβον Ἐνυαλίου. Opp. A. 1; 777. Ἄλλαι δ' ἰλυόεντος ὑπὲκ φλοίσβοιο φύονται, pro ἀφροῦ. C
Il. E. 321. Ἀλλ' ὅγε τοὺς μὲν ἑοὺς ἠρύκακε μώνυχας ἵππους Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας, ubi Pseudo-Did. ταραχῆς, θορύβου: Υ. 377. Ἀλλὰ κατὰ πληθὺν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο. Sophoclis Naupl. Fr. 6. φλοίσβου μετὰ κόπον. Schneider. Lex. " Brunck. Soph. 3, 430. Heyn. Hom. 5, 60. 6, 84. 8, 90. Wassenb. ad Hom. 143. Casaub. ad Athen. 1, 52. Matth. Gloss. Min. 17." Schæf. Mss.]

[* Ἄφλοισβος, ὁ, ἡ, Nonn. D. 1, 89. Καὶ βοὸς ἀφλοίσβοιο κυβερνήτειρα πορείης Κούρη φόρτος ἔην καὶ ναυτίλος: 34. p. 862.]

" Πολύφλοισβος, (ὁ, ἡ,) Multo strepitu resonans, " aut Turbulentus: exp. n. et * πολύηχος, et * πολυ- " τάραχος. Il. A. (34.) πολυφλοίσβοιο θαλάσσης: pro " quo Nicand. (A. 6.) πολυστροίβοιο θαλάσσης." [Gl. Πολύφλοισβος· Undisonus. " Jacobs. Anth. 10, 397." Schæf. Mss.]

" Ἠφλοισμὸς, ὁ, Suidæ ἀφρὸς, pro quo supra ἀφλυ- " σμὸς s. ἀφλοισμός."

¶ Ἀφρύη, s. Ἀφρῖτις, s. Ἀφρὸς, quod nomen esse D
Ion. tradit Archestr., Apua piscis, qui ita dictus est, quod e spuma nascatur: unde et Veneri dicatus est, utpote quæ et ipsa ortum e spuma habuisse perhibetur. Dicitur etiam et Ἀφύη, et quidem usitatiore v. Athen. (285.) Καὶ τὸν θαλάττιον γόνον, ὃν ἡμεῖς μὲν ἀφύην, ἄλλοι δὲ ἀφρύην ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ ἀφρόν. Sed Eidem ἀφρῖτις est species ἀφύης, alias etiam enumerantis. De hoc pisce lege præter Athen. etiam Plin. 31, 8. Existimatur autem esse is vilis Pisciculus, qui Gall. Menuise appellatur, nomine collectivo: ut et ἀφύας Att. plur. potius quam sing. ἀφύην dicere, quidam tradiderunt. Ἀφύη autem dici putatur quasi * μικροφυής. De quo lege Eust. " Ἀφύα, Hesychio " μεμβρὰς, Membras. Videtur tamen μεμβρὰς esse " Species potius τῆς ἀφύας s. ἀφύης." Ab Ἀφύη deducitur Ἀφυῶδες χρῶμα, quod Erot. exp. λευκοπέλιον. Et Ἀφύω, quod Gal. ap. Hippocr. (206, 36.) esse ait ἀπολευκαίνομαι. Sed et Ἀφύδιον, (τὸ,) demin. ap. Athen. legitur. [" Ἀφρῖτις, i. q. ἀφύη, Eust. ad Il. A. s. 165. Schol. Aristoph. I. 612. Aristot. H. A. Oppian. A. 1, 776." Kall. Mss. Ἀφύη, Ælian. H. A. 2, 2. Athen. 586. Glossæ: Ἀφύη· Mel marinum, Apua. Ἀφύαι· Mel marinum. Ἀφύης φύκος· Mel marinum. Ἀφυΐδιον, Athen. 285. ex Aristoph. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀφύας· πληθυντικῶς λέγουσι, σπανιώτατα δὲ ἀφύην. Ἀφύας· ὄνομα ἑταιρῶν ἀδελφῶν δύο παρὰ Ὑπερίδῃ. Ἀφύα ἐς πῦρ· ἐπὶ τῶν τέλος ὀξὺ λαμβανόντων ἡ παροιμία, παρόσον καὶ τὴν ἀφύαν τάχιστα ἕψεσθαι συμβαίνει. Ἀφύα καὶ ἀφύη· ἐστὶ μέντοι ἰχθύδιον φαῦλον καὶ λυπρὸν, ἀργυρίζον τῇ χροιᾷ. Καὶ χρῶμα δὲ ἀφυῶδες καλεῖ Ἱππασίων, (l. Ἱπποκράτης, qui voc. ἀφυώδης usurpavit 264, 39. 266, 39.) Ἐκλήθη δὲ καὶ ἑταῖρα οὕτως, ἴσως καὶ αὐτὴ τοιαύτη ἦν. " Ἀφύη, ad Timæi Lex. 278. Albert. Peric. Cr. 67. Græv. Lectt. Hes. 575. Bergler. Alciphr. 398. Phrynich. Ecl. 126. Jacobs. Anth. 11, 133. Kuster. Aristoph. 111. a. 123. a. 125. a. b. Aristoph. Fr. 267. Μεγαρικὴ, ad Mœr. 393. Ἀφυώδης, Albert. Peric. Cr. 68. Ἀφυΐδιον, Aristoph. l. c. Ἀφύω, Albert. l. c. ad Diod. S. 1, 102." Schæf. Mss.]

" Ἀφύω, ύσω, Haurio, Hauriendo promo. Od. I. " πολλὸν γὰρ (sc. οἶνον) ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι Ἠ- " φύσαμεν, Hausimus. Hesiod. εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι Δῶρα " Διωνύσου, Exhauri et refunde. Sic Nonn. ἤφυσεν " ὕδωρ, Hausit aquam. Non minus creber usus est " vocis mediæ in act. signif. Od. I. K. Ἔνθα δ' ἐπ' " ἠπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ. At H. (286.) " minus proprie dicit, ἐν θάμνοισι κατέδραθον, ἀμφὶ δὲ " φύλλα Ἠφυσάμην, pro περιεβαλόμην, Veluti hausta " mihi circumposueram. Abusive itidem Il. P. Ῥῆξε " δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς Ἤφυσ', Pe- " netrans hausit, Trajecto pectoris cavo exprompsit. " Eas enim ibi signiff. habet propter præpos. ἀμφὶ et " διὰ, a quibus per tmesin est avulsum. || Alioqui " ἀφύω, ab ἀφύης, Apuæ piscis, colore significat etiam " Dealbor, ἀπολευκαίνομαι, ut testatur Gal. in Lex. suo " Hippocr., respiciens forsan de Morb. intern. (206, " 36.) Καὶ τὸ πρόσωπον ἀφύει, καὶ ἐς τοὺς πόδας οἴδημα " κατέρχεται, ut sit, Apuam colore refert, Apuæ in mo- " dum est albidum. Γυναικ. certe 2. Idem dicit, τὸ " χρῶμα ἀφυῶδες, Apuæ modo albidum, Apuam re- " ferens. || Ἀφύομαι, Haurio, unde partic. ἀφυσά- " μενος, pro quo Poëtæ dicunt ἀφυσσάμενος, metri " gratia geminato σ. Il. Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσά- " μενοι δεπάεσσιν Ἔχεον, i. e. ἀπαντλήσαντες, Hau- " stu depromentes s. expromentes." [Schneider. Lex. Spohn. Comm. de Extr. Odyss. Parte 189. " Albert. Peric. Cr. 68. ad Diod. S. 1, 102." Schæf. Mss.]

[" Ἀφύσιμος, (ίμη, ιμον,) Copiosus, Schol. Nicand. A. 583. ut ἀφύξιμος." Wakef. Mss. Vide Ἀφύσγετον.]

" Ἀφυσμὸς, ὁ, Suidæ ἀπάντλησις, Exhaustio, vel " Haustio."

" Ἀφύσγετον, Hes. exp. συρφετὸν, ἀκαθαρσίαν, " κόπριον. Etym. vero et Lex. meum vet. oxytonως " habent ἀφυσγετὸν, expositum τὸ ἰλυῶδες καὶ συρ- " φετόν: derivatum dicentes vel ab ἀφύω, ut sit τὸ " ἀφυσσόμενον ὑπὸ τοῦ ῥεύματος: vel a φεύγω, ut sit " τὸ μὴ ἀποφεῦγον τῇ καταφορᾷ τοῦ ῥεύματος. Il. Λ. " de torrente montano, Πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, " πολλὰς δέ τε πεύκας Εἰσφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀφυ- " σγετὸν εἰς ἅλα βάλλει. Ubi Eust. quoque signif. " ait τὸν ἰλυώδη συρφετὸν, esseque ὠνοματοπεποιη- " μένον ὡς ἀπὸ τοῦ ἀφύσσω: et a Tyrannione quidem " βαρύνεσθαι ut ἀτρύγετος, ab Aristarcho autem ὀξύ- " νεσθαι ut Ἰαπετός. Nicander adjective usurpavit " ἀφυσγετὸν pro ἀφύσιμον καὶ ἀρύσιμον, s. πολὺ καὶ " δαψιλὲς, 584. Ναὶ μὴν τοῖς ὅτε νέκταρ ἀφυσγετὸν " ἐν δεπάεσσι χεύοις, Haustum nectar, vel Nectar " largo haustu." [Opp. A. 1, 778. Εὖτε γὰρ ἐν δίνῃσι παλιρροίῃς τε θαλάσσης Βράσσηται πάμφυρτος ἀφυσγετὸς ἐξ ἀνέμοιο Σπερχομένης. " Ἀφυσγετὸς, Heyn. Hom. 6, 206." Schæf. Mss.]

[* Ἀποαφύω, Euphorio Athenæi 475.]

[* Εἰσαφύω, Haurio in. Apoll. R. 4, 1692.]

" Ἐξαφύω, Exhaurio. Od. Ξ. (95.) Οἶνον δὲ φθι- " νύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες. Hes. quoque ἐξαφύ- " σουσιν affert pro ἐξαντλήσουσι." [Opp. A. 1, 573. ὃν πάρος ἧκε καὶ ἐξήφυσσεν ὀδόντων. " Philo J. 2, 472." Wakef. Mss.]

“ Ὑπεξαφύω, Clam exhaurio, VV. LL. ex Apoll. R. “ 2, (983.) utente voce pass. πολέες δὲ πόροι νώνυμνοι “ ἔασιν Ὅππῃ ὑπεξαφύονται.” [Ubi v. Brunck.]

[* Ἐπαφύω, Od. Τ. 388.]

“ Ἀφύσσω, i. q. ἀφύω, unde et derivatum est, Hau-“ rio, Promo hauriendo. Il. Α. (598.) Ὠινοχόει γλυκὺ “ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων, i. e. ἀρυόμενος, ἀπαν-“ τλῶν. Et metaph. 171. οὐδέ σ' ὀΐω, Ἐνθάδ' ἄτιμος “ ἐὼν, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν, Hausturum esse, i. e. “ Acquisiturum esse, λήψεσθαι. Hes. ἀφύσσειν exp. “ non solum ἀπαρύεσθαι, ἀπαντλεῖν, sed etiam ψηλα-“ φᾷν: eo tamen signif. dicitur potius ἀφάσσειν.” [Opp. A. 1, 769. Εὖτε γὰρ ἐκ νεφέων Ζηνὸς νόος ὄμβρον ἀφύξῃ Λάβρον ὑπὲρ πόντοιο καὶ ἄσχετον: 2, 597. Ὡς δ' ὅταν ἰητὴρ πολυμήχανος, ἕλκος ἀφύσσων Οἰδαλέον. Euseb. P. E. 9. Χῶρος πηγὰς ἀφύσσων ἐκ πέτρας. Spohn. Comm. de Extr. Odyss. Parte 189. “ Brunck. Apoll. R. p. 22. Heyn. Hom. 4, 65. 514. 6, 110. 155. 7, 181. Ruhnk. Ep. Cr. 86. Clark. ad Il. A. 170. ad Od. Π. 110. De duplici σ aoristi 1., Porson. Med. p. 64. Callim. 1, 473.” Schæf. Mss.]

“ Ἄφυξιν, Hesychio ἀπάντησιν, sed vereor ne per-“ peram pro ἄφιξιν scriptum sit.” [F. l. ἀπάντλησιν. “ Ἄφυξις, i. q. ἀφυσμὸς, Hes.” Schneider. Lex.]

[* Ἀφύξιμον οἴνην, Nicand. Θ. 603. ubi v. nott. “ Ἀφύξιμος, Qui hauritur, Exhaustus.” Hederic. Lex. “ Toup. Opusc. 1, 498.” Schæf. Mss.]

[* “ Ἀναφύσσω, Haurio. Nonn. D. 43, 30. 48, 600.” Wakef. Mss.]

“ Διαφύσσειν, Hesychio διαντλεῖν et χωρίζειν, Ex-“ haurire, Separare. Διήφυσεν, Idem exp. ἐξήντλη-“ σεν, Exhausit: Etym. vero διέκοψε, quoniam ὁ “ ἀφύσσων καὶ ἀντλῶν διακόπτει τὸ ἀντλούμενον: “ uterque procul dubio respiciens ad Od. Τ. (450.) “ ὁ δέ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς Γουνὸς ὕπερ, πολλὸν “ δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι: id enim est, Dente mul-“ tum carnis exhausit s. extraxit veluti haustu, vel “ Discidit. Apud Nicandr. vero Θ. (682.) Ῥηγνυμέ-“ νων, ὀλοφυγδὰ διήφυσε ποσσὶ χίμετλα, Schol. nimis “ longe petita exp. interpr. ἰάσατο, ἐθεράπευσε: ma-“ lim ego Sustulit.” [Cf. A. 373. διεχεύατο θρόμβους. “ Ad Od. Π. 110. Heyn. Hom. 6, 464. 618.” Schæf. Mss. “ Philo J. 2, 117.” Wakef. Mss.]

¶ ἈΦΡΟΔΙΤΗ, ἡ, Venus, ita dicta, quod e maris spuma ortum habuerit, teste Hesiodo (Θ. 198.) quem et Plato atque alii in hoc etymo sequuntur, οὕνεκ' ἐν ἀφρῷ Θρέφθη. Hinc et Ἀφρογένεια. Aristot. autem ita vocatam tradit, quod seminis natura sit ἀφρώδης, Spumosa. At Hecuba ap. Eur. (Troad. 990.) etymum detorquens, ἀφροδίτην dici ait quod sit ἀφροσύνης θεὰ, VV. LL. Fingitur autem Jovis filia; unde Il. E. (131.) Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη: Υ. (105.) Διὸς κούρης Ἀφροδίτης. ‖ Ἀφροδίτη pro Venerea libidine, quam et Ἀφροδίτης ἔργα vocant poëtæ, interdum ponitur. Quidam ap. Plut. de Virt. Mor. Τὸ φαγεῖν, τὸ πιεῖν, τὸ τῆς Ἀφροδίτης τυγχάνειν. Sic accipitur, ni fallor, et in versibus, quos e Mimnermo vertit Horat. Ex Eur. (Iph. A. 1264.) citatur pro Vehementi ardore et cupiditate. ‖ Ἀφροδίτη, ut et Lat. Venus, Venustas, Lepos, Gratia, Decor. Lucian. (1, 871.) Τοσαύτην ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει. Sic in h. l. Æliani, Διῆλθε τῷ λόγῳ φιλοτίμως τε καὶ σὺν ἀφροδίτῃ οὐ μάλα περιττῇ. Hanc autem signif. retinent ἐπαφρόδιτος et ἀνεπαφρόδιτος. Et Ἀφρὼ ap. Nicandr. (A. 406.) pro Ἀφροδίτη. [Gl. Venus. Draco 117. 120. Arcad. 114. Tzetz. Exeg. in Il. 39. 40. 41. 42. 43. 55. 138. 151. ὁ ἀστὴρ, 99. “ Ἀφροδίτης λουτρὸν, Dipsacus, Diosc. 452. στέφανος, Sisymbrium, 445.” Boissonad. Mss. Ἀφροδίτης λίθος, E. H. Barkeri Ep. Cr. ad Boissonad. 207. * “ Ἀφροδῖται, οἱ, Murator. Inscr. 175.” Kall. Mss. “ Ἀφροδίτη, Lobeck. Aj. p. 328. Markl. Iph. p. 12. 79. (1264.) Antip. S. 83. Musgr. Cycl. 70.: Ἀφροδίτη ἡδεῖα κακῶν, Eur. Phœn. 402. Κυθέρεια, Κύπρις, Ruhnk. Ep. Cr. 51. Ilgen. Hymn. 482. παρθένος, νύμφη, ad Charit. 205.: Ἀφροδίτη ἐπικάθηται τοῖς χείλεσι, Wytt. ad Plut. S. N. V. p. 9. Venerea libido, Longus p. 76. Vill. ad Charit. 299. Ἀφροδίτη et Ἀμφιτρίτη conf., ad Diod. S. 1, 375. Venustas, ad Dionys. H. 5, 11. In litore culta, Jacobs. Anth. 8, 138.” Schæf. Mss. * “ Κουραφροδίτη, (ἡ,) Procl. H. in V. 3, 1. (Ὑμνέομεν Λυκίων βασιληΐδα Κουραφροδίτην.)” Kall. Mss. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀφροδίτης· ἀντὶ τοῦ ἀφροδισίων. Οὕτως Ἀντιφῶν ἐν Ἀληθείας πρώτῳ.]

Ἀναφρόδιτος, ὁ, ἡ, A venere alienus, Invenustus. Plut. Παρὰ γυναιξὶν ἀκολάστοις εὐδοκιμοῦσι τὰς μονολεχεῖς καὶ φιλάνδρους, ἀναφροδίτους καὶ ἀγροίκους ἀποκαλοῦντες. Et Ἀναφρόδιτος εἰς τὰ ἐρωτικὰ, Lucian. (1, 242.) quod quidam exp. Adversa Venere natus, [i. q. δύσερως. “ Ad Charit. 210. 644.” Schæf. Mss. Xen. Σ. 8, 15.]

Ἐπαφρόδιτος, et Ἐπαφροδίτιος, (ὁ, ἡ,) Venustus, Jucundus, ἐπίχαρις, ἡδύς. Xen. Σ. (8, 15.) Ἡ δὲ τῆς ψυχῆς φιλία διὰ τὸ ἁγνὴ εἶναι καὶ ἀκορεστοτέρα ἐστίν: et mox, διὰ τοῦτο καὶ ἐπαφροδιτοτέρα. ‖ Ἐπαφρόδιτος, est etiam Nom. propr. [Gl. Ἐπαφρόδιτος· Venustus. * Ἐπαφροδίτως· Venuste. Ἐπαφρόδιτος, Appian. B. C. 1, 97. Diod. S. 11. p. 541. Plut. Sulla. Alciphro 2, 1. Ὑποδέξομαί σε ἐπαφροδίτως, ubi v. nott.: Aristæn. 1, 15. “ Dionys. H. 2, 135.” Scott. App. ad Thes. “ Abresch. Lect. Aristæn. 94. Ἐπαφρόδιτος, vide ad Horat. 15. Zeun.: ad Charit. 345. 644. Boissonad. Philostr. 376. Jacobs. Anth. 8, 198. Brunck. Aristoph. 1, 276. ad Diod. S. 2, 541.” Schæf. Mss. “ Amabilis, Suid. et aliter Heliod. 339. Venustus, Synes. 40. Compar., Suid. Superl. ἐπαφροδιτότατος, Lepidissimus, Dio Chrys. 2, 119. Adverb., Philostr. 262. Schol. Od. Λ. 241.” Wakef. Mss.]

“ Ἀνεπαφρόδιτος, (ὁ, ἡ,) Qui sine Venere et gratia “ est, Invenustus, Illepidus. Suidæ ὁ μὴ ἐπίχαρις καὶ “ ἀηδής: itidemque Etymologo, afferenti e Comico “ quopiam, κἀμοὶ τὰ ψυχρὰ ταῦτα καὶ ἀνεπαφρόδιτα “ προσάπτεις φιλήματα.” [Hodie legitur προσμάττεις. Glossæ: Ἀνεπαφρόδιτος· Invenustus. “ Alciphro 426.” Schæf. Mss.]

Ἀφροδίσιος, (α, ον,) Venereus. Soph. Inacho: Ξανθὴ δὲ ἀφροδισία λάταξ παισὶν * ἐπεγκύπτει δόμοις. [Secundum Brunck. ξένη δὲ κἀφροδισία Λάταξ ἅπασι νῦν * ἐπεισκύπτει δόμοις.] Theophyl. Ep. 66. Φιλοσοφοῦντος γὰρ λογισμοῦ βέλος ἀφροδίσιον οὐχ ἅπτεται. Plato Symp. Ἀφροδίσιον γὰρ ὅρκον οὔ φασιν εἶναι ἐμποίνιμον. Proverb. ἐπὶ τῶν δι' ἔρωτα ὀμνυόντων πολλάκις καὶ ἐπιορκούντων, Suid. Ad quod videtur respexisse Ovid. Amor. 1. Nec, si quem fallas, tu perjurare timeto: Commodat illusis numina surda Venus. At Ἀφροδίσια, τὰ, plur. Res venereæ. Lucian. (1, 530.) Ἐρωτικὸς δὲ ὢν καὶ εἰς ἀφροδίσια κεχυμένος. Athen. Οὐδὲ πρὸς ἀφροδίσια εἶχεν ὁρμήν. Idem, Ἐκλύτους πρὸς τὰ ἀφροδίσια. ‖ Ἀφροδίσια, Festum Veneris: Veneralia quidam interpr. Athen. (128.) Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως δεῖπνον Ἀφροδίσια ἐπιτελοῦντος Ἀθήνησι. Idem (574.) Ὅτι δὲ καὶ Ἀφροδίσια ἴδια ἄγουσιν αὐτόθι αἱ ἑταῖραι, Ἄλεξις ἐν Φιλούσῃ φησὶν, Ἀφροδίσι' ἦγε ταῖς ἑταίραις ἡ πόλις. Plut. (9, 140.) Πότερον ἀφροδίσια ναύταις ἄγουσι, πάντα τὸν λοιπὸν ἤδη χρόνον οὐκ ἐν λιμένι τὴν ναῦν ἔχουσιν: sic enim leg. pro ἀφροδισίαν αὐτῆς. ‖ Ἀφροδίσιον autem sing. forma demin. ut Bud. scribit, Venuscula, Statua s. Signum Veneris. Athen. (585.) Φιλάργυρος δέ τις ἐραστὴς ὑποκοριζόμενος αὐτὴν, εἶπεν, Ἀφροδίσιον εἶ Πραξιτέλους. Exp. item Veneris sacrificium. Bud. vero ap. Athen. (207.) Ἑξῆς δὲ τούτων ἀφροδίσιον κατεσκεύαστο τρίκλινον, interpr., Ab his erat Aphrodisium, i. e. Conclave Veneri deæ dicatum, Instrumentum etiam ipsum triclinari lectisternio. Philostr. Ep. 22. Καὶ ὁ λινοῦς χιτὼν ὡς ὁ τῆς Ἴσιδος, καὶ τὸ καπηλεῖον ὡς ἀφροδίσιον.

[“ Ἀφροδίσιος, ad Mœr. 277. Toup. Opusc. 1, 112. 421. 2, 46. Abresch. Lect. Aristæn. 316. Alciphro 258. ad Charit. 326. Brunck. Soph. 3, 415. 504. ad Dionys. H. 1, 286. Heyn. Hom. 6, 625. 8, 660. Ἀφρ. ὅρκος, Toup. Emend. 1, 170. Jacobs. Anth. 7, 261. Bast Lettre 216. Ἀφροδίσια, Res Venereæ, Xen. Mem. 1, 2, 1. 1, 2, 2.; Ruhnk. ad 231. Amores masculi et feminei, Amasii, Schneider. ad Xen. Mem. in Addend. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 42. Verendæ partes, ad Lucian. 1, 250. Festum Veneris, Koppiers. Obs. 33. Ἀφροδίσιον, Fabric. B. G. 1, 325. Templum Veneris, Toup. Append. in Theocr. 4.” Schæf. Mss.

* "'Ἀφροδισία, ἡ, Amor, Libido, Schol. Pind. O. 6, 58." Wakef. Mss. "Plut. 'Ἀφροδίσια τοῦ βίου ἄγειν, Lucullo 1. τῶν πολέμων, (sed ibi non legitur.) Vide Xen. E. 5, 4, 4. p. 303." Schneider. Lex. secundum quem legitur et 'Ἀφροδίσιος, ὁ, ἡ. In Dionys. Hal. A. R. 2, 24. reperitur * 'Ἀφροδίσιμος, η, ον, ubi Ms. recte ἀφροδίσιος. Glossæ: 'Ἀφροδίσιος· Venereus. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Ἀφροδισία ἄγρα· οἱ πέρδικες, διὰ τὸ τοὺς θηρῶντας τῇ θηλείᾳ ἐπιβουλεύοντας αἱρεῖν αὐτούς. (Vide "Ἄγρα.) 'Ἀφροδίσιον· ἔργον 'Ἀφροδίτης, ἢ ἰδίως τὸ τῆς 'Ἀφροδίτης ἕδος. Λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῶν λάγνων, τῶν ἐρωτικῶς περὶ τὴν συνουσίαν καὶ σφοδρῶς διακειμένων.]

'Ἀναφροδισία, ἡ, Rerum Venerearum nulla cupido. Item Invenustas, Inelegantia. [" Philostr." Wakef. Mss.]

'Ἐπαφροδισία, ἡ, Venustas, Lepos, Elegantia. Appian. Καὶ τὴν ἐν πᾶσιν ἐπαφροδισίαν ὑπεραίρων ἐσεμνολόγει περὶ ἑαυτοῦ. Athen. (242.) Πᾶν ἐπαφροδισίας καὶ χάριτος ἦν μεστόν. [Dio Chrys. Or. 32. p. 118. "Heyn. ad Apollod. 1065." Schæf. Mss. "Morum jucunditas, Suid. Schol. Od. Ψ. 198. Eust. Od. 311, 48. Artem. 106." Wakef. Mss.]

[* 'Ἐπαφροδίσιος, ὁ, ἡ, Appian. B. C. 1, 410. Schneider. Lex. v. 'Ἐπαφρόδιτος.]

'Ἀφροδισιὰς, (άδος, ἡ,) ab Apul. vocatur Acoron, quam ab Italis Veneriam appellari tradit. [" Ad Diod. S. 2, 368." Schæf. Mss.]

'Ἀφροδισιακὸς, (ἡ, ὸν,) ut 'Ἀφροδισιακὸς λίθος, Aphrodisiaca gemma, Plin. 37, (10.) quæ e candida rufa est. [Diod. S. 4. 149. "Toup. Opusc. 1, 421." Schæf. Mss.]

'Ἀφροδισιάζω, άσω, et 'Ἀφροδισιάζομαι, Venerem exerceo, Utor rebus Venereis. Xen. (Απ. 1, 3, 14.) Οὕτω δὴ καὶ ἀφροδισιάζειν ᾤετο χρῆναι. 'Ἀφροδισιάζεσθαι pass. acceptum, Budæo est Muliebria pati ap. Athen. Subjungit autem ex Aristot. H. A. 7. Αἱ γὰρ νέαι πάμπαν ἀφροδισιαζόμεναι, ἀκολαστότεραι γίνονται. UNDE 'Ἀφροδισιασμὸς, ὁ, Rerum Venerearum usus. Aristot. 'Ἀλλὰ τοῖς πλείστοις συμβαίνει ἐκ τῶν ἀφροδισιασμῶν ἔκλυσις καὶ ἀδυναμία. ET 'Ἀφροδισιαστικὸς, (ἡ, ὸν,) Salax, Libidinosus, Bud. Aristot. H. A. 7. Γηράσκει θᾶττον τὰ σώματα τῶν ἀφροδισιαστικῶν ἀῤῥένων. Athen. Ζῶον κακόηθες καὶ πανοῦργον, ἔτι δὲ ἀφροδισιαστικόν. Idem (391.) 'Ἀφροδισιαστικὸν τὸ ὄρνεον. || 'Ἀφροδισιαστικὸς, ap. Medicos est etiam Venerem ciens, vel Libidinem movens, VV. LL. ['Ἀφροδισιάζω, Xen. Hierone 3, 4. Hippocr. 103, 10. 105, 17. 106, 32. 341, 9. 345, 32. 346, 2. 362, 25. 415, 22. 'Ἀφροδισιασμὸς, 398, 31. Glossæ: * 'Ἀφροδισιαστής· Venerosus. "Qui Veneri operam dat et indulget, Veneri obnoxius, Polemo (212.)" Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. "'Ἀφροδισιάζω, Jacobs. Animadv. 295. 'Ἀφροδισιαστικὸς, Valck. Diatr. 50. Casaub. ad Athen. 1, 58. 'Ἀφροδισιαστὴς, Muncker. ad Anton. L. 117. Verh." Schæf. Mss. "Hes. v. Θόρος." Wakef. Mss.]

[* 'Ἐναφροδισιάζω, Aristæn. 1, 15. τῇ κόρῃ, 2, 1. "Abresch. Lect. Aristæn. 98." Schæf. Mss.]

"'ΑΧΑΪΝΑΙ, (αἱ,) Achainæ, Cervi quidam dicti "ab Achainea urbe, circa quam magnorum cervorum "genera fuisse perhibentur, ut Lex. meum vet. tradit "et Etym. Apollonii autem Schol. ab Achæa urbe "Cretæ. Dicuntur 'Ἀχαιῖναι quoque genere non "tantum masc., sed fem. etiam. Masc., ut Epigr. "(Phalæci 3.) Καὶ σκύλος ἀμφιδόρου στικτὸν ἀχαιΐνεω. "Ibi enim illud ἀχαιΐνεω Ion. est ab ἀχαιΐνης, ut "Πηληϊάδεω ap. Hom. pro Πηλειάδου a Πηλειάδης. "Fem. etiam, sub. αἱ ἔλαφοι. Ita enim ET 'Ἀχαιϊνέη ἔλαφος dicitur, forma possessivorum. Apoll. R. "4, (175.) ἢ ἐλάφοιο Γίγνεται, ἥν τ' ἀγρῶται ἀχαιϊ"νέην καλέονται. Meminit τῶν ἀχαιΐνων Eust. quo"que 711. afferens e Lexicogr. quodam, Εἰ μὴ ἄρα "οἱ ἀχαιΐναι καὶ οἱ σπαθίναι λεγόμενοι, ἡλικίᾳ τινὶ "διαφέρουσιν ἢ εἴδει, καὶ κεράτων ἰδιότητι καὶ μεγέθει. "Aliter vero Babrius accepisse videtur ap. Suid. "Τοιαῦτα κωτίλλουσα τὴν ἀχαιΐνην, Ἔπεισεν ἐλθεῖν "δὶς τὸν αὐτὸν εἰς Ἅιδην: nisi forte fabulam aliquam "recitat, in qua cerva aliquid locuta esse fingatur; "alioqui enim pro 'Ἀχαιΐδα accepisse putarim. || Est "et 'Ἀχαιΐνας ἄρτος, Athen. 3., quem Semus dicit fieri "ταῖς θεσμοφόροις: esse autem magnum, adeo ut fe"stum illud, quo fieri solet, Μεγαλάρτια appellent: "eosque qui ferunt, dicere sese ferre 'Ἀχαιΐνην "στέατος ἔμπλεον τράγον. Ubi nota non simpliciter "ἀχαιΐνην dici, sed adjecto subst. τράγον: forsan ab "achæinarum s. achainarum cervarum magnitudine." [Aristot. H. A. 2, 15. Opp. K. 2, 426.: 'Ἀχαΐνης, falsa lectio ap. Aristot. l. c. 9, 6, 3. cf. Antig. Caryst. 76. "'Ἀχαιΐνης, Toup. Opusc. 2, 159. Jacobs. Anth. 7, 248. 'Ἀχαιϊνέη, Brunck. Apoll. R. 145." Schæf. Mss. "'Ἀχαΐνη, Suid. v. 'Ἀμφίδορον." Wakef. Mss.]

"'ΑΧΑΙΟΣ, (ὰ, ὸν,) Achæus s. Achivus. Peculiari "nomine 'Ἀχαιοὶ dicuntur Peloponnesi quidam in"colæ, ut Hes. tradit: generaliore autem, universi "Græci synecdochicῶs, ap. Hom. passim. Ab iis est "POSS. 'Ἀχαιϊκὸς, (ἡ, ὸν,) Achaicus, Pertinens ad "Achæos: ut 'Ἀχαιϊκὸν Ἄργος ap. Hom., qui itidem "λαὸν 'Ἀχαιϊκὸν vocat τοὺς 'Ἀχαιούς. Item aliud "possess. fem. duntaxat generis, NIMIRUM 'Ἀχαιΐς, "ίδος, ἡ, i. q. 'Ἀχαιϊκή: ut, cum Hom. 'Ἀχαιΐδα "γαῖαν vocat τὴν 'Ἀχαιϊκὴν γῆν s. τὴν 'Ἑλληνίδα, "Territorium Achæorum s. Græcorum. Il. B. (235.) "Ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', 'Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' 'Ἀχαιοί, "sub. γυναῖκες, i. e. Non amplius Achivi et viri, sed "Achivæ et feminæ abjecti ignavique animi: ex"probrat n. eis femineam timiditatem et ignaviam. "Eædem vero 'Ἀχαιΐδες dicuntur ETIAM 'Ἀχαιϊάδες: "ut Apoll. R. 1, (284.) ἡ τὸ πάροιθεν 'Ἀχαιϊάδεσσιν "ἀγητή. Est inde et VERB. 'Ἀχαιΐζω, i. q. 'Ἑλληνίζω, "Græcisso, Achæis s. Græcis faveo. Sed poëtis "duntaxat hæc derivata in usu sunt; nam prosæ "scriptt. utuntur quidem iisdem, sed exemto ι e "diphthongo. Pro 'Ἀχαιϊκὸς enim DICUNT 'Ἀχαϊκὸς, "ut et Lat. Achaicus. Xen. Hell. 4. 'Ὑπερβάλλων τὰ "'Ἀχαϊκὰ τῆς Φθίας ὄρη. Sic Schol. Apoll. R. "'Ἀχαϊκὸν Ἄργος appellari τὴν Πελοπόννησον dicit. "Item pro 'Ἀχαιΐς DICUNT 'Ἀχαΐς: ut Schol. Apoll. "R. 'Ἀχαῒς δὲ, μέρος τῆς Θεσσαλίας: ubi nimirum "Apoll. R. dixerat, Πελλήνης ἀφίκανον 'Ἀχαιΐδος, "veniebant e Pellene Achaide, i. e. Achaica. SED "ET 'Ἀχαΐζειν pro 'Ἀχαιΐζειν, quod Hes. exp. 'Ἑλ"ληνίζειν. Dicitur vero ET 'Ἀχαΐα pro 'Ἀχαιΐα, "sub. γῆ, e masc. 'Ἀχάϊος pro 'Ἀχαιΐος: i. e. Acha"ium territorium, Terra s. Regio, quam incolunt "Achæi: quam fuisse * δωδεκάπολιν tradit Schol. "Thuc. Porro dicti feruntur Achæi ab Achæo filio "Xuthi eorum progenitore. || 'Ἀχαιομάντεις autem, "Hesychio οἱ τὴν τῶν θεῶν ἔχοντες ἱερωσύνην ἐν "Κύπρῳ."

['Ἀχαΐα, Eust. in Il. A. p. 74, 30. Xen. E. 4, 8, 10. 'Ἀχαιΐς, Eust. l. c. 74, 29. in Od. Γ. p. 125, 44. Eur. Hel. 1560. Il. A. 254. B. 235. H. 124. I. 395. 'Ἀχαιϊάδες, E. 422. Od. B. 101. Γ. 261. 'Ἀχαΐς, Eust. in Il. A. p. 74, 30. Lucian. Dem. Enc. 1080. Xen. E. 7, 1, 31. "'Ἀχαιός, Musgr. Troad. 293. 'Ἀχαιοί, ad Diod. S. 2, 104. Heyn. Hom. 4, 310. 367. 441. Conf. cum ἀρχαῖοι, Maittair. Dial. 167. ad Phot. 130. Müller. ad Tzetz. 1029. 'Ἀχαιϊκὸς, Heyn. Hom. 7, 45. Brunck. Eur. Hec. 287.; Beck. ad 510. Wassenb. ad Hom. 150. Eur. Hec. 291. ἐλθὼν δ' εἰς 'Ἀχαϊκὸν στρατὸν, ubi Porson.:—' Et hic et infra 514. 525. 'Ἀχαιϊκὸς ediderunt Brunck. et Beck., qua ratione impulsi, nescio. Atticum est alterum, in quo Mss. consentiunt. Nam viri optimi Francisci Oudini, qui in Misc. Obs. Nov. V. 5. p. 431. α in his verbis corripi contendit ex Attico isto Judaïcum ap. Juvenal. 14, 101. nulla ratio habenda est.' 'Ἀχαϊκὸς, 'Ἀχαιϊκὸς, Heyn. Hom. 5, 555. 646. 7, 630. 'Ἀχαιΐς, 7, 45. 'Ἀχαιΐς, 'Ἀχαΐς, Brunck. ad Æsch. S. c. T. 28. Toup. Emend. 2, 581. ad Paus. 124. 'Ἀχαιϊὰς, ad Callim. 1, 165. 'Ἀχαιὰ, Brunck. Aristoph. 3, 86.; Kuster. 123. Ceres, Mitsch. H. in Cer. 126. Ruhnk. ad Velleium 15. 'Ἀχαιὰ, ἔρια, Jacobs. Anth. 8, 327." Schæf. Mss.]

"Παναχαιοὶ, Omnes Achivi, Universi Græci. Od. "Ξ. Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί. Et "ibid. ἀριστῆες Παναχαιῶν. Inde Παναχαιΐς γῆ, "Universa s. Tota Achaia, Tota Græcia," [Apoll.

R. 1, 242. 3, 347. * Παναχαϊκὸς, Polyb. 5. "Παναχαιοί, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 226. Heyn. Hom. 4, 114. 270. 368. * Παναχαιὰ Ceres, Mitsch. H. in Cer. 126. Παναχαιΐς, Heyn. Hom. 4, 368." Schæf. Mss.]

" 'ΑΧΑΡΝΑ, Hesychio est Piscis species. Ab " Athen. 7. "Αχαρνος quoque in Piscibus numeratur, " idem forsan qui 'Αχάρνα Hesychiana. Meminit " Idem 8. et 'Ακαρνᾶνος piscis: quem esse γλυκὺν " ait et παραστύφοντα, τρόφιμον δὲ καὶ εὐέκκριτον. Plin. " Acarnen memorat, 33, cap. ult.: Peculiaris autem " maris accipenser, aurata, asellus, acarne. 'Αχάρνη " vero est δῆμος τῆς 'Αττικῆς: cujus οἱ δημόται DI- " CUNTUR 'Αχαρνεῖς, Acharnenses, a nom. 'Αχαρνεύς. " Hos Acharneuses Aristoph. A. (609.) deridet ut " carbonarios et * πολυάνθρακας, ideoque inter eos " fingit * Μαριλάδας, et * Πρινίδας, ἀπὸ τῶν μαριλῶν " καὶ πρίνων denominatos. Ab iisdem est ADV. " 'Αχαρνῆσι, positum pro ἐν 'Αχαρνεῦσι. ET 'Αχαρ- " νῆθεν, pro ἐξ 'Αχαρνέων. Ab 'Αχάρνη autem sunt " ET 'Αχαρνίτης ET 'Αχαρναῖος ET 'Αχαρνικὸς, i. " signif. q. 'Αχαρνεύς. Steph. B. enim ita vocari ait " τὸν δημότην illius δήμου, qui 'Αχάρνα dicitur. Recte. " Nam Athen. 9. ex eo, quod Comicus quidam dixe- " rat, ὁ 'Αχαρνικὸς Τηλέμαχος, dicit et ipse τὸν δῆμον, " 'Αχαρνεὺς ὁ Τηλέμαχος. Itidemque ap. Schol. " Aristoph. sunt 'Αχαρνικοὶ γέροντες. Hes. vero et " 'Αχαρνικῶν ὄνων meminit, ita vocatos dicens Præ- " grandes asinos: quales supra sunt οἱ 'Αντρώνιοι." [Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: * 'Αχαρνώς· ἀχαρνὼς καὶ ὀρφὼς ὁ αὐτός. Καλλίας Κύκλωψιν· 'Εγχέλεια, κάραβοι, λινεὺς, ἀχαρνὼς αὑτοσί. 'Αχαρνῆθεν, Athen. 4, 3. " 'Αχάρναι, Heindorf. ad Plat. Gorg. 167. 'Αχαρνεὺς, Valck. Diatr. 152. ad Lucian. 1, 423. 'Αχαρνεῖς, T. H. ad Aristoph. Π. p. 470. 'Αχ. et ἀκαρνὰν conf., Valck. ad Herod. 30. ad Lucian. 1, 424. (3, 297.) 'Αχαρνίτης, Jacobs. Anth. 6, 330. 7, 177. Antip. T. 25. et Jacobs. * 'Αχαρνείτης, Toup. Opusc. 2, 135. Valck. Diatr. 152. Jacobs. ad Meleagr. 6. * 'Αχαρνηΐδης, Aristoph. Acharn. 322. 'Αχαρνικὸς, Argum. Acharnens.: v. 180. 324. 'Αχ. ὄνος, Valck. ad Herod. 30. 'Αχαρνῆθεν, Toup. Opusc. 2, 136. Valck. Diatr. 152." Schæf. Mss.]

" 'ΑΧΑΤΗΣ, Achates, sub. λίθος: est enim Gem- " mæ nomen, teste Suida: ita dictæ quod in Sicilia " primum juxta flumen ejusdem nominis reperta fu- " erit, ut e Plin. 37, 10. discimus: ubi inter alia dicit " eam esse numerosam, varietatibus diversis mutan- " tibus cognomina ejus: vocatur enim, inquit, * φασ- " σαχάτης, * κεραχάτης, * σαρδαχάτης, * αἱμαχάτης, " * λευκαχάτης, * δενδραχάτης, velut arbuscula insignis: " * ἀνταχάτης, cum uritur, myrrham redolens: κοραλ- " λοαχάτης, guttis aureis sapphiri modo distincta, " qualis copiosissima in Creta, sacra appellata. Me- " moratur Achatæ nomen et inter fidos Æneæ comi- " tes a Marone." [Orph. A. 234. Τοὔνεκά οἱ καὶ φῶτες ἀχάτῃ δενδρήεντι Θῆκαν ἐπωνυμίην, ὅτι οἱ τὸ μὲν ἔπλετ' ἀχάτου, "Αλλο δ' ἔχει λασίης ὕλης δέμας εἰσοράασθαι: 604. 631.]

" 'ΑΧΕΛΩΙΟΣ, (ὁ,) Hesychio πᾶν ὕδωρ, non solum " ὁ τῆς 'Αρκαδίας ποταμὸς, qui a Poët. dicitur 'Αχε- " λώϊος. Id ipsum tradit Etym., qui ex eo colligit " omnium eum Græciæ fluviorum fuisse maximum." [Eur. Bacch. 625. At * 'Αχέλῳος, Vir, cujus uxor laborabat, Hippocr. 328, 28. " 'Αχελῷος, Heyn. Hom. 8, 149. 726. Jacobs. Anth. 7, 254. Brunck. Apoll. R. 172. Bentl. ad Callim. 300. 434. Aristoph. Fr. 253. Boissonad. Philostr. 403. 'Αχελῷος et 'Αχελώϊος, Heyn. ad Apollod. 541. Vide Sylburg. ad Paus. 256. Wolf. ad Hesiod. 99. Dawes. M. C. 176. Musgr. Bacch. 519. 625.; Androm. 167. * 'Αχελῳΐς, Heyn. Hom. 6, 443." Schæf. Mss.]

" "ΑΧΕΡΔΟΣ, (ὁ, ἡ,) Hesychio est ἄκανθα ποιά, " Spina quædam: afferenti hoc hemistichium ex Od. " Ξ. (10.) ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ, ubi et Schol. dicit ἄχερ- " δον esse ἀκανθῶδες φυτὸν, ἐξ οὗ τὰς αἱμασιὰς ποιοῦ- " σιν: quosdam vero exp. τὴν ἀγρίαν ἄπιον, Sylve- " strem pirum s. Pirastrum: quoniam sc. et ipsa esse " soleat ἀκανθώδης, Spinosa. Idem tradit Etym., " qui eam pleonasmo τοῦ δ dictam fuisse ait quasi " ἄχερον, utpote δυσχερῆ ταῖς χερσὶ λαβέσθαι. Apud " Eund. legitur, Μοχθηρὸς ὢν καὶ τὴν γνώμην ἀχερ- " δούσιος, et exp. σκληρός: ego Spinosus potius vel " Intractabilis verterim, aut Horridus, Asper; talis " enim est ἡ ἄχερδος, unde derivatum est." [Soph. Œd. C. 1596. Κοίλης τ' ἀχέρδου. Aristot. Mirab. 155. Antig. Caryst. 21. Anal. 1, 491. ἀλλὰ βάτον, Καὶ * πνιγόεσσαν ἄχερδον. Geopon. 8, 37, 3. φύλλα ἀχέρδου. Theocr. 24, 88. 'Η βάτῳ, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον. * " 'Αχερδώδης, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 135." Boissonad. Mss. " "Αχερδος, Jacobs. Anth. 7, 361. Brunck. ad Œd. C. l. c." Schæf. Mss. " Steph. B. 215." Wakef. Mss.]

" 'ΑΧΕΡΩΪΣ, (ίδος, ἡ,) ἡ λεύκη, Populus alba, ab " Acheronte denominata putatur; dicitur enim Her- " cules, cum ad inferos descenderet Cerberi causa, " vidissetque hanc arborem juxta Acherontem, ea " mire delectatus fuisse, ideoque eam secum aspor- " tasse, indeque eam vocatam 'Αχερωΐδα fuisse παρὰ " τὸν 'Αχέροντα. Il. N. (389.) "Ηριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς " ἤριπεν, ἢ ἀχερωῒς 'Ηὲ πίτυς βλωθρή." [" Heyn. Hom. 6, 443. 7, 225. ad Paus. 411." Schæf. Mss.]

" 'ΑΧΛΥΣ, ύος, ἡ, Caligo, Nebulosa quædam ob- " scuritas. Gal. Comm. 2. in Prorrhet. 2. ἀχλὺν no- " minari dicit θόλωσιν ἀέρος ἐν τῷ μεταξὺ νέφους τε " καὶ ὁμίχλης ἔχουσαν τὸ πάχος, ὡς ὁμίχλης μὲν μᾶλ- " λον πεπιλῆσθαι, νέφους δ' ἧττον, Aëris perturbatio- " nem, cujus crassamentum sit medium inter nubem " et nebulam, nebula spissius, tenuius autem nube. " A cujus similitudine ἀχλὺν dici Oculi quoddam " πάθος, in quo nimirum διά τινος ἀχλύος οἴονται " βλέπειν: dicunt enim istam oculi ἀχλὺν esse Cica- " triculam a superficiaria exulceratione contractam, " s. Superficiariam et tenuem exulcerationem, quæ " totum fere nigrum oculi comprehendat, aëri caligi- " noso assimilis et coloris cærulei: quomodo autem " ab ἀμαυρώσει differat, supra in illo ipso v. ex Eo- " dem docui. Hes. quoque utriusque signif. meminit: " 'Αχλὺς, ἡ ἐν ὀφθαλμοῖς λεπτὴ ὕλη, nisi potius οὐλὴ " scripsit, ὁμίχλη, σκοτία, ἀμβλυωπία: et, ἀχλὺν, " σκοτίαν, ἀορασίαν. Ubi etiam nota generaliora illa " σκοτία et ἀορασία, sicut Suidæ quoque ἀχλὺς est " non solum ὁμίχλη et ἀμβλυωπία, sed etiam σκότος, " ζόφος. Hom. sane et ipse generalius interdum ac- " cepit pro Tenebræ, Obscuritas, non tantum pro " Caligo, s. Nebulosa obscuritas. Od. Υ. (356.) ἠέ- " λιος δὲ Οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς: " sole enim operto nubibus, subsequuntur tenebræ " et caligo. Il. Υ. (421.) Κὰδ δ' ἄρα οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' " ἀχλύς. Itidemque E. (696.) κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' " ἀχλύς. Od. X. κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχυτ' ἀχλὺς, Of- " fundebatur caligo oculis. Rursum Il. Υ. (321.) " Αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλύν. " Et Od. H. ἦ ῥά οἱ ἀχλὺν Θεσπεσίην κατέχευε. At " Il. E. (127.) 'Αχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον. " Quo significatu dicit O. (668.) Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλ- " μῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν 'Αθήνη Θεσπέσιον. Ubi nota " νέφος ἀχλύος pro ἀχλὺν, s. νεφέλην, ut alibi loquitur. " Virg. modo Caliginem dicit, modo Nebulam: Æn. " 12. solum densa in caligine Turnum Vestigat: 1. " At Venus obscuro gradientes aëre sepsit, Et multo " nebulæ circum dea fudit amictu. INDE 'Αχλυόεις, " (εσσα, εν,) ET 'Αχλυώδης, (ὁ, ἡ,) Caliginosus, Ne- " bulosa obscuritate tectus, Nebulosis tenebris offu- " scatus. Gal. Comm. 1. in Epidem. 1. Διὰ τὸ τὴν εἰρη- " μένην κατάστασιν ὑγρὰν οὖσαν, ἔτι καὶ μᾶλλον ἀχλυ- " ώδη τε καὶ ὁμιχλώδη γενέσθαι, Caliginosam et nebu- " losam. Apud Eund. sunt ἀχλυώδεις ὄψεις s. ἀχλυ- " ώδη ὄμματα, eorum nimirum, οἷς τεθολῶσθαι φαί- " νεται τὸ κατὰ τὴν κόρην ὑγρόν: s. eorum, quibus " πρὸς ὄμμ' ἀχλὺς ἀμβλωπὸς ἐφίζει, ut quidam (Cri- " tias in Eleg.) loquitur ap. Athen. (432.) Hippocr. " vero ἀχλυώδεα dicit pro ἀχλυώδη ὄμματα, s. ἀχλύες, " Coac. progn. Τὰ ἀχλυώδεα γυναικείων συχνῶν ἐπι- " φανέντων λύεται. Ab Eod. οἱ νότοι dicuntur ἀχλυ- " ώδεες, quoniam solent invehere ἀχλύας τοῖς ὀφθαλ- " μοῖς. Alioqui et aëri iidem ἀχλύας inferunt: ut

" Strabo 6. Εἰ νότος μέλλει πνεῖν, ἀχλὺν ὁμιχλώδη
" φαίνεσθαι. Prioris autem ἀχλυόεις Hes. meminit,
" ἀχλυόεσσαν afferens pro σκοτομήνην, de nocte for-
" san dictum; ea enim est caliginosa et tenebri-
" cosa, cum est illunis. Est ab ἀχλὺς ET. Ἀχλύω,
" Caligo, Obtenebror, Offuscor. Od. M. Ξ. ἤχλυσε
" δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς, de atra nebula. Sic ap. Suid.
" Ἠέρος ἀχλύσαντος: quod exp. σκοτισθέντος. Greg.
" act. etiam usurpavit pro Obtenebro, Offusco cali-
" gine nebulosa, Νὺξ ἦμαρ κατέπαυσε, τὸ δ' ἤχλυσεν
" ἠέρα χεῖμα." [Gl. Ἀχλὺς Caligo. Hippocr. 246,
11. 282, 20. 28. 420, 15. 539, 33. Ἀχλυώδης, 116,
44. 335, 43. 410, 2. 29. 425, 21. 430, 18. 435, 19.
441, 25.: Ἀχλυόεις, Herod. 5, 77. Ἀχλὺς, Corai. ad
Heliod. 70. Ultimam habet longam, conf. cum χλόος,
Spitzner. de Versu Gr. Her. 67. Conf. cum ἄλλη, ad
Anthol. Pal. 407. * Ἀχλυηφόρος, Chrys. 8, 40. * Ἀ-
χλυόπεζος, Tryphiod. 204. Ἠέλιος δ' ὅτε νύκτα παλί-
σκιον ἀνδράσιν ἕλκων Ἐς δύσιν ἀχλυόπεζαν ἐκηβόλον
ἔτραπεν ἠῶ. Quint. Sm. 2, 549. Ἠὼς δ' ἐστονάχησε,
καλυψαμένη νεφέεσσιν, * Ἠχλύνθη δ' ἄρα γαῖα. * " Ἀ-
χλυόω, Const. Manass. Chron. p. 43 = 82. Meurs.
2106.)" Boissonad. Mss. Aret. 120. Ὑγρῆναι, λῦσαι,
ἀχλυῶσαι, Tenebras offundere: ἀχλυώδης ἄνθρωπος,
104. ὅττιες, 70. " Heyn. Hom. 8, 74. 97. Heringa
Obs. 58. Ἀχλὺς, Musgr. Iph. T. 189. Wakef. Phil.
830. Abresch. Æsch. 2, 55. Heringa l. c. ad Charit.
234. 321. 343. Græv. Lect. Hes. 607. Ἀ. ὀφθαλμῶν,
Heyn. Hom. 7, 196. Ἀχλυόεις, Jacobs. Anth. 11,
377. ad Herod. 411. Ἀχλύω, Heyn. Hom. 7, 113.
Ἀχλυνθεὶς, Jacobs. Anth. 11, 377." Schæf. Mss.
" Ἀχλύω, Quint. Sm. 1, 596. Ἀχλύνω, Synes. 141."
Wakef. Mss.]

[* Ἀπαχλύω, Caliginem dissipo. Quint. Sm. 1, 78.
ἠὲ θεοῖο Ὄμματ' ἀπαχλύσαντος. * Ἀπαχλυόω, Caligine
offusco, Aret. 54. Ἐντεῦθεν ἐπίληπτοι μυρίοι ἄλλοι,
οἰδαλέοι, ἀπαχλυούμενοι, * ὑδρωπιώδεες.]

[* Ἐπαχλύω, Tenebris obscuratus sum. Apoll. R.
4, 1480. Quint. Sm. 14, 461. πᾶσα δ' ὕπερθε Νὺξ
ἐχύθη περὶ γαῖαν, ἐπήχλυσεν δὲ θάλασσα. Greg. Naz.
Carm. 11, 158. Τόσσον ἔρως φαέεσσιν ἐπήχλυσεν ἡμε-
τέροισι. Arat. Δ. 174. Λεπτὸν ἐπαχλυόων, falsa lectio
pro ἐπαχλύων. Heracl. Alleg. 34. Τὸν θολερὸν ἀέρα
καὶ πρὸ τῆς ἑκάστου διανοίας ἐπαχλύοντα πρῶτος Ἡ-
ρακλῆς διήθρωσε, de q. l. vide nos supra 1499. b. An-
ton. L. 46. (62.) Themist. sæpe. " Galei Myth. 454."
Wakef. Mss.]

[* Καταχλύω, UNDE] " Κατάχλυσις, ἡ, affertur
" pro Tenebrarum offusio, Caligo."

[* Ὑπαχλύω, vide nos supra 1499. b. * Ὑπα-
χλύνω, Quint. Sm. 1, 67. Ὀψὲ δ' ὑπαχλύνθη μέγας
οὐρανός.]

" ἌΧΝΑ, s. Ἄχνη, ἡ, Gluma, Acus, Tenue illud
" spicæ involucrum, aut tenues paleæ, quæ frumento
" permixtæ, dum trituratur, ventilando ab eo segre-
" gantur. Hesychio ἄχυρον, ἡ ἐπὶ τοῦ σίτου λεπτὴ κα-
" λάμη: Schol. Aristoph. τὸ λεπτομερὲς τοῦ στάχυος.
" Il. E. (499.) Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ'
" ἀλωὰς, Ἀνδρῶν λικμώντων. Et mox, ὅτε τε ξανθὴ
" Δημήτηρ Κρίνῃ ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε καὶ
" ἄχνην. Eidem ἁλὸς ἄχνη est Spuma maris, quæ
" ei fluctuanti innatat: Hesychio ὁ ἐπιπολάζων ἀ-
" φρὸς τῷ κύματι τῆς θαλάσσης. Il. Λ. (307.) ὑψόσε δ'
" ἄχνη Σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς. Od.
" M. (238.) ὑψόσε δ' ἄχνη Ἄκροισι σκοπέλοισιν ἐπ'
" ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν. Quod Virg. generalius dixit,
" salsa spumant aspergine cautes. Et rursum Il. Δ.
" de litore, ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἄχνην, Spumam maris
" sibi ingestam respuit. Ubi quam ἁλὸς ἄχνην ap-
" pellat, Aristot. et alii comp. v. ἁλοσάχνην dicunt,
" sed Aridam maris spumam intelligentes: ut, cum
" philosophus ille in H. A. dicit, Ἅμα δὲ κόπτοντι
" καὶ ταῖς χερσὶ θραύοντι ταχὺ διαθραύεται ὥσπερ ἡ
" ἁλοσάχνη. Indeque Plin., Franguntur ictu valido
" ut spuma arida maris: Gaza autem, Ut aridus ma-
" ris flos. Soph. Tr. (849.) p. 361. et δακρύων ἄχνην
" dicit: ἀδινῶν χλωρὰν Τέγγει δακρύων ἄχναν. Eur.
" vero (Or. 115.) οἰνωπὸν ἄχναν, Vinum spumans
" dum patera libatur. Soph. rursum pro Rore usur-
A " passe dicitur; Æsch. autem (Ag. 508.) πυρὸς ἄχνην
" dixisse Fumum. Denique et alia λεπτὰ ξύσματα,
" ἤτοι θραύσματα, dicuntur ἄχνης nomine, i. e. Te-
" nuissima ramenta aut frustula: ut χαλκίτιδος ἄχνη
" dicuntur Minutissimæ particulæ et veluti flos aut
" etiam favilla. Plut. Symp. 3, sub fin. Ἡ ἀπιοῦσα
" τῆς χαλκίτιδος ἄχνη, καὶ προσπίπτουσα τοῖς βλεφά-
" ροις ἀδήλως. Pro Lanugine, Epigr. (Anal. 2, 217.)
" Μῆλον δ' ἡδύπνοον λεπτῇ πεποκωμένον ἄχνῃ. At
" ἄχναν pro οἴκησιν, nescio unde afferat Hes. Inde
" DERIV. Ἀχνώδης, ὁ, ἡ, Similis τῇ ἄχνῃ: ut idem
" Hes. ἀχνῶδες exp. ἄχνῃ ὅμοιον." [" Ἄχνη, Spuma
sordida, Excrementum e salo, sicut acus e tritico,
Scal. Subtil. 133." Gataker. Mss. Arcad. 110. " Pau-
xillum, Aristoph. Σ. 92. Ὕπνου δ' ὁρᾷ τῆς νυκτὸς οὐδὲ
πασπάλην· Ἢν δ' οὖν καταμύσῃ κἂν ἄχνην, ὅμως ἐκεῖ
Ὁ νοῦς πέτεται τὴν νύκτα περὶ τὴν κλεψύδραν." Seager.
Mss. Soph. Œd. C. 681. Θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνας
Ὁ * καλλίβοτρυς κατ' ἦμαρ αἰεὶ Νάρκισσος, (cf. Ant.
418.) Hippocr. 177, 2. 190, 4. 238, 49. 261, 9. 284,
B 2. 343, 44. 482, 23. 506, 9. Ἀχνώδης, 430, 33. Ἀ-
χνώδης a Schneidero non agnoscitur. " Ἄχνα, vel
Ἄχνη, Wakef. Trach. 848. Jacobs. Animadv. 135.
Stanl. Eum. 107. Jacobs. Anth. 8, 203. 207. 9, 163.
Heyn. Hom. 5, 99. Muncker. ad Anton. L. 69. Verh.
Ruhnk. Ep. Cr. 150. Wakef. S. C. 1, 69. Brunck.
Trach. 849. Ἄχνη, Apoll. R. 195.; Soph. 3, 524.
Heyn. Hom. 4, 633. 703. 7, 102. Segaar. in Daniel.
13. Ernest. ad Il. 4, 426. ad Callim. 1, 149. De re
artificiosa, Brunck. Soph. 3, 505. Ἄ. οὐρανία, Toup.
Opusc. 1, 294. Brunck. Œd. C. 681. Ἀχνώδης,
Wessel. Ep. ad Ven. 5. Heringa Obs. 308." Schæf.
Mss. " Ἄχνη, Pulvisculus, Orph. Λ. 449. De fluvio,
Dionys. P. 300." Wakef. Mss.]

[* Ἐπαχνίδιος, α, ον, Anal. 3, 331: κόνιν, ubi v.
Jacobs.]

" Ἄχθη, Hesychio ἀκαθαρσία, ἀφρὸς θαλάσσης,
" Sordes, Spuma maris, quod et Ἄχνη supra."

" Ἀχὼρ, ῶρος, ὁ, Manans capitis ulcus Celso et
" Plinio, i. e. Tumor præter naturam in ipsa capitis
C " cute excitatus, tenuissimis eam foraminibus exul-
" cerans, et saniem viscosam lentamque effundens:
" τῷ κηρίῳ, i.e. Favo, non multum absimilis, nisi quod
" hic majora habet foramina humore melleo referta,
" ille autem perexigua. Quamobrem inde nomen
" habuisse Gal. prodidit, quod non amplum locum,
" i. χῶρον, occupet, sed angustis spatiis conclusus,
" tenuem etiam humorem contineat. Gorr." [Arcad.
20. Hippocr. 110, 44. " Aristoph. Fr. 261. ad Mœr.
40. * Ἀχώρατος, Aristoph. l. c." Schæf. Mss.]

ἌΧΟΣ, τὸ, Dolor, Mœror, Tristitia, ἄφωνος ἀνία
κατὰ τοὺς παλαιοὺς, παρὰ τὸ α στερητικὸν μόριον, καὶ
τὸ χαίνειν, ut Eust. tradit, afferens tamen alibi aliam
exp. et etym. dicens sc. esse τὴν ἄγαν σύγχυσιν, ἐκ τοῦ
α ἐπιτατικοῦ, καὶ τοῦ χῶ, τὸ χέω. Il. B. (171.) ἐπεί μιν
ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν. Od. Δ. (716.) Τὴν δ'
ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον. Poët. magis h. v. est: re-
peritur tamen, ut et alia poët. nonnulla, ap. Xen.
K. II. 6, (1, 20.) ἄχος αὐτὸν ἔλαβεν, et ap. Plut. (2,
D 123.) Τὴν δὲ βουλὴν ἄχος ἔσχε καὶ κατήφεια δεινή.
[" Ruhnk. Ep. Cr. 302. Toup. Opusc. 2, 182. Mitsch.
H. in Cer. 228. ad Charit. 729. Musgr. Iph. A.
1580.; Hel. 163. Wakef. Ion. 777.; Musgr. 764.
Brunck. Soph. 3, 524. Heyn. Hom. 8, 74. Cum gen.,
6, 30. 7, 141." Schæf. Mss. " Ἄ. τινὶ, Apoll. R. 1,
449. 2, 774." Wakef. Mss. Nemes. 229. Ἄχος λύπη
ἀφωνίαν ἐμποιοῦσα. Plut. Nicia 10. Ἄχει καὶ θαύματι
πεπληγότος: Eumene 18. Ἄχει κατείχετο, καὶ κλαυ-
θμὸς ἦν. Vide Cor. ad Heliod. 70. Draco 35. Arcad.
196. Ad Anthol. Pal. in Addendis lvii.]

Ἀχηρὴς, ὁ, ἡ, Dolorificus, Molestus, λυπηρὸς, Suid.
[Vide Ἀχθηρής. " Etym. M." Wakef. Mss.]

" Ἀχαίας, Hesychio λύπας, Dolores, Molestias, a
" nom. sing. Ἀχαίη vel Ἀχαία."

" Ἀχερουσία λίμνη, Acherusia palus, quæ et
" Ἀχεροντὶς, (ίδος, ἡ,) dicitur: ambæ a Fluvio illo
" infernali, qui Ἀχέρων, (οντος, ὁ,) vocatur." [Etym.
M. Eust. 157. Æsch. Ag. 1534. Πατέρ' ἀντιάσασα
πρὸς ὠκύπορον * Πόρθμευμ' ἀχέων, ubi Blomf. " ' De-

scriptio Acherontis, habita simul nominis ratione, quod significare volunt i. q. ὁ τὰ ἄχεα ῥέων. Apollod. Fr. ap. Stob. (1047. Heyn.) Ἐκ τῶν γὰρ τοιούτων ὁρμώμενοι πιθανῶν, καὶ τοὺς ἐν Ἅιδου νομιζομένους ποταμοὺς κατωνομάκασιν· Ἀχέροντα μὲν διὰ τὰ ἄχη, ὡς καὶ Μελανιππίδης ἐν Περσεφόνῃ, Καλεῖται δ' ἐν κόλποισι γαίας ἀχέεσσι προῤῥέων Ἀχέρων· ἔτι καὶ Λικύμνιός φησι, Μυρίαις παγαῖς δακρύων ἀχέων τε βρύει, καὶ πάλιν, Ἀχέρων ἄχεα πορθμεύει βροτοῖσιν.' Schutz. Mirum est neque Heyn. neque Schutz. Valckenaerii correctionem memorasse, Diatr. p. 17., καὶ Εὐριπίδης Λικυμνίῳ φησί. Cornut. N. D. 234. Ὁ δὲ Ἀχέρων ἀπὸ τῶν γινομένων ἐν τοῖς τετελευτηκόσιν ἀχέων προσήχθη, l. προήχθη, καὶ ἡ Ἀχερουσία λίμνη." Ἀχερούσιος, Strabo 373. Paus. 40. 196. * Ἀχερουσιὰς, άδος, ἡ, Plato Phæd. 1, 112. * Ἀχερόντιος, Eur. Herc. F. 769. λιμένα λιπών γε τὸν Ἀχερόντιον: Alc. 445. Πολὺ δὴ, πολὺ δὴ γυναῖκ' ἀρίσταν Λίμναν * Ἀχεροντίαν πορεύσας, Ἐλάτᾳ δικώπῳ. Ἀχέρων, ad Anthol. Pal. in Add. lvii. "Jacobs. Anth. 8, 129. Brunck. Soph. 3, 440. Valck. Diatr. 17. 280. Gesner. Ind. Orph. Jacobs. Spec. 16. * Ἀχερόντειος, ad Timæi Lex. 134. ad Callim. 2, 11. Valck. Callim. 10. (Bekk. Anecd. 344.) Ἀχερόντιος, Eur. Herc. F. 840. Meleag. 77. Leon. T. 78. ad Diod. S. 1, 666. Brunck. Soph. 3, 440. Callim. 1, 482. Paul. Sil. 33. 39. Ἀχερουσία λίμνη, Ἀχερουσιὰς, Thom. M. 135. ad Lucian. 1, 422." Schæf. Mss. "Ἀχέρων, Pluto, Theocr. 16, 41. * Ἀχέρουσις, Apoll. R." Wakef. Mss.]

[* "Ἀναχίτης, ου, ὁ, Gemma omnium pretiosissima, quam notiore vocabulo Adamantem vocamus, dicta, quod vanos metus animique lymphationes credatur abigere, et adversus venena habere vim antidoti." Forcellin. Lex.]

Ἀχέω, ήσω, Doleo, Ægre fero, Tristor: δυσφορῶ, λυποῦμαι, ἄχθομαι. Od. Λ. (194.) Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει. Interdum cum accus. jungitur, ut Lat. Doleo. Hesiod. A. (92.) μετεστοναχίζετ' ὀπίσσω Ἣν ἄτην ἀχέων, Calamitatem suam dolens. Ἀχέομαι quoque pro eod. ponunt VV. LL. ["Wolf. Proleg. 212. Wakef. Herc. F. 1233.; Trach. 1208. Valck. Phœn. p. 511. Toup. Opusc. 2, 182. ad Od. Φ. 382. Mitsch. H. in Cer. 228. Ilgen. Hymn. 576." Schæf. Mss.]

Ἀχεύω, i. q. ἀχέω: inde enim et derivatur, interjecto υ. Od. Φ. (318.) τοῦ γ' εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων. Δ. (100.) ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων. ["Heyn. Hom. 7, 451." Schæf. Mss.]

Ἄχνυμαι, i. q. ἀχέω. Od. Ξ. (170.) ἦ γὰρ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν Ἄχνυμαι. Eust. ab ἄχω derivat, a quo παράγωγον ἀχύω, et Dor. ἀχύνω: unde per metath. ἀχνύω, a quo ἀχνύομαι, deinde ἄχνυμαι. Hinc Ἀχνὺς, ύος, ἡ, Mœror, λύπη. Varin. Ἀχλύμενος etiam ab Hes. λυπούμενος exp.: quod, mutato ν in λ, ab ἄχλυμαι deductum fuerit. ["Ἄχνυμαι, Dem. Phal. 4." Routh. Mss. Cor. ad Heliod. 70.: Ἀχλύϊ, ἴσως δὲ καὶ Ἀχνύϊ ἔγραψεν Ἡλιόδωρος διὰ τοῦ ν· εὕρηται γὰρ καὶ ἡ Ἀχνὺς συνωνύμως τῷ Ἄχει τὴν ἀνίαν ἢ λύπην σημαίνουσα· (ὡς δηλοῖ καὶ τὸ Ἄχνυμαι, ῥῆμα, ᾧ συνεχῶς Ὅμηρος χρῆται·) ἧς καὶ μαρτύριον οὐκ οἶδα ὅθεν λαβὼν παρατίθεται ὁ Ἐτυμολόγος (σελ. 182.) τὸ, Τῆς δ' ὀλοφυρομένης ἀμφ' ἀχνύϊ εἴβεται αἰών· χωρὶς εἰ μή τις καὶ παρὰ τούτῳ γραπτέον, Ἀμφ' ἀχλύϊ, καὶ τὸ παρ' Ἡλιοδώρῳ Ἀχλύϊ ὀρθῶς ἔχειν διατείνοιτο, ὡς παρῳδηθὲν ἢ μετενεχθὲν ἐξ Ὁμήρου, ὃς καὶ τὴν Ἀχλὺν, ἤγουν τὸν σκοτισμὸν, ὡς παρεπόμενον τῆς λύπης, οἶδεν, ἐν οἷς παρεισάγει τὸν Ἕκτορα ἀνιώμενον ἐπὶ τῷ τοῦ ἀδελφοῦ θανάτῳ (Ἰλιαδ. Υ, 421,) Κάῤῥα οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς. Εὕρηται δὲ καὶ Ἀχλύμενος ἀντὶ τοῦ λυπούμενος παρ' Ἡσυχίῳ. Ἀχνυνθεὶς, ad Anthol. Pal. 210.; Ἄχνυμαι et ἄντομαι conf., 800. "Ἄχνυμαι, Heyn. Hom. 6, 306. 446. 7, 108. Ruhnk. ad H. in Cer. 433." Schæf. Mss. "Ἄχνυμαί τινος, Quint. Sm. 3, 766." Wakef. Mss.]

[* Ἐπάχνυμαι, Doleo ob. Tryphiod. 415. Ἀλλὰ καὶ ἡμετέρῃσιν ἐπαχνυμένη θαλίῃσιν Ἤλυθες.]

[* Συνάχνυμαι, Nonn. D. 11, 213. Ἀχνυμένου Βρομίοιο συνάχνυται ὄμπνια Δηώ. Quint. Sm. 2, 625. συνάχνυτο δ' ἀμβροσίη Νὺξ Παιδὶ φίλῃ.]

¶ Ἄχω, primitiv. præcedentium vv. secundum Gramm., ideoque et idem signif.: a cujus pass. est ἄχεται, quod Hes. exp. στυγεῖ, μέμφεται. [Od. Σ. 255. T. 129. Arcad. 154.]

Ἀκάχω, Dolore afficio, λυπέω. Od. O. (356.) ἥ ἑ μάλιστα Ἤκαχ' ἀποφθιμένη, i. e. Mœrore et tristitia affecit, ἐλύπησε. Hesiod. Θ. (868.) Ῥίψε δέ μιν θυμῷ ἀκάχων. Et pass. Il. Θ. (207.) Αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο, i. e. λυποῖτο: et Theocr. (8, 91.) οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο. Hinc etiam est Ἀκαχμένος, ut docet Eust. Od. (O. 482.) ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, i. e. τὸ λυποῦν τῇ ὀξύτητι τοῦ σιδήρου: q. tamen in l. aliam etiam exp. affert, sc. ἔχων ἀκὴν καὶ ἀκωκὴν δι' ὀξέος σιδήρου, aut, ut alii exp., ἠκονημένον, ἐστομωμένον, σεσιδηρωμένον. Methodius, ut referunt quidam Gramm., Hom. Æolice his uti tradit ἀλαλήμενος καὶ ἀκαχήμενος et per sync. ἀκαχμένος. ["Ad Il. P. 637. Brunck. Apoll. R. 220. Heyn. Hom. 5, 452. 6, 434. 7, 274. 382. 679. Ἀκαχοίμεθα, 7, 140. Ἀκαχμένος, 6, 29." Schæf. Mss. "Dolore afficio, Alc. Mess. 7. H. in Cer. 56. Imperf., ἤκαχον, Quint. Sm. 1, 721." Wakef. Mss.]

Ἀκαχέω, ήσω, ET Ἀκάχημι, Tristitia afficio, λυπέω: unde pass. ἀκάχημαι, Tristitia et mœrore afficior, λυποῦμαι. Od. Θ. (314.) ἐγὼ δ' ὁρόων ἀκάχημαι. Il. M. (179.) Νηῶν ἠμύνοντο· θεοὶ δ' ἀκαχείατο πάντες, i. e. ut Eust. exp. ἤχθοντο, Dolore et tristitia afficiebantur. Est autem ἀκαχείατο 3 pers. plusq. perf. e communi ἀκάχηντο, dialysi Ion. facto ἀκαχέατο, et ι postea inserto propter versum. Il. T. (335.) οἴομαι ἢ κατὰ πάμπαν Τεθνάμεν, ἤ που τυτθὸν ἔτι ζώοντ' ἀκαχῆσθαι. Od. Υ. (84.) Ἤματα μὲν κλαίῃ πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ. [Il. Ψ. 223. "Ἀκαχήμενος, Heyn. Hom. 5, 7. 452. 6, 29. 235. 245. 306. Ἀκαχείατο, 6, 306." Schæf. Mss. "Ἀκαχέω, Vexo, Manetho 3, 60." Wakef. Mss.]

Ἀκαχίζω, ίσω, Idem: unde pass. Il. Z. (486.) μή μοί τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ: Od. Λ. (485.) τῷ μή τι θανὼν ἀκαχίζευ, Ἀχιλλεῦ.

Ἀκήχεμαι, Tristor, ἀδημονῶ. Il. E. (364.) Ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινεν ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ. Hinc etiam sunt Ion. illa ἀκηχέατο et ἀκηχέδαται: quorum prius est plusq. perf. factum dialysi, ut indicavi in Ἀκαχέω: alterum perf. est, interjecto ε et δ ante αται penult., Ion. formatum: sicut e πέφρασται, πεφράδαται, ex ἐλήλαται, ἐληλάδαται: ut tradit Eust. Hinc Ἀκηχεδὼν, όνος, ἡ, Tristitia, Mœror, Angor, [Hes. Etym. M. "Ἀκήχεμαι, Wakef. Trach. 572. H. in Cer. 50. Heyn. Hom. 5, 72. Ἀκήχεδατ', 7, 381." Schæf. Mss. Il. P. 637. Οἵ που δεῦρ' ὁρόωντες ἀκήχεδατ', οὐδ' ἔτι φασὶν κ. τ. λ.]

"Ἀχνάζει, Hesychio ἄχθεται, μισεῖ, ψέγει." [Etym. M. * Ἀχνάσδημι κακῶς, παρὰ Ἀλκαίῳ. Ἔστιν ἄχω, παράγωγον * ἀχάζω, * ἀχάζημι, καὶ τροπῇ τοῦ ζ εἰς σ καὶ δ, πλεονασμῷ τοῦ ν, ἀχνάσδημι. Οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ Παθῶν. "Koen. ad Greg. 294." Schæf. Mss.]

ἈΣΧΑΛΛΩ, Mœreo, Doleo, Tristitia affectus sum. Item, Indignor, Ægre fero. Ut ἀσχάλλειν ἐπὶ τῷ διδόναι δίκην, Dem. in Mid. Sic Plut. Pericle, Ἀσχάλλοντας ἐπὶ τῷ πολέμῳ. Interdum vero cum solo dat., i. e. præp. non interjecta; ut Xen. Iπ. (10, 6.) Ἀσχάλλων τῇ τραχύτητι. Chrys. autem dixit Ἀσχάλλειν πρὸς τὴν σύλληψιν. Et comp. Συνασχάλλω, Condoleo. Ceterum ἀσχάλλω ab ἄχω deducunt Etym. et Eust. ut sit ἄχω, ἀχάλλω, deinde interjecto σ, ἀσχάλλω. Quod mihi probatur; at non item quod addit Eust., utpote vanæ subtilitatis plenum, meo judicio, sc. ἀσχάλλειν esse ἄχους ἅλις ἔχειν. Scriturque ibi, p. 224., ἀσχάλειν unico λ, nescio an de industria, ut melius cum ἅλις conveniat, an ex errore. ["Ἀσχάλλω, Marini Procl. 29." Routh. Mss. Draco 22. * "Ἀνασχάλλω, Ægre fero, Eur. Beller. Fr. 16. p. 432. Ἔξω δὲ βαίνων τοῦδε, τὸν πάρος χρόνον Πλουτῶν, ὑπ' ἄτης Ζεύς τ' ἀνασχάλλει πεσών." Seager. Mss. * Ἐπασχάλλω, Manetho 3, 86. Ὧν δῆθ' ἅμ' ἐπασχάλλουσιν ἐφ' ὕβρει. "Ἀσχάλλω, Jacobs. Anth. 6, 159. Longus 71. Vill. Valck. ad Bion. 317. Ruhnk. Ep. Cr. 110. ad Timæi Lex. 118. 135. Herod. 744. Toup. Opusc. 2, 210. Plut. Mor. 1, 98. Wakef. S. C. 3, 175. Brunck. Œd. T. 936. ad Charit. 352. Ἐπασχάλ-

λω, ad 222." Schæf. Mss.]

¶ 'Ασχαλάω, Idem signif., sed magis est poët.: præcedit autem baryton. ἀσχάλλειν hoc ἀσχαλᾷν, sicut μηνίειν prius est quam μηνιᾷν. Il. B. (293.) 'Ασχαλάα σὺν νηῒ πολυζύγῳ: (297.) 'Ασχαλάαν παρὰ νηυσί. Ετ comp. Συνασχαλάω, Condoleo. Et Att. Ξυνασχαλῶ. Æsch. Pr. (243.)"Οστις, Προμηθεῦ, σοῖσιν οὐ ξυνασχαλᾷ Μόχθοις. [" 'Ασχαλάω, Valck. ad Bion. p. 317. Ruhnk. Ep. Cr. 151. ad Timæi Lex. 135. Musgr. Iph. A. 920. Jacobs. Anth. 6, 159. Porson. Orest. Add. 775. Heyn. Hom. 4, 687. 8, 333. ad Dionys. H. 2, 1022." Schæf. Mss. " Diog. L. 1, 44. Nonn. J. 6, 18. Oppian. K. 1, 492. Quint. Sm. 1, 679. Irascor, 11, 416. * 'Ασχαλόω, Nicand. A. 124. Orph. A. 694. Stob. 438. Συνασχαλάω, Æsch. Pr. 162." Wakef. Mss. 'Ασχαλάω, Archiloch. ap. Stob. 107. Draco 26.]

"ΑΧΘΟΣ, τὸ, Pondus, Onus. Aristoph. B. (10.) Μήθ' ὅτι τοσοῦτον ἄχθος ἐπ' ἐμαυτῷ φέρων, Εἰ μὴ καθαιρήσει τις, ἀποπαρδήσομαι. Il. Σ. (104.) 'Αλλ' ἧμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. "Αχθος γῆς, Prov. de homine inutili dicitur. Quemadmodum ἄχθεα γαίης Nicand. (Θ. 9.) vocat etiam serpentes et venenatas bestias: pondera videlicet noxia et detrimentosa: βλάβας Schol. exp. || Metaph. signif. etiam λύπην βαρύνουσαν, s., ut Bud. annotat, λύπην βαροῦσαν καὶ διοχλοῦσαν τὸν νοῦν ἐπ' ἀβουλήτοις συμπτώμασιν: unde et ab ἄχος factum esse Eust. docet, πλεονασμῷ sc. τοῦ θ. Soph. (Aj. 951.) "Αγαν δ' ὑπερβριθὲς τόδ' ἄχθος ἤνυσαν, Dolorem et molestiam intulerunt. [" Jacobs. Anth. 7, 136. 144. 9, 188. 194. Musgr. Iph. T. 198. Wakef. Ion. 777.; Musgr. 764. Wakef. Herc. F. 639. Heyn. Hom. 7, 444. ad Od. Υ. 379. Musgr. Bacch. 1003. Conf. cum ἔχθος, Heyn. Hom. 4, 541. ad Herod. 328. "Α. γῆς, Mitsch. H. in Cer. 181. Heindorf. ad Plat. Charm. 360.; ad Theæt. 402." Schæf. Mss. " Dolor, Oppian. A. 4, 195. Ipsum corpus, Anthol. 275." Wakef. Mss. Glossæ: "Αχθος· Sarcina, Onus, Anxietudo, Pondus.]

'Αχθοφόρος, ὁ, (ἡ,) Bajulus, Vectarius, Sarcinarius, ut e Varrone et Cæsare exp. J. Poll. 7, c. 29. Οἱ ἐξ ἀγορᾶς ἢ λιμένος κομίζοντες, ἀχθοφόροι, ἀμφορεαφόροι, ὑδροφόροι, ξυλοφόροι, σκευοφόροι, ὑλοφόροι, πλινθοφόροι, πηλοφόροι, ξυληγοὶ, φρυγανοφόροι, φόρτακες. Ηινc 'Αχθοφορία, ἡ, Onerum portatio. Ετ 'Αχθοφορέω, ήσω, Bajulo. Lucian. (1, 430.) Μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις πιεζόμενος. Seu 'Αχθηφορέω. Philo de Mundo, 'Ως ἀχθηφορεῖν τὸν κόσμον ἰσχύσαι. [Gl. 'Αχθοφόρος· Gerulus, Onera ferens, Sarcinarius, Bajulator. 'Αχθοφόρον κτῆνος· Jumentum. 'Αχθοφορέω· Bajulo. 'Αχθηφορέω, Dio Cass. 72, 12. Hippocr. 371, 29. 'Αχθοφορία, 495, 45=829. Lucian. Asino 652. M. Anton. 7, 3. " Basil. Cæs. Hom. in Prov. 6, 4. p. 31." Kall. Mss. * 'Αχθοφορικὸς, ἡ, ὸν, Basil. 1, 388. " 'Αχθοφόρος, ad Charit. 322. 666. Wakef. Alc. 2. ad Diod. S. 2, 347. (Manetho 4, 251.) 'Αχθοφορέω, Jacobs. Anth. 6, 138. Antiphil. 14. 35. ad Dionys. H. 2, 831. 'Αχθηφορῶ, ibid." Schæf. Mss. " 'Αχθοφόρος, Manetho 4, 443. 'Αχθοφορία, Nemes. 'Αχθηφόρος, Hesych." Wakef. Mss.]

'Απαχθὴς, ὁ, ἡ, Gravis, Molestus. Ετ 'Απαχθίζω, Gravo, VV. LL. [Neutrum a Schneidero agnoscitur. " 'Απαχθίζω, Suid. v. 'Απηχθημένον." Wakef. Mss.]

[* Βαρυαχθὴς, ὁ, ἡ, Nonn. D. 40. p. 1026.]

" Δειραχθὴς, ὁ, ἡ, Collo onerosus, ὁ τὴν δειρὴν ἀλ-
" γύνων, Suidæ in h. l. Δειραχθὲς εὔβροχον ἅμμα πε-
" τηνῶν." [Ad Anal. 2, 93. Δειραχθὴς et δειραγχὴς, ad Anthol. Pal. 163. " Toup. Opusc. 2, 186. Jacobs. Anth. 8, 254. 9, 147." Schæf. Mss.]

" Δυσαχθὴς, (ὁ, ἡ,) Onerosus, Molestus, Gravis, et
" ita quidem, ut non nisi ægre et difficulter sufferri
" queat. Hesychio et Suidæ βαρὺς, ἀβάστακτος,
" πάνυ ἀηδιζόμενος." [* Δυσαχθέω, i. q. δυσφορέω, cum πρὸς, Nicet. Annal. 5, 7. " Δυσαχθὴς, Wakef. Eum. 145." Schæf. Mss. " Tryphiod. 41." Wakef. Mss.]

'Επαχθὴς, (ὁ, ἡ,) Onerosus, Gravis. Item Molestus, Invidiosus: ut Bud. ap. Hermog. interpr. Τοῦ ἑαυτὸν ἐπαινεῖν ἐπαχθοῦς ὄντος καὶ εὐμισήτου. Sic Æschin. de falsa Leg. Πολὺς ἦν τοῖς ἐπαίνοις καὶ ἐπαχθής. Et Plut. Themist. Τοῖς συμμάχοις ἐπαχθής. Plato Epist. 'Επαχθέστερος ἐκείνοις ἐβίω. Unde 'Επαχθῶς, Moleste. Ετ 'Επάχθεια, ἡ, Molestia, Offensa. Chrys. de Sac. Ετ 'Επαχθίζω, ίσω, Onero. Philo ad Caium, Τί ἂν ἦν μεῖζον ἀγαθὸν, ἢ τὰ τοσαῦτα βάρη τῆς ἡγεμονίας μὴ μίαν ψυχὴν, ἢ σῶμα ἓν ἐπηχθίσθαι; Sic Æsop. (20, 1. p. 144.) Πολλὴν ὁδὸν ἐπηχθισμένος ἐβάδιζεν, [al. ἀπηχθ. Gl. 'Επαχθής· Molestus, Gravis, Infestus. Ubi et 'Επαχθῶς legitur, sed sine interpr. 'Επαχθὴς, Thuc. 6, 54. " Demosth. 580. Κινδυνεύει τὸ λίαν εὐτυχεῖν ἐνίοτε ἐπαχθεῖς ποιεῖν. "Οπου γὰρ ἐγὼ μὲν οὐδὲ πεπονθὼς κακῶς ἐχθρὸν εἶναί μοι τοῦτον ὁμολογῶ, οὗτος δὲ οὐδ' ἀφιέντα ἀφίησιν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις ἀγῶσιν ἀπαντᾷ, καὶ νῦν ἀναβήσεται, μηδὲ τῆς κοινῆς τῶν νόμων ἐπικουρίας ἀξιῶν ἐμοὶ μετεῖναι, πῶς οὐχ οὗτος ἐπαχθὴς ἐστιν ἤδη, καὶ μείζων ἢ καθ' ὅσον ἡμῶν ἑκάστῳ συμφέρει;" Seager. Mss. Nicand. νοῦσος. 'Επαχθίζω, Heliod. 9. p. 425. * 'Επαχθέω, Tryphiod. 680. Νῆας ἐπαχθήσαντες ἐριγδούπου διὰ πόντου. " 'Επαχθὴς, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 26. Pierson. Veris. 68. Bentl. Opusc. 37. ad Phalar. 311. Jacobs. Anth. 9, 276. Heindorf. ad Plat. Charm. 71." Schæf. Mss. " 'Επαχθίζω, Onus impono, Philo J. 2, 25. 103. et pass., 450, 28." Wakef. Mss.]

'Ανεπαχθὴς, ὁ, ἡ, Non onerosus, Non molestus. Unde 'Ανεπαχθῶς, Non moleste, Non gravate; ut ἀνεπαχθῶς φέρω, Non gravate fero. Thuc. (2, 37.) 'Ανεπαχθῶς τὰ ἴδια προσομιλοῦντες. Item Non invidiose, ut Hermog. Τοῦ ἑαυτὸν ἐπαινεῖν ἐπαχθοῦς ὄντος καὶ εὐμισήτου, ἀνεπαχθῶς ποιῆσαι μέθοδοι τρεῖς. [" 'Ανεπαχθὲς, τὸ, Epictet. 68." Suicer. Mss. Arrian. Exp. Alex. 2, 71, 11. Phalar. 1. Glossæ: 'Ανεπαχθῶς· Impune. " Boissonad. Philostr. 574." Schæf. Mss. " Non superbe, Philostr. 697." Wakef. Mss.]

" 'Επισαχθὴς, (ὁ, ἡ,) Debitor, χρεωφειλέτης, Hes.
" Sed ap. eum est ἐπεισαχθὴς, licet alphabetica series
" illam scripturam poscat."

[* 'Εριαχθὴς, ὁ, ἡ, Maxim. 520. ποίμνη.]

[* 'Ετεραχθὴς, ὁ, ἡ, In alteram partem vergens. Cyrill. Alex. c. Jul. 7. p. 222. * 'Ετεραχθέω, Phrynich. Σ. II.: 'Ετεραχθεῖ· οἷον οἱ πολλοὶ * ἑτεροκλινεῖ λέγουσιν, ὅταν ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων ἢ ἐφ' ὁτονοῦν διῃρημένον ἄχθος ἐπὶ θάτερον ῥέπῃ.]

[* Θυρσαχθὴς, ὁ, ἡ, Gravi metuendus thyrso, Horat. Od. 2, 29. Orph. Υ. 44, 5. ubi Herm. dedit, * Θυρσεγχὴς, βαρύμηνι, τετιμένε πᾶσι θεοῖσιν. " Ruhnk. Ep. Cr. 279. (ubi et * Θυρσαυχής.) Jacobs. Exerc. 2, 147." Schæf. Mss.]

[* Καταχθὴς, ὁ, ἡ, Gravis, Oneratus, Onustus. Arat. 1044. Nicand. A. 322. ubi v. nott. * Καταχθέω, Molestia afficio, Joseph. A. J. 18, 6, 7. * " Καταχθὴς, Nonn. D. 222. Cum gen., Arat. D. 312. * Καταχθίζω, Onero, Hesych." Wakef. Mss.]

Μολιβαχθὴς, ὁ, ἡ, Plumbigravis. VV. LL. ex Epigr. [Philippi 15. στάθμη. " Jacobs. Anth. 9, 158." Schæf. Mss.]

[* Πολυαχθὴς, ὁ, ἡ, Quint. Sm. 10, 38. Μηδ' ἄρ' * ὀϊζυρῶς θανέειν πολυάχθεϊ λιμῷ Μέλλομεν. Sic edidit Tychsen.: unde Schneider. Lex. exhibet, Πολυάχθης. At eidem Tychsenio aliter visum est ad 3, 420. ubi legitur, ὅτε μιν δεινὴ θεὸς ὀβριμοπάτρη Τρώων ἐν πεδίῳ πολυαχθέϊ κάββαλε πέτρῃ, et sic citavit Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 351. " Πολυαχθὴς, Schol. Nicand. A. 134." Passow. Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher 96. " Schol. Nicand. A. 321." Wakef. Mss.]

Σεισάχθεια, ἡ, q. d. Onus excussum. Plut. Cæsare, Καὶ σεισαχθείᾳ τινὶ ἐκούφιζε τοὺς ὀφειλέτας. Cui similis est χρεοκοπία: nam χρεοκοπεῖσθαι, Debito fraudari signif. decocta sc. pecunia. Ita Bud. Comm. Antea vero dixerat χρεῶν ἀποκοπὰς, h. e. Novas tabulas, q. d. Æris alieni decisiones, esse i. q. σεισάχθειαν. Hanc in Atheniensium Remp. Solon primus invexit, ut Diog. L. (1, 45.) testatur, addens, Τὸ δὲ ἦν λύτρωσις σωμάτων τε καὶ κτημάτων· καὶ γὰρ ἐπὶ σώμασιν ἐδανείζοντο, καὶ πολλοὶ δι' ἀπορίαν ἐθήτευον· ἑπτὰ δὴ ταλάντων ὀφειλομένων αὐτῷ (Σόλωνι) πατρῴων, συνεχώρησε πρῶτος, καὶ τοὺς λοιποὺς τὸ ὅμοιον προὔτρεψε πρᾶξαι· καὶ οὗτος ὁ νόμος ἐκλήθη σεισάχθεια: παρὰ τὸ ἀποσείσασθαι τὰ βάρη τῶν δανείων, ut Hes. tradit. [Plut. Solone 15. Diod. S. 1, 79. " Ad Mœr. 347. ad Diod. S. 1, 90." Schæf. Mss.]

Σπειραχθὴς, ὁ, ἡ, Cui spira caudæ gravis et ponde-

rosa est. Nicand. (Θ. 399.) Οὐκ ἄρα δὴ κείνου σπειραχθέα κνώδαλα γαίης Ἰϋγὴν μίμνουσιν. Ubi Schol. σπειραχθέα, inquit, τὰ ὑπὸ τῆς σπείρας βαρυνόμενα· τὰ γὰρ μεγάλα ἑρπετὰ διὰ τὸ βάρος τῆς οὐρᾶς σπειραχθέα καλεῖται, διὰ τὸ ὡς ἄχθος καὶ βάρος ἔχειν τὴν οὐράν. [" Wakef. Phil. 752." Schæf. Mss.]

[* Ὑπεραχθὴς, ὁ, ἡ, Oneratus, Nimis gravis. Theocr. 11, 37. Opp. A. 5, 263. πτερύγων δ' ὑπεραχθέϊ ῥιπῇ. Nicand. Θ. 342.]

Ἀχθεινὸς, (ἡ, ὸν,) Onerosus, Gravis, Molestus, λυπηρὸς καὶ ἐπίπονος, Suid. Xen. Απ. 4, (8, 1.) Ἀχθεινότατον τοῦ βίου Senectutem vocat. Ἀχθεινὰ πάθη, Tristes affectus. Plut. [" Eur. Hipp. 94. τίς δ' οὐ σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν; Hec. 1222. Ἀχθεινὰ μέν μοι τἀλλότρια κρίνειν κακά· Ὅμως δ' ἀνάγκη." Seager. Mss. Xen. E. 4, 8; 27. Εἶδεν οὐκ * ἀχθεινῶς. " Toup. Opusc. 2, 174. 182. Lennep. ad Phal. 28. 311." Schæf. Mss.]

Ἀχθηρὴς, ὁ, ἡ, Gravis, Molestus, λυπηρὸς, Hes. Unde Ἀχθηρῶς, Gravate, vel Gravatim, ut Cic. loquitur, aut, ut Liv., Graviter: λυπηρῶς, ἀλγεινῶς, ἀνιαρῶς, * ἐπαλγῶς. J. Poll. 3, [99. * Ἀχθηρὸς, Phalar. 122. Lennep. ad Eund. p. 28. " Pierson. Veris. 68. Bentl. Opusc. 37." Schæf. Mss.]

[* Ἀχθήεις, εσσα, εν, Marcell. Sid. 96. ET * Ἀχθήμων, ονος, ὁ, ἡ, Manetho 4, 501. * Νευρονόσους, ποδαγροὺς, ἀχθήμονας ἄνδρας ἀϋτεῖ Ἔσσεσθαι, ubi vertitur Incommodos. " Ad Charit. 265." Schæf. Mss. " Ἀχθήεις, Fabric. B. G. 1, 21." Wakef. Mss.]

¶ Ἄχθομαι, έσομαι, vel ήσομαι, tanquam ab ἀχθέομαι, Gravor, Pondere premor, Ingemo sub pondere. Od. O. (456.) Ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλη νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι, i. e. ἐβαρύνετο τῷ πλήθει, Schol. Theophyl. Αἱ ἄμπελοι ταῖς βότρυσιν ἄχθονται, αἱ ἀχράδες βρίθουσι. || Item ead. metaph., qua Lat. Gravate fero, pro Moleste fero, Ægre fero. In qua signif. aliquando cum gen. constr. Plut. Publ. Ἄχθομαι τῆς οἰκίας, ubi tamen et ἕνεκα sub. potest. Aliquando, et quidem frequentius, cum dat. Aristoph. N. (865.) Ἦ μὴν σὺ τούτοις τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχθέσῃ. Aliquando cum præp. ἐπὶ dativo juncta. Xen. (Απ. 2, 4, 3.) Ἐπὶ τοῖς οἰκέταις ἀχθομένους. Interdum cum accus. Att. ut ἄχθομαι τοῦτο: ut et Il. E. (361.) Λίην ἄχθομαι ἕλκος, ὅ με βροτὸς οὔτασεν ἀνήρ. Nonnunquam cum particip. Aristoph. (N. 1441.) οὐκ ἀχθέσει παθὼν, ἃ νῦν πέπονθας. Xen. K. Π. 3, (3, 10.) Ἐγὼ ἄχθομαι τρέφων ὑμᾶς. Quandoque cum ὅτι: Xen. ibid. 3, (3, 9.) Ἀχθόμενος ὅτι τρέφεις ἡμᾶς. Plato vero Apol. (10.) Ὑπὲρ τῶν ποιητῶν ἀχθόμενος, i. e. Vicem poëtarum dolens. || Item Succenseo. Plato Apol. (19.) Καί μοι μὴ ἄχθεσθε λέγοντι τἀληθῆ. Sic etiam Xen. K. Π. 7, (2, 3.) Ἀχθόμενος καὶ ὀργιζόμενος pro eod. posuit. || Ἄχθεταί σοι τοῦτο, pro Hoc tibi grave est, Hoc tibi molestum est. Bud. e Greg. Naz. ὅ σοι πλέον ἄχθεται ἄλλων. || Ἄχθομαι autem pro Invisus sum, falso annotatur in VV. LL. ex Od. Ξ. (366.) ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι: cum hoc ἤχθετο non ab ἄχθομαι sit, sed ab ἔχθομαι.

" Ἀχθέομαι, inus. thema est, a quo ἄχθομαι mu-
" tuatur fut. ἀχθέσομαι, quæque inde formantur. Ἀ-
" χθέω autem nescio unde afferant VV. LL. pro
" Gemo: item Gravo, Gravitatem facio, Molestus
" sum: nisi forte ex Hes., qui ἀχθῆσαι exp. γομῶσαι,
" sed addens, ἤγουν πληρῶσαι."

[Ἄχθομαι, Gl. Doleo, Dolesco, Piget, Piguit. Ἄχθεται· Angitur, Moleste fert. Ἀχθόμενος· Anxius. Hippocr. 112, 37. 42. 113, 7. 13. 143, 32. et alibi. Ἀχθόμενος et αἰθόμενος conf., ad Anthol. Pal. 124. " Ἄχθομαι, Wolf. ad Hesiod. 81. Græv. Lect. Hes. 621. Ilgen. Hymn. 288. ad Phalar. 311. Jacobs. Anth. 9, 165. Boissonad. Philostr. 577. Heindorf. ad Plat. Gorg. 39. De constr., Valck. ad Phalar. p. xix.; ad Herod. 212. 601.; Wessel. 189. 238. Xen. Eph. 37. ad Diod. S. 1, 27. Valck. Callim. 249. Phalar. 236. 238. Cum accus., Heyn. Hom. 5, 284. 6, 436. 646. De fut., Heindorf. ad Plat. Hipp. 153.; ad Gorg. 205. Ἀχθήσομαι, ἀχθεσθήσομαι, ad Mœr. 21. ubi et de ἀχθέσομαι; it. Add. ad h. l. Thom. M. 135. Ἀχθέω, Ruhnk. Ep. Cr. 291." Schæf. Mss.]

Ἀχθηδὼν, ἡ, Dolor, Tristitia, λύπη, ὀδύνη, βάρος, Hes. Μὴ πρὸς ἀχθηδόνα μου ἀκούσῃς, Ne grave tibi sit me audire. Bud. ap. Plat. de LL. 5. ἀντὶ τοῦ λύπη poni annotat. Plato Crat. (3, 290.) Ἀχθηδὼν δὲ καὶ παντὶ δῆλον ἀπεικασμένον τὸ ὄνομα τῷ τῆς φορᾶς βάρει. Et Λυπηρὰς τῇ ὄψει ἀχθηδόνας, Thuc. 2, [37. 4, 40. Glossæ: Ἀχθηδών· Gravedo, Mœror. Hippocr. 112, 34. " Brunck. El. 464." Schæf. Mss.]

[* " Ἀπάχθομαι, Thuc. 2, 93." Kall. Mss.]

Ἐπάχθομαι, ET Κατάχθομαι, pro ἄχθομαι, aut Valde ἄχθομαι. AT Συνάχθομαι est Condolesco, Vicem alicujus doleo. Isocr. Ἀτυχοῦσι φίλοις συνάχθονται. Idem, Συνάχθομαί σοι τῶν ἀπολωλότων. [" Herod. 2, 175. Καταχθόμενον τῷ ἔργῳ, Onere operis ingemiscentem: ubi Wessel. quidem et seqq. Editores, uno e Cod., præter rationem καὶ ἀχθόμενον posuere." Schweigh. Mss. Ἐπάχθομαι a Schneidero non agnoscitur. Glossæ: Συνάχθομαι· Condolesco. " Ἐπάχθομαι, Pierson. Veris. 67. Valck. Hipp. p. 300. 302.; Musgr. ad 1260. Κατάχθομαι, Wessel. Herod. 189. Συνάχθομαι, Bergler. ad Alciphr. 128. Valck. Hipp. p. 302. ad Herod. 455." Schæf. Mss.]

[* Ὑπεράχθομαι, Nimium succenseo, Valde doleo, Iniquissimo animo fero. Soph. E. 178. Herod. 6, 21. " Jo. Cantacuz. Hist. 1, 5. p. 19." Boissonad. Mss.]

" ἈΧΡΑΣ, άδος, ἡ, Pirus sylvestris: quam sunt qui
" Pirastrum vocent. Colum. 10. Palmitibusque feris
" lætatur, et aspera sylvis Achrados, aut pruni lapi-
" dosis obruta pomis Gaudet. Itidemque Aristot.
" H. A. 9. conducere ait, si ἀχράδες plantentur
" prope apum alvearia: i. e. ἄπιοι ἄγριαι. || Dicitur
" ἀχρὰς de Fructu quoque pirastri, i. e. de Piro sylva-
" tico: ut, cum idem Aristot. H. A. 8, 6. dicit ἀχράσι
" πιαίνεσθαι τὰς ὗς, Pinguefieri s. Saginari piris sylve-
" stribus. Sic Athen. 14. Φιλεῖ πλακοῦντα θερμὸν,
" ἀχράδας οὐ φιλεῖ. Et Aristoph. Ec. (355.) νῦν δ'
" ἐμοῦ Ἀχράς τις ἐγκλείσασ' ἔχει τὰ σιτία: nam teste
" Diosc. 1, 169. ἡ ἀχρὰς est εἶδος ἀγρίου ἀπίου, βρα-
" δέως πεπαινομένη, δύναμιν δὲ ἔχουσα στυπτικωτέραν
" ἀπίου. INDE Ἀχράδινον ξύλον, ap. Eund. 6, 24.
" Lignum pirastri, Lignum e piro sylvatica. Forsan
" inde dictæ ET Ἀχραδῆναι, Hesychio ζῶά τινα
" ξυλοφάγα: quoniam forsan τὰς ἀχράδας inprimis
" infestant." [Ἀχρὰς, Theophr. H. P. 3, 4. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀχράς· ὁ καρπὸς τῆς ἀχέρδου. Ἀριστοφάνης οὕτως εἴρηκεν. Ἀχράδας· τὰς * ἀχέρδας λέγουσιν. Εὔπολις Ἀστρατεύτοισιν· οἱ πεπείρους ἀχράδας πρὸς τῇ συκιδι προσετως καὶ ἀχράδων. . . . Φερεκράτης. Ἴσως δ' ὁ μὲν καρπὸς ἀχρὰς, τὸ δὲ δένδρον ἄχερδος. Φερεκράτης· Ἡ τῆς ἀχέρδου τῆς ἀκραρχολωτάτης. Sic hanc glossam edidit Bekker., quam aliis corrigendam relinquimus. Glossæ: Ἀχράς· Junipirum, Pirastrum. Hippocr. 95, 36. " Jacobs. Exerc. 2, 81. Anal. 1, 2. Wakef. Alc. 767. Fac. ad Paus. 1, 512. De quant., Brunck. Aristoph. 3, 198. * Ἀχραδοῦς, 2, 23. 183. 3, 198." Schæf. Mss.]

[* Ἀχραδίνη, ἡ, Urbis nom. Diod. S. 13, 371. 393. 14, 430. 16, 515. Schol. Pind. Π. 2, 1. Strabo 415. Cic. in Verr. 4, 53. Liv. 24, 22. p. 91. 93. 95. 103. 104.: 25, 26. p. 161. 167.]

" ἌΨΙΝΘΟΣ, ἡ, ET Ἀψίνθιον, τὸ, Absinthium,
" Herba summæ amaritudinis, unde et βαθυπίκρου
" nomen invenit: de cujus generibus multa Diosc.
" 3, 25. 26. 27.: Plin. 27, 7. Porro prius v. poste-
" riore minus est usitatum: legitur tamen Apoc. 28.
" Καὶ γίνεται τὸ τρίτον εἰς ἄψινθον, Aquarum pars
" tertia versa est in absinthium: i. e. in amaritudi-
" nem summam, qualis est absinthii. Meminit Steph.
" B. quoque hujus plantæ, qui etiam addit non per ι
" solum, sed et per υ scribi: et Ἄψυνθον esse urbem
" quoque Thraciæ: Ἀψυνθίδα vero τὴν χώραν: τὸ
" ἐθνικὸν ejusdem esse Ἀψύνθιος, et fem. Ἀψυνθιάς.
" Etym. scribit Comicos quosdam vocare ἀπίνθιον:
" alludentes forsan ad etymon; ita enim nominatum
" putatur quasi ὃ οὐκ ἄν τις πίῃ διὰ πικρότητα: ut
" Gorr. quoque scribit vett. Gr. τὸ ἀψίνθιον vocasse
" ἀπίνθιον, quasi Impotabilem. Ἀψίνθιον, inquit
" idem, a quibusdam dicitur etiam τὸ ἀβρότονον, ut
" auctor est Diosc.: forte ob amaritudinem, quam
" similem absinthio habet: eandemque ob causam

" et 'Αψινθιόμηνον a nonnullis dicitur, ut idem Diosc. " scripsit. ‖ A superiore absinthio DICITUR 'Α-" ψινθίτης οἶνος, Vinum absinthio conditum: de quo " Diosc. (3, 26.) 5, 49. Colum. 12, 35. et Con-" stant. Cæs. Geopon. 8, 20." ['Αψίνθιον, Theophr. H. P. 9, 18. *'Αψινθία, ἡ, Trall. 1. p. 8. (" Synes. de Febr. 164. 166. 266. Pisid. M. O. 1507. Bekk. Anecd. 475." Kall. Mss.): *'Αψίνθινος, η, ον, p. 26. Ὥστε διαβρέχεσθαι τὸ στόμα τῆς γαστρὸς ἐλαίῳ τε μάλιστα * χαμαιμηλίνῳ, καὶ γλευκίνῳ, καὶ ἀψινθίνῳ: *'Αψίνθη θαλασσία, Absinthium marinum: *'Αψίνθατος οἶνος, Mulsum absinthites, 8. p. 149. *'Αψίνθατον, τὸ, Genus propomatis, s. vini factitii, ita dictum ob ejus mixturam cum absinthio, 9. p. 156. " 'Αψίνθιον, Schneider. ad Xen. K. A. 39. 'Α-ψινθίτης, Cattier. 55." Schæf. Mss. * " 'Αψινθιάζω, Const. Manass. Chron. p. 92." Boissonad. Mss.]

[* 'Ασπίνθιον, τὸ, pro ἀψίνθιον, vox Comicorum, Suid. ut σπάλιον pro ψάλιον, Greg. Cor. 281=598. Hermann. G. G. 55.]

"ΑΩ, vel 'Αῶ, ἤσω, Flo, Spiro: ut Apoll. R. 2, (1230.) εὐκραὴς ἄεν οὖρος. At ἀήμεναι, quod tamen tanquam ab ἄημι afferri solet, μαρτυρεῖ circumflexo ἀῶ, ut scribitur ap. Eust. Vide etiam de ἄει in "Αημι. Legitur autem et ἀῆται Apoll. R. 2, (81.) ἐπ' ἄλλῳ δ' ἄλλος ἀῆται, sed observa ἀῆται, et confer cum iis, quæ Eust. de accentu τοῦ ἄω disserit. ‖ " 'Αείμεναι, " pro ἀέμεναι dicitur κατ' ἔκτασιν poët. 'Αέμεναι " autem Dor. pro ἄειν, i. e. πνεῖν, Flare, Spirare. " Scribitur etiam ἀήμεναι. Utrumque ap. Hes., qui et " τοῦ ἄειν meminit. ‖ "Αμεναι, per sync. pro ἀέμεναι, " hoc autem Dor. pro ἄειν, ab ἄω, teste Eust., qui " ipsum exp. κορέσασθαι. ‖ "Αεν, Spirabat, Flabat, " imperf. ab ἄω, carens augmento. ‖ Pass. "Αετο, " Hesychio non solum διέπνει, sed etiam ἐσίετο. " ‖ "Αετε, Idem affert pro ἀκούετε, quo signif. dici-" tur ἀΐετε." HINC "Αημα, τὸ, Flatus, Spiritus. Satyr. (Th. 6.) "Ηδη μὲν ζεφύροιο πλοητόκου ὑγρὸν ἄημα. Sic Soph. (Aj. 674.) Δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων. ET "Αησις, (ἡ,) itidem pro Flatu, Eur. (Rhes. 417.) ET 'Αήτης, (ὁ,) Flatus, Ventus, cum alioqui debuisset ἀητὴς scribi ab ἀῶ, ἀήσω, ead. forma qua ποιητὴς et μιμητής. Apud Hom. interdum ἀνέμοιο ἀήτης: ut Il. O. (626.) et Od. Δ. (567.) ζεφύροιο λιγὺ πνείοντας ἀήτας. Interdum vero ipse ἄνεμος, Ventus: ut Od. I. (139.) καὶ ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται. Hesiod. autem E. (2, 263.) fem. gen. ἀήτας dicit, tanquam ab 'Αήτη: εἴ κ' ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας. Ibid. (293.) Νότοιό τε δεινὰς ἀήτας. ["Αω, Apoll. R. 1, 605. "Αημα, Æsch. Eum. 907. 'Αήτη, Simonides ap. Plut. Q. S. 8, 3, 4. Εἰνοσίφυλλος ἀήτα ἀνέμων, p. 393. Gaisf. Xen. Eph. 3, 2. ὅν ποτε δαίμων "Ηρπασεν ἐν πελάγει μεγάλου πνεύσαντος ἀήτου, ubi Locella: —" V. ἀήτης certa caret auctoritate in HSt. Thes. Nam in loco, qui ex Il. O. 626. ibi affertur, melior lectio est ἀήτη, quam exhibet Ilias e Cod. Ven. a Villois. edita, quamque jure, opinor, tuetur ibi Schol. ex cod. Cod. editus. In aliis Hom. ll., Il. N. 254. Od. Δ. 567. I. 139. ἀῆται et ἀήτας rectius deducuntur a recto ἡ ἀήτη, quemadmodum ap. Hesiod. E. 619. Δὴ τότε παντοίων ἀνέμων θύουσιν ἀῆται: 643. εἴ κ' ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας: 673. Καὶ χειμῶν' ἐπιόντα, Νότοιό τε δεινὰς ἀήτας. Nihilo minus ὁ ἀήτης cum Xen. Eph., tum aliorum auctoritate potest firmari; legitur enim in Pseud-Orph. A. 496. 627. 1345. Quint. Sm. 3, 700. 714. 7, 133. 8, 59. 14, 594." Theocr. 2, 38. Ἠνίδε σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται: 22, 8. Ναῶν θ' αἳ δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα "Αστρα βιαζόμεναι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις. Nonn. D. 28, 252. ἅτε πρυμναῖος ἀήτης. In Leon. Tar. 88. reperitur ἦν δ' ἄρ' ἀήτης, Ὡς ἐμὲ κ. τ. λ. ""Αω, Valck. Obs. Academ. 9. Ruhnk. ad Longin. 246. Ilgen. Hymn. 230. Koen. ad Greg. 99. Heyn. Hom. 6, 264. 'Αέω, 8, 46. "Αημα, Toup. Opusc. 2, 98. Brunck. Aj. 674. Wakef. Eum. 908. 'Αήτης, Jacobs. Anth. 9, 153. Wakef. S. C. 4, 251. Heyn. Hom. 6, 580. 7, 102. Heringa Obs. 202. Locella ad Xen. Eph. 220. Toup. Opusc. 1, 152. ad Charit. 269. Wakef. S. C. 1, 36. 'Αήτη, Heyn. Hom. 6, 580. 7, 102. 779. Heringa Obs. l. c." Schæf. Mss. " Plut. 8, 881. 'Αήτης, adj., Par vento, Velox. Nonn. 37, 253." Wakef. Mss.]

" Αἰήτης, i. q. ἀήτης, Flatus s. Ventus, ἄνεμος, ut " Hesychio quoque αἰῆται sunt ἄνεμοι."

" 'Αητόῤῥους, (ὁ, ἡ,) Ventis fluens, s. E quo fluente " venti exoriuntur. Plato Crat., disputans de etymo " τοῦ ἀήρ, inter alia ἀέρα nominari ait quasi ἀητόῤῥουν, " h. e. * πνευματόῤῥουν, poëtæ enim τὰ πνεύματα " vocant ἀήτας, quia πνεύματα ἐξ αὐτοῦ γίνεται ῥέον-" τος. Vox est fictitia."

" Διάω, Perflo, Perspiro, διαπνέω. Od. E. (478.) " Τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων."

¶ "Αημι, i. q. ἄω, sed multo usitatius. A quo ἄημι est ἄη, Flabat, Od. M. 325. Μῆνα δὲ πάντ' ἄληκτος, vel ἄλληκτος, ἄη νότος. Ubi scribit Eust. legi etiam ἄει, idque in multis exempl., sed ἄη comprobari et duali ἄητον, quo utitur in Θρήκηθεν ἄητον, Il. I. (5.) Addit et Heraclidem qui Βαθὺς cognominatus fuit, ita leg. censuisse: scribentem, ut e φιλῶ fit φίλημι Æol., ita etiam ex ἀῶ fieri ἄημι: et ut e φίλη fit φίλητον, eod. modo ἄητον ex ἄη. Hæc ille ex Heraclide. Alibi autem annotat esse ἄητον pro ἄετον, ut τίθετον. Et partic. ἀεὶς ἀέντος, ut τιθεὶς τιθέντος, ap. eund. poët. " ‖ "Αη, Hesychio ἔπνει, ἐφύσα, " Spirabat, Flabat. Est imperf. τοῦ ἄημι. Hom. " (l. c.) Μῆνα δὲ πάντ' ἄληκτος ἄη νότος." 'Αήμεναι autem quod e pseudonymo Musæo affertur, Eust. μαρτυρεῖν dicit τῷ 'Αῶ περισπωμένῳ. Item "Αημαι pass. pro eod., unde ἄητο Apoll. R. 2, (900.) μέγας οὖρος ἄητο. Et 'Αήμενοι, Flantes, Hes. " ‖ "Αεισι, " Æol. pro ἀεῖσι, ab ἄημι, ut τιθεῖσι a τίθημι, ap. He-" siod. Θ." " ‖ "Ααται, ap. Hesiod. A. exp. κορέννυται, " Satiatur, Expletur, de Marte, Ἦ μὴν καὶ κρατερός " περ ἐὼν ἄαται πολέμοιο. Est autem hoc ἄαται e " præs. ἄαμαι, hoc vero ab act. ἄημι. 'Αᾶται autem " est ab ἀάομαι. ‖ 'Αέντες, Flantes, Spirantes, par-" tic. plur. e sing. ἀείς: id autem ex ἄημι, ut τιθεὶς " est a τίθημι." " ‖ Αὐήτων, Hesychio ἔπνεον. Habet " igitur epenth. et pleonasmum τοῦ υ pro ἀήτων, " ab ἄημι." [" Callim. Athenæi 318. Εἰ μὲν ἄηται. Od. Z. 131. ὑόμενος καὶ ἀήμενος. Il. Φ. 386. δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο, pro ἐκινεῖτο, ὥρμα, passive. Apoll. R. 4, 1673. μέγα δέ μοι ἐνὶ φρεσὶ θάμβος ἄηται, pro κεκίνηται: 3, 688. περί μοι παίδων σέο θυμὸς ἄηται, Μὴ, Suspensus metu animus: 289. καί οἱ ἄηντο Στηθέων ἐκ πυκιναὶ καμάτῳ φρένες. Opp. A. 1, 154. ὅσσον ἄησιν ἐπὶ χρόνον ἄγριος ἀστήρ. Pind. I. 4, 15. ὅσσα δ' ἐπ' ἀνθρώπους ἄηται Μαρτύρια φθιμένων ζωῶν τε φωτῶν 'Απλέτου δόξας, ἐπέψαυ-σαν κατὰ πᾶν τέλος, Perferuntur ad homines, Pervagantur homines, (' Spirantur testimonia gloriæ, i. e. Circumferuntur hinc inde cito, Efferuntur, Dicuntur. Possis et in med. signif. accipere, Spirant testimonia ista, active.' Damm.) Hesiod. A. 8. τῆς ἀπὸ κρῆθεν—Τοῖον ἄηθ', οἷόν τε πολυχρύσου 'Αφροδίτης, Spirabat talis venustas a capite. H. in Cer. 276. περί τ', ἀμφί τε κάλλος ἄητο. * 'Αητέομαι, Arat. 523. (Οὐ μὴν Αἰητοῦ ἀπαμείρεται, ἀλλά οἱ ἐγγὺς Ζηνὸς ἀητεῖται μέγας "Αγγελος, Cod. Vindob. ἀεὶ κεῖται.)" Schneider. Lex. Apud eund. Arat. 313. σχεδόθεν δέ οἱ ἄλλος ἄηται, ubi F. C. Matth. " "Αηται, quod jam conjecerat Scal. ad Manil. 1, 344.; e Codd. Vratisl. et Mosq., quibus accedit etiam Vindob., dedit Buhl. pro vulg. ἀήτη. Arnald. L. G. 154. emendabat ἀητεῖ, comparans v. 523." ""Αημι, Heyn. Hom. 5, 103. 526. 712. 8, 93. 190. ad Charit. 637. Wolf. ad Hesiod. 131. Græv. Lect. Hes. 633. Dawes. M. C. 247. ad Od. M. 325. "Αημαι, Ruhnk. ad H. in Cer. 275. Wakef. S. C. 3, 173. 'Αήμεναι, Heyn. Hom. 8, 399. 'Αήμενος, ibid." Schæf. Mss. ""Αηται, Nicand. Θ. 422." Wakef. Mss.]

Διάημι, comp. Perflo, Hesiod. E. (2, 132.) cum gen. ἀλλά νυ καὶ τῶν Ψυχρὸς ἐὼν διάησι δασυστέρνων περ ἐόντων. Ibid. (137.) cum gen. itidem, sed cum præp. διά: Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησι. Ibid. (134.) cum accus. πώεα οὐ διάησι.

'Αέσαι etiam annotat Hes. pro ἀῆσαι, i. e. Flare. Eust. ἀέσαι scribit esse κοιμηθῆναι, item ἀναπνεῦσαι. Ex HOC certe, quæcunque sit ejus formatio, fieri

existimo Ἀεσίμαινα, (ἡ,) ET Ἀεσίφρων, (ὁ, ἡ.) Dicitur autem ἀεσίμαινα θάλασσα, Ventis furens mare, ἡ τοῖς πνεύμασι τῶν ἀνέμων μαινομένη, Hes., ap. quem ἀεσσίμαινα scribitur cum σσ. [Cf. Σκοτόμαινα.] AT Ἀεσίφρων ponitur pro Levi et inconstanti: item pro Temerario, atque adeo pro Stulto. Sonare autem puto ad verbum, licet Eust. aliud dicat, Ventosa mente præditus. Il. Υ. (183.) ὁ δ' ἔμπεδος οὐδ' ἀεσίφρων. Et ἀεσίφρονα θυμὸν Hesiod. (E. 1, 333.) HINC Ἀεσιφροσύνη, (ἡ,) Levitas, Stultitia; cujus plur. est Od. O. (469.) ἑπόμην ἀεσιφροσύνῃσι. [Vide Ἀασιφόρος, Ἀασίφρων. "Ἀεσίφρων, Heyn. Hom. 4, 471. 8, 46. 475. Ἀεσιφροσύνη, 8, 46." Schæf. Mss. "Hesiod. Θ. 502." Wakef. Mss.]

"Ἄητος, (ὁ, ἡ,) Flatibus et ventis expositus s. pervius. Suid. enim ἄητον dici tradit τὸ καταπνεόμενον: nisi forte scr. ἀητόν. || Eidem ἄητος est ὁ ἀκόρεστος, Insatiabilis, Inexsaturabilis: ut Hesychio quoque ἄητοι sunt ἀκόρεστοι, ἄπληστοι, Inexplebiles: παρὰ τὴν τροφήν. Itidem Etym. ἄητον exp. ἄπληστον, ἀκόρητον, subjungens, καὶ ἀετῷ ὅμοιον: quibus vv. ad etymon allusisse videtur. Idem Etym. exp. præterea δεινὸν, εὐρὺ, μέγα: Hes. πολύ: quibus accipi potest modis Il. Φ. (394.) Τίπτ' αὖ, ὦ κυνόμυια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις, Θάρσος ἄητον ἔχουσα; Similiter idem Hes. ἀήτους Æsch. in Athamante pro μεγάλας usurpasse annotat. Idem cum ἄητον exp. insuper ἀβλαβὲς, Illæsum, subjungit, οἱ δὲ ὁρμήν: ac si substantivum quoque esset. Nisi forte scr. est ὥρμων, ut sit 3 pers. dual. præt. imperf. τοῦ ἄημι, quemadmodum ἄητο exp. ἐκινεῖτο, ὥρμα, Il. Φ. (386.) δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο. Huc referunt VV. LL. et Philipp. 12. Ὅτ' ἐξ ἀήτου Λίβυος, ἐκ ζαοῦς νότου Συνεζοφώθη πόντος. Est tamen gen. ille potius ex Ἀήτης." ["Insatiabilis, Ion. pro ἄατος, Nicand. Θ. 784." Wakef. Mss.]

"Αἰητὸν, Hesychio πνευστικὸν ἢ πυρῶδες, ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου, inquit; pro quo supra scriptum est αἰζητὸν ap. Eund. Itidem in Lex. meo vet. Αἰητὸν, ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου, * πνευστὸν ἢ πυρῶδες· οἱ δὲ, μέγα· ἄλλοι, τὸ μεθ' ὁρμῆς· οἱ δὲ, ὡς αἰετός. Supra ἄητον iisdem exp. modis habuimus." [Il. Σ. 410. Ἦ, καὶ ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἴητον ἀνέστη. "Αἰητὸς, Manetho 2, 121. Heyn. Hom. 7, 501. 8, 193." Schæf. Mss.]

"Ἀήσυρον, Hes. exp. κοῦφον, ἐλαφρὸν, Levem, Agilem: Suid. præterea λεπτὸν, μετέωρον, Tenue, Sublime, παρὰ τὸ ἀέρι σύρεσθαι, inquit: afferens hoc hemistichium, de avium genere, ἀήσυρον γόνυ κάμψει. Eust. quoque ἀήσυρον exp. κοῦφον, derivans ab ἄω, Flo, afferensque ex Æsch. (Pr. 461.) ἀήσυροι μύρμηκες: pro quo infra habebimus Ἀείσυροι. Similiter Etym. et Lex. meum vet. tradunt a quibusdam hoc ἀήσυρον exp. κοῦφον, ὑπ' αὔρας φερόμενον, cum prius exp. ipsi ἀσθενὲς, κενὸν, μάταιον, ἄκοσμον, ἀκόλαστον." ["Apoll. R. 2, 1102. ἐπ' ἀκρεμόνεσσιν ἀήσυρος ἀκροτάτοισιν. Tryphiod. (359.) ἀήσυρος πόρτις, Orph. ἀήσυρα γυῖα." Schneider. Lex. "Brunck. Apoll. R. 93. Ruhnk. Ep. Cr. 87. Brunck. ad Æsch. Pr. 452. Wessel. Probab. 136. Wakef. S. C. 3, 141." Schæf. Mss.]

"Ἀείσυρος, (ὁ, ἡ,) Semper trahens, vel Qui sese semper trahit, in incessu sc., Æsch. Pr. (461.) ὥστ' ἀείσυροι Μύρμηκες, ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις. Ubi Schol. exp. συρόμενοι καὶ ἕρποντες." ["Valck. Adoniaz. p. 354. Brunck. ad Æsch. Pr. 452." Schæf. Mss.]

"Ζαέντες, Hesychio πνέοντες, forsan σφοδρῶς πνέοντες, ut sit παρὰ τὸ ζα καὶ ἄημι." [Cf. Ζαής.]

"Ἄωτον proprie signif. τὸ ἄνθος, derivatum ex ἄω, τὸ πνέω, nimirum οὗ ἡδύ τι ἀποπνεῖ: inde vero ἄωτον nominari πολλὰ τῶν ἀνθηρῶν πραγμάτων: veluti τὸ ἀπὸ λίνου κάλλιστον ἔργον vocari λίνοιο λεπτὸν ἄωτον: similiterque οἰὸς ἄωτον dici τὸ ἐξ ἐρίων ἀπανθισθὲν, s. τὸ ἐξ ἐρίων ὕφασμα ἀνθηρὸν, Od. A. (444.) παννύχιος κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ: at vero ubi de Cyclope sermo est, τὸ ἁπλῶς ἔριον a Poëta appellari ἄωτον, ἀώτου Θεσπεσίου ἐχόμην: non abs re vero ita vocari, quoniam τὸ ἔριον est δέρματος οἷον ἄνθος. Idem Eust. Il. N. (716.) ubi Poëta dicit, ξυνέδησεν ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ Σφενδόνῃ, notandum esse scribit, quod, cum οἰὸς ἄωτον simpliciter vocarit τὸ ἔριον, adjecerit ἐϋστροφον, ἵνα μὴ ἄωτον οἰὸς ἄρτι νοήσωμεν τὸ ἀκατέργαστον ἔριον, sed τὸ ἐξ ἐρίου νῆμα. Rursum 1429. tradit quendam e prosæ scriptt. ἄκρον ἄωτον ἐν λογίοις vocasse τοὺς ἐν λόγοις οἷον ἀνθοῦντας: et Theocr. (13, 27.) θεῖον ἄωτον Ἡρώων dixisse de Argonautis: Pind. (O. 1, 23.) vero τὴν μουσικὴν ἐπιστήμην ἤτοι λυρικὴν appellasse μουσικῆς ἄωτον. Eod. modo Theocr. rursum Herculem nominavit ἄωτον ἡρώων: et Pind. ἄωτον patriæ suæ, athletam quendam. Hes. non neutro solum gen. ἄωτον accipi indicat pro ἄνθος et ἔριον, sed masc. etiam. Ἄωτος, inquit, τὸ ἄνθος, ἀρσενικῶς· ἢ ὁ μὴ ἔχων ὦτα. Suid. neutr. tantum meminit: Ἄωτον, ἄνθος, κόσμος, στέφανος, περιβόλαιον ἐξ ἁπαλῶν ἐρίων. Porro ab hoc ἄωτον s. ἄωτος, Flos, sunt duo VERBA, Ἀωτέω ET Ἀωτεύω: ambo signif. Flores carpo s. decerpo: ut testatur Hes.; ἀωτεῖς enim affert pro ἀπανθίζεις, addens etiam κοιμᾷ: et ἀωτεύειν pro ἀπανθίζεσθαι. Suid. quoque ἀωτῶ exp. ἀπανθίζω: ut et Eust. ὕπνον ἀωτεῖν ap. Hom. esse ait τὸ ὑπνοῦν ὕπνον ἡδὺν καὶ ἀφρόντιδα, καὶ ὡς εἰπεῖν ἀνθηρὸν, Dormire somnum suavem et curis solutum ac veluti floridum: respiciens ad Il. K. (159.) Ἔγρεο, Τυδέος υἱὲ, τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς; et ad Od. K. (548.) Μηκέτι νῦν εὕδοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον. Idem rursum Eust. 1429. posterius ἀωτεύειν e Lex. quodam vet. exp. ὑφαίνειν καὶ ὑπνοῦν, Texere et Dormire: quorum hoc, sumtum esse dicit ex Hom. illo, πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς: illud autem, ἐκ τοῦ ὑφαινομένου ἀώτου, ἐρίου δηλαδὴ ἢ λίνου. Hes. et pass. meminit: afferens ἀωτεῖται pro ἀπανθίζεται τὸν ὕπνον: nisi potius scripsit ἀωτεῖτε et ἀπανθίζετε, respiciens ad l. illum Hom. posteriorem. AT Ἀωτεμεῖν, quod ap. Suid. legitur, exp. itidem ὑφαίνειν, Texere, vereor ne mendosam scripturam habeat, pro ἀωτεῖν vel ἀωτεύειν potius." [Ἄωτον, Opp. K. 4, 154. Apoll. R. 4, 176. Orph. A. 1383. Callim. 2, 111. Damm. Lex. Pind. "Theocr. 2, 2. Gesner. Ind. Orph. ad Od. A. 443. Wakef. S. C. 2, 118. ad Callim. 1, 64. Jacobs. Anth. 8, 242. Heyn. Hom. 5, 682. Ἄωτος, ibid. 6, 33. 474. 495. Ἀωτέω, Jacobs. Anth. 6, 205. ad Dionys. H. 5, 222. Heyn. Hom. 5, 682. 6, 33." Schæf. Mss. "Ἄωτον, Spuma maris, Suid. v. Κύματος." Wakef. Mss.]

"Ἀετὸς, ὁ, Aquila: de cujus avis generibus Plin. 10, 3. et Aristot. H. A. 9, 32. Proverbio dicitur Ἀετὸς ἐν νεφέλαις, Aquila in nubibus: ἐπὶ τῶν δυσαλώτων, ut Suid. vult: quoniam nimirum aquila, quæ ad nubes subvolavit, capi nequit. Aristoph. tamen Schol. Adagium hoc dici innuit de re, quæ longe ceteris antecellat: exp. enim Aristoph. ὡς ἐν νεφέλῃσιν ἀετὸς γενήσομαι, dicit, οἷον βασιλεὺς μέγας ὑπερέξω ἁπάντων, ὥσπερ ἀετὸς τῶν ὀρνέων. Atque adeo ita accipiendam hanc Parœmiam docet Aristid. Panathen. Ἀετὸν δ' ἐν νεφέλαις αὐτὸς ὁ θεὸς καλεῖ πρὸς τἄλλα πολίσματα. Alio Proverbio dicitur, Ἀετὸν ἵπτασθαι διδάσκεις, de iis, qui sese peritiores docere conantur. Item, Ἀετὸν κάνθαρος μαιεύσομαι, de iis, qui sese potentiores, a quibus prius injuriam acceperunt, ulciscuntur. Item, Ἀετοῦ γῆρας, de iis, quæ etiam inveterata, sunt æquiparanda novis: quoniam nimirum καὶ γηράσκων ὁ ἀετὸς ἀμείνων ἐστὶ παντὸς ὀρνίθος, ut Suid. docet. || Ἀετὸς autem τῶν οἰκοδομημάτων dicitur τὸ κατὰ τὸν ὄροφον, dictum etiam ἀέτωμα, ut idem Suid. tradit. Hes. ita vocari scribit τὸ κυμάτιον τὸ ἐν γείσοις, Cymation in suggrundis: forsan quia id aquilæ formam repræsentabat volantis: quamobrem et πτέρυγες eadem Fastigia s. Pinnacula nominata fuere. Allusit huc Aristoph. (O. 1110.) Τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν. Vide Ἀέτωμα. || Hesychio est præterea τοῦ τροχοῦ τὸ κατὰ τὸν κνήμον ἕκαστον σιδήριον, Uniuscujusque radii in rota ferramentum: ut J. Poll. quoque 1. ait, Τὸ δὲ ἐφ' ἑκάστῃ κνήμῃ σιδηροῦν, ἀετός. Obiter autem nota ap. Hes. κνήμος pro κνήμη. || Item Nom. herbæ in Libya nascentis, teste eod. Hes. || Vide Ἀετοφόρος." [Dionys. H. 4, 61. Ὑφ' ἑνὸς ἀετοῦ καὶ μιᾶς στέγης. Heyn. Pind. O.

13, 29. Paus. 1, 24, 5. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: 'Αετὸς προπύλαιος· τὸ νῦν λεγόμενον ἀέτωμα ἢ δέλτα. Et Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αετός· τό τε πτηνὸν ζῶον, καὶ τὸ ἐπὶ τῷ προπυλαίῳ, ὃ νῦν ἀέτωμα λέγουσιν. Ἡ γὰρ ἐπὶ τοῖς προπυλαίοις κατασκευὴ ἀετοῦ μιμεῖται σχῆμα, ἀποτετακότος τὰ πτερά. Ἔστι δὲ καὶ βοτάνη ἐν Λιβύῃ. Beger. Spicil. Antiq. 6. ad Mœr. 18. 231. "Muncker. ad Anton. L. 79. Verh. Valck. Adoniaz. p. 402. Brunck. ad Æsch. Pr. 1030.; Pers. 203. Toup. Opusc. 1, 234. Porson. ad 'Αεί. Ad Charit. 690. Brunck. Aristoph. 1, 48. 2, 182. 3, 122. Monthly Review, April. 1799. p. 442. Jacobs. Anth. 7, 346. Steph. Dial. Att. 14. Villois. ad Long. 187. Tumulis impositus, Huschk. Anal. 6. Nomen equi, Jacobs. Anth. 8, 264. Fastigium, Fac. ad Paus. 1, 90. 405. Valck. Diatr. 214. Huschk. Anal. Præf. p. ix. ad Paus. 398. ad Dionys. H. 2, 789. Brunck. Aristoph. 2, 182. Cur ἀετὸς dictus τελειότατος πετεηνῶν? Zeun. ad Xen. K. II. 231. 'Αετὸς ἐν νεφέλαις, Toup. in Schol. Theocr. 212." Schæf. Mss. Glossæ: 'Αετός· Aquila. 'Αετὸς θαλάσσιος· Aquila marina.]

[* 'Αητὸς, ὁ, pro ἀετὸς, Arat. Pind. Π. 2, 91.]

[* "'Αετὶς, Toup. Opusc. 1, 206." Schæf. Mss.]

" Αἰετὸς, pro ἀετὸς, Attice vel Ionice, Aquila, " Rex avium. Od. O. δεξιὸς ὄρνις Αἰετός. Utitur et " Herod. || Αἰετὸς, Aquila, Piscis nom. e genere " cartilagineo, Aristot. H. A. 5, 5. Unde Αἰετόεις, " (εσσα, εν,) q. d. Aquilaceus, Qui ex aquilarum ge- " nere est, s. Aquilis similis. Opp. K. 3, (117.) Αἰετόεντα Φῦλα * πολύζωοί τε κορῶναι, Aquilarum ge- " nera." [* Αἰετηδὸν, Apoll. Lex. 68. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἰετοί· τὰ * προνόμια τῶν ναῶν, τὰ φατνώματα τῶν ὀρόφων, διὰ τὸ ἐοικέναι πτέρυξιν ἀετῶν. * Αἰετώδης, Ælian. H. A. 4, 27. " Αἰετὸς, Anton. L. 44. 296. Verh.: ad Mœr. 18. 231. Brunck. ad Æsch. Pr. 1030.; Pers. 203. Valck. Diatr. 145. 214. 270.; ad Herod. 421. ad Diod. S. 1, 261. Brunck. Aristoph. 1, 48. 2, 182. 201: 3, 122. Jacobs. Anth. 7, 346. Steph. Dial. Att. 14. Αἰ. Διὸς, Dawes. M. C. 58." Schæf. Mss.]

" 'Αετόνυχες, Herba quædam. Hes."

" 'Αετοφόρος, (ὁ, ἡ,) Aquilifer, ut Bud. interpr. ap. " Plut. Intellige autem de aquilarum signis, quibus in " bello utebantur; nam et ipsa vocabant ἀετούς: ut " Xen. K. Π. 7. Ἦν δ' αὐτῷ σημεῖον ἀετὸς χρυσοῦς ἐπὶ " δόρατος μακροῦ ἀνατεταμένος." [Gl. 'Αετοφόρος· Aquilifer.]

" 'Αετώδης, ὁ, (ἡ,) Aquilinus. Item τὸ ἀετῶδες, " Aquilarum genus, interdum etiam Mos aquilinus." [Gl. Aquilinus.]

['Αετιδεὺς, vide supra 1290. c.]

" 'Αετίων, Nom. propr. pictoris ap. Lucian."

" 'Αετίτης λίθος, Lapis Aëtites: de cujus vi et usu " Diosc. 5, 161. Plin. 10, 3. Tribus primis et quinto " aquilarum generi inædificatur nido lapis aëtites, " quem aliqui dixere Gagaten. Itidemque 30, 14. " Lapis aëtites in aquilæ repertus nido, custodit par- " turientes. Idem tamen 37, 11. dicit, Aëtites a co- " lore aquilæ candicante cauda." [" Suppleto λίθος, Orig. c. Cels. 7, 86." Routh. Mss.]

" 'Αέτειος, (ὁ, ἡ,) Aquilinus, ut ἀέτειον πτερὸν, et " ἀέτειον κρέας, Suid." [" Nicet. Chon. ap. Fabric. B. G. 4, 412." Boissonad. Mss.]

" 'Αέτας, Hesychio περόνας, πόρπας, Fibulas, ab " ἀέτη. 'Αέται est et Urbis nom., teste Eod."

" 'Αέτωμα, τὸ, i. q. ἀετὸς, peculiariter dictum de " Fastigio ædificiorum aquilæ volantis speciem repræ- " sentante. Scribit enim Eust. ab aquila μέρος τι " τῶν ναῶν vocari ἀέτωμα et ἀετοὺς, διὰ τὸ ἐοικέναι " πτέρυξιν ἀετοῦ. Galeno Lex. Hippocr. ἀέτωμα est " τὸ εἰς ὕψος ἀνατεταμένον τῆς ὀροφῆς ὥσπερ τρίγωνον, " Illud, quod triangulari forma supra tectum elevatum " est. Suid. tamen dicit ἀετοὺς et ἀετώματα dici τὰ " τῶν ἱερῶν στεγάσματα καὶ πτέρυγας, utens vocabulo " generaliore ante πτέρυγας. Legitur porro h. v. ap. " Hippocr. de Artic. (485, 6.) 'Ανέλκειν τὴν κλίμακα " καὶ πρὸς τύρσιν τινὰ ὑψηλὴν, ἢ πρὸς ἀέτωμα οἴκου. " Ubi rursum Gal. τύρσεως nomine accipiendum ait " πύργον, Turrem: οἴκου autem ἀέτωμα esse τὸ ὑψηλότατον μέρος: nam ita vocari τὰς εἰς ὕψος ἀνατάσεις " τῆς ὀροφῆς * τριγωνοειδεῖς." [Ad constructionem

A aëtomæ, Reinesii Inscr. p. 255. n. 17. Glossæ: 'Αέτωμα· Fastigium. Dion. 911, 8. " Huschk. Anal. Præf. p. 9. Brunck. Aristoph. 2, 182. ad Dionys. H. 2, 789. ad Paus. 398. Valck. Diatr. 214." Schæf. Mss. " Hippocr. 808. A spread Eagle, Schol. Pind. O. 13, 30." Wakef. Mss.]

[* " 'Αετηδὸν, Apoll. Lex. 68. Toll." Schæf. Mss.]

[* " 'Αετώνυχος, Herba quædam, Hes. Galen." Wakef. Mss. Vide 'Αετόνυχες.]

[* " 'Αέτωσις, ἡ, Lat. Fastigatio." Schneider. Lex.]

" Βυρσαίετος, (ὁ,) ab Aristoph. (I. 197.) dicitur " Cleo, ἀπὸ τῆς βύρσης καὶ τοῦ ἁρπάζειν, Hes. quasi " Aquila raptrix τῆς βύρσης. Per jocum autem βύρ- " σαν vocat Athenarum urbem, teste Eod." [" Kuster. Aristoph. 106." Schæf. Mss.]

" Γρυπαίετος, (ὁ,) a nonnullis exp. Adunca aquila " ap. Aristoph. B. (929.) ubi Æsch. memorat in na- " vibus Persicis σημεῖα ἐγγεγράφθαι ἱππαλεκτρύονας " et γρυπαιέτους χαλκηλάτους. Ego potius Monstro- " sam avem interpretandum censeo mixtam ex aqui-
B " larum et gryphum genere, ut * γυπαίετον."

[* Μελαναίετος, ὁ, pro μέλας ἀετὸς, Aquila nigra aut pulla. Genus aquilæ, λαγωφόνος etiam vocatur, Aristot. H. A. 9, 22, 2.]

[* Βαρυαὴς, ὁ, ἡ, Graviter spirans, Gravem odorem exhalans, i. q. βαρύοσμος. Nicand. Θ. 43. Opp. K. 3, 421. Αὐτὰρ ὅγ' ἐξ ὕπνου βαρυαέος ἔγρετο δειλός. " Belin. ad Opp. 1, 344." Schæf. Mss. " Opp. A. 4, 410." Wakef. Mss.]

Δυσαὴς, ὁ, ἡ, Εὐαὴς, et Ζαὴς, 'Ακραής. Od. N. (99.) ἀνέμων δυσαήων pro δυσαέων, Perniciose strepentium vel Graviter spirantium, i. e. Graviter strepentium in spirando. Quidam Graviter strepentium interpr. At δυσαὴς Ζέφυρος, aut δύσπνους, aut ἐκ δύσεως πνέων. Vide Eust. Huic Εὐαὴς opponitur, Utiliter spirans, ad verbum, Bene spirans, Salubriter spirans. Herod. (2, 117.) Εὐαέϊ τε πνεύματι χρησάμενος καὶ θαλάσσῃ λείῃ, Vento molliter spirante. Sed in omnibus Edd. εὐαγέϊ hic perperam legitur pro εὐαέϊ. De quo errore et in Εὐαγὴς admonui, ubi VV. LL. exemplum illud afferunt. Apud
C Hesiod. autem (E. 2, 125.) χώρῳ ἐν εὐαέϊ, In loco, qui vento salubriter spiranti est expositus. At Ζαὴς, Vehementer flans, s. Impetuose flans. Il. M. (157.) Ἃς τ' ἄνεμος ζαὴς, νέφεα σκιόεντα δονήσας, i. e. βίαιος, ob particulam ζα, quæ vehementiam s. vim indicat in iis, quibus est præfixa vv. " Hes. affert et ζαὲς " pro μέγα, πολὺ, ἰσχυρὸν, λαμπρόν." De 'Ακραὴς autem non consentiunt inter se Gramm. Nam 'Ακραὴς ἄνεμος Od. B. 421. (Ξ. 253.) secundum quosdam est ὁ ἄκρως ἀεὶς, quod exp. Flans in superficie, Flans per summa; secundum alios est ὁ ἄκρατος, et ὁ ἀμιγὴς καὶ καθαρὸς, s. ἀκριβής. Vide Eust. qui et εὐκραὴς ibi scribi testatur. Animadverte autem Eust. ἀκραὴς a particip. ἀεὶς deducere; est enim eadem et ceterorum compp. ratio. ['Ακραὴς, Apoll. R. 1, 605. 2, 723. Orph. A. 1147. Ab Hes. 'Ακραέα exp. οὔριον. Arrian. Ind. 339. Ἔπλεον * ἀκραεί. Cic. ad Att. 10, 17. Æquinoctium ἀκραὲς, i. e. secundum Ern. Liquidum, Non turbidum, Non perturbatum. Schneider. Lex. Δυσαὴς, Schol. Il. M. 157. Anal. 1, 262. κῦμα, Opp.
D A. 4, 662. " Εὐαὴς, Soph. Phil. 828. Ὕπν' ὀδύνας ἀδαὴς, Ὕπνε δ' ἀλγέων, Εὐαὴς ἡμῖν ἔλθοις, Εὐαίων, εὐαίων ἄναξ." Seager. Mss. De quant. med. syll., Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 364. Athen. 205. Θυρίδες * εὐάειαν παρέχουσαι. Ζαὴς, Anal. 2, 214. ζαοῦς νότου, ubi v. nott. Od. M. 313. ἄνεμον. Vide 'Επιζαής. " Δυσαὴς, ad Callim. 1, 115. Phædim. 4. Heyn. Hom. 5, 160. 8, 397. Εὐαὴς, Wessel. Herod. 157. Jacobs. Animadv. 87. Huschk. Anal. 222. Heyn. Hom. 5, 255. 8, 108. Ζαὴς, Toup. Opusc. 1, 151. Jacobs. Anth. 9, 153. Heyn. Hom. 6, 300. 'Ακραὴς, Gesner. Ind. Orph. Græv. Lect. Hes. 579. Brunck. Apoll. R. 82. Boissonad. Philostr. 401." Schæf. Mss. " Δυσαὴς, de calore, Callim. H. in Dian. 115. De frigore, Quint. Sm. 13, 134. Perniciose spirans, Opp. K. 3; 114. Εὐαὴς, Ventus secundus, Herod. 2, 117. 'Ακραὴς, Epith. venti, Eunap. 37." Wakef. Mss.]

" Εὐαδὴς, Hesychio εὐήνεμος, afferenti et εὐαδὲς " pro εὔπνουν. Sed addit, quosdam scribere εὐαής: " quæ scriptura isti signif. est convenientior. Nam

" εὐαδὴς signif. Placitus, Placens, s. Bene placens, " Gratus." [Schol. Soph. Phil. 828. Schneider. Lex.]

" Περιαδεῖς, Hesychio περίῤῥυτοι et * περίπνοοι. " Pro posterioris signif. videtur dicendum potius " περιαεῖς s. περιαέες, ab ἄημι."

[* Πολυαὴς, ὁ, ἡ, Quint. Sm. 1, 252. Ὡς ἢ ἀνοιμώξασα πέσεν, τῆς δ' ἄψεα πάντα Λῦσε μόρος, ψυχὴ δ' ἐμίγη πολυαέσιν αὔραις.]

" Ὑπεραὴς, (ὁ, ἡ,) Desuper flans." [Il. Λ. 297. Ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ, ὑπεραέϊ ἴσος ἀέλλῃ. " Ad Charit. 637. Heyn. Hom. 6, 170." Schæf. Mss.]

" Ἐπιζαὴς, ὁ, ἡ, Desuper valde flans, VV. LL. " Sed ex errore habent h. v., nimirum ex eo, quod " præp. ἐπὶ, quæ cum v. ὦρσε jungenda erat, cum " nom. ζαὴς conjuncta fuit. Od. M. (313.) Ὦρσεν " ἐπὶ ζαὴν ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺς Λαίλαπι θεσπεσίῃ. Ubi ζαὴν ἄνεμον Eust. esse ait τὸν ἄγαν " πνέοντα, Valde flantem, s. vehementer. Il. M. " (157.) Ἅς τ' ἄνεμος ζαὴς, νέφεα σκιόεντα δονήσας, " Ταρφειὰς κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ. Ubi " idem Schol. ζαὴς ἄνεμος, ὁ βίαιος καὶ ὑπὲρ τὸν " δυσαῆ· καὶ εἴη ἂν ὁ τοιοῦτος, ζάλη· ὅ ἐστι μεγάλη " ἄελλα. Extat vero et in aliis ejusd. poëtæ ll. istud " v. ζαὴς: sed in eo ex Od. M., et in aliis similibus, " siqui sunt, exemplaria quædam præp. ἐπὶ illi epi" theto adjunctam s. cum illo cohærentem habent: " cum tamen verbo ὦρσεν adjungi debeat, i. e. ad " illud pertineat: sitque ὦρσεν ἐπὶ pro ἐπῶρσεν: ut " in aliis plerisque hujus poëtæ ll.: e quibus Od. E. " (366.) Ὦρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων. " Et (385.) Ὦρσε δ' ἐπὶ κραιπνὸν βορέην, πρὸ δὲ κύματ' " ἔαξεν. Vide Ζαής."

Ἀῆναι item legitur Od. Γ. 183. οὐδέποτ' ἔσβη Οὖρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς προέηκεν ἀῆναι. Cujus ἀῆναι th. inusitatum esse tradit Eust. sc. ἀαίνω, sicut φοραίνω, et ὑδραίνω, ac talia.

¶ Ἆσθμα, τὸ, Flatus, Anhelatio, φύσημα, συνέχον πνεῦμα, Hes.: item τὸ ἐκ δρόμου γενόμενον φύσημα. Apoll. R. 2, (85.) οὐλοὸν ἆσθμα καὶ ἀμφοτέρους ἐδάμασσε. Est etiam v. medicum: Lat. Anhelatio et Suspirium, Scribonio, Plinio, Senecæ: Cels. 4, 4. Difficultatem spirandi vehementiorem nominat, ut spirare æger sine sono et anhelatione non possit. Gorr. e Gal. Comm. in Aphor. 46. lib. 6. scribit Hippocr. Eam solum spirandi difficultatem ἆσθμα nominare, in qua multum creber anhelitus est: cum tamen Hippocrate posteriores Medici Affectionem quamcunque pectoris diuturnam, simpl. ἆσθμα nuncuparint, suoque tempore Respirationem, quæ in cursu et vehementi exercitatione fit, ἆσθμα vulgo vocari solitam esse scribat Gal. Aret. Ἢ ἀπὸ δρόμου καὶ γυμνασίων καὶ παντὸς ἔργου δυσπνοεῖ ἡ ἀναπνοὴ, ἆσθμα καλεῖται· καὶ ἡ νόσος δὲ * ὀρθόπνοια, καὶ ἥδε κικλήσκεται ἆσθμα. [" Tryphiod. 75." Routh. Mss. Antip. S. 63. λάβρον ἆσθμα πυρὸς, 83. θυόεν ἆσθμα πνέουσι κόμαι, Epigr. ined. ὀπωρινοῦ κυνός. Ad Anthol. Pal. 507. Glossæ: Ἆσθμα· Suspirium, Halitus, Anhelitus. " Vapor, Exhalatio, Angl. Steam, Diog. L. Democrito 358. HSt. Καὶ θερμοῖς ἄρτων ἄσθμασιν ἐξένισε." Seager. Mss. " Valck. Hipp. p. 315.; Phœn. p. 322. Jacobs. Exerc. 2, 8. ad Herod. 674. Musgr. Or. 84. ad Charit. 518. 550. Abresch. Æsch. 2, 95. Huschk. Anal. 232. Agathias 51. Jacobs. Anth. 8, 60. 79. 363. 2, 180. Boissonad. Philostr. 417. Heyn. Hom. 7, 5. 49." Schæf. Mss. " De fulmine, Nonn. D. 1, 2. Ἆ. λύσσης, 5, 328. De igne, Anthol. 266. De fluvio, 32." Wakef. Mss.]

[* Ἀσθμοτόκος, ὁ, ἡ, Manetho 4, 274. * Ἀμφίκερω ταύροιο, καὶ ἀσθμοτόκοιο λέοντος, ubi vertitur Anhelantis.]

[* Ἀσθματώδης, ὁ, ἡ, Spirandi difficultate laborans. Hippocr. 313, 28. 330, 35. 332, 22. 366, 15. 410, 27.]

Ἀσθματικὸς, ἡ, ὸν, Ad anhelationem s. suspirium pertinens, ut ἀσθμ. πάθη. Et ἀσθματικοὶ, Anhelatores Plinio, Suspiriosi Marcello. [Gl. Ἀσθματικός· Suspiriosus, Anhelator.]

[* " Ἀσθματίας, (ὁ,) Adamant. Physiogn. 2, 28. (428.)" Kall. Mss.]

" Ὑπέρασθμος, (ὁ, ἡ,) Admodum anhelans." [Xen. " Synes. 303." Wakef. Mss.]

[* Ἀσθμάω, UNDE * Ἄσθμησις, ἡ, Gl. Anhelatio, Anhelitus.]

Ἀσθμάζω, άσω, Anhelo, πνευστιῶ, Suid.

Ἀσθμαίνω, i. q. ἀσθμάζω. Aret. Ἐν γὰρ τοῖς παροξυσμοῖσι ἀσθμαίνουσι καὶ οἵδε. [Gl. Halo, Anhelo. Hippocr. 26, 5. 159, 47. 217, 5. 278, 44. 354, 25. " Ad Mœr. 104. Toup. Opusc. 1, 437. Abresch. Æsch. 2, 94. Jacobs. Anth. 6, 426. 11, 138. 306." Schæf. Mss. " Avide cupio, cum accus., Heliod. 161. Opp. A. 4, 14." Wakef. Mss.]

[* Ἀνασθμαίνω, Opp. A. 5, 212. Quint. Sm. 4, 243. ἐκ δὲ μόγοιο Λάβρον ἀνασθμαίνοντες. " 8, 374." Wakef. Mss. " Musgr. Or. 156." Schæf. Mss.]

[* Ἐξασθμαίνω, Gl. Exhalo.]

Ἐπασθμαίνω, i. q. ἀσθμαίνω, [" Anhelo in opere faciendo, 4 Macc. 6, 11. Ἐπασθμαίνων σφοδρῶς, Spirandi difficultate admodum laborans, Hes. Ἐπασθμαίνων· πνευστιῶν." Schleusner. Lex. in V. T. " Philostr. 842." Wakef. Mss.]

[* Κατασθμαίνω, Æsch. S. c. T. 395. de equo sæviente in frænum: μάχης δ' ἐρῶν, Ἵππος χαλινῶν ὣς κατασθμαίνων, μένει. " Per anastropham, pro ἀσθμαίνων κατὰ χ. Glossæ: Ἀσθμαίνω· Anhelo. Apud Hom. semper de animam expirantibus ponitur." Blomf. " Wakef. Georg. 81. Brunck. Aristoph. 1, 199." Schæf. Mss.]

[* " Περιασθμαίνω, Heliod. 8, 9." Schneider. Lex. sed ibi non legitur. Achill. Tat. 4, 4. p. 332.]

[* Ὑπερασθμαίνω, Arrian. Cyn. 14, 3.]

¶ Ἀτμὸς, ὁ, Flatus, Halitus, Vapor, Fumus, ἡ ἐξ ὑγροῦ ἀνάδοσις, Hes. i. q. poët. ἀϋτμή. Plut. Δακρυῤῥοοῦσι καὶ ἀδημονοῦσιν, ὅταν ἀτμοὶ πονηροὶ καὶ ἀναθυμιάσεις πικραὶ συνιστάμεναι ταῖς τῆς ψυχῆς ἀνακραθῶσι περιόδοις. Diosc. de pisselæi confectione, Ὅταν ἐκ τοῦ ἀναφερομένου ἀτμοῦ γένηται διάβροχον (τὸ ἔριον,) quod Plin. vertit: Velleribus supra halitum ejus expansis. ET Ἀτμὴ, ἡ, VEL Ἀτμὶς, ίδος, ἡ, Idem: ἀναθυμίασις, σπινθὴρ, ἀνάδοσις, Hes. A QUO Ἀτμιδοῦχος, ὁ, ἀτμίδα ἔχων, ap. Eund. [Gl. Ἀτμός· Vapor. Ἀτμίς· Vapor. Hesiod. Θ. 862. καίετο ἀτμῇ. Schneider. Eclog. Phys. vv. Ἀναθυμίασις et Ἀτμίς. Ἀτμὸς, Hippocr. 57, 14. 119, 37. 45. 47. 137, 26. 284, 5. 347, 13. Ἀτμὶς, 146, 1. 218, 32. 226, 44. 246, 45. 272, 7. 370, 32. " Ἀτμὸς, Valck. ad Ammon. 22. Wakef. S. C. 3, 73. Jacobs. Anth. 9, 181." Schæf. Mss. G. Burges. in Classical Journal 43, 162.]

Ἀτμοειδὴς, ὁ, ἡ, Fumi s. Vaporis speciem gerens. " Unde ADV. Ἀτμοειδῶς, In modum vaporum, Va" porum similitudine. Gal. Comm. 3, in Hippocr. " Aphor. Διὰ δὲ τὴν ὑγρότητα διαφορεῖν ἀτμοειδῶς οὐ " δύναται." Ἀτμώδης, Vapores multos emittens, Vaporiferus: ut ἀτμώδη περιττώματα.

" Ἄτματα, Hesychio καθάρματα, Purgamenta, " Sordes."

" Ἄετμα, Hesychio φλὸξ, Flamma. ET Ἀετμὸς, " Eidem τὸ πνεῦμα, Flatus, Spiritus, ab ἄω."

[* Ἔνατμος, ὁ, ἡ, Plenus vapore. Diod. S. 2. p. 93. " Ἔνατμον, ad 1, 161." Schæf. Mss.]

[* Ὕπατμὸς, ὁ, Paul. Æg. 6, 75. Χρῆσθαι ὑπατμοῖς ἐν χύτρᾳ.]

[* Διατμέω, In vaporem converto. Hippocr. 171, 15=505.]

" Ἀτμιάω, Vaporo, Vapores emitto. Hippocr. de " Morb. 4. (173, 14.) Οὐ δύναται καταλεπτύνεσθαι, " οὐδὲ ἀτμιᾷν ὁμοίως τῷ ὕδατι."

[* Ἐξατμιάω, Vaporem ejicio. Hippocr. 172, 12. 173, 7. 9. 11. 13. 15.]

[* " Ἀτμιδόω, In vaporem converto, Evaporo, Aristot. Meteor. 1, 9. (20.) Τὸ ὑγρὸν ἀτμιδούμενον φέρεται ἄνω. * Ἀτμιδώδης, (ὁ, ἡ,) Vaporosus, Vaporus, Vaporalis, 1, 4. (532.) Τὴν ἀναθυμίασιν ἀναγκαῖον γίνεσθαι,—τὴν μὲν ἀτμιδωδεστέραν, τὴν δὲ πνευματωδεστέραν." Seager. Mss. Adde 568. 1145. In Theophr. C. P. 3, 28. γῆν ἀτμώδη Ms. Aug. ἀτμιδώδη exhibet.]

[* " Ὑπερατμιδόω, Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 101." Boissonad. Mss.]

Ἀτμίζω, ίσω, Vaporo, Exhalo, ἀναθυμιάζω, Hes. UNDE " Ἄτμισις, ἡ, Vaporatio, Vaporum emissio," (et) Ἀτμισμὸς, ὁ, Vaporatio. [Neque ἄτμισις, nec ἀτμισμὸς in Schneider. Lex. reperitur. Glossæ: Ἀ-

τμίζω· Vaporo. Hippocr. 402, 42. Athen. 269. Philostr. 3, 6. Soph. Fr. Laocoont. " Xen. K. A. 4, 5, 12. Ἐτετήκει (ἡ χιὼν) διὰ κρήνην τινὰ, ἣ πλησίον ἦν ἀτμίζουσα ἐν νάπει. Aristot. Meteor. 1, 3." Seager. Mss. * Ἀτμιστὸς, ἡ, ὸν, 4, 9. " Ἀτμίζω, Brunck. Soph. 3, 425." Schæf. Mss.]

[* Ἀνατμίζω, Democr. ap. Athen. 2. p. 281. Schw. Τῆς χιόνος ἀνατμιζομένης.]

Ἀπατμίζω, Exhalo vaporem, Emitto in vaporis modum, act. Capitur et pass. s. neutr. sicut ἐξατμίζειν: nam utrumque pro Evaporari s. Expirare dixit Aristot. non semel, teste Bud. [Theophr. de Odor. 450. Ὥστε ἀπατμίζειν τὴν τῶν ὅλων ὀσμήν. Schneider. Lex.]

[* Διατμίζω, In vaporem resolvo, Perspiro. Plut. 624. 695. Aret. 77, 45. Διητμίσθη τὸ ξύμπαν σκῆνος, Perspiravit. Diog. L. Anaxagora.]

Ἐξατμίζω, Exsorbeo, VV. LL. Est tamen potius Vaporem elicio. Bud. exp. Exhalationem subduco, citans Aristot. Probl. 1, 2. Ἐπεισενεχθὲν πλέον πῦρ ἐξατμίζει τὰ * προσμαλαχθέντα ὑγρὰ, καὶ τὰ λεπτὰ αὐτῶν ἀποκρίνον, ἐξάγει μετὰ τοῦ πνεύματος. Et ἐξατμίζεσθαι, Evaporari, Exuctius reddi, Arescere, quasi ἐξικμάζεσθαι, Expirare, i. q. ἀναθυμιᾶσθαι Aristoteli. Bud. Aristot. Meteor. 4. Τῶν μὲν οὖν ὑγρῶν ὅσα μὲν ἐξατμίζεται, ὕδατος· ὅσα δὲ μὴ, ἢ κοινὰ γῆς καὶ ὕδατος κ. τ. λ. Unde Ἐξατμισθεὶς, In vaporem evanidus, VV. LL.: alii Vapide se habens e Suet. interpr. [Gl. Ἐξατμίζω· Vaporo. " Segaar. Ep. ad Valck. 19. ad Charit. 403. Ἐξατμίζεσθαι, Phrynich. Ecl. 44." Schæf. Mss.]

[* " Διεξατμίζω, (Per vaporem emitto, Evaporo.) Hippocr. 506, (27.)" Schneider. Lex. In Ed. Bas. 1538., qua utimur, p. 172, 14. legitur: Ἀλλὰ πᾶσα ὑπὸ τῆς νοσερῆς πολλῆς ἐούσης ἐπαιρομένη, ἐξαναλωμένη ὑπὸ τοῦ πυρὸς * διεξήτμησεν.]

Συνεξατμίζω, Mecum exhalando aufero, Bud. Aristot. Meteor. (4, 1.) Ὥσπερ ἱματίου ἐὰν ᾖ κεχωρισμένον αὐτὸ καθ' αὑτὸ, ὑγρὸν, ὑπὸ τοῦ ἐντὸς θερμοῦ συνεξατμίζοντος τὸ ὑγρὸν ξηραίνεται.

[* Παρατμίζω, Suffumigo. Geopon. 11, 18, 13. Ῥόδα ἀρχόμενα ἀνοίγεσθαι παρατμίσας θείῳ, ἕξεις παραχρῆμα λευκά.]

[* Συνατμίζω, Simul evaporo. Diog. L. 379.]

Ὑπατμίζω, Vaporem subduco. Ὑπατμισθεὶς, Suffitu evaporatus, VV. LL. UNDE Ὑπατμισμὸς, (ὁ,) Suffitus vaporem eliciendo factus. Diosc. 3, 26. Καὶ ὁ ὑπατμισμὸς δι' αὐτοῦ τοῦ ἀφεψήματος, ubi Ruell. Decoctum saporis suffitu. [Ὑπατμίζω, 3, 30.]

ἈΫΤΜΗ, ἡ, Halitus, Spiritus. Il. I. (605.) εἰσόκ' ἀϋτμὴ Ἐν στήθεσσι μένῃ. Ubi Eust. ἀϋτμὴ δὲ ἁπλῶς μὲν ἡ πνοὴ, ἐνταῦθα δὲ τὸ ψυχικὸν πνεῦμα· ἐκ τοῦ ἄω. || Item Vapor, Fumus. Od. enim Π. (290.) ὅσσον πυρὸς ἵκετ' ἀϋτμὴ, Eust. exp. ὁ καπνὸς, ὡς ἀναθυμίασις, παρὰ τῷ ἄω καὶ αὔω τὸ πνέω· ἐπεὶ πνευμάτων ἡ ἀναθυμίασις γεννητική. Sic Hesiod. Θ. 861. καίετο γαῖα Αὐτμῇ θεσπεσίῃ καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὡς, ubi tamen quidam Ardorem signif. volunt: nam et Hesychio φλὸξ est. Fit autem ἀϋτμὴ tanquam ab αὔω pro ἄω: αὔω per dialysin fit ἀΰω: deinde interjicitur μ. [In Hesiodi loco Gaisf. edidit ἀτμῇ, et sic Schneider. Lex. v. Ἀτμή. Orph. A. 1226. Στίλβε δὲ καλὰ πρόσωπα, φλογὸς δ' ἀπέλαμπεν ἀϋτμή: Λ. 468. Φεύγει καὶ κνίσσῃσι γαγάτην ὀρνυμένῃσιν, Τείροντα θνητοὺς ἐχεπευκέϊ πάντας ἀϋτμῇ: 701. ῥώονται ἐφερπύζοντες ἀϋτμήν. Schneider. Ind. Eclog. Phys. " Ad Od. M. 369. Jacobs. Anth. 8, 60. Heyn. Hom. 7, 245. 8, 514." Schæf. Mss. " Tryphiod. 679. Scent of animals, Opp. K. 1, 446." Wakef. Mss.]

Ἀϋτμὴν, ένος, ὁ, i. q. ἀϋτμή. Il. Ψ. (765.) Κὰδδ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χέ' ἀϋτμένα δῖος Ὀδυσσεὺς Ῥίμφα θέων. Od. Γ. (289.) λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' ἀϋτμένα χεύας. [" Ad Od. M. 369." Schæf. Mss. " Nicand. Θ. 409." Wakef. Mss.]

ΑΥΡΑ, ἡ, Aura, Ventus levior, ἡ ἐξ ὑγροῦ φερομένη ἐκπνοὴ, Expiratio ex humido prodiens, ut Aristot. de Mundo definit. Th. Gaza accentu acuto in penult. notari scribit. Sic autem Aristoph. B. (314.) Αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη. Et poëta quidam ap. Athen. Λεπτὴ δὲ κυρτοῖς ἐγγελῶσα κύμασιν Αὔρα. Invenitur tamen et αὔρα post. brevi. Xen. E. 6, (2, 17.) Εἰ μὲν αὔρα φέροι, θέοντες. Idem διαπνεῖσθαι αὔραις dixit Sympos. Et αὔρας θηρεύω ap. eund. Athen. 2. Κάπτοντες αὔρας, ἐλπίδας σιτούμενοι: 9. Παραθῶ δὲ δεῖπνον ὄζον αὔρας Ἀττικῆς. || Αὔρα vero περίκουρος J. Poll. 4, c. 9. de personis comicis, θεραπαινίδιόν ἐστι περικεκαρμένον, χιτῶνι μόνῳ ὑπεζωσμένῳ λευκῷ χρώμενον. Sed leg. puto ἄβρα. [Vide Ἄβρα. Schæf. ad Longum 378. Herod. 2, 27. Draco 81. Glossæ: Αὔρα· Aura. Αὔρα paroxytonum, Spitzner. de Versu Gr. Her. 34. " Αὔρα, ad Charit. 495. Markl. Suppl. 1048. Musgr. ibid. Wakef. Herc. F. 669.; Trach. 953.; Philoct. 1160. Plin. Ep. p. 173. Gesner. Jacobs. Anth. 7, 375. 9, 246. Heyn. Hom. 8, 455. Nom. propr., ad Charit. 226. Wyttenb. Select. 433. Schrader. Præf. ad Emend. p. ix. Valck. Phœn. p. 293.; Hipp. p. 182. Toup. Opusc. 1, 333. Jacobs. Exerc. 1, 72. T. H. ad Lucian. Dial. 73. De accentu, Boissonad. Philostr. 624. Eur. Hec. 448. Αὔρα, ποντιὰς αὔρα, ubi Porson.:—' Αὔρα Edd. omnes. Mutavi accentum, cum secunda h. v. producatur. Aristoph. B. 317. Αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη. Tragicus ap. Tatian. p. 35. Αὔρα, θεῶν ὄχημα τιμιώτατον. Sosicrates ap. Athen. 474. Αὔρα, κόρη Σκείρωνος ἡσύχῳ ποδί.' Conf. cum ὥρα, Koen. ad Greg. 15. Brunck. ad Anacr. 125. Jacobs. Anth. 6, 201. Boissonad. Philostr. 401. 643., Αὔρας παῖς, Huschk. Anal. 149. Αὔρη, 222. Jacobs. Anth. 11, 405." Schæf. Mss. " Odor, Philo J. 1, 647. De floribus, Nonn. J. 2, 37. 19, 218. Illecebræ, Philo J. 2, 268. Levis spes, p. 966. Impulsus quivis, Eur. Hipp. 165. Vapor, Quint. Sm. 4, 111. Αὖραι ἀνέμων, Theod. 4, 333." Wakef. Mss.]

" Ἀδαύρα, Hesychio αὐτὴ ἡ πνοὴ, Ipse flatus s. " Ipsa aura."

[* Αὖρον, τὸ, Aurum. Dosiades, Αὔρου πλίνθοις, unde θησαυρὸς, Festus v. Aurum.]

" Αὖροι, Suidæ οἱ λαγωοὶ, Lepores. Itidemque " Lexico meo vet. Apud Hes. vero legitur, Αὖροι, " λόγοι * ἴσαυροι, sed non sine mendo." " Καῦρος, " ap. Suid. ὁ κοῦφος ταῖς φρεσὶν, pleonasmo τοῦ κ, vel- " uti αὖρός τις ὤν." [Corai. ad Heliod. 345.: Ἔστι τοίνυν τὸ διορθώσεως χρῇζον Ἡσυχίου χωρίον τοῦτο, " Αὖροι· λόγοι ἴσαυροι." Τὰς μὲν οὖν δύο πρώτας λέξεις ἴσχυσαν ἔκ τε τοῦ Σουΐδα καὶ ἑτέρων Λεξικογράφων διορθώσασθαι οἱ Κριτικοὶ, τρέψαντες εἰς τὸ, Αὖροι· λαγωοὶ, (ἢ λαγοί.) Διὰ δὲ τῆς τρίτης τοῦτο ἀτυχῶς πάνυ εἰκασάν τινες βούλεσθαι λέγειν τὸν Ἡσύχιον, ὅτι τῇ Ἰσαύρων γλώσσῃ Αὖροι καλοῦνται οἱ λαγωοί. Ἀλλ' ἦν ὅμως οὐ χαλεπὸν μνημονεύσαντα τῶν προκατειλεγμένων λέξεων, ἀσίγμων τε καὶ σιγματογραφουμένων τῶν αὐτῶν, οὕτως ἀναπληρῶσαι τὴν Ἡσυχίου διόρθωσιν, Αὖροι· λαγοὶ, ἢ σαῦροι. Δι' οὗ τοῦτο βούλεται λέγειν ὁ πολυμαθὴς Λεξικογράφος, ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ Σαῦρος ἐκαλεῖτο καὶ Αὖρος δίχα τοῦ σ· ὁ δὲ Αὖρος παρὰ τὸν Σαῦρον ἐδήλου καὶ τὸν Λαγόν. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλ', ὥς φησιν Ἑλλάδιος (Χρηστομ. σελ. 7.) καὶ τὸν κατὰ νοῦν ἐλαφρὸν ἐσήμαινε τὸ Καῦρος, μόνῳ τῷ πλεονασμῷ τοῦ κ διαφέρον τοῦ Αὖρος, δηλονότι παρὰ τὴν Αὔραν, τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου· καθὰ Οὔριον ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 124.) ἐλέγομεν τὸν μωρὸν, παρὰ τὸν Οὖρον, τὸν ἄνεμον. Καὶ σημείωσαι τῶν διφθόγγων τὴν συγγένειαν ἐν τῷ Αὔρα καὶ Οὖρος, ἵνα καὶ τοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ Αὐτίου, (τοῦ τῆς ἀκοῆς αἰσθητηρίου,) μὴ καταγινώσκῃς βαρβαρότητα· ὃ γὰρ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες, Οὖς, ὠτὸς, ἐκάλουν, τοῦτο Κρῆτες καὶ Λάκωνες, καθάπερ αὖθις αὐτὸς Ἡσύχιος λέγει (Λεξ. Αὖς,) Αὖς, αὐτὸς, ὀνόμαζον. Ὡς οὖν παρὰ τὴν Ὠτὸς γενικὴν τὸ Ὠτίον, οὕτω καὶ παρὰ τὴν Αὐτὸς, τὸ Αὐτίον ἐσχημάτισται. " Αὐρὸς, Jacobs. Anth. 7, 214. Καῦρος, Heringa Obs. 226. ad Charit. 495. Brunck. Soph. 3, 517." Schæf. Mss. " Phot. e Soph." Wakef. Mss.]

" Αὐρότερον, Hesychio ἀσθενέστερον, Invalidius, " Infirmius. Forsan pro ἀβρότερον. Nam quæ ἀβρὰ " sunt, eadem et imbecillia. Αὐρὸς autem VV. LL. " afferunt pro Dives, Abundans." [Vide Ἀβρός.]

[* " Αὐροποιὸς, (ὁ,) Athen. 12. p. 518., sed cf. Casaub. 855." Kall. Mss.]

[* Αὐροφορέω, UNDE * Αὐροφόρητος, ὁ, ἡ, Schol. Aristoph. B. 1485.]

[* Αὐρίβατον, Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ., τὸ αὔρι

τιθέασιν ἐπὶ τοῦ ταχέως καὶ τάχα, οὐκ ἀπὸ τῆς αὔρας, ἀλλὰ κατά τινα βαρβαρικὴν λέξιν. Τάχα δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ αὔριον.]

"Ἄγλαυρος, (ἡ,) Cecropis filia, Sacerdos Minervæ, per quam jurabant Athenienses, Hes. Est et Cognomen Minervæ, Suid. Ἀγλαυρίδας ab Atheniensibus vocari τὰς μοίρας, Fata s. Parcas, tradit Varin. ex Hes." ["Αγλαυρος, ad Herod. 8, 53. "Musgr. Ion. 23. 496. Brunck. Aristoph. 1, 114. 145." Schæf. Mss. "Nicand. Θ. 62. 442." Wakef. Mss.]

Ἄγχαυρος, (ὁ,) Diluculum, Crepusculum, ὁ παχνώδης ὄρθρος, παρὰ τὸ ἀγχοῦ, ἤτοι πλησίον, ἔχειν τὴν αὔραν: ut Suid. exp. citans ad h. l. exp. (Od. E. 469.) Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό.

Ἄναυρος, ὁ, ἡ, Auræ expers. || Item subst. Torrens, χείμαῤῥος: nam οἱ ἐξ ὑετῶν συνιστάμενοι ποταμοὶ οὕτω καλοῦνται, ut Schol. exp. in Apoll. R. 1, (9.) Χειμερίοιο ῥέεθρα κιὼν διὰ ποσσὶν ἀναύρου. Phil. Epist. 21. de ead. re, Λέγεται γὰρ ὡς τὸν ἄναυρον διαβαίνοντος αὐτοῦ, sc. τοῦ Ἰάσονος, τὸν ποταμὸν, ἐνεσχέθη κρηπὶς τῷ ῥεύματι. Ubi tamen Propr. nom. esse videtur, ut forsitan et ap. Apoll. R.; nam et Schol. Hesiod. A. (477.) Ἄναυρον Thessaliæ Flumen commemorat. Apud Nicandr. vero A. (235.) Κεῖνο φυτὸν Κρήτηθεν ὃ δή ῥ' ἐκόμισσαν ἄναυροι, Schol. exp. αἱ ὄχθαι τῶν ποταμῶν. [Apoll. R. 4, 109. "In Apoll. R. l. c. Ἄναυρος est Propr. nom. fluvii in Magnesia prope Iolchum in mare defluentis. Sed Ἄναυρος etiam est Nom. appellativum, Torrentem proprie et Quemlibet fluentem significans. Mosch. 2, 31. Τῇσιν ἀεὶ * συνάθυρεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιτο, Ἢ ὅτε φαιδρύνοιτο χρόα προχοῇσιν Ἀναύρω. Nullus in Phœniciæ litore Fluvius Anaurus Geographis aut Historicis notus. Similiter ap. Coluth. Paris paternas oves pascebat, ἑκάτερθεν ἐπὶ προχοῇσιν Ἀναύρου. Etym. M. Ἄναυρος· ὁ ἐξ ὑετῶν συνιστάμενος ποταμὸς,——οἱ χείμαῤῥοι, καὶ διώρυχες, καὶ ὀχετοί." Brunck. Mss. Cf. Ἔπαυρος. "Wakef. Ion. 97. Valck. Phœn. p. 776. Bergler. Alciphr. 118. T. H. in Raphel. Annot. 78. ad Herod. 646. Fluvius, Wakef. ad Mosch. 2, 31. 3, 23.; Valck. ad p. 344. Eichst. Quæst. 7. Brunck. ad Anacr. 114. Wakef. S. C. 1, 139. Musgr. Herc. F. 389. Jacobs. Anth. 6, 208. Brunck. Apoll. R. 5." Schæf. Mss. "Lycophro 1425." Wakef. Mss.]

"Ἔναυρος, (ὁ, ἡ,) In quo auræ sunt, Auris apertus s. pervius. Theophr. H. P. 8, 11. Χωρίον εὔπνουν καὶ ἔναυρον ἀεὶ," [ubi Ms. Aug. * εὔαυρον. "Ἔναυρον, Koen. ad Greg. 125." Schæf. Mss.]

"Ἔπαυρος, Torrens; Hes. enim ἐπαύρους dici scribit τοὺς χειμάῤῥους ποταμούς: qui et ἄναυροι dicuntur." [A Schneidero non agnoscitur.]

Μαψαῦραι, αἱ, Leves auræ, Leves venti. Hesiod. Θ. (872.) de quatuor ventis locutus, addit, Αἱ δ' ἄλλαι μαψαῦραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν: Schol. κεναὶ καὶ μάταιαι πνοαὶ, οἷον καικίας, θρακίας, ut alibi admonui. Fortassis tamen in h. l. Hesiodi divisim μὰψ αὖραι legi posset. [Vide Gaisf. "Voss. Myth. Br. 1, 236. Toup. Opusc. 2, 37. Valck. Callim. 206. Hesiod. Θ. 872. ubi v. Wolf. p. 131.; Heyn. p. 157.; Græv. Lect. Hes. p. 633. Brunck. Apoll. R. 119. Jacobs. Animadv. 282. Callim. 1, 441." Schæf. Mss.]

"Πέταυρον, τὸ, Pertica, Tignum aut Asser, super quo gallinæ dormiunt: vel etiam Crates e virgis plexa, super qua gallinæ cubant: quæ et κρεμάθρα, quod pensilis sit, et ταῤῥὸς dicitur. J. Poll. generaliter πέταυρον exp. οὗ τοὺς *ἐνοικιδίους ὄρνιθας ἐγκαθεύδειν συμβέβηκε: ac si de Gallinario etiam diceretur. In hac generali signif. gallinaceus ap. Babrium ἐκ πετταύρου κλαγγὸν βοᾷ. Pro Gallinario vero, aut saltem Crate asseribusve pensilibus, Nicand. accepit Θ. (197.) Nam cum dixisset, Ἰκτίδος, ἥτ' ὄρνισι κατοικιδίῃσιν ὄλεθρον Μαίεται, ἐξ ὕπνοιο καθαρπάζουσα πετταύρων: subjungit, Ἔνθα λέχος τεύχονται ἐπ' ἰκρίον, ἢ καὶ ἀφαυρὰ Τέκνα τιθαιβώσσουσιν ὑπὸ πλευρῇσι θέρουσαι. || Hesychio πέταυρον est quoque εἶδος παγίδος. Scribitur ETIAM Πέτευρον, per ε in secunda syll.: cujus idem Hes. meminit. Hoc vero πέτευρον esse dicit non solum σανίδα, ἐφ' ἧς αἱ ὄρνιθες κοιμῶνται, sed etiam πᾶν τὸ ἐμφερὲς τούτῳ, necnon πᾶν τὸ μακρὸν καὶ * ὑπόπλατυ,

A et quidem λεπτόν. Ita scriptum legitur ap. Theocr. quoque 13, (12.) Οὐδ' ὁπότ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν, Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ, ubi nota τῷ πετεύρῳ tribui epith. αἰθαλόεν, quoniam prope caminos plerumque ejusmodi asseres s. crates suspendi solent, atque ita fumosæ reddi. Schol. πέτευρον ibi exp. σανίδιον λεπτὸν καὶ τεταμένον, addens, multos eo uti solere etiam εἰς τοὺς ὀρόφους, ἀντὶ κεραμίων. Sicut vero πέταυρον dixi Hesychio esse etiam εἶδος παγίδος, ita πέτευρον etiam nonnulli esse dicunt Asserem cum laqueis, avibus tensum, ut in eum involantes laqueis se intricent. Hes. esse dicit ὄργανον ποιόν: sed quodnam aut qualenam, non exp. Forsan illud est, a quo denominantur Petauristæ: deque eo intelligendum videtur, quod Lucil. ait, Sicuti mechanici quum alto exiluere petauro. Ælius Stilo ap. Festum Petauristas appellatos vult ex eo, quod in aëre volitent, παρὰ τὸ πρὸς αὔρας πέτεσθαι. Itemque Nonius Petauristas a vett. dictos tradit, qui
B saltibus vel schœnis levioribus moverentur: et hanc proprietatem a Gr. nominatione descendisse, ἀπὸ τοῦ πέτασθαι. Ego minus longe petitum etymon sequens, puto πέταυρον dictum esse παρὰ τὸ ἐν ταῖς αὔραις, ἤτοι τῷ ἀέρι, πεπετάσθαι: quemadmodum et Schol. Theocr. esse dicit σανίδιον τεταμένον, et Hes. ἐν μετεώρῳ κείμενον, et hinc Πεταυρίζειν dici Alto exilire petauro: et Πεταυριστὰς, Qui alto petauro exiliunt: h. e. e machina alto loco suspensa, ita ut fere ex ipso aëre devolare videantur: quales hodie sunt, qui e turribus aëriis devolant, et per funes locis sublimibus tensos ambulant, Funambuli ex eo nuncupati. Juvenal. et Manil. innuunt fuisse Machinam alto loco suspensam, e qua in aërem excuterentur jactarenturque petauristæ, et inde in terram devolarent: ita enim ille, 14, (265.) An magis oblectant animum jactata petauro Corpora, quique solent rectum descendere funem? Hic vero, lib. ult. Corpora quæ valido saliunt excussa petauro. Petaurista autem legitur cum ap.
C alios, tum ap. Varr. de Vita Pop. Rom. 2. Nec minus, inquit, alio in genere sunt ludi velitis Galli, Germani petauristæ." [Gl. Πεταυριστής· Cernulus. Πεπεταύρισται· Cernuit. Πέτευρον, Tabula, Asserculus, Parvum tabulatum, Polyb. 8, 6, 8. n. * Πεταυρισμὸς, ὁ, Plut. 498. τῆς τύχης. * Πετευριστὴρ, ῆρος, ὁ, Manetho 4, 278. πηκτοῖσι πετευριστῆρας ἐν ἔργοις. "Πέταυρον, ad Charit. 668. Kuster. Aristoph. 123. Bibl. Crit. 2, 2, p. 101. Harles. ad Theocr. 201. Toup. Opusc. 1, 350. Jacobs. Spec. 17. Valck. Hipp. p. 288. Genus laquei, Wessel. Probab. 289. Πέτευρον, ad Charit. l. c. Kuster. l. c. Toup. l. c. Jacobs. l. c. Πεταυρίζω, ad Charit. l. c. ad 315. Πεταυριστὴς, ad Charit. 666. 668. Πετευριστὴρ, 668." Schæf. Mss. "Πέταυρον, Nicand. Θ. 197." Wakef. Mss.]

"Λιπαυρεῖ, Hesychio αὔρα ἐπιλέλοιπεν." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* Αὐρόω, s. * Αὐριόω, i. q. ἐκπαππόω. Theo ad Arat. D. 189. Ἡ κινάρα—αὐριοῦται, al. αὐροῦται.]

"Ἐπαυρίζω, Leniter spiro, si non mentiuntur VV.
D LL." [Aspiro, Flatum emitto. Fragm. Athenæi 11. 782. Τὴν νέαν ἐπαυρίσας. Suid. Ἐπαυρίζω· τὸ φυσῶ. Joseph. B. J. 1, 21, 5. Ὡς καὶ μετρίως ἐπαυρίζοντι τηλικοῦτον ἐγείρεται κῦμα πρὸς ταῖς πέτραις, ὥστε κ. τ. λ.]

ἮΤΟΡ, τὸ, Cor, Animus. Itidem ab ἄω, ut pluribus Il. tradit Eust. Sunt qui declinent ἤτορος, ἤτορι: ille tamen indeclinabile esse tradit. Il. E. (529.) Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε: B. (490.) Φωνὴ δ' ἄῤῥηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη: Ψ. (647.) Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ: Od. Δ. (374.) μινύθει δέ τοι ἦτορ ἑταίρων. Sæpe autem vocat φίλον ἦτορ, ut Il. E. (250.) μή πως φίλον ἦτορ ὀλέσσῃς. Ibid. (670.) μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ: K. (575.) καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ. Sed et hoc observatione dignum sæpe dici ab eo ἦτορ ἐν φρεσὶ, vel ἦτορ ἐν στήθεσι, ut T. (169.) Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν. Sic Od. (Ω. 205.) ἦ γάρ τῇ γε σιδήρεον ἐν φρεσὶν ἦτορ: N. (320.) Ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ. At ἦτορ ἐν στήθεσι, ut P. (46.) μηδέ μοι

ἦτορ Ἐν στήθεσσιν ὄρινε: Il. X. (452.) *ἐν δέ μοι αὐτῇ Στήθεσι πάλλεται ἦτορ.* A Sed et *ἦτορ* dicit *ἐν κραδίῃ*, Υ. (169.) *ἐν δέ τέ οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ.* [Schneider. Lex. "Jacobs. Anth. 12, 10. Epigr. adesp. 689. Heyn. Hom. 6, 144. Ἧ. *ἐν φρεσὶν*, Theogn. 124." Schæf. Mss. "Vita, Quint. Sm. 1, 255." Wakef. Mss.]

"*Δυσήτωρ*, (*ορος, ὁ, ἡ*,) Tristis, Qui est animo molestiis affecto. Hes. enim *δυσήτορος* exp. *δυσθύμου*."

"*Εὐητόριον, τὸ*, affertur pro Animum oblectans." [" *Εὐητόριος, ὁ, ἡ*, Philostr. Icon. 2, 32. p. 356. susp." Schneider. Lex.]

Μεγαλήτωρ, ορος, ὁ, (*ἡ*,) Magnanimus. Il. Π. (527.) *Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες Ἔστιχον.* At *μεγαλήτωρ θυμὸς*, Od. I. (500.) *ἀλλ' οὐ πεῖθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν*, tautologiam habet, ut si dicas *μεγαλόψυχος ψυχή*. [" Wakef. Trach. 1260. Heyn. Hom. 5, 146. Toup. Opusc. 1, 373. ad Il. E. 785." Schæf. Mss.]

ΑΥΛΟΣ, *ὁ*, Tibia, Il. K. (13.) *Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν, ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων.* Pro eo autem, quod Hom. B *αὐλῶν ἐνοπὴν* dicit, legimus ap. Athen. 8. *αὐλῶν βόμβον*: *Αὐλῶν βόμβος καὶ κυμβάλων ἦχος.* Lucian. (1, 850.) *Ἁρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβὲς, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτόν τι καὶ ἐμμελές.* Idem ibid. *ἐμφυσᾷν* pro *ἐμπνεῖν* dicit: *Φιλοτιμότερον ἐμφυσᾷν ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ.* Idem (1, 32.) *Καὶ ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν.* Sæpe autem *αὐλοῦ* et *κιθάρας* simul fit mentio, s. *λύρας*, ut Idem (2, 277.) *Αὐλὸν, εἰ δοκεῖ, καὶ κιθάραν.* Plut. de Glor. Athen. *Ὑπ' αὐλοῖς καὶ λύραις.* Deducitur autem vel ab *ἄω*, Flo, sicut et *αὐλή*, vel ab *αὔω*, Clamo. Videtur tamen Eust. ad priorem magis inclinare.

Αὐλὸς, Quicquid est angustum et in rectitudinem productum. In VV. LL. annotatur ex Athen. h. v. signif. Figuram quamlibet in rectitudinem productam, ut est stadium, et sanguinis e naribus torrens. Sed, ut cetera omittam, *κρουνὸν αἵματος* ab Athen. generalius accipi existimo pro Sanguine, quem ex aliqua corporis parte velut ejaculamur. Od. X. (18.) *αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν Αἵματος ἀνδρομέοιο.* C Hinc et *Αὐλὸς*, Jaculum omne prolixum, ut quidam annotarunt. Bud. autem scribit Xen. (K. 10, 3.) vocare venabuli *αὐλὸν*, qua sunt illius velut aures, *Κατὰ δὲ μέσον τὸν αὐλὸν κνώδοντας ἀποκεχαλκευμένους*, ubi eum *αὐλὸν* pro *καυλὸν* dixisse existimat, nisi sit mendum. Et subjungit, *αὐλὸν* Partem esse hastilis, quæ ferro induitur. Sic vero et Eust. *αὐλὸς*, inquit, *ἡ ὀπὴ τῆς αἰχμῆς, ᾗ τὸ ξύλον ἐμβάλλεται.* Unde Hom. *αἰγανέας δολιχαύλους* appellat Od. I. (156.) Addit autem Bud. *αὐλὸν* in telis etiam esse ap. Ægin. *Αὐλὸς*, ut Idem inquit, Annulus fibulæ, Od. T. (227.) *αὐτάρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο Αὐλοῖσιν διδύμοισι.* Ubi Eust. scribit *αὐλοὺς* appellari *ῥαβδοειδεῖς τινὰς ἀνατάσεις εὐθείας, εἰς ἃς κατακλείονται αἱ περόναι*, quas etiam ob hanc causam paulo ante *κληῗδας εὐγνάμπτους* appellarit. ‖ Item *Αὐλοί*, Pisces, vide *Σωλῆνες*.

[*Αὐλὸς*, Gl. Tibia. *Αὐλὸς ἀπὸ καλάμου*· Cicuta. *Αὐλὸς ἀγροικικός*· Avena. Clem. Alex. Str. 8. 928. Stadium, Lycophro 40. Antip. S. 48. *νεβρεῖοι.* Philodem. 22. *Αὐλῶν πλαγιαύλων γεύσατε.* Leon. Tar. D * *ταχυχειλεῖς*. " Organum erat minus simplex quam *σύριγξ*, varietate cantuum pollens. Plato de Rep. 3. p. 396. Bas. 1. *Τί δέ; αὐλοποιοὺς ἢ αὐλητὰς παραδέξῃ εἰς τὴν πόλιν; ἢ οὐ τοῦτο πολυχορδότατον; καὶ αὐτὰ τὰ παναρμόνια αὐλοῦ τυγχάνει ὄντα μιμήματα; Δηλαδὴ, ἦδ' ὅς. Λύρα δή σοι, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ κιθάρα λείπεται, καὶ κατὰ πόλιν χρήσιμα, καὶ αὖ κατ' ἀγροὺς τοῖς νομεῦσι σύριγξ ἄν τις εἴη.* Fistula secundum Gazam, Trachea, Angl. Windpipe, Aristot. H. A. 1, 5. 7, 1." Seager. Mss. " Ilgen. Hymn. 380, ad Diod. S. 1, 227. 353. 370. 389. Musgr. Or. 147. ad Charit. 409. Wakef. Ion. 1196. Musgr. 1177. Jacobs. Anth. 7, 117. 9, 159. 186. 10, 316. 12, 344. Longus 60. Vill. Heyn. Hom. 6, 10. 180. 7, 337. 529. Convallis, Dionys. H. 1, 533. Sanguinis torrens, Ruhnk. Ep. Cr. 151. Pars hastilis, Toup. Opusc. 2, 181. Longus et angustus tractus, Fac. ad Paus. 2, 408. ad Timæi Lex. 100. *Αὐλ. βαρὺς*, Tuba, Jacobs. Anth. 7, 410. In galea, Heyn. Hom. 4, 528. Conf. cum *ἄλλος*, Musgr. Ion. 1177. *Αὐλ. πνεύματος*, Dionys. H. 5, 75. *Αὐλ. Φρύγιος*, Lucian. 1, 59. *Αὐλοὶ πλάγιοι*, Longus 5. Vill., et Vill. 19. De tibiarum generibus, ad Lucian. 1, 233. De materia tibiarum, ad Xen. Œcon. 1, 10. Valck. Adoniaz. p. 351. Tuba vertit p. 352. ad Charit. 217." Schæf. Mss. " Tuba, Opp. K. 4, 405. Omne quod longum et rectum, Athen. 189. Sanguinis torrens, Nonn. D. p. 142. *Αὐλ. ποδῶν*, Opp. K. 1, 189." Wakef. Mss.]

" *Αὐλὼν, ῶνος, ὁ*, paronym. *τοῦ αὐλοῦ*, signif. *ἐπιμήκη* s. *παραμήκη τόπον*, ut Eust. tradit. Sic *ποντίους αὐλῶνας* Schol. Soph. Tr. (101.) p. 334. esse dicit *τὸ* * *στενόμακρον πέλαγος*, Mare longum et arctum: s. Tractus maris longos et angustos, ut freta sunt, exp. tamen etiam *τοὺς παρὰ θάλατταν στενοὺς τόπους*, Loca maritima angusta, ut sunt Isthmi. Hesychio quoque *αὐλὼν* est *στενὴ ἀναφορὰ τοῦ ὕδατος*: qui etiam addit, Æsch. *αὐλῶνα* vocasse *τὴν τάφρον*, Fossam: ut Eust. quoque 1157. Sunt enim fossæ oblongæ, angustæ, cavæ in modum *τῶν αὐλῶν*. Sed et *τὰ μεταξὺ φαράγγων στενὰ ἐπὶ μῆκος φερόμενα*, dicuntur *αὐλῶνες*: eæ sunt Valles s. Convalles; referunt enim et ipsæ sua figura *αὐλὸν*, utpote quæ sint arctiores ceteris campis et oblongiores, non nimium tamen arctæ, sed mediocri latitudine patentes. Theophr. H. P. 9, 7. *Μεταξὺ τούτων, Λιβάνου* nimirum *καὶ ἄλλου τινὸς ὄρους μικροῦ, ἐστὶν ὃν αὐλῶνα καλοῦσι, πεδίον πολὺ καὶ καλόν.* Plut. Fabio 322. de Campania, *Ἔστι δ' ἡ χώρα τὰ μὲν ἄλλα περιστεφὴς ὄρεσιν, αὐλὼν δ' ἀναπέπταται πρὸς τὴν θάλασσαν*: ut Strabo quoque 5. p. 106. Campaniam esse dicit *πεδίον εὐδαιμονέστατον, ᾧ περίκεινται γεωλοφίαι τε εὔκαρποι καὶ ὄρη τά τε τῶν Σαννιτῶν, καὶ τὰ τῶν Ὄσκων*: et Plin. 18, 11. Campaniam esse campum subjacentem montibus XL. M. passuum planitie. *Αὐλὼν* Hesychio est præterea *λειμὼν, ἔφυδρος τόπος*, Pratum, Locus aquis irriguus. Sed proprie de Eo prato s. loco riguo dici puto, qui inter montes est interjectus, longus et arctus. In VV. LL. exp. non solum Fretum, Angustia, sed etiam Canalis, Tractus strictus et longus, per quem aqua ducitur; nam et ejusmodi aquæductus s. sulci aquarii ad formam *τοῦ αὐλοῦ* accedunt. Porro notandum est, prosæ quidem scriptt. dicere *τὸν αὐλῶνα*, poëtas autem *τὴν αὐλῶνα*, ut Athen. docet (189.) hæc afferens exempla. Cratinus, *Βαθεῖαν εἰς αὐλῶνα περίδρομον στρατοῦ.* Soph. *Κρημνούς τε, καὶ σήραγγας, ἠδ' ἐπακτίας Αὐλῶνας.* Itidemque ap. Eratosth. *βαθὺς διαφύεται αὐλὼν*, hoc *βαθὺς* pro fem. accipiendum ait, sicut *θῆλυς* ap. Hom., *θῆλυς ἐέρση*. Quemadmodum autem epitheticῶs ibi *ὁ αὐλὼν* dicitur *βαθὺς*, ita Eur. (Rhes. 112.) dicit *κοῖλον αὐλώνων βάθος*: cavæ enim et profundæ sunt valles propter montes ab utroque latere in altum assurgentes. Ceterum ab *αὐλὼν* est COMP. *Αὐλωνοειδὴς, ὁ, ἡ*, Habens speciem s. figuram *αὐλῶνος*: aliis Anfractuosus; quippe qui *αὐλῶνα* Anfractum etiam interpr. Diod. S. (3, 191.) Est inde et DEMIN. *Αὐλωνίσκος*, (*ὁ*.) ITEM *Αὐλωνίζω*, In convalle dego; nam Suid. *αὐλωνίζουσα* exp. *ἐν αὐλῶνι διάγουσα*." " *Αὐλονίσκος*, Parva vallis: VV. LL. e Theophr. H. P. 9, 7. Sed perperam; scribendum enim *αὐλωνίσκος* per *ω*, quemadmodum *αὐλὼν* quoque, cujus hoc est demin. *ω* retinet in obliquis. Quod vero Theophr. ibi dicit, calamum odoratum nasci *μεταξὺ τοῦ τε Λιβάνου καὶ ἄλλου τινὸς ὄρους μικροῦ ἐν αὐλωνίσκῳ τινὶ*, Plin. 12, 22. Nasci inter Libanum montem aliumque ignobilem, in convalle modica." [Gl. *Αὐλὼν, ὁ στενὸς τόπος, καὶ ἐπιμήκης*· Averca. *Αὐλών*· Areola. *Αὐλῶνες*· Ancræ. Arcad. 12. " Aristoph. O. 243. *ἐλείας παρ' αὐλῶνας*, Paludosis in vallibus." Seager. Mss. Omnino v. Walther. Anim. Cr. et Hist. Æsch. Pr. 755. *ὃν θρασυσπλάγχνως σε χρὴ Λιποῦσαν αὐλῶν' ἐκπερᾷν Μαιωτικὸν*, ubi Blomf. " *Αὐλὼν*, Fretum." Xen. K. A. 2, 3, 10. Lucian. Tragop. 24. *Αὐλὼν διασφάγος* * *ἀλιπόρου*. * *Αὐλωνιὰς, άδος, ἡ*, In Vallibus commorans, habitans, Orph. Υ. 50, 7. (*Νύμφαι*) *Φαινόμεναι, ἀφανεῖς, αὐλωνιάδες, πολυανθεῖς.* " Jacobs. Anth. 7, 313, Fischer. ad Weller. G. G. 2, 59. Aristoph. O. 243.

Diod. S. 1, 160. 184. 2, 252. 394. ad 593. Heyn. Hom. 7, 151. Toup. ad Longin. 343. Act. Traj. 1, 225. Longus et angustus tractus, Fac. ad Paus. 2, 408. Canalis, Toup. Opusc. 1, 469. Wessel. Herod. 165. Schneider. ad Xen. K. A. 102. Ὁ, ἡ, Brunck. Soph. 3, 444." Schæf. Mss. " Αὐλὼν, Fossa, Eust. Il. 1214. Αὐλωνοειδὴς, Eust. ad D. P. 137." Wakef. Mss.]

" Διαυλωνία, ἡ, Eustathio est *τοπικὴ στενότης, καθ'* " *ἣν ὄρτυγες ἢ ἁπλῶς ἄγριοι ὄρνιθες ἀγρεύονται*, Locus " angustus, in quo coturnices aut generaliter aves " sylvestres capiuntur. Dicit autem *ἐθνικὴν* esse hanc " *λέξιν*, et *γνώριμον τοῖς περὶ Σινώπην ἀνωτέρω οἰκοῦσι* " *πρὸς βοῤῥᾶν*. Dici vero *παρὰ τὸν αὐλὸν*, a quo esse " ETIAM *τὰ διαυλωνίζοντα πνεύματα*: ut et 1107. " *παρὰ τὸν αὐλὸν* esse dicit *τοὺς αὐλῶνας*, et *τὸν τῶν* " *πνευμάτων *ἀνακαμπτικὸν διαυλωνισμόν*. Indicat " tamen ab *αὐλὴ* quoque hæc derivari posse, ut Athen. " etiam (189.) Et hic enim et ille *αὐλὴν* vocari tradit " *τὸν διαπνεόμενον τόπον*: et *διαυλωνίζειν* dici *χωρίον* " *τὸ δεχόμενον ἐξ ἑκατέρου πνεῦμα*, Locum qui utrin- " que ventum excipit: in modum nimirum tibiæ; " nam et ipsam utrinque potest pertransire flatus. " Suid. vero *διαυλωνίζειν* esse dicit *διὰ στενοῦ ῥεῖν*, " Fluere per angustias. Et sic *διαυλωνίζειν* esset *τὸ* " *αὐλῶνα διέρχεσθαι*. Bud. sane e Basilio *διαυλωνί-* " *ζειν* affert pro Meatus longos transire; dicique tra- " dit de aqua marina terras subeunte et in fontes per- " colata." [" Aristot. Meteor. 2, 8. *Δοκεῖ γὰρ διαυλωνίζειν ὑπὸ τὴν γῆν ἡ θάλαττα*." Seager. Mss. Idem de Respir. 16. *Τὸ ὕδωρ διὰ τῶν βραγχίων δ.* Vide Schneider. ad H. A. 2, 12, 2. Διαυλωνισμὸς, ὁ, Transitus per longos meatus, Phav. v. Αὐλή. " Eust. Od. 771." Wakef. Mss.]

[* Αὐλοδόκη, ἡ, i. q. *αὐλοθήκη*. Anal. 1, 220. " Ad Charit. 217. Jacobs. Anth. 7, 58." Schæf. Mss.]

Αὐλοειδὴς, ὁ, ἡ, Tibiæ formam habens. Budæo est Tubulatus, Cavus, ap. Theod. Eccl. Hist. *Καὶ τῶν ἐλεφάντων προνομίας αὐλοειδεῖς πεφυκυίας ἐπλήρου.* [" Ad Diod. S. Add. ad 1, 188." Schæf. Mss. " Greg. Nyss. 3, 631." Wakef. Mss.]

[* " Αὐλοθέτης, (ου, ὁ,) Toup. Opusc. 1, 510." Schæf. Mss.]

Αὐλοθετέω, Fistulas compingo. [Leon. Tar. 60. pro *ἀγῶνα αὐλοῦ τίθημι*. Ad Anthol. Pal. 152. " Toup. Opusc. 1, 510. Jacobs. Anth. 7, 117." Schæf. Mss.]

[* Αὐλοθήκη, ἡ, Loculus tibiarum, i. q. *αὐλοδόκη*. Schol. Aristoph. Θ. 1209. " Etym. M. Hes." Wakef. Mss.]

[* Αὐλοκοπέω, Artemid. 5. p. 263.]

[* Αὐλομανὴς, ὁ, ἡ, Nonn. D. 8, 29. *Αὐλομανὲς μίμημα, καὶ αὐτοδίδακτον ἀοιδήν.* * Αὐλομανέω, Diod. S. 2, 533. *γυναικείαις θέαις*.]

Αὐλοποιὸς, ὁ, Qui fistulas conficit, [Gl. Tibiarius. " Dionys. H. 2, 150. * Αὐλοποιΐα, (ἡ,) J. Poll. 8, 153." * Αὐλοποιϊκὸς, (ἡ, ὸν,) Plato Euthyd. 1, 289. *Οὐδὲ μὴν αὐλοποιϊκῆς γε δηλονότι δεόμεθα.* (* Αὐλοποιέω, unde * Αὐλοποίησις, ἡ, et * Αὐλοποιητικὸς, ἡ, ὸν, et) * Αὐλοποιητικῶς, J. Poll. l. c." Scott. App. ad Thes.]

Αὐλοτρύπης, ου, ὁ, Idem, Qui tibias perforat. J. Poll. e Comicis [4, 71. Athen. 592. Aristot. Probl. 19, 25. Unde * Αὐλοτρυπητικὸς, ἡ, ὸν, et ap. J. Poll. 7, 153. * Αὐλοτρυπητικῶς. " Αὐλοτρύπης, Toup. Add. in Theocr. 410. it. Corrig. ad calcem Vol. 2. Theocr. Warton." Schæf. Mss.]

Αὐλῳδὸς, ὁ, Tibicen. Differre ab *αὐλητὴς* annotat Bud. ex Athen. (539.) *Αὐλῳδοὶ δὲ παρῆλθον, Διονύσιος ὁ Ἡρακλεώτης, Ὑπέρβολος Κυζικηνός· παρῆλθον δὲ καὶ αὐληταὶ, οἳ πρῶτοι τὸ Πυθικὸν ηὔλησαν.* UNDE Αὐλῳδία, ἡ, Tibiarum cantus. ET Αὐλῳδικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad tibiarum cantum pertinens, ut *αὐλῳδικὸς νόμος*. At *αὐλῳδικὸς ποιητὴς*, Tibiarum cantus peritus. [*Αὐλῳδία*, Plato de LL. 3. p. 155. ad Anthol. Pal. 95. *Αὐλῳδὸς*, Paus. 10, 7. Cf. Κιθαρῳδός. " Phrynich. Ecl. 66. Jacobs. Anth. 7, 57. *Αὐλῳδία*, ad Lucian. 1, 297." Schæf. Mss. " Aristot. 1, 14. Ælian. H. A. 717." Wakef. Mss.]

Αὐλωπὸς, ὁ, (ἡ,) Fistulæ instar oblongos oculos habens. Est Piscis nomen ap. Opp. (A. 1, 256.) e genere *τῶν ἀνθιέων*: qui cur ita dictus sit, ipse sic exp.: *Ἄλλους δ' εὐωποὺς τε καὶ αὐλωποὺς καλέουσιν, Οὕνεκα τοῖς καθύπερθεν ἑλισσομένη κατὰ κύκλον Ὀφρὺς ἠερόεσσα περίδρομος ἐστεφάνωται.* Αὐλωπίας, (ου, ὁ,) ap. Aristot. H. A. 6, 17. idem esse videtur Piscis; nam *ἀνθίαν* etiam vocari scribit. *Αὐλωπίας* vero Hesychio est *κοιλόφθαλμος*. AT Αὐλῶπις, ιδος, ἡ, Epith. galeæ ap. Hom., cum quasi in fistulam abit, h. e. in angustum et oblongum, vel *ὅταν λήγῃ εἰς ὀξὺ τῷ αὐλίσκῳ, εἰς ὃν ὁ λόφος ἐνίεται*, ut docet Eust.: vel *ὅταν ἐκ τοῦ μέσου πρὸς ὀρθὸν ἀνατείνῃ*, ut tradit Athen. (231.) Il. Λ. (352.) *ἔρυκακε γὰρ τρυφάλεια Τρίπτυχος αὐλῶπις.* " Αὐλῶπιν, Hes. exp. non " solum *αὐλοὺς ἔχουσαν*, sed affert etiam *αὐλώπιδι* " pro *στενῇ περὶ τοὺς ὀφθαλμούς*. Idem tradit Soph. " *τὴν λόγχην τὴν μακρὰν* vocasse *αὐλῶπιν*. *Αὐλω-* " *πίαι*, Eidem *αὐλοὺς ἔχουσαι*." " Αὐλοπίας, Piscis, " qui et *ἀνθίας* dicitur. Ita enim Aristot. (l. c.) *Τίκτει* " *δὲ καὶ ὁ αὐλοπίας, ὃν καλοῦσιν ἀνθίαν, τοῦ θέρους.* " Sed puto hic reponendum esse ω pro ο, cum Opp. " (l. c.) eum vocet *αὐλωπόν*." [" Ælian. H. A. 13, " 17." Kall. Mss. Forma * Αὔλωψ, ὁ, ἡ, agnoscitur a Schneidero. " Αὐλῶπις, Heyn. Hom. 4, 528. 5, 34. 6, 180. 7, 337. Brunck. Soph. 3, 503. *Αὐλωπίας*, ad Timæi Lex. 170." Schæf. Mss.]

Ἄναυλος, ὁ, ἡ, Tibiarum expers. Plut. (6, 56.) *Θυσίας μὲν γὰρ ἀχόρους καὶ ἀναύλους ἴσμεν*, Quæ sine tibiarum cantu fierent. UNDE Ἄναυλα, adv. Sine tibiis. Idem Plut. Quæst. Rom. *Καί τις ἥπτετο δεισιδαιμονία τῶν ἱερέων ἄναυλα θυόντων.* ‖ Ἄναυλος est etiam Imperitus artis tibicinariæ. Bud. in Lucian. (1, 182.) *Ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶναι, ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν ἐστι τέως κ. τ. λ.* [" Eur. Phœn. 801. *Κῶμον ἀναυλότατον * προχορεύεις*, Schol. *ὑβριστικὴν καὶ * κακομουσοτάτην*. ' *Κῶμος ἀναυλότατος* dicitur, quia Marti nihil cum Bacchi gaudiis negotii est,' Beck." Seager. Mss. " Valck. Phœn. p. 296. Jacobs. Exerc. 1, 208. Casaub. Athen. 1, 35. Wakef. Herc. F. 881. Musgr. 879." Schæf. Mss.]

" Βομβαύλιος, (ὁ,) Hesychio *ὁ αὐλητὴς, ἀπὸ τοῦ* " *βομβεῖν*. Dicuntur enim *οἱ αὐλοὶ βομβεῖν*, cum " inflati sonant. Pro *βομβαύλιος* autem, quod in po- " sterioribus Etym. Edd. esse dicitur *εἶδος μελίσσης*, " denominatum et ipsum *παρὰ τὸ βομβεῖν*, reponen- " dum *βομβύλιος*." [Aristoph. A. 866. *Πόθεν προσέπταν οἱ κακῶς ἀπολούμενοι Ἐπὶ τὴν θύραν μοι Χαιριδῆς βομβαύλιοι;* Rauci tibicines.]

Διαύλιον, pro quo ap. Suid. scribitur Διαύλειον, τὸ, Schol. Aristoph. B. (271.) esse dicit, cum in scena tacentibus omnibus, intus tibicen caneret. Hes. vero *Διαύλιον* esse dicit, *ὁπόταν ἐν τοῖς μέλεσι μεταξὺ παραβάλλῃ μέλος τι ὁ ποιητὴς παρασιωπήσαντος τοῦ χοροῦ*: ap. musicos vero hæc *μεσαύλια* vocari. AT Διαυλία, (ἡ,) cum duo canunt, Hes., [quod voc. a Schneidero non agnoscitur. *Διαύλιον*, Schol. Aristoph. B. 1282. " Brunck. 1, 209. Kuster. 191." Schæf. Mss.]

Δύσαυλος, ὁ, ἡ, Infelix ob tibias. Sic *δύσαυλος ἔρις* in Epigr. (Antip. T. 29.) exp. VV. LL., [" cf. Misc. Obs. V. 5. T. 3. p. 98." Boissonad. Mss. " Jacobs. Anth. 7, 382." Schæf. Mss.]

Ἔναυλος, ὁ, ἡ, Tibiis personans, *ὁ ἀκουόμενος, παρὰ τὸν αὐλόν*. Hes. Metaph. etiam capitur pro Eo, quo veluti post tibiarum cantum aures adhuc personant; ut *ἔναυλοι λόγοι* ap. Eust. *οἱ πρόσφατοι, καὶ ἔτι καταυλοῦντες τὴν ἀκοήν*: quemadmodum Suid. etiam ap. Pisid. *Ἀεὶ γὰρ, ὡς ἔοικεν, αἱ περιστάσεις Ἐκ τῶν ἐναύλων ἠρεθισμένων πόνων, Τίκτουσιν ὁρμὰς κρείττονας βουλευμάτων*, exp. *οὐ πρὸ πολλοῦ μνημονευομένων, ἔτι ἐνηχουμένων*. Sic ap. Lucian. (1, 8.) *Ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἔναυλος ἔτι.* Plut. vero de aud. Poëm. dixit *ἔναυλον ἔχειν ὅτι*: *Πρὸς ταῦτα δὴ πάλιν παρασκευάζωμεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἔχειν ἔναυλον ὅτι κ. τ. λ.* Ἔναυλον Hes. exp. etiam *νέαν ἔχοντα εὐεργεσίαν οὐ πρὸ πολλοῦ*. ‖ Ἔναυλος, Eustathio est item *χείμαῤῥος, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, στενὴ διώρυξ, ἢ καὶ ἄλλως ὁ διὰ στενοῦ καὶ ἐπιμήκους τόπου ῥέων χείμαῤῥος, παρὰ τὸν αὐλὸν, ὅς ἐστιν ἐπιμήκης παράτασις.* Et Il. Π. (71.) *τάχα κεν φεύγοντες, ἐναύλους Πλήσειαν νεκύων*, sunt *ἔναυλοι* illi *τὰ ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα καὶ αἱ στεναὶ*

διώρυχες, ἢ οἱ περὶ τάφρον τόποι παρὰ τὸν στενὸν καὶ ἐπιμήκη αὐλόν. [" Æsch. c. Ctes. 580. Ἔναυλον γὰρ ἦν ἔτι τότε πᾶσιν, ὅτι τηνικαῦτα ὁ δῆμος κατελύθη, ἐπειδή τινες τὰς γραφὰς τῶν παρανόμων ἀνεῖλον, Notum est et inculcatum auribus, ut tibiarum sonus, Palmer. Recenti adhuc erat in memoria, et aures veluti circumsonabat, Reisk." Seager. Mss. Plato de LL. 3. p. 109. Aristot. Probl. 21, 14.: Dionys. H. 6. p. 900. ἔναυλον ἁρμονίαν. " Ad Lucian. 1, 179. ad Timæi Lex. 100. ad Callim. 1, 4. Dionys. H. 3, 1755. Musgr. Bacch. 121. Gesner. Ind. Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 194. Valck. Phœn. p. 514.; Diatr. 168.: Callim. 245. Wessel. Probab. 139. Hesiod. Θ. 129. Alciphro 288. (ubi quod sequitur, ἐγκ. deleam :) ad Charit. 283. 527. ad Il. Π. 71. Φ. 283. 312. Wakef. S. C. 2, 124. Phrynich. Ecl. 66. Thom. M. 303. 305. Musgr. Herc. F. 879. Wakef. Phil. 158. Heyn. Hom. 4, 217. 7, 150. Boissonad. Philostr. 620. Musgr. Hel. 1113. Jacobs. Anth. 7, 387. 9, 488. Brunck. Apoll. R. 36. Ἔναυλος κιθάρισις, Boeckh. de Metr. Pind. 258. Ἔναυλον, Anton. Argiv. Epigr." Schæf. Mss. " Adhuc in auribus sonans, Philo J. 685. Clem. Alex. 484. Æschin. 580. Recens, de omni re, Euseb. H. E. 8, 10. Rupes, Eur. Temen. 18. Fluvius, Nonn. D. 2, 54." Wakef. Mss.]

[* Ἐναυλίς, ίδος, ἡ, Tibiæ inserta, epith. γλωσσίδος. Eust. 72, 25.]

" Ἐναυλήματα, Suid. et Etym. dici tradunt ἄλφιτα " οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ δεδευμένα: nonnullos vero etiam " ipsa τὰ ἄλφιτα vocare ἐναυλήματα." [A Schneidero non agnoscitur.]

Ἔξαυλος, ὁ, ἡ, Cui tibia exemta aut effracta est. Qui tibiæ sonum amplius non edit. J. Poll. 4. Ὁ δὲ φαῦλος αὐλὸς, καὶ ἄγλωττος, καὶ ἄφθογγος, ἀραιὸς, διάβροχος, ἔξαυλος. UNDE Ἐξαυλέω, ήσω, q. d. Extibio. Ἐξηυλημέναι γλῶτται, sc. τῶν αὐλῶν, ap. J. Poll. s. γλωττίδες, ut Etym. vocat, Lingulæ tibiarum inveteratæ, et quæ tibiis inflandis aptæ amplius non sint. Q. v. Ἐξηυλημένος metaph. de aliis inveteratis rebus dicitur, ut docet idem Etym. ET Παρεξαυλέω, Idem, nisi præpositio aliquid immutare simpl. signif. putanda sit: unde παρεξηυλημένος, Extritam fistulæ lingulam habens. Eust. inter scommata in senes hoc etiam refert, addens, Ὅπερ ἐστὶν ὑπὸ γήρως ἀχρεῖος, ὡς ἀπὸ ἐκτετριμμένων, s. ut Schol. Aristoph. habet, διεῤῥηγμένων, γλωσσίδων αὐλοῦ. Est autem v. h. sumtum ex Aristoph. A. (681.) Οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφοὺς, καὶ παρεξηυλημένους. Sic etiam Suid. νοῦν παρεξηυλημένον exp. οἷον διεφθαρμένον καὶ ἀμυδρὸν ὑπὸ γήρως. [Ἔξαυλος, ἐξαυλέω, παρεξαυλέω, J. Poll. 4, 67. 72. 73. Glossæ: Ἐξαυλέω· Ecanto. " Οἱ ἐξηυλημένοι τὰ ὦτα, Synes. Dione (62.)" Gataker. Mss. Cf. Διαυλέω et Καταυλέω. " Παρεξηυλημένος, Kuster. Aristoph. 123. Heyn. Hom. 6, 189." Schæf. Mss. " Pass., Inutilis fio, Zenob. 2, 64. 5, 65. Schol. Od. Ε. 240. Ἐξηυλημένος βίος, Suid. 1, 434." Wakef. Mss.]

Καλαμαύλης, (ου,) ὁ, Qui calamo in tibiam formato canit, Eustathio (1214, 19.) i. q. μόναυλος. [Athen. 176. Et * Καλαμαυλητὴς, " Hedyll. 11. Jacobs. Anth. 7, 340. Καλαμαύλης, 339." Schæf. Mss.]

Κάταυλον, καταυλημένον, καταπεπταμένον, Hes.

Κεραύλης, ὁ, Qui cornu in tibiam aptato canit, Corniceu; nam e cornu etiam tibias fieri solitas docet J. Poll. [Cf. Κεραταύλης.]

Μεσαύλιον, vide Διαύλιον. [Aristid. Quintil. p. 26. Τὰ ἐν ταῖς ᾠδαῖς * μεσαυλικὰ, ἢ ψιλὰ κρούματα. Suid. Schol. Aristoph. B. 1282. Eust. Κροῦμά τι μεταξὺ τῆς ᾠδῆς αὐλούμενον. * " Μέταυλος, ἡ, Minor lingua s. Epiglossis, a Plut. Mor. s. 698. Wytt. vocatur, nimirum duabus eam interpositam esse fistulis, arteriæ et gulæ, vide Αὐλὸς, atque alterutram operire, putabat. Huic loquendi figuræ lucem dabit Mœris: Μέταυλος· ἡ μέση τῆς ἀνδρωνίτιδος καὶ γυναικωνίτιδος θύρα." Seager. Mss. " Aristoph. Fr. 255. Brunck. ad Phœn. 1250. ad Mœr. 256. 264." Schæf. Mss.]

Μόναυλος, ὁ, ἡ, Tibialem quendam cantum unicum et simplicem edens, ut quidam interpr. μόναυλος κάλαμος ap. Eust. qui Osiridis inventum esse dicit, vocarique a Doriensibus in Italia * τιτύρινον, s. σατυρικόν: τίτυρον enim Doriensibus esse σάτυρον. Μόναυλος etiam Qui ejusmodi organo utebatur, quem ibid. Eust. καλαμαύλην et ῥαπταύλην quoque dictum fuisse tradit. Et τὸ μόναυλον ap. Athen. (174.) Unius tibiæ concentus. Ἡμῶν τῶν Ἀλεξανδρέων καταντρέχεις ὡς ἀμούσων, καὶ τὸ μόναυλον συνεχῶς ὀνομάζεις. UNDE Μοναύλιον, τὸ, Organum quoddam tibiale unius et simplicis cantus. Athen. (175.) Φωτίγγια, καὶ μοναύλια, κώμων, οὐ πολέμων ὄργανα. ET Μοναυλέω, ήσω, Tibia unius concentus cano. Plut. (4, 263.) Ἔτυχε γὰρ αὐτοῖς ἀνὴρ Λίβυς ἐπιδεικνύμενος ὄρχησιν ἅμα καὶ μοναυλῶν θαύματος ἀξίως. [" Μόναυλος, Jacobs. Anth. 7, 339. Valck. Adoniaz. p. 225. * Μοναύλης, Jacobs. l. c. 340." Schæf. Mss.]

Ὅμαυλος, ὁ, ἡ, Consonus. Soph. Œd. T. (187.) Παιὰν δὲ λάμπει, στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος, i. e. ὁμόθροος, ὁμόφωνος, Schol.

Πάραυλος, ὁ, ἡ, A tibiæ sono discrepans, Absonus, ἀπῳδὸς, ut Eust. exp. in h. l. Ὑπὸ ἐμφύτου γαστριμαργίας καὶ ἡδυλογίαν ἐκπέμπει μέλη πάραυλα: quemadmodum et ap. Soph. Aj. (892.) Τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους; exp. ἡ ἐξισουμένη αὐλῷ ἢ διὰ θρηνῳδίαν ἢ διὰ τὸ τρανές. Ubi tamen, ut Schol. annotat, intelligi etiam potest ἡ παρατεταμένη ἐγγὺς, παρὰ τὴν αὐλήν: sicut Œd. C. (785.) Ἥκεις ἔμ' ἄξων, οὐχ ἵν' εἰς δόμους ἄγῃς, Ἀλλ' ὡς πάραυλον οἰκίσῃς, i. e. ἐν ἀγροῖς, ut itidem Schol. ibi exp. [Athen. 4. p. 164. " Lobeck. Aj. p. 371. Valck. Adoniaz. p. 225." Schæf. Mss. * Παραυλέω, J. Poll. 4, 67. Καὶ ἀπὸ μὲν αὐλῶν, αὐλεῖν, ὑπαυλεῖν, καταυλεῖσθαι, παραυλεῖν, αὔλημα, ἔναυλον, ἔξαυλον, ἐξηυλημένον.]

Πλαγίαυλος, ὁ, ἡ, Qui obliquis tibiis canit, UNDE Πλαγιαυλίζω, ίσω, Obliqua tibia cano, Eust. [1214, 19. Πλαγίαυλος, Athen. 175. Ælian. H. A. 6, 19. Aristot. H. A. 2, 12. Serv. ad Virg. Æn. 11, 737. Curva tibia Bacchi. Bio 3, 7. Ὡς εὗρεν πλαγίαυλον ὁ Πὰν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα. " Jacobs. Anth. 8, 234. ad Lucian. 2, 108. Wakef. Add. ad Bion. l. c." Schæf. Mss.]

Προαύλιον, τὸ, Præludium in tibiarum cantu. Aristot. Rhet. 3, (14, 1.) Τὸ μὲν οὖν προοίμιον, ἐστὶν ἀρχὴ λόγου, ὅπερ ἐν ποιήσει πρόλογος, καὶ ἐν αὐλήσει προαύλιον. Hesychio προαύλια, sic enim scr., sunt τὰ προαυλήματα, ὥσπερ * προάμβουλα, τὰ προκιθαρίσματα. UNDE Προαυλέω, ήσω, In tibiarum cantu præludo. Aristot. Rhet. l. c. Καὶ γὰρ οἱ αὐληταὶ, ὅ, τι ἂν ἔχωσιν αὐλῆσαι, τοῦτο προαυλήσαντες, συνῆψαν τῷ ἐνδοσίμῳ, [" ubi falso legitur * προαυλίζειν." Schneider. Lex. " Plato Crat. 60. Bas. 1. Ποικίλα γέ σοι, ὦ Σώκρατες, ἐκβαίνει τὰ ὀνόματα· καὶ γὰρ νῦν μοι ἔδοξας ὥσπερ τοῦ τῆς Ἀθηναίας νόμου προαύλιον στομαυλῆσαι, τοῦτο τὸ ὄνομα προειπὼν, τὸ * βουλαπτεροῦν." Seager. Mss. " Προαύλιον, ad Mœr. 88." Schæf. Mss. " Plato 1, 417. * Προαυλία, ἡ, i. q. Προαύλιον, Etym. M." Wakef. Mss.]

Πυθαύλης, ὁ, Qui Pythium carmen tibia canit, i. e. pæana, VV. LL. Cælius vero Πειθαύλης habet, Qui tibiis quodammodo persuadet. At Καμπταύλας ap. Vopisc. quosdam intelligere ait, Qui flexili tibiarum cantu utantur. [Καμπταύλης a Schneidero non agnoscitur. Πυθαύλης, Salmas. ad Vopisc. 494. J. Poll. 4, 79. 81. Πυθικὸν αὔλημα, Πυθικὸς νόμος. Suid. Πυθιὰς βοή· ἡ μετ' αὐλοῦ γινομένη βοὴ, τὸ Πύθιον μέλος, ἔνθεν καὶ Πυθαύλης λέγεται. Οὕτω δὲ ἔλεγον τὸν Παιᾶνα. " Act. Traj. 1, 247." Schæf. Mss.]

Ῥαπταύλης, ὁ, Qui tibias compingit aut inflat, Eustathio (1214.) i. q. μόναυλος, [quod vide. Cf. Ῥιπαύλης.] " Ῥαπάταυλος, (ὁ,) idem esse censetur quod " ῥαπταύλης. Ῥαπάτη, Hesychio καλάμη: additque, " καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ αὐλοῦντας, ῥαπάλους, pro quo repo" nitur ῥαπαταύλους. In VV. LL. ῥαπάταυλος, Sti" pulam inflans. In iisdem est Ῥαπαύλης pro Ῥα" πταύλης, ut habet Eust." [Athen. 176.]

[* Ῥιναυλέω, Schol. Lucian. Lexiph. 19. ubi * ῥιναυστέω. Tatian. 83. Ῥιναυλοῦσι τὰ αἰσχρά. Cf. Ἐπικιναίδισμα. Schol. Tatian.: * Ῥινοκτυποῦσιν· οἱονεὶ τὸ πνεῦμα τοῖς ῥώθωσι συνέλκοντες ποιῶν ἦχον ἐπὶ καταγέλωτι ἀποτελοῦσιν. Cf. Anal. 3, 93. Ἀναροιβδεῖν ῥινοβόλῳ πατάγῳ. " Ad Lucian. 2, 340. Bast Lettre 58." Schæf. Mss.]

[* " Σκεπαυλεῖν, Artemid. 1, 58." inquit Bast. de

VV. dub. ad calcem Scap. Oxon. " Van Goens Obs. Misc. p. 11., quantum sciam, primus emendavit * σπονδαυλεῖν. Adducit * Σπόνδαυλος, (ὁ,) e Marm. Rheg. Artemidori emend. non ignorabat Schneider. Lex.:" qui ex J. Poll. 4, 73. 79. 81. affert σπονδεῖον μέλος, αὔλημα, αὐλοὶ σπονδειακοί: et e Chandler. Inscr. 34. * Σπονδαύλης, ὁ. " Ad Hesych. 2, 1245, 6. ('Σπένδομαι,—hinc σπενταυλεῖν, an σπενδαυλεῖν? In libationibus ac sacrificiis canere, ap. Artemid.' Albert.)" Dahler. Mss.]

Σύναυλος, ὁ, ἡ, Consonus, σύμφωνος: sic enim etiam quidam exp. ut ξύναυλος βοὰ, Aristoph. (B. 214.) UNDE Συναυλία, vel Ξυναυλία, ἡ, Consonantia, συμφωνία, Hes. i. e. Tibiæ cantus cum alio quopiam musico instrumento conjunctus. Aristoph. Schol. ξυναυλίαν vocat, cum vel duo tibicines idem canunt, vel cithara et tibia ξυμφωνεῖ. Athen. (618.) Ξυναυλία ἦν τις ἀγὼν συμφωνίας ἀμοιβαῖος, αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τοῦ προσμελῳδοῦντος. Ibid. Περὶ δὲ τῆς αὐλῶν πρὸς λύραν κοινωνίας, ἐπεὶ πολλάκις καὶ αὐτὴ ἡμᾶς συναυλία ἔθελγεν. Transfertur etiam ad fletum et lamenta, ut ap. Aristoph. I. (9.) δεῦρο νῦν πρόσελθ' ἵνα Ξυναυλίαν κλαύσωμεν Οὐλύμπου νόμον. Synes. Ep. ad Fratr. Νῦν πρὸς ἐρήμοις ἀκταῖς συναυλίαν ὀλοφυρόμεθα. [Æsch. S. c. T. 838. ἡ δύσορνις ἅ·Δε ξυναυλία δορὸς, ubi Blomf. " Concentus. Hesych. Ξυναυλίαν· πᾶν πρᾶγμα δισσὸν, τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὔλησιν. Ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι, ξυναυλία λέγεται. ' Unde Æsch. fratrum duorum μονομαχίαν, ξυναυλίαν dixit,' Heins." * Συναυλέω, Tibia cano, Una cano, Athen. 14, 2. Lucian. de Domo 906. " Σύναυλος, Brunck. Aj. 892.; Lobeck. p. 312. Συναυλία, Casaub. ad Athen. 97. Toup. Opusc. 2, 257. ad Lucian. 1, 297. ad Diod. S. 2, 582. Jacobs. Anth. 12, 233. Boëckh. de Metr. Pind. 258. in Panathenaicis: Jacobs. Anth. 7, 117. Συναυλέω, ad Lucian. 1, 297." Schæf. Mss. " Συναυλία, Aristid. 2, 412. Philostr. 748." Wakef. Mss.]

[* Τριηραύλης, ου, ὁ, Tibicen in triremi. Dem. pro Cor. 270. Ἀλλ' ὡς ὁ τριηραύλης Φορμίων, ὁ Δίωνος τοῦ Φρεαῤῥίου δοῦλος, ἀνέστησεν αὐτὴν ἀπὸ ταύτης τῆς καλῆς ἐργασίας; Philodem. col. 8. J. Poll. 67.]

Φίλαυλος, ὁ, ἡ, Amans tibiarum cantus. Aristoph. B. (1352.) Ἵν' ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δελφίς. Aristot. Ethic. 10, (5.) Οἱ γὰρ φίλαυλοι ἀδυνατοῦσι τοῖς λόγοις προσέχειν, ἐὰν κατακούσωσιν αὐλοῦντος, μᾶλλον χαίροντες αὐλητικῇ. Et φίλαυλοι μοῦσαι, Soph. [Ant. 978. Eur. El. 435. * Φιλαυλέω, Plut. 8, 821. " Φίλαυλος, Jacobs. Anth. 6, 179." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 715." Wakef. Mss.]

[* " Αὐλήεις, εσσα, εν, contr. et Dor. αὐλᾶν μέλος, Pind. Π. 12, 34. Sic αἰγλῆεν αἰγλᾶν, ἀργᾶεν ἀργᾶν." Schneider. Lex.]

Αὐλικὸς, (ἡ, ὸν,) Fistularis, Tibialis; sic enim Plin. Calami quoddam genus αὐλητικὸν Gr. dictum, interpr. Αὐλικοὶ vero Suidæ sunt κιθαρῳδοὶ, Tibicines. [" Lobeck. Aj. p. 295." Schæf. Mss.]

Αὐλίσκος, ὁ, Parva tibia aut fistula. Nec tantum de Tibia musica dicitur, sed de quavis Fistula et tubulo generaliter; αὐλίσκος enim in galea ap. Eust. est Fistula, in quam conus s. crista inseritur: in fontibus vero salientibus, Id, e quo aqua effunditur; Canaliculus; Canalicula, ut Gell. loquitur. Apud Medicos etiam usitatum v. est: de quo Cæl. Aurel. Acut. 3. Clysteris αὐλίσκον, quem nos Tibiam dicere poterimus. || Αὐλίσκοι, οἱ, Inaures, ἐνώτια, Hes. [Hippocr. 32, 14. 15. 16. 130, 37. 151, 2. 160, 36. 39. 183, 15. 16. 216, 45. 271, 8. 294, 17. 521, 8. Polyb. 10, 44, 7. Canaliculus; 22, 11, 15. Διόπτρα δύο αὐλίσκους ἔχουσα, ubi perperam διαυλίσκους, Tubos; 10, 46, 1. " Toup. ad Longin. p. 78. Jacobs. Anth. 6, 207. Heyn. Hom. 4, 528." Schæf. Mss.]

" Αὐλὶξ, Hesychio φλὲψ, Vena, forsitan ex eo, quod " αὐλοῦ formam imitetur. At Αὐλίξαι, Eidem στα- " σιάσαι." [Αὐλὶξ a Schneidero non agnoscitur.]

" Αὐλωλάζειν, Hesychio τὸ συρίττειν διὰ τῶν δακτύ- " λων. Ita enim reponunt pro σύρειν interpr. In " volam manus per compressos digitos sibilare." [A Schneidero non agnoscitur.]

" Αὔλωσις, ἡ, Munitio, Vallum in angustiis et fau- " cibus alicujus loci. Polyb. Διότι συμβαίνει τὰς αὐ- " λώσεις γίγνεσθαι κατὰ τοὺς ὀχυρωτάτους τόπους. Ita " VV. LL. sed susp. vox est," [nec injuria. Locus est 7, 15. Καὶ τοῦτο δ' αὖ ἐπεγνωκὼς, διότι συμβαίνει, τὰς ἁλώσεις γίγνεσθαι κατὰ τοὺς ὀχυρωτάτους τόπους, καὶ δοκοῦντας ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἀπηλπίσθαι.]

[* Αὐλόω, UNDE] " Αὐλωτὸς, (ἡ, ὸν,) Tibiatus s. " Fistulatus, Instructus tibiis s. fistulis: ut αὐλωτοὶ " φιμοὶ, Cami fistulati: quo nomine τοὺς κημοὺς dici " tradit Hes. διὰ τὸ αὐτοῖς κώδωνας προσῆφθαι, εἰς οὓς " ἐμφυσῶντες οἱ ἵπποι φωνὴν σάλπιγγος προΐεντο, Quo- " niam camis appendebantur tintinnabula, quæ ab " equis inflata tibiæ sonum emittebant; debuisset " enim αὐλῷ dixisse: ut J. Poll. 10, 13. scribit φιμοὺς " quosdam vocatos fuisse αὐλωτοὺς, διὰ τὸ κώδωνας " ἔχειν ἀπηρτημένους, οἷς * ἐγχρεμετίζοντες οἱ ἵπποι " ἦχον ἐποίουν προσόμοιον αὐλῷ. Veruntamen et Eust. " 1157(=1214.) αὐλωτοὺς φιμοὺς ab Æsch. vocari dicit " διὰ τὸ κώδωνας προσῆφθαι αὐτοῖς, οἷς ἐμφυσῶντες οἱ " ἵπποι ὡς φωνὴν σάλπιγγος προΐεντο. Verba Æschyli " ibid. hæc affert: Ὃς εἶχε πώλους τέτταρας ζυγη- " φόρους Φιμοῖσιν αὐλωτοῖσιν ἐστομωμένας."

¶ Αὐλέω, Tibia cano. Athen. Αὐλεῖν καὶ συρίζειν. Plut. (2, 7.) Αὐλείτωσαν οὖν Θηβαίων παῖδες· οὐ γὰρ ἴσασι διαλέγεσθαι. Idem Apophth. Ἀλλὰ ψάλλειν καὶ αὐλεῖν. Interdum vero additur accus., ut καστόρειον μέλος αὐλεῖν, Plut. Lycurgo. Nonnunquam dat. instrumenti, ut αὐλεῖν αὐλῷ, ap. Eund. Galba: quia et alio Organo quam αὐλῷ dicitur aliquis αὐλεῖν, ut αὐλεῖν κέρατι, quod e Luciano citatur. Et Αὐλέομαι, pass. Tibia canentem audio, Tibiæ cantum audio, Mihi canitur tibia. Xen. K. Π. (4, 5, 3.) Vide Bud. Comm. 1078. [Theophr. Char. 19. Polyb. 30, 13, 5. Arcad. 158. " Cum accus., Aristoph. Σ. 582. τοῖσι δικασταῖς ἔξοδον ηὔλησ' ἀπιοῦσι." Seager. Mss. Glossæ: Αὐλέω· Canto, Tibicino. " Ad Charit. 411. T. H. ad Aristoph. Π. p. 89. Cum accus., Valck. Adoniaz. p. 390. De augm., Herodian. 460. Pierson." Schæf. Mss.]

Αὔλημα, τὸ, Carmen ad tibiarum sonum, ut αὔλημα Καρικὸν, J. Poll. [Plato Euthyd. 1, 279.; Min. 2, 318. Lucian. Ver. Hist. 2. p. 393. 468. 797. Xen. Σ. 6, 5. " Toup. Opusc. 1, 509. ad Diod. S. 1, 227. De vento, Vill. ad Longum 50." Schæf. Mss.]

Αὔλησις, ἡ, Ipsa tibiæ inflandæ actio. [Plato Men. 2, 90. Schol. Biset. Aristoph. Θ. 1187.]

[* " Αὐλησμὸς, (ὁ,) Herodian. Epimer. 180." Boissonad. Mss.]

Αὐλητὴρ, ῆρος, ὁ, Tibicen. [Lycophro 234. " Theognis 545." Routh. Mss. " Aristoph. Fr. 276." Schæf. Mss.]

Αὐλητηρία, (ἡ,) Theca tibiarum. [* " Αὐλητήριον γλεῦκος, Plut. adv. Colot. 1109., sed lect. susp." Kall. Mss.]

Αὐλητὴς, ὁ, Auletes, ut Cic. etiam vocat, Tibicen: ψιλὸς αὐλητὴς ab Atticis dici, non ἀναυλὴς VV. LL. e Phryn. docent: αὐληταὶ ἄνδρες, Dem. Exp. etiam ἀκροατὴς αὐλῶν. UNDE Αὐλητικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad tibicinem pertinens, ut αὐλητικαὶ παιδιαὶ, et αὐλητικὰ πράγματα. Αὐλητικὸς κάλαμος ap. Theophr. a Plin. Tibialis redditur. Αὐλητικὴ sub. τέχνη, Ars tibia canendi. Αὐλητικῆς εὑρετὴς ὁ θεὸς, Aristot. Rhet. Αὐλητικὸς etiam Tibiarum inflandarum peritus. " Αὐλη- " τικῶς, More auletarum, More tibicinum, s. More " eorum, qui tibias inflare norunt. Athen. 15, (2.) " Αὐλητικῶς δὲ καρκινοῦν τοὺς δακτύλους." [Gl. Αὐλητής· Flator, Tibicinator, Tibicen, Subulo, Vagus. Αὐληταί· Auliones. Αὐλητικός· Tibialis. Αὐλητὴς, Polyb. 30, 12, 2. Διονυσιακοῖς αὐληταῖς, sic corr. pro αὐλήταις, 4, 20, 9. n.; Αὐλητικὴ, 9, 20, 7. " Αὐλητὴς, ad Lucian. 1, 290. Phrynich. Ecl. 66. Τενέδιος αὐλ., ad Diod. S. 1, 399. Αὐλητικὸς, Musgr. Or. 147. Αὐλητικὴ, sub. τέχνη, Jacobs. Anth. 7, 380." Schæf. Mss.]

Αὐλητρὶς, ίδος, ἡ, Tibicina, Quæ tibia canit, [Gl. Tibicina. Polyb. 14, 11, 4. Aristoph. B. 576. Lucian. de Salt. 507. Xen. E. 2, 2, 14. Σ. 2, 1. Draco 47. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 174. AT * Αὐληστρὶς, Arcad. 33. Τὰ εἰς ρις ἔχοντα πρὸ τοῦ ρ ἕν τι τῶν ψιλῶν ὀξύνεται, παλαιστρὶς, αὐληστρὶς, ἐπαιστρίς. " Αὐ-

λητρὶς, Toup. Opusc. 1, 412." Schæf. Mss. "Simon. (A) 63." Wakef. Mss.]

[* Αὐλήτρια, ἡ, i. q. αὐλητρίς. Arcad. 95. Draco 20.]

"Αὐλιτρίδιον, τὸ, perperam in VV. LL. pro αὐλη-" "τρίδιον, Tibicinula. Est enim hoc αὐλητρίδιον de-" "min. ab αὐλητρίς: ut ap. Athen. 13. Περσαίου παρὰ" "πότον αὐλητρίδιον πριαμένου: 12, (8.) Τοὺς νέους ἐν" "τοῖς αὐλητριδίοις καὶ παρὰ ταῖς ἑταίραις διατρίβειν." ["Diog. L. 7, 10." Boissonad. Mss.]

"Διηύληται, i. q. ἐξηύληται, i. e. ἠχρειώται, metaph." "ἀπὸ τῶν γλωσσίδων τῶν ἐν τοῖς αὐλοῖς, Hes. Apud" "Eund. legitur διηυλίσθη, expos. διεφθάρη."

Ἐπαυλέω, Incino s. Præcino. Budæo est i. q. προσαυλέω, Accino. Aristoph. tamen Schol. manifeste distinguit, Προσηύλουν γὰρ τοῖς τραγικοῖς καὶ τοῖς κωμικοῖς· ἐπηύλουν δὲ προηγουμένως τοῖς κυκλίοις χοροῖς. Lucian. (1, 536.) Ζῶον εὐφημοῦν καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλοῦν: [8, 93. Bip. Glossæ: Ἐπαυλέω· Incino. * Ἐπαύλησις· Incentio. * Ἐπαυλητικός· Incentivus. "Eur. Herc. F. 895. Δάϊον τόδε, δάϊον Μέλος ἐπαυλεῖται." Seager. Mss. "Ἐπαυλέω, Toup. Opusc. (B) 1, 509. Wakef. Herc. F. 898. Jacobs. Anth. 11, 388." Schæf. Mss. "Ælian. H. A. 855. * Ἐπαύλημα, Tibiæ incentio, Etym. M. 757. Ἐπαύλησις, 772." Wakef. Mss.]

Καταυλέω, Tibiæ sono permulceo: ut Bud. Comm. exp. dicens genitivo jungi, citansque Plat. ubi matres pueros δυσυπνοῦντας dicuntur ἀτεχνῶς οἷον καταυλῆσαι. Idem tamen in Lex. annotat μεταβατικῶς dici καταυλῶ ἕτερον, cujusmodi constr. videbis paulo post e Greg. Καταυλοῦμαι vero pass. est Tibiæ cantum audire, aut Tibiis personare. Lucian. (2, 199.) Ἡ βοὴ δὲ διὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσει, ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταυλούμενον. Strabo 17. Πᾶσα γὰρ ἡμέρα καὶ πᾶσα νὺξ πληθύει τῶν ἐν τοῖς πλοιαρίοις καταυλουμένων καὶ κατορχουμένων ἀναίδην. Plut. (5, 199.) Μία νῆσος ἐφ' ἡμέρας πολλὰς κατηυλεῖτο καὶ κατεψάλλετο. Καταυλεῖν nonnunquam metaph. non tantum de oblectatione e tibiarum cantu, sed etiam generaliter de quibusvis mollioribus aurium titillationibus dictum reperitur: ut Greg. Μὴ ἀκοὴν καταυλήσωμεν, μὴ ὀσμὴν ἐκθηλύνωμεν, μὴ γεῦσιν κα- (C) ταπορνεύσωμεν: ubi notandum accus. junctum esse. || Καταυλεῖσθαι, Exibilari et Derideri, s. ut Suid. exp. χλευάζεσθαι, qui hoc exemplum affert, Ἀφῃρέθησαν δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν τειχῶν, γελώμενοί τε καὶ καταυλούμενοι. [Athen. 210. Alciphro 3, 17. 24. et 65. Eur. Herc. F. 871. Τάχα σ' ἐγὼ μᾶλλον χορεύσω, καὶ καταυλήσω φόβῳ, Terrore inflabo. "Apoll. Dysc. 99. ubi v. not. Toup. Opusc. 2, 98. 213. Bergler. Alciphr. 198. Brunck. Antig. 1151. T. H. ad Aristoph. Π. p. 89. ad Lucian. 2, 199. 266. Dionys. H. 1, 276. Wakef. Herc. F. (l. c.); Musgr. ibid." Schæf. Mss. "Καταυλέω, cum gen., Ælian. H. A. 715. Pass., Tibiæ cantum audio, V. H. 584. Philostr. 763. Arrian. 269. Joseph. 475." Wakef. Mss.]

Καταύλησις, ἡ, Tibiarum inflatus s. Incentio, ut Cic. et Gell. loquuntur. Theophr. 4, 12. de calamo tibiali, sic enim αὐλητικὸν Plin. vertit, Γίνεσθαι δέ φασιν τριενόν τε χρήσιμον, καὶ καταυλήσεως βραχείας δεῖσθαι, καὶ κατασπάσματα τὰς γλώττας ἔχειν. Quæ Plin. sic reddidit, Et fieri utiles in trimatu, apertioribus earum (D) lingulis ad flectendos sonos. UNDE comp. Προκαταύλησις, ἡ, Cum tibiæ recenter factæ utiles redduntur ludicra et exercitatoria lusione antequam in theatrum afferantur; cum deteruntur et leniuntur: ut Bud. exp. Theophr. ibid. (H. P. 4, 12.) Τὸν γὰρ οὕτω τμηθέντα συχνοῖς μὲν ἔθεσιν ὕστερον γίνεσθαι χρήσιμον, καὶ προκαταυλήσεως δέεσθαι πολλῆς. Et Plin. Sic præparatæ, aliquot post annos utiles esse incipiebant: tunc quoque multa domandæ exercitatione, et canere tibiæ ipsæ docendæ. [* "Προκαταυλέω, Sermonibus aures demulcentibus occupo, Cels. ap. Orig. c. Cels. 3. p. 120. Παρακούσματα συμπλάττοντες, τούτοις προκαταυλοῦμεν καὶ προκατηχοῦμεν τοὺς ἀνθρώπους." Seager. Mss. "Καταύλησις, Apoll. Dysc. 99. ubi v. not." Schæf. Mss.]

Προσαυλέω, Accino tibia; ut vertit Bud. citans h. l. Athen. Ἵν' ἡ μάγαδις αὐλὸς ὁ προσαυλούμενος τῇ μαγάδι. Vide Ἐπαυλέω. ["Abresch. Lect. Aristæn. 7. * Προσαύλησις, ad [Lucian. 1, 297." Schæf. Mss.]

Ὑπαυλέω, Succino tibia. Lucian. (2, 313.) Ἑνὸς δὲ τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἁρπάσας. Athen. (252.) Ἱέρακά φησι τὸν Ἀντιοχέα, πρότερον λυσιῳδοῖς ὑπαυλοῦντα. ["Valck. Adoniaz. 237. Lucian. 1, 851." Schæf. Mss. "Ælian. H. A. 937. Max. Tyr. 28, 4. Clem. Alex. 192. Var. lect. Dio Cass. 39." Wakef. Mss.]

Sequuntur compp. ex αὐλὸς aliud quam Tibiam signif.

Δίαυλος, ὁ, Circumactus curriculi hujusmodi, ut, cum ad metam pervenissent, flectentes, eo rursus recurrerent, unde cursum inierant, i. e. Curriculum duplex. Ita Bud. in Pand., addens, Vitruv. δίαυλον vocare Duorum stadiorum ambulationis circuitionem. Suid. exp. διττὸν ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ, τὸ πληρῶσαι τὸ στάδιον καὶ ὑποστρέψαι. Ab αὐλὸς autem derivat Eust., q. v. Athen. exp. inter alia etiam πᾶν τὸ διατεταμένον εἰς εὐθύτητα σχῆμα, ὥσπερ τὸ στάδιον. Alias etym. si desideres, reperies ap. Aristoph. Schol. || Metaph. etiam est ἡ ἁπλῶς οὑτινοσοῦν ἀνάκαμψις, ut Eust. tradit, aut, ut Suid., ἡ μακρὰ περίοδος: ut [Eur. Hec. 29.] διαύλοις κυμάτων φορούμενος, Reciprocis fluctuum cursibus. Philo de Mundo, Ἕξεως ὁ συνεχὴς οὗτος δίαυλος: quo sensu paulo ante dixerat, Ἕξις δέ ἐστι πνεῦμα ἀναστρέφον ἐφ' ἑαυτῷ: Item, Ἀνακάμπτει πάλιν, ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἐφίκηται τόπον, ἀφ' οὗ τὸ πρῶτον ὡρμήθη. || Est etiam Mensura duorum stadiorum, h. e. mille et ducentorum pedum; tantum enim continebat diauli cursus, eundo sc. et redeundo. [Eur. Troad. 435. στενὸν δίαυλον. Schneider. Lex. "Herc. F. 425. 664. 1102.; El. 825. Huschk. Anal. 234. Fischer. ad Weller. G.G. 1, 23. Kuster. Aristoph. 191. Bast Lettre 225. Achill. T. 25. Fac. ad Paus. 1, 106. Abresch. Lect. Aristæn. 108. Brunck. El. 690. Heyn. Hom. 8, 507. I. q. στενωπὸς, Bast. Specim. 40." Schæf. Mss. "Oppian. K. 2, 181. 342." Wakef. Mss. Æsch. Ag. 334. Δεῖ γὰρ πρὸς οἴκους νοστίμου σωτηρίας Κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν, ubi Blomf. "Anaxandrides ap. Stob. 72. p. 437. de uxore, quæ in domum paternam remigrare cogitat: Ὁ γὰρ δίαυλός ἐστιν αἰσχύνην ἔχων. Alexis ap. Eund. 120. p. 491. τὸν γὰρ ὕστατον Τρέχων δίαυλον τοῦ βίου, ζῆν βούλομαι; Plura dedit Spanh. in Callim. L. P. 23. cujus non recordatus est Bast. Ep. Cr. 267." Arcad. 57. "Chrys. Hom. in Ignat." Routh. Mss. "Δίαυλον, τὸ, Montf. Palæogr. 366." Kall. Mss. Glossæ: * Δίαυλον· Bisulcum.]

Διαυλοδρόμος, ὁ, (ἡ,) Qui diaulum currit, Qui cursum circensem peragit, i. e. διστάδιον. Bud. Comm. UNDE Διαυλοδρομέω, quod Bud. Comm. interpr. Cum ad calcem perveneris, rursus ad carceres cursu redire. Aristot. G. A. 2, (5.) Ὥσπερ τῆς φύσεως διαυλοδρομούσης καὶ ἀνελιττομένης ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ὅθεν ἦλθεν. [Διαυλοδρόμος, Schol. Pind. Π. 10, 14. * "Διαυλοδρόμης, ου, ὁ, Pind. Π. 10, 14. παίδων, Puerorum sic certantium. Hic cursus similis erat scriptioni, quæ olim βουστροφηδὸν fiebat, sicut in arando boves, exacto uno sulco, redeunt conversi ad alterum sulcum retro arandum." Damm. Lex. Pind. * "Διαυλοδρομία, (ἡ,) vide Stob. 7. p. 26. Heer." Bast. ad calcem Scap. Oxon. Sed vocem ibi frustra quæsivimus. Sed διαυλοδρομέω legitur p. 632. ex Aristot. Συμβαίνει δὲ καὶ τὰ μυκήματα, ποτὲ μὲν μετὰ σεισμῶν, ποτὲ δὲ καὶ χωρὶς τοῦ πνεύματος ἠχοῦντος, ὥστ' ἐξακούεσθαι ψόφον τινὰ, καὶ βόμβον ἐπιμήκιστον, ὁπότε διὰ τῶν συρίγγων διαυλοδρομεῖ παρατριβόμενον, μηδ' ἐξιόν. "Διαυλοδρόμος, Bast Lettre 225. Διαυλοδρομέω, ibid. Διαυλοδρομία, Abresch. Lect. Aristæn. 168." Schæf. Mss. "Διαυλοδρομέω, Philo J. 2, 291." Wakef. Mss.]

[* "Ἀδίαυλος, (ὁ, ἡ,) est locus, unde nemo queat, (Æsch. Ag. 335.) Κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν." Blomf. Gloss. in Æsch. Pers. 694. afferens e Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀδίαυλος τόπος· ὅθεν μὴ ἔστιν ἐπανελθεῖν. Οὕτως Εὐριπίδης· θεοὶ χθόνιοι, Ζοφερὰν, ἀδίαυλον ἔχοντες ἕδραν Τὴν φθειρομένων * Ἀχερόντειαν Λίμνην.]

Καμψιδίαυλος, ὁ, ἡ, q. d. In diaulo reciprocans. Ἐν χορδαῖς χεῖρα καμψιδίαυλον ἀναστρωφῶν τάχος, Eust. exp. ταχὺ ἀναστρέφων ἐν τῷ πλήττειν τὰς χορδὰς, [e Teleste ap. Athen. 4. p. 637.]

Διαυλίσκος, ὁ, Canaliculus in dioptris, quo visus

dirigitur, vulgo La mire: ut VV. LL. exp. ap. Polyb. A (10, 46.) *Δεήσει μὲν πρῶτον διόπτραν ἔχειν διαυλίσκους ἔχουσαν, ὥστε τοῦ μέλλοντος * ἀντικυρσεύειν, τῷ μὲν τὸν δεξιὸν τόπον, τῷ δὲ τὸν εὐώνυμον δύνασθαι θεωρεῖν.* [Perperam sic legebatur pro *δύο αὐλίσκους.*]

Δολίχαυλος, ὁ, ἡ, Longas tibias s. Fistulas habens: ut *δολίχαυλοι αἰγανέαι,* sunt, ut scribit Eust. *μακροὺς αὐλοὺς ἔχουσαι,* i. e. *κοιλότητας ἐπιδορατίδων, αἷς ὁ τοῦ ξύλου αὐλὸς ἐνίεται*: aut, ut alibi exp., *αἱ * μακρόξυλοι*: aut, ut alibi, * *μακροσίδηροι*: *αὐλὸς γὰρ, φασὶ, νῦν ἡ ὀπὴ τῆς αἰχμῆς, ᾗ τὸ ξύλον ἐμβάλλεται.* [" Longas tibias s. ansas habens, Hom. Fr. p. 724." Wakef. Mss.]

ΑΥΛΑΞ, ἡ, Sulcus, *ἡ τοῦ ἀρότρου εἰς μῆκος τομὴ,* ut exp. Eust. dicens, *διὰ τὸ * στενοεπιμήκες ἐκ τοῦ αὐλοῦ παρωνομάσθαι.* Hesiod. (E. 2, 61.) *αὔλακ' ἐλαύνοι Ἰθεῖαν.* Philo, *Ἣν ἀνατεμόντες εἰς αὔλακας, ἀροῦσι καὶ σπείρουσι.* PRO quo Dor. et *Ὦλαξ, ακος, ἡ,* UNDE *Ὁμῶλαξ, ακος, ὁ, ἡ,* q. d. *ὁμοαῦλαξ,* Qui eodem sulco comprehenditur, Vicinus. Apoll. R. 2, (396.) *Βύζηρες δ' ἐπὶ τοῖσιν ὁμώλακες,* i. e. *ὅμουροι,* Schol. ET *Ἄλοξ,* B *οκος, ἡ.* SEU per metath. Eustathio *Ὦλξ,* quo et Hom. (Il. N. 707.) utitur, *ἱεμένω κατὰ ὦλκα,* quod metaph. etiam accipitur; ut Eur. Phœn. (18.) *Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ*: quemadmodum Soph. (Œd. T. 1211.) *ἄλοκες, αἱ σποραὶ, αἱ κοῖται, οἱ γάμοι.* Item *γλυφὴ δέλτου,* Hes., qua metaph. etiam Lat. Exarare et Perarare literas dicunt. A QUO v. *Ἀλοκίζω, ίσω,* Sulco, *ἀρότρῳ τέμνω αὔλακα,* ut exp. Suid. citans Aristoph. (Σ. 850.) *Ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδεόμην τὸ χωρίον*: item *τῷ ὄνυχι γράφω ἐν τιμητικῷ πινακίῳ,* Ungue noto in tabellis censoriis. ET Comp. *Καταλοκίζω,* idem: unde per tmesin Eur. (Suppl. 825.) *Κατὰ μὲν ὄνυξιν ἠλοκίσμεθα.* [" *Ἄλοξ,* Eubul. ap. Athen. 8, 557. Sic et Hes. *Ἄλοξ· αὖλαξ.*" Schweigh. Mss. Glossæ: *Αὖλαξ·* Sulcus, Hecura, Lira. Arcad. 18. Pind. Π. 4, 405. *ὀρθὰς αὔλακας ἤλαυνε.* *Αὖλαξ,* antiquitus cum digammate scriptum, Spitzner. de Versu Gr. Her. 135. *Αὔλακας ἑλκύω,* Schleusner. Lex. in V. T. " Aristoph. O. 234. *Ὅσα τ' ἐν ἄλοκι θαμὰ βῶλον * Ἀμφιτιττυβίζεθ' ὧδε Λεπτὸν, ἡδόμενα* C *φωνᾷ,* In sulcatis agris." Seager. Mss. *Ὁμώλακες κωμῆται,* Antip. T. 65. Æsch. Choëph. 23. *ὄνυχος ἄλοκι * νεοτόμῳ*: (Claudian. R. P. 426. grandesque rubent in pectore sulci:) Ag. 984. *Πολλά τοι δόσις Ἐκ Διὸς ἀμφιλαφής τε καὶ ἐξ ἀλόκων ἐπετειᾶν Νῆστιν ὤλεσεν νόσον.* Vide Blomf. ad S. c. T. 590. *Ἀλοκίζω,* Lycophro 381. 810. *Καταλοκίζω,* Athen. 622. *κατηλόκισται,* ubi Ms. *κατηλόηται.* " *Αὖλαξ,* Harles. ad Theocr. 160. Clark. ad Il. B. 267.: *ὁ,* Philippus 59. *Αὖλ. βαθεῖα,* ad Timæi Lex. 58. *Αὖλ. τῶν νοημάτων,* Marinus p. xxii. Boissonad. *Ὦλαξ* (sic,) Fischer. ad Weller. G. G. 1, 110. Jacobs. Anth. 8, 339. *Ὦλαξ* (sic,) Harles. ad Theocr. 167. Koen. ad Greg. 33. *Ὁμῶλαξ,* Fischer. l. c. Jacobs. l. c. Heyn. Hom. 6, 493. *Ἄλοξ,* ad Rhes. 796. Wakef. Herc. F. 161. Jacobs. Anth. 6, 180. 9, 413. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 62. 105. *Ἄ. βαθεῖα,* ad Timæi Lex. 58. *Ὦλξ,* Fischer. ad Weller. G. G. 1, 110. Heyn. Hom. 6, 493. *Ἀλοκίζω,* Wakef. Georg. 151. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 62. *Καταλοκίζω,* Wakef. S. C. 2, D 11." Schæf. Mss. " *Αὖλαξ,* Cavea, Etym. M. Trames angustus, Heliod. 52. *Ἀλοκίζω,* In sulcos colligo, Lycophro 119. Lacero, 908." Wakef. Mss.]

" *Ἰῶλκα,* Hes. et Suid. afferunt pro *αὔλακα,* Sul-" cum."

" *Αὔλαχα,* Hesychio *ἡ ὕννις,* Vomer." [Rectius legeretur * *Αὐλάκα.* Vide *Εὐλάκα.*]

Αὐλακεργάτης, (ου,) ὁ, Sulcos efficiens, Sulcator. *Αὐλακεργάτης σίδηρος,* Epigr. [Anal. 2, 225. " Jacobs. Anth. 9, 182." Schæf. Mss.]

[* " *Αὐλακοειδής, (ὁ, ἡ,)* In formam sulci, Eust. Il. 455, 37." Wakef. Mss.]

[* *Αὐλακοτομέω,* Sext. Emp. p. 559. ab * *Αὐλακοτόμος, ὁ, ἡ.*]

[* *Ἐναυλακόφοιτις, ἡ,* i. q. *ἐν αὔλακι φοιτῶσα,* Rustica. Zonas 2. *ὥρα.* Sic Jacobs. et Schneider. Lex.; sed rectius forsan *ἐναυλακοφοῖτις,* ut in Ind. Scap. Oxon. " Toup. Opusc. 1, 255. Wakef. S. C. 2, 100. Jacobs. Anth. 8, 201. 9, 437." Schæf. Mss.]

[* *Αὐλακόεις, εσσα, εν,* Maxim. de Elect. 506. *ἄρουρα.* " Wessel. Probab. 205." Schæf. Mss.]

Αὐλακίζω, Sulco, [Gl. Sulco, Hiulco, Imporco. Pratinas Athenæi 461. *γᾶ αὐλακισμένα.* " Eust. Ism. 213." Wakef. Mss.]

[* " *Αὐλάκισμα, (τὸ,* Sulcatio.) Const. Manass. Chron. p. 52(=99.) Amat. 6, 21. (*Ὡς εἴ τις αὐλακίσμασι χρησάμενος * βουστρόφοις Ἐκ γῆς * λιπαραβώλακος θέρος ἁδρὸν θερίσοι.*)" Boissonad. Mss.]

[* *Αὐλακισμοὶ, οἱ,* Gl. Insectiones. " Const. Manass. p. 16. Meurs. Jacobs. Anth. 9, 57." Schæf. Mss.]

Διαυλακίζω, q. d. Persulco, Peraro, [Schneidero susp.]

Καταυλακίζω, Sulco, VV. LL. [i. q. *καταλοκίζω.* " Valck. Hipp. p. 322." Schæf. Mss.]

[* " *Περιαυλακίζω,* Const. Manass. Chron. p. 82." Boissonad. Mss.]

[* *Διαύλαξ, ακος, ὁ, ἡ,* Gl. Disulcis.]

[* *Κναναύλαξ, ακος, ὁ, ἡ,* Heliod. 107=146.]

B [* *Μικραύλαξ, ακος, ὁ, ἡ,* Paucos vel etiam Parvos sulcos habens. Anal. 2, 217. *χῶρος.* " Jacobs. Anth. 9, 162." Schæf. Mss.]

" *Πολυαύλαξ, (ακος, ὁ, ἡ,)* Multos habens sulcos, " ideoque Spatiosus, Amplus, Latus. Apud Suid. " *πεδίου πολυαύλακος,* quod et ipse exp. *μεγάλου, πλα-*" *τέος,*" [ex Apollonida 5. " Sib. Orac." Wakef. Mss.]

[* *Τριαύλαξ, ακος, ὁ, ἡ,* Gl. Trisulcus.]

ΑΥΛΗ, ἡ, Area, Locus apertus et vacuus ante magnas ædes, quem vulgo Une court appellamus, q. d. Cortem. Quoniam autem ap. Hom. oves et alia animalia *ἐν αὐλῇ* stabulantur, ideo *αὐλὴ* redditur Caula, Ovile, Hara. Il. Δ. (433.) *ὥστ' ὄϊες πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ Μυρίαι ἑστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν*: Od. Ξ. (5.) *Τὸν δ' ἄρ ἐνὶ προδόμῳ εὗρ' ἥμενον, ἔνθά οἱ αὐλὴ Ὑψηλὴ δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,* ubi dicitur de Loco, in quo erant porci; unde Haram quidam interpr.: alii generaliore v. Septum. At pro Corte, in qua sunt aves, Od. O. (161.) *χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον Ἥμερον ἐξ αὐλῆς.* Synes., C *Ὑπερβάντα δὲ τὴν οἰκείαν αὐλὴν,* ubi quidam interpr. Impluvium. Athen. (189.) non solum tradit *αὐλὴν* ab *ἄω* appellari Locum, qui a ventis perfletur s. qui utrimque ventum excipiat, sed addit, Hom. *αὐλὴν* semper ponere *ἐπὶ τῶν ὑπαίθρων τόπων.* Sic Philo V. M. 3. *τὸ ὕπαιθρον* appellatum dicit *αὐλήν.* Sed tamen tam ap. Hom., quam alios *αὐλὴ* exp. etiam Atrium, in quibusdam ll. *Αὐλὴ,* inquit Bud., ap. Athen. pro Triclinio prægrandi, i. e. Œco, in quo nuptiæ in regia celebrantur. Hodie Salam dicimus. Apud Greg. 181. idem Bud. Atrium interpr. *Ἕως εἶ κατηχούμενος, ἐν προθύροις εἶ τῆς εὐσεβείας· εἴσω γενέσθαι σε δεῖ, τὴν αὐλὴν διαβῆναι, τὰ ἅγια κατοπτεῦσαι.* Quin et *Ζηνὸς αὐλὴ* Od. Δ. 74. *Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή,* ubi Aula Jovis, vel Regia Jovis, vertitur: quem tamen l. aliter etiam scriptum fuisse tradit idem Athen. Sed ipse Æsch. ex Hom. mutuatus, dixit Pr. (122.) *ὁπόσοι Τὴν Διὸς αὐλὴν * εἰσοιχνεῦσι.* ‖ *Αὐλὴ* ap. Hom. posteros Aula, Domus regia, vel Regia, sine D adjectione, Domus principis. Legimus autem ap. Athen. *αὐλὰς* fuisse vocatas Hasce domos, vel quod ante illas essent ampla loca subdialia, vel quod satellites iis solerent *παραυλίζεσθαι.* Hac autem in signif. Menandri etiam et Diphili auctoritatem, affert. Polyb. *Μέγα τι καὶ δυσχερὲς κίνημα περὶ τὴν αὐλὴν εἶναι* i. e. in aula (Philippi.) Sic et alii nonnulli usi sunt. Herodian. observavi non *αὐλὴν* simpliciter, sed *βασίλειον αὐλὴν* passim dicere. Eod. autem modo et Galli una eademque v. signif. locum *ὕπαιθρον* qui est ante ædes, et ipsam aulam; sed accipiendo tamen potius aulam pro ipso rege, ejusque simul comitatu habitante illam regiam domum, quam pro ipsa domo. Quæ cum dico, non ignoro interim posse duas harum duarum signiff. afferri derivationes, ut sc. Court illum *ὕπαιθρον* locum signif., quem nonnulli Aream dici volunt, sic a corte: at Court pro Aula regis, atque adeo Ipso rege una cum suo comitatu, sit a curia: unde et potius Cour sine t scr. sit, ut et pater meus

scribere solebat. ‖ Αὐλὴ, Locus, in quem capite damnati ducebantur, postea dictus ἀρχεῖον, Suid. Vide Αὐλικοί. ‖ Αὐλὴ item in signif. ἰσθμοῦ ponitur, teste J. Poll. [" In Scaligeranis refellitur id, et, Court scr. docetur a v. obsoleta Courtis, quæ olim Septum et Sepimentum significabat. Unde forte et hodie, Courtines Gallis sunt Septa superna lectorum. Comitatus porro regius, cum rege ipso, dictus est Court e Courtis, i. e. Septis; quia Rex stipatur et circumdatur quasi, suis aulicis. Plane sunt et hodie elegantissime Les Cercles, et Les Ruelles sunt Cœtus colloquentium, et in formam circuli, aut in lectorum στενοχωρίαις, sedentium, fabulando . . . . Merlat." Hæc scripsit antiqua manus ad marg. HSt. Thes.]

[Αὐλὴ, Gl. Atrium, Area. Αὐλαί· Ædes. Αὐλὴ βασιλική· Aula. Αὐλὴ τῶν προβάτων· Stabulum. Dionys. Hal. A. R. 6, 50. pro Villa. Vide Πρόδομος, et Αἴθουσα. Idem ibid. 5, 26. Eur. Alc. 261. νεκύων ἐς αὐλάν. " Aula regia, Ἧκε πρὸς τὴν αὐλὴν, 5, 26, 9. Οἱ περὶ τὴν αὐλὴν, Aulici, 5, 36, 1. 5, 50, 14. 16, 22, 1. Οἱ περὶ τὰς αὐλὰς διατρίβοντες, 4, 87, 4. Οἱ ἱππεῖς οἱ περὶ τὴν αὐλὴν, Equites de regis comitatu, 5, 65, 5." Lex. Polyb. " Ernest. ad Xen. Mem. 1, 1, 2. Zeun. ad K. Π. 33. ad Callim. 1, 108. Eur. Hec. 169. Valck. Hipp. p. 170. Bergler. Alciphr. 228. Wyttenb. Select. 355. ad Il. N. 837. Ω. 161. Od. Υ. 355. Græv. Lect. Hes. 587. ad Herod. 469. 753. Musgr. Cycl. 44. Musgr. Iph. T. 74. Wakef. Alc. 266. Jacobs. Anth. 10, 280. 288. ad Dionys. H. 2, 746. Heyn. Hom. 5, 25. 240. 259. 634. 6, 517. 8, 623. 731. Αὐλὴ θεία, Valck. Diatr. 267. Οἱ ἐξ αὐλῆς, Diod. S. 2, 153. Αὐλαὶ χαλκαῖ, 2, 501. Αὔλη, sic scribo Od. 10, 10." Schæf. Mss.] " Αὐλὰ, Hesychio πανδέκτης."

" Αὔλαρος, Hesychio αὐλωρὸς, οἰκοφύλαξ, Aulæ s. " Domus custos."

" Αὐλίκουροι, Suidæ et Hes. φύλακες, pro quo supra " ex Eod. etiam Αὔλαροι."

" Αὐλουρὸς, (ὁ,) Hesychio οἰκοφύλαξ, Domus cu- " stos," [" pro αὐλοῦ οὖρος," Schneider. Lex. Imo αὐλῆς.]

" Αὐλωρὸς, (ὁ,) Custos domus s. cohortis domus. " Vide Αὔλαρος." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* Αὐλάρχης, ου, ὁ, Aulæ princeps. 2 Sam. 8, 19.]

" Αὐλοπρεπὴς, ὁ, ἡ, Aulæ conveniens, VV. LL."

[* Ἄπαυλος, ὁ, ἡ, i. q. ἀπόκοιτος, Hes.]

[* Δίαυλοι, Gl. Bifores. " Δίαυλος, i. q. στενωπὸς, Bast. Specim. 40." Schæf. Mss.]

[* Δύσαυλος, ὁ, ἡ, Ad commorandum, deversandum parum commodus. Hes. Δύσαυλος· * δυσαύλιστος. Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρῳ. (Vide Rutgers. V. L. 2, 1. p. 84. " Δυσαύλων πάγων meminit idem Tragicus Antig. 367. Vide Misc. Obs. V. 3. p. 98." Albert.) * Δυσαύλητος· * δυσεγκλήμων. " Δυσεγκλήμων deest in Lexx., perinde ac ipsa glossa Δυσαύλητος, quæ suspecta videtur." Albert. * Δυσαυλία, ἡ, Inhospitalitas loci, Æsch. Ag. 566. Μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι καὶ δυσαυλίας, ubi Blomf. " Graves excubias. Soph. (l. c.) δυσαύλων πάγων, ubi Schol. εἰς οὓς δυσκόλως αὐλίζεταί τις." " Brunck. Soph. 3, 508." Schæf. Mss.]

Ἔναυλος, ὁ, Stabulum, Spelunca. Item generaliter, Domicilium. Hesiod. (Θ. 129.) Γείνατο δ' οὔρεα μακρὰ, θεῶν χαρίεντας ἐναύλους Νυμφέων. ‖ Ἔναυλος etiam ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. Vide Eust. [Opp. A. 5, 21. Ποσειδάωνος ἐναύλους, K. 1, 142. λαϊνέους. Hymn. Hom. 15, 8. οὔρεα—καὶ ὑλήεντες ἔναυλοι. * Ἔναυλον, τὸ, Anal. 2, 240. αἰπολίοισιν ἀνεῖμαι. " Ἔναυλος λέων, Eur. Phœn. 1566.; Porson. 1589." Schæf. Mss. " Recessus, Opp. A. 1, 305. 3, 5." Wakef. Mss.]

[* Ἐναύλιος, α, ον, Hippocr. 269, 46. ἡ ἐναυλίη, sub. ὁδὸς, Interior via pudendi muliebris.]

Ἔπαυλος, ὁ, Stabulum. Item Casa. Il. (Od.) Ψ. (358.) εἰσόκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους. ‖ Soph. autem (Œd. C. 662.) ἔπαυλα dixit. [" Ἔπαυλα, τὰ, Lycophro 695. Cephal. Anth. 509." Kall. Mss. " Ἔπαυλος, Brunck. Apoll. R. 36. Lobeck. Aj. p. 312. Heyn. Hom. 7, 150. Pierson. Veris. 200. Ἔπαυλον, Leon. Tar. 6. Soph. Œd. T. 1138." Schæf. Mss.]

[* Κώμαυλος, ὁ, ἡ, Rusticus. Suid. Anthol. 553.]

Μέσαυλος, ὁ, vel Μέσαυλον, τὸ, Locus in medio stabulo, s. in media caula, aut etiam Casa, Bud. Alii
A proprie volunt esse Januam, quæ sit inter duas αὐλὰς, sed pro Tota casa s. Tugurio accipi. Vide Eust. Apud Eur. (Alc. 552.) legitur et μέσαυλος adjective, θύρας μεσαύλους. ‖ Μέταυλον etiam dixerunt Att. pro μέσαυλον. [Gl. Μέσαυλον· Atrium, Compluvium. Μέσαυλος, Apoll. R. 3, 235. ubi Schol. ἡ φέρουσα εἴς τε τὴν ἀνδρωνῖτιν καὶ γυναικωνῖτιν, Quint. Sm. 12, 580. Ἡ δ' ἅτε πόρδαλις ἔσσυτ' ἐν οὔρεσι καγχαλόωσα, Ἣν τ' ἀπὸ μεσσαύλοιο κύνες, μογεροί τε νομῆες, Σεύοντ' ἐσσυμένως. Plut. Arat. 26.: 7, 789=Mor. s. 698. Wytt. pro " Minore lingua s. Epiglosside, (Vide Μέταυλος ab αὐλός.) Cohors, Harpocr. Μέταυλός ἐστιν ἡ ῥυπαρὰ λεγομένη αὐλὴ, οὗ ὄρνιθες ἦσαν." Seager. Mss. Cf. Il. Ω. 29. Ὃς νείκεσσε θεὰς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο, ubi Pseudo-Did. ἔπαυλιν: Od. K. 439. " Brunck. Apoll. R. 107. Heyn. Hom. 5, 25. 6, 216. 7, 309. 8, 593. Musgr. Med. 134. ad Mœr. 256. 264. Μέταυλος, Aristoph. Fr. 255. Brunck. Phœn. 1250." Schæf. Mss.]

[* Μεσαύλη, ἡ, Vitruv. 6, 10. Ædium quædam itinera
B Mesaulæ dicuntur ap. Græcos, quod inter duas aulas media sunt interposita; nostri Andronas vocant. Vide Μέσαυλος.]

Μεσαύλιον, (τὸ,) i. q. μέσαυλον, Suid. Item μεσαύλιον vocabatur κροῦμά τι μεταξὺ τῆς αὐλῆς αὐλούμενον, Eust. [atque adeo ad Μεσαύλιον, ab αὐλὸς, pertinet.] ‖ Μεσαύλιος autem Nom. servi ap. Hom. hinc ductum, [Lat. Mediastinus. " Toup. Opusc. 1, 25." Schæf. Mss. " Μεταύλιον, i. q. μεσαύλιον, Opp. K. 1, 527." Wakef. Mss. Glossæ: Μεσαύλιον· Atrium, Compluvium, Impluvium, Contila.]

Μόναυλος, ὁ, ἡ, Qui solus stabulatur aut habitat, UNDE Μοναυλία, ἡ, Vita solitaria, i. e. Cælibatus, Plato de LL. (4. p. 196.) ut Συναυλία, Conjugium. [* Μοναύλιος βίος, Suid. v. Λουκιανός. " Μόναυλος, Brunck. Soph. 3, 413. Μοναυλία, Aristoph. 3, 80." Schæf. Mss.]

[* Ὅμαυλος, ὁ, ἡ, Cohabitans, Una pernoctans: * Ὁμαυλία, ἡ, Cohabitatio, Concubitus, Æsch. Choëph. 597. Συζύγους θ' ὁμαυλίας, ubi Schol. * ὁμο-
C κοιτίας. " Ad Lucian. 1, 298." Schæf. Mss.]

[* Πάραυλος, ὁ, ἡ, UNDE] " Παραύλια, (τὰ,) Hesy- " chio τὰ παρὰ τὴν αὐλὴν, aliis Vestibula," [πρόσχωρα, Hes. et Phot. " Παραύλιος, Toup. Add. in Theocr. 397." Schæf. Mss.]

Πρόαυλον, s. Προαύλιον, τὸ, Aulæ vestibulum. J. Poll. Suid. ‖ Item, Προαύλια plur. Dies qui nuptias anteit: sicut Ἐπαύλια Dies qui eas sequitur. Vide in Ἀπαυλίζομαι. [* " Προαύλιος, Cyr. Hieros. 227.; * Προαυλὶς, ἡ, Præf. 1." Kall. Mss. " Προαύλιον, ad Mœr. 88." Schæf. Mss.]

Συναυλία, ἡ, Cohabitatio, ἡ συνάθροισις δύο καὶ πλειόνων. Συναυλίαν ἄγει τις, pro μόνος αὐλίζεται ἐν τοῖς ἑαυτοῦ. Bud. in Aristot. Polit. (7, 16.) Contubernium conjugale exp. Sic Greg. Κατὰ συζυγίαν τε καὶ συναυλίαν. [* Σύναυλος, ὁ, ἡ, Soph. Aj. 611. μανίᾳ i. q. συνών. Συναυλία, T. H. ad Lucian. 2, 359. (cf. μοναυλία ap. Plat. de LL. 4. p. 196.) Athen. 48. γεροντικαί. Lucian. 2, 99. Συναυλίᾳ μίγνυσι τῇ πηγῇ. Lynceus Athenæi 3. p. 109. Τοιαύτην ὁ ἐσχαρίτης ἔχε
D πρὸς τὸν γλυκὺν συναυλίαν. " Ad Lucian. 1, 298." Schæf. Mss. " Aristid. 1, 243. Congressus, Æsch. S. c. T. 845." Wakef. Mss. Vide Συναυλία, ab αὐλός.]

Ὕπαυλος, ὁ, (ἡ,) Qui in aula est, q. d. Qui est sub aula. Apud Soph. Aj. (803. σκηνῆς) exp. Qui est in tentorio. " Ὕπαυλος, * ὑπαύλιος, Toup. Ind. ad Add. in Theocr. v. Philetas.; Opusc. 2, 291." Schæf. Mss.]

Αὔλειος, ὁ, ἡ, ut Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου, Od. A. (104.) ubi male quædam exemplaria habent conjunctim ἐπαυλείου: quem tamen errorem sequuntur VV. LL. " Ἐπαύλειος, Qui in aula est, vel Qui aulæ s. cohortis " est. Affertur enim οὐδοῦ ἐπαυλείου pro Liminis " aulæ, ex Hom. Sed si locus iste desumtus est ex " Od. A., ut esse puto, divisim scr. est ἐπ' αὐλείου. " Sic enim ibi, Στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ ἐπὶ προθύροις " Ὀδυσῆος Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου." [" Ἐπαύλειος, Aristoph. Σ. 1473." Scott. App. ad Thes.] Et ἡ αὔλειος θύρα, Atrii janua, vel Atriensis. Bud. αὔλειον θύραν ap. Plat. Sympos. Januam vestibularem et atriensem,

ap. Lysiam autem Atrium interpr. p. 1066. quam vide. Invenitur et plur. *αἱ αὔλειαι θύραι* ap. Herod. Aristoph. (Ec. 982.) Sic et Epigr. (Paul. Sil. 29.) *Στέμμασιν αὐλείας ἀμφιπλέκοντι θύρας*: ubi exp. Fores atrienses. || *Αὔλειος* etiam per se dicitur, ut Plut. (3, 334.) *Ἀλλὰ τοῖς ἥκουσιν ἀποκλείσας τὴν αὔλειον, ἑτέραις θύραις ᾤχετο ἀπιών.* " *Αὐλεία*, Hesychio *ἡ* " *τῆς αὐλῆς θύρα*, Aulæ s. Cohortis porta: quam Hom. " et alii vocant *αὐλείην θύραν*, nonnulli *αὔλειον* quo-" que sub. nom. *θύρα*. *Αὔλεια* autem vide in *Αὐλία*." [Philo 1, 266. P.: *Ἐν ταῖς οἰκίαις τοῦ θαλάμου ἐντὸς μὲν ὁ ἀνδρών, ἐκτὸς δὲ ὁ αὐλών, καὶ ἡ αὔλειος ἐκτὸς μὲν τῆς αὐλῆς, εἴσω δὲ τοῦ πυλῶνος.* " *Αὔλειος, ἡ*, sc. *θύρα*, 5, 76, 4. *Ταῖς αὐλείοις βιασάμενοι*, Per fores vestibuli, Per fores atrienses irruperunt." Lex. Polyb. " *Αὔλειος*, Jacobs. Animadv. 159.; Anth. 7, 59. ad Diod. S. 2, 323. Heyn. Hom. 8, 663. *Αὔλειος θύρα*, ad Mœr. 88. ad Charit. 217. *Αὐλεία*, ad Charit. 700. Aristoph. Fr. 742. Valck. Adoniaz. 352.; ad Herod. 469. ad Lucian. 1, 283. Toup. Emend. 2, 390. *Αὔλειον*, Villois. ad Long. 276." Schæf. Mss. " *Αὔλειος*, Philo J. 2, 476. Plut. 2, 516." Wakef. Mss. *Αὐλεία θύρα*, Theophr. Char. 161. 245. Ast.]

Προσαύλειος, (ὁ, ἡ,) Ad aulas pertinens, nisi mendose in VV. LL. affertur ex Eur. (Rhes. 273.) *τὰς προσαυλείους τύχας*, Fortunas aularum.

Αὐλικὸς, (ἡ, ὸν,) Aulicus, Qui est ex alicujus principis aula. Plut. (10, 192.) *Οἱ μὲν οὖν αὐλικοὶ κόλακες.* Et ap. Eund. (5, 22.) *Αὐλικὴ περιεργία.* || *Αὐλικὸς* in malam partem, ut et nostrum Courtisan aliquando: Plut. (10, 112.) *Οὐδὲ φοβηθήσεται τὸ αὐλικὸς καλεῖσθαι καὶ θεραπευτικός.* [" *Οἱ αὐλικοὶ*, 16, 22, 8. 23, 13, 5.: *Αὐλικὸς ἄνθρωπος*, 24, 5, 4. est idem fere atque *πολιτικὸς* ibid.: *Αὐλικὴ ἀγχίνοια καὶ κακοπραγμοσύνη*, 15, 34, 4." Lex. Polyb. " Plut. Mor. 1, 556." Schæf. Mss.]

" *Αὐλιάδες νύμφαι*, ex Epigr. pro Nymphæ incolæ " s. inhabitantes." [" Jacobs. Anth. 6, 423. ad Lucian. 1, 289." Schæf. Mss. " *Αὐλιὰς, ἡ*, Hierocles 216. Dionys. Areop. p. 10. 26. 174. 235." Kall. Mss.]

Αὐλαία, ἡ, Aulæum: item Tentorium, ut Bud. interpr. in Plut. (4, 95.) *Φιλώτᾳ δὲ πρὸς θύρας σταδίων ἑκατὸν αὐλαίας γεγονέναι*, Tentoria, inquit. Apud eund. Plut. accipi ait pro Velo, quod currui matronali prætenditur. *Αὐλαῖαι*, quæ Lat. Aulæa. Athen. *Αὐλαίαις φοινικίναις περιείχετο.* Idem, *Αὐλαῖαι ζωωταὶ, καὶ διάχρυσοι, καὶ διάλιθοι.* Philo V. M. 3. *Σχεδὸν δὲ καὶ αἱ αὐλαῖαι καταπετάσματά εἰσιν.* Et sing. quoque ap. Plut. Themistocle, *Ἐγγὺς γενόμενοι τὴν αὐλαίαν ἀνέστελλον.* Curtius Aulæam Lat. itidem dixit fem. || *Αὐλαία*, Hesychio est etiam *ἡ ἐν αὐλῇ διατρίβουσα*, ut sit adjectivum. || *Αὐλαία* itidem dicitur pro *αὐλὴ* per *παραγωγήν*. Eust. [" Hyperides et Menander Cosmæ Indopl. 197." Schneider. Lex. " *Αὐλαία, ἡ*, Aulæum, Fr. Gr. 29. *Ἀκούων ταῦτα πάντα διὰ τῆς αὐλαίας*, Per aulæum. Sic 33, 3, 2. *Λαβὼν ἐκ τῆς παραπετασμένης αὐλαίας καλώδιον, ἑαυτὸν ἀπεκρέμασε*, ubi, cum e Cod. Peiresc. Valesius edidisset, *Καλωδίῳ τῶν ἐκ τῆς αὐλαίας περιπετασμάτων ἑαυτὸν ἀπεκρέμασε*, Ernest. Lex. Polyb. hæc posuit:—' *Τὰ ἐκ τῆς αὐλαίας περιπετάσματα*, (rectius *παραπ.*) Valesio Velum, quod aulæ prætendebatur, i. e. januæ, quæ ad aulam ferret. Sed id non est *αὐλαία*, verum Aulæum. Locus vitiosus videtur, qui et paulo aliter est ap. Suid. v. *Αὐλαία*.' Nos Suidæ lectionem sumus secuti." Lex. Polyb. Theophr. Char. 21. p. 23. *Καὶ αὐλαίαν ἔχουσαν Πέρσας ἐνυφασμένους.* " Græci *ζωωτὰ* Aulæa, (Plaut. Pseudol. 1, 2, 14. Belluata tapetia, cf. Athen. 12. p. 500.) appellant. Talia illa ap. Virg. Georg. 3, 25. Purpura intexti tollunt aulæa Britanni." Casaub. Aulæa *ζωδιωτὰ*, Salmas. ad Scriptt. H. A. 2, 300. " Ad Diod. S. 1, 447. 2, 335. Coray Theophr. 194. Const. Manass. p. 16. 84. Meurs. Wessel. Probab. 252." Schæf. Mss. " Plut. 2, 173." Wakef. Mss.]

" *Αὐλαῖον*, Stragula, Velum picturis intertextis " variegatum, *παραπέτασμα, περίστρωμα, τάπης*, VV. " LL. e Bud. Annot. in Ep. post. Sed vox ea Latinis " quam Gr. eo in signif. usitatior est."

¶ *Αὔλιον, (τὸ,)* Stabulum. Et generaliter Domicilium, sed potius quod est ruri. Apoll. R. 2, (142.) *σταθμούς τε καὶ αὔλια.* Dicitur autem ab *αὐλὴ* vel *ὑποκοριστικῶς*, vel *κατὰ παραγωγήν*. Vide Eust. *Αὔλιον* Antrum dictum, quod in eo Bacchus stationem habuerit, s. pernoctarit. Var. [Gl. *Αὐλίον·* Androna. " Aristoph. Λ. 721. *ᾗ τοῦ Πανός ἐστι ταὐλίον*, Sacellum." Seager. Mss. Æschin. Or. *Κεραμεῖα καὶ αὔλια ἐνοικοδομεῖν.* " Wakef. Ion. 512.; Musgr. 500. Wakef. Phil. 1149. Jacobs. Anth. 7, 167. 388. Brunck. Aristoph. 1, 53. Duris. Villois. ad Long. 276. Pierson. Veris. 169. Chardon Magaz. Encycl. 1796. N. 1. p. 99. ad Callim. 1, 108.; Valck. 286. 288." Schæf. Mss. " Lustrum feræ, Ælian. H. A. 3, 21." Wakef. Mss.]

[* " *Αὐλίδιον, τὸ*, (Areola, Demin. ab *αὐλὴ*,) Theophr. Char. 5, 4. 21. p. 25. (*Καὶ αὐλαίαν ἔχουσαν Πέρσας ἐνυφασμένους, καὶ αὐλίδιον, παλαιστρικὴν κόνιν ἔχον καὶ σφαιριστήριον.*)" Schneider. Lex. AT * *Αὐλίδιον, τὸ*, Demin. ab *αὐλὸς*, Parva fistula, Trall. 3. p. 61. *Καὶ αὐλίδιόν τινες ἐμβαλόντες τῇ ἀκοῇ.* " Coray Theophr. 194. Abresch. Lect. Aristæn. 173." Schæf. Mss.]

¶ *Αὖλις, (ἡ,)* ad differentiam *Αὐλὶς*, quæ est Urbs Bœotiæ, Domicilium, Locus ubi pernoctatur. Item Tentorium, Castra. Il. I. (232.) *Ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ ἄστεος αὖλιν ἔθεντο.* Ex Herod. etiam affertur *τὴν αὖλιν ἐπὶ τῷ πλοίῳ ἐποιήσατο*, ubi tamen legitur et *αὐλήν.* || *Αὐλίδα* etiam Bœotiæ Urbem inde nomen habuisse volunt, quod in ea Græci castrametati sint. " *Αὐλὶς* autem dictum Bœotiæ quoddam Oppidum " ex eo, quod Græci ibi stabulati s. castra metati " fuerint." [*Αὖλις, Αὐλὶς*, Arcad. 31. *Αὐλὶς*, Tzetz. Exeg. in Il. " Theocr. 25, 18. *Αὖλις δέ σφισιν (βόεσσι) ἥδε τεῆς ἐπιδέξια χειρὸς Φαίνεται.* Od. X. 470. *Ὡς δ' ὅταν ἢ κίχλαι τανυσίπτεροι, ἠὲ πέλειαι, Ἕρκει ἐνιπλήξωσι, τόθ' ἑστήκει ἐνὶ θάμνῳ, Αὖλιν ἐσιέμεναι, στυγερὸς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος.*" Seager. Mss. Callim. H. in Dian. 87. " *Αὖλις*, Cattier. 55. Dioscorid. 22: Jacobs. Anth. 9, 358. Heyn. Hom. 5, 579. Gesner. Ind. Orph. Wessel. Diss. Herod. 13. ad Callim. 1, 108. ad Herod. 753. Portus Bœotiæ, de accus., Markl. Iph. p. 15.; Musgr. 120. *Αὐλὶς, Αὖλις*, Heyn. Hom. 4, 293. Lobeck. Aj. p. 244." Schæf. Mss.]

Αὔλιος ἀστὴρ, Qui ad *αὖλιν* ducit animalia, Vesper. Eust. [Apoll. R. Eur. Ion. 500. *αὐλίοις ἄντροις.* " Wakef. Ion. 512.; Musgr. 500. Huschk. Anal. 117. ad Diod. S. 2, 323. Heyn. Hom. 6, 133. Ruhnk. Ep. Cr. 211. *Ἡ αὔλιος*, Toup. Opusc. 1, 24. ad Charit. 217. *Αὐλία θύρα*, ad Mœr. 88." Schæf. Mss.]

" *Αὐλία, ἡ*, Stabulum, *ἔπαυλις*: Aula, VV. LL. ex " Isocr. Apud Suidam quoque legitur, *Αὐλία, ἀντὶ* " *τοῦ ἔπαυλις· ἢ ἡ μικρὰ αὐλή.* Sed notandum est, " vet. ejus Cod., eumque Ms., habere itidem, *Αὐλία*, " *ἀντὶ τοῦ ἔπαυλις*, verum subjungere, *ἢ ἀντὶ τοῦ τὰς* " *μικρὰς αὐλάς.* Innuit igitur pro *ἔπαυλις* etiam scr. " esse *ἐπαύλεις*, et accipiendum *αὐλία* pro neutro " plur., non pro fem. sing.; id quod confirmat Har-" pocr., *αὔλια*, proparoxytonws enim ap. eum scri-" ptum est, e Lysia et Æschine afferens, *ἤτοι ἀντὶ* " *τοῦ ἐπαύλεις, ἢ ἀντὶ τοῦ τὰς μικρὰς αὐλάς*: nimirum " demin. ab *αὐλή*. Rursum in vet. illo Suid. Cod. " *αὐλία* affertur pro *θύρα, πυλών*: pro quo vulg. " Suidæ Edd. et Hes. habent *αὐλεία* per di-" phthongum, sed reclamante ap. utrumque serie al-" phabetica. Quemadmodum igitur *αὐλεία* supra " habuimus pro *αὐλεία θύρα*, ab *αὔλειος*: ita scien-" dum est hoc *αὐλία* quoque usurpari pro *αὐλία* " *θύρα*, ab *αὔλιος*. Alioqui et *αὔλειος* absolute dici-" tur pro *αὔλειος θύρα* s. *αὐλία* aut *αὐλεία*. Unde " Harpocr. *Αὔλειος, ἡ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρώτη θύρα τῆς* " *οἰκίας*: Menandrum citans. Meminit Suid. quoque " *τῆς αὐλείου*: sed exemplum, quod affert, ipsi mi-" nime convenit, sed potius plurali *τὰ αὔλεια*: ita " enim habet, *τῶν τε αὐλείων καὶ σταθμῶν τὰς θύρας* " *ἐξέκοπτον*: *αὐλείων* idem hic signif. quod paulo " ante *τὰ αὔλια* s. *τὰ αὐλία*, i. e. *ἐπαύλεις* s. *μικρὰς* " *αὐλάς.* Meminit vero et ipse paulo post neutr. " *αὔλειον*: ait enim, *αὔλειον δὲ καὶ* * *προαύλειον*, " *οὐδετέρως.*" [" *Αὐλία θύρα*, Mœr. 88. et n." Schæf. Mss.]

Αὐλείτης, (ὁ,) Villicus, ut sit ab *αὖλις* signif. *ἔπαυ-*

λιν. Vide Var. Hes. autem Αὐλήτην habet cum η utrobique, et exp. τὸν τῆς κόπρου ἐπιμελούμενον τῶν προβάτων. [Ἀνὴρ αὐλείτης, Apoll. R. 4, 1486. ubi Ms. αὐλήτης. Athen. 587.] A

" Αὐλήρας, Hes. exp. μάνδρας, Ovilia, Caulas. " Item ἡνίας, Habenas, Lora fræni. Affert porro et " αὐληρὸν pro χαλινὸν, Frænum; sed addens σχοι-" νίον, Funem: item σπεῖραν, Spiram." [Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αὐληρόν· ἱμὰς, ἢ σχοινίον, ὅπερ Ἴωνες εὔληρον.]

" Εὔληρα, Lora, Habenæ: ut exp. Il. Ψ. 481. ἐν δ' " αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκε. Etym. quoque εὔληρα " dici tradit τὰ ἡνία, τοὺς ἱμάντας, quasi εἴληρα, παρὰ " τὸ εἰλεῖν: ut Hes. etiam παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ταῖς " χερσίν: ap. Epicharmum vero dici αὔληρα, παρὰ " τὸν αὐλὸν, ut sint τὰ ἐπιμήκη." [Quint. Sm. 4, 508. Καρπαλίμως δ' εὔληρα λάβον κρατερῇς παλάμῃσιν, ubi al. αὔληρα et ἄβληρα. Schneider. Lex. confert Dor. αὐλάκα, Ion. εὐλάκα. " Quint. Sm. 9, 156. alibi εὔληρον." Wakef. Mss.]

" Ἀβληρὰ, Hes. affert pro ἡνία, Habena, Lorum, " quod fræno inseritur." B

Ἔπαυλις, ἡ, Villa, Casa. Plut. (3, 755.) Καὶ τὰς ἐγγὺς τῆς θαλάσσης ἐπαύλεις ἐξέκοπτον. Idem Pericle, Τὴν χώραν καὶ τὰς ἐπαύλεις ἐπιδίδωσι τῇ πόλει. Philo V. M. 1. Καὶ αἱ κατ' ἀγρὸν ἐπαύλεις. Ἔπαυλις est etiam Stabulum, ut VV. LL. tradunt. [Gl. Ἔπαυλις· Stabulum, Ovile, Villa. Ἐπαύλεις· Villæ. Vita rustica, ad Charit. 137. I. q. ἐπαύλισις, Plato Alcib. 2, 21. " Stabulum, 5, 35, 13. Οὐκ ἀσφαλὲς λέοντι καὶ προβάτοις ὁμοῦ ποιεῖσθαι τὴν ἔπαυλιν: 16, 15, 5. Τὴν ἔπαυλιν ποιεῖσθαι ἐπὶ τῇ τῶν ὑπεναντίων στρατοπεδείᾳ, In hostium castris pernoctare. Sic ἐπὶ τοῦ χώματος, Spicil. e lib. 39. n. 3. nempe i. q. αὐλίζεσθαι, quod vide." Lex. Polyb. " Toup. Opusc. 1, 178. ad Charit. 282. Longus 6. Villois. quem vide 48. Mœr. 345. Jacobs. Anth. 9, 94. Brunck. Apoll. R. 36. Heyn. Hom. 5, 580. Ἔπαυλιν ποιεῖσθαι, 511." Schæf. Mss.]

Ἐπαύλιον, (τὸ,) itidem pro Villa, Bud. Deminutivi tamen speciem præ se fert. Æschin. Ep. (9.) Ἐπαύλιον δὲ οὐδὲ μέτριον, ἀλλὰ πάντα ἐρείπια. Plut. (8, 24.) Ἐπαυλίῳ τινὶ προσῆλθε. [Gl. Ἐπαύλιον· Villula. Polyb. 4, 4, 1. Leon. Tar. 54. Antip. S. 95. Agath. 37. Antip. T. 54. Ἡρωῦς. " Jacobs. Anth. 8, 391." Schæf. Mss.] C

" Ἐπαυλία, (ἡ,) teste Hes. ἡ δευτέρα τῶν γάμων " ἡμέρα, ἐν ᾗ κομίζουσι δῶρα οἱ οἰκεῖοι τῷ γεγαμηκότι " καὶ τῇ νύμφῃ, forsitan ἀπὸ τοῦ αὐλίζεσθαι τὴν " νύμφην. Alii plur. ἐπαύλια vocant, ut Suid., quem " vide." [Cf. Ἀνακαλυπτήρια. J. Poll. 3, 39. Alciphro 3, 49. Etym. M. Glossæ: Ἐπαύλια· Repotia. Vide in Ἀπαυλίζομαι. " Bergler. Alciphr. 389. Coray Theophr. 340." Schæf. Mss.]

" Ἐπαυλὰς, άδος, ἡ, Caula esse dicitur, quæ potius " ἔπαυλις." [A Schneidero non agnoscitur.]

" Ἐπαυλόσυνος, Suidæ ὁ εἰς τὴν ἔπαυλιν ἰὼν, E-" pigr." [A Schneidero non agnoscitur. Cf. Ἀπαυλόσυνος. " Jacobs. Anth. 9, 94." Schæf. Mss.]

Αὐλίζομαι, Stabulor; ut Od. M. (265.) αὐλιζομενάων οἰῶν, et συῶν αὐλιζομενάων, Ξ. (412.) Sic ap. Aristot. H. A. 9. αἰετοὶ quoque dicuntur αὐλισθῆναι. Ipsi etiam dicuntur αὐλίζεσθαι in aliquo loco, Cubare, Pernoctare. Thuc. 4. p. 126. et alibi sæpe. Xen. K. Π. 4, (6, 6.) Ἢν αὔριον ἴῃς πρωΐ, τῇ ἑτέρᾳ ἂν αὐλίζοιο παρ' ἡμῖν. Sic et E. 1, (6, 25.) Τρόπαιον δὲ στήσαντες αὐτοῦ ηὐλίζοντο. Ex 2 Reg. 12, (16.) affertur Ηὐλίσθη ἐπὶ γῆς, pro Jacuit super terram. ‖ Αὐλίζομαι a Bud. exp. etiam Stationem habeo, item Excubo: vide Παραυλίζομαι. [Gl. Αὐλίζομαι· Stabulo. Αὐλίζομαι, ἐπὶ ἀνθρώπων· Demoror, Commoror, Conversor. " Αὐλίζεσθαι, de exercitu castra metante et in castris considente usurpari ait Ernest., 2, 25, 4. Poterat addere, 5, 86, 1. 10, 49, 13. quibus ll. Commorari, Manere, Tendere, interpretantur. Sed omnibus his ll. rectius Pernoctare, Noctem agere, exponetur; quemadmodum fecimus, 10, 15, 9. 18, 10, 5.; et intelligendum plerumque, Noctem sub dio agere, Bivouaquer, sæpe etiam in armis, quod diserte adjicitur, 8, 34, 2. Ἐπὶ τῶν ὅπλων ηὐλίσθησαν." D Lex. Polyb. * " Αὐλίζω, Græv. Lect. Hes. 587. Brunck. Soph. 3, 508. Αὐλίζομαι, Gesner. Ind. Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 210. Zeun. ad Xen. K. Π. 28. Wakef. Ion. 512." Schæf. Mss.]

[* " Αὐλιστέον, Geopon. 18, 3." Kall. Mss.]

[* " Αὔλισις, (ἡ,) Habitatio, Ælian. H. A. 235." Wakef. Mss.]

Αὐλισμὸς, ὁ, Pernoctatio, * διανυκτέρευσις, Hes.

[* Αὐλιστὴρ, ῆρος, ὁ, UNDE Αὐλιστήριον, τὸ, Stob. Phys. 1, 52. p. 1074. ex Hermete; Λαγωοὶ δὲ δρυμοὺς, καὶ βόες αὐλιστήρια καὶ πεδία. Vertitur, Boves prata ac stabula.]

Ἀπαυλίζομαι, ίσομαι, Seorsum stabulor, Seorsum stationem habeo. UNDE Ἀπαυλόσυνος, Anthol. Seorsum stabulans, vel A stabulo discedens. [Vide infra.] Ἀπαυλίζομαι est etiam Seorsum pernocto, de hominibus dictum. UNDE τὰ Ἀπαύλια, Dies, in quo sponsus ap. socerum seorsum a sponsa pernoctat, ἀπὸ τῆς νύμφης ἀπαυλίζεται, J. Poll. At Etym. habet Ἀπαύλια, Festum quoddam ap. Athenienses; quia tum incipit puella χωρὶς τοῦ πατρὸς αὐλίζεσθαι, Seorsum a patre pernoctare s. cubare, vel, cubiculum habere. ITEM Ἀπαυλιστηρία χλανὶς ap. J. Poll. quam sponsa mittit ad sponsum eo die, qui ἀπαύλια dicitur. Jam vero et Dona, quæ sponsæ dantur, vocabant ἀπαύλια, teste J. Poll. Ceterum notandum est, quosdam ἀπαύλια et ἐπαύλια unam eandemque diem facere. Nam ita Hes. Ἀπαύλια καὶ Ἐπαύλια, διχῶς λέγεται, ἡμέρα ἐν ᾗ ἐπαυλίζεται τῷ ἀνδρὶ ἡ νύμφη, ubi ponitur etym. non τοῦ ἀπαύλια, sed τοῦ ἐπαύλια. Etym. utriusque v. etymum ponit: nam postquam dixit Ἀπαύλια dici Festum, ὅτι τότε ἄρχεται ἡ κόρη χωρὶς τοῦ πατρὸς αὐλίζεσθαι, subjungit, ἢ τότε ἐπαυλίζεται τῷ ἀνδρὶ ἡ γυνή: unde conjicere est, illum quoque scripsisse Ἀπαύλια ἢ Ἐπαύλια, vel καὶ Ἐπαύλια, ut Hes., cum priore l. etymum illius, posteriore autem etymum hujus vocabuli ponatur. Dicitur etiam sponsa ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρὶ, Pernoctare ap. maritum, vel Cubare juxta maritum. J. Poll. contra etymum poni non τοῦ ἐπαύλια, sed τοῦ ἀπαύλια, atque an hæc duo ead. faciat, an diversa, vix certo statui potest; nam Προαύλια facit Diem præcedentem nuptias: προαύλια δὲ, ἡ πρὸ τῶν γάμων ἡμέρα: deinde subjungit, ἐπαύλια δὲ, ἡ μετ' αὐτήν· καὶ ἀπαύλια δὲ, ἐν ᾗ ὁ νυμφίος εἰς τοῦ πενθεροῦ ἀπὸ τῆς νύμφης ἀπαυλίζεται. Sic certe intelligi potest J. Poll. quasi dixisset, ἐπαύλια autem quæ eam sequitur: quæ et ἀπαύλια dicitur; ea est autem, in qua sponsus, &c. Sed hic scrupulus manet quomodo possit idem esse dies ἀπαύλια et ἐπαύλια, cum secundum etym. quas attuli, contraria signif.; nam contraria sunt ἀπαυλίζεσθαι τοῦ ἀνδρὸς, i. e. χωρὶς τοῦ ἀνδρὸς αὐλίζεσθαι, et ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρί. Acro certe videtur ἀπαύλια, ea signif., qua ap. J. Poll. Repotia nominare voluisse, quippe qui dicat fuisse Diem, quo nupta ad parentes redire solebat. Nam certe illam domo sua relicta ad parentes redeuntem, dicemus ἀπαυλίζεσθαι τοῦ ἀνδρὸς, non contra ἀπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρί. Sed animadvertendum est Acronem dicere fuisse diem septimum; quod si hac quoque in re velimus illi cum J. Poll. convenire, dicendum fuerit J. Poll. diversos dies statuere ἐπαύλια et ἀπαύλια: nam scribit ἐπαύλια fuisse postridie nuptiarum; cum Acro septimo demum solitam novam nuptam ad parentes redire dicat. Hes. tamen rursum in ἐπαύλια, ait esse diem secundum nuptiarum, in qua propinqui munera sponso et sponsæ afferant: et fortasse dici ἀπὸ τοῦ ἐπαυλίζεσθαι τὴν νύμφην, ubi videtur deesse τῷ ἀνδρί: quod et in altero l. habetur. Suid. quoque scribit quosdam putasse ἐπαύλια dici eum diem, utpote ἐν ᾗ πρῶτον ἐπαυλίζεται τῷ νυμφίῳ ἡ νύμφη. Sed quod dicit τὴν δευτέραν μετὰ τοὺς γάμους ἡμέραν, Secundum a nuptiis diem, accipio tanquam improprie dictum pro eo, quod dicit Hes. τὴν δευτέραν τῶν γάμων, ut sc. non dicat δευτέραν μετὰ τοὺς γάμους, quasi alia sit interjecta: nihilo magis quam cum dicitur aliquis esse secundus a rege. Paus. autem ap. Eust. vult esse diem, καθ' ἣν ἐν τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ ἡ νύμφη πρῶτον ἐπηύλισται, Diem in quo primum sponsa in ædibus sponsi pernoctavit: ut sit ἐπηύλισται pro simpl. ηὔλισται: non autem ita acci-

piatur, ut in superioribus ll., cum dicitur νύμφη ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρὶ, quasi αὐλίζεσθαι ἐπὶ τῷ ἀνδρί. Addit præterea idem Paus. vocari ἐπαύλια Munera etiam, quæ postridie nuptiarum a patre sponsæ afferuntur ad sponsum et sponsam, cum quadam velut pompa. Sed an ead. sit dies τὰ ἐπαύλια et τὰ ἀπαύλια, et an Repotia vocari debeat, sequendo Bud., quod si ead. dies esse dicatur, quomodo fieri possit, ut contrariæ sint etym., aliorum esto judicium. Unum addam, me in citando Hes. et Etym. scripsisse ἀπαύλια et ἐπαύλια, προπαροξυτόνως, non ἀπαυλία et ἐπαυλία, ut habetur in vulg. illorum exempl., quod et ap. Suid. et J. Poll. non hoc, sed illo modo scribatur, sc. ἐπαύλια: et ap. J. Poll. sit etiam ἀπαυλίοις in dat.: adeo ut quin ἀπαύλια scripserit, et voluerit plur. neutr. efferri, dubium nemini esse possit: magis autem idoneum hujus rei auctorem desiderare religio mihi est, et aliis debere esse videtur. Nec vero me movet, quod Eust. ait, Paus. vocare ἐπαυλίαν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐν τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ κ. τ. λ. Nam, ut taceam, Suid., qui ead. Paus. verba citat, ἐπαύλια scribere, non ἐπαυλία, scimus non ἐπαυλίαν scripsisse Paus. in suo Lex. cum ν, sed sine ν, ut esset in nominativo. Fieri autem potest, ut in exemplari, quo usus est Eust. ἐπαυλία scriptum esset ὀξυτόνως, sed contra quam tamen scriptum ipse Paus. reliquisset: inde et is accentus moverit Eust., ut ἐπαυλίαν ἡμέραν e Paus. nobis proferret. Imo vero ne hoc quidem constat, an ἐπαυλίαν scripserit Eust. ac non potius ἐπαύλια, e quo aliquis παραδιορθωτὴς fecerit ἐπαυλίαν. Veruntamen utut sit, J. Poll. sequens, ἀπαύλια et ἐπαύλια scribo, sicut προαύλια. Oblitus eram præterea te admonere, non videri sequendum Etym. in eo, quod ἀπαύλια dicit ἑορτὴν fuisse ap. Athenienses. De quo tamen ἐπέχω. [Gl. * Ἀπαυλίζω· Liqueo. "Ἀπαυλίζομαι, Dionys. H. 1, 531." Scott. App. ad Thes. * "Ἀπαυλισμὸς, (ὁ,) Poëta ap. Fabric. B. G. 3, (2,) 656." Kall. Mss. Ἀπαυλόσυνος, ὁ, ἡ, Anal. 2, 192=Anthol. p. 49. HSt. Χεῖμα δὲ δὴ μείνας θὴρ νύκτιος, οὔτε τιν' ἀνδρῶν οὔτε βοτῶν βλάψας ᾤχετ' ἀπαυλόσυνος, ubi v. Jacobs.]

"Διαυλίζω, Produco, Profunda facio, Augeo, VV. "LL." [i. q. βαθύνω, μηκύνω, Suid.]

Ἐναυλίζομαι, Stationem habeo, Castra metor, Inhabito. Thuc. 3. καὶ ἐνηυλίσαντο, Noctem illic egerunt. HINC Ἐναύλισμα, (τὸ,) Domicilium, * ἐνοίκισμα, Suid. Hesychius autem dicit νεωστὶ γενόμενόν τι οἴκημα. ET Ἐναυλιστήριον ἄντρον, Stabulare antrum, Lustrum, VV. LL., [ex Antip. S. 27. Suid. Ἐνηυλισμένον· ἐμπεριειλημμένον. Act., Soph. Phil. 33. Ἐναύλισμα, Artemid. 4, 47. "Ἐναυλίζομαι, Toup. Opusc. 1, 385. Wakef. Phil. 158." Schæf. Mss. Hippocr. 24, 2. * "Ἐναυλίζω, J. Poll. 47." Wakef. Mss.]

[* Ἐξαυλίζομαι, Xen. K. A. 7, 8, 21. Lucian. Ver. Hist. 1. p. 388. ubi Ms. ἐξοπλισάμενοι pro ἐξαυλισάμενοι. "Ad Lucian. 2, 101." Schæf. Mss.]

Ἐπαυλίζομαι, ut ἐπαυλίζομαι τῇ πόλει, Castra ad urbem pono, Plut. Sylla [29. * "Ἐπαύλισις, ἡ, i. q. ἔπαυλις." Schneider. Lex. sed ἀμαρτύρως. * Ἐπαύλισμα, τὸ, Schol. Æsch. Pers. 872. ET Ἐπαυλισμὸς, ὁ, Schol. Soph. Ant. 363. Δυσαύλων· δυσχερῆ τὸν ἐπαυλισμὸν ποιούντων, Phav. v. Αὐλήν. Ἐπαύλισμα, quod voc. attulerat Scott. App. ad Thes., a Schneidero non agnoscitur. "Ἐπαυλίζομαι, ad Paus. 349." Schæf. Mss. "Dio Chrys. 1, 350. Una habito, Etym. M. 119, 17." Wakef. Mss.]

Καταυλίζομαι, Stationem habeo, Castra metor, Plut. Publicola, ["Sub dio pernocto. Αὐτοῦ κατηυλίσθησαν, 5, 8, 8. Cf. Αὐλίζομαι." Lex. Polyb. "Plut. Pyrrho 733. HSt. Ὁ μὲν γὰρ Πύῤῥος, οὐδένα μαχεῖσθαι νομίζων, κατηυλίσατο. Auctor Rhesi 518. Νῦν μὲν καταυλίσθητε· καὶ γὰρ εὐφρόνη, Nunc quidem capite locum castris." Seager. Mss. "Ad Mœr. 241." Schæf. Mss.]

Παραυλίζομαι, Juxta cubo, vel excubo. Athen. (189.) Ἡ διὰ τὸ παραυλίζεσθαι καὶ παρακοιμᾶσθαι τοὺς δορυφόρους τοῖς βασιλείοις, Ob id quod excubent ad regias principum. ["Eur. Ion. 493. * παραυλίζουσα πέτρᾳ, pro τὸ αὔλιον ἔχουσα παρά." Schneider. Lex.]

[* Προαυλίζομαι, Castra ante habeo. Appian. B. H. 268=1, 130.]

A Προσαυλίζω, In aula sto, VV. LL. [Schneidero susp.]

Συναυλίζομαι, Una cubo, proprie, Una commoror, Contubernalis sum, Eod. utor contubernio. Act. 1, (4.) Καὶ συναυλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς κ. τ. λ. ut quidem in nonnullis vet. Codd. legitur, et ap. Epiphan. quoque, necnon ap. quosdam alios Eccles. Scriptt. Gr. Multo tamen frequentior est altera lectio συναλιζόμενος, de cujus duplici exp. dixi in Ἁλία post Ἅλις. Ego vero nihilominus συναυλιζόμενος magis probo, quod συναλιζόμενος pro συναλίζων, i. e. Congregans, nimis durum sit, atque adeo vix ullis auribus tolerabile: deinde quod h. v. ne act. quidem videatur usurus fuisse Lucas, qui vulgaribus alioqui delectatur: postremo quod non satis apte hic Christus congregare eos dicatur, cum præcesserit Ὀπτανόμενος αὐτοῖς καὶ λέγων κ. τ. λ.: imo quoddam hic esse ὕστερον πρότερον videri possit. At si συναλιζόμενος pro συνεσθίων accipiamus, multo etiam majus dixerit aliquis in illius v. usu esse τὸ φιλόκαινον et minime Lucæ stylo consentaneum. Suo tamen utatur quisque judicio. B || Συναυλίζομαι quoque accipitur et pro Congregor, Convenio. Proprie Convenio ad idem habitaculum. Lucian. Ἐπεὶ συνηυλίσθησαν ἅπαντες. Et Xen. K. Π. 1, (2, 15.) Ἔξεστι τούτοις εἰς τοὺς τελείους ἄνδρας συναυλίζεσθαι, exp. Ad viros perfectos aggregari, vel Viris perfectis associari. Ab aliis autem, Virorum perfectorum contubernales esse. Usus est autem et act. Συναυλίζω, itidem pro Congrego, E. 1, (1, 21.) Συναυλίζων πρὸς τὴν σκηνὴν τὴν ἑαυτοῦ. [De priore Xen. loco sic Lex. Xen.: "Συναλίζεσθαι, vulgo edebatur συναυλίζεσθαι, quod Morus ad E. (l. c.) videtur probare." Vide Schneider. Lex. v. Συναλίζω. "Zeun. ad Xen. K. Π. 28. Valck. ad Ammon. 68. Wyttenb. Select. 373. Phalaris 356." Schæf. Mss. * "Συναυλιστήριον, (τὸ,) Contubernium, Hesych." Wakef. Mss.]

ἌΩ, signif. etiam Splendeo, Fulgeo, teste Eust.; ideoque ab eo fieri vult cum alia, tum Αὔριον et Ἀὼς, C pro quo Ἠώς. Exemplum tamen hujus signif. τοῦ ἄω nullum, quod sciam, affert. Etym. quidem certe ἠὼς ab αὔω, non ab ἄω, deducit, signif. itidem λάμπω: ut sit αὔως, et abjecto υ ἀώς: deinde ἠὼς, verso α in η. Idem adverbii αὔριον alias etym. affert: e quibus una est, ut ab αὔρα deducatur: juxta illud, [Od. E. 469.] Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό.

ΑΥΡΙΟΝ, adv. temporis, Cras, Crastino die. Od. A. (272.) Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιούς. Hesiod. E. (2, 28.) Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον, ἔς τ' ἔννηφιν. Dicitur interdum ἡ αὔριον sub. ἡμέρα, et sic usus est Xen. K. Π. 4, (6, 6.) Ἢν αὔριον ἴῃς πρωῒ, τῇ ἑτέρᾳ ἂν αὐλίζοιο παρ' ἡμῖν. Hic enim subjungit τῇ ἑτέρᾳ, tanquam αὔριον signif. i. q. τῇ αὔριον ἡμέρᾳ. Plut. Apophth. Ἐκέλευσε τοὺς νόμους ἀπὸ τῆς αὔριον κυρίους εἶναι. Sic dicitur εἰς τὴν αὔριον. Sed et εἰς αὔριον, sine τὴν, ead. signif. ponitur. Athen. 4. Καὶ εἰς αὔριον παρεκάλει συνδειπνῆσαι πάλιν ἥκοντα μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν ἡγεμόνων, In diem posterum cœnam ei condixit, Bud. Scribitur autem et conjunctim Εἰσαύριον, ut in proxime sequentibus dicetur. D [Gl. Αὔριον· Cras, Crastinum, Crastino die. Εἰς αὔριον· In crastinum. Εἰς αὔριον ἀναβάλλομαι· Recrastino. Εἰς τὴν αὔριον· In crastinum. Arcad. 199. "Αὔριον, Wakef. Alc. 327. 795.; Trach. 945.; S. C. 4, 230. Jacobs. Anth. 11, 333. Porson. Hec. p. 83. Ed. 2. Act. Traj. 1, 209. Valck. Hipp. p. 284. Ammon. 196. Τὸ αὔρ., Koen. ad Greg. 78. Ἐς τὸ αὔρ., Toup. Opusc. 1, 340. Εἰς ταὔριον, Coray Theophr. 326. Wakef. S. C. 4, 114. Aristoph. 1. 661. Ἐς αὔρ., Valck. Callim. 230. Ἡ αὔριον μέλλουσα, Plut. Mor. 1, 425. Alcest. 787. Αὔριον δαίμων, Ruhnk. Ep. Cr. 174." Schæf. Mss.]

[* Αὔριος· ὁ, ἡ, Callim. αὔριοι δαίμων. Hesych. * Αὐριβάτας· Αἰσχύλος τὸ αὔριον ἐπὶ τοῦ ταχέως τίθησι, καὶ ὁ αὐτὸς Ψυχοστασίαις οὕτως φησὶ τὸ ὄνομα ταχυβήμων. Ubi v. Interprr. ap. Albert. Adde Toup. Emend. 4, 352.:—"Lego, Αἰσχύλος τὸ αὐρὶ (imo * αὐρί) ἐπὶ τοῦ ταχέως τίθησι. Idem αὐριβάτας et ταχυβάτας s. ταχυβήμων. Hæc mens Hesychii." Sed non omnino vera sunt hæc. Nos glossam suæ sanitati

sic restituimus. Αὐριβάτας· ταχυβάμων. Αἰσχύλος A τὸ αὖρι ἐπὶ τοῦ ταχέως τίθησι, καὶ ὁ αὐτὸς Ψυχοστασίᾳ (ita Cod. Ven.) οὕτως φησὶ τὸ ὄνομα. Cf. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αὐριβάτος, (l. *Αὐριβάτας·) τὸ αὖρι τιθέασιν ἐπὶ τοῦ ταχέως καὶ τάχα, οὐκ ἀπὸ τῆς αὔρας, ἀλλὰ κατά τινα βαρβαρικὴν λέξιν, τάχα δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ αὔριον.]

'Εσαύριον, s. Εἰσαύριον, ET 'Επαύριον, ET Μεταύριον. Est autem Εἰσαύριον, quod et disjunctim Εἰς αὔριον, ut antea ostendi, Cras, vel In posterum diem, Postridie. 'Επαύριον quoque pro Postridie. At Μεταύριον, Perindie, ut scribit Bud. Eod. autem modo dicitur ἡ ἐπαύριον, et ἡ μεταύριον, sub. ἡμέρα. [Gl. Μεταύριον· Perendie. "Εἰσαύριον, Herod. 757. Heyn. Hom. 5, 510." Schæf. Mss.]

[* Αὐρινὸς, ἡ, ὸν, Gl. Crastinus.]

Αὐρίζειν, Procrastinare, In crastinum differre. Item Algere, Etym. [Cf. Αὐθρίζειν.]

'ΗΩΣ, όος, et per contr. οῦς, (ἡ,) Aurora; ut Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς, sæpe ap. Hom. Et Il. Ω. (417.) ἠὼς ὅτε δῖα φανείη. Quibus in Il. lo- B quitur tanquam de dea: quam tamen magis proprie describit cum alibi, tum Il. B. (48.) Ἠὼς μέν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι. Pro Diluculo utuntur et prosæ scriptt., unde ἅμα ἠοῖ, ap. Herod. Diluculo, Simulatque illuxit. Vide Ἕως. ‖ Ἠὼς pro Die toto, per synecd. ut Il. A. (493.) Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς. ‖ Ἠὼς, Oriens. Od. K. (190.) οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπη ζόφος, οὐδ' ὅπη ἠὼς, Οὐδ' ὅπη ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν. Sic et in prosa, τὰ πρὸς ἠῶ, vel potius ἕω dicuntur Partes orientales. [Buttmann. Lexil. s. 120. Bio 16, 17. Musæus 110. 288. Glossæ: Ἠώς· Aurora. "Heyn. Hom. 5, 373. 382. 409. 426. 7, 468. 8, 132. 140. Valck. Phœn. p. 161.; Hipp. p. 173. Wessel. Herod. 289. Toup. Opusc. 1, 164. Ammon. 66. Eran. Philo 168. Musgr. Alc. 296. ad Charit. 260. Ilgen. Hymn. 230. Valck. Callim. 162. Phrynich. Ecl. 120. Thom. M. 402. Jacobs. Anth. 7, 125. 8, 18. 391. 11, 170. Crinagor. 12. Dies, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 108. Kuhn. ad C Paus. 256. ad Charit. 216. 726. Jacobs. Animadv. in Eur. 15. Bio 325. Valck. Harl. ad Theocr. 193. Pierson. Veris. 89. Musgr. Iph. A. 151. Jacobs. Anth. 10, 148. Probl. Arithm. 9. Orpheus Terr. Mot. 63. Bio p. 60. Ed. Mans. 2. Sol, ad Callim. 1, 141. Juventus, Valck. Phœn. p. 157. Cur spiritum lenem habeat, Heyn. Hom. 7, 65. Ἠὼς καὶ ἥλιος, 6, 316. Ἠ. ἱερὰ, Heringa Obs. 193. Ἠοῦς, ad Charit. 763. Heyn. Hom. 5, 497. 729. Ἐν φάος ἀοῦς, Epigr. adesp. 645. 721. Ἠοῖ, Dawes. M. C. 103. Ἅμα ἠοῖ, Valck. Oratt. 331. De accus., Heyn. Hom. 5, 516. Ἠοῦν, Jacobs. Anth. 7, 127. Πρὸς ἠῶ τε καὶ ἡλίου ἀνατολὰς, Herod. 537." Schæf. Mss. "Dies, Quint. Sm. 1, 118. Nonn. D. 25. fin. Il. N. 794. Schol. Od. B. 1. Vita, Quint. Sm. 10, 431. 478." Wakef. Mss.]

"Ἠωκοίτων, Hes. exp. ὀρθρινῶν ὕπνων, Matutino- "rum somnorum," [Suid.]

Ἠοῖος, vel Ἠῷος, (α, ον,) Matutinus. Od. Δ. (447.) Πᾶσαν δ' ἠοίην μένομεν, Gallice plane ad verbum, Toute D la matinée. Ἠῷος ὀλολυγμὸς, Matutinus ploratus, Epigr. Et ἠῷος ἀστὴρ, Apoll. R. (1, 1273.) dicitur ὁ ἑωσφόρος. Hesiod. (A. 396.) ἠῷος χέει αὐδὴν, Matutinus fundit vocem, pro Mane. Sic Matutinus et Vespertinus, poët. pro Mane et Vespere. Orientalis, ut ἠοίη θάλασσα, Herod. [Antip. T. 5. ἀλέκτωρ, Leon. Tar. 78. ἑσπέριον κἠῷον ὕπνον, Antip. T. 20. ἠῷοι Παρθῶν πόδες, Epigr. adesp. 250. ἠῴου ὠκεανοῦ. "Ἠοῖος, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 105.; ad Ammon. 104. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 67. Toup. Opusc. 2, 85. Musgr. El. 143. Jacobs. Anth. 7, 28. Brunck. Apoll. R. 224.; Aristoph. 3, 142. Heyn. Hom. 5, 508. Ἠῷος, Phrynich. Ecl. 98. Brunck. Apoll. R. l. c. Heyn. Hom. l. c. Ἠῷος, Equus, Valck. Phœn. p. 592." Schæf. Mss.]

"Προσηῷος, (α, ον,) Ad auroram spectans, Orien- "talis. Plut. Themist. Προσηῴας Ἀρτέμιδος ναός." [Diod. S. 226=1, 374.]

"Ὑπηοῖος, (α, ον,) Matutinus, quasi ὑπὸ τὴν ἠῶ. "Hom." [Od. P. 25. "Heyn. Hom. 7, 472. 475. Wolf. Præf. ad Il. 19. Toup. Opusc. 1, 440. Ammon. 104. ad Od. Δ. 656. *Ὑπηῷος, Ruhnk. Ep. Cr. 251. Toup. Opusc. 2, 288. Wakef. Trach. 165. Heyn. Hom. 5, 508." Schæf. Mss. "Quint. Sm. 4, 111." Wakef. Mss.]

Ἠῶθι, In aurora, Diluculo, Mane. Ἠῶθι πρὸ ap. Hom. Ante auroram, πρὸ ἠοῦς, Bud. Eust. tamen habet ἐκ πρωΐας. AT Ἠῶθεν, q. d. Ab Aurora, pro ἕωθεν, Od. Ξ. (512.) Ἠῶθέν γε τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις. [Ἠῶθι πρὸ, Arat. 309. Δ. 138. "Ἠῶθεν, ἠῶθι, Heyn. Hom. 7, 449. Ἠῶθι πρὸ, 6, 128. Albert. Peric. Cr. 86. Ἠῶθεν, Theocr. 15, 132. Summo mane, Valck. Oratt. 331." Schæf. Mss.]

¶ Ἕως in prosa pro ἠώς. Unde ἅμα ἕῳ, Thuc. sicut et ἅμα ἠοῖ, Prima luce, Ipso statim diluculo, Simulatque illuxit. Dicitur vero et ἅμα ἕῳ γενομένῃ ead. signif. ab Eod. Dicitur et πρὸς ἕω ἐστὶ, pro Aurora instat. Aristot. τὸ ἀφ' ἕω et τὸ ἀφ' ἑσπέρας inter se opponit. ‖ Et τὰ πρὸς ἕω μέρη, Aristot. Partes quæ orientem spectant, Partes orientales. Aristid. autem dixit Βαδίζουσα ἀεὶ εἰς τὸ πρὸς ἕω, pro Ad orientem. Xen. K. Π. 8, (5, 2.) Πρὸς ἕω βλέπουσαν ἵστασθαι τὴν σκηνήν. ["Ἅμα ἕῳ, Valck. Herod. 657.; "Oratt. 331. Ἕως, Phrynich. Ecl. 120. Thom. M. 402. Bast Lettre 195. Boissonad. Philostr. 650. Aurora, Valck. Phœn. p. 161. 640.; Hipp. p. 173. Callim. 186. Toup. Opusc. 1, 164. Wessel. Herod. 289. 441. Dies, Tymnes 6. Conf. cum particula ἕως, Wakef. S. C. 4, 239. Εἰς τὴν ἕω, Alciphro 450." Schæf. Mss.]

"Ἑωσφόρος, (ὁ, ἡ,) Lucifer, Stella auroræ s. lucis prænuntia, unde eam secum ferre creditur. Il. Ψ. (226.) "Ἦμος δ' ἑωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν. Suid. "quoque ἑωσφόρον esse dicit ἀνατολικὸν ἀστέρα πρωϊνόν: quem ab Hom. dici φέρειν τὴν ἡμέραν, ἀλλ' "οὐχὶ τὸν ἥλιον." [Gl. Ἑωσφόρος ἀστήρ· Lucifer. "Valck. Hipp. p. 173. ad Lucian. 1, 178. Callim. 1, 434." Schæf. Mss.]

Ἑῷος, (α, ον,) Matutinus. Ἑῷος Apollo, qui in Thyniade insula colebatur, quod sub diluculum in eam Argonautæ appulissent. Apoll. R. 2, (700.) vocat ἑώϊον Ἀπόλλωνα. ‖ Item ἑῷος, Orientalis. Et ἑῴα sine adjectione pro Orientali tractu. Greg. Ἐπὶ τὸ Βυζάντιον τὴν προκαθεζομένην τῆς ἑῴας πόλιν. Idem in Athan. Ἐπιλαμβάνεται δὲ καὶ τῆς ἑῴας ὅσον ἐδύνατο. Et κατὰ τὰς ἑῴας, Aristot. de Mundo, pro In partibus orientis, Bud. Sed ἑῴα pro Diluculo etiam ponitur: ut Synes. Ἄραντες ἐκ Φυκοῦντος ἑῴας ἀρχομένης, sub. δείλης, Bud. "Hesychio ἑῴα est "ἀνατολή: item ἡ τοῖς προβάτοις παρατιθεμένη διφθέρα, qualis infra ὤα: et θυσία ἐν Κύπρῳ. Ἑώϊος, "i. q. ἑῷος, quod et factum hinc est per contr., Matutinus, Orientalis. Apoll. (l. c.) ἐπικλείοντες ἑώϊον "Ἀπόλλωνα." [Ἑῷος, Valck. Hipp. p. 173.; Phœn. p. 56. Brunck. Soph. 3, 451. Oppon. ἕσπερος, Stella, Wakef. S. C. 4, 21. Callim. 1, 434. Jacobs. Anth. 12, 320." Schæf. Mss. "Ἑῷος, i. q. ἕως, Mane, Ælian. H. A. 885." Wakef. Mss.]

Ἕωθεν, q. d. Ab aurora, Diluculo, Mane. Ἕωθεν εὐθὺς, Aristoph. (Π. 1121.) A diluculo statim, Statim ab aurora, Summo mane. Xen. K. Π. 7, (5, 17.) Ὅτι ἕωθεν ἀρξάμενοι ἀκούειν τῶν προσιόντων, οὐκ ἐλήξαμεν πρόσθεν ἑσπέρας. Athen. 12. Τοῦ μὲν θέρους ἕωθέν τε καὶ πρὸς ἑσπέραν ψῦχος ὑπερβάλλον ἔχει. ET Ἑωθινὸς, (ἡ, ὸν,) Matutinus. Μέχρι δείλης, ἐξ ἑωθινοῦ, Xen. A mane ad vesperam, ab ἑωθινὸν substantive posito: nisi sub. cum ἑωθινοῦ aliquod substantivum. Et ὑπὸ τὴν ἑωθινὴν, Polyb. (3, 43. 67. 83. n. 4, 78.) Sub matutinum tempus. Fortasse autem hic quoque Bud. δείλην sub. voluit. Quidam ap. Athen. 3. Πότους ἑωθινοὺς πίνει διά σε νῦν. ["Περὶ τὴν ἑωθινὴν φυλακὴν, Sub quartam vigiliam, 3, 67. Ἐπὶ τοῖς τύποις ἑωθινῆς εἶναι φυλακῆς, 1, 45." Lex. Polyb. "Ἕωθεν, Brunck. Aristoph. 3, 212. Conf. cum ἔσωθεν, Kuster. Aristoph. 189. (cf. Memnon. c. 54. εἰς τὰ * ἑώτερα, ut habet HSt., pro quo Ms. Aug. ἐσώτερα præbet.) Ἑωθινὸς, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 105. Ἐξ ἑωθινοῦ, Longus 78. Villoison." Schæf. Mss. "Orientalis, Dionys. P. 697. (ἔθνος,) Strabo 754." Wakef. Mss. Ἕωθεν, Xen. K. Π. 1, 6, 36. Glossæ: Ἕωθεν·

Matutino, Ante lucem, Mane. 'Εωθινός· Matutinus, Procrastinus. 'Εωθινὸς ἀστήρ· Lucifer.]

" 'Αῶθεν, Dorice pro ἠῶθεν dicitur, De mane, Una " cum aurora. ITEMQUE 'Αῷος pro ἠῷος, Matutinus. " Ex Epigr. ποτ' ἀῷον, pro Ad auroram, Ad orientem. Pro eodem vero ET 'Αώϊος dicitur, quod " Hes. itidem exp. πρωϊνὸς, ὀρθρινός. SED ET 'Αὼς " dicitur pro ἠὼς, Aurora." [Pind. I. 4, 39. * ἀωσφόρος pro ἑωσφόρος. " 'Αὼς, Valck. Phœn. p. 161.; Hipp. 173. Thom. M. 402." Schæf. Mss.]

" Αὔα, (ἡ,) Æol. dicitur ἡ ἠὼς, Aurora, ut tradit " Etym. et Lex. meum vet." [Apoll. de Adv. 596. Ἔχει δὲ καὶ ὁ σχηματισμὸς τῇδε· ὃν τρόπον καὶ ἐπ' ὀνομάτων μεταπλασμοὶ γίνονται, καθάπερ τὸ ἐρυσάρματες, τὸ λῖτα, τὸ παρὰ Σαπφοῖ αὔα, τὸ * πυργοκέρατα παρὰ Βακχυλίδῃ, δυνατὸν καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῇδε γεγενῆσθαι τὸν σχηματισμόν. Αὐα sine accentu etiam ex h. l. affert Schneider. Lex. Sed leg. αὔα.]

" Αὔως, Æol. pro ἠὼς, i. e. ἡμέρα, ut Etym. et " Lex. meum vet. tradunt, afferentes e Sapph. πότνια αὔως. Item, Ἕσπερα πάντα φέρων ὅσα φαινόλις " ἐσκέδασ' αὔως." [Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 335. Schol. Pind. Π. 2, 52. Sic * αὐὴρ pro ἀήρ. " Αὐὼς (sic, et forsan rectius,) Toup. Emend. 1, 249. Valck. Ammon. p. 243. Thom. M. 402." Schæf. Mss.]

[* " Προεωσφόρος, ὁ, ἡ, Qui Luciferum præcedit. Chrys. Hom. 155. T. 5. p. 938. Μικροῦ δ' ἂν ἐξέπεσον καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ, τὸν προεωσφόρον βλέποντες ἀπλούμενον." Seager. Mss.]

" Ἕωλος, (ὁ, ἡ,) Hesychio ἀνατολικὸς, ὀρθρινὸς, Orientalis, Matutinus: item χθιζὸς, ἐχθεσινὸς, Hesternus, Pridianus. Quibus subjungit, διὰ δασέος significare ψυχρὸν, Frigidum. Sed id discrimen videtur nullius esse momenti, ideoque potius assentior Lex. meo vet., in quo exp. χθεσινὸς, derivaturque παρὰ τὴν ἕω, τὴν ἡμέραν. Quemadmodum " Suid. quoque ἕωλον esse tradit τὸ εἰς τὴν ἕω, sequentis sc. diei, λειπόμενον, χθεσινὸν, ψυχρόν: interdum et μάταιον, ἀνωφελὲς, ἀνίσχυρον: metaph. a " cibis, qui in sequentem diem relicti saporem ac " vim suam amittunt fiuntque inutiles. Atque adeo " reperio opponi τῷ πρόσφατος καὶ νεαρὸς, i. e. Recenti. Dem. in Mid. Καὶ τἀδικήματα ἕωλα τὰ τούτων " ὡς ὑμᾶς καὶ ψυχρὰ ἀφικνεῖται· τῶν δ' ἄλλων ἡμῶν " ἕκαστος, ἄν τι συμβῇ πρόσφατος κρίνεται. Axionicus " Comicus ap. Athen. 6. Γλαύκου βεβρωκὼς τέμαχος " ἑφθὸν τήμερον, Αὔριον ἕωλον τοῦτ' ἔχων οὐκ ἄχθομαι. " Et ap. Eund. 14. ex Artemidori 'Οψαρτυτικαῖς " Γλώσσαις, ἐσφάχθω μὲν διὰ τοῦ στόματος εἰς τὴν " κεφαλὴν, ἔστω δὲ ἕωλος καθάπερ ὁ πέρδιξ· ἐὰν δὲ " θέλῃς ὡς ἔχει τοῖς πτεροῖς ἐᾶν τετιλμένην, et quæ " sequuntur. Sic Hieron. in penult. c. Esaiæ, Jus " hesternum, Gr. vocant ἕωλον, avidis faucibus devorabant. Et Gal. Ἕωλον γὰρ εὐπεπτότερον τοῦ προσφάτου. Idem Comm. 3. in Prorrhet. 3. cum dixisset ψαθυρὰ κρέα nominari τὰ τοῖς σκληροῖς καὶ " ἰνώδεσι, καὶ δυσδιαλύτοις, καὶ * δυσμασσήτοις ἐναντίως διακείμενα, subjungit, talia maxime esse, quæ " vulgo σαχνὰ dicuntur, μίαν ἡμέραν ἢ δύο τιθέμενα " μετὰ τὸ σφαγῆναι τὸ ζῶον: quæ Gr. solere vocari " ἕωλα, et 'Εωλίζειν, τὸ οὕτως προσήκειν: unde et " σιτίον νέον ἄκρως dictum fuisse τὸ ἐπὶ βραχὺ * προεωλισμένον. E quibus patet ἕωλα proprie dici " Edulia hesterna s. pridiana, i. e. non recentia, sed " reposita; ut Quintil. 2. Necesse est fastidium ut " moveant, ut repositi et frigidi cibi: ὡς ἕωλα καὶ " ψυχρὰ ἐδέσματα. Quoniam vero ejusmodi cibi putrescere incipiunt, interdum pro Marcidus s. Rancidus accipitur. Greg. Naz. Σαθρὰ καὶ ἕωλα δόγματα. Interdum etiam pro Vetus, Obsoletus: " quoniam quod pridianum est, inveteratum jam et " exoletum esse videtur. Lucian. Ἕωλος γὰρ ἡ " ψυχρολογία, Jam veteres sunt hæ nugæ. Cic. ad " Att. 13, 21. Scripsit Balbus ad me, se a te quintum de Finibus librum descripsisse, in quo non " sane multa mutavi, sed tamen quædam; tu autem " commode feceris, si reliquos continueris, ne et " ἀδιόρθωτα habeat Balbus, et ἕωλα Brutus: i. e. " Obsoleta; nam Epist. sequ. dicit, Balbo quidem " intelligebam satisfaciendum fuisse; tantum nolebam aut obsoletum Bruto aut Balbo inchoatum " dari. INDE 'Εωλοκρασία, ἡ, dicitur τὸ ἕωλον κρᾶμα, " Mixtura pridiana et exoleta. Dem. pro Cor. Αἴτιος " δὲ οὗτος, ὥσπερ ἑωλοκρασίαν τινά μου τῆς πονηρίας " τῆς ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἀδικημάτων κατασκεδάσας, ἣν " ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τοὺς νεωτέρους τῶν πεπραγμένων " ἀπολύσασθαι. Quod Suid. ideo ab eo dictum annotat, quod moris esset juvenibus δειπνοῦσι καὶ " νυκτερεύουσι καταχεῖν τῶν κοιμωμένων τῶν ἑώλων " δείπνων τοὺς ζωμοὺς πρὸς τοιαύτην παιδιὰν κεκραμένους: vel potius oratorem v. h. fecisse ἀπὸ τῶν " ἑώλων, quæ sunt ἀρχαῖα, quod Æschines πράγματα " ἀρχαῖα συγκεράσας, κατηγόρει: ut Didymus quoque " exp., Οὗτος χθὲς καὶ πρώην ἃ ἐκέρασε πράγματα, " τήμερόν μου καταχεῖ, καὶ ἐμὲ πρᾶξαί φησι, teste Harpocr. Rursum Suid. ἑωλοκρασίαν ibi exp. ματαίαν " πόσιν: forsan quia τὰ ἕωλα κράματα sunt minus " efficacia. Apud Eund. legitur ET 'Εωλονεκρὸς, (ὁ, " ἡ,) exp. ὁ πρὸ πολλοῦ τεθνηκὼς * τριαδικός: in Ms. " etiam Cod., præter illud τριαδικὸς, quo videtur " signif. Triduanus, τριταῖος. Idem ἕωλος νεκρὸς dicitur citra compositionem." [Ἕωλος, Philetærus Athenæi 7. p. 21. Schw. 'Αποκεῖσθαι πάνυ ἕωλον ἔνδον ἀργύριον. Lycophro 112. Κύπρις. Philostr. 486. Ἕωλα καὶ πολλάκις εἰρημένα: 579. 'Ως ἕωλα μελετῴη. Athen. 3, 15. Ἕωλος ἡμέρα, v. Schneider. Lex. 'Εωλοκρασία, Plut. Conv. Sap. p. 6. Hutt. Μένει τὸ πρὸς ἀλλήλους δυσάρεστον, ὥσπερ ἑωλοκρασία τις ὕβρεως ἢ ὀργῆς ἐν οἴνῳ γενομένης. * 'Εωλισμὸς, ὁ, Rufi Fragm. p. 173. Ἕωλος, Hippocr. 96, 42. 175, 44. 188, 10. 198, 21. 199, 26. 224, 12. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: 'Εωλοκρασία· ἡ κατάχυσις τῶν ζωμῶν τῶν ἑώλων δείπνων ἐπὶ τοὺς κοιμωμένους τῶν συμπινόντων. Λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ κατηγορίᾳ ἀρχαίων πραγμάτων. " Ἕωλος, ad Charit. 503. Wakef. Alc. 360. Argum. Aristoph. O. Jacobs. Anth. 11, 294. T. H. ad Lucian. 1, 201. Plut. Mor. 1, 505. Toup. Opusc. 1, 122. 2, 173. 283.; Emend. 1, 185. ad Lucian. 1, 72. 188. 191. 'Εωλοκρασία, Ruhnk. ad Rutil. 110. ad Mœr. 219. Plut. Mor. 1, 583." Schæf. Mss. " Ἕωλος, Hesterna crapula laborans, Plut. 2, 128." Wakef. Mss.]

[* Τρισέωλος, ὁ, ἡ, Ælian. H. A. 17, 44. 'Ρινοκέρωτος εἶδος γράφειν τρισέωλόν ἐστιν, ubi vertitur Nimis frivolum.]

